

HỆ THỐNG

HỆ PHẢN DIỆN

— LÝ HỒNG THIÊN —

— PHẠM VĂN BÌNH TỰ TIẾT —

Hệ Thống Kê Phản Diện

.

☆ Mục Lục ☆

————— o O o —————

Chương 1: Nhật được tập sách da người từ chốn chôn thân (1).

Chương 2: Nhật được tập sách da người từ chốn chôn thân (2).

Chương 3: Làm nhân vật phản diện có khó không?

Chương 4: Trẻ em nên được nghe về những bi kịch (1).

Chương 5: Trẻ em nên được nghe về những bi kịch (2).

Chương 6: Thế gian này thật lạnh lùng, ta đã quá quen rồi!

Chương 7: Đây là trắng trợn cướp đoạt dân nữ, hiểu không? (1).

Chương 8: Đây là trắng trợn cướp đoạt dân nữ, hiểu không? (2).

Chương 9: Ta sao? Đa tạ người...

Chương 10: Nhật ký tự động trở thành nhân vật phản diện

Chương 11: Gỡ mở cánh cửa tu hành (1).

Chương 12: Bản công tử và người không oán không thù (1).

Chương 13: Bản công tử và người không oán không thù (2).

Chương 14: Tuổi trẻ thời nay thật biết chơi (1).

Chương 15: Tuổi trẻ thời nay thật biết chơi (2).

Chương 16: Đa nhân, xin được nói chuyện một chút

Chương 17: Như có một Kiếm Tự Tây bước vào tiểu thuyết

Chương 18: Đa tạ La Hồng công tử đã chỉ bảo (1)

Chương 19: Đa tạ La Hồng công tử đã chỉ bảo (2)

Chương 20: Làm nhân vật phản diện có vẻ hơi khó
nhỉ

Chương 21: Cuộc đấu này, kết thúc rồi! (1)

Chương 22: Cuộc đấu này, kết thúc rồi!
(2)

Chương 23: Kế hoạch mới của vai phản diện

Chương 24: Công tử không xấu xa, công tử là người
tốt

Chương 25: Kiếm khí quyết
(1)

Chương 26: Kiếm khí quyết
(2)

Chương 27: Ta không có thiên phú tu hành gì cả
(1)

Chương 28: Ta không có thiên phú tu hành gì cả (1)

Chương 29: Cần cù chăm chỉ làm việc thiện không ai hiểu, một khi hắc
hóa cả thiên hạ đều biết

Chương 30: Một khi đã đi, sẽ đi không trở
lại

Chương 31: Nam nhân xa nhà cũng phải tự chăm sóc bản thân
(1)

Chương 32: Nam nhân xa nhà cũng phải tự chăm sóc bản thân
(2)

Chương 33: Đứng lên...
(1)

Chương 34: Đứng lên...
(2)

Chương 35: La Hồng công tử chết chắc rồi!
(1)

Chương 36: La Hồng công tử chết chắc rồi!
(2)

Chương 37: Thế gian không còn Hắc Vân Trại

Chương 38: Chúng ta nợ La Hồng công tử một lời xin lỗi
(1)

Chương 39: Chúng ta nợ La Hồng công tử một lời xin lỗi
(2)

Chương 40: Nữ trang đại lão

Chương 41: Tiểu Đậu Hoa, đừng sợ
(1)

Chương 42: Tiểu Đâu Hoa, đừng sợ
(2)

Chương 43: Lại có thêm tri thức kỳ quái

Chương 44: Nha đầu này, muốn nghe câu chuyện mới?
(1)

Chương 45: Nha đầu này, muốn nghe câu chuyện mới? (2)

Chương 46: Bản công tử là nhân vật phản diện chuyên biệt của nàng

Chương 47: Bản công tử là nhân vật phản diện chuyên biệt của nàng
(2)

Chương 48: Bội xấu thanh danh của người

Chương 49: Tắm da người thứ mười
(1)

Chương 50: Tắm da người thứ mười (2)

Chương 51: Trong kinh thành có người đến, hội văn có biến động kinh hồn
(1)

Chương 52: Trong kinh thành có người đến, hội văn có biến động kinh hồn (2)

Chương 53: Kiếm khí chông chất, một kiếm lật bàn
(1)

Chương 54: Kiếm khí chông chất, một kiếm lật bàn
(2)

Chương 55: Suyt, đừng nói chuyện (1)

Chương 56: Suyt, đừng nói chuyện
(2)

Chương 57: Tà ảnh của Hồ Chỉ
Thủy

Chương 58: Công tử gặp nguy, mau trở về!

Chương 59: Ta trở nên mạnh hơn
(1)

Chương 60: Ta trở nên mạnh hơn (2)

Chương 61: Chỉ tiếc lúc ấy không chém một đao
(1)

Chương 62: Chỉ tiếc lúc ấy không chém một đao
(2)

Chương 63: Thế cục

Chương 64: Hơn nửa cái thiên hạ này đều muốn huynh muội bọn họ chết
(1)_____

Chương 65: Hơn nửa cái thiên hạ này đều muốn huynh muội bọn họ chết
(2)_____

Chương 66: Chàng có thể cứu cả thiên hạ này, tại sao lại không cứu ta?

Chương 67: Bốn công tử ta, không phải là người tốt
(1)_____

Chương 68: Bốn công tử ta, không phải là người tốt
(2)_____

Chương 69: Diệt cả nhà
(1)_____

Chương 70: Diệt cả nhà
(2)_____

Chương 71: Đến đây, công bằng 1 đối 1

Chương 72: Ai nói Thất phẩm không thể giết
(1)_____

Chương 73: Ai nói Thất phẩm không thể giết
(2)_____

Chương 74: Chỉ trong nháy mắt, cả đầu tóc đen đã hóa bạc
(1)_____

Chương 75: Chỉ trong nháy mắt, cả đầu tóc đen đã hóa bạc
(2)

Chương 76: Vậy hắn giết một nửa thiên hạ thì đã
sao

Chương 77: Lão nhân gia tên gì?
(1)

Chương 78: Lão nhân gia tên gì? (2)

Chương 79: Một tà áo xanh, một lưỡi kiếm có thể ngăn cản vạn quân địch
(1)

Chương 80: Một tà áo xanh, một lưỡi kiếm có thể ngăn cản vạn quân địch
(2)

Chương 81: Tiếng xâu vang xa, đồ tể La Hồng
(1)

Chương 82: Công tử xin đừng tức giận
(1)

Chương 83: Công tử xin đừng tức giận (2)

Chương 84: Cứ mắng tiếp đi, đừng có ngừng
(1)

Chương 85: Cứ mắng tiếp đi, đừng có ngừng
(2)

Chương 86: Một đao như mực, phổ dài nhuộm máu

Chương 87: Người đòi phỉ báng ta, lán át ta, nhục mạ ta, khinh thường ta.....

(1)

Chương 88: Người đòi phỉ báng ta, lán át ta, nhục mạ ta, khinh thường ta.....

(2)

Chương 89: Lạc Hồng công tử khiến thế nhân lạc hồng

(1)

Chương 90: Lạc Hồng công tử khiến thế nhân lạc hồng

(2)

Chương 91: Các người đều là ma quỷ

(1)

Chương 92: Các người đều là ma quỷ

(2)

Chương 93: Công... Công tử hung dữ quá

(1)

Chương 94: Công... Công tử hung dữ quá

(2)

Chương 95: Thiên Thủ Tà Phật

Chương 96: Người đi trà hơi lạnh (1)

Chương 97: Người đi trà hơi lạnh
(2)

Chương 98: Vừa ra khỏi cửa đã gặp tai
họa

Chương 99: Đa tạ lão Thiết đã đưa những kẻ kia tới đồng hành
(1)

Chương 100: Đa tạ lão Thiết đã đưa những kẻ kia tới đồng hành
(2)

Chương 101: Một người thành quân, ta cũng biết
(1)

Chương 102: Một người thành quân, ta cũng biết
(2)

Chương 103: Vậy ta càng điên cuồng hơn người

Chương 104: Phật không độ người, ta độ người
(1)

Chương 105: Phật không độ người, ta độ người
(2)

Chương 106: Thiên địa này quá ồn ào
(1)

Chương 107: Thiên địa này quá ồn ào
(2)

Chương 108: Giả ngẫu xong còn muốn bỏ chạy
(1)

Chương 109: Giả ngẫu xong còn muốn bỏ chạy (2)

Chương 110: Cửu kiếm Hóa Long

Chương 111: Nhân Đồ về nhà
(1)

Chương 112: Nhân Đồ về nhà
(2)

Chương 113: Công tử có tư chất trở thành thanh kiếm sắc bén đứng đầu
Đại Hạ (1)

Chương 114: Công tử có tư chất trở thành thanh kiếm sắc bén đứng đầu
Đại Hạ (2)

-
Chương 115: Vì bá tính thủ thành
(1)

Chương 116: Vì bá tính thủ thành
(2)

Chương 117: Thiên phú kiếm đạo thật sự
(1)

Chương 118: Thiên phú kiếm đạo thật sự
(2)

Chương 119: Tà Đế dựng sinh, Nho thánh tương lập
(1)

Chương 120: Có cung điện từ trên trời đến (1)
□

Chương 121: Có cung điện từ trên trời đến (2)
□

Chương 122: Tiếng chuông thánh nhân vang lên, tà ác không thể bị vạch trần (1)

Chương 123: Tiếng chuông thánh nhân vang lên, tà ác không thể bị vạch trần
(2)

Chương 124: La Hồng ta, sẽ nhớ kỹ hết!

Chương 125: Đông sơn hữu kính, phu tử thu đồ
(1)

Chương 126: Đông sơn hữu kính, phu tử thu đồ (1)

Chương 127: Chém nửa cây hoa đào
(1)

Chương 128: Chém nửa cây hoa đào
(2)

Chương 129: Chuyên trị xà bì tàu
vi

Chương 130: Công tử nhà ta, rất thích một tay trăm đầu nữ nhân
(1)

Chương 131: Công tử nhà ta, rất thích một tay trăm đầu nữ nhân
(2)

Chương 132: Giết Ngũ phẩm
(1)

Chương 133: Giết Ngũ phẩm (2)

Chương 134: Ông trời đã bắt công như vậy thì đổi ông trời đi
(1)

Chương 135: Ông trời đã bắt công như vậy thì đổi ông trời đi
(2)

Chương 136: Bể một cành đào (1)

Chương 137: Bể một cành đào (2)

Chương 138: Chặt hết rừng đào (1)

Chương 139: Chặt hết rừng đào (2)

Chương 140: La thí chủ, buông bỏ đồ đào (1)

[Chương 141: La thí chủ, buông bỏ đồ đao \(1\).](#)

[Chương 142: Người bảo ta từ bi, vậy ai sẽ từ bi với ta? \(1\).](#)

[Chương 143: Người bảo ta từ bi, vậy ai sẽ từ bi với ta? \(2\).](#)

[Chương 144: Dám sửa loạn, vung đao với cháu của ta?](#)

[Chương 145: Người làm nát cánh hoa đào của ta \(1\).](#)

[Chương 146: Người làm nát cánh hoa đào của ta \(2\).](#)

[Chương 147: Đệ tử của phu tử, ai thích thì cứ đến làm đi \(1\).](#)

[Chương 148: Đệ tử của phu tử, ai thích thì cứ đến làm đi \(2\).](#)

[Chương 149: Đáp không được, thì cứ giết thôi \(1\).](#)

[Chương 150: Đáp không được, thì cứ giết thôi \(2\).](#)

[Chương 151: Vậy, đây chính là câu trả lời hay nhất](#)

[Chương 152: Phần thưởng có tỉ lệ nguy hiểm nhất định \(1\).](#)

[Chương 153: Phần thưởng có tỉ lệ nguy hiểm nhất định \(2\).](#)

[Chương 154: Uỡn ngực, hóp bụng, nâng mông, ôm kiểm! \(1\).](#)

[Chương 155: Uỡn ngực, hóp bụng, nâng mông, ôm kiểm! \(2\).](#)

[Chương 156: Đây đều là duyên phận \(1\).](#)

[Chương 157: Đây đều là duyên phận \(2\).](#)

[Chương 158: Đây đều là duyên phận \(3\).](#)

[Chương 136 lần \(1\).](#)

[Chương 136 lần \(2\).](#)

[Chương 161: Dần dần trở thành lão đại bên trong tà tu \(1\).](#)

[Chương 162: Dần dần trở thành lão đại bên trong tà tu \(2\).](#)

[Chương 163: Chỉ có ta mới có thể hung dữ với nàng.\(1\).](#)

[Chương 164: Chỉ có ta mới có thể hung dữ với nàng.\(2\).](#)

[Chương 165: Chỉ có ta mới có thể hung dữ với nàng.\(3\).](#)

[Chương 166: Vương pháp có lớn đến mấy cũng không lớn bằng thanh kiểm trong tay ta](#)

[Chương 167: Ánh sáng của con đường chính đạo \(1\).](#)

[Chương 168: Ánh sáng của con đường chính đạo \(2\).](#)

[Chương 169: Ánh sáng của con đường chính đạo \(3\).](#)

[Chương 170: Người? Tân Nho thánh chuyển thế \(1\).](#)
[Chương 171: Người? Tân Nho thánh chuyển thế \(2\).](#)
[Chương 172: Người? Tân Nho thánh chuyển thế \(3\).](#)
[Chương 173: Gã chỉ đến để đưa phần thưởng \(1\).](#)
[Chương 174: Gã chỉ đến để đưa phần thưởng \(2\).](#)
[Chương 175: Nên kết thúc rồi \(1\).](#)
[Chương 176: Nên kết thúc rồi \(2\).](#)
[Chương 177: Đế... Đế...?! \(1\).](#)
[Chương 178: Đế... Đế...?! \(2\).](#)
[Chương 179: Đế... Đế...?! \(3\).](#)
[Chương 180: Công tử nhà ta là thiên hạ vô song \(1\).](#)
[Chương 181: Công tử nhà ta là thiên hạ vô song \(2\).](#)
[Chương 182: Tài năng của ta kém, nên bước trước một bước thì hơn \(1\).](#)
[Chương 183: Tài năng của ta kém, nên bước trước một bước thì hơn \(2\).](#)
[Chương 184: Tiểu sư đệ, làm tốt lắm \(1\).](#)
[Chương 185: Tiểu sư đệ, làm tốt lắm \(2\).](#)
[Chương 186: Tiểu sư đệ, làm tốt lắm \(3\).](#)
[Chương 187: Khiến cho La Hồng có chấp cánh cũng khó thoát \(1\).](#)
[Chương 188: Khiến cho La Hồng có chấp cánh cũng khó thoát \(2\).](#)
[Chương 189: Trong đám người nhìn nhiều thêm một chút \(1\).](#)
[Chương 190: Trong đám người nhìn nhiều thêm một chút \(2\).](#)
[Chương 191: Một Kiếm mở tình màn \(1\).](#)
[Chương 192: Một Kiếm mở tình màn \(2\).](#)
[Chương 193: Đại khai sát giới \(1\).](#)
[Chương 194: Đại khai sát giới \(2\).](#)
[Chương 195: Đại khai sát giới \(3\).](#)
[Chương 196: Lão Tiêu, hắc hắc hắc... \(1\).](#)
[Chương 197: Lão Tiêu, hắc hắc hắc... \(2\).](#)
[Chương 198: Lão Tiêu, hắc hắc hắc... \(3\).](#)

[Chương 199: Từ trên trời rơi xuống một thanh kiếm \(1\)](#)
[Chương 200: Từ trên trời rơi xuống một thanh kiếm \(2\)](#)
[Chương 201: Kế hoạch giết điều hâu \(1\)](#)
[Chương 202: Kế hoạch giết điều hâu \(2\)](#)
[Chương 203: Kế hoạch giết điều hâu \(3\)](#)
[Chương 204: Tà Ảnh Điều Hâu xuất thế, gió lốc cuồn cuộn! \(1\)](#)
[Chương 205: Tà Ảnh Điều Hâu xuất thế, gió lốc cuồn cuộn! \(2\)](#)
[Chương 206: Đột phá vào Lục phẩm, bí cảnh sinh cơ duyên \(1\)](#)
[Chương 207: Đột phá vào Lục phẩm, bí cảnh sinh cơ duyên \(2\)](#)
[Chương 208: Con mẹ nó đây mới thật sự là tiên nhân chuyển thế! \(1\)](#)
[Chương 209: Con mẹ nó đây mới thật sự là tiên nhân chuyển thế! \(2\)](#)
[Chương 210: Con mẹ nó đây mới thật sự là tiên nhân chuyển thế! \(3\)](#)
[Chương 211: Lão Tiêu, người quá chậm \(1\)](#)
[Chương 212: Lão Tiêu, người quá chậm \(2\)](#)
[Chương 213: Kiếm kiếm xuyên tim \(1\)](#)
[Chương 214: Kiếm kiếm xuyên tim \(2\)](#)
[Chương 215: Kiếm kiếm xuyên tim \(3\)](#)
[Chương 216: Cửu Kiếm Hóa Long lay Côn Luân \(1\)](#)
[Chương 217: Cửu Kiếm Hóa Long lay Côn Luân \(2\)](#)
[Chương 1218: Giết Cung Hạo! \(1\)](#)
[Chương 219: Giết Cung Hạo! \(2\)](#)
[Chương 220: Giết Cung Hạo! \(3\)](#)
[Chương 221: Mẹ nó đánh hội đồng thì có gì hay ho \(1\)](#)
[Chương 222: Mẹ nó đánh hội đồng thì có gì hay ho \(2\)](#)
[Chương 223: Ta từng truy sát hạng ba Hoàng bảng \(1\)](#)
[Chương 224: Ta từng truy sát hạng ba Hoàng bảng \(1\)](#)
[Chương 225: Ta từng truy sát hạng ba Hoàng bảng \(2\)](#)
[Chương 226: Ra khỏi bí cảnh, xác chết như mưa rơi \(1\)](#)
[Chương 227: Ra khỏi bí cảnh, xác chết như mưa rơi \(2\)](#)

[Chương 228: Ra khỏi bí cảnh, xác chết như mưa rơi \(3\)](#)

[Chương 229: Mượn một kiếm thăng thành tiên \(1\)](#)

[Chương 230: Mượn một kiếm thăng thành tiên \(2\)](#)

[Chương 231: Một kiếm mở thiên môn, một kiếm trăm thiên môn \(1\)](#)

[Chương 232: Một kiếm mở thiên môn, một kiếm trăm thiên môn \(2\)](#)

[Chương 233: Một kiếm mở thiên môn, một kiếm trăm thiên môn \(3\)](#)

[Chương 234: Thăng cấp, Đại Phôi Đản! \(1\)](#)

[Chương 235: Thăng cấp, Đại Phôi Đản! \(2\)](#)

[Chương 236: Phu Tử ở nhân gian \(1\)](#)

[Chương 237: Phu Tử ở nhân gian \(2\)](#)

[Chương 238: Công tử, nguy rồi! \(1\)](#)

[Chương 239: Công tử, nguy rồi! \(2\)](#)

[Chương 240: Tên thái tử này đang nghĩ cái quái gì vậy? \(1\)](#)

[Chương 241: Tên thái tử này đang nghĩ cái quái gì vậy? \(2\)](#)

[Chương 242: Tên thái tử này đang nghĩ cái quái gì vậy? \(3\)](#)

[Chương 243: Đoạt thánh chỉ, giết cầu quan \(1\)](#)

[Chương 244: Đoạt thánh chỉ, giết cầu quan \(2\)](#)

[Chương 245: Đoạt thánh chỉ, giết cầu quan \(3\)](#)

[Chương 246: Vây đánh, phá quân! \(1\)](#)

[Chương 247: Vây đánh, phá quân! \(2\)](#)

[Chương 249: Ta vui vẻ thay người vậy \(2\)](#)

[Chương 251: Hình như có con bạch mãng đang đuổi người \(2\)](#)

[Chương 253: Sư huynh, huynh phong lưu thật \(1\)](#)

[Chương 255: Đánh cược một khối tượng quân lệnh \(1\)](#)

[Chương 257: Đánh cược một khối tượng quân lệnh \(3\)](#)

[Chương 259: Ngưng tụ Thánh ngôn, La Hồng muốn phát hỏa! \(2\)](#)

[Chương 261: Tiếng rống ngâm khuấy động chín tầng trời \(2\)](#)

[Chương 263: Vào Ngũ phẩm, cầm ma kiếm \(1\)](#)

[Chương 265: Vào Ngũ phẩm, cầm ma kiếm \(3\)](#)

- [Chương 267: Phu tử búng ngón tay, Thánh Nhân cầm kiếm \(2\)](#)
- [Chương 269: Mặc đao bỏ thánh chỉ, công tử vốn là ma \(2\)](#)
- [Chương 271: Thiếu niên không biết tà sát quý \(1\)](#)
- [Chương 273: Có lẽ đây là lần quật cường cuối cùng của ta \(1\)](#)
- [Chương 275: Có lẽ đây là lần quật cường cuối cùng của ta \(3\)](#)
- [Chương 277: Cuộc thi thảng ở học cung, di vật của Hồng Trần \(2\)](#)
- [Chương 279: Rốt cuộc người đang kiên trì vì điều gì? \(1\)](#)
- [Chương 281: Rốt cuộc người đang kiên trì vì điều gì? \(3\)](#)
- [Chương 283: Bàn tăng, hiểu rồi! \(2\)](#)
- [Chương 285: Bàn tăng, hiểu rồi! \(4\)](#)
- [Chương 287: La gia có thể nhìn, ta thì không nhìn \(2\)](#)
- [Chương 289: Anh tài kiệt xuất trong thiên hạ tề tụ Giang Lăng \(2\)](#)
- [Chương 291: Nếu giữ quy tắc, đảm bảo người sẽ an toàn \(1\)](#)
- [Chương 293: Nếu giữ quy tắc, đảm bảo người sẽ an toàn \(3\)](#)
- [Chương 295: Mười lăm năm qua hoàn toàn cô phụ cái tên "điên cuồng" \(2\)](#)
- [Chương 297: Dưới Nhị phẩm đều có thể tới chiến! \(1\)](#)
- [Chương 299: Dưới Nhị phẩm đều có thể tới chiến! \(3\)](#)
- [Chương 301: Pháp ngoại cuồng đồ \(2\)](#)
- [Chương 248: Ta vui vẻ thay người vậy \(1\)](#)
- [Chương 248: Ta vui vẻ thay người vậy \(1\)](#)
- [Chương 249: Ta vui vẻ thay người vậy \(2\)](#)
- [Chương 250: Hình như có con bạch mãng đang đuổi người \(1\)](#)
- [Chương 251: Hình như có con bạch mãng đang đuổi người \(2\)](#)
- [Chương 252: Hình như có con bạch mãng đang đuổi người \(3\)](#)
- [Chương 253: Sư huynh, huynh phong lưu thật \(1\)](#)
- [Chương 254: Sư huynh, huynh phong lưu thật \(2\)](#)
- [Chương 255: Đánh cược một khối tướng quân lệnh \(1\)](#)
- [Chương 256: Đánh cược một khối tướng quân lệnh \(2\)](#)
- [Chương 257: Đánh cược một khối tướng quân lệnh \(3\)](#)

[Chương 258: Ngưng tụ Thánh ngôn, La Hồng muốn phát hỏa! \(1\)](#)
[Chương 259: Ngưng tụ Thánh ngôn, La Hồng muốn phát hỏa! \(2\)](#)
[Chương 260: Tiếng rống ngâm khuấy động chín tầng trời \(1\)](#)
[Chương 261: Tiếng rống ngâm khuấy động chín tầng trời \(2\)](#)
[Chương 262: Tiếng rống ngâm khuấy động chín tầng trời \(2\)](#)
[Chương 263: Vào Ngũ phẩm, cầm ma kiếm \(1\)](#)
[Chương 264: Vào Ngũ phẩm, cầm ma kiếm \(2\)](#)
[Chương 265: Vào Ngũ phẩm, cầm ma kiếm \(3\)](#)
[Chương 266: Phu tử búng ngón tay, Thánh Nhân cầm kiếm \(1\)](#)
[Chương 267: Phu tử búng ngón tay, Thánh Nhân cầm kiếm \(2\)](#)
[Chương 268: Mặc đao bỏ thánh chỉ, công tử vốn là ma \(1\)](#)
[Chương 269: Mặc đao bỏ thánh chỉ, công tử vốn là ma \(2\)](#)
[Chương 270: Mặc đao bỏ thánh chỉ, công tử vốn là ma \(3\)](#)
[Chương 271: Thiếu niên không biết tà sát quý \(1\)](#)
[Chương 272: Thiếu niên không biết tà sát quý \(2\)](#)
[Chương 273: Có lẽ đây là lần quật cường cuối cùng của ta \(1\)](#)
[Chương 274: Có lẽ đây là lần quật cường cuối cùng của ta \(2\)](#)
[Chương 275: Có lẽ đây là lần quật cường cuối cùng của ta \(3\)](#)
[Chương 276: Cuộc thi thảng ở học cung, di vật của Hồng Trần \(1\)](#)
[Chương 277: Cuộc thi thảng ở học cung, di vật của Hồng Trần \(2\)](#)
[Chương 278: Cuộc thi thảng ở học cung, di vật của Hồng Trần \(3\)](#)
[Chương 279: Rốt cuộc ngươi đang kiên trì vì điều gì? \(1\)](#)
[Chương 280: Rốt cuộc ngươi đang kiên trì vì điều gì? \(2\)](#)
[Chương 281: Rốt cuộc ngươi đang kiên trì vì điều gì? \(3\)](#)
[Chương 282: Bàn tăng, hiểu rồi! \(1\)](#)
[Chương 283: Bàn tăng, hiểu rồi! \(2\)](#)
[Chương 284: Bàn tăng, hiểu rồi! \(3\)](#)
[Chương 285: Bàn tăng, hiểu rồi! \(4\)](#)
[Chương 286: La gia có thể nhìn, ta thì không nhìn \(1\)](#)

[Chương 287: La gia có thể nhìn, ta thì không nhìn \(2\).](#)

[Chương 288: Anh tài kiệt xuất trong thiên hạ tề tụ Giang Lăng \(1\).](#)

[Chương 289: Anh tài kiệt xuất trong thiên hạ tề tụ Giang Lăng \(2\).](#)

[Chương 290: Anh tài kiệt xuất trong thiên hạ tề tụ Giang Lăng \(3\).](#)

[Chương 291: Nếu giữ quy tắc, đảm bảo người sẽ an toàn \(1\).](#)

[Chương 292: Nếu giữ quy tắc, đảm bảo người sẽ an toàn \(2\).](#)

[Chương 293: Nếu giữ quy tắc, đảm bảo người sẽ an toàn \(3\).](#)

[Chương 294: Mười lăm năm qua hoàn toàn cô phụ cái tên "điên cuồng" \(1\).](#)

[Chương 295: Mười lăm năm qua hoàn toàn cô phụ cái tên "điên cuồng" \(2\).](#)

[Chương 296: Mười lăm năm qua hoàn toàn cô phụ cái tên "điên cuồng" \(3\).](#)

[Chương 297: Dưới Nhị phẩm đều có thể tới chiến! \(1\).](#)

[Chương 298: Dưới Nhị phẩm đều có thể tới chiến! \(2\).](#)

[Chương 299: Dưới Nhị phẩm đều có thể tới chiến! \(3\).](#)

[Chương 300: Pháp ngoại cuồng đồ \(1\).](#)

[Chương 301: Pháp ngoại cuồng đồ \(2\).](#)

[Chương 302: Pháp ngoại cuồng đồ \(3\).](#)

[Chương 303: Pháp ngoại cuồng đồ \(4\).](#)

[Chương 304: Còn ai nữa? \(1\).](#)

[Chương 305: Còn ai nữa? \(2\).](#)

[Chương 306: Còn ai nữa? \(3\).](#)

[Chương 307: Kết tinh bùng nổ, tóc đen hóa bạc! \(1\).](#)

[Chương 308: Kết tinh bùng nổ, tóc đen hóa bạc! \(2\).](#)

[Chương 309: Kết tinh bùng nổ, tóc đen hóa bạc! \(3\).](#)

[Chương 310: Công tử tiếp kiếm! \(1\).](#)

[Chương 311: Công tử tiếp kiếm! \(2\).](#)

[Chương 312: Công tử tiếp kiếm! \(3\).](#)

[Chương 313: Lấy kiếm trên đầu Thiên tuế \(1\).](#)

[Chương 314: Lấy kiếm trên đầu Thiên tuế \(2\)](#)

[Chương 315: Tà tu phải chết! \(1\)](#)

[Chương 316: Tà tu phải chết! \(2\)](#)

[Chương 317: Tà tu phải chết! \(3\)](#)

[Chương 318: Vạch mặt, bước đường cùng chấp cánh khó thoát!](#)

[Chương 319: Vạch mặt, bước đường cùng chấp cánh khó thoát!](#)

[Chương 320: Vạch mặt, bước đường cùng chấp cánh khó thoát!](#)

[Chương 321: Ra khỏi thành! \(1\)](#)

[Chương 322: Ra khỏi thành! \(2\)](#)

[Chương 323: Ra khỏi thành! \(3\)](#)

[Chương 324: Rốt cuộc hấn muốn làm gì? \(1\)](#)

[Chương 325: Rốt cuộc hấn muốn làm gì? \(2\)](#)

[Chương 326: Rốt cuộc hấn muốn làm gì? \(3\)](#)

[Chương 327: Một người đối mặt với một đội quân \(1\)](#)

[Chương 328: Một người đối mặt với một đội quân \(2\)](#)

[Chương 329: Một người đối mặt với một đội quân \(3\)](#)

[Chương 330: Phàm nhân, vì sao lại mắng ta? \(1\)](#)

[Chương 331: Phàm nhân, vì sao lại mắng ta? \(2\)](#)

[Chương 332: Lão tử huy kiếm phá giáp 1806! \(1\)](#)

[Chương 334: Lão tử huy kiếm phá giáp 1806! \(3\)](#)

[Chương 335: Giữa trăng tròn có Kiếm Tiên đến \(1\)](#)

[Chương 336: Giữa trăng tròn có Kiếm Tiên đến \(2\)](#)

[Chương 337: Giữa trăng tròn có Kiếm Tiên đến \(3\)](#)

[Chương 338: Giữa trăng tròn có Kiếm Tiên đến \(3\)](#)

[Chương 339: Uy lực của Kiếm Tiên \(1\)](#)

[Chương 340: Uy lực của Kiếm Tiên \(2\)](#)

[Chương 341: Đêm đầm máu, Thư Diện Thánh \(1\)](#)

[Chương 342: Đêm đầm máu, Thư Diện Thánh \(2\)](#)

[Chương 343: Đêm đầm máu, Thư Diện Thánh \(3\)](#)

[Chương 344: Không có dục vọng mới là dục vọng lớn nhất \(1\).](#)
[Chương 345: Không có dục vọng mới là dục vọng lớn nhất \(2\).](#)
[Chương 346: Không có dục vọng mới là dục vọng lớn nhất \(3\).](#)
[Chương 347: La gia ta, không hầu nữa \(1\).](#)
[Chương 348: La gia ta, không hầu nữa \(2\).](#)
[Chương 349: Thương thiên đã tận, nên lập Hoàng thiên \(1\)! \(1\).](#)
[Chương 350: Thương thiên đã tận, nên lập Hoàng thiên \(1\)! \(2\).](#)
[Chương 351: Thương thiên đã tận, nên lập Hoàng thiên \(1\)! \(3\).](#)
[Chương 352: Ai là người gõ hồi chuông đầu tiên phản Hạ \(1\).](#)
[Chương 353: Ai là người gõ hồi chuông đầu tiên phản Hạ \[""\] \(2\).](#)
[Chương 354: Ai là người gõ hồi chuông đầu tiên phản Hạ \[""\] \(3\).](#)
[Chương 355: Tuyên, La Hồng vào kinh! \(1\).](#)
[Chương 356: Tuyên, La Hồng vào kinh! \(2\).](#)
[Chương 357: Tuyên, La Hồng vào kinh! \(3\).](#)
[Chương 358: Tiểu sư đệ, Phu tử bảo đệ đi gõ chuông \(1\).](#)
[Chương 359: Tiểu sư đệ, Phu tử bảo đệ đi gõ chuông \(2\).](#)
[Chương 360: Tiểu sư đệ, Phu tử bảo đệ đi gõ chuông \(3\).](#)
[Chương 361: Nó vẫn chỉ là một đứa trẻ \(1\).](#)
[Chương 362: Nó vẫn chỉ là một đứa trẻ \(2\).](#)
[Chương 363: Nó vẫn chỉ là một đứa trẻ \(3\).](#)
[Chương 364: Tai họa \(1\).](#)
[Chương 365: Tai họa \(2\).](#)
[Chương 366: Tai họa \(3\).](#)
[Chương 367: Rung chuông ấy à, bốn công tử đây là dân chuyên!](#)
[Chương 368: Rung chuông ấy à, bốn công tử đây là dân chuyên!](#)
[Chương 369: Rung chuông ấy à, bốn công tử đây là dân chuyên!](#)
[Chương 370: Một tay gõ chuông Phật ngàn năm \(1\).](#)
[Chương 371: Một tay gõ chuông Phật ngàn năm \(2\).](#)
[Chương 372: Một tay gõ chuông Phật ngàn năm \(3\).](#)

[Chương 373: Sau này nhớ phải tôn trọng ta \(1\).](#)

[Chương 374: Sau này nhớ phải tôn trọng ta \(2\).](#)

[Chương 375: Sau này nhớ phải tôn trọng ta \(3\).](#)

[Chương 376: Phía trên Phạt Sơn, có địa ngục \(1\).](#)

[Chương 377: Phía trên Phạt Sơn, có địa ngục \(2\).](#)

[Chương 378: Khinh sau lưng La Hồng ta không có người? \(1\).](#)

[Chương 379: Khinh sau lưng La Hồng ta không có người? \(2\).](#)

[Chương 380: Khinh sau lưng La Hồng ta không có người? \(3\).](#)

[Chương 381: Mồ chôn La Hồng \(1\).](#)

[Chương 382: Mồ chôn La Hồng \(2\).](#)

[Chương 383: Mồ chôn La Hồng \(3\).](#)

[Chương 384: Mồ chôn La Hồng \(4\).](#)

[Chương 385: Địa ngục có Bồ Tát, sát khí khuấy động nơi cổ thành](#)

[Chương 386: Địa ngục có Bồ Tát, sát khí khuấy động nơi cổ thành](#)

[Chương 387: Địa ngục có Bồ Tát, sát khí khuấy động nơi cổ thành](#)

[Chương 388: Đến đây! Dùng lực một chút đi! \(1\).](#)

[Chương 389: Đến đây! Dùng lực một chút đi! \(2\).](#)

[Chương 390: Đến đây! Dùng lực một chút đi! \(3\).](#)

[Chương 391: Đến đây! Dùng lực một chút đi! \(4\).](#)

[Chương 392: Kinh không, hi không, ngạc nhiên không? \(1\).](#)

[Chương 393: Kinh không, hi không, ngạc nhiên không? \(2\).](#)

[Chương 394: Kinh không, hi không, ngạc nhiên không? \(3\).](#)

[Chương 395: Kinh không, hi không, ngạc nhiên không? \(4\).](#)

[Chương 396: Tà Ảnh Nhi, phẩm... Đứng lên! \(1\).](#)

[Chương 397: Tà Ảnh Nhi, phẩm... Đứng lên! \(2\).](#)

[Chương 398: Tà Ảnh Nhi, phẩm... Đứng lên! \(3\).](#)

[Chương 399: Chàng trai trẻ, song tu không? \(1\).](#)

[Chương 400: Chàng trai trẻ, song tu không? \(2\).](#)

[Chương 401: Chàng trai trẻ, song tu không? \(3\).](#)

[Chương 402: Chàng trai trẻ, song tu không? \(4\)](#)

[Chương 403: Bồ Tát mọc tóc \(1\)](#)

[Chương 404: Bồ Tát mọc tóc \(2\)](#)

[Chương 405: Bồ Tát mọc tóc \(3\)](#)

[Chương 406: Bồ Tát mọc tóc \(4\)](#)

[Chương 407: Bồ Tát toạ hoá, Địa Tạng truyền thừa \(1\)](#)

[Chương 408: Bồ Tát toạ hoá, Địa Tạng truyền thừa \(2\)](#)

[Chương 409: Bồ Tát toạ hoá, Địa Tạng truyền thừa \(3\)](#)

[Chương 410: Bồ Tát toạ hoá, Địa Tạng truyền thừa \(4\)](#)

[Chương 411: Trận chiến Nhị phẩm, máu bay đầy trời \(1\)](#)

[Chương 412: Trận chiến Nhị phẩm, máu bay đầy trời \(2\)](#)

[Chương 413: Trận chiến Nhị phẩm, máu bay đầy trời \(3\)](#)

[Chương 414: Trận chiến Nhị phẩm, máu bay đầy trời \(4\)](#)

[Chương 415: Thiên giáp thi xuất hiện, Phu Tử phụ thể \(1\)](#)

[Chương 416: Thiên giáp thi xuất hiện, Phu Tử phụ thể \(2\)](#)

[Chương 417: Thiên giáp thi xuất hiện, Phu Tử phụ thể \(3\)](#)

[Chương 418: Thiên giáp thi xuất hiện, Phu Tử phụ thể \(4\)](#)

[Chương 419: Thiên địa cao bao nhiêu, Phu tử cao bấy nhiêu \(1\)](#)

[Chương 420: Thiên địa cao bao nhiêu, Phu tử cao bấy nhiêu \(2\)](#)

[Chương 421: Thiên địa cao bao nhiêu, Phu tử cao bấy nhiêu \(3\)](#)

[Chương 422: Thiên địa cao bao nhiêu, Phu tử cao bấy nhiêu \(4\)](#)

[Chương 423: Chém một đường ánh sáng \(1\)](#)

[Chương 424: Chém một đường ánh sáng \(2\)](#)

[Chương 425: Chém một đường ánh sáng \(3\)](#)

[Chương 426: Nếu như ngã phật là khổ vậy ai độ chúng sinh? \(1\)](#)

[Chương 427: Nếu như ngã phật là khổ vậy ai độ chúng sinh? \(2\)](#)

[Chương 428: Nếu như ngã phật là khổ vậy ai độ chúng sinh? \(3\)](#)

[Chương 429: Nếu như ngã phật là khổ vậy ai độ chúng sinh? \(4\)](#)

[Chương 430: Luận bàn về cách thức triệu hoán tà thân chính xác](#)

[Chương 431: Luận bàn về cách thức triệu hoán tà thần chính xác](#)
[Chương 432: Luận bàn về cách thức triệu hoán tà thần chính xác](#)
[Chương 433: Luận bàn về cách thức triệu hoán tà thần chính xác](#)
[Chương 434: Một kiếm của Tà Thân làm cho bóng tối trở lại \(1\)](#)
[Chương 435: Một kiếm của Tà Thần làm cho bóng tối trở lại \(2\)](#)
[Chương 436: Một kiếm của Tà Thần làm cho bóng tối trở lại \(3\)](#)
[Chương 437: Một kiếm của Tà Thần làm cho bóng tối trở lại \(4\)](#)
[Chương 438: Tiểu La ngu xuẩn mau khen Chi \(1\)](#)
[Chương 439: Tiểu La ngu xuẩn mau khen Chi \(2\)](#)
[Chương 440: Tiểu La ngu xuẩn mau khen Chi \(3\)](#)
[Chương 441: Tiểu La ngu xuẩn mau khen Chi \(4\)](#)
[Chương 442: Phu tử đi sáu bước như sáu ngàn dặm \(1\)](#)
[Chương 443: Phu tử đi sáu bước như sáu ngàn dặm \(2\)](#)
[Chương 445: Phu tử đi sáu bước như sáu ngàn dặm \(4\)](#)
[Chương 446: Ô nhân gian này, Phu tử ta là vô địch \(1\)](#)
[Chương 447: Ô nhân gian này, Phu tử ta là vô địch \(2\)](#)
[Chương 448: Ô nhân gian này, Phu tử ta là vô địch \(3\)](#)
[Chương 449: Ô nhân gian này, Phu tử ta là vô địch \(4\)](#)
[Chương 450: Tà tu, thật cô đơn! \(1\)](#)
[Chương 451: Tà tu, thật cô đơn! \(2\)](#)
[Chương 452: Tà tu, thật cô đơn! \(3\)](#)
[Chương 453: Tà tu, thật cô đơn! \(4\)](#)
[Chương 454: Đánh cờ trước giếng Phật, rút đao đó là thiên \(1\)](#)
[Chương 455: Đánh cờ trước giếng Phật, rút đao đó là thiên \(2\)](#)
[Chương 456: Đánh cờ trước giếng Phật, rút đao đó là thiên \(3\)](#)
[Chương 457: Đánh cờ trước giếng Phật, rút đao đó là thiên \(4\)](#)
[Chương 458: Phàm nhân, người đang trào phúng Chi sao? \(1\)](#)
[Chương 459: Phàm nhân, người đang trào phúng Chi sao? \(2\)](#)
[Chương 460: Phàm nhân, người đang trào phúng Chi sao? \(3\)](#)

[Chương 461: Thiên hạ này, sao lại có Thái tử sáu mươi năm kia](#)
[Chương 462: Thiên hạ này, sao lại có Thái tử sáu mươi năm kia](#)
[Chương 463: Thiên hạ này, sao lại có Thái tử sáu mươi năm kia](#)
[Chương 464: Thiên hạ này, sao lại có Thái tử sáu mươi năm kia](#)
[Chương 465: Tiểu Đậu Hoa kiên trì đưa kiếm cho công tử \(1\)](#)
[Chương 466: Tiểu Đậu Hoa kiên trì đưa kiếm cho công tử \(2\)](#)
[Chương 467: Tiểu Đậu Hoa kiên trì đưa kiếm cho công tử \(3\)](#)
[Chương 468: Tiểu Đậu Hoa kiên trì đưa kiếm cho công tử \(4\)](#)
[Chương 469: Mượn đầu của La công tử dùng một chút \(1\)](#)
[Chương 470: Mượn đầu của La công tử dùng một chút \(2\)](#)
[Chương 471: Mượn đầu của La công tử dùng một chút \(3\)](#)
[Chương 472: Mượn đầu của La công tử dùng một chút \(4\)](#)
[Chương 473: Mượn đầu của La công tử dùng một chút \(5\)](#)
[Chương 474: Bò Tát phụ thể, Địa Tạng Đậu Hoa \(1\)](#)
[Chương 475: Bò Tát phụ thể, Địa Tạng Đậu Hoa \(2\)](#)
[Chương 476: Bò Tát phụ thể, Địa Tạng Đậu Hoa \(3\)](#)
[Chương 477: Bò Tát phụ thể, Địa Tạng Đậu Hoa \(4\)](#)
[Chương 478: Mượn ba ngàn năm quốc vận, tiến nhập Lục Địa Võ](#)
[Chương 479: Mượn ba ngàn năm quốc vận, tiến nhập Lục Địa Võ](#)
[Chương 480: Mượn ba ngàn năm quốc vận, tiến nhập Lục Địa Võ](#)
[Chương 481: Mượn ba ngàn năm quốc vận, tiến nhập Lục Địa Võ](#)
[Chương 482: Ô trước mặt bản công tử ngươi sẽ không có kiếp](#)
[Chương 483: Ô trước mặt bản công tử ngươi sẽ không có kiếp](#)
[Chương 484: Ô trước mặt bản công tử ngươi sẽ không có kiếp](#)
[Chương 485: Ô trước mặt bản công tử ngươi sẽ không có kiếp](#)
[Chương 486: Núi sông vạn dặm nhất kiếm tàng.\(1\)](#)
[Chương 487: Núi sông vạn dặm nhất kiếm tàng.\(2\)](#)
[Chương 488: Núi sông vạn dặm nhất kiếm tàng.\(3\)](#)
[Chương 489: Núi sông vạn dặm nhất kiếm tàng.\(4\)](#)

[Chương 490: Thiên hạ phụ ta, ta liền giết cả thiên hạ \(1\).](#)

[Chương 491: Thiên hạ phụ ta, ta liền giết cả thiên hạ \(2\).](#)

[Chương 492: Thiên hạ phụ ta, ta liền giết cả thiên hạ \(3\).](#)

[Chương 493: Thiên hạ phụ ta, ta liền giết cả thiên hạ \(4\).](#)

[Chương 494: Thiên địa có chính khí, tạt tai Huyền Ngọc phi \(1\).](#)

[Chương 495: Thiên địa có chính khí, tạt tai Huyền Ngọc phi \(2\).](#)

[Chương 496: Thiên địa có chính khí, tạt tai Huyền Ngọc phi \(3\).](#)

[Chương 497: Thiên địa có chính khí, tạt tai Huyền Ngọc phi \(4\).](#)

[Chương 498: Mười vạn tội ác, kích hoạt huyết mạch! \(1\).](#)

[Chương 499: Mười vạn tội ác, kích hoạt huyết mạch! \(2\).](#)

[Chương 500: Mười vạn tội ác, kích hoạt huyết mạch! \(3\).](#)

[Chương 501: Mười vạn tội ác, kích hoạt huyết mạch! \(4\).](#)

[Chương 502: Thiết luật thánh nhân trăm thiên nhân \(1\).](#)

[Chương 503: Thiết luật thánh nhân trăm thiên nhân \(2\).](#)

[Chương 504: Thiết luật thánh nhân trăm thiên nhân \(3\).](#)

[Chương 505: Thiết luật thánh nhân trăm thiên nhân \(4\).](#)

[Chương 506: Lấy thân thể phạm nhân khiêu khích thần linh \(1\).](#)

[Chương 507: Lấy thân thể phạm nhân khiêu khích thần linh \(2\).](#)

[Chương 508: Lấy thân thể phạm nhân khiêu khích thần linh \(3\).](#)

[Chương 509: Lấy thân thể phạm nhân khiêu khích thần linh \(4\).](#)

[Chương 510: Đế kinh có tiếng chuông vang, ba nguyên vọng trần](#)

[Chương 511: Đế kinh có tiếng chuông vang, ba nguyên vọng trần](#)

[Chương 512: Đế kinh có tiếng chuông vang, ba nguyên vọng trần](#)

[Chương 513: Một ngum nước bọt, một tiếng cười nhạo \(1\).](#)

[Chương 514: Một ngum nước bọt, một tiếng cười nhạo \(2\).](#)

[Chương 515: Một ngum nước bọt, một tiếng cười nhạo \(3\).](#)

[Chương 516: Một ngum nước bọt, một tiếng cười nhạo \(4\).](#)

[Chương 517: Lão tướng tuy già, nhiệt huyết chưa lạnh \(1\).](#)

[Chương 518: Lão tướng tuy già, nhiệt huyết chưa lạnh \(2\).](#)

[Chương 519: Lão tướng tuy già, nhiệt huyết chưa lạnh \(3\).](#)

[Chương 520: Lão tướng tuy già, nhiệt huyết chưa lạnh \(4\).](#)

[Chương 521: Trước Hoành Thành, đầu người cuộn cuộn như mưa](#)

[Chương 522: Trước Hoành Thành, đầu người cuộn cuộn như mưa](#)

[Chương 523: Trước Hoành Thành, đầu người cuộn cuộn như mưa](#)

[Chương 524: Trước Hoành Thành, đầu người cuộn cuộn như mưa](#)

[Chương 525: Tên La Hồng này quả nhiên không xứng làm người](#)

[Chương 526: Tên La Hồng này quả nhiên không xứng làm người](#)

[Chương 527: Tên La Hồng này quả nhiên không xứng làm người](#)

[Chương 528: Tên La Hồng này quả nhiên không xứng làm người](#)

[Chương 529: Kiếm của Tà Đế Đế Binh hay kiếm của Thánh Nhân](#)

[Chương 530: Kiếm của Tà Đế Đế Binh hay kiếm của Thánh Nhân](#)

[Chương 531: Kiếm của Tà Đế Đế Binh hay kiếm của Thánh Nhân](#)

[Chương 532: Kiếm của Tà Đế Đế Binh hay kiếm của Thánh Nhân](#)

[Chương 533: Phương pháp phá cục! Hình thái A Tu La! \(1\).](#)

[Chương 534: Phương pháp phá cục! Hình thái A Tu La! \(2\).](#)

[Chương 535: Phương pháp phá cục! Hình thái A Tu La! \(3\).](#)

[Chương 536: Phương pháp phá cục! Hình thái A Tu La! \(4\).](#)

[Chương 537: Phương pháp phá cục! Hình thái A Tu La! \(5\).](#)

[Chương 538: Trong ngàn dặm, Di Hình Hoán Ảnh! \(1\).](#)

[Chương 539: Trong ngàn dặm, Di Hình Hoán Ảnh! \(2\).](#)

[Chương 540: Trong ngàn dặm, Di Hình Hoán Ảnh! \(3\).](#)

[Chương 541: Trong ngàn dặm, Di Hình Hoán Ảnh! \(4\).](#)

[Chương 542: La Hồng... Bỏ mình rồi? \(1\).](#)

[Chương 543: La Hồng... Bỏ mình rồi? \(2\).](#)

[Chương 544: La Hồng... Bỏ mình rồi? \(3\).](#)

[Chương 545: La Hồng... Bỏ mình rồi? \(4\).](#)

[Chương 546: Phu Tử dạy dỗ, đạo tặc vô hình \(1\).](#)

[Chương 547: Phu Tử dạy dỗ, đạo tặc vô hình \(2\).](#)

[Chương 548: Phu Tử dạy dỗ, đạo tặc vô hình \(3\)](#)
[Chương 549: Phu Tử dạy dỗ, đạo tặc vô hình \(4\)](#)
[Chương 550: Tiểu Ác Nhân được chính thức công nhận, người](#)
[Chương 551: Tiểu Ác Nhân được chính thức công nhận, người](#)
[Chương 552: Tiểu Ác Nhân được chính thức công nhận, người](#)
[Chương 553: Tiểu Ác Nhân được chính thức công nhận, người](#)
[Chương 554: Thử hết ba ngàn đạo, chỉ tìm một sợi quang \(1\)](#)
[Chương 556: Thử hết ba ngàn đạo, chỉ tìm một sợi quang \(3\)](#)
[Chương 557: Thử hết ba ngàn đạo, chỉ tìm một sợi quang \(4\)](#)
[Chương 558: Bia của Hạ Hoàng, Sở Thiên Nam đã chết \(1\)](#)
[Chương 559: Bia của Hạ Hoàng, Sở Thiên Nam đã chết \(2\)](#)
[Chương 560: Bia của Hạ Hoàng, Sở Thiên Nam đã chết \(3\)](#)
[Chương 561: Bia của Hạ Hoàng, Sở Thiên Nam đã chết \(4\)](#)
[Chương 562: Tiểu La ngu xuẩn, Chỉ trở về rồi! \(1\)](#)
[Chương 563: Tiểu La ngu xuẩn, Chỉ trở về rồi! \(2\)](#)
[Chương 564: Tiểu La ngu xuẩn, Chỉ trở về rồi! \(3\)](#)
[Chương 565: Hãy nhìn Chỉ há miệng nuốt tiên \(1\)](#)
[Chương 566: Hãy nhìn Chỉ há miệng nuốt tiên \(2\)](#)
[Chương 567: Hãy nhìn Chỉ há miệng nuốt tiên \(3\)](#)
[Chương 568: Hãy nhìn Chỉ há miệng nuốt tiên \(4\)](#)
[Chương 569: Tiểu La ngu xuẩn, nhớ kỹ phải khen ngợi Chỉ \(1\)](#)
[Chương 570: Tiểu La ngu xuẩn, nhớ kỹ phải khen ngợi Chỉ \(2\)](#)
[Chương 571: Tiểu La ngu xuẩn, nhớ kỹ phải khen ngợi Chỉ \(3\)](#)
[Chương 572: Tiểu La ngu xuẩn, nhớ kỹ phải khen ngợi Chỉ \(3\)](#)
[Chương 573: Trường Lăng nỗ lực, Chỉ sẽ còn trở lại \(1\)](#)
[Chương 574: Trường Lăng nỗ lực, Chỉ sẽ còn trở lại \(2\)](#)
[Chương 575: Trường Lăng nỗ lực, Chỉ sẽ còn trở lại \(3\)](#)
[Chương 576: Trường Lăng nỗ lực, Chỉ sẽ còn trở lại \(4\)](#)
[Chương 577: Tuyệt cảnh, bảy mươi hai sát châu vỡ nát \(1\)](#)

[Chương 578: Tuyệt cảnh, bảy mươi hai sát châu vỡ nát \(2\).](#)
[Chương 579: Tuyệt cảnh, bảy mươi hai sát châu vỡ nát \(3\).](#)
[Chương 580: Tuyệt cảnh, bảy mươi hai sát châu vỡ nát \(4\).](#)
[Chương 581: Tuyệt cảnh, bảy mươi hai sát châu vỡ nát \(5\).](#)
[Chương 582: Chỉ vô địch! Các người tùy tiện \(1\).](#)
[Chương 583: Chỉ vô địch! Các người tùy tiện \(2\).](#)
[Chương 584: Chỉ vô địch! Các người tùy tiện \(3\).](#)
[Chương 585: Chỉ vô địch! Các người tùy tiện \(4\).](#)
[Chương 586: Phàm nhân rác rưởi, Chỉ khinh bỉ người \(1\).](#)
[Chương 587: Phàm nhân rác rưởi, Chỉ khinh bỉ người \(2\).](#)
[Chương 588: Phàm nhân rác rưởi, Chỉ khinh bỉ người \(3\).](#)
[Chương 589: Phàm nhân rác rưởi, Chỉ khinh bỉ người \(4\).](#)
[Chương 590: Tái Bắc có gió nổi lên, La gia phản Hại \(1\).](#)
[Chương 591: Tái Bắc có gió nổi lên, La gia phản Hại \(2\).](#)
[Chương 592: Tái Bắc có gió nổi lên, La gia phản Hại \(3\).](#)
[Chương 593: Tái Bắc có gió nổi lên, La gia phản Hại \(4\).](#)
[Chương 594: Tái Bắc có gió nổi lên, La gia phản Hại \(5\).](#)
[Chương 595: Ta, Triệu Đông Hán, chính danh cho công tử \(1\).](#)
[Chương 596: Ta, Triệu Đông Hán, chính danh cho công tử \(2\).](#)
[Chương 597: Ta, Triệu Đông Hán, chính danh cho công tử \(3\).](#)
[Chương 598: Ta, Triệu Đông Hán, chính danh cho công tử \(4\).](#)
[Chương 599: Không phải ai cũng có thể là Trương Thủ Phụ \(1\).](#)
[Chương 600: Không phải ai cũng có thể là Trương Thủ Phụ \(2\).](#)
[Chương 601: Không phải ai cũng có thể là Trương Thủ Phụ \(3\).](#)
[Chương 602: La Hồng xuất quan, vô cầu thể bẩm sinh! \(1\).](#)
[Chương 603: La Hồng xuất quan, vô cầu thể bẩm sinh! \(2\).](#)
[Chương 604: La Hồng xuất quan, vô cầu thể bẩm sinh! \(3\).](#)
[Chương 605: La Hồng xuất quan, vô cầu thể bẩm sinh! \(4\).](#)
[Chương 606: La Hồng xuất quan, vô cầu thể bẩm sinh! \(5\).](#)

Chương 607: Trong thiên hạ, ai có thể giết La Hồng ta?! (1).
Chương 608: Trong thiên hạ, ai có thể giết La Hồng ta?! (2).
Chương 609: Trong thiên hạ, ai có thể giết La Hồng ta?! (3).
Chương 610: Trong thiên hạ, ai có thể giết La Hồng ta?! (4).
Chương 611: Trong thiên hạ, ai có thể giết La Hồng ta?! (4).
Chương 612: Người này, có duyên với đạo môn của ta! (1).
Chương 613: Người này, có duyên với đạo môn của ta! (2).
Chương 614: Người này, có duyên với đạo môn của ta! (3).
Chương 615: Người này, có duyên với đạo môn của ta! (4).
Chương 616: Người này, có duyên với đạo môn của ta! (5).
Chương 617: Bản công tử ngã bài, không diễn nữa (1).
Chương 618: Bản công tử ngã bài, không diễn nữa (2).
Chương 619: Bản công tử ngã bài, không diễn nữa (3).
Chương 620: Bản công tử ngã bài, không diễn nữa (4).
Chương 621: Tam phẩm ta đã trảm Nhất phẩm (1).
Chương 622: Tam phẩm ta đã trảm Nhất phẩm (2).
Chương 623: Tam phẩm ta đã trảm Nhất phẩm (3).
Chương 624: Tam phẩm ta đã trảm Nhất phẩm (4).
Chương 625: Tam phẩm ta đã trảm Nhất phẩm (5).
Chương 626: Huyền Ngọc phi kiêu ngạo thì để La Hồng ta tới giết
Chương 627: Huyền Ngọc phi kiêu ngạo thì để La Hồng ta tới giết
Chương 628: Huyền Ngọc phi kiêu ngạo thì để La Hồng ta tới giết
Chương 629: Huyền Ngọc phi kiêu ngạo thì để La Hồng ta tới giết
Chương 630: Huyền Ngọc phi người có Hạ hoàng, La Hồng ta
Chương 631: Huyền Ngọc phi người có Hạ hoàng, La Hồng ta
Chương 632: Huyền Ngọc phi người có Hạ hoàng, La Hồng ta
Chương 633: Huyền Ngọc phi người có Hạ hoàng, La Hồng ta
Chương 634: Người không xứng làm hoàng đế (1).
Chương 635: Người không xứng làm hoàng đế (2).

Chương 636: Người không xứng làm hoàng đế (3).

Chương 637: Người không xứng làm hoàng đế (4).

Chương 638: Thiếu niên Hạ hoàng, cùng cấp chiến một trận (1).

Chương 639: Thiếu niên Hạ hoàng, cùng cấp chiến một trận (2).

Chương 640: Thiếu niên Hạ hoàng, cùng cấp chiến một trận (3).

Chương 641: Thiếu niên Hạ hoàng, cùng cấp chiến một trận (4).

Chương 642: Tiểu La ngu xuân, có thể có chút cốt khí được

Chương 643: Tiểu La ngu xuân, có thể có chút cốt khí được

Chương 644: Tiểu La ngu xuân, có thể có chút cốt khí được

Chương 645: Tiểu La ngu xuân, có thể có chút cốt khí được

Chương 646: Tiểu La ngu xuân, có thể có chút cốt khí được

Chương 647: Tinh hoa sinh mệnh đã mang họ La rồi! (1).

Chương 648: Tinh hoa sinh mệnh đã mang họ La rồi! (2).

Chương 649: Tinh hoa sinh mệnh đã mang họ La rồi! (3).

Chương 650: Tinh hoa sinh mệnh đã mang họ La rồi! (4).

Chương 651: Người đàn ông kia... Bị thương rồi! (1).

Chương 652: Người đàn ông kia... Bị thương rồi! (2).

Chương 653: Người đàn ông kia... Bị thương rồi! (2).

Chương 654: Hôm nay lập tân triều, quốc hiệu Đại La! (1).

Chương 655: Hôm nay lập tân triều, quốc hiệu Đại La! (2).

Chương 656: Hôm nay lập tân triều, quốc hiệu Đại La! (3).

Chương 657: Hôm nay lập tân triều, quốc hiệu Đại La! (4).

Chương 658: Một trận máu chảy (1).

Chương 659: Một trận máu chảy (2).

Chương 660: Một trận máu chảy (3).

Chương 661: Một trận máu chảy (4).

Chương 662: Ai nói phủ Giang Lăng không người có thể vào? (1).

Chương 663: Ai nói phủ Giang Lăng không người có thể vào? (2).

Chương 664: Ai nói phủ Giang Lăng không người có thể vào? (3).

[Chương 665: Tiểu La ngu xuẩn, người coi Chỉ là gì hả? \(1\).](#)
[Chương 667: Tiểu La ngu xuẩn, người coi Chỉ là gì hả? \(3\).](#)
[Chương 668: Tiểu La ngu xuẩn, người coi Chỉ là gì hả? \(3\).](#)
[Chương 669: Tiểu La ngu xuẩn, người coi Chỉ là gì hả? \(4\).](#)
[Chương 670: Tiểu nữ hoàng của Đại La \(1\).](#)
[Chương 671: Tiểu nữ hoàng của Đại La \(2\).](#)
[Chương 672: Tiểu nữ hoàng của Đại La \(3\).](#)
[Chương 673: Tiểu nữ hoàng của Đại La \(4\).](#)
[Chương 674: Quà ra mắt cho thái tử Hạ Cực \(1\).](#)
[Chương 675: Quà ra mắt cho thái tử Hạ Cực \(2\).](#)
[Chương 676: Quà ra mắt cho thái tử Hạ Cực \(3\).](#)
[Chương 677: Quà ra mắt cho thái tử Hạ Cực \(4\).](#)
[Chương 678: Bản công tử mới là Tà tu thật sự! \(0\).](#)
[Chương 679: Bản công tử mới là Tà tu thật sự! \(2\).](#)
[Chương 680: Bản công tử mới là Tà tu thật sự! \(3\).](#)
[Chương 681: Bản công tử mới là Tà tu thật sự! \(4\).](#)
[Chương 682: Bản công tử mới là Tà tu thật sự! \(5\).](#)
[Chương 683: Tiểu La ngu xuẩn, Chỉ mới là mạnh nhất! \(1\).](#)
[Chương 684: Tiểu La ngu xuẩn, Chỉ mới là mạnh nhất! \(2\).](#)
[Chương 685: Tiểu La ngu xuẩn, Chỉ mới là mạnh nhất! \(3\).](#)
[Chương 686: Tiểu La ngu xuẩn, Chỉ mới là mạnh nhất! \(4\).](#)
[Chương 687: Tiểu La ngu xuẩn, Chỉ mới là mạnh nhất! \(5\).](#)
[Chương 688: Tất cả... Đứng dậy! \(1\).](#)
[Chương 689: Tất cả... Đứng dậy! \(2\).](#)
[Chương 690: Tất cả... Đứng dậy! \(3\).](#)
[Chương 691: Tất cả... Đứng dậy! \(4\).](#)
[Chương 692: Tất cả... Đứng dậy! \(5\).](#)
[Chương 693: Ma kiếm cứ hút thỏa thích đi! \(1\).](#)
[Chương 694: Ma kiếm cứ hút thỏa thích đi! \(2\).](#)

[Chương 695: Ma kiếm cứ hút thỏa thích đi! \(3\).](#)

[Chương 696: Ma kiếm cứ hút thỏa thích đi! \(4\).](#)

[Chương 697: Trừng.phạt tội lỗi, bắt giữ tội nhân \(1\).](#)

[Chương 698: Trừng.phạt tội lỗi, bắt giữ tội nhân \(2\).](#)

[Chương 699: Trừng.phạt tội lỗi, bắt giữ tội nhân \(3\).](#)

[Chương 700: Trừng.phạt tội lỗi, bắt giữ tội nhân \(4\).](#)

[Chương 701: Trừng.phạt tội lỗi, bắt giữ tội nhân \(5\).](#)

[Chương 702: Tiểu La giáo hoạt, người này thế mà lại muốn phong](#)

[Chương 703: Tiểu La giáo hoạt, người này thế mà lại muốn phong](#)

[Chương 704: Tiểu La giáo hoạt, người này thế mà lại muốn phong](#)

[Chương 705: Tiểu La giáo hoạt, người này thế mà lại muốn phong](#)

[Chương 706: Tiểu La giáo hoạt, người này thế mà lại muốn phong](#)

[Chương 707: Hạ Hoàng xuất quan, buông tiểu sư đệ của người ra](#)

[Chương 708: Hạ Hoàng xuất quan, buông tiểu sư đệ của người ra](#)

[Chương 709: Hạ Hoàng xuất quan, buông tiểu sư đệ của người ra](#)

[Chương 710: Hạ Hoàng xuất quan, buông tiểu sư đệ của người ra](#)

[Chương 711: Hạ Hoàng xuất quan, buông tiểu sư đệ của người ra](#)

[Chương 712: La Hồng phản kích, một kiếm chém thái tử \(1\).](#)

[Chương 713: La Hồng phản kích, một kiếm chém thái tử \(2\).](#)

[Chương 714: La Hồng phản kích, một kiếm chém thái tử \(3\).](#)

[Chương 715: La Hồng phản kích, một kiếm chém thái tử \(4\).](#)

[Chương 716: Đột phá Nhị phẩm, bốn vạn tà ảnh! \(1\).](#)

[Chương 717: Đột phá Nhị phẩm, bốn vạn tà ảnh! \(2\).](#)

[Chương 718: Đột phá Nhị phẩm, bốn vạn tà ảnh! \(3\).](#)

[Chương 719: Đột phá Nhị phẩm, bốn vạn tà ảnh! \(4\).](#)

[Chương 720: Đột phá Nhị phẩm, bốn vạn tà ảnh! \(5\).](#)

[Chương 721: Bỏ đôi đế đô, giết thái tử \(1\).](#)

[Chương 722: Bỏ đôi đế đô, giết thái tử \(2\).](#)

[Chương 723: Bỏ đôi đế đô, giết thái tử \(3\).](#)

[Chương 724: Bỏ đôi đế đô, giết thái tử \(4\).](#)

[Chương 725: Bỏ đôi đế đô, giết thái tử \(5\).](#)

[Chương 726: Hạ Hoàng nổi giận, chém vỡ quả cầu ánh sáng! \(1\).](#)

[Chương 727: Hạ Hoàng nổi giận, chém vỡ quả cầu ánh sáng! \(2\).](#)

[Chương 728: Hạ Hoàng nổi giận, chém vỡ quả cầu ánh sáng! \(3\).](#)

[Chương 729: Hạ Hoàng nổi giận, chém vỡ quả cầu ánh sáng! \(4\).](#)

[Chương 730: Hạ Hoàng nổi giận, chém vỡ quả cầu ánh sáng! \(5\).](#)

[Chương 731: Chịu chết cùng thí hoàng \(a\)! \(1\).](#)

[Chương 732: Chịu chết cùng thí hoàng \(a\)! \(2\).](#)

[Chương 733: Chịu chết cùng thí hoàng \(a\)! \(3\).](#)

[Chương 734: Chịu chết cùng thí hoàng \(a\)! \(4\).](#)

[Chương 735: Đây chính là thí Hoàng \(1\).](#)

[Chương 736: Đây chính là thí Hoàng \(2\).](#)

[Chương 737: Đây chính là thí Hoàng \(3\).](#)

[Chương 738: Đây chính là thí Hoàng \(4\).](#)

[Chương 739: Đây chính là thí Hoàng \(5\).](#)

[Chương 740: Vạn kiếm phân thân chém Hạ Hoàng, có hoa đào tới](#)

[Chương 741: Vạn kiếm phân thân chém Hạ Hoàng, có hoa đào tới](#)

[Chương 742: Vạn kiếm phân thân chém Hạ Hoàng, có hoa đào tới](#)

[Chương 743: Nhất kiếm Hồng Trần Kiếp, dẫn tiểu chắt tử thi](#)

[Chương 744: Nhất kiếm Hồng Trần Kiếp, dẫn tiểu chắt tử thi](#)

[Chương 745: Nhất kiếm Hồng Trần Kiếp, dẫn tiểu chắt tử thi](#)

[Chương 746: Nhất kiếm Hồng Trần Kiếp, dẫn tiểu chắt tử thi](#)

[Chương 747: Chỉ để người hiểu, cái gì mới là Thần linh \(1\).](#)

[Chương 748: Chỉ để người hiểu, cái gì mới là Thần linh \(2\).](#)

[Chương 749: Chỉ để người hiểu, cái gì mới là thần linh \(3\).](#)

[Chương 750: Chỉ để người hiểu, cái gì mới là Thần linh \(4\).](#)

[Chương 751: Hôm nay, lão phu một người trần tam giới \(1\).](#)

[Chương 752: Hôm nay, lão phu một người trần tam giới \(2\).](#)

[Chương 753: Hôm nay, lão phu một người trần tam giới \(3\)](#)
[Chương 754: Hôm nay, lão phu một người trần tam giới \(4\)](#)
[Chương 755: Hôm nay, lão phu một người trần tam giới \(5\)](#)
[Chương 756: Phong ấn vương, Đành nguyện nhân gian an nhiên](#)
[Chương 757: Phong ấn vương, Đành nguyện nhân gian an nhiên](#)
[Chương 758: Phong ấn vương, Đành nguyện nhân gian an nhiên](#)
[Chương 759: Phong ấn vương, Đành nguyện nhân gian an nhiên](#)
[Chương 760: Phong ấn vương, Đành nguyện nhân gian an nhiên](#)
[Chương 761: Nguyên kiếp sau, lại đánh đàn vì Hồng Trần \(1\)](#)
[Chương 762: Nguyên kiếp sau, lại đánh đàn vì Hồng Trần \(2\)](#)
[Chương 763: Nguyên kiếp sau, lại đánh đàn vì Hồng Trần \(3\)](#)
[Chương 764: Nguyên kiếp sau, lại đánh đàn vì Hồng Trần \(4\)](#)
[Chương 765: Bồn công tử quả nhiên là đứa nhỏ được Phu Tử gia](#)
[Chương 766: Bồn công tử quả nhiên là đứa nhỏ được Phu Tử gia](#)
[Chương 767: Bồn công tử quả nhiên là đứa nhỏ được Phu Tử gia](#)
[Chương 768: Bồn công tử quả nhiên là đứa nhỏ được Phu Tử gia](#)
[Chương 769: Bồn công tử quả nhiên là đứa nhỏ được Phu Tử gia](#)
[Chương 770: Bảy trăm sáu mươi nghìn tội ác và Tru Tà Chi Kiếp!](#)
[Chương 771: Bảy trăm sáu mươi nghìn tội ác và Tru Tà Chi Kiếp!](#)
[Chương 772: Bảy trăm sáu mươi nghìn tội ác và Tru Tà Chi Kiếp!](#)
[Chương 773: Bảy trăm sáu mươi nghìn tội ác và Tru Tà Chi Kiếp!](#)
[Chương 774: Tắc Hạ Học Cung biến chất rồi! \(1\)](#)
[Chương 775: Tắc Hạ Học Cung biến chất rồi! \(2\)](#)
[Chương 776: Tắc Hạ Học Cung biến chất rồi! \(3\)](#)
[Chương 777: Tắc Hạ Học Cung biến chất rồi! \(4\)](#)
[Chương 778: Hôm nay Phu Tử không ở nhà \(1\)](#)
[Chương 779: Hôm nay Phu Tử không ở nhà \(2\)](#)
[Chương 780: Hôm nay Phu Tử không ở nhà \(3\)](#)
[Chương 781: Hôm nay Phu Tử không ở nhà \(4\)](#)

[Chương 782: Hôm nay Phu Tử không ở nhà \(5\).](#)

[Chương 783: Thánh nhân viết, người này không cứu được \(1\).](#)

[Chương 784: Thánh nhân viết, người này không cứu được \(2\).](#)

[Chương 785: Thánh nhân viết, người này không cứu được \(3\).](#)

[Chương 786: Thánh nhân viết, người này không cứu được \(4\).](#)

[Chương 787: Trảm Thần trong bí cảnh, Lục Tiên ngoài bí cảnh! \(1\).](#)

[Chương 788: Trảm Thần trong bí cảnh, Lục Tiên ngoài bí cảnh!](#)

[Chương 789: Trảm Thần trong bí cảnh, Lục Tiên ngoài bí cảnh!](#)

[Chương 790: Trảm Thần trong bí cảnh, Lục Tiên ngoài bí cảnh!](#)

[Chương 791: Tiểu La ngu xuẩn, Chỉ cảm nhận được thành ý của](#)

[Chương 792: Tiểu La ngu xuẩn, Chỉ cảm nhận được thành ý của](#)

[Chương 793: Tiểu La ngu xuẩn, Chỉ cảm nhận được thành ý của](#)

[Chương 794: Tiểu La ngu xuẩn, Chỉ cảm nhận được thành ý của](#)

[Chương 795: Tiểu La ngu xuẩn, Chỉ cảm nhận được thành ý của](#)

[Chương 796: Tiểu La ngu xuẩn, Chỉ cảm nhận được thành ý của](#)

[Chương 797: Người nào quỳ thiên nhân, giết không tha! \(1\).](#)

[Chương 798: Người nào quỳ thiên nhân, giết không tha! \(2\).](#)

[Chương 799: Người nào quỳ thiên nhân, giết không tha! \(3\).](#)

[Chương 800: Đạo cảm hóa của La Hồng.\(1\).](#)

[Chương 801: Đạo cảm hóa của La Hồng.\(2\).](#)

[Chương 802: Đạo cảm hóa của La Hồng.\(3\).](#)

[Chương 803: Đạo cảm hóa của La Hồng.\(4\).](#)

[Chương 804: Lão thiên sư, một mình phong thiên môn! \(1\).](#)

[Chương 805: Lão thiên sư, một mình phong thiên môn! \(2\).](#)

[Chương 806: Lão thiên sư, một mình phong thiên môn! \(3\).](#)

[Chương 807: Lão thiên sư, một mình phong thiên môn! \(4\).](#)

[Chương 808: Lão thiên sư, một mình phong thiên môn! \(5\).](#)

[Chương 809: Đợi sư huynh đuổi người một cái \(1\).](#)

[Chương 810: Đợi sư huynh đuổi người một cái \(2\).](#)

[Chương 811: Đới sư huynh đuổi người một cái \(3\).](#)

[Chương 812: Đới sư huynh đuổi người một cái \(4\).](#)

[Chương 813: Ma kiếm chém thiên nhân, quy tắc ban thưởng! \(1\).](#)

[Chương 814: Ma kiếm chém thiên nhân, quy tắc ban thưởng! \(2\).](#)

[Chương 815: Ma kiếm chém thiên nhân, quy tắc ban thưởng! \(3\).](#)

[Chương 816: Ma kiếm chém thiên nhân, quy tắc ban thưởng! \(4\).](#)

[Chương 817: Giết đến Thiên môn, đột phá Nhất phẩm! \(1\).](#)

[Chương 818: Giết đến Thiên môn, đột phá Nhất phẩm! \(2\).](#)

[Chương 819: Giết đến Thiên môn, đột phá Nhất phẩm! \(3\).](#)

[Chương 820: Giết đến Thiên môn, đột phá Nhất phẩm! \(4\).](#)

[Chương 821: Giết đến Thiên môn, đột phá Nhất phẩm! \(5\).](#)

[Chương 822: Bản công tử... Cảm nhận được các ngời tức giận \(1\).](#)

[Chương 823: Bản công tử... Cảm nhận được các ngời tức giận \(2\).](#)

[Chương 824: Bản công tử... Cảm nhận được các ngời tức giận \(3\).](#)

[Chương 825: Bản công tử... Cảm nhận được các ngời tức giận \(4\).](#)

[Chương 826: Chơi hoa... Ta Lý Tu Viễn nguyện tôn xưng người là](#)

[Chương 827: Chơi hoa... Ta Lý Tu Viễn nguyện tôn xưng người là](#)

[Chương 828: Chơi hoa... Ta Lý Tu Viễn nguyện tôn xưng người là](#)

[Chương 829: Chơi hoa... Ta Lý Tu Viễn nguyện tôn xưng người là](#)

[Chương 830: Chơi hoa... Ta Lý Tu Viễn nguyện tôn xưng người là](#)

[Chương 831: Vong linh quân chủ La Hồng, lịch đại \(1\) Phu Tử](#)

[Chương 832: Vong linh quân chủ La Hồng, lịch đại \(1\) Phu Tử](#)

[Chương 833: Vong linh quân chủ La Hồng, lịch đại \(1\) Phu Tử](#)

[Chương 834: Vong linh quân chủ La Hồng, lịch đại \(1\) Phu Tử](#)

[Chương 835: Vong linh quân chủ La Hồng, lịch đại \(1\) Phu Tử](#)

[Chương 836: Tà Thần... Thất nghiệp? \(1\).](#)

[Chương 837: Tà Thần... Thất nghiệp? \(2\).](#)

[Chương 838: Tà Thần... Thất nghiệp? \(3\).](#)

[Chương 839: Tà Thần... Thất nghiệp? \(4\).](#)

[Chương 840: Đi săn thiên nhân \(1\).](#)
[Chương 841: Đi săn thiên nhân \(2\).](#)
[Chương 842: Đi săn thiên nhân \(3\).](#)
[Chương 843: Đi săn thiên nhân \(4\).](#)
[Chương 844: Sinh ra là người, đời đời kiếp kiếp đều là người \(1\).](#)
[Chương 845: Sinh ra là người, đời đời kiếp kiếp đều là người \(2\).](#)
[Chương 846: Sinh ra là người, đời đời kiếp kiếp đều là người \(3\).](#)
[Chương 847: Sinh ra là người, đời đời kiếp kiếp đều là người \(4\).](#)
[Chương 848: Sinh ra là người, đời đời kiếp kiếp đều là người \(5\).](#)
[Chương 849: Kiếm sinh Tà Phật, Nhất phẩm Thiên Tà! \(1\).](#)
[Chương 850: Kiếm sinh Tà Phật, Nhất phẩm Thiên Tà! \(2\).](#)
[Chương 851: Kiếm sinh Tà Phật, Nhất phẩm Thiên Tà! \(3\).](#)
[Chương 852: Kiếm sinh Tà Phật, Nhất phẩm Thiên Tà! \(4\).](#)
[Chương 853: Kiếm sinh Tà Phật, Nhất phẩm Thiên Tà! \(5\).](#)
[Chương 854: Đan điền thánh tà phân hai cực, đại đạo chưa tròn](#)
[Chương 855: Đan điền thánh tà phân hai cực, đại đạo chưa tròn](#)
[Chương 856: Đan điền thánh tà phân hai cực, đại đạo chưa tròn](#)
[Chương 857: Đan điền thánh tà phân hai cực, đại đạo chưa tròn](#)
[Chương 858: Chân kim hỏa luyện, nhân tần địch quốc! \(1\).](#)
[Chương 859: Chân kim hỏa luyện, nhân tần địch quốc! \(2\).](#)
[Chương 860: Chân kim hỏa luyện, nhân tần địch quốc! \(3\).](#)
[Chương 861: Chân kim hỏa luyện, nhân tần địch quốc! \(4\).](#)
[Chương 862: Nhất kiếm Âm Dương kiếp, chúng đạo chỉ vận vị! \(1\).](#)
[Chương 863: Nhất kiếm Âm Dương kiếp, chúng đạo chỉ vận vị! \(2\).](#)
[Chương 864: Nhất kiếm Âm Dương kiếp, chúng đạo chỉ vận vị! \(3\).](#)
[Chương 865: Nhất kiếm Âm Dương kiếp, chúng đạo chỉ vận vị! \(4\).](#)
[Chương 866: Ba chùy đập Địa Hỏa, công tử tự đúc kiếm \(1\).](#)
[Chương 867: Ba chùy đập Địa Hỏa, công tử tự đúc kiếm \(2\).](#)
[Chương 868: Ba chùy đập Địa Hỏa, công tử tự đúc kiếm \(3\).](#)

[Chương 869: Ba chùy đập Địa Hỏa, công tử tự đúc kiếm \(4\).](#)

[Chương 870: Ba chùy đập Địa Hỏa, công tử tự đúc kiếm \(5\).](#)

[Chương 871: Ngoài tà trong thánh, rèn kiếm chí tà \(1\).](#)

[Chương 872: Ngoài tà trong thánh, rèn kiếm chí tà \(2\).](#)

[Chương 873: Ngoài tà trong thánh, rèn kiếm chí tà \(3\).](#)

[Chương 874: Ngoài tà trong thánh, rèn kiếm chí tà \(4\).](#)

[Chương 875: Ngoài tà trong thánh, rèn kiếm chí tà \(5\).](#)

[Chương 876: Thiên Tôn dẫn kiếp, mượn sấm sét tôi luyện lần thứ](#)

[Chương 877: Thiên Tôn dẫn kiếp, mượn sấm sét tôi luyện lần thứ](#)

[Chương 878: Thiên Tôn dẫn kiếp, mượn sấm sét tôi luyện lần thứ](#)

[Chương 879: Rèn kiếm bán thánh binh, mượn sét chém Ly Hỏa!](#)

[Chương 880: Rèn kiếm bán thánh binh, mượn sét chém Ly Hỏa!](#)

[Chương 881: Rèn kiếm bán thánh binh, mượn sét chém Ly Hỏa!](#)

[Chương 882: Rèn kiếm bán thánh binh, mượn sét chém Ly Hỏa!](#)

[Chương 883: Rèn kiếm bán thánh binh, mượn sét chém Ly Hỏa!†](#)

[Chương 884: Sơ Khuy Thần Thông, nháy mắt thấy Quỷ Đô \(1\).](#)

[Chương 885: Sơ Khuy Thần Thông, nháy mắt thấy Quỷ Đô \(2\).](#)

[Chương 886: Sơ Khuy Thần Thông, nháy mắt thấy Quỷ Đô \(3\).](#)

[Chương 887: Giải đặc biệt hơi loé sáng! \(1\).](#)

[Chương 888: Giải đặc biệt hơi loé sáng! \(2\).](#)

[Chương 889: Giải đặc biệt hơi loé sáng! \(3\).](#)

[Chương 890: Giải đặc biệt hơi loé sáng! \(4\).](#)

[Chương 891: Giải đặc biệt hơi loé sáng! \(5\).](#)

[Chương 892: Thiên Ma Bất diệt, nhất chỉ vô song \(1\).](#)

[Chương 893: Thiên Ma Bất diệt, nhất chỉ vô song \(2\).](#)

[Chương 894: Thiên Ma Bất diệt, nhất chỉ vô song \(3\).](#)

[Chương 895: Thiên Ma Bất diệt, nhất chỉ vô song \(4\).](#)

[Chương 896: Để người người ở nhân gian có thể đồ tiên! \(1\).](#)

[Chương 897: Để người người ở nhân gian có thể đồ tiên! \(2\).](#)

[Chương 898: Để người người ở nhân gian có thể đồ tiên! \(3\)](#)
[Chương 899: Để người người ở nhân gian có thể đồ tiên! \(4\)](#)
[Chương 900: Để người người ở nhân gian có thể đồ tiên! \(5\)](#)
[Chương 901: Năm đó đồ một thành, hôm nay đồ một tông.\(1\)](#)
[Chương 902: Năm đó đồ một thành, hôm nay đồ một tông.\(2\)](#)
[Chương 903: Năm đó đồ một thành, hôm nay đồ một tông.\(3\)](#)
[Chương 904: Đại đạo rộng vạn dặm, mục tiêu nhỏ đã hoàn thành!](#)
[Chương 905: Đại đạo rộng vạn dặm, mục tiêu nhỏ đã hoàn thành!](#)
[Chương 906: Đại đạo rộng vạn dặm, mục tiêu nhỏ đã hoàn thành!](#)
[Chương 907: Đại đạo rộng vạn dặm, mục tiêu nhỏ đã hoàn thành!](#)
[Chương 908: Đại đạo rộng vạn dặm, mục tiêu nhỏ đã hoàn thành!](#)
[Chương 909: Nguy cơ của huyện An Bình, La Hồng trở về \(1\)](#)
[Chương 910: Nguy cơ của huyện An Bình, La Hồng trở về \(2\)](#)
[Chương 911: Nguy cơ của huyện An Bình, La Hồng trở về \(3\)](#)
[Chương 912: Nguy cơ của huyện An Bình, La Hồng trở về \(4\)](#)
[Chương 913: Nguy cơ của huyện An Bình, La Hồng trở về \(5\)](#)
[Chương 914: Hội tụ xưng hùng xưng bá trùng.phật Côn Luân! \(1\)](#)
[Chương 915: Hội tụ xưng hùng xưng bá trùng.phật Côn Luân! \(2\)](#)
[Chương 916: Hội tụ xưng hùng xưng bá trùng.phật Côn Luân! \(3\)](#)
[Chương 917: Số 9 ngu xuẩn, chỉ là số 2 vĩ đại đây! \(1\)](#)
[Chương 918: Số 9 ngu xuẩn, chỉ là số 2 vĩ đại đây! \(2\)](#)
[Chương 919: Số 9 ngu xuẩn, chỉ là số 2 vĩ đại đây! \(3\)](#)
[Chương 920: Số 9 ngu xuẩn, chỉ là số 2 vĩ đại đây! \(4\)](#)
[Chương 921: Đại mộng nhập nhất phẩm, Trúc Cơ cuối cùng cũng](#)
[Chương 922: Đại mộng nhập nhất phẩm, Trúc Cơ cuối cùng cũng](#)
[Chương 923: Đại mộng nhập nhất phẩm, Trúc Cơ cuối cùng cũng](#)
[Chương 924: Đại mộng nhập nhất phẩm, Trúc Cơ cuối cùng cũng](#)
[Chương 925: Công lên Côn Lôn, phân thân Tà Đết \(1\)](#)
[Chương 926: Công lên Côn Lôn, phân thân Tà Đết \(2\)](#)

Chương 927: Công lên Côn Lôn, phân thân Tà Đết (3).
Chương 928: Công lên Côn Lôn, phân thân Tà Đết (4).
Chương 929: Phu tử tính kế, lấy tà tu đối phó tà tu! (1).
Chương 930: Phu tử tính kế, lấy tà tu đối phó tà tu! (2).
Chương 931: Phu tử tính kế, lấy tà tu đối phó tà tu! (3).
Chương 932: Phu tử tính kế, lấy tà tu đối phó tà tu! (4).
Chương 933: Tà Đết chết tiệt, cắt rau hẹ của bọn công tử! (1).
Chương 934: Tà Đết chết tiệt, cắt rau hẹ của bọn công tử! (2).
Chương 935: Tà Đết chết tiệt, cắt rau hẹ của bọn công tử! (3).
Chương 936: Tà Đết chết tiệt, cắt rau hẹ của bọn công tử! (4).
Chương 937: Thân thể chín lần tôi luyện! Mượn 3000 tà sát! (1).
Chương 938: Thân thể chín lần tôi luyện! Mượn 3000 tà sát! (2).
Chương 939: Thân thể chín lần tôi luyện! Mượn 3000 tà sát! (3).
Chương 940: Thân thể chín lần tôi luyện! Mượn 3000 tà sát! (4).
Chương 941: Trảm thần khai đạo 5000 dăm, nhất niệm thăng Lục
Chương 942: Trảm thần khai đạo 5000 dăm, nhất niệm thăng Lục
Chương 943: Trảm thần khai đạo 5000 dăm, nhất niệm thăng
Chương 944: Trảm thần khai đạo 5000 dăm, nhất niệm thăng Lục
Chương 945: Trảm thần khai đạo 5000 dăm, nhất niệm thăng Lục
Chương 946: Vì thế gian này, tà không thể thắng chính (1).
Chương 947: Vì thế gian này, tà không thể thắng chính (2).
Chương 948: Vì thế gian này, tà không thể thắng chính (3).
Chương 949: Vì thế gian này, tà không thể thắng chính (4).
Chương 950: Vì thế gian này, tà không thể thắng chính (5).
Chương 951: Bày kế 800 năm, một sớm thành không
Chương 952: Người này thật sự yêu nghiệt như vậy?
Chương 953: Tà Đết... bị La Hồng lừa rồi!
Chương 954: La Hồng! Ta muốn ngươi chết!
Chương 955: Bọn tọa có thân thể tộc Atula... Người không giết

[Chương 956: Người này có tư chất thành Hoàng!](#)
[Chương 957: "Chỉ một ngón tay là có thể nghiền nát ngươi!"](#)
[Chương 958: Đây là... lấy roi đánh thi thể?](#)
[Chương 959: Trận chiến này còn chưa kết thúc!](#)
[Chương 960: "Không giết hẳn, các ngươi đừng hòng có được](#)
[Chương 961: Thiên Tôn giáng trần, Tà Thân phụ thể](#)
[Chương 962: Đánh hội đồng?](#)
[Chương 963: Bọn mi không thể cứu vãn được rồi!](#)
[Chương 964: Đáng tiếc là phát hiện ra quá trễ.](#)
[Chương 965: Nhân gian... Đã không còn ai có thể ngăn cản được](#)
[Chương 966: Thần Hàng đưa cái đồ chơi gì ra thế?](#)
[Chương 967: Muốn sử dụng Thần Hàng Thuật không?](#)
[Chương 968: Thần Thông?](#)
[Chương 969: Đừng đánh mặt! Đừng túm đầu!](#)
[Chương 970: Số không! Số không mạnh mẽ!](#)
[Chương 971: Lừa gạt số hai ngàn thơ?](#)
[Chương 972: Người đang vui vẻ cái búa gì ở đây thế?](#)
[Chương 973: Đó là cái gì?](#)
[Chương 974: Lão nhân gia người... thì ra còn để lại hậu chiêu à?](#)
[Chương 975: Lão đại của số hai cũng chính là lão đại của La Hồng](#)
[Chương 976: Trời này, đất này, ánh sáng này, đều rất đẹp.](#)
[Chương 977: Thiên nhân... Sao lại chết nhiều như vậy?](#)
[Chương 978: Lão đại của số hai cũng chính là lão đại của La Hồng](#)
[Chương 979: Phu Tử đợt này... quá nham hiểm!](#)
[Chương 980: Ba trăm vạn tội ác sao!](#)
[Chương 981: Tuyên chiến? Không... chỉ là đàm phán thôi.](#)
[Chương 982: "Người đang uy hiếp lão phu?"](#)
[Chương 983: Phu Tử có thể lấy ra được bao nhiêu tấm Nhập Mộ.](#)
[Chương 984: Thăng cấp hồ phần thưởng, Cửu Long Tà Quân Liễn](#)

[Chương 985: "Có thể phục chế Thiên Ma không?"](#)
[Chương 986: Tiểu đệ tử này đúng là yêu nghiệt.](#)
[Chương 987: Thiên kiều nhập thế, trong nháy mắt lập bảng](#)
[Chương 988: Cái xe kéo này... Là của tiểu sư đệ?](#)
[Chương 989: Tây Thiên Môn, thiên kiều Phật tộc, xuống nhân](#)
[Chương 990: Bán tôn, thuần một màu Bán tôn!](#)
[Chương 991: Là La Hồng công tử!](#)
[Chương 992: Công tử bá đạo trấn thiên kiều!](#)
[Chương 993: Nếu có lần sau nữa, giết!](#)
[Chương 994: Người này... Chẳng lẽ còn có thể vận dụng roi quy](#)
[Chương 995: Vô cùng thâm](#)
[Chương 996: Đụng nát Động Thiên, đồ long!](#)
[Chương 997: Tiểu tử này... Sao có thể cợt nhả như thế?](#)
[Chương 998: Kiếm trong tay hắn, chém về phía Long Uyên!](#)
[Chương 999: Người điên rồi!](#)
[Chương 1000: Long Uyên... Chết rồi.](#)
[Chương 1001: Giết cũng giết không được](#)
[Chương 1002: Cường vực của Kim Trướng Vương Đình.](#)
[Chương 1003: Dũng sĩ của thảo nguyên... Vĩnh viễn không làm](#)
[Chương 1004: Giết Thiên Kiều Giết Đến Nghiện!](#)
[Chương 1005: "Thiên tài của Kim Trướng Vương Đình... Gia Luật](#)
[Chương 1006: Vương triều Đại La của chúng ta...Không nên đập](#)
[Chương 1007: Công tử đây là...Muốn làm một đợt lớn!](#)
[Chương 1008: Nhiếp chính vương của Đại La cái gì chứ!](#)
[Chương 1009: Lại giết nữa rồi?](#)
[Chương 1010: Tiểu Địch, người chết thật là thảm!](#)
[Chương 1011: Đây là muốn dồn Long Tộc vào chỗ chết?](#)
[Chương 1012: Đây là muốn đuổi họ ra khỏi Kim Trướng Vương](#)
[Chương 1013: Nhân gian thống nhất, số mệnh hợp nhất](#)

Chương 1014: Chết còn thảm hơn Long Uyên, bị La Hồng giết với

Chương 1015: Đừng để La Hồng lên lút loại bỏ bớt người!

Chương 1016: "Cách gì?"

Chương 1017: Một chân đạp võ đường phi thăng của nhân gian

Chương 1018: "Nguyên Nữ Hoàng thiên thu vạn đại, thống nhất

Chương 1019: Nhân gian thống nhất, khí vận ngưng tụ!

Chương 1020: La Hồng định đâm nát cửa phi thăng sao?

Chương 1021: Thiên Vương nổi giận!

Chương 1022: Thiên nhân dưới Bán Tôn đều chết ngay tại chỗ.

Chương 1023: Nhân Vương chính nghĩa nhất bảo vệ nhân gian!

Chương 1024: Tam giới, sắp thay đổi rồi!

Chương 1025: La Hồng không trở về Tắc Hạ Học Cung.

Chương 1026: Đây là hình thức ban đầu của hang trời?

Chương 1027: "Mộ Nhân Hoàng... cuối cùng vẫn không giầu

Chương 1028: Còn có thể quay về từ cái chết?

Chương 1029: Ai giết ai còn chưa biết đâu

Chương 1030: "Trẫm đi chuyến này, quyết chiến vì nhân gian!"

Chương 1031: "Nguyên khai hoàn!"

Chương 1032: "Vào mộ Nhân Hoàng, thiên tài thiên giới nhất

Chương 1033: "Cung Nhân Hoàng!"

Chương 1034: Phục chế Thiên Ma! Đều phải chết!

Chương 1035: La Hồng... có thể chống lại ba vị Thiên Tôn này

Chương 1036: Một đánh chín mươi... Đánh thế nào?

Chương 1037: Ô nhân gian..... Người ta gọi là bí cảnh Nhân Đồ

Chương 1038: Đây rốt cuộc là thứ gì?!

Chương 1039: Thế này có chút khủng bố đây!

Chương 1040: Ngay cả thi thể của Long tộc ta người cũng không

Chương 1041: Chỉ khi đủ mạnh mới không cần sợ hãi gì hết!

Chương 1042: Trong hoàng mộ có người sống?!

[Chương 1043: "Tiểu sư đệ... Không có sao?"](#)
[Chương 1044: Đừng vội mắng chửi Nhân Hoàng](#)
[Chương 1045: Phu tử đầu tiên](#)
[Chương 1046: Sống mười vạn năm quá trâu bò đi!](#)
[Chương 1047: "Nghiem đạo, đầu tiên phải làm cho đại đạo cho](#)
[Chương 1048: "Truyền thừa mộ Nhân hoàng... truyền thừa Nhân](#)
[Chương 1049: La Hồng ta, đã đến đây](#)
[Chương 1050: "Yêu nghiệt Tiên tộc ... Bạch Thiên Đăng."](#)
[Chương 1051: La Hồng..... muốn trời dậy rồi](#)
[Chương 1052: Truyền thừa Nhân Hoàng, thuộc về Già Lâu ta!](#)
[Chương 1053: "Hạng nhất là Già Lâu!"](#)
[Chương 1054: Nên công bố kết quả sau cùng rồi!](#)
[Chương 1055: Nhân tộc... hình như vẫn chưa thua!](#)
[Chương 1056: Người đọc sách... Nói lý một chút có được không](#)
[Chương 1057: Truyền thừa Nhân Hoàng... thuộc về La Hồng rồi](#)
[Chương 1058: Nhân Hoàng kiếp, tam giới động!](#)
[Chương 1059: "An phận một chút... Đừng ép lão phu ra tay."](#)
[Chương 1060: "Người có thể xoay người rời khỏi dòng sông thời](#)
[Chương 1061: "La Hồng bắt đầu tiếp nhận truyền thừa Nhân](#)
[Chương 1062: Nho, Đạo, Phật, Võ, Kiếm, Tà...](#)
[Chương 1063: Ba lần luân hồi, hang trời Tam Hoàng!](#)
[Chương 1064: Đây là một thời đại hắc ám!](#)
[Chương 1065: Ngày hôm đó, danh hào của La Hồng, Hi Hoàng.](#)
[Chương 1066: Lão thần, cung nghênh Nhân Hoàng](#)
[Chương 1067: Ngày hôm đó, danh hào của La Hồng, Nông Hoàng!](#)
[Chương 1068: Sao lại ngưng tụ hang trời Tam Hoàng?](#)
[Chương 1069: "Công tử quả thật quá chính nghĩa rồi."](#)
[Chương 1070: Hoàng Binh hồi phục, thề giết Tân đế](#)
[Chương 1071: Thượng cổ Hoàng Binh vô cùng mạnh mẽ!](#)

[Chương 1072: Giết La Hồng.](#)
[Chương 1073: Thương Cổ Hoàng Binh!](#)
[Chương 1074: Lửa của Phạm Hỏa](#)
[Chương 1075: Tại sao... Ông vẫn bị ăn đòn?](#)
[Chương 1076: Cái thời đại này rốt cuộc không thuộc về ta](#)
[Chương 1077: Long tộc... Quả thực là một chủng tộc đáng yêu](#)
[Chương 1078: Không chút do dự, chỉ có giết!](#)
[Chương 1079: Ngộ Thần Thông, Khai Động Thiên lần nữa](#)
[Chương 1080: Ta là người điều khiển Vong Linh](#)
[Chương 1081: Tân Đế... Uy vũ!](#)
[Chương 1082: Mọi thứ đều được tính toán!](#)
[Chương 1083: Nguy cơ kinh khủng!](#)
[Chương 1084: Nhất định có thể giết hắn ta!](#)
[Chương 1085: Thiên Kiêu của các người... Đã về rồi](#)
[Chương 1086: Tam Động Thiên do Chí Tôn ngưng tụ ra!](#)
[Chương 1087: "Đóng chặt Thiên Môn lại!"](#)
[Chương 1088: Chạy trốn?](#)
[Chương 1089: Người ở Thiên Giới suýt nữa mất liên lạc](#)
[Chương 1090: Không thể gỡ bỏ cái tên lão nam hiểm này sao?](#)
[Chương 1091: Đây chính là Ngụy Hoàng!](#)
[Chương 1092: "Đôi!"](#)
[Chương 1093: Tiểu La ngu xuẩn, người lay động theo chiều gió](#)
[Chương 1094: "Tiểu La ngu xuẩn từ bỏ đi"](#)
[Chương 1095: Ba thượng cổ hoàng binh.](#)
[Chương 1096: Cửu Hào Long Hồ Sơn.](#)
[Chương 1097: "Người thật sự là chó sao?!"](#)
[Chương 1098: Bản thể của Tà Thần Nhị Cáp](#)
[Chương 1099: "Lấy trời đất làm bàn cờ, lấy vạn vật làm quân cờ,](#)
[Chương 1100: Đây là... Sinh Mệnh Trường Hà?!](#)

[Chương 1101: Đó là giả vờ!](#)

[Chương 1102: Nợ phong lưu do Nhân Hoàng để lại](#)

[Chương 1103: Nữ nhân này... Cũng bị phong ấn?](#)

[Chương 1104: Đó không phải lén chui vào, mà là tự sát.](#)

[Chương 1105: "Người cũng xứng tự xưng là người?"](#)

[Chương 1106: "Xem ra là thiên kiều Thần tộc ta giết chết"](#)

[Chương 1107: "Tại sao? Người là Thần tộc, tại sao muốn giết ta?"](#)

[Chương 1108: Sinh Mệnh mẫu thân bị lừa gạt rồi](#)

[Chương 1109: "Xảy ra vấn đề rồi!"](#)

[Chương 1120: Nhân Hoàng trở về?](#)

[Chương 1121: Động thiên... vỡ tan!](#)

[Chương 1122: Sao trên người Lý Tu Viễn lại có hư ảnh Thánh](#)

[Chương 1123: Ma kiếm Atula vung vẩy.](#)

[Chương 1124: Một ngày đồ sát năm Vương!](#)

[Chương 1125: Thiên giới... lại không phải là Nhân gian.](#)

[Chương 1126: Kẻ này... có độc.](#)

[Chương 1127: Trở thành Thiên Vương duy nhất trong các Thiên](#)

[Chương 1128: Sư nương, cứu con!](#)

[Chương 1129: "La hồng! Tha ta!"](#)

[Chương 1130: Kết quả bị giết ngược.](#)

[Chương 1131: Hang trời viên mãn, đột phá thành Tôn!](#)

[Chương 1132: "Hắn tuyệt đối không thể nào là Lý Tu Viễn!"](#)

[Chương 1133: "Còn có một đám tạp chủng phá ổ mà ra..."](#)

[Chương 1134: Giết chóc như vậy vẫn quá chậm!](#)

[Chương 1135: Đây mới là mục tiêu của hắn!](#)

[Chương 1136: Quá thiên tài cũng là một loại phiền não](#)

[Chương 1137: "Quái vật! La Hồng... là quái vật!"](#)

[Chương 1138: Vừa nhập Tôn cảnh đã thành Chí Tôn!](#)

[Chương 1139: Dòng sông sinh mệnh... Cẩm Khu Sinh Mệnh nổi](#)

Chương 1140: "Phong ấn của người bị lỏng rồi?"

Chương 1141: Nơi mà sinh linh không thể chạm tới.

Chương 1142: "Già lam... Người đang làm cái gì?"

Chương 1143: Chết trong nháy mắt!

Chương 1144: "Người còn có đường lui nào?"

Chương 1145: Chỉ... Cuối cùng cũng vùng lên rồi

Chương 1146: "Đây là U Minh Lang Thương Cổ đã tuyệt tích!"

Chương 1147: Long Ngạo không lẽ như vậy sao lại biến mất rồi?!

Chương 1148: Xếp hàng số không, Hồn Độn Hạt Tỏi

Chương 1149: "Nhân gian không có cường giả đỉnh cấp, có gì để

Chương 1150: Đi vào bên trong Vùng Cấm Bóng Tỏi.

Chương 1151: "Lão đại Linh Hào gọi Chỉ đến đón người."

Chương 1152: Đây chính là phương thức chào hỏi của đám Tà

Chương 1153: "Canh gác Thiên giới... làm đường lạc lối rồi"

Chương 1154: "Nhất Hào dậy rồi."

Chương 1155: Nhân Hoàng, đã lâu không gặp

Chương 1156: "Mười vạn năm trước Nhân Hoàng thử giải trừ

Chương 1157: Đây xem như là hy vọng cuối cùng của ta.

Chương 1158: Giao đấu với Nhân Hoàng

Chương 1159: Quyển sách da người này..... Rốt cuộc là thứ gì!

Chương 1160: Chỉ cần hơi vô ý một chút, sẽ bị lực quy tắc gột rửa

Chương 1161: "Cái phong ấn..... Rốt cuộc là ai đặt ra?"

Chương 1162: Chỉ cảm thấy thân thể..... Bị đào rỗng

Chương 1163: Thần cách của tà thần hạng hai..... đã hoàn toàn

Chương 1164: Lấy một cánh tay của Thiên Ma làm búa!

Chương 1165: Đó là thần cách tà thần!

Chương 1166: Chỉ, tự do ?!

Chương 1167: "Ta với người còn phân biệt gì chứ, cảm ơn cái gì."

Chương 1168: Đó là bản thể của Số Không!

[Chương 1169: Giết Vương Cảnh như giết gà](#)
[Chương 1170: "Vẫn là một nhân vật lớn..."](#)
[Chương 1171: Hai tên này ... Đều là Tà Thần!](#)
[Chương 1172: Nhiệm vụ hết sức gian nan.](#)
[Chương 1173: Năm gia tộc này ... Quá ngu ngốc.](#)
[Chương 1174: Gia đình Tà Thần tương thân tương ái](#)
[Chương 1175: Vùng Cẩm Bóng Tối ... Hàng dài Tà Thần?](#)
[Chương 1176: "Thay ta bảo vệ nơi đây."](#)
[Chương 1177: Bảo vệ Trang Nguyên Hoa Đào!](#)
[Chương 1178: Thiên Nhân không còn, Nhân tộc diệt vong.](#)
[Chương 1179: Người trấn thủ Thiên giới... Đúng là điên thật rồi!](#)
[Chương 1180: "Đồ điên! Người chỉ là người phạm! Làm như thế](#)
[Chương 1181: Thiên địa này thấp quá, một mình Lão phu vẫn](#)
[Chương 1182: Nhân tộc thành do Nhân Hoàng, mà bại cũng do](#)
[Chương 1183: Không hổ là Phu Tử.](#)
[Chương 1184: Ngươi hiểm ở đâu cơ chứ?](#)
[Chương 1185: Ngươi đừng tới đây!](#)
[Chương 1186: "Không hổ là đệ tử của lão phu!"](#)
[Chương 1187: Bốn Động Thiên?](#)
[Chương 1188: Thiên Vương Phật Tộc trực tiếp bị đung bay!](#)
[Chương 1189: Long Tộc thê thảm](#)
[Chương 1190: "Một đám ô hợp mà thôi..."](#)
[Chương 1191: Đây chính là thực lực của Thiên Vương đỉnh cấp?](#)
[Chương 1192: Bản công tử có rất nhiều Sinh Mệnh Tinh Hoa](#)
[Chương 1193: Ngươi cần ta hay là cứu Nhân Gian!"](#)
[Chương 1194: Phu Tử đời đầu tiên...Đây chính là một Ngụy](#)
[Chương 1195: "Bây giờ ngươi...Đánh thắng được bản tọa sao?"](#)
[Chương 1196: Chân thân của Trấn Thủ Thiên Giới](#)
[Chương 1197: Gãy cánh.](#)

[Chương 1198: "Đáng chém!"](#)

[Chương 1199: Trần Thủ Địa Ngục...Đã xảy ra chuyện!](#)

[Chương 1200: "Ông ấy đang cáo biệt thế giới này."](#)

[Chương 1201: "Lão thân phải đi rồi..."](#)

[Chương 1202: Vì hòa bình cho muôn đời](#)

[Chương 1203: hu vực cảm hắc ám...Người nói đi vào là có thể đi](#)

[Chương 1204: "Đều là người của mình cả, đừng đánh"](#)

[Chương 1205: Sáng nghe đạo, tôi chết cũng cam](#)

[Chương 1206: "Chính là bàn tay này..."](#)

[Chương 1207: Nam Thiên Vương...Đã ngã xuống.](#)

[Chương 1208: Ánh sáng chính đạo sáng ngời nhất Nhân Gian.](#)

[Chương 1209: La gia...Có dám hay không?](#)

[Chương 1210: Đại đạo hiện ra, bốn cái Động Thiên lơ lửng!](#)

[Chương 1211: Ở nhà đợi bốn công tử trở về](#)

[Chương 1212: "Vĩnh viễn không làm nô lệ!"](#)

[Chương 1213: La Hồng hấn...Làm sao có thể có tám lòng nhân](#)

[Chương 1214: Cơ hội như vậy...Khó có được!](#)

[Chương 1215: La Hồng người không nói võ đức!](#)

[Chương 1216: "Quá xa xưa nên Chỉ quên mất rồi."](#)

[Chương 1217: "Chiến tử là vinh quang của quân nhân!"](#)

[Chương 1218: Quân đoàn bất tử](#)

[Chương 1219: Sức mạnh của Chí Tôn đánh cùng Thiên Vương...](#)

[Chương 1220: "Đại quân Nhân tộc ở đâu?!"](#)

[Chương 1221: "Long tộc... còn che giấu một Thiên Vương đỉnh](#)

[Chương 1:](#)

[Chương 1223: Thánh nhân Nhân tộc... có vấn đề!](#)

[Chương 1224: "Có lẽ nào..... Không hư đã xảy ra chuyện?!"](#)

[Chương 1225: Tiêu La ngu xuẩn, người phải phụ trách với Chỉ a!](#)

[Chương 1226: Trắng muốt, thần bí!](#)

[Chương 1227: Tự do...Quả nhiên là xa xỉ!](#)
[Chương 1228: Ngăn cản được rồi.](#)
[Chương 1229: Rốt cuộc là ai!](#)
[Chương 1230: "Không để lại một tên nào."](#)
[Chương 1231: Buồn cười...Buồn cười đến cực điểm!](#)
[Chương 1232: Phật mỉm cười](#)
[Chương 1233: Đều là gia tộc lớn cùng thời đại](#)
[Chương 1234: Trảm Thần](#)
[Chương 1235: Ngụy Hoàng... Rất khó giết?](#)
[Chương 1236: Đúng là không thể tưởng tượng nổi!](#)
[Chương 1237: Hợp nhất Động Thiên, cuối cùng thành Vương!](#)
[Chương 1238: Lời nguyện của Hoàng giả không phải là thứ đồ dễ](#)
[Chương 1239: Bị Dòng sông Thời Không ảnh hưởng, bóp méo thời](#)
[Chương 1240: Họ đều chết hết...](#)
[Chương 1241: Ta chiến đấu suốt một trăm ngàn năm](#)
[Chương 1242: Vậy thì... Chiến đi.](#)
[Chương 1243: Cường ép phá cục!](#)
[Chương 1244: Sinh ra làm người, thật vinh dự biết bao.](#)
[Chương 1245: Người đàn ông đó đã trở lại!](#)
[Chương 1246: Rất nhiều chuyện, nhìn thấu, không thể nói ra...](#)
[Chương 1247: Bốn bề đều là nhà](#)
[Chương 1248: Có đôi khi, mọi việc không được như người ta](#)
[Chương 1249: Cạnh tranh đã bắt đầu!](#)
[Chương 1250: Từng ngẩng đầu nhìn Thiên Vương, hôm nay chiến](#)
[Chương 1251: Trận chiến giữa hai vị Thiên Vương chợt bùng nổi](#)
[Chương 1252: Như hóa thành một biển quy tắc](#)
[Chương 1253: Nỗi buồn biệt ly mười vạn năm!](#)
[Chương 1254: Phá! Hồng! Rồi!](#)
[Chương 1255: Tây Thiên Vương tức giận niệm tụng Phật hiệu!](#)

[Chương 1256: Mẫu Thần Sinh Mệnh thịnh nộ!](#)
[Chương 1257: Lão tổ! Cứu ta!](#)
[Chương 1258: Ai nói không thể hồi sinh?](#)
[Chương 1259: Hoàng Tuyền, Nại Hà, Bỉ Ngạn](#)
[Chương 1260: Đối kháng trợ lực ý thiên đạo](#)
[Chương 1261: La Hồng không có gì để nói với Ngụy Hoàng Phật](#)
[Chương 1262: Phá bỏ Thiên Môn cũ, mở cổng Thiên Môn mới](#)
[Chương 1263: Cắt đứt 5 hoàng binh, vật gánh chịu của Linh Hào](#)
[Chương 1264: Cả Địa Ngục cản hấn thì hấn sẽ san bằng cả Địa](#)
[Chương 1265: Nhân Tộc, Long Thành!](#)
[Chương 1266: Nơi này là nơi quái quỷ gì vậy!](#)
[Chương 1267: Tạm biệt Địa Tạng, hẹn ba năm](#)
[Chương 1268: Đây là Cổng Địa Ngục...](#)
[Chương 1269: Quả thực giống như trở về nhà mình vậy.](#)
[Chương 1270: Cảm nhận sự nhiệt tình của Địa Ngục](#)
[Chương 1271: Tộc Atula...](#)
[Chương 1272: Sợ hãi](#)
[Chương 1273: Mùi vị quen thuộc...Chết tiệt](#)
[Chương 1274: Muốn báo thù thiên đạo?](#)
[Chương 1275: Ta nguyện ý!](#)
[Chương 1276: Công tư...Công tử...Đừng hung dữ](#)
[Chương 1277: Địa Ngục dần dần có vẻ giống địa ngục](#)
[Chương 1278: Mục tiêu của Nhân Hoàng đương thời là ta](#)
[Chương 1279: Tử khí và Tà Sát khí đều ngưng tụ có quy tắc](#)
[Chương 1280: Lại một Tà Thần Danh Sách!](#)
[Chương 1281: Thả ta ra ngoài!](#)
[Chương 1282: Bỉ Ngạn nở hoa, Luân Hồi hình thành](#)
[Chương 1283: Số Ba tiền bối... Thỏa sức đánh đi](#)
[Chương 1284: Ma Kiếm tiêu tử tử nhìn La Hồng chăm chú](#)

[Chương 1285: Atula Hoàng hồi sinh](#)
[Chương 1286: Hiêu Long, cũng chỉ là một trò cười](#)
[Chương 1287: Vật chịu tải của Số Không, thành!](#)
[Chương 1288: Đại lão đúng là đại lão!](#)
[Chương 1289: Muốn truyền thừa sức mạnh của Chỉ, người cần](#)
[Chương 1290: Chỉ muốn làm một người phạm](#)
[Chương 1291: Đại ca Số Không, người phải rời xa chúng ta?](#)
[Chương 1292: Thiên giới đột nhiên trở nên yên tĩnh](#)
[Chương 1293: Rắp tâm đáng chết này!](#)
[Chương 1294: Giết sinh linh Thiên giới, bọn họ sẽ được quy tắc](#)
[Chương 1295: Cẩm Khu Hắc Ám giải phong, Thiên giới loạn chiến](#)
[Chương 1296: Thiên Ma](#)
[Chương 1297: Chín thanh kiếm lao vút ra](#)
[Chương 1298: Ra lệnh một tiếng, hàng vạn tà ảnh thêm thân](#)
[Chương 1299: Tóc bạc, áo trắng](#)
[Chương 1300: Chút sức mạnh chia năm sẻ bảy... không đủ](#)
[Chương 1301: Trước diệt thế, sau tạo Luân Hồi](#)
[Chương 1302: La Hồng này... thực sự điên rồi!](#)
[Chương 1303: Thiên Đạo phản nộ rồi!](#)
[Chương 1304: Thiên Ma Bất Diệt Thế, đối 100%](#)
[Chương 1305: Chơi quá trớn rồi!](#)
[Chương 1306: Thiên Ma và Thiên Đạo](#)
[Chương 1307: Sinh Mệnh Mẫu Thân đứng lặng giữa không trung](#)
[Chương 1308: Muốn dạy hư người cũng dạy không được](#)
[Chương 1309: Đoạt xá thành công, Tà Quân sẽ hồi sinh](#)
[Chương 1310: Luân Hồi](#)
[Chương 1311: Kẻ xấu khó chết lắm](#)
[Chương 1312: Không hối hận](#)
[Chương 1313: Bỏn công tử quá chính nghĩa](#)

[Chương 1314: Đã đến lúc phản đòn rồi](#)
[Chương 1315: Sao hẳn có thể có bạn?](#)
[Chương 1316: Kiếm, ở đâu?](#)
[Chương 1317: Tự chém hang trời, thân hóa Luân Hồi!](#)
[Chương 1318: Nghênh đón Nhân Hoàng](#)
[Chương 1319: Không gian vỡ nát!](#)
[Chương 1320: Atula Đạo](#)
[Chương 1321: Lục Đạo Luân Hồi, ba chi tay bắn vỡ Tà Quân!](#)
[Chương 1322: Ngang hàng với Thiên Đạo](#)
[Chương 1323: Đây chính là công đức](#)
[Chương 1324: Siêu thoát](#)
[Chương 1325: Nó đang suy nhược!](#)
[Chương 1326: Đó chính là bản thể của Thiên Đạo?](#)
[Chương 1327: Người ta ăn rồi còn bắt nhỏ ra!](#)
[Chương 1328: Đây vẫn là thiên địa của cô bé sao?](#)
[Chương 1329: Ngươi là người tốt](#)
[Chương 1330: Đại kết cục](#)

———— o O o ————

Chương 1: Nhật được tập sách da người từ chốn chôn thầy (1)

Tại một nơi hoang dã thuộc vùng ngoại ô huyện An Bình, phủ Giang Lăng của vương triều Đại Hạ.

La Hồng lặng lẽ tỉnh lại, mơ màng mở mắt, mùi đất ẩm ướt cùng mùi thịt thối rữa cứ thế bốc lên, nồng nặc trong không trung.

Ý thức mách bảo hắn mở miệng thật lớn để không khí dễ dàng lưu thông, nhưng từng đợt nóng rát từ cổ họng và khoang mũi tràn đến đại não, khiến hắn không thể hít thở nổi.

Phân da thịt dưới cánh mũi ướt sũng, nồng nặc mùi máu tươi.

Hắn dùng tay quệt một cái, cả bàn tay cũng bị nhuộm đỏ. La Hồng hơi bối rối, đứng dậy đưa tay sờ soạng tìm cuộn giấy vệ sinh vẫn luôn để trên bàn.

Nhưng... tất cả mọi thứ hắn nắm được trong tay chỉ là những luồng không khí vô hình. Hắn đảo mắt nhìn xung quanh, cổ đột nhiên cứng đờ như bị đồ đầy xi măng cố định lại.

Con mẹ nó... Đây là nơi nào?

Căn phòng trọ 25m² của hắn từ lúc nào đã ẩm áp và rộng lớn như thế này? Từ lúc nào đã trở thành nơi hoang vu, khỉ ho cò gáy, không một bóng người như thế này?

Không kiềm nổi bàng hoàng, hắn bắt đấm dĩ đưa tay lên lau máu mũi.

Khắp người hắn truyền đến từng trận đau nhức không nguôi, giống như ruột gan đã bị người khác móc sạch vậy.

Ánh trăng lạnh lẽo tĩnh lặng nằm trên nền trời cao, mỏng như tờ, mờ ảo chiếu xuống.

Qua ánh trăng mờ ảo, La Hồng nhìn xung quanh, thoáng thấy những cổ thi thể ngổ ngang lộn xộn, chồng chất lên nhau, cùng bốc mùi thối rữa.

Trong một khắc, La Hồng bỗng thấy lạnh cả sống lưng.

Máu mũi vừa ngừng chảy, thiếu chút nữa đã tuôn ra ngoài.

Đầu hắn nhói lên đau đớn, từng đợt ký ức lộn xộn như các thước phim từ một bộ phim bị cắt ra đảo tung lên không ai sắp xếp.

Thời gian lúc này như đã ngừng trôi.

Suy nghĩ hồi lâu, La Hồng tái mặt nhận ra, hắn đã xuyên không. Vừa mở mắt, đã nằm giữa bãi tha ma, không những thế, xung quanh chỉ toàn sắc

đỏ.

Trong lòng hắn đã sợ đến rùng mình, nỗi sợ càng lúc càng lớn, càng lúc càng lan ra rộng hơn, hoàn toàn chiếm lấy thân xác hắn.

La Hồng bật dậy, định bò ra khỏi đồng xác chết.

Nhưng vừa giữ được thăng bằng, hắn bất ngờ ngã sõng soài xuống đất, chân nặng trĩu như có ai kéo lại. Hai bàn tay hắn chống đỡ bản thân, bị sỏi đá trên mặt đất găm sâu vào đau nhói.

Quay đầu lại, hóa ra là một cái gói đồ ngáng chân hắn.

La Hồng suyt chút nữa đã khóc ra tiếng mẹ đẻ, tâm tình bất đầu sụp đổ.

Ai xuyên không cũng đều phải chịu cảnh đau lòng xót xa như này sao?

La Hồng lại lướt mắt xuống dưới chân, nơi bọc đồ còn ngáng chân hắn. Hắn nhìn thấy ở gói bọc lộ ra một góc của quyển sách. Quyển sách này chẳng biết làm từ chất liệu gì mà ánh trắng chỉ nhẹ nhàng chiếu xuống, đã lóe lên tia sáng tựa đèn pha.

Chẳng lẽ đây là ngón... ngón tay vàng? (1)

(1) Ngón tay vàng: có thể hiểu là một chế độ bật hack của dàn nhân vật chính xuyên không trong các tiểu thuyết thần tượng. Có ngón tay vàng thì gặp nguy thành an, gặp dữ hoá lành, không gì không làm được.

Trong lòng La Hồng chấn động.

Trong tâm can hắn bỗng chẳng còn sợ chôn chôn thây này nữa, hắn liều mạng nhấc gói bọc đó lên, ôm trọn vào lòng, ngay lập tức rời khỏi nơi đây.

...

Chạy hơn mười dặm, từ phía đông, sắc trời dần chuyển sáng.

Lúc này, bắp chân La Hồng như đã bị rút sạch gân cốt mới thấp thoáng nhìn thấy hình dáng huyện An Bình.

Hắn vội vã đi thêm một lúc nữa mới đến trước cổng huyện, cả người mệt lả, vừa đói vừa lạnh.

La Hồng thở hổn hển, đôi con ngươi đỏ rực.

Chỉ mới bắt đầu, hắn đã thấy vô cùng khó khăn.

Căn cứ vào những ký ức bị nhồi nhét vào đầu, hắn cũng nắm được thân phận của mình.

Nguyên chủ của thân xác này cũng tên là La Hồng, vốn là công tử của một gia đình địa chủ khá giàu có ở huyện An Bình. Cha của nguyên chủ đột nhiên biến mất, để lại cho hắn một khối tài sản lớn cùng cô em gái năm tuổi. Về việc tại sao lại bị vứt ở bãi tha ma, trí nhớ mơ hồ của hắn chẳng tài nào nhớ nổi, chỉ nhớ mang máng La Hồng mang theo ba thủ vệ bên mình, ra khỏi huyện An Bình, đi đến một làng ven chân núi hẻo lánh thu tiền thuê

đất. Chẳng hiểu xui xẻo thế nào lại gặp phải bọn thổ phỉ, cướp của cướp ngựa. Trong máu La Hồng chứa đầy khí thế chính nghĩa, quyết cùng thủ vệ xông lên tiêu diệt bọn thổ phỉ. Cuối cùng, tiền đất thì chẳng thu được, lại còn thân tàn ma dại nơi khỉ ho cò gáy.

Quả thật là một vị công tử vừa khốn khổ lại vừa ngốc nghếch.

Mấy việc nghĩa thế này há lại dễ làm vậy ư!

La Hồng định bước vào thành thì bị chặn lại.

Quân lính canh giữ cửa thành xem xét một lúc lâu mới nhận ra kẻ nhếch nhác đang bị chặn này là công tử La Hồng. Dù sao đại công tử của gia đình địa chủ lớn nhất huyện An Bình cũng có chút danh tiếng.

La Hồng kể lại những việc mình đã trải qua cho đám lính nghe nhưng bọn họ chỉ xem như đang nghe một câu chuyện phiếm.

Nhìn bộ dạng thảm hại của La Hồng, cũng có thể đoán ra tám chín phần là thật. Nhưng bây giờ đang là thời loạn thế, không nơi nào là bình yên, những chuyện như thế này cũng không gọi là hiếm.

Binh lính không thừa nước đục thả câu, kiểm tra La Hồng xong liền để hắn qua.

La Hồng đi vào thành, chân dẫm trên những phiến đá rêu phong rắn chắc, lòng cảm thấy vững vàng hơn rất nhiều.

Huyện An Bình không được tính là lớn, mới sáng sớm, không khí trong lành còn chưa tan. Hai bên vệ đường, lác đác những tiểu thương dậy sớm bán hàng.

Bộ dạng La Hồng bây giờ vừa lôi thôi nhếch nhác, vừa có chút thâm trầm. Hắn ôm chặt cái bọc dính đầy máu.

Tập sách nhỏ trong bọc có thể phát ra ánh sáng trong bóng tối, ắt hẳn chẳng phải vật tầm thường. Rất có thể nó chính là ngón tay vàng dành cho kẻ xuyên không.

Đây chính là thứ mà một người xuyên không như hắn có thể dựa vào.

Hương thơm ngào ngạt của đậu hoa lan tỏa trong không khí, khiến cho bụng La Hồng không tự chủ được mà phát ra những tiếng ùng ục.

Sau khi an toàn, cơn đói bụng rủ nhau kéo đến như những đợt sóng thần, quét sạch ý chí của La Hồng.

Xa xa có một quán đậu hoa (1) đang mở.

(1) Đậu hoa: món ăn được làm từ đậu nành, có màu trắng mịn, vị bùi. Ở bên Trung có hai cách ăn là ăn ngọt (với nước đường) hoặc ăn mặn (với hành hoa, xì dầu...)

La Hồng liếm đôi bờ môi khô khốc, đôi mắt đỏ bừng giờ như phát sáng, hần bước từng bước đến quán đậu hoa, bắp chân như bị rút sạch gân.

Quán đậu hoa này nằm ở vị trí tương đối vắng vẻ, khách qua lại rất thưa thớt.

“Quý... quý khách... ăn gì?”

La Hồng ngồi ở trên băng ghế dài, bụng gói bọc dính đầy máu xuống, bên cạnh truyền tới giọng nói rụt rè, e ngại nhưng bù lại âm thanh nghe rất êm tai.

La Hồng quay đầu lại, khuôn mặt nhếch nhác đầy máu, toàn thân tỏa ra một mùi hôi thối nồng nặc.

Nhìn thoáng qua hần tựa như một hung thần gian ác.

Chương 2: Nhật được tập sách da người từ chốn chôn thầy (2)

Chính bộ dạng hung ác của hắn khiến cho lời hỏi thăm của đối phương càng lộ rõ vẻ dè dặt.

Bây giờ, La Hồng mới có thời gian nhìn kĩ càng người trước mắt. Xem xét một chút, La Hồng bắt chợt ngẩn người.

Bởi vì chủ tiệm quán đậu hoa này, mặt cũng lấm lem như hắn, bộ dạng rất độc đáo...

Chủ tiệm hắn là một nữ nhân, chỉ có điều mặt dính đầy than, đen kịt như mèo. Ngoài trừ than còn có cả chút ít bùn đất lem nhem, nhìn qua phát chán.

“Chủ tiệm à, cô bày quầy bán hàng sao không rửa mặt? Bộ dạng này của cô dọa khách người ta không dám vào luôn ấy.”

La Hồng không nhận được cất tiếng phản nản.

Nữ nhân kia không nói gì, chỉ cúi thấp đầu. Bầu không khí bỗng chốc trầm mặc đến ngưng đọng.

“Cho hai bát đậu hoa, quầy cũng hai cây.”

La Hồng mở lời, phá vỡ không khí xấu hổ, nói.

Nữ nhân mím môi, quay người rời đi.

Trong lúc nữ nhân kia đi chuẩn bị đồ ăn, La Hồng tranh thủ lôi cái bọc ra, muốn kiểm tra kĩ càng “ngón tay vàng” này.

Nhưng chỉ vừa mở hé miệng túi, thứ ánh sáng vàng rực rỡ kia đã lan tỏa.

“Ôi...”

La Hồng vừa nhìn thoáng qua, thấy vậy liền chốt dạ, vội vàng che bọc lại. Hắn quay đầu nhìn về phía chủ tiệm, phát hiện nàng đang vụng về mức đậu, trong lòng lập tức yên tâm hơn.

Những tia sáng loé lên một hồi rồi nhanh chóng biến mất, La Hồng tháo hẳn gói bọc, phát hiện đây là một quyển sách nhỏ.

Bề mặt sách sáng bóng, trơn trượt, sờ lên lại có cảm giác mềm mại như tơ như lụa.

“Trơn thật!”

La Hồng kinh ngạc.

Vuốt ve tưởng như đang chạm vào làn da căng mịn của thiếu nữ đôi mươi.

Con mẹ nó...

Ý nghĩ thoáng qua trong đầu khiến La Hồng rung mình sồn da gà.

Làn da của thiếu nữ?

Thứ mà hắn mang từ chốn chôn thân về chẳng lẽ là quyền sách làm từ da người?

Thực sự đáng sợ như vậy sao?

Hắn run rẩy gói quyền sách lại cũng vừa lúc nữ nhân mặt mèò bụng bát đậu cùng quấy nóng hồi tới.

“Cảm... cảm ơn.”

La Hồng cố nén sự hoảng sợ trong lòng, nói lời cảm ơn với nàng.

Nữ nhân kia cứ mãi cúi đầu, nghe được tiếng cảm ơn từ La Hồng, không khỏi sững sờ, tầm mắt nâng lên, trong veo như nước, đôi mắt tròn như ngọc nhìn La Hồng.

Chỉ là một cái nhìn thoáng qua, mà lại quyến rũ lạ thường.

Tưởng như chứa cả dải ngân hà lấp lánh nơi đáy mắt.

Nhưng chỉ chớp mắt sau nàng lại cúi thấp đầu, quay người rời đi.

La Hồng cũng chẳng nghĩ nữa, sự chú ý của hắn vốn đã nằm trên bát đậu hoa cùng bánh quấy từ đời nào.

Cơn đói khát khiến La Hồng ăn như hổ đói.

Hắn không kìm được nước mắt, chỉ đơn giản là đậu hoa cùng bánh quấy vậy mà lại giống như niềm an ủi duy nhất của hắn.

Dạ dày được lấp đầy bằng đậu hoa, cơ thể cũng dễ chịu hơn. La Hồng từ từ hà hơi nóng trong miệng ra.

Trán cũng đổ mồ hôi nóng hồi.

Ăn uống no nê, chuẩn bị trả tiền. Nhưng... hành động móc tiền của hắn bất giác cứng ngắc. Hắn ngó người nhớ lại, tiền của hắn vốn đã bị cướp sạch.

Vào quán ăn mà lại quên mất điều này. Xấu hổ không biết giấu mặt vào đâu.

“Cái đó... cô nương à, chỗ cô có cho ghi sổ nợ không?”

La Hồng mặt dày nhìn về phía nữ nhân đang cúi đầu, nói.

Quán ăn nhỏ thế này, hắn và nữ nhân kia cũng chẳng quen chẳng biết, chắc là việc ký sổ nợ nàng cũng chẳng muốn.

Nàng sững sờ trong giây lát, mặt hơi biến sắc. Dù có đập lên vài lóp than bùn, La Hồng cũng có thể nhìn ra được sắc mặt tái dần đi của nàng.

Quán ăn nhỏ này khó khăn lắm mới có khách ghé qua, vậy mà ai cũng muốn ký sổ nợ.

La Hồng có cảm giác, giờ khắc này, đèn hít thở cũng xấu hổ.

“Ta, đại công tử nhà địa chủ, có tiền.”

La Hồng đưa tay chỉ bản thân, chân thành nói.

Nói xong, hắn không để ý đến sắc mặt trắng bệch của chủ tiệm nữa mà cầm lấy bọc sách, mang theo vài phần chạt vật lão đảo rời đi.

Nhìn theo bóng lưng xa dần của La Hồng, nữ nhân cuối cùng cũng thu hết dũng khí, rụt rè lên tiếng: “Thực sự... không thể nợ được đâu...”

Thế nhưng bóng dáng của hắn sớm đã hòa vào dòng người đông đúc trên phố, mất dần giữa sáng sớm ban mai.

Gặp phải căn bã, không sao, nhất định phải kiên cường.

Mà La Hồng đang chạy đi kia cũng là lần đầu tiên ăn chùa, trong lòng vô cùng xấu hổ. Hắn thầm hạ quyết tâm, sau khi trở về nhất định phải phái người tới trả tiền.

Lúc chạy đến nơi cách tiệm đậu hoa hai ba dặm đường, hắn mới cảm thấy hơi yên tâm, lòng cũng thả lỏng hơn.

Nhưng vừa mới thoải mái được mấy giây, La Hồng đột nhiên cảm thấy trong tay nải đựng sách phát ra từng trận rung động mạnh mẽ. Hắn cúi đầu xem xét, phát hiện quyển sổ da người kia đang cố chui ra khỏi bọc, bốn góc như xuất hiện bốn cái chân nhện, bám chặt lấy tay La Hồng.

La Hồng vừa chạy, cả người mồ hôi nóng ran nhưng tâm trí lại lạnh ngắt như rơi vào hầm băng.

Da người lột ra làm sổ, còn có thể hóa thành xác sống ư?

Bỗng nhiên, trước mắt La Hồng tối sầm lại, từng dòng chữ đỏ chót như được viết bằng máu tươi hiện ra trước mắt.

[Hoàn thành hành vi phản diện lần thứ nhất: Muối mặt ăn chùa.]

[Đã kích hoạt thành công Sổ tay nhân vật phản diện.]

“Ăn cơm chùa?”

“Sổ Tay Nhân Vật Phản Diện?”

La Hồng bối rối. Những văn tự viết bằng máu hiện lên rõ ràng, khoảng chừng vừa đủ ba nhịp thở, những văn tự đó đều mờ dần rồi biến mất.

Bầu không khí kì dị cuối cùng cũng đã tan đi mấy phần.

Quan trọng hơn là, sau khi La Hồng nhìn vào cuốn sổ, nội tâm chẳng động lại chút sợ hãi nào, ngược lại còn cảm thấy an tâm vô cùng.

Hắn nhìn chăm chú một hồi, thực sự đã gặp được “ngón tay vàng” rồi sao?

Hay là... nó đã nhận chủ rồi?

Bình tĩnh lại một lúc, La Hồng nâng sách lên, mò mò trên bề mặt sách, vẫn là xúc cảm giống như đang chạm vào làn da của nữ nhi.

Hắn lật trang bìa trắng tinh ra, trang kế tiếp chỉ có một dòng chữ được viết bằng máu.

[Lời nhắn: Từ hôm nay trở đi hãy trở thành một nhân vật phản diện hoàn hảo.]

Cái quái gì thế này?

Rốt cuộc là kẻ phản diện nào có thể để lại một thông điệp ngắn gọn, giản dị như thế?

Lời nhắn thực sự rất buồn cười. La Hồng nén cười, .

Quan sát tỉ mỉ một phen, La Hồng mới lật trang tiếp theo.

Ở trang thứ hai, xuất hiện một giao diện với nội dung như sau:

Nhân vật: La Hồng.

Cấp bậc: 01.

Chỉ số tội ác: 0.

Danh xưng: Tiểu Hoại Đản.

Chủng tộc: Nhân tộc. (Người thường)

Công pháp tu hành: Không. (Chưa tu hành)

Đọc xong trang này, mắt La Hồng lập tức sáng lên, đây không phải là một cái giao diện sao?

Mấy giao diện trong game ở thời của hắn đều như thế này mà?

Hệ thống?

Là người sao?

Đừng tưởng bọc da người lên là ta nhận không ra.

Sau một hồi hưng phấn, mắt La Hồng lướt đến cột luyện công.

“Chưa tu hành loại công pháp nào?”

La Hồng có đôi chút thất vọng.

Chương 3: Làm nhân vật phản diện có khó không?

Quả nhiên là thế, hắn ngoài tiền ra thì chẳng còn gì khác. Chỉ là một người thường không hơn không kém.

Hắn thở dài một hơi.

Gặp họa lớn mà không mất mạng, cũng xem như là trong họa có phúc rồi. Cuốn sổ tay này trông có vẻ khá bí hiểm nhưng chắc chắn là một món bảo vật.

Hắn cũng không hiểu rõ lắm về cái thân phận người phạm của mình ở thế giới này.

Nhưng điều duy nhất mà hắn dám chắc là, thế giới này rất rộng lớn, vô cùng bao la, đẹp đẽ, và chứa đựng nhiều điều kỳ bí.

Không giống như xã hội phong kiến ở kiếp trước, thế giới này tồn tại rất nhiều sức mạnh siêu phàm

Cha của nguyên chủ La Hồng đột nhiên mất tích bí ẩn, hẳn là có liên quan đến những thực thể siêu nhiên này.

La Hồng không biết nên gọi thế giới này là như thế nào cho chuẩn xác. Trong trí nhớ của hắn, thế giới này lớn lao như thế nào hắn còn chẳng rõ.

Tuy nhiên, căn cứ vào chút ký ức ít ỏi, La Hồng biết rõ nơi đây là huyện An Bình, thuộc tỉnh Giang Lăng được trị vì bởi vương triều Đại Hạ.

Ngoài vương triều Đại Hạ ra, hắn còn lơ mơ nhớ được vương triều Đại Chu và vương triều Đại Sở.

Ba vương triều cùng nắm giữ và cai quản trật tự của thế giới này bằng sức mạnh cường đại của mình.

Còn về phần tu hành của các lực lượng siêu nhiên, siêu phàm gì đó, La Hồng cũng không rõ.

Suy cho cùng đó cũng là cấp độ mà người phạm như hắn không thể đạt tới được.

“Thế giới này... rất nguy hiểm. So với các triều đại được kể lại trong sách, còn nguy hiểm gấp bội.”

“Rất có thể một ngày nào đó ta cũng giống như cha của nguyên chủ cơ thể này, biến mất chẳng chút manh mối, đến cả quyền bản thân được sống hay chết, cũng không nằm trong tay mình.”

“Ta phải học tu hành.”

Lại một lần nữa, ánh mắt hắn lóe lên, tầm nhìn rơi xuống quyển Sổ Tay Nhân Vật Phản Diện.

Ở thế giới này, người thường như hắn muốn tu hành quả thực vô cùng khó khăn.

Nhưng bây giờ trong tay hắn đã có Sổ Tay Nhân Vật Phản Diện, mặc dù nhìn qua thì có vẻ chẳng phải là thứ tốt gì, nhưng có lẽ đây là cánh cửa duy nhất dẫn hắn đến con đường tu hành công pháp.

Sinh mạng hắn đặt trong một thế giới hắn hoàn toàn không hiểu gì, để bảo vệ tính mạng, hắn nhất định phải nắm chặt cơ hội này.

Lật thêm một trang giấy nữa.

Trang thứ ba trống trơn, ở góc trái bên trên, sáu chữ nhỏ đỏ chót đầy tinh tế được viết ngay ngắn: [Nhật ký nhân vật phản diện].

La Hồng sững sờ, trong sổ tay còn có cả mục viết nhật ký sao? Đây chẳng phải là để cho hắn viết à?

Nhưng mà... Người đứng đắn ai lại đi viết nhật ký bao giờ?

Hắn bĩu môi, lật đến trang thứ tư, mà trang này dường như mới bắt đầu đi vào chủ đề chính. Chữ cũng được ghi chép đầy đủ.

Ở góc bên trái phía trên lại tiếp tục hiện lên những chữ nhỏ tinh tế, đầy vuông vắn: [Nhóm ban thưởng].

La Hồng đọc tiếp xuống phía dưới:

[Nhóm ban thưởng]

Đặc biệt: Thiên Ma Bất Diệt Thử (Chỉ số tội ác: +??... Có thể quy đổi).

Cấp 1: Tà Nguyên Thần Bất Hủ (Chỉ số tội ác: +1.000.000 Có thể quy đổi).

Cấp 2: Âm Dạ Ma Điện - công pháp tu ma cấp Thiên bản hoàn chỉnh (Chỉ số tội ác: +10.000 Có thể quy đổi).

Hạng ba: Một bình “Thiên Sát đan” (Chỉ số tội ác: +100 Có thể quy đổi).

Khuyến khích: Một bộ công pháp tu Ma ngẫu nhiên (Chỉ số tội ác: +10/1 Có thể quy đổi).

[Chú ý: Phần thưởng ở [Nhóm ban thưởng] được ban phát dựa trên [Nhật ký nhân vật phản diện], những ghi chép ở đây ảnh hưởng đến điểm PK nhất định. Nếu phần thưởng đã được phát, sau năm ngày sẽ cập nhật thêm những phần thưởng mới. Trong khoảng thời gian cập nhật phần thưởng, [Nhóm ban thưởng] sẽ không thể sử dụng được].

Từng nhịp thở của La Hồng dần trở nên nặng nề.

Nếu như không phải đang phóng đại trá hình... thì những phần thưởng này thực sự rất tuyệt vời.

Cái gì mà “Thiên Ma Bất Diệt Thể” rồi “Nguyên Thần Bất Hủ” cả “Công pháp cấp Thiên” nữa. Tê của những phần thưởng này khiến người khác nghe qua cảm thấy hơi khó hiểu, , nhưng lại có cảm giác những thứ đó lợi hại vô cùng.

La Hồng cảm quyền sở da trong tay, cả cơ thể dường như đang run rẩy.

Hắn nhắm mắt, hít một hơi thật sâu, ép mình lấy lại bình tĩnh.

Hắn biết, một cơ hội tuyệt vời đang đặt trước mắt mình.

“Những phần thưởng được ban phát này căn cứ trên hành động của nhân vật phản diện để định chỉ số tội ác. Cho nên, điểm mấu chốt nằm ở “Hành vi của nhân vật phản diện”, nhưng hành vi của nhân vật phản diện nghĩa là gì?”

La Hồng suy tư.

Rất nhanh, đôi mắt hắn lại sáng lên, nhớ lúc trước, quyền sở da đã từng nhắc nhở.

“Sở dĩ, ta kích hoạt thành công quyền sách này, không phải là vì hành động phản diện – Ăn cơm chùa sao?”

La Hồng có cảm giác mình đã nắm bắt được trọng điểm.

“Vậy là, nếu muốn trở nên mạnh hơn nữa, ta phải làm ra những việc nhân vật phản diện ới làm, tăng cao điểm PK, hành vi càng xấu xa càng tốt.”

“Đây đúng là ông trời muốn buộc ta phải trở thành trùm phản diện mà.”

Đóng chặt quyền sở da, La Hồng càng thêm kích động, trong lòng sục sôi hăng hái.

“Ăn cơm chùa chỉ ở đẳng cấp thấp thôi.”

“Cường đoạt dân nữ, khi sư diệt tổ. Còn không thì... mưu triều oán vị thì sao?”

“Không phải chỉ là làm nhân vật phản diện thôi sao, không phải muốn chỉ số tội ác à?”

“Có gì khó đâu?”

Phủ La gia, huyện An Bình.

La Hồng cuối cùng cũng tìm được đường về nhà. Hắn vừa về tới phủ liền đi tắm rửa, thay quần áo mặc cho bọn nha hoàn cả kinh, thất sắc.

Tinh thần sảng khoái tựa như vừa được tái sinh thêm lần nữa.

La Hồng xua đám nha hoàn đi, một mình ngồi trong thư phòng. Đóng kín cả cửa sổ, thận trọng lấy quyền sở da ra, xem lại một lần nữa.

Lật đến trang thứ ba, hắn chăm chú nhìn vào mảnh giấy trắng tinh ở trang nhật ký.

“Là muốn mình đích thân viết vào đây sao?”

La Hồng tiếp tục suy nghĩ.

Hắn chấm bút lông vào nghiên mực đã được tỳ nữ mài trước đó. Hạ bút xuống trang sổ trắng tinh, viết:

“Lịch Đại Hạ, ngày mười ba, tháng sáu. Ta rời khỏi thành, đi về phía thôn Kê Sơn thu tiền thuế, gặp phải bọn thổ phỉ, bị cướp của rồi bị giết...”

Viết xong câu này, La Hồng tạm ngừng, rơi vào trầm mặc.

Cuối cùng, hắn lại nhắc bút lên, một gạch gạch sạch mấy dòng vừa viết.

La Hồng thở dài một hơi.

“La Hồng ta vốn là người nghiêm túc, sẽ không viết nhật ký như thế.”

Nghĩ thêm một chút nữa, bút lông đã được chấm mực, tiếp tục hạ xuống khoảng trống trên trang sổ.

“Lịch Đại Hạ, ngày mười ba, tháng sáu. Hôm nay, lần đầu tiên trong đời kể từ khi sinh ra, ta ăn cơm chùa, hai bát đậu hoa cùng hai cái quẩy. Hương vị thơm mát, chủ tiệm là một tiểu tử rất dịu dàng. Giọng nói phát ra lay động lòng người. Chỉ có điều mặt như bị bôi tro trát chấu, toàn than đen và bùn đất. Nhìn thoáng qua đã muốn buồn nôn. Không thì ta đã có thể ăn ba bát đậu hoa rồi. Hơn nữa, là người kế thừa quyền sở tay, phải làm chuyện xấu, cho nên ta cảm thấy, cứ ăn cơm bá vương không trả tiền rồi... đi thôi!”

Chương 4: Trẻ em nên được nghe về những bí kịch (1)

La Hồng thỏa mãn nhìn trang nhật ký bị hấn viết nhiều đến nỗi không còn chỗ trống.

Nhưng, quyền sở da lại lóe lên một luồng ánh sáng chói lóa. Toàn bộ nội dung vừa rồi La Hồng viết xuống đều đã biến mất không sót chữ nào. Trang giấy dần hồi phục bề mặt trắng noãn như lúc đầu. Nhật ký lại rộng tuếch.

La Hồng sững sờ, cảm giác thất vọng và mát mát trong lòng dâng cao.

“Đúng là không được thật. Hành động ăn cơm chùa vừa rồi đã dùng để kích hoạt sở tay rồi, không thể tiếp tục lợi dụng để viết nhật ký nữa, cho nên những gì ta viết vừa rồi đều không được tính.”

Trả tiền có một lần mà muốn được mát xa hai lần, há chẳng phải đang giờ thối lưu manh sao.

“Xem ra cần phải thực hiện một hành động phản diện mới nữa rồi.”

La Hồng ngồi lặng im trong thư phòng.

Bàn tay đặt khế lướt trên quyền sở da người.

Nhật được quyền sở này nằm ngoài ý muốn của hấn. Nhưng nếu đã có duyên đến vậy thì cứ cho là đồ vật thuộc về hấn đi.

Những ngày tiếp theo, La Hồng cảm nhận được tâm tư trong lòng đang dần chuyển biến. Nếu lấy góc độ là một nhân vật phản diện để cân nhắc, đã làm nhân vật phản diện thì phải làm một trùm phản diện điển hình?

Thời đại này, làm người tốt rất khó, có lẽ làm người xấu mới được sống yên ổn. cho cuộc sống thêm phần mới mẻ.

Mà làm người xấu, không khó.

“Mọi chuyện bây giờ đã quá rõ ràng.”

“Muốn nhận được phần thưởng từ [Nhóm ban thưởng], phải làm một nhân vật phản diện thực sự. Cần làm nhiều hành động phản diện hơn để tăng chỉ số tội ác của mình. Thực hiện càng nhiều hành động phản diện, chỉ số tội lỗi ác càng cao càng có nhiều cơ hội nhận nhiều phần thưởng phong phú.”

“Nếu ta có thể đạt được phần thưởng đặc biệt trong quyền sách, nhận được Thiên Ma Bất Diệt Thể, sợ rằng trong thế giới này chẳng ai có thể là đối thủ của ta.”

“Nhưng để có được phần thưởng đặc biệt quả thực rất khó. Chỉ số tội ác cần đạt được một con số trên trời. Mưu đồ soán ngôi này không biết có đủ hay không.”

La Hồng lại tiếp tục rơi vào trầm tư.

Mưu đồ soán ngôi...

Ý nghĩa này vừa xuất hiện trong đầu, hắn đã hít vào một hơi lạnh toát, vội vàng im lặng.

Tuy rằng hắn không biết nhiều về sức mạnh siêu phàm, nhưng trong truyền thuyết của thế giới này, ba đại vương triều kia là tối cao và có quyền thống trị tuyệt đối. Trong triều tồn tại vô số võ sĩ, chiến binh dũng mãnh một đao bổ núi, một quét có thể quét sạch yêu ma. Rất nhiều đạo sĩ thần bí, chân đạp đất, tay che trời...

Hắn đến cả tu hành ra sao cũng không biết, vậy mà muốn mưu triều sáo vị cái khi gì chứ.

Nghĩ cũng không dám nghĩ.

“Làm người xấu cũng không dễ. Ta chỉ là người trần mắt thịt. Nếu bản thân quá kiêu ngạo, không biết lượng sức mình mà khiêu khích người không nên khiêu khích, có lẽ chết thế nào cũng không hay biết.”

“Bây giờ, ta chẳng qua chỉ là một con kiến trước mặt những người tu hành thực thụ, bọn họ tùy tiện nắm tay một cái, ta chết chẳng toàn thân rồi.”

La Hồng cau mày.

Một nhân vật phản diện mà không có sức mạnh làm nền tảng, thì chắc nhất định phải chú ý cẩn thận hơn rất nhiều.

Hơn nữa, nhân vật phản diện chưa bao giờ có kết quả tốt, dễ dàng gây thù chuốc oán rồi bị giết lúc nào không hay.

Nhờ gặp được thiên mệnh chi tử gì đó, có thể dễ dàng trở thành kinh nghiệm bảo bối cho người đó rồi.

Vậy nên, La Hồng cảm thấy mình phải hết sức thận trọng và vững vàng.

Cho dù hắn có là một nhân vật phản diện, hắn cũng phải là một nhân vật phản diện sống lâu trăm tuổi!

"Trước tiên ta cần phải làm những việc chần chẫn có thể làm được đã. Quả hồng thì phải chọn quả mềm mà bóp, quả hồng mềm không những mang lại cảm xúc rất tốt cho tay mà còn không khiến tay bị thương, vì vậy việc lựa chọn mục tiêu để ức hiếp là rất quan trọng!"

Tâm trí hắn không ngừng nghĩ đến chủ tiệm quán đậu hoa, mặt lấm lem toàn than với bùn kia.

Người phụ nữ này dường như chẳng có lai lịch, lúc nào cũng khúm núm, bảo gì làm nấy, nếu có lai lịch rõ ràng thì nàng ta đã không mở tiệm đậu hoa.

Vậy nên chủ tiệm đậu hoa chắc chắn là mục tiêu tốt để bắt nạt.

"Bắt một con cừu nhỏ rồi tuốt sạch lông... Có phải ta quá xấu rồi không?"

La Hồng nhủ thầm trong lòng, lương tâm cắn dứt bất an.

Có điều, nghĩ đi nghĩ lại thì muốn thành kẻ ác thì cần gì lương tâm!

Thế là La Hồng âm thầm hạ quyết tâm, con đường nhân vật phản diện của hắn sẽ bắt đầu từ chủ tiệm đậu hoa!

"Ăn cơm chùa đã thử qua."

"Kế tiếp nên làm gì nhỉ?"

La Hồng suy tư, tay với lấy một tờ giấy trắng, bút chấm chấm mực.

Hắn phát ra từng tiếng cười "Haha" thật lớn, vẩy bớt mực ở bút, tay bắt đầu viết.

Bút lông như được gió lớn đẩy liên hồi, từng dòng từng dòng chữ đen chưa khô mực ẩn hiện trên giấy trắng. Cuối cùng đọng lại hai chữ: "Đùa giỡn".

Cơm chùa cũng đã nếm qua, tiếp theo cứ thế xuống tay là được. Đùa bỡn nữ nhi nhà lành.

Tội ác rõ ràng như thế, hắn là đủ để làm nhân vật phản diện rồi.

Đối tượng cho kế hoạch trở thành nhân vật phản diện của hắn đã định, kế hoạch cũng vạch ra rõ ràng. Xong xuôi, cơn buồn ngủ ập tới.

Hắn vừa từ bãi tha ma trở về, cơ bản tinh thần của hắn vẫn còn chút mệt mỏi, uể oải. Nếu không phải do quyền sở da người hấp dẫn hắn, thì khả năng cao là hắn đã sớm yên đầu giấc trên giường từ lâu rồi.

Dựa lưng vào ghế, La Hồng nhắm mắt nghỉ ngơi.

Chỉ có điều, khi cơn buồn ngủ vừa kéo đến, bên tai hắn lại có tiếng bước chân gấp rút vang lên. La Hồng đang chuẩn bị vào giấc, liền bị tiếng bước chân làm cho giật mình bừng tỉnh.

"Chuyện gì thế?"

Nhìn bóng dáng tỳ nữ vội vàng xông vào phòng, La Hồng chống khuỷu tay lên bàn, hai tay xoa xoa huyệt thái dương, hỏi.

"Bẩm công tử, tiểu thư khóc nháo, muốn nghe bằng được truyện cổ tích. Chúng nô tỳ đã kể đủ loại truyện nhưng mọi truyện chúng nô tỳ kể tiểu thư đều đã nghe qua, tiểu thư hiểu quá rõ chúng nô tỳ rồi..."

“Tiểu thư nói... nếu không kể được câu chuyện mới nào, sẽ phạt đánh chúng nô tỳ.”

Tỳ nữ vừa xông vào phòng kia mang theo ánh nhìn sợ hãi nói.

“Chúng nô tỳ đi tìm Trần quản gia, Trần quản gia cũng không nói được tiểu thư nên để chúng nô tỳ đến chỗ công tử.”

Kể truyện cổ tích có gì khó đâu?

Tỳ nữ này nhìn có vẻ không quá thông minh.

La Hồng thôi không xoa huyết thái dương nữa, khoác áo choàng lên vai, đứng dậy, mở miệng nói: “Đưa ta đi xem.”

Cũng đúng lúc hắc đang định đi gặp tiểu muội muội sẽ cùng hắc sống nương tựa vào nhau.

Tỳ nữ thấy vậy thì vui mừng khôn xiết, dáng người đơn đả uyển chuyển dẫn đường.

La Hồng liếc nhìn, sau đó bình tĩnh thu hồi ánh mắt.

Một đứa con gái đi đứng lắc lư động đa động đánh... Xem chừng sẽ dễ mang thai đấy.

Chương 5: Trẻ em nên được nghe về những bí kịch (2)

Đại viện La phủ diện tích quả thực không nhỏ, gia nhân giúp việc gồm có mười sáu nha hoàn, bốn nam bộc, chín hộ vệ.

Đi một hồi đã tới trang viên của La Tiểu Tiểu.

La Tiểu Tiểu chính là đứa con gái bên ngoài giá thú mà người phụ thân tệ mạt của nguyên chủ để lại. Cô bé chỉ mới năm tuổi đầu, trông nhỏ người mà đầy tinh ranh, thích chơi đùa, xô đồ bàn, xé rách thảm, ném vỡ ngói nhà,... Mọi thứ nó đều làm được. Trong lòng nhóm tỳ nữ, con bé là Tiểu Ma Vương tác oai tác quái.

Nghĩ đến đây, La Hồng càng thêm hoài nghi, có khi nào nha đầu này lúc sinh ra không cẩn thận bị rơi xuống đất nên sai cả giới tính không?

Vừa bước chân vào tiểu viện, ngay trước mắt La Hồng hiện ra hình ảnh tiểu nha đầu ngồi trên một chiếc ghế dài ngoài sân viện, chân đung đưa thoạt nhìn rất đặc ý, tỳ nữ bên cạnh thì bóc vỏ nho, đút cho La Tiểu Tiểu.

Nhìn cái thói sinh hoạt thôi nát đáng xấu hổ này xem...

“Ca ca!”

La Tiểu Tiểu thấy La Hồng đang đi tới, mắt to sáng lên óng ánh, ngạc nhiên thốt lên một câu.

Hai chân nhỏ nhắn đứng trên ghế, quay mông, xuống ghế. Thân thể đung đưa nhảy chân sáo chạy tới. Con bé dừng ngay trước mặt La Hồng, dậm chân một cái thật kêu, sau đó ngẩng đầu lên, mồm nhồm nhoàm nhai toàn nho là nho, mong chờ nhìn hấn.

“Ca ca nghe nói muội lại quấy rồi?”

La Hồng theo bản năng, đặt tay lên đầu nhóc tỳ, muôn phần cưng chiều mà xoa. Có lẽ nguyên chủ có thói quen này, khiến hấn không khống chế nổi bản thân.

Nhóc tỳ uất ức mím chặt môi không nói, lắc đầu liên tục.

La Hồng mỉm cười, liếc mắt nhìn biểu hiện sợ sệt của nhóm tỳ nữ liền ôm lấy con bé ngồi xuống ghế.

Nô tỳ bên cạnh tiếp tục công việc lột vỏ nho, nhưng mà lần này lại đưa nho đút sang miệng hấn. La Hồng thêm mà còn ngại, cuối cùng vẫn giả mồm ăn nho, ăn xong có cảm giác kiểu sinh hoạt thói rửa thế này cũng không tệ.

Cuối cùng, hắn nói với La Tiểu Tiểu: “Muội muốn nghe truyện cổ tích? Ca ca kể muội nghe có được hay không?”

Nhóc tỳ cười giòn tan đáp lời: “Được!”

Tỳ nữ xung quanh tò mò nhìn La Hồng. Nghĩ nát óc, cuối cùng La Hồng hắng giọng một cái. Dùng âm thanh từ tính chậm chậm kể chuyện.

Hắn kể một câu chuyện về mối tình lâm li bi đát giữa Hứa Tiên và Bạch xà thành tinh. Tình cảm dạt dào, trầm bổng du dương.

Truyện cổ tích kể xong, tỳ nữ xung quanh nước mắt đầm đìa. Ngược lại nhóc tỳ trong ngực La Hồng hai mắt chớp chớp: “Tại sao con của Hứa Tiên và Bạch nương tử lại là người? Hứa Tiên không có pháp lực, Bạch nương tử lại rất lợi hại, sinh con phải là rắn mới đúng!”

La Tiểu Tiểu ngây thơ nghi ngờ hỏi.

La Hồng: “...”

Nha đầu này tập trung không đúng chỗ thì phải.

Sinh con rắn cái đầu muội ấy!

Nghe truyện cổ tích thì nên chăm chú nghe cho hết rồi cảm động là xong. Hỏi gì mà hỏi?

Nhóc tỳ mở miệng, tiếp tục hỏi những câu hỏi mà nó nghi ngờ. La Hồng mỉm cười, bế nhóc tỳ lên, để nhóc tỳ nằm lên chân mình rồi vỗ thật mạnh vào mông La Tiểu Tiểu.

Nhóc tỳ giật mình, “Oa” lên một tiếng, đau khóc thảm thiết.

Con đường tiến đến sự thật luôn đầy máu và nước mắt.

La Hồng hài lòng gật đầu: “Cảm động phát khóc, đây mới là cảm giác của muội nên cảm nhận lúc này.”

“Đừng khóc, lát tối ca ca sẽ kể tiếp câu chuyện tình buồn cho muội nghe.”

“Trẻ con tốt nhất là nên nghe nhiều truyện bi kịch một chút, như thế mới nhận ra được thế giới chân thực tàn khốc như thế nào.”

La Hồng đặt La Tiểu Tiểu xuống đất.

Khoác áo choàng lên, xong chuyện liền phủi áo đi. Bỏ lại sau lưng tiếng gào khóc vẫn vút.

Thì ra đây chính là cảm giác của nhân vật phản diện.

La Hồng cảm thấy dần dà mình đã bắt đầu vai trò của nhân vật phản diện một cách trôi chảy rồi.

Hoàn thành tội ác, bản thân thật xấu quá đi.

Có lẽ đây vốn là tư chất bẩm sinh của hắn.

Hóa ra, làm nhân vật phản diện lại đơn giản như vậy.

Sau khi rời khỏi trang viên của La Tiểu Tiểu, La Hồng không có ý định nghỉ ngơi. Hắn điều động binh tướng, sắp xếp lựa chọn hai người hộ vệ tướng mạo hung ác, dự định rời phủ, tiến đến tiệm đậu hoa.

Ta – La Hồng. Muốn làm chuyện lớn!

Lần chọn lựa thị vệ của La Hồng, chỉ quan tâm đến một điểm, chính là: tướng mạo hung tợn, có thể dọa người khác. Hộ vệ như vậy mới có thể làm nổi bật lên khí chất của một quý công tử phản diện như hắn.

Tất nhiên, mục đích chính của việc chọn thị vệ chính là để bảo vệ hắn. La Hồng chưa từng tu luyện, tay còn trói gà không chặt, rất dễ bị người ta giết. Khả năng duy nhất của hắn chính là ném tiền nhưng nó cũng rất dễ bị phản tác dụng, dễ bị rơi vào trường hợp xấu hổ như: đùa bỡn người ta không thành mà còn bị người ta đùa bỡn lại.

Hắn vừa ra khỏi phủ liền gặp một người đàn ông trung niên gầy gò, mặc y phục màu lam sạm.

“Công tử, người đi đâu vậy?” Người đàn ông trung niên mặc y phục màu lam nhàu mảy, nghi hoặc nhìn dáng vẻ đầy hung hăng của La Hồng và hai tên thị vệ.

“Trần thúc.”

La Hồng hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy người đàn ông trung niên này, trong trí nhớ của nguyên chủ thì y rất kính trọng người trước mặt này.

Người đàn ông này là Trần Thiên Huyền, tổng quản của La phủ, lai lịch thần bí, năng lực xuất chúng, có mối quan hệ thân thiết với người cha đã mất tích của nguyên chủ.

Trong khoảng thời gian cha nguyên chủ mất tích, nhờ có sự tồn tại của Trần tổng quản mà sản nghiệp của La gia vẫn có thể phát triển vững vàng.

Trần tổng quản nhìn La Hồng, thở dài: “Ta nghe nói công tử xảy ra chuyện ở thôn Kê Sơn, nên cố tình tới đây một chuyến, không ngờ công tử đã trở về.”

“Thiên hạ bây giờ không còn yên bình, ở ngoài thành lại hay xuất hiện tặc phỉ, nghe nói còn có yêu quái xuất hiện ở huyện An Bình. Sứ giả do kinh thành phái tới còn đang truy tra. Công tử phải hết sức cẩn thận, tạm thời đừng đi thu thuế của mấy thôn ở ngoài huyện An Bình.”

La Hồng nghe vậy, trầm mặc một hồi.

Trong lòng hắn thầm thở dài, giờ ông mới nhắc nhở thì cũng đã muộn, chủ nhân của cơ thể này đã bị mã phỉ giết chết rồi.

“Trần thúc, trên đời này thật sự có yêu quái sao?”

La Hồng đổi chủ đề, tò mò hỏi.

Trần tổng quản nhìn hẩn chăm chú, sắc mặt thêm mấy phần nghiêm túc: “Công tử, trên thế gian này, có rất nhiều việc người phàm chúng ta không thể tiếp xúc đến, thà tin là có chứ không thể không tin.”

“Trước khi lão gia mất tích đã bảo Trần mỗ chăm sóc tốt cho công tử, ta nhất định sẽ làm tròn nghĩa vụ của mình.”

La Hồng nghe vậy, chấp tay cúi đầu nói: “Đa tạ Trần thúc.”

“Đi đi, nhớ kỹ, không được ra khỏi kinh thành.” Trần tổng quản xua tay, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn hai tên thị vệ: “Bảo vệ công tử cho tốt.”

Chương 6: Thế gian này thật lạnh lùng, ta đã quá quen rồi!

La Hồng cười cười, không nói gì thêm, dẫn theo hai tên thị vệ, trực tiếp rời khỏi La phủ, biến mất ở ngã rẽ.

Trần tổng quản mặc một thân y phục màu lam vẫn cứ đứng lặng người một lúc trên bậc thềm đá.

Ông nhìn bóng lưng dần biến mất của La Hồng rồi khẽ giơ tay lên, bấm độn, bắt ấn.

Quanh thân thể ông ta có một luồng khí vô hình cuộn trào lên, khiến bộ y phục màu lam khẽ đung đưa, một lúc sau khí tức mới dần tản bớt.

“Thật kỳ quái, trên người công tử có luồng tử khí bao quanh, không lẽ bị quỷ ám vào người, nhưng nhìn ấn đường của công tử sáng sủa, năng lượng dồi dào, không giống như bị ám.”

“Mà thôi, như thế nào cũng được, chỉ mong công tử được bình an.” Ông ta phát tay áo, quay người đi vào.

Trần tổng quản không còn bấm tay bắt ấn nữa, mà chắp hai tay sau lưng bước vào phủ.

...
Sau khi La Hồng tạm biệt Trần tổng quản, tâm trạng hắn có chút bồn chồn.

Có yêu quái đang hoạt động quanh huyện An Bình, cuốn sách bằng da đó... có phải là do những thứ kia để lại?

Nhưng nhìn qua không giống lắm, theo quan niệm của dân gian đối với những yêu ma quỷ quái mà nói, một khi bị chúng ám thì chắc chắn tinh thần sẽ uể oải, sức khỏe hao mòn mới đúng.

La Hồng hít một hơi thật sâu, lắc đầu, dù thế nào thì cuốn sách nhỏ bằng da này là cơ hội duy nhất để mình đến với con đường tu hành, trở nên mạnh mẽ hơn, hắn sẽ không từ bỏ dễ dàng như vậy.

Hiện giờ, La Hồng dự tính sẽ nghiêm túc thực hiện hành vi của nhân vật phẩm diện, đây cũng có thể xem là một lần kiểm tra với cuốn sách bằng da người kia, thử xem có thể lấy được phần thưởng từ cái danh mục được liệt kê trong cuốn sách kia không.

Lần đầu chọc ghẹo con gái nhà lành, La Hồng thấy hơi lo lắng.

La Hồng cho gọi hai tên thị vệ.

“Công tử có gì cần dặn?” Thị vệ mặt sẹo nhìn La Hồng có chút nghi hoặc.

“E hèm...” La Hồng ho nhẹ một tiếng, chỉnh đốn lại y phục, ánh mắt nhìn hai tên thị vệ dần trở nên nghiêm túc.

“Đợi một lát nữa các người phải làm theo chỉ thị của bốn công tử ta.”

“Tới quán tàu hủ kia phải xử sự thật hung dữ, càng dữ dần càng tốt.”

“Ngoài ra, nhớ đập đồ bàn ghế, nhưng đừng làm vỡ thứ gì, đập đồ xong, hai người sẽ vây lấy cô nương chủ quán lại và dùng thân mình chặn lại. Đừng để nàng ta chạy, nếu bỏ chạy sẽ bị trừ lương, trên mặt thì cười lưu manh một chút, giống người xấu ấy, như vậy tốt hơn.” La Hồng nói một hơi.

“Công tử... người đang tính làm gì vậy?” Người thị vệ mặt sẹo nói với giọng như bị bóp nghẹn.

“Tự nhiên ta muốn trêu chọc nàng ấy, bốn công tử coi trọng nàng ấy rồi.” Trên người La Hồng khoác một cái áo dài, mặt không đổi sắc nói: “Bốn công tử ra lệnh các người làm thì làm đi, sao lại hỏi nhiều như vậy?”

Sắc mặt của hai tên thị vệ đều biến đổi.

Nghe đồn La Hồng công tử là người nho nhã, dễ gần, ôn nhu từ tốn, không gần nữ sắc...

Chẳng lẽ... tất cả đều là giả?!

Hai tên thị vệ liếc nhau, không nói gì.

Họ là thị vệ của La gia, đã ký khế ước, La gia trả tiền cho họ, La Hồng là chủ của họ, điều quan trọng chính là họ phải tuân theo mệnh lệnh và bảo vệ La Hồng thật tốt.

Dù biết điều La Hồng sắp làm không được đúng cho lắm, nhưng... họ vẫn phải cắn răng chịu đựng mà tiếp tục làm.

Hai tên thị vệ không nói nhiều.

Chỉ là ánh mắt nhìn La Hồng ít tôn kính hơn, mơ hồ còn có chút khinh thường.

Hóa ra La Hồng công tử lịch lãm, nho nhã cũng chỉ là một tên đạo đức giả, vô liêm sỉ đi lừa gạt thiên hạ.

Chọc ghẹo con gái nhà lành...

Ha, rác rưởi.

La Hồng cảm nhận được sự thay đổi của hai tên thị vệ, hần hít một hơi thật sâu, vẻ mặt không thay đổi.

Vì hần được chọn trở thành một nhân vật phản diện, đương nhiên cũng có ý thức của một kẻ phản diện.

Thế gian này thật lạnh lùng, ta đã quá quen rồi!
Hai tên thị vệ nghe vậy, rùng mình, lập tức đứng thẳng.

...

Diêu Tĩnh có chút lạnh người quay sang một bên, hai ngón tay thon dài trắng nõn đan vào nhau, trong lòng thấy khó chịu.

Ở đằng xa, một vị thư sinh áo trắng đang ngồi trên ghế, vừa ăn tàu hủ, vừa uống rượu gạo tự mang tới, vừa nhìn nàng như sói đói.

Ánh mắt nhìn chằm chằm người khác như vậy, khiến Diêu Tĩnh mất tự nhiên.

Diêu Tĩnh nhận ra người này. Gã sống ở phía con đường đối diện trước nhà nàng thuê, nghe nói là một thư sinh am hiểu sách hiền triết chuẩn bị thi Tú tài, đang vì cuộc thi Hương năm nay mà cố gắng học hành.

Lần trước thư sinh này đến xin nước, Diêu Tĩnh bất cẩn mở cửa để lộ khuôn mặt không bôi than bùn vàng, bị người này nhìn thấy mặt thật.

Lần đầu tiên Diêu Tĩnh để lộ khuôn mặt xinh đẹp sau khi phải lưu vong từ kinh thành đến huyện An Bình.

Trước khi chết mẫu thân của nàng đã dặn không được để lộ mặt thật, nếu không sẽ gặp xui xẻo tai ương... Cho nên Diêu Tĩnh nhất quyết che giấu tên thật của mình, nguy trang cho mặt nàng xấu đi.

Nhưng không ngờ lại xảy ra biến cố.

Cổ Tư Đạo đang ăn tàu hủ, uống rượu gạo, cảm thấy người mình nóng ran.

Hết lần này đến lần khác, nhìn Diêu Tĩnh rụt rè né tránh, trong đầu không khỏi nghĩ đến chuyện khó có thể nào quên kia...

Cánh cửa bằng gỗ cũ kỹ được mở ra, đằng sau cánh cửa là một mỹ nhân đẹp như tranh vẽ.

Tóc đen rũ xuống, dòng nước mắt óng ánh, làn da mịn màng, khuôn mặt cân đối không thể chê, lông mày đều, thân hình đầy đặn như làn sóng nước mùa thu gợn lòng người.

Một cô nương xinh đẹp như vậy rất khó tìm!

Lần đầu Cổ Tư Đạo lại gặp một cô nương xinh đẹp như vậy, ngay cả cô nương được cho là đẹp nhất “Thanh Hoa lâu” ở huyện An Bình còn thua xa.

Nghĩ đến nhan sắc của Diêu Tĩnh, trong người Cổ Tư Đạo như có lửa đốt.

Một cô nương đẹp như vậy, gã nhất định phải chiếm giữ, thậm chí, mỹ nhân như nàng còn có thể trở thành thứ đả thông quan hệ cho gã, giúp gã một bước lên mây trong tương lai.

Nghĩ đến đây, gã không thể nhịn nữa!

Cộp!

Gã ta uống cạn hết bát rượu gạo rồi đập mạnh cái bát sứ xuống bàn.

Có rượu làm tăng thêm can đảm, Cổ Tư Đạo ngất ngưỡng đứng dậy, ánh mắt nhìn chăm chăm Diêu Tĩnh như một con sói đói, bước phăm phăm đến chỗ nàng.

Khuôn mặt của Diêu Tĩnh ẩn giấu dưới lớp ngụy trang dần trắng bệch.

“Người... người... giữa thanh thiên bạch nhật, đừng có làm vậy, ta... ta sẽ báo quan!” Giọng của Diêu Tĩnh run lên, nàng suýt khóc.

Giọng nói yếu ớt của nàng chẳng làm cho Cổ Tư Đạo lo sợ mảy may, mà trái lại còn gia tăng hứng thú của gã nữa.

Cổ Tư Đạo nhếch miêng cười, thở ra hơi mùi rượu nồng nặc, giơ tay lên, nắm lấy tay của Diêu Tĩnh.

Chương 7: Đây là trắng trợn cướp đoạt dân nữ, hiểu không? (1)

Cảm nhận được sự mịn màng của mỹ nhân này, cả người Cổ Tư Đạo càng nóng lên.

Đàn bà nhát gan như vậy rất dễ kiểm soát.

“Báo quan? Lão thái gia của huyện An Bình có quen biết với ta, chủ bộ Huyện nha là thúc của ta... Một cô nương xinh đẹp, lại chẳng có chỗ dựa như người, có báo quan... cũng chỉ làm xấu thanh danh của người thôi.”

“Chỉ bằng đi theo ta.”

Có men rượu trong người, Cổ Tư Đạo nói năng cuồng hơn, trước khi ra tay, gã đã điều tra lai lịch của Diêu Tĩnh rồi.

Diêu Tĩnh mồ côi, không cha không mẹ, nên Cổ Tư Đạo mới dám làm chuyện cưỡng bức này.

Môi Diêu Tĩnh tái nhợt, trong mắt hiện lên vẻ tuyệt vọng.

Mẫu thân nói không sai, thư sinh cũng chẳng phải là kẻ tốt lành gì.

Trong người Cổ Tư Đạo đang nóng hừng hực, mặc dù khuôn mặt nàng bôi than đen với bùn vàng che lấp dung mạo, nhưng gã đã từng nhìn thấy được gương mặt thật của nàng, việc nguy trang bây giờ chỉ làm cho gã cảm thấy kích thích hơn mà thôi. Quá mê người!

Đột nhiên!

Có tiếng bước chân rầm rập vọng đến.

Có một tiếng “bịch” vang lên, là tiếng của bàn ghế bị đập đổ.

Bàn bị lật tung, mấy cái bát sứ rơi xuống đất, vỡ ra từng mảnh.

Cổ Tư Đạo và Diêu Tĩnh đều sửng sốt, quay đầu lại thì nhìn thấy hai tên thị vệ vạm vỡ, hung dữ đang đập đổ bàn ghế.

Đằng sau hai tên thị vệ, một vị công tử y phục trắng chặm rãi bước ra, vẻ mặt lạnh lùng, u ám.

La Hồng có chút phiền muộn.

CMN!

Chẳng thể nào ngờ được, đi chọc ghẹo cô nương nhà lành... cũng bị chen ngang!

“Bà chủ quán đậu hoa này lôi thôi, bản thiu như vậy... Làm sao tên này lại ra tay được! Xin người đó, chú ý tổ chức một chút có được không!”

Tâm trạng của La Hồng cực kém.

Suy cho cùng thì, kế hoạch bùa bốn cô nương bị người khác phá hoại, tâm trạng sao mà tốt được.

Hai tên thị vệ đang hung hãn cũng phải sùng sờ, tình huống này... đương nhiên là vượt ngoài dự liệu của bọn họ.

Bà chủ quán đậu hoa này có mị lực gì mà lại bị người ta đoạt mất cơ hội đùa bốn trước thế này?

“Tiếp tục.”

“Tiếp tục đi!”

Sắc mặt La Hồng lạnh lùng, khoác áo choàng trắng, giơ tay lên chỉ thẳng.

“Vâng.” Hai tên thị vệ lạnh lùng đáp.

Rầm rầm!

Tên thị vệ mặt sọc đá vào băng ghế, khiến băng ghế văng ra xa, đập xuống đất thật mạnh, cọ vào mặt đất phát ra âm thanh chói tai.

La Hồng khoác trên mình áo choàng dài, hai tay vắt chéo lên ngực, giữ vẻ lạnh lùng, tàn nhẫn mà một kẻ phản diện cần có.

Hai tên thị vệ thân hình vạm vỡ, cao lớn, đầy vẻ uy hiếp, bày ra tư thế của kẻ tới cướp bóc.

Sự tình phát triển không theo dự tính khiến Cổ Tư Đạo bối rối.

Như một thau nước lạnh hắt lên làm dập tắt lửa dục vọng trong người gã.

Những người này là ai?

Đến vì Diêu Tĩnh ư?

Gã đã cố tình điều tra lai lịch của Diêu Tĩnh, nữ nhân này từ đất khách lưu lạc đến huyện An Bình, tứ cố vô thân.

Cổ Tư Đạo vốn bị thu hút bởi nhan sắc mỹ lệ của Diêu Tĩnh, gã muốn ép Diêu Tĩnh phải phục tùng theo gã ta, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới là có người đến gây phiền phức cho gã.

Hai tên thị vệ hung tợn từng bước bước vào, khí thế hùng dũng hung dữ, khiến cho Cổ Tư Đạo đang chìm trong men rượu cũng phải tỉnh táo lại.

“Các người là ai?” Cổ Tư Đạo cất giọng the thé.

Hai tên thị vệ không thèm đếm xỉa đến gã, cũng chẳng thèm đáp lại, cứ tiếp tục thực hiện theo mệnh lệnh của La Hồng giao trước đó, hoành đao lập mã, giống như hai bức tường cao to, vây chặt trước sau Cổ Tư Đạo.

Cổ Tư Đạo ngẩng đầu lên nhìn hai tên thị vệ, nhất thời có chút bối rối.

Gã nhắm mắt lại, rồi bất ngờ phóng về một hướng, đâm vào lòng ngực kiên cố như tường gạch của tên thị vệ rồi bị đẩy bật về.

Vẻ mặt của hai tên thị vệ vô cảm nhớ lại lời của La Hồng, trên mặt nở nụ cười nham hiểm: “Hi hi...”

Khuôn mặt dữ tợn kèm với nụ cười vô lại thế này, quả thật khiến người khác kinh hãi.

Bọn họ vừa cười, vừa liếc mắt nhìn Cổ Tư Đạo trước mặt một cách trân trụi.

Đối với một tên có thân hình vừa gầy yếu, xấu xí như Cổ Tư Đạo này, bọn họ khinh thường cực kỳ.

Giữa ban ngày ban mặt, lại dám chọc ghẹo cô nương nhà lành ngay trên đường...

Thật đúng là rác rưởi!

Cổ Tư Đạo toát mồ hôi lạnh. Đúng là thiên đạo luân hồi mà, gã vừa mới đùa giỡn Diêu Tĩnh, hiện giờ... lại đến lượt gã bị đùa giỡn.

Lúc này Diêu Tĩnh cũng cảm thấy vô cùng bối rối, nàng bị hai tên thị vệ ép ra ngoài...

Đằng xa, La Hồng khoác áo choàng trắng, hai tay vắt lên ngực, ánh mắt u sầu.

Diêu Tĩnh cảm thấy vị công tử trắng trẻo soái khí trước mặt này hơi quen mắt, rồi chợt nhớ tới vị khách ăn mặc lôi thôi chỉ ăn mấy bát đậu hoa còn đòi ghi sổ nợ kia.

“Người nợ tiền lần trước, là ngươi!”

Diêu Tĩnh kinh hãi, hai mắt đột nhiên sáng lên, như gió xuân thán ba.

La Hồng nghe thấy tiếng kêu kinh ngạc của nữ nhân, nhìn cô chủ quán đậu hoa đáng thương đang khẽ mấp máy môi, khẽ vuốt cằm.

Diêu Tĩnh thấy La Hồng đáp lại, trong lòng tự nhiên yên tâm lạ thường.

“Các ngươi rút ngay! Đây là huyện mà thúc ta cai quản.” Cổ Tư Đạo hét lên the thé.

Quán đậu hoa tuy ngày thường ít khách nhưng động tĩnh này giờ cũng đã khiến người đi đường xung quanh chú ý, có điều, chẳng ai dám bước vào.

Cổ Tư Đạo nhìn xuyên qua hai tên thị vệ thấy được La Hồng đứng đằng sau.

Gã nhận ra La Hồng ngay lập tức, đây không phải là “Lạc Hồng công tử” nổi tiếng hòa nhã ở huyện An Bình hay sao?

“Lạc Hồng công tử.”

“Chúng ta đều là thư sinh, là đồng môn! Có chuyện gì từ từ nói.” Cổ Tư Đạo nói lớn.

Hy vọng La Hồng chưa cho gã chút thể diện.

Mà La Hồng vừa nghe thấy giọng nói của Cổ Tư Đạo, tiền tức tới mức tái cả mặt.

“Lạc Hồng? Người mới là Lạc Hồng, cả nhà người mới là Lạc Hồng.”

“Người đâu, đánh hấn cho ta!” La Hồng khoác áo choàng dài, tức giận đến mức cả nói cũng hỗn hển.

Đánh loại người không biết xấu hổ đi đùa bỡn đi cô nương nhà lành như Cổ Tư Đạo thì trong tâm La Hồng chẳng hề có chút áy náy nào.

Hai tên thị vệ vừa nghe lệnh, liền thẳng tay triển khai quyền đấm, cước đá, chẳng hề nương tay.

Đương nhiên, họ ra tay cũng biết giữ chừng mực, sẽ không đến mức đánh chết người.

Đánh được một lúc, mặt mũi Cổ Tư Đạo đã trở nên bầm dập, tái xanh. Trên mặt gã hiện đầy sự sợ hãi, khắp khễnh bỏ chạy như một con chuột bị đuổi.

Gã làm ra loại chuyện này, khiến bản thân bị đánh chỉ có thể nói rất xứng với hai chữ “đáng đời”.

Hai tên thị vệ cảm thấy thoải mái.

Tên thị vệ mặt sẹo nhìn La Hồng với ánh mắt tỏ vẻ “Thì... thì ra là vậy”.

Vẻ mặt của hai tên thị vệ lại hiện lên sự tôn trọng.

Công tử không thay đổi một chút nào, vẫn là công tử luôn hòa nhã, dễ gần, lương thiện, ghét cái ác của bọn họ!

Chương 8: Đây là trắng trợn cướp đoạt dân nữ, hiểu không? (2)

“Công tử... đại nghĩa.” Tên thị vệ mặt sẹo và cả tên thị vệ còn lại đứng trước mặt hấn chấp tay cung kính.

Bày tỏ sự xin lỗi vì đã hiểu lầm La Hồng trước đó.

Lúc này La Hồng đang bối rối.

Sắc mặt hấn trắng bệch, môi mỏng khẽ run lên, đừng khen ta, ta cũng không muốn sự việc diễn ra như thế này đâu.

Lân hành động đầu tiên của kẻ phản diện đã bị chệch đường ray đến mức này, còn hình như biến khéo thành vụng nữa.

Dường như hấn nhìn thấy bảng hiển thị chỉ số tội ác đang -1, -1, -1... ngay trên đầu mình.

“Không được... không thể tiếp tục như vậy, phải tìm cách khác mới được.” La Hồng hít một hơi thật sâu.

Hấn ở đây là để trở thành nhân vật phản diện, không phải là để trừng phạt cái ác và đề cao cái thiện.

La Hồng hấn, chính là kẻ xấu!

Ánh mắt hấn lướt ngang qua, tầm nhìn rơi vào thân ảnh của cô chủ quán đậu hoa có khuôn mặt lấm tấm than đen và bùn vàng.

Nghĩ một chút, La Hồng lôi từ trong túi ra hai thỏi bạc, dùng tay ném hai thỏi bạc rơi xuống trước mặt cô chủ quán.

“Ngươi, bốn công tử mua, từ nay về sau, ngươi là người của bốn công tử ta.” La Hồng bày ra dáng vẻ đấng đờ tử trắng trợn cướp đoạt dân nữ, nói.

Diêu Tĩnh sững sốt, nhìn hai thỏi bạc trên mặt đất, cảm thấy luống cuống.

La Hồng nhìn Diêu Tĩnh đang không biết làm sao, khóe miệng nhếch lên một chút.

Không hổ là quả hồng mềm bản công tử coi trọng nhất.

Có lẽ, giờ phút này, trong lòng nữ nhân trước mắt đã oán hận La Hồng ta đến thấu trời rồi.

La Hồng cảm thấy, hấn đã muốn làm nhân vật phản diện, thì phải cư xử cho giống nhân vật phản diện.

Vì thế giọng nói mang theo cả vẻ hăm dọa.

“Nhặt lên.”

Giọng điệu thay đổi này khiến Diêu Tĩnh rung mình.

“Người... người đừng có hung dữ với ta...” Diêu Tĩnh vội vàng nhặt hai thỏi bạc lên, sợ đến phát khóc.

Nàng tuyệt vọng vì vừa thoát khỏi hang sói thì lại chui vào hang hổ.

Nhìn thấy La Hồng cư xử như vậy, hai tên thị vệ liếc nhìn khuôn mặt buồn bã lấm than đen và bùn vàng của Diêu Tĩnh, đồng loạt cau mày, suy nghĩ một chút, họ chợt nhận ra.

Vội vàng nháy mắt với Diêu Tĩnh.

“Tên thư sinh vừa nãy với chủ bộ của huyện này có quen biết, nếu quay lại trả thù, người chỉ có nước chết.”

“Nhan sắc của người như thế nào tự người biết. Công tử chúng ta sao có thể để ý người?”

“Công tử tới đây để cứu người, bảo vệ người.” Hai thị vệ người một lời ta một lời, ăn ý cực kỳ, giải thích tường tận.

Diêu Tĩnh kinh ngạc, hai mắt nàng sáng rực lên như đèn lồng.

La Hồng vừa chuẩn bị quay người rời đi thì nghe thấy lời hai tên thị vệ nói, thân thể cứng ngắc.

Khuôn mặt lộ rõ vẻ không thể tin được, quay đầu lại.

Các người... hiểu thành cái vẹo gì thế này?!

La Hồng ta có đức có tài gì mà cùng lúc có được hai vị nhân tài mai danh ẩn thế này chứ?

Bốn công tử ta chỉ muốn trở thành nhân vật phản diện mà thôi!

Ta chỉ muốn trở thành kẻ xấu thôi mà!

“Cảm... cảm ơn công tử!”

Diêu Tĩnh nhặt hai thỏi bạc lên, nhiều đây đã đủ mua cả quán đậu hoa của nàng rồi.

“Đừng cảm ơn ta, bốn công tử ta vốn dĩ không tới đây để cứu người, mà là tới để chọc ghẹo cô nương, hiểu không?”

“Cầu xin người làm ra vẻ hận ta, kháng cự, không chịu khuất phục được không?”

“Để cho bốn công tử ta có một chút cảm giác thành tựu thôi.” La Hồng hung dữ nói.

“Vâng ạ.”

Diêu Tĩnh nắm chặt hai thỏi bạc, mím chặt miệng, ánh mắt ra vẻ “Ta đã hiểu rồi” sáng quắc, ngượng ngùng gật đầu.

Bộp! Bộp! Bộp!

Hai tên thị vệ đột nhiên vỗ tay.

“Công tử liêm chính.”

Hai tên thị vệ cảm động khen ngợi, người đi đường xung quanh cũng la lớn, nhất thời tiếng vỗ tay đồng loạt vang lên.

Trong lòng La Hồng lạnh cóng, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng.

Hết rồi! Kết thúc thật rồi!

Phần thưởng đặc biệt của hắn, cơ thể Thiên Ma Bất Diệt của hắn, không còn nữa rồi!

Kế hoạch chọc ghẹo cô nương nhà lành đã đổ bể hoàn toàn.

La Hồng đã chuẩn bị tâm thế để bị coi là nhân vật phản diện, bị thế nhân phỉ nhổ rồi.

Kết quả từ đùa giỡn cô nương nhà lành lại biến thành trừng trị kẻ ác, hướng tới cái thiện.

Hắn trở thành anh hùng.

Điều này khiến trái tim nhỏ bé của hắn có chút không chấp nhận nổi hiện thực.

Nghe những người xung quanh hò reo tán thưởng dưới sự dẫn dắt của hai tên thị vệ, La Hồng chỉ cảm thấy tiếng vỗ tay của bọn họ như tiếng “bốp” vấp vào mặt hắn.

Trái tim nhỏ bé của La Hồng rỉ máu, không nghĩ tới cũng biết, lần này điểm của nhân vật phản diện e là xuống tới đáy rồi, số “âm” là cái chắc!

Còn chưa nói đến phần thưởng đặc biệt, ngay cả giải ba cũng chưa chắc giành được.

Không muốn ở lại quán đậu hoa lâu nữa, La Hồng lòng đau như cắt khoác áo choàng dài, hai tay chấp ra sau lưng, mím môi mỏng, quay người, cô đơn rời đi.

Tên thị vệ mặt sẹo nhìn La Hồng đang được tung hô trong đám người, đứng yên không xao động, trong lòng càng thêm kính nể.

“Không hổ danh là công tử, không màng đến danh lợi và địa vị. Quả nhiên không giống loại người mua danh chuộc tiếng.” Tên thị vệ hít sâu một hơi.

Tiếp đó gã nháy mắt với tên thị vệ khác.

Hai người đem Diêu Tinh còn đang luống cuống, dọn dẹp quầy hàng, rời khỏi nơi náo nhiệt.

Trong sân nhỏ ở La phủ.

Trần tổng quản đang ngồi trong sân uống trà, mùi trà thoang thoảng phảng phất trong không khí.

Điều kiện ở phủ Giang Lăng rất thích hợp để phát triển các loại trà. Nơi đây cũng có một số làng trà thuộc quyền quản lý của phủ Giang Lăng, hằng năm đều có các loại trà tuyệt hảo để cống nạp cho Hoàng cung Đại Hạ.

Pha trà xong, Trần tổng quản nhấp một ngụm trà nóng, vị đắng của trà đọng trên đầu lưỡi, từ từ chảy xuống, lan tỏa khắp miệng, như thể đang phẩm vị nhân sinh.

Vừa nhấp một ngụm trà thì La Hồng từ ngoài phủ trở về.

Trần tổng quản nhìn thoáng qua, mỉm cười: “Công tử, tới uống chén trà không?”

Nhưng lúc này La Hồng không có tâm trạng thưởng thức, hẩn lắc đầu, đi thẳng tới thư phòng.

Vừa vào thư phòng, liền đóng chặt cửa lại không cho ai vào.

Trần tổng quản nhíu mày, tâm trạng La Hồng không ổn, không thể qua mắt được ông ta.

Một lúc sau, hai tên thị vệ đi theo La Hồng vội vàng chạy tới.

Trần tổng quản trầm mặc không nói tiếng nào, dựa vào ghế bành, trong tay cầm chén trà bằng sứ màu trắng xanh, chén trà không vơi đi chút nào, mặt ông lạnh đi đây nấp chén trà lại.

Bầu không khí căng thẳng khiến hai tên thị vệ bất giác đổ mồ hôi hột.

Là những thị vệ từng đi theo Trần tổng quản, họ biết hiện tại tâm trạng của chủ nhân đang đứng trước mặt không được tốt lắm.

“Kể lại những chuyện đã xảy ra với công tử sau khi rời khỏi phủ, phải thật chi tiết, không được giấu giếm.”

Trần tổng quản hơi dừng lại nhấp ngụm trà, rồi nhướng mắt lên, nói.

Hai tên thị vệ nhìn nhau, không biết nói thế nào.

Chương 9: Ta sao? Đa tạ người...

Trần tổng quản liếc nhìn tên thị vệ mặt sẹo, nói: “Triệu Đông Hán, người nói đi.”

“Vâng.”

Tên thị vệ mặt sẹo kể lại việc La Hồng ra lệnh cho bọn họ đóng giả kẻ ác, rồi đi chọc ghẹo cô nương nhà lãnh.

“Hửm?” Trần tổng quản cau mày, đập mạnh chén trà xuống bàn.

Nhìn thấy vậy, tên thị vệ mặt sẹo Triệu Đông Hán run rẩy, nói tiếp: “Lúc đầu, chúng thuộc hạ cho rằng công tử là kẻ đạo đức giả, nhưng chưa từng nghĩ tới công tử dùng danh nghĩa chọc ghẹo cô nương để trừng trị kẻ ác, làm rõ sự thật.”

“Cái gọi là chọc ghẹo thực chất chỉ là cái cớ để ngăn tên thư sinh phạm tội mà thôi.” Triệu Đông Hán nói xong, khuôn mặt lạnh lùng của Trần tổng quản dịu đi một chút.

“Vậy tại sao khi công tử trở về sắc mặt lại không tốt?” Trần tổng quản hỏi.

Hai mắt của tên thị vệ mặt sẹo Triệu Đông Hán xoay tròn, nhanh chóng hiểu ra, nói: “Không chỉ vậy, để đề phòng tên thư sinh tới trả thù nên công tử còn trực tiếp bỏ tiền ra mua cô chủ quán đậu hoa, bảo vệ nàng ấy.”

“Mà tên thư sinh kia có có quen biết với huyện thái gia huyện An Bình. Công tử sợ người bên đó trả thù cho nên tâm trạng xấu đi.”

Nghe xong những lời Triệu Đông Hán nói, Trần tổng quản mỉm cười, thở phào nhẹ nhõm.

Ông lại nâng chén trà nhấp một ngụm.

“Chỉ như thế thôi sao?”

“Đây không phải là chuyện đáng để lo lắng.”

...

“Nhất định thế giới này có vấn đề.”

“Rõ ràng bản công tử ta định chọc ghẹo người ta thật mà...” La Hồng quay trở lại thư phòng, than thở.

Hắn từng nghĩ rằng, việc trở thành nhân vật phản diện dễ như trở bàn tay, nhưng có vẻ như hắn đã mơ đẹp quá rồi.

Ngồi trước bàn sách, nhìn xuyên qua thấy ánh hoàng hôn đang bao trùm ngoài cửa sổ, ráng chiều chiếu xuống khiến cả phủ đỏ rực.

La Hồng hít một hơi thật sâu, mặc dù có hơi bối rối, nhưng hắn cũng đã nắm rõ được đầu đuôi sự việc.

Quyết định muốn làm chuyện xấu của hắn không hề sai, kế hoạch đã được lên sẵn trước cũng không có vấn đề gì.

Vấn đề duy nhất là tại tên thư sinh Cổ Tư Đạo đáng chém ngàn đao kia. Gã ta sớm không đùa, muộn không đùa, lại chọn ngay lúc đó để đùa bỡn cô chủ quán đậu hoa kia.

“Chỉ có thể nói là thời cơ không đúng, vận khí không thôi.”

La Hồng lắc đầu, tất cả nguyên do là do tên thư sinh kia hết.

“Mấy tên thư sinh suốt ngày đọc sách quả nhiên chẳng phải là kẻ tốt lành gì.” La Hồng thầm chửi rủa.

Nhìn trên bàn thấy có tờ giấy ghi chữ “Đùa giỡn”, hắn cảm giác chính mình mới là người bị đùa giỡn.

Nghĩ tới cái phần thưởng đặc biệt không cánh mà bay, La Hồng không khỏi buồn phiền.

Vò tờ giấy thành quả bóng, hắn chống khuỷu tay, túm tóc vò vò.

Cốc! Cốc! Cốc!

Trần tổng quản gõ cửa thư phòng, đẩy vào.

Thấy La Hồng tóc tai bù xù, ông ta thầm thở dài.

Đúng là một đứa bé tốt bụng, hà có gì mà phải chịu áp lực như vậy.

Ông ta sẽ thay công tử chịu những áp lực đó.

“Công tử, Triệu Đông Hán đã kể cho ta nghe mọi chuyện rồi.”

La Hồng ngẩng đầu lên.

Triệu Đông Hán? Là tên thị vệ mặt sẹo bại não kia đó sao?

“Công tử đã làm rất đúng. Diệt ác, hướng thiện là điều tốt, chẳng sợ bản thân bị dọa dẫm xuống địa ngục thì đã sao chứ? Đây đều là theo bản tâm của con người mà thôi.”

“Ngài thừa hưởng đức tính thiện lương của cha ngài khiến Trần thúc cảm thấy rất vui. Năm đó, cha ngài chính là người tốt có tiếng ở huyện An Bình, những hành động của công tử đã chẳng bôi nhọ danh dự của ông ấy.” Trần tổng quản hài lòng nói.

“Về chuyện của tên thư sinh kia, công tử không cần lo lắng, tên Huyện lệnh đó không dám tìm chúng ta đâu, La phủ không phải là kẻ ăn chay, mọi việc còn lại cứ để cho Trần thúc này lo.”

“Vậy nên công tử không nên buồn phiền nữa, đừng tạo áp lực cho mình.”

Đừng khen ta...

La Hồng mím môi, ánh mắt dao động, có cảm giác như đang bị người ta quát roi tới chết.

Không đợi La Hồng trả lời, Trần tổng quản đã quay lưng rời đi, tà áo xanh lá tung bay trong ánh hoàng hôn.

Ngay sau khi Trần tổng quản rời đi.

Tên thị vệ mặt sẹo Triệu Đông Hán lao vào thư phòng ngay.

La Hồng tỉnh táo lại, nhìn Triệu Đông Hán với ánh mắt phức tạp.

“Có chuyện gì?”

Triệu Đông Hán mỉm cười, đập ngực thùm thụp: “Công tử, Trần tổng quản bảo thuộc hạ đảm nhận chức trách bảo vệ an toàn cho công tử. Thuộc hạ sẽ dốc hết sức để bảo vệ người! Để công tử có thể thanh thoi tiếp tục trừng phạt kẻ ác, làm việc tốt cho thiên hạ!”

Mặt La Hồng cứng đờ, miệng há hốc ra.

“Ta sao? Đa tạ người nhiều...”

Vết sẹo trên mặt Triệu Đông Hán hơi nháy lên, hắn ta giơ tay sờ đầu, thành thật cười nói: “Công tử, xin người đừng khách sáo với thuộc hạ, đây là điều mà thuộc hạ nên làm.”

“Công tử, còn cô chủ quán đậu hoa thì sắp xếp như thế nào ạ?”

Bấy giờ La Hồng mới nhớ tới cô nương có dáng vẻ khúm núm kia. Hắn dựa vào ghế bành, hắt trường sam màu trắng, nhíu mày nói: “Đưa nàng ta vào đi.”

Triệu Đông Hán thừa vâng, xoay người rời đi.

Một lát sau, hắn ta dẫn tới một người có thân hình nhỏ nhắn vào thư phòng.

Trong lòng Diêu Tĩnh hơi thấp thỏm, sau khi bước vào thư phòng, nàng cúi đầu thật thấp, không dám ngẩng lên nhìn La Hồng.

Nắng chiều như lửa, chiếu rọi vào thư phòng khiến cả không gian nhuốm màu đỏ rực.

La Hồng dựa người vào chiếc ghế bành, ngắm nhìn thân ảnh mảnh mai đứng ở kia.

“Cô tên gì?” La Hồng hỏi.

Diêu Tĩnh yếu ớt mở miệng, âm thanh nhỏ như tiếng muỗi kêu: “Diêu Tĩnh.”

“Cái gì cơ?”

La Hồng cau mày, dùng ngón út ngoáy ngoáy lỗ tai.

Ngay sau đó, một giọng quát giống như tiếng sấm đột nhiên nổ tung: “Nói to lên!”

Diêu Tĩnh bị dọa, giật nảy mình, cả người run cầm cập, khuôn mặt tràn đầy sự bối rối cùng sợ hãi.

“Ngài... đừng có mà hung dữ với ta!”

Khuôn mặt dính đầy than đen và bùn đất của Diêu Tĩnh lộ ra sự tủi thân và hoảng sợ, “Ta... ta là Diêu Tĩnh.”

Diêu Tĩnh cảm thấy cái tên “Lạc Hồng công tử” này thật xấu tính, mới gặp có mấy lần, mà lần nào cũng hung dữ với nàng, không bằng đổi thành tên “công tử gào thét” đi cho rồi.

“Diêu Tĩnh... Yêu Tĩnh?”

(*) Chú thích: tên của Diêu Tĩnh trong tiếng trung là yao jing đồng âm với từ yêu tinh.

La Hồng hơi nhếch khoé miệng, cái tên này quả thật là quá trần trụi nha.

“Cái tên này quá cợt nhả rồi, về sau ta sẽ gọi cô là Diêu Đậu Hoa.”

La Hồng hỏi tiếp: “Năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Công tử... năm nay ta mười lăm tuổi rồi.” Diêu Tĩnh nghe tên mình bị đổi thành Diêu Đậu Hoa, trong lòng hơi kháng cự, nhưng... nàng lại không dám nói.

“Mười lăm?”

La Hồng sững sờ, năm nay hẵn mười tám, cái chị gái đứng trước mặt hẵn thế mà lại kém hẵn những ba tuổi?

Trên mặt của Diêu Tĩnh dính đầy than đen và bùn đất, không nhìn rõ dung mạo, thế nên không có cách nào đoán ra được tuổi của nàng.

“Bỏ đi, cô nhỏ tuổi hơn bốn công tử, vẫn nên gọi là Tiểu Đậu Hoa thôi.”

La Hồng bĩu môi.

“Đúng lúc đầu bếp trong phủ ta chạy trốn hết rồi, sau này cô sẽ phụ trách đồ ăn trong La phủ, làm đầu bếp của La phủ ta.”

Chương 10: Nhật ký tự động trở thành nhân vật phản diện

La Hồng nói xong, cũng không thèm đợi Diêu Tĩnh đáp lại, liền vẫy vẫy tay: “Lão Triệu, đi gọi một nha hoàn đến đây, mang nạng ta đi sửa soạn lại, đen bản thể kia... ảnh hưởng đến khẩu vị của bốn công tử.”

La Hồng càng ngày càng độc mồm độc miệng. Hiện tại hắn đang nỗ lực biến bản thân mình thành nhân vật phản diện.

Triệu Đông Hán nghe vậy, lập tức ra khỏi phòng, tìm một nha hoàn đến, đưa Diêu Tĩnh đi sửa soạn lại.

Thư phòng lại yên tĩnh trở lại.

La Hồng rút quyển sách làm bằng da người ra, cảm giác khi sờ vào quyển sách vẫn trơn nhẵn như cũ.

Trên thực tế, lúc này La Hồng không muốn mở quyển sách, bởi vì hắn có dự cảm xấu, không quá muốn nhìn thấy kết quả đau lòng kia.

Hắn lật trang bìa ra, lời khuyên bảo chân thành của vị tiên bối vai phản diện liền đập vào tầm mắt.

“Lời gửi gắm: Bắt đầu từ hôm nay, hãy trở thành một nhân vật phản diện đúng nghĩa.”

Vuốt ve hàng chữ này, La Hồng chỉ cảm thấy tâm đắc vô cùng.

Lời của tiên bối, khiến hắn như được giác ngộ, từng chữ như châu ngọc, có thể sánh tựa danh ngôn.

Đáng tiếc.

Hắn, dường như không làm được...

Mang trong mình tâm trạng sắp bị chém đầu, bàn tay run rẩy tiếp tục lật trang tiếp theo, trang thứ hai là giao diện.

Sau khi mở ra, La Hồng nhanh chóng nhìn chăm chú vào những chữ trên đó.

Nhân vật: La Hồng

Tội ác: -18

Cấp bậc: 1

Danh hiệu: Tiểu Phôi Đản

Chủng tộc: Nhân tộc (người phạm)

Công pháp tu hành: không (vẫn chưa tu hành)

“Hừ”

“Quả nhiên ...”

La Hồng nhắm mắt, cảm thấy bản thân mình sắp chết rồi. Hắn ngồi xụi lơ trên ghế, chán chường nằm trượt dần xuống dưới.

Tội ác... quả nhiên đã thành số âm rồi.

Đối với nhân vật phản diện, chỉ số tội ác vô cùng quan trọng, nhờ nó mới có cơ hội lĩnh giải đặc biệt, giải nhất, giải nhì, giải ba ...

Nếu tội ác trở thành số âm, ngoại trừ nhận được giải thưởng an ủi ra, chỉ chắc chắn chẳng vớt được thêm cái rắm nào hết.

Thảm!

Thảm quá rồi!

Rõ ràng là hắn vẫn giữ nguyên ý chí lúc đầu, quyết tâm dùng cách đùa giỡn con gái nhà lành để từng bước làm nên chuyện lớn.

Kết quả, hắn lại trở thành một công tử trượng nghĩa, là anh hùng cứu rỗi những cô gái nhà lành.

Thật đúng là tạo hoá trêu ngươi!

Hắn chán chường nằm dài trên ghế như một bãi bùn nhão, hai con mắt giống như mắt cá chết mặn, cứ nhim chằm chằm xà treo.

La Hồng vốn còn ôm chút may mắn, bởi vì hắn vẫn luôn giữ vững ý chí trở thành nhân vật phản diện.

Nhưng xem ra bây giờ, quyển Sổ Tay Nhân Vật Phản Diện này vốn chẳng thêm quan tâm đến việc người có giữ ý chí ban đầu hay không, mà cứ thế đâm chọt liên tiếp vào chỗ đau của người.

“- 18 tội ác ...”

Là sự sỉ nhục của thế giới nhân vật phản diện!

La Hồng nghiêng răng nghiêng lợi, khóc không ra nước mắt.

Hắn ử rử cúi đầu rồi khẽ lắc lắc mấy cái, sau đó tiếp tục lật xem. Hắn không muốn nhìn thấy những số liệu này nữa, cũng không muốn xem tiếp mấy dòng như số âm tội ác này nữa.

Đến trang thứ ba, là trang nhật kí của nhân vật phản diện, giờ đến trang này khiến cho sự uể oải của La Hồng dần biến mất, dường như được sóc lại tinh thần vậy.

“Nếu bản công tử đem ý chí kiên quyết không thay đổi của mình viết vào nhật ký của nhân vật phản diện, thì có thể cứu vãn được chút gì không nhỉ?”

La Hồng ngồi thẳng người trên ghế bành, eo ngực ưỡn thẳng tắp.

Hắn xắn ống tay áo, cầm bút lông sói, lấy đầu bút chấm mực, đợi sau khi mực thấm đều, bắt đầu đặt bút viết lên trang thứ ba của tập nhật ký, bàn

tay lướt nhẹ trên trang giấy.

Bắt đầu viết phần nhật ký nhân vật phản diện của ngày hôm nay.

“Lịch Đại Hạ, mười ba tháng sáu, trời trong xanh.

Ngày hôm nay trời yên biển lặng, ta đã làm một việc vô cùng xấu xa, ác đến tột độ, xấu đến mức không thể diễn tả được, ta, trêu đùa con gái nhà lành.

Đây là lần đầu tiên ta thẳng tay thực hiện hành vi của nhân vật phản diện, cho dù quá trình có như thế nào, kết quả có ra sao, ý chí trở thành nhân vật phản diện của ta từ trước đến nay không hề thay đổi.

Ta trêu đùa Tiểu Đậu Hoa, thậm chí còn tiêu tiền mua nàng ta, bắt về La phủ, ta là ác nhân, có xé tim xé phổi ra xem cũng chỉ thấy toàn là cái ác, công tử ta không hề trượng nghĩa, nghe tiếng kêu chói tai, sự giằng xé không chịu khuất phục của Tiểu Đậu Hoa, ta còn cười vui vẻ, thì ra sống những ngày của nhân vật phản diện chính là cuộc sống buồn tẻ, nhạt nhẽo như vậy.”

La Hồng vừa đặt bút đã viết rất dài, những nét chữ lưu loát dần hiện lên trên tập sổ.

Nhìn lên trang giấy đã được điền đầy chữ, La Hồng có vài phần mãn nguyện, xem lại nội dung của nhật ký.

Hắn cảm thấy bản thân mình đã thực sự trở thành nhân vật phản diện tội ác tày trời rồi.

Có lẽ, hắn còn có cơ hội được cứu?

Nói không chừng, quyển Sổ Tay Nhân Vật Phản Diện này thấy hắn quả thực là kẻ tội ác tày trời, sẽ bù đắp chỉ số tội ác, giúp số âm kia biến thành số dương cũng nên?

Trong lòng ôm ấp hy vọng, La Hồng nhìn chăm chăm quyển sổ tay.

Thế mà, quyển Sổ Tay Nhân Vật Phản Diện thật sự có phản ứng, chỉ có điều ... những phản ứng của sổ tay đã vượt qua dự liệu của La Hồng.

Chỉ nhìn thấy chữ trên quyển sổ tay hình như tách ra một cách vô tình, nát vụn, hoá thành vô số điểm đen, Những điểm đen này bắt đầu kết hợp lại với nhau, cuối cùng... tự động hình thành một nhật ký mới của nhân vật phản diện.

La Hồng thấy thế, hô hấp dường như bị đình trệ, không khỏi trợn mắt.

Chỉ thấy nhật ký nhân vật phản diện mới ghi chép lại như sau.

“Đại Hạ, ngày mười ba tháng sáu, thời tiết âm u chuyển thành nhiều mây.

Ta dẫn theo hai tiểu hộ vệ yêu quý, đi đến tiệm đậu hoa, lại gặp phải tên thư sinh Cổ Tư Đạo đang sỉ nhục đùa giỡn với Tiểu Đậu Hoa Diêu Tĩnh. Trong lòng ta tràn đầy căm phẫn, bèn ra lệnh cho hai tên hộ vệ ra tay đánh tên Cổ Tư Đạo, trừng phạt tên xấu xa kia bảo vệ cái thiện, rồi ném 2 thỏi bạc mua lại Tiểu Đậu Hoa, đưa vào La phủ che chở cho nàng, phòng trừ việc tên Cổ Tư Đạo báo thù nàng. Nhìn thấy hành động chính nghĩa đó, lời khen ngợi và tiếng vỗ tay từ mọi người kéo dài không ngớt.

Đủ ngang tàng!

Đủ khí phách!

【Sự kiện ngày hôm nay trong nhật ký, tội ác -18】 ”

Nhật ký mới của nhân vật phản diện, ghi chép lại một cách chân thật và đơn giản toàn bộ sự việc đã xảy ra trước đó.

La Hồng xem hết cuốn nhật ký sau khi nó đã tự động được sửa lại, suýt chút nữa bị hộc máu mồm.

“Mừng cái rắm ý mà mừng!”

“Là giả! Tất cả đều là giả hết! Tất cả đều là vu khống!”

La Hồng đấm bùm bụp vào ngực mình, khóc không ra nước mắt.

Chương 11: Gõ mở cánh cửa tu hành (1)

Đúng là cố tình hại ta mà!

La Hồng giống như cá bị ướp muối, nằm liệt trên ghế bành, giấc mộng của hắn đã tan tành rồi! Nhìn cái dòng nhấc nhở cuối cùng, La Hồng cảm giác quyền sách này như đang rắc thêm muối, đổ giấm vào vết thương của hắn vậy!

Khó chịu...

Hắn không cảm xúc lật tiếp đến trang thứ tư, trang phần thưởng.

Phần thưởng đặc biệt, giải nhất, giải nhì, giải ba... Vị trí của các giải này, tất cả đều hiển thị màu xám, hơn nữa, tất cả các tội ác bắt buộc phải đúng số liệu, vì thế, người làm ngược lại với những điều đó như La Hồng chỉ có thể giương mắt nhìn mấy cái giải thưởng đó biến mất mà thôi.

Cuối cùng, tầm mắt của hắn bắt đầu rơi vào phần thưởng khuyến khích.

Trước đó, La Hồng không thèm để ý đến cái giải khuyến khích kia.

Bởi vì ngay từ đầu La Hồng cảm thấy hắn không thể nào nhận giải khuyến khích đó được, dù sao thì làm một nhân vật phản diện cũng đâu có gì khó khăn?

Hắn chắc chắn sẽ dễ dàng nhận được được giải nhất, nếu thật sự không được thì cũng là hạng nhì, hoặc quá lắm là hạng ba mà thôi.

Nhưng mà, hắn chẳng thể nào ngờ mình lại “luân lạc” tới bước đường chỉ còn mỗi giải khuyến khích.

Yêu cầu của giải khuyến khích là chỉ số tội ác nằm trong khoảng âm đến +10.

Với chỉ số tội ác -18 hiện tại thì La Hồng chỉ có thể nhận được giải an ủi mà thôi.

Cho nên La Hồng cảm thấy bản thân mình quá bị thiệt thòi rồi.

Không có so sánh thì sẽ không có tổn thương, những giải thưởng khác hấp dẫn đến như thế, mà cái giải khuyến khích này... chỉ là một bản công pháp ma tu không hoàn chỉnh. Nếu so sánh với những cái khác thì thứ này chẳng khác nào đồng rác cả.

Điều này khiến cho La Hồng có cảm giác thua vô cùng thâm, bị toàn bộ loài người trên thế giới này làm tổn thương.

Ví dụ như, đáng ra hắn có thể rút được một chiếc Rolls-Royce, nhưng lại vì một vài nguyên nhân nào đó mà rút phải một tải gạo Đông Bắc, phải

ném trái cảm giác đau đớn tuyệt vọng như xé gan xé ruột.

Trong trang phần thưởng của Sổ Tay Nhân Vật Phản Diện, giải khuyến khích không phải màu xám là bởi vì điều kiện hiện tại La Hồng phù hợp yêu cầu.

“Công pháp ma tu không hoàn chỉnh...”

La Hồng điều chỉnh lại cảm xúc của mình, mí mắt không chút xao động nào.

Không biết phải nhận cái giải khuyến khích này thế nào nữa?

Ngay trong lúc đầu óc La Hồng còn đang nghi hoặc thì đôi mắt đang nhìn chăm chăm vào trang giao diện bắt đầu trở nên mơ hồ, trời đất như đảo lộn.

Sau khi cơn choáng váng đó qua đi, La Hồng bỗng cảm thấy đầu mình rất đau.

Hắn cảm thấy đầu mình hiện giờ có thêm nhiều ký ức hơn.

Lấy tay day day huyệt thái dương, La Hồng bắt đầu sắp xếp lại những ký ức đột ngột xuất hiện trong đầu mình.

“Công pháp ma tu “Vong linh Tà Ảnh (Tàn)”?”

“Vong Linh Tà Ảnh: Những người cô đơn đi trong bóng tối, cái chết khiến người vui vẻ, tàn sát giúp người hưng phấn, triệu hồi vong linh của những người đã chết, để trở thành vương giả trong bóng tối, những đỉnh núi chất đầy xương cốt, thế giới chỉ còn nghĩ đến cái chết, vực thẳm của những tội ác.”

Một đoạn độc thoại tràn đầy ngọt ngào, gian ác, âm u cứ như vậy truyền đến trong đầu của La Hồng.

Nếu như không nhìn tên mà chỉ nghe phong cách giới thiệu kiểu đó thôi cũng đủ khiến La Hồng bỗng dưng lạnh hết cả người.

Loại công pháp này... quả thật là tà ác!

Tiếc rằng nó lại chỉ là một món không hoàn chỉnh.

Còn cụ thể là loại công pháp tu hành thuộc cấp bậc nào, La Hồng cũng không rõ, có điều chắc chắn cấp bậc của nó cũng sẽ không cao. Dù sao thì đây cũng chỉ là giải khuyến khích, hơn nữa lại còn là một bản không hoàn chỉnh, mà giải đặc biệt mới là công pháp ma tu cao cấp, cho nên, cấp bậc của công pháp này sẽ không quá cao.

Hơn nữa, chỉ nhìn tên của công pháp, cũng biết nó thuộc loại hàng thải ở chợ rồi.

“Đợi chút... có được thứ công pháp này, vậy thì bản công tử không phải lúc nào cũng có thể tạo ra tội ác, những người sáng suốt vừa nhìn đã biết ta

là nhân vật phản diện hay sao?!”

Hai mắt La Hồng lập tức phát sáng.

Người dựa vào ăn mặc, có lúc sự thay đổi từ bề ngoài cũng có thể ảnh hưởng đến cảm nhận của người khác về mình.

Có được thứ công pháp này thì hẳn muốn tạo ra nhiều tội ác, nhất định sẽ dễ như trở bàn tay.

Bây giờ, trong đầu La Hồng đang cân nhắc xem có nên tu luyện công pháp từ giải thưởng này hay không.

Trầm tư khoảng hai nhịp thở, La Hồng quyết định tu hành thứ công pháp này.

Cái thế giới này vốn dĩ không hề bình thường, cho đến tận giờ đây là lần đầu tiên hắn tiếp xúc với việc tu hành công pháp.

Vì thế, La Hồng không muốn từ bỏ.

Có lẽ cấp bậc của thứ công pháp này không cao, nhưng đối với La Hồng mà nói, đây là công cụ giúp hắn gỡ mở cánh cửa tu hành.

Nội dung của công pháp này rất nhiều, La Hồng nhắm mắt, bắt đầu điều chỉnh lại mạch suy nghĩ của mình.

Hồi lâu sau, hắn vẫn nhắm mắt, người dựa vào ghế bành.

Vùng da bên ngoài của hắn, ần ần có làn khí tức tức màu đen thoát ra, giống như một luồng khói nhẹ, vờn quanh thân mình hắn.

La Hồng khẽ nhú mày, những khí đen đó bắt đầu bay về phía hướng đan điền và tụ lại ở đó.

Những khí đen đó ngưng tụ lại giống như một vòng xoáy nhỏ, cuối cùng... ần mất không thấy nữa.

“Đây chỉ là bước đầu tiên, ngưng tụ sát khí.”

“Đem tà khí của bản thân hội tụ vào đan điền, khiến cho tà khí đó ần vào đan điền.”

“Đợi cho tà khí này nở đầy trong đan điền thì có thể coi đã tu thành, đến lúc đó dựa theo như giới thiệu thì có thể triệu hồi và tập hợp những vong linh của người đã chết để làm việc cho ta.”

La Hồng thở ra một luồng khí vẫn đục, cảm thấy tinh thần sảng khoái hơn rất nhiều, thân thể gân cốt đều trở nên dễ chịu, nhẹ nhàng.

Bàn tay khẽ nắm thành quyền, trên nắm tay gần như hội tụ sức lực rất lớn.

Quả nhiên, việc tu hành có lợi cho sức khỏe.

Tầm mắt hắn lại một lần nữa rơi vào quyển sổ tay kia. Quyển sách không rõ lai lịch này, xem ra... quả thật không tầm thường.

Hắn lại lật về trang giao diện.

Nhân vật: La Hồng

Tội ác: - 18

Cấp bậc: 1

Danh hiệu: Tiểu Phôi Đản

Chủng tộc: Nhân tộc (Người phàm)

Công pháp tu hành: “Vong Linh Tà Ảnh”

Cảnh giới: Cấp 9 (ngưng tụ sát khí)

Thay... thay đổi rồi!

La Hồng nín thở, nhìn chăm chăm con số trên trang giao diện, công pháp tu hành đã thay đổi, công pháp Vong Linh Tà Ảnh hắn luyện thành đã được ghi ở bên trên.

Nhưng cái mà khiến La Hồng kích động hơn cả, đó chính là nhắc nhở về cảnh giới!

“Cấp 9 ngưng tụ sát khí... cảnh giới ngưng tụ, chính là cảnh giới hiện tại của ta sao?”

La Hồng cố nén cảm giác kích động đó xuống, hiện giờ hắn đã bước chân vào con đường tu hành, sớm hay muộn gì cũng sẽ tiếp xúc những công pháp cao siêu khác.

Trong lúc nhất thời, tâm trạng của La Hồng rất tốt.

Tuy rằng chỉ nhận được giải khuyến khích, nhưng tốt ở chỗ có thể bước vào cánh cửa tu hành.

Chương 12: Bản công tử và người không oán không thù (1)

Lật lại trang ghi giải thưởng, nhìn những món được liệt kê trên đó, mắt La Hồng đỏ hết cả lên, trái tim như bị khoét đi.

“Đây mới chỉ là giải khuyến khích... nếu như có thể đạt được giải đặc biệt, giải nhất, giải nhì, bản công tử có lẽ đã trở thành sự tồn tại cấp bậc Thái Sơn, Bắc Đẩu trong giới tu hành rồi!”

“Nghĩ thế thì, thật sự là quá thiệt rồi!”

“Không được, ta nhất định phải làm thật nhiều việc ác! Nỗ lực để trở thành nhân vật phản diện, như vậy mới có thể đạt được giải thưởng tốt hơn nữa!”

Bởi vì La Hồng đã nhận thưởng nên Mục giải khuyến khích trong trang ghi giải thưởng không còn tồn tại nữa, thay vào đó là vài chữ bổ sung [đang cập nhật...].

Giải thưởng sau khi đã được lấy đi, năm ngày sau sẽ có giải thưởng mới thay thế chỗ đó, nhưng trong thời gian cập nhật giải thưởng mới trang giải thưởng sẽ không sử dụng được nữa.

“Nói cách khác, giải đặc biệt, giải nhất, giải nhì, giải ba nếu như bị lấy đi, cũng sẽ có giải thưởng mới khác thay thế?”

“Cũng có nghĩa là sẽ có thứ tốt hơn?!”

Hồ hấp của La Hồng càng trở nên gấp rút.

Là của ta!

Tất cả đều là của ta!

Chỉ cần bản công tử đủ xấu xa! Đủ tàn ác! Đủ “phản diện”!

Thì cái gì cũng sẽ có thôi!

La Hồng hít thở thật sâu, trong lòng dâng trào sự nhiệt tình chưa bao giờ có.

Biết hổ thẹn sau đó trở nên dũng cảm, nơi nào bị ngã thì cũng phải từ nơi đó đứng lên, nếu hấn tổng kết được những kinh nghiệm và bài học thất bại khi làm điều ác, thì lần sau nhất định sẽ làm ra được điều ác mà hấn muốn.

“Tổng kết có được, chính là kế hoạch làm kẻ xấu thất bại, phải sửa lại hai điểm sau đây.”

“Thứ nhất, không may mắn, không đúng thời cơ, đều tại tên thư sinh Cổ Tư Đạo kia, đều tại hấn hại bản công tử mất đi cơ hội trở thành Thái Sơn Bắc Đẩu trong giới tu hành.”

“Thứ hai, danh tiếng của bản công tử đã quá tốt rồi.”

La Hồng dựa vào ghế bành, chìm đắm trong dòng suy nghĩ.

Lúc này, bầu trời ngoài cửa sổ nơi thư phòng đã bắt đầu tối lại, nắng chiều đã tắt từ lâu.

“Công tử, đã để nha hoàn giúp Diêu cô nương sửa soạn sạch sẽ rồi.”

Bên ngoài cửa truyền đến tiếng của Triệu Đông Hán, trong giọng nói mang theo sự bội phục cùng kính ngưỡng.

Giọng nói truyền đến khiến La Hồng đang trầm tư suy nghĩ run lên một cái!

Không đúng!

Có gì đó mờ ám!

Cái lão Triệu phượng hoàng này lại muốn khen ta!

Lại muốn hạ thấp điểm tội ác của ta!

Mà chính lúc này, Triệu Đông Hán đưa theo Tiểu Đậu Hoa sau khi được sửa soạn chỉnh tề từ ngoài bước vào.

Ánh mắt La Hồng lướt ngang, dừng lại một chút, trực tiếp vượt qua thân hình cao lớn của Triệu Đông Hán, dừng lại trên người Diêu Tĩnh sau khi đã rửa sạch sẽ mặt mũi, thay một bộ y phục màu vàng nhạt.

Tầm nhìn của hấn vượt qua dáng người cao lớn của Triệu Đông Hán, thấy một thân ảnh xinh đẹp khoác trên mình bộ y phục màu vàng nhạt.

Vừa nhìn, trong đầu La Hồng bất giác nghĩ đến một câu thơ.

“Thanh thủy xuất phù dung, thiên nhiên khứ điêu sức”(*)

(*) Đây là một câu thơ của Lý Bạch. Dịch nghĩa: Hoa sen mọc từ đầm nước trong thanh khiết

Chất phác đẹp tươi tự nhiên không cần điêu khắc, trang sức tô điểm.

Thiếu nữ đó giống như một nàng tiên được vẽ trong tranh, da dẻ trắng mịn như ngọc vừa được tráng rửa sạch, tựa như bị vuốt ve đến toát ra hơi nóng, khuôn mặt hồng hào lên, trên tóc vẫn còn vương vài giọt nước, cả người toát ra vẻ đẹp kinh ngạc động lòng người.

“Đây... đây là Tiểu Đậu Hoa sao?”

La Hồng há hốc mồm, không cẩn thận bị vẻ đẹp của nàng làm bất ngờ.

Không phải là hấn đem về một cô gái xấu xí sao? Đó không phải là một cô gái trên mặt dính đầy than đen với bùn đất và bán đậu hoa sao, sao có thể lắc mình một cái thì đã trở nên xinh đẹp kiều diễm đến thế.

Đây mà cùng là một người sao?

Tưởng bản công tử mù nên định lừa bịp, qua mặt ta đấy à?

Nếu không phải tính cách yếu đuối của nàng ta không thay đổi nhiều, La Hồng còn tưởng rằng Triệu Đông Hán trộm đổi nàng ta thành người con gái khác.

La Hồng trầm mặc, hần đột nhiên hiểu ra vì sao cái gã thư sinh Cổ Tư Đạo lại trêu ghẹo Tiểu Đậu Hoa rồi ngay giữa đường rồi.

Người đọc sách quả nhiên giấu nhiều tâm tư mà!

Thiếu nữ yếu đuối giống như Tiểu Đậu Hoa, quả thật đúng là cực phẩm chốn này.

Thật ra từ lúc bước chân vào thư phòng, Diêu Tĩnh đã trộm quan sát La Hồng, phát hiện La Hồng kinh ngạc vì nhan sắc của mình, trong lòng lại có chút vui mừng, đó chính là cảm giác tự hào của nàng khi đã tự thể hiện được bản thân mình, nhưng mà sau khi vui mừng tự hào thì lại trào lên cảm giác sầu lo.

“Mẫu thân nói phận nữ nhi xinh đẹp quá cũng không phải là chuyện tốt, dung nhan thật sự không được dễ dàng để lộ ra, nhưng bây giờ...”

Trong lòng Diêu Tĩnh lo lắng không yên, có vài phần mơ hồ nên hơi luống cuống.

Nàng biết La Hồng cứu mình rồi đưa vào La phủ.

Hơn nữa, nàng cũng đã nghe nói từ chỗ của tên hộ vệ mặt sẹo, vị công tử bảo vệ nàng này cũng đang phải chống đỡ áp lực không hề nhỏ, bởi cái gã thư sinh trước kia trêu đùa nàng có quan hệ với quan huyện An Bình.

Việc giữ lại nàng đồng nghĩa với việc công tử sẽ phải đối đầu với quan huyện.

Nhưng mà, nàng hoàn toàn mù mờ về số phận tương lai của mình.

Nếu như La Hồng nhìn thấy diện mạo thật của nàng rồi nổi thú tính, nàng nên làm thế nào đây?

Kháng cự... hay là phục tùng hần đây?

Diêu Tĩnh cảm thấy thật bi thương, nàng phát hiện ra rằng bản thân mình trải đời còn ít, không có quá nhiều kinh nghiệm, nàng mơ hồ theo La Hồng về La phủ, bây giờ... hai người ở dưới cùng một mái nhà, cũng là do bất đắc dĩ.

Là công tử của La phủ, nếu như hần thật sự muốn làm gì, cho dù thế nào nàng cũng không thể phản kháng được.

“Vẫn là sửa soạn gọn gàng thì trông xinh đẹp hơn.”

Thư phòng yên tĩnh, vang lên âm thanh đầy sự cuốn hút của La Hồng.

“Thảo nào cô lại dùng than đen và bùn đất bôi lên mặt mình, con gái ra ngoài biết bảo vệ bản thân, khá lắm.”

Lời của La Hồng rất dịu dàng, Diêu Tĩnh nghe xong, nhưng lại lộ ra sự sợ hãi tột độ.

Đừng... đừng có mà dịu dàng như vậy!

Nàng vẫn còn chưa chuẩn bị xong.

“Cô là nữ đầu bếp của La phủ, bây giờ mau đi chuẩn bị bữa tối đi.”

“Sau khi chuẩn bị xong thì cùng nhau ăn cơm.”

La Hồng không thèm để ý đến sắc mặt biến đổi của Diêu Tĩnh, chậm chậm mở miệng.

Tiểu Đâu Hoa là quả hồng mềm mại, rất ngoan ngoãn nghe lời, nhưng đối La Hồng bây giờ thì nàng đã không còn giá trị lợi dụng nữa rồi. Dù sao, giờ có muốn tìm thêm điểm tội ác trên người nàng cũng không được bao nhiêu.

Chương 13: Bản công tử và người không oán không thù (2)

“Sau khi cứu Tiểu Đậu Hoa từ móng vuốt ma quỷ của gã Cổ Tư Đạo kia, sợ rằng hiện giờ, trong lòng Tiểu Đậu Hoa đã sớm xem bản công tử là anh hùng, chắc chắn mị lực của ta đối với nàng sẽ càng cao hơn.”

La Hồng lắc lắc đầu, nghĩ thầm trong đầu.

Vì thế, dù cho La Hồng có làm gì đi chăng nữa, Tiểu Đậu Hoa cũng sẽ không từ chối, thậm chí còn chủ động.

Cho nên, cũng không thể tính là tội ác. Nếu đến lúc đó, trong Nhật ký nhân vật phản diện ghi rằng hắc chủ động an ủi thiếu nữ lang thang, tích đức làm việc thiện các kiểu thì chắc hẳn sẽ ám ức đến khóc luôn mất.

La Hồng từng bị hố một lần nên hiện tại đã hành xử cẩn trọng hơn.

Coi như là tốn hai lượng để tuyển một đầu bếp vậy, đẹp hay không không quan trọng, chỉ là hắc đơn thuần thích người như Đậu Hoa.

“Không... không...”

Mà sau khi Diêu Tĩnh nghe xong lời La Hồng nói, lại có chút hốt hoảng, cùng nhau dùng bữa?

Đừng, công tử hãy coi tôi là đầu bếp thôi!

La Hồng nhìn Diêu Tĩnh từ chối mình, lông mày lập tức nhăn lại.

“Ta nói cô cùng ăn, cô cứ cùng ăn đi.”

La Hồng đập tay vào tay vịn của ghế bành, hung dữ nói.

Bầu không khí trong thư phòng lập tức trở nên nặng nề.

Khuôn mặt của Tiểu Đậu Hoa Diêu Tĩnh hơi thay đổi, “Ngài... ngài đừng hung dữ với ta...”

Nhìn thấy dáng vẻ sắp khóc của Tiểu Đậu Hoa, La Hồng không hề dao động, thậm chí mắt hắn còn sáng lên.

Xem ra... hình như hắn đã tìm thấy cách để làm việc xấu rồi.

Mỗi ngày đều hung dữ với Tiểu Đậu Hoa, phát tài đối với hắn không phải là giấc mơ nữa rồi?

Dù cho giá trị tội ác không cao, nhưng con muỗi dù là nhỏ nhỏ đến đâu thì cũng đều là thịt.

La Hồng rất hài lòng, khoát tay áo, ra hiệu cho bọn họ lui xuống.

Ở một bên, Triệu Đông Hán vẫn còn chưa hết kinh ngạc về Diêu Tĩnh, khi nàng từ một con vịt bản thủ xấu xí biến thành một cô gái xinh đẹp tuyệt

trần, trong lòng hẳn ta lại càng thêm kính phục La Hồng, rất có thể công tử đã sớm dự liệu được.

Hoặc cũng có thể là người tốt sẽ được báo đáp, Diêu cô nương xinh đẹp đã định trước sẽ thuộc về công tử.

Nhưng khi nhìn thấy La Hồng hung dữ với Diêu Tĩnh, Triệu Đông Hán thấy mình bị quay cho ngược luôn rồi.

Xinh đẹp như thế, người nhìn người thích, công tử thế mà lại hung dữ, không hề thương hoa tiếc ngọc, so sánh thế nào đi chăng nữa hẳn cũng không phong tình bằng Triệu Đông Hán.

Nhưng mà Triệu Đông Hán nghĩ lại Lạc Hồng công tử ở huyện An Bình nổi tiếng là nho nhã hiền lành, đối với mỹ nữ thì lại động tí lại giận giữ quát nạt, nhất định trong chuyện này công tử có tính toán gì đó.

Sau khi trầm tư, Triệu Đông Hán giật mình.

“Từ xưa đến nay, mỹ nữ đều yêu anh hùng, công tử gánh vác áp lực từ huyện nha mà cứu Diêu cô nương, sẽ rất dễ chiếm được cảm tình của Diêu cô nương, nhưng... công tử nhà ta lại là người chính nghĩa, nho nhã hiền hoà, chính trực thẳng thắn, nếu cứ dễ dãi sẽ dễ khiến người ta hoài nghi rằng công tử thừa nước đục thả câu, nhân cơ hội cứu giúp mà chiếm cảm tình của Diêu cô nương.”

Vết sẹo trên mặt của Triệu Đông Hán run rẩy, nội tâm của hẳn ta cuộn trào mãnh liệt.

Không sai!

Công tử nhà ta không thể nào chịu bị hiểu nhầm thừa nước đục thả câu.

Công tử... quả nhiên là chính nhân quân tử!

Lão Triệu thật sự thương cho công tử.

Nhìn La Hồng khoát tay, hai đầu lông mày lộ ra sự mệt mỏi, Triệu Đông Hán hít sâu một hơi.

“Công tử, thuộc hạ hiểu rồi, thuộc hạ nhất định sẽ cùng ngài chia sẻ ưu phiền.”

Triệu Đông Hán trịnh trọng nói, sau đó, nháy mắt ra hiệu cho Diêu Tĩnh, đưa nàng rời khỏi thư phòng.

La Hồng nhìn dáng vẻ Triệu Đông Hán quay người bước những bước chân kiên định rời đi, trong lòng lại cảm thấy đầy khó hiểu.

Cái tên khác người này, mẹ nó chứ... người lại hiểu cái gì rồi?!

Xin người, đừng có hiểu nữa.

Bản công tử và người không oán không thù mà.

La Hồng thở dài, không thềm để ý đến Triệu Đông Hán nữa, lật giờ quyển sổ làm bằng da kia, nhìn cột số liệu của tội ác, trong lòng lại cảm thấy đau nhói.

Hắn rõ ràng đã nỗ lực như thế rồi, kế hoạch làm việc xấu đã tỉ mỉ kỹ lưỡng như vậy, tại sao vẫn thất bại, ngược lại lại thành ra làm chuyện tốt?

Có phải do hình thức làm chuyện xấu của bản công tử không đúng?

Có những người, từ lúc sinh ra đã định là để làm việc xấu, còn gọi là ... Phôi Đản.

Mà La Hồng hắn, cũng có thể không phải là một tên Phôi Đản giỏi.

La Hồng vuốt ve quyển sổ da, rơi vào tâm trạng trầm tư, không chừng hắn nên đổi một cách suy nghĩ khác, bản thân không làm được chuyện xấu, có thể học tập, nếu không được thì trực tiếp đi tìm một tên xấu xa, sai tên đó đi làm việc xấu.

Phôi Đản làm việc xấu, dùng danh nghĩa của hắn không phải là được rồi sao?

Làm người đàn ông đứng sau mấy tên đó.

Hoặc là, có thể trực tiếp tìm một nhóm người xấu, gia nhập vào đó, có thể cùng nhau làm việc xấu rồi.

Muốn trở thành người tốt thì không dễ, chứ còn biến thành người xấu thì có khó gì đâu?

Mắt La Hồng sáng rực lên!

Hắn thực sự quá thông minh!

Hai kế hoạch này, không cần biết là cách nào, chỉ cần giúp hắn làm ra thật nhiều việc xấu là được!

Còn việc tìm một nhóm người xấu, việc này phải tính kế hoạch lâu dài, vì trong thời gian ngắn muốn tìm được đối tượng ưng ý không phải là chuyện dễ.

“Có thể thử tìm trước một tên thích làm việc xấu.”

La Hồng nheo mắt, trong lòng thầm nghĩ.

Suy nghĩ một chút, trong lòng hắn đã có một tên thích hợp.

Chính là nha đầu nhà mình, La Tiểu Tiểu.

Nha đầu này chỉ vì một tỳ nữ kể đi kể lại một câu chuyện, đã ra sức cho đánh tỳ nữ, đúng là còn nhỏ mà tâm địa xấu xa!

Nha đầu này chính là một đứa xấu xa đạt yêu cầu!

Chọn con bé, không hề sai!

...

Huyện An Bình, huyện nha.

Cổ Tư Đạo cầm đèn lồng, ánh sáng mờ ảo của chiếc đèn lồng soi rõ gương mặt đã sưng vù lên của gã. Gã đứng đợi ở cửa sau huyện nha trong sự lo lắng.

"Sao con lại thành ra thế này?"

Chốt cửa sau huyện nha mở ra, một ông lão vuốt chòm râu dài, mặc chiếc áo lụa xanh tinh xảo với dáng vẻ gầy gò bước ra. Trông thấy Cổ Tư Đạo, ông nhẹ giọng quở trách.

"Thúc! Thúc phải làm chủ cho con!"

Cổ Tư Đạo vừa trông thấy ông ta, sự tủi thân nhất thời không kìm nén nổi hiện ra mặt tựa như con nước lớn vừa được khơi thông.

"La Hồng của La phủ không phải người, hấn hành hung con giữa đường phố thành ra như vậy đây."

Cổ Tư Đạo vừa khóc vừa gào, kể lể hết nỗi uất ức của bản thân.

Gã vô cùng thù ghét La Hồng, cũng tại vì La Hồng mà gã không giành được mỹ nhân lại còn bị đánh cho sưng hết cả mặt mũi, mất sạch thể diện.

Chương 14: Tuổi trẻ thời nay thật biết chơi (1)

Ông già kia tên Vương Long, là chủ bộ huyện nha huyện An Bình, cùng với một số huyện lệnh khác, nắm giữ địa vị rất cao ở huyện An Bình.

"Là vị "Lạc Hồng công tử" của La gia sao?"

Vương Long nghe Cổ Tư Đạo khóc lóc không khỏi cau mày.

"Lạc Hồng công tử có danh tiếng rất tốt ở huyện An Bình, sao con lại chọc vào hắn? Mùa thu sắp đến rồi, con không ngoan ngoãn ở nhà đọc sách thánh hiền mà còn chạy ra ngoài gây chuyện!"

Vương Long hận không thể rèn sắt thành thép, buông lời trách móc Cổ Tư Đạo.

"Thúc, thúc phải giúp con, trận đòn này con không thể cứ chịu vậy được!"

Cổ Tư Đạo tiếp tục lau nước mắt.

Vương Long nhìn bộ dạng đó của Cổ Tư Đạo, khẽ thở dài.

Ông vuốt vuốt râu:

"La phủ..."

"Ở huyện An Bình, La phủ nắm giữ khối tài sản rất lớn, lại nắm trong tay năm phường thị (1) hàng đầu của huyện An Bình, tài lực hùng mạnh. Và lại họ cũng nổi danh là nhà hành thiện, danh tiếng rất tốt, không thể đụng được."

(1)Phường thị : con phố buôn bán.

Vương Long hí mắt suy tư.

Cổ Tư Đạo nghe vậy cảm thấy không cam tâm.

Gã nghĩ ngợi hồi lâu rồi ghé vào bên tai Vương Long thêm mắm dặm muối, nhắc đến nàng Diêu Tĩnh xinh đẹp.

Vương Long nghe vậy hơi thở nhất thời đông cứng, ông hí mắt nói: "Con đừng vội, ai bảo ta với mẹ con... với cha con có tình cảm rất tốt. Chuyện này cứ để Vương thúc suy nghĩ cách giải quyết thay con."

"Nghe nói vị "Lạc Hồng công tử" kia mới trở lại từ ngoại thành, bảo vệ đi theo hắn đều chết cả rồi... Sợ rằng đã gặp phải thứ gì đó, mấy ngày nay tà ma ngoại đạo đang hoành hành ngoại thành, gây ra không ít án mạng tàn sát trong thôn. Sứ giả của Đại Lý Tự đang điều tra kĩ càng trong nha môn, nếu biết được Lạc Hồng công tử có liên quan đến tà ma, lấy cách làm việc ngoan lệ thà giết nhầm chứ không bỏ sót của Đại Lý Tự... hà hà."

Vương Long ôm râu nở nụ cười lạnh.

Cổ Tư Đạo nghe thế đột nhiên thấy rất vui vẻ.

Lúc đến kinh thành dự thi, gã cũng từng nghe qua danh tiếng của Đại Lý Tự trong kinh thành.

Nếu đã bị sứ giả của Đại Lý Tự để mắt tới, La Hồng dù không chết cũng sẽ bị lột da.

...

Trong thư phòng, La Hồng luyện thêm một lúc công pháp "Vong Linh Tà Ảnh", ngưng tụ sát khí vào đan điền.

Đúng lúc nha hoàn tới gọi La Hồng đi dùng cơm, hắn mới vươn vai rời khỏi thư phòng.

Đại sảnh, Trần quản gia cùng với nha đầu La Tiểu Tiểu đã an vị, trên bàn bày đầy thức ăn, Tiểu Đậu Hoa Diêu Tĩnh mò hôi đầy đầu bụng thức ăn lên. Nàng bước nhanh qua đúng lúc va vào La Hồng, giật nảy mình, suýt chút nữa làm đổ đĩa đồ ăn đang bụng trên tay.

Trần quản gia mặc một thân xanh, thẳng lưng ngồi trên ghế, rượu trong chiếc ly sứ men xanh ông cầm đang lắc lư.

Nghe thấy động, ông lập tức quay lại.

Ánh mắt ông rơi vào người La Hồng, vừa thấy hắn, động tác lắc ly rượu trên của Trần quản gia đã bắt đầu chậm lại.

"Khí vận khơi thông, gương mặt ánh lên thân quang..."

"m sát khí đã yên, chính dương khí bùng bùng. Mới có nửa ngày không gặp, sao công tử đã có sự thay đổi lớn vậy rồi?"

Trần quản gia tỉnh bơ uống một ngụm rượu nhưng trong lòng lại đang nổi lên từng đợt sóng.

Ông không tinh thông khí thuật nhưng cũng có thể phát hiện những biến hóa về khí tức trên thân La Hồng.

Thân thể con người vốn có sự cân bằng giữa chính dương và âm sát.

Khi trước, sát khí vây quanh cơ thể La Hồng, tụ lại giữa hai chân mày, nay sát khí dần biến mất còn chính dương khí lại nắm quyền chủ đạo.

Trần quản gia cười một tiếng.

Có lẽ đây là thay đổi sau khi công tử hiểu rõ ý niệm trừ ác làm thiện chăng?

La Hồng ngồi xuống, không để tâm đến Trần quản gia bên cạnh vẫn tò mò đánh giá hắn. Hắn nhìn sang La Tiểu Tiểu, khóe miệng khẽ vẽ ra một nụ cười.

Muội muội nhà hắn chính là một nhân tài đấy!

Hôm nay chính là lúc La Hồng hắn cần đến nhân tài.

La Tiểu Tiểu đang gặm chiếc đùi gà béo mẫm, bị hai mắt sáng rực của La Hồng nhìn chằm chằm khiến nàng nhất thời cảnh giác.

Hắn chắc chắn là đang nhòm ngó chiếc đùi gà của nàng!

"Tiểu Tiểu à, câu chuyện Hứa Tiên và Bạch nương tử huynh kể cho mọi người nghe có hay không? Chỗ huynh còn nhiều chuyện tình yêu thú vị lắm, sau khi ăn xong huynh lại kể từng chuyện cho mọi người nghe được không?"

La Hồng cười híp mắt nói.

La Tiểu Tiểu "hừ" một tiếng, vui đầu vào gặm đùi gà, không để ý đến La Hồng.

"Nếu không được thì huynh cùng nghe chuyện với mọi người, mọi người chỉ một đũa nha hoàn nếu nha hoàn đó không kể được chuyện thì mọi người đánh ả, nhằm thẳng mông mà đánh thật mạnh!"

La Hồng vừa nói vừa tỏ ra vô cùng dữ tợn.

Tính cách của đũa nhỏ xấu xa La Tiểu Tiểu này rất kì lạ, La Hồng cảm thấy mình không nên áp chế mà nên để con bé tự phát huy ra hết.

Đây chính là nguyên tắc làm giàu của La Hồng.

Lời nói của La Hồng khiến mặt mày đám nha hoàn xung quanh đều tái mét.

Còn tiểu nha đầu kia nghe xong nhất thời trợn tròn mắt.

Ca ca cùng nàng đánh nha hoàn sao?

Không... không phải!

Chắc chắn ca ca còn muốn mượn cơ để đánh nàng!

Nàng chợt nhớ đến những câu chuyện cảm động lúc trước mình đã đọc trên sách!

Tiểu nha đầu nghĩ thông rồi, miếng đùi gà đang ngậm trong mồm nhất thời dừng nhai, đùi gà trên tay cũng không còn mùi vị nữa rồi.

Cơ thể Tiểu Tiểu run lên, hơi nước che mờ đôi mắt to, một giây sau, nàng òa khóc thành tiếng.

"Ca ca... Tiểu Tiểu biết lỗi rồi, về sau sẽ không đánh nha hoàn nữa..."

"Mọi người sẽ ngoan mà."

La Hồng: "..."

"Mọi người không cần ngoan, trẻ con đến tuổi mọi người đều nghịch ngợm, quậy phá cả, mọi người vẫn là bé hư mà huynh thích nhất."

La Hồng vội vàng nói.

Mọi người ngoan, sao huynh nỡ quét đi tội ác của mọi người?!

Trần quân gia đang uống rượu suýt chút nữa bị sặc.

La Tiểu Tiểu ngơ ngác, sau đó lại ngoác mồm khóc to hơn, miếng đùi gà trong miệng cũng rơi ra. La Hồng cảm thấy nàng là đứa xấu tính, muốn giáo huấn nàng!

"Tiểu thư trời sinh có chỗ chưa tốt, giờ cũng đã biết lỗi rồi, công tử đừng dọa tiểu thư nữa. Tiểu thư đã hiểu chuyện rồi, sau này chắc chắn sẽ ngoan hơn."

Trần quản gia đặt chén rượu xuống giảng hòa.

Trong lòng ông cũng tương đối vừa ý với cách xử lý của La Hồng.

Ở La Phủ La Tiểu Tiểu nổi tiếng là xấu tính, vậy mà không ngờ, La Hồng lại có thể dạy dỗ bằng cách rất sáng tạo mà lại có hiệu quả cực tốt như vậy.

Nhà hoàn xung quanh nghe thấy lời của Trần quản gia mới hiểu ra ý của La Hồng. Hóa ra công tử đang dạy dỗ tiểu thư chứ không phải thật sự muốn đánh các nàng, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm.

Trong lòng cũng dậy lên sự ngưỡng mộ với La Hồng, không hổ là công tử nho nhã hiền hòa, cách thức giáo dục vừa tốt lại khác biệt.

Chương 15: Tuổi trẻ thời nay thật biết chơi (2)

Tiểu nha đầu nghe vậy cũng ngậm miệng, gặm đùi gà. Mũi nàng đỏ ửng, những giọt nước mắt lớn như hạt đậu lăn dài trên gương mặt bụ bẫm, gật đầu lia lia như chim gõ kiến.

La Hồng nhìn La Tiểu Tiểu vô cùng ngoan ngoãn, lòng có phần mệt mỏi.

Thôi vậy, khi khác lại từ từ khơi gợi thiên tính của tiểu nha đầu xấu tính này vậy.

Diêu Tĩnh lẳng lặng bày đồ ăn lên bàn.

La Hồng liếc nhìn nàng: "Ngồi xuống cùng ăn đi."

Diêu Tĩnh bị dọa sợ, vội vàng xua xua tay: "Không... không được."

Nhưng La Hồng không đáp chỉ phụng phịu nhìn nàng, cầm bát lên, gắp một chiếc đùi gà đặt vào trong bát, tay vỗ vỗ vào vị trí bên cạnh mình.

Hắn không cho nàng nghi ngờ nữa, nghiêm nghị nói: "Ngồi xuống, ăn!"

Trần quản gia nhìn La Hồng kinh ngạc.

Diêu Tĩnh im lặng, thận trọng ngồi xuống mép ghế.

"Ta... ta ăn, công tử đừng giận."

Lúc này, La Hồng mới hài lòng gật đầu.

Quả nhiên vẫn là hồng mềm dễ bóp.

Hắn nâng bát cơm trắng lên và vào miệng.

Nhưng trông mắt cũng vừa vặn liếc thấy Diêu Tĩnh đang khẽ khàng dùng ngón trỏ xanh xao đẩy bát đùi gà ra xa.

"Dừng!"

La Hồng mặt không cảm xúc thô bạo đặt bát cơm đang ăn xuống.

Khiến Diêu Tĩnh bị dọa sợ, vội vàng cầm đùi gà vùi đầu vào ăn.

Trần quản gia tỉnh bơ nhìn một màn đó, lắc đầu cười cười, tuổi trẻ bây giờ biết chơi ghê.

Sau khi ăn xong.

Triệu Đông Hán vội vã chạy vào, gương mặt sọc vô cùng nghiêm nghị nhưng trong ánh mắt lại hiện lên vẻ lo âu và tức giận đè nén.

"Công tử, Trần quản gia."

"Có mấy vị quan sai ở ngoài phủ... muốn áp giải công tử đến nha môn!"

Vết sọc trên mặt Triệu Đông Hán giật giật, sâu trong mắt hắn ta ánh lên sự tức giận đang bùng nổ.

Đến rồi!

Quả nhiên đã đến rồi!

Sự trả thù của tên chó má Cổ Tư Đạo nhanh như thế đã đến rồi!

"Quan sai của huyện nha nói lần này có cả sứ giả Đại Lý Tự ở kinh thành đến cùng xử lí."

Triệu Đông Hán buồn bực nói.

Bầu không khí trong đại sảnh lập tức hạ xuống mức âm độ.

Tiểu Đâu Hoa đang dè dặt cúi đầu gặm đùi gà nghe Triệu Đông Hán nói chợt ngẩng đầu lên, không thể tin nổi.

Sứ giả của Đại Lý Tự?!

"Sao... sao còn rước cả sứ giả của Đại Lý Tự đến chứ?"

Gương mặt Diêu Tĩnh phút chốc trở nên trắng bệch.

Đây là Cổ Tư Đạo đến trả thù sao? Sao Cổ Tư Đạo lại có sức mạnh lớn vậy được?

Nàng cắn môi, lão đảo muốn ngã, trong lòng vạn phần áy náy và cả sợ hãi đối với Đại Lý Tự.

"Đều do ta..."

Tiểu Đâu Hoa nhìn La Hồng mở miệng nói.

Nhưng La Hồng khi nghe lời Triệu Đông Hán nói lại nheo nheo mắt, nghĩ ngợi.

"La Hồng ta đâu có phạm phải tội nặng chém đầu... Chuyện không lớn, dùng tiền là có thể giải quyết."

"Hà?"

"Hồi lộ quan sai... Đây cũng được xem như hành động của một nhân vật làm việc xấu mà, phải không?!"

La Hồng mím môi, trong lòng đột nhiên vui như nở hoa.

La Hồng liếc nhìn gương mặt đã trắng bệch của Tiểu Đâu Hoa, vui vẻ dùng sự dịu dàng trấn an nàng: "Không sao đâu."

Tiểu Đâu Hoa hoảng hốt, đã đến mức này rồi mà công tử vẫn còn tâm tư chiều cô nàng.

Công tử quả nhiên là người tốt.

Đại Lý Tự rốt cuộc xấu xa đến thế nào, Tiểu Đâu Hoa mất nhà là hiểu rõ nhất. Lúc ban đầu, những nha sai của Đại Lý Tự ấy xông vào phủ của phụ thân nàng, từng kẻ từng kẻ đều giống như sói đói, bóc lột hết những mặt xấu xa nhất của con người.

Thậm chí, có nha sai còn định kéo nàng vào phòng chứa củi, nếu không phải mẫu thân đem cái chết ra bức bách, có lẽ nàng sớm đã gặp chuyện rồi.

Tiểu Đậu Hoa cúi đầu, những giọt lệ lớn lăn chã rơi xuống từ hốc mắt nàng.

Nàng quả thật là một yêu tinh hại người...

Đi đến đâu cũng làm khổ người khác.

"Công... công tử, xin lỗi..."

La Hồng nhìn đáng vẻ đáng thương của Tiểu Đậu Hoa, vốn dĩ muốn an ủi nhưng nghĩ vẫn phải giữ hình tượng phản diện nên có phần e ngại.

Hắn mở miệng quát:

"Im miệng!"

"Cấm khóc!"

Tiểu Đậu Hoa sợ hãi, che miệng, nước nỏ không thành tiếng.

La Hồng thấy thế, âm thầm thở dài, quả hồng này quả thực là quá mềm yếu rồi.

La Tiểu Tiểu cũng tròn tròn mắt, vừa gặm đùi gà vừa bối rối không biết chuyện gì đang xảy ra?

"Trần thúc, ta đi xử lí một chút." La Hồng nhìn Trần quản gia, bình tĩnh cười nói.

Sứ giả Đại Lý Tự đến từ kinh thành...

Chức vụ rất cao, nếu hối lộ thành công... sợ là tội ác cực lớn rồi!

Hối lộ quan viên vốn là tội danh nặng nhất.

Hối lộ đại quan tự nhiên càng ác hơn!

Đây thật sự là chuyện xấu siêu khủng!

Cuối cùng cũng có cơ hội gây tội ác rồi!

Nội tâm La Hồng bỗng nhiên vô cùng kích động, cũng vô cùng mong chờ.

Còn Trần quản gia vẫn bộ áo xanh, sau khi uống cạn phần rượu trong chén, từ từ đặt chén lên bàn.

"Công tử khỏi cần lo, công lý vốn ở trong lòng, đi đi."

Trần quản gia nhẹ cười.

Trong giọng nói ẩn chứa sự bình tĩnh như gió xuân thổi vào lòng người, trấn an tất cả những người đang ngồi trên bàn ăn.

La Hồng nhẹ gật đầu, xoay lưng bỏ đi.

Trần quản gia nhìn theo bóng lưng La Hồng, trong mắt hiện lên sự lạnh giá.

Nếu công tử làm chuyện xấu thì quan phủ hay Đại Lý Tự sẽ tự mình đến bắt, ông cũng sẽ chẳng có ý kiến gì.

Tuy nhiên...

Nếu công tử làm chuyện tốt, cứu dân nữ bị cầu thư sinh đùa bỡn trên phố mà còn bị bắt giam thì Trần Thiên Huyền ông sao có thể ngồi im không quản đến được.

Trời đất bao la, trên thế gian này vẫn phải nói rõ trắng đen!

La Hồng rời khỏi đại sảnh, không lập tức đến gặp quan sai mà trở về phòng mình, cầm theo một xấp ngân phiếu rồi mới rời đi.

Triệu Đông Hán theo sau lưng La Hồng, lưng hùm vai gấu, vết sẹo trên mặt vẫn giật giật liên hồi, kiềm chế lửa giận, nghiêng răng nghiêng lợi.

Công tử là một người chính nghĩa như vậy mà còn bị con chó thấp kém Cổ Tư Đạo hãm hại, đẩy vào tù!

Thế gian này còn có công đạo, lí lẽ hay chẳng?!

Trước cửa La phủ, đèn đuốc sáng rực.

Mấy tên mặc sai phục nhìn thấy La Hồng, sắc mặt lạnh tanh.

"Người chính là La Hồng?"

"Nhanh nhẹn lên, huyện lệnh đại nhân và sứ giả Đại Lý Tự muốn gặp người."

Mấy tên sai dịch thiếu kiên nhẫn nói.

Nói rồi, bọn chúng rút thanh đao bên hông ra chuẩn bị đặt lên cổ La Hồng.

Triệu Đông Hán nhất thời cau giận, gầm lên một tiếng.

Hắn ta bước đến như mãnh thú xù lông.

"Công tử nhà ta có tội gì?"

"Sao các người phải dùng đến đao kiếm với công tử nhà ta!"

Trên người Triệu Đông Hán bộc phát sức mạnh kinh người đã khiến cho tất cả lũ sai dịch chấn động lùi lại.

"Khí thế này là của người học võ?"

Trong lòng lũ sai dịch khiếp sợ, bàng hoàng nhớ lại, La phủ này... cũng không phải hạng xoàng xĩnh gì.

"La công tử, xin mời."

Sai dịch đi đầu vô cùng cung kính, ra lệnh cho thủ hạ thu hồi vũ khí, dẫn đường cho La Hồng.

La Hồng đã dứt một tay vào ngực, chuẩn bị rút ra một tấm ngân phiếu mở đầu cho con đường hồi lộ của hắn, chẳng ngờ những tên sai dịch này lại bị lão Triệu dọa sợ.

Chương 16: Đại nhân, xin được nói chuyện một chút-

Nhìn dáng vẻ nhất mực cung kính của đối phương, La Hồng cũng mất luôn hứng hồi lộ, chép chép miệng, buông lỏng tấm ngân phiếu trên tay ra, lòng thấy vô cùng tiếc nuối.

Nhưng cũng không hề gì, mấy sai dịch này chỉ là tôm nhỏ thôi, con cá lớn thực sự còn ở nha môn kia.

"Người học võ?"

La Hồng quay đầu nhìn lão Triệu đầy kinh ngạc, đây là chuyện trước đó hẳn cũng không biết.

Trong trí nhớ của chủ nhân thân thể này, ấn tượng đối với lão Triệu không nhiều, ngoại trừ dáng vẻ hung dữ ra thì bình thường cũng không có gì kì lạ.

Triệu Đông Hán lập tức thu liễm, yên lặng không đáp.

Hắn ta vốn là thủ vệ đi theo Trần quản gia, cũng đã đồng ý với ông vài chuyện, bây giờ... lại gây họa.

Có điều, Triệu Đông Hán nghĩ tới những đôi xử bất công mà vị công tử nho nhã hiền hòa kia sắp phải chịu, hẳn ta lại không hối hận.

La Hồng nhìn Triệu Đông Hán chăm chú nhưng không nói gì.

Hắn đi theo bọn sai dịch rời khỏi La phủ, đi đến huyện nha An Bình.

Trước cửa La phủ lại trở về với sự yên tĩnh.

Các nha hoàn và người làm trong phủ đều lo lắng bất an, chụm đầu ghé tai.

Mà trên nóc nhà của La phủ.

Đêm đen như mực, sao khuya mọc đầy trời.

Cơn gió đêm lành lạnh thổi qua.

Trần quản gia vẫn thân áo xanh đứng yên lặng trên đó như tiên giáng trần, y phục trên thân tung bay, tay ông chấp sau lưng nhìn về nơi La Hồng bị bắt giam, trong đôi mắt sâu là sự lạnh băng.

Vù...

Rạo rục như dòng nước, sóng cuộn lên từng đợt.

Tấm áo xanh phát tiếng nổ vang còn lưu lại dấu tích nhưng bóng người sớm đã biến mất không còn nhìn thấy.

...

Huyện nha An Bình, hậu đường.

Huyện lệnh lão gia của huyện An Bình họ Lưu, là một người gầy gò nghiêm nghị, mắt như chim ưng.

Giờ khắc này, Lưu huyện lệnh đang đứng một bên, còn ngồi ngay ngắn ở chủ vị là một người đàn ông trung niên mặc áo cẩm bào, trên lớp áo có thêu hình ngư long, bên ngoài khoác chiếc áo đen đỏ, người này chính là sứ giả Đại Lý Tự đến từ kinh thành.

Bên cạnh ông ta còn có bóng một đôi nam nữ, trang phục của họ đơn giản và thấp kém hơn nhiều, có thể dễ dàng nhìn ra địa vị cao thấp của bọn họ.

Chủ bộ Vương Long đứng phía xa với nét mặt rạng rỡ, ánh mắt như có như không nhìn về La Hồng bị dẫn tới.

La Hồng nhìn liếc qua Vương Long, lão già này chắc là chủ bộ huyện nha cũng chính là người mà Cổ Tư Đạo đã giao thiệp rồi.

Hắn chẳng để tâm đến lão già này.

La Hồng nhìn vào huyện lệnh lão gia, cuối cùng ánh mắt rơi xuống vị sứ giả mặc áo khoác ngoài ở chủ vị, mắt sáng lên.

Tay hắn dứt vào ngực, nắm chắc sắp ngân phiếu cực dày, nhất thời nở nụ cười.

"Đại nhân, nói chuyện chút được không?"

Nói chuyện một chút?

Ai cũng không ngờ La Hồng vừa vào hậu đường nha môn đã không khóc lóc, không cầu xin tha thứ mà còn nói ra được một câu như vậy.

Chủ bộ Vương Long đứng một bên thay đổi sắc mặt, quát to: "To gan!"

"Vào huyện nha thấy sứ giả đại nhân của Đại Lý Tự còn không mau quỳ xuống!"

Tiếng quát chói tai của chủ bộ dường như đã lan ra khắp hậu đường huyện nha.

Gương mặt La Hồng lạnh như băng, nhìn lão già che chở Cổ Tư Đạo kia thấy cũng chẳng phải thứ tốt lành gì!

Lưu huyện lệnh không lên tiếng chỉ liếc mắt nhìn qua Vương Long, cũng coi như là người cùng làm việc với nhau, Vương Long đang suy nghĩ gì, Lưu huyện lệnh cũng phần nào đoán ra được.

Nhưng vị sứ giả Đại Lý Tự ở chủ vị lại nhìn La Hồng có phần hứng thú.

"La phủ huyện An Bình, Lạc Hồng công tử?"

"Cái danh chính nghĩa của Lạc Hồng công tử đã vang khắp mười dặm quanh huyện An Bình, là người lương thiện, nho nhã hiền thành, hay làm

việc thiện..."

Người đàn ông ngồi trên chiếc ghế bành chủ vị, nhịp nhịp tay trên thành ghế, tựa tiểu phi tiểu, cất lên giọng nói khàn khàn.

La Hồng nghe vậy, thay đổi sắc mặt, vội vàng xua tay: "Không không... Đại nhân quá lời rồi, thảo dân không phải người chính nghĩa gì hết."

Ai bảo hần chính nghĩa, La Hồng sẽ liều mạng với người đó!

Phản ứng của La Hồng khiến người đàn ông kia ngẩn ra.

Sau đó ông ta lại vui vẻ nở nụ cười.

Đôi nam nữ đứng sau ông ta cũng hiếu kì nhìn La Hồng.

"Lưu huyện lệnh, các người ra ngoài trước đi, bản quan muốn nói chuyện với vị Lạc Hồng công tử đây một chút."

Ông ta nhìn sang Lưu huyện lệnh, người có đôi mắt sắc bén như chim ưng và nói.

Lưu huyện lệnh không đáp lại chỉ gật đầu, đi ngang qua người La Hồng, muốn rời khỏi hậu đường.

"Lưu đại nhân."

Mắt La Hồng sáng rực lên, hần rút một tấm ngân phiếu từ trong ngực ra rón rén đặt vào tay Lưu huyện lệnh, nụ cười trên mặt càng thêm rạng rỡ.

Đôi mắt bén như ưng của Lưu huyện lệnh mở tròn xoe, nhìn La Hồng bằng bộ dạng khó tin.

Hần đang làm gì thế này?!

Trông ông ta rất giống loại ăn hối lộ hay sao?!

Có điều, ông ta cảm nhận được độ dày ngân phiếu mà La Hồng nhét vào người, nheo mắt, bình tĩnh cất ống tay áo rộng lớn của mình đi, rời khỏi hậu đường.

Chủ bộ Vương Long đứng từ xa nhìn không rõ chỉ thấy bóng của tờ ngân phiếu.

Tên La Hồng này... chẳng lẽ lại trực tiếp hối lộ ngay giữa ban mày ban mặt sao?!

Còn có liêm sỉ hay không?

Lưu huyện lệnh đi thẳng ra khỏi hậu đường, chủ bộ Vương Long cũng bị đưa ra ngoài.

Rời khỏi hậu đường, Vương Long hoảng đến râu cũng rung lên. Ông nhìn Lưu huyện lệnh, vội vàng mở miệng nói: "Đại nhân! Có phải ông vừa nhận ngân phiếu của La Hồng hay không? Nhưng ông đã nhận của ta trước rồi mà!"

Lưu huyện lệnh nghe đến câu này, sắc mặt đột ngột biến đổi, đôi mắt bén như ung lóe lên.

"Im miệng!"

"Ai nhận tiền? Bồn quan nhận tiền hồi nào?!"

"Mất người mù hay sao mà dám to gan bêu xấu bồn quan? Bồn quan là tiến sĩ tam giáp chẳng lẽ lại làm ra cái chuyện bôi nhọ bậc thánh hiền như vậy!"

Chủ bộ Vương Long há hốc mồm, không biết nên nói sao cho đúng.

Lưu huyện lệnh hừ một cái: "Đừng tưởng rằng bồn quan không biết người đang tính toán chuyện gì?"

"Lạc Hồng công tử là người hiền hòa, là tấm gương chính nghĩa của cả huyện An Bình, còn cái tên Cổ Tư Đạo kia đã làm gì trong lòng người cũng rõ, không nói lí thì đừng gây chuyện, cẩn thận không gánh nổi hậu quả."

Nói rồi, Lưu huyện lệnh không nói thêm tiếng nào, nhắm mắt lại, tay vuốt ve, cảm nhận độ dày tấm ngân phiếu mà La Hồng nhét vào.

Vương Long đứng bên cạnh, cũng không dám vạch trần.

...

Chương 17: Như có một Kiếm Tự Tây bước vào tiểu thuyết-

Còn trong hậu đường huyện nha.

Chỉ còn lại sứ giả Đại Lý Tự và La Hồng.

Lưu huyện lệnh nhận ngân phiếu của La Hồng làm hấn vô cùng vui vẻ, cảm giác tội ác của bản thân +1...

Hôm nay chủ đề cho nhật ký của nhân vật phản diện... có rồi!

Người đàn ông ngồi ở chủ vị mang theo vài phần vui vẻ.

Vị Lạc Hồng công tử này dường như không đúng với tấm gương chính nghĩa trong lời đồn lảm.

"Người đây... là cố ý à?"

Người đàn ông nheo mắt, chẳng lẽ La Hồng cố ý thể hiện cho ông xem sao?

Còn đôi nam nữ đứng sau lưng ông cũng tỏ rõ sự khinh thường trên mặt, ánh mắt nhìn đến La Hồng cũng mang theo mấy phần khinh bỉ.

Động tác của La Hồng mặc dù bí mật song bọn họ cũng xem như là sứ giả Đại Lý Tự phái đến điều tra sự việc dị thường, cũng có thể xem như khác người rồi. Động tác của La Hồng rất nhỏ song bọn họ cũng nhìn thấy rõ ràng.

La Hồng không hề biết những chuyện đó, gương mặt hấn lộ ra niềm vui, khởi đầu thuận lợi càng khiến hấn thêm tự tin.

Hành động lần này của nhân vật phản diện, mười phần đã chắc chín rồi!

Nhìn vị sứ giả Đại Lý Tự ở chủ vị, đây mới là con cá lớn thực sự, lớn hơn cả Lưu huyện lệnh kia, tội ác của hấn có thể thăng cấp hay không đều phải trông vào vị sứ giả này.

Vậy nên, nụ cười trên mặt La Hồng càng rạng rỡ hơn, tựa như đóa hoa cúc nở rộ chào đón mặt trời.

La Hồng lấy ra hết đồng ngân phiếu trong ngực, từng bước từng bước tiến đến chỗ vị sứ giả Đại Lý Tự đang ngồi.

Đôi nam nữ sau lưng ông ta nhìn nhau, trong mắt đều sáng lên vẻ khinh thường: "Cái vị Lạc Hồng công tử này không phải nói là tấm gương chính nghĩa của huyện An Bình sao, hóa ra cũng chỉ là hạng người hạ tiện chuyên đi hôi lộ."

Còn vị sứ giả Đại Lý Tự với địa vị cao cao kia cũng nhướn mi.

Nhìn xấp ngân phiếu rất dày trên tay La Hồng mà cười.

Thú vị.

Đột nhiên.

Nụ cười trên mặt người đàn ông chủ vị đông cứng, ông ta chột ngắc đầu nhìn lên nóc nhà.

"Khí thế mạnh mẽ quá!"

Ông ta hít sâu một hơi, đôi nam nữ theo hầu sau lưng cũng cảm nhận được.

Soạt soạt soạt...

Một thân ảnh mờ ảo trong nháy mắt đã tan biến trước mặt cả ba.

Trong hậu đường huyện nha.

La Hồng còn cầm một xấp ngân phiếu rất dày, tươi cười rạng rỡ đột nhiên thấy trước mặt mình trống rỗng.

Nụ cười trên mặt hắt từ từ đông cứng lại.

Mẹ kiếp...

Người đâu?!

...

Gió xào xạc thổi qua phá vỡ màn đêm yên tĩnh.

Sao sáng đầy trời chột lóe lên.

Ba vị sứ giả của Đại Lý Tự đã xuất hiện trên nóc nhà, người đàn ông dẫn đầu cau mày, cả người căng thẳng, áo khoác trên mình tung bay.

Còn đôi nam nữ thuộc hạ cũng vô cùng cảnh giác, tự lấy ra vũ khí của chính mình.

Người phụ nữ nắm sợi xích đỏ trong tay, người đàn ông nắm lấy chuôi kiếm mạ bằng đồng.

"Đại nhân! Ở bên đó!"

Người phụ nữ nắm chặt xích, kí hiệu giữa mi tâm hiện lên, ánh sáng lóe lên như hải đăng giữa đêm đen.

Nàng ta nhìn ra xa, ngón tay mảnh khảnh chỉ ra đó.

Hai người còn lại cũng gấp gấp ngẩng lên nhìn, thấy phía xa xa trên phần ngói đen của một ngôi nhà cách đó mười mấy ngôi nhà có một người đàn ông trung niên khoác áo xanh yên tĩnh đứng đó.

"Không biết là vị tiền bối tu hành nào? Tại hạ là Từ Thiếu Khanh đến từ Đại Lý Tự thành Đại Hạ, dưới trướng chủ sự Lạc Phong phụng mệnh đến điều tra chuyện tà ma tàn sát thôn dân."

Người đàn ông đứng đầu nhóm sứ giả Đại Lý Tự khoác tấm áo choàng đỏ bông bành, chấp tay trịnh trọng nói.

Hơi thở của người đến như mặt trời sáng rực giữa đêm đen thăm thẳm.
Sức mạnh vượt ngoài sức tưởng tượng của Lạc Phong, ông ta không ngờ ở một huyện An Bình nhỏ nhỏ lại có một vị như vậy ẩn nấp.

"Đại Lý Tự?"

Người đàn ông áo xanh chấp tay sau lưng, lắc đầu.

Vừa nói hết câu, bóng người rõ ràng còn ở trên nóc nhà nhưng lại một luồng sáng mờ hồ lóe lên, giống như bóng người thay đổi, yên lặng vượt qua từng nóc nhà.

"Công tử nhà ta, đạo đức cao, quang minh lỗi lạc, lòng như trẻ nhỏ, tấm gương chính nghĩa..."

Tiếng nói hòa vào giữa trời đất.

Thoáng chốc.

Giọng nói vang vang ấy đã dứt.

Lạc Phong nheo mắt, mồ hôi lạnh túa ra trên trán, lại thấy bóng người đàn ông áo xanh đã xuất hiện bên cạnh mình.

Vô số những đường kiếm với ánh sáng chói giống như xen lẫn thành một con rắn trắng quấn quanh cơ thể người đàn ông kia, rắn thè lưỡi gầm gừ giữa màn đêm.

Như có một Kiếm Tự Tây xuất hiện.

Sức chèn ép kinh người khiến nguyên khí trong cơ thể Lạc Phong cũng không vận chuyển nổi.

Đôi nam nữ thuộc hạ kia cũng đã sớm bị chèn ép đến trắng bệch mặt mày, xụi lơ trên nóc nhà, ngón tay cũng không thể cử động.

"Người của Đại Lý Tự bao che tội ác, muốn bắt công tử nhà ta, vậy ta... đột nhiên cũng muốn đòi công đạo thay công tử rồi."

Trần quản gia nâng tay lên, chậm rãi đặt lên bả vai Lạc Phong và nói.

Khoảnh khắc câu nói vừa thốt hết ra.

Trăng tựa sương, không khí lạnh lẽo cực độ.

Sát khí cuộn lên như ngân hà đổ sập xuống.

Áo choàng của Lạc Phong bị làn gió thổi tung lên, phấp phới trong bầu trời đêm.

Những viên gạch dưới chân ông ta nứt ra từng mảnh, lan rộng thành những vết nứt hình mạng nhện.

Trên trán ông ta, mồ hôi lạnh không ngừng chảy xuống.

Người trước mắt này... Rốt cuộc là ai?

Thân thể hóa kiếm, bước như thuận di*!

(*) Nhanh như chớp

Làm sao một cao thủ như vậy lại có thể đến huyện An Bình nhỏ bé này chứ!

Khí tức trên người đàn ông áo xanh trước mặt này còn kinh khủng hơn cả Tụ Khanh đại nhân ở Đại Lý Tự!

Lời nói của người đàn ông cũng khiến Lạc Phong đột nhiên hiểu ra.

Chắc hẳn người đàn ông áo xanh này có liên quan đến La Hồng dưới hậu đường huyện nha kia.

Không lẽ ông ta là người của La phủ?

Suy nghĩ trong lòng Lạc Phong không ngừng xoay chuyển, chợt một luồng kiếm khí giống như sương mù “Xuy” một tiếng, xẹt qua mặt ông ta, một giọt máu từ miệng vết thương chảy xuống.

Có lẽ, lần sau sẽ xuyên qua yết hầu.

Không thể ngăn cản được!

Chương 18: Đa tạ La Hồng công tử đã chỉ bảo (1)-

Lạc Phong kinh hãi.

Ông ta là một võ sư ngũ phẩm* đến từ kinh thành.

Ngay cả ông ta cũng không ngăn được, chứng tỏ tu vi kiếm pháp của vị kiếm khách này đã vượt qua “Mệnh Kiếm” ngũ phẩm!

“Tiền bối! Chắc người đã có hiểu lầm gì rồi.” Lạc Phong hét lớn ngay vào thời điểm mấu chốt.

Bỗng chốc luồng sát khí của thanh kiếm giống như Bạch Xà bao quanh Trần quân gia bị ngưng trệ. Mũi kiếm chỉ cách mi tâm của Lạc Phong chưa tới một tấc.

Nếu Lạc Phong hô chậm hơn một chút, sợ là mi tâm sẽ bị mở ra một lỗ!

Lạc Phong bàng hoàng, ông ta là sứ giả của Đại Lý! Là quan triều đình đấy!

Vậy mà người đàn ông bí ẩn này lại thực sự định giết chết ông ta!

“Hử? Chỉ là hiểu lầm à? Trần mỗ ta không phải người không biết nói đạo lý, người nói đi.”

Bàn tay của Trần quân gia vẫn đặt trên vai của Lạc Phong, thản nhiên nói.

“Tiền bối đến đây hẳn là vì La Hồng công tử có đúng không?”

“Ta là sứ giả của Đại Lý Tự, được lệnh điều tra rõ ràng về vụ án giết người bên ngoài huyện An Bình. Lần này ta cho mời La Hồng công tử đến là vì La công tử đã từng đến thôn Kê Sơn, nơi mà toàn bộ thôn hơn ba mươi hai người bị giết hại này và ngay cả hộ vệ thân cận của La công tử đều đã chết, cho nên... Lạc mỗ cho gọi La Hồng công tử đến để phối hợp điều tra.” Lạc Phong nói như gió.

Tất nhiên là ông ta không đề cập nửa chữ nào về Cổ Tư Đạo.

Ông ta không ngu, đương nhiên là biết Trần quân gia đến là vì chuyện gì.

“Cái gì? Thôn Kê Sơn bị thảm sát? Có phải là do “Thiên địa tà môn” không?”

Trần quân gia nghe xong không khỏi cau mày. Vậy ra... Đại Lý Tự bắt công tử không phải vì chuyện của Cổ Tư Đạo.

Biết được nguyên nhân, kiếm khí trên người Trần quân gia bắt đầu thu liễm*, không còn sát khí nữa, áp lực đáng sợ vừa rồi cũng dần biến mất.

Sứ giả của Đại Lý dù sao cũng là quan chức của triều đình, không có lý do gì, thật sự không thể tùy tiện giết người.

“Nếu đã vậy thì người quên chuyện vừa rồi đi.”

“Người tiếp tục điều tra vụ án của người đi, nhưng Trần mỗ có thể đảm bảo rằng công tử nhà ta không có bất kì liên quan nào tới vụ thảm sát của thôn Kê Sơn. Dù sao La công tử nhà chúng ta cũng là một người chính trực, nếu các người không tin, có thể tìm lính canh gác để hỏi thử.” Trần quản gia thản nhiên nói.

Thu lại sát khí của mình, khí tức của Bạch Xà Kiếm hoàn toàn tiêu tan, khôi phục dáng vẻ vô hại bình thường.

Sắc mặt khó coi của Lạc Phong cố nặn ra nụ cười.

“Tiền bối nói đúng lắm, La Hồng công tử là người chính trực, tao nhã, dễ gần, ở huyện An Bình này luôn được lấy làm tấm gương cho sự chính nghĩa. Ta ngưỡng mộ vị công tử ấy như nước sông trôi dào dạt vậy.”

Trần quản gia nghe vậy thì cười cười: “Không hổ danh là người đến từ Đại Lý Tự, giống hệt Tự Khanh của các người, đều là mấy thứ đồ không biết xấu hổ.”

“Đại Lý Tự chấp pháp thì phải hành xử sao cho không thẹn với lương tâm, hiên ngang giữa trời đất, các người đại diện cho Đại Hạ, hoàng thất... Đừng làm bất cứ điều gì khiến thiên hạ chê cười.”

Trần quản gia thâm sâu nhìn thoáng qua Lạc Phong.

Lời vừa nói xong, tà áo xanh lam bay lên, trên nóc nhà chỉ còn lại tiếng y phục phát phơ qua lại theo gió.

Trần quản gia đã biến mất từ lâu.

Sát khí, khí tức đàn áp như ngọn núi cao chót vót vừa rồi, đã biến mất.

Lạc Phong khoanh chân, đặt mông lên những viên ngói đen trên mái nhà ngói xuống, cảm thấy y phục của ông ta ướt đầm từ lúc nào rồi.

“Đại nhân... Người này... rốt cuộc là ai?”

Hai thuộc hạ, một nam một nữ, sợ hãi hỏi.

Lạc Phong nhìn vào khoảng không trên bầu trời đêm, thở dài một hơi.

“Trình độ tu luyện kiếm pháp này, từ xưa đến nay Đại Hạ chỉ có ba người. Theo lời người này, có vẻ ông quen biết với Tự Khanh đại nhân... La phủ... có lẽ là ông ấy.”

Lạc Phong suy nghĩ một chút, hít ngậm khí lạnh, nói.

Hai thuộc hạ của ông ta lúng túng.

“Tử Vi, Phương Chính... chuyện ngày hôm nay, đừng vội truyền ra ngoài.” Lạc Phong liếc hai tên thuộc hạ rồi nói.

Ánh mắt ông ta lóe lên: “Con người của La Hồng công tử luôn chính trực, còn có vị tiên bối này che chở, tai họa sẽ không đến người hần, hần là không liên quan đến vụ thôn Khê Sơn... Hai người các người có thể gặp mặt nhiều với vị công tử này trong tương lai.”

“Có lẽ, sẽ có rất nhiều cơ hội.”

Lời nói của Lạc Phong khiến đôi nam nữ kinh ngạc, không ngờ rằng Lạc Phong có thể nói ra những lời như vậy.

“Hơn nữa, các người còn nhớ lời chỉ bảo của tiên bối vừa nãy không?”

“Chúng ta là quan viên của Đại Lý Tự, làm việc phải không được thẹn với lương tâm. Chúng ta là người chấp pháp thay thiên tử, phải hiên ngang giữa trời đất, không được làm chuyện sai trái nào.”

Lạc Phong đứng lên và thở ra một hơi.

Sau đó, ông ta vươn tay vào áo lấy ra một tờ ngân phiếu.

Lạc Phong liếc nhìn hai người thuộc hạ của mình rồi ho khan một tiếng.

Hai người thuộc hạ được gọi là Tử Vi và Phương Chính cũng đã hiểu ra, nhìn nhau, lấy ra tờ ngân phiếu mà chủ bộ Vương Long tặng cho bọn họ.

Lạc Phong cho rằng Trần quản gia là hộ vệ của La Hồng công tử, ngân phiếu của La Hồng càng không thể nhận. Ông ta đã không thể nhận thì đương nhiên cũng phải tìm cách không cho cấp dưới của mình nhận.

Lạc Phong sa sầm mặt, nói: “La Hồng công tử là người có đức độ, đáng để noi gương. Chẳng trách ngài ấy lại đưa hối lộ trước mặt ta mà không kiêng kị gì. Đây là một lời nhắc nhở chúng ta cũng như một lời cảnh tỉnh, cộng thêm với những lời chỉ bảo của vị tiên bối lúc nãy...”

Nói xong những lời này, bản thân Lạc Phong cũng sững sờ.

Chương 19: Đa tạ La Hồng công tử đã chỉ bảo (2)-

Vẻ mặt ông ta lộ ra vẻ mệt mỏi, những năm qua hình như ông ta đã quá vất vả rồi.

Nhớ lại những năm đầu, ông ta thoả mãn với việc được gia nhập Đại Lý Tự, một thân liêm khiết, làm việc vì dân.

Thứ ông ta chán ghét nhất chính là những kẻ phạm pháp, nhận hối lộ.

Nhưng bây giờ, ông ta lại trở thành hạng người mà ông ta ghét nhất.

Có lẽ đây là cái giá của sự trưởng thành.

Lạc Phong nhìn hai tên thuộc hạ, ánh mắt dần trở nên nghiêm nghị, trầm giọng nói: “Các người đã học được chưa?”

Tử Vi và Phương Chính đều sững sờ.

Họ đã... học được gì?

...

La Hồng đương nhiên không biết cuộc chạm trán trên nóc nhà.

Ba vị sứ giả của Đại Lý Tự biến mất ngay trước mắt hắn chỉ trong nháy mắt, khiến cho La Hồng hiểu ra những người này có thể là những tu sĩ thần bí có sức mạnh khó lường, ít nhất, trên con đường tu hành, bọn họ lợi hại hơn một kẻ chỉ mới chập chững bước đi như hắn rất nhiều.

Có điều, hắn không phải đợi quá lâu thì đã thấy trước mắt sáng lên, ba bóng người đột nhiên quay trở lại.

Tuy nhiên, lần này La Hồng lại cảm thấy ánh mắt ba vị sứ giả này nhìn mình có chút quái quái.

Hả?

Nghĩ thông rồi? Chịu nhận hối lộ rồi?

Một nụ cười tiêu chuẩn lại nở trên khuôn mặt của La Hồng, hắn lấy ra một đồng tờ ngân phiếu dày cộp từ trong cánh tay của mình.

“Ba vị đại nhân, mau đến đây, các người hiểu rồi đấy.”

La Hồng cười, đưa tờ ngân phiếu cho ba vị sứ giả của Đại Lý Tự.

Lạc Phong nhìn tờ ngân phiếu do La Hồng đưa, lại ngược mặt nhìn nụ cười trên mặt La Hồng, cảm thấy nụ cười này đầy ẩn ý và mỉa mai, tim ông ta đập thịch một cái.

Lúc trước, ông ta tìm cơ giáo huấn lại hai tên thuộc hạ, giờ suy nghĩ kỹ lại, có lẽ La Hồng thực sự có ý khuyên bảo bọn họ.

“La Hồng công tử, bọn ta hiểu ý của ngài rồi.”

“Nhận hối lộ là sẽ không nhận hối lộ. Đòi này, bản quan sẽ không bao giờ nhận hối lộ nữa.” Lạc Phong đứng lên, nhìn La Hồng, nghiêm nghị nói.

Sau đó ông ta cúi đầu với La Hồng.

Sau cái cúi đầu này, Lạc Phong có cảm giác như vừa thoát khỏi xiềng xích, thông suốt điều gì đó. Nguyên khí lúc trước bị Trần quân gia áp chế cũng nhanh chóng bắn ngược, cuộn trào trong cơ thể như dòng sông chảy siết.

Ngay thời khắc này, Lạc Phong đã đột phá được bình cảnh trong tu vi của mình.

Tử Vi và Phương Chính hít một hơi sâu, đại nhân đã suy nghĩ thông suốt, hiểu rõ bản tâm của chính mình rồi?

Lúc đầu, Lạc Phong nói La Hồng mượn cớ đút lót để dạy cho bọn họ một bài học, bọn họ còn tưởng là nói bậy.

Nhưng bây giờ, nhìn thấy Lạc Phong thực sự đột phá tu vi, chẳng lẽ...

La Hồng công tử cố ý dùng chuyện hối lộ để gõ tỉnh bọn họ?

Đại nhân, không có nói bậy?

Bọn họ liếc nhau, lần này, có lẽ... đã hiểu thật rồi.

Hóa ra việc nhận hối lộ ảnh hưởng tới tu vi của bọn họ.

Đúng! Bọn họ vẫn còn trẻ, vẫn còn cứu được!

Nghĩ vậy, cả hai cung kính cùng cúi đầu trước La Hồng.

“Đa tạ La Hồng công tử đã chỉ bảo.”

La Hồng nhìn hai người đang cúi đầu với hắn, nụ cười trên mặt dần cứng lại.

Có vẻ như... có gì đó không ổn cho lắm.

Bỗng trong lòng La Hồng có một dự cảm không tốt.

Nhìn hai vị sứ giả đến từ Đại Lý Tự Tự đang cúi đầu trước hắn, gương mặt của La Hồng lộ ra nụ cười còn khó coi hơn cả khóc.

“Đừng nói vậy chứ.”

“Bỏn công tử cái gì cũng không làm, không phải bỏn công tử ta làm đâu.”

La Hồng vội vàng xua tay.

Dạy dỗ bọn họ?

Hắn đã làm gì kia chứ, sao lại dạy dỗ bọn họ?

Ba người này chỉ biến mất một lúc, sao mà thay đổi quá vậy?

Đến ngân phiếu cũng không cần.

Tay La Hồng đang cầm một xấp ngân phiếu dày cộp, như đang ôm nỗi cô đơn mà không biết giải tỏa ở đâu.

Lạc Phong đã nói thẳng ra là ông ta không cần. Mục đích của La Hồng là muốn sử dụng ngân phiếu để móc nối quan hệ với các sứ giả của Đại Lý Tự chứ không phải muốn đắc tội đối phương.

Vì thế, hắn cũng không tiếp tục cưỡng cầu nữa.

Nhưng mà hắn vẫn có cảm giác trống rỗng không thể diễn tả được, cứ như bị mất đi cả trăm triệu vậy.

Nếu ba vị sứ giả đồng ý nhận ngân phiếu vậy thì kế hoạch nhân vật phản diện mà hắn vừa nghĩ ra này sẽ xem như viên mãn, tội ác sẽ không ngừng tăng lên, có thể đảo ngược tình thế. Quan trọng nhất là hắn còn có cơ hội để nhận được phần thưởng ở mục Ban Thưởng.

Nhưng mà... hiện giờ, có phải lại chẳng vớt được thêm gì dù chỉ là cái rảnh không?

Mất hết rồi.

La Hồng thở dài.

“Cũng may... còn có Huyện lệnh lão gia thu ngân phiếu.”

La Hồng cảm thấy có chút may mắn, dù sao Lưu huyện lệnh cũng được coi là phụ mẫu thân sinh của cả huyện An Bình, thân phận cũng không thấp, ông ta nhận ngân phiếu chắc là có thể mang đến cho La Hồng ta không ít chỉ số tội ác.

Chuyến đi này cũng không phải là không có thu hoạch.

Tuy nhiên, ý nghĩ của La Hồng đã bị dập tắt.

Hô hấp của Lạc Phong dần ổn định trở lại, ngồi trên ghế với vẻ mặt nghiêm túc.

“La Hồng công tử, đây là hai người thuộc hạ của ta, cũng là học trò của ta, xấp xỉ tuổi của công tử. Người có thể làm quen một chút.”

“Tử Vi, Phương Chính.”

Lạc Phong giới thiệu họ với La Hồng.

La Hồng gật đầu, mỉm cười, rút ra một tờ ngân phiếu, đưa qua như mời điều thuốc, nhưng hai người lại kiên định khước từ.

Lần thứ hai bị từ chối, vẻ mặt La Hồng tràn đầy mất mát.

Tử Vi và Phương Chính trong lòng run sợ, La Hồng cư nhiên lại thử bọn họ.

May thay, lần này bọn họ đã thông minh lên, không dễ bị lừa.

Về mặt Lạc Phong vẫn rất nhã nhặn, ông ta đã chắc chắn rằng La Hồng không phải người xấu, cộng với cú sốc do vị cao nhân tiền bối để lại, ông ta đã thân cận với La Hồng hơn trước rồi.

Lạc Phong suy nghĩ một chút rồi quay lại nhìn cô gái mặc y phục màu đen: “Tử Vi, đi gọi Lưu huyện lệnh đến đây, nhớ kỹ sự dạy bảo của La công tử, bắt Lưu Huyện lệnh ỏi ra những gì ông ta đã ăn.”

“Chúng ta là người làm quan... Nhân phẩm... Là quan trọng nhất.”

“Vâng ạ.”

Tử Vi gật đầu, giơ tay lên, bàn tay trắng nõn của nàng ta rút ra một cây thước đỏ từ trong ống tay áo.

Sau khi nghe Lạc Phong nói, sắc mặt La Hồng biến đổi

Ăn rồi bắt nôn ra à?

Mà nôn cái gì chứ?

Mấy người... đừng có tầm bậy nha!

Chương 20: Làm nhân vật phản diện có vẻ hơi khó nhĩ-

Tuy nhiên, không chờ La Hồng lên tiếng ngăn cản, cô nương Tử Vi đó đã đi ra khỏi sảnh bằng tốc độ nhanh nhất.

Thời gian không đến nửa chung trà nhỏ, Lưu Huyện lệnh và chủ bộ* Vương Long đã quay trở lại.

*Chủ bộ (主簿): tên một chức quan chính thức ở Trung Quốc cổ đại, thuộc về quan chức dân sự. Chức vụ chính thức này có lẽ bắt đầu từ thời nhà Hán, phụ trách văn thư, sổ sách và con dấu, tức là soạn thảo một số văn bản, quản lý hồ sơ, và các con dấu khác nhau, gần tương đương với thư ký hay chánh thư hiện đại.

Sắc mặt Lưu Huyện lệnh tái nhợt, còn Vương Long lại cực kỳ sợ hãi.

Cô nương tên Tử Vi kia đang cầm một xấp giấy ngân phiếu, đến bên cạnh La Hồng.

“La công tử, xin hãy thu lại.”

Tử Vi nở nụ cười ngọt ngào với La Hồng.

Hai mắt La Hồng đại cả ra, nhắc cánh tay tê rần nhận lấy xấp giấy ngân phiếu, đây là xấp mà hắn đã đưa cho Lưu Huyện lệnh, thế mà giờ lại quay trở về nguyên chủ.

“Bốp!”

Đột nhiên Lạc Phong lấy tay vỗ lên ghe.

Lấy vài tờ ngân phiếu, ném về phía chủ bộ Vương Long như tiên nữ rải hoa.

Bầu không khí ở hậu đường đột nhiên trở lên lạnh như băng, áo choàng màu đỏ đen trên người Lạc Phong không gió mà phát lên.

Phù phù!

Chủ bộ Vương Long chỉ cảm thấy hai chân mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất.

“m thâm hối lộ quan viên, ngươi đã biết tội chưa?” Lạc Phong lạnh lùng nói.

Chủ bộ Vương Long ngẩn người một hồi, chơi trò hai mặt đây à?

Sau đó, ông ta nghĩ đến thân phận của người trước mặt, đột nhiên trở nên vô cùng sợ hãi.

“Đại... Đại nhân tha mạng.”

“Cổ Tư Đạo trêu ghẹo con gái nhà lành, tội ác ngập trời, ngươi vì muốn giải vây cho tên kia mà vu hãm La Hồng tội danh cầu kết với tà ma, muốn mượn cơ hội trả thù, ngươi có biết tội của mình chưa?”

Sắc mặt Lạc Phong lạnh lùng, trên người phát ra uy áp khủng bố.

Chủ bộ Vương Long vùi đầu xuống đất không dám nhúc nhích, dù biết Lạc Phong đang chơi trò hai mặt nhưng Đại Lý Tự hành sự, ông ta không dám chất vấn.

“Lưu Huyền lệnh, ngươi biết phải làm sao rồi chứ?”

Lạc Phong quay đầu liếc nhìn Lưu Huyền lệnh, nhẹ giọng nói.

Lưu Huyền lệnh chấp tay, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc, liếc nhìn La Hồng đang ngăn người cầm đầu ngân phiêu.

Trước đó, thái độ của sứ giả Đại Lý Tự không phải như vậy, rốt cuộc La Hồng đã làm gì mà lại có thể khiến thái độ của sứ giả thay đổi lớn như thế?

La phủ... La gia?!

Hình như Lưu Huyền lệnh nghĩ tới điều gì, hai mắt chợt co rụt lại.

Ông ta càng nghĩ càng thấy sợ!

Chủ bộ Vương Long bị giải xuống và nhốt vào ngục tối, về phần kết tội như thế nào thì La Hồng cũng không biết.

Có điều, chắc chắn ông ta sẽ rất thảm, những vụ án cũ mà mấy năm qua ông ta phạm phải đều sẽ bị lật lại, trở thành gông xiềng để hỏi tội ông ta.

Hơn nữa, ngay cả Cổ Tư Đạo cũng sẽ bị liên lụy, một bộ khoái đã đi bắt giữ gã ngay trong đêm.

Lạc Phong ngồi nói chuyện phiếm với La Hồng.

Tất nhiên là cũng kể cho La Hồng nghe về chuyện của thôn Kê Sơn.

“Cả thôn Kê Sơn đều bị tàn sát và giết hại, chết rất tàn khốc, ngay cả đàn bà, người già, cả trẻ em cũng không tha. Công tử từng đến thôn Kê Sơn. Ngươi có thể nói cho Lạc mỗ biết những gì xảy ra ở đó được không?”

Lạc Phong hỏi.

La Hồng bàng hoàng, trong trí nhớ của hắn thì bọn mã phi kia không hề tàn sát thôn dân.

“Tà ma làm loạn à?” La Hồng hít sâu một hơi, hỏi.

Lạc Phong gật đầu: “Cái gọi là tà ma, phần lớn đều do con người làm. Một vài kẻ tu luyện theo con đường tà đạo đã sử dụng tà thuật, lấy tính mạng con người làm nguyên liệu tu hành.”

“Thực ra nếu tà tu tán nhân thì không đủ gây uy hiếp, chỉ sợ những kẻ này bị Thiên Địa Tà Môn sai phái mà thôi. Đây cũng chính là nguyên nhân mà vụ án này đã làm kinh động ới Đại Lý Tự.”

“Thiên Địa Tà Môn?” La Hồng nghi ngờ hỏi.

Lạc Phong mỉm cười uống một ngụm trà: “Ba trăm năm trước, ba vị hoàng đế là Đại Hạ hoàng, Đại Chu hoàng, Đại Sở hoàng liên thủ, càn quét các môn phái trong thiên hạ, khiến các môn phái này khó lòng quật khởi trở lại trong vòng một trăm năm, biến các tông phái thuộc cảnh nội của ba đại vương triều phải đăng ký cảnh giới, chịu sự quản lý của triều đình.”

“Thiên Địa Tà Môn là một tổ chức bất hợp pháp chưa được đăng ký chính thức, không chỉ trong mõi Đại Hạ mà Đại Sở, Đại Chu cũng đều có bóng dáng của bọn chúng.”

“Nói cho cho oai vậy thôi, chứ thực chất, bọn chúng chỉ là con chuột chạy qua đường hạ tiện thông thạo việc ăn cắp mà thôi.”

“Công tử không cần quá lo lắng.”

La Hồng gật đầu, Lạc Phong đã hỏi, hắn cũng không giấu giếm, liền kể cho ông ta nghe về chuyện những tên mã phi của thôn Kê Sơn.

Lạc Phong nghe xong thì mặt lộ vẻ tiếc nuối. Vụ cướp kia xảy ra trước vụ thảm sát toàn thôn, cho nên manh mối chỗ La Hồng cũng bị đứt đoạn.

Mặc dù không có được tin tức như mong muốn nhưng Lạc Phong cũng không quá tiếc nuối.

Tử Vi và Phong Chính cùng đi theo La Hồng ra khỏi nha môn.

La Hồng đưa mắt qua thì thấy Triệu Đông Hán đang đứng trong bóng tối.

“Công tử.”

Triệu Đông Hán nhìn thấy La Hồng đi ra, trên mặt lộ vẻ vui mừng.

Tử Vi và Phương Chính nhìn thoáng qua Triệu Đông Hán xong liền héch mũi quay về hậu đường.

La Hồng có thể được bọn họ kính trọng là vì phẩm hạnh hắn cao thượng và vì vị tiền bối sâu không lường được đang đứng phía sau hắn kia.

Còn Triệu Đông Hán chỉ là một thị vệ nhỏ, bọn họ là sứ giả của Đại Lý Tự Tự, tự nhiên sẽ không để ý đến.

Bầu trời đêm vẫn đầy sao.

Trước cửa Huyện nha.

La Hồng vỗ nhẹ xấp giấy ngân phiếu dày cộp vẫn còn đó, thở dài, lần này không mất tí tiền nào mà còn tạo được danh tiếng tốt nữa chứ.

Làm nhân vật phản diện hình như khó hơn hẳn nghĩ.

Đúng là gánh nặng đường xa mà.

Lắc đầu, La Hồng hất vạt trường sam lên, mang theo nỗi lòng nặng trĩu và tâm trạng cô đơn đi về phía La gia.

Ánh trăng như sợi tơ rơi xuống, kéo dài bóng lưng lạnh lẽo của hai người đi trên đường.

Chương 21: Cuộc đấu này, kết thúc rồi! (1)-

La Hồng an toàn trở về La phủ.

Vừa bước vào sân, hắn đã thấy Tiểu Đậu Hoa Diêu Tĩnh mặc y phục màu vàng nhạt đứng giữa sân trông ngóng.

Nhìn thấy bóng dáng của Triệu Đông Hán và La Hồng đi tới, Tiểu Đậu Hoa thở phào nhẹ nhõm, đôi mắt khóc đến đỏ hoe, khuôn mặt xinh xắn hơi tiều tụy vì lo lắng và tự trách cả đêm, nở nụ cười rạng rỡ.

Công tử không sao là tốt rồi.

La Hồng không chào nàng, nhìn quanh sân thì không thấy Trần tổng quản và muội muội La Tiểu Tiểu của hắn ở đó, tiếp đón hắn về chỉ có mình Tiểu Đậu Hoa thôi.

Muội muội còn nhỏ không thể không ngủ ít được, còn Trần tổng quản thì... La Hồng lâm vào trầm tư.

Nghĩ đến dáng vẻ trấn định của Trần tổng quản lúc mình bị bắt, có lẽ, lần này hắn có thể an toàn trở về là có liên quan tới Trần tổng quản.

Lai lịch của Trần tổng quản, hắn đoán không ra.

“Quên đi, đã tới muộn rồi, đừng làm phiền Trần thúc.” La Hồng lắc đầu.

Hắn nhìn Triệu Đông Hán, nói: “Lão Triệu, tới thư phòng của ta một lát.”

Triệu Đông Hán im lặng gật đầu.

Hai người đến thư phòng, tỳ nữ thấp đèn, thư phòng chìm trong bóng tối dần dần sáng sủa lên.

“Quan viên ở nha môn nói ngươi là một võ giả?” La Hồng hỏi, ngồi trên ghế thái sư, tìm một vị trí thoải mái, lười biếng nằm.

Triệu Đông Hán đứng thẳng, vết sẹo trên mặt hơi động.

“Vâng.”

m thanh có chút nặng nề, như không muốn nói.

La Hồng kinh ngạc, không ngờ bên cạnh mình cũng có người tu hành.

“Có thể kể cho ta biết một chút không?” La Hồng có phần tò mò hỏi.

Triệu Đông Hán liếc nhìn La Hồng, thấy vẻ mặt La Hồng đầy tò mò, điều này khiến hắn ta cảm thấy lúng túng, bởi vì hắn ta đã hứa với Trần tổng quan là không nói ra sự thật.

Khi Triệu Đông Hán đang đấu tranh tâm lý với bản thân, đột nhiên một giọng nói như bị nén lại thành một đường mỏng truyền vào tai hắn ta như tiếng muỗi vo ve.

“Công tử cũng là người tu hành, nói đi, không sao đâu.” Giọng nói thản nhiên nghe ra không thấy có điều gì bất thường.

Hai mắt Triệu Đông Hán sáng lên, kinh ngạc ngẩng đầu, là giọng nói của Trần tổng quản.

Ngay sau đó hắn ta cũng kinh ngạc nhìn về phía La Hồng, công tử... cũng là người tu hành?

Là Trần tổng quản dạy sao?

Nếu đã vậy, Triệu Đông Hán không còn gánh nặng nữa.

“Công tử, lão Triệu ta đúng là võ giả, võ giả cấp tám, cảnh giới Thiết Cốt.” Triệu Đông Hán nói.

“Cấp tám?” Mắt La Hồng lập tức cứng lại khi nghe những lời đó.

“Võ tu cấp chín là cảnh giới Bì Đồng, nhưng tên cái cấp chín có lẽ cũng không đánh lại một Thiết Cốt cấp tám.” Triệu Đông Hán có phần tự hào nói.

“Trong Đại Hạ quân, Võ tu đạt cảnh giới Thiết Tốt cấp tám còn có thể làm Bách Phu trưởng đấy!”

La Hồng hít sâu, nói cách khác... Mười La Hồng mới so được với một Triệu Đông Hán?

“Trên bậc cấp tám là gì?” La Hồng hỏi.

“Trên cấp tám là cấp bảy, cấp bảy là cảnh giới Bạo Huyết... lên trên nữa thuộc hạ chỉ biết cấp bậc, phẩm chất, không biết cảnh giới.” Được sự đồng ý của Trần tổng quản, Triệu Đông Hán không thêm giấu giếm gì nữa.

Bì Đồng, Thiết Cốt, Bạo Huyết... Đây là sự phân chia cảnh giới của Võ tu, và là lần đầu tiên La Hồng biết chuyện này.

“Ngoài Võ tu ra, còn cách tu hành nào khác không?” La Hồng tựa vào ghế dựa, chớp chớp mắt hỏi.

Đây chỉ là câu hỏi thăm dò của La Hồng.

Nhưng câu trả lời của Triệu Đông Hán đã khiến hắn bất ngờ.

“Còn à, trên thế giới này có rất nhiều hệ thống tu luyện khác nhau. Mặc dù Võ tu là tầng rộng nhất, nhưng chính Võ tu lại là tầng thấp nhất.”

La Hồng ngồi nghiêm túc lại.

Triệu Đông Hán nhìn La Hồng, nói tiếp: “Ngoài Võ tu ra, trên thế giới này còn ba loại hệ thống tu luyện, đó là Đạo tu, Phật tu, Nho tu. Ba loại này được công nhận là quan trọng nhưng không phổ biến bằng Võ tu.”

“Ngoài ra, còn có một loại đó là Kiếm tu, cũng được coi là một loại Võ tu, nhưng sau này lại tách ra riêng thành một thể độc lập và không thua kém gì so với bốn hệ thống lớn này.”

Kiến thức về tu hành khiến cho La Hồng như mở ra được một cánh cửa đến thế giới mới.

Đối với thế giới tu tiên này, La Hồng chưa bao giờ chạm tới, nhưng hiện tại hắn vẫn mơ hồ về nhận thức chung của thế giới.

“Một vạn năm trước, ý thức tu hành còn rất mơ hồ. Sự tồn tại mạnh mẽ của ba loại hệ thống lớn chính là Đạo tu, Phật tu và Nho tu đã cùng nhau tạo nên cấp bậc tu hành, phân chia việc tu hành thành chín cấp độ cụ thể. Sau này Võ tu đã mượn phương pháp phân chia này, đương nhiên là các hệ thống nhỏ khác cũng học theo cách này.”

“Vậy nên ngày nay, tu hành được chia theo chín cấp bậc.” Triệu Đông Hán nói, vẻ mặt tiếc nuối.

“Đáng tiếc, thực lực của thuộc hạ chưa đủ mạnh, nên cũng không rõ ràng lắm về các cảnh giới cao khác.”

Triệu Đông Hán cảm nhận được sự tò mò của công tử, nhưng những gì hắn ta biết cũng bị công tử khoét sâu rồi.

“Công tử... cũng tu hành sao?”

Đột nhiên, Triệu Đông Hán cười hỏi.

La Hồng sững sốt, bị phát hiện rồi sao?

La Hồng suy nghĩ một chút. Hắn quyết định ngả bài, không che giấu nữa.

“Phải.”

“Bỏn công tử... may mắn đến với con đường tu hành.”

Triệu Đông Hán có chút dăm chiêu, công tử có thể tu hành, không lẽ là do Trần tổng quản chỉ bảo?

Kế tiếp, Triệu Đông Hán thở dài: “Trên thực tế làm người bình thường cũng rất tốt, tu luyện rất nguy hiểm. Hơi vô ý một chút, có thể mất đi tính mạng...”

“Là một người tu hành, không nhất thiết là một điều tốt.” La Hồng nghe vậy, từ chối cho ý kiến.

“Nhìn công tử là người ẩn giấu m Sất khí, Chính Dương khí hiển lộ, chẳng lẽ đi theo Nho tu?” Triệu Đông Hán cảm khái, Trần tổng quản là đệ nhất kiếm sĩ, nhưng ông lại không để công tử đi theo con đường Kiếm tu.

Tuy nhiên, Nho tu xác thực là rất phù hợp với một người chính trực, nho nhã và dễ gần như công tử.

Chương 22: Cuộc đấu này, kết thúc rồi! (2)-

Kiểm thuật có lẽ hợp để phụ tu hơn.

La Hồng bị lời nói của Triệu Đông Hán làm cho sững sờ, sắc mặt hơi thay đổi.

Ẩn giấu m Sắt khí, Chính Dương khí hiển lộ ?

Đó là La Hồng ta sao?!

Thứ hấn tu luyện chính là Ma tu, cảnh giới Tụ Sắt thuộc cấp chín, thoát nhìn không phải là trông sẽ là người ác sao?

La Hồng tính dùng chiêu này để thay đổi bản thân hấn và tạo dựng hình tượng nhân vật phản diện trước mặt người ngoài.

“Thu thập tà khí trong đan điền... Chẳng lẽ, tà khí bị khống chế, phá vỡ cân bằng âm dương nên khiến cho Chính Dương khí trực tiếp phóng ra ngoài...”

Sau khi La Hồng nghĩ thông suốt điều này, vẻ mặt ngày càng khó coi.

Phát ra khí Chính Dương, nhìn qua có vẻ đó là một người luôn đứng về chính nghĩa, chẳng liên quan gì đến nhân vật phản diện.

Quả nhiên, phần thưởng an ủi gì đó, vân vân... đều là lừa đảo mà!

Đều hãm hại hấn cả thôi.

Chỉ làm tăng độ khó trở thành nhân vật phản diện hơn mà thôi!

Lúc này La Hồng chợt giật mình.

Chẳng trách các sứ giả của Đại Lý lại để hấn đi dễ dàng như vậy, hóa ra là do khí chất bất phàm của hấn từ trong tỏa ra ngoài.

Nếu cả người hấn tỏa ra toàn là sắt khí, sợ rằng hấn sẽ không được rời đi dễ dàng như vậy.

“Lão Triệu, ngươi cũng đi nghỉ ngơi đi.” La Hồng hồi thần nói với Triệu Đông Hán.

Triệu Đông Hán thấy sắc mặt công tử đột nhiên trở nên khó coi liền không hiểu nổi, nam nhân mà sao thay đổi cảm xúc xoành xoạch thế này.

Hấn ta không nán lại lâu, khom người cúi đầu, rời khỏi thư phòng.

...

Triệu Đông Hán rời khỏi thư phòng, đi dạo xung quanh La phủ.

Đột nhiên hấn ta cảm thấy trước mắt loé lên, không biết từ lúc nào, Trần tổng quản mặc y phục màu lam xuất hiện trước mặt hấn ta.

Trong lòng Triệu Đông Hán rung động, nhanh chóng khom người: “Đại nhân.”

Trần tổng quản bắt chéo tay ra phía sau, đứng ở sân sau của hồ sen, ngẩng đầu nhìn trắng, đầu cũng không quay lại, hỏi: “Công tử hỏi người chuyện tu hành?”

“Vâng ạ.” Triệu Đông Hán đáp.

Bộp!

Đột nhiên một cuốn sách nhỏ bay ra, rơi vào tay Triệu Đông Hán.

“Tìm thời gian, đưa quyển “Kiếm Khí quyết” này cho công tử.”

“Trong mọi loại tu hành, kiếm pháp là vô song. Còn nữa, nhớ phải khuyên bảo công tử, con đường tu hành cực kỳ nguy hiểm. Nếu bất cẩn, mất mạng như chơi.” Trần tổng quản trầm mặc nói, bước vào trong hồ sen, đạp nước mà biến mất ở trong sân.”

Triệu Đông Hán cầm cuốn sách nhỏ, trong lòng đột nhiên hiểu ra, Trần tổng quản đang bảo vệ công tử.

...

Triệu Đông Hán rời đi, thư phòng yên tĩnh trở lại.

La Hồng im lặng hồi lâu, đêm dài, trống rỗng tràn vào như thủy triều.

“Đành vậy thôi, dù sao ta cũng đã dần thân vào con đường tu luyện rồi.”

La Hồng thở dài.

Mặc dù sẽ làm tăng độ khó trở thành nhân vật phản diện... nhưng vẫn đề không lớn.

Khi người đã làm đủ chuyện xấu thì bất kỳ hình tượng chính nghĩa nào cũng đều không thể che dấu hành vi tội ác.

Việc làm một nhân vật phản diện, La Hồng vẫn có đủ tự tin!

Hướng hồ, chờ khi bốn công tử luyện thành công pháp “hàng chợ” này rồi thì có thể giải phóng sát khí, triệu hồi tà ảnh...

Hắn vẫn sẽ là nhân vật phản diện đủ tư cách nhất kia!

...

Sáng sớm hôm sau.

La Hồng ngủ một giấc thật ngon, tinh thần thoải mái dễ chịu, tâm trạng vô cùng tốt.

Kể từ khi tỉnh dậy ở bãi tha ma, La Hồng cảm thấy tất cả mọi thứ cứ như đang trong giấc mơ vậy.

Đám nha hoàn đẩy cửa vào rồi chuẩn bị nước ấm và khăn lông cho La Hồng, ngoài ra còn có nước trà đã pha sẵn cùng với muối tinh để cho hắn rửa mặt.

La Hồng có hơi không thích ứng được với sự hầu hạ của đám nha hoàn, sau một lúc thì cuối cùng hắn cũng hoàn thành xong công việc rửa mặt đây

phức tạp này.

Sau đó, La Hồng lại nhìn những nha hoàn với cặp mắt đầy dả rời khỏi phòng, hẳn không khỏi cảm thán, cuộc sống xa hoa lãng phí đúng thật khiến người ta sa đọa mà.

Hắn đuổi cái eo lười biếng đi tới sảnh chính.

Tiểu Đậu Hoa đang đeo một cái tạp dề, tay bưng một chén tào phớ thơm nức.

Tiểu Đậu Hoa nhìn thấy La Hồng thì vẫn có chút ngại ngùng, nàng cúi đầu xuống, đặt chén tào phớ lên bàn cơm, rồi vội đầu chạy về hướng phòng bếp.

La Hồng vô cùng hài lòng với dáng vẻ của Tiểu Đậu Hoa.

Không sai, công tử ta chính là hung thần ác sát như vậy.

Sợ là đúng rồi!

Trần tổng quản đã ngồi vào vị trí, thấy La Hồng đi vào liền cười cười.

“Xem ra hôm qua có vẻ công tử đã nghỉ ngơi rất tốt.”

“Sứ giả của Đại Lý Tự có làm gì công tử không?”

Trần tổng quản cười nói.

La Hồng vẫn có vài phần tôn kính đối với vị Trần tổng quản thần bí này.

La Hồng ngồi trên ghế, múc một muỗng tào phớ, cười nói: “Sứ giả của Đại Lý Tự cũng khá tốt, một đám người vô cùng nhiệt tình, nói chuyện cũng lọt tai nhưng đầu óc lại không tốt lắm.”

Động tác của Trần tổng quản cứng lại, có chút không nói nên lời rồi lại lắc lắc đầu.

Chốc lát sau, mấy nha hoàn nâng La Tiểu Tiểu còn đang ngủ say nhưng tâm tư lại hướng về bữa sáng mỹ vị trên bàn ăn vào sảnh chính.

La Hồng liếc mắt nhìn La Tiểu Tiểu còn đang ngủ mê man.

Hắn dùng hai ba muỗng ăn hết bát tào phớ trong tay rồi đặt bát rỗng trước mặt tiểu nha đầu, sau đó lại đem bát của tiểu nha đầu đặt trước mặt mình.

Mông vừa đặt vào ghế thì mắt La Tiểu Tiểu đã lập tức mở ra.

Cái cảm giác vừa mở mắt đã thấy mình ngồi ở bàn cơm thật sự là quá tuyệt vời.

“Áy, Tiểu Tiểu, sao muội ăn nhanh vậy?”

La Hồng một bên ăn một muỗng tào phớ, một bên ra vẻ vô cùng kinh ngạc nói.

La Tiểu Tiểu sững sờ, đôi mắt còn buồn ngủ nhìn thoáng qua cái bát rỗng tuếch của mình, mờ mịt đầy đầu.

Ta... Ăn nó rồi?!

“Vẫn chưa no sao? Lại đây, chỗ của ca ca vẫn còn này, có muốn ăn nữa không?”

La Hồng liếc mắt nhìn La Tiểu Tiểu đang dùng ánh mắt hoài nghi cuộc đời nhìn vào cái bát rỗng tuếch rồi ra vẻ thân thiết như một ca ca đang quan tâm muội muội.

Ánh mắt La Tiểu Tiểu dao động một chút, trên mặt nàng lộ ra vẻ vui mừng.

“Thôi bỏ đi, trẻ con thì vẫn còn đang lớn, không cần phải ăn quá no.”

La Hồng nói thêm một câu, sau đó dùng hai ba muỗng ăn hết toàn bộ bát tàu phở.

La Tiểu Tiểu lần nữa bắt đầu hoài nghi cuộc đời, vì sao nàng lại có một ca ca như vậy chứ.

Chương 23: Kế hoạch mới của vai phản diện-

Trần tổng quản đã ăn no. Ông cầm chén trà nóng lên uống một ngụm, cười như không cười nhìn động tác nhỏ của La Hồng, nhưng rồi cũng không nói gì.

Trên mặt ông lộ ra nụ cười đầy cung chiêu.

Ca ca chọc ghẹo muối muội, đây mới đúng là gia đình ấm áp.

Tiểu Đậu Hoa bung chén tào phớ, đứng đằng xa rồi lên uống, La Hồng liếc mắt nhìn nàng một cái, sau đó giơ tay gõ gõ vào chỗ bên cạnh mình.

“Lại đây ngồi.”

Tiểu Đậu Hoa cầm chén tào phớ, lắc đầu liên tục.

La Hồng thấy thế thì vui vẻ trong lòng, lại có thể ức hiếp người rồi.

Hắn lập tức xụ mặt, nâng cao âm lượng: “Lại đây!”

“Công..... Công tử..... Đừng hung dữ.”

Cả người Tiểu Đậu Hoa run lên, gấp gáp như con thỏ nhỏ đang sợ hãi rồi nhanh chóng bước tới, ngoan ngoãn ngồi vào vị trí.

La Hồng rất vừa lòng, mỗi ngày dọa Tiểu Đậu Hoa một chút, việc làm giàu không phải chỉ tồn tại trong giấc mơ nữa rồi.

Ăn uống no say xong La Hồng cũng không ở lại nhà ăn mà trực tiếp đi vào thư phòng.

Dựa vào ghế bành, La Hồng lấy quyển sổ bằng da người ra, vuốt ve phần da bìu mịn màng, xúc động thở dài.

La Hồng mở quyển sổ ra mà đáng vẻ lại như có chết cũng không hồi tiếc.

Trang thứ nhất vẫn là trang nhắn gửi như lúc trước.

“Lời nhắn gửi: Từ hôm nay trở đi, hãy trở thành một nhân vật phản diện đúng nghĩa.”

La Hồng nhìn chằm chằm vào lời mà tiền bối nhắn gửi, lúc này hắn cảm thấy đây chính là lời chúc phúc chân thành nhất mà tiền bối vai phản diện dành cho hắn.

Tiếp tục lật sang trang tiếp theo, trang kế tiếp chính là trang giao diện.

Nhân vật: La Hồng

Tội ác: -23

Cấp bậc: 1

Danh hiệu: Tiểu Phôi Đản

Chủng tộc: Nhân tộc (người phạm)

Công pháp tu hành: 《 Vong linh tà ảnh (tàn) 》

Cảnh giới: Cửu phẩm (Tụ Sát)

La Hồng nhìn chăm chăm vào dòng tội ác, khoe miệng tràn đầy chua xót, số âm ngày càng lớn...

Chuyện tối hôm qua quả nhiên là lại gây hậu quả rồi!

Thật khó chịu...

Không tăng thêm tội ác thì thôi đi lại còn khiến cho tội ác của hắn càng ngày càng giảm xuống, hắn khổ quá mà.

Tiếp tục lật sang trang tiếp theo, trang kế tiếp là nhật ký.

Hắn phát hiện trang nhật ký của nhân vật phản diện xuất hiện một chút thay đổi, nó tăng thêm nội dung khác.

Phần nội dung khi ra tay đánh Cổ Tư Đạo cứu Tiểu Đậu Hoa thì vẫn thế, thay đổi nhiều nhất chính là có thêm phần phía sau.

“Lịch Đại Hạ, ngày mười ba tháng sáu

.....

Đêm khuya bị bắt vào nha huyện, trong lòng ta không hề lo lắng chút nào, thậm chí còn muốn cười, đồng thời ta còn trộm rút lót ngân phiếu cho huyện lệnh, nhưng đám sứ giả của Đại Lý Tự lại từ hành vi rút lót của ta mà ngộ ra chân lý. Người làm quan chính là người thay vua thi hành luật pháp, vậy nên càng không thể làm việc thẹn với lòng giống như trước cũng như không được làm việc cầu thả.

Đám sứ giả của Đại Lý Tự thấu hiểu sâu sắc và cảm động trước phẩm chất của ta nên đã trò chuyện rất vui vẻ với ta.

【 Sự kiện thứ hai trong nhật ký, tội ác -6】

Ngoài ra: Hôm nay lại ức hiếp Tiểu Đậu Hoa.

【 Sự kiện thứ ba trong nhật ký, tội ác +1】 ”

Khép lại sổ tay nhân vật phản diện, La Hồng đau lòng vô cùng, nhìn thấy trị số tội ác là số âm, hắn khổ sở đến mức không thở nổi.

Nếu cứ như vậy thì hắn khi nào mới có thể đổi giải đặc biệt, trở thành ngôi sao sáng của làng phản diện, bước lên đỉnh cao của cuộc đời đây.

La Hồng lật đến trang khen thưởng một lần nữa, nhìn chăm chăm vào phần thưởng giải đặc biệt, nhìn đến ngiên.

Càng nhìn càng thấy rung động.

“Không được, ta không thể từ bỏ.”

“Ta phải sắp xếp và lên kế hoạch một chút cho hành động tiếp theo của vai phản diện.”

“Không phải chỉ là ức hiếp người khác thôi sao? Có gì khó đâu.”

La Hồng hít sâu một hơi, trong lòng thầm tính toán một phen.

“Mỗi ngày ức hiếp Tiểu Đậu Hoa một chút, đây là tội ác cố định được tính vào, nhưng lấy lông cừu thì không thể chỉ lấy một con duy nhất, đúng rồi, ta có thể đi tìm Cổ Tư Đạo!”

“Ức hiếp thành phần tri thức thì hẳn là càng vui hơn.”

Mắt La Hồng sáng ngời lên nhưng hắt rất nhanh lại rơi vào trầm tư.

“Đương nhiên là ức hiếp Cổ Tư Đạo thì cũng không tính là tội ác gì lớn, bởi vì bản thân Cổ Tư Đạo cũng không phải người tốt, muốn tăng tội ác thì chắc phải chăm chỉ ức hiếp người tốt nhiều hơn.”

“Ý tưởng muốn tìm tổ chức người xấu lúc trước thật ra cũng không tồi, tổ chức người xấu Có tổ hợp người xấu nào ở huyện An Bình không nhỉ?”

“Thiên Địa Tà Môn? Không được..... Chỗ đó quá thần bí, hơn nữa lại quá nguy hiểm.”

La Hồng dựa vào ghế bành, nhú mày lại, không ngừng tự hỏi.

Đột nhiên có một ánh sáng chột lóe qua đầu hắt.

Hắn nhớ tới cuộc trò chuyện với sứ giả Lạc Phong của Đại Lý Tự vào tối hôm qua, cuộc trò chuyện đó có đề cập đến đến nhóm mã phi ở ngoài huyện An Bình.

“Đúng vậy, nhóm mã phi còn không phải là tổ chức người xấu đã có sẵn hay sao?!”

La Hồng không khỏi phấn khích, gia nhập nhóm mã phi, thông đồng làm tội ác, tuyệt đối có thể nhẹ nhàng lấy được trị số tội ác cực cao.

“Bản công tử đúng là thiên tài!”

Nghĩ vậy, La Hồng không khỏi cười ha hả.

La Hồng lấy giấy Tuyên Thành ra đặt lên bàn rồi trải phẳng.

Hắn cầm cây bút lông sói lên, chấm vào nghiên mực mà nha hoàn đã mài sẵn, rồi bắt đầu ‘vẽ rồng vẽ rắn’ trên giấy Tuyên Thành.

Cuối cùng, trên giấy Tuyên Thành trắng tinh xuất hiện hai chữ “Mã phi”.

Hạng mục tiếp theo trong kế hoạch của nhân vật phản diện đã định!

Trở thành mã phi, gia nhập vào nhóm mã phi, thông đồng làm tội ác, La Hồng hẳn còn có thể có tiếng tăm tốt hay sao? Còn có thể làm việc tốt hay sao?

Đương nhiên là không có khả năng!

Tuyệt đối không có khả năng!

Sau khi vạch ra kế hoạch xong, tâm trạng La Hồng rất vui vẻ.

Nhưng hắn cũng không ra khỏi thành tìm bọn mã phi ngay, mà trước tiên hắn phải đi tìm Cổ Tư Đạo.

Chương 24: Công tử không xấu xa, công tử là người tốt-

La Hồng hấn là vai phản diện tất nhiên có thù tất báo, tên Cổ Tư Đạo này làm hỏng kế hoạch của hấn, cho nên hấn phải đi cạo trụi ‘lông cừ non’ của tên này, lấy lại trị số tội ác từ trên người gã.

Muốn làm thì phải làm ngay lập tức, La Hồng mặc áo choàng trắng rồi ra khỏi thư phòng.

Triệu Đông Hán cầm đao đứng sừng sững canh giữ ngoài thư phòng.

“Lão Triệu, người ra ngoài với bản công tử một chuyến, đúng rồi, kêu Tiểu Đậu Hoa lại đây nữa.”

La Hồng nhìn thấy Triệu Đông Hán thì liền phân phó.

Triệu Đông Hán đáp vâng rồi nhanh chóng rời đi, chỉ chốc lát sau đã dẫn Tiểu Đậu Hoa mặc váy dài màu vàng nhạt xuất hiện trước mặt La Hồng.

“Công..... Công tử.....”

Tiểu Đậu Hoa cúi đầu, không dám nhìn La Hồng, sợ công tử lại hung dữ với nàng.

“Người hấn là biết tên Cổ Tư Đạo kia ở đâu đúng chứ? Nghe nói ban đầu gã là hàng xóm của nhà người?”

La Hồng nói.

Tiểu Đậu Hoa nghe vậy thì gật gật đầu, nhưng trong lòng vẫn sinh ra vài phần kinh ngạc, công tử dò hỏi chỗ ở Cổ Tư Đạo để làm gì?

“Đi, dẫn bản công tử đến nơi đó.” Đôi mắt La Hồng sáng ngời, đẩy Tiểu Đậu Hoa ra ngoài La phủ.

“Công tử..... Đừng đẩy ta.”

Tiểu Đậu Hoa bị đẩy lão đảo, nàng gấp đến đỏ mặt nên đành mềm yếu hô lên.

La Hồng nghe thấy vậy thì đẩy càng hăng.

Triệu Đông Hán theo phía sau im lặng không nói gì.

Bên cạnh hồ sen ở sân sau, Trần quản gia lấy một ít thức ăn rải cho cá chép nuôi trong hồ.

Vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy La Hồng đang mang vẻ mặt hung phấn xô đẩy Tiểu Đậu Hoa, Trần quản gia bật cười, lắc lắc đầu rồi tiếp tục cho cá ăn.

Đúng là người trẻ tuổi..... Mới sáng sớm đã như vậy.

La Hồng mang theo Triệu Đông Hán và Tiểu Đậu Hoa ra khỏi La phủ.

Dưới sự dẫn đường của Tiểu Đậu Hoa, bọn họ trực tiếp đi về hướng đông bắc của huyện An Bình, sau đó lại đi vào một cái ngõ rồi đi sâu vào trong, bỏ qua mấy cái hẻm nhỏ thì cuối cùng cũng tìm được chỗ ở cũ của Tiểu Đậu Hoa.

Tiểu Đậu Hoa bị La Hồng xô đẩy nên đã phải đi thật nhanh, cho nên bây giờ nàng cảm thấy có chút nóng nực, trán đầm đìa mồ hôi.

Làn da láng bóng hiện lên một chút ửng đỏ vì vận động quá mức.

“Công..... Công tử, chính là nơi này.”

Tiểu Đậu Hoa thở gấp, chỉ vào cửa tiểu viện đang đóng chặt.

La Hồng nhướn mày, tay ôm ngực, vẫn duy trì dáng vẻ mà vai phản diện nên có, hần liếc mắt nhìn Triệu Đông Hán một cái, hất hất cằm lên.

“Lão Triệu.”

Triệu Đông Hán nghe vậy thì không chút do dự giơ chân lên, nhắm vào cửa tiểu viện đang đóng chặt rồi đá mạnh một cái.

Ầm!

Thiết Cốt cảnh cấp tám của Triệu Đông Hán thực sự rất mạnh.

Một cú đá này khiến cho toàn bộ cánh cửa đều vỡ tung, có thể nói là bị chia năm xẻ bảy.

La Hồng thấy thế thì không khỏi liú lười.

Nếu một cú này mà đá trên người hần thì chẳng phải là hần sẽ tiêu đời luôn sao?

Dân chúng xung quanh nghe thấy động tĩnh thì sôi nổi ngó đầu ra, quăng ánh mắt đầy tò mò về chỗ này.

La Hồng không thèm để ý, phẩy phẩy tay xua đi cát bụi, sau đó hần khoác lại áo choàng trắng cho ngay ngắn rồi nghênh ngang bước vào phòng Cổ Tư Đạo.

Nhưng mà nhìn một vòng quanh phòng thì cũng không thấy Cổ Tư Đạo đâu.

“Tối hôm qua Cổ tú tài bị quan sai bắt đi rồi. Lúc đó ta nghe thấy Cổ tú tài la như heo bị chọc tiết vậy, sợ là chưa về ngay được đâu.”

Một ông cụ xem nào nhiệt nói.

Dân chúng vây xem ở xung quanh cũng sôi nổi mỗi người một lời, một tiếng mở miệng bàn tán.

“Cổ tú tài này đúng là không biết điều, hần mượn của ta một cân gạo mà đến bây giờ vẫn chưa trả đây.”

“Mới có một cân thôi à? Lu gạo nhà ta sắp bị hấn lấy đi hết rồi đây.”

“Gà mái già nhà ta cũng bị hấn thuận tay lấy đi, nói là kỳ thi mùa thu sắp tới nên muốn bồi bổ, tên này là cái thứ gì vậy trời.”

Một hòn đá làm cả hồ dậy sóng, dân chúng vây xem bắt đầu sôi nổi khốc lốc kể lể.

Triệu Đông Hán dựa vào ván cửa, gương mặt sọc trần đầy vẻ đắc ý: “Các vị hương thân, mọi người không cần lo lắng.”

“Cái tên họ Cổ kia có ý muốn hãm hại công tử nhà ta, xem ra là đã bị công tử đưa vào đại lao. Công tử nhà ta đã trừ khử cái tên khốn đó giúp mọi người rồi!”

Tiểu Đậu Hoa vẫn một mực yên lặng nhưng đến khi nghe thấy Cổ Tư Đạo đã bị nhốt vào đại lao thì không khỏi vui mừng, nàng kích động đến đỏ mặt, lên tiếng nói thay La Hồng.

“Tốt! Làm rất tốt!”

“Thì ra là La Hồng công tử! Ta biết người này, người này là công tử của La phủ, là người đứng đầu của phường chúng ta!”

“Đúng là người tốt, La công tử nổi tiếng là hay làm việc thiện, gương mẫu chính nghĩa!”

Một đám người bắt đầu lớn tiếng khen ngợi.

Triệu Đông Hán rất hào hứng, mặt mày cũng trở nên hớn hờ, vết sọc trên mặt giật giật như đang nhảy múa.

Hắn ta thêm mắm dặm muối kể về chuyện La Hồng đánh Cổ Tư Đạo lúc gã đùa giỡn Tiểu Đậu Hoa trên đường, một tràng âm thanh ngợi khen lại tiếp tục vang lên.

Trong phòng Cổ Tư Đạo.

La Hồng không nhìn thấy bóng người nào mà chỉ thấy một tấm thiệp ở trên bàn.

“Ngày hai mươi tháng sáu, hội văn Thanh Hoa?”

“Huyện An Bình còn có hội văn này ư? Sao ta lại chưa từng nghe đến?”

La Hồng biết hội văn là gì, chỗ đó là nơi một đám một sách tụ tập khoe mẽ với nhau mà thôi.

“Hội văn...”

La Hồng cầm tấm thiệp lên, trong lòng hắn chợt xuất hiện cách để làm tăng trị số tội ác lên.

“Đi phá hội văn...”

La Hồng nheo mắt lại, hội văn này không mời hắn mà hắn lại đến đó quấy rối, đây đúng là hành vi của vai phản diện mà, chắc chắn là trị số tội

ác của hắn có thể tăng lên!

Nghĩ vậy, La Hồng lập tức cất tấm thiệp vào người, tuy chuyến này không tìm được Cổ Tư Đạo nhưng lại tìm được tấm thiệp mời đi hội văn thì cũng coi như là tìm được một chút giá trị ít ỏi cuối cùng từ trên người Cổ Tư Đạo.

Đến khi bước ra sân, La Hồng vừa lúc nhìn thấy Triệu Đông Hán đang dựa vào ván cửa, nước miếng tung bay như người kể chuyện đang kể câu chuyện ly kỳ cho dân chúng xung quanh nghe.

Mà dân chúng xung quanh nhìn thấy La Hồng bước ra thì đều hưng phấn hết cả lên, bắt đầu sôi nổi hò hét.

“Công tử ra rồi! Đa tạ La công tử đã vì dân trừ hại!”

“Công tử không hổ là tấm gương chính nghĩa của phường chúng ta!”

...

Chương 25: Kiểm khí quyết (1)-

Dân chúng xung quanh bắt đầu người một câu ta một câu.

La Hồng nghe đến ngơ luân, hần cảm thấy như có sấm chớp nổ đùng đùng bên tai, tựa như muốn đánh lên người hần.

Mẹ nó... Ta rõ ràng đã ác ý xông vào nhà dân, vì sao bây giờ lại trở thành vì dân trừ hại?

Đừng có vội bôi nhọ ta!

Triệu Đông Hán mặt mày hớn hờ, kích động không thôi.

Công tử làm chuyện tốt thì phải nên cho cả thế giới biết!

Tiểu Đậu Hoa cũng bị bầu không khí này cảm hóa, gương mặt đẹp kích động đến đỏ bừng, đôi tay nhỏ nắm lại thành quyền, nếu công tử không hung dữ thì công tử thật sự là một người rất tốt!

Nghe những lời ca ngợi cuộn cuộn ập đến như nước chảy.

La Hồng thật sự rất khó chịu.

Hần trừng mắt nhìn Triệu Đông Hán, tên này có trí tướng tượng phong phú đến vậy thì sao không đi viết truyện luôn đi?!

La Hồng không muốn ở đây thêm phút giây nào nữa, hần dẫn Tiểu Đậu Hoa và Triệu Đông Hán trực tiếp rời khỏi nơi này.

Triệu Đông Hán tựa hồ cảm giác được hình như mình đã làm sai chuyện gì đó.

Hần ta cẩn thận suy nghĩ rồi lập tức hiểu ra.

“Công tử là một người rất khiêm tốn, làm việc chính nghĩa không vì danh tiếng cũng không vì lợi lộc, thế nên công tử sẽ không đặc ý dào dạt chỉ vì một chút việc cón con như vậy. Công tử cũng sẽ không quá tự tuyên dương hành vi chính nghĩa của mình. Ta đúng là quá ngu xuẩn rồi, so với công tử thì cảnh giới của ta thật sự rất thấp.”

Triệu Đông Hán ảo não.

Nhìn La Hồng mang khuôn mặt trầm trọng, một tầng áp suất thấp vây quanh người, đi thẳng một đường về La phủ, Triệu Đông Hán âm thầm thở dài trong lòng.

Tiểu Đậu Hoa không dám nói lời nào, nàng cúi đầu thở hồn hển bước nhanh theo sau La Hồng.

“Công tử, thuộc hạ hiểu rồi, thuộc hạ biết sai rồi.”

Triệu Đông Hán buồn rầu mở miệng, đánh vỡ yên lặng.

La Hồng lập tức dừng bước, Tiểu Đậu Hoa vẫn đang cố gắng đuổi theo bước chân La Hồng nên đã không kịp dừng lại, trán nàng đập vào lưng La Hồng, đầu hơi sưng lên.

La Hồng liếc mắt nhìn Tiểu Đậu Hoa một cái, dọa Tiểu Đậu Hoa sợ đến tái mặt, nàng không dám ngẩng đầu lên.

Nhưng bây giờ La Hồng lại không để ý tới nàng.

Hắn không nói lời nào mà chỉ nhìn Triệu Đông Hán, mẹ nó người... Lại hiểu cái gì?

La Hồng ôm ngực, gương mặt tuấn tú lạnh lùng như băng.

Triệu Đông Hán cúi đầu, Tiểu Đậu Hoa cắn môi, im như ve sầu mùa đông.

Rất lâu sau...

La Hồng cuối cùng cũng mở miệng: “Lão Triệu, nếu người biết sai rồi... Vậy thì ta phạt người làm một chuyện để người lấy công chuộc tội.”

“Chỉ cần công tử có thể nguôi giận thì cho dù công tử có sai thuộc hạ lên núi đao, xuống biển lửa thì thuộc hạ cũng cam lòng!”

Triệu Đông Hán đập bộp một phát vào ngực.

La Hồng phẩy phẩy tay.

“Không cần phải oanh liệt như vậy ...”

“Bên ngoài huyện An Bình có một nhóm mã phi, người giúp bản công tử tìm nơi mà bọn mã phi ở là được.”

Hử?

Triệu Đông Hán nghe vậy thì lập tức ngẩng đầu.

Nhóm mã phi... Cũng không phải thứ gì tốt, tất cả đều là những kẻ mà lưỡi đao đã nhuộm đầy máu, cho nên khi Triệu Đông Hán biết được La Hồng muốn liên hệ với nhóm mã phi thì lập tức giật mình.

“Người đi tìm đi, bản công tử đương nhiên là có mục đích của bản công tử.”

La Hồng không nói mục đích cho Triệu Đông Hán nghe.

Đương nhiên bây giờ hắn không thể nói cho Triệu Đông Hán biết rằng hắn định gia nhập nhóm mã phi.

Nếu như bị phát hiện, xét theo tính khí của Triệu Đông Hán thì khẳng định là hắn ta sẽ khuyên can hắn, thậm chí còn báo cho Trần quản gia. Đến lúc đó, kế hoạch vai phản diện của La Hồng có thể sẽ gặp phải khó khăn rất lớn.

Cho nên La Hồng vẫn duy trì sự thần bí của mình.

Triệu Đông Hán thấy La Hồng không nói nên cũng không hỏi lại.

La Hồng lưng đeo trọng trách, mặc áo choàng dài vào.

Ánh mặt trời dần dần hạ xuống chiếu lên mặt La Hồng, ần ần làm lộ ra vài phần u sầu.

Triệu Đông Hán thấy như vậy thì trái tim không khỏi rung động.

Hắn ta chợt nhớ tới lời đồn đại ngày hôm qua.

“Nghe nói công tử đi thôn Kê Sơn thu tiền thì gặp phải bọn mã phi ở thôn đó, thủ vệ đi cùng đều chết hết cả...”

“Công tử trở về vẫn chưa từng nhắc đến chuyện này, ngài đều tự mình gánh vác tất cả áp lực. Xét trên tính cách của công tử thì khi gặp phải chuyện này mà thủ vệ còn chết vì ngài vậy ngài há có thể bỏ qua cho đám người này?!”

Triệu Đông Hán cảm giác chính mình tựa hồ đã hơi hiểu được ý tưởng của công tử.

Nhóm mã phi... Là kẻ thù của công tử!

Công tử hỏi thăm tung tích nhóm mã phi có lẽ là để chuẩn bị kế hoạch báo thù cho thủ vệ đã chết!

Triệu Đông Hán thở gấp, cảm giác trong lồng ngực tựa như có một ngọn lửa đang bắt đầu bùng hực bốc lên.

Công tử... Trọng nghĩa!

Triệu Đông Hán nắm chặt tay, sau khi hiểu rõ tâm tư của công tử thì những vết sẹo trên gương mặt gã lại bắt đầu gột gột.

La Hồng liếc mắt nhìn Triệu Đông Hán một cái, bây giờ hắn ta như đang gánh trên lưng trọng trách to lớn, bàn tay nắm chặt lại thành quyền, ý chí chiến đấu sục sôi, trong ánh mắt như có ngọn lửa đang bùng hực bốc cháy, hắn có hơi cảm giác được tên thuộc hạ này lại định làm gì đó.

“Những tên mã phi đó rất độc ác lại tàn nhẫn, lão Triệu, chú ý an toàn.”

La Hồng nghĩ nghĩ, bày tỏ sự quan tâm.

Triệu Đông Hán nghe vậy, cả người run lên, ý chí chiến đấu càng dâng cao.

“Công tử yên tâm! Những tên mã phi nhỏ nhoi này... Lão Triệu ta vẫn có thể nắm chắc trong tay được.”

“Năm đó lão Triệu ta đi theo đại nhân chinh chiến khắp trời nam đất bắc..... Á, khụ khụ.”

Triệu Đông Hán phấn khích đến mức suýt chút nữa đã lỡ miệng.

Chinh chiến khắp trời nam đất bắc?

Một tiểu hộ vệ bình thường nhỏ nhoi như người mà lại chinh chiến khắp trời nam đất bắc?

La Hồng nghi hoặc nhìn thoáng qua lão Triệu.

Chương 26: Kiếm khí quyết (2)-

Cho dù gió có to cỡ nào thì cũng không nên chặt chém đến mức như vậy.

“Đúng rồi, công tử, đêm qua công tử có hỏi chuyện tu hành, chỗ lão Triệu ta có một quyển bí tịch trân quý, công tử có thể tham khảo thử xem.”

Triệu Đông Hán hít sâu một hơi, nhớ đến giao phó ngày hôm qua của Trần quân gia.

Trần quân gia đưa cho hắn ta một quyển sách nhỏ rồi kêu hắn ta đưa nó cho La Hồng.

La Hồng sững sốt, lão Triệu này cũng được đấy, không ngờ hắn ta lại có tâm như vậy.

La Hồng nhận lấy quyển sách nhỏ.

Àm!

Đột nhiên có vô số tia sắc nhọn vô hình chợt phát tác khiến cho đôi mắt La Hồng nhắm tịt lại, hắn cảm giác giữa đan điền của mình ngưng tụ một tầng sát khí, phảng phất như trong khoảnh khắc này nó đã bị dồn nén đi rất nhiều.

Trong lúc còn đang mơ hồ, La Hồng dường như cảm giác được trước mắt mình có một thanh kiếm bay thẳng lên trời!

“Đây là.....”

La Hồng như muốn ngừng thở rồi nhìn đến ba chữ được viết một cách thật tiêu sái trên bìa quyển sách.

“Kiếm khí quyết.”

Kiểm tu là một hệ tu hành có sức mạnh cường đại ngoài bốn hệ thống tu hành lớn. Triệu Đông Hán cũng từng nói qua, kiếm tu vốn là một loại hình của võ tu nhưng lại thoát khỏi phạm trù võ tu, tự lập thành một hệ mới, từ đó dẫn đến việc ra đời của vô số cường giả khai tông lập phái.

“Thứ này ở đâu ra vậy?” La Hồng nhìn về phía Triệu Đông Hán, nhíu mày hỏi.

Thứ này... Thật nóng bỏng tay.

“Thứ này là do một vị tiền bối đức cao vọng trọng ban tặng để công tử có thể làm nền tảng tu tập ‘Kiếm khí quyết’. Lúc công tử bắt đầu xây dựng nền tảng thì thứ này hẳn là sẽ hữu dụng, lão Triệu ta đã nhập Thiết Cốt cảnh, căn cốt cũng định hình rồi nên không cần dùng đến nó.”

Triệu Đông Hán cười nói.

La Hồng nhìn chằm chằm gương mặt sẹo của Triệu Đông Hán một lát rồi từ từ thở ra một hơi: “Được, bản công tử tin ngươi.”

“Trước tiên ngươi giúp ta tìm vị trí nhóm mã phi đi.”

Ngoài miệng nói là tin nhưng thực ra trong lòng La Hồng vẫn là có chút hoài nghi.

Tu hành là một con đường liên quan đến sức mạnh siêu phàm, La Hồng không thể không cẩn thận.

La Hồng không lật xem Kiếm khí quyết ngay tại chỗ mà cất quyển sách vào người, sau đó dẫn Tiểu Đậu Hoa và Triệu Đông Hán về La phủ.

Sau khi về đến La phủ, Tiểu Đậu Hoa vội vàng đi về hướng phòng bếp, nàng đã dần dần trở thành nữ đầu bếp xinh đẹp của La phủ.

Còn La Hồng thì đi vào thư phòng.

...
Trần quản gia ngồi trong sân pha trà uống, hương thơm của trà dần dần lan tỏa khắp bốn phía.

Triệu Đông Hán dáng người to lớn mạnh mẽ, sau lưng đeo một cây đao lớn, ôm quyền với Trần quản gia.

“‘Kiếm khí quyết’ mà đại nhân tự tay viết, thuộc hạ đã theo phân phó giao nó cho công tử.”

“Ngoài ra, công tử còn sai thuộc hạ đi tra xét vị trí nơi nhóm mã phi dừng chân... Thuộc hạ nghi ngờ rằng, công tử muốn muốn báo thù cho những thủ vệ đã bị bọn mã phi giết.”

Triệu Đông Hán cung kính nói.

Trần quản gia cầm chén trà, nghe Triệu Đông Hán nói xong thì động tác lập tức cứng lại.

Giữa chén trà chợt nổi lên từng vòng gợn sóng.

“Công tử sai người đi tra xét vị trí nơi nhóm mã phi dừng chân?”

Trần quản gia bùi ngùi thở dài một hơi, một ngụm uống cạn chén trà, ông chợt cảm thấy chua xót.

“Quả nhiên công tử cũng giống như phụ thân hă...”

“Nếu công tử sai người đi tra xét vậy người cứ làm đi, điều tra rõ mọi thứ cũng tốt.”

“Nhớ kỹ, đừng vội rút dây động rừng, chuyện của công tử để lại cho ta xử lý.”

Trần quản gia từ từ nói, ông nói chuyện luôn không nhanh không chậm.

Triệu Đông Hán gật gật đầu, chấp tay khom người, rời khỏi sân.

Thân hình cường tráng sải bước ra khỏi phủ đệ, mang theo vài phần kiên định và nghĩa vô phần cố*, đi ra ngoài huyện An Bình.

(*) Làm việc nghĩa không được chùn bước)

.....

Trong thư phòng.

La Hồng không lật xem Kiếm khí quyết ngay, bây giờ hắn đang có công pháp ma tu "Vong linh tà ảnh", tuy là tàn thứ phẩm, nhưng ít nhất nó cũng đã trợ giúp hắn bước lên con đường tu hành.

Tuy rằng sức chiến đấu tăng lên không quá nhiều nhưng xem ở phần giới thiệu thì đây là công pháp khiến cho La Hồng có năng lực giống với Triệu Hoán Sư.

Cho nên La Hồng cũng không sốt ruột.

Đầu tiên hắn lấy thiệp mời hội văn ra, nội dung đại khái trong thiệp là mời Cổ Tư Đạo đến tham dự hội văn, hơn nữa trên thiệp mời còn đánh dấu chỗ ngồi, gã được phân ngồi ở số mười ba khu Bính.

“Khu Bính, khu vực của hội văn chia thành Giáp Ất Bính Đinh, xem ra tầm quan trọng của Cổ Tư Đạo đối với người mời này cũng quá bình thường.”

La Hồng chép chép miệng.

Cổ Tư Đạo đơn giản chỉ là người được thêm vào cho đủ số lượng, có tác dụng khiến hội văn thêm náo nhiệt mà thôi.

Cuối cùng, tầm mắt La Hồng dừng ở chỗ người mời ký tên trên thiệp, đôi mắt không khỏi nheo lại.

“Hồ Chí Thủy...”

Nhìn thấy cái tên này, La Hồng không khỏi hoảng hốt một trận, chợt có một số ký ức xuất hiện trong đầu hắn.

Ở huyện An Bình, La Hồng là người có danh tiếng cực kỳ tốt, nhưng danh tiếng của tên Hồ Chí Thủy lại có thể không phân cao thấp với hắn, thậm chí là còn tốt hơn hắn!

Đặt thiệp mời lên bàn, ngón tay La Hồng gõ nhẹ tạo ra tiết tấu.

Đôi mắt càng lúc càng sáng.

La Hồng cảm giác tư duy của mình đã đi làm đường.

Trên thực tế, làm nhân vật phản diện trừ việc có thể học tập mấy kẻ khôn làm chuyện xấu thì hắn còn có thể đối nghịch với người có danh tiếng tốt, phá hư chuyện tốt của bọn họ. Đây chẳng phải là hành vi hợp lý mà nhân vật phản diện sẽ làm hay sao?!

Cái tên Hồ Chí Thủy này, bản công tử nhớ kỹ rồi!

Cất thiệp mời đi, La Hồng lại lấy ra ‘Kiếm khí quyết’ mà Triệu Đông Hán đã cho hắn.

Thật lòng mà nói thì La Hồng cũng không hẳn là rất muốn học kiếm.

Bởi vì trong ấn tượng của hắn, kiếm khách đều rất tiêu sái, chính nghĩa, nếu hắn học kiếm vậy thì hình tượng của hắn có thể khiến cho trị số tội ác của hắn bị trừ đi.

Nhưng có một quyển công pháp tu hành ở trước mắt, không nhìn đến nó một chút thì cũng quá là có lỗi với bản thân, cho nên hắn vẫn mở ‘Kiếm khí quyết’ ra.

Vừa mở quyển sách thì giữa quyển sách đột nhiên có một đạo kiếm khí đã bị dồn nén từ rất lâu vọt lên, La Hồng còn chưa kịp phản ứng thì nó đã chui vào giữa mày hắn.

Chương 27: Ta không có thiên phú tu hành gì cả (1)-

Một luồng kiếm khí xông vào mi tâm, trong nháy mắt trước mắt La Hồng đã trở nên trắng xóa.

Sau đó, có một luồng khí sắc bén tán loạn trong cơ thể La Hồng, khiến La Hồng cảm nhận đau đớn như kim châm.

Tiếng rên trầm thấp truyền ra từ trong miệng La Hồng.

Nhưng mà, La Hồng lại phát hiện trong đầu mình vô cùng trấn tĩnh, có thể cảm nhận được quỹ đạo di chuyển cực nhanh của luồng khí sắc bén kia trong cơ thể mình.

Àm àm àm!

Xung quanh thư phòng, xuất hiện mơ hồ một vòng xoáy nguyên khí, vòng xoáy không ngừng xoay quanh, từng chút từng chút nguyên khí bắt đầu xông vào cơ thể La Hồng, chống đỡ kinh mạch hần.

Chỉ là La Hồng không biết, quyền sở da hần đặt trên bàn không biết từ lúc nào, đã tỏa ra ánh sáng nhạt, từ từ bay lên.

Giống như đã thành một cầu nối, dẫn dắt nguyên khí vào cơ thể La Hồng.

...

Trong hậu viện.

Đôi mắt Trần tổng quản như ngọn đuốc, xung quanh cũng có kiếm khí trắng xóa đang tỏa ra.

Nha hoàn và người hầu trong sân đều đã bị ông đuổi đi hết.

Bởi vì, những chuyện ông làm, không thể bị người khác quấy rầy.

Theo kiếm khí màu trắng ngày càng nhiều lên, không ngừng quanh quẩn trong không khí, cuối cùng dần dần hiện ra hình ảnh kinh mạch trong thân thể.

"La lão gia, mặc dù ngài nói chỉ cần để công tử trải qua những ngày tháng bình bình an an là được, nhưng mà, nếu bây giờ công tử đã bước trên con đường tu hành, vậy thì không thể để hần khởi đầu thua kẻ khác."

Trần tổng quản hít sâu một hơi, thanh y trên người phật phật không ngừng.

"Hôm nay, Trần mỗ nguyện vì công tử khai kinh mạch!"

Hai bàn tay Trần tổng quản vỗ vào nhau, tức khắc, phía sau ông, vô số kiếm khí trắng xóa hội tụ thành một luồng kiếm khí dài như con rắn.

Lay động, cuốn lên trời cao.

Không biết đã qua bao lâu...

Kiếm khí trắng xóa tản dần.

Trong sân dần yên tĩnh tiếng ho khan rất nhỏ của Trần tổng quản vang lên.

"Khụ khụ....."

"Thế chất kinh mạch thật bá đạo, không hổ là con trai La lão gia..."

"Công tử quả nhiên là kỳ tài ngút trời!"

"Vì thiên tài khai kinh mạch vẫn là quá tốn sức rồi, suýt nữa bị đào rỗng..."

Giọng nói yếu ớt.

Có phần u oán, cũng có phần mong chờ.

...

La Hồng cảm giác bản thân như bị ném vào trong chảo dầu vậy.

Đau đớn kịch liệt khiến hắc dương như sắp mất đi ý thức.

Không biết qua bao lâu, La Hồng mở mắt ra, ngoài cửa sổ cũng đã đầy sao, phía đông là ánh sáng trắng bạc, mồ hôi đổ ra toàn thân hắc, dính trên người, bên ngoài cơ thể còn dính máu từ trong các lỗ chân lông, nhìn qua giống như lúc đầu chạt vật bò ra khỏi bãi tha ma vậy.

La Hồng nhìn về phía "Kiếm khí quyết" đặt trên bàn sách, lại phát hiện, quyển sổ ghi chép Kiếm Khí quyết sớm đã nát thành bột mịn.

Dường như hắc nhớ đến gì đó, rút ra quyển sổ da người, lật tới trang mở đầu.

Nhân vật: La Hồng

Tội ác: 29

Cấp bậc: 1

Danh hiệu: Tiểu bại hoại

Chủng tộc: Nhân tộc (Phàm nhân)

Công pháp tu hành:

Cảnh giới: Cửu phẩm (tụ sát), cửu phẩm (khí kiếm)

La Hồng nhìn chằm chằm trang mở đầu.

Hít một hơi thật sâu.

Hắn thậm chí không có tâm tư để ý tới việc sao lại gánh nhiều tội ác như vậy.

"Công pháp tu hành có thêm , cảnh giới có thêm cử phẩm khí kiếm... Đây hẳn là phân chia tu hành của kiếm tu!"

Cũng có nghĩa là, hắn đã thật sự trở thành một vị kiếm tu.

Nhớ lại đau đớn tu hành tối hôm qua, kinh mạch giống như bị cắt đứt, La Hồng nghĩ lại mà phát run.

"Tu hành kiểu này... quá vất vả, quá giày vò người khác!"

"Ta vẫn nên ngoan ngoãn làm một nhân vật phản diện, làm nhiều tội ác, đổi một giải thưởng hạng nhất... thì cái gì cũng có!"

La Hồng dựa vào ghế bành, nghĩ sâu tính kỹ.

Nghe đồn thiên tài tu hành, tu hành sẽ thoải mái dễ dàng, như ăn cơm uống nước.

Hắn tu hành giống như chết đi sống lại bước vào chảo dầu...

"Có lẽ, La Hồng ta, không có cái gọi là thiên phú tu hành rồi."

La Hồng lắc đầu.

Nếu đã như vậy...

Rõ ràng hắn có thể dựa vào làm nhân vật phản diện mà dễ dàng trở nên mạnh hơn, vì sao phải khiến bản thân mệt như thế?

...

Ngoài huyện An Bình.

Núi Hắc Vân, Hắc Vân trại.

Tất cả chậu than trong trại đều đốt lửa, đốt sáng trong màn đêm.

Triệu Đông Hán tiến tới bụi cây um tùm, rất nhanh đã đến gần trại này.

Giữa trại, tiếng cãi nhau ầm ĩ vang vọng không dứt, bên đồng lửa lớn, một nhóm người nhao nhao, mùi rượu nồng nặc từ trong trại bay ra.

Triệu Đông Hán híp mắt lại, vết sẹo do đao để lại trên mặt trông càng dữ tợn trong bóng tối.

Hắn ta xoay người, nhanh nhẹn như một con thỏ, lên vào trong sơn trại.

Công tử bảo hắn ta đi tra xét nơi trú quân của mã phi Hắc Vân trại, nhưng mà, hắn ta không thể chỉ nhìn một cái rồi chạy về.

Hắn ta cần phải phân tích cụ thể thực lực của Hắc Vân trại này.

Ẩn nấp trong trại, Triệu Đông Hán híp mắt, nhìn chằm chằm bên đồng lửa kia.

Lại thấy được trên chủ vị của yến hội lửa trại, có một nữ nhân ăn mặc hở hang lộ ra đôi chân dài trắng nõn, vừa cười duyên, vừa cùng thủ lĩnh mã phi uống rượu.

Rượu chảy xuống chiếc cằm trắng như tuyết của nữ nhân, chảy xuống xương quai xanh, tỏa ra vài phần mị hoặc, khiến mã phi xung quanh đều

xem đã mắt.

Triệu Đông Hán không nhìn nữ nhân kia, mà nhìn chăm chăm thủ lĩnh mã phi.

"Bát phẩm Thiết Cốt cảnh!"

Triệu Đông Hán chỉ nhìn một cái, khí huyết cuộn cuộn trong cơ thể, chột rùng mình, không ngờ rằng thủ lĩnh mã phi của Hắc Vân trại này, thực lực lại không kém.

Cùng lúc đó, Triệu Đông Hán còn ở trong trại, cảm nhận được không ít khí huyết phạm phòng.

Hiển nhiên, trong Hắc Vân trại này còn vài võ tu cửu phẩm Đồng Bì cảnh.

Mặt Triệu Đông Hán bình tĩnh.

Sau khi phán đoán được thực lực toàn thể của Hắc Vân trại này, Triệu Đông Hán cũng không ở lại lâu, liền lặng lẽ rời đi.

Nhưng mà, Triệu Đông Hán không biết rằng, lúc hắn ta rời khỏi, nữ nhân quyền rũ ăn mặc hở hang kia, lại liếc sang vị trí hắn ta vừa đứng.

Chương 28: Ta không có thiên phú tu hành gì cả (1)

Triệu Đông Hán đã quay lại.

La Hồng đang ở trong sảnh chính ăn bữa sáng, đang nhét cái bánh quẩy vào trong miệng, liền kích động đứng dậy.

Triệu Đông Hán đường xa mệt mỏi hai mắt sáng ngời.

Nhìn thấy La Hồng, liền chấp tay khom người: "Công tử, thuộc hạ may mắn không làm nhục sứ mệnh, đã tìm được vị trí Hắc Vân trại bọn mã phi đang trú quân."

"Tìm thấy thật rồi à?"

La Hồng hưng phấn hỏi.

Triệu Đông Hán nghiêm túc gật đầu.

"Làm rất tốt!"

La Hồng hài lòng cười ra tiếng, tìm được vị trí trú quân của Hắc Vân trại, bước tiếp theo, La Hồng có thể bắt đầu tiến hành kế hoạch làm phản diện của hắn rồi.

Mang theo Triệu Đông Hán vào thư phòng.

Thậm chí La Hồng còn đích thân lấy ghế cho Triệu Đông Hán ngồi.

Triệu Đông Hán thấy mình được thương mà sợ.

La Hồng không quản Triệu Đông Hán nữa, ngồi trên ghế bành suy tư, cách lần đổi thưởng trước đã qua ba ngày, phần thưởng của khu đổi thưởng chắc sẽ thay đổi.

La Hồng cảm thấy trước lúc đó nhất định phải làm một chuyện cực xấu, lỗi tội ác này ra.

Cho nên, chuyện gia nhập bang mã phi này... phải khẩn trương lên.

Trên bàn sách, một tờ giấy viết thư dài phẳng.

Sau khi La Hồng lấy bút lông sói chấm mực, bắt đầu đề bút viết.

Nội dung cũng không phức tạp, chỉ là mô tả hùng hồn về nguyện vọng được gia nhập bang mã phi của La Hồng.

"Lão Triệu, nhiệm vụ tiếp theo càng khó khăn, người đem phong thư này, giao cho trại chủ của Hắc Vân trại."

La Hồng nói.

"Nói với hắn, bốn công tử muốn gia nhập Hắc Vân trại."

Triệu Đông Hán vốn dĩ còn đang ngồi rất thoải mái, nhưng mà, nghe xong lời của La Hồng, nhất thời cảm thấy ghế dựa như có kim đâm, đang cắm vào mông.

Cả người lập tức từ ghế bật dậy.

"Công tử... người nói cái gì?"

"Không thể, tuyệt đối không thể!"

Triệu Đông Hán nóng lên, sọc đao trên mặt cũng giật giật.

Mặt La Hồng trầm xuống.

"Bỏn công tử tín nhiệm người, nói với người, bỏn công tử tự có mục đích của mình, người làm theo là được."

Triệu Đông Hán nghe vậy não nhanh chóng suy nghĩ, nghĩ ra được một ý tưởng.

"Chẳng lẽ công tử tính toán xâm nhập vào doanh địch, tham gia bang mã phi, tìm cơ hội tốt để báo thù!"

Nhưng mà, những mã phi đó đều là người tàn bạo trên đao dính máu, trong tay dính biết bao máu người, công tử há chẳng phải dẫm vào miệng cọp sao?

Quan trọng nhất là, thủ lĩnh mã phi kia là võ tu bát phẩm thiết cốt cảnh!

Nếu như thật sự xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn, mười công tử cũng không đủ cho đao của đối phương.

Mặc dù nghĩ thông rồi, nhưng mà, Triệu Đông Hán càng lúc càng sốt ruột.

Đột nhiên.

Triệu Đông Hán nhớ đến cuốn sổ Trần tổng quản bảo hẩn giao cho La Hồng tối qua, ánh mắt hơi sáng lên, có vài phần sáng tỏ.

Đó là Kiếm Khí quyết đích thân đại nhân viết, là thượng thượng phẩm trong Kiếm Khí quyết.

Công tử tự tin như thế, có lẽ chỉ có một khả năng duy nhất!

Lẽ nào công tử đã nắm chắc Kiếm Khí quyết?

Một đêm khai mạch thành kiếm tu.

Công tử... lại thiên tài như vậy!

Triệu Đông Hán cuối cùng cũng không ngoan cố với La Hồng nữa.

Bởi vì, La Hồng ôm chắc thành công với kế hoạch làm phản diện lần này.

Hơn nữa, La Hồng cảm thấy tính khả thi của kế hoạch này vô cùng cao.

"Gia nhập bang mã phi trước, sau lấy được tội ác... có được phần thưởng, thông qua phần thưởng để trở nên mạnh hơn, đợi bỏn công tử trở

nên mạnh hơn, rồi sẽ trừ khử bang mã phi sau, coi như là một phần khi sư diệt tổ, lại là một nét bút tội ác trên sách!"

"Nhất tiễn song điêu, hoàn mỹ!"

La Hồng hít sâu một hơi, trong đôi mắt lấp lánh ánh sao, trong lòng đầy toan tính.

Dù sao, bản thể này vốn bị bang mã phi giết chết, cho nên tồn tại oán niệm, La Hồng cũng không có cảm quan tốt gì về bang mã phi này, chỉ là một công cụ để hắn trở nên mạnh hơn mà thôi.

Hắn chính là Lạc Hồng công tử vô tình!

Triệu Đông Hán rời khỏi thư phòng, cũng không lập tức đi Hắc Vân trại, hắn ta cảm thấy chuyện này nhất định phải nói với Trần tổng quản một tiếng.

Hậu viện, bờ ao sen.

Trần tổng quản sớm đã ăn sáng xong đang ngồi uống trà cho cá ăn, vô cùng nhàn nhã.

Triệu Đông Hán đến, Trần tổng quản liếc hắn ta một cái, tiếp tục nhàn nhã cho cá ăn, nói: "Có chuyện gì?"

"Đại nhân, công tử... muốn gia nhập Hắc Vân trại."

Triệu Đông Hán nói lại chi tiết.

"Gia nhập Hắc Vân trại?"

Động tác cho cá ăn của Trần tổng quản không hề dừng lại, kinh ngạc nhíu mày.

"Công tử tất nhiên không thật lòng muốn gia nhập Hắc Vân trại, hoặc là muốn thâm nhập vào trong quân địch, ra tay từ bên trong, báo thù rửa hận, không sao... cứ làm theo ý công tử là được."

Trần tổng quản bình thản nói.

Triệu Đông Hán nghe vậy, trong lòng càng chắc chắn, công tử tất nhiên đã luyện tập Kiếm Khí quyết của Trần tổng quản.

Nhưng mà, hắn ta vẫn nhắc nhở một câu: "Đại nhân Hắc Vân trại không yếu, có một vị võ tu bát phẩm Thiết Cốt cảnh, và vô số võ giả Đồng Bì."

Trần tổng quản nghe vậy, do dự một lúc, ném tất cả mồi câu cá xuống ao sen, cá trong ao tranh nhau giành giật thức ăn.

Sau đó, phẩy tay áo.

Một chiếc bình ngọc ném về phía Triệu Đông Hán.

"Đây là 'Bạo Huyết đan', nếu người sử dụng, có thể đột phá lên võ tu Thất phẩm đỉnh phong..."

"Nếu như những mã phi đó làm khó công tử, thì..."

"Diệt Hắc Vân trại."

Triệu Đông Hán nhận lấy bình đan, ánh mắt tức khắc sáng lên.

Hắn ta tôn kính khom người, rời khỏi viện.

...

Triệu Đông Hán giục ngựa ra khỏi thành, đi về phía Hắc Vân trại.

Lần này, hắn ta không lén lút đến nữa, mà quang minh chính đại đến Hắc Vân trại.

"Người đến là ai?"

Thỏ phỉ phòng thủ trên trạm gác của Hắc Vân trại, có mã phỉ quát lớn.

Sắc mặt Triệu Đông Hán lạnh lẽo, sọc đao trên mặt giật giật.

Người trên ngựa, khí huyết âm âm bạo khởi, một thân thực lực võ tu bát phẩm thiết cốt cảnh hiện ra rõ rệt.

Bỗng nhiên ghìm ngựa, bờm ngựa tung ngang, tuần mã vươn hai chân trước lên hí vang.

"Thủ vệ bên người Lạc Hồng công tử La phủ, thay công tử đưa thư! Trại chủ Hắc Vân trại nhận thư!"

Toàn thân Triệu Đông Hán hùng hực sát khí, quát lớn.

Một tiếng quát, như hổ gầm, khiến mã phỉ trên trạm gác sợ hãi vô cùng.

Người đến là một võ tu!

Chương 29: Cần cù chăm chỉ làm việc thiện không ai hiểu, một khi hắc hóa cả thiên hạ đều biết

Đám mã phi không dám chậm trễ, phái một tiểu mã phi, nơm nớp lo sợ tiếp nhận thư từ tay Triệu Đông Hán, rồi đi vào trong Hắc Vân trại.

Trong sơn trại, trên ghế da hổ.

Thủ lĩnh Địch Sơn Hắc Vân trại ôm mỹ nhân dung nhan diễm dúa ăn mặc hở hang, nghe lời trình của thuộc hạ, không khỏi nheo mắt nhìn.

"La phủ, Lạc Hồng công tử?"

"Cái tên này thật quen, hình như là đại thiện nhân trong huyện An Bình? Chính nghĩa gương mẫu gì chứ?"

"Loại người lương thiện này và Hắc Vân trại, không hợp bát tự, không có gì tới tìm chúng ta làm gì?"

Địch Sơn mờ mịt, vừa xoa bóp đôi vai mỹ nhân, vừa suy tư.

"Thủ vệ kia là võ tu?" Địch Sơn đột nhiên hỏi.

Thuộc hạ võ tu cửu phẩm phụ trách trấn gác nghiêm túc gật đầu.

"Đưa thư cho ta xem."

Trại chủ Hắc Vân trại Địch Sơn nhận lấy thư.

Nhìn lướt qua, dường như có cảm giác mình xem không hiểu, dụi dụi mắt, lại nhìn một lần nữa.

"Gia nhập Hắc Vân trại của ta?"

"Lạc Hồng công tử này là muốn chọc lão tử cười chết sao?"

Nhất thời Địch Sơn phát ra tiếng cười lớn thô lỗ.

Sau khi đám mã phi trong sơn trại nghe thấy, cũng không thể tin được, cũng cười phá lên.

"Đại vương, nô gia cũng muốn xem."

Một giọng nói mềm yếu khiến xương cốt người ta đều tê dại vang lên.

Nữ nhân lắng lơ trong ngực Địch Sơn vuốt vuốt ngực gã, nói.

"Nhìn đi, mỹ nhân muốn xem, đương nhiên phải cho xem rồi."

Tim Địch Sơn nhũn ra, miệng khô lưỡi khô, đưa phong thư cho nữ nhân lắng lơ này.

Nữ nhân nhìn lướt qua, trong đôi mắt đầu tiên lóe lên kinh ngạc, sau đó tinh thần hưng phấn, hình như nghĩ ra cách gì đó.

Nâng tay che miệng, nữ nhân cười đầy phóng túng.

"Đại vương, Lạc Hồng công tử này thú vị thật."

"Nô gia thật sự muốn gặp một lần."

Địch Sơn nghe vậy, trong lòng khẽ động.

"Nếu tiểu mỹ nhân đã muốn gặp, vậy tất nhiên là có thể gặp, nhưng mà, phải cho bản vương chỗ lợi."

Bàn tay lớn của Địch Sơn mạnh mẽ bóp vào chỗ đầy da của nữ nhân lẳng lơ, cười xấu xa không ngừng.

Khuôn mặt nữ nhân lẳng lơ này thoáng đỏ lên, bàn tay đánh nhẹ lên ngực Địch Sơn, "Đáng ghét!"

Địch Sơn vô cùng vui vẻ.

"Truyền lệnh xuống, nếu Lạc Hồng công tử muốn vào Hắc Vân trại ta, Hắc Vân trại ta yêu cầu có tài có đức nếu mong muốn, dĩ nhiên sẽ không cự tuyệt, cứ nói, đáp ứng hần, bảo hần hai ngày sau vào trại."

"Ngoài ra, phái mấy huynh đệ, trong hai ngày này, truyền tin tức Lạc Hồng công tử muốn vào Hắc Vân trại ra ngoài."

"Trước phải hủy đi thanh danh, vào Hắc Vân trại, còn muốn thanh danh tốt, để hần không còn đường lùi! Ha ha ha!"

Nữ nhân lẳng lơ trong ngực gã cũng cười theo, chỉ là, độ cong khoe miệng có vài phần lạnh lẽo.

...

Triệu Đông Hán nhận được tin, liền thúc ngựa chạy về La phủ, báo tin cho La Hồng.

La Hồng nghe vậy, nhất thời bực lộ vẻ hờn.

Không nghĩ tới quá trình gia nhập lại thuận lợi như vậy.

Nhưng mà, La Hồng cũng không hề thả lỏng, dù sao, mã phi đều là loại người trên đao dính máu, hần làm việc vẫn nên cẩn thận một chút.

Hần bây giờ, chủ yếu là tu thành ma tu cửu phẩm tụ sát, phần phụ là kiếm tu cửu phẩm khí kiếm.

Nhưng, theo những gì Triệu Đông Hán miêu tả, thủ lĩnh của Hắc Vân trại này chính là võ tu bát phẩm thiết cốt cảnh, không thể sơ suất.

Nghĩ một chút, hần vẫn nên để Triệu Đông Hán thay hần tìm một thanh kiếm.

"Công tử..."

Triệu Đông Hán vẫn rất lo lắng.

La Hồng lại cười khoát tay: "Không vào hang cọp sao bắt được cọp con, trong lòng bốn công tử hiểu rõ."

La Hồng thầm nghĩ, vào Hắc Vân trại mới có thể có tội ác, có được đủ tội ác mới có thể có phần thưởng.

Trong lòng Triệu Đông Hán lại nghĩ đến.

Vì để báo thù... cam tâm vào hang cọp, mưu tính với cọp!

Công tử... thật đại nghĩa!

...

"Đại Hạ, ngày mười bốn tháng sáu, bầu trời quang đãng ngàn dặm

Ta xông vào chỗ ở của Cổ Tư Đạo, nhưng mà, Cổ Tư Đạo ức hiếp hàng xóm láng giềng đến mức vào nhà lao, những việc vì dân trừ hại giấu không nổi nữa, trở thành tấm gương chính nghĩa của mọi người, hàng xóm láng giềng đều khen ta.

[Nhật ký sự kiện, tội ác -7]

Khác, hôm nay lại hung dữ với Tiểu Đậu Hoa.

[Nhật ký sự kiện hai, tội ác +1]"

...

"Đại Hạ, ngày mười lăm tháng sáu, trời có nhiều mây

Hôm nay không có chuyện gì, chỉ hung dữ với Tiểu Đậu Hoa.

[Nhật ký sự kiện, tội ác +1]"

...

Trong nháy mắt, đã qua hai ngày.

Mà bắt đầu từ tối qua, trong huyện An Bình đã có rất nhiều lời đồn nhảm.

Mỗi phường, hẻm nhỏ, quán trà, câu lan (nơi múa hát và diễn kịch), đều truyền rằng.

"Nghe nói gì chưa? Đại thiện nhân Lạc Hồng công tử trong huyện An Bình chúng ta, lại chọn gia nhập Hắc Vân trại! Trở thành một tên mã phi!"

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đại thiện nhân của huyện An Bình chúng ta, Lạc Hồng công tử ghét ác như thù, sao lại lựa chọn trở thành mã phi?"

"Nghe nói Lạc Hồng công tử vì để theo thủ lĩnh mã phi tu hành! Vì tu hành, vì quyền lợi của bản thân đúng là không tiếc rơi vào bóng tối! Thật khiến người ta khinh bỉ!"

Người giảng đạo trong quán trà nói chuyện văng nước miếng, không ngừng đập bàn.

Các đại nương trên phố, thậm chí tiểu nương trong câu lan đều lải nhải bên tai chuyện này.

Nhất thời, tin tức Lạc Hồng công tử chính nghĩa hóa thân thành cường đạo, rơi vào bóng tối, xôn xao cả lên, truyền khắp cả huyện An Bình, thậm

chí càng nóng hơn danh tiếng lương thiện của La Hồng lúc trước.

Cần cù chăm chỉ làm việc không ai hiểu, một khi hắc hóa cả thiên hạ đều biết.

Mà giờ phút này.

Trong đại viện La phủ.

La Hồng cầm kiếm, mặc y phục gấm, tự mãn, chuẩn bị xuất phát đi Hắc Vân trại.

Chương 30: Một khi đã đi, sẽ đi không trở lại-

Bên ngoài La phủ.

La Hồng mặc một thân trường sam tơ lụa màu trắng, bên hông đeo một thanh trường kiếm, ngọc quan đơn giản hai bên trán thả vài sợi tóc, lộ ra vài phần tiêu sái, lay động, có cảm giác như ngọc công tử (1) nhẹ nhàng.

(1)Ngọc công tử chỉ khí chất tinh khiết như ngọc, khí chất cao quý của giới quý tộc.

Triệu Đông Hán nắm cương ngựa, sắc mặt rất trầm trọng, sọc trên mặt nhìn như con trùng bị áp chế, giật lên giật xuống không ngừng.

Tiểu Đậu Hoa chu miệng, nàng có chút khó hiểu nhìn bóng lưng La Hồng xoay người lên ngựa.

Mặc dù công tử rất xấu xa, hơn nữa luôn hung dữ với nàng.

Nhưng mà, Tiểu Đậu Hoa biết rõ công tử là một người tốt.

Nhưng bây giờ, công tử muốn gia nhập trại Hắc Vân.

Trại Hắc Vân nói chung cũng là trại phi, trên thực tế là một thế lực hung ác, một bang mã phi.

La Hồng gia nhập bang phái này, giống như một đoá sen tinh khiết dính bùn lầy vậy, khiến người khác thật đau lòng.

La Tiểu Tiểu kéo tay tỳ nữ, mắt to nhí nhảnh nhìn La Hồng xoay người lên ngựa, cả thế giới chỉ có nàng biết rõ nhất, người ca ca này của nàng hư bao nhiêu!

Trong cái xác tuần tú kia, cất giấu một trái tim âm hiểm biết bao.

Dù sao, đây là một ca ca ngay cả cơm của muối muối cũng cướp!

La Tiểu Tiểu mấp môi, có loại cảm giác mọi người trên đời đều say chỉ mình ta tỉnh!

Đại ca này của ta, đồ xấu!

Đám mã phi, nguy hiểm rồi!

La Hồng xoay người lên ngựa, nghe tỳ nữ xung quanh, và dân chúng vây xem chỉ chỉ trỏ trỏ, không hề để ý.

Hai ngày này, tin đồn nhảm về hắn, bay khắp trời.

Tin tức Lạc Hồng công tử chính nghĩa rơi vào hắc đạo, cùng một giuộc với mã phi như sóng triều, chấn động huyện An Bình của tòa thành nhỏ này.

Chuyện tốt không ra cửa, chuyện xấu truyền vạn dặm, người làm chuyện tốt càng nhiều, người nhìn chằm chằm soi tạt xấu của người càng nhiều, La Hồng thấy nhưng không thể trách.

Thậm chí, trong lòng còn vui muốn nở hoa.

Hắn biết, tin tức này có thể truyền nhanh như vậy, tuyệt đối là vì có người có lòng thêm dầu vào lửa, rốt cuộc là ai, La Hồng không rõ lắm.

Nhưng hắn quả thực muốn cho người rải lời đồn kia... một tràng pháo tay.

La Hồng không hề ngăn cản những lời đồn này, cũng không ra mặt giải thích.

Thứ hắn muốn chính là loại hiệu quả này, hơn nữa, La Hồng cảm thấy, lời đồn này truyền ra nhanh như vậy, đối với hắn mà nói, còn có một tác dụng, đó chính là có thể bảo đảm an toàn cho hắn trong trại Hắc Vân.

Tin tức truyền ra nhanh như vậy, người người đều biết hắn gia nhập trại Hắc Vân, vậy hắn vào trại Hắc Vân, thủ lĩnh mã phi không đến mức vừa gặp mặt đã cho một đao nhỉ?

Chắc chắn sẽ an toàn hơn một chút.

"Công tử, vẫn là quá nguy hiểm, nghe lời khuyên, không bằng....bỏ cuộc đi?"

Triệu Đông Hán phì cười nói.

La Hồng lại lắc đầu, trên mặt có nét cười bình tĩnh và tự tin.

Sao hắn có thể bỏ cuộc được?

Hơn nữa lời đồn đã lan truyền khắp huyện, hành động phản diện của kế hoạch lần này, xem ra đã nắm chắc mười phần rồi.

La Hồng lên đỉnh cao của cuộc đời, tất cả phụ thuộc vào lần phong ba này.

"Xuất phát thôi."

La Hồng nói.

Triệu Đông Hán thấy khuyên nữa cũng không được gì, liền hiểu được La Hồng đã hạ quyết tâm muốn đến trại Hắc Vân.

Cho nên, hắn ta cũng không nói gì nữa, chỉ là suy nghĩ nặng nề thêm một chút.

Vó ngựa đạp lên nền đất,

Phát ra tiếng lạnh lạnh.

La Hồng ngồi thẳng trên lưng ngựa, Triệu Đông Hán dắt ngựa, một đường ra khỏi thành.

Dân chúng tụ tập nhao nhao, tin tức Lạc Hồng công tử chính nghĩa rơi vào bóng tối, sớm đã nổi khắp nơi.

Rất nhiều dân chúng tụ tập ở hai bên đường, nhìn La Hồng tuấn tú như ngọc trên yên ngựa chỉ chỉ trỏ trỏ.

Triệu Đông Hán mặt lạnh, sắc mặt La Hồng cũng hờ hững.

Cứ như vậy, dưới sự chú ý của vạn người.

Lạc Hồng công tử ra khỏi thành.

Trên cổng thành.

Đôi mắt Lưu huyện lệnh như chim ưng nhìn La Hồng ngồi thẳng trên lưng ngựa, mà bên cạnh ông, mấy vị bộ khoái đứng lạng hồi lâu.

"Đại nhân, có cần bắt giữ La Hồng?"

Đầu mục hỏi.

Lưu huyện luyện nghe vậy, đôi mắt như chim ưng lạnh lẽo liếc đầu mục một cái.

"Ngươi là lợn à?"

"Bắt cái rắm!"

"Ngươi thật sự tưởng rằng Lạc Hồng công tử muốn gia nhập bang mã phi thật sao?"

Lưu huyện lệnh mắng.

Đầu mục nghe thế, lập tức cúi đầu.

Lưu huyện lệnh thấy thế, không để ý nữa, quay đầu chấp hai tay sau lưng, nhìn La Hồng đang dần biến mất trên đường lớn, xúc động vô cùng.

...

Đường nhỏ trên núi quanh co.

Triệu Đông Hán dắt ngựa, theo con đường trong trí nhớ, đưa La Hồng đến chỗ trú quân của trại Hắc Vân.

Qua một lúc lâu, La Hồng ngồi trên lưng ngựa cuối cùng cũng nhìn thấy trại Hắc Vân xa xa.

Đó là một tòa tiểu sơn trại được xây trong khe núi, dễ thủ khó công.

"Trại Hắc Vân..."

La Hồng hí mắt.

"Công tử...phía trước chính là trại Hắc Vân, nếu bây giờ quay lại, vẫn còn kịp."

Triệu Đông Hán phì cười nói.

La Hồng nhìn Triệu Đông Hán, tên thủ vệ này mặc dù nhìn có vẻ thô lỗ, lớn lên còn xấu, nhưng lại là một người thật lòng quan tâm hắn.

Vỗ vai Triệu Đông Hán.

La Hồng đột nhiên nhớ đến một câu nói, thoải mái cười nói: "Lão Triệu, không cần lo lắng, bản công tử nếu đã đưa ra quyết định."

"Nếu một khi đã đi, vậy thì..."

"Một đi không trở lại."

Àm!

Triệu Đông Hán nghe vậy, cả người đột nhiên lão đảo, suýt nữa không chế được khí huyết của mình.

Trong đôi mắt hồ hơi hơi gợn sóng.

Lời ấy của công tử, khiến hắn ta nhớ đến mấy đồng bọn liều chết xông lên trên chiến trường hồi đó.

Hắn ta cũng cảm nhận được câu nói này, máu trong cơ thể cuộn cuộn, sôi trào không ngừng.

Triệu Đông Hán cảm nhận được quyết tâm của công tử.

Nhất thời, không gian yên ắng, chỉ có tiếng vó ngựa.

Lúc hai người rời đi.

Ngay tại chỗ hai người vừa dừng lại, có hai cái bóng lướt tới.

Chính là hai thuộc hạ của Lạc Phong - sứ giả Đại Lý Tự, Tử Vi và Phương Chính.

Chương 31: Nam nhân xa nhà cũng phải tự chăm sóc bản thân (1)-

"Nếu một khi đã đi, vậy thì một đi không trở lại..."

Trên khuôn mặt xinh xắn của Tử Vi có chút mê mẩn.

Khuôn mặt chất phác của Phương Chính cũng hơi hơi cảm động.

"Ngày đó Lạc đại nhân và Lạc Hồng công tử trò chuyện, biết được Lạc Hồng công tử gặp phải mã phi trại Hắc Vân, thủ vệ đều chết..."

"Lạc Hồng công tử đột nhiên gia nhập trại Hắc Vân, có lẽ là vì chịu khổ, tìm thời cơ báo thù."

Trong giọng Tử Vi còn xen chút phức tạp.

Phương Chính cũng gật đầu, hai người không nhiều lời nữa.

Dưới chân như sinh ra gió, nhanh chóng đuổi theo.

...

Bên ngoài trại Hắc Vân.

Thủ lĩnh Dịch Sơn Hắc Vân trại ôm mỹ nhân lẳng lơ, mặt đã đỏ hết lên, xuân phong đặc ý (chỉ con đường rộng mở, gặt hái được nhiều thành công).

Gã đứng lặng yên trên trạm gác, nhìn sơn đạo xa xa.

Bên cạnh gã, các huynh đệ trong trại Hắc Vân, đứng lặng hồi lâu, cũng hiếu kỳ không thôi.

Chàng trai chính nghĩa có tiếng trong huyện An Bình, Lạc Hồng công tử lại lựa chọn vào trại Hắc Vân, đám mã phi cảm thấy thật bất ngờ.

"Đại vương, vẫn nên cẩn thận chút... xảy ra chuyện lạ tất có điều quái dị, không lo làm tốt nhân sĩ chính nghĩa, vì sao lại vào rừng làm cướp?"

Có thuộc hạ nói với Dịch Sơn.

"Lạc Hồng công tử đó cũng không phải người tu hành hùng mạnh, lão tử sợ cái gì? Trại Hắc Vân chúng ta nhiều huynh đệ như vậy, nếu hắn muốn sinh chuyện, lão tử băm hắn cho chó ăn!"

Dịch Sơn cười lạnh, thô bạo vô cùng.

Gã thật sự tự tin rằng, trại Hắc Vân của gã, dễ thủ khó công, cho dù là quan phủ trong huyện An Bình phái binh đến dẹp, gã cũng chưa phải sợ.

Chỉ là một công tử yếu đuối, cần gì phải sợ?

Trong lúc nói chuyện phiếm, trên sơn đạo xa xa, bóng của Triệu Đông Hán và La Hồng đã dần dần xuất hiện.

Rất nhanh, hai người đã đến phía dưới trạm gác.

Mỹ nhân lắng lơ rúc vào trong ngực Dịch Sơn nhìn thấy La Hồng tuấn tú như ngọc trên lưng ngựa, ánh mắt tức khắc hơi sáng lên, le lưỡi liếm liếm cánh môi trắng mịn.

Đám mã phi xung quanh âm ỉ lên, huyết sáo, cười lớn, rêu rao âm ỉ không dứt.

Cả trại Hắc Vân nổ tung lên.

Sắc mặt Triệu Đông Hán lạnh lẽo, sát khí trên người cuộn cuộn.

La Hồng cũng híp mắt lại, nhìn một đám đạo tặc hung dữ đông nghìn nghịt trên trạm gác, cũng cười lên.

Rất tốt, rất xấu.

Bồn công tử cực thích.

"Nếu đã bước vào Hắc Vân trại của ta, vậy chính là huynh đệ của Dịch Sơn ta rồi!"

"Các huynh đệ, mở cửa trại, nghênh đón La huynh đệ!"

"Tối nay đãi yến, vì La huynh đệ đón gió tẩy trần, cơm no rượu say!"

(*) Ý nói chiêu đãi thịnh soạn khách từ xa tới.

Trên lầu.

Dịch Sơn cười lớn, ôm mỹ nhân gọi cảm trong lòng, thanh âm hào sảng trong hơi thở đầy sự cuốn hút, cuộn cuộn sục sôi.

Đám mã phi xung quanh cũng hô hoán âm ỉ.

Cót két cóc két...

Cửa Hắc Vân trại từ từ hạ xuống.

Ở phía xa Triệu Đông Hán đứng im lặng một hồi, nhìn La Hồng cười ngựa, đơn thương độc mã, bước chậm chậm, thân hình phong nhuận như ngọc ẩn náu ở Hắc Phong trại, trong lòng không khỏi run lên.

Một thân một mình, xông vào hang cọp.

Lần này một đi không trở lại, thì một đi không trở lại...

Triệu Đông Hán hít một hơi thật sâu, tình cảnh này, nhin không được trong lòng chột run lên, xoay người, biến thành một vết sáng nhanh chóng biến mất.

Chạy một mạch mấy dặm, trong đôi mắt Triệu Đông Hán lóe lên vài phần hung ác, liền lách người, chui vào trong bụi cây ẩn nấp.

"Công tử, nếu ngài định đánh vào Hắc Vân trại, vậy lão Triệu ta đầu tiên nhất định phải nuốt viên 'Bạo Huyết Đan' rồi tiến vào trong đó!"

"Ta không thể để công tử chiến đấu một mình!"

...

Bên ngoài Hắc Vân Trại, rừng rậm,

cành khô của một cây đại thụ cao vút chọc trời.

Tử Vi và Phương Chính mặc bộ đồ sứ giả của Đại Lý Tự đứng lặng ở trên đó.

"La Hồng công tử thật sự lại đơn thương độc mã vào Hắc Vân trại..."

"Không mang theo hộ vệ bất phẩm thiết cốt cảnh sao?!"

Tử Vi hít một hơi, đôi môi đỏ thắm khê nhếch lên, trong lòng chấn động.

"Không mang theo hộ vệ, là vì tránh sự nghi ngờ của đám mã phi Hắc Vân trại, có lẽ là thế, chẳng khác nào tự đi vào chỗ chết."

Trên gương mặt hiền lành của Phương Chính cũng lộ ra vẻ kính phục: "Cái loại can đảm này, ta theo cũng chẳng kịp, biết rõ núi có hổ, nhưng lại cứ khăng khăng xem hổ núi... Quả là tấm gương chính đạo huyện An Bình."

Tử Vi hít sâu "Chúng ta theo dõi đi, nếu xảy ra chuyện, có thể cứu La Hồng công tử, nhất định phải toàn lực cứu giúp..."

Gương mặt ngốc nghếch của Phương Chính hiện ra vẻ kiên định: "Đó là đương nhiên."

Không chỉ bởi vì bọn họ khâm phục tính tình của La Hồng, mà là vì kiếm tu tiên bối phía sau La Hồng, nếu có thể bán ân huệ của vị tiên bối kia, đối với họ mà nói đây chính là một cơ duyên lớn.

...

Huyện An Bình

La phủ.

Lạc Phong thay bộ trang phục sứ giả Đại Lý Tự, mặc cẩm y đơn giản.

Hôm nay ông ta định lấy thân phận cá nhân tới thăm La phủ.

Cũng là tới thăm vị tiên bối trong La phủ kia.

Sau khi nói rõ mục đích của mình, người hầu mở cửa mời Lạc Phong vào trong phủ, loanh quanh một vòng, bước lên cây cầu đá hai bên cảnh vật quanh co, tới dòng suối uốn lượn trong hậu viện.

Trần quản gia mặc một chiếc áo xanh đơn giản, dựa vào ghế thái sư, phía trước bày một bàn cờ, trên bàn cờ những quân đen trắng xen kẽ lẫn nhau.

"Tiền bối!"

Lạc Phong chấp tay, cung kính hành lễ.

Đây là hành lễ của hậu bối, mặc dù thân phận của ông ta là quan viên của Đại Lý Tự, nhưng ông ta biết rằng, với thân phận của người trước mặt, mình nên hành cái lễ này.

Trần quản gia liếc ông ta một cái, cười châm biếm.

"Ngồi."

"Biết đánh cờ không?"

Lạc Phong chấp tay.

"Biết."

Ông ta ngồi đối diện Trần quân gia, kính cẩn.

Chương 32: Nam nhân xa nhà cũng phải tự chăm sóc bản thân (2)-

Nhất thời bầu không khí hơi trùng xuống, hai người người tới ta đi, trên bàn cờ thay nhau lần lượt hạ xuống, lâu sau, trên bàn cờ đã đầy.

Lạc Phong nhắc quân tướng lên rồi lại thả vào hộp, lắc đầu một cái.

"Kĩ thuật đánh cờ của tiền bối thật uyên thâm, tại hạ không đuổi kịp."

Lạc Phong nói.

Trần quân gia cười một tiếng, cũng không nói gì, chỉ nâng chén trà lên, nhấp ly trà mãi nhẹ vào viên ly.

Lạc Phong không nhìn được, cuối cùng cũng mở miệng: "Tiền bối..."

Nhưng, ông ta còn chưa nói hết, liền bị Trần quân gia ngắt lời.

"Ta biết mục đích lần này của ngươi, không cần nhiều lời, La gia chán ghét những mưu đồ lừa gạt, nên mới dẫn theo con cháu ẩn náu ở huyện An Bình..."

"Hôm nay La gia đi nhậm chức lại, nhưng đã đem công tử và tiểu thư giao phó cho ta, quãng đời còn lại, chỉ cần Trần mỗ ta còn sống, ta sẽ bảo vệ cho công tử và tiểu thư bình an."

Lạc Phong thần sắc hơi biến đổi.

Lời nói của Trần quân gia, có mấy phần châm chọc, tựa hồ đoán được việc ông ta đã tiết lộ tin tức với nhân vật lớn trong kinh thành.

Suy nghĩ một chút, Lạc Phong hít một hơi thật sâu, dự tính xoay chuyển chút gì đó.

"Tiền bối, ở đây tại hạ có một tin tức liên quan tới 'Trần Bắc vương' từ kinh thành truyền tới."

Lạc Phong nói, cung kính lấy ra một phong thư đưa cho Trần quân gia.

Trần quân gia nghe được ba chữ "Trần Bắc vương", đôi mắt hơi nheo lại, lạnh lẽo như ánh kiếm mơ hồ hiện ra.

Do dự một chút, cuối cùng vẫn đưa tay nhận lấy.

...

Hắc Vân trại.

Sau khi La Hồng vào trong trại, thủ lĩnh Hắc Vân trại Dịch Sơn một tay vác thanh đại khảm đao, một tay ôm mỹ nữ gợi cảm, từng bước từng bước đi tới chỗ La Hồng.

Khí huyết mạnh mẽ trên người Dịch Sơn bùng nổ, tựa như dòng lũ khơi thông.

Mỗi bước đi khiến cho đá vụn trên mặt đất rung lên từng đợt không ngừng.

Ánh mắt La Hồng hơi biến đổi, kìm lại nhịp thở, liều mạng cùng Triệu Đông Hán...

Quả nhiên, Triệu Đông Hán đoán không sai, tên Dịch Sơn này quả nhiên là một vị bát phẩm thiết cốt cảnh vũ tu.

Mà xung quanh, từng tên mã phi cũng ào ào chạy tới, tràn ngập hơi thở lạnh lẽo.

Dịch Sơn từ trên cao nhìn xuống La Hồng, nhếch mép toát ra ý cười lạnh băng: "Tám gương công lý huyện An Bình gia nhập Hắc Vân trại của ta..."

"Thật là khiến cho Hắc Vân trại của ta thụ sủng nhược kinh (bất ngờ)."

La Hồng cười nhạt, chấp tay, vừa định chuẩn bị mở miệng đáp lại.

Thế nhưng, mỹ nữ quyền rũ mà tên Dịch Sơn kia ôm trong tay, ngoài dự liệu của mọi người đột nhiên trượt ra khỏi vòng tay của Dịch Sơn, hóa thành một làn gió thơm, nhào lên người La Hồng.

Trong chớp mắt, la Hồng không kịp phản ứng, sắc mặt biến đổi.

Đừng loạn!

Người đàn bà này... Giả vờ đụng chạm sao?!

Dịch Sơn hơi sững sốt, một khắc sau kéo mỹ nữ xinh đẹp kia ra, mạnh mẽ vung đại khảm đao lên, chéo lưỡi đao xuống đất, trên đất tựa như rách một vết, cuối cùng mặt đất lại bị chém thành một đường nứt nẻ.

Dịch Sơn chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu mình có một mảnh xanh biếc, lửa giận bùng bùng.

Mã phi xung quanh thấy vậy, đều âm ỉ quát lên.

"Buông tàu tàu ra!"

"Ngươi tự đâm đầu vào chỗ chết rồi!"

"Tên này nhìn thôi đã thấy chẳng tốt lành gì!"

Vốn định nói chuyện đằng hoàng, Dịch Sơn gương mặt cũng u ám, sắc mặt chẳng mấy tốt đẹp gì.

"Một tên nho tu bề ngoài chính nghĩa như ngươi, gia nhập Hắc Vân trại của ta, xem ta là đồ ngu sao?"

"Ta cho ngươi mười huynh đệ, ngày mai ngươi đến thôn Long Hồ cướp sạch cho ta! Ta sẽ nhận ngươi làm huynh đệ, thậm chí có thể cân nhắc ngươi lên làm Ngũ đương gia của Hắc Vân trại!"

Trên người Địch Sơn tản ra áp lực cực lớn, ánh mắt hung ác trùng trùng nhìn La Hồng, điên cuồng nói.

Tên trắng trẻo này dám câu dẫn người của hắc!

La Hồng không nói.

Địch Sơn cũng chẳng nói nhiều, một lần nữa nhắc đại khảm đao lên, vung tay một cái.

"Đem hắc nhốt vào phòng chứa củi cho ta! Dám chạy trốn, thì băm nát cho chó ăn!"

Sau đó, Địch Sơn lại kéo mỹ nữ xinh đẹp vào lòng, đưa tay vỗ vào bờ mông đầy đặn của mỹ nữ với bộ dạng ngọt ngào.

"Thứ lẳng lơ!"

Địch Sơn hung dữ nói.

"Ai nha, đại vương, thiệp sai rồi."

Cùng với tiếng thét chói tai của mỹ nữ, Địch Sơn cùng mỹ nữ từ từ dời đi.

La Hồng bị hai tên thô phỉ ném vào trong phòng chứa củi tối tăm.

Rõ ràng tất cả đều ở trong kế hoạch, kết quả... Bị một con đàn bà lẳng lơ phá hỏng!

Hay là kế hoạch chưa đủ cẩn thận.

Người đàn bà kia... Là cố ý sao?

La Hồng nhíu mày.

Sự việc ngoài ý muốn lần này, khiến cho hắc hiểu một đạo lý.

Nam nhân đơn độc ở bên ngoài, cũng nhất định phải bảo vệ tốt chính mình.

Mặc dù xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, nhưng, ít nhất là Hồng cũng miễn cưỡng coi như là đã gia nhập được bang mã phỉ.

Điều khiến hắc đau đầu bây giờ là cuộc bỏ phiếu ngày mai.

Địch Sơn để hắc đi cướp trong thôn, rõ ràng là muốn hắc lập lên công trạng.

Sau một hồi đau đầu, là Hồng không nghĩ ngợi nữa, lấy trong ngực ra cuốn sổ da người, trực tiếp lật tới trang nhật kí, trong đôi mắt tinh thông có vài phần mong đợi.

Trên đó, nhật kí của nhân vật phản diện, tự động biến thành.

"Đại Hạ, mười sáu tháng sáu, trời âm u nhiều mây. Cuối cùng ta cũng thành công gia nhập vào Hắc Vân trại, một bang mã phỉ cướp của, không chuyện ác nào không làm, trở thành một tên tiểu mã phỉ mới.

Hiếm thấy!!!

[Nhớ sự kiện hôm nay, tội ác +20]

Run rẩy!

Vô cùng xúc động

La Hồng nhìn miêu tả trong nhật kí nhân vật phản diện, dòng nước mắt vui mừng!

Ba cái chấm than kia, giống như cuốn sách này ở đây vì La Hồng mà cảm động!

Thật sự đây là lần đầu tiên hắn đạt được nhiều tội ác như vậy.

Tội ác của hắn sắp bẻ thẳng rồi!

Chương 33: Đứng lên...(1)-

Nhất thời, tâm trạng la Hồng vạn phần kích động, khó mà kiềm chế.

Không có Triệu Đông Hán đầu óc cao siêu, cũng không bất thành lình có sứ giả Đại Lý Tự thanh liêm Lạc Phong...

La Hồng cảm thấy lần này, bản thân mười phần chắc chắn.

Không ngừng nỗ lực, ngày mai chính là ngày mục [Khen Thưởng] được làm mới, hần phải cố gắng thay đổi quỹ tích, bẻ chính thành tà, đổi giải thưởng đặc biệt! Trở thành nhân vật phản diện siêu cấp và bước lên đỉnh cao của cuộc sống!

Bị giam trong phòng chứa củi, những gợn sóng trong lòng La Hồng có chút cuộn cuộn.

Hần thừa nhận, hần có chút lung lay.

Bên ngoài phòng chứa củi, các mã phi của Hắc Vân trại đã bắt đầu chèn say sưa, chủ đề của cuộc hoan lạc lần này là vì đón gió tây tràn cho La Hồng người mà bọn chúng nhốt trong phòng chứa củi.

Dĩ nhiên, đón gió tây tràn là giả, chỉ là mượn cơ uống rượu say sưa thôi.

Trong phòng chứa củi La Hồng nghe thấy bên ngoài, bữa tiệc linh đình, ép rượu, vung quyền âm thanh khắp nơi ồn ã không dứt.

Tâm tư kích động, cũng từ từ bình tĩnh lại.

Thời gian dần trôi đi, sắp đến nửa đêm.

Ánh trăng đổ xuống, ánh trăng lạnh lẽo xuôi theo khe hở của nóc nhà chứa củi mà hắt xuống.

la Hồng ngồi bó gối, tu "Vong Linh Tà Ảnh", thu người sát với đan điền.

Tiếng ồn ào trong Hắc Vân trại chẳng biết tại sao lại dần dần nhỏ đi, yên lặng đến đáng sợ.

Bỗng dưng.

Một cảm giác lạnh lạnh, bao phủ lấy toàn thân La Hồng, khiến hần phải dừng việc tu hành lại!

Mùi máu tanh nồng quyện vào trong không khí ngập tràn mùi rượu, bay vào phòng chứa củi!

La Hồng bỗng nhiên mở mắt ra!

Loảng xoảng!

Khóa cửa của phòng chứa củi, trên mặt đất vang lên tiếng rơi rụng.

Tiếng cười vang lên sắc bén tựa như quỷ nữ u linh, âm thanh vây quanh, từ xa đến gần.

Tiếng cọt két của Cửa căn phòng chứa củi cũ kỹ lâu năm.

Từ từ mở ra...

Cửa phòng chứa củi mở ra.

Một cơn gió lạnh lẽo thổi hất vào, trong sự lạnh lẽo mang vài phần nước nỡ, có nụ cười sắc lạnh của nữ nhân, giống như ma nữ kêu khóc.

Mùi máu tanh nồng thoang thoảng trong không khí, đôi mắt La Hồng nhắm lại, lông tóc cả người dựng ngược cả lên.

Có chuyện rồi!

Hắn nhanh chóng cầm lấy thanh kiếm, bạch sam trên người tung bay, thận trọng bước ra khỏi phòng chứa củi.

Chân đạp lên mặt đất, nhưng lại có cảm giác dính dính.

Một màu máu đỏ thẫm, chảy ngoằn ngoèo như một dòng suối nhỏ.

Trước phòng chứa củi, hai tên mã phi canh cửa... Chết rồi, cổ bị đứt lìa, máu vẫn đang chảy ào ạt, trong mắt mất đi ánh sáng vẫn còn lưu lại vài phần hoảng hốt.

Chuyện gì đã xảy ra?!

Cơn gió lạnh lại một lần nữa lướt qua, thổi bay vài sợi tóc của La Hồng, bạch sam trên người cũng không tự chủ mà tung lên.

m thanh giống như điệu cười man rợn của ma nữ, tựa như đang đánh một vòng cùng ngọn gió.

Có... có ma?!

La Hồng chợt rút cây trường kiếm trong tay ra, nắm chặt thanh kiếm lạnh như băng, mới khiến cho hắn yên tâm mấy phần.

"Yêu ma phương nào?!"

La Hồng hít sâu một cái, nhớ lại Lạc Phong của Đại Lý Tự từng nói với hắn, vụ án sơn thôn bị tàn sát ở gần huyện An Bình.

Tà ma làm loạn, lẽ nào... hắn gặp phải tà ma?!

La Hồng hít sâu một hơi, trong lòng có một sự cảm chằng lành.

Theo như lời của Lạc Phong, tà ma chẳng qua là người làm chuyện ác, là do một vài người tu luyện tà ma mà có, đều là do con người, không cần phải sợ.

Trên đường ra ngoài, thi thể nằm la liệt.

Thi thể của những tên mã phi, ngổn ngang, những tên mã phi này đều là uống rượu say, bị chém bay đầu rồi.

"Thủ lĩnh Hắc Vân trại đâu? Gã này là tu sĩ Bát phẩm Thiết Cốt cảnh, không thể dễ chết như thế chứ?!"

La Hồng hít một hơi, bắt đầu tìm kiếm khắp nơi.

Trên mặt đất toàn là máu tươi, mùi máu tanh nồng, khiến cho người ta buồn nôn.

Rất mau, La Hồng đã nhìn thấy rồi...

Phía xa xa, trên chiếc ghế lớn có trải tấm da hổ, Địch Sơn thân hình vạm vỡ đang ngồi trên đó, hoành đao lập mã (* một tay cầm đao, cưỡi ngựa rong ruổi), mũi đại khảm đao ở dưới đất, cúi đầu, thân thể phập phồng, tựa hồ vẫn còn có hô hấp.

Vẫn còn sống!

Nhưng, rất nhanh.

Đầu của Địch Sơn từ từ ngẩng lên, hai tròng mắt chảy máu, găm nhẹ một tiếng.

Trên lồng ngực của gã ta, da thịt đột nhiên toác ra, một bàn tay nhuốm đầy máu tươi nắm chặt lấy trái tim của gã xuyên thẳng ra trước.

Mà sau lưng Địch Sơn, vang lên âm thanh quỷ nữ kêu khóc.

Những sợi tóc đen nhánh như mạng phát phơ, hiện ra từ phía sau cổ của Địch Sơn, quấn lên cổ gã...

Cót két cốt két...

Phốc!

Đầu của Địch Sơn bị sợi tóc siết đứt lìa, giống như một quả bóng da, rơi trên mặt đất.

Sau khi đầu rơi xuống, sau lưng Địch Sơn, gương mặt lẳng lơ của mỹ nhân hiện lên.

Toàn thân người đàn bà này tỏa ra một mùi ám khí, khoe miệng như toét tới tận răng hàm, không ngừng cười nhìn La Hồng.

Nụ cười này, khiến cho La Hồng tê dại cả da đầu.

"Làm... làm phiền rồi."

La Hồng nói, nói xong liền quay người định đi về phòng chứa củi, cảm thấy phòng chứa củi vẫn là an toàn hơn.

"Hahaha. Công tử... Đêm đã khuya, có lẽ thiếp phải hầu công tử đi ngủ rồi?"

Mụ đàn bà vừa móc tim Địch Sơn ra, khẽ liếm liếm máu tươi trên đôi môi căng mọng, ánh mắt yêu mị nhìn La Hồng, âm thanh đầy quyết rũ câu hồn.

Ngủ cái rắm!

Mặt La Hồng có hơi đen lại.

Sứ giả Lạc Phong của Đại Lý Tự không phải đã nói bọn mã phi không có quan hệ gì với tà ma sao?

Con ma nữ này sao lại xuất hiện trong bang mã phi?

La Hồng vội vàng xoay người bỏ chạy, hấn đánh hơi được mùi vị của cái chết, không chạy... sẽ chết.

"Hahaha."

"Công tử, đừng chạy, thiếp cô đơn, trống vắng, lạnh lẽo."

Bốn phía xung quanh đều vang lên tiếng cười kinh dị của mục đàn bà kia, giống như tiếng vọng của quỷ.

Không biết từ bao giờ, mục đàn bà lẳng lơ kia đã xuất hiện ở trước mặt của La Hồng, y phục lả lơi, đôi chân dài miên man trắng như tuyết không hề che giấu.

Nếu mục đàn bà này lau máu tươi trên khóe miệng đi, La Hồng thật sự sẽ cho đây là một niềm vui thú.

Nhưng bây giờ...

Chương 34: Đứng lên... (2)-

La Hồng càng hiểu được nhiều hơn rằng nam nhân ở bên ngoài một mình, nhất định phải bảo vệ tốt bản thân.

"Người chính là tà ma sát hại mấy thôn kia sao?"

Nếu không chạy thoát được, La Hồng hít một hơi thật sâu, trấn tĩnh lại.

"Hahaha. Công tử đoán xem."

Bước chân uyển chuyển mềm mại như mèo, từng bước từng bước tiến gần đến La Hồng, liếm liếm môi, đôi mắt toát ra vẻ tinh quái.

"Xem ra chính là người rồi!"

Không nhiều lời, La Hồng giương kiếm lên.

Mụ đàn bà lẳng lơ kia thấy vậy, đột nhiên cười lớn.

"Chính dương khí bùng bùng, công tử hẳn là Nho tu..."

Mụ ta bước những bước mềm mại không nhanh không chậm, xung quanh âm khí không dứt, trong mơ hồ còn có ánh sáng màu đỏ lóe lên.

"Anh tuấn nho nhã, phong độ dịu dàng, ta thích nhất..."

"Tim của Nho tu!"

"Giết người, chiếm lấy thân xác của người, lấy cái danh chính nghĩa huyện An Bình hành tẩu... Hahaha, thiếp thật muốn đưa công tử tới chỗ chết rồi."

Mụ đàn bà vừa cười nói xong thì sắc mặt đột nhiên trở lên dữ tợn, huyết sát dâng trào, giống như hồng y lệ quỷ.

Khóe miệng La Hồng đắng ngắt.

Cái thế giới này, quả nhiên có vấn đề!

Kế hoạch phản diện của hắn lại xảy ra sự cố rồi...

Không dễ gì mới gia nhập được bang mã phi, tưởng là bản thân đã có thể trở thành một tên ác nhân "chân chính", kết quả... Băng mã phi toi rồi!

Nhưng mà, việc cấp bách, quan trọng nhất hiện nay là phải bảo vệ mạng sống của bản thân mình.

Con đàn bà ma quỷ này... Thật đáng sợ!

Ả đàn bà này giống như hồng y lệ quỷ vậy, cảm giác bị đàn áp này chẳng khác là mấy với võ tu Bát phẩm Thiết Cốt cảnh Triệu Đông Hán nhưng thủ đoạn quỷ dị hơn nhiều.

Hiển nhiên, con nữ quỷ này cũng do một kẻ tà tu Bát phẩm tạo ra.

Đột nhiên, La Hồng nghĩ đến điều gì đó.

Nhìn con nữ quỷ càng lúc càng áp sát kia, đôi mắt hắn sáng lên.

"Khoan!"

Con ma nữ lẳng lơ nghi ngờ nhìn La Hồng một cái.

"Cô nương, người nhà với nhau rồi, lật bài thôi, bôn công tử cũng là tà tu."

La Hồng vội vàng nói.

Ma nữ lẳng lơ nghe vậy, bật ra một nụ cười kiêu mị, bộ ngực hùng vĩ phập phồng lên xuống.

Cả người chánh dương khí, tự nói mình là tà tu?

Tương ta là kẻ ngực to không nào sao?

Con ma nữ lẳng lơ không nói nhiều, chiếc đùi đẹp đẽ trắng như tuyết bước dài trên mặt đất, thân hình biến thành một vết khói.

Cả người đầy sát khí, ép sát La Hồng.

La Hồng cảm nhận được nguy hiểm, kiếm trong tay, chọt vung lên.

Oanh!

Đột nhiên, la Hồng cảm thấy kinh mạch trong cơ thể, có một luồng khí thể tuôn trào, rồi theo trường kiếm dâng lên tỏa ra tứ phía, chống đỡ công kích của ma nữ.

La Hồng chỉ cảm thấy mình giống như bị xe tốc độ cao đụng trúng vậy, máu từ miệng mũi trào ra, lòng bàn chân cọ xát với mặt đất, trượt xuống chỗ thi thể mất đầu của Dịch Sơn.

"Kiếm khí?! Ngươi là Kiếm tu!"

Thanh âm sắc nhọn của ma nữ vang lên, bộ ngực cao vút nhấp nhô dữ dội, kinh hãi nhìn La Hồng chằm chằm.

Hơn nữa, kiếm khí này, vô cùng mạnh mẽ, khiến ả kinh sợ!

Bề ngoài là Nho tu, miệng nhận là Tà tu, kết quả lại là Kiếm tu!

A... nam nhân!

Miệng nam nhân, đúng là chỉ biết lừa gạt, đến cả ma quỷ cũng dám lừa!

"Chỉ là kiếm tu Cữu phẩm Kiếm Khí cảnh mà lại có kiếm khí to lớn mạnh mẽ như vậy... Nhưng mà, ngươi chẳng qua cũng chỉ là Cữu phẩm vừa khai mạch thôi, có thể chém được mấy kiếm đây?!"

Ả ta lại tấn công lần nữa, cơ thể nhanh chóng biến đổi, huyết ảnh lóe lên.

La Hồng thấy kiếm khí của mình hữu dụng, không khỏi vui sướng.

Hắn giống như người sắp chết đuối nắm được chiếc phao cứu mạng cuối cùng.

La Hồng chọt vung kiếm, kinh mạch trong cơ thể một lần nữa ngưng tụ. Kiếm khí tỏa ra.

Dưới sự đe dọa của cái chết, La Hồng không ngừng vung kiếm.

Từng chiêu, từng chiêu kiếm khí, không ngừng bắn ra.

Ả ma nữ gần như muốn phát điên...

Đây là kiếm tu Cửu phẩm vừa khai mạch sao?

Cái này cũng đã chém bảy tám kiếm rồi chứ?

Bình thường kiếm tu Cửu phẩm chỉ chém ra hai ba đường kiếm đã chẳng còn lực rồi, người sao lại có thể kéo dài như vậy?

Nhưng, sau khi La Hồng vung ra bảy tám đường kiếm khí, cơ thể liền trở nên suy yếu, trên người hằn đầy vết thương, máu đỏ ào ào, bộ dạng thảm.

Kiểm khí trong kinh mạch... cũng là cạn kiệt.

Hắn bị ép khô.

Không tung nổi ra kiếm khí nữa.

Miệng La Hồng đắng ngắt.

Trong chớp mắt kiếm khí cạn kiệt, ả ma nữ mang theo sát khí khiến cho La Hồng hít thở khó khăn, xuất hiện ở sau lưng hắn.

Sợi tóc đen nhánh rủ xuống, quấn quanh cổ La Hồng...

"Tung hết nổi rồi đúng không?"

Giọng nói nhẹ nhàng của ả vang lên bên tai La Hồng.

Cơ thể hắn chợt cứng đờ, cái chết bao phủ lấy thân hình.

"Ha ha ha..."

"Công tử, thân xác này của người, thiếp... thích lắm."

Oanh!!!

Ả ta cười lên đầy man rợn, một giây sau... Sát khí điên cuồng hiện ra, nhằm thân thể La Hồng chui vào.

Ban đầu la Hồng nghĩ rằng mình toi rồi.

Nhưng, đột nhiên, đan điền bất ngờ bộc phát ra một lực hút, không ngừng hấp thu khí tức huyết sát mà ả ma nữ đang phóng xuất ra để không chế ý chí hắn.

Ả lẳng lơ nhanh chóng nhận thấy không đúng cho lắm!

Ý niệm ả phun trào, lúc cảm nhận được khí tức âm sát tinh thuần trong đan điền của La Hồng, trong lúc nhất thời đôi mắt ả trợn to.

"Người..."

La Hồng cười khò một cái.

"Đã nói rồi bọn công tử là tà tu, là người nhà cả... Sao ngươi lại không tin chứ?"

Lời vừa nói ra, La Hồng nâng tay lên.

Nắm đầu ngón tay chụm lại, nhắm tới bên người thi thể không đầu của thủ lĩnh Hắc Vân trại Dịch Sơn.

Triệu hoán Tà Ảnh người đã mất!

Vong Linh Tà Ảnh... Khởi động.

La Hồng nghiêng đầu, nhìn chăm chăm thi thể của Dịch Sơn, âm thanh có vài phần khàn khàn, mở miệng:

"Đứng lên..."

Chương 35: La Hồng công tử chết chắc rồi! (1)-

Đứng lên...

Thanh âm trầm thấp, giống như đang ngâm xướng.

La Hồng đưa tay ra, nhắm đến thi thể của thủ lĩnh Hắc Vân trại Dịch Sơn, như thể đang tiến hành một nghi thức đặc biệt.

Ả lẳng lơ kia đột nhiên cảm thấy hơi rùng mình.

Ả ngơ ngác nghiêng đầu nhìn về thi thể không đầu của Dịch Sơn đang được ánh trăng chiếu rọi.

Bỗng...

Một trận gió lạnh thổi qua.

Ngoại trừ cái đầu như quả bóng da rơi xuống của Dịch Sơn có hơi lung lay một cái thì... Không có động tĩnh gì.

La Hồng giữ nguyên động tác, bầu không khí có hơi lúng túng.

"Thất bại?!"

"Đúng là thứ công pháp “hàng chợ” mà!"

Khóe miệng La Hồng giật một cái, 《Vong Linh Tà Ảnh》 là thủ pháp gọi vong linh người đã mất, vẫn tồn tại xác suất thất bại nhất định, dù sao thì, cái La Hồng có không phải là công pháp hoàn chỉnh, hơn nữa, hồn hắc chọn gọi là của Võ tu Bát phẩm, vốn đã vượt qua phạm vi năng lực của hắn, cảnh giới càng cao, khả năng thất bại càng lớn.

Cảm giác m Sốt khí trong đan điền, đột nhiên mất đi một ít, sắc mặt La Hồng hơi trắng bệch.

"Trò quái gì thế này?!"

Đôi mắt ả lẳng lơ toát ra sự hung ác, sợi tóc đen nhánh tựa như sợi thép đột nhiên bị siết chặt khiến ả ta giật mình, dẫu sao thì Dịch Sơn cũng là Võ tu Bát phẩm Thiết Cốt cảnh, để có thể gài bẫy giết Dịch Sơn ả ta cũng đã phải hao tổn khí lực rất lớn.

Ả còn tưởng La Hồng có thể khiến Dịch Sơn sống lại chứ.

Sợi tóc đen nhánh siết chặt, trên cổ La Hồng nhanh chóng hiện ra một đường đỏ như máu.

Sốt khí phun trào, sắp ăn mòn ý chí của La Hồng.

"Đứng lên!"

La Hồng lại lần nữa tung chưởng, nhắm vào thi thể không đầu của Dịch Sơn, gầm lên hai tiếng trầm thấp.

Toàn bộ m Sát khí trong cơ thể đã được phóng thích toàn bộ.
Đánh cược một trận, sống chết do số!
Trong đôi mắt ả ma nữ tràn đầy ý trào phúng.
Nhìn La Hồng trước mặt đang giãy giữa giữa cái chết, trong cơ thể ả ta
đột nhiên dâng trào niềm hưng phấn tột độ.
Trên bầu trời, ánh trăng thanh lãnh.
Vàng trắng sáng treo trên nền trời đêm toả ra ánh sáng như một tấm lụa
mỏng.
Thi thể mất đầu của Dịch Sơn bị ánh trăng chiếu sáng, kéo ra thành một
cái bóng thật dài.
Đột nhiên!
Cái bóng này... động!
Trong lúc đang ngơ ngậy, dường như có cái gì đó ló lên từ cái bóng
trên mặt đất, một cái bóng màu đen.
Đầu của Dịch Sơn cũng nhanh chóng như côn trùng bò qua, hợp lại
cùng với thân thể kia.
Trở thành một thể, biến thành thực thể!
Thực thể đó đứng thẳng lên!
Hóa thành Tà Ảnh chân thật!
Àm...
Hai luồng sáng đỏ phóng ra, giống như ác ma trong vực sâu tối tăm đột
nhiên mở mắt.
Cái bóng đó... Đứng lên!
Một cỗ hơi thở chèn xuống, phóng ra từ người kẻ kia.
La Hồng nghiêng đầu nhìn bóng đen này, m Sát khí trong đan điền phút
chốc hoàn toàn tiêu tan.
Thành... thành công rồi!
Hai mắt La Hồng sáng lên.
Còn ả ma nữ kia ngơ ngác nhìn cơ thể của Dịch Sơn từ mặt đất đột ngột
bò dậy.
"Đây là... thủ đoạn gì?!"
Ả nữ nhân vốn là một Tà tu kia đột nhiên cảm thấy cả người lạnh lẽo.
Trong số những kẻ tu luyện chung đường, ả ta chưa từng thấy kẻ nào tu
luyện công pháp tương tự như vậy cả.
Ả ta cảm nhận được sự không cam lòng, sự rít gào từ cái bóng này...
Đây là thủ đoạn độc ác đến mức nào chứ!
Lão nương mà được tính là Tà tu gì chứ?!

Đây mới thật sự là Tà tu!

Hóa ra... La Hồng nói đều là thật.

Cái gì mà tấm gương chính nghĩa huyện An Bình, cái gì mà La Hồng công tử hiền hậu nho nhã... Đều là giả!

Hắn thật sự là Tà tu!

Ả ma nữ cảm thấy mình phát hiện được một bí mật động trời!

La Hồng rất hài lòng với thái độ này của ả.

"Người là người đầu tiên nhìn rõ bản chất của bọn công tử, bọn công tử rất thích người."

La Hồng cười nhẹ.

Oanh!

Bỗng nhiên,

Cái bóng đen của Dịch Sơn lay động, tốc độ nhanh đến khó nắm bắt.

Một tay nắm được tóc ả ma nữ.

Sợi tóc quấn trên cổ La Hồng bị thân ảnh của Dịch Sơn ra sức xé!

Sau đó, cùi chỏ của hắn ta nhanh như chớp, đập trúng ả ma nữ, đây là một cùi chỏ toàn lực của Võ tu Bát phẩm Thiết Cốt cảnh!

Gò má của ả ta gần như sắp biến dạng, trong nháy mắt phun ra máu tươi, bắn tung tóe.

La Hồng thoát khỏi sự trói buộc của sợi tóc, thở dồn dập.

Bóng đen của Dịch Sơn dường như góp nhặt tất cả những oán khí bị ả ma nữ kia bẫy chết.

Từng bước từng bước đi về phía ả ma nữ lảng lơ, lúc này đã ngã xuống đất để lộ ra đôi chân dài trắng muốt.

Bóng đen đưa tay ra, muốn bắt lấy mắt cá chân trắng như tuyết của ả.

Nhưng mà, chỉ trong chớp mắt, ả nữ nhân kia lại đột nhiên vùng lên, sợi tóc bị xé đứt đột nhiên hóa dài, như lưỡi dao sắc bén xuyên qua bóng của Dịch Sơn.

Xé rồi!

Bóng của Dịch Sơn bị xé nát.

Ả ta cười lạnh vỗ một cái lên bộ ngực cao vút, bắt đầu thở gấp.

Cái bóng bị xé nát của Dịch Sơn, trong chớp mắt phục hồi nguyên dạng, tiếp tục đưa tay ra bắt lấy mắt cá chân trắng trẻo của ả ta.

Sau đó, ném đi như một cơn gió lớn, đập mạnh ả ta sang hai bên trong tiếng thét dài...

Bình bình bình!

La Hồng nghe thấy mà đau giùm.

Bóng của Dịch Sơn đập liên tục không biết mệt mỏi, trút bỏ nỗi căm hận khi bị ả đàn bà cặn bã này lừa dối.

Lâu sau...

La hồng mới nhẹ nhàng mở miệng nói, "Dừng..."

Bình bình bình...

Cái bóng tiếp tục đập liên hồi.

La Hồng: "?"

"Đừng đập nữa!"

m thanh của La Hồng tăng thêm vài phần.

Bóng của Dịch Sơn dừng lại, trong con ngươi đỏ tươi tràn đầy nghi ngờ, dừng lại hai ba giây sau, lại tiếp tục đập qua đập lại ả đàn bà.

La Hồng: "..."

Cái bóng này thật là... trông có vẻ không được thông minh cho lắm.

"Dừng tay!"

La Hồng thúc giục tia sát khí vừa được ngưng tụ trong đan điền, hô lên.

Lúc này, cái bóng tựa hồ cảm nhận được, không đập nữa, mà ném ả đàn bà kia tới trước mặt La Hồng.

Máu... Không ngừng chảy, tụ lại thành một vũng.

Ả ma nữ kia nửa sống nửa chết, bị đập đến máu thịt mơ hồ.

Ả ta còn chưa chết nhưng hai tròng mắt vô thần, cả cơ thể chặt vật vụn vụn, giống như Sadako bò từ trong TV ra vậy...

Chương 36: La Hồng công tử chết chắc rồi! (2)-

Trong ánh mắt của ả đầy sự kinh hãi.

"Công... công tử... tha mạng..."

Ả ho ra máu, hoảng sợ cầu xin tha thứ.

La Hồng lão đảo đứng lên, gần như có thể ngã nhào xuống bất cứ lúc nào.

"Tha mạng... nô gia... nguyện làm trâu làm ngựa..."

Ma nữ không muốn chết, sợ hãi nói.

Toàn thân La Hồng nhuốm máu, nhìn chằm chằm ả, trong đôi mắt tràn đầy sự bình tĩnh...

"Nhớ lấy, bọn công tử là một kẻ bại hoại."

Lời vừa buông ra, La Hồng dùng hết khí lực của bản thân phát tay.

"Giết."

Thanh âm nhàn nhạt, quanh quẩn trong không khí, trong sơn trại Hắc Vân tràn ngập mùi máu tanh.

Bóng của Dịch Sơn nhận được mệnh lệnh, không chút do dự, một cước càn quét.

Đầu của ả ma nữ trực tiếp bị đá vỡ.

Rào.

Một khối lệnh bài màu đen rơi ra từ người của ả ma nữ đã vô lực ngã xuống đất kia, đụng vào giày đầy máu đen của La Hồng, mới dừng lại.

Mà bóng của Dịch Sơn, dường như tiêu hao hết năng lượng, hóa thành một đường màu đen, yên lặng nhập vào bóng của La Hồng.

Trong nháy mắt, La Hồng giống như bị hút khô cả khí lực, ngã ngối trên đất, đầu óc chìm vào hôn mê, trời đất quay cuồng.

....

Bên ngoài Hắc Vân trại.

Triệu Đông Hán dựa vào thân cây đại thụ trông khá oai hùng.

Hắn ta nhắm hai mắt lại, tựa hồ như đang điều chỉnh trạng thái của bản thân.

Một trận gió đêm thổi tới mang theo mùi máu tanh.

Triệu Đông Hán đột nhiên mở mắt ra, trèo lên thân cây, đập cành khô, nhìn về phía Hắc Vân trại.

Hắn ta hít sâu một hơi.

Cảm nhận được hương có mùi máu tanh.

Trong chớp mắt, vết đao trên mặt của Triệu Đông Hán run rẩy.

Oanh!

Khí huyết bùng nổ, Triệu Đông Hán bay vèo ra như một con mãnh hổ.

....

Tử Vi và Phương Chính ngồi xếp bằng trên đá xanh.

Hai người cũng đánh hơi được mùi máu tanh, nên nhanh chóng mở mắt ra, quay sang nhìn nhau, sắc mặt đầy vẻ nghiêm túc.

"Xảy ra chuyện gì?"

Sau đó, Tử Vi và Phương Chính chẳng nói thêm gì dư thừa mà bắn thẳng lên giống như lò xo, đập gió, phi thân về hướng Hắc Vân trại.

....

Tại khu đất trước lầu của Hắc Vân trại.

Triệu Đông Hán gặp Tử Vi và Phương Chính, hai vị sứ giả của Đại Lý tự này, nếu như là bình thường, Triệu Đông Hán sẽ chào hỏi, nhưng hôm nay, hắn lười để ý đến.

Nhìn cửa trại đang đóng chặt, Triệu Đông Hán nhanh chóng phi thân qua nhanh như chớp.

Tử Vi và Phương Chính cũng không để ý đến thái độ của Triệu Đông Hán, nhanh chóng đập tường theo sau, giống như đang thi triển khinh công tuyệt kỹ.

Hai người cùng leo lên lầu đất.

Ba người đứng lặng trên chóp lầu, nhìn vào trong Hắc Vân trại.

Máu tanh cuộn cuộn!

Thi thể của bọn mã phi nằm lê lết, máu tươi xung quanh như dòng suối nhỏ tụ thành ao máu, ánh trăng chiếu ngược, cảnh tượng càng thêm quỷ dị.

Hítttt!

Tử Vi và Phương Chính hít một hơi lạnh.

"Tà ma!"

Chỉ trong chớp mắt, trong đầu hai người đột nhiên nháy ra từ này, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Không làm tròn bốn phận!

Tới trễ!

La Hồng công tử chết chắc rồi!

Sắc mặt của Tử Vi và Phương Chính vô cùng khó coi.

Bọn họ luôn đề phòng tà ma, thế nhưng, lại không ngờ được, tà ma lại có thể im hơi lặng tiếng ra tay như vậy...

"Tà ma? Sao lại là tà ma?!"

Đôi mắt Triệu Đông Hán đỏ lên, toàn thân lạnh run.

Hai từ “tà ma” này, hẳn ta đã sớm đã nghe qua. Nhìn xem toàn bộ thảm cảnh của Hắc Vân Trại, Triệu Đông Hán dường như cũng có thể đoán trước được thảm cảnh của công tử.

Một khi tà ma đã ra tay, chắc chắn sẽ không để ai sống sót. Những nhân vật tu luyện tà công có tính cách rất xấu xa, thủ đoạn lại tàn nhẫn, chẳng thể dùng lễ thường để lý giải.

Ba người nhanh chóng nhảy từ căn lầu đất xuống dưới, tiến vào trong Hắc Vân Trại. Mùi máu tanh xộc thẳng vào ngay mũi, nhưng hiện giờ bọn họ lại không rảnh để bận tâm việc này.

“Theo lý mà nói, Dịch Sơn - trại chủ của Hắc Vân Trại - là một Võ tu Bát phẩm Thiết Cốt cảnh, cho dù là tà ma, cũng không thể giết chết hẳn ta một cách lặng yên như thế được.”

Phương Chính lạnh mặt, phân tích.

Tử Vi và Triệu Đông Hán không để ý đến ý, khiến Phương Chính cảm thấy vài phần xấu hổ.

Bóng dáng ba người lướt qua nhanh chóng, không ngừng hướng về phía trong trại mà chạy như điên, một bộ rồi lại một bộ thi thể, khiến tâm họ càng lúc càng rơi vào đáy cốc.

Kẻ chế tạo “tà ma” này, thật sự rất tàn nhẫn ác độc.

Mà Triệu Đông Hán càng như sắp phát điên, cảm giác mỗi một bước, đều là dày vò.

“Nếu công tử xảy ra chuyện... ta biết phải giải thích thế nào với đại nhân? Ta là người có tội! Ta là tội nhân của La phủ!”

Triệu Đông Hán vô cùng tự trách.

Hắn ta nên sớm uống “Bạo huyết đan”, trực tiếp san bằng Hắc Vân Trại này mới đúng. Nếu như vậy, dù tà ma có ẩn nấp, cũng sẽ sớm bị bại lộ, công tử cũng sẽ không xảy ra chuyện.

“Bốp!”

Triệu Đông Hán bỗng nhiên tát mình một cái, khiến má sưng vù lên.

Ánh trăng lạnh lẽo.

Bên trong toàn bộ Hắc Vân Trại, gió lạnh vẫn đang gào thét.

Ngọn lửa trong chậu than cũng đã bị gió thổi tắt, có một cơn lạnh thấu xương lan ra.

Máu loãng phản chiếu ánh trăng, khiến cho toàn bộ sơn trại vô cùng quỷ dị.

Ba người Triệu Đông Hán nhanh chóng đi đến - chỗ tập trung trong sơn trại.

Từng cổ thi thể xếp lên nhau, nồng nặc mùi máu tươi, xộc thẳng vào khoang mũi.

Đôi mắt Triệu Đông Hán co lại, liếc nhìn thấy Địch Sơn ngồi trên ghế da hổ, tay chống đao.

Chỉ là, Địch Sơn đã bị chém đầu. Dù chết đi, khí lực của Võ tu Bát phẩm thiết cốt cảnh, vẫn còn nồng đậm.

“Võ tu Bát phẩm Địch Sơn... đã chết.”

“Chết yên lặng không một tiếng động, xem ra kẻ chế tạo tà ma này có hai dạng khả năng, một dạng là Tà tu Bát phẩm, đã bố trí nhiều ngày ... dạng còn lại là Tà tu Thất phẩm, nhưng bất kể là dạng nào, La Hồng công tử cũng đỡ nhiều lạnh ít.”

“Những vụ án giết người xung quanh huyện An Bình, có thể cũng do kẻ tà ma đó gây ra.”

Phương Chính và Tử Vi nhìn thấy thi thể Địch Sơn trên ghế da hổ, nhất thời có chút thốn thức.

Vụ án tà ma đồ sát thôn làng đã xuất hiện đầu mỗi mới, nhưng... bọn họ không thể vui nổi.

“Công tử!”

Đột nhiên, Triệu Đông Hán phát ra tiếng gầm nhẹ.

Chương 37: Thế gian không còn Hắc Vân Trại-

Ánh mắt của Tử Vi cùng Phương Chính nhanh chóng rời khỏi thi thể của Dịch Sơn.

Một cái liếc nhìn này lại khiến hai người ngẩn ngơ.

Việc một Võ tu Bát phẩm chết đã thu hút sự chú ý nên bọn họ không nhìn thấy, trong núi thi biển máu, một bóng người đang ngồi ngay ngắn nhìn tám lệnh bài đến thất thần.

Dáng người đó..... áo trắng nhuốm máu, sắc mặt trắng bệch

Ánh trăng chiếu rọi, Chính Dương khí trên người đối phương thoát khỏi tầm khống chế, toả lên cao như thể phối hợp cùng ánh trăng, sáng rực, dường như...

Bóng dáng đó cầm một khối lệnh bài màu đen, hình như nghe thấy tiếng gọi nên chậm rãi quay đầu, một gương mặt quen thuộc mà một mối, rơi vào trong mắt của Tử Vi, Phương Chính, Triệu Đông Hán.

Chính là La Hồng.

La Hồng đã thấy được hình dáng quen thuộc, trên gương mặt tái nhợt không một giọt máu, để lộ một nụ cười.

Ở dưới Chính Dương khí mờ mịt, nụ cười của hắn thật nhẹ nhõm như trút được gánh nặng, giống như gió xuân, giống như nắng ấm vào Đông, đúng lúc đã xua tan đi cái âm khí dày đặc bên trong Hắc Vân Trại này.

Phương Chính cùng Tử Vi kinh ngạc.

La Hồng công tử.. vẫn còn sống!

Đôi mắt của Triệu Đông Hán bỗng chốc đỏ lên, gã phi vội đến trước mặt La Hồng, trực tiếp quỳ một chân xuống đất.

Bịch!

“Công tử! Thuộc hạ đến trễ!”

Triệu Đông Hán nhìn vết thương khắp người của La Hồng, vết sẹo trên mặt run lên, trong lòng vô cùng tự trách, hắn ta vừa cảm thấy may mắn, vừa phiền não, lại vừa sợ hãi.

Nếu công tử chết, hắn ta... phải làm sao?

Nhưng, đồng thời, trong lòng hắn ta cũng tràn ngập sự kinh ngạc vô hạn.

Triệu Đông Hán nhìn xem vết kiếm để lại khắp nơi, kiếm khí trong không khí vẫn chưa tan...

Có thể tưởng tượng được cuộc chiến trước đó ở nơi này vô cùng oanh liệt!

La Hồng chịu đựng cơn đau dữ dội như muốn ngắt đi, nhìn thấy ba người Tử Vi, Phương Chính và Triệu Đông Hán, hẳn hiểu rõ, đã an toàn, trong lòng nhẹ nhõm hơn.

Tử Vi che miệng, trên gương mặt chất phác của Phương Chính hiện rõ vẻ kinh hoàng không thể kiểm soát.

Bọn họ đã nhìn thấy thi thể tà ma, đầu đã bị nổ tung, từ thân thể “mềm mại” vụn vụn kia mà phán đoán, là nữ nhân.

Trận chiến này... quá tàn khốc.

Bọn họ đã có thể tưởng tượng ra một trận đấu mạo hiểm và tàn khốc.

La Hồng trước nguy cơ sống chết, cùng tà ma huyết chiến, cuối cùng đã phản sát thành công.

“Kiếm khí thật bá đạo.....”

Phương Chính rút thanh kiếm tiền đồng ra, cảm nhận được kiếm khí còn sót lại trong không trung, hít sâu một hơi.

“Khó trách La Hồng công tử vẫn có thể sống, thì ra nhận được truyền thừa từ tiền bối.....”

“Khó trách La Hồng công tử dám một mình tiến vào Hắc Vân Trại, quả nhiên là can đảm nghĩa hiệp, uy vũ ngút trời, không hổ là tấm gương chính nghĩa của huyện An Bình!”

Phương Chính cảm khái, thu hồi thanh kiếm tiền đồng, trên gương mặt chất phác hiện lên vẻ cung kính, hướng về La Hồng chấp tay.

La Hồng lúc này đã vô cùng mệt mỏi, hẳn phải dùng ý chí rất lớn mới có thể giữ bản thân mình không ngắt đi.

Nghe thấy Phương Chính nói thao thao bất tuyệt một tràng, còn loáng thoáng có cái gì “can đảm nghĩa hiệp”, “uy vũ ngút trời”, “gương mẫu chính nghĩa”.

Nhất thời, hơi thở của La Hồng trở nên dồn dập, có dự cảm không tốt.

Hắn trừng mắt, nhìn Phương Chính.

“Người.....”

La Hồng há hốc mồm, nhưng, lại không nói được, tinh thần của hắn bị chấn động mãnh liệt.

Trước mắt tối sầm, cuối cùng không chịu nổi, trực tiếp ngắt đi

Cùng tà nữ huyết chiến một trận La Hồng cũng không choáng, nhưng ngay giờ phút này, hắn lại ngắt đi.

Cái ngắt này của La Hồng đã rước lấy một tiếng thét kinh hoàng.

Tử Vi trừng Phương Chính, Triệu Đông Hán lộ ra vẻ hung ác.

Gương mặt chất phác của Phương Chính hiện lên vẻ ngơ ngác, trong lòng cảm thấy có chút hoài nghi nhân sinh.

Ta... đã làm gì?

Ta chỉ là khen Lạc Hồng công tử một chút...

Sao? Không thể khen à?

Triệu Đông Hán đỏ mắt, tràn đầy lo lắng, không thềm để ý đến Phương Chính, ôm ngang La Hồng lên, bay nhanh về phía huyện An Bình.

...

Triệu Đông Hán ôm lấy La Hồng, chạy thẳng một mạch từ Hắc Vân Trại về huyện An Bình.

Thân là Võ tu Bát phẩm, có khí huyết và thể lực mạnh mẽ nên hẳn ta không biết mệt

Binh lính giữ thành bị khí thế của Triệu Đông Hán dọa sợ, chặn cửa không cho vào.

Tử Vi và Phương Chính sau đó lướt đến, lấy lệnh bài ra, ra lệnh cho binh lính mở cổng thành.

Hai tên lính nhìn thấy La Hồng ngất đi trong lòng của Triệu Đông Hán, nhìn thấy trên người La Hồng chỉ chút những vết thương, áo trắng nhuộm bị máu tươi nhuộm lấy, lập tức hít một hơi.

Phương Chính nghiêm mặt, không một tiếng động xuất hiện sau lưng hai tên binh lính.

“Chuyện gặp tôi nay, không được truyền ra ngoài.”

Hai tên thủ vệ kinh hãi, vội vàng chấp tay, liên tục đáp không dám.

Phương Chính là sứ giả của Đại Lý Tự, bọn họ nào dám chọc đến.

“Đại nhân... rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Một tên binh sĩ không nhin được tò mò trong lòng.

Nhìn bộ dáng của La Hồng, lẽ nào là Lạc Hồng công tử đã bị người khác làm nhục ở Hắc Vân trại?

Lạc Hồng công tử vô cùng thảm?!

Ngọn lửa nhiều chuyện trong lòng họ cháy hừng hực.

Phương Chính thật ra không muốn nói nhưng sợ ngày mai cả huyện An Bình truyền ra những lời đồn không hay lắm đối với Lạc Hồng công tử.

Cho nên nghĩ rồi lại nghĩ, Phương Chính nghiêm túc, trịnh trọng nhìn hai tên binh lính.

“Bắt đầu từ đêm nay, thế gian không còn Hắc Vân Trại nữa.”

Phương Chính chấp tay, nhìn về phía Đông nơi có khói trắng bạc nổi lên xa xa, trên khuôn mặt hiền lành hiện lên tia cảm khái.

“Lạc Hồng công tử..... rất mạnh.”

Vừa dứt lời, dưới chân Phương Chính nổi gió, lướt qua mà đi.

Để lại hai tên binh lính hai mặt nhìn nhau trước cổng thành, suy đoán lời nói của Phương Chính.

Càng nghĩ..... trong lòng càng bàng hoàng.

Lạc Hồng công tử..... một mình tiêu diệt sơn tặc?!

Chương 38: Chúng ta nợ La Hồng công tử một lời xin lỗi (1)-

Đầu óc La Hồng vô cùng đau đớn, đó là biểu hiện của việc tinh thần bị tiêu hao quá độ.

Mặc dù Dịch Sơn đã chết, nhưng dù sao đó cũng là Võ tu Bát phẩm Thiết Cốt cảnh, khí huyết cường thịnh, đồng thời linh hồn cũng hùng mạnh.

Nếu La Hồng dùng Vong Linh Tà Ảnh triệu hồi một người tu luyện Cửu phẩm thì chắc chắn chuyện sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Nhưng khi đó, đối mặt với uy hiếp của ma nữ, người mà La Hồng có thể ủy thác hy vọng duy nhất là Dịch Sơn, người gần hắn nhất lúc đó cũng là Dịch Sơn.

Trên thực tế, với sát khí mà lúc đó La Hồng có thể ngưng tụ, vốn không đủ để triệu hồi Dịch Sơn.

Nếu không phải do ma nữ muốn đoạt xác hắn, điên cuồng tổng nhập sát khí vào cơ thể của La Hồng, thì hắn không thể nào tìm được nhiều m Sát khí như vậy để triệu hoán Tà Ảnh của Dịch Sơn.

Có thể nói, là ma nữ kia tự giết chính mình.....

La Hồng mở mắt ra, phát hiện mình nằm ở trên giường gỗ chạm khắc hoa lê, người vừa khẽ cử động liền cảm thấy nhói đau.

Vết thương trên người đã được vải băng bó, miệng vết thương đang lành lại, chắc là đã được đắp kim sang dược.

Mà ở đầu giường, quyển sách da người cùng khối lệnh bài màu đen kia đang nằm yên tĩnh ở đó.

Ngoại trừ La Hồng, những người khác có mở Quyển sách da người này ra thì cũng chẳng nhìn thấy được nội dung gì, về phần lệnh bài thiết màu đen kia cũng chỉ là một món đồ bình thường không có gì lạ, chứng thể gây được chú ý.

La Hồng không nhúc nhích, nằm ở trên giường, nhìn trần nhà, rơi vào trầm tư.

Hắc Vân Trại..... Toàn diệt.

Nơi để La Hồng “kế” tội ác đã không còn.

Nghĩ đến đây, La Hồng lại cảm thấy mệt tim.

Lúc đầu, hắn cố gắng chống chọi với cảm giác hôn mê, cố cưỡng ép để không ngất xỉu, thế nhưng, một lời của Phương Chính, đã đánh một đòn cực

mạnh vào tâm trí của La Hồng.

Can đảm nghĩa hiệp, uy vũ ngút trời, dũng cảm chiến đấu với tà ma, không hổ là tấm gương của chính nghĩa.....

Lúc ấy La Hồng đã muốn bật lên mấy tiếng “ha ha” rồi, có điều chưa kịp thốt thành lời thì đã hôn mê bất tỉnh.

Hắc Vân Trại bị tiêu diệt, chẳng liên quan quái gì đến hắn cả.

Sao hắn lại dính líu đến can đảm nghĩa hiệp, uy vũ ngút trời rồi?

Còn việc chiến đấu với tà ma ấy à? Lúc đó, hắn có thể không đấu sao?

Ma nữ kia thêm khát thân thể của hắn, hắn có thể không phản kháng, có thể không chiến đấu sao?

Không chiến đấu chính là chết đó.

La Hồng hắn, chỉ là vì bảo vệ cái mạng mà thôi...

Nằm ở trên giường, La Hồng càng nghĩ càng giận, hắn dường như có thể nghĩ đến hướng đi của lời đồn trong huyện An Bình.

Lúc đầu không biết vị nhân sĩ tốt bụng nào đã bôi đen thanh danh của La Hồng hắn rồi, kết quả..... giờ lại xảy ra chuyện này, La Hồng hắn..... có khi lại bị khen nữa rồi.

La Hồng ôm ngực, thở hồng hộc.

Thật những việc này đều không quan trọng, quan trọng chính là..... chỉ số tội ác bên trong quyển sách da người sợ là lại sắp trở về số âm nữa rồi.

Hắn chỉ muốn làm nhân vật phản diện thôi mà, sao lại khó thế này?

Không có Triệu Đông Hán nào bổ siêu cường, không có thanh liêm bất chợt Lạc Phong, hắn cứ tưởng rằng lần này gia nhập Hắc Vân Trại, có thể gom góp đầy bồn đầy bát tội ác rồi.

Thế nhưng, lại xuất hiện một ma nữ thêm cái thân thể của hắn.....

La Hồng chẳng thể nào vui vẻ nổi.

Hắn định dùng chiêu nhất tiễn song điêu, thế nhưng chẳng thể ngờ được, chim lại bị giết.

Hết rồi.

Hoàn toàn hết rồi!

La Hồng nằm ở trên giường, có cảm giác nhân sinh chẳng còn gì đáng để lưu luyến.

.....

Hắc Vân Trại.

Lạc Phong chấp hai tay sau lưng mặc sắc phục sứ giả của Đại Lý Tự, chậm chậm rảo bước, phía sau hắn, Tử Vi cùng Phương Chính im lặng đi theo.

Ngoài bọn họ ra, còn có một đội nha môn bộ khoái.

Những bộ khoái này đều vô cùng hoảng hốt khi nhìn thấy thảm cảnh bên trong sơn trại.

Thi thể nằm la liệt khắp nơi, trong không khí tràn ngập mùi máu tanh, còn cả bộ thi thể khiến người khác rợn gáy của Võ tu Bát phẩm Thiết Cốt cảnh Địch Sơn kia nữa.....

Đám bộ khoái chưa bao gặp qua thảm án như vậy cả.

Thảm án diệt môn bình thường cũng chẳng là gì nếu so với tình trạng của nơi này.

Ngược lại, sắc mặt Lạc Phong vẫn như thường, tựa hồ như đã quen với những việc này.

Ông ta đi đến chỗ thi thể của ả lăng lợ kia, cầm đôi giày có hoa văn da báo lên, khê đá đá vào cái đầu đã bị nổ tung của ả ta.

Nữ nhân này là kẻ gây ra tai họa, dựa trên dao động nguyên khí, hẳn là một tà tu mới vào Bát phẩm...

Lạc Phong thản nhiên nói.

Phía sau hắn, Tử Vi lấy sổ sách ra nhanh chóng ghi chép án sự.

Lạc Phong tiếp tục quan sát, ông ta ngồi xổm người xuống, vuốt nhẹ một chút vết kiếm trên đất.

Cảm nhận được dao động của kiếm khí bên trong vết kiếm, không khỏi hí mắt lại.

“Lạc Hồng công tử quả nhiên kế thừa kiếm thuật của tiền bối.....”

“Kiếm khí nặng nề chắc nịch, có được sức mạnh Chính Dương, chính là khắc tinh của Tà tu, khó trách có thể lấy kiếm khí tu vi Cửu phẩm chém ngược Tà tu Bát phẩm.”

Lạc Phong cảm khái không thôi.

Ông ta đứng người lên, lấy vải trắng, lau vết máu trên tay.

“Điều tra kỹ một chút, nhìn xem có cá lọt lưới hay không..... Mặt khác, mang hết những thi thể này đi chôn cất đi.”

Lạc Phong lên tiếng.

Nói xong, Lạc Phong liền gọi Tử Vi cùng Phương Chính rời khỏi Hắc Vân Trại.

“Thủ đoạn mà nữ nhân này dùng để tàn sát Hắc Vân Trại không giống với thủ đoạn tà ma đã dùng để giết thôn dân xung quanh ... Xem ra vụ việc tà ma diệt thôn, là do một kẻ hoàn toàn khác gây ra.”

Lạc Phong bỗng nhiên lên tiếng.

Tử Vi cùng Phương Chính sững sờ, không khỏi ngắc đầu, kinh ngạc không thôi.

Bọn họ cứ nghĩ rằng vụ án tà ma đã được giải quyết rồi.

Chương 39: Chúng ta nợ La Hồng công tử một lời xin lỗi (2)-

“Các người không nhìn ra điểm đó sao?”

Lạc phong nhíu mày, có mấy phần thất vọng.

“Trong thảm án giết người diệt thôn, toàn bộ nam nhân trưởng thành đều bị hút khô máu, còn toàn bộ nữ tử thì bị lột da, xác bị phanh thây thành từng khối..... Thủ đoạn càng tàn nhẫn điên cuồng hơn thế này nhiều.”

“Mà người chết bên trong Hắc Vân Trại, phần lớn đều là bị chém đứt đầu, hoặc là bị móc tim mà chết.....”

“Mặc dù đều là án mạng do tà ma gây ra, nhưng phương pháp rất khác nhau, nhu cầu tu luyện Tà tu cũng không giống nhau.”

Lạc Phong phân tích, hai tay để sau lưng, đứng lặng trên tòa lầu, nhìn về nơi xa.

“Các người sao lại ngốc như vậy, phải học nhiều, đọc nhiều, làm nhiều nữa.....”

“Học hỏi thêm từ Lạc Hồng công tử.”

.....

Huyện An Bình.

Giống như một đám mây đang đổ mưa to.

Hắc Vân Trại..... Không còn nữa!

Tin tức này nhanh chóng truyền về huyện An Bình, lập tức khiến huyện An Bình huyện nhốn nháo.

Rất nhiều người cảm thấy ngơ ngác.

Một Hắc Vân Trại lớn như vậy, làm sao nói không còn liền không còn?

Có một người ẩn danh trông coi cửa thành biết chuyện nên lộ ra, đêm qua, sứ giả Đại Lý Tự mang theo Lạc Hồng công tử một thân trọng thương chạy nhanh về thành.

Lạc Hồng công tử mình đầy thương tích, hấp hối, dường như đã trải qua đại chiến thảm liệt.

Nhân sĩ biết chuyện ấy đã cố chống chọi áp lực hỏi thăm sứ giả Đại Lý Tự.

Từ lời kể của sứ giả, người kia biết việc Hắc Vân Trại diệt vong có liên quan tới Lạc Hồng công tử!

Trong nháy mắt tin tức đã lan truyền nhanh chóng.

“Ôi trời! Lạc Hồng công tử một người một kiếm, giết sạch tất cả những tên mã phi của Hắc Vân Trại!”

“Thì ra Lạc Hồng công tử đơn độc vào Hắc Vân Trại, là vì muốn chấm dứt nạn trộm cướp!”

“Ta sai rồi! Ta thế mà hoài nghi Lạc Hồng công tử, một người tốt như vậy, sao lại thành tướng cướp được chứ? Thì ra Lạc Hồng công tử đi diệt trộm cướp!”

Tin tức sôi trào!

Phố lớn ngõ nhỏ, các quán trà lớn, cửa hàng, thậm chí cả ở gánh hát, đều xôn xao truyền tin.

Thậm chí sự việc càng truyền đi càng tà dị.

Rất nhiều người đều im lặng.

Những người đã từng giận mắng La Hồng, những người góp phần, lan truyền tin đồn, toàn bộ đều im lặng, sắc mặt xấu hổ.

Trong quán trà, người kể chuyện không có chút tiết tháo nào, lập tức sửa đổi kịch bản hôm nay.

Hắn ta uống một ngụm trà rồi bỗng nhiên vỗ bàn.

“Lại nói Lạc Hồng công tử kia một kiếm rút ra, kiếm khí tung hoành ba trăm dặm, một kiếm chém bay đầu thủ lĩnh bang mã phi, áo trắng không nhuộm máu, phong độ vô cùng, giống như tiên giáng trần. Chỉ thấy kiếm khí tung hoành ba trăm dặm kia sau khi đã chém bay đầu thủ lĩnh mã phi rồi vẫn uy phong không giảm, chỉ nghe 'Bành' một tiếng, Hắc Vân Trại sụp đổ, trong trại vô số tên mã phi bị mất mạng tại chỗ, bị một kiếm chém bay đầu!

“Trong chét chóc một đóa hoa nở rộ như ánh bình minh!”

“Một kiếm đâm cướp, thuộc về Lạc Hồng!”

Sắc mặt người kể chuyện vô cùng kích động, nước miếng tung bay, vỗ bàn không dứt.

Ở giữa quán trà, cả đám người đang nghe truyện đều vô cùng phấn khích, máu trong người sôi trào.

Hồi lâu, người kể chuyện xúc động: “Lão phu từng cho rằng Lạc Hồng công tử có tiếng không có miếng, vì tu hành mà đi vào con đường đen tối, nhưng chưa từng nghĩ, Lạc Hồng công tử lại chịu đựng sự chỉ trích của người đời thế tục, mang theo sự cao ngạo quật cường, một kiếm diệt sạch Hắc Vân Trại, cho thế nhân lời phản kích đơn giản nhất.”

“Công tử uy vũ ngút trời, can đảm nghĩa hiệp, quả thật tấm gương chính nghĩa của huyện An Bình!”

“Tùng chất vẫn công tử, là do lão phu ngu muội!”

“Lão phu thiếu Lạc Hồng công tử một lời xin lỗi.”

“Chúng ta thiếu Lạc Hồng công tử một lời xin lỗi!”

Người kể chuyện dứt lời, hướng về phía La phủ khom mình hành lễ.

Trong chốc lát, đã khiến cả sảnh đường phải lớn tiếng khen.

.....

Không khí ở huyện An Bình càng lúc càng sôi trào vì vô số bách tính luôn miệng hô to “thiếu Lạc Hồng công tử một câu xin lỗi”.

Bên trong La phủ, La Hồng chẳng hề biết những chuyện này.

Hắn dựa vào đầu giường, run rẩy lật quyển sách da người ra.

Miệng đầy chua xót, trong lòng thấp thỏm.

Hắn thận trọng mở quyển sách da người đến trang giao diện.

“A...”

Chỉ mới liếc một cái, mà giọng nói của hắn cũng đã trở nên run rẩy, thở không ra hơi, đảo mắt, lại hôn mê bất tỉnh.

Nhân vật: Lạc Hồng

Tội ác: - 59

Cấp bậc: 1

Tên gọi: Tiểu Phôi Đản (?)

Chủng tộc: Nhân tộc (Người phàm)

Phương pháp tu hành: 《Vong Linh Tà Ảnh (Tàn)》, 《Kiếm khí quyết》

Cảnh giới: Cửu phẩm (Tụ Sát), cửu phẩm (Kiếm khí)

La Hồng hôn mê không lâu, dần dần tỉnh lại, trong đầu hiện lên trang giao diện.

Hai mắt vô thần, giống như cuộc sống chẳng còn gì đáng để lưu luyến

Tội ác..... -59?!

Nếu như La Hồng nhớ không nhầm, tội ác của hắn vốn là -29, gia nhập bang mã phi +20, nói cách khác, thời gian một đêm này, sau khi hắn +20, lại bị -50, cho nên cuối cùng tội ác của hắn là -59?!

Nhân sinh thay đổi thật nhanh, chớp mắt đã qua đi như vậy sao?

La Hồng che ngực, sớm muộn gì hắn cũng sẽ bị ngón tay vàng này làm tức đến phát bệnh.

Ngón tay vàng của người khác đều vừa đơn giản và ngẫu, tại sao khi đến chỗ hắn lại trở thành thứ khiến người ta không tài nào nắm bắt được thế này?

“Đợi đã! Tên gọi Tiểu Phôi Đản, tại sao lại thêm dấu chấm hỏi?!”

Bờ môi La Hồng run rẩy.

Hắn đây là bị quyển sách da người khinh thường sao?

Hít sâu một hơi, La Hồng buộc mình phải bình tĩnh lại.

Hắn lật đến trang nhật ký của nhân vật phản diện, trang nhật ký mới đã hình thành.

“Lịch Đại Hạ, ngày mười bảy tháng sáu, m. Đây là ngày ta trở thành anh hùng, người đời đều gọi ta là can đảm nghĩa hiệp, uy vũ ngút trời, ta đánh đuổi bọn sơn tặc, tiêu diệt tà ma, bảo vệ được hòa bình xung quanh huyện An Bình, dân chúng và sứ giả của Đại Lý Tự, khen ngợi ta điên cuồng.

[Nhật ký sự kiện. Tội ác - 50]”

Đâm vào tim!

Bị thương ở tim mà chết.

Nhật ký này..... là giả đúng không!

La Hồng thả quyển sổ tay nhân vật phản diện xuống, buồn bã nhìn về nơi xa.

Có phải hắn và ngón tay vàng này... không hợp bất tợ?

Hoặc là vận may của La Hồng hắn bất cần được điền đầy rồi? Hoặc là đại thiện nhân mười thế chuyển kiếp? Vậy nên cứ làm chuyện gì xấu cũng có thể biến thành chuyện tốt?

La Hồng lắc lắc đầu, tiếp tục xem quyển sách da người.

Chương 40: Nữ trang đại lão-

Lật đến trang ban thưởng, phần thưởng hôm nay đã được cập nhật,

[Ban thưởng]

Đặc biệt: Thiên Ma Bất Diệt Thể (Tội ác: +??.....? Có thể đổi)

Hạng nhất: Mắt Tà Thần (Tội ác: +??.....? Có thể đổi)

Hạng nhì: Bản đầy đủ công cấp Tà tu cấp Thiên 《Tà Phật hoan hỷ》
(Tội ác: +10000 có thể đổi)

Hạng ba: Một lọ “Ma sát đan” (Tội ác: +100 có thể đổi)

Khuyến khích: Một lọ “Tụ sát đan” kém chất lượng (Tội ác: +10 - 1~
??.....? Có thể đổi)

Phần ban thưởng đã hoàn toàn đổi mới, vả lại, thay đổi so với tưởng tượng của La Hồng thật sự rất lớn.

Ngoại trừ giải đặc biệt không thay đổi, bắt đầu từ giải nhất, đã xảy ra một chút thay đổi.

Cám dỗ, vẫn là cám dỗ, một số phần thưởng, nghe tên đã thấy rất tuyệt.

Cũng có những phần thưởng, nghe tên là biết rác rưởi.

Ví như, giải khuyến khích.....

“Cái gì gọi là “Tụ sát đan” kém chất lượng? Giải khuyến khích thì không phải là giải thưởng sao?!

La Hồng suyết chút nữa là tức giận lật bàn mắng hai chữ “gian thương”.

Nhưng, rất nhanh, hấn bắt lực lắc đầu, đây vốn chính là giải khuyến khích, hấn còn có thể đòi hỏi gì nữa?

“Ít nhất cũng có giải thưởng, ngu sao mà không đổi chứ..... đan dược kém chất lượng thì cũng là đan dược mà!

La Hồng hít sâu một hơi.

Đối với người tu hành mà nói, tính quan trọng của đan dược không cần nói cũng biết.

Các phần thưởng khác trong phần ban thưởng đều hiện màu xám trắng, chỉ có phần thưởng khuyến khích hiện ra với màu xanh biếc, ánh sáng xanh lá mập mờ.

Sau khi lựa chọn chuyển đổi, La Hồng chỉ cảm thấy ý chí của mình tan rã dần, trời đất quay cuồng.

Một khắc sau, La Hồng dần tỉnh lại, liền phát hiện trong tay đang cầm lấy một bình ngọc màu đen

Thật là một phương pháp thần kỳ, phần thưởng này xuất hiện trong tay hắn bằng cách nào vậy.

La Hồng dò xét bốn phía, hắn nghi ngờ có người đang cố tình chĩnh hắn.

Nhưng, lấy thực lực như ngày hôm nay của hắn, cũng không phát hiện được gì.

Mở nắp bình.

Từ trong đổ ra một viên đan dược, các viên thuốc đều có dạng hình cầu, nhưng không được đẹp mắt cho lắm.

Một mùi hương như đậu hũ thối, phát ra từ đan dược.

Đếm rồi đếm, một bình đan dược có tổng cộng mười viên.

Số lượng cũng không tệ, có điều mùi vị này thật sự một lời khó nói hết.

La Hồng cất bình ngọc đi, không có ý định dùng.

Gập quyển sách da người lại, hắn bỗng sửng sờ, bởi vì hắn phát hiện trang bìa của quyển sổ da người, không biết từ lúc nào xuất hiện một tiêu chí “↑”

“Đây là gì?”

La Hồng nghi ngờ không hiểu.

Trước đó mặt ngoài quyển sách không có món đồ chơi này.

Nghĩ lại, La Hồng duỗi một ngón tay ra, đặt ở bên trên cái ký hiệu này.

Cảm giác giống như điện giật, truyền khắp người La Hồng.

Bên trên quyển sách da người, một hàng chữ máu chầm chậm nổi lên.

“Kiểm tra thấy nhân vật La Hồng, trong hai lần cập nhật phần thưởng, tội ác không đủ +1, sắp tiến hành bảo trì....”

La Hồng: “???”

Lạnh run người!

Ngươi là đang xem thường ai?!

Cái gì gọi là hai lần cập nhật phần thưởng, tội ác không đủ +1?

Đây không phải là cảm giác đâm vào tim nữa, đây là cảm giác bị giáo dài đâm xuyên vào tim.

Tâm lý sụp đổ!

La Hồng muốn mở quyển sách ra, lại phát hiện không mở được.

Hắn hiểu ra, có lẽ quyển sách đang tiến hành bảo trì.....

Hắn luôn có cảm giác quyển sách này đang chế nhạo hắn một cách vô hình.

Đã không thể mở quyển sách ra, hắn cũng không tự làm khó mình nữa.

La Hồng dựa vào chiếc giường gỗ chạm trổ hoa lệ, bắt đầu suy nghĩ vì sao lần này lại xảy ra vấn đề.

Sau khi tổng kết, La Hồng đưa ra kết luận

“Lần này kế hoạch thất bại, chủ yếu vẫn là vì ngoài ý muốn!”

“Bởi vì, gia nhập Hắc Vân Trại, ta thực sự thu được + 20 tội ác, nhưng sau đó là do bị ma nữ kia phá rối.”

“Cho nên, suy nghĩ của ta là không sai! Đây quả thực là một con đường tắt để thu hoạch tội ác.”

Nghĩ đến đây, trong lòng La Hồng không khỏi kích động.

“Hắc Vân Trại không còn nữa thì cũng chẳng sao, những tổ chức làm việc ác tương tự thế này chắc chắn không chỉ một Hắc Vân Trại.....”

“‘Thiên Địa Tà Môn’ mà sứ giả Đại Lý Tự nói tới kia chẳng phải cũng là một tổ chức làm việc ác sao?! Hơn nữa, nghe nói tổ chức này còn tồi tệ hơn so với Hắc Vân Trại nữa!”

Nhưng, La Hồng không nghĩ nhiều đến tổ chức này, Thiên Địa Tà Môn..... Ngay cả sứ giả của Đại Lý Tự cũng không tìm được, La Hồng hẳn sao có thể tìm ra.

La Hồng cảm thấy, kế hoạch tiếp theo của hắn là nên tiếp tục tìm những tên mã phi.

Tiếp tục kế hoạch “một mũi tên trúng hai con chim” của mình.

Bỗng nhiên, La Hồng nhớ đến cái lệnh bài bị rơi ra khi ma nữ bị Tà Ảnh Địch Sơn đá chết kia.

Hắn cầm lấy lệnh bài thì thấy đây là một khối lệnh bài thông thường được đúc từ thiết đen, nhìn qua... chẳng có gì lạ.

Đầu ngón tay La Hồng khẽ vuốt, một cỗ khí lạnh dâng lên từ lệnh bài, khiến hắn không khỏi rùng mình.

Đồ vật này rất tà dị.

La Hồng liếc mắt, món đồ chơi này là từ trên người ma nữ rơi ra, toàn thân ả ma nữ đó tràn đầy sát khí tà ma, lẽ nào..... lệnh bài này phải dùng m sát khí để kích hoạt?

Bây giờ, trong đan điền La Hồng rỗng tuếch, m sát khí bị đã bị Tà Ảnh của Địch Sơn rút khô cạn.

La Hồng ngồi xếp bằng, bắt đầu vận chuyển 《Vong linh Tà Ảnh》, chỉ lát sau, trong thân thể có một tia nhân sát hội tụ vào trong đan điền.

Theo nhân sát khí không ngừng được tập trung vào đan điền, khí Chính Dương ngoài cơ thể cũng tăng lên, ánh sát như cầu vòng bùng lên, sáng loà, khiến cho La Hồng trông giống như... thần tiên xuất trần.

Sau khi ngưng tụ được một tia nhân sát, La Hồng mở mắt, dẫn dắt nhân sát khí này nhập vào lệnh bài.

Quả nhiên, trên bề mặt của lệnh bài bằng thiết đen cứng, nơi tiếp xúc với nhân sát khí nổi lên những đợt lặn tăn như sóng nước.

La hồng chỉ cảm thấy ý thức của mình bị một luồng sức mạnh thần bí bao phủ.

Lúc mở mắt ra, hắn thấy mình xuất hiện trong một không gian thần bí giống như một quảng trường rộng lớn.

Chính giữa cổng đền thờ có một cửa đá rất lớn, phía dưới cửa đá, có rất nhiều thân ảnh với vô số tư thế kì lạ, trên đỉnh đầu mỗi một thân ảnh, đều có ánh sáng tỏa ra, hiển thị tên gọi.

Đây là nơi nào? Không gian bên trong lệnh bài?

Huyền cảnh sao?

La Hồng ngẩng đầu, chỉ thấy trên đỉnh đầu của mình hiện lên ba chữ [Huyết Linh Cơ].....

Sau, lại cúi đầu nhìn thoáng qua thân thể này của mình.

Trước ngực cao ngất, tóc dài rối tung, chân dài mông vênh.....

Đây chẳng phải là ma nữ bị Địch Sơn đá bể đầu kia sao?!

Cho nên.....

Lệnh bài thiết màu đen này kết nối với không gian thần bí, hắn đang lấy thân phận Huyết Linh cơ mở khóa tiến vào sao?

Cho nên..... thân phận của La Hồng ta bây giờ là..... Huyết Linh Cơ?

Chương 41: Tiểu Đâu Hoa, đừng sợ (1)-

Không ngờ, lệnh bài này. . . Lại có thể là một đồ vật thần kỳ như vậy.

Có thể kết nối một không gian kỳ dị, quả thực đủ huyền ảo, đủ siêu phàm.

"Huyết Linh cơ, chính là người phụ nữ trước đây thềm muốn cơ thể ta, nàng ta là một Tà tu, nhưng mà với thực lực của nàng ta, không thể nào luyện chế ra được một lệnh bài có không gian kỳ dị như vậy. . . Nói cách khác, rất có thể có một thế lực sau người phụ nữ này!"

La Hồng bắt đầu nhanh chóng phân tích trong lòng.

"Với thân phận Tà tu của Huyết Linh Cơ, thế lực sau lưng nàng ta cũng rất có thể là thế lực tà ác!"

Đôi mắt La Hồng lóe sáng lên.

Nếu quả thực như dự đoán thì hẳn có cảm giác mình sắp phát tài rồi!

Giống như có một lượng lớn tội ác đang vây gọi hắn.

Bằng đẳng mã phi không phải bởi vì gian ác, cho nên La Hồng hẳn mới gia nhập vào trong đó sao?

Giờ đây, có một thế lực gian ác hơn bày trước mặt La Hồng hắn, sao hắn có thể không kích động cho được?!

Chỉ cần gia nhập thế lực này, vậy La Hồng hẳn liền có thể thu hoạch được rất nhiều tội ác!

Vậy thì việc đổi được phần thưởng đặc biệt, đặt chân lên đỉnh cao đời người, trở thành Ma tu thân bí đứng hàng Thái Đấu, sẽ không còn là giấc mơ nữa!

"Nhưng mà, việc ta giết Huyết Linh Cơ kia không thể bại lộ, một khi bại lộ. . . để thế lực của đối phương phát giác, chắc chắn bọn chúng sẽ thu hồi lệnh bài, thậm chí sẽ truy sát ta nữa. Vậy đồng nghĩa với việc mất đi cơ hội gia nhập thế lực này, còn khiến cho bản thân lâm vào cảnh nguy hiểm, được một mất mười, cho nên, ta không thể đánh rắn động cỏ, không thể bại lộ."

La Hồng nheo lại mắt, trong lòng suy tư phân tích.

"Ta vẫn cứ dựa vào thân phận ‘Huyết Linh Cơ’ để làm quen với đám người này, tìm hiểu đôi chút tin tức đã, nếu được thì tạo dựng quan hệ với người phụ trách thế lực này, sau khi thời cơ chín muồi, lại tìm cơ hội gia nhập sau!"

Trong lòng La Hồng đã xác định được phương án hành động tiếp theo.

Bỗng nhiên, ngay tại lúc La Hồng Suy tư, hần đột nhiên cảm thấy lệnh bài khẽ run lên.

Hần nhanh chóng hồi thần, vội vàng nhìn quanh không gian thần bí trong lệnh bài.

Chỉ thấy đằng xa, trên đỉnh đầu một bóng người một cái tên phát sáng lên.

La Hồng liếc qua, thấy tên kia là 【 Cổ Nguyệt Bất Tích Thủy 】 , cái tên này. . . thật ngốc.

Lại nhìn bức tượng nhân vật kia, trên tay cầm một cuộn kinh thư, tiêu sái phiêu dật, đầu ngẩng cao bốn mươi lăm độ.

Chỉ trong chốc lát, từ bóng người kia truyền đến một giọng nói ôn hòa đầy truyền cảm, giống như mang theo vài phần nịnh nọt.

【 Cổ Nguyệt Bất Tích Thủy: Huyết Linh Cơ, đã lâu không thấy cô tiến vào 'Tà Môn', ta còn tưởng rằng cô đã xảy ra chuyện nên lo lắng đến mức chẳng màng ăn uống, cô có sao không? 】

Cái này nếu không phải liếm cầu*, vậy chính là loại có dụng ý xấu.

(*) Ý chỉ sự nhún nhường, nịnh nọt.

Nhưng mà, dựa vào sự cặn bã của ả lăng lơ kia, có liếm cầu tựa hồ cũng không có gì là lạ.

Khẳng định là lúc trước đã trêu ghẹo xong, giữ lại lớp xe dự phòng.

Đương nhiên, điều làm cho La Hồng chấn kinh nhất vẫn là tin tức được tiết lộ trong lời nói.

Cái gì là 'Tà Môn '? Thiên Địa Tà Môn? Hay là danh xưng của không gian kỳ dị này?

La Hồng nhíu mày, trong lòng bắt đầu lăm lăm.

Hần lấy cơ thể của 【 Huyết Linh cơ 】 làm cơ sở, quan sát cái không gian này.

Ánh mắt hần rơi xuống cánh cổng đá của đền thờ khổng lồ nằm vắt ngang bên trong không gian, lại nhìn thấy phía trên tấm biển đền thờ viết bốn chữ rồng bay phượng múa lớn —— Thiên Địa Tà Môn.

La Hồng lập tức ngưng.

Đi mòn giày sắt tìm chẳng thấy, không mất chút công phu lại có được? !

"Thiên Địa Tà Môn" mà sứ giả Đại Lý Tự Lạc Phong đã từng đề cập với hần, thế mà lại đang ở trước mắt!

Lệnh bài này. . . Là vật tượng trưng cho thân phận thành viên của Thiên Địa Tà Môn sao? !

Đúng là trời xui đất khiến, để hần tiếp xúc với tà môn!

Trong lòng La Hồng lập tức trở nên vô cùng kích động.

Thiên Địa Tà Môn này cao cấp hơn nhiều so với bang mã phi!

"Tuyệt đối không thể bại lộ! Nhất định phải nắm lấy cơ hội này, đây là Thiên Địa Tà Môn đây nhé. Là thế lực tàn ác có thể lực vượt qua cả vương triều Đại Hạ, Đại Chu, Đại Sở trong truyền thuyết đấy! Là thế lực chuyên môn chế tạo tà ma đấy!"

La Hồng hít sâu một hơi.

Mặc dù Sứ giả Đại Lý Tự Lạc Phong nói nghe rất nhẹ nhàng, nhưng mà giờ đây dưới tình huống ba vương triều áp đảo thiên hạ, Thiên Địa Tà Môn này có thể bình yên cùng tồn tại với ba đại vương triều, tuyệt đối không phải thế lực bình thường!

Chắc chắn là phải có người thuộc một trong tam đại vương triều!

Giàu to rồi!

Bên trong không gian này chắc chắn đều là đám chế tạo tà ma khốn nạn của Thiên Địa Tà Môn, La Hồng không cầu gì khác, chỉ cầu có thể học hỏi từ những tên khốn nạn này, có thể “kê” nhiều tội ác một chút, đạt được thu hoạch lớn!

La Hồng vốn rất khinh thường và chán ghét việc nam giả nữ.

Dù sao, giờ đây bộ dạng hần như vậy, rất giống một ông chú trung niên mặc áo lót dễ thương của mấy cô gái nhỏ lẳng lơ, đông đưa với người khác trên mạng. Việc này đã kích nghiêm trọng đến giá trị đạo đức, tam quan và ranh giới cuối cùng của hần!

Nhưng giờ La Hồng cảm thấy, ranh giới cuối cùng không quan trọng nữa, hần cần phải thể nghiệm cảm giác giả nữ này.

Cho nên, La Hồng Suy nghĩ một chút, chuẩn bị trả lời 【Cổ Nguyệt Bất Tích Thủy】 kia.

Vừa mở miệng. . . Giọng nam từ tính của La Hồng liền vang lên.

Khụ khụ khụ. . .

May mắn La Hồng phản ứng rất nhanh, chuyển thành tiếng ho khan.

Suýt chút nữa chưa xuất sư đã chết, bại lộ bí mật nam giả nữ của bản thân.

【Giọng nói chưa đăng ký】

Có sát khí hình thành chữ viết hiển thị ra..

Chương 42: Tiểu Đẩu Hoa, đừng sợ (2)-

Giờ phút này La Hồng cũng suy đoán rất nhiều.

Trong không gian "Thiên Địa Tà Môn" này, cần phải chế tạo thân thể để sử dụng, giống như việc đăng ký một tài khoản trên mạng trước kia vậy. Thân thể Huyết Linh Cơ đã được tạo nên này vẫn sẽ tồn tại dù chính chủ có chết đi.

Nhưng mà, nếu La Hồng lên tiếng thông qua lệnh bài, thì giọng nói phát ra vẫn là của chính bản thân hắn.

"Không được. . . Xem ra cần phải tìm cơ hội thu lại giọng của một cô gái!"

La Hồng hít sâu một hơi.

Cũng không thể không nói chuyện được?

Không nói chuyện giả cam làm sao có thể moi ra tin tức mong muốn?

Làm thế nào thúc đẩy tình cảm với các thành viên khác?

Chẳng lẽ phải dùng máy ghi âm?

Mặc dù giọng nói được thu vào có thể không giống Huyết Linh Cơ, nhưng là chí ít. . . Là một cô gái, đến lúc đó tìm lý do giải thích là được rồi, như vậy có lẽ có thể tiếp tục giả dạng được.

【 Cổ Nguyệt Bất Tích Thủy: ? 】

【 Cổ Nguyệt Bất Tích Thủy: Linh Cơ, còn ở đó không? Bị thương rồi sao? Sao nghe giọng của cô khàn khàn vậy? Linh Cơ, nói cho ta biết cô đang ở đâu, ta lập tức tới! 】

La Hồng: . . .

Thật nhiệt tình, làm cho người ta chịu không được.

La Hồng không trả lời, chỉ giải tán sát khí bên trong lệnh bài.

Trong không gian trong lệnh bài, ba chữ 【 Huyết Linh cơ 】 trên đỉnh đầu thân ảnh quỵn rũ, mờ xám đi.

Xa xa, trên đỉnh đầu pho tượng một người đàn ông to lớn cầm khảm đao, ba chữ 【 Đồ Tam Đa 】 lóe lên.

【 Đồ Tam Đa: Vẫn lạnh lùng như mọi khi, người phụ nữ này căn bản không nhìn trúng ngươi, ngươi sẽ không có được kết quả gì đâu, huynh đệ, từ bỏ đi. . . 】

【 Cổ Nguyệt Bất Tích Thủy: Cút! 】

...
Dựa vào chiếc giường gỗ chạm trổ hoa lê, tâm thần La Hồng nhảy cẫng hoan hô không thôi.

Bỗng nhiên.

Cửa mở ra.

Tiểu Đậu Hoa bung một bát nước thuốc nóng hôi hổi vừa mới nấu xong, cẩn thận đi vào.

"Công. . . Công tử. . . Uống thuốc."

Giọng Tiểu Đậu Hoa yếu ớt vang lên.

"Ừ?"

La Hồng nghe thấy giọng nói mềm mại, đôi mắt khẽ nheo lại, dường như có một tia sáng lấp lóe trong mắt.

Hắn quay đầu, nhìn Tiểu Đậu Hoa, khóe miệng hơi nhếch, lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý.

Cần phải thu lại giọng nói đúng không?

Tiểu Đậu Hoa phù hợp biết bao!

Trong giọng nói dịu dàng mang theo mị hoặc, làm cho lỗ tai người ta như muốn mọc kén, nếu như là ở kiếp trước, sẽ là diễn viên lồng tiếng đỉnh cao.

Tiểu Đậu Hoa bị ánh mắt chăm chăm của La Hồng làm run rẩy, không khỏi rung mình, thiếu chút nữa không bung vũng chén thuốc.

Nàng gằn như sắp khóc.

"Công tử. . . Đừng. . . Đừng hung dữ. . ."

La Hồng không nói gì.

Suýt nữa quên mất, hôm nay còn chưa hung dữ với Tiểu Đậu Hoa, câu này của cô đã nhắc nhở ta.

La Hồng lập tức nghiêm nghị nói: "Đặt xuống, đi đóng cửa lại."

Lời nói của La Hồng càng làm Tiểu Đậu Hoa càng sợ hãi, đóng. . .
Đóng cửa?

Giữa ban ngày ban mặt đóng cửa làm gì?

Công tử muốn làm gì? !

Tiểu Đậu Hoa vừa sợ hãi lại vừa do dự.

La Hồng hung dữ rống lên một tiếng.

"Nhanh!"

Tiểu Đậu Hoa giật mình, đầu óc choáng váng, sắc mặt trắng bệch, trực tiếp đặt chén thuốc xuống, quay người, đóng cửa, động tác liền mạch.

Sắc mặt La Hồng dịu đi một chút, vậy mới ngoan chứ.

Không hổ là nhân vật chính trong nhật ký nhân vật phản diện của bản công tử!

Sau đó, trên mặt La Hồng lập tức chuyển đổi thành trạng thái lừa gạt trẻ nhỏ ăn kẹo mút.

"Tiểu Đậu Hoa, đừng sợ. Đến đây, công tử có chuyện vui muốn làm phiên nàng. . ."

Tiểu Đậu Hoa vào gian phòng của công tử, nửa ngày. . . vẫn chưa đi ra.

Chẳng qua, bây giờ chuyện này, đã không còn quan trọng nữa, toàn bộ phủ đệ, đều đắm chìm trong một mảnh rung động và mừng rỡ.

Rất nhiều tỳ nữ, người hầu đều rất tự hào về công tử nhà mình.

Tất cả mọi người đều đang điên cuồng lan truyền câu chuyện liên quan tới công tử.

"Nghe nói chưa? Công tử chịu nhục tiến vào Hắc Vân Trại, một người một kiếm tiêu diệt đạo tặc!"

"Dừng, kiếm khí của công tử tung hoành ba trăm dặm, bất khả chiến bại, bình định tất cả mã phi! Siêu mạnh!"

"Nói vậy, kiếm khí của công tử há lại chỉ có ba trăm dặm, rõ ràng là tám trăm dặm!"

...

Nghị luận càng ngày càng kịch liệt, tin đồn càng ngày càng trở nên thái quá.

Nhưng chỉ có một điểm duy nhất có thể để xác định, thanh danh La Hồng vốn dĩ trượt xuống ngàn trượng, lại bất ngờ trở về đỉnh cao, thậm chí còn đột phá hơn trước!

Đơn thương độc mã xâm nhập vào trại của địch, báo thù cho thủ vệ đã chết vì mình, tiêu diệt đạo tặc, hiệp can nghĩa đảm*, hào khí ngút trời như vậy, há có thể không tạo nên tiếng vang kịch liệt?!

Toàn bộ huyện An Bình đều muốn bùng nổ.

Mà toàn bộ La phủ thì lại tràn đầy không khí vui mừng, đặc biệt, biết vết thương của công tử đã lành, hơn nữa còn nhốt Tiểu Đậu Hoa trong phòng, nửa ngày chưa cho ra, không khí vui mừng càng đậm hơn.

Trần tổng quản đứng lặng hồi lâu trong sân.

Hai tay chống lưng, sắc mặt có phần lãnh túc.

Triệu Đông Hán thì mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, quỳ một chân xuống đất, thân thể cường tráng hơi run rẩy, trên khuôn mặt tràn đầy vẻ tự trách, khiến cho vết thương do đao chém đang không ngừng vặn vẹo.

"Được rồi, công tử không việc gì, người không cần tự trách. . . Nhưng mà lần này, quả thực là người đã sơ sót."

Trần tổng quản bình thản lên tiếng.

"Nếu công tử xảy ra chuyện, mười cái mạng của người cũng không đủ."

Triệu Đông Hán hít sâu một hơi, thanh âm trầm thấp mang theo tự trách: "Thuộc hạ biết sai."

"Thiên phú kiếm đạo của công tử rất cao, vừa khai mạch đã có kiếm khí mạnh mẽ và bền bỉ hơn so với kiếm khí của Kiếm tu Cửu phẩm đỉnh phong bình thường rất nhiều, có lẽ. . . Đây chính là lý do tại sao công tử có thể chém chết tà ma, giành lấy cơ hội sống còn."

Trần tổng quản nói, về phần bên ngoài lan truyền tin đồn La Hồng một người giết sạch toàn bộ Hắc Vân Trại, điểm này, ông không tin.

Dù sao, Trần tổng quản không ngốc.

Chương 43: Lại có thêm tri thức kỳ quái-

Triệu Đông Hán cũng gật đầu: "Tà ma kia tàn sát toàn bộ Hắc Vân Trại, sức lực tiêu hao khá lớn, nên lúc này công tử mới có cơ hội phản sát. . ."

Triệu Đông Hán âm thầm may mắn, may mắn thiên phú công tử yêu nghiệt, nếu không. . . Hậu quả khó mà lường được.

"Người giữ lại Bạo Huyết Đan đi, sau này phải chấn chỉnh lại tinh thần, an nguy của công tử vô cùng quan trọng. . ."

Trần tổng quản quay người, vạt thanh sam tung bay trong gió, sắc mặt có mấy phần nghiêm túc.

Tùng luồng kiếm khí chìm nổi xung quanh Trần tổng quản.

"Đoạn thời gian tiếp theo, huyện An Bình sẽ xuất hiện rất nhiều gương mặt lạ, có lẽ công tử sẽ phải đối diện với vài mối nguy, bảo hộ công tử cho tốt, cho dù là phải dùng chính mạng sống của người."

Lời nói của Trần tổng quản làm cho sắc mặt Triệu Đông Hán khẽ biến, đã xảy ra chuyện gì?

Đến đại nhân cũng nói ra những lời như vậy chứng tỏ sự việc rất nghiêm trọng.

Nhưng mà, Trần tổng quản không giải thích quá nhiều với Triệu Đông Hán, chỉ khoát tay áo, để Triệu Đông Hán lui ra.

Tuy trong lòng Triệu Đông Hán vô cùng hiếu kỳ nhưng hắn ta vẫn cung kính rời khỏi sân.

Thanh sam của Trần tổng quản tung bay, nhìn cá bơi như ẩn như hiện trong ao sen, chậm chậm thở ra một hơi.

Khí tức ông nhả ra giống như hóa thành một thanh kiếm khí sắc bén, chém mặt nước trong ao hoa sen thành hai nửa, vết chém bóng loáng như gương.

"La gia tái xuất, quả nhiên là đưa tới phiền toái cực lớn, đánh động đến quyền lợi của không ít người."

"Công tử và tiểu thư là "chiếc xương mềm" duy nhất của La gia, mà có một số người lại cứ muốn động vào. . ."

Ánh mắt Trần tổng quản dần dần trở nên lạnh lẽo, thiên địa trong sân tựa hồ cũng bị ảnh hưởng.

"Những kẻ dám động vào công tử và tiểu thư. . . đều phải chết! Nếu đã dám đến, vậy đừng mơ tưởng đi ra khỏi huyện An Bình."

...

Sau khi bắt Tiểu Đâu Hoa nói vô số câu, La Hồng âm thầm thôi động sát khí, sau khi dùng lệnh bài ghi lại hết rồi, mới để Tiểu Đâu Hoa với khuôn mặt mơ hồ rời khỏi phòng.

Mãi đến khi đi ra khỏi gian phòng của công tử rồi, Tiểu Đâu Hoa vẫn còn cảm thấy choáng váng.

Trong đầu tràn đầy nghi hoặc.

Ta là ai?

Ta đang làm gì vậy?

Chẳng lẽ... Ta rất xấu sao? !

"A! Điều Tĩnh! Ngươi thật đúng là thứ phụ nữ cặn bã, nghĩ gì thế! Công tử không hung dữ là một người tốt như vậy kia mà!"

Tiểu Đâu Hoa vỗ vỗ khuôn mặt chẳng biết đã đỏ bừng từ lúc nào của mình, thậm tự phỉ nhổ bản thân.

Sao nàng có thể nghĩ công tử xấu xa như vậy chứ?

Công tử nho nhã hiền hoà, nghĩa khí ngút trời, phong hoa tuyết đại là tấm gương chính nghĩa của huyện An Bình kia mà!

Tiểu Đâu Hoa nghĩ thông suốt những điều này, quay đầu nhìn cánh cửa đã khép kín.

Đôi mắt hơi cong lên, lông mi óng ánh giống như chiếu sáng toàn bộ dải Ngân Hà.

Tiểu Đâu Hoa mang theo trái tim đang đập loạn, rời khỏi sân của La Hồng.

Mà trong phòng.

La Hồng cầm lệnh bài, đang hơi kích động.

Bận rộn nửa ngày, cuối cùng cũng hoàn thành việc thu âm giọng nói của Tiểu Đâu Hoa rồi.

Cứ như vậy, khi hần lên tiếng ở bên trong Thiên Địa Tà Môn, phát ra không phải là giọng của La Hồng hần, mà là giọng nói ôn nhu mềm mại của Tiểu Đâu Hoa.

Nghĩ đến đây, La Hồng liền chuẩn bị tụ tập một tia sát khí để thôi động Hắc Thiết Tà Lệnh.

Hần ngồi xếp bằng, vận chuyển công pháp tu hành 《Vong Linh Tà Ảnh》.

Từ trong thân thể, ngưng tụ nhân sát khí vào trong đan điền.

"Hử?"

La Hồng bỗng nhiên mở mắt ra, hần phát hiện dung lượng đan điền của mình đã trở nên lớn hơn rất nhiều.

Trước đó hẳn thông qua công pháp tu hành, tụ tập Nhân Sát, trong đan điền ngưng tụ rất nhiều Nhân Sát khí, nhưng mà dung lượng đan điền cũng chỉ được khoảng mười tia Nhân Sát, muốn mở dung lượng đan điền, phải không ngừng nén Nhân Sát khí, đây là quá trình khá lâu dài.

Nhưng mà. . . Lần này, La Hồng phát hiện, dung lượng đan điền của mình thế mà mở rộng gấp đôi.

“Là bởi vì. . . Sau khi cướp đoạt sát khí Huyết Linh Cơ phóng ra kia, nên bị căng to lên?”

“Hay là bởi vì công pháp 《Vong Linh Tà Ảnh》?”

“Không đúng. . . Công pháp “hàng chợ” này hẳn không phải là nguyên nhân chính.”

“Khi đó. . . Hình như quyền sách da người tản ra cảm giác hơi lạnh, cho nên. . . Là quyền sách da người dẫn dắt?”

La Hồng lại lần nữa lấy ra quyền sổ tay da người có cảm giác như da thịt thiếu nữ.

Quyển sách này vẫn không cách nào mở ra được như cũ, vẫn còn đang trong giai đoạn bảo trì. . .

Nhưng mà, ánh mắt La Hồng nhìn cuốn sổ này lại càng lúc càng quý giá hơn.

“Hình như lại có thêm tri thức kỳ quái gì. . .”

"Hóa ra, quyền sách da người này còn có kiểu kích hoạt mới."

La Hồng không khỏi nở nụ cười, dường như hắn đã hiểu quyền sổ tay này hơn một chút rồi.

Có thể cướp đoạt sát khí, trợ giúp mở rộng dung lượng đan điền?

Mặc dù tác dụng không lớn, nhìn thì chỉ có thêm công năng "tăng thêm lượng mana", nhưng mà La Hồng lại có loại cảm giác chiếm được của hồi rồi.

"Xem ra, ta phải làm một nhân vật phản diện cho tốt, lẫn vào nhóm Tà tu, tạo mối quan hệ tốt với nhóm Tà tu, làm tốt vai trò một cô gái hồng lâu trong nhóm Tà tu, về sau có cơ hội liên vùng tay, cướp đoạt một chút khí Nhân Sát để mở mang cùng gia tăng dung lượng đan điền!"

La Hồng âm thầm suy nghĩ.

Tục ngữ nói, gần mực thì đen gần đèn thì sáng, tiếp xúc nhiều với Tà tu, La Hồng không chỉ có thể học tập được hành vi của nhân vật phản diện một cách tốt nhất, còn có thể vụng trộm cướp đoạt tà sát khí cho mình dùng, có sao mà không làm?

Chương 44: Nha đầu này, muốn nghe câu chuyện mới? (1)-

"Tà Ảnh Địch Sơn, cái bóng kia có được chiến lực Võ tu Bát phẩm. . . Bất tử bất diệt, sau khi bị đánh tan có thể nhanh chóng khôi phục, nhưng mà sẽ tiêu hao thể lực, ý chí và nhân sát của ta. . . Chỉ cần ta đủ bền bỉ, vậy Tà Ảnh Địch Sơn kia cũng sẽ là một tồn tại mạnh mẽ!"

La Hồng suy tư phân tích. Tâm thần khẽ động, vận chuyển công pháp.

Rất nhanh, trong cái bóng phản chiếu của La Hồng trên mặt đất, Tà Ảnh Địch Sơn khôi ngô chậm chậm nhô ra một cái đầu.

Nhô ra cái đầu là đủ rồi.

La Hồng không tiếp tục thử nghiệm, từ bỏ vận chuyển công pháp.

Tà Ảnh Địch Sơn nhô ra cái đầu lại lần nữa rút trở về.

"Thương thể vẫn chưa hoàn toàn lành, không nên thôi động Tà Ảnh quá độ. . ."

La Hồng suy nghĩ, hay là chờ sau khi thương thể khôi phục lại thử nghiệm.

Về phân hiện tại.

La Hồng lấy lệnh bài ra, đôi mắt tinh sáng, dẫn dắt một vòng khí m Sát, thôi động lệnh bài, mặt ngoài lệnh bài có gợn sóng dập dờn.

Rất nhanh, La Hồng lại lần nữa tiến vào Thiên Địa Tà Môn.

Trên đỉnh đầu cơ thể xinh đẹp quyến rũ, ba chữ 【Huyết Linh cơ】 lấp lóe.

Nơi xa.

Tên 【Cổ Nguyệt Bất Tích Thủy】 thể mà lập tức phát sáng lên.

La Hồng chân kinh, con hàng này vẫn luôn chờ đợi ở đây sao?

Nhìn cái hành vi kia đi, thuộc hàng liêm cầu cấp độ nào rồi kia chứ?!

【Cổ Nguyệt Bất Tích Thủy: Linh Cơ, bị thương sao? Sao rồi đi lại trở về? Cần ta hỗ trợ không?】

La Hồng hít sâu một hơi.

Đơn thuần như vậy, thuần phác như vậy. . .

Một mảnh chân thành như thế, trong lòng La Hồng thật sự có chút băn khoăn.

【 Huyết Linh Cơ: Bị một vết thương nhỏ, không có gì đáng ngại, Cổ Nguyệt ca ca có thể giúp đỡ, vậy thật sự là quá tốt. 】

La Hồng mở miệng, thử nghiệm lợi dụng giọng nói ôn nhu mềm mại của Tiểu Đậu Hoa.

Thanh âm quanh quẩn, bên trong không gian Tà Môn, trong nháy mắt yên tĩnh trở lại.

Dù sao giọng của Tiểu Đậu Hoa cũng có chênh lệch với giọng của ả lăng lơ kia.

Trong lòng La Hồng không khỏi nhảy một cái.

Hử?

Bầu không khí không đúng lắm.

Chẳng lẽ... Bại lộ? !

Trong không gian thần bí, yên lặng vài giây.

Ngay tại lúc La Hồng cho rằng mình đã bại lộ... .

Có một giọng nói thô kệch bùng nổ.

【 Đồ Tam Đa: Linh Cơ muội muội, Cổ Nguyệt không được, ta có thể giúp muội! Muốn chém ai? Ta giúp muội chém! 】

【 Cổ Nguyệt Bất Tích Thủy: Cút! 】

La Hồng: " ? ? ? "

Đồ Tam Đa này là ai vậy?

Chó nhìn trộm?

Từ giọng nói kia phán đoán, chẳng lẽ giống như 【 Cổ Nguyệt Bất Tích Thủy 】 , đều là lớp xe dự phòng quý dưới váy Huyết Linh Cơ?

Cổ Nguyệt Bất Tích Thủy và Đồ Tam Đa cãi nhau, từ giọng nói có thể nghe ra Cổ Nguyệt Bất Tích Thủy kia đang vô cùng phẫn nộ, điên cuồng.

Bao lâu rồi?

Cuối cùng Huyết Linh Cơ cũng đã trả lời hần, đã nguyện ý trao đổi với hần.

Đây là cơ hội ngàn năm có một, Đồ Tam Đa vậy mà muốn tới phá hư chuyện tốt của hần, còn muốn chặn ngang một bước, hần há có thể không phẫn nộ?!

Hai người âm ỉ thật lâu, các loại lời nói thô tục bay lung tung.

Tới cuối cùng, hai tên này suýt chút nữa còn định offline hện đánh nhau!

La Hồng thấy tình thế khá ổn rồi, liền lợi dụng giọng nói của Tiểu Đâu Hoa, bắt chước ngữ khí cùng tư thái nói chuyện của ả lăng lờ, lên tiếng giảng hòa.

【Huyết Linh Cơ: Hai người còn cãi nhau nữa, nô gia sẽ ra ngoài đây.】

Quả nhiên, vẫn có hiệu quả, hai người kia nhanh chóng yên lặng.

【Đồ Tam Đa: Cổ Nguyệt, người chờ đây, sát khí của lão tử sắp đạt tới cực hạn của Hắc Thiết Tà lệnh rồi, chờ lão tử lại tàn sát vài thôn, thăng cấp Thanh Đồng Tà Lệnh, có thể ra lệnh cho người, nhất định khiến người phải gọi lão tử là cha!】

【Cổ Nguyệt Bất Tích Thủy: A, phé vật, Tu sĩ của Đại Lý Tự đang giám sát huyện An Bình, sợ là người khó mà có cơ hội tàn sát thôn dân lần nữa, còn ta chỉ cần được thêm mười tám da người sẽ đủ sát khí thăng cấp lên Thanh Đồng Tà Lệnh, chắc chắn sẽ nhanh hơn người.】

Nghe hải kê kia uốn lưỡi ân cần chào hỏi lẫn nhau, La Hồng không khỏi tắc lưỡi.

Động một chút là tàn sát thôn, lột da. . . Hình như đây đều là những kẻ tàn nhẫn!

Đây mới là cách thức chính xác mở ra nhân vật phản diện tà ác sao?

Nhưng mà, có thể gia nhập Thiên Địa Tà Môn, thì chuyện này cũng là bình thường.

La Hồng âm thầm suy tư, vậy thì hẳn học được rồi.

Quả nhiên, so với bọn họ, thì việc hấn ăn cơm chùa, trắng trợn cướp đoạt dân nữ. . . Đều là những thủ đoạn cấp thấp không đáng nhắc tới, nhiều lắm chỉ được gọi là Tiểu Phôi Đản mà thôi.

Ồ?

Như vậy xem ra, quyền sở tay da người đánh giá hẳn hình như. . . Rất đúng trọng tâm.

Nhưng mà, dấu chấm hỏi xuất hiện kia. . . Rất vũ nhục người.

【Cổ Nguyệt Bất Tích Thủy: Linh Cơ, hình như giọng nói của muội hơi khác, có vẻ khá suy yếu? Thật sự bị thương rồi?】

Tim La Hồng nhảy lên một cái, thế mà bị nhận ra rồi.

【Huyết Linh Cơ: Khụ khụ, nô gia vừa tàn sát một sơn trại mã phi, trại chủ là một Võ tu Bát phẩm, quả thực bị thương nhẹ.】

Lời nói vừa thốt ra, bầu không khí lập tức có chút trầm mặc.

【 Đò Tam Đa: Hóa ra việc Hắc Vân Trại bị diệt, đúng là do muối muối gây nên, Võ tu Đồng Cốt cảnh Bát phẩm xác thực rất mạnh, muối muối vắt vả rồi. 】

Đò Tam Đa nói chuyện với muối tử, ít đi mấy phần thô bỉ, có thêm vài phần ôn nhu.

Mà Cổ Nguyệt Bất Tích Thủy không cam lòng thua kém.

【 Cổ Nguyệt Bất Tích Thủy: Linh Cơ, nghe nói Hắc Vân Trại kia bị tàn sát, còn có một người sống, chính là Lạc Hồng công tử gần đây được bàn tán sôi nổi trong huyện An Bình, chuyện gì đã xảy ra? Hắc làm muối bị thương? 】

【 Đò Tam Đa: La phủ? La phủ à. . . 】

La Hồng nheo mắt lại, không ngờ rằng lại đột nhiên nghe được tên mình ở chỗ này.

Chương 45: Nha đầu này, muốn nghe câu chuyện mới? (2)-

Thông qua cuộc nói chuyện ngắn gọn này, La Hồng cũng có được một chút tin tức.

Hai kẻ Tà tu 【Cổ Nguyệt Bất Tích Thủy】 và 【Đồ Tam Đa】 này, hẳn là đều ở trong huyện An Bình, hoặc là ở xung quanh huyện An Bình, Hắc Thiết lệnh bài trong tay La Hồng, hay còn gọi là Hắc Thiết tà lệnh, có phân chia đẳng cấp, chia làm Hắc Thiết, Thanh Đồng...

La Hồng lấy thị giác của Huyết Linh Cơ, quan sát những thân ảnh khác bên trong Thiên Địa Tà Môn.

Số lượng thân ảnh rất nhiều, nhưng mà phần lớn tên trên đỉnh đầu đều là màu xám trắng.

Trong lòng kỳ thật vẫn hơi nghi hoặc một chút, La Hồng nghĩ nghĩ liền mở miệng hỏi thăm.

【Huyết Linh Cơ: Bởi vì sứ giả Đại Lý Tự đến, nô gia thoát thân bỏ chạy, cho nên mới không kịp giết người kia, đúng rồi, Cổ Nguyệt ca ca, trên Thanh Đồng tà lệnh còn có Tà lệnh đẳng cấp khác sao?】

Vừa nói lời này ra, ánh mắt Cổ Nguyệt Bất Tích Thủy và Đồ Tam Đa đều quét tới.

【Cổ Nguyệt Bất Tích Thủy: Đương nhiên có, Linh Cơ muội vừa gia nhập không hiểu nhiều cũng là chuyện bình thường, tiểu Tà tu giống như chúng ta, cũng chỉ có thể nắm giữ Hắc Thiết Tà Lệnh, tụ tập đủ khí Tà Sát, Tà Lệnh liền có thể thăng cấp, có nhiều quyền lực và địa vị hơn ở bên trong Thiên Địa Tà Môn!】

【Đồ Tam Đa: Không sai, đẳng cấp Tà Lệnh, chính là biểu trưng cho quyền lực! Trong phạm vi huyện An Bình, Hắc Thiết thành viên thì có ba chúng ta, Thanh Đồng tà lệnh có khả năng triệu tập chủ nhân của Hắc Thiết Tà lệnh trong phạm vi ảnh hưởng của mình, nghe nói, người nắm giữ Tà lệnh cao cấp nhất Thiên Địa Tà Môn, rất có thể là. . . Tu hành giả cảnh giới Nhất phẩm!】

La Hồng nghe vậy, hít sâu một hơi.

Nước của Thiên Địa Tà Môn này, quả nhiên còn sâu hơn nhiều so với tưởng tượng của hần!

Người nắm giữ Tà lệnh cao cấp?

Chính là loại vung cánh tay hô lên, liền có mười vạn Tà tu bốn ba mà đến. . . Tà tu cao phẩm!

Hình như khá lợi hại!

La Hồng tỉ mỉ nghĩ lại, không khỏi kích động lên, nếu nắm giữ Tà lệnh bực này trong tay, vậy việc hần “kẻ” tội ác chẳng phải sẽ càng trở nên dễ dàng hơn sao?

Có nhiều Tà tu mẫu mực như vậy ở đây, chẳng bao lâu nữa, hần nhất định phải khiến quyền sở tay kia xóa bỏ dấu chấm hỏi ở đằng sau danh hiệu Tiểu Phôi Đản kia mới được!

【 Đò Tam Đa: Hóa ra Hắc Vân Trại là do muối muối tàn sát, vậy Lạc Hồng công tử này có tiếng không có miếng, vậy mà dám liều nhận bừa chiến tích của muối muối, bây giờ trong huyện An Bình đã tung bốc tên nhãi này đến tận mây xanh rồi, cái gì hiệp can nghĩa đảm, tấm gương sáng chính nghĩa, khắc tinh của Tà tu, ôi, nếu mà để lão tử gặp được, nhất định sẽ một đao chém chết hần! 】

【 Cổ Nguyệt Bất Tích Thủy: Nhưng mà, người này đích thật là hiệp sĩ chính nghĩa nổi danh trong huyện An Bình, Linh Cơ muối không giết hần, thật sự là đáng tiếc. 】

La Hồng: . . .

Hai tên gia hỏa này. . . Sao lại cứ muốn giết hần?!

La Hồng hần chẳng làm gì mà, sao bỗng dưng lại trêu chọc đến nhóm người này rồi?!

【 Huyết Linh Cơ: Khụ khụ, Lạc Hồng công tử kia ngoại trừ đáng đập để nhìn một chút, cái khác đều là xấu đến chảy mủ, nếu không phải có sứ giả Đại Lý Tự đến chi viện, nô gia nhất định sẽ khiến hần ném trái mùi vị tử vong rồi, hừ. 】

Bên trong hoạt bát mang theo một chút ngạo kiều.

Khiến nội tâm đang lay động của hai kẻ kia không ngừng gợn sóng.

Đò Tam Đa và Cổ Nguyệt Bất Tích Thủy lập tức kích động.

【 Cổ Nguyệt Bất Tích Thủy: Linh Cơ uy vũ! 】

【 Đò Tam Đa: Muội muội uy vũ! 】

A, nam nhân.

La Hồng lắc đầu, cười lạnh.

Hắn không định tiếp tục đong đưa nữa, gàn đủ là được rồi, phải biết dừng lại đúng lúc.

Tin tức muốn biết đều đã nắm được gần hết rồi.

Nhưng mà, trước khi đi, La Hồng cảm thấy vẫn nên cho hai người này một chút ngon ngọt, để còn nhớ thương đến hắn.

Nữ nhân cần bã ưu tú. . . Không phải đều như thế sao?

【Huyết Linh Cơ: Hai vị ca ca, nô gia có chút mệt mỏi, ngày khác có thời gian, sẽ đích thân đến gặp mặt các ca ca, các ca ca nhất định phải thiện đãi nô gia nha.】

Nói xong, tên Huyết Linh Cơ liền xám dần.

Mà bên trong Thiên Địa Tà Môn, hai kẻ kia đều yên lặng một hồi.

Hô hấp nặng nề của cả hai không khỏi vang lên.

Một bên khác, La Hồng lui ra khỏi Thiên Địa Tà Môn, dựa vào giường gỗ, cười lắc đầu.

Hắn có xấu xa quá không?

Nhưng mà, hắn vốn phải làm một tên bại hoại, cho nên. . . Nên xấu liên xấu.

Cũng không biết uống thuốc gì, La Hồng cảm giác thương thế trên người mình đúng là tốt hơn nhiều.

Ở trên giường, hoạt động gân cốt, đúng là có loại cảm giác thần thanh khí爽.

Quyển sổ tay da người còn đang trong quá trình update bảo trì, La Hồng không động đến nó nữa, sau khi cất nó vào, liền đẩy cửa ra, dự định ra ngoài đi dạo một chút.

Mà vừa ra cửa phòng.

Nô bộc và tỳ nữ trong sân, hai mắt lập tức tỏa ánh sáng nhìn chăm chăm hắn.

"Chào công tử! Công tử vất vả!"

La Hồng lập tức giật mình.

Đám nô bộc và tỳ nữ có chút. . . Nhiệt tình quá độ rồi đấy.

Triệu Đông Hán sai bước mà đến, nhìn thấy thương thế La Hồng tốt hơn nhiều, trái tim căng thẳng thời gian này cũng không khỏi thả lỏng.

"Công tử không có việc gì là tốt rồi, đều là sai lầm của thuộc hạ, chỉ tại thuộc hạ thất trách, khiến công tử lâm vào nguy hiểm."

Triệu Đông Hán vẫn rất tự trách.

La Hồng khoát tay áo: "Bản công tử không có việc gì."

Cửa sân, La Tiểu Tiểu nhô cái đầu nhỏ với búi tóc buộc cao ra. Cô bé vốn muốn đến thăm ca ca bị thương một chút.

Lại nhìn thấy La Hồng và Triệu Đông Hán chuyện trò vui vẻ, làm gì còn có dáng vẻ bị thương, nên lập tức giật mình, rụt đầu muốn chạy.

"Ta đã nói rồi mà!"

"Đám mã phi... Không còn nữa rồi!"

"Dưới sự anh tuấn chính nghĩa của ca ca, quả nhiên cất giấu một trái tim âm hiểm!"

La Tiểu Tiểu với chòm tóc trên đỉnh đầu, chạy "bach bach bach", thiếu chút nữa khóc lên.

Ca, quá dọa người rồi!"

"Nha đầu này. . . Muốn nghe câu chuyện mới?"

La Hồng toát ra biểu cảm giật mình, gần đây bận việc đi gom tội ác, ngược lại có chút vắng vẻ muội muội này.

Nhìn thân ảnh nha đầu bach bach bach chạy đi như con vẹt nhỏ, lòng La Hồng mềm nhũn, nghĩ đến hiện tại hai huynh muội lẻ loi hiu quạnh, sống nương tựa lẫn nhau, muội muội có yêu cầu nhỏ muốn nghe kể chuyện, sao hắn có thể không đáp ứng?!

Hắn chào hỏi Triệu Đông Hán xong, liền hát trường sam màu trắng, liền đi về hướng sân của La Tiểu Tiểu.

Chương 46: Bản công tử là nhân vật phản diện chuyên biệt của nàng-

"Lịch Đại Hạ, ngày 18 tháng 6, nhiều mây đến mưa nhẹ."

Hôm nay ta đến sân của La Tiểu Tiểu và kể cho Tiểu Tiểu nghe câu chuyện bi thảm của Romeo và Juliet. Nghe xong, những tỷ nữ xung quanh đã rơi nước mắt đến mức nhòe luôn lớp trang điểm. Tiểu Tiểu không khóc, còn hỏi ta Romeo là vị đường ca nào, ta cho con bé một cái cú đầu, con bé mới hiểu đồng thời cảm động, khóc rất lâu.

[Sự kiện nhật ký này, tội ác + 1]

Hôm nay, ta lại hung dữ với Tiểu Đậu Hoa.

[Sự kiện thứ hai trong nhật ký này, tội ác + 1] "

.....

"Lịch Đại Hạ, ngày 19 tháng 6, mưa nhẹ

Hôm qua, ta đã kể chuyện xưa cho Tiểu Tiểu, thế mà lại có thể tăng thêm tội ác, ta mừng rỡ phát hiện ra hành động này có thể tạo ra tội ác. Ta dường như đã hiểu ra một số điều trong quyển sách da người. Hôm nay ta lại định đi kể chuyện cho Tiểu Tiểu, nhưng mà Tiểu Tiểu nói con bé bị bệnh, thật đáng tiếc.

Ngoài ra, hôm nay ta lại hung dữ với Tiểu Đậu Hoa.

[Sự kiện nhật ký này, tội ác + 1]

...

Hai ngày trôi qua trong nháy mắt, La Hồng chán ngán, ngồi xếp bằng tu luyện "Vong Linh Tà Ảnh", tụ khí Nhân Sát vào đan điền.

Đột nhiên hắn cảm thấy quyển sổ tay da người hình như đã cập nhật bảo trì xong.

Hắn lật sổ đến trang nhật ký của nhân vật phản diện và nhìn thấy hai trang mới được tạo ra của cuốn nhật ký.

Không thể không nói, La Hồng không ngờ rằng hai ngày nay ở trong nhà, không làm gì, lại nhận được tổng số tội ác + 3.

Việc hung dữ với Tiểu Đậu Hoa và kể chuyện cho La Tiểu Tiểu nghe mỗi ngày, lại thực sự có thể lấy được tội ác.

Điều này khiến La Hồng có một loại xúc động mãnh liệt rằng từ nay về sau chỉ cần ở nhà, không làm gì, mỗi ngày hung dữ với Tiểu Đậu Hoa và kể chuyện xưa cho Tiểu Tiểu, dùng hai việc này để thu thập tội ác.

Tuy nhiên, cuối cùng La Hồng vẫn từ bỏ ý định này.
Dù sao, bắt và vật lông dê, cũng sẽ có ngày vật hết lông trên người nó.
Chẳng hạn như Tiểu Đậu Hoa, bây giờ nàng đã dần miễn nhiễm với việc La Hồng hung dữ với nàng rồi.

Còn về phần kể chuyện xưa cho La Tiểu Tiểu, chuyện cũ trong bụng La Hồng cũng sẽ có ngày kể hết thôi, cho nên, muốn dựa vào Tiểu Đậu Hoa và La Tiểu Tiểu, hai cọng lông dê này để đi đến đỉnh cao của nhân vật phản diện, quả là chuyện viên vông.

Vuốt sổ tay của nhân vật phản diện sau khi cập nhật và bảo trì xong, bề mặt của sổ tay vẫn mịn màng như thường.

"Sau khi cập nhật và bảo trì, rốt cuộc có những gì đã thay đổi?"

La Hồng nheo mắt, trong lòng có chút tò mò.

Đương nhiên, cảm giác không cam lòng chiếm càng nhiều, cái gì gọi là lúc cập nhật mới hai lần ban thưởng, tội ác không đủ + 1?

Quả thực là không chứa chút mặt mũi nào cho người khác mà!

Hắn lật quyển sổ ra, đập vào mắt vẫn là lời nhắc chân thành tha thiết của vị tiên bối vô danh là nhân vật phản diện.

[Lời nhắc: Từ hôm nay trở đi, hãy là một nhân vật phản diện ưu tú]

La Hồng bùi ngùi mãi không thôi, cảm thấy lời nhắc của tiên bối thật là bác đại tinh thâm.

Trang thứ hai vẫn là trang giao diện như cũ.

Nhìn thấy chỉ số tội ác -56, không hiểu sao hắn đột nhiên cảm thấy tim nhói lên một cái.

Trang thứ ba là trang [Nhật ký của nhân vật phản diện], có điều, khiến La Hồng ngạc nhiên chính là, trang này đã có thêm một số thay đổi.

Ở đầu trang nhật ký, có thêm một dòng nhắc nhở.

[Đối tượng mục tiêu hôm nay (0/2)]

Phía sau có hai khoảng trống để trống dùng để điền tên họ.

La Hồng nheo mắt, đây có lẽ là kết quả của việc bảo trì và cập nhật của quyển sách da người!

"Cái gì là “Đối tượng mục tiêu hôm nay”?"

La Hồng suy tư.

Mà ngay khi suy nghĩ này của hắn xuất hiện, trong quyển sách da người xuất hiện dòng máu tươi chảy xuôi tạo thành chữ viết.

[Mục tiêu: Hắn/ nàng là nhân vật chính trong nhật ký của ngươi, ngươi là nhân vật phản diện trong vận mệnh của hắn/ nàng]

[Lưu ý: Tội ác nhận được từ mục tiêu có thể được nhân đôi.]

Một lời nhắc nhở thật đơn giản lại khiến mắt La Hồng sáng lên ngay lập tức!

Đây cũng là một tính năng bổ sung sau khi bảo trì đúng không?

Quyển sách da người đang chế tốc độ thu thập tội ác của hắn quá chậm ư?

Cho nên sau khi bảo trì xong lại có thêm tính năng này?

Hắn cảm thấy bị xúc phạm.

Nhưng mà không thể không nói, chức năng này đối với La Hồng mà nói, quả thực... rất thực tế.

Có thể gia tăng đáng kể tốc độ thu thập tội ác của La Hồng.

Hơn nữa, thông qua lần bảo trì nho nhỏ này, La Hồng dường như có thể suy ra một số bí mật của sổ tay.

Quyển sổ tay này... Có vẻ cũng giống như La Hồng hắn, không ngừng trưởng thành và hoàn thiện!

"Nhân vật phản diện vốn là một khái niệm tương đối mơ hồ, nếu có đối tượng để nhắm vào thì sẽ dễ hiểu hơn nhiều."

"Dù sao thì, có một số hành vi trong mắt một số người chính là hành vi của nhân vật phản diện nhưng trong mắt một số người khác thì lại là hành vi chính nghĩa, cho nên... đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến ta không ngừng thất bại!"

"Bây giờ quyển sách đã được cập nhật lại, tỷ lệ thất bại của nhân vật phản diện như ta có lẽ sẽ giảm đi rất nhiều!"

"Đây là do chính người muốn bảo trì và cập nhật, không phải bản công tử ép người."

La Hồng lẩm bẩm vài câu và chợt hiểu nguyên nhân thất bại tính tới thời điểm hiện nay của mình.

Hắn dựa vào ghế Thái sư, khoác áo choàng trắng, trên bàn đặt quyển sách da người, khuỷu tay chống bàn, mười ngón tay đan vào nhau, chống cằm.

Hắn đang suy nghĩ xem nên điền tên ai vào hai chỗ này.

Thư phòng rất yên tĩnh, chỉ có tiếng ánh nến cháy bập bùng.

Thật lâu sau, La Hồng nhàn nhạt thở dài.

"Thôi, không nghĩ ra được, vậy thì cho Tiểu Đậu Hoa một danh ngạch cố định đi."

"Không nên lãng phí."

Xắn tay áo lên, cầm bút, sau khi bút lông sói đã thấm đủ mực nước.

La Hồng mới viết tên của Tiểu Đậu Hoa lên trên quyển sách da người.

[Diêu Tĩnh].

Tiểu Đậu Hoa, từ hôm nay trở đi, nàng là nhân vật chính, Bản công tử chính là nhân vật phản diện chuyên biệt của nàng.

.....

Chương 47: Bản công tử là nhân vật phản diện chuyên biệt của nàng (2)-

Phòng bếp.

Tiểu Đậu Hoa bận đổ đầy mỡ hôi, chuẩn bị kỹ lưỡng món đậu hoa cho bữa sáng ở La phủ vào ngày mai.

Khuôn mặt xinh đẹp của nàng bị bếp lò chiếu vào khiến đôi má đỏ bừng vô cùng. Đôi mắt to đen và sáng của nàng nhìn chăm chăm vào bếp lò, như phản chiếu ánh mặt trời chói chang, trên trán rơi xuống vài lọn tóc đen, bị nàng vén lên và cài ở vành tai.

Bỗng nhiên.

Tiểu Đậu Hoa cảm thấy toàn thân lạnh toát khó hiểu, đôi mắt to của nàng vẫn còn vương nét sợ hãi không thôi, nàng quan sát bốn phía.

Tại sao nàng đột nhiên lại có cảm giác công tử lại muốn hung dữ với mình vậy?

Công ... Công Tử lại muốn hung dữ với nàng?!

.....

Sau khi điền tên thật của Tiểu Đậu Hoa vào rồi thì vẫn còn một danh ngạch, quyền sở hữu cái danh ngạch quý giá này khiến cho La Hồng có chút đau đầu.

"Cho La Tiểu Tiểu? Có quá tàn nhẫn hay không? Con bé vẫn còn là một đứa trẻ..."

"Chủ yếu là vì cảm thấy quá lãng phí."

Hả?

Bỗng nhiên, La Hồng như nhớ ra điều gì đó.

Hắn bước đến giá sách màu vàng làm bằng gỗ lê, rút ra một thiệp mời từ chỗ đó.

"Hội Văn Thanh Hoa."

"Hồ Chỉ Thủy."

"Cái tên này ... hơi quen."

Đối với Hồ Chỉ Thủy, người có danh tiếng còn tốt hơn hẳn, La Hồng luôn có một suy nghĩ lớn gan.

Bây giờ quyền sách da người bảo trì và cập nhật một chức năng như vậy, La Hồng cảm thấy sự xuất hiện của Hồ Chỉ Thủy vốn là tồn tại vì chức năng này!

"Hồ Chỉ Thủy, Đại thiện nhân số một ở huyện An Bình, người tốt như vậy là mục tiêu rất tốt dùng để tăng chỉ số ác."

"Hơn nữa, Hội Văn là do Đại thiện nhân Hồ Chỉ Thủy lo liệu, ở trong giới văn nhân ở Huyện An Bình thì đây cũng là một chuyện vô cùng quan trọng, nếu bản công tử phá hủy buổi thịnh hội này thì chắc sẽ có thể nhận được rất nhiều tội ác rồi!"

Đây là kế hoạch của La Hồng trước khi gia nhập bang mã phi.

Giờ đây, kế hoạch gom tội ác của bang mã phi đã thất bại, hắn chỉ có thể bắt đầu lại kế hoạch này.

"Ngày 20 tháng sáu, Hội Văn Thanh Hoa, đúng lúc là ngày mai..."

"Ta đổi phần thưởng trong kho phần thưởng vào tối ngày 17, phải mất năm ngày để phần thưởng được làm mới, đúng lúc, nếu có thể thu gom được số lượng tội ác lớn trong hội văn này Thì có lẽ đây chính là cơ hội để La Hồng ta một bước lên trời rồi!"

La Hồng trầm tư, hai mắt càng ngày càng sáng ngời, hắn cảm thấy kế hoạch lần này vô cùng khả thi.

"Tổng kết những bài học và những sai lầm trước đây, chuyển đi đến Hội Văn ngày mai, ta sẽ đi một mình, không dẫn theo Lão Triệu nào bồ siêu cấp kia nữa ..."

La Hồng gõ nhẹ ngón tay lên mặt bàn.

Lão Triệu luôn luôn làm hỏng đại sự của hắn.

Cứ như vậy....Sẽ thật sự vạn vô thất nhất*...Sao?!

(*) Vạn vô thất nhất: hoàn toàn không có sai sót.

Trong lòng hắn không hiểu sao có cảm giác không chắc chắn lắm.

"A Di Đà Phật, Thượng Đế phù hộ, hy vọng hội văn lần này ... không có con thiêu thân nào xuất hiện."

La Hồng lẩm bẩm.

Cầm bút, vẩy mực, bút đi như Du Long.

Hắn đã viết một cái tên khác trong cột mục tiêu của quyền sách da người.

[Hồ Chỉ Thủy].

Hội văn Thanh Hoa này, La Hồng cảm thấy rằng mình cũng nên xem trọng nó một chút.

Dù sao, hắn đã phải tiêu hao một chỗ cho Hồ Chỉ Thủy. Bây giờ, Hồ Chỉ Thủy cũng là nhân vật chính trong nhật ký nhân vật phản diện của hắn.

Bây giờ mục tiêu đã được xác định, những gì La Hồng làm tiếp theo sẽ đơn giản hơn rất nhiều, chỉ cần tập trung vào Hồ Chỉ Thủy, mọi chuyện sẽ

đơn giản hơn nhiều so với không có mục tiêu như lúc trước.

Ánh trắng như sương, lạnh lùng và kiêu hãnh.

Xuyên qua cửa sổ gỗ chạm khắc màu son đỏ mà chiếu rọi vào.

La Hồng khoanh chân trên chiếc giường màu vàng bằng gỗ lê, ánh trắng chiếu sáng hẳn, như thể phủ một tấm lụa mỏng lên người hẳn.

Đầu tiên là hẳn dựa theo "Kiếm khí Quyết" mà lưu chuyển một vòng kiếm khí, cơn đau như dao cắt truyền đến từ kinh mạch, khiến trán của La Hồng rơi đầy mồ hôi.

Quá đau!

La Hồng nghiêng răng, đi theo lộ trình của "Kiếm Khí Quyết", vận chuyển năm lần thì không duy trì tiếp được nữa.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc, La Hồng đã chọn tu luyện "Vong linh Tà Ảnh".

So với "Kiếm Khí Quyết", vận chuyển "Vong linh Tà Ảnh" thoải mái hơn nhiều.

Với sự vận hành liên tục của Công pháp, Nhân Sát khí trong cơ thể của La Hồng bắt đầu không ngừng xuất hiện và hội tụ vào đan điền.

Nhân Sát khí được rút ra, khiến Chính Dương khí trong cơ thể hẳn ngày một mạnh mẽ hơn.

Dưới ánh trắng chiếu rọi, Chính Dương khí rực sáng, giống như Phật Đà sống dậy, tạo nên Kim Thân, nhàn nhạt phát sáng.

La Phủ, mái nhà.

Trần tổng quản với một thân thanh sam bay phát phơ trong đêm tối.

Hai tay ông đặt sau lưng, ánh mắt có chút thâm thúy, khuôn mặt gầy gò lạnh lùng nghiêm nghị.

Ánh mắt lướt ngang, tia nhìn sắc bén, xuyên qua cửa sổ gỗ chạm khắc màu đỏ son, nhìn thấy La Hồng đang ngồi xếp bằng trên giường, vẻ lạnh lùng trên mặt ông nhanh chóng tan ra như băng tuyết tan chảy, lộ ra mấy phần cảm xúc yêu chiều.

Nhìn thấy khí Chính Dương trong cơ thể La Hồng và ánh trắng chiếu rọi phát ra hào quang rực rỡ, Trần tổng quản không khỏi cảm thán không thôi.

"Khí Chính Dương của Công Tử... càng ngày càng mạnh, chém giết tà ma thực sự có tác dụng rất lớn trong việc thúc đẩy tâm cảnh của Công tử. Khí Chính Dương này chẳng kém gì dưỡng tính của Nho tu Bát phẩm."

Trần tổng quản quay lại nhìn về phía sân của La Tiểu Tiểu.

"Romeo rốt cuộc là... vị đường huynh nào?"

La Tiểu Tiểu nằm giang tay giang chân theo hình chữ đại, đá văng chần bông, nằm trên giường, khịt mũi nói mớ.

Trần tổng quản đột nhiên không nhin được mà bật cười.

Sau một khắc, bóng hình của ông di chuyển trên mái nhà, giống như một chiếc lá bị gió thổi rụng, trong chớp mắt đã xuất hiện ở trong phòng của La Tiểu Tiểu.

Ông cẩn thận đắp kín chăn cho cô bé.

Chương 48: Bôi xấu thanh danh của người-

Trần tổng quản quay trở lại mái nhà, hai tay đặt sau lưng, đứng im lặng giống như một cơn gió lạnh.

Người hiền lành và có ánh mắt dịu dàng dần trở nên lạnh giá.

"Có ta Trần Thiên Huyền ở đây, ai dám đụng vào Công tử và Tiểu thư, giết!"

Chữ "Giết", như đứng giữa trời và đất, nhàn nhạt khiêu khích thiên địa, khiến thiên địa chấn động.

.....

Ngày hôm sau.

La Hồng mới sáng đã tỉnh lại.

Hôm nay là ngày 20 tháng 6, ngày mà Hội Văn Thanh Hoa được tổ chức.

La Hồng khoác lên người một bộ áo gấm trắng như tuyết, có một sợi tóc xoắn trên trán, khiến cho hấn càng thêm nhẹ nhàng như ngọc.

Bước vào chính sảnh, Tiểu Đậu Hoa đã chuẩn bị xong bữa sáng.

La Hồng híp mắt nhìn Tiểu Đậu Hoa khiến nàng nhớ đến chuyện hôm qua, khuôn mặt xinh xắn đỏ bừng, hoảng hốt chạy vào phòng bếp.

Trần tổng quản ăn miếng đậu hoa, liếc mắt nhìn thấy cảnh này thì suýt chút nữa bị mắc nghẹn.

Tuổi trẻ bây giờ... Tiến triển đều nhanh như vậy sao?

La Tiểu Tiểu vẫn còn đang ngủ say, nhưng tâm thần thì đã bắt đầu chuẩn bị thưởng thức bữa sáng ngon lành, thức ăn được nhóm tỳ nữ bung vào chính sảnh.

La Hồng theo thói quen xúc một nửa đậu hoa trong chén của La Tiểu Tiểu vào bát riêng của hấn rồi để lại cho cô bé một cái quẩy.

Sau khi ăn uống no nê xong.

La Hồng đứng dậy, hào hứng chuẩn bị rời khỏi La phủ.

Triệu Đông Hán thấy vậy, cài trường đao dài lên thắt lưng, nghiêm mặt lại, cất bước đuổi theo.

"Lão Triệu, hôm nay ta đi ra ngoài có việc quan trọng cần làm, ngươi không cần đi theo ta, ngươi cứ nghỉ ngơi cho tốt đi."

La Hồng thấy Triệu Đông Hán đang muốn đuổi theo liền chặn hấn ta lại.

Triệu Đông Hán khẽ giật mình, vết đao trên mặt hơi nhúc nhích.

"Công tử, gần đây rất không an toàn, thuộc hạ vẫn nên đi theo, nếu có chuyện gì xảy ra, thuộc hạ có thể kịp thời xử lý."

Triệu Đông Hán nói.

Lời nói nghiêm túc của Trần tổng quản, hắn ta vẫn còn nhớ, nên không thể không quan tâm.

La Hồng tất nhiên là không muốn, cố hết sức ngăn cản hắn ta.

"Hôm nay Công tử đi đâu? Cho Lão Triệu ta thông tin chính xác đi..."

Cuối cùng, Triệu Đông Hán không kiên trì nữa mà buồn bực nói.

La Hồng suy nghĩ một lúc, báo địa chỉ được đánh dấu trên thiếp mời cho hắn ta: "Thanh Hoa Lâu."

Khi Triệu Đông Hán nghe những lời đó, vết đao trên mặt hắn ta nhảy múa, nhìn La Hồng đầy ẩn ý.

"Thuộc hạ đã hiểu, Công tử, tuy người vẫn còn trẻ, nhưng ... cần phải tiết chế chút."

Triệu Đông Hán nói.

Nói xong, hắn ta quay lưng rời đi.

Hóa ra là công tử đang muốn đi tới Thanh Hoa Lâu, khó trách người không cho hắn ta đi theo.

Thanh Hoa Lâu là chỗ phong hoa tuyết nguyệt lớn nhất ở Huyện An Bình, là vùng đất câu lan trứ danh.

Công tử đi tìm niềm vui, hắn đi theo làm gì?!

La Hồng không nghĩ tới Triệu Đông Hán lại quay người rời đi dứt khoát như vậy.

Ngược lại giúp hắn tiết kiệm công phu miệng lưỡi.

Rời khỏi La phủ, Triệu Đông Hán đã tri kỷ chuẩn bị sẵn một chiếc xe ngựa cho hắn, sau khi lên xe, xa phu chở La Hồng đến Thanh Hoa Lâu.

Một lúc lâu sau, xe ngựa băng qua vài con hẻm quanh co rồi dừng lại trước Thanh Hoa Lâu tiếng tăm lừng lẫy ở Huyện An Bình.

Bình thường mà nói thì Thanh Hoa Lâu sẽ sôi động hơn vào ban đêm, khi đèn lồng được bật lên, tất cả các gia đình giàu có đều sẽ đến Thanh Hoa Lâu để nghe tiểu khúc, ăn một số hải sản tươi sống, v.v.

Tuy nhiên, Thanh Hoa Lâu của ngày hôm nay vào ban ngày như thế này mà cũng rất náo nhiệt.

Một nhóm thư sinh mặc áo đạo, văn nhân và tao khách tập trung thành đoàn trước cửa, nói cười với nhau.

Thanh Hoa Lâu là một kiến trúc hình bát giác ba tầng, ngay cả những con hẻm sâu cũng không thể che giấu sự hào hoa phong nhã của nó. Ở

Huyện An Bình, có thể nói nó có phong cách riêng và có quy mô khá lớn.

Nhưng mà Thanh Hoa Lâu của ngày hôm nay đã được đại thiện nhân Hồ Chỉ Thủy ở Huyện An Bình bao trọn để tổ chức Hội Văn.

Hồ gia ở Huyện An Bình là một trong những gia đình thương nhân mới quật khởi gần đây, đại thiện nhân Hồ Chỉ Thủy càng là danh tiếng lan xa, không những có tiền mà tính cách cũng vô cùng tốt, còn Hồ Lão gia, mặc dù không có công danh nhưng lại hết sức ngưỡng mộ người đọc sách, thường xuyên tổ chức loại hình hội văn này.

Vì vậy, Hồ Lão gia có quan hệ rất tốt với không ít người đọc sách, ông cũng được khá nhiều người đọc sách kính ngưỡng.

Khi cỗ xe của La phủ xuất hiện trước Thanh Hoa Lâu, không ít nho sinh và tú tài tập trung ánh nhìn vào xe.

Họ nhận ra cỗ xe của La gia.

"Đây là xe ngựa của La phủ?"

"La phủ ở Huyện An Bình? Đó là La phủ nơi mà Lạc Hồng công tử ở phải không? Chẳng lẽ Lạc Hồng công tử đang ở trong xe ngựa sao?"

"Hồ Lão gia còn mời Lạc Hồng công tử đến sao? Không đúng, không phải trước giờ Lạc Hồng công tử đều không bao giờ tham gia hội văn kiểu này à?"

Một vị nho sinh kinh ngạc nhìn về phía chiếc xe ngựa.

Xe ngựa dừng lại, La Hồng xóc màn che lên, một thân áo trắng như tuyết.

La Hồng ăn mặc văn nhã bước ra khỏi xe ngựa, nhìn Thanh Hoa Lâu với vẻ mặt có phần phức tạp.

Thanh Hoa Lâu, hóa ra là nơi ca múa, chẳng trách ánh mắt của Triệu Đông Hán lại quái dị như vậy.

Những văn nhân xung quanh có chút phấn khích, tập trung về phía La Hồng, định chào hỏi hân. Dù sao, cái danh hiển lành và nho nhã của Lạc Hồng công tử ở Huyện An Bình không hề kém cạnh với Hồ Lão gia.

Chỉ có điều, ngay khi rất nhiều văn nhân và nhà thơ vây quanh.

Trong đám người lại truyền tới một âm thanh xô đẩy, một bóng người hét lên và lao về phía La Hồng một cách điên cuồng.

"La Hồng! Đồ ăn trộm! Vô liêm sỉ, ăn trộm giấy mời của ta! Người chết không yên đâu!"

Mắt của Cổ Tư Đạo đỏ bừng, râu ria xồm xoàm, ánh mắt nhìn La Hồng đầy thù hận.

Vương thúc của gã vì dính đến chuyện của La Hồng mà bị cách chức, điều này khiến gã mất đi chỗ dựa trong Nha môn, gã cũng bị bắt hạ ngục và phải chịu đựng nhiều tai ương trong mấy ngày ở đó.

Điều quan trọng nhất là khi trở về nhà, gã phát hiện thiệp mời đến Hội Văn minh đã bỏ ra mười mấy lạng bạc để từ hạ nhân trong Hồ phủ cũng đã bị La Hồng cướp mất!

Cộng thêm việc bị đánh đập và phải chịu đòn roi trong tù, gã lập tức mất đi lý trí.

Gã biết vì La Hồng đã lấy thiệp mời của gã nên rất có thể hôm nay hẳn sẽ đến Hội Văn lần này, cho nên gã cố ý ngồi chờ ở đây từ sớm.

Nếu La Hồng xuất hiện, gã sẽ vạch trần tội La Hồng lấy cắp thiệp mời của gã.

Chẳng phải Lạc Hồng công tử yêu quý thanh danh của mình nhất hay sao?

Vậy thì Cổ Tư Đạo gã đây sẽ tiện thể bôi xấu danh tiếng của La Hồng hẳn luôn!

Chương 49: Tấm da người thứ mười (1)-

Tiếng gào thét của Cổ Tư Đạo vang khắp trong ngõ hẻm.

Khiến tiếng ồn ào trong ngõ bỗng yên lặng, có thể nghe thấy được cả tiếng kim rơi.

Văn nhân mặc khách là nhóm những người nhạy cảm nhất với những câu chuyện phiếm ...

Trong chốc lát, trong con hẻm yên tĩnh, tin này đột nhiên quét qua như cơn lốc và bùng nổ hoàn toàn.

"Cái gì? Người này nói cái gì? Lạc Hồng công tử trộm thiếp mời của gã?"

"Đúng vậy, Hồ lão gia xưa nay chưa từng mời Lạc Hồng công tử đến dự Hội Văn mà, chẳng lẽ thiếp mời là do ăn trộm?"

"Ăn trộm thiếp mời, không mời mà tới, đúng là làm nhục người văn nhã mà! Lạc Hồng công tử đang muốn làm gì vậy?!"

m thanh của đám đông mồm năm miệng mười khiến nơi đây nổ tung, miệng văn nhân chẳng khác gì những thanh đao giết người không thấy máu.

Trong lúc xô đẩy, Cổ Tư Đạo nghe những người xung quanh chất vấn La Hồng, trong lòng sáng khoái như vừa ăn một quả dưa hấu ướp lạnh vào tháng sáu.

Gã giữ nguyên bộ mặt dữ tợn, điên cuồng lao về phía La Hồng, định khiêu chiến với La Hồng, khiến cho La Hồng mất mặt trước mặt rất nhiều văn nhân và nho sĩ nơi đây!

La Hồng hiển nhiên không ngờ rằng Cổ Tư Đạo sẽ thực sự ngồi xổm chờ hấn ở đây.

Chỉ có điều, hấn đã trải qua vụ án tà ma ở Hắc Vân Trại.

Tổ chất tâm lý của hấn không thể so sánh với trước kia nữa.

Hấn thấy thế chỉ nhú ngời.

Có phải Cổ Tư Đạo muốn làm xấu đi thanh danh của hấn không đây?

"Ngươi cho rằng bản công tử sẽ để ý đến cái gọi là danh tiếng hay sao?"

La Hồng bĩu môi.

Hấn cũng không tiêu hao khí m Sát để thôi động Tà Ảnh Dịch Sơn.

Năng lượng kiếm khí trong kinh mạch La Hồng trào ra và khuấy động, hội tụ lại trong lòng bàn tay.

Sau khi kích thích kiếm khí, Chính Dương khí trên người La Hồng sáng rực lên, chói mắt giống như một mặt trời nhỏ rực rỡ.

Một thân cầm bào trắng không gió mà bay, có kiếm khí gió bắt đầu thổi, thổi bay cát đá.

La Hồng giơ chân đá ra, lập tức đá vào phần bụng của Cổ Tư Đạo.

Lực rất lớn khiến Cổ Tư Đạo nằm rạp xuống đất và trượt ra mấy mét.

Cổ Tư Đạo bị hù dọa sợ vỡ mật, gã không ngờ La Hồng lại không kiêng kị danh dự và tiết tháo mà động thủ trước.

La Hồng vung tay, kiếm khí hội tụ trong lòng bàn tay đột nhiên hạ xuống.

Bùm!

Kiếm khí nổ tung trước đầu Cổ Tư Đạo, nền đá trong ngõ bị thủng một lỗ nhỏ, đá vụn bay tung tóe, khuôn mặt của Cổ Tư Đạo đang nằm trên mặt đất bị rạch rách, không ngừng chảy máu.

Tĩnh lặng!

Tĩnh lặng như chết.

Đám văn nhân mặc khách xem náo nhiệt xung quanh vốn còn chê chuyện chưa đủ lớn, thậm chí còn chuẩn bị dùng lời lẽ phụ họa để bôi xấu danh tiếng của La Hồng, lập tức ngậm miệng lại.

Hơn nữa, toàn bộ bị chấn động tới hai lần.

Lúc này họ mới nhớ ra rằng La Hồng chỉ dùng một kiếm đã dẹp yên Hắc Vân Trại, diệt trừ toàn bộ bọn người hung hãn, độc ác đó!

Cho dù hắn có vẻ là người tốt, nhưng kiếm của La Hồng công tử... chính là thanh kiếm đã nhuộm đầm máu!

Tất cả mọi người ngậm miệng.

Cổ Tư Đạo bị hù nên sắc mặt trắng bệnh, nếu kiếm khí này rơi vào người, sợ rằng gã sẽ bị trầy da tróc thịt, chỉ có thể chờ đợi cái chết.

"Bản công tử cầm thiệp mời của ngươi, vậy thì sao?"

La Hồng lườm Cổ Tư Đạo, La Hồng nhớ rất rõ thằng cha này đã phá vỡ kế hoạch phản diện của hắn, nên không cho gã sắc mặt tốt đẹp gì.

Chỉ có một điểm không được hoàn mỹ là hắn đã không viết tên Cổ Tư Đạo vào mục tiêu, nếu không hắn sẽ nhận được rất nhiều tội ác!

"Cổ Tư Đạo ... Ta biết, đó không phải là thư sinh vô lại ở Huyện An Bình chúng ta sao?"

"Thì mười năm mới lấy được bằng tú tài, đúng là thứ hàng không cần mặt mũi mà."

"Công tử La Hồng nói rất đúng, gã có tư cách gì mà tham gia Hội Văn! Thật là nhục nhã mà!"

La Hồng cho mọi người thấy thủ đoạn sấm sét, khiến văn nhân mặc khách xung quanh thay đổi lời nói, bắt đầu tấn công nhằm vào Cổ Tư Đạo.

La Hồng liếc nhìn những người đang có mặt, thâm bĩu môi.

A, người đọc sách.

.....

Thanh Hoa Lâu.

Sương phòng trên tầng thứ ba.

Trong phòng, huân hương lượn lờ, màn trướng theo gió nhẹ bay lên.

Đầy đàn khê rung lên, khúc âm thanh yếu ớt, kèm theo giọng hát réo rắt, như tiếng than khóc, ngọt ngào đến bùi tai.

Có nữ tử đẹp như tranh vẽ, lụa mỏng quấn thân, thân hình uyển chuyển uốn lượn theo đường cong quyến rũ kèm theo tiếng đàn, đôi mắt yêu mị như tơ, bên trong ánh mắt tràn đầy tình ý.

Xa xa, có một cái chiếu tre trải giữa sàn gỗ, một bóng người nằm nghiêng, một tay đỡ mặt.

Trên mép chiếu tre, bày biện nhiều mâm đựng hoa quả khác nhau, trên hoa quả còn đọng lại từng giọt nước sạch.

Nghe tiểu khúc, thưởng thức giai nhân.

Đúng là đời sống rất xa hoa lãng phí.

Ngoài cửa, tú bà ăn mặc và trang điểm lộng lẫy mở miệng đầy vui sướng.

"Hò Lão gia, các công tử đang ở dưới chờ rồi, họ đều đang thúc giục bắt đầu Hội Văn đấy."

Tú bà tràn đầy vui mừng nói.

Hò Lão gia bao toàn bộ Thanh Hoa Lâu, bà ta có thể kiếm được rất nhiều, cũng có thể khiến danh tiếng của Thanh Hoa Lâu vang xa hơn nên đương nhiên bà ta vô cùng vui vẻ.

"Biết rồi."

Một giọng nói lạnh lùng phát ra từ trong màn trướng.

Tú bà nhìn xuyên qua hình chiếu giữa các ô cửa sổ bằng giấy, nhìn thấy Hò Lão gia đang đứng dậy, từ từ tiến lại gần và ôm nữ tử đang đánh đàn.

Tú bà có kinh nghiệm phong phú đột nhiên mỉm cười đầy ẩn ý và quay người rời đi.

Nhưng khi...

Tú bà không biết là khi bà ta vừa quay người rời đi thì trong nháy mắt.

Tiếng đàn trong phòng đột ngột im bặt.

Xì xì!

Máu đỏ thắm, phun đầy trên cột, nhuộm đỏ cả một mảng lớn giấy dán cửa sổ.

m thanh dứt đoạn của dây đàn, cùng với âm thanh rùng rợn của việc lột da, quanh quẩn ở giữa màn trướng.

"Tám da người thứ mười, còn thiếu chín cái nữa..."

Chương 50: Tấm da người thứ mười (2)-

Loáng thoáng có thể nghe thấy tiếng cười nhạt bao hàm ẩn ý quanh quẩn trong gian phòng này.

Soạt.

Cánh cửa bị đẩy ra.

Một người đàn ông mập mạp có vài nét phúc hậu, dáng vẻ chất phác, nước da trắng sáng, lấy khăn trắng lau tay, chậm rãi bước ra.

"Lần Hội Văn này kết thúc thì ta có thể thu tay rồi. Nếu như đạt được Thanh Đồng Tà Lệnh, Huyện An Bình nho nhỏ này không phù hợp với thân phận của ta nữa, đã đến lúc phải đi Giang Lăng rồi."

"Cho nên, lần này... nên thu một mẻ lớn."

Keng keng keng

Bỗng nhiên.

Gã mập nheo mắt, phát tay, một khối Hắc Thiết lệnh bài từ trong tay áo tuột ra.

Hắc Thiết lệnh bài đang rung nhẹ.

Nụ cười trên mặt gã mập mạp bỗng ngưng càng ngày càng đậm.

.....

Trong Thanh Hoa Lâu, một đám oanh oanh yến yến tụ tập thành đàn, giống như những con bướm đang vẫy vùng trong những bông hoa, ẩn mình giữa những vị văn nhân mặc khách.

La Hồng vừa vào trong đã thấy hơi hoa mắt, cả kiếp trước và kiếp này, đây là lần đầu tiên hắn đặt chân đến nơi tràn ngập sắc thái truyền kỳ này.

Tùng bàn tiệc rượu được bày ra, đủ loại đồ ăn đầy đủ sắc hương vị.

Lăng la rủ xuống, thảm lông cừu của người Hồ trải trên mặt đất, trên cao treo đèn lồng, xa hoa cực hạn.

Trên nhiều bàn tiệc gần trung tâm, có những nữ tử bôi son điểm phấn ngời ngáy ngẩn, cười tươi như hoa, nói chuyện bồi rượu.

Tuy nhiên, La Hồng ở bên ngoài Thanh Hoa Lâu, đại triển thân uy, khiến cho không ít văn nhân mặc khách có hơi sợ hãi, lúc này ánh mắt họ nhìn La Hồng đều lộ ra vẻ kính sợ.

La Hồng bình tĩnh và giả vờ rất điêu luyện.

Dựa theo chỗ ngồi trên thiếp mời, hắn ngồi ở sát rìa một bàn rượu.

Một số văn nhân và tú tài ngồi cùng bàn cười có hơi ngượng ngùng.

Vì bàn này sát mép nên không có nữ tử bồi cùng.

Những người trong bàn đều uống rượu, bầu không khí rất cứng nhắc.

Lúc đầu, mọi người đều muốn trò chuyện với Lạc Hồng công tử, nhưng nghĩ đến những thủ đoạn tàn nhẫn trước đó của La Hồng, người hiền hòa nho nhã trong truyền thuyết Lạc Hồng công tử hình như không dễ nói chuyện giống như trong tưởng tượng.

Trong lòng La Hồng trái lại vui như nở hoa.

Mục đích chuyến đi này của hắn không phải là để phá rối lần Hội Văn này sao?

Có vẻ như nó đang bắt đầu có hiệu quả.

Ngồi xuống ghế, La Hồng cũng lười chào hỏi những người xung quanh, cầm lấy đôi đũa và ăn như gió cuốn.

Bàn rượu này gần như ở ngoài rìa trung tâm nên không đủ tư cách có người bồi rượu, điều này khiến La Hồng thấy hơi tiếc nuối.

Chẳng mấy chốc, đã quá ba tuần rượu, không khí của Hội Văn bắt đầu dần dần trở nên náo nhiệt hơn.

Thậm chí có thi sĩ không kìm nén được, đứng dậy ngâm những đoạn văn chương tươi đẹp mà mình đã chuẩn bị nhiều ngày nay vì buổi Hội Văn này.

Nữ tử bồi rượu cũng có chút tài học, khen ngợi vừa đủ khiến trong lòng thi sĩ cảm thấy thỏa mãn vô cùng.

Đây có lẽ chính là một trong những nguyên nhân tại sao Thanh Hoa Lâu có thể trở thành nơi những nam nhân trong Huyện An Bình luôn muốn đến.

Bỗng nhiên.

Bầu không khí của Hội Văn ngày càng trở nên sôi động hơn.

Rất nhiều văn nhân, thi sĩ đều đứng dậy.

"Hồ Lão gia!"

"Nhiều năm không thấy, Hồ Lão gia thật sự càng ngày càng trẻ ra."

"Hồ Lão gia đúng là người có phúc."

Những âm thanh lấy lòng của từng vị văn nhân mặc khách dường như muốn làm xóc tung mái nhà của Thanh Hoa Lâu lên vậy.

Hồ Lão gia chống quai trượng, dáng vẻ chân thành chất phác, với nụ cười ôn hòa trên khuôn mặt bầu bĩnh, tươi cười chào hỏi mọi người.

Tuy nhiên, ánh mắt của Hồ Lão gia ngay lập tức bị thu hút bởi La Hồng đang ngồi trên bàn ngoài rìa.

Hả?

Trên mặt Hồ Lão gia đang nở nụ cười.

Nhưng mà, trong mắt gã, toàn thân La Hồng đầy khí Chính Dương như cầu vồng, giống như một nho sinh uy nghiêm chính trực.

"Nho tu?"

Hồ Lão gia ngoài cười nhưng trong không cười, đôi mắt lóe lên tia sáng lạnh buốt.

Gã .. bị chú ý tới rồi sao?

Mà ngay lúc này, La Hồng đang bỏ thức ăn vào miệng cũng ngừng động tác trên tay.

Hắc Thiết lệnh bài bị hấn nhét vào trong ngực, đúng thời khắc này... đang run rẩy dữ dội!

La Hồng sững sờ, trong lòng có cảm giác, quay đầu lại, nhìn về phía Hồ Chỉ Thủy chất phác thật thà.

Hồ Chỉ Thủy cũng cười tủm tỉm nhìn La Hồng.

...

Huyện An Bình.

Dưới cổng thành.

Lưu huyện lệnh mặc một chiếc áo dài vải gấm đơn giản, khoanh tay yên lặng đứng trước cổng thành.

Cách đó không xa chỗ ông, Lạc Phong khoác áo choàng đỏ thẫm cũng cầm đao đứng đó, vẻ mặt nghiêm túc lạnh lùng.

Tử Vi và Phương Chính cũng yên lặng đứng bên cạnh ông ta, vẻ mặt có hơi hoảng hốt ngóng nhìn về nơi xa.

"Đại nhân, chúng ta đang chuẩn bị tiếp đón ai vậy?"

Tử Vi có hơi thắc mắc, không hiểu vì sao rõ ràng bọn họ phải đi điều tra vụ án tà ma giết hại cả một thôn, mà bây giờ lại đứng trước cổng thành đón tiếp người.

Tay của Lạc Phong đầy những vết chai, đặt trên đuôi trường đao đang vắt bên hông, ngóng nhìn ra đường lớn.

"Có một nhân vật lớn đến từ kinh thành."

"Các người cứ xem như là người buôn bán bình thường thôi."

Lạc Phong tối mặt.

Trong lòng Tử Vi và Phương Chính run lên một cái, có thể khiến cho Lạc Phong đại nhân nghiêm túc và cẩn thận như vậy, xem ra thân phận của nhân vật lớn này không hề đơn giản.

"Nhân vật lớn đến từ kinh thành? Đại nhân, chúng ta chịu sự quản lý của Đại Lý Tự, mục đích chính là tra án, cần gì phải đứng ngoài thành tiếp đón như thế này?"

Phương Chính cau mày lại, hỏi.

Lưu huyện lệnh đứng bên cạnh liếc liếc bọn họ, cười cười.

Lạc Phong nhìn đường lớn không một bóng người, lắc lắc đầu.

"Bây giờ trong kinh thành, tình hình thay đổi phức tạp... Hàng trăm quan lại cực kỳ bất an, vũng nước rất sâu."

"Tuy rằng thực lực của Lạc Phong ta không phải xem như rất mạnh, nhưng dù sao cũng là Võ tu Ngũ phẩm, người thật sự cho rằng lần này chúng ta đến huyện An Bình chỉ để điều tra một vụ án diệt thôn thôn sao?"

Bàn tay đầy những vết chai của Lạc Phong chậm chậm vuốt ve tay cầm cán đao, ánh mắt thâm thúy.

Tử Vi và Phương Chính đột nhiên giật mình.

Chương 51: Trong kinh thành có người đến, hội văn có biến động kinh hồn (1)-

Lưu huyện lệnh đứng một bên ấp úng chép miệng, nhưng vẫn chưa nói bất kỳ điều gì.

"Trong khoảng thời gian này, trong kinh đô xảy ra một chuyện lớn làm chấn động cả triều đình, Đại Hạ Hoàng chí cao vô thượng sắp nạp phi."

Lạc Phong trầm giọng nói.

"Hạ Hoàng bệ hạ, cửu ngũ chí tôn, nạp phi... Không phải chỉ là chuyện bình thường thôi sao? Vì sao lại làm chấn động cả triều đình?"

Tử Vi hỏi một cách cực kỳ khó hiểu.

Lạc Phong lắc đầu: "Chuyện này nếu thật sự chỉ là một lần nạp phi như thường lệ thì đã tốt rồi, chủ yếu là phi tử lần này Hạ Hoàng bệ hạ muốn nạp, vốn là Ninh vương phi của Tam Hoàng Tử..."

Lạc Phong vừa nói xong, thì xung quanh lập tức yên lặng như chết.

Trong nháy mắt Tử Vi và Phương Chính trợn tròn mắt.

Như vậy... Là trái luân thường đạo lý rồi!

Về mặt Lạc Phong vô cùng phức tạp, liếc hai người một cái, các người nghĩ chuyện này là đáng sợ nhất rồi sao?

"Vội lại, vị phi tần này lại còn là một Hồ nữ."

"Không thể nào!"

Tử Vi và Phương Chính dường như mở miệng cùng lúc, trong đôi mắt tràn đầy vẻ không thể tin tưởng.

"Chiến trường Bắc Cương, biết bao lão tướng tái xuất, kim qua thiết mã, chém giết với người Hồ, ném đầu lâu, đổ máu nóng, chiến đấu với người dị tộc không ngại ngại..."

"Không phải người của dân tộc ta, thì ắt là lòng cũng sẽ khác! Dưới tình huống như thế, sao Hạ Hoàng bệ hạ lại có thể nạp một vị Hồ nữ làm phi tần?! Sẽ làm rối loạn ý chí của tướng sĩ, làm lòng của ngàn dân nguội lạnh!"

Phương Chính làm người rất ngay thẳng, lập tức mở miệng, nói.

Lạc Phong lườm bọn họ một cái: "Các người còn kinh ngạc như thế, thì đừng nói gì tới mấy vị đại nhân ở trong kinh thành kia, Đại nho, Ngự sử..."

"Hạ Hoàng ở sâu trong cung, không thềm trả lời, Ninh Vương cũng đóng cửa không ra ngoài, không lên tiếng trả lời."

"Càng làm người ta ngạc nhiên hơn là, người ủng hộ Hạ Hoàng nạp phi, chiếm hơn phân nửa triều đình. Đông cung Thái tử cũng vô cùng ủng hộ, không chỉ có thế, những người ủng hộ ý kiến của Thái tử có biết bao người người không thể tưởng tượng nổi đâu!"

"Ti Thiên viện, liên minh của các tông phái ở tại kinh thành, còn có đại diện của Phật môn, Đạo môn cũng đứng về phía của Thái tử."

Tử Vi và Phương Chính cùng hít vào một hơi thật sâu, rốt cuộc thiên hạ này là như thế nào?!

"Chỉ có duy nhất một thế lực phản đối, là do Trần Bắc Vương dẫn đầu." Lạc Phong nói, ông ta nhìn về phía đường lớn, dường như có thể thấy lò mồi một đội ngũ người ngựa đang dần hiện ra.

"Người đến từ kinh thành lần này, có lẽ có liên quan tới Đông cung."

"Mặt khác, nhắc lại một câu...."

"Trần Bắc Vương, họ La."

Vừa nói dứt lời.

Tử Vi và Phương Chính đã ngơ ngẩn.

Ngay cả Lưu huyện lệnh đứng bên cạnh hóng chuyện cũng không khỏi co rụt mắt lại.

.....

Thanh Hoa Lâu.

Hồ Chỉ Thủy nhìn La Hồng, trên mặt mang ý cười hiền hoà, nhưng trong lòng thì đang có ngàn vạn suy tính.

"La phủ, Lạc Hồng công tử...."

"Một thân Chính Dương khí này, thì ra là một vị Nho tu."

Trong đôi mắt của Hồ Chỉ Thủy lấp lánh một tia sáng lạnh lẽo.

Đối với La Hồng, Hồ Chỉ Thủy cũng không còn lạ gì nữa, chủ yếu vì đôi bên đều là nhân vật có tiếng ở huyện An Bình, ít nhiều cũng đã từng nghe tên.

Lạc Hồng công tử nho nhã hiền hoà, khí phách hiên ngang thế mà lại xuất hiện trong hội văn Thanh Hoa của gã.

Hồ Chỉ Thủy nhớ rõ gã chưa bao giờ mời La Hồng.

"Không mời mà tới... Rất thú vị."

"Để mắt tới ta rồi à?"

Nụ cười của Hồ Chỉ Thủy càng rạng rỡ hơn nữa, nhưng dưới nụ cười rạng rỡ ấy, là mong muốn giết người đến cùng cực.

"Vừa khéo, kẻ này lừa đời lấy tiếng, dùng chiến tích giết người của Linh Cơ để tô điểm danh xưng chính nghĩa của mình, lần này sẵn tiện thay Linh

Cơ giết chết kẻ này!"

Hồ Chỉ Thủy rút lại ánh mắt, nhẹ nhàng gõ quả trượng.

Nhìn những văn nhân mặc khách ăn uống linh đình bên trong hội văn, khoé miệng nhếch lên một độ cong lạnh lùng chán ghét.

La Hồng cũng thu lại ánh mắt, cảm nhận được lệnh bài đang không ngừng rung rung trong lồng ngực.

Dường như không cần thận... Phát hiện ra được một bí mật lớn.

Hắc Thiết tà lệnh rung động, chỉ có một nguyên nhân, đó chính là do có Tà tu cũng nắm giữ Hắc Thiết tà lệnh đang ở rất gần La Hồng.

Trong toàn bộ huyện An Bình, chỉ có ba người nắm giữ Hắc Thiết tà lệnh.

[Huyết Linh Cơ], [Đồ Tam Đa] và [Cổ Nguyệt Bất Tích Thủy]...

Hắc Thiết tà lệnh của Huyết Linh Cơ đang nằm trong tay của La Hồng, như vậy nói cách khác thì, rất có thể hai người còn lại đang ẩn nấp bên trong hội văn này.

"Thế thì, đó là ai?"

"Đồ Tam Đa... Hoặc cũng có thể là Cổ Nguyệt Bất Tích Thủy?"

"Đội đã..."

Bỗng nhiên khoé miệng của La Hồng nhếch lên, giống như có một tia lửa điện nhanh chóng xẹt qua trong đầu của hắn.

"Hồ Chỉ Thủy... Cổ Nguyệt Bất Tích Thủy..."

"Ngươi? Chính là Văn Khúc Tinh tại thế sao? Lấy cái tên cao quý xuất trần như vậy?!"

La Hồng nhìn Hồ Chỉ Thủy, trùng hợp sao? Chẳng lẽ Hồ Chỉ Thủy này chính là [Cổ Nguyệt Bất Tích Thủy]?

Nhớ tới bức tượng thư sinh hào hoa phong nhã bên trong Thiên Địa Tà Môn kia, lại nhìn dáng vẻ Hồ lão gia ngày thơ chân thành lúc này đây...

Nhan sắc này của ngươi chính hơi lộ rồi!

Trò chuyện qua mạng quả nhiên không đáng tin tí nào!

Nếu bản công tử mà là Huyết Linh Cơ, cũng lười để ý tới ngươi!

La Hồng len lén đề lại Hắc Thiết tà lệnh đang rung động, sắc mặt bình tĩnh tự nhiên.

"Nếu Hồ Chỉ Thủy này là Tà tu, vậy... Hội văn lần này cũng không đơn giản như trong tưởng tượng, không chừng lại trở thành một cái bẫy tà ma?!"

Khoé miệng La Hồng dần dần nhếch lên chua chát.

Những tà ma này, có độc à!

Bản công tử mời các ngươi tới hay chọc giận các ngươi sao?

Đi đâu cũng gặp được các người vậy.

Chương 52: Trong kinh thành có người đến, hội văn có biến động kinh hồn (2)-

Hồ Chỉ Thủy không để ý tới La Hồng.

Trong lòng Hồ Chỉ Thủy, La Hồng đã nằm trong danh sách gã cần phải giết.

Mặc dù gã cũng biết La phủ ở huyện An Bình dường như không bình thường, nhưng mà làm xong vụ này thì gã có thể thăng cấp lên Thanh Đồng tã lệnh, một khi thăng cấp thì không cần tiếp tục ở lại huyện An Bình nữa.

Ngõ hẻm của Thanh Hoa Lâu rất sâu, phải đợi một khoảng thời gian sau mới bị phát hiện, mà trong lúc này, cũng đủ thời gian cho gã thoát thân.

Kế hoạch trong lòng của Hồ Chỉ Thủy rất hoàn mỹ.

Sau một lúc cười cười nói nói với mấy vị văn nhân nhà thơ.

Hồ Chỉ Thủy vỗ vỗ tay.

Trong Thanh Hoa Lâu lập tức yên lặng.

Gần trăm vị văn nhân nhà thơ nhìn về phía Hồ Chỉ Thủy.

Dáng vẻ của Hồ Chỉ Thủy vô cùng chân thành, nhìn mọi người xung quanh, nói từ từ: "Chư vị đều là nhĩ sĩ nổi tiếng của huyện An Bình, Hồ mỗ tổ chức hội văn cũng là muốn giao lưu trao đổi nhiều hơn với chư vị nhĩ sĩ, có thể học hỏi thêm ở chư vị."

"Mặt khác, lần này tổ chức hội văn còn có một nguyên nhân khác, vì gần đây Hồ mỗ có được một bức tranh "Sĩ Nữ Đồ" do Hoạ thánh tiên triều vẽ ra, không biết đây có đúng là bút tích thật hay không, cho nên muốn mời chư vị đánh giá một chút."

Hồ Chỉ Thủy chống quải trượng, cười nhìn mọi người, ánh mắt cực kỳ chân thành tha thiết.

Sau đó, vỗ vỗ tay.

Trên bậc thang lầu hai của Thanh Hoa Lâu.

Dây thừng đang buộc bức tranh lập tức đứt ra, một bức tranh từ từ hiện ra.

Những âm thanh kinh ngạc, xôn xao, ca ngợi vang lên không ngớt.

Thế nhưng La Hồng ngồi bên dưới lại hơi lo lắng, hẩn nhìn chằm chằm bức tranh đó, bởi vì có kinh nghiệm từ Sách da người, liếc mắt đã nhận ra vật liệu của bức tranh đó... Chính là da người thật!

Hồ Chỉ Thủy này, quả nhiên chính là [Cổ Nguyệt Bất Tích Thủy] thích lột da.

Tà tu của Thiên Địa Tà Môn!

La Hồng cử động định tìm cơ hội bỏ chạy!

Nhưng mà Hồ Chỉ Thủy kia lại thỉnh thoảng nhìn chăm chăm hấn.

"Bị nhận ra rồi sao? Chuyện ta đóng giả thành Huyết Linh Cơ bị lộ rồi sao?"

Hành động của Hồ Chỉ Thủy, làm suy nghĩ của La Hồng bay cao bay xa.

Bỗng nhiên.

Trong Thanh Hoa Lâu.

Cơ thể của những văn nhân nhà thơ đang nhìn chăm chăm bức tranh bỗng nhiên mềm oặt, trợn tròn mắt lên, giống như há cảo, từng người đều bất lực ngã xuống đất.

Tranh này có độc!

Lòng La Hồng run lên, hấn liếc nhìn bức tranh một chút nên cũng bị mê man một ít, nhưng mà, kiếm khí trong kinh mạch toàn thân lại nhanh chóng dao động, khiến hấn tỉnh táo trở lại.

Hồ Chỉ Thủy kia chống quải trượng, vẫn giữ nét cười chân thành ngây ngô. Chậm chậm đi xuống từ trên cầu thang. Quải trượng trong tay tung ra, một tiếng "phầm phập", xuyên thủng qua mi tâm của một vị văn nhân đang ngất xỉu.

Quải trượng như đang ngọ nguậy, không lâu sau văn nhân đã khô quắt lại... Bị hút khô máu.

Hồ Chỉ Thủy hơi ngạc nhiên nhìn La Hồng không bị ngất đi.

Cũng chẳng thèm để ý, tiếp tục đi tiếp.

Quải trượng lại vung ra lần nữa, xuyên thủng ngực của một vị hoa khôi hầu rượu...

"Soạt" một tiếng.

Bên trong quải trượng đột nhiên bắn ra từng lưỡi dao sắc nhọn, "xoẹt" một tiếng, đã cắt đứt từng mảnh da người của vị hoa khôi hầu rượu kia.

Mà cơ thể bị lột da của hoa khôi kia thì bị vô tình chém thành từng khối vụn, rơi vãi đầy trên đất.

Hồ Chỉ Thủy cười mỉm, từng bước từng bước một, sát ý vô bờ bến lan tràn, bước về phía La Hồng.

Toàn bộ Thanh Hoa Lâu chìm trong yên tĩnh chết chóc.

Cảnh tượng máu me trước mắt đã giáng một đòn mạnh mẽ vào tâm trí của La Hồng, trước đó khi quý nữ đồ sát Hắc Vân Trại, La Hồng bị giam trong kho củi, không tận mắt thấy được quá trình bọn Tà tu giết người.

Nhưng lần này La Hồng nhìn thấy rất rõ ràng.

Quả trượng của Hồ Chỉ Thủy co lại, thi thể của người phụ nữ kia hoá thành khối vụn rơi vãi đầy trên mặt đất, da người thì bị gã xếp lại, bỏ vào trong một cái bao bố.

Máu tươi văng khắp nơi, mà Hồ Chỉ Thủy vẫn giữ nét mặt ngô nghê thành thật, chậm chậm bước đi.

Giống như đang nhàn nhã đi dạo dưới trời mưa xuân, có vài phần cảm giác nên thơ mơ mộng.

Tàn ác quá!

La Hồng thấy lạnh cả người, đó là mùi của sự chết chóc.

Mặc dù Hồ Chỉ Thủy đang cười, nhưng nhìn vào đôi mắt của gã, lại là sát khí không che giấu chút nào.

Gã này muốn giết hẳn!

Trong lòng La Hồng lập tức có câu khẳng định.

Máu tươi tanh nồng nhẹ nhàng bay đến.

Cảm giác như quay lại cái đêm ở trong Hắc Vân Trại ấy.

Chỉ là, lần này càng nguy hiểm hơn so với lần trước.

“Là tên nào nói gã Hồ Chỉ Thủy này là đại thiện nhân số một của huyện An Bình vậy? Ra đây... Ta bảo đảm không đánh chết người.”

Khoé miệng La Hồng chua chát.

Huyện An Bình này rốt cuộc là như thế nào?

Đại thiện nhân số một là một tà ma Tà tu.

Còn người chính nghĩa gương mẫu như hẳn lại là tên một lòng chỉ muốn làm nhân vật phản diện.

Huyện An Bình này... Có độc à?

“Không được lỗ măng... Khí tức của Hồ Chỉ Thủy này, còn mạnh hơn cả Huyết Linh Cơ kia, chắc là đã đạt đến Bát phẩm đỉnh phong.”

La Hồng đứng dậy, áo trắng bay lên, muốn lui về sau thoát thân.

“Lạc Hồng công tử, đã tới rồi, thì đừng vội đi chứ.”

Hồ Chỉ Thủy tươi cười nhìn La Hồng, chậm chậm giơ quả trượng lên.

Rầm rầm rầm...

Trong nháy mắt mỗi cửa sổ xung quanh Thanh Hoa Lâu đều đóng chặt lại, bịt kín con đường chạy trốn của La Hồng.

Toàn bộ Thanh Hoa Lôu nhanh chóng biến thành hiện trường chết chóc lạnh lẽo và khủng bố.

Hồ Chỉ Thủy lấy Hắc Thiết lệnh bài ra, cảm nhận được lệnh bài đang rung rung, gã nheo mắt lại, nhìn khắp xung quanh, nhìn những thân thể văn nhân nhà thơ đã ngất đi kia...

“Hắc Thiết Tà Lệnh có phản ứng, nói cách khác là có một vị đồng nghiệp khác đang giữ Hắc Thiết Tà Lệnh cũng ở trong này, trong huyện An Bình... Kẻ có được Hắc Thiết Tà Lệnh chỉ có ba người, ta, Đồ Tam Đa, còn có Linh Cơ...”

“Đồ Tam Đa hẳn là không thể nào xuất hiện ở chỗ này, bởi vì gã biết được nếu Hắc Thiết Tà Lệnh ở quá gần nhau thì sẽ sinh ra phản ứng... Cho nên, kẻ mang theo Hắc Thiết Tà Lệnh trốn ở chỗ này rất có thể là Hắc Linh Cơ mới vào Thiên Địa Tà Môn, không hiểu được quy tắc của Tà Lệnh.”

Chương 53: Kiếm khí chồng chất, một kiếm lật bàn (1)-

Nụ cười trên mặt của Hồ Chỉ Thủy càng thêm rạng rỡ.

“Linh Cơ, nàng đang ở đâu?”

Hồ Chỉ Thủy nhìn quanh khắp nơi, dịu dàng gọi.

Giọng nói quanh quẩn trong Thanh Hoa Lâu, thậm chí còn có âm thanh vọng lại.

La Hồng sửng sốt một chút, sau đó khoé miệng giật giật.

Từ một tiếng gọi này của Hồ Chỉ Thủy, có thể đánh giá được rằng, Huyết Linh Cơ La Hồng hẳn đây ngay cả cái áo lót cũng chưa bị lộ.

“Linh Cơ, ra đi, không cần trốn nữa... Nàng đến đây giết kẻ này sao? Ta giúp nàng nhé.”

Trên gương mặt ngây thơ thân thiện của Hồ Chỉ Thủy tràn đầy dịu dàng.

Ánh mắt lướt nhìn La Hồng đang mặc áo trắng như tuyết, chính khí ngút ngàn, trong chốc lát, con ngươi gã lạnh lẽo, sát ý toả ra khắp nơi.

Bỗng nhiên, đèn lồng nhiều màu treo trên Thanh Hoa Lâu sáng lên màu máu.

Động tác của Hồ Chỉ Thủy trong nháy mắt trở nên nhanh hơn, quả trứng trong tay giống như một thanh Độc Long Toàn bỗng dưng đâm ra.

Mùi máu tươi toả ra nồng đậm, dường như trong không khí đều bị xé ra thanh âm nứt toác.

Một kích, đoạt mệnh!

Trong nháy mắt, mùi vị chết chóc lạnh lẽo làm La Hồng tê rần cả da đầu.

.....

Bên ngoài ngõ hẻm Thanh Hoa Lâu.

Trong một quán rượu, Triệu Đông Hán ngồi cạnh cửa sổ, gọi một bình rượu, thêm một đĩa đậu phông nhỏ, tự rót tự uống.

Hắn ta vẫn không yên tâm về công tử, nhưng lại không thể đi quấy rầy thú vui của công tử, cho nên hắn ta bèn đợi ở chỗ này.

Chỉ cần công tử ra khỏi Thanh Hoa Lâu, vậy thì tất cả đều yên ổn.

Róc rách.

Tự rót cho mình một chung rượu.

Uống vào một ngụm, dường như vết đao chém trên mặt cũng bắt đầu nhúc nhích theo, “chật” một tiếng.

Kẹp một hạt đậu phộng bỏ vào miệng.

Một chung rượu, một hạt đậu phộng, cực kỳ vui vẻ.

Đột nhiên.

Triệu Đông Hán nheo mắt lại, bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Thanh Hoa Lâu.

Rắc rắc...

Hắn bóp nát chén rượu trong tay, trong nháy mắt, rượu văng ra khắp nơi.

“Mùi máu!”

Triệu Đông Hán như ngửi được mùi máu ở trong không khí, lúc nhặt lúc đậm truyền ra từ sâu trong ngõ hẻm của Thanh Hoa Lâu.

Công tử đang ở trong Thanh Hoa Lâu, mà bây giờ trong Thanh Hoa Lâu thì lại có mùi máu.

Vết đao chém trên mặt của Triệu Đông Hán bỗng chốc nhúc nhích.

“Công tử!”

Một tiếng gào thét thảm thiết vang lên.

Trên người Triệu Đông Hán bỗng chốc tỏa ra khí huyết ngang tàng.

Tu vi của Võ tu Bát phẩm Thiết Cốt cảnh lộ rõ mòn một, trong ánh mắt hoảng sợ của thực khách xung quanh, hắn ta trực tiếp nhảy xuống khỏi cửa sổ.

Ầm!

Đường lát gạch xanh dưới tiệm rượu bị thân thể hắn ta đè lõm xuống.

Thế nhưng Triệu Đông Hán chẳng quan tâm, hắn ta chạy như điên về phía Thanh Hoa Lâu.

Tên tiểu nhị vắt khăn lau trắng trên vai trợn mắt há hốc mồm nhìn.

“Chẳng phải chỉ đi đến thanh lâu chơi gái... Thôi sao?”

...

Trong Thanh Hoa Lâu.

Màu máu giăng khắp nơi, khiến cả toà nhà lộ ra nét yêu dị cùng cực.

Hồ Chỉ Thủy vốn định đánh nhanh thắng nhanh.

Vạt áo trắng của La Hồng bay lên, vẻ mặt khó coi.

Trong nháy mắt khi Hồ Chỉ Thủy lộ ra sát ý, hắn cũng vận chuyển kiếm khí trong kinh mạch theo bản năng.

Lần này không mang theo kiếm.

Nhưng trong lòng bàn tay của La Hồng lại hội tụ thành một đoàn kiếm khí, mạnh mẽ đâm vào quả trượng đang phóng tới của Hồ Chỉ Thủy.

Ầm!!!

Trong nháy mắt kiếm khí nứt toác.

Thân thể Hồ Chỉ Thủy vẫn đứng yên bất động.

Mà La Hồng thì văng về hướng ngược lại, trong chớp mắt bàn tay toé toét máu thịt, áo trắng nhuộm máu.

“Thế mà lại là một tên Kiếm tu...”

“Kiếm khí mạnh mẽ, nhưng mà, cũng chỉ có vậy thôi.”

Hồ Chỉ Thủy chống gậy đứng vững, trên mặt vẫn giữ nụ cười hiền.

Nụ cười này làm La Hồng hận không thể đập một cái lên mặt của gã!

Cái tên thích diễn trò này!

Tà tu, mỗi một tên đều là dòng hung ác nham hiểm.

Huyết Linh Cơ cũng thế, tên Hồ Chỉ Thủy này cũng thế.

Đối với bọn chúng mà nói thì giết người chỉ như ăn cơm uống nước mà thôi.

Nguy hiểm, lại một lần nữa phải đối mặt với nguy hiểm sống chết.

La Hồng là người đã từng chết một lần, hẳn không muốn chết.

Bàn tay be bét máu thịt, La Hồng vẫn chẳng quan tâm, một lần nữa kêu gọi kiếm khí trong cơ thể ra.

Tốc độ chuyển động của thân hình Hồ Chỉ Thủy cực nhanh, giống như quỷ ảnh, không ngừng đâm quả trượng ra.

Kiếm khí chưa ngưng tụ, đã bị đánh tan.

La Hồng học máu, thân thể bị văng lên, đụng nát bàn.

“Chỉ có chút trình độ như thế, cũng dám chống lại ta sao.”

Hồ Chỉ Thủy nhàn nhã chống quả trượng, nở nụ cười.

“Nhưng mà, dù cho ngươi không tới trên chóc ta, thì sau khi ta thắng cấp Hắc Thiết Tà Lệnh, cũng sẽ đi tìm ngươi.”

Chỉ là gã không ngờ tới được, La Hồng lại tự mình dâng đến cửa.

“Vốn cho rằng ngươi là Nho tu, nhưng không ngờ lại là Kiếm tu, quan trọng nhất chính là, thân là Kiếm tu lại không mang theo kiếm bên mình, cũng thật ngu xuẩn.”

Hồ Chỉ Thủy nói.

Gã cũng không gấp gáp làm gì, lấy tu vi Bát phẩm đỉnh phong của gã thì dư sức giết được Kiếm tu Cửu phẩm.

La Hồng cảm thấy lồng ngực mình đau rát, bả vai bị xuyên thủng một cái lỗ lớn, không ngừng nhỏ máu.

Khỏ trách Triệu Đông Hán nói, con đường tu hành vô cùng nguy hiểm, chỉ cần sơ suất một chút thì vạn kiếp bất phục.

Trốn là trốn không thoát rồi.

Vậy... Làm sao giết gã này đây?!

Tất nhiên La Hồng không cam lòng cứ thế mà chết ở chỗ này.

Hắn nhìn chăm chăm Hồ Chỉ Thủy.

Triệu hồi Tà Ảnh?

Trong lòng La Hồng gạt bỏ suy nghĩ này, dù cho có triệu hồi Tà Ảnh Địch Sơn, thì sợ là cũng khó thoát khỏi cái chết.

Chỉ dựa vào mỗi Tà Ảnh Địch Sơn thì chưa chắc sẽ đánh thắng được tên Hồ Chỉ Thủy này.

Sở dĩ Huyết Linh Cơ bị Tà Ảnh Địch Sơn chém chết, phần lớn là vì sát khí của ả đã bị La Hồng hút sạch.

Nhưng lúc này đây trạng thái của Hồ Chỉ Thủy lại vô cùng mạnh mẽ.

Hơn nữa, Tà Ảnh là con át chủ bài duy nhất của hắn, nhất định phải tìm thời cơ thích hợp để thay đổi ván cờ, nếu tùy ý làm lộ, mà vẫn không giết chết được Hồ Chỉ Thủy thì coi như là mất hết toàn bộ hy vọng.

Ban đầu La Hồng chỉ định đến đây phá hư cái văn hội này, ai mà ngờ được, một cuộc văn hội, lại thật sự biến thành cảnh tượng chết chóc...

Chương 54: Kiếm khí chồng chất, một kiếm lật bàn (2)-

Đại thiện nhân nhìn có vẻ rất chân thành dễ bị ăn hiếp, thế mà lại là tà ma giết người không gớm tay giả thành.

La Hồng nghiêng ngả bò dậy từ trên đất.

Vết thương trên bả vai vẫn không ngừng chảy máu.

Bây giờ mục đích của La Hồng không còn là phá hư văn hội nữa, mà là nghĩ cách làm sao sống sót qua khỏi tình huống nguy hiểm này.

Cứng rắn cầm một cái chân ghế gãy trên đất lên, dùng cái này làm kiếm.

“Ta sẽ dùng một lần bạo phát lớn thu hút sự chú ý của Hồ Chỉ Thủy... Rồi gọi Tà Ảnh Địch Sơn ra tập kích hắn.”

Đôi mắt La Hồng lấp loé, suy tính trong lòng.

Uy lực từ kiếm khí của hắn rất mạnh mẽ, nếu hội tụ tất cả kiếm khí trong kinh mạch hắn lại thành một kích, có lẽ có thể thu hút được lực chú ý của Hồ Chỉ Thủy.

Không có thời gian suy nghĩ nhiều nữa, đây cũng là cơ hội duy nhất của La Hồng.

Tâm thần khê động.

Kiếm khí trong kinh mạch của La Hồng bắt đầu mãnh liệt phun trào, toàn bộ đều dồn hết vào chân ghế...

Một đạo, hai đạo, ba đạo...

La Hồng không ngừng tích tụ kiếm khí chồng chất vào trong chân ghế, làm trên chân ghế bắt đầu có vết rạn nứt.

Trên vạt áo trắng nhuộm máu bị kiếm khí khuấy động bắt đầu có gió nhẹ phát phơ bay lên.

Vẻ mặt tươi cười của Hồ Chỉ Thủy bắt đầu xuất hiện nét kinh ngạc.

“Thiên phú kiếm thuật của kẻ này thật đúng là yêu nghiệt, thật sự có thể gia tăng thêm kiếm khí, tự sáng tạo ra chiêu kiếm... Khả năng chịu đựng của kinh mạch lại cực kỳ lớn, nếu chỉ sơ suất một chút thôi, kinh mạch liền bị hủy hết! Căn cơ tu hành coi như đứt đoạn!”

Hồ Chỉ Thủy cũng không phải là loại không biết nhìn người.

Cho nên, gã bắt đầu nghiêm túc.

Trong cơ thể của La Hồng còn lại năm đạo kiếm khí chưa gia tăng.

Rốt cuộc, La Hồng chịu không được, nếu còn không phóng ra đạo kiếm này...

Sợ là hắn sẽ bị kiếm khí đâm chết!

Áo trắng phát phơ, La Hồng di chuyển một bước, thân thể lao xuống.

Cầm kiếm, chĩa thẳng vào Hồ Chỉ Thủy.

Hồ Chỉ Thủy cầm quả trượng, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm La Hồng, một kiếm này của La Hồng... Có đến năm đạo kiếm khí chồng lên nhau.

Đây là Kiếm tu Cửu phẩm?

Mạnh như thế sao?!

Bình thường Kiếm tu Cửu phẩm muốn chém ra năm đạo kiếm khí cũng đã khó khăn, kẻ này lại có thể gia tăng thêm năm đạo kiếm khí.

Nhưng mà, gã cũng chẳng cảm thấy có vấn đề gì to tát cho lắm, gã có thể dùng sức mạnh nghiền ép chết La Hồng.

Đối với gã mà nói, La Hồng chỉ đang thoi thóp giây chết mà thôi.

Trên gương mặt thân thiện của Hồ Chỉ Thủy lộ ra một nụ cười lạnh lùng: “Muốn trở mình? Ngươi lấy tư cách gì?”

“Chỉ bằng một kiếm này?!”

Vẻ mặt La Hồng lạnh lùng nghiêm túc, vẫn tiếp tục đâm xuống, không thèm trả lời câu nói mỉa mai của Hồ Chỉ Thủy.

Nhưng Hồ Chỉ Thủy không phát hiện, lồng đèn toả sáng phía sau lưng gã đang kéo dài ra một chiếc bóng...

Một cái bóng đen thui... Lặng lẽng góc đầu dậy.

La phủ.

Trần tổng quản mặc áo xanh, yên lặng ngồi trên ghế bành, nhìn đàn cá bơi lội trong hồ sen...

Đồng chuyện rối loạn trong kinh thành kia, ông lười quan tâm.

Mục đích duy nhất của ông là bảo vệ công tử tiểu thư an toàn.

Nhưng hiện giờ xem ra... Công tử và tiểu thư đã bị người khác để mất tới.

Tiểu thư còn tốt, nàng vẫn luôn ngoan ngoãn ở trong phủ, La phủ có ông trấn giữ, sẽ không có ai dám ra tay.

Ngược lại là công tử La Hồng, vô cùng đáng lo.

"Công tử ra khỏi thành thu tiền thuê, thủ vệ chết thảm."

"Công tử vừa gia nhập bang mã phi, nơi đó lập tức bị tàn sát..."

"Tất cả những chuyện này, đều là trùng hợp thật sao?"

Sắc mặt Trần tổng quản lạnh lẽo.

Ông cảm thấy, không phải trùng hợp.

Có lẽ sau lưng đang có kẻ thao túng, còn mục đích... không cần nói cũng biết, chính là mạng của La Hồng.

Trần tổng quản chậm chạp ngẩng đầu, gương mặt hốc hác, nhìn về phía huyện An Bình.

Dường như trong mắt ông đang phản chiếu lại hình ảnh ngựa xe nườm nượp bên ngoài huyện.

Đột nhiên.

Tâm thần Trần tổng quản run rẩy.

Ông quay đầu nhìn về một hướng của huyện An Bình.

Chân mày nhú chặt, bấm ngón tay.

Sắc mặt hơi đổi.

"Hết lần này đến lần khác... Vẫn không chịu dừng!"

"Công tử vừa mới tu hành mấy ngày đã liên tục bị tà ma tập kích! Vô tội xiết bao!"

"Rõ là muốn con đường tu hành sau này của công tử có tâm ma! Ác độc nhường nào!"

Trong giây lát, Trần tổng quản trừng mắt.

Ở chỗ La Hồng có Triệu Đông Hán, ông không quá lo lắng.

Chỉ là, lồng ngực ông cuộn cuộn lửa giận, khó mà dằn nổi!

Ông duỗi tay, cầm một cánh hoa sen.

Một tay Trần tổng quản để sau lưng, vạt áo xanh lay động.

Gập đầu ngón tay bắn ra, cánh hoa sen theo lực bay lượn trong không trung, hóa thành kiếm từ trong hư vô, tựa như sao băng bay ngược lên trời, phóng về phía huyện An Bình.

...

Bên ngoài huyện An Bình.

Có một đội nhân mã đang tập hợp.

Lưu huyện lệnh cung kính hành lễ với bóng người trong xe kéo.

Lạc Phong dẫn theo Tử Vi và Phương Chính, khẽ cúi đầu tỏ vẻ tôn kính.

Giờ phút này bọn họ đã biết người trong xe là ai.

Thầy của Thái Tử, phó viện trưởng Tư Thiên Viện, một trong mười đại thuật sĩ của Đại Hạ, Văn Thiên Hành.

Ban đầu Lạc Phong chỉ cho rằng là người kinh thành tới chứ nào có ngờ được là một đại nhân vật như vậy.

Có điều nhớ đến vị tiên bối ở La phủ kia, Lạc Phong lại thấy đó là chuyện đương nhiên.

Vị này vừa tới, huyện An Bình cũng chẳng còn bình an.

Đột nhiên, một trận âm bạo bén nhọn, hết như tiếng thiên long gầm thét.

Lạc Phong chỉ cảm thấy có một sự nghiền áp cực kỳ kinh khủng, ông ta hoảng sợ tột cùng quay đầu lại, đập vào mắt là một thanh kiếm lao vun vút như sao băng!

Phi kiếm phóng tới, kiếm khí tạo ra một đợt âm thanh bạo phá.

Ngựa sợ hãi hí vang, dòn dập không ngừng.

Chương 55: Suyt, đừng nói chuyện (1)-

Chỉ một kiếm đã làm toàn bộ ngựa kinh hãi, các đoàn xe cũng trong chớp nhoáng này lâm vào hỗn loạn.

Lưu huyện lệnh đã ngậy người từ sớm, hai tay vì sợ hãi mà lạnh như băng.

Tử Vi và Phương Chính bị đè không thở nổi.

Chỉ mình Võ tu Ngũ phẩm Lạc Phong là có thể ngược đầu ngắm nhìn.

"Một kiếm này... Là Trần tiền bối! Trần tiền bối đang thị uy!"

Kiếm bay ngang trời, chém thẳng xuống bóng người đang ngồi ngay ngắn trong xe kéo.

Ầm.

Kiếm khí khủng bố xung quanh như hình thành một khu vực treo cổ đáng sợ. Phi kiếm còn chưa đến gần xe ngựa, buồng xe ngựa hoa lệ đã chia năm xẻ bảy.

Đề lộ một bóng người già nua mặc hắc bạch bào ngồi nghiêm chỉnh.

"Ha ha, giỏi cho một kiếm hóa rồng, Trần Thiên Huyền..."

Buồng xe ngựa tan tác, chỉ còn lại khung xe.

Bóng dáng già cỗi đứng thẳng dậy, từng tấm lụa tập trung trước người ông ta, hóa thành phù giáp lực sĩ, găm thét lao vào phi kiếm.

Ầm!

Phi kiếm bắn tới như gió bão.

Một kiếm xuyên qua phù giáp lực sĩ, những lá lụa rách nát vỡ tung.

Cả trời đất cũng lắng lại.

Bóng người già nua giờ tay, hai ngón tay gãy tựa củi khô kẹp một cánh hoa sen.

"Lão phu còn chưa bước vào cổng thành đã ra tay nặng như vậy, bị bệnh à."

Ra oai phủ đầu à?

Vậy cũng chờ lão phu xuống ngựa đã rồi nói sau.

Ông lão ho khan một tiếng...

....

Thanh Hoa lâu.

Không khí u ám tiêu điều, đèn lồng đỏ máu treo trên cao, máu tanh nồng đậm chảy tràn.

La Hồng lấy chân ghế làm kiếm, năm luồng kiếm khí trùng điệp lao đến hồ Chỉ Thủy.

Lá Hồng hết cách rồi, hắn chưa từng học bất cứ một chiêu thức nào, chẳng hiểu mấy thứ kỹ xảo hoa lá lòe loẹt gì đó.

Chuyện duy nhất có thể làm là dùng sức mạnh phá vụn pháp!

Về việc chồng kiếm khí, là do trong đầu La Hồng đột nhiên nảy lên ý tưởng. Theo lẽ thường thì hắn phải trải qua quá trình nghiên cứu có hệ thống và khoa học mới được tiến hành thí nghiệm trên con người.

Đáng tiếc hiện giờ đang lúc nguy nan, tình thế bức bách, chỉ có thể thử nghiệm trước thời gian. Không ngờ lại thật sự thành công.

Năm luồng kiếm khí chồng lên nhau, uy lực vượt ngoài dự đoán của La Hồng.

"Con mẹ nó, bốn công tử chính là thiên tài!"

"Bốn công tử lấy cái gì để lật ngược tình thế ấy à?"

Hai tay La Hồng nhuộm máu tươi, vừa chạy vừa nhìn chăm chăm hồ Chỉ Thủy, cười toét miệng.

"Tất nhiên là... Chỉ bằng một kiếm này!"

"Một chọi một, đơn đấu!"

Đâm ra một kiếm, kiếm khí tản đi khắp nơi, gió mạnh nổi lên bốn phía.

Hồ Chỉ Thủy cười khẩy.

Một kiếm này có uy lực mạnh mẽ, nhưng lại quá nặng nề.

Hồ Chỉ Thủy gã cũng chẳng phải dạng chưa từng đấu với tiểu Bạch.

Quải trọng bỗng nhiên được rút ra, xoay tròn cực nhanh, không khí cũng bị ảnh hưởng mà cuộn thành một vòng xoáy mơ hồ.

Bỗng nhiên.

Hồ Chỉ Thủy không hiểu sao có cảm giác cả người lạnh lẽo.

Không biết từ khi nào, sau lưng gã, xuất hiện một bóng người cường tráng.

"Ông..."

Đôi mắt đỏ tươi rực sáng, hệt như ma quỷ trong địa ngục thức tỉnh.

"Kẻ nào?!"

Trong lòng Hồ Chỉ Thủy kinh hãi.

Nhưng gã nhanh chóng bình tĩnh trở lại.

Tà ảnh của Địch Sơn vung một quyền vào đầu Hồ Chỉ Thủy, ấn mạnh xuống, một quyền ẩn chứa sức mạnh của võ tu bát phẩm.

Trước có kiếm khí năm hợp thành một của La Hồng, sau có một quyền Bát phẩm của tà ảnh Địch Sơn.

Dù có nằm mơ Hồ Chỉ Thủy cũng không thể nghĩ tới, trong tuyệt cảnh, La Hồng lại có thể đột phá được bức này.

Chẳng qua một người tắm máu trăm trận như Hồ Chỉ Thủy vẫn rất bình tĩnh lựa chọn sách lược tốt nhất.

Quái tượng trong tay gã đánh vào kiếm khí của La Hồng, định sau khi đánh tan kiếm khí gã sẽ hoàn toàn đánh chết La Hồng.

Một tay khác của gã nâng lên, ngăn cản một quyền của Địch Sơn.

Một quyền này, không thể nào đánh chết gã được.

Trả giá thấp nhất đổi lấy cái lợi lớn nhất!

Đáng giá.

Rầm!

Năm đạo kiếm khí chồng lên va chạm với quái tượng của Hồ Chỉ Thủy.

Tiếng ma sát chói tai, chân ghế nổ tung, tan thành mạt gỗ bay tứ tán.

Quái tượng của Hồ Chỉ Thủy lại không hề gặp trở ngại, như một lưỡi dao sắc bén, xuyên qua bả vai La Hồng.

Máu, bắn tung tóe.

Vẻ kiêu ngạo lồ lộ trên mặt Hồ Chỉ Thủy, khiến gương mặt ngây thơ chất phác của gã có phần dữ tợn.

Nhưng vẻ mặt gã chẳng có chút cảm xúc vui vẻ.

Gã phát hiện, sách lược đối phó của gã... Sai rồi!

Tà ảnh vạm vỡ của Địch Sơn, không hề vung xuống một quyền nào.

Ngược lại chỉ có hai bàn tay mở rộng, ôm chặt lấy gã!

Khóa cứng người gã!

Mẹ nó, cái thao tác quái đản gì đây?!

Hồ Chỉ Thủy muốn tránh thoát lại phát hiện sức mạnh cận thân của Võ tu Bát phẩm làm gã không thể thoát được.

Tiếng cười trầm thấp vang lên từ La Hồng đã bị xuyên qua bả vai.

Miệng La Hồng chảy máu.

Hắn ngẩng đầu lên, điên cuồng nhìn chăm chăm Hồ Chỉ Thủy.

Ánh mắt kia... Làm Hồ Chỉ Thủy kinh hãi tột độ!

"Ngươi... ngươi là Tà tu!"

Cảm nhận được sát khí tràn ra từ tà ảnh của Địch Sơn, Hồ Chỉ Thủy không thể tưởng nổi, thảng thốt nói.

Tắm gương chính nghĩa của huyện An Bình, lại là một Tà tu?!

"Đại thiện nhân ngươi cũng là Tà tu đấy thôi, vì sao bỗng công tử lại không thể là Tà tu?"

La Hồng nhìn chằm chằm Hồ Chỉ Thủy, trong lúc nói cũng nâng tay lên.

Tròng mắt Hồ Chỉ Thủy ngưng đọng, khí Tà Sát phun ra từ lỗ chân lông, hóa thành một bộ giáp đen mù mịt bao phủ bên ngoài thân thể.

"Có khi bây giờ ngươi còn chẳng phá được phòng ngự của ta."

"Với cái tu vi Cửu phẩm của ngươi mà duy trì một tà vật Võ tu Bát phẩm, e là chẳng chống được bao lâu, đợi tà vật tan biến... Ngươi tất phải chết."

Hồ Chỉ Thủy bình tĩnh lại, nói.

"Ngươi cho rằng ta không đủ lâu?"

La Hồng cười gằn.

Một quyền của tà ảnh Dịch Sơn không giết được Hồ Chỉ Thủy, vậy nên ngay từ đầu, mục đích của La Hồng đã không phải dựa vào một quyền của Dịch Sơn để giết Hồ Chỉ Thủy.

Nếu một quyền đấy không giết được gã, sự việc lập tức trở nên nghiêm trọng.

Bốp.

Bàn tay nhuộm máu của La Hồng đặt trên trán Hồ Chỉ Thủy, máu tươi trượt xuống dọc theo gương mặt gã.

Chương 56: Suyt, đừng nói chuyện (2)-

Hắn nhắm mắt lại, sáo da người đột nhiên trở nên hơi lạnh lẽo, trong đan điền La Hồng đột nhiên bùng nổ lực hút.

Tròng mắt Hồ Chỉ Thủy chợt co rút.

Gã cảm thấy....

Gã cảm thấy sát khí của mình đang bị La Hồng hấp thu!

Cái tà pháp gì đây?

"Người..."

"Suyt."

La Hồng mở mắt, một ngón tay đặt trước môi, ý cười dạt dào, nói.

"Đừng nói chuyện."

Hồ Chỉ Thủy trợn mắt.

Lại thấy La Hồng nghiêng đầu, nhìn về phía những cô gái Thanh Hoa. Lâu cùng những khách thơ trí thức bị Hồ Chỉ Thủy giết chết.

La Hồng chậm rãi giơ tay.

Giống như quân vương nắm trong tay cái chết.

"Đứng lên..."

Giọng nói trầm thấp, tựa như đang ngâm xướng một khúc vong linh thảm đạm.

Lông tơ cả người Hồ Chỉ Thủy dựng đứng.

Mắt gã trợn trừng, thoáng chốc nhìn thấy... những khách thơ trí thức bị gã giết chết một cách tàn nhẫn ngộ nguây, sau đó... những bóng đen hóa thành thực chất, bò dậy từ dưới đất.

Những cái bóng chứa đựng tiếng gào thét phẫn nộ của mỗi linh hồn, oán khí cuộn cuộn mãnh liệt.

La Hồng hấp thu sát khí trên người Hồ Chỉ Thủy, có sáo da người làm cầu nối, sát khí trên người Hồ Chỉ Thủy nhanh chóng bị hút không còn cả cặn.

La Hồng lui về sau một bước, quả trượng rút khỏi da thịt, máu tung tóe.

La Hồng nhe răng trợn mắt nhìn Hồ Chỉ Thủy.

Chung quanh, mười mấy bóng dáng lão đảo lắc lư dần ép sát Hồ Chỉ Thủy.

Tất nhiên, đây đều là bóng của người bình thường.

Sau khi hấp thụ tà khí của Hồ Chỉ Thủy, La Hồng kêu gọi và khống chế nó, không có vấn đề gì lớn, rất dễ dàng.

Hắn, lại bèn rồi.

"Ôm gã."

La Hồng ra lệnh.

Những cái bóng đó tức khắc chen chúc nhau lao lên như ác linh bò ra từ địa ngục, từng con từng con vươn tay ra cuốn lấy Hồ Chỉ Thủy, siết chặt gã.

Tà ảnh Địch Sơn dờn tay, dưới mệnh lệnh của La Hồng, hai bàn tay to đè đầu Hồ Chỉ Thủy xuống.

Hơi thở của cái chết, nháy mắt bao phủ Hồ Chỉ Thủy.

"Không!"

"Đừng giết ta!"

"Linh Cơ, ngươi ở đâu? Mau ra tay, cứu ta!"

Mồ hôi trên trán Hồ Chỉ Thủy tuôn như mưa, gào thét cầu cứu.

"Linh Cơ?"

"Biết cái gì là ánh sáng trước khi chết [1] không? Cổ Nguyệt ca ca?"

[1: Khi cận kề chết sẽ thấy một luồng sáng chói lóa]

La Hồng cười cười.

Hắn lấy một miếng lệnh bài Hắc Thiết ra khỏi ngực, chỉ thấy miếng lệnh bài kia không ngừng hấp thu sát khí La Hồng nhận được từ trên người Hồ Chỉ Thủy, thoáng cái... trên lệnh bài hắc thiết đã tràn ra màu đồng thau.

Hồ Chỉ Thủy tận mắt thấy cảnh này, tròng mắt giăng đầy tơ máu.

"Ngươi... Ngươi..."

Rắc.

Nhưng chẳng đợi gã nói thêm gì nữa.

Tà ảnh Địch Sơn đã bất ngờ dùng sức, đầu Hồ Chỉ Thủy vặn tròn 540 độ, mặt đối mặt với tà ảnh của Địch Sơn.

Hồ Chỉ Thủy giãy giụa lần cuối trước khi chết, trong mắt toàn là niềm hoài nghi cuộc sống, cuối cùng hoàn toàn tắt ngúm.

Hồ Chỉ Thủy chết.

Chết không nhắm mắt.

Hồ Chỉ Thủy vừa chết, làn da bóng loáng của gã cũng nhanh chóng héo hon, sần sùi như cây khô trăm năm, nhìn mà sợ.

"Da người có thể giữ mãi vẻ tươi trẻ sao?"

La Hồng ngồi bệt xuống đất, lỗ máu trên bả vai đau xót làm hắn không ngừng xuýt xoa.

Giết Hồ Chỉ Thủy, La Hồng cũng rất bất đắc dĩ.

Tà tu, hắn không ngờ lại gặp phải Tà tu lần nữa.

Trùng hợp ư?

Có lẽ... là trùng hợp thật.

Về mặt La Hồng rất phức tạp, chắc chắn Hồ Chỉ Thủy không phải chỉ mới là Tà tu gần đây.

Việc tham gia hội văn này cũng chỉ là ý muốn bất chợt của hắn, có lẽ thật sự là trùng hợp.

Có điều, trong lòng La Hồng lại chẳng áy náy, Hồ Chỉ Thủy chết cũng không hết tội, thằng cha này có ý muốn giết hắn.

Ngẩng đầu, Thanh Hoa Lâu vô cùng yên tĩnh.

Trong không khí còn trôi nổi mùi máu nồng gay mũi...

Xung quanh bàn tiệc hỗn loạn, rất nhiều văn nhân tao khách trúng tà thuật của Hồ Chỉ Thủy, chìm vào giấc ngủ, La Hồng không biết gọi họ dậy thế nào.

Số người chết, ước chừng khoảng mười mấy, rất nhiều người bị Hồ Chỉ Thủy tàn sát, cũng có rất nhiều kẻ xấu số bị liên lụy.

Trận chiến này rất nguy hiểm, chỉ cần kế hoạch của La Hồng có một chút sai sót thì người phải chết bây giờ chính là hắn.

Hồ Chỉ Thủy, Tà tu Bát phẩm đỉnh phong, nếu không phải bị tà ảnh của Dịch Sơn ôm chặt khiến tu vi không còn đất dụng võ thì gã đã chẳng chết dễ dàng như vậy.

Thở dốc một hồi.

La Hồng bỗng ngẩn ra, đan điền của hắn lại lớn hơn, sách da người hấp thu sát khí của Hồ Chỉ Thủy làm đan điền lớn hơn một vòng.

"Giờ muốn tụ đầy khí Nhân Sát vào đan điền lại càng thêm khó khăn rồi."

La Hồng có hơi nhức đầu.

Nhưng bây giờ không phải lúc nghĩ chuyện này.

Bùm bùm bùm...

Một trận âm thanh vang lên như khói mù nổ tung.

Những tà ảnh của người thường hắn tạm thời gọi ra lũ lượt biến thành làn sương dày đặc, nổ tung.

Linh hồn của bọn họ đã bốc hơi.

"Tà ảnh của người thường không thể lưu giữ mãi mãi, chỉ có tà ảnh của tu sĩ mới có thể cất giữ..."

La Hồng bừng tỉnh.

Tà ảnh của Dịch Sơn có thể tồn tại trong cái bóng của hắn nhưng tà ảnh của người thường lại không thể giữ được, vì linh hồn của họ quá mức yếu ớt.

"Tà tu Bát phẩm đỉnh phong..."

La Hồng hít sâu một hơi.

Hồ Chỉ Thủy làm nhiều việc ác, giết vô số sinh mạng, La Hồng có triệu hồi tà ảnh của gã để sai khiến cũng chẳng có chương ngại tâm lý.

Nghĩ vậy, La Hồng chậm rãi nâng bàn tay máu me be bét.

Nhắm vào thi thể của Hồ Chỉ Thủy.

Ong...

Sát khí trong đan điền tuôn trào, nháy mắt ít đi rất nhiều...

"Đứng lên."

Giọng nói trầm thấp của La Hồng quanh quẩn trong Thanh Hoa Lâu.

Im ắng.

Không có chuyện gì xảy ra.

Thất bại.

La Hồng hơi cau mày.

Thất bại rất bình thường, dù gì cũng là triệu hồi vượt cấp.

Có điều, thất bại là mẹ thành công, La Hồng định làm lại lần nữa.

"Đứng lên!"

La Hồng nâng tay, sát khí trong đan điền lại mất đi một phần.

Cơn gió âm lạnh quét qua, cái bóng của thi thể Hồ Chỉ Thủy giật giật...

Chương 57: Tà ảnh của Hồ Chỉ Thủy-

Nhưng, chỉ vậy mà thôi.

Đã thất bại hai lần rồi, nếu thất bại thêm lần nữa thì không thể triệu hồi vong linh tà ảnh của Hồ Chỉ Thủy nữa.

Hơn nữa sát khí trong đan điền La Hồng cũng không thể tiếp tục duy trì để hấn triệu hồi.

La Hồng lấy Thanh Đồng Tà Lệnh vừa mới lên cấp ra, bất ngờ đập nó xuống đất.

Khóe miệng hấn hơi nhếch lên.

Nâng tay, ngón tay chỉ thẳng vào thi thể Hồ Chỉ Thủy...

"Đứng lên..."

Giọng nói trầm thấp bị Thanh Đồng Tà Lệnh chuyển đổi, biến thành thanh âm mềm mại của Tiểu Đậu Hoa.

Cơn gió lạnh lẽo gào khóc.

Trong nháy mắt đó, La Hồng có cảm giác tà khí trong đan điền mình bị khoáng sạch.

Bóng Hồ Chỉ Thủy chặt đứt liên hệ với thi thể, trông như một bãi nước đọng sỏi bọt, lát sau, một bóng đen dần dần trôi lên.

Đó là một cái bóng giống Vu sư, thân trùm áo khoác đen, tay nắm quả trượng.

Ong...

Đôi mắt lam u ám như ma trời rực sáng.

Khí tràng nặng nề thuộc về Tà tu Bát phẩm đỉnh phong lan xa.

"Thành công."

La Hồng thấy gọi được tà ảnh của Hồ Chỉ Thủy, trong một chốc không biết nói gì.

"Đúng là liêm cầu mà, liêm xong rồi cũng chẳng còn lại gì."

La Hồng lắc đầu.

Thình lình.

Tà ảnh vạm vỡ của Địch Sơn rón rén đến cạnh tà ảnh của Hồ Chỉ Thủy, đột ngột bùng nổ, vung một quyền.

Tà ảnh Hồ Chỉ Thủy ngơ ngáo nằm thẳng cẳng trên mặt đất.

Tà ảnh Địch Sơn gào thét, quăng quật tà ảnh của Hồ Chỉ Thủy, hét đập trái lại đập phải.

Tà ảnh Hồ Chỉ Thủy liễu “hồn” phản kháng nhưng cuối cùng vẫn bị đánh đến giờ cờ trắng, nhận tà ảnh Dịch Sơn làm lão đại....

Tà ảnh Dịch Sơn rất mực hài lòng, giờ cầm lên như khoe khoang với La Hồng.

La Hồng nhìn gã như nhìn thẳng ngốc, giải trừ tà ảnh, hai luồng tà ảnh đều hóa thành sợi tơ màu đen, nhập vào cái bóng của hắn.

Mới vừa cất Thanh Đồng Tà Lệnh.

Bên ngoài Thanh Hoa Lâu vọng đến một tiếng thét gọi đầy thê lương.

"Công tử!!"

Rầm!

Cánh cửa vẫn đóng chặt của Thanh Hoa Lâu bất ngờ bị một cái chân đá văng, cả cái cửa, chia năm xẻ bảy.

Ngoài cửa, Triệu Đông Hán cùng một đám quần chúng hóng dưa tò mò ngóng vào trong.

Bên trong Thanh Hoa Lâu, máu tươi tuôn chảy, mùi tanh lừng lờ...

Làm rất nhiều người không thể tin nổi kêu lên hoảng sợ.

La Hồng ngồi trong đông thi thể, bạch sam nhuộm máu nhưng cả người lại tỏa ra Chính Dương khí, hắn ở giữa Thanh Hoa Lâu ngập ngựa máu, như vì sao sáng nhất trời đêm.

"Công tử!"

Triệu Đông Hán vừa nhìn đã thấy một La Hồng xuất trần thoát tục.

Biết công tử không chết, hắn ta vừa ngạc nhiên lại vừa mừng rỡ khôn nguôi. Nhưng trong lòng lại nhanh chóng nổi lên sợ hãi, hắn ta lại không làm tròn bổn phận, lại tới trễ!

Nhưng mà, Triệu Đông Hán lại càng thấy bức bối giận dữ nhiều hơn cả.

Công tử chỉ đi Thanh Hoa Lâu một lần đã gặp phải tà ma.

Nào có chuyện trùng hợp như vậy?!

Nhớ lại những gì Trần tổng quản đã nói với mình, Triệu Đông Hán tức khắc hiểu được, nhất định có người cố ý làm ra chuyện này!

Có người muốn giết công tử!

"Không sao, ta không sao."

La Hồng trấn an.

Hắn chỉ chỉ thi thể Hồ Chỉ Thủy: "Đó chính là tà tu chế tạo tà ma, Hồ Chỉ Thủy."

Triệu Đông Hán ngăn người, Hồ Chỉ Thủy... là tà tu?

Dân chúng xem náo nhiệt xung quanh cũng hít khí lạnh.

Người tốt bụng nhất huyện An Bình, lại là tà tu?!

Thật hay giả vậy?!

Rất nhiều người không thể tiếp nhận nỗi sợ thật này, rốt cuộc thế nào làm sao thế?

"Khó trách Hồ lão gia tài trí hơn người lại không dám đi thi..."

"Thì bởi gã là tà tu mà, trường thi là trọng địa của nho môn, hạo nhiên chính khí vờn quanh khắp nơi. Gã mà vào trường thi lại chẳng lộ nguyên hình."

"Thảo nào Hồ lão gia tổ chức hội văn cũng chỉ mời một vài văn nhân tú tài thi rớt, bọn họ đều không có hạo nhiên chính khí hộ thể, tà tu thật xảo trá."

Người đứng quanh vây xem, mồm năm miệng mười phân tích ra vài điểm không bình thường.

La Hồng cạn lời rồi.

Các người đứng là trẻ nhỏ lanh lợi.

Còn Triệu Đông Hán lại mang vẻ mặt nghiêm trọng, dù Hồ Chỉ Thủy đã chết nhưng trên người vẫn tản ra cảm giác áp bức, trực tiếp nói cho Triệu Đông Hán biết, thực lực của Hồ Chỉ Thủy... tuyệt đối không kém!

"Tà tu Bát phẩm đỉnh phong..."

Triệu Đông Hán chấn động, làm sao công tử lại giết được gã?

Dù cho là hắn ta đi nữa, nếu gặp phải Hồ Chỉ Thủy mà không dùng Bạo Huyết đan cũng khó mà thắng được.

Vì sao công tử lại làm được?!

La Hồng chậm chạp đứng dậy, bạch sam trên người toàn máu là máu. Vì tiêu hao sát khí quá độ, Chính Dương khí trên người chói mắt như vàng thái dương.

Một cơn gió bay qua, thổi vạt áo hắn bay phấp phới, vẽ lên mấy nét tự nhiên phóng khoáng, nhìn La Hồng cứ như vị công tử tuyệt thế vô song.

Người xung quanh đều bị dáng vẻ của hắn hấp dẫn.

Lạc Hồng công tử... không hổ là tấm gương chính nghĩa của huyện An Bình, quá tuấn tú, chắc chắn.

Hả?

Tròng mắt Triệu Đông Hán co rút.

Hắn ta đã nhìn thấy lỗ máu trên bả vai La Hồng.

"Công tử, người bị thương!"

Mặt mày Triệu Đông Hán trắng bệch, vết sẹo trên mặt ngo ngoe.

Một giây sau, hắn ta chẳng nói chẳng rằng, chặn ngang La Hồng, ôm hắn như ôm công chúa.

La Hồng để ý chút ít hình tượng, giãy giụa vài cái, mỗi tội Triệu Đông Hán khỏe quá sức, hấn giãy mãi chẳng ra được.

Chỉ có thể mặc cho Triệu Đông Hán ôm hấn chạy như điên về La phủ.

Một lần nữa, Triệu Đông Hán lại ôm La Hồng, chạy như bay dưới ánh tà dương.

Suốt cả đường đi, vô số cặp mắt ngược nhìn La Hồng bị Triệu Đông Hán ôm như công chúa, chỉ chỉ chỗ chỗ bàn bàn tán tán.

La Hồng bày tỏ, danh tiết mình nay còn đâu?

Cộng thêm vết thương trên bả vai, chảy quá nhiều máu, La Hồng ngủ mê man trong ngực Triệu Đông Hán.

Trên đường dài.

Lạc Phong, Lưu huyện lệnh dẫn theo đội ngũ hành thương chạt vật tiến vào huyện An Bình.

Lão giả mặc hạc bào được mấy tiểu đồng đỡ, chậm rãi bước đi.

Chương 58: Công tử gặp nguy, mau trở về!-

Bỗng nhiên, đám người truyền đến tiếng huyên náo, một người đàn ông cường tráng khí huyết phương cương chạy vụt qua đường.

"Làm càn!"

Lưu huyện lệnh nổi giận tại chỗ.

Ông lão trước mặt là thái phó của Đông Cung, thầy của thái tử, Lưu huyện lệnh đương nhiên muốn biểu hiện tốt trước mặt ông ta.

"Đó là thị vệ của Lạc Hồng công tử, Triệu Đông Hán, trong ngực hắn hình như là Lạc Hồng công tử."

Phương Chính hiền lành nghiêm mặt nói.

Mắt Tử Vi phát sáng, Lạc Hồng công tử? Ở đâu?

Lưu huyện lệnh nghe được tên Lạc Hồng, thoáng cái ỉu xiu.

Trần Bắc vương họ La, biết đâu La phủ huyện An Bình lại có quan hệ với Trần Bắc vương...

Một huyện lệnh nhỏ nhỏ như ông ta, không thể chọc vào.

Mắt Triệu Đông Hán đỏ bừng, ôm La Hồng chạy vùn vụt, không để ý tới đám Lạc Phong.

Giờ phút này trong mắt hắn chỉ có công tử đang lay lắt, nguy trong sớm tối.

"Sao Lạc Hồng công tử lại bị thương nặng vậy? Xảy ra chuyện gì rồi?"

"Phương Chính, người đi tra."

Phương Chính gật đầu, lĩnh mệnh rời đi.

Ông lão được mấy tiểu đồng nâng đỡ mỉm cười, có phần kinh ngạc: "Vị kia chính là công tử của La phủ."

"Thưa vâng."

Lạc Phong gật đầu, không kiêu ngạo không siểm nịnh.

"Chính Dương khí của người này tỏa sáng như mặt trời, là một hạt giống Nho tu tốt."

Ông lão nói.

Hử?

Ông lão chợt nghĩ tới điều gì, "Chẳng lẽ Hóa Long kiếm Trần Thiên Huyền tướng lão phu phái người đã thương đứa nhỏ này nên mới tức giận rút kiếm?"

Lạc Phong ngó người, Lưu huyện lệnh và những người khác cũng trở mắt nhìn nhau.

Xa xa, Phương Chính đã bay nhanh trở về.

"Đại nhân, đã điều tra xong."

Phương Chính chấp tay, trên gương mặt chất phác lại hiện vẻ kỳ quái.

"Nói."

Lạc Phong nói.

"Thanh Hoa Lâu có án mạng, tà ma làm loạn, mười mấy người chết, người tốt bụng nhất huyện An Bình, Hồ Chỉ Thủy là Tà tu gây tội. May mà có Lạc Hồng công tử ra tay, nếu không gần trăm người tham gia lần này đều chết hết."

Phương Chính hít sâu một hơi, nói.

Lưu huyện lệnh nghe xong, cả người lạnh toát như rơi vào hầm băng, Hồ Chỉ Thủy là Tà tu? Ông ta còn có rất nhiều giao tế với Hồ Chỉ Thủy đấy.

Lạc Phong nghe Phương Chính bầm bầm, sững sờ.

Tà ma... lại là tà ma?

Tà ma làm loạn, sao lại bị La Hồng giải quyết.

La Hồng chuyên đi cướp việc của Đại Lý tự bọn họ?!

Quan trọng là... Lạc Phong nghĩ thấy mùi vị không bình thường.

"Lại là tà ma... Trong thời gian ngắn ngủi mà La Hồng đã liên tục gặp tà ma đến mấy lần, chẳng lẽ... chuyện này có bí ẩn?"

Lạc Phong híп mắt, nhìn ông lão.

Ông lão lại vẫn tự nhiên như thường, khoát tay: "Đừng nhìn lão phu, lão phu tuyệt đối không gây ra chuyện này."

Lạc Phong gật đầu, tin, người trước mắt không nhất thiết phải nói láo.

Mà mắt ông lão lại sâu thẳm hơn rất nhiều.

"Mới vừa vào huyện An Bình đã xảy ra chuyện tà ma tập kích công tử La phủ..."

"Trùng hợp? Hay là... có ai muốn hãm hại lão phu?"

...

La phủ.

Triệu Đông Hán ôm La Hồng đang ngủ mê mệt về phủ.

Trần tổng quản đang ngồi bên hồ sen vừa cảm ứng được, vô số tàn ảnh lập tức xuất hiện trước mắt Triệu Đông Hán.

Nhìn cả người La Hồng toàn vết thương, sắc mặt nhợt nhạt, mặt Trần tổng quản tối sầm.

"Xảy ra chuyện gì? Ngươi lại không bảo vệ công tử cho tốt?"

Trần tổng quản vẫn nói bình thường, nhưng một câu hỏi bình thường như vậy lại suýt làm hai chân Triệu Đông Hán khuỵu xuống quỳ lạy.

"Thuộc hạ không làm tròn bổn phận..."

Triệu Đông Hán toát mồ hôi lạnh.

Trần tổng quản không để ý hấn ta, vạt áo bào tung bay, trong tay xuất hiện một bình thuốc xanh biếc, đổ ra một viên đan, đút vào miệng La Hồng, lỗ máu be bét trên vai La Hồng rục rịch, nhanh chóng khép lại.

"Kiếm khí trong người công tử đã bị tiêu hao hết, kinh mạch bị thương nhẹ... Lần này còn nguy hiểm hơn cả lần trước."

Sau khi Trần tổng quản xem xét thương thế của La Hồng, mặt mày càng thêm nặng nề.

Triệu Đông Hán không dám nói lời nào.

"Ôm công tử đi nghỉ ngơi."

Mặt Trần tổng quản lạnh băng, ra lệnh.

Triệu Đông Hán cung kính ứng tiếng, ôm La Hồng đi về viện.

Tiểu Đậu Hoa đang ngồi ngẩn người trong viện của La Hồng, nhác thấy Triệu Đông Hán ôm La Hồng thâm trầm trở về, hốt hoảng kêu lên, tay chân luống cuống tiến đến hỗ trợ.

...

Trần tổng quản về phòng.

Nghĩ đến người tới cửa thành hôm nay, mặt càng như đeo đá.

Nếu người nọ thật muốn giết công tử, dù là ông cũng không thể giờ giờ phút phút bảo vệ công tử an toàn.

Nghĩ một lát, Trần tổng quản lấy giấy viết thư, trải lên bàn, cầm bút lông sồi nhúng mực.

Vén tay áo lên, Trần tổng quản suy tư hồi lâu.

Mới đặt bút viết thư.

"La gia, công tử gặp nguy, mau trở về!"

Viết xong, gấp gọn bỏ vào phong thư, phong kín.

Trần tổng quản lật tay, một thanh kiếm nhỏ trượt ra từ trong tay áo bào, kiếm khí biến thành tơ quán quanh bức thư trên thanh kiếm.

Trần tổng quản phát tay áo, cửa sổ khắc hoa bật mở, thanh kiếm mang theo phong thư, phóng vun vút về phía bắc.

Phi kiếm truyền thư!

...

Thanh Hoa lâu.

Lạc Phong dẫn theo Tử Vi và Phương Chính bước vào.

Vì là hiện trường giết người, sai nha của nha môn đã bày cảnh giới từ sớm.

Lạc Phong dắt đao bên hông, nhìn lướt qua bốn phía nồng đậm mùi máu tươi.

Mười mấy người chết, chuyện này... không phải là nhỏ, không giống với án diệt Hắc Vân Trại lần trước, lần đó người chết đều là đạo tặc, còn lần này người chết lại là dân chúng huyện An Bình!

Người chết đã đắp vải trắng, xếp thành một hàng.

Lạc Phong tới trước thi thể bị vụn gãy cổ của Hồ Chỉ Thủy.

"Tà tu Bát phẩm đỉnh phong, bị Võ tu cận thận, vụn gãy cổ..."

"Vết thương trí mạng là xương cổ bị vụn gãy."

Lạc Phong kiểm tra một hồi, kết luận.

"Căn cứ những gì nhìn thấy, lúc ấy Triệu Đông Hán không có tại đây, chắc chắn bên cạnh Lạc Hồng công tử còn một hộ vệ Võ tu có cấp bậc không thấp."

Chương 59: Ta trở nên mạnh hơn (1)-

Tử Vi ghi chép vụ án.

Phương Chính tra xét nhưng văn nhân tao khách ngất xỉu.

"Bọn họ trúng tà thuật."

Lạc Phong liếc mắt một cái rồi không nhìn nữa.

"Không chết được nhưng tâm hồn sẽ tổn hao nhiều, tóm lại là... cần được nghỉ ngơi tốt."

Nói xong.

Áo choàng trên người Lạc Phong bay bay, cả người cuộn cuộn huyết khí, sau lưng huyền hóa ra võ tướng huyết sắc rong ruổi sa trường, khí huyết đọng lại, hóa thành áo giáp màu đỏ máu chân thật trên người Lạc Phong.

Rút trường đao, đập xuống.

"Đốt!"

"Tĩnh lại!"

Ông ta quát lên một tiếng, như tiếng gầm của thiên thần.

Những văn nhân còn ngất xỉu sợ hãi như bị trấn hồn, rồi rít tỉnh lại.

Phương Chính nhìn Lạc Phong uy vũ như thế, trong mắt toàn là hâm mộ.

"Võ tu Ngũ phẩm, hóa giáp, tà sát mau tránh!"

...

La Hồng ngủ một đêm.

Khoan thai tỉnh lại, ánh đèn dầu trong phòng nhẹ nhàng lay động.

Vươn tay sờ vết máu trên vai, bất ngờ phát hiện vết thương đã khép lại, bắt đầu đóng vảy...

"Thể chất ta tốt vậy cơ à?"

"Không thể nào, chắc là dùng thuốc chữa thương thượng hạng thôi."

Dựa vào giường gỗ lê vàng, vặn cổ, xương cốt kêu răng rắc.

"Lần này quá nguy hiểm, một bước đi nhầm, có lẽ người phải chết là ta."

"Tu hành, quả là rất nguy hiểm."

Giờ phút này nhớ lại, La Hồng có chút nghĩ mà sợ.

"Phải mau mạnh mẽ hơn mới được..."

"Cái thế giới này, còn nguy hiểm hơn tưởng tượng nhiều."

La Hồng hít sâu một hơi.

Hắn lấy Thanh Đồng Tà Lệnh và sách da người ra.

Lần này thu hoạch được không ít, đầu tiên là hấp thu được sát khí của Hồ Chỉ Thủy, đan điền lại tăng sức chứa. Thứ hai, Hắc Thiết Tà Lệnh tiến hóa thành Thanh Đồng Tà Lệnh. Còn ngưng tụ được tà ảnh của Hồ Chỉ Thủy.

Ba cái lợi, không lớn lắm nhưng cũng không phải nhỏ.

Thực lực La Hồng chắc chắn có tăng.

Có điều, điều La Hồng mong đợi nhất là sách da người.

Hồ Chỉ Thủy bị hắn nhắm là mục tiêu, dù lần này hội văn xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nhưng... La Hồng có cảm giác, hắn nhất định có thể tăng lên rất nhiều tội ác.

Dẫu sao, đối với Hồ Chỉ Thủy mà nói, La Hồng... là nhân vật phản diện thích xen vào chuyện người khác.

Nhẹ nhàng vuốt ve sách da người.

Trăng tựa sương bạc, xuyên qua cửa sổ gỗ khắc hoa, chiếu lên người La Hồng đang tựa ở đầu giường, có phần mờ mịt như trích tiên.

Từ từ thở ra một hơi.

La Hồng dè xuống kích động và mong đợi, mở sách da người.

Nhân vật: La Hồng

Tội ác: + 44

Đăng cấp: 1

Danh xưng: Tiểu Phôi Đản

Chủng tộc: Nhân tộc (người phạm)

Công pháp tu hành: “Vong Linh Tà Ảnh” (tàn), “Kiếm khí quyết”.

Cảnh giới: Bát phẩm (Sát Châu), Cửu phẩm (Khí Kiếm)

Lật ra trang giao diện của cuốn sách da người, ngay từ cái nhìn đầu tiên La Hồng đã thấy cột tội ác, cuối cùng cũng chuyển từ âm sang dương. Trong khoảnh khắc, La Hồng có xúc động muốn rơi nước mắt.

Thật không dễ dàng gì, là lần đầu tiên từ lúc có được quyển sách da người đến giờ.

Hắn cuối cùng cũng duy trì được tội ác ở mức dương.

Cuối cùng hắn cũng lấy lại được phẩm giá vốn thuộc về nhân vật phản diện nhỏ bé của mình.

Nếu La Hồng nhớ không sai nguyên bản tội ác của hắn là -56, nói cách khác lúc này hắn giết Hồ Chỉ Thủy, phá hủy kế hoạch tội ác của Hồ Chỉ Thủy nên tăng thêm +100.

Bởi vì nhắm vào mục tiêu là Hồ Chỉ Thủy nên tội ác tăng gấp đôi, hay nói cách khác lợi nhuận ròng tội ác của La Hồng là +50.

La Hồng vui vẻ, thư thái, cảm thấy cả thế giới đều trở nên đáng yêu.

Hắn cuối cùng cũng tìm ra cách thức chính xác nhất để mở ngón tay vàng mở rồi.

Lật đến trang nhật ký của nhân vật phản diện.

Hôm nay hắn trở thành nhân vật phản diện của Hồ Chỉ Thủy.

“Lịch Đại Hạ, ngày hai mươi tháng sáu, trời nắng.”

Hôm nay, ta tham dự Văn Hội Thanh Hoa, Hồ Chỉ Thủy bị vạch trần thân phận tà tu, ta cản trở gã, phá hủy kế hoạch của gã, cuối cùng giết ngược lại gã, Hồ Chỉ Thủy chết không nhắm mắt.

“Sự kiện nhật ký này, tội ác +50, kích phát mục tiêu đã được nhắm đến, tội ác nhân đôi.”

Lần viết nhật ký này La Hồng rất vừa lòng.

Từ trong vui sướng vì tội ác cuối cùng đã được khôi phục lại số dương, La Hồng chú ý tới một việc khác. Hắn nhìn về cột cảnh giới, thấy cột cảnh giới cũng đã thay đổi. Nguyên bản tu vi tội ác của hắn là Cửu phẩm [Tụ sát], được sửa lại tăng lên thành [Sát Châu] Bát phẩm!

“Ta trở nên mạnh hơn rồi!”

Mắt La Hồng lập tức sáng lên.

Ta được thăng cấp!

Nguyên nhân có lẽ do đan điền được mở rộng chăng?

La Hồng trầm tư suy nghĩ một lúc.

Đan điền mở rộng là do sau khi hấp thụ sát khí của hai Bát phẩm là Huyết Linh Cơ và Hồ Chỉ Thủy mới bành trướng như vậy. Nói cách khác tu vi của La Hồng tăng lên là do giẫm lên vai của hai kẻ Bát phẩm kia.

Sát Châu cảnh, tụ sát thành châu!

La Hồng ngồi xếp bằng trên giường gỗ lê vàng, trong lòng tràn ngập kích động, bắt đầu thi triển công pháp “Vong Linh Tà Ảnh”. Khí Nhân Sát trong cơ thể nhanh chóng khởi động, trong đan điền của La Hồng hội tụ thành vòng xoáy. Nhưng rất nhanh sắc mặt La Hồng thay đổi, lực hút của vòng xoáy trong đan điền càng lúc càng lớn, thậm chí hắn có cảm giác không dừng lại được.

Tốc độ phun trào của nhân sát trong cơ thể không bì kịp tốc độ tụ sát thành châu.

Sắc mặt La Hồng hơi đổi.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, lực hút này không chừng còn có thể hút luôn sinh mệnh lực của hắn!

“Cái thứ công pháp hàng chợ này!”

La Hồng tức giận thâm mắng trong lòng.

Quả nhiên, việc lựa chọn đúng công pháp tu hành là rất quan trọng, hắn mà không cẩn thận, rất có khả năng sẽ phải bỏ mạng vì công pháp này.

Nhưng may mắn La Hồng nhớ ra gì đó.

Hắn lấy phần thưởng giải khuyến khích lần trước, tុ sát đan chất lượng kém.

Hắn đổ toàn bộ đan dược trong bình ra, bịt mũi đổ một mạch vào vào miệng.

Tính mạng đang nguy cấp đâu còn để ý được gì khác, cho dù là mùi đậu phụ thối cũng phải nuốt vào.

Chương 60: Ta trở nên mạnh hơn (2)-

Hắn cho đan dược vào miệng nhai vài cái rồi nuốt xuống bụng.

Đan dược nhanh chóng phát huy tác dụng, một luồng sát khí từ dạ dày của La Hồng phát ra hội tụ vào trong đan điền.

Lòng La Hồng cũng dần bình tĩnh lại, tiếp tục ngưng tụ sát châu.

Trong gian phòng trở nên yên tĩnh, ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng.

La Hồng ngồi xếp bằng, trang nghiêm như một pho tượng hộ pháp, Chính Dương khí bên ngoài cơ thể càng thêm rực rỡ giống như nắng hè thiêu đốt, nhân nhật chiếu sáng cả căn phòng.

Tuy nhiên...

Lúc này, khí tà sát lại tuôn trào trong đan điền La Hồng, tạo thành một vòng xoáy.

Giống như trên biển sát khí trong đan điền, xuất hiện một cơn lốc xoáy, dùng cơ thể của hắn làm lô đỉnh, luyện chế một viên tà đan.

Không biết qua bao lâu.

Thời điểm trên trời nổi lên sắc trắng, La Hồng cũng hoàn thành việc luyện tập của mình.

Hắn từ từ mở mắt, hé miệng, phun ra một ngụm khí màu đen.

“Thành công.”

Mặt La Hồng tái nhợt, nở nụ cười.

Bên trong cơ thể hắn có thể thấy được trong đan điền có một viên châu màu xanh đen đang lơ lửng.

Đó là viên châu ngưng tụ từ sát khí, luôn luôn hấp thu khí Nhân Sát trong cơ thể hắn, tăng cường thực lực lên.

La Hồng nhắm mắt lại bắt đầu khởi động.

Rất nhanh bên người hắn có một viên ngọc sát châu màu đen lớn bằng nắm đấm lơ lửng.

Vù vù...

Trong bóng tối, Tà Ảnh Dịch Sơn, Tà Ảnh Hồ Chỉ Thủy thi nhau hiện lên.

La Hồng cảm thấy việc kiểm soát những tà này đã dần trở nên thuần thục hơn.

“Đây cũng là Sát Châu sao?”

“Đúng là tiểu yêu tinh phiền toái, thiếu chút nữa là hút chết ta rồi.”

La Hồng làm bầm.

Vừa rồi thật nguy hiểm, nếu không có lọ tụ sát đan thì La Hồng có khả năng đã mất mạng.

Bảo sao mỗi người tu luyện tà thuật đều người không ra người quý không ra quý.

Tu luyện tà thuật thật sự rất nguy hiểm.

Ừm?

La Hồng đột nhiên cảm thấy linh hồn mình của có mối liên hệ đặc biệt với viên sát châu này.

Trong lòng hần đột nhiên nghĩ đến một thanh kiếm.

Chỉ thấy viên sát châu đang lơ lửng kia lại dần biến đổi thành hình dạng một thanh kiếm.

Đôi mắt La Hồng sáng lên, gờ tay nắm lấy thanh kiếm.

Àm....

Kiểm khí trong kinh mạch như đang sôi trào.

Rõ ràng thanh kiếm này và kiểm khí trong cơ thể có sự hòa hợp rất cao!

Quan trọng nhất là thanh kiếm được tạo ra bởi sát châu này rất sắc bén, so với kiếm thật còn sắc hơn.

Sau một hồi ngắm nghía, La Hồng thu hồi sát châu vào cất dưỡng trong đan điền.

La Hồng lại mở quyển sách da người, hôm nay là ngày thứ hai một, vừa đúng năm ngày kể từ lần đổi thưởng cuối cùng.

Cho nên tiếp theo là lần đổi thưởng hấp dẫn.

[Mục phần thưởng]

Giải đặc biệt: Thiên Ma Bất Diệt Thể (tội ác: +??... có thể hoán đổi)

Giải nhất: Mắt Tà Thần (tội ác: +1000000 có thể hoán đổi)

Giải nhì: Công pháp Tà tu cấp Thiên bản hoàn chỉnh “Tà Tàng Kinh” (tội ác: +10000 có thể hoán đổi)

Giải ba: Mặt nạ Tà Quân có chút hư tổn (tội ác: +45 ~ +90 có thể hoán đổi)

Khuyến khích: Một viên Tụ Sát đan thơm ngào ngạt (tội ác: +10/-1 ~-??... có thể hoán đổi)

Phần thưởng có chút thay đổi nhưng giải nhất vẫn như cũ. Thiên Ma Bất Diệt Thể vẫn ở được treo trên cao, La Hồng cảm thấy mình không có khả năng lấy được giải đặc biệt nên cũng lười để cập nhật nó.

Không đúng, ngay cả giải nhất lần trước cũng không có thay đổi gì nhiều.

Giải nhì và giải ba thế mà lại thay đổi, còn giải khuyến khích, La Hồng liếc nhìn một cái liền cười ‘ha ha’.

“Mình được +44 tội ác có vẻ chỉ có thể lấy được giải khuyến khích?”

Sau khi liếc qua một lượt trang giao diện, La Hồng phát hiện một chuyện làm hắn vô cùng thất vọng, cho dù tiêu chuẩn của giải ba đã được hạ thấp đi nữa thì hắn cũng chỉ lấy được giải khuyến khích giống trước.

Lẽ nào phải chấp nhận đổi một viên được tុ sát đản thôi sao?

Đương nhiên La Hồng không chịu rồi.

Muốn đổi giải ba tội ác cũng không thiếu bao nhiêu nữa.

La Hồng nhìn sắc trời, phía đông nắng mai cũng đang dần hiện lên.

Hôm nay có thể thu hoạch rau hẹ rồi.

Cất quyển sách da người đi, đứng dậy, La Hồng nhanh chóng rời phòng đi ra vườn nhỏ.

Tỳ nữ trông coi viện nhìn thấy La Hồng thì kinh ngạc bùm miệng.

Trên mặt La Hồng mang theo nụ cười ôn hòa, áo trắng tung bay, gió một ngón tay đặt lên miệng ra hiệu ngừng lại. Sau đó trong ánh mắt kích động của tỳ nữ tiến vào sân sau.

Chỉ một lúc sau, trong viện truyền đến tiếng khóc rống nhỏ hoảng sợ.

“Lão ca xấu xa! Tiểu Tiểu không muốn nghe chuyện xưa nữa!”

Sau khi kích động tiểu nha đầu, trong ánh mắt như nhìn thấy ma quỷ của tỳ nữ, La Hồng trở lại viện tử của mình.

Quả nhiên khi mở sách ra kể chuyện xưa cho Tiểu Tiểu được thêm 1 tội ác, cộng thêm +44 tội ác lúc đầu vừa đủ tiêu chuẩn đổi giải ba.

Còn vì sao không đi tìm tiểu đậu hoa tạo tội ác chủ yếu là đã hơn nửa đêm La Hồng cũng không nghĩ ra được lý do gì cả.

Cho nên mới lố mắng đi tìm Tiểu Tiểu.

La Hồng hít sâu một hơi.

Lật tới trang giải thưởng, giải ba lúc đầu mờ nhạt đã sáng lên như giải khuyến khích.

La Hồng nhìn chằm chằm, chỉ thấy ý thức mơ mơ hồ hồ.

Sau đó trời đất đảo lộn.

Trước mắt hồi phục lại sự sáng sủa, trong tay hắn từ lúc nào đã nắm nửa tấm mặt nạ.

Trời vừa sáng, ánh nắng chiếu theo cửa sổ vào phòng.

La Hồng ngồi trên ghế trong tay cầm một nửa tấm mặt nạ.

Đây là phần thưởng của giải ba, chỉ có một nửa nên được gọi là mặt nạ Tà Quân hư tồn.

Chất liệu của mặt nạ giống như nhựa, nửa khóe miệng có độ cong nhẹ hết sức ôn hòa.

Quét nhẹ qua bờ môi của mặt nạ, trước mắt như mơ hồ thấy được một thân ảnh mang mặt nạ có nụ cười ôn hòa, mặc áo xanh mùa xuân tháng ba, cầm ô giấy dầu, đứng hiên ngang trên cầu hình vòm, đầm đìa ôn hòa, đang nhìn về phương xa.

Mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song... cái rắm ấy!

Chương 61: Chỉ tiếc lúc ấy không chém một đao (1)-

Đây không phải là mặt nạ tà thần sao?

Tà chỗ nào chứ?

La Hồng hít sâu một hơi.

Tu luyện công làm cho Chính Dương khí ngày càng mạnh.

Bây giờ còn có một cái mặt nạ như thế này, định hồ ai vậy chứ?

Đeo hay không đeo?

La Hồng suy nghĩ một lúc rồi bước đến trước gương đồng.

Cầm chiếc mặt nạ áp lên mặt mình.

Àm!

Trong phút chốc, La Hồng cảm thấy trời đất tối sầm, vô cùng bí bách, như bị bóng tối bao trùm, như chân trời bị mây đen dày đặc kéo tới.

Cảm giác bị thương, phần nộ, căm thù cả thế gian bốc lên trong đầu La Hồng.

Mắt La Hồng lập tức đỏ lên.

Sau khi đeo mặt nạ lên, mái tóc đen của La Hồng dần ngả sang màu bạc trắng như một thác tuyết rực rỡ.

Bên ngoài dịu dàng như ngọc, bên trong bi phần như ngọc.

Tà trong tâm.

Đây cũng là tà quân sao?

La Hồng thờ dốc, tháo mặt nạ xuống, mái tóc từ màu trắng bạc lại khôi phục về màu đen.

“Đeo mặt nạ này mình như biến thành một người khác vậy.”

La Hồng hít một hơi, cảm giác nhìn cái mặt nạ.

Tuy nhiên lúc đeo mặt nạ, cảm giác mạnh mẽ ấy lại khiến La Hồng rất kinh ngạc thích thú.

Cho dù là kiếm khí hay sát khí trong đan điền đều tăng lên ở mức độ rất lớn, thậm chí trong lúc mơ hồ La Hồng còn cảm thấy bản thân đã tăng lên một tầng bất khả chiến bại, hiểu được vô số kỹ thuật chiến đấu.

Đeo mặt nạ, La Hồng có cảm giác mặc dù mình đang cười nhưng lại trở nên lạnh lẽo vô tình, thậm chí có chút giống hồng thủy mãnh thú, khát vọng giết chóc.

“Không thể đeo thường xuyên được, sẽ ảnh hưởng đến tinh thần của ta.”

La Hồng định cất mặt nạ đi.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện mặt nạ tà thần bỗng hóa thành một vệt sáng trốn vào trong quyển sách da người.

Điều này làm La Hồng có chút kinh ngạc.

“Có khả năng trừ vậy nữa sao?”

La Hồng vô cùng kinh hãi, có lẽ nào quyển sách da người này còn có công năng cất giấu đồ vật?

Điều này làm La Hồng có cảm giác mình bỗng nhiên bị một cái bánh tù trên trời rơi xuống đập trúng.

Nhưng sau một hồi thử nghiệm La Hồng liền lập tức thất vọng.

Quyển sách da người chỉ có thể tiếp nhận tặng phẩm thôi.

Không tiếp nhận những đồ vật khác.

La Hồng rất thất vọng nhưng dù sao có một công năng như vậy cũng còn hơn không.

Hồ Chỉ Thủy đã chết.

Người vô cùng lương thiện ở huyện An Bình lại là kẻ Tà tu độc ác, chuyện này lập tức trở nên ồn ào, lưu truyền huyền náo trong huyện.

Đây là lần đầu tiên người dân huyện An Bình cảm thấy tai họa cách họ gần đến vậy.

Đây là tà ma, là tà ma giết người không chớp mắt!

Nhưng may mắn là Hồ Chỉ Thủy đã chết, nên dân chúng vốn đang khủng hoảng cũng trở nên an tâm hơn nhiều.

Chuyện này vừa lắng xuống, mọi người lại nghĩ đến La Hồng.

“Lạc Hồng công tử chưa từng tham gia văn hội nào cả nhưng bây giờ lại cố tình tham gia văn hội này, chắc chắn là đã nhìn thấu bộ mặt xấu xa của Hồ Chỉ Thủy.”

“Lúc trước, Lạc Hồng công tử đã diệt trừ tà ma ở Hắc Vân Trại, nay lại giúp chúng ta diệt trừ tà ma ẩn núp này, không hổ là tấm gương chính nghĩa của huyện chúng ta.”

“Tà ma kia rất mạnh đấy, Lạc Hồng công tử đánh với tà ma một trận, cả người đều bị thương không thể nhúc nhích, được thủ vệ mang đi, việc liều mạng đổi cho chúng ta một cuộc sống an ổn thái bình thật sự làm cho người ta vô cùng cảm động.”

Đủ các loại ca ngợi được lưu truyền trong huyện An Bình.

Trong phút chốc thanh danh diệt trừ tà ma của La Hồng ngày càng lớn hơn.

So với việc La Hồng bình diệt Hắc Vân Trại trước đó càng thêm sôi trào, náo động.

Trong quán trà, người kể chuyện lưu loát miêu tả trận chiến giữa La Hồng và Hồ Chỉ Thủy, đám người nghe bên dưới thì luôn miệng khen hay.

Toàn bộ huyện An Bình đều bị bao phủ trong cảm giác cuồng nhiệt chưa từng có.

Quan trọng nhất chính là.

Trong lòng nhóm văn nhân thư sinh sống sót trong văn hội lần này vẫn chưa thoát khỏi khiếp sợ.

Bọn họ đều cảm kích La Hồng từ tận đáy lòng.

Trong lúc nhất thời, nhóm văn nhân mặc khách này nhao nhao kéo nhau tới tụ tập trước cổng La phủ.

“Cảm ơn Lạc Hồng công tử đã cứu mạng!”

“Thế nhân nghe nói tới tà ma chỉ biết sợ hãi, chỉ có Lạc Hồng công tử không sợ tà ma xung phong đi đầu chống lại tội ác.”

“Lạc Hồng công tử nho nhã hiền hòa, nhân phẩm cao quý đúng là tấm gương trong lòng bọn ta.”

Từng vị văn nhân nhà thơ đứng trước cửa La phủ cung kính bái lễ.

m thanh chồng chéo như muốn thổi bay nóc nhà.

So với danh tiếng của Hồ Chỉ Thủy xuống dốc không phanh.

Vào lúc này, danh tiếng của La Hồng có lẽ đã đạt tới cực đỉnh, đạt đến trình độ người người đều tôn kính.

Trong La phủ, vừa ăn sáng, dọa Tiểu Đậu Hoa xong, nghe nô bộc thông báo tình hình bên ngoài La Hồng liền ức đến độ không khỏi ôm ngực dựa cửa.

Sao lúc đó hắn không nhân lúc đám văn nhân nhà thơ ấy đang hôn mê bồi thêm cho họ một đao nhỉ.

Nói ra thì đúng là khó tin.

Mục đích ban đầu của La Hồng cơ bản không phải là diệt trừ cái tà ma gì đó, hắn đơn giản chỉ muốn phá hủy văn hội lần này mà thôi.

Đối với việc danh tiếng càng ngày càng tốt La Hồng chẳng biết phải xử lý thế nào.

Cũng không thể xông ra ngoài chỉ vào mặt họ nói với họ, La Hồng ta là tiểu phôi đản được.

Như vậy quá ngu ngốc rồi, quan trọng là không có ai chịu tin.

Chỉ tiếc lúc ấy không chém một đao xuống.

La Hồng nhân lúc đi nhà xí, lén lút mở nhật ký nhân vật phản diện ra, giờ tới trang nhật ký.

“Lịch Đại Hạ, ngày hai mươi hai tháng sáu, trời quang.”

Ta không cần thận giết chết tên Hồ Chỉ Thuỷ đang ần núp trong bách tích định làm chuyện xấu, trở thành anh hùng của huyện An Bình, được người người kính ngưỡng, văn nhân ca ngợi, danh tiếng càng ngày càng tốt, mọi người khen đến sắp nổ tung rồi.

[Sự kiện nhật ký này, tội ác -66]”

La Hồng suýt rơi lệ, may mà tốc độ mọi người khen hắn không theo kịp tốc độ hắn đòi phần thưởng. May là tội ác không bị trừ hai lần, nếu không, sau khi bị khen như thế này, tội ác lại biến thành số âm thì phần thưởng giải ba sẽ bỏ hắn đi rồi.

Chương 62: Chỉ tiếc lúc ấy không chém một đao (2)-

Một ngày này, đối mặt với cả núi lời khen, sắc mặt La Hồng không thay đổi.

Hắn cũng lười ra cửa, nằm trong nhà dưỡng thương và tu hành.

Hắn tìm Triệu Đông Hán đến luyện tập. La Hồng phát hiện ở phương diện kỹ thuật chiến đấu hắn còn rất nhiều thiếu sót. Đánh một trận với Hồ Chỉ Thủy nếu không phải Tà Ảnh Dịch Sơn đủ âm hiểm thì có lẽ hắn đã bị Hồ Chỉ Thủy đâm chết hàng vạn lần rồi.

Triệu Đông Hán nghe thấy hôm nay La Hồng không ra ngoài còn muốn luyện tập với mình thì vô cùng mừng rỡ.

Bây giờ hắn ta quả thực rất sợ công tử ra ngoài, công tử vừa ra ngoài chắc chắn sẽ không có chuyện gì tốt.

Trong sân, lá khô bay tán loạn.

La Hồng cầm kiếm giao đấu cùng Triệu Đông Hán, bổ sung kỹ thuật chiến đấu còn thiếu sót.

Trần tổng quản đứng ở ngoài viện, mặc một bộ thanh sam, chấp tay nhìn thoáng ra phía sau, thân thể lặng yên không tiếng động biến mất.

La phủ.

Hồ sen.

Trần tổng quản ngồi nghiêm túc trên ghế bành, trên bàn trà bên cạnh đặt hai chén trà.

Ông nâng lên một chén, nhấp trà khẽ gạt bên thành chén, làn hơi dày đặc từ trong bốc lên.

Bỗng nhiên.

Lá sen nhẹ lay động.

Một vị lão giả mặc Hạc bào xuất hiện ở phía bên kia cũng nâng trà lên.

Người này đến không không gây tiếng động gì, ở sân sát bên La Hồng và Triệu Đông Hán đang luyện tập cũng không hề phát hiện ra.

“Kiếm khách đỉnh cấp trong thiên hạ lại chấp nhận ở trong tòa phủ này làm quản gia, thật khiến cho người nghe được được mở rộng tầm mắt.”

Ông lão khẽ cười, uống một ngụm trà, ngậm lá trà xanh ngát vào miệng, nhẹ nhàng nhai.

“Trà ngon.”

Ông lão nói.

Trần tổng quản liếc nhìn ông ta, nhếch môi: “Đường đường phó viện trưởng Tư Thiên Viện lại chấp nhận trở thành chó săn à?”

Ông lão để chén trà xuống: “Trần tông sư, cần trọng lời nói.”

“Thái tử là thái tử đương triều, lão phu làm việc vì thái tử là việc thiên kinh địa nghĩa.”

Trần tổng quản cười lạnh.

“Thái tử? Vị trong cung kia tu thông thiên, sống mấy trăm năm vẫn minh mẫn, tinh thần phấn chấn... Thái tử ai biết được sẽ là vị nào?”

“Những chuyện thối nát trong kinh ta không quan tâm, mục đích ta ở lại huyện An Bình là thay La gia bảo vệ an toàn cho công tử và tiểu thư.”

“Các người có chuyện gì thì trở về kinh rồi nói, đừng để tiểu thư và công tử bị dây vào những chuyện không sạch sẽ.”

“Nếu không đừng trách kiếm của Trần mỗ vô tình.”

Trần tổng quản nói không hề kiêng nể gì, vừa nói xong.

Cả viện như có hàng vạn thanh kiếm, cả hồ sen bị chém nát hết, bỗng chốc trở nên hoang tàn xơ xác.

Trong sân, không khí xơ xác tiêu điều càng lúc càng đậm, phảng phất có hàng ngàn mũi kiếm như chuông gió đang va vào nhau, phát ra âm thanh leng keng thanh thúy.

Trong hồ sen, lá sen gãy lá tả, hai con cá chép trong ao bị hoảng sợ chạy trốn vào chỗ nước sâu.

“Ha ha.”

Lão nhân cười, thông thả dùng nắp trà gạt lá trà sang bên.

“Trần tông sư không cần gương cung bạt kiếm như vậy.”

“La tướng quân là con thứ ba của Trần Bắc Vương, vốn đã tháo giáp, bây giờ lại nhậm chức một lần nữa, xưng phong ở chiến trường, lão phu lẽ nào lại thương tổn đến người nhà của dũng sĩ xông pha vì vương triều chứ?”

Lão nhân nói, biểu hiện trên mặt ông ta vô cùng nghiêm túc.

Trần tổng quản nghe xong, mày kiếm hơi nhướng một cái, bầu không khí dương cung bạt kiếm trong sân cũng nhanh chóng tản đi.

“Với tư cách Phó viện trưởng Tư Thiên Viện, lão phu sẽ không làm ra những chuyện bừa bãi thế này, lão phu đây đã bước nửa chân vào đất vàng rồi, không nhất thiết phải giày xéo danh tiếng của mình như thế trước khi xuống mồ.”

Lão nhân đặt chén trà xuống, nói:

“Nói thế cũng đúng.”

Trần tổng quản gật đầu, thể hiện đồng ý với những lời này.

Lão nhân nhìn hồ sen vô cùng lộn xộn, trên mặt hiện lên nụ cười, từ trong tay áo bào rộng rút ra một lá bùa, như cầm hoa, từ từ ném đi.

Lá bùa bay lên, hóa thành một vệt kim quang đảo quanh bên trên hồ sen. Những hoa sen, lá sen bị những thanh kiếm vô hình cắt tán loạn nhanh chóng khôi phục lại hình dáng ban đầu.

Chiêu thức đơn giản ấy lại khiến Trần tổng quản nheo mắt lại.

“Trần tông sư, chuyện trong kinh chắc hẳn người cũng đã biết.”

Lão nhân búi ngùi thờ dài.

“Trong cung vị kia đến cuối cùng muốn làm cái gì bọn ta đều không biết, sư huynh ta từng gieo một quả tính quốc vận, nhưng không biết chi tiết về quả tượng thế nào mà mãi đóng cửa không ra.”

“Trong triều bây giờ, một nửa do lấy thái tử dẫn đầu, tập hợp đủ loại quan lại, ủng hộ lập ‘Huyền Ngọc phi’, nửa còn lại đều là đại học sĩ do Trần Bắc Vương dẫn đầu, phản đối lập phi.”

Lão nhân miêu tả thế cục hiện tại của hoàng thất trong kinh, Trần tổng quản chỉ uống trà không lên tiếng.

“Vị Trần Bắc Vương này, lão phu có vài phần kính nể, là người có công lớn thời kỳ khai quốc. Có bảy người con, mất năm người, một người thì bị điên, chỉ còn người con thứ ba La tướng quân mang trọng thương, mang theo con trai, con gái tháo giáp ở ẩn, muốn thoát khỏi tranh đoạt, có thể nói là cả nhà trung liệt.”

Lão nhân ngẩng đầu, chớp mắt ba lần đầy cảm khái.

Thân thể Trần tổng quản cũng run lên, thờ dài một hơi.

“Sự kiện lần này Trần Bắc Vương đáng lẽ ra không nên lên tiếng.” Trần tổng quản buồn bực nói.

“Việc La gia tái nhậm chức là vô cùng mạo hiểm, như thế con nối dõi của La gia cũng vì thế mà gặp họa truy sát...”

Ngôn ngữ của Trần tổng quản ngày càng nặng nề.

“Trần Bắc Vương là người tài nhưng nếu ông ấy muốn bảo vệ chu toàn cho vương triều thì lại có lỗi với La gia.”

Lão nhân trầm mặc, lời Trần tổng quản nói ông không cách nào tiếp tục.

Người giống như Trần Bắc Vương thì phi ưu khuyết điểm sẽ có hậu nhân bình phẩm phán xét.

Lão nhân nhẹ ho khan một tiếng, đem lời đề dẫn trở về: “Trần tông sư chắc đang hiểu lầm, La công tử bị tập kích không liên quan gì đến ta, lão

phu có thể thề.”

“Lần này Lão phu đến đây cũng là ý tứ của thái tử, mục đích là mang La công tử và La tiểu thư vào kinh thành.”

Chương 63: Thế cục-

Lão nhân ngồi thẳng người, mắt nhìn Trần tổng quản, nghiêm túc nói.

“Vào kinh thành? Tuyệt đối không được.”

Trần tổng quản lắc đầu, trực tiếp nói lời cự tuyệt.

Kinh thành hiện nay, chỉ sợ là giống một cái cối xay thịt, cho dù ông là người đã tu luyện đến cấp độ này thì chỉ sợ vào kinh thành rồi cũng không ra nổi, nói gì đến huynh muội La Hồng và La Tiểu Tiểu.

“Trần tông sư... lão phu dẫn bọn họ vào kinh thành là đang bảo vệ bọn họ.”

Lão nhân nghiêm túc nói.

“Bảo vệ? Bảo vệ như thế nào?” Trần tổng quản nở nụ cười nhưng nụ cười lại có vài phần lạnh lùng, châm chọc.

Lão nhân thở dài, trong ánh mắt mang theo vẻ ngưng trọng.

“Trần tông sư nếu không tin...”

“Việc bệ hạ nạp phi bây giờ đã không giấu được, tộc người Bắc Cương, Đại Chu, Đại Sở, hai vương triều cũng đều có được tin tức rồi...Bây giờ, trong Đại Hạ đã ầm núp vô số cường giả, có một số người nắm địa vị cao ở Đại Hạ, thân thủ khó lường...”

“Mục đích của họ rất đơn giản, châm ngòi mâu thuẫn của thái tử và Trần Bắc Vương, làm cho triều đình rơi vào rối loạn.”

Lão nhân nói tiếp, ngôn ngữ như tiếng chuông chấn động.

“Mà dây dẫn nổ trọng yếu nhất, châm ngòi mâu thuẫn giữa thái tử và Trần Bắc Vương chính là La tướng quân. Năm đó La tướng quân mất vợ đã trở mặt với Trần Bắc Vương. Nếu bây giờ La tướng quân lại mất đi con trai, con gái tất nhiên sẽ nổi điên, việc vương triều nội loạn sẽ chỉ còn là chuyện sớm muộn.”

“Nơi La tướng quân cưỡi giáp ở ần đã sớm bại lộ, sau này huyện An Bình cũng sẽ không còn bình yên nữa.”

“Ngươi cho rằng La công tử nhiều lần gặp nạn là do tình cờ sao?”

“Tà ma của Thiên Địa Tà Môn cũng đã âm thầm ra tay, đám tà ma này chỉ mong thiên hạ đại loạn...”

Thanh âm nói chuyện trong sân vang vọng mạnh mẽ, nói năng hùng hồn khí phách.

Trần tổng quản trầm mặc một lúc lâu, sau đó con ngươi dần sắc bén như đao!

“Dám đến, Trần mỗ ... liền dám giết!”

La Hồng luyện tập cùng Triệu Đông Hán nửa ngày thu được thành quả.

Triệu Đông Hán không phải là thủ vệ bình thường, mà là thủ vệ Võ tu Bát phẩm, nếu ở trong quân đội thì chính là nhân vật cấp phu trưởng.

Kỹ thuật chiến đấu điêu luyện, lại có vô số năng lực khó lường.

La Hồng giao thủ cùng hắn ta cơ bản là đều bị nghiền ép.

Thế nhưng, La Hồng càng đánh càng hăng, có cảm giác chìm đắm trong đó, đối với sử dụng kiếm khí cũng có nhận thức sâu hơn.

Triệu Đông Hán cũng vô cùng kinh hãi, lúc đầu La Hồng chỉ chiến đấu theo dạng thông thường, trong mắt Triệu Đông Hán kỹ thuật chiến đấu của La Hồng có trăm ngàn chỗ hở, dễ dàng tìm được sơ hở.

Nhưng La Hồng sau mỗi lần thất bại sẽ không tái xuất hiện sai lầm tương tự.

Thậm chí còn tự mình đúc kết, kỹ thuật như lúc trước vẫn còn có chút trức trắc nhưng lại đã không thua kém gì lính có kinh nghiệm già dặn.

“Thiên phú chiến đấu của công tử.... tốt đến mức yêu nghiệt.”

“Không hổ là con của tướng quân.”

Trong con người Triệu Đông Hán lóe ra ánh sáng.

Một chiêu đánh tới lập tức bắn ra, toàn thân La Hồng ướt đầm mồ hôi, lui về sau mấy bước, ổn định thân hình.

Triệu Đông Hán thân hình không hề dịch chuyển, thể lực tu luyện võ cấp tám vượt xa người thường.

“Lão Triệu, ta mới tự mình nghiên cứu ra kiếm chiêu mới, ngươi đến cảm nhận một chút.”

La Hồng nói xong.

Đôi mắt Triệu Đông Hán ngưng lại, trầm xuống.

Chân bước một bước làm trụ, làm thế mai phục.

“Công tử, đến đi.”

La Hồng nhìn chằm chằm Triệu Đông Hán, trong lòng hơi hoảng sợ. Giờ khắc này, Triệu Đông Hán trông như một mãnh hổ xuống núi, trong lúc mơ hồ, khí huyết ở sau lưng của hắn ta như đang tạo thành một cái đầu hổ sắc sảo.

La Hồng ổn định tinh thần, từ từ thở ra.

Trong kinh mạch kiếm khí bắt đầu thi triển.

Một luồng, hai luồng, ba luồng...

Sau khi chồng liên tiếp năm luồng kiếm khí, La Hồng thấy sức chịu đựng của kinh mạch mình bây giờ có vẻ mạnh hơn so với lúc trước. Còn có

thể tiếp tục, nghiên rằng chồng kiếm khí lần thứ hai, chồng liên tục được chín luồng kiếm khí, cũng đã đạt đến giới hạn của La Hồng.

Triệu Đông Hán vẫn giữ nguyên tư thế, đôi mắt ngưng lại.

“Chín luồng kiếm khí xếp chồng lên nhau... Chỉ là nghiên cứu thôi mà, công tử điên rồi, ngài muốn tự sát sao?”

Tuy nhiên rất nhanh hần ta kinh hãi phát hiện La Hồng lại có thể tiếp nhận được việc chồng nén kiếm khí.

Kiểm sát trong tay La Hồng không chịu nổi gánh nặng rung lên phát ra âm thanh.

Tóc gáy toàn thân Triệu Đông Hán dựng hết lên, tu vi khí kiếm tu Cửu phẩm của công tử làm cho tu vi bậc kiếm Bát phẩm là hần ta cảm thấy áp lực!

Cùng lúc đó. Bên bờ hồ sen.

Trần tổng quản tiến lão nhân đi, nhận thấy trong sân có kiếm khí mạnh mẽ phát ra không tìm được kinh ngạc.

Bước ra một bước, giống như mặt đất ngán lại vậy, lần thứ hai xuất hiện là bên ngoài viện của La Hồng.

Đúng lúc thấy La Hồng chồng chín đường kiếm khí, hướng về phía Triệu Đông Hán bắn ra một đường kiếm lớn.

Trần tổng quản nhất thời giật mình.

Chồng chín đường kiếm, tự tin phát huy thiên phú của mình.

Đứa trẻ này như thể trời sinh ra để làm kiếm vậy.

Tinh thần phấn chấn mạnh mẽ, hào quang bắn ra bốn phía, giống như chính ông thời trẻ vậy.

Lúc Trần tổng quản đã thông kinh mạch cho La Hồng, ông đã biết trình độ kiếm pháp của La Hồng rất lợi hại.

Chỉ có điều ông không nghĩ rằng hần lại lợi hại như vậy.

Dù La Hồng mới chỉ là một Kiếm tu Cửu phẩm, nhưng khi ra chiêu đã có thể xuất ra chín đạo kiếm khí chồng lên nhau...

Sức mạnh này, sự chịu đựng của kinh mạch này, cho dù là đệ nhất thiên kiêu Cửu Kiếm Kiếm Tông của Đại Hạ thì lúc còn là kiếm tu cảnh giới Kiếm Khí cũng chưa chắc đã làm được.

Ngay cả khi Trần tổng quản còn là một thiếu niên, cũng không thể lợi hại được như La Hồng.

Đứa trẻ này đúng là rất có thiên phú tu luyện Kiếm thuật..

Chương 64: Hơn nửa cái thiên hạ này đều muốn huynh muội bọn họ chết (1)-

Tuy nhiên Trần tổng quản vẫn cảm thấy La Hồng còn là một thiếu niên nên hẳn có chút không biết kiềm chế, mặt dày như tường thành không biết xấu hổ là gì.

Trong sân tiếng sấm vang lên đùng đùng, rung động khắp trời, trên mặt đất xuất hiện vết nứt do kiếm khí lưu lại, khói bốc lên dày đặc.

Hai cánh tay của Triệu Đông Hán chồng lên nhau, máu trong người hẳn ta đang sôi sục dữ dội.

Đối mặt với lưỡi kiếm của La Hồng, hẳn ta không thể không dùng toàn bộ sức lực của mình.

Bởi vì nếu không đánh hết sức... hẳn ta có thể bị nội thương!

Điều này làm cho lòng Triệu Đông Hán chấn động mạnh mẽ, công tử rút cuộc đã tu luyện bao lâu rồi mà kiếm pháp lại có thể đạt tới trình độ cao siêu như vậy?

La Hồng chống kiếm xuống đất, chậm chậm thở ra một hơi.

Việc sử dụng kiếm so với việc đánh nhau bằng tay không đúng là có khác biệt rất lớn. Xem ra hẳn cần phải chế tạo ra một thanh kiếm cho riêng mình mới được.

Mặc dù trong người La Hồng có sát châu, sát châu có thể biến ra thành bất kỳ loại vũ khí nào, có tính công kích rất cao, có thể nói là không tệ.

Nhưng dù sao sát châu cũng là do khí Tà Sát tập hợp mà thành, không thể tùy tiện để lộ được.

Qua chuyện của Hồ Chỉ Thủy, La Hồng cũng hiểu được, một khi thân phận là Tà tu bị bại lộ, hẳn không những bị người đời phỉ nhổ, mà còn phải sống một cuộc sống không bằng một con chuột cống ở ngoài đường.

La Hồng nghĩ: “Nếu ta triệu hồi tà ảnh của Địch Sơn và Hồ Chỉ Thủy, còn đâm thêm một nhát kiếm này nữa... Triệu Đông Hán nhất định sẽ chết.”

Nói cách khác, hiện tại hẳn đã đủ sức để hạ Triệu Đông Hán rồi.

Trong lòng La Hồng có chút vui sướng, xem ra... hẳn đã đủ sức để có thể tự bảo vệ chính mình.

Triệu Đông Hán kinh ngạc: “Quả nhiên công tử có tư chất hơn người bình thường, mới chỉ tu hành mấy ngày, mà trong thời gian ngắn, đã đánh

bại được thuộc hạ.”

La Hồng đang chống kiếm, đảo mắt qua nhìn Triệu Đông Hán thầm nghĩ: “Nếu không phải bốn công tử ta chỉ dùng một phần sức lực, sợ rằng cái mạng nhỏ của ngươi cũng không còn.”

“Tư chất Kiếm tu của công tử đúng là không tệ, nhưng việc xếp chồng kiếm khí thế này sẽ khiến cho kinh mạch phải chịu áp lực quá lớn, chỉ cần có một chút bất cẩn, công tử sẽ bị phản phệ.”

Bên ngoài sân, Trần tổng quản vắt tay sau lưng, tà áo màu xanh lam phấp phới, chân mày khẽ cau lại...

“Công tử không cần phải tu hành quá vội vàng, dù sao người có thể tạo ra chiêu thức Điệp Kiếm (1) cũng đã là hiếm thấy, kinh mạch của người bình thường mỏng manh, chiêu thức Điệp Kiếm của người tính trong khắp thiên hạ này cũng chẳng mấy người dám học.”

(1)Xếp chồng kiếm khí.

Chân mày của Trần tổng quản thoáng buông lỏng.

“Trần mỗ không dạy được gì nhiều cho công tử, chỉ có thể góp chút sức giúp người chỉ ra một số khuyết điểm của chiêu thức này để công tử kịp thời sửa chữa và có thể giảm bớt đau đớn do Điệp Kiếm mang lại.”

Lúc sau, không thấy còn ai trong sân.

Trần tổng quản lặng lẽ rời đi, như thể ông chưa từng xuất hiện ở đây.

...

Ba ngày nháy mắt trôi qua.

Kể từ khi giết Hồ Chỉ Thủy, cứu mạng nhiều thư sinh, thanh danh của La Hồng ngày càng lan ra khắp mọi con đường, ngõ hẻm của huyện An Bình, tên tuổi của hắn được lấy để làm gương, làm hình mẫu cho mọi người noi theo.

Lạc Hoa viện là nhà trọ nổi tiếng nhất ở huyện An Bình.

Hiện tại, xung quanh toàn bộ nhà trọ đều được bảo vệ, ngay cả những tên thị vệ cũng mang theo đao để đóng quân phòng vệ.

Trong nhà trọ.

Văn Thiên Hành ngồi trên ghế xích đu, ngẩn người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hai tiểu đồng im lặng đứng ở một bên, chuẩn bị và đếm lại số bùa màu vàng.

“Ba ngày...”

Ông ta thở dài một tiếng.

Đã ba ngày kể từ khi ông ta đến La phủ, cũng không nghe thấy động tĩnh gì từ La phủ.

Những lời mà ông ta nói với Trần tổng quản ngày hôm đó, xem ra Trần tổng quản đã từ chối.

“Lớn có sát thủ của người Hồ, Thích khách của Đại Chu, Đại Sở, tà nhân của Thiên Địa Tà Môn, nhỏ có các thế gia, phú thương của huyện An Bình ...”

“Hơn nửa thiên hạ này đều muốn huynh muội bọn họ chết... Tuy kinh thành là nơi nguy hiểm nhất, nhưng cũng là nơi an toàn nhất.” Ông ta nhìn mây trôi trên bầu trời qua khung cửa sổ với ánh mắt thần thờ.

“Hóa Long Kiếm, người quá tự tin.”

“Tự tin quá sẽ bị tự tin hại.”

Hắt xì... hắt xì...

Xích đu bắt đầu đung đưa, ông ta ngẩng đầu nhìn lên bầu trời xanh và những đám mây đang trôi lững lờ một cách lặng lẽ.

Ông đang đợi một “con gió”.

Một trận cuồng phong sẽ quét qua nơi này.

Đợi đến khi trận bão đó đi qua, ông ta sẽ vươn tay ra, từ trong nơi tăm tối này cứu hai huynh muội kia thoát khỏi ranh giới của cái chết.

...

Nhiều ngày trôi qua, huyện An Bình không còn được yên bình.

Ở cửa thành, xe ngựa ra vào, một huyện nhỏ xưa nay không có người lạ bước vào, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi lại xuất hiện rất nhiều khuôn mặt xa lạ.

Có những thương nhân buôn muối đến từ Giang Lăng, hay những thương nhân nước láng giềng đến từ biên giới, đủ loại người, từ nhiều nơi tụ họp về đây.

Có lẽ vì lễ hội Đoan Nguyên sắp đến, khiến cả huyện An Bình náo nhiệt, ồn ào như đang chào đón năm mới.

Triệu gia, Vương gia, Chu gia là ba gia tộc nhỏ ở huyện An Bình này, có thể nói năm nay là năm phát tài của họ.

Hồ Chỉ Thủy vừa chết, cả Hồ gia trước kia là thương nhân giàu có đều bị ba gia tộc này chèn ép, chia năm xẻ bảy.

La gia còn chưa kịp phản ứng thì Hồ gia đã biến mất.

Năm nay rất nhiều thương nhân gồm cả những người buôn muối đều đi ra đi vào huyện An Bình, khiến cho ba gia tộc kia kiếm được rất nhiều lợi ích.

La Hồng đã nghe qua, nhưng không để ý lắm.

Chương 65: Hơn nửa cái thiên hạ này đều muốn huynh muội bọn họ chết (2)-

Mặc dù vậy, La gia vẫn là gia tộc thương nhân giàu có bậc nhất ở huyện An Bình, nắm trong tay thị trường buôn bán tấp nập. Trừ khi ba gia tộc kia hợp tác, nếu không chỉ so về khối tài sản thì một nhà không phải là đối thủ của La gia.

Trong những ngày này, La Hồng đều không bước chân ra khỏi La phủ, hẩn ở trong phủ dưỡng thương, tiện thể bắt nạt Tiểu Đậu Hoa, kể cho La Tiểu Tiểu nghe một số chuyện xưa để thu thập tội ác.

Tạm thời, hẩn chưa lập kế hoạch mới cho chức nghiệp nhân vật phản diện này.

Sau nhiều lần thất bại, La Hồng cảm thấy hẩn nên tạm thời dừng kế hoạch phản diện để điều dưỡng và chỉnh đốn lại bản thân hẩn.

La Hồng khoác áo ngoài màu trắng, dắt theo Tiểu Đậu Hoa đang cúi đầu không dám nhìn hẩn vì vừa bị bắt nạt, định vào sân kể chuyện cho La Tiểu Tiểu nghe, để cô muội muội bé nhỏ của hẩn cảm động phát khóc.

Chưa vào đến sân, hẩn đã nhìn thấy một bóng người cao gầy bước ra khỏi cửa đang dẫn theo La Tiểu Tiểu.

“Lão huynh xấu xa kia!”

La Tiểu Tiểu nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn La Hồng, trong mắt hiện lên vẻ tức giận, sao huynh ấy lại tới đây?

Nàng không muốn nghe kể chuyện nữa đâu!

Nàng đã nhận thức được sự xấu xa của cái thế giới này rồi.

“Triệu Nguyệt tử tử, chúng ta đi thôi!”

La Tiểu Tiểu kéo tay nữ nhân có dáng người cao gầy, vội vàng nói.

Nữ nhân đó mỉm cười, làm yên lòng La Tiểu Tiểu, ngược mắt nhìn La Hồng.

“Tham kiến La công tử.” Nữ nhân có dáng người thanh mảnh, trang điểm nhẹ nhàng, dung mạo không quá diễm lệ, nhưng lại có chút mạnh mẽ, sắc bén.

“Triệu Nguyệt?”

La Hồng nhướn mày, nhanh chóng nhớ ra nữ nhân này là ai, cô nương này là trưởng nữ của Triệu gia – một trong tam đại gia tộc ở huyện An Bình.

Nghe nói, đây là một nữ nhân khá có thủ đoạn, chương quản mấy cửa hàng của Triệu gia, sinh ý khá tốt. Nữ nhân này có quan hệ tốt với La Tiểu Tiểu, thường xuyên đến tìm La Tiểu Tiểu để trò chuyện.

Triệu Nguyệt muốn đưa La Tiểu Tiểu về phủ của nàng ta chơi, La Hồng cũng không ngăn cản, mỉm cười đồng ý.

La Tiểu Tiểu thấy La Hồng đồng ý liền cảm thấy đã thoát khỏi bàn tay của ca ca mình, trước khi đi ra khỏi phủ, nàng không quên làm mặt xấu với La Hồng.

La Hồng quay đầu, vừa lúc thấy muội muội nhà mình nghịch ngợm, liền nở nụ cười nham hiểm, giả vờ hung dữ khiến La Tiểu Tiểu sợ hãi hét lên một tiếng, vội vã kéo Triệu Nguyệt chạy ra khỏi La phủ.

La Hồng khoác áo bào, ngẩng đầu nhìn trời thấy mây đen dày đặc như sắp có mưa lớn.

Chán nản và buồn tẻ.

Ban đêm.

La Hồng khoan chân ngồi trên giường gỗ lê khắc hoa tu luyện Kiếm Khí Quyết và Vong Linh Tà Ảnh.

Nguyên khí thiên địa mờ nhạt bao xung quanh hân.

Đột nhiên...

Trong sân, có tiếng bước chân hốt hoảng của tỳ nữ La Tiểu Tiểu vang lên.

Lông mày của La Hồng nhíu lại, chậm chậm mở mắt ra.

Hắn đẩy cửa ra, vừa lúc nhìn thấy gương mặt đầy vẻ hoảng sợ của nàng ta.

“Công tử... Sáng nay tiểu thư đi cùng với Triệu Nguyệt tiểu thư của Triệu gia nhưng tới giờ vẫn chưa trở về, nô tỳ lo lắng nên chạy tới Triệu phủ tìm người, nhưng Triệu gia lại nói rằng nếu muốn tìm tiểu thư thì công tử phải tự mình tới Triệu gia tìm ạ.”

Tỳ nữ hoảng sợ, nàng ta cảm thấy có điều gì đó không đúng, trong lòng rất lo lắng nên cũng không dám giấu giếm điều gì.

La Hồng giật mình.

Nghĩ đến vẻ mặt mạnh mẽ và sắc bén của Triệu Nguyệt vào buổi sáng.

Sắc mặt hân dần trở nên ngưng trọng, lạnh lùng.

Triệu phủ... đang có ý đồ gì?

Triệu Nguyệt thường xuyên đến La phủ và hay mang La Tiểu Tiểu đến Triệu phủ chơi. Vì thế nên La Hồng không quá quan tâm đến chuyện này, nhưng lần này thì khác, hân cảm thấy có gì đó không ổn.

Triệu gia không cho La Tiểu Tiểu quay về, mà còn muốn hắn phải tự mình đến đó một chuyến.

Không cần suy nghĩ cũng biết là có điều gì đó không bình thường trong chuyện này.

La Hồng khẽ cau mày đi giày vào.

Hắn không biết người của Triệu gia đang muốn làm cái gì.

“Lão Triệu.” La Hồng nhẹ giọng gọi.

Triệu Đông Hán đang canh gác bên ngoài thư phòng của La Hồng đột nhiên xuất hiện.

“Công tử.”

Vẻ mặt của Triệu Đông Hán nghiêm túc, vết sẹo trên mặt trở nên méo mó.

Lời của tỷ nữ nói lúc nãy hắn ta cũng đã nghe thấy.

Triệu Đông Hán biết trong khoảng thời gian này, huyện An Bình xuất hiện rất nhiều gương mặt lạ, nhiều thương nhân người Hồ và thương nhân buôn muối từ khắp nơi đổ về đây đã khiến cho huyện An Bình nhỏ bé này không còn bình yên như xưa nữa. Bởi vì La Hồng mấy ngày hôm nay chỉ ở trong phủ nên hắn không biết đến sự thay đổi ở bên ngoài.

Dù Triệu Đông Hán không biết chi tiết cụ thể, nhưng với trực giác của một Võ tu, hắn ta đã nhận thấy điều gì đó bất thường.

Triệu gia muốn làm gì đây...

Triệu Đông Hán như nghĩ ra gì đó...

“Đi thôi, chúng ta tới Triệu gia.” La Hồng nói.

“Vâng.” Triệu Đông Hán cúi đầu, khuôn mặt không lộ ra chút cảm xúc nào, nhưng trong lòng lại cực kì tức giận.

Công tử nhà hắn là một người tốt, không bao giờ làm chuyện xấu, nhưng lúc nào cũng bị kẻ ác nhắm tới.

Hiện giờ, tam đại gia tộc ở huyện An Bình này đã bắt đầu muốn ra tay với công tử rồi sao?

La Hồng rất bình tĩnh, nhưng căn cứ vào nguyên tắc cẩn thận vẫn hơn, hắn mang theo một thanh kiếm, cùng với Triệu Đông Hán rời khỏi La phủ.

Sau khi La Hồng và Triệu Đông Hán rời đi.

Trên nóc nhà của La phủ, Trần tổng quản mặc y phục xanh lam lặng lẽ đứng nhìn, sắc mặt không đổi.

Ông biết điều gì đang xảy ra với La Tiểu Tiểu.

Thị vệ mà ông bí mật sắp xếp để bảo vệ La Tiểu Tiểu vẫn chưa báo tin về.

Điều này cho thấy La Tiểu Tiểu vẫn chưa gặp phải nguy hiểm gì lớn.

Vì thế nên Trần tổng quản cũng không vội ra tay, tam đại gia tộc này không là gì với La phủ, nhưng ông muốn thả lưới bắt cá, muốn bắt được con cá lớn đứng sau tam đại gia tộc đó.

Hai tay của ông bắt chéo ra sau lưng, tà áo xanh bay phấp phới trong gió, ánh mắt lại tỏa ra sát khí.

Chương 66: Chàng có thể cứu cả thiên hạ này, tại sao lại không cứu ta?-

Ầm ầm.

Bầu trời vang lên từng tiếng sấm chớp, màn đêm âm u tăm tối như báo hiệu sắp có một trận bão lớn có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

Màn đêm buông xuống.

Lạc Hoa viện.

Một ông lão ngồi trên xích đu, tựa vào cửa sổ, nhìn lá chuối nghiêng ngả ngoài sân, trên mặt nhăn nheo, chợt nở nụ cười.

“Trò hay, bắt đầu rồi.”

...

La Hồng mặc một bộ y phục màu trắng, tay cầm thanh kiếm, Triệu Đông Hán im lặng đi theo La Hồng, hông đeo một thanh đao.

Vào ban đêm, con đường mà hai người bọn họ đi được đặt lệnh giới nghiêm nên cả con đường im ắng tới nỗi bọn họ có thể nghe được tiếng bước chân của nhau.

La phủ cách Triệu phủ không xa lắm, đi được một đoạn, La Hồng nhìn thấy cánh cửa của Triệu phủ thấp thoáng ở đằng xa.

Triệu Đông Hán nhìn chằm chằm La Hồng và cất tiếng gọi hắn: “Công tử...”

“Hay là công tử trở về đi, lão Triệu ta có thể đi đón tiểu thư trở về.”

La Hồng thản nhiên cười: “Người nói gì vậy?”

“La Tiểu Tiểu là muội muội của ta, ta phải tự mình đưa muội ấy trở về.”

Hai người tiếp tục đi mà không nói lời nào.

Phía trên bầu trời đêm đã có những hạt mưa to bằng hạt đậu rơi xuống lòng bàn tay đang mở của La Hồng, những hạt khác thì rơi lộp bộp xuống đất.

“Trời sắp mưa rồi.” La Hồng ngẩng đầu lên nói.

“Trời mưa cũng tốt” Triệu Đông Hán trầm giọng nói.

La Hồng ngạc nhiên nhìn Triệu Đông Hán, không ngờ tên đàn ông to lớn này lại có tâm hồn thơ mộng như vậy.

“Nếu trời mưa thì mùi máu tanh sẽ bị xua đi bớt.” Triệu Đông Hán đáp.

La Hồng tròn mắt khinh thường, biết vậy hắn đã không khen hắn ta rồi.

Hai người vừa dứt lời thì đã đến trước cửa của Triệu phủ.

Triệu Nguyệt dáng người cao gầy, cầm ô giấy, trên mặt hiện lên nụ cười sáng lạn, mặc một bộ y phục xinh đẹp cô ý đứng chờ La Hồng ở trước cửa.

Triệu Nguyệt nhìn người đàn ông mặc áo trắng, mặt sáng như quan ngọc không nhiễm chút bụi trần dù đứng trong đêm tối cũng không bị lu mờ, trong mắt hiện lên vài phần mê đắm.

“La công tử, mời vào bên trong.”

Triệu Nguyệt hơi nghiêng người, nhẹ giọng nói.

La Hồng không nhúc nhích, hẩn đứng dưới bậc thang đá, hai tay khoanh lại vỗ kiếm chạm đất, bình tĩnh nhìn Triệu Nguyệt.

...

Sảnh chính của Triệu phủ.

Một bàn đầy rượu và thịt.

Triệu gia, Chu gia, Vương gia lần lượt ngồi trên ghế, bên cạnh ba vị gia chủ, còn có một người kỳ quái.

“Gia sản của La gia nhiều gấp mười lần Hồ gia, nếu có thể chia rẽ La gia, chắc chắn thực lực của tam đại gia tộc chúng ta sẽ tăng lên ba phần.”

Gia chủ của Triệu gia mặc y phục bằng gấm, trên ngón tay cái là một chiếc nhẫn phi thủy, sắc mặt đỏ bừng.

“Đương nhiên, nếu muốn hạ bệ La gia, vẫn phải nhờ đến sự hỗ trợ của các vị gia chủ rồi.”

Gia chủ Triệu gia nâng ly, nhìn những người lạ kia.

Đó chính là những thương nhân buôn muối đến từ bên ngoài huyện An Bình, hình như là từ kinh thành tới, hẩn ta tự nhận mình là kẻ thù của La gia, có mối hận khó xóa với La gia.

“Tam đại gia tộc chúng ta đã cắm rễ ở huyện An Bình này nhiều thế hệ. La gia mới chỉ đến huyện An Bình này vào mười năm trước mà đã càn quét phần lớn sản nghiệp của bọn ta rồi trở thành gia tộc giàu có bậc nhất huyện này... Đã thế La gia còn không ngừng chèn ép bọn ta, làm sao bọn ta có thể nhẫn nhịn được?” Gia chủ Chu gia nâng ly, trong mắt lóe lên tia sáng.

Trên thực tế, bọn họ đều lựa chọn chia rẽ La gia bởi vì khi Hồ gia thất thế lợi ích mà bọn họ nhận được quá lớn.

Một Hồ gia nhỏ bé mà có thể mang tới món lợi khổng lồ như vậy, nếu là La gia thì còn lớn đến chừng nào nữa?

La gia là người từ nơi khác chuyển đến, tuy rằng không đơn giản, nhưng mà hiện tại... kẻ thù của La gia đã tìm đến tận cửa, nói muốn hợp tác với bọn họ, đây là một cơ hội lớn.

“Hiện giờ, La gia chủ vẫn không rõ tung tích, chỉ còn lại có đứa con trai và người tổng quản là Trần Thiên Huyền.”

“Chúng ta đã bắt được đứa con gái duy nhất của La gia để uy hiếp La Hồng, thì chỉ còn lại một tên tổng quản trên danh nghĩa mà thôi.”

Vương gia chủ tự rót rượu cho mình, đặt ly rượu trắng ngà voi màu xanh xuống bàn, lạnh lùng nói.

“Anh họ Vương Long của ta bị tên La Hồng kia tính kế mà mất đi vị trí chủ bộ... Mỗi hận này, ta sẽ tính sổ cùng một lượt với hắn.”

Ngay lúc này.

Một người hầu nhanh chóng vào sảnh chính.

“Gia chủ, La công tử đã tới còn mang theo một tên thị vệ.” Người hầu đó nói.

“Ha ha, can đảm lắm, với sự giúp đỡ của các vị, một khi La Hồng bước chân vào phủ thì đừng mơ có thể trở ra.”

Triệu gia chủ cười ha hả. Với sự trợ giúp từ đám thị vệ Võ tu do những thương nhân buôn muối từ kinh thành này mang tới, dù La Hồng có uy danh đơn thương độc mã bình diệt được Hắc Vân Trại thì ông ta cũng dám động tới thử.

Những thương nhân làm ăn như bọn họ, phú quý, vốn là được mưu cầu từ trong nguy hiểm.

....

Màn đêm bao trùm, ngọn lửa lóe sáng trong lồng đèn của Triệu gia toát lên vẻ quái dị.

La Hồng bình tĩnh nhìn Triệu Nguyệt.

Triệu Nguyệt cũng nhìn La Hồng với ánh mắt si mê, nhưng ngay sau đó, vẻ si mê ấy đã biến thành oán hận.

Lúc trước, Triệu Nguyệt đã từng xin Triệu gia chủ cầu thân với La gia nhưng lại bị La Hồng thẳng thừng từ chối. Dù cho Triệu Nguyệt có cầu xin thế nào hắn cũng không đồng ý, còn nói rằng hắn chỉ xem nàng ta như muội muội.

Ai mà muốn trở thành muội muội của hắn?!

Triệu Nguyệt rất oán hận, nàng ta thích La Hồng, nhưng La Hồng lại không thích nàng ta, khiến cho nàng ta phải thành thân với đứa con trai ngờ nghệch của Vương gia chủ.

Vì thế, nàng ta lại càng phần uất.

Một Lạc Hồng công tử nho nhã, hiền hoà, tâm như Bồ Tát, có thể cứu giúp nhiều văn nhân mặc khách, tiện nữ thanh lâu từ trong tay tà ma như

vậy, vì sao không thể cứu nàng ta thoát khỏi bể khổ?

Chàng có thể cứu cả thiên hạ này, tại sao lại không cứu ta?

Chương 67: Bồn công tử ta, không phải là người tốt (1)-

Nhìn thấy La Hồng khoác y phục màu trắng, mây rậm mắt sáng, ôn nhuận như ngọc, đôi mắt chứa đầy sự oán hận của Triệu Nguyệt dần dần trở nên dịu dàng.

Một người tốt như vậy không biết sau này sẽ thuộc về nữ nhân nào.

Trong lòng Triệu Nguyệt oán hận mà thầm nghĩ.

Nếu nàng ta đã không chiếm được...

Chỉ bằng phá hủy nó đi!

Ánh mắt Triệu Nguyệt lóe lên, nở nụ cười dịu dàng: “La công tử, đêm xuống trời trở lạnh, cũng sắp mưa rồi, chàng mau vào trong phủ đi.”

“Ta không có ý định vào phủ của ngươi, ta muốn đón La Tiểu Tiểu về La gia, muội ấy đâu?” La Hồng thản nhiên nói.

“Tiểu Tiểu đang ở trong phủ vừa ăn vừa đợi chàng đó, nếu La công tử không vào phủ, e là La Tiểu Tiểu sẽ không ra được.” Triệu Nguyệt mỉm cười khế.

La Hồng nheo mắt nhìn chằm chằm Triệu Nguyệt.

Hạt mưa nặng nề rơi xuống liên tục khiến màn đêm đang tĩnh mịch, bỗng trở nên ồn ào không ngừng.

“Được.” La Hồng đáp.

Hắn cầm theo thanh kiếm, bước vào Triệu phủ.

Triệu Nguyệt nghiêng người nhường đường, nhìn La Hồng cùng với Triệu Đông Hán từng bước tiến vào Triệu phủ như từng bước từng bước tiến vào vực thẳm, nụ cười trên môi càng rạng rỡ.

La Hồng và Triệu Đông Hán tiến vào trong phủ.

Triệu Nguyệt quay người, nhẹ nhàng nâng tay ra hiệu.

Rầm!

Cánh cửa chính màu đỏ son của Triệu phủ đột nhiên đóng lại, chốt cửa rơi xuống, đóng kín cửa, hoàn toàn cô lập Triệu phủ với bên ngoài.

Một nhóm người mặc y phục màu đen, khí huyết Võ tu hiển hiện thành linh xuất hiện trong màn đêm.

Kétttt...

Tiếng dây cung phát ra âm thanh chói tai trong đêm tối.

Ngoài trời, mưa vẫn rơi nặng hạt.

Rơi xuống đất, bắn tung tóe khắp nơi.
Hơi nước bốc lên, cùng với sát khí nồng đậm.
Tại công đường.

Lạc Phong cầm đao đứng thẳng, áo choàng đỏ phấp phới trong gió không ngừng.

Ánh mắt của ông ta sâu thẳm.

Một nhân vật tai to mặt lớn từ kinh thành đến đây, nhưng sau khi vào Lạc Hoa viện lại không có động tĩnh gì, mới đầu ông ta còn tưởng rằng người này tới đây để đối phó với La gia.

Nhưng ông ta không ngờ rằng người đó lại không làm gì cả mà chỉ ngồi trên xích đu và ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ từ ngày này sang ngày khác.

Càng ngày càng có nhiều gương mặt lạ xuất hiện ở huyện An Bình, trong số đó có không ít những tên Võ tu, Đạo tu... khiến cho Lạc Phong có cảm giác có một áp lực vô hình đang lưu chuyển quanh nơi nhỏ bé này.

Có thể là vì có vị tiền bối của La phủ ở đây nên các tu sĩ cao cường không dám tiến vào, thế nhưng... bên ngoài huyện An Bình, ở trên các đỉnh núi Đông Nam, Tây Bắc lại thỉnh thoảng toát lên khí cơ cường đại.

Sắc mặt Lạc Phong âm trầm, trong lòng thở dài một tiếng.

Sự xuất hiện của những cao thủ này đều là vì tới để lấy mạng đôi huynh muội La gia kia.

Lạc Phong cảm thấy có chút buồn bực, bởi vì, qua khoảng thời gian tiếp xúc gần gũi, Lạc Phong biết rằng đôi huynh muội La Hồng và La Tiểu Tiểu kia cũng không thực sự biết rõ thân thế của chính họ.

La tướng quân chỉ muốn cho huynh muội bọn họ trải qua một cuộc sống bình yên của phàm nhân nhưng lại không ngờ, vì Trấn Bắc vương mà hai người họ lại gặp phải một mối phiền phức lớn như vậy.

Hiện giờ, cả thiên hạ này đều muốn lấy mạng huynh muội bọn họ, chỉ có cách này mới làm cho La tướng quân phát điên từ đó chia rẽ quan hệ của La tướng quân và Trấn Bắc vương cũng như khiến cho Trấn Bắc vương và thái tử triệt để trở mặt.

“Bọn họ không hề biết chuyện gì cả, mà lại bị vướng vào tranh chấp quyền lực như vậy.”

“Là con nhà quan thì làm sao có thể dễ dàng có cuộc sống yên ổn được đây?”

“Đáng thương, đáng buồn, cũng thật đáng tiếc....” Lạc Phong lắc đầu.

Tử Vi và Phương Chính im lặng đứng phía sau ông ta, trên mặt họ không nhìn ra được cảm xúc gì.

"Các người tối nay hãy phân chấn lên, nếu có gì bất thường thì lập tức đi ngay."

"Nếu có thể cứu được thì hãy cứu bọn họ." Lạc Phong nói.

...

Triệu phủ.

Sát khí nồng đậm như hạt mưa trên bầu trời, từng hạt từng hạt nặng nề đập xuống mặt đất, bắn ra tung toé, chia năm xẻ bảy.

Giống như một cơn sóng thần đang gào thét tiến đến, khiến cho người ta cảm thấy ngột ngạt.

Sát khí lạnh lẽo khiến cho người khác thấy lạnh sống lưng.

La Hồng dừng bước, tà áo trắng bị gió hất lên, mưa rơi lộp bộp thấm ướt tà áo, nhưng cũng không thể ngăn được nó phấp phới trong gió.

Triệu Đông Hán bỗng dưng cảm thấy lạnh gáy, lông mày nhướng lên, hắn ta rất nhạy cảm với sát khí, trong nháy mắt cảm nhận được có một luồng sát khí bao quanh thân mình.

Máu trong người hắn ta trở nên sôi trào, khí tức của Võ tu "Thiết Cốt cảnh" Bát phẩm như thủy triều dâng lên ồ ạt, điên cuồng lan ra tứ phía, những hạt mưa rơi cũng bị khí tức của hắn làm cho ngưng trệ.

"Ngươi dám!!!"

Triệu Đông Hán gầm lên như hổ dữ.

m thanh của hắn ta vang lên đánh vỡ sự tĩnh lặng của nơi này.

Ào... ào...

Trong màn đêm, từng giọt mưa rơi dày đặc như trút nước.

Hạt mưa rơi tí tách xuống đất, khiến cho cả thiên địa như bị một tấm lụa trắng bịt kín.

Triệu Nguyệt cầm ô giấy, dù nước mưa chảy xuống tán ô biến thành dải lụa che mặt che khuất tầm nhìn của ả ta, nhưng Triệu Nguyệt lại nhìn thấy rõ ràng một bóng trắng đứng dưới mưa

Dù bầu trời đầy mưa gió, hắn vẫn như tiên nhân không nhiễm bụi trần.

Một nụ cười hoài niệm đọng trên môi ả.

Dưới cơn mưa.

La Hồng lặng lẽ đứng ở đó, hắn không thể ngờ rằng Triệu gia lại bột phát sát cơ lớn như vậy.

Hắn chỉ vừa bước chân vào phủ mà bọn họ đã nóng lòng muốn giết hắn rồi.

Tại sao? Động cơ của Triệu phủ là gì?

Hắn có thể cảm nhận được khí tức của đám người này, tất cả đều là cường giả Võ tu Cửu phẩm Đồng Bì cảnh.

Triệu gia có thể tập hợp nhiều Võ tu như vậy sao? Triệu gia chỉ là một gia tộc làm ăn buôn bán, vì sao lại có thể chiêu mộ nhiều người như vậy?

Triệu gia muốn tạo phản sao? Chiêu mộ nhiều tu sĩ như vậy, là đã vi phạm vào luật lệ của Đại Hạ.

Hiện tại La Hồng không còn sức quan tâm tới chuyện này nữa, sát khí đã hoàn toàn dung nhập vào màn mưa, như một toà cao ốc sụp đổ, đang nặng nề trút xuống.

Triệu Đông Hán ở bên cạnh hắn chợt hô lên.

“Công tử cẩn thận!” Triệu Đông Hán gầm thét.

Chương 68: Bỏ công tử ta, không phải là người tốt (2)-

Hắn ta đập xuống một cước, cơ thể vạm vỡ bộc phát ra khí huyết tinh hồng, ngăn cách với những hạt mưa đang trút xuống.

Ba mũi tên nhắm vào La Hồng từ trong Triệu phủ bay tới, một nhắm vào mi tâm, một vào yết hầu và một vào tim của hắn. Người bắn ra những mũi tên đó không thèm che giấu ý muốn giết người.

“La ca ca, sau khi chàng chết, Tiểu Nguyệt sẽ tìm một người thầy mai táng tốt nhất để khôi phục lại diện mạo cho chàng, Tiểu Nguyệt sẽ sửa sang cho chàng thật tươi tắn và anh tuấn để xuống mồ.” Giọng nói lạnh lạnh của Triệu Nguyệt vang lên trong mưa.

“Câm miệng ngay! Đồ điên này!” Vết sẹo trên mặt Triệu Đông Hán méo mó, tức giận rùng lên.

La Hồng cầm kiếm, y phục thấm đẫm nước mưa, bình tĩnh nhìn Triệu Nguyệt.

“Chờ một chút.” La Hồng nói.

Trong màn mưa, Triệu Nguyệt mím nhẹ đôi môi đỏ mọng, không để ý tới Triệu Đông Hán đang tức giận mà nhìn chăm chăm La Hồng.

“La ca ca, chàng cũng sợ chết sao?”

La Hồng cười nhếch mép, với tay vào trong y phục lấy ra một quyển sách.

“Vẫn chưa sợ tới mức đó. Đối với chuyện hiểm gặp như vậy, ta phải ghi một cái tên vào Tiểu Bản Bản (1) này mới được.” La Hồng cười nói.

(1) Cái tên La Hồng gọi quyển sách da người.

Không biết hắn lấy cây bút than ở đâu ra, mở quyển sách, nghĩ một chút liền viết tên mục tiêu vào... Triệu phủ.

Triệu Nguyệt không biết La Hồng đang làm cái gì, ả ta nghĩ hiện giờ La Hồng nên cầu xin ả ta rủ lòng thương xót chứ không phải làm điều khó hiểu như vậy.

Viết cái gì vào Tiểu Bản Bản?

Di ngôn sao?

Nhưng lúc này La Hồng đã đóng quyển sách lại và nhét vào tay áo.

Hắn cầm kiếm lên, vắn vắn cổ.

“Lão Triệu.”

Giọng nói của La Hồng bình thản cất lên, nhưng lại ẩn chứa sát khí.

“Một người cũng không được để sót..”

Từ khi xuyên không tới đây, La Hồng vẫn luôn theo đuổi mục tiêu trở thành nhân vật phản diện, dù rằng cứ luôn thất bại và khiến mọi thứ rối tung lên.

Nhưng... có một điểm không thể tranh cãi, La Hồng vẫn luôn du tẩu bên bờ sinh tử.

La Hồng hẳn... không phải là một người tốt mà sẽ bị bóng ma tâm lý nếu giết người.

La Hồng hẳn...

Là người xấu!

“Được!”

Lời nói của La Hồng khiến Triệu Đông Hán trở nên phấn khích hơn.

Từ trong ngực áo, hắn ta lấy ra một viên “Bạo Huyết” mà Trần tổng quản đưa cho.

Cho vào miệng.

Mưa ngày càng nặng hạt, cổ họng của hắn ta trở nên nóng như lửa đốt.

m thanh của tiếng mưa rơi vang lên không ngừng tựa như cũng mất đi.

Ngay lúc này, Triệu Nguyệt cảm nhận được một luồng khí kinh khủng bộc phát từ người Triệu Đông Hán, sắc mặt ả hơi thay đổi.

“Bắn!”

Triệu Nguyệt giơ tay ra hiệu.

Phập!

Hàng loạt mũi tên bay ra từ trong bóng tối.

Xuyên qua những giọt mưa, tạo thành một lớp sương mù mỏng, trắng xóa.

Ngay lúc mũi tên bay ra, một vài tên hắc y núp trong bóng tối cũng lần lượt lao ra.

Lưỡi kiếm lóe lên sáng lóa trong màn đêm đen.

Triệu Nguyệt đảo mắt nhìn chăm chăm La Hồng và Triệu Đông Hán đang bị bao vây ở giữa, oán hận trong lòng ả lúc này đã lên tới đỉnh điểm.

Ả cười lớn, gần từng tiếng, trút hết sự giận dữ và hận thù khi bị sắp đặt phải thành thân với một kẻ ngốc.

Một người phụ nữ tài giỏi như ả, tại sao lại phải gả cho tên ngu ngốc kia chứ?

Tên ngu kia không xứng đáng làm phu quân của ả.

Tại sao La Hồng lại không chịu thành thân với ả?

Phùng phục!

Sau khi nuốt viên “Bạo Huyết” xuống, khí tức trên người Triệu Đông Hán nóng lên, như có ngọn lửa đang bùng cháy thiêu đốt dữ dội.

Thất phẩm Bạo Huyết cảnh!

Đôi mắt hắn ta chuyển sang màu đỏ ngầu giống như một con thú dữ khát máu.

Khí tức thoát ra qua từng lỗ chân lông ngay cả trời mưa dữ dội cũng không thể ngăn cản được.

Hàng loạt mũi tên gào thét lao tới.

Đột nhiên Triệu Đông Hán giơ hai tay lên, khí huyết bốc lên, xoay tròn tại chỗ.

Huyết khí tạo thành một vòng bán nguyệt che chắn cả hai người.

Những mũi tên va chạm phải, đều bị hất ra!

La Hồng từ từ rút kiếm trong vỏ ra, Triệu phủ này... được liệt vào danh sách đen của hắn rồi.

Nếu Triệu phủ đã muốn giết hắn như vậy thì... hắn sẽ hủy diệt Triệu phủ, dù gì Triệu phủ cũng là mục tiêu của nhân vật phản diện hắn.

Nước mưa trượt dài xuống cằm, khoe miệng La Hồng cong lên thành một đường cong quyến rũ.

Ánh mắt của hắn nhìn xuyên qua màn mưa dày đặc, nhìn Triệu Nguyệt đang cầm ô giấy với vẻ mặt vừa oán hận vừa hạnh phúc.

Giết chết ta, ngươi vui vẻ lắm đúng không?

Vụt!

Triệu Đông Hán dừng xoay, thân thể đỏ bừng, tỏa ra hơi nóng.

Ba mươi cái bóng lao về phía hắn ta.

Hai mươi chín tên đạt cảnh giới “Đồng Bì”, còn một tên ở cảnh giới “Thiết Cốt”.

Nếu không sử dụng “Bạo Huyết” thì chắc chắn là Triệu Đông Hán không thể ngăn chặn bọn chúng.

Tuy nhiên ngay sau khi nuốt viên thuốc xuống, Triệu Đông Hán đã phá vỡ giới hạn của bản thân tiến tới Thất phẩm, khí huyết tràn ra như lũ quét.

Đôi mắt với ba mươi tên Võ tu, hắn ta lại phát ra tiếng cười hưng phấn, bọt nước bị giẫm bắt tung toé lên cao ba thước, bàn đá xanh nổ tung, song quyền xuyên qua sóng nước cao ba thước, đáng thẳng ra.

Hai tên hắc y cảnh giới “Đồng Bì” đứng ở đầu bị trúng quyền, bay ra xa đè lên người đồng bạn.

Đội hình bỗng nhiên bị phá vỡ.

Triệu Đông Hán giận dữ rống lên, rút thanh đao đeo ở thắt lưng của hắn ta ra, vung tay lên chém, lập tức chẻ một tên hắc y cảnh giới “Đồng Bì” ra làm đôi. Hai nửa cơ thể của gã bị tách ra, máu văng tung tóe, nội tạng rơi vãi xuống đất.

Máu đỏ tươi trôi theo dòng nước.

La Hồng hát cầm, cầm kiếm.

Thanh kiếm sắc bén tạo nên âm thanh chói tai, từng đạo kiếm khí trên người hắn dần dần tiến vào mũi kiếm.

Thanh kiếm rung động, hơi nóng tỏa ra làm cho những giọt mưa hóa thành hơi nước bốc lên.

Triệu Đông Hán hạ lần lượt từng tên hắc y.

La Hồng nâng cầm, cầm thanh kiếm đã được gia chông kiếm khí theo sau.

Sắc mặt Triệu Nguyệt tái nhợt, hai tay cầm ô bắt đầu run rẩy.

Tuy ả ta là một nữ nhân cường thế, cũng đã quen thấy những cảnh chém giết bằng vũ khí nhưng đây vẫn là lần đầu tiên ả ta được chứng kiến trận chiến của tu sĩ.

Điều làm ả ta chướng mắt nhất vẫn là La Hồng phía sau Triệu Đông Hán tựa như một con mãnh thú kia.

Hắn đang nâng cầm lên, ánh mắt kiêu ngạo như một lưỡi dao sắc bén đâm vào tim ả.

Đừng!

Triệu Đông Hán bắt lấy một tên hắc y ở cảnh giới “Thiệt Cốt”, ném mạnh xuống đất, chà sát hắn ta xuống mặt đất, tạo nên vô số bọt nước.

La Hồng nhìn thẳng Triệu Nguyệt.

Hắn chỉ còn cách Triệu Nguyệt bảy bước, thậm chí hắn có thể nhìn thấy rõ ánh mắt run rẩy sợ sệt, cầu xin tha mạng của ả ta.

La Hồng từ từ nâng thanh kiếm trong tay lên.

Ngay lúc này thanh kiếm lại tỏa ra một luồng khí tức.

Rầm!

Nước mưa trên mặt đất bị khuấy đảo bởi kiếm khí, hình thành một đường vòng cung đẹp đẽ.

Một tên hắc y “Đồng Bì” Cửu phẩm đứng trước mặt Triệu Nguyệt.

Tuy nhiên...

Kiểm khí trực tiếp đâm xuyên qua tên hắc y đó, chia tên đó ra làm hai nửa.

Trên mặt Triệu Nguyệt dính đầy máu.

Tuột tay làm rơi cái ô xuống đất.

Đôi chân mảnh khảnh của ả run lên bần bật, Triệu gia... xong đời rồi.

Dưới màn mưa.

La Hồng một thân y phục trắng toát bình thản từ từ đi đến trước mặt Triệu Nguyệt.

Y phục Triệu Nguyệt đang mặc đã ướt đầm càng ôm sát vào cơ thể đầy đà của ả.

La Hồng ngược mắt nhìn xuống Triệu Nguyệt.

“Có thể người không tin.”

“Bỏn công tử ta, không phải là người tốt.”

Triệu Nguyệt ngẩng đầu, môi hồng mở ra mấp máy nói: “La ca ca...”

Hắn cười nhạt.

Sự việc còn chưa kết thúc đâu...

Tà áo trắng bay phấp phới, La Hồng vung kiếm lên.

Lưỡi kiếm xẹt qua, cắt ngang màn mưa, cùng lúc đó, đầu của Triệu Nguyệt cũng đã đứt lìa.

Chương 69: Diệt cả nhà- (1)-

Mưa càng ngày càng nặng hạt.

Dường như ông trời đang gằm thét, ảnh hưởng khắp cả một vùng trời.

Bên trong Triệu phủ.

Máu loãng biến thành những con rắn nhỏ xiêu xiêu vẹo vẹo chạy tán loạn.

Triệu Đông Hán từ trên mặt đất đứng dậy, trên thân hình vạm vỡ là sát khí khó có thể khống chế.

Hắn ta giơ chân lên giẫm một cái, tên Võ tu Bát phẩm Thiết Cốt cảnh bị hắn ta ném vào chỗ nước đọng liền bị giẫm nát đầu giống như một quả bóng da.

Trắng và đỏ được cọ rửa ở dưới cơn mưa rải rác ở xung quanh.

Người đàn ông lực lưỡng Triệu Đông Hán bò dậy khỏi đồng xác chết trên chiến trường, sắc mặt không thay đổi vừa nhổ nước bọt vừa khinh thường mắng chửi.

Ở phía xa.

La Hồng mặc đồ trắng, vết máu trên thanh kiếm đã sớm bị cọ rửa sạch sẽ.

Thi thể Triệu Nguyệt ngã ở trên mặt đất, đầu lăn về phía xa, hai mắt mở to tràn đầy vẻ không cam lòng và oán hận.

Ả ta từng tưởng rằng ả ta hiểu rất rõ La Hồng, La Hồng nho nhã hiền hòa sẽ không xuống tay với ả ta, người chết trong tay La Hồng đều là những tà ma xấu xa bản thủ.

Đây cũng là lý do tại sao ả ta tự cao dám tính kế với La Hồng.

Nhưng mà Triệu Nguyệt sai rồi, trước khi chết ả ta mới phát hiện ra nam tử mà cả đời này ả ta nghĩ đến, hóa ra... ả ta vốn chẳng hiểu rõ.

Đáng tiếc là ả ta đã không còn cơ hội để hiểu nữa rồi.

Ba mươi sát thủ mặc y phục màu đen đều chết sạch.

Triệu Đông Hán nuốt Bạo Huyết Đan giống như một con thú hoang vô cùng hung tợn lao ra khỏi lồng, làn da trên người hắn ta nóng rực giống như bàn ủi đang bốc hơi ở trong mưa.

Hắn ta nhìn chằm chằm La Hồng, cảm giác công tử thực sự đã thay đổi.

Công tử vậy mà lại dùng thủ đoạn độc ác để bẻ hoa, hắn ta còn tưởng rằng kiếm của công tử chỉ vung về phía tà ma thôi chứ.

"Công tử, tiếp theo phải làm gì?"

Giọng nói của Triệu Đông Hán trầm thấp lẫn át cả tiếng mưa rơi.

La Hồng đứng lặng im bên trong màn mưa, mũi kiếm chạm đất, hai tay chổng bên trên kiếm nhìn về phía phủ đệ Triệu phủ đèn đuốc sáng trưng.

"Tiếp theo sao?"

La Hồng chống kiếm chậm rãi hất cầm lên, mưa tụ thành dòng nước chảy dọc theo chiếc cầm nhẫn nhụi của hắn, khóe miệng hắn nhếch lên tạo thành một đường cong hưng phấn.

"Diệt cả nhà."

Đủ tội ác chưa?

.....

Sảnh chính của Triệu phủ.

Ăn uống linh đình, mùi rượu tràn ngập.

Gia chủ ba nhà Triệu gia, Vương gia, Chu gia đều đang đợi người đưa đầu của La Hồng tới.

Bọn họ là thương nhân, mặc dù ở huyện An Bình không thể gọi là một tay che trời, nhưng mà những việc hành hung, đánh nhau bằng khí giới thực ra cũng làm không ít.

Theo suy nghĩ của họ, có thể lực Võ tu do những thương nhân buôn muối ở Kinh Thành đưa tới này thì việc vây giết một tên La Hồng còn không phải là rất dễ dàng sao.

Mặc dù La Hồng tiêu diệt một Hắc Vân Trại, nhưng mà tam đại gia chủ đều biết đôi chút trong chuyện này, trên thực tế là Hắc Vân Trại kia bị tà ma dùng tà thuật tiêu diệt.

Lạc Hồng công tử kia chỉ giết chết được tên tà ma tinh thần mệt mỏi sức lực cạn kiệt mà thôi.

Do đó họ có tự tin.

Hơn nữa, tu sĩ cũng phân thành phẩm cấp, La Hồng chẳng qua cũng chỉ là Cửu phẩm, những võ tu vây giết kia cũng đều là Cửu phẩm, thậm chí còn có Bát phẩm dẫn đội.

Mười phần thì chắc chín.

Bỗng dưng.

Một tên người hầu ngoài cửa hốt hoảng chạy vào đụng phải bàn ghế, cả người của gã đều ướt sũng, bên trong ánh mắt tràn đầy vẻ hoảng sợ.

Gia chủ Triệu gia vuốt ve chiếc nhẫn phi thúy trên ngón tay cái nhú mào, tức giận quát: "Làm cái gì vậy?!"

"Lão... Lão gia... không xong rồi!"

Tên người hầu ướn như chuột lột thế nhưng lúc này lại đang vô cùng hốt hoảng.

Tất cả những gì xảy ra trong sân viện của Triệu phủ đánh thẳng vào tâm trí của gã ta, làm cho gã ta rùng mình khó có thể tin được.

"Nói chuyện đằng hoàng."

Gia chủ Vương gia cũng ngưng mắt quát..

Trái lại ba tên thương nhân buôn muối đến từ Kinh Thành trên bàn rượu lại rất bình tĩnh.

"Lão gia, La Hồng và thị vệ đã giết hết người mà chúng ta cử đi mai phục, tiểu thư... tiểu thư cũng bị chém đầu rồi!"

Gã người hầu vừa khóc vừa nói.

Cả người gia chủ Triệu gia run lên lập tức cảm thấy một luồng khí lạnh từ bàn chân bốc lên.

"Làm sao có thể như thế được?!"

"Nhiều Võ tu như vậy lại còn có Võ tu Bát phẩm... sao có thể bị giết hết chứ?!"

Gia chủ Triệu gia không thể tin, ông ta gần như hét lên.

Triệu Nguyệt đã chết, con gái của ông ta đã chết...

Thế nhưng ông ta còn chưa kịp đau lòng, bởi vì sau khi La Hồng giết những người kia sẽ làm gì tiếp?

Không cần nghĩ cũng biết khẳng định là tiếp tục đánh tới đây.

Thủ vệ Võ tu đều không thể ngăn cản La Hồng, vậy họ... sợ rằng cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Trong lúc nhất thời bầu không khí trên bàn rượu trở nên lạnh băng.

Gia chủ Vương gia và Chu gia mới vừa rồi còn đang thảo luận La Hồng không còn sống lâu được nữa cũng không cầm nổi chén rượu trong tay, chén rượu rơi xuống làm cho rượu tràn đầy bàn.

Gia chủ Triệu gia ngồi tê liệt ở trên ghế.

Trong lòng ba vị gia chủ giống như bình ngũ vị bị đổ, họ... đã đánh giá thấp sự tàn nhẫn và sức mạnh của La Hồng rồi.

"Triệu gia chủ... Ta nhớ tới trong phủ còn có chút chuyện."

Gia chủ Vương gia đứng dậy, sắc mặt khó coi nói.

Gia chủ Chu gia cũng im lặng đứng dậy.

Tai họa sắp xảy ra nên tự mình lánh đi.

Họ dự định trốn thoát từ cửa sau.

Ba tên thương nhân buôn muối đến từ kinh thành nhìn thấy cảnh này thì không khỏi cười nhạo.

Bỗng nhiên.

Có tiếng bước chân vang lên.

Trong cơn mưa lớn tiếng bước chân này càng trở nên vô cùng rõ ràng.

"Triệu gia đối với bản công tử nhiệt tình như vậy thì đừng vội đi... Bản công tử cố ý đến uống chén rượu."

Bên ngoài sảnh chính.

Tiếng cười của La Hồng phiêu đãng mà đến.

Chương 70: Diệt cả nhà- (2)-

Hai bóng người một cao một thấp xuyên qua màn mưa xuất hiện trước mặt mọi người.

Về mặt gia chủ Triệu gia tràn đầy hoảng sợ, gia chủ Chu gia và gia chủ Vương gia đều quay đầu rời đi.

La Hồng liếc nhìn gia chủ Chu gia và gia chủ Vương gia một chút, khóe miệng càng cong lên.

Gia chủ Triệu gia lại không chạy, nhà ông ta ở đây thì có thể chạy đi đâu chứ?

"La Hồng! Người quả là lòng dạ độc ác, lòng của Nguyệt Nhi luôn hướng về người vậy mà người lại nhẫn tâm giết chết Nguyệt Nhi!"

Gia chủ Triệu gia quát.

La Hồng lắc lắc thanh kiếm để hắt nước trên thân kiếm ra.

"Ừ?"

"Giết thì giết thôi... Người rất tức giận sao?"

La Hồng hất cằm lên nhìn về phía gia chủ Triệu gia nói.

Gia chủ Triệu gia lập tức cứng người.

Điều này...đường như khác hẳn với một La Hồng chính trực mà ông ta biết.

"Tức giận là đúng rồi, như vậy thì ta mới đủ tội ác không phải sao?"

"Lão Triệu nhớ kỹ là diệt cả nhà."

La Hồng cười khẽ, mũi kiếm khẽ chạm đất.

"Thị vệ đâu?! Giết cho ta!"

Diệt cả nhà?

La Hồng hẳn làm sao dám làm như vậy chứ?!

Hai mắt Triệu gia chủ co rụt lại rống lên.

Bên ngoài sảnh chính những người hầu của nhà họ Triệu đã đợi từ lâu, thị vệ nhao nhao lao tới vùng những lưỡi kiếm sáng loáng đập về phía người Triệu Đông Hán và La Hồng đang ướm sừng.

La Hồng kéo ghế ngồi xuống chống kiếm xuống mặt đất.

Khí huyết của Triệu Đông Hán như lũ quét chứa đầy hồ.

Một đám giết chết một thị vệ và người hầu.

Cho dù là Võ tu Cửu phẩm Đồng Bì cảnh cũng không chịu được mấy chiêu trước mặt Võ tu Thất phẩm Bạo Huyết cảnh là Triệu Đông Hán chứ nói chi là những người bình thường này.

Mùi máu tanh trong chốc lát tràn đầy sảnh chính.

Triệu gia chủ nhìn Triệu Đông Hán hung mãnh thì sắc mặt trắng bệch, trong lòng ông ta thâm hận nhìn thoáng qua đám thương nhân vẫn bình tĩnh uống rượu như cũ.

Ông ta nhìn về phía La Hồng rồi trên mặt nở nụ cười thương nghiệp.

"La hiền chất..."

Nhưng mà, lời vừa nói ra

La Hồng đang ngồi trên ghế bồng nhiên vùng thanh kiếm đang chống trên mặt đất lên.

Thanh kiếm lao ra như một mũi lao.

Trong ánh mắt không thể tin được của Triệu gia chủ, trong nháy mắt xuyên thủng đầu ông ta, sức mạnh kinh khủng kéo theo thân thể ông ta đóng đinh vào tường.

"Hiền chất... là để cho người gọi sao?"

La Hồng thản nhiên nói.

m thanh vang vọng trong sảnh chính nồng nặc mùi máu tanh giống như sấm sét trên mặt đất.

Mà tất cả thị vệ và người hầu của Triệu phủ đều bị Triệu Đông Hán một đám đánh chết hết.

Thi thể trải dài trong sảnh chính, máu tanh nồng đậm, chỉ còn lại ba tên thương nhân.

Triệu Đông Hán nghiêm nghị đứng ở sau lưng La Hồng.

Vết sẹo trên mặt vặn vẹo hơi cảnh giác nhìn chằm chằm ba tên thương nhân.

Đùng đùng đùng...

Ba tên thương nhân để ly rượu xuống rồi đứng dậy vỗ tay.

"Không hổ là con trai của Tắc Bắc Nhân Đồ La tướng quân..."

"Thật đáng tiếc, sinh không gặp thời."

La Hồng khẽ giật mình.

Con trai La tướng quân?

Cái quái gì thế?

Mấy gia hỏa này... Nhận nhầm người sao?

La Hồng hấn chỉ là con trai của địa chủ bình thường.

La Hồng lấy quyền sở tay da người ra cầm bút than lên.

Sau khi suy nghĩ rồi nhìn về phía tên thương nhân ở giữa.

"Nói như vậy... người cũng muốn giết ta sao?"

La Hồng nâng cằm nói.

"Bản công tử không giết người vô danh, người họ tên là gì?"

Tên thương nhân ở giữa lập tức sững sờ, sau một lúc im lặng thì lắc đầu.

Giơ tay lên thì hai người bên cạnh gã lập tức đứng dậy.

Giống như một con thú phá vỡ cái bọc, hơi thở ngọt ngào dần dần bùng nổ.

Khí tức cuồng bạo của Võ tu Bạch Huyết Thất phẩm tuôn ra như lũ quét, khí tức cùng huyết bão bùng lên làm cho toàn bộ sảnh chính dường như bị một trận bão rửa sạch.

Cơn mưa như đã được ngưng tụ từ nhiều ngày trút xuống như nước trong đêm.

Mưa to làm cho cả huyện An Bình đều bao phủ bên trong một bức màn mờ ảo.

Mỗi một hạt mưa giống như sao chổi từ trên trời rơi xuống muốn xung kích trái đất thành trăm ngàn lỗ thủng.

Mà bên trong màn mưa ngang ngược như thế có một bóng dáng mặc áo xanh đứng lặng ở trên phủ đệ La phủ.

Ông không hề động đậy, giữa trời đất dường như có sự im lặng vô tận.

Cơn mưa nặng hạt rơi xuống dường như bị kiếm khí vô hình băm ra thành từng mảnh, thậm chí còn không chạm vào được áo xanh.

Trên vai Trần tổng quản đeo một thanh trường kiếm được quán bằng vải vụn, đứng lặng im trên mái nhà, dường như đang quan sát toàn bộ khu vườn, sân trong và núi giả trong La phủ.

Khi trong Triệu phủ bộc phát ra ba đạo khí thì đôi mắt Trần tổng quản hơi ngưng lại.

"Ba Thất phẩm, hai Võ tu, một Đạo tu..."

Khuôn mặt lạnh như băng của Trần tổng quản lộ ra sát ý.

Mặc dù Triệu Đông Hán nuốt Bạch Huyết Đan nên có được chiến lực Thất phẩm nhưng mà gặp phải đối thủ như vậy thì vẫn rất khó đối phó.

Ông nên ra tay rồi.

Triệu Đông Hán không thể ứng phó với ba kẻ Thất phẩm này.

Một hạt mưa từ trên trời rơi xuống rồi dường như dừng lại ở trước mặt Trần tổng quản.

Ông phóng một bước ra, giày vải màu đen giẫm lên bên trên hạt mưa, hạt mưa bật ra độ co giãn đáng kinh ngạc làm cho Trần tổng quản mượn lực mà đi, giống như một chiếc lá mùa thu bay bay.

Đội mưa mà đi.

Đi về phía Triệu phủ.

.....

Bên ngoài huyện An Bình.

Ngay khi Trần tổng quản ra khỏi La phủ thì bốn hướng Đông Nam Tây Bắc lần lượt có từng thân ảnh nhao nhao mở mắt ra.

Hướng đông trên ngọn đồi có dòng bùn vàng bị mưa lớn cuốn trôi, một vị lão đạo sĩ không bị nước mưa dính vào người đang vung vẩy phát trần đứng lặng im, ánh mắt sắc bén xuyên qua màn mưa.

Ông ta không khỏi cười ra tiếng.

Lão đạo sĩ xắn tay áo rồi bỗng nhiên đánh ra một chưởng, ngón tay trên bàn tay hóa thành ấn.

Sau khi liên tục biến hóa bảy tám cái ấn.

“Hừ!”

Một tiếng gào rít vang lên, phát trần vung ra, nhanh chóng hóa dài ba nghìn mét.

Từng chiếc đâm vào hư không xuyên thủng từng hạt mưa đang rơi xuống.

Giống như sợi tơ mỏng manh chạm vào con rối làm cho hạt mưa khắp bầu trời gom góp ra một người bằng nước.

.....

Chương 71: Đến đây, công bằng 1 đối 1-

Hướng bắc.

Mặt đất thoáng và phẳng.

Có một chiến mã lông đỏ đang đứng dưới mưa, trên lưng ngựa có một bóng người ngồi ngay ngắn.

Áo lông cừu, ủng da trâu, trên lưng đeo một cây cung.

Bên trên cây cung khảm nạm rất nhiều viên ngọc sáng, cho dù ở bên trong mưa to cũng khó mà che giấu được vẻ sáng chói của viên ngọc.

Bóng người râu quai nón lại đặc biệt có đôi mắt phượng, thô kệch lại đem theo vẻ tinh tế.

Mắt phượng của hắn ta nhìn xuyên qua màn mưa xối xả dường như thấy được bên trong huyện thành có một tịch áo xanh đội mưa mà đi.

Hắn ta bình tĩnh tháo cây cung xuống.

Thân hình bỗng bay vút lên trời độc lập với lưng ngựa, kết, kéo cây cung thành hình trăng tròn.

Trên cây cung không có tên nhưng mà trong trời đất đầy hạt mưa này trong nháy mắt có thể hóa thành mũi tên sắc bén có thể phá non sông.

.....

Hướng tây, trên một cây cổ thụ trăm năm.

Một thân ảnh vạm vỡ đứng lặng im, thân thể kia cao tới hai mét giống như một người khổng lồ, cả người dày đặc cơ bắp, trong lúc mơ hồ khí huyết như rồng.

Hạt mưa rơi xuống người hắn ta bị bốc hơi trong nháy mắt.

Nam tử với mái tóc đen dày đầu tùy ý mà hung dữ, đôi mắt như điện, trên người mặc áo giáp đen, trên lưng vác một cây giáo màu đen.

Khỏe miệng với những sợi râu mảnh mai khẽ nhếch lên.

Vung một đấm về phía bóng áo xanh ở trong huyện An Bình.

Trong chốc lát mưa to đều ngưng đọng một lúc.

.....

Hướng nam, cơn mưa xối xả giống như một cơn lũ quét tàn phá khắp nơi.

Có một chiếc thuyền cô độc nhấp nhô lên xuống trong cơn mưa nặng hạt.

Mà cả người của thân ảnh kia quần trong chiếc áo choàng đen đứng lặng im bên trên chiếc thuyền cô độc.

Hắn ta đột nhiên nâng áo choàng đen hướng về phía huyện An Bình.

Soạt... Soạt...

Một đoàn lại một đoàn đen nhánh vùn vụt lao ra giống như những con quạ đêm dày đặc cuốn theo khí Tà Sát nồng đậm, xé toạc màn đêm mưa gió bay về phía bóng áo xanh.

.....

Trần tổng quản đội mưa mà đi, đôi mắt đột nhiên trở nên sắc bén.

Đầu ông chuyển động nhìn về phía bốn hướng Đông Nam Tây Bắc, trong đồng tử phân biệt phản chiếu ra bóng dáng đạo nhân, người Hồ, tráng hán, tà tu...

Trên đường phố trong huyện An Bình có người nước to lớn không lồ như sông Thiên Hà đang há to miệng phun ra thác nước chạy thẳng xuống.

Hướng bắc có những hạt mưa đầy trời đều hóa thành mũi tên sắc bén bắn ra, giống như vạn mũi tên cùng bắn ra, mỗi một mũi tên đều có uy lực bắn xuyên mãnh hổ.

Bang!

Nước mưa đầy trời nhuộm máu hóa thành một đám to lớn từ hướng tây đập tới.

Hướng nam, quạ đêm ẩn chứa sát khí cùng bay ra.

Sát khí tứ phía giống như một tấm lưới lớn bao phủ trên người Trần tổng quản.

“Điều động bốn vị Nhị phẩm đến đây đưa Trần mỗ, quả thực là coi trọng Trần mỗ rồi?!”

Trần tổng quản lơ lửng trên không trung, quanh thân phun ra ngàn vạn kiếm khí, kiếm khí màu trắng dương như hóa thành một con mãng xà màu trắng chiếm giữ toàn bộ cơ thể rồi va chạm với các loại tấn công khác nhau.

Bên trong đôi mắt của ông đều là sát khí.

Nửa thiên hạ đều muốn công tử và tiểu thư chết, bọn họ vô tội đến mức nào chứ?!

Xoẹt!

Tám vải bọc quanh thanh kiếm trên lưng lập tức nổ tung.

Ánh kiếm sắc bén tỏa sáng trong đêm đen!

Kiếm phân thành hai rồi biến ba sau đó lại hóa bốn.

Bốn chuôi thanh kiếm đồng lơ lửng bốn phía.

Mãng xà màu trắng khi một kiếm sinh bốn thì lập tức thay đổi hình tượng rồi sinh ra bốn móng vuốt.

Trong đêm mưa bốn thanh kiếm biến thành giao long màu trắng!

.....

Lạc Hoa Viên.

Lão nhân ngồi trên ghế xích đu ngắm chuỗi tây ở trước cửa sổ nhưng không biết thưởng thức chuỗi tây hay là tuyệt thế kiếm pháp.

“Một kiếm hóa rắn, bốn kiếm hóa giao long, chín kiếm hóa rồng...”

“Đáng tiếc hóa rồng như hoa quỳnh, không thấy được, cũng không nở gặp.”

Lão nhân lắc đầu tràn đầy vẻ tiếc nuối.

.....

Nha môn ở trong huyện.

Lạc Phong nhìn giao long màu trắng chiếu sáng đêm tối, khuôn mặt run rẩy sợ hãi.

Toàn thân ông ta ớn lạnh, kiếm pháp này... quả nhiên là vị kia!

Nhưng mà điều khiến ông ta bàng hoàng hơn cả là những cuộc tấn công kinh hoàng nổ ra ở bốn hướng đông nam tây bắc bên ngoài huyện An Bình.

Người nước gào thét, bầu trời đầy mũi tên, đám rung chuyển bầu trời, quạ đêm...

Toàn bộ đều là thủ đoạn của tu sĩ cao cấp Nhị phẩm!

Một huyện An Bình nho nhỏ vậy mà có nhiều cao thủ tề tụ như vậy, đôi huynh muội kia...Đúng là trở thành trung tâm của bão táp, đáng giá để rước lấy cao thủ kích sát như vậy sao?

Lạc Phong hít sâu một hơi nhìn cơn mưa nặng hạt.

Ông ta đeo đao rồi sải bước ra khỏi huyện nha xông vào bên trong màn mưa, sắc mặt Phương Chính và Tử Vi kiên nghị không chút do dự đuổi theo.

Ba người chạy như bay về hướng Triệu phủ.

Mà bên trong huyện nha.

Lưu huyện lệnh ngồi ở cao đường cảm nhận mưa gió xung quanh, tay cầm tách trà run rẩy không thôi, nắp trà và chén trà va chạm vào nhau không ngừng làm tràn nước trà ra ngoài.

“Ta chỉ là một huyện lệnh nhỏ, mặc dù hơi tham lam nhưng không không phải tội lớn, quý ở chỗ tự biết mình.”

“Đánh đi, đánh đi, đánh xong rồi nhanh chóng rời khỏi đây.”

.....

Triệu phủ.

Sảnh chính.

Khí huyết của hai tên thương nhân buôn muối bộc phát ở hai bên trái phải giống như mặt trời thiêu đốt.

Về mặt Triệu Đông Hán đột nhiên thay đổi.

“Võ tu Bạo Huyết Thất phẩm!”

“Đạo tu Ngự Phù Thất phẩm!”

“Công tử! Đi mau!”

Triệu Đông Hán không ngờ rằng những tên thương nhân trong Triệu phủ thế mà còn có cả Võ tu Bạo Huyết Thất phẩm.

Không chỉ như thế.

Tên thương nhân ở giữa kia còn đang nở nụ cười càng quỷ dị hơn.

Những lá bùa huyền hoàng bay quanh thân gã, đây chính là một vị Đạo tu Ngự Phù cảnh Thất phẩm!

La Hồng cũng giật mình.

Ba vị Thất phẩm!

Chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ thân phận tiểu phôi dân của La Hồng hẳn bị phát hiện rồi sao?

Không đúng, dù là như thế thì cũng sẽ không chọc cho ba vị Thất phẩm phải tới giết hẳn?

Liên tưởng đến lời nói trước đó của tên thương nhân, La Hồng cảm thấy mình vô tình bị cuốn vào bên trong phân tranh gì đó.

Tên thương nhân Đạo tu với những lá bùa huyền hoàng trôi nổi quanh thân nhìn La Hồng cười khê.

“La công tử, nếu đã muốn chết rõ ràng vậy thì tại hạ sẽ thành toàn cho công tử, tại hạ là Ngụy Vô Nhân ngự phù Thất phẩm của Long Hồ Sơn.”

Bùm!

Lời nói vừa dứt.

Hai tên võ tu Bạo Huyết Thất phẩm ở bên cạnh cũng đã ra tay.

Giống như mảnh hổ xuống núi nhào về phía La Hồng và Triệu Đông Hán.

Đao trong tay Triệu Đông Hán bỗng nhiên bỏ ra, lưỡi đao sắc bén xé toạc không khí như muốn nổ tung.

Nhưng mà...

Hai tên võ tu Bạo Huyết không chút sợ hãi, mỗi người từ trong thi thể hộ vệ rút ra một thanh đao màu trắng hung hăng bổ đến.

Đao của cả ba người đều gãy.

Ngay sau đó chính là một trận đánh thô bạo, ba người chiến đấu xoay quanh, huyết khí bùng nổ giữa những va chạm vật lý giống như một hòn đá

lớn ném xuống mặt hồ.

Triệu Đông Hán bị hai người ép ra khỏi sảnh chính chém giết ở trong sân dưới cơn mưa nặng hạt.

Khí huyết quật nước mưa kích xạ thành từng lưỡi dao xung kích chấn động cả sân.

Chỉ có điều, Triệu Đông Hán đang bị trấn áp, giữa những tiếng la hét cũng chỉ giống như sự giận dữ bất lực mà thôi.

Trong sảnh chính.

Bầu không khí có mấy phần quỷ dị.

La Hồng cầm bút than viết ba chữ Ngụy Vô Nhân vào mục tiêu thứ hai trên quyền sở tay da người.

Sau đó hài lòng thở ra một hơi rồi đem sở tay da người nhét vào trong vạt áo ở trước ngực.

Ngụy Vô Nhân không nhìn thấy hành động quái dị của La Hồng, hắn ta ngẩng đầu nhìn cảnh tượng khủng khiếp sáng rõ như ban ngày bên trong huyện An Bình kia, hít sâu một hơi.

Ván đầu của những cao thủ đã bắt đầu.

Hắn ta biết chắc chắn phải tốc chiến tốc thắng giết chết La Hồng và La Tiểu Tiểu, nhiệm vụ lần này xem như là hoàn thành.

Bỗng nhiên ánh mắt Ngụy Vô Nhân lại một lần nữa rơi vào trên người La Hồng.

La Hồng vung tay lên, thanh kiếm xuyên qua Triệu gia chủ run lên một hồi, dưới sự dẫn dắt của kiếm khí bắn ra quay về trở về tay La Hồng.

La Hồng mặc áo trắng, tay gõ gõ thân kiếm, những giọt máu trên thân kiếm bắn ra nhỏ giọt.

Chỉ nghe thấy hắn cười nói.

“Bản công tử đã từng giết Bát phẩm...”

“Trái lại cũng muốn thử xem Thất phẩm như thế nào.”

“Đến đi, công bằng một đổi một.”

Ngụy Vô Nhân yên lặng, hắn ta cảm thấy tên trước mắt này có vẻ không được thông minh cho lắm.

Cửu phẩm muốn giết Thất phẩm.

Người đang chọc cười thiên hạ đây à!

Chương 72: Ai nói Thất phẩm không thể giết (1)-

Mưa to không ngớt giống như ông trời đang tức giận.

Trong đình Triệu phủ bị cơn mưa xối xả tàn phá bừa bãi, Triệu Đông Hán gầm lên một tiếng rồi không ngừng tàn sát voi hai Võ tu Thất phẩm.

Hắn hung hãn không sợ chết, dựa vào sách lược và phương pháp tác chiến mạng đổi mạng trái lại làm cho hai vị Võ tu Thất phẩm hơi kiêng kị.

Một mình hắn cuốn lấy hai người nhưng trong lòng Triệu Đông Hán rất lo lắng.

Bởi vì trong sảnh chính vẫn còn có một Đạo tu Thất phẩm, công tử một mình đối mặt Đạo tu nên trong lòng hắn ta rất lo lắng.

Cửu phẩm làm sao đấu với Thất phẩm?

Mặc dù khoảng cách giữa các phẩm thấp không lớn bằng khoảng cách giữa phẩm cao, nhưng mà chiến vượt hai phẩm, nói thì dễ làm mới khó làm sao?

"Cút ngay cho lão tử!"

Triệu Đông Hán gầm lên, khí huyết sôi trào tung nắm đấm vào màn mưa, hai tên Võ tu Thất phẩm lạnh lùng cũng tung nắm đấm ra.

Hai nắm đấm chống bốn tay.

Những hạt mưa từ bầu trời không ngừng vỡ nát nổ tung thành hơi nước.

Triệu Đông Hán ghìim bước, hai chân giống như bị đóng đinh vào trên mặt đất lại trượt ra mấy mét, hai chân bị mài mòn đến nổi rỉ máu.

Hai nắm đấm của hắn ta lại là xương cốt vụn vụn, làn da trên nắm tay của hắn mơ hồ để lộ ra thiết cốt dữ tợn.

Ở phía xa.

Hai tên Võ tu Thất phẩm đứng lặng, khí huyết quanh thân bọn chúng bốc hơi tạo thành một tầng áo mầu mơ hồ bao quanh người.

Ánh mắt cả hai người lạnh lùng nhìn chằm chằm Triệu Đông Hán.

Nhìn thấy Triệu Đông Hán lắc lư đứng dậy, cổ họng gầm gừ, nghiêng người giẫm lên khiến bọt nước văng cao ba thước, liều chết lao tới.

"Ta đã từng theo tướng quân đến Bắc giết người Hồ!"

Triệu Đông Hán rống to một tiếng, hai mắt lập tức đỏ lên: "Hôm nay, lão tử có chết cũng phải bảo vệ công tử!"

Trời đêm lạnh lẽo, mưa giông như trút.

Từng hạt mưa rơi xuống bao phủ mặt đất trầm mặc.

Triệu Đông Hán cong lưng ôm lấy một người không ngừng xông về phía trước, tùy ý đề khuỷu tay cường tráng của đối phương hung hăng nện trên lưng hắn.

Máu tươi không ngừng trào ra.

Lấy một địch hai, liều mạng thì chưa hẳn đã có thể thắng, trong lòng Triệu Đông Hán rất rõ ràng tất cả những gì hắn ta có thể làm là ngăn chặn hai người này.

Chờ đợi Trần tổng quản đến cứu viện!

...

Cửu phẩm diệt Thất phẩm?

Lời này cũng có thể nói ra miệng được sao?

Ngụy Vô Nhân từ Đại Chu đến chấp hành nhiệm vụ bí mật là giết con trai nối dõi của La Nhân Đồ, người đã tàn sát mười vạn binh lính người Hồ ở Tắc Bắc, phá hủy mối quan hệ giữa Trần Bắc Vương và La Nhân Đồ dẫn tới mâu thuẫn giữa Trần Bắc Vương và thái tử.

Hắn ta cũng từng thờ dài cảm thán qua, công tử và tiểu thư nhà họ La này vô tội lại trở thành vật hy sinh của những cuộc tranh chấp triều đình.

Nhưng hắn ta chưa bao giờ nghĩ rằng công tử nhà họ La lại là hạng người kiêu ngạo như vậy.

Giữa Cửu phẩm và Thất phẩm vẫn còn một Bát phẩm, trừ khi công tử nhà họ La có được chân truyền của Hóa Long Kiếm mới có khả năng nhỏ nhoi thực hiện được hành vi Cửu phẩm giết Thất phẩm.

Hơn nữa hắn ta là Đạo tu của Long Hồ Sơn. Ở Đại Chu, hắn ta đã tu hành nhiều năm ở Long Hồ Sơn chứ không phải một tu sĩ của môn phái bình thường.

La Hồng cầm kiếm bình tĩnh nhìn Ngụy Vô Nhân.

Triệu phủ này quả thực là một cái hố.

Vốn dĩ La Hồng còn chưa dám xác định, nhưng hiện tại hắn đã có thể chắc chắn rồi.

La Hồng không thể nào ngờ được, ba tên Thất phẩm này tới đây là để giết hắn, chẳng lẽ thân phận Tà tu của hắn bị bại lộ rồi sao?

Nếu không, hắn chỉ là con trai của nhà địa chủ bình thường thì vì sao lại bị ba tên Thất phẩm đến giết?

La Hồng hắn lấy đâu ra thể diện đó chứ?

Chẳng qua nghĩ tới lời nói trước đó của Ngụy Vô Nhân, La Hồng hắn có thể là con trai nối dõi của La tướng quân?

La Hồng nhíu chân mày, đầu óc suy nghĩ đến sự mất tích bí ẩn của phụ thân địa chủ của mình, có lẽ... có lẽ có liên quan đến người phụ thân mất tích kia?

Nghĩ đến đây La Hồng không khỏi thở dài.

Người đầu đã mất tích rồi mà còn để lại cục diện rối rắm cho con trai và con gái.

Thật là một người phụ thân không xứng chức mà.

Trong trí nhớ của La Hồng, khuôn mặt chất phác giản dị của phụ thân trái lại làm cho hắn có ấn tượng thật sâu.

Cha nợ con trả sao?

La Hồng cầm kiếm, ánh mắt di chuyển đến lá bùa hoàng huyền lơ lửng quanh thân Ngụy Vô Nhân.

"Người có thể nói cho ta biết, tại sao lại lợi dụng Triệu phủ, bắt cóc em gái ta rồi lại thiết kế giết ta không?"

La Hồng hỏi.

Ngụy Vô Nhân vung tay lên, lá bùa huyền hoàng ở đầu ngón tay giống như tảo biển đang dập dờn.

"Chỉ trách xuất thân của ngươi không tốt, bây giờ hơn phân nửa thiên hạ đều hy vọng huynh muội ngươi chết."

Ngụy Vô Nhân cười nói.

"Chết sớm giải thoát sớm, nếu không khi cảm nhận được ác ý kiềm chế do thế giới này mang đến thì ngươi sẽ phát điên đấy."

Lời nói của Ngụy Vô Nhân làm cho La Hồng nhếch miệng.

Hơn phân nửa thiên hạ đều muốn hắn cùng với La Tiểu Tiểu chết sao?

Điều này làm cho trong lòng La Hồng có mấy phần chấn động nhưng mà sau khi chấn động lại cảm nhận được mấy phần lửa giận vô hình.

Hắn cùng với Tiểu Tiểu trêu ai ghẹo ai chứ?!

Dựa vào cái gì mà muốn bọn họ chết chứ?!

Ánh mắt La Hồng dần lạnh lùng, hắn vốn dĩ cũng không phải là loại người tốt lành gì, từ khi thu hoạch được sổ tay nhân vật phản diện thì La Hồng đã lập chí muốn làm một người xấu rồi.

Hiện tại xem ra, thiên hạ này... Đều đang buộc hắn làm một kẻ ác.

"Được rồi, ít hiểu biết một chút thì chết sẽ không đau đớn, nếu không trên đường xuống hoàng tuyền sẽ không cam lòng, oán niệm đầy hồ, thậm chí không vào được con đường đầu thai."

Ngón tay thon dài của Ngụy Vô Nhân chỉ về phía La Hồng nói.

Hưu!

m thanh sắc bén lập tức bao phủ lên cơn mưa to rồi xé rách màn đêm yên tĩnh.

Tờ giấy huyền hoàng trống rỗng bị ngọn lửa thiêu đốt.

La Hồng cầm kiếm, ánh mắt ngưng tụ, phát hiện phía trên không của sảnh chính trôi nổi chín quả cầu lửa cháy hừng hực.

Chương 73: Ai nói Thất phẩm không thể giết (2)-

"Đạo thuật!"

La Hồng ngưng mắt rồi nhớ tới lúc Ngụy Vô Nhân tự giới thiệu, lúc trước hắn rất quan tâm tên của hắn ta.

Lúc này mới nhớ lại trong lời tự giới thiệu của Ngụy Vô Nhân có đề cập đến Long Hồ Sơn.

"Đại Chu, Long Hồ sơn?"

La Hồng nói.

"Người là người vương triều Đại Chu?"

La Hồng lạnh lùng lên tiếng.

Ngụy Vô Nhân lạnh lùng nở nụ cười, hai tay vung lên, từng tờ từng tờ bùa huyền hoàng không ngừng chiếm cứ quanh thân, mỗi một tấm bùa đều sắc bén như dao găm, càn quét như gió lốc muốn chém đầu La Hồng.

La Hồng bỗng nhiên vung kiếm chém trả lại từng đoàn hỏa diễm.

Lực đạo khổng lồ làm cho sắc mặt La Hồng khê biến, thân thể bị bức bách không ngừng rút lui.

Dường như Ngụy Vô Nhân đang nắm thế chủ đạo, phát tay áo mà quét qua.

Cửa sảnh chính Triệu phủ đột nhiên đóng lại cắt đứt đường lui của La Hồng.

Lưng La Hồng hung hăng nện ở trên cửa, chín quả cầu lửa mang theo sức nóng như thiêu đốt hung hăng đập tới, dường như muốn đốt La Hồng thành tro bụi!

La Hồng bất chấp, nhếch nhác lăn lộn trên mặt đất rồi nhanh chóng đứng dậy, nâng thi thể của mấy tên thị vệ lên va để chặn mấy quả cầu lửa.

Trong nháy mắt những thi thể kia va chạm với quả cầu lửa, chúng nhanh chóng bị đốt thành tro bụi.

Tay La Hồng cầm kiếm, sắc mặt âm trầm như nước đọng.

Kiểm khí trong kinh mạch điên cuồng vận chuyển trong cơ thể.

Một đạo, hai đạo, ba đạo...

Chồng kiếm!

Trong nháy mắt năm lớp xếp chồng lên nhau, quanh thân đều có kiếm khí sắc bén.

Ngụy Vô Nhân nheo mắt lại: "Thiên phú ghê gớm thật! Có thể gia điệp đến mấy đạo kiếm khí. Cho dù là kiếm khách thiên tài của thủ mộ kiếm

Liễu gia cũng không dám làm như thế.

La Hồng vừa chòng kiếm vừa không ngừng nắm thi thể trên mặt đất ngăn cản những quả cầu lửa liên tục đập tới.

Về phần những lá bùa huyền hoàng giống như vô số con dao găm thì La Hồng chỉ có thể nhảy vọt để tránh né.

Trên thân thể cũng bị cắt chém ra rất nhiều vết thương, có vết máu vẩy ra nhuộm đỏ cả bộ quần áo trắng.

"Nếu để người chồng kiếm thành công sợ là chiến lực sẽ tăng lên tới Bát phẩm đỉnh phong mất. Một kiếm kia, chỉ dựa vào thân phận Đạo tu của ta sợ là cũng phải ăn thiệt thòi."

"Phải nhanh chóng giết người."

Đôi mắt Ngụy Vô Nhân dần dần trở nên vô cảm, sát ý không ngừng nổi lên.

Một lá bùa trượt ra khỏi tay áo dày rộng của hắn ta, không giống với lá bùa huyền hoàng, đây là một lá bùa màu đỏ, trên đó dùng mực vàng vẽ ký hiệu huyền bí.

Hắn ta đột nhiên ném lá bùa màu đỏ ra ngoài.

La Hồng chỉ cảm thấy áp lực trong toàn bộ sảnh chính tăng vọt.

Lại thấy lá bùa kia tăng vọt trên không trung hóa thành phù giáp sĩ màu đỏ, giáp sĩ mặc áo giáp xích hồng nắm trường kích chém bổ xuống đầu La Hồng.

Nếu như một kích này đập trúng thì La Hồng sợ là sẽ bị chém thành hai nửa.

"Đã nói là một đối một, thế mà người lại mặt dày tới mức dùng luôn cả đồ chơi."

La Hồng mắng.

Sắc mặt Ngụy Vô Nhân co quắp, không nói lời nào, Thất phẩm đánh Cửu phẩm còn cần dùng phù giáp sĩ màu đỏ, quả thực là hơi vô lại.

Nhưng mà...

Lúc này La Hồng lại nở nụ cười.

Ánh mắt nhìn chằm chằm Ngụy Vô Nhân.

"Người biết gì không?"

"Bản công tử thích nhất là đối phó với loại tu sĩ có thân xác yếu ớt như người."

La Hồng nói.

Ngụy Vô Nhân không chế phù giáp sĩ màu đỏ nghe thấy lời này thì không khỏi sững sờ.

Có ý gì?

La Hồng chòng đầy chín đường kiếm khí, cảm nhận thấy trong kinh mạch hơi nhói lên sau đó là sát ý dâng trào.

Một kiếm bổ ra kiếm khí thô to dường như chiếu sáng mỗi một nơi hẻo lánh trong sảnh chính.

Trường kích của phù giáp chém ra, kiếm khí của La Hồng xuyên qua không khí va chạm với trường kích phát ra tiếng gầm thảm thiết.

"Đứng dậy!"

Trong tiếng nổ có một giọng nói trầm âm vang lên như đang hát.

Ngụy Vô Nhân chỉ cảm thấy toàn thân có hơi lạnh phun trào.

Lại nhìn thấy cả người La Hồng nhuốm máu sáng lên như cầu vồng được chiếu sáng dưới ánh mặt trời, óng ánh cơ hồ muốn sáng mù mắt của hắn ta.

Nhưng mà trong sảnh chính.

Những thị vệ đã chết kia và cả thi thể Triệu gia chủ giống như mực màu đen nhúc nhích.

Sau đó...

Những bóng dáng thi thể này vậy mà từ dưới đất bò dậy, nhúc nhích rồi hóa thành thực chất.

Ngụy Vô Nhân thấy thể thì chỉ cảm thấy hơi lạnh từ bàn chân phun trào lên.

Đây...Tà thuật?!

La Hồng...Tà tu?!

"Kiệt kiệt kiệt..."

Bỗng nhiên.

Sau lưng Ngụy Vô Nhân phát lạnh.

Không biết từ khi nào bên trong cái bóng của hắn ta có thân ảnh khô ngô đứng lặng im rồi bỗng nhiên ôm lấy hắn ta, sức mạnh của Võ tu bát phẩm làm cho Ngụy Vô Nhân căn bản không có cách nào tránh ra được!

"Người..."

Ngụy Vô Nhân vô cùng kinh hãi.

Cả người La Hồng nhuốm máu bừa bãi.

"Đã nói một đối một mà ngươi lại không muốn."

Hắn triệu hồi ra cả phòng Tà Ảnh bay nhào lên cuốn lấy phù giáp sĩ màu đỏ kia.

Mà tà ảnh Hồ Chỉ Thủy lại khặc khặc cười lạnh.

La Hồng chống mũi kiếm lên mặt đất, hai tay chống bên trên kiếm nhìn Ngụy Vô Nhân chậm chậm nâng cái cằm trơn bóng lên.

"Ai nói là Thất phẩm không giết được."

Đôi mắt đỏ như máu của tà ảnh Hồ Chỉ Thủy lập tức sáng lên như ánh nến, vươn tay chế trụ miệng Ngụy Vô Nhân, quả trượng xoay tròn nhanh chóng trực tiếp đâm ra, mang theo âm thanh bùng nổ chấn động không khí.

Xuyên vào trong miệng Ngụy Vô Nhân, xé rách miệng rồi xuyên qua sau hàm xuyên thấu toàn bộ đầu!

Cơ thể Ngụy Vô Nhân bị Tà Ảnh Địch Sơn gắt gao chế trụ như cá liên tục co giật.

Tà tu!

Tên này chính là tà tu!

Bên trong đôi mắt hắc ta mang theo bi phẫn cùng không cam lòng nhìn chằm chằm La Hồng như ánh tà dương rồi dần dần mất đi sức sống.

Chết không nhắm mắt.

Chương 74: Chỉ trong nháy mắt, cả đầu tóc đen đã hóa bạc (1)-

Huyện An Bình đang yên tĩnh, trong phút chốc sáng như ban ngày.

Con măng xà trắng hóa thành giao long trắng, găm thét giữa đêm mưa, trông như một thanh kiếm đang bay, làm cho cả bầu trời đang đổ mưa đều bốc hơi không còn chút nào.

Bên trong con giao long trắng, Trần tổng quản mặc thanh sam, khí tức giống như muốn đem trời đất hòa làm một.

Giao long trắng hung mãnh, dốc sức bay qua, tựa như núi sông vỡ toang.

Phía đông huyện An Bình, bùn đất chảy xuôi trên sườn đất.

Phát trần của lão đạo sĩ nổ tung, trong miệng đột nhiên ho ra một ngụm máu, trên người hiện lên từng vết kiếm.

Cả người lẫn từ trên sườn đất lẫn xuống, biến thành tượng đất.

“Dù chưa làm cho cửu kiếm hóa rồng nhưng tứ kiếm hóa giao long cũng đáng để uống cạn một chén lớn!”

Lão đạo cả người dính đầy bùn đất, lấy ra một hồ lô dính đầy bùn, giống như bị điên, cả nước mưa và rượu hòa với nhau trút hết vào miệng.

Sau đó, từ trong tay áo lão rút từng xấp bùa dày, không tiếc mà vung ra.

Gò núi đang bình thường đột nhiên bắt đầu nổi dậy, làm nước mưa đang rơi xuống đầy trời cũng bay ngược lên.

Phía bắc, mặt đất bằng phẳng đột nhiên phát ra sấm sét nổ vang.

Chỉ trong nháy mắt, cánh tay của nam nhân người Hồ đeo túi da dê đứng trên lưng con ngựa hãn huyết đã máu thịt lẫn lộn.

Con ngựa bên dưới bị nổ làm nhiều mảnh.

Toàn bộ mặt đất bằng phẳng bị nổ tạo thành một cái hố sâu, hãn ta đứng lặn trong hầm, miệng mũi đều chảy máu, trong đôi mắt xé rách cũng có chút máu chảy ra.

“Hay cho Hóa Long Kiếm...”

Nam nhân người Hồ cười nhạt, giày da trâu tinh xảo giơ lên, hoa lệ giẫm lên một bước, tay không bị thương kéo cung lần thứ hai, nước mưa trong trời đất không ngừng hội tụ ở trên dây cung hóa thành một mũi tên băng.

Khí lạnh bốn phía.

Phía tây, một gốc cây già giống như bị sấm sét đánh trúng.

Trên cây, chỉ trong chớp mắt, cánh tay của người nam nhân tung một đấm lên trời kia bị kiếm khí gạt tận, chỉ còn lại xương trắng u mịch.

Người đàn ông vạm vỡ nhẹ rặng trợn mắt cười lớn.

Từ sau lưng rút ra cây giáo sắt đen dài, hét một tiếng, hất cánh tay bị cụt lên, giống như đang quất mạnh rồi ném cây thiết mâu trong tay đi.

Như tiếng sấm nổ, âm thanh vẫn còn, nhưng thanh trường mâu đã hóa thành một đường kẻ đen lướt nhanh về tà áo xanh ở huyện An Bình.

Phía nam, tên Tà tu áo bào đen đứng lặng trên con thuyền cô độc, khí Tà Sát quanh thân giống như đang bị bốc hơi lên, hắt ta thét ra một tiếng bi thảm, quỳ gối ở đầu thuyền, toàn thân run rẩy không ngừng, dưới bộ y phục đen là đôi mắt phần nộ màu đỏ tươi, thân hóa thành quạ đen rải cánh như che kín cả bầu trời nhanh chóng bay đi.

...

Huyện An Bình.

Trần tổng quản chân đạp trên một thanh kiếm thanh đồng, tay nâng lên, như một vị kiếm tiên tuyệt thế.

Con người của ông vẫn như cũ, cả bầu trời mưa xối xả nhưng đều không thể tới gần thân thể của ông một tấc.

Vô số kiếm quang thu liễm, dần dần biến mất trong trời đất, giao long trắng to lớn bay vào giữa bầu trời, giống như muốn đem cơn mưa đang đổ xuống như thác và mây đen chặt đứt đi.

Thanh sam bay bay, Trần tổng quản không quan tâm đến tu sĩ bốn phương tám hướng bao vây bên ngoài huyện An Bình.

Bốn tên Nhị phẩm, đến từ Đại Chu, Đại Sở, Tái Bắc với Thiên Địa Tà Môn...

Bốn kẻ này không cùng một phe nhưng đều có chung mục đích.

Trần Thiên Huyền vẫn còn bên trong thành, bọn họ không dám vào thành nên chỉ có thể lựa chọn bao vây ở bên ngoài ra lệnh sát thủ trong huyện giết La Hồng và La Tiểu Tiểu.

Một kiếm trấn áp bốn người, Trần tổng quản nghĩ bọn họ sẽ thoái lui. Nhưng Trần tổng quản không ngờ tới bốn người này không sợ chết, tung ra sát chiêu chỉ vì muốn giữ chân ông.

“Muốn chết sao!”

Giữa hai hàng lông mày của Trần tổng quản không kiềm được giận dữ. Những kẻ này muốn giết công tử và tiểu thư đến vậy sao?!

...

Lạc Hoa Viện, giống như bị ngăn cách khỏi mọi thứ.

Mấy cây chuối tây được trồng ngoài cửa sổ phát ra những tiếng vang thanh thúy dưới sự dày xéo của trận mưa to.

Văn Thiên Hành ngồi trên xích đu, ánh mắt đục ngầu nhìn cây chuối tây đang lay động như bóng dáng một thiếu nữ xinh đẹp.

“Một kiếm trấn áp bốn Nhị phẩm, quả không hổ danh là kiếm đạo tông sư của Đại Hạ.”

“Nếu thái tử ở đây có lẽ sẽ cười nói một câu ban thưởng.”

Lão nhân vỗ tay cười.

Hai tiểu đồng châm hương cung kính đi đến đỡ lão nhân đứng lên.

“Đi, đi đến Triệu phủ một chuyến.”

“m thêm giúp đỡ một tay vậy.”

“Ta cũng muốn được chứng kiến phong thái của con trai La Nhân Đồ.”

Lão nhân cười khẽ.

Một tiểu đồng lấy ô trúc, một tiểu đồng linh hoạt cầm lò đã được thay than mới đỡ lão nhân từ từ đi ra Lạc Hoa viện.

Triệu phủ.

La Hồng chống kiếm, nhìn Ngụy Vô Nhân đã chết trước đó.

Đạo tu Thất phẩm của Long Hồ Sơn Đại Chu, rất mạnh.

Nhưng gã này chủ quan, mắc cùng một lỗi với Hồ Chỉ Thủy.

Tà Ảnh Địch Sơn chế trụ đôi phương, với nhục thân của Đạo tu căn bản không cách nào thoát được, vậy nên kết cục cuối cùng chính là mất mạng.

Đương nhiên, có lẽ Ngụy Vô Nhân không ngờ được rằng La Hồng một thân Chính Dương khí rực rỡ chói mắt, tràn đầy bóng dáng của Nho tu lại là một tên Tà tu!

Tà Ảnh Hồ Chỉ Thủy và Tà Ảnh Địch Sơn âm thầm di chuyển ra sau lưng La Hồng, thân thể Ngụy Vô Nhân liền vô lực rơi đập xuống đất.

Mất đi pháp lực không chế của Ngụy Vô Nhân, Xích phù giáp sĩ lập tức tan rã, biến thành Xích Phù bị thiêu cháy hết.

Trong phòng, tà ảnh hoàn toàn biến mất.

La Hồng cầm kiếm theo, bạch sam nhuộm đầy máu, bình tĩnh đi tới trước thi thể Ngụy Vô Nhân.

“Đứng lên.”

Trong Đan Điền, Sát Châu chuyển động, sát khí nhanh chóng bị quét sạch.

m thanh của La Hồng như ngâm xướng.

Muốn triệu hoán tà ảnh Thất phẩm Ngụy Vô Nhân.

Chương 75: Chỉ trong nháy mắt, cả đầu tóc đen đã hóa bạc (2)-

Nhưng hiển nhiên là thất bại.

Gọi ba lần, thi thể Ngụy Vô Nhân đều không có phản ứng gì, tà ảnh chưa xuất hiện.

“Cái công pháp hàng chợ chết tiệt này.”

La Hồng không nhịn được mắng thăm, ba lần cơ hội đều thất bại, tà ảnh Ngụy Vô Nhân cuối cùng vẫn không triệu hoán được.

Àm...

Trong thi thể Ngụy Vô Nhân có những đốm sáng nhỏ đang bắt đầu bay lên, tụ lại thành một đóa hoa.

Đây là tinh thần tu pháp của Đạo gia, tu pháp Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngụy Vô Nhân này hiển nhiên chỉ tu ra được một đóa hoa.

Mà đối mặt với đóa hoa linh hồn này, Hồ Chỉ Thủy và Tà Ảnh Dịch Sơn lập tức bay nhào lên chia nhau ăn sạch.

La Hồng mơ hồ cảm nhận được, thực lực của hai tà ảnh này hình như đã được tăng lên.

Hình như có xu thế đột phá Bát phẩm.

La Hồng nướng mày, thở phào ra một hơi phien muộn, trong lòng thư thái không ít.

Cầm kiếm, cắt đầu Ngụy Vô Nhân.

La Hồng xách theo, xoay người tiến vào trong cơn mưa xối xả đi về phía cái đình, chỗ Lão Triệu còn đang liều mạng quyết chiến.

Tâm thần hấn khê động tà ảnh của Hồ Chỉ Thủy và Dịch Sơn lập tức chui vào trong bóng của hắn.

La Hồng cười quỷ dị, giơ chân lên, tung một đập đá văng cánh cửa đang đóng chặt.

Mưa xối xả với gió lạnh như băng điên cuồng tùy ý phát tiết.

Ánh mắt La Hồng nhìn về phía trong đình.

Chỉ liếc mắt, La Hồng liền thấy Triệu Đông Hán quỳ rạp trên đất, nước mưa chảy xuôi theo thân thể hắn ta, mà hai tay hắn đang gắt gao giữ chặt lấy mắt cá chân của hai tên Võ tu Thất phẩm, không để cho họ đi sang sảnh chính.

Hai tên Võ tu mặt lạnh ấy không ngừng dấm đạp lên tay Triệu Đông Hán, đạp đến mức khiến bàn tay hắn ta máu thịt be bét.

Khóe miệng Triệu Đông Hán vẫn còn vương bọt máu, trên môi vẫn là ý cười tùy ý điên cuồng, ý thức của hắn ta đã sớm trở nên mơ hồ, chỉ còn dựa vào ý chí kiên định để chống chọi.

Mưa xối xả rơi xuống, hạt mưa đập xuống đất, văng lên hơi nước mờ ảo.

La Hồng nhìn chằm chằm Triệu Đông Hán, trong lòng không kèm chế được chấn động.

Hai tên Võ tu chợt quay đầu, nhìn về phía La Hồng vừa đá văng cửa sảnh chính, trong mắt hiện lên vẻ không tin được.

La Hồng sống sót ra ngoài, vậy nghĩa là....Đạo tu Thất phẩm Ngụy Vô Nhân đã chết.

Cửu phẩm giết Thất phẩm?

Là giả đúng không!

Hai tên Võ tu Thất phẩm không giãy giụa nữa, ngược lại Triệu Đông Hán không nắm nổi nữa, từ từ thả mất cá chân của hai tên này ra.

La Hồng cười.

Đưa tay ném đầu Ngụy Vô Nhân ra. Bộp một tiếng, cái đầu tên Đạo tu giống như trái bóng nhựa khiến bọt nước văng lên cao nửa thước, lăn xa một đoạn trên mặt đất lờ lờ trong đình.

Con mắt của hai tên Võ tu co rụt lại.

Ngụy Vô Nhân... đúng là chết thật rồi!

“Hai vị, mạo muội hỏi, họ gì...”

“Mà thôi, bản công tử không muốn biết nữa.”

La Hồng lắc đầu, đưa tay sờ mó trong ngực.

Lấy ra nửa cái mặt nạ có nụ cười ôn hòa.

Một tay cầm kiếm, một tay nắm mặt nạ.

La Hồng từng bước tiến vào trong cơn mưa xối xả.

Mưa rơi như trút đập lên người hắn, những giọt nước tinh mịn văng ra tứ tung.

La Hồng hát cái cầm trơn bóng, nhếch miệng lên, tạo thành một đường cong lạnh lẽo.

“Bản công tử... hiện tại chỉ muốn chơi chết các ngươi.”

Nói xong.

La Hồng cầm nửa chiếc mặt nạ kia đeo lên mặt.

Một đầu tóc đen hóa thành màu trắng bạc.

Mưa, càng rơi càng lớn.

Toàn bộ trời đất, phẳng phất như bị cả màn mưa bao phủ.

Áp lực, nặng nề, cảm giác như ông trời đang gào khóc.

Triệu phủ.

La Hồng một thân bạch y nhiễm máu, mang mặt nạ, một tay cầm kiếm, từng bước một từ chính sảnh Triệu phủ đi ra, dẫm lên bậc thang bằng đá xanh, nháy mắt như bước vào thác nước, bị nước mưa xối ướt toàn thân.

Triệu Đông Hán nằm dưới màn mưa đang rơi xối xả trên mặt đất, ánh mắt mờ mịt.

Máu tươi chảy không ngừng, làm cho vũng nước dưới thân hắn ta đều là màu máu nhưng hắn ta vẫn mở to mắt như cũ, chỉ có điều, bầu trời trước mắt như đang xoay tròn và dần mờ nhòe đi.

Hắn ta nhìn công tử một thân bạch y bước vào làn mưa lớn, trong lòng có cảm động, cũng có bi thương.

Công tử tốt như vậy, vì sao cả nửa cái thiên hạ này lại muốn giết người chứ?

Võ tu Thất phẩm, đặt trong quân ngũ cũng chính là bậc Thiên phu trưởng (1), ấy mà lại bị người ta phái tới để giết công tử chỉ mới tu hành được mấy ngày.

(1)Thiên phu trưởng: Một chức quan ngày xưa, thống lĩnh một nghìn binh lính.

Đây chính là muốn đuổi tận, giết tuyệt không chừa đường sống.

Nhìn La Hồng bước trong màn mưa, bước chân kiên định, trong lòng Triệu Đông Hán càng thêm khó chịu.

Công tử... Thật sự quá nhân nghĩa.

Lúc này, nên từ bỏ Triệu Đông Hán hắn, trực tiếp bỏ chạy.

Quay lại La Phủ, có Trần quản gia bảo hộ, mới an toàn nhất.

“Mau..... Mau chạy đi!”

Triệu Đông Hán quỳ rạp trên mặt đất, dùng hết toàn bộ sức lực, kêu gọi.

Chẳng qua, thanh âm chưa truyền được ra xa, đã bị mưa to che lấp hết.

Sắc mặt hai tên Võ tu Thất phẩm, sắc mặt rất ngưng trọng.

Ngụy Vô Nhân đã chết.

Đạo tu Long Hồ Sơn, tu vi cũng không yếu, một tay Phù giáp thuật, cho dù là hai người bọn họ liên thủ, sợ đều phải ăn thiệt thòi lớn.

Chính là, một Đạo tu tôn quý như vậy, lại bị La Hồng cắt đầu, coi không khác gì quả cầu đá tới, đá lui.

Hai người nhìn nhau một cái, nhìn thấy sự ngưng trọng trong mắt nhau.

Không phải nói La Nhân Đồ ẩn cư nơi thành nhỏ, dự định bình bình phàm phàm cả đời, cho nên con trai con gái đều chưa từng tu hành sao?

Nhưng La Hồng trước mắt này, làm gì có điểm nào là giống bộ dáng phàm nhân.

Có thể giết Ngụy Vô Nhân, tuyệt đối không đơn giản.

“Giết!”

Hai tên Võ tu Thất phẩm gầm nhẹ, thanh âm trầm thấp, chấn động làm nước mưa nổ tung.

Chương 76: Vậy hấn giết một nửa thiên hạ thì đã sao-

Khí huyết trên người bọn họ, phảng phất hóa thành con rắn nhỏ quấn quanh ở quanh thân, một bước hạ xuống, nước mưa bắn lên ba thước.

Nếu Ngụy Vô Nhân đã chết, nhiệm vụ giết chết La Hồng kia bọn họ bắt buộc phải hoàn thành.

Đã phải tốn nhiều công sức thiết kế cái bẫy này như vậy.

Thậm chí còn phái bốn vị Nhị phẩm đi giữ chân Hóa Long Kiếm, nếu không thể giết La Hồng, sẽ làm trò cười cho cả thiên hạ mất.

Ngụy Vô Nhân đã chết thì không sao, nhưng bọn hấn nhất định sẽ phải chịu sự sỉ nhục lớn.

Oanh!

Hai thân ảnh huyết sắc hướng về phía trước cất bước đi, đâm mạnh vào màn mưa hạt to như hạt ngọc, thì triển bộ pháp thay nhau hướng về hai bên sườn, nhanh đến nỗi chỉ để lại hư ảnh, tiến gần La Hồng.

Nắm đấm to lớn giờ lên, nhắm ngay đầu La Hồng đang đeo mặt nạ.

Một quyền của Võ tu Thất phẩm, sợ trong nháy mắt có thể đấm vỡ đầu La Hồng.

La Hồng bình tĩnh đứng tại chỗ.

Nước mưa trôi theo mặt nạ, không ngừng chảy xuôi xuống.

Màu trời vốn xám xịt đột nhiên thay đổi, trở nên đen thẫm đi, trong hư không như có tiếng nước nổ vô tận, bóng tối sâu thẳm, giống như một con sóng cuộn cuộn không lồ muốn nuốt trọn tâm trí La Hồng.

Mang Mặt Nạ Tà Quân lên, La Hồng cảm nhận được một nguồn sức mạnh cường đại.

Cường đại đến mức khó có thể hình dung.

Gió lốc gào thét tiến đến, đó là khí áp khủng bố của hai tên Võ tu Thất phẩm đang tiến lại gần.

Khóe miệng La Hồng giương nhẹ lên như nụ cười được khắc trên mặt nạ, trong phút chốc tà khí tụ lại.

Nụ cười này, làm cho tâm trí của hai tên Võ tu Thất phẩm đang tiến đến run lên, cảm giác được một trận hàn khí đến sờn tóc gáy, cùng sự tà dị khó có thể hình dung.

La Hồng một tay giữ chặt kiếm, một tay nâng lên, bung kín nửa bên mặt không có mang mặt nạ.

“Ha ha ha ha.....”

Tiếng cười trầm thấp, lại không hề có nửa điểm ý cười, từ trong miệng La Hồng truyền ra.

“Giả thân giả quỷ! Chết!”

Hai tên Thất phẩm quát lạnh.

Sát khí hiển hiện rõ ràng.

“Thế nhân cười ta quá điên dại, ta cười thế nhân... quá ngu ngốc.”

Đôi mắt đột nhiên sắc bén, khóe miệng La Hồng giương lên một cách quỷ dị, cất tiếng nói.

Oanh!

Hai nắm tay to lớn như miệng bát đập xuống, nước đọng trên mặt đất nổ tung thành hai cái vòng nước cao bảy thước, vòng nước va chạm vào nhau giống như hai cái lu nước to đập vào nhau, làm màng nhĩ người ta chấn động

Nhưng mà, bạch y mang mặt nạ kia, cũng đã biến mất tại chỗ.

Trong lòng hai tên Võ tu Thất phẩm giật mình, chỉ cảm thấy tim đột nhiên đập nhanh.

Lại nghe tiếng kiếm ngân vang, một thanh trường kiếm cắt qua từng giọt nước, chém nát từng hạt mưa, hướng tới động mạch cổ hai người kia.

Kiếm khí sắc nhọn làm khí huyết cùng thể lực hai tên Võ tu Thất phẩm đều trùng xuống.

Hai người phản ứng cực nhanh, bàn tay đột nhiên thu vào, mượn lực đẩy mạnh về phía trước.

Đẩy mũi kiếm kia ra.

La Hồng một thân bạch y quay một cái, xoay tròn trên không khí, ném ra vô số giọt mưa, mũi chân chạm nhẹ mặt nước, không ngừng lui về phía sau, trên mặt đất đầy nước mưa, kéo ra một rãnh dài.

La Hồng mang theo mặt nạ mỗi thời mỗi khắc đều duy trì nụ cười ôn hòa, nhưng là trong nét cười ấy lại chứa đầy tà khí, làm người nhìn thấy như muốn nổi điên.

Đôi mắt phía sau mặt nạ, nhìn thế giới tràn ngập màu xám tối trá này bằng ánh mắt rất sắc bén.

“Nửa thiên hạ đều phải giết ta sao?”

Đằng sau Mặt Nạ Tà Quân, La Hồng để lộ ra khóe miệng khế giương lên.

“VẬY ta giết nửa thiên hạ thì đã sao?”

Hắn cười nhạt

Đôi mắt La Hồng nhìn về phía con giao long trắng vừa xuất hiện trong thành, cả đất trời đều trở nên ảm đạm tại một khắc này.

“Kiếm pháp đẹp lắm.”

La Hồng tán thưởng.

Sau khi mang Mặt Nạ Tà Quân lên, sáu giác quan, sức mạnh, tốc độ của hắn đều tăng trên diện rộng.

Một kiếm bạch giao kia, làm cho đáy mắt hắn hiện lên sự phấn khích.

“Kẻ này..... Thật là quỷ dị!”

“Tốc chiến tốc thắng!”

So với Triệu Đông Hán dễ dàng hạ gục kia, La Hồng mang Mặt Nạ Tà Quân quá mức quỷ dị.

Tuy rằng tu vi kiếm đạo chỉ là Cửu phẩm, nhưng so với Triệu Đông Hán nuốt Bạo Huyết Đan đạt tới Thất phẩm còn khiến cho người ta cảm thấy áp lực hơn.

Hơn nữa đầu của Ngụy Vô Nhân bị nước mưa đánh cho lăn lóc vẫn còn ở kia kia.

Trong lòng bọn họ lại hiện ra mấy phần lo âu cùng bất an.

La Hồng đeo Mặt Nạ Tà Quân nắm kiếm, đứng lặng tại chỗ, nghiêng đầu, tựa hồ đang tự hỏi gì đó.

Hắn thỉnh thoảng vung kiếm, tựa hồ bắt chước kiếm chiêu.

Hai tên Võ tu Thất phẩm đối diện, chỉ cảm thấy một trận quỷ dị: “Trong lúc giao chiến còn có tâm tư suy ngẫm kiếm thuật?”

“Hắn cố ý làm thế hay là chán sống rồi?”

Trong mắt hai người ánh lên sự hung ác cùng cực.

“Mặc kệ như thế nào.”

“Giết hắn, liền có thể trở về báo cáo nhiệm vụ.”

Hai tên quay mặt nhìn nhau, sát khí nồng đậm đến mức mỗi giọt mưa trong trời đất như ngừng lại nửa ngày.

Bùm!

Trang phục cả hai đều đã nhuộm đỏ, lần thứ hai liền chết mà đến.

Nhưng mà.....

La Hồng đeo Mặt Nạ Tà Quân, tóc trắng áo trắng, vẫn thử kiếm chiêu như cũ.

Hai tên Thất phẩm Võ tu đã tiến tới càng lúc càng gần.

Ba trượng, hai trượng, một trượng.....

Bỗng dung.

La Hồng nâng tay, từ từ nhắc tay hướng lên trên.

“Tới.”

“Cuốn lấy.”

Thanh âm nhàn nhạt, mang theo khí tức khủng bố như nhắc nhở thiên địa chớ chọc hấn bực bội.

Hai tên Võ tu Thất phẩm mang khí huyết ngập trời đang tiến gần lại có cảm giác thân hình cứng đờ.

Rồng!

Như dã thú rồng giận.

Phía trên đỉnh đầu bọn họ không biết khi nào xuất hiện một đạo thân ảnh cường tráng đen nhánh như mực.

Tà sát cuộn cuộn, hơi thở tán loạn, đó là một tên Võ tu Thất phẩm không hề yếu.

Tà Ảnh Địch Sơn ban đầu vốn là Bát phẩm, dưới sự tăng thêm sức mạnh của Mặt Nạ Tà Quân, mơ hồ đạt tới Thất phẩm.

Phanh!

Như núi cao nện xuống.

Hai tên Thất phẩm cùng ra quyền, song quyền đánh vào Tà Ảnh Địch Sơn từ trên trời giáng xuống.

Tà Ảnh Địch Sơn tức khắc bị đập nát như!

Chương 77: Lão nhân gia tên gì? (1)-

Nhưng, chỉ trong khoảnh, gã đã nhanh chóng khôi phục lại, bàn tay to đen nhánh như mực hung hăng nện trên người hai tên vẫn còn đang ngạc nhiên sững sờ, đè chặt đầu bọn chúng xuống mặt đất như đè tảng đá, khiến bọt nước văng tung tóe.

Tà Ảnh Hồ Chỉ Thủy ở nơi xa, âm thầm nhìn chăm chăm.

Quả trượng đột nhiên rơi xuống.

Trên mặt đất lại sinh ra một cây lại thêm một cây hắc ảnh quả trượng, như những cây giáo dài bén nhọn.

Dưới tác dụng của Mặt Nạ Tà Quân, Tà Ảnh Hồ Chỉ Thủy cũng trở nên mạnh mẽ!

Phụt!

Hai tên Thất phẩm bị ấn ở trên mặt đất, bị quả trượng sinh ra từ mặt đất đâm trúng.

Nhưng, thân thể bọn họ mạnh mẽ, quả trượng lại không đâm thủng thân hình bọn họ, chỉ tạo nên những lỗ sâu hoắm đầy máu.

Hai tên Thất phẩm bạo nộ, lần thứ hai đập nát Tà Ảnh Dịch Sơn, trong đó một người như mãnh hổ tức giận, nhanh chóng tới gần, một chân quét qua đánh tan Tà Ảnh Hồ Chỉ Thủy.

Có điều, Tà Ảnh Dịch Sơn cùng Tà Ảnh Hồ Chỉ Thủy ở nơi xa lại nhanh chóng thành hình lần nữa.

Bất tử bất diệt.

“Tà tu!”

Hai tên Võ tu Thất phẩm trên người đầy máu, nhìn chăm chăm La Hồng một thân bạch y đứng trong mưa to, thốt lên đầy khó tin.

Tám gương tốt chính nghĩa ở huyện An Bình, con nối dõi của La tướng quân

Lại là một tên Tà tu!

Điều này nói ra ai dám tin?!

La Hồng mang Mặt Nạ Tà Quân, đang tự vẫn kiếm chiêu, bỗng nhiên cười.

Ánh mắt khế động, dừng ở trên người hai tên Võ tu Thất phẩm.

Khóe miệng khế cong lên, độ cong đầy quỷ dị.

“Ta đã hiểu.”

Sau đó, La Hồng trở tay cầm kiếm, đối với màn mưa giăng khắp đất trời, cười to,

kiếm trong tay, chột vút ra!

Kiếm khí dâng lên.

Một kiếm.

Mũi kiếm chém mưa, khí bốc hơi.

Hai kiếm.

Kiếm vẽ ra một vòng cung sắc bén, lưu lại ngân quang.

Ba kiếm.

Kiếm khí vây quanh, uốn lượn như rắn.

Bốn kiếm.

Kiếm khí Trùng Tiêu, thành ma giao.

Một con hắc giao nhỏ nhỏ, cùng bộ dáng của bạch giao đang quay cuồng cả thiên địa trong huyện An Bình tuy rằng chỉ có ba bốn phân tương tự, nhưng lại làm hai vị Thất phẩm Võ tu sờn tóc gáy!

Phốc phốc!

La Hồng ném kiếm, trường kiếm trong tay gãy thành từng khúc, hắc giao bay ra ngoài, trong nháy mắt lướt qua thân thể của hai Võ tu Thất phẩm, máu trên người bọn họ dường như bị quét sạch trong tích tắc, thất hồn lạc phách.

Hắc giao nhanh chóng nổ tung, hóa thành kiếm khí tan trong thiên địa.

La Hồng mang mặt nạ bữu môi, trong màn mưa phun ra một ngụm nước bọt.

“Hừ, chỉ có nửa miếng mặt nạ.”

“Học trộm cũng chẳng học được mấy.”

Bất quá, rất nhanh, mũi chân hắc như chuồn chuồn lướt nước, đột ngột xuất hiện trước mặt một tên Thất phẩm đang thất hồn lạc phách.

Sát châu hiện lên, trong chớp mắt đã hóa thành đoản đao màu đen.

La Hồng cho tên Võ tu Thất phẩm kia một nụ cười ôn hòa nho nhã.

Sau đó, hắn nhảy dựng lên, đột nhiên đâm mạnh về phía cổ của tên Võ tu Thất phẩm toàn thân tràn đầy khí huyết kia.

Chém vào, rút ra

Lại chém vào, lại rút ra

Một đao, một đao, lại một đao.

Từng đao chém xuống.

Phụt, phụt!

m thanh nghệt thở của tiếng đao chém vào thịt, bị che lấp đi trong tiếng mưa đang gào thét.

Triệu phủ.

Tên Võ tu Thất phẩm kia bị La Hồng chém liên tục không biết bao nhiêu đao, cả người đã sớm lạnh lẽo, máu tươi phun ra như suối theo miệng vết thương trên cổ.

Võ tu Thất phẩm kia không thể tin được nhìn chằm chằm La Hồng đang mang mặt nạ, gương mặt nho nhã hiền hòa.

“Người..... Người là..... Ma.....”

Phốc!

Bạch y trắng của La Hồng nhiễm máu, dưới mặt nạ, khóe miệng nhếch lên một nụ cười.

Sát châu biến hóa, hóa thành trường kiếm màu đen, chợt chém qua.

Đầu tên Võ tu Thất phẩm kia liền phóng lên cao, thân đầu tách rời.

Chỉ còn lại thân hình cường tráng, thẳng tắp mà ngã xuống, đập thẳng xuống nền đất ướt sũng, nước bắn lên 2 thước.

Trong phút chốc, trong đình trở nên vô cùng an tĩnh.

Chỉ còn lại âm thanh của màn mưa xối xả.

La Hồng một thân bạch y, tóc trắng phất phơ, nắm sát châu kiếm đen nhánh, trong miệng lại nổi lên tiếng cười nhỏ.

Tên Võ tu Thất phẩm còn lại, nhìn chằm chằm bóng dáng La Hồng, chỉ cảm thấy một trận hàn ý chạy rợn trong lòng, người này..... Thật sự quá tà dị.

Tên Thất phẩm kia đã chết, là bị La Hồng một thân một đao chém chết.

Người này là con của La Nhân Đồ, đích xác có sự hung tàn của La Nhân Đồ!

Trốn?!

Trong lòng tên Võ tu Thất phẩm này chợt lóe ra ý tưởng nọ..

Nhưng mà..... Có thể chạy trốn đi đâu?

Nếu nhiệm vụ hoàn thành còn tốt, nhưng mà giờ phút này nhiệm vụ không hoàn thành, sợ là muốn rời khỏi huyện An Bình cũng khó.

Cho nên, hẳn ta cảm thấy, chỉ còn có cách tiếp tục xông lên.

La Hồng thân nhiên xoay người, bạch y trong mưa lớn đều có vài phần tiêu sái tung bay, nước mưa theo gương mặt hẳn không ngừng rơi xuống, khóe miệng La Hồng cong lên một độ cong tà dị hòa hợp với nụ cười trên mặt nạ.

Nhìn ánh mắt dần hiện lên vẻ hung lệ của vị Võ tu Thất phẩm kia, không khỏi cười nhạo.

Hắn nâng tay, đặt lên trên khoảng không của cái đầu của vị Võ tu bị chém kia, giống như đang nắm lấy gì đó, từ từ túm lên.

“Đứng lên.”

La Hồng mang mặt nạ, giọng nói như được phát ra từ quỷ.

Cơ thể bị mưa lớn đánh cho lay động, trong ánh sáng mờ mịt hiện lên một bóng dáng, từ từ động dậy.

Chuyện tiếp theo sau đó, dọa cho tên Võ tu Thất phẩm vốn có ý định tiếp tục kia như rơi vào động băng.

Thi thể của đồng bạn hắn động dậy một hồi, sau đó, thân thể và bóng người chia tách, một bóng đen bò từ mặt đất lên.

Đồng bạn hắn ta, đã hóa thành tà ảnh!

Cái bóng như hóa thành lồng giam đáng sợ nhất, vong linh ở trong đó kêu khóc.

Tà ảnh Thất phẩm.

La Hồng cười khế.

Hắn nâng sát châu kiếm lên, chỉ thẳng vào tên Võ tu Thất phẩm vẫn còn sống sót kia.

Phanh!

Bọt nước nổ tung.

Tà ảnh Thất phẩm kia nháy mắt lao ra.

Chương 78: Lão nhân gia tên gì? (2)-

Trong ánh mắt không thể tin được của tên Võ tu kia, khí huyết mệnh môn cuộn cuộn trào ra, Tà ảnh đánh ra một quyền.

Nện thẳng vào người tên Võ tu Thất phẩm khiến hắn ta ngã đập đầu xuống mặt đất, bọt nước bị văng lên tung tóe.

Võ tu Thất phẩm như nỏ mạnh hết đà so với Tà ảnh Thất phẩm đang trong trạng thái sung sức.

Kết quả chiến đấu, không có gì khó đoán.

Bàn tay tà ảnh bắt lấy đầu Võ tu Thất phẩm, nhấc hắn ta lên, nước mưa cọ rửa máu loãng.

La Hồng mang mặt nạ, trong miệng hừ cười nhỏ, đùa nghịch kiểm sát châu, cào lơ phất phơ, như một tên ăn chơi trác táng đầu đường, lại như là quân chủ vong linh phóng đảng không kềm chế được.

Trong mắt tên Võ tu Thất phẩm hiện lên sợ hãi.

Trên mặt La Hồng nở nụ cười nho nhã hiền hoà, giống như một vị ca ca hiền lành cách vách.

Sự ôn hòa tươi cười kia, làm Võ tu Thất phẩm thoáng bình tĩnh lại.

Chính là, nháy mắt tiếp theo.

Sát châu kiểm trong tay La Hồng đã để trên cổ tên Võ tu Thất phẩm.

Cùng với nụ cười ôn hòa, chậm rãi cắt qua.

Máu phun đầy mặt La Hồng, dính lên cả Mặt Nạ Tà Quân yêu dị.

La Hồng vươn tay ra khẽ vẩy, lần thứ hai triệu hoán tà ảnh.

Hai tên Võ tu Thất phẩm đã chết, hoàn toàn biến hóa thành tà ảnh của La Hồng

“Giết nhanh quá, quên hỏi tên các người, một khi đã như vậy, liền gọi các người, Tà Nhất, Tà Nhị đi.”

La Hồng cười nói.

Lời nói vừa dứt.

Tà Ảnh Dịch Sơn, Tà Ảnh Hồ Chỉ Thủy, Tà Nhất, Tà Nhị nhanh chóng biến mất.

La Hồng đột nhiên nâng tay lên, chạm vào mặt nạ từ từ tháo xuống.

Trong phút chốc, mọi mặt như thủy triều, thổi quét thân hình hắn, La Hồng đặt mệnh môn ở trên mặt đất, tóc bạc một lần nữa biến thành tóc đen.

Triệu phủ, hai thi thể Võ tu Thất phẩm, tản ra khí tức nồng đậm huyết tinh.

La Hồng thở phì phò từng ngum từng ngum, đôi mắt trừng lớn, che kín tơ máu, cả người có chút hậm hực.

Có lẽ là di chứng của Mặt Nạ Tà Quân

.....

Triệu phủ, hậu viện, sương phòng.

La Tiểu Tiểu tràn đầy hoảng sợ nhìn thi thể chất đầy mặt đất.

Ở trước người nàng, một tỳ nữ an tĩnh đứng thẳng. Người đã từng vui vẻ kể chuyện xưa cho nàng, giờ phút này, lại là hóa thành nữ tu la, giết rất nhiều người.

Đây là một tỳ nữ, dáng người đầy đặn, khuôn mặt lạnh lùng, trong tay cầm một thanh đoản đao, hàn quang lảnh lảnh.

“Tiểu thư, yên tâm.”

“Địch nhân đã chết hết rồi.”

Tỳ nữ quay đầu, cho La Tiểu Tiểu một nụ cười trấn an.

Nhưng, La Tiểu Tiểu lại vẫn bị dọa như cũ, nàng rút cuộc cũng chỉ là một tiểu cô nương, tuy rằng có điểm tùy hứng, nhưng chưa từng gặp qua hình ảnh tàn khốc như vậy.

Sắc mặt nàng trắng bệch, cả người nhịn không được run rẩy.

“Tiểu thư, Triệu phủ cùng người ngoài cấu kết, lợi dụng tiểu thư uy hiếp công tử, khiến cho công tử nhập Triệu phủ, muốn ám sát công tử cùng tiểu thư.”

Tỳ nữ nói.

La Tiểu Tiểu sợ hãi trong mắt khôi phục một chút ánh sáng.

“Ca ca ta?”

Sau đó, nàng như nghĩ tới cái gì, có vài phần kinh hoảng: “Mau bảo ca ta đừng tới nơi này, nơi này quá nguy hiểm!”

La Tiểu Tiểu hô.

Tỳ nữ đôi mắt càng thêm ôn hòa: “Đáng tiếc, công tử hẳn là đã tiến vào Triệu phủ.”

“Hồng Tụ, người lợi hại như vậy, khẳng định có thể cứu ta ca!”

La Tiểu Tiểu giờ phút này càng thêm sợ hãi.

Cha mất tích, nếu ca chết thì ở thế giới này, La Tiểu Tiểu nàng chẳng còn thân nhân nào nữa.

Không có thân nhân bên cạnh, làm sao nàng có thể chịu đựng được đây.

Tỳ nữ gọi là Hồng Tụ gật đầu, bàn tay to nắm tay nhỏ La Tiểu Tiểu, vượt qua thây sơn biển máu, đi ra sương phòng.

.....

Đại môn Triệu phủ.

Lạc Phong ăn mặc chế phục Đại Lý Tự, bị nước mưa tưới ướt dán ở trên người.

Phía sau ông ta, Tử Vi cùng Phương Chính an tĩnh đứng thẳng.

Sắc mặt bọn họ nghiêm túc, có thể ngửi được nồng đậm huyết tinh từ Triệu phủ tỏa ra khắp nơi.

Có điều, Lạc Phong không có lập tức vào phủ, mà là quay đầu nhìn về phía nơi xa.

Chỗ đó, mưa rất to.

Một vị lão nhân từ từ mà đến, một tiểu đồng bung dù, một tiểu đồng nâng tay.

Hai nhóm người gặp nhau trước cửa Triệu phủ.

Lão nhân gật đầu cười, tiếp đó, liền tiếp tục đi vào phủ.

Lạc Phong hít sâu một hơi, đôi mắt thâm thúy nhìn lão nhân, cũng đi theo vào.

Mới vừa vào Triệu phủ, liền thấy được thi thể đầy đất.

Đầu Triệu Nguyệt kia tròng mắt không cam lòng, bị nước mưa cọ rửa.

Trong đình viện, còn có 30 tên sát thủ bị giết vẫn còn đang mặc y phục dạ hành

“Đa phần là Võ tu Cử phẩm, có cả một Bát phẩm.”

Phương Chính nhìn lướt qua, vừa đưa ra phán đoán liền hít vào một hơi.

Nhưng mà.

Lão nhân chỉ là nhìn lướt qua, nụ cười liền thu lại.

Ông ta ra lệnh cho tiểu đồng đỡ mình, tiếp tục cất bước.

Lạc Phong không nói gì, nghiêm mặt, đi theo.

Chỉ lát sau, cả nhóm người đã đi xuyên qua hoa viên Triệu phủ, đi tới sảnh chính.

Lão nhân dừng bước, nước mưa theo tán dù rơi xuống trước mặt, tựa như tấm màn bằng ngọc.

Xuyên thấu qua rèm châu, lão nhân thấy được La Hồng mặc bạch y, một tay cầm mặt nạ, ngồi bệt dưới đất trong trời mưa như trút nước.

Chung quanh La Hồng, thi thể Võ tu Thất phẩm vẫn đang phóng thích khí huyết cuồng bạo như cũ

Cảnh tượng như ngưng đọng lại.

Tiếng mưa to cũng như đã bị ai thu lấy, kéo đi.

Trời đất cùng màn mưa đều nhiễm màu máu.

Đôi mắt Lạc Phong co rụt lại, tràn đầy không thể tưởng tượng.

Tử Vi bưng kín miệng.

Khuôn mặt vốn không mấy biến sắc của Phương Chính cũng cứng đờ đi.

Một bên khác.

Tỳ nữ từ Triệu phủ biệt viện đi ra, lôi kéo La Tiểu Tiểu, cũng đúng lúc nhìn thấy La Hồng một thân đầm nước mưa ngồi kia.

La Tiểu Tiểu nhìn ca ca mình cả người nhiễm huyết, mặt không có chút máu, như gà rớt vào nồi canh, đôi mắt trong phút chốc liền đỏ.

Nước mưa âm vang mà xuống.

La Hồng từ từ quay đầu, xuyên thấu qua màn mưa mờ lung, nhìn thấy La Tiểu Tiểu đỏ mắt, trên mặt toát ra nụ cười ôn hòa, sủng nịch.

Sau đó, hắn lại quay đầu, nhìn về phía lão nhân đứng lặng ở trong màn mưa.

Trầm mặc nửa ngày.

Hắn nhếch môi, lên tiếng hỏi thăm như một kẻ ghé ngang hút nhờ điều thuốc bên đường.

“Lão bá cũng là tới giết huynh muội chúng ta?”

“Mạo muội hỏi”

“Lão bá họ tên là gì?”

Chương 79: Một tà áo xanh, một lưỡi kiếm có thể ngăn cản vạn quân địch (1)-

Văn Thiên Hành đứng dưới tán ô do tiểu đồng cầm, từng giọt mưa lớn đổ trên tán ô vỡ tan, tạo thành từng chùm tia nước li ti trắng xóa.

Bên tai vang lên tiếng hỏi yếu ớt của La Hồng – người đang ngồi bệt trong màn mưa.

Khuôn mặt vốn mang theo nụ cười của Văn Thiên Hành dần trở nên cứng nhắc.

“Con trai của La Nhân Đồ...”

Văn Thiên Hành không trả lời, chỉ cẩn thận nhìn La Hồng thật kĩ càng.

Người như thế này... Thật sự chỉ mới đạt đến Cửu phẩm?

Tại sao ngay thời điểm này, gương mặt tươi cười như hoa kia của La Hồng lại đem đến cho ông ta một loại cảm giác tim đập luôn hồi – không rét mà run?

Trong thâm tâm Văn Thiên Hành mách bảo, cần diệt trừ ngay mầm mống hiểm họa này, nếu còn để lâu hơn nữa, sợ rằng đêm dài lắm mộng sẽ trở thành chướng ngại vật cản bước Thái tử.

Từ trên thân thể của La Hồng, ông ta tựa như thấy được bóng dáng La Nhân Đồ năm nào.

Người quê mùa như một gã nông dân kia, mang theo cây đao bổ củi dính đầy máu từng bước trở lại từ trong thi thể của năm ngàn thiết giáp người Hồ.

Lạc Phong hoảng hốt.

Nhìn khoảng sân đình lộn xộn, rách nát sau giao chiến, ông ta quả thực không biết nên nói gì.

Lạc Phong nhìn thi thể hai Võ tu Thất phẩm nằm la liệt trong sân đình, lại đưa mắt nhìn vào bên trong phòng khách, thi thể Ngụy Vô Nhân đã nằm đấy từ lâu.

Hai Võ tu Thất phẩm cùng một Đạo tu Thất phẩm...

Cứ như thế chết trong tay La Hồng.

Nếu nói Trần Thiên Huyền hậu thuẫn phía sau La Hồng, giúp La Hồng giải quyết ba vị đạo sĩ Thất phẩm kia thì còn nghe được.

Nhưng sự thật là trong huyện An Bình, Trần Thiên Huyền cũng không giữ lại quá nhiều sự chuẩn bị phía sau. La Nhân Đồ đưa các con của mình

về ở ẩn, hi vọng con cái bình an, hạnh phúc, chỉ muốn là một người phàm sống yên ổn, ngăn cách khỏi chốn giang hồ, không dính dáng tới triều chính.

Cho nên, sức mạnh bảo vệ ông ta chuẩn bị cũng không bao nhiêu, nếu không, có Hắc Giáp quân do La Nhân Đồ thống soái, ai dám đến tìm đường chết?

Trong cả huyện An Bình, chỉ có một mình Trần Thiên Huyền.

Nhưng chỉ một người như vậy cũng đã đủ.

Vô số Nhị phẩm chẳng hề dám vào thành, chỉ dám đứng bên ngoài thi triển thủ đoạn để giữ chân Trần Thiên Huyền, câu giờ giúp sát thủ trong thành diệt trừ hai huynh muội này.

Nhưng những sát thủ Thất phẩm này, bây giờ hình như... đều từ một tay La Hồng giết chết!

Về phần Triệu Đông Hán sống dở chết dở nằm rạp trên đất kia, Lạc Phong vẫn hiểu rõ, tên thị vệ như thế này hơn phân nửa là không thể trông cậy vào.

Không khí Triệu phủ dần rơi vào khoảng yên tĩnh kì lạ.

“Ca ca!”

Giữa màn mưa, một tiếng gọi thất thang vang lên, xé rách cả tiếng mưa, phần nào đó phá vỡ không khí kì lạ trong phủ.

La Tiểu Tiểu xông vào màn mưa.

Mặc dù La Tiểu Tiểu thực sự rất ghét việc La Hồng kể chuyện cổ tích cốt chỉ để làm nàng cảm động vật lý nhưng dù sao thì La Hồng vẫn là người thân duy nhất của nàng.

Mẫu thân mất sớm, phụ thân cũng mất tích bí ẩn.

Trong lòng La Tiểu Tiểu, người thân duy nhất của nàng chính là La Hồng.

Mưa nặng hạt rơi ướt đầm người La Tiểu Tiểu, nha đầu nhỏ mắt hoen đỏ không ngừng rơi nước mắt. Nước mưa cùng nước mắt hòa vào nhau trên mặt nàng, thoáng nhìn thực sự rất thê thảm.

Tỳ nữ Hồng Tụ vội vàng bung ô chạy theo phía sau.

La Hồng chẳng buồn nhìn Văn Thiên Hành nữa, hẩn quay đầu nhìn La Tiểu Tiểu đang chạy giữa làn mưa.

“Ca ca không sao cả, ca ca vẫn ổn.”

“Đừng khóc.”

La Hồng cười, vỗ nhẹ lên hai má bánh bao của cô bé.

La Tiểu Tiểu chăm chú nhìn từng vết thương lớn nhỏ ghê tợn trên người La Hồng, khóc càng lúc càng thương tâm.

Nàng thương tâm không chỉ vì La Hồng cứu mình mà bị thương, mà còn do bị phản bội vô cùng đau đớn.

Triệu Nguyệt là một trong số ít bạn bè, chơi khá thân với La Tiểu Tiểu, vậy mà chính ả ta lại là người muốn lừa nàng để giết La Hồng.

“Khóc cái gì, ca ca đâu có sao. Về đến nhà, ca ca sẽ kể cho muội nghe nhiều chuyện cổ tích hay hơn nữa nhé!”

La Hồng cười nói.

“Hơn nửa thiên hạ này đều mong huynh muội chúng ta chết, nếu đã vậy chúng ta bắt tử luôn cho bọn họ tức chết.”

La Hồng nói, càng lúc càng cười lớn hơn.

La Tiểu Tiểu nhìn La Hồng cười to, cũng không hiểu sao, nín khóc, bắt giác cười theo.

Văn Thiên Hành như có điều gì nhìn đôi huynh muội chẳng khác gì hai kẻ điên trước mắt này.

Hai tay ông ta chấp sau lưng, được tiểu đồng che ô, rời khỏi Triệu phủ.

.....

Trần quân gia một thân áo xanh đứng lặng người trong màn mưa.

Lạnh lùng vô tình.

Ông ngẩng đầu, nhìn những hạt mưa đang rơi xuống từ bầu trời đen làm tiêu tán khí tức quanh thân.

Những hạt mưa rơi trên mặt ông.

Bạch giao to lớn gầm thét giữa trời, mặt đất xung quanh phảng phất như có ngàn vạn kiếm khí dày đặc như cỏ mùa xuân. Trường mâu lao đến như sấm bắt bị phá thành mảnh nhỏ, mũi tên băng như hòa vào thiên địa cũng bị gõ gãy lìa.

Trần quân gia đứng lặng ba hơi thở.

Gương mặt đang bị mưa cọ rửa bỗng chợt mở ra.

Bên trong đôi mắt tràn ngập sát khí.

Bàn tay mạnh mẽ ép xuống.

Thanh kiếm đồng lơ lửng xung quanh ông lập tức phân thành bốn kiếm.

Chúng nhanh chóng lao về bốn hướng Đông, Tây, Nam, Bắc.

Bốn kiếm đâm xuống mặt đất.

Ầm!!!

Như tiếng núi lở vang lên bên tai, bốn phía bao quanh huyện An Bình, như có ngọn núi lớn sụp đổ, ầm ầm vỡ nát.

Sau đó, đất trời dần trở về với dáng vẻ an tĩnh ban đầu.

Trần quân gia chấp tay sau lưng, áo xanh vì mưa mà bó chặt, dính sát lấy cơ thể ông.

Ông đưa chân, cổ kiếm thanh đồng lại vun vút lao tới, rơi dưới chân ông, trong thân thể có một luồng khí tức xông ra, khiến những giọt nước trên thân bốc hơi đi hết, thanh sam lại khô ráo như ban đầu, không ngừng tung bay.

Tiêu sai tựa như tiên trên trời, một kiếm tiên nhìn xuống nhân gian.

Ông ngự kiếm phá không mà đi, như sao băng đâm thủng tất cả.

Lao thẳng về phía Triệu phủ, dừng xuống trước cửa chính.

Đúng lúc gặp tiểu đồng đang che ô đưa Văn Thiên Hành đi ra.

Chương 80: Một tà áo xanh, một lưỡi kiếm có thể ngăn cản vạn quân địch (2)-

Trần quân gia dùng một miếng vải rách, quấn quanh cổ kiếm thanh đồng, ánh mắt bình tĩnh nhìn Văn Thiên Hành.

“Con trai La tướng quân quả là không tệ.”

Văn Thiên Hành nói: “Đây không phải chuyện tốt.”

Trần quân gia vẫn quấn vải quanh kiếm.

“Thật đáng tiếc, lần này ta tới là để bảo vệ hân.”

Văn Thiên Hành lắc đầu cười. Để tiểu đồng che ô tiến lên, đi ngang qua người Trần quân gia.

Trần quân gia nắm chặt kiếm, quay lưng về phía Văn Thiên Hành, để thanh kiếm lên lưng.

“Thế nên... lần sau mà đến sẽ là giết công tử nhà ta?”

Trần quân gia thản nhiên nói.

Lời nói buông ra, xung quanh chợt trở nên yên tĩnh.

Một hồi lâu.

Văn Thiên Hành mới khẽ lên tiếng: “Cái này còn phải xem La gia thế nào.”

Một bên là tiểu đồng che ô cho, một bên lại có một tiểu đồng khác đỡ lấy ông ta, bóng dáng mờ dần giữa màn mưa.

.....

Bên ngoài thành huyện An Bình.

Từng đạo bóng đen phá vỡ màn mưa, lướt ngang qua nhanh như gió, tựa hồ đang thám thính kết quả của trận chiến kinh khủng kia.

Sườn núi phía Đông.

Một bức tượng đất hình ông lão rót rượu bằng đất sét vẫn giữ nguyên tư thế, một thanh gươm xuyên qua cổ họng tượng, ghim trên mặt đất.

Bãi đất trống phía Bắc.

Một người Hồ vẫn duy trì tư thế giương cung. Nước mưa thuận theo đường cung tinh xảo không ngừng rơi xuống.

Mà một thanh kiếm đâm xuyên qua lồng ngực người Hồ nọ, ngay vị trí trái tim găm xuống đất, khiến cả một vùng thâm đầm máu tươi

Phía Tây.

Người đàn ông cường tráng đang đứng thẳng bên cây cổ thụ đã bị chia làm hai nửa.

Phía Nam, nơi thượng nguồn con nước cuộn cuộn, có người lướt sóng mà đi, thấy một chiếc thuyền độc mộc chập trùng theo làn nước.

Ở trên con thuyền cô độc đó, một thanh kiếm găm chặt trên người tên Tà tu toàn thân khoác áo bào đen.

Cả nhóm người đều cảm thấy rét run. Bốn vị cao thủ Nhị phẩm...

Đều bị một kiếm đóng đinh!

Ánh mắt cả nhóm người nhìn về phía huyện An Bình lại tràn đầy nét kiêu dè.

Một tà áo xanh, một thanh kiếm.

Có thể ngăn cản vạn quân.

.....

Trần quân gia mang theo cổ kiếm, bước vào Triệu phủ.

Cơn mưa xối xả cả đêm cuối cùng cũng bắt đầu ngớt dần, thành một cơn mưa phùn bay khắp bầu trời.

Khắp mọi nơi đều là thi thể.

Sắc mặt Trần quân gia vô cùng bình tĩnh, cứ thế đi vào trong.

Ba người Lạc Phong, Tử Vi và Phương Chính nhìn thấy Trần quân gia, thái độ cung kính, khom người vãn an.

Nhưng Trần quân gia chẳng để ý tới bọn họ, nghiêm mặt lướt qua.

Ông nhìn thoáng qua bên trong dinh phủ, nhìn thấy Triệu Đông Hán ngã sấp trên mặt đất đầy nước, không rõ sống chết, rồi lại liếc tới La Hồng cả người chằng chịt vết thương.

Trần quân gia, tóc trên đầu hơn ba phần đã bạc trắng, thở hắt một hơi.

Phảng phất trong nháy mắt như đã già đi rất nhiều tuổi.

La Tiểu Tiểu nhìn thấy bóng dáng áo xanh của Trần quân gia, môi nhỏ mím chặt, mặt đầy ủy khuất mong chờ.

“Trần thúc!”

La Tiểu Tiểu nhanh như cắt chạy lại ôm lấy Trần quân gia, nước mắt nước mũi tèm lem dụi vào người ông.

Còn La Hồng chỉ cười nhìn Trần quân gia nhẹ nhẹ gật đầu.

Trần quân gia nhẹ nhàng xoa đầu La Tiểu Tiểu, dịu dàng nói: “Công tử, tiểu thư, không sao chứ?”

“Lão Trần đến đưa hai người về nhà...”

Cơn mưa xối xả kéo dài suốt đêm.

Khiến cả huyện An Bình chìm trong biển nước, nước dâng cao mấy phần.

Mà thứ khiến người ta chú ý nhất, là trận gió tanh mưa máu trong đợt mưa lũ này. Bốn cao thủ Nhị phẩm ra chiêu cản trở một bóng áo xanh trong huyện An Bình.

Cuối cùng đều rơi vào cái kết một kiếm đâm xuyên cơ thể, chết vô cùng bi thảm.

Mà thảm nhất lại là, bốn kẻ đã chết dưới bốn thanh kiếm đồng kia lại chẳng có người nào dám nhổ kiếm ra, nhặt xác cho bọn họ.

Một An Bình vốn rộn ràng tấp nập, hình như cũng vì trận chiến này mà tĩnh lặng hơn rất nhiều. Những người lòng dạ ác độc, quỷ kế đa đoan, cũng không lộn xộn nữa, đều bình tĩnh lại hết.

Có lẽ cũng bởi vì trong đêm mưa to gió lớn, bị thực lực vô cùng đáng sợ của thanh y kiếm khách khiến cho kinh hãi.

Rạng sáng, bầu trời tối tăm mờ mịt dần thu lại sắc đen, mưa tan để lộ từng khoảng trong xanh trên bầu trời.

Triệu phủ.

Trần quản gia cùng La Hồng và La Tiểu Tiểu rời khỏi Triệu phủ. Bọn người Lạc Phong cũng vì mất đi mục đích mà chẳng ở lại lâu.

Triệu phủ hoa lệ nay trở thành một mớ hỗn độn. Sân giếng trời ở giữa phủ không còn giữ được nét thanh lịch, thơ mộng. Khu núi nhân tạo được điêu khắc điêu luyện đặt trong sân nhỏ chứng kiến bao lịch sử Triệu phủ từ lúc nào đã tan hoang, chia năm xẻ bảy.

Và thứ khiến người ta sợ hãi nhất, vẫn là những cỗ thi thể lạnh băng không ngừng chảy máu.

Tiểu thư Triệu gia chết không nhắm mắt, đầu lìa khỏi xác, lăn lóc một góc trong sân. Những cỗ thi thể võ sĩ lệnh bênh trong ao Triệu gia.

Huyện An Bình.

Vương gia. Chu gia.

Hai vị gia chủ Vương gia cùng Chu gia bồi rồi từ cửa sau Triệu phủ rời đi. Về phủ đệ của mình.

La Hồng cực kì tàn nhẫn, một kiếm chém bay đầu Triệu Nguyệt, khiến bọn họ cảm thấy lạnh buốt từ trong tâm khảm.

Cái lạnh thấu xương thấu tủy trong cơ thể bọn họ, khiến bọn họ trong một khắc vô cùng hối hận sao lại cùng Triệu phủ cầu kết, dính dáng đến sự tình này.

"Quả nhiên... Người thành thật một khi nổi giận lên là đáng sợ nhất!"

"Cả huyện An Bình, La Hồng nổi tiếng là công tử nho nhã, hiền hòa, gương mẫu, chính nghĩa, hóa ra một khi nổi giận cũng sẵn sàng đổ máu không ghê tay!"

Chu gia run rẩy.

Bên cạnh, Vương gia cau mày, suy nghĩ biện pháp giải quyết.

Dù sao, trong trận chiến vừa rồi, La Hồng cũng đã thấy mặt bọn họ ở Triệu phủ. Như thế chẳng phải La Hồng cũng sẽ nghĩ bọn họ thông đồng với Triệu phủ, là kẻ đứng phía sau Triệu phủ sao? Nếu thế này, sợ rằng hai gia tộc bọn họ sẽ sống không nổi mất.

Đợi đến lúc La Hồng xử lý gọn gàng Triệu phủ, sẽ đến tìm bọn họ xử lý nốt.

"Không thể cứ ngồi mà chờ chết như thế này được, nhất định phải đánh đòn phủ đầu!"

Đôi mắt già nua của gia chủ Vương gia ánh lên ý định muốn liều một phen.

Chương 81: Tiếng xấu vang xa, đồ tể La Hồng (1)-

Ngay lúc này.

Bất chấp cơn mưa mù mịt, nô bộc bị ông ta cử đến Triệu phủ thăm dò, hồn bay phách lạc, hoảng hốt trở về.

"Thế nào? Tình hình Triệu phủ sao rồi?"

Vương gia chờ mong hỏi.

Trên người tên nô bộc còn đầy nước mưa, ướt sũng từ đầu đến chân, đôi mắt thất thần, nhớ lại cảnh tượng mình đã vụng trộm nhìn thấy bên trong Triệu phủ.

Bên trong giống như cảnh tượng ở địa ngục mà bọn họ vẫn hay tưởng tượng, tựa như cơn ác mộng không cách nào quên.

Hai chân tên nô bộc mềm nhũn, ngồi liệt trên mặt đất.

"Lão gia, chết rồi... Tất cả đều chết rồi..."

"Triệu phủ từ trong ra ngoài, ngoại trừ phụ nữ và trẻ em, còn lại đều bị giết sạch, thi thể Triệu lão gia nằm giữa sân mưa ướt, cả cơ thể sưng vù... Trông thật đáng sợ."

Tên nô bộc điên loạn khóc lóc nói.

Vương gia chủ mặt cắt không còn giọt máu, lùi lại mấy bước, ngã ngồi trên ghế bành. Ông ta run rẩy cầm lấy ly trà muốn dùng cái nóng xua tan đi rét buốt. Thế nhưng là, lại cầm không chắc, chén trà rơi xuống đất, vỡ tan tành, nước trà xanh biếc vẩy ra đầy đất.

Triệu phủ... Bị diệt cả nhà.

Vương gia chủ không biết nên khóc hay cười, Triệu phủ chết hết rồi.

Sau đó, chính là Vương phủ, cùng Chu phủ...

Tam đại gia tộc huyện An Bình, sợ là sẽ bị hủy diệt hoàn toàn.

La phủ, tựa như một con sư tử còn ngủ say, bây giờ, vì bọn họ muốn tìm đường chết nên dùng một hòn đá nhỏ, ép con sư tử thức tỉnh, đối mặt với bọn họ, chính là sự phản công đầy hùng dũng.

"Tất cả là do những tên tư thương buôn muối ngoại vực và thương nhân người Hồ kia!"

"Đều do bọn họ!"

Vương gia tức giận ai oán.

Một hồi lâu sau, ông ta mới bình tĩnh lại.

Ông ta suy tư thật lâu, ngẩng đầu, nhìn chằm chằm màn mưa mờ lung buổi sáng sớm, đôi con ngươi dần loé lên vẻ điên cuồng.

Giết nhiều người ở Triệu phủ vậy mà vẫn để lại nữ quyền?

"La Hồng quả nhiên vẫn là một người nho nhã, hiền hòa, La Hồng công tử tâm địa thật thiện lương..."

"Người vẫn đang lo lắng cho thanh danh của mình đúng không?"

Đôi mắt Vương gia lóe lên vẻ tàn nhẫn.

Giống như đang nghĩ đến một điều gì đó tàn ác lắm.

Nếu như ông ta không đủ hung ác, kết cục của Triệu gia cũng chính là kết cục của Vương gia.

Ông ta bỗng nhiên vẫy vẫy tay.

Hộ vệ Vương gia rất nhanh đều đã được triệu tập đầy đủ.

Nhân lúc người biết về việc ở Triệu phủ vẫn chưa nhiều, Vương gia chủ ra lệnh cho thủ vệ, mang theo dao sắc, mặt nạ tập kích Triệu phủ.

Vương gia không trực tiếp đi chỉ huy thủ vệ tấn công Triệu phủ, bởi vì ông ta sợ chết.

Mà chỉ sai người chuẩn bị một rương bạc trắng, đợi cho trời mờ sáng, ông ta muốn đi một chuyến đến huyện nha.

Muốn đối phó với La phủ, vẫn phải nhờ đến lực lượng quan phủ.

Phân phó mọi thứ xong, ông ta bắt đầu dạo bước ở trong chính sảnh, lo lắng chờ đợi tin tức.

Hồi lâu sau, một thủ vệ của Vương gia, toàn thân đầy máu trở về, bọn họ vội khăn che mặt xuống. Quỳ trước chân Vương gia, chấp tay: "Lão gia, trẻ con và phụ nữ ở Triệu gia, toàn bộ đã bị xử lý sạch rồi."

"Một người cũng không còn."

...

Ngày mới đã lên.

Tin tức cả nhà Triệu phủ bị tàn sát, lan nhanh như gió Tây Bắc truyền đi khắp vạn dặm. Vạn vạn ngàn ngàn hộ dân ai cũng bàn tán về việc này.

Rất nhiều tiểu thương gồng gánh hàng chuẩn bị bày quán nghe được tin tức này, chợt cảm thấy một trận rùng mình lạnh buốt xương.

Triệu phủ to như vậy, thế mà trong vòng một đêm đến một móng cũng chẳng còn?

Cả nhà bị đồ sát, đến cả phụ nữ và trẻ em cũng đều không buông tha!

Mưa to đã ngừng, dân chúng cũng từ giấc ngủ, mơ màng tỉnh giấc. Hôm qua, trận phân tranh giữa những cao thủ tu hành, giống như chẳng liên quan gì đến những người dân này, bọn họ không biết gì cả.

Nhưng không biết từ lúc nào thông tin Triệu phủ bị tiêu diệt đã lan rộng khắp nơi, dân chúng vô cùng bất ngờ.

Mà tin tức, theo lời những tên du côn do Vương gia chủ sắp xếp vào dần đi lệch hướng.

"Người có biết không? Người tàn sát Triệu phủ chính là La Hồng công tử đó!"

"Lần trước là Hắc Vân Trại, lần này là Triệu phủ, quả nhiên là tên giết người không ghê tay, lòng dạ ác độc!"

"Hắn giết Triệu phủ, một kiếm chặt đầu người luôn thăm thương trộm nhớ hấn - Triệu Nguyệt tiểu thư, giết cả nhà Triệu phủ, đến cả phụ nữ và trẻ em cũng không buông tha! Máu tươi đầy tay, là loại người mặt ngoài nhân nghĩa, nội tâm bản thủ như đao phủ! Loại người nguy quân tử thật là khiến người khác buồn nôn!"

"Hóa ra chỉ qua mấy năm, La phủ tài phú đầy kho, đều dựa vào giết chóc mà phát tài, từ đồng gia tài bạc triệu do La lão gia giết cướp mà có kia, bây giờ Lạc Hồng công tử chắc cũng dự định giết hết tam đại gia tộc, để La gia xưng bá huyện An Bình!"

Đủ loại tin tức, rất nhanh đã lan loạn khắp nơi.

Những âm thanh mắng chửi La Hồng ngày càng nhiều.

....

La phủ.

Bên ngoài xôn xao, tán loạn bao nhiêu, La phủ lại an bình bấy nhiêu.

La Hồng cuối cùng cũng không chống chọi nổi với gánh nặng do Mặt Nạ Tà Quân mang tới cho thân thể và tinh thần nên ngất đi.

Hắn ngủ rất say, ngủ một giấc một ngày một đêm.

La Tiểu Tiểu ghé vào giường La Hồng, khóc sung đỏ mắt, Tiểu Đậu Hoa bên cạnh an ủi La Tiểu Tiểu, nàng cùng La Tiểu Tiểu vốn chẳng phải bạn bè, thế mà cuối cùng lại trở thành bạn tốt.

Có lẽ, bởi vì cả hai đều bị La Hồng ra tay hiểm ác hãm hại mà sinh ra cảm giác đồng cảm với nhau.

La Hồng hôn mê một ngày một đêm.

Tiểu Đậu Hoa đem canh gà hầm nóng đến.

Cứ mỗi lần canh gà hầm nguội lạnh, nàng sẽ bung xuống bếp, hâm nóng một lần nữa.

Hi vọng cho tới khi La Hồng tỉnh lại, có thể ăn canh gà nóng hổi.

La Tiểu Tiểu khóc mệt rồi cũng ghé vào bên mép giường La Hồng mà thiếp đi.

Tiểu Đậu Hoa bung đậu hoa đến, nhìn người hôn mê trên giường đến ngây người.

Lòng đầy hiếu kì cùng suy tư, vị công tử này... Rốt cuộc là người như thế nào?

Trần quản gia cũng tới thăm mấy lần, trong lúc La Hồng hôn mê đút cho hắn mấy viên đan dược sau lại rời đi.

Thời gian từng giờ từng phút trôi qua.

Tin tức bên ngoài phát tán ngày một nhiều, tựa như lũ quét xoáy sâu, giống như gió lốc quét sạch, gào thét nhắm về La phủ.

Chương 82: Công tử xin đừng tức giận (1)-

Tin tức La Hồng công tử đồ sát cả Triệu gia, giống như là một tảng đá nặng, đập xuống mặt hồ tĩnh lặng, khiến cả mặt hồ vang lên tiếng kêu vô cùng kinh động.

Từ sau sự việc chém chết tà ma Hồ Chỉ Thủy ở lầu Thanh Hoa được lan truyền, thanh danh La Hồng trong huyện An Bình ngày càng vang xa.

Mà là kiểu thanh danh vô cùng tốt.

Cho nên, dù là tin tức gì về La Hồng, đều sẽ vô cùng nóng bỏng, gây nên sự chú ý cực lớn.

Vậy mà có người phát hiện, chỉ sau một đêm mưa to.

Tất cả đều thay đổi.

Cả Triệu phủ to lớn như thế, vậy mà nay không sót lại bóng người nào, tấm gương chính nghĩa của huyện An Bình thành đồ tể giết cả Triệu phủ, ngay cả phụ nữ và trẻ con cũng không buông tha, là hạng đao phủ tàn nhẫn.

Biến cố chỉ xảy ra trong một đêm, khiến người khác không kịp nhìn, đã có vô số tin tức truyền ra, nào là La Hồng công tử muốn tiêu diệt ba đại gia tộc huyện An Bình, độc tài nắm giữ tài phú huyện An Bình.

Theo gió lan xa, tin tức như quả cầu tuyết lăn từ đỉnh đồi xuống, ngày một lớn, ngày một trở nên đáng sợ.

Thậm chí, Vương gia ngồi ở nhà nhâm nhi trà đạo cũng không ngờ tới, tin tức này... Lại có thể truyền bá nhanh như vậy.

Trong khoảng thời gian này, huyện An Bình liên tiếp phát sinh mấy sự việc hỗn loạn, vô số kẻ ngoại lai xâm nhập khiến huyện An Bình chẳng còn bình an.

Tin tức truyền bá nhanh như vậy, cũng là do những dân phụ rảnh rỗi không có gì làm chỉ biết ngồi lê đôi mách.

...

Lạc Hoa viện.

Lão nhân Văn Thiên Hành vốn định xuất thủ tương trợ trong cơn nguy khốn, giờ lại đang an tĩnh ngồi cạnh cửa sổ, sau một đêm mưa, chuổi tây trong sân nở rộ vô cùng kiều diễm.

Văn Thiên Hành tự thưởng cho mình vài quả chuổi tây, nghe tiểu đồng bên người kể lại tin tức đang được bàn tán trong huyện An Bình.

Hồi lâu sau, Văn Thiên Hành mới lắc đầu.

"Vương gia chủ này thủ đoạn vô đoan, đáng tiếc... Hẳn quên mất một điểm mấu chốt, La Hồng cũng không phải một gia tộc phổ thông."

"Chớ nói đồ sát Triệu gia, dù cho đồ sát sạch cả cái huyện An Bình này thì La Hồng... cũng sẽ chẳng bị sao cả."

Văn Thiên Hành nói xong, nhìn những hạt mưa chảy xuống dọc thân cây chuối tây ngoài cửa sổ, thần sắc trong đôi mắt Văn Thiên Hành trở nên mơ hồ, khiến người khác không nhìn rõ ý đồ.

Trong đầu ông ta hiện lên hình ảnh La Hồng mà mình nhìn thấy đêm qua ở Triệu phủ. Mặt tươi như hoa tra hởi, khiến Văn Thiên Hành khó lòng quên được.

"Mâu thuẫn giữa Thái tử và Trần Bắc vương, cuối cùng cũng khó mà điều hòa được."

"Nếu con trai La lão gia chỉ là người bình thường, chắc sẽ bình an vô sự, nhưng kẻ này... Tuyệt không phải người thường."

Văn Thiên Hành cong cong đôi mắt, phảng phất như có một chùm tia sáng đang không ngừng tụ lại trong mắt.

"Phải mang kẻ này về trong kinh thành mới là lựa chọn tốt nhất."

"Chỉ tiếc là, Trần Thiên Huyền không phải là loại người dễ đối phó, tuy vẫn là Nhị phẩm, nhưng từ chiến lược giết bốn Nhị phẩm hôm qua mà xét, ắt hẳn chiến lược phải thuộc hàng Nhất phẩm."

Trầm ngâm hồi lâu, Văn Thiên Hành gọi một tiểu đồng tới, lấy bút mực, chấm vào nghiên rồi viết, để tiểu đồng đưa giấy ra khỏi huyện An Bình.

Kèo kệt kèo kệt...

Ghế đu bắt đầu lay động.

Mà Văn Thiên Hành chỉ nhẹ nhàng chạm 1 ngón tay vào ghế.

...

Vương gia chủ vô cùng mừng rỡ, ông ta không ngờ, thủ đoạn của mình lại có thể nhen nhóm nhanh chóng như vậy.

Thanh danh La Hồng, đang lên cao như điều gặp gió, nay đã rơi xuống mặt đất, trở thành đối tượng phỉ báng để trăm người chỉ trỏ.

Thậm chí, vì để kế hoạch khiến thanh danh La Hồng ngày càng ngập trong muôn lời chửi bới, Vương gia chủ còn tự mình đến chỗ Chu gia, người chỉ dám nằm trong phòng run lẩy bẩy, thương lượng kế hoạch tiếp theo với Chu gia.

Chu gia vốn là người có học, Chu lão thái gia đã từng là cử nhân, dạy bảo rất nhiều học sinh.

Trong thư viện huyện An Bình, Vương gia chủ cùng Chu gia chủ bàn bạc rất lâu.

Để thanh danh một người trực tiếp hóa tro tàn, biện pháp duy nhất là để cho những người có học, tầng lớp tri thức lắng nhục sĩ vả.

Chu gia chủ do dự mãi, cuối cùng vẫn đáp ứng, bởi vì ấn tượng của La Hồng trong lòng Chu gia chủ cực kì đáng sợ, tựa như một con ác mộng khó rũ bỏ.

Vậy nên, Chu gia chủ cảm thấy, nếu như có thể khiến La Hồng vạn kiếp bất phục, đối với ông ta mà nói là một chuyện rất tốt, nếu không, sợ rằng Chu gia chủ ngày ăn không ngon, đêm ngủ không yên.

Thế là sĩ tử tri thức trong huyện An Bình nhanh chóng hành động.

Trong thư viện từng người mặc nho sam, chống dù trúc, nhanh nhẹn như con thiên nga, đi khắp đường phố huyện An Bình.

Trong tay bọn họ toàn là giấy, trên đó đầy tràn những lời mắng chửi đờ tử La Hồng.

Trong lúc nhất thời, những dân chúng vẫn đang bán tín bán nghi, không biết La Hồng có phải là bị vu hãm hay không, triệt để tin tưởng đây chính là hành vi do La Hồng làm ra. Vì trong mắt dân chúng, người đọc sách sẽ không nói dối.

Những lời đồn càng ngày càng nghiêm trọng, giống như mây đen đè ép lên bầu trời La phủ.

Vương gia chủ cùng Chu gia chủ, vui vẻ ra mặt, cực kì hài lòng với mức độ hiệu quả này.

Thứ mà bọn họ muốn, chính là như thế.

Cho nô bộc mang theo hai rương bạc, Vương gia cùng Chu gia vui vẻ đi về phía huyện nha.

Bạo dân, sĩ tử đều ra trận, bây giờ chỉ còn mỗi việc định tội La Hồng, quan trọng nhất phải là quan phủ ra tay!

Mà bọn họ lại hiểu rất rõ thứ Lưu huyện lệnh yêu thích.

Đối với việc thuyết phục Lưu huyện lệnh ra tay, mười phần chắc chín.

Nếu La gia đồ, Lưu huyện lệnh cũng có thể phân được không ít chỗ tốt từ tay bọn họ.

...

Chương 83: Công tử xin đừng tức giận (2)-

La phủ.

La Hồng chỉ cảm thấy cả người mình cứng đờ, tựa như gặp phải bóng đè.

Trong trí nhớ, không ngừng tái hiện những cử chỉ tà dị sau khi hắn mang Mặt Nạ Tà Quân lên.

Cảm giác áp bách do chiếc mặt nạ kia mang đến khiến La Hồng không ngừng thở hắt hắt.

Cuối cùng không biết qua bao lâu, La Hồng mở mắt ra.

Toàn thân dính đầy mồ hôi, giống như vừa tắm xong mà chưa kịp lau khô người đã mặc quần áo.

"Ca ca!"

La Hồng vừa tỉnh, liền nghe thấy một giọng nói chói tai vang lên.

La Tiểu Tiểu nhìn thấy La Hồng tỉnh lại, vô cùng vui vẻ.

Cuối cùng cũng tỉnh rồi.

"Công tử!"

Tiểu Đậu Hoa xinh đẹp mặt mũi bỗng chốc rạng rỡ.

La Hồng lau mồ hôi, nhìn thoáng qua La Tiểu Tiểu và Tiểu Đậu Hoa đang canh giữ ở đầu giường, nở nụ cười.

Cảm giác có người luôn túc trực bên cạnh thật tốt.

Tiểu Đậu Hoa lấy canh gà ra, đưa cho La Hồng.

La Hồng nhận lấy canh gà, cảm nhận được hơi ấm từ canh gà truyền ra, lòng không khỏi ấm áp, nữ nhân tốt như vậy, có lẽ, hắn nên bớt hung hăng với Tiểu Đậu Hoa.

Bụng đói kêu lên, La Hồng nuốt một ngụm canh gà, cảm thấy thân thể như dần hồi phục khí lực.

Lúc hắn tỉnh lại, tin tức cũng truyền tới tai Trần quản gia. Trần quản gia chấp hai tay sau lưng. Đưa Triệu Đông Hán vết thương đã hồi phục đi cùng mình vào thăm La Hồng.

Triệu Đông Hán nhìn thấy La Hồng, vết sẹo trên mặt hơi động, nhếch miệng cười một tiếng, có điều nụ cười này, khiến cho người khác phát hiện ra Triệu Đông Hán đã mất đi một cái răng cửa trong trận chiến trước đó.

Triệu Đông Hán là Võ tu, thể chất tốt, da dày thịt béo, lại được uống đan dược từ Trần quản gia nên hồi phục rất nhanh.

"Công tử."

Triệu Đông Hán nhìn La Hồng. Trước khi Triệu Đông Hán hôn mê, hắn còn nhớ La Hồng vì cái mạng nhỏ của hộ vệ là hắn mà đã xông vào trong màn mưa, giằng co cùng hai tên Thất phẩm.

Trong lòng Triệu Đông Hán vô cùng cảm kích, hắn quả thực là một hộ vệ không xứng chức.

Hai lần trước, hắn tới nơi công tử đã chiến đấu xong, không thể bảo vệ tốt công tử.

Lần thứ ba, Triệu Đông Hán bị đánh đến sống dở chết dở, ngược lại công tử còn phải bảo vệ hắn.

La Hồng liếc mắt nhìn Triệu Đông Hán, nhẹ gật đầu, ánh mắt rơi vào Trần quân gia, trận mưa đêm qua, người mà La Hồng bắt chước chính là Trần quân gia.

Một kiếm của ông, rất mạnh, mạnh đến mức khiến người ta kinh hãi.

La Hồng bây giờ mới hiểu rõ, hóa ra... Trần quân gia là một vị đại lão!

"Công tử, an tâm dưỡng thương. Trận chiến này đã giúp kiếm khí của công tử phá rào cản tu vi, tăng lên Bát phẩm. Bây giờ nghỉ ngơi, vừa vặn có thể củng cố thêm, về phần chuyện bên ngoài, cứ để lão Trần giải quyết."

Trần quân gia ôn hòa cười nói.

Nhưng ẩn sau nụ cười là sát khí lạnh thấu xương.

Ông cũng không nói quá nhiều, dứt lời liền lập tức rời đi.

La hồng mơ màng.

Tu vi kiếm khí của ta đã lên... Bát phẩm rồi?

"Chúc mừng công tử, chúc mừng công tử."

Triệu Đông Hán cùng nụ cười hờ hợt, mặt sọc nhúc nhích, xán lại chúc mừng.

"Thuộc hạ quả thật có phúc, đã tăng lên Võ tu Thất phẩm, may mắn là Trần quân gia vẫn cho phép thuộc hạ làm hộ vệ bên cạnh công tử như trước."

Triệu Đông Hán cười nói.

La Hồng vuốt vuốt mi tâm, từ trên giường đứng dậy, bước từ trong phòng ra ngoài.

Bỗng nhiên, hắn nhớ ra cái gì đó.

"Lão Triệu, Trần thúc nói chuyện bên ngoài, là chuyện gì?"

Nụ cười trên mặt Triệu Đông Hán tắt ngúm, thận trọng nhìn La Hồng, giống như đang lựa lời an ủi La Hồng.

"Công tử, chuyện cũng không có gì đâu."

"Bây giờ, trong huyện An Bình, đều nói công tử là sát nhân, đồ tể, đồ sát Triệu gia, vô số người đều đang chửi mắng công tử, thanh danh của công tử đã rớt xuống ngàn trượng rồi, bây giờ tất cả tội ác bọn họ đều đổ hết lên người công tử."

"Vô số văn nhân sĩ tử lại viết văn chương ở ven đường mắng chửi công tử."

Triệu Đông Hán trầm giọng nói.

Trong giọng nói của hắn ta mang theo vài phần phẫn nộ.

La Tiểu Tiểu nghe xong trợn trừng mắt, tức giận đến cắn chặt răng.

"Rõ ràng là Triệu gia muốn giết chúng ta, chúng ta dựa vào đâu mà không thể giết bọn họ? Tại sao lại chửi chúng ta?"

La Hồng dừng chân trước cửa gỗ khắc hoa không khỏi sững sờ.

Sau một khắc, trong ánh mắt Triệu Đông Hán, La Tiểu Tiểu, La Hồng quay lưng về phía bọn họ, đứng lặng người, thân thể nhẹ nhàng run lên.

"Công tử, xin đừng tức giận."

"Thương thế của người vẫn chưa lành, không nên tức giận."

Triệu Đông Hán vội vàng quan tâm nói.

Hai bả vai La Hồng run lên không ngừng, giống như tức giận đến run rẩy, cũng giống như... Nén cười đến run rẩy.

"Chà... Lão Triệu, các người ra ngoài hết đi, để công tử ta... Một mình cười... À không, một mình khổ sở một lát."

La Hồng phản chấn rung vai.

Lão Triệu thở dài, công tử tức điên rồi, xem ra cần yên lặng một chút.

Đợi cho đến lúc Lão Triệu, Tiểu Đậu Hoa và La Tiểu Tiểu đã rời đi.

La Hồng không thể chờ thêm nữa, lấy từ trong ngực ra quyển sách nhỏ.

Đôi mắt như phát sáng, nhìn chăm chăm vào sổ. Hai tay run rẩy.

Hôm nay!

Bản công tử nhất định phải xóa sạch cái chữ "Tiểu" trước hai chữ "Phôi Đản" kia.

La Hồng rất chờ mong, so với lần trước hắn còn chờ mong hơn.

Lần trước, hắn gom góp đầy đủ tội ác, đổi một cái mặt nạ Tà Quân. Lúc chiến đấu ở bên trong Triệu phủ, mặt nạ Tà Quân cho hắn thấy tác dụng mang tính quyết định, để hắn có thể chém giết ba tên Thất phẩm.

Mà lần này, La Hồng có thể chắc rằng, tội ác của hắn hẳn là sẽ gom được nhiều hơn nữa.

Đó là chưa kể đến việc, hắn đã thiết lập đối tượng mình nhắm vào trước khi hành động là Triệu phủ và Ngụy Vô Nhân.

Hai cái này sẽ cung cấp tội ác gấp bội. Chỉ tính riêng việc, bây giờ, mọi nơi trong huyện An Bình truyền tin tức La Hồng hấn là kẻ giết chết cả Triệu phủ, thì tuyệt đối có thể làm cho hấn nhận được một số lớn tội ác!

Bây giờ, ở huyện An Bình thanh danh của hấn xấu tới cực điểm, “được” người đời gọi là đồ tể, La Hồng quả thực mừng như muốn điên.

Lật quyển sách ra, hấn nhanh chóng mở đến trang giao diện

Chương 84: Cứ mắng tiếp đi, đừng có ngừng (1)-

Nhân vật: La Hồng

Tội ác: + 379

Đẳng cấp: 2 (Đợi nhận ban thưởng)

Danh xưng: Bại Hoại

Chủng tộc: Nhân tộc (Phàm nhân)

Công pháp tu hành: 《 Vong linh Tà Ảnh (Tàn) 》 , 《 Kiếm khí quyết 》

Cảnh giới: Bát phẩm (Sát châu), Bát phẩm (Bộc kiếm)

Mắt La Hồng không nhúc nhích nhìn chăm chăm trang giao diện.

Bên ngoài cửa gỗ khắc hoa, gió nhẹ thổi qua, lay động mấy sợi tóc và bộ y phục trắng trên người hắn.

Hồi lâu, khóe miệng La Hồng mới khẽ nhếch lên, tạo thành một nụ cười đầy âm áp.

Tội ác gia tăng không phải mấu chốt, làm cho La Hồng nhất mừng chính là..... cấp bậc tăng lên!

Cấp bậc của hắn, từ cấp 1 đã tăng lên tới cấp 2!

La Hồng cứ tưởng rằng, đời này cấp bậc của hắn cũng sẽ không tăng lên được, có khả năng mãi mãi cũng là Tiểu Phôi Đản cấp một.

Hiện tại, mọi thứ đã thay đổi.

Hồng La hắn, là Bại Hoại cấp hai!

Tội ác thu hoạch được, khiến La Hồng bắt đầu có chút niềm vui nhỏ, chỉ là phía sau vui mừng, tâm tình cũng không có dao động quá lớn.

Tội ác..... Tựa hồ cũng không nhiều như trong tưởng tượng.

Trực tiếp lật đến trang ban thưởng.

Làm hắn cảm thấy tiếc nuối chính là, trang ban thưởng vẫn đang trong quá trình đổi mới.

Lần hắn đổi thưởng trước đó cách đây khoảng bốn ngày, phải thêm một ngày nữa mới có thể đổi được phần thưởng mới.

La Hồng dạo bước ở phía trước cửa sổ, cuối cùng ánh mắt vẫn rơi vào mục ban thưởng đang được làm mới kia.

Hắn nâng lên một ngón tay, nhấn vào hàng chữ “Đợi nhận lấy phần thưởng”.

Tiếp đó, La Hồng chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng một trận.

Sau khi lý trí phục hồi, phần thưởng liền đã xuất hiện ở trong tay.

Phần thưởng lần này, là một cái bình ngọc Quan m, có màu ngọc bích, La Hồng cầm lấy, từ trong bình truyền đến một cỗ âm áp.

La Hồng lắc lắc, trong bình truyền đến tiếng vang.

Giống như là đan dược vừa được ra lò, đụng chạm vào thành bình.

Đan dược?

La Hồng lập tức cảm thấy vô cùng chán nản.

Mục ban thưởng đang được làm mới này, hình như..... Cũng không khiến người ta vui vẻ như trong tưởng tượng.

Hắn đồ bình ra. Trong đó chỉ có một viên đan dược, một màu đen nhánh, đưa đến chớp mũi hít hà, có chút hương thơm nhàn nhạt.

“Đây là đan dược gì?”

La Hồng có vài phần hiếu kì.

Bên trên quyển sách da người, lập tức hiện lên một nhóm văn tự đậm đà máu me, đó là phần giới thiệu đan dược.

“Địa Tạng Đoạt Hồn đan (Huyền phẩm đỉnh phong): đoạt mệnh trong tay Diêm Vương, trùng sinh bên trong lửa Địa Ngục; uống đan này trong vòng mười hơi thở sau khi chết, có 20% tỷ lệ hồi sinh.”

Xi!

La Hồng hít vào một ngụm khí lạnh.

Không nhìn không biết, nhìn xong liền phải giật mình.

Đan dược này..... Hiệu quả nghịch thiên!

Trong vòng mười hơi thở, nuốt đan này, có 20% tỉ lệ đoạt mệnh từ trong tay Diêm Vương!

Hắn vốn còn cho đây là chỉ là loại đan dược phổ thông, nhưng không ngờ được, hiệu quả lại quý dị như vậy!

Nếu như vận khí tốt, đan dược này..... Tương đương với cái mạng thứ hai a!

Đương nhiên, nếu như người không phải là tù..... im ngay.

La Hồng đắc ý cất đan dược vào bên trong sách da người, đối với phần thưởng, quyển sách này có năng lực trữ vật.

Thở ra một hơi.

La Hồng nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy mây đen dày đặc trên trời cũng dường như trở nên quỳến rũ.

Khóe miệng hắn khẽ nhếch, nhìn lên trời.

Bỗng nhiên, nụ cười trên khóe môi của La Hồng dần dần biến mất.

Hắn nhớ tới Trần quản gia hình như đã nói với hắn, vấn đề này để ông ấy giải quyết.

Không.....

Khóe miệng La Hồng giật một cái. Lấy thực lực Trần quản gia, xử lý vấn đề này tất nhiên rất đơn giản, đến lúc đó, thanh danh của La Hồng hẳn bị tẩy trắng rồi, vậy chắc chắn sẽ phải chịu thiệt rất lớn!

Cho nên, La Hồng hẳn nhất định phải mau chóng ngăn cản ông ấy.

“Lão Triệu!”

La Hồng hô lên một tiếng.

Triệu Đông Hán đang canh giữ ở ngoài cửa tròng mắt, chạy nhanh đến.

“Công tử, làm sao vậy?!”

“Nhanh đi tìm Trần quản gia, nói cho ông ấy biết, chuyện người đòi mạng ta..... Bản công tử sẽ tự giải quyết!”

“Thôi thôi, chúng ta cùng đi.”

La Hồng nghĩ nghĩ, khoát tay nói.

Triệu Đông Hán mặc dù không hiểu, nhưng là vẫn cảm nhận được sự nóng vội trong giọng nói của La Hồng, vẫn là đi theo La Hồng tìm Trần quản gia.

.....

La phủ, trong cái đình giữa hoa viên, cạnh hồ sen.

Trần quản gia mặc một bộ thanh sam, ngồi ở trên ghế bành, cổ kiếm thanh đồng dựng cạnh chân ông, được dùng một miếng mảnh vải xanh, thận trọng quấn quanh. Ngón tay ông vuốt ve thân kiếm thanh đồng

Ở gần vị trí bên trên chuôi kiếm có khắc hai chữ cổ nhỏ: Địa Giao.

Tên kiếm là Địa Giao.

Bên ngoài tường cao La phủ có âm thanh ồn ào đang vang vọng, đó là đám sĩ tử đang đi ngoài phố, đám bạo dân bị người ta kích động, đang đứng ở bên ngoài La phủ cao giọng hét lên, tức giận mắng chửi, quát lớn, hủy hoại thanh danh của La Hồng.

Mắng La Hồng là kẻ tội ác tày trời.

Cách tường cao, Trần quản gia nghe âm thanh chửi mắng, nhục mạ càng ngày càng khó nghe kia, trên mặt không có một tia cảm xúc.

Để ông đến xử lý việc này, thật đơn giản, một kiếm giết sạch, còn có thể cho hai bên tai thanh tịnh.

Công tử của La gia, là người các người có thể mắng sao?

Huống chi, Trần quản gia rất rõ, trong đám người này, có không ít kẻ đến từ bên ngoài huyện An Bình, phần lớn đều là hy vọng công tử cùng tiểu thư chết đi. Đối với những người này, Trần quản gia sẽ không nương tay.

Khi ông cuộn kiếm lại gọn gàng, là lúc phổ dài sẽ nhuộm máu.

Hả?

Bỗng nhiên, Trần quản gia khẽ giật mình, ngẩng đầu, nhìn về phía ngoài viện.

La Hồng một thân áo trắng đi theo Triệu Đông Hán, chậm chậm bước đến.

“Công tử sao không nghỉ ngơi cho tốt? Cùng cố tu vi kiếm đạo vừa đột phá?”

Trần quản gia nói.

La Hồng nhìn thấy Trần quản gia đang quán kiếm, dáng vẻ đàng đàng sát khí kia khiến hắn không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

May mắn ngăn cản sớm, nếu không, bản công tử sẽ lại ngã về hàng ngũ Tiểu Phôi Đản mất.

Chương 85: Cứ mắng tiếp đi, đừng có ngừng (2)-

Trên mặt La Hồng nở nụ cười ôn hoà, nhìn Trần quản gia, nói: “Trần thúc, việc này bắt nguồn từ ta, tất nhiên ta phải xử lý.”

“Nói rõ sự thật, giảng đạo lý, lấy lý phục người.”

“Chúng ta dùng cách nho nhã hiền hoà để giải quyết vấn đề.”

La Hồng cười xán lạn.

Dứt lời, trong sân yên tĩnh trở lại, chỉ còn hai con cá chép bên dưới tán sen lắc lư vung đuôi vang lên âm thanh bọt nước.

Hồi lâu, khóe môi Trần quản gia giật giật.

“Được.”

“Tùy người.”

.....

Triệu Đông Hán đi theo sau lưng La Hồng, nhìn công tử một thân áo trắng, nho nhã hiền hòa, trong lòng không khỏi càng bội phục.

Đối mặt với sự chỉ trích của ngàn người cũng vẫn giữ vẻ ôn hoà, bình tĩnh, không hổ là công tử gương mẫu chính nghĩa.

La Hồng chấp tay, thở ra một hơi thật dài. Được rồi! May mà hấn đến kịp.

“Lão Triệu, chúng ta đi xem tình huống bên ngoài một chút.”

La Hồng nói.

Triệu Đông Hán nghe nói như thế, lập tức càng phục hơn.

“Vâng”.

Triệu Đông Hán đeo đao, đi theo sau lưng La Hồng.

Hai người đi tới phía dưới tường cao của La phủ, chưa ra đến ngoài, liền nghe được những tiếng chửi mắng La phủ không ngớt.

“Tên giết người La Hồng! Giết chết hơn trăm người trên dưới Triệu phủ, tội ác tày trời!”

“Phi! Đồ chó La Hồng, nguy quân tử, làm người khác buồn nôn, giết người không góm tay, tội không thể tha thứ!”

“La Hồng người này, tâm là tà ma, giết người thì cũng thôi đi, đã vậy còn gian dâm nữ quyến Triệu phủ, đến cả trẻ em cũng không tha, thật sự là tàn nhẫn ác độc, không có chút nhân tính nào, chẳng khác gì tà ma!”

Từng câu mắng chửi truyền đến.

Có nho sinh sĩ tử hô to, cũng có bạo dân thô bỉ tức giận mắng chửi, còn có những kẻ lẫn vào dân chúng cười trên nỗi đau khổ của người khác mà

không hiểu gì nhưng vẫn liên tục gào to lên.

Dưới tường cao

La Hồng dừng bước.

Triệu Đông Hán nghe đến mức khuôn mặt méo mó, lửa giận trong lòng nộ khí mà lên: “Một đám khốn chẳng biết cái quái gì!”

La Hồng biết có người mắng hấn nhưng lại là không nghĩ tới, bọn họ lại mắng khó nghe như vậy.

Đây là có người..... Cố ý chỉnh hấn.

La Hồng chau mày.

“Công tử! Miệng của bọn thư sinh này, thực sự ác độc! Khi đó người còn cứu bọn họ ra từ trong tay tà ma ở Thanh Hoa lâu. Bây giờ, bọn họ lại phản chiến, đến đây mắng chửi người, còn mắng đến khó nghe như vậy! Đúng là vô tình nhất người đọc sách! Thực sự buồn nôn!”

Triệu Đông Hán tức giận đến mức mặt cũng đỏ lên.

Hắn ta là người nghe cũng đã giận như vậy, thân là người bị chửi, có thể không giận sao?

La Hồng đứng ở dưới cửa tường cao của La phủ, chấp tay, áo trắng tung bay.

Một bên tường thì im lặng.

Một bên tường khác, tiếng tức giận mắng chửi ngút trời.

Một bức tường cao, ngăn cách hai thế giới.

Hồi lâu, La Hồng cười khẽ, dường như áp chế luôn cả những tiếng mắng chửi tức giận ngút trời này, lắc đầu, kéo chốt cửa lên, chậm rãi mở cánh cửa lớn đang đóng chặt của La phủ ra.

Trong chốc lát, những lời tức giận mắng chửi ngoài cửa, như dòng lũ vỡ đê, lập tức rải nhiều vô số.

m thanh mắng chửi to lớn như một trận cuồng phong, khiến bạch y trên người La Hồng cũng phải bay lên.

Nho sinh, sĩ tử, bạo dân, người tham gia náo nhiệt

Ở bên ngoài La phủ, như một biển người.

La Hồng một thân bạch y, ôm tay, nụ cười như hoa.

Hắn đi qua cột cửa, đến bậc thang đá bị mưa dầm ảm ướt trước La phủ, ở bên trong ngàn vạn tiếng chửi rửa, vén vạt áo lên, yên lặng ngồi xuống, mắt nhìn thẳng, giống như đang nhìn một lũ khỉ làm trò.

Một thân bạch y ngồi trước mắt khiến cả đám người rồi rít nhìn nhau, cổ họng tựa như bị bóp nghẹn, tiếng chửi rửa dần dần biến mất.

Nghe được chửi rửa dần im ắng.

Lông mày La Hồng cau lại, hất cái cằm trắng nõn tron bóng lên, nhìn xem biển người, khóe môi tà mị nhắc lên.

Cất giọng ôn hòa

“Tiếp tục mắng, đừng có ngừng.”

Bạch y yên tĩnh ngồi trên bậc thang đá, sau cơn mưa trời lại sáng.

Những tia nắng vụn vặt, xé làn mây đen xuyên qua, rơi xuống, phủ lên người thanh niên tuấn tú mặc bạch y. Chính Dương khí bàng bạc chiếu rọi cùng với ánh nắng, giống như một cơn rồng uốn lượn quấn quanh người thanh niên mặc bạch y nọ.

Tất cả mọi người yên lặng đứng xem một màn này, trong đôi mắt người thanh niên mặc bạch y mang theo giễu cợt, không quan tâm, sâu trong đó là sự lạnh lùng tàn nhẫn và tức giận đến cực độ, khiến cho nhiều người đều cảm thấy lạnh lẽo.

Mọi thứ im lặng như bị ngưng đọng thời gian.

Chẳng ai ngờ được rằng, đối mặt với những lời chửi rủa như nước lũ tràn quét, Lạc Hồng công tử, thế mà không giống con rùa rút đầu trốn ở bên trong La phủ, lại mở cửa lớn, ngồi bệt trên đất.

Còn bảo bọn họ tiếp tục chửi mắng, đừng có dừng lại.

Khiêu khích sao?

Không có sợ sao?!

Nhìn người thanh niên mặc bạch y ngồi ngay ngắn bình tĩnh, cười tùy tiện, thờ ơ, chế giễu nhìn bọn họ, rất nhiều người không khỏi cảm thấy tức giận.

Người bây giờ là đang bị hàng ngàn người chỉ trích, nên yên phận làm con rùa đen rút đầu mới đúng, sao lại dám phách lối như vậy?!

Phách lối mức khiến cho người ta khó chịu!

Trong đám người, dần dần có tiếng động, tiếng tức giận mắng chửi lại dần lớn lên giống như mưa nhỏ chuyển thành mưa to.

Đám bạo dân được Vương gia sắp đặt ẩn nấp trong đám người, ngoác cổ la lên: “Phách lối cái gì? Tội phạm giết người còn phách lối? Một kẻ giết chết cả Triệu phủ, có tư cách gì phách lối!”

“Người như người, phải nên chém đầu ở chợ rau! Răn đe, ngăn chặn tội ác phát sinh thêm!”

“Đúng! Người có tư cách gì phách lối? Giết người là phải đền mạng!”

Những tiếng la hét đòi xử trí La Hồng vang lên.

La Hồng áo trắng tung bay, vẫn ngồi ở bên trên bậc thang đá như cũ, khóe miệng hơi nhếch lên, càng thêm tà dị.

La Hồng vốn có không giận, dù sao, những người này cấp cho hắn nhiều tội ác như vậy, nhưng mà..... Nghe những người này chửi rửa, trong lòng La Hồng dần dần trào lửa giận.

Mắng thật khó nghe, mắng thật làm người khó chịu!

Triệu phủ muốn giết huynh muội hắn, dựa vào cái gì hắn không thể giết chết cả Triệu phủ?

Nửa cái thiên hạ đều muốn giết hắn, chẳng lẽ không cho phép hắn đánh trả?

Bọn tiểu tử này các ngươi..... Biết cái gì!

Chương 86: Một đao như mực, phổ dài nhuốm máu-

Bên dưới, có một nho sinh bước lên một bước, nho sam bay lên, giơ tay lên chỉ về La Hồng ở phía xa.

“La tặc! Tàn sát gia môn người khác, tội không thể tha! Phải giết!”

Sau đó, nho sinh ném ra một bài buộc tội.

Bài buộc tội kia rơi xuống mặt đất trước La Hồng.

La Hồng nhặt tờ giấy ấy lên.

Khóe môi đang nhếch lên cũng dần dần mím chặt lại.

La Hồng nhìn lướt qua nội dung trên giấy, sau đó, gấp đôi nó lại, vỗ vỗ bạch y.

Từng bước một, đi xuống.

“Người nói.”

“Giết ai?”

La Hồng đi đến bên cạnh nho sinh, vui vẻ hỏi.

.....

Lạc Hoa viên.

Ông lão ngồi xích đu ở phía trước cửa sổ, chiêm ngưỡng những chậu cây ngoài cửa sổ sau cơn mưa, ngắm nhìn những đám mây dày bay trên trời.

Một đứa trẻ chạy nhanh vào, quỳ gối trước mặt ông lão.

“Đại nhân, huyện An Bình có mấy trăm người tụ tập, bao vây La phủ, tức giận mắng chửi La Hồng, Lạc Hồng công tử một thân bạch y, đi ra ngoài La phủ, ngồi ngay ngắn ở cầu thang, nghe ngàn người chỉ trích.”

Đứa trẻ nói.

Ông lão phía trước cửa sổ nghe thế, giống như nghe được cái gì vui vẻ, vuốt râu phá lên cười.

Ông ta đột nhiên nhớ lại hình ảnh người thanh niên mặc bạch y mỉm cười hỏi mình trong cơn mưa to kia.

Ông ta biết chắc, La Hồng này, không dễ bị bắt nạt như trong tưởng tượng.

“Lúc trước, La phủ có La Nhân Đồ, mấy chục vạn Hồ binh nói giết liền giết, đến cả mắt cũng không chớp lấy một cái.”

“La Nhân Đồ hi vọng con trai và con gái của mình bình an làm người thường, đáng tiếc, người đời đã làm cho đứa con này của ông ta, cầm đồ đao lên.”

“Tiếp theo, phở dài phải nhuộm máu rồi.”

Lão nhân nói.

Tiểu đồng lập tức kinh ngạc.

“Đại nhân, Lạc Hồng công tử kia..... Không lẽ lại còn dám hàng hung người khác ngay bên ngoài vậy sao?”

Lão nhân đứng đưa trên xích đu, nghiêng đầu nhìn qua chấu cây bị ánh mặt trời chiếu xuống ngoài cửa sổ, vuốt vuốt cằm.

“Có gì không dám?”

.....

Huyện nha huyện An Bình.

Lưu huyện lệnh ngồi trên ghế, chuẩn bị nghỉ ngơi.

Sắc mặt so với hôm qua, tốt lên rất nhiều.

Hôm qua trận chiến giữa những cao thủ giới tu hành kia đã dọa ông ta mất ngủ một đêm, uống một bụng trà, nhiều lần chạy vào nhà xí đi tiểu không nói, trọng điểm là khó mà ngủ được

Bây giờ, tác dụng của trà giảm hơn phân nửa, cơn buồn ngủ ập đến, Lưu huyện lệnh cũng dự định chợp mắt một chút.

Bỗng nhiên.

Bộ đầu huyện nha đi vào, nói nhỏ bên tai Lưu huyện lệnh.

Vương gia chủ và Chu gia chủ tiến vào huyện nha, sau lưng đầy tớ đưa đến hai cái rương lớn.

Thùng thùng!

Hai cái rương lớn đặt xuống đất, bốc lên bụi bặm.

Vương gia chủ và Chu gia chủ nở nụ cười, sai người mở cái rương ra. Những thỏi bạc trắng bóng, được sắp xếp ngay ngắn ở trong rương.

Lưu huyện lệnh lập tức neho mắt lại, nhìn chăm chăm hai rương bạc kia, ý tứ sâu xa.

“Đây là ý gì?”

Lưu huyện lệnh vẫn yên lặng ngồi trên ghế, thản nhiên hỏi.

“Chút quà nho nhỏ hiếu kính đến Lưu đại nhân.” Vương gia chủ và Chu gia chủ nhìn nhau, cười nói.

“La Hồng của La phủ kia, giết chết cả nhà Triệu phủ, đến đứa cả nữ quyền lẫn trẻ em cũng không tha, kẻ này sát tâm quá nặng, bây giờ bị ngàn

người chỉ trở, vạn người mắng chửi, ở huyện An Bình sớm đã không được lòng dân.”

“Triệu phủ trên dưới hơn trăm người, đều bị hấn ta hạ độc thủ, bị thảm cỡ nào, ngay cả Triệu Nguyệt âm thâm mên mộ La Hồng cũng bị chém mất đầu. Quả thực là cực kỳ tàn ác! Lưu đại nhân cũng không thể mặc kệ chứ!”

Vương gia chủ thờ dài một hơi, nói.

Lưu huyện lệnh đang nhìn chăm chăm đồng bạc trắng bóng, nghe được lời Vương gia chủ, da mặt lập tức run lên một cái.

La phủ?

Hai kẻ này thế mà muốn động vào La phủ?!

Thứ chó gì thế này, tưởng có đồng tiền bản thì hay lắm sao?

Thế mà muốn bản quan đi chịu chết?!

Trước đó Lạc Phong nói Trần Bắc vương họ La, khi đó Lưu huyện lệnh đã thâm suy đoán. La gia chủ hiền lành trung thực hay cười ha ha kia, có lẽ là con trai của Trần Bắc vương, La Nhân Đồ đã giết chết ba trăm vạn binh lính người Hồ Tắc Bắc trong chớp mắt!

Đó là kẻ mà một huyện lệnh nho nhỏ có thể động sao?!

“Cút! Tất cả cút hết cho ta!”

“Cầm đồng bạc dơ bản của các người cút ngay! Bản quan trông giống loại người nhận hối lộ sao?! Còn có, vụ án này có ẩn tình khác, cần các người chỉ bản quan phán án?! ”

“Cút, cút!”

Lưu huyện lệnh vô cùng tức giận.

Luôn có người uy hiếp, muốn hại bản quan!

Vương gia chủ và Chu gia chủ ngơ ngác!

Sau khi bị đuổi khỏi huyện nha, bọn họ bỗng nhiên cảm thấy hơi lạnh lẽo.

.....

La phủ.

Khi Tiểu Đậu Hoa cùng La Tiểu Tiểu nghe thấy những người bên ngoài phủ mắng chửi La Hồng, liền vô cùng tức giận, gọi tỷ nữ Hồng Tụ đến, lòng đầy căm phẫn tiến ra bên ngoài phủ.

Chưa tới gần, đã nghe được những âm thanh nhục mạ vô cùng khó nghe, cả gương mặt xinh đẹp tức giận đỏ bừng.

Bờ ao hoa sen.

Trần quản gia nhàn nhã pha trà, nếu La Hồng đã nói việc này sẽ do chính hấn tự đi giải quyết, vậy ông cũng vui vẻ thanh nhàn. Một tay Trần

quần gia vuốt ve cổ kiếm, một bên ngắm nhìn hai con cá chép với chiếc đuôi đỏ kiêu diễm dưới tán lá sen.

.....

La Hồng đi tới bên người nho sinh kia nhưng gã lại không hề sợ hãi, cái eo còn uốn lên thẳng tắp.

Giữa hai lông mày, mang theo ý cười nhạt, xem thường cùng với ngạo ý của người đọc sách.

Đối với La Hồng, người có thanh danh vô cùng tốt này, rất nhiều nho sinh sĩ tử kỳ thật đều nhìn không hợp mắt, bọn họ là những người đọc sách, hi vọng nhất là thanh danh lan xa.

Người có học vốn tâm tư nặng, đối với thanh danh vô cùng tốt của La Hồng, tự nhiên có tâm đồ kỵ.

Cái gì nho nhã hiền hoà, cái gì là gương mẫu chính nghĩa?

Lúc trước bọn họ khen thì rất hay, bây giờ đã mắng thì thật hung ác!

“Bản công tử..... đáng chết?”

Nho sinh kia quay đầu, cùng La Hồng đối mặt, “Đúng, ngươi là ma đầu giết người! Thì đáng phải chết!”

“Nếu ngươi còn có nhân tính, thì tự sát xem như tạ tội với Triệu phủ và hơn trăm người chết kia đi!”

Nho sinh càng nói càng hưng phấn.

Gã đứng ở nơi cao nhất của đạo lý, quan sát La Hồng, việc áp chế người từng là tấm gương chính nghĩa của huyện An Bình khiến gã..... Sảng khoái!

“Tạ tội?”

La Hồng cười.

“Quả nhiên, trong trăm người vô dụng nhất là thư sinh.”

“Ngươi có từng nghe qua câu, không biết người khác khổ, thì chớ khuyên người hướng thiện?”

La Hồng giơ tay về phía Triệu Đông Hán vạm vỡ như một tòa núi, đang đứng lặng ở phía xa cầu thang.

Thanh đao đeo ở bên hông Triệu Đông Hán lập tức rung động.

Từng sợi kiếm khí quán quanh trên đó, cách không rút cây đao ra.

Thanh đao nhanh chóng thoát khỏi vỏ, rơi vào tay La Hồng.

Tay La Hồng cầm chuôi đao, nghiêng đầu, ngạo nghễ liếc nhìn đám người đang ồn ào kia, trong lòng đầy căm phẫn kia. Khóe miệng có chút cong lên.

Đặc biệt phô bày sự thật, giảng đạo lý ư?

Hắn nhìn về phía nho sinh kia.

“Muốn tạ tội đúng không?”

Nho sinh kia khẽ biến sắc, bỗng dung cảm thấy lạnh toát từ đầu đến thân.

“Ngươi..... Ngươi làm gì?!”

Trên mặt La Hồng nở nụ cười dịu dàng.

Lưỡi đao lạnh lẽo sắc bén gác lên trên cổ nho sinh kia.

Giống như vẽ một bức tranh sơn thủy phóng khoáng, một đao như vậy mục.

Chậm rãi cắt qua một vòng.

Nho sinh kia trừng to mắt che lấy cổ.

Máu, đột nhiên từ giữa ngón tay phun ra ngoài.

Toàn bộ phớt dãi.

Trong chốc lát, vắng lặng im ắng.

Chương 87: Người đời phỉ báng ta, lấn át ta, nhục mạ ta, khinh thường ta..... (1)-

Đao như bút lông sói, lấy máu làm mực.

Nhẹ nhàng xẹt qua, giống như ở vẩy mực bên trên bức tranh sơn thủy.

Gã nho sinh đứng ra quát lớn La Hồng kia, che cổ không thể tin, nhanh chóng ngã trên mặt đất, bên trong đôi mắt mang theo sự hồi hận cùng không cam lòng, dần dần mất hẳn ánh sáng..

Phổ dài nhuộm máu, toàn bộ con đường bên ngoài La phủ, trong chốc lát yên tĩnh vô cùng. Những bạo dân, nho sinh lúc nãy còn kêu gào..... đều giống như là bị người bóp lấy cổ. Bọn họ sao có thể ngờ được, La Hồng lại dám hành hung bên đường!

Phải biết, việc La Hồng đồ sát Triệu phủ, xảy ra trong đêm khuya mưa to, không người nhìn thấy, mọi người cũng chỉ biết thông qua những tin đồn được lưu truyền mà thôi.

Nhưng, giờ phút này, La Hồng tự tay giết gã nho sinh, lại là ở trước mắt bao người.

Đây rõ ràng là không biết sợ hãi, không buồn che giấu thân phận tội phạm giết người của mình.

Bọn họ có nhiều người như vậy, La hồng này..... Làm sao dám?!

Sao hấn lại dám!

Im lặng nửa ngày, sau một khắc, có âm thanh thê lương xé rách sự yên tĩnh.

"La tặc! Sao ngươi dám?! Trương huynh là tú tài, là người có công danh! Sao ngươi dám!"

Đám nho sinh hoàn toàn giận dữ, đao trong tay của La Hồng, trực tiếp giết chết một người, khiến trái tim bọn họ lạnh lẽo, bọn họ đã coi thường sự tàn nhẫn của La Hồng.

Kỳ thật, rất nhiều người cũng không xác định Triệu phủ có phải là do La Hồng giết chết hay không.

Bọn họ chỉ là đi theo tin đồn nhằm mà thôi, giống như những nho sinh sĩ tử này, đều là người do Chu gia sắp đặt.

Nhưng, giờ phút này, bọn họ đã bắt đầu dần tin tưởng, có lẽ..... Cả nhà Triệu phủ thật sự bị La Hồng giết chết!

Cho nên La Hồng mới rất bình tĩnh khi giết người, mới dám hành hung bên đường!

Đã có người bắt đầu sợ.

Sự nhu nhược lúc đầu của La Hồng đã cổ vũ lòng phách lối, kiêu ngạo của bọn họ.

Nhưng, khi La Hồng thể hiện một mặt ác nhân ra, bọn họ lại không dám lớn lối nữa.

Chỉ thấy La Hồng một thân bạch y, cầm trường đao. Mũi đao nhuốm máu đỏ trên đất, chậm chậm bị kéo đi. Lưỡi đao ma sát với mặt đất phát ra âm thanh chói tai vô cùng, khiến cả đám nho sinh đều phải nổi da gà.

Bọn họ vốn còn muốn lợi dụng việc đập lên danh tiếng của La Hồng công tử, để dương danh ở huyện An Bình, lại chẳng thể nào ngờ được, La Hồng một lời không hợp liền rút đao.

Sắc mặt La Hồng bình tĩnh.

Khóe miệng có chút nhếch lên, mang theo vài phần tà mị.

Nhìn xem từng nho sinh bị dọa đến kinh hãi, nhếch mép cười nhạt.

“Người đời phỉ báng ta, lấn át ta, nhục mạ ta, khinh thường ta...”

La Hồng kéo lấy đao, cười to: “Ta sẽ chém sạch toàn bộ!”

Có nho nhã sĩ tử tức giận tay run rẩy: “Đúng là làm nhục giới nho văn!”

Nửa câu đầu còn có vẻ bình thường, nửa câu sau của La Hồng đã hoàn toàn phá hủy toàn bộ hình tượng, phát huy toàn bộ sự hung ác của hắn.

Sắc mặt La Hồng trầm xuống.

“Bản công tử cũng không phải là người tốt gì.”

Bạch y của La Hồng tung bay, thân thể có hơi cúi xuống.

Sau đó, đập một bước nặng nề, thân thể giống như chim hồng hạc lớn bay qua.

Đao trong tay, trong chớp lát hóa thành ác ma đoạt mệnh, quét ngang ở giữa, tất cả máu tươi bắn lên đỏ thắm.

Bộ kiếm của kiếm khách bát phẩm, dù là dùng đao, cũng không phải là thứ những nho sinh sĩ tử phổ thông này có thể tránh được.

Dù sao, trong thiên hạ này nho sinh cả ngàn vạn người, nhưng người chân chính có thể tu ra hào nhiên chính khí lại là mười chưa chắc được một.

Thế gian quá nhiều cám dỗ, có thể chống đỡ cám dỗ đổi lấy một thân chính khí của đất trời, quá khó.

Máu, nhuộm đỏ phố dài.

Đám nho sinh sĩ tử hết kẻ này đến kẻ khác đổ xuống.

Một người, năm người, mười người.....

La Hồng ở giữa vung đao, không chút lưu tình, những người tức giận chửi mắng này, những người sáng tác văn chương này, đã chạm trúng sát ý của La Hồng.

La Hồng không giết, thì có lỗi với văn chương lời hay ý đẹp của bọn họ. Những dân chúng tham gia náo nhiệt kia, bị dọa sợ ngây người.

Chết người, mà chết không chỉ một.

Trong đôi mắt đám bạo dân ẩn nấp bên trong đám người chứa đầy hung ý.

“La Hồng điên rồi! Tên ma quỷ giết người điên rồi! Hắn muốn giết sạch chúng ta! Cùng tiến lên, trừ ma bảo vệ chính đạo!”

Có bạo dân gào thét.

Cộng thêm việc bị ảnh hưởng bởi máu tươi, rất nhiều người lập tức trở nên hung hãn.

“Chúng ta người đông thế mạnh, hắn giết không nổi!”

“Xông đi lên, bỏ đôi hắn, đánh chết hắn!”

“Diệt cả Triệu phủ, bây giờ, lại muốn giết chúng ta..... Người này sát tâm quá nặng!”

Đám bạo dân gào thét, để đánh động cảm xúc của dân chúng.

Những bạo dân này, vốn là đám du côn lưu manh Vương gia chủ tìm đến, bọn chúng mặc dù cũng sợ, nhưng là y vào nhiều người, lại là càng thêm phần khích.

Đám bạo dân vốn đang ẩn nấp trong đám người lập tức xông ra, dẫn đầu phát động sự phản nộ của dân chúng.

Mấy chục người nắm chặt nắm đao, điên cuồng lao về phía La Hồng đang bốp chặt cổ một tên nho sinh.

Khí thế kia, hoàn toàn không yếu chút nào, khiến lòng người kinh sợ.

Một đánh mười, đối với người bình thường mà nói, quả thực là viên vông.

Đối với những người phạm chưa tiếp xúc qua người tu hành này, sức tưởng tượng của bọn họ có hạn, cho nên, bọn họ mới dám xông lên như vậy, đây chính là minh chứng rõ nhất cho câu điếc không sợ súng.

Bên trên bậc thềm đá trước La phủ, Triệu Đông Hán lập tức trợn mắt, định tiến lên ngăn cản.

Có điều, La Hồng lại chống đao, cười đưa tay vẫy, ra hiệu cho hắn ta.

Bạch y trên người La Hồng bay lên.

Kiểm khí trong kinh mạch bắt đầu lưu chuyển không ngừng, kiếm khí của Bộc Kiếm Bát phẩm, điên cuồng tràn vào bên trong trường đao trong

tay.

Ông.....

Thân đao không ngừng run lên.

Phổ dài..... nổi gió.

Sau khi thúc mười đạo kiếm khí liên tục vào trường đao, hấn vẫn còn dư lực.

La Hồng liên tục thúc đẩy mười tám luồng kiếm khí xong, thì không tiếp tục nữa.

Hấn cầm đao bằng một tay, đối mặt với những bạo dân đang lao lên kia, khóe miệng khẽ nhếch.

Hấn lạnh lùng đưa tay lên thành một đường cong, đao nhẹ nhàng vung lên trước.

Chương 88: Người đời phỉ báng ta, lấn át ta, nhục mạ ta, khinh thường ta..... (2)-

Đao hóa thành kiếm.

Kiếm khí vô hình hóa thành kiếm cương hư ảnh phá hủy cả con phố dài.

Thân thể của đám bạo dân vừa xông lên trước chợt ngừng lại, bên trong từng đôi mắt mang theo vẻ không thể tin.

Trời đất hoàn toàn yên tĩnh.

Sau đó, từ dưới chân La Hồng, có một đạo vết kiếm lan ra, tràn dài cả một đường, giống như một con kênh.

Có bạo dân bị đánh thành hai nửa, xác thịt và máu rơi vãi đầy mặt đất.

Có người cánh tay bị chém, phát ra tiếng khóc thê thảm.

Có người bị một đao này dọa cho tiểu trong quần.

Cục diện trở nên vô cùng hỗn loạn.

Đám nho sinh, sĩ tử còn đang tức giận quát lớn kia, hai mắt thất thần, từng người bắt lực quỳ rạp trên mặt đất.

Bọn họ nhìn qua vết nứt trải dài trên con đường đá xanh kia, hồn bay phách lạc.

Đám dân chúng tham gia náo nhiệt sợ đến phát khóc, đến cả dũng khí quay người chạy trốn cũng chẳng còn, thi nhau quỳ sụp xuống đất, liên tục dập đầu.

Lúc La Hồng đang mềm yếu không đáp lại, bọn họ có thể chửi rửa bay, nước miếng tung bay.

Nhưng, khi La Hồng hóa thành ác nhân, một kiếm giết chết mười người, đến mảng bọn họ cũng không dám nữa.

Trước cửa La phủ.

Triệu Đông Hán giật mình há mồm, để lộ ra cái răng cửa bị thiếu.

Đây chính là..... Lấy lý phục người mà công tử nói đến? Nói sự thật, giảng đạo lý đây sao?!

Tiểu Đậu Hoa cùng La Tiểu Tiểu vừa đi đến cửa trước cũng trùng to mắt không thể tưởng tượng nổi.

Tỳ nữ Hồng Tụ cũng có vài phần kinh ngạc.

Sau khi chém ra một đao, La Hồng nhú mày, ném trả lại đao cho lão Triệu.

“Dùng đao làm kiếm, quả nhiên không thoải mái bằng dùng kiếm thật.”

Quay đầu, nhìn con phở dài nhiễm đầy máu.

Nhìn xem đám nho sinh sĩ tử quỳ rạp trên đất, cùng đám dân chúng tham gia náo nhiệt, La Hồng lôi ra một quyển sách từ trong ngực, nắm lấy bút than.

Hắn đi tới trước mặt mấy vị sĩ tử nho sinh còn sống đang quỳ trên mặt đất nhưng đã hồn bay phách lạc.

La Hồng phúi phúi sách da người, nói: “Cả nhà Triệu phủ, ta còn chưa kịp giết, ai sai khiến các người đến nói xấu bản công tử?”

Tên nho sinh vốn còn muốn kiên cường không nói lời nào.

Thế nhưng là, khi hắn nhìn thấy La Hồng cười, nụ cười nho nhã hiền hoà.

Nụ cười này khiến trong lòng nho sinh run lên, mấy tên nho sinh sĩ tử còn sống, chen lẫn tranh nhau mở miệng.

“Là Chu gia! Chu gia chủ dùng danh tiếng Chu lão thái gia bảo chúng ta mở miệng nói xấu, nhục mạ công tử ngài, để công tử bị ngàn người chỉ trích! Bị ấn định tội danh!”

“Đúng đúng..... Là Chu gia!”

Lời của đám nho sinh sĩ tử này khiến La Hồng chau mày.

Chu gia.

Hắn không khỏi nhớ lại việc Chu gia chủ từng xuất hiện trong Triệu phủ.

La Hồng vui vẻ cười một tiếng, nhất bút trên tay viết tên đối tượng đầu tiên, Chu gia.

Hắn không để ý đến mấy vị sĩ tử còn đang dập đầu cầu xin tha thứ nữa mà đi đến trước mặt một tên bạo dân còn sống.

Đám bạo dân toàn thân nhuốm máu, sợ đến mức tiểu trong quần.

La Hồng ôn hòa cười một tiếng.

Trước nụ cười này, không đợi La Hồng mở miệng hỏi, tên bạo dân kia đã nói ra mọi chuyện.

“Tha..... Tha mạng, Lạc Hồng công tử, ta không cần tiền, không cần tiền của Vương gia nữa, ta muốn về nhà.”

Tên bạo dân nước mắt giàn giụa, thật sự là bị dọa sợ.

Tận mắt nhìn thấy mấy chục người ở bên cạnh bị một đao cách không đánh chết, khiến trong lòng hắn ta bị ám ảnh đến mức sinh ra bóng ma tâm lý.

La Hồng hơi nường m: “Vương gia.”

Hắn trình trọng viết vào bên trong đối tượng thứ hai: Vương gia.

Sau khi viết xong.

La Hồng cất quyển sách đi, nhìn con phố lần cuối, thản nhiên nói: “Lão Triệu.”

“Có!”

Triệu Đông Hán một lần nữa đeo lại đao, khí huyết kinh khủng thuộc Võ tu Thất phẩm trên người bộc phát, một bước bay vọt, vượt qua năm sáu mét, tựa như một tòa núi nhỏ, rơi âm sau lưng La Hồng.

Đám dân chúng còn đang sợ hãi, run rẩy bỏ xa.

Máu nhuộm trên đường dài, một tà bạch y, mang theo một người thủ vệ vạm vỡ đeo đao khôi đi thẳng về phía Chu gia và Vương gia ở cuối con phố dài.

Trên đỉnh đầu, giống như có mây đen lơ lửng, vừa cất bước, mây đen cũng bay về phía trước.

Mà trên con phố dài, những sĩ tử nho sinh cùng rất nhiều dân chúng đang kia, si ngốc ngẩn ngơ nhìn theo hai bóng người biến mất.

Huyện An Bình..... thay đổi rồi!

Một chủ một bộc này.....

Muốn làm cái gì?!

Trước cửa La phủ, xác chết nằm la liệt, máu chảy thành sông.

Ba bóng hình xinh đẹp, tựa vào cánh cổng màu đỏ son.

Hồng Tụ vẫn bình tĩnh như trước, thân là một tử sĩ, loại cảnh tượng này đối với nàng ta cũng không là gì.

Tuy nhiên, đối với Tiểu Đậu Hoa và La Tiểu Tiểu, đó là chính là một cú sốc nặng kích thích hai người.

La Tiểu Tiểu che miệng, khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt.

Trong miệng lẩm bẩm, không ngừng thì thầm: "Ta đã nói... Ta đã nói ..."

"Ca ca quả nhiên là một tên xấu xa!"

"Mỗi lần kể chuyện ca ca đều muốn đánh ta, ngay cả muối muối mình ca ca còn không buông tha, vậy mà những người này lại dám chọc vào ca ca!"

Khuôn mặt xinh đẹp của Tiểu Đậu Hoa tái nhợt, nàng nhìn từng thi thể, sâu trong đôi mắt tuy rằng có sợ hãi, nhưng phần nhiều là thương cảm.

Hình ảnh lúc ẩn lúc hiện, cảnh tượng máu chảy đầm đìa này như chạm vào ký ức sâu bên trong tâm trí nàng.

Hàm răng cắn lấy đôi môi đỏ, bên trong đôi mắt có ánh nước lấp lánh.

Hồng Tụ liếc nhìn Tiểu Đậu Hoa, đôi lông mày tràn đầy khí khái hào hùng của nàng ta hơi nhăn lại.

Thiếu nữ này... hình như có chuyện xưa?

Nhưng nàng ta cũng không nghĩ nhiều, mà quay đầu lại, nhìn La Hồng và Triệu Đông Hán đã biến mất ở cuối con phố dài, khóe môi hơi nhếch lên.

Trước cổng La phủ, khi bóng dáng của La Hồng và Triệu Đông Hán biến mất.

Những dân chúng đang quỳ gối và nho sinh sĩ tử sống sót định bò dậy và lén lút rời khỏi.

Chỉ có điều.

Hồng Tụ lại bước lên trước một bước, một luồng sát khí nồng đậm tỏa ra từ thân hình mảnh mai của nàng.

"Công tử chưa về, các người đều phải quỳ."

Hồng Tụ lên tiếng.

Trên tay nàng ta xuất hiện một thanh đoản đao, rồi đột nhiên tung nó lên.

Thanh đoản đao lơ lửng trong không khí, có một luồng khí thế bá đạo lan ra từ nó.

Những người chuẩn bị đánh lén lại bị hù dọa khiến hai chân mềm nhũn, quỳ trên mặt đất lần nữa.

Chương 89: Lạc Hồng công tử khiến thế nhân lạc hồng (1)-

(1)Lạc hồng: đổ máu. Một cách chơi chữ của tác giả

.....

Trong khoảng sân trong của La phủ.

Trần Tổng Quản nhìn hai con cá chép đỏ đang lắc lư trong hồ mà không khỏi mỉm cười.

"Người đời phỉ báng ta, ức hiếp ta, sỉ nhục ta, khinh thường ta, lấn át ta ... Ta sẽ giết sạch hết?"

Trần Tổng Quản lẩm nhẩm trong miệng, không nhịn nổi nụ cười.

"Nửa câu đầu còn quen thuộc, chứ nửa câu sau, chỉ sợ là công tử đoán mò."

Ông cầm chén trà nóng lên nhấp một ngụm, nhắm nháp lá trà trơn trượt trong miệng, có vị đắng chát nơi đầu lưỡi.

Ông nhẹ nhàng vuốt ve cổ kiếm Địa Giao bị quấn bằng vải trắng, Trần Tổng Quản dựa vào trên ghế bành, ngẩng đầu nhìn về phía Huyện An Bình bên ngoài.

Ý cười nơi ánh mắt từ từ tắt dần.

.....

Lạc Hoa Viện.

Ông lão không tiếp tục ngồi trên ghế xích đu nữa, mà đứng dậy đứng trước cửa sổ.

"Đại nhân, tin tức truyền về!"

"Đại nhân đúng là liệu sự như thần, đôi mắt với sự chỉ trở của hàng ngàn người, lời chửi rủa của nho sinh, Lạc Hồng công tử vậy mà dám trực tiếp vung đao, giết mấy chục nho sinh, mấy chục người bình dân! Máu tươi nhuộm đầy phố, chặn lại miệng người đời! Lạc Hồng công tử khiến thế nhân lạc hồng! Thật quá hung tàn!"

Ngoài cửa, tiểu đồng phi nước đại trở về, bẩm báo với vẻ mặt kinh ngạc và không thể tin nổi.

Ông lão quay lại, vẻ mặt tràn đầy sự bình tĩnh, dường như đã đoán trước được.

"Tuy rằng lão phu không bằng Viện trưởng sư huynh, có thể tính toán được trời đất, suy diễn thời gian nhưng vẫn có thể luận được tương mạo."

"Kẻ này có tướng mạo ngay thẳng và chính trực. So với La Nhân Đồ tàn bạo, hẳn còn có một chút nhân nghĩa, nếu đổi lại là La Nhân Đồ, thì người trong thành dám làm nhục hắn, mắng chửi hắn, vu khống hắn ... chỉ sợ hắn đã trực tiếp giết toàn thành rồi. "

Ông lão chấp hai tay sau lưng, bước từng bước chậm rãi trong ngôi nhà nghi ngút khói huân hương.

"Hắn chỉ giết bọn nho sinh sĩ tử bị Chu gia thuyết phục tung tin đồn nhảm, cũng như đám người do Vương gia sắp xếp tản ra tin kích động lòng dân... La Hồng, kẻ này, quả thực có thể được gọi là tấm gương chính nghĩa ở huyện An Bình này, nhưng ... thế đạo này có lẽ sẽ ép hắn thành kẻ bỉ ổi ti tiện."

"Hơn nửa thiên hạ đều muốn giết hai huynh muội hắn, đối với hắn mà nói, người sai không phải hắn, mà là thiên hạ này."

Ông lão thở dài một hơi, nói.

Hai tên tiểu đồng nghe những lời đó, lập tức hít sâu một hơi, nói có đạo lý.

Tuy nhiên, lời nói của ông lão đột ngột thay đổi.

"Nếu như hắn thật sự có vốn liếng trở thành một Tiểu Nhân Đồ (1), nếu là bình thường thì cũng thôi, nhưng hiện tại, La Hồng, kẻ này có thiên phú yêu nghiệt về Kiếm đạo, dùng bản lĩnh Cửu phẩm giết Thất phẩm, bất luận là giang hồ, hay triều đình, thì mai sau nhất định đều có chỗ đứng."

(1)Cha của La Hồng là La Nhân Đồ nên ở đây Văn Thiên Hành gọi La Hồng là Tiểu Nhân Đồ, ý nói La Hồng kế thừa bản lĩnh và sự tàn nhẫn của cha hắn.

"Thậm chí, với thiên tư hơn người này, cả Trần Bắc Vương và La Nhân Đồ đều sẽ hy vọng rằng hắn sẽ kế vị mình, vì vậy địa vị trong tương lai của kẻ này ở triều đình sẽ càng thêm siêu việt."

"Có thể nói là tiềm long tại uyên (1)."

(1)Tiềm long tại uyên: rồng ẩn mình trong nước cạn. Ý nói hiện tại La Hồng là một kẻ có bản lĩnh nhưng chưa gặp đúng thời cơ và địa vị phù hợp chưa phát huy được.

Hai tên tiểu đồng lại hít vào lần nữa.

"Đây cũng là nguyên nhân mà thái tử muốn Lão phu dẫn hắn vào kinh thành."

Ông lão chấp tay, nhìn hàng chuỗi tây ngoài cửa sổ sau khi cơn mưa ập đến, rồi lầm bầm: "Là nguyên nhân phải mang hắn vào kinh cho dù phải dùng bất cứ thủ đoạn nào."

Huyện nha của Huyện An Bình.

Sau khi Chu gia chủ và Vương gia chủ rời đi không lâu.

Lạc Phong dẫn theo Tử Vi đứng giờ xuất hiện.

"Lưu huyện lệnh trái lại khá là thức thời."

Lạc Phong nhìn Lưu huyện lệnh đầy ẩn ý, không ngờ Lưu huyện lệnh thật sự có thể chống lại sự cảm dỗ tiền tài của gia chủ hai nhà Vương gia và Chu gia.

Xem ra, Lưu huyện lệnh cũng không ngốc, hẳn đã đoán được thân phận của La gia.

Lưu huyện lệnh lau mồ hôi trên trán, ngượng nghịu cười nói: "Không nghĩ tới, ở cái Huyện An Bình nho nhỏ, khi ho cò gáy này, vậy mà sẽ có mãnh hổ ẩn núp..."

Lạc Phong nhếch khóe miệng: "Đáng tiếc, bây giờ mãnh hổ rời đi, chỉ còn lại hổ con, nửa thiên hạ đều muốn xử lý con hổ con này."

"Triệu phủ tính toán La Hồng, bị tàn sát hơn phân nửa, còn lại nữ quyến và trẻ nhỏ nhưng thật ra là bị Vương gia giết sạch, Lạc Hồng công tử chỉ là tự vệ thôi. Triệu phủ tính toán không thành, ngược lại bị tàn sát hết, cũng là gieo gió gặt bão, điều quan trọng hơn là Triệu gia, Chu gia và Vương gia, ba nhà đã thông đồng với mật thám của Đại Chu, muốn lừa giết La Hồng và La Tiểu Tiểu. Đây mới là trọng tội!"

"Mà tất cả chuyện này đều xảy ra trong phạm vi quản hạt của Lưu huyện lệnh. Nếu không phải La Hồng giết chết mật thám của nước địch, một khi tin tức này được truyền về Đại Lý Tự ở Kinh Thành, thì Tự khanh đại nhân của chúng ta sẽ không tha cho người dễ dàng như vậy, mà sẽ định cho người tội tư thông với giặc, chuyện này cũng chưa chắc là không thể."

Lưu huyện lệnh nghe vậy, mồ hôi lạnh trên trán càng ngày càng nhiều.

Lão tử con mẹ nó ... Không làm gì cũng vẫn phải gánh tội!

Lạc Phong ôm bội kiếm với chiếc áo choàng đỏ thẫm phát phơ trên người, ông ta liếc nhìn Lưu huyện lệnh, khóe môi khẽ cong lên.

Ẩn ý nói: "Cho nên, Lưu huyện lệnh, tiếp theo phải làm gì..."

"Đã rõ chưa?"

.....

Chương 90: Lạc Hồng công tử khiến thế nhân lạc hồng (2)-

.....

Gia chủ của Vương gia và Chu gia cùng trở về phủ đệ của Vương gia để bàn bạc.

Tất cả kế hoạch của bọn họ đều đã từng bước được áp dụng, La Hồng đã bị chặn ở bên trong La phủ, lời đồn, cảm xúc đều bị đẩy lên, hiện tại chỉ còn thiếu mệnh lệnh của Huyện Lệnh, chỉ cần bắt được người tới tay là kế hoạch của bọn họ sẽ xong xuôi.

Thế nhưng mà, hết lần này tới lần khác, đều xảy ra sai sót ở chỗ của Lưu huyện lệnh.

"Lưu huyện lệnh này đúng là tham lam thành tính. Chúng ta Vương, Chu, Triệu ba nhà mấy năm nay cũng hầu hạ hần không ít tiền tài, làm sao hần có thể mặt dày mày dạn nói rằng mình không nhận hối lộ cơ chứ?"

"Chẽ nhẽ hần tự cho mình là liêm khiết thanh bạch, mang một thân chính khí đại Nho hay sao?"

Gia chủ Chu gia ăn canh bẻ môn, nghĩ tới thì lại tức, trực tiếp mắng, ném chén trà trong tay xuống đất khiến chén vỡ tan tành.

Gia chủ Vương gia cũng trầm mặc: "Chẳng lẽ là chúng ta ... cho không đủ?"

"Chẳng lẽ Lưu huyện lệnh định tự mình nuốt chửng La gia sao? Có thể là La gia chiếm phần lớn tài sản của huyện An Bình, nếu hần nắm quyền kiểm soát trong tay, thì mấy đời cơm áo không lo rồi ..."

Gia chủ Vương gia suy tư.

Trong chính sảnh, hai người đều nhìn nhau không nói gì, mỗi người mang tâm sự riêng.

Bỗng nhiên.

Ngoài cửa, đám người hầu vội vàng chạy tới, làm kinh động đến hai vị gia chủ đang trầm tư suy nghĩ.

"Lão gia ... không xong rồi!"

Mặt mũi bọn người hầu tràn ngập sự hoảng sợ.

"Lạc Hồng công tử ra khỏi La phủ, đối mặt với ngàn người chỉ trở, hần dứt khoát rút đao, giết hơn mười vị tiên sinh mà Chu lão gia mời tới, cả bạo dân nằm vùng của chúng ta cũng bị giết chết rồi!"

"Vào lúc này... Lạc Hồng công tử đang đi tới hướng Vương phủ của chúng ta!"

"Cái gì?!"

Gia chủ của Vương gia và Chu gia đột nhiên thay đổi sắc mặt khi nghe thấy điều này.

"Hắn... hắn làm sao dám?!"

"Đó là hơn mười nhân mạng mà! Còn có nho sinh sĩ tử Từ thư viện nữa!"

Gia chủ Chu gia run rẩy hô to.

Gia chủ Vương gia tỉnh táo hơn rất nhiều, yếu ớt nói: "Hắn đã tàn sát cả nhà Triệu gia, có gì mà hắn không dám làm nữa?"

"Chỉ là việc tàn sát Triệu gia vào một đêm mưa gió hoàn toàn khác với hành hung người trên đường,... Chẳng lẽ Lưu huyện lệnh vẫn mặc kệ sao?!"

Gia chủ Chu gia đứng ngòai không yên, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Người thành thật nổi giận, quả là máu bắn tung tóe năm bước.

Đáng sợ... Thật là đáng sợ.

"Lão Vương, chúng ta làm gì tiếp theo bây giờ?"

"Với hộ vệ của chúng ta, chắc chắn là sẽ không ngăn được La Hồng."

Sắc mặt Gia chủ Vương gia lạnh lùng, nhìn về phía ngoài phủ, trên môi nở nụ cười nghiêm nghị.

"Nếu Lưu huyện lệnh đã không quan tâm, vậy chúng ta sẽ bắt hắn lo liệu!"

"Hay cho một Lạc Hồng công tử, ta quả thực đã xem nhẹ hắn."

Sau đó.

Gia chủ Vương gia và Chu gia huy động thủ vệ từ hai Phủ và hóa thành bức tường người ở bên ngoài Vương phủ, ngăn cản La Hồng.

Còn hai vị gia chủ lại lén lút trốn ra từ cửa sau, chạy về phía huyện nha.

Bọn họ không tin, La Hồng lại dám động thủ ở huyện nha!

Cả hai vụng trộm rời đi không bao lâu.

Có một tiếng nổ tung kinh thiên động địa vang lên.

Triệu Đông Hán giống như mãnh hổ xuất chuồng, chỉ cần một cú đâm đã khiến bảy tám thủ vệ phun máu, mặc dù mười mấy thủ vệ có chút võ nghệ phòng thân, nhưng làm sao họ có thể là đối thủ của Triệu Đông Hán đã bước vào Bạo Huyết cảnh Thất phẩm được.

Sau một vài chiêu, tất cả thủ vệ nằm trên mặt đất, kẻ chết, người bị thương.

Triệu Đông Hán chém giết trở về từ chiến trường, vốn là một kẻ hung ác.

La Hồng chấp tay đứng sừng sững ở chính sảnh Vương gia, áo trắng toàn thân không dính chút máu nào, Chính Dương khí rực rỡ.

"Gia chủ Vương gia và Chu gia đều đến huyện nha rồi?"

"Định dùng huyện nha để dọa ta à?"

La Hồng thở ra một hơi, ánh mắt mờ mịt.

Từ khi ra khỏi La phủ, rút đao, La Hồng liền có cảm giác như dùng quyền đánh viện dưỡng lão Nam Sơn, chân đá nhà trẻ Bắc Hải (1), cảm thấy mình càng ngày tệ hơn.

(1) Ý chỉ La Hồng đang có cảm giác mình ỷ mạnh hiếp yếu.

"Ta đã hư hỏng như vậy, vậy thì cứ tiếp tục hư hỏng thôi, huyện nha nhỏ nhỏ này ... không ngăn được ta."

Lạc Hồng công tử tàn sát ở phố dài, máu nhuộm gạch xanh.

Đối mặt với sự quát mắng của bọn nho sinh và văn nhân, một lời không hợp hấn vung đao luôn.

Trong nháy mắt, tin tức truyền khắp huyện An Bình, dân chúng trong huyện đều chân động, ai có thể ngờ được Lạc Hồng công tử hiền hòa nho nhã lại thẳng thừng vung lên đồ đao như vậy.

Hồi tưởng lại chuyện Triệu phủ bị giết hại cả nhà đêm qua, ấn tượng của rất nhiều người về La Hồng bắt đầu thay đổi.

Bọn họ bắt đầu cảm thấy sợ La Hồng.

Trên con phố dài, những bóng người sốt soạt, vết máu loang lổ, mùi máu tanh nồng nặc, nhiều thường dân núp trong nhà thò đầu ra, liếc nhìn rồi rút lại sợ hãi.

Không ai dám đi ra ngoài, Lạc Hồng công tử giết tới điên rồi, không ai muốn trở thành vong hồn đáng thương dưới đao của La Hồng.

Phố dài vắng lặng, nước đọng chưa tan.

La Hồng khoác trên người bộ bạch y, bước ra khỏi phủ đệ của Vương gia với Triệu Đông Hán toàn thân đầm máu.

Trong phủ đệ của Vương gia, thủ vệ kẻ chết, người bị thương... khá thảm.

La Hồng không trở về La phủ, mà đi thẳng về hướng huyện nha.

Gia chủ Vương gia và Chu gia trốn ở huyện nha, bọn họ muốn dựa vào huyện nha để áp chế hấn.

La Hồng không khỏi nở nụ cười, hấn lắc đầu, ánh mắt thâm thúy, hai vị Gia chủ này thật sự cho rằng La Hồng hấn không có chút trọng lượng nào ở

huyện nha hay sao?

Trong huyện nha có Lạc Phong, Tử Vi và Phương Chính, ba sứ giả của Đại Lý Tự đều là những nhân tài, nói chuyện lại êm tai, rất hợp duyên với hắn.

Vì vậy, La Hồng vẫn có mấy phần dũng khí xông vào huyện nha một lần.

Cho dù, huyện nha là thế lực của triều đình.

...

Chương 91: Các người đều là ma quỷ (1)-

Gia chủ Vương gia và Chu gia dẫn theo hai ba tên thủ vệ, hoảng hốt đi đến huyện nha.

Khi bọn họ rời khỏi phủ đệ, chúng mới nhìn thấy thảm cảnh trên con phố dài, trong lòng cũng hoảng sợ vì độ tàn nhẫn của La Hồng.

"Cái này ... cái này La Hồng, hẳn thực sự giết đến điên luôn rồi!"

Hai vị gia chủ đối mặt với xác chết phơi đầy đất, lâm bảm rồi hoảng hốt chạy vội tới hướng huyện nha.

Vừa bước vào huyện nha, hai vị gia chủ liền gào khóc.

Gia chủ Vương gia cầm lấy gậy gõ, đánh mạnh vào trống đỏ.

Đánh trống minh oan!

"Lưu đại nhân, cứu chúng ta với!"

"La Hồng La phủ giết tới đỏ cả mắt, tối hôm qua, hắn đã tàn sát cả Triệu phủ, hôm nay hắn lại giết cả trăm người trên đường phố. Hiện giờ, hắn lại còn muốn diệt hai nhà chúng ta ... vô cùng tàn bạo, giết người thành tính! Cầu xin Lưu đại nhân xuất binh trấn áp đầu!"

Đúng là ác nhân lại cáo trạng trước.

Cũng có không ít dân chúng đang đứng xung quanh huyện nha, nghe vậy thì lập tức nhao nhao tụ đến.

Dân chúng xì xào bàn tán, hiện tại ba gia tộc giàu có nhất huyện An Bình đang đấu đá với nhau, khiến toàn bộ tình hình huyện An Bình trở nên xáo trộn.

Bây giờ, bọn họ quả nhiên đã làm ầm tới huyện nha rồi!

Vụ hành hung trên đường phố của La Hồng chỉ mới xảy ra không lâu, những người kể chuyện trong quán trà, thanh quan nhân trong Thanh lâu đã bắt đầu biên soạn nó thành kịch.

Mọi người tự nhiên cũng vui vẻ xem náo nhiệt.

Huyện nha sẽ đưa ra phán quyết như thế nào?

Nghe hai vị gia chủ khóc lóc kể lể khá đáng thương, dân chúng đều cảm động lây, họ chỉ cảm thấy Lạc Hồng công tử hung ác như một kẻ sát nhân.

Trong lòng rất nhiều người tràn ngập căm phẫn, cũng đồng thanh hô to, muốn huyện lệnh đại nhân đòi lại công đạo, không thể để tên sát nhân ung dung ngoài vòng pháp luật được!

Dù sao, việc La Hồng giết người đã rõ như ban ngày.

Đại Hạ, vẫn còn có luật pháp!

Tùng tùng tùng...

Mặt đất khê rung lên.

Trong nha môn, đám bộ khoái đeo đao bên hông, cầm một cây gậy màu đỏ son trong tay, chậm rãi bước ra khỏi căn phòng bên cạnh nha môn.

Sắc mặt bộ đầu lạnh lùng uy nghiêm, bàn tay có đầy vết chai cầm chặt gậy, khí huyết trên người thu phóng tự nhiên. Thân là người của triều đình, nên hẳn ta cũng là nhập phẩm Võ tu, hẳn liếc mắt lườm hai vị gia chủ đang khóc nức nở, quỳ dưới công đường, rồi cười lạnh.

Lưu huyện lệnh từ thiên sảnh đi ra, vẻ mặt lạnh lùng, sau khi ngồi ở trên công án, hai tên thư lại đi theo liền chia ra đứng hai bên.

Bầu không khí có mấy phần ngưng trọng, đè nén khiến cho người ta hít thở không thông.

Đám dân chúng đứng ngoài huyện nha, lúc đầu hô hào muốn huyện lệnh chủ trì công đạo, bắt La Hồng về quy án, nhưng sau khi họ nhìn thấy mặt Lưu huyện lệnh thối như ai thiếu nợ mấy trăm bạc ròng liền lập tức ngừng la lớn, không dám lên tiếng.

Gia chủ Vương gia và Chu gia quỳ mọp trên công đường.

Họ cảm thấy bầu không khí không đúng cho lắm.

Bọn họ ngẩng đầu, nhìn Lưu huyện lệnh lạnh lùng, mở miệng muốn nói gì đó.

Tuy nhiên, Lưu huyện lệnh không cho bọn họ một cơ hội nào cả, ông ta nắm chặt lấy kinh đường mộc vỗ mạnh.

"Làm càn!"

Hai vị gia chủ lập tức run rẩy.

Gia chủ Vương gia thầm cảm thấy không ổn, có dự cảm sắp xảy ra chuyện!

"Người đâu, bắt hai kẻ này xuống dưới!"

Lưu huyện lệnh buông kinh đường mộc xuống, giơ tay chỉ, quát lên.

Trong hai hàng bộ khoái đứng thẳng tắp hai bên, lập tức có hai người bước ra, giơ gậy mộc đỏ lên, đè lên hai vị gia chủ.

"Ác nhân mà còn dám đi cáo trạng trước, các ngươi có bản lĩnh thật đấy!"

"Các ngươi thật sự coi bản quan là kẻ ngu muội phải không? Đối với chuyện xảy ra trong huyện An Bình, ta hoàn toàn không biết gì cả hay sao?"

Dưới tấm biển Minh Kính nơi cao đường, Lưu huyện lệnh nở nụ cười nhạo, giận dữ phát tay áo.

"Tại sao La Hồng lại giết người ở Triệu phủ, các ngươi không biết sao?"

"Tại sao La Hồng lại hành hung bên đường, các người không biết sao?"

"Tại sao La Hồng truy sát các người, các người vẫn không biết ư?!"

Lưu huyện lệnh giận đập kinh đường mộc, lưỡi giống như nở hoa sen, ông ta hỏi liên tục ba vấn đề, khiến cho gia chủ Vương gia và Chu gia ngo ngắc.

Tình huống gì thế này?!

"Ngay vừa rồi, các người còn tới phủ nha, dùng vật phẩm dung tục để hối lộ bản quan! Quả nhiên là gan to bằng trời!"

"Các người tưởng rằng có thể đùa bỡn tất cả mọi người trong lòng bàn tay hay sao?"

"Ngẩng đầu lên và xem những gì được viết trên tấm biển đi! Minh Kính Cao Huyền (Gương sáng treo cao)!"

Lưu huyện lệnh quát lớn.

Gia chủ Vương gia và Chu gia lập tức bị hù dọa, toàn thân rét run, mồ hôi rơi như mưa, muốn đứng lên nói cái gì đó.

Mà khi Lưu huyện lệnh nhìn thấy thế, trong chớp mắt, ông ta trợn mắt, vỗ án quát chói tai: "Quy xuống!"

Bộ khoái ném mộc trượng ra đập vào đầu gối của hai vị gia chủ khiến cho bọn họ phải quỳ xuống.

Bên ngoài hàng rào, dân chúng xem náo nhiệt đều ngẩn ra.

Họ hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Bỗng nhiên trong đám đông sinh ra náo động.

Mùi máu nồng đậm phiêu đẳng trong không khí, dân chúng hoảng sợ quay người, liền nhìn thấy từ xa một người mặc áo bào trắng, dẫn theo một vị hán tử khôi ngô, vạm vỡ như núi, mặt mũi hung ác đầy sẹo từ xa chậm chậm đi tới.

Chương 92: Các người đều là ma quỷ (2)-

Y phục trắng như tuyết, dưới ánh mặt trời nghiêng chiếu sáng, Chính Dương khí sáng chói, giống như một văn nhân tài giỏi kiên cường chính trực.

Dân chúng cảm như hén, họ bất giác nhường ra một con đường cho La Hồng và Triệu Đông Hán.

Bộ khoái nhanh chóng mở hàng rào, lại chỉ La Hồng được phép vào trong, Triệu Đông Hán bị chặn lại bên ngoài.

"Không sao."

La Hồng nhẹ nhàng cười nói: "Lão Triệu chờ ta bên ngoài nha môn."

"Yên tâm, trong nha môn ta có người rồi."

Triệu Đông Hán nghe vậy thì lập tức trở nên im lặng.

La Hồng nghiêm mặt quay người, hắn biết sắp tới có thể sẽ là một cuộc ác chiến, hắn muốn giết hai vị gia chủ ở trong nha môn, điều này chắc chắn sẽ chọc giận huyện lệnh.

Có lẽ sau ngày hôm nay, La Hồng sẽ phải dẫn La Tiểu Tiểu giết ra khỏi huyện An Bình và vào rừng làm cướp.

Dù sao thì giết mệnh quan triều đình là một trọng tội.

Triều đình hoàn toàn khác với Triệu phủ, Chu phủ, Vương phủ. Trong triều, cao thủ nhiều như mây, còn có vô số cường giả, hắn chỉ là một tu luyện giả Bát phẩm nhỏ bé, còn là một Tà tu, một khi bị các cao thủ trong triều bao vây và trấn áp, sợ là...Chết không toàn thây.

Vì vậy, sau khi xong vụ này, La Hồng có thể phải chuẩn bị để đưa La Tiểu Tiểu đi.

Vào huyện nha, đứng dưới tấm biển Minh Kính Cao Huyền, áo trắng trên người La Hồng tung bay.

Sau khi Lưu huyện lệnh ngồi trên án cao nhìn thấy La Hồng, vẻ mặt nghiêm nghị của ông ta đột nhiên trở nên mềm mại, giống như có người trả lại số tiền còn nợ trước đây vậy.

"La công tử, người không cần quỳ, đứng cho tiện."

La Hồng sững sờ.

Gia chủ Vương gia và Chu gia đang quỳ đều rơi lệ, nhìn Lưu huyện lệnh với ánh mắt không thể tin.

Cái gì thế này? Chơi tiêu chuẩn kép đấy à?

Lúc này, bầu không khí trong huyện nha đột nhiên ngưng trệ.

Lạc Phong mặc một chiếc áo choàng đỏ thẫm, dẫn theo Tử Vi và Phương Chính chậm rãi bước vào huyện nha, ngồi trên chiếc ghế đã chuẩn bị sẵn.

"Đây là Sứ giả của Đại Lý Tự, họ sớm đã điều tra mọi thứ rồi!"

"La công tử, không cần lo lắng, trên đời này, công đạo ở trong lòng người, bản quan sẽ trả lại sự trong sạch cho ngài!" Lưu huyện lệnh nói.

Con người của La Hồng hơi co rút lại, chợt thấy cơ thể có hơi lạnh.

Chỉ thấy Lưu huyện lệnh vỗ kinh đường một lần nữa, ông ta trừng mắt nhìn về phía gia chủ Vương gia và Chu gia.

"Các ngươi không nói, Bản quan nói thay các ngươi!"

"Các ngươi cùng một giuộc với Triệu phủ, cấu kết với mật thám của Đại Chu, liên hợp với ngoại địch bắt cóc La tiểu thư, khiến cho La công tử phải vào Triệu phủ, sau đó còn muốn giết người, cho nên La công tử mới giết người của Triệu phủ, chỉ vì tự vệ, có gì là sai đâu?!"

"Hơn nữa, La công tử chỉ giết gia chủ của Triệu gia, cũng như những người giết hãm ở Triệu phủ, Nữ quyến và trẻ nhỏ của Triệu phủ, đều là bị Vương gia giết chết! Chính là nhằm mục đích vu oan giá họa cho La công tử! Lòng dạ thật độc ác!"

"Đám đông bên ngoài La phủ đều là bạo dân do Vương gia chủ người sắp xếp, dư luận cũng là Vương gia chủ người khuấy đảo."

"Những học giả Nho gia không có tiết tháo, chính là Chu gia người ỷ vào mặt mũi của Chu lão Thái gia nên mới sai sử bọn họ mắng nhiếc La công tử, muốn La công tử bị ngàn người chỉ trích, để lại tiếng xấu muôn đời!"

"Lòng dạ các ngươi thật độc ác! Các ngươi để tay lên ngực tự hỏi chính mình, bản quan có xử oan cho các ngươi không?!"

"La công tử phá hủy kế hoạch của ngoại địch và giết chết mật thám của Đại Chu, chính là anh hùng của huyện An Bình ta! Các ngươi có gì mà kêu oan? Các ngươi mới là khối sâu mọt u ác tính của huyện An Bình!"

Lưu huyện lệnh tức giận vỗ lên án kỷ.

Trong phút chốc, cả huyện nha đều có gió lạnh thấu xương.

Lưu huyện lệnh nhìn về phía La Hồng, sắc mặt lạnh lùng tan chảy, nói: "La công tử, ngài có oan khuất gì muốn bổ sung không?"

La Hồng: "..."

Ta, không có gì để nói.

Hả?

Hóa ra người Bản công tử giết đều là người đáng chết hả? Bản công tử là một người tốt?

Không ... không đúng!

Sắc mặt của La Hồng biến đổi.

Nhưng Phương Chính đứng bên cạnh Lạc Phong, nhìn vẻ mặt thay đổi của La Hồng, y liền hiểu, La công tử đang lo lắng nói mà không có bằng chứng và chứng cứ sao?

"Ồ trong tay ta có thư từ qua lại của ba nhà và mật thám Đại Chu cầu kết với nhau, chứng cứ vô cùng xác thực."

"Theo luật lệ của Đại Hạ, tư thông với ngoại địch, thì..."

"Giết không tha!"

Phương Chính lãnh khốc vô tình, chữ chữ âm vang.

Trên bàn xử án, ánh mắt Lưu huyện lệnh sắc bén, trong chớp mắt, ông ta tựa như bị Đại Nho nhập hồn.

Bỗng nhiên vỗ án, nghiêm trọng quát: "Vậy thì giết! Hành hình ngay tại chỗ!"

"Dạ!"

Khí huyết trong người bộ đầu thu phóng tự nhiên, bỗng nhiên rút đao, bóng đao hóa thành vệt trắng, nhanh chóng công kích đến, không khí dường như cũng bị vụn vụn.

Sắc mặt của gia chủ Chu gia và Vương gia trắng bệnh, sợ vỡ mật.

Hai cái đầu to lớn bay lên dưới tấm biển Minh Kính, máu tươi bắn ba thước!

Bên ngoài hàng rào, bách tính chết lặng.

Trong chuyện có chuyện, nói giết thì giết, khiến bọn họ lạnh cả người.

Rất nhiều người nhìn bóng áo trắng đứng chấp tay sau lưng, cô độc dưới Minh Kính, không khỏi nghẹn lời.

Bọn họ... Hóa ra mới là ngu dân bị lừa gạt.

Khi Triệu Đông Hán nhìn thấy cảnh này, cười ha ha: "Tốt tốt tốt! Công đạo trong lòng người! Công tử nhà ta mới là một anh hùng!"

Về mặt Lưu huyện lệnh tươi cười, giống như làm ảo thuật, lấy từ phía sau ra một cái cờ thưởng, cười ha hả đi về hướng La Hồng.

La Hồng nhìn Lưu huyện lệnh đang từng bước đi tới, cầm trong tay cái cờ thưởng, lại nhìn Phương Chính đang gật đầu hài lòng, còn có Triệu Đông Hán tuổi trẻ tài cao đang cười ha ha.

Các người đều là ma quỷ.

La Hồng hấn... bị người ta đưa vào tròng rồi!

Chương 93: Công... Công tử hung dữ quá (1)-

Lưu huyện lệnh bước xuống từ bàn xử án với nụ cười trên môi, khi bước đến chỗ thi thể của hai đại gia chủ, vẻ mặt vẫn không thay đổi.

Ông ta nhanh chóng sai người chế tác cờ thưởng, mang tới đây và đưa cho La Hồng.

La Hồng giật mình nhận lấy.

Cờ thưởng soạt một tiếng, mở ra, tám chữ lớn có hoa văn bằng vàng xuất hiện trên nền cờ đỏ.

"Anh hùng can đảm, tám gương chính nghĩa."

Bên ngoài công đường, tất cả bách tính ngơ ngác nhìn La Hồng đang cầm cờ thưởng, mới hiểu rõ mình đã sai, bị những học giả kia lừa gạt.

Quan phủ sẽ gạt người sao? Nhất định là không, nói như vậy là ba nhà Triệu gia, Chu gia, Vương gia cấu kết với nước địch Đại Chu, bọn họ muốn làm hại Lạc Hồng công tử, đúng là chết chưa hết tội mà.

Rất nhiều người vốn dĩ có hơi e ngại và kiêng dè với hành động rút đao trên đường lớn của La Hồng, nhưng giờ phút này, tất cả sợ hãi và kiêng kỵ đều biến thành kính nể.

Họ kính phục người anh hùng ấy.

Người bị Lạc Hồng công tử giết chết đều là người muốn giết hắn, người khác muốn giết người, người giết lại thì có gì là sai chứ?

Vì vậy, Lạc Hồng công tử không sai.

Sau khi dân chúng im lặng hồi lâu, lập tức sục sôi, nhao nhao phía bên ngoài hàng rào của công đường, hung phấn la hét.

La Hồng nhìn tám chữ trên cờ hiệu và chìm vào trầm tư.

Tại sao mọi chuyện lại biến thành như vậy?

Rốt cuộc thì khâu nào xảy ra sai lầm?

La Hồng hắn ... thực sự đã giết người. Hắn tàn sát cả Triệu phủ, dùng một đao đánh chết mấy chục bạo dân, còn giết mười mấy học giả nữa...

Hắn đã hung ác như thế, vì sao mà... Mọi người lại còn khen hắn?

"Bản công tử ... sẽ không rút cấp chứ?"

La Hồng lâm bẫm.

Tâm trạng càng ngày càng buồn phiền.

Lưu huyện lệnh lại vỗ vỗ vai La Hồng một cái, cười nói: "Lạc Hồng công tử đại nghĩa, huyện An Bình có ngài, đúng là phúc của muôn dân."

Nhìn Lưu huyện lệnh cười xán lạn.

Khóe miệng La Hồng giật giật, cũng làm một nụ cười khó coi.

"Lưu đại nhân, ta mạo muội hỏi một câu, ông họ Lưu ... tên đầy đủ là gì?"

Lưu huyện lệnh sừng sốt, nhìn La Hồng nở nụ cười và chất vấn ông ta, đằng sau lưng tự dưng cảm thấy lạnh lẽo.

.....

Chu phủ và Vương phủ cũng hoàn toàn xong đời.

Sau khi Lưu huyện lệnh đập bàn xác nhận cáo buộc hai người thông đồng với kẻ địch, bộ khoái của nha môn chia thành hai đội để khám xét hai nhà.

Đến bây giờ, ba gia tộc lớn ở huyện An Bình đã hoàn toàn sụp đổ và trở thành quá khứ.

Sau khi Hồ gia sụp đổ, ba gia tộc lớn cũng sụp đổ theo.

La phủ trở thành gia tộc giàu nhất ở huyện An Bình, đứng vững tựa như Thái Sơn.

La Hồng cuối cùng vẫn cố kìm nén, không viết tên họ của Lưu huyện lệnh vào Quyển sách da người.

Sự lộn xộn trên phố đã được Lưu huyện lệnh phái người đi thu dọn sạch sẽ, La Hồng dẫn Triệu Đông Hán trở về La phủ, dọc đường không thấy bất kỳ thi thể nào, nhưng hắn có thể mơ hồ ngửi thấy mùi máu tươi trong không khí.

Trước cổng La phủ, người hầu và tì nữ đều biết được tin tức ba gia tộc lớn thông đồng với mật thám của nước địch, bị chính công tử nhà mình diệt trừ, nhất thời chen chúc trước cửa nghênh đón La Hồng.

La phủ vui mừng hơn hở, vui mừng như sắp ăn Tết tới nơi vậy.

.....

Đại Hạ, thành Thiên An.

Đế đô của Đại Hạ, một trong ba nước lớn nằm ở đây, đây là một tòa thành cổ đã tồn tại hàng nghìn năm, là trung tâm được bảo vệ của toàn bộ vương triều. Dưới bề ngoài giản dị và nặng nề, chứa đầy di sản lịch sử và vô số sự kiện đã từng diễn ra dưới thành trì nguy nga này.

Kiến trúc hai bên bên giống như tiên cung vĩ đại với ngói lưu ly màu vàng và những bức tường cao màu son đỏ, mang theo sự uy nghiêm và tôn quý của hoàng gia.

Lúc này, một con chim bồ câu vỗ cánh bay vào trong thành, lơ lửng trên các tòa lầu cao, sau đó đáp xuống trong đình của một tòa nhà hoa lệ mà ai nhìn thấy cũng phải choáng ngợp.

Một người đàn ông trung niên mặc măng bào xóc xếch, tóc tai bù xù đang nhàn nhã dựa vào cột đình, uống rượu ngon trong bình mạ vàng, từng giọt rượu trượt xuống theo khóe miệng, mang theo vài phần mê hoặc tâm can.

Nhưng mà dù có tùy ý, có giống một kẻ say rượu đầu đường xó chợ đến đâu thì khi bộ măng bào bốn trảo trên người hắn ta lộ ra, thì mọi thứ trong thiên địa đời đều phải bị lu mờ.

Cục cục.

Con chim bồ câu trắng hạ cánh xuống.

Người đàn ông mặc măng bào bốn trảo từ từ mở đôi mắt nhấp nhem ra, nắm lấy móng vuốt của con chim, lấy mật tẩm do nó mang tới, đọc lướt qua.

"Đưa con cái của La Nhân Đồ vào kinh thành?"

"La Nhân Đồ tái xuất ở phía Bắc, một thanh đồ đao đã áp chế được mấy chục vạn đại quân của Hung Nô, khiến chúng không dám vượt qua lới trì, quả thực là có phong phạm của danh tướng mà, cưỡi ngựa và múa kiếm, bản cung thực sự hâm mộ ông ta."

Người đàn ông xúc động thở dài.

Hắn ta bóp chặt mật thư, chậm rãi duỗi lưng ra, trong chốc lát, toàn bộ sân đình vắng lặng tựa hồ run lên ba lần.

"Đáng tiếc, con người sinh ra đã có số mệnh, con cái của La Nhân Đồ cũng vậy..."

"Làm phạm nhân cả đời, cũng là mong ước bản cung từng nghĩ qua."

"Nhưng để thực hiện được nào có dễ dàng."

Người đàn ông bùi ngùi thở dài, nhìn về phía ngoài bức tường cung điện, trên mặt hiện lên một chút hâm mộ.

Làm thái tử thì sao chứ, mấy chục năm, mấy trăm năm không thể kế vị, làm một thái tử chết già, biến thành trò cười của cả thiên hạ ... Có thú vị không?

Năm đó, khi rời khỏi hoàng cung, hắn ta mới thoải mái, dễ chịu làm sao.

Kết quả là hắn ta bị Hạ Hoàng ngăn cản, dùng một chương bắt hắn về kinh đô, nhốt hắn trong cung điện bị khóa dưới bức màn yên tĩnh, chuyên môn xử lý quốc sự ...

Mà trong khi Hạ Hoàng đang bế quan, ông ta còn tuyên bố sẽ lập Hồ nữ tử làm phi.

Để lại cho hắn ta rất nhiều rắc rối.

Hắn ta cũng muốn đặt gánh nặng trên vai xuống, nhưng hắn ta không làm không được.

"Mấy trăm tuổi đầu rồi mà còn trâu già gặm cỏ non, đúng là không biết xấu hổ ..."

Người đàn ông lắc đầu, sau một tiếng lẩm bẩm siêu nhỏ, hắn ta tiếp tục dựa vào cột đình mà uống rượu, nhân tiện gọi một thái giám già và yêu cầu ông ta tìm một ít củi lửa đến, định rửa sạch con chim bồ câu trắng đưa thư và nướng lên ăn...

Thái giám già dờ khóc dờ cười, nhưng vẫn sai người đi tìm củi lửa.

.....

Chương 94: Công... Công tử hung dữ quá (2)-

Lạc Hoa Viên.

Ông lão lại viết một bức thư khác, nhưng bức thư không phải gửi đến thủ phủ của Đại Hạ - thành Thiên An, mà là Phủ thành Giang Lăng.

Muốn cưỡng ép đưa La Hồng vào Kinh Thành, chỉ dựa vào một mình ông lão thì chưa đủ sức.

Trần quân gia chỉ dùng một kiếm đã giết chết bốn tên Nhị phẩm, hành động khiếp người này còn rõ mồn một trước mắt, nên ông lão không thể làm việc mình không nắm chắc được.

Vì vậy, ông đã truyền tin tới phủ Giang Lăng.

"Chiến bảng của Đại Hạ chia ra làm Thiên, Địa, Nhân, Trần Thiên Huyền rơi từ hạng mười của Thiên Bảng xuống Địa Bảng, nhưng vẫn vững vàng ngôi ở vị trí đầu tiên, đương nhiên là có người không phục rồi."

Ông lão nhìn hàng chuỗi tây ngoài cửa sổ, khóe miệng hơi nhếch lên.

Nếu Trần Thiên Huyền vẫn ở trên Thiên Bảng, ông lão cũng không muốn động thủ với La Hồng, có thể lên Thiên Bảng... Đều là một đám quái vật, muốn đối phó họ, cái giá phải trả cũng quá lớn.

"Ngoài ra, bốn vị Nhị phẩm mà Trần Thiên Huyền giết chết, một người là đến từ Thiên Sư phủ của Long Hồ Sơn thuộc Đại Chu, đó là sư đệ của lão thiên sư kia. Một kẻ khác là học trò giỏi nhất của Thần Tiên Thủ dưới trướng Hung Nô hoàng. Còn kẻ bản thủ đến từ Thiên Địa Môn kia thì không cần phải nói, còn kẻ cuối cùng là cao thủ của Kim Ngô Vệ dưới trướng Nữ đế Đại Sở.... "

Mặc dù bốn người đã chết nhưng phiền phức mà họ mang tới vẫn chưa kết thúc.

Ông lão chấp tay nhìn ra ngoài cửa sổ, như thể ông nhìn thấy bóng người bị đóng đinh chết bởi một thanh kiếm ở mọi hướng ở huyện An Bình.

Kiếm chưa thu, thi thể chưa dọn.

Rõ ràng Trần Thiên Huyền cũng hiểu rằng sự việc vẫn chưa kết thúc.

Nhưng liệu Trần Thiên Huyền có thể một mình ngăn chặn cơn bão tới không?

Ông lão lại ngồi trên chiếc ghế xích đu, gõ ngón tay mong chờ.

.....

La Hồng tăng tốc độ và quay trở lại La phủ.

Mặt mũi tràn ngập vẻ chua xót.

Hắn nhất định phải đổi phần thưởng ngay sau khi phần thưởng được cập nhật, để việc mọi người khen ngợi không thể theo kịp tốc độ đổi phần thưởng của hắn!

La Hồng vốn dĩ còn cảm thấy hơi phấn khích, trong tay hắn có nhiều tội ác như vậy, giấc mơ trở thành Đại Phôi Đản cũng không còn xa nữa.

Bây giờ, điều hắn lo lắng chính là liệu hắn có rơi trở lại hàng ngũ Tiểu Phôi Đản hay không.

Tiểu Đậu Hoa mím môi, nheo lại đôi mắt đẹp và vỗ tay phấn khích trong đám đông.

Mắt La Hồng vốn sắc bén, nhìn thoáng qua liền thấy được nàng.

Ban đầu, La Hồng thậm chí còn chướng mắt hai tội lỗi nhỏ kiếm được khi bắt nạt Tiểu Đậu Hoa.

Bây giờ nghĩ lại, dù con muỗi nhỏ đến đâu cũng là thịt.

Vì vậy, La Hồng tìm được Tiểu Đậu Hoa từ trong đám đông và mang nàng đến góc tường không người.

"Vỗ cái gì mà vỗ? Chơi rất vui sao? Bản công tử đói bụng, còn không đi làm đồ ăn!"

Một tay La Hồng chống lên tường, gằm lên nhìn Tiểu Đậu Hoa nhỏ bé đang chớp mắt và tội nghiệp bị hắn đè ở góc tường.

Tiểu Đậu Hoa choáng váng.

Tiếng gằm gừ quen thuộc này...

Trong chốc lát, hai mắt Tiểu Đậu Hoa ẩm ướt, như thể nước chứa đầy hồ, chuẩn bị tràn ra.

"Công... Công tử hung dữ quá..."

"Ta... Ta đi làm đồ ăn..."

Sau đó, Tiểu Đậu Hoa chỉ úy khuất mím môi, nước mắt lưng tròng bỏ chạy.

Quả nhiên...

Vẫn là bắt nạt Tiểu Đậu Hoa có cảm giác hơn.

La Hồng nhìn Tiểu Đậu Hoa bước loạng choạng, hốt hoảng chạy đi với vẻ hài lòng, thỏa mãn.

Mặc dù hung dữ một trận với Tiểu Đậu Hoa, khiến nội tâm La Hồng tìm lại được chút an ủi.

Nhưng, so với La phủ tràn ngập niềm vui, La Hồng cảm giác bản thân mình và La phủ vẫn như trước hoàn toàn không hợp nhau.

Hắn cô đơn về lại thư phòng, im lặng ngồi trên ghế bành, trên bàn sách, còn đặt sách da người.

Ngoài cửa sổ, mặt trời chính ngọ, chói gắt giữa trời.

Nhưng, La Hồng đang đợi trời tối.

Hắn nhất định phải chớp ngay khoảnh khắc trời tối, việc đổi mới hoàn tất, đổi phần thưởng, cho dù là rút cấp, cho dù là biến thành Tiểu Bại Hoại, La Hồng nhất định cũng phải đổi phần thưởng!

Đây là chút quật cường và tôn nghiêm cuối cùng thuộc về Tiểu Bại Hoại là hắn!

Trong lúc La Hồng đang đợi trời tối, Thanh Đồng Tà Lệnh bị La Hồng ném lên bàn lúc trước rung rung một chút, hơi hơi rung động, thu hút sự chú ý của La Hồng.

La Hồng nhìn Thanh Đồng Tà Lệnh, không khỏi nheo mắt lại.

"Suýt nữa thì quên mất Tà Lệnh này, Hồ Chỉ Thủy và Huyết Linh Cơ đều chết rồi, bây giờ chỉ còn lại Đồ Tam Đa thôi."

"Đồ Tam Đa này.....là ai? Ở đâu?"

La Hồng trầm nghĩ.

"Đợi sau khi đổi phần thưởng, có lẽ nên tìm ra tà tu này.....thu về dưới trướng, để bản công tử và hắn cùng nhau làm việc ác."

Thời gian trôi qua từng chút từng chút, đương nhiên, La Hồng cũng không lãng phí thời gian.

Hắn ngồi yên một lát, rồi bắt đầu khoanh chân tu hành, vận chuyển kiếm khí trong kinh mạch.

Hắn bây giờ, là kiếm tu Bát phẩm cảnh giới Bộc Kiếm, cái gọi là bộc kiếm, chính là có thể vung kiếm chém thác nước, cường độ kiếm khí và số lượng kiếm khí có tăng cường mức độ lớn.

Có thể chém thác nước hay không La Hồng không rõ, nhưng mà, sự thay đổi cường độ kiếm khí, điểm này La Hồng lĩnh ngộ được rất nhiều.

.....

Trong lúc La Hồng đang đắm chìm trong tu hành.

Trong phủ thành Giang Lăng xa ngàn dặm.

Cổng thành đã nguy nga từ xưa đang chậm chậm hạ xuống, vắt ngang sông hồ thành, trên cổng thành cao lớn, một quân sĩ mặc giáp trụ đang chăm chú nhìn.

Dưới cổng thành.

Có một bóng dáng gầy như que củi, bên hông đeo một bầu rượu, cầm một cây trúc trượng sáng bóng, lưng đeo hộp gỗ vàng lớn, đi ra từ Giang Lăng thành.

Cộc cộc cộc.....

Trúc trượng gõ xuống đất có tiết tấu, thăm dò con đường phía trước ở nơi nào.

Bóng dáng bước đi không nhanh không chậm, lại nhìn chăm chú vào rất nhiều quân thủ thành của Giang Lăng phủ thành, biến mất ở cuối con đường.

Chương 95: Thiên Thủ Tà Phật-

Trên cổng thành.

Có quan viên mặc cẩm bào đứng lặng im, và vị thống lĩnh một thân giáp trụ.

Bọn họ nhìn bóng dáng gầy yếu kia biến mất, vẻ mặt phức tạp.

"Trong phủ Giang Lăng huyện An Bình, Hoá Long Kiếm Trần Thiên Huyền đã xuất hiện, một kiếm giết bốn Nhị phẩm....." Bộ râu dài của thống lĩnh mặc giáp trụ bay nhẹ trong gió, ánh mắt có vài phần vẫn đục.

"Nghe thái phó truyền tin tới rằng, để Viên tổng giáo đầu đến huyện An Bình trước, Kiếm Hóa Long kia tuy là thuộc Nhị phẩm, nhưng sức chiến đấu độc nhất vô nhị, một kiếm giết chết bốn Nhị phẩm, tổng giáo đầu vì sao phải đi?"

Quan viên cẩm bào nho nhã khuôn mặt trắng nõn, tỏa ra khí tiết chính trực quanh thân, khẽ nhíu mày.

Thống lĩnh mặc giáp trụ đột nhiên cười: "Tri phủ đại nhân có điều không biết, giang hồ này còn được gọi là võ lâm, trong võ lâm nhiều ân oán, năm đó tổng giáo đầu đứng đầu Địa Bảng, một cây thương bạc đã đè biết bao anh hùng hào kiệt, phá vỡ biết bao giấc mộng của tu sĩ, hăng hái xông lên, muốn lên Thiên Bảng, là thứ đặc ý nhất của cuộc đời."

"Nhưng mà, tổng giáo đầu lên phía bắc ước chiến với Trần Thiên Huyền – kẻ đứng hạng mười trong Thiên bảng. Dưới sự quan chiến của mười vạn hắc kỵ Tắc Bắc, bị ba kiếm đánh bại, từ trên đỉnh cao rơi xuống tận đáy."

Quan viên cẩm bào không khỏi nhíu mày, thân là Nho tu, một lòng chỉ đọc sách thánh hiền, đích thực không hiểu biết nhiều về chuyện giang hồ."

"Ba kiếm đã bại?"

Trong đôi mắt thống lĩnh mặc giáp trụ kia có chút ngưng trọng: "Nghiêm túc mà nói thì tổng giáo đầu một chiêu đã bại."

"Kiếm đầu tiên chặt đứt trường thương bạc, kiếm thứ hai, chọc mù mắt tổng giáo đầu."

Quan viên cẩm bào hít sâu một hơi, đây là thù lớn đó.

"Những năm nay, tổng giáo đầu chỉ bảo đảm binh sĩ phủ Giang Lăng luyện võ, tu tâm dưỡng tính, ngược lại là nhân họa đặc phúc (1)

(1) Nhờ họa và có được phúc.

Tu vi càng lúc càng mạnh, Tư Thiên Viện có võ bình đã nói, tu vi của tổng giáo đầu đã sớm có thể vào hạng thứ mười Thiên bảng, nhưng bây giờ

hạng mười Thiên bảng không phải Trần Thiên Huyền, vào thì có ý nghĩa gì?"

"Cho nên, nguyện vọng duy nhất của tổng giáo đầu là đánh một trận với Trần Thiên Huyền."

Thống lĩnh mặc giáp trụ nói, ánh mắt nhìn về xa xăm.

"Trận này, nếu tổng giáo đầu thắng, thì chính là một phát lên trời, thậm chí có thể nói là như điều gặp gió, tương lai có thể tiến vào năm hạng đầu của Thiên bảng thuộc Đại Hạ."

Quan viên cầm bào gật đầu, giang hồ võ lâm quả thực đầy hào khí, quả thực khiến lòng người hướng về.

"Vậy nếu như bại thì sao?"

Quan viên cầm bào hiểu kỳ hỏi.

Thống lĩnh mặc giáp trụ nhìn về phía cuối con đường bụi bặm, cười lên.

"Nếu như bại, thế gian này sẽ không còn Thương vương Viên Thành Cương nữa."

.....

Màn đêm tĩnh mịch, im lặng buông xuống.

Trăng sáng như mâm ngọc, vắt trên bầu trời cao cao, dưới sự tô điểm của muôn vì sao sáng xung quanh, càng hiển lộ rõ sự lãnh ngạo cô độc của thế gian.

Ánh trăng rơi xuống, xuyên qua cửa sổ gỗ khắc hoa màu đỏ, chiếu lên bàn sách.

La Hồng khoanh chân nhắm mắt tu hành, kiếm khí quanh thân không ngừng tuôn ra.

Cuối cùng, trời cũng tối rồi.

Hắn ngừng vận chuyển kiếm khí, mở mắt, hít một ngụm khí lạnh.

"Đau quá.....giống như ngàn đao đang cắt trong kinh mạch vậy."

Toàn thân La Hồng run cầm cập, kiếm tu tu hành, đau khổ trước sau như một, hơn nữa theo tu vi càng tăng, thì càng lúc càng đau đớn.....

Hắn quả nhiên không có thiên phú tu kiếm sao?

Cắn răng chịu đựng một lúc, tầm mắt La Hồng rơi trên sách da người.

Thời gian năm ngày vừa xong, ô phần thưởng chắc hẳn cũng đổi mới hoàn tất rồi.

La Hồng vội vàng chuyển đến trang phần thưởng

[Phần thưởng]

Giải đặc biệt: Thiên Ma Bất Diệt Thể (Tội ác: +??.....? Có thể đổi)

Giải nhất: Mắt tà thần (Tội ác: +1000000 có thể đổi)

Giải nhì: Linh bảo đỉnh phong cấp Địa, Tà kiếm "Thiên Sát" (Tội ác: +10000 có thể đổi)

Giải ba: Tà thuật cấp Huyền "Thiên Thủ Tà Phạt" (Tội ác: +300~ +1000 có thể đổi)

Giải khuyến khích: Một viên Tụ Sát đan tiêu chuẩn (Tội ác +10/-1~??.....? có thể đổi)

Đổi mới hoàn tất!

Ánh mắt La Hồng lập tức sáng lên.

Tầm mắt hắn rơi vào Giải nhì, liền nhanh chóng ảm đạm lại, yêu cầu tội ác của Giải nhì, đối với hắn bây giờ mà nói, như một con số trên trời.

Kiều ngạo thật đấy, Giải nhì cũng dám nhìn.

La Hồng dịch chuyển tầm mắt, đặt lên phần thưởng cấp ba, yêu cầu để đổi, không hề nghi ngờ nữa hoàn toàn phù hợp với hắn, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là lời khen của quần chúng ở huyện An Bình chưa ảnh hưởng đến tội ác của sách da người.

Còn về Giải khuyến khích, La Hồng không thèm nhìn, Giải khuyến khích bây giờ, không hề xứng với La Hồng Bại Hoại là hắn!

Ngón tay đặt lên phần thưởng cấp ba, thời điểm trong lòng La Hồng chợt dạ, cảm giác trời đất quay cuồng bùng lên.

La Hồng nhất thời vui sướng vô cùng!

Thành công rồi!

Hắn quả nhiên đã nắm được sơ hở của sách da người này.

Chỉ cần tốc độ đổi thưởng của hắn đủ nhanh, khen ngợi sẽ không theo kịp hắn!

Đổi thưởng cũng đổi rồi, ngươi có thể làm gì ta!

Ầm vang!

La Hồng chỉ cảm thấy não của mình giống như trong tích tắc đã nổ tung.

Tà thuật cấp Huyền, trong nháy mắt đã xông vào đầu La Hồng, đây là tà thuật cấp Huyền, không phải công pháp, mà là thuật pháp!

Có thể nói là kỹ xảo chiến đấu!

Mặc dù đầu muốn nổ tung, nhưng La Hồng rất vui, hắn nắm chắc tà thuật của tà tu!

Vù.....

Dường như có một đóa kim liên nở rộ, trên đóa hoa có một phật đà kim thân ngồi xếp bằng, ánh hào quang tốt lành và rọi khắp nơi, sinh vạn vật.

Bỗng dung, phật đà tà dị cười một cái, thiên địa tịch mịch lạnh lẽo, ánh hào quang chiếu rọi mặt đất, vạn vật khô.

"Phật nhật lấy hoa mỉm cười."

"Ta là tà phật, cười khô vạn hoa, sương giết bách thảo."

Tiếng phật tà dị như truyền ra từ vực sâu.

La Hồng cảm giác ý thức của mình rơi vào hỗn loạn, khôn đốn như bị vây trong nhà tù.

Dường như phía sau lưng Phật Đà có thêm mười cái tay, cười tà dị với hắn, khiến hắn sờn tóc gáy.

La Hồng tỉnh lại, chỉ cảm thấy tinh thần uể oải và mệt mỏi, toàn thân đều bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

"Đúng thật là tà thuật, tà thuật công kích tinh thần, suýt nữa đã khiến tinh thần mất phương hướng, hóa thành ngu luôn rồi....."

"Mạnh thật! Chỉ là tiêu hao nhiều quá, tà phật đuổi mười tay, đủ để ảnh hưởng tu sĩ Thất phẩm, nếu tinh thần của ta đủ mạnh, tà phật đuổi trăm tay, thậm chí là ngàn tay, sợ là có thể khiến Lục phẩm, thậm chí Ngũ phẩm rơi vào mê man trong chớp mắt....."

Nghĩ một chút, mê man trong chiến đấu, đó là chuyện đáng sợ nhường nào, chỉ có thể mặc cho người xấu xé thôi!

Quả thật là.....tà thuật cần thiết cho người âm hiểm!

La Hồng cảm thấy rất phù hợp với tính cách của hắn.

Thật tà đạo, thật xấu xa!

Chương 96: Người đi trà hơi lạnh (1)-

Việc quan tướng Thiên Thủ Tà Phật khiến La Hồng cảm thấy tinh thần hơi mệt mỏi.

Nhưng mà, mặc dù tinh thần không khỏe, nhưng cả người lại lộ ra vẻ hứng phấn. Hắn vẫn luôn lo lắng đề phòng sợ tội ác bị giảm sút, mà dẫn đến không thể đổi thưởng, bây giờ phần thưởng đã tới tay rồi nên La Hồng như tên lưu manh chẳng hề cảm thấy sợ gì nữa.

"Nói đúng ra thì, tội ác có từ đối tượng nhắm vào sẽ không bị giảm sút, còn tội ác nhận được mà có liên quan đến danh vọng của nhân vật phản diện thì hắn sẽ bị giảm....."

"Những tội ác thuộc dạng danh vọng, sẽ thay đổi khi tâm thái của quần chúng thay đổi....."

La Hồng ngồi phân tích, bây giờ nắm giữ sách da người càng lâu, La Hồng càng hiểu rõ thêm thuộc tính của sách da người.

Sách da người này nghiêm túc mà nói, hắn là một cuốn bí bảo tu hành, có thể xưng là bí bảo của Tà tu.

Rất quý giá, La Hồng cũng không biết vật quý giá như vậy, vì sao lại rơi vào bãi tha ma, bị hắn nhặt được.

Mở trang giới thiệu của sách da người ra.

Nhân vật: La Hồng.

Tội ác: +501.

Cấp bậc: 2.

Danh hiệu: Bại Hoại.

Chủng tộc: Nhân Tộc (Phàm nhân).

Công pháp tu hành: “Vong Linh Tà Ảnh (Tàn)”, “Kiếm Khí quyết”.

Thuật pháp: “Thiên Thủ Tà Phật”.

Cảnh giới: Bát phẩm (Sát Châu), Bát phẩm (Bộc Kiếm)

"Ồ....."

La Hồng kinh ngạc, thế nào cũng không nghĩ đến, tội ác của hắn.....lại gia tăng rồi!

Thời điểm dân chúng ở bên ngoài khen hắn lên tận may xanh mà tội ác của hắn lại được tăng lên!

Sau khi La Hồng phân tích sơ sơ, dường như đã có manh mối.

"Những đối tượng nhắm vào mà ta viết từng có Triệu phủ, Ngụy Vô Nhân....."

"Triệu phủ bị diệt cả nhà, hãn là cung cấp tội ác 100, sau nhân đôi thành 200, mà giết Ngụy Vô Nhân, tội ác 50, nhân đôi là 100, cho nên chiếm 300. Lúc trước tội ác là 379, vậy có 79 điểm là do bị dân chúng phỉ báng, chửi rủa....."

"Nói cách khác, việc nhắm vào Chu phủ và Vương phủ, thu được 200 tội ác... Về phần 1 điểm tội ác, hãn là thu hoạch được khi hung dữ với Tiểu Đậu Hoa lúc này."

Sau khi La Hồng phân tích xong, thở dài một hơi, dựa lên ghế bành, thả lỏng một trận.

Mặc dù tội ác quả thực có thấp một chút, nhưng, tổng thể mà nói, La Hồng hãn vẫn là Bại Hoại.

Đương nhiên, tuy là tội ác vẫn giữ nguyên được. Nhưng, danh tiếng của hãn sợ là không giữ nổi, lại càng ngày càng tốt.

Không nghĩ những thứ này nữa, La Hồng bò lên giường, ngã đầu xuống đã ngủ, để khôi phục lại tinh thần.

Một đêm này, cũng không hề yên ổn.

Vương gia chủ và Chu gia chủ bị tử hình ngay tại chỗ ở huyện nha, máu nhuộm công đường, khiến cả huyện An Bình đều xôn xao cả lên.

Đám bộ khoái rầm rập xuất động, xét diệt Vương gia và Chu gia. Trong thoáng chốc, tam đại gia tộc đã thành quá khứ ở huyện An Bình.

Một vài tiểu gia tộc còn lại cảm như hén.

Đối mặt với sản nghiệp phong phú của Vương gia và Chu gia để lại, tuy rằng bọn họ có mưu đồ, lại không dám có bất kì hành động nào khác.

La gia... quá đáng sợ.

Nhưng, làm người khác kinh ngạc hơn là La phủ lại không hề có bất cứ hành động nào.

Giống như không hề có bất kì hứng thú nào đối với hai khối thịt béo Vương gia và Chu gia để lại.

...

Đêm dài.

Trăng sáng như mặt gương treo trên cao.

Trần quán gia mặc thanh y, ngồi trong lâm viên, khúc thủy lưu thương (1), quan sát quanh núi giả, trong ao sen, có cá chép đang bơi tán loạn, kinh động bắn ra vài vũng nước bọt.

(1)Khúc thủy lưu thương là một trò chơi ở Trung Quốc ngày xưa, tất cả mọi người sẽ ngồi hai bên bờ suối theo kiến trúc lâm viên, đặt chén trà trên

mặt sông khi tiếng đàn dừng, trà trôi đến chỗ ai thì người đó làm một câu thơ.

Triệu Đông Hán khom người đứng bên cạnh Trần quản gia.

"Công tử ngủ rồi?"

Trần quản gia dò hỏi.

Triệu Đông Hán gật đầu.

"Vậy cũng không sao, công tử mệt nhọc cả ngày rồi, đừng đi quấy rầy, hôm khác tìm thời gian kể lại với công tử là được."

Trần quản gia uống một ngụm trà nóng, chậm rãi nói.

Vốn dĩ ông muốn tìm La Hồng, báo chuyện của La phủ, bây giờ, La Hồng có được thực lực Bát phẩm, nên có quyền lợi biết mọi chuyện.

"Sợ muộn rồi sẽ không kịp nói."

Trần quản gia hớp một ngụm trà,

Nhấm lá trà xanh biếc, phun ra một ngụm khí bản.

"Đại nhân, ba thế gia vọng tộc đã bị diệt, sự việc hẳn là đã giải quyết gần xong rồi, đại nhân đang lo lắng cái gì?" Triệu Đông Hán khó hiểu.

Trần tổng quản liếc Triệu Đông Hán một cái: "Ba gia tộc lớn ở huyện An Bình chẳng khác gì con kiến. Bọn họ không đủ gây áp lực.....nguy hiểm thật sự, mới bắt đầu mà thôi."

.....

Màn đêm trầm lắng, như mực tàu nồng nặc.

Trong huyện An Bình, hạng người đến từ các nơi, lòng có kế hoạch, dón dáp ra khỏi huyện thành.

Nói cho cùng, tin tức Trần Thiên Huyền một kiếm giết chết bốn Nhị phẩm, sớm đã như sấm sét cuộn cuộn, chấn động khắp nơi.

Những tu sĩ của các thế lực lớn đang ẩn náu vào thành, đều không dám ở lại trong thành, bọn chúng sợ lúc nào đó, sẽ có một thanh phi kiếm từ trên trời giáng xuống, xuyên thẳng qua bọn họ.

Như bốn vị tu sĩ nhị phẩm thâm hiểm ngoài thành, bị đóng đinh trên đất, không ai dám nhặt xác.

Cho nên, những tu sĩ này đều ào ào ra khỏi thành, ẩn nấp hơn mười dặm bên ngoài huyện An Bình, len lén chú ý đến tình hình trong thành.

Bọn họ đều biết rõ, sự việc chưa hề kết thúc.

Rất nhiều người đều nhận được tin tức, tu sĩ Nhất phẩm của phủ thành Giang Lăng, Thương vương Viên Thành Cương đã xuất phát từ phủ Giang Lăng, xuống phía nam huyện An Bình, muốn tìm Trần Thiên Huyền đầu một trận.

Thương vương Viên Thành Cương này đã im lặng hơn mười năm, ít có tiếng tăm trên giang hồ. Nói cho cùng, thân là tổng giáo đầu của quân phủ Giang Lăng nhưng hơn mười năm nay lại không có chiến tích gì đáng nói.

Nhưng mà, riêng cảnh giới Nhất phẩm của tổng giáo đầu này, đã khiến thế nhân sờn gai ốc và kính sợ.

Huống hồ, ngoại trừ Viên Thành Cương từ phủ Giang Lăng xuống phía Nam, còn có ân oán của bốn thế lực lớn Đại Chu, Đại Sở, người Hồ ở Tắc Bắc, Thiên Địa Tà Môn.

Dù sao, Trần Thiên Huyền một kiếm giết chết bốn Nhị phẩm, chính là giết người của tứ đại thế lực, nên sao mâu thuẫn có thể dễ dàng lằm lại được.

Hơn nữa, La Nhân Đồ bây giờ không còn ở huyện An Bình, đây là cơ hội tốt nhất để giết hai đứa con của ông ta, nếu như đợi La Nhân Đồ quay lại, ai dám đến đụng?

Muốn loạn Đại Hạ, thì phải nhân cơ hội này.

Có người đang đợi thừa nước đục thả câu, có người lại đang chờ mong thế gia đánh nhau.

Chương 97: Người đi trà hơi lạnh (2)-

.....

La Hồng tỉnh lại sau một giấc ngủ.

Tinh thần đã hồi phục dồi dào, việc quan tướng Thiên Thủ Tà Phật khiến ý chí của hắn tăng lên một chút, quan sát mọi thứ đều trở nên rõ ràng hơn nhiều.

Duỗi cái lưng dài lười biếng, tỳ nữ nghe phòng công tử có tiếng động nối đuôi nhau bước vào, rửa mặt thay y phục cho La Hồng.

Sau khi được hầu hạ xa hoa, La Hồng đến đại sảnh.

Đầu bếp nữ Tiểu Đậu Hoa của La phủ, đã chuẩn bị bữa sáng thịnh soạn.

Nhìn thấy La Hồng xuất hiện, giống như thỏ con hoảng sợ, định chạy xuống nhà bếp.

La Hồng thấy thế quát lớn một tiếng: "Đứng lại!"

Tiểu Đậu Hoa nín thin, công tử lại đến rồi, lại sắp hung dữ rồi.

Tiểu Đậu Hoa ủy khuất đầy mặt, vì sao công tử luôn hung dữ với nàng.

Bất nạt Tiểu Đậu Hoa nàng không tức giận sao?

Tiểu Đậu Hoa phòng miệng, cảm thấy bản thân nên phản kháng rồi, đôi mắt to như nước trong veo, hung ác trừng La Hồng.

Ánh mắt La Hồng lập tức sáng lên, a, phản kháng?

Hắn giơ tay lên, búng một cái lên cái trán trắng nõn của Tiểu Đậu Hoa.

"Có bản lĩnh đấy! Còn biết trừng bản công tử! Nào nào, trừng cái nữa xem! Cẩn thận bản công tử móc mắt ngươi ra làm hạch đào bây giờ."

La Hồng gia tăng giọng điệu, nói.

Tiểu Đậu Hoa che trán, nghĩ đến cảnh tượng tròng mắt mình bị làm hạch đào, vẻ mặt cực kỳ hung dữ lập tức thay đổi.

"Công công công.....công tử, ta không dám.....đừng có hung mà."

Sắc mặt Tiểu Đậu Hoa sợ tới mức tái mét.

La Hồng cảm thấy mỹ mãn, vui vẻ ăn hai chén cháo.

Mà bên kia, La Tiểu Tiểu có kinh nghiệm đầy mình, đã đến từ sớm, đang ăn bánh quây và chén cháo thứ ba trong bữa sáng. Cô bé vừa ăn, vừa khinh thường nhìn La Hồng ức hiếp Tiểu Đậu Hoa.

Người ca này của nàng, quả thực rất hư.

.....

Ăn xong bữa sáng, La Hồng một thân bạch y ra khỏi La phủ, Triệu Đông Hán tiễn muện đi theo, La Hồng khuyên căn không được, đành để hấn ta tiếp tục đi theo.

La Hồng nhìn bầu trời mù tịt, dường như sắp có mây đen dày đặc, không khí ngày hè, như đi theo mặt của cô nương vậy, phức tạp thất thường.

Lấy ra Thanh Đồng Tà Lệnh, tâm thần hơi động, rất nhanh, trong u tối như có khí cơ vô hình dẫn dắt.

Thanh Đồng Tà Lệnh dường như có thể tìm được vị trí của Hắc Thiết Tà Lệnh.

Hôm nay La Hồng dự định đi tìm tên tà nhân cuối cùng trong huyện An Bình, Đồ Tam Đa.

Nhưng mà Đồ Tam Đa này nói cho cùng cũng là Tà tu, La Hồng hấn vẫn là cẩn thận thì hơn, nếu như có thể thu phục được thì tốt, nếu không thu phục được, vậy đánh chết là được.

Nghĩ vậy, La Hồng rút sách da người từ trong ngực ra và bút than mang bên người, viết ba chữ Đồ Tam Đa lên đối tượng nhằm vào.

.....
Mưa dầm nhiều ngày mịt mù, tầng mây đen nghìn nghịt giữa ban ngày, mang đến áp lực nặng nề.

Lạc Hoa Viện.

Lão nhân đang được tiểu đồng đỡ dậy.

"Đại nhân, chúng ta phải đi đâu?"

Tiểu đồng nghi hoặc hỏi.

Lão nhân nhìn bầu trời u ám, khuôn mặt xếp chồng các nếp nhăn: "Ra ngoài thành, xem một vở kịch hay."

.....

Mười dặm ngoài huyện An Bình.

Một lão đầu gầy yếu lưng đeo hộp gỗ vàng, gậy gỗ sáng bóng đánh nhẹ lên mặt đất, sải bước tới, lại bước như bay, mặt đất dưới chân giống như không ngừng nén xuống dưới bước chân.

Ông ta đến sườn núi phía bắc trước, mặc dù nhìn không thấy cảnh tượng đạo sĩ uống rượu bị đóng chết trên mặt đất, nhưng vẫn cảm nhận được khí cơ kiếm khí sắc nhọn, khuôn mặt tiểu tụy lại lộ ra một nụ cười.

Ông ta rút gậy trúc, lấy kiếm của đạo nhân đã bị đóng chết ra.

Vù.....

Kiểm được lấy ra, liền bay về bên hông lão đầu tiêu tụy, về phần thi thể những đạo nhân này, lại ngã xuống đất, không ai quan tâm.

Sau đó, lão đầu lần lượt tiến về phía đông, phía tây, phía nam.....

Đem ba thanh kiếm còn lại, gom lại.

Bốn thanh kiếm treo trên người ông ta, lão đầu đột nhiên cười lớn lên.

Gậy trúc đập lên nền xanh, quanh thân treo bốn kiếm.

Đi về hướng huyện An Bình.

.....

La phủ.

Trần quán gia ngồi bên ao sen một đêm, uống trà một đêm.

Ngắm nhìn sắc trời, lại nhìn ngoài huyện An Bình, sắc mặt bình tĩnh nhắc lên cổ kiếm Địa Giao quấn vải xung quanh.

Sau khi đeo kiếm ra sau lưng, một thân thanh y trong gió, sải bước ra khỏi La phủ.

Chỉ còn bàn trà bên ao sen, người đi trà hơi lạnh.

Đối với chuyện Trần quán gia ra khỏi thành, La Hồng dĩ nhiên không biết.

Bây giờ tâm thần hẳn đang tập trung vào Thanh Đồng Tà Lệnh, cảm ứng phương hướng, tìm kiếm Đồ Tam Đa.

Đây là kế hoạch lúc trước La Hồng đã lập ra, đối với kế hoạch đã lập ra, La Hồng đều sẽ rất dụng tâm tiến hành.

Triệu Đông Hán phiên muộn đi theo bên cạnh La Hồng, có chút khó hiểu công tử, hẳn ta nhìn chằm chằm lệnh bài La Hồng đang cầm, có thể cảm nhận được tà khí mờ mịt trên lệnh bài kia đang khuếch tán.

Công tử một thân chính khí, sao lại có thể có tà vật như vậy?

Hai người tạt qua con ngõ trong huyện An Bình, đường tắt sâu thẳm, giống như bờ ruộng ngang dọc, La Hồng và Triệu Đông Hán quanh quẩn một hồi lâu, đều có chút choáng váng.

Nếu không phải có khí cơ trong tà lệnh dẫn đường, có lẽ La Hồng sớm đã bị mất phương hướng.

"Công tử, đây là phương hướng tới 'Địa Thử Nhai' của hang dân tị nạn....."

Triệu Đông Hán nói.

La Hồng thật sự không biết phía trước là hang dân tị nạn, đây là dáng vẻ của cấp thấp nhất trong thành.

Hắn không nói gì, căn cứ vào chỉ dẫn của tà lệnh, tiếp tục đi về phía trước.

Rất nhanh, có loại cảm giác sương mù dày đặc tản ra thấy được mây xanh, từ trong ngõ hẻm càng lúc càng dờ đi ra.

Là một mảnh đất ồn ào, đủ các kiểu người ăn mặc rách rưới, xanh xao vàng vọt, đang ngang ngược trên ngã tư đường.

Bên cạnh mặt đất, có người bán hàng rong toàn thân dính bùn cầm rau dưa khô kéo đang buôn bán, cũng có vài người phụ nữ đang bày sạp.

"Trong huyện An Bình còn có nơi như vậy?"

La Hồng kinh ngạc không thôi.

Triệu Đông Hán lại thấp giọng nói: "Dân tị nạn chỗ nào cũng có, cho dù là thành Thiên An cực kỳ phồn vinh cũng có dân tị nạn như vậy."

"Công tử so sánh với dân tị nạn, chính là khác nhau một trời một vực, tầng lớp khác nhau, không tiếp xúc được."

La Hồng lặng im.

Triệu Đông Hán dường như cũng quen thuộc nơi này: "Dân tị nạn trong Địa Thử Nhai, công tử hãy tạm thời thu lại ý tốt, đừng dễ dàng bố thí, mỗi chỗ có quy tắc của mỗi chỗ....."

Nơi xa, có một đám hài đồng da ngăm đen nhìn chằm chằm La Hồng một thân bạch bào hoàn toàn xa lạ ở ngã tư đường.

Dường như đang suy nghĩ, tìm cơ hội, ủa lên, có thể có chút bố thí.

Nếu như không phải Triệu Đông Hán hung thần ác sát, những hài đồng này sớm đã xông lên, vây kín La Hồng.

Chương 98: Vừa ra khỏi cửa đã gặp tai họa-

La Hồng gật đầu, dù sao hắn cũng là một tên bại hoại, sẽ không có chuyện lòng tốt nổi dậy.

Những người này, vốn là người đáng thương, nhưng người đáng thương cũng có chỗ đáng hận.

Đồ Tam Đa trốn ở đây sao?

La Hồng nheo mắt, tiếp tục đi sâu vào.

Đi được một lúc, La Hồng ngừng bước, dẫm lên vũng nước bẩn trên con đường, quay đầu, nhìn sang cửa hàng thịt heo.

Muỗi ruồi bay vù vù.

Mùi tanh hôi từ cửa hàng thịt heo khiến La Hồng nhú mày.

Mà Thanh Đồng Tà Lệnh chỉ ra, vị trí của Đồ Tam Đa kia, là ở trong cửa hàng thịt heo này.

"Lão Triệu, ở bên ngoài đợi ta."

La Hồng nói.

Sau đó, vung tay, một thân bạch y đi vào trong cửa hàng thịt heo.

Triệu Đông Hán do dự một chút, vẫn là cầm đao thủ trước cửa.

.....

Đồ Tam Đa đặt đao giết heo xuống, nhìn Hắc Thiết Tà Lệnh.

Trong lòng mơ hồ có cảm giác bất an.

"Đến rồi sao?"

Đồ Tam Đa vẽ mặt hung tợn, khóe miệng dần dần cong lên, lộ ra một nụ cười ác độc.

"Lạc Hồng công tử....."

"Giết Huyết Linh Cơ ở Hắc Vân trại, giết Hồ Chi Thủy ở Thanh Hoa lâu, bây giờ.....lại chuẩn bị đến Địa Thử Nhai diệt trừ ta, ba tên Tà tu của huyện An Bình, người đều muốn thanh lý!"

"Hay cho một tên chính nghĩa mẫu mực trừ ma vệ đạo của huyện An Bình."

"Tám lòng.....sao lại lớn như vậy?"

Trong giọng điệu của Đồ Tam Đa, tràn đầy sát khí.

"Nhưng người không biết, thế gian này hiện giờ, nửa thiên hạ đều muốn giết người, lão tử cũng sớm đoán được người sẽ đến!"

"Cái này gọi là địa phủ không cửa, người lại xông vào!"

Trong con ngươi của Đồ Tam Đa lóe lên hưng phấn điên cuồng.

Cầm Hắc Thiết Tà Lệnh, dao mổ trong tay, đột nhiên vung xuống.

Ken kết!

Hắc Thiết Tà Lệnh bị chém làm đôi!

Trăm lệnh vi tán!

.....

Địa Thử Nhai, tốt xấu lẫn lộn, người đào vong ngoài huyện An Bình, đa số đều chen chúc trên con đường này, mặc dù có rất nhiều người cố gắng muốn thoát khỏi nơi này, nhưng cũng có rất nhiều người buông bỏ hy vọng, ăn no chờ chết.

Triệu Đông Hán thủ bên ngoài cửa hàng thịt heo. Bỗng dưng, hắn ta cảm thấy có một trận gió lạnh thổi tới.

Triệu Đông Hán chăm chú nhìn lại, chỉ thấy Địa Thử Nhai vốn dĩ tốt xấu lẫn lộn âm ỉ trong chốc lát đã trở nên im lặng, đám người biến mất không thấy, giống như một con đường chết, có gió lạnh thổi qua những con ngõ và đường phố.

Đình linh linh.....

Có tiếng chuông bạc vang lên, giấy vàng mã bay phát phới, trên mặt đất nhẹ nhàng nhô lên. Trên một tòa lầu các rách nát trên Địa Thử Nhai, một vị sa di mặc tăng bào rách rưới ngồi trên đó, cầm chiếc chuông bạc đánh bần quần vải xung quanh, lung lay, nở nụ cười quỷ dị, tà khí trên người không ngừng tuôn ra.

"Vậy mà lại bị Đồ Tam Đa đoán trúng, Lạc Hồng công tử này, một lòng trừ ma vệ đạo, trừ bỏ hai vị tai họa trong huyện An Bình, vẫn chưa chịu dừng tay.....khó trách Đồ Tam Đa này dám cam đoan rằng Lạc Hồng công tử nhất định sẽ đến giết gã."

"Nếu bây giờ Hoá Long Kiếm Trần Thiên Huyền vẫn còn trấn thủ ở huyện An Bình, Tà Vương Nhị phẩm cũng bị Trần Thiên Huyền một kiếm đóng chết, bọn ta dĩ nhiên không dám ra tay, nhưng nay Trần Thiên Huyền đã rời thành ước chiến với Thương vương Viên Thành Cương phủ Giang Lăng phía nam, đây là cơ hội để bọn ta động thủ....."

"Trong Thiên Địa Tà Môn, giải thưởng liên quan đến con trai của La Nhân Đồ, thật là vô cùng đắt đỏ!"

"Đáng để đi mạo hiểm một lần."

Tăng nhân rách rưới hưng phấn nở nụ cười.

Nhiều cao thủ Nhị phẩm như thế, chưa ai có thể giết được La Hồng, nếu gã ta có thể giết được, nhất định vang danh thiên hạ!

Hai bên Địa Thử Nhai, trên đỉnh của một tòa lầu lụi bại, một người thêm một người đội nón lá cầm chùy đen xuất hiện, tổng cộng bảy người, tà khí toàn thân tuôn trào, đều là Tà tu.

Sắc mặt Triệu Đông Hán thay đổi.

"Ta đã nói mà, công tử gần đây bị sao chổi quét qua, vừa ra khỏi cửa đã gặp tai họa, bảo công tử đừng ra ngoài, công tử sao lại không nghe chứ?"

Sắc mặt Triệu Đông Hán chưa sốt, dường như suy sụp tinh thần, tám tên Tà tu, làm cho bầu trời Địa Thử Nhai thổi từng trận gió lạnh, tà khí khiến người khác cảm thấy cực kỳ áp lực.

Trong tám tên Tà tu này, có sáu kẻ Bát phẩm, có một kẻ là Tà tu Thất phẩm.....

Về phần sa di rung chuông kia, tà khí nồng đậm đến mức sắp tuôn thành sông.

Đó chính là một tà tu bán Lục phẩm!

Xong rồi!

Triệu Đông Hán chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng.

Trần quân gia còn trấn thủ ở La phủ, những tà tu này sao lại dám lộ diện thân ở Địa Thử Nhai như vậy?

Chắc chắn đã xảy ra vấn đề ở đâu đó!

Nhưng mà, giờ phút này không phải thời điểm suy nghĩ những thứ này.

Triệu Đông Hán đột nhiên rút đao, khí huyết trên người Võ tu Thất phẩm bùng lên, quay đầu về hướng cửa hàng thịt heo rống lên.

"Công tử! Nguy hiểm! Mau chạy đi!"

Khắc khắc khắc.....

Thế mà, đám Tà tu trên nóc nhao nhao cười lên.

Gió lạnh gào thét, sau đó, cuối đường của Địa Thử Nhai, từng nhóm từng nhóm quỷ ảnh bắt đầu xuất hiện.....

Từng hàng từng hàng thi thể thối rữa cả mặt, phá vỡ gió lạnh, theo đó là quỷ ảnh gào thét, bổ nhào đến, trong Địa Thử Nhai giống như mở cống nước lũ, nhanh chóng bao phủ mọi thứ.

Tai họa đột kích.

Trong chốc lát hình ảnh dọa người, giống như bách quỷ dạ hành.

.....

Trong cửa hàng bán thịt.

La Hồng hơi nhú mày, trong không khí lập tức trở nên nồng nặc tà khí, khiến đôi mắt hắn không khỏi ngưng lại.

Thêm một tiếng rống của Triệu Đông Hán.

La Hồng thở dài một hơi.

"May mắn.....bản công tử thông minh, đã sớm tính trước đối tượng nhằm vào....."

"Đồ Tam Đa này có sát tâm với ta, sợ là không thể cùng nhau đạt thành bá nghiệp Đại Phôi Đản."

Hơi tiếc nuối.

La Hồng ngẩng đầu.

Kiểm khí trong kinh mạch vận chuyển, vung mạnh lên, công kích lên phá cửa phía trước.

Kiểm khí va chạm, cửa bị chia năm xẻ bảy, vụn gỗ bay tán loạn, kèm theo mùi tanh của thịt heo.

Sau đó, thấy một bóng dáng cường tráng hiện ra trên bàn giết heo sau cánh cửa.

Đó là một gương mặt dữ tợn, với cái đầu trọc và nụ cười ác độc.

Trên bàn, toàn là những thanh đao sắt dày đen, đao giết heo cắm ở chỗ khác, bày một loạt chi chít.

"Chính nghĩa mẫu mực, ta khinh! Chết đi!"

Trong mắt Đồ Tam Đa lộ ra vẻ nguy hiểm.

Gã chính là một tên tà ma đà sát mấy thôn liền, há có thể cam tâm khoanh tay chịu trời?

Một tiếng mắng vang lên.

Tà khí trên người đột nhiên bạo phát, bàn tay to lớn vỗ một phát lên bàn mổ heo.

Rầm rầm rầm!

Một đồng dao cắm trên bàn mổ heo, lập tức hóa thành phi đao, bắn ra kịch liệt, xoay tròn cấp tốc, mang theo gió tanh mưa máu, ầm ầm rung động, chằng chịt, bổ về phía La Hồng.

Mà Đồ Tam Đa cũng lộ ra vẻ khốc liệt, da thịt bắt đầu trở nên thô ráp.

Thân thể nghiêng về phía trước, đao mổ heo xoay một độ cong đáng sợ.

La Hồng đứng yên tại chỗ, chống kiếm Thanh Đồng thượng đẳng vừa mới đổi.

Đối mặt với một loạt đao mổ heo này, bạch y bị gió mạnh thổi bay phát phới.

Trong đôi mắt đang nhìn chằm chằm Đồ Tam Đa đánh tới, dần dần không còn cảm xúc.

"Bản công tử còn phải tranh thủ thời gian đi cứu hộ vệ không khiến người khác bót lo kia."

"Nếu người đã muốn chết."

"Vậy thì chết đi."

Chương 99: Đa tạ lão Thiết đã đưa những kẻ kia tới đồng hành (1)-

Nam Lý đình cách huyện An Bình bảy dặm, hay còn có tên là Thất Lý đình.

Thường ngày, ngôi đình cổ kính này là nơi dừng chân của không ít những người đi chợ qua, bộ dạng bọn họ hối hả, hoặc là kéo theo gia đình, hoặc là những sạp hàng nhỏ ở phía bên ngoài thôn, làm cho ngôi đình cổ lụp xụp này chẳng còn bộ dạng thanh tịnh nữa.

Nhưng, hôm nay Nam Lý đình lại tĩnh lặng khác thường, yên lặng không tiếng động, cho đến khi những giọt nước mưa kéo đến rơi xuống mái ngói đen trên đỉnh tựa như đang hòa một khúc nhạc, âm rền vang như tiếng chuông lớn, những bụi cây bị gió quật như sóng đào.

Mây đen kéo đến trước cơn bão, như nhuộm mực cả sắc trời, xám nhạt, nặng nề, những tầng mây xoay chuyển, giống như một lão già không thể nào thẳng lưng, không ngừng ép xuống, đem đến cho thế gian cảm giác khó chịu.

Xuyên qua con đường đi thẳng vào Nam Lý Đình.

Phía xa xa trên con đường, cso âm thanh của trúc trượng gõ nhẹ nhàng, tiết tấu vang lên, không gấp gáp nhưng cũng chẳng thông thả.

Giống như muốn khiến cho tim người ta bất giác đập loạn.

Bùn đất trên mặt đường bị nước mưa hùng hồn xối tung lên.

Cùng với âm thanh của kiếm nhàn nhạt vang lên, là tiếng của giọt nước mưa từ mũi kiếm tí tách nhỏ xuống.

Đêm trước trận mưa nặng nề này.

Một lão già tiều tụy đi tới bên cạnh Nam Lý Đình, đến đây, dừng chân bất động.

Quanh người lão, hờ hững mang theo thanh đồng kiếm, lưỡi kiếm sắc bén, như là muốn chém cả thiên địa.

Lão già cười, giương đôi mắt vô hồn kia, nhìn về phía huyện An Bình.

Dưới huyện thành, có một người áo xanh, mang theo thanh kiếm bọc vải, bước từng bước.

Mây đen như muốn đè sập thành, nhưng bóng người áo xanh bước đi, khiến cho mây đen đều tan biến.

"Trần Thiên Huyền."

Lão già tiều tụy nói một câu, sau đó, liền lặng lẽ ngồi xuống nghỉ chân, bốn thanh kiếm vẫn cứ lơ lửng trôi.

Trần quân gia bước ra khỏi huyện An Bình, liền thấy được lão già trong Nam Lý Đình kia.

Trong lòng không khỏi thở dài, thế mà đã ba mươi năm rồi.

Viên Thành Cương năm ấy tràn đầy nhuệ khí, cười nói chỉ bằng một phát thương liền giết chết 天上仙, thế mà cũng trở thành một lão già nhăn nhoe, chẳng còn chút nhuệ khí, tuổi già càng thêm tiều tụy.

Xiết chặt cổ kiếm trên lưng, Trần quân gia giữ vững tốc độ, chậm rãi tiến về phía trước.

...

Lấy Nam Lý Đình làm trung tâm, phạm vi năm dặm xung quanh.

Có rất nhiều bóng người đang chờ đợi.

Văn Thiên Hành ngồi trên chiếc ghế thái sư do tiểu đồng chuẩn bị, híp mắt, khuôn mặt đầy nếp nhăn.

"n oán giang hồ, cuối cùng cũng có ngày kết thúc."

"Nhưng ân oán giang hồ cũng là một trong những chuyện đẹp nhất trên thế gian này."

"Trận chiến này, có lẽ cũng có thể chấm dứt những sóng gió ở huyện An Bình."

Ông lão vuốt râu, hạc bào trên người phát phơ trong gió, mây đen giăng kín, mưa to như trút nước.

Hai vị tiểu đồng lặng lẽ đứng, không nói câu nào, chỉ còn lại ông lão lẩm bẩm lầu bầu.

...

Lạc Phong cùng Tử Vi và Phương Chính, đứng lặng trên sườn núi, nhìn chằm chằm Nam Lý Đình kia, khi thấy hai bóng người dần dần tụ lại, con ngươi không khỏi run lên.

Đây là một trận chiến kinh thiên động địa.

"Nhất phẩm với diệt cảnh (1) Nhị phẩm, chắc chắn là cuộc đối đầu đương kim đại hạ tu hành giới cao cấp."

(1)Diệt là rút, ngã. Ở đây ý nói Trần Thiên Huyền bị rút tu vi từ Nhất phẩm xuống thành Nhị phẩm nên người ta gọi ông là diệt cảnh Nhị phẩm.

Lạc Phong thở dài nói.

Phương Chính có hơi buồn bực nói: "Đại nhân, Tụ Khanh đại nhân nếu biết huyện An Bình đáng sợ như thế, cường giả như mây, tại sao còn phải

đại nhân tới? Nhất phẩm cường giả như thế này, chỉ có Tụ khanh đại nhân mới có thể chân nhiếp được."

Lạc Phong bị xem thường, nhưng không hề tức giận.

Liếc Phương Chính một cái, chẳng qua cười lạnh một tiếng.

Nụ cười biểu đạt ý tứ rất rõ.

Ngươi? Biết cái gì.

...
Ở bốn hướng từ đông nam đến tây bắc của An Bình, bốn thi thể của những tu hành giả Nhị phẩm bị Trần quân gia giết chết bằng một nhát kiếm đang nằm lạnh lẽo dưới mặt đất

Có bốn bóng người bước tới, mặt đất như đang co lại dưới chân, cả bốn người đều liếc nhìn qua thi thể, rồi lặng lẽ thu nhật lại.

Tuy ở các hướng khác nhau nhưng tất cả đều ngẩng đầu nhìn về phía Nam Lý Đình, ánh mắt đầy nghiền ngẫm.

...
Mây đen dày đặc như mực hòa vào nước, mang đến cảm giác áp bách như muốn từ chín tầng trời buông xuống.

Dao mổ heo dày đặc xoáy tròn cực nhanh, tiếng xuy xuy vang lên bỏ về phía La Hồng, mấy thanh hắc đao nặng nề, lưỡi dao sắc bén lao về phía cửa.

Đồ Tam Đa rít lên một tiếng, dao mổ heo trong tay đảo qua một đường cong.

Trên dao mổ heo có một lớp huyết quang nồng đậm bao phủ, đây là một con dao đã từng giết qua vô số người, là con dao đã tàn sát rất nhiều thôn làng...

Làn gió tanh phả vào mặt, khiến cho tóc mai của La Hồng dựng hết lên.

Đồ Tam Đa vừa điên cuồng vừa vô cùng phần nỡ, mang theo ý muốn báo thù.

Huyết Linh Cơ chết rồi, chết trong tay La Hồng.

Thông qua Hắc Thiết Tà Lệnh Đồ Tam Đa mới biết Huyết Linh Cơ, mặc dù gã biết nữ nhân này rất hung tàn, nhưng vẫn sinh ra ý nghĩ khác với ả ta.

Lúc xác nhận Huyết Linh Cơ đã chết trong tay La Hồng, gã liền thề, nhất định phải từng đao từng đao từng xẻo La hồng, tể vong hồn Huyết Linh Cơ đã chết!

Lời nói của La Hồng quả thực rất kiêu ngạo, nhưng bây giờ hãn... quả thực có tư cách để kiêu ngạo.

Đồ Tam Đa bùng bùng sát khí, Tà tu Bát phẩm đỉnh phong, không kém gì Hồ Chỉ Thủy lúc trước.

Nhưng La Hồng hôm nay, cũng không phải là một tiểu tử ngây thơ mới vào nghề.

Thanh kiếm thép hắc đang cầm bỗng nhiên ra khỏi vỏ.

La Hồng vung kiếm về phía trước, thân kiếm va chạm với dao mổ heo, vang lên một tiếng ma sát chói tai, khiến cho người ta rợn tóc gáy.

Nhưng, tất cả dao mổ heo đều bị kiếm khí đánh cho bay biến.

Chương 100: Đa tạ lão Thiết đã đưa những kẻ kia tới đồng hành (2)-

Đồ Tam Đa hội tụ sức lực toàn thân, liều mạng chém tới.

Thế dao rơi xuống.

Như phá núi.

Tựa như mở sông!

Một con dao mổ heo có thể chém ra uy lực như thế, cũng đủ làm người ta kinh hãi.

Thế nhưng, sắc mặt La Hồng chỉ nghiêm lại, kiếm trong tay từ dưới vẫy lên, cứng đối cứng với con dao mổ heo kia.

Đình!

Một tiếng vang giòn.

Bạch y của La Hồng tung bay, bị đánh bật ra.

Thanh kiếm thép mới đổi đã bị chặt gãy, chỉ còn lại nửa đoạn kiếm gãy.

Mà một đao của Đồ Tam Đa, tiếp tục chém xuống, mặt đất cũng bị chém nứt ra.

La Hồng nhìn một đoạn kiếm gãy, không nói thành lời, xem ra, hẳn phải tìm một thanh kiếm tốt, mỗi lần đánh nhau lại bị gãy kiếm cũng là một việc hết sức ngại ngùng.

Đồ Tam Đa cười gằn.

"Hay cho một Lạc Hồng công tử kiêu ngạo, thời gian hôm nay hơi gấp.... Ngươi nên đi sớm đi!"

Đồ Tam Đa chột rút con dao mổ heo từ trong đất ra.

Mặt đất đều bị một đao này của hắn xới lên, như một tấm thảm phủ tới chỗ La Hồng.

Đồ Tam Đa rất cảnh giác, cái chết của Huyết linh Cơ và Hồ Chi thủy, khiến cho gã càng cẩn thận hơn, La Hồng công tử này có thể giết hai người, có lẽ tu vi không cao, nhưng thủ đoạn nhất định quỷ dị.

Vì thế, gã cố ý mời những Tà tu từ huyện thành khác tới, thậm chí có cả Tà tu của phủ Giang Lăng.

Vì để chắc chắn có thể giữ chặt La Hồng công tử!

"Tà Nhất, Tà Nhị."

"Đi ra tiếp khách."

Đột nhiên.

Chỉ nghe thấy một âm thanh lờ mờ.

Đồ Tam Đa ngẩn ra, liền phát hiện mặt đất bỗng nhiên bị nứt toác.

Quả đấm to của một thứ đen thui như mực, từ mặt đất chồi ra, khiến bùn lầy tứ tán, đao mổ heo va chạm với quả đấm, lực phản kích khiến cho Đồ Tam Đa cảm thấy xương cốt đều bị chấn thương.

"Võ tu Thất phẩm Bạo Huyết cảnh?!"

Trong lòng Đồ Tam Đa không khỏi trầm xuống.

lập tức rút lui, kéo giãn khoảng cách.

Nhưng, gã hoảng sợ phát hiện, phía sau lưng cũng có một cái bóng đen to lớn ngáng đường.

Một quyền xuất ra, Đồ Tam Đa bị đánh đến phun máu, ngã mạnh xuống đất.

"Đây... đây là cái gì?!"

Nhìn tà ảnh của Tà Nhất và Tà Nhị, trong đôi mắt Đồ Tam Đa lóe lên sự kinh ngạc.

Đây là thủ đoạn gì?

La Hồng này... Rốt cuộc là ai?

Tà Nhất và Tà Nhị đè cơ thể của Đồ Tam Đa xuống, Đồ Tam Đa giùng giàng, nhưng chẳng thể nào trốn thoát.

Trong đôi mắt càng lúc càng hiện rõ vẻ sợ hãi.

Muốn làm gì?

Tại sao không giết ta luôn đi?

Chẳng lẽ tên La Hồng công tử này còn muốn làm nhục mình?

Bạch y của La Hồng tung bay, cầm kiếm gãy, từng bước từng bước đi tới, nhìn Đồ Tam Đa bị chế phục chỉ trong chớp mắt, không quá ngạc nhiên.

Tà Nhất, Tà Nhị chính là hai Võ tu Thất phẩm, lại sử dụng phương thức nửa đánh lén, nếu không trấn áp được một tên Tà tu Bát phẩm thì cũng quá kém cỏi rồi.

"Ngươi..."

Đồ Tam Đa mặt mũi dữ tợn định kêu gì đó.

Nhưng, La Hồng cười một tiếng, nâng ngón tay lên, để ở môi.

"Suyt..."

"Đừng kêu..."

Lời nói buông xuống, bạch y tung bay, bàn tay đè lên trán của Đồ Tam Đa, trong đan điền, sát châu run rẩy, lực hút nhanh chóng bành trướng, đan cuồng hút tà sát khí trong thể nội Đồ Tam Đa vào đan điền.

Thân thể Đồ Tam Đa run đẫy, cảm thấy tà sát khí của mình không ngừng bị hấp thu, trong đôi mắt càng lúc càng sợ hãi.

Đợi đến khi tà sát khí của Đồ Tam Đa trống rỗng.

La Hồng buông lỏng tay đang đè trán gã ra, liếm liếm môi, cười một tiếng: "Đa tạ lão Thiết đã đưa những người đồng hành kia tới đây..."

Sau đó, hắn đứng dậy, bạch y lướt qua, xoay người bước ra ngoài cửa hàng thịt lợn, không quay đầu lại.

Trên đất tà ảnh của Hồ Chỉ Thủy từ từ hiện ra...

"Hồ Chỉ Thủy..." Đồ Tam Đa trợn mắt, cả người lạnh toát.

"Kiệt kiệt kiệt..."

Hồ Chỉ Thủy cười một cái đáng sợ.

Quả trượng gỗ đất.

Phốc xuy!

Mặt đất lập tức sinh ra vô số gai đen, đâm thân thể Đồ Tam Đa thành trăm ngàn lỗ....

Nam Lý Đình cạnh con đường mòn.

Cỏ xanh um tùm.

Mây đen dày đặc kéo đến, một trận gió thét gào mãnh liệt, thổi qua vạt áo xanh của người đi trên quan đạo, tay áo tung bay.

Trần quân gia bước đi chậm rãi từng bước một, vẻ mặt rất bình tĩnh.

Trên người ông không có khí thế sắc bén của một vị kiếm khách nên có, thậm chí còn dịu dàng nhu hoà như một khối ngọc sắc sảo đã mài dũa đi góc nhọn.

Trần quân gia rất nhanh đã bước vào trong đình, bình tĩnh nhìn ông lão tiều tụy kia.

Năm đó hai người phóng khoáng biết bao, bây giờ một người thân hình đã hao gầy, một người tóc đã điểm bạc hơn phân nửa mái đầu, đều thiếu đi phần khí thế hào hùng ngửa mặt lên trời cười dài của năm đó.

Tất cả người vây xem trận đấu đều nín thở.

Trần Thiên Huyền, diệt cảnh Nhị phẩm, đệ nhất Địa bảng trên chiến bảng của Đại Hạ, một trong mười vị kiếm đạo tông sư của Đại Hạ, địa vị cực kỳ cao.

Mặc dù Thương Vương Viên Thành Cương không có tiếng tăm như Trần Thiên Huyền nhưng cũng là Nhất phẩm cảnh, cũng có thể đứng trên cao cười nhạo phần lớn tu sĩ trên đời.

Đây là một trận long tranh hổ đấu, làm tất cả mọi người đều chờ mong.

Được xem trận đấu của tu sĩ cấp cao tuyệt đối có rất nhiều ích lợi.

Trong truyền thuyết, Lý Tiên Nguyên – Người đứng đầu Thiên bảng của chiến bảng Đại Sở, lúc còn trẻ, đã từng đi quan chiến các trận đấu của các tu sĩ cấp cao, dù là bị chấn thương khí cơ cũng không tiếc, sau khi xem xong còn có thể rút ra kinh nghiệm và kỹ pháp bên trong trận chiến, tập hợp thành kinh nghiệm vạn gia, sau khi nhất niệm nhập đạo, đứng đầu Thiên bảng, một tay bao trùm khắp giang hồ Đại Sở hơn mười năm.

Đạo tu hành, vốn vô cùng huyền bí, thật ra phải xem ở thiên phú, có người yêu nghiệt đến nỗi một khi đã hiểu đạo thì một bước thăng lên làm Lục Địa Tiên.

Người có thiên phú kém cỏi thì tốn cả vài chục năm cũng không bò lên nổi Nhất phẩm.

Chương 101: Một người thành quân, ta cũng biết (1)-

Bên trong Nam Lý Đình.

Hai người không trực tiếp lao đầu vào chiến đấu kịch liệt giống củi khô gặp lửa bốc như trong tưởng tượng của mọi người.

Chỉ thấy bọn họ nở nụ cười trên mặt, giống như bạn bè đã nhiều năm không gặp lại nhau, cùng ngồi xuống trong Nam Lý Đình trò chuyện.

Bên trên chóp đình, mây đen vần vũ.

Bầu không khí lộ ra vài phần quỷ dị.

Ông lão tiêu tụy gầy yếu không chịu nổi, ôm cây gậy trúc, mặt tựa lên thân trúc, núp ở một góc Nam Lý Đình, đôi mắt bị mù không có chút ánh sáng nào, ngoẹo đầu, cười nói: “Thật ra ta đã sớm biết người ở huyện An Bình, nhưng nếu như người không động thủ thì ta cũng sẽ không đến tìm người.”

“n oán giữa hai chúng ta cần một dấu chấm hết.”

Viên Thành Cương nói.

Trần quân gia mặc một thân áo xanh, nhìn Viên Thành Cương: “Từ sớm người đã có thể lên được vị trí thứ mười của Thiên bảng, vì sao lại không vào? Cứ nhất quyết phải thắng ta mới được sao?”

“Không có Trần Thiên Huyền thì hạng mười Thiên bảng còn gì thú vị nữa, nếu như ta không thể thắng người thì vào hạng mười cũng uống công.”

Viên Thành Cương chậm chậm lấy xuống hộp gỗ màu vàng to lớn ở trên lưng, nói.

Mở hộp gỗ ra, bên trong là hai thanh ngân thương nằm yên lặng, trên ngân thương khắc hai đường vân đặc biệt, giống như thủy ngân chảy xuôi ở trên đó tạo thành đồ án.

“Năm tháng mài mòn dung nhan của người nhưng không làm mất đi lòng háo thắng của người.”

Sau khi Trần quân gia nói câu đó xong cũng lấy cổ kiếm Địa Giao trên lưng mình xuống, chậm chậm mở lớp vải trắng.

“Cũng không phải là lòng hiếu thắng, chỉ là Viên Thành Cương ta đây không muốn thắng mà không chiến, nếu không ngồi lên hạng mười cũng là danh không chính ngôn không thuận.”

Keng!

Hai đoạn ngân thương hợp lại với nhau tạo thành một cây trường thương.

Ông lão buông gậy trúc xuống, cầm thương lên.

Thương trong tay như hoá thành cây gậy trúc mấy chục năm nay đã chỉ đường cho ông ta, thay thế đôi mắt cho ông ta.

Đôi mắt mù có hơi đục ngầu của Viên Thành Cương nhìn chăm chăm Trần Thiên Huyền, từ từ nói: “Thật ra người có thể không cần tiếp chiến... Dù sao, một trận chiến của hai ta dù là thắng hay bại thì cũng không có chỗ nào tốt với người.”

Viên Thành Cương nghiêng đầu nói.

Trần quân gia rút hết tấm vải trắng bọc cổ kiếm Địa Giao ra, cười cười.

“Không, phải chiến.”

“Phải, lập uy.”

Vừa nói dứt lời, bầu không khí bên trong đình đột nhiên thay đổi, vốn dĩ từ tốn chậm rãi như giữa những người bạn, trong chốc lát lại biến thành chạm trán mãnh liệt như núi băng đất nẻ.

Ông lão Viên Thành Cương nở nụ cười, trong tay chỉ cầm ngân thương, mũi thương chĩa xuống đất.

“Chiến.”

Trong miệng nhả ra một chữ, giống như hơi thở của đại long.

Ở giữa mặt đất có từng đạo ánh chớp màu bạc của cây thương, như thác nước ngược dòng chảy ngược lên trời.

Trần quân gia đứng ở trong đình, sống lưng thẳng tắp.

Cổ kiếm Địa Giao trong tay run rẩy, có vô số kiếm khí cũng phá vỡ mặt đất bắn ra như măng mọc sau mưa.

Bóng thương và ánh kiếm như hai ngọn sóng lớn va chạm vào nhau.

Tất cả mọi người đều chăm chú nhìn.

Bầu trời trên mái Nam Lý Đình gió mưa mịt mù, mây đen gào thét.

Mưa to đã nhện lại hồi lâu đổ xuống như trút nước, rơi trên đỉnh đầu của mọi người.

Trận chiến bắt đầu.

.....

Khu ổ chuột ở đường Địa Thử.

Đường phố dơ bẩn toả ra mùi hôi thối, từng cỗ hành thi quơ quào chạy loạn, bọn nó phát ra tiếng gào thét trầm thấp như thú hoang vô tri.

Trên nóc nhà, tầng nhân rách rưới lại tùy ý cười to, nhìn đường phố hoang tàn nát vụn bên dưới và đoàn hành thi đen nghịt như dòng nước cuộn

cuộn đồ xuống, lão ta bộc lộ vẻ hưng phấn.

Tất nhiên lão ta cũng thấy hơi đáng tiếc, không thể ra ngoài huyện An Bình để tận mắt chứng kiến một trận ước chiến kinh thiên động địa.

Mặc dù tăng nhân rách rưới cảm thấy đáng tiếc nhưng những gì lão ta thu hoạch về cũng khiến lão miễn cưỡng chấp nhận được.

“Võ tu Thất phẩm... Xé sống hấn!”

Tăng nhân rách rưới đóng đưa chuông bạc, cười to nói.

Triệu Đông Hán rút trường đao ở bên hông ra, bỗng nhiên vung lên, khí huyết bắn ra, chém một con hành thi thành hai mảnh.

Con hành thi này nhục thân cứng rắn có thể so sánh với Võ tu Đồng Bì cảnh, một đao bổ ra thì thân đao có hơi khựng lại.

Nếu như chỉ là một con hành thi thì Triệu Đông Hán cũng chẳng thèm quan tâm, nhưng mà... Giờ phút này đây trên đường Địa Thử chỉ chút hàng trăm hàng nghìn con hành thi đang lao tới, cho dù là Võ tu Nhất phẩm có thể lực không bao giờ hao cạn thì cũng không thể địch lại số đông đâu.

Triệu Đông Hán không biết La Hồng đang làm gì trong cửa hàng thịt heo nữa.

Nhưng hấn ta cũng không bỏ chạy một mình, cũng không hề lùi bước.

Giống hệt một toà núi cao đồ sộ, đứng chặn trước cửa hàng thịt heo, khí huyết bám vào thân đao, hấn ta không ngừng vung đao chém xuống.

Phập phập, phập phập...

Trước người hấn ta, từng con hành thi bay đến đều bị hấn ta chém bay ra, máu đen tung toé trong nháy mắt rưới lên người hấn ta.

Hồi thối nồng nặc, nhưng Triệu Đông Hán vẫn thờ ơ, đứng lù lù bất động.

Rất có khí khái rằng một người đã đủ canh giữ biên ải, vạn người cũng không thể mở đường.

Bầu trời rất u ám, cơn mưa to vẫn chưa đổ xuống.

Khiến cho mùi máu tươi trong không khí trở nên chua lòn thối rửa.

Trước cửa hàng thịt heo ngày càng có nhiều thi thể, giống như hai toà núi nhỏ, nhưng vẫn còn những con hành thi không biết ngại ngần bay nhào tới.

Sa Di mặc áo bào rách rưới đứng trên nóc nhà, híp mắt cười một tiếng.

“Trái lại là một tên hộ vệ hết sức trung thành, nhưng mà sức người rồi cũng có lúc cạn, võ phu thô bỉ thì cuối cùng cũng đến lúc cạn kiệt sức mạnh... Để ta xem ngươi có thể cản được bao nhiêu con hành thi.”

“Nghị lực không tồi, sau khi chết trái lại có thể luyện thành một con đồng thi khá tốt.”

“Tà thuật của ta, một người thành quân! Võ tu Lục phẩm gặp phải điều rất sợ hãi, Võ tu Thất phẩm thì có thể cản được bao lâu?”

“Người trông đợi Trần Thiên Huyền tới cứu sao? Giờ phút này sợ là thân lão Trần Thiên Huyền cũng khó giữ được...”

Chương 102: Một người thành quân, ta cũng biết (2)-

Sa Di nhếch môi cười lạnh.

Triệu Đông Hán chống đao, trong đôi mắt đều là máu tươi che kín, lời của Sa Di cũng không làm lòng hắn ta dao động.

Công tử đang ở phía sau, hắn ta tất nhiên phải bảo vệ cho công tử.

Không để cho vật bản thủ này bước vào được nửa bước!

Còn lại bảy tên Tà tu đội mũ rộng vành, cũng đang vận dụng năng lực.

Năng lực của bọn họ so với Sa Di thì yếu hơn nhiều nhưng cũng tà đạo giống như vậy.

Không chế Quỷ Sát bản thân mình nuôi dưỡng, cho bọn chúng nhào ra cắn xé khí huyết trên người Triệu Đông Hán.

Những con Quỷ Sát này giống như giòi bọ trong xương, không ngừng cắn nuốt khí huyết của Triệu Đông Hán, khiến thân thể của Triệu Đông Hán dần dần lạnh lẽo.

Lại còn có một tên Tà tu không chế Quỷ Sát bay nhào vào cửa hàng thịt heo tìm kiếm La Hồng.

Bỗng nhiên.

Nụ cười trên mặt Sa Di đột ngột cứng đờ nhìn về phía cửa hàng thịt heo.

Lão ta có mấy phần kinh ngạc và hoảng sợ.

Lão ta cảm nhận được khí tức sinh mệnh của Đồ Tam Đa đã... Tắt.

Chân mày Sa Di nhăn lại.

Bỗng dưng chuông bạc ngừng reo, những con hành thi chạy loạn choạng kia cũng đột nhiên dừng bước, mặt mày ngơ ngác đứng yên tại chỗ.

Bên tai Triệu Đông Hán chỉ còn lại tiếng dốc của bản thân, dồn dập như tiếng hút gió trong ống thông gió, ngay lúc hành thi đứng lại vẫn còn theo quán tính không ngừng vung đao trong tay ra.

Bây giờ trên người hắn ta đã chi chít vết thương do bị hành thi cắn xé, xung quanh người hắn ta có khoảng hơn hai trăm con hành thi bị hắn ta chém.

Sau một hồi hắn ta mới chống đao xuống, quỳ một chân dưới đất, kịch liệt thở dốc.

Trong rừng mây đen, nương theo một tiếng sấm sét ầm ỹ ngày hè.

Cơn mưa rào kiềm nén đã lâu rốt cuộc cũng đổ xuống xối xả.

Rơi xuống đất, bắn lên giọt bùn hoà cùng máu huyết.

Lại thấy bên trong cửa hàng thịt heo kia có một bóng hình trắng sáng, nắm chặt cổ của Quỷ Sát tự mình xông vào kia, theo bước đi, thân thể Quỷ Sát dần dần khô quắt, giống như bị tẩy sạch lại giống như bị hấp thu... Cho đến chết.

“Một người thành quân, vừa khéo...”

“Ta cũng biết.”

Bên trong cửa hàng thịt heo, La Hồng mặc một thân áo trắng nhìn về phía Sa Di, nở một nụ cười dịu dàng như ngọc, giọng nói từ tính, vang vọng giữa tiếng mưa rơi.

Khí Chính Dương lơ lửng quanh người càng toả sáng rực rỡ như dải cầu vồng.

Như một mặt trời rạng rỡ chiếu rọi khắp thế gian.

Mưa to vang dội như thác nước cuộn cuộn đổ xuống.

Giữa đất trời giống như một con rồng lớn đang gầm thét, vang lên khắp nơi, còn có tiếng vọng lại nặng nề khó xua tan.

Khu ổ chuột, đường Địa Thử.

La Hồng đi ra khỏi cửa hàng thịt heo, giọng nói bình thản lại lần át tiếng mưa to ồn ã giữa đất trời, làm Sa Di ăn mặc rách rưới đứng trên nóc nhà bật thốt tiếng cười cuồng loạn.

"Một người thành quân? Người nói người có thể biến một người thành đoàn quân ư?"

"Bản tăng luyện thuật pháp này đã phải moi móc bảy tám khu nghĩa địa, bới lên biết bao mộ phần, mở nắp bao cái quan tài! Một tên công tử gia chính khí tỏa sáng như người thế này, một tên Kiếm tu luyện kiếm khí thì dựa vào cái gì nói người cũng có thể chứ? Người là đại tiên sư trên cung Côn Luân có thể rải đậu thành binh đoàn sao?!"

Sa Di đứng trên nóc nhà mỉm cười lớn.

Vô cùng trào phúng lời nói của La Hồng.

Có thể một mình điều khiển một ngàn tám trăm bảy mươi hai bộ hành thi thay thế cho quân đội cả ngàn người đó chính là chuyện lão ta hãnh diện nhất.

Nhưng mà tên công tử không biết trời cao đất rộng đứng trước mắt này thế mà lại dám thách đấu với lão ta trên phương diện lão ta đặc ý nhất.

"Người là một tên Kiếm tu, dựa vào cái gì?!"

Về mặt La Hồng vẫn bình thường, dù là bị Sa Di nhục mạ nhưng cũng không thay đổi gì nhiều.

Hắn đi từng bước ra ngoài, đến bên cạnh Triệu Đông Hán đã thấm đẫm nước mưa.

Triệu Đông Hán có hơi mất sức, khí huyết vận chuyển tiêu hao quá độ, hắn ta mệt mỏi muốn ngủ một giấc.

"Công tử..."

Triệu Đông Hán ngẩng đầu, nước mắt che mờ tầm mắt hắn ta, nhìn một thân áo trắng kia bước đi trong cơn mưa to xối xả, Triệu Đông Hán cảm thấy cảnh tượng này rất quen thuộc.

La Hồng cười cười không nói gì thêm.

Hắn vỗ vỗ bả vai của Triệu Đông Hán.

Sau đó nhận lấy trường đao dù đã chém chặt rất nhiều hành thi nhưng vẫn sắc bén như cũ kia.

La Hồng cảm thấy cây đao này dùng cực kỳ tốt.

Đây là đao của Triệu Đông Hán, bây giờ La Hồng sẽ tạm thời trưng dụng.

Mũi đao chống xuống mặt đất, La Hồng chống đao, bị nước mưa to xối ướt đẫm.

Sợi tóc dính trên gương mặt, trên trán, nước mưa gột rửa da thịt của hắn.

Hắn nhìn chăm chăm Sa Di, hơi hít cảm lên.

"Người nói lần này tự thân Trần Thiên Huyền cũng khó đảm bảo, là có chuyện gì xảy ra?"

La Hồng hỏi.

Trên nóc nhà, Sa Di gạt nước mưa xuống, nhếch miệng cười cười hả hê.

"Người không biết sao?"

Sau đó nụ cười nơi khóe miệng ngày càng sâu hơn, càng lúc càng lớn: "Vậy thì càng không thể nói cho người biết."

Sa Di nói xong, tự mình cười ha hả như điên như dại.

La Hồng nhếch miệng.

Đình linh.

Nụ cười trong mắt Sa Di chợt tắt ngúm, bỗng nhiên đồng đưa chuông bạc trong tay, ngay lập tức, tiếng chuông vang lạnh lạnh nổ tung bên trong màn mưa.

Những con hành thi bị mưa xối ướt đẫm kia chợt cứng đờ, chớp mắt như biến thành sói đói trong đêm, con mắt xanh lè sáng lên, nhìn chăm chăm La Hồng, đập nước bùn bắn lên tung tóe, bỏ nhào bay đến.

Sát ý, chớp mắt làm nước mưa đầy trời đan dệt vào nhau, hóa thành mạng nhện bay về phía La Hồng.

Mà những Quỷ Sát bị khổng chế kia cũng bắt đầu chịu sự khổng chế của những kẻ Tà tu khác, bỏ nhào về phía La Hồng.

La Hồng nhăn mày lại, ý trong lời nói của Sa Di, lẽ nào... Trần quản gia đang gặp nguy hiểm.

Không phải chứ, bằng thực lực của Trần quản gia, bên trong huyện An Bình có ai có thể làm cho ông gặp nguy hiểm chứ?

Nhưng mà giờ phút này cũng không phải là lúc để suy nghĩ mấy chuyện đó.

Đối mặt với những con hành thi bỏ nhào tới kia, La Hồng cũng không dám quá sơ suất.

Chương 103: Vậy ta càng điên cuồng hơn người-

Kiểm khí trong kinh mạch vận chuyển, giữa mưa rào nổ tung, kiếm khí liên tục chất chồng thành mười đạo.

Lấy đao chất chồng thành kiếm khí.

Xì xì!

Con hành thi dẫn đầu bổ nhào tới bị chém làm hai nửa, nhưng mà kiếm khí vẫn chưa biến mất, một đường chém xuống.

Hai con, ba con, năm con... Mười con...

Một chiêu kiếm chém hết mười con hành thi.

Cho dù là Sa Di đứng trên nóc nhà cũng không khỏi co rút con người.

"Kiếm khí của kẻ này, thật sự bá đạo!"

Sa Di thở hắt ra một hơi.

Nhưng mà chuông bạc trên tay ngày càng đông đưa mạnh hơn, thế nhưng, kiếm khí như vậy... Người có thể chém ra được mấy đao!

La Hồng không tiếp tục rót kiếm khí vào bên trong trường đao nữa, bởi vì hắn hiểu rõ nếu cứ tiếp tục kéo dài như vậy thì sớm muộn gì kiếm khí của hắn cũng sẽ tiêu hao hết.

Ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn bầu trời tối om không ngừng đổ cơn mưa.

Rốt cuộc Trần quân gia đã xảy ra chuyện gì?

La phủ sẽ có chuyện gì sao?

Không biết vì sao trong lòng La Hồng có chút lo lắng.

Tiếng rống giận dữ của hành thi nổ âm vang.

Tiếng rít gào của Quỷ Sát mang theo âm khí dày đặc đáng sợ, áp sát vào người La Hồng.

Đột nhiên La Hồng đứng thẳng người, nhìn Quỷ Sát đang đánh tới trước mắt này, đột nhiên giơ tay lên, nắm lấy mặt Quỷ Sát.

Sát châu trong đan điền cuộn cuộn chuyển động, Quỷ Sát này dường như trong chớp mắt... Đã bị tan biến như băng tuyết.

Bên ngoài.

Mưa rào rơi xối xả lên chiếc nón rộng vành.

Mà những gã tà tu đội nón rộng vành trên đầu kia, nhìn chăm chăm Quỷ Sát trong chớp mắt bị đánh tan, hít sâu vào một hơi.

"Khí Chính Dương thật mạnh mẽ... Không hổ là tấm gương chính nghĩa của huyện An Bình, một thân chính khí, quỷ thần khó xâm!"

"Khí Chính Dương của hắn quá mạnh mẽ, giống như mặt trời chói lọi chiếu khắp nơi, thu hồi Quỷ Sát lại đi, nếu không sẽ bị chính khí gột sạch hết tất cả."

Trong lòng từng gã Tà tu đưa ra quyết định.

Mà ở trước cửa hàng thịt heo.

Sau khi La Hồng hấp thu khí Tà Sát của mấy con Quỷ Sát xong thì rõ ràng cảm nhận được Sát Châu lại lớn hơn một vòng.

Đáng tiếc mấy gã Tà tu kia đã thu hồi lại Quỷ Sát rồi, nếu không... Những Quỷ Sát này, tới bao nhiêu hắn sẽ ăn hết bao nhiêu!

Àm!

Hành thi bay nhào tới.

La Hồng không tiếp tục chống đao nữa, bàn tay nắm chặt chuôi đao dựng thẳng trước người, giây phút khi ngón tay thon dài chạm vào chuôi đao buộc vải, áo trắng trên người bị mưa dội thấm đẫm dính sát vào thân thể đột nhiên bị chấn động, vô số giọt mưa bị bắn nát thành sương mù mờ lung.

Về mặt của La Hồng lạnh lùng, bước chậm chậm bên trong cơn mưa rào.

Vừa bước ra một bước, vừa giơ trường đao trong tay lên, đánh nát từng hạt mưa một.

Thoải mái khua đao bước đi, thân đao vượt nhẹ qua hạt mưa, phát ra tiếng ong ong, giống như như một cái roi thép gào thét chuyển động, bọc lấy hạt mưa, đập gió lạnh quất ra tiếng phù phù.

Xung quanh trường đao bọc đầy kiếm khí, khuỷu tay phải đè xuống một chút, một con hành thi nữa bị đánh nát, đao và chân, mấy con hành thi bị đánh bay, giống như cái máy xay gió chuyển động trong màn mưa, cuối cùng mạnh mẽ đập xuống đất, nước bùn bắn lên hai thước.

La Hồng lấy đao làm roi, không ngừng quất ra, mỗi lần quất ra mang theo kiếm khí bá đạo, vì thế nên sức mạnh lực nặng.

Thế nhưng mỗi một con hành thi bị đao đánh bay thì đều sẽ quét xung quanh ra một mảng trống không, làm cho La Hồng không đến nỗi bị hành thi bao vây ngay lập tức.

Lấy kiếm khí điều khiển đao, đúng lúc này, tinh thần của La Hồng cực kỳ chăm chú, bởi hắn biết mình thiếu kỹ xảo thực chiến, vừa hay có thể thông qua cuộc chiến lần này với hành thi, rèn luyện bản thân.

Rốt cuộc La Hồng cũng cảm nhận được sự mệt nhọc, cho dù là Võ tu Thất phẩm như Triệu Đông Hán thì chém hết hai trăm con hành thi còn mệt

thành đồng bunn nhão, chứ hướng chỉ là La Hồng.

Rất nhanh, La Hồng bắt đầu thở dốc, trong động tác xuất hiện lỗ thủng, một đồng hành thi bỏ nhào lên.

Vây chặt hẳn không còn một giọt nước lọt qua.

Bên trên nóc nhà.

Sa Di thấy La Hồng lấy hành thi của lão ta để luyện kiếm, vốn dĩ rất tức giận, nhưng thấy cảnh này thì trong lòng lại thấy vui vẻ.

"Ngay cả Võ tu khí huyết tràn trề gặp phải vây đánh từ đại quân hành thi của bản tăng còn khó mà kéo dài được, người chỉ là một Kiếm tu Bát phẩm, dám hung hăng như vậy... Điếc không sợ súng."

"Các con yêu, phân thân hẳn cho ta đi!"

Tia ác độc trong con ngươi của Sa Di cực mạnh.

Ở trên nóc nhà, chân trái chân phải thi nhau nhảy lên, một bên lung lay chuông bạc.

Chuông bạc vừa phát ra tiếng, tách mở màn mưa chấn động thành từng đoàn phấn mưa như sương.

"Như vậy?"

"Cúng xứng một người thành quân? Nực cười, quá nực cười!"

Sa Di cười to.

Bất chợt.

Những hành thi xếp hàng như La Hán, ngăn chặn La Hồng chợt chấn động, đầu tiên là nước mưa nổ tung, sau đó, chính là... Từng cơn hành thi bị sức mạnh xốc lên.

Một luồng kiếm khí nở rộ như hoa, theo động tác khua đao bắn ra toàn bộ.

La Hồng cong lưng, loạn choà loạn choạng, áo trắng trên người đầm máu, trên mặt không biết từ khi nào đã đeo nửa tấm mặt nạ tươi cười, tóc đen biến thành tóc bạc, một tay cầm đao, nước mưa hội tụ theo đường nét mặt nạ và cầm chảy xuống thành hàng.

Sa Di hí mắt, không nói gì, chuông bạc lại đong đưa, sát ý như bay đập xuống.

Giữa đường Địa Thử, từng hàng hành thi, lại nhiều thêm, giống như cá diếc vượt sông, khí Tà Sát nồng nặc hòa vào nước mưa đập xuống mặt đất, bốc lên âm khí dày đặc, làm cho cả con đường Địa Thử như hóa thành con đường xuống suối vàng.

Hừm?!

Sa Di đứng trên nóc nhà nhìn thấy biến hóa của La Hồng thì phút chốc hơi thay đổi sắc mặt, chợt có một cảm giác đè nén không tên kéo tới.

"Người rất điên?"

"VẬY ta còn điên cuồng hơn cả mi."

Tiếng cười của La Hồng nổ tung.

La Hồng đeo nửa bên Mặt Nạ Tà Quân mỉm cười, đứng thẳng người, phóng túng tự do đứng yên trong màn mưa.

Sau nhìn qua con đường đầy hành thi, nghiêng đầu, ánh mắt xuyên qua màn mưa không ngừng ập xuống, nhìn chăm chăm Sa Di đang đóng đưa chuông bạc, nhếch miệng...

"Một người thành quân của bản công tử... Muốn xem?"

Sau đó cũng không đợi Sa Di phản ứng lại.

La Hồng duỗi hai tay ra, lấy mưa rơi trong trời đất làm biểu diễn, giống như một cuộc chỉ huy dung hòa âm thanh của trời đất.

Một tay cầm đao, một tay giơ lên.

Theo tiếng cười trầm thấp, mở miệng.

"Đứng dậy!"

Mưa rào trong trời đất dường như cũng vào đúng lúc này, yên tĩnh trở lại.

Hành thi lít nha lít nhít trên đường Địa Thử chợt không nghe theo chỉ dẫn của chuông bạc nữa, thân thể cứng đờ.

Sau đó, bên trong ánh mắt khó tin của Sa Di và mấy gã Tà tu.

Bên trong chiếc bóng của mỗi một con hành thi, đều có một bóng đen nhúc nhích bò lên.

Giống như từng quỹ ảnh lạnh lẽo, đứng lặng lẽ sau lưng hành thi.

Chương 104: Phật không độ người, ta độ người (1)─

Từng đạo từng đạo Tà ảnh giống như hiện lên trong mực đậm.

Mưa to xối xả cũng chẳng thể rửa trôi được một mảnh tăm tối của mực đậm, ánh mặt trời âm u làm khắp đường Địa Thử càng thêm tối tăm đáng sợ, giống như đã biến thành con đường xuống suối vàng ở dưới địa ngục.

Yên tĩnh.

Yên tĩnh như chết.

Trên nóc nhà.

Sa Di mặc một bộ áo bào tăng nhân rách nát ướt đẫm nước mưa, trừng to mắt nhìn chăm chăm vào những cái bóng đen hiện lên từ phía sau lưng của hành thi.

Sâu trong đôi mắt ánh lên mấy phần kinh ngạc chẳng thể tin nổi.

Không chỉ có Sa Di, những tên Tà tu đội nón rộng vành đứng yên lặng trên nóc nhà cũng kinh ngạc hoảng sợ vì sự xuất hiện của những Tà ảnh này.

Đây là... Ảnh... Ảnh tử?!

Về mặt Sa Di rất quái dị, nhìn những Tà ảnh hiện lên sau lưng những hành thi kia, những Tà ảnh đó dường như có sự sống.

Thủ đoạn quỷ dị như vậy thật sự làm cho Sa Di mở rộng tầm mắt.

Nhìn trong màn mưa trắng xóa kia, hình bóng La Hồng mang theo mặt nạ, một đầu tóc bạc trắng bay phất phơ, lại thêm khí Chính Dương bao bọc quanh người càng thêm tỏa sáng lấp lánh, rực rỡ tươi đẹp có thể sánh với ánh mặt trời chói chang.

Sa Di cười to đầy ngạc nhiên và thích thú.

“Thú tên lắm... Chuyện này thật sự rất thú tên.”

“Không hổ là con trai của La Nhân Đồ....”

Sa Di cười to, bỗng nhiên lắc lắc chiếc chuông bạc trong tay, thanh âm thanh thúy vang vọng trong màn mưa rơi.

Từng con hành thi đang cứng đờ tránh thoát khỏi ràng buộc bắt đầu cử động!

Tiếp tục bay lên nhào về phía La Hồng.

Nước mưa rơi trên mặt đất, thấm vào lớp tro bụi, tập trung lại thành từng dòng nước nhỏ chảy xuôi xuống cống thoát nước, lại bị bùn đất tích

trữ nhiều năm xông thối.

Đường Địa Thủ dơ dáy bắn thủ ngón ngang mắt trật tự, chuột dưới cống thoát nước nghe thấy mùi máu bắt đầu bò lên, đây chính là môi trường bọn chúng thích nhất.

Từng cỗ thi thể hành thi toả ra mùi hôi thối trong màn mưa xối xả, chuột cống nhân cơ hội bò tán loạn giữa những thi thể hành thi, bọn chúng như đang chờ đợi một bữa tiệc thật thịnh soạn.

Tà Quân La Hồng lại tái thể một lần nữa.

Mang theo giọng cười trầm thấp lại phóng khoáng, tựa như bộ mặt thứ hai bị La Hồng kìm nén lại trong lòng bắt đầu lộ ra.

Tóc bạc của La Hồng bay phát phơ, ánh mắt tà mị liếc nhìn Sa Di.

Hắn cầm trường đao của Triệu Đông Hán lên, tắm mình trong cơn mưa rơi xối xả, áo trắng nhiễm máu cũng bị dính bùn đất.

Đối mặt với một đám hành thi đang nhào về phía mình, khoé miệng La Hồng khẽ nhếch lên.

Vỗ tay trong màn mưa to.

Lạch cạch.

Nước mưa bắn tung toé ra xung quanh ngón tay, bị nổ thành mưa bụi, tựa hơi nước mỏng lung.

Sau đó, những cái bóng hành thi kia biến thành Tà ảnh, đưa nhau ra tay, cắn xé hành thi, trong một phút chốc, quân đoàn hành thi hỗn loạn.

Tất cả đều bị những Tà ảnh vừa xuất hiện này làm rối loạn.

Hành thi và những Tà ảnh biến hình từ cái bóng của chính nó chém giết lẫn nhau.

Đường phố dài chìm trong màn mưa, trong phút chốc hỗn loạn như con chợ bán rau xô bồ.

La Hồng nắm đao.

Bước từng bước qua cả đám hành thi, tựa như ngang qua bụi hoa lại chẳng vướng một mảnh lá trên mình.

Trên nóc nhà, đôi mắt Sa Di co rụt lại, lão ta chưa từng nghĩ đến cảnh này, thứ giống như những chiếc bóng kia... Vậy mà lại chặn được quân đoàn hành thi của lão.

Kẻ này... Lại thật sự có khả năng một mình một người biến thành đoàn quân!

“Có hơi giống Tà thuật!”

“Nhưng mà kẻ này... Toàn thân mang theo khí Chính Dương là cái quỷ gì chứ? Lẽ nào đây là Đạo thuật?!”

Cái cảm giác không cân bằng này làm Sa Di vô cùng khó chịu.

Lão ta lắc lắc chuông bạc, cảm thấy tiếng chuông dường như càng ngày càng cách xa lão, mà dưới nóc nhà chỗ lão đang đứng, La Hồng mặc một đồ trắng cùng với tóc bạc tung bay đang vác đao như cười như không nhìn lão.

“Con lừa trọc.”

Tà Quân La Hồng cười nói.

Nụ cười trên mặt Sa Di liền cứng đờ, sau đó lão ta nheo mắt lại nhìn La Hồng giống như đã biến thành một người khác, ở giữa khoé mắt loé lên sát ý.

Lão ta ghét nhất người ta gọi lão là con lừa trọc.

Ở các nóc nhà chung quanh, bảy tên Tà tu lăm le muốn xông lên, bọn chúng đội cơn mưa to trút nước, thân hình thoăn thoắt nhanh nhẹn như báo săn tạt ngang nóc nhà.

Bọn chúng như ẩn nấp dưới màn mưa, hoà làm thành một với cơn mưa to.

Trời mưa, đêm tối, đó cũng là cảnh tượng Tà tu thích nhất.

Vèo vèo vèo!

Xung quanh người bọn chúng toả ra sát khí rất mạnh mẽ.

Rút ra từ trong tay áo từng mũi dao sắc bén đã bị nước mưa cọ rửa cực kỳ sạch sẽ.

Dao sắc loé lên ánh sáng lạnh lẽo, đâm thẳng về phía La Hồng.

Sáu tên Tà tu Bát phẩm, lại thêm một tên Tà tu Thất phẩm lăm le tập sát nhào tới, sát ý chồng chất dày đặc, đan xen móc nối thành một tấm lưới lớn không có kẽ hở.

Bọn chúng nhảy xuống đất, chân di chuyển từng bước nhỏ không hề gián đoạn, đi trên mặt đường lầy lội nước mưa lại chẳng làm tung toé giọt nước nào.

La Hồng nắm đao, đứng thẳng không nhúc nhích.

Bỗng nhiên.

Một thanh đao sắc nhọn đâm tới từ phía bên cạnh, nhắm thẳng vào yết hầu của La Hồng.

Nhưng mà ngay lúc mũi đao sắp đâm trúng thì Tà Nhất, Tà Nhị, Tà Ảnh Địch Sơn hiện lên từ trong chiếc bóng của bọn chúng.

Khi đao sắc chỉ còn cách yết hầu của La Hồng một tấc thì ngừng lại, nước mưa nhỏ xuống trên thanh đao bắn tung toé ra thành những bọt nước lấp lánh.

Mà cổ của tên Tà tu kia đã bị bẻ gãy, lập tức tắt thở.

Ba Tà Ảnh Võ tu Thất phẩm giống như một bức tường phòng ngự nặng nề kiên cố.

Bỗng nhiên La Hồng nắm đao chém thẳng về phía trước, quả thật lấy chuôi đao làm đầu, giống như ngôi sao băng trong đêm mưa rơi thẳng về phía trước, so sánh với tốc độ của hắn thì tốc độ giọt mưa rơi xuống từ trên bầu trời thật sự quá chậm.

Đừng!

Màn mưa như tấm rèm châu bị xé toạc thành một lỗ hồng.

Trong đôi mắt của một tên Tà tu đội mũ rộng vành hoàn toàn là nét kinh ngạc không thể tin nổi, lồng ngực gã bị chuôi đao La Hồng đẩy ra đập trúng vào, trong chốc lát sức mạnh ẩn chứa trong chuôi đao bộc phát ra, nghiền ép lồng ngực của tên Tà tu kia thật sâu.

Chương 105: Phạt không độ người, ta độ người (2) 一

Ngay cả mặt La Hồng còn không thấy rõ thì tên Tà tu mang nón rộng vành này đã bị chuôi dao đánh bay ra ngoài, thân thể bay lên không trung xệt qua một khoảng cách cỡ vài chục trượng sau đó mạnh mẽ nện lên trên nóc nhà, làm vỡ nửa mái nhà khiến ngói đen rớt ào ào xuống, vỡ loảng xoảng liên hồi.

Dao bắn ngược về, được La Hồng nắm trong tay.

Bốn tên Tà tu còn lại nhìn thấy cảnh này không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Trong chớp mắt giết chết bốn Tà tu Bát phẩm.

Tên Lạc Hồng công tử này, có chỗ nào tầm thường giống như trong truyền thuyết cơ chứ!

Trốn!

Bốn tên Tà tu còn lại không vọt đến trước nữa mà nhón mũi chân, kéo ra những cái bóng đen tính bỏ chạy.

Tà Nhất, Tà Nhị và còn cả Tà Ảnh Địch Sơn nhao nhao lên giống như một đoàn khói đen nổ tung, biến mất trong màn mưa to.

Khi xuất hiện trở lại lần nữa lại là chui ra từ bên trong chiếc bóng của bốn tên Tà tu.

Cách hành động quỷ dị như vậy, còn tà tu hơn cả Tà tu!

Trong lòng những Tà tu này bắt đầu sợ hãi, bọn chúng buồn cười phát hiện thì ra bọn chúng cộng lại cũng không tà đạo bằng tám gương chính nghĩa ở huyện An Bình này.

La Hồng bước dần đến bên cạnh thì thể còn chưa lạnh của những tên Tà tu này, ngồi xuống đưa tay lên khẽ vuốt mi mắt của chúng, xoa lên đôi mắt không cam lòng nhắm lại của bọn chúng.

Mà trong lúc đó thì khí Tà sát từ cơ thể của những Tà tu này mãnh liệt tràn vào Sát Châu bên trong đan điền của La Hồng.

Tà sát tràn vào càng nhiều thì khí Chính Dương quanh người của La Hồng càng thêm toả sáng lấp lánh.

Mà La Hồng cũng cảm nhận được tu vi Tà tu của mình ngày càng mạnh mẽ.

Tiếng gào thét thảm thiết vang lên trong màn mưa như trút nước.

Bốn tên Tà tu cuối cùng khó có thể tránh thoát, mưu kế của tên Quỷ Sát Tà tu Thất phẩm kia không có chỗ để dùng, bị Tà Ảnh Địch Sơn hất mạnh, không ngừng đập lung tung ngã nghiêng trái phải, bị mất mạng ngay tại chỗ, thê thảm vô cùng.

Trên nóc nhà.

Lòng Sa Di trầm xuống, tay không ngừng kết ấn.

Nhân lúc thời gian bảy tên Tà tu kia ngăn cản La Hồng, lão ta hoàn tất quá trình kết ấn phức tạp.

Khi kết ấn xong, trong mắt Sa Di hần lên tơ máu chẳng chịt, bàn tay đột nhiên bị thủng, máu tươi bắn ra tung toé trộn lẫn với nước mưa.

Hạt mưa rơi xuống được dẫn đường, kết thành một tấm ẩn phù ở trên không trung.

Bên trong ẩn phù đột nhiên có một cỗ quan tài màu đỏ rơi xuống.

Bịch một tiếng, rơi thẳng xuống trên nóc nhà, được Sa Di đỡ lại.

Sa Di nhìn chăm chăm La Hồng nở nụ cười lạnh lẽo.

Một tay vỗ vào trên nắp quan tài màu đỏ, nắp quan tài nổ tung, Tà sát nồng đậm, đồng quang sáng rực!

Một cỗ đồng thi cao to mặc áo giáp, toàn thân được khí tà sát đen nhánh bao bọc, bay ra từ trong quan tài.

“Giết hần!”

Sa Di gầm nhẹ.

Đồng thi giẫm lên đất, mặt đất lõm xuống một khe nứt thật sâu, sức nghiền ép khủng bố làm cả nước mưa rơi xuống cũng phải chậm lại vài phần.

Đây là con át chủ bài Sa Di giấu dưới đáy hòm.

Oành!

Mặt đất nổ tung, tốc độ của đồng thi cực kỳ nhanh khiến người chẳng kịp phản ứng, Tà Nhất Tà Nhị muốn ngăn cản nhưng trong chớp mắt bị đâm tan thành khói đen.

Nhưng mà La Hồng lại không thèm để ý đến đồng thi này.

Hắn ngẩng đầu nhìn chăm chăm Sa Di, nhắc cái cằm tron bóng lên, nước mưa chảy dọc theo nửa bên mặt nạ tụ lại thành một đường chảy xuôi xuống.

“Cái con lừa trọc nguoiw, trong lòng không có Phật.”

Lời của La Hồng làm Sa Di đầy mặt khinh thường cười nhạo.

Lạc Hồng công tử nguoi còn hiểu Phật hay sao?

Đồng thi không ngừng đến gần.

Mặt đất của con đường Địa Thử bị đồng thi giẫm nát không ngừng vỡ vụn, nó tung một đám mạnh mẽ nặng nề xuyên thủng màn mưa thành những cái động trống rỗng.

Sắc mặt La Hồng bình tĩnh, tinh thần bộc phát.

Phát động Tà thuật, Thiên Thủ Tà Phật!

Đùng...

Một đám của đồng thi bỗng nhiên ngừng lại.

Sa Di đứng trên nóc nhà cũng rất hoảng hốt, sau đó, trước mắt hiện ra một pho Phật, phía sau mọc ra mười tay, như nhật hoa, như kết ấn, Phật quang toả ngàn trượng.

Đợi cho tất cả trước mắt rõ ràng.

Sa Di liền phát hiện ra.

La Hồng đeo mặt nạ mặt đồ trắng không biết xuất hiện trước mặt lão ta từ khi nào.

Như cười như không nhìn lão ta nói.

“Trong lòng không có Phật, Phật không độ người, vậy để... Ta độ người.”

“Đại Uy Thiên Long, Thế Tôn Địa Tạng!”

“Hửm?”

Sa Di sững sờ.

Sau một khắc La Hồng nhẹ nhàng đâm trường đao ra, trắng vào, đỏ ra, xuyên qua trái tim Sa Di.

Giữa đất trời.

Mưa vẫn to như trút nước.

Đao trắng đi vào, đao đỏ rút ra.

Có lẽ ngay cả bản thân Sa Di cũng không ngờ tới rằng lão ta sẽ bị một đao xuyên tim giết chết.

Đến chết lão ta cũng không hiểu rõ vì sao La Hồng có thể tránh thoát khỏi khí tràng đè ép của đồng thi có thể so sánh với Võ tu Lục phẩm mà lão ta đã tỉ mỉ chế tạo, giống như di chuyển tức thời xuất hiện trước mặt lão ta, đâm vào tim lão ta một đao.

Nhưng mà điều làm cho lão ta ngạc nhiên nhất chính là...

Đại Uy Thiên Long, Thế Tôn Địa Tạng... Là Phật gì?!

Nói Phật độ xong, Sa Di vẫn đợi La Hồng thốt ra Phật pháp.

Tại sao cuối cùng lại tung ra thứ đồ chơi đó!

Lão ta... Chết rất thảm!

Thật sự không cam lòng.

Nhưng mà trái tim đã bị xuyên thủng thì cho dù lão ta là tu hàng giả thì cũng phải chết là cái chắc.

Mưa to rơi xuống xối xả, vô cùng rét lạnh.

Sa Di cảm thấy sinh mệnh ấm nóng trong cơ thể mình đang dần rút đi.

Lão ta nhìn chăm chăm gương mặt tươi cười mang nửa bên mặt nạ của La Hồng, tay lão nắm chặt lấy bàn tay đang cầm đao đỏ của La Hồng.

“Đó... Là Phật sao?”

Sa Di khàn khàn mở miệng hỏi.

Một đời này của lão ta không hề tin Phật.

Nhưng lúc này bên trong ý chí tinh thần của lão ta lại thấy được một pho Phật sau lưng mọc lên mười cánh tay, Phật ấy toả Phật quang ngàn trượng.

Đây là lần đầu tiên lão ta thấy Phật rõ ràng như vậy.

Thì ra La Hồng không hề nói bậy, hẳn thật sự hiểu Phật.

Chương 106: Thiên địa này quá ồn ào (1)-

La Hồng chậm rãi rút trường đao bên trong cơ thể Sa Di ra, hất cầm lên, nước mưa đọng lại thành hàng chảy xuống từ chiếc cầm nhọn.

“Muốn biết sao?”

“Nếu đã muốn biết, thì ta sẽ không nói cho ngươi.”

La Hồng cười nói.

Cơ thể Sa Di chấn động, lời như thế là La Hồng trả lại cho lão ta.

Lúc trước lão ta đùa giỡn La Hồng như vậy, bây giờ La Hồng cũng đáp lại như vậy.

Có lẽ đây chính là do đạo trời có luân hồi.

Sa Di nở nụ cười, trong đôi mắt của lão ta có vài phần hoài niệm, trong đầu nhớ lại dáng vẻ Phật ban nãy mình đã nhìn thấy.

Đó là... Phật thật sao?

Lão ta không khỏi nhớ lại, hình ảnh ngày còn bé khi mình được lão trụ trì dắt tay đi vào chùa, quỳ gối trước tượng Phật xuống tóc quy y.

Nhưng mà không biết bắt đầu từ lúc nào lão ta mê muội theo đuổi sức mạnh, lão hoá thành Tà ma, phá hủy chùa, giết trụ trì và đồng môn trong chùa.

Lão rơi vào Tà đạo, cũng không còn đường quay lại nữa.

Năm đó hoa nở, trước mặt Phật buông bỏ ba ngàn mối muộn sầu, có lẽ... Đó là tia nắng cuối cùng trong lòng của lão.

Đôi mắt Sa Di tối dần đi.

Lão nhìn La Hồng, hai tay run rẩy chấp trước ngực.

Sau đó, chậm chậm quỳ xuống.

Lão không quỳ lạy La Hồng.

Mà là Phật đã từng tồn tại trong lòng lão.

Mưa to rơi xối xả, ướt đẫm người lão ta, giọt nước mờ lung bắn ra tung toé, giống như phủ thêm cho lão một tấm vải lụa mỏng.

La Hồng chống đao, bình tĩnh nhìn Sa Di.

“Đáng tiếc... Đó là pho Tà Phật.”

La Hồng nói.

Chỉ là Sa Di đã sớm không nghe được nữa, mang theo chấp niệm trong lòng, rơi xuống Địa Ngục.

La Hồng giơ tay lên đặt trên đầu Sa Di, khí Tà Sát trong cơ thể Sa Di mãnh liệt tràn vào Sát Châu bên trong đan điền.

Mưa to vẫn chẳng dứt, bện thành một tấm lưới lớn do trời giăng xuống.

Giữa đất trời tiếng nổ vang ngày càng kịch liệt, đám mây sấm chớp trên bầu trời phát ra tiếng gào thét inh ỏi.

Triệu Đông Hán nằm rạp trên mặt đất, xuyên thấu qua từng hạt mưa to như hạt đậu rơi trên đất bắn lên bọt nước cao hai thước, nhìn công tử áo trắng đứng yên trên nóc nhà.

Đôi mắt toát ra sự mờ mịt và kính nể.

Hắn ta thật sự rất mệt, không thấy rõ hết quá trình La Hồng chiến đấu, hắn ta chỉ thấy Sa Di - một Tà tu bán Lục phẩm vô cùng mạnh mẽ thành kính quỳ xuống trước mặt công tử chính khí toả sáng như cầu vồng, giống như đang quỳ trước một pho Đại Phật ở trần gian.

Công tử đặt tay lên trán Sa Di, giống như tiên nhân phủ đầu.

Quả nhiên, cho dù là Tà tu bán Lục phẩm cũng bị công tử độ hoá.

Trong chớp mắt đó công tử trong mắt Triệu Đông Hán toả ra vàng sáng ngàn trượng, cao lớn giống như Phật thật.

La Hồng không tháo mặt nạ ra, mang mặt nạ Tà Quân làm hắn giữ được tỉnh táo trước nay chưa từng có, kế tiếp, La Hồng vẫn cần cố sức mạnh tinh táo này như cũ.

Hắn đứng im trên nóc nhà, quay đầu nhìn xuyên qua bức tường thấp bé của đường Địa Thử, lướt qua huyện An Bình đắm chìm trong màn mưa như rèm châu, nhìn về đất trời bên ngoài bức tường cao của huyện An Bình.

Ở nơi đó, cho dù hắn mang theo mặt nạ Tà Quân cũng cảm nhận được luồng khí cơ làm tim hắn đập mạnh.

La Hồng liếc nhìn thi thể của Sa Di, mở tay ra, nước mưa rơi xuống lòng bàn tay hắn bắn ra giọt nước tung toé.

Sau một khắc, bàn tay La Hồng bỗng nhiên nắm chặt lại.

“Đứng dậy!”

Giọng nói trầm thấp giống tiếng than nhẹ của quân chủ cai quản vong linh đang ngủ say dưới vực sâu.

Cái bóng của thi thể Sa Di động dậy.

Sau đó, có một làn khói đen nhánh bay vút lên, hiện ra sau lưng Sa Di.

Tà Ảnh Sa Di vẫn giữ dáng vẻ chấp tay hành lễ, đôi mắt mở ra, có màu đỏ tươi yêu dị...

Sau một khắc, Tà Ảnh Sa Di nhảy xuống từ trên nóc nhà, đến bên cạnh đồng thi.

“Đại... Uy Thiên Long... Thế Tôn... Địa Tạng...”

Giọng nói khàn khàn cất lên từ trong miệng Tà Ảnh Sa Di.

Sau khi tụng niệm Phật hiệu, Sa Di vỗ một chưởng xuống cái bóng của đồng thi...

Liền thấy đồng thi kia phát ra tiếng khóc thét đau đớn, khí Tà Sát bao bọc quanh thân thể mãnh liệt tràn vào bên trong chiếc bóng, cuối cùng, hoá thành Tà Ảnh Đồng Thi cao lớn gần ba mét, trong đôi mắt của Đồng Thi Tà Ảnh đen nhánh toả ra màu đồng, mà thi thể đồng thi cũng nhanh chóng khô quắt co rút, đã mất đi sức mạnh.

Ảnh mang hoá thành thành quan tài, bỗng nhiên phong bế Tà Ảnh Đồng Thi, Tà Ảnh Sa Di công quan tài bóng đen, giẫm chân một cái.

Nước mưa khắp cả đường lớn giống như tạo thành một vòng sóng lớn hình tròn, nước chảy thoát ra khắp xung quanh.

Tà Ảnh Sa Di bay xuống sau lưng La Hồng, đứng im lặng.

Tà Nhất, Tà Nhị cũng lần lượt bay đến sau lưng La Hồng, sau khi Tà Ảnh Dịch Sơn giết chết hết Tà tu Thất phẩm kia cũng bay đến sau lưng La Hồng, phát ra tiếng gào thét.

Triệu Đông Hán bị Tà Ảnh Sa Di đập nước tạo ra sóng đánh ngất, nằm xỉu mê man.

Oành oành oành oành!

Trên đường lớn, Tà Ảnh đang quán lấy mấy cỗ hành thi cũng nổ tung thành khói đen rồi biến mất.

Hành thi mất đi không chế, cũng ngã rầm xuống đất giống như khúc gỗ.

La Hồng thử đi triệu hoán Tà ảnh của bảy tên Tà tu còn lại, mang theo mặt nạ, dường như còn tăng thêm mức độ may mắn, hắn đã triệu hồi thành công tất cả Tà ảnh của bảy tên Tà tu.

La Hồng chống đao, đứng yên trên nóc nhà, áo trắng bay lên phấp phật trong màn mưa rơi.

Phía sau hắn, mười hai tên Tà ảnh hình thái khác nhau đang đứng im lặng.

Một người, chính là quân.

Chương 107: Thiên địa này quá ồn ào (2)-

.....
Mũi thương và ánh kiếm va vào nhau giống như mặt đất bằng nhấc lên sấm chớp, tựa như sự va chạm của sao trời trên tầng mây cao và động đất bên dưới mặt đất.

Màn mưa rơi xuống từ trên bầu trời, làm không gian vạn vật nghiêng ngả.

Trên không trung, có hai bóng dáng đập không mà đi, không hề tiến hành giao phong kịch liệt, một người cầm thương, một người cầm kiếm, khí cơ trộn lẫn vào nhau, khiến xung quanh hai người như biến thành một cái lồng giam trong trời đất, bất cứ kẻ nào cũng không thể vượt qua nửa bước.

Áo xanh của Trần quản gia tung bay, cầm cổ kiếm Địa Giao, thanh kiếm này như sống lại, phát ra tiếng kêu khóc như rồng ngâm, kiếm khí thì như rồng rắn không ngừng bao bọc xung quanh ông.

Thương Vương Viên Thành Cương, mặc dù nhìn bề ngoài có vẻ yếu ớt, đôi mắt bị mù, nhưng mà nắm ngọn thương trong tay cực kỳ vững chắc, ông ta nghiêng đầu, tuy đôi mắt không thấy đường nhưng lỗ tai vẫn nghe được.

Trong lòng có thương, rõ hết cả trời đất.

“Trần Thiên Huyền, lần này lão đầu ta tới đây chỉ mong có được một cuộc chiến công bằng, ngươi diệt cảnh thành Nhị phẩm, vậy lão đầu ta sẽ áp cảnh Nhị phẩm, cùng tranh vị trí số 1 của Địa Bảng với ngươi.”

Vừa nói dứt lời thì người đã biến mất, chỉ để lại tiếng vọng giữa đất trời.

Một cây thương bạc, như sấm chớp xé rách bầu trời, trong chớp mắt lướt qua không trung, một bóng kinh hồng.

Như có ngân long gầm thét giữa đất trời.

Áo xanh và tóc của Trần quản gia phất lên, nhìn Thương Vương Viên Thành Cương tự áp cảnh giới ở Nhị phẩm tương đương như ông, không khỏi cười cười.

Cái tên này vẫn kiêu ngạo như trước đây.

Ông chậm chậm giơ kiếm lên, một kiếm giữa trời giống như rất nặng lại như cực nhẹ, va chạm với thương bạc giống như con rắn điện đang ép tới gần, tiếng nổ tung giòn tan vang vọng giữa đất trời, làn khí vô hình như lớp sóng dày đặc trải rộng ra từng vòng.

Ông ta đập không trung bay lên lơ lửng, một tay cầm thương, nghiêng mặt, ngàn vạn giọt mưa rơi xuống từ trên trời.

“Trời đất này quá ồn ào.”

Vừa nói dứt lời, trường thương của ông ta chĩa lên trời, trong giây phút ấy, màn mưa đứng im, vô số hạt mưa như ngừng lại giữa không trung.

Thật sự bị một thương của ông ta đẩy ngược lại lên trời.

Trong chớp mắt tiếp theo, nó hoá thân thành lôi xà trượng tám, quất một mảnh gào thét vào hư không.

Trần quân gia vẫn đứng yên không nhúc nhích, nhẹ nhàng khua kiếm, giống như đang đùa một trận Thái Cực kiếm.

Nếu nói Thương Vương là bạo liệt, vậy thì Trần quân gia chính là khéo léo đưa đẩy.

Lôi xà một trượng tám lúc nhúc, che trời lấp đất, thế nhưng lại không thể nào đến gần một tấc vuông xung quanh người Trần quân gia.

Đây là một trận long tranh hổ đấu, tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm, hít một hơi khí lạnh.

Đây không phải một trận chiến của Nhị phẩm và Nhị phẩm.

Nếu một kẻ mới vào Nhất phẩm dám đi lên thử một chút thì sợ là trong nháy mắt sẽ bị đánh cho mặt mũi đầy đất cát, nửa chết nửa sống.

Xì xì xì....

Thương vương thoát khỏi hình dáng lôi xà trượng tám.

Quần áo cũ nát trên người không ngừng phồng lên, phồng lên.

Nhìn chăm chăm Trần Thiên Huyền một thân áo xanh, nghiêng đầu, nhếch miệng lộ ra một hàm răng vàng.

Tay cầm thương bạc chỉ vào trời đất.

Màn mưa bị một thương của ông ta đẩy ngược về tầng trời, phía dưới một thương này, khuấy đục cùng một chỗ.

Vô số hạt mưa nối tiếp với nhau, hội tụ thành một cây mưa thương to lớn.

“Trần Thiên Huyền, tiếp ‘Thiên Địa Nhất Khí’ của lão đầu ta đi!”

Oành!

Một thương khuấy động khí tượng của trời đất, hạt mưa kết nối thành một cây mưa thương to lớn.

Bỗng nhiên nương theo tiếng thét gào kinh thiên động địa, nện về phía bóng thanh sam đang lơ lửng trên hư không.

Giống như một toà lâu đài trên trời quất vào con kiến đang ngẩng nhìn trời cao.

Trần quân gia cười một tiếng.

“Ta chỉ có một kiếm, tên Bạch Giao.”

Buông lỏng tay ra, cổ kiếm Địa Giao lơ lửng trước người, chớp mắt, kiếm phân, một sinh hai, hai thành ba, ba biến thành bốn....

Bốn kiếm vừa ra, kiếm khí mạnh mẽ hoá thành giao long màu trắng.

Con giao long màu trắng này mang theo kiếm khí mạnh mẽ, sinh động như thật đi ngược dòng nước, va chạm với mưa thương to lớn kia.

Giống như lật nghiêng trời, kéo Côn Lôn!

Tất cả mọi người đều chăm chú quan sát cuộc va chạm động trời này.

Trong huyện An Bình, trên đường lớn.

La Hồng mang theo mặt nạ Tà Quân, một thân áo trắng chạy nhanh trên đường lớn.

Cứ chạy rồi chạy, lại thả bước chậm chậm từ lúc nào không hay, giẫm lên nước dạo bước, ngẩng đầu nhìn trận va chạm trên kia.

Máu huyết sôi trào, đây chính là tu hành giả cấp cao sao?

Cảnh tượng này làm trong lòng La Hồng trào lên ý thơ.

Chỉ phun ra được bốn chữ thô tục.

“Cái đệt, ngầu đệt.”

...

Đây là lời cảm khái xuất phát từ trong lòng La Hồng, không hề giả vờ giả vệt.

Trận giao chiến này thật sự đã làm thay đổi tam quan của hắn.

Thì ra tu sĩ cấp cao lại mạnh đến như vậy!

Một kiếm cuốn nhật nguyệt, một thương đảo càn khôn!

So sánh lại với việc giết chết mấy tên Tà tu Thất, Bát phẩm của hắn thì hoàn toàn chẳng có chút nào đáng để vui mừng.

Bầu trời bên ngoài huyện An Bình.

Một con Bạch Giao đón gió bay vút lên, mạnh mẽ đánh vào mưa thương hội tụ từ những giọt mưa trong trời đất!

Giống như một con thác đổ thẳng từ trên trời xuống, chạm vào mặt đất, tạo ra tiếng vang đinh tai nhức óc.

Cơn mưa lại nặng hạt hơn, dường như đang bộc phát sự khó chịu và tức giận khi bị người phạm điều khiển, tiếng mưa rơi vô cùng xối xả, tiếng gió như gầm rú thét gào, tiếng sấm lại càng điếc tai!

Dường như mặt đất cũng bị trận mưa này làm cho co rút lại.

Nhưng mà cho dù là cơn mưa to trút nước như thế cũng không thể che giấu hai bóng người đang chém giết trên bầu trời.

Bạch Giao tung hoành giữa trời đất, một tia sáng xanh, một tia sáng bạc chém ra màn mưa xối xả ngàn vạn, quần quanh thân thể Bạch Giao, không ngừng chiến đấu.

Tốc độ của bọn họ quá nhanh, ngoại trừ một vài tu sĩ cấp cao thì người bình thường đều không nhìn rõ lắm, chỉ có thể nhìn ra ánh sáng đang va chạm vào nhau, còn chi tiết cụ thể về trận chiến lại chẳng biết chút gì.

Nhưng mà cho dù chưa thấy rõ ràng thì họ cũng hiểu được trận giao chiến này chắc chắn vô cùng kịch liệt.

Chương 108: Giả ngẫu xong còn muốn bỏ chạy (1)-

La Hồng bình ổn lại dáng vẻ bay nhanh của mình, bước đi trong màn mưa, giẫm lên con phố dài nước ngập ba thước rưỡi, đạp một bước lên đó, sau một khắc, mượn lực vách tường bay lên như điều gặp gió.

"Là ai?!"

Nhóm quân lính canh cổng thành bị ướt đầm nước mưa thì nhau gào to lên.

Bọn hắn thấy La Hồng tóc bạc trắng, trong lòng hơi hoảng sợ.

Quan trọng nhất chính là, quần áo trắng của La Hồng nhuốm máu, cho dù mưa to cũng không thể cọ rửa mùi máu tanh nồng đậm trên người hắn.

"Là Lạc Hồng công tử, không cần phải quá lo lắng."

Tử Vi mặc quần áo của sứ giả Đại Lý Tự, che ô giấy dầu, thướt tha đi đến, nói.

Rất nhiều quân lính canh giữ cổng thành nghe vậy lập tức không do dự nữa bỏ vũ khí trong tay xuống.

Tên của La Hồng bây giờ ở huyện An Bình như sấm ở bên tai, trận chiến khuấy động thiên tượng của hai vị cao thủ ngoài thành kia thật ra ở mức độ rất lớn cũng là vì La Hồng.

"Lạc Hồng công tử, đi theo ta."

Tử Vi cười ngọt ngào với La Hồng, sau đó che ô giấy lên đỉnh đầu La Hồng, che mưa to cho hắn.

Trái lại La Hồng chẳng nói gì thêm.

Hai người bước trên thành lâu, ở nơi xa, Lạc Phong và Phương Chính đứng im trong mưa to.

Lạc Phong vắt đao ở bên hông, quay lại nhìn thấy La Hồng một thân áo trắng mang theo mặt nạ, lại phát hiện ra khí Chính Dương của La Hồng sáng óng ánh như mặt trời trên cao, càng mạnh mẽ hơn, không khỏi giật mình nhẹ.

"Lão Lạc, khu ổ chuột ở đường Địa Thử, Tà tu thành đàn... Ta mới qua bên đó về, có tàn cuộc phải đi thu dọn."

La Hồng nói.

Lão Lạc? Da mặt Lạc Phong hơi co rúm lại, nhưng mà lời sau đó của La Hồng lại hấp dẫn sự chú ý của ông ta.

Ông ta vuốt cằm nhẹ, nghiêng mặt nhìn Phương Chính, ra hiệu ý bảo Phương Chính đi một chuyến.

Cả gương mặt Phương Chính toàn là vẻ không tình nguyện.

Hắn ta muốn xem trận chiến của Nhị phẩm cơ!

"Nhìn cái gì mà nhìn, người chỉ là một tên Thất phẩm, biết cái gì?!"

Lạc Phong cười mắng một câu.

Mặc dù Phương Chính cảm thấy Lạc Phong nói rất có lý, nhưng mà vẫn cảm thấy bị xúc phạm lắm.

Nhưng mà, thân mang trách nhiệm của sứ giả Đại Lý Tự vẫn khiến hắn ta lựa chọn đi về đường Địa Thử.

"Tử Vi, có muốn đi chung không?"

Phương Chính quay đầu nhìn về phía Tử Vi.

"Không muốn không muốn, ta đang che ô cho Lạc Hồng công tử, người tự đi một mình đi."

Tử Vi liếc mắt, lắc đầu, sau đó vẻ mặt đầy phấn khởi nhìn chằm chằm trận chiến trên bầu trời.

Mặt Phương Chính đen thui, chắc đây là đồng đội giả rồi, hắn ta cảm giác như mình bị toàn thể giới vứt bỏ.

Xoay người, cô đơn nhảy xuống khỏi công thành.

La Hồng mang mặt nạ Tà Quân, toàn thân toả ra một loại cảm giác vô cùng tà dị.

Trong lòng Lạc Phong như cảm giác được gì, nhìn chằm chằm La Hồng nhiều hơn một lát.

Nhưng mà ông ta chỉ cảm thấy khí Chính Dương của La Hồng càng ngày càng đậm hơn, bèn thu hồi ánh mắt, nhìn về trận chiến trên bầu trời kia.

Cho dù Lạc Phong là Võ tu Ngũ phẩm, nhưng mà... Ông ta nhìn trận chiến đấu này cũng không hiểu nhiều cho lắm.

Ông ta chỉ có thể nhìn thấy trận chiến đấu đáng sợ, va chạm khuấy động cả thiên tượng.

Nhưng mà chi tiết sự va chạm giữa kiếm và thương của Trần quân gia và Thương Vương Viên Thành Cương ông ta không thể nhìn rõ một chút nào.

Thậm chí ngay cả ánh mắt cũng hơi không theo kịp tốc độ của hai người.

Trên công thành mưa vẫn đổ như trút nước.

Bầu không khí có hơi ngột ngạt.

Lạc Phong quay đầu nhìn La Hồng một cái, lại phát hiện đôi mắt của La Hồng nhanh chóng chuyển động theo hai đường chớp sáng không ngừng va chạm với nhau trên bầu trời.

"Người xem hiểu sao?"

Lạc Phong tò mò hỏi.

La Hồng không quay đầu, vẫn nhìn chăm chăm trận chiến đấu kịch liệt trên bầu trời như cũ, trả lời lại một câu.

"Sao lại nhìn không hiểu?"

Lạc Phong: "....."

Thằng nhóc này đang giả ngu với ai vậy?

Ngược lại dáng vẻ còn rất đương nhiên, thế nhưng ngay cả ông ta là Võ tu Ngũ phẩm còn xem không hiểu, một tên Kiếm tu Bát phẩm như Lạc Hồng, sao có thể xem hiểu được?

Thật ra La Hồng xem hiểu hết, dưới lớp mặt nạ Tà Quân, ánh mắt của hắn cũng chuyển động theo động tác của Trần quân gia và Viên Thành Cương.

.....

Mưa rào rào xối xả, không ngừng cọ rửa sạch bùn đất trong vùng núi.

So với mưa to rít gào giận dữ của ông trời, bên sườn núi nhỏ lại có vẻ vô cùng âm áp.

Đàn hương lượn lờ, tiểu đồng bung dù, pha trà.

Văn Thiên Hành ngồi trên ghế bành, nước mưa không dính được vào người, vừa thưởng thức trà Bích Triều nổi tiếng của huyện An Bình, vừa thưởng thức trận chiến của Nhị phẩm trên bầu trời mệnh mông rộng lớn.

Hai người kia cũng không phải Nhị phẩm thông thường, đều là yêu nghiệt Nhị phẩm có thực lực đứng đầu Địa Bảng.

Văn Thiên Hành cười cười, bàn tay vỗ nhẹ vào bao tay.

"Trận chiến thật đặc sắc."

"Đáng thưởng thức."

"Tiếc là trận chiến này sắp kết thúc rồi."

Nói đến đây, ông ta vuốt vuốt cằm râu, quét mắt nhìn bốn phương tám hướng Đông Tây Nam Bắc.

Những tên này đang chờ đợi gì?

Cuối cùng ánh mắt của ông ta như dừng lại trên cổng thành.

"Hừm?"

Văn Thiên Hành khẽ giật mình, nheo mắt lại, tên này lại dám phô trương đứng trên thành lâu như thế...

Khoé miệng không khỏi nhếch lên một nụ cười thú vị, ông ta gọi một tên tiểu đồng đến.

"Thay đổi quần áo đi về phía thành lâu, đánh úp tên La Hồng to gan lớn mật này, công khai thân phận của hắn ta nhưng mà đừng có dùng đòn quyết định, để lại một ít là được rồi, đi sớm về sớm, ta còn chờ người pha trà đây."

Tiểu đồng khom người nghe lệnh, một khắc sau, đạo bào trên thân rách ra, hoá thành một bộ y phục dạ hành, xông vào màn mưa trắng xóa, vọt về phía trước, dường như thân thể cũng biến thành hạt mưa.

Chương 109: Giả ngẫu xong còn muốn bỏ chạy (2)-

Trên công thành.

La Hồng mang theo mặt nạ Tà Quân cực kỳ nhạy cảm, cảm nhận được ánh mắt của Văn Thiên Hành, quay đầu nhìn về phía ông già như đang ngắm mưa ở sườn núi nhỏ bên kia.

"Ông già đó, là ai?"

La Hồng hỏi Tử Vi ở bên cạnh.

"Huynh nói Văn Thái phó sao? Ông ta tới từ kinh thành, là thầy của Thái tử."

Tử Vi nói.

"Tên đầy đủ, họ lẫn tên là gì?"

La Hồng lại hỏi.

"Văn Thiên Hành."

Trái lại Tử Vi không có giấu diếm bất kỳ điều gì, mặc dù thấy lạ vì sao La Hồng lại hỏi điều này, nhưng mà chuyện này cũng không có gì bí mật.

La Hồng gật đầu nhẹ, âm thầm nhớ lại trong lòng.

Ông lão này... Xem ra cũng không phải là thứ gì tốt đẹp.

.....

Bên ngoài huyện An Bình, bốn phương tám hướng Đông Nam Tây Bắc.

Đều có kẻ mạnh đứng yên lặng xung quanh, mưa to không ngừng rơi xuống, lại biến mất trước một khoảng trống cỡ một trượng xung quanh người bọn họ, hạt mưa không dính vào người.

"Viên Thành Cương có lẽ sắp thua rồi, Hóa Long kiếm dù sao cũng là Hóa Long kiếm, cho dù diệt cảnh cũng vẫn mạnh như trước...."

"Nhưng mà so với Tam Kiếm bị thất bại năm đó thì Vương Thành Cương như vậy là đã mạnh hơn nhiều rồi, đủ để xếp hạng Mười trên Thiên Bảng của Đại Hạ."

Lão đạo nhân cười vuốt vuốt cằm.

Bỗng nhiên.

Lão đạo nhân dường như cảm ứng được điều gì, nheo mắt lại nhìn về phía thành lâu.

Không khỏi cười rộ lên.

"Hay cho một tên Văn Thiên Hành."

.....
La Hồng yên lặng đứng trên thành lâu, áo trắng bị cuồng phong gió lốc bên trong cơn mưa to thổi tung phần phật không ngừng nghỉ.

La Hồng mang theo mặt nạ, bỗng nhiên cảm nhận được nguy cơ sắp đến gần.

"Hửm?"

La Hồng quay đầu nhìn Tử Vi không biết chuyện gì.

Lại nhìn Lạc Phong đang giả vờ xem hiểu trận chiến.

Lông mi hơi nhăn lại, nguy cơ không đến từ hai người này vậy thì đến từ đâu?

Một giọt mưa rơi vào trên mặt La Hồng, làm hắn cảm thấy đau đớn.

"Mưa....."

Đôi mắt của La Hồng bỗng nhiên khựng lại.

Một cái chớp mắt tiếp theo, lại phát hiện ra phía trên mái hiên ở tường lâu, từng giọt nước mưa đọng lại hóa thành một bóng người đang ngồi chờ.

Người mưa kia khép hai ngón tay lại, nguyên khí phun trào, làm cho nước mưa biến thành lưỡi kiếm sắc bén, bay thẳng đến chỗ La Hồng.

"La Hồng con trai của La Nhân Đồ đang ở đây!!!"

Mà trong miệng của người mưa kia, thật sự phát ra tiếng giống như chuông lớn.

Giọng nói kia chồng chất lên nhau, truyền ra từ cổng thành.

Bên ngoài huyện An Bình, tiếng mưa to đều trở nên im ắng.

Sau một khắc, lần lượt từng đợt tiếng cười trầm thấp quanh quần.

Lạc Phong giật mình, bắt đầu lo lắng, vẻ mặt bỗng nhiên thay đổi, chuyện lớn không hay rồi!

"Muốn chết!"

Khí huyết trên người biến thành giáp, ném ra một đám như sấm sét, nện mạnh vào lưỡi kiếm mưa. Tuy sức mạnh của thanh kiếm ở tầng Thất phẩm không tính là gì, nhưng phiền phức không phải là chuyện này.

Người mưa kia lại không có lòng chiến đấu, mục đích của gã đã đạt được, liền tính nhảy xuống thành hóa thành nước mưa, trốn thoát bằng kỳ thuật, cho dù là Lạc Phong Ngũ phẩm cũng không làm gì được gã.

"Ai phái người đến?"

Mà La Hồng thì vẫn bình tĩnh nhìn chằm chằm người mưa kia, nói.

Người mưa không trả lời, cũng lười đáp lại.

La Hồng giơ tay lên, nện một đám vào hư không.

Không nói gì thì cũng thôi đi, giả ngẫu xong còn muốn bỏ chạy?

Toàn thân người mưa kia chấn động, bên trong cái bóng chiếu rọi trên bức tường của gã, bỗng nhiên trời ra một bàn tay đen nắm cổ chân của gã lại!

Mưa âm âm, xối xả như hàng ngàn hàng vạn thanh lợi kiếm lao xuống từ tầng trời.

Thân thể người mưa kia gần như nửa trong suốt, ẩn vào trong mưa gió mà trốn chạy. Đó là một môn kỳ thuật, cần được rèn luyện từ nhỏ.

Tu vi của người mưa kia không mạnh, nhưng gã y vào kỳ thuật, rất nhiều nơi đều có thể đi lại như chốn không người. Ngay cả cường giả mạnh hơn hai ba cấp bậc cũng chưa chắc đã làm gì được gã.

Lúc mới nhận lệnh lão nhân làm việc gã còn tưởng là một nhiệm vụ ngon ơ lắm. Dù sao Tu vi La Hồng không cao, Lạc Phong cũng chỉ là võ tu có duy nhất một thủ đoạn, gã hoàn toàn có thể dễ dàng hoàn thành.

Nhưng...

Gã sai thật rồi.

Khi giữa cái bóng của gã xuất hiện một bàn tay to lớn, kéo lấy mắt cá chân của gã, gã đã biết, lần này... có lẽ hỏng rồi.

La Hồng đứng trên cổng lầu, mái đầu bạc tung bay trước gió, hờ hững mà lạnh lẽo nhìn người mưa.

Mục đích của người mưa rất rõ ràng.

Hiển nhiên là được người phái tới để vạch trần thân phận con trai La Nhân Đồ của hắn.

Dạng âm hiểm như vậy lại càng đáng hận hơn.

Nhận thấy bốn phía ở huyện An Bình, không ngừng có những luồng khí cơ bốc lên khỏi đất bằng, sắc mặt La Hồng càng thêm âm trầm.

Người muốn giết hắn, đúng là không ít.

Hơn nữa từng luồng khí cơ này đều vô cùng đáng sợ, dường như có thể khuấy đảo cả trời đất.

Mục đích của những người này, đều là đưa hắn vào chỗ chết.

Thật ra La Hồng có hơi tò mò, rốt cuộc cái người cha hờ kia của mình là dạng người gì?

La Nhân Đồ?

Đại phiêu đản giết người không chớp mắt?

Thế nhưng, nếu đã là dạng tồn tại như vậy, sao có thể để mặc con trai, con gái mình ở huyện An Bình để cho người ta chém giết như vậy chứ?

Chẳng lẽ không có chút năng lực nào sao?

La Hồng nghĩ lung tung nhưng rất nhanh đã tập trung lại.

"Ta hỏi thì người trả lời, chạy cái gì?"

La Hồng nói.

Một giây sau, cánh tay nhô ra giữa bóng đen bất ngờ dùng sức, quăng người đến trước mặt La Hồng.

Người mưa bị ném xuống trước cổng lâu, nước bắn lên tận ba thước.

Chương 110: Cửu kiếm Hóa Long-

Người mưa rút cái phịch, mở hai tay, chọt cuốn dòng nước mưa đang trút âm âm thành hai dòng răn nước, liều chết lao về phía La Hồng.

Vậy mà gã lại hoảng sợ phát hiện, cái bóng của mình như trở thành trời buộc đáng sợ nhất trên đời, siết thân thể gã chặt đến không thể chặt hơn, làm gã muốn nhúc nhích một chút cũng chẳng được.

Đây là loại năng lực gì vậy?

Người mưa hoảng sợ.

Chỉ trong thoáng chốc, bên người gã đột nhiên xuất hiện một vạt áo trắng bay phấp phới, La Hồng đeo mặt nạ Tà Quân, nét cười sắp tràn ra khỏi mặt.

Trường đao kiếm khí xếp chồng trong tay vung lên.

Máu hòa vào nước mưa, người mưa bị chém đứt một cánh tay, hét lên thảm thiết, cũng không thể tiếp tục duy trì hình dạng hoá trang được nữa.

Hóa thành một tiểu đồng mặc y phục dạ hành.

"Là nó!"

Lạc Phong vừa thấy mặt tiểu đồng, trông mắt hơi đổi.

Ông ta nhìn Văn Thái phó xa xa uống trà xơi nước xem kịch, đây cũng là thủ đoạn của Văn Thái phó à?

Có hơi bị đê hèn đấy.

"Lão Lạc, ngươi biết ai phái nó tới à?"

La Hồng đeo mặt nạ Tà Quân, cảm ứng được vẻ mặt Lạc Phong biến hóa, quay đầu nhìn.

Lạc Phong hơi do dự, gật đầu.

Khóe miệng La Hồng vẽ lên một độ cong lạnh lùng.

Mười luồng kiếm khí được rót vào trường đao, phóng đi, phập một tiếng... máu bắn ba thước.

Tiểu đồng bị đóng đinh trên tường thành, không thể tin nổi.

Nếu Lạc Phong đã biết chủ mưu đằng sau, giữ nó đâu còn ý nghĩa gì nữa?

Thằng bé này muốn gạt hẳn xuống hố vạn kiếp bất phục nên La Hồng xuống tay mà chẳng có chút do dự nào.

Trên công thành, không khí tĩnh mịch.

Tiểu đồng chết, bị La Hồng thẳng tay đâm cho một đao mà chết, sự quyết đoán này, sự ngoan tuyệt này... Làm lòng người run sợ.

Bọn họ cũng biết, dù tiểu đồng này có chết rồi vẫn chưa hết tội, bởi lẽ, phiền phức kế tiếp của La Hồng, cũng không hề nhỏ.

...

Trên sườn núi.

Huân hương vẫn thơm như thế, chỉ có người pha trà đã là cảnh còn người mất.

Vân Thiên Hành ngồi trên ghế bành, gương mặt già nua chậm rãi ngẩng lên, nhìn về phía cổng thành, nơi đó...

Ông ta thấy La Hồng cầm đao chọc chọc thi thể tiểu đồng nhìn sang như đang khiêu khích rồi quăng xuống từ trên cổng thành, đập vào vũng nước đọng dưới cổng thành, nát nhừ.

Vân Thiên Hành vẫn bình tĩnh, chỉ có đáy mắt hơi gọn sóng.

Gợn sóng một thoáng rồi mau chóng mất tăm, hóa thành nước đọng lạnh căm căm.

....

Ầm!

Hệt như đất bằng dậy sấm.

Đông tây nam bắc, khắp cả phương hướng, khí cơ mạnh mẽ ngút trời.

Có tiếng cười lớn xé rách màn mưa.

Một vị đạo nhân ngự không từ sườn núi Bắc Địa, tay cầm phát trần, lóc lên mấy cái đã xuất hiện trước cổng thành.

Chiếc thuyền cô độc Nam Bộ dựng ngược, cuộn nước chảy như rồng cuộn, một bóng người mặc áo dài đen, tà sát thấu tận trời xanh, hóa thành hắc tuyến, phút chốc đã tới gần cổng thành huyện An Bình.

Phía Nam, hàng loạt gốc cây cao chọc trời gãy ngã đổ nghiêng, một bóng người vạm vỡ lao xuống.

Ở nơi khác, có một người Hồ giương cung nhắm vào cổng thành, nơi mũi tên hướng đến, nước mưa trút xuống bị bóp méo.

Trên cổng thành.

La Hồng đeo mặt nạ Tà Quân, cảm nhận được sát khí làm lông tơ hằn dựng đứng.

Tưởng như cả thế giới đều muốn giết hắn!

Đây là sát khí của cường giả cao phẩm sao?!

...

Trên bầu trời, thanh y đón gió mà bay.

Một kiếm của Trần quân gia đẩy lui một kích của Vương Thương Viên Thành Cương, mặt mày phủ băng.

Viên Thành Cương lại thu thương đứng yên, nghiêng đầu, không tiếp tục công phạt.

"Người đi đi, lòng người không ở đây, không cần tiếp tục nữa."

Viên Thành Cương nói.

Trần quản gia nhìn Viên Thành Vương một cái, khẽ gật đầu.

Giây tiếp theo, quay đầu về phía cổng thành huyện An Bình, quát một tiếng như sấm nổ.

"Ai dám!!!"

Cổ kiếm Địa Giao như sóng lại, ngực kiếm lao vun vút, đạt đến cực điểm thế gian.

Viên Thanh Cương ôm ngực thương, gò má tựa trên thân thương, nghiêng đầu, tai hướng về huyện An Bình.

Nghe thấy tiếng quát của Trần quản gia, thở dài, có phần thương cảm.

...

Trên cổng thành huyện An Bình.

Lạc Phong bị đè đến gần như không thở nổi.

Không chịu được run rẩy.

"Chư vị! Đây là biên giới Đại Hạ, tại hạ là sứ giả của Đại Lý tự, người này được Đại Lý tự bảo hộ!"

Khí huyết Lạc Phong hóa thành giáp, đứng im hồi lâu ở cổng thành, gầm lên.

Đạo nhân bay trên trời cao lại sững sốt cười to: "Nếu là Từ Thiếu Khanh của Đại Lý tự tự mình đến, lão đạo sẽ trả cho mấy phần mặt mũi, người... thì thôi."

Câu nói vừa thốt ra xong.

Đạo nhân hất phất trần một cái, lại như Cửu Thiên Ngân Bộc, bay thẳng xuống.

Cây phát trần kia ẩn chứa uy năng khủng khiếp, tưởng chừng sẽ đập vỡ cả cổng thành, nghiền nát luôn cả La Hồng!

Trên cổng thành, La Hồng đã lấy ra phần thưởng của sách da người, Địa Tạng Đoạt Hồn đan, sẵn sàng cho vào miệng bất cứ lúc nào, đánh cược hết vận may vào lần này.

Bỗng nhiên.

Cửu Thiên Ngân Bộc chảy ngược.

Lão đạo biến sắc, một thanh kiếm cổ lao từ trên trời xuống, cắm vào bùn lầy trước cổng thành.

Trên chuôi kiếm, Trần quản gia mặc thanh y đứng lặng.

"Đáng tiếc chỉ có bốn Nhất phẩm. Nhưng Đại Sở, Đại Chu, Kim Trưởng Vương Đình còn cả Thiên Địa Tà Môn... Một lúc chết hẳn bốn Nhất phẩm, chắc không chỉ đau tim thôi đâu."

Trần quân gia bật cười.

Mặt ông toát ra vẻ ung dung, như thể đã kìm chế rất nhiều ngày, cuối cùng vào giờ khắc này, được giải phóng.

Ông đang đợi, vẫn luôn đợi.

Đến bây giờ, đợi được bốn Nhất phẩm.

Dù có tiếc nuối, nhưng cũng vậy thôi, tất phải xuất kiếm.

Đánh với Viên Thành Cương một trận cũng chỉ để làm nóng người, kiếm của ông, giờ mới ra khỏi vỏ.

Ong!

Mưa đang trút âm âm cũng ngưng lại, hàng ngàn hàng vạn hạt mưa lơ lửng trên không trung.

Thanh y bị dòng khí chảy ngược bất ngờ đánh mạnh làm rơi hết nếp, mái tóc Trần quân gia phút chốc hóa thành màu trắng.

Khóe miệng lại treo nụ cười hăng hái.

Trần quân gia làm trung tâm, từng luồng kiếm khí xung quanh nháy mắt phóng từ mặt đất lên trời cao, hết như núi lửa phun trào.

Đất bằng dậy sấm!

Trước huyện An Bình, trong phạm vi mười trượng, hai mươi trượng, ba mươi trượng đều kiếm khí cuộn cuộn xông lên trời.

Khí cơ rớt xuống Nhị phẩm đã trở lại Nhất phẩm, thậm chí còn chọc thủng cách trở trời đất, chẳng khác gì Lục Địa Kiếm Tiên!

Cổ kiếm ra khỏi vỏ, là một thanh kiếm sắc lạnh chói mắt

Một kiếm, hai kiếm, ba kiếm. . .

Bảy kiếm, tám kiếm, chín kiếm!

Kiếm khí cuộn cuộn như sóng ngập cả trời, bốn tên cao thủ Nhất phẩm hít khí lạnh, chớp mắt tiếp theo, chạy về phía lầu trên tường thành, mau chóng rút lui.

Không biết từ bao giờ, sau lưng Trần quân gia có một con bạch long mờ ảo mệnh mang chiếm giữ.

Chín kiếm hóa rồng!

Một kiếm được nhẹ nhàng vung lên.

Bốn tên cao thủ Nhất phẩm, gần như vận hết sức bú mẹ, vất chân lên cổ mà chạy.

Rồi cuối cùng vẫn bị trường long màu trắng thôn phệ, ho ra máu, bốn tên cao thủ như sao rơi xuống đất, giây lát đã tắt thở chết ngắc.

Mây đen dày đặc tản ra, ánh mặt trời chiếu rọi.

Nam Lý Đình.

Viên Thành Cương ôm kiếm, ánh mắt trống rỗng, nhìn kiếm khí bạch long vắt ngang vòm trời, ngẩn ngơ.

Trên sườn núi.

Vân Thiên Hành đứng bật dậy, ghé bành đổ xuống đất, dính bùn lầy, ông ta nhìn chằm chằm bạch long mờ ảo trước cổng thành, bỗng dung phá lên cười.

"Cửu Kiếm Hóa Long! Hay cho một Cửu Kiếm Hóa Long! Ta đi chuyển này không uổng công!"

Đùng đùng đùng...

Bỗng nhiên.

Vân Thiên Hành đang cười to im bật.

Ông ta nhìn nước đọng trên mặt đất, mặt đất đang không ngừng run rẩy, gợn sóng lẫn tăn.

Sắc mặt ông ta liên tục thay đổi mấy lần, lao vào màn mưa, hoảng hốt chập vạt chạy trốn như gặp quỷ.

Không chỉ ông ta, vào giờ phút này, đám nhân sĩ giang hồ xung quanh huyện An Bình đang xem trận chiến cũng rợn hết cả tóc gáy.

Bọn họ chạy tứ tán rồi rất nhanh sau đó lại tuyệt vọng lùi lại.

Tiếng vó ngựa rầm rập, đập nước tung tóe, một đoàn kỵ binh đông nghìn nghịt chạy tới từ bốn phương tám hướng, hệt như mây đen âm trầm không chỗ hở.

Chương 111: Nhân Đồ về nhà (1)-

Phương Chính bay trong màn mưa, tốc độ của y cực nhanh, băng qua ngõ hẻm huyện An Bình, đến xóm nghèo, đường Địa Thử.

Mặt đường Địa Thử lênh bênh nước đọng hôi thối.

Chân đạp trên đó, thấm ướt giày.

Mùi máu tanh nồng đậm gay mũi, còn có cả mùi vị của cái chết đặc quánh dù có bị nước mưa cọ rửa đến thôi đất thôi cát cũng không hết được.

Trên mặt đất có xác chết.

"Đây là... Luyện thi."

Kiến thức của Phương Chính không hề tệ, vẫn phân biệt được xác chết trên đất là hành thi được luyện chế bằng phương pháp đặc biệt. Con hành thi này cũng không khó đối phó.

Một con hai con, Phương Chính có thể dễ dàng diệt trừ.

Lạ là...

Thông thường, hành thi không bao giờ chỉ đi có một hai con, mà phải đến hàng trăm hàng ngàn.

Nhiều hơn trăm con hành thi, Phương Chính không nắm chắc có thể giải quyết.

Mà giờ phút này, Phương Chính nhìn xuyên qua màn mưa như dòng thác đổ xuống từ trời cao, nhìn hành thi rậm rạp chẳng chịt trên đường.

Hình ảnh khủng bố làm người ta sợ hãi như đứng trước con đường hoàng tuyền dưới địa ngục, cũng làm y chân động cực lớn.

Ít nhất cũng phải hơn ngàn hành thi nhỉ?

Nhiều bằng cả một quân đội như thế, La Hồng đã giải quyết kiểu gì?

Y tới gần xác chết của tà tu, sa di vẫn còn giữ dáng vẻ thành kính quỳ mọp trên mái nhà kia.

"Tà tu bán Lục phẩm!"

"Lạc Hồng công tử đã có thể giết được tà tu bán lục phẩm rồi sao?"

Gương mặt chất phác của Phương Chính hiện lên vẻ không thể tin nổi.

Y bỗng thấy Triệu Đông Hán hoang mang ngồi trong mưa.

Đó không phải hộ vệ của La Hồng à?

Phương Chính đỡ Triệu Đông Hán đứng lên, hỏi thăm căn kẽ nguyên nhân gây ra chiến loạn, diễn biến, kết quả, y cần ghi lại vụ án.

Tà tu bán Lục phẩm, có tên trên bảng truy nã tà tu của Đại Lý tự, dù đã chết cũng phải lập bản án báo cáo lên trên.

Triệu Đông Hán lắc đầu, cực kỳ xúc động.

"Công tử nhà ta... Chính trực lắm liệt, quý thần bất xâm, ngay cả sa di tà tu kia cũng bị công tử nhà ta cảm hóa, tiên nhân vô đầu [2], thành tâm thanh lọc tất cả tà sát..."

[2: Câu gốc của Lý Bạch "Tiên nhân phủ ngã đỉnh, kết phát (nhị thập tuế) thụ trường sinh" (Tiên nhân vô đầu tôi, kết tóc (20 tuổi) thụ nhận phép trường sinh)], thành tâm thanh lọc tất cả tà sát..."

Triệu Đông Hán vỗ ngực bồm bộp, nói năng rất có khí phách, đây đều thứ là hấn ta thấy được, không thể là giả.

Phương Chính nghe vậy đã tin đến bảy tám phần, hít một hơi.

"Không hổ là Lạc Hồng công tử, tấm gương sáng của huyện An Bình, khắc tinh của tà tu..."

Từ nữ tà tu trong bang mã phi đến Hồ Chỉ Thủy, bây giờ cả tà tu bán Lục phẩm cũng chết.... Lạc Hồng công tử luôn có thể tìm ra dấu vết của tà tu nhanh hơn cả sứ giả Đại Lý tự chúng ta, hơn nữa còn giết chết chúng.

Cảm xúc Phương Chính dâng trào, việc của sứ giả Đại Lý tự bọn họ đều bị Lạc Hồng giành hết cả rồi.

Khó trách Lạc Phong đại nhân muốn y học tập Lạc Hồng.

...
Kiếm Hóa Long, Cửu Kiếm Hóa Long, một kiếm chém ra, kinh động thế nhân.

Trong tích tắc, bốn tên cao thủ Nhất phẩm làm người kinh sợ, cao thủ nhất phẩm, dù chưa vào Thiên bảng của vương triều nhưng cũng đã có tiếng tăm lẫy lừng.

Trong mắt người bình thường, đều là những nhân vật thần tiên.

Nhưng mà, chính những nhân vật thần tiên như vậy, chẳng khác gì gà vườn chó xóm, nháy mắt bị một kiếm chém chết.

Vô số kiếm khí ngưng tụ thành bạch long mờ ảo gầm thét vang trời vang đất, chém ngang mây đen dày đặc trên bầu trời thành rãnh.

Một kiếm ấy, có thể xưng Lục Địa Kiếm Tiên.

Là một kiếm đạt đến đỉnh cao thăng hoa.

Cũng được lấp đầy bằng niềm tin cả đời Hóa Long Kiếm Trần Thiên Huyền.

Những người đang có mặt đều kinh động cảm thán.

Nhưng điều thật sự làm người ở đây sợ hãi lại không phải một kiếm này, mà là tiếng vọng đến từ bốn phương tám hướng, tiếng rầm rập như núi lở đất vỡ của đoàn thiết kỵ

Những người giang hồ muốn chạy khỏi đây lại bị đoàn thiết kỵ ép trở lại.

Giống như gió rét gào thét ủa đến từ núi tuyết, khiến bọn họ lạnh lẽo tuyệt vọng.

Áo giáp đen kịt như mực được nước mưa cọ rửa tỏa ra ánh sắc lạnh, mỗi một bộ giáp đều có dấu vết chém giết lưu lại xen lẫn máu me lem luốc.

Đó là một đội quân đã kinh qua trăm trận chiến!

Trên cổng thành, Lạc Phong nhìn qua màn mưa, nhìn chằm chằm đội quân như đang săn người giang hồ, trong lòng nổi sóng.

"Thiết kỵ của La gia!"

Lạc Phong nói.

Mắt tóc trắng tung bay, La Hồng chăm chú nhìn Hắc giáp quân xuất hiện trong mưa.

Mặc kệ là người, hay là ngựa, đều được che bằng giáp sắt, trông mắt vô tình lạnh căm căm, sát khí hung bạo.

Chỉ liếc mắt nhìn một cái đã đủ khiến người ta bị dọa sợ vỡ cả mật.

Một đồng người giang hồ, người tu hành ra khỏi thành xem chiến đều bị vây trước khu đất trống huyện An Bình.

Họ là những lữ khách giang hồ đến từ khắp mọi miền, là tu sĩ, thám tử của các thế lực lớn, giờ phút này mặt mũi đều xanh mét.

Nhìn Hắc giáp quân vây quanh, chỉ cảm thấy cái chết gần trong gang tấc.

Dưới cổng thành, Trần tổng quản mặc thanh sam, mái tóc bạc trắng, vẫn bình tĩnh như thường.

Nhìn đám người bị thiết kỵ vây vào một chỗ, vui sướng cười phá lên.

Mặc kệ đám người này đến từ thế lực phương nào.

Đã dám đến huyện An Bình tức là có ý đồ với công tử, tiểu thư.

Đều đáng chết!

Dưới đao của thiết kỵ, không một vong hồn nào vô tội!

Từ một giây bọn họ đặt chân vào huyện An Bình đã không còn vô tội!

Dù là lão thất phu Vân Thiên Hành cũng vậy.

Chương 112: Nhân Đồ về nhà (2)-

...

Mưa xối xả, xối tung miền đồi núi đầy bùn đất.

Vân Thiên Hành có phần hoảng hốt chạy trốn, hạc bào trên người đã sớm bị bùn đất lấm bẩn.

"Sao thiết kỵ La gia lại tới đây?"

"Nếu thiết kỵ La gia ở đây, chắc chắn La Nhân Đồ kia cũng đã trở lại... Chẳng phải có tin rằng ba mươi vạn người Hồ đã tiếp cận Vương Đình Kim Trương sao, sao hán lại dám bỏ mặc Tắc Bắc, chạy về Giang Lăng như vậy!"

Trên gương mặt già nua của Vân Thiên hiện lên vẻ sợ hãi cùng khó tin.

Ông ta cũng vì La Nhân Đồ không thể trở về nên mới dám rời kinh thành đến An Bình, muốn mang con nôi dôi của La Nhân Đồ vào kinh.

Giờ lại nhảy ra chuyện ngoài ý muốn như thế.

Vân Thiên Hành chạy rất xa, nghe tiếng vó ngựa đập vào bùn sinh, bèn lấy một tấm bùa từ tay áo, chà nó một cái, hóa thành một con hạc.

Vân Thiên Hạc vươn mình nhảy lên hạc, muốn ngồi hạc bay đi.

Nhưng mà.

Vừa bay được không bao lâu.

Lại nghe thấy tiếng dây cung bị kéo căng.

Bên dưới có một người mặc hắc giáp kính người, giơ cung bắn hạc.

Một mũi tên ẩn chứa lực lượng mạnh mẽ, xuyên qua con hạc đang bay, thuận đường xuyên qua lồng ngực Vân Thiên Hành, máu tung tóe trong mưa. Vân Thiên Hạc chật vật rơi xuống đất, cả người dính đầy bùn.

Ông ta nằm trên đất, một đôi ủng giáp đen đập xuống trước mặt ông ta, bùn lầy bắn lên khắp mặt ông ta.

Vân Thiên Hành gian nan ngẩng đầu, thấy một bóng người không cao lớn lắm, thậm chí còn hơi khòm xuống.

Người nọ tháo mũ sắt, lộ ra gương mặt rất mực đôn hậu, chậm rãi cúi xuống.

Duỗi tay nắm đầu Vân Thiên Hành, nhắc lên.

"Lão thất phu, ngươi tính toán con ta?"

Mặt Vân Thiên Hành trắng bệch, nhìn gương mặt trung hậu, ấp úng thốt ra một cái tên.

"La Nhân Đồ."

...

La Hồng đứng trên cổng thành tháo mặt nạ Tà Quân xuống, vì hắn phát hiện nguy hiểm đã biến mất.

Mái đầu trắng xóa cũng trở về màu đen, dính sát vào người.

Mặt nạ Tà Quân mang theo ảnh hưởng của giết chóc, không ngừng đánh vào đầu hắn, khiến tinh thần hắn có hơi hoảng hốt. May là trước đó có Thiên Thủ Tà Phật tăng phúc nên hắn cũng dễ chịu hơn chút.

Hắn ngẩng đầu, nhìn về phương xa.

Nơi đó, mưa to mấy ngày liền, có một người đàn ông mặc hắc giáp, kéo Vân Thiên Hành như kéo chó già, từng bước tiến tới.

"La Hậu! Ta là thầy của Thái tử, Phó viện trưởng Tư Thiên viện..."

Vân Thiên Hành bị lời xềnh xệch, bình tĩnh nói.

"Người có là Thái tử cũng vô dụng, dám động đến con trai, con gái của ông, ông đây còn dám xách người đến thành Thiên An, chém người ngay trước Thái tử Hạ gia!"

"Vị trong thâm cung muốn lấy một ả người Hồ, ông không quản được, lão cha già của ông muốn xen vào thì các người đi mà tìm lão già, đi mà động người của lão già, không chừng ông còn vỗ tay trợ uy cho các người, tại sao phải động vào con của ta? Mẹ nó, ai cũng khinh La Hậu ta dễ ức hiếp phải không?"

Câu nói lạnh như băng, nổ tung trong màn mưa.

"Ông muốn con mình bình an sống ở đây, sau khi lớn lên nên cưới vợ thì cưới vợ, nên lập gia đình thì lập gia đình, mấy người các người chạy đến quậy cái gì? À phải rồi, tên chó má nào làm lộ địa chỉ huyện An Bình, chờ ông tra rõ, rửa sạch cổ đợi chém đi!"

Vân Thiên Hành ngậm miệng, sống không còn gì luyến tiếc.

La Hậu xách Văn Thiên Hành, đi xuyên qua đám người giang hồ cầm như hên, đến trước mặt Trần tổng quản.

Nhìn Trần tổng quản mỉm cười, tóc bạc trắng, La Hậu thở dài.

Giơ một tay.

"Rút đao."

"Giết."

La Hậu lạnh lùng ra lệnh.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Hắc giáp thiết kỵ rút đao ra khỏi vỏ, thanh âm chói tề như một, tựa như tiếng sấm âm vang.

"Giết."

Đoàn thiết kỵ gầm lên, tiếng vạn người hợp thành một thể.

Nhân Đồ về nhà, trước huyện An Bình, trong khoảnh khắc, đầu người rụng như mưa.

Thiết kỵ của La Gia có uy danh hiển hách ở vương triều Đại Hạ, tọa trấn nơi biên quan phía Bắc, ngăn chặn binh tướng người Hồ mấy chục năm, làm người Hồ không có cách nào vượt qua biên giới Đại Hạ dù chỉ một bước.

Thậm chí thiết kỵ La gia nhiều lần xuất binh đối chiến với binh mã hùng hậu của người Hồ nhưng lại không bao giờ rơi vào thế yếu, thậm chí đã mấy lần liên tiếp đánh cho quân Hồ tan tác bỏ chạy.

Chính vì vậy, thiết kỵ La gia đã mang lại cho chủ nhân nhiều công lao, sức mạnh của thiết kỵ sĩ cường đại không thể nghi ngờ. Uy danh như lang như hổ, khiến địch nhân sợ mất mật.

Bên ngoài huyện An Bình, âm thanh đầu người rơi xuống đất bắn lên bọt nước làm người ta sồn tóc gáy. Những người tới huyện An Bình mặc kệ là đến xem náo nhiệt hay là những kiếm khách giang hồ dụng tâm kín đáo, hoặc thám tử của những quý nhân quyền quý của vương triều đều không thoát khỏi cảnh bị chém đầu.

Có tu sĩ giang hồ phản kháng, nhưng mà trong thiết kỵ La gia làm sao mà lại không có cường giả. Hắn ta bị trấn áp một cách mạnh mẽ, bị chém đầu trước bàn dân thiên hạ.

Có vài tên tu sĩ Tam phẩm ẩn nấp trong đám đông bùng nổ tu vi, mong muốn chạy thoát thân. Nhưng vẫn không thể vượt qua được thiết kỵ, một thân ảnh cường tráng đeo đao ngưng tụ khí thế của hắc giáp thiết kỵ, mạnh mẽ như núi cao, dụng nát như khí thế của tu sĩ tam phẩm kia, rồi giơ tay, chém đầu gã.

Sở dĩ quân đội, nguyên nhân chủ yếu đến từ chỗ người đông thể mạnh. “Thế” ấy của quân đội có thể đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

Người có thể chân chính đơn độc cản vạn quân, chỉ có thể là các cường giả trong Thiên Bảng của vương triều.

Chỉ cần phát tay một cái, đầu người rơi cuồn cuộn.

Đối với những quân lính phòng thủ tường thành Huyện An Bình, một màn này quả thực mang đến chấn động vô cùng to lớn. Trên tháp canh, Lưu huyện lệnh chết lặng, hai chân chỉ kém một chút nữa là mềm nhũn. Quả nhiên là La Nhân Đồ trong lời đồn.

Chương 113: Công tử có tư chất trở thành thanh kiếm sắc bén đứng đầu Đại Hạ (1)-

La Hồng thở phào nhẹ nhõm, trong lòng cũng thả lỏng, trong khoảng thời gian này áp lực cực lớn khiến thần kinh của hắn có chút căng thẳng.

Từ ba gia tộc lớn ở huyện An Bình, đến những sát thủ Đạo tu ở núi Long Hồ của Đại Chu, còn cả những tà tu chui rúc rình mò. Hắn có thể không có áp lực sao?

Bây giờ, trận chiến giữa Trần quản gia cùng Thương Vương Viên Thành Cương đã hấp dẫn không ít các thám tử có thực lực cao tại huyện An Bình ra khỏi thành quan sát chiến trận.

Mà lúc này đây, người cha tiện nghi của hắn đã trở về như chiến thần, vừa ra lệnh một tiếng đã giết đến mức đầu người chết thành đống.

Ông đã quét dọn sạch sẽ tất cả những hạng người có dụng tâm kín đáo trong huyện An Bình, phảng phất như có thân ảnh cao lớn lặng lẽ giúp hắn che chắn hung hiểm, bổ xuống một đao, chém nát ngọn núi đang đè nặng hắn.

La Hồng thở ra một hơi, tinh thần đặc biệt sáng khoái.

Trên bầu trời, dường như vì trận chiến không lớn không nhỏ này đã đến hồi kết, cơn mưa to đã bắt đầu ngừng lại. Lưu huyện lệnh và đám người Lạc Phong mang theo nhiệt tình rời khỏi tháp canh đi tiếp đãi La Nhân Đồ.

Vị này ở Đại Hạ vương triều chính là sự hiện diện vĩ đại nhất.

La Hồng theo sau bọn họ xuống phía dưới, nhìn thấy La Hậu dẫn theo Văn Thiên Hành toàn thân bùn đất, đi qua vồ nhẹ bả vai của Trần quản gia.

“La gia, tên mù họ Viên kia, người đừng giết hắn. Tâm tư hắn không xấu, chẳng qua là muốn cùng ta phân cao thấp. Cùng lúc chúng ta có thể lợi dụng hắn, nếu không có hắn thách đấu, chỉ sợ là cũng không có cách nào dẫn thám tử ra được. Như vậy, liền giữ lại cho hắn một mạng đi.”

Trần quản gia mặt trắng như tờ giấy, lại cười nói bình tĩnh tự nhiên.

“Người nha, suýt nữa chẳng còn mạng, lại còn nói chuyện thay người khác.”

La Hậu ném Văn Thiên Thành xuống đất, trực tiếp đặt mông xếp bằng trước mặt Trần quản gia. Ông lấy ra một cái túi rượu ở bên hông, bỏ nút chai uống một ngụm, sau đó ném túi rượu cho Trần quản gia.

“Uống hợp rượu cho ấm người, nhìn mặt người như sắp đông cứng rồi kia.” La Hậu ân cần nói.

“Lão Trần a, chiêu kiếm vừa rồi của người thật soái, thiếu chút nữa phá vỡ kết giới, chắc chắn trong năm vị trí đầu Thiên Bảng sẽ có chỗ cho người rồi.”

“La gia cứ nói đùa, chỉ là khoảnh khắc bộc phát thôi, hưởng hồ luyện đã lâu như vậy, vẫn là không thể đạt tới trình độ Nhất kiếm trăm tiên, giao vẫn là giao (1), có chút tiếc nuối.”

(1) Giao vẫn là giao (giao long vẫn chỉ là giao long mà không thể là rồng): ý chỉ bản chất của sự việc không thể thay đổi.

Trần quân gia uống một ngụm rượu, lắc đầu, sắc mặt bình tĩnh, không có hồi hận cũng chẳng ảo não.

“Giao cuối cùng rồi cũng sẽ hóa thiên long, ngày người hóa rồng, ông đây sẽ đến Tắc Bắc giết mười vạn Hồ binh để ăn mừng cho người.”

La Hậu rót khẩu rượu, bình tĩnh nói: “Nếu không phải vì tên Hoàn Nhan Phục Hổ của Thiên Bảng Kim Trướng Vương kia, người cũng không đến mức bị thương đến căn cơ, vô vọng phi thăng.”

Nơi xa, hắc giáp thiết kỵ chém đầu không ngừng tay, mà bên này, La Nhân Đồ lại uống rượu nói chuyện phiếm.

Mưa rơi tí tách tí tách, dính lên khắp người khiến khuôn mặt già cáu kỉnh của Văn Thiên Thành hơi động động.

Trần quân gia nghe La Hậu nói xong, lại chỉ là cười cười: “Không sao, ngày tháng sau này, ta chỉ muốn truyền hết y bát cho công tử, làm cho giao long trong tay công tử có thể hóa thiên long.”

“Thiên phú kiếm đạo công tử không tồi, nếu bồi dưỡng tốt, chắc chắn sẽ thành thanh kiếm sắc bén đứng đầu Đại Hạ.”

Động tác uống rượu của La Hậu tức khắc ngăn ra: “Thật sao?”

Khuôn mặt thành thật đôn hậu của La Hậu trở nên nghiêm túc vài phần.

Mái đầu đã hơi bạc trắng của Trần quân gia bay toát loạn, ông điềm nhiên gật đầu.

“Nếu là giả, kiếm tâm ta sụp đổ, chịu cảnh trời giáng thiên lôi.”

Trong lòng La Hậu hơi chấn động. Ông quay đầu nhìn La Hồng một thân áo trắng đang đi theo đám người Lạc Phong ra xuống cổng thành huyện An Bình.

Mà Văn thái phó đang quỳ rạp trên mặt đất, mặt mũi lấm lem lại nhìn Trần quân gia với vẻ ngạc nhiên tột độ. Lời này nếu truyền vào kinh, chắc chắn sẽ khiến toàn bộ triều chính phải rung chuyển.

Trận giết chóc diễn ra rất nhanh, gươm tay chém xuống một cái, máu bắn ra ba thước. Đám người có ý đồ kia đều bị giết sạch. Cho dù bọn họ là kiếm khách giang hồ, có tu vi không tồi, nhưng là ở trước mặt thiết kỵ vẫn không đỡ nổi một kích như cũ.

Viên Thành Cương nghiêng đầu, nghe thanh âm đầu rơi xuống đất kia, sắc mặt như thường. Ông ta cẩn thận lau thanh thương bạc của mình, cất vào trong hộp gỗ vàng, đeo lên lưng, đứng lặng trong gió tanh mưa máu.

Ông ta biết, dựa theo tính nết của La Nhân Đồ, dù cho có Trần Thiên Huyền cầu tình, thì bản thân ông ta cũng phải ở lại, ra sức, nỗ lực để trả nợ.

Keng keng keng.....

Sau một hồi chém giết, huyện An Bình lại trở lại với vẻ thanh tịnh vốn có.

Mưa bụi bay đầy trời. Hắc giáp thiết kỵ mạnh mẽ xoay người xuống ngựa, hàng ngũ chỉnh tề, tựa như tường đồng đứng trong nước lũ, vững trãi và yên lặng. Mỗi một người đều vô cùng cao lớn, khí tức nặng nề cuộn trào mạn mẽ.

La Hậu dẫn theo Văn Thiên Hành, Trần quản gia sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, đi về hướng huyện An Bình.

Lạc Phong, Lưu huyện lệnh, còn có gần ngàn quân coi giữ An Bình huyện, trong khoảnh khắc mà La Nhân Đồ đến, hô hấp Lưu huyện lệnh từ bằng phẳng trở nên dồn dập, chân mềm nhũn, trực tiếp quỳ gối trên đường lầy lội.

Trong đoàn quân coi giữ phía sau, không biết là ai hô câu tham kiến đại tướng quân, toàn bộ gần ngàn quân coi giữ liền phất một tiếng quỳ xuống.

Lạc Phong do dự nửa ngày, cũng dẫn theo Tử Vi cùng quỳ xuống.

Trước thành lâu huyện An Bình, chỉ còn một thân bạch y thẳng tắp, có vẻ phá lệ chói mắt.

Chương 114: Công tử có tư chất trở thành thanh kiếm sắc bén đứng đầu Đại Hạ (2)-

“Yên tâm, những kẻ nên chết đều đã giết, ta thật sự không thích giết người.”

La Hậu ném Văn Thiên Hành cho Lạc Phong.

La Hậu nói: “Đại Lý Tự đến đây bao nhiêu người? Người cho người trông coi lão già này cho ta, ngày mai lão tử dẫn hắc tới kinh thành đòi một lời giải thích...”

Lạc Phong nhìn thoáng qua Văn Thiên Hành không khác gì một con chó dính mưa, mặt giật giật, đây chính là thái phó đương triều, thầy của thái tử đây.....

Văn Thiên Hành địa vị vô cùng cao, nhưng ở trước mặt La Nhân Đồ, chỉ giống như một con chó có thể giết bất cứ lúc nào.

La Hậu không hề để ý tới ông ta nữa, tầm mắt dừng ở trên người La Hồng.

Trên gương mặt thành thật hồn hậu, lộ ra một nụ cười.

“Không có việc gì là tốt rồi.”

“Đừng sợ, cha cũng không biết sao lại biến thành như vậy, rõ ràng là việc lão già kia làm, nhưng lại đổ trên đầu các con, hắc là các con chịu ủy khuất rồi? Không có việc gì, cha sẽ thay các con đòi lại công đạo.”

La Hậu vỗ bả vai La Hồng, nói.

La Hồng nhìn La Hậu, người luôn luôn mát tích trong trí nhớ của hắn, hóa ra lại chạy đi làm lão tướng quân. Hắn cười cười, khoe miệng nhếch nhếch: “Người mặc thêm giáp trông cũng rất giống tướng quân.”

La Hậu nghe vậy, tức khắc cười ha hả.

Sau đó, hai người ngẩng đầu nhìn khe rãnh bị Trần quân gia chém vẫn còn chưa kịp khép lại trên vòm trời đang rỉ rách từng đợt mưa phùn kia.....

Năm nghìn hắc giáp thiết kỵ ở bên ngoài An Bình huyện đứng nghiêm như là sắt thép bọc lấy tường thành, che chở cho bên ngoài huyện An Bình.

La Nhân Đồ một mình tiến vào huyện thành, ông có vài phần cảm khái nhìn huyện thành nhỏ mà mình đã ẩn cư mười năm này.

Lưu huyện lệnh vẫn luôn theo phía sau nhưng khi tới gần La Phủ, bị La Nhân Đồ một chân đá văng: “Sao, còn muốn ông đây mời người ăn cơm?”

Lưu huyện lệnh mới một thân mồ hôi lạnh rời đi.

Về tới La Phủ, La Tiểu Tiểu lôi kéo Tiểu Đậu Hoa nhìn cha già một thân khôi giáp, mới đầu các nàng là có vài phần sợ hãi, sau đó đó là mừng như điên.

La Hậu lại càng không kèm được vui sướng, bế La Tiểu Tiểu lên, nâng nàng lên vai, nghe La Tiểu Tiểu phát tiết đầy một bụng ủy khuất, nói La Hồng luôn kể chuyện xưa làm nàng thương tâm.

La Hậu cười xán lạn, làm gì có điểm nào giống một kẻ giết người không chớp mắt.

Ngoài kia, một lệnh ông phát ra, vạn người chết, ở nhà, ông chỉ là phụ thân hiền từ hòa ái.

Trần quân gia tóc bạc đầy đầu, ánh mắt ôn hòa nhìn hình ảnh này.

Sương mù âm u nhiều ngày bao phủ ở La Phủ, tan theo mây trời.

.....

Đêm dài.

La Hậu không có cởi áo giáp, ông đi tới tiểu viện của La Tiểu Tiểu, bọn tỳ nữ im như ve sầu mùa đông.

Ông nhìn La Tiểu Tiểu đã ngủ say mà đá văng cả chăn, ôn nhu cười, thay La Tiểu Tiểu đắp chăn đang hoang, sau đó, xoay người rời đi.

Đi vào viện của La Hồng, vậy mà La Hồng hãy còn chưa ngủ.

“Hãy cùng Trần thúc con luyện kiếm thật tốt, nói cho cùng vẫn là con chưa đủ mạnh, nếu con đủ mạnh, ai dám giết con?”

“Ta để lại cho con năm nghìn thiết kỵ của La gia ở ngoài huyện An Bình, chờ đến lúc con có thể một kiếm chém đứt sông, vào Kiếm Cuồng cảnh Tam phẩm, năm nghìn hắc kỵ này tùy con điều động. Mặt khác, lão Trần có nói thiên phú kiếm đạo của con quá kém, so không lại với được với thiên tài yêu nghiệt, cho nên, muốn cho con chút áp lực.”

La Hồng không nói gì.

Hắn biết rõ, thiên phú kiếm đạo của hắn quả thực kém, mỗi một lần tu hành vận chuyển kiếm khí đều giống như đao cắt.

Nhưng, thêm chút áp lực là có ý gì?

La Hậu cười cười, không hề nói rõ, chỉ vỗ vỗ bả vai La Hồng.

“Vốn dĩ muốn cho huynh muội các con an an ổn ổn cả đời, nhưng nếu con đã không tầm thường, vậy hãy nói cho thiên hạ một tiếng, làm cho thế nhân biết rõ, hồ phụ vô khuyến tử.”

...

-

Hôm sau.

Mưa đã tạnh. Ánh nắng phương đông soi rạng, ánh sáng mặt trời tỏa ra một mảnh gọn sóng.

Huyện An Bình

La Nhân Đồ xoay người trèo lên hắc mã, bên hông đeo một cây đao, một tay xách theo Văn Thiên Hành sống không còn gì luyện tiếu, dáng vẻ vô cùng chật vật kia theo.

Rời khỏi huyện An Bình, mang đao tiến vào kinh thành.

Chuyện trong giang hồ luôn truyền đi rất nhanh.

Sự tình phát sinh trong huyện An Bình, có thể nói là sóng gió không lớn không nhỏ, nếu không phải dính đến bốn cao thủ Nhất phẩm, thì ngay cả sóng cũng chẳng tạo thành được.

Đại Chu, Đại Sở, Kim Trướng Vương Đình, còn có Thiên Địa Tà Môn, cao thủ Nhất phẩm của bốn thế lực đều chết ở huyện An Bình.

Hóa Long Kiếm, Cửu Kiếm hóa Bạch Long, chỉ trong nháy mắt đã chặt đứt đường sống của bốn cao thủ Nhất phẩm.

Tin tức này truyền ra, toàn bộ giang hồ đều chấn động.

Đối với giang hồ Đại Hạ mà nói, tự nhiên là làm phấn khởi lòng người. Suy cho cùng, những người chết đều không phải là cao thủ Nhất phẩm của Đại Hạ, làm sao không cao hứng cho được.

Có điều, người trong thiên hạ cũng cảm thấy thật đáng tiếc, một kiếm này của Kiếm Hóa Long này cũng là tự chặt đứt sinh cơ của bản thân thân, nhân cơ hội đó để mở cửa thiên môn, mượn nhờ uy lực của Lục Địa tiên.

Cái giá phải trả không thể nói là không nhỏ. Nhưng là, Kiếm Hóa Long chung quy cũng trở thành dĩ vãng, mà hiện giờ, chuyện để cho người đời bàn tay say sưa chính là việc La Nhân Đồ mang thiết kỵ trở về huyện An Bình, vừa ra tay, liền đầu rơi máu chảy.

Một màn chém giết này, giết chết không ít thám tử Đại Chu, Đại Sở và cả Kim Trướng Vương Đình trong vương triều Đại Hạ. Rất nhiều người đều cho rằng đây là một cái hố siêu to khổng lồ mà La Nhân Đồ thiết kế

Chương 115: Vì bá tính thủ thành (1)-

Huyện An Bình một lần nữa khôi phục yên yên bình bình.

Chẳng qua, yên bình này cũng chỉ là mặt ngoài, dù sao, bên ngoài thành huyện An Bình kia cũng còn có hơn năm nghìn thiết kỵ đóng quân.

Đây là hắc thiết kỵ La gia mà La Nhân Đồ lưu lại, hung binh đáng sợ giết không ít khách nhân giang hồ.

Đám binh mã ở lại này khiến cho Lưu huyện lệnh ngủ cũng không dám nhắm mắt.

Mà đoàn binh mã này cũng rất ngay ngắn trật tự, dựng trại đóng quân ở đất bằng phía Đông huyện An Bình, bảo trì huấn luyện mỗi ngày chưa từng lười nhác.

Về vấn đề lương thảo linh tinh, làm nhà giàu số một huyện An Bình - La gia, tự nhiên là có thể giải quyết dễ dàng.

Dù cho huyện An Bình không có cách nào cung cấp được nhiều lương thảo thì cũng chỉ cần tới phủ Giang Lăng là có thể giải quyết.

Đối với đoàn binh mã này, La Hậu đều có an bài, La Hồng cũng không có đi tìm hiểu quá sâu.

Tuy rằng, lão cha tiện nghi nói chờ tu vi kiếm đạo của hắn bước vào Tam phẩm, liền có thể thống ngự đoàn binh mã này, nhưng La Hồng cảm thấy, lấy cái thiên phú vận chuyển kiếm khí còn khó khăn muốn chết của hắn, sợ là đời này muốn tiến đến cảnh giới Tam phẩm là rất khó.

Bên hồ sen, Trần quản gia tóc bạc đầy đầu, ngồi trên ghế bành, trên người mất đi khí phách mạnh mẽ

Ông ngồi uống trà, lặng lẽ chờ.

La Hồng ra sân, đi tới bên hồ sen, an tĩnh đứng ở bên người Trần quản gia.

“Tới rồi sao?”

Trần quản gia cười cười, liếc mắt nhìn La Hồng một cái.

“Cha kêu ta đến học kiếm với Trần thúc.” La Hồng sờ sờ mũi, nói.

Trần quản gia gật đầu. Việc này ông đương nhiên đã biết, thậm chí, ông còn từng cẩn thận ước định với La Hậu, vì để La Hồng không quá mức kiêu ngạo, sẽ không nói cho hắn biết về thiên phú kiếm đạo của bản thân, để hắn không kiêu căng nóng nảy.

“Thiên phú kiếm đạo của công tử tuy rằng hạn chế, nhưng, chớ có nhụt chí, nước chảy đá mòn, chỉ cần nỗ lực tu hành, ắt ở kiếm đạo sẽ có thành

tự.”

Trần quán gia lấy cổ kiếm được bọc trong vải trắng từ trên lưng xuống, đưa cho La Hồng, nói: “Kiếm này có tên là Địa Giao, từ hôm nay trở đi liên giao cho công tử, hy vọng công tử có thể đối xử tử tế với thanh kiếm này.”

La Hồng thấy được một tia quyền luyện cùng không nở buông trong mắt Trần quán gia

Cạch!

Một âm thanh giống như tiếng ngâm trầm của giao long vang lên, vải bố trắng rách ra, lộ ra thân kiếm màu đồng thau. Những hoa văn trên thân đan chéo, như một bức họa tinh tế đến tận chuôi kiếm.

“Vốn là kiếm này nên cùng ta xuống mồ, nhưng nghĩ lại thì thấy thật không cam lòng, kiếm còn, người mất. Nếu đem chôn theo ta, thật thẹn với người đúc kiếm.”

“Lời hứa năm đó với nàng, ta làm không được, bây giờ, hy vọng công tử có thể thay ta hoàn thành.”

Trần quán gia vỗ về thân kiếm, nói.

La Hồng nhìn chằm chằm thanh kiếm, xem ra, cây kiếm này còn có một đoạn chuyện xưa.

“Như vậy, coi như ta mượn thanh kiếm này của Trần thúc.”

La Hồng nói xong, tiếp nhận Địa Giao, kiếm thực nặng. Khoảnh khắc hấn nắm kiếm trong tay, kiếm khí làm kinh mạch trong thân thể hấn liền không chịu nổi chế bất đầu vận chuyển tán loạn.

Mà trong mắt La Hồng, dường như có một đạo kiếm quyết thoáng chuyển động, dưỡng kiếm thuật, kiếm khí ngưng tụ, Kiếm Hóa Long, ngự kiếm..... Đủ loại kiếm quyết, tựa như gió lốc đánh mạnh vào trong tâm trí hấn.

Bạch y tung bay, tóc bay bay trong gió.

La Hồng nhắm mắt, lâm vào trạng thái mê man.

Trần quán gia uống một ngụm trà bích triêu, cười cười, tiếp tục thưởng thức mấy con cá chép bơi lội trong hồ sen.

Huyện An Bình ở phủ Giang Lăng. Phủ Giang Lăng cách thành Thiên An - kinh đô của vương triều Đại Hạ ước chừng sáu ngàn dặm.

Nếu là phạm nhân tầm thường, để đi đến đó phải ròng rã nhiều ngày đêm.

Nhưng, đối với một tu sĩ có thể phi kiếm, dù từ biên cương phía bắc xa xôi đến Nam Hải mà nói cũng mất chưa đến nửa ngày.

La Hậu thật ra chưa từng ngự kiếm phi hành, nhưng, ông giục ngựa chạy như điên. Vó ngựa như sấm, trên đường đi chỉ lưu lại một đạo tàn ảnh. Tốc độ kia so với kiếm tiên ngự kiếm cũng không chậm bao nhiêu.

Sau khi đi ra khỏi huyện An Bình, lúc đến thành Thiên An đã là hoàng hôn.

Hắc mã hí vang. Khí từ trong xoang mũi phụt ra như bạch hỏa khí. Ngựa này là ngựa tốt, là hắc phiêu kỵ thượng đẳng của thảo nguyên, không chỉ cường tráng, mà còn vô cùng bền bỉ.

Tiếng hí rung chuyển cả bầu trời.

Một đường này Văn Thiên Hành bị lắc đến thất điên bát đảo.

Cả đoạn đường La Hậu mang theo ông ta giục ngựa chạy như điên, cánh tay chưa từng buông lỏng.

La Hậu với khuôn mặt hàm hậu thành thật bình tĩnh nhìn thoáng qua thành Thiên An, thả chậm tốc độ.

Từ trên tường hành cao lớn uy nghiêm, lính canh đã phát hiện ra một người cưỡi ngựa đen thúc roi chạy tới.

“Người mới tới là ai?!”

Trên thành lâu, thủ thành mặc một thân kim giáp, ánh hoàng hôn rọi xuống, phát ra ánh vàng lập loè chói mắt. Ở hoàng đô, quân coi giữ thành toàn bộ đều mang kim giáp.

Hắc kỵ dần dần tới gần, thủ thành thấy người tới xách theo một lão nhân, sắc mặt liền đại biến.

Đó là thái phó, phó viện trưởng viện Tư Thiên, sư phụ của Thái tử?

“Lão tử là La Hậu, vào kinh thành đòi một lời giải thích cho con ta.”

m thanh nhàn nhạt từ trong hắc kỵ truyền ra.

Trên thành lâu, thủ thành mang giáp vàng sắc mặt đại biến. La Nhân Đồ!

Ầm ầm ầm!

Cửa thành Thiên An đóng chặt, lập tức ầm ầm mở ra.

Tà dương như máu, kéo thân ảnh kia thành cái bóng hẹp dài trên cả con đường.....

Vó ngựa đạp lên nền đá xanh trải dài trên phố, người mang đao theo bên hông, mặc giáp tiến vào kinh thành.

Vì La Nhân Đồ vào kinh, toàn bộ kinh thành trong phút chốc như dậy sóng.

Văn Thiên Hành cảm giác chính mình trở thành trò cười cho cả thiên hạ, bị La Nhân Đồ xách như xách chó từ huyện An Bình xách vào đế đô

hoàng thành.

Thậm chí Văn Thiên Hành còn có thể cảm nhận được những cái chỉ trở của bá tánh trên đường lớn, ông ta không khỏi nhắm mắt lại, sợ mình không chịu nổi khuất nhục này, mà trở thành trò cười cho thiên hạ.

Chương 116: Vì bá tính thủ thành (2)-

La Hậu cưỡi ngựa chậm rãi đi dọc theo trục đường chính của kinh thành. Bỗng dưng, có một đạo thân ảnh đứng ở giữa đường, chặn đường La Nhân Đồ.

“Trở về nói cho lão nhân kia, sự việc lần này lão tử ghi tạc trong lòng, ông ta lại nợ lão tử thêm một khoản.”

La Hậu nhàn nhạt nói.

Bóng người kia do dự một chút, thân hình nháy mắt liền biến mất.

Sau đó, La Hậu dẫn theo Văn Thiên Hành tiếp tục đi về hướng thâm cung hoàng thành.

Vào cung.

Trong ánh mắt khiếp sợ của bá quan, trong tiếng chửi ầm của rất nhiều đại thần thanh lưu, La Hậu tiến vào trong đại điện.

Cửa khép kín, trong điện chỉ có một tên hoạn quan tuổi già sức yếu, cùng với thái tử mặc măng bào tử traỏ đằng sau rèm, không có những người khác.

La Hậu ném Văn Thiên Hành xuống đất, Văn Thiên Hành luôn nhắm hai mắt giả chết rốt cục cũng mở bừng mắt, chậm rãi từ trên mặt đất bò dậy, vỗ vỗ bụi đất trên vạt áo.

“Hỏa khí của La tướng quân cũng lớn quá nhỉ?”

“Văn thái phó quả thực làm quá phận, nhưng mục đích cũng chỉ là mang ý tốt, cũng là vì bảo hộ con trai, con gái của tướng quân.”

Sau tấm rèm buông, thái tử cười nói.

La Hậu thu hồi nét mặt thành thật trung hậu, lấy đao bên hông mang ra, mũi đao chạm đất, phát ra một chuỗi tiếng vang.

“Đừng giả vờ nữa, đừng tưởng rằng lão tử không biết các người nghĩ gì, còn không phải là muốn dẫn con nhà lão tử nhập kinh rồi giam lỏng, khiến cho lão tử ném chuột sợ vỡ bình sao.

“Lão tử thay các người bảo vệ giang sơn Hạ gia, kết quả các người lại muốn động tới người nhà lão tử ở hậu phương, đây chính là con mẹ nó các người ép lão tử bỏ, giang sơn này ai muốn bảo vệ thì đi mà bảo vệ!”

La Hậu mắng.

Lời nói quanh quẩn ở trong đại điện, trong điện trầm mặc không ai nói.

“Thái phó, hãy dập đầu ba cái bồi tội La tướng quân.”

Hồi lâu sau, sau màn che kia, thanh âm thái tử thản nhiên truyền ra.

Văn Thiên Hành nghe vậy, da mặt đột nhiên giật giật, mặt già này của ông ta, xem như ném đi luôn rồi.

Nhưng, ông ta vẫn nghe lời, lui về sau ba bước, hướng La Hậu mà quỳ xuống dập đầu.

Bùm bùm bùm!

Ba tiếng như tiếng sấm rền vang quanh quần ở trong điện.

Trán Văn Thiên Hành huyết nhục mơ hồ. Sắc mặt La Hậu thật ra đã hơi hòa hoãn, nhưng vẫn nhìn chăm chăm màn che, nói: “Dập đầu không đủ.”

“Vậy La tướng quân còn muốn gì?” Thái tử lên tiếng nói sau màn che.

La Hậu khiêng đao lên, híp mắt: “Hạ hoàng mệnh cho phu tử dời Tắc Hạ Học Cung (2) ra khỏi thành Thiên An? Vậy lão tử muốn Tắc Hạ Học Cung này.”

(2) Tắc Hạ học cung (tiếng Trung: 稷下學宮) là một học viện nghiên cứu học thuật trong thời Chiến Quốc, cũng là trường đại học quốc lập đầu tiên tại Trung Quốc

Lời La Hậu buông xuống, Văn Thiên Hành đang quỳ trên mặt đất trong đại sảnh cũng chẳng còn tâm trí để bận tâm đến vấn đề khuất nhục, ánh mắt nghiêm trọng.

Lão hoạn quan mơ màng sắp ngủ kia cũng mở bừng mắt. Sau tấm màn rủ, thái tử cũng trầm mặc, tựa hồ giật mình vì yêu cầu này của La Hậu.

“Đương nhiên, lão tử cũng không cần Tắc Hạ Học Cung phải chuyển đến Tắc Bắc, chỉ cần xây dựng ở huyện An Bình là được.” La Hậu lại bày ra khuôn mặt thành thật hàm hậu, nở nụ cười.

Trầm mặc không biết bao lâu.

La Hậu cũng không vội, cứ qua mười giây, ông liền thoát đi một mảnh khôi giáp trên người. m thanh giáp trụ nện vào mặt đất cứ quanh quần trong đại điện.

Lúc lâu.....

Sau tấm màn, thanh âm của Thái Tử từ từ truyền ra.

“Chuẩn.”

Keng keng keng!

Giáp trụ rơi trên mặt đất, tức khắc bay nhanh bám vào trên người La Hậu, La Hậu xoay người khiêng đao, bước ra cửa điện.

Vừa ra cửa điện.

Sắc La Hậu đột nhiên giận dữ, khuôn mặt không khác gì Tu La, vươn một tay ra.

Trong đám quan viên mặc hoa phục đang dồn vào một góc ngoài cung điện, có hai thân ảnh lão đảo bị bắt ra.

“Ai cho các người gan chó dám bại lộ nơi lão tử ẩn cư!”

Từng tiếng mắng âm âm vang lên

Đao liên động.

Hai tên quan viên kia bị phanh thây trong nháy mắt, thi thể ngã xuống ngay trước cửa điện, huyết nhục mơ hồ.

Rất nhiều quan viên nho sĩ trừng lớn mắt, vốn muốn chửi ầm lên trong nháy mắt lại ghen ở yết hầu.

“Lão tử một đao trấn giữ Tắc Bắc, bảo vệ biên giới cho bá tánh! Các người cũng xứng để mắng ta sao?!”

La Hậu ngửa đầu cười to, vác đao mang giáp nhanh chóng rời đi.

Quan lại văn võ đều có đủ, nhưng không người nào dám cản.

Thành Thiên An phiêu đảng nổi mưa, mưa mãi không ngừng, như là có thần nữ trốn trong đám mây khóc thút thít.

Một ngày này, La Nhân Đồ vào kinh, giống như một thanh đao sắc nhọn, khiến cho vũng nước đục trong đế kinh hoàn toàn nổi sóng.

Đầu tiên là một thân một ngựa bá đạo xách theo thái phó của thái tử Văn Thiên Hành vào thành, hung hãn tiến vào cung điện, giáp mặt thái tử đòi công đạo.

Kinh người nhất vẫn là với trước hoàng thành ngự đạo (1) một đao giết chết hai vị quan viên đương triều. Hành vi bá đạo cỡ này, không thẹn với thanh danh một đời của ông.

(1) Ngự đạo: đường đi của vua

Không ít lời tức giận mắng mỏ, tấu chương ngự sử buộc tội lại càng như lông ngỗng bay tán loạn không ngừng. Thù sinh kể chuyện trong sảnh của trà lâu đem hành vi bá đạo cùng hung tàn của La Nhân Đồ miêu tả vô cùng nhuần nhuyễn, khiến không ít bá tánh phố phường bận việc với sinh kế vô cùng tin tưởng chẳng mấy may nghi ngờ.

Nhưng, ngay lúc tất cả mọi người cho rằng đây là đề tài gây náo nhiệt nhất trong thời gian này thì lại có một tin tức hoàn toàn làm rung động cả thành Thiên An.

Vì đòi công đạo cho việc con trai, con gái mình bị ám sát, La Nhân Đồ đòi di dời Tắc Hạ Học Cung đến nơi khác.

Tắc Hạ Học Cung vốn được xây dựng ở phía tây thành Thiên An. Đó chính là nơi mà vô số văn nhân sĩ tử, thiên tài thế gia hướng tới. Vô số thiên kiêu yêu nghiệt của Đại Hạ, Đại Sở, Đại Chu thậm chí cả Kim Trướng

Vương Đình luôn chinh chiến không ngừng với Đại Hạ vương triều cũng đều tu tập (1) ở đây.

(1)Tu tập: tu luyện, học tập.

Chương 117: Thiên phú kiếm đạo thật sự (1)-

Tuy rằng Tắc Hạ Học Cung này lấy Nho tu làm chủ, thế nhưng vẫn là nơi thu nhận nhân tài khắp mọi nơi, từ lâu đã trở thành nơi cho thiên tài nổi danh cạnh tranh.

Hiện giờ, thái tử Hạ Cực lại đáp ứng yêu cầu này của La Nhân Đồ, đem thánh địa bực này lập ở huyện An Bình.

Cái huyện An Bình nhỏ bé, có tư cách gì mà có được Tắc Hạ Học Cung?

Việc làm này của La Nhân Đồ, xem như chọc giận toàn bộ văn nhân sĩ tử trong kinh thành, tiếng chửi rửa càng ngày càng nhiều thêm như tuyết bay trong trời đông giá rét, tấu chương muốn làm thái tử thay đổi tâm ý lại càng ùn ùn không dứt.

Nhưng mà, một chiếu lệnh từ thâm cung truyền ra, hoàn toàn chặn miệng mọi người.

Dưới tường son của hoàng thành Thiên An, thanh âm bánh xe nghiền đất đá nhẹ nhàng vang lên.

Một chiếc xe ngựa an tĩnh dừng lại, xa phu xe ngựa là một vị nho sinh trung niên áo xanh. Nho sinh xốc lên vải màn của xe ngựa, để lộ một vị lão nhân tóc bạc đầy đầu bên trong thùng xe.

“Phu tử, thái tử hạ lệnh, Tắc Hạ Học Cung lập ở huyện An Bình, chúng ta thật sự cứ để như thế sao?” Nho sinh trung niên áo xanh hỏi.

Lão nhân trong xe ngựa cười cười: “Hạ hoàng đế quan không chịu ra, lệnh kia của thái tử chính là lệnh thiên tử, cứ theo đó mà làm.”

“Hành động này của La Nhân Đồ quả thực khiến người ta nhìn không thấu, nhưng là nghĩ lại mới thấy, có lẽ là hấn vì con trai cùng con gái mà tạo ra một cơ hội. Con gái La Nhân Đồ kia mới năm tuổi, đó là hấn vì con trai mà chuẩn bị.”

“La Nhân Đồ đây là muốn bồi dưỡng con mình trở thành chân long.”

Lão nhân vuốt râu cười cười, trong ánh mắt mang theo vài phần ý vị thâm trường cùng với tò mò.

“Đứa con này của hấn, nghe nói tới mười bảy tuổi vẫn nuôi dưỡng bình thường. Hiện giờ tu hành đơn giản, sao có thể chịu được áp lực của những thiên tài yêu nghiệt tại Tắc Hạ Học Cung. Sợ là sẽ bị đè bẹp.....”

“Ông ta đây là muốn đẩy con mình vào trong hổ lửa, ông ta quá xem trọng con của mình rồi.”

Nho sinh lam bào vầy vầy tay.

Trong xe ngựa, lão nhân nhẹ gõ thùng xe: "Người phải nên sửa lại cái tật kiêu căng ngạo mạn kia đi. Học đạo phải biết trước biết sau. Mở ra thiên môn, học hỏi tiên bối, tích lũy thêm được nhiều điều."

"Thiên bản trên Chiến Bảng của Đại Hạ, Đại Sở, Đại Chu thậm chí Kim Trướng Vương Đình, ví dụ như vậy còn thiếu sao?"

Thần sắc nho sinh áo xanh tức khắc khẽ biến, không nói một lời.

"Đi thôi, dọn dẹp, chuẩn bị xuôi nam đến thăm thú huyện An Bình kia."

Lão nhân buông vải màn xe ngựa xuống, nói.

Trần Bắc vương phủ.

Thân ảnh cản lại La Hậu trên phố đang đứng lặng trong đình viện. Một thân ảnh tuổi già sức yếu, ngồi ngay ngắn trong sân vắng, trong đình có một bàn cờ, từng quân đen trắng được hạ xuống.

Nghe bóng đen kể lại, lão giả mới từ từ ngẩng đầu.

"Tiểu tử La Hậu này, việc bảo nó tai xuất đến trấn thủ Tắc Bắc khiến oán niệm nó mãi chưa tận, nhưng cũng xác thật là lão phu thiếu nợ nó."

Ngay sau đó, đôi mắt lão nhân như phát sáng.

"Theo lão phu biết, dựa vào tính tình tiểu tử La Hậu kia, nếu có con nối dõi là người bình thường, vậy sẽ cho con nó cả cuộc đời bình phàm. Nếu là con nối dõi có thiên phú yêu nghiệt, thì sẽ không tiếc thứ gì để bồi dưỡng nó. Nếu là tôn nhi kia của ta thực sự bình thường, La Hậu tuyệt đối sẽ không nghênh ngang vào kinh, dùng tư thái gần như ép bức bắt thái tử di dời Tắc Hạ Học Cung đến lập ở huyện An Bình."

"Tắc Hạ Học Cung chuyển đến huyện An Bình, đây chắc là muốn tạo cho tôn nhi ta áp lực ngập trời."

"La Hậu đây là tính toán bồi dưỡng tôn nhi kế thừa thống lĩnh ba mươi vạn thiết kỵ La gia phía Bắc chăng?"

Lão giả thì thảo.

Người đến báo cáo mọi chuyện vẫn đứng thẳng tắp ở nơi xa, không dám thở mạnh.

"Chẳng lẽ tôn nhi kia của ta có chân long chi tư (1)?!"

(1)Chân long chi tư: tư thái của rồng chân chính. Ý nói La Hồng có tư chất yêu nghiệt, bồi dưỡng tốt sẽ là tôn tại đáng gờm.

Đôi mắt lão nhân càng ngày càng sáng, lại có chút kích động nhỏ.

Ông buông quân cờ xuống, đứng lên, nắm chặt hai tay, khom lưng nhìn quanh Trần Bắc vương phủ rộng lớn phồn hoa, nhưng đập vào mắt chỉ có

mấy nhân khẩu thừa thớt, thanh lãnh thê lương.

.....

Huyện An Bình.

Đối với tin tức di dời Tắc Hạ Học Cung, La Hồng hiển nhiên là không rõ lắm, thậm chí, hấn đến Tắc Hạ Học Cung là cái gì cũng không hiểu.

Hấn hiện giờ, đang đắm chìm trong kiếm đạo. Trong đầu óc đều là kiếm thuật.

Kiểm khí trong cơ thể xoay mấy phen, đạt tới 98 đạo kiếm khí, chỉ còn hai đạo kiếm khí, là có thể đạt tới cảnh giới Bộc Kiếm Bát phẩm viên mãn.

Từ khi La Hồng cầm kiếm tu luyện đến nay, cũng không bao lâu, tính toán kĩ thì còn không đến nửa tháng nhưng đã nhanh chóng đạt tới cảnh giới Bát phẩm viên mãn, quả thực là phi thường khó gặp được.

Chỉ là, trên thực tế, trong lòng La Hồng rất rõ ràng, thiên phú kiếm đạo của hấn thật sự chẳng ra gì.

Dù chín hấn cảm thấy bản thân không quá tệ, nhưng, Trần quản gia cùng cha hấn đều nói hấn thực bình thường, vậy thì ắt hấn, thiên phú kiếm đạo của La Hồng hấn là thật sự rất bình thường.

Sở dĩ tu vi kiếm đạo tăng lên nhanh như vậy, chủ yếu bởi vì tu hành của kiếm tu Cửu phẩm, Bát phẩm không có gì khó, còn một nguyên nhân lớn hơn khác là do Mặt Nạ Tà Quân.

La Hồng còn nhớ rõ, thời điểm mang theo Mặt Nạ Tà Quân, hấn chỉ cần nhìn thoáng qua Trần quản gia thi triển Bạch Giao, liền trực tiếp bắt chước được một chiêu Hắc Giao.

Tuyệt đối không phải La Hồng hấn có thiên phú kiếm đạo, mà là Tà Quân có thiên phú kiếm đạo!

Dùng vải bố trắng bọc bọc Địa Giao thật tốt, đặt sang một bên.

La Hồng lấy ra quyển sách da người.

Mở quyển sách da người đến trang giao diện.

Nhân vật: La Hồng

Tội ác: + 608

Đẳng cấp: 2

Danh hiệu: Bại Hoại

Chủng tộc: Nhân tộc (phạm nhân)

Công pháp tu hành: 《 Vong linh tà ảnh (tàn) 》 , 《 Kiếm khí quyết 》 , 《 Uẩn kiếm quyết 》 .

Thuật pháp: 《 Thiên thủ Tà Phạt 》

Kiểm pháp: 《Cửu kiếm Hóa Long 》

Cảnh giới: Thất phẩm (Sát Hoàn), Bát phẩm (Bộc Kiếm)

Nhìn biến hóa trong trang giao diện, khóe miệng La Hồng không khỏi nhếch lên, hần quả nhiên vẫn là thích hợp làm một Tà tu đơn thuần.

Chương 118: Thiên phú kiếm đạo thật sự (2)-

Thiên phú ở phương diện Tà tu của hắn, so với thiên phú kiếm đạo tốt hơn không biết bao nhiêu lần.

Đợt này, thu hoạch lớn nhất của La Hồng không phải tội ác, kẻ cung cấp tội ác chân chính chỉ có mỗi mình Tiểu Bản Bản Đồ Tam Đa.

Điểm tội ác có được từ Đồ Tam Đa là 50 điểm, nhân đôi lên là được 100 điểm.

Hơn nữa, hàng ngày hắn cũng chỉ hung dữ với Tiểu Đậu Hoa cùng trêu chọc La Tiểu Tiểu nên điểm tội ác kỳ thật tăng lên cũng không nhiều.

Ở trận chiến với bọn tà tu ở đường Địa Thử, thứ hắn chân chính thu hoạch được thật ra là tà khí.

Tu vi trực tiếp từ Bát phẩm Sát Châu đạt tới Thất phẩm.

Số lượng khí tà sát trong đan điền tăng lên rất nhiều, nếu nói lúc đầu chỉ là một cái ao nhỏ, vậy hiện giờ nó là một cái hồ nước nhỏ.

Nguyên bản chỉ có một sát châu trong đan điền nhưng là hiện giờ, số lượng sát châu ngưng tụ là năm viên, hình thành một vòng sát châu cỡ nhỏ.

Thu hoạch được rất nhiều, nhưng có duy nhất một cái làm La Hồng không hài lòng đó là Chính Dương khí trên người hắn càng ngày càng nồng đậm.

Hắn rõ ràng là tà tu, thế mà Chính Dương khí này còn mãnh liệt hơn cả những Nho tu nghiêm trang chân chính.

Hắn rất buồn, rất phiền muộn.

Về phần đổi khen thưởng, hiện giờ thời gian chưa tới, tạm thời cũng đổi không được.

Nhàn rồi không có việc gì làm, La Hồng sờ sờ cằm, sau đó, đứng dậy, đeo cổ kiếm Địa Giao chạy về hướng đình viện của La Tiểu Tiểu.

.....

Huyện nha.

Cả người Triệu Đông Hán băng bó đầy băng vải, hắn ta được Phương Chính mang về huyện nha chữa thương, thuận tiện ghi chép tình tiết vụ án, bỏ lỡ cơ hội hỏi phủ nhìn thấy La Hậu.

Có điều, hắn ở huyện nha cũng rất dễ chịu, một đám bộ khoái ngồi vây chung quanh.

Tử Vi mặc váy dài vàng nhạt, vắt chân bắt cầm mấy viên xí muối, ánh mắt dõi theo Triệu Đông Hán chém gió nước miếng bay tứ tung.

“Các ngươi biết không? Đường Địa Thử thể mà cất dấu nhiều tà tu như vậy! Tất cả đều bị công tử nhà ta một phát diệt gọn! Trên đường phố tràn đầy thi thể! Có thể so với quân đội nha!”

“Khi đó các ngươi có biết ta tuyệt vọng bao nhiêu không?”

“Nhưng mà, công tử lại không hề sợ, đầu tiên trăm tà tu trong tiệm thịt heo kia, dùng một chiêu Thiên ngoại phi tiên, vì lão Triệu ta mà chặn lại sát khí trí mạng. Ở phố Địa Thử kiếm khí tung hoành, một đồng hành thi bị chém như xắt dưa thái rau

“Các ngươi biết lão Triệu ta cuối cùng nhìn thấy gì không?”

Một đám bộ khoái, cùng Tử Vi lắc đầu không ngừng.

Triệu Đông Hán kích động đến mức vết sẹo trên mặt cũng nhấp nhô theo: “Công tử nhà ta giống như Phật Tổ chuyển thế, phát quang vạn trượng, giờ tay vỗ đầu tên tà tu Sa Di đã bị sa vào tà đạo kia.”

Triệu Đông Hán cảm khái vô cùng, ánh mắt dao động kịch liệt.

“Công tử nhà ta..... Thật là chính khí xông cửu tiêu, tà sát không thể xâm phạm!”

Bọn bộ khoái chung quanh nghe xong kích động vạn phần.

Khuôn mặt xinh đẹp của Tử Vi đỏ bừng, không ngừng vỗ tay.

La Hồng mỹ mãn từ trong viện của La Tiểu Tiểu đi ra, tiếng khóc của nha đầu kia vẫn quanh quẩn bên tai.

Bỗng nhiên, trong lòng hấn giật mình một cái.

Lấy quyền sách da người ra, nhìn lướt qua.

La Hồng: “???”

Nhìn vào điểm tội ác không những không tăng mà ngược lại còn giảm 18. Khoảnh khắc ấy như sét đánh giữa trời quang.

La Nhân Đồ kiêu ngạo tiến vào kinh thành, chém hai vị quan văn trên ngựa đạo xong liền nghênh ngang rời đi.

Đợi sau khi thái tử phát chiếu lệnh rồi, ông liền xoay người lên hắc mã, một người, một ngựa, đi về hướng Tắc Bắc.

Người đi rồi, chỉ để lại một chuỗi hung danh cho trên dưới văn võ, cho phố xá trong kinh thành.

Tiếng vó ngựa nổ vang trời.

Trên sườn núi, La Nhân Đồ một thân giáp đen, ghìm ngựa quay đầu.

Ông nhìn thoáng về phương nam, trên gương mặt thành thật hàm hậu toát ra một nụ cười.

“Tiểu tử thôi, hy vọng con có thể chống đỡ được áp lực, cơ hội lão tử vì con mà tạo ra, hy vọng con có thể nắm chắc lấy, đừng có chấp nhất muốn làm người tốt nữa.”

La Hậu ghìim ngựa, hai chân đột nhiên kẹp chặt bụng ngựa.

Ngựa hí như sấm rền, vó ngựa giơ cao, ngay sau đó ông liền xoay người chém một đao.

Khí đao hiên ngang tung hoành.

Trong rừng rậm truyền ra tiếng vang lớn, có hai thanh âm hốt hoảng mong chạy trốn, nhưng bị đao khí cuốn vào, chém cho huyết nhục mơ hồ, sức sống tiêu tan.

“Lão tử ra khỏi thành bắc, a miêu a cầu cũng dám theo dõi?”

La Hậu nhổ ra một ngụm nước bọt.

Tra đao vào vỏ, híp mắt nhìn chăm chăm về hướng thành Thiên An.....

Phảng phất như muốn nhìn rõ vị kia ẩn nấp ở trong thâm cung rốt cuộc muốn làm cái gì.

Đáng tiếc, ông nhìn không thấu..

Rắp tâm của đế hoàng, lão đầu tử kia nhà ông phí cả nửa đời mới có thể nhìn thấu, về phần La Hậu ông vẫn thích một đao chém hết hết thấy.

Nhưng mà, nhìn không thấu thì không nhìn nữa, quay đầu nhìn phương bắc. Phía bắc cát vàng cuốn lên đầy trời, giống như ác ma cắn nuốt thịt người

La Hậu ngưng mắt, một thân hắc giáp, cười hắc mã, phi nhanh như chớp hướng về phía bắc.

La Hồng khóc không ra nước mắt, hắn chẳng thể nào hiểu nổi, tội ác không tăng ngược lại còn giảm, rốt cuộc là ai đang khen hắn?!

Một đêm này, La Hồng nghẹn cục tức ở trong cổ ngủ không yên.

Sáng sớm hôm sau, La Hồng thức dậy. Trong chính sảnh Tiểu Đậu Hoa sớm đã chuẩn bị bữa sáng thơm nức.

Tào phớ, bánh quây còn có bánh bao thịt.

Đều là Tiểu Đậu Hoa tự thân làm hết thấy, một thiếu nữ hiền huệ làm người ta đau lòng.

Trần quản gia tóc bạc phơ, ngồi ở ghế trên chính sảnh, ăn tào phớ, trên mặt còn mang theo nét tươi cười ôn hòa.

La Tiểu Tiểu tỉnh từ sớm, nàng hiện tại đã ngoan, dậy sớm mới có cơm ăn, không thể chờ tỳ nữ nâng mình đến chính sảnh để ăn, như vậy, trong chén cũng chẳng còn gì để ăn.

Viên Thành Cương mù cũng ngồi ở trên ghế, hai tròng mắt trống không.

Tiểu Đậu Hoa kiên nhẫn múc cho ông ta một chén, hơn nữa còn nhét cho ông ta một cái thìa.

“Cô nương thiện tâm.”

Viên Thành Cương cười cười, nói.

Chương 119: Tà Đế dựng sinh, Nho thánh tướng lập (1)-

Tiểu Đậu Hoa không nói gì, chỉ để lộ một nụ cười mỹ lệ xinh đẹp sau đó đi về hướng phòng bếp.

Vừa lúc đụng phải La Hồng mặt mũi u oán cùng vành mắt đen thui.

La Hồng nắm lấy bím tóc của Tiểu Đậu Hoa, “Hôm nay tào phớ là mặn hay vẫn là ngọt?”

Tiểu Đậu Hoa ngây người: “Công tử không phải vẫn luôn ăn ngọt sao?”

“Này! Cái đồ đầu bếp ngốc nghếch này công tử ta hôm nay muốn ăn mặn! Mau đi đi! Chậm rì rì, chân tay vụng về!”

La Hồng xụ mặt, giận dữ nói.

Tiểu Đậu Hoa bị ngữ khí của La Hồng dọa, trong lòng không khỏi run lên, ủy khuất vô cùng.

“Công tử..... Đừng hung dữ mà... oa.”

“Ta đi làm đồ mặn ngay đây.....”

Tiểu Đậu Hoa nhấp nháy miệng nhỏ, xoay người bước như bay rời khỏi đó.

Mỗi ngày rời giường dọa máng Tiểu Đậu Hoa một câu, thần thanh khí sáng.

La Hồng mỹ mãn ngồi ở trên bàn cơm, liếc mắt Viên mù, nhưng cũng không nói gì, bắt đầu từng ngậm từng ngậm ăn tào phớ ngọt.

La Tiểu Tiểu khịt mũi, vẻ mặt khinh thường nhìn La Hồng, ca ca nhà nàng, nàng hiểu rõ, chỉ thích khi dễ nàng cùng Tiểu Đậu Hoa.

Ở bên ngoài là gương tốt của chính nghĩa, ở nhà liền ức hiếp người nhà!

A! Giận xanh người!

Trần quản gia chỉ cười mà không nói, hiện tại người trẻ tuổi thật biết chơi.

“Công tử, chẳng biết người đã nghe qua Tắc Hạ Học Cung chưa?”

Trần quản gia nói.

La Hồng một bên ăn bánh quẩy thơm nức, một bên lắc đầu.

“La gia vào kinh, vì công tử đòi công đạo, bắt Văn Thiên Hành đập đầu ba lần, bắt thái tử đồng ý cho Tắc Hạ Học Cung lập ở huyện An Bình.”

Trần quản gia buông chén sứ xuống, chậm rãi nói.

Viên Thành Cương ho khan một tiếng, có vài phần kinh ngạc.

“Tắc Hạ Học Cung dời đến huyện An Bình?”

Trần quản gia gật đầu.

“Có liên quan gì đến bản công tử sao?” La Hồng cho vào miệng miếng bánh quây thứ hai, hần chẳng mấy hứng thú với những việc này.

Hiện giờ, ngoài huyện An Bình có năm nghìn hắc thiết kỵ cha lưu lại tọa trấn, bảo đảm cho an nguy của hần cùng La Tiểu Tiểu, nguy cơ sơn tóc gáy ban đầu kia cũng đã biến mất.

La Hồng hiện tại là một thân nhẹ nhõm, trong đầu chỉ nghĩ đến việc làm chuyện xấu tăng điểm tội ác.

Về phần Tắc Hạ Học Cung kia, muốn lập ở huyện An Bình thì cứ lập ở huyện An Bình đi.

Tựa hồ cảm giác được La Hồng không quan tâm lắm, Trần quản gia cười cười, lấy ra một phong thư, ném cho La Hồng.

“Đây là thư La gia lưu lại cho người.”

Lông mày La Hồng nhíu lại thành một đường, mở phong thư.

“Tiểu tử thôi, lão tử đi trấn thủ Tắc Bắc. Nếu con không tu hành thì thôi. Nhưng nếu đã tu hành, những việc nên tiếp nhận con phải tiếp nhận. Những vất vả năm đó lão tử phải chịu, con cũng phải nếm trải một lần. Tuy rằng thiên phú kiếm đạo của con chẳng ra gì thật, nhưng áp lực nên có thì vẫn phải có, đừng suốt ngày làm việc tốt ở trong cái huyện thành nhỏ này nữa. Trong thế đạo này, người tốt khó làm.

Lão tử sẽ cho lập Tắc Hạ Học Cung, tìm cho con một đồng thiên tài cùng thế hệ để bồi luyện, có Đại Hạ, cũng có Đại Chu, Đại Sở... Nhưng đừng cho lão tử mất mặt. Đương nhiên, những người đó có lẽ cũng có chẳng có ý tốt gì, nên giết cứ giết, nhưng con đừng để bị giết. Cùng thế hệ, lại đều ở học trong cung nên ta sẽ không bảo hộ cho con. Chính con tự xem xét thời thế, nếu như để bị giết..... Lão tử cũng không có mặt mũi đi báo thù đâu.

Đừng làm xấu tên tuổi La Hậ ta!”

La Hồng đọc thư xong, trong lòng nghẹn một ngụm uất khí thật lâu.

Ai mẹ nó làm người tốt?

Ai muốn làm người tốt?!

La Hồng chính là một Tiểu Phôi Đản vừa được thăng cấp lên làm Bại Hoại được chính hệ thống thừa nhận đó!

Con trai của ông là dạng gì, ông còn không hiểu rõ sao? Người cha này thật đúng là không xứng chức mà!

Trong thoáng chốc, lòng La Hồng khó mà bình tĩnh lại được.

Nhưng lúc lâu sau, sau khi bình tĩnh lại, tâm tư liền kích động.

Gần đây, ở trong huyện An Bình, La Hồng hấn gom tội ác không tốt lắm, chủ yếu là vì mọi người đều cảm thấy hấn chính nghĩa vô cùng. La Hồng làm chuyện xấu cỡ nào thì ý cũng đều sẽ bị xuyên tạc.

Có lẽ, trong Tắc Hạ Học Cung này đều là người ngoài, đối La Hồng hấn ấn tượng cũng hiểu biết cũng không rõ lắm. Thật ra, cũng không phải chuyện xấu gì.

Tắc Hạ Học Cung này, có lẽ có thể giúp hấn gom một đống lớn tội ác.

La Hồng nghĩ vậy, đôi mắt không khỏi sáng lên.

Ông trời đã đóng cửa lớn của người lại, thì kiểu gì cũng sẽ mở cho người một ô cửa sổ.

.....

Thời tiết ngày hè, mưa liên miên rả rích suốt ngày.

Có khi mưa to, cũng có khi mưa phún dầm dề.

Mưa phún kéo dài, làm cho mặt đất bị phơi nắng lâu cuốn lên một mùi tanh của bùn đất.

Bỗng dưng, trong màn mưa, một chiếc xe ngựa lăn lộn xuyên qua, chạy như bay trong không trung, ngựa hí vang, phi như được gắn mây.

Thực mau, xe ngựa từ bầu trời hạ xuống, dừng lại ở trước Nam Lý Đình.

Từ Nam Lý Đình, hướng mắt về phía xa xa đã có thể thấy được hình dáng của huyện An Bình.

Nho sinh áo xanh ngồi ở vị trí xa phu thở ra một hơi, hơi thở trên người chậm rãi bình ổn.

Sau đó, khom người với thân ảnh trong thùng xe nói: “Thưa phu tử, tới huyện An Bình rồi ạ.”

Một lão nhân thân mặc nho sam màu trắng xốc màn che xe ngựa lên, từ từ đi xuống, được người mặc nho sam áo xanh đỡ.

Lão nhân nhìn quanh bốn phía, cảm thụ được hạo nhiên kiếm khí kia còn lưu lại trong thiên địa, mơ hồ có thể thấy được kiếm khí bạch long cuốn mây.

“Cửu kiếm hóa long, có thể so với Lục địa tiên.”

Phu tử cảm khái: “Đáng tiếc cho Hóa long kiếm Trần Thiên Huyền.”

Nho sinh áo xanh trở nên nghiêm túc vài phần. Trong lòng thầm nghĩ, nếu là hấn ta, đối mặt với một kiếm này cũng chặn không nổi.

Đỡ lão nhân đến trong đình, ngồi xuống.

Phu tử nhìn về phía huyện An Bình.

Vừa nhìn, trong đôi mắt vẫn đục của lão nhân hiện lên mấy phần kinh ngạc.

Ở trong mắt ông ta, trên không trung huyện An Bình, có hai cỗ khí lưu chuyển, một cỗ là tà khí ngút trời, còn lại chính là Chính Dương khí đang thịnh!

Hai khí đan chéo, giống như hình thành âm dương giao thoa quỷ dị.

Như Tà Đế dựng sinh, lại như có Nho Thánh tướng lập.

Ánh mắt phu tử kỳ dị, vỗ tay phá lên cười.

“Huyện An Bình này thú vị.”

“Tắc Hạ Học Cung thành lập ở đây, không mất mát gì.”

Chương 120: Có cung điện từ trên trời đến (1) -

Nho sinh áo xanh cung kính đứng ở bên cạnh lão nhân, trong mắt lão nhân có phong vân biến hóa, có đen trắng hỗn độn. Nhưng, nho sinh áo xanh không nhìn ra cái gì.

Nhìn đôi mắt ngưng trọng nhìn chằm chằm huyện An Bình của phu tử, nho sinh áo xanh bỗng nhiên có chút tò mò, rốt cuộc là việc gì, khiến phu tử có thần thái bất động như núi lại hiển lộ ra thần thái như thế.

Huyện An Bình Chẳng lẽ là địa phương kì quái gì sao?

Hồi lâu, nghe được phu tử cười to nói Tắc Hạ Học Cung lập ở huyện An Bình, không mất mát gì.

Điều này làm cho nho sinh áo xanh càng thêm tò mò.

Làm sao có thể không mất mát gì chứ?

Tắc Hạ Học Cung kỳ thật là một kiện linh bảo, linh bảo đỉnh cấp, có thể hấp thu khí giữa thiên địa, khiến tu sĩ trong học cung nhanh chóng tăng cảnh giới.

Bình thường mà nói, Tắc Hạ Học Cung đều là lập ở hoàng đô của vương triều, bởi vì hoàng đô chính là điểm hội tụ vận khí vương triều, Tắc Hạ Học Cung lập ở hoàng đô, có thể được khí vận hằng ngày cọ rửa, sẽ làm Tắc Hạ Học Cung càng thêm mạnh mẽ.

“Ha ha ha.....Tu Viễn, về sau ngươi sẽ hiểu được.”

Phu tử khẽ cười lên.

“Đi, chúng ta vào huyện An Bình, đi chọn địa điểm”

Phu tử nói.

Lý Tu Viễn nhìn phu tử, cũng không hỏi lại gì.

Kỳ thật hẳn ta cảm nhận được ban đầu phu tử không cao hứng, nhưng giờ phút này, thời điểm nhìn thấy huyện An Bình, sự không vui của phu tử sớm đã tan theo gió.

Chẳng lẽ..... huyện An Bình nhỏ bé này có thể so sánh với hoàng đô Đại Hạ vương triều sao?

Xe ngựa chậm rãi khởi hành, Lý Tu Viễn tiếp tục đánh xe ngựa, tiến vào huyện An Bình

Hai thầy trò không ở trên xe ngựa quá lâu, chỉ chốc lát sau đã tìm được khách điểm dừng chân, sau đó giao xe ngựa cho người trông giữ, rồi đi bộ trong huyện An Bình.

Trong mắt Lý Tu Viễn, huyện An Bình không có gì đặc biệt.

Chỉ là một tòa huyện thành bình thường trong Đại Hạ vương triều.

Nhưng phu tử lại rất vừa lòng, chậm rãi tản bộ trên đường lớn, khảo cứu cẩn thận hoàn cảnh huyện An Bình, lựa chọn phương hướng cùng địa điểm lập Tắc Hạ Học Cung.

Thời gian trôi nhanh, thoáng cái đã hơn nửa ngày.

Đông Sơn, huyện An Bình.

Phu tử đứng lặng trên này, nho bào màu trắng trên người bị gió thổi bay phất phới.

“Chọn nơi này đi.....”

Phu tử nói.

Ngay sau đó, phu tử ngửa mặt lên trời cười to, tay áo dày rộng trong nháy mắt đón gió phấp phới, bành trướng ra mấy trăm trượng, như là một tay áo che trời.

Trong tay áo có thiên địa, trong tay áo có càn khôn!

Huyện An Bình, La Phủ.

Trần quân gia đang uống trà cùng Viên mù, bỗng nhiên thần sắc hơi đổi, tóc bạc bay trong gió, nhìn phía Đông Sơn huyện An Bình

Viên mù tuy nhìn không thấy, nhưng cũng nghiêng đầu, hướng lỗ tai về nơi đó.

“Thật mạnh... mạnh đến mức khiến người ta phải rung động.”

Viên mù nói.

“Vị kia, hẳn là rất mạnh.....”

Trần quân gia cảm khái.

“Cho dù là La gia, đối mặt lão nhân này cũng lẽ ngộ ba phần.....”

“Phu tử Nho giáo, nhìn như phạm nhân, kì thực một hơi thở ra áp cả Lục Địa Tiên.”

Viên mù gật đầu: “La tướng quân làm cho Tắc Hạ Học Cung lập ở huyện An Bình, vốn tưởng rằng vị phu tử này sẽ có vài phần tức giận, lại không nghĩ đến động tác nhanh như vậy.....”

“Huyện An Bình có lẽ sẽ trở thành Tiềm Long trì, Hóa Long địa (1) nhanh thôi.”

(1)Tiềm Long trì, Hóa Long địa: ao rồng ẩn núp, vùng đất hóa rồng.

Mái tóc bạc trắng của Trần quân gia tung bay, nâng chén trà lên, uống một hớp.

“Không sao, Chính Dương khí trên người công tử rực rỡ như lửa, rất phù hợp với Tắc Hạ Học Cung, huông hồ Nho tu cũng dùng bội kiếm, công tử và Tắc Hạ Học Cung rất có duyên.”

“Về phần thiên kiều hội tụ, có gì mà sợ. Từ xa xưa, những người tài giỏi đều là đạp lên người khác để vượt lên. Nếu chỉ một chút này cũng không chịu đựng được, sao người có thể gánh nổi kỳ vọng của La gia?” Trần quản gia nói.

Da mặt Viên mù hơi run lên.

“Chẳng lẽ La tướng quân... định để cho La Hồng công tử chương quân 30 vạn hắc thiết kỵ phía bắc?!”

Trong giọng nói Viên mù mang theo vài phần chấn động cùng khiếp sợ. Trần quản gia cười cười, lại lặng thinh không nói gì.

La Hồng cũng cảm nhận được điều gì đó.

Trên không trung huyện An Bình chợt có một cỗ khí cơ bằng bạc phóng ra.

Khí tức này còn mạnh mẽ đáng sợ hơn cả khí tức của Trần quản gia và Viên mù phóng ra ngày đó, lúc còn ở ngoài huyện An Bình kia!

Quan trọng nhất chính là, La Hồng cảm giác Chính Dương khí trên người bị cỗ khí cơ này ảnh hưởng, dường như càng ngày càng mãnh liệt, càng thêm khó khống chế. Cả người giống như phát ra ánh mặt trời chói lọi.

Chính Dương khí hùng hực, khí thế bùng bùng.

Cái này càng làm La Hồng thêm phiền não.

Hắn mẹ nó là một tên Tà tu đó!

Vì cái gì Chính Dương khí càng ngày càng nồng đậm, chẳng lẽ danh hiệu Bại Hoại đã được công nhận kia chẳng đáng gì như vậy sao?

Chỉ là, rất nhanh, La Hồng liền không kịp phiền muộn, hắn nhìn về phía Đông Sơn, chỉ cảm thấy trời đất trở nên tối sầm.

Một cung điện rộng lớn lơ lửng trên bầu trời, giống như một cung điện thần tiên, lơ lửng từ sâu trong chín tầng mây!

Trên đường phố huyện An Bình, bá tánh sớm đã kích động hỗn loạn sợ hãi, quỳ rạp trên đất, giống như thấy thần tiên, không ngừng dập đầu, không ngừng quỳ lạy, thành kính như là tín đồ phụng dưỡng nhiều năm.

Trong huyện nha huyện An Bình.

Lưu huyện lệnh kích động đến run rẩy, ông ta học hành gian khổ hơn mười năm, có được danh hiệu tiến sĩ, nhưng về bản chất vẫn chỉ là một nho sinh, một văn nhân sĩ tử đọc đủ thi thư.

“Tắc Hạ Học Cung..... Đây là Tắc Hạ Học Cung!”

Lưu huyện lệnh nhìn thứ giống như tiên cung trên không trung huyện An Bình kia, vô cùng kích động.

Triệu Đông Hán đang ở trong huyện nha khoác lác cũng cùng bọn bộ khoái cũng ngẩng đầu, nhìn chăm chăm bầu trời, vẻ mặt mơ màng.

Lạc Phong, Phương Chính cùng Tử Vi nhận ra được Tắc Hạ Học Cung, thần sắc hơi biến hóa.

Lạc Phong nghiêm túc: “Tin tức mới vừa truyền đến, La Nhân Đồ vào kinh bức bách Thái Tử di dời Tắc Hạ Học Cung đến huyện An Bình, không ngờ lại nhanh tới như vậy.....”

“Tắc Hạ Học Cung này sẽ tọa lạc tại huyện An Bình?”

Bên ngoài huyện An Bình.

Ánh mắt 5000 hắc thiết kỵ cùng tề tụ, nhìn chăm chăm cung điện trong thành, hào quang kinh khủng đan xen bốn phía.

Chương 121: Có cung điện từ trên trời đến (2) --

Phía trên Đông Sơn, rực rỡ sắc màu.

Có hào quang vạn trượng, giống như đã hóa thành động thiên phúc địa, huyện An Bình vốn là vùng đất thiếu khuyết nguyên khí thiên địa, tại thời khắc này, như nước nóng sôi trào, không ngừng tăng vọt.

Phu tử đứng trên đỉnh Đông Sơn, một tay áo cản khôn, nâng cung điện đẹp dễ quý giá.

Bổng dung, như đất bằng nổi sấm sét.

Cung điện lơ lửng trong chín tầng mây này đột nhiên rơi xuống, mặt đất chấn động ba lần, khói mờ mịt cuộn cuộn.

Phía trên Đông Sơn ánh sáng rực rỡ.

Một tòa cung điện hiện ra từ khoảng không, đứng sừng sững nơi đó.

Hết thấy những việc này phát sinh quá mức bất ngờ, đối thế nhân mà nói, giống như một đoạn thần thoại vậy.

Phu tử cùng Lý Tu Viễn đứng trước cửa cung điện, trên lầu, có tấm biển được treo cao viết bốn chữ lớn: “Tắc Hạ Học Cung”, tràn ngập huyền ảo.

Trên mặt Lý Tu Viễn mang theo mấy phần kính sợ.

Phu tử thì hơi cúi người, ho nhẹ một tiếng, cười cười.

“Tốt, mọi thứ đã chuẩn bị, chỉ thiếu chiêu sinh nữa thôi”

Phu tử cười.

“Tu Viễn, việc chiêu sinh lần này, liền giao cho ngươi.”

Nho sĩ áo xanh Lý Tu Viễn nghe vậy, tức khắc khom người.

Tà dương như máu, đắp lên đường phố một tầng đệp màu như lửa đốt.

La Hồng một thân bạch sam, lưng đeo cổ kiếm Địa giao, đi tới huyện nha, dẫn theo Triệu Đông Hán cả người cột đầy băng vải trở về.

Nghe được những lời khen ngợi từ đám bộ khoái trong huyện nha, còn có ánh mắt sùng bái kia của Tử Vi cô nương, cuối cùng La Hồng cũng hiểu ra, vấn đề ở chỗ nào.

Hóa ra lại là do tên thủ vệ trung thành của hãn gây họa!

Lúc đầu hãn định ném luôn tên Triệu Đông Hán này ở nha môn, nhưng nghĩ lại, ở đường Địa Thử, lão Triệu này không tiếc mạng ngăn cản hành thi cho hãn, có thể nói là trung thành hiếm có.

Cuối cùng, La Hồng cũng không nhẫn tâm được.

Muốn tìm được một tên thủ vệ có thể yên tâm phó thác phía sau lưng tương đối khó.

Cho nên, La Hồng vẫn quyết định, miễn cưỡng mang theo Triệu Đông Hán trở về.

Trên đường phố, thân ảnh một lớn một nhỏ của Triệu Đông Hán cường tráng và La Hồng bị ánh tà dương kéo thành một vệt dài.

Bỗng nhiên.

La Hồng có cảm giác người đi đường rất thưa thớt, cả con phố dài trở nên vô cùng yên tĩnh.

Ở cuối phố, một vị lão nhân mặc nho sam màu trắng, mang theo nụ cười ôn hòa khiến người khác như tắm mình trong gió xuân nhìn hẩn, giống như đã đợi chờ hẩn rất lâu.

La Hồng ngăn ra.

Thần sắc Triệu Đông Hán lại biến đổi, tay băng bó vải đột nhiên rút ra đao đang vác bên hông.

“Công tử cẩn thận!”

Triệu Đông Hán như lâm đại địch, lão nhân này cho hẩn áp lực, giống như áp lực của tòa cung điện trên trời, cơ hồ muốn ép người khác đến không thở nổi.

Lão nhân thân một nho sam màu trắng phiêu dật, từng bước từng bước đến.

Liếc Triệu Đông Hán một cái.

Tươi cười như cũ.

Mà Triệu Đông Hán chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, trong miệng lâm bầm câu lại tới, liền ngắt đi.....

Trên đường phố trống rỗng, chỉ còn hai vạt hai áo bào trắng đứng lặng.

Chỉ còn La Hồng cùng lão nhân đối diện nhau trong ánh tà dương như máu.

Đông Sơn, huyện An Bình.

Một tòa thành cổ xưa, rộng lớn đến vô cùng lặng lẽ đứng đó.

Lý Tu Viễn áo xanh tung bay, sắc mặt bình tĩnh đẩy cửa lớn Tắc Hạ Học Cung ra.

Có một cầu thang bạch ngọc hiện ra, phẳng phất như kéo dài ra đến tận cùng, Lý Tu Viễn hành tẩu trên đó, không biết đã đi được bao lâu mới tới bên cạnh một chiếc chuông cổ treo trong Tắc Hạ Học Cung.

Đây là một chiếc chuông cổ độc đáo, trên mặt điêu khắc đủ loại văn tự huyền bí mà cổ xưa, mỗi một văn tự đều phẳng phất đại diện cho một đoạn

năm tháng.

Lý Tu Viễn nghiêm trang đứng lặng ở trước chuông cổ, hai tay chắp vào nhau, để ở giữa mày, sau đó, khom người hành lễ.

“Đệ tử Lý Tu Viễn, nay tới gõ chuông thánh nhân.”

Lý Tu Viễn nói.

Vừa dứt lời, trên người hắn ta liền có một luồng khí nhanh chóng ngưng tụ, hắn ta không còn là xa phu bình thường, mà là một vị đại nho sĩ chính khí bao trùm.

Thanh trụ đồng đang treo bên cạnh chuông cổ kia, bị khí tức của hắn quán lấy.

Khí tức tăng vọt đến cực hạn, trụ đồng kia bị đảo thành một độ cong khá lớn.

Lúc khí tức của Lý Tu Viễn đã lên tới đỉnh phong, giống như muốn một mạch hội tụ ra dòng chính khí to lớn, tay áo màu xanh rộng bay tán loạn trong không gian.

Đông!

Trụ đồng đánh mạnh vào phía trên chuông cổ, chuông cổ rung lên, phát ra sóng âm kỳ dị, từ phía trên chuông cổ khuếch tán ra hướng tới bốn phương tám hướng, toàn bộ thiên địa đều tại một khắc này mà sống lại.

“Chuông Thánh nhân vang, Tắc Hạ Học Cung chiêu sinh……”

...

Tà dương như máu trải dài trên đường.

Bạch y của La Hồng tung bay, lưng đeo cổ kiếm Địa Giao đang không ngừng rung lên phảng phất như gặp phải cái gì đó khủng bố lắm.

Người ở trước mặt hắn, đối mặt với hắn, là một lão nhân lưng đã còng.

Lão nhân một thân nho sam trắng tinh đến không dính bụi trần, nhìn qua so La Hồng hắn còn muốn nho nhã, hiền hoà hơn.

Triệu Đông Hán rút đao ra bị lão nhân nhìn thoáng qua liền ngất đi.

Điều này làm cho trong lòng La Hồng hơi chấn động, điều này chứng minh thực lực của lão nhân này, chắc chắn là vô cùng đáng sợ.

Thậm chí, giác quan thứ sáu của La Hồng còn nói cho hắn biết, thực lực lão nhân này, cho dù là Trần quản gia trong trạng thái toàn thịnh cũng không thể so được.

Lão nhân đứng đối mặt với La Hồng, không khí chung quanh dần trở nên có mấy phần cổ quái.

.

Lúc sau, vẫn là La Hồng chịu không nổi cái nhìn chăm chú này, ho nhẹ một tiếng.

“Không biết xưng hô với lão tiên sinh như thế nào?”

La Hồng miễn cưỡng cười cười, nói.

La Hồng thề, lời hỏi thăm này tuyệt đối không có nửa điểm ý xấu.

Nhưng mà, lão nhân lại dùng đôi mắt cổ quái nhìn La Hồng.

Chương 122: Tiếng chuông thánh nhân vang lên, tà ác không thể bị vạch trần (1)-

“Tên họ của ta, chính ta cũng không nhớ rõ lắm.”

Phu tử cười cười.

“Ngươi là con trai của La Nhân Đồ sao?” Phu tử đánh giá La Hồng từ trên xuống dưới. Giờ phút này, trong mắt ông ta, La Hồng phát ra ngàn vạn Chính Dương khí, sáng chói đến mức cho người ta hoa mắt say mê.

“Chẳng lẽ lão tiên sinh cũng là tới đây giết bản công tử sao?” La Hồng nói.

Nhưng, La Hồng không cảm nhận được sát khí trên người lão nhân.

Lão nhân đánh giá La Hồng, cuối cùng, tầm mắt dừng ở bụng La Hồng, đó là vị trí của đan điền.

Giống như muốn nhìn thấu thứ gì đó.

Sát châu quay tròn, chẳng thể trốn khỏi ánh mắt của lão nhân.

La Hồng cảm giác chính mình bị nhìn thấu, sát châu trong đan điền, như không có cái gì ngăn cản, bị lão nhân nhìn rõ ràng.

Điều này làm cho La Hồng không khỏi biến sắc.

Hắn vươn tay, cầm chuôi kiếm Địa Giao trên lưng, kiếm khí trong kinh mạch bắt đầu vận chuyển.

Thậm chí, tinh thần còn khẽ động, định để Tà Ảnh Dịch Sơn trốn vào trong bóng của lão nhân, bùng nổ một kích như lôi đình.

Lão nhân liếc mắt nhìn bóng của chính mình, nụ cười càng thêm nồng đậm: “Không cần thi triển thủ đoạn nhỏ này, nếu không, lão già ta không cần thận một cái sẽ làm tan chảy vật nhỏ kia đấy.”

Lão nhân nói.

Mồ hôi bắt đầu lăn xuống trên trán La Hồng.

Hắn vội vàng thu hồi Tà Ảnh Dịch Sơn lại.

Tà Ảnh Dịch Sơn mới vừa mới chui vào bóng dáng của đối phương, liền phát ra tiếng kêu gào thê lương, giống như băng tuyết gặp phải ánh mặt trời cháy bỏng mà tan chảy.

Thật đáng sợ!

“La tướng quân làm cho Tắc Hạ Học Cung rời khỏi kinh đô đến huyện An Bình, xem như đã giúp một vấn đề nhỏ, cho nên lão phu cũng sẽ hoàn trả lại.”

“Tà cũng không phải tà, chính cũng không phải chính.” Lão nhân nâng tay lên, nhẹ nhàng vỗ đỉnh đầu La Hồng.

La Hồng lại không có cách nào phản kháng.

“Thế đạo hiện giờ, tà không thể để lộ ra ngoài.”

“Chỉ cần không làm đường lạc lối thì tất cả đều tốt.”

“Ngày mai, Tắc Hạ Học Cung chiêu sinh, nhớ hãy đi, hơn nữa hãy nỗ lực đạt được danh ngạch. Áp lực cũng là động lực, chớ có lãng phí một mảnh khổ tâm của La tướng quân.”

Lão nhân nói, sau đó, vỗ nhẹ ba cái ở trên đỉnh đầu La Hồng.

Sau đó phiêu nhiên mà rời đi, bước đi chậm rãi trên phố, chỉ là thân hình như trích tiên lại mơ hồ không thấy rõ.

Tiếng ồn ào lại vang lên bên tai, tiếng rao hàng của những gánh hàng rong, tiếng những thương khách đang vội vã hành tẩu.

Nếu không có Triệu Đông Hán quỳ rạp trên mặt đất ngáy khò khò, La Hồng thật sự cho rằng tất cả mọi chuyện vừa xảy ra chỉ là một giấc mộng Nam Kha.

Triệu Đông Hán cũng nhanh chóng tỉnh dậy khỏi giấc ngủ say, bò dậy từ trên mặt đất, xách theo đao, bày ra vẻ mặt hung thần ác sát.

La Hồng nhìn tên hộ vệ rác rưởi này, không biết nói gì cho phải.

“Người đã đi rồi.” La Hồng nói.

Triệu Đông Hán hít một hơi thật sâu, ngồi xồm trên mặt đất vỗ ngực, lau mồ hôi lạnh trên trán: “Công tử à, lão Triệu ta rốt cục cũng nhớ ra lão nhân kia là người phương nào rồi.”

“Người kia chính là phu tử.”

Triệu Đông Hán nghĩ mà sợ, hần ngang nhiên rút đao hướng về phía phu tử.

Nếu truyện này truyền ra, người đọc sách trong thiên hạ một người nhỏ một ngụm nước bọt sợ cũng có thể dim chết hần.

Giờ phút này La Hồng lại là không rảnh để bận tâm đến lời Triệu Đông Hán nói.

Tâm trí hần đang chìm vào trong đan điền.

Trong đan điền, tà sát khí toát lên, tà sát châu ngưng tụ được thông qua việc hấp thu khí tà sát của Tà tu vốn có chút xao động, thậm chí, có lúc còn thoát ra khỏi Chính Dương khí sáng chói quanh thân, tạo thành một vòng tà quang..

Nhưng, phu tử vỗ ba cái trên đỉnh đầu hần, lại làm tà sát khí của hần được củng cố, thậm chí càng trở nên ảm đạm và bình tĩnh hơn trước.

La Hồng xem như hiểu ra ý tứ câu tà không để lộ ra ngoài kia của phu tử.

Phu tử tất nhiên là nhìn ra tà sát khí trong đan điền hắc, đã biết thân phận Tà tu của hắc, cho nên ra tay giúp hắc áp chế tà sát khí đang phóng ra bên ngoài?

“Cho nên..... hiện tại Chính Dương khí của ta càng ngày càng nồng? Càng ngày càng thuần khiết?”

Mặt La Hồng sắp đen như đất nồi.

Hắc biết phu tử vì mặt mũi lão cha nên mới hảo tâm giúp hắc.

Nhưng là..... thật tình La Hồng rất khó chịu cùng phiên muội.

“Không được, Tắc Hạ Học Cung này nhất định phải đến.”

La Hồng mắt nhắm lại.

Trong thư lão cha lưu lại có nói, trong Tắc Hạ Học Cung tập trung học sinh thể lực đến từ khắp nơi, có lẽ cũng sẽ có kẻ có dụng tâm kín đáo với hắc, vậy việc nhắm vào đối tượng mục tiêu của hắc sẽ lại có đất dụng võ, giúp thu hoạch tội ác hắc rất tiện lợi.

Cho nên, danh ngạch nhập Tắc Hạ Học Cung với La Hồng mà nói, nhất định phải có được!

Vào thời điểm La Hồng nghĩ như vậy...

Đông!

Có một tiếng chuông vang, phảng phất vang cả đất trời.

La Hồng ngoảnh đầu, bạch y phiêu dật, hướng mắt về Đông Sơn.

.....

Đông!

Thanh âm chuông thánh nhân vang truyền đi khắp nơi trong nháy mắt.

Giống như ném một viên đá vào mặt hồ tĩnh lặng, khiến cho gợn sóng nổi lên lăn tăn không ngừng.

Tiếng chuông truyền đi mười dặm, trăm dặm, ngàn dặm..... Thậm chí vạn dặm!

Vào thời điểm nghe tiếng chuông vang lên, thư viện trong toàn bộ thiên hạ cũng rung lên chuông cổ. Trong lúc nhất thời, tiếng chuông sôi trào trên cả đại địa.

Tắc Hạ Học Cung dời đến huyện An Bình, hơn nữa còn gõ vang chuông thánh nhân, bắt đầu chiêu sinh, giống cơn lốc không ngừng truyền đi khắp nơi.

.....

Đế kinh Đại Hạ, cửa thành cổ mở ra.

Từng chiếc, từng chiếc xe ngựa từ trong thành cổ chạy ra. Trong xe ngựa, đều là các đại gia tộc, thậm chí có cả những thiên chi kiều tử trong người chảy xuôi huyết mạch hoàng gia.

Bọn họ được trưởng bối dẫn dắt, đi về phía huyện An Bình.

Những chiếc xe ngựa lần lượt ra khỏi cổng thành. Bánh xe ngựa như cuổi mây, bay lên tạo nên khung cảnh đồ sộ.

Không chỉ là hoàng thành, các đại phủ do Đại Hạ vương triều quản lý cũng đều mở cổng thành, có xe ngựa chậm rãi khởi hành, cũng có thanh niên tuần kiệt giờ roi giục ngựa.

Chương 123: Tiếng chuông thánh nhân vang lên, tà ác không thể bị vạch trần (2)-

Phía trên ngọn núi cổ xưa.

Cũng có rất nhiều tông phái mở sơn môn đã phủ đầy bụi, có đệ tử kiệt xuất đi ra từ tông môn.

Có đạo nhân đạp mây trò chuyện vui vẻ, mang theo tiểu đạo sĩ.

Cũng có lão tăng mang theo tiểu hòa thượng, bộ bộ sinh liên*

Bộ bộ sinh liên: Bước đi nở ra hoa sen.

Thậm chí xa hơn còn có Đại Sở, Đại Chu, cùng với Kim Trướng Vương Đình.....

Cũng đều có xa liên bay lên, bay ngang qua bầu trời, hướng tới huyện An Bình.

Đây đều là những hạng người có máu mặt, thần thông quảng đại.

Những tu sĩ bình thường tu vi hơi yếu lại không có ô dù khác, giục ngựa suốt đêm chạy như bay trên những con đường hướng về huyện An Bình.

Huyện nhỏ An Bình.

Cơ hồ ở trong một đêm liền trở thành trung tâm của cả thiên hạ, có thể hô mưa gọi gió.....

Đêm dài, bầu trời đầy sao.

Trời rộng sao dày.

Trần quân gia mặc một thân áo xanh, tóc bạc bay bay, ngồi bên hồ sen, ngắm nhìn bầu trời đêm trên đỉnh đầu.

Ông sử dụng Vọng Khí thuật sát sọc của bản thân, quan sát những khí tức mạnh mẽ đến từ bốn phương tám hướng, như chân long uốn lượn, đang bay nhanh hướng về huyện An Bình.

Đó là những vầng hào quang vận số của thiên kiêu yêu nghiệt.

Một màn này ở trong đêm tối rất chấn động.

Một đêm này, Vọng Khí Sư tuyệt đỉnh trong thiên hạ xác định là một đêm khó ngủ.

Khóe miệng Trần quân gia khẽ động.

“La gia, lần này dường như chơi có chút lớn, nhiều thiên kiêu yêu nghiệt như vậy? Áp lực hình như có chút lớn...Công tử..... Không biết có chịu được không?

.....

La Hồng ngồi xếp bằng ở trong thư phòng, vận chuyển Kiếm Khí quyết, ngưng tụ kiếm quyết, dưỡng kiếm thuật.....

Sau khi hẩn luyện kiếm đến nửa đêm liền bắt đầu vận chuyển 《Vong Linh Tà Ảnh》, hẩn muốn điều động trạng thái bản thân đến đỉnh cùng cực hạn.

La Hồng không biết bản thân mình kích động vì cái gì.

Có lẽ là bởi vì ngày mai sẽ là ngày hẩn xuất phát một lần nữa trên con đường làm người xấu

Hoặc cũng bởi vì sắp được chạm mặt những thiên kiêu đến từ khắp chốn mà nội tâm sinh kích động

Tóm lại, một đêm này, ngủ không yên.

Khi mặt trời mọc ở phương đông, chiếu rọi ánh sáng cho nhân gian.

La Hồng mở mắt ra, luyện công pháp tà tu cả nửa đêm, Tà Sát khí trên người không có, ngược lại Chính Dương khí lại là như mặt trời mới mọc, hẩn cũng rất bất đắc dĩ.

Hẩn chạy tới phòng bếp, hung hăng mắng Tiểu Đậu Hoa đang chuẩn bị bữa sáng một câu, thuận tiện mang theo một cái bánh quây, lưng đeo cổ kiếm Địa Giao được bao bọc cẩn thận trong vải trắng, đi ra khỏi La Phủ.

Triệu Đông Hán vẫn luôn dựa vào cửa chờ đợi, tự giác vác theo đao bên hông, đuổi theo La Hồng.

Chẳng mấy chốc, hai người đã đi hết con phố dài trong ánh bình minh buổi sớm, tới dưới chân Đông Sơn.

Trên đám cỏ dại bên cạnh những phiến đá xanh còn những giọt sương mai chưa tan của buổi sớm.

La Hồng đeo kiếm, liếc mắt nhìn phía trên đỉnh núi Đông Sơn, trong ánh bình minh xán lạn, Tắc Hạ Học Cung hiện ra mơ hồ như tiên cảnh.

La Hồng phun ra một ngụm trọc khí.

Trong lòng mặc niệm một câu, vì tội ác!

Sau đó bạch y tung bay trong gió bước lên một bước, dẫm lên phiến đá xanh.

Trèo lên bậc đi lên đỉnh Đông Sơn.

La Hồng có biết Đông Sơn trong huyện An Bình, nó chỉ là một ngọn núi thấp bé mà thôi.

Khi La Hồng còn nhỏ, từng vác cái mông trần chạy loạn khắp cả ngọn núi, trong ấn tượng của hẩn, leo lên Đông Sơn, chẳng tốn bao nhiêu thời gian.

Nhưng mà hôm nay, ngọn núi này lại cao vút tận tầng mây, tựa như tòa núi thần nổi lên trời và đất.

Lúc La Hồng bước lên bậc đá thứ nhất lại tưởng như đang đi lên chân núi cao cả vạn trượng, có vô cùng vô tận bậc thang đang đợi hần từng bước đi lên du ngoạn.

Áo trắng tung bay, lưng đeo cổ kiếm Địa Giao, bắt đầu chạy.

Triệu Đông Hán đi theo sau lưng La Hồng, bóng hai người bay vút qua đường đá xanh trên núi, tốc độ cực nhanh.

Đông Sơn thay đổi rồi, vốn dĩ chỉ là một ngọn núi nhỏ thông thường, giờ lại cao đến mức khó mà tưởng nổi.

Cũng không biết đã leo bao lâu, La Hồng và Triệu Đông Hán mới đến lưng chừng núi.

La Hồng đến được đây đã mệt bở hơi tai, trán ướt mồ hôi, Triệu Đông Hán cũng không khác gì.

Giữa sườn núi có khoảng đất bằng lớn, sau nó là một đền thờ cao ngất tận mây, nhìn như vật ngăn cách giữa hai thế giới.

Khi La Hồng ngoảnh đầu nhìn xuống núi có thể thấy từng hình người nhỏ xíu, chạy như điên lên ngọn núi.

Không chỉ vậy.

Trên bầu trời, có tiếng tuấn mã hí vang, nghe như tiếng chuông lớn oang oang khắp cả khoảng không.

Phía xa xa, mấy chiếc xe ngựa cưỡi mây đạp gió bay vun vút đến Đông Sơn.

Những cỗ xe ngựa này nguy nga lộng lẫy, xa hoa cực điểm, tuấn mã cũng là ngựa thần nhất đẳng thiên hạ, ngựa đạp giữa trời, rẽ gió rẽ mây.

Phần lớn ngựa đều hạ xuống sườn núi, khí cơ mạnh mẽ, quấy xuống một trận lốc xoáy.

Mà... Đó mới là mở màn.

La Hồng có phần hâm mộ ngược nhìn những cỗ xe ngựa phi trên không mà đến.

Xe ngựa còn có thể bay?

Hần không tưởng nổi, chẳng biết Trần tổng quản có làm được không nhỉ?

Sớm biết thế đã hỏi rồi, nhàn hơn việc thở hồng hộc mồ hôi đầy đầu leo lên núi nhiều.

Đương nhiên, ngoài những cỗ xe ngoạn ngoạn đổ xuống đất bằng cũng không thiếu một vài kẻ có dã tâm, định ngồi xe ngựa lên thẳng đỉnh Đông

Sơn, hạ xuống cung điện.

Có điều, cỗ xe ngựa vừa mới vượt qua điện thờ đã nổ tan tác chia năm xẻ bảy.

La Hồng đứng lặng giữa sườn núi nhìn thấy giữa thiên địa có một luồng khí hội tụ thành một bàn tay lớn trong suốt, nắm chặt lấy cái xe kia.

Cỗ xe ngựa hoa lệ tinh xảo kia nháy mắt nát thành cám.

Người bên trong hét lên thảm thiết.

Một luồng sáng đỏ bay ra, rơi mạnh xuống đất bằng, huyết quang tản đi, một bóng người quần áo hoa lệ, thờ hồng học, trong mắt vẫn còn sợ hãi xuất hiện.

Mà trên bầu trời, một vị đại thần thông, đến cuối cùng lại bị bóp nát, đến cả một mẫu xương cũng không còn.

Bị bóp chết... Đó chính là một cao thủ Nhất phẩm đấy! Một cao thủ như vậy, ở trong gia tộc nào cũng là cực kỳ quan trọng.

Một màn này, chấn nhiếp tứ phương.

Chương 124: La Hồng ta, sẽ nhớ kỹ hết!-

Vài cỗ xe ngựa vốn định vượt qua sườn núi bay thẳng tới Tắc Hạ Học Cung, giờ phút này thấy được thảm cảnh đã rút kinh nghiệm, đổ xuống đất bằng.

"Tu vi Lý Trọng nguyên mạnh hơn rồi, hạo nhiên chính khí cũng bá đạo hơn, không hổ là Nho tử đi theo phu tử tu hành, sợ là chỉ kém nửa bước đạt tới nho tiên."

Trên đất bằng, mấy vị đại thần thông điều khiển xe ngựa đều ngưng trọng.

Từ trong xe ngựa, từng người trẻ tuổi đi ra, tỏa sáng lấp lánh chói mù cả mắt.

Có nam có nữ, tuần tú xinh đẹp, đều là tuần kiệt nhân gian.

Đây đều là thiên tài của vương triều Đại Hạ.

Có hộ đạo giả đại thần thông, cũng ngồi xe ngựa có thể bay lên trời.

So sánh với bọn họ thì La Hồng... Thật là quá mất mặt.

Chỉ dẫn theo một tên hộ vệ mặt mũi bặm trợn, đã thế còn hơi ngốc ngốc.

Tuần kiệt có hộ đạo giả chết hơi nhếch nhác, xiêm áo sang trọng cũng rối loạn lung tung, trông mắt đỏ quạch lại không thể nói gì.

Hộ đạo giả Nhất phẩm bị giết trong tích tắc, hắn còn nói được gì?

Món nợ này, chỉ có thể nghiền răng nuốt vào bụng.

Có không ít kẻ tuần kiệt nhìn về đây, nhìn người đó chặt vật nan kham, có mấy phần giữu cợt.

Vị tuần kiệt kia lại ngẩng đầu, mắt lạnh như băng.

Dưới chân núi, càng ngày càng nhiều người, đông như kiến.

Bọn họ cũng giống La Hồng, đều đạp xuống gạch xanh mà lên sườn núi, đến trước đền thờ.

Ngươi đến như nước chảy, càng tụ càng nhiều.

Bãi đất lớn giữa sườn núi cũng dần chật chội.

Mà trên bầu trời, thỉnh thoảng lại có xe ngựa bay hạ xuống, chỉ không còn mấy kẻ ngu xuẩn muốn xông thẳng lên đỉnh núi.

Bỗng nhiên, có âm thanh lạnh lạnh vang lên xé rách sự yên bình buổi sớm.

Trên trời cao, xuất hiện hùng ung khổng lồ giương cánh, xếp hàng thành trận, phi nhanh trên vòm trời lao đến, khí khái bùng bùng, so với xe ngựa

lại càng thêm hào hùng, hai cánh vỗ mạnh gọi cả gió lốc gầm thét.

Bên dưới ồn ào xôn xao.

Đội ngũ cự ung từ từ hạ xuống.

Trên đất bằng, vô số người ghé mắt nhìn lại.

"Là người của Kim Trướng Vương Đình."

Ai đó lạnh nhạt nói.

Quan hệ của vương triều Đại Hạ và Kim Trướng Vương Đình không tốt, năm nào cũng có chiến tranh, chưa bao giờ cho nhau vẻ mặt hòa nhã.

Áo trắng bị gió thổi tung bay, La Hồng nheo mắt, nhìn mười mấy người đi xuống từ đội ngũ hùng ung.

Họ đều là thiên tài đến từ Kim Trướng Vương Đình.

Nam khoác áo lông cừu, đeo cung gỗ lim, da ngăm đen, hơi thở ngoan lệ.

Nữ lại mặc trang phục truyền thống đặc sắc rực rỡ, đủ loại đủ dạng tơ loại bọc quanh thân thể, làn da trắng nõn như trứng gà bóc, hình thành chính thể tươi sáng đối lập với đám đàn ông.

"Hừ! Người Hồ sao xứng vào Tắc Hạ Học Cung?"

Rất nhiều thiên tài của vương triều Đại Hạ đều đang ngồi trong xe liên, có hộ đạo giả thiên tài hừ lạnh.

Ngay sau đó, một thanh phù kiếm nâng rèm vải xe ngựa lên, bắn tán loạn, lao thẳng về phía những thiên tài của Kim Trướng Vương Đình, gió chớp dữ dội, sát cơ nổi lên bốn phía.

Nhưng mà, đằng sau hùng ung, nhóm thiên kiêu của Kim Trướng Vương Đình, cũng có hộ đạo giả.

Một gã đàn ông vạm vỡ hung ác bất ngờ mở một mắt ra, lấy cung cổ trên lưng xuống, nhanh chóng căng dây, mũi tên va chạm với phù kiếm, lực lượng khủng bố đục thủng phù kiếm, thẳng hướng hộ đạo giả sau xe ngựa.

Trong xe ngựa lại liên tục bắn ra bốn năm phù kiếm, mới gần như triệt tiêu được một mũi tên này.

"Tắc Hạ Học Cung chứa đựng trăm nhà, là vùng đất thiên tài tranh phong, tiềm long quật khởi, Đại Hạ được tu hành, thiên kiêu của Kim Trướng Vương Đình ta vì sao lại không được tu hành? Không có ba mươi vạn thiết kỵ La gia non sông Đại Hạ đã sớm đã bị chúng ta dẫm nát dưới gót chân!"

Đại hán một mắt cười lạnh.

"Thứ mười Thiên bảng của Kim Trướng Vương Đình... Hoàn Nhan Xa Cỗ!"

Trong kiệu, vị tu sĩ phóng ra phù kiếm hít ngược khí lạnh.

Không ngờ lần này hộ đạo giả của Kim Trướng Vương Đình lại là kẻ tàn nhẫn như vậy.

Xung quanh cũng có rất nhiều tầm mắt sắc bén bắn ra từ trong các cỗ kiệu, nhìn chăm chăm đại hán một mắt ngời nghiêm chỉnh trên hùng ung.

La Hồng cũng tò mò nhìn qua.

"Người là con của La Nhân Đồ?"

Đại hán một mắt lạnh lẽo nói.

"Hừ."

Lời này vừa ra, nhóm thiên tài Kim Trướng Vương Đình cũng sôi nổi nhìn sang, rất nhiều thiên chi kiêu tử của vương triều Đại Hạ cũng nhìn xem.

Trong lúc nhất thời, La Hồng vốn vô cùng khiêm tốn lại trở thành nơi chú mục của tất cả mọi người.

"Có biết con mắt của ta bị hủy thế nào không?"

Đại hán một mắt cười lạnh: "Đều nhờ hắc giáp thiết kỵ La gia ban tặng cả đấy!"

Dứt lời, đại hán lại lần nữa giương cung.

Mũi tên nhắm vào La Hồng.

Nguyên khí cả đất trời, vào giờ phút này, không ngừng tụ hội nơi mũi tên.

Tựa như vô số hạt sương, ngưng tụ thành giọt nước lớn bằng nắm tay.

Sát khí, không chút che giấu mà hiển hiện.

Xung quanh La Hồng, những bóng người lập tức lóe lên, những người vốn cách La Hồng khá gần đều nhanh chóng dịch chuyển, không muốn bị sát khí bao phủ.

"ĐM! Người Hồ mọi rợ cũng dám càn rỡ!"

Triệu Đông Hán hét to, rút đao ngăn trước người La Hồng, trên trán, trên cổ, gân xanh bị áp lực chèn ép lũ lượt nổi lên.

Bạch sam La Hồng tung bay, giữa hai lông mày có mấy phần nghiêm trọng.

Giờ khắc này, có cảm giác bị thiên địa phong tỏa.

La Hồng nhìn bốn phía, những thiên tài tuần kiệt vương triều Đại Hạ, và cả hộ đạo giả của bọn họ, kẻ nào kẻ nấy đều mang bộ mặt thờ ơ.

La Hồng có chút hoảng hốt, nội tâm đã kích nặng nề.

Một tên người Hồ muốn giết con của một tướng quân ở biên giới vương triều Đại Hạ, những người này, tại sao lại không làm gì?

Máu lạnh vô tình đến vậy ư?

Được... Được lắm!

La Hồng ta... Ghi nhớ tất cả bọn mi!

Quả nhiên chính mình phải đủ mạnh, đủ ác mới có thể tự tin mà sống!

"Người tên Hoàn Nhan Xa Cổ?"

La Hồng nhìn đại hán một mắt kéo cung nhắm vào hắn, hỏi.

Lúc mũi tên đại hán nhắm chuẩn.

La Hồng lấy sách da người, lấy cả bút than gỗ luôn mang theo bên mình, hạ nét bút viết xuống đó tên của Hoàn Nhan Xa Cổ.

"Giả thần giả quỷ."

Đại hán một mắt bữu môi, bên trong con mắt duy nhất phản chiếu ảnh ngược của La Hồng, thả tay, mũi tên bắn ra.

Trời đất như cũng gầm lên một tiếng!

Một cây ngân thương rơi xuống từ trên trời, hung hăng đâm xuống, đâm nát mũi tên kia, cũng đâm vào giữa sườn núi.

Bụi bay mù mịt.

Có tiếng người tiến gần.

"Tắc Hạ Học Cung là nơi tranh phong của người trẻ tuổi, tên Hồ mọi rợ nhà ngươi đã uống nước hơn mấy chục năm cũng không biết xấu hổ ra tay? Khinh công tử nhà ta không có người bảo vệ?"

Viên người mù gỗ nhẹ gậy trúc, áo trắng tung bay, xuất hiện bên cạnh La Hồng.

Khí tức đối chọi gay gắt.

Trong một chốc, trên đất bằng, mây gió biến đổi

Chương 125: Đông sơn hữu kính, phu tử thu đồ (1)-

La Hồng đâu ngờ rằng ở Tắc Hạ Học Cung còn có cao thủ người Hồ ra tay với mình.

Sát khí đáng sợ nhường kia, La Hồng khó mà quên nổi.

Món nợ hôm nay, không thể bỏ qua được, chưa kể hắn đã viết tên Hoàn Nhan Xa Cổ vào sách da người, sớm muộn cũng có một ngày, La Hồng hẳn sẽ trả lại hết, tội ác trên người Hoàn Nhan Xa Cổ hẳn sẽ thu về hết.

Hơn nữa, nếu La Hồng không đoán sai, theo cái tính cách thôi nát của sách da người, với thực lực của Hoàn Nhan Xa Cổ, tội ác lấy được chắc chắn vô cùng khả quan.

Thực lực càng mạnh, thì đối tượng được nhắm vào sẽ cung cấp càng nhiều tội ác.

Bụi bay mịt mù, sát cơ tứ phía.

"Là Viên Thành Cương, Thương vương Viên Thành Cương... Từ phủ Giang Lăng đến huyện An Bình, cố ý tới khiêu chiến Hoá Long kiếm."

"Viên Thành Cương gia nhập La gia à? Sao lại thành hộ đạo giả công tử nhà họ La rồi?"

"Nghe nói lần trước La Nhân Đồ trở về huyện An Bình, đầu người bị chém rơi như ngã rạ, chắc hẳn Viên Thành Cương đã gia nhập La phủ mới bảo vệ được mạng mình."

Xung quanh có không ít nhân khách giang hồ nhìn Viên Thành Cương, kích động nói.

Đại hán một mắt nhìn chăm chăm Viên Thành Cương, uy thế toả ra từ ngân thương, khiến gã cảm thấy thêm mấy phần ngung trọng.

"Hộ đạo giả của con trai La Nhân Đồ, ngươi cũng dám làm... Cẩn thận chết oan."

Đại hán một mắt nói.

Viên Thành Cương ôm cây trúc, nghiêng đầu cười: "Cảm ơn đã quan tâm, cái mạng rách rưới này của lão hủ vốn được nhật về, có thể bảo vệ công tử chu toàn đã là phúc ba đời."

Lời của Viên mù làm đại hán một mắt cười khẩy.

Bầu không khí vẫn vô cùng căng thẳng.

Nhưng cùng với khí cơ một số hộ đạo giả của vài thiên kiêu phóng ra, Hoàn Nhan Xa Cổ buộc phải thả cung xuống.

Một đám mã hậu pháo [1], Hoàn Nhan Xa Cổ cười giễu cợt, trước sau vẫn khinh thường nhóm cường giả Đại Hạ.

[1:马后炮 [mǎhòupào] mã hậu pháo (thuật ngữ cờ tướng); nói vuốt đuôi (ví với hành động không kịp thời, chẳng giúp ích được gì)]

Dưới cái nhìn của Hoàn Nhan Xa Cổ, người Đại Hạ có thể được coi là cường giả chỉ có La Nhân Đồ và những cường giả chỉ huy ba mươi vạn thiết kỵ kia.

Cả người Triệu Đông Hán sớm đã đầm đìa mồ hôi, thấm ướt cả xiêm áo.

Viên mù thu ngân thương về.

Cẩn thận bỏ vào hộp gỗ lê vàng, ôm cây trúc đứng lù lù bất động.

La Hồng và Triệu Đông Hán đều đến cạnh ông.

Vậy mới có cảm giác an toàn hơn một tí.

La Hồng không ngờ Viên mù trước đó còn đánh với Trần tổng quản một trận giờ lại trở thành hộ đạo giả của mình.

"Công tử không phải lo quá, Tắc Hạ Học Cung có quy tắc của Tắc Hạ Học Cung, miếu thờ này chính là đường ranh giới, đi qua miếu thờ tức là vào sơn môn của Tắc Hạ Học Cung, không cho phép hộ đạo giả vượt qua."

"Thứ thực sự có uy hiếp với công tử, gây áp lực cho công tử không phải đám hộ đạo giả kia, mà là những thiên kiêu yêu nghiệt đến từ Tứ Hải Bát Hoang."

"Tranh đấu giữa những thiên kiêu yêu nghiệt mới thật sự là hung hiểm nhất, vận mệnh mỗi người một khác, thiên kiêu yêu nghiệt muốn trưởng thành buộc phải dẫm lên thi thể những thiên kiêu khác, công tử phải tự bảo trọng lấy mình, vào Tắc Hạ Học Cung mới là lúc nguy hiểm bắt đầu."

"Bên ngoài học cung, công tử có thể yên tâm, lão hủ đảm bảo công tử không có việc gì."

Viên mù cười nói.

"Lão hủ mù mắt nhưng để ngăn cản mấy thứ linh tinh vẫn còn thừa sức."

La Hồng nghe vậy cũng không nghi ngờ gì. Vị Thương Vương này quả thực là một người ngay thẳng, trận chiến ngoài huyện An Bình hồi trước nếu không phải Thương Vương nhường một bước, không cuốn lấy Trần tổng quản, thế cục có thể sẽ càng thêm khó đoán định.

Đang lúc trò chuyện.

Bốn phía Đông sơn đột nhiên có hào quang phun trào.

Có lão tăng bộ bộ sinh liên dẫn theo tiểu tăng, có đạo nhân đạp mây cười gió, dẫn theo tiểu đạo nhân.

Còn có xe ngựa hoa lệ vượt trời bay đến.

"Cả người Đại Chu, Đại Sở cũng đã tới." Có người nhìn trời, hít sâu một hơi, nặng nề nói.

Không khí trên khu đất bằng ngày một kỳ lạ, giống như có xoáy nước tụ trong gió bão.

Nhân khách giang hồ bình thường giờ này đã run lẩy bẩy.

Tắc Hạ Học Cung mở, thiên kiều tề tụ ở Đông sơn, những người thường như bọn họ có lẽ chỉ mang phận lá cây làm nền cho đám thiên chi kiều tử mà thôi.

Dù thế, bọn họ vẫn không hối hận, Tắc Hạ Học Cung được coi là cái nôi của quần hùng khắp thiên hạ, bên trong có kinh điển của bách gia, truyền thừa của trăm họ. Vào lúc thế cục ba đại vương triều to lớn chưa được hình thành, bách gia tranh minh [2] mới là vở kịch lớn duy nhất trong thiên địa.

[2: 争鸣: đua tiếng (tranh luận về mặt học thuật)]

Chỉ cần có được truyền thừa của một nhà thôi cũng có thể trở thành cao thủ cao cấp giữa thiên hạ!

Tắc Hạ Học Cung, trăm sông đổ về một biển, bao dung hết thảy vạn vật.

Cũng là cơ hội duy nhất của những người giang hồ phổ thông.

Giống như cơ hội chuyển mình của sĩ tử nhà nghèo tham gia khoa cử, Tắc Hạ Học Cung chính là như vậy.

Hơn nữa, Tắc Hạ Học Cung không có hạn chế quá lớn với xuất thân, không quan tâm quốc tịch, chẳng phân biệt môn phái, mặc kệ ngươi là bàng môn tà đạo, hay tà tu ma đạo, đều có cơ hội vào Tắc Hạ Học Cung.

Trong khu đất bằng có rất nhiều nhân sĩ giang hồ, có lẫn cả tà tu và ma tu.

Có khi số tà tu với ma tu còn nhiều hơn trước kia rất nhiều.

Trước kia, Tắc Hạ Học Cung đặt ở đế kinh Đại Hạ, ở vùng đất trung tâm vận số vương triều, tà sát không thể xâm phạm, không hề thân thiện với tà tu.

Mà bây giờ, huyện An Bình cách xa đế kinh, không có gì áp chế đám tà tu nữa, có thể nói bọn họ vui mừng đến sả[phát cuồng rồi.

Cả khu đất bằng đã bị chen kín không lọt một giọt nước.

Chương 126: Đông sơn hữu kính, phu tử thu đồ (1)-

Thời gian lững lờ trôi.

La Hồng nhìn mọi người xúm xít vào nhau, không khỏi tặc lưỡi, Thanh Đồng tà lệnh trong ngực hắn đang không ngừng rung động.

Điều này chứng tỏ, trên khu đất bằng, tuyệt đối không chỉ có một tà tu Thiên Địa Tà Môn ở đây...

"Ma tu Thủy Ma tông! Có cả đám nữ tà tu của Yêu Hoa cốc!"

"Tà tu, ma tu cũng tới!"

Nghe tiếng hô hoán khắp nơi, La Hồng cũng không kìm được lòng tò mò.

Thiên Địa Tà Môn là thế lực chưa từng đăng ký vào hồ sơ. Dưới quản hạt của ba đại vương triều, trên cơ bản hầu hết các tông môn đều có đăng ký trong hồ sơ, Thủy Ma tông, Yêu Hoa cốc cũng vậy.

Quay qua quay lại, mặt trời đã treo lên điểm cao nhất của bầu trời, ánh sáng mạnh nhất trong ngày.

Thế nhưng dù mặt trời chói lóa nóng rực nhường ấy vẫn không thể nào xua tan sương mù trên Đông sơn, ngược lại còn làm sương mù càng thêm dày đặc.

Bất chợt.

Sương mù mịt mờ, mây gió xoay vần.

Trước đèn thờ, sương mù dày đặc hội tụ hóa thành một bóng người.

Đó là một người mặc áo xanh, mộc mạc giản dị, tuổi chừng bốn mươi.

"Người này là Lý Tu Xa, Trạng nguyên lang của vương triều Đại Hạ nhưng chưa từng vào triều làm quan mà đi theo phu tử tu hành."

Viên mù không thấy mà lại như thấy, giới thiệu cho La Hồng.

La Hồng nheo mắt, lẽ nào ông lão hôm qua hắn nhìn thấy, chính là phu tử trong truyền thuyết?

"Người này tu vì thế nào?" La Hồng tò mò hỏi.

Viên mù nghe vậy cười sang sảng: "Lý trạng nguyên đã đến nửa bước Nho tiên, xe ngựa bị bóp vỡ và cao thủ Nhất phẩm vừa vấp lạc kia, là do Lý trạng nguyên tiện tay bóp chết."

"Trong Thiên bảng Đại Hạ, Lý Trạng Nguyên đứng thứ hai, người nói có mạnh hay không?"

"Vậy người đứng đầu là ai? Phu tử ư?" La Hồng hiếu kỳ hỏi.

Vậy mà Viên mù lại lắc đầu: "Thiên bảng không ghi nổi phu tử, hoặc là nói, Thiên bảng chỉ thu nhận và xếp hạng tu sĩ từ cảnh giới Lục Địa tiên trở xuống mà thôi..."

"Thế nên, Thiên bảng không có phu tử."

"Còn đệ nhất Thiên bảng Đại Hạ đang... Ở thâm cung."

Viên mù nói.

Thâm cung?

La Hồng nghe vậy, hơi nhếch mày: "Ông nói là... Hạ Hoàng?"

Nghe La Hồng nói vậy, Viên mù suyt chút nữa đảo con ngươi muốn liếc một cái.

"Dĩ nhiên không phải Hạ Hoàng..."

Viên mù nói đến đây rồi chẳng nói gì nữa.

Dù trong lòng La Hồng vẫn ngửa ngáy muốn tìm hiểu nhưng cũng không thể cầm dao ép Viên mù nói nhỉ?

Đương lúc nói chuyện.

Lý Tu Xa thanh y ôn văn nho nhã, đi từ đường núi bên kia đền thờ, sương mù đặc quánh hai bên sườn dần tan biến, mấy gốc hoa đào khô héo cũng trở nên phấn chấn giàu sức sống, cành lá đơm nụ, chốc lát đã nở rộ từng đóa hoa đào kiều diễm.

Hoa đào tranh nhau khoe sắc, Lý Tu Viễn nhìn ra xa, nhìn về phía đoàn người đang đứng trên khu đất bằng giữa sườn núi, cười.

"Hôm nay, Tắc Hạ Học Cung mở cửa cung tuyển chọn học trò, Tắc Hạ Học Cung trăm sông một biển, bao dung vạn vật, không kỳ thị bất kỳ người nào tới hỏi."

"Nhưng Tắc Hạ Học Cung bách gia tranh minh, bản chất vốn là cạnh tranh, trên đường cạnh tranh xương cốt chồng chất, nếu như sợ chết, mau chóng từ bỏ."

Lý Tu Viễn nói.

Giọng y rất dịu dàng, tựa như làn gió xuân nhẹ nhàng thổi qua mặt một người, vang vọng bên tai tất cả mọi người.

"Lần này Tắc Hạ Học Cung tuyển chọn học trò có tất cả hai vòng, vòng đầu tiên..."

"Đông sơn hữu kính, lấy nơi đây làm khởi điểm, leo lên đỉnh núi vào cung điện, nếu vào được cung điện coi như thông qua khảo hạch chiêu sinh thứ nhất, đã có thể xem như học trò của Tắc Hạ Học Cung."

"Còn vòng khảo hạch thứ hai, là thi viết."

Lý Tu Viễn tiếp tục nói.

Vừa dứt lời, trên đất bằng lập tức vang lên tiếng bàn tán rì rầm.

Lần này Tắc Hạ Học Cung lại khảo hạch đơn giản như vậy?

Chỉ cần đi từ sườn núi lên đỉnh là được?

Nhưng cũng không ít thiên kiêu hoặc hộ đạo giả lại hơi biến sắc.

Khảo hạch này nhìn thì đơn giản hơn, trên thực tế lại càng thêm nguy hiểm...

Lý Tu Viễn đứng giữa vùng đào khoe sắc, mỉm cười: "Tất nhiên, trong khi leo núi, tình huống nào cũng có thể xảy ra, các người sẽ gặp mặt lẫn nhau. Nhưng phải nhớ đường đá lên cung điện trên đỉnh núi chỉ có một, rút lui hay tranh giành phải xem chính các người."

Lý Tu Viễn cười nho nhã.

Lời này vừa dứt, cả khu đất bằng phút chốc im phăng phắc đến nghe được cả tiếng kim rơi.

Phu tử là ai?

Là người mà ngay cả Thiên bảng cũng không thể ghi tên ông được.

Khi yên tĩnh bị phá vỡ bởi ồn ào.

Lý Tu Viễn cười cười, nâng tay, chỉ ra phía sau mây mù lượn lờ, hoa đào lắc rắc chào đón con đường đá khúc khuỷu: "Chư vị, mời."

Lời nói vừa ngưng.

Âm ỉ lại trở về tĩnh lặng, một mảnh tĩnh mịch, không một ai cất lời.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, vẫn không một ai bước lên một bước, đi về phía đường đá.

Ngay tại lúc không khí vô cùng quái dị.

Trong rất nhiều thiên kiêu Kim Trưởng Vương Đình, một đại hán người Hồ khác áo lông cừu cười lạnh, bên hông treo loan đao, mang theo sự khinh thường với nhóm thiên kiêu Đại Hạ, bước ra một bước.

Chỉ là hán vừa mới nhắc chân bước lên, một bàn tay đã đè xuống bả vai kéo hán lại.

La Hồng quay đầu, chính khí bùng bùng, nụ cười xán lạn cực kỳ thiếu đánh.

Sau đó, khi mặt đại hán biến đen tỏa ra sát khí.

La Hồng chẳng thèm để ý, bước ra một bước, áo trắng tung bay.

Dẫn đầu đi lên đường đá.

Chương 127: Chém nửa cây hoa đào (1)-

Một thân trắng tinh, một chưởng đè xuống thiên kiều Kim Trướng Vương Đình vừa cất bước, lướt qua mà bước lên đường đá Đông sơn.

Hướng tới cung điện nguy nga lộng lẫy, hào quang vạn trượng trên đỉnh núi.

"La Hồng!"

Tiếng rống giận nổ tung đất bằng.

Vị thiên kiều của Kim Trướng Vương Đình bị đẩy một cái, lui về sau, để La Hồng đoạt trước.

Có câu nói, lùi một bước càng nghĩ càng bực, gương mặt vị thiên kiều nháy mắt trầm như nước, sát khí cuộn cuộn.

Mà Hồng lại không để ý tới hấn, bóng người đã sớm bị đường đá khúc khuỷu làm mơ hồ, chẳng còn rõ ràng.

Lý Tu Viễn vỗ tay, thanh sam bay nhẹ trong gió, cánh đào rơi xuống lượn một vòng trước mặt hấn.

Y nhìn bóng người La Hồng, ngậm cười âm áp.

Có lẽ cuộc tranh phong giữa La Hồng và thiên kiều Kim Trướng Vương Đình đã gõ hồi trống mở đầu, thoáng chốc thiên kiều trên đại bình rồi rít lên đường.

"Người đầu tiên vào đường đá là con của La Nhân Đồ."

"Hoàn Nhan Liệt Hỏa ta phải giết hấn."

Tên thiên kiều Kim Trướng Vương Đình bị La Hồng kéo về sau lạnh lùng nói.

Một giây sau, gã mang theo khí thế bùng bùng xông vào đường đá, mờ dần trước mắt mọi người.

"Con La Nhân Đồ... Ha ha, nghe nói Tắc Hạ Học Cung đòi từ đế kinh Đại Hạ đến huyện An Bình là vì La Nhân Đồ muốn tạo cơ duyên cho con mình... Đúng là mạnh tay thật."

"Cũng không biết con của La Nhân Đồ có chịu nổi cái cơ duyên này không đây?"

"Nếu con La Nhân Đồ mà thành học trò của phu tử thật, có phải là do đã được thiết kế từ trước rồi không?"

Lại có tiếng nói truyền tới, đó là một thanh niên mặc hoa phục đang cười lạnh.

Lời này vừa ra đã làm dậy lên một trận sóng lớn giữa các nhân sĩ giang hồ.

Chỉ có hộ đạo giả bên cạnh thanh niên này lại hơi biến sắc.

"Ngu xuẩn! Cần thận!"

Đáng tiếc... Đã chậm rồi.

Lý Tu Viễn vốn đang lặng lẽ đứng trong rừng hoa đào, ôn hoà nở nụ cười, liếc nhìn sang thanh niên đeo hộp kiếm trên lưng.

"Vọng nghị Học Cung, vả miệng."

Lý Tu Viễn hờ hững nói.

Chẳng ai thấy y làm gì, chỉ thấy thanh niên mặc hoa phục kia quỳ rạp trên mặt đất, giơ hai tay lên, đánh liên tục vào má mình, đây là hành vi mà bản thân gã không thể nào không chế được.

Mặt gã nhanh chóng bị quất sưng đỏ, răng rụng, máu chảy không ngớt.

Hộ đạo giả của gã thanh niên vội vàng tiến lên một bước, nhấc gã bay lên trời, cách đất năm mươi dặm gã mới dừng việc tự hành xác, chỉ là giờ phút này mặt đã sưng thành đầu heo.

Lý Tu Viễn đã là nửa bước Nho tiên, một lời nói ra, trọng phạm vi năm mươi dặm đều phải thuận theo, lời nói của y chính là quy tắc.

Nếu hộ đạo giả kia không mang thanh niên kia ra khỏi phạm vi năm mươi dặm, gã ta ắt hẳn sẽ tự sát chết mình.

Sau một màn như vậy, trên bãi đất bằng yên lặng hơn nhiều.

Đám giang hồ cũng như bị tạt cho chậu nước lạnh, ỉu xiu ngậm miệng.

Phần lớn thiên kiêu lại cười cợt hành động của thanh niên kia.

"Phế vật, đấu võ mồm làm cái gì, nếu không phục thì lên đường đá Đông sơn mà nghiền áp con của La Nhân Đồ. Một Bộc Kiếm Bát phẩm mà thôi, còn cần phải chơi mấy trò tâm kế này sao."

Một cô gái lạnh lùng lưng đeo hộp kiếm bước ra, ngay sau đó, đi thẳng lên đường đá.

Nhóm thiên tài Kim Trướng Vương Đình cũng sôi nổi xông lên, mục tiêu của bọn họ chính là nghiền áp La Hồng!

Người Kim Trướng Vương Đình, không ai không biết La Nhân Đồ.

Thế nên, nếu họ có thể trấn áp con của La Nhân Đồ, sẽ mang ý nghĩa không tầm thường.

Đường đá chỉ có một, sương khói lập lòe.

Thiên kiêu với người giang hồ trên bãi đất lại nhiều không đếm xuể, thế nhưng từng đấy người leo lên đường đá mà đường đá vẫn có thể chứa được, quả thực là biển chứa trăm sông.

Chỉ trong chốc lát, những người tham gia khảo hạch chiêu sinh vào Tắc Hạ Học Cung đã leo hết lên bậc thang.

Trên bãi đất trống, chỉ còn lại nhóm hộ đạo giả, thị vệ.

Triệu Đông Hán vác đao, bắt an đi tới đi lui.

Viên mù ôm gậy trúc, ngăn người.

"Viên giáo đầu, ông nói... Công tử nhà ta có thể thuận lợi vào Tắc Hạ Học Cung không?"

"Nghe nói thiên kiêu Đại Chu, Đại Sở cũng rất có thành kiến với công tử, muốn giết chết công tử nhà ta, còn có đám Hồ mọi rợ của Kim Trướng Vương Đình, bọn họ càng muốn giết công tử nhà ta..."

"Vài thiên kiêu vương triều Đại Hạ không hợp với tướng quân cũng muốn bắt nạt công tử nhà ta..."

"Sao công tử lại khổ vậy trời?"

Triệu Đông Hán nói liên mồm.

So với Triệu Đông Hán lải nhải luôn miệng, chân không ngừng vó.

Viên mù chẳng khác nào một đóa hoa sen yên tĩnh lặng lẽ.

"Tu vi công tử mới là Bát phẩm Bộc Kiếm, nhưng đã đến đỉnh phong, có hi vọng phá cảnh Thất phẩm, nếu phá cảnh được ắt còn có mấy phần hi vọng... Đương nhiên, tiền đề là vận khí tốt, không gặp mấy thiên kiêu nổi danh trên Hoàng bang."

Viên mù nói.

Triệu Đông Hán hơi biến sắc: "Viên giáo đầu, sao ông không nói mấy lời dễ nghe một chút? Không xem trọng công tử đến vậy ư?"

Viên mù lắc đầu: "Đúng là do thực lực công tử có hơi yếu, nếu không phải trước đó công tử mới Cửu phẩm đã giết Thất phẩm, thì dù là đột phá Thất phẩm thì công tử cũng không có quá nhiều hy vọng,"

"Tuy rằng vào bang không xem tu vi mà phải nhìn thủ đoạn chém giết, nhưng... có thể vào Hoàng bang, tu vi sẽ không yếu hơn Ngũ phẩm."

"Hơn nữa..."

Viên mù nói được một nửa thì dừng.

Vết sẹo trên mặt Triệu Đông Hán co giật liên hồi.

Xa xa, Hoàn Nhan Xa Cổ cười lạnh thay Viên mù nói nốt: "Hơn nữa, đến cuối đường đá sẽ có rất nhiều thiên kiêu ở lại chờ đánh lén La Hồng, bất kể ra sao, hấn cũng phải gặp một thiên kiêu, hơn nữa còn là một thiên tài đã vào Hoàng bang!"

"Càng khỏi bàn về Tiêu Nhị Thất của Đại Chu, Ngô Mị Nương của Đại Sở, hòa thượng Khô Nguyệt của chùa Vọng Xuyên, Hồng Bách Uy của

Long Hồ sơn, cùng với Hoàn Nhan Hồng Liệt của Vương Đình và nhiều người khác... Bọn họ đều là thiên kiêu có xếp hạng rất cao trên Hoàng bảng."

"Gặp phải bất kỳ ai La Hồng cũng phải bại thôi, chẳng có gì phải nghi ngờ, chênh lệch như trời với biển, là ranh giới không thể vượt qua."

"La Nhân Đồ muốn Tắc Hạ Học Cung làm bàn đạp cho con trai mình cũng còn phải xem hắn có đủ bản lĩnh không đã."

Chương 128: Chém nửa cây hoa đào (2)-

Hoàn Nhan Xa Cỗ cười trào phúng.

Không ít hộ đạo giả xung quanh cũng gật đầu.

Tròng mắt Triệu Đông Hán chấn động kịch liệt, vết sẹo dữ tợn trên mặt giật giật liên hồi.

Nếu không phải chưa đủ mạnh, hắn ta đã cầm đao chém một phát vào cổ Hoàn Nhan Xa Cỗ từ lâu rồi.

"Công tử nhà ta chính trực, chính nghĩa như vậy, tiêu diệt tà ma, bảo vệ nhân dân, diệt trừ mã phi, duy trì hòa bình, là tấm gương sáng chính nghĩa của huyện An Bình, một người tốt như vậy, có sao phải chịu chèn ép và áp bức đến thế chứ!"

Triệu Đông Hán nghiêng rằng.

"Danh tiếng chính nghĩa của người này quả thực đã từng nghe thấy."

"Chỉ tiếc hắn là con của La Nhân Đồ."

Có hộ đạo giả lắc đầu, lạnh lùng nói...

....

Chuyện bên ngoài ra sao, La Hồng tất nhiên không biết.

Vì lúc hắn vừa bước lên đường đá, đường đá hơi nghiêng, tựa tựa như con rồng cổ thủ ở Đông sơn, ẩn hiện mập mờ trong mây mù, dưới ánh mặt trời chiếu rọi có vẻ hết sức uy nghiêm.

La Hồng bước lên đường đá, trông nhỏ bé chẳng khác gì một con kiến.

Hoa đào đung đưa, từng đóa hoa nở rộ rạng rỡ.

La Hồng dừng bước, bởi vì phía trước hắn là một rừng hoa đào, ngập kín sương trắng cùng mưa bụi. Sương trắng che mất đường đá lên núi, bốn phía xung quanh mờ mịt chẳng rõ.

Hắn đứng lặng ở đây, đợi đã lâu.

Sương trắng khuấy động, bên bậc thang đá nơi La Hồng đứng xuất hiện một đường lên núi khác.

Hai đường lên núi giao nhau trong rừng hoa đào.

Đào nở rộ cả vùng, xinh đẹp kiều diễm.

Lớp sương mù dày đặc sau rừng hoa đào từ từ trôi đi, lộ ra một con đường thang đá sâu hun hút, La Hồng thử bước lên nhưng lại không thể đạp được một bậc.

La Hồng hí mắt, Lý Tu Viễn nói chỉ có một đường thang đá, muốn lên đỉnh, buộc phải đấu tranh.

Nghĩ như vậy, La Hồng cũng không đi nữa.

Lung hắt đeo cổ kiếm Địa Giao, ngồi xếp bằng dưới một tàng cây trong rừng hoa đào.

Gió thổi, áo trắng bay bay, cuốn cả những cánh hoa tàn rơi rơi.

Trên con đường đá xanh nhanh chóng có người, người kia hình như cũng thấy La Hồng ngồi xếp bằng trong rừng hoa đào, hơi ngẩn ra.

Một khắc sau, trên người gã bạo phát sát khí và chiến ý kinh người.

Theo người đó đi lên, mây mù lượn quanh cũng dần tản đi.

Một nữ tử người Hồ mặc quần áo sắc sỡ, thắt lưng vải dần hiện rõ, bên hông cô ả người Hồ này dắt loan đao, da dẻ trắng trẻo mịn màng, có mấy phần phong tình dị vực, ả bước vào rừng hoa đào, nhìn chăm chăm La Hồng, ánh mắt dần trở nên càn rỡ.

"Vận khí không tệ, ta lại là người đầu tiên gặp được con của La Nhân Đồ..."

"Giết được ngươi, ta nhất định sẽ nổi danh Vương Đình."

Nữ nhân người Hồ vui vẻ cười nói.

La Hồng ngồi khoanh chân, chậm rãi mở mắt, bình tĩnh liếc ả một cái.

Hắn đang thầm nghĩ xem giết người ở Tắc Hạ Học Cung có thể bị phạt hay không.

Chỉ là, hắn lại lười nghĩ sâu thêm.

Tranh đấu, phải dùng mạng mà tranh.

Trong phút chốc, kiếm khí xoáy lên từ giữa rừng đào, chém mất nửa cây hoa đào.

Mặc dù La Hồng đã viết tên Hoàng Nhan Xa Cổ vào sách da người, nhưng, tên này dù sao cũng là cao thủ Nhất phẩm, La Hồng cảm thấy nếu muốn giết được cao thủ Nhất phẩm mình còn phải bỏ ra nhiều thời gian và công sức nữa.

Có thể nói, giết Hoàn Nhan Xa Cổ chính là mục tiêu lâu dài.

Nhưng, ngoại trừ mục tiêu lâu dài, La Hồng còn có thể đặt ra một vài mục tiêu nhỏ.

Ví dụ như, những thiên tài người Hồ của Kim Trướng Vương Đình đều muốn giết La Hồng hắn kia.

Nếu đã như thế, vậy những tên tiểu tử này sẽ trở thành mục tiêu nhỏ của La Hồng, mục tiêu nhỏ để hắn thu gom tội ác.

Ở giữa rừng hoa đào, hoa bay tán loạn.

La Hồng nhìn những cánh hoa bay lượn khắp nơi, không biết là hoa thật hay hoa giả, dù sao, trong ký ức của hắn, phía trên Đông Sơn dường như

chẳng hề có một rừng đào nở rộ như thế.

Trên người ả nữ nhân người Hồ quần rất nhiều mảnh vải đầy màu sắc, nhưng lại không có vẻ công kênh, thậm chí kiểu dáng còn có mấy phần độc đáo, phong tình.

Đương nhiên, La Hồng chẳng hề có hứng thú gì với loại phong tình này.

Kiểm khí nhanh chóng vận chuyển trong kinh mạch, kiếm khí bàng bạc hình thành một luồng khí tức đặc biệt, mang đến cảm giác áp bách đặc thù của kiếm tu.

Nơi xa, ả nữ nhân người Hồ vươn tay cầm chuôi loan đao bên hông.

Một luồng khí thể cường đại từ trên người ả bộc phát ra, giống như tuấn mã lao nhanh trên thảo nguyên, dưới vó ngựa là núi lở đất nứt.

La Hồng đứng dậy, áo trắng tung bay, Chính Dương khí trên người tỏa sáng như cầu vồng.

Hắn lấy sách da người ra, nghiêm túc nhìn về phía ả nữ nhân người Hồ kia.

“Dưới kiếm của bản công tử, không trăm hạng người vô danh, nói ra tên của ngươi đi.”

La Hồng nói.

Ả ta nhìn quyển sách trong tay La Hồng, lại liếc mắt nhìn vẻ mặt thành thật của hắn, trên gương mặt xinh xắn đột nhiên bật ra tiếng cười, trông vô cùng phong tình.

“Con trai của La Nhân Đồ, có lẽ là một kẻ ngu ngốc.”

Ả không nói tên của mình, mà đã rút loan đao trong tay ra.

Trên không trung, một bông hoa đào đang nhẹ nhàng rơi xuống, lập tức bị chém thành hai nửa.

Đao khí sắc bén, quét qua rừng đào, hướng thẳng vào mặt La Hồng mà chém đến, cảm giác áp bách vô cùng mạnh mẽ.

Nữ nhân này... chỉ tính tu vi thôi, đã đạt đến Võ tu Lục phẩm.

Hơn nữa, ả ta lại còn rất dũng mãnh, đao kiếm tàn nhẫn, mỗi một đao đều dùng sát chiêu chí mạng.

Hiển nhiên, nữ nhân này đã từng lên chiến trường, tắm qua máu tươi.

La Hồng hát cổ kiếm Địa Giao lên.

Tám vải trắng quần bên trên Địa Giao lần lượt nổ tung, để lộ ra thanh kiếm bằng đồng.

Đao khí va chạm với Địa Giao, tạo thành một lực chấn to lớn, khiến thân thể La Hồng run lên.

Chương 129: Chuyên trị xà bì tẩu vi-

Loan đao trong tay ả người Hồ, là binh khí đặc thù trên thảo nguyên, binh lính của Kim Trướng Vương Đình, phần lớn đều sử dụng loan đao, tốc độ vung đao càng nhanh, quá trình chém vào xác thịt càng dễ.

Ả đạp xuống một bước, cánh hoa đao giật mình bay lên tứ tung.

Loan đao trong tay nhắm thẳng cổ La Hồng mà đến

Cảm giác áp bách rất mạnh, nhưng, Tà Sát khí trong đan điền La Hồng phun trào, đúng lúc rửa trôi sạch luồng khí áp bách này.

La Hồng phát động Địa Giao và chạm cùng loan đao, âm thanh Địa Giao vang vọng giữa rừng đào.

Hai người như hai con chim nhạn to lớn, giao phong rất nhanh, loan đao cùng cổ kiếm không ngừng va chạm, đao khí cùng kiếm khí bay ra khắp nơi.

Ở vùng bùn trên mặt đất, hay trên những cành đào, đều lưu lại vết tích dữ tợn.

Có điều, sau một lúc giao phong, La Hồng liền cảm nhận được sự chênh lệch về cảnh giới, mấy chiêu sau đó La Hồng có cảm giác kiếm khí của mình không thể tiếp tục được nữa, mà khí tức của ả nữ nhân người Hồ vẫn kéo dài không dứt, đao khí càng lúc càng mạnh, đến cuối cùng, hấn giống như đang phải đối mặt với hàng ngàn con ngựa đang kinh hoàng lao nhanh.

“Chết đi!”

Trên gương mặt kiều diễm, hiển hiện đầy sát khí.

Giết chết con của La Nhân Đồ, đối ả mà nói, là một loại vinh quang vô thượng!

Ở giữa sinh tử, La Hồng lại rất bình tĩnh.

Mục đích của hấn là mượn ả ta để luyện kiếm. Hấn biết thiên phú kiếm đạo của mình chẳng ra sao cả, đã vậy, hấn chỉ có thể kích thích bản thân ở thời khắc sinh tử mà thôi.

Có lẽ, đây cũng là mục đích của lão cha tiện nghi kia đi. Tắc Hạ Học Cung xuất hiện tại huyện An Bình này, chính là vì muốn hấn tôi luyện kiếm đạo trong sinh tử.

Trên người La Hồng có rất nhiều vết đao, máu tràn ra.

Cơ thể hấn ngã lộn trên mặt đất, kiếm khí của cổ kiếm Địa Giao không ngừng tràn vào trong cơ thể.

So với những thanh kiếm thối nát trước đó, cổ kiếm Địa Giao mạnh hơn nhiều. Kiếm khí do La Hồng thúc đẩy vào đều được cổ kiếm Địa Giao tiếp nhận dễ dàng, âm thanh của kiếm khí vang vọng ra từ bên trong.

Cổ kiếm giống như một vật sống.

“Chỉ là một Bộc Kiếm Bát phẩm vậy mà La Nhân Đồ lại dám phóng tay mang cả Tắc Hạ Học Cung đến đây cho người lịch luyện.”

À nữ nhân người Hồ nhìn chăm chăm La Hồng, mắt hơi híp lại.

Giờ phút này, bộ dạng La Hồng quả thực có hơi chật vật.

Lục phẩm cùng Bát phẩm, chênh nhau tới hai cấp, khác biệt một trời một vực.

Tuy ả ta không phải là người mạnh nhất của Kim Trướng Vương Đình, nhưng, ả ta lại là kẻ duy nhất có thể giết chết con trai của La Nhân Đồ.

Ong ong ong.....

Theo kiếm khí trùng trùng điệp điệp không ngừng gia tăng.

Bên trong kinh mạch của La Hồng truyền đến cảm giác đau đơn do kiếm khí cắt đứt, ngũ tạng lục phủ giống như đang vỡ tan.

Nhưng ở dưới cảm giác đau đớn này, kiếm khí đang không ngừng được chồng lên nhau.

Chỉ trong chốc lát, đã có ba mươi sáu đạo kiếm khí xếp chồng.

Quanh thân La Hồng, kiếm khí đột nhiên nổi lên như nấm mọc ra từ mặt đất, khiến cho từng gốc hoa đào cũng phải nghiêng trái ngã phải, cánh hoa rơi rụng không ngừng.

Giống như là một trận mưa hoa đào vừa rơi.

Hoa đào ở xung quanh La Hồng không ngừng bị thổi lên, xoay một vòng.

À nữ nhân người Hồ cũng là có mấy phần kinh ngạc, thế kiếm này..... Thật sự khiến cho ả có cảm giác bất an.

“Kiếm khí xếp chồng? Người điên sao? Không sợ kinh mạch bị kiếm khí cắt đứt?”

Ánh mắt của ả ta rất sắc bén, nhìn ra được chỗ nguy hiểm trong chiêu kiếm của La Hồng.

La Hồng lại chỉ nhếch miệng nở nụ cười.

Kiếm khí vẫn liên tục vận chuyển, cảm giác đau nhói trong kinh mạch thuyên giảm rất nhiều, kiếm khí tiếp tục tăng lên.

Sau ba mươi sáu đạo, lại thêm mười hai đạo, trở thành bốn mươi tám đạo.

Kiếm khí đã được xếp chồng lên bốn mươi tám đạo.

La Hồng giờ phút này, tóc bay tán loạn, áo trắng phần phật, uy lực kiếm khí ngăm mang theo tiếng gầm nhẹ.

Sắc mặt ả nữ nhân người Hồ trở nên ngưng trọng.

Uy lực của một kiếm này của La Hồng, sợ là đã đạt đến Lục phẩm, thậm chí là Lục phẩm đỉnh phong.

Đứa con trai của La Nhân Đồ này, xem ra cũng không phải hạng vô dụng.

Khó trách lại được La Nhân Đồ ký thác kỳ vọng, dùng Tác Hạ Học Cung để bồi luyện.

“Nhưng ... nếu kiếm của ngươi không chém trúng ta, thì xếp chồng kiếm khí có ích lợi gì? Chỉ phí công mà thôi.”

Ả cười lạnh chế giễu.

Cầm loan đao, những mảnh vải đầy sắc màu bắt đầu bay tán loạn, phía trên loan đao của ả, cũng có ánh sáng lướt qua, kiếm tích tụ ánh sáng, giống như thác nước cuộn cuộn.

Bàn chân đột nhiên rơi xuống, đập ở trên mặt đất, như một mũi tên rời cung, cầm theo đao khí như thác nước, nhanh chóng phóng tới La Hồng.

Ả ta muốn dùng loan đao này lướt qua cổ La Hồng, cắt đầu hất xuống.

Trong quá trình chạy, ả ta sử dụng quỹ đạo như rắn lướt.

Xà bì tẩu vi?

La Hồng cười.

Nữ nhân này rất thú vị.....

Đáng tiếc..... Nữ nhân này cũng không biết đến thủ đoạn Tà tu của hân là chuyên dùng để trị xà bì tẩu vi thế này?

Nữ nhân này chẳng biết gì về bản chất xấu xa của hân cả.

La Hồng nhìn thấy ả nữ nhân toàn thân tràn đầy sát khí, thi triển xà bì tẩu vi, không ngừng tới gần mình kia.

Khóe miệng khẽ nhếch lên, cằm hơi hếch lên.

Khoảng cách giữa hai người đang không ngừng rút ngắn.....

Năm trượng, ba trượng, hai trượng..... Một trượng!

Bỗng dừng.

Khuôn mặt như mờ đông của ả nữ nhân người Hồ bỗng biến sắc, có một luồng khí lạnh quét đến từ sau lưng ả.

Chỉ thấy bàn tay đang cầm kiếm giơ lên của La Hồng, đột nhiên nắm chặt.

Đúng lúc đó,, một bàn tay to lớn thô kệch nhô ra bên cạnh ả nữ nhân người Hồ, kéo lấy mắt cá chân của ả, khiến cho ả dù đang sử dụng xà bì tẩu

vi cũng không thể nào trốn được.

Mà một kiếm La Hồng đã tích tụ một lúc lâu, đã cũng chém ra.

Địa Giao gầm thét.

Rừng đào như bị cơn lốc quét qua.

Cây hoa đào chấn động, từng cánh hoa đào rì rào rơi xuống, giống như bị người ta giội một gáo mực đỏ, những cánh hoa đào như đang chảy máu.

Chương 130: Công tử nhà ta, rất thích một tay trăm đầu nữ nhân (1)-

Máu bắn phun ra, nhuộm đỏ cả hoa đào.

Trong đôi mắt nữ nhân người Hồ tràn đầy vẻ không thể tin được, trên làn da trắng nõn dính vài vệt máu, một vết kiếm dữ tợn, cắt qua lớp vải đầy màu sắc của ả ta, trên tấm vải chỉ còn lại màu máu.

Máu thịt bị chém lìa, để lộ cả xương trắng, máu tươi cùng các chất dịch khác màu đang không ngừng chảy ra.

Nữ nhân người Hồ cảm thấy hô hấp của mình dần trở nên nặng nề.

Ả ta nhìn chăm chăm La Hồng, nhìn thấy một kiếm kia vung ra, kiếm khí xếp chồng, La Hồng chống nạnh, hai con mắt trùng to như chuông đồng.

Kia..... Kia là tà thuật sao?

Trong lòng ả nữ nhân người Hồ tràn đầy nghi hoặc, cay đắng.

Ả vốn cho rằng La Hồng là người quang minh chính đại, là một kiếm tu quang minh lâm liệt, dù sao, Chính Dương khí trên người La Hồng cũng quá chói sáng. Nhưng ả lại chẳng thể nào ngờ được, trong quá trình chiến đấu, La Hồng thế mà lại sử dụng thủ đoạn của Tà tu.....

Bắt lấy mắt cá chân của ả, khiến ả không cách nào di chuyển được, rồi để lộ ra khí Tà Sát dày đặc.

Nói cách khác, La Hồng này..... vốn là một Tà tu?!

Ả người Hồ quỳ trên mặt đất, máu tươi ở dưới thân thể đã tạo thành một vũng.

La Hồng tụ bốn mươi tám đạo kiếm khí vào trong một kiếm, chặt đứt tất cả cơ hội sống của ả.

Cánh hoa đào run rẩy, trên đó còn có giọt máu trượt xuống, rơi trên gương mặt ả người Hồ, mái tóc dài rối tung.

Ả hơi nâng tầm mắt, trong đó chứa mấy phần mê man, không cam lòng cùng sự lưu luyến với thế giới này.

La Hồng áo trắng không nhuộm máu, chống cổ kiếm Địa Giao, ung dung nhìn đám mây trắng bay bay trên trời.

Ánh mắt hần lướt ngang, một lần nữa rơi trên người ả người Hồ.

“Nghe nói có rất nhiều người muốn giết ta, ngươi không phải là người thứ nhất, cũng không phải người cuối cùng.”

“Người biết không? Ta chỉ muốn an phận làm một tên Phôi Đản, sau đó thăng tiến thành Đại Phôi Đản, cuối cùng trở thành Siêu Cấp Đại Phôi Đản hại nước hại dân, thế nhưng..... Các người luôn luôn muốn khiến ta không thoải mái, nếu các người đã khiến ta không thoải mái, vậy ta cũng sẽ khiến các người phải khó chịu theo.”

“Chính như lão Triệu đã nói, người khiến ta không vui, một đao trăm hết.”

Ả người Hồ nhìn La Hồng, có mấy phần hoảng hốt, thương thế dần chuyển biến xấu, sinh mệnh lực dần mất đi.

“Hiện tại có thể nói tên của người cho ta không? Chẳng lẽ người muốn đến khi chết vẫn làm một hồn ma vô danh sao?”

La Hồng lộ ra nụ cười rục rờ.

Ả người Hồ che lấy vết thương, vẻ mặt bi thương. Ả là thiên tài, có lẽ so ra thì còn kém bọn Hoàn Nhan Hồng Liệt, nhưng là..... thiên phú của ả cũng không tồi.

Ả cũng không muốn vô danh chết đi.

“Ta.....” Nữ nhân người Hồ há miệng ra, nhưng máu từ trong miệng ả tuôn ra.

“Ta tên..... Thác Bạt Băng.....”

Ả nói, con mắt mang theo vài phần chờ mong, nhìn La Hồng.

Chỉ thấy, La Hồng lấy ra quyển sách da người, cầm bút than mang theo, từng nét viết lên ba chữ “Thác Bạt Băng”.

Viết xong, La Hồng cất sách đi.

Hắn tiến tới gần đôi tai oánh nhuận của Thác Bạt Băng, vén mái tóc xanh của ả lên, nói khẽ: “Thật ngoan”.

Sau đó, cổ kiếm Địa Giao trong tay lướt qua cổ Thác Bạt Băng, đột nhiên cắt ngang, chém đầu của ả xuống.

Thân và đầu Thác Bạt Băng bị tách rời, trên mặt ả vẫn mang theo dáng vẻ kinh ngạc.

Mà La Hồng lại đứng lên, mỉm cười, ta thật đúng là quá xấu xa.

Sau đó, hắn cầm nghiêng cổ kiếm Địa Giao, mũi kiếm chảy máu.

La Hồng nhìn thi thể Thác Bạt Băng, bỗng nhiên khoát tay.

“Đứng lên!”

Tà sát khí trong đan điền bị rút sạch.

Cái bóng vẩn vơ, giống như là từ trong chốn âm u trườn bò ra ngoài.

Tà Ảnh Thác Bạt Băng, chậm chậm nhúc nhích, bay ra khỏi cái bóng của ả ta.

La Hồng cười một tiếng, xua đi Tà Ảnh, mở ra bộ pháp, áo trắng bay lên, ở giữa cánh đào bị nhuộm máu bay tán loạn, tiếp tục bước đi trên con đường đá đã tan sương mù.

.....

Trên bãi đất trống giữa sườn núi.

Bầu không khí bắt đầu trở nên có mấy phần đông lại.

Bởi vì, những người bảo vệ ở đây đều không phải kẻ yếu.

Người yếu nhất cũng đã có thực lực Nhị phẩm, cảm giác của bọn họ vô mạnh, có thể cảm nhận được bên trên đường đá không ngừng phát ra sức mạnh và năng lượng.

Hồi lâu, đèn thờ phía sau đường đá, có người cô đơn đi xuống.

Có thân người bị trọng thương, gương mặt u ám, không cam lòng đi xuống.

Đường đá chỉ có một, hai người gặp nhau, nhất định phải đánh bại, hoặc là giết chết đối phương, mới có thể có cơ hội đạp lên con đường đá duy nhất kia.

Đột nhiên, có tiếng xôn xao truyền đến.

Một cỗ thi thể từ bên trên đường đá trượt xuống, máu nhuộm đỏ bậc thang đá xanh, mùi máu tươi có mấy phần nồng nặc gay mũi, đột nhiên lan rộng.

Các hộ vệ giả trong nháy mắt ánh mắt đã bị hấp dẫn.

Người đã chết.

Tắc Hạ Học Cung chiêu sinh tuyển chọn vốn là một lần lịch luyện, không phải va chạm nhỏ nhoi gì.

Tử vong..... Kỳ thật cũng được xem là bình thường.

Nhưng là, những kẻ phải chết trước kia đều là những kẻ giang hồ bình thường, vô danh nhưng lần này, có vẻ không giống như thế.

“A Băng!”

Hoàn Nhan Xa Cỗ đang ngưng thần dưỡng khí, ánh mắt trong chốc lát co lại, găm lên giận dữ, toàn bộ bãi đất trống cũng đang chấn động run rẩy không thôi.

Hoàn Nhan Xa Cỗ ôm lấy thi thể cùng đầu lâu đang lăn xuống của Thác Bạt Băng.

Trên gương mặt xinh đẹp kia vẫn còn kinh ngạc, hiển nhiên trước khi chết ả ta vẫn không thể nào tin được.

Hoàn Nhan Xa Cỗ lạnh cả người, gã không nghĩ tới Thác Bạt băng Lục phẩm đỉnh phong lại bị giết chết nhanh như vậy.

Thân phận của Thác Bạt Bãng cũng không tầm thường, Thác Bạt gia ở Kim Trướng Vương Đình chính là thế gia vọng tộc.

Càng đừng nói cha của Thác Bạt Bãng, còn là đệ nhất chủ tướng ở Kim Trướng Vương Đình.....

Những người hộ vệ xung quanh cũng vô cùng kinh ngạc.

Không ai ngờ rằng, người chết đầu tiên, lại là Kim Trướng Vương Đình.

Chương 131: Công tử nhà ta, rất thích một tay trăm đầu nữ nhân (2)-

Thiên tài Kim Trương Vương Đình đều dũng mãnh thiện chiến, sao lại là kẻ chết đầu tiên?

Giờ phút này, Hoàn Nhan Xa Cổ đang phải cố gắng đè nén sát tâm kinh khủng.

Tay gã ta lau qua thi thể Thác Bạt Băng, cảm thụ được trên đó lưu lại ba phần kiếm khí.

Nhắm mắt lại, bên trong đôi mắt mơ hồ lấp lóe qua một vòng ánh kiếm, Địa Giao gào thét.....

“Cổ kiếm Địa Giao!”

“Người giết A Băng, là con trai của La Nhân Đồ!”

Hoàn Nhan Xa Cổ bỗng nhiên mở mắt ra, sát khí kinh khủng, dường như hóa thành Đại Long quyền, muốn muốn bay hết mọi thứ trên mảnh đất bằng.

Ở nơi xa.

Triệu Đông Hán vô cùng kinh ngạc, sau đó, tỏ ra thích thú cười to.

“Có thể đoán được chính là công tử nhà ta, lúc trước công tử nhà ta chặt đầu của tiểu thư Triệu gia, cũng làm nhanh chóng như vậy đấy!”

“Công tử nhà ta, rất thích trăm đầu nữ nhân!”

Hoàn Nhan Xa Cổ nghe được Triệu Đông Hán cười to, điệu cười mỉa mai kia, giống như lưỡi dao đâm vào ngực của gã.

Gã lạnh lùng nhìn chằm chằm Triệu Đông Hán, ánh mắt giống như chim ưng trên thảo nguyên.

Sắc mặt Triệu Đông Hán lập tức tái đi, áp bách to lớn khiến hô hấp của hắn ta dần trở nên khó khăn.

Viên mù tay ôm gậy trúc, tay cầm ngân thương, mũi thương hướng xuống đất, xua tan khí lực áp bức của Hoàn Nhan Xa Cổ.

“Chết chính là chết, công tử nhà ta còn không thể giết người sao?”

“Công tử nhà ta, chính là con trai của La Tướng quân, giết một người Hồ thì thế nào?”

“Ngạc nhiên thật.”

Thanh sam của Lý Tu Viễn bay lên, cũng nhàn nhạt mở miệng: “Yên lặng.”

Y mở miệng lại sử dụng ngôn xuất pháp tùy.

Trên bãi đất trống, mọi thứ nhanh chóng trở nên yên tĩnh vô cùng.

Trên trán Hoàn Nhan Xa Cổ nổi gân xanh, hít sâu một hơi.

Gã nhìn chăm chăm cung điện trên Đông Sơn, hiện tại, gã chỉ có thể gửi hy vọng ở thiên tài khác của Kim Trướng Vương Đình, Hoàn Nhan Liệt Hỏa.

Nhất định phải giết La Hồng!

Nếu không, cái chết của Thác Bạt Băng, khi trở về không có cách nào giải bày.

Đợi cho tất cả mọi người an tĩnh lại.

Lý Tu Viễn móc ra một bản danh sách từ trong tay áo xanh, sau đó, ném nó ra ngoài. Danh sách bay trong gió, sau khi mở ra, nó lộ ra những cái tên dày đặc.

Đó là tên của tất cả những người đã leo trên bậc thang Đông Sơn.

.....

Đối với chuyện xảy ra bên trên bãi đất trống, La Hồng đương nhiên không biết.

Giờ phút này hẳn có chút vui vẻ.

Việc tuyển chọn của Tắc Hạ Học Cung quả thực đã tạo cho hắn áp lực rất lớn, nhưng..... đồng thời cũng mang đến cơ duyên to lớn.

Nếu có thể giết những thiên tài này, triệu hồi Tà Ảnh của bọn họ, có lẽ, La Hồng có thể tạo ra một đoàn quân Tà Ảnh thiên tài.

Đương nhiên, đây mới chỉ là tưởng tượng, dù sao, triệu hồi Tà Ảnh có khả năng sẽ thất bại.

Thực lực của Thác Bạt Băng, không tính là yếu.

Nhưng, đối với La Hồng mà nói, giết đi kỳ thật rất dễ dàng.

Trên thực tế, La Hồng là tà tu Thất phẩm, so với Lục phẩm chỉ kém một cảnh giới, thêm vào đó lại còn có Tà Ảnh âm hiểm tập kích, hắn chưa phát huy hết thực lực thì đã giết chết Thác Bạt Băng rồi.

Dù sao, thủ đoạn mạnh nhất của hắn còn chưa sử dụng đâu.

Xa xa trên con đường đá.

La Hồng tiếp tục leo núi, sương mù trắng dày kéo dài, chẳng mấy chốc lại xuất hiện một rừng đào, lại đến chỗ không thể leo tiếp được.

Không leo núi được nữa, La Hồng ngồi xếp bằng, lòng có như cảm giác được gì, mở sách da người ra.

A?

La Hồng lật đến trang nhật ký đã lâu không đụng.

Lịch Đại Hạ, ba mươi tháng sáu, trời quang.

Hôm nay, Tắc Hạ Học Cung tuyển chọn, ta tham dự cạnh tranh để tiến lên bậc thang, gặp Thác Bạt Băng, đã giết, cũng làm cho ả chết không nhắm mắt.

【 Nhật ký sự kiện thứ nhất, tội ác +100, phát động nhằm vào đối tượng, tội ác tăng gấp đôi 】

Trên bãi đất trống giữa sườn núi, Hoàn Nhan Xa Cổ nhìn thấy thi thể của Thác Bạt Băng, thông qua kiếm khí đánh giá tìm ra hung thủ là ta, tức giận đến muốn nổ tung.

【 Nhật ký sự kiện thứ hai, tội ác +50, phát động nhằm vào đối tượng, tội ác tăng gấp đôi】

Khác, hôm nay đi ra ngoài lại hung dữ với Tiểu Đậu Hoa.

【Nhật ký sự kiện thứ ba, tội ác +1】

Đóng sách lại, đôi mắt La Hồng lấp lánh.

Giống như ánh sao sáng rực trong bầu trời đêm.

Mặc dù không có giết Hoàn Nhan Xa Cổ, nhưng hoá ra giết chết thiên tài Kim Trướng Vương Đình, chọc tức Hoàn Nhan Xa Cổ cũng thu được tội ác?

Trong lúc nhất thời, La Hồng cảm xúc dâng trào, giống như tìm được con đường phát tài mới.

“Đến đến đến, thiên tài Kim Trướng Vương Đình, đến nhiều vào!”

La Hồng cất sách da người, chống kiếm, thì thầm mong chờ đến hung phần.

.....

Trong bãi đất trống giữa sườn núi.

Lý Tu Viễn dường như nghe được lời thì thầm của La Hồng, khẽ giật mình.

Sau khi, nhìn thoáng qua mặt mũi tràn đầy âm u của Hoàn Nhan Xa Cổ, khóe miệng khẽ nhếch, giờ tay lên, ho nhẹ một tiếng.

.....

Sương mù tan đi.

Một đầu con đường đá cong cong nối thẳng đến rừng hoa đào.

Trên con đường đá, một nam nhân người Hồ, mặc một bộ quần áo da dê to lớn, trên người đại hán người Hồ vác cung tên gỗ Tùng vàng, bình tĩnh từng bước mà leo lên bậc thang.

Khí lực Ngũ phẩm đang không ngừng phát ra, hàng trăm cánh hoa đào bị cuốn lên.

Nhưng, đại hán người Hồ này rất nhanh đã dừng bước, ngẩng đầu nhìn thiếu niên áo trắng đang ngồi dưới gốc cây hoa đào.

Đôi mắt không khỏi co lại, có chút hứng thú, con trai của La Nhân Đồ?!

Nhưng, khiến đại hán người Hồ kinh ngạc chính là..... Một kẻ mới có tu vi Bát phẩm, nhìn thấy người một thân mặc trang phục người Hồ, toát ra khí tức Ngũ phẩm là gã lại còn hung phấn hơn bản thân gã nữa.

Hử?

Tên này, bị bệnh à?!

Chương 132: Giết Ngũ phẩm (1)-

La Hồng thật sự không nghĩ tới, hắn lại tiếp tục gặp phải thiên tài của Kim Trướng Vương Đình, lại còn thật sự đưa tới cho hắn một kẻ nữa.

Trùng hợp sao?

La Hồng cảm thấy không đúng, có lẽ, tồn tại mạnh mẽ quản lý lần chiêu sinh này của Tắc Hạ Học Cung biết được hắn nghĩ gì.

Hắn là vị quan Trạng nguyên mặc thanh sam, Lý Tu Viễn Bán bộ Nho Tiên kia.

Đệ tử Phu Tử, đại Nho đương triều.

La Hồng không rõ La gia cùng vị Trạng nguyên này có quan hệ như thế nào.

Có điều, từ hành động này, nhất mạch Phu tử và La gia có lẽ có quan hệ tốt hơn nhiều so với trong tưởng tượng. Mặc kệ là lúc trước trên đường dài, phu tử khê gõ vào đầu hắn ba lần, thay hắn che dấu khí Tà Sát, hay là bây giờ Lý Tu Viễn vì hắn mà đưa thiên tài của Kim Trướng Vương Đình tới.

Chí ít, cùng những kẻ kêu đánh kêu giết hắn kia, không hề giống nhau.

La Hồng như có điều suy nghĩ, nước trong triều đình này, rất sâu.

Ngẩng đầu, áo trắng phiêu phiêu, ánh mắt La Hồng rơi xuống trên thân tu sĩ Ngũ phẩm Kim Trướng Vương Đình.

Cánh hoa đào tung bay khắp nơi.

Giống như là bị sát khí thổi quét vậy.

La Hồng đứng người lên, chống trường kiếm.

Tinh thần và khí lực bị tiêu hao trong trận chiến với Thác Bạt Băng lúc trước, dường như đã phục hồi trên con đường đá lên núi.

La Hồng có chút giật mình, hắn đột nhiên hiểu ra, con đường đá lên núi này của Tắc Hạ Học Cung không chỉ là một thử thách mà còn là cơ duyên hiểm gặp khó cầu.

Việc hội tụ bốn mươi tám đạo kiếm khí rồi chém ra, khiến sức chịu đựng của kinh mạch La Hồng được nâng cao thêm một bước, kiếm khí cũng càng đến gần cửa ải đột phá Thất phẩm.

Rất có thể trên con đường đá này có khắc trận pháp, có thể nhanh chóng khôi phục thương thế, thể lực và cả sinh lực.

Mục đích của Tắc Hạ Học Cung, chính là xem thiên tài như sắt (1), mà leo đường núi chính là một quá trình lựa chọn sàng lọc sắt vụn, tinh luyện sắt mịn.

(1)Đặc tính của sắt là càng luyện càng tốt, càng mài càng bén. Ở đây ý nói Tắc Hạ Học Cung muốn tôi luyện thiên tài bằng những thử thách trên con đường ghi danh, thông qua đó lựa chọn những nhân vật ưu tú nhất.

Bên trên rừng hoa đào, thiên tài Ngũ phẩm của Kim Trướng Vương Đình, lại bị ánh mắt không chút sợ hãi của La Hồng làm cho thấp thỏm, đề phòng.

Gã vừa mới giết một hiệp khách giang hồ oan gia ngõ hẹp, trên người vẫn đang thấm đẫm mùi máu tanh.

Gặp được con trai của La Nhân Đồ, vị thiên tài này cũng không quá mức hưng phấn.

Có điều, sát khí vẫn khó mà che giấu được, gã cởi bỏ cung gỗ Tùng trên lưng xuống.

La Nhân Đồ có thể chém giết đến mức khiến mấy chục vạn Vương Đình quân của Tắc Bắc run lẩy bẩy, chứng tỏ ông là một người vô cùng có bản lĩnh. Có một người cha như vậy nên kẻ này tự nhiên cũng không dám khinh thường con trai của La Nhân Đồ.

Nguyên khí giữa thiên địa bắt đầu bốc hơi.

Ở giữa rừng hoa đào, dần dần bắt đầu có sương mù dày đặc.

La Hồng chống kiếm mà đứng, nhìn thấy bóng dáng người Hồ kia dần dần mờ nhạt, lông mi không khỏi nhướng lên.

Ngũ phẩm.....

Áp lực rất lớn, so với Lạc Phong của Đại Lý Tự thì còn lớn hơn.

Đặc biệt là, sát khí của tên Ngũ phẩm này dành cho hắn, so với Thác Bạt Bằng lại càng dày đặc hơn.

“Người, họ tên là gì?”

La Hồng hỏi.

m thanh mang theo vài phần từ tính quanh quẩn ở giữa rừng hoa đào.

Không ai trả lời.

Chớp mắt tiếp theo, có thanh âm dây cung lại kéo căng rồi buông ra, vang lên như lời đình.

Lông đuôi rung động, thanh âm khuấy động luồng không khí.

Thanh âm chưa truyền đến, mũi tên kinh khủng đã tới gần.

La Hồng đột nhiên nghiêng mặt, giờ trường kiếm lên, mũi tên sắt bén ma sát với thân kiếm tạo ra tia lửa, chiếu sáng cả rừng hoa đào mù sương.

Một tiếng đình vang lên.

Mũi tên kia bị đẩy lùi, lực đạo to lớn khiến cánh tay đang cầm Địa Giao của La Hồng cũng bị chấn động.

“Thần Xạ Thủ!”

La Hồng thở ra một hơi.

Những lúc nhàn rỗi, hắn cũng hay nghe Trần quản gia giảng giải về cảnh giới tu vi, mặc dù đa số đều tu luyện nguyên khí thiên địa, nhưng mà vẫn phân chia chủng loại và cấp bậc.

Đạo giáo, Nho giáo, Phật giáo và cả Võ tu, Kiếm tu chiếm năm vị trí chính của giới tu hành, ngoài ra còn có một số nhánh tu luyện nhỏ hơn khác như Thần Xạ Thủ, Tà tu, Ma tu, Cơ Quan sư, Độc sư vân vân.....

Kim Trướng Vương Đình giỏi nhất trong việc tạo ra những Thần Xạ Thủ.

“Hử?”

Trong sương mù dày đặc, Thần Xạ Thủ người Hồ kia kinh ngạc, như không nghĩ tới La Hồng có thể ngăn cản Lôi Đình Tiên của gã.

Với thực lực Bát phẩm của La Hồng thế mà lại có thể phản ứng kịp.

La Hồng kéo lấy cổ kiếm Địa Giao, đột nhiên chạy lên trước. Nếu cứ đứng yên bất động, thì chỉ có thể trở thành bia ngắm, chạy đi rồi thì dù đối phương có muốn bắn trúng hắn cũng không phải là một việc dễ dàng.

Mà đại hán đại hán người Hồ cũng đang tìm thời cơ, trong sương mù dày đặc hai bóng đen đang nhanh chóng lướt ngang nhau.

Hư hư hư!

Trong màn sương đậm, lại có bốn mũi tên, xé tan sương mù, tạo ra thành từng đường thẳng lao nhanh đến chỗ La Hồng.

Cơ thể đang phi tốc của La Hồng nhanh chóng đổi hướng, vung mạnh cổ kiếm Địa Giao, chuyển động như máy xay gió.

Lần lượt đẩy bật hết những mũi tên đang tới gần kia ra ngoài.

Oành oành oành!

Trong rừng hoa đào, không ngừng phát ra tiếng nổ, đó là tiếng vang của những mũi tên bắn trúng cây hoa đào, bắn trúng mặt đất gây ra.

La Hồng cảm thấy nguy cơ cực lớn, lông tơ dựng đứng, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng.

Tinh thần của hắn căng thẳng, việc quan trọng Thiên Thủ Tà Phật đề tăng sức mạnh tinh thần, vào thời khắc này, đã phát huy tác dụng cực lớn, giúp hắn có thể nhanh chóng đoán được nguy hiểm từ những mũi tên.

Nếu không phải như thế, La Hồng sợ là đã sớm bị bắn thành con nhím.

“Người có thể biết được vị trí bằng cách lắng nghe sao?”

La Hồng thở hồng hộc ngăn cản một mũi tên phía sau, sức mạnh của tu sĩ Ngũ phẩm vô cùng mạnh mẽ, khiến tay cầm kiếm của hắn rách một

đường, mùi máu tươi tràn ngập.

Chương 133: Giết Ngũ phẩm (2)-

Chỉ chốc lát sau.....

Trong rừng hoa đào, trở nên yên tĩnh như chết.

Chỉ còn gió thổi lướt qua, cánh hoa đào rơi xuống đất vang tiếng rất khẽ.

La Hồng không chạy nữa, giống như biến mất không tung tích.

Kim Trướng Vương Đình Thần Xạ Thủ mũi tên bên trên dựng lấy lông đuôi tiên, đôi mắt như như chim ưng nhìn chăm chăm lớp sương mù dày đặc.....

La Hồng bất động, tên đại hán kia muốn dựa vào âm thanh nghe được để phân biệt vị trí, tìm tới La Hồng, bắn chết hẳn sẽ có chút khó khăn.

Đột nhiên.

Đôi mắt của tên tu sĩ Kim Trướng Vương Đình kia hơi động, bỗng nhìn về phía dưới chân.

Bóng của gã đang nhấp nhô.

Sau một khắc, một bóng đen đang vắn vẹo đột nhiên nhảy ra, hóa thành thân thể khô ngô, ôm lấy người gã.

Võ tu Thất phẩm?

Đại hán người Hồ sững sờ, loan đao bên hông bỗng nhiên run rẩy, trong nháy mắt chém về phía bóng đen kia, đao khí bá đao thổi tan lớp sương mù thành một đường vòng cung.

“Đây là tà thuật sao?”

Đầu lông mày gã nhíu lại, bên trong đôi mắt đại hán người Hồ này lấp lóe một sự kinh ngạc.

Bỗng nhiên, lỗ tai của gã hơi động một chút.

Gã nghe thấy gì đó

Kia là tiếng kiếm ngân vang!

La Hồng đang tích tụ kiếm khí!

Bên trên ống trụ bên hông, năm chiếc đuôi lông tiên liên tục rơi vào trong tay gã, biến thành ưng trảo kẹp lấy năm mũi tên, gã muốn dùng thứ này bắn hạ kiếm khí La Hồng đã tích tụ.

Nhưng, bóng đen nhấp nhô bị đại hán chém kia, đột nhiên lại hội tụ lần nữa trước mặt đại hán chỉ trong nháy mắt.

Đôi mắt đại hán người Hồ co lại.

Thân thể liền bị Tà Ảnh Địch Sơn gắt gao ôm lấy.

“Cút đi!”

Đại hán người Hồ tức giận, khí huyết cuộn cuộn, biến thành một bộ giáp trụ màu máu bên ngoài cơ thể, võ tu Ngũ phẩm Hóa Giáp, tà sát tránh lui!

Chỉ trong chớp mắt, Tà Ảnh Địch Sơn bị đẩy bật ra, năm mũi tên xé gió lao đi, xuyên thấu Tà Ảnh Địch Sơn, lại lần nữa nghiền nát gã.

Oanh Oanh Oanh!

Tiếng nổ vang lên trong rừng đào bị sương mù bao vây dày đặc.

Nhưng, tất cả đều đến từ những phương hướng khác nhau.

Đại hán người Hồ trừng mắt lạnh lùng nhìn, huyết giáp bên ngoài thân pháp phòng, võ tu Ngũ phẩm Thần Xạ Thủ, đích thật là thiên tài Kim Trướng Vương Đình.

“Xem ngươi có thể trốn được bao lâu.”

Đại hán người Hồ hừ lạnh một tiếng, đã mang huyết giáp lên người nên gã không sợ bóng đen kia quấy nhiễu.

Đại hán định trực tiếp thực hiện một cuộc vây bắt, với sức mạnh của La Hồng, gã chỉ cần bắn trúng một tên, hẳn sẽ phải chết.

Bỗng nhiên vô bao đựng tên bên hông khẽ động, mấy chục mũi tên trong bao đựng tên nảy lên lơ lửng.

Cung vàng gỗ từng đặt ở trước người mở ra, dây cung vang lên những tiếng vù vù.

Mũi chân đại hán người Hồ chạm đất, xoay tròn như máy xay gió, nương theo vòng xoay, từng mũi tên lơ lửng, không ngừng bị đại hán tác động, lần lượt lao ra với tốc độ rất nhanh.

Tiếng nổ liên hồi không ngừng.

Giống như là hồ nước tĩnh lặng bị đàn hải âu hù dọa.

Bỗng dừng.

Động tác kéo cung của vị hán người Hồ đột nhiên dừng lại.

Ngay lúc mũi tên của hắn đang nhắm bắn về phía màn sương mù dày đặc.....

Một bóng dáng xinh đẹp uyển chuyển quen thuộc xuất hiện.

“A Băng?”

Đại hán người Hồ sửng sốt, theo bản năng mở miệng.

Hic hic hic.....

Bóng dáng xinh đẹp truyền đến tiếng khóc nức nở.....

Mang theo ủy khuất.

Bóng dáng ấy dần dần tới gần, từ từ, đại hán người Hồ thấy rõ bóng dáng kia.

Đồng tử gã chợt co rút lại, lông tơ dựng đứng.

Đó là một bóng đen có thân hình giống hệt A Băng, nó bay nhào đến, loan đao xẹt qua một đường cung, đó là đao pháp mà A Băng giỏi nhất!

Đây không phải A Băng!

Nhưng..... Đây cũng là A Băng!

Đại hán người Hồ tức giận.

Kinh hãi, đau lòng, xót xa!

Mà sau lưng Tà Ảnh Thác Bạt Băng, La Hồng một thân bạch y tung bay, thân thể như báo săn nghiêng về phía trước, tóc bay loạn, kiếm khí Địa Giao trong tay đột nhiên vung mạnh.

“Ngươi đáng chết!”

Đại hán người Hồ rùng rợn.

Tà Ảnh Thác Bạt Băng chém một đao xẹt qua người hán, bên trên giáp trụ huyết khí Ngũ phẩm phát ra tiếng leng keng.

Mà mũi tên của gã cũng đã bắn ra.

Trong nháy mắt xuyên qua đầu Tà Ảnh Thác Bạt Băng, va chạm với Địa Giao.

Trường kiếm bị đánh bay xa ba mươi mét, La Hồng phun ra một ngụm máu tươi, áo trắng trước ngực bị máu nhuộm thành màu đỏ.

Thần sắc đại hán người Hồ khê biến, kiếm khí mà La Hồng đã tích tụ, không hề có trong Địa Giao.

“Ta có một Phật, độ ngươi!”

La Hồng gầm nhẹ một tiếng.

Trong nháy mắt vị đại hán người Hồ hoảng hốt một trận, có Phật quang xuất hiện trước mắt, có một bức tượng Phật ôn hòa vô cùng chân thật, sau lưng có mười cái tay xuất hiện.

Tà thuật tinh thần, Thiên Thủ Tà Phật!

Nhưng, giáp trụ của đại hán người Hồ cuộn cuộn huyết khí, gân xanh trên trán nổi lên, rất nhanh liền tỉnh lại.

Sự hoảng hốt vừa rồi chỉ diễn ra trong một nhịp thở.

Nhưng là, một nhịp thở cũng đã đủ rồi.

Khoảng cách giữa La Hồng và đại hán người Hồ rút ngắn chỉ còn khoảng một tấc vuông, sát châu trong tay hóa kiếm, kiếm khí thành hình, phía trên sát châu hội tụ năm mươi sáu đạo kiếm khí.

Hóa ra, ý định của La Hồng chính là dùng sát châu trong đan điền cất chứa kiếm khí hội tụ!

Phốc phốc!

Sát châu kiếm đâm ra, trong nháy mắt huyết giáp trên thân đại hán người Hồ bị đâm xuyên, máu tươi phun ra tứ phía.

Một kiếm phá giáp!

Sát châu kiếm đâm xuyên qua ngực đến tận sau lưng, máu lỏng tụ thành giọt bắn tung tóe.

Trên vai của La Hồng, một viên sát châu lại lơ lửng, tụ thành kiếm, La Hồng nắm chặt lấy kiếm, mang theo tiếng gào thét đối với vận mệnh, đâm vào cổ vị đại Hán người Hồ.

Một kiếm, hai kiếm, ba kiếm.....

Mãi đến khi ngã xuống đất rồi, đại hán người Hồ kia vẫn không thể nào tin được, kẻ có tu vi Ngũ phẩm như mình lại bị một kẻ Bát phẩm giết chết.

Chương 134: Ông trời đã bắt công như vậy thì đổi ông trời đi (1)-

Mồ hôi trên người La Hồng rơi như mưa, để giết chết tên Ngũ phẩm này hần gần như phải dùng toàn bộ khí lực.

Dùng trí thông minh, thủ đoạn nham hiểm, sắc dụ, đủ loại chiêu trò, ... Tất cả những gì dùng được thì La Hồng đều dùng hết, chỉ như vậy hần mới có thể một kiếm phá giáp, giết chết tên Ngũ phẩm này.

Ngũ phẩm khí huyết hóa giáp có sức phòng ngự cực mạnh, muốn phá giáp rất khó.

Nếu không phải hần chồng năm mươi sáu đạo kiếm khí, lại còn có thêm “Thiên Thủ Tà Phật” tác động vào tinh thần của đối phương, khiến đối phương buông lỏng cảnh giác thì chưa chắc kiếm khí xếp chồng kia của hần có thể phá được giáp đối phương.

“Ngũ phẩm... quả nhiên khá mạnh.” La Hồng hít sâu một hơi.

Sắc mặt hần nghiêm túc chưa từng thấy, quan trọng nhất là vị thiên tài Ngũ phẩm này không phải là cao thủ hàng đầu của Kim Trướng Vương Đình.

“Dù cho khoảng cách giữa Thất phẩm lên Lục phẩm có chênh lệch thì ả Thác Bạt Băng kia vẫn bị ta chém giết dễ dàng, thế nhưng đối với một kẻ Ngũ phẩm, gần như ta phải dùng tất cả mọi thủ đoạn.”

“Càng về sau thì chênh lệch cảnh giới càng lớn, bởi vì sức mạnh siêu phàm lại càng nhiều...”

Hần đứng lên, cúi đầu nhìn thi thể của đại hán người Hồ Ngũ phẩm này.

Nâng tay lên, Sa Châu kiếm đâm xuyên qua cổ họng đối phương chọt hóa thành những luồng sáng bay vào đan điền của hần.

La Hồng mang theo vài phần chờ mong, cố gắng triệu hoán tà ảnh của tên đại hán người Hồ, nhưng... chẳng có bất ngờ nào, thất bại.

Liên tục ba lần, vẫn không thể nào triệu hoán được tà ảnh của đại hán người Hồ.

Dù cho La Hồng lấy cả Tà Ảnh Thác Bạt Băng ra cổ vũ ủng hộ, cũng không được.

Cách hai đại cấp bậc triệu hoán tà ảnh, xác suất thành công là rất thấp.

“Đến tên còn không hỏi được, tên này còn không bằng Thác Bạt Băng.” La Hồng nói.

Tiếp đó La Hồng xé bộ áo lông da cừu của người họ Hồ, chấm máu lên và viết lên đó.

“Vị này tiền thuật không tệ, đáng thưởng – La Hồng.”

Sau khi La Hồng viết xong thì nhét áo lông cừu vào trong thi thể của đại hán người Hồ, trên mặt nở nụ cười kỳ quái.

La Hồng suy đoán rằng thi thể của những tên thiên tài đã chết ở trong Tắc Hạ Học Cung nhất định sẽ được chuyển đến khoảng đất trống giữa sườn núi, đến lúc đó... để Hoàn Nhan Xa Cổ nhìn thấy, sợ rằng tức tới học máu mất thôi.

Ít nhiều có thể gom được một số điểm tội ác.

Hắn đi tới nhật thanh kiếm Địa Giao bị đánh bay xa ở trên mặt đất lên, ở đằng xa, sương mù dày đặc đang dần tản ra, lộ ra con đường mòn để đi lên.

Gió thổi qua, rừng hoa đào xào xạc, cánh hoa đào nhẹ nhàng rơi xuống, một vài cánh hoa rơi trên thi thể của đại hán người Hồ.

La Hồng một thân bạch y, tiếp tục trèo lên bậc thang.

Lúc giẫm lên con đường đá, vết thương trên người và tinh thần nhanh chóng khôi phục lại.

Kiểm khí trong kinh mạch của cơ thể đang điên cuồng dâng trào, như lũ quét ngang qua.

Tu vi kiếm đạo của La Hồng, trong lúc trèo lên bậc thang, đã từ Bát phẩm Bộc Kiếm tiến vào Thất phẩm Thế Kiếm.

“...
“Khi tu vi đạt đến Ngũ phẩm, sẽ có sự biến hóa, tuy rằng không thể so với sự biến hóa ở cấp độ sinh mệnh của Nhị phẩm nhưng từ Ngũ phẩm trở xuống đều là Trúc Cơ, bất kỳ một phương thức tu hành nào, cứ đến Ngũ phẩm đều sẽ có sự lột xác to lớn.”

“Kiếm tu Ngũ phẩm được gọi là Mệnh Kiếm, Võ tu Ngũ phẩm được gọi là Hóa Giáp, Nho tu Ngũ phẩm là Vấn Tâm, Đạo tu Ngũ phẩm là Động Huyền, Phật tu Ngũ phẩm là Tiểu Kim Cương...”

Trên bãi đất trống giữa sườn núi, một người mù cầm gậy trúc đang truyền thụ kiến thức cho Triệu Đông Hán.

“Khi căn cơ tu luyện tới Ngũ phẩm, sẽ có đặc tính siêu phàm... Vậy nên, người tu luyện dưới Ngũ phẩm muốn giết người tu luyện đạt tới Ngũ phẩm rất khó.”

Triệu Đông Hán nghe xong những lời này, vết sẹo trên mặt khẽ nhúc nhích.

“Vậy chẳng phải công tử rất nguy hiểm sao?”

Viên mù không nói gì, chỉ gật đầu.

Ở đằng xa, đôi mắt Hoàn Nhan Xa Cỗ nhắm nghiền lại, nở nụ cười giễu cợt: “Những kẻ dưới Ngũ phẩm muốn đấu với Ngũ phẩm chỉ là tự tìm cái chết! Bởi vậy, một khi chạm chán với Ngũ phẩm, La Hồng sẽ chết.”

Cái chết của Thác Bạt Băng, là một cú sốc lớn đối với gã, nhưng gã vẫn hy vọng tiếp theo đây sẽ được nhìn thấy xác của La Hồng, để chôn cùng với Thác Bạt Băng.

Trên khoảng đất trống, Lý Tu Viễn một thân y phục xanh lam, ngồi giữa rừng đào, thần sắc giữa hai đầu toát lên vẻ kỳ quái.

Y liếc Hoàn Nhan Xa Cỗ một cái, như cười như không.

Trên con đường đá, không ngừng có những kẻ thất bại đi xuống, đôi lúc cũng có cả những thi thể trượt xuống.

Khi thi thể vừa rơi xuống bãi đất trống, hộ đạo giả sẽ sầm mặt, mang theo thi thể bỏ đi.

Về phần thi thể của những hiệp khách giang hồ, cũng sẽ được những người nhật xác bọn họ đã thuê trước đó nhận lấy.

Hoàn Nhan Xa Cỗ đang nhắm mắt dưỡng thần, đột nhiên mở to mắt.

Khí tức nặng nề bao trùm xung quanh người gã.

Chỉ trong giây lát, thân thể gã lướt tới chỗ lối đi và đứng yên ngay tại bậc thêm.

Trên bậc thêm, có một xác chết khoác áo lông cừu trượt xuống.

Thoạt nhìn, có vẻ là y phục đặc trưng của thiên tài Kim Trướng Vương Đình.

Ánh mắt của Hoàn Nhan Xa Cỗ hiện lên vẻ không thể tin được: “Thác Bạt Cỗ... là một Võ tu Ngũ phẩm, không chỉ Ngũ phẩm, mà còn là Thần Tiễn Thủ Ngũ phẩm! Hắn làm sao có thể chết như vậy được?”

Đây là kẻ có tu vi Ngũ phẩm đầu tiên bị giết.

Dù rằng trước đó họ cũng có Ngũ phẩm bại trận, nhưng lại chưa từng có trường hợp nào tử vong.

Mùi máu nồng nặc bao trùm cả bãi đất trống giữa sườn núi khiến không khí bỗng chốc trầm xuống.

Hoàn Nhan Xa Cỗ để ý thấy trên y phục lông cừu của Thác Bạt Cỗ có bút tích.

Gã cười bộ y phục ra...

Xung quanh có rất nhiều người đều tò mò nhìn qua, một số hộ đạo giả Nhất phẩm, Nhị phẩm có thị lực kinh người cũng thấy được nội dung trên tấm áo da cừu.

Trong chốc lát...

Biểu cảm của những người ở bãi đất trống đều thay đổi, có người cũng không biết nên cười hay không.

Đến cả người đang ngồi trong đền thờ giữa rừng đào là Lý Tu Viễn cũng lắc đầu không nói nên lời.

Giết người còn tru tâm...

La Hồng công tử này cũng có hơi xấu xa rồi.

Roẹt!

Chương 135: Ông trời đã bắt công như vậy thì đổi ông trời đi (2)-

Một luồng nguyên khí king khủng nhanh chóng xé rách chiếc áo lông cừu.

Khuôn mặt của Hoàn Nhan Xa Cổ lạnh lùng, trong người phát ra một luồng sát khí vô cùng lớn, nhục nhã... cực kỳ nhục nhã!

Nhìn thi thể của Thác Bạt Cổ trên mặt đất, Hoàn Nhan Xa Cổ ngẩng đầu lạnh lùng nhìn về phía đỉnh núi Đông Sơn.

Sát khí ngày càng nhiều, gã phóng ra một bước, đi đến chỗ đền thờ.

Gã muốn đi vào trong, nhưng bị cái nhìn bình tĩnh của Lý Tu Viễn ngăn cản.

“Người thử xem?”

“Nếu là đệ nhất cao thủ của Thiên Bảng Kim Trướng Vương Đình - Gia Luật A Cổ đến, thì còn có thể thử trèo lên ngọn núi này, người thì đừng hòng.” Lý Tu Viễn nói.

Hoàn Nhan Xa Cổ nghe Lý Tu Viễn nói xong, lập tức bình tĩnh lại.

Chấp niệm về việc giết La Hồng của gã quá lớn, suýt chút nữa đã rơi vào bẫy của con vật nhỏ kia. Nơi này là Tắc Hạ Học Cung, chỉ tính mỗi Bán bộ Nho tiên Lý Tu Viễn cũng đã là người gã không thể trêu chọc rồi chứ nói gì đến phu tử ở cung khuyết trên đỉnh núi kia.

Hoàn Nhan Xa Cổ vẫn hơi sợ hãi

Thời gian trôi qua từng chút một.

Những tu sĩ thất bại càng lúc càng nhiều, phẩm cấp cũng dần cao lên. Có rất nhiều tu sĩ Ngũ phẩm thất bại, ủ rũ cúi đầu bước xuống từ trên đường đá.

Mà những khách giang hồ, đến giờ phút này, hầu như đã bị đào thải hết toàn bộ.

Hầu hết những người có thể tiếp tục đi trên đường đá đều là những môn phái có tiếng tăm hoặc con cái của những gia tộc lớn.

Trên bãi đất trống, sát khí ngày càng nồng nặc, nồng đến mức gần như bầu trời đã chuyển thành màu máu.

Toàn thân Hoàn Nhan Xa Cổ run rẩy không ngừng.

Từ trên đường đá, không ngừng có thi thể trượt xuống.

Đó đều là Ngũ phẩm của Kim Trướng Vương Đình, mà điều quan trọng nhất chính là... trên người của những thiên tài Kim Trướng Vương Đình này đều xuất hiện bút tích của La Hồng.

“Khi còn sống là người tốt, coi như đây là phần thưởng, thưởng được toàn thân.”

Hoàn Nhan Xa Cổ nhìn những xác chết bên cạnh, đầu tê dại.

Gã nhìn Lý Tu Viễn: “Tại sao những thiên tài của Kim Trướng Vương Đình ta đều đụng phải La Hồng chứ?”

Tà áo xanh của Lý Tu Viễn phát phới giữa rừng đào, tay cầm một quyển trục bằng tre đang đọc dở, khi nghe xong những lời Hoàn Nhan Xa Cổ nói cũng không ngừng đầu.

“Đây chẳng lẽ không phải là suy nghĩ của ngươi sao?”

Hoàn Nhan Xa Cổ cảm thấy gã sắp bị tức tới nội thương. Đám thư sinh hào hoa phong nhã, quả nhiên đều không phải là thứ tốt lành gì.

La Hồng một thân bạch y, nhân mô cầu dạng kia đã không ngừng đâm chọc trái tim gã rồi.

Tên Lý Tu Viễn này cũng là một cao thủ chọc tức người khác.

Hoàn Nhan Xa Cổ... tức đến sắp phát điên!

...

Tắc Hạ Học Cung trên Đông Sơn.

Bên trong cung điện, có một tiểu lâu đón gió xuân.

Trong tiểu lâu, nhiệt độ tăng cao, nước nóng trong chén trà bốc khói nghi ngút.

Rọc!

Nước nóng rót xuống, lá trà khô Bích Loa gặp nóng nở ra, màu xanh dần phủ lên ấm trà.

Lá trà đập vào thành bình, rót thành hai chén nhỏ.

Một chén cho phu tử, một chén để đó.

Một lão giả như lõi đình rót xuống, khiến cho cả tiểu lâu rối loạn như bão mùa xuân.

Lão giả ngồi bên cạnh phu tử, cầm chén một hơi cạn sạch.

“Không đủ đô chút nào. Nó không mạnh bằng rượu của Tái Bắc.” Lão giả nói.

“Vương gia cứ nói đùa, trà và rượu thì làm sao có thể so sánh được?” Phu tử cười cười, rót một chén khác cho lão giả.

Lão giả ngừng uống trà: “Phu tử, cháu của ta... nếu có chút tài cán, thì hãy nhận nó đi.”

Nói xong, lão giả rút từ trong ống tay áo một túi trà khô.

“Đây là loại trà hảo hạng mà khuê nữ gửi từ Đại Chu về cho lão phu...”

Phu tử không nhịn được nở nụ cười, lão thất phu chỉ biết đánh đánh giết giết này thế mà cũng sẽ hồi lộ.

“Thiên phú của cháu trai ngài không tệ, nếu có thể vượt qua kì thi viết, lão phu đương nhiên sẽ nhận, nhưng... hiện tại e rằng cậu ta khó có thể vượt qua được cửa ải cuối cùng do Hoàn Nhan Liệt Hỏa canh gác.” Phu tử nói.

Ông lão tức giận hừ một tiếng: “Lão thất phu nhà ngươi, cho người Hồ cơ hội tham gia làm gì? Ngoại tộc không phải là thứ tốt lành gì, đáng chết!”

“Cháu trai của ngài gần như đã giết hết cao thủ của Kim Trướng Vương Đình rồi... chỉ còn sót lại tên Hoàn Nhan Liệt Hỏa giữ ải mà thôi.”

Phu tử bất lực nói.

Lão giả nghe vậy, cười hớn hở: “Cháu trai của ta lợi hại vậy sao? Thật giống ta.” Phu tử liếc nhìn lão giả nào đó đang cười, lắc đầu: “Lão La, về chuyện của Huyền Ngọc phi, ngài không nên lên tiếng nữa... không nên vô cớ chọc phải mầm tai vạ.”

Ông lão cười tủm tỉm: “Không sao... họa nhiều cũng không thể ép thân, huống hồ lão phu chính là nhìn không quen cảnh tượng đó. Vua một nước như Hạ hoàng lại há có thể đi cưới một nữ nhân người Hồ chứ? Mặc kệ là vì nguyên nhân hay khổ tâm gì... chung quy cũng đều sẽ khiến các tướng sĩ liều chết chiến đấu ở biên giới lạnh tâm.”

“Tước vương của lão phu là do bọn họ dùng mạng để đổi lấy, lão phu từng là thủ lĩnh của bọn họ, phải nên ra mặt vì bọn họ.”

“Hơn nữa, mục đích Hạ hoàng cưới nữ nhân dị tộc này, lão phu không cần đoán cũng biết, không phải vì chuyện trường sinh bất lão vô căn cứ kia hay sao?”

Phu tử im lặng, cầm chén trà nhấp một ngụm.

“Trường sinh bất lão... có gì hay đâu chứ? Sống càng lâu, càng cô đơn, nhàm chán...”

Lão giả uống hết chén trà, vị phu tử với vẻ mặt bất đắc dĩ, lại tự rót thêm một chén.

“Lúc trước, chúng ta chém giết vì Hạ gia, ném đầu lâu vấy nhiệt huyết, kết thúc loạn thế mười tám nước, không phải là vì để bách tính Đại Hạ có một chỗ yên ổn sinh sống hay sao ...”

“Nhưng hôm nay, Hạ gia đã biến chất, Hạ hoàng chỉ theo đuổi sự trường sinh, còn vị thái tử kia... cũng không là người tốt đẹp gì.”

Lão giả nhấp thêm một ngụm trà, trong lòng nóng như lửa đốt.

“Mà La gia nhà chúng ta cũng không còn là La gia đầy quyết tâm cống hiến sức mình vì đạo lúc trước nữa...”

“Ông trời đã bắt công như vậy thì đổi ông trời đi... Đáng tiếc, lão Tam nhà qua quá khờ khạo, chẳng trông cậy gì được.”

Ông lão giơ chén trà của mình lên, lầm bầm nói.

Đột nhiên, ông ngẩng đầu lên nhìn phu tử đang chậm rãi uống trà, khuôn mặt đầy nếp nhăn cười cười.

“Người cảm thấy cháu trai ta thế nào?”

Chương 136: Bể một cảnh đào (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết-

Đã nhiều ngày trôi qua, huyện An Bình vẫn còn rất náo nhiệt.

Dân chúng trong huyện đều vừa tò mò vừa kinh ngạc nhìn về hướng Đông Sơn, ngọn núi không có gì đặc biệt mà họ thường không để ý nay bỗng cao lên vài trượng, có tiên cung ẩn hiện trong đỉnh núi đầy mây mù che phủ.

Dân chúng nào biết gì đến việc tu hành trọng đại, chỉ cảm thấy có tiên nhân giáng lâm huyện An Bình, mang đến phúc trạch cho bọn họ.

Huyện An Bình bây giờ náo nhiệt hơn ngày xưa rất nhiều, quán trà, tửu lâu, khách điểm trong huyện mọc lên như nấm, những giang hồ du hiệp đến từ nhiều nơi đều tập trung về đây.

Những người kể chuyện trong quán trà chém còn bén hơn gió, thỉnh thoảng lại có tiếng vỗ tay.

Nói chung, những nội dung này đều là kể về những chiến tích của những thiên kiêu tiếng tăm lừng lẫy trên Hoàng bang. Cái gì mà, Tiêu Nhị Thất của Đại Chu, lúc xông xáo giang hồ đã từng một đao phá giáp ba mươi sáu, giáp này, là ám chỉ Võ tu Hoá Giáp Ngũ phẩm. Cái gì mà Ngô Mị Nương của Đại Sở không hề thua kém đáng mày râu, trên chiến trường, dùng sức của Ngũ phẩm đối chiến với Tam phẩm nhưng không chết.

Dù loại sự tích, nói đến mức đám khách giang hồ bùng nổ, bạo động.

“Lão tiên sinh, ta nghe nói rằng, sở dĩ lần này Tắc Hạ Học Cung được đặt ở huyện An Bình là vì vị La đại tướng quân kia đeo đao giết vào hoàng cung tranh lấy cơ duyên thay con trai mình. Vậy ông nói thử xem, đứa con trai kia của tướng quân có cơ hội gia nhập học cung thành công không?”

Có một vị khách giang hồ hiếu kỳ hỏi.

Ông lão trong quán trà nhấp một ngụm trà, thoáng nhìn qua lá thư được đưa từ trên núi xuống.

Lão vuốt râu, nheo mắt cười.

“Được, được...”

“Đông Sơn có đường hoa đào, không dạy người Hồ nhập cung khuyết (1).”

(1)Cung khuyết: cung điện.

“Lão phu vừa biết được một tin mới, La Hồng công tử một người một kiếm, đã chạm mặt với bảy thiên tài người Hồ trên đường đi lên Tắc Hạ

Học Cung.”

“La Hồng công tử liên tục giết chết bảy thiên tài người Hồ của Kim Trướng Vương Đình, khiến đường đá nhuộm đầy máu!”

“Trong đó, có một Lục phẩm, sáu Ngũ phẩm! Mà trước đó, khi La Hồng công tử bắt đầu leo lên núi mới chỉ là Kiếm tu Bát phẩm mà thôi... Chiến tích như thế, không kém những thiên kiêu trên Hoàng bang kia đâu.” Ông lão kể chuyện tỏ ý khen ngợi và khâm phục La Hồng.

Đám khách quan ngồi phía dưới nghe ngày càng phấn khích.

Có nhiều người tỏ ra ghen tị: “Chúng ta là nam nhi, phải cưỡi ngựa cầm đao giết người Hồ! La tướng quân đang can giết trăm vạn Hồ quân ở Tắc Bắc để ngăn chặn quân Hồ, giết đến mức đám người Hồ kia không dám xâm phạm nửa bước. Bây giờ, con trai của tướng quân, vung kiếm trăm người Hồ, chặt đứt ý định tranh cướp cơ duyên với nam nhi Đại Hạ chúng ta của bọn người Hồ kia, quả nhiên là tấm gương để chúng ta noi theo!”

Phía dưới tiếng vỗ tay vang lên như sấm.

Ông lão kể chuyện vuốt chòm râu, trầm ngâm suy nghĩ, tựa hồ biết phải nói như thế nào để thu hút người nghe.

Lão uống một ngụm trà, nói: “Chúng ta hãy từ từ đàm thoại xem vì sao La Hồng công tử có thể tiêu diệt được tiểu cô nương Thác Bạt Băng của Kim Trướng Vương Đình kia?”

“Hả? Kích thích như vậy à? Tiên sinh mau kể đi.”

“Kể cho hay vào, nhất định sẽ có thưởng!”

...

Tại La phủ.

Trần quản gia trầm mặc ngồi bên hồ sen, đàn cá chép lẳng lặng bơi lượn xen giữa bông sen trên mặt hồ, tạo thành một gợn sóng uốn lượn.

La Tiểu Tiểu ôm thùng đựng trái cây, bên trong chứa những quả vải mới hái và quả dương mai lớn đỏ mọng.

Vật áo đỏ thắm hết lần này đến lần khác được La Tiểu Tiểu dùng làm khăn lau miệng.

Trước mặt Trần quản gia, Tiểu Đậu Hoa không nói lời nào, ngậm chặt miệng, đôi mắt to tròn mang theo chút buồn bực, quỳ xuống.

Bầu không khí có phần kỳ dị và căng thẳng.

“Ngươi muốn học kiếm sao?”

Trần quản gia mái đầu đầy tóc bạc nhìn Tiểu Đậu Hoa, có chút kinh ngạc hỏi.

Tiểu Đậu Hoa mím chặt miệng, hai tay nhỏ bé nắm thành quyền, môi run lẩy bẩy vì sợ hãi.

Nàng biết Trần quân gia là một cao nhân, là người ở vị trí rất rất cao, nàng rất sợ, rất sợ, sợ mình sẽ mạo phạm đến vị cao thủ này.

Nàng thừa biết tu luyện sẽ rất vất vả, nhưng nàng không ngại khổ.

“Vâng!”

Tiểu Đậu Hoa nghiêm túc gật đầu.

“Người học kiếm để làm gì?”

Trần quân gia uống ngụm trà, hỏi.

“Con biết.”

Bên kia, La Tiểu Tiểu đang ăn dương mai, đôi mắt híp lại, nhanh nhẩu nói.

“Đậu Hoa tử muốn học kiếm là vì sợ ca ca con chọc ghẹo! Ca ca ngày nào cũng bắt nạt Đậu Hoa tử, đến con còn nhìn không nổi nữa ấy!”

“Đậu Hoa tử, tử đừng sợ, còn có muội đây!”

“Ca ca muội bắt nạt tử, muội... cùng tử học kiếm luôn, sau này chúng ta cùng đánh bại huynh ấy, hai người chúng ta hợp sức lại nhất định có thể đánh bại huynh ấy.”

La Tiểu Tiểu phun hạt dương mai ra, hưng phấn nói.

Có La Tiểu Tiểu ở bên cạnh động viên, Tiểu Đậu Hoa không còn căng thẳng như lúc đầu nữa.

“Người học kiếm là muốn báo thù sao?”

Trần quân gia ôn hoà nhìn Tiểu Đậu Hoa, hỏi.

“Chuyện của ngươi thì ta đã biết, ngươi vốn là con gái của Diêu gia giữ chức Ngự Sử trong kinh thành. Ba tháng trước, Diêu Ngự Sử buộc tội Vũ Vương nhưng lại bị vu hãm, cả gia tộc đều bị chém đầu. Tuy nhiên ngươi đã được Trương thủ phụ giúp, giữ được tính mạng và lưu lạc đến huyện An Bình này.”

Trần quân gia chậm rãi nói chính xác về xuất thân của Tiểu Đậu Hoa.

Tiểu Đậu Hoa kinh ngạc ngẩng đầu, nhưng cũng không ngoài ý muốn. Sau khi biết thực lực chân chính của La phủ, nàng đã biết lai lịch của mình sớm muộn gì cũng sẽ bị tra ra.

Trên thực tế, nếu lai lịch của nàng bất minh, thì đừng hòng bước vào La phủ một bước.

Nhưng điều mà nàng không biết đó là sự giúp đỡ của Trương thủ phụ, vị Nho tướng áo vải trong truyền thuyết kia.

“Đúng vậy, ta muốn báo thù.”

Tiểu Đậu Hoa gậđầu, không nhậđượcrờinướcmắđ.

Chương 137: Bể một cảnh đào (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết-

Trần quản gia thở dài: “Ta vẫn nghĩ rằng tính tình của người yếu đuối như vậy sẽ không nghĩ đến việc báo thù...”

“Muốn học kiếm thì vẫn được, nhưng với tính tình yếu đuối của người thì thích hợp làm một đầu bếp hơn.”

Tiểu Đậu Hoa lắc đầu nguầy nguậy, trong mắt hiện lên vẻ kiên định.

Hôm nay tới trấn để mua thức ăn, nhìn thấy kẻ thù trong kinh thành cười ngửa đi trên đường, nỗi oán hận trong lòng nàng cũng theo đó mà dần phát sinh.

“Được rồi, để ta coi thiên phú của người tới đâu.”

Trần quản gia đứng dậy, mái tóc trắng tung bay, đi tới trước mặt Tiểu Đậu Hoa đang quỳ bên hồ sen.

Ông duỗi tay ra và gập hai ngón tay tạo thành kiếm chỉ, đặt lên giữa đỉnh đầu của Tiểu Đậu Hoa.

Gió chợt nổi lên.

Tà áo xanh của Trần quản gia khẽ động dậy, mặt hồ yên ắng trở lại.

Kế đó, Trần quản gia thu hồi kiếm chỉ, đỡ Tiểu Đậu Hoa dậy, có mấy phần hoảng hốt, cũng có mấy phần buồn bã.

Hồi lâu sau, ông mới hoàn hồn lại, cười nói.

“Công tử nhà ta còn thiếu một kiếm thị dưỡng kiếm, người có đồng ý làm không?”

...

Trên đỉnh cung khuyết.

Phu tử sững sốt, Trấn Bắc Vương đột nhiên hỏi chuyện này... có hơi...

Ông cười cười, cũng không trả lời câu hỏi của Trấn Bắc Vương.

Thật khó trả lời mà.

Cho dù ông có siêu nhiên đến mức nào thì những lời này cũng không thể tùy tiện nói ra được.

Phu tử nhìn hơi nước bốc lên trong bình, lá trà chìm chìm nổi nổi, vuột râu.

“Trước hết hãy để La Hồng vào tiểu lâu của lão phu... tìm vàng đi đã.”

Nghe thấy vậy, Trấn Bắc Vương mỉm cười, những nếp nhăn quanh mắt như những con rắn nhỏ không ngừng đóng đưa.

Ông vói tay vào trong ngực áo, lại lấy ra một túi trà, dứt khoát đặt xuống bàn.

Phu tử nhìn ông một cái, không nhìn được phải bật cười.

Trần Bắc Vương híp mắt, quay đầu nhìn về phía cung khuyết được bao phủ bởi lớp mây đen.

Có thể làm cho phu tử đồng ý dễ dàng như vậy, xem ra thiên phú của cháu ông... thực sự không tồi chút nào.

“Chà, cửa ải cuối cùng trong bậc thang bách luyện của Học Cung, La Hồng sẽ gặp Hoàn Nhan Liệt Hỏa, Hoảng bảng không tính tới lai lịch, kẻ này có thể xếp hạng thứ ba mươi sáu trong Hoàng bảng chứng tỏ vẫn rất mạnh...”

Phu tử vừa uống trà vừa nói.

Trần Bắc Vương nheo mắt lại, tùy ý tựa lưng vào ghế, khinh thường nói: “Họ Hoàn Nhan? Là cái dòng họ mà đã bị lão tử đuổi như một con chó sao?”

“Cháu trai ta nhất định sẽ thắng!”

Cái logic này của ngài là từ đâu ra đây?

Phu tử trợn mắt, lười nói chuyện.

Ông là ông, La Hồng là La Hồng.

Thất phẩm muốn giết Ngũ phẩm đứng trên Hoàng bảng? Ông lấy đâu ra tự tin vậy?

...

Tại rừng hoa đào, bạch y khoác trên người La Hồng nhuộm một màu máu đỏ thắm quyền rũ.

Hắn nằm trên mặt đất, Kiếm khí trong cơ thể chảy cuộn cuộn. Việc không ngừng chiến đấu, không ngừng khôi phục khiến tinh thần của hắn căng chặt đến mức cực hạn.

Liên tiếp bảy lần chạm mặt với cao thủ của Kim Trướng Vương Đình, mỗi một lần đánh là một lần nguy hiểm, La Hồng hiểu ra rằng, hắn đã bị người ta sắp đặt.

“Đi thêm chút nữa hắn là sẽ tới cung điện của Tắc Hạ Học Cung... Có lẽ... có lẽ... người ta gặp phải vẫn sẽ là Kim Trướng Vương Đình. Thiên tài tới từ Kim Trướng Vương Đình chỉ còn lại một tên, hắn là cái kẻ bị ta ngăn lại lúc đầu kia.”

“Thù mới hận cũ.”

La Hồng hơi nhếch môi, chống mũi kiếm xuống đất làm bàn đỡ đứng dậy, bước tiếp lên bậc thang đá, sinh khí trời đất tụ lại, nhanh chóng chữa

lành vết thương, kinh mạch chịu áp lực lớn do vận chuyển kiếm khí quá độ cũng khôi phục lại.

Tu vi của Thất phẩm Thế Kiếm đã tăng hơn Bát phẩm đáng kể, tuy rằng còn một khoảng nữa mới tới Lục phẩm, nhưng... sẽ sớm thôi!

Dù sao thì khoảng thời gian từ khi La Hồng hấn bắt đầu tư hành tới giờ cũng còn khá ngắn.

Quả thực chiến đấu là cách tốt nhất để làm tăng sức mạnh.

Thực lực càng mạnh thì càng tự tin làm việc xấu.

Lung La Hồng mang theo cổ kiếm, ngẩng đầu nhìn lớp sương mù bao phủ sườn núi dần tản ra, lộ ra con đường mòn.

Trên đỉnh của con đường đá này, chính là cung điện.

La hồng nhìn ra xa, loáng thoáng có thể nhìn thấy một bóng người đang đứng trong rừng hoa đào trước cổng cung điện.

Hoàn Nhan Liệt Hỏa lặng lẽ đứng ở đó, ánh mắt lạnh lùng nhìn lớp sương mù dần tản đi lộ ra con đường mòn, có chút thất thần.

Chết, đã chết hết rồi.

Các thiên tài Kim Trướng Vương Đình đến tham gia khảo thí chiêu sinh của Tắc Hạ Học Cung đều chết hết, chỉ còn lại Hoàn Nhan Liệt Hỏa gã.

Còn lại đều bị La Hồng giết chết.

Khi Hoàn Nhan Liệt Hỏa đi đến điểm cuối của con đường, biết tin, gã như ngơ ngác.

Ở giây tiếp theo.

Sát khí bộc lộ, khuấy động lên từng tảng đá ở trên chặng cuối của con đường.

Trên con đường đá.

La Hồng bị luồng sát khí làm giật mình, kế đó nhếch mép cười, lấy ra cuốn tập bằng da, viết tên Hoàn Nhan Liệt Hỏa lên đó.

“Có rất nhiều người muốn giết ta, ngươi thì được tính là gì chứ.”

La Hồng cười khẽ.

Hắn nhặt một cành đào ở ngay lối đi của con đường.

Từ trong ngực lấy ra một nửa cái mặt nạ.

Khóe miệng nâng lên, cười thâm.

Một thanh kiếm cổ, một bộ y phục nhuộm máu, hấn bước lên bậc thang.

Đây là trận chiến cuối cùng trước khi bước vào cung điện, vậy thì bớt chật vật lại, mạnh mẽ lên thôi.

Trên bãi đất trống giữa sườn núi

Bầu không khí vô cùng căng thẳng, nguyên nhân do luồng sát khí tỏa ra từ người của Hoàn Nhan Xa Cổ đã ảnh hưởng đến rất nhiều người xung quanh.

Luồng sát khí lạnh lẽo ấy lan tỏa ra khắp bãi đất trống giữa sườn núi..

Bất chợt Hoàn Nhan Xa Cổ cảm nhận được điều gì đó, ngược đầu lên, nhìn tòa cung điện ở ngay đỉnh núi.

“Hắn đã đến rồi, đang bước vào cung điện.”

Hoàn Nhan Xa Cổ đứng dậy, liếc qua Lý Tu Viễn rồi nói.

“Đúng vậy.”

Chương 138: Chặt hết rừng đào (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết-

Lý Tu Viễn nằm nghiêng người dưới gốc cây đào, trong tay cầm một quyển sách Thánh Hiền, thông thả xem, không thèm ngẩng đầu trả lời.

Trên con đường đá liên tục có giao tranh, máu tươi chảy xuống không ngớt nhưng chẳng gì có thể ngăn cản thú vui đọc sách của Lý Tu Viễn.

Y thích hoa đào, cũng thích nằm đọc sách dưới gốc cây đào.

Giống như năm đó, y đã từng gặp một người con gái dưới cây đào, cùng đọc những quyển điển tịch của thánh nhân.

Cũng vì lý do đó, mỗi lần muốn bình tâm, y sẽ tạo ra một rừng đào, để bản thân mình đắm chìm trong đó, như thể người con gái trong mơ đang ở bên cạnh y, chưa từng biến mất.

Câu trả lời cụt ngủn như vậy hiển nhiên khiến Hoàn Nhan Xa Cổ không hài lòng.

“Đã như vậy, chúng ta có thể đi xem trận chiến như thế nào được không? Nếu ta đoán không sai, thì cao thủ của Kim Trướng Vương Đình ta đã đụng độ với La Hồng, đây chắc hẳn là do ngươi an bài, mà La Hồng đã bước vào trận chiến trong cung điện không phải là sẽ giao tranh với Hoàn Nhan Liệt Hỏa sao?”

Hoàn Nhan Xa Cổ lạnh lùng nói.

Trận chiến này khiến Hoàn Nhan Xa Cổ đặc biệt quan tâm, không bình tĩnh lại được.

Hoàn Nhan Liệt Hỏa đang xếp vị trí thứ ba mươi sáu trong Hoàng Bảng, gã đặt niềm tin vào Hoàn Nhan Liệt Hỏa.

Nhưng tên La Hồng công tử này lại rất bất bình thường, rõ ràng chỉ là một Kiếm tu Bát phẩm, hạ được Thác Bạt Bằng đạt Lục phẩm thì cũng thôi nhưng đến cả Thác Bạc Cổ - thiên tài Ngũ phẩm tinh thông tiên thuật và Võ tu cũng bị hắn giết chết.

Điều này khiến gã có chút hoảng sợ, gã sợ rằng... Hoàn Nhan Liệt Hỏa cũng không thể ngăn nổi tên La Hồng đó.

Gã sợ rằng máu của Hoàn Nhan Liệt Hỏa sẽ chảy thành sông trượt xuống lối đường mòn này.

Nếu sự thật là vậy, gã biết ăn nói làm sao với đại ca.

“Phải thì sao?”

Lý Tu Viễn vẫn nằm gác chân dưới gốc đào, mái tóc buộc lỏng lẻo tung bay tự do, lại có một con gió nhẹ thoảng qua, mang theo một vài cánh hoa đào.

“Sự đời trong thiên hạ, cuối cùng rồi sẽ có kết quả, ngươi cứ chờ đi.”

“Nhanh thôi.”

Lý Tu Viễn thản nhiên nói.

Y tiếp tục đọc cuốn sách còn đang dang dở, không biết ở đâu lại có cơn gió bay qua, mang theo cánh hoa cùng đi.

Hoàn Nhan Xa Cổ nghiêng răng, mấy tên thư sinh thật đáng đánh.

Nhưng gã đánh không lại.

Gã đành ngậm ngùi từ bỏ, ngồi xuống đất, nhìn chăm chăm về phía cung điện trên đỉnh núi.

...

“Kiếm... Kiếm thị?”

Tiểu Đâu Hoa có chút bối rối, nàng không hiểu chút gì về tu luyện, quan trọng nhất là làm Kiếm thị của một vị công tử suốt ngày luôn thích hung dữ với người khác, vậy không biết mỗi ngày sẽ bị ngài ấy hung dữ bao nhiêu lần đây...

“Chính là giống như làm thị nữ sao?”

Tiểu Đâu Hoa hỏi.

Trần quân gia lắc đầu cười: “Đương nhiên là không. Kiếm thị... là người phục vụ kiếm.”

“Không giấu gì ngươi, thiên phú của ngươi làm ta nhớ tới một cô nhân, ngươi và nàng ấy rất giống nhau, tuy rằng giỏi kiếm thuật, nhưng thể chất lại đặc biệt, thích hợp với việc dưỡng kiếm hơn.”

“Kiếm cũng như con người, đều phải nuôi, càng nuôi dưỡng tốt, lực sát thương của kiếm sẽ càng dày.”

“Một thanh kiếm sắt bình thường nhưng nếu được uân dưỡng đúng cách thì còn tốt hơn cả một thanh kiếm được đúc cả ngàn lần nhiều.”

Trần quân gia nói.

“Hơn nữa với tính tình của ngươi, muốn trở thành một Kiếm tu chân chính, học tập tiếp thuật chính tông không biết phải mất bao nhiêu thời gian, ngay cả khi tu luyện xong thì ngươi dám giết người sao?”

“Trời sinh ngươi vốn là người có tấm lòng lương thiện không thích hợp để tu luyện Kiếm thuật.”

“Nhưng nếu ngươi trở thành Kiếm thị, ngươi sẽ phải đi theo Kiếm chủ mãi mãi, như một sợi dây xiềng xích ngươi lại.”

Tiểu Đậu Hoa giật mình.

Trần quán gia cũng không ép buộc, hai tay bắt chéo ra sau lưng, nhìn hai con cá chép bơi lượn trong hồ vô tư lự, chậm rãi nói: “Nếu ngươi muốn luyện kiếm, ta sẽ dạy ngươi.”

“Hai sự lựa chọn, tùy vào ngươi.”

“Hãy chọn theo ý muốn của con tim, Kiếm thị thực chất chính là một võ kiếm hình người, tâm không thuần thì không thể nào nuôi ra được kiếm tốt.”

La Tiểu Tiểu ngồi nghe như nước đổ đầu vịt, tiếp tục ngồi ăn trái cây.

Hồng Tụ nhìn Tiểu Đậu Hoa, tự hỏi nàng sẽ lựa chọn như thế nào.

Một lát sau.

Tiểu Đậu Hoa hít sâu một hơi.

“Trần tiên bối, ta nguyện ý làm Kiếm thị.”

Tiểu Đậu Hoa nghiêm túc nhìn Trần quán gia, lông mi run rẩy, thanh âm có phần sợ hãi xen lẫn với tò mò: “Trần tiên bối, vậy vị cố nhân kia của ngài đâu ạ?”

Lời nói thốt ra, xung quanh hồ sen chợt yên tĩnh.

Trần quán gia tóc trắng ngắn người nhìn đài sen trong hồ, im lặng.

Mặt trời lặn xuống như màu máu, tiếng ve kêu không dứt, cái nóng của mùa hè cũng dần biến mất.

...

Trong cung điện.

Mây ở Đông Sơn cũng dần tản đi, ẩn hiện một bóng người mặc bạch y toát nhuốm đầy máu, trên lưng mang theo thanh kiếm cổ, tay thì cầm một nhánh hoa đào, từng bước đi về hướng của cung điện.

Trong mảnh rừng hoa đào phía trước cung điện, Hoàn Nhan Liệt Hỏa hai tay bắt chéo trước ngực, từ trên cao nhìn xuống, tỏa sát khí nồng nặc.

Mà bên ngoài rừng đào, lần lượt có bóng người xuất hiện.

Một tiểu tăng như đoá sen trắng không nhuốm bụi trần, ánh mắt tĩnh lặng nhìn về phía khu rừng.

Có thanh niên kiệt ngạo mang theo hai thanh kiếm bên hông, ánh mắt sát bén nhìn chằm chằm về hướng chiến trường cuối cùng kia.

Cũng có thiếu nữ mang theo ba hộp kiếm, trông vô cùng khí khái đưa đôi mắt sáng rực quan sát nơi xa.

Đây là điểm cuối của con đường mòn, những người có thể đến được nơi này về cơ bản đã đi được hơn nửa chặng đường bước vào Tắc Hạ Học, mà có thể xuất hiện ở đây, đa số đều là thiên kiêu.

Hiện tại đã có nhiều thiên kiêu biết về chiến tích của La Hồng.

Trên con đường đá bách luyện này, hắn đã liên tục giết chết bảy thiên tài của Kim Trướng Vương Đình...

Quả thật tàn nhẫn đến kinh người, giống như La Nhân Đồ năm đó...

“Ngược lại có hơi xem nhẹ tiểu tử này...” Nữ nhân đeo ba thanh kiếm trên lưng nhìn chằm chằm vào hai người ở xa, lẩm bẩm nói.

Bát phẩm lại có thể liên tiếp giết nhiều Ngũ phẩm như vậy, cho dù nàng ta ở Bát phẩm thì cũng không thể làm được...

Con trai của La Nhân Đồ có vẻ hơi khác người.

“A Di Đà Phật, sát tâm quá nặng, người người oán trách, nếu Hoàn Nhan Liệt Hỏa còn không ngăn cản tên này lại, tiểu tử chỉ có thể khuyến khích La thí chủ thành tâm hướng Phật.” Tiểu tử nhân khoác tăng bào trắng ôn hòa nói.

Chương 139: Chặt hết rừng đào (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết-

Thiếu niên cầm hai con dao liếc tiểu tăng nhân một cái, nói: “Khuyên cái rắm, người định dùng nắm đấm khuyên sao? Năm xưa không phải Vọng Xuyên Tự của người bị quân binh của La gia chà đạp, người chết đêm cũng không xuể sao. Hòa thượng của chùa các người đều hận không thể giết người của La gia, chính người cũng hận chết tên La Hồng đó thôi.”

“A Di Đà Phật, thỉnh thí chủ nói cẩn thận.” Tiểu tăng nhân chấp hai bàn tay lại và nói.

Tiểu đạo sĩ khoác đạo bào cũng mỉm cười: “Thực lực của Hoàn Nhan Liệt Hỏa không tồi chút nào, hạng ba mươi sáu của Hoảng Bạng... Thuộc thế hệ trẻ của Kim Trướng Vương Đình như vậy có thể coi là có bản lĩnh, e là La Hồng gặp không may rồi.”

Nghe những lời này, một vài thiên kiều trốn trong rừng rậm cũng không nói gì.

Trong rừng đào tràn đầy sát khí quanh quẩn, khiến cả cánh rừng cũng trở nên rối loạn.

Tiếng bước chân dần dần không còn.

Phía xa của bầu trời, mặt trời lặn xé tan bức màn mây, xuyên qua lớp mây mù dày đặc bao phủ, bậc thang đá cuối cùng cũng đã hiện ra trước mắt.

La Hồng mang theo thanh kiếm cổ, trên tay cầm cành đào, lại còn có một nửa mặt nạ kỳ dị, đã đến được điểm cuối của khu rừng đào.

Hoàn Nhan Liệt Hỏa nhìn qua, ánh mắt rơi trên người La Hồng.

Nhìn vết máu đỏ tươi trên y phục trắng của La Hồng, Hoàn Nhan Liệt Hỏa không giấu nổi sát ý trong đáy mắt.

Rầm!

Không nói thêm gì, cũng chẳng thềm mở lời trước đại chiến.

Hoàn Nhan Liệt Hỏa phóng tới, cả khu rừng lúc này như cũng đang run rẩy sợ sệt.

Khí tức của Võ tu Ngũ phẩm trên người bắt đầu tăng vọt, trên người gã được bao phủ bởi một lớp huyết giáp.

Bộ huyết giáp này cực kỳ tinh xảo, giống như là một tác phẩm tuyệt kỹ của sự tỉ mỉ, khéo léo của người thợ đã tạo ra nó.

Nhưng trên thực tế, bộ giáp được hình thành từ máu tươi một cách tự nhiên.

Hoàn Nhan Liệt Hỏa đã đạt tới cảnh giới cao nhất của Ngũ phẩm.
“Bắt đầu rồi.”

Xung quanh rừng rậm im lặng như tờ.

Cho dù là Tiêu Nhị Thất có đem theo hai thanh đao hay Ngô Mị Nương mang theo hộp kiếm thì ngay lúc này đều im lặng cả, cùng theo dõi trận chiến trên con đường bách luyện này.

Mọi thứ giữa thiên địa, dường như đều ngưng trệ vào lúc này.

Hoàn Nhan Liệt Hỏa không cho La Hồng thời gian để chuẩn bị.

Phần lưng bằng gỗ của Vạn Thạch cung rơi vào tay gã, dây cung lập tức bị kéo căng thành hình mặt trăng tròn, tiếng căng dây tạo nên âm thanh chói tai.

Một mũi tên được bắn ra với sát thương cực lớn.

Sát khí bùng nổ.

Ngay lúc mũi tên được bắn ra, Hoàn Nhan Liệt Hỏa tựa như một con sói hoang trên đồng cỏ, nhanh chóng lao lên, loan đao bên hông được rút ra tạo thành hình vòng cung sắc bén, mang theo sát thương cực lớn, chém thẳng về phía cổ La Hồng.

Gã muốn nhanh chóng giết chết La Hồng!

Để rửa nhục cho Kim Trướng Vương Đình!

Luồng khí thế này rất mạnh, khiến cho cả rừng đào phải chập chờn không ngừng.

Đối mặt với luồng sát khí kinh người này, La Hồng chỉ mỉm cười.

Bạch y tung bay, tóc mai trên trán bay tán loạn, lưng hấn công Địa Giao, cảm hơi nâng lên.

Bàn tay đang nắm nhánh hoa đào, đột nhiên đeo chiếc mặt nạ chỉ có một nửa kia lên.

Điều cười của mặt nạ mang theo vẻ u ám và tà dị.

Hả?

Tiêu Nhị Thất, Ngô Mị Nương, hòa thượng Khô Nguyệt đang ở bên ngoài rừng đào xem trận chiến đều rung mình.

Bởi vì họ phát hiện khí tức trên người La Hồng đã... thay đổi.

Những người ngoài cuộc này đều có thể phát hiện thì sao Hoàn Nhan Liệt Hỏa đang từng bước tới gần La Hồng lại có thể không phát hiện ra?

Nhưng giờ phút này, gã cũng không quan tâm được nhiều như vậy, sát cơ của gã đang mạnh, vậy thì cứ để La Hồng kia đứng chịu thôi.

Mà La Hồng đang đeo mặt nạ lại đột nhiên cười phá lên.

Đôi mắt với mũi tên kinh khủng của Hoàn Nhan Liệt Hoả, hấn không tránh né, chỉ giờ cành đào trong tay lên, kiếm khí xuất hiện trong cơ thể không ngừng bộc phát ra ngoài.

Một mũi tên bắn tới, nhánh hoa đào được tung ra rất chuẩn.

Àm!

Mũi tên bắn thẳng xuống đất, nổ tung tạo nên một cái hố sâu.

Mắt của Hoàn Nhan Liệt Hỏa nhắm lại.

“Thất phẩm Thế Kiếm!”

Gã kinh ngạc nói, nhưng thanh loan đao trong tay vẫn chém ra không chút chần chừ. Ánh đao xám trắng, cắt mặt đất như cắt bùn khiến đất đá tung bay, có những viên thô to bằng ngón cái bắn thẳng tới La Hồng.

La Hồng cầm nhánh hoa đào trong tay, kiếm khí tung hoành, mang theo khí thế như sấm dậy đất bằng.

“Hôm nay ta sẽ chặt hết rừng đào này.”

Đằng sau mặt nạ La Hồng bật cười khế.

Tiếng cười vang vọng xung quanh khiến khung cảnh càng trở nên rừng rợn hơn.

Hấn bắt đầu vùng cành đào trong tay như đang múa kiếm trên không.

Một kiếm, hai kiếm, ba kiếm...

Bảy kiếm, tám kiếm, chín kiếm.

Trong phút chốc, cây đào trong rừng lay động, hoa đào tựa như run rẩy mà rơi đầy xuống đất, bị một luồng khí vô hình lôi kéo.

Mỗi một cánh hoa đào, đều hoá thành phi kiếm, như vạn giọt nước hoá thành suối, hội tụ thành sông.

Sóng chạy, sóng chảy, cuốn cát và phá hủy đá mòn, dâng trào ra biển!

Những cánh hoa đào dần hội tụ thành vầy... của rồng!

Chín kiếm hóa rồng?!

Hoá Long Kiếm? Kiếm kỹ đã nổi danh khắp thiên hạ đây sao?

Rồng bay lượn tung hoành, đối đầu trực tiếp với Hoàn Nhan Liệt Hỏa.

Hoàn Nhan Liệt Hỏa bị đánh bật, liên tục lùi về phía sau, giống như một quả bóng da không ngừng lăn ngược về, thân thể bị những cánh hoa đào sắc bén như kiếm chém cho máu thịt lẫn lộn.

Uỳnh!

Một tiếng nổ vang lên, Hoàn Nhan Liệt Hỏa phát ra tiếng kêu đau đớn, có máu tươi bắn ra, cơ thể bị đánh bật ra tạo thành một đường cong giữa không trung rồi đập thẳng xuống đất, huyết giáp trên người vỡ ra từng mảnh.

Từng cánh hoa đào bị nổ tung ra tựa như những thanh kiếm sắc bén găm vào mặt đất, khiến cho mặt đất cũng chùng chát vết thương

Giờ khắc này.

Trong rừng đào đã tàn lụi vô cùng im ắng.

Thất phẩm đã đánh bại Ngũ phẩm trong Hoảng Bảng bằng một chiêu sao?

Quả thực là quá mạnh!

Hoàn Nhan Liệt Hỏa... thảm bại!

Bại đến tối tăm mặt mày.

Chương 140: La thí chủ, buông bỏ đồ đao (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết-

Một chiêu, đã bại.

Hoàn Nhan Liệt Hỏa thứ ba mươi sáu trên Hoàng Bảng, giống như đỉnh núi bị lật đổ, trong nháy mắt đã tan tác.

Việc gã thua hoàn toàn ngoài dự kiến của mọi người.

Trên đỉnh của đường đá bạch luyện, mảnh rừng đào cuối cùng, im lặng không tiếng động.

Bầu không khí có chút kỳ lạ và trì trệ, từng mảnh hoa đào hóa thành các mảnh kiếm, mặt đất toàn những mảnh sắc nhọn, kiếm khí sắc bén xao động trong rừng đào, rõ ràng là Thế Kiếm Thất phẩm, vậy mà lại tỏa ra khí thế có thể so với Mệnh Kiếm Ngũ phẩm.

"Đó là.....Hoá Long Kiếm của Trần Thiên Huyền?"

"Không thể nào, hắn mới chỉ là Thất phẩm, sao có thể thi triển Cửu Hoá Long Kiếm?!"

"Mặc dù rất giống, nhưng vẫn có rất nhiều khuyết điểm, chỉ có thể nói là mô phỏng, nhưng cũng chưa mô phỏng đến nơi đến chốn."

Ngoài rừng đào, đám người Tiêu Nhị Thất, Ngô Mị Nương có chút hoảng sợ nói.

Việc Hoàn Nhan Liệt Hỏa thua nhanh như thế, là điều bọn họ không ngờ đến.

Bọn họ khá coi trọng La Hồng, nói cho cùng có thể chém giết đi đến nơi này trên đường đá bạch luyện, hơn nữa toàn giết những thiên tài của Kim Trướng Vương Đình, thực lực dĩ nhiên cũng không yếu.

Thậm chí, so với lúc bọn họ còn ở Thất phẩm, Bát phẩm cũng không kém bao nhiêu.

"Thú vị, thật là thú vị.....La Hồng này, không hổ là con trai của La Nhân Đồ, ta đúng là có chút mong đợi giao thủ với hắn."

Bên hông Tiêu Nhị Thất đeo hai thanh đao, ánh mắt rạng rỡ.

"Người này mặc dù thi triển không phải Hoá Long Kiếm thật sự, nhưng có thể mô phỏng ra được ba phần thần vận, từ đó cũng có thể thấy thiên phú của người này trên kiếm đạo có chút yêu nghiệt... Chờ thêm một thời gian nữa, có lẽ sẽ lại xuất hiện thêm một vị tông sư kiếm đạo như Trần Thiên Huyền."

Ngô Mị Nương lưng đeo hộp kiếm, ánh mắt lấp lánh rực rỡ.

Vừa rồi, khắp rừng đào cuộn cuộn nổi lên, hội tụ thành một luồng kiếm thuật đào hoa long, làm nàng ta vừa kinh ngạc vừa hâm mộ.

Nàng ta đến từ Ngô gia Đại Chu, Ngô gia chính là thế gia kiếm thuật truyền thừa ngàn năm, từ nhỏ Ngô Mị Nương đã trải qua rèn luyện, dĩ nhiên nhân giới sẽ khác thường.

"Lấy cành đào làm kiếm, nhìn như chỉ chém ra cửu kiếm, trên thực tế trong nháy mắt đó, dẫn động kiếm khí đạt đến một trăm tám mươi chín đạo, cũng tạo ra kiếm thế độc đáo....."

"Suy tính thật kinh khủng, yêu nghiệt kiếm đạo..!"

Ngô Mị Nương nói.

.....

Đỉnh cung điện.

Tiểu lâu Xuân Phong.

Nước nóng sôi sùng sục, khuấy động đám lá trà lên xuống không ngừng.

Phu tử nâng chung trà lên, nước trà trong veo, kèm theo một chút mùi thơm thoang thoảng, một ngụm uống cạn, dư vị vô tận.

Trần Bắc vương dựa vào ghế dựa, nếp nhăn chồng chất trên mặt, cười như nở hoa.

"Ta đã nói mà, cháu của ta nhất định sẽ thắng... ngươi xem, không phải sao?"

"Thật không ngờ, thiên phú kiếm đạo của tiểu tử này cũng được đó, vậy mà lại có được vài phần chân truyền của Trần Thiên Huyền kia."

"Thất phẩm đánh bại Ngũ phẩm Hoàng Bảng... shh, có khí phách của lão phu năm đó."

Trần Bắc vương vui vẻ ra mặt.

Phu tử liếc Trần Bắc vương một cái, bất đắc dĩ lắc đầu, lão già này, cứ thích dát vàng lên mặt mình.

Quay đầu, bạch y của phu tử bay lên, tầm mắt bình tĩnh nhìn thẳng.

Nhìn La Hồng mang mặt nạ Tà Quân, hơi hơi phát ra chút quái dị, mày ông hơi cau lại, như đang suy tư gì đó.

Xem ra, phải phí chút tâm tư dạy dỗ tên này đi theo chính đạo rồi.

.....

Trong rừng đào.

Hoàn Nhan Liệt Hỏa nằm trên đất, có chút hoảng sợ.

Gã ta thua rồi?

Máu thịt và giáp trụ trên người rách tung tóe, trăm ngàn vết thương, một chiêu của La Hồng.....đã đánh gã ta tanh bành.

Gã ta chính là Ngũ phẩm Hoàng Bạng, không phải Ngũ phẩm bình thường.

Sao có thể bị một chiêu của Thất phẩm đánh bại?

Trên thực tế Hoàn Nhan Liệt Hỏa có chút mơ màng, lúc trước Tắc Hạ Học Cung mở cửa, gã ta từng ngồi trên xe ngựa hăng hái hăm hở, muốn vào Tắc Hạ Học Cung đàn áp đệ tử Đại Hạ.

Nhưng mà, gã ta bây giờ, giống như gà đất chó sành, hèn mọn mà nực cười.

"Không.....ta không thể cứ thua như vậy....."

"Có thể là do ta đã quá chủ quan....."

Hoàn Nhan Liệt Hỏa lão đảo đứng dậy.

"Người chính là một yêu ma giết người không chớp mắt!"

"Ta nhất định phải giết người."

Hoàn Nhan Liệt Hỏa nhìn La Hồng, lạnh lẽo nói.

Gã ta nghĩ đến Thác Bạt Bạng, nghĩ đến Thác Bạt Cổ.....

Kim Trướng Vương Đình nhiều thiên tài như vậy, toàn bộ đều chết trong tay La Hồng, sau lưng kẻ này giống như đang hiển hiện ra núi thây biển máu kinh khủng!

Chính nghĩa gương mẫu cái gì, ánh sáng chính đạo cái gì, đều là giả cả!

La Hồng đeo mặt nạ Tà Quân, vút cánh hoa đào sớm đã tan tành xuống đất, gỡ cổ kiếm Địa Giao xuống, rút kiếm.

"Thú vị.....không ngờ, người lại là người hiểu rõ bản công tử nhất trong thế giới này, người rất giỏi."

La Hồng nói, tóc bạc đầy đầu tản ra, rút Cổ Kiếm Địa Giao bắt đầu chậm rãi khởi động, động tác có phần hơi ngả ngón.

Khi La Hồng sắp tiến đến, Hoàn Nhan Liệt Hỏa thật sự cảm giác được một trận áp lực.

Gã ta cố gắng kéo mạnh cung Vạn Thạch, bắn ra từng tiễn từng tiễn.

Nhưng mà, gã ta lại phát hiện một điều kỳ lạ, La Hồng bạch y tóc trắng kia, thân thể như ma quỷ, nơi hấn vừa đứng chỉ còn lưu lại tàn ảnh, những mũi tên của gã ta đều bắn vào khoảng không.

Nỗi sợ hãi và bối rối trong đáy lòng khiến gã ta mất đi bình tĩnh và đúng mực của thần xạ thủ.

Hoàn Nhan Liệt Hỏa cắn răng, đột nhiên rút mạnh một thanh chủy thủ bên hông ra.

Đâm thật mạnh vào bắp đùi, máu dính ra vải, đau đớn dữ dội, mới khiến Hoàn Nhan Liệt Hỏa khôi phục được chút tỉnh táo.

Áp lực của Tà Quân La Hồng mang đến dường như đã ít đi nhiều.

Trong ánh mắt Hoàn Nhan Liệt Hỏa ngưng tụ sát khí, máu trong miệng phun ra, vẩy lên hai tay, bắt đầu kết ấn.

Chương 141: La thí chủ, buông bỏ đồ đao (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết-

Ngoài rừng đào.

Tiểu đạo sĩ Hồng Bách Uy đang xem cuộc chiến có chút kinh ngạc: "Đây là thuật ẩn của Đạo môn, Hoàn Nhan Liệt Hỏa này vậy mà cũng biết? Ngũ phẩm Lôi Hỏa ẩn, lấy máu thôi động, lực sát thương rất mạnh!"

"Thuật pháp của Đạo môn? Hoàn Nhan Liệt Hỏa này giấu sâu thật....."

Vài người cũng hiếu kỳ nhìn xuống.

Hoàn Nhan Liệt Hỏa từ từ tỉnh táo lại, lôi hỏa ẩn, thần xạ thuật, lại thêm võ tu Ngũ phẩm.....

Gã ta cảm thấy gã ta vẫn còn cơ hội.

Nhìn La Hồng không gấp không vội ngả ngón, tùy ý để gã ta kết ấn, khoe miệng Hoàn Nhan Liệt Hỏa nhuếch lên một nụ cười lạnh, La Hồng căn bản không biết sự đáng sợ của Ngũ phẩm Lôi Hỏa Ẩn Đạo môn!

Ngạo mạn... sẽ khiến người bỏ mạng!

Tốc độ kết ấn càng ngày càng nhanh.

Ngay khi hô hấp của Hoàn Nhan Liệt Hỏa gấp rút, là thời điểm kết ấn sắp hoàn thành.

Tà Quân La Hồng tóc trắng bay phàn phật đột nhiên tăng tốc chạy trốn.

"Người có Đạo gia thuật, ta có Phật môn thông!"

"Hahahaha..."

"Đại uy thiên long, thế tôn địa tàng!"

Lời vừa dứt.

Hoàn Nhan Liệt Hỏa ngơ ngẩn, có ý gì?

Cuối cùng ấn của gã ta đột nhiên kẹt cứng, chậm chạp không thể kết ra, mà trong đầu gã ta, trong phút chốc đã xuất hiện một pho tượng phật vàng cổ, phật quang vạn trượng, trăm tay sau lưng.....

Thần thông Phật gia?!

Thiên Thủ Tà Phật có thêm mặt nạ Tà Quân, sức mạnh càng lớn.

Hoàn Nhan Liệt Hỏa triệt để cứng đờ.

Mà La Hồng rút cổ kiếm Địa Giao quét ngang qua.

Hai tay Hoàn Nhan Liệt Hỏa đang kết ấn, trực tiếp bị chém bay, máu loãng bắn ra.

Mà Hoàn Nhan Liệt Hỏa cũng nhanh chóng giãy giụa thoát ra khỏi sự khống chế của tà phật, gã thê thảm ngã trên đất, hai mắt đỏ rực, gào rít.

Trong rừng đào.

Tiểu tăng một thân tăng bào màu trắng, không nhiễm bụi trần, đôi mắt co rụt lại.

"Thần thông Phật môn?"

Y nhanh chóng xông vào rừng đào, như phi hồng đập tuyết bùn, điểm nhẹ lên mặt đất, phiêu nhiên mà tới.

"A di đà Phật... La thí chủ, dừng tay đi."

La Hồng cầm cổ kiếm Địa Giao, khoe miệng khê nhếch, ý cười đầy mặt nhìn tiểu tăng mặc bạch y phiêu nhiên mà đến.

Tiểu tăng này một thân tăng bào trắng toát không nhiễm bụi trần, giống như một đoá hoa sen trắng tinh khiết, mọi cử chỉ đều như đang thiền.

"La thí chủ, sát nghiệp của ngươi quá sâu, buông bỏ đồ đao, lập địa thành Phật."

Bạch y tiểu tăng nói.

Ý cười trên mặt La Hồng càng sâu.

"La thí chủ, ngươi có duyên với phật."

Bạch y tiểu tăng lại nói.

La Hồng thu kiếm, chống kiếm xuống đất, không tiếp tục chém Hoàn Nhan Liệt Hỏa đã đứt tay không ngừng kêu thảm trên mặt đất kia, mà nhìn tiểu tăng như hoa sen trắng này, cười nói: "Vậy ngươi trả lời bản công tử một vấn đề, bản công tử là người như thế nào?"

"Trả lời tốt, bản công tử sẽ buông bỏ đồ đao, học Phật cầm hoa mỉm cười (1)."

(1) Đây là một giai thoại trong lịch sử Đức Phật.

La Hồng mang mặt nạ Tà Quân, cười tươi như hoa.

Bạch y tiểu tăng cũng cười, hé miệng cũng như thiền.

"La thí chủ tuy sát nghiệp vô số, chém hết nửa núi đào hoa, một đường máu đỏ, có oan hồn quán thân, ác quỷ gào thét, nhưng tất cả đều là vì đám thiên tài Vương Đình muốn giết thí chủ, nhưng bây giờ thiên tài Vương Đình đều đã chết, mệnh của Hoàn Nhan Liệt Hỏa đang treo dưới đồ đao của thí chủ, như phật cắt thịt nuôi chim ưng, xin hãy từ bi một lần."

"Thí chủ là người tốt, trong lòng có phật, khi giết chóc nội tâm sẽ thấy khổ, từ tâm có thể thấy tính cách, ngộ được phật thiền, thấy bề khổ có thể quay đầu lại."

Bạch y tiểu tăng nhuếch miệng, lộ ra nụ cười ôn hòa, lời này y nói rất tự tin.

Y cảm thấy y nhìn thấu La Hồng.

Chấp tay hành lễ, hơi khom người.

Nhưng mà, trong khoảnh khắc khi y khom người, kiếm Địa Giao kèm với tiếng cười nhạo của La Hồng, xẹt qua tạo thành một độ cong lạnh lẽo, gió lạnh trào dâng, lay động tầng bào trắng phân phật.

"Người đang nói ai đấy? Nói ai là người tốt?" La Hồng bình thản nói.

Dứt lời.

Cười lên.

Đầu Hoàn Nhan Liệt Hỏa bay ngang, tiếng rên ngừng đột ngột.

Máu tươi từ cổ văng ba thước, dính lên khuôn mặt mang ý cười của bạch y tiểu tăng, nhuộm đỏ cả người y.

Gió như ngừng thổi, hoa như ngừng rơi.

Nụ cười trên khóe miệng tăng nhân, cũng cứng đờ.

Trong không khí tràn ngập mùi máu tanh, đầu của Hoàn Nhan Liệt Hỏa lẫn lộn trên mặt đất, chảy ra một vũng máu.

Máu bắn như bão, ngập trong không khí.

Dính lên cả người tăng nhân.

Tầng bào màu trắng như hoa sen trắng không nhiễm bụi trần, trong một khắc, dính cả một vệt máu lớn.

Từng giọt máu nhỏ xuống từ trên đầu và mặt tăng nhân.

Ý cười trên mặt y cứng ngắc.

Khó hiểu, nghi hoặc.

Y chấp hai tay trước ngực, từ từ ngẩng đầu, nhìn La Hồng.

"Thí chủ không hài lòng với câu trả lời của tiểu tăng?"

Bạch bào tăng nhân nhìn thẳng La Hồng, máu trên áo bào trắng, khiến đôi phương nhìn có vẻ như huyết phật từ địa ngục quay lại vậy.

La Hồng đeo mặt nạ Tà Quân bất cười, tóc trắng tung bay.

"Rất không hài lòng, ngươi không hiểu ta."

"Ngươi còn không hiểu ta bằng tên vừa chết này."

La Hồng chỉ Hoàn Nhan Liệt Hỏa đầu thân tách rời.

"Ngươi cho rằng cái gì ngươi cũng hiểu, nhìn thấu hồng trần, nhìn xuyên hư vô... nhưng trong mắt ta, ngươi chẳng hiểu cái rắm gì."

"Muốn ta buông bỏ đồ đao, vậy ai sẽ vì ta buông bỏ đồ đao?"

Bỗng nhiên nhắc cổ kiếm Địa Giao, kiếm ngâm không dứt, máu trên đó, như giao long đang uốn lượn.

Thanh cổ kiếm này yên tĩnh đã lâu, nay giống như sống lại vậy.

"Phật tổ cắt thịt nuôi chim ưng, sau đó đắc ngộ Phật lý."

"Rõ ràng trong lòng thí chủ có Phật, vì sao lại không bằng lòng?"

"Nếu đã không bằng lòng, thí chủ vì sao có thể ngộ được Phật trong lòng?"

Tăng nhân nhìn La Hồng, tiếp tục nói.

"Người phân tốt xấu, Phật thì không phân tốt xấu sao?"

La Hồng chống cổ kiếm Địa Giao, ngược cầm, nhìn tăng nhân áo bào dính máu, như cười như không.

Chương 142: Người bảo ta từ bi, vậy ai sẽ từ bi với ta? (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết-

"Trong lòng có Phật, cho dù thân ở địa ngục, cũng có thể ngộ Phật, cho dù đầy đất là thi thể, hoa bửu ngàn nở khắp chốn, cũng có thể thành Phật."

Lời của La Hồng, khiến tăng nhân lại lần nữa giật mình.

Y dường như không dám đối diện với La Hồng, nội tâm hơi dao động.

Y nhìn thi thể của Hoàn Nhan Liệt Hỏa trên đất, phảng phất như không hiểu được tên sát nhân giết người không chớp mắt La Hồng này, sao có thể nói ra lời thiền cơ như vậy.

La Hồng nói bậy vài câu xong, không để ý tăng nhân nữa.

Tầm mắt lướt ngang, ánh mắt mang theo sự áp bách, rơi vào mấy thân ảnh bên ngoài rừng đào.

Ngô Mị Nương đeo hộp kiếm sau lưng, Tiêu Nhị Thất vác hai đao, còn có một tiểu đạo sĩ trên mặt toàn là ý cười.

Áp lực của ba người này đối với hắn có hơi lớn.

Bọn họ sẽ ra tay sao?

La Hồng dưới lớp mặt nạ, cười tươi như hoa, kéo cổ kiếm Địa Giao, tiếp tục hành tẩu.

Nếu có người ngăn cản, vậy thì giết.

Người muốn ta từ bi, vậy ai sẽ từ bi với ta?

Nếu ta không muốn, vậy thì giết đến trăm hoa không dám nở.

.....

Trên bãi đất trống giữa sườn núi.

Hoàn Nhan Xa Cổ đang tĩnh tọa bỗng dựng mở mắt ra, gã vốn định tĩnh tâm xuống, nhưng gã phát hiện, không thể tĩnh.

Bỗng dựng, toàn thân gã run lên.

Nhìn chằm chằm về phía trước cung điện trên đỉnh núi.

Cho dù là ở đâu, gã đều có thể cảm nhận được phía trước cung điện trên đỉnh núi có khí cơ cực mạnh bạo phát, gã cảm ứng được khí huyết sôi trào của cao thủ Ngũ phẩm đỉnh phong Hoàn Nhan Liệt Hỏa.

Giống như một đốm lửa trong bóng tối, vô cùng rực sáng.

Bắt đầu chiến đấu rồi!

Không chỉ có Hoàn Nhan Xa Cổ, Viên mù cũng nghiêng đầu, nhú mào, lắng nghe trận đấu trên đỉnh núi.

Mà trên bãi đất trống, mùi máu tanh nồng nặc tràn ngập, bên cạnh Hoàn Nhan Xa Cổ, bảy cỗ thi thể được sắp xếp cùng nhau, thật sự vô cùng thâm.

Đệ Tử Kim Trướng Vương Đình lần này đến Tắc Hạ Học Cung để khảo hạch chiêu sinh, gần như đã bị diệt toàn bộ.

Chỉ còn lại duy nhất Hoàn Nhan Liệt Hỏa, nếu Hoàn Nhan Liệt Hỏa cũng chết, vậy Kim Trướng Vương Đình lần này thật sự là tổn thất nặng nề.

Mặc dù bọn họ không phải thiên tài yêu nghiệt nhất xâm nhập vào nước địch, nhưng.. những thiên tài này cũng là trụ cột tương lai của vương đình.

Trên bãi đất trống, rất nhiều hộ đạo giả của các thiên tài khác, đều hằng hái nhìn chăm chăm trận chiến đấu trên đỉnh núi.

Mặc dù bọn họ nhìn không rõ, nhưng, có thể cảm ứng được hơi thở pháp phòng mãnh liệt.

Đột nhiên, Viên mù giật mình nắm chặt gậy trúc trong tay.

"Cửu kiếm hóa long?"

Viên mù nghiêng đầu, hít sâu một hơi, nói.

Khuôn mặt của Hoàn Nhan Xa Cổ sớm đã nghiêm túc như đá điêu khắc.

Dưới cây đào, Lý Tu Viễn cũng không đọc sách nữa, gấp sách lại, vâng về một cánh hoa đào, nhìn về đỉnh núi.

Khí cơ xuất hiện liên tiếp kia, đối với những cường giả đang có mặt ở bãi đất trống hiện giờ mà nói, bọn họ đều cảm nhận được rõ rệt.

Cuối cùng, khí tức trên đỉnh núi dần tiêu thất, dường như đã phân định được thắng bại.

Sắc mặt của rất nhiều hộ đạo giả đều có chút kỳ lạ, bởi vì trong cảm giác của bọn họ, khí tức và khí huyết Ngũ phẩm của Hoàn Nhan Liệt Hỏa kia như ánh nắng gay gắt trên vòm trời, tỉnh mạch khô cạn...

Bọn họ đều nhao nhao nhìn Hoàn Nhan Xa Cổ, trong ánh mắt có trêu cười, có đồng cảm.

Đám thiên tài của Kim Trướng Vương Đình... thật sự quá thảm rồi.

Khí tức của Hoàn Nhan Liệt Hỏa khô cạn, chỉ có một tình huống duy nhất, đó là thua rồi.

Rất nhiều hộ đạo giả cũng không ngờ được, cho dù La Hồng đột phá trong quá trình leo núi, nhiều nhất cũng chỉ là kiếm tu Thất phẩm, Thất phẩm đầu Ngũ phẩm, còn là Ngũ phẩm có tên trên Hoàng Bảng, kết quả lại là Ngũ phẩm thua.

Khi khí tức của Hoàn Nhan Liệt Hỏa dần lắng xuống.
Thân thể Hoàn Nhan Xa Cổ bắt đầu hơi rung rung.
Ngay sau đó, Cổ cung trên lưng rơi vào trong tay, trong nháy mắt, trên bãi đất trống, sát khí nổi lên tứ phía.
Hoàn Nhan Xa Cổ kéo một cung nhắm ngay đỉnh núi.
Biến cố này, làm vẻ mặt của rất nhiều hộ vệ thay đổi.
Cuối cùng cũng nhìn không nổi nữa?

Vút!

Một tiễn bắn ra, điều ngoài dự đoán của tất cả mọi người đó là, một tiễn này... vậy mà bắn về phía Lý Tu Viễn.

Trời đất đều ảm đạm u tối vào thời khắc này, phảng phất như chỉ còn lại một tiễn khủng bố này.

Mà khoảnh khắc bắn ra một tiễn này, thân thể Hoàn Nhan Xa Cổ bay vụt qua, giống như hung lang trên thảo nguyên vội vã truy bắt con mồi vậy, di chuyển vài lần để xông đến đỉnh núi.

Lý Tu Viễn đối mặt với một tiễn này của Hoàn Nhan Xa Cổ, cũng có chút không ngờ được.

Nhưng mà, khẽ nhíu mày, nhẹ giọng tụng niệm: "Quân tử không lập tường giải nguy."

Ngay sau đó, cũng không thấy thân thể y có sự di chuyển nào.

Mũi tên kia dần dần trở nên mềm mại ở trước mặt y, cuối cùng không còn lực mà rơi xuống đất.

Phía dưới, rất nhiều hộ đạo giả hít vào một ngụm khí lạnh, thủ đoạn nhẹ nhàng băng quơ như vậy đã hóa giải được sát chiêu của một vị cao thủ Thiên bang của Kim Trướng Vương Đình, không hổ là Bán bộ Nho tiên.

Lý Tu Viễn phát tay, thanh y tung bay, hoa đào trên đầu bay tán loạn.

Y nhìn Hoàn Nhan Xa Cổ như dã lang xông đến đỉnh núi, rồi lắc đầu cười.

"Vậy mà lại tìm chết, vậy thì không cần nữa."

Lý Tu Viễn nhẹ giọng nói.

Mà bên kia, Triệu Đông Hán lại gấp đến nỗi trán đổ mồ hôi.

"Viên giáo đầu, mau ra tay đi! Mau đuổi theo đi! Người Hồ kia chắc chắn là muốn đụng đến công tử nhà ta!"

Triệu Đông Hán gấp đến độ sọc đao trên mặt đang run rẩy không ngừng.

Chương 143: Người bảo ta từ bi, vậy ai sẽ từ bi với ta? (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết-

Viên người mù cũng không chậm trễ.

Ngân thương đảo qua, người và thương như hợp làm một, biến thành một luồng lôi quang, mạnh mẽ bay đi, xông đến hướng đỉnh núi.

Kịch hay mở màn rồi!

Rất nhiều hộ đạo giả trên bãi đất trống rục rịch ngóc dậy, cũng muốn du ngoạn đến đỉnh núi xem trận đấu một phen, nhưng... nghĩ đến quy củ của Tắc Hạ Học Cung, vẫn nên thành thực ngồi chờ ở giữa sườn núi thì hơn.

Lý Tu Viễn nhìn thoáng qua rồi cũng đuổi theo Viên người mù, một chút cũng không gấp, cất bước thảnh thơi lên núi.

.....

Trên đỉnh núi.

La Hồng và tăng nhân lướt qua, hai người đưa lưng về nhau.

Gió nhẹ, thổi bay tăng bào dính máu của tăng nhân.

Y lau đi máu trên mặt, hai tay chấp trước ngực, ánh mắt không biết từ khi nào đã hiện lên tơ máu.

"Thí chủ, người nhập ma rồi! Thế gian có một La Nhân Đồ - phụ thân người là đủ rồi, chớ để thêm một Tiểu Nhân Đồ nữa."

Tăng nhân nói.

"Bần tăng nguyện độ người."

Lời vừa nói xong, bạch bào dính máu của tăng nhân bay lên, miệng tụng niệm kinh Phật, có Phật quang nhàn nhạt hiện lên.

La Hồng đưa lưng về phía tăng nhân, vượt vượt đám tóc mai bạc trước trán, bữu môi.

"Có liên quan gì đến người?"

Dứt lời.

Tăng nhân và La Hồng đồng thời xoay người, đối diện với nhau.

Khuôn mặt tăng nhân trang nghiêm, thân là Tiểu Kim Cang Ngũ phẩm Phật môn, y đã có năng lực siêu phàm.

Niệm lực khê động, dáng vẻ vô cùng nghiêm trang, còn có pháp tướng hiển hiện.

Muốn xung kích tinh thần của La Hồng.

Nhưng mà.....

La Hồng mang mặt nạ, chống kiếm, ngược cầm, lỗ mũi hướng lên trời, trả lại cho y một cái liếc mắt.

Sau khi mặt nạ triển khai thì pháp tướng Thiên Thủ Tà Phật cũng hiện ra.

Sau lưng Phật sinh trăm tay.

Giống như hai Tôn Phật đang luận thiên, tiếng Phạn hiện ra, khắp trời đất đều là phật quang.

Ngay sau đó.

Pháp tướng tăng nhân ngưng tụ bị phá thành mảnh nhỏ, sắc mặt tăng nhân bạch bào trắng bệch, tinh thần bị hao tổn, phun ra một ngụm máu, lão đảo lui về sau, kinh hồn bạt vía đặt móng ngồi xuống đất.

Nhưng so với việc tinh thần bị hao tổn, tâm linh của y còn phải chịu chấn động nghiêm trọng hơn.

Có chút hoài nghi nhân sinh.

Y cung kính hướng Phật, vì sao Phật trong tâm, không bằng một tên Tiểu Nhân Đồ giết người không chớp mắt?

Phật của y, sai rồi sao?

La Hồng thật ra đâu có hiểu thế nào là Phật?

Nếu không phải có tà thuật cấp Huyền là Thiên Thủ Tà Phật này, La Hồng sợ là thật sự bị cảm hóa bởi phật pháp của tăng nhân này. Mặc dù không đến mức nằm xuống bái lạy, nhưng dần dần bị cảm hóa, quy y phật môn cũng chưa chắc là không có khả năng.

Nghĩ đến đây, La Hồng cũng có chút tức giận.

Hòa thượng này là muốn hấn quy y phật môn, làm một người tốt tâm hướng thiện sao?

Hòa thượng này là muốn cắt đứt đường tu hành của hấn sao?

Nhất thời, trong mắt La Hồng ác nghiệt thêm vài phần, nhìn tăng nhân kinh hồn bạt vía, sát khí tăng lên.

Nhưng mà, La Hồng đeo mặt nạ Tà Quân, trong lòng đột nhiên có dự cảm không lành.

Khí cơ khủng bố, giống như trời giáng xuống!

"Liệt Hỏa!!"

Trong giọng nói thảm thiết xen lẫn phần nộ, không khí chấn động phát ra tiếng vù vù, như nước triều lên Giang Lăng, cuộn cuộn đến!

Trong thời khắc này thiên địa phẳng phất như u tối, biến sắc.

Khí cơ mạnh mẽ, giống như muốn lay động cả tòa Đông Sơn!

Cao thủ Nhất phẩm!

Hoàn Nhan Xa Cổ!

Đồng tử La Hồng hơi rút lại, ngay sau đó, mũi chân đạp mạnh lên đất, nhanh chóng chạy về phía sau, đối mặt với khí cơ khủng bố như thủy triều Giang Lăng này, La Hồng cảm thấy bản thân như hóa thành một con thuyền nhỏ, bất cứ lúc nào cũng có nguy cơ lật úp, cho dù đeo mặt nạ Tà Quân, cũng chỉ có thể gian nan chống lại.

Phía sau, hòa thượng kinh hồn bạt vía cũng đột nhiên tỉnh ngộ, khẽ động thân thể, mũi chân đạp đất, như chim nhận đạp tuyết bùn, chạy ra khỏi rừng đào.

Ngoài rừng đào.

Tiêu Nhị Thất, Ngô Mị Nương đang thuộc cấp bậc thiên kiều Hoàng bang, hít sâu một hơi.

"Hoàn Nhan Xa Cổ, Võ tu Nhất phẩm!"

"Toàn bộ thiên tài của Kim Trướng Vương Đình đều đã bị diệt, ngay cả Hoàn Nhan Liệt Hỏa Hoàng bang cũng bị giết... Cuối cùng cũng kích thích đến vị cao thủ Nhất phẩm này, không nhin nổi nữa sao?"

"Rút thôi, rút xa chút! Miễn cho bị vạ lây."

Ba người nhanh chóng lướt qua, trong phút chốc đã ra khỏi rừng đào, vào trong cung điện.

Thật ra bọn họ sớm đã có thể vào cung điện, chỉ cần vào cung điện, thì chính là đệ tử của Tắc Hạ Học Cung.

Trên thực tế, trong cung điện, sớm đã có không ít thiên tài đang quan sát.

Những thiên tài này không đến rừng đào xem chiến đấu, mà sớm vào cung điện, hiện giờ, khí cơ của Hoàn Nhan Xa Cổ đang bạo khởi tại mảnh rừng đào cuối cùng, bọn họ cũng hiểu rõ, xem ra... Hoàn Nhan Liệt Hỏa đã mất mạng rồi.

Đùng!

Một thân ảnh, hóa thành ánh lửa, giống như một viên sao băng rơi xuống, hung hăng nện xuống mảnh rừng đào cuối cùng.

Khí cơ cực mạnh, như cơn lốc tỏa bốn phía, va chạm làm gãy ngang không ít cây đào.

Ánh mắt sắc nhọn của Hoàn Nhan Xa Cổ, giống như dã lang quét ngang qua, chớp mắt đã nhìn thấy Hoàn Nhan Liệt Hỏa vô lực nằm trên đất, đầu thân tách rời, mất đi hơi thở.

Trong phút chốc, sắc mặt Hoàn Nhan Xa Cổ trắng bệch.

Hết rồi.

Tất cả đều hết rồi!

Tám vị thiên tài của Kim Trướng Vương Đình, toàn bộ đều chết cả rồi.

Ngay cả cháu trai Hoàn Nhan Liệt Hỏa của gã cũng chết thê thảm.

Vị cao thủ Nhất phẩm trên Thiên bảng của Kim Trướng Vương Đình này, giờ phút này có chút mê man, có chút không biết phải làm sao, có chút hồn bay phách lạc.

Rất nhanh, sát khí của gã tuôn lên, ngẩng đầu nhìn hướng La Hồng, ánh mắt như ác lang phát điên.

"Nghịch súc!"

Đôi mắt Hoàn Nhan Xa Cổ đỏ bừng, sát khí nồng nặc đến nỗi hình thành nên sóng lớn quanh người gã.

Chương 144: Dám sửa loạn, vung đao với cháu của ta?

Nhóm dịch: Thiên Tuyết-

Mà La Hồng đeo mặt nạ Tà Quân, sau khi ngăn cản khí cơ như con nước lớn, không chạy nữa, ngược lại đứng yên tại chỗ, bạch y lay động, tóc trắng bay tán loạn.

Khóe môi nhuếch lên một nụ cười ngả ngón, chống kiếm, ngược cầm, nhìn Hoàn Nhan Xa Cổ.

Hắn cảm thấy, còn có thể kích thích tên Hoàn Nhan Xa Cổ này... thêm chút nữa.

Dù sao, đã có tên trên sách nhỏ, nếu không chết thì không thể thay đổi, chung quy cũng đâu thể để gã này chiếm bốn câu mà không đi được?

Lãng phí.

Cho dù là Tiểu Đâu Hoa cũng có thể ép ra được hai điểm tội ác đây.

"Nghiệt súc!!"

Hoàn Nhan Xa Cổ nghiêng răng nghiêng lợi, giọng nói như phát ra từ sâu trong yết hầu, tê tâm liệt phế.

"Hà?"

Nhưng mà, điều ngoài dự đoán của Hoàn Nhan Xa Cổ là, đối mặt với áp chế của khí cơ Nhất phẩm khủng bố của gã.

La Hồng không chỉ không quay lưng chạy, mà còn nở nụ cười nho nhã ôn hòa.

"Hoàn Nhan Liệt Hỏa này, sống không tốt, không thương, không được thương toàn thân."

La Hồng nói.

Giọng nói thản nhiên vang lên trong rừng đào.

Cả rừng đào yên tĩnh không tiếng động.

Hoàn Nhan Xa Cổ nhìn chằm chằm La Hồng, nghiêng răng nghiêng lợi đến nỗi thịt trên gương mặt run lên.

Lời của La Hồng... thật là xuyên tim.

Phụt!

Hoàn Nhan Xa Cổ nện một đấm lên ngực, phun ra một ngụm máu đỏ thẫm ứ đọng.

Đám thiên kiều Tiêu Nhị Thất đã sớm trốn vào trong cung điện của Tắc Hạ Học Cung, nhìn La Hồng đứng trong rừng đào như nhìn quý.

"Tên diên này... đã là lúc nào rồi, còn kích động cao thủ Nhất phẩm nữa?"

"Hoàn Nhan Xa Cổ tức đến nổi phun ra máu, La Hồng hấn lễ nào không sợ chết sao?"

"Có thể là... hấn đang cược Hoàn Nhan Xa Cổ không dám ra tay trong phạm vi của Tắc Hạ Học Cung."

m thanh ồn ào xôn xao lên, phát ra từ trong miệng của đám thiên tài xem náo nhiệt.

Tầng nhân trên người dính đầy máu, tầng bào không còn sạch sẽ, không còn như một đoá sen trắng nữa, chạy trở về cung điện.

Y nhìn nơi xa, vẻ mặt phức tạp.

Bỗng dung.

Trong đám thiên tài đang xem chiến đấu, bỗng dung có người mở miệng cười nhẹ.

"La Hồng này chưa từng vào trong phạm vi cung điện của Tắc Hạ Học Cung, bây giờ hấn là đệ tử của Tắc Hạ Học Cung sao? Phu tử và Lý trạng nguyên sẽ vì hấn mà ra tay sao?"

Lời này nhẹ nhàng như có như không.

Nhất thời, không ít người biến sắc.

Người nói ra lời này, muốn kiếm chuyện rồi!

Hoàn Nhan Xa Cổ quả thật đang rối rắm, áp lực khí cơ trong cơ thể gã như con nước lớn cuộn cuộn, vẫn luôn nhẫn nhịn không ra tay.

Nơi này dù sao cũng là Tắc Hạ Học Cung, gã đưa đám thiên tài của Kim Trướng Vương Đình đến tham gia khảo hạch của Tắc Hạ Học Cung, vốn đã nên chuẩn bị sẵn tinh thần thương vong.

Nói cho cùng, nơi đất khách quê người, nhưng... gã không ngờ rằng, toàn bộ đều chết hết.

Toàn bộ đều chết hết, rất thảm, thi thể còn đang nằm trên bãi đất trống giữa sườn núi kia.

Mà tất cả, đều là La Hồng làm, đều bị một người giết!

"Đúng... ngươi vẫn chưa phải là đệ tử của Tắc Hạ Học Cung, phu tử chưa chắc ra tay vì ngươi!"

"Không sai, không sai!"

"Tiểu nghiệt súc, chết đi!"

Một cây rơm cuối cùng trong đáy lòng Hoàn Nhan Xa Cổ đã đứt.

Gã lấy một cái cơ cho mình, sát tâm rốt cuộc cũng không đè nén được nữa.

Một bước đạp xuống, cả mặt đất của rừng đào đều rạn nứt, chia năm xẻ bảy, cả tòa Đông Sơn cũng rung lên.

Tay rút loan đao bên hông ra, khí huyết mạnh mẽ của Võ tu, như bão lũ bất ngờ.

La Hồng hơi biến sắc.

Mặc dù hấn cước phu tử trong Tắc Hạ Học Cung sẽ ra tay.

Vậy lỡ như... phu tử không ra tay thì sao?

Hoặc là, phu tử không kịp đến để ra tay?

Lúc này, La Hồng cũng không muốn lấy mạng mình ra để đánh cược.

Mũi chân điểm nhẹ lên, bạch y La Hồng bay phên phật, trong nháy mắt như chim nhận, bay về hướng Học Cung.

Vào Học Cung, xem như là đệ tử Tắc Hạ Học Cung, vậy mới an toàn tuyệt đối.

Dưới mặt nạ, La Hồng ngẩng đầu, tóc trắng bay phất phới, lạnh lẽo nhìn chằm chằm một đám thiên tài xem nào nhiệt trước Học Cung...

Người vừa nói là ai?

La Hồng hấn... nhớ kỹ rồi!

Nếu không có người đó, La Hồng còn có thể kích động Hoàn Nhan Xa Cổ thêm một chút, thêm một chút tội ác.

"Chạy?"

Hoàn Nhan Xa Cổ nhìn thi thể không toàn vẹn của Hoàn Nhan Liệt Hỏa trên đất, cười bi thương.

Sau đó, đạp mạnh lên đất.

Mặt đất dưới chân lõm thành hố sâu, thân thể gã như sấm sét, lấy tốc độ nhanh nhất rút ngắn khoảng cách.

Tốc độ này, khiến không ít thiên tài trước Học Cung sợ hãi.

Đây chính là Nhất phẩm!

Bất kể thiên phú bọn họ tung hoành thế nào, đối mặt với Nhất phẩm cũng... giống như đối mặt với rãnh trời.

La Hồng cũng cảm thấy sát khí tới gần trong chớp mắt.

Thật nhanh!

Không kịp đến cung điện rồi!

Nhưng mà, lúc này La Hồng đeo mặt nạ Tà Quân, cả người vô cùng bình tĩnh.

Tâm thần khê động, lòng bàn tay xuất hiện một viên đan dược.

Địa Tạng Đoạt Hồn đan!

Đoạt mệnh trong tay Diêm Vương, sống lại từ lửa địa ngục!

Đan dược có thể có hai phần xác suất sống lại!

Xa xa!

Một đường sấm thương đánh tới, tốc độ rất nhanh, Viên mù đã đánh tới rồi.

Nhưng mà, Viên mù chưa tới gần.

Rất nhiều đệ tử trước Học cung chỉ cảm thấy hoa mắt một trận.

Sau đó, một bóng người già nua khòm lưng, giống như thuấn di xuất hiện bên cạnh La Hồng.

"Hồ cầu từ đầu đến, trong Đại Hạ, cũng dám sủa loạn vùng đao với cháu của ta?"

"Ai cho ngươi gan chó đó?"

Giọng nói già nua vang lên, lộ ra cánh tay, nắm chặt loạn đao bổ tới của Hoàn Nhan Xa Cổ, thân thể già nua gầy yếu vậy mà lại đỡ được khí thế Nhất phẩm như sơn hải lật úp của Hoàn Nhan Xa Cổ!

Sau đó, dùng thêm chút sức.

Rắc một tiếng!

Một cánh tay của Hoàn Nhan Xa Cổ, bị bẻ gãy máu chảy đầm đìa!

Chương 145: Người làm nát cánh hoa đào của ta (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết-

Máu phun ra, máu của Võ giả Nhất phẩm cực nóng, nóng vô cùng, nhất là dưới tình huống vẫn còn đang vận chuyển nguyên khí, nếu từng này máu mà vẩy lên người phạm thì cũng đủ để làm tan chảy một người!

Mà cơ thể có thể chứa đựng được nhiều máu như vậy đương nhiên là vững chắc vô cùng, nhưng một cơ thể mạnh mẽ và vững chắc như vậy, tại thời khắc này, khi vẫn còn sống sờ sờ đã bị xé rách một cánh tay!

Cảnh tượng nhìn thấy mà giết mình này khiến tất cả mọi người bao gồm cả Viên người mù đều vô cùng chấn động.

Tuy rằng Viên người mù không nhìn thấy, nhưng ông ta vẫn cảm nhận được khí thế mạnh mẽ phát ra từ Hoàn Nhan Xa Cổ, hiển nhiên là nhục thân của gã đã bị hủy rồi!

Là ai?!

Hoàn Nhan Xa Cổ là cao thủ đứng thứ mười trên Thiên Bảng của Kim Trướng Vương Đình đấy!

Hắn ta là một kẻ vô cùng hung ác, cũng là một cao thủ thực sự!

Tuy rằng trình độ trên Thiên Bảng của các nước có tồn tại sự khác biệt, nhưng muốn lọt vào Thiên Bảng thì nhất định không yếu!

Mặc dù Viên người mù không nhìn thấy, nhưng ông ta có thể nghe thấy.

Giọng nói già nua khiến toàn thân Viên người mù run lên.

Gọi La Hồng là cháu?

Đó không phải là gia gia của La Hồng, phụ thân của La tướng quân sao?

Phụ thân của La tướng quân... đó chính là... Trấn Bắc Vương?!

Ngay khi ý tưởng này xuất hiện trong đầu Viên người mù, ông ta sửng sốt, suýt nữa đứng không vững.

Đây tuyệt đối là một nhân vật lớn!

Viên người mù ngã xuống đất, tay cầm một cây thương bạc, cúi người đứng im một chỗ, không dám nhúc nhích.

Máu bay tung tóe trên mặt đất.

Áo trắng của La Hồng bay lên, tóc trắng bay tán loạn, trong mắt cũng có sự kinh ngạc và giết mình.

Nhìn bóng hình còng lưng kia, cũng không cao lớn, nhưng lúc này giống như một ngọn núi chắn ngang, ngăn chặn nguy hiểm cho hắn.

Hắn cất Địa Tạng Đoạt Hồn Đan trong tay đi, bởi vì hắn không cần đến.

Lão giả râu tóc bạc trắng, dung mạo có phần già dặn, tuy rằng già nua nhưng lại cho người ta cảm giác như mãnh hổ xuất lồng, gầm thét thiên hạ, chỉ cần đứng đã có cảm giác chấn động hồn phách.

Hoàn Nhan Xa Cổ thét lên một tiếng bi thương.

Gã không thể nào ngờ rằng một đòn hết sức kia của mình không những bị người ta ngăn cản mà còn bị mất một cánh tay!

Cánh tay của Võ giả Nhất phẩm sao có thể dễ dàng bị xé rách như vậy?

Nếu người tới có tu vi bình thường thì một đao chứa sát khí vô biên và sự tức giận vừa rồi của gã cũng đủ để bổ đôi đôi phương rồi!

Nửa người của Hoàn Nhan Xa Cổ bê bết máu, chỗ cụt tay vẫn còn không ngừng chảy ra máu tươi.

Gã nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm ông lão đang đứng trước mặt La Hồng.

Đôi mắt gã chột co rụt lại, gã nhận ra đối phương.

"Trần Bắc Vương?!"

Cổ họng của Hoàn Nhan Cổ Xa hơi khàn, gã không thể tin nói.

Sao Trần Bắc Vương lại ở đây?!

Không phải Trần Bắc Vương đã trở mặt với La Nhân Đồ rồi sao? Làm thế nào ông có thể xuất hiện ở Huyện An Bình?!

"Hoàn Nhan Xa Cổ? Đứng thứ mười trên Thiên Bảng của Kim Trướng Vương Đình?"

Lão giả lắc đầu, giơ chân lên, đột ngột đá mạnh vào lồng ngực của Hoàn Nhan Xa Cổ.

Lực lượng kinh khủng bùng nổ, khí huyết mạnh mẽ tạo ra gợn sóng trong không khí.

Hoàn Nhan Xa Cổ ngã xuống đất, khiến mặt đất nứt thành hố sâu. Miệng gã hộc ra máu tươi, mắt vẫn nhìn chằm chằm lão giả còng lưng, thần sắc chứa đầy hoảng loạn và sợ hãi.

Trần Bắc Vương...

Trần giữ Tắc Bắc, bên ngoài Tắc Bắc chính là Kim Trướng Vương Đình!

Có thể nhận danh hào khi được phong vương này đủ để chứng minh chiến tích huy hoàng của vị lão giả này rồi.

Khi Hoàn Nhan Xa Cổ vẫn còn nhỏ, vị Trấn Bắc Vương này đã tung hoành ngang dọc, cao thủ của Kim Trướng Vương Đình không ai có thể địch lại được, chém giết đến mức khiến lòng người của vương đình bàng hoàng.

Hầu hết trong lòng mỗi một nam nhân người Hồ đều tồn tại một bóng ma và phần lớn bóng ma ấy là do vị Trấn Bắc Vương này để lại.

Hoàn Nhan Xa Cổ không ngờ rằng lão giả đã ẩn cư ở Kinh đô Đại Hạ nhiều năm lại xuất hiện ở chỗ này.

Ông vừa ra tay đã ngăn lại được một đòn của Võ giả Nhất phẩm, lại còn xé rách một tay của gã!

Hồ uy vẫn còn, càng già càng dẻo dai!

Hoàn Nhan Xa Cổ chật vật đứng lên, biết rằng lần này căn bản là không có cơ hội giết chết La Hồng.

"Quỳ xuống!"

Tuy nhiên, Hoàn Nhan Xa Cổ vẫn chưa đứng vững, lão giả đã xuất hiện bên cạnh, quát lớn, ấn một chương lên bờ vai gã, khiến hai chân của Hoàn Nhan Xa Cổ như nhũn ra, lại quỳ trên mặt đất lần nữa.

"Người Hồ lại dám giết người trên địa phận Đại Hạ của ta, ai cho ngươi lá gan chó đấy? Cháu trai của lão phu mà con mẹ nó ngươi cũng dám giết?"

"Nhiều năm rồi lão phu không ra tay nên các ngươi coi ta là mèo bệnh rồi phải không?"

"Con hàng khờ khạo La Hậu kia giết chưa đủ nhiều, vẫn chưa đủ để dọa các ngươi?"

Giọng của lão giả giống như chuông lớn, mở miệng nói.

Trên trán Hoàn Nhan Xa Cổ đỏ mồ hôi lạnh, trong lòng có mấy phần bi thương

Chẳng lẽ... Kim Trướng Vương Đình lần này, phải chịu cảnh toàn quân hoàn toàn bị diệt sao? Ngay cả gã, cao thủ trên Thiên Bảng của Vương Đình cũng sẽ chết ở đây sao?

La Hồng chớp mắt, nhìn ông lão uy nghiêm này, bụng dạ như nở hoa.

Gia gia?

Không hổ là nam nhân có thể được phong vương, quả nhiên là bá đạo và cường thế!

Xa xa, Hoàn Nhan Xa Cổ quỳ trên mặt đất, ngẩng đầu, đôi mắt âm trầm nhìn La Hồng, lộ ra sát ý.

"Con mẹ nó ngươi còn dám có ý đồ giết người?!"

Cảm nhận được sát ý, ông lão đột nhiên chửi ầm lên.

Một bàn tay đặt lên đầu của Hoàn Nhan Xa Cổ.

Chương 146: Người làm nát cánh hoa đào của ta (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết-

"La Cuồng! Ta là người dẫn đội tới tham gia chiêu sinh của Tắc Hạ Học Cung, người dám giết ta sao?!"

"Thiên tài Kim Trướng Vương Đình ta dẫn tới đã chết hết rồi. Nếu ta cũng chết thì đại quân đang đóng ở biên giới chắc chắn sẽ bạo động, tun úc cũng sẽ truyền đến thành Thiên An của Đại Hạ! Huyền Ngọc phi mà biết được chuyện này thì nhất mạch của Trần Bắc Vương người ... sẽ xong đời!"

Hoàn Nhan Xa Cổ phun ra một ngụm máu, vò mề không sợ sứt nói.

Lời vừa nói ra, bầu không khí trong rừng hoa đào lại biến đổi, giống như chạm tới điều cấm kỵ nào đó, càng trở nên căng thẳng khôn tả, sát khí nổi lên bốn phía.

Viên người mù đang chống thương đứng đó cũng cảm thấy rung mình.

Vấn đề này... liên lụy có hơi lớn.

Tuy vậy, Trần Bắc Vương lại cười.

"Này... nói người béo mà người còn dám thờ?" (1)

(1) Ý chỉ người ta đã có ý mỉa mai, cảnh cáo rồi mà còn không biết điểm dừng, còn dám khiêu khích.

"Lấy Huyền Ngọc phi uy hiếp Bản Vương sao? Thiên tài của Kim Trướng Vương Đình các người muốn giết cháu trai của ta, bị cháu ta xử lý, tài nghệ không bằng người, còn dám uy hiếp à?"

"Người, một tên Nhất phẩm dẫn đội, vậy mà còn có mặt mũi ra tay với Thất phẩm, không cần thể diện nữa rồi phải không? Có phải người cảm thấy cổ mình rất cứng không?"

Lời nói của Trần Bắc Vương càng lúc càng lạnh, sát ý càng ngày càng nồng nặc.

Nhưng sau khi Hoàn Nhan Xa Cổ nghe xong, mắt gã liền sáng lên.

Trần Bắc Vương, thật sự không dám giết gã!

Nếu ông ta dám, với tính khí của Trần Bắc Vương, ông đã dùng dao chặt đầu gã rồi, không thể nói nhiều lời nhảm nhí như vậy với gã được.

La Hồng liếc mắt, trong mắt lộ ra sát ý.

Hắn đang cân nhắc có nên sử dụng thủ đoạn, lợi dụng Tà Ảnh ... để giết chết tên này không.

Những thiên tài xung quanh Tắc Hạ Học Cung đã sớm cảm như hén.

Sự tình phát triển cho tới bây giờ đã nằm ngoài dự đoán của bọn họ.

Đây không còn là cấp độ mà họ có thể chạm vào.

Cho dù là Tiêu Nhị Thất, Ngô Mị Nương là thiên kiêu đứng trên Hoàng Bảng cũng không thể xen vào.

Lúc này, vẻ mặt của những hộ đạo giả trên sườn đồi kia có chút thay đổi, trong lòng mọi người đều có suy nghĩ riêng.

Trần Bắc Vương thực sự đích thân xuất hiện ở Tắc Hạ Học Cung.

Để làm gì?

Tất nhiên là để trải đường cho La Hồng rồi...

La Hồng này... Đối với nhà họ La quan trọng như vậy sao?!

Trong rừng hoa đào.

Hoàn Nhan Xa Cổ bình tĩnh nói: "Buông ta ra, để cho ta đi..."

Gã không đề cập tới chuyện bắt La Hồng đền mạng, có Trần Bắc Vương ở đây, La Hồng không chết được, gã cũng không thể ngu xuẩn mà đi uy hiếp Trần Bắc Vương giết La Hồng được, như thế Trần Bắc Vương sẽ trở mặt và giết chết gã.

Gã chỉ muốn rời khỏi nơi đây.

Thù, nhớ kỹ, về sau có thể báo!

Trần Bắc Vương nheo mắt lại, tràn đầy sát ý.

La Hồng cũng nheo mắt lại, vuốt ve ngón tay, định làm chút ám chiêu, thả hổ về rừng cũng không tốt.

Bỗng nhiên.

Có tiếng bước chân rõ ràng vang lên, một bóng áo xanh chậm rãi từ trên con đường đá đi đến, áo xanh bông bông, xung quanh mùi hoa đào bay tán loạn.

Rừng hoa đào tro trụi cũng là lúc người này xuất hiện, tựa như gió xuân phát qua, nở đầy từng đóa hoa đào.

Lý Tu Viễn chấp tay, nở nụ cười ấm áp, nhanh nhẹn lại đây.

Y khẽ vuốt cằm về phía Trần Bắc Vương, lại liếc sang La Hồng, khẽ nở nụ cười.

Sau đó, y đến trước mặt Hoàn Nhan Xa Cổ, người đang quỳ rạp trên mặt đất nhưng vẫn hết sức ương nghạnh.

Từ từ ngồi xổm xuống.

Từ dưới đầu gối của Hoàn Nhan Xa Cổ, y nhặt ra một cánh hoa đào bị dập nát.

"Người bắn mũi tên ấy về phía ta, ta có thể dễ dàng cho qua ..."

"Nhưng người làm nát hoa đào của ta."

"Vương gia không thể giết, ta giết."

Lý Tu Viễn nhìn Hoàn Nhan Xa Cổ, nhẹ nhàng thì thầm.

Hoàn Nhan Xa Cổ khẽ giật mình, trong chớp mắt, đôi mắt gã co rụt lại.

Lý Tu Viễn lại đứng dậy, nở nụ cười rạng rỡ với Trần Bắc Vương, tiện tay lấy cánh hoa đào bị dập nát vỗ lên đầu của Hoàn Nhan Xa Cổ.

Phốc phốc!

Hoa đào giống như một thanh kiếm, lập tức tràn ngập đầu Hoàn Nhan Xa Cổ.

Một mảnh hoa đào mềm mại nát vụn, ai ngờ có thể vô cùng sắc bén như mảnh kiếm, phá vỡ đỉnh đầu, xoắn nát trí óc, khiến cho một vị cao thủ Nhất phẩm lập tức mất mạng!

Loại thủ đoạn này so với hái lá, phi hoa còn khiến cho người ta sợ hãi hơn nhiều.

Áo xanh của Lý Tu Viễn tung bay, trên khuôn mặt mang theo nụ cười.

Hoàn Nhan Xa Cổ trợn to hai mắt, trong mắt ánh lên vẻ không thể tin được, mà sự không thể tin được này hoàn toàn đóng băng, trở thành dấu vết cuối cùng của gã để lại trên thế gian này.

Đùng.

Cơ thể vô lực của Hoàn Nhan Xa Cổ ngã nhào xuống đất, không chảy máu, nhưng sức sống của gã đã bị cắt đứt, gã chết rồi.

Có gió nổi lên ở giữa rừng đào.

Áo xanh của Lý Tu Viễn bị thổi tung, bay không ngừng, y ở giữa hoa đào, cười tươi như hoa.

Trần Bắc Vương trầm ngâm nhìn Lý Tu Viễn.

Ông dường như đang tự hỏi tại sao vị Lý Trọng nguyên này lại ra tay giúp đỡ La gia.

Những gì Hoàn Nhan Xa Cổ nói trước khi chết quả thực có mấy phần đạo lý. Mặc dù danh sách xếp hạng trên Thiên Bảng 60 năm thay đổi một lần, nhưng đối với một vương triều mà nói, một vị cao thủ Nhất phẩm trên Thiên Bảng không phải là người có cũng được mà không có cũng được.

Vì vậy giết một vị cao thủ Nhất phẩm thì cho dù là đệ tử của phu tử cũng sẽ bị phiền phức quần thân.

Tại sao Lý Tu Viễn lại phải giúp ông?

Trần Bắc Vương nhất thời không nghĩ ra, chỉ có điều, ông nghĩ mãi không ra nên không thèm nghĩ nữa.

Lúc đầu, Trần Bắc Vương không có ý định nuốt giận, dù có phải trở mặt thì ông cũng phải đánh chết Hoàn Nhan Xa Cổ, gã dám uy hiếp Trần Bắc Vương ông, đúng là quá to gan rồi.

Chương 147: Đệ tử của phu tử, ai thích thì cứ đến làm đi (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết-

La Hồng lại có vẻ tiếc nuối nhìn thi thể của Hoàn Nhan Xa Cổ, không thể tự tay giết chết, tội ác của hắn chắc lại giảm một nửa rồi....

Nhưng mà thế này cũng tốt, đẩy lên nguy hiểm để giết một vị Nhất phẩm, La Hồng không chừng lại bị giết ngược lại.

Cao thủ Nhất phẩm, đứng trên đỉnh giang hồ, là tồn tại sâu không lường được.

"Tôn nhi, đừng sợ."

Lão giả quay lại, nhìn La Hồng cười tủm tỉm.

Ông vỗ bả vai của La Hồng, trong nháy mắt có chút cảm khái, chỉ chớp mắt, đứa nhỏ năm đó đã lớn thế này rồi.

Dáng vẻ ngọc thụ lâm phong, nho nhã hiền hòa, giống ông lúc còn trẻ mấy phần.

La Hồng nhìn lão giả, mỉm cười.

Trần Bắc Vương sao?

Bất kể như thế nào, lần này ông ấy có thể xuất hiện ở đây để ra mặt cho La Hồng hắn, chuyện này, La Hồng nhận.

"Tôn nhi, mau vào Cung điện đi, vào đó rồi cháu sẽ là học sinh của Tắc Hạ Học Cung, đợi tí nữa đến phần thi viết cố gắng trả lời nhiều vào, nếu báỉ nhập làm đệ tử dưới trướng phu tử, nho sinh trong thiên hạ đều sẽ kính nể cháu bảy phần, con đường tương lai sẽ dễ đi hơn rất nhiều."

Trần Bắc Vương cười tủm tỉm nói.

La Hồng nghe xong, trong lòng có chút chột dạ, báỉ nhập làm môn hạ của phu tử ... E rằng sẽ khiến cho sự nghiệp phản diện của hắn càng thêm gian nan hơn rồi?

Dù sao, cái danh hiệu đệ tử của phu tử này này có hơi dọa người, đệ tử phu tử sao có thể đi làm chuyện xấu?!

Trong lúc nhất thời, trong đầu La Hồng tràn đầy muôn vàn suy nghĩ.

Trần Bắc Vương đương nhiên không để ý tới vẻ mặt kỳ quái của La Hồng, liếc nhìn Lý Tu Viễn đang nhẹ nhàng mà tới, ông gật đầu với y.

Cơ thể y hóa thành một luồng ánh sáng, nhảy ra khỏi Đông Sơn, như thể bước trên mây và lướt đi nhẹ như gió.

Khi Trần Bắc Vương rời đi, Viên người mù đang cầm cây thương bạc, cũng quay người xuống núi, một vị Nhất phẩm đã chết, đúng là kinh khủng.

La Hồng nhìn Trần Bắc Vương đến vội mà đi cũng mau kia, hít một hơi thật sâu.

"Không cần nhìn, Trần Bắc Vương không bị lộ thì cũng thôi, nếu việc ông ta đang ở huyện An Bình bị bại lộ thì trong kinh thành sẽ phát sinh không ít chấn động đâu. Ông ta cần phải về sớm để ổn định tình huống, không thể để bãi nước bùn kia càng khuấy càng đục được."

Lý Tu Viễn cười nói.

La Hồng nhìn Lý Tu Viễn cúi đầu nói: "Đa tạ tiên bối đã giúp đỡ."

Lý Tu Viễn mỉm cười ôn hoà vỗ bả vai La Hồng, thể hiện sự quan tâm và kỳ vọng của trưởng bối dành cho vãn bối.

Sau đó, y chấp tay sau lưng, đi cùng với La Hồng tới Cung điện.

"Chỉ là đưa lễ gặp mặt sớm cho tiểu sư đệ thôi mà."

Lý Tu Viễn mỉm cười, chỉ có điều, có lời này... y không nói ra.

...

Trước Cung điện.

Rất nhiều nhóm thiên tài và thiên kiêu đứng bên ngoài quan sát cuộc chiến cũng hít sâu một hơi.

Nhìn bóng dáng ngã xuống đất trong rừng hoa đào, khắp người họ dâng lên từng đợt ớn lạnh.

Hoàn Nhan Xa Cổ, đó chính là một vị cao thủ Nhất phẩm, vậy mà hôm nay cứ như thể chết thảm ở nơi đây. Điều quan trọng nhất là... người ra tay giết gã lại là Lý Tu Viễn của Tắc Hạ Học Cung!

"Động thái của Lý Trọng nguyên được coi là để hòa giải xung đột, nếu như Trần Bắc Vương giết Hoàn Nhan Xa Cổ, điều này sẽ khiến cho thiên hạ rung chuyển."

"Đúng vậy, hiện tại Lý Trọng nguyên giết gã, Kim Trướng Vương Đình muốn ý kiến thì cũng chỉ có thể tìm Tắc Hạ Học Cung, có phụ tử ở đó... họ không dám làm ầm lên đâu."

"Giới cho một Lý Trọng nguyên, thân nhiên giết Nhất phẩm, mặt cười như hoa đào, loại người này... thật là đáng sợ."

Các thiên tài xem náo nhiệt trước Cung điện đều có lòng riêng, lần này Tắc Hạ Học Cung chiêu sinh... thật là náo nhiệt.

Một số người trong đám đông định nói điều gì đó quái gở, gây nên mâu thuẫn, nhưng khi nghĩ tới thủ đoạn giết người nhẹ nhàng của Lý Tu Viễn, lời muốn nói đều nuốt về hết.

Mối quan hệ giữa Trần Bắc Vương và Tắc Hạ Học Cung có vẻ tốt hơn dự đoán của người đời.

...

La Hồng vẫn đang cân nhắc về những lời nói của Trần Bắc Vương.

Những gì Trần Bắc Vương nói đều có lý, nếu La Hồng trở thành đệ tử của phu tử và là tấm gương cho học giả thiên hạ, thì làm sao hắn có thể làm chuyện xấu được?

Trước kia chỉ là một tấm gương công lý ở huyện An Bình, lúc làm chuyện xấu đã bị đám người kia “suy diễn” không ít rồi, nếu trở thành đồ đệ của phu tử vậy thì không phải “suy diễn” đến tận trời luôn hay sao?

"Cho nên ... Ta không thể trở thành đệ tử của phu tử được, chỉ cần làm một học sinh bình thường không có gì nổi bật của Tắc Hạ Học Cung là được rồi. Đệ tử của phu tử, ai thích thì cứ đến làm đi."

La Hồng thâm hạ quyết tâm.

La Hồng không suy nghĩ nữa, hắn không lấy mắt nà Tà Quân xuống, mặc dù sự việc đã kết thúc.

Tuy nhiên, hắn lại lên đến bên thi thể của Hoàn Nhan Xa Cổ, một vị Võ giả Nhất phẩm ... Nếu có thể triệu hồi Tà Ảnh thành công thì nhất định kiếm của La Hồng hắn sẽ mạnh hơn.

"Đứng lên!"

La Hồng nhìn chằm chằm vào thi thể của Hoàn Nhan Xa Cổ, giơ tay lên, như thể đang ngâm thơ.

Trong Học Cung, rất nhiều thiên tài đang quay đầu chuẩn bị rời đi thì nhìn thấy cảnh này, vẻ mặt có chút kỳ quái.

"Đứng lên? Làm sao người chết có thể đứng lên được?"

"Ngay cả thi thể mà hắn cũng không buông tha nữa sao?"

"La Hồng đã quét sạch những kẻ đến từ Kim Trướng Vương Đình, bây giờ hắn lại đang tỏ lòng thương xót giả tạo."

Nhiều thiên tài hừ lạnh, nhưng đồng thời cũng sợ hãi trước thực lực của La Hồng.

Hoàn Nhan Liệt Hỏa chết rồi, bị La Hồng giết chết...

Có lẽ lần này, La Hồng sẽ xuất hiện trên Hoàng Bảng cũng nên.

Chương 148: Đệ tử của phu tử, ai thích thì cứ đến làm đi (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết-

Chẳng có gì ngoài ý muốn, La Hồng thất bại, cơ thể của Hoàn Nhan Xa Cổ chẳng thềm để ý gì đến hắn, đến một chút động tĩnh cũng không xảy ra, hắn muốn gọi Tà Ảnh của Nhất phẩm, đúng thật là người si nói mộng.

La Hồng tiếc nuối quay về, trên khuôn mặt tràn đầy vẻ thất lạc.

Cởi bỏ mặt nạ, từ tóc bạc trở lại tóc đen, hắn bước vào Cung điện.

Àm âm!

Trong chốc lát, bầu trời phía trên núi Đông Sơn tỏa sáng rực rỡ, cánh cổng khổng lồ bắt đầu từ từ đóng lại.

...

Giữa vùng đất bằng phẳng lưng chừng sườn đồi.

Những hộ đạo giả đang có mặt ở đây đều vô cùng nghiêm túc.

Nhiều hộ đạo giả cũng có hơi hoảng hốt, không biết phải làm sao.

"Hoàn Nhan Xa Cổ ... chết rồi."

Toàn quân Kim Trướng Vương Đình đã bị diệt.

Quá thảm rồi.

Tuy nhiên, điều này cũng khiến họ tỉnh táo hơn, Tắc Hạ Học Cung không phải là nơi để họ tùy ý làm càn.

"Trần Bắc Vương đã tới, Hoàn Nhan Xa Cổ chết không oan... Thực lực của cao thủ có uy tín lâu năm trên Thiên Bảng của Đại Hạ há có thể khinh thường."

"Chỉ có điều, Hoàn Nhan Xa Cổ lại không phải do chính tay Trần Bắc Vương giết chết, có chút ngoài ý muốn."

"Tắc Hạ Học Cung nhúng tay vào, nếu không Hoàn Nhan Xa Cổ sẽ chết trong tay Trần Bắc Vương, Kim Trướng Vương Đình chắc chắn sẽ bạo động, Tắc Bắc sẽ lại xảy ra đại chiến."

Một số hộ đạo giả đã sử dụng nhiều thủ đoạn khác nhau để lan truyền tin tức về Tắc Hạ Học Cung ra bên ngoài.

Trần Bắc Vương du ngoạn Đông Sơn và làm trọng thương một vị cao thủ Nhất phẩm, dẫn tới chấn động thiên hạ.

...

Huyện An Bình.

Ráng chiều khuất dần sau từng rặng mây, sắc trời dần dần mờ tối, sao trời treo lơ lửng.

Màn đêm buông xuống.

Nhưng trong huyện lại hết sức náo nhiệt, tấp nập.

Huyện nha.

Lưu huyện lệnh ngồi trên ghế, tay run rẩy cầm chén trà lên, bên kia Lạc Phong cực kỳ nghiêm nghị, Tử Vi và Phương Chính cũng có chút khó tin.

"Lạc Hồng công tử một người một kiếm giết chết tám đại thiên tài của Vương Đình!"

"Trần Bắc Vương đang ở huyện An Bình?!"

"Trận chiến Nhất phẩm nổ ra trên đỉnh Đông Sơn, cao thủ Nhất phẩm của Kim Trướng Vương Đình chết thảm ngay tại chỗ."

Ba tin tức này, cái trước so với cái sau càng gây bùng nổ hơn, khiến thế nhân đêm nay mất ngủ.

Ngay cả Lạc Phong, người xuất thân từ Đại Lý Tự cũng trở nên hoảng hốt.

"Lạc Hồng công tử đã có thể giết chết Ngũ phẩm trên Hoàng Bả rồi sao?"

Ông ta lẩm bẩm, trong lòng tích tụ lời nói không muốn thốt ra.

Mẹ kiếp!

Tình hình gì thế này, làm sao mà thoát cái...

Lạc Phong ông ta đã đánh không lại La Hồng rồi?!

...

Đêm đã khuya, trăng sáng treo cao, sao sáng lung linh.

Trong huyện An Bình lại đèn đuốc sáng trưng.

Quán trà vẫn khí thế ngất trời như cũ, nhóm khách giang hồ vây quanh chật như nêm cối, tiếng vỗ tay không ngớt không ngừng truyền ra.

Người kể chuyện nhấp một ngụm trà, cho nhuận họng, liếc nhìn tin tức truyền từ Đông Sơn về.

Ánh mắt của ông ta đột nhiên sáng như tuyết, trong lòng đã chọn lọc ra một số tin tức hay ho.

Ông ta đột nhiên vỗ vào tám ván gỗ, quán trà ồn ào bỗng trở nên yên ắng.

"Trận chiến cuối cùng trên đường đá bách luyện rốt cuộc đã có kết quả rồi. Lạc Hồng công tử lại một lần nữa chạm trán với thiên tài người Hồ của Kim Trướng Vương Đình, lần này thiên tài chính là người xếp thứ ba mươi sáu trong Hoàng Bả!"

"Nếu không phải lão phu tin tưởng vào sự công bằng của Tắc Hạ Học Cung thì nhất định phải nghi ngờ có một cường giả từ Tắc Hạ Học Cung bí mật liên hợp với Kim Trướng Vương Đình cố ý hãm hại Lạc Hồng công tử!"

"Trên đường đá bách luyện, Lạc Hồng công tử mới chỉ có tu vi Bát phẩm nhưng lại gặp phải tám vị thiên tài của Kim Trướng Vương Đình, mỗi người đều là một mảnh hồ can đường có thực lực phi phàm, Lạc Hồng công tử phải dùng hết sức để chém giết."

Người kể chuyện lắc đầu, giọng điệu của ông ta khó mà che giấu được sự đẽ nén.

Cảm xúc của nhiều người nghe được khơi dậy, lòng đầy căm phẫn, hết người này đến người khác bất bình cho La Hồng.

Chủ yếu là vì các thiên tài của Kim Trướng Vương Đình đều là người Hồ. Kim Trướng Vương Đình nhiều lần xâm phạm biên giới Đại Hạ, nhìn chằm chằm vào Vương triều Đại Hạ, vùng quê Tắc Bắc chôn vô số thi cốt của nam nhi Đại Hạ.

Vì vậy, những nhóm khách giang hồ này có thành kiến với bản thân người Hồ.

Đùng!

Nhưng lời nói của người kể chuyện lại xoay chuyển và giọng điệu của ông ta đột nhiên trở nên cao vút.

"Tuy vậy Lạc Hồng công tử không sợ kẻ địch người Hồ, cuối cùng hắn đại chiến với thiên kiêu người Hồ trên Hoàng Bảng ba trăm hiệp trong rừng hoa đào. Hắn đã giết đầy rừng hoa đào, vết thương khắp người, áo trắng nhuốm đầy máu. Sau cùng, hắn dùng một kiếm chém chết người Hồ Hoàng Bảng này trước Cung điện!"

Giọng người kể chuyện trầm bổng du dương, lời nói âm vang, khiến khách giang hồ tán dương, vỗ tay không ngớt.

Hồi lâu sau.

Người kể chuyện nhấp một ngụm trà, nhìn lên bầu trời đầy sao, chậm rãi nói: "Bách hoa khô tận bách thảo ai, Hoàng Bảng người mới thay người cũ ..."

...

La Hồng đương nhiên không biết những Người kể chuyện ở huyện An Bình đang nói chuyện phiếm về hắn.

Hắn bước vào Cung điện của Tắc Hạ Học Cung, tháo mặt nạ xuống, cả người như được tái sinh, hắn có cảm giác như lại được nhìn thấy ánh sáng.

Mặt nạ Tà Quân rất mạnh, nhưng lại có cảm giác ngọt ngào, sau khi đeo vào thì cảm thấy cả thế giới u ám và lạnh lẽo, nhưng đây cũng là giá phải trả để đổi lấy thực lực tăng cao.

La Hồng bỗng nhiên nghĩ đến tên tăng nhân đã trốn thoát kia.

Hắn chuyển tầm mắt sang tìm tăng nhân giữa đám đông.

Xa xa, tăng nhân đứng thẳng tắp, trong mắt có vài phần mê mang, trong miệng không ngừng niệm chú gì đó, ánh sáng của Phật quanh thân có lúc nhấp nháy, có lúc biến mất, khi thì có sát khí dâng trào, khi lại từ bi hỉ xả.

Tâm tính của tăng nhân này không kiên định như thế, đúng là không phải người tốt gì.

Chương 149: Đáp không được, thì cứ giết thôi (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết-

La Hồng híp mắt.

Hắn lấy Sách da người ra, vô tình thấy Hoàn Nhan Xa Cổ đã chết rồi, chỗ của đối tượng mục tiêu cũng trống không, tên của tăng nhân có thể được viết trên đó.

Tuy nhiên, La Hồng không biết họ tên của tăng nhân là gì.

Hắn quay đầu liếc nhìn người thanh niên cà lơ phơ cầm hai thanh kiếm ở thất lưng cách đó không xa.

La Hồng bước tới.

"Huynh đệ, ta mạo muội hỏi một câu, huynh có biết tên của tiểu hòa thượng kia là gì không?" La Hồng bí mật chỉ vào tăng nhân có vẻ mặt đang thay đổi ở nơi xa kia.

Tiêu Nhị Thất có vẻ ngạc nhiên khi thấy La Hồng tìm đến mình.

"Y à.... Vọng Xuyên Tự, Khổ Nguyệt."

Tiêu Nhị Thất trái lại không giấu giếm, nói.

Sau đó La Hồng viết tên y lên trên Sách da người, Tiêu Nhị Thất liếc nhìn quyển sách, trong mắt y, đây là một tập sách bình thường.

Y nhìn thấy tên họ của Thác Bạt Bằng, Hoàn Nhan Xa Cổ và những cái tên khác trên đó...

Khuôn mặt của Tiêu Nhị Thất run lên, y liếc nhìn Phật quang lúc biến mất, khi mãnh liệt ở phía xa, Khổ Nguyệt vô cùng xoắn xuýt, y đúc kết ra được bốn chữ, mặt đầy tử khí.

Điều này khiến Tiêu Nhị Thất cảm thấy cuốn sách nhỏ của La Hồng không phải là vật tốt.

La Hồng này có vẻ là người nhỏ mọn!

La Hồng viết tên Khổ Nguyệt lên trên chỗ đối tượng mục tiêu, hắn cất tập sách nhỏ đi, không nhìn xem đợt này thu được bao nhiêu tội ác, thực ra thì trong lòng La Hồng cũng đã có ước đoán đại khái, lần này tuyệt đối không ít.

Mặc dù Hoàn Nhan Xa Cổ không phải do hắn giết chết, nhưng La Hồng đã hao tổn khá nhiều tâm sức lên người gã.

Sau khi cất cuốn sách nhỏ đi, La Hồng nảy sinh ý định dò xét Cung điện.

Đây là Cung điện của Tắc Hạ Học Cung, giống như Tiên Cung trên đỉnh núi Đông Sơn, giống như Phủ đệ của Tiên gia, rất là bí ẩn.

Thực tế đúng là như vậy, ánh trăng xuyên qua mây và vương vãi khắp nơi, làm cho các bức tường và mái của Cung điện phát ra ánh sáng nhạt màu.

Dường như mỗi giờ mỗi khắc đều có những luồng sát khí đang cuộn trào.

Dưới sự lây nhiễm của "khí" này, cho dù là Tà sát khí trong cơ thể hay là tốc độ vận chuyển kiếm khí đều nhanh hơn rất nhiều.

"Tắc Hạ Học Cung không chỉ là một Học Cung, mà còn là một kiện Pháp bảo đứng đầu thiên hạ."

La Hồng nhớ đến lời giới thiệu của Trần quản gia.

Ánh trăng rơi xuống, Lý Tu Viễn chấp hai tay sau lưng, áo xanh tung bay, mang theo rất nhiều học sinh thông qua khảo hạch của kỳ chiêu sinh này đến một quảng trường rộng lớn trong Cung điện.

Trên quảng trường, trên bàn đọc sách có rất nhiều tờ giấy.

"Tiếp theo sẽ tiến hành bài kiểm tra thứ hai là thi viết, người đạt hạng nhất của kì thi viết này sẽ trở thành đồ đệ của phu tử."

Giọng nói của y tựa như quanh quẩn ở mọi góc ngách của Học Cung, để mỗi một học sinh đều có thể nghe rõ ràng.

Ngay cả khi đã biết tin tức trước đó.

Bây giờ lại nghe nói lần nữa, rất nhiều nhóm thiên tài và thiên kiêu cũng có mấy phản kích động.

Tắc Hạ Học Cung chiêu sinh không chỉ một lần, nhưng không phải lần nào phu tử cũng thu nhận đệ tử, số lần phu tử thu nhận đệ tử cũng rất ít.

"Thi viết sẽ không tổ chức vào ngày mai, trận hôm nay sẽ kết thúc khảo hạch của lần chiêu sinh này."

Lý Tu Viễn nói.

"Có một trăm năm mươi cái bàn sách đã được chuẩn bị sẵn trong quảng trường. Mọi người tự tìm một chỗ ngồi xuống đi."

Lời nói vừa dứt.

Nhiều học sinh rục rịch di chuyển, bắt đầu tranh đấu để giành lấy bàn sách gần nhất ở phía trước.

La Hồng trái lại ung dung thong thả, cũng không vội vàng, hẳn vốn không muốn trở thành đồ đệ của phu tử nên không có tâm lý cạnh tranh quá lớn cho kỳ khảo hạch thi viết này.

Mọi người đều muốn tranh giành chức danh đệ tử của phu tử, ngay cả Tiêu Nhị Thất, Ngô Mị Nương là những thiên kiêu hàng đầu trên Hoàng Bảng cũng sinh ra chút tham vọng, những thiên kiêu hàng đầu này đều tranh giành vị trí gần nhất ở phía trước.

Sau khi tất cả mọi người đã chọn lựa xong xuôi, La Hồng nhân nhả ngồi ở góc cuối cùng còn lại.

Lý Tu Viễn nhìn thoáng qua, cười cười, tên tiểu tử này...

Tâm lý khá tốt, không nóng không vội, rất ổn.

Liếc nhìn khắp quảng trường, rất nhiều học sinh đã vào chỗ ngồi, Lý Tu Viễn mỉm cười, giơ tay lên, từ từ ra chiêu.

Dường như có thứ gì đó trong tay áo, lần lượt những tờ giấy nhuộm đầy mùi thơm của mực bay lơ lửng và vương vãi trong không khí, rơi trên bàn sách của mỗi học sinh.

Trên án chủ, Lý Tu Viễn ngồi nghiêm chỉnh, giơ tay chỉ lên mặt trăng trên bầu trời.

Giống như vượn tay thấp đèn, trong phút chốc, ánh trăng sáng rực, khiến cho màn đêm như ban ngày.

Tuy nhiên, đĩa trăng là ánh sáng, chỉ bao phủ khu vực trường thi.

"Bài thi này do ta và phu tử làm cùng nhau, tổng cộng có mười câu hỏi, các ngươi cố gắng trả lời là được."

Lý Tu Viễn nói.

Sau khi suy nghĩ xong, y lại nói: "Mỗi người sẽ trả lời câu hỏi khác nhau, không được phép gian lận."

Sau đó Lý Tu Viễn lấy bản thư tịch từ trong tay áo ra, bắt đầu lật xem, phía sau y có một gốc đào đang từ từ lộ dạng, trên tàng cây hoa đào bay phất phới.

Ở phía dưới, đám người trái lại không có quá nhiều thắc mắc.

Tất cả đều xắn tay áo, cầm bút lên, sau khi thấm đủ mực cho bút lông sồi thì bắt đầu tập trung trả lời câu hỏi.

Ngay cả hòa thượng Khô Nguyệt mất tâm niệm Phật cũng đang chăm chú viết.

La Hồng ngồi trong góc hẻo lánh, khước miệng hơi nhếch lên, cầm bài thi lên, neho mắt liếc qua liếc lại.

"Đến Tắc Hạ Học Cung tu hành cũng sẽ không ảnh hưởng đến danh tiếng của bản Công tử. Dù sao thì Tắc Hạ Học Cung nhận học sinh không phân biệt quốc tịch, không phân chính tà và môn phái, trở thành học sinh

của Tắc Hạ Học Cung sẽ không ảnh hưởng quá lớn, nhưng thành đệ tử của phu tử.... Vấn đề này khá nghiêm trọng."

La Hồng đặt bài thi xuống, một tay chống cằm, ngáp một cái, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Chương 150: Đáp không được, thì cứ giết thôi (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết-

Hắn vừa vắn đeo mặt nạ Tà Quân quá lâu, dành thời gian này để tu luyện vậy.

Thời gian như cát giữa kẽ tay, trong lúc lơ đãng thì đã trôi qua sạch sẽ.

Khi xung quanh truyền đến tiếng sột soạt, không ít học sinh đã hoàn thành câu trả lời của mình và bắt đầu nộp bài.

La Hồng mới vừa tỉnh lại, xoa mi tâm.

Đến một câu hỏi cũng không trả lời, lại nộp giấy trắng thì quá là làm ra vẻ rồi, La Hồng cảm thấy mình tốt xấu gì cũng phải viết nhiều một chút.

Hắn liếc mắt, ánh mắt rơi vào bên trên câu hỏi cuối cùng.

"Trong chiến tranh loạn lạc, người tị nạn khắp nơi, trên đường có xương đông cứng, phu tử làm việc thiện ban phát cháo, cháo đã cạn, lưu dân chưa được phân phát cháo chất vắn, các ngươi là thịt cá, sao không phát thêm cháo, phu tử nên trả lời ra sao?"

La Hồng nhìn lướt qua, suy nghĩ của hắn xoay chuyển, có rất nhiều câu trả lời cho điều này, Phật gia nói thiện, lời Thánh nhân nói ai cũng có thể hiểu.

Tuy nhiên, La Hồng lại mỉm cười, xoa xoa cổ tay, mài mực và nhúng bút để viết lên giấy.

"Mong muốn của một người giống như một đại dương bao la, đáp không được, cứ giết thôi."

Sau khi viết xong, La Hồng thu bút lại.

Một câu trả lời đơn giản và thô bạo như vậy, hắn sợ sẽ làm cho phu tử tức hộc máu mắt.

Hài lòng và phủi bài thi.

Hắn đứng dậy và nộp bài.

Bởi vì ngủ quên dậy muộn nên La Hồng là người nộp bài thi cuối cùng.

Hắn đặt bài thi lên bàn của người chủ trì Lý Tu Viễn.

Lý Tu Viễn đang ngồi dưới gốc hoa đào đọc sách liếc qua, tầm mắt đặt trên bài thi của La Hồng.

Nhìn bài làm của hắn, Lý Tu Viễn không khỏi sửng sò.

Tờ giấy trắng trơn kia như ánh sáng màu ngọc bích của Bạch Nguyệt Bàn tỏa ra, khá chói mắt.

La Hồng nhìn về hướng Lý Tu Viễn nở nụ cười tươi rói, ngượng ngạo nhưng không thất lễ, trên lưng đeo thanh kiếm cổ Địa Giao hướng về phía cung điện ngênh ngang đi.

“Ngày mai nhớ tới cung điện một lần nữa, tới lúc đó sẽ thông báo kết quả.”

Lý Tu Viễn thu lại sự kinh ngạc trong lòng của mình, cuộn tờ giấy lại, nhét vào trong tay áo, nói.

La Hồng không ngoảnh đầu lại, giơ tay lên vẫy vẫy tỏ ý đã biết.

Xem? Có cái gì để xem chứ... một tờ giấy, mười câu hỏi, hắn chỉ viết có một dòng...

Dù thế nào đi nữa, hắn không thể trở thành đệ tử của phu tử.

Trừ khi phu tử đó bị mù.

Sau khi rời khỏi cung điện, La Hồng vốn muốn rời đi thì nhìn thấy hòa thượng Khổ Nguyệt toàn thân nhuốm đầy máu, hai tay bắt chéo ra đằng sau đứng dưới ánh trăng, đang đứng đợi hắn.

“Câu hỏi trong đề thi của phu tử, ngươi đã trả lời thế nào?”

Hòa thượng Khổ Nguyệt nhìn chằm chằm La Hồng, nghiêm túc hỏi.

Y muốn biết câu trả lời của La Hồng, nó rất quan trọng đối với y.

Trước cung điện, có một vài thiên kiêu ở đằng xa đang nghỉ ngơi, cố gắng nghe lỏm cuộc trò chuyện giữa Khổ Nguyệt và La Hồng.

Câu hỏi của Khổ Nguyệt khiến La Hồng hơi khó hiểu, hắn còn tưởng vị hòa thượng này đứng chờ vì muốn đánh một trận sống còn với hắn nữa chứ.

Không ngờ lại chỉ hỏi một câu.

Nhưng câu hỏi này... nó có quan trọng lắm không?

“Ta không nói cho ngươi biết.”

La Hồng suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói.

Khóe miệng Khổ Nguyệt giật giật, Phật Quang trên người y phát sáng, hơi tức giận, nhưng không nói gì.

La Hồng nhìn Khổ Nguyệt không dứt mắt, hơi kích động, nói: “Ngươi tức giận? Tức giận là được rồi.”

Kể đó, hắn cười tủm tỉm trong suốt quãng đường đi ra khỏi cung điện, hướng về phía dưới chân núi.

Những người xung quanh đều không nói gì, lắc đầu bỏ đi.

Chỉ còn Tiêu Nhị Thất mang hai thanh kiếm trên thắt lưng, đứng yên chỗ đó, khuôn mặt có chút vẩn vơ, khó hiểu nhìn theo Khổ Nguyệt, càng lúc sắc mặt y càng trở nên kỳ quái.

Đây là kết cục sau khi bị viết tên vào cuốn sách đó sao?

...

La Hồng đi tới vùng đất trống giữa sườn núi.

Triệu Đông Hán đã nhìn thấy La Hồng từ xa.

“Công tử!”

Nhìn thấy hắn còn nguyên vẹn không sút mẻ chỗ nào, tảng đá treo lơ lửng trong lòng Triệu Đông Hán cũng buông xuống.

Xung quanh là những thiên tài đến từ Đông Sơn đang nói chuyện với đám hộ đạo giả.

Ngoài việc tán ngẫu về ải thứ nhất trên đường đá bách luyện của việc chiến đấu thì chuyện được nhắc đến nhiều nhất là vòng hai của cuộc thi.

Sau khi Triệu Đông Hán xác nhận La Hồng vẫn an toàn, hắn vội vã hỏi: “Công tử, ở vòng thứ hai của cuộc thi, người có thể nắm chắc không? Lão Triệu ta đã nghe ngóng được rằng đề của cuộc thi lần này rất khó, rất nhiều người đều không trả lời được câu hỏi trong đề.”

“Công tử đã đọc rất nhiều sách sử, hắn là biết được đáp án, nếu có thể trở thành đệ tử của phu tử, vậy thật là tốt quá rồi!”

La Hồng cho Triệu Đông Hán một cái liếc, trong lòng thở dài một tiếng, ngay cả Triệu Đông Hán cũng nghĩ việc trở thành đệ tử của phu tử là chuyện tốt, may mà hắn đã có chuẩn bị, tuyệt đối sẽ không làm đệ tử của phu tử đó đâu.

“Nắm chắc sao... không có đâu, hãy để ông trời quyết định đi.”

La Hồng thoải mái cười, quay lại nhìn Viên mù.

“Đa tạ tiền bối lần trước đã ra tay.”

Viên mù ôm gậy trúc, lưng đeo một cái hộp bằng gỗ, cười hiện lên nếp nhăn trên trán: “Công tử không cần khách khí, là điều nên làm mà.”

“Huống hồ lão cũng không giúp được gì nhiều cho công tử.”

Xe ngựa dần dần đi tới, một vài cao thủ bước vào xe ngựa, dưới sự bảo vệ của hộ đạo giả, lần lượt rời khỏi bãi đất trống trên sườn núi Đông Sơn.

Tuy nhiên vẫn còn những con chim mà Kim Trướng Vương Đình cử đến vẫn còn trên ngọn núi này, dù sao thì người của Kim Trướng Vương Đình đều đã chết.

La Hồng có chút tính toán nhìn về phía con đại bàng lớn.

Đáng tiếc con đại bàng này đã được thuần hóa thông qua phương pháp thuần hóa thú nuôi độc nhất của Kim Trướng Vương Đình, rất khó để kiểm soát được nó.

Chương 151: Vậy, đây chính là câu trả lời hay nhất

Nhóm dịch: Thiên Tuyết-

Hơi tiếc nuối, La Hồng nhìn thấy thanh đao đang giắt trên thắt lưng của Tiêu Nhị Thất, trên mặt đột nhiên nở nụ cười, tiêu sái đi tới.

Tiêu Nhị Thất rung mình, cảnh giác nhìn La Hồng đang đi đến.

Tên tiểu tử này, không lẽ muốn ghi mình vào cuốn sổ đỏ sao, Tiêu Nhị Thất nhớ rõ ràng mình chưa từng chọc đến La Hồng.

“Có chuyện gì vậy?”

Mặt Tiêu Nhị Thất trở nên lạnh lùng, làm ra vẻ người lạ chó gần.

La Hồng suy nghĩ một chút rồi nói thẳng: “Lần trước lúc Hoàn Nhan Xa Cổ và Trần Bắc Vương giao tranh, người cũng biết là có người đang âm thầm khuấy nước bẩn, câu kia là ai nói?”

Tiêu Nhị Thất kinh ngạc, không ngờ La Hồng lại hỏi vậy.

Gã vẫn lạnh lùng: “Chỉ cái này!”

La Hồng gật đầu, hai mắt sáng ngời, người biết mà đúng không?

Tiêu Nhị Thất cười lạnh: “Giấu đầu lộ đuôi, ta làm sao biết được.”

La Hồng: “...”

Không biết, vậy người giả bộ bí hiểm vậy làm gì?

“Nhưng có thể là những cao thủ đến từ kinh thành Đại Hạ...” Tiêu Nhị Thất suy nghĩ một chút rồi nói, nói xong, vung vạt áo, đặt hai tay lên hông, nhanh chóng rời đi.

Tục ngữ có nói “không sợ người giết, chỉ sợ người nhớ”.

Tiêu Nhị Thất y phải tránh xa tên tiểu tử thù dai nhỏ mọn này.

La Hồng đắm chiêu nhìn, trong mắt có chút lạnh lẽo.

Vốn dĩ hắn có chút nể sợ triều đình Đại Hạ, nhưng sau khi trải qua nhiều chuyện, La Hồng không còn chút kiên nhẫn nào với Đại Hạ vương triều nữa.

La Hồng hẳn không hiểu tại sao nhiều người ở triều đình Đại Hạ lại muốn giết hắn, muốn xử lý hắn.

La Hồng hẳn là con trai của La tướng quân, là cháu trai của Trần Bắc Vương, giết hắn rồi... thì có lợi gì cho Đại Hạ chứ?

Chẳng lẽ là muốn La gia và Đại Hạ trở mặt với nhau sao?

Thái độ của triều đình Đại Hạ đối với La gia quá kỳ lạ.

Đây là điều mà La Hồng tới bây giờ vẫn nghi hoặc.

Có điều, hiện tại La gia có trở mặt hay không thì La Hồng không biết nhưng hắn nhất định phải trở mặt.

Ài mà muốn xử lý hắn, giết hắn thì hắn chỉ có một chữ... Giết!

Không thể đi bằng xe ngựa, La Hồng đành phải đi bộ xuống núi cùng với Triệu Đông Hán và Viên mù, ba người đạp bóng đêm, đi về phía La phủ.

...

Đêm dài.

Làn gió nhẹ thổi tới tiểu lâu.

Có tiếng nước sôi kêu ùng ục, hơi nóng bốc lên xua tan đi không khí lạnh lẽo về đêm trong tiểu lâu.

Hai tay Lý Tu Viễn cầm một xấp giấy, đi tới tiểu lâu.

“Phu tử, kỳ thi chiêu sinh đợt này đã kết thúc.”

“Đề thi của vòng thứ hai đều ở đây cả.”

Lý Tu Viễn khoanh chân ngồi lên bồ đoàn* đối diện với phu tử, ông pha trà và rót cho Lý Tu Viễn một tách

*cái nệm ngồi

“Ngươi vất vả rồi.”

Lý Tu Viễn ôn hòa cười, uống một ngụm trà.

Y biết phu tử nói vất vả là chỉ cái gì.

“Không có gì, Hoàn Nhan Xa Cổ chết thì chết thôi, không có người nào của Kim Trướng Vương Đình dám đến gây chuyện với đệ tử.” Lý Tu Viễn nói.

“Người càng già, càng phải kiêng kị nhiều thứ, Trấn Bắc Vương như vậy, lão phu cũng thế.”

Phu tử lắc đầu, giọng khàn khàn, ánh mắt hơi đục.

Lý Tu Viễn mỉm cười, lấy ra một xấp giấy để trên bàn, từ trong đó lấy ra vài tờ.

“Đây là bài trả lời của Tiêu Nhị Thất, Tiêu Nhị Thất là kiếm khách của Đại Sở, xếp thứ bảy trong Hoàng Bảng, thiên phú không tệ.”

“Đây là bài trả lời của Ngô Mị Nương, Ngô Mị Nương là truyền nhân Kiếm đạo của Ngô gia Đại Chu, Ngô gia hắn là đặt hết hy vọng vào nàng ta.”

“Đây là bài của Long Hồ Sơn Hồng Bách Uy...”

“Còn đây là bài của hòa thượng Khổ Nguyệt.”

Lý Tu Viễn nói: “Bọn họ rất có thiên phú, tại sao phu tử chỉ coi trọng mỗi La Hồng? Ngay cả cuộc thi chiêu sinh này cũng được tổ chức vì La Hồng.”

“Nếu phu tử muốn nhận La Hồng làm đồ đệ, thì phải cho bọn kiều ngạo ấy một lý do chính đáng, không thì ngày mai khó mà kết thúc được.”

Phu tử cầm đèn dầu rọi vào nội dung trên bài thi

Lúc thì hài lòng, lúc thì cau mày, lúc thì vuốt râu cười.

Đáp án do bọn tiểu bối những năm gần đây viết thật phong phú, rất có chiều sâu, thật ra ai nấy đều cũng muốn phô diễn thiên phú của mình cho phu tử thấy.

“Khụ khụ...”

Lý Tu Viễn ho nhẹ một tiếng.

“Sư phụ, người nên nhìn qua bài của La Hồng một chút.”

Kế đó, y đặt một tờ giấy trắng trơn của La Hồng đến trước mặt phu tử.

Phu tử nhìn vào tờ bài thi trắng trơn thì hơi do dự, tầm mắt rơi vào dòng đáp án duy nhất mà La Hồng trả lời trong đề thi.

“Người đời lòng tham vô đáy, đáp không được thì cứ giết thôi.”

Phu tử sững sờ.

Dưới ánh trăng, lá trà đang dần chuyển màu trong ấm nước sôi đang đun.

Phu tử nhìn một dòng đáp án đơn giản, lại có thể cảm nhận được sát khí ẩn bên trong dòng chữ ấy, như đứng đằng sau ông là một con yêu quái khát máu.

Sát khí nặng như vậy, chẳng lẽ là con của Tà Đế sinh ra sao?

Đôi mắt già của phu tử nheo lại, nhớ lại chuyện mình đã quan sát huyện An Bình lúc trước. Tà Đế và Nho Thánh dường như chỉ cách nhau một làn ranh mỏng.

Xem ra, lão phu này nhất định phải dẫn dắt hần đi đúng con đường chính đạo.

Đệ tử này... ta nhận.

“Tu Viễn, ngươi thấy thế nào?” Phu tử hỏi.

Lý Tu Viễn hơi cúi đầu: “Phu tử, đệ tử cảm thấy đáp án này... ngắn gọn, lại đúng trọng tâm, là một câu trả lời hay.”

Phu tử nghe vậy vuốt râu cười ha hả.

“Ngươi cho rằng đó là câu trả lời hay, thì là hay nhất...”

“Còn những chỗ trống trong đề thi, ngươi thay nó điền vào đi.”

Về mặt của Lý Tu Viễn đờ đẫn, đến khi hoàn hồn lại thì dờ khóc dờ cười.

“Phu tử, thế này thì không công bằng cho lắm?”

Y đường đường là một Trạng Nguyên... sao có thể làm chuyện gian lận như vậy.

Phu tử cười nói: “Những câu hỏi khác đều là Tu Viễn người ra đề, chỉ có câu hỏi này là của lão phu...”

“Nếu nó đã trả lời câu hỏi mà người thấy đó là tốt nhất rồi, thì những câu hỏi khác còn quan trọng sao?”

Chương 152: Phần thưởng có tỉ lệ nguy hiểm nhất định (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết-
La Hồng quay về La phủ.

Dù trời đã khuya nhưng bên trong La phủ vẫn sáng đèn. Ở sảnh chính, Tiểu Đậu Hoa đang chuẩn bị điểm tâm nóng hổi cho La Hồng.

Mùi thơm thoang thoảng tỏa ra, kích thích cái bụng đói meo của La Hồng.

Hôm nay, ở trên đường đá bách luyện, hắn đã phải chiến đấu liên tục, mặc dù ở đợt thi thứ hai, có nghỉ ngơi chốc lát, nhưng vẫn tiêu hao rất nhiều sức lực, bụng hắn rất đói.

Tiểu Đậu Hoa không hổ là nữ đầu bếp mà bản công tử xem trọng.

La Hồng mỉm cười, hiếm khi hắn không dữ với Tiểu Đậu Hoa, dù sao hôm nay cũng đã thu được nhiều tội ác như vậy rồi, chẳng cần thêm một, hai điểm ấy từ Tiểu Đậu Hoa.

Thấy hắn như thế, Tiểu Đậu Hoa có chút kinh ngạc, đồng thời trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, lúc công tử không dữ với nàng thì người vẫn rất tốt.

Điểm tâm đêm nay là là tô mì Dương Xuân, có thêm trứng rán, mùi thơm tỏa ra tứ phía. La Hồng vừa ngồi xuống liền bắt đầu ăn.

Tiểu Đậu Hoa chỉ nhìn một chút, rồi bỏ chạy.

La Hồng mặc kệ nàng, tiếp tục ăn.

Không lâu sau có tiếng bước chân vang lên, Trần quản gia và Tiểu Đậu Hoa đi tới sảnh chính.

Đúng lúc La Hồng vừa mới ăn no xong, đang ngồi phịch trên ghế, đáng ngồi hơi bất lịch sự.

“Công tử, người ăn no chưa?”

Trần quản gia cười hỏi.

La Hồng ngạc nhiên nhìn Trần quản gia và Tiểu Đậu Hoa.

Trần quản gia kéo ghế ngồi xuống, cùng nói chuyện với La Hồng về đợt chiêu sinh lần này của Tác Hạ Học Cung. La Hồng không giấu giếm kể cho ông nghe hết mọi chuyện.

Nghe tin Trần Bắc Vương xuất hiện trấn áp Hoàn Nhan Xa Cổ, hai mắt già của Trần quản gia hơi sáng lên.

“Vương gia xuất hiện ở Tắc Hạ Học Cung sao?”

Trần quản gia hít sâu, hỏi.

La Hồng gật đầu, cảm thán một tiếng: “Trần Bắc Vương thực sự rất lợi hại, Hoàn Nhan Xa Cổ đứng thứ mười Thiên Bảng mà ông ấy vẫn có thể xé toạc cánh tay hắn chỉ trong một chiêu.”

“Cứ mỗi 60 năm Thiên Bảng sẽ thay đổi một lần. Vương gia cũng đã từng đứng trên Thiên Bảng, bây giờ lại còn đã tu hành thêm 60 năm, muốn trấn áp Hoàn Nhan Xa Cổ đứng thứ mười Thiên Bảng... chỉ là chuyện con con.”

Trần quản gia gật đầu, chậm rãi nói.

Nhưng điều hiện giờ Trần quản gia đang quan tâm là Trần Bắc Vương tới Tắc Hạ Học Cung để làm gì?

Không lẽ thiên phú của công tử khiến Trần Bắc Vương chú ý tới?

Trần quản gia trầm ngâm, chuyện xảy ra với La gia trong những năm này, ông đều có nghe qua.

Trần Bắc Vương định đặt kỳ vọng vào công tử sao?

Nhưng với tu vi của công tử hiện giờ, một khi bị cuốn vào chuyện giữa La gia và Hạ gia... chỉ sợ sơ ý một chút thì sẽ là thịt nát xương tan.

Nếu công tử là người bình thường thì cũng thôi, nhưng nếu không tầm thường, thì thân là người của La gia chẳng thể nào trốn tránh được trách nhiệm.

Xem ra... phải mau chóng tăng cường tu luyện nâng cao tu vi cho công tử.

“Công tử, lão Trần có chuyện muốn nói với người.” Trần quản gia nhìn qua Tiểu Đậu Hoa một cái, nói.

La Hồng sững sốt, gật đầu.

Trần quản gia ho nhẹ một tiếng, nói: “Lần này, bởi vì người đã dốc hết sức mình chiến đấu trên đường đá bách luyện nên thiên phú Kiếm đạo đã tăng đến Thất phẩm Thế Kiếm, có điều... sau này, muốn đạt tới những cấp khác nữa thì sẽ vô cùng khó khăn.”

“Cho nên lão Trần đã nghĩ cho công tử một cách.”

La Hồng nghe thế, không khỏi nghiêng đầu, hít sâu một hơi...

“Thiên phú?”

Kỳ thật, La Hồng có chút nghi ngờ về thiên phú Kiếm tu của hắn, chưa học được bao lâu, đã thăng cấp lên Thất phẩm Thế Kiếm.

“Trần thúc, ta tu luyện Kiếm tu chỉ mới được nửa tháng đã trở thành Kiếm tu Thất phẩm... Thiên phú còn bình thường sao?”

La Hồng hỏi.

Trần quản gia: "..."

"Khụ khụ... đó có thể là vì công tử đã trải qua nhiều trận sinh tử chiến nên đã kích thích tiềm lực của bản thân. Huống hồ, đạo của Kiếm tu, có nguời chỉ mới tập kiếm đã vào Thất phẩm, ba ngày thành Kiếm đạo tông sư, một năm đã thành Kiếm tiên, so sánh ra công tử thực sự cảm thấy chính mình có thiên phú tốt lắm sao?"

Trần quản gia ho nhẹ vài tiếng, nghiêm túc nói.

La Hồng sững sốt trong chốc lát, tỉnh ngộ ra.

Nếu thật sự đúng như vậy, thiên phú của hắn... rất tầm thường.

Quả nhiên thì Tà tu vẫn hợp với hắn hơn.

Trần quản gia thấy sắp gạt được hắn rồi, chỉ tay vào Tiểu Đậu Hoa.

"Công tử, kiếm cũng cần dưỡng, dưỡng kiếm cũng là một cách để rèn thanh kiếm cho sắc bén hơn, thể chất của Diêu Tĩnh rất thích hợp để dưỡng kiếm, cho nên ta để cho nàng trở thành Kiếm thị, lấy thân dưỡng kiếm, giúp tăng nhanh tu vi kiếm đạo của công tử hơn."

Trần quản gia nói.

La Hồng sững sờ.

Kiếm thị?

Trần quản gia gật đầu: "Có điều, Tiểu Đậu Hoa còn có một mối thù diệt tộc, là Kiếm thị của công tử, mối thù này... công tử hắn phải nên ra tay giúp đỡ."

Mối thù diệt tộc sao?

Nhìn qua Tiểu Đậu Hoa, nữ tử ngượng ngùng ngẩng đầu lên, trong mắt hiện lên vẻ kiên định.

La Hồng không chút do dự gật đầu.

...

Ánh trăng lạnh lẽo chiếu xuyên qua ô cửa sổ gỗ.

La Hồng về tới phòng, khoan chân ngồi trên giường.

Hắn lấy ra cuốn sổ da người, lật tới trang giao diện.

Nhân vật: La Hồng

Tội ác: +2010

Đẳng cấp: 3 (phần thưởng đang chờ xử lý)

Danh hiệu: Bại Hoại

Chủng tộc: Nhân tộc (phàm nhân)

Công pháp tu hành: «Vong Linh Tà Ảnh (tàn)», «Kiếm Khí Quyết», «Uẩn Kiếm Quyết»

Thuật pháp: «Thiên Thủ Tà Phật»

Kiểm pháp: «Hóa Long Kiếm»

Cảnh giới: Thất phẩm (Sát Hoàn), Thất phẩm (Thế Kiếm)

Nhìn chỉ số tội ác hơn hai ngàn trong trang giao diện, La Hồng cảm thấy như đang mơ, nhếch mép cười ngây ngô.

Nhiều tội ác như vậy quả đúng là khiến hắn sảng khoái tinh thần.

Điều đáng tiếc duy nhất là chỗ danh hiệu “Bại Hoại” lại thiếu mất chữ “Đại”.

Hắn vẫn chỉ là một tên Bại Hoại bình thường, không phải là Đại Bại Hoại.

Đẳng cấp đã thăng lên tới cấp ba nhưng vẫn chỉ là Bại Hoại như vũ. Xem ra, muốn đạt tới Đại Bại Hoại thì cần cố gắng hơn nữa.

Còn những cái khác thì không thay đổi gì mấy.

Chương 153: Phần thưởng có tỉ lệ nguy hiểm nhất định (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết-

Hắn sốt ruột lật thêm mấy trang, đến phần ban thưởng.

Hắn nên đổi thưởng rồi!

La Hồng sợ mình không đổi sớm thì tội ác sẽ bị giảm, trực giác cho thấy có người lại đang khen hắn.

[Nhóm phần thưởng]

Giải đặc biệt: Thiên Ma Bất Diệt Thê (Tội ác: +??...? Có thể đổi)

Giải Nhất: Bàn tay của Tà Thần (Tội ác: +1.000.000 có thể đổi)

Giải Nhì: Linh bảo cấp Địa đỉnh phong, Ma Kiếm “A tu la” (Tội ác: +2000 ~ +10000 có thể đổi)

Giải Ba: Tà Pháp cấp Huyền «Vạn Quỷ Phệ Hồn» (Tội ác: +300 ~ +1000 có thể đổi)

Giải Khuyến Khích: Một viên Tụ Sát đan hoàn chỉnh (Tội ác: +10/-1 ~ -??.....? có thể đổi)

Nhìn vào phần thưởng.

Hô hấp La Hồng dần trở nên gấp rút, hắn nhìn chăm chăm vào Giải Nhì, với điểm tội ác hiện tại, gần như có thể đổi được Giải Nhì.

Phần khích quá đi!

Có nên đổi không?

Giải Nhì cần đến tội ác +2000 mới có thể đổi, La Hồng cực khổ lắm mới tích đủ, nhưng ngay cả khi đã đổi được rồi thì có lẽ phần thưởng cũng sẽ có hạn chế.

Giống như lần đổi «Thiên Thủ Tà Phật» trước đó, bởi vì đổi với số lượng tội ác thấp nhất nên có tác dụng phụ rất lớn, mỗi lần thi triển chiêu thức, La Hồng đều cảm thấy hoa hết cả mắt, khó chịu đến mức ngất xỉu.

Nếu có thể đổi với số tội ác cao hơn thì chắc tác dụng phụ sẽ ít đi rất nhiều.

La Hồng hít một hơi thật sâu, mắt dính chặt mắt vào Giải Nhì, nghiền răng nghiền lợi.

“Đổi!”

Hắn nhìn vào phần thưởng Giải Nhì, tiếp theo đó có một dòng chữ bằng máu xuất hiện trên cuốn sách da người.

[Phần thưởng này tồn tại nguy hiểm nhất định, người có chắc chắn muốn đổi không?]

Quả nhiên, xuất hiện dòng chữ nhắc nhở.

Tuy nhiên La Hồng vẫn cắn răng, muốn cầu phú quý trong nguy hiểm.

“Đổi!”

Oong...

Trong chớp mắt, xung quanh tối đen như mực.

Chớp mắt nhiều lần, La Hồng cảm thấy linh hồn của chính hắn đang bị hút vào một thế giới khác, Tà Sát khí vô cùng đậm, còn có sát cơ kinh khủng không ngừng tràn ngập.

Có tiếng xiềng xích nặng nề phát ra.

La Hồng ngẩng đầu lên thì thấy có một ngọn núi khô bằng máu, trên đỉnh ngọn núi khô này, có vô số dây xích quấn chặt lấy một thanh kiếm.

Thanh kiếm có màu của máu, trên vỏ kiếm có một vòng xoáy lớn đồng màu với thanh kiếm.

Phảng phất như cả thiên địa đều đang áp chế thanh kiếm này, một thanh kiếm mang đầy chết chóc.

La Hồng thấy hoa mắt, đột nhiên phát hiện thanh kiếm đang bị xích sắt trói buộc kia thay đổi, dần dần biến thành một bóng người.

Đó là một nữ nhân, mặc y phục dài như Mạn Là Đa đầm máu, khuôn mặt đẹp tuyệt trần nhưng lại đầy sát khí, ẩn chứa lạnh lùng và tàn nhẫn, ...

Đôi mắt của nàng ta nhìn chằm chằm vào La Hồng, như nhìn một xác chết.

Có một lực trấn áp vô cùng kinh khủng, như cả thiên địa đảo ngược, áp chế trên người La Hồng.

Áo trắng trên La Hồng bay phàn phật, tóc dài tán loạn.

Hắn nghiêng răng nghiêng lợi, dùng sức mạnh tinh thần vận dụng chiêu thức “Thiên Thủ Tà Phật”.

Tà Phật lập tức xuất hiện, sau lưng mọc lên mười cái tay.

Không có mặt nạ Tà Quân, chỉ có thể gọi Tà Phật Thân mười tay mà thôi.

Nhưng sự áp chế khủng bố về tinh thần vẫn tràn xuống như dãi núi lấp bể.

La Hồng chỉ cảm thấy xương cốt trong người hắn như vỡ thành từng mảnh, Kiếm khí trên thân không ngừng gia tăng, tinh thần của hắn như bị đóng băng, cực kỳ suy yếu.

Hắn thấy tinh thần của mình như bị cắt nhỏ thành từng sợi bởi thanh kiếm trước mặt này.

Thế nhưng La Hồng không từ bỏ, nghiêng răng, dù cho ý chí tinh thần hình thành nên Tà Phật đã sớm bị đâm thủng trăm ngàn lỗ, chỉ còn lại bộ xương của Phật.

La Hồng vẫn đi tiếp về phía trước, từng bước một, đạp lên con đường nhuốm đầy máu này, bước lên đỉnh núi.

Hắn tới gần nữ tử có khuôn mặt đẹp tuyệt trần bị trói bởi vô số dây xích kia.

Xung quanh nữ tử có hàng chục hàng ngàn Kiếm khí từ dưới đất vọt lên như sấm sét trên đất bằng, từng sợi xích bị va chạm tạo ra âm thanh nặng nề.

Trên người La Hồng lần lượt có vết kiếm chém qua, mỗi khi có một vết kiếm hiện lên thêm, máu chảy càng nhanh.

Ánh mắt của La Hồng vẫn dính chặt lên vị nữ tử ấy, nâng bàn tay đâm máu bị chém do kiếm khí, từ từ chạm vào khuôn mặt của nàng ta.

Trong phút chốc.

Gió ngừng lại, kiếm khí biến mất, dây xích xung quanh cũng biến mất theo.

Trời đất khôi phục sự tĩnh lặng như ban đầu.

Chỉ còn tiếng thở dốc của La Hồng.

“Ha ha...”

Giữa thiên địa nhuốm đầy máu, vọng đến tiếng cười của La Hồng.

Cạch!

Chớp mắt tiếp theo, tiếng rút kiếm vang lên, nổ vang giữa thiên địa.

...

Trong La phủ, Trần quân gia đang đắp chăn ngủ say trên giường đột nhiên mở to mắt.

Ông nhìn lên trần nhà của La phủ, phát hiện có kiếm khí màu máu chìm nổi... Kiếm khí kinh khủng khiến Trần quân gia cũng cảm thấy rét lạnh.

Nhưng Kiếm khí này xuất hiện nhanh mà biến mất cũng nhanh.

Ông đi ra khỏi phòng, nhảy lên mái nhà. Viên mù cảm ngân thương, tám lưng đã khò cũng thẳng lên, nét mặt chứa đầy vẻ lo lắng, cũng xuất hiện trên mái nhà.

“Ngươi cũng cảm nhận được sao?” Viên mù nói.

“Quả thực là kiếm khí tà ác, có vẻ giống như linh bảo tà ác xuất thế...”

Trần quân gia gật đầu đáp.

Loại kiếm khí này xuất hiện nhanh mà biến mất cũng nhanh đến nỗi họ không thể xác định được vị trí.

Cùng lúc đó.

Tắc Hạ Học Cung, tại tiểu lâu Xuân Phong.

Phu tử đang đọc sách dưới ngọn đèn dầu đột nhiên biến sắc. Chỉ chớp mắt đã không thấy bóng dáng ông đâu, lúc xuất hiện lần nữa là đã ở trên không trung huyện An Bình, dưới chân ông là tầng mây mỏng trôi chậm chậm theo gió.

“Kiếm khí vô cùng tà ác... Đây là bội kiếm của Tà đế xuất thế?”

Phu tử cau mày nhìn về phía La phủ, chút dấu vết còn sót lại kia vẫn bị ông bắt được.

“Nhất niệm Tà Đế, nhất niệm Nho Thánh. Xem ra bây giờ Tà Đế đang hơn một bậc nhưng cũng chỉ tạm thời mà thôi.”

“Phải mau chóng thu nhận tên tiểu tử kia làm đồ đệ, hướng nó đi theo con đường chính đạo đúng đắn...”

Chương 154: Uốn ngực, hóp bụng, nâng hông, ôm kiếm! (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết-

La Hồng mở mắt ra, tinh thần lẫn sức lực đều kiệt quệ.

Hắn ngồi tựa vào đầu giường, đầu tóc rũ rượi, cả người hơi uể oải.

Mặt trắng dần lặn xuống, nhường chỗ cho mặt trời đi lên từ hướng đông, La Hồng ngẩng đầu lên nhìn, trong một thoáng vừa rồi, hắn cứ tưởng rằng mình sắp chết tới nơi.

Luồng sát khí lạnh lẽo như hàng ngàn mũi kiếm đâm vào tinh thần của hắn, đến cả pháp tướng tà phật cũng bị cắt gọt chỉ còn đồng xương tàn.

Cuốn sách bằng da người này đã cảnh báo về độ nguy hiểm của phần thưởng này, thực sự là không lừa hắn.

“Tội ác vẫn còn ít quá...”

Nếu tội ác nhiều thì đổi thưởng sẽ an toàn hơn.

La Hồng cúi đầu lẩm bẩm, ánh trăng ngoài cửa sổ xuyên qua làm lộ rõ vẻ mặt tái nhợt của hắn.

Cuốn sách da người không biết từ khi nào đã trượt khỏi tay hắn rơi xuống giường, ma kiếm “A tu la” cũng không biết ở đâu.

Suy nghĩ vừa lóe lên, hắn xâm nhập vào đan điền.

Bên trong đan điền của hắn xuất hiện một thanh Huyết kiếm, xung quanh bị trói chặt bởi những dây xích âm u và lạnh lẽo.

Phần thưởng là ma kiếm “A tu la” thì hắn đã nhận được, nhưng thay vì cầm trên tay, nó lại chui vào đan điền của hắn.

Xung quanh Trường kiếm có từng viên Sát Châu lơ lửng, Tà Sát khi không ngừng chui ra, bị trường kiếm hấp thụ hết.

Trường kiếm ở bên trong đan điền, La Hồng cảm nhận được «Vong Linh Tà Ảnh» đang di chuyển trong người hắn với tốc độ ngày càng nhanh, tà khí trong cơ thể hắn liên tục được hấp thụ vào đan điền.

Bên trong đan điền của La Hồng, số lượng viên Sát Châu cũng tăng lên từ năm viên thành tám viên chỉ sau một đêm, hơn nữa tốc độ ngưng tụ của Sát Châu vẫn đang tiếp tục, không lâu nữa thì hắn có thể thăng cấp lên Tà tu Lục phẩm.

“Quả nhiên ta thích hợp tu luyện Tà tu hơn... Thiên phú tu luyện Tà tu mạnh hơn thiên phú Kiếm tu rất nhiều.”

La Hồng cảm thán.

Nghĩ tới một chuyện, La Hồng đứng lên, nhìn tấm gương đồng trong phòng, bên trong gương là thanh niên tỏa ra Chính Dương khí ngày càng mạnh, nhưng lại lộ ra vẻ cô đơn, lạc lõng.

“Quả nhiên...”

“Chính Dương khí ngày càng mạnh, người không biết còn tưởng ta là Bán bộ Nho tiên như Lý trạng nguyên kia ấy chứ.”

“Không được, ta phải nhanh chóng đi tìm mấy tên Tà tu để thu một ít tà khí mới được.”

La Hồng nói thầm.

ma kiếm “A tu la” ở bên trong đan điền liên tục hấp thụ sát khí, tất cả tà khí bên trong cơ thể hắn đều bị lấy đi, nó sẽ gây mất cân bằng giữa Chính Dương khí và m Sát khí ngày càng nghiêm trọng.

Về việc tìm kiếm tà tu như thế nào thì La Hồng hẳn sẽ sử dụng Thanh Đồng Tà Lệnh.

Trên đường Địa Thử, La Hồng đã giết rất nhiều Tà tu bao gồm cả Phật Đà, Thanh Đồng Tà Lệnh đã hấp thụ không ít sát khí, ngày một trở nên nồng đậm hơn rất nhiều nhưng để thăng cấp được thì còn một quãng đường dài.

Có lẽ hẳn có thể thông qua Thanh Đồng Tà Lệnh để tìm tà tu.

Chuyện này không thể làm qua loa được, cần phải cân nhắc kĩ hơn.

Về giường, La Hồng có chút hoa mắt, đó là cái giá phải trả cho phần thưởng là ma kiếm.

Suy nghĩ một lát, La Hồng muốn triệu hồi ma kiếm “A tu la”.

Ngay khi vừa đọc ý niệm trong đầu, một luồng sát khí lập tức vây xung quanh ánh mắt của La Hồng, khí tức bạo ngược dường như muốn nổ tung trong cơ thể hắn, sau lưng chợt xuất hiện một cô nương mặc y phục đỏ như máu.

Muốn chết!

La Hồng vội vã từ bỏ ý định này...

Cô nương váy đỏ biến mất, ma kiếm cũng dần ổn định lại, cơn bạo ngược trong người hắn dần nguôi ngoai.

Mồ hôi lạnh tuôn ra như mưa, La Hồng không ngừng thở dốc.

“Tu vi vẫn còn quá yếu, không sử dụng được... Nếu như ta đeo mặt nạ Tà Quân thì có thể thử dùng, còn nếu không đeo mặt nạ mà sử dụng thanh kiếm này... e là trong nháy mắt sẽ bị thanh ma kiếm này không chế. Vậy thì chẳng phải là ta dùng kiếm nữa mà là kiếm dùng ta mới đúng.”

La Hồng vẫn còn sợ hãi trong lòng, Giải Nhì này... quả nhiên phỏng tay!

Nhưng mà, trong lòng La Hồng vẫn cảm thấy khá vui sướng, đây có thể coi là con át chủ bài của hắn rồi.

Khi hắn trở nên mạnh mẽ hơn, sớm hay muộn thì cũng sẽ có một ngày hắn nhất định sẽ điều khiển được thanh ma kiếm này.

La Hồng lật cuốn sách da người lên, hiện tại hắn đã là Bại Hoại cấp ba rồi nhưng vẫn chưa nhận được phần thưởng khi đạt cấp ba.

Đối với phần thưởng lần này La Hồng cũng hơi kỳ vọng, đợt thăng lên Bại Hoại cấp hai thì hắn đã được nhận một viên Đoạt Hồn Đan, có thể khởi tử hoàn sinh.

Phần thưởng lần này, là gì đây?

So với ma kiếm “A tu la”, phần thưởng thăng cấp lần này có thể nói là vô cùng ôn hoà, chỉ như dòng nước chuyển động mà thôi.

Trên tay La Hồng có một cái bình đen bằng ngọc.

Lại đan dược sao?

[Cổ Bản Bồi Nguyên Chuyển Sát đan (Huyền Phẩm đỉnh phong): hai viên Đồng Bì, bốn viên Thiết Cốt, năm sáu viên Vũ Tiên Khốc, đây là đan dược chuyên dùng để chuyển khí huyết thành Tà Sát, Võ tu chính thống cần cân nhắc trước khi sử dụng]

Cái quái gì thế?

La Hồng nhìn phần giới thiệu đan dược trong cuốn sách da người, cả người sửng sốt.

Khí huyết chuyển hóa thành Tà Sát... đan dược này tà ác như vậy sao?

Tuy rằng bây giờ hắn muốn dùng ngay một viên, nhưng tinh thần lại uể oải, lực bất tòng tâm, nghĩ một lát liền bỏ cuộc.

Hắn thu viên đan dược vào trong cuốn sách da người.

Nằm ngửa trên giường, lần này thu hoạch được rất nhiều thứ, La Hồng nở nụ cười thỏa mãn.

Ngày mai hắn chắc chắn sẽ đứng chót kỳ thi viên, không thể nào thành đệ tử của phu tử được...

Hoàn hảo!

...
Ánh mặt trời chiếu xuyên qua những đám mây dày, tỏa ra ánh sáng rực rỡ trên bầu trời.

Phía trên Đông Sơn, ráng mây xuất hiện.

Những giọt sương mai óng ánh, phản chiếu ánh sáng bảy màu.

Thanh sam trên người Lý Tu Viễn bị không khí buổi sớm làm ướt. Y chấp tay, đi tới lầu các trên đỉnh Tắc Hạ học cung.

Chuông cổ đung đưa, y thành kính, đọc tụng vài câu kinh điển của thánh nhân xong, liền đẩy cái chùy nặng trĩu để đánh chuông.

Chương 155: Uốn ngực, hóp bụng, nâng hông, ôm kiếm! (2)

Nhóm

dịch:

Thiên

Tuyết-

Coong.

Coong coong...

Tiếng chuông du dương vang lên, một luồng khí tức tường hoà bập phủ, làm cho cả người và vật ở huyện An Bình đều cảm thấy thoải mái.

Những người ngủ say thức dậy sau giấc ngủ dài.

Một vài Võ khách giang hồ thiếu kiên nhẫn, há hức chạy tới Đông Sơn trên những con hẻm ít người.

Trong khách điểm ở trong thành, có xe ngựa vọt lên cao, đều là chở những cao thủ từ các nơi đến đến Đông Sơn.

Cảnh tượng này khiến cho một vài dân chúng há hốc mồm.

Hôm nay là ngày Tắc Hạ Học Cung yết bảng, rốt cuộc ai mới có thể trở thành đệ tử của phu tử là điều mà mọi người chú ý nhất,

Mỗi một lần phu tử thu nhận đệ tử thì đều chấn động cả thiên hạ.

Trên thực tế, không chỉ mỗi huyện An Bình, mà ngay cả triều đình Đại Hạ cũng chú ý, kinh thành cách xa sáu ngàn dặm cũng đều dõi mắt về đây.

Sau khi Lý Tu Viễn đánh chuông xong, y thông thả đi tới lan can của lầu các, một cơn gió lướt qua, khẽ đung đưa tà áo xanh lam của y, y nhìn xuống Đông Sơn.

Có thể nhìn thấy bóng người đi lại trên con đường đá, trên mặt xuất hiện nụ cười bí hiểm.

Nếu cả thiên hạ này biết phu tử thu nhận một tên đệ tử đi thi nộp giấy trắng, không biết sẽ thế nào.

Đáng tiếc là, tờ giấy trắng kia đã bị y lấp kín.

...

La phủ.

La Hồng tỉnh giấc khi nghe thấy tiếng chuông kêu, tiếng chuông đã phần nào xoa dịu tinh thần uể oải khiến hắn tỉnh táo hơn.

Vặn lưng vài cái, ngáp.

Bên ngoài, nha hoàn nghe thấy tiếng động trong phòng, lần lượt đẩy cửa vào, chờ La Hồng rửa mặt, thay y phục.

Đi vào sảnh chính, thấy Trần quản gia và Viên mù đã ngồi vào bàn ăn sáng, Trần quản gia ngẩng đầu nhìn La Hồng, nhất thời giật mình.

Trên người La Hồng tỏa ra khí Dương Chính ngày càng nồng đậm.

La Tiểu Tiểu đang ôm một cái bánh bao lớn, gặm nhiệt tình.

Tiểu Đậu Hoa thì bận rộn trong gian bếp, bung bữa sáng của La Hồng ra ngoài.

Trần quản gia nói với La Hồng: “Công tử, hôm nay là ngày sẽ công bố kết quả thi viết, quyết định việc người có được trở thành đệ tử của phu tử hay không, người ăn sáng xong thì nhanh tới học cung đi.”

“Nhân tiện mang theo Diêu Tình luôn, ta đã truyền lại cho con bé cách dưỡng kiếm của Kiếm thị rồi, người có thể mang theo con bé nhập cung. Ở Tắc Hạ học, được hạo nhiên khí thiên địa uẩn dưỡng, thì hiệu quả của việc dưỡng kiếm sẽ tốt hơn nhiều.”

La Hồng không từ chối.

Hắn chậm rãi dùng bữa sáng, không có vẻ gì là lo lắng.

Hắn chỉ nộp mỗi tờ giấy trắng... tới đó góp vui làm gì?

Người khác có thành tích thế nào, hắn không biết, nhưng thành tích của hắn, nhắm mắt cũng có thể đoán được.

Hạng nhất từ dưới đếm lên, ai dám tranh với hắn chứ?

Ai có thể đoạt được vị trí đó của hắn chứ?

Trần quản gia nhìn La Hồng vẫn bình tĩnh ăn sáng, không khỏi vui mừng.

Công tử càng ngày càng trưởng thành, đến ngày biết kết quả mà vẫn điềm tĩnh, không hổ là nhi tử của tướng quân, cháu trai của Trần Bắc Vương, thật giỏi!

Sau khi ăn sáng xong, La Hồng nhìn Tiểu Đậu Hoa, gỡ thanh kiếm cổ đeo trên lưng xuống, đưa cho nàng.

“Này, tiểu Kiếm thị, cầm kiếm đi.”

Tiểu Đậu Hoa thụ sủng nhược kinh*, vội vàng lau tay lên y phục, cực kỳ nghiêm túc mà cầm lấy.

Có điều, sức nặng của thanh kiếm cổ Địa Giao khiến cho sắc mặt Tiểu Đậu Hoa lập tức thay đổi, suýt nữa ngã xuống sàn.

Khuôn mặt trắng nõn đỏ bừng lên, cắn răng, lông mày cau lại, trên trán lấm tấm mồ hôi.

“Vận dụng chiêu thức dưỡng kiếm mà ta đã dạy ngươi đi.”

Trần quản gia gần như bị nghẹn, nói thẳng với Tiểu Đậu Hoa.

Tiểu Đậu Hoa nghe vậy vội vàng điều khí, trong cơ thể có một làn sóng vô hình đang chuyển động.

Thanh kiếm cổ nặng trĩu lúc này, giờ đã nhẹ hơn nhiều.

Dù vẫn còn nặng, nhưng ít nhất là vẫn nâng lên được.

Tiểu Đậu Hoa thở hổn hển, ôm chặt thanh kiếm cổ bằng hai tay, giống như ôm cái gối.

La Hồng khẽ liếc mắt nhìn nàng.

Nghĩ đến việc hấn không hung dữ với Tiểu Đậu Hoa liền thấy không quen.

Vậy nên lớn tiếng nói: “Ngươi là heo sao? Ôm kiếm là ôm kiểu này sao? Ngươi như thế ra ngoài thì mặt mũi của bọn công tử biết để đâu.”

“Ngươi muốn dưỡng thanh kiếm thành tú hoa châm đấy à?”

“Uốn ngực, hóp bụng, nâng hông, mắt nhìn trước, chân tạo thành hình chữ bát!”

La Hồng quát.

Tiểu Đậu Hoa sắp khóc đến nơi, quả nhiên công tử chỉ tốt với nàng được nửa ngày, lại dữ với nàng tiếp rồi.

“Công... công tử... đừng... đừng mắng ta.”

Tiểu Đậu Hoa mếu máo nói.

Làm theo như lời của La Hồng, uốn ngực, hóp bụng, nâng hông...

Phụt!

Trần quân gia đang húp cháo liền phun hết ra.

Nha đầu ngốc này, ông nghi ngờ liệu rằng quyết định để nha đầu này làm Kiếm thị của công tử có phải quyết định đúng đắn hay không.

La Tiểu Tiểu cắn một miếng bánh bao, cười khanh khách không ngừng.

La Hồng nhìn sang, gờ tay véo má của La Tiểu Tiểu.

“Vui nhỉ?”

“Tối nay ca ca sẽ kể tiếp cho mọi người nghe câu chuyện vui hơn, chịu không?”

Nụ cười của La Tiểu Tiểu dần tắt ngúm ngay khi nghe xong, cảm thấy cái bánh bao trong tay cũng không còn thơm như lúc này nữa.

...

La Hồng mang theo Tiểu Đậu Hoa uốn ngực, hóp bụng, nâng hông, ôm kiếm đi ra ngoài, thị vệ Triệu Đông Hán cũng đi theo, ba người tiến về phía núi Đông Sơn.

Không bao lâu, đến bãi đất trống giữa sườn núi, xe ngựa dừng lại.

Không ít hộ đạo giả ngồi trong xe ngựa, thoải mái an nhàn.

Có vài hộ đạo giả nhìn thấy La Hồng, hai mắt sáng lên, mơ hồ có luồng khí cuồng bạo xuất hiện.

La Hồng không quan tâm, kết cục của Hoàn Nhan Xa Cổ rành rành trước mắt, dù có những kẻ tâm cơ bất chính ẩn náu trong đám hộ đạo giả này, hắn cũng không lo lắng rằng những kẻ này sẽ dám ra tay ở Đông Sơn.

Triệu Đông Hán bị luồng khí vô hình trên núi chặn lại, không thể bước qua con đường đá, Tiểu Đậu Hoa thân là Kiếm thị cũng bị luồng khí đó ngăn cản, nhưng mau chóng biến mất, ngầm cho phép nàng đi theo La Hồng vào Tắc Hạ học cung.

Chương 156: Đây đều là duyên phận (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết-

Bước vào học cung, hai mắt Tiểu Đậu Hoa mở to, nhìn xung quanh với vẻ tò mò.

Đây chẳng lẽ là Tắc Hạ học cung mà người đời thường đồn đại hay sao? Khi còn là con gái của Ngự Sử, nàng cũng từng nghe đến nơi này.

Phía trên quảng trường của học cung, có vài thí sinh đứng đó chờ đợi kết quả cuộc thi.

Tiêu Nhị Thất mang theo hai thanh đao giắt trên thắt lưng, cực kỳ lạnh lùng, để đề phòng La Hồng, y vẫn giữ nguyên biểu cảm ấy, làm ra vẻ người lạ chớ tới gần.

Ngô Mị Nương đeo hộp kiếm trên lưng, xung quanh có một vài thể gia công tử của triều đình Đại Hạ đứng nói chuyện với nàng ta, nàng ta chỉ mỉm cười lịch sự.

Hòa thượng Khổ Nguyệt chấp hai lòng bàn tay hành lễ, trên người không nhiễm chút bụi trần của thế gian trần tục, đứng yên một chỗ, cau mày nhìn vài vết nứt trên khe đá.

Lý Tu Viễn một thân áo xanh, ngẩng đầu nhìn trời, lông mày hơi nhíu lại.

La Hồng vẫn chưa đến, tên tiểu tử này, có phải cảm thấy chính mình không thể đậu nên không tới nữa?

Lý Tu Viễn nở nụ cười kỳ quái, không biết lát nữa tên tiểu tử này có ngạc nhiên không nhỉ?

Y nhìn thoáng qua những thí sinh khác.

“Không phải đợi nữa, bây giờ ta sẽ công bố kết quả của cuộc thi viết.”

Lý Tu Viễn nói.

Dứt lời, y phát tay áo, bảng kết quả bay ra, lơ lửng trên không trung.

Tiếp theo, bảng kết quả từ từ được mở ra.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào một hướng.

Trên bảng đang dán bìa thi xếp hạng nhất, nội dung trên đó, chữ chữ như châu ngọc, lời văn rất hùng hồn.

Nhìn tên của chủ nhân tờ đề này, ai nấy đều bị chấn động không nhẹ, trong lòng đều có cảm giác khó tin.

“Không thể nào.”

“Chuyện này... chuyện này... làm sao có thể xảy ra?”

“Lại là hần? Tại sao lại là hần kia chứ?”

Trên quảng trường, sau một lúc im lặng, tất cả đều bùng nổ.

Ở đằng xa.

La Hồng mang theo Tiểu Đậu Hoa ưỡn ngực, hóp bụng, nâng mông, ôm kiếm cổ đi cùng.

Đột nhiên.

Tất cả mọi người đều đỏ mắt quay đầu lại nhìn hần.

Đúng lúc nhìn thấy La Hồng mặc bạch y đi đến, Chính Dương khí bao xung quanh hần dày đặc, như Đại Nho xuất hành, khiến người ta liên tưởng đến một câu trong đề thi...

Cảm xúc ngồn ngang, như bình ngô vị bị đổ.

La Hồng ngẩn người.

Chuyện gì thế?

Hạng nhất từ dưới đếm lên... khiến các người ghen tỵ thế cơ à?

Không... không đúng!

Về mặt của những người này có cái gì đó không đúng.

Trong lòng La Hồng lộp bộp, xuất hiện một dự cảm không lành chút nào!

Bầu không khí không đúng lắm.

La Hồng thấy ánh mắt đám thiên tài ở chung quanh hàm chứa sự ngạc nhiên, sững sốt, không phục, khó chịu nhìn mình, chỉ cảm thấy lông tơ trên người dựng hết lên.

Dự cảm không tốt càng ngày càng mãnh liệt.

Chẳng lẽ... Hần nộp giấy trắng cũng có thể đứng nhất?

Không thể nào?

Những học sinh này đều là thiên tài đến từ các thế lực lớn trong thiên hạ, không chỉ nói chuyện êm tai, thực lực xuất chúng, trí nhớ cũng vô cùng tốt.

Nhóm thiên tài như vậy, làm sao có thể để cơ hội cho một tên nộp giấy trắng như hần?

La Hồng tăng nhanh bước chân, ba chân bốn cẳng đi tới phía dưới bảng danh sách.

Thanh sam của Lý Tu Viễn bay lên, mỉm cười nhìn La Hồng mặt mũi tràn đầy kinh ngạc.

Phía trên bảng danh sách, La Hồng nhìn thấy bài thi của mình, bài thi rõ ràng rỗng tuếch kia thực sự viết đầy chữ, những dòng chữ thanh tao, ngồn ngang chính xác là nét chữ của La Hồng.

Đây là bài thi của hần... Không sai!

La Hồng nhìn đề bài về việc phát cháo, đáp án vẫn là đáp án quen thuộc với hần như cũ...

Nói cách khác, những câu hỏi còn lại bên trong bài thi, mẹ nó tên đáng chém ngàn đao nào giúp hần lấp kín hết thế?!

Khóe miệng La Hồng run lên khi nhìn những chữ viết trên giấy.

La Hồng hần... Sao lại đứng nhất?!

Mê mang, không hiểu, rối loạn, nghi ngờ...

Các loại cảm xúc xông lên đầu, so với người chung quanh, cảm xúc của La Hồng lại càng thêm phức tạp.

Thong dong bình tĩnh không còn tồn tại, La Hồng chỉ cảm thấy giống như trời đất sụp đổ.

Theo dự đoán lúc đầu, hần đã giết nhiều người trên đường đá Bách Luyện như vậy, máu chảy khắp nơi, tin tức truyền về huyện An Bình, hung danh của La Hồng hần chắc chắn sẽ lan truyền khắp nơi.

Thế nhưng... Hiện giờ, trở thành đệ tử của phu tử, danh tiếng sợ là trong nháy mắt đảo ngược, được khen lên tận trời.

Hần phảng phất thấy được kết cục của mình.

La Hồng ngẩng đầu nhìn về phía Lý Tu Viễn. Phu tử trả lời giúp hần? Đây là việc không thể nào. Vậy thì, người duy nhất có khả năng trả lời giúp hần... Chính là vị Lý trạng nguyên ở trước mặt.

Không sai! Chắc chắn là y!

Cũng chỉ có trạng nguyên viết văn chương mới có thể tài hoa tung hoành như vậy.

Đối với quan trạng nguyên am hiểu văn chương trong thiên hạ mà nói, bắt chước bút tích của La Hồng hần, dễ như trở bàn tay.

Bờ môi run lên, La Hồng không biết nên nói cái gì.

Hần không oán không cừ với Lý trạng nguyên này, tại sao y muốn chơi ta?!

Lý Tu Viễn nhìn tiểu sư đệ tương lai, cười tươi như hoa.

Thậm chí còn nghịch ngợm trừng mắt nhìn.

Dường như đang nói...

Kinh ngạc không, vui mừng không? Ngoài ý muốn không?

“Ta?? Tinh thần... Sụp đổ!” La Hồng khóc không ra nước mắt.

Hần có thể nói cái gì? Nộp giấy trắng, thế mà cũng có người giúp lấp đây...

Trong cuộc thi hần muốn đứng thứ nhất từ dưới lên sao lại khó như vậy.

Phía sau hẳn, Tiểu Đậu Hoa ôm kiếm Địa Giao bu lại, nhìn văn chương của La Hồng trên bảng danh sách, mắt to lập tức sáng lên, kinh hãi giống như gặp người trời.

Thì ra văn chương của công tử tài hoa như vậy!

Đám học sinh ở chung quanh nhìn La Hồng cũng không nói gì.

Nhi tử thô lỗ của La Nhân Đồ kia, vậy mà dày công tu dưỡng văn chương, bọn họ xem bài thi, những câu trả lời kia đúng là nói đúng trọng tâm, so với bọn họ thì trả lời tốt hơn nhiều.

La Hồng thi đứng nhất, thực sự rất xứng đáng.

Chương 157: Đây đều là duyên phận (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết-

Nhìn La Hồng đứng lặng ở dưới bảng danh sách, ngẩng đầu xem bài thi, im lặng thật lâu.

Lúc này có thể nhìn thấy rõ một cỗ Chính Dương khí chói lóa như mặt trời chiếu trên người La Hồng.

Tiêu Nhị Thất thở dài, lòng bàn tay nắm chặt chuôi đao ở bên hông.

Hay cho một tên La Hồng, trở thành đệ tử của phu tử... Sợ là sẽ một bước lên trời.

Ánh mắt Ngô Mị Nương rạng rỡ, nhìn chằm chằm La Hồng, văn chương trên bài thi kia, nàng ta chỉ liếc nhìn đã cảm thấy say mê.

Khô Nguyệt hòa thượng lại kinh ngạc nhìn bài thi, y nhìn câu trả lời về việc phát cháo của phu tử kia, cả người giống như giống như đông cứng lại.

“Cho nên, La Hồng là người đứng nhất thi viết lần này.”

Lý Tu Viễn quét mắt qua rất nhiều học sinh, ung dung nói.

“La Hồng cũng sẽ trở thành đệ tử của phu tử.”

Lời nói của Lý Tu Viễn giống như sấm sét, làm cho tất cả mọi người tỉnh lại từ trong khiếp sợ.

Tin tức này, đối với mỗi người mà nói, đều là đả kích ở mức độ khác nhau, có người lắc đầu, có người bùi ngùi, có người không phục không cam lòng.

Khô Nguyệt hòa thượng cười khô lắc đầu, thì thầm: “Đáp án, giết... Hóa ra, đây chính là đáp án của người sao? Ngay cả phu tử thông minh nhất thiên hạ cũng tán thành đáp án của người?”

Khuynh hướng tín ngưỡng bên trong đôi mắt của Khô Nguyệt hòa thượng giống như sụp đổ.

Y buông hai tay luôn chấp trước ngực xuống, quay người, từng bước một đi xuống Đông Sơn.

Bên trong quảng trường, im ắng hồi lâu.

Sau đó, rốt cuộc có người không phục mở miệng: “Rõ ràng khi thi viết La Hồng ngủ say, thái độ như vậy, dựa vào cái gì có thể đứng nhất cuộc thi viết?”

Hóa ra, trong lúc thi viết vẫn có người chú ý tới La Hồng.

Chỉ sợ bản thân La Hồng cũng cảm động không thôi, rốt cuộc cũng có người đứng ra nói chuyện thay hắn.

Nếu có thể đem vị trí thứ nhất này đẩy xuống dưới, La Hồng hẳn vô cùng cảm kích!

Lý Tu Viễn nghe vậy, cười cười: “Đường đá Bách Luyện, La Hồng một thân một mình giết tám thiên tài của Kim Trướng Vương Đình, trong đó có thiên kiêu Hoàng Bạng, trận chiến cuối cùng bị khí tức Nhất phẩm chân nhiếp, tinh khí thần có chút uể oải, nghỉ ngơi trong quá trình thi viết không gì là không thể?”

Nếu người ở trên đường đá Bách Luyện, giết nhiều thiên tài như vậy, trong quá trình thi viết người cũng có thể nghỉ ngơi híp mắt ngủ.”

Lý Tu Viễn làm cho người kia á khẩu không trả lời được, chuyện La Hồng giết thiên tài Kim Trướng Vương Đình, đã sớm truyền ra ngoài.

Thất phẩm giết Ngũ Phẩm Hoàng bạng, hành động vĩ đại như vậy, sao hẳn ta lại không biết chứ.

Trong lúc nhất thời, một số người vốn dĩ không phục, cũng không còn lời nào để nói.

“Được rồi, đã công bố kết quả thi viết, bài thi chi tiết của La Hồng cũng được công khai, nếu có ai không phục thì nói ra.”

Lý Tu Viễn thản nhiên nói.

Lặng im, vẫn lặng im như cũ.

“Bây giờ các người là học sinh học của Học Cung, có thể tự do hành động ở bên trong cung điện của Học Cung, Tắc Hạ Học Cung ẩn chứa học vấn của bách gia, mỗi một cung điện đều có điển tàng kinh điển của bách gia, các người có thể tìm thứ mình cảm thấy hứng thú đi tu tập, học được cái gì, thấy cái gì, thu hoạch được cái gì cũng đều thuộc về cơ duyên của các người.”

Lý Tu Viễn nhìn lướt qua đám người nói.

Đám đông khom người với Lý Tu Viễn.

Lý Tu Viễn thu hồi bằng danh sách, ánh mắt rơi trên người La Hồng: “Người đi theo ta.”

La Hồng khóc không ra nước mắt, hẳn làm sao lại mơ hồ trở thành đệ tử của phu tử?

Mặc dù trong lòng đủ loại không tình nguyện, thế nhưng La Hồng vẫn đi theo, thuận tiện kéo theo Tiểu Đậu Hoa đang ngu ngơ.

Công tử nhà ta, như vậy trở thành đệ tử của phu tử sao?

Phu tử đó... Đây chính là tấm gương của văn nhân trong thiên hạ!

Là người được nho sinh và học trò trong thiên hạ kính trọng.

Tiểu Đâu Hoa ôm kiếm Địa Giao nhìn La Hồng, trong mắt to tràn đầy kính nể!

La Hồng đưa Tiểu Đâu Hoa đi theo sau lưng Lý Tu Viễn, im lặng không nói.

Lý Tu Viễn liếc nhìn gương mặt giống như quả cà tím bị sương muối của La Hồng, nụ cười càng trở nên rạng rỡ.

Ánh mắt hần rơi vào trên người Tiểu Đâu Hoa ở sau lưng ôm kiếm Địa Giao, đầu đầy mồ hôi khuôn mặt sùng bái nhìn La Hồng.

Nụ cười trên mặt Lý Tu Viễn vẫn như cũ, tâm thần lại hoảng hốt, không khỏi nhớ tới lúc trước ở trong rừng hoa đào, hần nhặt cánh hoa đào làm thơ, sau lưng cũng có một thiếu nữ khuôn mặt sùng bái nhìn hần.

Nụ cười dần dần đáng ghét, vốn dĩ muốn trêu La Hồng lại thôi không nói nữa.

“Kiếm Thị sao?”

Lý Tu Viễn nhìn ra Tiểu Đâu Hoa ôm kiếm Địa Giao là đang dưỡng kiếm, đây phương pháp tu hành Kiếm Thị.

Khó trách thiếu nữ này có thể vào Tắc Hạ Học Cung.

Ba người không nói gì, rất nhanh đi tới trước tiểu lâu Xuân Phong.

Lý Tu Viễn gọi Tiểu Đâu Hoa, mặt mũi của y dịu dàng: “Người ở chỗ này dưỡng kiếm đi, phía trước là chỗ ở của phu tử, thiên địa hạo nhiên chính khí ở đây nồng đậm, người có thể vận chuyển dưỡng kiếm quyết để dưỡng kiếm.”

Tiểu Đâu Hoa do dự nhìn thoáng qua La Hồng.

La Hồng khẽ gật đầu, Tiểu Đâu Hoa ngoan ngoãn đứng tại chỗ ôm kiếm, ưỡn ngực hóp bụng nâng mông, mắt nhìn phía trước chân tạo thành hình chữ bát, mím môi, trong lòng vận chuyển dưỡng kiếm quyết.

Lý Tu Viễn nhin không được cười lên, đây là thao tác thiếu năng gì vậy.

La Hồng che mặt, cùng đi vào tiểu lâu Xuân Phong với Lý Tu Viễn.

.....

Đế Kinh Đại Hạ, thành Thiên An.

Hoàng thành nguy nga, ngói lưu ly dưới ánh mặt trời tản ra kim quang khó mà che giấu.

Trong ngự hoa viên, núi giả san sát, nước chảy róc rách.

Thái tử trên người mặc áo măng bào tứ trảo đi trên đường trong ngự hoa viên, Văn Thiên Hành cũng đi theo bên cạnh y.

Chương 158: Đây đều là duyên phận (3)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Có chim bồ câu vỗ cánh, rơi trên tay thái tử.

“Ồ, thái phó xem tin tức vừa mới tới này.”

Thái tử đưa thư tín cho Văn Thiên Hành, miệng y ục ục trêu đùa chim bồ câu trắng.

Văn Thiên Hành đã già hơn nhiều so với thời gian trước, nhìn qua dường như lúc nào cũng có thể sẽ bị bệnh, ông ta nhìn thoáng qua tin tức thái tử đưa tới, con mắt già nua mà đục ngầu không khỏi ngưng lại.

Mà thái tử chậm rãi mở miệng: “La Hồng vượt qua rất nhiều thiên kiêu, đứng nhất cuộc thi viết trở thành đệ tử của phu tử ở Tắc Hạ Học Cung.”

“Thật là càng ngày càng thú vị.”

Văn Thiên Hành không nói gì, thái tử phối hợp nói như cũ.

“Lúc trước dù là phụ hoàng mở miệng, phu tử vẫn không ngoại lệ thu bản cung làm đệ tử như cũ, bản cung tham gia khảo hạch thi viết, lại xếp thứ hai.”

Văn Thiên Hành nghe thấy điều này, khàn khàn mở miệng: “Khi đó hạng nhất là Lý Tu Viễn?”

“Đúng, Lý Tu Viễn.” Thái tử ở một bên trêu đùa chim bồ câu trắng, một bên đi trên hành lang ngự hoa viên trong thâm cung.

“Bản cung còn nhớ rất rõ, khi đó Lý Tu Viễn vẫn chỉ là một thư sinh hàn môn vào kinh đi thi nhưng lại thi rớt.”

“Trả lời đề rõ ràng cũng không bằng bản cung, nhưng duy nhất chỉ có một đề bản cung không bằng, ha ha, kết quả là gì... Bản cung xếp thứ hai, bản cung rơi vào bụi đất mà Lý Tu Viễn chiếm hết phong lưu thiên hạ.”

Áo măng bào tứ trảo trên người thái tử bay trong gió.

Y nhìn chim bồ câu trắng lông vũ trắng nõn, cười cười: “Phu tử bất công, cũng như thiên đạo bất công.”

Một cái chớp mắt tiếp theo, bộ lông trắng của chim bồ câu bị nhuộm thành màu máu.

“Trần Bắc Vương La Cuồng tới huyện An Bình, xem ra thật sự rất coi trọng đứa cháu này... Thái phó, người cảm thấy La Hồng này như thế nào?”

Thái tử ngẩng đầu, nhìn qua bầu trời xanh thẳm, nói.

“La gia có người kế tục.”

Văn Thiên Hành lời ít mà ý nhiều.

Thái tử nghe vậy, động tác dừng lại, bật cười lớn.

“Vậy an bài đi, bản cung nhớ kỹ người dẫn đầu nhóm Kim Trướng Vương Đình bị tiêu diệt là Hoàn Nhan Xa Cổ nhất phẩm? 'Huyền Ngọc phi' hình như cũng họ Hoàn Nhan, người tìm cơ hội đem tin tức La gia liên thủ Tắc Hạ Học Cung lừa giết nói cho Huyền Ngọc phi.”

Văn Thiên Hành nghe vậy, đôi mắt không khỏi co rụt lại.

Ngẩng đầu nhìn Thái tử một chút, ánh mắt thâm thúy, lại không nói gì, khom người rời đi.

Sau khi Văn Thiên Hành rời đi, ngự hoa viên lại trở nên yên tĩnh, y cầm chim bồ câu trắng đã hoàn toàn nhuộm thành huyết sắc trong tay ném cho tiểu thái giám tùy thân, bảo hắn ta đem đi nướng.

“Ta vốn dĩ không muốn quản lý sự vụ, nhưng người đã bắt ta phải quản lý sự vụ... Vậy ta coi như người ngầm cho phép hành vi của ta.”

“Ôi, La gia.”

Thái tử quay đầu nhìn về phía thâm cung, chấp tay, ánh mắt thâm thúy, áo măng bào tứ trào phản phật trong gió.

.....

Trong tiêu lâu Xuân Phong.

La Hồng gặp phu tử, quả nhiên là lão nhân trước đó gõ đầu hắn ba lần.

Phu tử cười dịu dàng, chỉ chỉ bồ đoàn trước bàn trà.

Lý Tu Viễn quen thuộc ngồi xếp bằng, La Hồng cũng ra dáng học ngồi xếp bằng.

“Đã lựa chọn nộ giấy trắng, vì cái gì còn đáp một đề bài?”

Phu tử nhìn La Hồng vuốt râu cười nói.

Lý Tu Viễn thì nấu nước, pha trà.

Tiếng nước quanh quẩn ở giữa lầu nhỏ yên tĩnh, nước trà trong chén trà óng ánh sáng long lanh, hương trà nồng đậm.

La Hồng uống một ngụm trà, vẻ mặt đau khổ.

Lý Tu Viễn thì nhin không được cười: “Người chỉ đáp duy nhất một đề do phu tử ra kia, hơn nữa câu trả lời của người có thể nói là lời giải tối ưu, đây đều là duyên phận, tiểu sư đệ, người trốn không thoát.”

La Hồng nghe, lập tức có loại xúc động muốn chặt tay, cho người tiện tay này.

Lý Tu Viễn nhìn dáng vẻ ảo não của La Hồng, không khỏi có chút tò mò: “Người khác đều ước gì trở thành đệ tử của phu tử, vì sao người lại tình nguyện nộ giấy trắng?”

Trở thành đệ tử của phu tử, ta làm sao còn có thể làm chuyện xấu nữa?

Mà nếu có làm chuyện xấu, khả năng cũng sẽ bị xem thành làm chuyện tốt!

La Hồng than thở trong lòng.

Nhưng mà, hắn không biết là, ý nghĩ này vừa mới xuất hiện, Lý Tu Viễn liền nhìn hắn với vẻ quái dị.

Phu tử vuốt râu cười ha hả, cười đến nổi hoa ở bên ngoài núi đều nở.

Phu Tử cười một trận, nhìn về phía Lý Tu Viễn.

“Mang tiểu sư đệ nghịch ngợm này của ngươi đi gõ chuông chín mươi chín lần, không hơn không kém...”

“Nhớ kỹ, nếu hắn muốn chạy, đề lại.”

Phu tử khiến cho Lý Tu Viễn thoáng sững sờ, nhanh như vậy sao?

Sao lại có cảm giác phu tử đang rất sốt ruột vậy.

Gõ chuông... Kia là đi gõ chuông Thánh Nhân, để cho tinh thần và ý chí Thánh Nhân tẩy rửa, chịu sự khảo nghiệm của Thánh Nhân.

Lý Tu Viễn y lúc trước đã từng bị đưa đi gõ chuông.

Y vẫn còn nhớ rất rõ loại thể nghiệm đó là như thế nào, nếu dùng một chữ để hình dung... Đó chính là “diệu”.

Lý Tu Viễn cảm thấy “diệu”, nhưng trong lòng La Hồng thì cảm thấy cực kỳ không ổn, ánh mắt phu tử nhìn về phía hắn vô cùng quái dị, dường như xem thấu tà khí bên trong hắn, giống như thợ làm vườn cầm kéo, chuẩn bị cắt đi những cây cỏ dại tùy ý tăng vọt.

La Hồng không muốn đi, đáng tiếc việc này không phải do hắn quyết định.

Ra khỏi tiểu lâu Xuân Phong, Tiểu Đậu Hoa vẫn mím môi như cũ, ôm kiếm đứng thẳng tắp, giống như là một cây cỏ nhỏ phiêu diêu trong gió.

Chẳng qua, La Hồng lại ần ần có thể nhìn thấy, khí giữa trời đất không ngừng hội tụ lên trên người Tiểu Đậu Hoa.

Bên trong Tắc Hạ học cung ần chứa rất nhiều khí, đích thật là rất thích hợp để Tiểu Đậu Hoa dưỡng kiếm.

“Ngươi tiếp tục ở chỗ này dưỡng kiếm, ta đưa tiểu sư đệ đi gõ chuông.”

Thái độ của Lý Tu Viễn đối với Tiểu Đậu Hoa rất dịu dàng.

Tiểu Đậu Hoa do dự một chút, nhìn thoáng qua La Hồng, La Hồng cũng khẽ gật đầu.

Nhìn bóng lưng Lý Tu Viễn và La Hồng từ từ đi xa, Tiểu Đậu Hoa hít sâu một hơi, tiếp tục duy trì tư thế ưỡn ngực hóp bụng nâng hông.

Chương 136 lần (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Tắc Hạ học cung có lịch sử rất lâu đời, đã có mấy ngàn năm lịch sử, nếu ngược dòng tìm hiểu thì có thể thấy, phu tử các triều đại đều là người nắm giữ Tắc Hạ học cung, ở đây tụ tập bách gia lâu đời, có rất nhiều học thuật kinh điển, tri thức tu hành, trên cơ bản mỗi một thiên kiều của các triều đại đều sẽ lựa chọn tu hành bên trong Tắc Hạ học cung.”

Lý Tu Viễn vừa đưa La Hồng đi về phía gác chuông, vừa đi vừa nói cho hắn biết một chút chuyện liên quan tới Tắc Hạ học cung.

“Toàn bộ Tắc Hạ học cung là một Linh Bảo, Linh Bảo đỉnh cấp... Có thể hấp thu đủ loại khí giữa trời đất để uân dưỡng bản thân, nghe đồn phu tử ở bên trong Tắc Hạ học cung, cho dù là thiên nhân đã đột phá tiên môn, phu tử cũng có thể đẩy lui.”

Lý Tu Viễn nói.

La Hồng nghe vậy, lập tức hít sâu một hơi.

“Mỗi một cánh cửa trong Tắc Hạ học cung, đều có chứa phương pháp tu hành của một môn phái, tiểu sư đệ nếu cảm thấy hứng thú, ngày khác có thể tự mình đi tìm thứ phù hợp với bản thân trong cung điện.”

“Cho dù là kiếm tu, võ tu, hay là cơ quan thuật thì đều có nơi ghi chép lại.”

Lý Tu Viễn khoanh tay, tiếp tục nói.

La Hồng nghĩ nghĩ, tò mò hỏi: “Vậy có thuật pháp của tà tu hay không?”

Lý Tu Viễn nghe vậy, không khỏi lườm La Hồng một chút, sắc mặt có mấy phần cổ quái: “Có, đệ muốn học sao?”

“Tu hành có muôn màu, ta không bài xích tà tu, nhưng mà... Tà tu cùng với Nho tu bọn ta là hai phe phái, xung khắc như nước với lửa, hơn nữa đại đa số công pháp tà tu mặc dù tiến cảnh nhanh, nhưng mà thủ đoạn tàn nhẫn sẽ ảnh hưởng thần trí của người tu hành, khiến cho người tu hành tàn nhẫn, vô tình, chỉ biết giết chóc, thần trí tâm lý vạn vẹo.”

“Nho tu chúng ta vốn tu khí, nếu gặp phải tà tu thì chỉ có hai chữ... Độ hấn.”

“Thế nào? Tiểu sư đệ muốn làm tà tu, học tà pháp?”

Lý Tu Viễn hỏi.

La Hồng vội vàng khoát tay: “Không không không, ta làm sao có thể là tà tu chứ? Nhìn ta cả người là Chính Dương khí, cũng không giống là tà tu ha ha ha...”

“Đúng rồi, trong học cung chỉ có ta và huynh là đệ tử phu tử sao?”

La Hồng vội vàng nói sang chuyện khác.

Lý Tu Viễn lắc đầu: “Đương nhiên không, phu tử tông cộng có sáu người đệ tử, đệ là người thứ sáu, xem như là tiểu sư đệ, ta là đệ tử thứ hai của phu tử...”

“Những sư huynh khác, ta cũng không rõ ràng lắm, phu tử cũng rất ít nhắc tới.”

“Nhưng mà phần lớn đều thân phận tôn quý, thực lực mạnh mẽ, nếu như về sau có thể gặp được, có lẽ có thể giúp đệ một chút.”

Lý Tu Viễn không nói cho La Hồng quá nhiều chuyện liên quan tới đệ tử khác của phu tử, chỉ nói đơn giản rồi dừng.

Cứ tán gẫu như vậy, hai người đã đi tới trước gác chuông.

Đây là kiến trúc cao nhất bên trong Tắc Hạ học cung, La Hồng đi vào chỗ này liền cảm thấy một cỗ chính khí nguy nga rộng lớn bao la hùng vĩ như sơn nhạc.

“Nơi này là gác chuông, trên đó là chuông Thánh Nhân, đệ theo sư huynh đến đây.”

Lý Tu Viễn đẩy cửa vào, mang theo La Hồng hoàn thành việc đốt hương rửa tay, sau khi tụng niệm kinh văn Thánh Nhân và các loại lễ nghi phiền phức, hai người bước lên cái thang chật chội, đi lên đỉnh gác chuông. Trong khoảng khắc này, tầm mắt nhanh chóng mở rộng, thậm chí La Hồng có thể nhìn thấy hạo nhiên khí ngút trời của toàn bộ học cung đang nhấp nhô.

Đương nhiên, ánh mắt La Hồng bị chiếc chuông lớn đang treo kia hấp dẫn.

Đây là một cái chuông cổ, dường như đã gánh chịu rất nhiều thứ trong vô số năm tháng, dường như đã xưa cũ trên đó thâm thúy tràn đầy cổ sự.

Hơn nữa, phía trên cũng khắc lại những ánh văn chương kinh điển của Thánh Nhân.

“Đi thôi, tiểu sư đệ, dựa theo lời phu tử nói, gõ chuông chín mươi chín lần, không hơn không kém.”

Lý Tu Viễn nói.

“Gõ chuông Thánh Nhân, có thể được chính khí cọ rửa, tịnh hóa tà ma, tà ma không dính vào người, nếu là từ đó ngộ được ý chí Thánh Nhân, càng

có thể làm cho cảnh giới nho đạo tăng lên nhanh chóng.”

“Đây là cơ duyên khó có được, thế gian nhiều người muốn nhập Tắc Hạ học cung gõ chuông mà không được.”

Mà La Hồng nghe xong sắc mặt thay đổi lớn, hẳn biết phu tử không có ý tốt, lúc trước gõ đầu hắn ba lần, khiến cho cho tà sát khí của hắn bị ẩn đi, Chính Dương khí càng phát óng ánh, bây giờ... Lại muốn chơi hắn.

La Hồng quay người định quay đầu bỏ chạy.

Lý Tu Viễn vô cùng ngạc nhiên, lập tức nắm vào trong hư không một cái, La Hồng liền bị bắt trở về.

“Gõ cho tốt, Nhị sư huynh ở đây xem đệ gõ.”

Lý Tu Viễn mỉm cười.

Khuôn mặt La Hồng đầy biểu tình như bị táo bón.

Từ chối không được, La Hồng nắm chặt hình trụ đang treo kia, tùy ý nhẹ nhàng đẩy về phía trước.

Hình trụ đụng vào bên trên chuông Thánh Nhân, chiếc chuông rung lên, một cỗ sóng âm vô hình khuếch tán ra, trong nháy mắt tràn qua toàn thân La Hồng.

Lý Tu Viễn ở ngoài rìa gác chuông chấp tay, sắc mặt dịu dàng nhìn.

Mà toàn thân La Hồng thì chấn động, Chính Dương khí trên người khó mà ức chế, nó hiển hiện, óng ánh chói mắt, giống như ánh mặt trời chiếu rọi.

Lý Tu Viễn nhìn thấy vậy bùi ngùi không thôi, khó trách phu tử lại nhận La Hồng tiểu sư đệ, Chính Dương khí như thế này, quả thực là Nho tu trời sinh.

Sóng âm chuông Thánh Nhân khuếch tán, sau một lúc dường như bị cái gì dẫn dắt, điên cuồng tràn vào trong đan điền của La Hồng.

Hử?

Sắc mặt La Hồng thay đổi, trong đan điền thế nhưng là đại bản doanh tà tu của hắn, là căn cứ của tà sát.

Chuông Thánh Nhân này sẽ không hủy đi căn cơ tà đạo của hắn chứ?

Soạt, soạt!

Nhưng mà, La Hồng lại nghe thấy âm thanh xiềng xích rung động.

Thanh ma kiếm ATuLa yên tĩnh lơ lửng trong đan điền của hắn, dưới sóng khuếch tán của tiếng chuông Thánh Nhân, thực sự là bỗng nhiên rung động.

Àm!

Tiếng sóng âm của chuông Thánh Nhân va chạm với ma kiếm ATuLa, giống như là củi khô gặp liệt hỏa, bạo phát ra năng lượng ba động cuộn cuộn ngất trời.

La Hồng sững sờ.

Chương 136 lần (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Lại gõ chuông một lần nữa, tiếng sóng âm của chuông Thánh Nhân lại lần nữa phun trào, khiến cho ma kiếm ATuLa thực sự bạo phát ra lực tà sát ngập trời.

Lực tà sát va chạm với tiếng sóng âm của chuông Thánh Nhân, bù trừ lẫn nhau.

Mà lực tà sát còn thừa thì tiêu tán chung quanh, dung nhập với đan điền của La Hồng, ngưng tụ thành sát châu...

La Hồng thấy thế lập tức hưng phấn.

Ma kiếm ATuLa này thế nhưng phách lối không thôi, chiếm cứ đan điền của hắn, xưng vương xưng bá...

Không nghĩ tới bây giờ chuông Thánh Nhân lại có thể áp chế ma kiếm ATuLa.

Con mẹ nó, cho ngươi phách lối nữa đi!

La Hồng lại lần nữa thôi động hình trụ gõ chuông.

Đông!

Tiếng sóng âm của chuông Thánh Nhân lại lần nữa tăng vọt, vào trong cơ thể của La Hồng, cọ rửa nhục thân của La Hồng.

Ma kiếm ATuLa lại lần nữa bộc phát ra lực tà sát kháng cự tiếng sóng âm của chuông Thánh Nhân.

La Hồng kẹp ở giữa, ngồi không hưởng lợi, sau khi gõ tám chín lần liền ngưng tụ ra một viên sát châu...

La Hồng chẳng thể nào ngờ được, lại có thể mượn chuông Thánh Nhân để tu hành tà pháp!

La Hồng càng gõ càng tò mò.

m thanh Đông đông đông vang vọng không dứt bên trong Tắc Hạ học cung.

Đương nhiên, so với âm thanh Lý Tu Viễn gõ chuông, phạm vi âm thanh La Hồng gõ chuông truyền vang cũng chỉ trong toàn bộ Tắc Hạ học cung mà thôi.

Lý Tu Viễn ở phía xa nhìn rất hài lòng.

Tiểu sư đệ rất ngoan, không giống như phu tử nói, cần y phải đè xuống bắt gõ chuông.

Cứ theo tình hình này, tiểu sư đệ không chừng thật sự có thể một hơi gõ chuông chín mươi chín lần.

Cả người La Hồng vô cùng phấn chấn, không ngừng gõ chuông, tiếng sóng âm của chuông Thánh Nhân cọ rửa nhục thể của hắn. Hắn không biết là giờ phút này, trên nhục thể của hắn Chính Dương khí càng phát ra nồng đậm, mơ hồ tạo thành một thực thể dày đặc trên đầu của La Hồng!

Lý Tu Viễn thấy vậy, nhướn mày: “Tiểu sư đệ có thiên phú nho tu...”
m thanh gõ chuông vẫn còn tiếp tục.

La Hồng càng gõ càng hưng phấn, chín mươi chín lần rất nhanh liền xong, mà trong đan điền của hắn, ngưng tụ chín viên sát châu, khiến cho lượng sát châu của hắn đạt đến mười tám viên.

Trên thực tế, La Hồng cảm giác lúc nào hắn cũng có thể thăng cấp thành tà tu Lục phẩm.

Nhưng mà La Hồng nghĩ nghĩ, vẫn quyết định tiếp tục gõ chuông, hắn cảm thấy có thể nhân cơ hội này ngưng tụ thêm nhiều sát châu một chút.

Chín mươi chín lần...

Lý Tu Viễn im lặng nhìn La Hồng đầu đầy mồ hôi, vén tay áo lên càng gõ chuông càng có tinh thần, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì.

“Lần đầu tiên ta gõ chuông... Gõ bao nhiêu ấy nhỉ? Hình như là 136 lần...Dưới uy áp của Thánh Nhân, tinh thần không chịu nổi.”

“Nhưng xem trạng thái của tiểu sư đệ, giống như...Còn có thể gõ ba ngày ba đêm.”

Lý Tu Viễn có chút dở khóc dở cười, phụ tử cảm thấy La Hồng nhiều lần là gõ chuông được chín mươi chín lần, hiện tại xem ra phụ tử cũng tính sai rồi.

La Hồng thật sự càng gõ càng có tinh thần.

Ma kiếm ATuLa giống như bị khiêu khích hơi nổi giận.

Tà sát bộc phát càng ngày càng nhiều, thậm chí còn cưỡng ép rút tà sát trong cơ thể La Hồng ra.

Nhưng mà, tiếng sóng âm của chuông Thánh Nhân vừa bị đánh tan, theo sự gõ chuông của La Hồng, lại lần nữa tràn vào trong đan điền và chạm với ma kiếm.

Dần dần, có một hư ảnh Thánh Nhân hiển hiện trong đan điền của La Hồng.

Mà bên trong ma kiếm ATuLa, nữ nhân áo đỏ tuyệt diễm cũng cuốn theo tà sát ngập trời mà ra.

Chính khí va chạm với tà sát, La Hồng vui sướng hài lòng ngồi không hưởng lợi, sát châu ngưng tụ một viên lại một viên.

Bất tri bất giác La Hồng gõ chuông hơn ba trăm lần...

Đan điền ngưng tụ bảy mươi viên sát châu, vẫn còn xu thế có thể tiếp tục ngưng tụ.

Ngoại giới.

Nghe tiếng chuông liên miên không dứt, không có ý ngừng lại.

Lý Tu Viễn: "..."

Nhìn thấy trên đỉnh đầu La Hồng, Chính Dương khí dần dựng dục ra một pháp tướng Thánh Nhân mờ mịt ở bên trong, y rốt cuộc hiểu rõ tại sao phu tử tình nguyện gian lận cũng muốn thu nạp La Hồng làm đệ tử.

"Lần đầu tiên gõ chuông hơn ba trăm lần, Chính Dương khí ngưng tụ thành pháp tướng Thánh Nhân..."

"Tiểu sư đệ của ta có tư chất nho thánh!"

Lý Tu Viễn bùi ngùi mãi không thôi, quay đầu nhìn về phía tiểu lâu Xuân Phong.

"Phu tử không hổ là phu tử... Cao, quả nhiên cao."

Cùng lúc đó.

Bên trong Tắc Hạ học cung.

Những thiên kiêu của các nơi ở trong cung điện xem kinh điển của bách gia, tự mình tu thân, nghe thấy tiếng chuông kéo dài không ngừng, ghen tị đỏ ngầu cả mắt.

Thế nhưng nghe thì nghe, từ từ cảm thấy không đúng.

Tiêu Nhị Thất buông sách trong tay xuống, đi ra cung điện nhìn về phía gác chuông, khuôn mặt giống như nhìn thấy quái vật.

"Nghe đồn đệ tử của phu tử gõ chuông Thánh Nhân có thể qua chín mươi chín lần thì là ưu tú... La Hồng đã gõ hơn ba trăm lần rồi?"

"Kẻ này sẽ không phải là chuyển thế của Thánh Nhân thượng cổ đây chứ? Để ta đi lật lại điển tịch... Thánh Nhân Thượng cổ lòng dạ hẹp hòi nào tới?"

Ngô Mị nương đeo hộp kiếm thậm chí cũng không xem sách, đi ra khỏi Cung Nguyệt ngồi ở ngưỡng cửa nghe La Hồng gõ chuông.

Khuôn mặt của tiểu đạo sĩ Hồng Bách Uy của Long Hồ Sơn nghiêm túc, lần đầu tiên gõ chuông đã hơn ba trăm, đây là quái vật gì vậy?

Không chỉ bọn họ, phần lớn thiên tài đều khiếp sợ không thôi.

Tiểu lâu Xuân Phong.

Phu tử nhìn lá trà chìm nổi lên xuống trong nước sôi, hài lòng khẽ hát, rót chén trà.

Hắn là đủ để tịnh hóa toàn bộ tà sát trên người tiểu tử La Hồng kia.

Ngón tay phu tử khẽ gõ bàn trà nghe tiếng chuông, bỗng dừng âm thanh gõ bàn dừng lại, tiếng chuông cũng ngưng trệ.

Trước chuông Thánh Nhân.

Thánh Nhân khẽ nói, ma kiếm yên tĩnh.

La Hồng gõ chuông ba trăm sáu mươi lần, ngưng tụ bảy mươi hai viên sát châu.

Chương 161: Dần dần trở thành lão đại bên trong tà tu (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Gõ chuông Thánh Nhân 360 lần, đã đến cực hạn.

La Hồng còn muốn tiếp tục gõ, thế nhưng hắc gõ không được, hoàn toàn không cách nào thôi động hình trụ kia, bên trên chuông Thánh Nhân còn bộc phát ra một cỗ lực đẩy, làm cho việc gõ chuông trở nên khó khăn.

La Hồng lùi lại phía sau một bước, thở hồng hộc.

Mặc dù mệt nhưng hắc rất vui sướng.

Trong đan điền hiện ra một hư ảnh tượng Thánh Nhân, an tĩnh lơ lửng, ma kiếm ATuLa cũng trở nên yên lặng nước giếng không phạm nước sông với hư ảnh Thánh Nhân.

Sát khí không có bị ảnh hưởng, La Hồng muốn thôi động vẫn có thể thôi động như thường, so với trước khi gõ chuông, tổng lượng sát khí tăng lên rất nhiều, sát châu ngưng tụ được bảy mươi hai viên, tạo thành một vòng tròn sát châu khép kín hoàn chỉnh.

Muốn đột phá đến Lục phẩm tà tu, La Hồng chỉ cần một suy nghĩ liền có thể.

Chẳng qua, La Hồng vẫn kìm chế dục vọng đột phá. Nơi này là nơi đặt chuông Thánh Nhân, La Hồng rất sợ việc mình tăng tu vi tà đạo ở đây sẽ bị ý chí của Thánh Nhân trấn áp.

Lần này, nếu không phải có ma kiếm ATuLa, La Hồng cảm thấy những sát châu kia trong đan điền của hắc, rất có thể sẽ bị bốc hơi hết toàn bộ, làm gì được hưởng lợi to lớn như bây giờ.

Điều duy nhất không được hoàn mỹ chính là La Hồng cảm thấy khí Chính Dương trên người mình càng mãnh liệt hơn.

Thậm chí, chỉ một ý nghĩ thôi hắc còn có thể hội tụ ra một dòng suối chính khí nho nhỏ.

“Tiểu sư đệ, chúc mừng.”

“Không ngờ, sau một phen gõ chuông, tu vi Nho đạo của tiểu sư đệ đã bước vào cảnh giới Chính Khí của Nho tu Thất phẩm, thật đáng mừng.”

“Điều đáng tiếc duy nhất chính là tu vi Nho tu của bản thân tiểu sư đệ hoàn toàn không có, nếu bản thân tiểu sư đệ là Nho tu Văn Tâm cảnh Ngũ

phẩm, bây giờ gõ chuông 360 lần sợ là có thể vượt lên đi vào cảnh giới Hạo Nhiên Tứ phẩm, giảm bớt rất nhiều khổ tu.”

Lý Tu Viễn cười nói với La Hồng, đương nhiên trong giọng điệu cũng mang theo một chút tiếc hận.

La Hồng hơi sững sờ, cảm ứng thấy trong đan điền vẫn tồn tại một hư ảnh Thánh Nhân, thật lâu không nói gì.

Nho đạo cùng Tà đạo, nếu tính thêm cả Thiên Thủ Tà Phật thì còn có thêm cả nửa Phật đạo...

Đây là chuyện gì xảy ra.

“Biết thỏa mãn thì mới thấy hạnh phúc, đa tạ sư huynh...”

La Hồng lại không có biểu lộ quá nhiều, chỉ chấp tay cảm ơn Lý Tu Viễn.

“Đừng nản chí, tu hành Nho đạo kỳ thật chính là quá trình tu tâm, nếu đệ có thể ngộ được chân lý, thấu rõ bản tâm, có lẽ có thể ‘buổi sáng nghe được đạo tối thành tiên’.”

Lý Tu Viễn vỗ vỗ bả vai La Hồng, lần này y xem như mở mang kiến thức cái gì gọi là yêu nghiệt.

Gõ chuông 360 lần, Lý Tu Viễn y quả thực không bì được.

Chẳng qua, đây cũng không tính là gì, đạo tu hành phải từ từ, tương lai như thế nào còn chưa thể biết được, tu hành chủ yếu phải xem chính bản thân người đó.

Lý Tu Viễn đưa La Hồng đi xuống gác chuông, lần gõ chuông này đã tốn hết nửa ngày.

“Tiểu sư đệ, trong học cung có rất nhiều kinh điển của bách gia, nếu đệ cảm thấy hứng thú cũng có thể đi xem một chút. Lịch sử lâu dài của bách gia đều có chỗ ghi chép lại, nhưng mà sư huynh khuyến nghị đệ không nên học tập quá nhiều, tham thì thâm.”

Lý Tu Viễn nói.

“Những ngày tiếp theo, đệ có thể giống như các học sinh khác xem nhiều đọc nhiều điển tịch của bách gia, mặt khác, nếu gặp vấn đề không hiểu có thể vào tiểu lầu Xuân Phong hỏi phụ tử.”

“À, mỗi tháng đệ tới một hai lần thì được, tuy sư phụ nhận đệ vào cửa nhưng tu hành thế nào là do chính bản thân mình, đệ không nên xem nhẹ mà lười biếng.”

Lý Tu Viễn đã làm hết chức trách mà người làm sư huynh phải làm, tận tâm dạy bảo cho La Hồng.

La Hồng khom người, cảm ơn Lý Tu Viễn.

Lý Tu Viễn đưa La Hồng về tới trước tiểu lâu Xuân Phong, La Hồng không tiếp tục đi gặp phu tử, mà đưa Tiểu Đậu Hoa ưỡn ngực hóp bụng ôm cổ kiếm Địa Giao rời khỏi tiểu lâu.

Đi ở giữa học viện, La Hồng có thể cảm ứng được tướng Thánh Nhân kia trong đan điền, không biết là tốt hay xấu.

Tà và chính cùng tụ ở đan điền, thật sự làm cho hắn rất lo lắng.

Đứng ở bên trong Tắc Hạ học cung, nhìn về phía hai bên, có thể nhìn thấy từng tòa cung điện rộng lớn.

Bên trên tám biển của mỗi cung điện đều khắc tên của bách gia.

La Hồng đưa Tiểu Đậu Hoa đi tới cung điện Nho gia trước, đẩy cửa vào có không ít học sinh đang xem diễn tịch.

Có lẽ do động tĩnh đẩy cửa của La Hồng, dẫn tới sự chú ý của một số học sinh, không ít người ngẩng đầu nhìn hắn một chút.

La Hồng cười cười, đám học sinh Nho tu này cũng khẽ gật đầu với La Hồng, sau đó liền đọc sách tiếp, mọi người an phận thủ thường, bình an vô sự.

La Hồng cũng cảm thấy vui vẻ thanh nhàn.

Trên thực tế, có thể nhập Tắc Hạ học cung đều là thiên tài của các nơi, giữa bọn họ có lẽ sẽ tồn tại tranh phong, nhưng mà bây giờ khảo hạch chiêu sinh đã kết thúc, việc La Hồng trở thành đệ tử của phu tử cũng đã là kết cục đã định, mục đích chủ yếu của nhóm thiên tài này là vì muốn tăng thực lực của bản thân, nên sẽ không đi trêu chọc thêm phiền toái.

La Hồng vui vẻ, đưa Tiểu Đậu Hoa đi dạo một hồi lâu trong cung Nho tu, sau khi giả bộ lật mấy quyển kinh điển Nho gia liền dẫn Tiểu Đậu Hoa rời đi.

Tiểu Đậu Hoa thì nghiêm túc ôm kiếm, dưỡng kiếm, không có hỏi nhiều.

La Hồng đưa Tiểu Đậu Hoa rời khỏi cung Nho tu, đi tới cung Kiếm tu, mặc dù La Hồng biết thiên phú kiếm đạo của mình rất bình thường. Nhưng mà ra khỏi cung Nho tu liền trực tiếp đi tới cung Tà Tu thì hơi quá lộ liễu, cho nên La Hồng dự định tới cung Kiếm Tu đi dạo một chút trước.

Cung Kiếm Tu không tính là lớn, có kiếm khí sắc bén quanh quẩn, hắn đẩy cửa vào liền thấy Ngô Mị Nương đeo hộp kiếm ngồi xếp bằng trên mặt đất.

Nàng ta đang cầm một bản thư tịch kiếm đạo đọc như đói khát.

Dường như phát hiện ra La Hồng đi tới, Ngô Mị Nương ngẩng đầu khẽ gật đầu với La Hồng, sau đó tiếp tục xem thư tịch kiếm đạo.

Trong cung Kiếm Tu, ngoại trừ rất nhiều thư tịch còn có một kiếm trì cực lớn, bên trong kiếm trì cắm rất nhiều thanh cổ kiếm có kiếm khí quanh quần.

Chương 162: Dần dần trở thành lão đại bên trong tà tu (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

La Hồng nhìn thoáng qua những cổ kiếm này, những cổ kiếm này hình như lấy cung Kiếm Tu làm cơ sở, hấp thu khí trong Tắc Hạ học cung để dưỡng bản thân, đây chính là phương pháp dưỡng kiếm đỉnh cấp.

“Thuật kiếm trận.”

La Hồng lật một bản điển tịch, lông mi hơi nhúu.

“Tu vi kiếm thuật của kiếm trận đạt tới cấp bậc Tứ phẩm Ngự Kiếm mới có thể đọc lướt qua, bây giờ người xem cũng vô dụng.”

Nơi xa, Ngô Mị Nương liếc mắt nhìn La Hồng, có lòng tốt nhắc nhở.

La Hồng cười cười, như có điều suy nghĩ, bỏ thư tịch lại chỗ cũ, sau đó hắt lại lật một số điển tịch kiếm đạo thì không còn hứng thú nữa.

Dù sao, những kiếm thuật Trần quản gia dạy bảo cho hắn kia đã đủ cho hắn học tập rất lâu.

La Hồng đến nhanh, đi cũng nhanh, Ngô Mị Nương hơi kinh ngạc nhìn La Hồng nhanh chóng rời đi, dường như không hiểu trong thời gian ngắn như vậy có thể học được gì từ điển tịch.

Rời khỏi cung Kiếm Tu, La Hồng vẫn không có tới cung Tà Tu, mà đi đến cung Phật Tu.

Trong cung Phật Tu, La Hồng không nhìn thấy Khổ Nguyệt hòa thượng, việc này làm cho hắn cảm thấy hơi đáng tiếc, dường như sau khi Khổ Nguyệt hòa thượng xem bảng danh sách xong liền trực tiếp xuống núi, La Hồng đi loạn trong đó một hồi mới đi ra.

Sau đó mới đưa Tiểu Đậu Hoa đi tới trước cung Tà Tu.

Cung Tà Tu hơi âm u, xây ở góc tương đối hẻo lánh, chưa bước vào trong cung điện, La Hồng đã có thể cảm nhận được khí tà sát tại kia ảm ảm phun trào.

“Người ở bên ngoài chờ ta.”

La Hồng nghĩ nghĩ, cảm ứng được khí tà sát của cung Tà Tu nên không có ý định đưa Tiểu Đậu Hoa đi vào.

Dù sao Tiểu Đậu Hoa đang dưỡng kiếm, khí tà sát trong cung Tà Tu sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả dưỡng kiếm.

Tiểu Đậu Hoa hơi gật đầu, uốn ngực hóp bụng tấn chân ở cửa ra vào.

La Hồng cười cười, quay người vào cung Tà Tu.

Vừa vào cung Tà Tu, khí tà sát nồng đậm liền càn quét đến, âm u, áp lực... Đây là quan điểm chính của cung Tà Tu.

La Hồng đặt chân vào đây, khí Chính Dương óng ánh như ánh mặt trời trên người bắt mắt vô cùng.

Những tà tu đang cầm kinh điển Tà Tu xem, nhìn thấy La Hồng cả người đều là khí Chính Khí, sắc mặt khê thay đổi, để sách xuống, vội vàng hấp tấp rời đi.

Đương nhiên, cũng có một số hạng người kiêu ngạo lạnh lùng nhìn chằm chằm La Hồng, nhếch miệng lộ ra nụ cười lạnh như băng, nhưng mà cũng không có ở lâu liền rời khỏi cung Tà Tu.

Trái lại La Hồng cảm giác rất thân thiết đối với cung Tà Tu.

Bảy mươi hai viên sát châu xâu chuỗi thành một vòng khép kín ở trong đan điền phóng thích ra lực hấp, từng chút một hấp thu tà khí trong cung Tà Tu thu nạp vào đan điền.

Nhưng mà, bảy mươi hai viên sát châu dường như đã đạt đến cực hạn, không cách nào lại tiếp tục ngưng tụ sát châu.

Việc này khiến cho La Hồng hơi nhú mày, tiếp theo đó hắn lại nghiêm túc lật xem mấy quyển điển tịch Tà Tu, cố gắng làm hết nghĩa vụ của một tà tu Bại Hoại.

Chẳng qua, La Hồng chẳng tìm được chút cộng minh nào khi nhìn những quyển sách này. Hắn cũng không cảm thấy có chút hứng thú chút nào với phương pháp tu hành Tà Tu ghi chép trong thư tịch.

Hắn có cảm giác, những thứ này kém hơn nhiều so với “Vong Linh Tà Ảnh” và “Thiên Thủ Tà Phật”

Sau khi xem một hồi, La Hồng bỏ thư tịch lại chỗ cũ.

Hắn tìm một chỗ trống, khoanh chân ngồi xuống, dự định trùng kích tiến lên cảnh giới Tà Tu Lục phẩm.

Cung Tà Tu này có tà sát nồng đậm, là nơi rất tốt để yểm trợ cho hắn.

Tâm thần La Hồng chìm vào đan điền.

Bảy mươi hai viên sát châu lơ lửng, La Hồng vận chuyển 《Vong Linh Tà Ảnh》, khí tà sát cuộn cuộn, bắt đầu không ngừng trào lên, trào lên...

Àm...

Theo sự phun trào của khí tà sát, tướng Thánh Nhân cũng tản ra quang mang, vàng sáng màu trắng càng phát ra nồng đậm.

Làm cho khí Chính Dương trên người La Hồng óng ánh vạn phần.

Có tà tu đẩy cửa vào vừa hay nhìn thấy La Hồng khoanh chân trên mặt đất, tản ra khí Chính Dương như ánh mặt trời.

“Mẹ kiếp!”

“Bệnh tâm thần sao! Một Nho tu chạy tới địa bàn của Tà Tu đột phá, đây là muốn làm cho người ta kinh tởm phải không?!”

Tà Tu này tức giận mắng một câu, quay người rời đi.

Da mặt La Hồng run lên, trong đan điền âm một tiếng xảy ra biến hóa, khí tà sát đánh vỡ ràng buộc, trong nháy mắt khí tà sát nồng đậm kéo lên một cái cầu thang.

Lục phẩm rồi!

La Hồng mở mắt ra, hơi hưng phấn lấy quyền sở da người ra.

Ở cột cảnh giới: Lục phẩm (Địa Sát), Thất phẩm (Thế Kiếm), Thất phẩm (Chính Khí)

Tà Tu Lục phẩm, Địa Sát!

La Hồng nheo lại mắt, hấn càng ngày càng mạnh, dần dần sẽ trở thành lão đại bên trong Tà Tu!

La Hồng đứng dậy, tâm thần khê động, có cảm giác mình có thể triệu hoán tất cả tà ảnh ra.

Trước kia hấn phải tốn rất nhiều sức khi muốn triệu hoán tất cả ra, hiện tại dường như dễ dàng hơn rất nhiều.

“Trương lai... Một mình ta chính là một quân (1)!”

(1)Quân ở đây có nghĩa là quân đội, ý La Hồng là khi hấn trở nên mạnh mẽ hơn thì sức một mình hấn cũng có thể sánh ngang với một đội quân.

Ánh mắt La Hồng rạng rỡ.

Ý nghĩ vừa động.

Xung quanh cơ thể của hấn, từng viên sát châu hiển hiện, bảy mươi hai viên sát châu lơ lửng, nhanh chóng hóa thành sát châu kiếm màu đeo.

Có lẽ là do tướng Thánh Nhân nên bên ngoài sát châu kiếm bị bao phủ bởi một lớp ánh sáng chính khí nhàn nhạt, trái lại nhìn không ra đây là vật tà sát.

“Kiếm trận sao?”

La Hồng cảm thấy có lẽ hấn có thể đi nghiên cứu kiếm trận một chút, lấy sát châu tụ kiếm trận.

Mặc dù hấn chưa đạt tới trình độ Kiếm tu Tứ phẩm Ngự Kiếm, nhưng mà có thể dùng ý niệm khống chế sát châu kiếm, có thể xem là một loại ngự kiếm cấp thấp rồi, tăng thêm kiếm trận, có lẽ sẽ bộc phát ra lực lượng cực kỳ mạnh mẽ.

La Hồng thu hồi sát châu kiếm. Vì vừa đột phá nên tâm tình của hấn không tệ, chấp tay đi ra bên ngoài cung Tà Tu.

Nhưng mà vừa đi đến cửa, bước chân La Hồng dừng lại, sắc mặt dần dần âm u.

Bởi vì hấn nhìn thấy bên ngoài cung Tà Tu.

Khoé miệng Tiểu Đậu Hoa chảy máu, nghiêng răng nghiêng lợi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn chứa đầy cừu hận, chống kiếm Địa Giao gian nan bò dậy khỏi mặt đất.

Mà phía trước Tiểu Đậu Hoa, một thanh niên mặc cẩm phẩm, trên mặt nở nụ cười lạnh lùng, từng bước một đi tới gần Tiểu Đậu Hoa.

Chương 163: Chỉ có ta mới có thể hung dữ với nàng (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Tiểu Đậu Hoa nhìn thanh niên mặc cảm y trước mắt này, cừ hận bên trong đôi mắt khó mà che giấu.

Dựa vào tính tình nhu nhược của nàng, lúc này lại bộc phát dũng khí cầm kiếm như vậy, quả thực là khó có thể tưởng tượng nổi. Điều này cũng nói rõ, cừ hận của nàng đối với thanh niên này sâu đến mức nào.

“Không ngờ sẽ nhìn thấy người ở chỗ này, ngày hôm trước ta giục ngựa qua phiên chợ ở huyện An Bình, nhìn thoáng qua cảm thấy có mấy phần giống người, không ngờ quả nhiên là người.”

Thanh niên cảm y cười giễu.

Hắn nhìn thân ảnh uyển chuyển trước người, bên trong đôi mắt có mấy phần dịu dàng.

“Tĩnh Nhi, khi cả nhà người bị chém đầu, ta đã cố gắng dùng hết tất cả thủ đoạn để cứu người, thậm chí ta đã lên kế hoạch tốt, đáng tiếc... Người lại một mình thoát khỏi Kinh Đô, ta tìm người thật là khó.”

Thanh niên mặc cảm y nói, vừa nói hắn ta vừa không ngừng tới gần Tiểu Đậu Hoa.

Tiểu Đậu Hoa cắn răng, quật cường cầm kiếm, ngọn lửa cừ hận bên trong đôi mắt càng lúc càng tăng lên.

“Câm miệng!”

“Cả nhà các người đều là lũ khốn kiếp, phụ thân ta bị hỏi tội chém đầu cả nhà, đều là do u Dương gia người làm hại!”

Tiểu Đậu Hoa cầm cổ kiếm Địa Giao, oán hận nói.

Đôi mắt to vốn dĩ linh động đã tràn đầy tơ máu, đỏ bừng lên.

Nàng biết, biết được tất cả mọi chuyện.

Khi Trương thủ phụ cứu nàng, nàng từng quỳ trên mặt đất đau khổ cầu khẩn Trương thủ phụ nói sự thật cho nàng biết, phụ thân rốt cuộc có thật sự phạm tội chết hay không.

Trương thủ phụ chính là đại nho đương triều, sẽ không nói dối, ông ấy đã nói rõ tất cả mọi chuyện.

“u Dương gia các người đã sớm đầu nhập vào Huyền Ngọc phi, cảm thấy nếu có thể nâng đỡ Huyền Ngọc phi thượng vị, u Dương gia có thể một

bước lên mây, cho nên các người bán đứng phụ thân ta, còn dùng thủ đoạn hại Diêu gia bị chém đầu cả nhà!”

Tiểu Đậu Hoa cắn môi, nước mắt to như hạt đậu không ngừng lăn xuống khoé miệng.

Nàng từ kinh thành lang thang đến huyện An Bình, chịu vô số khổ cực, nhưng mà nàng vẫn chưa từng khóc, bởi vì mẫu thân nói nàng phải kiên cường.

Thế nhưng bây giờ đối mặt kẻ thù này, nàng khó mà ức chế tâm tình của mình.

Dịu dàng bên trong đôi mắt của thanh niên mặc cẩm y không còn tồn tại,

Có mấy phần lạnh lùng, càng có mấy phần mỉa mai.

“Nếu lúc trước, phụ thân người đáp ứng làm thông gia với nhà chúng ta, u Dương gia chúng ta cũng sẽ không đến mức không nể tình thân như thế.”

“Huống hồ, Đế Kinh gió nổi mây phun, bao nhiêu quan to hiển quý bởi vậy mất mạng, lại có bao nhiêu gia tộc quật khởi, đây đều là tạo hóa, đều là mệnh, muốn trách... Chỉ có thể trách Diêu gia người làm chim đầu đàn, số mệnh không tốt.”

Thanh niên cẩm y cười giễu nói.

“Không ngờ người cũng tới Tắc Hạ học cung, dựa vào tu vi của người làm thế nào đi lên đỉnh núi? Đi theo ta đi, nể tình hai nhà chúng ta đã từng có giao tình, ta sẽ chiêu cố người thật tốt.”

u Dương Chiêu dịu dàng nói.

“Cút!”

Tiểu Đậu Hoa hét lớn, cầm cổ kiếm Địa Giao La Hồng đưa cho nàng, vùng kiếm chém về phía u Dương Chiêu.

Nhưng mà ở trong mắt u Dương Chiêu, một kiếm này của Tiểu Đậu Hoa... Giống như một đứa con nít ba tuổi cầm một thanh kiếm, bất lực vùng chém về phía một người trưởng thành toàn thân được áo giáp che kín.

Hắn giơ tay lên nắm cổ kiếm Địa Giao Tiểu Đậu Hoa đang vùng ra, bỗng nhiên kéo một cái, dự định đoạt kiếm khỏi tay Tiểu Đậu Hoa.

Nhưng mà, Tiểu Đậu Hoa biết rõ, cổ kiếm Địa Giao chính là do công tử đưa cho nàng, há có thể bị đoạt.

Cho nên, liều chết nắm chặt kiếm, cả thân thể yếu đuối cũng bị lôi theo, bị ném mạnh xuống đất, trượt xa mấy bước.

“Đã như vậy, ta sẽ cưỡng ép mang người trở về, niệm tình cũ giữa cha ta cùng Diêu thúc, chiêu cố người thật tốt.”

“Nhìn bộ dáng người bây giờ xem... Chật vật cỡ nào.”

u Dương Chiêu nói.

Một cổ khí huyết ngang ngược trên người hắn bộc phát.

Cả thân thể đang ôm kiếm của Tiểu Đậu Hoa lập tức bị đẩy lùi ra thật xa, gương mặt trắng bệch như tờ giấy, khóe miệng chảy máu nhiều hơn.

Nhưng mà Tiểu Đậu Hoa vẫn quật cường chống kiếm, đứng dậy như cũ.

Mà La Hồng, từ trong cung Tà Tu đi ra, vừa vận nhìn thấy... một màn này.

La Hồng thấy Tiểu Đậu Hoa chặt vật, thấy khóe miệng nàng chảy máu vẫn còn cầm cổ kiếm Địa Giao, hai bàn tay nhuốm đầy máu tươi, lông mày không khỏi nhíu chặt.

Thanh niên cảm y u Dương Chiêu không nhìn thấy La Hồng.

Hắn ta đi về phía Tiểu Đậu Hoa. Việc gặp được Diêu Tĩnh ở đây là điều hắn ta không ngờ, nếu đã gặp rồi thì không thể nào để cho nàng chạy được.

Lúc đầu, khi còn ở Đế Kinh, hắn ta đã mua chuộc cai ngục, dự định đánh tráo mang Diêu Tĩnh đi, lại không ngờ nàng đã được người cứu đi trước.

Diêu gia có thiên kim, mỹ mạo của Diêu Tĩnh vốn nổi tiếng ở Đế Kinh, lúc trước u Dương Chiêu không đưa được Diêu Tĩnh đi, cứ tiếc hận mãi.

“Đến đây, theo ta về Đế Kinh.”

u Dương Chiêu cười nói.

Bỗng nhiên.

Hắn ta cảm thấy một cổ kinh phong mãnh liệt gào thét mà đến.

Một cổ kiếm khí lạnh thấu xương, làm cho lông mi hắn ta hơi nhíu, nhanh chóng nghiêng người, tung một quyền ra.

Đồng!

Trước cung Tà Tu, khí tức chấn động.

Cảm y trên người u Dương Chiêu bay lên, thân thể vẫn bất động.

Một thanh sát châu kiếm đen như mực bay ngược ra, treo ở bên người La Hồng mặc bạch y, đang chấp hai tay sau lưng.

“Tứ phẩm Ngự Kiếm cảnh? Không... Không đúng... Giả!”

Khí tức của u Dương Chiêu rất mạnh, trên người có huyết giáp mơ hồ nổi lên.

Hắn ta đúng là một Võ tu Ngũ phẩm.

La Hồng dùng ý niệm khống chế sát châu kiếm, quả thực có mấy phần dọa người, chẳng qua uy lực so với Ngự Kiếm chân chính, không phải chỉ là kém hơn một bậc.

“Cút.”
La Hồng nói.

Chương 164: Chỉ có ta mới có thể hung dữ với nàng (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Ý nghĩ vừa động, sát châu kiếm lại lần nữa gào thét mà ra.

Trong lúc kiếm lao ra, bên cạnh người La Hồng lại có một viên sát châu hóa kiếm ngưng tụ bắn ra.

u Dương Chiêu nhíu mày, nhìn chằm chằm La Hồng. Hắn ta nhận ra La Hồng.

Bỗng dưng, hắn ta hiểu được.

Điều Tĩnh có lẽ có quan hệ với+ La Hồng.

Vừa nghĩ đến đây, sắc mặt u Dương Chiêu trở nên âm u.

Hắn ta nghiêng đầu nhìn thoáng qua Tiểu Đậu Hoa trong mắt đầy cừu hận, lạnh lùng nói: “Tiện nhân vô liêm sỉ!”

Hắn ta vừa thốt ra lời này.

Liên khiến La Hồng nheo mắt, giơ tay lên, sát châu lơ lửng trước người, một viên hai viên ba viên bốn viên...

La Hồng co ngón tay lại, bắn sát châu kiếm ra.

Cộng với hai thanh sát châu kiếm ở phía trước, sáu chuôi sát châu kiếm gào thét mà ra, giao thoa tung hoành, càng giống như tia chớp màu đen, nổ vang.

Hắn giơ tay, đưa về phía Tiểu Đậu Hoa đang đứng ở xa kia.

“Tiểu Đậu Hoa đưa kiếm.”

Lời nói vừa dứt, Tiểu Đậu Hoa buông lỏng tay ra, cổ kiếm Địa Giao lập tức khẽ rung động, bắn về phía La Hồng, được La Hồng giữ ở trong tay. Trên chuôi kiếm vẫn còn nhuộm máu của Tiểu Đậu Hoa, khi cầm có mấy phần trơn nhẵn.

Mà La Hồng nắm chặt cổ kiếm Địa Giao, khí thế trên người bắt đầu không ngừng tăng lên, ầm ầm hình thành một luồng uy thế.

Dưới ảnh hưởng của kiếm thế, khí Chính Dương cuộn cuộn như cầu vồng, hoá thành một con bạch mãng sau lưng La Hồng.

Sắc mặt u Dương Chiêu hơi thay đổi, xuất một quyền đẩy sáu chuôi sát châu kiếm ra, khí huyết trên người dâng lên như một cơn lốc nhỏ.

Tên tuổi của La Hồng, hắn ta sao có thể không biết. Chưa nói đến việc bây giờ La Hồng đã là đệ tử của phu tử, chiếm hết sự kiệt xuất của thiên

kiêu ở Tắc Hạ học cung, mà chỉ tính riêng việc hấn liên tục giết tám thiên tài Kim Trướng Vương Đình trên đường đá Bách Luyện, trong đó có cả thiên kiều trên Hoàng Bồng thì danh tiếng cũng đã như sấm dậy rồi.

u Dương Chiêu sao dám xem thường.

Cơ thể của hấn ta lui lại cực nhanh, bắt đầu kéo dài khoảng cách với La Hồng.

Hoàn Nhan Liệt Hoả cũng chết trong tay La Hồng, u Dương Chiêu hấn ta nếu liều mạng, sợ cũng chỉ có một con đường chết.

Àm!

Song quyền hung hăng ném ra, cuốn lên khí lẫm mạnh mẽ, đẩy sáu chuôi sát châu kiếm về phía trước người La Hồng.

Mà La Hồng cầm cổ kiếm Địa Giao, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, sáu chuôi sát châu kiếm ổn định thân hình, lại lần nữa nhanh chóng lướt đến.

La Hồng giơ tay lên, lại có bốn chuôi sát châu kiếm lướt nhanh tới.

Mười chuôi sát châu kiếm giao thoa quần quanh vô cùng phiền phức, làm cho u Dương Chiêu Ngũ phẩm phải cố hết sức mới ngăn cản được.

“La Hồng! Ta chính là nhi tử của Ngự sử Tam phẩm u Á Phi ở Đê Kinh! Cũng chính là phó thống lĩnh Ngự Lâm Quân! Người dám đụng đến ta?!”

u Dương Chiêu thật sự hơi kinh hãi!

Hấn ta chưa hề gặp kiếm tu giống như La Hồng, chưa tới Ngự Kiếm Tứ phẩm đã có thể chế ngự mười thanh phi kiếm, chưa bàn tới uy lực, chỉ vẻn vẹn hình tượng bên ngoài thôi cũng đã rất dọa người rồi!

Cộng với việc La Hồng cầm cổ kiếm Địa Giao, sát cơ lúc nào cũng có thể tập trung vào hấn ta, khiến cho thân thể hấn ta ớn lạnh từng trận.

Động tĩnh nơi này dường như thu hút không ít sự chú ý.

Nơi xa, cửa lớn các cung điện mở ra.

Tiêu Nhị Thất đeo đao bên hông, thò đầu nhìn ra bên ngoài cửa cung, vừa nhìn thấy La Hồng đang đè ép đánh u Dương Chiêu, liền vô cùng ngạc nhiên. u Dương Chiêu này không có mắt lại đi trêu chọc tên kia, cũng không biết có tên trong Bồn Bồn (1) hay không.

(1) Ý chỉ quyển sách da người của La Hồng.

Ngô Mị Nương trong cung Kiếm Tu cũng đi ra, nàng ta vừa nhìn liền thấy La Hồng không chế sát châu kiếm, trông mắt xinh đẹp lập tức tròn.

Ngự kiếm Lục phẩm?!

Không... Không đúng, ngự kiếm chỉ có thể không chế một thanh kiếm, có thể chừng không nhiều thanh phi kiếm chỉ có Kiếm tu Tứ phẩm Ngự Kiếm cảnh mới có thể.

La Hồng là Ngự Kiếm Tứ phẩm?!

Không có khả năng!

Ngô Mị Nương không tin, hôm qua mới vừa đột phá Thất phẩm Thế Kiếm, hôm nay đã lên Tứ phẩm sao?

Ngô Mị Nương có thiên bẩm về kiếm đạo rất nhanh liền phát hiện điểm khác biệt.

Bởi vì, uy lực của những phi kiếm kia quá thấp.

Không chỉ hai người bọn họ, những thiên tài khác trong cung điện đều đi ra xem.

La Hồng, đệ tử mà phu tử vừa thu nhận, vậy mà ngày đầu tiên trở thành đệ tử của phu tử liền hành hung trong Tắc Hạ học cung...

Có mấy bóng người nhìn thấy u Dương Chiêu đang bị đè đánh, sắc mặt hơi thay đổi, nhao nhao tăng tốc đi về phía u Dương Chiêu.

u Dương Chiêu cũng cảm thấy nguy cơ.

Hắn ta không muốn giao chiến với La Hồng, bàn chân bỗng nhiên đập mạnh, nhanh chóng lui về phía sau.

La Hồng lại giơ tay lên, bỗng nhiên tung một chiêu.

Bên trong bóng dáng của u Dương Chiêu có Tà Ảnh đưa tay ra, bắt mất cá chân hắn ta lại làm cho động tác của u Dương Chiêu trì trệ.

Một màn quỷ dị này làm cho trong lòng u Dương Chiêu trong chốc lát chấn động kịch liệt!

Trên thân cổ kiếm Địa Giao, La Hồng đang không ngừng tích trữ kiếm khí.

Bây giờ hắn đã đạt tới Thất phẩm Thế Kiếm, lượng kiếm khí nhiều hơn so với trước, hắn chổng tám mươi một đạo kiếm khí, từng bước một đi tới trước mặt u Dương Chiêu bị Tà Ảnh kéo lại.

Một kiếm vung ra.

Bạch mãng sau lưng La Hồng lập tức mở cái miệng máu ra, gào thét trên bầu trời.

Một đạo kiếm khí thô to bắn ra, chém lên trên người u Dương Chiêu, xuyên qua mấy chục mét khiến trên mặt đất học viện Tắc Hạ bị kéo ra thành một vết trắng mỏng, chỉ là vết trắng mỏng rất nhanh biến mất.

Huyết giáp Ngũ phẩm trên người u Dương Chiêu hiện đầy vết rách, nhưng mà không có vỡ vụn.

Hắn ta bị thương nhưng thương thế không quá nghiêm trọng, không chết được, lực phòng ngự của Võ tu Ngũ phẩm vẫn rất mạnh.

La Hồng không có đeo mặt nạ Tà Quân, lực công kích vẫn chỉ là Thất phẩm như cũ.

Hơn nữa, hắn cũng không muốn giết chết u Dương Chiêu nhanh như vậy.

Huyết giáp của u Dương Chiêu đầy vết rách, trên mặt lại nở nụ cười.

Thế nhưng hắn ta cười chưa tới ba giây.

Bạch y La Hồng tung bay, nâng một tay lên đè xuống mặt u Dương Chiêu, hung hăng ném hắn ta xuống mặt đất, cái gáy và mặt đất va chạm kịch liệt, tiếng trầm vang vọng trong quảng trường.

u Dương Chiêu muốn phản kháng, nhưng mà La Hồng thi triển Thiên Thủ Tà Phật, chỉ trong nháy mắt đã khiến cho động tác của hắn ta trở nên ngưng trệ.

Sắc mặt La Hồng lãnh đạm, ý nghĩ vừa động, bốn chuôi sát châu kiếm ngưng tụ ở đầu vai, hắn giơ hai ngón tay nhẹ nhàng vung lên.

Phốc phốc!

Sát châu kiếm nhanh chóng đóng xuống, xuyên qua hai bàn tay, hai bàn chân của u Dương Chiêu, găm hắn ta trên mặt đất.

Tiếng kêu thê lương bị thảm truyền ra từ trong miệng u Dương Chiêu đang muốn thoát ra khỏi Thiên Thủ Tà Phật.

La Hồng đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống hắn ta.

Bạch y tung bay, không dính một giọt máu.

"Người cũng xứng mặt nàng sao?"

"Chỉ có ta mới có thể hung dữ với nàng."

Chương 165: Chỉ có ta mới có thể hung dữ với nàng (3)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

La Hồng thần nhiên nói.

Sau đó quay đầu nhìn về phía Tiểu Đậu Hoa.

"Kẻ thù?"

La Hồng hỏi.

Tiểu Đậu Hoa mím môi khẽ gật đầu.

La Hồng cầm cổ kiếm Địa Giao, đuổi về phía trước: "Ngươi làm đi."

Ánh mắt Tiểu Đậu Hoa có chút co rút lại, do dự một hồi lấy dũng khí, nhấc chân đi tới bên người La Hồng.

Nàng nhận lấy cổ kiếm Địa Giao.

Tay cũng đang run rẩy.

u Dương Chiêu nằm ở trên mặt đất, sắc mặt nhợt nhạt, thê lương kêu thảm.

"La Hồng! Ngươi là đệ tử của phu tử, ta cũng là học học sinh của học cung, ngươi dám tự ý giết người ở học viện sao?!"

u Dương Chiêu thật sự có chút hoảng hốt.

Không ngờ Diêu Tĩnh có thể quen một người hung dữ như thế.

La Hồng không để ý tới u Dương Chiêu, nhìn Tiểu Đậu Hoa.

Tiểu Đậu Hoa cầm kiếm, mũi kiếm chuyển lên đỉnh đầu u Dương Chiêu, không ngừng rung lên. Trong nội tâm nàng chứa đầy do dự, xoắn xuýt, nước mắt to như hạt đậu không ngừng lăn xuống, mũi kiếm run rẩy không ngừng, nhưng chưa dám hạ xuống.

Bỗng dưng.

Đôi mắt Tiểu Đậu Hoa khẽ giật.

Bàn tay to lớn của La Hồng bao trùm bàn tay nhỏ đang cầm kiếm của nàng.

"Đừng sợ, công tử giúp ngươi."

Lực lượng bộc phát.

Cổ kiếm Địa Giao bỗng nhiên hạ xuống.

Phốc phốc.

Máu bay xa một phần ba mét!

Mũi kiếm đâm vào bên trong yết hầu u Dương Chiêu đang không thể tin được.

Một kiếm cắt đứt cổ, không chút dây dưa dài dòng.

Nơi đầu mũi cổ kiếm Địa Giao, cổ họng của u Dương Chiêu thấm đẫm máu, toàn thân Tiểu Đậu Hoa cứng đờ, một nỗi sợ hãi không tên nhanh chóng lan tràn khắp cơ thể.

La Hồng trái lại rất bình tĩnh, dù sao, là một nhân vật phản diện được chứng nhận chính thức, hắn đã rất quen với việc giết người.

Tiểu Đậu Hoa thì khác, có thể nói, đây là lần đầu tiên nàng giết người trong kiếp này.

Mặc dù đó là kẻ thù mà nàng muốn giết, nhưng nỗi sợ hãi đặc thù do giết chóc mang lại vẫn khiến tâm hồn nàng bị chấn động.

u Dương Chiêu chết rồi, trừng mắt nhìn trời, chết không nhắm mắt.

Hắn ta không thể nào ngờ được mình sẽ chết ở Tắc Hạ Học Cung.

u Dương gia đặt rất nhiều hy vọng vào hắn ta, thậm chí họ còn trải sẵn đường, chờ hắn ta học ở Tắc Hạ Học Cung trở lại là có thể vào cung làm Phó thống của Ngự Lâm quân...

Cuộc đời hắn ta, tươi sáng và rực rỡ, một tương lai xán lạn vô hạn.

Nhưng mà.....

Hắn ta chết ở Tắc Hạ Học Cung vì con gái của một tội nhân bị chém đầu và xét nhà.

Hắn ta bỗng nhiên vô cùng hối hận, ngay từ đầu ... Hắn ta chỉ thêm muốn sắc đẹp thôi.

Tiểu Đậu Hoa lùi về sau mấy bước, hai chân mềm nhũn, ngồi phịch xuống mặt đất. Nàng nhìn hai bàn tay đầy máu tươi của mình, sắc mặt tràn đầy hoảng sợ.

Đôi mắt to trong veo như nước của nàng trở nên xám xịt và bần thần.

La Hồng liếc nhìn Tiểu Đậu Hoa, suy nghĩ của hắn xoay chuyển, tướng Thánh nhân đang lơ lửng trong đan điền của hắn lập tức từ từ tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

La Hồng xoa bàn tay dính máu lên bộ quần áo trắng, rồi giơ tay lên khẽ vuốt đỉnh đầu của Tiểu Đậu Hoa.

Khí Chính Dương dâng trào, dòng khí làm cho cảm xúc của con người trở nên bình lặng lại, khiến Tiểu Đậu Hoa dần dần bình tĩnh lại.

Trong đôi mắt vốn đầy vẻ xám xịt của nàng đã khôi phục một chút tiêu cự.

"Thân là Kiếm thị của bản công tử, ngươi phải học cách làm quen với chuyện này."

La Hồng nói.

"Phải quen với việc giết người."

Tiểu Đậu Hoa ngẩng đầu nhìn La Hồng, ánh mắt hai người va chạm.

Đôi mắt của Tiểu Đậu Hoa như mờ đi.

Nàng nhớ tới việc mình đang ở bên hồ sen, cầu xin Trần quân gia dạy cho nàng các chiêu thức để nàng có thể tự tay giết chết kẻ thù.

Nhưng nàng không ngờ rằng tất cả những điều này lại xảy đến nhanh như vậy.

"Đa tạ Công tử..."

Mắt Tiểu Đậu Hoa mờ đi, có những giọt nước mắt lăn dài, đó là những giọt nước mắt vui mừng trong tâm khảm. Cõi lòng đầy hận thù của nàng, kể từ khi giết u Dương Chiêu, đã được giải phóng hơn rất nhiều.

La Hồng nở nụ cười: "Ngươi đừng vội cảm ơn ta."

"Chỉ mới giết u Dương Chiêu, ngươi cảm thấy đã báo được thù rồi sao?"

"Diêu gia của ngươi bị hãm hại, bị chém đầu cả nhà, ngươi chỉ mới giết u Dương Chiêu mà đã thấy thỏa mãn rồi sao? Đối với cha mẹ ngươi, với cả Diêu gia ở trên trời của ngươi nữa, có công bằng không?"

La Hồng nói.

Toàn thân của Tiểu Đậu Hoa chấn động.

"u Dương gia đã hại cả Diêu gia, ngươi không thể hoàn trả gấp mười lần thì ít nhất cũng phải khiến cho cả u Dương gia cùng lên tể bái hương hồn cha mẹ mình."

"Hiểu chưa?"

La Hồng nói.

Ý hấn là bảo nàng... giết... giết cả nhà họ?

Công tử... hung ác quá!

Bờ môi của Tiểu Đậu Hoa run rẩy, giết cả nhà... Chỉ giết một u Dương Chiêu thôi mà nàng đã run như cây sậy, giết cả nhà, nàng có làm nổi không?

"Hiểu hay không?!"

La Hồng đột nhiên nhấn mạnh.

Tiểu Đậu Hoa bị hù dọa, sắc mặt trắng bệch, nàng vội vàng nói: "Công tử... Đừng... đừng hung dữ, đừng tức giận! Ta hiểu rồi!"

La Hồng dọa Tiểu Đậu Hoa xong liền thấy thỏa mãn.

Hắn duỗi tay ra, thổi phù một cái rồi rút cổ kiếm Địa Giao từ xác của u Dương Chiêu ra, đồng thời cũng thu hồi Sát Châu kiếm.

Còn thi thể lạnh lẽo của u Dương Chiêu thì nằm trên sàn Học Cung, máu chảy khắp sàn.

Nơi xa.

Tiêu Nhị Thất siết chặt con dao bên hông: "Kẻ này ... không chỉ nhỏ mọn, báo thù không kể ngày đêm, thật độc ác."

"Tuyệt đối không thể để bị ghi tên vào Tiểu Bồn Bồn (quyển sổ nhỏ), nếu không thì giống như bị rắn độc cắn mắt tới, ăn ngủ cũng không yên."

"Cái gì mà chính nghĩa, tấm gương mẫu mực, ánh sáng chính đạo chứ... Ha."

Tiêu Nhị Thất cười, dựa vào cánh cửa, tiếp tục xem náo nhiệt.

Ngô Mị Nương và những thiên tài xung quanh cũng hơi hoảng sợ, La Hồng nói giết là giết một cách tàn nhẫn, quả thực khiến bọn họ kinh ngạc.

Chương 166: Vương pháp có lớn đến mấy cũng không lớn bằng thanh kiếm trong tay ta

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Tuy nhiên, ánh mắt của Ngô Mị Nương lại khá kỳ lạ, mặc dù nàng ta không biết đầu đuôi của sự việc, nhưng dường như u Dương Chiêu đã đùa giỡn thiếu nữ trước mặt, La Hồng nổi giận vì hồng nhan!

Ngô Mị Nương ghét nhất người bại hoại như u Dương Chiêu, nếu không có La Hồng, thì không biết thiếu nữ này sẽ xảy ra chuyện gì nữa, hẳn ta chết chưa hết tội!

Lạc Hồng công tử đúng là ra tay rất dứt khoát!

Ngô Mị Nương khen ngợi hẳn trong lòng.

Các thiên tài thích thú nhìn xem, nhưng trò vui này vẫn chưa kết thúc.

Mặc dù u Dương Chiêu không có tên tuổi gì mấy nhưng bọn họ vẫn biết lai lịch hẳn ta.

u Dương Chiêu là nhi tử của đương kim Ngự Sử Tam phẩm Vương triều Đại Hạ - u Dương Phi. Tuy thân phận của hẳn ta không cao nhưng lại có sự phụ là một trong ba thống lĩnh của Ngự Lâm quân, địa vị và thực lực đều cực cao.

Trên con đường xanh ngắt phía xa, có bóng người lao nhanh như gió.

Tốc độ cực nhanh, chỉ chớp mắt những bóng người đã nhẹ nhàng đến gần, tạo nên một cơn gió mạnh lên khu vực xung quanh.

La Hồng cầm cổ kiếm Địa Giao, mũi kiếm vẫn còn đang nhuốm máu, nhìn cách đó không xa có bảy tám bóng người đang đứng, với vẻ tức giận không thể che giấu trên khuôn mặt.

"La Hồng! Người dám ra tay ở Tắc Hạ Học Cung sao?!"

Người đứng đầu là một thiếu nữ, mặc một chiếc váy dài màu lửa đỏ, khuôn mặt xinh xắn, lông mày mảnh như vẽ, dáng người mảnh khảnh.

Còn bên cạnh thiếu nữ, có một số cô gái trẻ mặc váy trắng, ngoài ra, đứng kế bên còn có một số thiếu niên với khuôn mặt khó coi.

"u Dương Chiêu có tội gì?! Người chỉ vì mấy câu không hợp ý đã ra tay giết hẳn!"

Những thanh niên xung quanh không lên tiếng, nhưng cô gái mặc váy đỏ lại là người chất vấn.

La Hồng vung cổ kiếm Địa Giao lên, vẩy hết vết máu đã khô trên kiếm, nhẹ nhàng ném kiếm cho Tiểu Đậu Hoa, Tiểu Đậu Hoa luống cuống tay chân đỡ lấy kiếm.

La Hồng phớt lờ thiếu nữ mặc váy đỏ, thay vào đó, hần lườm Tiểu Đậu Hoa và quát lên: "Uỡn ngực, hóp bụng, nâng mông, mắt nhìn về phía trước, chân tạo hình chữ bát."

Tiểu Đậu Hoa mím môi, vội vàng làm theo.

Cô gái mặc váy đỏ cảm thấy mình bị làm lơ thì vô cùng tức giận, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng lên.

"Người giết người mà còn dám lí luận hay sao? Thiên hạ này vẫn là thiên hạ của Đại Hạ, hơn nữa nơi đặt Tắc Hạ Học Cung cũng nằm trên lãnh thổ của Đại Hạ, trong mắt người có còn Vương pháp của Đại Hạ không!"

Thiếu nữ mặc váy đỏ nói.

Vài người trẻ tuổi xung quanh cũng bước tới, lạnh lùng nhìn La Hồng: "Giết u Dương Chiêu, người cần cho chúng ta một lời giải thích."

Sau khi nghe lời của những người ở đây nói, La Hồng không nhịn được cười.

Hắn nhìn sắc trời một lát.

Sau đó, hắn liếc xéo những người này.

"Ta vất vả, khổ sở để trèo lên đường đá Bách Luyện, lại chật vật vượt qua bài kiểm tra viết để trở thành một đệ tử của sư phụ, chính là để đến Tắc Hạ Học Cung để chịu sỉ nhục sao?"

"u Dương Chiêu bắt nạt Tiểu Kiếm Thị của ta, Kiếm thị của ta phải để cho hắn ta bắt nạt, đây là thứ đạo lý gì?"

"Vương pháp Đại Hạ lớn đến mấy... cũng không lớn bằng thanh kiếm trong tay ta."

La Hồng nói khẽ.

m thanh không lớn, nhưng khi nó truyền ra trên Tắc Hạ Học Cung cũng khiến tâm tư không ít người gọn sóng, xôn xao dư luận.

Thật ngông cuồng!

Nhưng... giữa những lời này lại tràn đầy bất đắc dĩ.

Là thiên tài từ khắp nơi tới, bọn họ đương nhiên biết rõ La Hồng gặp phải chuyện gì, trước đó có bao nhiêu người muốn giết La Hồng, mà La Hồng đã đối mặt với nguy hiểm thế nào.

Khi đó, Vương pháp Đại Hạ ở đâu?

Nhưng bây giờ, vị Quận chúa này đang dùng Vương pháp Đại Hạ để dọa nạt La Hồng, điều này quả thực có chút nực cười.

"Làm càn!"

Một tiếng quát lớn vang lên, một thanh niên bước ra ngoài, nhìn chăm chăm vào La Hồng.

"Sao ngươi dám nói chuyện như thế với Quận chúa Trường Bình!"

La Hồng nhìn chăm chăm vào người thanh niên này, nheo mắt lại.

"Giọng nói của ngươi ... có hơi quen tai, lúc trước, người nhắc nhở Hoàn Nhan Xa Cổ... là người sao?"

La Hồng âm u nói.

"Nói cho ta, tên của ngươi."

Về mặt của thanh niên thay đổi, hắn ta không nói.

Quận chúa Trường Bình nhìn chăm chăm La Hồng, chiếc váy đỏ rực phiêu đảng trong gió, không nói gì nữa.

Ở phía xa, hai mắt Tiêu Nhị Thất sáng lên, tựa vào cột ở cửa Cung điện, cười to nói: "Người này tên là Ngụy Nhân, là cháu của vị Ngụy thiên tuế Can Tôn trong Hoàng cung Đại Hạ."

Khi Tiêu Nhị Thất nói ra lời này, bầu không khí trong quảng trường đột nhiên biến đổi.

La Hồng nhìn về phía Tiêu Nhị Thất, Tiêu Nhị Thất nghịch ngợm trừng mắt với hắn.

La Hồng hiểu ý cười một tiếng, khẽ gật đầu với Tiêu Nhị Thất, sau đó lấy Sách da người ra, viết tên của Ngụy Nhân vào cột đối tượng mục tiêu.

Tiêu Nhị Thất có chút phản kích.

Đã xuất hiện!

Cuốn sách nhỏ của Lạc Hồng công tử đã xuất hiện!

Cất tập sách da người đi, La Hồng liếc nhìn Tiểu Đậu Hoa, ngoắc ngoắc tay: "Đuổi theo."

Sau đó, áo trắng tung bay, mang theo huyết khí nửa người, dẫn theo Tiểu Đậu Hoa đang ôm kiếm đi về phía bên ngoài Cung điện.

Khi La Hồng tới gần, Quận chúa Trường Bình cùng rất nhiều thiên tài của Đại Hạ, theo bản năng nháo nhào nghiêng người nhường ra một con đường cho hắn.

Vào ngày này, La Hồng dùng một kiếm giết người tại Tắc Hạ Học Cung, dẫn theo Tiểu Đậu Hoa thong dong xuống núi.

Không ai dám ngăn cản.

Chương 167: Ánh sáng của con đường chính đạo

(1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

...

Tiểu lâu Xuân Phong.

Phu tử đang đánh cờ cùng Lý Tu Viễn.

Trên bàn cờ, rất nhiều quân trắng đen nằm chi chít khắp nơi.

Đối với những chuyện xảy ra trước cung Tà Tu, bọn họ cũng đã biết rõ.

"Ngày đầu tiên vào Tắc Hạ Học Cung đã giết một học sinh... Tiểu sư đệ này cũng thật giỏi."

Lý Tu Viễn cười nói, đánh một nước.

"Chúng ta tu Nho không phải tu Phật. Chúng ta không chủ trương bỏ xuống đồ đao, lập địa thành Phật. Cái chúng ta yêu cầu chính là cái bản tâm, theo đuổi sự chính trực của thiên địa, tâm niệm khác biệt sao có thể tâm tư hạo nhiên (1). Hơn nữa, Tiểu tử La Hồng cũng không giết người vô tội..."

(1) Tâm tư hạo nhiên: lòng dạ chính trực, ngay thẳng.

"Tiểu Kiếm Thị đi theo sau lưng La Hồng tên là Diêu Tĩnh... là con gái của Diêu Ngự sử ở Đế Kinh."

Phu tử mỉm cười, nhặt một quân cờ trắng đặt xuống bàn cờ, lại nhanh chóng vung tay áo, nhặt quân cờ vừa đặt xuống kia lên, sau khi trầm tư suy nghĩ liền đổi một vị trí khác.

Lý Tu Viễn thấy hành vi khi đánh cờ của Sư phụ thật quái lạ, ngạc nhiên về thân phận của Diêu Tĩnh, liên tưởng đến u Dương Chiêu đã chết, dường như y đã hiểu ra điều gì đó.

"Con gái của Diêu Ngự sử sao? Đúng là đáng tiếc, Diêu Ngự sử không sợ cường quyền, dám vạch tội... lại rơi vào thảm cảnh cả nhà bị chém đầu."

Lý Tu Viễn thở dài.

Phu tử mỉm cười: "Tiểu cô nương này là do Trương Hoài Nghĩa cứu."

"Trương thủ phụ?" Lý Tu Viễn sững sờ, sau đó, không nói lời nào, lâu nhỏ lại yên tĩnh trở lại.

Hồi lâu sau, giọng nói của Lý Tu Viễn lại vang lên lần nữa.

"Phu tử, còn chuyện Tiểu sư đệ giết người thì tính sao?"

"Tiểu sư đệ ngươi giết chết người này, e rằng sẽ gây ra phiền phức không nhỏ..."

Phu tử cười khẽ.

"Đừng lo lắng, dù hấn giết sạch một nửa thiên hạ cũng không thành vấn đề, nếu thực sự không được, trở về Tắc Hạ Học Cung, Lão phu sẽ bảo đảm hấn không có việc gì."

"Tiểu tử kia có câu nói không sai, trở thành đệ tử của phu tử, chẳng lẽ là để bị sỉ nhục?"

"Ngươi ấy, La Hồng nữa cũng đều là những kẻ không biết nhẫn nhịn."

Lý Tu Viễn nhặt quân đen lên, mỉm cười.

"Phu tử đừng nói lung tung, ta là người khá hoà nhã mà."

...

Tắc Bắc.

Bầu trời đầy cát vàng, mây đen cuộn cuộn.

Gió rít gào thét không dứt, tiếng chém giết vang vọng khắp mặt đất, binh lính đông nghịt lao nhanh ra, như sóng ào ào từ biển cả mênh mông, hai bên va chạm nhau.

Có Võ tu khí huyết kinh thiên, hoành hành không người có thể cản giữa hai quân, chém giết quân địch, mỗi lần ra tay là một đồng lớn người ngã xuống.

Hoa chết hết mà cỏ cũng chẳng còn. (1)

(1) Câu này có nghĩa là diệt sạch không chừa lại, gần giống với câu thà giết nhầm còn hơn bỏ sót.

Vô số xác chết rải rác, máu chảy vương vãi khắp nơi. Một trận chiến lớn kết thúc, hai quân rút lui, chỉ còn lại từng cỗ thi thể nằm dưới gót ngựa.

Trên bức tường thành nguy nga, cổ kính, chỉ chút vết đao, vết kiếm và lỗ mũi tên.

Một bóng người mặc áo giáp đen đang đứng, nhìn chăm chăm vào vùng đất hoang vu rộng lớn bất tận.

Phía sau ông, từng vị thủ lĩnh của Tắc Bắc cưỡi ngựa giương đao.

"Đại quân Kim Trướng Vương Đình, lui."

Một người nam nhân có mấy phần nho nhã cởi bỏ mũ giáp xuống, lộ ra khuôn mặt dầm mưa dãi nắng, ôn hòa nói.

"Lần này, Kim Trướng Vương Đình dường như thực sự tức giận, xuất 100.000 quân đến chiến đấu ở Thiên Đẳng Nguyên."

Một người đàn ông vạm vỡ với phần thân trên đỏ rực, trên cơ thể đầy vết đao kiếm, lại thoải mái cười to: "Ha ha, còn có thể là vì cái gì nữa? Còn

không phải là do tin tức từ Đại Hạ truyền về, ở trên đường đá Bách Luyện trong Tắc Hạ Học Cung, công tử đã giết sạch tất cả thiên tài của Kim Trướng Vương Đình! Sau khi đám thiên tài kia của Kim Trướng Vương Đình chết, Vương tộc của Kim Trướng Vương Đình đã vô cùng tức giận, quan trọng hơn là Hoàn Nhan Xa Cổ đứng thứ mười trên Thiên Bảng cũng bị công tử lập bẫy giết chết."

"Cơn sóng gió này của công tử, thật là con mẹ nó đặc biệt hay ho mà!"

La Hậu quay đầu lại liếc mắt nhìn đại hán, ý cười trên mặt gã dần dần trở nên xấu hổ, ngậm miệng không nói thêm gì nữa.

"Tên tiểu tử La Hồng đó quả thực đủ hung ác. Lúc đầu, ta chuyển Tắc Hạ Học Cung đến huyện An Bình để gây một chút áp lực cho La Hồng, để nó từ từ trưởng thành trong áp lực, không ngờ tới... Nó lại dứt khoát giết chết toàn bộ thiên tài của Kim Trướng Vương Đình."

"Quả thực không ngờ, việc lão Trần nói nó có thiên phú tu luyện rất mạnh kia, hiện giờ xem ra đúng là mạnh thật..."

Vị Tướng quân nho nhã khẽ cau mày: "Công tử có thiên phú mạnh là điều tốt, Kim Trướng Vương Đình bởi vậy mà tức giận, then quá hóa giận, xuất binh tới đánh cũng không đáng sợ, chỉ sợ là... Vị Huyền Ngọc phi trong cung kia âm thầm chơi trò ngáng chân thôi."

"Trên chiến trường, đao thật, thương thật thực ra không quá đáng sợ, đáng sợ chính là ám tiễn sau lưng khó phòng."

Các tướng sĩ xung quanh cũng im lặng.

"Không vội, bây giờ La Hồng bái nhập dưới trướng Phu tử, không dễ chết như vậy đâu, ta trái lại muốn xem xem Hạ gia định bày trò gì..."

"Lão tử sẽ im lặng chờ xem."

La Hậu nói.

Ông đặt bàn tay phủ đầy vết chai lên trên bờ chắn tường thành, ánh mắt sáng quắc nhìn vùng đất khói lửa nổi lên, bốn phía đầy cát vàng bên ngoài thành.

"Cùng lắm thì Lão tử rút đao."

...

Ra khỏi Tắc Hạ Học Cung, đi xuống Đông Sơn.

Đi ngang qua vùng đất trống giữa lưng chừng núi, sau khi loại bỏ một lượt mấy tên hộ đạo giả nhắm mắt dưỡng thần, đón Triệu Đông Hán đi, La Hồng trực tiếp rời đi.

Một lúc sau, Quận chúa Trường Bình mặc lễ phục màu đỏ đứng trên núi vội vàng dẫn theo người chạy tới vùng đất trống giữa sườn núi.

Mà La Hồng đã sớm mang theo Tiểu Kiếm thị nhất gan kia, biến mất ở trong rừng đào Thạch Kính.

Một người đàn ông lớn tuổi mặc tổ y lập tức xuất hiện bên cạnh Quận chúa Trường Bình, nhìn Quận chúa với vẻ mặt tràn đầy giận dữ, không khỏi nhíu mày nói: "Quận chúa, có chuyện gì vậy?"

"Tên La Hồng kia đã giết u Dương Chiêu ở trong Học Cung..."

Mặt Quận chúa lạnh tanh, nói.

Chương 168: Ánh sáng của con đường chính đạo (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Sau khi dứt lời, từng vị hộ đạo giả nhao nhao mở mắt ra, kinh ngạc nhìn lại.

Lão nhân mặc tố y không khỏi sửng sốt: "Mới là ngày đầu tiên nhập học mà kẻ này đã ra tay giết người trong Học Cung rồi sao?"

Quận chúa nghiêng răng nghiêng lợi: "Thiên Hà tiền bối, trước khi La Hồng xuống chân núi, đi bắt hắn trở lại!"

Lão già mặc tố y vội vàng lắc đầu khi nghe câu nói đó: "Quận chúa, không được. Bây giờ, La Hồng đã là đệ tử của Phu tử, nơi này lại thuộc phạm vi của Tắc Hạ Học Cung, dám động vào đệ tử của Phu tử ... Cho dù là Cao thủ Nhất phẩm cũng không dám."

"Chỉ có điều là ra khỏi Đông Sơn cũng tốt, Phu tử sẽ không nhúng tay vào chuyện bên ngoài Học Cung, nhưng La gia có Hóa Long kiếm và Viên Hạt Tử tọa trấn, cũng không dễ động tay vào ... Hơn nữa, La Hồng chính là con trai của La Nhân Đồ, muốn ra tay với hắn cũng phải tính toán kỹ càng."

Quận chúa Trường Bình cũng bình tĩnh lại: "Vậy thì u Dương Chiêu chết vô ích rồi?"

Lão già mặc tố y lắc đầu, cười nói: "Đương nhiên, nếu Quận chúa tức không nhin nổi, muốn dạy dỗ La Hồng, thật ra cũng vẫn có cách khác..."

Mắt Quận chúa Trường Bình sáng rực lên, liếc nhìn Lão già mặc tố y hỏi: "Thiên Hà tiền bối có cách gì? Mau nói ra đi."

"Sở dĩ Tắc Hạ Học Cung được gọi là thánh địa tu hành, có thể thu hút thiên tài từ khắp nơi nườm nượp mà tới, ngay cả những thiên tài của Kim Trướng Vương Đình cũng không ngại tiến sâu vào trại địch, ngoại trừ kinh điển của bách gia trong Tắc Hạ Học Cung, lễ rửa tội từ ý chí của Chuông Thánh, còn một nơi đáng giá được xưng là ... "

Lão nhân mặc tố y nói.

Theo như lời nhắc nhở của ông ta, Quận chúa Trường Bình dường như đã đoán được điều gì đó: "Thiên Hà tiền bối nói... hẳn là 'Học Hải Bí Cảnh' của Tắc Hạ Học Cung?!"

"Chính xác."

Lão nhân mặc tố y gật đầu.

"Thư sơn có đường, học hải vô nhai (1), Học Hải Bí Cảnh là báu vật của Tắc Hạ Học Cung. Các thiên tài đều khao khát chỗ đó, bởi vì ở trong Học Hải Bí Cảnh, họ có thể cải thiện những khiếm khuyết khi tu hành và thậm chí có cơ hội lấy được truyền thừa của Bách gia..."

(1)Ý nói: núi sách cũng có đường để lên nhưng biển học thì là vô bờ bến.

"Hơn nữa, Học Hải Bí Cảnh là một nơi bị niêm phong, ngay cả Phu tử cũng không thể kiểm soát được. Ở đó, cho dù có chuyện gì xảy ra, cũng không liên quan gì đến thế giới bên ngoài..."

"Tuy vậy, 'Học Hải Bí Cảnh' của Tắc Hạ Học Cung đã bị đóng kín rất nhiều năm, không biết khi nào nó sẽ mở ra ..." Quận chúa cau mày, nói.

Lão nhân mặc tố y cười, ánh mắt sâu sa và đầy ẩn ý.

"Dưới gầm trời này, Bí cảnh không chỉ có Học Hải Bí Cảnh."

"Ti Thiên Viện cai quản một cái Bí cảnh, được gọi là 'Thiên Cơ Bí Cảnh'. Bằng sự cung chiêu của Thái tử dành cho Quận chúa, chỉ cần Quận chúa mở lời, Thái tử chắc chắn sẽ hạ lệnh cho Thiên Ti Viện sắp xếp, di chuyển 'Thiên Cơ Bí Cảnh' đến bên ngoài Huyện An Bình. Chúng ta lấy 'Thiên Cơ Bí Cảnh' làm mồi nhử, đến lúc đó... Dù cho La Hồng biết rõ chỗ này có nguy hiểm, cũng nhất định vào cuộc thôi."

"Về phần bên trong Bí Cảnh sẽ xảy ra chuyện gì, Quận chúa có thể tự mình bố trí."

Câu nói của lão nhân mặc tố y khiến đôi mắt của Quận chúa ngày càng sáng hơn.

"Thật sự có thể chứ? Thái tử gia gia sẽ vì ta an bài Bí Cảnh đến Huyện An Bình ư?" Nội tâm của Quận chúa có chút không tin.

Lão nhân mặc tố y lại không nói gì thêm, Thái tử di chuyển Bí Cảnh, trong đó còn có các nguyên nhân khác, không chỉ vì riêng Quận chúa.

"Đi, Thiên Hà tiền bối, đưa ta hồi cung! Ta muốn gặp Thái tử gia gia!"

Quận chúa Trường Bình suy nghĩ hồi lâu rồi mở miệng nói.

Bất kể như thế nào, nàng ta cũng muốn thử một lần.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, phía trên sườn đồi, một chiếc xe ngựa bay lên không trung.

...
La Hồng đương nhiên không rõ về cuộc trò chuyện diễn ra ở trên sườn đồi.

Hắn đưa Tiểu Đậu Hoa và Triệu Đông Hán trở lại La phủ, Tiểu Đậu Hoa đi thẳng vào phòng, vùi đầu vào gối, nàng cần bình tĩnh lại.

Triệu Đông Hán biết những gì đã xảy ra ở trong Tắc Hạ Học Cung, không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi.

Ở trong Vương triều Đại Hạ, tên tuổi của Diêu Ngự sử được rất nhiều người biết đến, ông là một trong số ít những vị quan chịu lắng nghe dân chúng, ngay thẳng và chính thực, dám nói và dám luận tội quan viên.

Đáng tiếc là ông bị kẻ gian hãm hại, rơi vào cảnh cả nhà bị chém đầu.

Huống hồ, theo ý kiến của Triệu Đông Hán, u Dương Chiêu muốn bắt nạt Tiểu Đậu Hoa, Công tử giết hấn ta thì có lỗi gì?

Chẳng lẽ lại bảo công tử trơ mắt nhìn Tiểu Đậu Hoa bị bắt nạt?!

Nếu lúc đó đổi lại là Triệu Đông Hán, hấn ta đã rút đao ra chém chết rồi.

La Hồng về tới phòng, Triệu Đông Hán đảo mắt rời khỏi phủ đệ.

...

Triệu Đông Hán ra khỏi La phủ, chạy nhanh trên con đường dài.

Chẳng bao lâu, hấn ta đã đến quán trà bị nhóm khách giang hồ vây chặt như nê m cối.

Vừa vào quán trà, đã không còn chỗ trống, Triệu Đông Hán thản nhiên đứng sang một bên, lắng nghe tin tức từ đám khách trong quán.

"Tin tức vừa mới truyền tới, hôm nay là ngày đầu tiên của Tắc Hạ Học Cung, Lạc Hồng công tử đã ra tay giết người trong Học Cung, không những thế người chết còn là con trai của một vị Ngự sử!"

"Hơn nữa, tư chất của con trai vị Ngự sử kia cực cao, nhưng không hiểu sao lại khiêu khích Lạc Hồng công tử, bị một kiếm đâm xuyên qua yết hầu, thật là quá mức thâm hiểm!"

"Nói thật, việc liên tiếp giết chết tám thiên tài người Hồ trên đường đá Bách Luyện của Lạc Hồng công tử rất đáng được biểu dương và khen ngợi, nhưng hành động hôm nay thực sự là hơi có chút quá mức, giết con trai của mệnh quan triều đình thì cũng có hơi không nói đạo lý, giết chóc quen tay..."

Người kể chuyện nói.

Chương 169: Ánh sáng của con đường chính đạo (3)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Bên dưới cũng xôn xao, tiếng phụ họa không khỏi nổ vang.

Triệu Đông Hán sắc mặt run run một hồi, nghiêng răng nghiêng lợi, hắn ta biết tin tức công tử giết người trong Tắc Hạ Học Cung nhất định sẽ truyền ra, đến lúc đó, thanh danh của công tử sẽ lại bị phá hủy!

"Bây giờ, thực lực của Lão Triệu ta không bằng công tử, không thể bảo vệ an toàn tính mạng cho công tử, đã như vậy ... danh dự của công tử sẽ do Lão Triệu ta duy trì!"

Triệu Đông Hán đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt hiện lên tia sáng.

Khí huyết của Võ tu Thất phẩm phun trào, hắn ta hét vào mặt người kể chuyện trên sân khấu.

"Ngươi nói láo!"

...

La Hồng về tới phòng.

Hắn thay chiếc áo trắng dính máu, ngồi xếp bằng trên giường, bắt đầu lưu chuyển khí Tà Sát, cũng cố căn cơ bây giờ đã tăng lên cảnh giới tu vi Địa Sát Lục phẩm.

Bất tri bất giác, La Hồng hắn cũng đã là một người tu hành Lục phẩm.

Lần này khi bước vào Tắc Hạ Học Cung, La Hồng đã thu hoạch được rất nhiều, gõ chuông 306 lần, tướng Thánh nhân đã ngưng tụ trong đan điền của hắn, hiệu quả của thứ đồ chơi này cũng không tệ.

Mặc dù nó làm cho hình tượng của hắn khác một trời một vực với nhân vật phản diện, nhưng mà chỉ ít nó đã trợ giúp hắn kích thích ma kiếm Atula, ngưng tụ bảy mươi hai viên Sát Châu, tu vi của hắn cũng tự động tiến vào cảnh giới Địa Sát!

Có thể nói, La Hồng vẫn rất hài lòng với vụ thu hoạch lần này.

Bảy mươi hai hạt Sát Châu đã khếch tán đan điền, khiến sức chứa sát khí trong đan điền của La Hồng trở nên vô cùng lớn.

Lúc đầu, bằng cách ngưng tụ tám viên Sát Châu để tạo thành Sát Hoàn, hắn có thể tấn cấp Lục phẩm.

Tuy nhiên, La Hồng gắng gượng ngưng tụ bảy mươi hai viên, hình thành bảy mươi hai viên sát châu mới vào Địa Sát, điều này khiến sức chứa

sát khí trong đan điền tự nhiên lớn hơn rất nhiều. Với dung lượng đan điền khổng lồ như vậy, muốn chứa đầy Tà Sát khí, cần tiêu hao rất nhiều thời gian.

Chỉ vèn vèn dựa vào khí m Sát ẩn chứa trong cơ thể con người để lấp đầy, sợ là không biết phải chờ tới ngày tháng năm nào.

Đây cũng là một vấn đề khá đau đầu.

Tâm trí khê chuyên, trong tay La Hồng nhiều ra một cái bình ngọc màu đen.

"Cổ Bản Bồi Nguyên Chuyển Sát Đan... Không biết viên thuốc này có hữu dụng hay không nữa?"

La Hồng suy nghĩ một chút.

Đổ một viên đan dược từ bình ngọc ra.

Đan dược màu nâu đen, trên đó có những đường vân màu máu, trông hơi kỳ dị.

Hắn đưa đan dược tới gần, hít hà, hương vị có hơi cay độc.

Hắn bỗng nhiên nhét đan dược vào trong miệng, nuốt ực xuống bụng.

Đột nhiên, viên đan dược trong bụng phút chốc nổ tung, giống như một cái bếp lò, hơi nóng lập tức tỏa ra dọc theo tứ chi của La Hồng.

Hai mắt của La Hồng đột nhiên ngưng lại.

Áo trắng trên người hắn không gió mà bay, máu tươi trong cơ thể như sôi sùng sục, đang không ngừng lưu chuyển, giống như sấm sét.

Giờ phút này, La Hồng hơi sững sờ, chủ yếu là bởi vì công hiệu của loại thuốc này... hơi bá đạo!

"Hai viên Bì Đồng, bốn viên Thiết Cốt, năm viên sáu viên Võ Tiên khốc..." La Hồng vẫn nhớ như in lời giới thiệu của loại thuốc này.

Lúc này, cảm giác được khí huyết trong cơ thể sôi trào, La Hồng chỉ cảm thấy điều này cho thấy hắn đã đánh giá thấp tác dụng của đan dược.

Bùm!

Với một tiếng rít gào, tóc của La Hồng dựng ngược lên, da thịt của hắn nổi lên một chút ánh kim màu đồng.

Một viên đan dược đã khiến La Hồng bước vào cảnh giới Đồng Bì của Võ tu!

Cái này là thành Võ tu rồi?!

Tác dụng của đan dược cũng quá là mau lẹ đi!

Mà đây mới chỉ là bắt đầu, khí huyết trong cơ thể lao nhanh như dòng nước xiết, đột ngột dừng lại và lập tức ngược dòng...

Có một cơn đau tê liệt truyền tới từ trong kinh mạch, ở giữa khí huyết đúng là có khí Tà Sát sinh sôi.

Trong đan điền, bảy mươi hai vòng Địa Sát bắt đầu xoay tròn, bùng ra một lực hút kinh hoàng, thực sự hấp thụ tất cả khí Tà Sát.

Mẹ kiếp...

La Hồng đã đánh giá thấp sức mạnh của viên đan dược này.

Đây quả thực là Thần Đan cần thiết dành cho Tà Tu!

Không biết là Tiểu quỷ thông minh nào là luyện đan sư lại có thể nghĩ ra cách lợi dụng máu huyết để chắt lọc khí Tà Sát chứ?

Nguyên lý thực ra rất đơn giản, trong khí huyết cũng có khí m Sát cân bằng với khí Chính Dương, khi khí huyết tăng thì lượng khí m Sát không phải là cũng tăng vọt sao. Lúc này, hắt tách khí m Sát và khí Chính Dương ra, là có thể rút ra lượng khí m Sát vô cùng dồi dào.

La Hồng lại đồ ra một viên đan dược khác nhét vào trong miệng, thân thể lại hóa thành một cái lò lửa, huyết khí tuôn ra không ngừng.

Từ trong khí huyết, khí Tà Sát không ngừng được rèn luyện, chuyển hóa thành bảy mươi hai vòng Địa Sát, hòa vào đan điền của hắn.

La Hồng vừa đau khổ vừa hạnh phúc!

Và khi khí huyết chuyển hóa thành sức mạnh m Sát, khí Chính Dương trên người La Hồng càng ngày càng sáng chói, chiếu sáng toàn bộ căn phòng, cả người như hóa thân thành... ánh sáng của con đường chính đạo!

Sau khi ăn bốn viên đan dược liên tục, cảnh giới Võ tu của La Hồng đã đạt tới Bát phẩm Thiết Cốt.

Những Võ tu khác đều phải chăm chỉ khổ luyện, mà La Hồng chỉ ăn hai viên đan dược liên đạt tới Bát phẩm, so sánh ra quả thực khiến người ta tức chết.

Nếu để Triệu Đông Hán biết, e rằng hắn ta sẽ đập đầu vào gạch mà tự sát mất.

Nhưng, dùng bốn viên đan dược, cũng đã là giới hạn của La Hồng.

Đan dược này kích thích thân thể tạo ra khí huyết, mà khí huyết lúc nào cũng sôi trào thì chẳng phải chuyện tốt gì. Vì như vậy sẽ không ngừng chuyển hóa khí huyết thành âm sát. Nếu vẫn luôn giữ tình trạng này thì cho dù là La Hồng cũng sẽ bị hao mòn thân thể.

Sau khi chuyển hóa hết số khí huyết được sinh ra do dược tính từ bốn viên đan dược, lúc La Hồng đứng lên hai chân như muốn nhũn ra, không ngừng run rẩy.

Dược tính của Bôi Nguyên đan..... suýt chút nữa đã đào rỗng thân thể của La Hồng.

Cố Bản Bôi Nguyên cái rắm ấy!

Đúng là thuốc giả hại chết người mà!

Chương 170: Người? Tân Nho thánh chuyển thế

(1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Trong lòng La Hồng âm thầm mắng chửi một trận, có điều, hắn cũng thu hoạch được không ít. Trong đan điền hắn có 72 vòng Địa Sát, cùng với âm sát tích lũy, hiện giờ đã điền trống được hơn phân nửa.

Điều này làm La Hồng cảm thấy khá an ủi, ít nhất, những khí huyết thiếu hụt kia, cũng không phải đổ sông đổ biển.

La Hồng một thân bạch y, sắc mặt có chút tái nhợt, đi tới trước gương đồng. Nhìn khí Chính Dương sáng rực chói mắt trong gương đồng, còn rực rỡ hơn lúc trước, gương mặt đang mỉm cười mãn nguyện của hắn bỗng chốc cứng lại.

“Sao lại càng ngày càng đậm thế này?!”

La Hồng quả thực vô cùng bất lực. Có điều, nghĩ kỹ thì, khí m Sát bị rút đi vậy thì số khí Chính Dương còn dư kia chắc chắn sẽ tràn ra ngoài rồi.

Khí Chính Dương trên người hắn càng ngày càng nồng đậm cũng là có nguyên do.

Chỉ là, biết nguyên nhân rồi, hắn lại bất lực không biết sửa đổi như thế nào.

Dù sao thì, muốn sung sướng hút hết khí âm sát để dồn vào đan điền thì phải bỏ ra nỗ lực cùng trả giá thôi.

Không để ý đến những thứ vớ vẩn này nữa. Nếu đã không thay đổi được, vậy thì cứ mặc kệ nó thôi.

Không bận tâm đến khí Chính Dương lộng lẫy bắt mắt quanh thân kia, trong lòng La Hồng liền dễ chịu hẳn. Hắn vẫn là Bại Hoại được chính thức công nhận như trước kia.

Cố gắng từng bước trên con đường trở thành Đại Bại Hoại!

Lấy quyển sách da người ra, La Hồng mở tới trang giao diện.

Vừa nhìn thấy, đôi mắt hắn lập tức ngơ ngẩn.

Tội ác chỉ còn lại có + 2010, so với lúc trước ước chừng thiếu 100, điều này làm cho La Hồng như bị sét đánh trong phút chốc, hóa đá tại chỗ.

Chuyện gì đã xảy ra ?

Tại sao lại như vậy?

La Hồng không dám tin, vì sao hắn chẳng hề làm gì, mà tội ác đã mất 100 điểm rồi?

Không, không phải hắn không làm gì, hắn đã giết u Dương Chiêu ở Tắc Hạ Học Cung.

Hắn giết người, mà tội ác ngược lại còn ít đi?!

Là ai giúp hắn rửa sạch tội ác!

Môi La Hồng đều đang run rẩy, không hiểu sao có chút đau lòng, để tích góp từng ấy tội ác, hắn phải lấy mạng ra để liều đấy.

Hắn chiến đấu hết mình, khiêu khích cao thủ bốn phương, mới thu về được từng đó điểm tội ác.

Hiện giờ..... Cự nhiên bị trừ 100!

Quá thảm!

La Hồng khóc không ra nước mắt, nằm bẹp trên giường, đến ham muốn tu hành cũng chẳng còn.

Một lúc lâu sau, La Hồng mới xoay người đứng lên, suy tư nửa ngày, lấy ra khối Thanh Đồng tà lệnh kia.

Hắn muốn mạnh lên, trừ bỏ dựa vào tội ác đổi lấy khen thưởng ra, còn có thể tìm vài tên Tà tu mượn một ít tà sát khí.

Dùng đan dược sẽ có tác dụng phụ, đến bây giờ chân La Hồng vẫn còn nhũn ra, cho nên, hắn cảm thấy cần thay đổi một chút sách lược tăng tu vi.

Tìm Tà tu mượn một ít tà sát khí, hắn là lựa chọn không tồi.

Lúc trước La Hồng đã có quyết định này, hiện giờ xem ra đã đến lúc thực hiện rồi.

Nâng Thanh Đồng tà lệnh trên tay lên cao, tâm thần hắn dần chìm vào trong đó.

Chốc lát sau, La Hồng đã xuất hiện ở trong không gian của Thiên Địa Tà Môn.

Đây là lần đầu tiên La Hồng tiến vào không gian Thiên Địa Tà Môn trong Thanh Đồng tà lệnh, tuy trước đó La Hồng đã từng đến nơi này thông qua Hắc Thiết tà lệnh, hai thứ này vẫn có chút khác biệt.

Điểm đầu tiên là số lượng người ở đây đã giảm đi.

Nhân số trong Thanh Đồng tà lệnh... ít hơn một nửa so với Hắc thiết tà lệnh.

Hơn nữa, La Hồng còn có thể thấy được phía trên Thiên Địa Tà Môn, có treo một bảng cáo thị, trong bảng cáo thị là đủ loại nhiệm vụ tà ác.

La Hồng nhìn chằm chằm bảng cáo thị trong chốc lát, sắc mặt có chút cổ quái.

“Nhiệm vụ Địa Bảg: Đánh chết La Hồng – tám gương chính nghĩa trong huyện An Bình (khen thưởng nhiệm vụ: Thưởng một trăm sợi Bản Nguyên Sát Quang, thăng cấp lên tư cách Bạch Ngân tà lệnh).”

“La Hồng: Con trai Tắc Bắc đại tướng quân La Hậu của vương triều Đại hạ, cháu của Trần Bắc Vương La Cuồng, tám gương tốt về chính nghĩa trong huyện An Bình, thiên phú yêu nghiệt, là Thất phẩm nhưng có thể giết Ngũ phẩm, có năng lực tác chiến vượt cấp, gõ chuông Thánh Nhân 360 lần, được ý chí của Thánh Nhân tẩy rửa, Khí Chính Dương trên người nồng đậm, nghi ngờ là Nho thánh chuyển thế, nên đặc biệt, treo thưởng trên Địa Bảg.”

La Hồng thấy nhiệm vụ giết chết chính mình, sau lại thấy được giới thiệu về chính mình, mặt tức khắc đen như đất nồi.

“Nho thánh chuyển thế? Người mới là Nho thánh chuyển thế, cả nhà người đều là Nho thánh chuyển thế!”

“Bản công tử chính là Bại Hoại được chứng nhận đẳng hoàng đây có biết không hả?!”

“Thiên Địa Tà Môn có mắt không trông này, tà môn rác rưởi này sớm hay muộn cũng có ngày xong đời!”

La Hồng tức giận đến mức mặt mũi trắng bệch.

Dưới Thiên Địa Tà Môn, có không cái tên phía trên đỉnh đầu của mấy bóng người sáng lên, rất hiển nhiên, đó đều là những Tà tu nắm giữ Thanh Đồng tà lệnh, ở không xa huyện An Bình.

Bình tĩnh lại, La Hồng nhìn lướt qua, phân tích tình hình. Về cơ bản, hẳn cũng hiểu được, nhiều người nắm giữ Thanh Đồng tà lệnh như vậy, cũng đều nhìn thấy nhiệm vụ trên Địa Bảg, muốn tới giết hắn hắn.

Nếu không, chỉ với việc hiện giờ Tắc Hạ Học Cung tồn tại ở huyện An Bình, thì đám Tà tu của Thiên Địa Tà Môn này muốn tới gần hắn cũng là chuyện vô cùng nguy hiểm.

Phu tử nắm giữ Tắc Hạ Học Cung dù sao cũng là Nho tu, Lý Tu Viễn còn là Trạng nguyên đương triều, hội tụ chính khí trường hà, có thể nói là khắc tinh của Tà tu.

“Đúng thật là không muốn sống.....”

“Khoảng thời gian này đã chết nhiều Tà tu như vậy rồi, nhưng vẫn có Tà tu như tre già măng mọc muốn giết ta.....”

La Hồng nheo lại mắt.

Trong lòng nổi lên tính toán, tầm mắt dừng ở phần thưởng kia, 100 sợi Bản Nguyên Sát Quang.

Có lẽ, là do phần khen thưởng này đã hấp dẫn đám Tà tu đó?

La Hồng xoa xoa đầu, cảm giác mình thật không xứng với cái danh Tà tu, Sát quang này là thứ gì vậy?

Chương 171: Người? Tân Nho thánh chuyển thế (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

So với đám Tà tu Đồ Tam Đa, Hồ Chỉ Thủy của Hắc Thiết tà lệnh, thì Tà tu của Thanh Đồng tà lệnh cẩn thận hơn rất nhiều, chẳng thấy ai giao lưu với nhau.

La Hồng muốn hỏi cũng không có chỗ hỏi.

“Nhưng mà, có thể xác định được, “Sát quang” hẳn là bảo vật có trợ giúp rất lớn đối với việc tu hành của Tà tu!”

Nghĩ vậy, La Hồng trở tay nhận lấy nhiệm vụ giết chính mình.

Ngay sau khi nhận nhiệm vụ, thân phận [Huyết Linh Cơ] bên trong Thanh Đồng tà lệnh của hắn liền hiện lên bảng cáo thị.

“Nếu lúc này ta ra khỏi thành, có phải sẽ có một đồng lớn Tà tu vây giết ta không?”

La Hồng nheo mắt lại.

Có thể nắm giữ Thanh Đồng tà lệnh, tu vi hẳn là đều không yếu, ít nhất đều là từ Thất phẩm trở lên.

Mà những kẻ đã biết La Hồng có thể giết được Tà tu Ngũ phẩm, vẫn còn dám ra tay, tu vi hẳn là đều thuộc hàng Ngũ phẩm hoặc Ngũ phẩm trở lên.

Nguy hiểm... Hẳn là vẫn có chút nguy hiểm.

“Có điều, chỉ có thể cầu phú quý trong nguy hiểm thôi.”

Ánh mắt La Hồng lập loè như ánh sao.

Hắn tiếp tục nhìn lướt qua bảng cáo thị, nhanh chóng tìm được một nhiệm vụ.

“Nhiệm vụ Hoàng Bảng: Báo hành tung của La Hồng ở huyện An Bình (khen thưởng nhiệm vụ: năm viên Tụ sát đan)”

Nhìn đến nhiệm vụ này, La Hồng cười.

Sau một lúc suy tư, hắn tiếp nhận nhiệm vụ, đồng thời thông qua Thanh Đồng tà lệnh, viết hồi đáp xuống, hồi đáp này có khiến Tà tu nào tin tưởng hay không, La Hồng không biết.

“Tối nay, La Hồng sẽ ra khỏi thành đi về phía thôn Kê Sơn, viếng tế hai hộ vệ đã chết của hắn.”

Trong trà lâu.

Vết sẹo trên mặt Triệu Đông Hán liên tục động đậy do tâm tình kích động. Hắn ta cảm phần gạt người kể chuyện sang một bên, cất giọng trầm bổng kể về hành vi nhân nghĩa của công tử nhà mình.

Hắn ta kể lại việc u Dương Chiêu ra tay đùa giỡn Tiểu Đậu Hoa, rồi đến ân oán giữa hai người, tiếp đó là hành vi hãm hại trung ương chấn động của u Dương gia vô cùng rành mạch.

Cuối cùng, đưa ra kết luận, công tử giết u Dương Chiêu hoàn toàn là vì báo thù cho Diêu gia đã chết vì hàm oan!

Trong lúc nhất thời, toàn bộ quán trà lặng im không tiếng động.

Trên khuôn mặt của rất nhiều khách giang hồ khó nén được sự phẫn nộ.

Chẳng ai ngờ được, giữa chuyện này còn có ẩn tình như vậy, quả nhiên, là tấm gương tốt chính nghĩa của huyện An Bình, sao Lạc Hồng công tử lại có thể sẽ vô duyên vô cớ giết người?

“Công tử nhà ta, làm việc quang minh lỗi lạc, tâm địa thiện lương, lòng dạ ngay thẳng, những người công tử đã giết trước giờ vốn đều đáng chết! Công tử nhà ta làm sát kẻ vô tội khi nào?!”

Đôi mắt của Triệu Đông Hán rung rung, nói.

Toàn bộ trà lâu đều bị hắn ta thuyết phục, trong lúc nhất thời, tiếng trầm trồ khen ngợi vang lên không dứt.

Cuối cùng Triệu Đông Hán cũng đã làm được một điều mà bản thân hắn ta cảm thấy vui sướng, cảm nhận được sự vui sướng đến từ giá trị nhân sinh của chính mình

Nếu không có cách nào bảo hộ thân thể công tử, vậy hắn liền bảo hộ thanh danh cho công tử vậy!

Đế kinh.

Lúc Ngự sử Tam phẩm u Dương Phi biết được tin tức, cả người xụi lơ ở trên ghế, sắc mặt tái nhợt.

Con của ông ta - u Dương Chiêu, tiền đồ rộng mở, lại chết thảm ở huyện An Bình.

Rõ ràng là tới Tắc Hạ Học Cung tu hành, lại bị người giết chết ở trong học cung, hơn nữa hung thủ đến nay còn ung dung ngoài vòng pháp luật, không người khiển trách!

Điều này làm cho u Dương Phi vạn phần đau lòng!

Thời điểm Quận chúa mang tin tức này về, có bảo ông ta nén bi thương, nhưng mà, bi thương như vậy ông ta sao có thể nén được?

u Dương gia của ông ta đời này chỉ có một đứa con trai duy nhất!

“La Hồng của La gia!”

Đôi mắt u Dương Phi đỏ bừng, nghe tiếng thê tử khóc rống, rơi lệ bên cạnh, lại càng tức giận đến run rẩy cả người.

Ông ta thức suốt đêm viết 3 bản tấu chương.

Buộc tội La Hậu!

Buộc tội Lý Tu Viễn!

Buộc tội phu tử!

Hơn nữa còn cho người chuẩn bị xe ngựa, tiến cung, đi về hướng Huyền Ngọc cung.

Thâm cung.

Trường Bình quận chúa được tiểu thái giám dẫn tới, gặp được Thái Tử một thân măng bào thêu tứ trảo đang xử lý tấu chương

Thái tử Hạ Cực nhìn tấu chương của u Dương Phi, nghe Trường Bình quận chúa tự thuật cùng kiến nghị, cười xoa xoa đầu nàng, ánh mắt có chút thâm thúy.

“Thái Tử gia gia, có thể chuyển “Thiên Cơ Bí Cảnh” đến bên ngoài huyện An Bình được không?”

“Nếu không dời đến huyện An Bình, thì với bản tính không muốn đi xa của La Hồng kia..... Dọn đến bên ngoài huyện An Bình, hẳn là liền có thể hấp dẫn La Hồng đến.”

Trường Bình quận chúa nói.

“Ta nhớ rõ, quan hệ giữa thái tử gia gia và La gia rất không tốt, Trường Bình nguyện ý giúp Thái Tử gia gia!”

Ánh mắt của Trường Bình quận chúa lấp lánh.

Thái Tử cười cười, không nói chuyện. Y mang theo Trường Bình quận chúa thanh thân bước đi trên hành lang dài, tựa hồ đang chờ đợi cái gì.

Chỉ chốc lát sau, phía cuối hành lang dài, có vài tên thái giám thân sắc vội vàng bước tới.

“Điện hạ, Huyền Ngọc phi có hồi âm tới.”

Tiểu thái giám khom người nói.

Thái Tử tiếp nhận thư, mở ra nhìn lướt qua, khóe miệng khẽ nở nụ cười.

Tay y hơi run lên, chỉ trong nháy mắt, cả trang giấy liền bị bóp nát thành tro bụi.

Thái Tử xoay người, ôn nhu xoa xoa đầu Trường Bình quận chúa, ánh mắt nhu hòa, như một trường bồi hiền từ.

“Trường Bình thật là ngoan quá, gia gia đáp ứng con, sẽ hạ lệnh cho Tư thiên viện đưa “Thiên Cơ Bí Cảnh” chuyển đến bên ngoài huyện An Bình, có điều, nếu La Hồng đã là kẻ tàn nhẫn độc ác, giết người không chớp mắt, Trường Bình phảo nhớ tự bảo vệ mình thật tốt.”

Tối nay, Đế kinh vẫn bình lặng.

Tin tức u Dương Chiêu chết trong Tắc Hạ Học Cung, giống như một khối đá lớn, ném vào mặt biển, tạo lên sóng gió động trời.

Chương 172: Người? Tân Nho thánh chuyển thế (3)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Trần Bắc vương phủ.

Một bóng người cung kính đứng bên cạnh Trần Bắc vương.

Trần Bắc vương La Cuồng, phụ thân La Hậu, râu tóc bạc trắng, nhìn bóng đêm, đôi mắt có vài phần thâm thúy.

“Lý Thiên Hà xui khiến Trường Bình quận chúa đi tìm Thái Tử đưa “Thiên Cơ Bí Cảnh” đến an trí đến bên ngoài huyện An Bình, đây là kế sách do lão phu an bài. La Hậu tạo ra Tắc Hạ Học Cung cho con trai mình, thì lão tử cũng có thể đưa một cái bí cảnh cho cháu trai!”

“Có điều, hẳn là thái tử cũng nhìn ra được nên mới chơi trò mượn đao giết người, báo tin tức cho Huyền Ngọc phi, lần này, chuyện về “Thiên Cơ Bí Cảnh” có thể nói là sẽ rất náo nhiệt đây.”

Trần Bắc vương nói.

Bóng người kia nghe vậy tức khắc do dự: “Vương gia, chúng ta có nên báo cho công tử một tiếng hay không, bảo ngài ấy đừng tiến vào Thiên Cơ Bí Cảnh?”

Trần Bắc vương nghe vậy, chấp tay, trong đôi mắt đột nhiên nhớ lại hình ảnh trên đường đá Bách Luyện. La Hồng mang nửa tấm mặt nạ, nở nụ cười, tóc bạc áo trắng, một kiếm giết chết Hoàn Nhan Liệt Hỏa.

“Vàng cần luyện qua lửa! Thiên phú của tiểu tử La Hồng kia vượt xa người thường, nhưng thiên phú là một chuyện, có kinh nghiệm thực tế lại là một chuyện khác.”

Trần Bắc vương nói.

Bóng người kia khom người, không nói câu nào.

Mà ánh mắt Trần Bắc vương lập loè, nhớ tới lời phu tử nói, tức khắc nở nụ cười.

Có lẽ, sau Thiên Cơ Bí Cảnh, ông nên chuẩn bị cho tiểu tử La Hồng thử tiếp xúc với các bộ hạ cũ mới được.

La Hậu kia quá khờ, không trông cậy được, chỉ có thể trông cậy vào đứa cháu này mà thôi.

Vào đêm.

Huyện An Bình.

Triệu Đông Hán đầy mặt hồng quang trở lại La Phủ, vừa lúc gặp La Hồng lưng đeo kiếm, chuẩn bị ra cửa.

“Lão Triệu, chuẩn bị xe ngựa, chúng ta ra khỏi thành một chút?”

Ra khỏi thành?

Triệu Đông Hán đầy mặt hồng quang tức khắc bị gió lạnh thổi bay, nháy mắt tan thành mây khói.

Công tử lại muốn xuất môn?

Mỗi lần công tử xuất môn đều gặp phải tà ma, chỉ có tới Tắc Hạ Học Cung mới có thể yên tĩnh.

Hiện giờ công tử lại muốn ra khỏi thành?

“Công tử ra khỏi thành làm chi?” Triệu Đông Hán do dự trong chốc lát, hỏi.

La Hồng nhìn Triệu Đông Hán, quyết định chọn lời nói dối thiện ý, dù sao hắn cũng không thể nói là mình đi câu cá, câu Tà tu tới giết chính mình được?

Triệu Đông Hán kia sợ là sẽ một phen nước mắt nước mũi rùng rùng ôm lấy chân hắn, không cho hắn ra khỏi thành.

Cho nên, sắc mặt La Hồng có thêm mấy phần u buồn, nhìn phía trăng tròn vừa mới leo lên bầu trời đêm, thật sự có vài phần cảm xúc ngổn ngang, nói: “Ra khỏi thành tới thôn Kê Sơn, viếng tế hai người hộ vệ đã vì ta mà chết, những hộ vệ thay đổi quỹ tích sinh mệnh của ta.”

Triệu Đông Hán nghe vậy, tức khắc cảm động bụng kín miệng.

Đêm dài, ánh trăng mờ ảo.

Trăng tròn như ẩn như hiện trong mây, khiến cho toàn bộ mặt đất không nhận được chút ánh sáng nào.

Một chiếc xe ngựa đi ra từ La phủ, chậm rãi chạy trong đêm tối, vó ngựa lộc cộc đạp trên nền đá xanh tạo nên thanh âm thập phần chói tai trong đêm.

Triệu Đông Hán điều khiển xe ngựa, hướng về phía ngoài thành.

Sắc mặt hắn ta có chút phức tạp, cảm xúc liên tục lên xuống, sự nhân nghĩa của công tử làm hắn ta vô cùng cảm động.

Sau khi gặp phải đám mã phi ở thôn Kê Sơn, hai hộ vệ của công tử bỏ mình, có lẽ đã mạnh mẽ kích thích công tử, từ đó về sau, công tử liền bắt đầu tu hành, đặt chân lên con đường kiếm đạo, cho tới hôm nay, đã trở thành đệ tử của phu tử trong Tắc Hạ Học Cung.

Quả thực, hai thủ vệ kia đã thay đổi công tử rất nhiều.

Nhưng đó cũng chỉ là hai thủ vệ không tên không tuổi, vậy mà bây giờ công tử còn có thể nhớ rõ bọn họ, đây mới là nguyên nhân chủ yếu khiến Triệu Đông Hán cảm động

Bên trong xe ngựa, La Hồng ngồi xếp bằng, cổ kiếm Địa Giao đặt ở trên đùi.

Đối với việc Triệu Đông Hán cảm động, La Hồng không hiểu lắm, nhưng, hắn cảm thấy, nếu Triệu Đông Hán biết mình ra khỏi thành là vì hấp dẫn tà tu đến giết, có lẽ sẽ rơi nước mắt luôn mắt. Có điều, đó không phải là nước mắt cảm động, mà là vì quá sợ hãi.

Bởi vậy, La Hồng không nói cho Triệu Đông Hán mục đích thật sự khiến hắn ra khỏi thành.

La Hồng nhắm mắt lại, vận chuyển kiếm khí trong cơ thể, đau đớn như xé rách trong kinh mạch truyền đến khiến hắn hơi nhíu mày.

Thiên phú kiếm đạo của hắn, quả nhiên vẫn tệ hại như trước

Nhưng mà, tệ thì cứ tệ đi, La Hồng vận chuyển kiếm khí, chông chất kiếm khí lên những sát châu kiếm đã được hình thành trong đan điền.

Tinh thần toàn thân đều được điều động để nghênh đón trận chiến tiếp theo.

Bởi vì Tắc Hạ Học Cung tọa lạc ở huyện An Bình nên ở bốn phía xung quanh huyện An Bình, tà ma không dám xâm nhập. Dù sao, phu tử của Tắc Hạ Học Cung là người có thể khống chế thiên địa, tà tu Thiên Địa Tà Môn một khi tới gần, sợ là sẽ chết không có chỗ chôn.

Trừ phi là tà tu được chính thức công nhận, như vậy Tắc Hạ Học Cung sẽ mất nhắm mắt mở cho qua, hơn nữa còn tạo cơ hội được học tập kinh điển của Tà tu trong Tắc Hạ Học Cung.

Có điều, hiện giờ ở bên ngoài huyện An Bình, từng bóng đen phi thân lên từ phía bên trong rừng rậm, càng ngày càng đi xa khỏi huyện.

Thân cây lay động, lá bay xào xạc.

Phương hướng những thân ảnh đó lao xuống Là thôn Kê Sơn.

Tin tức tối nay La Hồng bí mật ra khỏi thành, đi về thôn Kê Sơn cùng tế thủ vệ đã chết vì hắn nhanh chóng lan truyền trong đám tà tu.

Khi những tên tà tu nhìn thấy một cỗ xe ngựa bí mật ra khỏi thành, trong mắt họ tức khắc bộc phát ra sát khí ngập trời.

Những Tà tu này, trước đó vốn không quá tin tưởng tin tức được hồi đáp trên bảng nhiệm vụ kia.

Dù sao, bây giờ có rất nhiều người muốn giết La Hồng, nếu La Hồng vẫn tiếp tục ở lại trong huyện An Bình, có Tác Hạ Học Cung, có Trần Thiên Huyền bảo hộ, an nguy của La Hồng tự nhiên là không có gì đáng ngại.

Nhưng, hắn lại bí mật ra khỏi thành.

Chương 173: Gã chỉ đến để đưa phần thưởng (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Tuy rằng đêm khuya tĩnh lặng, bí mật ra khỏi thành, nhưng là..... Sao có thể giấu diếm được Thiên Địa Tà Môn có tai mắt ở khắp nơi.

Hô hô hô!

Trong ánh mắt của đám Tà tu lộ ra vẻ hưng phấn, nhanh chóng lao đi.

Những tên Tà tu đã tiếp nhận nhiệm vụ trên Địa Bảng này giống như đã ngầm ước định với nhau, không tính động động thủ ở bên ngoài huyện An Bình. Dù sao, chỉ mới ra khỏi huyện, một khi xảy ra chuyện chỉ cần La Hồng cầu viện, có lẽ Lý Tu Viễn cùng Trần Thiên Huyền vẫn có thể kịp đến.

Rất nhiều Tà tu cảm thấy, nếu La Hồng đã định đi thôn Kê Sơn, thì đó chính là địa điểm tốt nhất để ra tay.

Huyện An Bình, Huyện nha.

Đèn đuốc sáng trưng.

Một thủ vệ vội vàng chạy đến, giáp trụ bị hất lên xóc xếch, sắc mặt có vài phần hoảng loạn.

Lưu huyện lệnh đang uống trà, xem xét mấy đươn kiện.

Lúc tên thủ vệ ở cửa thành này tiến vào, trong lòng Lưu huyện lệnh không khỏi đánh thót, đã hơn nửa đêm mà thủ vệ còn vội vàng đến đây thế này, chắc chắn không phải chuyện gì tốt.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Lưu huyện lệnh trấn định lại, hỏi.

Thủ vệ kia khom người nói: “Lưu đại nhân, vừa rồi La Hồng công tử và thủ vệ của ngài ấy, đánh xe ra khỏi thành, thuộc hạ cảm thấy việc này kỳ quặc, đặc biệt tới bẩm báo.....”

“Cái gì? La Hồng ra khỏi thành?!” Lưu huyện lệnh nghe vậy, da mặt run lên.

“Hắn có nói ra ngoài làm gì không?”

“Lúc này ra khỏi thành làm gì? Ở trong huyện An Bình, tánh mạng La Hồng là an toàn nhất, một khi ra khỏi thành, đã không có Kiếm Hóa Long, lại không có Lý Trọng Nguyên, không có Tắc Hạ Học Cung..... Rất nguy hiểm.”

“Nghe nói Thiên Địa Tà Môn đã treo thưởng cho người có thể lấy mạng hắn trên Địa Bảng. Trước giờ, chỉ có mệnh quan triều đình tứ phẩm trở lên mới có tư cách ấy.”

Mặt Lưu huyện lệnh đen như đít nôi.

Cứ luôn cảm thấy đêm nay chắc chắn sẽ không yên bình.

Ngoài cửa, có bóng người bay nhanh vào, Lạc Phong khoác áo choàng đỏ đen, thần sắc nghiêm túc.

“La Hồng ra khỏi thành?”

Sắc mặt của Tử Vi cùng Phương Chính theo sau Lạc Phong, cũng vô cùng nghiêm túc.

Lúc này ra khỏi thành..... vô cùng nguy hiểm.

“Tiểu tử La Hồng này thật quá lỗ mãng, hắn không biết hiện giờ có bao nhiêu Tà tu muốn giết mình sao!”

Lạc Phong lắc đầu.

Thủ vệ thủ thành kia hít sâu một hơi, nói: “Ngay từ đầu, tiểu nhân cũng không cho, nhưng là, La Hồng công tử nói cha ngài ấy chính là La Hậu ở Tắc Bắc, tiểu nhân cũng không dám ngăn cản.....”

“Nhưng mà La Hồng công tử cũng nói, ngài ấy biết thân phận bản thân đặc thù, cho nên mới cố ý chọn thời điểm đêm khuya tĩnh lặng, bí mật ra khỏi thành, ngài ấy đi tới thôn Kê Sơn, chỉ là để tế điện cho hai thủ vệ đã chết.”

Trong huyện nha hoàn toàn yên tĩnh.

Hồi lâu, tiếng thở dài buồn ngùi vang vọng cả không gian.

Lạc Phong vác đao bên hông, đi ra khỏi huyện nha, nhìn bầu trời đêm không có chút ánh trăng nào.

Lưu huyện lệnh cũng buông chén trà xuống, vẻ mặt hiện lên vài phần nghiêm nghị.

“La Hồng công tử không hổ là gương tốt chính nghĩa của huyện An Bình ta, nhân nghĩa khiến cho người khác phải đau lòng.”

Lạc Phong không nói thêm gì, mang Tử Vi, Phương Chính theo cùng, tìm ngựa, ba người chạy suốt đêm ra khỏi thành, đuổi theo xe ngựa của La Hồng.

Hy vọng có thể đuổi kịp.

Đèn dầu sáng le lói, bắc đèn phật phòng.

Chiếu rọi hai thân ảnh trong phòng khách điểm.

Khổ Nguyệt hòa thượng chấp tay hành lễ, khoanh chân ngồi, trên mặt hấn mang theo vài phần mê mang, cùng bàng hoàng.

Bên cạnh hấn cách không xa, là một vị lão hòa thượng.

“Viên Thượng sư thúc, ta thật sự sai rồi sao? Ta rõ ràng thành tâm hướng Phật, vì sao trong lòng lại không cách nào sinh ra Phật, mà La Hồng kia, sát tâm nồng đậm, sát tính nổi lên bốn phía, sát thiên, sát địa, sát nhân nhưng trong lòng có Phật.....”

“Đề bài phú tử phát cháo, rõ ràng là đang luận về thiên của Phật gia, có phương pháp xử lý thích đáng hơn, độ hóa chúng sinh, nhưng vì sao La Hồng chỉ nói một câu “Đáp không được thì giết thôi” lại có thể khiến phú tử tán thưởng?”

Trong lòng Khổ Nguyệt vô cùng mờ mịt.

Đèn dầu chiều rọi bóng dáng y, lập lòe mơ hồ.

Lão hòa thượng kia gõ mõ, âm thanh mõ thanh thúy quanh quẩn ở trong phòng.

“Khổ Nguyệt, ngươi nên suy nghĩ lại đi.”

“Muốn cầu Phật trong lòng thì không nên để cho những vật bên ngoài quấy nhiễu, chỉ có chuyên tâm hướng Phật, trong lòng mới có Phật.”

“Về phần trả lời câu hỏi, vì sao phú tử thưởng thức tên La Hồng sát tâm nổi lên bốn phía kia, sư thúc không trả lời người được, bởi vì sư thúc không phải phú tử, không hiểu được suy nghĩ của phú tử.”

Lão hòa thượng nói.

Khổ Nguyệt nhấp miệng lắc đầu, rất không vừa lòng đối với câu trả lời của lão hòa thượng: “Phật nói, bỏ xuống đồ đao, lập địa thành Phật.”

“Vì sao La Hồng cầm đồ đao, trong lòng vẫn có Phật?”

Động tác gõ mõ của Lão hòa thượng cứng lại.

Dù cho bây giờ ông ta là cao tăng cảnh giới Đại Kim Cang Nhất phẩm cũng bị vấn đề của Khổ Nguyệt làm cho ngơ ngẩn.

Đúng vậy, La Hồng kia sát khí nhiều như vậy, vì sao trong lòng có thể sinh ra Phật?

Suy nghĩ hồi lâu, trong ánh mắt chờ mong của Khổ Nguyệt, lão hòa thượng tiếp tục gõ mõ, nói: “Có lẽ, La thí chủ là Phật Đà chuyển thế, trời sinh có Phật.”

Khổ Nguyệt nghe thấy đáp án này, mong đợi trong mắt tức khắc mất đi.

Đây không phải là đáp án mà y mong đợi

Tìm Phật, tìm Phật, tìm đến nỗi cô độc.

Khổ Nguyệt cảm thấy rất mờ mịt, không cam lòng.

Đèn dầu tắt, bóng dáng rung động rồi rãm Khỏ Nguyệt hòa thượng, giống như đang vùng vẫy trong bể khổ.

Khỏ Nguyệt đứng dậy, đi ra khỏi khách điểm, đứng trên nóc nhà cảm thụ gió lạnh đêm khuya thổi qua, như vậy có thể làm y cảm giác được một chút nhẹ nhàng.

Bỗng nhiên, Khỏ Nguyệt thấy một chiếc xe ngựa chạy trên đường, ra khỏi thành.

Phu xe chính là thủ vệ của La Hồng, vậy trong xe ngựa kia, chính là La Hồng.

Chương 174: Gã chỉ đến để đưa phần thưởng (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Trong lòng Khổ Nguyệt hòa thượng thâm nghĩ nghĩ, nhảy xuống, đi theo xe ngựa.

Trong khách điểm.

Động tác gõ mõ của Lão hòa thượng ngừng lại.

Không quên liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, chấp tay trước ngực.

“A di đà phật.”

Trong rừng.

Một thân ảnh toàn thân được bọc trong áo choàng đen, giống như một con con dơi treo ngược ở phía trên thân cây.

Áo bào đen kia lại không tuân theo quy luật của tự nhiên, chưa từng rủ xuống.

Thân ảnh mặc áo bào đen lấy ra một khối Thanh Đồng tà lệnh, có điều, thứ này khác với Thanh Đồng tà lệnh bình thường chính là, bên trên có ánh sáng lập loè.

“La Hồng quả thực đã ra khỏi thành, hơn nữa còn là đi về hướng thôn Kê Sơn..... Giống với đáp án đã được viết trong Hoàng Bả.”

“【Huyết linh cơ】 đang ở phụ cận, cũng đi về hướng thôn Kê Sơn.....có lẽ, đôi phương cũng định tập sát La Hồng.”

“Nếu có cơ hội, có lẽ có thể tranh lấy một phần! Huống hồ nếu lấy được đầu La Hồng! Một trăm sợi Bả Nguyên Sát Quang đủ để cho ta bước vào Tứ phẩm!”

“Nhưng mà, trước đó, chứ đưa cho nàng ta phần thưởng nhiệm vụ Hoàng Bả đi vậy.”

“Phần thưởng nhiệm vụ của Thiên Địa Tà Môn chưa bao giờ trả lâu, khẩu hiệu của chúng ta là, sứ mệnh tất đạt.”

Thân ảnh mặc áo bào đen đột nhiên hoạt động, vừa nhìn chăm chăm điểm sáng bên trên Thanh Đồng Tà lệnh vừa bay vút đi trong đêm tối.

Xe ngựa chậm rãi đi trên đường dẫn về hướng thôn Kê Sơn.

Sắc mặt Triệu Đông Hán nghiêm túc, tâm thần trịnh trọng trước nay chưa từng có, hẳn ta không dám thả lỏng dù chỉ là một khắc.

Bánh xe nhanh chóng chuyển động, nghiền nát những viên đá nhỏ trên mặt đất, phát ra thanh âm chói tai.

Võ tu Thất phẩm, khả năng nhìn trong đêm cực mạnh, cho dù hiện giờ ánh trăng tối tăm, hắn ta vẫn có thể nhìn rõ con đường ở phía trước, không đến mức đi nhầm đường.

Bỗng dưng, lông tơ trên người Triệu Đông Hán dựng ngược.

Cảm giác có một cỗ khí lạnh băng từ bốn phương tám hướng thổi đến.

Phảng phất có thanh âm dơi đập cánh, quạ đen đập cánh ồn ào trong bóng đêm.

Bên trong xe ngựa.

La Hồng đang nhắm mắt dưỡng thần, đột nhiên mở mắt ra, lông mày khẽ cau lại.

Trong đan điền hắn, có 3 thanh Sát Châu kiếm, ẩn chứa kiếm khí đáng sợ, mỗi một thanh đều chứa 99 đạo kiếm khí xếp chồng lên nhau.

Suốt dọc đường, hắn không ngừng vận chuyển kiếm khí, tiêu hao rồi lại sản sinh, liên tục chồng chúng lên ba thanh Sát Châu kiếm, một khi bùng nổ, uy lực vô song.

“Nhanh như vậy đã có Tà tu xuất hiện?”

La Hồng lấy Thanh Đồng tà lệnh ra, phát hiện Thanh Đồng tà lệnh đang không ngừng rung lên, điều này nghĩa là có Tà tu Thiên Địa Tà Môn đang liên tục tới gần.

“Lão Triệu, dừng xe.”

La Hồng nói.

Thanh âm phiêu đảng từ trong thùng xe ngựa truyền ra.

Triệu Đông Hán đột nhiên kéo dây cương, ngựa giơ móng trước lên cao, trong miệng mũi phụt ra hơi nóng, hí vang

Chung quanh lập tức an tĩnh lại.

La Hồng xốc mạnh xe lên, từ trong xe đi ra, khí Chính Dương trên người ở trong đêm đen như ánh trăng chiếu rọi.

La Hồng quay đầu, dựa vào cảm giác Thanh Đồng tà lệnh truyền đến, đưa mắt nhìn về phía bên phải rừng rậm.

Với thị lực hiện giờ, chỉ chốc lát sau La Hồng đã nhìn thấy trên một thân cây trong rừng rậm, có một thân ảnh đang treo ngược

Thân ảnh ấy cũng thấy được La Hồng và Thanh Đồng tà lệnh La Hồng nắm trong tay.

Phảng phất tại đây một khắc này, không khí trở nên vô cùng xấu hổ cùng an tĩnh.

“Trong tay La Hồng cư nhiên nắm giữ Thanh Đồng tà lệnh?! Vậy 【Huyết Linh Cơ】 trên nhiệm vụ Hoàng Bả kia là La Hồng?!”

Tên Tà tu như con dơi trong đêm tối sờn tóc gáy!

Gã là Tà tu chịu trách nhiệm về Hoàng Bả của phân đà Thiên Địa Tà Môn ở phủ Giang Lăng, chuyên phụ trách phân phát phần thưởng của Hoàng Bả.

Nhưng bây giờ, dường như gã đã phát hiện được một bí mật lớn.

Hiện tại, còn phát thưởng cái rắm gì nữa!

Chạy!

La Hồng nắm giữ Thanh Đồng tà lệnh, vậy rất có thể mọi chuyện tối nay..... chính là một âm mưu?!

Một cái bẫy lớn do La Hồng thiết kế!

Sắc mặt của tên Tà tu phụ trách Hoàng Bả của Thiên Địa Tà Môn này vô cùng sợ hãi, tuy rằng gã có tu vi Lục phẩm, nhưng là, giờ phút này trong đầu gã chỉ nghĩ đến một chuyện, trốn!

Nhưng mà...

Gã mới vừa xoay người, liền phát giác thân hình mình cứng lại, phảng phất như bị dây thừng trói chặt.

Từ dưới bóng của gã, có một bóng đen thô to cường tráng giống như quỷ chui từ hồ nước, từ từ hiện lên, túm chặt lấy mắt cá chân của gã.

Mà bốn phía, lại liên tục có thêm những cái bóng, lần lượt hiện lên trong rừng cây.

Vây chặt gã lại.

Có âm thanh như tiếng nổ vang lên.

Một thanh Sát Châu kiếm đen tuyền bao bọc lấy sức mạnh đáng sợ, treo trước mặt gã, năng lượng kiếm khí có thể giết chết gã ngay lập tức.

Tà thuật!

Tà kiếm!

Tên Tà tu phụ trách Hoàng Bả của Thiên Địa Tà Môn này xác nhận với vẻ khó tin.

Gã hình như lại phát hiện một bí mật thật khó lường!

La Hồng, một kẻ được xưng là ánh sáng của chính đạo, vậy mà lại là một tên Tà tu!

Suy nghĩ này vừa nảy ra, tên Tà tu kia liền quỳ mạnh xuống mặt đất.

Không biết La Hồng có tin hay không.

Gã thật sự chỉ là tới đưa phần thưởng của Hoàng Bảng mà thôi!

Kiểm khí bị áp chế liên tục được nén lại trong Sát Châu kiếm, chỉ cần thoáng nói lỏng một chút, sức mạnh có thể khuấy động mưa gió sẽ bùng phát hoàn toàn, giết chết sự sống của kẻ trước mặt.

Tên Tà tu phụ trách Hoàng Bảng kia quỳ rạp trên đất, im lặng không nói, không dám lộn xộn.

Nội tâm gã chưa bao giờ hoảng loạn như thế, gã chưa bao giờ nghĩ rằng, người mang ánh sáng chính đạo trong truyền thuyết của huyện An Bình, lại chính là một Tà tu, hơn nữa còn là Tà tu thủ đoạn thông thiên.

Nhìn trong rừng một đạo lại một đạo tà ảnh, tư thế khác nhau, tản ra ánh mắt tươi cười nhìn chăm chăm mình, giống như ác quỷ trong địa ngục, khiến cho một kẻ Tà tu như gã cũng cảm nhận được mấy phần hàn ý cùng sợ hãi.

Tà thuật bậc này, trước đây chưa từng gặp.

Gã đột nhiên hiểu ra.....

Bản thân mình đã biết quá nhiều.

Chương 175: Nên kết thúc rồi (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Thanh kiếm đang kề sát mặt gã kia, mỗi thời mỗi khắc đều đang phóng thích sát khí ngập trời.

La Hồng để Triệu Đông Hán thủ trên xe ngựa, mà hắn một thân bạch y phiêu dật cất bước vào trong rừng, chung quanh tiếng ve không dứt bên tai, có vài phân u tĩnh, lại vài phân quỷ dị.

Nguyệt hắc phong cao, là thời điểm thuận lợi để giết người

La Hồng bình tĩnh nhìn Tà tu đang quỳ rạp trên đất.

Một Tà tu Lục phẩm, trong mắt La Hồng, tất nhiên là không đáng để hấn bận tâm.

Có điều, việc tên Tà tu này trực tiếp quỳ rạp trên đất xin tha, quả thực La Hồng không nghĩ tới.

“Tại hạ chỉ là tới đưa phần thưởng nhiệm vụ, phần thưởng nhiệm vụ Hoàng bang..... Tụ sát đan.”

Tà tu nói.

“Đưa phần thưởng?”

La Hồng sững sốt.

Lúc sau, hắn nheo mắt, như nghĩ tới cái gì. Lúc đầu La Hồng còn tò mò, phần thưởng nhiệm vụ trong Thiên Địa Tà Môn được đưa như thế nào, hiện tại xem ra..... Là phương thức chuyển phát nhanh.

Nhưng mà, tên Tà tu này biết vị trí của mình, là vì Thanh Đồng tà lệnh có tác dụng định vị sao?

Trong lúc nhất thời, La Hồng rất hứng thú nhìn tên Tà tu này, dù sao, đây cũng có thể xem như lần đầu tiên hắn tiếp xúc với nhân viên công tác của Thiên Địa Tà Môn, không chừng có thể nhân cơ hội này đào ra ra được con quái vật khổng lồ Thiên Địa Tà Môn kia.

“Tại hạ là Tà tu, làm việc cho Hoàng bang thuộc phân đà Giang Lăng, họ Hoàng tên Siêu, phụ trách nhiệm vụ Hoàng bang, chuyên môn đưa phần thưởng nhiệm vụ, tại hạ cái gì cũng không nhìn thấy.....”

Hoàng Siêu nói.

Gã hạ người xuống rất thấp, La Hồng chính là dạng tồn tại có thể giết chết cả thiên kiêu Ngũ phẩm Hoàng Nhan Liệt Hoả, với tu vi Lục phẩm của gã, sợ là chẳng đủ cho người đứng trước mặt này chém.

“Phân đà phủ Giang Lăng..... Thiên Địa Tà Môn còn có phân đà?”

Lông mày La Hồng nhú chặt thành một đường.

Hoàng Siêu nói: “Không chỉ có phủ Giang Lăng, mà ở tất cả các phủ lớn của Đại Hạ, Đại Chu, Đại Sở đều có phân đà của Thiên Địa Tà Môn.”

La Hồng cũng không vội giết Hoàng Siêu, hẳn có cảm giác, rất có thể đây chính là cơ hội để mình có thể biết rõ hơn về Thiên Địa Tà Môn.

“Thực lực của các phân đà trong Thiên Địa Tà Môn như thế nào?”

Hoàng Siêu nghe vậy, ngẩng đầu liếc La Hồng một cái, La Hồng này, không phải đang có ý định tiêu diệt luôn cả phân đà phủ Giang Lăng của Thiên Địa Tà Môn đây chứ?

Trong lúc nhất thời, Hoàng Siêu có chút do dự.

La Hồng cười cười, nâng lên hai ngón tay chậm chậm tạo thành một chiêu.

Tà Ảnh Dịch Sơn đột nhiên phun khí ra từ cánh mũi, cơ bắp trên cánh tay run lên, nhẹ nhàng nhắc Hoàng Siêu lên.

Hồ Chỉ Thủy cười “khắc khắc” không ngừng, nâng quả trượng lên, từ trong không khí mọc ra vô số gai nhọn, xuyên qua cơ thể Hoàng Siêu.

“Trong phân đà Thiên Địa Tà Môn, có một vị phân đà chủ, đà chủ này có thực lực Nhị phẩm, việc phát phần thưởng nhiệm vụ Địa Bảng đều do hắn ta quản lý.”

“Ngoài đà chủ ra, những người còn lại thì như thế nào?” La Hồng tiếp tục hỏi.

“Dưới Đà chủ, còn có Tà tu Huyền bảng và Tà tu Hoàng bảng”

“Tà tu Huyền bảng có thực lực từ Ngũ phẩm đến Tam phẩm, nhân số khoảng bảy tám người, Tà tu Hoàng bảng thì đều có thực lực từ Ngũ phẩm trở xuống, nhân số cụ thể thì ta không rõ.....”

Hoàng Siêu không muốn chết, cho nên khai ra hết thông tin về Thiên Địa Tà Môn mà mình biết.

Nhưng mà, mấy tin tức này đối với một số thế lực mà nói, đều không phải bí mật gì. Nhưng, muốn biết vị trí phân đà thì rất khó.

Vị trí phân đà của Thiên Địa Tà Môn, cho dù là các thế lực lớn cũng khó xác định rõ ràng, đây cũng là nguyên nhân Thiên Địa Tà Môn có thể đứng vững trong ba đại vương triều.

Câu trả lời của Hoàng Siêu, làm La Hồng hơi hơi nhú mày, thực lực của phân đà Thiên Địa Tà Môn cũng không tồi, nếu bàn đến thực lực của tông môn, có khi còn vượt qua một vài tông môn nhị lưu.

Mà đây mới chỉ là một tiểu phân đà trong Thiên Địa Tà Môn thôi.

Nhìn tổng thể mà xem xét thì thực lực Thiên Địa Tà Môn này, so với một số tông môn hàng đầu có khả năng còn cường hãn hơn.

Khó trách Thiên Địa Tà Môn có thể tồn tại ở ba đại vương triều mà không bị diệt.

Tiếp đó, La Hồng lại hỏi thêm một vài vấn đề, Hoàng Siêu đều thành thật nói hết những gì gã biết.

Dù sao, Hoàng Siêu cũng có chút hiểu biết về La Hồng, đây là một kẻ tàn nhẫn, giết người không chớp mắt, đặc biệt là đối Tà tu, tàn nhẫn vô cùng. Nếu gã trả lời không tốt, chỉ sợ La Hồng sẽ dùng một kiếm chém chết gã.

La Hồng nhìn Hoàng Siêu, đang do dự có nên giết gã không.

Hoàng Siêu vô cùng sợ hãi: “Công tử, tại hạ nguyện ý thần phục công tử, chỉ cầu công tử tha tại hạ một mạng. Ta vừa trở thành Tà tu Hoàng bang không lâu, khả năng thăng chức rất lớn, trong tương lai trở thành Tà tu Huyền bang cũng không phải không có khả năng..... Ta có thể trở thành nội ứng của công tử!”

Hoàng Siêu quỳ rạp trên đất, vội vàng nói.

La Hồng bị những lời người này nói làm cho sửng sốt, ánh mắt nhú lại, lâm vào trầm tư.

Hoàng Siêu thấp thỏm nhìn La Hồng một thân khí Chính Dương như lửa, đến cả thở cũng không dám, rất sợ tiếng hít thở của chính mình, quấy nhiễu, chọc tức La Hồng, khiến La Hồng quyết định giết gã.

Hoàng Siêu nghĩ nghĩ, vì tăng thêm lợi thế cùng khả năng sống sót của mình, liền nói: “Công tử, Thiên Địa Tà Môn chính là tổ chức tình báo đẳng cấp nhất hiện nay, tại hạ lại còn là Tà tu Hoàng bang, biết được rất nhiều tin tình báo, về sau nếu công tử muốn biết tin tình báo gì, cứ việc tìm tại hạ.....”

Tình báo?

Đôi mắt La Hồng hơi sáng ngời.

Một Tà tu lục phẩm thôi, giết hay không chẳng phải là vấn đề lớn, nếu thật sự có thể khống chế, tất nhiên là lợi nhiều hơn hại.

Nhìn Hoàng Siêu, khóe miệng La Hồng khẽ giương lên.

Hắn nâng tay lên, trong lòng bàn tay, một viên Sát Châu thành hình. Viên Sát Châu to bằng nắm đấm không ngừng xoay quanh, chỉ chốc lát sau, một viên sát châu to bằng móng tay út được tách rời ra.

“Há mồm.”

La Hồng nói.

Sắc mặt Hoàng Siêu khế biến, nhưng cảm thụ được những đôi mắt đỏ rực từ đám Tà Ảnh chung quanh, và cả Hồ Chỉ Thủy đang không ngừng cười “khắc khặc”, đành bất đắc dĩ mở miệng ra.

La Hồng khế búng tay, sát châu màu đen kia liền chui vào trong miệng gã.

“Nhớ ắn núp trong phân đà cho tốt, nhớ che giấu, không được để bại lộ, cũng đừng có ý định giở trò, nếu không... Bùm!

La Hồng cười nói.

Hoàng Siêu rùng mình, La Hồng một thân khí Chính Dương, giờ phút này trong mắt gã, giống như ma quỷ.

“Đúng rồi, Bản Nguyên Sát Quang trong phần thưởng Địa Bảng kia là cái gì?”

La Hồng thu hồi sát châu kiếm, hỏi.

“Bản Nguyên Sát Quang, là một loại bảo vật tự nhiên do thiên địa hình thành, cực kỳ khó có được, chỉ có ở nơi sát khí cực đậm, hoặc là đan dược do Tà Vương đã vãn lạc để lại mới có. Nó có thể cung cấp sát lực thuần khiết, trợ giúp Tà tu hành, nếu so sánh với Tiên Thiên Tử Khí của Đạo môn, Tu Di Huyền Quang của Phật gia, Chính Khí Thánh Nhân của Nho gia thì chỉ thấp hơn một bậc.”

Hoàng Siêu cung kính đứng ở bên người La Hồng, nói.

La Hồng nghe vậy, đôi mắt không khỏi sáng ngời, đúng là thứ tốt mà!

72 Địa Sát Hoàn của hắn, phải cần có rất nhiều âm sát mới có thể tích góp hoàn chỉnh, nếu có Bản Nguyên Sát Quang, tốc độ tu hành tất nhiên sẽ tăng lên rất nhiều.

Có điều, đáng tiếc, phần thưởng Địa Bảng là do Đà chủ tự đích thân đưa tới. Là phần thưởng do một tên Nhị phẩm vận chuyển, nếu La Hồng muốn lập bầy xử lý đối phương thì cũng không phải là việc dễ.

Thực lực không đủ, thiết kế lung tung chỉ có tìm chết.

“Công tử, ngài định giết hết đám Tà tu có Thanh Đồng tà lệnh sao.” Hoàng Siêu hỏi.

La Hồng liếc mắt nhìn gã, không trả lời, nhưng bày tỏ biểu tình ý vị thâm trường.

Hoàng Siêu không khỏi rùng mình, đồ điên này!

Đám Tà tu kia có trêu chọc người sao.

Có điều, trên mặt gã vẫn miễn cưỡng để lộ nụ cười nịnh nọt: “Công tử phải cẩn thận một chút mới được... Những Tà tu đó đều là người tàn nhẫn, đều là ma đầu giết người không chớp mắt.”

“Nếu không, phần lớn Tà tu kia đều đã gia nhập tông môn Tà tu được chứng nhận, chứ không chen lấn trong Thiên Địa Tà Môn.”

La Hồng gật gật đầu, “Điều này ta biết.”

Tiếp đó, hần liếc tà ảnh Hồ Chỉ Thủy một cái, tâm thần vừa động, tà ảnh Hồ Chỉ Thủy mang theo tiếng cười “khắc khắc”, dung nhập vào trong bóng dáng Hoàng Siêu

Hoàng Siêu chỉ cảm thấy cả người lạnh lẽo.

Chương 176: Nên kết thúc rồi (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Làm xong những việc này La Hồng không lưu lại lâu, thu hồi những tà ảnh khác, xoay người rời đi.

“Nếu ta có việc cần tìm người, sẽ dùng tà lệnh liên lạc với người.”

La Hồng nói, nói xong người đã biến mất trong rừng. Đêm tối lạnh lẽo thê lương, như nội tâm lạnh băng của Hoàng Siêu.

Hắc châu treo ở trong đan điền gã, còn có cả tà vật ẩn hiện trong bóng của gã.

Hoàng Siêu không ngờ rằng, chuyến đi này, vốn là chỉ để đưa phần thưởng, lại trở thành hố chôn chính mình.

Từ hôm nay trở đi, gã đã trở thành nội gián của La Hồng trong Thiên Địa Tà Môn, chỉ cần một chút xíu không cẩn thận, sẽ vạn kiếp bất phục.

La Hồng trở lại xe ngựa. Triệu Đông Hán thấy hắn trở về bình an, tức khắc thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Công tử, thế nào rồi?”

Triệu Đông Hán hỏi.

“Tà tu kia có chút mảnh khoe, đã để hắn chạy thoát, nhưng cũng chỉ là một tên Tà tu Lục phẩm hèn nhất, không đáng để lo.”

La Hồng nói.

Triệu Đông Hán tức khắc có chút lo lắng, “Công tử, chúng ta có thể bị Tà tu theo dõi, không bằng trở về đi?”

Làm sao mà trở về được?

Hồ đã đào sẵn, chỉ chờ đám Tà tu kia nhảy vào thôi.

La Hồng lắc lắc đầu: “Không sao, chúng ta có thể đi nhanh về nhanh.”

Triệu Đông Hán bất đắc dĩ, chỉ có thể lần nữa điều khiển xe ngựa, rong ruổi tới thôn Kê Sơn.

Dọc theo đường đi, không hề phát sinh thêm chuyện gì cả.

Chẳng mấy chốc đã tới thôn Kê Sơn

Triệu Đông Hán vẫn không dám thả lỏng, bởi vì, hắn ta cảm giác được, ở thôn Kê Sơn không ngừng có những trận gió âm u thổi qua, xen lẫn cả sát khí.

Vụ án trước đây của thôn Kê Sơn cũng không phải bí mật gì, sứ giả Đại Lý Tự Lạc Phong cũng đã tra ra hung phạm, chính là tà ma chế tạo giả Hồ

Chỉ Thủy ẩn nấp ở huyện An Bình.

Ở nơi này, đến cả khí huyết của một Võ tu Thất phẩm như Triệu Đông Hán cũng như muốn đóng băng.

Từng luồng khí tức âm trầm, làm hắc ta sờn tóc gáy.

“Công tử..... Không khí không đúng lắm, chúng ta trở về đi.”

Trên trán Triệu Đông Hán toát ra mồ hôi lạnh.

La Hồng lại cười cười, bạch y không nhiễm bụi trần, đi ra khỏi xe ngựa, mang theo cả một ít nén và giấy tiền vàng mã.

Sát khí chung quanh dần dần trở nên nồng đậm, nụ cười trên gương mặt La Hồng càng trở nên rõ nét.

Có điều, nhìn Triệu Đông Hán đang vác đao, cảnh giác chung quanh, hắc đột nhiên có chút đau đầu.

“Thực lực Lão Triệu quá yếu, đúng là phiền toái.....”

Trong lòng La Hồng hơi động, đột nhiên nhìn về phía sau lưng Triệu Đông Hán với ánh mắt sợ hãi. Triệu Đông Hán bị ánh mắt này của La Hồng dọa sợ.

Hắc ta nhanh chóng quay đầu lại, liền nhìn thấy quỷ ảnh hiện lên trong bóng dáng của chính mình.

Mà La Hồng lại là giơ tay lên, cổ tay chặt xuống, nện mạnh xuống cổ Triệu Đông Hán. Triệu Đông Hán chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, nằm liệt trên mặt đất, ngất đi.

Mỗi khi công tử làm đại sự, hắc ta đều bị choáng trước.

La Hồng ném Triệu Đông Hán vào trong xe ngựa xong liền mang được sấp ong cùng giấy tiền vàng mã, đi về hướng bãi tha ma.

Hắc ngồi xếp bằng trên mặt đất, cổ kiếm Địa Giao đặt nằm ngang trên đầu gối, đưa tay đốt hai ngọn nến thiêu giấy tiền vàng mã.

Nhìn ngọn lửa đang nhảy nhót, đôi mắt La Hồng lại dần dần hiện lên chút hoảng hốt. Quỷ đạo nhân sinh của hắc, đúng là bắt đầu phát sinh thay đổi từ nơi này, lần này viếng tế, không chỉ là tế điện hai thủ vệ đã hi sinh.

Mà cũng chính là đang tế điện quá khứ đã mai táng ở một thời không khác.

Ánh nến bập bùng, lá cây rào rạt.

La Hồng nghiêm túc đốt từng tờ giấy tiền vàng mã, từ ngọn lửa vang lên những tiếng lách tách rất nhỏ, quanh quẩn trong không gian sơn thôn tĩnh mịch.

Đinh linh linh, đinh linh linh.....

Trong ngực, Thanh Đồng tà lệnh không ngừng rung lên, càng lúc càng mạnh, như muốn rơi ra ngoài.

Điều này chứng tỏ rằng, xung quanh đang không ngừng có Tà tu tiến lại gần.

La Hồng cười khê, phảng phất như chưa phát hiện ra.

Đêm không trăng không sao là thời điểm tốt nhất để giết người.

Cùng với âm thanh sần sật, một đạo lại một đạo thân ảnh Tà tu, không ngừng thi triển bộ pháp trong bóng tối, hiện ra thân ảnh. Mỗi một người, lại có một tư thái khác nhau, nữ nhân vũ mị như bọ cạp độc, có lão giả lưng còng như rùa, có lão nhân gương mặt âm trầm đáng sợ ngồi ngay ngắn trên kiệu ghế do bốn bộ xương khô màu hồng nhạt khiêng.

Sát khí như mây đen cuộn cuộn, từ bốn phương tám hướng hội tụ đến, khí Chính Dương trên người La Hồng thoáng có vẻ ảm đạm đi vài phần.

Bọn chúng nhìn chằm chằm La Hồng, hiển lộ ra nụ cười quái dị, tham lam cùng sát khí.

Tuy trong tin tình báo có nói, La Hồng có thể giết được Ngũ phẩm Hoàng bang, nhưng lần đến thôn Kê Sơn, trong số bọn chúng có nhiều Tà tu Ngũ phẩm thủ đoạn quỷ dị như vậy.....

La Hồng tất nhiên khó thoát một kiếp.

Đám Tà tu này rất cẩn thận, bọn chúng đã điều tra kỹ chung quanh, xác định không có Kiếm Hóa Long, cũng không có cường giả Lý Tu Viễn đi theo.

Lúc này, bốn phía thôn Kê sơn, quả thật chỉ có một mình La Hồng.

La Hồng quả thực tới tể điện hai thủ vệ đã chết.

Chính vì vậy, bọn chúng mới yên tâm xuất hiện. Dù sao, bọn chúng chẳng thể nào nghĩ tới việc, La Hồng sẽ thiết kế bẫy để lừa giết nhiều Tà tu Ngũ phẩm đến vậy.

Bản thân bọn chúng cảm thấy La Hồng chẳng có gan đến mức này.

Sau khi ném chồng giấy vàng cuối cùng vào trong đồng lửa.

La Hồng vỗ vỗ tay, cười khê: “Hình như đã đến đông đủ cả rồi.”

Đây đều là những Tà tu nhận nhiệm vụ giết hấn. La Hồng cảm thấy đám người này..... rất đáng chết.

Một trận gió thổi tới, lá cây sần sật vang, vén lên màn mây dày đặc trên bầu trời, ánh trăng như ẩn như hiện chiếu xuống, làm ánh sáng của khí Chính Dương trên người La Hồng càng trở nên lộng lẫy.

m thanh nhàn nhạt vang lên trong rừng, làm rất nhiều Tà tu bất giác trở nên căng thẳng.

“Nên kết thúc rồi.....”

Chương 177: Đế... Đế...?! (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

*Đế - trong Hoàng Đế

Giọng nói lạnh lùng quanh quẩn ở bốn phía bãi tha ma, khiến cho cả đám Tà tu đều cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Rất nhiều Tà tu cường đại bắt đầu ý thức được nguy cơ, lông tơ dựng ngược, nhưng cũng có vài kẻ nở nụ cười châm chọc.

Người này đến giờ vẫn còn chưa ý thức được rằng mình đang phải đối mặt với nguy hiểm.

“Tổng cộng 28 Tà tu, trong đó có tám Tà tu Lục phẩm, hai mươi Tà tu Ngũ phẩm... Đều đã tiếp nhận nhiệm vụ Địa Bảng, lần này xuất hiện, chỉ vì giết người.”

“Trần Thiên Huyền không có ở đây, Lý Tu Viễn và phu tử cũng chưa từng xuất hiện, lần này người chạy trời không khỏi nắng.”

“Lợi ích động nhân tâm, giết người, một công đôi việc, không chỉ có thể khuấy động được vùng nước đục Đại Hạ, mà còn có thể hoàn thành nhiệm vụ Địa Bảng, đạt được một trăm sợi Bản Nguyên Sát Quang...”

Có một tên Tà tu Ngũ phẩm cười lạnh, quanh thân gã, tà sát nồng đậm cuộn cuộn.

Chiến tích của La Hồng bọn chúng biết, dùng sức của một người đương đầu với tám thiên tài của Kim Trướng Vương Đình, trong đó còn có thiên kiêu Hoàng bảng.

Hiện giờ La Hồng cũng đã xếp thứ 36 trên Hoàng bảng.

Là thiên kiêu duy nhất dùng tu vi Thất phẩm để lấy được vị trí trên Hoàng bảng.

Nhưng, nhóm Tà tu này vẫn chẳng hề cảm thấy sợ hãi, dù sao thì, nhân số bọn chúng cũng rất nhiều.

Bị Ngũ phẩm vây đánh, hơn nữa còn là Tà tu Ngũ phẩm, cho dù là tu sĩ Tứ phẩm, cũng có khả năng phải nuốt hận.

Nhóm Tà tu tự tin suy nghĩ.

Tà tu vốn là những kẻ sợ chết hơn tu sĩ bình thường rất nhiều, nếu không nắm chắc, bọn chúng sẽ không tới vây sát La Hồng.

“Nếu không phải nơi đây quá gần huyện An Bình, với sức hút của nhiệm vụ Địa Bảng, rất có thể sẽ có cả Tà tu Tứ phẩm tới giết người.”

Một nữ Tà tu vũ mị như rắn rết cười lạnh.

La Hồng đứng dậy, tay cầm kiếm Địa Giao, chống xuống mặt đất.

Khi hắn xoay người, số giấy tiền vàng mã đang cháy ở phía sau bốc lên làn khói đen nhàn nhạt, càng khiến cho khí Chính Dương trên người La Hồng càng thêm lộng lẫy bắt mắt.

Hắn quét mắt qua 28 tên Tà tu. Đây là một lực lượng đáng sợ, nếu không có Tắc Hạ Học Cung cùng Trần quản gia, những Tà tu này sợ là sẽ tàn sát huyện An Bình như ăn cơm uống nước. Dù trong huyện An Bình còn có Lạc Phong, nhưng đối mặt với những Tà tu này, Lạc Phong cũng không có mấy phần thắng.

Bạch y tung bay, La Hồng cầm kiếm. Trận chiến này, hắn không định đánh từ từ, hắn đến đây không phải để rèn luyện bản thân.

Cho dù đã thiết kế bẫy rập, nhưng, bản thân La Hồng biết rõ, chỉ cần hơi vô ý, chính hắn sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Thân là Tà tu nên hắn hiểu, Tà tu... rất tàn ác.

Hắn nâng tay lên, nửa tấm mặt nạ lơ lửng.

Hắn nhìn mặt nạ tà quân, hít sâu một hơi. Thực ra, hắn rất không muốn dùng Mặt nạ tà quân.

Bởi vì, mỗi một lần đeo Mặt nạ tà quân, ý chí đều sẽ bị mặt nạ ảnh hưởng, dù rằng sự ảnh hưởng này khá nhỏ bé.

Nhưng, tóm lại vẫn làm người khó chịu.

“Tốc chiến tốc thắng, sau đó, trở về kể chuyện xưa cho Tiểu Tiểu.”

La Hồng đeo mặt nạ lên, nhẹ giọng nói một câu.

Ngay sau đó, mặt nạ liền bao trùm lên gương mặt hắn.

Đêm thanh vắng, mang theo vài phần lạnh lẽo, đặc biệt là ở thôn chết phía sau huyện An Bình này.

Dùng ‘thôn chết’ để hình dung một chút không quá, thôn Kê Sơn đã sớm bị tàn sát, hiện giờ toàn bộ thôn không còn một bóng người, mỗi lần gió lạnh thổi qua, phảng phất như có thể nghe được tiếng rống giận dữ của các thôn dân từ âm phủ vọng lên.

Hòa thượng Khổ Nguyệt một mình tới đây, áo cà sa màu trắng trên người bị gió đêm thổi quét.

Y chấp tay hành lễ, trên người ần ần có phật quang chiếu rọi, đối lập hoàn toàn với đêm tối.

Trong thôn cỏ dại mọc um tùm, Khổ Nguyệt nhíu mày, nhìn bầu trời đêm ở nơi xa, mơ hồ có thể thấy được, một đạo lại một đạo tà sát đan xen

ngang dọc, như mây đen cuộn cuộn tạo thành những cơn sóng lớn bao la hùng vĩ.

“Tà tu như mây, đây là kiếp...”

“La Hồng ra khỏi huyện thành giữa đêm khuya, chính là ứng kiếp nạn này?”

“Cố ý, hay là vô tình?”

Khổ Nguyệt hòa thượng nỉ non.

Hồi lâu sau, y bắt đầu tụng niệm Phật hiệu.

Chấp tay hành lễ, cúi đầu, như đang trầm tư.

Tiếng vó ngựa dồn dập mà kịch liệt, ném văng đất đá vụn trên đường.

Lạc Phong cúi người trên lưng ngựa, áo choàng đỏ đen tung bay trên lưng.

Phương Chính cùng Tử Vi cũng giục ngựa đi theo, ba người như ba đạo tia chớp màu đen, phi nhanh trên đường núi, từ huyện An Bình hướng tới thôn Kê Sơn.

Với tốc độ giục ngựa của bọn họ, nếu so ra thì nhanh hơn xe ngựa nhiều, hẳn là sẽ đuổi kịp, nếu đã xảy ra chuyện gì, bọn họ cũng tới chi viện kịp.

Không lâu sau khi vó ngựa bọn họ phi qua đường núi, từ huyện nha huyện An Bình một nhóm bộ khoái sải bước đi, đương nhiên, tốc độ so với giục ngựa phải nói chậm hơn rất nhiều.

Lưu huyện lệnh biết được tin tức La Hồng ra khỏi thành, nhanh chóng đưa quyết định, truyền bộ đầu mang theo thuộc hạ xuất phát cứu viện.

Cứu viện được hay không không quan trọng, việc này chủ yếu là để này tỏ thái độ, suy cho cùng, vẫn còn 5000 hắc giáp quân ở bên ngoài huyện An Bình thao luyện đây.

Sau khi phái đám bộ khoái xuất phát, Lưu huyện lệnh chỉ khoác áo gấm, đội mũ quan, nhanh chóng bước ra khỏi huyện nha.

Trong bóng đêm nặng nề, ông ta đã đến chân núi Đông Sơn.

Trên đỉnh Đông Sơn, thấp thoáng có thể thấy được cung điện và những cây hoa đào trồng hai bên lối của con đường đá.

Lưu huyện lệnh thở ra một hơi, leo thẳng lên phía trên, đứng giữa rừng đào, chấp tay hướng về phía cung điện, bầm báo việc La Hồng ra khỏi thành.

Chương 178: Đế... Đế...?! (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Ở rừng đào của Đông Sơn.

Dưới một gốc cây đào nở rộ, từng đóa hoa đào kiêu diễm, ở trong đêm đen liền hiện lên chút ánh sáng.

Lý Tu Viễn trải trên mặt đất một cái thảm mỏng, nằm nghiêng ở dưới cây hoa đào, tay cầm sách thánh nhân.

Y liếc liếc mắt nhìn Lưu huyện lệnh đang khom lưng bấm báo, nghe Lưu huyện lệnh nói, không khỏi nhướn mày.

“Tiểu sư đệ này cũng thật biết gây chuyện.”

“Ban ngày mới vừa giết u Dương Chiêu, nửa đêm lại ra khỏi thành trêu chọc Tà tu...”

“Quả thực là không yên tĩnh được một khắc nào, sao không học sư huynh ta, an an tĩnh tĩnh đọc sách, làm mỹ nam tử dưới cây hoa đào, không phải tốt sao?”

Lý Tu Viễn lắc lắc đầu.

Trong tiểu lâu Xuân Phong, phu tử đốt đèn nhìn điển tịch.

Nghe Lưu huyện lệnh nói, không khỏi lắc đầu bật cười.

“Không sao, kệ hắn đi, nếu hắn dám ra khỏi thành, là nạn... Là phúc... Đều do hắn.”

Phu tử nói.

Giọng nói của ông gần như dung nhập trong gió, bay ra khỏi tiểu lâu Xuân Phong, vượt qua cung điện, xuyên thấu những cánh đào hoa, truyền tới bên tai Lưu huyện lệnh.

Cả người Lưu huyện lệnh chấn động, sắc mặt càng thêm cung kính.

Mà trong tiểu lâu.

Phu tử khép sách lại, nhìn về phía bóng đêm ngoài trời.

“Ban ngày mới vừa gõ chuông thánh nhân, nửa đêm liền đi tìm Tà tu...”

“Thằng nhóc hư đốn này, xem ra phải dạy dỗ con thật tốt mới được.”

Phu tử cười, cả căn phòng cũng xán lạn theo.

La Phủ.

Trần quân gia khoác một kiện áo xanh, đi ra khỏi phòng, dạo bước đến bên hồ hoa sen.

Trong ao, cá vàng đang chơi đùa, làm náo loạn cả mặt hồ yên tĩnh.

Viên hạt tử ôm gậy trúc, ngồi trong đình tạ, ánh mắt vẫn đục ngẩn người nhìn hồ nước.

“Công tử ra khỏi thành, cần ta đuổi theo không?”

Viên hạt tử nói.

Trần quân gia cười lắc lắc đầu: “Cứ kệ ngài ấy đi, trong lòng công tử tự biết mình đang làm gì.”

“Nếu đã dám ra khỏi thành, nên hiểu rõ sẽ phải đối mặt với cái gì.”

“Chúng ta không thể cái gì cũng giúp đỡ, sớm muộn gì ngài ấy cũng phải học được cách tự giang rộng đôi cánh của mình.”

Viên hạt tử nghe hiểu, cảm khái một câu: “Công tử thiên tư trác tuyệt, đáng tiếc thời gian tu hành quá ngắn, nếu không, việc nằm trong mười hàng đầu trên Hoàng bảng bây giờ không phải là vấn đề.”

“Về sau ở trước mặt công tử, chớ có khen thiên phú của ngài ấy tốt, nếu không sẽ dễ khiến ngài ấy trở nên kiêu ngạo, chẳng khác gì La gia.”

Trần quân gia nghiêm túc nói.

Viên hạt tử nhếch miệng cười một tiếng.

Hồi lâu, trong sân lặng im xuống.

Ánh mắt vẫn đục của Viên hạt tử nhìn về phía Trần quân gia tóc đã bạc trắng, nói: “Ngươi còn có thể chịu đựng bao lâu nữa?”

“Ngươi cam tâm cứ chậm rãi chết đi như vậy ư? Khiến cho từ đây truyền thuyết Kiếm Hóa Long của ngươi tuyệt tích trong giang hồ?”

Trần quân gia ngồi ở trong đình tạ, hai người đã từng ân oán khó phai, lại có thể bình tâm hòa khí tâm sự.

“Nào có truyền thuyết gì cần phải kế thừa. Chỉ có một thân tàn tạ này mà thôi, năm đó ta đã thua hoàn toàn, hiện giờ cũng chỉ còn nửa thân tàn, có gì mà không cam lòng.”

Viên hạt tử im lặng.

“Trận chiến năm đó, kiếm tâm của ngươi bị phá, tu vi diệt cảnh thành Nhị phẩm, kiếm thị bỏ mình, từng là một ngọn gió lớn lại trở thành trò cười cho thiên hạ.”

“Bản thân ta cũng cảm thấy không cam lòng thay cho ngươi.”

“Thời điểm ta tâm cao khí ngạo bị bại bởi ngươi, còn bị ngươi chọc mù hai mắt, nhưng ta phục, bởi vì ngươi thực sự mạnh, nhưng, ta không từ bỏ, bởi ta tin tưởng, sẽ có một ngày, ta có thể vực dậy, không còn là đồ bỏ đi nữa!”

Viên hạt tử nói: “Mà hiện giờ ngươi, như chó nhà có tang, nhu nhược trốn tránh hiện thực, có sức cầm kiếm nhưng lại không có lòng trăm địch,

một ngày kia đối địch, ta chắc chắn thắng ngươi.”

“Nếu ta là kiểm thị của ngươi, chắc chắn mắng ngươi đến hộc máu.”

Trần quân gia ngơ ngẩn nhìn hồ sen.

Trong ao sen phẳng phát chiều rọi một nụ cười sáng lạn.

Hồi lâu, ông thần nhiên cười.

“Viên hạt tử, ngươi nói rất đúng.”

Lúc La Hồng đeo mặt nạ lên, ở trong ánh mắt của rất nhiều Tà tu, tóc đen trên đầu hắt hóa thành tóc bạc, khí tức trên người cũng trở nên quý dị trong nháy mắt.

Hắn ngẩng mặt lên, nở ra nụ cười tà ác.

“Tăng tu vi sao? Bất kể ngươi tăng bao nhiêu... Lần này ngươi chết chắc!”

Một nữ Tà tu kiêu diễm nói.

“Máu của ánh sáng chính đạo, hẳn sẽ ngon lắm đây!”

Nữ Tà tu nói xong, vươn cái lưỡi phấn nộn, liếm liếm ngón tay thon dài.

Chung quanh không ít Tà tu cũng phát ra tiếng cười lạnh. Nhưng, ngoài mặt bọn chúng cười lạnh như thế, tâm thần lại căng chặt, trạng thái của La Hồng giờ phút này, mang đến cho bọn chúng áp lực rất lớn.

Mặt nạ tà quân hơi hướng lên trên, La hồng ngẩng lên, nụ cười nở rộ.

“Ngươi nói ai... là chính đạo?”

Lời nói vừa dứt...

Vụt!

Tay áo đánh vào không khí, tạo ra tiếng vang liên tiếp.

Mặt đất nổ tung tạo thành một cái hố, mà thân ảnh La Hồng đã biến mất. Tốc độ của hắn rất nhanh, chỉ nháy mắt đã tới gần nữ Tà tu kia.

Trong một thoáng, kinh khí nổi lên bốn phía bãi tha ma, tà sát cuộn cuộn như rắn độc.

Từng tên Tà tu thi bắt đầu thi triển năng lực của mình.

Nữ Tà tu nhìn La Hồng chỉ chớp mắt đã tới gần mình, trên mặt toát ra vẻ âm ngoan, một chương võ vào trước ngực căng phồng, môi đỏ phấn nộn đột nhiên mở to mồm như chậu máu, phun ra một màn sương đen.

Đây là khói độc có tính ăn mòn cực mạnh!

Nếu La Hồng đến quá gần, sợ là trong nháy mắt da thịt sẽ bị ăn mòn đến thối rữa.

Tà tu Ngũ phẩm chung quanh cũng liên tục thi triển năng lực, có quỷ sát hiển hiện, bãi tha ma nứt ra, có thi thể hư thối bò lên.

Còn có tên luyện chính mình thành Tà tu Ngân Thi bộc phát ra sát khí mạnh mẽ.

Bạch sam bay lên.

Đối mặt với độc vật, tâm thần La Hồng vừa động, sát châu hiện lên, hóa thành mười thanh kiếm, tất cả chụm lại, hóa thành cây quạt thật lớn.

Chương 179: Đế... Đế...?! (3)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Đột nhiên một quạt vung ra kéo theo kiếm khí đan xen tung hoành!

Khói độc bị thổi ngược về phía nữ nhân kia, nháy mắt da thịt ả bị ăn mòn, phát ra tiếng kêu gào thê lương thảm thiết.

Sát châu lại biến đổi, hóa thành từng thanh phi kiếm, phi tới bốn phương tám hướng, va chạm với rất nhiều thủ đoạn công phạt của Tà tu, chặn chúng lại.

Mà La Hồng cũng không dùng một kiếm đánh chết Tà tu nữ kia, thân hình hần xoay tròn, bạch sam bay lên, kiếm Địa Giao vung lên chặn nữ nhân kia lại, vỗ vào đỉnh đầu ả.

Khiến ả phải quỳ rạp trên đất.

Hai thanh kiếm sát châu gào thét mà ra, xuyên qua hai chưởng của ả, máu tươi rơi xuống.

Ả ta không cách nào phản kháng, chỉ có thể phát ra tiếng kêu la thê lương.

La Hồng bạch y tung bay, đi qua bên người nữ nhân như đi dạo giữa vườn, bàn tay vươn ra xẹt qua đầu nữ nhân, như cầm một đóa hoa.

Nữ nhân chỉ cảm thấy trước mắt hiện ra 72 viên sát châu hình thành sát châu hoàn, tà sát khí trên người bị áp chế không thể nhúc nhích, chớp mắt tiếp theo, toàn bộ đều bị La Hồng hút mất...

Khí Chính Dương trên người La Hồng càng ngày càng lộng lẫy.

Nữ nhân trừng mắt.

“Đế... Đế...?!”

Khóe miệng La Hồng hơi cứng đờ.

“Người mới là đệ đệ.”

*Đế và đệ đều phát âm là [dì]

Tiếp đó, trên vai La Hồng lần thứ hai ngưng tụ một viên sát châu, hần khê búng vào đó, sát châu hoá thành kiếm bay ra, quét ngang cổ nữ nhân, khi La Hồng bước được hai bước thì mắt ả nữ nhân mờ đi, đầu cúi xuống.

Chỉ mới vài hơi thở, một Tà tu Ngũ phẩm đã tử vong.

Năng lực của La Hồng làm nhóm Tà tu chung quanh kinh hãi, nữ nhân kia chính là Tà tu Ngũ phẩm đấy, có thể dễ dàng giết cả một thị trấn chỉ trong chớp mắt!

Thế nhưng lại chết nhanh như vậy!

La Hồng kéo mặt nạ Tà Quân xuống, hơi hơi nhú mày: “Các người... còn yếu hơn cả tưởng tượng của ta.”

Dứt lời, hắn vừa cất bước, vừa vươn tay ra.

Nhắm ngay thi thể nữ Tà tu.

“Đứng lên.”

Thanh âm nhàn nhạt, quanh quẩn trong đêm đen thanh vắng...

Trong nháy mắt, những Tà tu đang lao đến chỗ La Hồng đều cứng đờ.

Bởi vì, cái bóng của nữ Tà tu kia đột nhiên run rẩy, một cái bóng đen từ từ đứng lên, tà ảnh trong vong linh không cam lòng rít gào.

Đây là năng lực gì vậy?!

Mà điều làm cho đá Tà tu chung quanh sồn tóc gáy hơn chính là...

Dưới chân bọn chúng, liên tục có bóng đen xuất hiện, dán sát vào thân thể bọn chúng.

Có sa di lưng đeo quan tài, có hồ nữ tay cầm loan đao, cũng có võ tu cơ bắp cường tráng...

Còn có rất nhiều tà ảnh Tà tu hiện lên...

“Tình báo sai! Tình báo của Thiên Địa Tà Môn sai lầm rồi!!”

“Đây không phải là Câu Thần Triệu Hồn Thuật của Đạo môn sao?! Vì sao có cảm giác tà khí như vậy!”

“Đạo môn cái rắm! Đây là Luyện Hồn bí thuật! Tà thuật vô cùng ngoan độc!”

Rất nhiều Tà tu Ngũ phẩm không thể tưởng tượng được, kinh hãi hô lên!

Cuối cùng bọn chúng cũng hiểu, La Hồng ra khỏi thành, thì ra là vì có mục đích, đó chính là dụ bọn chúng chui đầu vào lưới.

Bọn chúng cho rằng La Hồng là cá, giờ phút này mới hiểu, trong mắt La Hồng chính bản thân chúng mới là cá!

Oanh!

Có Tà tu Ngũ phẩm thực lực mạnh mẽ, không còn tâm tư chiến đấu, bộc phát khí cơ đẩy tà ảnh ra xa, dự định trốn đi.

Tà ảnh giết không chết, diệt không hết.

Tà tu chết đi, lại sẽ hóa thành tà ảnh, cuồn cuộn không ngừng!

Hơn nữa, bọn chúng phát hiện tà sát khí trong đan điền không hiểu sao lại bị áp chế.

Như thế này làm sao mà đánh lại được?

Tuyệt vọng, sợ hãi, bao phủ khắp cơ thể bọn chúng.

Nụ cười quý dị của mặt nạ, trong đêm đen, giống như quân chủ địa ngục đang mỉm cười!

Khi trời đất yên tĩnh trở lại, chỉ còn tiếng giấy tiền vàng mã bị đốt cháy vang lên rất nhỏ.

Đám mây trên trời đen bị xé rách.

Ánh trăng lạnh lẽo chiếu xuống, chiếu rọi ra 28 thi thể Tà tu cúi đầu, thành kính quỳ sát nhưng đã mất đi sức sống.

Đám mây đen dày đặc như bị lực lượng khủng bố ở nhân gian xé rách.

Mặt trăng then thùng núp sau đám mây, nỗ lực đem ánh trăng lạnh lẽo chiếu sáng trời đất.

28 thi thể Tà tu, toàn bộ quỳ rạp trên đất, mất đi hơi thở, thậm chí, tà sát khí trên người bọn họ, cũng như sắp khô cạn, chỉ còn lại chút ít.

Bạch y La Hồng bay bay trong gió, đứng lặng tại chỗ, chưa tháo mặt nạ tà quân xuống.

Hắn nhắm hai mắt, 28 tên Tà tu, trong đó đại đa số là Tà tu Ngũ phẩm, cung cấp cho hắn một lượng lớn tà sát khí, khiến cho 72 vòng sát châu trong đan điền hắn đã tích góp được hai phần ba, hiện giờ chỉ thiếu một phần ba liền có thể tích góp hoàn chỉnh.

Dung lượng đan điền lại được khuếch trương, mỗi lần hấp thu tà sát khí của Tà tu, dung lượng đan điền đều sẽ tự động được mở rộng, nhưng, hiện giờ sự mở rộng này đối với đan điền khá lớn lúc đầu của hắn mà nói thì không phải vấn đề lớn.

Hấp thu tà sát khiến khí Chính Dương trên người hắn càng thêm nồng đậm, từ xa nhìn lại, liền giống như một vầng trăng của nhân gian, so với trăng trên bầu trời còn kiều diễm hơn.

Toàn bộ bãi tha ma an tĩnh vô cùng.

Chỉ có tro tàn của đồng giấy tiền vàng mã đã đốt, khi gió nhẹ thổi qua, lăn trên mặt đất tạo ra những âm thanh vụn vặt.

Kèo kẹt kèo kẹt.....

Đó là âm thanh đá vụn vang lên.

Khô Nguyệt hòa thượng một thân tăng bào màu trắng, chậm rãi bước tới, y chấp tay hành lễ, sắc mặt nghiêm túc.

Lúc trước trong không khí còn có tà sát khí nồng đậm và cả sát cơ đáng sợ cuộn trào, nhưng mà, lúc này mới qua chẳng bao lâu, sát khí đã biến mất, tà sát khí cũng bốc hơi không thấy đâu.

Khô Nguyệt hòa thượng đi bộ tới, liền thấy được 28 cỗ thi thể quỳ sát đây đó.

Đều là tư thế quỳ sát thành kính nhưng đã mất đi sinh mệnh.

Lúc sinh thời, mỗi một tên Tà tu này đều là tội ác ngập trời, giết người không chớp mắt, tàn sát thế nhân, là ác nhân nổi danh có tên trên rên bảng truy nã của Đại Lý Tự.

Chương 180: Công tử nhà ta là thiên hạ vô song (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Bọn họ đều đã chết, La thí chủ là lấy sát ngăn sát sao?”

Khổ Nguyệt hòa thượng chấp tay hành lễ.

Từ từ nói.

Ánh trăng lạnh lẽo chiếu trên người La Hồng, mái tóc trắng bay bay. Hắn nhìn hòa thượng một cái, khoe môi treo lên nụ cười nghiền ngẫm thế tục.

“Bọn chúng muốn giết ta, ta liền giết chúng, lẽ tự nhiên mà thôi.”

La Hồng nói.

“Người có thể lưu lại tánh mạng bọn họ, có lẽ, bọn họ có thể hối cải làm người tốt, buông hạ đồ đao, lập địa thành Phật”

Khổ Nguyệt hòa thượng vẫn nhú mày, nói.

La Hồng lại nhếch miệng: “Ác nhân đã làm nhiều việc ác như vậy chỉ cần buông hạ đồ đao, là có thể lập địa thành Phật, người tốt làm bao nhiêu điều lành cũng đủ chưa thành Phật, còn bị kẻ ác đuổi giết... Hòa thượng, người nói xem vì sao lại vậy? Phật bất công sao?”

La Hồng nói, làm Khổ Nguyệt hòa thượng đột nhiên ngẩn ra.

Môi ngập ngừng, lại là không biết nên phản bác như thế nào.

“Đúng rồi, hòa thượng..... Bản công tử còn có một vấn đề.”

La Hồng vịn cổ, nâng tay lên, cầm cổ kiếm Địa giao.

Nháy mắt tiếp theo, gió thổi đầy đất, cát đá lẫn lộn.

Áo dài màu trắng cùng tầng bào màu trắng đều bay lên.

La Hồng mang theo nửa miếng mặt nạ Tà Quân, gương mặt không biết khi nào đã dán vào gương mặt Khổ Nguyệt hòa thượng, sợi tóc màu bạc phiêu đảng, có sát cơ ẩn hiện, nổi lên bốn phía.

Khổ Nguyệt hòa thượng chấp tay trước ngực, đôi mắt hơi hơi co rút lại.

“Người mới vừa có sát khí, là muốn giết ta sao?”

La Hồng cười nói.

Ong!

Cổ kiếm Địa Giao nháy mắt xẹt qua, phát ra tiếng động run rẩy.

“A Di Đà Phật.”

Lông tơ trên người Khổ Nguyệt hòa thượng dựng ngược, cảm giác như bị bao trùm trong biển máu làm sắc mặt y cực kỳ khó coi, y không nghĩ tới, La Hồng chỉ là cảm giác được một chút sát khí, lại đột nhiên ra tay, muốn giết mình.

Phụt!

Cổ kiếm Địa Giao xẹt qua, kiếm khí vung ra xa mấy thước, xé mặt đất thành một khe rãnh.

Khổ Nguyệt hòa thượng cắn răng, lùi lại mấy bước, tăng bào màu trắng nhiễm máu, một cánh tay bị chém đứt ra, nằm trên mặt đất.

Một tay còn lại, vẫn chắp trước người như cũ.

“Chặt của ngươi một cánh tay, lần sau, thứ bị chặt sẽ là đầu của ngươi.”

“Nếu đã có sát khí với ta, vậy thì đừng trốn trốn tránh tránh nữa, trực tiếp bộc phát đi. Nếu ta bị ngươi giết chết, cũng là mệnh của ta.”

La Hồng liếc Khổ Nguyệt hòa thượng, nói.

“Huống hồ, ngươi còn là tên tu Phật gà mờ, cũng không xứng giết ta, trong lòng ta có Phật, Phật của ngươi, ở đâu?”

Khổ Nguyệt hòa thượng nghe vậy, cả người như bị sét đánh, thân hình run lên, quỳ xuống mặt đất.

Y ngơ ngẩn nhìn ánh trăng.

Bị chém một tay, lại bị tru tâm.....

Khổ Nguyệt hòa thượng cảm giác thấy vô cùng mơ hồ, vấn đề của La Hồng y không đáp được, một kiếm của La Hồng y trốn không thoát, La Hồng tru tâm y cũng không phản bác được.....

Y tu Phật gì?

Trong xe ngựa.

Triệu Đông Hán dần tỉnh lại, hắn ta có cảm giác như mình vừa trải qua một giấc mộng dài. Trong mộng có vô số Tà tu vây công, còn có quỷ hồn bóp cổ hắn ta.

Triệu Đông Hán đột nhiên mở mắt ra, vết sẹo trên mặt run rẩy.

“Công tử!”

Hắn ta hét lên một tiếng lớn cực kỳ bi ai, nhanh chóng lao ra khỏi xe ngựa, dọa con ngựa hí vang một trận.

Nhưng mà, mới ra khỏi xe ngựa, hắn ta liền chứng kiến một màn khắc sâu vào trong đầu óc, đời này kiếp này đều khó có thể quên được.

Ánh trăng rực rỡ, bạch sam sạch sẽ tinh khiết.

Công tử bạch y tung bay, tay cầm kiếm, tóc bạc phiêu tán, ánh trăng chiếu rọi trên người, khí Chính Dương cùng mặt trăng soi chiếu vào nhau.

Chung quanh, 28 thi thể Tà tu, quỳ rất thành kính, rũ đầu thuận theo, phảng phất như quỳ trước một vị tiên nhân từ trong Thiên môn đi ra, lại phảng phất như quỳ Bồ Tát độ bọn họ ra khỏi bể khổ.

Khô Nguyệt hòa thượng bị chặt đứt một tay, lại nhìn công tử đến mức xuất thần.

Đệ tử Phật môn cũng bị khí chất của công tử thuyết phục, đệ tử Phật môn cũng bị công tử độ sao?

Triệu Đông Hán bất chấp sau cổ đau đớn, nắm chặt nắm tay, nhìn một màn này, hít một hơi thật sâu.

28 người kia, đều là Tà tu, từ bộ dáng dữ tợn của bọn họ liền có thể nhận ra được, nhưng 28 tên Tà tu cứ như vậy tất cả đều chết ở nơi này.

Công tử nhà ta tuyệt thế vô song!

Triệu Đông Hán rít gào trong lòng, kích động không thôi bò ra ngựa xe.

Mà La Hồng nhìn thoáng qua Triệu Đông Hán. Bởi vì lúc này hắn ta ngất đi nên đám Tà tu kia cũng không để ý đến, bây giờ trông hắn ta có vẻ khá có tinh thần.

La Hồng thở dài một hơi, có hộ vệ nhà ai như vậy không chứ.

Hắn thân là công tử, mà còn phải suy xét an toàn của hộ vệ, đúng là khổ quá mà.

La Hồng tháo Mặt nạ Tà Quân xuống, tóc bạc lại biến thành tóc đen.

Ở trong ánh mắt quan tâm của Triệu Đông Hán, La Hồng chui vào trong xe ngựa.

“Lão Triệu, tế điện kết thúc, trở về thành.”

Thanh âm nhàn nhạt từ trong xe ngựa truyền đến, mang theo vài phần mệt.

Triệu Đông Hán nghe trong thanh âm ra lệnh của công tử thấy được sự mệt mỏi, không khỏi hít sâu một hơi, nhìn lướt qua thi hài đầy đất, lại nhìn Khô Nguyệt hòa thượng cắt tay ánh mắt mê mang, thâm nuốt nước miếng.

Trong đầu hắn ta đã tưởng tượng ra một hồi đại chiến làm kinh hãi thế nhân.

Hình ảnh 28 tên Tà tu thành kính quỳ sát, bị công tử độ.

Tiếng vó ngựa dồn dập.

Ba thân ảnh như ba đạo tia chớp màu đen, lướt qua đêm tối, chỉ chốc lát sau, liền xuất hiện ở thôn Kê Sơn, nhanh chóng phi về phía bãi tha ma.

Rất nhiều khí cơ còn dư lại của Tà tu Ngũ phẩm, tạo nên áp lực vô cùng lớn, làm sắc mặt Lạc Phong dần dần trở nên khó coi.

Trên khuôn mặt thành thật của Phương Chính hiện lên vẻ nghiêm túc.

Chuyến đi lần này, hẳn ta cảm giác được nguy cơ vô cùng kinh khủng, khí cơ Tà tu khủng bố như vậy, La Hồng công tử..... Rốt cuộc đã gặp phải cái gì?!

Chương 181: Công tử nhà ta là thiên hạ vô song (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Mà thân thể mềm mại Tử Vi lại lạnh lẽo run rẩy.

Bỗng dưng.

Trong tầm nhìn bọn họ, thấy được 28 thi thể quỳ sát, cũng thấy được Khô Nguyệt hòa thượng bị chặt đứt một tay ánh mắt mê man trong ánh trăng.

Trong lòng bọn họ chấn động.

Bánh xe nghiền đá vụn trên mặt đất, truyền ra tiếng vang lộc cộc.

Một cỗ xe ngựa từ từ đi đến.

Triệu Đông Hán ngồi ở vị trí xa phu, điều khiển xe ngựa chậm rãi di chuyển, vừa lúc thấy được ba người Lạc Phong, Tử Vi cùng Phương Chính

Lạc Phong nhìn về phía Triệu Đông Hán, tầm mắt di chuyển, nhìn về phía thùng xe bị buông rèm che lấp.

Đã xảy ra chuyện gì?

La Hồng bình yên vô sự, mà nơi đây lại để lại 28 thi thể Tà tu

Nơi đây rốt cuộc phát sinh chiến đấu kiểu gì?

Bọn họ đã tới chậm, hoàn toàn không biết gì cả.

Triệu Đông Hán nhìn thấy vẻ mặt Lạc Phong như đang muốn mở miệng dò hỏi cái gì, lại nghĩ đến thanh âm mỗi một của công tử, không khỏi nâng tay lên, dựng thẳng một ngón trỏ để ở bên môi, ra hiệu với Lạc Phong.

“Công tử mỗi một, đừng vội quấy rầy.”

Triệu Đông Hán đè thấp giọng, nói.

Lạc Phong ngẩn ra, trịnh trọng gật gật đầu, cũng hạ giọng.

“Triệu tráng sĩ đợi lát nữa tới hãy tới huyện nha một chuyến.”

Triệu Đông Hán nghe vậy, tức khắc có vài phần xấu hổ, đi huyện nha làm gì, hắn ta đương nhiên biết, hắn ta khá có kinh nghiệm trong việc ghi chép vụ án.

Nhưng chủ yếu là..... Một trận chiến này, từ đầu đến cuối hắn ta đều hôn mê.

Có điều, từ kết quả chiến đấu vừa rồi, Triệu Đông Hán cảm thấy hắn là so với tướng tượng của hắn ta cũng không kém bao nhiêu.

Công tử chính là đệ tử của phu tử, một thân khí Chính Dương, quý sát không thể xâm, là khắc tinh chân chính Tà tu, giữa một rừng đao kiếm dẫn động được chính khí hùng mạnh, độ hóa những Tà tu đó!

Trong lòng Triệu Đông Hán vô cùng tiếc nuối.

Hắn ta khẽ trịnh trọng gật đầu với Lạc Phong.

Sau đó, đột nhiên vung roi ngựa, lái xe rời đi.

Trong xe ngựa, giờ phút này La Hồng đang luyện hóa tà sát khí đã hấp thu, không quan tâm gì tới đoạn đối thoại ngoài xe ngựa của Triệu Đông Hán cùng Lạc Phong.

.....

Sau khi La Hồng rời đi.

Lạc Phong đi về phía Khổ Nguyệt hòa thượng, mà Khổ Nguyệt chỉ hờ hững đứng lên, đối mặt với vấn đề của Lạc Phong, không có ý định trả lời chút nào, nhặt cánh tay bị chặt đứt lên, rời đi trong ánh trăng tròn.

Lạc Phong bĩu môi, quả nhiên, vẫn là Triệu tráng sĩ tương đối bình dị gần gũi.

Đối với hòa thượng mở miệng một tiếng Phật, đóng miệng một tiếng Phật, thân là quan viên triều đình, Lạc Phong rất là khinh thường.

Không để ý đến Khổ Nguyệt hòa thượng rời đi, Lạc Phong mang theo Tử Vi cùng Phương Chính cùng xác nhận thi thể Tà tu kia.

Vừa xác nhận, vừa hít khí lạnh.

Tà tu đa số đều thuộc hàng ngũ phẩm, đều là những Tà tu phạm phải những án rất lớn, hơn nữa còn đều là Tà tu của Thiên Địa Tà Môn chưa từng đăng kí trong hồ sơ!

Quả thực là phá được đại án mà!

Lạc Phong vui sướng, giống như chỉ cần đi theo bước chân Lạc Hồng công tử là ông ta nhất định sẽ phá được một chồng lớn các vụ án lớn về Tà tu.

Không hổ là La công tử - khắc tinh của Tà tu!

Lại qua nửa ngày, bọn bộ khoái huyện nha huyện An Bình cuối cùng cũng dẫn binh đến.

Vừa lúc Lạc Phong đang an bài việc vận chuyển đám thi thể đó về huyện An Bình.

Trong rừng rậm.

Hoàng Siêu đầy đầu mồ hôi lạnh, 28 tên Tà tu, trong đó mười tám tên Tà tu Ngũ phẩm, cứ nhiên đều chết, toàn bộ bị La Hồng giết sạch.

Hắn ta tránh trong rừng, nhìn thấy rất rõ ràng, nhìn thấy màn chiến đấu khủng bố kia, chỉ cảm thấy hàn khí cả người ứa ra.

“La Hồng công tử chính là một Tà tu, nhưng là, khí Chính Dương trên người lại vô cùng nồng đậm, có tác dụng áp chế cực đại đối với Tà tu Thật là quá mâu thuẫn.”

“Có điều, có thể xác định chính là có một vị như vậy tồn tại, ngày sau tất nhiên một bước lên trời, con trai của La Hậu, cháu trai của Trần Bắc vương, ít nhất cũng sẽ là bá chủ một phương. Nếu ta đã chọn đi theo hắn, vậy thì cứ đi theo thôi. Giá trị lớn nhất bây giờ của ta là nội gián bên trong Thiên Địa Tà Môn, cho nên, ta không thể bị bại lộ, thậm chí còn phải không từ thủ đoạn để trèo lên cao, trèo càng cao, giá trị càng cao!”

Đôi mắt Hoàng Siêu lập loè, hạ quyết tâm, sau đó giương cánh, hóa thành con dơi trong đêm tối, biến mất trong rừng rậm.

.....

Nửa đêm, xe ngựa trở về huyện An Bình.

Về tới La Phủ.

Trong đình tạ Viên hạt tử nghe được thanh âm, không khỏi cười, nắm trượng trúc nhẹ gõ trên mặt đất, về phòng.

La Hồng xuống xe ngựa, vốn đang muốn đi tới viện La Tiểu Tiểu kể cho Tiểu Tiểu mấy đoạn chuyện xưa, nhưng mà hút quá nhiều tà sát khí, khiến đan điền hơi căng chướng, hần hần là nên về phòng tiêu hóa một chút.

Mà Triệu Đông Hán an trí xe ngựa xong, cho con ngựa chút cỏ, liền rời khỏi La Phủ, dưới ánh trăng đã trở nên lạnh lẽo hơn, vội vàng đi về phía huyện nha.

Triệu Đông Hán ngựa quen đường cũ đi tới huyện nha.

Bọn bộ khoái đã chuyển 28 thi thể Tà tu về, giờ phút này đang đặt chúng trong hậu đường của nha môn.

Lưu huyện lệnh từ Đông Sơn trở về, dùng khăn vải che miệng mũi, nhíu mày, nhìn từng khối thi thể của các Tà tu đại hung đại ác.

Giờ phút này, ông ta quả thực hơi ngơ ngác, những thi thể này lúc còn sống đều là Tà tu Ngũ phẩm, Lục phẩm, mỗi một tên đều có thực lực cường đại.

Nhưng mà, 28 tên Tà tu vô cùng độc ác này, vậy mà lại đồng thời bỏ mình.

“Những Tà tu này đều tiếp nhận nhiệm vụ Địa Bảng của Thiên Địa Tà Môn, muốn đi giết Lạc Hồng công tử, nhưng đều bị Lạc Hồng công tử giết

chết. Quá trình chiến đấu cụ thể ta không rõ lắm, thời điểm chúng ta đuổi tới, trận chiến đã kết thúc, chúng ta chỉ phụ trách dọn dẹp.”

Lạc Phong ngồi trên ở ghế, rót nước uống, ông ta hơi có cảm giác miệng đắng lưỡi khô.

Chương 182: Tài năng của ta kém, nên bước trước một bước thì hơn (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Sự chấn động trong lòng, phải qua một lúc lâu mới có thể bình ổn. Dù sao, mỗi một tên Tà tu trước mặt này, thực lực đều không kém gì ông ta, hơn nữa, Tà tu Ngũ phẩm còn khó giải quyết, khó đối phó hơn Võ tu Ngũ phẩm nhiều.

Rốt cuộc La Hồng đã làm như thế nào?

Trong lòng Lạc Phong cực kì chấn động.

La Hồng có thể giết chết Hoàn Nhan Liệt Hỏa trong Hoàng bảng, Hoàn Nhan Liệt Hỏa là thiên kiêu Hoàng Bảng nhưng nếu đem ra so với Tà tu Ngũ phẩm lăn lộn trong bóng tối lâu năm thì chưa chắc có thể chiếm được ưu thế.

Đó là còn chưa bàn đến mười tám tên Ngũ phẩm, mười tên Lục phẩm.....

Nhiều Tà tu như vậy, cho dù là tu sĩ Tứ phẩm gặp phải cũng sẽ phải tạm né đi.

Lạc Phong quả thực nghĩ nát đầu cũng không nghĩ ra, sao La Hồng có thể chiến thắng được đám Tà tu đó, chẳng lẽ La Hồng đã có thực lực Tứ phẩm?

Thất phẩm bằng Tứ phẩm..... tiềm lực bậc này. Mười người đứng đầu Hoàng bảng kia còn có thể so sánh sao?

Hậu đường của nha môn có vài phần an tĩnh.

Phương Chính đang nghiêm túc đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân, còn Tử Vi thì ngồi ngẩn người trên ghế, Lạc Phong cùng huyện lệnh cũng im lặng uống trà.

Thời gian cứ trôi chậm rãi, Triệu Đông Hán tới.

Trong bóng đêm đáng vẻ Triệu Đông Hán phong trần mệt mỏi tiến vào hậu đường. Lạc Phong đã uống hết nửa bụng nước trà, liền nhanh chóng vực dậy tinh thần, nhiệt tình đứng dậy.

“Triệu tráng sĩ tới rồi. La công tử nghỉ ngơi rồi sao?”

Lạc Phong cười hỏi.

Triệu Đông Hán gật gật đầu.

“Có thể nói Triệu tráng sĩ chính là người duy nhất chứng kiến trận chiến giữa công tử cùng đám Tà tu, người mau kể cho chúng ta biết, rốt cuộc là đám Tà tu kia bị giết như thế nào?”

Trong lòng Lạc Phong vô cùng ngứa ngáy.

28 tên Tà tu, 28 người Lạc Phong cũng không thể đánh thắng được, vậy mà La Hồng cư nhiên có thể dùng sức của một người giết hết toàn bộ.

Tử Vi vẫn đang ngồi ngẩn người trên ghế cũng nhanh chóng hồi thần, bạch bạch chạy đi, một lát sau, lại xách theo túi hạt dưa trở về.

Cho dù là Phương Chính đang án binh bất động cũng nghiêm túc lắng nghe.

Da mặt Triệu Đông Hán hơi run run.

Sau một lúc xấu hổ, liền đột nhiên phun ra một hơi.

Công tử giết 28 Tà tu chỉ trong một trận chiến, đây là chuyện lớn cỡ nào chứ, nếu lão Triệu hấn đã không thể bảo hộ công tử, thì đương nhiên phải giữ gìn thanh danh cho công tử, làm công tử nổi danh thiên hạ!

Lão Triệu uống một ngụm trà, bình tĩnh ngồi xuống, tuy rằng lúc ấy hấn ta ngất đi rồi, cái gì cũng chưa nhìn thấy.

Nhưng với hiểu biết của hấn đối với công tử hấn ta cũng đoán được hầu hết quá trình.

Dù sao thì việc khen ngợi công tử như thế này, đối với lão Triệu mà nói, là việc quá quen thuộc rồi.

“Dưới ánh trăng người như ngọc, công tử chính là tuyệt thế vô song!”

“Công tử nhà ta một thân chính khí, tà sát không thể xâm! 28 tên tà tu đối chiến với công tử nhà ta, thứ đầu tiên phải chịu đó là khí Chính Dương khiến người ta loá mắt kia. Khí Chính Dương như lửa, như từ trên trời giáng xuống, công tử nhà ta tuy rằng mới vừa trở thành đệ tử của phu tử nhưng đã gõ 360 hồi chuông thánh nhân, ngưng tụ chính khí trường hà, trời sinh áp chế Tà tu, đám Tà tu ấy đánh thế nào được?”

“Thiên phú kiếm đạo công tử càng yêu nghiệt vô song, được Trần đại nhân thân truyền, còn có 36 ý chí Thánh Nhân phụ thể, mấy kiếm vụt qua, Bạch long hiển hiện, một kiếm liền áp chế 28 Tà tu, cùng nhóm Tà tu chiến đến trời đất u ám, đất nứt núi đổ!”

“Trong phút chốc, chỉ nghe được kiếm khí trên người công tử nhà ta dâng lên, một kiếm như muốn xé cả đất trời, băng quơ hô một tiếng, ‘xem kiếm đây’!”

“Kiếm khí trong kiếm Địa Giao dâng lên, tựa vạn kiếm quy tông, lướt qua cổ của mỗi tên Tà tu, tất cả liền mất mạng.”

Triệu Đông Hán kể lại vô cùng lưu loát, vừa lúc mấy ngày nay hắn ta trà trộn ở trà lâu, cũng học được mấy món nghề chỗ người kể chuyện, lần kể lại này, hắn ta nói liên tục, nhả chữ như nhả ngọc khiến cho đám người Lạc Phong và Lưu huyện lệnh sững sốt không thôi.

Bởi vì, bọn họ cảm thấy Triệu Đông Hán nói quả thật có vài phần đạo lý, trong đầu cũng không tự chủ được hình dung ra cảnh chiến đấu Triệu Đông Hán miêu tả.

Triệu Đông Hán uống một ngụm trà, cảm thấy mỹ mãn.

Tử Vi một bên cắn hạt dưa, một bên trừng lớn đôi mắt xinh đẹp.

Phương Chính nắm lấy bản tóm tắt vụ án, hơi hơi nhíu mày, nói: “Có vấn đề, nhiều Tà tu như vậy, tà sát khí tuy không quá khủng bố, nhưng cũng có thể gọi là cường đại, vậy tà sát khí sau khi bọn chúng chết đã đi đâu rồi.”

Lạc Phong cũng nghĩ tới vấn đề này, nhìn về phía Triệu Đông Hán.

Vết sẹo trên mặt Triệu Đông Hán hơi hơi giật giật, cười nhạt.

“Không nhìn thấy những Tà tu đó sau khi chết vẫn duy trì tư thế quỷ sát thành tín nhất sao? Công tử nhà ta lấy khí Chính Dương của bản thân tinh lọc tà sát trên người bọn chúng.

Lời nói vừa dứt.

Trong hậu đường huyện nha vang lên những tiếng giật mình bưng tỉnh.

Đến cả Phương Chính cũng không còn nghi ngờ gì nữa, viết miêu tả vào trong hồ sơ, dù gì thì khí Chính Dương trên người La Hồng như ánh mặt trời lộng lẫy bắt mắt kia, bọn họ cũng tận mắt nhìn thấy.

Phương đông dần dần xuất hiện ánh mặt trời.

Khi tia sáng đầu tiên của buổi sáng xuyên qua màn sương mù của màn đêm, lan tỏa khắp mặt đất, mang theo ánh sáng và sức nóng, Triệu Đông Hán thần thanh khí爽 đi ra khỏi huyện nha.

Hắn ta vô cùng hài lòng đi về phía La phủ.

Với khí huyết Võ tu Thất phẩm của hắn ta, dù một đêm chưa ngủ, cũng không tính là việc gì lớn.

“Hôm nay công tử tới học cung, lão Triệu ta có thể đến quán trà ngồi một lát, thuận tiện nói cho những hiệp khách giang hồ chả có tí hiểu biết kia về hành động vĩ đại công tử tối nay!”

Triệu Đông Hán nghĩ đến đây liền bật cười, vết sẹo trên mặt như con rết vằn vẹo lên.

Chương 183: Tài năng của ta kém, nên bước trước một bước thì hơn (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

La Hồng rùng mình tỉnh lại.

Hắn lau mồ hôi trên trán, không hiểu sao có cảm giác tim đập nhanh. Nhưng cụ thể là vì nguyên nhân gì, La Hồng lại không thể biết được.

Đêm qua giết 28 Tà tu, hấp thu một lượng lớn tà sát, nên sau khi về phòng, La Hồng liền bắt đầu ngồi xếp bằng luyện hóa.

Không biết khi nào, liền ngủ thiếp đi.

Mà tà sát cũng đã hoàn toàn chuyển hóa, hiện giờ tu vi La Hồng có tăng lên một ít.

Hắn duỗi cái eo lười biếng. Tia nắng ban mai vén màn khói mù khắp thiên địa La Hồng mới vừa có động tĩnh, ngoài phòng liền vang lên thanh âm sột sột soạt soạt, bọn tỷ nữ như hoa như ngọc đẩy cửa tiến vào, hầu hạ La Hồng rửa mặt.

Rửa mặt xong, La Hồng thay đổi một thân áo bào trắng tinh khiết, lưng đeo kiếm Địa Giao, đi về phía sảnh chính.

Tiểu Đâu Hoa đã dậy từ sớm, đang bận rộn ở phòng bếp. Gia đạo sa sút, khiến nàng không còn là một đại tiểu thư yếu ớt nữa mà tự chủ, độc lập hơn rất nhiều.

Nàng nhìn thấy La Hồng một thân bạch sam chính khí phi dương, không khỏi nở nụ cười, nỗi sợ hãi và lo lắng do vụ giết người ngày hôm qua đã không còn làm hai đầu lông mày nàng nhăn lại nữa.

Thiếu nữ như đã lột xác, trở nên càng thêm kiên nghị.

Trong mắt có ánh sáng, tựa hồ có mục tiêu, không đàn độn giống lúc trước.

La Hồng khó được một ngày không hung dữ với Tiểu Đâu Hoa.

Viên hạt tử, Trần quản gia, còn có La Tiểu Tiểu vẽ mặt ngủ không đủ đã ở trên bàn cơm đợi sẵn rồi.

Trần quản gia liếc La Hồng một cái, không nhắc đến việc đêm qua hắn ra khỏi thành.

La Hồng lại ngẩng đầu, nhìn về phía Trần quản gia, dò hỏi: “Trần thúc, Trần thúc đắm chìm trong kiếm đạo nhiều năm, không biết có hiểu gì về kiếm trận không?”

“Kiếm trận?” Trần quản gia đang ăn cháo cùng củ cải chua, tức khắc sừng sốt, nhướng mày kinh ngạc liếc La Hồng một cái.

“Kiếm trận uy lực không tầm thường, nhưng về cơ bản phải đến Ngự Kiếm cảnh mới có thể tu tập... Đương nhiên, nếu là nhiều người cùng xuất thủ, cũng hình thành kiếm trận, nhưng đó là kiếm trận nhiều người, bản chất không giống nhau.”

“Công tử muốn biết về loại nào?” Trần quản gia hỏi.

“Một người tạo thành trận.”

La Hồng ăn một miếng tào phớ, nói.

“Trên thực tế, kiếm trận rất là phức tạp, nếu kiếm khí đủ mạnh, một kiếm có thể chém sông, phá hồ, phá núi, khai thiên..... Hết thấy đều có thể dùng một kiếm chém nát, lão Trần ta đối với kiếm trận hiểu biết không tính là nhiều, nhưng công tử nếu muốn biết, lão Trần ta sẽ viết cho công tử.”

“Nhưng, công tử phải tự hiểu về thiên phú kiếm đạo của mình, chớ lãng phí quá nhiều thời gian ở kiếm trận, nên chăm tu kiếm, dưỡng kiếm, sớm ngày bước vào cảnh giới Tam phẩm Vạn Kiếm cảnh, đến lúc đó, dù không hiểu về kiếm trận, một kiếm xuất ra cũng đủ tạo nên uy lực lớn.” Trần quản gia nói.

La Hồng múc muỗng tào phớ cho vào miệng, thờ dài.

“Trần thúc, đừng nói nữa, thiên phú kiếm đạo của ta như thế nào, trong lòng ta hiểu, nếu thiên phú kém, thì nên bắt đầu luyện tập sớm một chút, biết thêm một chút tri thức, tương lai chắn chắn sẽ hữu dụng.”

“Khụ khụ.....” Một bên Viên hạt tử bị sặc cháo, ho khan không ngừng.

Trang bức trong vô tình, là chí mạng nhất.

“Ta cũng sẽ vì công tử dưỡng kiếm thật tốt!” Tiểu Đậu Hoa nghe được Trần quản gia nói thiên phú công tử kém, cũng nghiêm túc mà quật cường, nói.

Trần quản gia hơi xấu hổ cười cười, đứng dậy về phòng, chỉ chốc lát sau, liền cầm một quyển sách trở về, đưa cho La Hồng.

“Đây là ‘Thiên Đẩu Liên Hoàn kiếm trận’, Chia làm chín kiếm, mười tám kiếm, ba sáu kiếm, sáu ba kiếm, bảy hai kiếm, tám một kiếm, kiếm kiếm liên hoàn, điều khiển càng nhiều phi kiếm, uy lực kiếm trận càng mạnh mẽ, công phòng hợp nhất, có thể công có thể thủ, tuy không tính là kiếm trận đỉnh cấp, nhưng lại là kiếm trận thích hợp với công tử nhất.”

Trần quản gia nói: “Trong thiên hạ, kiếm trận cường đại cũng có, bất quá phần lớn đều là kiếm thuật thế gia đời đời tương truyền, đều là bí mật, người ngoài không học được.”

La Hồng tiếp nhận quyển sách, nhìn qua, trong lòng âm thầm vui sướng. Hắn có 72 viên sát châu, liên hoàn kiếm trận này xác thật là thích hợp với hắn nhất.

Trần quân gia nhìn La Hồng vui vẻ, khóe miệng nhu hòa vài phần, liền từ nói: “Công tử, kiếm trận chung quy xem như một loại kỹ xảo, chúng ta là kiếm tu, vẫn là trông cậy vào kiếm trong tay, sức người có hạn, nếu là kiếm mình nắm trong tay cũng không chế ngự tốt thì trăm kiếm ngàn kiếm cũng không thành.”

“Nếu có thể lấy tâm ngự chắc một kiếm, vạn vật trong trời đất đều có thể thành kiếm.”

Trần quân gia tận tình khuyên bảo nói.

La Hồng nghe vậy, hình như hiểu ra.

Ăn qua bữa sáng, bắt Tiểu Đậu Hoa ngẩng đầu, uốn ngực, hóp bụng, nâng mông, ôm kiếm Địa Giao, rời khỏi La Phủ, đi tới Tắc Hạ Học Cung.

Dù cho hôm qua hắn đã giết u Dương Chiêu trong học cung, nhưng, La Hồng lại không chút nào lo lắng.

Bởi vì một đêm trôi qua, phu tử cùng nhị sư huynh đều không có tìm hắn gây khó dễ, có nghĩa là, ngầm đồng ý với hành động của hắn.

Thân là đệ tử của phu tử, há có thể bị khinh bỉ ở cửa nhà mình?

La Hồng thật ra có chút vui sướng, càng thêm thích học cung.

Đương nhiên, trừ bỏ gõ chuông thánh nhân... Sẽ làm khí Chính Dương của hắn càng ngày càng nồng đậm, hôm qua hấp thu nhiều tà sát như vậy, thông qua luyện hóa, bài xuất không ít tà sát uế khí ra bên ngoài cơ thể, cũng mài đi không ít khí Chính Dương trên người, nên hiện giờ ánh sáng của khí Chính Dương trên người hắn ảm đạm đi vài phần.

La Hồng vui vẻ đến hổng rồi.

Triệu Đông Hán một đêm không ngủ, nhưng tinh thần vẫn vô cùng tốt, đôi mắt sáng ngời có thần, La Hồng nghi hoặc nhìn thoáng qua lão Triệu.

Mang theo Tiểu Đậu Hoa cùng lão Triệu đến Đông Sơn, lão Triệu liền dừng lại ở lưng chừng núi, mắt nhìn thấy La Hồng cùng Tiểu Đậu Hoa đi lên cung điện, Triệu Đông Hán liền vội vàng xoay người, xuống núi, đi thẳng tới quán trà đang vô cùng náo nhiệt.

Chương 184: Tiểu sư đệ, làm tốt lắm (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Một chiếc xe ngựa đạp mây cười gió như bay dừng lại ở lưng chừng núi.

Trong xe liền, một vị thiên tài nào đó đi ra khỏi xe ngựa, tới Đông Sơn tu hành.

Trường Bình quận chúa hôm nay ăn mặc váy dài hoa lệ, cao quý lãnh diễm, khuôn mặt lại đã khôi phục bình tĩnh, không còn đáng vẻ tức muốn hộc máu hôm qua.

Hôm nay, bên người nàng ta thiếu đi nhiều đế kinh tuần kiệt xum xoe, trừ bỏ cháu trai của Ngụy thiên tuế - Ngụy Nhân bị La Hồng ghi vào tên vào trong tiểu Bản Bản, cũng chỉ còn một vị lão giả.

Lão giả cũng không phải ai khác, chính là người lúc trước bị La Nhân Đồ xách như xách chó một đường từ huyện An Bình đến đế kinh, thái phó Văn Thiên Hành.

Văn Thiên Hành trừ bỏ thân phận thái phó, còn là phó viện trưởng Tư Thiên viện

Trường Bình quận chúa cùng Ngụy Nhân không vội lên Đông Sơn, mà là đứng yên phía sau Văn Thiên Hành.

Văn Thiên Hành hôm nay ăn mặc bào phục chính thức của phó viện trưởng Tư Thiên Viện, sắc mặt nghiêm nghị.

Xung quanh có không ít hộ đạo giả nhìn lại phía này, tò mò mục đích Văn Thiên Hành tới đây.

Hộ đạo giả Ly Thiên Hà dựa vào xe ngựa, híp mắt nhìn.

La Hồng mang theo Tiểu Đẩu Hoa ôm kiếm, cũng dừng bước, quay đầu nhìn lại.

Văn Thiên Hành ánh mắt vẫn đục liếc La Hồng một cái, sau đó, không để ý đến La Hồng nữa, mở ra tay áo rộng, vô thức làm cho người ta cảm thấy áp lực.

Có khí từ dưới chân nổi lên, thanh âm mênh mông cuộn cuộn, phá núi sông, hướng tận trời.

“Hạ hoàng đế quan, Thái Tử có lệnh.”

“Sư Thiên Viện tới bố trí ‘Thiên cơ bí cảnh’ ở khoảng cách mười dặm bên ngoài huyện An Bình, ta, Văn Thiên Hành đặc biệt thay mặt viện trưởng đến nói chuyện với phu tử.”

“Văn Thiên Hành ta đặc biệt thay mặt viện trưởng đến nói chuyện với phu tử.”

Lời nói âm vang hữu lực, vang vọng tại trên cả tòa Đông Sơn, tếng vang quanh quẩn không dứt.

Tu vi Văn Thiên Hành không kém, giờ phút này phát ra tiếng giống như khiến cả Đông Sơn cộng hưởng.

Năng lực này xem như kỳ dị, đối với một vài cường giả Nhị phẩm trở xuống mà nói, còn có thể hình thành mấy phần chấn nhiếp, nhưng mà đối với rất nhiều hộ đạo giả của các thiên tài trên bãi đất trống mà nói, đây chẳng qua là năng lực bình thường, chân chính làm cho bọn họ cảm thấy kinh sợ vẫn là lời nói trong miệng Văn Thiên Hành.

“Cái gì? ‘Thiên Cơ Bí Cảnh’ muốn mở ra sao?”

“Thái tử hạ lệnh, di chuyển Thiên Cơ Bí Cảnh đến bên ngoài huyện An Bình? Đây là ý gì? Thái tử đây là muốn làm cái gì?”

“Lại là huyện An Bình, Tắc Hạ Học Cung ở huyện An Bình thì cũng thôi đi, bây giờ ngay cả bí cảnh cũng di chuyển đến huyện An Bình...”

Bên trên bãi đất trống, vẻ mặt vô số cường giả khẽ thay đổi, không ngừng giao lưu.

La Hồng không biết bí cảnh là cái gì nhưng những cường giả này sao có thể không biết chứ?

Tắc Hạ Học Cung sở dĩ có thể làm cho người đời ca ngợi cũng bởi vì trong học viện tồn tại bí cảnh lớn nhất thiên hạ - Học Hải Bí Cảnh.

Rất nhiều học sinh gia nhập Tắc Hạ Học Cung, chính là vì muốn giành lấy cơ hội vào Học Hải Bí Cảnh.

Đương nhiên, Thiên Cơ Bí Cảnh Tư Thiên Viện nắm giữ cũng không yếu, dù sao cũng là bí cảnh, một khi mở ra đủ để gây nên chấn động thiên hạ.

Tại thời điểm này, vô số cường giả đều đang phán đoán xem lời nói của Văn Thiên Hành có thật hay không.

Nhưng mà viện trưởng Tư Thiên Viện bề quan, Văn Thiên Hành trở thành người chấp hành quyền lực tối cao của Tư Thiên Viện, lời ông ta nói vẫn có mấy phần sức mạnh làm cho người tin phục.

Trong một thời gian, tin tức này giống như vòi rồng càn quét tâm thần của mọi người.

Rất nhiều cường giả thậm chí dự định lập tức rời đi, thông báo tin tức cho gia tộc, hoặc là thông báo cho thế lực phía sau.

Văn Thiên Hành nói dứt lời, hướng về phía Đông Sơn cung kính hành lễ, ông ta đang chờ đợi trả lời, chờ đợi phu tử trả lời.

Một lát sau, dường như có một làn gió mát từ phía trên Đông Sơn truyền đến, thuận theo đường đá không ngừng gấp khúc.

“Được.”

Đây là câu trả lời của phu tử.

Khác với Khí Trùng Cửu Tiêu của Văn Thiên Hành, Đây là một câu từ tốn, giống như mưa xuân, dưỡng ẩm mọi thứ một cách thâm lặng, nhưng mà độ khó lớn hơn Văn Thiên Hành, đó là một loại cảm giác giao hợp với trời đất kỳ dị.

Bên trong đôi mắt Văn Thiên Hành lấp lóe một chút kinh hoàng, một từ nhẹ nhàng, vượt qua khí thế ông ta luôn áp ủ từ Đế Kinh đến huyện An Bình.

Không hổ là phu tử, sâu không thể đo được.

Sau đó, Văn Thiên Hành phát tay áo, hành đại lễ.

“Tạ phu tử.”

Dứt lời, quay người rời đi.

Trường Bình quận chúa mặc váy dài lộng lẫy, bước thẳng trên đường đá, Ngụy Nhân và rất nhiều con em thế gia Đế Kinh Đại Hạ nhao nhao đuổi theo.

La Hồng đứng ở trên đường đá nhìn Văn Thiên Hành rời đi, còn có những hộ đạo giả sắc mặt thay đổi kia, lông mi nháy một cái.

Hiển nhiên, Thiên Cơ Bí Cảnh trong miệng Văn Thiên Hành cũng không đơn giản.

Bí cảnh là cái gì?

La Hồng thật sự không biết, chủ yếu là không có ai nói với hắn.

Trên thực tế, từ khi hắn tiếp xúc với việc tu hành đến nay, chưa tới một tháng, rất nhiều chuyện không biết được cũng bình thường.

La Hồng nghĩ hắn vào trong học cung đi hỏi thăm Lý Tu Viễn là được, dựa vào thân phận và địa vị Lý Tu Viễn y đương nhiên biết bí cảnh này.

Nhưng mà La Hồng chưa quay người, Trường Bình quận chúa cũng đã mang theo một đám tuần kiệt của Đế Kinh xuất hiện ở đường đá sau lưng La Hồng.

Tiểu Đậu Hoa ngẩng đầu ưỡn ngực, ôm kiếm nhìn một đám người khí thế hung hăng có mấy phần sợ hãi.

“La Hồng, ngươi nhất định phải trả giá cho việc giết chết u Dương Chiêu, ngươi tuyệt đối trốn không thoát.”

Trường Bình quận chúa hất cằm, kiêu ngạo giống như là một đóa hoa hồng có gai.

Chương 185: Tiểu sư đệ, làm tốt lắm (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

La Hồng lườm nàng ta một cái, lười chấp nhặt với nữ nhân này.

La Hồng hẳn là Bại Hoại được chứng nhận, làm việc còn cần giải thích với người khác sao?

Nhìn thấy La Hồng không để ý tới mình, Trường Bình quận chúa kiêu ngạo cảm thấy lòng của mình giống như bị kim đâm, liền muốn há miệng chế nhạo La Hồng vài câu.

Nhưng mà chưa kịp mở miệng, Ngụy Nhân kia liền hạ giọng: “Quận chúa! Không được rút dây động rừng!”

Trường Bình quận chúa nghe vậy cảm thấy lời hắt hủi ta có mấy phần đạo lý, mím chặt môi.

Đợi đến khi Thiên Cơ Bí Cảnh mở ra, đến lúc đó có thể liên hợp một đám người vây quét La Hồng, dù không thể giết La Hồng cũng phải dạy dỗ La Hồng một chút.

Việc cô quận chúa này muốn nói lại thôi làm cho La Hồng cảm thấy hơi kỳ quái. Hắn liếc nhìn, vừa vặn nhìn thấy Ngụy Nhân nhỏ giọng nói gì đó với quận chúa.

Con mắt La Hồng không khỏi nheo lại, tên Ngụy Nhân này... La Hồng nhớ rất kỹ.

Tên khôn này... từng chơi hắt hủi!

Mặc dù chỉ là một câu băng quờ, nhưng mà nhân ngôn đáng sợ, có đôi khi lực sát thương của một câu nói có thể vượt qua tưởng tượng!

Nếu không phải có Trần Bắc Vương đích thân đến, lần đó hẳn có thể phải chịu thiệt thòi lớn.

Thù này kết lớn, hơn nữa tên của Ngụy Nhân còn đang yên lặng nằm trong Tiểu Bản Bản của hắn.

Nghĩ đến điều này sắc mặt La Hồng lập tức nghiêm lại.

m!

Khí huyết trên người hắn rung động, áo trắng trên thân tung bay.

Một cái chớp mắt tiếp theo nhảy xuống giống như một đóa hoa lê phiêu diêu vượt qua mười mấy bậc đường đá xuất hiện ở bên cạnh Ngụy Nhân.

Ngụy Nhân sao có thể ngờ tới La Hồng lại đột nhiên ra tay, hơn nữa còn ra tay không theo lẽ thường với hắn ta.

Hắn ta cũng không có mở miệng chế nhạo La Hồng, cũng không có đắc tội La Hồng.

Sát Châu kiếm hóa thành một cây châm nhỏ, bị lòng bàn tay La Hồng kẹp lấy, trong mắt người thường giống như La Hồng chỉ vỗ một chương về phía bả vai Ngụy Nhân.

Ngụy Nhân thực lực không thua kém, cũng có thực lực Ngũ phẩm, mặc dù kém rất nhiều so với Hoàn Nhan Liệt Hoả nhưng mà giờ phút này cũng đã kịp phản ứng lại.

“La Hồng! Người muốn làm gì?!”

“Khinh người quá đáng!”

Một tiếng hét giận dữ, khí cơ trên thân Ngụy Nhân bắn ra, khí huyết lưu chuyển ở ngoài thân thể hắn ta hình thành một huyết giáp mơ hồ.

m!

Trong khoảnh khắc, chín mươi chín kiếm khí chồng lên trên thân Sát Châu kiếm, vào lúc này bùng nổ.

Ngụy Nhân hoảng hốt, cảm giác bản thân dường như ở trên mặt biển rộng lớn, bọt nước cao tới mấy chục mét, đang lôi cuốn uy thế hủy trời diệt đất, cầu xé về phía hắn.

Huyết giáp trên người hắn ta hiện đầy vết rách chỉ trong chớp mắt.

Mà Ngụy Nhân cũng giống như bị sét đánh, thân thể ở bên trên đường đá không ngừng lui lại, cuối cùng, mất đà liên tục lăn xuống đường đá giống như trái bóng da, đầu rơi máu chảy, vô cùng chật vật.

Mọi thứ xảy ra quá nhanh.

Cơ hồ chỉ trong chớp mắt, một La Hồng kiếm tu Thất phẩm đã nghiền ép Ngụy Nhân Võ tu Ngũ phẩm.

Từ xưa đến nay, Kiếm tu có thể vượt cấp mà chiến, tất cả mọi người đều biết điều này, bọn họ cũng biết La Hồng từng một kiếm đánh bại Hoàn Nhan Liệt Hoả.

Thế nhưng giờ phút này, La Hồng bày ra sự bá đạo ấy vẫn làm cho đám người kinh hãi.

Ngụy Nhân thê thảm lăn xuống đến giữa sườn núi, khắp người toàn là vết máu.

La Hồng không có hạ sát thủ, nhưng mà kết cục của hắn ta cũng không khá hơn chút nào.

“Lén lén lút lút nói xấu bản công tử, đừng cho rằng bản công tử không nghe thấy.”

La Hồng bĩu môi.

“Bản công tử trăm cay ngàn đắng mới gia nhập Tắc Hạ Học Cung, trở thành đệ tử của phu tử há lại để các người khinh bỉ bừa bãi như thế?”

Lời nói của La Hồng quanh quẩn ở bên trên đường đá.

Ngụy Nhân rơi xuống lưng chừng núi đầu đầy vết máu, toàn thân run rẩy, suýt nữa ho ra máu.

Hắn ta nói xấu La Hồng lúc nào?!

Giờ phút này Trường Bình quận chúa đã lấy lại tinh thần, khuôn mặt xinh đẹp trở nên trắng bệch, đầu óc trống rỗng.

Mà La Hồng ném xuống một câu, quét mắt nhìn qua đám học sinh thế gia thiên tài đến từ Đế Kinh Đại Hạ, cười lạnh.

“Ta rất thất vọng với Đại Hạ, trong mấy thiên tài Đại Hạ các người có lẽ có không ít người không muốn thấy mặt La Hồng ta, thậm chí muốn giết ta, không sao, La Hồng ta không thèm để ý, người muốn giết ta rất nhiều, thêm các người nữa cũng không tính là nhiều bởi các người đi cũng không tính là ít, muốn tới liền trực tiếp tới, trực tiếp hẹn một cuộc chiến sinh tử với ta...”

“Nói sau lưng cũng được nhưng đừng để ta nghe thấy, nếu không ta nghe thấy một lần đánh các người một lần giống như Ngụy Nhân này.”

La Hồng nói.

Nói xong lườm Trường Bình quận chúa kia một chút, lướt thẳng lên bậc thang năm Tiểu Đâu Hoa vẫn còn ngây ngẩn không kịp phản ứng đi vào đỉnh Cung Khuyết.

Bên trên đường đá, bầu không khí vô cùng ngột ngạt.

Bá đạo, lòng dạ ác độc, không thèm nói đạo lý...

La Hồng cơ hồ đã thể hiện những phẩm chất này một cách trọn vẹn, rất nhiều người đều không biết nói gì, quả thực giống hệt La Nhân Đồ, như từ một khuôn đúc ra.

Phu tử hiền hậu như vậy sao lại thu một người ngang ngược như vậy làm đệ tử.

Thiên kiêu thứ ba mươi sáu của Hoàng Bảng thật quá bá đạo.

Muốn kìm hãm La Hồng có lẽ chỉ có thiên kiêu nằm trong mười hạng đầu Hoàng Bảng mới có thể làm được.

Tiêu Nhị Thất đeo một thanh đao trên thắt lưng, khuôn mặt tràn đầy thốn thức, vẻ mặt hài lòng sau khi xem hết trò hay.

Tới rồi, tới rồi...

Hôm qua ghi vào Tiểu Bồn Bồn, hôm nay liền đánh người xuống núi, đánh đến nổi bể đầu chảy máu.

Đây quả thực là đủ trực tiếp mà.

Tiêu Nhị Thất có cảm giác như mình nhìn thấu hết thấy.

Ngô Mị Nương đeo hộp kiếm, đối với tất cả mọi thứ ngược lại không quá để ý, nàng ta để ý chính là kiếm khí bộc phát sát ý của La Hồng.

“Chông kiếm thuật, đây chính là thứ La Hồng nương dựa vào để chiến đấu vượt cấp sao?”

Ngô Mị Nương thì thầm.

Chương 186: Tiểu sư đệ, làm tốt lắm (3)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nàng ta biết chồng kiếm thuật đó là đem kiếm khí chồng chất lên nhau thành kiếm thuật bá đạo, đạo lý đơn giản nhưng lại không có mấy người có thể làm được.

Dù sao, kinh mạch của đại đa số mọi người đều yếu ớt, kiếm khí chồng lên nhau chính là khảo nghiệm sức chịu đựng của kinh mạch.

Sự việc phát sinh trên đường đá Bách Luyện chẳng qua là nhạc đệm.

Trường Bình quận chúa mặc dù giận đến tái mặt, nhưng mà hiếm thấy là không có bộc phát, có lẽ bị sự bá đạo của La Hồng làm cho khiếp sợ.

Tắc Hạ Học Cung chính là sân nhà của La Hồng, La Hồng giết người, phu tử cũng không hỏi, không trách mắng chứ nói chi là đánh người.

Trường Bình quận chúa ngấm ngấm chịu đựng, nàng đang chờ cơ hội, không chỉ mỗi nàng ta, mà còn có không ít thiên tài đến từ thế gia Đế Kinh đều đang chờ cơ hội.

“Thiên Cơ Bí Cảnh” sẽ nhanh chóng mở ra, dựa vào lực hấp dẫn của bí cảnh đối với người tu hành, La Hồng nhất định sẽ đi vào trong đó.

Ở bên trong bí cảnh, phu tử, Lý Tu Viễn, Hóa Long Kiếm và Thương Vương Viên Thành Cương cũng không thể nhúng tay.

Đến lúc đó bọn họ không tin La Hồng không có nơi dựa vào vẫn còn có thể phách lối!

La Hồng không để ý đến đám người Trường Bình quận chúa, hấn đánh Ngụy Nhân một trận trong lòng vô cùng đắc ý, tội ác nhận được gấp đôi.

La Hồng cảm giác hấn giống như ác bá trong sân trường ức hiếp bạn học, rất xấu!

Hắn đưa Tiểu Đậu Hoa tới tiểu lâu Xuân Phong, bảo nàng đi vào trước, ôm kiếm dưỡng khí.

Lý Tu Viễn mặc thanh sam cầm một quyển sách ở cửa ra vào, sắc mặt kỳ quái nhìn La Hồng, y cảm nhận được rất rõ chuyện La Hồng đánh Ngụy Nhân - cháu nuôi của Ngụy tổng quản trong cung ở trên đường đá Bách Luyện.

Lý Tu Viễn không ngờ tiểu sư đệ này lại bá đạo không nói lý như vậy.

“Tiểu sư đệ thế nhưng dám nộp giấy trắng trong cuộc thi viết, người khác chen muốn vỡ đầu để trở thành đệ tử của phu tử, thế nhưng tiểu sư đệ

lại ước gì tránh xa. Bây giờ, việc đệ ấy thi triển các các hành vi bá đạo, hung ác e là vì cố ý muốn phụ tử trực xuất ra khỏi sư môn.”

“Tiểu sư đệ, tính toán giỏi lắm.”

Ánh mắt Lý Tu Viễn lấp lóe, khóe miệng của nở nụ cười.

Nhất định không thể để tiểu sư đệ như ý nguyện.

Nhìn thấy La Hồng đến gần.

Khuôn mặt Lý Tu Viễn ôn hòa, bên trong con ngươi đen nhánh cũng hiện ra khen ngợi thâm thúy xuất phát từ nội tâm.

“Tiểu sư đệ người nói đúng, thân là đệ tử phụ tử không phải tới để bị ức hiếp.”

“Nho sinh chúng ta chỉ cầu không thẹn với lương tâm, suy nghĩ thông suốt.”

“Sư huynh chỉ muốn nói một câu với người, tiểu sư đệ làm tốt lắm.”

Lý Tu Viễn khen ngợi nói.

“???”

La Hồng vừa cảm thấy mình rất xấu liền đơ mặt.

La Hồng quả thực hơi sững sờ.

Nhị sư huynh sao lại khen hần?

Hần vô cùng bá đạo, không thềm nói đạo lý đã đánh Ngụy Nhân, quả thực là ác bá vườn trường, mọi người nhìn thấy đều cảm thấy rất xấu, làm sao đến miệng sư huynh liền trở thành làm tốt lắm?

Mặc dù tội ác nhận được gấp đôi khi nhắm vào Ngụy Nhân hần là sẽ không bị cắt giảm, nhưng mà không hiểu sao La Hồng không có loại cảm giác vui vẻ khi thu hoạch được gấp đôi tội ác.

Một lời nói của Lý Tu Viễn làm cho hần có chút đắng lòng.

Chẳng lẽ La Hồng hần còn chưa đủ xấu sao?

Nhìn thấy vẻ hoảng hốt của La Hồng, nụ cười trên mặt Lý Tu Viễn càng sâu.

Quả nhiên, tiểu sư đệ bắt đầu nghĩ lại rồi.

Một lời nói của mình cảm động tiểu sư đệ, có lẽ sẽ khiến tiểu sư đệ thích Tắc Hạ Học Cung, sẽ không còn muốn rời khỏi học cung nữa.

“Đi, tiểu sư đệ, Nhị sư huynh đưa đệ đi gõ chuông.”

Lý Tu Viễn dịu dàng nói.

Nghe thấy hai từ gõ chuông, khuôn mặt La Hồng lập tức xụ xuống.

“Phụ tử muốn ta mang đệ đi gõ chuông thêm mấy lần, là vì rất xem trọng đệ, chuông Thánh Nhân cũng là một trong những vật báu của học cung, rất nhiều người muốn gõ đều không có cơ hội.”

Lý Tu Viễn nói.

Sau đó y vươn tay, vân vê một cành hoa đào, thanh sam tung bay, đi về phía gác chuông.

Về mặt La Hồng khó chịu như bị táo bón, khí Chính Dương hẳn phải cố lắm mới làm nhạt đi được, bây giờ có lẽ... Lại trở nên óng ánh rồi.

Hắn dẫn Tiểu Đậu Hoa tiếp tục dưỡng kiếm ở tiểu lâu Xuân Phong rồi sai bước đi theo Lý Tu Viễn, vừa đi vừa thỉnh giáo Lý Tu Viễn nghi ngờ trong lòng mình.

“Nhị sư huynh, trước đó ta có nghe lão cầu nói sẽ mở một bí cảnh gì đó ở bên ngoài huyện An Bình, bí cảnh đó là như thế nào vậy?”

La Hồng hỏi.

Nghe thấy hai từ lão cầu... Lý Tu Viễn quả thực ghen lời, tiểu sư đệ này sao lại thù dai vậy chứ?

Y vừa đi vừa khẽ vuốt cánh hoa đào trong tay mỉm cười: “Bí cảnh, thực ra cũng không phải là thứ hiếm lạ gì, chỉ cần tu vi đạt tới Nhất phẩm, sau khi chết chỉ cần nguyện ý, tinh khí thần sẽ có thể hình thành bí cảnh.”

Lời nói của Lý Tu Viễn làm cho La Hồng thoáng giật mình.

“Bí cảnh là do tinh khí thần của tu sĩ biến thành?”

Lý Tu Viễn gật đầu: “Chẳng qua người có mạnh yếu, bí cảnh cũng là có phân chia lớn nhỏ.”

“Tinh khí thần của tu sĩ Nhất phẩm bình thường khi biến thành bí cảnh cũng chỉ là thứ phổ thông, không có thứ quý giá gì, thậm chí qua vài ngày sẽ tự động tiêu tán trong trời đất, bụi về với bụi, đất về với đất.”

“Nhưng mà một số tu sĩ Nhất phẩm hùng mạnh nằm trong Thiên Bảng khi biến thành bí cảnh sẽ không quá yếu, có thể xem là nơi chứa cơ duyên, nhưng cũng không được gọi là đại bí cảnh.”

“Đại bí cảnh chân chính... Là do tinh khí thần của những tu sĩ có cảnh giới hơn xa Nhất phẩm nhưng không muốn vào Thiên Môn, lựa chọn ở nhân gian làm Lục Địa Tiên tiêu hết tuổi thọ, chết già biến thành. Đây mới thực sự là nơi chứa cơ duyên, dù là nguyên khí thiên địa hay là linh hội tu pháp đều sẽ có tốc độ thăng cấp và biên độ tăng trưởng vô cùng lớn.”

“Ví dụ ‘Hải Học Bí Cảnh’ của Tắc Hạ Học Cung chúng ta chính là bí cảnh nhất đẳng trong thiên hạ, đó là do tinh khí thần lúc tuổi già của phu tử nhiệm kỳ trước biến thành, những bí cảnh muốn so được với nó là vô cùng hiếm...”

“Về phần Thiên Cơ Bí Cảnh của Tư Thiên Viện chính là Thiên Sư của Đạo môn biến thành, nhưng cũng chỉ xem như không tệ mà thôi.”

Chương 187: Khiến cho La Hồng có chấp cánh cũng khó thoát (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Lý Tu Viễn lên tiếng giảng giả về các đại bí cảnh cho La Hồng nghe.

Mắt La Hồng lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Tiến vào bí cảnh có thể giúp tu sĩ gia tăng tốc độ tu hành bởi vì nguyên khí trời đất bên trong bí cảnh nồng đậm, dễ dàng hấp thu hơn nhiều so với bên ngoài, quan trọng nhất chính là bí cảnh do tinh khí thần của cường giả biến thành, ẩn chứa tu hành tâm đắc và ý chí của đối phương cho nên đối với tu hành có biên độ tăng trưởng rất lớn.”

“Tổng quát mà nói bí cảnh là thứ tốt.”

Lý Tu Viễn nhận xét ngay thẳng.

Mắt La Hồng lộ ra vẻ suy nghĩ sâu xa, xem ra hẳn không thể bỏ qua bí cảnh này.

Lý Tu Viễn nhìn thấy La Hồng động tâm, nghĩ nghĩ vẫn chậm rãi mở miệng: “Bí cảnh là một tiểu thiên địa, cường giả không cách nào can thiệp vào bên trong, Tư Thiên Viện đem Thiên Cơ Bí Cảnh di chuyển đến huyện An Bình có lẽ có ý khác, đề nên suy nghĩ thận trọng.”

Nói xong, hai người cũng đã đi tới phía dưới gác chuông, tay áo Lý Tu Viễn tung bay dần dần lên lầu.

La Hồng nhíu mày trầm tư, dường như trong lời nói của Nhị sư huynh có hàm ý.

Thái tử tự mình hạ lệnh di chuyển Thiên Cơ Bí Cảnh đến huyện An Bình.

La Hồng cảm thấy thái tử tất nhiên không có lòng tốt như vậy, vì sao... Sẽ đưa ra quyết định này?

Hắn nheo mắt nghĩ đến dáng vẻ ngập ngừng kia của Trường Bình quận chúa, còn có lời nhắc nhở chớ rút dây động rừng của Ngụy Nhân.

Dường như có một vệt ánh sáng nhanh chóng lướt qua đầu La Hồng.

“Chuyển Thiên Cơ Bí Cảnh đến huyện An Bình, chẳng lẽ... Là vì đối phó ta?”

La Hồng nghĩ đến điều này sắc mặt không khỏi kỳ quái.

Sợ là mười phần chắc chín rồi.

Nếu mở Thiên Cơ Bí Cảnh ở Đế Kinh, La Hồng thật đúng là không thèm đi bởi vì hắn chưa hẳn nguyện ý đi xa.

Nhưng mà bí cảnh ở bên ngoài huyện An Bình, La Hồng cũng muốn đi xem một chút.

“Thú vị... Mở một cái bí cảnh chỉ vì đối phó ta?”

“Hạ gia... Đều xa xỉ như vậy sao?”

Thật đúng là buồn cười.

“Cho rằng La Hồng ta... Không dám giết người sao?”

La Hồng cười khẽ. Sau khi nghĩ thông suốt hết thấy, hắn liền trèo lên bậc thang, đi thẳng lên gác chuông.

Tiếp sau đó tiếng chuông Thánh Nhân chậm rãi truyền đến.

So với lần đầu gõ chuông Thánh Nhân, thì lần này tốt hơn rất nhiều, ma kiếm A Tu La trong đan điền không hề phản ứng, cũng không có tà sát tuôn ra.

Chẳng qua hư ảnh thánh nhân kia lại càng ngưng tụ nhiều hơn bên trong đan điền, khí Chính Dương đã âm đậm đi nhiều bên ngoài cơ thể do vô số tà sát uế khí bị phóng xuất lại lần nữa khôi phục óng ánh chói mắt, thậm chí càng thêm xán lạn hơn so với trước đó.

Gõ chuông xong.

La Hồng mồ hôi đầm dề rời khỏi gác chuông trở lại tiểu lâu trước, đưa Tiểu Đâu Hoa đi tới cung Kiếm Tu.

Hôm nay, hắn dự định tu hành trong cung Kiếm Tu, dựa vào những chân ý kiếm đạo trong cung Kiếm Tu để lĩnh hội Thiên Đẩu Liên Hoàn Kiếm Trận do Trần quân gia truyền thụ. Nếu có thể sớm ngày tìm hiểu thông suốt kiếm trận, thực lực của La Hồng hẳn tất nhiên sẽ tăng lên một ít.

Thiên Cơ Bí Cảnh là chỗ tốt, La Hồng không định bỏ qua.

Dù đã đoán được, nếu vào bí cảnh có lẽ sẽ có nguy hiểm lớn, sẽ lọt vào cái bẫy của Hạ gia nhưng mà La Hồng không hề e ngại, ngược lại... còn có mấy phần hưng phấn.

Chuyện bên trong bí cảnh, cường giả bên ngoài không cách nào can thiệp được.

Điều này đối với La Hồng mà nói sao lại không phải một tin tức tốt chứ?

Cung Kiếm Tu cũng có thể xem là thánh địa của kiếm tu, bên trong ẩn chứa ý chí kiếm đạo cực kỳ hùng mạnh, có rất nhiều truyền thừa kiếm tu được đặt ở đây. Bên trong kiếm trì có kiếm ý vô cùng nồng đậm, lượn lờ như mây mù.

Tiểu Đậu Hoa ôm cổ kiếm Địa Giao, dưới sự sai bảo của La Hồng, ngẩng đầu ưỡn ngực nâng mông mà đứng, thân thể của nàng giống như hóa thành một cái nam châm không ngừng hấp thu kiếm khí trong cung Kiếm Tu vào bên trong thân thể, lấy chân ý kiếm đạo dưỡng kiếm, lấy kiếm khí vô tận dưỡng kiếm!

Ngô Mị Nương đeo hộp kiếm ngồi ở nơi hẻo lánh nhìn sách cổ kiếm đạo, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Tiểu Đậu Hoa ôm kiếm dưỡng khí, với thực lực hiện tại, nàng ta đương nhiên có thể nhìn ra thể chất của Tiểu Đậu Hoa.

“Kiếm thị trời sinh!”

“Lấy người làm vỏ nuôi dưỡng phong mang (1) của kiếm!”

(1) Phong mang: năng lực, sự sắc bén...

Ngô Mị Nương hít sâu một hơi.

Nàng ta đột nhiên hiểu ra tại sao La Hồng lại vì một tiểu kiếm thị mà tức giận đến mức một kiếm giết chết u Dương Chiêu.

Kiếm thị này có thể chất đặc thù, bất kỳ một kiếm tu nào cũng sẽ không cho phép nàng bị thương tổn.

Tuy trong lòng Ngô Mị Nương kinh ngạc nhưng chỉ chớp lát sau, nàng ta lại tiếp tục đọc sách. Quả thực là một Kiếm thị không tệ, nhưng mà Ngô Mị Nương không cần, kiếm tu của Ngô gia nàng ta, bản thân chính là kiếm thị, lấy thân dưỡng kiếm, tâm và kiếm tương thông, uy lực vô tận.

La Hồng ngồi xếp bằng trên mặt đất, như đại đa số học sinh trong cung Kiếm Tu đang nghiên cứu thư tịch.

Hạo Nhiên Kiếm Ý trong cung Kiếm Tu dường như có thể trợ giúp La Hồng suy nghĩ thông suốt, càng thêm khắc sâu đối với lý giải kiếm đạo. La Hồng dần hiểu được sự trân quý của Tắc Hạ Học Cung, hiểu được vì sao lại có nhiều thiên tài muốn vào trong học cung tu hành như vậy.

Thiên Đấu Liên Hoàn Kiếm Trận thực ra cũng không phức tạp, độ khó chủ yếu là đến từ việc tâm trí của người điều khiển phải tâm ý tương thông với mỗi một chiếc phi kiếm.

Nhưng mà vấn đề này đối với La Hồng mà nói gần như không tồn tại, Sát Châu kiếm chính là sản phẩm ngưng tụ sát khí của La Hồng, vốn dĩ tinh thần tương thông với La Hồng.

Cho nên La Hồng tu hành thuật kiếm trận này gần như là vô cùng thuận lợi.

Tà sát cuộn cuộn trong đan điền, sát châu hóa kiếm giống như sóng dậy trên biển cả mênh mông.

La Hồng không triệu hồi ra Sát Châu kiếm, tổ hợp thành kiếm trận ở trong cung Kiếm Tu. Mà ngược lại tiến hành kiếm trận mô phỏng trong đàn điền.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, La Hồng đã dần thuần thục việc nắm giữ Thiên Đẩu kiếm trận.

Thiên Cơ Bí Cảnh sắp mở ra, La Hồng cũng dự định cho đám người Trường Bình quận chúa muốn đối phó hẳn một kinh ngạc vui mừng lớn ở bên trong bí cảnh.

Chương 188: Khiến cho La Hồng có chấp cánh cũng khó thoát (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

...

Văn Thiên Hành đi xuống Đông Sơn, tay áo dày rộng trên người không ngừng bay tán loạn giống như một thần quan hành tẩu thiên hạ.

Khí cơ trên người ông ta đang không ngừng phun trào, dường như hội hợp với thiên địa.

Bên trong La phủ.

Trần quản gia đang uống trà với Viên hạt tử ngẩng đầu nhú mày nhìn ra xa.

Viên Hạt Tử cũng nghiêng đầu.

“Dẫn khí trời đất thêm vào bản thân, đây là thuật pháp của Côn Luân Cung, Côn Luân Cung là thánh địa của Đạo môn, được xưng đệ nhất Đạo môn, đóng trú ở Đại Chu Long Hồ sơn mấy ngàn năm, Tư Thiên Viện của tam đại vương triều đều là do Côn Luân Cung mở, so với quốc giáo Long Hồ Sơn của Đại Chu, Côn Luân Cung nhập thế lại có vẻ vô cùng im ắng, thuận lợi.”

Viên Hạt Tử nói.

Trần quản gia khẽ vuốt cằm.

“Văn Thiên Hành chưa từng phản kháng khi đối mặt với La gia nhưng mà trên thực tế thực lực người này cũng không yếu.”

“Lần này ông ta đến đây dẫn động khí trời đất, mục đích là gì?”

Hai người đều không hiểu nhưng mà rất nhanh bọn họ liền hiểu rõ.

Bởi vì dưới chân Văn Thiên Hành sinh mây, dường như đạp không mà lên, đi tới bên ngoài huyện An Bình.

Giống như thiên nhân, tiên thần vậy, hai tay kết từng bí ấn Côn Luân Cung.

Lấy khí trời đất làm phù, giao thoa tung hoành ở bên ngoài huyện An Bình, một tấm phù thiên địa khổng lồ treo trên đỉnh đầu của ông ta, đường cong bên trên phù văn giống như du long uốn lượn.

“Mở!”

Râu tóc Văn Thiên Hành tung bay, hai tay giơ lên trời bỗng nhiên đẩy.

Vũng bùn đất lớn trên mặt đất bị vỡ tan, xé rách ra một khe rãnh dữ tợn.

Một ngôi đền thờ thanh ngọc nguy nga bằng bạc từ phía dưới mặt đất chậm chậm dâng lên, hào quang cao ngất rộng lớn ngút trời.

Hào quang nồng đậm dường như đang đua tranh với Tắc Hạ Học Cung của Đông Sơn .

Chẳng qua hào quang thư viện là nội liễm, mà hào quang của đền thờ thanh ngọc này có mấy phần trương dương..

Phía trên đền thờ có viết hai chữ “Thiên Cơ” thâm ảo.

Phía dưới đền thờ như màn mưa, dường như ngăn cách hai giới tạo thành một nơi vô cùng thâm thúy.

Nguyên khí trời đất của toàn bộ huyện An Bình giờ phút này bỗng ngưng nặc, không ít khách giang hồ trong huyện An Bình đều cảm giác được rõ ràng biến hóa này.

Bên trong La phủ.

Trần quân gia và Viên Hạt Tử cũng hiểu rõ mục đích những việc Văn Thiên Hành đã làm.

“Thiên Cơ Bí Cảnh? Từ Thiên Viện thế mà đem Thiên Cơ Bí Cảnh mở ở bên ngoài huyện An Bình? Bọn hấn muốn làm gì?!”

“Chẳng lẽ là vì đôi phó công tử?”

Trần quân gia nhíu mày, nguyên khí giữa trời đất đột nhiên nồng đậm khiến cho trong huyện An Bình không ngừng có gió thổi bay tóc trắng của ông.

...

Phía trên Tắc Hạ Học Cung .

Đám học sinh tu tập ngay tại trong Cung Khuyết cũng cảm ứng được nguyên khí trời đất biến hóa.

Trường Bình quận chúa mặc y phục lộng lẫy, kiêu ngạo lạnh lùng đứng ở đỉnh Đông Sơn, nhìn đền thờ đột ngột từ mặt đất mọc lên bên ngoài huyện An Bình kia, hào quang cao ngất, giữa lông mày có vẻ hung phấn và dã tâm mật mờ đang cuộn trào.

Ngụy Nhân sung mặt sung mũi nhìn chằm chằm đền thờ kia, ý dữ tợn bên trong đôi mắt đang phun trào.

Sỉ nhục mà La Hồng cho hấn ta, hấn ta tất nhiên sẽ trả lại gấp trăm lần nghìn lần ở bên trong Thiên Cơ Bí Cảnh!

Chẳng qua nghĩ tới La Hồng ngang ngược, Ngụy Nhân hít sâu một hơi, đáng vẻ phục tùng đi tới bên người Trường Bình quận chúa.

“Quận chúa, thực lực La Hồng này cực mạnh, lúc trước hẳn có thể một kiếm chém Hoàn Nhan Liệt Hoả nên không được khinh thường, chúng ta tất nhiên phải có sách lược vẹn toàn.”

“Bên trong Thiên Cơ Bí Cảnh chúng ta không cách nào liên hệ với bên ngoài, cường giả không cách nào ra tay, đối với chúng ta mà nói cũng rất nguy hiểm.”

Trường Bình quận chúa quay đầu nhìn về phía Ngụy Nhân, nhìn thấy khuôn mặt sưng của hắn ta liền cười cười vươn tay khẽ vuốt vết thương của Ngụy Nhân.

“Đau không?”

Trường Bình quận chúa dịu dàng nói.

Sắc mặt Ngụy Nhân hơi kích động: “Không đau!”

“Không cần lo lắng, lần này mở bí cảnh không chỉ là ý của thái tử mà còn là ý của Huyền Ngọc phi... Nàng ta sẽ phái Da Luật Sách đi vào Thiên Cơ Bí Cảnh...” Trường Bình quận chúa nói.

“Da Luật Sách? Da Luật Sách xếp thứ ba trên Hoàng Bảng?”

Ngụy Nhân nghe vậy không khỏi hít vào một hơi.

Trường Bình quận chúa cười một tiếng: “Không chỉ Da Luật Sách, ta còn liên hệ Cung Hạo của Tư Thiên Viện và Vũ Cử của Đại Lý Tự, bọn họ một người xếp thứ bảy Hoàng Bảng, một người xếp thứ mười lăm Hoàng Bảng cũng sẽ liên thủ với chúng ta...”

“Đáng tiếc, không liên hệ được Sở Thiên Nam xếp thứ hai Hoàng Bảng, nếu không đệ nhất thiên kiều Đại Hạ ta ra tay mới không có sơ hở nào.”

Trường Bình quận chúa tiếc nuối thở dài.

“Ngoài ra người đi liên lạc thêm với một số học sinh trong học cung đi, La Hồng trở thành đệ tử phụ tử sẽ khiến không ít người oán giận, đặc biệt là đám người Tiêu Nhị Thất, Ngô Mị Nương, nếu có thể liên thủ với bọn họ La Hồng... có chấp cánh cũng khó thoát.”

“Đương nhiên, nếu đám người Tiêu Nhị Thất và Ngô Mị Nương không muốn, học sinh khác cũng đều được, chúng ta phải làm cho La Hồng gặp khó khăn ở trong bí cảnh, nhìn chỗ nào cũng đều là địch.”

“Những mất mát mà La Hồng gây ra cho người, những sỉ nhục mà người phải chịu đựng, chúng ta đều đòi lại!”

Trường Bình quận chúa nói.

Bên trong đôi mắt của Ngụy Nhân có mấy phần cảm động, trịnh trọng gật đầu, sau khi khom người cáo lui với Trường Bình quận chúa liền đi liên hệ với những học sinh khác.

Nhìn bóng dáng Ngụy Nhân đi xa, dịu dàng bên trong đôi mắt của Trường Bình quận chúa dần dần biến mất, đạo cai quản là một môn học vắn.

Nàng ta là một quận chúa có dã tâm.

“Thái tử gia gia và La gia không hợp nhau, mà dựa vào tính nết của Trần Bắc Vương cũng không có khả năng ủng hộ một nữ nhân như ta, nếu có thể trợ giúp thái tử gia gia diệt trừ La Hồng, làm cho La gia tuyệt hậu... Có lẽ, ta có thể đạt được ủng hộ của thái tử gia gia.”

“Thực ra tốt nhất có thể được Hạ Hoàng ủng hộ, đáng tiếc Hạ Hoàng bé quan không ra, chẳng qua có thể được thái tử gia gia ủng hộ cũng giống như vậy thôi.”

Bên trong đôi mắt Trường Bình quận chúa nào còn có ngậy thơ lãng mạn khi ở cùng thái tử.

Trường Bình quận chúa cao quý lạnh lùng đứng lặng trên đỉnh Đông Sơn có loại cảm giác tầm mắt phóng khoáng bao quát non sông.

Đại Sở có Nữ Đế, Đại Hạ ta... Vì sao không thể?

Chương 189: Trong đám người nhìn nhiều thêm một chút (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Thiên Cơ bí cảnh được mở ở bên ngoài huyện An Bình.

Tin tức này như dòng lũ cuộn cuộn mãnh liệt tràn ra bốn phương tám hướng, giống như sóng thần chấn động, hấp dẫn ánh mắt và sự chú ý của tất cả mọi người.

Các hộ đạo giả của nhóm thiên tài nhanh chóng rời đi, kẻ thì ngự kiếm, người thì bay, dùng tốc độ nhanh nhất truyền tin tức Thiên Cơ bí cảnh mở ra về thế lực hoặc là gia tộc của riêng mình.

Mà không lâu sau khi tin tức được truyền ra, thiên kiêu các nơi của Đại Hạ bắt đầu lục tục khởi hành đi đến huyện An Bình.

Huyện An Bình nho nhỏ, bình dị, tầm thường, chỉ trong một thời gian ngắn đã trở thành mục tiêu của toàn bộ Đại Hạ, thậm chí là cả thiên hạ.

Giang hồ lại lần nữa trở nên rối loạn. Bên ngoài huyện An Bình, âm thanh móng ngựa giày xéo vang vọng không dứt.

Chỉ nửa ngày ngắn ngủi, khách giang hồ chung quanh huyện An Bình và một số thiên kiêu đi du lịch đã lục tục kéo tới.

Trong trà lâu ở huyện An Bình lại một lần trở nên náo nhiệt sôi động.

Thiên Cơ bí cảnh mở ra là chuyện oanh động cỡ nào chứ.

Người kể chuyện ở trà lâu lại thao thao bất tuyệt kể lại những hiểu biết của ông ta về bí cảnh.

Chủ đề vốn dĩ đang là La Hồng, nhưng hôm nay bí cảnh mở ra, so với La Hồng, hiển nhiên là bí cảnh càng có sức hút hơn.

Cái nghề kể chuyện này, phải biết nắm bắt thông tin.

Nếu không thể đuổi theo trào lưu của thời đại, thì thứ chờ đợi bọn họ chỉ có thể là bị đào thải.

Trong trà lâu, nhóm khách giang hồ nghe đến sững sốt. Người kể chuyện giảng rất nhiều chuyện lý thú liên quan tới bí cảnh, cùng với quan hệ của một số nhân vật truyền thuyết trong giang hồ có liên quan đến bí cảnh.

Triệu Đông Hán chạy tới trà lâu, vốn muốn mang chuyện một mình công tử độ hóa hai mươi tám vị tà tu hôm qua ra tuyên dương, thế nhưng

nghe thấy bây giờ tất cả mọi người đều tò mò về bí cảnh, trong lúc nhất thời cũng khó lòng mở miệng.

Hơn nữa, chính hắn ta cũng rất tò mò về bí cảnh cho nên cũng nghe rất hăng say.

“Việc bí cảnh mở ra không hề có quy luật, lần trước bí cảnh mở ra phải ngược dòng về ba mươi năm trước. Lần đó... Là viện trưởng Tư Thiên Viện nước Đại Chu chủ trì mở Thiên Xu Bí Cảnh, hội tụ tất cả các thiên kiêu của thời đại lúc bấy giờ!

“Hóa Long Kiếm Trần Thiên Huyền, Gia Luật Trọng Lâu của Kim Trướng Vương Đình, Ngô Thanh Tùng của Đại Sở, Triệu Thái của Đại Chu... đều là thiên kiêu, nhân tài kiệt xuất của thời đại bấy giờ. Khi đó bọn họ đều có tên ở trong top mười của Hoàng Bảng, ở bên trong Thiên Xu Bí Cảnh giết thiên hôn địa ám, chiến đấu đến mức đất nứt núi lở! Có một số vẫn ở vị trí cao trong Thiên Bảng như cũ, một số bây giờ cũng đã như hoa cúc xế chiều, đúng là tạo hóa trêu ngươi...”

Người kể chuyện nhấp một ngụm trà tiếp tục nói.

Tiếp đó, ông ta bắt đầu nói về những ân oán tình cừ giữa những người đã từng là thiên kiêu kia.

Triệu Đông Hán càng nghe càng mê mẩn, quên mất mục đích chân chính mình đến trà lâu là vì dương danh cho công tử.

...
La Hồng thu hồi sách cổ liên quan tới thuật kiếm trận trong tay, duỗi lưng một cái.

Giờ phút này, hắn cũng đã nghiên cứu được khá khá về Thiên Đấu Liên Hoàn Kiếm Trận, thiếu khuyết duy nhất chính là thực chiến.

Chẳng qua La Hồng cũng không vội, hắn cảm thấy chẳng mấy chốc mình sẽ có thể sử dụng trong chiến đấu thực tế.

Không phải bí cảnh đã mở ra rồi sao?

Hắn đoán, có lẽ Trường Bình quận chúa kia sẽ chơi đùa hắn trong bí cảnh, đến lúc đó không thể thiếu một phen chiến đấu gian khổ, thuật kiếm trận này tuyệt đối có cơ hội thi triển.

Nơi xa, Ngô Mị Nương cũng khép sách lại đứng dậy, đeo hộp kiếm đi về phía La Hồng.

“La công tử, ngươi hắn đã biết ngày hôm nay bí cảnh đã được mở ra rồi chứ?”

Ngô Mị Nương nói.

“Ngươi bởi vì chuyện của u Dương Chiêu mà trở mặt với Trường Bình quận chúa, bây giờ Trường Bình quận chúa đang không ngừng kết giao thiên kiều, dự định liên thủ đối phó với ngươi ở bên trong bí cảnh, ngươi cần thận một chút.”

“Nếu như có thể, tốt nhất không nên vào Thiên Cơ bí cảnh này.”

Ngô Mị Nương nhắc nhở.

La Hồng có mấy phần kinh ngạc nhìn Ngô Mị Nương, không ngờ người trước mắt lại có thiện ý nhắc nhở hắn.

Điều này khiến La Hồng luôn luôn bị nhăm vào có chút thụ sủng nhược kinh.

“Không sao, trong lòng ta biết rõ.”

“Ta nhất định phải tới Thiên Cơ bí cảnh này, thiên phú kiếm đạo của ta vốn không tốt, nếu lại bỏ lỡ bí cảnh này... Vậy con đường kiếm đạo của ta càng thêm khó khăn.”

“Về phần bọn họ muốn đối phó với ta trong bí cảnh thì cứ tới, đến một kẻ ta giết một kẻ, La Hồng ta cũng không phải người tốt tính gì.”

La Hồng cười nói.

Sau đó nhẹ gật đầu với Ngô Mị Nương, quay người rời khỏi cung Kiếm Tu.

Chỉ để mình Ngô Mị Nương, ngây ngẩn đứng tại chỗ, trong đầu đều là câu nói kia của La Hồng, thiên phú kiếm đạo của ta vốn không tốt...

Ngô Mị Nương lấy lại tinh thần liếc mắt nhìn La Hồng rời đi.

Nàng ta có lòng tốt nhắc nhở, thế mà bị cãi bướng.

Thiên phú kiếm đạo của La Hồng sẽ kém sao?

Quái vật có thể tu thuật chồng kiếm khí lại còn nói thiên phú kiếm đạo của mình kém...

Lấy tu vi Thất phẩm Thế Kiếm phản sát Ngũ phẩm trong Hoàng Bảng, bây giờ đã được Tư Thiên Viện đánh giá, xếp vào hạng ba mươi sáu trong Hoàng Bảng... Thiên phú có thể kém sao?!

Ngô Mị Nương tức giận hừ một tiếng.

Dù sao nên nhắc nhở nàng ta cũng đã nhắc nhở, bí cảnh ngày đó đối với La Hồng mà nói thật sự có thể nói là như đám rỗng hang hổ.

Nàng ta đã sớm nhận được tin tức, Da Luật Sách xếp thứ ba Hoàng Bảng, Cung Hạo xếp thứ bảy Hoàng Bảng còn có Vũ Cử xếp thứ mười lăm Hoàng Bảng đều sẽ đi vào bí cảnh, mà lại đều là nhận lời mời của Trường Bình quận chúa, mục đích chắc chắn chính là vì đối phó La Hồng...

Ba người này đều là thiên kiều cực kỳ cao của Hoàng Bảng!

Giống Ngô Mị Nương nàng ta xếp hạng thứ mười tám trên Hoàng Bảng, đừng nhìn thứ bậc chỉ yếu hơn Vũ Cử ba cấp mà lầm, bởi khi đối đầu với Vũ Cử, Ngô Mị Nương không có một chút phần thắng nào, đó là bởi vì tu vi của Vũ Cử đã bước vào Tứ phẩm.

Xếp thứ mười lăm trở lên trên Hoàng Bảng, trên cơ bản đều là Tứ phẩm.

La Hồng có thể giết Hoàn Nhan Liệt Hoả, thực lực xem như không tệ nhưng Hoàn Nhan Liệt Hoả so sánh với những người này kém hơn rất nhiều.

Tiêu Nhị Thất xếp thứ mười bảy Hoàng Bảng, Hồng Bách Uy xếp thứ hai mươi một Hoàng Bảng, bọn họ gặp Da Luật Sách còn chưa chắc có thể trốn được.

Từ đó có thể thấy, chênh lệch giữa Tứ phẩm và Ngũ phẩm là rất lớn.

Có thể nói càng đi lên chênh lệch giữa phẩm cấp lại càng lớn.

La Hồng Thất phẩm có thể giết Ngũ phẩm nhưng mà gặp Tứ phẩm Da Luật Sách, sợ là mấy chiêu liền bị chém chết!

...

La Hồng trở lại tiểu lâu Xuân Phong, đưa Tiểu Đậu Hoa rời khỏi Tắc Hạ Học Cung.

Trên thực tế, không chỉ La Hồng rời khỏi học viện, đại đa số đám học sinh đều giống như tan học, từ trong cung điện trên đỉnh núi đi ra, vội vàng đi về phía Thiên Cơ bí cảnh bên ngoài huyện An Bình.

Khi trời chiều dần dần ngã về phía tây, huyện An Bình ồn ào cả một ngày, sau khi trải qua yên tĩnh ngắn ngủi, trong nháy mắt lại huyên náo ồn ào như sóng biển, mặc kệ là bách tính trong thành hay là khách giang hồ từ nơi khác đến đều dừng mảnh lao một mạch tới bên ngoài thành giống như dòng lũ trùng trùng điệp điệp.

Có một vài khách giang hồ tính tình nóng nảy xao động, thi triển cả khinh công vượt nóc băng tường nhảy ra tòa thành.

Chương 190: Trong đám người nhìn nhiều thêm một chút (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Trong thành, thỉnh thoảng lại có thân ảnh chớp nhoáng, khiến bách tính kinh hô và liếc nhìn.

Trà lâu vốn âm ỉ huyên náo, cũng người đi nhà trống, khách giang hồ bị người kể chuyện nói đến mức trong lòng ngứa ngáy, đều chen chúc ra khỏi thành, dù không có tư cách đi vào bí cảnh, cũng có thể quan sát sự kiện bí cảnh mở ra trọng đại này, có thể nhìn thấy một số thiên kiêu nổi danh trên Hoàng Bảng giao phong.

Triệu Đông Hán không đi về phía ngoài thành, mà ngược dòng chạy nhanh về Đông Sơn.

Vừa tới chân núi, hắn ta liền thấy công tử đưa theo Tiểu Đậu Hoa từ trên núi đi xuống.

Trong lòng Triệu Đông Hán lập tức tràn đầy xấu hổ, hắn mê mẩn nghe kể chuyện đến mức gần như quên mất thời gian.

"Lão Triệu, ngươi đi đâu vậy?"

La Hồng liếc Triệu Đông Hán hỏi.

Vết sẹo trên mặt Triệu Đông Hán nhúc nhích, xấu hổ cười: "Công tử, đi trà lâu nghe người ta kể chuyện."

La Hồng nghe vậy, trong lòng lập tức lộp bộp.

Trong đầu lập tức có một đạo linh quang chợt lóe qua, khó trách thời gian gần đây, luôn vô cớ bị khẩu trù tội ác, chẳng lẽ chính là lão Triệu ở sau lưng giở trò quỷ?

"Ngươi đến trà lâu có nói thứ gì không?"

La Hồng cảnh giác nói.

Triệu Đông Hán lại vội vàng khoát tay: "Không có, không có, lão Triệu ta đều đang nghe bọn họ nói chuyện Thiên Cơ bí cảnh ở bên ngoài thành."

La Hồng nghe vậy mới thở dài một hơi.

Thiên Cơ Bí Cảnh bên ngoài thành sao?

La Hồng nhìn đường lớn ngày thường rộn ràng náo nhiệt, lúc này bỗng tuếch, trong lòng cũng không khỏi có chút tò mò.

Thiên Cơ bí cảnh này dường như hấp dẫn sự chú ý của tất cả mọi người trong huyện An Bình.

La Hồng đang chuẩn bị cất bước thì đột nhiên dừng chân, đứng ở nguyên tại chỗ.

Tiểu Đậu Hoa ngẩng đầu ôm kiếm đi theo phía sau lưng La Hồng không kịp dừng bước, đâm thẳng vào lưng hắn, cái mũi nhỏ bị đụng đến đỏ ửng, đau nhức không thôi, hai mắt thoáng chốc liền đỏ lên, giống như là bị đụng phải tuyến lệ.

La Hồng lại không để ý tình trạng thâm thương của Tiểu Đậu Hoa, đôi mắt tinh sáng vô cùng.

Hắn quay đầu nhìn về phía bên ngoài thành, đôi mắt chiếu sáng rạng rỡ.

Nhiều người chú ý Thiên Cơ bí cảnh như vậy... Vậy bản công tử há không có lý do nào không thể không đi.

Đợi bí cảnh kết thúc, dưới ánh mắt của mọi người bản công tử từ bên trong đi ra, kéo thi thể của từng thiên tài, bộ dáng hung thần ác sát kia, có thể hù dọa một số bách tính hay không? Để bọn họ hiểu rõ bản công tử chính là đại ma đầu giết người không chớp mắt!

Như thế... Có lẽ có thể thu hoạch một con sóng lớn tội ác!

Mà trong lúc La Hồng đang suy tư kế hoạch.

"Cung Hạo ca ca!"

Một âm thanh thanh thúy đánh gãy tâm tư của La Hồng.

La Hồng quay đầu, ở phía sau hắn cách đó không xa, Trường Bình quận chúa xốc vải màn xe ngựa lên, gương mặt xinh đẹp thượng lưu lộ ra sợ hãi lẫn vui mừng, ánh mắt vượt qua La Hồng nhìn về phía phố dài ở phía trước.

Mà trên xe ngựa, một vị lão nhân mặc tố y vẻ mặt lơ đãng.

Ngụy Nhân và mấy tuần kiệt sĩ tử đến từ Đế Kinh thì cưỡi ngựa đi theo bên cạnh xe ngựa.

La Hồng thu hồi ánh mắt, ngẩng đầu nhìn về phía phố dài ngay phía trước.

Trên đường dài, gió mát nhẹ nhàng.

Có đất cát nhỏ vụn nhấp nhô.

Phố dài tĩnh mịch lạnh lẽo, tiếng vó ngựa dần dần nổi lên, móng ngựa cùng gạch xanh đung chạm truyền ra tiếng vang kịch kịch.

Trên một thớt Hãn huyết mã cao lớn, là một thanh niên mặc áo lam, đeo hộp kiếm sáu chuôi.

Trên trán thanh niên có một sợi tóc mai trắng bệch rủ xuống, bờ môi có mấy phần mỏng manh, treo ý cười lạnh lùng.

"Cung Hạo?! Công tử...Người này là Cung Hạo xếp thứ bảy trên Hoàng Bảng!"

Triệu Đông Hán ở trong trà lâu nghe người kể chuyện thổi phồng, mặc dù rất nhiều chuyện người kể chuyện có thêm mắm dặm muối, nhưng mà có nhiều thứ vẫn là chân thực.

Ví dụ như Cung Hạo xếp thứ bảy Hoàng Bảng.

La Hồng nheo lại mắt, sợi tóc bị một luồng gió lay động thổi bay lên.

Cung Hạo một thân áo lam tung người xuống ngựa, một tay nắm dây cương, chậm chậm đi về phía xe ngựa.

Trong mắt của y, không hề có hình dáng La Hồng đang đứng ở giữa, dường như chỉ có xe ngựa sau lưng La Hồng kia.

Sát cơ lạnh thấu xương cuộn trào trong gió, không ngừng thổi quét mà đến, cắt lên da thịt La Hồng.

Ấn ấn có một cỗ áp lực, làm cho La Hồng cảm giác được việc vận chuyển của kiếm khí trong cơ thể cũng dần trở nên trì trệ.

Kiểm tu!

Cung Hạo này cũng là một kiếm tu!

Kiểm tu Tứ phẩm!

Triệu Đông Hán đã sớm đổ mồ hôi lạnh ròng ròng, áp lực to lớn như núi cao làm cho hắn ta không thở nổi, khí huyết nóng hổi trong cơ thể, dường như cũng trở nên tĩnh mịch lạnh lẽo.

Sắc mặt Tiểu Đậu Hoa cũng trắng bệch, thân thể lung lay, giống như một cây cỏ khô trong gió.

Tâm thần La Hồng khê động, ý chí Thiên Thủ Tà Phật phun trào, dường như có phật quang bao phủ trên người Triệu Đông Hán và Tiểu Đậu Hoa.

Khiến cho hai người thoát khỏi khí tức áp bách của Cung Hạo.

Cung Hạo dắt ngựa, nhìn thoáng qua La Hồng.

Trong nháy mắt lướt qua kia, Cung Hạo khẽ liếc La Hồng, ánh mắt không hề có chút gợn sóng.

La Hồng cũng nhìn lại y, ánh mắt hai người dường như va chạm trong gió.

Cung Hạo nhìn La Hồng, giống như đang nhìn một người chết.

Chỉ trong thoáng chốc, hai người đi lướt qua nhau, Cung Hạo đã dắt ngựa đi về phía xe ngựa chào hỏi Trường Bình quận chúa.

Về mặt Trường Bình quận chúa tươi cười, hiện đầy nét ngây thơ.

Chỉ là hai mắt trên gương mặt ngây thơ ấy vẫn cố lờm qua La Hồng, bên trong đôi mắt mang theo vài phần giễu cợt.

Cung Hạo chính là kiếm tu Tứ phẩm, thực lực cực mạnh, nhận được truyền thừa kiếm thuật của Côn Luân Cung, từng bị đưa vào bên trong Côn

Luân Tiên Cung khổ tu, bây giờ thậm chí đã có tư cách tấn công năm vị trí đầu trên Hoàng Bảng.

Mà Cung Hạo là đệ tử của Văn Thiên Hành, trước đó La Nhân Đồ xách theo Văn Thiên Hành như xách chó đi thẳng vào Đế Kinh, làm cho Văn Thiên Hành mất hết thể diện trước mặt người trong thiên hạ.

Lần này sở dĩ Cung Hạo sẽ ra tay, một nguyên nhân trong đó cũng là vì muốn lấy lại thể diện cho Văn Thiên Hành.

Lão nhân mặc tố y vẻ mặt lơ đãng tựa ở trên xe ngựa, cảm thụ được sát cơ lạnh thấu xương trên người Cung Hạo, lông mày cau lại, không biết là tốt hay xấu.

Quất roi ngựa, xe ngựa chậm chậm chạy về phía ngoài thành.

Mà La Hồng, nhìn một đoàn người rời đi.

Nghĩ lại tình cảnh gặp thoáng Cung Hạo, liền nhìn y lâu hơn một chút.

Cái nhìn kia, chứa đựng rất nhiều thứ.

La Hồng hẳn nhớ kỹ rồi.

Hắn lấy quyển sách da người cùng với bút than trong ngực ra, viết tên Cung Hạo xuống cạnh tên Ngụy Nhân trong danh sách, về phần Trường Bình quận chúa, cứ cho làm dự bị trước đã.

Chương 191: Một Kiếm mở tinh màn (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Trên đường dài, lại lần nữa trở nên thanh tĩnh, lạnh lẽo, xe ngựa của Trường Bình quận chúa đã đi ra khỏi huyện An Bình, đi về phía Thiên Cơ Bí Cảnh.

Toàn thân Triệu Đông Hán chảy đầy mồ hôi lạnh, bị gió thổi qua, có cảm giác rét buốt như bị băng sương dán sát thân thể, len thẳng vào trong lòng.

"Thật đáng sợ!"

Triệu Đông Hán là hán tử đã từng chém giết trên chiến trường, nhưng lúc này nghĩ lại cảnh vừa rồi vẫn cảm thấy sợ hãi.

Bởi vì đối mặt với Cung Hạo, khiến hắn ta như có cảm giác, chỉ trong chớp mắt, hắn ta sẽ bị người này một kiếm chém chết vậy. Kiếm khí sắc bén được phóng thích ra kia, khiến cho người ta khó mà chống lại được sự kiềm chế và ngọt ngào.

"Công tử, đừng đi Thiên Cơ Bí Cảnh này, quá nguy hiểm, Cung Hạo nhìn chằm chằm người, còn có Vũ Cử gì đó nữa, bọn họ đều là tu sĩ ở thứ hạng cao trên Hoàng Bảng, thời gian công tử tu hành ngắn ngủi, đừng cứng đối cứng với bọn chúng!"

Triệu Đông Hán khuyên nhủ.

Mặc dù La Hồng đã giết chết hai mươi tám tên tà tu, hắn ta cũng rất có lòng tin với La Hồng.

Thế nhưng đám người Cung Hạo, Vũ Cử là thiên kiêu nổi tiếng trên Hoàng Bảng, áp lực mang đến vẫn rất to lớn và kinh khủng.

Khiến cho lòng tin của hắn ta đối với công tử nhà mình hơi dao động, dù sao La Hồng cũng tu hành chưa đến một tháng, dù thiên phú rất yêu nghiệt, nhưng mà cũng cần thời gian trưởng thành.

La Hồng thu hồi quyền sở da người, nhìn phố dài trống vắng, nheo mắt cười cười.

"Lão Triệu, người đưa Tiểu Đậu Hoa trở về, thuận tiện nói với Trần thúc một tiếng, ta đi khám phá thử Thiên Cơ Bí Cảnh này, không cần chờ ta về ăn cơm đâu."

La Hồng nói.

Nói xong nhận lấy kiếm Địa Giao trong tay Tiểu Đậu Hoa, đeo trên người.

Cung Hạo giờ trò trang bức trước mặt hần một hồi rồi rời đi, khiến trong lòng La Hồng cũng có chút khó chịu. Vừa lúc hần đã viết tên của đối phương lên Tiểu Bản Bản, vậy... Tìm một cơ hội làm thịt hần ta thôi!

Kiểm tu Tứ phẩm sao?

Áp lực rất lớn, nhưng mà La Hồng cảm giác, bây giờ mình vẫn có thể thử khiêu chiến với tu sĩ Tứ phẩm một chút.

Có áp lực mới có động lực.

Triệu Đông Hán nghe thấy lời La Hồng nói lập tức hoảng hốt.

Công tử nghe nhầm sao?

Lão Triệu ta khuyên công tử tạm thời chấp nhận thất bại.

Chứ không phải bảo công tử cố gắng gượng đâu!

Bây giờ Thiên Cơ Bí Cảnh đối với công tử mà nói chính là đầm rồng hang hổ, hơi không cẩn thận liền vạn kiếp bất phục.

"Công tử, đừng... Đừng... Chúng ta... Bàn bạc kỹ hơn đã."

Tiểu Đậu Hoa cũng đáp ứng, đỏ mặt nói.

Cung Hạo kia rất nguy hiểm, hơn nữa, bởi vì nàng mà La Hồng đã đắc tội với Trường Bình quận chúa, bây giờ Trường Bình quận chúa mang theo nhiều cường giả đi vào Thiên Cơ Bí Cảnh như vậy, nếu La Hồng vẫn đi vào bên trong bí cảnh, đây chẳng phải là chịu chết sao?

La Hồng nhìn thoáng qua Tiểu Đậu Hoa và Triệu Đông Hán, hần cảm nhận được bên trong đôi mắt của hai người đều là lo lắng.

Cảm động thì cảm động, nhưng mà bọn họ không có niềm tin vào La Hồng hần như vậy sao?

Hần giơ tay lên, nhéo nhéo khuôn mặt trắng nõn trơn nhẵn của Tiểu Đậu Hoa, khiến khuôn mặt nàng kéo dài mấy phần.

"Bàn bạc kỹ hơn cái rắm! Làm ơn có chút lòng tin với công tử nhà ngươi đi."

La Hồng nói.

Vừa dứt lời, hần cũng không định nói thêm gì với Triệu Đông Hán và Tiểu Đậu Hoa nữa.

Quay người, tay áo áo trắng tung bay, sải bước đi về phía ngoài thành.

Để lại cho lão Triệu và Tiểu Đậu Hoa một bóng lưng tiêu sái.

Triệu Đông Hán cảm giác chuyện lớn rồi, vội vàng cùng Tiểu Đậu Hoa về La Phủ.

"Đại nhân! Không xong! Công tử một thân một mình đi đến Thiên Cơ Bí Cảnh... Bây giờ bên trong Thiên Cơ Bí Cảnh đối với công tử mà nói sát cơ tứ phía! Rất nguy hiểm!"

Triệu Đông Hán gặp được Trần quản gia ở bên bờ ao hoa sen.

Trần quản gia chấp tay, đang cho cá chép lúc ẩn lúc hiện nghịch ngợm trong hồ nước ăn.

"Vẫn là đi rồi sao?"

"Biết rõ núi có hổ mà vẫn đi ..."

"Tính nét giống y như La gia năm đó."

Trần quản gia cười cười.

"Không sao, bên trong bí cảnh, cường giả không cách nào ra tay, dù cho tồn tại nguy cơ, nhưng mà công tử đã có lòng tin đi vào, vậy có thể nói rõ, công tử tin vào thực lực của chính mình, ít nhất... Chắc chắn có thể thoát thân trong lúc nguy cấp."

"Không trải qua tôi luyện, sao có thể trưởng thành? Công tử cần nhanh chóng mạnh lên, bí cảnh này công tử không thể từ bỏ và bỏ lỡ."

Lời nói của Trần quản gia làm cho Triệu Đông Hán bình tĩnh lại, hắn ta trầm mặc, không nói thêm gì nữa.

Ngay cả Trần quản gia cũng đã nói như vậy, hắn ta còn có thể nói cái gì.

"Đóa hoa ở bên trong nhà âm, không cách nào gánh chịu mưa to gió lớn trong tương lai..."

"Tương lai mưa gió mãnh liệt, vượt xa tưởng tượng của công tử, nếu suốt dọc đường luôn có cường giả vì công tử che gió che mưa, khó thành người tài."

Triệu Đông Hán cái hiểu cái không.

Trần quản gia cũng không giải thích, nhìn về Thiên Cơ Bí Cảnh đang lơ lửng bên ngoài thành, tỏa ra hào quang vạn trượng kia, ý vị thâm trường.

...

Mặt trời đã lặn về phía tây, tầng mây trên bầu trời, nhuộm một tầng hỏa diễm đỏ bừng, giống như là khuôn mặt của thiếu nữ thẹn thùng.

Giữa trời đất rợp bóng hoàng hôn.

La Hồng đi ra ngoài huyện An Bình, vượt qua đình Nam Lý, chẳng mấy chốc đã nhìn thấy được đền thờ to lớn đột ngột mọc lên từ mặt đất kia.

Dưới chân đền thờ, đã có vô số bóng người xúm lại.

Có bách tích huyện An Bình xem náo nhiệt, cũng có khách giang hồ đến từ các nơi khác.

La Hồng đến tạo nên oanh động không nhỏ, có khách giang hồ thấy La Hồng, lập tức quát khế.

Người có tên, cây có bóng.

Bây giờ thanh danh của La Hồng trong huyện An Bình, cũng không phải người bình thường có thể tưởng tượng được.

Đặc biệt là La Hồng đã từng giết tám thiên tài người Hồ trên đường đá Bách Luyện, hơn nữa một lần đánh bại rất nhiều thiên kiêu trên Hoàng Bảng, trở thành đệ tử của phu tử.

Danh tiếng của La Hồng như sấm dậy.

Bùng nổ đến nỗi chính bản thân hắn cũng giật nảy mình.

Đám người tự động tách ra một con đường, để La Hồng đi về phía đền thờ.

Trên mặt mỗi một người dân thường hay là khách giang hồ khách, đều toát ra vẻ hưng phấn.

Loại cảm giác được vô cùng hoan nghênh cổ quái này, làm cho La Hồng rất bất đắc dĩ.

Hắn rõ ràng đã cố gắng tự bêu xấu chính mình rồi, vì sao thanh danh của hắn lại cứ như càng ngày càng tốt hơn?!

La Hồng không còn lời nào để nói, chỉ có thể duy trì nụ cười ôn hòa, đeo cổ kiếm Địa Giao, đi tới phía dưới đền thờ.

Mà lúc này, phía dưới đền thờ phía, hội tụ rất nhiều thiên kiêu.

Đạo bào của Văn Thiên Hành tung bay không ngừng, lơ lửng giữa không trung, khoe mắt nặng nề run lên, giống như là lấy sức một mình ông ta chống đỡ cánh cửa ra vào của bí cảnh.

Trên con đường cách đền thờ không xa.

Không ngừng có xe ngựa phi như bay xuống từ những đám mây, đó là thiên kiêu từ các nơi khác, được cường giả trong gia tộc đưa đến huyện An Bình.

La Hồng nhìn lướt qua, nhìn thấy không ít bóng người quen thuộc, đại đa số đều là học sinh của Tắc Hạ Học Cung.

Hắn nhìn thấy Ngô Mị Nương đeo hộp kiếm, cũng nhìn thấy Tiêu Nhị Thất, còn có Long Hồ Sơn Hồng Bách Uy kia, cả Khổ Nguyệt hòa thượng bị La Hồng chém một tay cũng có mặt.

Đều là người quen cũ, ngoài ra cũng có không ít gương mặt lạ.

Chương 192: Một Kiếm mở tinh màn (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

La Hồng vừa xuất hiện, ánh mắt của không ít người đều rơi trên người hắn.

Ngô Mị Nương liếc mắt, quả nhiên La Hồng vẫn tới.

Tiêu Nhị Thất thì bày ra bộ dáng không ngoài sở liệu, thiên tài sẽ không e ngại khiêu chiến, đặc biệt là thiên tài có thể chiến đấu vượt cấp giống như La Hồng này.

Đương nhiên, cũng có không ít thiên tài nhìn chằm chằm La Hồng bằng đôi mắt không cảm xúc.

Trường Bình quận chúa để Ngụy Nhân liên hệ với đám học sinh trong học viện, tình huống cụ thể như thế nào, người ngoài không được biết. Chẳng ai có thể đoán được, rốt cuộc đã có bao nhiêu người bị Ngụy Nhân thuyết phục.

Có điều, La Hồng vẫn cảm nhận được bầu không khí có mấy phần không thích hợp.

Nụ cười ôn hòa nơi khóe miệng càng trở nên thâm thúy.

Bỗng nhiên, một con điều hâu giương cánh, xé rách đám mây giữa trời chiều, giáng xuống từ trên bầu trời.

Nó dùng tốc độ cực nhanh hạ cánh xuống con đường bên ngoài huyện An Bình, hù dọa không ít người đi ngang qua phải hoảng hốt la lên.

Con điều hâu cực lớn giương cánh khoảng mười mét, hung thần ác sát.

Ở trên lưng điều hâu, có một thân ảnh khôi ngô đang ngồi như cây cổ thụ cuộn rẽ.

"Da Luật Sách!"

"Hoàng tộc Kim Trướng Vương Đình!"

"Thiên kiều xếp thứ ba trên Hoàng Bảng! Hắn ta thế mà thật sự tới!"

m thanh kinh hô liên tiếp, cả đám tu sĩ đều hơi biến sắc.

Đám Tiêu Nhị Thất, Ngô Mị Nương nhìn chằm chằm Da Luật Sách với vẻ vô cùng nghiêm túc. Nam tử người Hồ ngồi xếp bằng trên lưng điều hâu, hai tay ôm ngực đầy lạnh lùng.

Bỗng dưng, hắn ta mở mắt ra, dường như có một vệt thần quang, nhanh chóng lướt qua trước mắt mọi người.

Trong lòng mỗi người đều âm thầm giật mình.

Mạnh!

Mạnh quá!

Cho dù là Cung Hạo ở bên cạnh Trường Bình quận chúa cũng cảm thấy mấy phần ngột ngạt và ngưng trọng.

Họ Gia Luật ở trong Kim Trướng Vương Đình, chính là họ của hoàng tộc, bộ tộc này từng sinh ra rất nhiều cường giả danh dương thiên hạ.

Thậm chí có tin đồn chỉ cần là họ Gia Luật thì sẽ không có kẻ yếu.

Lông mày Da Luật Sách thô to, cả người có mấy phần thô kệch, khí tức trên người sâu như núi thẳm.

Hắn ta quét mắt nhìn tất cả mọi người, chậm rãi mở miệng.

"Ai là La Hồng?"

Da Luật Sách nói, âm thanh giống như sấm sét từ trên trời rơi xuống, nổ tung trong đám người.

Trong lúc nhất thời, hô hấp của tất cả mọi người ngưng lại, thần sắc nhao nhao khẽ thay đổi.

"Hắn."

Trường Bình quận chúa nâng ngón tay trắng ngọc lên, chỉ La Hồng một tích áo trắng ở phía xa.

Cung Hạo hơi nhíu mày, muốn mở miệng nói gì đó, nhưng mà nghĩ đến thân phận của Trường Bình quận chúa lại không nói nữa.

Mà Da Luật Sách đã nhìn về phía La Hồng.

Hắn ta nhảy xuống từ trên lưng chim điều hâu, chân đạp đất khiến mặt đất phát ra tiếng vang trầm trầm.

Da Luật Sách huýt sáo.

Làm cho người ta rung động chính là đầu điều hâu to lớn giương cánh khoảng mười mét, lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được thu nhỏ, cuối cùng rơi vào trên cánh tay Da Luật Sách.

Da Luật Sách từng bước một đi về phía La Hồng.

Trên đường đi, không có ai dám ngăn cản.

"Người giết Thác Bạt Băng, Thác Bạt Cổ... Hoàn Nhan Liệt Hoả?"

Khuôn mặt Da Luật Sách không có biểu tình, liên tục đọc lên tám cái tên, đều là đám thiên tài người Hồ trước đó tới tham gia khảo hạch chiêu sinh của Tắc Hạ Học Cung.

Mỗi khi đọc một cái tên, sẽ bộc phát một phần sát cơ, đến cuối cùng sát cơ kinh khủng đã như núi mưa nổi lên khiến người ta sợ hãi.

La Hồng nhìn thẳng Da Luật Sách, sắc mặt lạnh nhạt, áo trắng trên người phấp phật trong gió.

Tu tà thuật tinh thần Thiên Thủ Tà Phật, La Hồng cơ bản là miễn dịch đối với uy áp này.

Trừ phi tu vi thật sự vượt qua La Hồng, đạt tới trình độ có thể nghiền ép hẳn, nếu không La Hồng cũng sẽ không bị uy áp đè ép.

"Bọn họ sống cũng không tệ, đều thưởng bọn họ toàn thân."

"A, Hoàn Nhan Liệt Hoả không được, không có thưởng toàn thân."

La Hồng nói.

Yên tĩnh!

Thiên tài ở chung quanh, còn có không ít khách giang hồ, thấy La Hồng đứng trước mặt Da Luật Sách còn có thể chuyện trò vui vẻ, đều cảm thấy mấy phần kinh ngạc.

Da Luật Sách nhìn chăm chăm La Hồng, điều hâu trên cánh tay của hắn ta cũng nhìn chăm chăm La Hồng.

Hồi lâu, Da Luật Sách nhếch miệng cười, không hiển hiện sát cơ nữa.

"Vào bí cảnh, ta chắc chắn phải giết ngươi, không phải bởi vì ngươi là nhi tử của La Nhân Đồ, chỉ vì ngươi giết tám thiên tài của Kim Trương Vương Đình ta."

Da Luật Sách nói.

"Ngươi tự giải quyết cho tốt, nếu sợ có thể không vào bí cảnh."

Nói xong, Da Luật Sách liền quay người, đi tới phía trước bí cảnh.

Trường Bình quận chúa còn nghĩ muốn đi tới bên cạnh Da Luật Sách nói gì đó với hắn, lại bị Cung Hạo kéo lại.

Cung Hạo ngưng mắt lắc đầu, Trường Bình quận chúa mới không cam lòng thu bước chân.

Sắc trời càng ngày càng mờ.

Văn Thiên Hành lơ lửng trước đền thờ từ từ mở mắt ra, đôi mắt của ông ta quét qua phần lớn thiên tài ở trước mặt.

Lại liếc mắt nhìn sắc trời.

Bấm ngón tay, trên đỉnh đầu có phù văn hơi mờ bắt đầu biến ảo ra phong vân.

Sau đó, ông ta từ từ rơi xuống đất, khí tức trên người bắt đầu thu lại.

Khi tia nắng cuối cùng chiếu rọi mặt đất tan biến, bầu trời đêm bắt đầu hiện ánh sao trời, ngôi sao đại biểu cho thiên cơ kia đột nhiên lộ ra ngàn vạn quang hoa.

Tinh quang vậy vào phía trên đền thờ, giống như là tạo thành một bức bình phong ngăn cách trời đất.

"Thiên Cơ Bí Cảnh mở ra hoàn tất, tu vi Tứ phẩm trở xuống, chỉ cần có thể xuyên qua ngăn cách của Thiên Cơ Bí Cảnh, đều có thể đi vào trong đó, lấy được cơ duyên, đạt được truyền thừa."

Giọng nói khàn khàn của Văn Thiên Hành quanh quẩn.

Trong lúc nhất thời, không ít hô hấp của thiên tài và khách giang hồ đều trở nên nặng nề.

Bắt đầu rồi!

Thiên Cơ Bí Cảnh đã mở ra!

Mà ánh mắt của Trường Bình quận chúa lại lấp lóe, con người giống như phản chiếu tinh quang của cổng đền thờ, trong đó có ẩn chứa sát cơ đang cuồn trào.

Nàng ta quay đầu nhìn về phía Ngụy Nhân ở bên cạnh, Ngụy Nhân khẽ gật đầu, biểu thị hết thấy đều chuẩn bị thỏa đáng.

m!

Da Luật Sách dẫn đầu cất bước, sải bước đi về phía bí cảnh.

Tinh màn phun trào, muốn ngăn trở thân hình của hắn ta, chẳng qua thân thể Da Luật Sách chỉ hơi dừng lại, đọng nát tinh màn, bước vào đền thờ đi vào bí cảnh.

Mà sau khi Da Luật Sách đi vào bí cảnh, thật lâu sau không có người động dậy.

Lúc đầu La Hồng định không vênh vào huyênh hoang, muốn một chút mới đi vào.

Thế nhưng đám người Trường Bình quận chúa nhìn chăm chăm hắn, dường như đều đang chờ hắn đi vào bí cảnh, khiến La Hồng không khỏi hiện ra một nụ cười giễu.

Còn lo lắng hắn chạy sao?

Sau một lúc, áo trắng phiêu nhiên, đeo cổ kiếm Địa Giao, nương theo tiếng cười to, sải bước đi vào bí cảnh.

La Hồng chẳng để tâm đến sự ngăn cản của tinh màn, kiếm khí như kinh hồng chợt hiện, trong nháy mắt chém tinh màn ra.

Một kiếm mở tinh màn, đi vào bí cảnh!

"Muốn giết bản công tử vậy tới đi!"

Bên trong tinh màn, tiếng cười mỉa mai của La Hồng bay tới.

Chương 193: Đại khai sát giới (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Thiên Cơ bí cảnh được mở ra.

Những cao thủ đứng bao xung quanh bên ngoài bí cảnh cực kỳ hưng phấn khi nhìn thấy cảnh tượng này, lần lượt lên đường, đi về hướng có tinh màn* của đền thờ.

*Màn sao

Mỗi bí cảnh đều tồn tại cơ duyên, nếu có thể nắm bắt cơ duyên thì việc một bước thăng thiên trong tu luyện không phải là chuyện xa vời nữa.

Tuy nhiên không phải ai cũng có thể bước chân vào Thiên Cơ bí cảnh.

Tinh màn vừa là rào chắn nhưng cũng là cánh cửa, muốn vào bí cảnh thì phải phá hủy tinh màn trước.

Đối với bọn người Da Luật Sách, Cung Hạo mà nói, rào chắn tinh màn không phải là điều gì khó khăn, họ có thể phá hủy nó một cách dễ dàng, nhưng với những thiên tài bình thường mà nói, nếu muốn vượt qua tinh màn thì phải dùng tất cả vốn liếng của mình.

Mục đích tồn tại của tinh màn là để sàng lọc, dù gì bí cảnh cũng là bảo vật, không thể tùy tiện muốn ra là ra muốn vào là vào.

Thực lực quá yếu không được, thực lực quá mạnh càng không được.

Văn Thiên Hành đã nói, thực lực vượt qua Tứ phẩm sẽ không vào được bí cảnh, một khi can thiệp vào thì tinh màn này sẽ trừng phạt bằng cách ra một đòn long trời lở đất, phản đòn lên người ra tay.

Vì thế cho nên các cường giả cấp cao rất hiếm ra tay ở trong bí cảnh.

Trừ khi bí cảnh này nói lỏng điều kiện đầu vào.

Ví như Học Hải bí cảnh, đó là bí cảnh mà bất kỳ cao thủ từ Nhất phẩm trở xuống nào cũng có thể tiến vào, đó mới thực sự là bí cảnh, tuy rằng Thiên Cơ bí cảnh cũng tốt nhưng vẫn kém hơn rất nhiều nếu so với Học Hải bí cảnh.

Có điều, Thiên Cơ bí cảnh lại chịu sự quản lý của Côn Luân Cung, đứng đầu là Tư Thiên Viện. Trên thực tế, ngoài Thiên Cơ bí cảnh ra còn có hai bí cảnh khác đó là Thiên Xu và Thiên Tuyền đều do Tư Thiên Viện của Đại Sở và Tư Thiên Viện của Đại Chu chấp chương. Ngoài ra, còn có bốn bí cảnh do người đứng đầu của Côn Luân Cung trấn giữ.

Bảy bí cảnh nhỏ có thể tạo nên một bí cảnh lớn, không hề thua kém so với Học Hải bí cảnh.

Tuy nhiên đã nhiều năm trôi qua, rất ít khi có thể thấy bảy bí cảnh được hợp nhất lại.

Ngoài đền thờ.

Người trong giang hồ cùng nhiều người tu hành phá hủy tinh màn nhưng đều thất bại, trong số đó có người bị nội thương khắp người, cũng có một vài kẻ không cam lòng nhìn người khác tiến vào tinh màn.

Cơ hội ở ngay trước mặt họ như vậy, nhưng lại không làm được gì, thật sự không cam tâm.

Chẳng bao lâu tất cả những người có thể vào được bí cảnh thì vào hết, những người không thể đều đứng ở ngoài.

Xung quanh dần trở nên yên tĩnh hơn.

Mọi người nhìn đáo dác vào tinh màn như muốn chọc thủng nhìn xuyên quá tinh màn để thấy được tình hình bên trong bí cảnh.

...

Đế Kinh.

Kể từ lúc Thiên Cơ Bí Cảnh được mở ra, tin tức được báo về đồn dập không ngừng.

Trong thâm cung, thái tử khoác hờ áo đi chân trần bước trên sàn của đại sảnh, một tiểu thái giám vội vàng bước vào, cầm lấy phong thư dâng lên cho thái tử.

Thái tử nhận lấy, nhìn lướt qua nội dung, không nhìn được mà cười.

“Hắn quả thực đã vào bí cảnh rồi, khát vọng đối với cơ duyên của kẻ này đúng là mãnh liệt, cũng có thể nói đã tâm muốn trở nên mạnh hơn của hắn quá mãnh liệt.”

“La Hồng này, thật giống với con trai cả phong hoa tuyệt đại La Hồng Trần của Trần Bắc Vương năm đó.”

Thái tử ném phong thư lại cho thái giám, chấp tay, chậm rãi dạo bước trong cung điện, chẳng mấy chốc đã đi chân trần ra khỏi đại sảnh, đến ngự hoa viên.

...

Ở phủ Trần Bắc Vương.

Nhìn phong thư trong tay, Trần Bắc Vương không khỏi nhíu mày lại.

“Da Luật Sách, Cung Hạo, Võ Cử, ...”

“Hạng ba, hạng bảy và hạng mười lăm của Hoàng bảng, chúng đều là tu sĩ Tứ phẩm. Đây là muốn đẩy cháu ta vào chỗ chết hay sao?”

La Cuồng lắc đầu, đôi mắt dần dần trở nên lạnh lẽo.

Ông bắt chéo hai tay sau lưng, rảo bước trong phủ đệ rộng lớn, trống vắng, chẳng mấy chốc đã tới một tiểu viện cũ kỹ phủ bụi, nhưng khi mở cửa chính ra, bên trong lại vô cùng sạch sẽ, chẳng có một hạt bụi nào.

Ông đi lại trong sân, sâu trong đôi mắt già nua dần trở nên hoài niệm và buồn bã.

Vào một gian phòng.

Gian phòng trống trơn, chăn gối trên giường được xếp ngay ngắn.

Mà trong phòng này, có một thanh đao, một thanh phác đao rất bình thường được treo lơ lửng.

Thanh đao này nhìn có vẻ bình thường, nhưng thực tế lại chẳng hề tầm thường chút nào, trên con dao đó có khắc hai chữ “Hong Trần”.

Trần Bắc Vương lắc đầu, ngồi xuống, trong chớp mắt cả người trở nên già đi rất nhiều.

“Hong Trần à, Hạ gia ngày càng khiến người ta thất vọng.”

“Ta sẽ không để cháu mình mình giẫm vào vết xe đổ nữa đâu.” Trần Bắc Vương thì thào.

...

Tắc Bắc.

Trong cổ thành dày dặn phong sương, ánh nến lập lòe.

La Hậu tháo bộ giáp ra, ngồi xuống trước ánh đèn, trên bàn có một bức thư, nội dung bên trong chính là tin tức La Hồng đã vào bên trong Thiên Cơ bí cảnh.

Trong phong thư cũng nói rõ, sự nguy hiểm của Thiên Cơ bí cảnh là điều không thể nghi ngờ.

Quận chúa Trường Bình đã tập hợp rất nhiều cao thủ lại để ra tay với La Hồng, còn có uy hiếp đến từ các thiên kiêu đứng đầu trong Hoàng bang như Da Luật Sách, Cung Hạo. Thiên Cơ bí cảnh đối với La Hồng mà nói có thể xem như là tuyệt địa.

Đọc xong phong thư một hồi lâu, La Hậu thở dài, từ trong gầm giường lấy ra một cái giỏ trúc, dưới ánh đèn mờ mờ ảo ảo ngồi đan áo len cho hai đứa con trong nhà, để giữ ấm vào mùa đông.

La Hồng bước vào bí cảnh, trong nháy mắt đi qua cánh cửa, có hơi sững sờ.

Mọi thứ trước mắt hẳn dần trở nên rõ ràng hơn lúc đầu.

Bên trong bí cảnh có mưa nhẹ.

Những đám mây mỏng đang tích tụ dần thêm thành cơn mưa rào to hơn, bao trùm lấy tòa thành cổ gạch ngói xanh cũ, rong rêu mọc khắp nơi. Rãnh

nước chập hẹp gần như không kịp điều tiết, khiến cho những giọt mưa lạnh kia tạo thành từng vũng nước dưới chân, thấm qua mu bàn chân, kê sát vào da, khiến hần cảm thấy không thoải mái chút nào.

Chương 194: Đại khai sát giới (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

La Hồng ngẩng đầu lên, nhìn thấy bên trong thành có một pho tượng lớn được điêu khắc tinh xảo, dường như pho tượng đó là một vị tổ sư mà Đạo môn tôn sùng.

Pho tượng tổ sư cao hơn thành trì, chạm tới tận mây, gần như đâm thủng cả tầng mây mưa rơi rả rích.

Ánh mắt của pho tượng tổ sư nhìn xuống thiên hạ, khoe miệng nhếch lên.

Tựa như tiên nhân cao cao tại thượng quan sát nhân gian.

Trong chớp mắt này, tà khí bên trong đan điền của La Hồng như hơi bị nghiền lại, khiến hắn cảm thấy khó chịu, hơi không thoải mái.

Nhưng nguyên khí trong thiên địa lại bắt đầu di chuyển nhanh hơn, La Hồng có thể cảm nhận rõ ràng nguyên khí như cơn mưa xuân ẩm ướt, len lỏi vào từng lỗ chân lông trên cơ thể hắn.

Trong chốc lát, kiếm khí chảy trong người hắn trở nên cuộn cuộn hơn rất nhiều.

Bí cảnh quả nhiên là một nơi tốt để tu luyện mà.

Tuy nhiên La Hồng chưa kịp hoàn hồn lại thì cơn mưa xuân bỗng bùng phát với sát khí kinh hoàng.

Ở lối rẽ có một bóng người vạm vỡ đứng ở đó, trên cánh tay nâng một con điều hâu màu đen với đôi mắt sắc bén như mũi tên sắt bắn tới, khiến người khác dựng cả tóc gáy.

Da Luật Sách im lặng đứng ở lối rẽ của con đường, bình tĩnh nhìn La Hồng vẫn còn đang thất thần.

Sắc mặt y bình tĩnh, nhưng dưới lớp mặt nạ bình tĩnh đó là một cỗ sát ý đáng sợ đang dâng trào.

“Đáng lẽ ngươi không nên phân tâm, ngay khi địa trận có thay đổi đi chăng nữa, ngươi cũng phải giữ bình tĩnh.” Giọng nói bình thản của Da Luật Sách vang vọng khắp nơi.

Trong nháy mắt La Hồng đã hoàn hồn trở lại, ánh mắt ngừng lại, rút thanh kiếm cổ từ trên lưng xuống, mũi kiếm chạm đất, ma sát trên mặt đất tạo ra âm thanh chói tai.

La Hồng quả thực đã kinh ngạc đến nỗi toát cả mồ hôi lạnh.

Quá bất cần.

Đây là lần đầu hấn bước vào bí cảnh nên kinh nghiệm không đủ

Da Luật Sách nhìn La Hồng đang căng thẳng, nhếch miệng cười: “Ta cho ngươi một cơ hội sửa đổi, chỉ muốn cho ngươi biết ngươi chết như thế nào.”

La Hồng không ngờ rằng Da Luật Sách đã chực chờ sẵn ở đây để chờ hấn ngay khi hấn bước vào bí cảnh.

Lý Tu Viễn đã từng nói bí cảnh rất rộng, khi tiến vào bí cảnh, tất cả người ở trong này đều sẽ không xuất hiện cùng một vị trí.

Nhưng Da Luật Sách tìm ra hấn quá nhanh.

Mưa cứ rơi không ngớt xung quanh lối rẽ.

Toàn thân La Hồng ướt đầm, không chỗ nào không dính mưa.

Da Luật Sách một tay nâng chim điều hâu, nhìn La Hồng, nâng tay lên, thời gian xung quanh y chợt ngừng lại.

Vút!

Một giọt mưa rơi xuống đất.

Trong nháy mắt bị Da Luật Sách đánh trúng.

Móng tay tiếp xúc với hạt mưa, bộc phát ra lực mạnh mẽ, khiến hạt mưa kéo dài ra lập tức, xuyên qua mười mấy hạt mưa, hội tụ lại thành một mũi tên mưa, phát ra ánh sáng màu bạc chói lọi.

Khung cảnh tối tăm dường như bị ánh sáng bạc này cắt làm hai nửa, hạt mưa tụ lại thành mũi tên rồi biến thành ánh sáng màu bạc, xé toạc cả màn mưa thành nhiều mảnh.

Tốc độ nhanh khủng khiếp, phát ra âm thanh chói tai.

Ánh mắt La Hồng dừng lại, rút kiếm Địa Giao ra, năng lượng kiếm khí chảy cuộn cuộn trong người hấn, ngày một nhiều lên.

Va chạm với mũi tên nước!

Uỳnh!

Kiểm khí bị phân tán khắp nơi, màn mưa cũng bị bắn tung tóe, những hạt mưa to bằng hạt đậu nành bắn ra với tốc độ cực nhanh, tạo ra một vài cái lỗ trên tường.

Da Luật Sách nhìn mũi tên bị chặn lại, ánh mắt hơi sáng lên.

“Kiếm tu Thất phẩm, lại có thể ngăn cản được mũi tên của ta...”

Da Luật Sách mỉm cười.

Màn mưa buông xuống.

Y búng ngón tay liên tục, những hạt mưa rơi không ngừng đều bị y phản ngược lại.

Tạo thêm một vài mũi tên màu bạc, gào thét trong mưa khiến người ta có cảm giác như một người thực sự có thể bắn ra cả vạn mũi tên!

La Hồng cầm kiếm Địa Giao trong tay, bạch y tung bay, đột nhiên thanh kiếm trước mặt chuyển động, biến thành cối xay gió, vô số mũi tên bắn trúng nó liền bị phân tán ra, tựa như tiên nữ rải hoa, mưa như thủy triều tới.

Cảm giác áp bách rất mạnh.

La Hồng cảm thấy hồ khẩu tê đau, như đang có máu thấm ra.

Mỗi mũi tên mưa đều chứa một sức mạnh kinh người.

Chỉ xét riêng trong giới tu sĩ Tứ phẩm, Da Luật Sách cũng là một tồn tại cực kỳ mạnh.

Dù sao y cũng đứng hạng thứ ba trong Hoàng bảng. Có thể chế ngự rất nhiều thiên kiêu trong thiên hạ này, giành được hạng ba, sao lại không mạnh cho được?

Dù La Hồng đã uống đan dược, cường hóa thân thể đạt tới Võ tu Bát phẩm, hắn cũng không thể chịu nổi sức mạnh do mũi tên nước mang lại.

Người này thật mạnh, La Hồng hắn muốn so tài cao thấp với người này, có lẽ phải đeo mặt nạ Tà Quân, hơn nữa còn phải sử dụng toàn bộ thủ đoạn của Tà tu, triệu hoán tất cả tà ảnh mới có thể quyết đấu sống còn với đối phương.

Nhưng mà, nếu sử dụng phương pháp này, chắc chắn sẽ bị kéo chân, khiến cho những kẻ khác có cơ hội vây đánh, tình huống như thế đối với La Hồng thì chẳng khác nào tử lộ.

Người muốn giết La Hồng hắn ở trong bí cảnh này không chỉ có mình Da Luật Sách.

Thực lực của tên Cung Hạo đó cũng không hề thua kém.

Vả lại không biết Trường Bình quận chứa tập hợp bao nhiêu người để tới giết hắn, cho nên La Hồng cũng không định dây dưa với Da Luật Sách quá lâu.

Trừ khi hắn có thể giết Da Luật Sách ngay lập tức.

Nhưng nếu La Hồng hắn có thực lực này thì cũng đã không sợ hãi như hiện giờ.

“Đúng là thực lực còn quá non kém, tu vi Kiếm đạo chỉ tới Thất phẩm, thiên phú Kiếm thuật của ta... thật sự không được.”

La Hồng lắc đầu thở dài.

Tu vi Tà tu của hắn là Lục phẩm, ngưng tụ bảy mươi hai sát châu hoàn, uy lực vô cùng.

Nhưng tu vi Kiếm đạo thì quá thảm bại.

Lần này bước vào bí cảnh, La Hồng có thể cảm nhận được nguyên khí của trời đất dâng trào, đây có lẽ là cơ hội để hắn đột phá tu vi Kiếm đạo ngay trong bí cảnh này.

La Hồng nhanh chóng quyết định, không muốn dây dưa với Da Luật Sách nữa.

Chờ cho tu vi Kiếm đạo của hắn tăng lên, lại đến giết tên này!

Hắn thầm nghĩ.

Chương 195: Đại khai sát giới (3)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

La Hồng cầm kiếm Sát Châu, chạy nhanh ra chỗ ngã rẽ, vùng nước mưa dưới đất bị giẫm lên văng tung tóe, La Hồng nhanh chóng thu hẹp khoảng cách với Da Luật sách.

Da Luật Sách ngạc nhiên, không ngờ rằng La Hồng không những không tháo chạy mà còn tiến lại gần.

Năng lực của La Hồng không tệ, có thể dùng tu vi Kiếm tu Thất phẩm liên tục chặn đứng các đòn tấn công Tứ phẩm của y, khó trách hẳn có thể giết được thiên kiêu Hoàn Nhan Liệt Hỏa.

Nhưng y khác với Hoàn Nhan Liệt Hỏa, khoảng cách giữa y với La Hồng là quá lớn.

Da Luật Sách giơ tay đập mạnh vào không trung, tạo thành một vòng tròn rồi đột ngột đánh ra. Vòng tròn thu hút mây chớp đan vào nhau, dường như hóa thành một con rồng bạc, lao nhanh về hướng của La Hồng.

Đừng!

Chỉ trong chớp mắt, La Hồng đã chòng chín chín đạo kiếm khí lên nhau.

Cổ kiếm Địa Giao phát ra âm thanh lớn đến chói tai, như tiếng rồng gào thét.

Da Luật Sách nheo mắt, muốn liệu chết sao?

Đáng tiếc thực lực chênh lệch quá lớn, đánh nhau làm gì cho phí sức?

Chỉ như châu chấu đá xe, đứa bé huy đao thôi.

*đều đồng nghĩa với câu “Trứng chọi với đá” nghĩa là người yếu nhưng dám chống lại kẻ mạnh hơn.

Đột nhiên.

Ánh mắt của Da Luật Sách ngưng trệ.

Nước mưa thấm thấu vào từng sợi tóc của La Hồng, từng sợi tóc cứng cáp hắt ra vó số hạt mưa.

La Hồng chòng chín mươi chín đạo kiếm khí vào một chiêu, tung ra, khiến cả con hẻm ngay lúc này trở nên sáng rực.

Đi theo với thanh kiếm là... một tiếng nói trầm thấp vang lên.

“Đứng lên!”

Tà ảnh nhúc nhích, âm sát điên cuồng chuyển động.

Trong cái bóng của Da Luật Sách, có từng thân ảnh nhanh chóng nhúc nhích, bay nhào ra ngoài.

Tà Ảnh trùng điệp, bóng đêm mà nó mang đến bao trùm toàn bộ ngã rẽ, đan xen với năng lượng kiếm khí kinh người, tạo thành một thứ quái dị.

“Đây là gì?”

Cho dù là người chưa bao giờ sợ hãi như Da Luật Sách ngay lúc này cũng kinh ngạc cực độ.

“Nhìn qua có vẻ giống như chiêu thức câu linh khiển tướng của Đạo môn, nhưng lại không quá giống...”

Da Luật Sách lùi lại, khí thế trên mặt lập tức bộc phát, như ánh mặt trời chói mắt.

“Đại Uy Thiên Long, thế tôn Địa Tạng, ...”

Tà ảnh của hòa thượng như đang tụng kinh niệm Phật.

Quan tài trên lưng bỗng dựng nổ tung, đồng thi biến thành Tà Ảnh bay nhào ra, quấn chặt quanh người Da Luật Sách như xiềng xích.

Chim điêu hâu hoảng sợ cất cánh bay lên.

Nguyên khí bên trong cơ thể Da Luật Sách bắt đầu chuyển động, từng lỗ chân lông trên cơ thể đều phát ra nguyên khí mạnh mẽ.

Tà Ảnh Đồng Thi nổ tung trong nháy mắt, Tà Ảnh Sa Di cũng bị căn nuốt ngay lập tức.

Nhưng tà ảnh vẫn chưa hoàn toàn biến mất, từng bóng từng bóng, không ngừng bay đi. La Hồng đã giết rất nhiều Tà tu Ngũ phẩm ở thôn Kê Sơn, cũng triệu hoán mấy tà ảnh.

Nhiều tà ảnh ập tới như vậy khiến Da Luật Sách hơi bức bối, y quả thực không thể thoát khỏi trong thời gian ngắn.

Chiêu thức chín mươi chín đạo kiếm khí xếp chồng mà La Hồng thi triển, bị Da Luật Sách dùng một đòn đánh tan, hiện giờ nguyên khí trong kinh mạch chuyển động ngày càng mạnh mẽ.

La Hồng ngã xuống đất, như kinh hồng ngã nghiêng, chẳng thém liếc nhìn Da Luật Sách đang bị những tà ảnh quấn chặt kia.

Mũi chân hần chạm nhẹ vào vũng nước, cơ thể nháy mắt đã thoát ra ngoài.

Vừa ra khỏi ngã rẽ.

Trên con đường dài trống vắng bên ngoài hẻm nhỏ, có mấy bóng người đang nhanh chóng lao đến.

Trường Bình quận chúa che ô, đi trong mưa.

Ngụy Nhân cùng với vài học trò trong học cung cầm ô đi theo, bọn họ giống như vừa mới gặp nhau, cùng chạy về hướng ngã rẽ nơi đang có giao tranh kịch liệt.

Ngay lúc chuẩn bị bước vào con hẻm, họ thấy La Hồng chật vật lao ra.
Hai bên chạm mặt nhau.

Vừa nãy, La Hồng bị Da Luật Sách chèn ép, trong lòng vẫn đang vô cùng bức bối.

La Hồng hẳn vốn là kẻ phản diện, nếu đã vậy, thì lần này, hẳn sẽ đại khai sát giới trong bí cảnh chứa đầy sát cơ tứ phía này.

Trường Bình quận chúa nhìn thấy La Hồng, dưới tán ô, vẻ mặt có chút phản kích!

Nhưng sự phản kích đó nhanh chóng biến mất.

Bởi vì La Hồng đang lao tới với tốc độ cực nhanh, bạch y lướt qua dưới cơn mưa như muốn giết người đoạt mạng.

“Quận chúa cẩn thận!”

Một vài tiểu sinh xung quanh hét lớn.

Ngụy Nhân cũng gào rít, tiến lên một bước, khí huyết Ngũ phẩm trong cơ thể hắn ta sôi trào.

Nhưng mà, La Hồng chỉ liếc mắt nhìn hắn ta.

Sau khi ném trái khí tức khủng khiếp trên người Da Luật Sách, khí tức của Ngụy Nhân yếu đến mức hắn chẳng thèm nhìn.

Tâm thần khê động, kiếm Sát Châu trong đan điền, gào thét mà ra

Một, hai, ba, ... tám, chín, mười!

Mười kiếm nhanh chóng lao ra

Quần chật cơ thể hắn ta.

Ngụy Nhân ném cái ô xuống, gào lên từng hồi.

Một quyền mang theo khí huyết sôi trào nhanh chóng xuất ra

Chặn được nhất kiếm đầu tiên, nhưng ngay sau đó, thanh Sát Châu kiếm thứ hai đã đâm xuyên qua vai của hắn ta.

Thanh Sát Châu kiếm thứ ba đâm xuyên qua bụng, thanh thứ tư đâm xuyên qua tim hắn ta.

Thanh kiếm Sát Châu thứ mười, như tia chớp đen ngòm, đâm xuyên qua cổ họng, kéo theo thân thể rách nát máu thịt lẫn lộn bay ra xa hơn chục mét, đóng đinh trên con phố dài trong màn mưa.

Mưa vẫn không ngừng rơi...

Giọt mưa chảy dài xuống phiến đá trên đường, rơi tí tách xuống mặt đất.

Trong ngõ hẻm ở nơi xa, một luồng khí kinh kinh khủng quét qua, vũng nước dưới đất khê sóng sánh, Da Luật Sách khô ngô vạm vỡ đánh tan đạo tà ảnh cuối cùng, thân hình nhanh chóng lướt nhanh trong ngõ hẻm, giống như một con sư tử đang phát cuồng.

Đáng tiếc, trên đường dài, La Hồng đã giết Ngụy Nhân chỉ bằng một chiêu ngay tại trận, cũng chẳng hề dừng lại lấy một khắc, mà nhanh chóng chạy đi và biến mất ở trong tòa thành cổ của bí cảnh này. Dù rằng tốc độ thoát khỏi tà ảnh của Da Luật Sách đã rất nhanh nhưng y vẫn không bắt được La Hồng.

Chương 196: Lão Tiêu, hắc hắc hắc... (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Ánh mắt Da Luật Sách mang theo sự kiềm nén, quét ngang qua, rơi vào thi thể trên con phố dài.

Trong khi La Hồng đào tẩu, còn kịp làm thịt một tên Võ tu Ngũ phẩm?

Những tên này đều là phế vật sao?

Chỉ bắt một tên mà cũng không làm được?

Sắc mặt Da Luật Sách lạnh lùng, giơ tay lên, chim điều hâu đáp xuống cánh tay y.

Y nhìn lướt qua, nguyên khí của trời đất bao trùm trong bí cảnh này vô cùng nồng đậm, ngoại trừ việc giết La Hồng ra, y cũng cần phải nâng cao tu vi của mình trong bí cảnh.

Không thể lãng phí cơ hội có thể tiến vào bí cảnh được.

Trên trời dưới đất đều chìm trong mưa, mây ngày càng dày, khiến cả tòa thành tràn ngập trong sát khí.

Trong không khí hòa lẫn với mùi máu nồng nặc.

Cái ô mà Ngụy Nhân cầm rơi xuống đất, bị mưa tạt vào không ngừng xoay tròn.

Trường Bình quận chúa đang cầm ô, trừng mắt, một số tiểu sinh đứng xung quanh đều im lặng.

Ngụy Nhân... đã chết.

Vì để ngăn cản La Hồng, hắn ta đã bị đóng đinh xuống đất.

Chênh lệch này cũng quá lớn rồi.

Cho đến bây giờ Trường Bình quận chúa vẫn còn cảm thấy khó tin, thân thể run rẩy không ngừng, nàng ta không thể tiếp nhận sự thật này.

“La Hồng!”

Lông mi của Trường Bình quận chúa run lên, cắn môi, suýt chút nữa thất thanh hét lên.

Vốn định vây bắt La Hồng ngay trong bí cảnh này, nhưng Ngụy Nhân lại chết!

Điều này làm cho Trường Bình quận chúa gần như phát điên. Nguyên nhân chủ yếu là vì, La Hồng lại có thể đường đường chính chính, giết Ngụy Nhân ngay trước mắt nàng ta, việc này chẳng khác nào cho nàng ta một cái bạt tai trời giáng.

Hơn nữa, tên Ngụy Nhân này vừa chết, mọi công sức nàng ta đổ vào Ngụy Nhân đều tan tành.

Ánh mắt của đám tiểu sinh Tắc Hạ Học Cung đứng xung quanh vô cùng ngưng trọng, nhưng cảm xúc của họ không dao động nhiều.

Ngụy Nhân muốn chặn đường La Hồng nên mới bị giết, có thể trách ai đây?

Tiếng bước chân vang lên.

Da Luật Sách mang vẻ mặt lạnh lùng đi tới.

Trường Bình quận chúa ngẩng đầu, nhìn Da Luật Sách, người đứng hạng ba trong Hoàng bảng này có phải là người vừa giao tranh với La Hồng trong con hẻm trước đó không?

Vẻ buồn bã và bi thương trên gương mặt của Trường Bình công chúa rất nhanh đã biến mất, ngược lại lại hiện lên vẻ mặt sùng bái.

“Da Luật Sách, ta đã nghe Huyền Ngọc phi nói về ngươi.”

“Có phải ngươi là người đã đả thương La Hồng không? Ngươi thật mạnh.”

Trường Bình quận chúa nói.

Nghe thấy tên Huyền Ngọc phi, Da Luật Sách liếc qua Trường Bình quận chúa, trên thân hình vạm vỡ có nhiệt khí bốc lên, làm giọt mưa rơi xung quanh phải bốc hơi.

Những người xung quanh lập tức hít sâu một hơi, cảm thán đối với sự bạc tình bạc nghĩa của Trường Bình quận chúa. Ngụy Nhân vừa mới chết, thi thể còn chưa lạnh mà nàng ta đã có tính toán muốn lợi dụng người khác.

“Thuộc hạ của ta không ngăn cản được La Hồng, còn bị hắn giết chết...”

“Ta có thể cùng truy sát La Hồng với ngươi được không?”

Trên mặt của Trường Bình quận chúa có chút bi thương.

Da Luật Sách lẳng lẳng nhìn Trường Bình quận chúa một hồi lâu, trên mặt lóe lên tia giễu cợt.

“Phế vật.”

“Nhiều Ngũ phẩm như vậy mà không ngăn được một tên Thất phẩm đang bị thương, một đám rác rưởi.” Gia Luật Sách nói.

“Tứ phẩm như ta đi giết Thất phẩm, không những không giết chết đối phương, mà còn dễ hấn chạy thoát. Ngươi còn khen ta mạnh? Chế nhạo ta sao?”

“Hay ngươi còn muốn dạy ta cách làm việc?” Da Luật Sách nói.

“Cút!”

Một tiếng quát chói tai, như sấm nổ vang trời, khiến màn mưa giữa thiên địa cũng như đột nhiên bị ngừng lại.

Khuôn mặt đang cười của Trường Bình quận chúa trắng bệch, nàng ta lùi về sau vài bước.

Da Luật Sách không phải Ngụy Nhân, tất nhiên sẽ không nghe theo Trường Bình quận chúa.

“Người là thứ phế vật gì, mà cũng xứng đi bắt La Hồng với ta?”

“Hơn nữa, nếu ta muốn giết La Hồng, còn cần người trợ giúp sao?” Da Luật Sách lạnh lùng nói.

Trường Bình quận chúa không ngờ Da Luật Sách lại trở mặt với nàng ta nhanh như vậy.

Ngay khi nàng chuẩn bị dùng vẻ điềm đạm đáng yêu mở miệng nói.

Trên người Da Luật Sách đột nhiên tỏa ra một luồng khí áp lực của Tứ phẩm, khiến hô hấp của Trường Bình quận chúa ngưng trọng, gần như nghẹt thở.

“Nói thêm một câu nữa, ta sẽ bóp nát đầu người!”

“Đừng tưởng lấy Huyền Ngọc phi ra là có thể áp chế ta.”

Da Luật Sách hung hăng nói.

“Dừng tay!”

Trong cơn mưa, có tiếng rút kiếm khỏi vỏ, như xé tan màn trời.

Tựa như một tia ngân lôi, lại giống như một con rắn đang uốn lượn, lao nhanh về phía Da Luật Sách.

Ánh mắt Da Luật Sách dừng lại, nâng tay lên, đâm về phía thanh kiếm đang bay tới.

Đùng!

Cú đâm mạnh mẽ, khiến cho màn mưa oanh tạc và nhanh chóng bốc hơi.

Thanh kiếm kia múa lượn trên không trung, yên tĩnh lơ lửng.

Ở đầu bên kia của con hẻm, Cung Hạo mặc y phục xanh lam giẫm lên thanh kiếm bay lướt trên con đường dài, những giọt mưa tự động tách ra.

Kiểm tu Tứ phẩm Ngự Kiếm cảnh quả thực có mấy phần tiêu sái.

Da Luật Sách liếc Cung Hạo đang mặc y phục xanh lam, bĩu môi, lờ lợc.

Cung Hạo thân là người đứng hạng bảy trong Hoàng bảng, đương nhiên cũng có chỗ đáng nể của mình.

“Da Luật Sách.”

Cung Hạo từ trên kiếm nhảy xuống, thanh kiếm đung đưa, lắc lư làm rớt xuống những giọt mưa đọng trên kiếm, bay vào vỏ kiếm trên lưng hắn.

“Cung Hạo ca ca.”

Trường Bình quận chúa nhìn thấy Cung Hạo, trong mắt hiện lên tia vui mừng, nhưng ngay sau đó, đôi mắt nàng ta chột rung rung, trông rất tủi thân, đau khổ cùng với buồn phiền.

“La Hồng giết Ngụy Nhân, hắn giết Ngụy Nhân xong liền bỏ chạy rồi.”

Nghe xong những lời này, Cung Hạo khẽ nhíu mày.

Da Luật Sách nhìn Cung Hạo, khí tức trên người bắt đầu tản ra, khiến cho cơn mưa không thể làm ướt y phục của y.

“Ngươi muốn đấu một trận với ta sao?”

Da Luật Sách nhìn chằm chằm Cung Hạo, nói.

“Chỉ bằng ngươi, ta chắc chắn sẽ khiến ngươi chết tươi.” Da Luật Sách nói.

Cung Hạo nhìn y, trong người hắn ta tỏa ra một luồng kiếm khí sắc bén: “Mục đích của chúng ta đều là giết La Hồng. Khi giết La Hồng xong... ta sẽ đấu với ngươi.”

Chương 197: Lão Tiêu, hắc hắc hắc... (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Ở đằng xa.

Một tiếng cười lớn vang lên văng vẳng.

Một người có khuôn mặt khô ngô bước đến, mỗi bước chân đều khiến người ta có cảm giác như mặt đất rung chuyển dữ dội.

Trường Bình quận chúa nhìn bóng người ấy, hai mắt sáng lên: “Võ Cử!”

Da Luật Sách nhìn Võ Cử, rồi lại nhìn qua Cung Hạo, nếu hai người này cùng hợp sức lại, chưa hẳn không thể đánh mới y một trận.

Da Luật Sách cười lạnh một tiếng.

“Sau khi ta giết được La Hồng, ta sẽ đến tìm các người tính sổ.”

Vừa dứt lời, Da Luật Sách cùng con chim điều hâu rời đi, bóng người khô ngô nhanh chóng biến mất trong màn mưa.

...

La Hồng đang trên đường chạy trốn, lau vết máu trên khóe miệng, vẻ mặt nghiêm túc lại.

Đối với hắn, bí cảnh mà hôm nay hắn vào chẳng khác gì đầm rồng hang hổ, một Da Luật Sách cũng đã khó đối phó rồi, lại còn thêm bọn Cung Hạo, Võ Cử và đám người mà Trường Bình quận chúa thuê đến để đối phó với hắn kia.

Trong bí cảnh này không có ai mà hắn có thể tin tưởng được, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Cảm giác đau nhói trong đan điền cảnh báo hắn phải mau chóng tìm một nơi an toàn để ẩn náu và dưỡng thương.

“Giết ta...”

“Tiếp theo đây, các người sẽ hiểu được cảm giác bị Bại Hoại để mất toi là như thế nào.”

Khóe miệng của La Hồng nở nụ cười lạnh lùng.

Kể từ khi La Hồng tu luyện cho tới nay, hắn đã giết rất nhiều người!

Nước mưa văng tung tóe, La Hồng mau chóng chạy đi, một thân bạch y, rất dễ bị nhận ra trong tòa thành cổ này.

Chẳng mấy chốc, hắn tìm thấy một gian phòng trống sau khi qua mấy ngã rẽ, La Hồng chui vào đó, đóng cửa, tự phong bế khí cơ.

Hư ảnh thánh nhân không còn truyền đến cảm giác nguy hiểm nữa, La Hồng thở phào nhẹ nhõm.

Trong căn phòng tối đen, ẩm thấp.

La Hồng tìm đại một chỗ thoáng để ngồi, bắt đầu vận chuyển Uẩn Kiếm Quyết, khiến kiếm khí xao động trong cơ thể, dần dần bình ổn.

“Da Luật Sách, Cung Hạo, Võ Cử... ba tên này khó đối phó nhất, đều thuộc hàng Tứ phẩm. Với thực lực hiện tại của ta, cho dù mang mặt nạ Tà Quân đi chăng nữa, chưa chắc có thể giết chết được bất kỳ người nào trong số chúng.”

“Ta vẫn chưa đủ mạnh, nhất định phải nhanh chóng tăng tu vi!”

La Hồng khoanh chân ngồi, nghĩ thầm trong đầu.

Hắn vận chuyển tà sát khí bên trong đan điền, bảy mươi hai viên Sát Châu tập hợp lại thành một sát châu hoàn, từ từ xoay chuyển, điều tức dưỡng thương cho La Hồng.

Thực ra, thương thế của hắn không quá nặng, chủ yếu là do kiếm khí bùng nổ nên mới làm kinh mạch vô cùng đau nhức.

“Vẫn là do thiên phú của ta vẫn còn quá kém...”

La Hồng thở dài.

Hắn lấy cuốn sổ bằng da người ra, Ngụy Nhân đã bị hắn giết chết, như vậy có thể thu được rất nhiều tội ác.

Nhưng vẫn còn quá ít.

Một khi trang ban thưởng hoàn thành đổi mới, thì với số tội ác hiện giờ của hắn, muốn đổi lấy hai phần thưởng khuyến khích cũng còn không đủ ấy chứ.

Hắn phải dùng mọi cách để tích đủ số tội ác mới được.

“Dùng thanh danh để thu thập chỉ số tội ác có lẽ sẽ không có tác dụng ở nơi này, chỉ có thể nhắm tới từng mục tiêu để thu thập thôi...”

La Hồng nheo mắt.

Viết hai cái tên mục tiêu mà hắn đã chọn, một trong số đó có Cung Hạo.

Một cái tên khác là Ngụy Nhân, vì hắn ta vừa chết nên tên trong cuốn sổ đã biến mất, vẫn còn trống một chỗ.

“Đáng lẽ ta nên viết tên Da Luật Sách mới đúng... Nhưng nếu vậy thì ta phải giết Cung Hạo hoặc Da Luật Sách trước mới có thể thu thập tội ác. Hiện giờ, ta không nên liều mạng với bọn họ, tăng cường thực lực mới là điều quan trọng nhất.”

La Hồng nghĩ nghĩ, vẫn quyết định để trống phần danh ngạch này trước đã. Trong bí cảnh lần này, có rất nhiều người muốn lấy mạng hắn, không chỉ con cháu đệ tử thế gia trong kinh thành, mà còn có tiểu sinh của Tắc Hạ học cung.

Thực lực của những tên này không mạnh, viết tên vào phần đối tượng mục tiêu xong rồi xử lý là có thể tích sổ tội ác rất nhanh.

Cả đám đó cứ như là rau hẹ đang hành tẩu, chờ La Hồng hấn tới thu hoạch.

Vì vậy La Hồng cảm thấy hấn nên bắt đầu ra tay từ những tên yếu nhất.

“Lần này thực sự phải đại khai sát giới thật rồi.”

La Hồng cười một tiếng ghê rợn trong căn phòng âm u.

Nhưng đáng tiếc là La Hồng hấn lại không biết tên của những người này.

Ca này hơi khó, La Hồng khẽ nhíu mày.

Không lẽ trước khi giết bọn chúng, hấn phải hỏi “ngươi tên là gì” à?

Còn lâu đối phương mới chịu nói.

“Mình phải tìm một người trợ giúp mới được.”

La Hồng nghĩ thầm.

Nên tìm ai để giúp đỡ mình đây?

Nheo mắt, chợt có tia sáng lóe lên trong đầu hấn.

Tiêu Nhị Thất với vẻ mặt tươi cười, luôn đeo hai thanh đao bên hông, nhanh chóng hiện lên trong đầu hấn.

Lần trước, lúc hấn biết tên của Ngụy Nhân là Tiêu Nhị Thất đã nói cho hấn nghe!

Tiêu Nhị Thất đã đi vào bí cảnh, đây là điều mà La Hồng có thể chắc chắn.

Cắt cuốn sổ da người đi, La Hồng thở dài, kiếm khí chảy trong kinh mạch của cơ thể dần dần hồi phục lại dưới sự trợ giúp của Uẩn Kiếm Quyết.

Nguyên khí của trời đất bắt đầu tích tụ trong người La Hồng, hấn nhắm mắt lại.

Trong mơ hồ, La Hồng có cảm giác, trong không khí có kiếm khí lưu động đang cuộn trào.

“Ha, Thiên Cơ bí cảnh này quả nhiên là một chỗ tốt để tu luyện mà, không nói tới nguyên khí thiên địa dồi dào mà ta còn có thể cảm nhận được kiếm ý tồn tại ở nơi này. Nhị sư huynh đã nói rằng bí cảnh chính là bản thể của cường giả mạnh nhất sau khi chết, nói cách khác, kiếm ý này hấn là cảm ngộ của chủ nhân bí cảnh rồi.”

Chương 198: Lão Tiêu, hắc hắc hắc... (3)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

La Hồng trầm ngâm.

Hắn tiếp tục nhắm mắt lại và cảm nhận kiếm ý.

Kiểm khí bên trong cơ thể hắn đang dần tích nhiều lên, dường như muốn đột phá cảnh giới Thất phẩm Thế Kiếm.

Sau Thất phẩm Thế kiếm, chính là Lục phẩm Ngự kiếm, nếu có thể đột phá, tu vi của La Hồng có thể nâng cao hơn rất nhiều.

Nhưng đáng tiếc.

Sau khi cảm thụ một lúc.

La Hồng vẫn không thể thăng lên Lục phẩm Ngự kiếm, chỉ còn cách ranh giới một chút mà như xa tận chân trời.

“Trần quản gia và cha ta đã nói đúng, thiên phú kiếm tu của ta đúng là quá tệ.”

Mặt La Hồng sa sầm.

Nhưng vẫn còn tin tốt là thương thế của hắn đang dần bình phục lại.

Đứng dậy nhìn màn mưa bên ngoài cửa sổ, La Hồng định đi tìm Tiêu Nhị Thất, thiên phú kiếm đạo của hắn kém cỏi, vậy thì sẽ tập trung vào tu luyện Tà tu.

Nhưng tòa thành cổ này rất lớn, làm sao hắn có thể tìm được Tiêu Nhị Thất đây.

Đột nhiên La Hồng nghĩ tới điều gì đó, lấy mặt nạ Tà Quân đeo vào, trong nháy mắt, ngũ giác của hắn trở nên nhạy bén hơn rất nhiều.

“Lão Tiêu, hắc hắc hắc...”

“Người đâu rồi, ta tới tìm người đây.”

Mái tóc trắng khê đung đưa, khuôn mặt xấu xa của La Hồng ngẩng lên, khóe miệng cong lên, lộ ra nụ cười cực kỳ nham hiểm.

Bóng người bỗng chốc hóa thành làn khí bạch hồng bí mật trốn ra ngoài.

...

Bên trong tòa thành cổ.

Tiêu Nhị Thất đang che dù, hai bên hông treo hai thanh đao, bỗng cảm thấy toàn thân lạnh lẽo. Y chợt rung mình một cái, cảnh giác nhìn xung quanh.

“Đột... ai để mắt tới ta thế?”

“Ta đã biết điều lắm rồi mà.”

“Cảm giác lo lắng bồn chồn này từ đâu mà có vậy?”

Lần đầu tiên La Hồng phát hiện hư ảnh thánh nhân ẩn trong đan điền của hắn lại còn có tác dụng độc đáo như vậy.

Có thể cảm nhận được nguy hiểm mà kịp thời cảnh báo.

Nếu có điềm không lành sắp xảy ra thì hư ảnh thánh nhân này sẽ liên tục cảnh báo để nhắc nhở La Hồng, đây là điều mà hắn chưa từng nghĩ tới.

Cái này giống như một thiết bị cảnh báo vậy, có thể bảo toàn tính mạng.

Khi La Hồng đối đầu với Da Luật Sách trước đó, hư ảnh thánh nhân này liên tục phát tín hiệu cảnh báo, không ngừng nhấp nháy, hiển nhiên Da Luật Sách gây cho La Hồng một cảm giác cực kỳ bất an.

Vết thương dần hồi phục, La Hồng đi ra khỏi gian phòng đang ẩn nấp trong con hẻm.

Trong bí cảnh, mưa xuân rơi lất phất.

Tựa như cơn mưa xuân đầu tháng ba ẩm ướt khiến người người đều chán chường, mưa phùn cứ lất phất, như bông liễu bay khắp nơi.

Ngắm nhìn tòa thành cổ được dựng lên bằng gạch đen và tường trắng làm chủ đạo này, khiến người ta có cảm giác hoài cổ.

Một vài viên ngói xanh nhuốm màu mưa, mang theo đầy vẻ cổ kính.

Nguyên khí của trời đất dần hòa vào với cơn mưa xuân đầu mùa này, ẩn trong làn mưa này là một ý nghĩa khác, tí tách tạo nên âm thanh dễ chịu, khiến cho suy nghĩ trong lòng người ta thông suốt, có cảm ngộ đặc biệt.

Bí cảnh này thực sự rất bất thường, ngay cả một cơn mưa cũng có thể ẩn chứa một nguồn nguyên khí dồi dào như vậy.

Cơn mưa này có thể tăng cường tu vi, chẳng trách có nhiều người muốn vào bí cảnh này như vậy.

La Hồng đi trên con đường vắng, dựa vào hư ảnh thánh nhân trong đan điền mà né tránh nguy cơ.

Dù hư ảnh thánh nhân phát tín hiệu rất nhỏ thì La Hồng cũng không hề coi thường, vòng đường khác mà đi.

Bởi vì mục đích chính của La Hồng là tìm Tiêu Nhị Thất, không nhất thiết phải đánh nhau thì La Hồng sẽ không đánh.

La Hồng đã từng trao đổi qua với lão Tiêu, phát hiện kẻ này cũng khá tốt bụng, vấn đề nhỏ như vậy, chắc chắn y sẽ giúp hắn.

Tòa thành cổ dài vô tận, hiện giờ La Hồng không biết Tiêu Nhị Thất ở đâu, nhưng sau khi đeo mặt nạ Tà Quân, sáu giác quan của hắn được cải

thiện hơn rất nhiều, xúc giác đang dần mở rộng phạm vi để tăng cường tìm kiếm.

Hắn vẫn cô độc đi trên đường dài dưới màn mưa.

Ở phía xa phát ra tiếng động, âm thanh không lớn không nhỏ chui vào tai của La Hồng.

Hắn mờ mờ nghe được âm thanh của trời đất, tiếng gào rú của sông núi.

“Đột... ai đang để mắt tới ta!”

Một giọng nói giận dữ vang xuyên qua màn mưa, lọt vào tai La Hồng.

La Hồng đeo mặt nạ Tà Quân đột ngột mở mắt.

Đôi mắt nheo lại mang theo một chút ý cười.

“Tìm thấy người rồi, lão Tiêu.”

Cùng lúc đó.

Hư ảnh thánh nhân bên trong đan điền của La Hồng đột nhiên phát ra tín hiệu cảnh báo nguy hiểm.

La Hồng nở nụ cười, áo trắng phiêu nhiên, nhanh chóng lao về một hướng, chỉ trong chớp mắt đã chẳng còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Rầm!

Ngoài trời mưa vẫn không ngớt, chỉ trong chớp mắt, một luồng năng lượng không rõ tên mang theo âm thanh ghê rợn bắn thẳng vào đúng chỗ La Hồng đang đứng.

Tạo ra một hố to trên mặt đất, những hạt mưa rơi trúng mũi tên đều nổ tung tại chỗ.

Thân hình vạm vỡ như ngọn núi của Da Luật Sách đứng sừng sững trong mưa.

Một tay của y nâng lên làm bàn đỡ cho con điều hâu đang đứng im lặng trên đó.

“Ta lại chậm nửa bước rồi, nhảy bèn đây...”

“Nhưng ta sẽ tìm được người thôi, ta muốn xem thử, người có thể trốn được mấy lần.”

Da Luật Sách nói nhỏ.

Kế đó, y vuốt ve con điều hâu.

Điều hâu sải đôi cánh ra, bay thẳng lên nóc của tòa thành cổ, nhìn xuống dưới bằng đôi mắt sắc bén đặc trưng của loài chim này, dao dác nhìn, tìm kiếm bóng dáng của La Hồng.

Có sự trợ giúp của điều hâu, rất nhanh Da Luật Sách đã lần ra dấu vết của La Hồng.

Y sải bước đi nhanh, hơi thở nặng nề, tựa như loài dã thú trong rừng không ngừng tìm kiếm con mồi của mình.

Phía bên kia của tòa thành cổ xuất hiện một nhóm người do Cung Hạo, Võ Cử và Trường Bình quận chúa dẫn đầu cũng đang tìm kiếm La Hồng khắp nơi.

Chương 199: Từ trên trời rơi xuống một thanh kiếm (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Bên trong tòa thành có không ít tán tu, cũng đang lạnh lùng quan sát.

Ví như Ngô Mị Nương đeo hộp kiếm trên lưng đến liếc cũng chẳng thêm.

Tiến vào bí cảnh không nghiêm túc tu luyện cho tốt mà bỏ phí cơ hội ngàn năm có một chỉ để giết người, thật đáng xấu hổ.

Ngô Mị Nương không bận tâm đến nữa.

Nàng ta không định cứu La Hồng vì bản thân nàng ta đã nhắc nhở La Hồng từ sớm rằng, những người này nhất định sẽ ra tay ngay khi đi vào bí cảnh.

Mà La Hồng lại không chịu nghe, nàng ta có thể làm được gì?

Ngô Mị Nương thoáng nhìn qua bức tượng đá lớn đằng trước, nhanh chóng quay người rời đi.

Thiên Cơ bí cảnh này chính là bí cảnh của Côn Luân Cung. Côn Luân Cung có lịch sử tồn tại từ rất lâu, có thể nói là từ vạn năm trước, thế lực mạnh mẽ khó bề tưởng tượng.

Cho dù đối với một gia tộc thế gia kiếm đạo có truyền thừa từ cả ngàn năm như Ngô gia, thì vẫn vô cùng kiêng kỵ Côn Luân Cung.

Không chỉ Ngô gia mà tam đại vương triều cũng e ngại.

Nếu có cơ hội thâm nhập vào Thiên Cơ bí cảnh, thu hoạch được cảm ngộ bên trong thì đó chắc chắn là một cơ hội tuyệt vời.

Dù sao, mỗi một bí cảnh đều là do tinh khí thần của cường giả biến thành sau khi chết.

Thiên Cơ bí cảnh rất mạnh là vì nó do tinh khí thần của một vị của Lục Địa Tiên biến thành, đây chính là Lục Địa Tiên, là tồn tại hơn xa Nhất phẩm đấy.

Trong lòng Ngô Mị Nương có thêm mấy phần chờ mong, nếu có thể trở thành truyền nhân của Lục Địa Tiên, có lẽ, trong tương lai nàng ta cũng có thể đạt tới cảnh giới Lục Địa Tiên.

Đột nhiên.

Ngô Mị Nương giật mình.

Giọt mưa bị hất lên, một thân hình đang dần tiến về phía nàng ta.

“Ai!”

Ánh mắt của Ngô Mị Nương lộ ra vẻ giận dữ, hai ngón tay khép lại thành kiếm chỉ, từ từ nâng lên, thanh kiếm trong hộp được giắt sau lưng dần tuốt ra khỏi vỏ, kiếm vừa lộ ra một thước thì kiếm khí kinh khủng đã phân tán mãnh liệt.

“Lão Ngô! Là ta đây!”

Tiêu Nhị Thất thấp giọng la lên.

“Là ta, Tiêu Nhị Thất.”

Khuôn mặt xinh đẹp của Ngô Mị Nương hiện lên mấy phần kinh ngạc, nàng ta nhìn đáng vẻ lén lút của Tiêu Nhị Thất mà ghen lời.

Gia hoả này nằm ườn, hóp lưng lại như mèo, đáng vẻ trông cứ như một tên trộm. Vẻ mặt đầy cảnh giác nhìn xung quanh, thỉnh thoảng lại cười nham nhở...

“Người làm sao thế?”

Trên trán Ngô Mị Nương nổi lên gân xanh, nói.

Tiêu Nhị Thất duỗi thẳng lưng, ngượng ngùng cười: “Ta thấy có điềm không lành, cảm giác có người muốn đối phó với ta... Cho nên ta tới tìm ngươi. Hai chúng ta liên thủ thì cho dù có gặp Cung Hạo xếp hạng bảy trên Hoàng Bảng cũng có thể miễn cưỡng chống đỡ được nhưng nếu là Gia Luật Sách thì mạng ai người này giữ, tự chạy thoát vậy.”

Ngô Mị Nương nghe những lời này xong thì thả lỏng một chút, từ từ tra kiếm đã bị tuốt ra một thước vào vỏ.

“Gia Luật Sách, Cung Hạo, Võ Cử đều đang truy lùng La Hồng và muốn giết hắn cho bằng được, không có chút liên quan nào với ngươi cả.”

Ngô Mị Nương nói.

Nàng ta và Tiêu Nhị Thất khá quen thuộc với nhau, nói chuyện cũng tùy ý hơn nhiều.

“Lão Ngô, sự hiểu biết này của ngươi có vấn đề rồi. Ta phải dạy lại ngươi mới được, hai chúng ta đây, một người là thiên tài của Đại Sở, một người là thiên tài của Đại Chu, không nói đến Gia Luật Sách, chỉ mỗi Cung Hạo thì cũng đủ lý do để giết chúng ta rồi.”

“Trong thời gian ngắn, chúng chưa thể giết La Hồng được, có khi lại chuyển qua giết chúng ta cho hả giận cũng nên. Huống hồ, trên con đường giết chóc này, bọn chúng là kiếm, chúng ta là thịt, có phòng bị vẫn hơn.”

Tiêu Nhị Thất nghiêm túc nói.

Ngô Mị Nương nghe xong cảm thấy cũng có vài phần đạo lý.

“Chắc chắc chắc... ta vừa mới nghe được một tin tức, La Hồng vừa tiến vào bí cảnh thì đã bị Gia Luật Sách hành đến nỗi đứng ngồi không yên. Sau trận kịch chiến, La Hồng không địch lại nên bỏ chạy, trong lúc chạy trốn hắn còn tiện tay giết luôn cả Ngụy Nhân – con nuôi của Ngụy thiên tuế.”

Có lẽ là ở cùng Ngô Mị Nương khiến tinh thần của y thả lỏng hơn rất nhiều, bao nhiêu chuyện giữ kín trong người cũng buột miệng nói ra hết.

Tên Ngụy Nhân này đã bị La Hồng ghi tên vào cuốn sổ kia..., hôm nay đã biến mất rồi.

Cũng thảm quá.

Tiêu Nhị Thất cảm thấy, đời này, y nhất định không được bước vào Tiểu Bản Bản của La Hồng, nếu không, chắc chắn sẽ ngày ngày đều ăn không ngon, ngủ không yên.

“Người nói... hiện giờ có rất nhiều người muốn giết La Hồng, không tính bọn Gia Luật Sách, Cung Hạo và Võ Cử. Trường Bình quận chúa cũng đã hợp lực với học viên của Tắc Hạ học cung, không ít trong đó là con em thế gia của Đại Hạ, đúng rồi, không biết là đã có bao nhiêu người bị thu mua rồi nữa.”

“Thật là đâm ròng hang hổ mà, khó khăn cho lão La rồi.”

Tiêu Nhị Thất thở dài.

Ngô Mị Nương liếc nhìn y: “Ta đã khuyên hắn rồi, nhưng mà hôm nay hắn vẫn nhất quyết muốn bí cảnh, chúng tao hắn đã có chuẩn bị từ trước, sẵn sàng đối đầu với việc chạm phải kẻ địch khắp mọi nơi trong bí cảnh.”

Tiêu Nhị Thất nghe vậy, xúc động không thôi: “Khó trách có thể dùng tu vi Kiếm tu Thất phẩm lấy mạng của Hoàn Nhan Liệt Hỏa. Hắn quả thực là một kẻ hung hãn, có điều, thiên tài như thế, lớn lên trong nghịch cảnh éo le như vậy mới có thể vô địch được.”

Vừa dứt lời.

Tiêu Nhị Thất giật mình.

Không chỉ mình gã, Ngô Mị Nương cũng cảm nhận được một luồng áp lực, nương theo cơn mưa xuân thổi qua.

“Ai?!”

Tiêu Nhị Thất và Ngô Mị Nương quát cũng một lúc.

“Là ta.”

Chợt phía trên mái ngói đen.

La Hồng đeo mặt nạ Tà Quân, nở nụ cười kỳ dị, nhìn chằm chằm vào Tiêu Nhị Thất và Ngô Mị Nương xuyên qua màn mưa .

Vốn dĩ hắn chỉ muốn tìm một mình Tiêu Nhị Thất thôi, nhưng tên này lại sợ chết, còn hợp lực cùng với Ngô Mị Nương.

La Hồng đành phải tìm đến cả hai.

Lúc trước Ngô Mị Nương cũng đã nhắc nhở hắn về sự nguy hiểm của bí cảnh rồi, nên chắc cũng dễ nói chuyện hơn.

Chương 200: Từ trên trời rơi xuống một thanh kiếm (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“La Hồng?”

Nét mặt của Tiêu Nhị Thất và Ngô Mị Nương hơi thay đổi, nhìn tư thế của La Hồng có vẻ là đang tìm họ.

Nhìn tên La Hồng đang cười sáng lạn thế kia, Tiêu Nhị Thất, người đã từng thấy qua cuốn sổ bằng da người của hắn, liền nhanh chóng cảnh giác.

“La công tử, ta với người đều là nước sông không phạm nước giếng. Người muốn giết người là bọn Gia Luật Sách, Cung Hạo, người tìm bọn ta làm gì?”

Tiêu Nhị Thất hỏi.

“Ta có việc muốn nhờ người giúp đỡ.”

La Hồng nói.

“Ở phía bên kia Trường Bình quận chúa đã tập hợp một đồng người lại để giết ta, mà ta thì chẳng biết bọn chúng là ai, tên gì, lão Tiêu, người có biết tên của bọn chúng không?”

La Hồng hỏi.

Tiêu Nhị Thất nghe xong, cơ mặt hơi giật giật.

Mẹ kiếp!

Người tới tìm ta chỉ vì chuyện này thôi sao?

Vậy người nhìn ta dăm dăm như thế làm gì?

Ngô Mị Nương không hiểu đầu đuôi ra sao, nàng ta cho rằng La Hồng đến tìm Tiêu Nhị Thất để bàn chuyện hợp tác với nhau.

Nhưng nàng ta không ngờ, hắn chỉ muốn biết tên những người đó.

Sao vậy Không lẽ muốn biết tên để kết giao bằng hữu sao?

Trong lòng Tiêu Nhị Thất chấn động, ngay lập tức hiểu ra La Hồng đang muốn làm gì.

Y hiểu rất rõ La Hồng.

“Nếu ta không hợp tác với người, người định làm gì? Người định ghi ta vào Tiểu Bản Bản?”

Tiêu Nhị Thất nhìn La Hồng, hỏi.

La Hồng mang mặt nạ Tà Quân, toàn bộ thiên địa đều ảm đạm không chút ánh sáng, lời ít ý nhiều mà cười, nói: “Đoán xem.”

Đột nhiên La Hồng ngẩng đầu lên, nhìn lướt qua con chim đang sải cánh bay lượn trên bầu trời.

Đôi mắt sắc của chim điều hâu nhìn chăm chăm vào La Hồng như một thanh kiếm sắc bén, xé tan bầu trời đêm.

“Nhanh lên, không có thời gian do dự đâu.”

La Hồng nói.

Tiêu Nhị Thất nghiêng rặng, tất nhiên gã cũng nhìn thấy con chim điều hâu kia, là chim điều hâu của Gia Luật Sách.

Ngô Mị Nương bối rối.

“Được!”

“Đi mau.”

“Tính luôn cả lão Ngô nữa.”

Tiêu Nhị Thất nói.

Ánh mắt La Hồng liếc qua vẻ mặt của Ngô Mị Nương, khóe miệng cong lên.

Ngô Mị Nương cảnh giác.

Nàng ta muốn từ chối vụ này, nàng ta còn không biết đang xảy ra chuyện gì, đi gì mà đi?

Nhưng Ngô Mị Nương còn chưa kịp nói.

La Hồng đã chạy đi, Tiêu Nhị Thất mang hai thanh đao trên thắt lưng cũng chạy đuổi theo sau.

Vẻ mặt của Ngô Mị Nương hơi thay đổi, nàng ta cảm nhận được cơn mưa đang rơi này bỗng chốc nóng bỏng đến kỳ lạ.

Gia Luật Sách.

Không chần chừ, nàng ta nhanh chóng đuổi theo.

Khi Gia Luật Sách đến nơi, thì La Hồng đã cao chạy xa bay.

Vẻ mặt của Gia Luật Sách khó coi đến cực điểm.

...

Ngô Mị Nương không biết La Hồng và Tiêu Nhị Thất đang tính làm gì.

Nhưng ngay sau đó, nàng ta liền biết.

Bên trong con hẻm khuất, La Hồng tháo mặt nạ Tà Quân xuống, mái tóc chuyển thành màu đen.

Điều này khiến Tiêu Nhị Thất và Ngô Mị Nương ngạc nhiên, mặt nạ này, là bảo vật gia tăng sức mạnh sao?

Đeo mặt nạ lên mặt, cả tinh thần lẫn sức mạnh của La Hồng đều khác thường, dường như trở nên mạnh mẽ và nhạy bén hơn rất nhiều.

La Hồng lôi từ trong người ra cuốn sổ da người và cây bút than, nhìn qua Tiêu Nhị Thất, nói: “Bắt đầu từ người yếu nhất.”

“Người đó, đứng ở cuối hàng, tên là Lưu Hàm, là con cháu thế gia nhà Lưu gia... tu vi Ngũ phẩm.”

Tiêu Nhị Thất đội mũ rộng vành, chỉ vào một người trong đó, nói.

La Hồng gật đầu và viết tên “Lưu Hàm” lên cuốn sổ da người, người này đã đuổi giết hắn.

Vậy thì... giết!

Trong mắt La Hồng đầy sát khí.

Cho nên hôm nay, hắn quyết định ngả bài, không giấu diếm thân phận Bại Hoại nữa.

“Chờ ta!”

La Hồng nhìn qua Tiêu Nhị Thất và Ngô Mị Nương, nói.

Kế đó, hắn chạy ra ngoài.

Tiêu Nhị Thất cùng Ngô Mị Nương đứng ở trong con hẻm, nhìn đăm đăm về đằng trước, tự hỏi không biết La Hồng định làm gì, không lẽ hắn đi giết Lưu Hàm sao?

Nhưng Lưu Hàm ở trong đội ngũ, giết làm sao được?

Ở khoảng cách gần đội ngũ kia khoảng chừng trăm mét.

La Hồng dừng lại, tìm một con hẻm, đứng dựa vào vách tường.

Mưa vẫn rơi mãi, làm ướt đầm y phục trắng toát của hắn.

Trong đám người đó, có cả Trường Bình quận chúa cùng Cung Hạo và Võ Cử.

Nếu La Hồng cứ lao vào như con thiêu thân như vậy, sợ là sẽ bị tóm giết ngay lập tức.

Hắn không ngu, sẽ không lựa chọn cách đánh trực tiếp như vậy.

Giơ tay lên, Sát Châu hiện ra, Sát Châu kiếm đã được chồng lên chín mươi chín đạo kiếm khí hoá thành một cây châm màu đen nhỏ, tâm thần khê động, châm nhỏ vọt thẳng lên trời, hòa lẫn vào trong màn mưa.

Sát Châu kiếm lao vun vút trong vòm trời.

Ngay lập tức cùng hòa vào làm một với cơn mưa.

La Hồng liếc mắt, trong ánh mắt có hắc ám lưu chuyển, tà ảnh... đang rít gào!

Bắt đầu cuộc chiến săn lùng con mồi trong đêm.

...

Trong màn mưa.

Lưu Hàm đứng ở cuối đội, rùng mình.

Hắn ta cúi đầu nhìn thoáng qua những gợn sóng của mặt nước động trên nền đá xanh dưới màn mưa, nước mưa tràn đến mắt cá chân, khiến hắn ta có chút khó chịu.

Hắn ta nhìn thấy bóng của chính mình trong vũng nước, chợt có một bàn tay đen kịt túm lấy chân hắn ta!

Lưu Hàm cảm thấy đầu y như nổ tung, nỗi sợ hãi bao trùm lấy hắn ta, như thể cả thế giới đều trở nên tăm tối.

Đây là thứ gì vậy?

Bỗng nhiên.

Một hạt mưa từ chín tầng trời rơi xuống, trong hạt mưa óng ánh, một thanh kiếm nhỏ như lông trâu yên tĩnh lơ lửng.

Àm!

Trong chớp mắt khi chỉ còn cách đỉnh đầu Lưu Hàm ba thước, kiếm khí đang ẩn nấp đột nhiên bộc phát, tiếng kiếm ngân vang như kinh lôi nổ tung.

Thanh kiếm nhỏ như lông trâu đột nhiên hoá thành thanh Sát Châu kiếm dài hai thước!

Từ trên trời có một thanh kiếm giáng xuống, chín mươi chín đạo kiếm khí được xếp chồng lên nhau bỗng nhiên bộc phát.

Từ lúc kiếm Sát Châu xuất hiện thì Cung Hạo đã có một dự cảm không lành, nhưng không ngờ tới rằng mục tiêu lại là người mờ nhạt như Lưu Hàm.

Hắn ta nổi giận đùng đùng, xuất kiếm khỏi vỏ, phi kiếm xẹt ngang qua tạo nên vệt sáng, nhanh chóng lướt đi.

Nhưng đã quá muộn!

Phụt!

Hạt mưa vỡ toang, tạo thành hơi nước, một thanh đoản kiếm màu đen lóe lên tia sáng, tựa như thanh đao của tử thần, trong nháy mắt đã đâm xuyên qua mi tâm của Lưu Hàm, đóng đinh trên mặt đất.

Vũng nước mưa nhuộm màu máu.

Một kiếm mất mạng!

Chương 201: Kế hoạch giết điều hâu (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Mưa xuân tí tách liên miên.

Trên nền đá xanh của toà thành cổ là thi thể Lưu Hàm đang ngửa đầu, bị ghim trên đường lớn, nước mưa xối lên thi thể gã, rửa trôi chút khí sắc còn sót lại, gương mặt tràn đầy hoảng sợ và mờ mịt, máu tươi như con rắn nhỏ từ thân hình gã không ngừng chảy ra, như những con sông máu trắng chịt trên thân thể hắn.

Mưa gào thét, đánh thẳng vào những giọt máu, khiến cho dòng máu chảy ra tóe lên những bông hoa màu máu.

Lưu Hàm đã chết.

Chết ngoài dự đoán của mọi người, chẳng ai có thể tin được.

Đường phố yên tĩnh.

Ai cũng không nghĩ đến, mới tiến vào cổ thành một lúc, lại chết một người.....

Lưu Hàm, thiên tài Lưu gia, thiên phú không tòi, 21 tuổi, đạt tu vi Ngũ phẩm.

Nhưng, tất cả đều không quan trọng, quan trọng là, vì sao người chết lại là Lưu Hàm?

Phi kiếm gào thét phi đến, khiến màn mưa giăng khắp đất trời như miếng đậu hũ bị cắt ra từng mảnh.

Cung Hạo một thân lam bào bay qua, không đợi mọi người kịp phản ứng, đã vọt tới bên người Lưu Hàm.

Nhìn đầu Lưu Hàm bị xuyên thủng, duy trì tư thế ngẩng mặt, bị ghim trên mặt đất, hàn ý từ lòng bàn chân Cung Hạo tràn ra.

“Thật độc ác, thật tàn nhẫn.”

Cung Hạo nói.

Võ Cử có tu vi Tứ phẩm cũng đi tới, sắc mặt ngưng trọng.

Hắn ta là Võ tu Tứ phẩm, so với Cung Hạo, phản ứng với kiếm ý chậm hơn, lúc kiếm ý bùng nổ mới phát hiện ra, chậm nửa nhịp so với Cung Hạo.

“Ta cảm ứng được hơi thở của La Hồng, là hắn giết.”

Cung Hạo lại lên tiếng.

Mà lúc này, những thiên tài xung quanh mới phản ứng lại, một đám hoảng sợ nhìn chằm chằm thi thể Lưu Hàm.

Rất nhiều người thậm chí cũng không biết Lưu Hàm đã chết như thế nào.

Chỉ cảm thấy ánh sáng lóe lên, kiếm khí đột nhiên bùng nổ, Lưu Hàm thậm chí đến hết cũng không kịp thì đã chết.

“Lưu Hàm cũng là Ngũ phẩm, sao có thể đến phản ứng cũng không có, chẳng lẽ gã không biết trốn sao?”

Sắc mặt quận chúa Trường Bình trắng bệch, nàng ta đi tới, nhìn sắc mặt ngạc nhiên của Lưu Hàm khi chết đi, cả người như bọc thêm một tầng băng, vô cùng rét lạnh.

Không chỉ mỗi quận chúa Trường Bình, mà cả đám thiên tài tuần kiệt chung quanh cũng đều cảm thấy lạnh lẽo.

La Hồng có thể giết Lưu Hàm một cách quý dị, chẳng nhẽ lại không thể nhẹ nhàng giết bọn họ sao.

Quận chúa Trường Bình cũng nghĩ tới, thực lực của nàng ta so với Lưu Hàm thì không mạnh hơn quá nhiều.

La Hồng có thể giết nàng ta một cách thần không biết quỷ không hay không?

Nghĩ vậy, quận chúa Trường Bình kinh sợ, thân thể mềm mại run run.

May mắn nàng ta vẫn luôn đứng cạnh Cung Hạo, có lẽ vì nguyên nhân này, khiến cho La Hồng không dám ra tay.

Vừa rồi, trong số những người ở đây, chỉ có Cung Hạo là phản ứng được, phóng phi kiếm ra, muốn ngăn cản một kích, đáng tiếc vẫn chậm nửa nhịp.

Trường Bình quận chúa bỗng nhiên có chút hối hận.

Nàng ta không nghĩ tới, La Hồng còn có thủ đoạn quý dị như vậy.

Nàng ta vốn muốn dùng bí cảnh này chèn ép khí thế kiêu ngạo của La Hồng một chút, thuận tiện tranh thủ một chút hảo cảm của Thái Tử gia gia, chứ thực tế, ý tưởng giết chết La Hồng cũng không quá mãnh liệt.

Dù sao thì La Hồng vẫn là người La gia, hấn vẫn là cháu trai của Trần Bắc vương.

Cho dù nàng ta đã quyết định đứng cùng phe với Thái Tử gia gia, muốn có sự ủng hộ của Thái tử, nhưng nếu giết La Hồng, nàng ta sẽ phải chịu rủi ro cực lớn.

Nhưng hôm nay, quận chúa Trường Bình sợ.

Sau khi Ngụy Nhân cùng Lưu Hàm chết, quận chúa Trường Bình có chút sợ hãi.

La Hồng này... nhất định phải chết.

Hắn là một kẻ ghi thù, một khi bị để mất tới, chắc chắn sẽ ăn không ngon, ngủ không yên.

“Cung Hạo ca ca.....”

Quận chúa Trường Bình đáng thương và sợ hãi, giống như thỏ con bị dọa sợ, nhìn về phía Cung Hạo.

Hiện giờ chỉ có Cung Hạo mới có thể bảo vệ nàng ta.

Cung Hạo hít sâu một hơi, gỡ một thanh kiếm từ trong hộp sáu thanh kiếm trên lưng đưa cho Trường Bình quận chúa.

“Quận chúa, giữ lấy kiếm ‘Xuân Hoa’ này, có kiếm này trong tay, nếu bị La Hồng tập kích, cơ quan xuân hoa trong hộp sẽ tự động có phản ứng.”

Cung Hạo nói.

Trường Bình quận chúa nghe vậy, đôi mắt lập tức sáng ngời, một tay bung dù, một tay tiếp nhận hộp kiếm, ôm rất chặt.

Cung Hạo nâng tay lên, chuôi kiếm lao ra vùn vụt trước đó lại quay trở về vỏ.

Xung quanh có không ít con cháu thế gia, kinh thành tuần kiệt cũng nhìn phía về Cung Hạo, nhìn hộp kiếm phía sau lưng hắn.

Cung Hạo hừ lạnh một tiếng, lười để ý.

Hắn nhìn bốn phía, trong đôi mắt có vài phần lạnh lẽo.

“La Hồng này..... quả nhiên là giết người không chớp mắt, mới vừa vào cổ thành liền giết hai người, chẳng lẽ..... Hắn còn muốn giết hết tất cả chúng ta sao?”

Võ Cử cũng ngưng ánh mắt, ánh mắt có vài phần ngưng trọng.

Hắn được quận chúa mời tới áp trận, trên thực tế, hắn cùng La Hồng không có thù hận quá lớn.

Nhưng giờ phút này, hắn cũng bị thủ đoạn của La Hồng làm cho kinh sợ.

Trong hẻm La Hồng vẫy tay, Sát châu kiếm trở về, ầm vào đan điền.

Một chiêu đã đắc thủ, giết chết Lưu Hàm, khóe miệng La Hồng không khỏi treo lên một tia ý cười.

Cung Hạo có thể phản ứng lại nhanh như vậy, vẫn làm cho La Hồng hơi kinh ngạc, sự cảm ứng về kiếm khí của đối phương quá nhạy bén.

Trong đan điền, hư ảnh Thánh nhân lần thứ hai phát ra cảnh báo.

La Hồng nhíu mày, thân hình nháy mắt vọt đi.

Một tiếng điều hâu lạnh lóe vang lên.

Khí cơ khủng bố chột trần ngập, rơi xuống cùng mưa xuân, hóa thành mũi tên sắc nhọn, bay nhanh vào trong con hẻm nhỏ.

Phanh phanh phanh!

Con hẻm nổ tung, vỡ nát.

Gia Luật Sách lạnh mặt, bay nhanh tới, nhưng con hẻm trống rỗng không một người.

“Lại chạy! Chẳng lẽ kẻ này cũng có mắt điều hâu?!”

Sắc mặt Gia Luật Sách lạnh băng, đôi phương giống như cá trạch trơn trượt, cho y cảm giác khó mà đắc thủ được.

Chương 202: Kế hoạch giết điều hâu (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Cung Hạo cùng Võ Cử nghe được động tĩnh, bay vụt đến.

Hai người nhìn thấy Gia Luật Sách, đôi mắt lập tức biến đổi.

“La Hồng vừa ở gần đây? Cũng đúng..... Muốn thi triển thủ đoạn giết chết Lưu Hàm, cần phải ở gần nơi này mới được.” Hai người nhìn nhau, chợt nghĩ tới điều gì.

Gia Luật Sách lại quét mắt qua đám người Cung Hạo, ánh mắt dừng ở thi thể Lưu Hàm bị ghim ở nơi xa, bĩu môi.

“Phế vật.”

Sắc mặt Cung Hạo cùng Võ Cử lập tức trở nên khó coi.

.....

La Hồng vụt ra từ con hẻm, trong mắt hiện ra một tia bức bối.

“Gia Luật Sách vì sao luôn biết được ta ở đâu? Như ruồi bọ, phiền thật.”

La Hồng lẩm bẩm một câu.

Bỗng dung, nhớ tới điều gì, ngẩng đầu, nhìn điều hâu giương cánh, đôi mắt La Hồng nheo lại.

Bởi vì điều hâu, cho nên vị trí của hắc mồi luôn bị phát hiện sao?

Phải tìm một cơ hội, giết chết con điều hâu này mới được!

Tiêu Nhị Thất cùng Ngô Mị Nương trợn mắt há hốc mồm nhìn La Hồng trở về, nhưng, giờ phút này không phải thời điểm dò hỏi, ba người giống như đã quen thuộc với phương thức gây án, mặc dù không lên tiếng, lại thập phần ăn ý.

Tìm được một con hẻm hẻo lánh phía sau, La Hồng trốn vào trong đó, lấy ra quyển sách da người.

Trên đó, tên “Lưu Hàm” đã dần dần tan biến đi, khoe miệng La Hồng nâng lên, rất vừa lòng.

La Hồng mặc kệ Lưu Hàm có đáng chết hay không, đã dám liên hợp cùng quận chúa Trường Bình, có ác ý với hắc mồi, nên giết, liền giết!

Liên hợp với một đám người tới đối phó La Hồng hắc mồi đúng không?

La Hồng ta đây sẽ giết hết đám các người cho các người sợ.

Con hẻm an tĩnh vô cùng.

Ngô Mị Nương cùng Tiêu Nhị Thất nghiêm nghị nhìn La Hồng. La Hồng đứng ở khoảng cách vài trăm thước, dùng thủ đoạn quỷ dị giết Lưu Hàm ngay trước mặt hai tu sĩ Tứ phẩm là Cung Hạo cùng Võ Cử.

Điều này làm cho bọn họ vô cùng chấn động.

La Hồng..... còn mạnh mẽ, quý dị hơn trong tưởng tượng của bọn họ!

Tiêu Nhị Thất còn rùng mình một cái, ném cho Ngô Mị Nương một ánh mắt.

“Người hiện tại đã hiểu chưa?”

“Bị gia hỏa này viết tên vào Tiểu Bản Bản, không có kết cục tốt đâu!”

Tiêu Nhị Thất nói.

Sắc mặt Ngô Mị Nương cũng ngưng trọng, nhìn về phía La Hồng:

“Người đã đạt tới cảnh giới Ngự Kiếm?”

“Không đúng, dao động kiếm khí của người chỉ mới là Thất phẩm.....”

“Nhưng sao người có thể ngự kiếm? Thứ vừa hiện ra chính là kiếm khí. Người ngự kiếm giết người cách vài trăm thước!”

Ngô Mị Nương có trăm mối nghi ngờ nhưng chẳng có lời giải đáp.

La Hồng lắc lắc đầu, “Không phải ngự kiếm, một loại thủ đoạn khác thôi.”

Sau đó, không tiếp tục nhắc đến đề tài này.

“Đáng tiếc..... Mới giết một người, vốn còn muốn tiếp tục giết.”

La Hồng có vài phần tiếc nuối.

“Chỉ cần ta thoáng thả lỏng, Gia Luật Sách có thể tìm được ta”

“Gia Luật Sách có lẽ là một thuần thú sư của Kim Trướng Vương Đình, điều hâu kia là do y thuần dưỡng, mắt điều hâu vô cùng sắc bén, chính là một thám báo tốt. Hơn nữa, cảm ứng của linh thú đối với biến động của nguyên khí thiên địa vô cùng nhạy bén, tìm được người cũng không khó.”

Tiêu Nhị Thất nói.

“Còn muốn tiếp tục sao?”

Tiêu Nhị Thất dò hỏi La Hồng, giết một Lưu Hàm, đủ chưa?

“Đương nhiên phải tiếp tục, nhưng phải tìm một cơ hội xử lý điều hâu của Gia Luật Sách đã!” La Hồng nói, sát khí hiện rõ trên mặt.

Thần sắc Ngô Mị Nương cùng Tiêu Nhị Thất nhanh chóng cứng lại.

“Nhất định phải xử lý con điều hâu này, nếu không một khi bị Cung Hạo cùng Võ Cử cuốn lấy, Gia Luật Sách sẽ nhanh chóng lao đến, đến lúc đó rất nguy hiểm.”

La Hồng nói.

“Điều hâu kia không dễ giết..... Bay trên trời cao, với không tới nó.”

Tiêu Nhị Thất cũng vuốt cằm, có vài phần hưng phấn phân tích.

Thật kích thích!

Mặc kệ có giết điều hâu thành công hay không, Gia Luật Sách sẽ biến thành chó điên, đến lúc đó..... Bí cảnh càng thú vị.

“Đây là Thiên Cơ bí cảnh, chủ yếu là để tu hành, trong bí cảnh có cơ duyên rất lớn, chớ có bỏ lỡ.”

Ngô Mị Nương nhắc nhở một câu.

Mục đích chủ yếu tiến vào bí cảnh vẫn là để tu hành, việc đề cao tu vi cùng thực lực của bản thân mới là mấu chốt!

“Hơn nữa..... Cảm nhận được không? Trong nước mưa ẩn chứa nguyên khí thiên địa, có lẽ ngày mai trong bí cảnh sẽ xuất hiện cơ duyên lớn, rất có thể sẽ có truyền thừa Lục Địa Tiên xuất thế!”

Ngô Mị Nương hít sâu một hơi, nói.

Thần sắc Tiêu Nhị Thất khẽ biến, nhắm mắt lại, cảm thụ được nguyên khí ẩn chứa trong nước mưa.

La Hồng hơi sững sốt: “Có thật như thế không?”

Tiêu Nhị Thất hơi gật đầu: “Điểm quý của bí cảnh là cơ duyên và truyền thừa, bí cảnh càng lớn, truyền thừa càng trân quý..... Thiên Cơ bí cảnh là do tinh khí thần của nhiều vị Lục Địa Tiên đã vãn lạc của Côn Luân Cung hóa thành, tồn tại truyền thừa Lục Địa Tiên cũng không phải không có khả năng.”

“Nhưng cũng không phải mỗi một lần bí cảnh mở ra, đều sẽ gặp được truyền thừa.”

La Hồng nghe vậy, càng thêm nghiêm túc.

Lục Địa Tiên, cao thủ trên Nhất phẩm.

Truyền thừa mạnh như vậy, có bao nhiêu mê người a.

“Cứ xử con điều hâu của Gia Luật Sách rồi lại nói sau....”

La Hồng nói.

Tiêu Nhị Thất cùng Ngô Mị Nương không nói gì.

“Muốn giết điều hâu, nói thì dễ làm mới khó..... điều hâu kia rải cánh trên trời cao, với không tới.....”

Tiêu Nhị Thất dựa vào vách tường trong hẻm nhỏ, phun ra một ngụm trọc khí, nói.

La Hồng cũng lâm vào trầm tư, sau một hồi lâu, cười.

“Trên không trung, người khác không giết được, chưa chắc ta không thể.”

La Hồng nói.

Tiêu Nhị Thất cùng Ngô Mị Nương lập tức nhìn hăn.

Mà La Hồng vừa lúc cũng nhìn về phía bọn họ, nhếch miệng cười:
“Đương nhiên, tiền đề chính là, cần có người ngăn cản Gia Luật Sách.”

Tiêu Nhị Thất cùng Ngô Mị Nương lập tức sững sốt, ngay sau đó thần sắc hai người khẽ biến.

Ánh mắt này của La Hồng, chẳng lẽ muốn hai người bọn họ đi ngăn cản Gia Luật Sách sao?

Gia Luật Sách..... Mẹ nó là Tứ phẩm đấy!

Xếp hạng ba trên Hoàng bảng!

Hai người bọn họ trên Hoàng Bảng đều dưới hạng mười lăm, đi ngăn cản có khả năng sẽ bị đánh chết đó!

Chương 203: Kế hoạch giết điều hâu (3)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Không cần cản quá lâu, mười hơi thở là được rồi.”

La Hồng nói.

Gia Luật Sách rất mạnh, điểm này La Hồng biết, dù sao cũng là thiên kiêu xếp ba trên Hoàng bảng, hơn nữa còn là Tứ phẩm, dù La Hồng có mang mặt nạ Tà Quân lên, cũng khó mà đối đầu được với y.

Thế nên, đương nhiên hẳn không phải muốn Tiêu Nhị Thất, Ngô Mị Nương đi đánh một trận long trời lở đất, ba ngày hai đêm gì đó với tên kia, chỉ cần có thể ngăn cản trong mười hơi thở cũng đã xem như không tồi rồi.

“Mười hơi thở.....”

Ngô Mị Nương nheo mắt lại, thân hình hơi hơi rung động, lại có vài phần kích động.

Đó là chiến ý!

Chiến ý cuộn cuộn!

Nàng ta là kiếm tu, kiếm giả, không sợ chiến đấu!

Từ lúc vào bí cảnh đến bây giờ, nàng ta chưa từng ra tay, đề nghị của La Hồng làm nàng ta động tâm!

Tiêu Nhị Thất cũng có chút động tâm, y cũng giống như Ngô Mị Nương, đều là thiên kiêu.

Bọn họ không e ngại chiến đấu, không trải qua chiến đấu, làm sao có thể trưởng thành?

Đương nhiên, nếu phải đi chịu chết thì là chuyện khác.

Mà La Hồng chỉ là muốn bọn họ ngăn cản Gia Luật Sách trong mười hơi thở, cái này có thể làm được sao?

Bọn họ là thiên kiêu, có kiêu ngạo của bọn họ, mười hơi thở, cho là bọn họ sợ sao?

“Sau mười hơi thở, các người tự chạy thoát thân, Gia Luật Sách Gia Luật Sách hẳn là sẽ không ngăn các người, bởi vì y sẽ đến cứu điều hâu của mình.”

La Hồng nói.

“Làm xong chuyện này, mệnh ai người nấy chạy, rồi lại tập hợp ở đây.”

La Hồng đeo cổ kiếm Địa Giao, từ từ nói.

Tiêu Nhị Thất nhếch miệng cười, bàn tay vuốt ve chuôi đao bên hông, trong mắt có phần kích động, thậm chí có vài phần nôn nóng.

Trên khuôn mặt anh khí mùi phần của Ngô Mị Nương tỏa ra ánh sao bốn phía.

Mưa xuân tí tách.

Ba người đối diện nhau trong con hẻm hẻo lánh, mắt sáng như đuốc.

Ngay sau đó, ba người nhìn nhau cười, hóa thành lưu quang vụt đi.

Kế hoạch giết điều hâu, bắt đầu!

.....

Trên đường dài.

Thân hình cường tráng của Gia Luật Sách chậm rãi bước đi, điều hâu trên đỉnh đầu y giương cánh xoay quanh, đôi mắt điều hâu sắc nhọn, quan sát cả tòa cổ thành, muốn đem toàn bộ thành thu vào đáy mắt.

Nó cùng Gia Luật Sách Gia Luật Sách tâm thần tương thông, có thể đem chỗ đã thấy phản hồi với Gia Luật Sách Gia Luật Sách.

Mưa xuân càng ngày càng lớn, thanh âm rào rạt, vô cùng ồn ào.

Nguyên khí thiên địa trong nước mưa càng thêm nồng đậm.

Chưa kịp rơi xuống đã bắn toé lên tạo nên những bọt nước.

Bỗng dưng.

Gia Luật Sách ngừng bước, một chân đặt xuống, một vòng khí lảng vô hình bao lấy thân hình y, lấy y làm trung tâm rồi mở ra xung quanh.

Đá xanh đầm nước mưa, như hóa thành sông lớn, cuộn cuộn tới.

Trên vòm trời, điều hâu giương cánh xoay quanh phát ra một tiếng kêu bén nhọn.

Như nhắc nhở Gia Luật Sách.

Gia Luật Sách ngẩng đầu, nhìn về con đường dài phía trước.

Nước mưa tí tách.

Một bóng người lười nhác bên hông vác song đao, không biết từ khi nào, đã chắn ở phía trước.

Mà phía sau y, thân kiếm cọ xát với vỏ kiếm tạo nên tiếng ma sát rợn người, lộ ra kiếm ý sắc nhọn.

Gia Luật Sách nhướng mày, hai tên Ngũ phẩm, đây là..... tìm chết sao?!

Một trước một sau, giáp công Gia Luật Sách.....

Chiến ý bùng bùng!

Một trước một sau.

Chiến ý điên cuồng phun trào.

Gia Luật Sách có vài phần kinh ngạc, y thật sự kinh ngạc.

Y vẫn luôn liên kết tinh thần cùng với điều hâu trên trời để tìm kiếm tung tích của La Hồng, La Hồng năm lần bảy lượt chạy thoát từ trong tay y làm y kinh ngạc đồng thời cũng có chút kiêng kỵ.

Quan trọng nhất chính là trong quá trình tránh né sự đuổi giết của y La Hồng còn có thể giết người.

Người này có hơi đáng sợ!

Chẳng qua, y không nghĩ tới, lại có người tới cản đường y, một trước một sau, khiến cho cả con phố dài tràn đầy chiến ý.

Chiến ý thuần túy kia là chiến ý bùng lên mãnh liệt của kẻ yếu muốn khiêu chiến cường giả.

Mưa xuân càng rơi càng lớn, nguyên khí thiên địa hỗn loạn trong nước mưa khiến cho tầm mắt có phần mờ mịt.

Nhưng ánh mắt Gia Luật Sách vẫn sắc nhọn, như con người sắc bén vạn phần của chim ưng, xé rách màn mưa thấy được thân ảnh vô cùng tiêu sái Tiêu Nhị Thất và song đao bên hông đối phương.

“Song đao Tiêu Nhị Thất?”

Gia Luật Sách nở nụ cười.

Y hơi quay mặt lại, phía sau có kiếm ý gào thét, thanh kiếm trong hộp sau lưng Ngô Mị Nương đã ra khỏi vỏ ba tấc, váy áo trên người chẳng sợ mưa to điên cuồng phiêu dật.

“Đại Sở Ngô gia, Ngô Mị Nương?”

“Hạng mười bảy và mười tám trên Hoàng bảng..... Các người cũng dám tới khiêu chiến ta sao?”

“Không sợ chết à?”

Gia Luật Sách nhàn nhạt nói.

Lời nói vừa dứt, không khí nhanh chóng trở nên nóng lên.

Mưa rơi xuống, như đều bị nhanh chóng bốc hơi.

Một bước đạp xuống, nước đọng trên mặt đường lát đá xanh như sóng triều cuộn cuộn, đánh mạnh về phía Tiêu Nhị Thất và Ngô Mị Nương.

Không nhiều lời vô nghĩa, Gia Luật Sách trực tiếp ra tay.

Oanh!

Khí huyết hòa vào sóng triều, Tiêu Nhị Thất cùng Ngô Mị Nương giật mình cảm thấy bản thân như đang đối mặt với sóng triều ngập trời đang lao nhanh tới!

Kiểm chỉ của Ngô Mị Nương bỗng nhiên khẽ gầy lên.

Kiểm trong hộp hoàn toàn thoát ra khỏi vỏ.

Kiểm khí sắc nhọn bắn ra bốn phía, cắt giọt mưa thành từng mảnh nhỏ như cắt đậu hũ.

Trên khuôn mặt đầy anh khí của Ngô Mị Nương, bùng bùng phần chân khí khái hào hùng, chân dài trắng nõn đột nhiên kẹp chặt, váy áo bay tán loạn, kiếm chỉ khép lại, vẽ một vòng tròn trước người.

Thanh kiếm đã ra khỏi vỏ, cũng lơ lửng trước người nàng, phân hoá thành mười tám đạo kiếm ảnh, tạo thành một vòng tròn.

“Ngô kiếm, Phi Yến!”

Ngô Mị Nương khẽ quát lên một tiếng, đột nhiên đánh ra một chưởng, kiếm khí Ngũ phẩm trong cơ thể điên cuồng dồn vào một chưởng này, hung hăng đánh ra.

Trong phút chốc, tiếng kiếm ngân nổ vang trời.

Vô số nước mưa đều chấn động, nổ thành những hạt nhỏ li ti.

Sóng triều cùng phi kiếm va chạm vào nhau, sóng triều bị cắt ra, Ngô Mị Nương lưng đeo hộp kiếm, chân thon dài đứng thẳng, dùng sức đạp xuống đất, như lướt sóng mà đến.

Chương 204: Tà Ảnh Điều Hâu xuất thế, gió lốc cuồn cuộn! (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Mười mấy đạo kiếm ảnh bay thành một vòng, giống như phát ra tiếng yển kêu!

Ánh kiếm sắc bén cắt qua màn mưa, ngõ nhỏ, trời, đất!

“Đại Sở Ngô kiếm.”

Gia Luật Sách neho mắt lại, đôi mắt kiếm chiêu của Ngô Mị Nương, chỉ cười phóng đăng, nắm chặt hai tay.

Đồng!

Không khí như hóa thành vách tường kiên cố không gì phá vỡ nổi, va chạm với mười mấy thanh kiếm kia.

Sắc mặt Ngô Mị Nương lạnh lùng, kiếm chỉ rút về, một kiếm ảnh quay trở lại.

Nơi mũi kiếm, dòng khí bị tách ra có hình dạng đuôi yển, lực cắt mạnh mẽ bén nhọn, va chạm cùng vách tường kiên cố không phá vỡ nổi kia!

Oanh!

Cả người Ngô Mị Nương chấn động!

Khổng chế kiếm Phi Yển, bay ngược về.

Nàng ta nhẹ nhàng nhảy lên một cái, cầm kiếm.

Trong lòng đêm thắm.

Một hơi thở.

Bên kia, Tiêu Nhị Thất cũng phát ra tiếng cười to phóng túng, đôi tay rút ra hai thanh đao bên hông

“Lão Ngô, ta tới!”

Song đao chém mạnh xuống, giống như chẻ sông cắt sóng, bỏ đôi sóng triều trước người ra, cả cơ thể di chuyển chỉ để lại tàn ảnh kéo dài, phóng về phía Gia Luật Sách.

Song đao vung vẩy, nhanh như sấm sét, ánh đao bao phủ thiên địa, hóa thành nhà giam bằng ánh đao!

Tiêu Nhị Thất xuất ra song đao!

Khí cơ của Gia Luật Sách chấn động, giáp trụ tinh mỹ bao trùm lên thân hình y, khí huyết cả người rung động, năm ngón tay khép lại, tóm lấy một mảnh hư không, ánh đao đầy trời đều bị một cái tóm này vò nát.

Tiêu Nhị Thất tiếp tục cúi người vọt tới trước, cười to.

Hai hơi thở.

Trên phố, chiến đấu trong nháy mắt bùng nổ.

Tiêu Nhị Thất cùng Ngô Mị Nương liên thủ đánh Gia Luật Sách.

Nơi xa, Cung Hạo cùng Võ Cử cảm ứng được hơi thở cuồng bạo này, đoàn người bay nhanh tới, hít một hơi thật sâu, nhìn chăm chăm cảnh chiến đấu trên phố.

“Bọn họ điên rồi sao?”

“Dù cho rằng thiên phú của bọn họ siêu quần, nhưng, Gia Luật Sách chính là người xếp thứ ba trên Hoàng bảng, quá mạnh..... Cho dù hai người bọn họ liên thủ, cũng chưa chắc có thể thắng! Chết là không thể nghi ngờ!”

Cung Hạo nói.

Tiêu Nhị Thất cùng Ngô Mị Nương cũng là thiên kiêu nổi danh, tuy đối với trận chiến đấu này, ngoài miệng hấn ta nói hai người họ tất bại, nhưng đôi mắt lại vẫn nhìn chăm chăm.

Hấn ta nhìn chăm chăm Gia Luật Sách, muốn nhìn xem hai người họ có bức ra át chủ bài của Gia Luật Sách không.

Quận chúa Trường Bình ôm hộp kiếm mà Cung Hạo đưa cho, không ít con cháu thế gia chung quanh cũng nhìn chăm chăm trận chiến này trong kinh hải.

Tuy rằng bọn họ cũng được gọi là thiên tài, nhưng không có tên trên Hoàng bảng, trận chiến đấu như vậy, đến tư cách nhúng tay bọn họ cũng không có.

Quá mạnh mẽ!

Tầm mắt mọi người đều bị cảnh chiến đấu trên đường hấp dẫn.

Không ai phát hiện, ở trong con hẻm âm u của đường dài, La Hồng một thân bạch sam, sợi tóc bay bay trong màn mưa, hấn lại không để tâm đến cảnh chiến đấu trên đường phố.

Mà ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào điều hâu đang rải cánh đảo quanh trên bầu trời.

Thời gian mười hơi thở.

Mục đích của La Hồng là làm thật con điều hâu này.

Nghĩ một chút, La Hồng lấy ra quyển sách da người, nhanh chóng viết xuống “điều hâu của Gia Luật Sách”.

Sau đó khước miệng cong lên, khí tức chấn động.

Sát châu nồng đậm hiện lên từng viên, 72 viên lơ lửng quanh thân.

“Kiếm lên!”

La Hồng nhẹ giọng nói, nâng tay chỉ về điều hâu phía xa, đột ngột búng tay.

Trong phút chốc, 72 viên sát châu, giống như 72 viên kiếm hoàn, bắn ra, bay lên, liền hóa thành 72 thanh phi kiếm, hòa vào trong màn mưa, ngược với những giọt mưa từ trên trời rơi xuống, bay về phía điều hâu trên trời.

Trên đường dài.

Gia Luật Sách nghiêng rặng, đánh ra một quyền, màn mưa trên đường bị y tóm gọn, hóa thành hai con ngân long bắn ra.

Giờ phút này chiến đấu đã qua năm hơi thở!

Tiêu Nhị Thất cùng Ngô Mị Nương bay ngược ra.

Song đao của Tiêu Nhị Thất ở trong màn mưa toé ra ánh lửa.

Còn mũi kiếm Ngô Mị Nương lại áp đất, thân kiếm uốn thành một độ cong khoa trương, khiến cho thân hình nàng lần nữa bắn ra, nắm Ngô kiếm Phi Yến, chém ra ánh kiếm sắc nhọn, hướng tới điểm chết của Gia Luật Sách!

Tiêu Nhị Thất cũng đội mưa lao tới, song đao trong tay rời ra, dường như có khí cơ vô hình cuốn lấy song đao, bao trọn cả con đường dài trong tiếng kiếm nổ.

Sáu hơi thở!

Trên vòm trời, điều hâu đã nhận ra nguy cơ, đột nhiên vỗ cánh vội vàng lao về phía trời cao.

Phía trên đường dài, Gia Luật Sách đã nhận ra nguy hiểm của điều hâu, sâu trong đôi mắt chợt hiện lên sát khí cực mạnh!

“Các ngươi muốn chết!”

Y hiểu rồi!

Mục đích của hai người này là kiếm chân y.

Mà sát ý chân chính là nhằm vào điều hâu trên đỉnh đầu của y!

Ai giết điều hâu?!

La Hồng!

Hai người này là cùng một bọn với La Hồng!

Phanh!

Gia Luật Sách giận dữ, cơ bắp cường tráng đột nhiên phồng lên, thân hình lần thứ hai bùng nổ, trong nháy mắt như hóa thành một người khổng lồ, khí cơ mạnh mẽ như núi cao đè xuống.

Sắc mặt Tiêu Nhị Thất cùng Ngô Mị Nương khẽ biến, trong chớp mắt này, cả hai người đều cảm thấy khiếp sợ!

Nhưng rất nhanh đôi mắt hai người đột nhiên biến đổi, lần thứ hai thì triển sát chiêu.

Bảy hơi thở, không lùi!

Phanh!

Tiêu Nhị Thất chảy máu mũi, khoe miệng Ngô Mị Nương cũng có tơ máu chảy ra.

Trên vòm trời, sát khí cũng đột nhiên lộ ra.

Trong phút chốc, tất cả mọi người cảm giác được cả bầu trời âm u.....

Như mây đen kéo đến, che đầy cả màn trời!

Trong lòng Cung Hạo và Võ Cử cũng đột nhiên cảm ứng được gì đó, nhanh chóng ngừng đầu, chỉ thấy phía trên vòm trời có 72 phi kiếm màu đen từ trong những hạt mưa bắn ra, kéo theo sát khí vô biên từ trên trời giáng xuống, nháy mắt phong tỏa vị trí của điều hâu!

Tám hơi thở!

Sát chiêu của Tiêu Nhị Thất cùng Ngô Mị Nương tới gần Gia Luật Sách, cuốn Gia Luật Sách vào ngõ nhỏ.

Chương 205: Tà Ảnh Điều Hâu xuất thế, gió lốc cuộn cuộn! (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Cút ngay!”

Gia Luật Sách thét lên, hai tay đột nhiên ép xuống, trọng lực như tăng lên.

Tiêu Nhị Thất cùng Ngô Mị Nương chỉ cảm thấy áp lực rất lớn, những hạt mưa như những mũi tên gào thét bắn về phía bọn họ.

“Chín hơi thở!”

Tiêu Nhị Thất gào rống.

Đột nhiên vung song đao lên, bỏ ra hai đạo đao khí, đao khí cắt vào mặt đất tạo thành ra 2 khe rãnh.

Ngô Mị Nương cũng cắn răng, chém ra một kiếm.

Đến cả màn mưa cũng bị xé rách, từng đạo bóng kiếm ở trên không trung biến ảo, nháy mắt tiếp theo đã tới gần thân hình Gia Luật Sách.

Gia Luật Sách tuy rằng cường đại, nhưng khi đối mặt với sát chiêu của hai người.

Cũng không dám dùng thân thể để mạnh mẽ chống đỡ.

Y tức giận đến không kiềm nổi.

Hóa ra, nhóm người này lại đánh chủ ý lên điều hâu của y!

Oanh!

Khí huyết Gia Luật Sách sôi trào, cương khí cuộn cuộn, cuộn quanh thân y, giống như có vòi rồng không ngừng cuộn lên.

Một kích của Tiêu Nhị Thất cùng Ngô Mị Nương nhanh chóng sụp đổ!

“Mười hơi thở!”

“Đủ rồi! Lão Ngô, chạy!”

Mặt Tiêu Nhị Thất dính đầy nước mưa, quát.

Lời nói vừa dứt.

Tiêu Nhị Thất cùng Ngô Mị Nương không chút do dự, xoay người bỏ chạy.

Võ tu Tứ phẩm, Thiên Cương cảnh!

Cương khí của Gia Luật Sách bá đạo vô song!

Nếu lưu lại, bọn họ sợ chạy không thoát thật.

Gia Luật Sách vô cùng tức giận, sát khí hiện lên cuộn cuộn.

Nhìn bọn Tiêu Nhị Thất và Ngô Mị Nương tung ra chiêu cuối cùng rồi bỏ chạy, y lại không đuổi theo.

Bởi vì, trên vòm trời, điều hâu phát ra tiếng gào thảm thiết thê lương!

Ngay khoảng khắc hơi thở thứ mười đến!

Sát khí nhắm vào điều hâu bùng nổ!

72 kiếm Sát châu, giống như một chuỗi kiếm giáng xuống, xé rách đêm tối.

Điều hâu giương cánh, trong nháy mắt nó cảm giác được nguy cơ lớn, liền muốn đập cánh bay đi, thoát khỏi khu vực này.

Nó ở trên bầu trời vốn như điều gặp gió, nhưng khi phi kiếm giáng xuống.

Nó lập tức thay đổi phương hướng, bay về phía trước.

Nhưng mà.

72 thanh phi kiếm kia lại chuyển hướng trên không trung, nháy mắt hóa thành một lồng giam thật lớn.

Điều hâu căn bản trốn không được, bị kiếm trận liên hoàn biến thành lồng giam bao lại.

Nháy mắt, từng thanh phi kiếm, xuyên qua thân thể của điều hâu!

Phụt phụt!

Trong màn mưa, từng đóa, từng đóa hoa máu nở rộ.

Trên vòm trời, như một màn pháo hoa màu máu phóng lên.

Từng hạt mưa rơi xuống, đều nhiễm mùi máu tươi nồng đậm!

Gia Luật Sách quay đầu, đôi mắt trừng lớn, tràn đầy tơ máu.

Vừa lúc nhìn thấy, điều hâu mất hết sức sống, rơi thẳng xuống từ trên cao, bụp một tiếng trầm vang, nện mạnh trên mặt đường lát đá xanh, nước mưa bắn ra xa ba thước, bọt nước bay lên.

Nước trên mặt đất bị nhiễm màu đỏ như máu.

Điều hâu của Gia Luật Sách

Đã chết!

“La Hồng!!!”

Trong lòng Gia Luật Sách đột nhiên bao trùm một cỗ bi thương cùng phẫn nộ!

Trong đầu y hiện ra ký ức điều hâu từ nhỏ đã cùng mình chơi đùa, cùng nhau lớn lên.

Nhưng mà, hiện giờ, tất cả ký ức ấy, đều bị ngừng lại tại hình ảnh điều hâu bị những thanh kiếm xuyên qua thân thể.

Oanh!

Cương khí quay cuồng, cuốn lên sóng triều, sát khí khủng bố, nháy mắt làm cho cả con đường dài đều trở nên áp lực.

Trong ngõ nhỏ, La Hồng một thân bạch y xuất hiện, sợi tóc bay bay.

Nhìn Gia Luật Sách phần nộ, sắc mặt bình tĩnh.

Hắn nâng tay lên, nhắm ngay lên thân thể của điều hâu nằm trong màn mưa ở xa xa.

Trận gió bức người, Gia Luật Sách điên cuồng phi tới chỗ La Hồng, nước mưa từ vòm trời rơi xuống, trong nháy mắt ngưng tụ thành nắm tay cực đại.

Phong kín tất cả đường lui của La Hồng!

Ngõ nhỏ thành nhà giam vây lấy La Hồng!

Một quyền này hoàn toàn đã nuốt hết con hẻm!

“Đứng lên!”

La Hồng nhìn điều hâu, nói.

Sau đó trong nháy mắt.

Tà ảnh từ thi thể điều hâu khê động dậy, hắc ảnh điều hâu đột nhiên giương cánh, nháy mắt xuất hiện phía dưới bóng dáng La Hồng.

Một tiếng điều hâu lãnh lóat kêu lên như xé rách đất trời!

Tà Ảnh Điều Hâu xuất thế, gió lốc cuộn cuộn!

Gia Luật Sách nghe thấy tiếng điều hâu vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, cả người run lên!

Một quyền kia sắp vung ra, tức khắc cứng lại.

Mà dưới chân La Hồng, Tà Ảnh Điều Hâu đột nhiên phóng to, giương cánh rộng đến mười thước, nâng thân hình La Hồng lên, bay vút lên trời!

Ầm!!!!

Một quyền nện xuống, khí cơ đáng sợ, như cự long phần nộ, tàn sát bừa bãi, lại như sóng biển rít gào, tràn vào con hẻm, con hẻm nháy mắt bị trận gió xé rách, vách tường nổ thành mảnh nhỏ, đá vụn bị bắn ra tung tóe, tạo lên tiếng vang thật lớn, nổ vang ở mỗi một góc trong Cổ thành!

Trong đá bụi cuộn cuộn, bạch y La Hồng vẫn tung bay, đứng lạng trên lưng Tà Ảnh Điều Hâu, xông lên về phía chân trời!

Tránh đi một quyền khủng bố có uy lực như sắp đạt tới Tam phẩm.

Tà Ảnh Điều Hâu nâng thân hình La Hồng lên, vỗ cánh, hướng về phía không trung.

72 thanh sát châu gào thét thu lại, cuồng nộ thu vào trong thân hình La Hồng, một màn này hoa lệ mà loá mắt.

Nơi xa.

Cung Hạo và đám người Võ Cử ngưng mắt.

Quận chúa Trường Bình và rất nhiều con cháu thế gia đều tròn mắt há hốc mồm, kinh hãi vạn phần.

Bầu trời sẫm lại.

La Hồng bình tĩnh nhìn chăm chú vào Gia Luật Sách, Gia Luật Sách điên cuồng nhìn chăm chăm La Hồng!

Màn mưa trong nháy mắt trở nên yên lặng!

Bầu trời tối lại

Hai người nhìn nhau.

Tiếng mưa rơi rào rạt như trở nên yên lặng tại một khắc này.

Sát khí ngập trời, mưa rơi rửa trôi cả đất trời, tạo thành một cơn lốc xoáy lao thẳng về phía bầu trời. La Hồng đứng trên Tà Ảnh Điều Hâu, bay lên như điều gặp gió, áo bào trắng phân phật, đối diện với Gia Luật Sách ở phía dưới.

Bi thương, thương tâm, phẫn nộ, đủ loại cảm xúc dâng lên trong lòng Gia Luật Sách.

Nhưng, sắc mặt La Hồng lại rất bình tĩnh, từ hôm nhập bí cảnh đến giờ, Gia Luật Sách đã không thêm che giấu sát khí với hắn, Gia Luật Sách muốn giết hắn, La Hồng hắn cũng chẳng phải loại người tốt lành gì.

Chương 206: Đột phá vào Lục phẩm, bí cảnh sinh cơ duyên (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Điều hâu như đôi mắt của Gia Luật Sách, chỉ cần có điều hâu, mặc kệ La Hồng trốn ở chỗ nào trong Thiên Cơ bí cảnh cũng sẽ bị phát hiện, vừa phiền toái vừa vô cùng nguy hiểm, La Hồng không nghĩ đến việc sẽ đặt bản thân vào nguy hiểm, cho nên, việc giết điều hâu là điều tất yếu phải làm!

Chẳng qua, đến cả La Hồng cũng không nghĩ đến việc thế mà có thể triệu hoán ra Tà Ảnh Điều Hâu.

Giết điều hâu, cũng là giết chết tâm hồn y.

Việc này đã hoàn toàn kích thích Gia Luật Sách.

Nhưng, nếu không thể triệu hồi ra Tà Ảnh Điều Hâu, có lẽ La Hồng phải chật vật lắm mới có thể thoát khỏi công phạt giăng kín khắp nơi của Gia Luật Sách.

Gia Luật Sách phần nộ, lực phá hoại bùng nổ đến độ sắp đạt tới năng lực Tam phẩm.

Toàn bộ con hẻm nứt toác, đá vụn bay tán loạn.

Sát khí khủng bố dâng trào.

Gia Luật Sách nhìn La Hồng dẫm lên Tà Ảnh Điều Hâu bay lên không trung, sau khi trải qua sự khiếp sợ, đầu óc y ong lên một cái, liền chỉ còn lại sự phần nộ vô cùng.

Đó đã từng là phong thái của y, chân đạp lên điều hâu, bay vút lên như điều gặp gió!

Mà hiện giờ, phong thái ấy lại bị La Hồng cướp đi mất.

Điều hâu của y chết, La Hồng lại có được năng lực phi thiên!

Lưng La Hồng đeo cổ kiếm Địa Giao, bạch y trong mưa xuân phản phạt, trong màn mưa phủ khắp đất trời như có tiếng gầm rú vang vọng không dứt.

Tà Ảnh Điều Hâu vỗ cánh, không ngừng bay lên cao, dần dần kéo giãn khoảng cách cùng Gia Luật Sách.

Sau khi cướp mất điều hâu, liền chạy trốn.

“Muốn chạy sao?!”

Cả người Gia Luật Sách được bao trùm trong giáp trụ khí huyết tinh xảo, hô lên một tiếng mạnh mẽ rồi xông thẳng phía chân trời.

Y đập xuống một cái, nước mưa âm âm rơi xuống, hai chân y dẫm xuống, phóng lên cao, năm ngón tay khum lại, gom những hạt nước mưa trên trời rơi xuống thành một mũi tên lớn.

Chân y đập lên mũi tên, bay thẳng lên trời.

Nhắm thẳng về phía La Hồng đang cười điều hâu bay vút lên cao kia.

Ánh mắt của La Hồng ngưng trọng.

Tâm niệm vừa động, phát quang trên người tỏa xa vạn trượng, pháp tướng Thiên Thủ Tà Phật hiện lên, đột nhiên đánh mạnh về phía Gia Luật Sách.

Động tác của Gia Luật Sách liền ngưng trệ, nhưng chỉ trong nháy mắt, tinh thần cường đại của y đã phá vỡ xiềng xích, mà cùng lúc đó, La Hồng nắm kiếm Địa Giao, một con bạch mãng xuất hiện sau người, đột nhiên chém xuống!

Màn mưa bị cắt ra như đậu hũ.

Ánh kiếm biến thành bạch mãng, huyễn lệ mà kinh thế!

Một chiêu kiếm độc nhất vô nhị trong nhân gian.

Hoá Long Kiếm!

Nhưng, Gia Luật Sách cũng chẳng sợ: “Lúc trước phụ thân ta trấn áp được Hoá Long Kiếm! Đánh cho Hoá Long Kiếm diệt cảnh xuống Nhị phẩm! Hôm nay ta cũng có thể trấn áp ngươi!”

Tư tư tư!

Toàn thân Gia Luật Sách liền có từng đạo sấm sét tuôn ra, tạo thành hình vòng cung, ngay sau đó, hóa thành một ngọn giáo bằng sấm sét. Y khẽ lung lay thân thể của mình trong không trung, ngay sau đó, đột nhiên lao thẳng về phía trước.

Trường thương bằng sét hình cung xé toạc ánh sáng, giống như một con lôi xà, nhắm kiếm khí về phía bạch mãng!

Oanh!

Công phạt của hai người chạm vào nhau ở trên không trung, vòng cung sấm sét sụp đổ, kiếm khí tràn ra bốn phía.

Miệng và mũi của La Hồng đều đã bật máu, nhưng vẫn đứng lặng ở trên lưng điều hâu không suy chuyển.

Thân hình của Gia Luật Sách lại mất đi khổng chế, giống như ngọn núi, âm âm rơi xuống.

Bịch!

Hai chân y như trụ, hung hăng nện xuống mặt đất, con đường dài lát đá xanh ngay tức khắc bị đập cho lồi lõm, giọt nước bắn lên từng vòng như

suối phun.

Một kích, khó bỏ khó phân.

Tà Ảnh Điều Hâu sải cánh, hóa thành hắc ảnh biến mất trên không trung cổ thành.

Phía trên con đường dài, lần nữa trở nên an tĩnh, chỉ có âm thanh nước mưa râm rì liên miên không dứt.

Ở nơi xa, Cung Hạo cùng đám người Võ Cử đứng xem, hít một hơi thật sâu, đám người quận chúa Trường Bình cũng trợn mắt há hốc mồm. Chẳng ai ngờ được, La Hồng lại liên hợp cùng hai người Ngô Mị Nương và Tiêu Nhị Thất bày ra một hồi kế hoạch giết điều hâu oanh liệt như vậy.

Quan trọng nhất chính là, bọn họ thật sự đã giết được điều hâu của Gia Luật Sách.

Điều này chẳng khác nào tát một cú thật mạnh vào thể diện của Gia Luật Sách.

Thần sắc Cung Hạo cùng Võ Cử lại ngưng trọng, Gia Luật Sách quá mạnh, một kích cuối cùng kia, bay thẳng lên trời, vút ra trường thương lôi đình, quả thực như thiên thần hạ phàm!

Mà thủ đoạn quỷ dị của La Hồng cũng khiến lòng người sợ hãi.

“Đó là thuật “Câu Linh Khiển Tướng” của Đạo môn sao?”

“Điều hâu vừa chết, chỉ trong nháy mắt đã câu đi linh hồn của điều hâu để dùng..... Người này, đúng là một con quái vật.”

Võ Cử nói.

Cung Hạo ngưng mắt, La Hồng càng mạnh, gã càng bất an.

Ngụy Nhân, Lưu Hàm chết đi, đều là do La Hồng giết. Với tâm nhãn cùng tâm tư âm hiểm của người này, nếu hắn càng mạnh, bọn họ sẽ càng thêm nguy hiểm.

“Nhưng, một kích cuối cùng của Gia Luật Sách kia cũng khiến La Hồng bị thương nặng, tu vi hắn vẫn còn quá yếu, chỉ là kiếm tu Thất phẩm, chênh lệch quá lớn với Gia Luật Sách Tứ phẩm, không bị giết chết cũng đã là hiếm thấy rồi.”

Võ Cử tán thưởng nói.

“Đi thôi.”

Cung Hạo không nói gì thêm, mang theo đoàn người quận chúa Trường Bình, rời khỏi nơi này.

Điều hâu của Gia Luật Sách bị chết, chẳng may y tức giận liên lụy đến bọn họ, bọn họ cũng sẽ không được thoải mái đâu.

.....

Tiêu Nhị Thất cùng Ngô Mị Nương đều bị thương không ít, nhưng , hai người đánh một trận cùng Gia Luật Sách, lại có thu hoạch thật lớn, Ngô Mị Nương ần ần có khuynh hướng đột phá cảnh giới.

Chiến đấu vốn chính là một loại phương thức có thể gia tăng thực lực.

Huông chi, bọn họ còn như đi xiếc dây, hơi vô ý một chút sẽ bị Gia Luật Sách đánh chết.

Tuy rằng chỉ giao thủ trong mười hơi thở nhưng mỗi một hơi thở đều vô cùng nguy hiểm, Gia Luật Sách quá mạnh mẽ, dù là trong Tứ phẩm Thiên Cương cảnh cũng là tồn tại ở đỉnh cao.

Hạng ba Hoàng bảng, không phải chỉ là hư danh.

Chương 207: Đột phá vào Lục phẩm, bí cảnh sinh cơ duyên (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Có thể đánh một trận với y, có lẽ chỉ có hạng hai Hoàng bảng Sở Thiên Nam, cùng với hạng nhất Hoàng bảng được xưng là tiên nhân chuyển thế - Vân Trùng Dương.

Đương nhiên, người làm cho bọn họ khiếp sợ hơn vẫn là La Hồng.

Thế mà hắn thật sự giết được điều hâu Gia Luật Sách, khiến cho Gia Luật Sách tức giận phi thăng lên trời.

Cuối cùng, còn không thể giết chết La Hồng, còn tiện nghi cho La Hồng lấy đi hồn ảnh của điều hâu bay đi mất!

Trong lòng Tiêu Nhị Thất sáng khoái như ngày tháng sáu được ăn một miếng dưa hấu lạnh!

Cảm giác tính kế cường giả thực sáng khoái.

Gia Luật Sách cao hơn gã cùng Ngô Mị Nương một phẩm, nhưng vẫn bị bọn họ tính kế!

Nhìn dáng vẻ phần nộ của Gia Luật Sách, Tiêu Nhị Thất vừa trôn vừa cười to phóng đăng trong màn mưa

Khóe miệng Ngô Mị Nương cũng giương lên.

Ba người trôn chạy.

Chỉ để lại con đường dài tràn đầy sát khí, cùng thi thể của điều hâu.

Ẩn nấp trong hẻm nhỏ.

Tiêu Nhị Thất cùng Ngô Mị Nương trở về, hai người đều bị nước mưa xối, ướt đầm.

Hơi thở vừa chuyển, không quan tâm đến nước mưa còn chảy tòng tòng trên người, hai người cùng nhìn về phía bên ngoài.

Máu mũi của La Hồng trào ra, hơi thở phì phò, từ trên trời nhảy xuống, đi vào trong ngõ nhỏ.

“Thật điên cuồng.”

Tiêu Nhị Thất hưng phấn cười nói.

Ngô Mị Nương không nói gì, nhưng đôi mắt cũng lấp lánh không thôi, hiển nhiên, hành động lần này cũng khiến cho nàng rất hưng phấn.

Giữa ba người như đã có một loại ăn ý đã được bồi dưỡng từ lâu.

Không còn điều hâu trên trời, khả năng vị trí bọn họ bị bại lộ liền giảm đi rất nhiều.

Ba người im lặng không nói, khoanh chân ngồi, từng người bắt đầu điều tức.

Một trận chiến này làm cả ba đều bị thương.

La Hồng còn đỡ lấy lời mêu của Gia Luật Sách, khí cơ trong cơ thể quay cuồng, kinh mạch đau đớn, kiếm khí của hắn hoàn toàn bị đánh tan, phản phệ vào thân thể hắn.

La Hồng vận chuyển Uẩn Kiếm Quyết, thương thể rất nhanh được ổn định lại.

Bên kia, Ngô Mị Nương lấy ra một lọ đan dược, lấy một viên nhét vào trong miệng sau đó vút bình ngọc cho La Hồng.

“Đây là đan dược chữa thương do luyện đan sư của Ngô gia Đại Sở ta luyện chế, hiệu quả không tồi đâu.”

Ngô Mị Nương nói.

La Hồng gật đầu, cũng không cự tuyệt, lấy ra một viên nhét vào trong miệng, sau đó, ném bình ngọc cho Tiêu Nhị Thất.

Ngô Mị Nương cười xán lạn, La Hồng có thể không chút do dự nuốt đan dược mà nàng đưa cho hắn, việc này đại biểu cho sự tín nhiệm.

Sau khi kê vai chiến đấu, hiển nhiên mối quan hệ của ba người tiến thêm một bước.

Kế tiếp, trong phòng khôi phục lại sự an tĩnh, ba người đều phải chữa thương, nguyên khí thiên địa trong Thiên Cơ bí cảnh nồng đậm, trong quá trình chữa thương của bọn họ không ngừng có nguyên khí hội tụ.

Hơn nữa còn có đan dược phụ trợ, thương thể của ba người rất nhanh đã chuyển biến tốt đẹp.

Ông.....

Bỗng dưng, nguyên khí thiên địa đột nhiên đan chéo xung quanh thân thể La Hồng.

Phảng phất như những tia nắng chói chang, tựa hồ còn có tiên âm của tiên nhân Đạo gia đang tụng niệm.

Kiểm khí trên người La Hồng dao động kịch liệt, bạch sam toán loạn. Tại một khắc này, bình cảnh Thất phẩm thể kiếm mà hắn đã kẹt lại nhiều ngày, sau khi liều mạng một trận cùng Gia Luật Sách, rốt cuộc cũng bị phá vỡ.

Kiểm khí vận chuyển trong kinh mạch, vận chuyển thông qua Kiếm Khí Quyết, một vòng lại một vòng, kiếm khí không ngừng trở nên hùng mạnh

hơn.

Từ nhỏ giọt từng nhịp cho tới bây giờ đã thành sông nước chảy xiết!

Tu vi của La Hồng cũng rút cuộc từ Thất phẩm Thế Kiếm, bước vào Lục phẩm Ngự Kiếm!

Kiểm khí bùng nổ, khiến cho Tiêu Nhị Thất và Ngô Mị Nương đang tu hành phải mở mắt ra.

“Lục phẩm.”

Ngô Mị Nương nói.

Sắc mặt Tiêu Nhị Thất hơi cứng lại: “Hắn thế mà thật sự là Thất phẩm sao?”

Tiêu Nhị Thất cho rằng ít nhất La Hồng cũng là Ngũ phẩm, rất có thể gia hỏa này vẫn luôn giả heo ăn thịt hổ.

Nhưng, hiện tại Tiêu Nhị Thất mới hiểu rõ, La Hồng thật sự là Thất phẩm.

“Trừ bỏ tu vi Kiếm đạo của La Hồng, hẳn là hắn còn tu hành thuật pháp khác, bản thân hắn có khí Chính Dương rạng rỡ, hơn nữa hắn còn là đệ tử của phu tử, hẳn là có tu Nho đạo, hắn còn có thuật “Câu Linh Khiển Tướng”, hẳn có tu Đạo thuật, hắn tựa hồ còn có pháp tướng tinh thần của Phật môn.....”

Ngô Mị Nương nói.

Nói xong, sắc mặt nàng cũng hiện lên vẻ cổ quái.

Gia hỏa này, làm sao lại có thể tu hành nhiều công pháp như vậy.

Thiên phú này cũng quá yêu nghiệt rồi, phải biết rằng thường nhân chỉ tu hành một loại công pháp thôi cũng đã làm cho tâm thần và thể xác đều rã rời, chứ đừng nói đến việc tu hành nhiều loại công pháp cùng một lúc.

Giờ phút này La Hồng lại nghe không thấy tiếng nói chuyện phiếm của Ngô Mị Nương và Tiêu Nhị Thất.

Bởi vì, hắn cảm giác được tốc độ lưu chuyển của kiếm khí trong kinh mạch bắt đầu nhanh hơn.

Lúc nhắm mắt lại, trong đầu lại không thể hiểu vì sao lại hiện ra đạo nhân bằng đá khổng lồ ở cổ thành.

Tượng đá đạo nhân kia trọn mắt, quan sát La Hồng trong thành, trong miệng tụng niệm thứ ngôn ngữ cổ xưa mà thần bí.

La Hồng có cảm giác trước mắt như có từng văn tự nhảy lên, ngưng tụ.

Phảng phất hình thành pháp môn tu hành huyền ảo của Đạo gia.

La Hồng bất giác diễn thuật ra một thiên kinh văn từ văn tự miêu tả theo bản năng.

Trong đàn điền của La Hồng, hư ảnh thánh nhân bỗng dung trọn mắt, khiến cho khí Chính Dương trên người La Hồng càng thêm rạng rỡ, chói mắt.

Ma kiếm A Tu La cũng rung động không thôi, thân ảnh hồng y kia như ẩn như hiện.

Cùng lúc đó.

Nguyên khí thiên địa trong toàn bộ cổ thành càng thêm nồng đậm, trời mưa càng lúc càng lớn, trong nước mưa ẩn chứa rất nhiều nguyên khí thiên địa, toàn bộ bí cảnh tựa hồ đều bị nguyên khí bao phủ.

Nguyên khí thiên địa nồng đậm như vậy, đối với tu hành mà nói, quả thực có tác dụng to lớn.

Chương 208: Con mẹ nó đây mới thật sự là tiên nhân chuyển thế! (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Mà giờ phút này.

Tại cổ thành, phía dưới tượng đá đạo nhân khổng lồ kia.

Một tiểu đạo sĩ đứng lặng, ngửa đầu nhìn đạo nhân, khoanh chân ngồi, tay hấn ta niết tam hoa, đan điền chứa khí, từng tờ giấy chuyển động lơ lửng xung quanh hấn ta, tản ra ánh sáng màu vàng.

Theo quang mang kích động, trong thiên địa tựa hồ có âm thanh tiên nhân vang vọng.

Tượng đá đạo nhân lại bắt đầu tản ra ánh sáng màu vàng.

Có văn tự hiện lên trước mặt tiểu đạo sĩ.

Tiểu đạo sĩ mở mắt ra, trong ánh mắt hiện lên vài phần hưng phấn.

“Quả nhiên không sai, hôm nay vừa vào cơ bí cảnh, bí cảnh liền có mưa nguyên khí, chứng tỏ có truyền thừa sắp xuất hiện!”

“Truyền thừa Lục Địa Tiên của Côn Luân Cung, tất nhiên là truyền thừa Đạo môn, hiện giờ trong Thiên Cơ bí cảnh, duy chỉ có ta là tu sĩ Đạo môn, Long Hồ Sơn ta tuy rằng không cùng một đạo với Côn Luân Cung, nhưng ta vốn tu đạo, truyền thừa này có lẽ chỉ có ta có khả năng nhận lấy!”

Tiểu đạo sĩ Hồng Bách Uy mở mắt ra, mưa to cọ rửa thân hình hấn ta, nhưng lại không cọ rửa được đôi mắt hưng phấn của hấn ta.

Ông ơng ơng.....

Trong thiên địa, kinh văn đan chéo, ầm ầm có lực lượng mạnh mẽ đang bay nhanh kích động và ngưng tụ.

Ngay sau đó, Hồng Bách Uy cảm thấy trời đất quay cuồng.

Văn tự đang nhảy múa cũng dần dần xếp thành hình.

Chỉ cần hấn ta hiểu được, là có thể có được kinh văn truyền thừa này, có được truyền thừa Lục Địa Tiên của Thiên Cơ bí cảnh!

Ánh mắt Hồng Bách Uy rạng rỡ, nếu Long Hồ Sơn biết được hấn ta có được truyền thừa của Côn Luân Cung, địa vị của hấn ta trong Long Hồ Sơn sẽ lên như diều gặp gió, thậm chí sẽ trở thành tu sĩ hàng đầu của Long Hồ Sơn!

Trong mắt tiểu đạo sĩ có dã tâm kích động.

“Soạt!”

Tay hấn ta niết thanh tịnh quyết của đạo môn, bắt đầu nghiền ngẫm kinh văn giữa thiên địa.

Nước mưa quanh thân hấn ta như hóa thành tinh linh nhảy múa

Trốn trong phòng ốc trong con hẻm.

Trong lòng Tiêu Nhị Thất và Ngô Mị Nương đột nhiên nhảy dựng lên.

Bọn họ nhìn về phía La Hồng, lại phát hiện ra, La Hồng sau khi từ Thất phẩm lên Lục phẩm bỗng dung trợn trừng mắt, trong mắt hiện lên sự kích động.

Mà trong đầu La Hồng.

Vẫn tự cuối cùng đang nhảy múa giữa thiên địa..... Bị hấn nhìn thấu hoàn toàn.

Trong lòng hấn, có một đoạn kinh văn hoàn chỉnh.

Hình như có mây tia từ phía đông tới!

Ẩn nấp trong hẻm nhỏ có một làn sương tím đang cuộn trào.

Vết thương của Tiêu Nhị Thất và Ngô Mị Nương đã tốt hơn nhiều cùng mở mắt ra nhìn về phía La Hồng với vẻ ngạc nhiên và sợ hãi.

Ánh sáng tím lơ mờ bắn ra từ bên trong đôi mắt của La Hồng giống như có luồng khí tím từ phía đông đến!

Nguyên khí trời đất ở trong phòng đột nhiên trở nên nồng đậm, dường như tạo thành một cơn bão xoáy.

“Đây là...”

Tiêu Nhị Thất lên tiếng, gã nhìn La Hồng bị bao phủ trong ánh sáng tím với sắc mặt co quắp!

“Nguyên khí trời đất thật nồng đậm, loại tình huống này, chẳng lẽ... Là cơ duyên?! Cơ duyên bên trong bí cảnh?!”

Ngô Mị Nương cũng giật mình, nhưng mà nàng ta nhanh chóng bình tĩnh lại phân tích.

Thực ra nàng ta cũng không xa lạ gì với bí cảnh, bởi vì Ngô gia thân là thế gia kiếm đạo ngàn năm cũng có bí cảnh thuộc về mình.

Tình hình của La Hồng lúc này giống như đã gặp được cơ duyên tăng mạnh bản thân ở trong bí cảnh.

Có thể gặp nhưng không thể cầu, cực kỳ khó có được!

“Như vậy cũng được sao? Ba người chúng ta cùng chữa thương, vì sao La Hồng lại là người có được cơ duyên? Vì sao chỉ hấn có cơ duyên? Bởi vì đáng đáp hấn trắng nõn sao?”

Tiêu Nhị Thất không phục.

Ngô Mị Nương liếc nhìn La Hồng: “Cái này gọi là may mắn, người thì biết cái gì.”

Tiêu Nhị Thất ghen lời.

Cả hai chìm vào im lặng, cái gọi là may mắn hư vô mờ mịt, bây giờ xem như họ được mở mang kiến thức cái gì gọi là may mắn.

“Nguyên nhân hẳn là có liên quan đến việc La Hồng biết thuật pháp Đạo Môn...Nếu không, ít hay nhiều thì chúng ta cũng có thể cảm nhận được cơ duyên này.”

Ngô Mị Nương giải thích, lời nói này trái lại làm cho trong lòng Tiêu Nhị Thất dễ chịu một chút.

Quả thực đúng như vậy, Tiêu Nhị Thất cũng không biết thuật pháp Đạo Môn gì đó, cho nên cơ duyên này không có liên quan gì với y, giải thích như vậy thì còn nghe được.

Đương nhiên y cũng hiểu rõ, thật ra cách nói này chỉ là để an ủi mình mà thôi.

Hai người nhanh chóng thu lại vẻ mặt của mình rồi ngồi nghiêm chỉnh.

La Hồng lấy mất cơ duyên lớn rồi nhưng mà lúc này họ có thể dễ dàng thu nạp nguyên khí trời đất nồng đậm tinh khiết ở bên trong căn phòng, đây cũng được xem như là một cơ duyên nhỏ.

Ngô Mị Nương dự định mượn cơ hội này để xung kích lên tứ phẩm.

Tiêu Nhị Thất cũng bắt đầu xung kích tu vi.

Lúc này trong đầu La Hồng tràn đầy kinh văn, mỗi một văn tự hoàn mỹ phiêu dang giữa trời đất.

La Hồng dựa vào ý chí mạnh mẽ mới có thể gom những văn tự này lại cùng một chỗ, hình thành từng chương kinh văn hoàn chỉnh.

La Hồng hít sâu một hơi rồi lại lần nữa nhắm mắt.

Khi mở mắt ra lần nữa, trước mắt hắn dường như chỉ còn lại pho tượng đạo nhân to lớn đứng cao vút trong mây quan sát thế gian.

Mà La Hồng phát hiện mình xuất hiện ở trên đỉnh pho tượng kia cũng đang quan sát cả tòa thành trì cổ xưa.

Ở phía trước cách La Hồng không xa, một lão nhân tóc trắng trên người khoác đạo bào đang khoanh chân ngồi ở đó, bên cạnh lão nhân có một thanh kiếm yên tĩnh lơ lửng.

Đạo nhân này dường như hòa thành một thể với trời đất.

Mọi cử động đều ẩn chứa vẻ chân thật.

Lão đạo ôn hòa nhìn La Hồng cười.

“Tiểu hỏa tử, ngươi có duyên với lão đạo, hôm nay truyền cho ngươi “Bắc Đẩu Kinh”, tặng ngươi giáp pháp lực và một thanh cổ kiếm “Thiên cơ”.

“Hy vọng ngươi có thể đạt tới tuyệt đỉnh trong tương lai, dùng kiếm mở ra thiên môn, giương danh của Côn Luân.”

Lão đạo cười ôn hòa, sau đó giống như bay lên cõi tiên, hóa thành một đống xương khô.

Chương 209: Con mẹ nó đây mới thật sự là tiên nhân chuyển thế! (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

La Hồng chỉ cảm thấy hình ảnh nhanh chóng biến mất, tinh thần lực của hắn trở về với bản thân.

Mà ở trong đầu của hắn có một quyển kinh văn đã thành hình, không ngừng phóng thích ra dao động.

“Bắc Đẩu Kinh – Thiên Cơ.”

La Hồng thì thầm.

Trên người hắn đột nhiên phun trào ra một luồng khí cơ, nguyên khí trời đất vận chuyển thuận theo kinh văn tràn vào rồi không ngừng uốn lượn trong cơ thể của hắn, hình thành một loại huyết mạch lưu động, kiếm khí và khí cơ lưu động này hòa làm một thể, cảm giác trống rỗng lại bành trướng mấy phần.

Tu vi vừa mới đột phá lên Lục phẩm dường như lúc này đã được củng cố và tăng cường!

Vù vù...

Pháp tướng Thiên Thủ Tà Phật nổi lên trong đầu đứng ngang hàng với kinh văn đã hình thành.

Tà Phật dù tà nhưng cũng là phật.

Phật pháp và đạo ý đang không ngừng va chạm.

Lúc này tinh thần lực của La Hồng dường như được gột rửa bằng băng và lửa, không ngừng mạnh lên và trở nên cứng cỏi!

Vù vù!

Nguyên khí trời đất cuộn cuộn tràn vào trong cơ thể của La Hồng bắt đầu chuyển hóa thành pháp lực Đạo Môn, đây chính là giáp pháp lực mà lão đạo nói tới, pháp lực lưu chuyển thuận theo kinh mạch cuối cùng giống như sông nhỏ tụ tập nhập vào biển lớn lao về phía đan điền.

Nhưng mà hư ảnh thánh nhân trong đan điền của La Hồng mở mắt, bên trên ma kiếm ATuLa cũng có bóng hình xinh đẹp hiện ra rồi liếc mắt nhìn.

Pháp lực tràn vào dường như bị ánh mắt của đó làm cho giật mình.

Chảy ngược trở về xông vào kinh mạch trong cơ thể La Hồng.

Toàn thân La Hồng phồng lên, ần ần giống như sắp vỡ vì ăn no.

Hư ảnh thánh nhân trong đan điền bắn ra ánh sáng rực rỡ, bên trong ma kiếm ATuLa cũng tuôn ra một luồng kiếm khí, cả hai đường như vô cùng ăn ý.

Pháp lực chảy ngược vào trong cơ thể La Hồng, đang không ngừng tán loạn lập tức bị nén lại, cuối cùng tụ lại ở trong Nê Hoàn Cung sau đó thực sự phá vỡ ngăn trở của Nê Hoàn Cung.

La Hồng chỉ cảm thấy trời đất mở rộng, tinh thần lực giống như đột nhiên tăng vọt mở ra một biển tri thức!

Giữa trán của La Hồng có pháp lực kết tinh dần dần hình thành một viên hình thoi!

Ở bên ngoài.

Tiêu Nhị Thất và Ngô Mị Nương đã không còn tiếp tục tu hành nữa.

Nguyên khí trời đất quá nồng đậm, tu vi của họ đã đến bình cảnh thể nhưng không đột phá được, nếu cưỡng ép đột phá sẽ mang đến ảnh hưởng vô cùng xấu.

Cho nên họ chỉ dẫn độ nguyên khí vào trong cơ thể để rèn luyện, sau đó không tiếp tục tu hành nữa.

Mà họ nhìn thấy giữa trán của La Hồng dần dần kết tinh thành một viên hình thoi thì cũng hít vào một ngụm khí lạnh.

Lúc này áo trắng của La Hồng bỗng bình, tiên khí bay bổng, khí Chính Dương giống như cầu vồng, giữa trán càng có một kết tinh óng ánh giống như tiên giáng trần, phong hoa tuyết đại.

“Lão tử chưa từng nhìn thấy Vân Trùng Dương đứng thứ nhất trong Hoàng bảng, nhưng lão tử cảm thấy mẹ nó đây mới thật sự là tiên nhân chuyển thế đây!”

Tiêu Nhị Thất ngạc nhiên nói.

Ngô Mị Nương cũng vô cùng khiếp sợ.

Khí cơ trên người La Hồng càng trở nên mạnh mẽ.

Ngô Mị Nương dường như nhớ ra điều gì đó: “Chúng ta không thể ở lại đây lâu... Chỗ này hội tụ nguyên khí nồng đậm như thế, những người khác có thể sẽ phát hiện được có gì đó kỳ lạ, họ sẽ hiểu lầm là cơ duyên xuất thế nên chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi chỗ này!”

Về mặt Tiêu Nhị Thất cũng khẽ thay đổi, y không nói gì mà chặn ngang nâng cơ thể La Hồng lên chạy ra bên ngoài hẻm nhỏ.

Lúc này La Hồng vẫn còn đang đắm chìm trong “Bắc Đầu Kinh”.

.....

Dưới bức tượng đá đạo nhân to lớn.

Tiểu đạo sĩ Hồng Bách Uy bỗng nhiên mở mắt ra, cả người giống như bị sét đánh.

Sau khi cơ thể run rẩy thì miệng ho ra máu tươi.

“Làm sao lại... Làm sao lại như thế?!”

“Là ai?”

Rốt cuộc là ai đoạt được trước, rõ ràng ta đã sắp hoàn tất việc miêu tả kinh văn, là ai đoạt cơ duyên của ta?!”

Tiểu đạo sĩ Hồng Bách Uy đặt mộng ngòi ở trên mặt đất.

Cả người giống như trở nên si ngốc, trong miệng không ngừng thì thầm, bên trong đôi mắt tràn đầy tơ máu, mưa xuân ảm đạm xối lên cơ thể của hắn ta lộ ra vẻ vô cùng nhếch nhác.

Hắn ta bỗng nhiên đập vào vũng nước đọng trên mặt đất gào khóc.

Cơ duyên đã tới tay lại bị người khác cướp đi, loại cảm giác đau lòng này làm cho Hồng Bách Uy cảm thấy hô hấp cũng giống như bị đao cắt.

Là ai?

Rốt cuộc là ai!

Hồng Bách Uy đứng dậy, đạo bào ướt sũng dán lên trên cơ thể.

Dựa vào nồng độ nguyên khí trời đất bên trong Thiên Cơ Bí Cảnh để tăng cường thì cơ duyên này tuyệt đối không nhỏ, tuyệt đối là truyền thừa của Lục Địa Tiên ở Côn Luân cung!

Đây chính là cơ duyên rất to lớn!

Thế nhưng lại không còn nữa, bây giờ tất cả đều đã bị mất hết!

“Sẽ là ai chứ? Bây giờ trong các thiên kiều đã đi vào bên trong Thiên Cơ Bí Cảnh, người trong Đạo Môn, chỉ có ta... Hử? Không đúng, còn có một người, Cung Hạo của Tư Thiên Viện, Tư Thiên Viện vốn dĩ là do Côn Luân Cung mở ra, chẳng lẽ là Cung Hạo cướp đi cơ duyên sao?!”

Trong mắt Hồng Bách Uy lộ ra vẻ dữ tợn, Đạo Môn xem trọng thuận theo tự nhiên, nhưng mà... Hồng Bách Uy khó có thể chấp nhận kết quả này!

Hắn ta ngẩng đầu nhìn pho tượng cao vút trong mây, đôi mắt bỗng dưng co rút lại.

Bởi vì trên đỉnh đầu tượng đá đạo nhân kia thực sự có ánh sáng tím đang lấp lóe!

“Vẫn còn cơ duyên!”

Trên mặt Hồng Bách Uy toát ra vẻ vui mừng, nhanh chóng nhảy lên, giầy vải thấm nước đập nhẹ trên tượng đá, dường như đang thi triển tuyệt đỉnh khinh công tung bay thẳng lên trên!

Chỉ là một lúc sau Hồng Bách Uy đã du ngoạn lên trên đỉnh đầu tượng đá đạo nhân.

Chương 210: Con mẹ nó đây mới thật sự là tiên nhân chuyển thế! (3)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Mưa xuân như dầu.

Ở phía trên tượng đá có một bộ xương khô ngồi xếp bằng giống như đang cảm nhận trời đất.

Ở phía trước xương khô có một thanh kiếm yên tĩnh cắm xuống dưới.

Trên mặt Hồng Bách Uy lập tức hiện lên vẻ kích động, ông trời không tuyệt đường của người!

Nhìn bảo kiếm có ánh sáng tím đang lưu chuyển xung quanh, đây rất có thể là pháp bảo được Lục Địa Tiên sử dụng!

Hắn ta đi tới phía trước bộ xương khô, sau khi thăm dò xác định không có nguy hiểm mới rút kiếm ra.

Mà ngay khi thanh kiếm được rút ra, bộ xương khô của đạo nhân lập tức hóa thành bột phấn biến mất ở giữa trời đất.

Hắn ta cầm thanh kiếm ở trên tay, có thể cảm nhận được thời cơ ẩn chứa bên trong bảo kiếm.

Trên mặt Hồng Bách Uy toát ra nụ cười.

Hắn ta đứng lặng ở trên đỉnh đầu pho tượng to lớn quan sát cả tòa cổ thành.

Chưa ra khỏi Thiên Cơ Bí Cảnh nên chưa thể biết được cơ duyên kia thuộc về ai!

Hồng Bách Uy lạnh lùng thở dài, một lúc sau đeo cổ kiếm nhảy xuống khỏi tượng đá.

.....

Tiêu Nhị Thất công La Hồng bước đi bên trong màn mưa.

Về mặt Ngô Mị Nương lạnh lùng cầm kiếm cũng theo sát ở phía sau.

Nguyên khí trời đất khổng lồ hội tụ ở trong hẻm nhỏ tạo nên thanh thế to lớn, dẫn tới không ít sự chú ý của các thiên tài trong cổ thành.

Bàn chân giẫm đạp trên mặt đất, nước mưa vẩy ra thanh âm không ngừng quanh quẩn.

“Vòng xoáy nguyên khí có cường độ mức này là có người đang đột phá sao?”

“Đột phá? Không... Không đúng! Rất có thể là có người thu được cơ duyên, hoặc là cơ duyên xuất thế!”

“Đuổi theo! Không thể bỏ qua thanh thế cơ duyên như thế này!”

Tiếng ồn ào của một đám người trong màn mưa truyền ra rất xa, một lúc sau từng thân ảnh lần lượt tăng tốc lướt nhanh.

Khí tức của họ tỏa ra bốn phía làm cho không ai dám khinh thường.

Khuôn mặt Cung Hạo lạnh lùng đeo hộp kiếm bước đi ở đằng trước.

Tốc độ của hắn cực nhanh, nguyên khí trời đất đang dao động này rất có thể là cơ duyên xuất thế...

Là học sinh học sinh đã từng tu hành trong Tư Thiên Viện của Côn Luân Cung nên Cung Hạo hiểu rất rõ rằng Thiên Cơ Bí Cảnh ẩn chứa cơ duyên và bí mật như thế nào!

Bên trong Thiên Cơ Bí Cảnh tồn tại một quyển cổ kinh tên là “Bắc Đẩu Kinh”, đó là bí mật bị thất truyền của Côn Luân Cung.

Lần này đi vào bí cảnh hắn ta cũng đã cảm thấy khác biệt, nồng độ nguyên khí giữa trời đất quá cao, cao đến nỗi không hợp lẽ thường!

Ý vị này rất có thể có cơ duyên xuất hiện ở bên trong bí cảnh.

Rất có thể là “Bắc Đẩu Kinh”!

Trong lúc nhất thời ánh mắt của hắn ta trở nên nóng như lửa.

“Cung Hạo ca ca! Ở đằng kia!”

“Đó là Tiêu Nhị Thất và Ngô Mị Nương!”

Trường Bình quận chúa đang ôm chặt hộp kiếm bỗng nhiên thét lên, tiếng thét chói tai xuyên thấu qua màn mưa, trong nháy mắt làm cho Cung Hạo lấy lại tinh thần.

Đôi mắt trở nên sắc bén nhìn thẳng ngõ hẻm ẩn nấp ở phía trước.

Tiêu Nhị Thất cũng La Hồng cùng Ngô Mị Nương chui ra từ đó.

Chẳng lẽ cơ duyên ở trên cơ thể ba người họ?!

Cung Hạo nghĩ đến điều này thì đôi mắt đột nhiên trở nên sắc bén!

“Đuổi theo!”

Hắn giơ kiếm lên vạch một đường trên hư không, trong hộp kiếm trên lưng còn thừa một thanh kiếm lập tức tuốt ra khỏi vỏ, kiếm quang hoành hành khắp trời đất chém tan vỡ những hạt mưa.

Một kiếm như đập đổ hoàng long, khuấy động kiếm khí khắp đường rồi gào thét hướng về phía Tiêu Nhị Thất và Ngô Mị Nương.

Sắc mặt Ngô Mị Nương khẽ thay đổi, trong lòng trầm xuống.

Vòng xoáy nguyên khí trời đất xuất hiện, cuối cùng vẫn là đưa tới sự chú ý của những người này.

May mắn là vết thương đã khôi phục, lúc này Ngô Mị Nương cũng không sợ, Phi Yến ra khỏi vỏ chuyển động vòng tròn trước người, vô số kiếm ảnh xếp chồng, một chương đẩy ra.

Kiểm Phi Yến bắn ra va chạm cùng với phi kiếm của Cung Hạo!

Hai thanh kiếm va chạm vào nhau!

Kiểm khí sắc bén khuấy động ở bốn phía, lực cắt sắc bén như thể cơn mưa từ trên trời rơi xuống đang vắt kiệt chân không!

“Tiêu Nhị Thất, ngươi đưa La Hồng đi trước đi.”

Ngô Mị Nương nắm chặt Phi Yến bay ngược trở lại, lông mày hơi nhíu lên nói.

Tiêu Nhị Thất nghe vậy thì sắc mặt ngưng lại.

“Lão Ngô, bảo trọng!”

“Nếu có kiếp sau, ngươi ta...”

Ngô Mị Nương liếc mắt nhìn y: “Cút!”

Tiêu Nhị Thất nhanh chóng thu hồi lời định nói, cũng La Hồng vẫn còn đang trong trạng thái huyền bí nhanh chóng bước đi.

Ngô Mị Nương hít sâu một hơi, kiếm khí cuồn cuộn quanh cơ thể, vẩy áo tung bay.

Nhưng mà ngay khi nàng ta định liều chết đánh cược một lần.

Tiêu Nhị Thất cũng La Hồng lại quay lại...

“Này, lão Ngô... Ta không nỡ bỏ ngươi nên quay lại giúp ngươi.” Tiêu Nhị Thất nói.

Khí tức của Ngô Mị Nương trì trệ, suýt nữa bị nội thương.

Nàng ta quay đầu nhìn lại.

Nhìn về phía Tiêu Nhị Thất vốn dĩ đã phá vòng vây bước đi kia.

Một thân ảnh khôi ngô phóng thích sự kiêu chể đáng sợ đang bước từng bước một tới.

Khó trách Tiêu Nhị Thất lại quay trở lại.

Gia Luật Sách... Cũng xuất hiện để cản trở!

Trước có sói, sau có hổ!

Tuyệt vọng!

Đình Nam Lý ở bên ngoài huyện An Bình.

Đền thờ to lớn vắt ngang giữa trời đất, Văn Thiên Hành khoanh chân ngồi trên mặt đất khóe mắt nặng nề run lên.

Ở bên trong Thiên Cơ Bí Cảnh, “Bắc Đẩu Kinh” trong nháy mắt xuất hiện trên trần thế, ông ta là người mở ra bí cảnh lần này nên có thể cảm nhận được...

Có người lấy được cơ duyên lớn nhất trong bí cảnh.

Là ai lấy được cơ duyên này?

“Là Cung Hạo? Hay là tiểu đạo sĩ của Long Hồ Sơn kia?”

Trong lòng Văn Thiên Hành cảm thấy hơi tò mò.

Hai người này là người có cơ hội lấy được nhất, bởi vì họ đều là người trong Đạo Môn, mặc dù Cung Hạo là kiếm tu nhưng mà hắn ta xuất thân từ Tư Thiên Viện và từng được bồi dưỡng trong Côn Luân Cung, có thể nói trong nhiều thiên kiều như vậy thật ra Cung Hạo là người có khả năng đạt được truyền thừa của Lục Địa Tiên nhất.

Chương 211: Lão Tiêu, người quá chậm (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Về phần tiểu đạo sĩ Hồng Bách Uy của Long Hồ Sơn, mặc dù cũng có khả năng nhưng mà khả năng không lớn lắm.

Đương nhiên loại cơ duyên này Văn Thiên Hành cũng không thể nói chính xác được, có lẽ trong những thiên tài này cũng có không ít người ẩn nấp tu vi và thân phận của mình.

Có lẽ không chừng còn có thiên tài phụ tu Đạo Môn chi thuật đấy?

Bên trong Bí cảnh vẫn luôn có biến số, mà biến số này cho dù là Văn Thiên Hành cũng không thể nhìn thấu.

“Truyền thừa đã kết thúc, xem ra giao tranh bên trong bí cảnh cũng sắp có kết quả rồi.”

Nhìn đám người rộn rảng lướt qua nơi xa, ở trong đó ẩn nấp không ít khí tức cường đại lấp lóe.

Ánh mắt của không ít người bảo hộ thiên tài rạng rỡ, mỗi người đều mang tâm tư của riêng mình.

Văn Thiên Hành cười.

Tâm thần khẽ động, tiếp tục duy trì bí cảnh.

.....

Đông Sơn ở huyện An Bình.

Có một cơn gió nhẹ chậm chậm thổi qua, thổi những cánh hoa đào trên cây khê đung đưa lại hơi chập chờn giống như là những chiếc lá rụng rơi trên sông, bông bèo lung lay.

Lý Tu Viễn nằm nghiêng trên mặt đất cầm một cuốn thư tịch xem.

Dường như y cảm ứng được gì đó nheo lại mắt nhìn về phía bí cảnh bên ngoài huyện An Bình.

Đôi mắt của y dường như nhìn thấu bí cảnh,

Nhìn thấy được bên trong bí cảnh thực sự có một ánh sáng tím mờ mờ.

“Thú vị, có ánh sáng tím từ hướng đông tới, cơ duyên của Côn Luân Cung xuất hiện trên trần thế sao?”

“Không biết là ai đạt được, hẳn không phải lại là tiểu sư đệ đấy chứ?”

“Hình như tiểu sư đệ chưa từng học đạo thuật, không đúng, ta nhớ hình như tiểu sư đệ có loại thuật tương tự như thuật Câu Linh Khiển Tướng, đó là đạo thuật gì nhỉ?”

Đôi mắt Lý Tu Viễn hơi lay động sau đó lắng đầu, hẳn không phải là La Hồng.

La Hồng gõ chuông ba trăm sáu mươi lần đã đạt được sự tán thành của Thánh Nhân, sao có thể đạt được sự tán thành của Đạo Môn nữa?

Nếu đúng là như vậy...

Chẳng lẽ tiểu sư đệ thật sự là tiên nhân chuyển thế?

Vừa nghĩ đến đây Lý Tu Viễn không khỏi cười rồi lật một trang giấy tiếp tục xem sách.

Trong tiểu lâu Xuân Phong ở Tắc Hạ Học Cung.

Phu tử ngồi ở trên ghế, hai chân được che kín bằng thảm dày, có ấm nước nóng đang đun trên bếp lửa, nước nóng trong đó đang sôi trào.

Ông vuốt râu híp mắt nhìn lên bầu trời, dường như muốn nhìn thấu bầu trời, nhìn ra bên ngoài trời.

Bắc Đẩu Kinh xuất hiện trên trần thế... Mục đích gì đây? Là tính toán hay là gửi gắm? Tiên nhân, thiên nhân... Cũng không thoát khỏi được một chữ “người”.

Phu tử cười rồi ngáp một cái, đôi mắt dường như hoàn toàn muốn híp lại.

.....

Bên trong Bí cảnh.

Mưa xuân tí tách.

Hạt mưa rơi xuống ẩn chứa nguyên khí trời đất vô cùng nồng đậm, mỗi một hạt mưa giống như một thế giới nhỏ.

Phi kiếm của Cung Hạo trở về treo ở bên hông, hẳn ta mở tay ra, hạt mưa xuân rơi xuống, cảm nhận được nguyên khí trời đất bàng bạc trong đó, hẳn ta càng có thể tưởng tượng ra được cơ duyên bên trong bí cảnh này kinh người như thế nào.

Nguyên khí trời đất nồng đậm như thế này, nếu có thể nắm chặt thời gian tu hành sẽ có được lợi ích không nhỏ, thậm chí có thể dễ dàng tinh tiến tu vi.

Thế nhưng, nếu như cơ duyên bên trong bí cảnh kia thật sự là “Bắc Đẩu Kinh”, bí mật bị thất truyền trong Côn Luân Cung, nguyên khí trời đất nồng đậm kia thì tính là cái gì chứ?

Nghĩ đến đây hô hấp của Cung Hạo không khỏi trở nên hơi dồn dập.

Ánh mắt hẳn ta nhìn về phía ba người bị vây quanh ở trên đường dài cũng sắc bén hơn rất nhiều.

Không thể buông tha cơ duyên này.

Mặc kệ là ở trên cơ thể của người nào trong ba người này, hắn ta đều phải đoạt tới tay!

Ánh mắt Cung Hạo vượt qua ba người Tiêu Nhị Thất, Ngô Mị Nương và La Hồng nhìn về phía Gia Luật Sách khí thế ngập trời ở một chỗ khác của phố dài.

Hắn khẽ nhíu mày, Gia Luật Sách này cũng rất phiền phức, chẳng qua Gia Luật Sách không phải người trong Đạo Môn, mục đích của y có lẽ là vì muốn giết La Hồng nhiều hơn.

Nhưng mà nếu Gia Luật Sách biết “Bắc Đầu Kinh”, tất nhiên cũng sẽ không bỏ qua cơ duyên to lớn này.

Ánh mắt Cung Hạo híp lại.

Một bên khác, Trường Bình quận chúa hưng phấn nhìn ba người La Hồng bị bao vây, trong lòng hiện lên vẻ mừng rỡ, từ sau khi Lưu Hàm bị La Hồng dùng thủ đoạn quỷ dị giết chết, tất cả người ở đây đều cảm nhận được nhịp tim đập nhanh hơn mấy lần.

Sợ lúc La Hồng ra tay cũng là lúc giết họ.

“Cung Hạo ca ca! Võ Cử tiên sinh! Đừng để họ chạy!”

Trường Bình quận chúa nói.

Từng tu sĩ thiên tài cũng cất bước tới bao vây ba người La Hồng.

Trước có sói, sau có hổ, ba người La Hồng có chấp cánh cũng khó thoát.

“Chấp cánh khó thoát?”

Đôi mắt Cung Hạo dao động, nghĩ đến cảnh tượng trước đó La Hồng giẫm chân đạp lên thương ung bay lên không trung rời đi.

Vì để đề phòng ngộ nổ, hắn liên tục cho hai thanh kiếm ra khỏi vỏ, khép kín không trung lại!

Như vậy nếu La Hồng dám tùy tiện bay lên không, vậy thì sẽ bị phi kiếm của hắn treo cổ!

Không biết Gia Luật Sách đeo một trường cung hoa lệ ở trên lưng từ khi nào, hắn là thu hoạch được sau khi y đoạt của một thiên tài bên trong bí cảnh.

Có trường cung nếu như La Hồng lại định mượn hình bóng thương ung bay lên không trung, sợ là sẽ trở thành một tấm bia sống!

Gia Luật Sách sinh ra ở Kim Trướng Vương Đình là Hoàng tộc vương đình, trời sinh có sở trường là bắn cung.

Ngô Mị Nương và Tiêu Nhị Thất bị bao vây cũng cảm thấy cay đắng.

“Lão Ngô, làm sao bây giờ? Tiếp theo chắc chắn chúng ta phải chết cùng nhau rồi, nhưng mà hai chúng ta có thể làm một đôi uyên ương số khổ cũng không tệ, đáng tiếc mang theo La Hồng như cái chày gỗ làm hư phong tình và nhã hứng rồi.”

Tiêu Nhị Thất nói, lời nói càng ngày càng nhiều.

Chương 212: Lão Tiêu, người quá chậm (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Ngô Mị Nương không để ý đến gy, ánh mắt có mấy phần sắc bén đang suy nghĩ kế sách đối phó.

Thế nhưng mặc kệ nàng ta nghĩ như thế nào cũng không thể chắc chắn có thể thoát đi được.

Một bên là Cung Hạo, Võ Cử là hai cao thủ Tứ phẩm còn có Trường Bình quận chúa và các thiên tài đến từ vương triều Đại Hạ, Tắc Hạ Học Cung và thậm chí là các nơi khác trong thiên hạ.

Mà ở một bên khác, mặc dù chỉ có một người nhưng áp bức của một mình Gia Luật Sách mang đến không yếu hơn một đám người bên kia.

Bầu không khí càng ngày càng nghiêm trọng.

Tiêu Nhị Thất và Ngô Mị Nương đều rõ ràng, nếu bọn họ ném La Hồng đi có lẽ còn có cơ hội trốn.

Dù sao thì mục tiêu chủ yếu của đám người này vẫn là La Hồng.

Thế nhưng nếu ném La Hồng đi? Hai người liếc nhau, ngầm hiểu ý cùng lắc đầu, họ có sự kiêu ngạo của họ.

Nếu dựa vào việc vứt bỏ đồng đội để cầu xin một chút hy vọng sống thì họ sẽ không tha thứ cho chính mình.

“Lão La! Mau tỉnh lại, nên rời giường giả vờ ngủ rồi!”

Tiêu Nhị Thất nói thầm.

Y công La Hồng, một tay khác cầm chuôi đao của thanh trường đao ở bên hông, ngón cái khẽ chống trường đao rút ra khỏi vỏ một tấc.

Cùng lắm thì liều chết chiến một trận.

“Người đến ngăn cản họ, ta đến ngăn cản Gia Luật Sách.”

“Nếu tìm thấy cơ hội thì lập tức bỏ trốn.”

Ngô Mị Nương nói.

Vừa nói dứt lời, quanh người nàng ta lập tức có kiếm khí bàng bạc bắt đầu cuộn cuộn, đôi mắt của nàng ta dần dần hiện lên một vòng kiếm ý màu vàng.

Vụt!

Trong nháy mắt kiếm trong tay ra khỏi vỏ, thân hình liên tiếp hiện ra tàn ảnh trong không trung, một kiếm đâm về phía Gia Luật Sách.

“Kiếm ý phụ thể?”

Gia Luật Sách hơi nhú mảy: “Ngô gia không hổ là thế gia kiếm đạo nghìn năm, vẫn còn có chút năng lực đây.”

“Chẳng qua ngươi phải chết!”

Gia Luật Sách lạnh lùng nói.

Đều bởi vì Ngô Mị Nương và Tiêu Nhị Thất cản trở y mười hơi thở, mà chính bởi vì mười hơi này thương ung của y bị La Hồng giết chết!

Y sẽ không bỏ qua cho bất cứ người nào trong ba người họ!

Àm!

Gia Luật Sách xuất ra một quyền!

Sức mạnh của Võ tu Tứ phẩm Thiên Cương cảnh không giữ lại chút nào phóng thích ra bên ngoài, giống như một con hổ hung dữ ở trên thảo nguyên phát ra tiếng gào thét động trời.

Cả hai giao chiến, liên tục va chạm mấy chiêu.

Rốt cuộc...

Đình!

Một quyền kia quả thực là nện cong kiếm của Ngô Mị Nương.

Khuôn mặt xinh đẹp của Ngô Mị Nương lập tức trắng bệch, Phi Yến rời khỏi tay bay ngược ra xa hung hăng đâm vào đá xanh trên nền đất, chuôi kiếm đang không ngừng lắc lư.

Cơ thể Ngô Mị Nương cũng bay ngược ra sau, khóe miệng chảy máu, liên tục đập chân xuống mặt đất lùi ra sau, lúc lướt qua bên cạnh Phi Yến dùng tay rút Phi Yến kiếm ra.

“Sức mạnh mà ngươi mượn chung quy cũng không phải là sức mạnh của chính ngươi nên sẽ không cầm cự được lâu.”

Gia Luật Sách chậm rãi đi tới lạnh lùng nói.

Mà ở một bên khác, Tiêu Nhị Thất cũng La Hồng đôi mắt đã không còn vẻ bất cần đời mà có vẻ trịnh trọng và nghiêm túc nhiều hơn.

Cung Hạo và Võ Cử chưa ra tay.

Nhưng đám thiên tài cũng đã nhao nhao giết ra, họ hoặc là cầm kiếm hoặc là cầm đao hoặc là nắm trường thương, bóng người đông đảo hướng thẳng về phía Tiêu Nhị Thất.

Tiêu Nhị Thất huy động đơn đao không ngừng ngăn cản thế công.

Vốn dĩ Tiêu Nhị Thất xếp thứ mười bảy trên Hoàng Bảng vẫn luôn làm cho người ta kiêng kị, nhưng mà khi chiến đấu đám thiên tài phát hiện Tiêu Nhị Thất dường như cũng không mạnh như trong tưởng tượng.

Từng người càng không kiêng nể gì cả, tiến đánh thảo phạt cũng càng ngày càng hung hăng!

Khuôn mặt Tiêu Nhị Thất lạnh lùng, y am hiểu nhất chính là song đao, chỉ nắm một cây đao chiến lược hiển nhiên sẽ hạ xuống.

Nhưng mà... Đây cũng không phải là lý do đám người này trào phúng y! Phốc phốc!

Bỗng dừng tốc độ của Tiêu Nhị Thất bộc phát, một đao chém bay đầu của một thiên tài, máu nóng vẩy lên phun đầy mặt Tiêu Nhị Thất.

“Các người mau ra tay!”

Trường Bình quận chúa không có giết tới, nàng ta nhìn về phía Cung Hạo và Võ Cử, hơi lo lắng nói.

Cuối cùng Cung Hạo và Võ Cử không tiếp tục xem kịch nữa.

Hai người nhanh chóng bay tới, trong nháy mắt kéo theo áp lực, Tiêu Nhị Thất chỉ cảm thấy giống như núi cao âm vang đè xuống.

Sắc mặt Cung Hạo lạnh lùng hà khắc, kiếm chỉ không ngừng gảy nhẹ, hộp kiếm vốn có năm giờ chỉ còn ba thanh kiếm ngay lập tức liên tục bắn ra.

Ba thanh phi kiếm không ngừng xen lẫn, Tiêu Nhị Thất vung đao ngăn cản nhưng nhanh chóng bị chém thương tích đầy mình.

Truyền thừa không có ở trên người Tiêu Nhị Thất, ánh mắt Cung Hạo rơi vào trên trán La Hồng ở trên lưng Tiêu Nhị Thất, ở đó có một viên pháp lực kết tinh, đôi mắt hắn ta co rút lại.

Lúc này, hắn ta có thể xác định người có vận may lớn chính là La Hồng! Soạt!

Dòng nước cuốn lên.

Tiêu Nhị Thất và Ngô Mị Nương thở hồng hộc, hai người liên tục muốn phá vòng vây mấy lần nhưng đều bị đánh cho rút lui.

Hai người quay trở lại dựa lưng vào nhau, trên cơ thể đều là vết thương.

Mà ở chung quanh, có thể là do mùi máu tươi kích thích nên bên trong đôi mắt của không ít thiên tài đều toát ra vẻ hưng phấn.

Không ít người thậm chí kích động muốn đi tới chém đao xuống.

Nếu có thể tự tay đánh chết người xếp thứ mười bảy mười tám trên Hoàng Bảng.

Ra khỏi bí cảnh cũng dễ khoác lác hơn.

Vù!

Có mấy thiên tài không kịp chờ đợi ra tay, bọn họ vượt qua Cung Hạo và Võ Cử, kiếm, đao, thương ở trong tay nhao nhao cuốn theo khí kinh kinh khủng uy thế ngập trời, đánh về phía Tiêu Nhị Thất và Ngô Mị Nương giống như nổ mạnh hết đà.

Đây là ba Ngũ phẩm nên sát cơ rất nồng nặc.

Thanh niên tài tuấn vì vang danh làm ra việc gì cũng sẽ không làm cho người ta kinh ngạc.

Ánh mắt Tiêu Nhị Thất lạnh lùng như băng, Ngô Mị Nương cũng sát cơ phun trào.

Cho dù lúc này họ cũng chẳng còn mấy khí lực để có thể ngăn cản những người này.

Nhưng mà họ không thể hết hơi như vậy!

Bỗng nhiên.

Một giọng nói ung dung vang vọng bên tai bọn họ.

Tiêu Nhị Thất và Ngô Mị Nương khẽ giật mình, trên mặt lập tức toát ra vẻ vui mừng!

Là La Hồng!

“Ra tay, giết.”

m thanh của La Hồng khẽ vang vọng.

La Hồng ở trên lưng Tiêu Nhị Thất khoan thai tỉnh lại, mở mắt ra.

Ánh sáng tím bên trong đôi mắt phun trào, phát quang lan tràn.

Ba thiên tài đang trùng sát tới chỉ cảm thấy trước mắt xuất hiện một pho tượng Phật, Đại Phật quan sát nhân gian, trách trời thương dân, một lúc sau khóe môi Đại Phật vênh lên lộ ra nụ cười kỳ quái làm cho tâm thần của họ hoảng hốt.

Tiêu Nhị Thất thấy thế thì hai mắt sáng lên, lập tức chuẩn bị rút đao.

Nhưng mà y vừa mới rút đao ra.

La Hồng đã ném cổ kiếm Địa Giao ra ngoài gào thét quét qua cổ ba người.

Phốc phốc!

Ba cái đầu phóng lên tận trời, máu như cột trụ tuôn ra!

“Lão Tiêu, nguoi quá chậm.”

La Hồng ghét bỏ nói rồi nhảy từ trên lưng Tiêu Nhị Thất đang trong tư thế rút đao ra.

Bịch bịch bịch.

Lúc này ba cái đầu phóng lên tận trời mới rơi ở trên mặt đất phát ra âm thanh trầm đục lẫn át cả tiếng mưa xuân tí tách.

Chương 213: Kiểm kiểm xuyên tim (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

m thanh ba cái đầu người rơi xuống đất rất nặng nề ngọt ngào.

Ba thiên tài từ trong đám người giết ra, muốn dựa vào vũ khí trong tay chém giết hai người Tiêu Nhị Thất, Ngô Mị Nương nổi tiếng trên Hoàng Bảng để chiếm thanh danh.

Nhưng mà họ đều không ngờ giữa trời đất sẽ có một pho tượng Phật nở nụ cười tà với họ, hấp dẫn tất cả tâm thần của họ, mà một khi hoảng hốt tính mạng sẽ kết thúc.

Đợi đến khi họ tỉnh táo lại thì phát hiện cơ thể không đầu của mình đang đứng lặng ở bên trong màn mưa rả rích.

Tiêu Nhị Thất trợn mắt há hốc mồm.

Đao của y... Còn chưa có rút ra mà!

La Hồng nhảy từ trên lưng của y xuống.

Mưa không ngừng vung vẩy giữa trời đất, trong cổ thành tất cả đều trở nên tối tăm mờ mịt.

Tường trắng ngói đen giống như vùng sông nước Giang Nam.

Hai đầu phố dài đều có sát cơ nổi lên ở bốn phía.

Nơi xa Gia Luật Sách như hồ dữ trên thảo nguyên, bên phải có Cung Hạo và Võ Cử nhìn chăm chăm.

Tiêu Nhị Thất và Ngô Mị Nương đã là nỗ lực hết đà, mũi miệng của họ đều chảy máu, trạng thái cực kỳ yếu kém.

Đôi mắt của Ngô Mị Nương càng âm trầm hơn, hiển nhiên vừa rồi kiếm ý phụ thể đã làm nàng ta bị thương nguyên khí.

Trạng thái của Tiêu Nhị Thất cũng không khá hơn chút nào, y bị Cung Hạo và Võ Cử cùng với một đám thiên tài vây đánh, trên người hiện đầy vết thương, có vết thương còn sâu tới tận xương.

La Hồng nhìn họ, áo trắng trên người tung bay, bỗng nhiên nở nụ cười.

Tình hình đã như vậy, hai gia hỏa này thế mà còn không có bỏ hấn lại.

Điều này làm cho trong lòng La Hồng không khỏi hiện ra một sự ám áp cùng với cảm giác tín nhiệm.

“Các người yên tâm chữa thương đi, tiếp theo đây để cho ta.”

La Hồng nói.

Tiêu Nhị Thất nghe vậy thì đặt mông ngồi trên mặt đất thở hổn hển.

“Lão La, người ráng chống đỡ một lúc, chờ ta nghỉ ngơi tốt, giải phóng song đao chém chết đám gia hỏa này!”

Tiêu Nhị Thất nói.

Ngô Mị Nương thì không nói gì thêm, khoanh chân ngồi xuống lấy đan dược của Ngô gia ra, sau khi nuốt vào một viên thì ném bình thuốc cho Tiêu Nhị Thất, tranh thủ từng giây để khôi phục thương thế.

La Hồng quay người, tay áo trắng tung bay ở giữa màn mưa.

Có sát cơ từ bên trong thân thể hần chậm chậm phóng thích ra ngoài.

Giờ tay lên cổ kiếm Địa Giao tăng tốc lướt tới chém đầu ba thiên tài bị La Hồng nắm trong tay, mũi kiếm chống xuống đất phát ra một tiếng vang giòn giã ở giữa trời đất.

“Võ Cử, bảo vệ tốt quận chúa!”

Cung Hạo không chế ba thanh phi kiếm ở quanh thân, sắc mặt dần dần ngưng trọng.

Hắn ta nhìn về phía La Hồng, ở giữa đúng là có một luồng áp lực loáng thoáng, hiển nhiên La Hồng đã thu được cơ duyên bên trong Thiên Cơ Bí Cảnh, có lẽ thực lực đã thay đổi!

Sắc mặt đám thiên tài đến từ các nơi Đại Hạ, Đại Sở, Đại Chu ở xung quanh đều trở nên nghiêm túc.

Áo trắng kia ở giữa trời đất khói mù, vào lúc này đang phóng thích khí Chính Dương lóa mắt, dường như xông vào chín tầng mây.

“La Hồng!”

“Người giết thương ung của ta vậy thì hãy đền mạng cho thương ung của ta!”

Nhưng mà, một tiếng gào thét trầm thấp dường như được phát ra từ sâu trong yết hầu đột nhiên vang lên, xung kích nổ vang ở mỗi một nơi trong phổ dài hẻo lánh.

Sợi tóc của Gia Luật Sách bay lên, bên trong đôi mắt tràn đầy sát cơ nhìn chăm chăm La Hồng.

Trong mắt của y chỉ có La Hồng, không có những người khác.

La Hồng muốn đối phó những người khác thì chắc chắn phải đối phó với y trước!

Sát ý của Gia Luật Sách hoàn toàn không có che giấu, giống như núi lửa sôi trào hết sức căng thẳng.

La Hồng hơi nhú mày liếc nhìn Gia Luật Sách.

Cho dù là bây giờ, La Hồng vẫn có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ của Gia Luật Sách như cũ, nhưng mà... Tu vi kiếm đạo của La Hồng đã tấn

thăng Lục phẩm nên không còn yếu như lúc trước.

“Người?”

“Chờ lát nữa lại nói.”

La Hồng nói với Gia Luật Sách.

Gia Luật Sách nghe vậy lập tức nở nụ cười lạnh lùng như băng: “Muốn chết!”

Bùm!

Y đập xuống một cái, nước đọng như sóng triều cuồn cuộn, ầm ầm giống như là biển gầm, cuốn lên gió lớn kinh khủng đánh về phía La Hồng.

La Hồng muốn giết người trước?

Chờ giết người xong lại đến đối phó với y?

Xem y là cái gì vậy? Xem thường Gia Luật Sách y sao?

Mà La Hồng đối mặt với thăm dò này, cổ kiếm Địa Giao bỗng nhiên vạch vào hư không, sóng... bị đánh tan.

Giờ tay lên, xa xa nhắm ngay phía Gia Luật Sách.

Vào lúc này nguyên khí trời đất đang điên cuồng tụ về phía La Hồng.

Kiểm Khí Quyết vận chuyển trong kinh mạch, Bắc Đẩu Kinh dung hợp với Kiếm Khí Quyết lúc này bộc phát ra kiếm khí vô cùng kinh người!

Trong đan điền, một viên hai viên ba viên sát châu biến mất.

Mà bên ngoài cơ thể La Hồng từng viên sát châu đang lơ lửng.

Bảy mươi hai viên sát châu nhanh chóng được hình thành.

La Hồng bỗng nhiên đẩy một chưởng về phía trước.

“Thiên Đẩu Liên Hoàn.”

La Hồng nói.

Lời nói vừa dứt.

Bảy mươi hai viên sát châu trong giây lát hóa thành bảy mươi hai thanh phi kiếm màu đen, dưới sự dung hợp với kiếm khí khuấy động phóng ra xa.

Kiểm trận giăng ra dường như hóa thành một màn trời đột nhiên bao phủ Gia Luật Sách ở bên trong.

“Kiếm trận?!”

Cho dù Ngô Mị Nương đang tu dưỡng thương thế cũng không khỏi khẽ biến sắc, khuôn mặt xinh đẹp nhanh chóng nóng lên.

Nàng ta còn nhớ rõ trước đó ở trong cung Kiếm Tu từng khuyên nhủ La Hồng đừng xem thư tịch về kiếm trận.

Không ngờ, La Hồng đã có thể thi triển kiếm trận.

Mặc dù trước đó khi La Hồng giết thương ung đã từng sử dụng một lần, nhưng mà lần đó nàng ta chỉ lo chạy trốn cho nên không có nhìn thấy rõ.

Lần này nàng ta nhìn thấy rất rõ ràng.

Thật sự là kiếm trận!

Hơn nữa lại là kiếm trận Thiên Đấu Liên Hoàn! Một loại khảo nghiệm lực không chế kiếm trận!

Chương 214: Kiểm kiểm xuyên tim (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Một người thành trận!

Độ khó lớn nhưng mà uy lực cũng lớn!

Chẳng qua La Hồng chỉ mới vào cảnh giới Ngự Kiểm tu vi Lục phẩm, thi triển kiểm trận có thể trấn áp được Gia Luật Sách sao?

Gia Luật Sách cũng ngưng mắt, đôi mắt bảy mươi hai chuôi sát châu kiểm hình thành kiểm trận phát ra một tiếng gào thét giận dữ, khí huyết khái giáp tinh xảo hiện ra ở trên người.

Nhưng mà kiểm trận như sóng triều, một lớp chồng một lớp!

Gia Luật Sách muốn dựa vào sức mạnh đã man xé rách kiểm trận thoát ra, lại phát hiện kiểm trận uyển chuyển giống như lưới đánh cá, dù cho y là cá mập hung ác nhất muốn xé rách lưới đánh cá nhưng cũng không được.

Kiểm trận Thiên Đẩu Liên Hoàn hiển nhiên có chỗ đáng khen của nó.

Nếu như trước đó La Hồng dựa vào thực lực Thất phẩm thôi động sợ là sẽ không thể làm khó Gia Luật Sách mấy hơi thở.

Nhưng mà...

Bây giờ tu vi kiểm đạo tăng lên, Nê Hoàn Cung được đạo nhân kia truyền lại một giáp pháp lực trùng kích mở ra biển tri thức, có ba bông hoa tinh thần, hai bông nở rộ còn một bông hoa đang chớm nở, ý niệm tinh thần trở nên cực mạnh.

Dựa vào ý chí tinh thần điều khiển kiểm trận, uy năng trở nên càng thêm mạnh mẽ!

Có thể không giết chết được Gia Luật Sách nhưng mà giam giữ y lại không khó.

Không tiếp tục để ý tới Gia Luật Sách bị kiểm trận bao phủ.

La Hồng nhìn về phía Cung Hạo, Trường Bình quận chúa, cùng với những thiên tài đã liên thủ giết hãn ở phía trước.

Trên mặt La Hồng nở nụ cười xán lạn bước một bước ra.

Trong lòng những thiên tài kia có sự ớn lạnh đang cuộn trào.

“Lão La, có muốn ta báo tên cho người biết không?!”

Tiêu Nhị Thất nuốt đan dược, tu dưỡng thương thế hỏi.

Những người lúc đầu dự định trực tiếp giết La Hồng, bước chân hơi dừng lại.

Nhớ đến Tiểu Bồn Bồn à, tại sao lão Tiêu còn quan tâm hơn cả hãn thế?

Có điều, La Hồng vẫn khẽ quay mặt nở nụ cười.

“Được.”

Đôi mắt Tiêu Nhị Thất lập tức sáng lên, tinh thần đầy năng lượng.

“Người đó, Triệu Vũ.”

Tiêu Nhị Thất lập tức chỉ về phía một người.

La Hồng từ trong ngực lấy ra quyển sổ nhỏ, cùng với bút than đem theo bên người viết tên Triệu Vũ xuống.

Giống như sổ sinh tử, người có tên giống như được Diêm Vương triệu kiến.

Người bị Tiêu Nhị Thất điểm tên kia hơi biến sắc, nhưng không quá lo lắng.

Cung Hạo và Võ Cử vẫn còn ở đây!

La Hồng muốn đại khai sát giới, đầu tiên phải đối phó hai Tứ phẩm kia, cho dù hấn đối phó với hai Tứ phẩm thì ở chung quanh hấn cũng còn một đám thiên tài, mọi người cũng sẽ ra tay.

Chẳng lẽ La Hồng lại còn dám lấy một địch mấy chục?

La Hồng kéo cổ kiếm Địa Giao từ từ cất bước đi tới, tốc độ càng lúc càng nhanh!

Mũi kiếm xẹt qua trên mặt đất, bọt nước bên trong ầm ầm có hoa lửa bắn tung toé!

Sắc mặt Cung Hạo cũng trở nên giận dữ, đây là thế nào vậy? Coi thường nhục nhã hấn ta sao?!

Tốt xấu gì hấn ta cũng xếp thứ bảy trên Hoàng Bảng, ở chỗ đông người như vậy lại bị người ta xem không ra gì? Dự định ở ngay dưới mí mắt của hấn chỉ mặt gọi tên để giết người sao?!

Kiêu ngạo như vậy sao?!

Kiểm chỉ vung lên, ba thanh phi kiếm trong nháy mắt phá không lướt đi, xé rách màn mưa.

La Hồng liếc nhìn.

Giơ tay lên, năm ngón tay hình thành dấu hình móc câu.

Trong chớp mắt trong bóng dáng ba thanh phi kiếm bay lượn bên trong bầu trời lập tức có cánh tay nhô ra, có bóng đen từ đó nhảy ra bắt lấy chuôi kiếm làm cho tốc độ kia càng ngày càng chậm.

Cung Hạo khẽ giật mình.

Thao tác kỳ quái gì vậy?!

Mà năm ngón tay của La Hồng bỗng nhiên siết thành nắm đấm!

Cung Hạo phát hiện dưới chân mình có cái bóng nhúc nhích, sau đó từng thân ảnh thoát ra rồi ra tay với hắn làm cho hắn không kịp chuẩn bị đã bị vây đánh ở bên trong!

Trong nháy mắt Cung Hạo bị nhóm Tà Ảnh vây đánh, La Hồng hành động rồi.

Nắm kiếm rồi thân hình nhanh chóng lướt tới.

Thiên Thủ Tà Phật trong Nê Hoàn Cung trong nháy mắt hiện ra.

Trong mắt từng vị thiên tài giống như có chân Phật với dáng vẻ rất trang nghiêm hiện lên!

Mọi người đều trở nên hoảng hốt.

Người tên là Triệu Vũ cũng trở nên hoảng hốt, đợi đến khi hắn ta lấy lại tinh thần thì Phật tướng đã hóa thành khuôn mặt của La Hồng.

Không biết cổ kiếm Địa Giao đã kề lên trên cổ của hắn ta từ khi nào.

Phốc phốc!

Một kiếm lướt qua, máu nóng vung vẩy, đầu lâu bay lên trời!

Sát khí, mùi tanh ngút trời!

Dường như xung kích va chạm giống như sóng ở trên đường dài!

Triệu Vũ còn đang trong tình trạng không thể tin được đã bị chém giết!

“Kẻ giết người vĩnh viễn sẽ bị người ta giết.”

La Hồng thần nhiên nói.

“Người tiếp theo.”

Ở phía xa, Tiêu Nhị Thất toét miệng, cánh tay chống lên trên đầu gối, xa xa chỉ về phía một người.

“Người đó, Chu Lạc.”

Vừa dứt lời, cổ kiếm Địa Giao lơ lửng ở bên người của hắn, La Hồng lại một lần nữa lấy Tiểu Bồn Bồn ra viết cái tên đó xuống.

Sau đó duỗi một ngón tay ra nhắm ngay thi thể Triệu Vũ rồi bỗng nhiên nói: “Đứng dậy.”

Thi thể của Triệu Vũ ở bên dưới nhúc nhích, thân hình Triệu Vũ đen như mực hiện ra bay về phía Chu Lạc.

Thiên tài ở xung quanh lập tức sợ hãi!

Mẹ nó đây là Câu Linh Khiển Tướng của Đạo gia?

Hơi không thích hợp!

Nhưng mà thiên tài ở xung quanh không kịp nghĩ nhiều, Phật m Phạn Xướng, thật tướng lại lần nữa xuất hiện, đám người trở nên hoảng hốt.

Phốc phốc!

Ngự kiếm lướt qua, một cái đầu lâu bay lên trên trời rơi xuống trên mặt đất, máu tóe lên nhuộm cả nước mưa.

Ốn lạnh, sợ hãi trong nháy mắt tràn ra phía sau lưng mấy thiên tài!

Họ là thiên tài được các đại gia tộc dùng tài nguyên bồi dưỡng ra, cũng đã từng trải qua chiến đấu nên họ có thực lực Ngũ phẩm, cũng không phải hạng yếu kém!

Thế nhưng lại giống như một đứa trẻ tay không trói gà không chặt trước thủ đoạn kỳ quái của La Hồng!

Chương 215: Kiếm kiếm xuyên tim (3)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Tiêu Nhị Thất cười lớn.

Tiêu Nhị Thất ở giữa mưa rơi đưa tay chỉ về phía xa rồi liên tục đọc tên.

Đọc từng cái tên ra.

Mà áo trắng của La Hồng tung bay, khí Chính Dương giống như cầu vồng, pháp lực kết tinh trên trán chiếu sáng rạng rỡ, cúi đầu viết tên lên trên quyền sở nhỏ.

Ý chí tinh thần không ngừng xung kích...

Cổ kiếm Địa Giao giống như địa long tung bay, mang theo từng cái đầu lâu bắn ra xa!

“Chết tiệt!”

Cung Hạo một chiêu lại một chiêu đánh nát Tà Ảnh, nhưng mà Tà Ảnh giống như nước tan ra rồi lại nhanh chóng hình thành.

Mà từng thiên tài bị La Hồng giết chết đều sẽ bị triệu hoán thành Tà Ảnh, có thành công cũng có không thành công, Tà Ảnh được triệu hoán thành công cũng gia nhập trong đại quân Tà Ảnh dây dưa với Cung Hạo.

Trong nháy mắt Cung Hạo bị mấy chục Tà Ảnh đánh không chết giết không được vây quanh, không có cách nào phân thân!

“Võ... Võ Cử tiên sinh... Cứu... Cứu ta!”

Khuôn mặt của Trường Bình quận chúa trắng bệch, bên trong đôi mắt phản chiếu sự sợ hãi.

La Hồng một thân áo trắng đại khai sát giới, lúc này giống như một sát thần trong đêm mưa.

Từng vị thiên tài ngã xuống đất.

Có của Đại Hạ, có của Đại Chu cũng có của Đại Sở...

Tất cả thiên tài được Trường Bình quận chúa liên hợp dường như đều bị La Hồng giết sạch.

Máu tươi nồng đậm tràn ngập phố dài, một người rồi lại một người nhìn thấy mà giật mình.

Mà La Hồng là kẻ giết người đang tới gần nàng ta.

Tiêu Nhị Thất đọc họ tên lúc này hơi miệng đắng lưỡi khô.

Không có một thiên tài nào có thể trốn thoát, họ muốn chạy trốn nhưng lại chạy không thoát, một khi chạy ra bên ngoài thì sẽ bị cái bóng bên trong

nắm lấy mắt cá chân, cuối cùng một thanh kiếm địa long chém qua người liền kéo theo máu tươi vọt qua.

Thi thể nằm dưới đất, cảnh tượng này thật sự là quá dọa người.

“Người đó không cần ta phải nói nữa, Trường Bình quận chúa Hạ Yên Nhi.”

Tiêu Nhị Thất đột nhiên nói.

Nhưng mà La Hồng lại nhìn y lắc đầu.

Ở trên quyển sổ da người viết cái tên Võ Cử.

Thu hồi sổ lại.

Tiêu Nhị Thất ngạc nhiên, không phải là La Hồng dự định giết Võ Cử người xếp thứ mười lăm trên Hoàng Bảng đấy chứ?

Cổ kiếm Địa Giao nương theo kiếm ngân vang, tăng tốc vọt về phía trước bị La Hồng nắm trong tay.

Uỳnh.....

Kiểm khí bên trong thân thể bắt đầu điên cuồng phun trào, từng cái từng cái gia nhập vào bên trong.

Võ Cử ngẩn ở trước người Trường Bình quận chúa, đột nhiên cảm thấy ớn lạnh bao phủ toàn thân.

Từng chiếc lông tơ của Võ Cử dựng lên, bên trong đôi mắt lại hiện lên vẻ tàn khốc.

“Lục phẩm... Lại muốn giết Tứ phẩm, không tránh khỏi quá cuồng vọng rồi!”

Võ Cử gào rít, khai giáp khí huyết hiện ra, trình độ tinh xảo đúng là không dưới huyết giáp của Gia Luật Sách!

Võ Cử cũng là Tứ phẩm Thiên Cương Cảnh!

Vô số cương khí từ bên trong thân thể Võ Cử cán quét ra, khí huyết kinh khủng sôi trào tạo thành một bức tường cương khí ở xung quanh người!

Khuôn mặt La Hồng không thay đổi bước tới.

Vừa nhấc tay lên.

Tà Ảnh dưới chân Võ Cử mọc thành bụi, một bóng lại một bóng Tà Ảnh không ngừng thoát ra, muốn rung chuyển thân thể của Võ Cử, chẳng qua Võ Cử không nhúc nhích tí nào.

La Hồng kéo một kiếm, kiếm khí dường như xuyên qua sông dài, kéo ra bộ dáng như rắn trườn ở phía sau hắn!

Nay vào Lục phẩm, kiếm khí có thể xếp chồng thành ba trăm sáu mươi đạo!

Nê Hoàn Cung của La Hồng run lên, ý chí tinh thần trải rộng ra như Thiên Nữ Tán Hoa.

Pháp tướng Thiên Thủ Tà Phật nở nụ cười xấu xa ở trước mặt Võ Cử...
Châm chậm triển khai trăm tay.

Võ Cử khẽ giật mình, trong một chốc, tường cương khí để lộ sơ hở.

Sắc mặt của Võ Cử thay đổi, bỗng nhiên lấy lại tinh thần muốn tu bổ, nhưng mà không còn kịp rồi, một kiếm của La Hồng đã chém xuống!

Một kiếm có một không hai trên nhân gian!

Bạch mãng gào thét!

Uy lực kinh khủng, thế như chẻ tre đâm rách tường cương khí!

Đâm vào trên người Võ Cử.

Một kiếm phá giáp!

Xuyên qua tim!

Mũi kiếm của thanh đồng kiếm đâm qua sau lưng, máu chảy như tơ.

Võ Cử không thể tin nhìn La Hồng gần trong gang tấc.

Sắc mặt La Hồng bình tĩnh, rút kiếm rồi đâm kiếm.

Phốc phốc.

Phốc phốc!

Kiếm kiếm xuyên tim.

Võ Cử mờ mịt cùng không thể tin, bất lực quỳ xuống, mưa rơi trên người, cúi đầu tỉnh mạch.

Mà La Hồng rút kiếm ra, đẩy thi thể Võ Cử đang quỳ ra, ánh mắt rơi vào trên người Trường Bình quận chúa đang sợ ngây người.

Đi qua thi thể Võ Cử.

La Hồng xích lại gần Trường Bình quận chúa rồi nắm bờ vai của nàng ta.

Giơ kiếm rồi đâm kiếm.

Rút ra rồi lại đâm vào.

Cũng là kiếm kiếm xuyên tim.

Lúc này trời đất dường như đều trở nên yên tĩnh.

Một kiếm lại một kiếm, âm thanh phốc phốc đâm vào máu và thịt vô cùng rõ ràng giống như là quanh quẩn ở bên tai mỗi người.

Bên trong đôi mắt của Trường Bình quận chúa tràn đầy sợ hãi, nàng ta thậm chí không ngờ La Hồng sẽ trực tiếp vượt qua Võ Cử đi tới trước mặt đâm thẳng vào nàng ta mấy kiếm.

Thậm chí ngay cả tên của nàng ta cũng không hỏi và không viết.

Tại sao?

Tại sao người không viết tên của ta?

Trường Bình quận chúa nhìn rất lâu, nàng ta nhìn thấy La Hồng móc Tiểu Bồn Bồn ra viết tên, mà những cái tên bị hấn viết vào quyển sổ đều chết hết.

Cho dù là Vô Cử Tứ phẩm cũng đã chết!

Đó là quyển sổ sinh tử của Diêm Vương, là quyển sổ đoạt mệnh người!

Nhưng mà La Hồng lại không viết tên của nàng ta mà lập tức đâm nàng ta mấy kiếm.

Đau nhức dữ dội trong nháy mắt lan tràn toàn thân Trường Bình quận chúa, đó là một loại cảm giác đau đến tê tâm liệt phế, linh hồn bị xé nát, sinh mệnh bị kết thúc!

“Người... Người...”

Trường Bình quận chúa há mồm muốn nói gì đó, thế nhưng một chữ cũng không nói nên lời, thân thể của nàng ta đang run rẩy, há miệng phun ra máu.

Mặc dù nàng ta là Ngũ phẩm, nhưng mà ở trước mặt La Hồng ngay cả dũng khí chiến đấu cũng không có.

Ầm!

Hộp kiếm mà Cung Hạo cho nàng ta khẽ run lên.

Phi kiếm bộc phát ra kiếm khí bàng bạc muốn thoát ra khỏi hộp kiếm.

Chương 216: Cửu Kiếm Hóa Long lay Côn Luân (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nhưng mà La Hồng chỉ liếc nhìn sau đó vươn tay đè phi kiếm xuống, một lần nữa đưa nó trở về bên trong hộp kiếm.

Đôi mắt của Trường Bình quận chúa hoàn toàn mất đi ánh sáng.

Nàng ta luôn luôn tự cho là mình hơn người, nàng ta ở khắp nơi làm mọi việc đều thuận lợi, kết giao con em thế gia, bồi dưỡng thành viên tổ chức của mình, nhưng mà nàng ta tâm cao khí ngạo, nàng ta tưởng tượng một ngày nào đó nàng ta có thể đứng ở trên đỉnh cao nhất quan sát toàn bộ vương triều đại địa.

Thiên hạ đều sẽ bao phủ ở dưới váy của nàng ta, nàng ta sẽ trở thành Nữ Đế đầu tiên được lưu tên sử sách.

Mà bây giờ tất cả đều chỉ là ảo tưởng.

Giấc mộng của nàng ta, cuộc sống của nàng ta, tất cả đều mất hết dưới một kiếm của La Hồng.

“Ta hận... Hận ngươi...”

Khuôn mặt của Trường Bình quận chúa đột nhiên trở nên dữ tợn nhìn chằm chằm La Hồng, oán hận, hối hận, bi thương... Các loại cảm xúc tràn lên khuôn mặt.

Phốc phốc.

La Hồng hơi nhúu lông mày rút kiếm khỏi cơ thể Trường Bình quận chúa.

“Ngươi chắc là là đồ ngớ ngẩn do Hạ gia phái tới.”

Lời nói vừa dứt.

Cổ kiếm Địa Giao lướt qua.

Khuôn mặt oán độc của Trường Bình quận chúa hoàn toàn dừng lại, một cái đầu lâu bay lên tận trời cuối cùng chật vật rơi trên mặt đất sau đó lăn ra xa mấy mét.

Mưa giữa trời đất càng ngày càng dữ dội.

Dường như là cảm nhận được máu tươi ở trên mặt đất cho nên trút cơn mưa mưa to, muốn rửa sạch cỗ thành trì ngập tội ác này.

Nơi xa.

Tiêu Nhị Thất và Ngô Mị Nương hơi há mồm, vô cùng ngạc nhiên.

Nhìn một người áo trắng bên trong màn mưa đúng là không biết nên nói gì.

Thi thể đầy đất làm cho người ta nhìn thấy đều cảm thấy toàn thân hỗn loạn.

“Đều giết hết rồi...”

Đi vào bí cảnh hình như chỉ còn có Hồng Bách Uy và Khổ Nguyệt chưa chết...

“Chết quá nhiều người, nếu như lão La ra ngoài bí cảnh sợ là sẽ trở thành cái đinh trong mắt các hộ đạo giả, mỗi một hộ đạo giả đều sẽ muốn giết hắn!”

Tiêu Nhị Thất miệng khô khốc nói.

Hộ đạo giả làm chuyện của hộ đạo, bây giờ La Hồng đều giết sạch sành sanh người của người ta, có thể không đắc tội với người ta sao?

Ngô Mị Nương trịnh trọng gật đầu, rồi lại lên tiếng hoài nghi: “Nhưng mà La Hồng để ý sao?”

Tiêu Nhị Thất trì trệ, im lặng một lát.

“Quá thoải mái... Thực ra thực lực của La Hồng nói mạnh cũng không tính là mạnh, chủ yếu là kỳ quái!”

“Câu Linh Khiển Tướng của Đạo Môn, còn có kiếm khí... Lại thêm thuật chân nhiếp của Phật Môn kỳ quái kia, đối với người có thực lực yếu quả thực chính là đồ sát!” Tiêu Nhị Thất hít một hơi thật sâu.

“Vẫn chưa kết thúc.”

“Cung Hạo và Gia Luật Sách còn chưa chết...”

Ngô Mị Nương nhìn về phía phổ dài nói.

“Lão La có thể giết Võ Cử đây là điều ta không ngờ tới, nhưng mà cũng có thể là do Võ Cử khinh thường, nếu Võ Cử không bảo vệ quận chúa hắn là có thể tránh né kiếm của La Hồng, hắn lấy cơ thể chống cự nên trúng thuật chân nhiếp của Phật Môn cho nên bị phá giáp ôm hận kết thúc.”

Ánh mắt Tiêu Nhị Thất gay gắt, phân tích nguyên nhân chân chính Võ Cử bị giết.

Nếu như thật sự triển đấu thì La Hồng chưa hẳn có thể chiếm được nhiều chỗ tốt.

Dù sao Võ Cử cũng là thiên kiêu vào hàng tứ phẩm xếp thứ mười lăm trên Hoàng Bảng.

Tiêu Nhị Thất và Ngô Mị Nương lại im lặng, giữa trời đất chỉ còn lại có tiếng mưa to.

Phốc!

Phốc phốc!

Bỗng dưng, có kiếm quang bốn phía dường như hóa thành giảo nhục trận, nháy mắt bao phủ toàn bộ Tà Ảnh vào bên trong.

Tất cả đều bị xoắn nát!

Cung Hạo một thân áo lam khom lưng, kiếm khí trên thân không ngừng tăng ngút trời, thậm chí cuốn ngược cả màn mưa.

Hai thanh kiếm vốn dĩ để phòng ngừa La Hồng ngồi thương ung bay lên bầu trời trốn thoát, dưới sự khống chế của Cung Hạo nhanh chóng quay lại, cùng với ba thanh phi kiếm tránh thoát trói buộc, bộc phát giảo sát kiếm quang kinh khủng tiêu diệt tất cả Tà Ảnh.

Trong nháy mắt Tà Ảnh không cách nào nhanh chóng khôi phục ngưng tụ lại với nhau.

La Hồng nheo mắt lại.

Tà sát khí trong đan điền của hắn tiêu hao rất lớn, nếu không phải hắn đã vào Lục phẩm Địa Sát Cảnh, tà sát khí có khả năng sẽ không đủ dùng.

Ở phía xa sát châu kiếm vẫn đang dây dưa với Gia Luật Sách.

La Hồng không thu hồi sát châu kiếm, lúc này để Gia Luật Sách thoát vây khốn thì hắn sẽ rất khó làm việc.

Gia Luật Sách cộng với Cung Hạo sẽ rất khó đối phó.

Hộp kiếm trên lưng Cung Hạo rơi trên mặt đất, toàn thân hắn ta ướt sũng đứng thẳng lưng ngẩng đầu lên, năm chuôi phi kiếm sáng trong vắt lơ lửng ở quanh người, sát cơ bốn phía giống như kiếm tiên bề ngẫ.

Hắn ta nhìn thấy Võ Cử quỳ rạp trên mặt đất mất đi sinh mệnh.

Còn có Trường Bình quận chúa bị một kiếm chém đầu, cơ thể run lên trên mặt hiện ra... Biểu tình kỳ quái!

“Ngươi quả thực là một kẻ giết người.”

Cung Hạo nói.

Một lúc sau sắc mặt hơi không cam lòng: “Tại sao một tên giết người như ngươi lại có thể thu được truyền thừa chứ?”

“Dựa vào cái gì có thể đạt được “Bắc Đẩu Kinh”?!”

La Hồng sững sờ, thực sự không ngờ Cung Hạo thế mà biết hắn đạt được “Bắc Đẩu Kinh”.

“Chết, tất cả đều chết hết.”

Cung Hạo nở nụ cười.

“Chết cũng tốt, đỡ cho sau này ta còn phải ra tay.”

Hử?

Lời nói của Cung Hạo làm cho lông mày của La Hồng nhướng lên.

Sắc mặt của Tiêu Nhị Thất và Ngô Mị Nương cũng khẽ thay đổi, có ý gì?

Kiểm chỉ của Cung Hạo khép lại rồi chậm chậm vung lên, hộp kiếm trên thi thể Trường Bình quận chúa lập tức nổ tung, kiếm khí kinh khủng trong nháy mắt xoắn thi thể Trường Bình quận chúa thành một đồng thịt nát.

Uy năng bộc phát tựa như là một quả bom hẹn giờ.

Dù cho Trường Bình quận chúa còn sống, gặp kiếm khí này phát tiết cũng sợ là sẽ mất mạng trong nháy mắt.

Chương 217: Cửu Kiếm Hóa Long lay Côn Luân (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Cái này gọi là vật bảo vệ tính mạng của Trường Bình quận chúa sao, trên thực tế là một thanh kiếm có thể lấy mạng Trường Bình quận chúa bất cứ lúc nào!

Phi kiếm gào thét mà ra trở về bên người Cung Hạo, khí tức của Cung Hạo bắt đầu liên tục tăng lên.

Sáu thanh phi kiếm treo ở phía sau hắn ta giống như kiếm bọc rủ xuống.

Mưa rơi giữa trời đất dường như cũng bị kiếm ý của hắn ta ảnh hưởng, tràn đầy sắc bén giống như từng cây kim rơi xuống!

“Ta chính là kiếm tu Tứ phẩm, kiếm tu chủ yếu là sát phạt, người Lục phẩm có thể giết Tứ phẩm, người cảm thấy kiếm tu Tứ phẩm... Sẽ yếu sao?”

Cung Hạo nói.

“Dù người không giết Trường Bình quận chúa thì ta cũng sẽ giết, ta nhận được mệnh lệnh là phải giết nàng ta.”

“Sau đó giả họa cho La Hồng người, đến lúc đó tuyên bố với bên ngoài rằng người giết Trường Bình quận chúa, mà người thì bị đại đa số thiên tài vây đánh mất mạng...”

“Đáng tiếc, tất cả dường như không đi theo kế hoạch.”

“Không sao, giết người rồi, kết quả cũng sẽ giống như vậy.”

Cung Hạo nói.

“Nếu như người đưa “Bắc Đầu Kinh” ra, ta sẽ để cho người toàn thân.”

Kiếm ý của hắn ta đang không ngừng kéo lên, sáu thanh kiếm không ngừng xếp chồng, nương theo tiếng leng keng dường như trời đất cũng nổi sấm sét.

Hắn ta khoanh chân, thân thể thực sự lơ lửng lên trên, áo lam tung bay khẽ nhìn La Hồng.

La Hồng chống cổ kiếm Địa Giao nhìn Cung Hạo giống như là nhìn thẳng ngóc.

Mặc dù La Hồng cảm thấy kinh ngạc khi Cung Hạo được người khác phải tới nhưng mà hắn không thèm để ý, quan tâm hắn ta làm gì, dù sao hiện tại người mà hắn phải đối mặt chính là Cung Hạo.

Giết Cung Hạo, tự nhiên sẽ phá được thế cục.

Cung Hạo rất mạnh, lúc này khí cơ và uy thế thậm chí không kém gì Gia Luật Sách bị kiểm trận dây dưa.

Người xếp thứ bảy trên Hoàng Bảng dường như cũng không chỉ đơn giản là xếp thứ bảy trên Hoàng Bảng.

“Xem ra ngươi không muốn.”

“Vậy giết ngươi để luyện hồn, tóm lại vẫn có thể báo cáo.”

Cung Hạo nói.

Sau một lúc hắn ta khoanh chân ở trên không giống như là một nhạc công kinh diễm nổi tiếng của quốc gia, đưa tay ra trước người từ từ quét vào khoảng không.

“Ta có sáu kiếm lại được vào Côn Luân Cung bồi dưỡng, ta đặt tên là Lục Côn Luân.”

Sáu mũi kiếm lập tức chỉ lên trời, chuôi kiếm lơ lửng.

Hai tay Cung Hạo lại lần nữa chậm chậm chỉ lên trời.

Ầm!

Sáu thanh kiếm lập tức ngút thẳng lên trời, mang theo âm bạo kinh khủng!

Mà nước đọng đầy đất lúc này cũng bị cự lực hấp dẫn, thực sự nhao nhao treo ngược lên.

Giống như một thác nước đổi chiều!

Kim nén to lớn đánh thẳng vào La Hồng, xung kích quần áo trên người hắn bay tán loạn.

La Hồng ngưng thần.

Pháp lực kết tinh trên trán chậm chậm phun trào.

Một kiếm này của Cung Hạo làm cho hư ảnh thánh nhân trong đan điền của hắn hơi rung động nhắc nhở rằng có nguy cơ.

La Hồng ngưng mắt.

Thiên Thủ Tà Phật!

Ý chí tinh thần cản quét ra nhưng mà còn chưa tới gần Cung Hạo đã bị kiếm ý giảo phá thành mảnh nhỏ.

“Đừng xem ta giống như những thứ ăn hại kia, đợi đến lúc ta vào Nhất phẩm, kiếm của ta dám chỉ thiên thượng tiên!”

“Ngươi không rung chuyển được ý chí của ta.”

Cung Hạo nói.

Cuồng vọng vô biên!

Nhưng đúng lúc này hắn ta lại ần ần có cảm giác mò được cảnh giới kiếm cuồng.

Ầm!

Vô số hạt mưa hội tụ dưới sự dẫn dắt của sáu thanh phi kiếm thực sự hóa thành một ngọn núi!

Một tòa kiếm sơn tên là Lục Côn Luân!

Áo lam của Cung Hạo bay tán loạn, đôi mắt lạnh lùng vươn tay chậm chậm đè ép xuống, tiêu sái như kiếm tiên bước lên cửu thiên tuyệt thế.

Ầm!

Trong chốc lát.

Toà kiếm sơn ầm vang ép xuống.

Vô số hạt mưa trong nháy mắt bị đánh thành bột phấn!

La Hồng nhìn kiếm sơn uy thế ngập trời, áp lực làm cho máu của hắn giống như lạnh lòng tĩnh mịch.

Hắn không có lấy một nạt Tà Quân đeo lên.

Nhìn chằm chằm toà kiếm sơn, “Bắc Đẩu Kinh” trong cơ thể La Hồng sau khi trải qua biên độ tăng trưởng thì kiếm khí mạnh lên rất nhiều.

Hai tay hắn nắm cổ kiếm Địa Giao.

Ánh mắt hơi rũ xuống, một lúc sau hắn liền nhướng mày, tóc đen bay lên.

Huy động ra cửu kiếm.

Hắn muốn dựa vào lực lượng của mình liều một phen tạo ra cửu kiếm!

Sau lưng có kiếm khí bạch giao đang hoá hình thành bạch long mờ mờ!

Trong nháy mắt khi tung ra chín kiếm kia, lỗ chân lông trên cả người La Hồng có máu tươi phun ra nhuộm áo trắng thành màu đỏ búng!

Cửu Kiếm Hóa Long lay Côn Luân!

Ở phía xa.

Trên đường dài.

Hồng Bách Uy mặc đạo bào đứng lặng trong màn mưa.

Hắn ta nhìn trên đường dài ở phía xa, kiếm chỉ của Cung Hạo chỉ lên trời dường như chuyển thành một tòa kiếm sơn ép xuống.

Thực sự không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Vốn dĩ Hồng Bách Uy cất giấu một ít át chủ bài cảm thấy có thể đoạt được cơ duyên từ trong tay Cung Hạo, nhưng sau khi suy nghĩ vẫn là quay người rút đi.

Cung Hạo rất mạnh, hắn ta đánh không lại.

Không lấy được “Bắc Đẩu Kinh” thì thôi, có thể lấy được thanh kiếm này cũng xem như là không lỗ.

Nhưng mà ngay khi hắn ta muốn quay người rời đi.

Pháp lực kết tinh trên trán La Hồng vùng cửu kiếm bạch long chống lại kiếm sơn đang không ngừng nhảy lên...

Về mặt La Hồng không thay đổi quay đầu lại nhìn.

Nhìn thấy Hồng Bách Uy ôm chuôi kiếm vào trong ngực.

Vận chuyển “Bắc Đẩu Kinh”.

Trong chớp mắt.

Hồng Bách Uy quay người muốn nhanh chóng rời đi run lên, đôi mắt rung rung dường như có âm thanh tan nát cõi lòng phát ra tiếng gầm thét bi phẫn.

Kiếm ở trong ngực hắn ta trong chốc lát gào thét!

Theo dần dần hóa thành lưu quang nhanh chóng lao về phía Cung Hạo!

Một luồng ánh kiếm lấp lóe giữa trời đất, giống như chẻ đôi màn mưa tối tăm mịt mờ, từ một chỗ trong hẻm sâu, kéo theo kiếm khí thành một cái đuôi dài, cất lên tiếng thét gào cao ngút trời.

Kiếm khí chấn động cuộn cuộn mãnh liệt, giống như con sóng nhấp nhô cuốn trôi tất cả.

Kèm theo là tiếng gào thét giận dữ thê lương của Hồng Bách Uy.

Chương 1218: Giết Cung Hạo! (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Tiểu đạo sĩ Hồng Bách Uy đứng dưới màn mưa giống như điên như cuồng, cả người không biết là đang cười hay là đang khóc.

Ngay khi Thiên Cơ kiếm bay lên trời thoát khỏi lồng ngực của hắn ta thì Hồng Bách Uy chỉ cảm thấy trời đất sụp xuống.

Khi sắp hoàn thành việc miêu tả “Bắc Đầu Kinh” rồi thì bị người ta vung đao đoạt tình yêu thì cũng thôi đi, bây giờ khó khăn lắm mới tìm được bảo kiếm có duyên, lại bay ra khỏi lồng ngực của hắn ta, dường như là bị triệu hồi đi.

Hồng Bách Uy tức giận và mặt mình một cái.

"Này thì tham lam! Này thì tham lam!"

Hắn ta nên sớm nghĩ tới là bảo kiếm này rất có thể cùng một bộ với Bắc Đầu Kinh, vẫn luôn chờ đợi người được truyền thừa đến thu hồi về lại.

Chẳng trách Hồng Bách Uy vốn dĩ không có cách nào nhận chủ đối với cây kiếm này, thì ra ngay từ đầu cây kiếm này vốn dĩ đã chẳng thuộc về hắn ta.

Thế nhưng nếu như hắn ta đem kiếm đi không tới đây tìm Cung Hạo, thì chưa chắc kiếm này sẽ bị lấy đi, đợi đến khi hắn ta dùng khí cơ nuôi dưỡng cho thấm nhuần, dần dần sẽ lấy được thanh kiếm này.

Bây giờ thì cái gì cũng mất hết rồi.

Vì thế, Hồng Bách Uy rất tức giận.

Đôi mắt hắn ta đỏ ngầu nhìn chăm chăm Cung Hạo mặc áo xanh bay phát phơ, sáu kiếm giống như Côn Luân tiên sơn ngưng tụ đè nghiêng La Hồng!

Cung Hạo!

Người khinh người quá đáng!

Đôi mắt Hồng Bách Uy đỏ ngầu, nhìn chăm chăm Thiên Cơ kiếm bay vút lên trời, xoẹt qua bóng kiếm, xé toạc màn mưa xuân bay vút về phía Cung Hạo, hắn ta đã hiểu rõ, Cung Hạo quả nhiên là người nhận được truyền thừa của Bắc Đầu Kinh.

Ngay tại giây phút mấu chốt, người cướp đi kinh văn của hắn ta chính là Cung Hạo!

Bây giờ vừa gọi một tiếng đã triệu hồi được Thiên Cơ kiếm hắn ta vẫn chưa ôm ấp tay cũng chính là Cung Hạo!

Cho dù ở trong bí cảnh, có thể tìm được cơ duyên hay không phải dựa vào năng lực của chính mình, nhưng mà... Hồng Bách Uy cũng cảm thấy rất khó chịu, cực kỳ bức bối!

Nếu ta không thoải mái thì cũng sẽ không để cho Cung Hạo người thoải mái!

Hồng Bách Uy vốn dĩ muốn rời khỏi nơi này, nhưng mà bây giờ, trước khi đi cũng phải hãm hại Cung Hạo cho bằng được!

Pháp lực toàn thân tỏa ra, làm hất tung đạo bào dần ướt nước mưa, hơi nước bốc lên, lại làm cho hắn ta có mấy phần tiên khí lượn lờ.

Ông tay áo rộng lắc lư phát phơ, từ bên trong xuất hiện lần lượt từng tấm bùa tung bay bắn mạnh ra trong không khí.

Những tấm bùa này bay lượn vòng quanh trong không trung, cuối cùng xếp chồng thành một Lục sĩ phù giáp!

"Sá!"

Hai tay tiểu đạo sĩ Hồng Bách Uy kết đạo ấn, đột nhiên chấm một nét trên lá bùa Lục sĩ, làm cho lá bùa Lục sĩ như thức tỉnh trong nháy mắt, gào thét bay vút ra.

Mà như thế vẫn chưa đủ.

Tiểu đạo sĩ để ngón tay trở lên môi, cắn một cái làm máu tươi chảy ra.

Lấy kiếm chỉ làm bút, máu làm thành mực, vẽ một đạo phù văn ở trong lòng bàn tay.

Sau một khắc, nháy mắt pháp lực bị hút ra, sắc mặt hắn ta trở nên trắng bệch.

Nhìn chằm chằm Cung Hạo mặc áo màu xanh bay phát phơ, giống như một kiếm tiên bước ra từ trong Thiên Môn.

Đánh ra một chương từ xa xa!

"Chương Tâm Lôi!"

...

Cung Hạo lấy sức lực mạnh mẽ của kiếm khách Tứ phẩm đấu với La Hồng, La Hồng lấy Cửu Kiếm Hóa Long chống lại, giữa lúc chấp chờn ần ần thì một chiêu kiếm Hóa Long của La Hồng dường như không chịu nổi sức đè ép từ Côn Luân Kiếm Sơn của Cung Hạo.

Dù sao hai người cũng có sự chênh lệch giữa thực lực với nhau.

Hiển nhiên Cung Hạo cũng phát hiện ra điểm này, cho dù La Hồng sử dụng kiếm Hóa Long lưng lẩy nức tiếng nhưng mà sức mạnh so với Trần Thiên Huyền thì vẫn chênh lệch rất nhiều.

Dù sao tu vi của La Hồng cũng chỉ là Kiếm tu Lục phẩm.

Chênh lệch hai phẩm so với hấn trong lúc đó.

"Chết đi!"

Vạt áo xanh của Cung Hạo bay phát phơ, hờ hững nói.

Vạt áo xanh của hấn bị khí lưu chảy ngược chấn động không ngừng phồng lên, mái tóc của hấn cũng bay phát phơ.

Đột nhiên kiếm chỉ đề xuống, kiếm sơn nổ vang, xoay vòng bay lên, giống như phải đem La Hồng đề nghiêng thành bột mịn!

Tất nhiên Cung Hạo cũng đã đề phòng huật Câu Linh Khiển Tướng mà trước đó La Hồng đã sử dụng.

Đột nhiên.

Da đầu Cung Hạo tê rần, cảm nhận được một luồng sát cơ khủng bố đang bạo phát từ phía đằng sau.

Kiếm khí sắc bén, giống như một loại kiếm ý từ trên chín tầng trời vấy vùng rơi xuống, lại giống như từ Thượng Cổ truyền tới đang khuấy động tâm thần của hấn ta!

Hơi hơi nghiêng mặt.

Con người Cung Hạo co rút lại, một bóng kiếm bay đến tỏa ra ánh sáng chói lóa, tư thế mạnh như vũ bão xuyên thẳng tới lồng ngực của hấn ta!

Đây là kiếm gì?

Kiếm của La Hồng?

Không... Không đúng!

Sao La Hồng còn có thể điều khiển một thanh phi kiếm rực rỡ như vậy chứ?

Cung Hạo không dám tin tưởng, hấn ta thật sự không nghĩ tới, tu vi kiếm đạo của La Hồng rốt cuộc yêu nghiệt tới cỡ nào, mới có thể cùng lúc khống chế nhiều thanh phi kiếm tới như vậy.

Từ đằng xa vây nhốt Da Luật Sách, làm cho Da Luật Sách nhiều lần gào thét trong kiếm trận, bảy mươi hai thanh phi kiếm quỷ dị đó cũng đã làm cho người ta tê rần cả da đầu, mà trong tay La Hồng còn có một thanh cổ kiếm Địa Giao.

Bây giờ lại chui ra thêm một thanh kiếm nữa!

Khống chế phi kiếm... Không cần dùng tinh lực sao?

Cho dù là Cung Hạo hấn ta, một Kiếm tu Ngự kiếm Tứ phẩm chân chính, khống chế sáu thanh phi kiếm cũng đã là hết cỡ.

Mà bây giờ La Hồng thể hiện trình độ điều khiển kiếm, đã hoàn toàn vượt ra khỏi tầm nhận thức thông thường của hấn ta!

Phạm phạm!

Tốc độ của phi kiếm cực nhanh, trong nháy mắt xuyên thấu qua thân thể của Cung Hạo, may là trong lúc nguy hiểm Cung Hạo đã nhanh chóng nghiêng người.

Bằng không một kiếm này đã mạnh mẽ xuyên thủng trái tim của hắn ta.

Chương 219: Giết Cung Hạo! (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Có điều, mặc dù như vậy thì lồng ngực của hắn vẫn bị thủng một lỗ lớn, máu tươi không ngừng bắn tung tóe ra!

Mi tâm trên trán La Hồng giật giật, tinh thần dao động, khoe miệng nhếch nhếch, điều khiển Thiên Cơ kiếm, lần thứ hai bay vút ra.

Thanh Thiên Cơ kiếm này chính là kiếm của Đạo Môn, ngoài sự sắc bén thì khi dùng tinh thần lực để điều khiển, sẽ vô cùng nhanh nhạy!

Đây mới thực sự là bảo kiếm!

Vốn La Hồng định tìm thời gian đến đỉnh đầu pho tượng gỡ kiếm xuống.

Nhưng lại không ngờ rằng có người tự mình dâng tới!

Cung Hạo bị trúng một chiêu kiếm, tức giận rống lên một tiếng, Lục Côn Luân rung lên, đẩy thanh Thiên Cơ kiếm đang bay tới lần nữa kia, trận pháp cũng bắt đầu xuất hiện lỗ hổng!

Giống như sức mạnh của đỉnh núi sụp đổ bắt đầu xuất hiện lỗ thủng, La Hồng rống lên một tiếng bén nhọn, tóc tai bay lên, Bạch Long vút lên trời, kiếm sơn trong tay bay lên như điều gặp gió!

Ầm!

Tiếng nổ tung ầm vang!

Thân thể La Hồng rơi xuống đất, hai chân chống đất, vẽ ra một màn nước tung tóe trên thảm đá xanh đọng nước.

Thân thể Cung Hạo run lên, sáu thanh phi kiếm lần nữa bao bọc lơ lửng quanh người của hắn.

Khí thế ngông cuồng tự cao của hắn bị phá vỡ!

Trước ngực nhuốm máu, kiếm sơn bị phá, cả người Cung Hạo nhìn qua hơi nhếch nhác, sự tức giận xông thẳng lên đầu.

Hắn ta muốn tiếp tục điều khiển kiếm khí trong cơ thể thi triển Lục Côn Luân.

Có điều, ngay khi hắn ta điều động phi kiếm.

Thì phía sau hắn ta, trong chớp mắt tia sáng bỗng nhiên trở nên u tối ảm đạm, giống như bị con quái vật khổng lồ bao phủ!

Cung Hạo ngẩn ngơ.

Bỗng nhiên quay đầu lại.

Lúc này thời gian tựa như ngừng lại, Cung Hạo chỉ nhìn thấy phía sau lưng hắn có một Phù Giáp Lực Sĩ khổng lồ hiện lên, Lực sĩ thét gào, giống như quả đấm của chuông lớn, đột nhiên rơi xuống.

"Phù Giáp Lực Sĩ của Long Hồ Sơn?!"

Cung Hạo choáng váng!

La Hồng còn biết đạo thuật của núi Long Hồ hay sao?

Không... Không đúng!

Không phải là La Hồng!

Cung Hạo trừng lớn cả mắt, có người ngăm hại hắn ta!

Àm!

Sáu thanh phi kiếm nhanh chóng bay ra, làm thành một cái khiên kiếm chắn trước người hắn, tốc độ quá nhanh, tốc độ hình thành khiên kiếm cực kỳ nhanh, ngay lúc này, Phù Giáp Lực Sĩ mới nện xuống một đấm.

Đùng!!!

Một quyền nổ tung vang dội, làm hạt mưa rơi xuống từ trên trời nhanh chóng nổ vụn thành bột nước.

Mà khi một đấm này của Phù Giáp Lực Sĩ nhanh chóng dừng lại trước Cung Hạo.

Cung Hạo ngẩng đầu lên, không biết từ khi nào bên trên đỉnh đầu của hắn đã có vô số hạt mưa hội tụ lại thành một bàn tay lớn.

Trong lòng bàn tay to như có sấm chớp cuộn cuộn.

Àm âm!!!

Một tiếng sấm sét nổ vang, một tia chớp đánh xuống.

Trong nháy mắt Cung Hạo bị đánh trúng, rớt xuống mặt đất, hẻm sâu cũng bị chấn động, nước mưa văng lên cao ba thước!

Toàn bộ con hẻm sâu, trong chớp mắt không có một tiếng động nào.

Tiêu Nhị Thất và Ngô Mị Nương đứng nhìn tới ngơ ngẩn.

Có chuyện gì vậy?

Lực Sĩ Phù Giáp, còn có Chương Tâm Lô...

La Hồng còn có những năng lực này nữa sao?

Từ xa, gương mặt của Hồng Bách Uy cũng trắng bệch.

Đệt!

Không phải Cung Hạo!

Đánh lén nhằm người rồi.

Trong lòng hắn ta đang gào thét.

Từ lúc hắn ta nhìn thấy Thiên Cơ kiếm xuyên thấu vào lòng ngực của Cung Hạo, hắn ta đã biết rõ... Má nó thanh Thiên Cơ kiếm này tuyệt đối

cũng không phải do Cung Hạo cướp đi, vậy tất nhiên Bắc Đẩu Kinh cũng không phải do Cung Hạo lấy đi.

Phù Giáp Lực Sĩ và Chương Tâm Lôi của hắn ta sợ là đã đánh nhầm người rồi.

Lần này xem như đắc tội Cung Hạo thảm rồi.

Khi Cung Hạo bị Chương Tâm Lôi đánh rớt xuống đất thì La Hồng đang đứng vững bỗng chốc nhúc nhích.

Kiểm Địa Giao vung lên, chân đạp tung tạo ra một chuỗi bọt nước, như cánh chim nhận đạp bùn, bay đến gần sát Cung Hạo.

Cả người Cung Hạo bị đánh cháy sém, tỏa ra khói xanh, sáu thanh phi kiếm mất hết lực rớt xuống đất, cả người nhìn rất chật vật khổ sở.

Ai mà bị sét đánh một cái thì cũng đều chật vật thảm hại như vậy.

Cung Hạo có một cảm giác oan ức không tên, trong đầu của hắn ta chỉ nghĩ ra được một cái tên.

Hồng Bách Uy!

Có thể sử dụng Phù Giáp Lực Sĩ và Chương Tâm Lôi chỉ có mình Hồng Bách Uy của Long Hồ Sơn!

Không thù không oán gì, tại sao tên đạo sĩ thú vị này lại phải hãm hại sau lưng hắn ta!

Mà lúc này hắn ta cũng không kịp suy nghĩ những thứ này, La Hồng đã cầm kiếm đâm tới đây, quyết định chiến đấu gần!

Sắc mặt Cung Hạo rất trầm trọng, chiến đấu ở khoảng cách gần hắn ta sẽ rất thiệt thòi!

Bởi vì hắn ta biết rõ La Hồng có bí thuật tinh thần của Phật Môn, lại thêm thuật Câu Linh Khiển Tượng của Đạo môn kia nữa, thời gian cận chiến, hắn ta sẽ phải luôn luôn đề phòng những đòn chém giết này của La Hồng.

Keng!

Vết thương lớn trước ngực của Cung Hạo ồ ạt chảy ra máu, hắn ta dùng kiếm khóa lại khí cơ của bản thân, khóa chặt dòng máu đang không ngừng chảy ra trên người mình.

Hắn ta tiện tay cầm một thanh kiếm lên, vung kiếm nắm chặt lại, ngăn chặn thanh Địa Giao đang bổ xuống của La Hồng.

Tiếng vang giòn giã nổ tung trong màn mưa, nước đọng trên đất bắn lên tung tóe, La Hồng rút kiếm, đổi sang thế chẻ bổ mạnh xuống, xẹt qua một độ cong, xiên hướng về cổ của Cung Hạo.

Một thân kiếm khí của La Hồng chẳng còn dư lại bao nhiêu, Cung Hạo cũng vận dụng kiếm khí ngăn chặn miệng vết thương, không để máu tươi chảy ròn ròn, miễn cho sức sống bị hao mòn.

Keng keng keng!

So đấu chính là kiếm pháp thuần túy nhất, so đấu chính là năng lực phản ứng và sức mạnh của thân thể!

Nước động bị vỡ ra, không ngừng bắn tung tóe ra khắp bốn phía, màn mưa rơi xuống từ trên trời đều bị phá ra, hoàn toàn không thể nào đến gần quanh thân thể của hai vị kiếm khách đang giao chiến.

Chương 220: Giết Cung Hạo! (3)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Ban đầu Cung Hạo chiếm ưu thế về kiếm pháp, nhưng càng chiến đấu hắn ta lại càng hoảng sợ, hắn ta phát hiện ra La Hồng đang bắt chước chiêu kiếm của hắn ta, càng lúc càng quen thuộc nhuần nhuyễn.

Đây là quái vậy gì đây?!

Đây là thiên phú kiếm đạo gì đây?!

Áp lực vô hình làm con người Cung Hạo co rút nhanh hơn, mà La Hồng không ngừng chém giết.

Bóng kiếm khua nhanh, kiếm của của hai người va chạm trong màn mưa, vang lên tiếng giòn giã, đốm lửa không ngừng tung tóe.

Trên người La Hồng có thêm chút vết thương do kiếm gây ra, trên người Cung Hạo cũng xuất hiện vài vết thương chảy máu ồ ồ.

Hai người như sấm và gió thay đổi không ngừng, va chạm không dứt.

Đột nhiên!

La Hồng lùi về sau một bước, trong tay xuất hiện một bình đan dược, đổ ra từ trong bình ba viên đan bỏ vào trong miệng.

Trong phút chốc, khí huyết trong cơ thể của La Hồng sôi trào.

Tinh lực cuộn cuộn như sóng lớn sông Trường Giang và Hoàng Hà, Cổ Bản Bồi Nguyên Chuyển Sát Sát Đan!

Nuốt xuống ba viên, khí huyết La Hồng như nước sôi ùng ục, sức mạnh tăng vọt lên!

Cung Hạo ngạc nhiên, một chiêu kiếm của La Hồng chém tới, mạnh mẽ như sức mạnh của Võ tu, cắt đứt gân bàn tay của Cung Hạo, làm Cung Hạo ho ra máu.

Phi kiếm bị bắn ra.

La Hồng nắm kiếm Địa Giao, con người đỏ sẫm, trong nháy mắt ép đến gần.

Dán sát vào người của Cung Hạo.

Hai người lướt đi trong màn mưa, thanh kiếm Địa Giao trong tay La Hồng trượt về phía trước, ép sát vào lồng ngực Cung Hạo, kiếm khí ẩn chứa trong kiếm Địa Giao nháy mắt cắt nhỏ trái tim đang đập mạnh mẽ trong lồng ngực của Cung Hạo!

Àm!

Phần lưng Cung Hạo bị đánh văng vào mặt tường căn nhà màu trắng ngói đen.

Đôi mắt La Hồng đỏ quạch.

Rút kiếm, tuốt kiếm.

Đâm rồi lại đâm!

Đâm nát bét lồng ngực của Cung Hạo!

Trong lúc đó mưa máu bay, tường màu trắng, nhuộm thành một đóa hoa màu máu nở rộ!

Mưa rơi lất phất giữa đất trời.

Có lẽ là do truyền thừa đã có người nhận, cơ duyên đã bị người ta lấy đi, nên cơn mưa vốn ẩn chứa nguyên khí cũng đã bắt đầu biến những giọt nước mưa bình thường.

Rơi tí tách tí tách, tựa như đang gột rửa mùi máu tanh nồng nặc bên trong tòa thành cổ.

Mái ngói màu đen, bức tường màu trắng.

Thân thể Cung Hạo dựa trên bức tường, sau lưng tràn ra một đóa hoa máu đỏ tươi, tựa như hoa Mạn Đà La tanh máu trên con đường đi xuống hoàng tuyền.

Sợi tóc của Cung Hạo rũ xuống, từng giọt nước men theo nước mưa tí tách rơi xuống.

Lồng ngực của hắn ta bị La Hồng dùng kiếm đâm nát, máu thịt bét nhè, sức sống nhanh chóng bị hao mòn.

Cung Hạo hiểu rõ, hắn ta sắp chết rồi.

Hắn ta ngửa đầu lên nhìn màn mưa rền rĩ, mọi thứ trong thiên địa đều đang nhanh chóng vụt qua.

Sự hăm dọa, sự kiêu ngạo từng muốn chỉ kiếm vào tiên nhân của hắn ta, bây giờ cũng chẳng còn cơ hội nào nữa.

Thật ra hắn ta chết có hơi oan uổng, nếu không có thanh kiếm đột nhiên bay đến kia, nếu không có Phù Giáp Lực Sĩ và Chương Tâm Lô đó...

Chưa chắc là hắn ta sẽ chết, thậm chí người chết có thể là La Hồng.

Tất nhiên, Cung Hạo đoán chừng La Hồng vẫn còn có mảnh khóc chưa sử dụng, hắn ta biết, La Hồng còn một chiếc mặt nạ có thể tăng cường sức mạnh.

Nhưng mà Cung Hạo không sợ, chiến đấu một cách công khai quang minh chính đại thì hắn ta chẳng sợ.

Nhưng mà, hắn ta lại bị một thanh kiếm đánh lén, lại còn phải chịu đòn bất ngờ từ Phù Giáp Lực Sĩ và Chương Tâm Lô...

Hắn ta thật sự oan uổng.

Hắn ta nhìn La Hồng đang đứng dưới cơn mưa, bỗng nhiên nở nụ cười.

Hắn ta không hận La Hồng.

Hắn ta muốn giết La Hồng, bị La Hồng giết lại cũng chỉ là chuyện đương nhiên, thậm chí hắn ta còn hơi khâm phục La Hồng... Thiên tài đi vào bí cảnh này nhiều như thế nhưng đều bị một mình La Hồng giết sạch.

Kiểm Tu, chính là thế này, thần cảnh giết thần, Phật cảnh giết Phật!

Người Cung Hạo hận chính là Hồng Bách Uy, là Long Hồ Sơn...

Hắn bị người ta ám toán!

"Long Hồ Sơn... Hồng Bách Uy..."

Cung Hạo cảm thấy mí mắt ngày càng nặng nề, hắn ta hé miệng, khắc ra từng ngụm máu đen thật lớn.

Sau một khắc, không biết hội tụ được sức mạnh từ nơi nào trong thân thể làm hắn ta ngửa đầu, gào to lên một tiếng hét vô cùng không cam lòng.

"Long Hồ Sơn! Hồng Bách Uy!!!"

Leng keng leng keng....

Đúng vào lúc này, sáu chuôi kiếm rơi trên mặt đất như được ai đưa đường dẫn lối, không ngừng rung động leng keng leng keng, dường như cảm nhận được tiếng hét không cam lòng trước khi chết của Cung Hạo.

Hồi lâu.

Kiểm cũng yên tĩnh trở lại.

Mà Cung Hạo mở to mắt trừng trừng, khí tức sinh mệnh cũng biến mất.

Nơi xa, Tiêu Nhị Thất và Ngô Mị Nương cùng im lặng,

Cung Hạo xếp thứ bảy trên Hoàng bảng cứ thế chết rồi.

Phải biết là, mười thứ hạng đầu trên Hoàng bảng ở nhiệm kỳ trước, cơ bản đều đã trở thành tu sĩ vang danh được xếp trên Thiên bảng.

Giống Hóa Long Kiếm lúc ban đầu cũng từng được xếp vào hạng mười trên Hoàng bảng.

Mà bây giờ, Cung Hạo cứ thế chết ngắc rồi, một đời oai hùng cứ thế lặng lẽ ngã xuống.

"Thảm quá đi... Bị Hồng Bách Uy đánh lén thật thê thảm."

Tiêu Nhị Thất chep miệng, lắc đầu.

Tiểu đạo sĩ Hồng Bách Uy này có thù oán gì với Cung Hạo chứ?

Ngô Mị Nương lại im lặng suy tư, nghiêm túc nói:

"Có lẽ là tranh đấu giữa các đạo phái chính thống."

"Cung Hạo tới từ Tư Thiên Viện, tuy rằng Tư Thiên Viện chịu sự quản lý của triều đình nhưng mà bị lệ thuộc vào Côn Luân Cung, mấy ngàn năm

qua Côn Luân Cung và Long Hồ Sơn vẫn luôn tranh đoạt môn đạo chính tông, Long Hồ Sơn lại bị Côn Luân Cung đàn ép từ ngàn năm rồi... Có lẽ, đây là gút mắc ân oán giữa hai người bọn họ."

Ngô Mị Nương suy nghĩ một chốc, nói.

Tiêu Nhị Thất nghe thế cũng cảm thấy rất có lý.

Nếu không bọn họ cũng không thể nghĩ ra được vì sao Hồng Bách Uy lại ra tay đánh lén giết chết Cung Hạo.

Chương 221: Mẹ nó đánh hội đồng thì có gì hay ho (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nơi xa, một đầu khác của hẻm sâu.

Sắc mặt Hồng Bách Uy trắng bệch, Cung Hạo chết rồi...

Bị La Hồng đâm chết trên vách tường, máu đỏ nhuộm thành hoa.

Mà người Cung Hạo hận nhất trước khi chết lại không phải là La Hồng người kết thúc tính mạng của hắn, mà ngược lại là Hồng Bách Uy hắn ta.

Vành mắt Hồng Bách Uy cũng rung rung ngấn lệ.

Hắn ta cũng oan ức lắm á.

"Lần này vào bí cảnh, chưa bốc một quẻ cho chính mình... Bí cảnh này không hợp bất tự với ta mà!"

Nếu như Bắc Đầu Kinh không bị Cung Hạo cướp đi, vậy thì chính La Hồng là người cướp nó, bởi vì La Hồng có thể không chế Thiên Cơ kiếm.

Phút chốc Hồng Bách Uy ngửa răng chua xót.

Áo trắng của La Hồng bị nhuộm thành màu đỏ, chống kiếm Địa Giao đứng dậy từ bên trong những thi thể chất chồng thành núi, máu chảy thành sông kia.

Nghiêng nghiêng gò má nhìn về phía của Hồng Bách Uy.

Cả người Hồng Bách Uy run lên, vừa nãy dùng một chiêu Chương Tâm Lô, bây giờ pháp lực đã hao mòn hết rồi, bây giờ bị La Hồng nhìn chăm chăm không phải là chuyện gì tốt đẹp.

Chỉ với Phù Giáp Lực Sĩ, Hồng Bách Uy không tự tin rằng mình có thể ngăn cản được La Hồng.

Không chút do dự, Hồng Bách Uy xoay người bỏ trốn.

Tiếng mưa rền vang giữa đất trời cứ như đang làm nền điểm tô cho cuộc đời đầy bi kịch của hắn ta.

"Đúng là một người tốt làm việc tốt mà không để lại tên tuổi."

Ánh mắt thâm thúy của La Hồng nhìn về phía Hồng Bách Uy đang dần biến mất trong con hẻm sâu, cảm thán một câu.

Đúng thật là người tốt mà.

Nếu không phải Hồng Bách Uy tự tay dâng lên Thiên Cơ kiếm, e là đến phút cuối cùng La Hồng phải đeo Mặt Nạ Tà Quân lên thì mới có thể giết chết Cung Hạo.

"Ta vẫn còn quá yếu."

La Hồng ngửa đầu nhìn màn mưa từ trên trời rơi xuống, nói.

Tiêu Nhị Thất và Ngô Mị Nương cùng cạ lời không biết phải nói gì.

Nhìn đi, đây là lời của con người nói sao chứ?

Tinh thần của La Hồng khê động, Thiên Cơ kiếm xé toạc màn mưa, bay lơ lửng quanh người của hắn, khí màu đen vàng bao trùm khắp thanh kiếm.

Giơ tay lên gõ nhẹ vào thân kiếm.

Nê Hoàn Cung giữa mi tâm nhẹ nhàng rung động, tinh thần lực tỏa ra khắp nơi, bao bọc lấy thanh phi kiếm này.

Phút chốc phi kiếm hóa thành ánh sáng lấp lánh, tất cả đều hội tụ lại vào trong Nê Hoàn Cung.

Tiêu Nhị Thất và Ngô Mị Nương đi tới.

Trên đất thi thể chất chồng, máu tươi loang lổ chảy tràn, dường như đã hóa thành một dòng sông đỏ ngòm tanh tươi gay mũi chảy lên trời mây.

Hai người không khỏi cảm thán, chết hết rồi.

Trận chiến này, những thiên tài vào bí cảnh chuẩn bị bủa vây giết chết La Hồng đều đã chết sạch sành sanh.

Ngay cả Trường Bình quận chúa cũng bị một chiêu kiếm của La Hồng cắt đứt đầu.

Có điều, cảm xúc của Tiêu Nhị Thất và Ngô Mị Nương thật sự chẳng mấy rung động to tát cho lắm, tu hành vốn là như thế, không phải người giết ta thì chính là ta giết người.

Giang hồ cũng là như vậy, thậm chí còn tàn nhẫn hơn nữa.

Chỉ là một trận chiến đấu tranh giành bảo vật thôi mà thương vong cũng đã hàng trăm hàng ngàn rồi, kẻ có năng lực thật sự có thể đứng vững giữa giang hồ, đứng trên đỉnh của giới tu hành, chẳng có ai không từng giẫm lên vô vàn xác chết.

Grào!

Tiếng gào thét của Gia Luật Sách từ đằng xa vọng lại.

Kình phong mạnh mẽ trút xuống như sóng thần tuyết lở, bắn bật từng thanh kiếm Sát Châu bay lên, giống như từng cơn sóng lớn đánh úp lại.

Rốt cuộc Gia Luật Sách cũng thoát khỏi sự vây hãm của trận pháp.

Nước mưa trút xuống da thịt màu đồng cổ của y, bắn tung tóe thành những bọt nước li ti, dường như đập lên người y một tấm lụa mỏng mơ hồ.

Giữa trời đất lập tức yên tĩnh lại.

Máu tanh nồng nặc đang không ngừng sôi trào.

Con người Gia Luật Sách hơi lóe, ngẩng đầu lên nhìn về phía đằng xa xa...

Chỗ đó, thi thể chất chồng đầy trên đất, thậm chí cả Cung Hạo cũng bị đóng đinh trên vách tường.

Võ Cử, Cung Hạo... Hai thiên kiêu trên Hoàng bang, đều đã bị giết chết!

Con người Gia Luật Sách hơi co rút lại, y không ngờ là, trong lúc y bị kiếm trận bao vây thì thế giới bên ngoài lại xảy ra thay đổi khổng lồ đến vậy.

Y nhìn lướt qua chung quanh, nhìn về chàng thiếu niên đứng trong màn mưa, áo trắng biến thành áo đỏ nhuốm máu, nét mặt dần nghiêm túc.

Tiêu Nhị Thất đưa tay lên hông rút hai thanh đao ra.

Ngô Mị Nương chĩa kiếm lên trời vẽ một đường vào hư không, Phi Yên bên trong hộp kiếm ra khỏi vỏ hai tấc, kiếm khí dày đặc tỏa ra khắp nơi.

Gia Luật Sách... Mới là kẻ khó giải quyết nhất.

Xếp hạng ba trên Hoàng bang!

Rất mạnh! Cực kỳ mạnh!

Thậm chí còn mạnh hơn cả Cung Hạo và Võ Cử cộng lại.

Sau đây mới là cuộc chiến gian khổ thật sự!

Có thể sống đi ra khỏi bí cảnh hay không, phải xem trận chiến này.

Đối với Gia Luật Sách, La Hồng không muốn chiến đấu bằng thực lực của chính mình, sự chênh lệch quá lớn, không đeo mặt nạ Tà Quân, không thể nào đánh được.

Cung Hạo là Kiếm Tu, La Hồng muốn đấu một đôi một, vì thế nên không đeo mặt nạ.

Nhưng đối Gia Luật Sách, La Hồng không thể không đeo.

Lấy Sách Da Người ra.

Vuốt nhẹ da người trắng mịn trên sách, La Hồng cười cười.

Hắn không biết lần này rốt cuộc đã thu được bao nhiêu tội ác, nhưng mà nghĩ lại... Chắc là không ít đâu, lần này hắn giết đến mười mấy kẻ thiên tài, tên của Cung Hạo không viết trong Sách Da Người, nhưng Võ Cử thì có.

Lần này những tội ác đã thu được, có thể còn hơn xa những gì La Hồng tưởng tượng, mặt khác...

Một khi bí cảnh mở ra, La Hồng kéo theo nhiều xác chết đi ra thế này, sợ là sẽ làm bên ngoài chấn động mạnh.

Tới lúc đó được muôn người chú ý, tất nhiên thanh danh tội ác của hắn sẽ tăng vọt.

Trong lòng La Hồng không khỏi có chút chờ mong.

Cầm bút than, sau khi viết xuống tên của Gia Luật Sách trên Sách Da Người thì thu lại.

Thân thể cao lớn của Gia Luật Sách bỗng nhiên cảm thấy lạnh lẽo.

La Hồng nhìn Gia Luật Sách, nhếch miệng, trong tay xuất hiện Mặt Nạ Tà Quân, bỗng nhiên đeo lên mặt.

Chương 222: Mẹ nó đánh hội đồng thì có gì hay ho (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Trong phút chốc, tóc đen hóa thành tóc bạc.

Mọi thứ trong trời đất đều trở nên u ám hơn trước mặt của La Hồng.

Khóe môi La Hồng mỉm cười.

"Gia Luật Sách..."

"Không phải ngươi muốn báo thù cho thương ung của mình sao?"

"Thế thì nhất định... Không được bỏ chạy nhé."

La Hồng nói.

Vừa nói dứt lời, La Hồng giơ tay lên, năm ngón tay co thành lưỡi câu, bỗng nhiên vung lên.

Vù vù vù!

Bảy mươi hay chuôi kiếm Sát Châu bị cương khí của Gia Luật Sách bắn ra, đúng vào lúc này, tất cả những mũi kiếm đều hướng lên trời, chĩa vào bầu trời!

Hửm?

Về mặt Gia Luật Sách khẽ thay đổi.

Đã thấy trong con người của La Hồng ánh lên tà ý mạnh mẽ, kiếm khí màu bạc chòng chéo bắn ra từ trong cơ thể của hắn.

Bảy mươi hai chuôi kiếm Sát Châu này tựa như thác nước ngược chiều, bật ra tiếng vang lạnh lạnh, sau đó, nước mưa đọng lại trên mặt đất sôi lên sùng sục giống như nước sôi.

Từng hạt nước nổi tiếp nhau bắn lên, lơ lửng giữa không trung.

Giống như bị kiếm khí của La Hồng dẫn dắt!

Ngô Mị Nương giống như bị sét đánh, nhìn chằm chằm một chiêu này của La Hồng, ngỡ ngàng khó tin quay đầu nhìn La Hồng đang đeo mặt nạ.

"Đây là..."

"Kiếm chiêu "Lục Côn Luân" của Cung Hạo?!"

Ngô Mị Nương là thiên tài kiếm thuật xuất thân từ trong thế gia kiếm đạo, cực kỳ nhạy cảm với kiếm thuật.

La Hồng vừa học vừa thực hành, học được kiếm chiêu của Cung Hạo, cũng cùng lúc hòa mình làm một thể với kiếm thuật!

Quái vật!

Yêu nghiệt!

Đây thiên phú kiếm đạo gì chứ?!

Ngô Mị Nương đã từng cho là thiên phú kiếm đạo của mình đã cực kỳ tốt rồi, nhưng giờ phút này lại có cảm giác bị đả kích rất lớn.

Tuy rằng Tiêu Nhị Thất không hiểu về kiếm, nhưng thân lang bạt trong giang hồ, đã có biết bao kiếm khách chết dưới song đao của gã, cũng hiểu rõ học được kiếm chiêu ngay tại chỗ thì biến thái tới cỡ nào.

Gia Luật Sách cũng nhìn chằm chằm, sợi tóc xơ cứng bay tán loạn.

Y cảm nhận được một loại áp lực, loại áp lực này y chỉ từng cảm nhận được ở trên người của Sở Thiên Nam đứng thứ hai Hoàng bảng mà thôi.

Nhưng La Hồng trước mắt này cũng mang lại cảm giác như thế cho y?

Kiếm khí tán loạn trào ra khắp nơi, hòa vào kiếm trận.

Chân trái La Hồng hơi cong lên, chân phải duỗi thẳng ra, bàn tay đưa lên chậm chậm vẽ hình vòng cung trong không khí, cuối cùng hóa thành ngón giữa và ngón trỏ khép lại cùng nhau.

"Bảy mươi hai kiếm thành Côn Luân."

Àm!

Bảy mươi hai thanh kiếm xông thẳng lên trời, mang theo vô số những giọt nước mưa, cuối cùng mũi kiếm cùng lúc quay ngược về phía dưới, giống như thác đen đôi chiều.

Một tòa kiếm sơn màu đen tỏa ra bóng mờ.

Bên trên kiếm sơn, có tiên nhân chỉ tay.

Đùng!

Trong chớp mắt kiếm sơn như trời đất ngã nghiêng, bỗng nhiên nện xuống.

Cương khí quanh người của Gia Luật Sách bay tán loạn, y ngược nhìn kiếm sơn đang đè xuống, bước lên một bước, làm thế trung bình tấn, hai tay giang ra như cánh đại bàng lớn, giống như Côn Bằng, rung chuyển Côn Luân!

Oành!!!

Trong nháy mắt vô số kiếm khí ập xuống như thác nước gột rửa.

Có cương khí thuận gió bay lên, hóa thành một con chim đại bàng lớn giương cánh ra.

Va chạm chấn động làm toàn bộ mặt đất nơi hẻm sâu rạn nứt, gạch xanh bay tứ tung, không ngừng nứt nẻ.

Thời khắc này đâu chỉ là sự va chạm giữa chiêu thức, mà là tranh đấu khí thế!

Tiêu Nhị Thất và Ngô Mị Nương bị khí tràng bạo phát trên người của La Hồng làm chấn động phải lùi ngược về sau mấy bước, hai người cực kỳ chấn động.

La Hồng giờ phút này, sợ là đang nắm giữ sức mạnh của năm vị trí đầu trên Hoàng bảng!

La Hồng dưới Mặt Nạ Tà Quân, ánh mắt sáng rực, có mấy phần hưng phấn.

Hắn lại kẹp ngón tay lại.

Kiểm sơn lại đè ép, vô số kiếm khí thét gào phóng xuống, làm mặt đất nứt ra từng khe hở.

Nhưng rất nhanh sau đó, La Hồng nhú mày, hắn cảm nhận được kiếm khí trong kinh mạch hơi không thể trụ vững được nữa.

"Tu vi kiếm khí vẫn còn quá yếu."

Nói thêm một câu.

Trong con người của La Hồng ánh lên ánh sáng mạnh mẽ.

"Cho ta mượn ba năm pháp lực!"

Pháp lực kết tinh nơi vầng trán nhất thời tỏa ra ánh sáng chói lọi, sinh ra một lực kháng cự mạnh mẽ, nhưng vẫn bị rút đi nhanh chóng, kiếm khí trên người La Hồng chấn động, không ngừng chòng lên.

Chỉ trong chốc lát, pháp lực kết tinh lại dần u ám trở lại.

Mà kiếm sơn màu đen kia lại càng chân thật hơn, giống như ngọn núi di chuyển đè ép người.

Mang theo pháp lực ba năm, La Hồng tiếp tục gõ ngón tay.

Đùng!!!

Kiểm sơn nổ tung, cương khí nứt toác.

Luồng khí khủng bố chấn động.

Ở một đầu khác của hẻm sâu, áo giáp nhuốm máu khéo léo trên người Gia Luật Sách chất chòng vết kiếm, nứt toát tan tành.

Y hơi thở dốc, nhìn chằm chằm La Hồng.

Xung quanh cơ thể của y, bảy mươi hai thanh kiếm Sát Châu thi nhau đâm xuống mặt đất, như mộ phần bằng kiếm mọc lên san sát.

La Hồng đeo Mặt Nạ Tà Quân, có mấy phần thất vọng.

"Như vậy còn không được sao?"

Mượn pháp lực kết tinh ba năm pháp lực mà vẫn chưa được hay sao?

Kẻ đứng thứ ba Hoàng bảng... Thật sự rất mạnh.

Nhưng mà...

La Hồng đang đeo Mặt Nạ Tà Quân hất cằm lên.

Chuyển Sát đan nuốt vào trong người, khí huyết sôi trào cuộn cuộn đúng lúc này thi nhau hóa thành Tà Sát tràn vào đan điền.

Khí Chính Dương trên người lại càng rực rỡ.

Nhưng La Hồng lại nở nụ cười.

Hai tay mở ra, bỗng nhiên giờ lên!

"Đứng dậy!"

Sau lưng của hắn, thi thể chất thành núi, máu chảy thành sông.

Thế nhưng theo một tiếng ra lệnh, từng chiếc bóng dưới những thi thể này nhúc nhích, có mấy cái bóng đen đứng im lặng...

Dù là Trường Bình quận chúa bị xoắn thành thịt nát cũng nhúc nhích bò lên.

Từng vị thiên tài, từng cái bóng nhúc nhích, kéo dài đứng im lìm.

Bên trong cái bóng của Võ Cử, một cái Tà Ảnh cao lớn chừng khoảng hai mét bò ra, giống như bò lên từ địa ngục, khí tràng khủng bố, lực đè ép cực kỳ mạnh mẽ.

Trong xác chết của Cung Hạo cũng hiện ra Tà Ảnh, khoanh chân bay lơ lửng trong không trung, sáu cái bóng của phi kiếm đằng sau cũng không ngừng thét gào, tràn ra kiếm khí.

Chương 223: Ta từng truy sát hạng ba Hoàng bảng (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Sau khi hóa thân thành Tà Ảnh, sát khí của bọn chúng cũng cũng mạnh hơn!

Con người của Gia Luật Sách bắt đầu căng to ra, nước mưa lạnh lẽo quất lên trên mặt y.

Y nhìn La Hồng, đối mặt với một mình La Hồng.

Giống như đang đối mặt với một đội quân!

Một người chính là một đội quân!

Gió lốc khủng bố và áp lực dường như đang đè nghiêng lên thân thể của y, làm sợi tóc của y không ngừng hất ngược ra sau.

Đây là thuật Câu Linh Khiển Tướng của Đạo Môn?!

Nếu như Đạo Môn có bí thuật này, ông đây chặt đầu xuống làm cái bô đấy!

Gia Luật Sách nhìn Tà Ảnh chỉ chít nhấp nhô sau lưng La Hồng, da mặt dúm dỏ... Mẹ nó đánh hội đồng thì có gì hay ho?!

Chớp mắt tiếp theo.

Khí tràng trên người Gia Luật Sách tăng mạnh, đập một cước mạnh xuống, giẫm lên làm gạch xanh nứt toác.

Quay đầu, co giò bỏ chạy.

Gia Luật Sách đập một xuống, khí thể mạnh mẽ, khí áp bắn ra như núi lở biển động, nhưng lại chẳng ai ngờ được, hành động sau đó của y lại là xoay người bỏ chạy.

Là cái loại chạy trôi chết không hề quay đầu lại.

Tiêu Nhị Thất và Ngô Mị Nương nắm chặt vũ khí trong tay, nét mặt bắt đầu trở nên cổ quái.

Trốn... Trốn rồi à?

Gia Luật Sách đứng hạng ba trên Hoàng bảng... Lại chọn cách chạy trốn?

Ngay cả La Hồng đang mang Mặt Nạ Tà Quân cũng sững sốt một chút, trước đó không phải đã thề thốt là muốn trả thù cho chim của người nên chắc chắn sẽ không chạy sao?

Sau lúc trước thì nói hùng hồn như vậy mà mới chớp mắt đã nhụt chí rồi.

Gia Luật Sách bùng nổ khí thế, La Hồng còn tưởng đâu Gia Luật Sách muốn gắng gượng chống đỡ một chốc, cuối cùng thì gã này lại quyết định bỏ chạy.

Mưa rơi tí tách giữa trời đất.

Mơ màng mịt mù, rơi xuống trong tòa thành trì cổ xưa này, ngói đen tường trắng, như một bức tranh thủy mặc vẽ phong cảnh thiên nhiên.

Dưới lớp Mặt Nạ Tà Quân, khóe La Hồng nhếch lên tà ác.

"Trốn?"

"Bí cảnh chỉ lớn thế này, muốn trốn tới đâu đây?"

La Hồng nói.

Sau một khắc, áo trắng nhuộm máu của La Hồng bay lên, một cước đạp ra, tiếng thương ung kêu lạnh lóat vang trời. Tà Ảnh Thương ung hiện ra ngay dưới chân nâng thân thể của hắn lên, không ngừng bay lên cao, cao mãi...

Trong thành cổ, rất nhiều Tà ảnh bị La Hồng khống chế, bay đi nhanh như gió, giống như từng đợt sấm chớp màu đen nhanh chóng bay vút ra ngoài.

Giống như đang thi nhau xem ai sử dụng khinh công tốt hơn, vượt nóc bằng tường nhảy qua từng mái nhà.

Tiêu Nhị Thất và Ngô Mị Nương liếc mắt nhìn nhau, hai người vẫn còn đang trong trạng thái mơ màng không rõ.

Vốn tưởng đâu Gia Luật Sách sẽ là kẻ khó đối phó nhất, bọn họ thậm chí đã nghĩ rằng phải hi sinh đánh đổi cả mạng sống mới có thể đè ép đối phó được.

Nhưng cuối cùng, Gia Luật Sách quay người bỏ trốn còn không tính.

La Hồng còn định tiếp tục truy sát...

Đặc sắc như vậy sao?

Vẻ của Tiêu Nhị Thất cũng dần dần trở nên càn rỡ.

"Kích thích quá! Lão Ngô, chúng ta cũng cùng lên luôn đi!"

"Truy sát Gia Luật Sách, truy sát hạng ba Hoàng bảng... Ta ra ngoài rồi có thể đi khoe cả một năm luôn đấy!"

"Ta không những có thể chiến đấu liên tục với Gia Luật Sách suốt mười hiệp không bại, còn truy sát hắn như đuổi theo chó!"

Tiêu Nhị Thất cười như điên cuồng, sau một khắc, song đao vào vỏ, cơ thể lao ra vút ra ngoài, xông lên đuổi theo sát đám Tà ảnh.

Ngô Mị Nương đứng yên tại chỗ, ống tay áo phát phơ.

Nhìn bóng lưng Tiêu Nhị Thất biến mất, trên gương mặt xinh đẹp khi khái mạnh mẽ mang theo vài phần xem thường.

Đó là do lão La ép Gia Luật Sách bỏ chạy, chứ đâu phải là Tiêu Nhị Thất nguoi đâu.

Người đi theo góp vui làm gì?

Ngô Mị Nương lưng đeo một hộp kiếm, đứng yên trong màn mưa, đôi chân thon dài trắng nõn bị dính nước mưa, yên lặng vài giây.

Sau một khắc, giọt mưa vỡ tan tành, trong đôi chân dài bùng nổ ra sức lực cực mạnh, dẫm xuống nền đá xanh lốt trên con hẻm sâu hun hút, lao vút về phía xa xa.

Ta, Ngô Mị Nương, từng truy sát hạng ba Hoàng bảng!

La Hồng đập trên Tà Ảnh Thương ung bay vút trên bầu trời cao trong tòa thành cổ.

Từng thanh Sát Châu kiếm cắm trên mặt đất sau khi khẽ rung rung thì thi nhau phóng lên trời, hóa thành bảy mươi hai đạo kiếm khí màu đen, đi theo sau bóng thương ung đang giương cánh.

Tiếng thét gào vang vọng không ngớt, giống như là ngọn sóng lớn lao nhanh vào biển rộng, quét khắp trên bầu trời.

Cảnh tượng này nhìn thế nào cũng thấy hùng vĩ.

Bên trong tòa thành cổ.

Tiểu đạo sĩ Hồng Bách Uy của Long Hồ Sơn đang trốn ở xa xa hoảng sợ há hốc mồm nhìn lên bầu trời.

Mà ở phía bên dưới tòa thành cổ, bóng người mạnh mẽ như hóa thành loài sói hung hãn trên thảo nguyên, bước chân lao nhanh dấy lên gió lớn, cuốn theo con sóng xung kích khuấy động vũng nước đọng trên mặt đất.

Gia Luật Sách!

Nháy mắt Hồng Bách Uy đã đoán ra được, đó chính là Gia Luật Sách, Gia Luật Sách đứng hạng ba trên Hoàng bảng!

Y đang chạy trốn!

Gia Luật Sách mà lại chạy trốn?

Trong lòng của Hồng Bách Uy nháy mắt chấn động, nhất thời cảm thấy cực kỳ khó tin.

Hòa thượng Khô Nguyệt cụt một tay bước chậm chậm trong tòa thành cổ cũng như đang ở vùng sông nước Giang Nam, cũng quay đầu lại, ngạc nhiên nhìn cảnh La Hồng cười thương ung truy sát Gia Luật Sách.

Hình ảnh này hùng dũng oai nghiêm giống như đánh thức hoàn toàn tòa thành cổ đang say giấc này.

Àm!

Gia Luật Sách chạy trời chết, đôi chân y vừa mạnh mẽ lại cứng cỏi, sức chạy của tu sĩ tới từ thảo nguyên xưa nay vẫn luôn mạnh hơn tu sĩ ở Trung Nguyên.

Nhưng... Sao La Hồng lại biết bay vậy!

La Hồng cười trên lưng thương ung, bay trên bầu trời quan sát cả tòa thành trì, luôn tập trung nhìn theo bóng lưng của Gia Luật Sách.

Trong lòng Gia Luật Sách không ngừng cảnh giác, giờ phút này xem như đã hiểu rõ vì sao trước đó La Hồng lại liều mạng muốn giết chết thương ung của y rồi.

Thương ung của y, thật sự có hơi đáng ghét!

Chương 224: Ta từng truy sát hạng ba Hoàng bảng (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nhất thời trong lòng của Gia Luật Sách cũng có chút tức giận, tủi nhục, đau lòng.

Thế sự chuyển dời.

Trước đó La Hồng bị y truy sát, bị thương ung khóa chặt, bị quấy rầy vô cùng phiền phức.

Mà bây giờ đến phiên y bị La Hồng truy sát.

Tất nhiên Gia Luật Sách cũng hoảng sợ, La Hồng lại thật sự truy sát y.

Nếu như thật sự đẩy y vào đường cùng thì Gia Luật Sách y cũng không ngại tới quyết đấu một trận sống còn!

Thân là hoàng tộc của Kim Trướng Vương Đình, thân là kẻ đứng hạng ba trên Hoàng bảng, không thể nào chết dễ dàng như vậy, y vẫn còn một chút mảnh lối.

Trên thực tế, nếu không có Tà Ảnh Cung Hạo và Tà Ảnh Võ Cử bị La Hồng triệu hồi ra, bởi Tà Ảnh của hai người này làm Gia Luật Sách cảm nhận được, mỗi một người không có ai yếu hơn y cả, thậm chí, đều đã tới gần Tam phẩm.

Một khi bị cuốn vào rồi thì Gia Luật Sách y sẽ rất khó thoát thân.

Những cái bóng này khó chơi tới cỡ nào, y từng được trải nghiệm rồi, đánh không chết, giết không được, một khi bị bọn họ quần lấy thì sẽ phiền phức chẳng khác gì keo da trâu.

Mà dường như La Hồng ở trong Thiên Cơ bí cảnh đạt được cơ duyên gì đó, thế mà có thể bạo phát ra pháp lực Đạo môn, cộng thêm kiếm khí, làm cho sức mạnh của kiếm chiêu tăng lên một bậc.

Chỉ cần sơ suất một chút thôi thì y cũng sẽ gặp nguy cơ bị phá giáp chém chết.

Một chiêu trước đó của La Hồng đã làm cho giáp trụ của y chẳng chịt vết kiếm, xem nữa đã thủng bộ giáp của y.

Nếu lại thêm mấy lần nữa thì chắc chắn giáp trụ của y sẽ bị phá thủng.

Thân là Võ tu, một khi bị mất giáp thì cũng đồng nghĩa với việc gặp nguy hiểm.

Cảm giác bị chèn ép không ngừng quanh quần bên người Gia Luật Sách.

Mưa rơi giữa đất trời ngày một lớn hơn, có điều nguyên khí của đất trời lại dần dần biến mất trong màn mưa.

Thương ưng chở La Hồng trên lưng, bay lượn trên chín tầng trời cao.

Trong thành trì, bóng đen nghìn nghịt, lần lượt từng đạo Tà Ảnh lao đi thật nhanh, áp sát về phía Gia Luật Sách.

Tà Ảnh Cung Hạo bay lơ lửng trên không, bỗng nhiên, Tà Ảnh của người này khựng lại một chút, lại không đuổi giết Gia Luật Sách nữa, trái lại xoay người một cái, chỉ huy sáu thanh phi kiếm, đuổi giết phóng về phía Hồng Bách Uy đang hóng hớt trò hay.

Âm âm âm!

Bóng của sáu thanh kiếm đen biến thành sáu con rồng đen nhanh chóng vút ra.

Cơn bùng nổ khủng bố, chớp mắt đã hủy diệt con hẻm nhỏ tan tành vỡ vụn.

Nét mặt Hồng Bách Uy tái mét, lao ra khỏi khói lửa của cơn nổ, hắn ta cười trên lưng một con hạc giấy to lớn, bay vút lên trời.

"Cung Hạo?"

Hồng Bách Uy cảm nhận được sự oán hận và sát ý truyền tới từ Tà Ảnh Cung Hạo, quay đầu bỏ chạy.

"Giết!" Tà Ảnh Cung Hạo mở miệng rít lên một tiếng bén nhọn.

Sáu thanh phi kiếm hóa thành sáu con rồng đen bao trùm khắp đất trời, chớp mắt đã cán nát con hạc giấy của Hồng Bách Uy.

Vạt áo trước ngực Hồng Bách Uy nhuốm máu, lăn lóc trên đất, ho ra máu, liên tục lăn lộn nhôm dậy, phát tay áo quăng ra mấy hạt đậu.

Hạt đậu rơi xuống đất biến thành đoàn binh.

Pháp thuật của Đạo môn, rải đậu thành binh!

Thế nhưng, phi kiếm quanh người Cung Hạo lại như rồng đen nện xuống, những binh lính này giống như trứng chọi với đá, chớp mắt đã bị tiêu diệt.

Nửa khắc cũng không chống đỡ nổi.

Về mặt Hồng Bách Uy rất khó coi, quay đầu bỏ trốn không thêm nán ná nhìn lại, còn không trốn thì hắn ta sẽ bị Tà Ảnh Cung Hạo đánh chết tươi!

Cái gã này, chết rồi mà cũng không chịu ngồi yên cho được!

Người giết người cũng đâu phải là ta, mà là La Hồng đấy!

Vì sao lại đuổi giết ta!

Gia Luật Sách đang chạy trốn, Hồng Bách Uy cũng đang chạy trốn, thành cổ yên ắng bỗng chốc rộn ràng cả lên!

...

Ngoài huyện An Bình.

Dưới đèn thờ.

Văn Thiên Hành ngược lên, mí mắt dày nặng run run, khí tức trên người ông ta phập phồng không ổn định.

Ông ta quay đầu, nhìn về phía sau đèn thờ.

Tám màn sao bắt đầu tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

"Hử? Bây giờ còn chưa tới ba ngày, bí cảnh... Sao lại sắp đóng lại rồi?"

Văn Thiên Hành sửng sốt.

Không chỉ có mình Văn Thiên Hành mà còn có rất nhiều tu sĩ, khách giang hồ vẫn luôn chú ý tới Thiên Cơ bí cảnh cũng ồ lên ngạc nhiên.

Bí cảnh mở ra, chậm thì mười ngày nửa tháng, lâu thì nửa năm một năm...

Mới có ba ngày ngắn ngủi mà đã sắp đóng cửa, đang xảy ra chuyện gì đây?

Đi vào bí cảnh chơi thôi à?

Thời gian ba ngày, tĩnh tọa tu hành, nhắm mắt lại mở mắt ra đã trôi qua rồi, có thể lấy được gì trong bí cảnh chứ?

Rất nhiều hộ đạo giả cũng rất ngạc nhiên, số đông những kẻ mạnh lại đánh hơi được mùi vị không bình thường.

Hơi thở của những hộ đạo giả lần lượt thức tỉnh, sinh lực mạnh mẽ bao trùm hết bên ngoài huyện An Bình, từng người đều nhìn chăm chăm cửa vào của Thiên Cơ bí cảnh, và màn sao bắt đầu xuất hiện cơn chấn động kia.

Đợi tới khi màn sao biến mất, các thiên tài đi vào trong bí cảnh sẽ tự động bị bí cảnh đá ra ngoài.

Tới lúc đó, những hộ đạo giả có lẽ sẽ phải tay tiếp nhận thiên tài của nhà mình.

Có lẽ, có người sẽ lấy được bảo vật bên trong bí cảnh, nhưng có lẽ cũng có người đang bị truy sát.

Nếu như bọn họ có thể ra tay kịp thời, biết đâu có thể cứu được mạng sống của thiên tài nhà mình.

Thân thể lơ lửng của Văn Thiên Thành đáp xuống, hai tay chấp sau lưng, nhìn màn sao.

Đại cơ duyên bên trong Thiên Cơ bí cảnh đã có người lấy được rồi.

Đây chắc cũng chính là nguyên nhân bí cảnh đóng cửa sớm, thiếu đi đại cơ duyên là “Bắc Đầu Kinh” này thì địa vị của Thiên Cơ bí cảnh sẽ giảm xuống rất nhiều, lần tiếp theo mở ra thì ngoại trừ nguyên khí trời đất nồng đượm thích hợp để nhanh chóng tu hành thì chỉ còn một ít duyên cơ nhỏ lẻ tế hiện lên, sức hấp dẫn cũng bị rút giá đi nhiều.

"Rốt cuộc là ai lấy được “Bắc Đầu Kinh”? Là Cung Hạo... Hay là Hồng Bách Uy?"

Văn Thiên Hành nheo mắt lại.

Tốt nhất là Cung Hạo, nếu là Hồng Bách Uy... Văn Thiên Hành đang nghĩ xem có nên ra tay ép lấy lại hay không.

Các hộ đạo giả vốn đang biếng nhác canh chừng bí cảnh, phút chốc cũng trở nên sôi nổi.

Trong loáng thoáng, khí tức của các bên đang tranh phong với nhau.

Chương 225: Ta từng truy sát hạng ba Hoàng bảng (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

La phủ.

Trần tổng quản và Viên hạt tử ngồi bên hồ sen.

Viên hạt tử ôm gậy trúc, hơi nghiêng đầu qua: "Dường như Thiên Cơ bí cảnh sắp đóng cửa rồi... Công tử sắp ra rồi."

"Lão hủ có cần đi đón công tử không?"

Viên hạt tử hỏi.

"Đi đi, công tử vào bí cảnh, nếu như không chết thì chắc sẽ giết mấy người, chộc tới phiền phức lớn, để tránh mấy hộ đạo giả kia then quá hóa giận ra tay thì người vẫn nên đi đón công tử đi."

Trần tổng quản nhấp một ngụm trà, cười nói.

Đón tiếp thì chắc chắn phải đón rồi, trên cơ bản thì hộ đạo giả đều sẽ đến trước bí cảnh để đón người, với năng lực gây chuyện của công tử nhà mình, chắc chắn sẽ giết người ở trong Thiên Cơ bí cảnh.

Trên thực tế thì trong lòng Trần tổng quản cũng rất lo lắng, không biết La Hồng có thể sống sót ra khỏi bí cảnh hay không.

Dù sao trong bí cảnh còn có Gia Luật Sách, kẻ đứng hàng thứ ba trên Hoàng bảng, còn có hai người Tứ phẩm Hoàng bảng là Cung Hạo, Võ Cử, rất có thể La Hồng sẽ ngã xuống trong đó.

Nhưng mà Trần tổng quản vẫn mong sao La Hồng còn sống.

Tiểu Đậu Hoa đứng yên lặng bên cạnh Trần tổng quản, ôm một thanh kiếm gỗ dẫn động khí cơ trong trời đất.

Nàng đang luyện tập Dưỡng Kiếm Quyết.

"Công tử sắp ra khỏi bí cảnh rồi sao?"

Tiểu Đậu Hoa nghe thấy thế, phút chốc đôi mắt sáng rực lên.

Triệu Đông Hán thở gấp.

"Đi đi, nếu công tử bình an trở ra thì cũng cần có người đi đón tiếp."

Trần tổng quản cười nói.

Viên hạt tử nở nụ cười, gõ nhẹ gậy trúc, dẫn Tiểu Đậu Hoa và Triệu Đông Hán ra khỏi La phủ, rời huyện An Bình, đi về phía bí cảnh.

...

Trong thành cổ có mưa rơi.

Màn mưa rơi xuống lại bị cắt ra giống như đậu hũ.

La Hồng đứng yên trên lưng bóng thương ung sải cánh rộng mười mét, giơ tay lên từ từ búng.

Cái búng tay như có huyền cơ.

Từng thanh Sát Châu kiếm nhanh chóng lao ra, cắt đứt màn mưa, không ngừng xông thẳng về phía Gia Luật Sách ở dưới.

Sát Châu kiếm nện xuống đất, tiếng nổ vang dội, nước mưa văng lên ba thước.

Như từng viên pháo rơi xuống, không ngừng nổ vang.

Tốc độ của Gia Luật Sách cực nhanh, hai chân kéo căng, di chuyển giống như loài sói hoang dã.

Từng thanh Sát Châu kiếm sau khi rơi xuống đất thì lại giống như du long vung vẩy trong vũng nước đọng, không ngừng ép sát vào Gia Luật Sách.

Cảm giác nguy hiểm khóa chặt trong lòng Gia Luật Sách.

Từng cỗ Tà ảnh cũng đang lao vút lại gần đây.

Thành cỗ tuy lớn, nhưng cuối cùng cũng có điểm kết thúc.

Ầm!

Gia Luật Sách đập mạnh một cước trên tường bên trong hẻm cụt ở thành cổ, thân thể bật nhảy lên, xoay người một cái đáp xuống đất.

Sát Châu kiếm như du long ẩn mình bên trong nước đọng cũng thi nhau bay lên trời, tung ra từng cột hơi nước, bao phủ Gia Luật Sách ở trong.

Thiên Đẩu Liên Hoàn Kiếm Trận lại bạo phát lần nữa!

"Chết tiệt!"

Gia Luật Sách đáp xuống đất, sát ý trong ánh mắt cuộn cuộn.

Y lấy xuống cung gỗ tiện tay cướp được đang vắt trên lưng, lấy một mũi tên ra khỏi bao đựng tên, lắp vào cung bắn tên ra, dây cung căng tròn, thậm chí còn phát ra tiếng kéo kẹt vì bị căng dây hết cỡ.

Dường như Gia Luật Sách đang giương cung bắn thương ung lớn!

Ngón tay buông ra, mũi tên gào thét bắn ra, sát ý lạnh lẽo ép thẳng tới La Hồng đang đeo Mặt Nạ Tà Quân.

Nhưng mà, thương ung sau khi chết hóa thành Tà ảnh, dường như còn linh hoạt hơn cả lúc còn sống.

Giang cánh bay lượn trên bầu trời, nhanh nhẹn thoát khỏi từng mũi tên bắn tới vô vấp.

Tà ảnh bay ra khỏi thành cổ, bay thẳng về phía Gia Luật Sách đang bị vây nhốt trong Thiên Đẩu Liên Hoàn Kiếm Trận.

Tà ảnh làm Gia Luật Sách phân tâm, còn kiếm trận bắt đầu thay đổi, lại biến thành kiếm sơn ép xuống!

Tóc tai Gia Luật Sách bù xù, rống lên một tiếng.

Cương khí xung kích ra bốn phía, liên tục tung ra mấy quyền chạm trán với kiếm sơn.

Trong phút chốc máu me đầm đìa.

Tà Quân La Hồng tiếp tục mượn ba năm pháp lực từ bên trong kết tinh pháp lực.

Trong nháy mắt sát ý trong kiếm sơn bốc lên.

Ầm ầm!

Bỗng nhiên phát ra cơn nổ vang, cơn sóng pháp lực khủng bố khuấy lên bọt nước như rồng đang hút nước.

Thân hình Gia Luật Sách máu thịt be bét, từ trong đó lẫn ra.

Miệng y phun ra máu tươi.

Sao La Hồng còn có thể tung ra một quyền ẩn chứa sức mạnh cực lớn như vậy, tên này đã lấy được đại cơ duyên bên trong bí cảnh rồi!

Gia Luật Sách cắn răng, La Hồng có rất nhiều bản lĩnh quý dị... Làm y cũng cảm thấy hơi bất lực.

Thật ra nếu liều sức mạnh thì La Hồng không bằng được y.

Nhưng mà nguồn pháp lực bổ trợ cuộn cuộn không ngừng của La Hồng làm y khổ hết chỗ nói.

"Phải liều mạng rồi."

Gia Luật Sách phun ra một hơi, nếu để phụ thân của y biết được, y lại bị một tên Kiếm tu Lục phẩm ép phải sử dụng thủ đoạn này, sợ là sẽ tức giận lắm đây.

Nhưng mà Gia Luật Sách y không muốn chết.

Đột nhiên.

Ngay lúc Gia Luật Sách định tung ra cơn át chủ bài của mình.

Phía sau y đột nhiên hiện ra một màn sao thật lớn.

Bên trong bí cảnh bỗng nhiên sinh ra một lực bài xích cực mạnh.

La Hồng sửng sốt, Tiêu Nhị Thất và Ngô Mị Nương đang hóng chuyện cũng bất ngờ.

Gia Luật Sách ngạc nhiên, sau một khắc, nổi vui mừng như điên như dại bùng lên.

"Bí cảnh sắp đóng cửa!"

Gia Luật Sách cực mừng.

Cũng không tung ra con át chủ bài nữa, y cả người đâm máu, hai chân mạnh mẽ đâm xuống, biến thành một chùm sáng đen chui vào màn sao.

Nhưng mà có kẻ còn nhanh hơn cả y.

Hồng Bách Uy đang vô cùng thê thảm nhìn thấy màn sao thì vui tới nỗi xém chút khóc òa lên, tiếc hùi hụi bóp nát một viên ngọc phù trong tay.

"Lão huynh, xin lỗi nhé!"

Hồng Bách Uy rống to.

Thân thể lại hóa thành một chùm sáng, chớp mắt lướt qua khoảng cách cả trăm trượng, bay vọt tới trước Gia Luật Sách, phóng vào trong màn sao!

Gia Luật Sách bị mắc cục đá cản đường này, bỗng chốc chậm nửa nhịp.

Mà nửa nhịp này lại làm La Hồng tỉnh táo lại.

Trong đôi mắt của La Hồng đang đeo Mặt Nạ Tà Quân tỏa ra tà khí cuộn cuộn, hẳn không muốn để Gia Luật Sách trốn thoát được, ngoan tâm, không để ý tới sự kháng cự của kết tinh pháp lực, một lần ra tay đã mượn hơn mười năm pháp lực, dứt khoát bùng nổ Cửu Kiếm Hóa Long!

Áo trắng trên người lại nhuốm máu lần nữa.

Một con bạch long như thật xé toạc hẻm sâu, nương theo tiếng rống gầm thét rền vang, dường như muốn phá hủy hết thảy, trong chớp mắt nuốt trọn Gia Luật Sách vào, thậm chí mạnh mẽ ngang tàn xông thẳng vào màn sao!

Chương 226: Ra khỏi bí cảnh, xác chết như mưa rơi (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Ngoài huyện An Bình.

Viên hạt tử gõ nhẹ gây trúc, gõ xuống nền gạch xanh, phát ra âm thanh lạnh lạnh rất hay, Tiểu Đậu Hoa cúi ông, Triệu Đông Hán lại đeo trên lưng một thanh đại đao dày nặng, vẻ mặt lạnh lùng.

Ba người ra khỏi thành, nhìn về phía đền thờ to lớn kia, phía sau đền thờ này chính là bí cảnh thần bí.

Bây giờ công tử đang ở trong bí cảnh, cứu tử nhất sinh, cực kỳ nguy hiểm.

Tiểu Đậu Hoa mím môi, đôi mắt của nàng hơi gọn sáng, toát lên vài phần cứng cỏi.

Ở trong Tắc Hạ Học Cung, La Hồng đã tức giận rút kiếm giết chết u Dương Chiêu dùm nàng, thay nàng trả nợ máu.

Nhưng cũng chính vì như vậy nên La Hồng mới chọc phải Trường Bình quận chúa, đắc tội không ít con cháu thế gia, rất có thể sẽ bị vây đánh, vây giết bên trong bí cảnh.

Trong lòng Tiểu Đậu Hoa rất buồn, nàng cảm thấy nàng không thể nhất gan, nàng là người đeo nợ máu trên lưng, mối thù của cha mẹ, cùng người đệ đệ vẫn còn quần tã, nàng há có thể quên được.

Vì thế nên Tiểu Đậu Hoa cảm thấy mình phải cố gắng tu hành để bản thân mạnh mẽ hơn nữa, trở thành thanh kiếm mạnh nhất bên người công tử.

Cuối cùng sẽ đến một ngày, nàng giết được kẻ thù, trả nợ máu!

Giống như La Hồng mỉm cười hỏi nàng, giết u Dương Chiêu thôi đã đủ rồi?

Nợ máu giết cả nhà, tất nhiên phải diệt cả nhà gã mới trả đủ!

Ba người bước đi trên đường lớn, ánh mắt của rất nhiều người đổ dồn liếc về phía bọn họ.

Tất nhiên đám Viên hạt tử biết hết, sau khi Trần Thiên Huyền bị phế, Viên Thành Cương trở thành người bảo vệ La Hồng, còn Triệu Đông Hán và người thiếu nữ kia thì chẳng có gì hay để quan tâm.

"Thương Vương Viên Thành Cương? Há... Khiêu chiến thất bại, trái lại trở thành chó săn của La gia."

"Còn tới làm gì đây? Thật sự nghĩ rằng La Hồng có thể sống sót ra khỏi bí cảnh sao?"

"Bí cảnh bị đóng kín, chỉ lớn có bấy nhiêu đó, Gia Luật Sách muốn giết La Hồng, hắn trốn thế nào được? Không chỉ có Gia Luật Sách, còn có Cung Hạo và Võ Cử, ba vị Tứ phẩm Hoàng bang muốn giết La Hồng, hắn có cánh cũng khó mà thoát được!"

Rất nhiều những hộ đạo giả lẫn trong đám người cười gằn lên tiếng.

Có kẻ mỉa mai, có kẻ cười nhạo, có kẻ cố tình nói khích.

Nhưng mà sự thật cũng là như thế, không có ai nghĩ rằng La Hồng có thể sống sót đi ra khỏi bí cảnh.

Lời nói mỉa mai xung quanh không ngừng quanh quẩn truyền lại đây.

Không tìm ra được ai nói nhưng âm thanh vẫn vang vọng khắp nơi.

Gương mặt Triệu Đông Hán đã sạm đỏ bừng, tức giận bốc khói, dưới da thịt như có tầng lửa đỏ đang thiêu đốt.

Tiểu Đậu Hoa cắn môi, đôi mắt ánh lên sự lo lắng nhìn về phía đèn thờ.

Viên hạt tử nghiêng đầu, lưng đeo hộp gỗ, không hề nói chuyện, vẻ mặt cũng không có gì thay đổi cả.

"Sống phải thấy người, chết phải thấy xác..."

"Huống hồ, công tử nhà ta chính là đệ tử của Phu Tử, cũng không phải là kẻ yếu mệnh, các người đưa ra kết luận sớm như vậy, thật sự buồn cười giống như trò hề."

Viên hạt tử lạnh lùng nói.

m thanh già nua cất lên làm rất nhiều hộ đạo giả cười lạnh.

Màn sao của bí cảnh đã bắt đầu run rẩy vỡ nát, hiển nhiên, chẳng mấy chốc bí cảnh sẽ đóng lại, người bên trong đều bị đẩy ra ngoài.

Đến lúc đó sẽ có kết quả chính xác, tất cả mọi người đều biết rõ.

Trên cơ bản thì kết cục của La Hồng tất nhiên sẽ không tốt đẹp gì.

Một gã Thất phẩm, cho dù đã từng giết chết Hoàn Nhan Liệt Hỏa là Ngũ phẩm trên Hoàng bang, nhưng đối mặt với bốn vị Tứ phẩm trên Hoàng bang, cũng sẽ bị hành hạ tới không ra hình người.

Viên hạt tử ôm gậy trúc, mặt lạnh lùng.

Triệu Đông Hán vác đao, mặt mày bặm trợn, Tiểu Đậu Hoa cũng có chút tức giận.

Bỗng nhiên.

Màn sao vốn đang run rẩy cực mạnh bên trong đèn thờ bỗng nhiên dần dần ổn định lại, thu hút tất cả ánh mắt của những hộ đạo giả.

Có một cơn sóng khí mạnh mẽ trào lên từ không gian phía sau đền thờ, làm quần áo trên người Văn Thiên Hành bay phấp phật.

Văn Thiên Hành nheo mắt lại, trong đôi mắt lóe lên mấy phần nghiêm túc, mà bên dưới vẻ nghiêm túc kia dường như còn có mấy phần kinh ngạc.

"Đợi đến lúc màn sao đã hoàn toàn ổn định lại, cửa của bí cảnh sẽ mở ra, bí cảnh sẽ đóng lại kín kẽ lần nữa..."

"Tới lúc có kết quả rồi."

Bầu không khí trong trời đất dường như đều trở nên trang trọng vào ngay lúc này.

Đôi mắt của từng hộ đạo giả thi nhao ngóng trông, nhìn chăm chăm phía sau đền thờ.

"Văn Thái phó, có thể nói ra lý do vì sao bí cảnh lần này lại sớm đóng cửa như thế không?"

Hộ đạo giả của một vị thiên tài lên tiếng hỏi thăm.

Vấn đề này cũng là điều mà rất nhiều kẻ mạnh muốn biết, thời gian mở ra bí cảnh lần này thật sự quá ngắn.

Y bào cao quý Văn Thiên Hành bay phấp phật, hai tay giấu sau ống tay áo, mí mắt dày nặng run lên, suy nghĩ một lúc lâu mới từ tốn nói: "Bí cảnh sớm đóng cửa, có hai trường hợp..."

"Thứ nhất, thiên tài vào bí cảnh đã gần như chết hết không còn một ai."

"Còn một khả năng khác đó chính là đại cơ duyên bên trong bí cảnh đã bị ai đó lấy được rồi."

Văn Thiên Hành nói.

Ông ta vừa nói dứt lời, sắc mặt của rất nhiều hộ đạo giả bỗng nhiên thay đổi.

Trước đó bọn họ không nghĩ tới tình huống này, bây giờ nghĩ tới rồi thì chợt cảm thấy có gì đó hơi khác thường.

Phần lớn người đều nghĩ tới khả năng thứ hai, tuy rằng khả năng thứ nhất cũng có thể xảy ra, vì dù sao với thực lực của Gia Luật Sách thì ở trong bí cảnh sẽ tung hoành ngang dọc, không ai có thể ngăn cản được.

Nhưng mà khả năng này quá thấp.

Dù sao Gia Luật Sách dám làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy thì lúc ra khỏi bí cảnh, đối mặt với đám đông những hộ đạo giả ở đây, y không thể nào thoát thân được.

Đối mặt với sự tức giận của quần chúng, hộ đạo giả của y sẽ không bảo vệ được y.

Chương 227: Ra khỏi bí cảnh, xác chết như mưa rơi (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nhiều thiên tài chết như vậy, Gia Luật Sách muốn chạy cũng không chạy được, những hộ đạo giả ở đây chắc chắn sẽ bắt y đền mạng.

Bình thường mà nói thì khả năng đầu tiên không lớn lắm.

Gia Luật Sách có thể thăng lên xếp hạng thứ ba trong Hoàng bảng, cũng không phải là ngu.

Mà loại khả năng thứ hai thì xác suất lại cực kỳ lớn.

Rất nhiều hộ đạo giả hít sâu một hơi, trong đôi mắt lóe lên ánh sáng: "Nghe đồn đầu Thiên Cơ bí cảnh chính là do tinh khí thần của nhiều vị Lục Địa Tiên trong Côn Luân Cung hóa thành, trong đó có đại cơ duyên... Chính là thứ quý giá nhất!"

"Chẳng lẽ chính là bí tịch Bắc Đẩu Kinh đã bị thất truyền trong truyền thuyết của Côn Luân Cung? Nghe giang hồ xưa nay đồn đãi là bảy cái bí cảnh của Côn Luân Cung có những bản ghi chép pháp thuật cổ bị thiếu, nếu như có thể tập hợp đủ chúng lại, vậy có thể chiếm được Tiên quyết tối cao."

"Lẽ nào... Là thật?!"

Vừa nói dứt lời, hơi thở của rất nhiều hộ đạo giả đều trở nên gấp gáp.

Ánh mắt khi nhìn về phía đền thờ này cũng trở nên khác nhau.

Có người lấy được truyền thừa của bí cảnh...

Vậy rốt cuộc là ai đã lấy được truyền thừa, vấn đề này cũng rất quan trọng!

Khí thế của từng hộ đạo giả cũng bắt đầu cuộn trào, bọn họ đã chuẩn bị sẵn sàng để đón tiếp thiên kiều của nhà mình.

Viên hạt tử cũng lấy ra hai đoạn ngân thương bên trong hộp gỗ, ghép lại thành một.

Có hộ đạo giả liếc nhìn, cười lạnh.

Về mặt của Viên hạt tử vẫn bình tĩnh, nắm cây ngân thương đã chấp ghép hoàn hảo, mũi thương chia xuống đất, dáng vẻ gương cung mà không bắn.

Ầm ầm ầm!

Bỗng nhiên, màn sao phía sau đền thờ hoàn toàn im bất!

Có bóng người bắt đầu hiện ra.

Ra rồi!

Trong lòng của tất cả những hộ đạo giả đều căng thẳng.

Chớp mắt tiếp theo, bóng người hiện ra này chợt trở nên rõ ràng, hóa thành một ánh sáng chói lóa xé toạc không trung, nhanh chóng bắn ra ngoài, rơi xuống mặt đất, liên tục lăn lộn.

Trên khắp đạo bào toàn là vết kiếm, đáng vẻ thê thảm tới cùng cực, nhếch nhác tới độ như kẻ lang thang trên đường Địa Thử.

"Thiên kiều Hồng Bách Uy của Long Hồ Sơn! Hạng hai mươi một trên Hoàng bảng!"

Có hộ đạo giả ánh mắt sắc lẹm liếc nhìn Hồng Bách Uy nói.

Mà vẻ mặt của lão đạo sĩ của Long Hồ Sơn khẽ thay đổi.

Bởi vì ông ta phát hiện ra lúc này khi Hồng Bách Uy lao ra bí cảnh đã sử dụng bí phù có chữ "Hành" trong đạo phù chín chữ, đó chính là bùa hộ mệnh mà bộ lão của Long Hồ Sơn đã giao cho Hồng Bách Uy dùng để hộ thân, không thể tùy tiện sử dụng hoặc tung ra.

Nhưng Hồng Bách Uy lại dùng bí phù này để thoát thân khỏi bí cảnh!

Đã xảy ra chuyện rồi!

Nhưng mà lão đạo sĩ cũng chợt vui vẻ, lẽ nào Hồng Bách Uy đã lấy được cơ duyên to lớn trong Thiên Cơ bí cảnh?

Lấy được Bắc Đầu Kinh bên trong Thiên Cơ bí cảnh?!

Nếu là như thế, vậy mất một bí phù chữ "Hành" căn bản chẳng đáng là bao!

Àm âm âm!

Một luồng khí cơ mạnh mẽ lần lượt nối nhau, như cầu vòng ghép thành mặt trời, bùng lên ngoài huyện An Bình, không ngừng xông lên trời cao.

Có bàn tay lớn được ngưng kết từ nguyên khí trời đất, xông thẳng về phía Hồng Bách Uy.

Hồng Bách Uy vẫn chưa bỏ dậy nổi, vẻ mặt đại ra, có chuyện gì đây?

Sao hắn ta ra khỏi bí cảnh rồi mà vẫn còn phải gặp nạn?!

"Sự thúc cứu ta!"

Hồng Bách Uy vội vàng căng cuống họng ra, hét gào thật to!

"Các vị, cho qua."

Phát trần của lão đạo sĩ Long Hồ Sơn vung lên, phút chốc phát trần như hóa thành từ tóc bạc, dài ra ba ngàn trượng, phủ xuống, bao phủ cả trời đất vào bên trong.

Nguyên khí trời đất ngưng kết lại thành một chuồng lớn, chớp mắt bị chấn động vỡ tan.

"Hong Bách Uy, người lấy được đại cơ duyên trong Thiên Cơ bí cảnh có phải là... Người hay không?"

Có tiếng quát chói tai vọng lại.

Màng nhĩ Hong Bách Uy chấn động, chưa kịp nói chuyện.

Vẻ mặt bỗng nhiên thay đổi, nhìn về phía màn sao ở đằng sau đền thờ.

Mà rất nhiều hộ đạo giả cũng thay đổi sắc mặt, không còn hơi sức đâu đi gặng hỏi Hong Bách Uy, ánh mắt đều tập trung vào trên màn sao.

Da mặt Viên hạt tử giật giật, không hiểu sao... Ông lại có một loại dự cảm xấu.

Àm!

Một tiếng rùng ngâm động trời, giống như có thiên long xuất hiện!

Sau khi bí cảnh bị nổ vang, những chùm ánh sáng màu trắng chói lòa lần lượt chấn động xuyên thủng tấm màn sao vốn đang ổn định thành trăm ngàn lỗ hồng...

Bên trên màn sao, hiện ra bóng hình của một người.

Giống như là bị một sức mạnh cực lớn đè nặng trên màn sao.

Àm!!!

Chớp mắt tiếp theo.

Màn sao nổ tung thành trăm ngàn mảnh vụn.

Trong ánh mắt co rút lại của rất nhiều hộ đạo giả, một tiếng rùng ngâm ngút trời vang lên.

Một cái đầu bạch long chui ra sau khoảng trống của đền thờ, vùng vẫy xung quanh, rít gào giữa đất trời.

Mà ở phía trước đầu rồng chính là một bóng người máu thịt bết nhè, bị chấn động bay ra, nện xuống mặt đất, làm mặt đất nứt ra một cái khe, từng vết nứt kéo dài trên mặt đất.

Bụi mù dày đặc bay tán loạn.

Chỉ còn lại mỗi hình ảnh chấn động là đầu bạch long đang giãy dụa muốn chui khỏi bí cảnh mà thôi, chấn động tâm thần.

Kiểm khí bàng bạc giống như muốn xé toang màn trời.

Tất cả những biến cố này làm mọi người sợ hãi ngẩn ngơ, những khách giang hồ và tu sĩ tới từ khắp nơi để hóng hớt chuyện cũng trợn mắt há mồm, trên nét mặt toàn là sự sợ hãi.

Bên trong bí cảnh... Xuất hiện rồng thật rồi?!

Mà những hộ đạo giả cũng cực kỳ chấn động, ánh mắt không hề nhúc nhích nhìn chằm chằm đền thờ.

Văn Thiên Hành nhìn đầu rồng cách đó không xa, gương mặt vốn bình tĩnh không biết sợ hãi cũng run rẩy.

"Đây là... Cửu Kiếm Hóa Long!"

Vừa nói dứt lời.

Trong đám đông những hộ đạo giả liên tục phát ra những câu hoảng sợ.

Chương 228: Ra khỏi bí cảnh, xác chết như mưa rơi (3)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

"Cửu Kiếm Hóa Long!"

"Chiêu thức Hóa Long Kiếm của Trần Thiên Huyền!"

"Tại sao bên trong bí cảnh lại xuất hiện Cửu Kiếm Hóa Long?!"

Từng hộ đạo giả đều kinh ngạc tốt độ, tinh thần đều run rẩy dữ dội, nhanh chóng sau đó, bọn họ dời mắt đi, nhìn chăm chăm vào bóng người bay ra từ bên trong bí cảnh.

Đạo bào của Hồng Bách Uy dính sát trên người, cả người run lẩy bẩy kinh hãi, trợn mắt há hốc mồm...

Đệt!

Gia Luật Sách.... Bị đánh bay ra ngoài rồi sao?!

Có phải là do bị hắn ta giành trước một bước nên Gia Luật Sách bị đánh bay ra ngoài?!

Hồng Bách Uy hắn ta chỉ thoáng ngăn chặn một bước thôi mà kẻ mạnh như Gia Luật Sách y tại sao lại bị đánh văng ra ngoài rồi? Không phải là bị ai đụng đẩy chứ? Giống như cái kẻ Cung Hạo đã chết kia rồi sao?!

"Gia Luật Sách?!"

Có hộ đạo giả tinh mắt, nói.

Bên trong đông đồ nát, bọn họ cảm nhận được hơi thở lúc ẩn lúc hiện của Gia Luật Sách.

Người bị đánh văng ra ngoài là Gia Luật Sách hay sao?!

Bị ai đánh văng ra ngoài cơ chứ?

Không ít hộ đạo giả đều choáng váng mặt mày, sau một khắc, bọn họ bỗng nghĩ ra một người.

Người thanh niên ấy mặc quần áo thuần trắng, trên gương mang theo nụ cười dịu dàng, nhận được truyền thừa của Hóa Long Kiếm.

"La Hồng?!"

Nhưng không phải La Hồng chỉ mới đạt tới tu vi Kiếm tu Thất phẩm thôi sao?

Dù cho đột phá bên trong bí cảnh, đạt được tới Lục phẩm thì có thể đánh văng Gia Luật Sách hay sao?!

Bên dưới.

Triệu Đông Hán trợn mắt há hốc mồm, cực kỳ ngạc nhiên, Tiểu Đâu Hoa lại tràn đầy hâm mộ, thật chói mắt.

Viên hạt tử hít sâu một hơi, vẻ mặt bắt đầu nghiêm trọng.

Dường như công tử đã làm chuyện gì ghê gớm lắm bên trong bí cảnh, ông... Có lẽ ông không gánh nổi rồi.

Đầu bạch long hung hãn xông ra trong đèn thờ dần dần hóa thành từng đạo kiếm khí rồi biến mất, chỉ để lại một khe nứt và hố lớn chẳng chịt vết kiếm ở trên mặt đất.

Sau khi màn sao bị xé rách.

Có tiếng thét the thé vang lên.

Ánh mắt của mọi người tập trung nhìn lại, chỉ thấy một bóng người đứng lặng trên bóng lưng thương ung đang rải cánh, từ từ bay ra.

Áo trắng nhuộm thành áo đỏ bay phàn phật, tóc trắng chói lòa cả mắt.

La Hồng cười chim ung bay ra, phía sau lưng có một thanh, hai thanh, ba thanh... Tổng cộng bảy mươi hai Sát Châu kiếm, phi kiếm thành hàng giống như sông lớn đổ về biển rộng.

Tất cả trong trời đất, dường như vào lúc này cũng trở nên ảm đạm.

Chỉ còn lại chàng thanh niên đeo nửa bên mặt nạ cười trên lưng chim ung, toàn bộ đều chói lóa.

Mà chuyện này không phải là chuyện làm người ta sợ hãi nhất.

Bên trong màn sao bị xé rách truyền ra lực bài xích khủng khiếp.

Tiêu Nhị Thất và Ngô Mị Nương, còn có Khổ Nguyệt Hòa Thượng bị cụt một tay đi theo góp vui cũng bị nhả ra khỏi bí cảnh.

Mà theo sát đằng sau.

Lại là từng bộ thi thể nối đuôi nhau bay ra.

Cung Hạo, Võ Cử, Trường Bình quận chúa, Lưu Hàm...

Từng bộ thi thể của mỗi thiên tài bay ra như mưa rơi.

Máu tanh nồng đượm bay đầy cả trời đất!

Những hộ đạo giả ai nấy đều lặng ngắt như tờ.

Bàn tay đang nắm chặt ngân thương của Viên hạt tử không ngừng toát mồ hôi...

Trời đất, yên tĩnh không hề có một tiếng động!

Yên ắng!

Vốn dĩ ngoài huyện An Bình tụ tập một đám người đông nghịt nên cực kỳ ồn ào, bây giờ lại rơi vào sự yên lặng chết chóc.

Máu tanh nồng nặc tràn ngập khắp nơi, từng bộ thi thể giống như mưa rơi.

Nhiều người sống sờ sờ bước vào trong bí cảnh như vậy, bây giờ... Những người sống tro tro chạy ra khỏi bí cảnh cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Tất cả mọi người đều ngơ ngẩn nhìn thanh niên tóc bạc đứng yên lặng trên bóng Thương ưng, áo trắng nhuốm máu.

Tựa như đang đạp chân trên suối vàng, phía sau lưng, từng bộ thi thể thi thể thi nhau bị vút ra khỏi bí cảnh, rất nhiều xác chết nện xuống đất, phát ra tiếng vang trầm đục.

"Tại sao lại như vậy?"

Không biết là ai đó nói thầm một tiếng.

Một câu nói nỉ non làm tất cả mọi người như bưng tỉnh, trên mặt mỗi người đều mang theo cảm xúc khác biệt.

Từng bộ thi thể nối đuôi nhau rơi xuống, Văn Thiên Hành đứng gần đây nhất, ông ta nhìn thấy được Cung Hạo, Võ Cử, thậm chí còn nhìn thấy đầu người trũng lõm mắt của Thường Bình quận chúa.

Thật thảm...

Thảm thương đến độ xưa nay chưa từng có.

Văn Thiên Hành từng nghĩ rằng Đại Cơ Duyên bên trong bí cảnh bị người ta lấy mất, bây giờ nhìn lại... Có lẽ là bởi vì thiên tài vào bí cảnh đều đã bị giết chết thê thảm gần như không còn sống sót nữa.

Cho dù là Văn Thiên Hành cực kỳ bình tĩnh, nhưng vào đúng lúc này cũng không nhịn được mà thay đổi sắc mặt, nhìn La Hồng cười thương ưng bay ra khỏi bí cảnh, dường như có thể thấy được xác chết chất đống thành núi, máu tươi đổ thành sông.

Văn Thiên Hành nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên ông ta nhìn thấy bên trong phủ đệ của Triệu gia.

Khi đó, La Hồng chỉ mới tới Cửu phẩm, mà bây giờ La Hồng đã lên Lục phẩm, ở trong bí cảnh giết chết biết bao thiên kiêu tiếng tăm lưng lầy, những người họ đều trở thành xương khô dưới chân hắn.

La Hồng không nhìn tới mấy xác chết của thiên tài ở đằng sau, cũng không thèm nhìn Văn Thiên Hành.

Hắn thu lại tất cả Tà ảnh, ánh mắt lướt qua nhìn thẳng vào Hồng Bách Uy.

Rốt cuộc cũng gặp được tiểu đạo sĩ tốt bụng làm chuyện tốt này rồi.

Khóe môi La Hồng nhếch lên, cười cười gật đầu với Hồng Bách Uy.

Cười tới nỗi trái tim của Hồng Bách Uy cũng run rẩy.

Sau đó, ánh mắt La Hồng nhìn về phía Gia Luật Sách bị rớt xuống, chỗ ấy, khe rãnh chằng chịt, chất chồng thành một tòa núi nhỏ.

"Thế mà cũng chưa chết."

La Hồng thốt ra một câu cảm khái.

Gia Luật Sách, quả nhiên là xếp hạng ba Hoàng bảng, thật sự khó giết!

Sức sống thật sự quá mãnh liệt rồi.

Mượn tới mười năm kết tinh pháp lực, tung ra một đòn đột phá, La Hồng cảm thấy chiêu thức giết người này có lẽ cũng gần sắp mạnh ngang Nhị phẩm rồi.

Chương 229: Mượn một kiếm thẳng thành tiên (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nhưng mà một chiêu như vậy lại không thể giết chết Gia Luật Sách.

Ụ đất bị bụi mù bao phủ, không có chút động tĩnh nào.

Nhưng mà La Hồng biết, Gia Luật Sách còn chưa chết, vẫn còn sức sống đang cuộn cuộn, thậm chí nguồn sức sống này vẫn đang dần dần trở nên mạnh mẽ.

La Hồng nheo mắt lại.

Giơ tay lên.

Chớp mắt kiếm Địa Giao đã bị hấn điều khiển bay lơ lửng bên người của hắn.

Nhẹ nhàng gõ tay lên Địa Giao kiếm.

"Đi."

La Hồng nói.

Tay áo lay động, thanh Địa Giao kiếm này chợt hóa thành giao long bay vụt ra như thật, khuấy lên cuồng phong cùng kiếm khí khủng bố, giống như một con thanh xà, mạnh mẽ bắn xuống ụ đất bị bụi mù bao phủ kia.

Tiếp tục giết!

Ngay ở trước mặt bao nhiêu hộ đạo giả, giết chết Gia Luật Sách!

Gia Luật Sách xếp hạng thứ ba trên Hoàng bảng, vẫn còn có chút sức mạnh chèn ép, tất nhiên La Hồng phải giết!

Tiếng nổ đùng đoàng vang lên, bụi mù lơ lửng bị thanh xà xé toạc, tách ra hai bên giống như đậu hũ.

Phi kiếm nhanh chóng đâm vào bên trong ụ đất, không thấy hình bóng đầu nữa.

Hồi lâu sau, có cuồng phong rít gào, cuồng phong thét lên giống như cuốn lên ngàn ụ tuyết.

Bụi mù tan hết.

Lộ ra cảnh tượng bên trong ụ đất.

Một bóng người be bét máu thịt dựa vào ụ đất, máu tươi chảy xuôi ào ào.

Hơi thở của Gia Luật Sách đã trở nên cực kỳ yếu ớt.

Tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể chết đi.

Khắp cơ thể bị kiếm khí chém ra vô số vết thương, càng có kiếm khí giống như rồng chui vào trong kinh mạch của y, đang tàn phá cơ thể của y.

Đây là một thân thể đã gần sắp chết.

Đầu Gia Luật Sách hơi buông thõng xuống, đuôi tóc đều chảy ra máu.

Nhưng mà, một cơ thể đã tan tành gần sắp hỏng như vậy lại có một luồng sức mạnh vô hình bao bọc, ngăn chặn sát ý trong thanh kiếm La Hồng đang điều khiển!

Làm cho cổ kiếm Địa Giao không thể đâm vào dù chỉ nửa tấc!

"Ha..."

Trong miệng Gia Luật Sách phun ra máu tươi, nở nụ cười.

"Hay cho La Hồng, hay cho nhi tử của La Nhân Đồ..."

"Gia Luật Sách ta nhận thua, một cái bẫy chết như vậy mà ngươi lại có thể phá cục, còn có thể hoàn toàn trở mình như thế..."

Gia Luật Sách nói, y rất mệt mỏi, mỗi khi nói một câu cũng giống như đang rút đi sức sống của y.

"Cho dù ngươi dựa vào năng lực cơ duyên, nhưng mà, ta phục..."

"Ta không hận ngươi."

"Kẻ ta hận chính là gã Hồng Bách Uy của Long Hồ Sơn này..."

Gia Luật Sách thờ dõc nói.

Nếu không có thuật mượn đường của Hồng Bách Uy, y bị chậm nửa nhịp không thể sử dụng được con át chủ bài, không thể tiến vào thông đạo kịp lúc, vì thế phải chịu một đòn của La Hồng.

Nếu không thì dù y có nhếch nhác nhưng cũng không thể thảm tới mức này, gần như sắp chết.

Vì thế, kẻ y hận không phải là La Hồng, mà là Hồng Bách Uy...

Cái gã đạo sĩ thích hại người này.

Trước khi Cung Hạo chết, dường như cũng hô to tên của Hồng Bách Uy.

Gia Luật Sách ngẩng đầu lên, máu tươi quét qua mí mắt của y, tròng mắt của y nhìn chăm chăm về phía Hồng Bách Uy về mặt ngu dân, cực kỳ nhếch nhác, nở nụ cười lạnh lẽo.

"Hồng Bách Uy... Ngươi... Đợi đó..."

Gia Luật Sách nói.

La Hồng hơi nhú mày.

"Có liên quan gì tới Hồng đạo trưởng?! Hồng đạo trưởng là người tốt làm chuyện tốt, ngươi có chuyện gì thì cứ tính với ta là được!"

La Hồng nói.

Hồng Bách Uy nghe xong, nước mắt sắp vỡ òa.

Đại ca, ngươi đừng nói sớm như vậy!

Ta với người không cùng một phe đâu!

Tiêu Nhị Thất và Ngô Mị Nương mới từ bí cảnh đi ra cũng liếc mắt nhìn nhau, có hơi ngờ ngợ, gã tiểu đạo sĩ này... Là người giúp đỡ cho lão La? Cùng một phe với bọn họ.

Mà La Hồng vừa nói dứt lời thì bảy mươi hai thanh phi kiếm lơ lửng ở phía đằng sau chợt lóe ra ánh kiếm kinh trời, thì nhau gào thét bắn về phía Gia Luật Sách.

Gia Luật Sách giơ tay lên che miệng lại, trong miệng máu tươi tuôn ra ào ào.

Chớp mắt bảy mươi hai thanh phi kiếm đã ngón lấy Gia Luật Sách.

Ầm!!!

Một luồng sóng khí khủng bố bạo phát, khí thế mạnh mẽ như cuộn sạch sơn hà, như che trời lấp đất.

Địa Giao kiếm và bảy mươi hai thanh Sát Châu kiếm cũng lần lượt bị đẩy lùi ra sau.

Thân thể Gia Luật Sách lơ lửng trên không, vết thương trên người cũng thì nhau ngừng chảy máu ra, sức sống bị hao mòn cũng dừng lại.

Trên người Gia Luật Sách bùng nổ ra một luồng sức mạnh cực kỳ khủng bố, khuấy động bốn phía, đôi mắt của y giống như bị dòng máu màu vàng nhuộm đậm, óng ánh lóa mắt, cực kỳ chói mắt.

"Địa Giao?"

Gia Luật Sách vào lúc này giống như là thiên nhân, trong lúc mở miệng, có lời nói chấn động trời đất vang vọng khắp nơi.

Chỉ thấy Gia Luật Sách giơ tay lên nhẹ nhàng nắm một cái.

Thanh Địa Giao kiếm bị đẩy lùi chợt bắn mạnh bay ra, bị hai ngón tay của Gia Luật Sách kẹp lại.

Những hộ đạo giả xung quanh tỉnh táo lại.

Vốn dĩ bọn họ còn đang buồn thương cho những thiên tài bọn họ bảo vệ đã bị chết thảm, chuẩn bị nổi giận mắng La Hồng.

Nhưng mà vào giây phút này, tinh thần của bọn họ run lên, sợ hãi nhìn chằm chằm thân thể của Gia Luật Sách.

Hộ đạo giả của Gia Luật Sách lúc này cũng bừng tỉnh, thoát khỏi trạng thái mơ màng vì bộ dạng thê thảm của Gia Luật Sách, giờ phút này gã có chút phần nộ, nghĩ mà sợ, cũng rất kích động nhìn về phía Gia Luật Sách.

Phần nộ cùng nghĩ mà sợ, là bởi vì thiên kiêu đặc ý nhất của Kim Trướng Vương Đình lại bị La Hồng đánh ra khỏi bí cảnh như đánh chó, lúc gã đang sừng sờ thì y đã xém bị giết chết.

Kích động là bởi vì Gia Luật Sách vào giờ phút này... Đã không còn là Gia Luật Sách nữa, mà là người đàn ông kia!

"Gia Luật A Cổ Đóa!"

Viên hạt tử cầm ngân thương, lòng bàn tay đã sớm đỏ đầy mồ hôi hột, cực kỳ nghiêm túc, nói.

Gia Luật A Cổ Đóa!

Vào giờ phút này, từng hộ đạo giả cũng đều kiêng kỵ và kinh hãi nhìn về phía Gia Luật Sách.

Đây là tinh thần phụ thân của Gia Luật A Cổ Đóa sao?!

Đây cũng là con át chủ bài của Gia Luật Sách, cũng là phương pháp bảo vệ mạng sống!

Chương 230: Mượn một kiếm thăng thành tiên (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

"Gia Luật A Cổ Đóa, đứng vị trí số một trên Thiên bảng Kim Trướng Vương Đình... Được xưng tụng là người số một dưới Thiên Môn!"

"Người này cực kỳ mạnh, lúc trước, Hóa Long Kiếm hăm dọa phân chấn, được xưng là một kiếm vào Thiên Môn, ở trên Thiên bảng chiến đấu một trận với Gia Luật A Cổ Đóa, thảm bại, kiếm thị bỏ mình, kiếm tâm bị phá... Từ Nhất phẩm đỉnh phong, rơi xuống thành hạ cảnh Nhị phẩm."

"Muốn giết Gia Luật Sách là cực kỳ khó khăn!"

Những hộ đạo giả đứng ở xung quanh cảm nhận được ý chí của Gia Luật A Cổ Đóa đang phủ xuống, đều không dám ra tay đối phó với La Hồng.

Bởi vì Gia Luật A Cổ Đóa có thể sẽ ra tay, nếu như bọn họ nhúng tay vào ngay lúc này.

Sợ là sẽ đắc tội đôi phương.

Mặc dù bọn họ cực kỳ muốn quát mắng La Hồng, nhưng giờ phút này La Hồng chính là con mồi của Gia Luật A Cổ Đóa.

"Kiếm của Trần Thiên Huyền, bây giờ lại đánh thắng nhĩ tử của ta... Thú vị."

Gia Luật Sách với đôi mắt như lưu kim bật ra tiếng cười khe khe.

Sau một khắc, cong ngón tay búng một cái.

Địa Giao kiếm đang bị kẹp lại chợt bắn mạnh về phía La Hồng!

Tốc độ cực nhanh, chỉ là trong chớp mắt, tất cả trong trời đất đều biến mất, chỉ còn sót lại Địa Giao kiếm đang gào thét.

Cho dù chỉ là trong chớp mắt nhẹ nhàng, nhưng một chiêu kiếm này lại giống như thiên lôi cuộn cuộn, sức mạnh cực kỳ to lớn.

La Hồng đứng yên lặng trên lưng thương ung chỉ cảm thấy ngay giờ phút này vô số sát ý trong thiên địa đều tụ hợp về đây lại một lần nữa.

Đôi mắt dưới lớp Mặt Nạ Tà Quân hiện ra mấy phần điên cuồng.

Mạnh!
Quá mạnh mẽ!
Chiêu kiếm này, hãn không thể trốn được!
Cho dù là tổn hết pháp lực của sáu mươi năm cũng chưa chắc có thể trốn thoát.

...
La phủ.
Trần tổng quản ngồi nghiêm bên hồ hoa sen.
Nhẹ nhàng nở nụ cười.
Hai ngón tay khép lại, bày ra kiếm chỉ.
Từ từ ép xuống.
Địa Giao kiếm đang gào thét chọt đánh tan tất cả kinh khí, yên lặng bay lơ lửng trước mặt La Hồng.

...
La Hồng nhìn chằm chằm Địa Giao kiếm đã mất hết khí lực đang lơ lửng trước mặt hãn, dường như trong lòng nghĩ ra điều gì đó, ngẩng đầu lên nhìn về phía huyện An Bình.

Viên hạt tử cũng làm như thế, dường như trong lòng cảm nhận được rõ ràng, nhìn về phía La phủ trong huyện An Bình.

Bên trong huyện An Bình có tiếng cười nhàn nhạt bay bổng cất lên.

Giống như một cơn gió nhẹ hiu hiu không gấp không vội.

"Công tử, Địa Giao kiếm của lão Trần đã tặng cho người, nhưng hôm nay có hơi đặc biệt, có thể mượn dùng một lát hay không?"

Giọng nói nhàn nhạt, dường như lấn át hết tất cả âm thanh trong trời đất.

La Hồng cười trên lưng thương ung, ánh mắt hơi run run.

Sau đó dưới lớp mặt nạ tỏa ra một nụ cười.

"Đương nhiên có thể."

"Trần thúc."

"Chém gã!"

La Hồng nở nụ cười, nói.

...
La phủ, bên hồ hoa sen.
Trần tổng quản nở nụ cười, ánh mắt nhìn mặt hồ lấp lánh sóng nước, nhìn đóa hoa sen xinh đẹp rực rỡ, cứ ngỡ đâu thấy được hình ảnh ngày xưa người ấy ôm kiếm bữu môi với ông, nói muốn cùng ông cười ngựa đi chơi tiết Thanh minh, thưởng thức hết tất cả những cảnh đẹp của nhân gian.

Khi ấy ông không hiểu, trong lòng chỉ có kiếm, một lòng quyết tâm luyện thành Kiếm Tiên.

Sau đó ông mới hiểu ra, có thể có người cùng ông cưỡi ngựa đi chơi tiết Thanh minh, ngắm hết tất cả những cảnh đẹp của nhân gian còn vui hơn cả chuyện trở thành Kiếm Tiên gấp mấy lần, là chuyện đáng để ước ao biết bao nhiêu.

Đáng tiếc, người ấy đã qua đời, trên mặt hồ hoa sen cũng chỉ phản chiếu lại một bóng người tóc bạc trắng xóa hao gầy đáng thương.

...
La Hồng vừa nói dứt lời, Địa Giao kiếm vốn dĩ bình thường không có gì khác lạ đang trôi lơ lửng trước mặt La Hồng chớp mắt biến mất.

Lần thứ hai xuất hiện, lại là bên trong huyện An Bình.

Một người khách tóc bạc mặc thanh sam, thưởng thức vô số cảnh đẹp của thế gian.

Chân đạp phi kiếm, đứng chấp tay, tiêu sái phiêu dật, cưỡi gió bay lên.

Keng keng keng!

Trong trời đất bỗng nhiên có vô số kiếm khí chòng chát đan xen vào nhau.

Bên hông của vô số khách giang hồ, kiếm nằm trong hộp, còn có bội kiếm của rất nhiều hộ đạo giả, cho dù là kiếm sắt của thợ rèn ở trong thành cũng rung rung nhè nhẹ, sau một khắc, giống như nhận được sự chỉ dẫn của vô số khí cơ, xông thẳng lên Cửu Trùng Thiên ở trên trời.

Ngàn kiếm cùng bay ra, tụ họp lại thành phi kiếm trường hà thật sự.

Chỉ chít ngàn ngút, vô số kiếm, bay cao lên trên đỉnh đầu của mọi người.

"Tới chiến."

Thanh sam ngự trên kiếm dẫn dắt phi kiếm trường hà, một tiếng nhàn nhàn như là sấm chớp đánh xuống bình địa.

Đôi mắt lưu kim của Gia Luật Sách ngược nhìn ra xa.

Khi nhìn thấy hình ảnh ngàn kiếm cùng bay, trong con ngươi lưu kim lại lóe lên một tia nghiêm túc.

Y không bay lơ lửng nữa, đáp xuống mặt đất

Nhìn hình cảnh Kiếm Tiên ngự kiếm bay lên trời ở trong thành ấy.

Cười cười.

Sau đó, cất bước.

Bước thứ nhất thông thả như tản bộ, cỡ non nửa tấc.

Bước thứ hai lại bước ra mấy chục mét.

Bước thứ ba lại giống như ngang qua sông dài biển rộng.

Ánh vàng tỏa khắp nơi.

Giống như một tia sấm chớp màu vàng vắt ngang giữa trời đất, xông thẳng lên trời, quán lấy ngàn kiếm.

Dường như hai người đã không còn là khách nhân gian nữa, bay thẳng lên trời chiến đấu.

Biến cố bất thành linh này cũng làm cho bầu không khí trước bí cảnh trở nên nghiêm túc và trầm trọng.

Trước đền thờ.

Rất nhiều người đè nén lại ý muốn xem chuyện đang rục rịch ngóc đầu dậy, ánh mắt lướt qua, nhìn chăm chăm vào La Hồng áo trắng nhuốm máu, cười thương ung bay lơ lửng trên không!

Nhìn xuống dưới chân La Hồng, xác chết của những thiên tài xếp chồng chất lên nhau, có những cơn phần nộ đang cuộn trào sôi sục.

Thiên tài được bảo vệ đều đã bị chết hết, những hộ đạo giả này, nổi trận lôi đình rồi!

Trong trời đất.

Sát ý ngàn ngút bỗng nhiên tuôn trào, ùn ùn kéo tới nhắm thẳng vào La Hồng.

Trần Thiên Huyền mượn một kiếm trở lại Nhất phẩm, thậm chí cố gắng tiến lên một bước, hiệu triệu vạn kiếm cùng bay giống như Kiếm Tiên.

Cảnh tượng này làm cho người đời kinh hãi.

Hầu hết tất cả khách giang hồ chạy tới xem trận chiến đều đang kinh hãi, thỏa mãn hô to.

Hành động vĩ đại nhất niệm phi thăng này, ngày bình thường làm sao có cơ hội xem chứ?

Cho dù là cao thủ Nhất phẩm, đối với đám khách giang hồ chỉ mới là Thất phẩm, Bát phẩm như họ mà nói, đều là người ở trên cao không với tới được, càng đừng nói đến những tồn tại có thể phi thiên độn địa như Trần Thiên Huyền và Gia Luật A Cổ Đóa.

Một người là cao thủ trên Thiên Bảng mười năm trước, một người hiện tại là tồn tại áp trận của Kim Trướng Vương Đình, ngồi vững vàng ở vị trí đệ nhất dưới Thiên Môn vài chục năm.

Trận chiến như vậy trăm năm khó gặp một lần.

Đáng tiếc rất nhiều khách giang hồ chỉ có thể nhìn thấy mở màn của trận chiến.

Trần Thiên Huyền ngự ngàn vạn kiếm bay thẳng lên trời.

Gia Luật A Cổ Đóa giống như sấm sét tung hoành khắp nơi, gió lốc lên trên chín tầng trời.

Về phần song phương chiến đấu, người phạm tặc không thể nhìn rõ chỉ có thể cảm nhận được tiếng trống lay động chín tầng mây, thỉnh thoảng có âm thanh nổ vang động trời như trời xanh nổi giận.

Phía trên Đông Sơn.

Cây hoa đào đang nở rộ, một cánh hoa đào tung bay.

Lý Tu Viễn không nằm ở dưới cây hoa đào mà đứng thẳng người, thanh sam tung bay đứng lặng trên đỉnh núi ngửa đầu nhìn lên trời dường như nhìn thấu tầng mây nặng nề, quan sát trận chiến kinh động thế gian.

“Hay cho một trận chiến kinh động thế gian, Hóa Long Kiếm Trần Thiên Huyền suy nghĩ thông suốt trở lại Nhất phẩm, một trận chiến phong tiên.”

Lý Tu Viễn nói, đôi mắt rạng rỡ sáng khoái hô to.

Thật lâu sau một cơn gió thổi qua Đông Sơn, y giơ tay lên nhặt một cánh hoa đào.

“Đáng tiếc...”

“Đáng tiếc Trần Thiên Huyền vốn dĩ bị hao tổn thân thể dẫn tới tàn phế, trận chiến này là tự thắng hoa tinh khí thần của bản thân, trong lòng còn tồn tại ý niệm quyết chết trở lại Nhất phẩm.”

“Gia Luật A Cổ Đóa cũng không phải là chân thân quá bộ đến mà chỉ mượn thể xác của Gia Luật Sách để chiến đấu một trận.”

“Tuy đã nghiền nhưng không mạnh.”

Lý Tu Viễn lắc đầu, y nhảy lên ngồi trên một cành đào.

Không biết từ khi nào trong tay có thêm một bầu rượu Bạch Ngọc, hướng miệng bình rượu vào trong miệng, theo sau đó một dòng rượu mát lạnh rót vào trong cổ.

“Thưởng thức một trận chiến kinh động thế gian, uống một ngụm rượu tuyệt mỹ thế gian.”

“Sảng khoái.”

Lý Tu Viễn cười to.

Về phần La Hồng đang bị rất nhiều người bao vây trước đền thờ, gặp phải sát cơ kinh khủng như biển lớn, Lý Tu Viễn cũng dẫn ra một sợi tâm thần đi chú ý.

Y không có lập tức ra tay.

Tắc Hạ Học Cung có quy củ phụ tử sẽ không ra tay với chuyện ở bên ngoài học viện, mà Lý Tu Viễn gõ chuông dưỡng tính ở trong học viện, lúc

bình thường cũng sẽ không rời khỏi học viện để ra tay.

Lý Tu Viễn quả thật rất giật mình, La Hồng ở bên trong bí cảnh thể mà có thể tìm được đường sống trong chỗ chết, không chỉ đột phá Lục phẩm thậm chí còn giết sạch thiên tài bên trong bí cảnh, ngay cả Gia Luật Sách xếp thứ ba trên Hoàng Bảng cũng bị đuổi đánh.

Đây quả thật là điều làm cho Lý Tu Viễn ngạc nhiên.

Vốn dĩ Lý Tu Viễn cho rằng La Hồng nhiều nhất chỉ có thể miễn cưỡng giữ được tính mạng.

Nhưng mà lại không có nghĩ đến La Hồng có thể làm được tới mức điên cuồng như vậy.

Có lẽ, xét thấy biểu hiện ưu tú của tiêu sư đệ, Lý Tu Viễn sẽ phá lệ ra tay một lần.

Huống hồ, Lý Tu Viễn thật sự không vội bởi vì chưa hẳn đã cần y phải ra tay.

.....

Đền thờ trước bí cảnh.

Giống như gió thổi thông báo giông bão sắp đến.

Sát cơ kinh khủng còn kèm theo mấy phần tham lam bỗng nhiên thi nhau rơi xuống, ép người ta đến nỗi hô hấp cũng trở nên vô cùng khó khăn.

Từng hộ đạo giả tản ra khí thể khủng bố.

Trước mặt Văn Thiên Hành những thi thể của các thiên tài bị bắn ra từ bên trong, nhao nhao tiếp nhận sự dẫn dắt của khí cơ bay về phía những hộ đạo giả kia.

Lập tức có hộ đạo giả ôm thi thể thiên tài nhà mình, giận dữ phát ra tiếng rống vang vọng không dứt.

“Quận chúa!”

Ly Thiên Hà, hộ đạo giả của Trường Bình quận chúa cũng phát ra tiếng kêu khóc thê lương, ôm đầu Trường Bình quận chúa lướt ngang qua đi về phía xe ngựa.

“Tại sao những người khác có thi thể mà quận chúa nhà ta chỉ còn lại cái đầu?!”

Bộ dáng Ly Thiên Hà bi thương đến nỗi khó có thể hô hấp, suýt nữa khóc không ra hơi.

Sắc mặt hộ đạo giả ở chung quanh đều hơi kỳ lạ.

Lão huynh, quá lỗi rồi.

Vừa vừa phải phải thôi.

Bọn họ thân là hộ đạo giả, có lẽ sẽ bị thương vì thiên tài tử vong nhưng mà nếu nói là quá mức bị thương thì cũng chưa chắc.

Thiên tài chỉ có khi còn sống mới gọi là thiên tài.

Một khi tử vong đối với gia tộc trở nên vô dụng không khác gì người chết bình thường, sẽ tiếc hận nhưng mà lại không có khả năng cực kỳ bị ai.

Vù vù vù!

Riêng Tiêu Nhị Thất và Ngô Mị Nương được hộ đạo giả trong gia tộc của mình đưa đi.

Lão hòa thượng xuất hiện đưa Khổ Nguyệt hòa thượng gây một cánh tay, bị đánh ngơ ngác cả người thâm đen như nước tương rời đi.

Ba người không chết thế khiến cho hộ đạo giả của bọn họ thở dài may mắn, nhưng mà lúc này cũng không dám để bọn họ ở lại bên cạnh La Hồng.

Lúc này La Hồng đã trở thành trung tâm của bão táp.

“Trần Thiên Huyền tiêu hao hết tinh khí thần, một kiếm thành tiên chiến đấu xong với Gia Luật A Cổ Đóa tất sẽ cạn kiệt sức lực mà chết, không cách nào lại trở thành người mà người có thể dựa vào.”

“Người giết thiên tài của gia tộc chúng ta, tội này khó có thể tha!”

Giao “Bắc Đầu Kinh” ra thì có thể tha chết cho người.

Từng hộ đạo giả mở miệng, thậm chí có người không còn che giấu lộ ra mục đích của chính mình.

Thiên tài của gia tộc chết đã, họ đồng thời vừa muốn báo thù nhưng cũng sẽ không quên cơ duyên lớn trên người La Hồng.

Lão đạo của Long Hồ Sơn bỗng bình xuất hiện ở bên cạnh Hồng Bách Uy muốn đưa Hồng Bách Uy rời khỏi nơi này.

Nhưng mà lại có hộ đạo giả vô cùng âm trầm nhìn chằm chằm.

“Trọng Minh đạo trưởng không thể mang Hồng Bách Uy rời đi... Hắn với La Hồng là cùng một bọn, Gia Luật Sách nói Hồng Bách Uy lừa giết Cung Hạo rồi lại hãm hại Gia Luật Sách, ắt hẳn cũng có rất nhiều thiên tài của các gia tộc khác cũng bị Hồng Bách Uy hãm hại!”

Lời nói quanh quẩn ở không gian, có không ít hộ đạo giả phụ họa theo.

Ý tứ rất rõ ràng muốn giữ Hồng Bách Uy lại.

Hồng Bách Uy bị lão đạo nhắc trong tay gần như phát điên.

“Ta không có liên quan gì với La Hồng! Ta và hắn không có quan hệ gì hết!”

Hồng Bách Uy kêu lên.

Nhưng mà căn bản không có người tin hắn ta.

Ở phía trên, La Hồng đứng lặng im trên lưng bóng dáng thương ung nhìn Hồng Bách Uy thờ dài.

“Hồng đạo trưởng là người tốt, hấn ta chưa từng trợ giúp ta.”

La Hồng nói.

Quả thực như vậy, trợ giúp Hồng Bách Uy dành cho hấn đều là âm thầm tiến hành.

Mặc kệ là nghìn dặm đưa Thiên Cơ Kiếm làm cho Cung Hạo bị một kiếm xuyên thân, hay là cuối cùng ở lối ra của thông đạo đã cản trở Gia Luật Sách làm cho y chậm nửa nhịp.

Đều không phải là tiến hành công khai, hiển nhiên là không muốn có bất cứ liên quan gì đến La Hồng hấn cả.

“Không chỉ Hồng đạo trưởng còn có Tiêu Nhị Thất và Ngô Mị Nương, họ đều không có liên quan gì với La Hồng ta.”

La Hồng hít sâu một hơi nói.

Lời nói vừa dứt.

Nước mắt Hồng Bách Uy gần như muốn rơi xuống...

Mẹ kiếp!

Cầu xin người đừng có nói chuyện!

Lời nói của La Hồng làm cho ánh mắt của những hộ đạo giả chung quanh lập tức tối sầm.

Ngay cả ánh mắt Trọng Minh đạo trưởng nhìn về phía Hồng Bách Uy cũng trở nên kỳ quái.

Ánh mắt này làm cho tâm trạng của Hồng Bách Uy gần như muốn bùng nổ, mặc dù lời nói của La Hồng là sự thật nhưng mà tại sao hấn ta lại có loại... Cảm giác bùn vàng rơi xuống đũng quần không phải phân cũng là phân!

Tiêu Nhị Thất và Ngô Mị Nương được hộ đạo giả của nhà mình bảo vệ, lúc này nghe thấy lời nói của La Hồng cũng không nhin được hơi cảm động.

Bọn họ hiểu rõ La Hồng dự định phải sạch quan hệ với họ, tất cả trách nhiệm đều do hấn gánh vác!

Mà trên thực tế họ cũng có phần trong việc giết chết những thiên tài kia.

Bây giờ một mình La Hồng gánh chịu, đủ để có thể tưởng tượng tiếp theo La Hồng sẽ phải gánh chịu chửi rủa và áp lực như thế nào.

Phải biết rằng người chết cũng không phải là người bình thường mà là đại đa số thiên tài.

Thậm chí có không ít thiên kiêu ở trên Hoàng Bàng!

Đây là tổn thất lớn cỡ nào, không ít ánh mắt của khách giang hồ và bách tính tràn đầy sợ hãi nhìn về phía La Hồng.

Đó là ma đầu giết người! Những ánh mắt kia như đang nhìn một kẻ đại gian đại ác!

Đại đa số thiên tài đều muốn giết hắn, chẳng qua La Hồng chỉ giết ngược trở lại, vậy tại sao lại phải nhận ánh mắt đó của người đời chứ?!

Ngô Mị Nương cắn môi, nàng ta cảm thấy nàng ta không thể làm rùa đen rút đầu.

Nàng ta lạnh lùng nói: “Hộ đạo giả không biết nói đạo lý sao?”

“Bên trong Thiên Cơ Bí Cảnh có rất nhiều thiên kiêu liên thủ bày thiên la địa võng muốn giết La Hồng, nếu không phải La Hồng vừa vận gặp được cơ duyên thì đã sớm chết rồi...”

“Cho nên họ muốn giết La Hồng chẳng lẽ La Hồng còn phải đứng im duỗi cổ ra cho họ giết hắn sao?”

“Vào bí cảnh thì nên biết sống chết có số, bây giờ mất mạng ở bên trong bí cảnh, đi ra ngoài lại bị một đám hộ đạo giả gây phiền toái, thực là buồn cười!”

Ngô Mị Nương nói.

Lời nói của nàng ta âm vang, nói năng rất có khí phách.

Làm cho sắc mặt của không ít hộ đạo giả khó coi, sắc mặt của hộ đạo giả Ngô gia đang đeo hộp kiếm khẽ thay đổi quát khê: “Đừng nói nữa!”

Mà đôi lại ở một bên khác Tiêu Nhị Thất cũng cười ha hả.

“Không sai, bên trong bí cảnh Trường Bình quận chúa liên hợp với Cung Hạo, Võ Cử và mấy chục vị thiên tài Ngũ phẩm đuổi giết ba người ta, lão Ngô, lão La! Khi đó, lão La đã bị Gia Luật Sách đánh cho bất tỉnh! Lão tử công hắn chém giết không ngừng đổ máu, hơn phân nửa thiên tài trong đó là bị lão tử giết! Lão tử là đạo khách, tu một thanh Huyền Hoàng Dao! Nếu như sợ hãi rụt rè còn tu đạo cái rắm gì!”

“Vào bí cảnh, sống chết có số, phú quý do trời! Giết thì giết, nói nhảm nhiều như vậy làm gì!”

Tiêu Nhị Thất cười lớn.

Sắc mặt của hộ đạo giả Tiêu gia cũng hơi thay đổi, nhưng mà nghe thấy lời gã nói lại chỉ há to miệng không ngăn cản.

Ngô Mị Nương nghe vậy sắc mặt cũng khẽ động.

Lời nói của Tiêu Nhị Thất ba phần thật bảy phần giả, đây là vì muốn phân tán áp lực cho La Hồng sao?

Nếu như La Hồng thật sự nhận tội giết tất cả thiên tài, sợ là những hộ đạo giả này thật sự sẽ hợp lại tấn công.

Cho nên Ngô Mị Nương lại mở miệng: “Kiếm khách chúng ta tu cũng không thẹn với lương tâm! Cung Hạo bị Hồng Bách Uy ngấm giết chết, Võ Cử là La Hồng giết chết, những thiên tài khác đều là ta và Tiêu Nhị Thất cùng giết!”

Lời nói của Ngô Mị Nương làm cho sắc mặt của kiếm khách Ngô gia cứng lại.

Nhưng mà lại không nói gì thêm, Ngô Mị Nương là kiếm chủ đời kế tiếp của Ngô gia, nàng ta đã nói là nàng ta giết thì chính là nàng ta giết.

Hộ đạo giả của Tiêu Nhị Thất và Ngô Mị Nương đều bộc phát khí thế khủng bố, cảnh giác liếc nhìn những hộ đạo giả khác.

Hồng Bách Uy gần như sắp điên!

Nữ nhân này nói lung tung!

Cung Hạo không phải do hấn ta ngấm giết chết! Mà là bị La Hồng giết chết, hấn ta tận mắt nhìn thấy!

Mà La Hồng cũng vô cùng ngạc nhiên, một lúc sau sắc mặt hơi thay đổi cảm thấy tình hình không đúng lắm.

Hai người các người... Nhận chiến tích lung tung gì vậy!

Ta muốn trở thành Đại Bại Hoại, tất cả là dựa vào chiến tích cuồng ma này!

Tiêu Nhị Thất và Ngô Mị Nương không chỉ làm cho sắc mặt La Hồng thay đổi, cũng làm cho sắc mặt không ít khách giang hồ vây xem biến hóa.

Trong đôi mắt Triệu Đông Hán trên người đeo đao đang đứng đó trong chốc lát đỏ bừng, từ lời nói của Tiêu Nhị Thất, Ngô Mị Nương, hấn ta đã có thể tưởng tượng được gió tanh mưa máu bên trong Thiên Cơ Bí Cảnh!

Có bao nhiêu người muốn hại công tử!

Tiểu Đậu Hoa che miệng, bên trong đôi mắt có mấy phần kính nể.

Công tử quả nhiên là người quên mình vì người khác, tình nguyện để thanh danh của mình bị hao tổn cũng muốn bảo hộ bằng hữu của mình.

Giống như lúc trước khi công tử cứu nàng, ở bên trong học cung giết chết u Dương Chiêu cũng như vậy.

Mà rất nhiều hộ đạo giả lại là càng trở nên lạnh lùng.

Lời nói của Tiêu Nhị Thất và Ngô Mị Nương có thể lừa gạt khách giang hồ ngu muội, dân chúng tầm thường, nhưng lại không thể lừa được những hộ đạo giả như họ.

Những thiên tài này phần lớn đều chết giống nhau, kẻ giết người đều là cùng một người!

Tất nhiên là La Hồng!

Hồng Bách Uy, Tiêu Nhị Thất, Ngô Mị Nương muốn để La Hồng thoát tội?!

“Hừ!”

Có hộ đạo giả khịt mũi.

Phóng thích khí cơ kinh khủng, một lúc sau nguyên khí giữa trời đất hội tụ hóa thành một bàn tay lớn chộp về phía La Hồng.

Rất có thể La Hồng thu được “Bắc Đẩu Kinh” bí mật thất truyền của Côn Luân Cung, đây mới là điều dụ dỗ người nhất!

Bang!

Một tia ngân mang như sấm sét càn quét tới.

Xuyên thủng bàn tay lớn do nguyên khí hội tụ kia.

Cơ thể Viên Hạt Tử gầy yếu ôm ngân thương, trong lòng bàn tay tràn đầy mồ hôi lạnh, nhưng mà lúc này... Cũng đứng dậy.

“Viên Thành Cương, ngươi muốn chết!”

“Ngươi cho rằng một mình ngươi có thể chống đỡ được nhiều người chúng ta như vậy sao?”

Có hộ đạo giả lạnh như băng nói, sát cơ nổi lên bốn phía.

“Giao La Hồng ra!”

Uỳnh!

Trong chốc lát bốn năm hộ đạo giả ra tay, khí cơ ngang ngược quét ngang mà ra, có đao mang, có kiếm quang, cũng có kỳ thuật.

Mà Viên Hạt Tử đối mặt rất nhiều tiến đánh thảo phạt chỉ đâm một thương ra.

Khí cơ ngang ngược giữa trời đất bắt đầu không ngừng khuấy động và tiêu tán.

Viên Hạt Tử đánh lui công kích thảo phạt của mấy hộ đạo giả, ôm ngân thương nghiêng đầu nói: “Công tử nhà ta vẫn là đệ tử của phu tử, chỗ này cách Tắc Hạ Học Cung cũng không xa.”

“Giết công tử nhà ta, các ngươi là nghiêm túc sao? Không sợ phu tử dùng một tay chụp chết toàn bộ các ngươi sao?”

“Hay là không sợ bị Lý Trọng nguyên dùng một hoa đào đâm chết?”

Viên Hạt Tử nói.

“Nơi này là bên ngoài huyện An Bình, bên ngoài Tắc Hạ Học Cung, phu tử bị quy tắc hạn chế nên sẽ không ra tay.”

Có hộ đạo giả lạnh lùng nói.

“Về phần Lý Tu Viễn, y ở trong học viện gỗ chuông Thánh Nhân dưỡng tính, một khi ra khỏi Đông Sơn thì công phu dưỡng tính mấy năm sẽ thất bại trong gang tấc! Y cũng sẽ không vì một đệ tử mà phu tử vừa mới thu nhận chưa tới mấy ngày tuý tiện xuống núi!”

Mỗi một hộ đạo giả cười giễu nói, họ nhìn thấu mọi thứ phản bác lại những lời nói dọa người của Viên Hạt Tử.

Viên Hạt Tử ghen hòng không trả lời được.

La Hồng đứng lặng bên trên bóng dáng của thương ung ở phía sau ông nhìn hộ đạo giả khí cơ ngang ngược không chút kiêng kỵ uy hiếp hình tượng của hắn, cả người bình tĩnh lại.

Nói ra thực sự cũng hơi buồn cười, trên thực tế những hộ đạo giả này cũng không phải bởi vì La Hồng hắn giết đại đa số thiên tài mà muốn ra tay.

Phần lớn là vì ”Bắc Đẩu Kinh” trên người La Hồng, cho dù là Trọng Minh đạo trưởng của Long Hồ Sơn cứu Hồng Bách Uy, ánh mắt cũng sáng rực nhìn chằm chằm La Hồng.

Nếu như lấy được ”Bắc Đẩu Kinh” trên người La Hồng, sẽ là sự trợ giúp cực lớn đối với Long Hồ Sơn trong việc vượt trên Côn Luân Cung, trở thành Đạo môn chính thống đứng đầu.

Viên Hạt Tử hít sâu một hơi, tay cầm ngân thương, tâm lung đang còng xuống đột nhiên đứng thẳng tắp.

La Hồng nở nụ cười nhìn từng hộ đạo giả thi triển khí cơ mạnh mẽ.

Nụ cười có vẻ lạnh lẽo.

Những thiên tài của đám hộ đạo giả này muốn giết hắn, bây giờ những hộ đạo giả này cũng muốn giết hắn.

Thật sự nghĩ La Hồng hắn dễ bị ức hiếp vậy sao.

Khi dễ La Hồng hắn không còn cách nào khác à.

La Hồng giơ tay lên, trong tay có một lệnh bài màu đen, bên trong lệnh bài khắc một chữ La.

“Quả nhiên vẫn là lão cha nói đúng, nắm đám lớn... Mới là quyết định đạo lí.”

La Hồng nở nụ cười.

Nhìn Viên Hạt Tử ra sức ngăn vô số đòn công kích của đám hộ đạo giả, liên tục bại lui.

Tóc bạc của La Hồng bay lên nhìn từng hộ đạo giả ra tay, nhếch miệng cười.

Pháp lực kết tinh trên trán rung động, một lúc sau mười năm pháp lực lại bị dẫn dắt di động theo kiếm khí trong kinh mạch, cuối cùng tràn vào bên trong lệnh bài!

Mô phỏng ra khí tức Tam phẩm Kiếm Cuồng nhập vào lệnh bài!

.....

Trong trận doanh đóng trại cách huyện An Bình ngoài mấy chục dặm, thiết kỵ của La gia giữ mình đã lâu giống như hổ dữ mở mắt.

“Ha ha ha ha!”

“Tướng quân ra lệnh!”

“Mụ nội nó! Rốt cục cũng có thể ra tay!”

“Úc hiệp công tử nhà ta! Muốn chết!”

Tiếng cười thô bạo giống như tiếng sấm trên mặt đất.

Một tướng sĩ toàn thân bao trùm trong chiến giáp màu đen giục ngựa phi nước đại, cầm một thanh hắc đao ở trên lưng ngựa vung về phía xa.

Ầm ầm!

Một đao ảnh thô to màu đen trong nháy mắt vượt ngang mấy chục dặm.

Giống như mở núi đột nhiên chém xuống!

Một hộ đạo giả Nhị phẩm của gia tộc nhỏ, vòng qua Viên Thành Cương muốn bắt La Hồng trong nháy mắt sợ mất mật, hai mắt lộ ra vẻ muốn chạy trốn lại bị phong tỏa đường lui dưới một đao này, bị đao mang của hắc đao bá đạo chém thành hai nửa, máu tràn đầy trời!

Tiếng vó ngựa nổ tung.

Trong nơi đóng quân cách mấy chục dặm, từng tướng sĩ mặc áo giáp đen đeo một thanh đao cưỡi ngựa, vó ngựa giẫm trên mặt đất!

Con ngựa đen đi đầu giống như tia chớp đen lao trên mặt đất.

Ngựa là chiến mã màu đen, người là chiến thần giáp đen!

Mà năm nghìn hắc kỵ theo sát phía sau chỉnh tề như một ra khỏi doanh trại.

Trong nháy mắt tướng quân lệnh được kích hoạt, dường như có một quân lệnh được hạ xuống, kỵ binh thiết giáp nhao nhao khởi hành!

Thiên quân vạn mã ra khỏi doanh trại, lá cờ màu đen có chữ La đang tung bay.

Nguyên khí thiên địa đan xen, huyết khí kinh khủng như tiếng dây đàn bị đứt đoạn.

.....

Ánh đao màu đen sắc bén trải khắp bầu trời, cả mảnh trời bị cắt ra như đậu hũ.

Tầng mây dày đặc cũng bị một đao kia cắt thành khe rãnh hẹp dài, thậm chí có thể ẩn ẩn nhìn thấy trên tầng mây lộ ra khí cơ giao chiến kinh hãi của Trần Thiên huyền và Gia Luật A Cổ Đóa.

Nhưng mà lúc này điều mà tất cả mọi người chú ý không phải là trận giao chiến của hai người kia.

Mà là sát cơ kinh khủng do một thanh đao màu đen chém đến.

Một hộ đạo giả Nhị phẩm của một gia tộc nhỏ, có thể làm hộ đạo giả thì thực lực cũng không tính là yếu, thiên phú cũng rất mạnh, cũng đã từng được lên Huyền Bảng, nhưng mà lại bị ánh đao vô cùng bá đạo màu đen này chém giết, máu thịt vỡ nát đầy đất!

Trong chốc lát biến cố này làm kinh động đến tất cả mọi người.

Sau khi Văn Thiên Hành đứng lặng ở trước đền thờ, khóe mắt nặng nề run lên như nhớ tới thứ gì đó.

“Hắc kỵ của La gia.”

Văn Thiên Hành khẽ than rồi cúi đầu, không còn động tác gì nữa.

Lúc trước ông ta bị hắc kỵ của La gia bao vây, bị La Hậu tóm đi giống như chó chết.

Ông ta biết rất rõ sự dũng mãnh của đám hắc kỵ này.

Mà những hộ đạo giả ở chung quanh đang ra tay với La Hồng cũng phản ứng lại.

Sắc mặt của các hộ đạo giả vương triều Đại Hạ, Đại Sở, Đại Chu đều thay đổi.

Mà bên trong đôi mắt hộ đạo giả của Gia Luật Sách thuộc Kim Trướng Vương Đình, lại càng hiện lên vẻ kiên kỵ sâu hơn.

Y nhận ra đao hắc đao vừa rồi!

“Một trong những hắc kỵ của La gia... Triệu Tinh Hà! Một đao trăm Tinh Hà!”

Kim Trướng Vương Đình đánh nhau với thiết kỵ của La gia nhiều nhất, y biết La Nhân Đồ để lại năm nghìn thiết kỵ ở huyện An Bình, nhưng mà không ngờ lại có một tướng lĩnh cũng ở đây, mà lúc này thiết kỵ của La gia thật sự dám xuất động!

La Nhân Đồ không ở đây, Trấn Bắc Vương cũng không ở đây, tại sao năm nghìn thiết kỵ này dám hành động mù quáng?

Nhận được quân lệnh của ai chứ?

Không có quân lệnh, làm sao thiết kỵ dám ra khỏi doanh trại?!

Hộ đạo giả của Kim Trướng Vương Đình không chút do dự quay người bỏ chạy về phía xa.

Mà lúc này sắc mặt hộ đạo giả ở xung quanh cũng rất khó coi, sắc mặt Trọng Minh đạo nhân - hộ đạo giả của Hồng Bách Uy cũng trắng bệch.

La Hồng đứng lặng im ở bên trên lưng thương ung nhẹ nhàng vuốt ve tướng quân lệnh trong tay.

Mặc dù kích hoạt tướng quân lệnh sẽ tiêu hao pháp lực kết tinh trong mười năm, nhưng mà La Hồng không hối hận cũng không đau lòng.

Viên Thành Cương nghiêng đầu, tay cầm thương ngăn ở trước mặt La Hồng giống như một người cũng đủ để giữ cửa ải, vạn người không thể khai thông.

Gần mười hộ đạo giả Nhất phẩm liên thủ tiến công thảo phạt đều bị một mình ông ngăn lại.

Viên Thành Cương có ân oán gút mắc với Hóa Long Kiếm Trần Thiên Huyền quả nhiên là có thực lực, bây giờ Viên Thành Cương đã sớm có thể nhập vào Thiên Bảng của Đại Hạ, chỉ là ông không vào mà thôi.

“Hắc kỵ của La gia!”

“Ra tay đi! Mau ra tay! Nhân lúc hắc kỵ chưa đến bắt giữ La Hồng lại!”

“Bắt không được thì giết!”

Khí cơ của từng hộ đạo giả ngang ngược bộc phát, cao thủ Nhất phẩm liên tục ra tay, lúc này trời đất đều trở nên cực kỳ áp lực.

Khách giang hồ ở xung quanh quan sát cuộc chiến, còn có không ít bách tính bình thường trợn mắt há hốc mồm giống như đang quan sát một trận chiến thần thoại!

Ngày bình thường những cao thủ Nhất phẩm này ngồi tí trên cao, đã bao giờ nổi trận lôi đình ra tay như vậy đâu chứ?

Nhất phẩm chỉ còn cách một đường nữa là tới Lục Địa Tiên, ở trong mắt người bình thường được xem như là bán tiên.

Một trận chiến này chẳng khác gì là trận chiến của tiên nhân!

Rầm rầm rầm!

Huyện An Bình đều đang run rẩy, đá vụn trên đường lớn không ngừng bị lật tung, mặt đất đang rạn nứt.

Từng đạo khí cơ ngang bướng từ các phương đi thẳng về phía La Hồng.

Muốn hoàn toàn tóm được La Hồng.

La Hồng giết nhiều thiên tài như vậy đã sớm chọc nhiều người tức giận, cộng với việc La Hồng thu được cơ duyên 《Bắc Đẩu Kinh》 lớn nhất trong Thiên Cơ Bí Cảnh, tầm quan trọng không cần nói cũng biết, đó là bí mật thất truyền của Côn Luân Cung, há có thể không đỏ mắt?!

Thừa dịp hắc kỵ của La gia chưa tới gần.

Những cường giả này không do dự nữa mà cùng nhau ra tay.
Vừa ra tay trong chốc lát liền băng tan núi lở.

.....

“Lôi thúc! Ra tay đi!”

Tiêu Nhị Thất quay đầu nhìn về phía hộ đạo giả của mình nói.

Ánh mắt nam tử khôi ngô đeo đao kia nhìn Tiêu Nhị Thất thật sâu: “Đây là do người quyết định, chứ có hối hận.”

“Nếu như gia chủ hỏi, ta sẽ nhận hết mọi trách nhiệm.”

Tiêu Nhị Thất nói.

Nam tử đeo đao cười, một lúc sau một bước phóng ra, dưới chân sinh sấm sét rút đao ra khỏi vỏ dường như tạo ra sấm sét bổ về phía một cao thủ Nhất phẩm đang tiến đánh thảo phạt La Hồng, lập tức dẫn tới sự tức giận của vị Nhất phẩm kia.

.....

Một bên khác Ngô Mị Nương cũng nhìn về phía hộ đạo giả của nhà mình.

Hộ đạo giả kia không đợi Ngô Mị Nương mở miệng liền búi người thờ dài.

Vụt vụt vụt!

Thanh kiếm trong hộp kiếm của vị khách này đột nhiên ra khỏi vỏ, có kiếm mang sắc bén giống như đỉnh nhọn xẹt ngang qua trời đất chém về phía một hộ đạo giả.

Cũng làm cho một hộ đạo giả tức giận.

.....

Có kiếm khách của Tiêu gia và Ngô gia ra tay, Viên Thành Cương cảm thấy áp lực bị phân tán một chút.

Lập tức cười lớn.

Vốn dĩ ông còn hơi hoảng, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi nhưng mà hiện tại nghe tiếng vó ngựa rung chuyển trời đất, tiếng hắc giáp vang lên leng keng thì ông hiểu hộ đạo giả thực sự của công tử tới rồi!

Ông nghiêng đầu, ngân thương trong tay nâng lên bảy tấc.

“Thiên địa này quá ồn!”

m thanh nhàn nhạt vang vọng, ngay sau đó Viên Thành Cương múa ngân thương, giữa trời đất có một cỗ khí thực sự bị một thương của Viên Thành Cương cứng rắn nâng lên.

Trời đất vốn dĩ ồn ào, thế giới vốn dĩ huyên náo vào lúc này lại trở nên vô cùng yên tĩnh.

Viên Thành Cương nắm ngân thương quét ngang ra giống như là nghìn quân tức giận.

Lập tức có một ánh sáng bạc như sóng biển rít gào xông lên tấn công chur vị cao thủ Nhất phẩm.

Rất nhiều cao thủ Nhất phẩm tấn công thảo phạt lúc này đều bị ngăn cản lại không cách nào tới gần La Hồng!

Uỳnh!

Mấy lần tấn công thảo phạt kết thúc.

Viên Thành Cương đứng thẳng cảm thương, cả người tỏa hơi nóng.

Mà ở phía xa tiếng vó ngựa đã sớm vang vọng rõ ràng bên tai mỗi người, một tướng sĩ cả người được bao phủ bên trong hắc giáp cầm một thanh đao đen như mực găm thét!

“Muốn chết!!!”

Bóng người từ trên lưng ngựa nhảy lên, thực sự là bay thẳng lên không trung.

“Giết!!!”

Ở phía sau bóng người, cách mấy chục dặm có năm ngàn hắc giáp quân cũng đồng thời quát lớn.

Tiếng quát như sấm, trùng trùng điệp điệp vượt qua khoảng cách xa xôi hòa làm một thể với tướng sĩ mặc hắc giáp.

“Lão hủ cũng không thể xem như là hộ đạo giả của công tử, hộ đạo giả của công tử nhà ta là một đội quân!”

Viên Thành Cương nghe thấy tiếng thiên quân vạn mã, khí huyết cũng khuấy động, ngửa đầu cười to.

Mà những hộ đạo giả liên thủ muốn trấn áp Viên Thành Cương để bắt La Hồng thậm chí đánh giết La Hồng nhao nhao thay đổi sắc mặt.

Nhanh, quá nhanh!

Khoảng cách mấy chục dặm chỉ thoáng qua là đến!

Nhưng mà điều thực sự làm cho cường giả kiêng kị không phải là tướng sĩ hắc giáp, mà là tiếng la giết động trời của năm nghìn hắc thiết kỵ ở phía sau!

Năm nghìn hắc thiết kỵ, năm nghìn giáp quân tinh nhuệ!

Năm nghìn giáp quân thân kinh bách chiến!

Đây là thiết kỵ tinh nhuệ thực sự của La gia!

“Triệu Tinh Hà! Ngươi chính là chủ tướng của hắc giáp quân! Không có mệnh lệnh của tướng quân, ngươi dám tùy tiện vung đao?!”

Có cường giả cất tiếng quát!

“La Hựu không có ở đây, người tự tiện xuất binh chính là tội lớn!”

“Triệu Tinh Hà, ngươi muốn tạo phản sao?!”

Từng vị cường giả quát lớn, đây đều là hộ đạo giả của các thiên tài đến từ vương triều Đại Hạ.

Về phần Ly Thiên Hà hộ đạo giả của Trường Bình quận chúa đã sớm mang theo đầu của Trường Bình quận chúa bỏ chạy rồi.

“Quát cái rầm! Tướng quân có lệnh, công tử vào Tam phẩm, có thể dẫn động tướng quân lệnh, thì lão tử có thể ra tay!”

“Hiện tại tướng quân lệnh được dẫn động, lão tử ra tay các ngươi sửa cái gì!”

“Lúc lão tử chặt người Hồ ở Tắc Bắc cũng không thấy người sửa câu nào!”

Trong hư không, bóng người toàn thân được che bởi hắc giáp mắng.

Hắc giáp làm cho rất nhiều hộ đạo giả khê giật mình.

Họ nhìn về phía La Hồng đứng ở bên trên lưng thương ung, sắc mặt lập tức kỳ quái, mặt của không ít người lại càng đỏ hơn!

La Hồng là Tam phẩm?

Tam phẩm cái rầm, rõ ràng chỉ là kiếm tu Ngự Kiếm Lục phẩm!

Ngươi dựa vào đâu mà nói hắn là Tam phẩm?

Nhưng mà tướng quân lệnh bị kích hoạt là sự thật, nói cách khác có lẽ La Hồng đã dùng thủ đoạn đặc biệt để kích hoạt lệnh bài!

“Tiểu tử này chỉ là Lục phẩm, lấy đâu ra Tam phẩm?”

“Tiểu tử này gian lận!”

Có hộ đạo giả tức giận nói.

“Ngươi sửa làm cái quái gì! Mặc kệ công tử dùng thủ đoạn gì để kích hoạt, đó cũng là khả năng của công tử!”

Chủ tướng của hắc giáp điên cuồng mắng.

Một lúc sau đôi mắt sắc bén dưới hắc giáp rơi vào trên người của La Hồng.

Có thương thức, có bội phục, có khao khát, cũng có hưng phấn và chờ mong!

Ông vẫn luôn chú ý về phía bên này. La Hồng một mình đi vào bí cảnh như đầm rồng hang hổ, cuối cùng không những không chết trái lại còn giết đến thiên hôn địa ám, truy đuổi cả Gia Luật Sách xếp thứ ba trên Hoàng bảng giống như đuổi chó!

Điều này làm cho ông vô cùng hưng phấn, đây mới là chuyện mà con nôi dõng của tướng quân nên làm!

Lúc La Hồng bị bức bách, lúc La Hồng bị rất nhiều hộ đạo giả ức hiếp, Triệu Tinh Hà sớm đã ngo ngoe muốn động, hận không thể lập tức rút đao đánh tới.

Đáng tiếc, mệnh lệnh của La Hậu làm cho ông không dám vọng động.

Mà ông tuyệt đối không ngờ La Hồng lại có thể kích hoạt tướng quân lệnh!

Điều này làm cho ông còn chờ cái rắm gì nữa!

Mặc kệ La Hồng dùng cách gì, gian lận thì sao chứ? Lão tử chính là nhận được tướng quân lệnh!

Khí tức của chủ tướng điên cuồng, giáp trụ phát ra tiếng âm vang ở trong hư không, ôm quyền với La Hồng!

“Công tử, Hắc Thiết Kỵ của La gia, chủ tướng doanh trướng thứ bảy Triệu Tinh Hà... Nghe lệnh!”

Đông đông đông!

Ở phía dưới, năm nghìn tướng sĩ hắc giáp cũng giục ngựa, hắc giáp âm u chình tề như một, dồn dập ôm quyền!

Huyết khí tốc thẳng vào mặt, kích động tâm thần của mỗi người.

Những khách giang hồ xem náo nhiệt kia giống như bị khí thế đỉnh cao áp bách, mặt đỏ bừng, run rẩy.

Triệu Đông Hán kích động đến nỗi cả người đều đang rung động, trong mắt, lệ nóng doanh tròng!

Hắn ta cũng đã từng mặc hắc giáp chém giết ở trên chiến trường, mặc dù hắn ta không phải quân tinh nhuệ được ra ngoài doanh trại, nhưng mà hắn ta cũng cảm thấy kích động.

Cảm giác quen thuộc mà cảm động làm cho máu nóng cả người hắn ta sôi trào.

Hắn ta bỗng nhiên đứng thẳng người nắm chặt tay nện ở trước ngực hành quân lễ với năm nghìn hắc kỵ giục ngựa mà đến!

Trong cổ họng phát ra giọng nói trầm thấp mà khàn: “Chiến!”

Dân chúng bình thường và cả khách giang hồ đều bị chấn động, họ chưa từng gặp cảnh tượng như vậy bao giờ!

La Hồng đứng ở phía trên thương ung.

Bên trong đôi mắt cũng hơi rung động.

Hắn xem năm nghìn tinh binh mà lão cha để lại như át chủ bài, nhưng mà tuyệt đối không ngờ năm nghìn tinh binh này lại có thể bá khí đến như thế!

Đây chính là thiết kỵ của La gia sao?!

Đây chính là thiết kỵ trấn thủ Tắc Bắc hơn mười năm, không để ngựa của người Hồ đạp lên Trung Nguyên sao?!

Trong lòng La Hồng hơi kích động.

Mặc dù hấn dùng thủ đoạn thôi động tướng quân lệnh, nhưng mà đúng như Triệu Tinh Hà đã nói, có thể kích hoạt tướng quân lệnh thì đó là khả năng của hấn!

Liếc nhìn từng hộ đạo giả tỏa ra sát cơ ngút trời đối với hấn.

La Hồng ở dưới mặt nạ nhếch miệng cười.

Tóc bạc bay lên, La Hồng phát tay.

Không có quá nhiều lời.

Chỉ một chữ.

“Giết!”

Chủ tướng hắc giáp quân đang ôm quyền ở trong hư không lập tức cười to, rống lên một tiếng.

“Công tử có lệnh! Giết!”

“Giết!”

Giục ngựa mà đến, năm nghìn hắc giáp kỵ mặc giáp đen cùng với tiếng vó ngựa chinh tề như một.

“Giết!”

Uỳnh!

Hắc đao trong tay chủ tướng Triệu Tinh Hà bỗng nhiên quét ra hóa thành một con Hắc Long gào thét trên bầu trời sao.

Khí thế của năm nghìn hắc kỵ hòa làm một thể với ông, vào lúc này một đao của Triệu Tinh Hà dường như làm cho trời đất ảm đạm, muốn bỏ cả tinh không.

Một đao kia đi thẳng về phía Trọng Minh đạo nhân của Long Hồ Sơn.

Đạo nhân này ra tay với La Hồng, chỉ một chữ giết!

Trọng Minh đạo nhân từng muốn rách cả mí mắt, ông ta tham lam muốn đoạt cơ duyên 《 Bắc Đẩu Kinh 》 của La Hồng, nên giờ phút này mới gặp phải nguy cơ lớn. Ông ta hất phát trần, chỉ trong chớp mắt nó đã hóa dài hơn ba ngàn trượng, tuôn ra muốn đi ngăn cản.

Nhưng mà, một đao mang theo khí thế của ngàn quân này, khó ai có thể chống đỡ được!

Phốc phốc!

Một đao trong nháy mắt chém vào Trọng Minh đạo nhân ở trên bầu trời.

Máu tươi bắn ra.

Thi thể của Trọng Minh đạo nhân rơi xuống trên mặt đất, một tiểu nhân hốt hoảng bay ra muốn bỏ chạy.

Nhưng mà lại bị chủ tướng hắc giáp quân Triệu Tinh Hà một cước đạp nát, nguyên thân hoàn toàn bị tiêu diệt!

Thuần sát Nhất phẩm chỉ mới bắt đầu.

La Hồng chỉ một hộ đạo giả ở phía xa, Triệu Tinh Hà lại một lần nữa tụ khí thể của nghìn quân chém giết, thực sự là hoành hành không kiêng nể gì cả, vung đao liên chém một Nhất phẩm!

Máu của cao thủ Nhất phẩm bay bổng giống như là mưa máu.

Bên ngoài huyện An Bình, sắc mặt những hộ đạo giả sợ hãi.

Tàn bạo!

Hung ác!

Đây chính là hắc giáp thiết kỵ!

Lần này chết bao nhiêu thiên tài.

Chết bao nhiêu Nhất phẩm?!

Còn có cả bí mật thất truyền của Côn Luân xuất thế kia nữa, thiên hạ này sẽ chấn động đến mức nào!

Hưu hưu hưu!

Từng hộ đạo giả Nhất phẩm, Nhị phẩm bắt đầu chạy tứ tán, có năm nghìn hắc kỵ thủ hộ, có Viên Thành Cương ngăn cản, lại có chủ tướng Triệu Tinh Hà đại khai sát giới, trừ phi mười cao thủ ở trên Thiên Bảng đến giết La Hồng, nếu không thì ai có thể giết được chứ?!

Khí huyết của năm nghìn thiết kỵ ngút trời làm cho sắc mặt của không ít hộ đạo giả đỏ lên, hành động bị ngăn trở, thực lực yếu hơn ba phần, hắc đao đảo qua thì sẽ có hộ đạo giả đổ máu, đầu rơi xuống đất!

Chỉ có những hộ đạo giả Nhất phẩm có thực lực cực mạnh mới có thể bỏ chạy, kháng trụ khí thể áp bách của nghìn quân.

Thi thể của từng hộ đạo giả từ không trung rơi xuống.

Có hộ đạo giả của thế gia Đại Chu, Đại Sở, cũng có cả Đại Hạ.

Giết chóc không phân trận doanh.

Bất luận là ai có địch ý với công tử, tất cả đều sẽ bị giết!

Thiên tài bị giết ở bên trong bí cảnh, hộ đạo giả của họ ở bên ngoài cũng lên đường theo.

Tất cả khách giang hồ tròn mắt há hốc mồm ngẩn đầu, rất nhiều bách tính rung động nơm nớp quan sát...

Lúc này đến cả tầng mây cũng bị nhuộm máu.

Trời đất có mưa máu tung bay.

Phốc phốc!

Phốc phốc!

Đao mang càn quét, từng thi thể của cường giả nhanh chóng từ trên trời rơi xuống, mặt đất nhuộm đầy máu.

Có những giọt máu bay trên bầu trời hóa thành sương máu.

Cảnh tượng vô cùng thảm thiết, nhìn thấy mà giật mình.

Thế nhưng những khách giang hồ và bách tính quan sát trận chiến lại có mấy phần chết lặng.

Trên thực tế, cảnh tượng này... chẳng kích thích và chấn động bằng với lúc bí cảnh mở ra, thi thể thiên tài ở phía sau lưng La Hồng rơi xuống như mưa.

Phần lớn người chết đều là hộ đạo giả Nhị phẩm của các gia tộc nhỏ, Nhất phẩm chết rất ít. Dù sao có thể vào Nhất phẩm, hơn nữa còn là hộ đạo giả thì đều không phải là người yếu kém, cho dù là đối mặt với khí thế của năm nghìn hắc thiết kỵ thì thực lực sẽ yếu hơn nhiều, nhưng mà vẫn có thời gian trốn thoát.

Số hộ đạo giả Nhất phẩm bị giết thực ra chỉ có đếm trên đầu ngón tay, bao gồm cả Trọng Minh đạo nhân cũng chỉ có khoảng ba người.

Những người chết còn lại đều là hộ đạo giả Nhị phẩm.

Chủ tướng hắc kỵ bộc phát khí huyết, sát phạt vô địch, Nhất phẩm bình thường có thể trốn nhưng mà hộ đạo giả Nhị phẩm đối mặt với Triệu Tinh Hà cơ bản là chỉ cần dùng tới một đao.

Triệu Tinh Hà vung đao lên thì có hộ đạo giả Nhị phẩm bị giết chết.

Chết rất nhiều!

Loạn!

Bên ngoài huyện An Bình trong nháy mắt máu chảy thành sông, khí huyết nồng đậm giống như sương mù dày đặc bốc hơi lên.

Chỉ chốc lát sau, đa số hộ đạo giả Nhất phẩm đều đã diên cuồng chạy trốn hết, cho dù hắc đao của Triệu Tinh Hà phá không cũng không thể dồn ép những Nhất phẩm này phải ở lại. Người có thể đạt tới Nhất phẩm đều không phải là người tầm thường, Nhất phẩm có lẽ có phân chia mạnh yếu, nhưng đó là xét đến trong Nhất phẩm mà thôi.

Những cường giả Nhất phẩm này vẫn có thủ đoạn để bảo toàn tính mạng.

Về phần hộ đạo giả Nhị phẩm thì không một ai có thể trốn thoát, tất cả đều chết hết.

Chỉ để lại thi thể đầy đất, máu nhuộm đỏ cả mặt đất.

Nhóm khách giang hồ run sợ hít một hơi thật sâu, trước đó đã được nghe nói hắc kỵ của La gia bá đạo và kinh khủng, mà bây giờ cuối cùng cũng được tận mắt nhìn thấy quân đội mạnh mẽ từng chém giết người Hồ ở Tắc Bắc.

Không một ai có thể ngờ được một trận chiến như thế lại lấy phương thức như vậy để kết thúc.

Kết thúc?!

Không!

Vẫn chưa kết thúc!

Những Nhất phẩm bỏ chạy khắp nơi kia đột nhiên phát ra tiếng gầm thét động trời!

Giữa trời đất không biết từ khi nào đã có cánh hoa đào đang bông bành tung bay.

Hình như có thánh hiền ngâm xương giữa trời đất, Chính Khí Trường Hà chảy ngang làm cho hoa đào nở rồi bay lên.

Cánh hoa đào bay tán loạn dường như hóa thành xiềng xích hoàn toàn phong tỏa trời đất.

“Lý Tu Viễn?!”

Có Nhất phẩm phát ra tiếng gầm thét vừa kinh vừa sợ!

Cánh hoa đào tụ tập lại thành trận pháp muốn phong tỏa trời đất để giữ chân những Nhất phẩm này lại!

Triệu Tinh Hà mặc hắc giáp tay cầm trường đao màu đen, toàn thân quanh quẩn khí huyết mạnh mẽ cũng không khỏi khẽ giật mình.

Nhìn về phía Đông Sơn ở huyện An Bình.

Phía trên Đông Sơn.

Lý Tu Viễn mặc áo xanh nở nụ cười, y nâng tay lên chậm chậm ra một chiêu.

Tất cả cây đào trong rừng hoa đào ở phía trên Đông Sơn đều đang chấp chờn,

Vô số cánh hoa đào giống như là đại long hút nước, hóa thành vòi rồng ngút trời.

Lý Tu Viễn nở nụ cười dịu dàng.

Lúc trước ai đó đã nói y không thể ra tay được chứ?

“Lý Tu Viễn ta không giết người, mọi người đừng sợ.”

“Chỉ là muốn nói cho các người biết, Lý Tu Viễn ta cũng có thể ra tay.”

Đứng lặng yên ở trên Đông Sơn, gió nhẹ cuốn lên lay động tay áo của Lý Tu Viễn bay lên, những sợi tóc được buộc chặt bằng dây nhung cũng

nhẹ nhàng tung bay trong gió.

Y khẽ cười giống như sát nhân ở trong rừng hoa đào.

“Ta không ra tay giết người, không tính là phá giới đâu.”

Lý Tu Viễn cất tiếng như đang thì thầm.

Mà những hộ đạo giả Nhất phẩm chạy trốn kia gần như sắp phát điên.

Nghìn tính vạn tính lại không tính tới gia hỏa Lý Tu Viễn này sẽ ra tay!

Hoa đào tạo thành đại trận giống như là phong tỏa trời đất, một số hộ đạo giả Nhất phẩm có bí pháp, thế nhưng vào lúc này đều không thể phá được, tất cả đều bị vây lại.

Triệu Tinh Hà – chủ tướng của hắc kỵ đại khai sát giới, những hộ đạo giả Nhất phẩm này không dám đáp trả mũi nhọn cho nên muốn chạy trốn, bây giờ muốn chạy trốn cũng trốn không thoát nữa rồi!

“Ha ha ha!”

“Lý Trọng nguyên, đủ cợt nhả! Ngày khác Triệu Tinh Hà ta sẽ mời Lý Trọng nguyên uống thiêu đao tử của Tắc Bắc!”

Triệu Tinh Hà chủ tướng của hắc kỵ lập tức cười to.

Hắc đao trong tay vung lên, đao mang màu đen xuyên qua trời cao.

Có hộ đạo giả Nhất phẩm không phá được hoa đào trận, lại cảm nhận được đao mang lộ ra sát cơ sắc bén đánh tới chỉ có thể phòng thủ!

Phốc phốc!

Nhất phẩm lại đầm máu, cả người nhuốm máu vì trận chiến nhưng lại có thể đỡ được mấy đao của Triệu Tinh Hà chứ?

Triệu Tinh Hà có ý chí của năm nghìn hắc kỵ gia trì, ông có thể so sánh với cường giả trên Hoàng bang, cho dù là Viên Thành Cương sợ là chưa hẳn có thể thắng.

Rốt cuộc vẫn có Nhất phẩm phá vỡ được hoa đào trận, cả người nhuốm máu điên cuồng chạy trốn.

Triệu Tinh Hà không có đuổi theo, ông chỉ cầm trường đao đang nhỏ máu đàng đàng sát khí, ánh mắt dưới áo giáp giống như lưỡi đao quét ngang qua mặt đất.

Ưc hiếp nhi tử của La tướng quân chúng ta, trước đó phách lối bao nhiêu thì hiện tại sẽ để các người chết vật bấy nhiêu!

Hôm nay là bữa tiệc giết chóc!

Phía trên Đông Sơn.

Nhìn mấy vị Nhất phẩm chạy trốn, Lý Tu Viễn lắc đầu ôm thư tịch bụi ngùi: “Ta vẫn còn quá dụi dằm...”

Y không thiết kế trận pháp quá phức tạp, nếu không những Nhất phẩm này đều không thể đi nổi.

Một bán bộ Nho Tiên thiết kế trận pháp để giữ họ lại không tính là quá khó.

Rầm rầm.

Một trận gió gào thét.

Một cánh hoa đào bay ra khỏi Đông Sơn lên như điều gặp gió, nhuộm máu lại một lần nữa trở về trên cây hoa đào.

Lý Tu Viễn cầm sách thánh hiền, ngồi ở dưới một gốc cây hoa đào tĩnh tế đọc.

.....

Lúc này.

Cuộc chiến trên chín tầng mây cũng đến hồi kết thúc.

Một tia sấm sét màu vàng dường như từ trên trời xé rách tầng mây rơi xuống, hung hăng đập vào mặt đất tạo thành một cái hố to, những vòng sấm sét lóe lên ở xung quanh.

Trên bầu trời, vạn kiếm rít gào rơi xuống.

Mũi kiếm liên tục cắm xuống mặt đất, chuôi kiếm không ngừng rung động.

Một con bạch long rơi xuống đất, kiếm khí bàng bạc tản đi lộ ra bóng dáng mạnh mẽ rắn rỏi của Trần quân gia.

Trong hố lớn, Gia Luật Sách bò lên, đôi mắt màu vàng của y đã vô cùng ảm đạm.

Một trận chiến kinh động thế gian cũng đã hạ màn.

Đôi mắt màu vàng của Gia Luật Sách nhìn khí tức đang khuấy động, liên tục thiêu đốt sức mạnh sinh mệnh của Trần quân gia, trên khóe miệng lộ ra một vòng cung thỏa mãn: “Không tệ.”

“Đáng tiếc, thiêu đốt sinh mệnh và tinh khí thần, người sống không được bao lâu nữa.”

“Nếu không, đánh với người một trận trái lại cũng thú vị.”

Gia Luật A Cổ Đóa nói.

Trần quân gia bình tĩnh nhìn ông ta: “Đáng tiếc chưa thể đánh một trận với người thật của người.”

Gia Luật A Cổ Đóa lại cười liếc nhìn xung quanh một chút, nhìn thấy kiếm trì cắm đầy đất lại liếc mắt nhìn cổ kiếm Địa Giao đang lơ lửng trước người Trần quân gia, chậm chậm thở dài.

“Nếu như ta nhớ không nhầm, võ kiếm của ngươi vẫn còn đang ở chỗ của ta đây.”

“Tuy là thể hiện ra được chút phong hoa của Kiếm Tiên, nhưng mà chết đi một cách đáng thương như vậy cũng không khỏi hơi đáng tiếc.”

“Tới đi, ta sẽ giữ lấy võ kiếm của ngươi, chờ ngươi trên thảo nguyên Tắc Bắc.”

“Nếu như ngươi không đến ta sẽ cắm võ kiếm xuống đất để đi tiêu.”

Gia Luật A Cổ Đóa nói.

Trần quân gia nghe vậy thì đôi mắt ngưng lại nhìn chòng chọc vào Gia Luật A Cổ Đóa.

“Dù gì đi nữa cũng đã đánh nhau với Gia Luật A Cổ Đóa ta hai lần rồi, đừng chết vô danh vô nghĩa, ha ha ha ha...”

Gia Luật A Cổ Đóa cười to.

“Ta chờ ngươi trên thảo nguyên!”

Gia Luật A Cổ Đóa không tiếp tục đánh nữa, bởi vì cơ thể Gia Luật Sách không chịu được.

Nếu còn chiến tiếp, có lẽ ông ta có thể sống sót nhưng Gia Luật Sách hẳn là phải chết.

Mục đích ông ta xuất hiện là vì muốn cứu Gia Luật Sách, nếu như bởi vì nguyên nhân này mà dẫn đến Gia Luật Sách phải bỏ mình, vậy thì chẳng khác nào lỗ nặng.

Vừa dứt lời Gia Luật A Cổ Đóa liền không chế cơ thể Gia Luật Sách hóa thành một tia sấm sét vắt ngang mặt đất lướt ra ngoài, chỉ trong chớp mắt đã biến mất ở bên ngoài huyện An Bình.

Trần quân gia nhìn trường kiếm đâm đầy đất, gió thổi qua thân kiếm dường như bị gió nhẹ khuấy động phát ra âm thanh kiếm ngân vang.

Thanh sam của Trần quân gia bay lên, ánh mắt phức tạp.

Võ kiếm là thứ duy nhất nàng để lại ở nhân gian.

Một năm đó ông khiêu chiến Gia Luật A Cổ Đóa thảm bại, nàng lấy tính mạng đổi lại một mạng cho ông, hương tiêu ngọc vẫn chỉ để lại một cái võ kiếm mà nàng ôm vài chục năm.

Mà Trần Thiên Huyền ông ngay cả tư cách và dũng khí đi đoạt lại võ kiếm cũng không có.

Bây giờ ông sắp chết, có lẽ ông nên đi một lần.

Dù trạng thái hiện tại của ông có lẽ không thể chống đỡ đến thảo nguyên bên ngoài Tắc Bắc vạn dặm.

Nhưng mà cho dù không thể đoạt lại võ kiếm, nhìn một chút cũng được rồi.

Chỉ ít nhìn một chút thì còn có thể nhớ lại giọng nói và nụ cười của nàng.

.....

La Hồng tản đi Tà Ảnh của thương ung, hai chân trụ vững trên mặt đất. Hắn tháo mặt nạ Tà Quân xuống, cảm thấy trời đất quay hơi cuồng. Có điều, bây giờ ý chí của hắn mạnh mẽ hơn nhiều nên nhanh chóng khôi phục lại.

Ánh mắt Văn Thiên Hành nhìn hắn đầy phức tạp, thu hồi Thiên Cơ bí cảnh quay người bỏ đi.

Ông ta không muốn ở lại chỗ này, ông ta luôn cảm thấy ánh mắt của La Hồng nhìn ông ta không có ý tốt, nếu như La Hồng thật sự để Triệu Tinh Hà chém ông ta, Văn Thiên Hành cũng không có chỗ để nói lí.

Mặc kệ là La Hậu hay là La Hồng... Hai cha con này đều không nói đạo lý.

Văn Thiên Hành rời đi rất nhanh làm cho La Hồng hơi tiếc nuối.

Chẳng qua cũng không tiếc nuối nhiều lắm, dù sao tên của Văn Thiên Hành đã bị hắn vạch lên trên Tiểu Bồn Bồn rồi, đều để Triệu Tinh Hà chém ông ta cũng chưa chắc có thể cung cấp nhiều tội ác cho lắm.

Hơn nữa dường như lần này Văn Thiên Hành cũng không có trêu chọc hắn, thậm chí còn ngàn dặm xa xôi chạy tới mở bí cảnh cho hắn.

Đại chiến kết thúc, giết chóc kết thúc.

Chỉ còn lại huyết tinh nồng đậm đầy đất, năm nghìn hắc thiết kỵ đi tới phong tỏa toàn bộ hiện trường.

Viên Hạt Tử lại một lần nữa thu hồi ngân thương vào bên trong hộp gỗ, ôm cây gậy trúc dường như lại trở thành lão đầu gầy yếu.

Triệu Đông Hán và Tiểu Đậu Hoa vội vàng xúm lại.

Tiểu Đậu Hoa xem trận chiến này, kích động đến nổi mặt mũi đỏ bừng.

Triệu Đông Hán hưng phấn, hai mắt rung rung xúc động, không nghĩ tới cả đời này hắn ta còn có thể nhìn thấy cảnh tượng hắc thiết kỵ của La gia giết địch bá đạo như vậy.

Tiêu Nhị Thất và Ngô Mị Nương ở phía xa nhìn La Hồng khẽ gật đầu.

Cả hai được hộ đạo giả của gia tộc bảo vệ nhanh chóng rời khỏi đây.

Hai hộ đạo giả kia cũng sợ hãi Triệu Tinh Hà giết thuận tay rồi sẽ vung đao về phía họ.

Trọng Minh đạo nhân đã chết, không biết Hồng Bách Uy đã chạy từ lúc nào làm cho La Hồng hơi tiếc nuối vì chưa thể cảm tạ được đạo trưởng tốt bụng.

“Viên tiền bôi, vất vả rồi.”

La Hồng nhìn về phía Viên Hạt Tử, cũng có mấy phần sợ hãi và thán phục, dựa vào một đê địch mười, cản mười vị Nhất phẩm cũng thực là kinh động thể gian.

“Công tử bình an là tốt rồi.” Viên Thành Cương cười nói.

Một tia sáng màu đen nhanh chóng lướt qua, một lúc sau nện ở trên mặt đất.

Triệu Tinh Hà, chủ tướng của hắc thiết kỵ giết địch trở về, huyết khí âm trầm.

Ông tháo mũ giáp xuống lộ ra một khuôn mặt trung niên kiên nghị, ánh mắt sáng ngời chiếu sáng rạng rỡ.

“Mặt tướng Triệu Tinh Hà, ra mắt công tử.”

Triệu Tinh Hà ôm quyền nói.

La Hồng nắm tướng quân lệnh trong tay do La Hậu để lại, mặc kệ La Hồng làm cách nào thôi động tướng quân lệnh, thì ông thấy lệnh cũng như thấy người.

“Làm phiên Triệu tướng lĩnh rồi.” La Hồng cười nói.

Triệu Tinh Hà khẽ gật đầu nhìn La Hồng, không khỏi hơi sợ hãi thán phục.

Lục phẩm truy sát Gia Luật Sách đứng thứ ba trên Hoàng Bảng, biểu hiện của La Hồng thật sự là mang đến cho ông quá nhiều ngạc nhiên.

Khó trách La Tướng quân để lại năm nghìn tinh binh, có lẽ... Tương lai La Hồng thật sự có thể mang đến hy vọng cho họ.

Nơi xa.

Trần quân gia đang nhanh chóng phi đến.

Khí cơ trên người ông còn chưa tản đi vẫn còn đang thiêu đốt, kiếm khí sắc bén giống như Kiếm Tiên trên trời hạ phàm trần.

“Công tử, lão Trần đến để trả kiếm.”

Trần quân gia dùng ý niệm không chế, làm cho cổ kiếm Địa Giao trôi nổi bay về phía La Hồng.

La Hồng cầm kiếm đưa cho Tiểu Đậu Hoa.

Ánh mắt nhìn về phía Trần quân gia hơi nặng nề.

Mà ở một bên khác Viên Hạt Tử vô cùng xúc động lắc đầu.

Ông và Trần Thiên Huyền tranh giành nhiều năm như vậy, cuối cùng Trần Thiên Huyền vẫn là đi tới bước dầu hết đèn tắt này.

Triệu Tinh Hà tướng lĩnh của hắc giáp quân nhìn về phía Trần quân gia, ánh mắt hơi chấn động.

Lại thở dài một hơi không khuyên can.

“Trần thúc...”

La Hồng mở miệng.

Cho dù là hắc cũng có thể cảm nhận được khí cơ sinh mệnh trên người Trần quân gia đang dần cạn đi, lúc này kiếm khí trên người Trần quân gia hùng hực, đó chính là ánh sáng chói lọi cuối cùng của ngọn đèn đang cháy.

Đợi đến khi cháy hết thì sẽ trở nên ảm đạm.

Trần quân gia tóc trắng tung bay, cười vươn tay vỗ bả vai La Hồng.

“Thấm thoát công tử đã đã cao như vậy rồi...”

“Lão Trần nhìn người lớn lên, đáng tiếc không thể nhìn thấy người lấy vợ sinh con, không nhìn thấy người trở thành tông sư kiếm đạo.”

Trần quân gia nói.

La Hồng hít sâu một hơi, nở nụ cười: “Sẽ, Trần thúc sẽ có thể nhìn thấy.”

“Ta có thể tìm y sư giỏi nhất thiên hạ kéo dài tính mạng cho Trần thúc.”

“Công tử, lão Trần ta đã già, có quá nhiều tiếc nuối, bây giờ ta cần phải đi đền bù phần tiếc nuối này. Ta sẽ đi đến thảo nguyên một chuyến, dù là thực lực này không thể chống được quá lâu nhưng ta vẫn muốn đi một lần, vùng một kiếm về phía Gia Luật A Cô Đóa thật sự.”

Trần quân gia nói.

La Hồng ngơ ngác.

Viên Hạt Tử, Triệu Tinh Hà cũng thở dài không thôi.

Trong đôi mắt của Tiểu Đậu Hoa đã nhòe lệ, Trần quân gia nhìn nàng: “Điều cô nương, lão Trần nhờ người dưỡng kiếm giúp công tử...”

“Vâng!” Tiểu Đậu Hoa kiên nghị gật đầu.

Trần quân gia cười nhìn về phía Triệu Đông Hán, há to miệng không biết nên nói gì, hộ vệ mà ông chuẩn bị cho La Hồng này, thật sự là... Một lời khó nói hết.

“Thôi, bảo vệ công tử cho tốt.”

“Cho dù... Công tử đã mạnh hơn ngươi rồi.”

Trần quân gia nói với Triệu Đông Hán.

Triệu Đông Hán lại vô cùng trịnh trọng gật đầu: “Đại nhân yên tâm, ta hiểu rồi!”

Trần quân gia vui mừng cười, dường như nghĩ đến gì đó, do dự một chút lại vỗ vỗ bả vai La Hồng, cuối cùng lại lải nhải một câu...

“Công tử, thiên phú kiếm đạo của người... Rất bình thường, nhất định không được kiêu ngạo, không được tự đắc.”

Trần quân gia chân thành nói.

La Hồng gật đầu.

Trần quân gia nhìn chằm chằm La Hồng một chút, người đã từng là tiểu hài nhi ở trong mắt của ông bây giờ đã lớn như vậy rồi.

“Trần thúc.”

La Hồng bỗng nhiên lên tiếng, hẩn lấy ra một viên đan dược, đó chính là Địa Tạng Đoạt Hồn Đan.

“Trần thúc, đây là đan dược duy trì sinh mệnh mà cháu đoạt được ở trong Thiên Cơ Bí Cảnh, trước khi khí tức sinh mệnh hoàn toàn suy yếu thúc hãy ngậm vào trong miệng...”

Sau đó La Hồng lại bịa ra nguồn gốc của đan dược, rồi lại dặn dò.

Trần quân gia khẽ giật mình, cười cười.

Trái lại cũng không có từ chối, đây xem như là tâm ý của La Hồng.

Cho dù ông cảm thấy tác dụng không lớn lắm.

“Công tử, lão Trần đi đây.”

“Lần này đi Tắc Bắc, sau này sẽ không gặp lại.”

Trần quân gia nói.

Vừa dứt lời thanh sam bay lên hóa thành lưu quang nhanh chóng bay vào huyện An Bình, về tới La phủ.

Ông cung chiêu nhìn thoáng qua La Tiểu Tiểu đang nằm ngáy o o.

Sau đó vô số kiếm khí bỗng nổi lên dưới chân, giống như Kiếm Tiên bay lên trời như điều gặp gió, hóa thành một đạo kiếm mang màu trắng, giống như bạch long xoay quanh lao về phía Tắc Bắc.

Chỉ để lại âm thanh vang vọng đất trời.

“Một người với mái tóc trắng mặc thanh sam, thường tận vô số cảnh của nhân gian.”

“Gia Luật A Cổ Đóa, Trần Thiên Huyền ta đến đây!”

Một ngày này, bên ngoài huyện An Bình xác chết la liệt khắp nơi, vô số hộ đạo giả của thiên kiêu phải đổ máu.

Một ngày này, bí cảnh đóng lại, Văn Thiên Hành trở về kinh thành một mình.

Một ngày này, Trần Thiên Huyền đột ngột từ dưới mặt đất đi lên, ngự ngàn vạn phi kiếm hướng về phía Tắc Bắc.

.....

Những chuyện xảy ra dưới ánh mắt chứng kiến của vô số khách giang hồ cuộn cuộn giống như thủy triều, trong chốc lát lan truyền ra ngoài.

Dù đêm đã khuya nhưng vẫn không cách nào ngăn cản việc thông tin được lan truyền đi.

Tin tức rất nhanh được truyền ra khỏi huyện An Bình, truyền đến những vùng ở xung quanh huyện An Bình, thậm chí truyền đến cả phủ Giang Lăng.

P phủ thành Giang Lăng có dân số đông đảo, giang hồ du hiệp đã nhiều lại càng nhiều hơn, tin tức truyền đi hiển nhiên cũng rất nhanh.

Quán trà, tửu lâu, nhà trọ trở thành nơi lan truyền tin tức nhanh nhất.

Một số khách giang hồ tận mắt chứng kiến trận chiến ở huyện An Bình có nhiều đề tài để mọi người tán gẫu nhiều hơn, họ nhanh chóng đi vào phủ thành, ở trong quán trà, tửu lâu kể tất cả những điều mà mình đã chứng kiến.

Mà một số khách giang hồ chưa từng đi vào huyện An Bình cũng hồi hận không ngừng đập bàn.

Sớm biết ở bên ngoài huyện An Bình xảy ra trận chiến phân kích cao trào như thế, họ chắc chắn sẽ không tiếc mấy bước đi đường mà tới để xem.

Các loại tin tức bay đầy trời.

“Ngày bí cảnh đóng lại, thi thể của các thiên tài rơi xuống như mưa!”

“Gia Luật Sách xếp thứ ba trên Hoàng Bảng bị người ta đuổi giết như đuổi chó, nhếch nhác gầm thét rằng La Hồng và Bách Uy của Long Hồ Sơn kẻ thù cả đời của mình!”

“Viên Thành Cương tổng giáo đầu của phủ Giang Lăng yên lặng mười năm, một thương xuyên qua mười vị Nhất phẩm!”

“Hắc giáp thiết kỵ đồng loạt ra khỏi doanh trại, tướng lĩnh Triệu Tinh Hà một đao giết chết Nhị phẩm như giết chó!”

Đủ loại tin tức bay lên đầy trời gần như làm cho toàn bộ giang hồ đều sôi trào.

Chỉ trong vòng một đêm, giang hồ liền giống như nước được đun sôi không ngừng nổi bong bóng.

.....

Đương nhiên La Hồng không biết tất cả những chuyện này.

Triệu Tinh Hà mang theo toàn bộ hắc giáp thiết kỵ trở về đại doanh ở bên ngoài mấy chục dặm, lần này xuất trại tấn công xem như làm kinh động thế gian, đồ sát rất nhiều hộ đạo giả Nhị phẩm.

Nhưng mà điều này không nghiêm trọng bằng vấn đề tiếp theo, Triệu Tinh Hà nhìn chăm chăm La Hồng một lát, rồi dẫn theo đại quân quay về doanh trại chuẩn bị đối mặt với bão táp sắp bùng nổ.

Dân chúng xem náo nhiệt đã sớm bị thi thể đầy đất dọa đến nỗi mặt không còn một giọt máu nhao nhao chạy trở về trong thành, trốn ở trong nhà của mình.

Ngày bình thường có không ít bách tính muốn hưởng về cuộc sống giống như giang hồ, mà bây giờ nhìn thấy cảnh tượng thi thể rơi xuống như mưa, máu chảy thành sông lại trở thành những người sợ hãi, sợ là cả đời này cũng sẽ không có suy nghĩ muốn sống cuộc sống của người trong giang hồ nữa.

Thực ra không có nhiều người biết Trần Thiên Huyền ngự kiếm bay về phía Bắc.

Mọi người đều đang chú ý đến bão táp ở bên ngoài huyện An Bình.
Đêm dài.

Trăng sáng treo trên cao phản chiếu thi thể đầy đất ở bên ngoài huyện An Bình, dường như chiếu rọi máu tươi chảy thành dòng trên mặt đất.

Bên ngoài huyện An Bình vắng vẻ không có bóng người.

Cửa thành đóng kín.

Triệu Đông Hán, Tiểu Đậu Hoa đứng ở trên tường thành chờ đợi La Hồng.

La Hồng mặc áo trắng bị nhuộm máu đi xuyên qua đám thi thể ở dưới ánh trăng.

Khí huyết của những cơ thể này nồng đậm cuộn cuộn.

Nhưng mà cho dù đã chết thì khí tức trên những thi thể này vẫn mạnh như cũ chứ chưa từng suy yếu.

Dù sao họ cũng đều là cường giả Nhị phẩm, thậm chí là cường giả Nhất phẩm.

Những cường giả này nếu tụ tập cùng một chỗ cũng có thể thành lập một tông môn hàng đầu.

“La Hồng công tử đang làm gì vậy?”

Tử Vi mặc chiếc váy dài màu vàng nhạt đứng ở trên cổng thành tò mò quay đầu nhìn về phía Triệu Đông Hán dò hỏi.

Triệu Đông Hán hít sâu một hơi, vết đao trên mặt nhúc nhích: “Công tử đang tế điện tu sĩ chết vì người, cho dù những người này đều muốn giết công tử nhưng công tử nhà ta thiện tâm, mỗi lần có người chết vì người

trong lòng của người cũng không dễ chịu...Cho dù là tà tu công tử đều sẽ tưởng nhớ chứ đừng nói là những người này.”

Tiểu Đậu Hoa dần dần trừng to mắt, thật sao?

Tử Vi lập tức hít sâu một hơi: “La Hồng công tử không hổ là tấm gương chính nghĩa của huyện An Bình.”

Phương Chính cầm bản án chuẩn bị ghi chép nghe thấy lời Triệu Đông Hán nói cũng khẽ gật đầu.

Dù sao... Sự kiện lần này đã hoàn toàn vượt ra khỏi phạm vi cai quản của Đại Lý Tự nhưng mà họ vẫn phải lập án.

Lạc Phong lại tựa vào một góc trong tường thành thâm thúy nhìn lên bầu trời.

Giống như là đang hoài nghi nhân sinh.

Võ Cử, thiên kiêu của Đại Lý Tự, đã chết, một người kẻ vị mà Thiếu Khanh tĩnh tâm bồi dưỡng, cứ như vậy chết ở bên trong bí cảnh, hơn nữa lại bị La Hồng giết.

Võ Cử, thiên kiêu Võ tu Tứ phẩm Thiên Cương cảnh, xếp hạng thứ mười lăm trên Hoàng Bảng, người ngày thường đến cả Lạc Phong cũng phải cúi đầu, một cường giả như vậy lại bị La Hồng giết chết ở bên trong bí cảnh.

“Chưa tới một tháng...”

Lạc Phong dựa vào góc tường run rẩy, lúc này sắc mặt ông ta tang thương.

Ông ta còn nhớ kỹ lần đầu khi tiếp xúc với La Hồng, La Hồng chẳng qua chỉ là tu sĩ Cửu phẩm Kiếm Khí cảnh, đối phó với một Tà tu Bát phẩm gần như là sắp chết, nhưng mà chỉ trong một tháng ngắn ngủi, ông ta lại tận mắt nhìn thấy năng lực giết người của La Hồng ngày càng mạnh...

Bây giờ ngay cả thiên kiêu Võ Cử, Cung Hạo trên Hoàng Bảng đều chết ở trong tay La Hồng.

Hắn là... Quái vật sao?

Lạc Phong nhìn thi thể đầy đất dưới ánh trăng càng cảm thấy tang thương.

La Hồng đi lại ở giữa thi thể, sắc mặt hơi đen lại.

Nhiều thi thể cường giả Nhị phẩm, Nhất phẩm như vậy, La Hồng thử triệu hoán tất cả Tà Ảnh thể nhưng lại không thành công.

Dù cho La Hồng đeo mặt nạ Tà Quân lên thử triệu hoán thì vẫn thất bại như cũ.

Người chết có tu vi cao hơn hẳn càng nhiều thì tỷ lệ triệu hoán Tà Ảnh thất bại càng cao.

Những cao thủ Nhị phẩm, Nhất phẩm này có cảnh giới và tu vi cao hơn hẳn quá nhiều, tỷ lệ thất bại quả thực cao đến mức dọa người.

Sau khi thử hết tất cả một lần thì La Hồng từ bỏ.

Vốn dĩ hẳn còn muốn triệu hoán tà ảnh của cao thủ Nhị phẩm, thậm chí Nhất phẩm làm trợ thủ, như thế trên cơ bản hẳn chẳng khác nào một bước lên trời, có thể hoành hành không sợ gì hết.

Đừng nói là Gia Luật sách, ngay cả người xếp thứ nhất trên Hoàng bảng đứng trước mặt hẳn cũng sẽ bị bóp chết như thường.

Đáng tiếc, hẳn nghĩ rất tốt đẹp nhưng hiện thực rất tàn khốc.

La Hồng thất vọng quay về huyện An Bình, biểu lộ uể oải khổ sở kia làm cho đám người Triệu Đông Hán bùi ngùi mãi không thôi.

Tử Vi nghĩ rồi an ủi: “La Hồng công tử đừng quá bi thương, người đã làm tốt lắm rồi.”

La Hồng nghe vậy nhìn Tử Vi một chút cũng không nhìn được khế gật đầu. Quả thực La Hồng hẳn đã làm được tới cực hạn, đáng tiếc cảnh giới tăng lên vẫn quá chậm, không cách nào triệu hoán Tà Ảnh của những cao thủ này.

La Hồng chỉ cảm thấy từng tòa núi vàng sụp đổ ở trước mắt hẳn, từng con vẹt đã đun sôi lại vỗ cánh bay đi trước mặt hẳn.

“Ừ, ta biết, thứ như vận mệnh này không có cách nào nói rõ được.” La Hồng miễn cưỡng nở nụ cười. Đúng vậy, chính xác mà nói thì triệu hoán Tà Ảnh phải xem vận khí, vận khí không tốt chính là số mệnh không tốt, số mệnh không tốt thì chớ cưỡng cầu.

Đám người Tử Vi, Triệu Đông Hán gật đầu, công tử nói rất đúng, những người này bỏ mình đều không thể trách công tử, muốn trách chỉ có thể trách mạng bọn họ không tốt, không biết tiếc mệnh, quả thực là muốn tìm cái chết khi đến giết công tử.

La Hồng không có ở lâu trong thành lâu, hẳn cô đơn mỗi một mang theo Tiểu Đậu Hoa, Triệu Đông Hán và Viên Hạt Tử về La phủ.

Trần quân gia đi tới Tắc Bắc, lần này đi không rõ sống chết ra sao.

Thực ra trong lòng La Hồng cũng không chắc, cho dù đưa Địa Tạng Đoạt Hồn Đan cho Trần quân gia nhưng mà xác suất thành công của đan được chỉ là hai phần, La Hồng cũng không thể nào cam đoan được.

Có lẽ lần này Trần quân gia một đi không trở lại.

Bên trong La phủ, La Tiểu Tiểu tỉnh lại dường như đã khóc, mắt to hơi đỏ ngời trên ghế bành trong chính sảnh chờ đám người La Hồng.

“Ca, hình như vừa rồi muội nhìn thấy Trần thúc bỏ chúng ta đi...”

La Tiểu Tiểu nói.

La Hồng đi tới, toàn thân nhuốm máu sờ lên đầu La Tiểu Tiểu: “Còn có huynh mà, muội đừng sợ, chờ huynh nghỉ ngơi một lát thay quần áo rồi lại kể chuyện cho muội nghe.”

.....

Cuối cùng La Hồng cũng không thể kể chuyện.

Bởi vì La Tiểu Tiểu thẳng thừng từ chối.

La Hồng về tới trong phòng, ánh trăng chiếu rọi, hắn tắm rửa thay một bộ quần áo màu trắng sạch sẽ nằm ở trên giường không nhúc nhích.

Tinh thần của hắn rất mệt mỏi.

Ở bên trong Thiên Cơ Bí Cảnh, rất nhiều lần triệu hồi Thiên Thủ Tà Phật giết rất nhiều thiên tài, lại đại chiến với Gia Luật Sách một lúc lâu nên tinh thần vô cùng uể oải.

La Hồng ngửa mặt nằm, ngay cả khí lực động một ngón tay cũng không có.

Hắn rất muốn lấy quyền sở da người ra xem tội ác một chút. Lần này ở trong bí cảnh, thông qua mục đối tượng nhắm vào đã gom được một lượng lớn tội ác, cùng với cảnh tượng thi thể rơi xuống như mưa ở bên ngoài bí cảnh làm cho người đời có cảm giác vô cùng chấn động.

Có lẽ người đời đều sẽ cảm thấy La Hồng hắn là ma đầu sát nhân, là đại ác nhân nên sẽ sợ hắn, tránh xa hắn.

Bây giờ có thể thêm một chữ Đại vào trước chữ Bại Hoại lúc trước rồi.

Thế nhưng tinh thần uể oải khốn đốn làm cho mí mắt của La Hồng có cảm giác nặng nề hơn ngàn cân, rốt cuộc hai mắt nặng nề nhắm nghiền.

.....

Triệu Đông Hán nhìn qua ánh trăng, tâm trạng vẫn không cách nào bình tĩnh.

Hắn ta đứng ở bên bờ ao, ngày thường Trần quản gia cũng sẽ đứng ở chỗ này cho cá ăn, thưởng hoa sen.

Nhưng hôm nay Trần quản gia đã không còn ở đây nữa.

Thực ra Triệu Đông Hán có chút bi thương, hắn ta rất kính nể Trần quản gia nhưng mà hắn ta biết lần này Trần quản gia đến phương Bắc khiêu chiến Gia Luật A Cổ Đóa, thật ra là cục diện thập tử vô sinh, tình thế chắc chắn là phải chết.

Nhớ tới lời nhắc nhở của Trần quản gia trước khi đi, hần thấy được sự thất vọng trong ánh mắt Trần quản gia, Triệu Đông Hán lắc đầu thở dài. Hần ta biết là do bản thân mình quá yếu không có cách nào gánh vác trách nhiệm mà một người thị vệ nên có.

“Đại nhân, người yên tâm, lão Triệu ta không thể bảo vệ được cơ thể công tử nhưng chắc chắn sẽ bảo vệ thanh danh của công tử!”

Triệu Đông Hán nói.

Tiểu Đậu Hoa ôm cổ kiếm Địa Giao, mặc váy dài màu trắng, giữa trời đất có khí không ngừng ngưng tụ uẩn dưỡng cổ kiếm Địa Giao trong ngực nàng .

Nàng cũng không ngủ được, Trần quản gia là một trưởng bối hiền lành hòa ái như thế mà lại sắp qua đời nên nàng có chút bi thương.

Lão Triệu nhìn Tiểu Đậu Hoa hít sâu một hơi.

Nói mấy lời với Tiểu Đậu Hoa, ánh mắt Đậu Hoa sáng lên, hai người cùng nhau ra khỏi La phủ.

Đi về phía tửu lâu lớn nhất huyện An Bình.

Trời tối người yên.

Nhưng mà Túy Hương lâu lại vẫn náo nhiệt như cũ.

Vô số khách giang hồ tràn vào tửu lâu, mỗi người đều nâng một chén rượu.

Vốn dĩ người kể chuyện ở trà lâu đều chuyển đổi trận địa đi tới tửu lâu, bởi vì chuyện hôm nay mà uống trà không đủ tinh thần, phải uống rượu mới có mùi vị.

“Lại nói La Hồng chân đạp điều hâu giường cánh trăm mét ra khỏi bí cảnh, khí huyết toàn thân ngưng trệ như cửu thiên ma đầu, thi thể ở phía sau hần ầm ầm không ngừng rơi xuống, chân cụt tay đứt, cảnh tượng vô cùng máu me!”

“Đó đều là thi thể của thiên tài bị La Hồng chém giết bên trong bí cảnh, mỗi một người đều là bảo bối, thịt đầu quả tim của các gia tộc lại bị La Hồng chém giết ở bên trong bí cảnh đến mức thất linh bát lạc! Quả thực nhìn thấy mà vô cùng giật mình!”

Người kể chuyện bỗng nhiên ực một hớp rượu, vỗ lên cái bàn nước miếng văng tung tóe.

Khách giang hồ ở xung quanh nghe thấy thì sắc mặt đều ửng hồng, âm thanh ủng hộ vang vọng không dứt.

“Mẹ nhà ngươi!”

Triệu Đông Hán và Tiểu Đậu Hoa vừa vào tử lâu nghe thấy lời nói của người kể chuyện thì lập tức giận dữ.

Mở miệng mắng to!

“Cái miệng người nói ra toàn là lời rác rưởi, công tử nhà ta quang minh lỗi lạc thế nào! Bên trong bí cảnh những thiên tài kia muốn giết công tử nhà ta nên bị công tử nhà ta phản sát, công tử nhà ta làm sai chỗ nào?! Lại nói, không phải thiên kiêu Tiêu Nhị Thất và Ngô Mị Nương trên Hoàng Bảng đều đã nói công tử nhà ta chỉ giết Võ Cử, làm Gia Luật Sách bị thương nặng, sao lại nói thành đại khai sát giới! Đừng có vu oan cho người khác như thế!”

Triệu Đông Hán mắng to!

Tiểu Đậu Hoa ôm cổ kiếm Địa Giao đi theo bên cạnh Triệu Đông Hán, khuôn mặt xinh đẹp kích động đến mức đỏ bừng, không biết nói gì chỉ có thể gật đầu: “Đúng!”

Lão Triệu nói rất đúng!

“Lúc trước công tử báo huyết thù cho con gái của Diêu ngự sử bị Trường Bình quận chúa ghi hận, quận chúa liên hợp đại đa số thiên tài muốn vây giết công tử nhà ta trong bí cảnh, công tử nhà ta phản sát thì sai chỗ nào chứ?!”

Triệu Đông Hán tiếp tục nói rồi quay đầu nhìn về phía Tiểu Đậu Hoa.

Khuôn mặt xinh đẹp của Đậu Hoa kích động lại lần nữa gật đầu: “Đúng!!”

Lão Triệu nói rất đúng!

Triệu Đông Hán càng nói càng kích động, vỗ bàn một cái: “Tiểu nhị đưa rượu lên!”

Người kể chuyện kia bị nói đến nổi ghen hống không trả lời được, dù sao rất nhiều chuyện đều do hắn ta bịa ra.

Bây giờ mặc dù không biết thực hư lời nói của Triệu Đông Hán như thế nào, nhưng khí thế như núi nghiêng làm cho hắn ta không cách nào phản bác.

Khách giang hồ ở xung quanh lập tức hưng phấn lên.

“Tiểu nhị lên rượu” Triệu Đông Hán uống một ngụm tiếp tục nói.

.....

Tắc Bắc.

Một tòa thành trì tràn đầy vết đao và lỗ mũi tên ở trên mặt đất.

La Hậu mặc hắc giáp đứng lặng ở trong thành lâu, từng vị tướng lĩnh hắc giáp cũng đứng im bên cạnh ông nhìn mặt đất bao la dưới thành ở phía

xa.

Bão cát gào thét quét vào mặt người vô cùng đau nhức.

La Hậu đọc thư tín khẩn cấp mà Triệu Tinh Hà truyền đến, khuôn mặt lập tức tang thương...

“La Hồng giết sạch đại đa số thiên tài của Đại Hạ, Đại Sở, Đại Chu ở trong bí cảnh, lại đuổi theo Gia Luật Sách xếp thứ ba trên Hoàng Bảng giống như đuổi chó?”

“Đây thật sự là con ta sao?”

La Hậu có chút hoài nghi nhân sinh.

“Ra khỏi bí cảnh lại kích hoạt tướng quân lệnh để năm nghìn hắc giáp ra khỏi trận doanh, ra lệnh vây giết hộ đạo giả Nhị phẩm, Nhất phẩm... Giết thiên tài nhà người ta rồi còn một mẻ hốt gọn luôn hộ đạo giả, đây thật sự là La Hồng, con trai của ta sao?!”

“Tiểu tử này... Con mẹ nó sao lại là Tam phẩm chứ?”

La Hậu nhìn về phía mặt đất bao la không biết nên nói gì, La Hồng càng ngày càng làm cho ông kinh ngạc.

Quan trọng nhất chính là sau khi chuyện này kết thúc, sợ là sẽ tạo ra hỗn loạn lớn.

Tướng lĩnh ở xung quanh nghe thấy cũng liếc nhìn nhau.

La Hậu tiếp tục đọc thư, đến khi đọc tới chỗ Trần Thiên Huyền thiêu đốt sinh cơ trở lại Nhất phẩm đến Tắc Bắc liêu chết quyết chiến một trận với Gia Luật A Cổ Đóa thì đôi mắt bỗng nhiên ngưng lại.

Ánh mắt của mỗi một vị tướng lĩnh cũng thít chặt, có khí cơ cường hoành mà khuấy động ở trên thành lầu.

Đám người ngẩng đầu nhìn về phía phương nam.

Bầu trời đêm dường như bị chiếu sáng.

Trên bầu trời không biết có một thân ảnh thanh sam khoanh tay đứng từ khi nào, ngự ngàn vạn kiếm khí đứng lặng trên đầu kiếm khí giống như Kiếm Tiên phi nhanh tới.

Trần quân gia đứng lặng thủ kiếm, tóc trắng bay lên, một tịch thanh sam dán trên thân phản phật tung bay.

Ông quét mắt nhìn đám người La Hậu bên trong thành trì, khẽ vuốt cằm cười nhạt.

Sau đó đưa mắt nhìn về phía trước.

Bên ngoài cổ thành.

Phía trên thảo nguyên vạn dặm.

Thảm cỏ xanh bỗng nhiên bị một cỗ khí thế mạnh mẽ ép bẻ cong.

Phía trên thảo nguyên có ủng da đạp xuống, một bóng người khôi ngô ở một chỗ khác của thảo nguyên bước từng bước tới cầm một cái vỏ kiếm trong tay.

Một người từ nam đến, một người từ bắc đến.

Một người phi thiên, một người đạp đất.

Hai người.

Chiếu sáng cả trời đất.

Chương 231: Một kiếm mở thiên môn, một kiếm trảm thiên môn (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Tắc Bắc.

Trời cao mây thưa thớt.

Có dòng kiếm khí như vắt ngang bầu trời, đứng trên đó là một nam nhân tóc bạc trắng, khoanh tay đứng lặng nơi mũi kiếm, như đang không chế muôn vạn phi kiếm, nối đuôi nhau như sóng triều.

Sắc mặt Trần Thiên Huyền bình tĩnh nhìn thảo nguyên mênh mông phía dưới.

Trời trong xanh, hoang vu bao la, gió thổi cỏ, cừu nhai cỏ.

Có những đàn bò, dê lớn rải rác trên thảo nguyên mênh mông.

Trần Thiên Huyền nhìn thấy rất nhiều thứ, ông nhìn thấy thành trì bên dưới, thấy rất nhiều gương mặt quen thuộc.

Nhưng, ông không đi xuống hỏi thăm, không hề có ý định dừng lại, vẫn hướng về phương bắc, ông có thể cảm giác được sức lực và tinh thần toàn thân đã sắp cạn kiệt, sinh mệnh đã sắp kết thúc.

Ở bên ngoài huyện An Bình, ông đã đánh một trận với Gia Luật A Cỗ Đóa phụ thân vào Gia Luật Sách.

Một trận ấy có quá nhiều tổn thất.

Thực tế, vốn dĩ ông cũng đã là nỗ lực hết đà, lúc trước ở ngoại thành huyện An Bình thi triển thủ đoạn, giết được một tên Nhất Phẩm, một đêm đã làm tóc bạc trắng, cũng đã gần đất xa trời.

Nếu không phải tại nơi hồ sen, nhớ đến cảnh cũ, trong lòng không thông suốt như vậy, ông có lẽ đã không trụ được đến giờ phút này.

Nhìn mắt đất mênh mông phía dưới, trên đường từ huyện An Bình đến Tắc Bắc, một đường này thật sự tiêu dao như kiếm tiên, xem hết cảnh nhân gian, thấy hết được những điều tốt đẹp.

Ông càng thêm hoảng hốt, trong lòng cũng càng thêm hối hận.

Nếu hiện tại, ông có thể cùng nàng ngự kiếm đến cùng trời cuối đất, ngắm hết cảnh đẹp nhân gian thì tốt biết bao.

Đáng tiếc, tất cả đều không thể quay lại được.

Cho dù người có thể dùng Nhất kiếm khai thiên môn, bẻ gãy như tiên trên trời thì thế nào?

Tiếc rằng những điều đã mất đi vĩnh viễn đều không thể quay lại được.

Trần Thiên Huyền thu hồi ánh mắt, có một cỗ hơi thở nồng đậm trên người ông, đó là khí thể đã theo ông từ huyện An Bình đến tận đây.

Cho dù ông chỉ còn lại một kiếm.

Nhưng, một kiếm này, ông không có tiếc nuối gì.

Trên thảo nguyên.

Gia Luật A Cổ Đóa cường tráng, bình tĩnh nhìn Trần Thiên Huyền đang ngự kiếm trên vòm trời, ánh mắt sáng lên.

“Hóa Long Kiếm..... Không biết hôm nay có hóa rồng thật không?”

Gia Luật A Cổ Đóa cười nhạt, cầm vỏ kiếm rách nát trong tay xuống bụi cỏ.

Cứ như vậy buông tay xuống, bình tĩnh chờ đợi.

Trong cổ thành, La Hậu cùng với rất nhiều cao thủ đều trầm mặc, hồi lâu sau, La Hậu thở dài một tiếng.

Lão Trần sợ là tâm ý đã quyết, nếu ông khuyên can, cũng không khuyên can được.

Đáng tiếc.

Người đầu tiên được coi là thiên tài kiếm đạo trong năm trăm năm nay, Hóa Long Kiếm lại rơi vào kết cục như vậy.

Gia Luật A Cổ Đóa, thật sự rất mạnh.....

Đó là người có vị trí đệ nhất dưới Thiên môn, quả thực là bất khả chiến bại, cho dù là các tồn tại đứng đầu Thiên Bảng lâu năm đối mặt Gia Luật A Cổ Đóa, cũng khó chiếm được chút ưu thế.

Đây chính là nam nhân đã trấn áp Thiên bảng của Kim Trướng Vương Đình đã mấy chục năm nay

May mà người này cả đời si mê với võ đạo, nếu là thống soái đại quân Kim Trướng Vương Đình hẳn sẽ làm người ta vô cùng đau đầu.

“Đi, rời thành, quan sát.”

“Nếu có thể, mang thi thể lão Trần về.”

La Hậu cảm thán.

Ngay sau đó, ông vác hắc đao, nhảy ra khỏi thành, vài vị cao thủ cũng lần lượt đuổi theo, chạy như điên trên mặt đất mênh mông.

Trên thực tế, không chỉ có đám người La Hậu .

Hơn mười dặm trên thảo nguyên phía sau lưng Gia Luật A Cổ Đóa, có từng tòa kim trướng đáp xuống. Trong kim trướng xuất hiện những thân ảnh mặc quần áo đẹp đẽ quý giá vụt qua, đó là hoàng tộc của Kim Trướng

Vương Đình, trong đó, càng không thể thiếu được hơi thở mạnh mẽ đến cực điểm của cường giả thủ hộ.

Bọn họ đều không nhúng tay vào trận chiến này, loại chiến đấu cấp bậc cường đại này, liên quan đến rất nhiều vấn đề, bọn họ cho dù có năng lực nhúng tay, cũng sẽ không nhúng tay vào.

Rốt cuộc, Trần Thiên Huyền không chế muôn vàn phi kiếm, xuất hiện ở phía trên Gia Luật A Cổ Đóa.

Gia Luật A Cổ Đóa ngẩng đầu, tóc cứng không ngừng bay lên trong kiếm khí cuồng bạo tàn sát bừa bãi khắp thiên địa.

Cái vỏ kiếm rách nát cách ông ta một bước chẳng hề lay động, cho dù cuồng phong đang càn quét.

Gia Luật A Cổ Đóa nhìn Trần Thiên Huyền ngự kiếm, lơ lửng trên vòm trời, cười cười: “Người mà không tới, ta liền đi tiêu.”

“Vỏ kiếm nát này thật sự quá nát, ta sợ ngâm nó vào nước tiêu sẽ làm nó vỡ vụn mất.”

Lời nói thô bỉ khiến rất nhiều cường giả cau mày.

Trên vòm trời, ánh mắt của Trần Thiên Huyền lại rất bình tĩnh, lúc mới nghe lời này của ông ta, ông rất phẫn nộ.

Nhưng hôm nay ông lại rất bình tĩnh.

Không bởi vì lí do gì khác, đơn giản vì ông đã đến.

Nếu ông đã tới sẽ không cho phép Gia Luật A Cổ Đóa biến những lời nói đó thành sự thật, mặc dù ông chỉ có một thanh kiếm, nhưng ít nhất, ông sẽ dùng chính tính mạng của mình để bảo hộ nó.

Hơi thở sinh mệnh thăng hoa đến mức tận cùng, nháy mắt như đóa hoa lửa tuyệt diệu nở rộ.

Nhìn vỏ kiếm cầm thẳng đứng trước thân ảnh cường tráng.

Dáng đứng thẳng tắp của người nọ, liền giống như có khí thế vô biên khiến cho thiên nhân kiêng kị, vô số cỏ xanh trên thảo nguyên đều cúi đầu, vô số dã thú, dê bò sợ hãi.

“Dù chỉ có một kiếm cũng đừng làm ta thất vọng.”

Gia Luật A Cổ Đóa, nói.

Trần Thiên Huyền cười, nâng tay lên, kiếm Địa Giao không có ở đây, ông cũng chưa từng dùng kiếm Địa Giao, trong phút chốc vô số kiếm, hướng lên trời, như muốn xuyên thủng chín tầng mây, tạo thành âm thanh vang dội.

Trần Thiên Huyền dẫm lên phi kiếm, tóc bạc của ông như bay bay theo hướng kiếm khí, vạt áo cũng bay tán loạn.

Ông nhìn chằm chằm Gia Luật A Cổ Đóa.
Tại một khắc này, tinh thần hoàn toàn được phóng thích.
Oanh!
Thiên địa bỗng bừng sáng.
Trần Thiên Huyền nhảy khỏi ngự kiếm, lao thẳng xuống.

Chương 232: Một kiếm mở thiên môn, một kiếm trăm thiên môn (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Trong tay ông chỉ có một thanh thiết kiếm bình thường, thân hình như từ trên trời lao xuống.

Phía sau ông, vô số phi kiếm cùng rơi xuống, như bầu trời nổ tung vỡ thành vô số mảnh thiên thạch nhỏ.

Mũi kiếm cọ xát cùng không khí tạo ra những đốm lửa sắc bén, ánh lửa phóng ra tứ phía.

Như một con hỏa long đang lao xuống.

Một kiếm từ trên trời giáng xuống!

Như thiên tiên hạ phàm.

“Đến hay lắm”

Gia Luật A Cổ Đóa cười to.

Hai tay ông ta vừa nhấc, trên người có khí huyết như sấm không ngừng nổ tung bốn phía, cán quét khắp bốn phương tám hướng.

Thảo nguyên như bị lưỡi đao cắt xẻ thành những khe rãnh ngang dọc, có hơi thở nồng đậm trong khe rãnh xông lên tận trời.

Vô số khí huyết hội tụ quanh thân ông ta, hóa thành một sư tử hoàng kim khổng lồ!

Bầu trời, có rồng giáng.

Mặt đất, có sư vương rít gào!

Tước sự chứng kiến của vô số cường giả, một chiêu kinh hãi thế tục va chạm vào nhau!

Tiếng gào rú kịch liệt như ngàn đồng tuyết bị nổ tung

Thời gian như ngừng lại tại một khắc này.

.....

Những đám mây dày đặc trên đỉnh đầu lúc trước nhanh chóng tiêu tan, hiện ra bầu trời xanh thăm thẳm, không có một gợn mây.

Mọi thứ trở nên vô cùng rõ ràng.

Không có phi kiếm trải dài trên trời cao, cũng không có kiếm tiên phong hoa tuyết đại.

Bầu trời sạch sẽ như được tẩy rửa.

Mà trên thảo nguyên, lại là một mảnh hồn độn, vô số ngọn cỏ xanh bị chém nát, trên bãi cỏ, phi kiếm rơi chi chít trên mặt đất, lão đảo lay động, mỗi kiếm đều phủ kín những vết nứt, lúc nào cũng có thể vỡ vụn.

Như một nắm mồ chôn kiếm thê lương.

Một thân áo xanh cuộn tròn ở trên cỏ, sắc mặt tái nhợt, cả người không nhìn thấy một tia máu nào.

Trong lòng ngực ông ôm một cái vỏ kiếm rách nát, trên mặt hiện lên vẻ thỏa mãn.

Nơi xa

Gia Luật A Cổ Đóa nâng tay lên, nhìn mu bàn tay đang nắm của mình bị cắt một vết kiếm, chảy ra một giọt máu nửa màu vàng.

Khóe miệng ông ta giương lên, vô cùng vừa lòng.

Rõ ràng, ông ta rất hài lòng với vết thương của mình.

Mà Trần Thiên Huyền cũng không để ý gì đến ông ta, cũng không quản được.

Hơi thở của ông mỏng manh giống như một con kiến có thể bị bóp chết bất kì lúc nào, quá gầy yếu, phảng phất như một ngọn gió thổi qua cũng có thể dập tắt sự sống cuối cùng của ông.

Ông run lẩy bẩy lấy ra một cái bình ngọc, lấy đan dược ra.

Một viên đan dược bình thường, chẳng có gì lạ, đây là đan dược La Hồng đưa cho ông trước khi đi.

Ông cười, dù ông biết viên đan dược này chẳng có tác dụng gì, nhưng, dù sao cũng là tâm ý của công tử.

Ông đem đan dược nhét vào trong miệng.

Ưc, nuốt vào trong bụng.

Làm xong tất cả những việc này, ông ôm chặt vỏ kiếm mà ông phải cố gắng hết sức mới đoạt lại được.

Ôm vỏ kiếm, nhìn vòm trời xanh thăm thẳm, Trần Thiên Huyền cảm giác mọi thứ đều đáng giá.

Ông phảng phất nhìn thấy một dòng sông đang chảy xiết, đó là hoàng tuyền, bờ sông có từng đóa hoa bỉ ngạn nở rộ, dọc con sông, ông có thể bước đến bờ đối diện, ở một nơi khác trên bờ bên kia, ông có thể nhìn thấy một cây cầu, tên nó là Nại Hà.

Trên cầu Nại Hà, có thiếu nữ lúm đồng tiền như hoa, thần sắc như phúc tạp, như vui sướng chờ ông.

Trần Thiên Huyền cười.

Có người tới đón ông.

Ông phải đi rồi.

Từ từ nhắm mắt lại, hơi thở ngừng lại

Dầu hết đèn tắt.

Trên thảo nguyên, Gia Luật A Cổ Đóa rót cuộc cũng nhìn lại phía này, thở ra một hơi.

Trần Thiên Huyền đã chết.

Sự sống đã cạn kiệt, dù là tiên nhân trên trời cũng khó cứu.

Hóa Long Kiếm của thế gian này cuối cùng đã trở thành cát bụi.

Trong lòng của La Hậu cùng các vị tướng lĩnh vô cùng thương cảm .

Trận chiến cuối cùng thật kinh diễm, một kiếm như đã tiến vào cảnh giới Lục Địa Tiên, hiện ra sự phong hoa cực đại.

Nhưng sau sự phong hoa này, lại là sự yên tĩnh quanh quẽ khiến người ta hít thở không thông.

La Hậu gỡ mũ giáp trên đầu xuống, sợi tóc bay bay.

Các tướng lĩnh cũng gỡ mũ giáp xuống, thần sắc phức tạp.

Vụt!

Ngay sau đó, thân hình La Hậu vụt đi, lao tới bên cạnh thi thể Trần Thiên Huyền.

Ông muốn mang thi thể của Trần Thiên Huyền đi.

Gia Luật A Cổ Đóa xoay người, không ngăn trở cũng không cần ngăn trở.

Ông ta tiến về phía Kim Trướng Vương Đình.

Trận chiến kết thúc, ông ta cũng cảm thấy có chút tịch mịch.

Nhưng, ông ta mới vừa đi được ba bước.

Tựa như trong trời đất vang vọng một tiếng tim đập lên rất nhỏ, như tiếng muỗi vo ve, ngay sau đó, như sư tử rống, lại một lát sau, lại như tiếng sấm nổ rền vang!

Thân hình Gia Luật A Cổ Đóa chấn động, đột nhiên xoay người.

“Không thể nào.”

La Hậu cũng lao xuống, nháy mắt hóa thành một bóng đen lùi lại!

Vốn dĩ vạn dặm chẳng có bóng mây, trong phút chốc, mây lại cuộn cuộn kéo tới.

Vô số tầng mây hội tụ trên thi thể Trần Thiên Huyền, trên thi thể tĩnh mịch kia giống như một khúc gỗ mục được tưới cam lộ, lại mọc ra một cành cây xanh tươi.

Hơi thở yếu ớt nhưng nhanh chóng tăng vọt lên!

Trần Thiên Huyền đang sai bước trên cầu Nại Hà, bỗng nhiên cảm giác mọi thứ đều chảy ngược, cầu Nại Hà bay đi, hoàng tuyền chảy ngược, hoa bỉ ngạn héo rũ.....

Ông như bị đá ra khỏi địa ngục.

Tinh khí thần của Trần Thiên Huyền tại một khắc này như một cái khinh khí cầu, đột nhiên bành trướng!

La Hạo không thể tin được nhìn chăm chăm, mấy tướng lĩnh cũng kinh hãi không thôi.

Sao lại thế này?

Chết đi sống lại? Cây khô gặp mùa xuân?!

Không thể nào, sinh cơ của lão Trần cạn kiệt, căn cơ cũng đã cạn đến sạch sẽ, làm thế nào còn có thể chết đi sống lại cơ chứ!

Người chết làm sao còn có thể sống lại?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ?!

Hô hấp của Trần Thiên Huyền càng ngày càng dồn dập, theo hô hấp của ông, tử khí nồng đậm trong thiên địa không ngừng bị ông hút tới.

Chương 233: Một kiếm mở thiên môn, một kiếm trăm thiên môn (3)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nơi này vốn là chiến trường, vô số tướng sĩ chôn xương tại nơi đây, là nơi có tử khí nồng đậm nhất trong thiên địa.

Vô số tử khí quấn quanh người Trần Thiên Huyền, như từng con giao long xoay quanh ông.

Trong ánh mắt Gia Luật A Cổ Đóa vẻ không tin được đã biến mất, thay thế vào đó là sự hung phấn vô biên.

Trần Thiên Huyền mở bừng mắt, đôi mắt của ông biến thành màu đỏ, có vài phần mờ mịt, ông có cảm giác bản thân mình đã chết, nhưng, tử khí vô tận quấn quanh thân, như bởi vì được tử khí chống đỡ, ông sống lại một lần nữa

Tận cùng của cái chết lại là sự sống ư?

Cái rắm á..... Đã chết là đã chết, tuyệt đối không thể nào sống lại được.

Trừ phi nghịch chuyển dòng chảy thời gian, nghịch thiên sửa mệnh.

Điều này còn bất khả thi hơn.

Chắc chắn là có chuyện gì đó mà ông không biết đã xảy ra.

Ông cảm nhận được tử khí nồng đậm không ngừng mạnh mẽ tiến vào thân thể ông.

“Ta đây là hóa thân của..... Tà tu lấy tử khí để sống lại sao?”

Trần quân gia trầm mặc.

Kỳ thật, ông đã chết rồi, nhưng, nhưng ông lại lấy linh trí của người chết để đến thế gian, theo thuật ngữ chuyên ngành, ông là..... tử linh.

Trần Thiên Huyền trầm mặc hồi lâu, cảm thụ được sức mạnh ẩn chứa trong cơ thể, sự thiêu đốt kia hầu như đã biến mất, giờ phút này sức mạnh lại một lần nữa quay lại, ông bỗng nhiên nở một nụ cười.

“Là do viên đan dược kia sao?”

Trần Thiên Huyền cười đến độ sắp rơi nước mắt, công tử cho ông một viên đan dược, giúp ông sống lại một lần nữa.

Vô số tử khí lan tràn, dòng tử khí trôi qua đến đâu cỏ xanh trên mặt đất lại tàn đến đó.

Nhưng Trần Thiên Huyền lại cảm động không thôi.

Một viên đan dược nghịch thiên như vậy, đan dược có thể làm người sống lại lần nữa thế mà công tử lại hào phóng đưa cho ông.

Có viên đan dược như vậy, đồng nghĩa với việc có nhiều thêm một mạng!

Công tử thật sự quá nhân nghĩa.

“Trần Thiên Huyền ta thiếu công tử một mạng!”

Trần Thiên Huyền cười ha hả.

Có kiếm khí sắc bén từ gió trời nổi lên, kéo theo tử khí, dũng mãnh tiến vào cơ thể Trần Thiên Huyền, tu vi kiếm đạo của ông không ngừng tăng vọt.

Cửu phẩm Kiếm Khí, Bát phẩm Thác Kiếm, Thất phẩm Thế Kiếm.....

Tam phẩm Kiếm Cuồng, Nhị phẩm Vạn Kiếm, Nhất phẩm Quy Tông!

Liên tục đột phá.

Nháy mắt trở về Nhất phẩm Quy Tông, lại trở thành tông sư kiếm đạo!

Khí huyết của Gia Luật A Cổ Đóa bùng lên, ông ta ngửa mặt lên trời hét lên một tiếng, chiến ý ngập trời!

Ông ta cảm giác được giờ phút này Trần Thiên Huyền rất mạnh!

Người này mẹ nó thật nghịch thiên!

Trên trời, mây đen dày đặc, như ác ma xuất thế!

Tại một khắc này, tử khí quán thân Trần Thiên Huyền, trong tử khí xen lẫn kiếm khí dồi dào, dồn nén mà rất khủng bố!

La Hậu cùng chúng tướng lĩnh sau khi khiếp sợ qua đi, cũng vô cùng hưng phấn thô bạo hô hào: “Mẹ nó chứ.”

Trong Kim Trướng Vương Đình, rất nhiều cường giả cũng không thể tin được, hoảng sợ cùng kinh hãi!

“Sao ông ta làm được? Làm sao còn có thể sống lại? Đây là bí pháp gì? Vương triều Đại Hạ nắm giữ cơ mật gì?!”

Trong lúc nhất thời, trong lòng cả đám người đều vô cùng kích động.

Tử khí quán quanh thân Trần Thiên Huyền hóa thành từng đạo kiếm khí màu đen.

Ông đứng trên không, nhìn về phía Gia Luật A Cổ Đóa.

“Tái chiến!”

Ông nâng tay lên.

Ông cũng có cảm giác, giờ phút này mình vô cùng cường đại.

Ông nâng tay lên, nắm thành hình dạng của thanh kiếm.

“Kiếm của ta đâu?”

Ông hét lên một tiếng.

.....

Huyện An Bình.

La Phủ, La Hồng ngủ mê mệt cả đêm, đột nhiên mở mắt ra.

Hắn đi đến trước cửa sổ gỗ lê vàng khắc hoa, nhìn mây đen cuộn cuộn chưa tan trên bầu trời, cười một tiếng.

“Sống?!”

“Hắc hắc, sống rồi!”

.....

Trong Túy Hương Lâu.

Triệu Đông Hán uống rượu xong, đang thao thao bất tuyệt kể ra cảnh chiến đấu của La Hồng trong bí cảnh, hành động vĩ đại trong bí cảnh.

Tiểu Đậu Hoa ôm kiếm Địa Giao, gật đầu liên tục.

Bỗng dừng.

Như được trực giác mách bảo, nàng quay đầu nhìn về phía phương bắc.

Đôi mắt không khỏi dần dần sáng ngời lên, khóe miệng giương cao, hai lúm đồng tiền trên má như hoa đào nở rộ.

Kiếm Địa Giao trong lòng ngực cũng run rẩy một phen, tách một tiếng, phóng lên cao, hóa thành một đạo kiếm quang, chém vào hư không.

Vô số môn khách giang hồ trong tửu lâu đều kinh hãi.

.....

Phương bắc.

Vô số tử khí quán quanh kiếm khí, Trần Thiên Huyền tóc đen bay bay, ngửa đầu cười to.

Một đạo ánh sáng trắng từ phương nam bay vút tới, phá vỡ không gian, kéo theo tiếng kiếm ngân kinh thiên, xuất hiện trong tay ông.

Trần Thiên Huyền nắm vỏ kiếm rách nát, đột nhiên nâng lên.

Tạch!

Kiếm Địa Giao trở vào bao!

Tại một khắc này, vô số kiếm khí trong thiên địa đều thu liễm!

Trên mặt đất, Gia Luật A Cổ Đóa cười to, hóa thành một đạo lôi đình kim sắc phi lên trời.

Trần Thiên Huyền phát tay một cái, kiếm Địa Giao phóng ra khỏi vỏ, hóa thành một đạo ánh sáng cùng Gia Luật A Cổ Đóa đánh nhau đến tận chín tầng mây.

Kiếm Địa Giao lột xác, như long cốt sắc nhọn vắt ngang đất trời.

Địa Giao rút cuộc cũng hóa rồng, có điều là cốt long!

Cửu kiếm huy động.

Kiểm khí như xương, quán quanh thân thể.
Đã có kiếm khí hóa bạch long, hiện giờ cửu kiếm hiện ra cốt long!
Cốt long vừa hiện ra, hung hăng va chạm vào trên thân hình Gia Luật A
Cổ Đóa, đánh cho ông ta rơi xuống thảo nguyên mệnh mông, kéo lê thành
một khe rãnh ghê người!
Mây đen trên bầu trời bị một kiếm chẻ ra.
Có một tòa Thiên môn tỏa ra ánh sáng vạn trượng, tiên khí vẩn vít hiện
lên.
Đúng là một kiếm mở Thiên Môn!
Chẳng qua, từ trong Thiên môn có một sự bài xích nồng đậm hạ xuống
với Trần Thiên Huyền người đầy tử khí.
Trần Thiên Huyền cảm khái, kiếm thuật của ông đã đi trật hướng rồi.
Cơ mà, có gì đáng ngại đâu.
Ngay sau đó, trong đất trời mệnh mông, có một tiếng cười vang vọng.
Nhất kiếm hóa cốt long, chém về phía Thiên môn!

Chương 234: Thăng cấp, Đại Phôi Đản! (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Trận chiến Tắc Bắc.

Vào ngày này, Trần Thiên dùng thủ đoạn thần bí hồi sinh đã làm kinh động đến rất nhiều cường giả, một kiếm mở Thiên môn lại một kiếm chém Thiên môn, tất cả đều mang theo phong thái của kiếm tiên.

Còn kết quả của trận chiến giữa Gia Luật A Cổ Đóa và Trần Thiên Huyền vẫn chưa xác định được.

Không thể phân được thắng thua.

Chỉ có mấy vị cường giả nhìn thấy ở Tắc Bắc mới thật sự biết, nhưng rõ ràng là có móc miệng bọn họ cũng không nói.

Sau trận chiến này, có cường giả Thiên bảng bay vút về phía Tắc Bắc.

Bọn họ chỉ nhìn thấy hoa cỏ đều bị dày xéo, thảo nguyên hóa thành cát vàng, những kiếm khí và tử khí lưu lại làm thế nhân khiếp sợ, trận chiến của hai người này dùng sức người thay đổi thiên tượng.

Thảo nguyên trải cả trăm dặm đều hóa thành sa mạc.

Cường giả Thiên bảng Đại Chu, Đại Sở, Đại Hạ còn có Kim Trương Vương Đình, nhanh chóng dừng lại trong sa mạc, đi bộ và cảm nhận kiếm ý cùng quyền ý tràn đầy kia.

Rất nhiều cường giả Thiên bảng lắc đầu thở dài, xoay người rời đi.

.....

La Hồng không biết tin tức này.

Hắn chỉ biết, Trần quân gia là do u Hoàng phụ thể, kích phát hai phần xác suất kia.

Tu được Thiên Thủ Tà Phật, tà Phật cũng là Phật, La Hồng có chút cảm ứng với vận mệnh nhân quả, Trần quân gia không chết, tu vi thậm chí còn đột phá.

Còn về phần nuốt đan dược có để lại di chứng không, La Hồng cũng không quản được nhiều đến vậy.

Địa Tạng Đoạt Hồn Đan, đoạt mệnh trong tay Diêm Vương, trọng sinh trong lửa địa ngục..... Lời giới thiệu tuyệt thế như vậy, nhưng lại chỉ là một viên đan dược Huyền phẩm.

Thậm chí còn không phải đan dược Địa phẩm, không những khả năng kích hoạt thấp, mà chắc chắn còn sẽ gây ra tác dụng phụ.

La Hồng ngủ một giấc, tinh thần sung mãn, khí lực tràn đầy, thần thái nơi mi tâm như muốn nở hoa.

La Hồng ngồi xếp bằng ở trên giường, hưng phấn lấy quyển sách da người ra.

Tối hôm qua hắn không kịp xem, giờ có thể xem xét rõ ràng rồi.

Ở trong Thiên Cơ bí cảnh, hún uy vũ hùng tráng như vậy, điểm tội ác hắn có thể thu được chắc chắn là rất nhiều, có thể là một vạn điểm, thậm chí còn có cơ hội đạt được hai vạn điểm.

Hơn nữa khi hắn ra khỏi bí cảnh cũng là lúc vô số thi thể thiên tài ngã xuống như mưa rơi, hình ảnh này chấn động biết bao nhiêu a!

So với cái chết của tu sĩ cao phẩm còn chói mắt hơn nhiều.

Hình ảnh chấn động như vậy, những thiên tài đó thế mà đều do hắn giết, cho nên, thanh danh của hắn ở bên ngoài không biết nát thành bộ dạng gì rồi?

Ít nhất ngoài điểm tội ác do nhắm vào mục tiêu cung cấp, hắn hẳn sẽ đạt được không ít danh vọng tội ác.

Lòng La Hồng vui mừng, mở quyển sách da người ra, mở tới trang giao diện.

Nhân vật: La Hồng

Tội ác: +10081

Cấp bậc: 4 (phần thưởng đang chờ xử lý)

Danh hiệu: Đại phôi đản (Đại Bại Hoại)

Chủng tộc: Nhân tộc (phàm nhân)

Công pháp tu hành: 《Vong linh tà ảnh (tàn)》, 《Kiếm khí quyết》, 《Uẩn kiếm quyết》

Công pháp tinh thần: 《Bắc Đầu kinh (tàn)》

Thuật pháp: 《Thiên thủ tà Phật》

Kiểm pháp: 《Kiếm Hóa Long》

Cảnh giới: Lục phẩm (Địa Hoàn), Lục phẩm (Ngự Kiếm)

La Hồng nhìn trang giao diện, nét tươi cười trên mặt bắt đầu dần dần tắt.

Quả thật tội ác có gia tăng, hơn nữa còn hơn 1 vạn điểm, theo lý mà nói, La Hồng nên vui sướng mới đúng.

Nhưng.....

La Hồng lại không thể vui được.

“Không đúng, không thích hợp!”

“Tội ác vượt 1 vạn là bình thường, khó khăn lắm mới vượt quá 1 vạn, không đúng, ta giết nhiều thiên tài như vậy, tổng cộng hơn chục người, mỗi người chết là 50 tội ác, nhân đôi là 100 tội ác, ít nhất có thể thêm bảy tám ngàn tội ác, hơn nữa vốn ta có hai ngàn tội ác, vượt một vạn là rất bình thường.....”

“Trong đó còn có không ít thiên kiêu Hoàng bang, tỷ như Võ Cử, gã chết thảm như vậy hẳn có thể cho ta rất nhiều điểm tội ác, Cung Hạo không được viết tên vậy thì không tính, Gia Luật Sách không chết, như vậy tính ra phải tăng được bảy tám ngàn điểm.....”

“Danh vọng tội ác kia đâu?”

Mặt La Hồng đen lại.

Hắn làm ra một màn chấn động như vậy, chẳng lẽ một chút danh vọng tội ác cũng không có?

Chẳng lẽ, bá tánh cùng những môn khách giang hồ đó đều là hạng người khẩu vị nặng, cảm thấy La Hồng hắn giết những thiên tài đó là làm việc tốt sao?

“Mẹ nó!”

Nảy sinh ra vấn đề lớn!

Mí mắt La Hồng không ngừng giật giật, trực giác nói cho hắn biết tuyệt đối có phân đoạn nào đó xảy ra vấn đề nói rõ.

“Tôi hôm qua không nên ngủ.....”

La Hồng khóc không ra nước mắt.

“Chẳng lẽ là bởi vì Địa Tạng Đoạt Hồn Đan cứu Trần quân gia, xem như ta làm việc rất tốt, cho nên trừ của ta một đồng điểm tội ác.”

La Hồng lảo bầm.

Cái khả năng này cũng có thể xảy ra.

Có lẽ là vậy, mất mát này hẳn chỉ có thể tự mình nuốt xuống.

Nhưng vẫn có niềm an ủi là danh hiệu hiện giờ của hắn đã là Đại Phôi Đan.

“Cuối cùng, ta đã là Đại Phôi Đan cấp 4!”

Tâm hồn bị tổn thương cũng coi như được an ủi một chút.

Theo thường lệ, Cấp bậc lên tới cấp 4 sẽ có khen thưởng.

Tinh thần La Hồng kích động, nhận khen thưởng.

Khen thưởng lần này làm La Hồng thấy nao nao.

“Đạt được công pháp cho khen thưởng thăng cấp, mời lựa chọn công pháp thăng cấp (giới hạn: chỉ dùng với công pháp đạt được trong sổ tay vai ác).”

Trên quyển sách da người, hiện ra một văn tự màu máu như vậy.
Đôi mắt La Hồng không khỏi ngưng lại.

“Thăng cấp công pháp? Ta có thể thăng cấp..... Giống như 《 Vong linh tà ảnh 》 cùng 《 Thiên thủ tà Phật 》 .”

“Bị hố rồi, sao lại không thể nâng cấp tất cả các công pháp.....”
La Hồng lâm bầm một câu.

Nếu có thể, hắn sẽ trực tiếp thăng cấp 《 Bắc Đẩu kinh 》 , hiện giờ La Hồng cũng có chút hiểu biết về thứ này, đó là bí mật thất truyền của Côn Luân Cung.

Nó cũng là nguyên nhân khiến cho mấy vị hộ đạo giả thường xuyên ra tay với tên đầu sỏ gây tội là hắn.

Chương 235: Thăng cấp, Đại Phôi Đản! (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nếu không có “Bắc Đầu Kinh”, những hộ đạo giả đó cho dù có thấy thi thể thiên tài đầy đất cũng chưa chắc sẽ ra tay với hắn.

Nhưng mà có thể có được một cơ hội tốt như vậy cũng không tồi.

“Nếu có thể có được một viên “Địa Tạng Đoạt Hồn Đan” nữa thì tốt rồi.....”

La Hồng thở dài.

La Hồng cảm thấy khen thưởng cấp 4 Đại Phôi Đản là thăng cấp công pháp có chút rác rưởi.

“Thăng cấp “Vong Linh Tà Ảnh”.”

La Hồng đưa ra lựa chọn.

Hắn không thăng cấp “Thiên thủ tà Phật”, vì nó là một thuật pháp tâm linh, hiện giờ La Hồng đã không không chế được, nếu thăng cấp, La Hồng lại càng không không chế được.

Mà bản chất của La Hồng vẫn là tà tu, chủ yếu tu hành “Vong Linh Tà Ảnh”.

Cho nên, việc thăng cấp “Vong Linh Tà Ảnh” là tối ưu nhất.

Ong.....

Trong khoảnh khắc La Hồng đưa ra lựa chọn, chữ bằng máu trên quyền sách da người dần biến mất.

Sau đó trong nháy mắt.

La Hồng liền cảm giác được bên trong đầu hắn hiện ra rất nhiều nội dung.

Đó là chương sau của Vong Linh Tà Ảnh.

Tiếp đó là trang giao diện của quyền sách da người, công pháp tu hành hiện lên một hàng dài.

Công pháp tu hành: “Vong Linh Tà Ảnh (Tàn)”, “Kiếm Khí Quyết”, “Uẩn Kiếm Quyết”.

Cho dù thăng cấp, nhưng công pháp vẫn chỉ là ‘tàn’, là thứ phẩm, hiện nhiên muốn có được trạng thái hoàn chỉnh còn phải thăng cấp thêm vài lần nữa.

La Hồng không thèm để ý, hắn bắt đầu điều chỉnh lại những biến hoá sau khi công pháp thăng cấp trong đầu.

Tốc độ hấp thu tà sát từ đất trời càng lúc càng nhanh.

Hơn nữa La Hồng còn phát hiện ra thêm một công năng.

“Lên.”

La Hồng nâng tay lên tạo thành một chiêu.

Tà Ảnh Địch Sơn từ trong bóng của hắc hiện lên, La Hồng ra lệnh cho nó, bắt nó từ trong nhà chạy tới bên hồ sen.

Ngay sau đó, La Hồng híp mắt.

Đôi tay nâng lên, từng ngón tay nhẹ nhàng chạm vào nhau.

Ong.....

Chỉ cảm thấy hình ảnh trước mắt nháy mắt biến hóa.

Đợi đến hình ảnh trước mắt rõ ràng trở lại, La Hồng phát hiện ra hắc đã xuất hiện ở bên hồ sen.

Mà Tà ảnh Địch Sơn vốn dĩ chạy đến bên hồ sen, lại ở trong nhà, vẻ mặt mông lung gãi gãi đầu.

Thay hình hoán vị!

Thay hình hoán vị với tà ảnh!

La Hồng thở dốc!

Cái này mẹ nó..... Thần kỹ a!

Cho dù La Hồng bị mất rất nhiều sức mạnh tinh thần sau khi thay hình hoán vị, vì rõ ràng là việc thay hình hoán vị tiêu hao rất nhiều lực tinh thần.

Cơ mà La Hồng cũng chẳng thêm để ý!

Thủ đoạn này, quả thực là thủ đoạn không thể thiếu của âm nhân, cũng là một loại thủ đoạn chạy trốn cần thiết!

Tuy nhiên đáng tiếc duy nhất là khoảng cách của thay hình hoán vị hình như liên quan đến tu vi tà tu của hắc, nếu tu vi tà tu của hắc đủ mạnh mẽ, khoảng cách thay hình hoán vị sẽ càng xa.

Mặt mày La Hồng hớn hở, vốn hắc còn nghĩ rằng khen thưởng tăng cấp công pháp là đồ bỏ đi.

Giờ xem ra hắc bị vả mặt rồi.

Mười ngón tay lần thứ hai nắm lại, thân hình La Hồng lại trở về trong nhà.

Mà Tà Ảnh Địch Sơn khi trở lại bên hồ hoa sen lại hóa thành một màn sương đen nổ tung rồi biến mất.

Lòng La Hồng tràn đầy vui mừng, tâm tình cực tốt.

Bao trùm lên cả tâm tình vốn nát bét do thiếu hụt danh vọng tội ác.

Nhưng La Hồng cảm thấy mình nên nhanh chóng đổi điểm tội ác, nếu không, lúc điểm tội ác lại bị trừ một cách khó hiểu, hắc chỉ còn nước khóc không ra nước mắt.

Sau đó, hắn lấy ra quyển sách da người, mở đến trang khen thưởng.

【Nhóm phần thưởng】

Hạng đặc biệt: Thiên Ma Bất Diệt Thể (tội ác: +??.....? (có thể chuyển đổi))

Hạng nhất: Thuật pháp cấp Thiên đỉnh phong 《 Tà Thần Nhất Chỉ 》 (tội ác: +1.000.000 có thể chuyển đổi)

Hạng nhì: Kết tinh thần lực Tà thần (tội ác: +10000~+ 100000 có thể chuyển đổi)

Hạng ba: Tà pháp cấp Huyền 《 Vạn Quỷ Phệ Hồn 》 (tội ác: + 300~ + 1000 có thể chuyển đổi)

Khuyến khích: Một viên Tụ Sát Đan hoàn chỉnh (tội ác +10/ - 1~ - ??.....? có thể chuyển đổi)

La Hồng nhìn trang phần thưởng, hắn phát hiện tiêu chuẩn của hạng nhì có vẻ hơi cao.

Hiện giờ hắn cũng có thể đổi được hạng nhì.

“Kết tinh thần lực Tà thần..... Cùng loại với kết tinh pháp lực sao?”

La Hồng suy nghĩ, hắn nâng tay lên, sờ sờ kết tinh pháp lực ở mi tâm, đôi mắt hơi sáng lên.

Pháp lực kết tinh này đã giúp hắn rất nhiều.

Nếu không có thứ này, hắn căn bản là không thể đánh được Gia Luật Sách trong Thiên Cơ bí cảnh.

Cho dù hắn có đột phá đến Kiếm tu Lục phẩm, mang mặt nạ Tà Quân vào thì vẫn không thể nào là đối thủ của Gia Luật Sách.

Chính là pháp lực kết tinh này thay đổi tất cả.

Mà giờ đây La Hồng đã dùng pháp lực kết tinh đến quá nửa, hắn còn đang lo không có vốn liếng, không ngờ giờ lại đột nhiên có thần lực kết tinh của tà thần này.

La Hồng hâm mộ nhìn phần thưởng đặc biệt, thuật pháp đối kháng thiên kiếp đỉnh cao, cho dù có bị sét đánh cũng không sao - Thiên Ma Bất Diệt Thể. Hắn chỉ có thể nuốt lại nước miếng đang chảy ròng ròng, quyết định đổi lấy hạng nhì.

“Cứ đợi đấy, sớm hay muộn cũng có ngày ta sẽ ép khô cái quyển sách nhỏ nhà ngươi!”

La Hồng đầy tham vọng

“Đổi hạng nhì!”

La Hồng nói.

Hắn nhìn chăm chăm hạng nhì, trong mắt lấp lánh ánh sao.

Trên quyền sách da người hiện lên một hàng nhắc nhở: “Đôi hạng nhì có nguy hiểm, tỉ lệ quy đổi là 1000 đôi 1, có đôi hay không?”

Nhìn nhắc nhở này, La Hồng ngẩn người.

“1000 đôi 1, nói cách khác, ta tiêu hao 10000 tội ác, chỉ có thể đổi 10 năm thân lực tà thần?”

Khóe miệng La Hồng co giật.

Kêu gào gian thương.

Mẹ nó..... quá hồ người rồi!

Đạo nhân trong Thiên cơ bí cảnh kia, còn miễn phí cho hắn sáu mươi năm pháp lực kết tinh đây

“Đôi!”

La Hồng vẫn cắn răng, nói.

Lời nói vừa dứt, hàng chữ đỏ như máu dần tan biến.

Bỗng dưng, La Hồng cảm thấy cả người phát lạnh.

Đột nhiên ngẩng đầu, hắn có cảm giác bầu trời như đen kịt lại.

Như có một đôi mắt ở nơi cực kì xa xôi, đăm đăm nhìn về phía hắn.

.....

Trên đỉnh Đông Sơn, Tắc Hạ Học Cung.

Phu Tử đang ăn một miếng dưa hấu ướp lạnh vừa mới cắt xong.

Ngẩng đầu, liền phát hiện vòm trời có thêm một đôi mắt.

Mới ăn được miếng dưa hấu lại phun ra mấy hạt dưa màu đen.

Chương 236: Phu Tử ở nhân gian (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Trên đỉnh Đông Sơn, Phu Tử có chút cạn lời.

Làm sao mà La Hồng lại chọc tới dạng tồn tại khủng bố như vậy?

Lý Tu Viễn ngồi đối diện ông còn cạn lời hơn, y cùng Phu Tử ăn dưa, không hiểu vì sao bị phun hạt đầy người.

Có chuyện gì sao?

Dưa ăn không ngon, vậy thì nói một tiếng, hà tất phải phun vào người y?

Lý Tu Viễn y là một người ôn nhu, bị phun như thế này rất ảnh hưởng đến phong độ của y đó.

Mà giờ phút này, Phu Tử lại không để ý tới y, nhìn về phía bầu trời, động tác này làm Lý Tu Viễn ngẩn ra, cũng nhìn về phía bầu trời..

Nhưng bầu trời ở trong mắt Lý Tu Viễn ngoại trừ có chút âm u, tựa hồ không có biến hóa gì.

Sau đó trong nháy mắt, tinh thần Lý Tu Viễn vừa động, khí Hạo Nhiên trên người trào dâng, trong phút chốc hai tròng mắt hóa thành ánh vàng.

“Thánh lâm.”

Bỗng dưng trong tầm mắt Lý Tu Viễn hiện ra một đôi mắt, đậm mạc, lãnh khốc, không hề tình cảm.

Như ma thần thượng cổ, quan sát nhân gian.

Trong lòng Lý Tu Viễn hơi buồn bực, thở dài một hơi, lập tức thoát khỏi trạng thái này.

Mà Phu Tử bên kia lại ngưng trọng vô cùng, lắc lắc đầu.

“Tà Đế? Không..... Hình như so với Tà Đế còn mạnh hơn, xem ra, phải để tiểu sư đệ của người gõ chuông thánh nhân nhiều hơn, không được..... Chỉ dựa vào gõ chuông thánh nhân hình như cũng không tác dụng mấy, nhất niệm tà, nhất niệm thánh..... Có lẽ, phải tăng thêm một chút vốn liếng để tiểu sư đệ người hiểu được ánh sáng của thánh nhân.”

Phu Tử buông vỏ dưa xuống, hít sâu một hơi.

Trong lòng Lý Tu Viễn vẫn còn chấn động, ánh mắt kia, làm y hồi lâu vẫn không thể hồi phục tinh thần.

“Vừa rồi đó là.....”

“Đó chính là nguyên nhân ta luôn muốn dẫn tiểu sư đệ của người hướng đến chính đạo, tiểu gia hỏa này, lão phu thu nhận nhiều đệ tử như vậy,

người này là kì quái và đáng lo ngại nhất, đúng là khiến người ta nhọc lòng.”

Phu Tử thở dài, nói.

“Tu Viễn, ngươi..... có muốn mở “Học Hải bí cảnh” hay không?”

Phu Tử ngồi trên ghế dựa, nhìn đôi mắt dần dần tiêu tán như đã ẩn nấp ở một thời không xa xôi nào đó, liếc mắt một cái, hỏi.

Lý Tu Viễn cả người chấn động: “Mở Học Hải bí cảnh?”

“Thiên Cơ bí cảnh mới vừa đóng, mở Học Hải bí cảnh sẽ khiến cho thiên hạ chấn động, hơn nữa, lấy thực lực hiện giờ của tiểu sư đệ, cho dù đệ ấy có thể đánh một trận với Gia Luật Sách, nhưng một khi vào Học Hải bí cảnh, chắc chắn cũng chỉ là hạng vô danh tiểu tốt.”

“Với sức hấp dẫn của Học Hải bí cảnh, cho dù là cường giả trên Thiên Bảng cũng sẽ động tâm, đương nhiên Thiên bảng không vào được, nhưng cường giả trên Địa Bảng tuyệt đối sẽ điên cuồng tiến vào.”

“Tiểu sư đệ đối với cường giả trên Địa Bảng, không cần Địa Bảng, cho dù đối mặt với cường giả của Huyền Bảng thôi.... ách, sợ là không đỡ được mấy chiêu.”

Lý Tu Viễn bình phục áp lực trong lòng, nghiêm túc nói.

Phu Tử nói, cũng làm y rõ ràng, hóa ra, trên người tiểu sư đệ đã chịu nhiều áp lực như vậy lại còn bị một vị cấp bậc Tà Đế theo dõi sao?

Khó trách Phu Tử bắt tiểu sư đệ gõ chuông thánh nhân, tắm gội ao thánh, đây là để rửa sạch tà khí của Tà Đế sao?

“Nhất niệm tà, nhất niệm, ý của Phu Tử là thiên phú của tiểu sư đệ rất tốt, tương lai có khả năng trở thành Tà Đế, cũng có khả năng thành Nho thánh?”

Trong lòng Lý Tu Viễn nghĩ thông suốt.

Phu Tử gật gật đầu: “Cũng đúng, hiện tại mở Học Hải bí cảnh quả thật là quá sớm, La Hồng vào bí cảnh chỉ có thể trở thành vật lót đường, so với Thiên cơ bí cảnh là một thế cục hoàn toàn khác.”

“Hơn nữa Học Hải bí cảnh đã mấy trăm năm chưa mở, một khi mở ra, có khả năng sẽ chiếm hết vận số thiên hạ, đến lúc đó thiên hạ đều chấn động..... Tam đại vương triều đều sẽ phái ra cao thủ ẩn nấp tới thăm dò.”

“Bây giờ chưa cần phải gây ra nhiều phiền phức như vậy..... Tu Viễn, chờ đến ngày mai, ngươi cùng sư đệ đến Đông Sơn, dẫn nó đi thư các, lấy sách thánh nhân cho nó đọc một chút, rửa sạch tà khí trên người đi.”

“Cho nó đọc sách nhiều, ngộ ra thêm chút đạo lý, giảm bớt tà khí, cũng tỉnh tâm nhiều hơn.”

“Chúng ta làm sư trưởng, việc có thể làm cũng không nhiều, sư phụ chỉ hướng dẫn, tu hành lại do cá nhân, sau này là chính hay tà vẫn là xem tạo hóa của nó.”

Phu Tử nói, sau đó lại lấy dưa ăn.

Lý Tu Viễn hít sâu một hơi, trình trọng gật đầu.

Mở thư các, lấy sách thánh nhân cho La Hồng đọc, thông qua khí thánh nhân ẩn chứa trong sách thánh nhân, rửa sạch tà khí trên người La Hồng, đúng là một biện pháp tốt.

“Đúng rồi, Phu Tử thấy thế nào về việc Trần Thiên Huyền chết đi sống lại ở Tắc Bắc, một lần nữa..... dùng một kiếm mở thiên môn khiến người ta ghen tị?”

Lý Tu Viễn hỏi.

Thời điểm tin tức này truyền đến tai Lý Tu Viễn, y quả thật vô cùng bất ngờ.

Y đã nghĩ, Trần Thiên Huyền đã là đèn cạn dầu, thần tiên cũng khó cứu.

Thế mà Trần Thiên Huyền lại cố tình từ cõi chết xông ra, sống lại, trở về Nhất phẩm, còn dùng một kiếm mở thiên môn, bước lên cảnh giới Lục Địa Kiếm Tiên.

Giống như thần thoại vậy.

“Thấy thế nào sao? Ăn dưa nhìn thôi chứ sao.....”

Phu Tử cười cười.

“Cuối cùng thì Trần Thiên Huyền vẫn là người đã chết, nhưng vì sao còn có thể sống, người có thể hỏi tiểu sư đệ của ngươi”

“Sống cũng tốt, nhân vật cỡ này, nếu chết đi thì thật đáng tiếc, hắn không chết, tương lai còn có thể trợ giúp một chút cho tiểu sư đệ của ngươi.”

“Ha ha, một kiếm mở thiên môn có cái gì đáng hâm mộ, cứ nói ngươi, nếu thật sự gặp Thiên nhân sau Thiên môn, ngươi có sợ không?”

Phu Tử nói.

Lý Tu Viễn ôn nhu cười, lại không trả lời.

Phu Tử cười cười, ăn miếng dưa, cười như không cười: “Lão phu còn biết, Thiên môn không dẫn Trần Thiên Huyền đi, Trần Thiên Huyền dùng một kiếm hóa cốt long, bỏ về phía thiên môn, làm tiên nhân tức giận, nhưng tức giận thì thế nào? Bọn họ dám giết sao?”

Lý Tu Viễn cũng ăn miếng dưa, cười xán lạn.

“Đương nhiên không dám.”

“Bởi vì Phu Tử ở nhân gian.”

.....

Thành Thiên An.

Hoàng cung.

Trong từng trận gió lạnh thổi qua hành lang dài, Ly Thiên Hà ôm lấy đầu lâu của quận chúa Trường Bình, sai bước.

Chẳng mấy chốc, ông ta dừng bước và nhìn thấy bóng lưng của thái tử mặc măng bào tứ trảo từ xa.

Xung quanh thái tử có mấy người.

Văn Thiên Hành khoanh tay đứng bên cạnh Thái Tử, ngoài Văn Thiên Hành còn có một vị lão thái giám già nua mặt trắng không râu, híp mắt đến mức không thấy rõ sự vật trước mắt, bên lão thái giám còn có một vị trung niên cầm y, khí định thần nhàn, an tĩnh đứng thẳng.

Chương 237: Phu Tử ở nhân gian (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Sắc mặt Ly Thiên Hà run lên, đây đều là ba đại nhân vật đậm chân một cái sẽ khiến cả kinh thành nghiêng ngả.

Lão thái giám kia là Ngụy Thiên Tuế, bầu bạn bên người Hạ hoàng, thực lực rất mạnh, sâu không lường được.

Mà vị cầm y trung niên kia là Đại Lý Tự Khanh, Từ Uẩn

Mấy người kia nghe thấy tiếng bước chân của Ly Thiên Hà, quét mắt qua.

Trong lòng Ly Thiên Hà run lên một cái, cảm thấy đầu lâu của quận chúa Trường Bình trong lòng ngực trở nên nóng bỏng.

Thái Tử vẫn quay lưng với mọi người.

Cuối cùng khi Ly Thiên Hà đứng yên, y quay người lại.

Thái tử mang vẻ mặt bình tĩnh, nhìn lướt qua đầu quận chúa Trường Bình, không quá kinh ngạc.

Chỉ cười cười, nói một câu làm lòng Ly Thiên Hà đột nhiên lạnh lẽo.

“Kết quả này, Trấn Bắc vương..... vừa lòng chứ?”

.....

Đôi mắt kia tạo ra một áp lực không gì sánh nổi cho La Hồng, giống như cả thế giới đều bài xích hắn, chèn ép hắn, muốn làm nghiền nát trái tim trong lòng ngực.

Mắt Tà thần!

Đây là đôi mắt của tà thần, vượt qua thời không xa xôi nhìn chăm chăm vào hắn.

Bởi vì mình đổi lấy kết tinh thần lực 10 năm của nó sao?

Mẹ nó!

Lòng dạ hẹp hòi!

Trong lòng La Hồng mắng thầm một trận, đạo nhân kia còn cho hắn sáu mươi năm pháp lực kết tinh còn chưa nói gì kia kìa, thậm chí còn tặng hắn một thanh phi kiếm trân quý miễn phí.

Tà thần này, một vạn tội ác mới đổi được mười năm kết tinh thần lực, đã trợn mắt nhìn.

Lương tâm của người chỉ bé bằng hạt mè sao?!

La Hồng phun nước miếng không ngừng, cặp mắt trên vòm trời kia càng thêm quỷ dị.

Tiểu tử này..... Đang mắng nó sao?

Thú vị đấy.

Oanh!

Bỗng nhiên, trong mắt có ý chí cường hãn kích động giáng xuống.

La Hồng chỉ cảm thấy áp lực trên người tăng lên.

Trong đan điền, hư ảnh của Thánh nhân bỗng dựng trợn mắt, bóng hình hồng y xinh đẹp trong ma kiếm A Tu La bay lơ lửng, xem náo nhiệt.....

Lực lượng Tà thần không ngừng giáng xuống.

Dũng mãnh tiến vào đan điền của La Hồng, năng lượng sôi trào kia lấy tư thái không thể địch nổi, xé rách tất cả, dũng mãnh vào trong.

Rất nhanh đã ngưng tụ ra một hư ảnh Tà thần.

Hư ảnh Tà thần nhìn thoáng qua hư ảnh Thánh nhân, lại nhìn kiếm A Tu La, thần sắc quỷ dị.

Hư ảnh Thánh nhân trợn mắt, không ngừng phát ra ánh sáng tinh khiết.

Hư ảnh Tà thần quét mắt qua không gian, hư ảnh thánh nhân chiếm cứ một chỗ, ma kiếm A Tu La chiếm một chỗ trong đan điền.

Chỉ còn lại có một phần không gian nhỏ cho nó, hư ảnh Tà thần không thích chen chúc như vậy.

Cho nên, thần lực cường đại trực tiếp trào ra đan điền, làm La Hồng cảm nhận được sự đau đớn của thân thể bị xé rách, trong phút chốc, cả người hần đều nhuộm màu máu.

Mà thần lực Tà thần sau khi ở trong kinh mạch lưu chuyển một vòng, cuối cùng dũng mãnh xông vào Nê Hoàn Cung của La Hồng.

Trong Nê Hoàn Cung, hư ảnh Tà thần hiện lên.

Nhìn lướt qua pháp lực kết tinh kia, cười nhạo một tiếng.

Pháp lực kết tinh còn sợ hãi, run rẩy không thôi, không dám lộn xộn.

Mà hư ảnh Tà thần ngồi xếp bằng, thần lực cũng dần không sôi trào nữa.

Ở mi tâm La Hồng, sắc xanh thắm bao ngoài kết tinh pháp lực kia còn bao vây thêm một vòng màu đỏ trông có vài phần yêu dị.

Trên vòm trời, mắt của tà thần bắt đầu rút đi.

Trước khi rút đi, nó còn quét mắt qua Tắc Hạ Học Cung phía trên Đông Sơn.

Trong phòng.

Rốt cuộc La Hồng cũng khôi phục bình tĩnh, mở mắt ra, thở hồng hộc.

Bạch y hần mới vừa thay lại bị nhuộm thành màu máu.

Thần lực Tà thần kia ở trong thân thể hắc lưu chuyển một vòng, thiếu chút nữa làm hắc nổ mất.

Cả người đau đớn vô cùng, nhưng, La Hồng lại quỷ dị phát hiện ra, thân thể của bản thân hắc..... Lại càng thêm mạnh mẽ hơn.

Từ Võ tu Bát phẩm, bước vào Thất phẩm, nếu nuốt thêm mấy viên chuyển sát đan thì hắc có thể tiến vào Lục phẩm.

Mà Võ tu La Hồng lại chẳng biết tu luyện thể nào, hắc mà nhanh chóng đạt đến Lục phẩm sợ sẽ khiến Triệu Đông Hán hiện giờ vẫn là Thất phẩm hổ thẹn đến đâm đầu vào tường đòi sống đòi chết.

“Có lẽ, bản công tử có thiên phú Võ tu vô song chăng?”

La Hồng sờ sờ cằm.

“Chắc là không phải, cảnh giới Võ tu chủ yếu là do đan dược, còn bản về thực lực sẽ không so được với Võ tu chân chính đã trải qua luyện tập vất vả”.

La Hồng lắc lắc đầu.

Hắc cảm ứng được kết tinh thần lực Tà thần trong Nê Hoàn Cung.

“Sao lại thế này?”

La Hồng nhìn chằm chằm hư ảnh Tà thần, vẻ mặt quỷ dị, trong đan điền có hư ảnh Thánh nhân, La Hồng biết đó là do hắc gõ chuông thánh nhân mà ra.

Nhưng hư ảnh Tà thần này là thể nào?

Kết tinh thần lực tặng miễn phí thêm hư ảnh Tà thần sao?

Không thể nào lại tốt như vậy!

“Hư ảnh Tà thần này, có lẽ là do tà thần kia lòng dạ hẹp hòi lưu lại cảnh cáo ta, để dự phòng đây mà.”

La Hồng nói thầm.

Trong Nê Hoàn Cung, hư ảnh Tà thần hơi trợn mắt, có chút cạ lời

Lại mắng nó?!

Phàm nhân hiện giờ đều không biết kính sợ thần thánh như vậy sao?

Không để ý tới thần lực kết tinh trong mi tâm nữa.

La Hồng lấy ra Thiết Cốt Chuyển Sát Đan, nhét vào trong miệng, vừa rồi hắc đột phá Thất phẩm Võ tu mà bạo huyết, máu sôi trào, vừa lúc dựa vào cơ hội này, nuốt đan dược hồi phục, thay đổi tà sát khí.

Oanh!

La Hồng cho đan dược vào miệng, tà sát khí trong cơ thể tức khắc bùng nổ.

Hơn nữa, thần lực Tà thần chảy xuôi theo kinh mạch để lại không ít dư vị thần lực tà thần, mà dư vị thần lực cũng là sát lực!

Trong lúc nhất thời, 72 viên sát châu trong đan điền bắt đầu bay nhanh hấp thu khí huyết, cùng với thần lực tà sát tàn lưu.

Trong phòng, khí Chính Dương càng ngày càng lộng lẫy như thánh quang vạn trượng!

Tà sát khí trong đan điền La Hồng càng ngày càng có xu hướng hoàn thiện, giống như có xu hướng muốn đột phá tà tu Ngũ phẩm.

Chương 238: Công tử, nguy rồi! (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Tà tu Ngũ phẩm là cảnh giới gì?

La Hồng cũng không rõ, bởi vì hắn không đạt đến cảnh giới kia, quyển sách nhỏ sẽ không hiện lên tên cảnh giới, nhưng La Hồng phát hiện ra hệ thống tu hành tà tu mà hắn có cùng hệ thống tà tu của Thiên Địa Tà Môn không giống nhau.

Ít nhất, tà tu Thiên Địa Tà Môn không tu luyện sát châu, cũng không giống hắn, có thể điều khiển sát châu.

La Hồng cho rằng những điều này là do công pháp tu luyện bất đồng.

Hiện giờ, hắn là Lục phẩm Địa Sát, tà sát trong đan điền dần dần hội tụ hoàn chỉnh, chuẩn bị tiến vào Ngũ phẩm.

Ngũ phẩm của mỗi hệ thống tu luyện đều là một quá trình thay đổi về chất, như kiếm tu Ngũ phẩm là tu mệnh kiếm, phải xác định được vận mệnh của bản thân và xác định ý định tu kiếm ban đầu, điều này rất quan trọng.

Nho tu Ngũ phẩm tu vấn tâm, tự hỏi bản tâm, con đường sẽ mở ra trước mắt.

Võ tu Ngũ phẩm tu huyết giáp, huyết khí chuyển hóa thành giáp, đó là một loại biến đổi thể chất cũng coi như biến hóa lột xác.

Trong điển tịch Tắc Hạ Học Cung mà La Hồng xem qua có ghi lại Phạt tu Ngũ phẩm, Ngũ phẩm tu tiểu kim cương, cũng gọi là tiểu La Hán.

Cho dù mỗi hệ thống tu hành đều có sự khác biệt, nhưng, không thể nghi ngờ khi đến Ngũ phẩm, dù là hệ thống nào cũng là quá trình biến đổi.

Tà tu tự nhiên cũng không phải ngoại lệ.

La Hồng hít một hơi thật sâu, có chút kích động.

“Ta quả nhiên vẫn hợp với tà tu, thiên phú tà tu của ta so với kiếm tu lợi hại hơn nhiều.”

La Hồng cảm khái.

Sau đó tâm trí liền tĩnh lặng, bắt đầu thử đột phá cảnh giới.

La Hồng cảm thấy rất khó để thành công tiến vào Ngũ phẩm, hắn chỉ ôm tâm lý may mắn, nhờ đâu hắn có thể tiến vào ngũ phẩm thì sao?

.....

Đế kinh.

Thành Thiên An.

Ly Thiên Hà nghe xong những lời của thái tử, mồ hôi lạnh rùng rùng.

“Điện hạ..... lời này thuộc hạ nghe không hiểu.”

Ly Thiên Hà ôm đầu quận chúa Trường Bình, nói.

Thái Tử một thân măng bào tứ trảo, sắc mặt bình tĩnh, chỉ cười cười trước lời nói của Ly Thiên Hà

Ánh mắt của Đại Lý Tự Khanh Từ Uẩn còn có Ngụy Thiên Tuế liếc qua Ly Thiên Hà một cái, mang theo ý vị thâm trường.

Ly Thiên Hà cảm thấy áp lực trên người đột nhiên trở nên thật nặng nề.

Thái Tử từ từ cất bước, đi tới bên người Ly Thiên Hà, cẩn thận nhận lấy đầu của quận chúa Trường Bình từ trong tay Ly Thiên Hà.

“Đây là đứa cháu gái mà bản cung thích nhất Rất ngoan ngoãn, cũng rất có dã tâm, đáng tiếc.....”

Thái Tử nhẹ vỗ về khuôn mặt mang vẻ kinh hồn chưa tan quận chúa Trường Bình, nói.

Hành lang dài tức khắc nổi gió.

Ly Thiên Hà chỉ cảm thấy cả người ớn lạnh không ngừng.

“Bản cung sao lại không biết Trấn Bắc vương muốn làm gì, lão ta muốn mở Thiên Cơ bí cảnh cho tôn tử của lão rèn luyện, bản cung có thể thỏa theo mong muốn của lão, nhưng mà bản cung đã đánh giá sai trình độ yêu nghiệt của La Hồng kia a.....”

“Từ khi hắc chính thức tu hành đến nay nhiều lắm cũng mới hơn một tháng, đã có thể giết rất nhiều thiên tài, còn có thể tranh phong cùng đệ tam Hoàng bang Gia Luật Sách mà không bại..... cho dù là nhờ mượn ngoại lực, nhưng thiên phú đúng là làm lòng người lạnh lẽo.”

“La gia đúng là xuất hiện chân long mà.”

Thái Tử cười nói.

Dù y nói vậy nhưng không có quá nhiều ý cười, làm cả người Ly Thiên Hà sồn da gà.

“Điện hạ nói lời này với thuộc hạ có ích gì? Thuộc hạ không hiểu.”

Trên mặt Ly Thiên Hà hiện lên một nụ cười khô khốc.

Cánh tay vượn của lão thái giám buông xuống, ngoài cười nhưng trong không cười, giả vờ, vẫn tiếp tục giả vờ.

“Ly Thiên Hà, điện hạ nói cái gì trong lòng ngươi hẳn rõ ràng, Trấn Bắc vương dùng khổ nhục kế, khiến cho ta nghĩ lầm ngươi cùng Trấn Bắc vương bất hòa, không nghĩ tới ngươi lại là chó săn của Trấn Bắc vương!”

Ngụy Thiên Tuế cười lạnh.

Ly Thiên Hà bình tĩnh lại, liếc Ngụy Thiên Tuế một cái, lại nhìn thoáng qua Thái Tử, nhàn nhạt nói: “Cho nên, điện hạ cùng chư vị không tín nhiệm

lão phu sao?”

“Đừng có phí lời, ngươi cho rằng gia đồ oan cho ngươi sao?”

Trên mặt Ngụy Thiên Tuế nếp nhăn chồng chất.

“Đứa cháu nuôi kia của gia, chính là bị ngươi hại chết, gia muốn ngươi chôn cùng tôn nhi của ta, còn cả La Hồng kia Cũng chết không tử tế!”

Oanh!

Trong phút chốc, phong vân trên hành lang dài biến động, vô số tàn ảnh hiện lên, đông đúc như sóng lớn thổi đến, nháy mắt đem Ly Thiên Hà bao phủ.

Ly Thiên Hà giận dữ!

“Ngụy lão cầu! Ngươi làm gì?!”

Ông ta hét lên chói tai, hơi thở trở lên nồng đậm.

“Thái Tử điện hạ! Thỉnh người làm chủ cho thuộc hạ!”

Thanh âm Lý Thiên Hà vang lên giữa vô số tà ảnh.

Sắc mặt Thái Tử lạnh lẽo, liếc một cái, ôm đầu quận chúa Trường Bình, xoay người cất bước về phía thâm cung.

“Phế tu vi, đánh cho tứ chi tàn phế, đưa cho Trấn Bắc vương đi.”

“Từ Uẩn, cầm thủ dụ của bốn cung, trước khi đến huyện An Bình, thủ lĩnh hắc kỵ Triệu Ngân Hà tự mình xuất binh, vi phạm luật pháp của Đại Hạ, mang về để kinh áp giải vào thiên lao chờ thẩm vấn! Còn nữa, có phải thế tử hầu phủ Sở Thiên Nam đã trở về rồi không? Để cho hắn tiếp nhận 5000 thiết kỵ ở huyện An Bình.”

“Lại soạn thêm một bản thủ dụ, đưa đến phương bắc, vấn tội La Hậu, thân là tướng quân Đại Hạ, tự mình điều động tinh binh, phạt bổng một năm, chiêu cáo toàn quân.”

Trước khi thân ảnh thái tử ôm đầu quận chúa Trường Bình biến mất ở trong thâm cung, y dừng lại một bước, để lại một bên sườn mặt.

Đại Lý Tự Từ Uẩn nhanh chóng nhìn chần chú, lại nghe thấy thái tử chậm rãi nói: “Hơn nữa, La Hồng trong bí cảnh sát hại quận chúa Trường Bình, sát hại hoàng thân quốc thích, dựa theo luật pháp đáng lẽ nên chém, niệm tình vì là cháu của Trấn Bắc vương, sai ngự sử u Dương Phi cầm thủ dụ của Thái Tử, đến huyện An Bình, áp giải hắn vào kinh, quỳ lạy ăn năn trước mộ quận chúa Trường Bình 60 năm.”

“Văn thái phó, việc La Hồng có được bí mật thất truyền của Côn Luân Cung 《Bắc Đẩu kinh》 xem như việc của Tư Thiên Viện, ngươi liệu mà làm.”

Thái tử nói.

Lời nói vừa dứt, thân ảnh thái tử hoàn toàn biến mất trong thâm cung.
Oanh!
Vô số tàn ảnh nổ tung.

Chương 239: Công tử, nguy rồi! (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Ly Thiên Hà cả người đầm máu, ngã trên mặt đất, trước ngực một khối máu thịt bị đào rỗng, xương tỳ bà bị bóp nát, tứ chi thậm chí còn bị đánh gãy, bộ dáng cực kỳ thảm.

Văn Thiên Hành khoanh tay, an tĩnh đứng một bên, ông ta không đáp lại lời nói của thái tử, cũng không cự tuyệt.

Ngụy Thiên Tuế liếc mắt nhìn ông ta, âm trầm cười, làm Ly Thiên Hà trọng thương xong, liền rời khỏi cung điện.

Đại Lý Tự Từ Uẩn ăn mặc áo gấm, nhìn về phía Văn Thiên Hành, bắt đầu cười cười.

“Văn thái phó chắc hẳn đang rất đau đầu?”

“Xem ra ân oán giữa Thái Tử cùng La gia rất khó hóa giải.....”

Từ Uẩn là một nam nhân trung niên rất nho nhã, nhìn qua thì giống đại thúc hiền từ.

Hai bọng mắt đen sì, nặng trĩu của Văn Thiên Hành run lên: “n oán trong thiên hạ phần lớn đều không thoát khỏi một chữ tình, thái tử phi vì trưởng tử của La gia mà chết, trong lòng Thái Tử có oán hận cũng bình thường.”

“Lúc trước Thái Tử cầu Hạ hoàng nghiêm trị La gia, Hạ hoàng chưa đáp ứng, hiện giờ Thái Tử cầm quyền, những mệt mỏi, những oán hận lúc trước, tự nhiên đều phải phát tiết ra.”

“Huống hồ, Hạ hoàng bề quan, quyền thế La gia mấy năm nay đúng là ngập trời, một vương một tướng, nếu những nam nhi đó của La gia chưa chết, sợ là hiện giờ một nửa triều đình đều nằm trong tầm khống chế của La Gia”

“Hiện giờ La gia lại xuất hiện chân long, La Hồng này”

Văn Thiên Hành chậm rãi nói.

Đôi mắt của Từ Uẩn ngay lập tức trở nên ngưng trọng: “La Hồng này, Thật sự lợi hại thế sao?”

“So với trưởng tử lúc trước của La gia thì thế nào?”

Từ Uẩn nhìn về phía Văn Thiên Hành, thế mà trên cái mặt đầy nếp nhăn của Văn Thiên Hành lại rung lên, cười cười: “Người này càng tàn nhẫn độc ác hơn, giết người như ma, khi Thiên Cơ bí cảnh khép lại, phía sau người

này là vô số thi thể thiên tài ngã xuống như mưa Trương tử La gia xách dép chạy theo cũng không kịp.”

“Thái Tử muốn nâng đỡ Sở gia để thủ tiêu La gia, cũng là vì La Hồng, nếu không có La Hồng..... Trần Bắc vương có lẽ sẽ ngay lập tức lựa chọn quy ân trần thế, dù sao, La Hậu cũng không đảm đương nổi kì vọng của Trần Bắc vương.”

Thanh âm khàn khàn của Văn Thiên Hành quanh quẩn trên hành lang dài.

Từ Uẩn nheo mắt.

“Có thể lấy Sở gia thủ tiêu La gia được sao? Chỉ bằng việc La Hậu còn đang chường quân 30 vạn hắc kỵ, Sở gia có năng lực gì để thay thế La Hậu?”

“Uy tín của La Nhân Đồ trong quân cũng không phải dễ dàng thủ tiêu như vậy.”

“Nếu ép cho La Hậu phản Đại Hạ.....”

Lời nói của Từ Uẩn làm Văn Thiên Hành cười.

“Được cá quên nơm, từ xưa đều không phải như vậy sao?”

“Trần Bắc Vương phản đối Hạ hoàng nạp Huyền Ngọc phi, như đoạt đi con đường bắt tử của Hạ hoàng, có lẽ Trần Bắc vương chỉ đang thăm dò, nhưng đối với Hạ hoàng mà nói, La gia đã đuối tay quá dài.”

“Còn về việc phản Đại Hạ, chỉ cần Hạ hoàng còn sống, cho dù La gia có phản, cũng không tạo lên sóng to gió lớn gì, thậm chí còn khiến La gia lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục.”

.....

Trần Bắc vương phủ.

Có bóng đen hòa với màn đêm vụt qua, xuất hiện trước mặt Trần Bắc vương đang ngồi ngay ngắn trong trường đình.

“Vương gia, Ngụy Thiên Tuế ném một người bị thương ở trước phủ, có mang vào không ạ?”

Hắc ảnh hỏi.

Trần Bắc vương nhìn bàn cờ trước mặt, trong tay cầm quân cờ lập tức hạ một nước.

Hồi lâu, mới phun ra một hơi.

“Mang vào đi.”

“Vâng.”

Bóng dáng đáp, biến mất ngay trong màn đêm.

“Vương gia không cần mời, bổn gia đã tự mình tới cửa.”

Một trận gió lớn rít gào.

Ngụy Thiên Tuế nháy mắt hóa thành một đạo tàn ảnh hạ xuống, dừng trong đình vương phủ, trong tay dẫn theo Ly Thiên Hà huyết nhục mơ hồ, mang theo nụ cười âm hiểm, nhìn Trần Bắc vương.

“Vương gia, ta theo lệnh của thái tử mang hậu lễ đến tặng cho vương gia.”

Dứt lời, thân hình huyết nhục mơ hồ của Ly Thiên Hà bị ném trên mặt đất.

Mà thân ảnh cùng với tiếng cười sắc nhọn của Ngụy Thiên Tuế nháy mắt đã biến mất trong vương phủ.

Tu vi của lão thái giám này sâu không lường được.

Trần Bắc vương từng bước một đi ra khỏi đình, đi tới bên cạnh Ly Thiên Hà máu me đầy người, đôi mắt dao động kịch liệt.

“Đừng lo lắng, bốn vương nhất định sẽ cứu được ngươi.”

Trần Bắc vương thở dài.

Ly Thiên Hà lại nở nụ cười sâu thẳm: “Vương gia chớ lo, không chết được.”

“Vương gia, tâm tư của thái tử hẹp hòi, thái tử đã điên rồi, y dùng quận chúa Trường Bình làm mồi nhử, để cho công tử giết, rồi lợi dụng điều này để gây khó dễ..... Công tử, lâm nguy.”

Ánh mắt Trần Bắc vương dần dần trở nên sâu xa.

“Hạ Cự.....”

.....

Đêm dài.

Cửa thành thành Thiên An đột nhiên ầm ầm mở ra.

Có binh mã từ trong thành hóa thành tia chớp màu đen phi nhanh trên mặt đất, cầm thủ dụ, phóng đi bốn phương tám hướng.

Có hướng lên phương bắc, cũng có xuôi về phương nam đi Giang Lăng.

Mà cũng có một hàng dài binh lính bên hông vác đao chen chúc ra khỏi đế kinh.

Trong xe ngựa, u Dương Phi xúc vải mảnh lên, lạnh lùng nhìn về hướng huyện An Bình.

.....

La Hồng kết thúc việc tu luyện trong tiệc nuôi, hần vẫn không thể đột phá cảnh giới, đạt tới trình độ tà tu Ngũ phẩm.

Trên thực tế, tích lũy đã đủ, tà sát trong đan điền đã tích lũy đủ, nhưng vẫn cần một cơ hội để tiến vào Ngũ phẩm.

Đương nhiên, La Hồng cũng không nóng nảy, từ khi bắt đầu tu hành đến nay mới hơn một tháng, hấn cũng rất vừa lòng khi đã có thể tiến tới tiệm cận Ngũ phẩm.

Hấn ra khỏi phòng, định đến viện của La Tiểu Tiểu, kể cho cô bé nghe chuyện xưa.

Bỗng dưng.

La Hồng cảm ứng được gì đó, mảy nhíu chặt.

Hấn đi tới chính sảnh của La Phủ.

Triệu Ngân Hà một thân hắc giáp, đứng thẳng trước cửa.

Ông cảm nhận được sự xuất hiện của La Hồng, xoay người, nghiêm túc nhìn La Hồng.

“Công tử, đã xảy ra chuyện.”

“Mau chạy lên Đông Sơn, vào Học Cung.”

Chương 240: Tên thái tử này đang nghĩ cái quái gì vậy? (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Sắc mặt Triệu Tinh Hà vô cùng nghiêm túc.

Trong mắt ông mang theo vài phần phần nộ cùng thất vọng khó có thể nói rõ.

Mà La Hồng lại hoàn toàn phát ngốc.

“Lên đỉnh Đông Sơn?”

Đã xảy ra chuyện gì, hắn vốn định đi Đông Sơn báo cáo, dù sao hắn vẫn là đệ tử của Phu Tử, đến Đông Sơn tu hành là bổn phận của hắn.

Nhưng giờ phút này, Triệu Tinh Hà bảo hắn đến Đông Sơn, hiển nhiên không phải để hắn đi tu hành cho tốt, mà giống như bảo hắn đi tị nạn.

Đã có chuyện gì đó đã xảy ra.

“Triệu thúc, đã xảy ra chuyện gì?”

La Hồng nghiêm túc hỏi.

Trận chiến nơi phương bắc của Trần quân gia đã giúp ông đột phá Lục Địa Kiếm Tiên, hiện giờ không biết đi nơi nào, La Hồng không biết, nhưng ít nhất giờ phút này không trông cậy ông được nữa, cho nên, nếu thật sự có phiến toái, La Hồng đành phải tự mình gánh vác.

La Hồng cũng có thể suy đoán được một ít.

Trong Thiên Cơ bí cảnh, hắn giết nhiều thiên tài như vậy, mà ra khỏi bí cảnh, lại giết nhiều hộ đạo giả như vậy.

Nếu nói không có chuyện gì xảy ra, gió êm sóng lặng, chính La Hồng hắn cũng cảm thấy không có khả năng.

Nhất là khi La Hồng còn giết quận chúa Trường Bình ở trong bí cảnh, đó chính là một vị quận chúa, nghe nói còn là cháu gái mà Thái tử sủng ái nhất.

“Là bởi vì ta giết những thiên tài đó mới xảy ra chuyện sao?”

La Hồng hỏi.

Triệu Tinh Hà gật gật đầu, ông biết La Hồng đã đoán ra: “Một vài huynh đệ của ta ở trong kinh thành nhanh chóng truyền tin tức đến, bởi vì công tử giết quận chúa Trường Bình, Thái tử tức giận, cho nên, phát thủ dụ của Thái tử, sai người đến giam giữ công tử, mang về đế kinh, sau khi quận

chúa Trường Bình hạ táng, để công tử quỳ trước mộ quận chúa ăn năn 60 năm.”

Triệu Tinh Hà nói, làm ánh mắt của La Hồng không khỏi khó chịu.

“Tên thái tử này, đầu óc có lỗi à?”

“Nghĩ cái quái gì vậy?”

La Hồng vô cùng kinh ngạc nói.

Triệu Tinh Hà: “...”

Ngài dùng những lời như thế để hỏi về thái tử, ta có thể nói gì đây.

“Quận chúa Trường Bình cầu kết cùng một đám thiên tài thế gia muốn giết ta, kết cục ngày hôm nay chính do quận chúa Trường Bình tự mình làm, làm theo lệnh của thái tử, kết quả..... Quận chúa chết, lại muốn nhào với ta sao?

“Hắn ta nghĩ La Hồng ta không biết giận à?”

La Hồng nói.

Triệu Tinh Hà khẽ nhíu mày: “Muốn ghép tội thì sợ gì không có lí do, mặt tướng nghe nói quận chúa Trường Bình ở trong bí cảnh, cũng không phải là do công tử giết chết, mà là do Cung Hạo giết, Cung Hạo là người mà Thái tử an bài, mục đích chính là giết quận chúa, hại La gia.”

Về điểm này, La Hồng cũng hiểu rõ một ít.

Lúc trước trong bí cảnh, Cung Hạo cũng nói sau lưng hắn ta có người sai sử, vốn là để giết chết quận chúa Trường Bình, còn muốn giết chết La Hồng hắn.

Chẳng qua, Cung Hạo cuối cùng bị La Hồng hắn giết chết.

Hiện tại nghĩ đến, thì ra đứng sau lưng Cung Hạo chính là thái tử!

Không phải nói, quận chúa Trường Bình là cháu gái mà Thái tử sủng ái nhất sao?

Tình cảm của hoàng gia làm bằng nhựa à?

Mẹ nó!

Thái tử này, quả thực không phải người!

Cháu gái ruột còn có thể nhẫn tâm xuống tay như vậy?!

Từ từ..... quận chúa Trường Bình nhìn thấy Thái tử đều gọi là Thái tử gia gia?

Thái tử đã lên chức ông nội rồi à?

Khó trách đầu óc có lỗi a!

Trong lòng La Hồng điên cuồng mắng một trận.

“Cho nên, trước hết công tử cứ lên Đông Sơn tránh một chút, công tử là đệ tử của Phu Tử, cho dù có thủ dụ của Thái tử, cũng không có người nào

có thể tổn thương công tử mảy may.”

Triệu Tinh Hà nói.

Có lẽ đây là biện pháp thích hợp nhất lúc này.

La Hồng vốn định đi Đông Sơn, nhưng là hiện tại..... Hắn lại không nghĩ đến việc rời đi.

Nếu lên đỉnh Đông Sơn như chó nhà có tang, trong lòng La Hồng có chút khó chịu.

Hắn hiện tại chính là Đại Phôi Đản được chứng nhận, hắn sợ cái gì chứ?!

Trầm ngâm hồi lâu, La Hồng ngẩng đầu nhìn về phía Triệu Tinh Hà: “Triệu thúc, người giết nhiều hộ đạo giả như vậy, có việc gì không? Có bị ta liên lụy hay không?”

Đây mới là vấn đề mà La Hồng quan tâm.

Triệu Tinh Hà cười cười, “Không sao, đều là chút chuyện nhỏ, hơn nữa cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn.”

“Chủ yếu vẫn là công tử sẽ gặp việc khó đối phó hơn.”

Thái độ của Triệu Tinh Hà, làm La Hồng không khỏi nhú mày, tiếp tục hỏi: “Triệu thúc, thái tử cũng hạ thủ dụ đối với người?”

Triệu Tinh Hà nhìn mắt La Hồng, thở dài: “Thái tử ra lệnh, hỏi tội ta tự mình điều động hắc kỵ, sai người áp giải ta nhập kinh, sau đó giam lỏng.”

Tin tức của Triệu Ngân Hà vẫn rất nhanh nhạy.

Đế kinh mới vừa truyền ra sự tình, ông đã biết được ngay.

Trên thực tế, thời điểm biết được tin tức này, Triệu Tinh Hà rất bình tĩnh, cũng không hồi hận.

Cái làm ông phẫn nộ là phương thức xử lý của Thái tử đối La Hồng, nhiều ngày như vậy, mỗi ngày đều muốn giết chết La Hồng, kết quả, La Hồng phản kích bọn chúng, lại bị bắt tội.

Thiên lý ở đâu?!

La Hồng nghe vậy, nhắm đôi mắt lại.

Hắn từ từ phun ra một hơi.

Triệu Tinh Hà nhìn La Hồng, không nói gì, ông biết trong lúc nhất thời việc này có chút khó tiếp thu.

“Còn gì nữa sao?”

“Triệu thúc, thái tử kia còn ra mệnh lệnh gì sao?” La Hồng hỏi.

Triệu Tinh Hà nghe vậy, cũng không giấu giếm: “Thái tử sai người đi Tắc Bắc, hỏi tội tướng quân, phạt bổng một năm, hơn nữa sẽ nêu gương trước toàn quân.”

“Muốn chèn ép uy tín của tướng quân trong đại quân, nhưng khả năng thành công tính ra cũng không cao.”

“Trần Bắc vương bên kia, không có gì đáng ngại.”

Triệu Tinh Hà nói.

“Thái tử hỏi tội cha ta?”

La Hồng mở mắt ra, kinh ngạc hỏi.

“Hắn ta không sợ cha ta sẽ bỏ thành, không trấn thủ Tấn Bắc, mở rộng cửa thành, để cho đại quân Kim Trướng Vương Đình một đường xuôi nam sao?!”

Chương 241: Tên thái tử này đang nghĩ cái quái gì vậy? (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

La Hồng nói, làm Triệu Tinh Hà cười khở một phen.

“Công tử, tướng quân không có khả năng mở rộng cửa thành, từ bỏ trấn thủ Tắc Bắc, nói một câu khó nghe, tướng quân bảo vệ Tắc bắc, không phải vì vương triều Hạ gia, mà là vì bá tính sau tòa thành nơi phương bắc kia”

“Tướng quân trấn Tắc Bắc, chỉ vì bá tánh mà thủ ở biên giới, đây là lời khen của Trương Thủ Phụ với Tướng quân, cũng là một phân tích đầy châm biếm.”

Triệu Tinh Hà nói.

La Hồng nghe vậy, trong lòng không khỏi chấn động.

Không nghĩ tới lão cha kia của hắn hóa ra là một người tốt chí hướng rộng lớn như vậy, đáng tiếc, sinh ra một nhi tử Đại Phôi Đản như hắn.

“Cho nên, Thái tử đã chuẩn bị cho Sở gia tới tiếp nhận 30 vạn hắc ky.....”

“Mà người tiếp nhận là vị thiếu niên thiên kiều danh chấn thiên hạ của Sở gia, Sở Thiên Nam, tới tiếp nhận 5000 hắc ky mà mặt tướng đang quản lý.”

Triệu Tinh Hà cảm khái nói một câu.

“Sở Thiên Nam..... vị đệ nhị Hoàng bang kia?”

La Hồng kinh ngạc nói.

“Đúng vậy, rất yêu nghiệt, cho dù là Gia Luật Sách mà đôi đầu cùng Sở Thiên Nam cũng sẽ bị đè xuống đánh.”

“Lúc ấy, quận chúa Trường Bình cũng mời Sở Thiên Nam vào Thiên Cơ bí cảnh, nhưng Sở Thiên Nam mới vừa nam chinh trở về, không có hứng thú đi, nếu không..... Lúc ấy trong Thiên Cơ bí cảnh, công tử nguy rồi.”

Triệu Tinh Hà nói.

Có thể được Triệu Tinh Hà - một vị thống lĩnh hắc ky đánh giá như vậy, thiên phú của tên Sở Thiên Nam này thật sự mạnh đến đáng sợ.

“Sở Thiên Nam dù chỉ là Tứ phẩm, nhưng trên thực tế, tùy lúc đều có thể tiến vào Tam phẩm, chiến lực có thể đánh ngang tay với Tam phẩm, hơn nữa, trên phương diện cầm binh, cũng kế thừa tài bầy mưu lập kế của Sở

Vương, là ngôi sao sáng lóa mắt mới xuất hiện trong những thiên tài đương thời.” Triệu Tinh Hà cảm khái nói.

Nói ngắn gọn, đối với La Hồng mà nói, đây là một con mãnh hổ.

So với Gia Luật Sách còn là mãnh hổ khó giải quyết hơn.

La Hồng cũng hít sâu một hơi.

“Cho nên, mặt tướng cố ý đến đây nhắc nhở công tử, chạy lên Đông Sơn, có Phu Tử che chở, trừ khi Hạ hoàng xuất quan, nếu không, không có người nào có thể đả động tới công tử.”

Triệu Tinh Hà nghiêm túc nói.

“Triệu thúc, cuối cùng có một vấn đề.....”

La Hồng ngẩng đầu, nhìn về phía Triệu Tinh Hà, “Người đến áp giải ta vào kinh..... Là ai?”

Triệu Tinh Hà ngưng mắt: “Ngự sử u Dương Phi.”

La Hồng nghe vậy, khước miệng hơi giương lên.

Biểu tình này làm Triệu Tinh Hà ngẩn ra.

“Lên đỉnh Đông Sơn? Thái tử đã làm đến như vậy, bản công tử có thể nhẫn nhịn sao?”

La Hồng vỗ bàn, nói.

Khước mắt Triệu Tinh Hà hơi nhảy lên, công tử rốt cuộc muốn làm gì?

Lại thấy ánh mắt sáng rỡ của La Hồng nhìn chăm chăm ông: “Triệu thúc, quân lệnh không phải lúc nào cũng phải nghe theo, huống chi, thái tử còn không phải là quân..... Kẻ hèn thái tử kia nếu muốn ta vào kinh ta sẽ theo phụng bồi hấn ta.”

“Người cam tâm sao?!”

“Dựa vào cái gì? Chỉ bằng hấn ta là Thái tử à??”

Đôi mắt của La Hồng càng thêm lấp lánh.

Triệu Tinh Hà cũng không khỏi ngưng mắt.

“Từ khi lão cha ta bắt đầu tái nhậm chức, các loại phong ba liền không ngừng quay quanh ta cùng Tiểu Tiểu, bao nhiêu người muốn giết chúng ta? Tà tu, thích khách vương triều, sát thủ, bao nhiêu lần sát khí cần quét quanh thân ta, bản công tử không ghen khuất sao?”

“La gia ta trấn thủ Bắc Bắc, ngăn cản trăm vạn quân Kim Trướng Vương Đình, không có công lao cũng có khổ lao mà..... Dựa vào cái gì đối xử với chúng ta như vậy? La gia chúng ta xứng đáng phải chịu tội sao?”

La Hồng nói.

Theo lời nói của La Hồng, hô hấp của Triệu Tinh Hà dồn dập lên.

Bàn tay đầy vết chai của ông đột nhiên nắm chặt, nhìn chăm chăm La Hồng, ông có trực giác, La Hồng còn muốn nói ra những lời kinh thiên động địa.

“Mệnh bản công tử đã cực khổ trong vô số lần ám sát, sông sót trong những lần tà tu đuổi giết, cái tên thái tử chó má kia, dựa vào cái gì mà nói lấy là lấy đi được?”

“Hắn ta là cái thá gì?!”

La Hồng nói, lời nói ngày càng vang dội, có khí phách.

Triệu Tinh Hà nhìn chăm chăm La Hồng.

Trong miệng chỉ còn lại tiếng nỉ non: “Quân lệnh không phải lúc nào cũng nghe theo...”

Sau đó, ông đứng dậy, giáp trụ leng keng.

“Công tử, tướng quân lệnh ở trong tay người, có chuyện gì xảy ra, hãy sử dụng nó.”

“Ta Triệu Tinh Hà thống lĩnh thứ bảy hắc kỵ, liền vĩnh viễn nghe lệnh tướng quân mà hành sự.”

Triệu Tinh Hà nhìn thật sâu vào La Hồng.

Ông đã xem nhẹ quyết tâm của La Hồng.

Ông vốn tưởng rằng La Hồng sẽ giống tướng quân, là hạng người trung hậu thành thật, nhưng, ông đã sai rồi.....

Vị công tử này, so tướng quân càng thêm bá đạo.

Sau đó, Triệu Tinh Hà mang khôi giáp lên, xoay người ra khỏi La Phủ.

Trong chính sảnh, La Hồng mang một thân bạch y đứng lặng, hắn nhìn thân ảnh hắc giáp kia dần dần khuất bóng.

Sau đó bước đến tòa đình trong La Phủ, nhìn hoa sen nở rộ kiêu diễm, còn có hai con cá vàng trong hồ sen vô tư nhẹ nhàng bơi, khóe miệng hơi nhếch lên.

La Hồng không định lên Đông Sơn nhưng hắn vẫn phải đến Đông Sơn.

Hắn biết, sự việc kế tiếp sắp phát sinh sẽ đáng sợ như mưa rền gió dữ.

Hắn cần phải quan tâm đến người bên cạnh hắn.

Đi tới viện của La Tiểu Tiểu, La Tiểu Tiểu đang được tỷ nữ Hồng Tự phụng dưỡng, ăn dưa hấu ướp lạnh.

“Ca, tới cùng ăn đi.”

La Tiểu Tiểu ăn đến khóe miệng đầy hạt dưa hấu, cười nói.

Hồng Tự đứng dậy, hơi hơi khom người.

Nàng phát hiện thần thái công tử không đúng lắm.

“Hong Tụ, giúp Tiểu Tiểu thu thập hành lý một chút, ta mang các người lên đỉnh Đông Sơn.” La Hồng nói.

Sắc mặt Hồng Tụ hơi rung động.

“Vâng.”

Nàng không hỏi vì cái gì, nhưng, nàng biết, nếu công tử đã đưa ra quyết định này, chứng minh La gia có khả năng gặp phải nguy cơ rất lớn.

Hiện giờ, Trần quản gia không có ở đây, có lẽ chỉ có Tắc Hạ Học Cung trên đỉnh Đông Sơn mới có thể che chở được bọn họ.

Chương 242: Tên thái tử này đang nghĩ cái quái gì vậy? (3)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Hồng Tụ đi thu thập hành lý, La Hồng ngồi ở trước mặt La Tiểu Tiểu, nhận lấy một mảnh dưa hấu mà La Tiểu Tiểu đưa cho hắn, cắn một ngụm.

Sự ngọt ngào tràn vào trong khoang bụng.

“Ca ăn ngon chứ?” La Tiểu Tiểu vui vẻ nói.

Tiểu nha đầu chính là như thế, có ăn, nàng liền đơn thuần vui vẻ.

La Hồng cười, gật gật đầu.

Cũng không nói gì thêm, liền cùng La Tiểu Tiểu ở trong sân ăn dưa.

Chỉ chốc lát sau, Hồng Tụ đã thu thập xong bọc hành lý.

“Đi.”

La Hồng bỏ vỏ dưa hấu xuống, xoa xoa tay, bế La Tiểu Tiểu lên, nói.

Hồng Tụ đuổi kịp.

Ba người mới ra khỏi sân, liền gặp được Triệu Đông Hán cùng Tiểu Đậu Hoa trở về từ tửu lâu.

La Hồng liếc Tiểu Đậu Hoa một cái, nhìn kiếm Địa Giao đã biến mất trong lòng ngực Tiểu Đậu Hoa, kiếm Địa Giao hẳn đã bị Trần quân gia gọi đi rồi.

Trong mi tâm hắn, kiếm Thiên Cơ nhanh chóng hiện lên.

Lại tìm một cái vỏ kiếm, đem kiếm Thiên Cơ bỏ vào vỏ, vứt cho Tiểu Đậu Hoa.

“Đuổi theo.”

“Đừng chạy loạn.”

La Hồng nói.

Trong lòng Tiểu Đậu Hoa rung mình, vội vàng ưỡn ngực, hóp bụng, ngẩng đầu, nâng mông, không dám thở mạnh

Ánh mắt của công tử..... đáng sợ quá!

Triệu Đông Hán cũng nhận ra tình thế không thích hợp, vác đao đuổi theo.

Đoàn người ra khỏi La Phủ, trực tiếp đi về hướng Đông Sơn.

Rất nhanh, đã đến giữa sườn núi.

Lý Tu Viễn nằm nghiêng dưới một gốc hoa đào nhìn sách thánh hiền, nhìn thấy đoàn người La Hồng, không khỏi nhưn mày kinh ngạc.

“Tiểu sư đệ, Học Cung có quy củ của Học Cung, không thể mang quá nhiều người tiến vào được đâu.”

Lý Tu Viễn mở miệng nói.

“Nhị sư huynh, gia muội tuổi còn nhỏ, lại có kẻ thù tìm đến gây sự, sợ nguy hiểm đến gần nàng, nhị sư huynh giúp tiểu sư đệ chăm sóc nàng một thời gian được không?”

La Hồng nghiêm túc chấp tay nói.

Lý Tu Viễn thấy bộ dáng nghiêm túc lúc này của La Hồng, tức khắc hít híp mắt.

Trong lòng không khỏi thở dài.

Nếu y nói không muốn, có phải tiểu sư đệ không nói hai lời liền hắc hóa hay không, chuyển hướng tu luyện sang tà đạo?

Lý Tu Viễn y vì để cho tiểu sư đệ tiến xa trên con đường chính đạo đã rầu thúi ruột.

“Được thôi”

Lý Tu Viễn nói.

Ngay sau đó, khẽ phát tay áo một cái.

La Hồng nắm bàn tay nhỏ của La Tiểu Tiểu liền biến mất tại chỗ, khi lần thứ hai xuất hiện, đã ở dưới cây hoa đào, bên cạnh Lý Tu Viễn.

La Tiểu Tiểu mở to hai mắt nhìn, có vài phần hoảng hốt cùng sợ hãi.

“Ca.....”

Nàng mở miệng nói khẽ.

La Hồng cười an ủi, nói: “Tiểu Tiểu đừng sợ, người này chính là nhị sư huynh của ca, là một người rất ôn nhu.”

Lý Tu Viễn tức khắc hướng về phía La Tiểu Tiểu nở một nụ cười ôn nhu.

La Tiểu Tiểu thấy thế, oa một tiếng, khóc lớn.

Không khí tức khắc có chút xấu hổ.

.....

Cùng lúc đó.

Cửa thành huyện An Bình mở ra.

Từng con khoái mã gào thét tiến vào thành, vó ngựa đạp trên nền gạch xanh.

Một chiếc xe ngựa đẹp đẽ quý giá bay nhanh trên đường, rất nhiều binh lính vây quanh, đằng đằng sát khí, dũng mãnh vào huyện An Bình.

Rất nhiều môn khách giang hồ trong thành bị một màn này dọa sợ.

Đám binh lính này phân thành 2 đội, một đội trên người ăn mặc giáp trụ, một đội mặc chế phục áo gấm.

Đây binh mã đến từ Binh Bộ, cùng Đại Lý Tự!

Lại thấy đám binh sĩ đó giục ngựa nện bước trên đường dài ở Huyện An Bình như trường long quét qua.

Rất nhanh đã vây chặt La Phủ.

Huyện An Bình.

Một tên lính thủ thành vội vội vàng vàng chạy tới, vọt vào hậu đường nha môn.

Lưu huyện lệnh đang ngồi ở hậu đường, nói chuyện phiếm với Lạc Phong.

Trong khoảng thời gian này, huyện An Bình thực sự náo loạn, vô số môn khách giang hồ đều tập trung ở huyện thành, khiến cho công cuộc trị an của toàn bộ huyện An Bình trở nên vô cùng đau đầu.

Lưu huyện lệnh không ngừng cười khổ, điều đáng giận nhất chính là người đầu tiên việc này ông ta không đắc tội nổi, thật sự không thể trêu vào.

Ông ta nên làm gì bây giờ?

Ông ta chỉ là một huyện lệnh nho nhỏ, ông ta cũng rất tuyệt vọng.

Nghĩ đến việc này, Lạc Phong, Tử Vi, Phương Chính phía sau Lưu huyện lệnh nhìn ông ta đầy thông cảm.

Cho dù là tri phủ Giang Lăng gặp phải chuyện này cũng sẽ đau đầu chứ đừng nói đến một huyện lệnh nho nhỏ.

Bỗng nhiên.

Lính thủ thành sắc mặt hoảng loạn vọt vào.

“Lưu đại nhân! Không ổn rồi! Có một đội binh mã đến từ kinh thành muốn vào thành, bọn họ đang cầm thủ dụ của Thái Tử, thuộc hạ không dám ngăn cản!”

Tên lính nói liểng thoảng.

Lưu huyện lệnh nghe vậy, sắc mặt lập tức thay đổi.

Cái gì, thủ dụ của Thái Tử?

Lạc Phong, Tử Vi và Phương Chính cũng bị chấn động, binh mã từ kinh thành tới cũng không phải là việc nhỏ, so với những tên môn khách giang hồ lang thang đến huyện An Bình còn phiền toái và khó xử lý hơn nhiều!

“Bây giờ, những binh mã đó đang đi về hướng nào?”

Lưu huyện lệnh vội vàng đứng dậy, nói.

“Hình như..... hướng thẳng đến La Phủ!”

Thủ vệ cổng thành nói.

Lời này vừa dứt, nháy mắt, không khí trong hậu đường thay đổi.

Đôi mắt Lạc Phong ngưng đọng, tựa hồ đã hiểu ra sẽ có đại sự gì sắp xảy ra.

“Xem ra, huyện An Bình muốn yên ổn cũng không dễ dàng rồi.....”

Lạc Phong nhìn về phía Lưu huyện lệnh, ông ta đã sớm cười khỏ không thôi, khuôn mặt xám đen như tro.

Đoàn người vội vàng ra huyện nha, chạy về phía La phủ.

.....

“Hí hí hí ~”

Xa phu kéo chặt dây cương khiến cho ngựa kéo xe ngựa yên tĩnh lại, chân ngựa đạp đạp về sau mấy cái, thùng xe hoàn toàn ổn định.

Vải màn xúc lên, u Dương Phi thân mặc cẩm bào tam phẩm, đầu đội mũ quan, sắc mặt lạnh lẽo từ trong xe ngựa đi ra.

Ông ta khẽ chỉnh lại vạt áo trên người, đáy mắt có sát khí ẩn nhẫn kích động.

Xa phu liếc mắt nhìn u Dương Phi một cái, u Dương Phi gật đầu với ông ta.

Ở hai bên sườn xe ngựa, từng con tuần mã cường tráng thở phì phò, cùng với bộ binh dũng mãnh được trang bị áo giáp toàn thân, cùng với sứ giả Đại Lý Tự vững chắc trên lưng ngựa, khuôn mặt lãnh khốc.

Chương 243: Đoạt thánh chỉ, giết cầu quan (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Có một cỗ sát khí quanh quần xung quanh La phủ.

Áp suất thấp xuống làm lòng người căng thẳng.

“La phủ.....”

Trong tay u Dương Phi cầm chiếu chỉ thêu mãng long kim sắc, hiện giờ Thái Tử đang cầm quyền, mệnh lệnh y đưa ra hoàn toàn ngang hàng với thánh chỉ.

Thời điểm mà u Dương Phi ra khỏi xe ngựa, tất cả kỵ binh đều đồng loạt tung người khỏi yên ngựa.

Đối mặt với thánh chỉ mà không xuống ngựa, đó là đại bất kính.

u Dương Phi nhìn về phía cánh cổng đang đóng chặt của La Phủ, trên mặt thoáng hiện lên một nụ cười nhẹ.

La Hồng..... Giết La Hồng!

Chính là La Hồng, ở Học cung giết chết u Dương Chiêu,!

Trong mắt u Dương Phi có sát khí nồng đậm, lại xen lẫn sự đau khổ, bi ai.

Con trai độc nhất, u Dương Chiêu chết, đó là một đả kích rất lớn với ông ta, hiện giờ, thứ duy nhất chống đỡ ông ta lúc này chính là báo thù.

Ông ta muốn La Hồng - kẻ ra tay giết chết con trai mình phải bị ngàn đao chặt chém.

Còn cả tiện nhân Diêu Tĩnh kia cũng phải chịu chung số phận!

Rốt cuộc ông ta cũng chờ được cơ hội này, Thái Tử hạ lệnh, cho ông ta cầm thủ dụ của Thái Tử tới huyện An Bình tự mình áp giải La Hồng về kinh.

u Dương Phi cũng không ngốc, ở quan trường lăn lộn nhiều năm như vậy, ông ta hiểu rõ, Thái Tử đề ông ta tới bắt La Hồng, rõ ràng là không định để cho La Hồng sống sót mà đến thành Thiên An.

Thái Tử biết u Dương Phi ông ta cùng La Hồng có huyết hải thâm thù, cho nên, trong quá trình truy bắt La Hồng, chắc chắn ông ta sẽ dùng sát chiêu giết chết kẻ thù.

Biết rõ là về sau sẽ bị Thái Tử trách cứ, nhưng, u Dương Phi hoàn toàn không hối hận, cho dù có thế nào, ông ta cũng sẽ giết La Hồng!

Trong lòng u Dương Phi có chút bi thương.

Hơn hết, cừu hận đã che kín hai mắt ông ta. Ông ta muốn La Hồng chết, muốn Diêu Tĩnh chết, cho nên, cho dù có trở thành một con dao của Thái Tử, ông ta cũng sẽ không hối tiếc.

Nhìn cửa lớn La phủ vẫn đang đóng chặt, u Dương Phi thờ ơ.

“Phá cửa.”

Lời nói vừa dứt.

Một thân ảnh toàn thân mang giáp trụ nặng nề bước ra, một quyền đánh ra, cương khí mạnh mẽ dâng lên, trực tiếp đánh nát cánh cửa.

Lộ ra nô bộc cùng tỳ nữ đang run sợ lấy bối trong sân La phủ.

Bọn họ hoàn toàn ngây ngốc.

Bọn họ nghe thấy động tĩnh ngoài cửa, còn tưởng rằng là công tử đã trở về, kết quả cửa phủ trực tiếp nổ tung, rất nhiều binh lính quây chặt.

Bọn quan binh nối đuôi nhau tiến vào, rất nhiều nô bộc cùng tỳ nữ bị dọa đến mềm nhũn cả chân, toàn bộ quỳ rạp trên mặt đất.

Có vài thủ vệ vẫn rất kiên cường, bọn họ muốn phản kháng một chút, nhưng khi vài vị thống lĩnh bộ binh hừ nhẹ một tiếng, khi huyết cương đại đập thẳng vào lồng ngực thủ vệ khiến cho bọn họ trực tiếp quỳ trên mặt đất.

“Lục soát, tìm tất cả những người liên quan La gia, bắt sống La Hồng, bắt giữ La Tiểu Tiểu.”

Hai tay u Dương Phi nâng thánh chỉ, y quét mắt xung quanh La Phủ, nói.

Bọn quan binh đang chen chúc tức khắc tản ra tứ phía, xông thẳng vào hậu viện La Phủ bắt giữ một số nô bộc cùng tỳ nữ.

“Khởi bẩm đại nhân, không thấy La Hồng cùng La Tiểu Tiểu.”

Một vị thống lĩnh nói.

“Chạy? Hay trốn rồi?”

u Dương Phi cau mày, không đúng, ông ta ra khỏi đế đô ngay sau khi nhận được lệnh của Thái Tử, chẳng lẽ trước đó La Hồng đã nghe được tiếng gió gì sao, đã dẫn La Tiểu Tiểu trốn đi rồi.

Có thể trốn đến nơi nào?

Đôi mắt của u Dương Phi phát ra sự lạnh lẽo, “Tắc Hạ Học Cung!”

Khuôn mặt của ông ta càng thêm âm trầm, nếu La Hồng thật sự trốn vào Tắc Hạ Học Cung thì quả thực rất khó giải quyết và đối phó.

Tắc Hạ Học Cung..... Có phu tử.

Nơi xa.

Lưu huyện lệnh, Lạc Phong, Tử Vi cùng Phương Chính mang theo vài vị bộ khoái vội vàng chạy tới.

Thấy được thế trận bày ra trước mắt, thần sắc đại biến.

Đã xảy ra chuyện gì?

Đây là bộ binh cùng binh mã Đại Lý Tự

Chỉ có thời điểm tróc nã tội phạm quan trọng mới có thể xuất động lực lượng, nhưng làm sao lại xuất hiện ở huyện An Bình.

“Hạ quan là huyện lệnh huyện An Bình, gặp qua Khâm sai đại nhân.”

Lưu huyện lệnh khom người.

u Dương Phi từ trong La Phủ đi ra, quét mắt liếc Lưu huyện lệnh một cái, sắc mặt thờ ơ: “Người là huyện lệnh huyện An Bình?”

“La Hồng giết người ở Học cung, vì sao người lại không bắt?!”

u Dương Phi chất vấn nói.

Lưu huyện lệnh thần sắc đại biến, hóa ra là vậy..... tên cầu quan này, muốn làm khó ông ta!

Với thân phận của La Hồng, ông ta dám động đến sao?!

Bên ngoài huyện An Bình còn có năm ngàn hắc thiết kỵ đang chờ đó, không cần bọn họ xuất chiêu, chỉ cần một người mỗi ngụm nước bọt đã đủ dìm chết ông ta.

Nói thì dễ lắm, người thử ngồi vào vị trí huyện lệnh này xem.

“Đại nhân nói rất đúng, hạ quan biết sai.”

Trong lòng Lưu huyện lệnh không ngừng mắng chửi, trên mặt lại treo đầy ý cười.

Lạc Phong liếc mắt nhìn u Dương Phi một cái, trong lòng trầm xuống, ông ta thấy được thánh chỉ trong tay u Dương Phi, xem ra, u Dương Phi là do Thái Tử phái tới bắt La Hồng.

Quận chúa Trường Bình và nhiều thiên tài đế kinh bị giết trong Thiên Cơ bí cảnh như vậy, quả nhiên không thể tránh được sự kiện trả thù lần này.

Mà La Hồng quả nhiên đã trở thành mục tiêu bị trả thù hàng đầu.

“Đại nhân, kỳ thực La công tử không liên quan quá nhiều đến việc quận chúa Trường Bình và nhiều sĩ tử thế gia chết trong bí cảnh...”

Lạc Phong chấp tay, mở miệng.

Đôi mắt của u Dương Phi tức khắc ngưng trọng, trong chốc lát dừng lại trên người Lạc Phong: “Người là cái thá gì? Ai cho phép người mở miệng nói đỡ cho La Hồng.”

“Quý xuống!”

u Dương Phi quát lên chói tai.

Chương 244: Đoạt thánh chỉ, giết cầu quan (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Phía sau ông ta, một tên cả người mặc giáp trụ hùng dũng bước tới, trùng Lạc Phong.

Lạc Phong chỉ cảm thấy áp lực như mưa gió sắp ập đến, làm sắc mặt của ông ta trở nên trắng bệch.

“Vì sao lúc La Hồng giết nhi tử của ta người lại không lên tiếng? Người có tin ta sẽ quy cho người tội bao che, cùng xử tử hay không!”

u Dương Phi phóng ra sát khí lạnh lẽo.

Thủ lĩnh đội Đại Lý Tự cũng nhàn nhạt nhìn lại.

Đại Lý Tự thực ra cũng chia ra các cấp bậc, Tự Khanh lớn nhất, bên dưới là ba Thiếu Khanh.

Mà Lạc Phong thuộc một trong ba Thiếu khanh, bọn họ lại thuộc Thiếu khanh khác nhau, trận doanh khác nhau, chính vì vậy quan hệ cũng không thân thiết.

Tội gì phải vì Lạc Phong không cùng phân cấp mà đi đắc tội với con chó điên u Dương Phi vừa mới mất đi nhi tử.

Lạc Phong không quỳ!

Phía sau u Dương Phi, thống lĩnh bộ binh bước ra, bàn tay to chậm rãi vỗ xuống.

Gã ấn lên đầu vai Lạc Phong, khoe miệng Lạc Phong lập tức trào máu, bùm một tiếng quỳ gồi trên mặt đất!

Võ tu Tam phẩm!

Ngũ phẩm Hoá Giáp cảnh như ông ta làm sao có thể ngăn cản.

Sắc mặt của Tử Vi cùng Phương Chính vô cùng tái nhợt, bọn họ hoàn toàn không nghĩ đến, khâm sai triều đình phái đến lại là tên chó điên u Dương Phi.

Bọn họ đương nhiên cũng biết tin u Dương Chiêu chết ở Đông Sơn,.

La Hồng giết, nhưng theo những gì bọn họ biết, đó là u Dương Chiêu đã chòng ghẹo Tiểu Đâu Hoa trước.

Những ý niệm không phục, bất bình trào dâng trong lòng Tử Vi cùng Phương Chính.

u Dương Phi là ngự sử Tam phẩm, trong đầu ông ta cũng cảm giác được gì đó, ngẩng đầu lên nhìn về phía Tử Vi cùng Phương Chính, bày ra vẻ mặt lãnh khốc.

“Các ngươi cũng quỳ xuống! Chờ ta xử lý xong La Hồng xong, sẽ định tội các ngươi, các ngươi cũng góp phần bao che tội ác của La Hồng!”

Lời nói của u Dương Phi làm sắc mặt Phương Chính cùng Tử Vi hoàn toàn thay đổi.

“Đúng là cái đồ chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng!”

Tử Vi mặc váy dài vàng nhạt, nhất quyết không quỳ, tức giận mắng một câu.

Phương Chính mím miệng, cương trực công chính.

“Trong văn kiện của ta có ghi lại La Hồng công tử không phải người xấu.”

Lời nói của hai người này đã chọc cho u Dương Phi hoàn toàn nổi giận.

Hai tên giữ chức vụ nhỏ nhỏ của Đại Lý Tự cũng dám tranh luận với ông ta!

“Người đâu, vả miệng!”

u Dương Phi quát chói tai.

Hai tên mặc giáp trụ bộ binh hùng hổ đi đến chỗ Tử Vi cùng Phương Chính.

Binh lính lạnh lùng nhìn Tử Vi và Phương Chính, giơ lên tay.

Vụt!

Đột nhiên!

Một đạo phi kiếm đen tuyền lặng yên không một tiếng động bắn đến.

Nháy mắt xỏ xuyên qua bàn tay đó, máu tươi phun ra.

Kiểm Sát Châu!

Đôi mắt u Dương Phi tức khắc ngưng trọng.

Vị thống lĩnh Tam phẩm đang áp chế Lạc Phong cũng ngưng mắt nhìn lại.

“Đây là khâm sai triều đình đến từ kinh thành sao?”

“Chó cậy thế chủ, thú vị đây.”

Tiếng cười nhàn nhạt vang vọng.

Trong đám người vang lên xì xào, quân chúng xung quanh đang xem náo nhiệt cũng vội vàng nhường đường.

Tất cả đều nhìn thấy, La Hồng một thân bạch y phiêu dật từ trong đám người đi ra, khí Chính Dương rạng rỡ, chói mắt.

Tiểu Đậu Hoa ôm kiếm Thiên Cơ đi bên cạnh hắn.

Triệu Đông Hán vác đao, bảo hộ La Tiểu Tiểu và Hồng Tự về mặt lạnh lùng ôm một thanh đoản kiếm cùng nhau tiến đến.

Lúc Tiểu Đâu Hoa nhìn thấy u Dương Phi, cả người run lên bần bật, gương mặt quen thuộc như vậy làm những thù hận trong tim nàng bùng lên.

Gương mặt xinh đẹp vì tức giận mà đỏ bừng, cắn răng, gắt gao nhìn chằm chằm u Dương Phi.

“La Hồng?”

u Dương Phi liếc mắt quét qua Tiểu Đâu Hoa, sát khí chợt lóe lên, cuối cùng dừng trên người La Hồng, lạnh lùng nói.

“Phụng lệnh Thái Tử, trong bí cảnh, ngươi giết chết quận chúa Trường Bình, giết hại hoàng thân quốc thích, là trọng tội, nên xử tử, nhưng niệm tình ngươi là tôn tử của Trần Bắc vương, đặc biệt áp giải về kinh, quỳ trước hoàng lăng của quận chúa 60 năm để sám hối.”

Nói xong, u Dương Phi liền ra lệnh: “Bắt.”

Xôn xao!

m thanh giáp trụ leng keng thanh, khí huyết cuộn cuộn.

Trong tích tắc, bộ binh cùng binh lính đã bao vây La Hồng.

Thần sắc Triệu Đông Hán đại biến, bàn tay nắm chặt đại đao bên hông.

Sắc mặt Hồng Tụ ngưng trọng, đoản kiếm đã ra khỏi vỏ.

Tiểu Đâu Hoa ôm chặt kiếm Thiên Cơ, tức giận bùng lên, lấy tức giận uẩn dưỡng kiếm Thiên Cơ trong ngực.

Bạch y của La Hồng khẽ bay, kiếm Sát Châu vừa xuyên qua bàn tay định giáng xuống Tử Vi cùng Phương Chính, máu nhiễm đỏ cả lưỡi kiếm.

La Hồng sắc mặt bình tĩnh, cười nhạt: “Thái Tử lấy tội gì mà hạ lệnh bắt ta?”

“Nhập bí cảnh, sinh tử có số, Trường Bình quận chúa chết là vì khí vận nàng ta không tốt, hơn nữa... giải thích thế nào việc bọn chúng muốn giết ta trong bí cảnh đây?”

“Ta là tôn tử của Trần Bắc vương, nhi tử của La tướng quân, còn là đệ tử của Phu Tử”

“Bọn chúng dám giết ta, ta còn không thể phản kháng sao?”

“Bắt tội ta bằng việc này đúng là nực cười, quá nực cười.”

La Hồng nói.

“Làm càn!”

Quan bào ngự sử Tam phẩm của u Dương Phi bay tán loạn, lãnh khốc vô cùng: “Thái tử có lệnh, hiện giờ Hạ hoàng đã bế quan, thái tử cầm quyền, mệnh của thái tử chính là lệnh của thiên tử ! Lấy tội gì luận xử, bắt ngươi nhập kinh, đều có kết luận, ngươi dám kháng mệnh sao?”

u Dương Phi nói, đến câu cuối cùng như quát lên.

“Ngươi là u Dương Phi?”

La Hồng nhìn u Dương Phi, cười nói.

“Nhi tử của ngươi, u Dương Chiêu đúng là chết dưới kiếm của ta, trong Tắc Hạ Học Cung, hẳn ta muốn chòng ghẹo tiểu kiếm thị của ta, cho nên..... Ta giết hẳn ta.”

“Bây giờ, ta hoài nghi ngươi có oán hận trong lòng, giả mạo lệnh của Thái Tử, mục đích muốn làm hại tôn tử của Trấn Bắc vương, nhi tử của La tướng quân, đệ tử của Phu Tử là ta đây!” La Hồng nói.

u Dương Phi nghe vậy, không khỏi ngẩn ra.

Ngay sau đó, lồng ngực gần như muốn vỡ ra!

“Nói năng bậy bạ! Thánh chỉ tại đây, há có thể là giả?!”

Chương 245: Đoạt thánh chỉ, giết cầu quan (3)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nhưng mà, lời nói vừa mới thốt ra.

Liền phát hiện một đạo bóng đen xuất hiện trước người mình.

Bóng dáng kia trong nháy mắt nhảy lên, lại xuất hiện ở nơi khác.

Lại nháy mắt biến thành bộ dáng của La Hồng, vươn tay chụp lấy thánh chỉ trong tay ông ta.

u Dương Phi sững sốt, sắc mặt khế biến, ông ta không nghĩ tới, thế mà La Hồng lại dùng thủ đoạn quỷ dị như vậy xuất hiện trước mặt mình.

Chỉ là, rất nhanh, trên mặt ông ta hiện lên vẻ châm chọc: “Đoạt thánh chỉ? Ai cho ngươi lá gan này?”

“Thánh chỉ chứa đựng ý chí của thiên tử, há là nói đoạt là có thể đoạt!”

Oanh!

Quả nhiên, lúc La Hồng vươn tay bắt lấy thánh chỉ trong tay u Dương Phi, trong lòng La Hồng chùng xuống, một cỗ uy áp phảng phất từ trên trời giáng xuống, muốn chèn ép La Hồng đến không thở nổi.

Mơ hồ, La Hồng có thể cảm nhận được một vị cao nhân đang ngồi trên long ỷ, kim quang tỏa bốn phía.

Uy áp vô tận, dường như từ một không gian xa xôi giáng xuống, muốn nghiền nát thân hình La Hồng.

Sắc mặt La Hồng khế biến, ý chí của thiên tử?!

Ý chí Thiên tử chó má!

Đôi mắt La Hồng ngưng trọng, ngay sau đó, Hư Ảnh Thánh Nhân trong đan điền mở mắt.

Hư Ảnh Tà Thần trong Nê Hoàn Cung cũng cười nhạo.

Hai cỗ ý chí mạnh mẽ từ trong thân thể La Hồng vang lên như đất bằng dậy sóng.

Oanh!

Ý chí thiên tử vàng óng ngồi ngay ngắn trên long ỷ nháy mắt vỡ nát.

Trong khoảnh khắc nháy mắt đó, hắn còn nhìn thấy ý chí đang trợn mắt.

La Hồng mặc kệ.

Cảm giác áp lực trên người đột nhiên biến mất, bàn tay lập tức rơi xuống, hung hăng bắt lấy thánh chỉ trong tay u Dương Phi, di hình hoán vị, biến mất tại chỗ.

Hết thầy phát sinh ở trong chớp nhoáng.

Thánh chỉ bị La Hồng cướp đi.

Sắc mặt u Dương Phi đại biến, sắc mặt của quan binh tướng sĩ chung quanh cũng đại biến.

Không ít người ở đây đều đại ra.

“Không thể nào!”

u Dương Phi hét lớn.

Thánh chỉ ẩn chứa ý chí của thiên tử, cho dù là cao thủ Nhất phẩm cũng không thể cướp đi từ trong tay ông ta.

Sao La Hồng có thể làm được?!

“Ta đã nói..... thánh chỉ này là giả.”

La Hồng cười nói.

“Cho nên, người, tên cầu quan này, có ý đồ mưu hại tôn tử của Trần Bắc vương, nhi tử của tướng quân, đệ tử của phu tử, tội ác tày trời!”

“Cầu quan, thật đáng chết!”

La Hồng nói, đến chữ cuối cùng, thanh âm như sấm sét nổ vang!

Kiểm Thiên Cơ trong lồng ngực Tiểu Đậu Hoa run lên một trận, trong nháy mắt, dưới sự khống chế của La Hồng, tạch một tiếng, gào thét phóng ra, như hóa thành một đạo điện quang, ngực kiếm xuất ra, phi thẳng tới ngực u Dương Phi!

La Hồng đoạt thánh chỉ còn chưa đủ.

Còn muốn trực tiếp giết chết u Dương Phi!

Tất cả sự thay đổi này, chỉ xảy ra trong chớp mắt, gần như tất cả mọi người không ai kịp phản ứng lại.

La Hồng muốn cướp lấy thánh chỉ trong tay u Dương Phi, không chỉ như vậy, hắn còn muốn lấy luôn mạng của u Dương Phi.

To gan thật!

Sắc mặt ai nấy đều trắng bệch, bao gồm cả Lạc Phong đang quỳ rạp xuống và Lưu huyện lệnh đang cúi đầu.

Sự giận dữ và ngang ngược của La Hồng đã vượt qua sức tượng tượng của mọi người.

Thánh chỉ là giả sao?

Giả mới là lạ đó!

Đó là thánh chỉ, ai mà có gan đi làm đồ giả chứ? Có ý chí của thiên tử gia trì, đó vốn là thứ không thể nào mô phỏng ra được, cho dù là Lục Địa Tiên đi chăng nữa, muốn bắt chước ý chí của thiên tử thì khó hơn lên trời.

u Dương Phi cầm thánh chỉ trong tay, uy áp do thánh chỉ tản ra chắc chắn là thật.

Nói một cách khác, thánh chỉ là thật!

Tuyệt đối không có chuyện như La Hồng nói là thánh chỉ giả.

Kiểm Thiên Cơ từ trong ngực của Tiểu Đậu Hoa ra khỏi vỏ, kiếm mang sắc bén đan xen trước công La phủ.

Hiện giờ thanh kiếm Thiên Cơ đã được nuôi dưỡng bởi ý chí báo thù mãnh liệt của Tiểu Đậu Hoa tỏa sát khí nồng nặc.

La Hồng khẽ giật mình, hơi kinh ngạc nhìn Tiểu Đậu Hoa.

Ngay tại lúc này La Hồng mới hiểu cái gì được gọi là dưỡng kiếm, vậy ra đây là tác dụng của Kiếm thị ư?

Kiểm Thiên Cơ ngự kiếm mà ra, uy lực không giống với lúc thường, cao hơn hai phần!

Tựa như có tiếng nổ vang.

Sát khí dày đặc bao quanh thân kiếm nhắm vào u Dương Phi.

Sắc mặt u Dương Phi trắng bệch, mí mắt như muốn nứt ra.

La Hồng gan to bằng trời, đã nằm ngoài dự đoán của ông ta, tên này làm nhiều trò gây nhiễu loạn quân binh hồng đoạt lấy thánh chỉ, còn muốn ngự kiếm để giết ông ta.

Áo quan của u Dương Phi bị một luồng kiếm khí làm cho rách toạt ra.

Lưu Huyện lệnh, Lạc Phong sớm đã bị dọa sợ đến xanh cả mặt.

Vị La Hồng công tử này, không chịu nói chuyện đàng hoàng, muốn giết là giết! Nói rút kiếm là rút kiếm!

u Dương Phi thân là quan triều đình, là Ngự Sử Tam phẩm, cũng không thể giết ông ta dễ dàng như vậy.

Trên người ông ta lúc ẩn lúc hiện một loại khí tức, đó là khí tức chỉ của riêng uy quyền của quan chức mới có.

Quan uy Tam phẩm!

Là quan chức trong triều đình, được triều đình che chở, muốn giết... cũng không phải chuyện dễ dàng.

Nếu không thì đã có nhiều quan chức chết trong những vụ ám sát của Thiên Địa Tà Môn, sợ là nhiều đến nỗi xếp thành vòng tròn quanh hoàng thành cũng được.

Àm!

Quan uy cuồn cuộn!

Có điều, vừa rồi, đến cả ý chí của thiên tử cũng không trấn áp được La Hồng, chứ nói chi tới uy quyền của Quan Uy Tam phẩm.

Kiểm Thiên Cơ của La Hồng phá vỡ bức tường khí, không ngừng tới gần.

Ha!

Cổ họng của u Dương Phi bị cắt ra thành một đạo vết máu.

Nhưng việc quan uy phóng thích cũng ngăn chặn được một phần uy lực của kiếm Thiên Cơ trong chốc lát.

Có điều, khoảng thời gian ngắn ngủi này không đủ để đám cường giả Đại Lý Tự cùng thống lĩnh xung quanh kịp phản ứng, sắc mặt ai nấy đều trắng bệch cả.

Chương 246: Vây đánh, phá quân! (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Làm càn.”

Thống lĩnh Võ tu Kim Thân Tam phẩm đang áp chế Lạc Phong tức giận hét lên.

Từng bước lại gần, giáp trụ phản chiếu ánh sáng xung quanh, một chiêu nhằm vào kiếm Thiên Cơ mà đánh tựa như cơn bão bất ngờ ập tới, phá tan tòa thành, hàng ngàn Cương khí tập hợp lại nhắm thẳng vào kiếm Thiên Cơ.

Như muốn đâm một nhát kiếm xuyên thẳng qua người u Dương Phi.

m thanh của sắt luyện chế rung lên, kêu không ngừng.

Kiếm Thiên Cơ bay ngược lại, bạch y của La Hồng chuyển động uyển chuyển, một tay cầm thánh chỉ, một tay làm kiếm chỉ, nhẹ nhàng ấn xuống để kiếm Thiên Cơ ổn định khí tức, lơ lửng bay bên cạnh hắn.

Thống lĩnh Võ tu Tam phẩm toàn thân bao bọc bởi lớp áo giáp sắt cũng bị chém vào tay.

Bầu không khí căng thẳng bao trùm xung quanh.

La Hồng chớp lấy thánh chỉ, ra tay giết quan chức của triều đình, nằm ngoài sức tưởng tượng của mọi người.

Sao hắn có thể to gan như vậy?

Hắn lấy đâu ra sức mạnh đó chứ?

“Còn không mau ra tay bắt lấy hắn!”

u Dương Phi lùi về phía sau, trong lòng còn nơm nớp lo sợ, nhưng bên ngoài lại bình tĩnh đến lạ.

Ông ta không ngờ La Hồng nói giết liền giết. Nếu bản thân ông ta không có quan uy, nếu thống lĩnh không ra tay cứu, rất có thể ông ta đã bị giết từ đời nào rồi.

Chết ngay tại chỗ!

“Đại nghịch bất đạo, cướp đoạt thánh chỉ, xúc phạm Hoàng gia, giết hắn!”

u Dương Phi quát lớn.

Quân lính của triều đình cùng với quân lính của Đại Lý Tự đều nhìn về phía thống lĩnh của họ.

Kế đó, thống lĩnh hai bên giơ tay ra hiệu hành động.

Trên con đường lớn, sát khí bỗng chốc tăng vọt.

Roẹt roẹt roẹt!

Quân binh đồng loạt rút kiếm, sát khí tập hợp lại như núi cao sừng sững áp sát về hướng La Hồng đang đứng.

La Hồng cảm giác áp lực trên vai hấn ngày càng nặng nề.

Sắc mặt hấn ngưng trọng.

Đây không phải ý chí của thiên tử, mà do thế được tạo thành từ quân đội, hư ảnh thánh nhân bên trong đan điền của La Hồng cũng sẽ không ngăn cản thay hấn.

Vậy nên cỗ thế này chỉ có mình hấn tự mình gánh chịu thôi.

Vì sao, đến cả Lục Địa Tiên cũng không muốn đối đầu trực diện với đại quân? Bởi vì, khi quân số vượt hơn mười vạn sẽ hình thành thế, đến cả Lục Địa Tiên cũng phải kiêng kỵ mấy phần.

Thế của mười vạn quân có thể chiến đấu với tiên!

Đây cũng chính là chỗ đáng sợ của chiến tranh quân đội.

Ngay lúc này gió thổi qua con đường ngày càng mạnh, lần đầu tiên La Hồng đối đầu trực diện với quân lính.

Một cảm giác khó thở xuất hiện.

Kiểm Thiên Cơ bay lơ lửng bên cạnh hấn rung rung.

“Giết! Lập tức giết cái tên đại nghịch bất đạo này cho ta!”

u Dương Phi hét lớn.

“Giết!”

Quân binh kéo dài cả con đường, bước chân đi đều, đồng thanh hô hào.

La Hồng chỉ cảm thấy như trời sắp sụp xuống, chữ “Giết” như đông cứng bên tai lại, rơi từ chín tầng mây xuống đè lên người hấn, khiến thất khiếu* chảy máu, xương cốt như gãy ra từng mảnh.

*Thất: bảy, Khiếu: lỗ. Bảy lỗ trong thân thể người ta là: 2 tai, 2 mắt, 2 mũi (lỗ), 1 miệng.

Triệu Đông Hán và Hồng Tụ sau lưng La Hồng bị dòn ép không ngừng lùi về phía sau.

Tiểu Đậu Hoa tay ôm vỏ kiếm, cắn răng, mắt trừng lớn.

Nàng giận dữ nhìn u Dương Phi, đằng đằng sát khí.

Nàng nhớ rất rõ khuôn mặt của người này, khuôn mặt này từng rất dịu dàng, nhưng chính nó đã làm cho cả nhà nàng bị tịch thu gia sản, bị đối xử như kẻ phạm tội tày đình.

Ngay lúc này quân binh chạy như núi gặp mưa, thân hình mỏng manh của Tiểu Đậu Hoa giống như con thuyền đơn độc đứng trước giông bão.

Tuy nhiên nàng vẫn kiên cường đứng vững.

“Công... công tử! Kiếm trở lại vỏ rồi.”

Tiểu Đâu Hoa nói.

La Hồng một thân y phục bạch sam bay lên, một mình ra sức chống lại hơn mười vạn quân binh.

Nghe xong lời này của Tiểu Đâu Hoa, hấn nhướng mày, không nói gì thêm.

Kiểm chỉ là hư không.

Cạch!

Kiểm được cho vào vỏ lại, vô cùng chính xác rơi trở về tay Tiểu Đâu Hoa.

Tiểu Đâu Hoa cắn răng, vận chiêu thức dưỡng kiếm, hai chân mảnh khảnh run bần bật.

Nàng từng bước tiến về phía trước.

Khuôn mặt nàng tái nhợt như băng tuyết mùa đông, từ trong mũi chảy xuống một dòng máu xiêu vẹo như con rắn.

Nàng run lên, ấp úng nhìn u Dương Phi: “u Dương Phi! Người thân là Ngự Sử Tam phẩm, hại chết đồng sự, chết cũng không tiếc.”

Giọng nói có phần ấp úng nhưng chắc nịch.

Rầm!

Ngay thời khắc này, uy thế của quân đội, nối đuôi nhau tràn thẳng vào thân thể đơn bạc của nàng.

Mượn thế của năm trăm quân, dưỡng kiếm của một người!

Kiểm Thiên Cơ trong ngực nàng rung động không ngừng, chỉ chớp mắt tiếp theo, như như sét bay ra khỏi vỏ kiếm.

Kiểm rơi vào tay La Hồng. La Hồng không ngự kiếm, mà là cầm kiếm Thiên Cơ, cảm nhận sức mạnh khủng khiếp bên trong của thanh kiếm, khe thở dài.

Hành động này của Tiểu Đâu Hoa, sợ là đã làm tổn thương nguyên khí nặng nề rồi.

Để Tiểu Đâu Hoa phải trả giá lớn như vậy, sau này hấn không thể hung dữ với nàng nữa, bị mất đi không ít tội ác đâu.

Tên u Dương Phi này, phải chết!

La Hồng cầm kiếm, bạch y bay phát phới, mái tóc dài bay lượn.

Mang theo khí lực tương đương với năm trăm quân binh mà Tiểu Đâu Hoa đã tích tụ được, một kiếm bổ xuống u Dương Phi cách đó không xa.

Trong chớp mắt con đường đá bị nứt ra làm đôi, cả người cả ngựa cùng té ngã xuống.

Lưỡi kiếm sắc bén nhắm thẳng vào u Dương Phi, thống lĩnh Tam phẩm giận dữ gầm lên, rút thanh đao trên thắt lưng, đỡ lấy lưỡi kiếm mà La Hồng đang bổ xuống.

Đình!

Nhưng điều làm cho thống lĩnh Võ tu Kim Thân Tam phẩm này kinh ngạc chính là Kiếm khí bên trong chứa quân thế, làm cho lòng bàn tay gã run rẩy khiến thanh đao văng ra xa.

Áp lực của kiếm khí không giảm, nhắm thẳng vào u Dương Phi.

Quan Uy được u Dương Phi cất công khởi động bị phá tan trong nháy mắt.

“Ta không thể chết như vậy được. Ta vẫn chưa thấy tên tiểu súc sinh nhà ngươi bỏ mình.”

u Dương Phi giận dữ, quát lớn.

Cường giả của Đại Lý Tự cùng với các thống lĩnh quân binh cũng nhao nhao tiến lên đứng chắn trước u Dương Phi.

Mấy cường giả Tam phẩm, hơi thở dồn dập, lòng bàn tay đầm máu, mới có thể khiến cho một kiếm này suy yếu, cuối cùng hoá thành gió mạnh thổi vào mặt, chém bay vũ quan của u Dương Phi cùng một lọn tóc của ông ta.

Không chết.

Vậy mà u Dương Phi vẫn chưa chết.

Về mặt La Hồng trầm xuống.

Nhìn về phía sứ giả của Đại Lý Tự cùng với quân binh, khí tức lạnh lẽo dâng trào.

“La Hồng, ngươi đừng tự phụ! u Dương Phi ta là khâm sai của triều đình, được Thái Tử sai tới, ngươi vốn là tội nhân, nể tình là cháu trai của Trấn Bắc Vương, tội chết có thể miễn, nhưng hiện giờ lại chống đối, đi giết khâm sai của triều đình, người đang muốn tìm chết sao?”

Sứ giả của Đại Lý Tự quát to.

Chương 247: Vây đánh, phá quân! (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Sắc mặt Lạc Phong trắng bệch, ông ta không thể ngờ sứ giả của Đại Lý Tự cũng nhúng tay vào để vây bắt La Hồng.

Ông đứng lên, muốn nói điều gì đó.

Nhưng tên sứ giả của Đại Lý Tự cũng liếc qua nhìn ông ta: “Câm miệng, lần hành động của Đại Lý Tự này do Thái Tử chỉ thị, đích thân ban bố. Cho dù là Từ Thiệu Khanh cũng không có tư cách ngăn cản, người thì càng không.”

Lạc Phong nhất thời nghẹn lời, sắc mặt biến hóa muôn màu.

Sứ giả Đại Lý Tự lạnh lùng vung tay, hạ lệnh: “Ra tay, bắt tội nhân La Hồng, nếu hấn chống cự, giết ngay!”

Mệnh lệnh phát ra.

u Dương Phi ẩn nấp dưới sự che chở của các cao thủ Tam phẩm, lộ vẻ giễu cợt.

La Hồng muốn ra tay giết ông ta, quá đúng ý của ông ta rồi. Dù gì ông ta cũng là khâm sai của triều đình, làm sao có thể bị giết dễ dàng như vậy, mà La Hồng một khi ra tay giết ông ta, vậy hấn chờ bị giết đi!

Tội giết quan chức triều đình, là tội chết!

Đối mặt với hàng loạt quân binh như vậy...

La Hồng vươn tay ra giữ lấy Tiểu Đậu Hoa đang run rẩy, kéo nàng ra đằng sau.

Nâng tay lên thủ, chấp năm ngón tay lại, nhìn về phía đoàn người đang gào thét mắng chửi hấn.

Bóng đen tóm lấy, gió thổi qua.

Quân binh chạy tới bỗng nhiên đình trệ, trong đêm tối bỗng có bóng đen chui từ dưới đất lên, tóm lấy chân bọn họ.

Giữ chặt người bọn họ, bất động.

Hàng loạt Sát Châu lơ lửng bay trên bờ vai của La Hồng, sát châu hoá kiếm, sau khi La Hồng nhẹ nhàng búng ngón tay.

Đồng loạt phi ra như tên bắn.

Đùng! Đùng! Đùng!

Từng mảnh huyết vụ nổ tung.

Chỉ trong chớp mắt, kiếm Sát Châu đã đâm xuyên qua cơ thể của đám quân binh mặc giáp trụ.

Đánh thống lĩnh chỉ lạnh lùng nhìn cảnh tượng này. Đối phó với thiên kiêu trong Hoàng Bảg như La Hồng, chết người là chuyện thường.

Nhưng bị bao vây bởi quân binh đông đảo như vậy, cho dù là dạng thiên kiêu trong Hoàng bảg như Gia Luật Sách, sau mấy đợt chiến đấu cũng sẽ có lúc bị kiệt sức, mà khi đó, lại có vô số binh lính không ngừng liều mạng chém giết, đó chính là thời khắc chí mạng.

Lại thêm thế áp bách từ quân đội, trừ khi người là cao thủ Nhất phẩm hoặc Nhị phẩm, còn không một khi bị quân binh bao vây, khó có thể phá vây, chỉ còn nước chịu chết.

Trong Thiên Cơ bí cảnh, La Hồng đã đại khai sát giới. Điều này, bọn họ biết, nhưng bọn họ không tin La Hồng còn có thể bình yên vô sự trước sự vây đánh của quân đội.

Cho dù là Gia Luật Sách cũng không làm được!

Dù gì đây không phải là một đội quân binh người thường, mỗi một sĩ tốt đều là Võ tu.

Nhưng rất nhanh sau đó, thống lĩnh quân binh phát hiện rằng họ đã sai lầm rồi!

Có rất nhiều bóng đen kỳ dị xuất hiện.

La Hồng tựa như không sợ bị bao vây.

Một tiếng thương ung vang lên.

Tà ảnh Thương Ung giươngcanhs.

La Hồng mang theo Tiểu Đâu Hoa đứng trên lưng thương ung, bay lên như điều gặp gió, xông lên chín tầng mây.

Bảy mươi hai chuôi kiếm Sát Châu bay lơ lửng, đuổi theo như dòng sông chảy siết.

Bên trong quân binh, không ngừng có tà ảnh màu đen xuất hiện, cuốn lấy quân sĩ, khiến họ không thể cự quấy bị kiếm của La Hồng chém từ người này sang người khác.

Trong màn sương mù đầm máu lúc này, quân binh ngày càng ít dần.

Quân binh tử trận hiện giờ đã lên tới một trăm người...

Thống lĩnh của nhóm cao thủ Tam phẩm đứng ngồi không yên, thi triển khinh công bay hướng về phía La Hồng.

La Hồng bật cười.

Giơ tay lên, năm ngón tay nắm chặt vào lòng bàn tay.

Tà ảnh của Cung Hạo và Võ Cử lần lượt xuất hiện.

Khi còn sống họ cũng là Tứ phẩm, hơn nữa còn là Tứ phẩm trong Hoàng bảg, sau khi được tà ảnh trợ lực vào, nháy mắt đã thăng lên Tam

phẩm.

Lần trước Gia Luật Sách nhìn thấy nhiều tà ảnh như vậy, cũng phải quay đầu bỏ chạy...

Nói về bao vây, La Hồng hấn là dân chuyên nghiệp rồi!

Tà Ảnh Cung Hạo vẫn giữ lại được những chiêu kiếm của mình khi còn sống, một chiêu Lục Côn Lôn nhằm tới cao thủ của Đại Lý Tự bỏ xuống.

Phốc phốc!

Cao thủ Tam phẩm kia bị kiếm sơn nện ép về mặt đất.

“Cung Hạo?!”

Không... là Cung Hạo sau khi chết.

Sứ giả Đại Lý Tự cảm thấy cả người lạnh toát.

Tà ảnh của Võ Cử kêu gào, nhanh chóng đối đầu với thống lĩnh Tam phẩm, kéo đối phương xuống lòng đất.

Tất cả những cường giả muốn đến gần La Hồng đều bị đẩy ra.

Tiểu Đậu Hoa đứng trên lưng thương ung, nắm lấy vạt áo của La Hồng, hai chân không ngừng lắc lư...

Cao... cao quá!!! Hù chết ta rồi.

Nhưng La Hồng giờ phút này không rảnh bận tâm đến Tiểu Đậu Hoa.

Tay hấn giơ lên, tóc tơ bay tán loạn, khóe miệng khẽ mở.

“Vây đánh... Là thứ bốn công tử thích nhất.”

Một khắc sau, tay nhấc lên..

Một tiếng nổ trầm đục vang lên.

“Đứng lên.”

Đùng!

Tà sát khí từ trong đan điền tỏa ra ngoài, xác của những quân binh cử động.

Từng tà ảnh bò lên khỏi mặt đất, càng lúc càng nhiều.

Nhắm vào đám quân binh xung quanh, không ngừng công kích.

Thống lĩnh của quân binh cùng với sứ giả của Đại Lý Tự đều rùng mình, đầu đại ra, đây là thủ đoạn gì chứ?

Đây là mẹ nó thủ đoạn gì thế?

Một người thành quân?

Một người phá quân?

Là quái vật sao?

La Hồng cười Tà Ảnh Thương Ung, mang theo Tiểu Đậu Hoa chậm chậm bay về phía trước.

Bảy mươi hai chuỗi kiếm Sát Châu bao quanh lơ lửng, liên tục đan xen, tạo thành từng đoàn huyết vụ.

Nơi có xác chết của quân binh tất sẽ có tà ảnh bò từ dưới đất gia nhập chiến đấu.

Chết đi một người, sẽ lại có thêm một tà ảnh.

Một màn này, khiến binh mã của Đại Lý Tự và Binh Bộ đang đứng trên con đường dài mất hết chiến ý, khí thế sụp đổ trong nháy mắt, như núi tuyết băng tan chảy.

u Dương Phi cũng ngẩn ra, kinh ngạc nhìn cảnh này.

Hơn năm trăm binh mã của Đại Lý Tự và Binh Bộ, còn có thống lĩnh Tam phẩm chỉ huy, một đội quân hùng mạnh như vậy trong nháy mắt đã bị La Hồng đánh bại.

Kế đó, trên đầu ông ta có bóng đen bao trùm.

La Hồng và Tiểu Đậu Hoa cùng cười trên Tà Ảnh Thương Ưng, bay lượn trên đầu ông ta.

La Hồng dừng dừng nhìn ông ta.

Ngón trỏ và ngón giữa chụm lại, chậm chậm giơ lên.

Kiểm khí bộc phát.

Bảy mươi hai thanh kiếm Sát Châu khởi động, mũi kiếm hướng lên trời, bay vút lên bầu trời.

Kiểm chỉ lần thứ hai vung xuống.

Trên bầu trời, một toà kiếm sơn màu đen như núi Côn Luân, nhanh chóng đè xuống.

Chỉ chớp mắt đã nuốt chửng u Dương Phi.

Chương 249: Ta vui vẻ thay người vậy (2)

Chương 251: Hình như có con bạch mãng đang đuổi người (2)

Chương 253: Sư huynh, huynh phong lưu thật (1)

Chương 255: Đánh cược một khối tướng quân lệnh (1)

Chương 257: Đánh cược một khối tướng quân lệnh (3)

Chương 259: Ngưng tụ Thánh ngôn, La Hồng muốn phát hỏa! (2)

Chương 261: Tiếng rông ngâm khuấy động chín tầng trời (2)

Chương 263: Vào Ngũ phẩm, cầm ma kiếm (1)

Chương 265: Vào Ngũ phẩm, cầm ma kiếm (3)

Chương 267: Phu tử búng ngón tay, Thánh Nhân cầm kiếm (2)

Chương 269: Mặc đao bổ thánh chỉ, công tử vốn là ma (2)

Chương 271: Thiếu niên không biết tà sát quý (1)

Chương 273: Có lẽ đây là lần quật cường cuối cùng của ta (1)

Chương 275: Có lẽ đây là lần quật cường cuối cùng của ta (3)

Chương 277: Cuộc thi thảng ở học cung, di vật của Hồng Trần (2)

Chương 279: Rốt cuộc người đang kiên trì vì điều gì? (1)

Chương 281: Rốt cuộc người đang kiên trì vì điều gì? (3)

Chương 283: Bần tăng, hiểu rồi! (2)

Chương 285: Bần tăng, hiểu rồi! (4)

Chương 287: La gia có thể nhịn, ta thì không nhịn (2)

Chương 289: Anh tài kiệt xuất trong thiên hạ tề tụ Giang Lăng (2)

Chương 291: Nếu giữ quy tắc, đảm bảo người sẽ an toàn (1)

Chương 293: Nếu giữ quy tắc, đảm bảo người sẽ an toàn (3)

Chương 295: Mười lăm năm qua hoàn toàn cô phụ cái tên "điên cuồng" (2)

Chương 297: Dưới Nhị phẩm đều có thể tới chiến!

(1)

Chương 299: Dưới Nhị phẩm đều có thể tới chiến!

(3)

Chương 301: Pháp ngoại cường đồ (2)

Chương 248: Ta vui vẻ thay người vậy (1)

Chương 248: Ta vui vẻ thay người vậy (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Một lần nữa, con phố dài ở huyện An Bình lại đổ máu.

Xác chết ngổ ngang, mùi tanh của máu nồng nặc bao trùm khắp nơi.

Binh mã mà Đại Lý Tự và Binh Bộ mang tới, ngay lúc này, bắt đầu tan rã, đến cả ý chí chiến đấu cũng đã mất.

Nguyên nhân chủ yếu là vì bọn họ đã gặp phải đối thủ giết không chết, diệt không hết. Hơn nữa, một khi bọn họ chết đi, cũng sẽ hóa thành bóng đen, ra tay với đồng đội của mình.

Đây là thủ đoạn khiến người ta rét lạnh và sợ hãi đến nhường nào?

Nó gần giống với thuật Câu Linh Khiển Tướng của Đạo môn.

Nhưng... Câu Linh Khiển Tướng... thật sự là thế này sao!

Lạc Phong và Lưu huyện lệnh sợ đến ngậy người, nhất là Lạc Phong, cho dù ông ta là Võ tu Ngũ phẩm thực lực cao cường thì ngay tại lúc này cũng lạnh lẽo cả người. La Hồng quả thật ngày càng mạnh hơn.

Nếu không phải do ông ta không cảm ứng được tà sát khí từ những tà ảnh này thì một người hay tiếp xúc với Tà tu như ông ta chắc chắn sẽ cho rằng đây chính là một loại thủ đoạn nào đó của tà ma rồi.

Không, nó còn tà ma hơn cả tà ma nữa!

Một người đối kháng với cả một đội quân, đây là yêu quái phương nào chứ?!

Mặc dù quân binh lúc này chỉ có hơn năm trăm người, nhưng đây không phải là quân binh người thường. Mỗi một binh sĩ nơi này đều thuộc hàng Võ tu Cửu phẩm, mỗi đội nhỏ do một Bát phẩm dẫn đầu, đều là những tài nguyên quân đội của triều đình.

Lúc trước La Hồng đã ra tay tàn sát bạo dân trên đường, cũng giết mấy trăm người nhưng lần này lại không hề giống với khi đó.

Đám bạo dân đó làm sao so được với một đội quân binh hùng hậu như vậy?

Năm trăm quân binh này, có thể tàn sát hàng ngàn người thậm chí cả vạn người cũng chỉ là chuyện con con!

Thế mà, một đội quân như thế, giờ khắc này lại hoàn toàn tan tác, tháo chạy tán loạn.

Không chỉ riêng họ.

Cả Triệu Đông Hán và Hồng Tụ cũng đều ngơ ngác kinh sợ, hiện giờ bọn họ mới nhìn ra thực lực thật sự của La Hồng.

“Khó trách tại sao công tử có thể truy sát Gia Luật Sách bên trong bí cảnh...”

“Nếu mà gặp ta, có khi còn tưởng công tử là yêu quái, bỏ chạy từ đời nào rồi.”

Triệu Đông Hán lẩm bẩm.

Mắt Hồng Tụ sáng lên, không ngờ công tử trông thư sinh, yếu ớt khi xưa nay đã mạnh mẽ như vậy rồi.

Ở xung quanh con đường, đám khách giang hồ và dân chúng đứng xem chuyện vui nhìn thấy vậy, ai nấy cũng đều rung mình kinh sợ.

Những bóng đen chui từ lòng đất lên cứ như măng mọc sau mưa kia quả thực khiến người ta rét lạnh.

“Đây là thứ gì vậy? Là một chiêu thức mới của Tà tu sao?”

Một khách giang hồ qua đường run rẩy mở miệng hỏi.

“Hừ! Tà tu cái đầu của người ấy! La Hồng công tử chính là tấm gương sáng của huyện An Bình chúng ta, ngài ấy làm sao có thể sử dụng chiêu thức của Tà tu được chứ? Thật không có hiểu biết gì hết, đây chính là Câu Linh Khiển Tướng của Đạo môn.”

“Đừng hòng lừa ta đọc ít sách, đây làm sao có thể là Câu Linh Khiển Tướng của Đạo môn được chứ?”

Cả đám khách giang hồ quay sang nhìn nhau, suýt nữa thì cất tiếng cãi vả.

Dù những lời chửi bới có khó nghe thế nào cũng không ảnh hưởng đến La Hồng.

Bảy mươi hai thanh kiếm Sát Châu đã hình thành nên kiếm sơn giống như một ngọn núi tiên di động, dưới sự điều khiển từ kiếm chỉ của La Hồng, hung hăng nện xuống.

Chỉ trong nháy mắt đã nuốt chửng u Dương Phi.

La Hồng thấy, không phải u Dương Phi có khả năng phản kháng, mặc dù ông ta không phải là tu sĩ, tu vi cũng không mạnh, chỉ là Nho tu Bát phẩm Dưỡng Tính. Nhưng sức mạnh chân chính của ông ta lại chính là Quan Uy Tam Phẩm kia.

Không may là chiêu thức này lại không có tác dụng với La Hồng.

Cũng không ngăn chặn được Kiếm Sơn.

Kiếm Sơn này chính là chiêu thức La Hồng học được từ Lục Côn Luân của Cung Hạo, uy lực mạnh vô cùng.

Cho dù bây giờ La Hồng không đeo mặt nạ Tà Quân, nhưng sức mạnh bộc phát ra đã đạt tới uy năng công phạt của Ngũ phẩm.

Lần này nhất định u Dương Phi phải chết!

La Hồng hí hóp mắt nhìn.

Bên trên Tà Ảnh Thương Ưng đang bay lơ lửng, Tiểu Đậu Hoa nắm chặt vạt áo của La Hồng, nhìn u Dương Phi đang dần bị Kiếm Sơn nuốt chửng.

Nếu u Dương Phi chết, thì xem như nàng đã báo được thù cho gia tộc của mình.

Hả?

Ánh mắt La Hồng dừng lại.

u Dương Phi... vẫn chưa chết.

Kiếm Sơn... bị chặn lại!

Một mã phu* bỗng nhiên xuất hiện, giơ tay đỡ lấy Kiếm Sơn của La Hồng.

*người lái xe ngựa.

Người này là mã phu của u Dương Phi, đã đi theo ông ta từ kinh thành đến huyện An Bình.

“Bắt chước theo chiêu Lục Côn Luân của Cung Hạo Tư Thiên Viện, thậm chí còn mạnh hơn bản gốc... Chẳng trách La Hồng có thể đuổi giết được Gia Luật Sách.”

Giọng nói nhàn nhạt của mã phu vang lên.

u Dương Phi bị Kiếm Sơn suýt nuốt chửng lấy, quỳ rạp xuống đất, tóc tai bù xù, da thịt sớm đã bị Kiếm khí của Kiếm Sơn chém đến chảy máu đầm đìa.

Từ trên xuống dưới đều thảm hại.

Tuy nhiên ông ta vẫn chưa chết.

Ông ta điên cuồng gào lên.

“Mau ra tay! Giết! Giết hắn đi!”

Mã phu nhìn qua u Dương Phi, trong mắt hiện lên tia giễu cợt.

Gã gõ ngón tay theo quy luật.

Rầm!

Kiếm Sơn bị phá giải.

Bảy mươi hai thanh kiếm bay về hướng ngược lại.

Luồng khí nặng nề ập tới, bạch y của La Hồng đung đưa, hắn đưa mắt nhìn chăm chú.

Mã phu này lại là một vị cao thủ ẩn mình.

Hắn lại không phát hiện ra.

Quả nhiên... nếu La Hồng hấn ngoan ngoãn để u Dương Phi áp giải về kinh thành thì nhất định sẽ không còn mạng mà tới được đó, tên mã phu này sẽ nhân lúc đang ở giữa đường mà ra tay thủ tiêu hắn.

Thái Tử lệnh cho u Dương Phi bắt hắn, mục đích là gì không cần nói cũng biết, chính là thủ tiêu hắn.

“Hay cho một tên Thái Tử chó má!”

“Tiểu Bản Bản của ta ghi nhớ tên ngươi rồi.”

Chương 249: Ta vui vẻ thay người vậy (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Ánh mắt giận dữ của La Hồng đảo qua.

Mã phu nhìn lướt qua, thấy quân đội đã vỡ thể trận, miệng tán thưởng.

“Một mình ngươi đã đánh bại hơn năm trăm quân binh... Sức mạnh để gọi bóng đen này hẳn là ngươi đã có được khi còn ở trong Thiên Cơ bí cảnh đúng không? Thuật Câu Linh Khiển Tướng biến thể của Đạo môn khi này là... đạo thuật thượng cổ được ghi chép lại trong «Bắc Đẩu Kinh» sao?”

Mã phu cười nhạt nói, khí tức của cao thủ được phát huy triệt để.

La Hồng nghiêm túc nhìn, tên mã phu này đem lại cho hắn một cảm giác bị áp bách rất lớn, người này chắc chắn là thuộc hàng cao thủ cấp cao. Khí tức đang ẩn giấu của gã yếu hơn Triệu Tinh Hà nhiều, hẳn là chưa đạt tới Nhất phẩm, mà thuộc Nhị phẩm đỉnh phong!

“Lên!”

Tâm ý La Hồng khẽ động.

Tà Ảnh Thương Ưng bay tới, sau đó bay vút lên trời, không ngừng lên cao, kéo dài khoảng cách với mã phu.

“Giết hắn! Đừng nói nhảm nữa! Giết hắn ngay!”

u Dương Phi chửi bới.

“Huyền Ngọc phi phái ngươi đi theo để bảo vệ ta, giết chết La Hồng, không phải kêu ngươi đến đây chơi!”

Uỳnh!

Sắc mặt của mã phu lạnh đi, gã quay sang nhìn u Dương Phi.

“Ngươi đang dạy đời ta đấy à?!”

Lời vừa dứt, ngay lập tức u Dương Phi bị một luồng khí đánh văng ra xa vài thước, lăn trên mặt đất, không ngừng ho ra máu.

Mã phu không nói nhiều lời vô nghĩa.

Hai chân gã hơi gập lại, ép hai lòng bàn tay lại, khí huyết đột nhiên nổ tung, La Hồng mượn sức của Tà Ảnh Thương Ưng chạy trốn cũng bị kiềm hãm chậm lại.

Bị một lực hút kéo xuống.

La Hồng mượn đà của lực hút, tay cầm kiếm Thiên Cơ, nhảy ra khỏi lưng thương ưng, nhanh chóng lao xuống mặt đất.

La Hồng không hề sợ khí thế mạnh mẽ của mã phu kia.

So với khí tức mạnh mẽ của mã phu như ngọc châu phát sáng kia thì của La Hồng lại yếu như đèn đom đóm, tựa như con thiêu thân lao đầu vào đồng lửa.

Mã phu nheo mắt nhìn.

Tên tiểu tử này muốn làm gì?

Nếu lao thẳng xuống như vậy, hắn chắc chắn sẽ chết!

Lấy mạng đổi mạng sao?

Lấy mạng của chính hắn để đổi lấy mạng của u Dương Phi?

u Dương Phi đã có gã bảo vệ, La Hồng sao có thể ra tay được?

“Đúng là muốn tìm chết.”

Mã phu cười lạnh, gã không biết La Hồng đang tính làm gì, nếu hắn đã muốn chết như vậy, gã sẽ vui lòng đáp ứng.

Nắm đầm tung ra, khí tức khủng bố khiến cho viên gạch dưới đất như muốn nứt ra thành từng mảnh, bay thẳng về hướng La Hồng.

Hắn muốn dùng một chiêu để tiêu diệt La Hồng.

La Hồng nhanh chóng lao xuống, lấy Tương Quân Lệnh ra, hắn dùng tu vi mười năm của mình để khởi động Tương Quân Lệnh, nhẹ nhàng chuyển động.

Huyện An Bình, bên ngoài thành!

Một bóng người đã chực chờ sẵn ở đó!

“Trong đội ngũ khâm sai trà có người Hồ trà trộn, đám người tới từ kinh thành các ngươi chỉ là phế vật sao?”

Một tiếng hét vang lên tựa như sấm sét nổ vang giữa thiên địa!

Sau một khắc, mặt đất rung chuyển, một bóng người nhảy vào từ bên ngoài thành, nhanh chóng phi đi như một luồng sấm sét màu đen, lướt ngang qua như vòng cung, gia nhập vào trận chiến ngay lập tức.

Bóng đen bay thẳng về hướng mã phu đang đứng!

“Triệu Tinh Hà?!”

Sắc mặt mã phu khê biến, nhưng gã không lo lắng.

“Không kịp nữa rồi! Triệu Tinh Hà không kịp cứu ngươi đâu, ngươi chắc chắn sẽ chết dưới tay ta!”

Cao thủ người Hồ mà Huyền Ngọc phi phái tới cười chế nhạo.

Gã lại tung ra thêm một quyền, nhắm thẳng vào La Hồng đang cầm kiếm lao xuống!

Cho dù Triệu Tinh Hà có mạnh thế nào đi nữa, nhưng từ ngoài thành tiến vào, cũng cần một khoảng thời gian!

Chỉ nhiều đó thôi đã đủ để gã để giết La Hồng rồi!

Giết La Hồng xong lập tức chạy đi thì vẫn còn có cơ hội đào tẩu!

La Hồng nhìn mã phu, mái tóc bị một quyền kia đánh cho bay tán loạn, khóe miệng hơi nhếch lên, nói: “Đồ thiếu năng.”

Lời nói vừa dứt.

Quyền cương đã ập đến trong nháy mắt.

Nhưng cùng lúc đó bóng dáng của La Hồng cũng biến mất, hóa thành một tà ảnh binh sĩ với vẻ mặt đầy mơ màng.

Tà ảnh binh sĩ sờ đầu, trong nháy mắt bị quyền kia nện tới, nát thành từng mảnh!

Đôi mắt của mã phu co rụt lại.

Quay đầu nhìn về đằng xa, gã phát hiện La Hồng lại xuất hiện ở một chỗ khác của con đường.

Bạch y phát phối, chống kiếm Thiên Cơ xuống đất, hất cằm, khiêu khích nhìn gã.

“Đây là...”

Mã phu hít sâu một hơi.

Di Hình Hoán Ảnh của Đạo môn sao?

Ngay sau đó, ánh mắt của gã trở nên hung tợn.

“Chùng này khoảng cách, đối với ta vẫn có thể giết chết người như thường!”

Mã phu lạnh lùng nói.

Gã tiến tới một bước, tốc độ di chuyển đột nhiên tăng lên, tạo ra từng đạo tàn ảnh, từng cơn bão tố tới dồn dập, giống như một cơn cuồng phong của thảo nguyên, chỉ trong chớp mắt đã tới gần La Hồng!

Một quyền cuốn theo vô số cương khí nện xuống.

Rầm!

Mặt đất của con phố dài bị chia năm xẻ bảy trong nháy mắt, một cái hố to rộng cả trăm trượng xuất hiện!

Thế nhưng, La Hồng vốn đang chống kiếm đứng lại lần nữa hóa thành tà ảnh binh lính với vẻ mặt mơ màng, bị cú quyền đó đâm vỡ ra thành từng mảnh.

Lại biến mất?!

Tim của mã phu run lên.

“Chắc chắc...”

“Người là người Hồ mà Huyền Ngọc phi phái tới đúng không? Thiếu hiểu biết quá...”

“Với chỉ số thông minh đầy của ngươi, làm sao có thể tu luyện đến cảnh giới Nhị phẩm được vậy?”

Tiếng cười lơ đãng mang theo vài phần châm chọc.

Tên mã phu Nhị phẩm đỉnh phong cảm thấy hơi bức bối.

Gã quay đầu, liền nhìn thấy u Dương Phi không còn ở bên cạnh. Còn La Hồng sắc mặt tái nhợt do tiêu hao tinh thần lực quá độ, xuất hiện giữa vạt áo trắng.

u Dương Phi sợ hãi nhìn La Hồng, vừa mới nãy có một bóng đen chui ra từ cái bóng của ông ta, trong chớp mắt bóng đen đã biến thành La Hồng.

Tên này... là yêu quái sao?

La Hồng mỉm cười.

Cúi đầu nhìn u Dương Phi đang sợ hãi run rẩy.

“Vui không? Ngươi sắp được gặp con mình rồi.”

La Hồng nói.

u Dương Phi định mở miệng trả lời.

“Ngươi không cần trả lời, ta vui vẻ thay ngươi là được rồi.”

Chương 250: Hình như có con bạch mã đang đuổi người (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Vừa nói xong, kiếm chỉ chậm rãi ấn xuống.

Phập!

Phập! Phập!

Bảy mươi hai kiếm Sát Châu bay tới như đâm xuyên qua lòng sông.

Bị bảy mươi hai nhát kiếm đâm liên tục, u Dương Phi chảy máu đầm đìa quỳ rạp xuống đất, bị đâm cho thành một con nhím...

Đồng tử của mã phu co rút lại.

Dưới sự bảo vệ của một cao thủ Nhị phẩm đỉnh phong như gã mà u Dương Phi vẫn bị giết chết.

Bị La Hồng giết ngay trước mặt.

Nhưng mã phu cũng không có thời gian để kinh ngạc.

Vì một luồng khí cuồng bạo lạnh lẽo như núi băng đang ngày một tới gần gã.

Triệu Tinh Hà khoác trên mình bộ giáp đen rơi mạnh xuống đất, khiến vô số đá vụn bay lên đang dùng ánh mắt tàn nhẫn nhìn gã.

Một bàn tay to lớn vươn ra, chặn đứng tất cả lối thoát, chỉ trong chớp mắt đã chế trụ cả vai của mã phu kia.

Nhưng Triệu Tinh Hà không giết gã ngay, thay vào đó đâm từng cú một vào đầu của mã phu, đâm tới tấp.

Võ tu Nhị phẩm này bị Triệu Tinh Hà đâm cho máu thịt lẫn lộn, nhưng Triệu Tinh Hà vẫn không dừng lại mặc cho máu tươi bắn lên mặt ông, dùng phương pháp bạo lực để bẻ gãy đầu gã!

Cuối cùng ông ném xác chết không đầu của gã xuống đất, dùng chân giẫm lên khiến thân thể gã bị chia năm xẻ bảy.

Tên mã phu này chết nhưng thi cốt không toàn.

Triệu Tinh Hà ngẩng đầu lên nhìn La Hồng, cảm xúc trong lòng lẫn lộn.

Một người một kiếm, tàn sát cả đội quân khâm sai do Thái Tử phái tới từ kinh thành...

Thậm chí còn đùa giỡn với Võ tu Nhị phẩm.

Công tử, thật sự làm cho người khác phải một phen kinh ngạc.

Ở xung quanh, đám cường giả của Đại Ký Tự và Binh Bộ đang bị Tà Ảnh Cung Hạo và Tà Ảnh Vô Cử cuốn lấy đều tái mặt.

Ngay lúc mã phu chuẩn bị ra tay bọn họ đã có dự cảm không lành.

“Tên u Dương Phi ngu ngốc này!”

Bọn họ đều chửi thầm trong lòng.

Tất cả đều muốn thoát khỏi tà ảnh, nhanh chóng chạy trốn khỏi đây.

Nhưng mà...

Triệu Tinh Hà đã giết tới, còn khiến thân thể mã phu phải chia năm xẻ bảy.

Ông nhìn bọn họ bằng ánh mắt lạnh lùng, nâng cánh tay đang mặc giáp đen lên.

Lạch cạch! Lạch cạch!

Chỉ chốc lát sau, xung quanh huyện An Bình...

Chỉ có tiếng thiết kỵ va chạm, tiếng vó ngựa chạy rầm rập.

Hắc kỵ nối đuôi lao đến giống như mây đen nặng nề kéo qua, khí thế trầm muộn nhanh chóng bao trùm như núi mưa áp bách.

Đám binh lính bị tà ảnh đánh cho tan rã chiến ý kia, giờ phút này, chỉ biết nhao nhao ôm đầu, sợ hãi lùi về.

Xung quanh con phố dài, hắc giáp dần bủa vây.

Sắc mặt của thống lĩnh Tam phẩm Binh Bộ cùng với cao thủ của Đại Lý Tự đều tái mét, trắng bệch.

Bọn họ... đã bị bao vây.

Không khí tràn ngập mùi tử thi, hoang tàn im ắng.

Máu không ngừng chảy xuống đất, thi thể ngổn ngang, mùi máu tanh nồng nặc bốc lên tận mây, dường như hoá thành một màn sương máu bao phủ quanh huyện An Bình.

Dân chúng xung quanh sớm trốn ngay khi hai bên vừa giao chiến, tất cả nhanh chóng vào trong nhà đóng chặt cửa, không dám lộ mặt ra ngoài.

Bên ngoài đang ầu ẩu.

Loại náo nhiệt như thế không nên nhìn, vì chỉ một chút không cẩn thận thôi thì có thể bị liên lụy đến.

Đối với chiến tranh, bách tính luôn cảm thấy sợ hãi từ tận trong xương. Bởi vì, chính chiến tranh khiến cho bọn họ lâm vào tình cảnh cửa nát nhà tan, lưu lạc tứ phương, thi cốt đầy đường.

Họ sợ chiến tranh sẽ thật sự kéo đến, tai họa này sẽ ập tới chỗ bọn họ.

Khách giang hồ thì can đảm hơn, vẫn còn rất nhiều người tinh táo bay lên nóc nhà như hồng nhan lướt trên sông. Nhìn thấy cảnh tượng gót sắt nện

xuống đường dài, hắc giáp đông nghịt, tất cả đều hít khí lạnh!

Hắc kỵ từ bên ngoài đã tiến vào thành!

Đây là lần đầu tiên hắc kỵ đi vào trong thành, trước đó, cho dù La Nhân Đồ có dẫn binh trở về thì cũng để đám hồ lang này ở bên ngoài.

Hiện tại đội binh hùng mạnh này đã phá vỡ cửa thành của huyện An Bình, tiến vào trong thành!

Sự yên tĩnh của toàn bộ thành trấn đã bị phá vỡ.

Hắc giáp nhiều như nước lũ, quả thật là khiến người khác kinh sợ!

Triệu Tinh Hà đứng lặng trên con phố dài, ngay dưới chân ông là thi thể không đầu của tên cao thủ Nhị phẩm người Hồ kia.

Đôi mắt sắc bén và lạnh lùng của ông liếc nhìn xuống dưới. Uy áp kinh khủng khiến cho thống lĩnh Binh Bộ và cao thủ Đại Lý Tự cảm thấy đến cả hít thở cũng trở nên khó khăn.

La Hồng không còn duy trì tà ảnh nữa, rất nhiều tà ảnh nhanh chóng tiêu tán đi.

Một luồng ánh sáng chói mắt nhanh chóng quét qua ngay lúc tà ảnh biến mất, có ánh hào quang của thánh nhân phun trào, giống như là linh hồn đạt đến thăng hoa, nhanh chóng bốc hơi biến mất...

Triệu Tinh Hà nhìn thoáng qua, chứng kiến thấy hào quang thánh nhân chợt loé lên rồi biến mất kia, trong lòng vô cùng chấn động, giây lát sau, ánh mắt ông thoáng dịu đi.

“Tĩnh hoá rồi sao?”

“Quả nhiên là thuật pháp của Đạo môn... Hắc là đạo thuật thượng cổ.”

Triệu Tinh Hà thở ra, tảng đá nặng treo trong lòng cũng rơi xuống.

Triệu Tinh Hà vốn lo rằng La Hồng học theo cái xấu, tu luyện Tà pháp, dù sao thì những cái bóng này cũng quả thực quá quỷ dị, giống như tà ma vậy.

Có khi còn tà tu hơn cả Tà tu.

Nhưng hiện tại xem ra, đây cũng là một loại thủ đoạn tịnh hoá, tương tự như thần thông phổ độ của Phật môn.

Đám khách giang hồ xung quanh giật mình, bọn họ tận mắt nhìn thấy những bóng đen đó hiện lên rồi biến mất, cứ như bị độ hóa, ánh mắt người nào người nấy đều hiện lên vẻ chợt hiểu ra.

Sự kinh sợ đối với La Hồng lúc đầu cũng giảm đi không ít.

“Quả nhiên là Đạo thuật của Đạo môn, nhìn hiện tượng linh hồn thăng hoa kia đi, chỉ có Đạo thuật mới có thể làm được, nếu là Tà thuật... thì những linh hồn ấy sao có thể lộ ra vẻ thanh thần như vậy được?”

“Chẳng phải trước đây Thiên Cơ bí cảnh được mở ra sao? Nghe nói rằng La Hồng công tử đã nắm bắt lấy cơ duyên trời cho của Thiên Cơ bí cảnh, có lẽ cơ duyên ấy chính là Đạo thuật này!”

“Đây thực sự là một Đạo thuật lợi hại, chắc là đạo thuật thượng cổ rồi! Nghe nói đó là bí kíp thất truyền của Côn Luân Cung, đạo thuật Phổ Độ Chúng Sinh, thật xứng đáng với tấm gương chính nghĩa của huyện An Bình là La Hồng công tử đây!”

Chương 251: Hình như có con bạch mãng đang đuổi người (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Một vài khách giang hồ xung quanh mở miệng khen ngợi.

Xúng... xứng cái mông!

La Hồng không nói nên lời.

Các người biết gì không mà nói?!

Tà ảnh này nhìn quỷ dị như vậy, các người không sợ hãi chút nào sao?

Nếu không có Hư Ảnh Thánh Nhân tọa trấn bên trong đan điền, khiến mỗi lần vận chuyển tà sát khí đều sẽ bị hư ảnh thánh nhân tịnh hoá, mất đi khí tức của tà sát khí, thì lúc La Hồng thi triển nhiều tà ảnh như vậy không chừng cả huyện An Bình này sớm đã bị tà khí bao phủ, hoá thành một vùng đất tà ma vô cùng lớn rồi.

Còn về phần ngay lúc tà ảnh biến mất có hiện tượng thăng hoa kia, cũng là do Hư Ảnh Thánh Nhân giở trò quỷ ra thôi!

Kẻ thù cả đời của La Hồng hẳn... chính là hư ảnh Thánh nhân!

Đều là họa từ lúc đánh chuông mà ra!

Nếu không có gõ chuông Thánh nhân kia thì trong đan điền của La Hồng sẽ không chứa cái hư ảnh Thánh nhân này, có lẽ chỉ cần làm hai ba chuyện thôi cũng đã tích được rất nhiều tội ác rồi!

Nhưng đáng tiếc là không, hư ảnh Thánh nhân còn tồn tại thì tất cả ảo tưởng đẹp đẽ của La Hồng đều bị phá tan.

“Sớm muộn gì ta cũng sẽ phá huỷ được nó!”

“Ma kiếm A tu la hình như có thể đối kháng được với hư ảnh Thánh nhân, phải tìm thời gian tâm sự với Ma kiếm mới được.”

La Hồng trầm nghĩ.

Rầm rập! Rầm!

Xung quanh La phủ, hắc giáp thiết kỵ đồng loạt dừng lại.

Bọn họ ngồi trên lưng ngựa đen tuyền, đem lại cảm giác áp bách.

So với quân binh của triều đình cùng với của Đại Lý Tự khi ra trận, hắc kỵ bọn họ hung mãnh hơn nhiều.

Dù sao thì những hắc kỵ này cũng đều được rèn luyện ra từ chốn sinh tử, đã từng chiến đấu với dũng sĩ thảo nguyên của Kim Trướng Vương Đình một khoảng thời gian dài, ai ai cũng thuộc dạng hung mãnh thiện chiến.

Trường đao đồng loạt rút ra, đám binh lính đang định bỏ chạy kia đều bị không chế.

Mấy cao thủ Tam phẩm triều đình cử tới cũng bị chế ngự, đành phải giao tay chịu trói.

Hàng ngàn hắc kỵ tiến vào thành, tạo nên khí thế áp bách như bị một ngọn núi lớn đè xuống.

Bọn họ đã từng thử phá vỡ vòng vây, nhưng hắc kỵ là một đội quân tinh nhuệ có đầy đủ các loại binh chủng, nếu muốn phá vây phải chống chọi với áp lực cực lớn, phải đối mặt với thống lĩnh hắc kỵ là Triệu Tinh Hà, xác suất thành công là cực kỳ thấp.

Dù gì Triệu Tinh Hà cũng là cao thủ Nhất phẩm thực thụ.

“Triệu Tinh Hà! Người cũng là tội nhân, Thái Tử đã ban lệnh xuống, người không có tư cách vận dụng hắc kỵ.”

Một thống lĩnh Tam phẩm đang bị hắc kỵ dùng đao không chế, thấp giọng quát.

Gã cũng không ngờ mọi chuyện lại trở nên như thế này.

Gã đoán rằng La Hồng sẽ kháng cự hoặc thậm chí là trốn chạy đến Tắc Hạ học cung.

Tuy nhiên gã chưa bao giờ nghĩ rằng La Hồng không những không chạy, mà còn trực tiếp đối đầu với bọn họ.

Lấy sức của một người, giết phá đội quân năm trăm người của bọn họ.

Dù rằng đội quân năm trăm người này là tập hợp bởi nhiều nguồn khác nhau, một nửa là quân binh triều đình, một nửa là quân binh của Đại Lý Tự.

Nhưng đây vẫn là một đội quân!

Điều quan trọng nhất chính là... Triệu Tinh Hà lại vận dụng hắc kỵ!

Đây mới là điều khiến gã khiếp sợ. Gã đoán, thủ dụ của thái tử đã truyền đến tai năm ngàn hắc kỵ, Sở Thiên Nam sẽ nhanh chóng đến huyện An Bình để tiếp nhận năm nghìn hắc kỵ này.

Nhưng Triệu Tinh Hà lại phớt lờ mệnh lệnh của Thái Tử, tự ý xuất binh.

Triệu Tinh Hà lạnh lùng nhìn qua tên thống lĩnh Tam phẩm đó.

“Tướng ở bên ngoài, có thể không tuân theo quân lệnh.”

“Huống chi, trong đội quân của người lại xuất hiện một tên người Hồ Nhị phẩm, bản tướng quân nghi ngờ các người đã bị gian tế của Kim Trướng Vương Đình mua chuộc, giả truyền thánh chỉ, âm mưu hãm hại công tử nhà chúng ta!”

“Bản tướng quân ra tay giết tên người Hồ đó, có tội gì?”

“Người... cũng xứng để hỏi tội ta sao?”

Triệu Tinh Hà nói.

Lời nói như lũ quét, chèn ép tên thống lĩnh Tam phẩm này, khiến gã bị áp chế đến mức đồng tử co rút, hô hấp khó khăn.

Những điều Triệu Tinh Hà vừa nói, gã không thể phản bác lại một câu nào.

Thái tử đề u Dương Phi đến đây nhằm mục đích gì, sao bọn họ có thể không biết được. n oán giữa u Dương Phi và La Hồng đã sớm huyên náo đến tận kinh thành.

Nhưng mà... u Dương Phi lại dẫn theo một cao thủ người Hồ đi cùng, đây mới là điều ngu xuẩn nhất.

Nếu đề Thái Tử biết được, e rằng đã mắng đã mắng chết tên u Dương Phi ngu xuẩn này rồi!

La Hồng thu hồi kiếm Thiên Cơ, ném cho Tiểu Đậu Hoa vừa mới xuống khỏi Tà Ảnh Thương Ưng, nhưng vẫn còn sợ đến mơ hồ, tim đập chân run kia.

Hắn cũng thu hồi lại bảy mươi hai thanh kiếm Sát Châu đã đâm xuyên qua người u Dương Phi, cười cười phẩy tay: “Triệu thúc, thánh chỉ kia là giả, thúc không cần đọc làm gì, ta nghe nói thánh chỉ thật sẽ có ý chỉ thiên tử, thấy chỉ như diện thánh, uy áp như trời sập. Thế nhưng, ta lại dễ dàng đoạt được thánh chỉ trong tay u Dương Phi như thế, chắc chắn thánh chỉ này là giả rồi.”

La Hồng nói.

Đám cao thủ Tam phẩm của Đại Lý Tự và thống lĩnh quân binh nghe những lời này xong tức muốn hộc máu.

Mẹ kiếp!

Giả cái đầu nguoi ấy!

Thánh chỉ kia chắc chắn là đồ thật, trong thiên hạ này ai lại dám đi giả mạo thánh chỉ chứ?

Triệu Tinh Hà vốn đang im lặng, nhưng nghe La Hồng nói cũng lên tiếng thuận theo.

“Giả mạo thánh chỉ? To gan thật... Công tử, nếu những người này đã giả truyền thánh chỉ, giả mạo thánh ý, âm mưu hãm hại công tử. Bây giờ tướng quân lệnh đang nằm trong tay người, người muốn xử lý thế nào, cứ toàn quyền quyết định.”

Triệu Tinh Hà siết tay thành nắm đấm, nói.

Chương 252: Hình như có con bạch mãng đang đuổi người (3)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Đôi mắt của những hắc kỵ đang đứng xung quanh cũng đều nhìn về phía La Hồng.

Triệu Tinh Hà cũng nhìn La Hồng, ánh mắt rạng rỡ.

Mà đám quân binh cùng cường giả của Binh Bộ và Đại Lý Tự kia nghe vậy đều tái hết cả mặt.

Có ý gì đây?

Triệu Tinh Hà là cao thủ Nhất phẩm thực thụ, là chủ tướng của đội hắc kỵ này, dù cho La Hồng có nắm giữ tướng quân lệnh thì việc điều động hắc kỵ chủ yếu vẫn là do Triệu Tinh Hà quyết định.

Nhưng hiện tại, Triệu Tinh Hà lại để La Hồng ra quyết định khiến bọn họ có dự cảm không lành...

Dự cảm này khiến mấy cường giả Tam phẩm rung mình.

Chuyện lớn rồi!

Họ mơ hồ cảm thấy dường như có cơn bão sắp kéo qua.

“Triệu Tinh Hà! Người điên rồi sao?”

Thống lĩnh Tam phẩm của Binh Bộ quát lớn.

“Vả miêng hấn.”

Triệu Tinh Hà liếc qua, nói.

Hắc kỵ đang áp chế tên này chợt rút đao ra, thân đao mang theo cự lực quét vào sườn mặt tên gã, khiến cho khóe miệng tên thống lĩnh Tam phẩm Kim Thân cảnh phun máu.

Cả con đường dài bỗng trở nên im ắng lạ thường.

Chỉ còn nghe được tiếng thở dốc.

Từng ánh mắt lần lượt dừng trên người La Hồng.

Ngay cả Lưu huyện lệnh và Lạc Phong cũng vậy.

La Hồng cảm nhận từng ánh mắt cứ dừng trên người mình, có chút hoảng hốt.

Bảo hấn đưa ra quyết định ư?

La Hồng nhìn về phía Triệu Tinh Hà, mơ hồ hiểu được dụng ý của ông, đây là muốn hấn tỏ thái độ.

“Nếu như ta ra lệnh thả bọn họ ra, có lẽ Triệu thúc sẽ cảm thấy rằng ta đang sợ, sợ...”

La Hồng nheo mắt.

Khóe miệng dần dần nhếch lên thành một đường cong.

u Dương Phi bị hấn giết, thánh chỉ cũng bị cướp đi... sợ cái rắm!

La Hồng lấy tướng quân lệnh ra, nhẹ nhàng vuốt ve.

Mái tóc rũ xuống trán, che đi hai gò má, một cơn gió bay ngang qua làm bạch y đung đưa.

Giọng nói nhàn nhạt của La Hồng vang khắp phố dài.

“Những người này giả truyền thánh chỉ, cấu kết với người Hồ, âm mưu hãm hại con cháu thế gia, nhi tử của tướng quân, làm loạn kỷ cương quốc gia...”

“Giết sạch.”

Lời nói nhẹ nhàng thốt ra, mà lại như sấm sét đánh giữa trời quang!

Tiếng nổ vang bên tai của mỗi người.

Ánh mắt của Triệu Tinh Hà càng lúc càng rạng ngời như dải ngân hà.

La Hồng mạnh mẽ giơ tướng quân lệnh lên, bạch y tung bay, nói lớn: “Giết.”

“Giết!!”

Một ngàn hắc giáp thiết kỵ đều bộc phát ý chí phản kích, như sông lớn chảy siết, tiếng hét nhanh chóng truyền ra từ con phố dài.

Toàn bộ phố dài, thậm chí cả huyện An Bình ngay lúc này cũng run rẩy theo!

...

Bên ngoài huyện An Bình, cách đó một trăm dặm.

Có hai con bạch mã đang rong ruổi, chạy nhanh như gió, lông bờm cũng bay theo cùng với hướng cơn gió.

Bất chợt.

Bạch mã hí lên, dừng lại.

Hai móng đằng trước giơ cao lên, hất đầy bụi đất.

Trên lưng ngựa, một thanh niên mặc cẩm bào anh tuấn, đầu đội tử kim quan, lỗ tai hơi nhúc nhích, mơ hồ nghe được tiếng đằng xa truyền đến: “Giết.”, nhìn về phía con đường hướng tới huyện An Bình. Hắn ta chợt cảm thấy như có một luồng khí đang ngưng tụ, hóa thành một con bạch mãng đuổi người...

...

Đôi mắt của tên thống lĩnh Tam phẩm co rụt lại: “La Hồng, người dám?!”

Cao thủ của Đại Lý Tự thấp giọng quát: “Hành động này của người là bịa đặt tội danh, muốn tạo phản sao?”

Nhưng vừa dứt lời.

Thanh kiếm trong tay hắc kỵ chém xuống, trên cái đầu đang văng xa kia vẫn còn mang theo ánh mắt không thể tin. Máu tươi bắn ra xa mười thước rồi rơi xuống đất, nhuộm đỏ cả một vùng bùn.

Hành động này giống như một tín hiệu, tất cả hắc giáp thiết kỵ lãnh khốc đều giơ tay chém xuống.

Tiếng đầu rơi vang lên không ngừng.

Máu chảy thành sông.

Tại huyện An Bình, hơn năm trăm quân binh tới đây để giết La Hồng...

Tất cả đều chết.

Cả con phố dài im ắng không một tiếng động.

Đám khách giang hồ đang ngồi trên nóc nhà xem náo nhiệt cũng bị dọa đến lạnh người, có kẻ còn ngồi không vững, rơi thẳng xuống từ nóc nhà.

Lạc Phong, Tử Vi cùng Phương Chính đều tái mặt.

Lưu huyện lệnh không ngừng run rẩy, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc. Nhìn La Hồng một thân mặc bạch y đang cầm tướng quân lệnh trong tay hạ lệnh giết, ông mơ hồ thấy được một con bạch xà vốn vẫn ngủ say giờ tỉnh lại, há mồm gào thét với Đại Hạ!

Cái đầu này rồi đến cái đầu khác lần lượt rơi, lăn xuống bên đường.

Mùi máu tươi nồng nặc xộc thẳng lên trời, nhiều loạn trái tim của tất cả những người đang có mặt.

Rất nhiều khách giang hồ cảm thấy trăm mối ngôn ngang, có vài người bị dọa đến mức đứng không vững rơi xuống nóc nhà, có người thì sắc mặt kích động, tay nắm thành quyền, trong lòng cũng muốn trở nên oai phong bản lĩnh như La Hồng trước mặt.

Cho dù là thống lĩnh Tam phẩm của Binh Bộ hay là cao thủ của Đại Lý Tự đều bị chém đứt đầu, máu tươi phun rộng, hóa thành một thi thể.

Trận vây bắt La Hồng oanh liệt này, cứ như vậy mà kết thúc.

Nực cười, quả thực rất nực cười.

Khâm sai u Dương Phi của triều đình bỏ mình, toàn quân cũng bị diệt.

Ngay lúc này đây, đội quân do triều đình cử tới đều đã tiêu tòng.

Đám khách giang hồ đang xem náo nhiệt xung quanh cũng ngơ ngác, không biết bản thân tỉnh hay mơ.

Đám quân binh mang theo thánh chỉ tới để bắt La Hồng này là thật sao?

Nhưng tại sao thánh chỉ lại bị La Hồng đoạt lấy một cách dễ dàng như vậy? Không phải là, trên thánh chỉ chứa đựng ý chí thiên tử, ẩn chứa uy áp vô thượng, đừng nói là cướp đoạt, mà trước thánh chỉ, bất cứ kẻ nào cũng đều sẽ không nhận được mà phải quỳ sát xuống sao.

Không lẽ thật sự đúng như lời La Hồng nói... thánh chỉ là giả sao?

La Hồng cầm tướng quân lệnh trong tay, bình tĩnh nhìn đầu người lăn đầy trên mặt đất, sắc mặt chẳng có biến hóa gì quá lớn.

Việc giết những người này chẳng khiến cho trong lòng La Hồng có chút gánh nặng tâm lý nào.

Những người này tới bắt hắn đi, phụng theo ý chỉ của tên cầu thái tử kia, nếu đã như vậy La Hồng hắn còn nhân từ với bọn chúng làm gì?

Chương 253: Sư huynh, huynh phong lưu thật (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nếu hắn thật sự bị bắt đi, thì với sự oán giận của n Dương Phi đối với hắn, sợ là nửa đường đã chém hắn thành ngàn mảnh rồi..

Người ta đã muốn giết hắn thì việc hắn giết lại là lẽ đương nhiên.

Ánh mắt của những hắc kỵ xung quanh đều dừng lại trên người La Hồng tạo ra áp lực vô hình, khiến hắn cảm thấy trọng trách trên vai nặng nề hơn vài phần.

Ánh mắt của Triệu Tinh Hà sáng ngời, ông nhìn qua thanh đao dính máu tươi của hắc kỵ, nói lớn: “Thu quân.”

“Công tử, nếu người đã đi đến bước đường này rồi thì không thể quay đầu lại...”

“Nhưng người đừng sợ, ít nhất thì năm nghìn hắc kỵ ở bên ngoài huyện An Bình này sẽ là hậu thuẫn cho người.”

Triệu Tinh Hà mỉm cười nói.

La Hồng cười theo, gật đầu.

Chợt Triệu Tinh Hà nghiêm mặt lại: “Lúc trước công tử ra tay với tên người Hồ Nhị phẩm kia thật sự là quá liều lĩnh, cứ cho là công tử có kỹ thuật Di Hình Hoán Ảnh của Đạo môn đi nhưng sau này đừng lơ đãng đối đầu trực diện với cường giả như thế nữa.”

“Cũng may tên người Hồ kia chỉ là một Nhị phẩm bình thường, không am hiểu về Kỳ môn Dị thuật, không có tên trong Địa bản nhưng nếu là Nhị phẩm Địa Bản, thì có lẽ công tử không thể kiên trì được đến lúc mặt tướng tới cứu.”

Triệu Tinh Hà rất nghiêm túc.

Nụ cười trên mặt La Hồng dần biến mất.

Trong lòng La Hồng vẫn rất đặc ý khi sử dụng chiêu thức “Tà Ảnh phân thân” để trêu đùa tên người Hồ Nhị phẩm kia.

Có lẽ Triệu Tinh Hà nhìn ra vẻ đặc ý trên mặt La Hồng nên mới mở miệng khuyên nhủ.

Sau khi La Hồng suy nghĩ về việc vừa rồi, hắn cũng nghiêm túc trở lại.

Triệu Tinh Hà nhận thấy La Hồng nghe lọt lời dạy bảo của mình, hài lòng gật đầu: “Nếu mà lúc này đây, đối thủ của người đổi thành một cao thủ Kiếm tu Nhị phẩm Vạn Kiếm cảnh thì dù người có thể di hình hoán vị, nhưng tốc độ của phi kiếm cũng không chậm hơn đâu.”

“Ít nhất thực lực của công tử bây giờ không thể nào trốn thoát được phi kiếm của Kiếm tu Nhị phẩm.”

La Hồng cẩn thận nghĩ lại cũng cảm thấy hơi sợ.

Trịnh trọng gật đầu.

Tên người Hồ Nhị phẩm khi nãy cũng rất mạnh, uy áp khí huyết tỏa ra từ trên người gã tạo thành sự hạn chế như ở trong vũng bùn lầy. Thực tế là do La Hồng bật hack, trong đan điền có hư ảnh Thánh nhân, ở mi tâm lại có hư ảnh Tà thần, cho nên hẳn chẳng hề bận tâm đến chút uy áp Nhị phẩm kia.

Nếu không có hai đại thần này, La Hồng đã không thể trốn thoát khỏi uy áp, e rằng sẽ bị vũng bùn khí huyết vây hãm, Di Hình Hoán Ảnh bị ngăn trở, sẽ bị tên người Hồ Nhị phẩm kia đâm thành bánh thịt.

La Hồng hít sâu, nói: “Quả nhiên đi bằng đường tắt thì chẳng có gì đáng để tự hào, thực lực của bản thân mới là quan trọng nhất.”

“Nếu một ngày nào đó, ta có thể dùng một quyền đánh bại tên người Hồ Nhị phẩm, có lẽ mới có tư cách tự đắc.”

Nghĩ xong.

La Hồng nhìn qua phía Triệu Tinh Hà, mang theo vài phần kính trọng chấp hai tay trước ngực, hơi cúi người xuống.

“Đa tạ Triệu thúc đã chỉ điểm.”

Triệu Tinh Hà hài lòng, cười nói: “Có điều, công tử cũng rất ưu tú, thời gian tu hành còn ngắn nhưng đã có thể đối đầu với Gia Luật Sách. Chẳng bao lâu nữa, Hoàng bảng sẽ thay mới, công tử tất sẽ nổi danh trên bảng, chính thức được ghi tên vào Hoàng bảng.”

La Hồng mỉm cười, hẳn không quá quan tâm đến Hoàng bảng này.

Triệu Tinh Hà cũng không nhiều lời, nhìn thoáng qua con phố, thở dài một hơi, sau đó nhìn về hướng bên ngoài huyện An Bình.

“Công tử, chuyện này vẫn chưa kết thúc đâu.”

“Thái Tử đã hạ lệnh, sai người tới tiếp quản năm nghìn hắc kỵ này... Người tiếp quản là đệ nhị Hoàng bảng - Sở Thiên Nam, là thiên kiêu của Sở gia.”

“Sở Thiên Nam này được phong làm Thiếu Niên Hầu, thiên phú rất cao, đã từng suất lĩnh đội quân của Sở gia đi nam chinh cổ quốc Miêu Cương. Trước khi ra trận, đã dùng thực lực Tứ phẩm, chống lại sự xâm nhập của cổ độc, chém bay đầu rất nhiều võ tướng Tam phẩm của nước địch, khiến cho khí thế quân địch tan tác, liên tiếp thất thủ.”

“Công tử hãy cẩn thận.”

“Với sự kiêu ngạo của Sở Thiên Nam, hấn sẽ không trực tiếp tiếp quản năm nghìn hắc kỵ mà sẽ đi tìm công tử trước để lấy tướng quân lệnh. Có tướng quân lệnh trong tay rồi hấn mới có thể danh chính ngôn thuận tiếp quản năm nghìn hắc kỵ.”

Triệu Tinh Hà nghiêm túc nói.

Giết u Dương Phi, diệt sạch đội ngũ bắt người kia không tính là gì cả.

Sở Thiên Nam này thật sự mới là người khó đối phó.

Nếu Sở Thiên Nam có thể cướp quân lệnh từ tay La Hồng thành công, thì mọi công sức La Hồng bỏ ra từ đầu đến cuối tan biến hết.

“Hạng hai trong Hoàng bảng...”

La Hồng nhắm mắt, cũng nhắm mắt nhìn về hướng bên ngoài huyện An Bình.

Loáng thoáng như đang nhìn thấy một con mãnh hổ đang chạy như bay về phía này.

Triệu Tinh Hà đi rồi.

Dẫn theo hắc kỵ rời huyện An Bình, trở về doanh trại bên ngoài thành.

Chỉ để lại những thi thể trong huyện này.

La Hồng im lặng đứng đó, Triệu Đông Hán cùng Tiểu Đậu Hoa vội vàng chạy tới. Hai tay Tiểu Đậu Hoa đang ôm kiếm Thiên Cơ, hai chân vẫn còn run rẩy.

Sắc mặt Lưu Huyện lệnh cùng với Lạc Phong vô cùng phức tạp.

Lạc Phong chứng kiến đám người đến từ Đại Lý Tự đều bị giết hết, không biết nói gì.

Ông cũng là người của Đại Lý Tự nên nhìn thấy cảnh tượng trước mặt thì trong lòng có chút khó chịu, nhưng La Hồng cũng không làm sai, nếu La Hồng rơi vào tay bọn họ, chỉ có một kết cục là chết.

Hơn nữa trong quân đội lần này còn xuất hiện một tên người Hồ Nhị phẩm.

Vấn đề ngày càng nghiêm trọng.

La Hồng không nói nhiều, quét mắt qua phố dài, cùng với đám người Tiểu Đậu Hoa rời đi.

Còn việc giải quyết hậu quả thì giao lại cho Lưu huyện lệnh.

Lưu huyện lệnh đã xử lý nhiều trường hợp tương tự rồi nên có kinh nghiệm hơn.

Những chuyện cần chuyên môn thì nên giao cho người chuyên nghiệp tới làm.

Lưu huyện lệnh cũng tự hiểu rõ điều này, nhanh chóng ra lệnh cho đám bộ khoái thu dọn thi thể.

Chương 254: Sư huynh, huynh phong lưu thật (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

...

La Hồng quay lại Đông Sơn, mặc dù Triệu Tinh Hà đã nhắc nhở hắn rằng Sở Thiên Nam - người đứng thứ hai trong Hoàng bang có thể tìm tới hắn để cướp lại tướng quân lệnh trong tay, nhưng hắn không để ý lắm.

Chẳng mấy chốc, La Hồng cùng với Triệu Đông Hán và Tiểu Đậu Hoa đã đi tới bãi đất trống giữa sườn núi.

Trong huyện đất tràn ngập máu, nhưng lại không hề ảnh hưởng đến học cung trên Đông Sơn.

Cây hoa đào vẫn như cũ.

Lý Tu Viễn vẫn nằm nghiêng dưới gốc cây, tay áo rộng đung đưa, trong tay cầm cuốn sách thánh hiền chăm chú đọc.

La Tiểu Tiểu cũng không khóc, ngồi bên cạnh Lý Tu Viễn cười đùa, trong tay còn cầm một nhánh đào cài vào búi tóc của Lý Tu Viễn, khuôn mặt nhỏ nhắn cười như hoa, vui vẻ vỗ tay.

La Hồng nhìn thấy cảnh tượng như vậy, không khỏi sững sờ.

Hắn không ngờ rằng quan hệ của La Tiểu Tiểu cùng với Nhị sư huynh đã tiến triển nhanh tới vậy.

“Ca.”

La Tiểu Tiểu nhìn thấy La Hồng, đôi mắt to sáng lên, vui mừng gọi.

Lý Tu Viễn hơi nhướng mi, nhìn qua hướng La Hồng, trong lòng không khỏi thở dài khi nhìn toàn thân La Hồng đầy máu.

Tiểu sư đệ này sát tâm rất nặng, muốn hướng hắn theo con đường chính đạo quả thực là gánh nặng đường xa.

Lý Tu Viễn không đọc sách nữa.

Y đứng dậy ôm lấy La Tiểu Tiểu. La Tiểu Tiểu nhân cơ hội lại cầm vài cành đào lên đầu Lý Tu Viễn, trên mặt cười tươi như hoa.

Lý Tu Viễn cũng chiều nhìn vào mắt cô bé, đưa tay phủ lấy bụi đất dính trên mặt La Tiểu Tiểu: “Nhìn đẹp không?”

Lý Tu Viễn mỉm cười, cũng không lấy cành đào xuống, tay áo phất phơ, đi kèm với hoa đào rơi từ trên cây tựa như tiên cảnh.

“Giải quyết mọi chuyện xong rồi thì vào học học cung đi, phu tử bảo ta hôm nay dẫn đệ đi đọc sách.”

Lý Tu Viễn ôn nhu cười.

La Hồng nghe vậy gật đầu.

“Ta thu nhận Tiểu Tiểu làm đồ đệ, Tiểu Tiểu còn nhỏ, cần một tỳ nữ.”

Lý Tu Viễn quay người ôm lấy La Tiểu Tiểu đi lên theo con đường đá.

La Hồng ngăn người.

Hồng Tụ cũng lộ vẻ vui mừng, đuổi theo sau đi vào con đường đá. Lực ngăn cách vốn có trên đường giờ như gió mát thổi qua mặt, lay động mái tóc xanh của nàng ta.

La Hồng cười cười, mang theo Tiểu Đậu Hoa tiến vào đường đá, đi về hướng học cung trên đỉnh núi.

“Công tử, còn ta thì sao?”

Vẻ mặt Triệu Đông Hán mờ mịt, nói.

Sao ai cũng lên núi hết rồi?

Còn hần ta thì sao?

“Người... tự lo liệu đi, thích đi đâu thì đi không thì cứ ở lại bãi đất trống này cũng được.”

La Hồng bật cười, nói.

Vết sẹo trên mặt Triệu Đông Hán nhấp nháy một hồi, nhìn bóng lưng của đám người La Hồng dần biến mất, không khỏi uất ức ngồi xồm trên đất vẽ vòng tròn.

Lý Tu Viễn dẫn theo La Hồng đến cung điện, y cung chiều mà ôm lấy La Tiểu Tiểu.

Sắc mặt của La Hồng kỳ quái, cảm thấy Lý Tu Viễn giống ca ca của cô bé hơn là hần.

Nhưng may mắn là La Hồng rất giỏi kể chuyện xưa còn Lý Tu Viễn thì không.

“Đúng rồi sư huynh, huynh có biết một kẻ tên là Sở Thiên Nam không?”

La Hồng hỏi.

“Sở Thiên Nam? Đệ đệ của Sở Nguyệt sao? À, ta biết, năm đó tỷ tỷ của hần ái mộ ta.”

La Hồng kinh ngạc.

Sư huynh, huynh cũng phong lưu thật.

“Thực lực của Sở Thiên Nam không tồi, đứng thứ hai trong Hoàng bảng, nếu luận về sức mạnh thì mạnh hơn Gia Luật Sách. Hơn nữa khi còn nhỏ, Sở Thiên Nam đã được Sở Vương Tăng đưa vào cung, rất được Hạ hoàng xem trọng, cũng từng được Hạ hoàng đích thân dạy bảo...”

Lý Tu Viễn chậm rãi nói.

“Nếu không có gì bất trắc thì tương lai người này sẽ tiến nhập Thiên Bảng của Đại Hạ mà chẳng khó khăn gì.”

Mặc dù giọng của Lý Tu Viễn không nặng không nhẹ, nhưng có thể nhận thấy rằng, y cũng đánh giá cao Sở Thiên Nam.

Thiên Bảng của Chiến Bảng Đại Hạ là tiêu chuẩn cao nhất để đánh giá chiến lực đứng đầu, người có thể lọt vào trong Thiên Bảng thì đều là những cường giả đỉnh cấp.

“So với Gia Luật Sách thì thực lực của Sở Thiên Nam nhỉnh hơn. Hơn nữa Sở Thiên Nam còn là một Kiếm tu, được Hạ hoàng ban cho thanh kiếm “Thuần Quân” vang danh thiên hạ, nếu sư đệ chạm mặt y, ha... sư huynh khuyên đệ một câu quân tử động khẩu bất động thủ*.”

*Chỉ nói chuyện chứ không đánh nhau.

Lý Tu Viễn nói.

“Sở Thiên Nam phụng mệnh của Thái Tử chuẩn bị tiếp quản năm nghìn hắc kỵ bên ngoài huyện An Bình, mà trong tay đệ đang nắm giữ tướng quân lệnh nên chắc chắn y sẽ đến tìm đệ.”

La Hồng nói.

“Không sao, sư huynh dẫn đệ đi đọc sách, hấn muốn tìm đệ thì cứ để cho hấn tìm. Nếu đệ không đọc sách xong thì Sở Thiên Nam dù có gầm trời phá đất cũng chẳng thể nào động được tới một cọng tóc của đệ...”

“Sư đệ đọc sách đi. Trên đời này, còn có chuyện gì quan trọng hơn chuyện sư đệ đọc sách chứ?”

Lý Tu Viễn trêu chọc La Tiểu Tiểu, nói.

La Hồng nghe xong, sắc mặt kỳ dị, lời của sư huynh nói có ý là... đọc sách có thể trâu bò như vậy sao?

“Hôm nay... huynh không gõ chuông sao?”

La Hồng hỏi.

Lý Tu Viễn lắc đầu: “Không gõ.”

La Hồng thở phào nhẹ nhõm, vậy thì thực không tệ.

Lý Tu Viễn ôm theo La Tiểu Tiểu cùng đưa La Hồng đi đến Tàng Thư Các.

Đây là Tàng Thư Các của học cung, có vẻ không cho người ngoài vào, mặt khác học viên của học cung cũng không được đặc cách bước vào.

Lý Tu Viễn mở cửa ra, bên trong Tàng Thư Các tối om.

“Sư đệ, vào thôi.”

Lý Tu Viễn nói: “Sư đệ từ từ mà đọc, sư huynh sẽ ở đây canh chừng người.”

La Hồng nhìn Tàng Thư Các tối thui, do dự, lưỡng lự không muốn vào.
Lý Tu Viễn thấy vậy, giơ tay lên đẩy hắn vào.

Y đẩy với một lực lớn, La Hồng đứng không vững mà ngã vào trong Tàng Thư Các.

Lý Tu Viễn tay nhanh mắt lẹ, một tay ôm La Tiểu Tiêu, một tay đóng cửa Tàng Thư Các, tiện tay còn đóng chốt cửa lại.

Chương 255: Đánh cược một khối tượng quân lệnh (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Một tiếng rầm vang lên.

Cánh cửa Tàng Kinh Các đóng lại, thậm chí, La Hồng còn nghe được tiếng khóa rơi.

Lý Tu Viễn đây là muốn nhốt hắn ở bên trong các?

Chết tiệt!

Đọc sách mà cần phải làm đến thế này sao?

Lập tức, trong lòng La Hồng xuất hiện một dự cảm không lành.

La Hồng một mực bài xích việc gõ chuông, Lý Tu Viễn biết điều đó, cho nên Lý Tu Viễn không dẫn hắn đi gõ chuông, mà lại dẫn hắn đến Tàng Kinh Các, đã vậy còn khóa cả cửa lại.

Điều này nói lên rằng, Lý Tu Viễn biết chắc La Hồng sẽ bài xích những đồ vật trong Tàng Kinh Các giống như việc hắn bài xích việc gõ chuông.

Trong lòng La Hồng đột nhiên cảm thấy bị thương.

Tại sao hắn lại gặp phải một kẻ không đáng làm sư huynh như thế.

“Sư đệ, ngoan ngoãn đọc sách đi, sư huynh làm vậy cũng chỉ là muốn tốt cho ngươi.”

Bên ngoài Tàng Kinh Các lời khuyên của Lý Tu Viễn truyền vào trong.

La Hồng liếc mắt.

Mang theo ý nghĩ nhập gia tùy tục, đưa mắt quét qua bên trong Tàng Kinh Các.

Bên trong Tàng Kinh Các vốn tối đen, bỗng có ánh lửa nhảy lên, ánh nến đung đưa, chiếu sáng một mảng đen tối.

Không gian bên trong căn phòng rộng hơn tưởng tượng rất nhiều, hàng loạt quyển sách được xếp ngăn nắp chỉnh tề trên giá sách, phía bên trên trưng bày rất nhiều thư tịch, đủ các niên đại, khiến cho người ta gợi nhớ đến một khoảng trống trầm của thời gian.

Mỗi một quyển tịch thư cũng giống như một vị hiền triết thượng cổ, đứng sừng sững ở trong dòng chảy thời gian, nghịch ngợm nháy mắt ra hiệu cho người.

Vốn dĩ trong lòng La Hồng có chút bức bối, ở thời điểm này lại trở nên yên lặng.

Máu của những người vừa bị hấn giết còn vương lại, dường như cũng được vô số hương sách tẩy rửa.

La Hồng mặc y phục trắng, nhanh nhẹn di chuyển giữa từng giá sách, ngón tay thon dài khẽ vuốt lên cạnh giá sách, mùi mực lan tỏa, quần quanh ở giữa hơi thở.

Hắn vươn tay, lấy ra một quyển sách. Mắt chưa nhìn đến thì trong sách đã có vô số ý niệm phun trào, giống như có ai đó đang thấp giọng thì thầm vào tai hắn.

Trong đàn điền của La Hồng, hư ảnh Thánh nhân mở mắt, giống lộ ra nụ cười vui mừng.

Nơi ma kiếm A Tu La cư ngụ hiện lên hình ảnh hồng y xinh đẹp, hừ một tiếng nhỏ xíu như không hề có, hóa thành một luồng sáng một lần nữa quay trở lại ma kiếm.

Mà hư ảnh Tà thần đang ngồi xếp bằng trong Nê Hoàn Cung của La Hồng thì ghét bỏ mà nhếch miệng, thu liễm khí tức, tựa như trở nên trong suốt.

Trong lúc La Hồng đọc sách, thời gian lặng lẽ trôi qua.

.....

Không phải tất cả học sinh trong học cung đều có thể vào được Thiên Cơ bí cảnh, cho nên, vẫn có không ít học sinh đến học cung, tu tập ở các cung điện lớn.

Cho nên học cung cũng không cô quạnh, ngược lại thỉnh thoảng có bóng người lấp lóe.

Tiêu Nhị Thất và Ngô My Nương một lần nữa lại bị trưởng bối đưa đến, đi đến Đông Sơn, bước vào học cung.

Ngay thời điểm hai người chạm mặt, xuất hiện trăm mối cảm xúc

Tiêu Nhị Thất đeo đao hai bên hông, có vài phần biếng nhác, có mấy phần bất cần đời: “Lão Ngô, người đã nghe chứ? Lão La lại gặp rắc rối..... Thái tử Đại Hạ hạ lệnh muốn bắt hấn vào Đế Kinh, hấn liền trực tiếp đoạt thánh chỉ, giết khâm sai, giết sạch binh lính muốn bắt hấn vào kinh thành.....”

Tiêu Nhị Thất chặc chặc, kinh thán không thôi.

Bí cảnh Thiên Cơ mới được đóng lại không bao lâu, La Hồng lại gây ra chuyện lớn như vậy.

“Đây là chuẩn bị trở mặt hoàn toàn với Hạ gia sao?” Tiêu Nhị Thất không khỏi tò mò, nói.

Ngô My Nương lưng đeo hộp kiếm, thẳng chân, co duỗi mấy cái.

Nàng liếc nhìn Tiêu Nhị Thất một cái, tức giận nói: “La Hồng đã làm gì sai? Thái tử Đại Hạ hạ lệnh sai người bắt hãm vào kinh thành, còn bổ nhiệm u Dương Phi làm khâm sai, rõ ràng là đang dự định mượn u Dương Phi âm thầm ra tay giết chết La Hồng, nếu La Hồng ngoan ngoãn vào kinh thành, hiện tại thi thể cũng đã lạnh luôn rồi.”

Ngô My Nương ngược lại nhìn thấu tất cả.

Tiêu Nhị Thất gật gật đầu, suy luận này không hề sai.

Hai người không nói gì nữa, chuẩn bị vào trong học cung tu hành.

Lúc đi qua Tàng Kinh Các, hai người liếc nhìn nhau, trong mắt hiện lên vẻ ngưỡng mộ.

“Tàng Kinh Các này, chỉ có đệ tử của phu tử mới có thể vào, nghe nói ở trong đó có thể gia tăng ngộ tính, nếu có cơ hội tiếp xúc với sách của Thánh nhân thì rất có thể sẽ được ý chí Thánh nhân tẩy rửa và hun đúc, tương lai đạo tu hành..... sẽ lên như điều gặp gió.”

Tiêu Nhị Thất nói.

Ngô My Nương quả thực có mấy phần hâm mộ, đáng tiếc, có hâm mộ cũng không được.

Trước đó rất nhiều người tranh giành vị trí đệ tử của phu tử, cuối cùng chỉ có La Hồng là được.

Để trở thành đệ tử phu tử, không chỉ có cơ duyên, mà còn cần vận khí.

“Lão Ngô.....người nói, bây giờ Lão La có đang ở trong Tàng Kinh Các này không?”

Tiêu Nhị Thất đột nhiên hỏi.

Ngô My Nương nghe vậy, khẽ giật mình.

Lập tức, đôi mắt hai người hướng nhìn về phía Tàng Kinh Các có mấy phần u oán, cũng có chút chua xót.

Phu tử lại mở cửa sau cho La Hồng.

Đây chính là sự khác biệt giữa đệ tử thân truyền và đệ tử bình thường.

.....

Bên ngoài huyện Bình An, đình Nam Lý.

Cây cỏ mọc bên ngoài đình.

Một thanh niên thân mặc cẩm bào, đầu đội kim quan nghỉ ngơi ở trong đình.

Bạch mã bị cột một bên đang gặm cỏ.

Trong đình, ngoài người thanh niên này ra, còn một ông lão trông vô cùng bình thường, mặt đầy nếp nhăn, giống như một lão nông dân quanh năm dãi nắng dầm sương. Quần áo mặc trên người cũng không giống người

thanh niên áo quần lộng lẫy kia, mà là một bộ y phục bằng vải lanh bình thường, giống như một lão nông phu ở tầng lớp dưới chót, cười hé lộ hàm răng ó vàng.

“Lão Hoàng, ông nói xem, nếu ta đến thẳng đại doanh Hắc Kỵ thì Triệu Tinh Hà có đồng ý để ta tiếp quản không?”

Thanh niên tiện tay rút sợi cỏ dại khô đang ngậm trong miệng ra, nhìn lên mấy đám mây trên trời, nói.

Chương 256: Đánh cược một khối tướng quân lệnh (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Khó.”

Ông lão nông phu kia nở nụ cười lộ cả hàm răng, nói.

“E là hai người chúng ta vừa bước vào thì đã bị đánh ra rồi?

“Người có đối kháng được với Triệu Tinh Hà không? Không cản được thì hai ta phách lối xong rồi e rằng đến chạy trốn cũng khó.”

Sở Thiên Nam quay đầu nhìn về phía ông lão.

“Tiểu Hầu gia đừng xem thường người khác, cũng đừng xem thường Triệu Tinh Hà, nói thẳng ra, lão Hoàng ta không cản được hẳn.”

Ông lão nói.

“Triệu Tinh Hà kia thực lực không yếu, lại có thể của mấy ngàn quân Hắc Kỵ kia gia trì, lực chiến gần như bằng với cao thủ Thiên bảng. Bộ xương già của lão Hoàng ta nếu như đi chiến đấu với Triệu tướng quân nóng tính kia, sợ là sẽ bị vò nát ngay tại chỗ mất.”

Sở Thiên Nam nghe vậy không khỏi bật cười khẽ.

Mắt dài nhỏ nheo lại, nhìn lão Hoàng, lão đầu này, luôn luôn nói bản thân rất yếu.

“Vậy xem ra, Hạ Cực kia để ta tiếp nhận năm ngàn Hắc Kỵ này, là muốn chinh ta?”

“Nếu là Triệu Tinh Hà giận quá hóa then muốn giết Tiểu Hầu gia ta thì đúng là có uất ức mà không có chỗ tố rồi.”

Sở Thiên Nam hít vào một hơi, nói.

Ông lão miệng đầy răng vàng lập tức quay đầu, nhỏ giọng thì thào: “Tiểu Hầu gia, nếu không... chúng ta chạy đi? Đi phủ Giang Lăng, nghe nói hoa khôi của Hoa Quế Lâu ở phủ Giang Lăng, là nữ tử đến từ vùng sông nước Giang Nam, vô cùng xinh đẹp.....”

“Phi! Cái lão già này, đừng có làm hư bản hầu, ta chính là Tiểu Hầu gia đương triều, ông lại bảo ta đi chơi gái?” Sở Thiên Nam trợn mắt, thật lâu sau, lại nhỏ nhẹ hỏi: “Đẹp đến mức nào?”

Lão Hoàng cười toét hàm răng vàng: “Đẹp vô cùng!”

Sở Thiên Nam thở dài, “Thôi, không đi không đi... Công pháp ta đang tu luyện là không thể phá thân, đẹp hơn nữa thì có ích gì chứ?”

“Nếu như đại doanh Hắc Ky và Hoa Quế Lâu đều không đi được, vậy đi tìm đứa cháu của Trấn Bắc Vương kia thôi, nghe nói trong tay hắn có tướng quân lệnh được La Nhân Đồ cho, có được tướng quân lệnh cũng không khác gì việc có thể tiếp quản năm ngàn Hắc Ky rồi.”

Lão Hoàng gật đầu.

Nhưng nói đến La Hồng, hai người cũng không khỏi nhớ đến trước đó, lúc còn ở trên đường, nhìn thấy dị tượng bạch mã đuổi người.

“La Hồng này, cũng là nhân vật đáng gờm, nghe nói, ở bên trong Thiên Cơ bí cảnh, hắn ta đã từng đánh đuổi Gia Luật Sách. Tên Gia Luật Sách này... có thể xếp thứ ba Hoàng bang thì chắc chắn thực lực cũng không yếu, đáng tiếc ta lại chưa từng có cơ hội giao thủ với hắn.” Sở Thiên Nam lắc lắc đầu.

“Tiểu Hầu gia định làm thế nào?”

Lão Hoàng tò mò hỏi.

“Còn có thể làm gì? Trực tiếp đi tìm La Hồng thôi, tướng quân lệnh có thể lấy được thì lấy, nếu không lấy được thì quên đi, ta cũng không muốn phải mất cả cái mạng nhỏ này vì Hạ Cực. Ông ta không xứng.”

Sở Thiên Nam đứng dậy, đuổi người một cái, toàn bộ Nam Lý Đình run lên bần bật.

Một khắc sau, đôi mắt y hướng về phía huyện An Bình, ánh mắt sáng rực, tựa như thấy được tòa cung điện trên đỉnh Đông Sơn đầy ánh hào quang.

“La gia, Sở gia chẳng qua đều là đao của Hạ Hoàng mà thôi, bây giờ, một cây đao đã cùn, một cây đao khác nên ra khỏi vỏ thể hiện sự sắc bén, nhưng..... chung quy, đều chỉ là đao, bị kẻ cầm đao vỗ tay bốn cợt”

“Con trai của La Nhan Đồ, giết khâm sai, đồ sát cả đội quân.....”

“Thú vị.”

Sở Thiên Nam lâm bầm nói.

Sau đó, hai người liền xoay người leo lên bạch mã của mình.

Tiếng vó ngựa âm vang, bờm ngựa bay phấp phới như cuồng phong, hóa thành tia chớp màu trắng, phi nước đại tiến về phía trước.

Bạch mã vào An Bình, như lời kinh chấn thế.

Tiểu Hầu gia Sở Thiên Nam vào huyện An Bình.

Tin tức này, như gió lốc, khiến cho cả huyện An Bình rung động dữ dội.

Đối với rất nhiều hiệp khách giang hồ mà nói, bọn họ cũng không để ý đến thân phận Tiểu Hầu gia của Sở Thiên Nam, mà là để ý thực lực hạng hai Hoàng bang của Sở Thiên Nam!

La Hồng ở trong Thiên Cơ bí cảnh đè ép Gia Luật Sách – hạng ba Hoàng bảng, tin tức này đã sớm truyền ra nhanh như gió chớp.

Mà ngay thời điểm mấu chốt này, hạng hai Hoàng bảng Sở Thiên Nam xuất hiện khiến thế nhân có cảm giác có chuyện kinh khủng sắp bạo phát.

Trong huyện nha, Lưu huyện lệnh vừa ngồi xuống, thở dốc uống một ngụm trà, nghe được tin tức này, chén trà trực tiếp rơi xuống đất, vỡ nát thành bốn năm mảnh.

Nước mắt suýt nữa thì rơi xuống, có thể cho người ta sống yên ổn một ngày được không?

Lưu huyện lệnh rất muốn khóc, nhưng không khóc được.

Ông ta đội mũ quan lên, chỉnh lý quan phục, rời khỏi nha môn.

Bạch mã là ngựa tốt, không nhiễm bụi trần, một thân trắng như tuyết rơi trên đỉnh núi tuyết.

Lưu huyện lệnh nhìn thấy Sở Thiên Nam. Vị thiếu niên yêu nghiệt tuổi còn trẻ đã được phong Hầu này, dung mạo tuấn tú phi phàm, trên người như có một luồng khí tím cao quý bức người.

“Hạ quan Huyện lệnh huyện An Bình, tham kiến Hầu gia.”

Lưu huyện lệnh thở dài, nhắc vạt áo lên quỳ sát xuống.

Thần tiên đánh nhau, phạm nhân gặp nạn.

Sở Thiên Nam giờ phút này đến huyện An Bình, mục đích để làm đương nhiên không cần phải nói. Y chính là đại diện cho Sở gia, cũng có thể nói là đại diện cho hoàng tộc Hạ gia.

Sở gia không giống với La gia. Những năm gần đây Sở gia là gia tộc liên tục được đề bạt, tấn phong, là một gia tộc mới nổi.

Trong số những người thanh danh hiển hách hiện giờ, ngoại trừ Sở Vương đang chống đối với Trấn Bắc Vương ra thì còn vị thiếu niên hầu Sở Thiên Nam này.

Hạng hai Hoàng bảng, đệ nhất thiên kiều Đại Hạ!

“Người chính là Huyện lệnh huyện An Bình à, thật đáng thương……”

Sở Thiên Nam mỉm cười nhìn Lưu huyện lệnh, cũng không hề tỏ ra kiêu ngạo mà đưa tay đỡ ông ta lên.

Lão Hoàng nở nụ cười toe toét để lộ hàm răng vàng, cũng đồng tình nhìn Lưu huyện lệnh.

Chương 257: Đánh cược một khối tướng quân lệnh (3)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Huyện lệnh huyện An Bình chỉ là một chức quan nhỏ như hạt vừng. Ngày bình thường, mấy khi gặp phải chuyện lớn gì, mà bây giờ, huyện An Bình xảy ra nhiều chuyện lớn như vậy nhưng vị huyện lệnh này lại chẳng dám hó hé gì, bởi vì những kẻ gây chuyện đều có thể giết chết ông ta.

“La hồng công tử ở La phủ sao? Tiểu Hầu gia cố ý tới chơi, nghe nói Lưu huyện lệnh cùng La công tử rất thân, có thể giới thiệu cho hai bên gặp mặt không?”

Lão Hoàng nói.

Lưu huyện lệnh nghe vậy da mặt run lên.

Ai quen với La Hồng?

Lúc trước La Hồng âm thầm đưa hối lộ ông ta cũng không có thu nhận đâu đấy.

“La Hồng công tử thân là đệ tử phu tử, bây giờ chắc là đã ở trong Tắc Hạ Học Cung trên Đông Sơn tu hành rồi.”

Lưu huyện lệnh nói.

Sở Thiên Nam nghe vậy, nhú mày, nhìn lướt qua con đường phố dài đã được dọn sạch thì thể nhưng vẫn còn vết máu kia, mỉm cười.

“Ồ Tắc Hạ Học Cung sao, vậy thì tốt..... thế đi học cung đi một chuyến vậy.

Lão Hoàng nghe vậy, cũng nhếch miệng, để lộ hàm răng vàng, “Được, lên Đông Sơn, đi học cung.”

.....

Thành Thiên An.

Kiểm bay gào thét, chim bồ câu vỗ cánh.

Đủ loại công cụ truyền tin tại thời khắc này nhanh chóng thể hiện phong thái.

Hoàng thành thâm cung.

Một tiểu thái giám gõ xuống thư tín từ chân của chim bồ câu trắng, dáng vẻ phục tùng, bước vội từng bước nhỏ, tới gần Thái tử điện hạ tóc tai bù xù, đang ngồi thiền minh tướng giữa thiên địa trong ngự hoa viên.

“Điện hạ, có tin tức truyền về từ huyện An Bình.

“Đọc.”

Thái tử khoanh chân, hai tay đặt trước bụng ôm lò luyện đan, từ từ nhắm hai mắt, thản nhiên nói.

Tiểu thái giám nuốt nước miếng một cái, giọng nói lộ vẻ sắc bén, chậm rãi đọc: “Khâm sai u Dương Phi giả truyền thánh chỉ, cầu kết với một tên người Hồ Nhị phẩm, bị vạn kiếm xuyên tim mà chết, năm trăm binh mã đuổi bắt La Hồng bị giết sạch, máu chảy thành sông.”

Thái tử chậm chậm mở mắt, toàn bộ ngự hoa viên ở thời khắc này đều ảm đạm mây mù.

“Cầu kết với một tên người Hồ Nhị phẩm? Giả truyền thánh chỉ?”

“Ngu xuẩn, phế vật, cho hắn cơ hội báo thù cũng làm không được, còn tìm Huyền Ngọc phi mượn người, đầu óc bị heo gặm sao?”

Thái tử chửi mắng.

Hiếm thấy lại có lúc thái tử mắng chửi người khác như vậy.

“Giả truyền thánh chỉ Là La hồng cướp đi thánh chỉ từ trong tay u Dương Phi, nói thánh chỉ là giả?”

Thái tử nhíu mày.

“Truyền lệnh bản cung, nói u Dương Phi giả truyền thánh chỉ, phạm tội lớn ngập trời, tru cửu tộc.”

“Tiểu Hầu gia chắc cũng đã sắp đến huyện An Bình rồi chứ? Tiếp tục chú ý tin tức, có tin gì, lập tức thông báo cho bản cung.”

Thái tử nói xong, phát phát tay, để tiểu thái giám lui xuống dưới.

Còn y thì tiếp tục nhắm mắt, ôm đan thiên định.

.....

Hạng hai Hoàng bang Sở Thiên Nam xuất hiện tại huyện An Bình, đồng thời còn đi thẳng đến Đông Sơn, tin tức này, được rất nhiều khách giang hồ nhanh chóng truyền ra ngoài.

Từng vị khách giang hồ giống như điên như cuồng, không ngừng chạy vội đi về hướng Đông Sơn.

Mặc dù bọn họ không cách nào lên núi, nhưng mà, có thể ở dưới chân núi xem náo nhiệt cũng không tệ.

Dưới chân núi.

Sở Thiên Nam tay giữ bạch câu, nhìn qua Đông Sơn mỹ lệ hùng vĩ bao la kia, không khỏi cảm khái, nhìn thấy cung điện trong đám mây trên đỉnh Đông Sơn, lại càng tán thưởng không thôi.

“Không hổ là Tắc Hạ Học Cung mà ngay cả Hạ Hoàng đệ hạ cũng phải lễ ngộ ba phần.”

Sở Thiên Nam tán thưởng không thôi, lão Hoàng cũng nhếch miệng cười ngây ngô: “Phu tử, thật trâu bò nha.”

Sau đó, hai người liền leo thẳng lên bậc thang, hướng cung điện mà đi.

Chẳng bao lâu đã đến bãi đất trống giữa sườn núi.

Nhưng mà, Sở Thiên Nam và lão Hoàng cũng không dừng bước.

Mà lại bật cười.

Lão Hoàng đi đầu phóng ra một bước, đặt chân lên con đường đá phía sau Đông Sơn.

Vụt một tiếng!

Phần lưng một thanh đao chẻ củi đen nhánh rút ra, đao vung lên, bỗng nhiên có cơn mưa gào rít rơi xuống núi, lão Hoàng lúc này giống như đang ở giữa rừng núi tràn đầy bụi gai, vượt mọi chông gai tiến lên.

Chỉ trong chốc lát, hoa đào xinh đẹp đang nở rộ khắp núi lần lượt bị chém rơi rụng, như bị mưa rơi đập xuống đầy đất.

Một đao, hoa đào giữa núi rơi hết xuống bùn.

Lão Hoàng mở đường ở phía trước.

Sở Thiên Nam đầu đội tử kim quan, người mặc vân bào, mang theo một thanh kiếm còn giấu mình trong vỏ, khí tức liên tục tăng lên.

“Thiếu niên Hầu Đại Hạ Sở Thiên Nam, đặc biệt đến bái phỏng Tắc Hạ Học Cung.”

“Nghe nói tướng quân lệnh ở trong tay La Hồng công tử, đặc biệt đến ước chiến, Sở Thiên Nam nguyện áp chế thực lực ở cùng cấp chiến một trận, cược một khối tướng quân lệnh!”

Lời nói vang vọng truyền ra, giống như một thanh ngút trời, muốn xuyên qua phá vỡ tầng mây trên trời.

m thanh của Sở Thiên Nam như sấm sét trên mặt đất, âm thanh cũng không lớn, nhưng lại vang vọng truyền ra.

Khắp núi, hoa đào tàn lụi rơi xuống bùn.

Một thanh đao bổ củi yên lặng vung chém, sức mạnh ngăn trở vô hình bị cắt ra thành một con đường.

Lão Hoàng cùng Sở Thiên Nam chậm rãi di chuyển, đạp trên đường đá đi lên.

Trên con đường đá này, có một luồng uy áp đặc biệt, luồng uy áp này vô cùng mạnh, đó là quy tắc của Tắc Hạ Học Cung.

Nếu mà Lão Hoàng hít sâu một hơi, trực tiếp leo núi thì chỉ là việc nhỏ.

Nhưng mà, nếu muốn mở đường cho Sở Thiên Nam muốn tự nhiên sẽ phải gánh chịu áp lực trút xuống như núi.

Dưới chân núi.

Một tiếng này vang vọng ở bên tai rất nhiều khách giang hồ, nổ tung như tiếng sấm. Tất cả mọi người xông xáo đứng dậy, trong đôi mắt không ngừng lấp lóe sự hưng phấn.

Đệ tử phụ tử, đều có thể xưng là tiên sinh.

Hạng hai Hoàng bảng Sở Thiên Nam, lấy danh xưng tiên sinh, ước chiến với La Hồng, cực một khối tướng quân lệnh!

Chương 258: Ngưng tụ Thánh ngôn, La Hồng muốn phát hỏa! (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Giờ phút này, những khách giang hồ ở đã chứng kiến La Hồng chém giết ở trên con phố dài, thấy được sự bá đạo của Hắc Ky, rất rõ ý nghĩa việc nắm giữ tướng quân lệnh là như thế nào.

Nắm giữ tướng quân lệnh cũng đại biểu cho nắm giữ năm ngàn Hắc Ky ngoài thành kia!

Cho nên tầm quan trọng của tướng quân lệnh không cần nói cũng biết, mà cuộc tướng quân lệnh, đây là chuyện kích thích dường nào.

Nhưng nói thế nào, đây cũng là một trận đánh cược!

La Hồng sẽ tiếp nhận sao?

Thế nhân không hiểu, bọn họ ngẩng đầu nhìn Đông Sơn, vở kịch đặc sắc này, có thể mở màn không?

Đám người Lạc Phong, Tử Vi, Phương Chính cũng là nhanh chóng chạy đến chân núi, ngửa đầu nhìn đỉnh núi.

Lưu huyện lệnh ngược lại là thở dài một hơi, tảng đá lớn trong lòng, bỗng nhiên rơi xuống.

May mắn Tiểu Hầu gia là ước chiến với La Hồng, chỉ là ước chiến, mặc kệ là thắng hay thua, đều chẳng liên quan gì đến một huyện lệnh như ông ta.

Ngoài thành.

Khí tức kinh khủng bùng nổ.

Có hai thân ảnh lao vùn vụt, một bóng người mặc giáp đen, hóa thành một đường cung sáng, cắt ngang bầu trời, từ đại doanh ngoài thành, đạp mạnh bước liền rơi xuống bãi đất trống giữa sườn núi ở phía trên Đông Sơn.

Một bóng người khác chính là Viên Hạt Tử ôm cây gậy trúc, bên trong thân thể gầy yếu ẩn chứa sức mạnh vô tận.

Triệu Tinh Hà mặc giáp đen, đôi mắt thâm thúy như sao trời.

Ông đã sớm biết Sở Thiên Nam đến, thậm chí ông còn đang chờ đợi Sở Thiên Nam đến Hắc Ky doanh.

Nhưng, mọi chuyện vẫn như ông đã đoán trước, Sở Thiên Nam quả nhiên là không có tới Hắc Ky doanh, mà là trực tiếp leo lên Đông Sơn, tìm La Hồng.

Nhưng là, ngoài dự đoán của Triệu Tinh Hà chính là, Sở Thiên Nam lại tuyên bố ước chiến, muốn thông qua ước chiến để lấy được tướng quân khiến.

Triệu Tinh Hà đặt chân xuống bãi đất trống, trầm mặc không nói gì mà chỉ nhìn hai thân ảnh đang leo núi kia, hít một hơi thật sâu.

Ông lão nông bên cạnh Sở Thiên Nam kia, khiến Triệu Tinh Hà không khỏi nhú mày.

Hộ đạo giả của Sở Thiên Nam, sao có thể chỉ là một hộ đạo giả bình thường chứ?

Bất kể nói thế nào, cách mà Sở Thiên Nam lựa chọn để lấy tướng quân lệnh này khiến Triệu Tinh Hà không thể đưa ra lời phản bác.

Không hổ là người được phong hầu khi tuổi còn trẻ, thiếu niên hầu Nam chinh đại phá cổ tộc Nam Cương.

Y quả thực biết rõ đạo lý trong quân, nếu là y trực tiếp tới Hắc Ky doanh tiếp nhận, năm ngàn Hắc giáp quân sẽ không nền mặt, cũng sẽ không phục hấn ta.

Thống soái một quân, nếu không cách nào phục chúng, vậy thì cũng giống một người không cách nào điều khiển tay chân mình, khiến cho ngay cả đi đường cũng không vững.

Cho nên, Triệu Tinh Hà cảm thấy, lựa chọn mà Sở Thiên Nam đưa ra, chính là là lựa chọn tốt nhất rồi. Nếu có thể thắng thì có thể đường đường chính chính lấy được tướng quân lệnh.

Hắc Ky cũng là sẽ phục y.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là Sở Thiên Nam có thể thắng được La Hồng, lấy được tướng quân lệnh.

Không thắng được, vậy thì cái gì cũng không cần nói.

Trong học cung, phía trên Đông Sơn.

Đám học sinh ở trong rất nhiều cung điện tu hành, nghe tiếng kêu này, lần lượt từ trong cung điện đi ra.

Trong con mắt của bọn họ toát ra vẻ kinh ngạc.

Sở Thiên Nam?

Hạng hai Hoàng bảng Sở Thiên Nam!

Y đến học cung trên Đông Sơn, còn muốn áp chế thực lực xuống cùng cảnh giới với La Hồng để chiến một trận !

Cực tướng quân lệnh!

Chuyện lớn!

So với học tập khổ tu, rất nhiều học sinh tự nhiên cảm thấy hứng thú với việc xem náo nhiệt hơn, huống chi là được xem một trận long tranh hổ đấu như thế này.

Thực lực La Hồng rất mạnh, chỉ ít phần lớn học sinh ở đây cũng không phải đối thủ, cho nên đôi bọn họ mà nói, La Hồng là cường giả.

Sở Thiên Nam cũng là cường giả, trận chiến giữa các cường giả như thế này, sao lại thể không thu hút sự chú ý cho được?

Tiêu Nhị Thất cùng Ngô Mị Nương cũng đi ra cung điện, vẻ mặt bọn họ nghiêm túc, quả nhiên vẫn đến.

Lấy thực lực của Sở Thiên Nam, dù là áp chế xuống cũng là cực mạnh!

“Thú vị, đây chắc chắn là một trận chiến rất đáng để xem.”

Khóe miệng Tiêu Nhị Thất nhếch lên thành một độ cong, lộ ra vẻ hứng thú.

Nhưng mà, ngay khi tất cả mọi người nghĩ rằng La Hồng sẽ tiếp chiến, thanh âm của Lý Tu Viễn lại nhàn nhạt phiêu đẳng mà đến.

“Tiểu sư đệ ở Tầng Kinh Các đọc sách, thời gian này không tiếp nhận bất kỳ ước chiến nào.”

Hả?!

Lời của Lý Tu Viễn, khiến sắc mặt của tất cả học sinh trong học cung đều trở nên kỳ quái.

Đánh không được rồi.....

Thế nhưng, lý do lại làm cho người khác không thể nói gì.

Cho dù là Sở Thiên Nam cũng không cách nào bắt mãi.

Ở trong Tầng Kinh Các đọc sách, Tầng Kinh Các của Tắc Hạ Học Cung, đó là nơi nào?

Đó là nơi bí mật nhất trong thiên hạ, nơi chỉ có đệ tử phụ tử mới có thể đi, chẳng kém gì bí cảnh chứa đựng cơ duyên.

La Hồng ở trong đó, rất có thể sẽ được ý chí thánh nhân tẩy rửa, hun đúc.

Tầng Thư Các cho dù là đệ tử phụ tử cũng không được ra vào thường xuyên, cho nên, việc La Hồng vào Tầng Kinh Các chính là cơ duyên to lớn.

Sao lại vì một trận chiến cùng Sở Thiên Nam mà từ bỏ cái cơ duyên này được?

Sở Thiên Nam khí thế ngút trời, nghe Lý Tu Viễn nói, thần sắc hơi đổi, nhưng, khí thế trên người lại là không có chút nào suy yếu.

Vẫn duy trì dao động như cũ.

“Vậy ta sẽ đợi.”

Sở Thiên Nam nói.

Lão Hoàng đột nhiên dùng thanh đao bỏ củi bỏ ra một đao, kết giới vô hình lập tức bị chém ra ba trăm trượng, như là có một con đường đầy nắng hiện ra trước học cung.

Vạt áo Sở Thiên Nam bay lên, tử kim quan sáng chói lóa mắt, bước lên từng bước một.

Lão Hoàng nhếch miệng để lộ ra hàm răng ó vàng. Ông ta cũng định đặt chân bước lên học cung, nhưng mà, một cái chớp mắt tiếp theo, ông ta đột nhiên biến sắc.

Chỉ nhìn thấy trong sân rộng của học cung, Lý Tu Viễn một tay ôm La Tiểu Tiểu, búi tóc trên đầu cắm mấy đóa hoa đào, mặt lạnh lùng.

“Hoàng Lão Tà, bỏ hoa đào rất vui phải không?”

Lý Tu Viễn nói.

Chương 259: Ngưng tụ Thánh ngôn, La Hồng muốn phát hỏa! (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Lời nói vừa dứt, liền chậm rãi vỗ ra một chưởng.

Lão Hoàng bị Lý Tu Viễn gọi là Hoàng Lão Tà kia lập tức lực rít gào, nhanh chóng rút lui, giẫm một cái lên đường đá, thân thể tung bay mấy trăm trượng.

Thế nhưng giữa trời đất, hạo nhiên chính khí cuộn cuộn như trường hà buông xuống, nổ vang như thác nước bay.

Hóa thành một bàn tay to, bỗng nhiên vỗ mạnh.

Lão Hoàng lập tức kêu thảm một tiếng, mặt mũi bầm dập, rơi xuống đường đá, mông còn bị trượt trên đường một đoạn dài.

Mặt đường không ngừng vang lên thanh âm “bịch bịch bịch”, mông lão ta tiếp xúc thân mật với mỗi bậc thang trên con đường đá, dường như có một đóa hoa cúc tàn phiêu đảng trong núi.

“Lần sau còn dám bỏ hoa đào, ta sẽ bỏ chết ngươi.”

Lý Tu Viễn ôm lấy La Tiểu Tiểu, đậm mặc nói.

Sự bá khí của hạng hai Thiên Bảng Đại Hạ, giờ phút này hiển lộ không sót chút nào.

Phía trên bãi đất trống, tất cả mọi người đều im lặng.

Cho dù cường giả Nhất phẩm như Triệu Tinh Hà cùng Viên Hạt Tử, cũng đều vô cùng nghiêm túc.

Hạng hai Thiên bảng, Bán bộ Nho tiên Lý Trọng nguyên xem ra quả thực mạnh đến đáng sợ.

Lão Hoàng ngã ngồi trên mặt đất, đao bổ củi gào thét rơi xuống, găm xuống giữa hai chân ông ta, dọa lão Hoàng toàn thân khẽ run rẩy, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Cây hòa đào hai bên đường núi, lại lần nữa bắt đầu nở rộ, hoa nở xinh đẹp, hoa nở rực rỡ.

Lão Hoàng liền bò dậy, lau mồ hôi đổ trên trán, đeo đao bổ củi vào lưng, vừa che mông, vừa nở nụ cười đầy nịnh nọt.

“Thấy cây đào khắp núi, bổ củi đã quen nên ngứa tay.”

“Không dám nữa, không dám nữa, nào dám có lần sau.”

Triệu Tinh Hà nhìn lão Hoàng, Viên Hạc Tử cũng nghiêng đầu, mặt mũi hiện đầy vẻ ngung trọng.

Hoàng Lão Tà, hạng bảy Thiên Bảng của Đại Hạ, một cao thủ Thiên Bảng với thanh đao bồ cùi.

Lão ta chẳng hề có bất kỳ phong thái cao thủ gì, chỉ thích trà trộn câu lan (1), bồ cùi trồng rau, nhưng lại quả thực là cao thủ Thiên Bảng.

(1)Câu lan: kỹ viện.

Trên đỉnh núi, Lý Tu Viễn không nói gì.

Thế nhưng, thủ đoạn ra tay như lời đình kinh thế vừa rồi vẫn lưu lại trong lòng mỗi người.

Trong học cung.

Sở Thiên Nam không để ý đến Lão Hoàng bị một bàn tay vỗ xuống núi.

Y đứng yên tại trung tâm quảng trường học cung, khí tức ở giữa trời đất chậm chậm lưu chuyển. Vì không còn được lão Hoàng mở đường và ngăn cản nên áp lực giống như núi, nặng nề đè ở đầu vai của y.

Nhưng, sắc mặt y vẫn như thường, bình tĩnh như chẳng hề xảy ra chuyện gì.

“La Hồng, ta đợi ngươi ra ngoài.”

Sở Thiên Nam bình tĩnh nói.

Sau đó, y lấy chuôi kiếm Thuần Quân trên thắt lưng xuống, hai tay gác trên chuôi kiếm, nhắm mắt dưỡng thần.

Khí tức cuộn cuộn trong học cung, không ngừng quét qua y.

Y quả thật là lấy khí tức học cung để tẩy rửa cảnh giới của bản thân.

Y đang tu hành!

Hạng hai Hoàng bảng, quả nhiên bất phàm!

Đám học sinh xung quanh hít một ngụm khí lạnh, vô cùng kinh ngạc.

Lý Tu Viễn nhìn Sở Thiên Nam một cái, tiếp tục trêu đùa La Tiểu Tiểu

Mà thời khắc này.....

Trong Tàng Kinh Các.

La Hồng tự nhiên là nghe được lời ước chiến của Sở Thiên Nam.

Nhưng, giờ phút này hắn lại không rảnh quan tâm, bởi vì hắn đang bận nhìn chăm chăm một tờ giấy vàng óng đang bay ra từ quyển sách kia!

Uy lực Thánh Nhân cuộn cuộn oai nghiêm, tràn ngập mọi ngóc ngách giữa các gian sách.

Kiểm chế, nặng nề, giống như cối xay đá đè xuống thân thể La Hồng, khiến hắn đến cả thở cũng trở nên vô cùng khó khăn.

La Hồng chăm chú nhìn, trang sách Thánh Nhân kia đang bay bổng, nhảy múa, rồi lại nhanh chóng lơ lửng ở trước người La Hồng. Trong mơ hồ, hắn dường như thấy được một thân ảnh uy nghiêm, nhìn chăm chú vào hắn.

Hư ảnh Thánh nhân trong đan điền của La Hồng mở mắt, giống như đang cùng giao tiếp với thân ảnh Thánh nhân trong trang sách kia.

Ong ong ong.....

Ngũ diệu của Thánh nhân, oai nghiêm cuộn cuộn hiện lên, treo lơ lửng trên đầu La Hồng.

Bên trong trang sách, một văn tự màu vàng bay ra, như hóa thành chân ngôn vô thượng.

Mảnh trời rất cao, nhưng có cái chân ngôn lơ lửng này, trời cũng không được phép cao!

“Chính!”

Chân ngôn thánh nhân, một chữ “Chính”!

Khí Chính Dương trên người La Hồng càng rực rỡ

Đây là cơ duyên vô thượng.

Nhưng cơ duyên vô thượng này là chỉ đối với người khác, còn đối với La Hồng thì lại khác.

Trên người La Hồng, tà sát khí bắt đầu co cụm lại, hoàn toàn rút về trong đan điền.

Hư ảnh Thánh nhân càng lúc càng trở lên cô đặc, mà chữ Chính vừa thoát ra từ bên trong trang sách Thánh Nhân kia lại đang xoay quanh, giúp Hư ảnh Thánh nhân ngưng tụ lại.

La Hồng cảm nhận được sự ngưng tụ của chân ngôn Thánh Nhân, mặt hắn ngẩn ra.

“Thần? Chân ngôn chữ “Chính”?”

“Bản công tử là Tà tu, người ngưng tụ chân ngôn chữ “Chính”, là đang nhục mạ bản công tử sao?!”

La Hồng rất tức giận.

Cảm thấy mình bị người ta xúc phạm nhưng lại chẳng thể làm gì được.

Trên đỉnh đầu của Hư ảnh Thánh Nhân trong đan điền La Hồng có thánh ngôn chữ “Chính”, ánh mắt sáng rực, trong miệng tựa hồ phát ra một tiếng quát mắng.

Một cái chớp mắt tiếp theo, ánh sáng thánh khiết không ngừng dâng trào!

Hướng về phía ma kiếm A Tu La cùng Hư ảnh Tà Thần trong Nê Hoàn Cung của La Hồng mà phun trào.

Hư ảnh Thánh nhân mạnh lên!

Nó muốn tịnh hóa hai hàng xóm tà ác này!

Ong!

Ma kiếm A Tu La giận dữ, kiếm khí bỗng nhiên nổi sóng, tà sát bàng bạc cuộn cuộn phun trào, một đạo kiếm khí rút ra, thiên địa như bị bao phủ, núi thây biển máu hiển hiện.

Ánh kiếm cùng Thánh quang va chạm, cuốn lấy nhau...

Tiêu diệt lẫn nhau rồi biến mất không thấy gì nữa.

Hư ảnh Tà Thần cũng giận dữ, sức mạnh Tà Thần phun trào, giao phong cùng thánh quang.

Ba người giao phong, đến nhanh, đi cũng nhanh.

Chỉ chốc lát sau, hết thấy liền đều biến mất.

Ma kiếm A Tu La yên lặng, Hư ảnh Tà Thần cũng ảm nấp, chữ “Chính” trên đỉnh đầu Hư ảnh thánh nhân cũng lâm vào yên tĩnh.

Mọi thứ đều yên tĩnh lại.

Chỉ có La Hồng một mặt sững sờ, khí Chính Dương trên người hắn càng phát rực rỡ, khiến cho người ta không thể nào nhìn thẳng, thậm chí chung quanh còn có từng chân ngôn mơ hồ đang trôi nổi, giống như Thánh Nhân chuyển thế.

Mà trong đan điền của hắn..... Lực tà sát do Ma kiếm A Tu La cùng Hư ảnh Tà Thần để lại tràn vào đan điền, không ngừng đánh thẳng vào bình cảnh Tà tu đã đến gần Ngũ phẩm kia.

Chỉ là tà sát còn thừa lại mà cũng tuôn trào ra như sóng lớn của biển cả.

Một vòng lại một vòng.

Thậm chí, ngay cả kiếm khí trong kinh mạch cũng bị kéo theo, không ngừng cắt đứt kinh mạch của hắn!

La Hồng có cảm giác như thân thể của mình sắp nổ tung!

Thật là khó chịu!

Hắn cần phát tiết!

Hắn cần phát tiết ngọn lửa này!

Mắt hắn phát đỏ, quay đầu nhìn ra bên ngoài Tàng Kinh Các.

Tiếng rống khàn khàn đột nhiên vang lên, truyền vang khắp học cung, khiến mọi người ngẩn ra.

“Sở Thiên Nam”

“Đến, chiến!”

“Ai chạy người đó là cháu trai!”

Chương 260: Tiếng rông ngâm khuấy động chín tầng trời (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Tắc Bắc.

Gió mạnh từng trận, ngọn gió gào thét mang theo vô tận sát khí, cũng khó mà xua tan đi mùi máu tanh nồng nặc.

Tòa thành cổ tọa lạc ở phía bên kia thảo nguyên Tắc Bắc. Chạy dọc theo biên giới thảo nguyên trải dài là một con đường đầy cát vàng, xen lẫn trong cát là một tòa thành cổ tràn đầy vết tích của năm tháng đứng sừng sững như tượng sĩ mặc giáp, ngồi ngay ngắn trên đá khô, cầm đao thúc ngựa, ngăn cản ngàn quân.

Trên bức tường thành cổ kính, tràn ngập những vết đao, vết kiếm do các đại tu hành giả chém ra, cùng vô số lỗ mũi tên còn sót lại từ những trận công thành...

Nó giống như một vị lão tướng dãi dầu sương gió, người đầy vinh quang.

Ở một bên khác tòa cổ thành này, Từ Uẩn mặc bào phục Tụ khanh của Đại Lý Tụ, chấp hai tay, giống như là đi bộ trên đám mây, mỗi một bước phóng ra, đều có thể lướt đến trăm dặm đất.

Từ Uẩn bay cũng không nhanh, ông ta đi thẳng một đường từ Đế Kinh đến, vừa đi vừa quan sát phong cảnh.

Ông ta đi ngang qua mấy tòa thành trì, bách tính bên trong thành trì vô ưu vô lự, an cư lạc nghiệp.

Nơi này là Tắc Bắc, đối diện cổ thành là Kim Trướng Vương Đình trùng trùng điệp điệp với trăm vạn hồ lang hung thần ác sát.

Thế nhưng dân chúng căn bản lại không thêm đề ý, dưới sự che chở của cổ thành bọn họ rất yên tâm, không buồn không lo mà sinh sống.

Mua bán, kinh thương, nghề nông, đủ mọi thứ, đều tiến hành theo trật tự.

Tòa thành kia không bị phá, những người dân như bọn họ sẽ không gặp phải sự chà đạp của Thiết Kỳ Vương Đình.

Mà tòa thành kia, sẽ bị phá sao?

Vấn đề này bách tính không có nghĩ đến.

Từ Uẩn hạ xuống bên dưới cổ thành, cửa thành đóng chặt, chưa tới gần, một cỗ khí tức sát liền tốc thẳng vào mặt, dù là ông ta là Đại Lý Tự Khanh, thì ở chỗ này, khí tức tựa hồ cũng bị trấn áp xuống.

Môi mỏng mấp máy, Từ Uẩn không biết mình có nên quay đầu trở về không, nếu vào thành này, còn độc chỉ dụ của Thái tử, có khi nào bị người ta đánh chết luôn không?

Đột nhiên ông ta cảm thấy vô cùng hoảng sợ.

Có điều, sau khi điều chỉnh tâm lý, Từ Uẩn liền nhìn về thành trì nơi xa. Trên cổng thành, một vị tướng quân mặc hắc giáp, bình tĩnh nhìn Từ Uẩn.

Một người dưới thành, một người trên lầu.

Cửa thành không mở.

.....

“Sở Thiên Nam”

“Đến, chiến!”

“Ai chạy người đó là cháu trai!”

Tiếng rống to mang theo khí tức kìm nén, từ trong Tàng Kinh Các truyền ra.

Lý Tu Viễn đang ôm La Tiểu Tiểu cũng sửng cả người, quay đầu nhìn về phía Tàng Kinh Các như nhìn thấy quỷ. Chỉ thấy khóa Tàng Thư Các đã bị nứt vỡ ra.

Trong lúc nhất thời, trong lòng Lý Tu Viễn ngôn ngang cảm xúc.

Đây là..... Ngưng tụ thánh ngôn rồi?

Lúc này mới bao lâu chứ.....

Khóa cửa là do y dùng Hạo Nhiên Chính khí ngưng tụ lại, trừ phi La Hồng đã đọc sách Thánh Nhân, ngưng tụ thánh ngôn, nếu không, tuyệt đối không có khả năng mở ổ khóa này ra.

Dù cho La Hồng có dùng mọi thủ đoạn hay bộc phát sức mạnh Nhất phẩm đi chăng nữa, cũng không thể nào mở khóa.

Mà bây giờ, La Hồng đã phá sập ổ khóa này, chỉ có một lời giải thích duy nhất, La Hồng ngưng tụ Thánh ngôn.

Lý Tu Viễn ôm La Tiểu Tiểu, có chút hoảng hốt, hần lúc trước ngưng tụ thánh ngôn hao tổn đến bao lâu?

Ba ngày, hay là năm ngày?

La Hồng lúc này mới bao lâu, không đến một ngày

“Không hổ là tiểu sư đệ, quả nhiên thích hợp đi chính đạo, thiên phú bậc này không hổ lọt vào mắt xanh của Thánh nhân!”

Lý Tu Viễn bùi ngùi mãi không thôi.

Tiểu sư đệ có thiên phú Nho tu nghịch thiên như vậy, ngàn vạn không thể làm đường lạc lối, đi tu hành Tà tu gì đó được.

Không thể nào làm lãng phí thiên phú mà Thánh Nhân thưởng cho.

Mà, trong lúc Lý Tu Viễn ngây người, đám học sinh trong học cung đã hoàn toàn bối rối.

Khóe miệng Tiêu Nhị Thất khẽ run rẩy: “Đến rồi đến rồi, lão La lại bắt đầu, không biết có viết tên Sở Thiên Nam vào Tiểu Bản Bản không nữa.”

Sở Thiên Nam khiêu chiến, xem ra quả nhiên là chọc giận La Hồng, ngay cả những lời như kẻ nào chạy là cháu trai cũng nói ra.

Về mặt của Ngô Mị Nương cũng tràn đầy quái dị, tự tin của La Hồng từ đâu tới mà mạnh mẽ như vậy, giống như không kịp chờ đợi nữa mà muốn chiến một trận ngay vậy.

Sở Thiên Nam..... Đây chính là hạng hai Hoàng bảng!

Là ngôi sao sáng nhất trong lứa thiên kiêu hiện thời đó.

Dù cho có áp chế cảnh giới đến chiến, thì... chắc chắn cũng sẽ là tồn tại vô địch trong cùng cấp.

Thiên phú của La Hồng quả thật không tệ, nhưng, thật sự có cơ hội thắng Sở Thiên Nam sao?

Đám học sinh đứng xung quanh đều lộ ra biểu tình quái dị.

Cảm giác, tiếp theo đây sẽ có trò hay để xem rồi.

Hòa thượng Khô Nguyệt bị cụt một tay, như gió xuân đứng lặng, tăng bào màu trắng trên người bay lất phất, nhưng y chỉ an tĩnh đứng đó quan sát.

Mà Sở Thiên Nam ở giữa quảng trường, không khỏi ngưng mắt, La Hồng đã ứng chiến.

Ngoài dự liệu của y là, La Hồng không chỉ nhanh chóng ứng chiến mà còn phát ra lời thề ai chạy người đó là cháu trai.

Muốn áp đảo khí thế trên người Sở Thiên Nam y sao?

Khóe miệng y khẽ nhếch, dưới chân bỗng nhiên nổi gió, không ngừng thổi bay bộ cẩm bào y đang mặc trên người.

“Đến chiến!”

“Lấy tướng quân lệnh làm tiền đặt cược?!”

Sở Thiên Nam nói lớn.

Oanh!

Trong Tàng Kinh Các.

La Hồng đi ra, trên trán hần không ngừng có mồ hôi lăn xuống, khí tức trên người lúc ẩn lúc hiện.

Trên đỉnh đầu, một chữ “Chính” tỏa ra ánh sáng Chính Dương rực rỡ, vô số hào quang sắc sỡ loá mắt!

Chân ngôn Thánh nhân!

Lý Tu Viễn hít sâu một hơi, tiểu tử này thế mà lĩnh ngộ Chân ngôn Thánh nhân thật!

Có điều, nhìn thấy Thánh ngôn của La Hồng, trên mặt Lý Tu Viễn toát ra vẻ vui mừng.

“Chính, đại biểu cho sự kỳ thác, kỳ vọng thánh nhân dành cho đệ, đi chính đạo, sửa đổi khí, thành đại nho thiên hạ!”

“Tiểu sư đệ, tiền đồ vô lượng nha.”

Chương 261: Tiếng rống ngâm khuấy động chín tầng trời (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Mà các đệ tử học cung thì lần lượt cảm thấy sợ hãi cùng kinh ngạc.

“Kia là Thánh ngôn, là chân ngôn Thánh nhân, có thánh ngôn này, chính khí hạo nhiên như xông phá tầng mây, tà ma không thể xâm phạm!”

“Không hồ là La Hồng công tử, khó trách lại được xưng là tấm gương chính nghĩa của huyện An Bình, ngay cả khi lĩnh hội thánh ngôn, cũng là chữ “Chính”! Nghe nói, lĩnh hội sách thánh nhân, ngưng tụ thánh ngôn, chủ yếu là dựa vào sự cảm ngộ sâu trong nội tâm đấy.”

Rất nhiều học sinh trong học cung vô cùng cảm khái.

Tiêu Nhị Thất nghe răng trợn mắt, Ngô Mị nương chăm chú, hai người đều ngưỡng mộ không thôi.

Đáng tiếc, bọn họ không phải đệ tử phu tử, Tàng Kinh Các sẽ không mở ra vì bọn họ, cho dù mở ra vì bọn họ, bọn họ cũng chưa chắc có thể ngưng tụ thánh ngôn, dù sao bọn họ không tu Nho đạo.

Hòa thượng Khổ Nguyệt hoảng hốt, nhìn chăm chăm La Hồng cùng chữ Chính trên đỉnh đầu hắn.

Quang minh lăm liệt, cuồn cuộn dập dờn.

“Có lẽ, bản tạng quả thật đã sai.”

“Lấy chém giết phá bề khổ, có lẽ cũng là một cách.”

“Chỉ cần lòng có Phật, lòng có chính thì dù là dưới chân có núi thây biền máu thì đã sao?”

“Phật tâm vẫn như cũ.”

Hòa thượng Khổ Nguyệt cảm thấy đã hiểu ra.

Hiểu thấu đáo vô thượng thiên.

Sở Thiên Nam ngưng mắt, nhìn chăm chăm La Hồng. Đây là lần đầu tiên y nhìn thấy La Hồng, cháu của Trấn Bắc Vương mang trên người khí tượng bạch mang kia.

Khí tức mơ hồ đập vào mặt, kiến y chăm chú vạn phần.

“Lục phẩm sao?”

Sở Thiên Nam hít sâu một hơi, một khắc sau khí tức trên người lưu động, tựa như máy móc có từng sợi dây xiềng xích khoa lại.

Y bắt đầu cất bước, một bước, hai bước, ba bước

Khí tức trên người lại bắt đầu giảm xuống.
Rất nhanh, từ Tứ phẩm, hạ xuống Ngũ phẩm, lại hạ xuống Lục phẩm.
Tay cầm kiếm Thuần Quân, kiếm không ra khỏi vỏ, mà cứ như vậy chạy về phía La Hồng.

“Người không trả lời, vậy ta sẽ khiến người phải đồng ý.”

Sở Thiên Nam hô to.

Cho dù áp chế khí tức đến Lục phẩm, nhưng, tại thời khắc này, y vẫn giống như một luồng lôi điện, khí huyết đang ầm vang!

Giờ phút này, toàn thân La Hồng xao động, năng lượng trong cơ thể đang nhanh chóng phát tiết, gần như muốn làm nổ tung cơ thể hắn.

Hắn cần phát tiết, cần chiến đấu!

Sở Thiên Nam tới thật đúng lúc, tựa như là một ngọn đèn sáng trong bóng tối, chỉ rõ cho La Hồng chỗ tháo nước.

Kiểm khí trong kinh mạch La Hồng giống như con sông lớn đang lao nhanh, đau đớn tê liệt, khiến La Hồng suýt không nhận được mà phát ra tiếng gầm nhẹ.

Ánh mắt Sở Thiên Nam hơi nheo lại.

Y dùng tốc độ cực nhanh lướt qua sân, tới gần, áp sát người La Hồng.

Tại thời khắc này.

Bầu không khí trong khắp Tác Hạ Học Cung hình như cũng trở nên vô cùng nóng bỏng.

Vô số nguyên khí đang sôi trào, cây hoa đào đóng đũa, vô số tán cây bay tán loạn.

Sở Thiên Nam vẫn chưa xuất kiếm. Thanh kiếm Thuần Quân trong tay y chính là danh kiếm do Hạ Hoàng tặng cho.

Y không vội xuất kiếm mà khẽ vương vai, giống như một ngọn núi cứng rắn!

Dù cho đã áp chế cảnh giới, nhưng khí huyết của y vẫn hung mãnh và cuồng bạo hơn Võ tu Ngũ phẩm Hóa Giáp cảnh nhiều.

“Thiếp Sơn Kháo!”

Sở Thiên Nam gầm nhẹ.

Bả vai áp sát vào vai La Hồng, bộc phát ra sức mạnh kinh khủng.

Đôi mắt La Hồng hơi nheo lại, sức mạnh đang lao đi điên cuồng trong thể nội nhanh chóng được phóng thích. Lực tạt sát gần như muốn nổ tung trong đan điền tràn vào kinh mạch, chạy dọc đến đầu vai, bộc phát ra.

Đụng mạnh vào Sở Thiên Nam.

Hai người đều là kiếm tu nhưng lại dùng Võ tu để khai mạc trận quyết chiến này.

Đông!!!

Một tiếng vang ngọt ngào trầm đục.

Giống như hai con sóng lớn đập vào nhau, phát ra âm vang chấn động như muốn đập nát cả tảng đá ngầm..

Nguyên khí thiên địa đang sôi trào, nhanh chóng bùng phát ra khắp bốn phương tám hướng.

Đám học sinh đang có mặt ở đây, đại đa số đều là tu vi Ngũ phẩm, tại thời khắc này, bị chấn động đến mức phải lùi về sau mấy bước.

“Mạnh thật!”

“Hai người này là quái vật sao? Chỉ mới nhục thân mà đã mạnh như vậy rồi!”

“Dùng nhục thân để đánh nhau, có đúng là ta đang xem một trận vật lộn của kiếm tu không vậy?”

Đám học sinh chung quanh kinh ngạc không thôi, nhưng cũng vẫn vui vẻ quan sát tiếp.

Tiêu Nhị Thất cùng Ngô Mị Nương liếc nhau, bên trong đôi mắt cũng có xen lẫn kinh hãi: “Lão La lại mạnh lên rồi!”

Oanh!!!

Bốn phía vang lên những tiếng hô khê.

Sở Thiên Nam người bay ngược ra, trượt ra ngoài mấy mét.

Lần va chạm đầu tiên, Sở Thiên Nam bị đè áp.

Giờ phút này, trong lòng Sở Thiên Nam cũng vô cùng kinh hãi, y không chỉ là Kiếm tu, mà còn là Võ tu Tứ phẩm. Dù cho đã áp chế khí tức xuống Lục phẩm, nhưng nhục thân cũng vẫn là Tứ phẩm.

Thế nhưng, La Hồng lại trực tiếp va chạm vai, đẩy bật y ra.

Sức mạnh mệnh mông kia..... Là thứ mà một Lục phẩm có thể có sao?

Cảm giác được sự đau đớn rên trên bả vai, sắc mặt Sở Thiên Nam bắt đầu trở nên nghiêm trọng.

“Người đang tăng cấp cảnh giới.....”

Ánh mắt Sở Thiên Nam sáng lên.

Hắn ta phát hiện!

Hắn ta hiểu được mục đích của La Hồng

“Lấy chiến dưỡng chiến, đột phá trận, thật khí phách!”

Sở Thiên Nam cười lớn, lại lần nữa lướt đi, khí huyết sôi trào, nắm đấm xẹt qua.

La Hồng không nói gì, ngay lúc Sở Thiên Nam bị đánh lui, lực cắt chém kinh mạch trong hân lại tăng vọt, La Hồng đau đớn, mắt đỏ ngầu.

Sở Thiên Nam, bản công tử cần ngươi!

Đừng chạy!

La hồng gào thét, xuất ra một quyền, đụng vào Sở Thiên Nam.

Sức mạnh trong cơ thể đạt được phát tiết, La Hồng lập tức phát ra một tiếng rên rỉ sáng khoái.....

“Bị điên à?!”

Sở Thiên Nam thấy thế, vẻ mặt trở nên quái dị.

Sau đó, y lại bị đánh bay, sức mạnh phát tiết kia, quá mức cuồng bạo, khiến y hơi kinh ngạc, gần như không chống đỡ được.

Chương 262: Tiếng rống ngâm khuấy động chín tầng trời (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Sở Thiên Nam rơi xuống đất, cảm thấy mọi việc trở nên nghiêm trọng hơn. Thế nhưng y cứ đứng im như thế lại khiến La Hồng sốt ruột. Hắn sai bước, nhanh chóng đến gần Sở Thiên Nam, nện cho y một quyền.

Sở Thiên Nam biến sắc, nhanh chóng giơ hai tay đã bị đánh đến đỏ bồng, thậm chí xuất hiện màu xanh đen lên!

Sở Thiên Nam y Bị người ta đè ra mà đánh!

Hai vị kiếm tu dùng cách vật lộn để khai mạc khiến cho cả đám người đang đứng chung quanh xem náo nhiệt sợ đến ngây người.

Ở bãi đất trống giữa sườn núi.

Đôi mắt Triệu Tinh Hà sáng rực.

Nụ cười trên mặt lão Hoàng cứng đờ, thay thế vào đó là sự kinh ngạc và không thể tin.

Tiểu Hầu gia bị La Hồng đè xuống đánh?

Mặc dù nguyên nhân là do giảm cảnh giới xuống, nhưng cho dù tiểu Hầu gia có áp chế tu vi thì cũng là tồn tại vô địch trong cùng cấp kia mà!

Phốc!

Trong thể nội La Hồng tựa như có lửa đỏ đang thiêu đốt.

Đan điền như hóa thành một lò lửa, đang không ngừng đánh thẳng vào cảnh giới tà tu Ngũ phẩm.

Kiểm khí bị kéo theo càng thêm cuồng bạo.

Một quyền lại một quyền vung ra không theo phương pháp nào nhưng Sở Thiên Nam lại bị nện bầm dập mặt mũi.

Sở Thiên Nam gần như sắp điên rồi!

Tên này là chó dại sao?!

Ánh mắt hùng hực như lửa kia là cái quái gì thế?

Trận chiến này chẳng hề giống với tưởng tượng của y chút nào cả.

Sở Thiên Nam nhú mào, đưa tay lau sạch máu mũi, chết tiệt!

Một cái chớp mắt tiếp theo, Sở Thiên Nam nhón mũi chân, kéo dài khoảng cách, y không muốn vật lộn với La Hồng nữa, y chịu không nổi.

Y sợ mình nhìn không được, trực tiếp bộc phát sức mạnh Võ tu Tứ phẩm, đánh cho La Hồng một trận.

Y triệt để lùi về phía sau, đứng xuống đất, kiếm Thuần Quân vẫn ở trong tay nhưng không ra khỏi vỏ mà quét xuống thành một vòng cung, công kích về phía La Hồng.

Mà trên quảng trường, bỗng nhiên có vô số cuồng phong gào thét, trong mỗi một sợi cuồng phong, đều xen lẫn sắc bén, vô số kiếm khí sắc bén hóa thành luồng sáng, chỉ trong chốc lát đã cắt mặt đất thành những cái rãnh sâu rồi bổ nhào về phía La Hồng.

“So kiếm sao?”

La Hồng nhếch miệng, tay giơ lên một chiêu.

Kiếm Thiên Cơ trong ngực Tiểu Đậu Đậu, lập tức xông lên trời, hóa thành một đường ánh sáng bạc lướt đến, rơi vào trong tay hắn.

La Hồng cầm kiếm, kiếm khí đang tàn phá bừa bãi trong kinh mạch như thủy triều cuồng loạn đột nhiên có chỗ thoát ra.

Chúng điên cuồng tràn vào trong kiếm Thiên Cơ.

Thanh bảo kiếm lấy được ở trong bí cảnh Thiên Cơ, tại thời khắc này, nhẹ nhẹ rung động, dường như phát ra tiếng rên rỉ vui vẻ.

Trong đan điền của La Hồng, tà sát khí luân chuyển, từng viên sát châu cũng xuất hiện ở trước người hắn, hóa thành kiếm Sát Châu kiếm.

Bảy mươi hai chuỗi kiếm Sát Châu, giờ khắc này, bị ảnh hưởng bởi khí tà sát đang sôi trào, uy lực không ngừng tăng lên.

Kiếm khí của Sở Thiên Nam tới gần.

Bảy mươi hai chuỗi kiếm Sát Châu lập tức tung ra, va chạm với kiếm khí, tất cả kiếm khí đều bị ngăn lại.

Điều này khiến đôi mắt của Sở Thiên Nam co lại!

Đây là Lục phẩm Ngự Kiếm?!

Con mẹ nó, Ngự Kiếm cảnh mà ngươi điều khiển được bảy mươi hai thanh kiếm? Tạo ra một kiếm trận như thế này à?!

Sở Thiên Nam mơ hồ hiểu được, vì sao Gia Luật Sách lại bị đánh bại.

Sở Thiên Nam nhìn thấy toàn bộ kiếm khí của mình đều nghiền nát, thân sắc bỗng nhiên trở nên nghiêm túc.

Trên người y, bộc phát ra một cỗ uy lực, thanh kiếm đang đeo bên hông đột nhiên phóng ra, một tay y nắm vỏ kiếm, một tay đặt tại chuỗi kiếm.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Kiếm ra khỏi vỏ một thước!

Kiếm khí như gió lốc từ dưới chân Sở Thiên Nam không ngừng lao lên, không ngừng thoát ra, khuếch tán

Quanh người Sở Thiên Nam, kiếm khí dày đặc dao động, giống như mưa to không ngừng càn quét quanh người y, tạo thành một đường kiếm khí Đại Long Quyển (rồng cuộn người) đột ngột mọc lên từ dưới đất!

Kiểm lại ra khỏi vỏ hai thước.

Thanh kiếm nổi danh thiên hạ này, ẩn ẩn lộ ra thân kiếm sáng chói.

Vô số kiếm khí ở trên quảng trường gào thét, từ đất bằng bay lên, lấy Đại Long Quyển làm trung tâm, xuất hiện hết vòng này đến vòng khác.

Kiểm lại xuất vỏ, ba thước!

Thanh Phong ba thước, triệt để ra khỏi vỏ!

Vô số kiếm khí dường như được kiếm chủ chỉ dẫn, trong chớp lát, cuốn lên ngàn vạn sóng biển, hất thẳng xuống đầu La Hồng.

Nếu như nói trước đó vật lộn là từng quyền mạnh mẽ đâm vào thịt.

Thì giờ phút này kiếm khí hăng hái vẩy tung, quả thật là rầm rộ.

Mà so với vô số kiếm khí giao thoa tung hoành của Sở Thiên Nam.

Kiểm khí của La Hồng đã không ngừng được hấp thụ vào trong kiếm Thiên Cơ, không biết đã xếp chồng bao nhiêu đạo, khiến cho kiếm Thiên Cơ gầm vang không dứt.

Oanh!

La Hồng chém ra một kiếm.

Vô số kiếm khí bị dồn nén đều bộc phát hết trong một kiếm này.

Giống như trên một bức họa trông không, bị một chiếc bút lông sói lớn vẽ xuống một nét to.

Vẩy mực thành sông núi, sông núi có rồng ngâm.

Tiếng rồng ngâm vang vọng chín tầng trời!

Tại thời khắc này, kiếm khí như mưa to gió lớn của Sở Thiên Nam kia bị một kiếm của La Hồng chém ra.

Một đạo kiếm ảnh vô hình rơi xuống, tựa như một con bạch long đang bay lượn.

Mây khói trên trời đều bị chém đứt ra như đậu hũ.

Ánh mắt Sở Thiên Nam co rụt lại.

Đối mặt với một kiếm La Hồng chém tới này, tu vi vốn đã bị phong tỏa ở Lục phẩm Ngự Kiếm, cũng không còn cách nào duy trì mà lập tức mở ra.

Xiềng xích đứt đoạn thành từng tấc.

Trong tích tắc trở về Tứ phẩm.

Kiểm khí khuấy động ở trước quảng trường của học cung giống như là mưa xuân se lạnh không ngừng giương vẩy.

Đám học sinh là khán giả đang đứng ở xung quanh trùng to mắt, hô hấp hơi dồn dập, trận chiến này họ nhìn đến nổi mạch máu như muốn phụt ra, bởi vì quá trình chiến đấu cũng không phức tạp.

Đầu tiên là nhục thân va chạm, sau đó là so đấu kiếm thuật.

Cho dù La Hồng chỉ là Lục phẩm, cho dù Sở Thiên Nam cũng đã áp cảnh đến Lục phẩm, cuộc so tài này chỉ là cuộc so tài của tu sĩ Lục phẩm. Nhưng mà tất cả khí thế và sóng gió dâng trào không kém gì Ngũ phẩm, thậm chí là ngang ngửa Tứ phẩm.

Bầu không khí có mấy phần nghiêm trọng.

Mùi cháy khét ở trong không khí càng thêm nặng nề.

Kiểm khí trên Thiên Cơ Kiếm vẫn đang khuấy động, một con bạch long phát ra tiếng gào thét như xé rách cả mây mù, xé rách mặt đất, xé rách non sông.

Đây là tinh túy của Hóa Long Kiếm!

La Hồng đạt được truyền thừa của Hóa Long Kiếm, cũng học được tinh túy của Hóa Long Kiếm.

Nhất kiếm hóa long này đủ để phá núi đập biển.

Sở Thiên Nam chém ra kiếm khí như trút nước.

Lý Tu Viễn ôm La Tiểu Tiểu, thanh sam bay lên, đóa hoa đào đang cắm bên trong búi tóc cũng đang run rẩy, đôi mắt của y khẽ nhú, như cười như không: “Thực lực của tiểu sư đệ lại mạnh lên rồi.”

“Quả thực là dựa vào thực lực Lục phẩm thi triển ra Hóa Long Kiếm, cho dù là Trần Thiên Huyền thật sự thi triển Hóa Long Kiếm cũng đều phải tiêu hao một lượng khổng lồ tinh khí thần và năng lượng, nhưng năng lượng của một kiếm mà tiểu sư đệ chém ra thì sao chứ? Làm sao có thể thu thập nhiều năng lượng như thế mà không hút khô bản thân chứ?”

Lý Tu Viễn thì thầm.

“Chẳng lẽ là lực lượng còn sót lại của ý chí thánh nhân sao?”

“Cũng đúng, trước đó tiểu sư đệ gõ chuông ba trăm sáu mươi lần, lần này lại nhanh chóng ngưng tụ ra thánh ngôn có lẽ trong cơ thể thật sự còn sót lại lực của thánh nhân.”

Chương 263: Vào Ngũ phẩm, cầm ma kiếm (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Xung quanh quảng trường.

Tiêu Nhị Thất, Ngô Mị Nương hơi nhú mày: “VẬY mà có thể nhanh chóng thể bức Sở Thiên Nam phóng thích thực lực Tứ phẩm. Sở Thiên Nam nói rằng ép cảnh khiêu chiến là đang khinh thường La Hồng rồi, trận này, có thể nói Sở Thiên Nam đã thua.”

“Vô địch trong cùng cấp, mặc kệ đối thủ là yêu nghiệt cùng cấp hay là thiên kiêu, đều có thể vô địch...”

“Đáng tiếc là Sở Thiên Nam không thể, Sở Thiên Nam Lục phẩm lại không thể trấn áp La Hồng Lục phẩm.”

“Vân Trùng Dương là đệ nhất trên Hoàng Bảng không biết là có thể bất khả chiến bại với cùng cấp hay không.”

Hai người Tiêu Nhị Thất và Ngô Mị Nương không ngừng trao đổi suy nghĩ của bản thân.

Ở giữa sân.

La Hồng đứng ở nơi đó không để ý đến việc Sở Thiên Nam đánh vỡ công xiềng trở lại Tứ phẩm.

Trên mặt của hắn toát ra vẻ sảng khoái, sau khi đánh ra một kiếm thì năng lượng sôi trào trong cơ thể hắn bắt đầu từ từ khôi phục về bình tĩnh.

Lực tà sát ở trong đan điền chuyển từ xao động đến bình ổn, sức chứa tà sát trong đan điền lại mở được mở rộng, như đã hóa thành một vùng biển mênh mông.

Đan điền hóa biển rộng, thực lực quả nhiên là tăng lên rất nhiều.

Mà La Hồng cũng đã hiểu rõ, tu vi của hắn hẳn là đã bước vào trình độ Tà tu Ngũ phẩm.

Bảy mươi hai viên sát châu trở về trong đan điền, đắm chìm trong lực tà sát vô tận bên trong đan điền.

Uỳnh!

Một lúc sau La Hồng cảm giác bảy mươi hai viên sát châu ở bên trong bắt đầu giao hòa lẫn nhau.

La Hồng cũng đã hiểu rõ, đi tiếp trên con đường tu hành Tà tu Ngũ phẩm chính là dung hợp bảy mươi hai địa sát, chờ đến lúc bảy mươi hai viên địa sát hợp làm một...

Tu vi của hắn có thể bước vào Tứ phẩm.

Nhưng mà...

Dung hợp sát châu không phải là việc dễ, có lẽ là bởi vì hấn ngưng tụ quá nhiều sát châu cho nên mỗi một lần sát châu giao hòa thì đều cần hao phí một số lượng lực tà sát rất lớn.

Nhưng mà không thể nghĩ ngờ là thực lực của La Hồng tăng trưởng vô cùng khả quan.

Trừ cái đó ra thì La Hồng cũng phát hiện ra tu vi Kiếm đạo của mình cũng tăng lên, dưới một kiếm vừa rồi kinh mạch dường như được nở rộng rất nhiều, kinh mạch như sông lớn, kiếm khí chảy xuôi ở trong đó càng trở nên mạnh mẽ và hung mãnh!

Ngũ phẩm Mệnh Kiếm cảnh!

La Hồng vô cùng mừng rỡ, tu vi tà đạo và kiếm đạo đồng thời đột phá thật sự là quá tuyệt vời.

Nhưng mà sự đau đớn khi kiếm khí xé rách kinh mạch vừa rồi lại làm cho trong lòng La Hồng cảm thấy sợ hãi.

Quả nhiên vẫn là tu tà đạo tương đối dễ chịu hơn, đột phá giống như gió xuân, nhiều lắm cũng chỉ cảm thấy hơi căng trướng.

Nào giống như kiếm đạo, đau đớn như bị chém ngàn đau, sống không được, chết không xong. Nếu không phải có Sở Thiên Nam để phát tiết thì La Hồng cảm thấy bản thân có thể sẽ bị đau đến chết.

Trở thành Kiếm tu đầu tiên bị đau chết trong lúc đột phá trong lịch sử.

“Ta đã là Ngũ phẩm rồi.”

La Hồng hí mắt.

“Ta mạnh lên rồi.”

“Không biết là có thể vận dụng...Ma kiếm Atula hay không?”

La Hồng trầm nghĩ.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện.

Trong đan điền, bóng hình xinh đẹp váy đỏ của ma kiếm Atula lập tức hiển hiện, bên trong đôi mắt mang theo vài phần lạnh lẽo.

Hư ảnh Thánh nhân cũng mở mắt, bên trong đôi mắt vô cùng nghiêm nghị.

Chữ “Chính” cũng đã ngưng tụ, thế mà kẻ này thế mà còn suy nghĩ đến thanh kiếm kia!

Xem ra không thể không tiếp tục sửa đổi đạo tâm cho kẻ này rồi!

Quá trình La Hồng đột phá cũng không tạo nên cảnh tượng gì quá đáng ngạc nhiên, chỉ là uy áp quanh thân La Hồng đã mạnh lên làm cho không ít người cảm ứng được.

Rất nhiều ánh mắt co rút lại, ngưng trọng hơn rất nhiều.

Lúc La Hồng vào Lục phẩm thì đã có thể đuổi đánh Gia Luật Sách, bây giờ... Hấn đã vào Ngũ phẩm.

Thực hiện một bước nhảy vọt về chất có phải là sẽ trở nên càng mạnh mẽ hơn rồi không?

Kiểm tu Ngũ phẩm nắm giữ kiểm bản mệnh, tu vi tăng lên vô cùng khả quan.

Lúc này La Hồng cũng đã nghĩ đến chuyện kiểm bản mệnh, dựa theo kiểm khí quyết mà Trần quân gia đưa cho thì đến kiểm tu Ngũ phẩm phải nghĩ trăm phương ngàn kế dung hợp kiểm bản mệnh, có kiểm bản mệnh và không có kiểm bản mệnh có chênh lệch vô cùng lớn.

“Kiểm bản mệnh...Bây giờ ta có ba lựa chọn.”

“Một là dung hợp ma kiểm Atula, thanh bảo vật cấp Địa đỉnh phong này tuyệt đối là mạnh mẽ...Nếu như hòa hợp với kiểm bản mệnh thì tất nhiên thực lực tăng lên sẽ là cực cao nhưng mà cũng có nguy hiểm, thanh ma kiểm này bướng bỉnh khó thuần có thể sẽ làm mình bị thương, đến lúc đó nếu dung hợp thất bại thì sẽ là trộm gà không thành lại mất luôn nắm gạo.”

“Hai là có thể dung hợp với Thiên Cơ kiểm, đây là thanh bảo kiểm thu được từ trong Thiên Cơ Bí Cảnh, dường như là do vị đạo nhân vô cùng khẳng khái kia tặng cho, kiểm này rất quý giá có thể liệt vào danh sách chuẩn bị tuyển chọn.”

“Thứ ba là sát châu kiểm, bảy mươi hai viên sát châu kiểm hòa hợp với kiểm bản mệnh, đây là phi kiểm phù hợp nhất, vấn đề là trước khi chưa hợp nhất thì số lượng của sát châu kiểm quá nhiều.”

La Hồng rơi vào trầm tư.

Hấn đang do dự nên chọn cái nào.

Quảng trường vốn dĩ đang trong quá trình kịch chiến lập tức trở nên yên tĩnh, La Hồng bình tĩnh đứng im tại chỗ rơi vào trầm tư.

Mà Sở Thiên Nam khôi phục thực lực trở lại Tứ phẩm, ánh mắt lại phức tạp không ra tay.

Có thể nói lúc hấn ta khôi phục thực lực thì hấn ta đã thua rồi.

Trên thực tế Sở Thiên Nam có thể lựa chọn không khôi phục mà cứng rắn chống lại một kiểm của La Hồng, nhưng mà nếu như thế thì rất có thể bản thân hấn ta sẽ bị thương nặng, có thể sẽ vô cùng nhếch nhác chứ không phải là nhếch nhác bình thường, dựa vào trình độ điên cuồng của kiểm khí kia thì có thể xé rách tất cả quần áo của hấn ta, không chỉ như thế thậm chí sẽ cắt chém tất cả thịt của hấn ta nữa.

Ngâm lại... Thật sự là quá thê thảm.

Chương 264: Vào Ngũ phẩm, cầm ma kiếm (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Sở Thiên Nam vẫn rất để ý tới hình tượng, hắn ta vẫn còn chưa có cưới vợ.

Nhưng mà thực lực của La Hồng thật sự làm cho Sở Thiên Nam ngạc nhiên, La Hồng thi triển tinh túy của Hóa Long Kiếm làm cho hắn ta không thể không bộc phát thực lực của Tứ phẩm.

Đáng tiếc là uy lực của một kiếm kia mặc dù không tệ, nhưng mà lúc hắn ta hoàn toàn bộc phát thực lực của Tứ phẩm thì nó cũng đã bị triệt tiêu.

“Hả?”

“Chỉ có như vậy mà có thể đánh ép Gia Luật Sách sao?”

Sở Thiên Nam nhíu mày, Gia Luật Sách xếp thứ ba trên Hoàng Bảng...Sẽ yếu như vậy sao?

Đối phương tốt xấu gì thì cũng có tu vi Thiên Cương cảnh lại còn là con trai của Gia Luật A Cổ Đóa - đệ nhất Thiên Bảng của Kim Trướng Vương Đình, sao có thể yếu như vậy được?

Nếu như nghĩ theo thực lực hiện tại của La Hồng thì Sở Thiên Nam cảm thấy bản thân chỉ cần một tay thì có thể đánh cho Gia Luật Sách phải bỏ chạy rồi.

“Kẻ này chắc chắn vẫn còn át chủ bài.”

Sở Thiên Nam nhìn về phía La Hồng vẫn đang nghiên cứu tu vi, bên trong đôi mắt lóe lên vẻ kích động muốn thử xem át chủ bài của La Hồng nhưng rất nhanh lại từ bỏ.

“Đáng tiếc là chỉ vừa mới vào Ngũ phẩm, đợi đến khi người vào Tứ phẩm thì có khả năng ta đã là Tam phẩm, đợi người vào Tam phẩm thì có khả năng ta đã Nhị phẩm hoặc là Nhất phẩm...”

Bên trong mắt Sở Thiên Nam lấp lóe qua vẻ đáng tiếc.

Đáng tiếc người và ta không thể giao chiến một trận khi cùng cảnh giới.

“Làm cho ta bộc phát thực lực Tứ phẩm thì người thắng rồi.”

Sở Thiên Nam duỗi lưng giữ vững phong độ thuộc về mình, nói.

Giọng nói vang vọng ở bên trong quảng trường.

Hắn ta không muốn đánh nữa.

Không thể lấy tướng quân lệnh thì thôi vậy.

Mặc dù năm nghìn hắc kỵ này mê người nhưng dù sao cũng không phải là lính của hắn ta, không phải là Sở Câu Quân của hắn ta, không hợp với

phong cách của hắn ta, xem như là chiếm được thì cũng phải tốn rất nhiều thời gian để quản lý huấn luyện.

Đối với Sở Thiên Nam mà nói thì lực hấp dẫn chỉ có thể xem là bình thường.

Nếu như không phải là thái tử Hạ Cực bảo hắn ta tới đây thì Sở Thiên Nam căn bản không có hứng thú với năm nghìn hắc kỵ này.

Binh lính của La gia mà Sở gia hắn ta quản thì cũng chẳng có nghĩa gì.

Mặc dù binh lính của La gia hay là Sở gia cũng đều là binh lính của Đại Hạ.

Nhưng mà tình hình bây giờ đã hơi khác.

“La Hồng người thắng rồi, người khiến cho ta phải lau mắt mà nhìn, không hổ là cháu của Trấn Bắc Vương, ta từ bỏ tướng quân lệnh này.”

Sở Thiên Nam cười nói.

Dáng vẻ vân đạm phong kinh như thể người thua không phải là hắn ta.

Đám học sinh học cung ở xung quanh lại xúc động, Sở Thiên Nam nhận thua nhưng mà không có ai cảm thấy hắn ta thật sự thua.

Trên vùng đất trống giữa sườn núi.

Lão Hoàng toét cái miệng đầy răng vàng cười: “Tiểu hầu gia thế mà lại thua, hiếm thấy, hiếm thấy.”

“Nhưng mà thua cũng tốt, tiểu hầu gia có thể đi cùng với lão Hoàng đến Quê Hương Lâu ở phủ Giang Lăng để ăn một bữa ngon rồi.”

Triệu Tinh Hà lườm Hoàng Lão Tà nhưng cũng không nói gì.

Tảng đá cứng cứng ở trong lòng Triệu Tinh Hà cũng đã rơi xuống đất.

Sở Thiên Nam từ bỏ tranh đoạt tướng quân lệnh, không có tướng quân lệnh nếu như Sở Thiên Nam dám vào đại doanh của hắc kỵ thì Triệu Tinh Hà sẽ một tay vỗ chết hắn ta.

Cho nên, có lẽ Sở Thiên Nam quả thật không có ý định tiếp nhận năm nghìn hắc kỵ.

Mệnh lệnh của thái tử hình như không có tác dụng.

Nhưng mà Triệu Tinh Hà lại không có buông lỏng, Sở Thiên Nam quả thật là một nhân vật, Sở gia...là gia tộc mà thái tử thậm chí có thể là cả Hạ Hoàng một tay nâng đỡ, muốn dùng để thay thế La gia...

Hiện tại xem ra nhất định phải chú ý nhiều hơn.

Trên quảng trường.

Sở Thiên Nam nói xong thì quay người dự định rời đi, hắn ta đeo nghiêng thanh Thuận Quân Kiếm trừ danh tiêu sái đi về phía đường đá.

Nhưng mà lúc này La Hồng cũng mở mắt ra.

Trước đó hắn vẫn luôn muốn trút giận nên lười để ý tới mục đích của Sở Thiên Nam mà chỉ muốn chiến một trận.

Hiện tại giao chiến đã kết thúc.

Sở Thiên Nam người thoải mái rồi thì định chạy sao?

Người đã hỏi qua La Hồng ta chưa?

“Đợi đã.”

La Hồng nói.

Lời nói vang vọng, rất nhiều đôi mắt của các học sinh trong học cung ngưng trọng.

Tiêu Nhị Thất, Ngô Mị Nương, Khô Nguyệt và đám thiên tài đều nhìn về phía La Hồng với vẻ vô cùng tò mò.

Thế nào, La Hồng còn dự định ép Sở Thiên Nam ở lại sao?

“Tiền đặt cược của ta là tướng quân lệnh, vậy Sở Thiên Nam người lấy gì để đánh cược với ta? Bây giờ người thua rồi muốn phủi mông rồi đi sao?”

“Ta thua thì phải đưa tướng quân lệnh cho người, người thua rồi tiêu sái rồi đi, trên đời này nào có chuyện tốt như vậy?”

La Hồng chống Thiên Cơ Kiếm, áo trắng tung bay, chính khí như cầu vồng, chậm rãi nói.

Cơ thể Sở Thiên Nam lập tức dừng lại, khuôn mặt thượng lưu lộ ra vẻ cổ quái.

Nhóm học sinh ở xung quanh cũng hoảng hốt, hình... Hình như đúng là như thế.

Nhưng mà trước đó mọi người cũng không ngờ Sở Thiên Nam sẽ thua, người xếp thứ hai trên Hoàng Bảng dù là đã áp cảnh nhưng cũng có thể xưng là vô địch trong cùng cấp, yêu nghiệt vô địch đối với bất luận thiên tài cùng cấp nào.

Đương nhiên Vân Trùng Dương đệ nhất trên Hoàng Bảng thì không rõ lắm, nghe đồn người này là tiên nhân chuyển thế nên khó mà nói.

Nhưng mà trước đó quả thực không có ai nghĩ rằng Sở Thiên Nam sẽ thua.

Sở Thiên Nam suy nghĩ hơi đau lòng nói: “Là ta suy nghĩ không chu toàn, nếu như ta đã thua vậy thì ta sẽ lấy trăm viên 'Tiểu Hoàn Đan' làm tiền đặt cược, giá trị của trăm viên 'Tiểu Hoàn Đan' hẳn là có thể bù đắp được tướng quân lệnh chứ.”

Nhưng mà điều làm cho Sở Thiên Nam không có ngờ là La Hồng lại chỉ cười giễu.

“Đan được? Ta cần đan được để làm gì?”

“Ta đã đồng ý để ngươi lấy đan dược làm tiền đặt cược sao?”

“Ta muốn kiếm của ngươi.”

Chương 265: Vào Ngũ phẩm, cầm ma kiếm (3)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

La Hồng nói rồi đưa tay chỉ Thuần Quân Kiếm của Sở Thiên Nam.

Sắc mặt của Sở Thiên Nam lập tức thay đổi, không chỉ là hấn ta mà đám học sinh học cung ở xung quanh cũng biến sắc, bầu không khí cũng đột nhiên thay đổi.

Trong nháy mắt trở nên giương cung bạt kiếm.

Trong bãi đất trống giữa sườn núi.

Nụ cười ở trên mặt Lão Hoàng cứng người lắm lắm: “Muốn kiếm của tiểu hầu gia, tên điên.”

Triệu Tinh Hà cũng nhíu mày.

Danh kiếm Thuần Quân đối với bất luận một vị kiếm tu nào mà nói đều có sức quyền rũ vô cùng lớn.

Nhưng mà tại sao La Hồng lại đưa ra yêu cầu như vậy vào lúc này chứ?

La Hồng hẳn là không có năng lực đoạt Thuần Quân Kiếm từ trong tay Sở Thiên Nam.

Cho dù La Hồng đột phá vào Ngũ phẩm nhưng vẫn có chênh lệch với Sở Thiên Nam.

Trước học cung.

Bầu không khí bắt đầu trở nên vô cùng kỳ quái.

Thời gian trôi qua, sát khí càng lúc càng nhiều, không ngừng xông lên trời, không ngừng khuấy động.

Sở Thiên Nam nhìn về phía La Hồng nở nụ cười: “Người muốn 'Thuần Quân'?”

“Người xứng sao?”

Sở Thiên Nam nói.

“Muốn Thuần Quân, vậy thì phải đường đường chính chính đánh bại ta!”

Vù vù!

Lời nói vừa dứt, trong chớp mắt tiếp theo.

Khí cơ trên người Sở Thiên Nam bỗng nhiên tăng vọt, dường như mơ hồ có một kiếm mang đột ngột từ mặt đất mọc lên ở phía sau hấn ta, xông lên chín tầng mây xé rách tầng mây ở trên bầu trời.

Tu vi Tứ phẩm đỉnh phong bộc phát, khí tức áp bách kinh khủng làm cho rất nhiều đôi mắt của đệ tử trong học cung thít chặt, dường như không

thở nổi.

Kiểm bên trong hộp kiếm của Ngô Mị Nương đang không ngừng run rẩy.

“Thật mạnh!!!”

“Kiếm ý, kiếm khí thật là mạnh!”

Ngô Mị Nương hít sâu một hơi, đây mới là thực lực chân chính của Sở Thiên Nam hạng hai trên Hoàng Bảng!

Sở Thiên Nam nghiêm túc, lúc này Sở Thiên Nam giống như quân chủ của kiếm, lạnh lùng và kiêu ngạo quan sát thế gian.

Thuần Quân ra khỏi vỏ, kiếm ra khỏi vỏ kéo dài ba thước, hàn mang khuấy động toàn bộ quảng trường.

Dường như có âm dương cắt rõ ràng, toàn bộ quảng trường giống như có dị tượng phun trào.

La Hồng cảm thụ được kiếm khí đáng sợ khuấy động thì trong lòng cũng chấn động.

Thật mạnh!

Sở Thiên Nam thật mạnh!

Nhưng mà...

Bên trong đôi mắt La Hồng óng ánh như sao trời, tâm thần khẽ động.

Trong đan điền có vô số tà sát phun trào hóa thành một bàn tay lớn, bắt đầu đè ma kiếm Atula lại.

Vù vù...

Trên ma kiếm Atula bóng hình xinh đẹp váy đỏ tung bay hiện ra, một tay cũng duỗi ra đè bàn tay đang ngưng tụ tà sát của La Hồng xuống.

Dường như La Hồng đang đối mặt với nữ nhân này.

“Kiếm là để lấy ra dùng.”

“Không cho dùng thì rút ra khỏi thế giới của ta.”

La Hồng thản nhiên nói.

Nữ nhân kia im lặng, đôi mắt lạnh như băng, một lúc sau cười xán lạn như cầu vồng.

“Một kiếm.”

Giọng nói lạnh lùng giống như là ngự tử có mấy phần êm tai.

Chỉ có điều khi âm thanh tan hết

Đôi mắt La Hồng đột nhiên co rút lại, trên người hắn có một cỗ kiếm ý kinh khủng bắt đầu chậm chậm phun trào ra.

Sắc trời trên học cung hoàn toàn tối xuống.

Mà tà sát khí nhiều như biển trong đan điền của La Hồng trong nháy mắt... Bị hút khô.

Bị hút khô rồi...

Gần như là trong nháy mắt, La Hồng cảm giác tà sát giống như biển cả vừa được mở rộng ở trong đan điền kia đã bị hút khô.

Một giọt... cũng không còn.

Chỉ còn lại bảy mươi hai viên sát châu lơ lửng giữa không trung run lẩy bẩy.

Dường như nếu có thể thì bảy mươi hai viên sát châu đều sẽ bị hút cho sụp đổ.

Nữ nhân này... A không, kiếm này vậy mà lại hung tàn như vậy?!

Sắc mặt La Hồng hơi thay đổi.

Cảm giác thấy trong đan điền đột nhiên khô cạn rộng tuếch, một cảm giác trống rỗng khó tả bằng lời bỗng chốc xông lên đầu.

“Một kiếm.”

Giọng nói cao ngạo lạnh lùng của ngự tử lại lần nữa quanh quẩn, nhưng mà dường như La Hồng lại nghe thấy đáng vẻ như cười như không ẩn chứa trong đó.

Dường như là đùa giỡn.

La Hồng tối sầm mặt, đây là đang nhắc nhở mình sao?

Lực tà sát trong đan điền của mình nhiều như vậy, cũng chỉ... Có thể bắn ra một kiếm?

Mẹ kiếp!

Đây quả thật là Ma kiếm cấp Địa đỉnh phong sao?!

La Hồng hung hăng chửi mắng ở trong lòng, nhưng mà lúc này hắn lại không rảnh để bận tâm nữa.

Ma kiếm Atula xuất thế!

Hư ảnh Thánh nhân trong đan điền của La Hồng bỗng nhiên trợn trừng mắt.

Trong miệng dường như đang quát lớn, từng chữ “Chính” xuất hiện nổi lơ lửng, không ngừng lưu chuyển tản ra màu vàng xán lạn ở giữa trời đất.

Muốn trấn áp ma kiếm.

Nhưng mà bây giờ ma kiếm hút khô tất cả lực tà sát của La Hồng lại trong nháy mắt đột phá ngăn trở của Hư ảnh Thánh nhân, kiếm khí kinh khủng ầm vang rơi xuống nhân gian.

La Hồng nhú mày, Hư Ảnh Tà Thần trong Nê Hoàn Cung lại có đáng vẻ như đang xem kịch hay.

Uỳnh!

Trong quảng trường của Tắc Hạ Học Cung.

Sở Thiên Nam dựa vào khí cơ Tứ phẩm lấy Thuần Quân ra khỏi vỏ, đây là lần đầu tiên hắn ta ra tay mà không giữ lại chút nào, khí tức kinh khủng giống như một con sư tử đã ngủ yên từ lâu đột nhiên thức tỉnh vào lúc này.

Kiểm khí, kiểm ý, kiểm hoa!

Thời khắc này, ba thứ cùng ngưng tụ vào một chỗ.

Giữa trời đất chỉ còn lại có một đạo kiếm quang sáng loá, dường như từ trên chín tầng trời đang nhanh chóng rơi xuống.

Vào lúc này Sở Thiên Nam bá đạo vô song.

Muốn Thuần Quân của Sở Thiên Nam hắn ta thì cũng phải xem La Hồng ngươi có mệnh để cầm hay không.

Đây là lễ vật mà Hạ Hoàng tặng cho hắn ta, nó là biểu tượng vinh quang của hắn ta.

Trên quảng trường, sắc mặt của rất nhiều học sinh đều thay đổi.

Học sinh ở đây đều thuộc thiên tài hạng nhất, nếu như gặp được một vài Tứ phẩm phổ thông thì họ thậm chí có thể vượt cấp mà chiến, nhưng mà lúc này họ đang bị áp bức dưới khí tức của Sở Thiên Nam đến nỗi thở cũng hơi khó khăn.

Từng học sinh đều không thể không toàn lực ứng phó để ngăn cản khí cơ của Sở Thiên Nam.

Tức giận rồi.

Sở Thiên Nam tức giận rồi.

Chương 266: Phu tử búng ngón tay, Thánh Nhân cầm kiếm (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Hay là nói Sở Thiên Nam vẫn luôn chờ đợi thời cơ để tức giận mà La Hồng lại vừa đúng lúc làm cho Sở Thiên Nam tức giận, vừa vặn khiến hắn ta bộc phát thực lực đỉnh phong.

Lý Tu Viễn ôm La Tiểu Tiểu, những kiếm khí kiếm ý kinh khủng đang đến gần trong phạm vi ba trượng đều tự tan thành mây khói, không cách nào ảnh hưởng tới y.

Khóe miệng của Lý Tu Viễn toát ra vẻ mỉa mai, Sở Thiên Nam ra tay là kết quả tất nhiên.

Trước không nói về thân phận thiếu niên hầu của Sở Thiên Nam, chỉ tính riêng thân phận thiên kiêu Đại Hạ, người xếp thứ hai trên Hoàng Bảng mà lại bị La Hồng cùng cấp đánh bại thì đó cũng là một loại sỉ nhục.

Lúc trước hắn ta ôn hòa là vì muốn tiêu sái rời đi, nếu không một khi hắn ta nổi giận thì sẽ cho người ta một loại cảm giác thẹn quá hóa giận.

Mà bây giờ La Hồng lại cho hắn ta lý do để tức giận.

Hắn ta muốn dựa vào thực lực mạnh nhất để trấn áp La Hồng, ít nhất thì sẽ dùng thủ đoạn như sấm sét kinh diễm nhất để trấn áp La Hồng.

Rửa sạch tất cả sỉ nhục vì trước đó thua trong trận chiến cùng cấp.

Sở Thiên Nam Tứ phẩm đỉnh phong thậm chí chỉ cần một ý nghĩ là đã có thể bước vào Tam phẩm, vào lúc này giống như một kiếm khách tuyệt thế.

Thuần Quân là danh kiếm trong thiên hạ, vào lúc này hiện ra phong mang cực hạn.

Một kiếm làm cho quảng trường trong học cung bắt đầu nứt ra.

Mà La Hồng đối mặt với Thuần Quân Kiếm, khí thế cùng khí chất cả người đều đã thay đổi hoàn toàn.

Lạnh lùng hà khắc, sát phạt, giống như một kẻ giết người hàng loạt từ trong núi thây biến máu đi ra.

Máu chảy trôi mái chèo, vô số thi thể chồng chất thành sông.

Sắc trời trên đỉnh đầu của La Hồng cũng thay đổi, từ đám mây thoải mái để chịu ban đầu lập tức hóa thành mây đen dày đặc.

Mây đen giống như là muốn ép xuống nhân thế.

“Đây là...”

Sắc mặt của Sở Thiên Nam cứng lại, trong lòng thực sự có dự cảm xấu, thậm chí là cảm giác nguy cơ.

Đó là cảm giác nguy cơ thuộc về thiên tài.

Rất nhiều thiên tài khó giết khó chết chính là bởi vì họ có cảm giác nguy cơ thuộc về bản thân họ.

Lúc trước Gia Luật Sách ở bên trong bí cảnh cũng như thế, bởi vì Gia Luật Sách cảm thấy nguy cơ cho nên mới dứt khoát bỏ chạy.

Nếu như không chạy thì bây giờ rất có thể Gia Luật Sách đã trở thành một thi thể lạnh lẽo rồi.

Mà bây giờ Sở Thiên Nam cũng có loại tâm trạng như vậy.

Đây chính là uy hiếp do át chủ bài của La Hồng mang đến sao?

Nhưng mà Sở Thiên Nam cũng có át chủ bài thuộc về hắn ta, hắn ta không lựa chọn bỏ trốn giống như Gia Luật Sách!

Ừnh!

Bên trong quảng trường có khí thế kinh khủng giống như sóng lớn va chạm ra bốn phương tám hướng.

Rất nhiều học sinh phóng thích khí cơ ra để ngăn cản, vào lúc này sắc mặt của họ đều thay đổi, họ bị hơi thở kích không ngừng lui về phía sau, từng bước nặng nề giẫm đạp ở trên mặt đất.

“Đây là cái gì vậy chứ?”

Nhưng mà tất cả học sinh đều ngốc trệ thì thầm.

Bọn họ ngơ ngẩn nhìn La Hồng ở giữa vòi rồng mây đen.

Áo trắng tung bay, sắc mặt La Hồng vô cùng lạnh lẽo, hắn giơ tay lên rồi vươn tay ra nắm, một thanh trường kiếm xen lẫn trong tia chớp màu đen lập tức hiện lên lơ lửng ở trước người La Hồng.

Đây là thanh kiếm như thế nào?

Kiếm dài ba thước tám, toàn thân đen nhánh, quanh kiếm ba thước đầy sấm sét màu đen.

Đây giống như một thanh kiếm không nên có trên thế gian.

Dưới sự nổi bật của thanh kiếm, khí thế trên người La Hồng trong nháy mắt tăng vọt, trong tích tắc dường như ngăn trở đột phá càng ngày càng cao!

“Ma kiếm! Đây là một thanh kiếm tà ma!”

“Thiên địa không dung, đây là một thanh kiếm tà ác!”

“La Hồng vào tà đạo rồi sao?”

Từng học sinh trong học cung không nhịn được kêu lên.

Mà Sở Thiên Nam đang nắm chặt Thuần Quân vào lúc này lại cảm thấy bản thân trở nên vô cùng nhỏ bé.

Đôi mắt của hắn ta thít chặt nhìn La Hồng, kiếm ý mà hắn ta điên cuồng phóng thích lúc này lại bị đè ép trở về.

Àm âm!

Đá vụn ở trên mặt đất đang rung động.

Bên trên ngọn núi có từng luồng sáng đen đang càn quét giống như chín con hắc giao đang uốn lượn.

Cùng lúc đó.

Khí Chính Dương trên cơ thể của La Hồng đột nhiên óng ánh, mà chữ “Chính” ở phía trên đỉnh đầu của hắn đang tự xoay quanh, mờ mịt giống như có một bóng người đang nổi lên.

Đó là Hư ảnh Thánh nhân!

Thánh Nhân nắm ma kiếm!

Học sinh ở xung quanh đều phát ra tiếng kêu không thể tưởng tượng nổi.

Lý Tu Viễn vốn dĩ chuẩn bị ra tay nhìn thấy cảnh này rồi lại chậm chậm tiêu tán Hạo Nhiên Chi Khí đang ngưng tụ ở trên người, không ngừng cười khò.

“Tiểu sư đệ thể mà đã có thể ngưng tụ ra hư tướng Thánh nhân...”

“Có Hư tướng Thánh nhân ở đó thì ta còn lo lắng cái gì chứ? Có Hư tướng Thánh nhân hướng dẫn thì tiểu sư đệ tất nhiên sẽ đi theo con đường đúng đắn.”

Lý Tu Viễn xúc động không thôi.

Hư tướng Thánh nhân, tiểu sư đệ không hổ là đệ tử mà phu tử nhìn trúng, thiên phú quả nhiên là yêu nghiệt.

“Sai rồi! Các ngươi đều đã sai rồi!”

“La Hồng thí chủ không rơi vào ma đạo, đây là dựa vào Hư tướng Thánh nhân để trấn áp ma kiếm, Thánh Nhân nắm ma kiếm! Đây là đạo ở trong lòng thí chủ La Hồng, là mệnh kiếm pháp của thí chủ, đó là vô thượng pháp, căn cơ của kiếm tiên!”

Tầng bào màu trắng ở trên người hòa thượng Khổ Nguyệt không ngừng tung bay, trong con ngươi của y có hưng phấn, có cuồng nhiệt cũng có kích động.

Rốt cuộc thì y đã hiểu rõ lời nói của La Hồng.

Rốt cuộc thì y cũng đã hiểu rõ tại sao La Hồng lại trở thành đệ tử của phu tử mà y lại không thể!

Hóa ra... Đây chính là đạo của La Hồng!

Xả thân nuôi ma nhưng mà trong lòng có thánh thì cho dù có nắm ma kiếm đi nữa thì tâm cũng không loạn, sẽ không lạc vào bể khổ vô biên!

“A di đà phật...Bần tăng đã hiểu rồi.”

Những nghi ngờ và nút thắt đã gây khó khăn cho Hòa Thượng Khổ Nguyệt bấy lâu nay đã hoàn toàn bị phá vỡ.

Chương 267: Phu tử búng ngón tay, Thánh Nhân cầm kiếm (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

La Hồng liếc nhìn kiếm khí mà Thuần Quân chém tới.

Kiếm khí Thuần Quân làm mặt đất nứt ra, mặt đất giống như là lớp vỏ lột ngang xé ra một khoảng trống khổng lồ giống như vực thẳm, vết nứt này theo kiếm khí tới gần La Hồng.

Nhưng mà khi đến gần La Hồng khoảng ba trượng thì ngừng lại, không cách nào tới gần.

La Hồng giơ tay lên, ma kiếm chậm chậm nổi lên.

Khoảnh khắc tiếp theo La Hồng cầm chuôi kiếm.

Bỗng nhiên chém xuống.

Thánh Nhân cũng cầm ma kiếm chém xuống.

Vào lúc này trời và đất dường như cũng trở nên không yên phận, mây đen đầy trời dường như hóa thành đậu hũ non ở bên trên thốt gỗ bị một kiếm chém ra chỉ còn lại một sợi.

Bên trong sợi đó có ánh sáng vàng đang toả ra.

Đó chính là một kiếm do La Hồng chém ra.

Uy lực như dòng lũ được khơi thông. Kiếm khí do Thuần Quân chém ra trong nháy mắt bị chặn cho vỡ nát.

Ma kiếm Atula chém ra một kiếm, giữa trời đất chỉ còn lại ánh sáng màu vàng của kiếm này.

Thế như chẻ tre lao đến.

Sở Thiên Nam giơ kiếm ngăn cản.

Đang!

Một tiếng vang giòn.

Hổ khẩu của Sở Thiên Nam nổ tung, lòng bàn tay máu thịt be bét, lồng ngực không nén được phun ra một ngụm máu.

Cả người vô cùng nhếch nhác bay ngược ra khỏi đỉnh núi của học cung rồi không ngừng lăn xuống ở trên đường đá. Sau khi lăn xuống mười mấy bậc thang thì hẳn ta mới duỗi được bàn tay máu thịt be bét ra bám vào đường đá, máu nhuộm đường đá nhưng hẳn ta lại chỉ nhìn chòng chọc vào trên đỉnh núi.

Thuần Quân Kiếm yên tĩnh trôi nổi, nhưng bên trong yên tĩnh lại có sự ngang ngược như đóa hoa nở rộ.

Ông...

Một luồng thánh uy trùng trùng điệp điệp tràn đầy, đây không phải là uy của Thánh Nhân mà là uy của thiên tử.

Một sợi ý chí của Hạ Hoàng!

Giống như Gia Luật Sách có phụ thân Da Luật A Cổ Đóa làm át chủ bài, Sở Thiên Nam cũng có át chủ bài!

Một kiếm của La Hồng trực tiếp kích phát một sợi ý chí của Hạ Hoàng ẩn ở bên trong Thuần Quân Kiếm.

Uỳnh!

Thánh uy huy hoàng, ý chí thiên tử.

Một hư ảnh khôi ngô cao lớn uy mãnh hiển hiện ra đang quan sát Hư ảnh Thánh nhân hiện ra ở trên người La Hồng.

Yên tĩnh!

Yên tĩnh chết người.

Cả quảng trường trong học cung hoàn toàn trở nên lộn xộn.

Đám học sinh trợn mắt há hốc mồm nhìn trận giao chiến long tranh hổ đấu này đều hít một ngụm khí lạnh.

Bãi đất trống giữa sườn núi.

Triệu Tinh Hà nhìn ý chí thiên tử đang hiển hiện thì ánh mắt co rút lại, đôi tay bỗng nhiên siết chặt.

Hoàng Lão Tà cũng thu hồi vẻ cà lơ phơ, kinh hãi không hiểu.

Nhóm khách giang hồ ở chân núi hoàn toàn ngây dại, cả người run rẩy nhìn Hư tướng Thánh nhân cùng với ý chí thiên tử hiện ra ở trên đỉnh núi.

Con mẹ nó chứ đây là ước chiến thần tiên gì vậy chứ?!

Trên đỉnh núi.

Hai đạo kiếm quang lướt ngang qua nhau cắt đứt thành một khe rãnh đầy đá vụn ở trên quảng trường.

Dường như muốn đẩy ngang tất cả các cung điện trong Tắc Hạ Học Cung.

Nhưng mà trong nháy mắt Lý Tu Viễn búng ngón tay, Hạo Nhiên Chi Khí hóa thành chính khí Trường Hà rơi xuống, chảy xuôi giữa mỗi một tòa cung điện.

Hai luồng kiếm khí vô cùng mạnh mẽ kia chém ở phía trên Trường Hà nhưng lại không có cách nào phá vỡ được.

.....

Tiểu lâu Xuân Phong trong học cung.

Nước nóng đang sôi trào, lá trà ở bên trong lên xuống tìm kiếm nhau.

Phu tử ngồi ở trên ghế híp mắt hiền hòa giống như lão nhân nhà kế bên.

Ngón tay của ông gõ nhẹ lên trên phân bảo vệ tay.

Tí tách, tí tách...

Ngón tay va chạm với phân bảo vệ tay phát ra tiếng giòn vang.

“Tiểu tử này... Cũng rất biết giày vò.”

“Vừa phải thôi chứ, kiếm cũng nắm không vững mà lại dám huy kiếm hơn nữa còn khiêu khích ý chí của Hạ Hoàng ra nữa chứ...”

Ngươi có thể vung được mấy kiếm?

Sao dám làm càn như thế?

Người trẻ tuổi thì phải biết tiết chế.

Phu tử lắc đầu.

Sau đó giơ tay lên.

Một giọt nước nóng đang sôi trào bỗng nhiên nổi lên treo ở trước ngón tay của ông.

“Hạ Hoàng...”

Phu tử thì thầm.

Một lúc sau thì búng ngón tay.

Một giọt nước bỗng nhiên bắn ra dường như xuyên thấu thời gian và không gian.

.....

Một giọt nước bỗng nhiên xuất hiện ở trước Thuần Quân Kiếm.

Nhẹ nhàng rơi vào bên trên Thuần Quân Kiếm, dường như nước chảy đá mòn.

Trên thân của thanh Thuần Quân kiếm nổi tiếng không thể phá vỡ trong thiên hạ lập tức xuất hiện một cái lỗ nhỏ hình giọt nước.

Ý chí thiên tử bỗng nhiên sụp đổ.

Trước khi sụp đổ hư ảnh thiên uy huy hoàng nhìn về phía tiểu lâu Xuân Phong khiêm tốn yên tĩnh, nhìn thật sâu rồi cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Mà kiếm trong tay La Hồng biến mất rồi lại lần nữa trở về trong đan điền, Hư ảnh Thánh nhân cũng tiêu tán.

La Hồng lung la lung lay, cảm thấy choáng váng.

Hắn nhanh chóng vận chuyển “Vong Linh Tà Ảnh”, không ngừng rút tà sát từ trong thân xác ra để làm dịu đan điền bị ma kiếm hút khô.

Khí Chính Dương trên người La Hồng càng ngày càng ảm đạm, nhưng La Hồng hoàn toàn không lo những điều này, nếu như hắn không bổ sung

thì tà công... Sợ là sẽ bị ma kiếm hút cho tàn phế.

Lúc này La Hồng cảm thấy hơi ưu thương.

Hóa ra... Hắn không bền bỉ chút nào cả.

Miễn cưỡng mới có thể ra một kiếm.

La Hồng cảm thấy, nguyên nhân không phải do hắn mà là do tiểu tử tỷ vấy đỏ quá mạnh.

Cho dù lúc này trong lòng La Hồng rất trống rỗng nhưng mà hắn vẫn đi đến trước Thuần Quân kiếm đã rơi xuống đất kia, cầm thanh kiếm nổi tiếng trong thiên hạ này lên.

Sở gia và La gia là hai gia tộc đang ở thế tranh phong.

Sở gia muốn trời dậy thì tất nhiên sẽ phải giẫm lên máu của người La gia.

Sở gia đã muốn thay thế La gia vậy thì La Hồng sẽ không khách sáo với Sở Thiên Nam.

Huống chi Sở Thiên Nam xuất hiện ở đây là do đã có chuẩn bị trước, hắn ta dự định tiếp nhận hắc kỵ ở bên ngoài thành.

Hắc kỵ là do lão cha để lại cho La Hồng hắn, Sở Thiên Nam... Cũng xứng sao?

Năm nghìn hắc kỵ kia, cũng giống như là Thuần Quân của Sở Thiên Nam, đó chính là thuần quân của La Hồng hắn.

Sở Thiên Nam có thể vì Thuần Quân giận dữ rút kiếm.

Sao La Hồng lại không thể?

Cho nên, việc La Hồng hắn muốn thanh Thuần Quân này cũng chẳng có gì là quá đáng cả?

La Hồng lấy cuốn sổ tay bằng da người ở trong ngực ra rồi viết tên của Sở Thiên Nam lên trên, La Hồng cảm giác mặc dù chiến đấu đã kết thúc nhưng cũng tiêu hao không ít lông dê.

Sau khi viết xong La Hồng cầm kiếm bước lên đường đá đi xuống đỉnh núi, một cơn gió nhẹ thổi tới làm tung bay tà áo trắng.

Hắn đưa mắt quan sát Sở Thiên Nam vô cùng nhếch nhác.

“Thua thì phải có dáng vẻ của kẻ thua, thua mà còn muốn tiêu sái rời đi sao, đừng tưởng cuộc sống lúc nào cũng tươi đẹp.”

“Ta sẽ thu kiếm này.”

Sở Thiên Nam bấu chặt tay vào bậc thang đá, ghé sát vào bên trên đường đá nhìn chằm chằm La Hồng.

Hắn ta thua, thua rõ ràng nhưng cũng thật sự không hiểu.

Hắn ta thua là vì thanh kiếm kia của La Hồng!

Nhưng kiêm kia thuộc về La Hồng, đó là át chủ bài của La Hồng cho nên không thể lấy được cái cơ nào che lấp cả, cuối cùng thì hắn ta vẫn thua La Hồng.

“A, đúng rồi, nhớ cho người đưa trăm viên đan dược mà lần đặt cược đầu tiên người thua đến đây.”

Lúc La Hồng quay người thì nghiêng mặt qua liếc mắt nói.

Sở Thiên Nam nghe thấy lời này thì không nhin được nữa.

Hắn ta phun ra một ngụm máu đen đã tích tụ ở trong lồng ngực từ lâu ra bên ngoài.

Chương 268: Mặc đao bổ thánh chỉ, công tử vốn là ma (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết
Sở Thiên Nam tức đến học máu.

Cảnh tượng trước mắt này có hơi buồn cười, không ít học viên trong học cung lộ ra vẻ mặt quái dị, Ngô Mị Nương dờ khóc dờ cười lắc đầu còn Tiêu Nhị Thất thì bất chấp cười to.

“Lão La vẫn là lão La mà, bị ghi vào cuốn sổ ấy rồi thì không có kết cục tốt đẹp đâu.”

Tiêu Nhị Thất nói.

Bỗng nhiên gã lại hơi hâm mộ La Hồng, còn định học hỏi theo La Hồng tự làm cho mình một cuốn sổ nhỏ. Chờ đến khi gã hành tẩu khắp giang hồ theo lời gia huấn của tổ tiên Tiêu gia, thấy ai đáng ghét thì ghi thù vào cuốn sổ, sớm muộn gì cũng sẽ lấy lại danh dự!

Nghĩ đến đây, Tiêu Nhị Thất đột nhiên hiểu ra một chút về La Hồng, có thù tất báo, bản chất Kiếm tu là như thế mà Đao khách như gã cũng như thế.

Chỉ có như thế thì ý niệm trong đầu sẽ thông suốt, không còn buồn bực phiền lòng, thanh kiếm không còn mềm oặt yếu ớt.

Sở Thiên Nam đã thua rồi.

Trận chiến vừa rồi khiến cả quảng trường trong học cung như một bãi hoang tàn, trận chiến giữa hai người kia khiến những người chứng kiến nửa hiểu nửa không.

Ý chí thiên tử, Hư ảnh Thánh nhân... đây sao có thể là một trận ước chiến bình thường được chứ.

Trên đường đi.

Sở Thiên Nam ho ra máu, nhìn La Hồng tiêu sái quay lưng rời đi.

Đây là phong thái của kẻ chiến thắng.

Hắn ta thừa nhận là đã đánh giá thấp La Hồng, vốn cho rằng con bạch xà này trấn thủ ở huyện An Bình nhỏ này vốn chưa có thực lực là mấy, với Thuần Quân trong tay hắn ta có thể dễ dàng chém đứt nó, nhưng xem ra hắn ta đã quá coi thường đối thủ rồi.

Không chỉ mất hết mặt mũi, mà còn bị đoạt mất Thuần Quân.

“La gia xuất chân long rồi...”

Sở Thiên Nam lâm bầm, lau vết máu ở khóe miệng.

“Thuần Quân, ta nhất định sẽ quay về đoạt lại.”

Sở Thiên Nam nói.

Thanh âm vang vọng khắp đường đá, kẻ đó xoay người đi.

Trên bãi đất trống giữa sườn núi, lão Hoàng rút đao ra, chém xuyên qua rào chắn của đường núi, đến bên cạnh Sở Thiên Nam.

Lão Hoàng cười lộ cả hàm răng vàng: “Tiểu Hầu gia, người thấy thế nào?”

“Ta đã coi thường La Hồng, coi thường La gia, đây là điều ta phải nhận.” Sở Thiên Nam nói.

Lão Hoàng cười cười, kéo lấy vạt áo của Sở Thiên Nam, trong chớp mắt đã đi tới cuối đường đá, dừng chân tại bãi đất trống.

Triệu Tinh Hà một thân mặc hắc giáp, bình tĩnh nhìn Sở Thiên Nam.

Ý chí của Hạ Hoàng ẩn chứa bên trong thanh kiếm của Sở Thiên Nam, điều này có nghĩa là gì, có nghĩa là Hạ Hoàng sớm đã chống lưng cho Sở gia rồi.

Nghĩ tới đây, nét mặt vốn nghiêm nghị của Triệu Tinh Hà lộ chút biểu cảm không rõ ràng, ông giơ tay lên, đặt tay ngay chuôi đao trên thắt lưng.

Lão Hoàng nhếch miệng cười lộ ra hàm răng vàng ó.

Sở Thiên Nam nhìn Triệu Tinh Hà, nói: “Triệu chủ tướng, năm nghìn quân hắc kỵ này ta không có cơ hội tiếp nhận rồi, hy vọng lần sau chạm mặt, có thể mở mang hiểu biết về uy phong của hắc kỵ La gia.”

Sở Thiên Nam nói.

Triệu Tinh Hà nheo mắt nói: “Tiểu Hầu gia có thể nhìn thấy.”

Có thể nhìn thấy ở chiến trường.

Sở Thiên Nam cười đầy ẩn ý, không nói nhiều lời, đi cùng lão Hoàng xuống núi, đi ngang qua đám giang hồ khách không dám hó hé một lời nào, xoay người nhảy lên bạch mã, phi thẳng ra khỏi huyện An Bình như hai luồng sấm sét màu trắng.

Trong học cung, mặt đất xung quanh hỗn độn, vô số khe rãnh chạy ngang dọc không theo quy tắc nào.

Đám học sinh đang tụ tập không ngừng thảo luận, tán thưởng không thôi, trận chiến ngày hôm nay quả thực đáng cho bọn họ mang làm đề tài trong suốt mấy năm.

Cứ cho là kết quả trận đấu có phần bất ngờ đối với bọn họ, nhưng cũng không nằm ngoài dự đoán.

Dù rằng Sở Thiên Nam đứng hạng hai trong Hoàng bảng thì tu vi cũng chỉ là Tứ phẩm, chưa lên tới Tam phẩm.

Tứ phẩm trở xuống nằm trong Hoàng bảng, Tam phẩm nằm trong Huyền Bảng, Nhị phẩm nằm trong Địa Bảng, Nhất phẩm nằm trong Thiên Bảng...

Đây là cách phân chia xếp hạng Võ lực của Chiến Bảng Đại Hạ.

Lần trước La Hồng đánh một trận với Gia Luật Sách ở trong Thiên Cơ bí cảnh, khi đó La Hồng mang theo tu vi Thất phẩm tiến nhập bí cảnh, thăng lên thành Kiếm tu Lục phẩm khi ở trong đó.

Lục phẩm là có thể đấu với Gia Luật Sách.

Nhưng hiện giờ La Hồng đã lên hàng Ngũ phẩm, thực lực của Sở Thiên Nam và Gia Luật Sách chênh lệch không lớn, việc La Hồng đè ép được Sở Thiên Nam cũng không khiến người ta quá khó tiếp nhận.

Huống chi rằng La Hồng còn vào trong Tàng Thư Các, hiểu thấu chân ngôn của Thánh Nhân, được ý chí thánh nhân tăng thêm sức mạnh.

Nếu không phải như vậy, kết quả của trận chiến này hẳn sẽ là La Hồng bại nhiều thắng ít.

Dù sao thì Sở Thiên Nam cũng có ý chí thiên tử gia trì, La Hồng không có hư tướng thánh nhân chắc chắn sẽ đánh không lại.

Một nhát kiếm cuối cùng của hai người quả thực khiến người xem xung quanh vô cùng kinh ngạc, dù là Sở Thiên Nam hay là La Hồng đi chăng nữa, thì một chiêu kiếm cuối cùng ấy cũng xứng đáng để vang danh thiên hạ.

Điều này khiến cho không ít học viên sinh ra một loại cảm xúc, sinh cùng thời với hai người này quả thực là quá bi ai.

Đương nhiên loại cảm xúc này đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh.

Bọn họ cũng là thiên tài, có thể nhanh chóng điều chỉnh được cảm xúc, biến áp lực thành động lực, chuẩn bị tiếp tục tu luyện trong học cung.

La Hồng mang theo Thuần Quân, dẫn theo Tiểu Đậu Hoa chậm rãi đi tới. Bàn tay nhỏ của nàng nắm chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên vì phấn khích, bên cạnh nàng còn có tỷ nữ Hồng Tụ.

“Công tử... Người... lợi hại quá đi!”

Tiểu Đậu Hoa kích động đến xoắn xuýt cả đầu lưỡi.

Đó chính là Sở Thiên Nam đó, Tiểu Đậu Hoa thân là con gái của Ngự Sử, lúc nhà nàng chưa bị sa sút thì đã từng nghe qua thanh danh của Sở Thiên Nam rồi.

Được Hạ Hoàng triệu kiến, ban kiếm, phong chức Hầu, tiền đồ rộng mở biết bao.

Ngay cả phụ thân của nàng cũng phải khen ngợi Sở Thiên Nam kia mà.

Nhưng một thiên kiều kiêu ngạo như thế đã bị công tử đánh bại hoàn toàn!

Chương 269: Mặc đao bổ thánh chỉ, công tử vốn là ma (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nghe được lời khen ngợi của Tiểu Đâu Hoa, La Hồng cũng cười theo, ném Thuần Quân cùng với kiếm Thiên Cơ sang cho nàng cầm.

“Tiểu kiếm thị, dưỡng kiếm cho tốt vào.”

La Hồng nói.

Bây giờ La Hồng đã biết tác dụng của kiếm thị nên đương nhiên phải lợi dụng cho tốt rồi.

Vai trò của kiếm thị chính là làm vỡ kiếm, kiếm chủ chính là một thanh kiếm tốt, nếu kiếm được uần dưỡng thỏa đáng thì khi ra khỏi vỏ sẽ phát ra kiếm khí chấn động Cửu Châu.

“Thuần Quân cũng phải dưỡng sao?” Một tay của Tiểu Đâu Hoa ôm kiếm Thiên Cơ, một tay cầm Thuần Quân, tò mò hỏi: “Sở Thiên Nam có tới đây để đoạt lại nó không?”

La Hồng quay người lại, hừ một tiếng khinh thường, tức giận nói: “Đợi tên đó đoạt được rồi nói sau, thứ đã vào tay của bốn công tử, còn mong lấy lại?”

Tiểu Đâu Hoa đã hiểu, nghiêm túc gật đầu.

Ở nơi xa.

Khô Nguyệt hòa thượng cắt một tay, bộ tăng bào màu trắng đang bay phát phới theo cơn gió, đôi giày bằng rơm giẫm lên tảng đá vụn dưới mặt đất, bước đến bên cạnh La Hồng.

La Hồng nhìn vị hòa thượng này lại tới đây nói giáo lý với hắn?

Dường như Khô Nguyệt hiểu La Hồng đang nghĩ gì trong đầu, chấp tay trước ngực.

“Đạo của La thí chủ đã cho tiểu tăng lợi dẫn dắt rất lớn, cũng giúp tiểu tăng hiểu ra rất nhiều điều, cũng ngộ ra Thiền của chính mình.”

“Lần này tiểu tăng tới không phải để cùng luận Thiền gì với thí chủ, mà là muốn mời thí chủ đến Vọng Xuyên Tự một chuyến.”

Hòa thượng Khô Nguyệt lên tiếng.

Y chân thành nói tiếp: “Vọng Xuyên Tự có một tòa Phật pháp vạn năm tuổi, trong lòng của La thí chủ có Phật, nhưng tiểu tăng nhận thấy rằng thí

chủ vẫn chưa hiểu hết về Phật, có lẽ khi đi tới Phật tháp một chuyến thì thí chủ có thể ngộ ra nhiều điều có thể giúp ích cho sau này hơn.”

Hòa thượng Khổ Nguyệt nói tiếp.

La Hồng ngạc nhiên, hẳn hiểu ý của Khổ Nguyệt khi y nói hẳn chưa hoàn toàn lĩnh ngộ được ý Phật.

Thiên Thủ Tà Phật kia, cho dù hiện tại La Hồng có dùng mặt nà Tà Quân hỗ trợ thì cũng chỉ có thể gọi được Phật Trăm Tay, vẫn còn cách rất xa so với Phật Nghìn Tay.

Đó là sự chênh lệch về ý chí tinh thần, rất khó để cải thiện được trong một thời gian ngắn ngủi.

Nhưng những lời nói của Khổ Nguyệt đã mở một hướng đi mới cho La Hồng.

Vọng Xuyên Tự sao?

Không lẽ đi một chuyến tới Phật tháp vạn năm đó là có thể tu luyện hoàn chỉnh chiêu thức Thiên Thủ Tà Phật sao?

La Hồng nghĩ thầm trong đầu.

Nhưng mà, Tà Phật... có thể được coi là chân Phật hay không?

“Nếu có thời gian rảnh thì bốn công tử ta sẽ tới đó một chuyến.”

La Hồng nói.

Hòa thượng Khổ Nguyệt nghe thế, hai mắt sáng lên.

“Vậy thì ta sẽ đợi tin của công tử, tiểu tăng sẽ quét dọn giường chiếu nghênh đón. Xả thân trừ ma nhưng vẫn có thể giữ vững bản tâm, chỉ cần trong lòng có Phật thì dù có đặt chân lên núi mây biển máu cũng có thể tĩnh tâm như bồ đề. Công tử không biết sợ hãi thật khiến cho tiểu tăng kính nể, mong một ngày nào đó có thể cùng công tử bàn luận về Thiền của Phật, cùng ăn cơm chay.”

“Thí chủ, tiểu tăng đã hiểu.”

“A Di Đà Phật.”

“Công tử từ bi.”

Hòa thượng Khổ Nguyệt cảm giác trong người y như đã thanh thản, nhẹ nhàng hơn nhiều. Sau nhiều ngày khổ cực đi tìm chân lý và thiên cơ, ngay lúc này, tất cả ý niệm trong đầu đều đã thông suốt, y nở nụ cười đầy thiện ý với La Hồng, rồi quay tăng bào trắng rời đi.

Dù rằng cánh tay của y đã bị La Hồng chém đứt, nhưng không hề oán hận nửa câu, trong lòng như có tiếng Bồ Đề thì thầm.

La Hồng ngơ ngác nhìn bóng lưng của Khổ Nguyệt dần khuất tầm mắt.

Cái gì?

Ngươi hiểu cái gì?

Sao ta không hiểu gì hết, xả thân trừ ma là có ý gì?

Ngươi đang coi thường ai đó?

Bồn công tử ta là ma đó!

Ta đã múa ma kiếm ngẫu với uy nghiêm như vậy rồi, sao ngươi còn khen được thế hả?

Lời khen này của ngươi khiến bản công tử không kịp đề phòng, lạnh cả sống lưng đấy biết không hả!

La Hồng không nói nên lời.

Hắn vốn tưởng rằng, nhất kiếm cuối cùng, cho thấy phong thái hào hùng của ma kiếm A tu la kia thì ít nhất sẽ khiến cho đám học viên trong học cung kinh sợ hãi.

Với tính cách của hòa thượng Khổ Nguyệt thì không phải là nên hét một tiếng yêu quái sao?

Kết quả ngươi còn tán thưởng ta.

La Hồng thở dài, ma kiếm A tu la, tiểu tử áo đỏ à, ngoại trừ việc hút khô ta thì ngươi chẳng tạo nên được chút mặt mũi nào cả.

Trước lời mời của Khổ Nguyệt, La Hồng vẫn còn đang lưỡng lự, Phật tháp này hắn có nên ghé qua một chuyến hay không?

Lý Tu Viễn ôm theo La Tiểu Tiểu đi tới, nhìn La Hồng đầy ẩn ý.

“Không ngờ tiểu sư đệ có thể thành công ngưng tụ Hư tướng Thánh nhân, thật xứng đáng là tiểu sư đệ của Lý Tu Viễn ta.”

La Hồng cảnh giác nhìn Lý Tu Viễn.

“Rất khó để tập hợp được Chân Ngôn Thánh Nhân, tiểu sư đệ nên tiếp tục tới Tàng Thư Các chăm chỉ đọc sách, đọc nhiều sách thì mới tập hợp được nhiều Chân Ngôn Thánh Nhân, nếu không về sau muốn ngưng tụ đi chẳng nữa thì cũng không có điều kiện tốt như vậy đâu.”

Lý Tu Viễn nói.

La Hồng nghe xong, sắc mặt liền thay đổi..

“Nhị sư huynh! Có chuyện gì thì từ từ nói.”

La Hồng vận kiếm khí trong kinh mạch, có xu hướng ngày một nhiều lên.

Chợt cánh tay của Lý Tu Viễn hạ xuống, đặt trên vai La Hồng.

La Hồng chỉ cảm thấy Kiếm khí mạnh mẽ trào ngược trong cơ thể hắn trong nháy mắt bình yên như một con sói đói bỗng hóa thành thỏ trắng.

Hít sâu một hơi, thực lực của Lý Tu Viễn rất khó lường trước.

“Tiêu sư đệ, chữ trong sách tựa như ngọc, chữ quý như vàng, sư huynh coi trọng người!”

Lý Tu Viên cười.

Nhẹ nhàng đẩy một cái.

La Hồng bị đẩy vào Tàng Thư Các.

Lại một lần nữa cánh cửa được đóng lại.

Chương 270: Mặc đạo bồ thánh chỉ, công tử vốn là ma (3)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Lý Tu Viễn giờ tay vào khoảng không, Hạo Nhiên Chính khí đổ xuống, nhắm vào cánh cửa, lần lượt khóa chặt từng chốt một.

Phía sau cánh cửa, truyền ra tiếng kêu gào thê lương của La Hồng.

“Cho ta ra ngoài!!!”

Lý Tu Viễn tựa lưng vào cửa, một tay ôm La Tiểu Tiểu đang sững sờ, một tay che miệng, lắc đầu thở dài.

“Su huynh cũng vì muốn tốt cho người thôi.”

“Đọc nhiều sách, học được nhiều Ý Chí Thánh Nhân, làm theo lẽ phải... đó mới là Chính đạo.”

Đối tới tiểu sư đệ này, y đã tận tâm hết lòng giúp đỡ rồi.

Ở Tác Bắc, cát vàng phủ đầy trời.

Trên thành, dưới thành, cùng dõi theo.

Làn gió nhẹ phảng phất mang theo lớp cát mịn đang phủ trên mặt đất cùng với cảm bào của Từ Uẩn.

Trong tay ông ta đang cầm thủ dụ, là thủ dụ của thái tử.

Kỳ thực Từ Uẩn biết rõ thái tử đang muốn làm gì, y muốn nhân cơ hội này làm suy yếu tầm ảnh hưởng của La Nhân Đồ đối với quân binh, mở đường cho Sở gia tiếp quản hắc kỵ dễ dàng hơn.

Thế nhưng, nói thì dễ chứ làm mới khó.

Nghĩ tới đây, việc nên làm Từ Uẩn vẫn phải làm, ông ta là Tụ khanh của Đại Lý Tự, nguyện một lòng trung thành với Hạ Hoàng

“Mở công thành, thánh chỉ tới.”

“Lúc này Hạ Hoàng đang bế quan, thái tử cầm quyền, thấy thủ dụ của thái tử cũng như thấy thánh chỉ.”

Từ Uẩn vung tay, nâng cuộn thánh chỉ được làm từ tơ lụa vàng lên, nói.

Ở thành lâu, một vị chủ tướng khoác hắc giáp bình tĩnh quan sát, không có bất cứ động tĩnh gì, cũng không có ý định mở cổng thành.

Xung quanh đều tĩnh lặng.

Tĩnh lặng đến mức khiến người khác nổi điên.

“Thỉnh La tướng quân ra ngoài thành tiếp thánh chỉ.” Từ Uân nâng thánh chỉ hồi lâu, mới chậm rãi nhắc lại, giọng nói cất lên như tiếng chuông, vang vọng khắp thành trì.

Tiếng giáp lạch cách truyền đến.

Phía trên cổng thành, từng vị chủ tướng khoác hắc giáp từ từ bước ra ngoài.

Bọn họ lẳng lặng đứng trên thành trì, nhìn xuyên qua bức tường phòng thủ, thản nhiên nhìn xuống dưới thành lâu, thấy một mình Từ Uân đang đứng nâng thánh chỉ.

Không chỉ vậy, phía trên tường thành, vô số binh lính khoác hắc giáp từ từ xuất hiện, những chấm đen từ đằng xa đều cùng nhìn về hướng của Từ Uân thông qua lớp tường thành.

Từ Uân đối mặt với ngàn vạn ánh mắt dõi theo, tuy bề ngoài không lộ bất cứ cảm xúc nào nhưng trong lòng có chút hoảng loạn.

Thái độ này của hắc kỵ, còn thái độ của La Hậu... xem chừng là muốn gây sự rồi.

Nhưng La gia đã nhịn nhục nhiều năm rồi, thật sự có gan rút đao sao?

Có phải vì lần trước Trần Thiên Huyền đã đấu một trận với Gia Luật A Cổ Đóa trên thảo nguyên, dùng một kiếm mở Thiên môn, tiến vào cảnh giới Lục Địa Kiếm Tiên, nên mới tăng thêm sức mạnh cho La gia?

Từ Uân hít sâu một hơi, giữ vững tâm trí.

Ông ta mở cuộn thánh chỉ ra.

Từ tôn đọc lên: “Thủ dụ của thái tử, tướng quân La Hậu điều binh đến huyện An Bình, khiến chủ tướng Triệu Tinh Hà bỏ qua luật pháp của Đại Hạ, tự ý xuất binh, tội không thể tha, đó là phạm luật, tướng quân có tội nên phạt bổng lộc một năm, chiêu cáo toàn quân, phải tự đóng cửa ở trong thành hối lỗi, không được bước ra khỏi thành nửa bước, khâm thủ.”

Vừa dứt lời.

Trên cổng thành.

Ánh mắt của từng vị chủ tướng như bùng lên ngọn lửa, đằng đằng sát khí.

Không chỉ đám chủ tướng mà vô số binh sĩ trong thành cũng vô cùng tức giận, hết như sói hoang đang gầm gừ.

Giữa thiên địa, dường như chỉ còn lại một màu máu.

Sắc mặt của Từ Uân khẽ thay đổi, ông ta có cảm giác như chính mình đang đối diện với cơn sóng tử thần của biển cả.

Một màu máu mang theo khí thế áp bách mà đến.

Đây là... quân thế?

Cho dù Từ Uẩn có là cao thủ Nhất phẩm đi nữa thì trong đầu ông ta hiện giờ chỉ còn có ý nghĩ muốn thoái lui.

Két... Két...

Ngay lúc bầu không khí đang bị kéo căng đến nghẹt thở.

Công thành đã đóng từ lâu dần được mở ra.

Tựa như lớp bụi đã đóng mạng ở đây nhiều năm, âm thanh kéo cửa chói tai như tiếng sấm, tách lớp bụi ra từng mảng.

Kế đó ông ta nhìn thấy một bóng người khoác hắc giáp, bên hông giắt một thanh đao, tay đặt lên chuôi, đi từng bước ra khỏi thành.

“La tướng quân...”

Từ Uẩn nhìn La Hậu, cố chịu đựng cảm giác áp lực đè nén do quân binh mang lại, mở miệng nói.

Nhưng La Hậu phớt lờ, đi đến trước mặt ông ta.

Tay tháo mũ giáp trên đầu xuống, hiện lên khuôn mặt phúc hậu đang mỉm cười, tóc mai bay tán loạn theo gió.

Từ Uẩn cũng cười theo.

Tiếp theo đó, nụ cười trên mặt ông ta chợt cứng đờ.

Ông ta thấy La Hậu rút đao ra.

“Hạ Cực còn chưa phải là Hạ Hoàng, cũng xứng để hỏi tội ta sao?”

Cùng lúc đó, tiếng leng keng vang vọng khắp nơi.

Trên thành lâu, bảy chủ tướng không chút biểu cảm rút thanh đao ra, tướng sĩ trong thành cũng đồng loạt rút đao theo.

Ánh sáng phản chiếu từ thanh đao chói lóa xuyên thủng qua bầu trời đầy sao.

Một đao chém thẳng xuống.

Ngay lập tức Từ Uẩn khởi động khí tức Nhất phẩm, để lại thánh chỉ, chạy xa trăm trượng không ngoái đầu lại.

Tại vùng đất được phủ đầy cát bồng xuất hiện vết nứt rộng hơn trăm trượng như muốn nuốt chửng cả vùng đất này.

Thánh chỉ Hoàng Kim mơ hồ bộc phát ra uy áp.

Nhưng dưới một nhát đao chém xuống, lập tức bị chẻ làm đôi, rơi thẳng xuống đất.

Một đao chém đứt thánh chỉ.

Đôi giày bằng giáp sắt của La Hậu giẫm mạnh lên, đá thánh chỉ văng xuống nền đất đầy cát, ông liếc nhìn về phía Từ Uẩn ở đằng xa, nở một nụ cười hiền hậu.

Kê đó, xoay người, phủi tay sạch sẽ.
Thu đao, về thành.

Chương 271: Thiếu niên không biết tà sát quý (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Sở Thiên Nam ước chiến với La Hồng, cuộc giao tranh hoành tráng như vậy cuối cùng cũng đi đến hồi kết.

Không một ai ngờ được rằng Sở Thiên Nam – người đứng hạng thứ hai trong Hoàng bảng lại phải ăn quả đắng trong Tắc Hạ Học Cung, bại khi áp cảnh chiến đấu với La Hồng. Cho dù sau đó, có bỏ qua thể diện khôi phục thực lực Tứ phẩm thì vẫn thảm bại, ngay cả bội kiếm của chính mình, một trong những thanh kiếm vang danh thiên hạ - Thuần Quân cũng bị đoạt đi.

Lúc mọi người biết được tin tức này, chỉ dùng một từ “thảm” để hình dung.

Nhóm khách giang hồ nhìn nhau, trong lòng vui sướng vô cùng, không bao lâu thì tụ lại thành nhóm rồi cùng trở về huyện An Bình, truyền tai kể nhau nghe, tập trung rôm rả ở tửu lâu, thậm chí có kẻ cnf may mắn được vài khách giang hồ hào hiệp tính tiền rượu cho.

Mà những học viên trong học cung cũng đều trở về học cung của mình để tu luyện, thậm chí còn càng thêm có động lực hơn trước kia.

Quả thực họ đã bị trận chiến của La Hồng và Sở Thiên Nam kích thích.

Đây chính là sức mạnh bùng phát sau khi bị kích thích.

Mà việc La Hồng đang bị nhốt trong Tàng Thư Các càng khiến cho đám học viên bị kích thích hơn. Nhìn thấy La Hồng dù tiến bộ rất nhanh những vẫn không ngừng nỗ lực, chăm chỉ, bọn họ cảm thấy áp lực ngày càng nặng nề.

Một người có thiên phú tốt hơn người còn đang không ngừng cố gắng, người có tư cách gì để lười biếng cơ chứ?

Tiểu Đậu Hoa đang uẩn dưỡng kiếm khí trong kiếm trì tại Kiếm Các.

Nàng nghiêm túc uẩn dưỡng kiếm Thiên Cơ và kiếm Thuần Quân mà La Hồng đã giao cho mình, công tử có thiên phú yêu nghiệt như vậy nên nàng không thể trở thành gánh nặng cho công tử được.

Thân là kiếm thị, nàng nhất định phải cố gắng dưỡng kiếm, đuổi theo bước chân công tử, nuôi ra bội kiếm xứng với công tử.

Còn Lý Tu Viễn ôm La Tiểu Tiểu tới bên dưới gốc đào cùng đọc sách. La Tiểu Tiểu thích nghe kể chuyện, Lý Tu Viễn dịu dàng trích dẫn kinh điển cho cô bé, kể đủ thể loại cho cô bé nghe.

Thân là trạng nguyên của Đại Hạ nên việc kể chuyện cổ không làm khó được y.

Quảng trường bị hư hại của học cung nay đã khôi phục lại như cũ, mọi thứ đều đầu vào đây, dần phát triển lên.

...

Tàng Thư Các.

Sau một hồi gào thét, kêu xin mở cửa mà không được, cuối cùng La Hồng đành bỏ cuộc.

Khoanh chân ngồi xuống, chuẩn bị tu luyện nâng cao tu vi của bản thân.

Hắn lật cuốn sách da ngừi ra.

Nhân vật: La Hồng.

Tội ác: +10286

Cấp bậc: 4

Danh hiệu: Đại Phôi Đản.

Chủng tộc: Nhân tộc (người phàm), Atula (Chưa kích hoạt)

Công pháp tu luyện: “Vong Linh Tà Ảnh (tàn)”, “Kiếm Khí Quyết”, “Uẩn Kiếm Quyết”.

Tinh thần tu pháp: “Bắc Đầu Kinh (tàn)”

Thuật pháp: “Thiên Thủ Tà Phật”

Kiểm pháp: “Hóa Long Kiếm”

Cảnh giới: Ngũ phẩm (Nguyên Sát), Ngũ phẩm (Mệnh Kiếm), Ngũ phẩm (Luyện Cương), Lục phẩm (Tu Thân).

La Hồng lật xem trang giao diện, tất cả dữ liệu về hắn đều được hiển thị đầy đủ.

Số tội ác tăng không nhiều, chuyện này nằm ngoài dự đoán của La Hồng.

“Ồ trên đường dài, ta đã giết chết khậm sai u Dương Phi, còn ra lệnh cho hắc kỵ giết hàng trăm người... Sao số tội ác lại không tăng lên dù chỉ một chút, không lẽ... ta làm người xấu còn chưa đủ sao?”

La Hồng không biết nên nói gì.

Mà tại sao đám khách giang hồ và người dân ở huyện lại không sợ hắn chút nào?

La Hồng nghiêm túc tự hỏi chính mình, có chút đau lòng, không còn nghi ngờ gì nữa, chắc chắn là do sự xuất hiện của cái tên người Hồ Nhị phẩm kia đã làm xáo trộn mọi thứ.

Tên người Hồ Nhị phẩm kia là cường giả của Kim Trướng Vương Đình, lúc đó gã cũng có mặt để giết chết La Hồng nên đương nhiên sẽ làm cho

dân chúng tức giận.

“Không thể nào, không lẽ đám khách giang hồ và những dân chúng thực sự tin rằng đó là thánh chỉ giả sao? Cho nên mới không sợ, thậm chí còn khen ta nữa?”

La Hồng cảm thấy hấn đang tự lấy đá đập vào chân mình.

Có lẽ lúc đó hấn không nên nói bất cứ lời thừa thãi nào cả, trực tiếp một nhát chém chết u Dương Phi là được rồi.

Cứ giữ vẻ lạnh lùng, tàn nhẫn, vậy mới khiến cho không ít người tức giận và tích được nhiều tội ác hơn.

Còn về phần số tội ác được tăng thêm tầm một trăm điểm kia, La Hồng cảm thấy đó là do hấn đã đánh Sở Thiên Nam.

“u Dương Phi... Thật ngu xuẩn!”

La Hồng nhin không được mắng, cho dù u Dương Phi đã chết, La Hồng vẫn cứ phải mắng.

Tại vì u Dương Phi hợp tác với tên người Hồ kia nên mới khiến La Hồng bị tổn thất mất một lượng lớn tội ác!

Vậy nên khi mắng chửi u Dương Phi La Hồng chẳng hề cảm thấy có chút áp lực tâm lý nào.

“Người Hồ này... từ kinh thành tới, xem ra u Dương Phi này có liên quan đến vị trong thâm cung kia.”

La Hồng cau mày, hấn đã nghe Lạc Phong kể qua tình hình hiện giờ trong kinh thành.

Dù sao thì La Hồng cũng nhiều lần bị tập kích, nếu không hiểu rõ tình hình thực tế, không biết vì sao mình lại bị vây giết thì sẽ cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Hạ Hoàng lập nữ nhân người Hồ làm phi, Huyền Ngọc phi...”

La Hồng ngồi khoanh chân trong Tàng Thư Các, trầm mặc suy nghĩ, nhưng suy nghĩ chưa bao lâu liền lắc đầu.

Huyền Ngọc phi kia chắc chắn là kẻ địch chính của La Hồng hấn, thậm chí là toàn bộ cả La gia.

Còn về phần Hạ Hoàng, La Hồng nhớ tới ý chí thiên tử hiện ra lúc trước ở trong học cung và lần hấn cướp đoạt ý chỉ kia liền cảm thấy có chút áp lực.

Chỉ mới là ý chí thôi mà đã đáng sợ như vậy rồi, rốt cuộc Hạ Hoàng mạnh đến mức nào?

Trần quân gia hình như đã là Lục Địa Kiếm Tiên, không biết có địch nổi không?

Hơn nữa, rốt cuộc thì Trần quân gia đã đi đâu? Sao đã vào Lục Địa Kiếm Tiên rồi mà lại chẳng thềm về nhà hỏi thăm lấy một tiếng, tốt xấu gì hấn cũng đã tiêu phí đan dược hiếm có kia mà.

Suy nghĩ một lúc, La Hồng tự cảm thấy thực lực của bản thân vẫn còn quá yếu.

Chương 272: Thiếu niên không biết tà sát quý (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Ánh mắt rơi xuống cột cảnh giới, La Hồng không nhìn được khe cong khóe miệng.

Dù rằng lần tu luyện này có khó khăn và gian khổ hơn, nhưng cũng thu được kết quả tốt.

“Tà tu Ngũ phẩm... Nguyên Sát cảnh.”

“Tu vi Kiếm đạo cũng là Ngũ phẩm, còn cảnh giới Võ tu là Lục phẩm, cùng với cảnh giới Nho tu Lục phẩm Tu Thân cảnh nữa.”

“Trong Nê Hoàn Cung còn thừa ba mươi năm kết tinh pháp lực, cho thấy là thực lực tu luyện của ta cũng không hề yếu...”

Bất tri bất giác, tu vi của hắn đã trở nên... phong phú như vậy rồi.

Đúng vậy, phải dùng từ “phong phú” để hình dung.

Võ tu hay Nho tu, ... từ trước tới giờ thực ra La Hồng cũng không chú ý đến nhiều lắm, Võ tu chỉ đơn giản dùng đan dược để đập ra cảnh giới. Đối với La Hồng mà nói thì chỉ là thêm hoa trên gấm mà thôi.

Việc dùng nhục thân giao chiến khá hiểm gặp, lần cận chiến với Sở Thiên Nam như vừa rồi, đó là tình huống đặc biệt, sức mạnh trong cơ thể tập trung lại một chỗ quá nhiều, chỉ có cận chiến mới là phương pháp xả bớt sức mạnh.

Chủ yếu La Hồng vẫn tập trung tu luyện Tà tu, sử dụng Tà Ảnh để vây đánh địch nhân.

Tà tu mới là đạo lâu dài mà hắn nhắm đến.

Còn về phần Nho tu, tại sao có thể tu đạt tới Lục phẩm, La Hồng cũng không biết.

Có lẽ là do lĩnh hội chân ngôn thánh nhân nên đạt được đi, vậy nên cuốn sách nhỏ mới ghi nhận tu vi của hắn là Lục phẩm.

“Tuy rằng ngoài việc dùng để trấn áp Tà tu ra thì Nho tu không còn tác dụng nào khác, nhưng có còn hơn không.”

La Hồng thở dài.

Hạo nhiên chính khí của Nho tu có tác dụng rất lớn trong việc áp chế Tà tu, nhưng... để đối phó với Tà tu, La Hồng hẳn nào cần đến thủ đoạn của Nho tu?

Với phương pháp tu luyện của hắn thì có bao nhiêu Tà tu, hắn hấp thụ hết bấy nhiêu!

Có thể hấp thu tà sát cho mình dùng, so ra hẳn còn tà hơn cả Tà tu nữa.
Hẳn mới đúng là khắc tinh của Tà tu!

Vì thế tu vi của Nho đạo đối với La Hồng mà nói có chút vô vị, ngược lại còn làm ảnh hưởng đến cảm quan của hẳn trong mắt người đời, khiến hẳn không thể tự do phóng thích tội ác ra ngoài được.

Cất cuốn sổ da người đi, La Hồng không tiếp tục nghiên cứu nữa.

Sau khi hiểu rõ hoàn cảnh của mình hiện giờ, La Hồng khoanh chân bắt đầu củng cố tu vi nhưng không phải là tu vi Tà tu.

Hẳn vừa mới đột phá đến Ngũ phẩm Nguyên Sát, tà sát khí bên trong đan điền đã bị tiểu tử Atula hút sạch, La Hồng không biết làm gì hơn ngoài bất lực và tuyệt vọng.

Mà việc tích lũy tà sát khí là một quá trình rất dài.

Thiếu niên không biết tà sát quý, già rồi nhìn kiếm rồng rọi lệ.

Đương nhiên, đây cũng có thể coi như là một lời nhắc nhở cho La Hồng. Nếu hẳn muốn sử dụng ma kiếm Atula thì với thực lực hiện giờ vẫn là chưa đủ.

Cho nên, nếu muốn một ngày nào đó có thể múa ma kiếm tự do trên trời cao thì ít nhất tà sát khí phải nhiều gấp mấy trăm lần so với hiện giờ.

Như vậy, khi đó hẳn mới có thể chém hơn mấy trăm nhất kiếm.

La Hồng không để ý đến Tà tu nữa mà chải vuốt kiếm khí trong kinh mạch một lúc lâu. Loại cảm giác như bị tê liệt kia khiến cho chớp mũi La Hồng đổ đầy mồ hôi.

Sau khi hoàn tất, La Hồng đứng dậy bắt đầu đọc sách.

Phải đọc sách, không đọc sách là không được ra ngoài, mà không được ra ngoài thì không làm chuyện xấu được.

Muốn nhị sư huynh mở chốt khóa thì phải ngưng tụ ra đủ chân ngôn Thánh Nhân.

Đương nhiên, hẳn vừa ngưng tụ ra chân ngôn thánh nhân rồi nếu muốn ngưng tiếp có lẽ không dễ dàng như trước, cần phải tốn thời gian hơn nhiều.

Thư trung vô nhật nguyệt, luân chuyển bất tự tri.(*)

(*) Trong sách không có mặt trời hay mặt trăng nên không ước định được thời gian đã trôi qua bao lâu rồi.

Theo những lần lật sách, thời gian cũng lặng yên trôi qua.

...

Ba ngày nhanh chóng trôi qua.

Sở Thiên Nam ước chiến với La Hồng nhưng lại nhận kết cục thất bại thảm hại, ngay cả bội kiếm Thuần Quân mà Hạ Hoàng ban tặng cũng bị La

Hồng tước đi.

Tin tức nóng hổi này như biến thành cơn lốc xoáy, quét qua cả nước Đại Hạ.

Ngay cả trong kinh thành cũng nhận được tin.

Một ngày này, Hoàng Bảng thay đổi.

Nó như xô nước dập tắt tin tức ôn ào trong nhiều ngày qua, ngay lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Ở Tắc Hạ học cung.

Lý Tu Viễn cầm trong tay một cuốn sách vàng, đây chính là danh sách trong Hoàng bảng.

Trong học cung, nhiều học viên cũng đã có cuốn sách này.

Bọn họ đều là thiên tài từ khắp nơi trong thiên hạ, thân phận vô cùng tôn quý, có được cuốn sách này cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Tại quán trà ở huyện An Bình.

Các khách giang hồ đang vây quanh một vị giang hồ nghĩa hiệp cầm cuốn sách vàng trong tay, ai nấy đều nhìn không dứt mắt.

Trần Bắc Vương phủ.

Trần Bắc Vương đang ngồi nghỉ trong đình, không gian tĩnh lặng, lộ ra mấy phần hiu quạnh.

Một thân ảnh xuất hiện như bóng ma, lẳng lặng đến bên cạnh Trần Bắc Vương, mở miệng nói: “Vương gia, công tử đã đánh bại Gia Luật Sách ở trong Thiên Cơ bí cảnh, ba ngày trước lại vừa đánh bại Sở Thiên Nam...”

Hiện giờ vị trí trong Hoàng bảng đã có sự thay đổi, công tử có lẽ là đã lọt vào một trong ba hạng đầu trong Hoàng bảng rồi ạ.”

Trần Bắc Vương hí mắt, trên mặt mang theo nét cười vuốt chòm râu, sắc mặt hồng hào như vừa trải qua chuyện vui: “Ba người đứng đầu trong Hoàng bảng sao? Cái đó không chắc, dù sao tiểu tử La Hồng này cũng lợi dụng một ít ngoại lực từ bên ngoài, không thể nói trước được, nói chung, hẳn là có thể lọt vào năm thứ hạng đầu trong Hoàng bảng đi.”

Trần Bắc Vương nói xong, khoe miệng cong lên cười vui vẻ.

“La Hậu năm đó à, ngay cả hai mươi hạng đầu Hoàng bảng còn không lọt vào được, về sau thì đột phá lên Tam phẩm, kết quả là vĩnh viễn không được lưu danh trong Hoàng bảng. Tên đó tệ hơn cháu ta nhiều.”

Trần Bắc Vương cười nói.

Chương 273: Có lẽ đây là lần quật cường cuối cùng của ta (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyệt

Ngay khi vừa ngừng nói được một lúc thì cuốn sách vàng đột nhiên phát ra một luồng ánh sáng vàng nhàn nhạt.

“Bắt đầu rồi, vị trí trên Hoàng bảng thay đổi!”

Bóng đen nói.

Trần Bắc Vương ngưng mắt, thu lại nụ cười trên mặt, đợi đến khi ánh sáng vàng nhạt kia biến mất, ông mới mở cuốn sổ ra.

Hoàng bảng được đổi mới, tự động gạch tên những thiên tài đã chết, là do các Viện trưởng của Tư Thiên Viện thay đổi, cực kỳ đáng tin cậy và quyền uy.

Lật lại danh sách sau khi Hoàng bảng thay đổi, ánh mắt của Trần Bắc Vương dừng ở cái tên đầu tiên.

“Hạng nhất Hoàng bảng, Vân Trùng Dương.”

“Vân Trùng Dương, tuổi mười tám, là thiếu cung chủ của Côn Luân Cung, tu vi: Đạo tu Tứ phẩm, tu sĩ Đạo Anh cảnh, trời sinh thông minh, rất có thể chính là do Thượng Thanh chân tiên của Côn Luân Cung chuyển thế.”

Lướt tầm mắt xuống.

“Hạng hai Hoàng bảng, La Hồng.”

“La Hồng, tuổi mười tám, là cháu trai của Trần Bắc Vương, từ lúc bắt đầu tu luyện đến giờ là năm mươi bảy ngày, tu vi: Kiếm tu Ngũ phẩm Mệnh Kiếm cảnh, rất có thể đang cất giấu “Bắc Đẩu Kinh (tàn)” của Côn Luân Cung, nhận được truyền thừa pháp thuật của tiên nhân, chiến tích: trấn áp Gia Luật Sách, đánh bại Sở Thiên Nam.”

Hạng hai trong Hoàng bảng...

Ngay tại khoảnh khắc này, thiên hạ còn đang ồn ào náo nhiệt, đột nhiên yên tĩnh lại.

Ngày Hoàng bảng thay đổi, cả thiên hạ như yên tĩnh trở lại.

Trần Bắc Vương xem danh sách tên viết trên bảng, trong lòng cũng có mấy phần thổn thức.

Đám lão già ở Tư Thiên Viện kia, vậy mà thật sự cho La Hồng xếp thứ hai, vốn dĩ, trên thực tế, Trần Bắc Vương chỉ cần La Hồng xếp vị trí thứ

năm cũng đã ổn rồi.

Dù sao thì việc La Hồng đè ép Gia Luật Sách, đánh bại Sở Thiên Nam cũng phần nhiều là mượn ngoại lực để chiến thắng. Nếu không mượn được ngoại lực mà chỉ dựa vào thực lực bản thân, e rằng đến cơ hội hòa cũng không có.

"Vương gia... Đây là... nâng giết (*) sao?"

(*) Nâng 1 người lên cao để người ta trở thành đích ngắm của những người khác.

Bóng người ẩn hiện trong bóng tối, hình như có đôi chút do dự, mở miệng hỏi thăm.

"Nâng giết?"

"Khả năng này... Không phải là không có. Chỉ có điều Tư Thiên Viện vốn lệ thuộc vào Côn Luân Cung, Côn Luân Cung là tổ đình của Đạo môn, sẽ không làm ra loại chuyện như nâng giết này, có lẽ là vì thấy được thiên phú La Hồng, hoặc là thấy tiềm lực của La Hồng."

Mặt mày Trần Bắc Vương rạng rỡ, nói.

Con số tu hành năm mươi bảy ngày kia, nhìn vào thực chọi mắt, khiến người khác giật mình.

Chưa đến hai tháng đã có thể đạt tới trình độ này, rốt cuộc là yêu nghiệt đến mức nào vậy?

Có lẽ chỉ có Vân Trùng Dương, người được xem là chân tiên chuyển thế của Côn Luân Cung mới có thể trấn áp được.

"Kể từ hôm nay, danh tiếng của công tử sẽ vang xa khắp bốn phương thiên hạ."

Trong bóng tối bóng đen kia nhẹ nhàng xuýt xoa nói.

Trần Bắc Vương khẽ nở nụ cười, vuốt râu, ánh mắt rạng rỡ.

"Tháng tới, không phải là sinh nhật của bốn vương hay sao?"

Trần Bắc Vương đột nhiên lên tiếng.

Bóng người ẩn hiện trong đêm tối kia cũng giật mình.

"Sao vương gia lại đột nhiên lại nhắc đến việc này? Bao năm rồi, vương gia rất ít khi tổ chức sinh nhật."

Bóng đen nghi ngờ hỏi.

Trần Bắc Vương đứng thẳng người, dạo bước dọc hành lang, nói: "Vây thì lần này sẽ làm, hơn nữa còn phải làm thật lớn."

"La Cuồng ta cũng đến lúc rút kiếm rồi, nếu không, sợ rằng người người lại tưởng La gia hiền lành có thể tùy tiện bắt nạt."

Trong bóng tối, dáng người vốn dĩ nhỏ bé, hô hấp nhẹ nhàng đến nỗi khó mà nhận ra, ngay lúc lời nói của Trấn Bắc Vương vừa dứt, bỗng phát ra tiếng thờ dòn đập.

...
Kim Trướng Vương Đình

Thân trên lửa lò, mồ hôi theo từng thớ thịt lăn xuống càng làm nổi bật thân thể vô cùng cường tráng của Gia Luật Sách. Một tì nữ mang theo ánh mắt ái mộ đi vào, Gia Luật Sách nhận danh sách Hoàng bảng từ tay tì nữ, cẩn thận xem xét thứ tự, mắt như có gai đâm vào.

"La Hồng..."

Gia Luật Sách lâm bầm, bị một người chỉ mới Lục phẩm đánh bại, Gia Luật Sách như trở thành trò cười toàn thiên hạ, giờ đây, Hoàng bảng cũng đã có, danh sách cũng rõ tên, sự sỉ nhục của y, lại trở thành chiến tích của La Hồng, chẳng khác nào một bàn tay hung hăng tát mạnh vào mặt y.

Trên Hoàng bảng, y xếp thứ ba, thậm chí vượt trên cả Sở Thiên Nam, danh sách vẫn biểu đạt sự khen ngợi với y như cũ, nhưng đối với y bây giờ, những lời khen ngợi này chẳng khác nào những lời sỉ vả.

Y là kẻ thất bại, dựa vào gì mà được khen ngợi đây?

Ném Hoàng bảng đi, Gia Luật Sách rút thanh loan đao, tiếp tục tu luyện. Dù là tu luyện đến kiệt sức thì sao chứ?

Không sánh bằng người khác, vậy càng phải cố gắng nhiều hơn nữa, chỉ có vậy, mới có cơ hội vượt qua mục tiêu y đặt ra.

Ánh mắt Gia Luật Sách sáng rực, đôi con ngươi tràn ngập ý chí chiến đấu.

"Hi vọng lần sau gặp lại, ta và ngươi có thể thoải mái đánh một trận!"

Gia Luật Sách gầm nhẹ một tiếng, từng tia máu trong cơ thể thêm sục sôi, y đè nén thực lực bản thân, không để bản thân đột phá Tứ phẩm.

Tu hành phân làm chín bậc, thượng phẩm, trung phẩm, hạ phẩm.

Từ Thất trở xuống là hạ phẩm; Tứ, Ngũ, Lục là trung phẩm, một khi đã đạt được Tam phẩm, cũng là lúc dấn chân vào phạm vi thượng phẩm.

Đạt đến cảnh giới của thượng phẩm, sẽ được xưng danh siêu phẩm, là cảnh giới mà phàm nhân không thể nào tưởng tượng được.

Vậy nên Gia Luật Sách không muốn cứ như vậy đặt thân vào Tam phẩm, y muốn tu đến cực hạn của Tứ phẩm, chân chính trở thành vô địch trong cufngc áp!

Dù có là La Hồng, Sở Thiên Nam hay Vân Trọng Dương, y đều phải trấn áp!

Chỉ có như vậy, mới có thể xưng là vô địch trong cùng cấp!

...

Chương 274: Có lẽ đây là lần quật cường cuối cùng của ta (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Hồ Lạc Thần, phủ Giang Lăng.

Mặt hồ yên tĩnh bị gió thổi qua tạo nên những gợn sóng, giống như thiếu nữ bị xúc vấy sa, tạo thành những nếp uốn gấp.

Một chiếc thuyền hoa bình lặng trôi trong hồ.

Trong thuyền, từng tiếng ồn ào vang lên không ngớt.

Miệng Lão Hoàng toe toét cười để lộ ra hàm răng vàng ố, bao thiếu nữ, mỹ nhân vây quanh lão, khiến lão cười không ngậm được mồm.

Sở Thiên Nam lại chỉ ngồi một bên.

Tám lưng thẳng tắp, bên cạnh hắn ta, không có bất kỳ mỹ nhân nào, thậm chí một chút son phấn cũng không vương.

Sở Thiên Nam cầm Hoàng bảng trong tay.

Nhìn thứ hạng bản thân tuột xuống thứ tư, sớm đã chuẩn bị tâm lý, nhưng... Vẫn cảm thấy có mấy phần kinh ngạc, mất mát cùng không cam tâm.

Hắn ta bị đánh bại rồi, mà lần bại trận này của hắn ta, cả thiên hạ đều biết rõ.

Thậm chí, vì hắn ta mất Thuần Quân kiếm, nên khi so sánh thực lực trong danh sách Hoàng bảng hắn ta bị xếp sau Gia Luật sách.

Chuyện này đối với người cạo ngạo muôn phần như Sở Thiên Nam mà nói, không khác gì một cú đả kích lớn.

Khuôn mặt lão Hoàng chi chít dấu hôn, bung chén rượu đầy, cả người toàn mùi rượu cùng son phấn, tiến tới.

Lão nheo mắt lướt qua thứ hạng được sắp xếp trên Hoàng bảng, nhếch miệng cười một tiếng: "Tiểu Hầu gia bị đả kích sao?"

"Danh sách xếp hạng không nói lên điều gì, Tiểu Hầu gia đừng để ý tới những chuyện này, càng để ý sẽ càng u sầu... Chi bằng tới đây cùng mấy vị tiểu nương tử vui vẻ một chút..."

Lão Hoàng cười tủm tỉm nói.

Sở Thiên Nam tức giận liếc mắt nhìn lão: "Ngươi tự chơi đi."

Lão Hoàng cười khà khà, quay người ôm lấy một thiếu nữ mà hôn.

Sở Thiên Nam bước khỏi thuyền hoa, tay chắp sau lưng, mắt nhìn mặt hồ Lạc Thần tĩnh lặng, lòng có hơi hoảng hốt, nhưng sau khi hoảng hốt xong, đôi mắt của hắn ta đột nhiên trở nên sắc bén cùng kiên nghị..

...

Thâm cung, Đế kinh.

Thái tử đang dùng bữa, đầu tóc y bù xù, khoác trên mình chiếc trường sam màu trắng, hai tay nắm chặt con gà quay, miệng đầy dầu mỡ.

Cách đó không xa.

Tiểu thái giám tay dâng Hoàng băng, chậm chậm tiến đến.

"Sở Thiên Nam cũng chỉ là đồ ngu, chỉ lo giữ cái thứ gọi là kiêu ngạo của thiên kiêu kia. Mỗi một thời đại, thiên kiêu bị tịch diệt đến cả ngàn vạn, thiên kiêu thất bại còn chẳng bằng chó chết, hắn có gì đáng để tự hào, chỉ có người thắng mới đáng giá được kiêu ngạo."

"Nếu hắn cứ trực tiếp mang theo binh lính san bằng huyện An Bình, cướp lấy tướng quân lệnh, vậy thì hắn vẫn sẽ là hạng hai Hoàng băng."

Thái tử xé lấy một miếng thịt gà, nhai kỹ nuốt chậm, từ từ nói.

Tiểu thái giám không dám ho he gì, ngoan ngoãn tiếp tục nâng Hoàng băng trên tay.

Mà thái tử vẫn tiếp tục lăm bằm một mình.

"Đáng tiếc, thật sự nghĩ rằng có thể lấy thực lực bản thân khuất phục La Hồng, cuối cùng không chỉ mất đi Thuần Quân mà còn mất mặt, mặt mũi Sở gia vì Sở Thiên Nam nguoi mà rớt sâu mấy bậc."

Thái tử lắc đầu, dường như có chút thất vọng.

Không ngờ rằng, Sở Thiên Nam mà phụ hoàng coi trọng lại chỉ là một bao cỏ.

"La Hồng được lăm... Xếp thứ hai Hoàng băng, tu hành năm mươi bảy ngày, ha ha... Là do áp lực từ bốn vương quá lớn, cho nên năm mươi bảy ngày đã trưởng thành thế này rồi sao?"

"Tựa như La Hồng Trần năm đó."

"Nếu đã như thế, đành phải tăng áp lực lên một chút vậy..."

Trong đầu thái tử, suy nghĩ gì đó chợt lóe qua, tay đang cầm nửa con gà chưa ăn hết thô bạo ném lên bàn, vỗ vỗ đôi bàn tay đầy dầu mỡ của mình, vẫy vẫy tay đối với tiểu thái giám đã dâng Hoàng băng đến nửa ngày.

Tiểu thái giám lại gần, y ghé sát bên tai nói vài câu, tiểu thái giám cúi đầu đáp một tiếng, rồi quay người rời đi.

Thái tử ngồi trên ghế, tay vẫn đầy dầu mỡ, trực tiếp lật Hoàng băng ra đọc kĩ.

Chỉ chốc lát sau, tiểu thái giám trở về.

Mang bên mình một thanh kiếm trường kiếm được bọc trong vỏ trông vô cùng bình thường.

Tay đầy dầu mỡ nhưng chẳng thêm lau, thái tử trực tiếp cầm lấy thanh kiếm, nắm chặt chuôi kiếm rút ra: "Vụt". Một tiếng vang giòn vang lên, toàn bộ trong cung điện tựa hồ bị bao phủ bởi kiếm khí, tựa như từng mảnh, từng mảnh tuyết rơi xuống.

"Cảm nhận được không? Sự sục sôi mãnh liệt của Phiêu Tuyết kiếm ý..."

Tiểu thái giám cảm thấy khắp thân mình lông tơ dựng đứng, không dám hé răng nói lời nào.

"Kiếm này tên Phiêu Tuyết, cũng giống như Thuần Quân, đều là một trong mười đại danh kiếm... Là bội kiếm của thiên kiêu tuyệt thế La Hồng Trần năm đó."

"Sau khi La Hồng Trần chết, kiếm này thuộc về bốn vương."

"Bây giờ, lại có thể lấy ra..."

"Nếu bốn vương tổ chức một cuộc tranh tài, dùng thanh kiếm này làm phần thưởng, liệu La Hồng có tới hay không nhỉ?"

"Hắn có dám tới hay không?"

Thái tử lăm bằm, ánh mắt càng lúc càng sáng rõ.

Tiểu thái giám đứng bên dưới mồ hôi lạnh chảy ướt toàn thân, chỉ cảm thấy có một luồng áp lực đáng sợ đè nặng, khiến hắn ta đến thở cũng khó khăn, tiểu thái giám cúi đầu, không ngừng lau mồ hôi.

...
Tắc Hạ Học Cung.

Việc Hoàng bảng thay đổi khiến rất nhiều học sinh kinh ngạc, sau niềm kinh ngạc đó, lại xuất hiện thêm trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

La Hồng xếp thứ hai.

Thời điểm đến Đông Sơn, La Hồng chỉ là hạng tép riu với thực lực Bát phẩm, căn bản không là gì trong mắt bọn họ.

Vốn chỉ là Bát phẩm, vậy mà có thể giết chết Hoàn Nhan Liệt Hỏa, người có tên trong Hoàng bảng.

Lúc đó bọn họ có kinh ngạc, nhưng cũng không thực sự coi trọng, kết quả, cái tên này nổi dậy mạnh mẽ như vòi rồng, khiến bọn họ không kịp chớp mắt.

Bây giờ, nhàn nhã xếp thứ hai trong Hoàng bảng.

Vị tròn vốn từng là của Sở Thiên Nam, giờ đã biến thành vị trí của La Hồng.

Người đầu tiên chỉ dùng thực lực Ngũ phẩm để đạt hạng hai trong Hoàng bảng.

Nhưng mà, chẳng ai có thể nói được gì. Có lẽ, xét ở khía cạnh thực lực, La Hồng có hơi kém nhưng về mặt thiên phú, thủ đoạn, còn tiềm lực không gì sánh kịp kia, tuyệt đối có thể đứng thứ hai trong Hoàng bảng.

Gia Luật Sách cùng Sở Thiên Nam đều thua trong tay hắn, hắn một bước lên hạng hai trong Hoàng bảng, trong thiên hạ, ai có thể đưa ra lời dị nghị?

Ở cùng chỗ với dạng thiên kiều như vậy, áp lực chắc chắn là có, nhưng mà thứ bọn họ cần làm lúc này chính là hóa áp lực thành động lực!

Rất nhiều học sinh dồn sức cùng động lực bắt đầu tiếp tục tu hành.

Chương 275: Có lẽ đây là lần quật cường cuối cùng của ta (3)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Đối với việc này, Lý Tu Viễn vô cùng hài lòng. Trong Tắc Hạ Học Cung, không khí học tập ngày một dâng trào, sục sôi, đây mới chính là Tắc Hạ Học Cung đúng như dự kiến ban đầu.

Phía trên Học cung, khí ngưng tụ lại càng nhiều.

Không chỉ ở Tắc Hạ Học Cung, mà quán rượu ở huyện An Bình hay trong trà lâu cũng đề ý tới lần thay đổi thứ tự Hoàng bảng này.

Rất nhiều lũ khách giang hồ vây quanh Hoàng bảng, khi nhìn đến đến vị trí thứ hai có tên La Hồng.

Tiếng “ồ” lập tức vang lên khắp quán rượu.

Sau khi xôn xao, khắp nơi đều là tiếng hoan hô.

"Ông trời ơi! La Hồng công tử thế mà có thể trở thành đệ nhị trong Hoàng bảng!"

"Không hổ là La Hồng công tử, ta đã nói rồi, La Hồng công tử là số một, lần đầu tiên gặp mặt công tử, ta đã thấy hào quang bao phủ khắp nơi, chắc chắn chính là người trời sinh thích hợp để tu luyện. Bản thân công tử lại vô cùng chính nghĩa, thích làm việc thiện, còn hay trừng trị kẻ ác, ác ma khắp huyện An Bình đều đã bị La Hồng công tử tiêu diệt, xứng đáng đứng thứ hai trong Hoàng bảng!"

"Đi được tới ngày hôm nay, chắc công tử cũng chẳng dễ dàng, Sở Thiên Nam trước kia xếp thứ hai, nhưng cũng chưa từng trấn áp Gia Luật Sách, cứ để bọn người Hồ càn rỡ, đâu phải là hảo hán, nào giống La Hồng công tử, đánh người Hồ khiến bọn chúng đến quả rấm cũng không dám thả!"

Trong tửu quán, từng nhóm lũ khách giang hồ càng nói càng kích động.

Triệu Đông Hán không biết từ đâu ngoi đầu lên, bảo tiểu nhị mang lên một bầu rượu, lại bắt đầu nói khoác.

Lão Triệu hần cái khác không giỏi chữ việc khen công tử thế này, hần ta là thành thạo nhất.

Mà bây giờ, thời khắc công tử xếp thứ hai trong Hoàng bảng, hần ta lại càng được nước khoe mẽ!

Chỉ trong chốc lát, bầu không khí trong toàn bộ tửu quán liền nóng bừng như lửa.

Các giang hồ hào hiệp vùng tiền như rác, sáng khoái bao hết cả quán rượu khiến không khí lại càng thêm sục sôi.

"Các người đã được thấy La Hồng công tử chưa? Toàn thân như tỏa ra cầu vồng sáng ngời, chỉ cần đứng yên, liền có một loại khí chính nghĩa tỏa vào người đối diện!"

"Đây hẳn là dị tượng trời sinh rồi! Đệ nhất Hoàng bang Vân Trọng Dương không phải cũng dựa vào dị tượng đó sao? La Hồng công tử cũng có! Vì sao La Hồng công tử chỉ đứng thứ hai chứ? Chúng ta không phục!"

"Trời không sinh công tử, chính đạo vạn cổ như đêm dài!"

...

Tàng Thu Lâu.

La Hồng chẳng hề biết gì đối với những chuyện đang xảy ra bên ngoài, cả việc bản thân xếp thứ hai trong Hoàng bang cũng không biết.

Nội tâm hắn mang theo chút sợ sệt, theo bản năng lấy quyền sở da người ra, nhìn chỉ số tội ác lâu lâu lại giảm 7, 8 điểm...

Dù có đấm ngực, dậm chân, gào khóc, cũng không thể bày tỏ hết cơn đau trọng lòng hắn.

Hắn có làm gì đâu, hắn còn bị nhốt, vậy mà vẫn có người khen hắn? !

Các người còn là người sao?!

Thật sự phải khóc, phải tức giận.

Cuối cùng, La Hồng an tĩnh tắm rửa trong ánh sáng thánh nhân.

Từng trang, từng trang sách thánh nhân mở ra, tỏa ra những vệt sáng chói.

Trong đan điền La Hồng, hư ảnh thánh nhân không ngừng ẩn hiện, hết trang sách này đến trang sách khác, có chân ngôn thánh nhân ngưng tụ mà ra.

Không ngoại lệ, đều là chữ "Chính".

Mỗi một chữ đều sáng chói như mặt trời.

Mỗi một lần La Hồng vận chuyển kiếm khí, khí Chính Dương liền hiển hiện, trên đỉnh đầu, không ngừng có chữ Chính trôi nổi, chiếu rọi xuống hắn, trông như Nho thánh xuất hành.

La Hồng thật tâm muốn khóc thật to.

Sao tất cả đều là chữ "Chính", sao không đổi thành chữ "Tao" (*) hay gì khác, nếu vậy La Hồng hẳn cũng sẽ không khổ sở như thế này.

(*) Tao: có nghĩa là rối loạn, không ổn định.

Hắn đã thề rằng sẽ trở thành đại ác nhân nhưng trên đỉnh đầu lại hiện lên một đồng chữ "Chính", như vậy là rất không hài hòa!

May mắn thay, thông qua nghiên cứu kĩ lưỡng La Hồng phát hiện, có thể xếp những chữ này lại.

Cuối cùng chỉ có một chữ “Chính” là lộ ra.

Đây cũng coi như sự quật cường sau cùng của La Hồng.

La Hồng không biết đã mình đã bị giam trong Tàng Thư Các bao lâu. Cứ mỗi lần ngưng tụ được một chữ Chính hẳn lại thử đi mở cửa một lần, thế nhưng là từ đầu đến cuối vẫn không cách nào mở ra được.

Về sau, thử năm sáu lần, La Hồng từ bỏ ý định, tự nhốt mình trong Tàng Thư Các, cảm thụ sự hun đúc từ ý chí thánh nhân.

Trong khoảng thời gian bế quan, các tu vi khác của La Hồng không có tăng trưởng gì quá lớn, duy chỉ có Nho đạo là tăng lên rất nhiều, hình như đã đạt đến Ngũ phẩm Vấn Tâm cảnh.

Loảng xoảng.

Bên ngoài Tàng Thư Các, tiếng chìa khóa vang lên, Lý Tu Viễn đang mở khóa.

La Hồng híp mắt, đã lâu không thấy nắng mặt trời, nó ôn nhuận đến mức khiến La Hồng cảm động không thôi.

"Tiểu sư đệ, hôm nay là ngày thi đầu tiên của tháng trong Học Cung, nên ra ngoài rồi."

Tay áo lộn xộn của Lý Tu Viễn hơi vung lên, mang theo nụ cười ôn hòa từ ngoài cửa bước vào.

La Hồng mang theo khuôn mặt u oán quay đầu.

Lý Tu Viễn thấy La Hồng, đôi mắt dừng lại, thoáng chút ngạc nhiên, thế mà tiểu sư đệ lại đạt đến Ngũ phẩm Vấn Tâm cảnh, hạo nhiên chính khí thật là nồng nặc.

Có điều, nhìn thấy chữ Chính trên đỉnh đầu La Hồng”, Lý Tu Viễn nhẹ nhàng thở ra, khó trách La Hồng chưa từng bước chân khỏi Tàng Thư Các, hóa ra sau khi ngưng tụ thánh ngôn chữ “Chính” này xong, La Hồng không ngưng tụ được chữ nào khác nữa.

Ngoài nhẹ nhõm ra, y cũng cảm thấy hơi tiếc nuối.

Khóa chính nghĩa của Lý Tu Viễn, yêu cầu La Hồng ngưng tụ được chín thánh ngôn mới có thể mở ra.

Nhìn tình hình hiện tại, Lý Tu Viễn cảm thấy hơi hổ thẹn, y tự hỏi không biết có phải mình đã tạo cho La Hồng áp lực lớn quá rồi không.

Mười ngày rồi, mà chẳng ngưng tụ được thêm một thánh ngôn mới nào.

Đứa nhỏ này... Sợ là đã bị ép đến điên rồi.

Tựa hồ phát hiện ánh mắt tiếc nuối của Lý Tu Viễn.

La Hồng nở nụ cười đau thương, đưa mắt liếc Lý Tu Viễn.
Chữ chính đã được xếp ngay ngắn kia khẽ lắc.
Khoảng khắc tiếp theo, giống như chim công xòe đuôi...

Tròng mắt Lý Tu Viễn càng trũng càng lớn. Lý trạng nguyên xuất khẩu thành thơ, vẩy mực thành tác phẩm kinh điển há to miệng rộng, nửa ngày không phun ra được chữ nào.

Hai tròng mắt đen nhánh nhìn vào cảnh tượng chim công xòe đuôi kia...
Trong mắt như đang phản chiếu ra cả một dải ngân hà đầy sao giữa đêm đen tĩnh mịch.

Chương 276: Cuộc thi thảng ở học cung, di vật của Hồng Trần (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Lý Tu Viễn sợ ngây người.

Y phát hiện ra, bản thân đầy bụng văn thơ nhưng lại không biết phải dùng từ ngữ gì để hình dung La Hồng thời khắc này.

Những chữ "Chính" giống như chim công xòe đuôi kia, mỗi một chữ đều mang theo sự chờ mong thuần túy của Nho Thánh dành cho La Hồng.

Chủ yếu là số lượng kia...

Tuy chỉ toàn là chữ Chính, nhưng mỗi một chữ đều là chân ngôn của Thánh Nhân đó, là chân ngôn của Thánh Nhân - niềm ước mơ thiết tha suốt cả đời của một nho sinh tâm thường, những chân ngôn này dường như đã hóa thành sao nhỏ treo trên khắp cả bầu trời, chớp chớp lấp lóe.

Này là bao nhiêu cái?

Chân ngôn của mười mấy thánh nhân?

Đủ để làm thành một phần văn chương của Thánh Nhân nhỉ?

Một điểm đáng tiếc duy nhất đó chính là tất cả chân ngôn Thánh Nhân đều cùng là một chữ.

Lý Tu Viễn có hơi hoảng hốt, y thậm nghĩ nếu như bản thân muốn ngưng tụ nhiều chân ngôn thánh nhân như vậy thì phải mất bao nhiêu năm?

Vôn dĩ còn tưởng rằng La Hồng không ngưng tụ được chân ngôn, không cách nào mở ra cửa Tàng Thư Các để rời đi, bây giờ xem ra không phải như thế.

Tiểu sư đệ đây là chìm đắm trong giáo huấn của Thánh Nhân, trong hương thơm của biển sách khó có thể tự kiểm chế được rồi.

"Tiểu sư đệ... Ồi."

Lý Tu Viễn rất xấu hổ, cũng rất vui mừng.

Điều vui mừng chính là cuối cùng y cũng mang La Hồng quay về đường ngay lẽ phải, đối phương có thể bình tĩnh lại ngưng tụ chân ngôn, đây cũng là một loại tiến bộ, từ từ đến, từng bước từng bước làm trời cảm động, làm đất cảm động, làm tiểu sư đệ cảm động.

"Trẻ nhỏ dễ dạy."

Lý Tu Viễn ôn nhu cười nói, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên vai của La Hồng.

La Hồng lườm một cái, nếu hấn không cùng đường mặt lộ thì sao lại lựa chọn ngưng tụ nhiều chữ "chính" như thế làm chi chứ.

Có điều lần này bế quan, trái lại cũng không phải là không có thu hoạch, ít nhất, ngoại trừ tu vi Tà đạo của La Hồng ra thì những tu vi đã được thăng cấp khác cũng trở nên vững chắc hơn rất nhiều.

Chân ngôn của Thánh Nhân trấn toàn thân, khí huyết vững chắc như thường, kiếm khí vốn dĩ cuồng bạo trong kinh mạch trong ổn định hơn rất nhiều.

Dường như nhận ra được cảm xúc của La Hồng không vui vẻ gì lắm, giống như cô dâu nhỏ bị bắt nạt, Lý Tu Viễn cười cười.

"Đừng tức giận chứ, không phải lần này đệ cũng đã thu hoạch được rất nhiều rồi còn gì? Nhiều chân ngôn Thánh Nhân như vậy, xem như là Tà tu Nhất phẩm gặp đệ, tiểu sư đệ chỉ cần triển khai hết tất cả những chữ chính này thì đối phương sẽ lập tức mất đi hứng thú với tiểu sư đệ thôi."

"Thứ này cũng giống như bùa hộ mạng rồi, tiểu sư đệ lại không mất mát gì, còn gì mà không hài lòng nữa chứ?"

Lý Tu Viễn nói.

La Hồng nghe thấy thế cũng chỉ có thể tự mình an ủi trong lòng.

Dường như bây giờ hấn có thể khiến đám Tà tu kia phải cảm thấy chán ghét.

Không đúng... Bản thân hấn chính là Tà tu, vậy không phải đang tự chán ghét bản thân hay sao?

Không hề bàn về đề tài này nữa, La Hồng nhìn về phía Lý Tu Viễn:

"Trước đó sư huynh nói hôm nay tổ chức kỳ thi hằng tháng cho học cung à?"

Lý Tu Viễn gật gật đầu: "Mỗi tháng học cung đều sẽ có một lần kiểm tra, bởi vì đệ đã giết rất nhiều học trò bên trong Thiên Cơ bí cảnh, vì thế kỳ thi tháng lần này ngoại trừ kiểm tra tình hình tu luyện của các đệ ra thì còn phải thu nhận thêm một vài học trò mới nữa."

"Kỳ thi tháng đối với đệ mà nói thì cũng không khó khăn gì đâu."

"Tư Thiên Viện thay đổi Hoàng bảng một lần nữa, bây giờ tiểu sư đệ đã đứng thứ hai trên Hoàng bảng rồi, thiên kiều nổi tiếng của thế hệ trẻ tuổi."

Lý Tu Viễn nói.

Câu này làm La Hồng không khỏi ngẩn người, hạng hai Hoàng bảng?

Hấn à?

Chỉ thấy Lý Tu Viễn đưa một cuốn sách nho nhỏ màu vàng cho hấn.

Sau khi La Hồng mở ra, thật sự thấy được tên của mình xếp hàng thứ hai trong đó, trong lúc nhất thời, cảm xúc ngồn ngán trăm mối.

Tu hành năm mươi bảy ngày, rốt cuộc thăng lên được hạng hai trên Hoàng bảng, rốt cuộc hần cũng có được năng lực tự bảo vệ mình trong thế giới nguy hiểm này rồi.

Nhớ lại những mờ mịt và bàng hoàng lúc hần mới vừa đến thế giới này. La Hồng không khỏi thở dài một tiếng.

Một tiếng thở dài của La Hồng làm Lý Tu Viễn hơi nhú mày lại, sao thế? Được hạng hai trên Hoàng bảng này... còn không thỏa mãn à?

"Sur huynh, Vân Trùng Dương này... đúng là tiên nhân tái thế à?"

La Hồng rút lại tâm tình phức tạp trong lòng, hỏi.

"Có phải là tiên nhân tái thế không thì cũng khó nói, trong Đạo môn quả thực có chuyện chuyển thế, tái thế trùng tu, nhờ vào đó bù đắp chỗ thiếu hụt của kiếp trước, tu được thân thể hoàn hảo, Vân Trùng Dương này rất bí ẩn, ta cũng chưa từng gặp, không thể khẳng định xằng bậy được."

Lý Tu Viễn nói.

"Có điều, thế hệ này của các đệ, thật sự là một kiếp toàn yêu nghiệt, bất kể là Sở Thiên Nam, Gia Luật Sách, hay là tiểu sư đệ ngươi, ở bất kỳ một đời nào cũng có thể đăng lâm xếp hạng đầu trên Hoàng bảng."

"Nhiều yêu nghiệt tụ lại một Hoàng bảng như vậy, là chuyện tốt, mà cũng là chuyện xấu."

"Yêu nghiệt tụ hội, cũng thể hiện sóng gió sắp nổi lên, vẫn không đệ nhất, võ không đệ nhị, giữa các người cuối cùng sẽ phải phân ra người thắng và thua."

Lý Tu Viễn cảm khái nói.

Trong ánh mắt của y có mấy phần phức tạp, cũng có chút buồn bã.

"Đi thôi, ta dẫn đệ đi tham gia cuộc thi tháng, tất cả mọi người đều đang chờ đệ đấy."

Lý Tu Viễn nói.

Hai người ra khỏi Tàng Thư Các, La Hồng có cảm giác như lại lần nữa được thấy ánh mặt trời rực rỡ, ánh mặt trời có hơi chói mắt, thế nhưng làm La Hồng có mấy phần cảm động.

Chương 277: Cuộc thi thảng ở học cung, di vật của Hồng Trần (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết
Học cung hôm nay, biến động bất ngờ.
Trên quảng trường.

Đợt khi La Hồng đến, ba mươi, bốn mươi người đệ tử còn lại của học cung cũng đã tập hợp đến đông đủ.

La Hồng nhìn thấy được không ít những gương mặt thân quen ở trong đó.

Tiêu Nhị Thất vắt hai thanh đao ở bên hông, còn có Ngô Mị Nương, còn có Khổ Nguyệt hòa thượng mặc một thân áo tăng màu trắng, họ đều gật gật đầu với hắn.

La Hồng mới ra khỏi Tầng Thư Các, Tiểu Đậu Hoa ở bên trong Kiếm Các dưỡng khí đã lập tức biết được tin, nhanh chóng đeo Thiên Cơ kiếm và Thuần Quân kiếm chạy hùng hục đến, khi thấy La Hồng một thân áo trắng, trên gương mặt xinh đẹp nở nụ cười xán lạn, yên tĩnh đứng phía sau La Hồng.

"Lên."

Lý Tu Viễn nở nụ cười.

Giơ tay lên ra một chiêu, một khối đá xanh to lớn, giống như bay đến từ trên trời, rơi vào bên trong quảng trường.

Lý Tu Viễn bước ra một bước, giống như cưỡi mây, bước lên tảng đá.

"Học cung lập ra ở An Bình đã được một tháng, dựa theo quy tắc của học cung, mỗi tháng sẽ tiến hành một kỳ thi thảng, dùng để khảo sát sự tiến bộ trong tu vi của mọi người, xem thử mọi người đã học được những gì trong học cung, vân vân, đệ tử La Hồng của Phu Tử cũng sẽ tham gia."

"Quy tắc của kỳ thi thảng thật ra cũng không phức tạp, chia làm hai loại, một là thi văn, một là thi võ."

"Về thi văn, ta sẽ cầm sách Thánh Nhân dựng lên một bí cảnh giả, bên trong bí cảnh có uy thế Thánh Nhân giáng trần, các người ở trong bí cảnh giả có thể đi được bao xa thì sẽ đại biểu cho thành tích của các người."

"Về thi võ, sau khi các người kết thúc cuộc thi văn trong bí cảnh giả thì sẽ gặp được một đối thủ đặc biệt, sách Thánh Nhân sẽ dựa theo biểu hiện chiến đấu của các người để xếp hạng, cuối cùng đưa ra ba thứ hạng, kẻ nắm

giữ ba thứ hạng này đều có tư cách khiêu chiến với La Hồng, nếu thắng được La Hồng, có thể được nhận thêm một phần thưởng là được lên tháp chuông gõ chuông Thánh Nhân."

"Cuối cùng, ba người sẽ chiến đấu với nhau đã quyết định thứ hạng, người hạng nhất có thể nhận được tư cách vào Tàng Thư Các mười ngày."

"Người hạng hai và người hạng ba cũng nhận được tư cách vào Tàng Thư Các, nhưng mà thời gian lần lượt giảm xuống còn năm ngày và một ngày."

Lý Tu Viễn mang nụ cười dịu dàng trên mặt, từ từ nói ra quy tắc của cuộc thi tháng trong học cung.

Những học trò xung quanh nhất thời xôn xao một trận.

Quy tắc này... có chút thú vị nhỉ!

La Hồng đang mang vẻ mặt vô cùng uể oải nghe thấy thế nhất thời thay đổi sắc mặt, sao hắn lại có cảm giác mình trở thành boss của kỳ thi tháng lần này vậy?

Tất cả mọi người đều muốn đến đánh cái gã boss là hắn đây.

Có ý gì đây?

Không phải bảo là kỳ thi tháng vô cùng công bằng à?

Này thì công bằng chỗ nào trời?

Chĩa mũi nhọn thẳng vào hắn rõ ràng như vậy mà cũng bảo là công bằng à?

Dường như Lý Tu Viễn hiểu rõ suy nghĩ của La Hồng, y cười nói: "Thân là đệ tử Phu Tử, tiêu hao nhiều tài nguyên thì áp lực phải chịu tự nhiên cũng phải lớn hơn một chút, tiểu sư đệ chớ lấy làm kinh ngạc."

"Cố gắng lên nhé, nếu như ba trận đều thua thì đừng đi ra ngoài nói sư huynh quen đệ."

Lời của Lý Tu Viễn tuy rằng đơn giản nhưng lại làm cho tất cả học trò đều cảm thấy hưng phấn.

Trước tiên không nói đến chuyện giao thủ với La Hồng.

Chỉ cần được kiểm tra bằng uy thế Thánh Nhân trong bí cảnh giả đã đủ làm bọn họ không ngừng hưng phấn rồi, nói là kỳ thi tháng, nhưng thật ra là một cơ hội để rèn luyện sức mạnh tinh thần!

Huống chi còn có những phần thưởng hấp dẫn kia nữa.

Bất kể là lên lầu gõ chuông Thánh Nhân, hoặc là vào Tàng Thư Các thì đối với bọn họ mà nói đều là hấp dẫn cực lớn.

Trong lúc nhất thời ánh mắt của rất nhiều học trò nhìn về phía La Hồng dần dần biến chất.

Tiêu Nhị Thất và Ngô Mị Nương nhìn nhau một chút, đôi mắt giống như sao giữa trời đêm.

Chiến đấu với lão La à?

Trận chiến này đối với bọn họ mà nói, sức hấp dẫn chẳng kém gì phần thưởng...

Lý Tu Viễn đứng trên phiến đá xanh rộng rãi to lớn, thu hết cảm xúc của mọi người ở trong mắt.

Y cười cười, rất hài lòng với trạng thái của mọi người.

Đúng, phải có cảm giác hưng phấn khi đứng cảm thách chiến với cường giả như thế này.

"Vậy tiếp theo, kỳ thi tháng sẽ lập tức bắt đầu."

Lý Tu Viễn lướt qua đáp xuống, giữa tay áo lớn bông bành có một quyền sách vô cùng dày nặng rơi vào trong tay.

Quyền sách tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Hạo Nhiên Chính khí trên người Lý Tu Viễn toát lên ngút trời, rung động mây trắng trên trời cao.

Sách Thánh Nhân lật sang trang, lập tức có ánh sáng rực rỡ từ trong đó tỏa ra xuống phiến đá xanh to lớn.

Bí cảnh giả lập tức mở ra.

Từng người học trò tham gia kỳ thi tháng dồn dập đạp bước lên trên đá xanh.

Trên mặt bọn họ cũng toát lên vẻ kích động, nếu như có thể may mắn thắng được La Hồng trong kỳ thi tháng vậy sẽ lập tức có cơ hội bước lên tháp chuông gỗ chuông Thánh Nhân,. Chuông Thánh Nhân đó chính là một trong những bảo vật của Tác Hạ học cung, có thể gột rửa những tạp chất trong thân thể, có thể làm cho tâm thần thông suốt, có thể tắm rửa dưới ý chí Thánh Nhân, lĩnh ngộ được một vài vấn đề nan giải bên trong quá trình tu hành.

Cho nên, đôi mắt với sự hấp dẫn từ phần thưởng này, tất cả học trò đều tỏa ra chiến ý lâm liệt.

Cho dù không hẳn có thể thắng, nhưng nhờ đâu được thì sao?

Đôi mắt La Hồng chuyển động xoay tròn. Dựa theo sự giúp đỡ và quan tâm lẫn nhau giữa bạn học cùng trường, hay là mình giả vờ đánh thua trong cuộc thi đi, cho bọn họ thắng, giúp bọn họ có cơ hội đi gõ chuông. Dù sao La Hồng hẳn cũng không thích gõ chuông, các người thích gõ thì cứ gõ đi.

Chương 278: Cuộc thi tháng ở học cung, di vật của Hồng Trần (3)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Mà Lý Tu Viễn liếc nhìn La Hồng một cái, dường như nhìn thấu được suy nghĩ của La Hồng.

Thân thể y tung bay, bay đến phía sau La Hồng giống như bóng quỷ, về mặt u ám...

"Tiểu sư đệ... nếu như đệ thua một trận thì sư huynh sẽ giam đệ vào Tàng Thư Các một tháng, thua ba trận, giam ba tháng..."

"Đệ tự giải quyết cho ổn thỏa đi..."

Giọng nói âm u của Lý Tu Viễn làm tóc gáy cả người La Hồng dựng đứng, có thể dùng cách nói chuyện giống người sống tí được không?

Sư huynh... mẹ nó huynh là ma quỷ Phu Tử phái tới à?!

Bên trong tiểu lâu Xuân Phong, Phu Tử bị sắc một ngụm trà, ông ho nhẹ vài tiếng, giơ tay lên vuốt ngực vài cái, cười lắc đầu.

Liên quan khỉ gì tới lão phu.

...

Lúc kỳ thi tháng đang bùng bùng khí thế tiến hành.

Tin tức La Nhân Đồ ở Tắc Bắc một đao chém thánh chi lập tức truyền đi khắp Đế Kinh, làm toàn bộ Đế Kinh đều truyền nhau xôn xao ầm ĩ.

Rất nhiều ngự sử thấy thế tức giận, tấu chương như hoa tuyết tung bay đều tấp nập ập vào trong triều đình, tất cả đều kết tội La Hậu.

Trong thâm cung, Ngự Thư Phòng.

Thái tử nhìn đồng tấu chương dày đặc này, ngón tay gõ nhẹ nhẹ lên mặt bàn, nụ cười trở nên sâu hơn.

"La Nhân Đồ vẫn là La Nhân Đồ a, năm đó sự tập trung đều đổ dồn lên hết trên người La Hồng Trần, đúng là hơi bỏ quên La Nhân Đồ người rồi, không ngờ rằng hôm nay lại kiên cường đi lên."

Sợi tóc trên trán của thái tử buông xuống, từ từ lật xem tấu chương, có vẻ hơi buồn chán nhạt nhẽo.

Y tìm một tiểu thái giám, kêu tiểu thái giám từ từ phê duyệt những tấu chương kết tội La Hậu này.

Những tấu chương kết tội này đều là lời nhảm nhí, ở trong mắt thái tử chúng nó chẳng khác gì là một đồng giấy vụn, xem chỉ tổ lãng phí thời gian.

Đột nhiên.

Bên ngoài Ngự Thư Phòng, Ngụy Thiên Tuế lả lướt bước đến.

Giọng nói có mấy phần sắc bén, mang theo một chút khăn khăn: "Điện hạ, trong phủ Trấn Bắc vương có tin tức truyền ra..."

Thái tử còn đang ở trong thư phòng đùa nghịch với chim lạ được tiến cống, nghe thế không khỏi nhú mày, tin tức gì mà có thể làm cho lão thái giám này cô tình đến đây tìm y.

"Tin tức gì?"

Ánh mắt Ngụy Thiên Tuế thâm thúy, ngoài cười nhưng trong không cười "Trấn Bắc vương định tổ chức tiệc mừng thọ."

Ồ?

Thái tử ngừng lại động tác đùa nghịch trong tay, sắc mặt bình tĩnh xoay người lại.

"Mừng thọ?"

"Ngụy Thiên Tuế cảm thấy thế nào?"

Thái tử lạnh nhạt hỏi.

"Cháu trai của Trấn Bắc vương đánh thắng Sở Thiên Nam ở huyện An Bình, còn thắng được cả cỗ kiếm Thuần Quân do thánh thượng ban tặng cho Sở Thiên Nam, bây giờ khí thế như mặt trời ban trưa. Trấn Bắc vương có lẽ đang định tụ tập cấp dưới, để cho La Hồng làm quen, nếu như La Hồng nhận được sự đồng ý từ những cấp dưới cũ của Trấn Bắc Vương này thì sẽ nắm được một sức mạnh không hề yếu trong Đế Kinh..."

"Nguồn sức mạnh này của Trấn Bắc vương vô cùng quý giá, cho dù La Hạo ở Tắc Bắc chém giết đến uy danh hiển cách, còn được xưng là La Nhân Đồ, thế nhưng năm xưa vẫn chưa có được sự ủng hộ của nguồn sức mạnh này. Bây giờ Trấn Bắc vương tuổi đã cao, vốn là nếu như dựa theo tình hình bây giờ phát triển, chờ Trấn Bắc vương chết già thì nguồn thế lực này sẽ tản đi, nhưng bây giờ La gia mọc ra một tên La Hồng, nếu như La Hồng lấy được nguồn sức mạnh này... Điện hạ cần phải cảnh giác hơn."

Giọng nói bén nhọn của Ngụy Thiên Tuế quanh quẩn trong Ngự Thư Phòng.

"Tốt nhất là phải ở trước tiệc mừng thọ của Trấn Bắc Vương triệt đi ý tưởng của La gia, nếu không việc điện hạ muốn "lấy Sở thay La" lại càng khó thực hiện."

Tiểu thái giám đang phê duyệt tấu chương kia không ngừng chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, có phải hẳn ta đã nghe được cái gì không nên nghe rồi không.

Thái tử liếc mắt nhìn tiêu thái giám một chút, trên mặt từ từ toát lên nụ cười.

"Thật sự phải xem trọng rồi."

"Ngụy công công, người cầm "Phiêu Tuyết kiếm" này đến phủ Giang Lăng một chuyến, lấy danh nghĩa của bản cung, trước ngày tiệc mừng thọ của Trần Bắc vương bắt đầu hãy tổ chức một cuộc "đại hội thưởng kiếm", đây là di vật của La Hồng Trần, đại hội này La Hồng sẽ đến."

Ngụy Thiên Tuế nghe thấy thế, đôi mắt lập tức nheo lại, trên gương mặt trắng nõn không có lấy một cọng râu kia toát lên một sự thâm thúy.

Phiêu Tuyết kiếm, đây là thứ đồ mà mấy năm nay thái tử yêu thích nhất, thường thường đem ra thưởng thức.

Bây giờ lại đem kiếm này ra làm mồi nhử.

Xem ra cuối cùng thái tử cũng xem trọng tên La Hồng này rồi.

Ngụy Thiên Tuế cung kính nhận lấy Phiêu Tuyết kiếm, sau đó hóa thành bóng đen nhanh chóng lướt ra khỏi đó, trong chớp mắt đã biến thành một chấm đen biến mất ở nơi xa.

Thái tử chấp tay sau lưng, nhìn phía nơi cầm kỳ sâu nhất trong hoàng cung, ánh mắt thâm thúy cười cười.

Bỗng chốc, y hơi nghiêng mặt sang.

Tiểu thái giám đang phê duyệt tấu chương nọ lập tức sợ hãi đến chấm một vết đậm lên trên tấu chương.

Trong phút chốc, trên trán tiểu thái giám rớt đầy mồ hôi hột.

"Điện... điện hạ tha mạng..."

Tiểu thái giám run cầm cập quỳ sát dưới mặt đất.

Thái tử nhìn tiểu thái giám, nhìn tấu chương bị chấm một vết mực đậm kia, thở dài.

Y vung tay lên.

Một chớp mắt tiếp theo, trong bóng tối của Ngự Thư Phòng dường như có một bàn tay màu đen thò ra, nắm lấy tiểu thái giám lập tức kéo vào trong đó, trong bóng tối chỉ còn lại tiếng kêu nức nở vô cùng sợ hãi của tiểu thái giám.

Không bao lâu sau, tất cả trở về với vẻ im lặng.

Chương 279: Rốt cuộc người đang kiên trì vì điều gì? (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết
Trên Đông Sơn, cung điện Tắc Hạ.

Một khối đá xanh to lớn vắt ngang trên quảng trường, phiến đá xanh chiếu rọi, phẳng phất giống như một thế giới xinh đẹp.

"Đây chính là sách Thánh Nhân, là một bí bảo, ẩn chứa ý chí của Nho Thánh, là một trong những bảo vật của học cung... Đợi tiểu sư đệ đạt đến cảnh giới Nhất phẩm thì sẽ có thể nắm giữ một quyển sách Thánh Nhân."

Lý Tu Viễn nhìn La Hồng một chút, dường như thấy được sự ngạc nhiên trong đôi mắt của La Hồng, từ tốn giải thích nói.

"Mỗi một quyển sách Thánh Nhân đều là kết tinh tâm huyết của Nho Thánh, là tác phẩm mà Nho Thánh dốc hết tâm huyết, dù là trong học cung cũng không có mấy quyển đâu."

La Hồng nghe thấy thế thì không khỏi hít sâu vào một hơi.

Cảm nhận được hơi thở thần thánh đang mạnh mẽ sôi sục trong quyển sách này, vội vàng xua tay.

"Sư huynh, đừng có khách sáo như thế."

Ta là Tà tu chính gốc, vốn dĩ đầu đầy chữ chính đã đủ khó chịu lắm rồi, còn cầm quyển sách thần thánh tỏa ra ánh sáng khắp nơi, vậy còn ra thể thống gì nữa, đồ chơi này không phù hợp với ta đâu...

Còn không bằng đùa nghịch với kiếm.

La Hồng vội vàng từ biệt Lý Tu Viễn, bay phấp phới vào nguy bí cảnh được dựng lên từ trong sách Thánh Nhân.

Nguy bí cảnh, nếu đã thêm một chữ “nguy” vậy tất nhiên không phải là bí cảnh thật, hoặc có thể gọi là một loại biến chủng của ảo ảnh.

Là do từng chữ chân ngôn của Thánh Nhân bay ra từ trong sách Thánh Nhân ngưng tụ lại thành thế giới.

Trên mỏm đá, La Hồng cùng với từng người học trò của học cung yên lặng đứng thẳng không nhúc nhích, bọn họ nhắm hai mắt lại, cứ như thể đang chìm đắm bên trong một mảnh bí ẩn trong trời đất vậy.

"Đọc vạn quyển sách, đi vạn dặm đường, không biết tiểu sư đệ có thể đi được bao xa trong nguy bí cảnh."

Lý Tu Viễn nhìn một đám học trò, cười cười giơ tay lên ra một chiêu, cây hoa đào ở đằng sau bỗng nhiên sinh sôi nảy nở.

Y nâng sách Thánh Nhân, nằm nghiêng xuống.

Trên cây hoa đào nhất thời có vô số hoa đào nở rộ, gió nhẹ thổi qua, từng mảng từng mảng cánh hoa đào rơi xuống.

...
La Hồng chỉ thấy một vùng biển mênh mông, mặt biển yên ả, yên lặng làm người ta hốt hoảng.

"Đây cũng là cuộc thi văn?"

Chân mày La Hồng hơi nhíu lại.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên thiên cung, giống như có thể nhìn thấy từng Thánh ngôn tỏa ra ánh vàng chói lọi lơ lửng trên đó, đó là chân ngôn của Thánh nhân, không giống với một đồng chữ "Chính" này của La Hồng, những Thánh ngôn kia càng thêm oai nghiêm và hùng vĩ, gánh chịu ý chí của Thánh Nhân, quan sát chúng sinh.

La Hồng đứng trên bãi cát, phía trước là mặt biển mông mông bao la, gió nhẹ lướt qua, có ngọn sóng trắng dập dờn lăn tăn.

Nghĩ ngợi hồi lâu, La Hồng bước ra một bước.

Một bước, đạp trên mặt biển.

Ầm!

Trong phút chốc, vô số chữ chính trên người La Hồng bắt đầu hiện lên, lơ lửng trên đỉnh đầu của hắn, giống như chim công xòe đuôi, ánh sáng lấp lánh thần thánh, giống như muôn xông lên tầng trời.

Nhưng mà, sắc mặt của La Hồng lại chợt thay đổi.

Bởi vì hắn phát hiện ra, có uy thế mạnh mẽ giống như ngọn núi đè xuống, muốn ép sập bờ vai của hắn.

Trong đan điền đã khô cạn khí tà sát của hắn, Hư ảnh Thánh nhân mờ mắt ra, chỉ có điều lần này lại lạnh lùng quan sát, cũng không có hành động gì nhiều.

La Hồng tiếp tục cất bước đi về phía trước trong biển.

Hắn bước ra bước thứ hai, áp lực lại càng tăng thêm, bàn chân chìm vào trong nước biển, nước dâng đến mắt cá chân...

Vụt một tiếng, ánh sáng trong trời đất đều ảm đạm hơn phân nửa.

Một thanh ma kiếm đột nhiên xuất hiện lơ lửng trên đỉnh đầu của La Hồng, bên trên ma kiếm đen kịt như mực có khí lạnh âm u đang cuộn trào.

La Hồng hít sâu một hơi, sự xuất hiện của ma kiếm làm sức ép đè nặng trên bờ vai hắn ngày một lớn dần lên.

Ma kiếm nhẹ nhàng run run, có một tà váy đỏ bao phủ trời xanh.

Ma kiếm vắt ngang trên đỉnh đầu La Hồng, mà bên trên Ma kiếm lại có một bóng hình xinh đẹp ngồi trên thân kiếm, buông thõng đôi chân thon dài, nhẹ nhàng vắt chéo.

Giương mắt của bóng hình xinh đẹp này vô cùng lạnh lẽo, tai nhọn sắc bén giống như ánh kiếm, mắt phượng tinh tế, mặt mày như tợ, bên dưới đôi mắt có hai vết máu giống như hai thanh đao, xẹt qua gò má, tràn xuống cổ, khoét sâu vào nơi sâu xa đằng trước ngực, nàng ta ngồi ngay ngắn trên thân kiếm, váy đỏ bay bay, yên lặng nhìn La Hồng ở bên dưới.

Ở bên trong bí cảnh Thánh Nhân này, Tà sát khó giấu, cho nên nàng ta xuất hiện.

La Hồng bước lên trên mặt biển này, chẳng khác nào công nàng ta cùng cất bước.

Bờ môi đỏ của nàng ta hơi nhếch lên, càng có mấy phần đẹp đẽ, đong đưa đôi chân dài đang vắt chéo như ẩn như hiện dưới tà váy đỏ, giống như một cô bé đang ngồi đu quay.

La Hồng nhìn không ngược đầu lên.

Hắn hiểu rõ, trong cuộc thi tháng này, áp lực mà hắn phải gánh chịu còn to lớn hơn những người khác, bởi vì hắn phải cộng thêm một ma kiếm tiểu tử tử tiến lên.

Sau khi quen thuộc với áp lực, La Hồng cất bước, mỗi một bước vô cùng gian nan, nước biển dâng lên đến nửa chân hắn, làm mỗi một bước của hắn đều khó khăn vạn phần.

...

Bên ngoài đá xanh.

Lý Tu Viễn nhíu mày lại, y ngưng mắt nhìn chằm chằm hình ảnh bên trong đá xanh.

Từng học trò đều chậm chậm bước về phía trước, mặc dù trên mặt bọn họ toát lên vẻ đau đớn, thế nhưng tốc độ tiến lên của họ cực nhanh.

Mà La Hồng được Lý Tu Viễn ôm niềm hy vọng to lớn lại bước đi vô cùng khổ cực, người bình thường đi hai bước, La Hồng mới chỉ gian nan bước lên một bước.

Chỉ là một lúc như vậy thôi thì La Hồng đã rơi vào vị trí cuối cùng.

Tốc độ đi đường trở thành người chậm nhất.

Chương 280: Rốt cuộc người đang kiên trì vì điều gì? (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Cho dù, Lý Tu Viễn biết nguy bí cảnh "đi vạn dặm đường" này cũng không phải lấy tốc độ đi nhanh hay chậm để xét người chiến thắng, thế nhưng, nó cũng là sự biểu hiện của thiên phú.

Thiên phú của tiêu sư đệ, lẽ nào rất kém cỏi hay sao?

Không phải chứ, có thể lĩnh hội được nhiều chân ngôn Thánh Nhân như vậy trong Tầng Thứ Các thì thiên phú phải là cực kỳ siêu phàm mới đúng chứ.

Hay là vì lĩnh hội được nhiều chân ngôn Thánh Ngôn quá nên xảy ra chút lực bài xích với bí cảnh, càng phải chịu đựng áp lực to lớn hơn, thế nhưng cũng không nên chậm như vậy chứ.

Vốn tưởng rằng La Hồng ở trong nguy bí cảnh này, sẽ lấy tư thái khinh thường rất nhiều học trò đi đến điểm cuối cùng mà người thường khó có thể bước đến kia, nhưng mà hiện thực lại va vào mặt Lý Tu Viễn.

...

Bên trong bí cảnh, tốc độ của La Hồng trái lại càng lúc càng nhanh, giống như dần quen thuộc với trọng lượng của Ma kiếm tiêu tử tử vậy.

Bóng hình xinh đẹp bên trên ma kiếm đóng đưa đôi chân trắng nõn tới tới lui lui, hai vết máu vẽ ra dưới đôi mắt giống như đang nhảy lên.

Chơi cũng vui đây.

Nàng ta cười hài lòng, nhưng lại khổ La Hồng.

Mặt biển nổi sóng, sau khi La Hồng dần dần quen thuộc được với trọng lượng của Ma kiếm tiêu tử tử, trong trời đất dường như có Thánh âm vang vọng.

Lại thêm một chân ngôn Thánh Nhân hiện lên.

Một chớp mắt tiếp theo, lại ngưng tụ thành một bàn tay lớn đè xuống phía của La Hồng.

Đùng!

Quanh thân La Hồng, nước biển nổ tung một vòng lớn, Nê Hoàn Cung trong mi tâm của hắn, Hư ảnh Tà thần nhất thời bị đập ra ngoài, mang về mặt bất đắc dĩ lượn lờ trên đỉnh đầu của La Hồng, ngồi ngang hàng với Ma kiếm tiêu tử tử.

Áp lực đột nhiên tăng lên dữ dội.

Vốn dĩ nước biển đang tràn lên non nửa cẳng chân của La Hồng, trong nháy mắt dội lên eo của La Hồng.

"Đệch! Heo à? Nặng như thế?!"

La Hồng mắng một câu.

Hư ảnh Tà thần đang ngưng thần hai tay ôm ngực nhất thời mở mắt ra.

Ma kiếm tiểu tử vẩy đỏ tung bay, giống như đang đong đưa đu quay, chân dài chói mắt...

La Hồng đi lại trong biển rộng, càng trở nên khó khăn hơn.

Thế nhưng theo mỗi bước đi, hắn dần dần hẵn cảm nhận được ngăn cách giữa mình và Ma kiếm đã biến mất.

Điều này làm cho La Hồng vô cùng vui sướng, thì ra đi lại trong vùng biển này còn có tác dụng như thế.

La Hồng cứ xem như phải cống thêm một cái đầu heo cực nặng đi.

La Hồng ghét bỏ trong lòng, Hư ảnh Tà thần lại tức giận đến nỗi thất khiếu ứa ra Tà khí, sức mạnh của Tà Thần càng phát ra dữ dội, chẳng lẽ lẽ bỏn Hư ảnh bị người ăn xong ghét bỏ?

Mặt biển gào thét lên cơn sóng cuộn cuộn, hơi thở ngọt ngào khủng bố lan tràn, giống như Hải Thần đang tức giận, Thánh Nhân đang phát điên.

La Hồng lặn ngụp trong nước biển, nước biển tràn qua eo, gây, làm hắn lặn lội trong nước càng thêm gian nan, mỗi một bước đều giống như dùng hết sức lực toàn thân.

Nhưng mà, La Hồng lại vô cùng vui mừng.

Bởi vì mỗi một lần di chuyển hẵn có thể cảm nhận được ngăn cách giữa mình và Ma kiếm tiểu tử đã biến mất một ít.

Một ít lại thêm một ít...

Có phải là chờ đến lúc hẵn đi đến cuối cùng thì hẵn và Ma kiếm tiểu tử sẽ thân mật không còn một kẻ hở?!

Có phải hẵn có thể...

Không chế Ma kiếm!

Ý nghĩ này vừa xuất hiện làm La Hồng giống như được tiêm máu gà!

Cho dù phải vác thêm một tên Hư ảnh Tà thần thì La Hồng cũng không thèm quan tâm.

Từng bước từng bước, cắn răng bước về phía tương lai tươi sáng tốt đẹp.

...

Tiêu Nhị Thất thở ra một hơi thật dài, gã dừng lại, cả người chìm vào trong biển rộng, không thể nào tiếp tục bước lên phía trước nữa.

Có điều gã cũng không thất vọng, trái lại còn vui mừng không thôi, dưới uy thế của Thánh Nhân, đao khí trong cơ thể gã càng trở nên êm dịu, sự không chế của song đao càng thêm nhẫn nhịn, loáng thoáng, bình cảnh của Ngũ phẩm đỉnh phong hình như cũng hơi buông lỏng.

Nguy bí cảnh này quả nhiên là thứ tốt.

Dù sao, có thể được xưng là bí cảnh sao có thể không tốt chứ.

"Đây chỉ là Học Hải nguy bí cảnh, nếu như là Học Hải bí cảnh thật thì còn quý hơn gì nữa, chẳng trách mỗi lần Học Hải bí cảnh mở ra thì thiên hạ đều điên cuồng vì nó!"

Tiêu Nhị Thất có chút thán phục, cũng có chút chờ mong.

Đáng tiếc, Học Hải bí cảnh của Tắc Hạ học cung, phải cả trăm năm mới mở được một lần.

Lần sau không biết lúc nào mới mở ra.

Trong quá trình lặn lội, gã không nhìn thấy những người khác đâu, bây giờ gã đã kết thúc chuyến đi, cũng có thể xem thử những người khác đi được bao xa rồi.

Gã ngẩng đầu lên, phía trước cách đó không xa là Ngô Mị Nương, nhưng gã phát hiện ra nữ nhân này còn đi xa hơn cả gã nữa?

Tiêu Nhị Thất nhất thời cảm thấy có hơi bị đả kích.

Ngô Mị Nương cũng đã kết thúc quá trình lặn lội, giờ phút này đang xếp bằng trên mặt biển gió êm sóng lặng, đối mặt với ánh mắt của Tiêu Nhị Thất, kiêu ngạo lạnh lùng hất cằm lên, khoe miệng khê nhếch, giống như xem thường.

Tiêu Nhị Thất bĩu môi, đứng cách đó không xa bên cạnh gã chính là hòa thượng Khô Nguyệt bị cụt một tay, một tay y chấp thành chưởng, khê gật gật đầu với Tiêu Nhị Thất, khoảng cách bước đi giữa hai người cách nhau không đến một mét.

Những học trò của Tắc Hạ học cung khác cách bọn họ khá xa thì dừng lại.

"Lão La đâu? Lẽ nào đã bỏ xa chúng ta biến mất tung mất dạng rồi?"

Tiêu Nhị Thất chợt nhớ đến La Hồng.

Gã vội vàng nhìn quanh khắp nơi, không thấy La Hồng, sắc mặt hơi thay đổi, lẽ nào La Hồng đã đi mất vút bỏ hồng trần, đi tới nơi mà gã không thể thấy được bóng dáng?

Sự chênh lệch giữa gã và La Hồng đã lớn đến mức này rồi sao.

Chương 281: Rốt cuộc người đang kiên trì vì điều gì? (3)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Ngô Mị Nương biết được gã đang tìm kiếm cái gì, giơ tay lên chỉ chỉ về phía sau của Tiêu Nhị Thất.

Tiêu Nhị Thất lập tức sợ run, quay đầu lại, híp mắt, nhìn chăm chăm mặt biển gió êm sóng lặng.

Có thể thấy được La Hồng đang gian nan lặn ở nơi cực xa, bị nước biển dâng lên đến eo gáy, mỗi một bước nhấc chân dường như đều đang gánh một ngọn núi cao sau lưng, dường như chỉ sau một khắc sẽ không chống đỡ được áp lực nữa, cả người sẽ hoàn toàn chìm vào biển nước.

"Ồ? Lão La lại chậm như vậy à?"

Tiêu Nhị Thất cảm thấy có chút khó thể tin được.

"Có chút kỳ lạ, điều này không giống với phong cách của La Hồng..."

Ngô Mị Nương nghiêm túc nói.

"Có lẽ lão La không thích hợp với bí cảnh này thôi, hẳn là ở trong Tầng Thư Các cảm nhận được quá nhiều ý chí Thánh Nhân, cho nên chịu lực bài xích lớn với bí cảnh này... không hợp với khí hậu?"

Tiêu Nhị Thất trầm nói.

"Nếu đã khó khăn như thế thì La Hồng còn kiên trì làm gì nữa?"

Khô Nguyệt lại nhìn chăm chăm La Hồng, gió nhẹ lướt qua mặt biển làm áo tăng của y phát phơ bay bay.

Nhìn La Hồng cắn răng, cả người trôi lên gân xanh dữ tợn, dáng vẻ như thể bất cứ lúc nào cũng bị ép vào biển lớn vô ngần, hít sâu một hơi.

"A di đà Phật..."

"Đây cũng là ý chí của La thí chủ sao? Đúng là khó mà tin nổi..."

"Bề khô độc hành, chịu đựng áp lực cô độc dùng hết toàn bộ sức mạnh tiến về phía trước, cường giả vùng dậy chính là như vậy..."

Ngô Mị Nương cắn răng nhìn La Hồng.

"Ta nên tiếp tục đi, thiên phú của lão La mạnh mẽ như vậy, nhưng cho dù gánh chịu áp lực nặng nề như thế vẫn khó khăn lặn lội, vì sao ta chỉ mới chịu đựng một chút áp lực đã không chịu nổi lựa chọn từ bỏ?"

"Ta hối hận rồi..."

Vào đúng lúc này trong lòng của Ngô Mị Nương thật sự hiện ra ý hối hận.

Sự kiên trì của La Hồng làm nàng xúc động, không chỉ có nàng ta, Tiêu Nhị Thất và hòa thượng Khổ Nguyệt cũng bị chân động.

Vèo...

Bỗng dưng, dưới đôi mắt của ba người.

Trên đỉnh cầu của La Hồng có vô số thánh quang hội tụ, cuối cùng lại hóa thành một bàn tay khổng lồ.

Bàn tay cứ như núi ép xuống

Đùng!

Ba người chỉ cảm thấy có sóng nước mang theo áp lực khủng bố xông thẳng vào mặt.

Ngay lúc bọ họ hoảng hốt nhất.

La Hồng đã cắn răng cất bước đi đến bên người của Tiêu Nhị Thất.

Hắn gian nan bôn ba, mỗi một bước đều dùng hết cả sức lực trong người, cả người hắn đều là mồ hôi, sắc mặt trắng bệch, ý chí tinh thần đạt đến cực hạn.

Tiêu Nhị Thất chân động: "Rốt cuộc ngươi đang kiên trì vì cái gì?!"

Bỗng nhiên, Tiêu Nhị Thất ngưng mắt, giống như nghe được cái gì, thân thể trôi nổi đến gần bên môi của La Hồng

Trong lúc loáng thoáng, khi La Hồng nghiêng răng nghiêng lợi.

Bật ra ba chữ.

"Tiêu tử tử..."

Tiêu Nhị Thất đàn mắt ra.

Cái... cái đồ chơi gì thế?

...

Ầm!

Rốt cuộc La Hồng không thể chống đỡ được nữa, bên trên đỉnh đầu của hắn có một chân ngôn Thánh Nhân ánh vàng chói lọi "Trần"!

Giống như có một mảng trời sao đè xuống, giữ lấy hắn, ngay cả sức lực để nhấc chân lên cũng không có.

Cuối cùng.

La Hồng không thể chống đỡ được nữa, Ma kiếm biến mất, Hư ảnh Tà thân cũng tản đi.

Chân ngôn chữ "Trần" (trấn áp) khủng bố đột nhiên đè ép xuống.

La Hồng chỉ nghe thấy tiếng núi gào biển thét, một chớp mắt sau đó, trong biển mênh mông nhấc lên một con sóng trắng thẳng đứng, cơ thể

giống như bị đập xuống đáy biển.

Đợi đến lúc La Hồng mở mắt.

Áp lực khổng lồ trên vai đã hoàn toàn biến mất.

La Hồng đặt mông ngồi xuống mặt biển, thở hồng hộc.

Cả gương mặt của La Hồng đều vô cùng ảo não, đáng tiếc, hắn không tiếp tục kiên trì nữa, nếu như hắn tiếp tục kiên trì, hẳn thật sự có thể điều khiển được Ma kiếm!"

"Một chút áp lực ấy người còn không chống đỡ nổi, người thật đúng là cái đồ bỏ đi!"

La Hồng ảo não ngồi trên mặt biển sóng êm gió lặng, hời hện nói.

Chỉ thiếu một chút thôi.

Tức quá!

Tiêu Nhị Thất cách La Hồng gần nhất vốn thấy rõ La Hồng đã được giải thoát khỏi áp lực, cũng muốn lên hỏi han một chút, sẵn tiện hỏi rõ La Hồng xem tiêu tử tử trong miệng La Hồng là vị nào

Cuối cùng, nghe thấy lời này của La Hồng, gương mặt của Tiêu Nhị Thất nhất thời nín nghen lại như màu gan heo.

Người nghe thử xem, đây là tiếng người sao?!

Áp lực mà La Hồng phải chịu đựng ít nhất cũng cao hơn gấp hai lần so với bọn họ, đi đến trình độ sóng vai với gã sau đó hời hện chửi mình là đồ rác rưởi...

Vậy Tiêu Nhị Thất gã chẳng phải là đồ rác rưởi trong rác rưởi à?!

La Hồng ổn định tâm tình buồn bực của mình, ngẩng đầu lên lập tức nhìn thấy Tiêu Nhị Thất.

Nhưng mà Tiêu Nhị Thất lại hất mũi lên trời, hừ với hắn một tiếng, sau đó quay đầu rời đi.

Xa xa, Ngô Mị Nương và hòa thượng Khổ Nguyệt cũng lắc đầu xoay người rời đi.

Lời của La Hồng, làm tổn thương trái tim bọn họ.

Mà La Hồng ngồi trên mặt biển có hơi ngơ ngác, cảm thấy bọn họ đang thẳng thừng khinh thường hắn!

"Ta, La Hồng, bị xem thường?"

La Hồng nỉ non.

Hắn bỗng nhiên có chút oan ức, không thể không chế được Ma kiếm tiêu tử tử còn bị coi thường và khinh rẻ nữa.

Vào lúc này La Hồng cảm thấy có hơi bị tổn thương.

"Những người này, đi xa hơn ta một mét thì đã coi thường ta rồi."

La Hồng hít sâu một hơi, nhìn bầu trời xanh thẳm.

"Quả nhiên chỉ có cường giả mới xứng đáng được tôn sùng."

Sau đó La Hồng lấy bút than và cuốn sách nhỏ bên người mình ra.

Suy nghĩ một chút, tức giận viết tên của Tiêu Nhị Thất trên cột đối

tượng,

Đắc ý đúng không?

Vốn còn định nhường nhịn một chút trong cuộc thi võ thuật, đã như

vậy...

Vậy sẽ để cho các người cảm nhận một chút sự hoảng sợ khi bị Đại Phôi Đản được chính thức công nhận để mắt!

Chương 282: Bần tăng, hiểu rồi! (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Bên trong biển cả vô biên, La Hồng ngồi xếp bằng, thở nhanh từng nhịp, lồng ngực phập phồng.

Trên người hắn, khí Chính Dương chuyển động, từng chữ “Chính” lung lay như ngôi sao sáng, rực rỡ như dòng sông đầy sao sáng đang lưu chuyển.

Khí tức không ngừng chấp chùng, vào thời khắc này, dần khôi phục sự bình tĩnh theo thời gian.

Lần “Đi vạn dặm đường” này, La Hồng cũng không biết bản thân có đi được vạn dặm hay không, nhưng điều duy nhất hắn biết rõ, đó là tinh thần lực của bản thân đã được rèn luyện rất nhiều. Sức mạnh tinh thần do quan tưởng Thiên Thủ Tà Phật hàng ngày, tại thời khắc này, giống như bị chiếc búa đánh cho nén lại, tuy rằng sức mạnh tinh thần không tăng lên, nhưng phẩm chất lại tăng.

Sức mạnh tinh thần được rèn luyện, đây vốn là trọng điểm Bí Cảnh kỳ thi tháng.

Không chỉ La Hồng mà đám người Tiêu Nhị Thất, Ngô Mị Nương, Khô Nguyệt, cũng được rèn luyện về sức mạnh tinh thần, áp lực càng lớn, kiên trì chịu đựng càng lâu, sức mạnh tinh thần sẽ được rèn luyện càng tốt.

Đây là điểm chung mà ai cũng hiểu.

Nhưng, đối với La Hồng mà nói, đây chỉ có thể tính là bất ngờ ngoài ý muốn.

La Hồng thật sự vui mừng khi độ phù hợp giữa hắn và ma kiếm được tăng lên.

Trong khoảng thời gian chịu áp lực này, La Hồng cảm thấy khoảng cách giữa bản thân và ma kiếm tiểu tử ty ty đã được diệt trừ rất nhiều.

Nếu như nói khoảng cách ban đầu là mười trượng, thì chịu một đợt áp lực này đã rút ngắn bớt đi hai trượng.

La Hồng thậm chí còn cảm thấy, nếu bản thân dùng ma kiếm một lần nữa, có lẽ... sẽ không bị hút cạn.

Uy lực của ma kiếm không cần nói cũng biết, cho nên, đây là chuyện vui biệt chừng nào.

Nếu như có thể dùng ma kiếm, La Hồng cảm thấy... cho dù là Nhị phẩm, bản thân hắn cũng dám một đấu một.

Ngũ phạm đầu Nhị phạm, chưa bao giờ có, nhưng ma kiếm của tiêu tử đã cho hắn đủ dũng khí.

“Đã rút ngắn được hai trượng, còn lại tám trượng nữa, không vội... từ từ sẽ đến, sớm hay muộn khoảng cách giữa cả hai sẽ bằng âm.”

La Hồng hít sâu một hơi, quay đầu nhìn biển rộng. Hắn có chút mong chờ, không biết còn có cơ hội “Đi vạn dặm đường” như ngày hôm nay nữa hay không.

“Không biết sau khi rời khỏi đây có thể tìm Nhị sư huynh, mở ra bí cảnh, để ta lại đi thêm một lần nữa không?”

“Mỗi ngày đi một lần, mỗi ngày rút bớt khoảng cách hai trượng, bốn ngày là có thể ôm được ma kiếm về nhà rồi.”

Đôi mắt La Hồng dao động.

Mà trong lúc La Hồng đang suy nghĩ làm thế nào để có thể một lần nữa quay trở lại biển rộng. Thì những học sinh khác bên trong bí cảnh, đã bắt đầu tỉ mỉ kiểm tra võ công.

Tiêu Nhị Thất đang du ngoạn ở trên một hòn đảo nhỏ trong biển, ở trên đảo, gã gặp được một đối thủ toàn thân tỏa ra Thánh quang, sáng chói cả mắt, tựa như một phiên bản Võ tu La Hồng.

Tiêu Nhị Thất không nói lời nào rút đao lao tới chiến, hóa bị phần thành chiến lược, đúng là càng đánh càng hăng, vượt xa hơn bình thường.

Qua một hồi lâu, Tiêu Nhị Thất vắt ngang song đao, ở giữa một hòn đảo nhỏ chỉ chút những vết đao, một đao chém qua đầu Thánh quang, khiến gã vui mừng đến độ muốn xé phăng quần áo mà gào thét ăn mừng.

Tại thời điểm gã chém bay đầu bóng sáng, tiếng sấm lập tức nổ vang trên bầu trời, sau đó, một bản danh sách được làm từ một tấm vải màu vàng rơi xuống.

Bên trên danh sách, chiến tích của gã đứng thứ nhất.

“Hạng nhất thi võ, Tiêu Nhị Thất, trăm chín mươi chín Thánh Linh Khôi của Thánh quang.”

Tiêu Nhị Thất nhìn thấy thứ hạng này, lập tức tra song đao vào vỏ, nở nụ cười hưng phấn.

Trong chốc lát, thứ tự của Ngô Mị Nương xuất hiện, xếp thứ hai, cũng là trăm mười chín Thánh Linh Khôi của Thánh quang, chỉ là tốn thời gian hơn Tiêu Nhị Thất, cho nên xếp thứ hai.

Chiến tích của hòa thượng Khô Nguyệt cũng hiện ra. Việc bị mất một cánh tay đã ảnh hưởng đến sức chiến đấu của y, dù là thứ tự trên Hoàng bảng hay là trong kỳ thi võ hiện tại thì đều kém hơn trước. Hòa thượng Khô

Nguyệt chỉ trăm được tám mươi bảy Thánh Linh Khôi của Thánh quang, xếp hạng ba.

Còn những học sinh khác, so với ba người bọn họ thì kém hơn một bậc, mạnh nhất cũng chỉ chém được gần tám mươi Thánh Linh Khôi của Thánh quang.

Thậm chí, còn có một số học sinh bị chém chết, dạng học sinh học nghệ không tinh như thế này, trực tiếp xếp ở cuối bảng.

Nhiều lần, Lý Tu Viễn thậm chí đã cân nhắc đến việc sẽ loại bỏ những học sinh như thế.

Bởi vì Thánh Linh Khôi trong bí cảnh này, trên cơ bản đều được xếp dựa trên thực lực của học sinh, hoặc có thể sẽ cao hơn thực lực của học sinh một chút, nhưng chỉ cần nỗ lực, là có thể trực tiếp trăm chết Thánh Linh Khôi.

Đến cả một chút nỗ lực người cũng không có thì cũng đồng nghĩa với việc tiềm lực thấp đến đáng thương, tự nhiên là sẽ bị loại bỏ khỏi Tắc Hạ Học Cung. Đương nhiên, loại học sinh thế này rất ít, suy cho cùng, những học sinh đến Tắc Hạ Học Cung này đều là thiên tài từ những nơi khác, có lẽ vì nhất thời khinh thường sơ ý nên xuất hiện sai lầm.

La Hồng không có tham gia cuộc thi lần này, bởi vì không cần thiết, đợi tìm ba ra người đứng đầu thi võ thì bọn họ sẽ đến so tài với hắn

Nếu đến lúc đó La Hồng thua cả ba trận thì theo như lời đe dọa lúc đầu của Lý Tu Viễn, kết cục chắc chắn không khá hơn là bao.

.....

Dưới gốc cây hoa đào.

Lý Tu Viễn cầm lấy sách Thánh Nhân, tinh thần lực mệnh mông truyền vào sách Thánh Nhân để duy trì nguy bí cảnh.

Trên tảng đá xanh, toàn bộ cuộc thi võ cũng đã kết thúc, bảng xếp hạng cũng đã hiện ra.

Lý Tu Viễn đã xắn tay áo vẩy mực, đang viết từng cái tên lên trên bảng, viết thứ hạng lần kiểm tra đánh giá này.

“Ngô My Nương, thi văn đứng nhất, thi võ đứng nhì, tổng xếp hạng: Thứ nhất.”

“Tiêu Nhị Thất, thi văn đứng ba, thi võ đứng nhất, tổng xếp hạng: Thứ nhì.”

Sau khi tất cả thành tích đều được viết xong.

Chương 283: Bần tăng, hiểu rồi! (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Lý Tu Viễn lập tức ngừng việc đưa tinh thần lực vào trong sách thánh nhân.

Trên tảng đá xanh, nhiều học sinh đang đắm chìm tinh thần vào bên trong bí cảnh lần lượt mở mắt ra

Từng ánh mắt nhìn nhau hoảng hốt, ngồi xếp bằng trên tảng đá xanh.

Thì ra, tuy rằng bọn họ đã trải qua nhiều trận chiến đấu, trải qua đủ loại thử thách ở trong bí cảnh nhưng trên thực tế, bọn họ vẫn chỉ là ngồi trên tảng đá xanh.

“Kỳ thi tháng kết thúc, tiếp theo sẽ là ba trận khiêu chiến đệ tử của phụ tử dành cho ba thứ hạng đầu trong cuộc thi tháng lần này.”

Lý Tu Viễn đóng quyển sách Thánh Nhân lại, giơ tay lên vẫy vẫy.

Phiếu điểm đã được viết xong nhưng vẫn chưa khô mực nhanh chóng bay lên, trôi về hướng mỗi học sinh.

Từng học sinh lao xao nhận tờ thành tích, nhìn thấy thành tích của mình, có kẻ xúc động, có người vui mừng nhưng cũng có người thất vọng che mặt.

Tiêu Nhị Thất nhìn xếp hạng của mình, lại tiến đến Ngô My Nương ở bên cạnh, nhìn thấy Ngô My Nương xếp hạng nhất, lập tức liền chua xót.

Tốt xấu gì gã cũng là hạng nhất thi võ cơ mà, sao tổng kết lại đứng hạng nhì cơ chứ.

Nhưng, rất nhanh, gã liền ỉu xiu, hiển nhiên trong thước đo đánh giá của Lý Tu Viễn, đứng nhất trong cuộc thi văn có giá trị cao hơn.

Mặc dù Tiêu Nhị Thất không cam lòng, nhưng gã cũng không dám bày tỏ bất mãn với Lý Tu Viễn.

Nghe người ta nói Lý Tu Viễn nà tuy là Bán bộ Nho tiên, nhưng cũng không phải người có tính tình tốt gì.

Trên tảng đá, các học sinh lần lượt đi xuống.

Chỉ có một bóng người vẫn ngồi xếp bằng trên đó.

Nhiều học sinh quay đầu lại, trong lòng chấn động, thích thú, lần lượt cất tờ phiếu điểm của mình đi, mang theo hứng thú nhìn về phía tảng đá xanh.

Trận chiến tiếp theo trên tảng đá xanh mới là trọng điểm của kỳ thi tháng này.

Ba học viên đầu bảng thi tháng sẽ khiêu chiên với đệ thân truyền của phu tử.

Không ít học sinh cũng có vài phần mong đợi.

Đặc biệt là, La Hồng vừa mới được xếp vào hạng hai Hoàng Bảng, càng làm cho những học sinh thêm phần hứng thú.

Nếu La Hồng bị lật xe, thua trong trận chiến lần, vậy thì thú vị rồi.

Trên tảng đá xanh, La Hồng khoanh chân, nhắm mắt, dường như đang điều khí.

Hắn đột nhiên mở mắt, chớp mắt một cái, khí Chính Dương ở quanh người, giống như hóa thành một vệt hào quang sáng chói ngút trời.

Hào quang chói mắt kia, khiến không ít học sinh bên dưới kinh ngạc thốt lên.

“Không hổ là La Hồng, khí Chính Dương lại trở nên dày đặc hơn rồi, có được Hư tướng Thánh Nhân, chính khí càng dày đậm cũng là bình thường.”

“Nghe nói khí Chính Dương là biểu hiện nội tại của một người, một người càng cương trực công chính, khí Chính Dương sẽ càng lúc càng phát thêm dày đặc.”

“La Hồng không cương chính? Không chính trực? Trước đó, trong cuộc khảo hạch học viên học cung, đã một mình đàn áp bao nhiêu người Hồ? Nghe nói La Hồng công tử là khắc tinh của tà tu, tà ma ở huyện An Bình bị một mình hắn trừng trị hết!”

Từng học sinh châu đầu ghé tai, thời gian dần trôi qua, không ít ánh mắt đang nhìn về phía La Hồng biến thành ngưỡng mộ.

Mức độ ngưỡng mộ trong mắt, so với những tên giang hồ kiếm khách hay những bách tính thích tham gia náo nhiệt ở huyện Bình An cao hơn rất nhiều.

Những học sinh này phần lớn đều là thiên tài đến từ các nơi, để được họ chấp nhận cũng không phải là việc dễ dàng.

Mà, La Hồng cảm nhận được ánh mắt của bọn họ, trong lòng lại bị thương.

Có phải các ngươi lại đang âm thầm khen bản công tử không?

Đừng tưởng rằng bản công tử không biết!

Lý Tu Viễn nằm nghiêng dưới gốc cây đào, cây đào hoa nở rộ, từng đóa hoa đào chập chờn đưa trong gió.

“Cuộc thi này tương đối thoải mái, các ngươi tự do phát huy đi, đương nhiên, chỉ là so tài, đến điểm là dừng, chớ có đuổi cùng giết tận.”

“Còn có, La Hồng cấm không được sử dụng Hư tướng Thánh Nhân.”

“Uhm, cứ như vậy, bắt đầu thôi...”

Lý Tu Viễn nói.

Ở bên trong Tắc Hạ học cung, một khi La Hồng thi triển Hư tướng Thánh Nhân, nhận được sự gia trì từ ý chí Thánh Nhân, vậy thì căn bản không cần phải đánh.

“Lão Tiêu, lên đi.”

Lý Tu Viễn vừa dứt lời, ánh mắt La Hồng lướt qua, rơi ở trên người Tiêu Nhị Thất.

Tiêu Nhị Thất nheo mắt, cảm bào trên người tung bay, bên hông lộ ra một nửa chuôi đao.

Ngô Mị Nương và Khổ Nguyệt cũng không định ra tay, tất cả đều yên tĩnh quan sát.

Nhưng, bên trong mắt họ cũng lấp lánh ánh sáng, rất mong chờ kết quả của trận chiến này.

La Hồng... đang lâm Hoàng bang, đây là một độ cao khiến bọn họ phải sợ hãi thán phục, thể hiện sự công nhận của Tư Thiên Viện đối với La Hồng, chấp nhận La Hồng là thiên kiêu tuyệt thế.

Là thiên kiêu cùng cấp bậc với Gia Luật Sách, Sở Thiên Nam.

Nhưng...

Trên thực tế, Tiêu Nhị Thất và Ngô Mị Nương với những người khác đều biết, La Hồng có thể chiến thắng Gia Luật Sách ở trong Thiên Cơ bí cảnh là nhờ địa lợi, là vì nhận được truyền thừa, mượn pháp lực đặc thù trong bí cảnh mới có thể đè ép được Gia Luật Sách. Mà đối với Sở Thiên Nam, cũng là mượn Hư tướng Thánh Nhân, thánh nhân cầm ma kiếm, mới chiến thắng được Sở Thiên Nam.

La Hồng đều là mượn nhờ ngoại lực.

Bọn họ cảm thấy, bọn họ có lẽ..... vẫn còn có cơ hội chiến thắng

Trước đó La Hồng chẳng qua là Thất phẩm, Lục phẩm, mà nay, La Hồng đã Ngũ phẩm.

Chiến đấu trong cùng cấp, khả năng bọn họ thất bại là vô cùng lớn, nhưng chí ít, bọn họ có cơ hội biết được, rốt cuộc thì chênh lệch giữa bản thân mình và La Hồng là bao nhiêu.

Oanh!

Trên người Tiêu Nhị Thất bỗng nhiên có đao khí cuộn cuộn, sợi tóc của gã bị thổi không ngừng tung bay.

Hai tay gã rơi xuống bên trên nửa chuôi đao bên hông

Nhảy lên tảng đá xanh.

Ngôi xóm xuống, yên lặng rút hai thanh đao ra khỏi vỏ, hai tay cầm ngược, mũi đao sắc bén sáng ngời chỉ lên trời.

Tảng đá xanh giờ phút này, dường như trở thành lôi đài, một lôi đài rộng lớn.

Trên tảng đá xanh, mưa bụi bay lên

Chương 284: Bần tăng, hiểu rồi! (3)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Tiêu Nhị Thất ngẩng đầu, ánh mắt trở nên cực kỳ sắc bén.

Khóe môi gã khẽ nhếch lên, lộ ra nụ cười thích thú: “Lão La... đã sớm mong đợi sẽ được đấu một trận với ngươi từ lâu rồi.”

La Hồng bình tĩnh nhìn Tiêu Nhị Thất

Mặc dù Tiêu Nhị Thất bị viết tên vào ô đối tượng mục tiêu, nhưng không nhất thiết phải giết người, La Hồng cảm thấy, bắt nạt đối thủ một chút là được.

“Hừ, trước khi vào được Thiên Cơ bí cảnh, ngươi là Ngũ phẩm đỉnh phong, ta là Thất phẩm, rồi bí cảnh, ngươi vẫn là Ngũ phẩm đỉnh phong, ta là Lục phẩm, bây giờ... ngươi vẫn là Ngũ phẩm đỉnh phong, ta là Ngũ phẩm...”

“Hừm, đánh một trận với ngươi cũng được đấy.”

La Hồng nói.

Lời nói vừa dứt, bầu không khí lập tức trở nên có mấy phần ngưng đọng, tựa như bị đông đặc đến sắp vỡ vụn.

Cơ thể Tiêu Nhị Thất như hóa đá, ngực như bị La Hồng phóng cho mấy nhát kiếm, đâm tới đâm lui.

Bên dưới, rất nhiều học sinh vốn dĩ mong chờ trận đấu này, trong đó bao gồm cả Ngô Mỹ Nương còn có Khổ Nguyệt, sắc mặt cũng có hơi cứng nhắc.

Thật phách lối!

Lời nói của La Hồng rất phách lối, rất muốn ăn đòn, dựa vào bản thân có thiên phú cao, liền không có chút kiêng kỵ gì sao?

Bên dưới có không ít học sinh trước đó còn tán thưởng La Hồng không khỏi nhú mày, bởi vì bọn họ cảm thấy.... bị xúc phạm.

Bầu không khí trở nên lạnh lẽo

Trên tảng đá xanh, La Hồng mà lại kinh ngạc nhú mi, hử?

Tất cả mọi người hình như rất tức giận, như vậy có phải sẽ tăng thêm một ít tội ác không?

La Hồng bỗng nhiên có chút vui vẻ ngoài ý muốn.

Trong lòng Tiêu Nhị Thất tự nhiên cũng không mấy thoải mái, gã cầm hai thanh đao, mảnh vải màu đen trên đuôi đao bị gã nắm đến rách, đột nhiên, gã nhếch miệng nở nụ cười.

“La Hồng, người rất mạnh...”

“Nhưng đao của ta, cũng không kém!”

Tiêu Nhị Thất nói.

Lời nói hạ xuống, chân đạp mạnh lên tảng đá xanh, kinh phong nổi lên Hưu!

Một trận hỗn độn, bóng dáng Tiêu Nhị Thất biến mất ngay tại chỗ, trở tay cầm lấy hai song đao thay phiên nhau vung lên như nước chảy, trong nháy mắt ngàn vạn ánh đao, giống như mạng nhện tinh xảo, từ trên trời rơi xuống, bao phủ La Hồng.

La Hồng sắc mặt bình tĩnh, giơ tay lên, tay vẫy kiếm một cái

Dưới tảng đá xanh Tiểu Đậu Hoa rất hiếu kỳ quan sát trận này, Thiên Cơ kiếm trong ngực ngay lúc này vù vù ngân lên một trận

Tiếp theo chớp mắt một cái, ánh kiếm ngút trời.

Thiên Cơ kiếm lướt qua một tia lạnh lẽo, lợ lợ trước người La Hồng.

La Hồng giơ tay lên, đẩy Thiên Cơ kiếm về phía trước.

Ánh đao của Tiêu Nhị Thất chém xuống lập tức bị phá thành mảnh nhỏ, bị La Hồng một kiếm phá đi.

Hưu hưu hưu!

Bàn chân Tiêu Nhị Thất đạp mạnh xuống mặt đất, tốc độ lướt ngang vô cùng nhanh, cả gười biến thành vô số dư ảnh, bao vây La Hồng, song đao điên cuồng chém ra!

Đao của gã, không yếu!

Tiêu gia... Song đao lưu!

Mặc dù dưới khán đài không ít học sinh rất không hài lòng với lời nói của La Hồng, nhưng lúc này, tất cả đều bị trận chiến trên khán đài thu hút.

Ngô My Nương nhíu mắt lại: “Tiêu Nhị Thất đang rất nghiêm túc, “Bát Mạch Song Đao Lưu” của Tiêu gia, mặc dù gã chưa từng mở mạch, nhưng cũng là đao pháp mạnh nhất.....”

La Hồng đối mặt với một đao ùn ùn kéo đến này, tựa như không khí đều bị một đao chém đứt.

Vẫn như cũ đẩy ngang Thiên Cơ kiếm

Vô số kiếm khí giống như con rắn nhỏ tản ra khắp bốn phía, thổi bay áo trắng của La Hồng.

La Hồng mỉm cười.

Bàn tay đang đẩy ngang chuôi kiếm bỗng nhiên nắm chặt.

Bóng dáng Tiêu Nhị Thất vẫn đang di chuyển nhanh chóng. Nhưng đột nhiên đôi mắt gã bỗng co rút lại, thân hình vốn đang di chuyển tốc độ cao

cũng dừng lại trong nháy mắt.

Chỉ thấy, một bóng đen khôi ngô xuất hiện ở phía sau gã.

Thuật Câu Linh Khiển Tượng của La Hồng!

Một chiêu này, Tiêu Nhị Thất sao có thể không biết.

Gã gào thét một tiếng.

Song đao giống như vòi rồng, vòng quanh thân gã chém ra.

Không ngừng chém về phía bóng đen khôi ngô kia.

Nhưng mà, đao pháp của gã chém trúng tà ảnh nhưng lại không vung được nữa, giống như rơi vào bên trong vũng bùn nhão, thậm chí muốn rút ra cũng vô cùng phí sức.

“Vũ Cử...”

Tiêu Nhị Thất hít vào một hơi.

Là Tà Ảnh Vũ Cử, kẻ lúc trước đã bị La Hồng giết chết trong Thiên Cơ bí cảnh.

Vũ Cử chính là Võ tu Tứ phẩm Thiên Cương cảnh.

Một đao này của Tiêu Nhị Thất, không thể nào bỏ đôi được xác thịt của đối phương.

La Hồng đẩy ngang thanh kiếm, càng lúc càng gần.

Tiêu Nhị Thất bị Tà Ảnh Vũ Cử cuốn lấy, vốn không có cách nào tránh né, không cách nào động đậy.

Mà một kiếm kia của La Hồng đã đến gần bên ngực trái của Tiêu Nhị Thất.....

Dưới tảng đá xanh.

Không ít học sinh thất vọng một trận, thua rồi.

Tiêu Nhị Thất đệ nhất thi võ của kỳ thi tháng, thậm chí một kiếm của La Hồng cũng không đỡ nổi.

Đây chính là thiên kiêu hạng hai Hoàng bảng sao?

Chênh lệch giữa bọn họ, thật sự rất lớn.

Tiêu Nhị Thất cầm lấy song đao, mảnh vải rách dưới chuôi đao hút lấy mồ hôi toát ra từ lòng bàn tay của gã.

Gã hoảng hốt một trận, gã không rút nổi đao, gã thật sự thua rồi sao?

Đao của Tiêu gia, ở thời của gã, yếu như vậy sao?

Tiêu Nhị Thất có chút không cam lòng

Gã nghĩ đến La Hồng, thật sự gã không cam lòng, nhưng lời La Hồng nói là sự thật.

Gã có không cam lòng cũng chỉ có thể nhận.

Nhớ lại lúc còn nhỏ, theo cha luyện đao, thời điểm tu luyện Bát Mạch Song Đao Lưu, gã mở mạch thất bại, cha khắc nghiệt nói gã không thích hợp để luyện đao.

Những năm này cha cũng chưa từng chỉ dẫn cho gã, nhưng gã thật sự thích luyện đao, gã có thể dùng cánh tay non nớt của mình chém không khí hàng chục ngàn lần mỗi ngày, cứ như vậy đã vài chục năm, song đao này cũng đã theo gã vài chục năm.

Gã đã rất cố gắng.

Ngay cả khi không cách nào mở mạch, nhưng gã vẫn như cũ dựa vào song đao trên tay, giết tới Hoàng bang!

Cũng được sự chấp nhận của gia tộc, tuy vậy, gã vẫn không được phụ thân công nhận, nhưng gã không tin bản thân thật sự kém đến vậy!

Chương 285: Bần tăng, hiểu rồi! (4)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết
“Đao của ta! Thật sự không yếu!”

Tiêu Nhị Thất gào thét!
Một lượng đao khí mạnh mẽ, từ trong tâm mạch gã phun trào ra ngoài,
Bát Mạch Song Đao Lưu...

Đệ nhất mạch, phá!
Tu vi cách trở, phá!
Một khắc này, Tiêu Nhị Thất nhập Tứ phẩm!

Oanh!
Xoẹt một tiếng!
Thân thể của Tà Ảnh Vũ Cử bị song đao xé toạc!

Tiêu Nhị Thất gào thét, hai thanh đao giống như được tẩy rửa bụi trần, trở nên vô cùng rực rỡ, từ giữa đất đột ngột phun ra đao hoa sáng chói lóa mắt!

Vô số đao khí càn quét, sắc trời trêh quăng trường cũng đã dần dần trở nên u ám, đao khí hội tụ, đang kiên cường ngời lên từ mặt đất, biến thành một vòi rồng âm âm giữa mặt đất, khí thế tiên công vô tận áp ủ ở bên trong.
Bên dưới.

Tất cả học sinh quan sát trận chiến kinh sợ ngây người.
Ngô My Nương càng không thể tin vào mắt: “Đã mở mạch?! Tiêu Nhị Thất luôn mở mạch thất bại, lần này thế mà lại thành công?!”

“Không chỉ mở mạch thành công, lại còn mượn cổ khí thế này, đột phá vào Tứ phẩm!”

Đám học sinh cũng kinh ngạc đến ngây người, hít từng hơi lạnh lẽo.
Hòa thượng Khổ Nguyệt một tay đề trước ngực, mắt y rạng rỡ, như có ánh sáng.

“Bần tăng..... hiểu rồi!”

“Thì ra trước đó La Hồng thí chủ làm càn như vậy để kích động, chính là vì kích thích tiềm lực của Tiêu thí chủ sao? Khiến y phần nộ đánh vỡ tâm ma, để y nhờ vào đó, một đao đánh vỡ ràng buộc, nhất cử tiêu diệt ma trong tâm!”

“Không hổ là La Hồng công tử, dụng tâm lương khổ mà.....”

“A Di Đà Phật.”

“Đại thiện.”

Tiếng cảm thán của hòa thượng Khổ Nguyệt, khiến toàn bộ học sinh xung quanh, tất cả run người lên một trận!

Từng người lộ ra vẻ đã hiểu.

Thì ra là thế!

Thì ra đây mới là mục đích của La Hồng công tử sao?!

Nhất thời, không ít học sinh trong lòng hiện ra hồ thẹn, La Hồng dụng tâm lương khổ, nhưng bọn họ lại cảm thấy La Hồng đang nhục mạ bọn họ.....

Bọn họ thật sự quá không đúng!

Ngô My Nương nhìn hòa thượng Khổ Nguyệt một cái, mặc dù nàng ta cảm thấy kỳ quái chỗ nào đó, nhưng, không hiểu sao cũng cảm thấy lời của hòa thượng Khổ Nguyệt nói rất có lý!

Trên tảng đá xanh, La Hồng cũng ngưng mắt.

Tiêu Nhị Thất lâm trận đã đột phá, không chỉ thế, tựa như còn giải quyết được chỗ khó khăn của công pháp cao thâm gì đó nữa...

Tu vi trong nháy mắt tăng nhanh!

Có thể sánh ngang với áp lực Cung Hạo đã gây ra cho La Hồng hấn trước đó!

Nhưng, La Hồng không hề lùi bước.

Hấn đánh là để Tiêu Nhị Thất biết rõ một Đại Phôi Đản được công nhận như hấn xấu xa đến mức nào.

Hấn muốn lấy tư thế lôi đình trấn áp Tiêu Nhị Thất, sao có thể bỏ lỡ giữa chừng?!

Khí thể của Thiên Cơ kiếm không hề giảm đi, bị La Hồng đẩy ngang về phía trước, bốn phía có vô số kiếm khí.

Trong kinh mạch của La Hồng kiếm khí chuyển động với tốc độ cao, xé rách phun ra, ngay sau đó tụ lại ở trước người hấn, hóa thành Bạch Long!

Bạch Long gầm vang, cùng ánh đao vời rồng va chạm nhau!

Oanh!

Một trận kiếm khí cùng đao khí của đan xen tàn sát nhau trên tảng đá xanh, vô số kinh phong kêu gào, chém vào tảng đá xanh tạo thành vô số vết tích.

Một bóng người lộn ngược bay ra.

Tiêu Nhị Thất cầm song đao chắn trước người, một kiếm Thiên Cơ đâm thẳng vào thân đao, bắn ra những tia lửa, trong mơ hồ một con Bạch Long gầm vang lao lên, đánh gã bay ngược khỏi tảng đá xanh.

Trên tảng đá xanh, đao khí, kiếm khí cuộn cuộn như mây khói, bỗng nhiên bị xé rách.

La Hồng áo trắng phiêu lãng, chậm chạp tách đám khí đang xen lẫn kia bước ra.

Tức giận sao?

Phẫn nộ sao?

Có phải các người thấy bản công tử rất xấu xa không?!

La Hồng nhếch miệng cười, giống như có thể tưởng tượng ra được ánh mắt phẫn nộ của đám học sinh bên dưới.

La Hồng cảm thấy những ánh mắt này mới là sự tôn kính đối với một Đại Phôi Đản đã được chứng nhận như hấn.

Ý cười dần dày hơn, ánh mắt quét xuống.

Nhưng, nụ cười trên môi hấn rất nhanh đã đông cứng lại

Bầu không khí, quá không đúng.

Ánh mắt của mọi người... cũng không đúng lắm!

Bầu không khí thật sự không đúng lắm.

Vốn dĩ La Hồng đang mong chờ, nghênh đón hấn phải là từng đôi từng đôi mắt đầy căm phẫn, mang theo giận dữ, mang theo sự không phục.

Nhưng mà, ngoài dự đoán của hấn là, lúc trước hấn không ngừng giễu cợt lão Tiêu, dùng tư thế lời đình, trấn áp Tiêu Nhị Thất, một chiêu đánh bại gã.

Kết quả, đám người ở bên dưới chẳng hề phẫn nộ, cũng không có không phục

Đến cả một chút tức giận cũng không. Không chút tức giận thì cũng thôi đi nhưng mà ánh mắt kính nể của từng kẻ từng kẻ này là cái quỷ gì thế?

Các người kính nể cái gì?

La Hồng đột nhiên thấy vô cùng tẻ nhạt.

Cảm giác làm gì cũng không thú vị.

Tiêu Nhị Thất bị La Hồng một kiếm đánh rơi xuống tảng đá xanh đứng lên, song đao tra vào vỏ, gã vốn không cam lòng, vốn không phục, nhưng, khi bị đánh rơi khỏi tảng đá, nghe được lời của hòa thượng Khô Nguyên, dường như hiểu được dụng tâm lương khổ của La Hồng.

Gã tự nhìn tay mình, thần thái trong đôi mắt bắt đầu không ngừng ngưng tụ.

Gã đã mở mạch, Bát Mạch Song Đao Lưu. . . gã đã tu luyện thành công rồi!

Một Tiêu Nhị Thất luôn cả lơ phật phơ, giờ phút này có mây phân mừng rỡ, mũi cũng có chút chua chua. Vì tu luyện đạo pháp này, gã đã phải hao tổn không biết bao nhiêu là công sức. Hôm nay, cuối cùng gã cũng đạt được ước nguyện. Dưới áp lực mà La Hồng gây ra, gã đã một lần đánh tan xiềng xích.

Gã cảm thấy vui vẻ, cũng cảm thấy rất thoải mái...

Hơn nữa, dưới sự đề điểm của Khổ Nguyệt, gã cảm thấy phải nên cảm ơn sự dụng tâm lương khổ của La Hồng.

Khó trách, một người tốt như lão La, thế mà lại nói ra những lời ngông cuồng như vậy, thì ra là đang cố ý kích thích gã.

Thậm chí, khi ở trong bí cảnh "Đi vạn dặm đường", vì giúp đỡ gã, La Hồng đã bắt đầu tạo tiền đề để giúp đỡ gã xông phá áp lực.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Tiêu Nhị Thất lập tức xuất hiện mấy phân cảm động,

Chương 286: La gia có thể nhin, ta thì không nhin (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

"Lão La, thật sự là một người tốt..."

"n tình này, Tiêu Nhị Thất ta nhớ kỹ."

Tiêu Nhị Thất hít một hơi thật sâu, ngưỡng mộ tận trời, cố gắng để bản thân không thất thố.

Mãi đến khi thoáng thấy La Hồng lấy ra một quyển sách nhỏ từ trong ngực, vừa tiếc nuối, vừa buồn bã, lắc đầu xoá cái tên Tiêu Nhị Thất của gã đi. . .

Tiêu Nhị Thất sững sờ.

Trong lòng khẽ run sợ, chỉ trong chốc lát, thần sắc đã trở nên u oán.

Ánh mắt nhìn La Hồng giống như đang nhìn một người đàn ông phụ lòng...

Không phải chứ?

Thật sự không phải như những gì gã nghĩ sao?

Tiêu Nhị Thất ta... rốt cuộc vẫn có tên trên Tiểu Bản Bản của ngươi.

Tiêu Nhị Thất bị một kiếm đánh bại nhưng lại đột phá lên Tứ phẩm. Tiêu Nhị Thất khai mở mạch bí kỹ của Tiêu gia thành công, luận sức chiến đã có thể đề tên trên top 10 Hoàng Bảng.

Dù là Ngô My Nương hay là hòa thượng Khổ Nguyệt thì cũng không dám chắc có thể thắng được Tiêu Nhị Thất.

Lúc Tiêu Nhị Thất chưa đột phá, bọn họ cũng đã không nắm chắc, càng đừng nói bây giờ Tiêu Nhị Thất đã nhập Tứ phẩm, thậm chí còn mở được mạch.

Nhưng một Tiêu Nhị Thất mạnh thế này, vẫn bị La Hồng hạ gục, một kiếm trấn áp.

Cho nên, Ngô My Nương và hòa thượng Khổ Nguyệt không cần thiết phải lên tỷ thí nữa.

"Đáng tiếc, nếu có thể, ta cũng muốn bị La Hồng kích thích, có lẽ... ta cũng có thể đột phá khỏi xiềng xích như Tiêu Nhị Thất."

Gương mặt Ngô My Nương tràn đầy tiếc nuối.

Nhưng bây giờ, nàng ta đã biết được mục đích của La Hồng, không thể nào nhận được hiệu quả như trước nữa.

Nêu nàng ta không hề biết gì thì khi bị La Hồng kích thích có lẽ thật sự sẽ đột phá ngoài ý muốn, nhưng, nàng ta đã biết được mục đích của La Hồng, nên khả năng đột phá cũng không quá lớn.

Thế gian có rất nhiều việc đều như vậy, trong lúc không chú ý nhất mới có thể thúc đẩy cực hạn lên lớn nhất.

Ngô My Nương và hòa thượng Khổ Nguyệt, không có bước lên tảng đá xanh, bởi vì họ biết, có bước lên nữa cũng chỉ làm bao cát cho La Hồng đánh cho một trận thôi.

Cho nên, họ mới không đi lên.

Vì vậy mà Khổ Nguyệt đã tán thưởng La Hồng trước mặt mọi người, hạ màn kết thúc.

Mặc dù chưa từng đánh bại La Hồng, chưa từng đủ tư cách leo lên tháp rung chuông, nhưng, có thể vào được Tàng Thư Các, đối với Tiêu Nhị Thất mà nói, cũng không tính là tệ.

Mục đích bọn họ vào Tắc Hạ Học Cung, ngoại trừ những thư tịch được cất trong các cung điện kia thì chính là vì là Tàng Thư Các, chính là vì muốn được ý chí thánh nhân tẩy rửa.

Dước cây hoa đào, Lý Tu Viên nhìn một cảnh này không khỏi mỉm cười.

La Hồng dễ dàng trấn áp Tiêu Nhị Thất, cũng là trong dự liệu của y.

Gấp lại quyển sách Thánh Nhân, Lý Tu Viên tán đi cây hoa đào ở sau lưng.

Áo xanh chậm rãi lắc lư, tay áo bay lên, nói: "Cuộc thi tháng của học cung kỳ này kết thúc."

"Ba hạng đầu của kỳ thi sẽ nhận được phần thưởng tương ứng, về phần những học sinh không nhận được phần thưởng cũng đừng chán nản. Kỳ thi tháng sau, chỉ cần thứ hạng của mọi người có thể tiến bộ được ba bậc, thì có thể vào được Tàng Thư Các tu tập một ngày."

Lý Tu Viên ôn nhu cười nói.

Lời này xuất ra, khiến vài học sinh vốn có vài phần thất vọng liền vực dậy tinh thần.

Kỳ thi tháng kết thúc, tảng đá xanh trên quảng trường kia lại không biết đã bị Lý Tu Viên ném đi nơi nào. Ba người Tiêu Nhị Thất, Ngô My Nương cùng với hòa thượng Khổ Nguyệt chuẩn bị vào Tàng Thư Các tu hành, đây là phần thưởng của họ.

La Hồng không đi, hắn đã ở trong Tàng Thư Các đến phát chán lên rồi. Hắn thật sự chẳng hề muốn đến đó thêm một chút nào nữa cả.

Còn đi làm gì? Tiếp tục ngưng tụ chữ "Chính" sao?

Lý Tu Viễn cũng không có ép buộc. La Hồng dự định đi xuống núi, trở về La phủ nghỉ ngơi.

"La thí chủ, phải nhớ hẹn ước của người cùng tiểu tăng, tiểu tăng là thật tâm mời người đến Vọng Xuyên Tự làm khách."

Hòa thượng Khổ Nguyệt chấp một tay trước người, chân thành nói.

La Hồng gật đầu đồng ý, về phần lúc nào đi, đến đó lại nói, chủ yếu là vì hấn không quá hứng thú.

Tiêu Đậu Hoa ôm Thiên Cơ kiếm, tinh khí thần tựa hồ đã mạnh hơn rất nhiều. Sau khi hấp thu khí trong kiếm trì để uẩn dưỡng bản thân, giờ phút này phong thái cả Tiêu Đậu Hoa có vài phần đặc biệt.

La Hồng chuẩn bị xuống núi, rời khỏi học cung, Tiêu Đậu Hoa tự nhiên cũng trở thành cái đuôi theo ở phía sau.

Trên thực tế, La Hồng cũng có chút hiếu kỳ. Hấn đoạt thánh chỉ, lại còn chém u Dương Phi, chà đạp lên thể diện của thái tử, vị thái tử này không lẽ không có làm gì tiếp sao?

La Hồng không thể không phòng, đây cũng là nguyên nhân mà hấn vẫn chưa dẫn La Tiểu Tiểu về phủ, ở bên trong Tắc Hạ Học Cung, ít nhất an toàn của La Tiểu Tiểu đã được đảm bảo.

Tắc Hạ Học Cung có Phu Tử trấn giữ, tuyệt đối có thể nói là nơi an toàn nhất thiên hạ.

Phải biết, Phu Tử chính là tồn tại mà ngay cả Thiên Bảng cũng không dám thu nhận.

Hồng Tự cũng ở lại trên núi chăm sóc và bảo vệ La Tiểu Tiểu.

Rất nhiều học sinh kết thúc cuộc thi tháng, tan học xuống núi, ở giữa chừng núi, dưới sự che chở của hộ đạo giả, không cười mây mà leo lên xe ngựa, rời khỏi học cung.

La Hồng mang theo Tiêu Đậu Hoa, ở giữa núi liền gặp được Triệu Đông Hán. Tuy rằng, Triệu Đông Hán hay đến quán rượu khoác lác nhưng mỗi khi học cung tan học, hấn ta đều sẽ đến bãi đất trống giữa sườn núi.

Nếu như công tử xuống núi, thì bất cứ lúc nào cũng có thể thấy hấn ta, thân là một người thủ vệ, đây là phẩm hạnh cơ bản nhất.

La Hồng nhìn Triệu Đông Hán, nhìn vô cùng chăm chú. Tội ác thỉnh thoảng lại biến mất trong quyền sách da người, có phải là chuyện tốt do tên "Triệu phường sô" này gây ra không?

Triệu Đông Hán bị nhìn đến mức hơi chột dạ.

Chẳng lẽ gần đây công tử lại làm chuyện tốt gì mà Lão Triệu ta không biết? Nên người mới không hài lòng?

Trong lòng Triệu Đông Hán có chút ảo não, hắn ta thật sơ sót, hắn ta phải tìm một vài học sinh để nghe ngóng chuyện xảy ra bên trong học cung mới được.

Một đường không nói chuyện, ba người rời khỏi học cung, xuống Đông Sơn, về đến La phủ.

Viên Hạt Tử đang nằm tắm nắng chiều trong đình, gương mặt vô cùng thoải mái, Triệu Tinh Hà ngồi đối diện, đang nói chuyện phiếm với ông ta.

Chương 287: La gia có thể nhin, ta thì không nhin (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nhìn thấy La Hồng trở về, Triệu Tinh Hà đứng dậy, nhìn La Hồng, gật gật đầu nói: "Công tử..."

"Triệu thúc? Sao thúc lại ở đây?"

La Hồng có chút ngạc nhiên, Triệu Tinh Hà thân là chủ tướng Hắc Kỵ, giờ phút này không phải nên ở trong Hắc Kỵ doanh sao?

Sao lại có thời gian rảnh đến La phủ nói chuyện phiếm cùng Viên Hạc Tử thế này.

"Triệu chủ tướng là có việc đến bẩm báo... vốn là muốn nhờ lão phu chuyển lời cho công tử, nay công tử đã trở về, vậy cũng đỡ cho lão phu phải chuyển lời." Viên Hạc Tử mở miệng giải thích, sau đó liền thành thoi tiếp tục uống trà.

La Hồng ngồi trên chiếc ghế Thái sư, cũng tự rót cho mình một chén trà, vừa uống vừa nhìn Triệu Tinh Hà.

Triệu Tinh Hà hôm nay không mặc giáp đen, thay vào đó mặc một chiếc áo khoác bằng vải lanh thô, nhìn qua giống như là một người nông phu cày cuốc bình thường, có điều, cơ bắp trắng kiện trần trụi thế kia, thì không phải thứ mà một nông phu có thể có.

Thấy La Hồng, Triệu Tinh Hà trầm giọng nói: "Mấy ngày nay công tử ở trên Đông Sơn nên chắc tin tức không được linh thông."

"Thái tử đã gửi chiếu chỉ đến Tác Bắc, muốn hỏi tội tướng quân, kết quả bị tướng quân dùng một đao bỏ đôi thánh chỉ, bây giờ việc này, đã khiến cho triều đình chỉ trích, vô số tấu chương đều vạch tội tướng quân."

Triệu Tinh Hà nói.

La Hồng nhú mày.

La Hồng hăn đoạt thánh chỉ của Thái tử, mà cha của hăn thì lại càng bạo hơn, một đao trực tiếp bỏ đôi thánh chỉ, gần như một chút thể diện cũng không cho.

Thái tử bị mất mặt như thế, không lẽ còn có thể tiếp tục nén giận?

La Hồng cảm thấy không thể, Thái tử này tuy có hồ đồ, nhưng vẫn có thủ đoạn.

Xét theo nhiều việc mà La Hồng đã trải qua, Thái tử này... nhất định còn có hậu chiêu.

"Thái tử và La gia... có rất nhiều mâu thuẫn, đây đã là việc diễn ra nhiều năm. Người của La gia chết trong tay của Thái Tử, cũng không ít... mà người của Thái tử, bị La gia giết chết cũng không phải ít."

Triệu Tinh Hà chậm chậm nói.

Trong đôi mắt của ông có vài phần phức tạp.

Ông nhìn về phía La Hồng, nói: "Công tử từ nhỏ đã bị tướng quân mang đến huyện An Bình, đối với La gia có lẽ không biết nhiều..."

"Vương gia có bảy trai một gái, năm người đã chết, một người hóa điên, còn con gái gả vào Đại Chu, giờ đây Vương gia chỉ còn lại người con thứ ba làm tướng quân, thương tích đầy người, trần thủ Tác Bắc."

Triệu Tinh Hà chậm rãi nói.

La Hồng cúi đầu nhìn lá trà xoay vòng trong chén sứ thanh hoa, những việc này, đây là lần đầu tiên hắn nghe nói đến.

Trần Bắc Vương, cũng chính là người ông đã ra tay trên đường đá che chở cho hắn, thì ra La gia còn những bí mật này.

"Triệu thúc, người bị điên kia là..." La Hồng hỏi.

"Người con thứ bảy của Vương gia gọi là La Tiểu Bắc. Trong lúc chinh phạt Quỷ tộc bị trúng vu thuật của Đại tể tư Quỷ Phương, đã bị điên rất nhiều năm, bị Vương gia đem đến Vọng Xuyên Tự, những năm nay đều ở Vọng Xuyên Tự nghe kinh Phật thiền âm, chỉ có như vậy mới có thể yên bình."

Trên gương mặt La Hồng lộ vẻ tiếc nuối

Triệu Tinh Hà nặng nề nói tiếp: "Trận chiến đó, là thái tử dẫn quân xuất trận. Thế nhưng, tuy đánh thắng trận, nhưng La thất gia bị điên, còn con trai trưởng của vương gia, cũng chính là đại ca của tướng quân, đại bá của công tử, La Hồng Trần tử trận."

"Đây mới chính tin dữ chấn động toàn Đại Hạ. Năm đó, Đại bá La Hồng Trần của công tử chính là thiên tài tuyệt diệu, chính là thiên kiêu tuyệt thế, từ đệ nhất Hoàng bang, đến đệ nhất Huyền bang, rồi đệ nhất Địa bang... được vô số người kỳ vọng ủy thác, có thể kế vị Trần Bắc Vương, đưa La gia lên địa vị cao hơn..."

"Đáng tiếc, tử trận sa trường."

Triệu Tinh Hà nói đến đây, âm thanh có chút trầm thấp
La Hồng cũng nắm chén trà, nước trà nhẹ nhẹ rung.

"Đại bá, cũng là buổi vì Thái tử mà chết?"

La Hồng hỏi.

Triệu Tinh Hà ngẩng đầu, nhìn về La Hồng, lắc lắc đầu, lời nói ra, lại là trời long đất lở.

"Không phải vì Thái tử mà chết, mà là bị Thái tử giết chết, dù không có chứng cứ, nhưng tất cả mọi người đều biết..."

Rắc.

Chén trà trong tay La Hồng trong nháy mắt bị bóp nát, mảnh vỡ bay tứ tung, nước trà tràn ra

"Cầu Thái tử này..."

La Hồng nói.

Viên Hạp Tử nhẹ giọng ho, Triệu Tinh Hà ngẩn người nhìn chén trà.

"Hạ Hoàng không cho một lời giải thích? La gia vẫn có thể nhịn?" La Hồng hỏi.

Trong lúc nhất thời, Triệu Tinh Hà không biết phải trả lời thế nào.

"Nhịn cái gì? Nhịn có gì tốt... kẻ giết người, vĩnh viễn là kẻ giết người, đôi lại là ta, ta không nhịn."

La Hồng trầm giọng nói.

Những chuyện này là lần đầu tiên hắn nghe nói. Trần Bắc Vương mất năm người con, trong đó còn có vài mối liên hệ với Thái tử, thậm chí, cái chết của cả năm người đều có thể là do Thái tử sắp đặt, vẫn còn nhẫn nhịn được?

Thậm chí, Thái tử đã chuẩn bị động thủ đối với La Hồng.

Vẫn còn có thể nhịn?

Nhịn đến khi người khác diệt hết cả tộc người?

Ngược lại La Hồng đã không thể tiếp tục nhịn nữa, tên thái tử chó má này... La Hồng ta sớm muộn cũng sẽ giết chết người.

La Hồng hẳn, cũng không phải là người tốt gì.

Hắn chính là Đại Bại Hoại được chính thức công nhận, nếu thực sự chọc giận hắn, hắn dám khiến cho cả trời đất phải đổi sắc!

Dù sao, việc tạo phản như thế này mang lại rất nhiều tội ác, La Hồng hẳn mong còn không kịp nữa là.

Cầu Thái tử không đáng làm người, La Hồng hẳn không ngại chém chết hắn ta, dù cho bây giờ không chém được thì hắn sẽ chờ cho đến khi mình trở nên mạnh mẽ, đợi đủ mạnh mẽ...

Quân tử nhớ thù, từng giây từng phút.

Quân tử báo thù, từ sớm đến tối!

Sớm muộn gì cũng sẽ giết chết hắn ta!

Triệu Tinh Hà ngẩng đầu, ánh mắt sáng rực chăm chăm nhìn La Hồng. Ông rất ngưỡng mộ La Hồng ở điểm này, máu nóng này nhanh chóng đã châm lên ngọn lửa tâm huyết trong Triệu Tinh Hà.

Triệu Tinh Hà không phải La Hậu, cũng không phải Trần Bắc Vương, ông chỉ là tướng của La gia, là quân của La gia, La gia chịu thiệt, ông cũng không dễ chịu, nhưng cũng phải nghe theo La gia mà làm việc.

"Ta cũng không muốn nhịn."

Triệu Tinh Hà hít sâu một hơi, có vài phần bất đắc dĩ: "Nhưng có rất nhiều việc, chúng ta không rõ."

La Hồng nở nụ cười, "Ta chỉ biết, kẻ giết người vĩnh viễn là kẻ giết người, ta không thích chịu thiệt."

"Khi dễ ta, ta đều sẽ ghi nhớ, sau đó, giết chết!"

"Ngay cả Thái tử, cũng như thế."

Chương 288: Anh tài kiệt xuất trong thiên hạ tề tụ Giang Lăng (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Lời của La Hồng, khiến Triệu Tinh Hà lại phải nhìn kỹ hắn lần nữa.

Ban đầu La Hậu để Triệu Tinh Hà trấn thủ huyện An Bình, bảo vệ La Hồng, Triệu Tinh Hà cũng không để ý, thậm chí có chút không đồng ý, hiện tại Triệu Tinh Hà phát hiện... bản thân giống như nhặt được báu vật.

Ít nhất, ở đây, bản thân không cần phải kìm nén khuất phục.

"Nếu những chủ tướng khác biết được, sợ là sẽ ghen tỵ chết lão Triệu ta." Triệu Tinh Hà nhếch miệng.

Sau đó, ông mới nhớ đến mục đích lần này đến đây.

"Công tử, trong Đế Kinh truyền ra tin tức, Thái tử lệnh cho Ngụy Thiên Tuế mang danh kiếm "Phiêu Tuyết" đến phủ Giang Lăng trước, sẽ tổ chức một đại hội thưởng kiếm, người thắng ở đại hội, sẽ nhận được kiếm "Phiêu Tuyết", đây là danh kiếm thiên hạ."

Triệu Tinh Hà nói.

La Hồng nghe tin, nhú nhú mày.

"Ồ? Hắn thích làm, liền làm... cùng ta có liên quan gì? Bản công tử giống người thiếu kiếm sao?"

La Hồng không để ý, danh kiếm thiên hạ? Hắn cũng có nha, hắn có một thanh Thuần Quân, còn có một thanh ma kiếm tiểu tử tử có thể nghiền nát hết tất cả các danh kiếm, cho nên, hắn sẽ để ý một thanh kiếm Phiêu Tuyết sao?

Nhưng, lời tiếp theo của Triệu Tinh Hà, khiến đồng tử La Hồng co lại.

"Danh kiếm "Phiêu Tuyết" này, chính là di vật lúc còn sống của đại bá công tử..."

Một lời hạ xuống.

Bầu không khí trở nên ngưng đọng, lạnh lẽo, thậm chí... tràn ngập sát khí.

"Di vật lúc còn sống của đại bá?"

La Hồng ngưng mắt hỏi.

Đột nhiên, La Hồng nở nụ cười: "Tên thái tử này có ý gì đây? Di vật khi còn sống của đại bá, hắn ta lại lấy ra làm phần thưởng, đây là đang nhục nhã La gia, muốn giày xéo thể diện của La gia..."

"Đây là chắc chắn biết ta sẽ tham gia đại hội thưởng kiếm này..."

"Cho nên... chuẩn bị đại hội này là để giết ta?"

Lấy danh kiếm "Phiêu Tuyết" làm mồi dẫn, là vì muốn câu La Hồng đến tham dự Đại hội thưởng kiếm?

Theo phân tích của La Hồng, ánh mắt Triệu Tinh Hà co rút lại, hô hấp có mấy phần nặng nhọc.

Trước đó Triệu Tinh Hà cũng có suy nghĩ qua khả năng này, nhưng, Thái tử thật sự tin chắc rằng La Hồng sẽ tham gia Đại hội thưởng kiếm này sao?

Dám công khai mang Phiêu Tuyết kiếm treo thưởng như vậy, không sợ Trần Bắc Vương cho người đến phá đại hội, trực tiếp cướp đi Phiêu Tuyết kiếm sao?

Nhưng nghe nói người bảo vệ kiếm lần này là Ngụy Thiên Tuế, lão thái giám phi phạm trong cung cấm, sức mạnh khó lường, lão ta từng theo hầu Hạ Hoàng, cảnh giới cụ thể, người đời cũng không biết rõ.

Mặc dù La gia âm thầm nuôi dưỡng không ít cao thủ, nhưng cao thủ có thể so sánh với Ngụy Thiên Tuế, vẫn còn rất ít.

Cho nên, đoạt kiếm... chưa chắc có thể được.

Huống chi, một khi lựa chọn đoạt kiếm, đồng nghĩa với việc phải đối mặt với năm vạn quân lính của phủ Giang Lăng. Phủ Giang Lăng là phủ lớn của Đại Hạ, có năm vạn quân lính đóng ở đó, đội quân này có lẽ còn kém so với Hắc Kỳ Tắc Bắc của La gia, cũng vẫn kém so với Sở Câu quân của Sở gia, nhưng ít nhất cũng là một đội quân, phủ Giang Lăng hàng năm hao tổn tài lực cùng lương thực để nuôi quân, cũng không phải nuôi một đám bao cỏ.

Cho dù là cao thủ Nhất phẩm, thì khi bị năm vạn quân bao vây, muốn phá được vòng vây cũng không dễ dàng gì, cuối cùng cũng chỉ có thể rơi vào kết cục bị giết.

Hơn nữa, còn có cao thủ Ngụy Thiên Tuế trấn thủ.

Trừ phi là mấy người Nhất phẩm Thiên bang, nếu không xác suất để đoạt kiếm thành công là rất thấp.

"Đây chính là dương mưu, bức ép bản công tử phải tham gia Đại hội thưởng kiếm..."

La Hồng tựa vào ghế Thái sư, uống một ngụm trà, nhàn nhã nói.

Triệu Tinh Hà chau mày: "Công tử, vậy Đại hội thưởng kiếm này người đừng đi."

"Tướng quân cùng Vương gia nhất định sẽ không để công tử đi."

Triệu Tinh Hà nghĩ vậy, cũng có thể cảm nhận được tính nguy hiểm của Đại hội thưởng kiếm này.

Thậm chí, vì cố ý câu dẫn La Hồng tham gia, ngay cả địa điểm tổ chức Đại hội thưởng kiếm cũng là ở phủ Giang Lăng. Bình thường những đại hội lớn này, đều hay được tổ chức ở Đế Kinh.

Nhưng, Thái tử hết lần này đến lần khác lại cho tổ chức ở phủ Giang Lăng, mục đích không cần nói cũng biết.

Chính là để dẫn dụ La Hồng tham gia, giống như lý do lúc trước vì sao lại đem Thiên Cơ bí cảnh đặt bên ngoài huyện An Bình.

Nghĩ đến đây, La Hồng rơi vào trầm tư.

Trong mơ hồ, La Hồng cảm giác có chút tức cười, Thái tử này... có phải ở không rảnh quá nên đi gây sự?

Muốn tìm cho Đại Hạ chút việc làm không?

Hắc Kỵ của La gia hiện nay đang trấn thủ ở Tắc Bắc, Bắc Trấn Vương vẫn đang như mặt trời ban trưa, Thái tử cứ muốn dồn La gia vào chỗ chết như thế...

Là cố ý muốn bức La gia tạo phản sao?

La Hồng nhìn Triệu Tinh Hà, lại không hỏi ra vấn đề này.

Có lẽ là có những sự tình sâu xa bản thân cũng không biết rõ.

Mà, Thái tử muốn chinh La gia cũng có lý, y đã lừa giết nhiều người con trai của Trấn Bắc Vương như thế, ngay cả tuyệt thế thiên kiêu xuất sắc nhất cũng bị giết chết...

Giờ lại muốn giết chết hắn, kẻ làm cháu trai của Trấn Bắc Vương này, cũng chưa chắc không được.

Từ lâu, giữa La gia và Thái tử có thể nói là không chết không thôi, Thái tử muốn giết chết La gia cũng là hợp tình hợp lý.

Nhưng động đến La gia, khiến cho Đại Hạ loạn, việc làm này đối với Thái tử có ích gì?

"Đại hội thưởng kiếm sao?"

"Ép ta đi?"

La Hồng tựa vào ghế Thái sư, nở nụ cười nhạt.

Tiếp đó, sau khi khuyên ngăn La Hồng vài câu, thì Triệu Tinh Hà cũng không nói gì nữa, mà tiếp tục trao đổi về việc liên quan đến buổi mừng thọ của Trấn Bắc Vương.

Việc này ngược lại khiến La Hồng choáng váng

Mừng thọ?

Vậy có phải hắn nên đích thân chuẩn bị quà mừng?

Quà mừng... Phiêu Tuyết kiêu?

Nghĩ đến đây, La Hồng chau mày, thật đúng lúc, Thái tử này... quả nhiên cố ý...

Chương 289: Anh tài kiệt xuất trong thiên hạ tề tụ Giang Lăng (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết
Phủ Trấn Bắc Vương.

Trần Bắc Vương già nua nhìn tin trong mật thư, có chút hoảng hốt.
Một khắc sau, mật thư bị vỡ thành một viên tròn, bị chấn vỡ nát.

"Hạ Cực!"

Trần Bắc Vương nhắm mắt lại, hô hấp vô cùng dồn dập, chớp mũi hít sâu một hơi, như một con rồng to lớn hít ra thở vào.

Râu tóc căng cứng, sát khí trên người Trần Bắc Vương cuộn cuộn.

"Di vật của Hồng Trần... mà hắn dám lấy ra làm vật ban thưởng, đây là thưởng kiếm sao, đây là đem La gia ta ra làm trò cười..."

Trần Bắc Vương mở mắt, khôi phục lại bình tĩnh, nhưng ẩn sâu dưới đáy mắt là sự mệt mỏi.

Trong bóng tối xuất hiện bóng người, âm thanh mang theo mấy phần hàn ý, nói: "Vương gia, có cần thuộc hạ tập hợp Ảnh Vệ, đi đoạt lại "Phiêu Tuyết" của Tiểu vương gia không?"

"Không được, Đại hội thưởng kiếm này là cạm bẫy trần trụi. "

"Ngụy lão cầu tự mình bảo vệ kiếm, Lão Ly cùng lắm chỉ đỡ được mười chiêu của Ngụy lão cầu, người cảm thấy người có thể đánh thắng được sao? Hơn nữa còn có năm vạn quân lính phủ Giang Lăng, Tri phủ Giang Lăng là Trương Tĩnh Chi, con trai của Trương Thộ Phủ. Người này không hề giống Trương Thộ Phủ, hành xử vô cùng cô hủ cứng nhắc, trong lòng hắn ta quy củ là lớn nhất, nếu xuất thủ đoạt kiếm, chắc chắn hắn ta sẽ lệnh năm vạn quân xuất động, đến lúc đó... tất cả các người đều sẽ bị bắt."

Trần Bắc Vương bình tĩnh nói.

Bóng người trong bóng tối liền phần nộ cùng không cam lòng.

"Hạ Cực muốn dùng cái này để kích thích bản vương, nhưng, hết lần này đến lần khác bản vương không xuất thủ..."

"Huống hồ, mục tiêu của Hạ Cực không phải bản vương." Trần Bắc Vương hít một hơi sâu: "Hạ Cực đem Phiêu Tuyết kiếm làm phần thưởng, mục đích lớn nhất là muốn dẫn dụ La Hồng, mục tiêu của hắn ta là La Hồng."

Bóng người trong bóng tối khẽ giật mình.

"Tiểu công tử?"

"Di vật lúc còn sống của đại bá La Hồng, lấy tính khí chính nghĩa lắm liệt, cương trực, trong mắt không một hạt bụi của La Hồng, biết được di vật của đại bá bị vũ nhục, sao lại không đến?"

Trần Bắc Vương nói, nói xong, thở một hơi thật dài

"Đứa trẻ này... chính là quá chính trực đi."

Trong bóng tối Ánh vệ trầm mặc.

Sau đó, trong đình dài rơi vào yên tĩnh.

Hồi lâu, Trần Bắc Vương mới lệnh nô bộc mang giấy bút đến, tự mình viết thư tín, sau đó, một con chim bồ câu tung cánh bay khỏi Trần Bắc Vương phủ.

Trần Bắc Vương đặc biệt viết một lá thư, bảo La Hồng đừng tham gia Đại hội thưởng kiếm.

...
Đế Kinh.

Phủ Ninh Vương.

Đây là một tòa phủ đệ có vài phần xơ xác, ít nhất là từ bên ngoài nhìn vào, hiện tại trong mắt rất nhiều quan viên trong triều Đại Hạ, chủ nhân của toà phủ đệ này, càng tiêu điều, thảm hại hơn.

Vương phi bị Hạ Hoàng nhìn trúng, đưa vào cung cấm, nạp làm phi tử, thê nhưng Ninh Vương một lời cũng không dám nói gì, chỉ có thể ngoan ngoãn mà tiếp nhận.

Đây là chuyện thảm hại đến mức nào, vợ bị cướp mất, ngay cả dũng khí vì hồng nhan mà phản nộ cũng không có.

Nhưng, mọi người lại đều thông cảm cho ông ta, bởi vì người cướp vợ là Hạ Hoàng, thiên tử chí cao vô thượng của Đại Hạ

Bên ngoài phủ đệ vô cùng đìu hiu, nhưng bên trong lại không giống như thế.

Không chỉ lá rơi được quét sạch sẽ, ngay cả trung đình cũng đều được quét dọn đến không nhiễm bụi trần.

Trong phòng, một nam tử trung niên uy nghiêm, ngồi khoanh chân trên bồ đoàn, phía trước, có một người mang mặt nạ che mắt, chỉ nhìn phong thái giữa lông mày thôi cũng đủ biết dung nhan của người này vô cùng xinh đẹp. Tay nàng ta ôm một cây Tiêu Vĩ mộc cầm (*), ngón tay trắng nõn tinh tế gảy trên từng dây đàn, tiếng đàn như hạt châu rơi trên trên đĩa ngọc quanh không dứt.

(*) Một loại đàn cô, do Thái Dung thời Đông Hán chế tác. Phân đuôi đàn bị cháy xém khi Thái Dung đi lánh nạn. Vì có âm sắc êm dịu dễ nghe nên Tiêu Vĩ cầm sớm nổi danh thiên hạ. Một trong Tứ đại cổ cầm.)

Đàn hương đông đưa quanh quần, xoay tròn trong phòng.

Khiến cho người ta tĩnh khí ngưng thần, tinh thần có chút dao động.

Hồi lâu, tiếng cầm dần dừng lại.

Bàn tay nữ tử đặt lên đàn, khiến dây đàn ngừng hẳn, tiếng đàn trong phòng cũng theo đó mà biến mất.

Bóng dáng người ngồi khoanh chân trên bồ đoàn, cũng từ từ mở mắt.

"Cầm nghệ của Tư Đồ Đại Gia càng ngày càng cao thâm, nghe được tiếng đàn, tâm bản vương như được tẩy rửa, vui vẻ không thôi."

Ninh Vương khẽ cười.

Nữ tử đứng lên, khẽ cúi người, dung nhan tuyệt mỹ để lộ ra một nụ cười nhẹ.

"Vương gia quá khen."

Ninh Vương phát phát tay, đứng lên, duỗi lưng một cái, trên mặt không hề có một chút uất hận gì khi phu nhân bị cướp đi.

Ngược lại thoải mái nhàn nhã giống như một ông chủ điền trang hơn.

Ninh Vương chấp hai tay sau lưng, nhìn quanh đình đã được quét dọn không còn một hạt bụi, cười nói: "Tư Đồ Đại Gia sao không đi Giang Lăng một chuyến?"

"Thanh kiếm 'Phiêu Tuyết' của La Hồng Trần, bị huynh trưởng của ta đem ra làm phần thưởng, Tư Đồ Đại Gia không tức giận?"

Ninh Vương xoay người, mỉm cười nhìn dung nhan tuyệt mỹ của nữ nhạc công.

Nữ tử đã mang cổ cầm đặt vào hộp, vác lên tám lưng mỏng manh xinh đẹp.

"Năm đó 'Hồng Trần múa kiếm, Tư Đồ đánh đàn, một khúc tương tư tìm tri âm' đã khiến không ít văn nhân ở Đế Kinh tán thưởng không thôi, đáng tiếc, Hồng Trần đã mất, tiếng đàn của Tư Đồ Đại Gia không còn vì người múa kiếm mà cất lên..."

Ninh Vương nói.

"Là không có người xứng." Nữ tử trả lời.

Nụ cười yếu ớt xinh đẹp, lại kiêu ngạo nói.

"Phủ Giang Lăng ta tự nhiên sẽ đi, kiếm của Hồng Trần, không người lấy, ta lấy, Vương gia... gặp lại sau."

Nữ tử nói.

Sau đó, hướng về Ninh Vương khẽ khom người, hướng ra ngoài trung đình mà cất bước rời đi.

Nụ cười trên gương mặt Ninh Vương dần dần biến mất, hướng nhìn bóng dáng nữ tử, nhíu mày lại, trong lòng buồn bã.

"Người đã mất, sao vẫn phải để ý như thế?"

"Nếu như nàng nguyện ý, bản vương có thể tùy lúc buông bỏ danh vị Vương Hầu này, cùng nàng ở ẩn sơn lâm..."

Bóng dáng nữ nhân dừng lại, lắc lắc đầu.

Một trận gió nhẹ thổi lên, hình ảnh nữ tử như hòa nhập vào trong gió, dần dần biến mất.

Phủ Ninh Vương lại khôi phục sự yên tĩnh.

Từ trên cây xơ xác, một chiếc lá khô bay lên không trung, im lặng nằm ở dưới sàn đình vương phủ không vương một hạt bụi trần.

Ninh Vương kinh ngạc nhìn chiếc lá rơi, sắc mặt đột nhiên khó chịu, kinh tởm giống như vừa nuốt phải một con ruồi, giờ tay lên nắm lấy, chiếc lá rơi lập tức bị lực vô hình bóp nát thành tro bụi.

Trung đình lại khôi phục sự sạch sẽ, không vương nhiễm bụi trần.

Chương 290: Anh tài kiệt xuất trong thiên hạ tề tụ Giang Lăng (3)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

...
Phủ Giang Lăng, từ xưa đến nay là vùng đất phồn thịnh của Đại Hạ, nhiều ao hồ, nhiều cảnh đẹp.

Có Thi Kiếm Tiên đã làm ra "Ngàn dặm Giang Lăng nhất nhật hoàn", nâng danh tiếng phủ Giang Lăng lên một bậc, thập cảnh Giang Lăng cũng chính vì thế mà được phổ biến truyền đi, thu hút không ít nhân văn thi sĩ, ngâm thơ kết đôi, vô cùng phong lưu.

Mà trong thời gian này, phủ Giang Lăng lại càng thêm tấp nập, "Phiêu Tuyết" - một trong Thập đại danh kiếm xuất thế, Thái tử lệnh người ở phủ Giang Lăng tổ chức Đại hội thưởng kiếm lần này, tìm ra chủ nhân của thanh kiếm.

Từ xưa danh kiếm xứng với người tài, làm không ít văn nhân kẻ sĩ động lòng, khiến không ít kiếm khách đổ mắt.

Phiêu Tuyết là một trong những danh kiếm thiên hạ, chém sắt như chém bùn, do bậc thầy rèn kiếm Địch Ngọc Tử hấp thụ tinh khí trời đất rèn thành kiếm. Thời khắc danh kiếm ra lò, tuyết bay đầy trời đất, trong lò kiếm khí đan xen cũng hóa thành tuyết bay lên, cho nên gọi là Phiêu Tuyết.

Lúc tin tức Đại hội truyền ra, kiếm khách giang hồ trong thiên hạ đều loạn cả lên, từ các nơi giục ngựa, hoặc xuôi thuyền theo dòng tiến vào Giang Lăng, từ khắp nơi đổ về vùng đất trù phú phồn thịnh này.

Trên hồ Lạc Thần của Giang Lăng, rất nhiều thuyền hoa đàn ca hàng đêm, họa khôi nổi danh mỉm cười duyên dáng ở ven hồ, càng khiến cho hồ Lạc Thần thêm phần phong lưu.

Phủ nha, phủ Giang Lăng.

Quan tri phủ trẻ tuổi một thân quan bào, đầu đội mũ quan đứng lặng yên, ở bên cạnh hắn ta, một thống lĩnh thân mặc giáp bào, gương mặt cũng hiện ra mấy phần ngưng trọng.

"Tri phủ đại nhân, thuyền của Ngụy Thiên Tuế đã đến phủ Giang Lăng, Thái tử hạ lệnh, tổ chức Đại hội thưởng kiếm ở ven hồ Lạc Thần, đã thu hút vô số nhân khách giang hồ, kiếm tu, văn nhân thi sĩ, càng có không ít tu sĩ thế gia cũng muốn nhúng tay vào một lần."

"Dù sao, Phiêu Tuyết kiếm của La Hồng Trần, thật sự quá có sức hút."

"Phiêu Tuyết là một trong Thập đại danh kiếm, năm đó La Hồng Trần cầm thanh kiếm này, lấy thực lực Tam phẩm thi triển Đại Tự Tại Kiếm mà bản thân ngộ ra, bộc phát uy năng chấn động đất trời, nghịch phạt Nhất phẩm, kinh động thiên hạ... người đời đều cảm thấy Phiêu Tuyết kiếm có giấu 《Đại Tự Tại Kiếm》 - công pháp tu hành của La Hồng Trần năm đó."

"Vì thế hiện nay vô số kiếm tu đổ về Giang Lăng, vì muốn kiếm mà đến, tất cả muốn liều một trận, biết đâu có thể trở thành chủ nhân của Phiêu Tuyết kiếm?"

Thống lĩnh có chút bất lực. Nhiều nhân khách giang hồ đổ về, khiến trị an của phủ Giang Lăng trở thành vấn đề, phải biết giữa giang hồ luôn hay xảy ra những trận báo thù, gặp nhau là đổ mắt, chuyện ta chém người, người giết ta rất hay xảy ra

Trị an thành phủ có vấn đề, khiến vị thống lĩnh có chút đau đầu.

Khuông mặt của vị tri phủ trẻ tuổi trở nên cương nghị: "Lúc trước bí cảnh Thiên Cơ khai mở ở huyện An Bình, tình huống so với bây giờ còn không phức tạp hơn sao? Huyện An Bình nhỏ nhỏ có thể xử lý tốt, ta là tri phủ Giang Lăng sao lại không thể làm được?"

"Tăng thêm binh lực, xử lý tốt trị an, kẻ nào náo loạn đại hội, giết."

"Giết nhiều người một chút, để làm răn đe, những kẻ khách giang hồ kia cũng không dám."

Tri phủ trẻ tuổi nói.

Thống lĩnh nghe lệnh, khom người cung kính.

Mặc dù vị quan tri phủ này còn trẻ tuổi, nhưng thống lĩnh cũng không dám khinh thường, dù sao, vị tri phủ này cũng là con trai của Trương Thọ Phủ đương triều. Hồ phụ không dưỡng khuyến tử, những năm nay công tích và năng lực của Trương tri phủ đã rõ như ban ngày.

Thống lĩnh đã lui xuống.

Tri phủ trẻ tuổi rời khỏi phủ đệ, gió thổi mạnh, vẻ mặt cương nghị, ánh mắt thâm sâu.

"Đại hội thưởng kiếm... Thái tử Hạ Cực rốt cuộc muốn gì?"

"Cha nói thế cục triều đình hiện nay hỗn loạn một đoàn, không hiểu không thấu, đừng dễ dàng đứng vào hàng..."

"Hạ Hoàng nạp Hồ phi, Thái tử hóa điên, Ninh Vương đóng cửa, La gia như hổ bệnh, Sở gia vườn nanh..."

Vị tri phủ trẻ tuổi thì thầm

"Liệu ai sẽ là người chiến thắng cuối cùng?"

Y hướng nhìn về huyện An Bình: "Đại hội thưởng kiếm, tên La Hồng này... dám đến sao?"

"Thái tử ra lệnh, Đại hội thưởng kiếm, cho phép tu sĩ từ Nhị phẩm trở xuống tham dự, tìm chủ nhân thanh kiếm, rõ là vì La Hồng."

"Nếu như đến, chưa chắc đã đi được."

Lời hạ xuống, trầm ngâm một hồi lâu.

Sau đó, vị tri phủ trẻ tuổi cười nhạt một tiếng.

"Bất kể như thế nào, giống như cha đã dạy, khi gặp khó khăn... tốt nhất cứ tuân theo quy tắc."

...
Tắc Bắc.

Đền dầu đông đưa.

La Hậu cầm chắc lá thư chưa khô vết mực, nhét vào bên trong chim bồ câu thả đi.

Sau đó, ông ngồi trên ghế ngẩn người.

La Hồng Trần... đó là vị đại ca mà trong lòng ông kính nể nhất, đại ca kiệt xuất nhất, một kiếm áp đảo anh hào thiên hạ, vì La gia mang lại vô vàn huy hoàng, nhưng cũng khiến La gia gặp nguy hiểm vô biên.

"Bất tri bất giác, đại ca đã mất được mười lăm năm."

La Hậu thở dài, trên gương mặt hiền lành, có vài phần mệt mỏi.

Mười lăm năm, một người thành thật như ông, bị ép thành La Nhân Đồ.

Ông lắc lắc đầu, không nghĩ về chuyện này nữa, từ dưới giường lấy ra nửa chiếc áo len, tiếp tục đan lấy.

Chỉ có điều, ông có chút lo lắng.

Con trai của mình, có thể khuyên được sao?

Không khuyên được, lỡ nó đến đoạt kiếm, có thể rời đi sao?

...

Huyện An Bình

La Hồng đã một ngày chưa ngủ.

Mà một đêm này, hắn nhận được hai phong thư, một đến từ Đế Kinh, một đến từ Tắc Bắc.

Một phong thư do Trần Bắc Vương viết cho hắn.

"Cháu trai, việc này không liên quan đến cháu, chuyện của đại bá cháu không cần cháu phải gánh vác, đừng đi đến cái Đại hội thưởng kiếm chó má gì đó. Người cũng đã mất hơn chục năm, thưởng một thanh kiếm có cái gì tốt, ngoan ngoãn học tập với Phu Tử, ông rất mong đợi vào cháu."

Thư của Trần Bắc Vương, là bảo hắn đừng đi Đại hội thưởng kiếm.

Mở lá thư thứ hai, đây là thư của phụ thân La Hựu từ Tắc Bắc gửi đến.

Đây cũng là lần đầu tiên phụ thân viết thư.

Nội dung đơn giản, chỉ có bốn chữ.

"Con trai, đừng đi."

Chương 291: Nếu giữ quy tắc, đảm bảo người sẽ an toàn (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

La Hồng nhìn hai lá thư này, không khỏi nở nụ cười.

Đi hay không đi?

La Hồng thu lại thư, lại lấy quyển sách da người ra, vỗ vỗ.

Có lẽ, nên mở rộng phạm vi thu hoạch thêm tội ác rồi.

Ngẩng đầu, phía Đông có ánh sáng trắng dần dần nổi lên, tử khí cuộn cuộn, tia nắng đầu tiên xuyên qua tầng mây, rơi vãi trên đất.

Dường như mang lại cho mặt đất một bộ mặt mới.

Bước ra khỏi phủ đệ, gió ở trung đình có chút lành lạnh.

Viên Tử Hạt ôm gậy trúc đứng ở trung đình, hơi nghiêng nghiêng đầu.

Tiểu Đậu Hoa không biết đã ở đây từ khi nào, ôm lấy hai thanh kiếm Thiên Cơ và Thuần Quân, yên tĩnh đứng sau lưng ông.

Gương mặt xinh đẹp có mấy phần bướng bỉnh, đôi mắt to trong veo như nước, chăm chăm nhìn vào La Hồng.

Giống như La Hồng có đuôi nàng đi, nàng cũng không đi.

"Ta là kiếm thi, công tử muốn đoạt kiếm, phải đưa ta đi!"

Tiểu Đậu Hoa nghiêm túc nói.

La Hồng cười cười, thu lại ánh mắt đang nhìn Tiểu Đậu Hoa, nhìn về phía Viên Hạt Tử.

"Viên tiền bối, ông quen thuộc Giang Lăng, hay là đi cùng bản công tử một chuyến?"

La Hồng nói.

Vài lọn tóc hoa râm của Viên Hạt Tử rủ xuống, hai đồng tử đục ngầu, không còn thấy rõ bất gì cái gì, nghe thấy lời này, liền nheo mắt lại, nhếch miệng cười.

"Lão hủ, thật vinh hạnh."

Một ngày này, ánh nắng xuyên qua tầng mây, hạt sương vẫn chưa khô.

Cửa thành huyện An Bình mở lớn.

Một chiếc xe ngựa bình thường cùng lão đánh xe mù lòa, không nhanh không chậm rời khỏi huyện thành nhỏ.

Dưới ánh nắng, bụi đất bị nghiền nát bay lên.

Lúc sáng sớm, một chiếc xe ngựa chậm chậm chạy khỏi huyện An Bình.

Sau khi hình bóng của xe ngựa từ từ biến mất ở cuối nơi chân trời.

Bên trên cổng thành của huyện An Bình, từng người lính gác dõi mắt nhìn theo chiếc xe ngựa dần đi mất kia, ngó nghiêng nhìn nhau.

Lạc Hồng công tử ra khỏi thành rồi hả?

Hắn cứ... Rồi khỏi huyện An Bình thế à?

Bây giờ, phủ Giang Lăng sắp tổ chức đại hội thưởng kiếm, chuyện này đã sớm xôn xao lan truyền ở khắp nơi, phủ Giang Lăng cách huyện An Bình không tới mấy chục dặm, há có thể không biết sao?

Trên công thành.

Lưu Huyện lệnh mặc quan bào đứng trên thành lầu cao, mặc cho cơn gió buổi sớm thổi phồng tay áo của ông ta bay lên phần phật.

Bên cạnh ông ta, ba người Lạc Phong, Tử Vi và Phương Chính đều xuất hiện.

Bốn người họ xếp hàng đứng yên lặng trên thành lầu, nét mặt hơi phức tạp nhìn về phía chiếc xe ngựa đang rời khỏi thành.

"Quả nhiên Lạc Hồng công tử vẫn không nhịn được, công tử thật sự quá ngay thẳng, thanh "Phiêu Tuyết kiếm" đó dù sao cũng là di vật của đại bá nhà công tử, di vật như vậy bị lấy ra làm phần thưởng, chẳng khác nào là cười nhạo vào mặt mũi của La gia, không chỉ sỉ nhục La gia mà còn là sự bất kính với người đã khuất."

Lạc Phong hít sâu một hơi, nói.

Dù sao ông ta cũng là sứ giả tới từ Đại Lý Tự của kinh thành, tiếp xúc nhiều thứ rồi, cũng hiểu được nhiều chuyện hơn.

"Lần này công tử đi Giang Lăng, chắc chắn sẽ cực kỳ gian khổ, thậm chí có lẽ một đi không trở lại."

Lưu Huyện lệnh cảm khái một câu.

Ánh mắt Phương Chính nhìn chằm chằm bóng người dần biến mất ở chân trời, mím môi: "Đó không phải là tính cách của Lạc Hồng công tử hay sao? Lúc trước đi bắt cướp cũng là vậy, biết rõ trên núi có hổ còn khẳng khái đòi đi tới Hồ sơn, biết rõ là sẽ chết nhưng lòng công tử hướng về chính nghĩa, cũng vẫn không chùn bước."

"Nếu một đi không trở lại, vậy thì cứ một đi không trở lại thôi."

Đôi mắt của Tử Vi hơi hơi run run, nỉ non câu nói lúc trước khi Lạc Hồng còn nhỏ yếu đã từng nói, nàng quay đầu nhìn về phía Lạc Phong: "Đại nhân, công tử sẽ chết sao?"

Lạc Phong nghe thấy lời hỏi thăm này của Tử Vi thì lại càng không biết phải trả lời như thế nào, sẽ chết sao?

Phủ Giang Lăng bây giờ đối với La Hồng mà nói, chẳng khác nào vực sâu địa ngục, đã đi...

Có lẽ là thật sự không thể quay về.

...

Doanh trại Hắc Ky.

Nháy mắt khi xe ngựa của La Hồng rời khỏi thành thì Triệu Tinh Hà cũng xuất hiện trên một cây đại thụ.

Khuôn mặt cương nghị của ông hơi chấn động, ánh mắt chất chứa tâm tình phức tạp dần gọn sòng.

"Thế mà thật sự đi rồi..."

"Vương gia và tướng quân đều gửi thư cho công tử, tất nhiên là kêu công tử đừng đi Giang Lăng, nhưng công tử vẫn quyết định đi."

"Vì giành lại di vật của tiểu Vương gia mà tình nguyện đi tới Hồ sơn..."

Ánh mắt Triệu Tinh Hà thay đổi, giây phút này ông thật sự rất tán thưởng La Hồng.

Không biết những chủ tướng khác như thế nào, nhưng trong lòng Triệu Tinh Hà ông rất tán thưởng La Hồng.

"Công tử, đại nghĩa."

Triệu Tinh Hà hít sâu một hơi.

Ông rất muốn đi theo bảo vệ La Hồng, nhưng ông biết, một khi chủ tướng của Hắc Ky như ông xuất hiện tại phủ Giang Lăng thì sẽ càng mang đến nhiều nguy hiểm hơn cho La Hồng.

Điều ông có thể làm chỉ là chúc phúc từ tận đáy lòng, cầu chúc cho La Hồng.

Triệu Tinh Hà nhìn ánh bình minh ló dạng nơi chân trời, giống như chất chứa toàn bộ hy vọng.

...

Đỉnh núi Đông Sơn.

Lý Tu Viễn cung kính bước vào tiểu lâu Xuân Phong, uống trà cùng Phu Tử.

"Tiểu sư đệ đã ra khỏi thành rồi, quyết tâm đi về Giang Lăng rồi."

"Đệ ấy biết rõ đây là bẫy rập Thái tử đã bày ra nhưng vẫn đi."

Lý Tu Viễn hơi bất đắc dĩ, nói.

"Quá nguy hiểm, Ngụy Thiên Tuế đang ở Giang Lăng, lần này Thái tử phái lão thái giám cao thâm khó lường này tới, một khi lão thái giám ra tay

với tiểu sư đệ, vậy tiểu sư đệ... Có chạy cũng không thoát được."

Lý Tu Viễn nói với Phu Tử.

Phu Tử ngồi trên xích đu, lắc lư vài cái, thế mà lại cười cười: "La Hồng còn không sợ, người sợ cái gì?"

Lý Tu Viễn lắc lắc đầu: "Tên tiểu sư đệ này, cho dù trong lòng có ma, nhưng mà... Bản tính của hắn vẫn rất lương thiện, cũng như Phu Tử đã nói, nếu dạy dỗ hắn thật tốt, tương lai ắt hắn sẽ trở thành Nho Thánh, vừa học Thánh, vừa học Mạ... Sở dĩ lần này tiểu sư đệ đi Giang Lăng, là để giành lại di vật Phiêu Tuyết kiếm của La Hồng Trần, đây là làm chuyện trượng nghĩa, là chuyện tốt..."

"Thế nhưng hắn lại không biết chút gì về những tai ương mình sắp gặp phải."

Chương 292: Nếu giữ quy tắc, đảm bảo người sẽ an toàn (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Phu Tử cười khế: "Người đó, cũng đừng lo lắng làm gì."

"Người trẻ tuổi phải chịu trách nhiệm cho những quyết định của bản thân, nếu hấn không nắm chắc, há có thể dám đi? Tên tiểu sư đệ này của người không hề ngu ngốc, rất thông minh đấy."

Lý Tu Viễn nghe Phu Tử nói thế, trong lòng cũng hơi thả lỏng.

"Chuyện này cũng là một sự rèn luyện dành cho hấn, không trải qua đau khổ thì sao có thể trở thành kẻ mạnh chân chính được."

Phu Tử cười nói.

Ánh mắt của ông thâm sâu, dường như có thể nhìn thấu được rất nhiều thứ.

Lý Tu Viễn gật đầu, y tin tưởng Phu Tử, nếu như Phu Tử đã nói thế rồi thì có lẽ La Hồng thật sự còn một con át chủ bài mà y chưa biết.

Có điều, mặc cho Lý Tu Viễn có suy nghĩ như thế nào đi nữa thì cũng không nghĩ ra được La Hồng sẽ phá vỡ cục diện này bằng cách nào.

Lý Tu Viễn không khỏi có chút chờ mong.

...

Bánh xe nghiền nát bụi trần, phá vỡ sương mai.

Bỗng nhiên có một hình bóng cao lớn chạy vội ra khỏi cổng thành của huyện An Bình, nước mắt nước mũi tèm lem, đuổi theo chiếc xe ngựa đang dần biến mất chỉ còn để lại một chấm đen trên đường lớn.

"Công tử à!"

"Người bỏ quên lão Triệu ta rồi!"

"Lão Triệu nguyện đi theo người mà!"

Triệu Đông Hán vất vả lao đao nhanh chân đuổi theo ra khỏi huyện An Bình, chạy thẳng một đường hóa thành chấm nhỏ biến mất ở cuối đường chân trời.

...

Mà trong chớp mắt khi La Hồng rời khỏi huyện An Bình.

Những mật thám của các thế lực ẩn nấp khắp nơi trong huyện An Bình đồng thời chấn chỉnh tinh thần, chim bồ câu, chim sơn ca, chim đại bàng thi

nhau bay trên bầu trời huyện An Bình, xé toạc ánh bình minh, cấp theo số bùa chú Đạo Môn cực nhiều, nhanh chóng bay đi khắp nơi.

"La Hồng cháu của Trấn Bắc Vương... Rời khỏi huyện An Bình!"

"Người này rời khỏi huyện An Bình rồi, huyện An Bình giống như thùng sắt bảo vệ hắc lâu như vậy rồi, lần này hắc rời đi ắt hẳn là một đi không trở lại!"

"Đây là chuẩn bị đi phủ Giang Lăng tham gia đại hội thưởng kiếm lần này hay sao? Muốn tranh giành bội kiếm của La Hồng Trần à?"

"Đúng là muốn chết, bầy rập rành rành như vậy, hắc có năng lực gì mà dám trực tiếp chui đầu vào trong đó?"

... Trong lúc nhất thời, thế lực ở khắp nơi xôn xao, rất nhiều không thể hiểu được, có người cười lạnh, có người sục sôi sát ý, có người thì lắc đầu thở dài.

Bọn họ chẳng hề xem chuyện La Hồng rời khỏi huyện An Bình là đúng.

Bởi vì những người muốn giết La Hồng có quá nhiều, đặc biệt là Thiên

Địa Tà Môn, trong Thiên Địa Tà Môn đã treo giải thưởng cho những kẻ giết được La Hồng, tuy rằng vẫn treo nhiệm vụ trên Địa bảng nhưng mà tiền thưởng lại tăng cao lên rất nhiều, dù sao, khi La Hồng đứng hạng thứ hai của Hoàng bảng thì đánh giá của Thiên Địa Tà Môn đối với hắc cũng lên theo. Bây giờ kẻ giết được La Hồng có thể được giải thưởng một ngàn sợi Bản Nguyên Sát Quang, trực tiếp tăng lên gấp mười lần so với lúc trước.

Một ngàn sợi Bản Nguyên Sát Quang, dù là Tà tu Nhị phẩm cũng phải động lòng!

Cho nên những tên Tà tu muốn giết La Hồng cũng không hề ít.

Có điều, dọc trên đường đi La Hồng có Viên Thành Cương đi theo hộ tống, thật sự làm không ít kẻ phải thoái lui.

Thương Vương Viên Thành Cương, sau khi đấu một trận với Trần Thiên Huyền ở ngoài huyện An Bình thì cả người đều lột xác, giải quyết được chấp niệm gục mắc ở trong lòng, tu vi tăng vọt lên, bây giờ đã được liệt vào hạng mười trên Thiên bảng.

Là Nhất phẩm Thiên bảng danh xứng với thực.

Có một kẻ mạnh trên Thiên bảng như vậy đi theo hộ tống La Hồng tới phủ Giang Lăng nên đã rất nhiều kẻ mưu đồ đi theo sau nửa đường chặn giết La Hồng nản chí.

Tất cả mọi người đều không phải kẻ ngu, trừ phi có cao thủ trên Thiên bảng cùng ra tay, bằng không thì muốn giết La Hồng từ trong tay của Viên

Thành Cương là chuyện cực kỳ khó khăn.

Hơn nữa, người có thể đăng quang lên vị trí thứ hai của Hoàng bảng như La Hồng, bây giờ cũng không phải cứ muốn giết là có thể giết.

Muốn đối phó với hãn chưởng khác nào phải đối phó với những thiên kiêu cùng cấp bậc như Sở Thiên Nam, Gia Luật Sách.

Muốn giết La Hồng Ngũ phẩm, nếu không tập hợp mấy Nhị phẩm cùng ra tay thì chẳng phải là việc dễ dàng.

"Lần La Hồng đi phủ Giang Lăng này... Đừng sót ruột, người chủ trì đại hội thưởng kiếm ở phủ Giang Lăng lần này chính là Ngụy Thiên Tuế, La Hồng từng giết chết con trai nuôi Ngụy Nhân của Ngụy Thiên Tuế, nên tất nhiên Ngụy Thiên Tuế sẽ không dễ dàng thả La Hồng ra khỏi phủ Giang Lăng như vậy."

"Cứ xem như Ngụy Thiên Tuế không thể giết La Hồng, nhưng để lão thái giám cao thâm khó dò này giữ chân Viên Thành Cương lại thì cũng không thành vấn đề, đến lúc đó, không có Viên Thành Cương bảo vệ, La Hồng chẳng khác nào miếng thịt sống mặc người xâu xé!"

"Mất đi sự bảo bọc của kẻ mạnh, La Hồng Ngũ phẩm cho dù có là thiên tài tới cỡ nào đi chăng nữa thì cũng chỉ là thiên kiêu trên Hoàng bảng mà thôi, chỉ cần thêm mấy vị Tam phẩm là đủ để giết chết hãn."

Rất nhiều kẻ mạnh đưa ra kết luận.

Mà đây cũng chính là sự thật.

...

Theo ánh bình minh sớm mai rời khỏi huyện An Bình.

Một đường lão đạo đi trên đường núi, tốc độ chậm chậm, gần sắp chạng vạng mới gần tới phủ Giang Lăng.

Một chuyến này, La Hồng vẫn rất chờ mong, cả đời này, đây là lần đầu tiên hãn ra khỏi huyện An Bình.

Cho dù là nguyên chủ cũng chưa từng rời khỏi huyện An Bình, đúng là một tên nhà quê.

Sự háo hức kìm nén trong đáy lòng, La Hồng ngồi trong xe ngựa khoan chân tu hành.

Lúc đầu, La Hồng vốn định hỏi thăm Viên hạt tử, vì sao lại không hộ tống hãn giống những hộ đạo giả của thiên tài khác, cưỡi mây bay lên trời, mà phải đi xe ngựa chạy về phía phủ thành.

"Lão phu không phải người kéo xe, những kỹ xảo màu mè này chưa học bao giờ, ta không biết."

Viên hạt tử trả lời, hùng hồn lý lẽ.

Ông cũng không ngờ tới có một ngày mình sẽ bị xem như kẻ kéo xe, nên cũng không học.

Chương 293: Nếu giữ quy tắc, đảm bảo người sẽ an toàn (3)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Điều này làm cho La Hồng vốn định ngồi xe bay ngang trời một chuyến có hơi thất vọng xiu xiu, may mà bản thân hắn cũng có thể tự bay, Tà Anh Thương Ưng có thể mang theo hắn bay lượn tự do trên trời.

Vì thế nên cũng không có gì là thất vọng nhiều cho lắm.

Dọc trên đường đi, đoạn đường mấy chục dặm thật sự yên lặng, yên lặng đến đáng sợ.

La Hồng vốn tưởng đâu là sẽ có rất nhiều yêu ma quỷ quái muốn xông ra giết chết hắn, cuối cùng... Đường đi lại sóng yên biển lặng.

Điều này làm cho La Hồng lại nghi ngờ sức hấp dẫn của chính mình, đám người trước kia hô hào đòi đánh đòi giết mình đó... Rốt cuộc đã thay lòng rồi à?

Có điều La Hồng rất nhanh đã hiểu ra, hắn là sức uy hiếp của Viên hạt tử, khiến cho những tên kia không muốn nộp mạng oan uổng.

Viên hạt tử đã đăng lâm hạng mười của Thiên bảng Đại Hạ, nói đơn giản là, chính là một trong mười đại cao thủ đường đường chính chính của Đại Hạ đương thời.

Nên vẫn phải biết nể mặt nể mũi.

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu hơn La Hồng cũng đã đoán ra được. Những kẻ này tất nhiên đang đợi mình vào phủ Giang Lăng, một khi vào phủ rồi thì nguy hiểm thật sự mới bắt đầu.

Chỉ riêng mình Ngụy Thiên Tuế mà Triệu Tinh Hà đã từng nhắc tới, lão thái giám cao thâm khó dò kia cũng đủ để ngăn cản Viên Thành Cương.

Mà một khi Viên Thành Cương bị cản trở thì La Hồng biết rõ mình sẽ phải đối mặt với điều gì.

Nghĩ tới đây, La Hồng ổn định lại tinh thần.

Trong lòng suy nghĩ, nếu như mình lấy được Phiêu Tuyết kiếm... Thì nên chạy như thế nào.

Tiểu Đậu Hoa ngồi xếp bằng trong ngựa, tĩnh khí ngưng thần, dọc trên đường đi đều đang hấp thụ khí của trời đất để nuôi kiếm.

Công tử muốn làm chuyện lớn, Tiểu Đậu Hoa biết, điều nàng có thể làm chỉ là cố gắng nuôi dưỡng kiếm thật tốt, để nâng cao sức mạnh của kiếm.

Xe ngựa lộc cộc chạy đi.

Viên Thành Cương mặc áo dài vải thô, ôm một cây quả trượng bằng trúc, lưng vác hộp gỗ, yên lặng ngồi trên xe ngựa.

Tuy rằng ông không thấy đường, nhưng mà khi càng lúc càng đến gần phủ Giang Lăng thì người đã làm tổng giáo đầu mấy năm ở phủ Giang Lăng như ông, trong một giây một chốc, cũng cảm thấy trong lòng phức tạp.

Không biết bản thân có phải đối mặt với những binh lính, với đội quân mình đã từng dạy dỗ kia không?

Đến lúc đó phải đối mặt như thế nào?

Viên hạt tử thở dài.

Cuộc sống này thật sự quá nhiều bất đắc dĩ.

May mà ông không thấy đường, đến lúc đánh nhau cứ coi như không quen không biết, cũng không quá lúng túng.

...

Xe ngựa lộc cộc chạy, chẳng mấy chốc đã thấy một tòa thành lớn rộng mênh mông không thấy biên giới nhô lên từ cuối đường chân trời.

So với huyện lỵ An Bình thì phủ thành Giang Lăng phải lớn hơn nhiều lắm, tường thành kéo dài, chẳng nhìn thấy điểm cuối ở đâu, cổng thành cao chót vót, cao lớn sừng sững như ngọn núi, cửa thành dày nặng bao bọc hết cỡ, từng hòn gạch đá phủ đầy dấu vết tháng năm.

Bất mắt nhất vẫn là bên trên cổng thành chính, hai chữ thanh thoát nhưng cực kỳ có sức mạnh, Giang Lăng.

Đây là một tòa thành cổ, thành cổ đã tồn tại qua mấy ngàn năm rồi.

Trên thành lâu, từng tướng sĩ mặc áo giáp, cực kỳ lạnh lùng đứng nghiêm trang, bọn họ cầm binh khí, có tinh kỳ bay phất phơ lúc ẩn lúc hiện, có sát ý đang sục sôi.

Những binh lính tuần tra thành lâu này cũng không phải là người có tiếng không có miếng.

Bởi vì sự kiện quan trọng lần này, khách giang hồ vào phủ thành như người đi dò sang sông, hơn nữa phần lớn đều là những cao thủ dùng kiếm, tất nhiên cũng có những hiệp khách không thích dùng kiếm, bọn họ đơn giản chỉ tới tham gia cuộc vui mà thôi.

Cửa thành của phủ Giang Lăng có ba cổng, một cổng thành chính, hai cổng thành phụ.

Nơi nơi đều có lực lượng quân đội hùng hậu canh gác, mỗi một người vào thành đều phải xếp hàng kiểm tra.

Trước cổng thành chính trái lại chẳng có người canh gác, thế nhưng khi La Hồng xốc màn rèm xe nhìn lên cổng thành chính thì thấy có một tấm bùa chú lơ lửng.

Tấm bùa chú nửa trong suốt tỏa ra một luồng sức mạnh mạnh mẽ.

Muốn vào thành thì chỉ có thể vượt qua uy áp của bùa chú mới được, nếu người có thể vượt qua uy áp của bùa chú thì không cần phải xếp hàng kiểm tra.

Đây chính là tấm bài đại diện.

Một vài kẻ mạnh của những gia tộc lớn có gia thế đều đi thẳng qua cổng chính của thành, chịu đựng sức mạnh của bùa chú đi vào thành.

Viên hạt tử giờ roi ngựa lên, giục ngựa phóng nhanh đi về phía cổng chính.

Bùa chú tỏa ra uy áp.

Nhưng mà, Viên hạt tử chỉ cần giờ lên roi ngựa, uy áp kia nháy mắt bay tán loạn.

Xe ngựa cực kỳ dễ dàng xuyên qua cổng chính, kéo tới sự chú ý của không ít khách giang hồ.

"Đó là... Thương Vương Viên Thành Cương!"

"Thật sự tới rồi à?! Nêu Viên Thành Cương xuất hiện thì chẳng phải đồng nghĩa với việc La Hồng cũng xuất hiện hay sao? La Hồng tới phủ Giang Lăng rồi, thật sự tới rồi!"

"Sao La Hồng hấn lại dám chứ hả?!"

Từng vị khách giang hồ đều nhìn ngơ ngác, chớp mắt tiếp theo đều hiểu được chắc chắn sẽ có một vở kịch lớn được trình diễn ở trong phủ Giang Lăng, quân chúng giang hồ đều sôi sục như nước nóng, ai cũng kích động.

Dưới cổng thành chính.

Xe ngựa không chạy tiếp nữa.

Sau khi vào phủ thành Giang Lăng, dọc trên đường lớn đứng thật là hơi bị yên tĩnh.

Một người trẻ tuổi mặc quan bào đội mũ ô sa đứng thẳng tắp trên đoạn đường chính lát đá xanh, yên lặng đợi xe ngựa.

Viên hạt tử lái xe ngựa, dừng lại trước viên quan trẻ tuổi này, con ngựa hí lên phun ra hơi trắng, thậm chí còn làm lay động vạt áo quan của người kia.

"Tham kiến Trương Tri phủ."

Viên hạt tử chấp tay, nói.

Trương Tri phủ gật gật đầu, sau đó đôi mắt lướt qua Viên hạt tử nhìn về phía xe ngựa đang che rèm.

"Người không nên tới."

"Có điều, đã tới rồi thì thôi vậy, người hãy tự lo cho mình."

Trương Tri phủ nói.

Chương 294: Mười lăm năm qua hoàn toàn cô phụ cái tên "điên cuồng" (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

La Hồng xốc màn che xe ngựa lên, nhìn về phía Trương Tri phủ.

Trương Tri phủ thấy La Hồng, vị thiên kiêu của La gia hiện nay đang nổi tiếng khắp trên trời dưới đất.

Từ cái nhìn đầu tiên, Trương Tri phủ đã thấy được khí Chính Dương, khí Chính Dương lấp lánh nồng đượm khiến đôi mắt của Trương Tri phủ co rụt lại.

Chính khí cuộn cuộn trên người của hắn tựa như cầu vồng, tuôn trào không ngừng chẳng bị kiềm chế.

Trương Tri phủ nhìn kỹ La Hồng.

Đây là hơi thở của đồng loại, đều là Nho tu chính trực.

"Quả là đệ tử của Phu Tử."

"La công tử, ở trong phủ thành Giang Lăng, tất cả đều nói quy tắc, chỉ cần người giữ quy tắc thì Trương Tĩnh Chi ta sẽ đảm bảo không có ai dám công khai đụng tới người."

"Mặt khác, nếu người vào phủ thành rồi thì đại hội thưởng kiếm này gần như sắp bắt đầu, nơi tổ chức là ở hồ Lạc Thần... Bây giờ có thể đi rồi."

"Nếu người cảm thấy không thể đoạt kiếm về được thì hãy sớm quay về huyện An Bình đi."

"Càng ở lâu tại phủ Giang Lăng thì người sẽ càng nguy hiểm hơn."

Trương Tri phủ nói xong thì cũng không phí lời nhiều nữa, quay người rời đi.

La Hồng ngẩn ra, thật sự cũng hiểu rõ đôi chút.

Vị Trương Tri phủ này tới nhắc nhở mình sao?

Đôi mắt La Hồng hơi sáng lên.

Nhưng câu nói kế tiếp của Trương Tri phủ làm La Hồng nhếch mày lên một cái, không khỏi xem trọng.

"Đại hội thưởng kiếm... Đã bắt đầu rồi?"

Hắn mới vừa vào phủ Giang Lăng thì đại hội thưởng kiếm đã bắt đầu rồi...

Còn gấp gáp hơn cả La Hồng hắn nữa hay sao?!

Phủ Giang Lăng, hồ Lạc Thần.

Từng chiếc thuyền hoa nối nhau bập bênh trên mặt hồ, ánh chiều tà như lửa, rắng màu chiếu rọi đầy trời, chòm mây trời ngũ sắc phản chiếu trên mặt hồ như gương sáng, gió nhẹ lướt qua, sóng nước dập dờn.

Những chiếc thuyền hoa vây xung quanh một chiếc thuyền hoa cao lớn, sừng sững nguy nga đứng vững, mái cong chạm trổ hoa văn, ngói xanh bằng ngọc lưu ly, thể hiện hết phong lưu.

Nó giống như một tòa lầu hoa lệ xa hoa dựng trên mặt đất, điêu khắc đủ mọi kiểu, cực kỳ xa xỉ.

Thuyền hoa rất lớn, trên mạn thuyền có lầu cao chín tầng, mà ở phía trước lầu các, có một thanh kiếm treo lơ lửng.

Thanh kiếm tỏa ra ánh kiếm sáng loáng lạnh lẽo cực kỳ âm u, thanh kiếm lơ lửng trôi trên không trung, giống như được một nguồn sức mạnh kỳ bí nào đó nâng đỡ, ở xung quanh thanh kiếm có từng vòng kiếm khí bay vờn quanh, giống như hạt tuyết bay phát phơ, lóa mắt nhưng khiến người ta phải mê ly.

Đây cũng chính là "Phiêu Tuyết" - một trong mười thanh kiếm nổi tiếng khắp cả thiên hạ.

Đồng thời cũng là nhân vật chính của đại hội thưởng kiếm lần này.

Mà trên những chiếc thuyền hoa xung quanh, có rất nhiều nho sĩ, văn nhân, nhà thơ chấp tay sau lưng, áo bào tung bay, đứng yên lặng ở mạn thuyền ngắm nhìn thanh kiếm lơ lửng phía trước chiếc thuyền hoa cao lớn nhất, ai cũng không ngừng tán thán.

Thưởng kiếm, thưởng thức thanh kiếm nổi tiếng trong thiên hạ, đúng thật là một việc trọng đại.

Mà ở dưới thanh Phiêu Tuyết kiếm có một ông lão ăn mặc âm nhu yên tĩnh ngồi ở đó, xung quanh là những vị hoa khôi ngày thường nức tiếng gần xa ở hồ Lạc Thần, đều tụ tập lại một chỗ, cùng nhau biểu diễn những khúc nhạc thánh thót êm tai.

Ông lão nhắm mắt nghe, bàn tay thỉnh thoảng vuốt ve tay vịn của ghế tựa.

Ở đằng sau ông lão, cũng có một người ăn mặc âm nhu như vậy đứng thẳng người, cho là âm nhu nhưng trong đôi mắt tràn đầy sự lạnh lùng, nhìn chung quanh khắp nơi.

Rất nhiều văn nhân nhà thơ khi nhìn về phía ông lão này đều toát lên vẻ kiêng kỵ.

Ngụy Thiên Tuế!

Người tâm phúc bên cạnh của Hạ Hoàng, cũng là Đại tông quản đang cực kỳ nổi tiếng, thực lực cao thâm khó dò, chính là cường giả lưu danh Thiên bảng từ đời trước.

Nhờ có sự tồn tại của kẻ này mà đại hội thưởng kiếm lần này trở nên nề nếp có trật tự, dù cho có khách giang hồ đã sớm đi tới đây cũng không dám làm ra bất kỳ hành động rục rịch gì.

"Nhìn thấy chiếc thuyền hoa kia không? Trên đó chính là cường giả của Phi Lưu Kiếm Các ở Đại Hạ, Phi Lưu Kiếm Các chính là tông môn sử dụng kiếm nổi tiếng ở Đại Hạ, có người nói đó là tông môn hàng đầu trong lịch sử ghi chép của triều đình."

"Còn thuyền hoa của Lưu Tinh Kiếm Phái nữa! Đây đều là cao thủ sử dụng kiếm, một thanh kiếm nổi tiếng trong thiên hạ vừa ra đã kéo tới sự chờ đợi của biết bao nhiêu người."

"Còn một chiếc thuyền hoa này nữa, nghe bảo là người của Ngô gia, dòng họ thế gia sử dụng kiếm đạo của Đại Sở."

Từng văn nhân nhà thơ dựa vào lan can của thuyền hoa ngắm nhìn những chiếc thuyền hoa bồng bênh trôi trên hồ Lạc Thần, trên vẻ mặt có mấy phần kích động.

Ven bờ hồ Lạc Thần có một vài khách giang hồ không đủ tư cách để lên được thuyền hoa, bọn họ chen chúc nhau như kiến đứng bên bờ hồ xây bằng đá bạch ngọc.

Có một vài người dân muốn xem náo nhiệt cũng tụ tập vòng trong vòng ngoài.

Rộn ràng tung bừng, nơi nơi đều là người.

Đây là một sự kiện quan trọng trong giang hồ, mà đối với người dân của phủ Giang Lăng cũng là một chuyện quan trọng.

Ven hồ Lạc Thần, Quế Hương lâu.

Đây là thánh địa phong lưu thường ngày của phủ Giang Lăng, giờ phút này lại càng náo nhiệt hơn nữa,. Tuy bây giờ, chỉ mới là chiều tà nhưng hoa đăng cũng đã được giăng lên, đèn hoa rục rịch cũng nhuộm khắp phố phường.

Mỗi một gian phòng ở mỗi tầng, mỗi một vị trí có thể thuận tiện quan sát đại hội thưởng kiếm ở trên hồ Lạc Thần đều được cho thuê với giá cả ngàn vàng, trở thành vùng đất phong thủy khó có thể bao được.

Tầng cao nhất của Quế Hương lâu.

Cửa gỗ chạm trổ hoa văn bị đẩy ra.

Trên tay Sở Thiên Nam cầm chén rượu bằng sứ Thanh Hoa, tựa vào cửa, vẻ mặt bình tĩnh nhìn xuống mặt hồ Lạc Thần như hoàng kim nát vụn kia.

Chương 295: Mười lăm năm qua hoàn toàn cô phụ cái tên "điên cuồng" (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Cả người lão Hoàng đầy mùi rượu, mùi hương son phấn chưa phai dính đầy trên mặt, đi tới bên cạnh của Sở Thiên Nam.

"Sao tiểu Hầu gia lại không đi tụ tập tham gia cuộc vui?"

"Đại hội thưởng kiếm lần này rõ ràng chính là một cái hố, cạm bẫy giăng ra chờ La Hồng, vừa khéo, tiểu Hầu gia không đi lên rửa sạch mỗi nhục hay sao?"

"Huống hồ là tiểu Hầu gia đã mất Thuần Quân rồi, nếu như có thêm Phiêu Tuyết của đại bá La Hồng thì cũng là một chuyện rất thú vị."

Lão Hoàng cười nói, nhếch miệng để lộ hàm răng vàng ố.

Sở Thiên Nam nghe thấy thế, mặt lạnh te nhìn lão Hoàng.

"Ta để mất Thuần Quân, muốn lấy về cũng phải là Thuần Quân, huống chi... Thanh Phiêu Tuyết kiếm này là bội kiếm mà La Hồng Trần đã sử dụng. Người tên La Hồng Trần này, ta cũng rất khâm phục, năm đó tài hoa hơn người, đứng trên biết bao nhiêu thiên kiêu, nắm giữ vị trí số một trên cả Hoàng bang, Huyền bang và Địa bang, ta rất khâm phục."

"Vì thế nên đại hội thưởng kiếm lần này ta sẽ không ra tay, coi như là gửi lời chào tới người mà ta từng kính trọng vậy."

Sở Thiên Nam lạnh lùng nói.

"Huống chi, Thái tử đưa kiếm của La Hồng Trần ra làm phần thưởng, nói thẳng ra là vì muốn vả vào mặt của La gia, mục đích là để gài bẫy giết chết La Hồng, tất nhiên người của Sở gia cũng sẽ ra tay thôi, không cần tới ta ra tay."

"Hơn nữa, trước khi ta còn chưa chắc chắn là sẽ đánh thắng được La Hồng thì đi lên đó... Cũng không có ý nghĩa gì cả."

"Điều quan trọng nhất là, ta vừa mới mất đi tình yêu cũ, lại tìm một niềm vui mới... Dư luận cũng sẽ không tốt lắm."

Sở Thiên Nam nói xong thì rót ực rượu trong ly sứ Thanh Hoa vào miệng.

Lão Hoàng nghe thấy thế thì lườm một cái.

Sau đó, lão ta nhìn về phía bức tranh xinh đẹp với những chiếc thuyền hoa tranh nhau khoe sắc dưới ánh chiều tà.

"Tiểu Hầu gia, người nói xem La Hồng có dám đến không? Nói thật, lão Hoàng ta thật sự không nghĩ ra được hãn có lý do gì để tới đây... Ngụy Thiên Tuế bảo vệ kiếm, cho dù La Hồng thật sự có thể giành được kiếm nhưng chỉ sợ là cũng quá sức."

"Muốn sống sót đi ra khỏi phủ Giang Lăng, e rằng rất khó khăn."

Lão Hoàng nói.

Sở Thiên Nam hít sâu một hơi, cầm chén rượu, cả người dựa hãn vào bệ cửa sổ, híp mắt.

"Hãn sẽ đến, bởi vì... Đã tới rồi."

Nói xong, Sở Thiên Nam nhìn cầu bạch ngọc hình vòm chép miệng.

Lão Hoàng nhìn lại, bỗng "Ồ" lên một tiếng, chắc chắc rồi chép miệng nói.

"Đúng là tới thật rồi, thật sự dám tới à..."

...

Xe ngựa thông thả, bánh xe vững vàng nện trên con đường lát gạch đá màu xanh.

Bởi vì có sự nhắc nhở của Trương Tri phủ, thế nên Viên hạt tử bèn dứt khoát kéo xe chở La Hồng đi thẳng về phía hồ Lạc Thần.

Đi lên cầu bạch ngọc hình vòm, chính là đám người đang ồn ào, náo nhiệt kia.

La Hồng xóc rèm che của xe ngựa lên, nhìn mọi thứ bên ngoài, không khỏi cười cười.

"Thật náo nhiệt."

Viên hạt tử ôm gậy trúc ngồi trước xe, gật gù.

"Thế gian này chưa bao giờ thiếu kẻ thích xem náo nhiệt."

"Hy vọng bọn họ chỉ đơn giản là muốn xem trò vui mà thôi, nhưng mà không biết bên trong những kẻ thích xem náo nhiệt này có ẩn giấu bao nhiêu kẻ mang ý đồ riêng tới đây." La Hồng bĩu môi.

Xe ngựa tiếp tục băng băng, cũng không biết là Viên hạt tử đã sử dụng thủ đoạn gì, đoàn người cứ như bị một nguồn sức mạnh vô hình tách ra, giống như mặt biển bị một đao bổ làm đôi không thể khép lại được.

Xe ngựa thông thả chạy về phía trước, đi tới trước lan can bạch ngọc mới ngừng lại.

Viên hạt tử tựa trước khung xe, chân chừ một chút mới hỏi: "Công tử, hay trước tiên chúng ta cứ xem náo nhiệt đi, đi ra ngoài sớm quá sợ là sẽ trở thành mục tiêu bị tấn công."

La Hồng ngồi trong thùng xe cười cợt nhưng lại không lên tiếng trả lời.

Mục tiêu bị tấn công?

Từ lúc mới bắt đầu ra khỏi huyện An Bình thì đã trở thành mục tiêu bị công kích rồi.

Thậm chí ngay giờ phút này cũng đã có không ít ánh mắt nhìn về phía này, nhìn chằm chằm buồng xe La Hồng đang ngồi, dường như muốn xuyên qua buồng xe ngựa để nhìn thẳng vào La Hồng đang ngồi trong xe.

Có không ít ánh mắt nghiền ngẫm, không ít ánh mắt ẩn chứa sát ý, không ít ánh mắt len lén chất chứa ý cười nhạo báng.

Có điều xe ngựa vẫn cực kỳ bình tĩnh, không có bất kỳ động tĩnh gì, không thêm đá động gì tới những ánh nhìn tìm tòi kia.

Trong đám người, cách chiếc xe ngựa không xa.

Một bóng hình xinh đẹp mang khăn che mặt, lưng đeo hộp đàn, hơi ngần ngơ nhìn xe ngựa.

Dưới lớp khăn che mặt, dường như ẩn hiện hàng mi nhú chặt lại: "Cháu trai của Hồng Trần à?"

"Đúng là một đứa trẻ có tình có nghĩa, nhưng mà thật sự không nên tới đây."

"Hồng Trần đã chết mười lăm năm rồi, La gia nhìn nhiều năm như vậy cũng không tiếp tục nhẫn nhịn nữa sao?"

Giờ phút này trong đôi mắt của nữ tử như cười như khóc, có vui mừng, có bi thương, nhưng nhiều hơn vẫn là đau thương và mất mát.

Trên hồ Lạc Thần.

Ngụy Thiên Tuế đang nhắm mắt lại thành thoi nghe nhóm hoa khôi đàn hát, bỗng mở mắt ra.

Giây phút khi lão ta mở mắt ra, tất cả những âm thanh đều ngừng hẳn, những hoa khôi cầm như hén, không dám tiếp tục làm ra bất cứ một tiếng động nào.

Ánh mắt Ngụy Thiên Tuế xéch lên, lướt qua mặt hồ dập dờn sóng nước, nhìn thẳng chiếc xe ngựa đằng sau lan can bạch ngọc.

Khóe miệng không khỏi nhếch lên.

"Hào tiểu tử, thật sự dám tới đây, có chúng ta bảo vệ thanh kiếm mà cũng dám tới..."

Sau khi Ngụy Thiên Tuế ngạc nhiên thì bật ra tiếng cười âm độc.

Nhìn Phiêu Tuyết kiếm lơ lửng trước lầu các, lão giơ tay lên nhẹ nhàng búng ra, bắn vào không khí, giống như đang lướt trên thân kiếm.

Keng!

Nhật thời Phiêu Tuyết kiêm bật ra tiếng kiêm ngân vang lạnh lạnh, âm thanh khuếch tán ra, giống như hình thành một vòng gợn sóng nhỏ bé tới không thể nhận ra, lan rộng ra toàn bộ mặt hồ.
Một khắc này trời đất đều trở nên yên ắng.

Chương 296: Mười lăm năm qua hoàn toàn cô phụ cái tên "điên cuồng" (3)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Hết thấy những âm thanh xì xào bàn tán, hết thấy những kẻ đang nói cười say sưa đều ngậm miệng lại.

Ngụy Thiên Tuế đứng dậy, lão ta không mặc quần áo của thái giám, trái lại mặc trang phục may bằng vải gấm, tay chấp sau lưng, gương mặt trắng nõn, bên tai có hai sợi tóc bạc, chắt chứa một chút tang thương.

Lão ta đứng trên mạn thuyền của chiếc thuyền hoa cao lớn, ánh mắt nhìn thẳng vào hồ Lạc Thần.

"Bốn gia phụng mệnh của Thái tử, đặc biệt tổ chức đại hội thưởng kiếm lần này, Phiêu Tuyết kiếm, một trong mười thanh kiếm nổi tiếng trong thiên hạ, từng là bội kiếm của thiên kiêu đương thời La Hồng Trần. Đáng tiếc, thiên kiêu đã qua đời rồi, thanh kiếm tốt không thể không có chủ, đại hội thưởng kiếm hôm nay cũng chính là đại hội để tìm ra chủ kiếm, tìm ra chủ nhân mới của thanh kiếm nổi tiếng này."

"Từ lâu đã nghe danh ở vùng Giang Lăng có rất nhiều văn nhân phong nhã, Thái tử chúng ta ta cố ý muốn treo kiếm trên lầu, xin mời chư vị văn nhân làm thơ ngâm câu, thanh kiếm nổi tiếng phải phối với tác phẩm kiệt xuất, như thế thì đại hội thưởng kiếm lần này mới có thể vẹn toàn."

"Vì thế, muốn giành được Phiêu Tuyết kiếm thì cần phải đưa ra một bài thơ để lấy được danh ngạch tranh đoạt thanh kiếm, tu vi Nhị phẩm trở xuống có thể làm thơ để tham gia cuộc thi."

Ngụy Thiên Tuế đứng yên lặng ở đầu thuyền, tiếng nói có vài phần bén nhọn, vang vọng quanh quần bên hồ.

"Có lẽ có vài người không hiểu thơ ca, không sao cả, có thể mời văn nhân tới hỗ trợ làm thơ, hoặc bỏ ra nghìn vàng để mua lại một tác phẩm thơ ca xuất sắc để tới tham gia cuộc thi tranh kiếm."

Ngụy Thiên Tuế nở nụ cười, nói.

Vừa nói dứt lời.

Khắp trên mặt hồ, trong rất nhiều thuyền hoa, người người ồ lên.

Quy tắc này... Sao có thể là đại hội thưởng kiếm cơ chứ, đây rõ là đại hội sĩ nhục kiếm mới phải!

Làm như thế này thì Phiêu Tuyết kiếm có khác gì những hoa khôi ở Quê Hương lâu?

Đều là những thứ mua đi bán lại bằng tiền tài...

Chỉ cần có tiền là có thể chiếm được.

Rất nhiều người im lặng không lên tiếng, Phiêu Tuyết kiếm vốn là bội kiếm của thiên kiêu La Hồng Trần của La gia, mà giờ phút này, hành động thế này, rõ là đang sỉ nhục La gia.

Trên tầng cao nhất của Quê Hương lâu.

Sở Thiên Nam bĩu môi, nếu như có một ngày sau khi hắn ta chết đi, Thuần Quân của hắn ta bị người ta làm như vậy, e là hắn ta sẽ tức giận tới nổi bật nắp quan tài chui ra ngoài mất.

Mà không thiếu những văn nhân nhà thơ ngồi trên thuyền hoa lại kích động không thôi, bọn họ không quan tâm là nhục nhã hay không, bọn họ chỉ biết là thời khắc cho bọn họ nâng cao tiếng tăm đã tới rồi.

Trong thuyền hoa của Ngô gia Đại Sở.

Một người trung niên đeo hộp kiếm bằng gỗ giáng hương Hoàng Đàn trên lưng, lại cười nhạo lắc đầu.

"Danh kiếm mang theo khí vận, dù cho La Hồng Trần đã chết thì khí số của y vẫn còn sót lại, hành động thế này là muốn xóa bỏ hết khí số của Phiêu Tuyết kiếm. Thôi, dù gì Phiêu Tuyết kiếm cũng là một trong mười thanh kiếm nổi tiếng, sau khi giành lại có thể từ từ nuôi dưỡng khí số của nó cũng được."

Người trung niên hờ hững nói.

Sau đó ông ta lại vẫy vẫy tay gọi một tên sai vặt tới: "Đi tìm một vị tài tử họ Liễu, tìm hắn mua một bức thơ từ."

"Vâng." Gã sai vặt khom người lui ra khỏi thuyền hoa.

Mà ở trong đám người.

Viên hạt tử nghe được những lời này cũng hơi nghiêng đầu, lông mày nhíu lại.

Dường như đang nghe động tĩnh trong xe ngựa.

Trong xe ngựa, La Hồng đang khẽ vuốt Sách Da Người, có thể đứng ra giành kiếm vào lúc này, tất nhiên đều là những người tới sỉ nhục La gia, là kẻ địch với La gia, nụ cười trên mặt của La Hồng ngày càng sâu hơn.

Ở đằng xa, nữ tử che mặt lưng đeo hộp đàn nhíu chặt lông mày, trong con ngươi trào ra sát ý.

Đám người rối loạn như có một trận gió thét gào bay qua, không ít kẻ tới xem trò vui cực kỳ kích động, những người thích xem trò vui như bọn

họ tất nhiên là thích chuyện càng lớn càng tốt.

Tất nhiên, kẻ kích động nhất vẫn là những văn nhân nhà thơ trên thuyền hoa.

Không ít kiếm khách tu sĩ vừa nghe tin đã lập tức hành động, làm thơ gì đó tất nhiên là văn nhân nhà thơ sẽ am hiểu hơn, cho nên đã có không ít kiếm khách thi nhau leo lên những thuyền hoa của các văn nhân thi sĩ, hoặc là đi lên mua thơ từ của những văn nhân bên hồ.

Thậm chí có một số ít những thi từ lại càng ra giá tới nghìn vàng.

Ngụy Thiên Tuế chấp tay sau lưng, cảm nhận gió thổi nhẹ nhẹ ở ven hồ, không khỏi nhếch khóe miệng lên.

Bỗng nhiên.

Bên bờ hồ, một kiếm khách đeo kiếm bên hông, nhảy ra từ thuyền hoa, mũi chân phóng trên mặt hồ, làm cho mặt hồ gợn từng vòng sóng nhỏ lăn tăn, thân hình như én bay bỗng bành lướt trên mặt hồ đầy những thuyền hoa.

Đây là một kiếm khách tu vi Ngũ phẩm, giờ phút này vẻ mặt hắn ta hơi kích động, nếu không có ai bắt đầu vậy thì hắn ta sẽ lên đánh trận mở màn, còn có thể lưu danh nổi bật trong đại hội thưởng kiếm lần này.

Hắn ta lấy ra một tờ giấy, bỗng nhiên quăng về phía lầu thuyền.

"Ngụy Thiên Tuế, tại hạ Lưu gia Bắc Lăng, Lưu Nguyệt Hoa, cũng là thế gia luyện kiếm, đây là thi thư tại hạ đã bỏ ra một nghìn lượng bạc để mua về, có thể gõ mở cánh cửa của đại hội thưởng kiếm này hay không?"

Kiếm khách cười to hào sảng.

Tiểu thái giám bên cạnh Ngụy Thiên Tuế nhẹ nhàng tiếp nhận trang giấy viết thơ từ kia.

"Đọc."

Ngụy Thiên Tuế liếc nhìn người hầu một cái, lạnh nhạt nói.

Tiểu thái giám nọ hắng giọng một cái, tiếng nói sắc bén lạnh lẽo, đọc rõ từng từ từng từ, vang vọng quanh hồ Lạc Thần.

Yên tĩnh, toàn bộ mặt hồ cực kỳ yên tĩnh.

Chương 297: Dưới Nhị phẩm đều có thể tới chiến! (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Yên tĩnh, toàn bộ mặt hồ cực kỳ yên tĩnh.

Từng đôi mắt ngó nghiêng ra ngoài, nhìn chằm chằm kiếm khách giắt kiếm bên hông đứng yên lặng giữa hồ.

"Hay cho câu "nhất kiếm xuất Thiên Quan, tiên nhân không giáng trần", đáng giá bỏ ra một nghìn lượng!"

Vị kiếm khách nọ cười to, tiếng cười quanh quẩn trên mặt hồ.

Xung quanh có không ít kiếm khách cũng rục rịch nhắm nhe, cũng định nhảy vào hồ Lạc Thần để giành được tiếng tăm.

Thế nhưng cũng có không ít người như cười như không liếc mắt nhìn chiếc xe ngựa đang đứng bên lan can bạch ngọc ven bờ hồ.

Bọn họ muốn nhìn thử xem La Hồng sẽ có phản ứng như thế nào.

Di vật của La Hồng Trần bị xem như đồ vật để lòe thiên hạ... Thân là người nhà họ La, La Hồng sẽ phản ứng ra sao đây.

Tất nhiên là rất nhiều người ở đây muốn xem La Hồng có thể làm gì được.

Nhiều lắm chắc chỉ là nhẩn nhện mà thôi.

Dù sao bây giờ chỉ mới là mở màn, chẳng lẽ La Hồng lại nhảy thẳng ra tham gia hay sao?

Tới Viên hạt tử cũng suy nghĩ như vậy.

Lộ mặt quá sớm thật sự không phải là chuyện hay ho gì.

Bỗng nhiên Viên hạt tử ngó ra.

Ông phát hiện màn che phía sau xe ngựa đã bị xóc lên rồi.

La Hồng vẫn ngồi trong xe ngựa chui ra ngoài.

"Công tử, làm gì?!"

Viên hạt tử kinh ngạc.

La Hồng nhìn Viên hạt tử một chút: "Còn làm gì nữa chứ? Tất nhiên là giết chết bọn họ rồi."

La Hồng mỉm cười, lấy Sách Da Người trong ngực ra, lấy bút than mang theo bên mình viết tên của "Lưu Nguyệt Hoa" lên đó.

Sau một khắc.

Áo trắng tung bay, bật người nhảy ra khỏi xe ngựa.

Khí Chính Dương rạng rỡ tỏa ra ngút trời, dưới ánh chiều tà chói mắt như mặt trời ban ngày.

La Hồng bay ra khỏi xe ngựa, Tiểu Đậu Hoa cũng phấn khởi chui ra khỏi xe ngựa, yên lặng đứng bên cạnh Viên hạt tử.

Mà La Hồng áo trắng tung bay, chân đạp trên lan can bằng bạch ngọc, tung người bay ra trong vô số ánh mắt kinh ngạc, như hồng nhận đập bùn tuyết, bay lên mặt hồ Lạc Thần.

Tay cầm kiếm chỉ, miệng đọc thơ.

"Tuyệt vực tông quân kẻ võng nhiên, Tắc Bắc u hận mãn từ tiên."

"Nhất tiêu nhất kiếm bình sinh ý, phụ tẫn cuồng danh thập ngũ niên."

(Dịch thơ:

"Tông quân nơi xa nghĩ vẫn vợ, nỗi u uất nơi Tắc Bắc viết đầy trên giấy."

"Một tiêu một kiếm – mang theo ý chí một đời người, mười lăm năm qua hoàn toàn cô phụ cái tên "điên cuồng".")

"Kiếm của đại bá La Hồng Trần ta."

"Các người cũng xứng sỉ nhục hay sao?"

Vừa nói dứt lời.

Trong lúc mọi người ngơ ngác mở to mắt nhìn.

Kiếm chỉ của La Hồng đã giơ lên, bên trên xe ngựa, trong tiếng thét kinh hãi của Tiểu Đậu Hoa.

Kiếm Thuận Quân bay ra khỏi vỏ chia thẳng lên trời.

Kiếm chỉ của La Hồng bổ xuống kiếm khách Ngũ phẩm Lưu Nguyệt Hoa đứng yên lặng giữa mặt hồ.

Kiếm Thuận Quân chất chồng ba trăm sáu mươi luồng kiếm khí, ngự kiếm chém ngang.

Lưu Nguyệt Hoa thậm chí còn chưa kịp rút kiếm ra, sắc mặt đã cứng đờ lại.

Kiếm khí xuyên thấu qua thân thể của hắn ta, vô số những giọt máu bắn ra, Lưu Nguyệt Hoa bị chém thành hai nửa, xác chết rớt xuống hồ.

Tất cả mọi người đều hít một ngụm khí lạnh, đôi mắt mạnh mẽ co rút lại.

Chẳng ai ngờ được La Hồng lại lộ diện nhanh như thế.

Thậm chí còn dùng tư thế như sét đánh, một chiêu kiếm... Giết người.

Sau khi hồ Lạc Thần nuốt chửng xác chết của Lưu Nguyệt Hoa, dường như trong lúc vô tình bị một chiêu kiếm của La Hồng chém ra gợn lên một đợt sóng bạc nhỏ nhỏ cuộn cuộn...

Yên tĩnh.

Dường như tất cả âm thanh trong trời đất đều bị chiêu kiếm đánh cho im bật không còn một tiếng động!

Ánh chiêu tà đỏ rực như máu, phản chiếu xuống mặt hồ cứ như đang chảy ra máu, một vòng sóng bạc gợn lăn tăn, mỏng manh như một con bạch xà đang xoay vòng, rất lâu sau vẫn chưa thể khép lại, đó là do một chiêu kiếm bỏ ra.

Tuy rằng chưa phải một chiêu kiếm mở hồ, nhưng mà vẫn làm toàn bộ hồ Lạc Thần chấn động, không ai dám nói tiếng nào.

Chết người rồi.

Đại hội thưởng kiếm vừa mới tuyên bố bắt đầu... Đã có một người chết rồi!

Một vị Kiếm tu Ngũ phẩm, người của Lưu gia ở Bắc Lăng, một trong những thế gia Kiếm tu lâu năm của phủ Giang Lăng, tiếng cười phẫn chấn bùng bùng, còn chưa dứt đã bị người ta giết chết chỉ bằng một chiêu kiếm.

Thi thể cũng bị rút xuống hồ, chỉ còn dư lại dòng máu tươi đang nổi lên.

Chỉ trong khoảnh khắc, hơi thở nặng nề quanh quẩn giữa những chiếc thuyền hoa to lớn.

Trên chiếc thuyền hoa to lớn ở chính giữa, Ngụy Thiên Tuế chấp tay, hípmắt nhìn kiếm khách áo trắng bay phất phơ như tuyết, đạp chân đứng trên hồ.

Thật là bá đạo.

Một chiêu kiếm đã giết chết một vị Ngũ phẩm, chém đứt người mở màn của đại hội thưởng kiếm.

Bằng tư thế sét đánh không kịp bưng tai, không có hỏi thăm qua lại dư thừa, không có bắt chuyện nhẹ nhàng từ tốn, vừa gặp mặt đã tung một chiêu kiếm, diệt hồn phách dưới mũi kiếm.

"Đây chính là cháu trai của Trấn Bắc vương, con trai của La Nhân Đồ... La Hồng."

Ngụy Thiên Tuế nhìn La Hồng.

Đây là lần đầu tiên lão ta gặp La Hồng, người trẻ tuổi ở huyện An Bình xa xôi đã quây cho Đế Kinh rồi loạn thành một mớ bụi nhùi.

Cũng chính là người trẻ tuổi đã làm cho Thái tử ra lệnh tổ chức đại hội thưởng kiếm, nhằm gài bẫy giết chết.

Cũng chính là người trẻ tuổi đã giết chết con trai nuôi Ngụy Nhân của lão ta.

"Quả nhiên... Có chút năng lực."

Ngụy Thiên Tuê cười nhạt.

"Một tiêu một kiếm – mang theo ý chí một đời người, mười lăm năm qua hoàn toàn cô phụ cái tên "điên cuồng", đây là nói về La Hồng Trần sao?"

"Cũng thật là tài hoa văn vẻ, không hổ là La Hồng đệ tử của Phu Tử có thể giành chiến thắng trong cuộc thi viết."

Ngụy Thiên Tuê hồ hững gật đầu.

Tiêu thái giám đằng sau lão ta có không muốn đi chẳng nữa nhưng cũng phải thừa nhận một điều là, bài thơ này của La Hồng rất không tệ.

Ít nhất cũng đè ép được bài thơ Lưu Nguyệt Hoa bỏ ra một nghìn lượng mua trước đó.

Chương 298: Dưới Nhị phẩm đều có thể tới chiến! (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Yên lặng một lúc, bỗng chốc xung quanh xôn xao âm ĩ, giống như nước sôi không biết từ khi nào lại trào lên.

Sóng bạc trên mặt hồ dần dần khép lại, không còn để lại bất kỳ dấu vết nào, giống như vụ án giết người ban nãy chưa từng xảy ra.

Trong thuyền hoa, lần lượt từng bóng người đứng lặng nhìn chằm chằm La Hồng đứng trên mặt hồ.

Thật kiêu căng, thật bá đạo.

Thật sáng khoái!

"Mười lăm năm qua hoàn toàn cô phụ cái tên "điên cuồng"... La Hồng Trần đã bỏ mình mười lăm rồi, cái tên "điên cuồng" của ông ấy năm đó bây giờ đúng thật là biến mất gần như không còn."

"Thơ hay, thơ hay!"

Một văn nhân học trò hào sảng vừa uống rượu vừa cười to.

"Là Liễu tài tử, tài thơ ca của y vang danh khắp Giang Lăng, ngay cả y cũng tán thưởng, xem ra thơ này thật sự rất hay."

"Vị này chính là người của La gia sao? Thật kiêu ngạo, thật sáng khoái... Vừa ngâm thơ vừa giết người, một chiêu kiếm đã giết chết Kiếm tu của Lưu gia!"

"Đây là La Hồng con trai của La Nhân Đồ! Mục đích của buổi đại hội thưởng kiếm lần này chính là vì hắn!"

Có không ít người trò chuyện xì xì xào xào.

Mà phía sau lan can bạch ngọc ven hồ, quần chúng khách giang hồ sau khi hít vào một hơi khí lạnh thì hoàn toàn sôi sục.

Mục đích trước đó bọn họ tới đây là gì, còn không phải để xem trò vui, xem một trận long tranh hổ đấu hay sao?

Rất nhiều người đều đang chờ mong La Hồng xuất hiện, nhưng trong suy nghĩ của phần lớn mọi người chính là La Hồng sẽ không xuất hiện sớm như thế, hắn muốn xuất hiện cũng phải đợi tới lúc giữa hoặc sau cuộc đại hội thưởng kiếm này.

Giữ lại đủ thực lực chờ tới lúc xuất hiện, đẩy đại hội thưởng kiếm lên trên!

Nhưng mà tất cả mọi người đều đã nghĩ làm rồi.

La Hồng cũng hề trốn tránh ẩn nấp, cũng không đợi tới lúc giữa hoặc sau cuộc đại hội thưởng kiếm, vừa tới đã dứt khoát điều khiển kiếm ra khỏi xe ngựa, giết người trên mặt hồ.

Ao trắng tung bay, khí Chính Dương lấp lánh như cầu vồng.
Như một mặt trời chói chang, chói tới lóa mắt.

Trốn cái gì?

Nấp cái gì?

La Hồng chấp tay đứng trên mặt hồ, kiếm Thuần Quân bay lơ lửng bên cạnh hắn, thân kiếm sáng lấp lánh, không dính một giọt máu.

Có kiếm khí tỏa ra tràn lan làm mặt hồ hơi gợn sóng lên.

La Hồng không trốn không nấp, hắn tới đại hội thưởng kiếm này chính là để thu gom tội ác, trốn trốn tránh tránh có ý nghĩa gì? Thế sao có thể thu gom được tội ác?

Chân chừ sẽ bại trận, quyết đoán mới có thể giành thắng lợi.

Giống như hắn ra tay nhanh chóng giết chết Lưu Nguyệt Hoa chỉ bằng một chiêu kiếm, ánh mắt hoảng sợ và bi phẫn của đối phương trước khi chết làm La Hồng cũng cảm thấy mình cực kỳ xấu xa, cảm giác được một làn sóng tội ác cực lớn tràn vào trong túi.

Còn quá mức kiêu căng sẽ bị nhảm tới, ra tay quá sớm sẽ trở thành mục tiêu bị công kích.

La Hồng hắn mà cần quan tâm sao?

Tới một người thì giết một người, dù sao những kẻ tham gia đại hội thưởng kiếm lần này cũng không phải là thứ gì tốt.

Ven hồ, phía sau lan can bằng bạch ngọc.

Xe ngựa yên tĩnh ngưng đọng.

Viên hạt tử từa vào cửa xe, ôm gậy trúc, tuy rằng con người không nhìn thấy gì nhưng khóe miệng lại khẽ nhếch lên.

Một câu thơ của La Hồng cũng làm trong lòng ông khá chấn động.

U buồn và tiếc nuối bên trong câu thơ cũng làm khơi dậy nỗi lòng của ông, ông biết vô âm tín đã mười năm rồi, nếu không giải quyết xong khúc mắc chắc có lẽ vẫn lặng lẽ như vậy.

Cái tên "điên cuồng" năm đó của Thương Vương Viên Thành Cương ông cũng sẽ trở thành nỗi tiếc nuối trong miệng của kẻ khác.

Đằng xa.

Đôi mắt của nữ tử mang khăn che mặt đeo hộp đàn trên lưng hơi gợn sóng, trong đôi mắt khó có thể che giấu được nỗi kích động.

Nàng ây ngạc nhiên nhìn bóng áo trắng trên mặt hồ kia, thẳng thốt như thấy được bóng người phong hoa tuyết đại của năm đó.

"Một tiêu một kiếm – mang theo ý chí một đời người, mười lăm năm qua hoàn toàn cô phụ cái tên "điên cuồng"... Hồng Trần, đây là sự phẫn nộ của huynh, bất khuất của huynh, là tiếng lòng của huynh hay sao?"

Mũi của nữ tử kia không hiểu sao đột nhiên chua xót, cái tên "điên cuồng" năm đó, trong thiên hạ còn có mấy ai biết?

Mười lăm năm rồi, người trên đời này biết được tên của La Hồng Trần, còn được mấy người? Dù có biết đi nữa cũng chỉ là chế giễu cười cợt.

Quê Hương lâu.

Ánh mắt của Sở Thiên Nam nhìn chăm chăm kiếm khách áo trắng trên hồ kia, hít vào thật sâu, lại thở ra một hơi.

"Hay lắm La công tử táo bạo."

Về mặt của lão Hoàng cũng quái lạ: "Tên La Hồng này không chỉ dám tới, còn dám càn quấy xông ra như vậy, hử... Có năng lực gì chứ?"

"Giang Lăng, chứ không phải là huyện An Bình đâu."

Rốt cuộc La Hồng càn quấy cái gì?

Thật sự lão Hoàng không đoán ra được, lão không biết, Sở Thiên Nam cũng không biết.

Sở Thiên Nam chỉ biết là khoảnh khắc La Hồng xuất hiện, trong máu huyết của hắn ta lại xuất hiện mấy phần hưng phấn hưng hực.

...
"Ha ha, thật kiêu ngạo."

"Con trai của La Nhân Đồ? Giết một tên Ngũ phẩm thôi mà kiêu ngạo cứ như giết được Lục Địa Tiên vậy..."

"Làm thơ cũng khá tốt đó, nhưng mà thực lực, há, không có gì để kiêu ngạo."

Giọng nói nhàn nhạt vang vọng quanh quần trong thuyền hoa trên mặt hồ.

Àm!

Trong thuyền hoa của Lưu gia Bắc Lăng có một tiếng thét giận dữ vang lên.

"La Hồng! Đây là đại hội thưởng kiếm, không phải là đại hội giết người, một câu xích mích đã giết người! Người là tên giết người!"

Sau một khắc, mặt hồ như bị cuồng phong đẩy lên.

Trong thuyền hoa có một vị cao thủ Nhị phẩm ra tay, một đạo kiếm sáng vắt ngang, cực kỳ sắc bén.

Đây là định dùng thế nhanh như chớp dứt khoát chém chết La Hồng!
Trên chiếc thuyền hoa ở giữa.
Ngụy Thiên Tuế chấp tay, như cười như không nhìn cảnh tượng này,
không hề ra tay.
Giết La Hồng?
Vừa khéo hợp ý của lão ta.

Chương 299: Dưới Nhị phẩm đều có thể tới chiến!

(3)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Có điều thanh kiếm sáng kia còn chưa tới gần La Hồng, trên xe ngựa, Viên hạt tử ném gậy trúc ra.

Thanh kiếm sáng kia trong nháy mắt nổ tung trên không trung, một bóng trúc rơi xuống, mạnh mẽ đâm vào thuyền hoa, làm cho Nhị phẩm Lưu gia âm thầm ra tay trên thuyền hoa kia, nháy mắt mũi miệng chảy máu, bị gậy trúc đóng đinh trên thuyền hoa, hấp hối.

"Đại hội thưởng kiếm tất có quy tắc của đại hội thưởng kiếm, nếu ngấp nghé Phiêu Tuyết kiếm vậy thì tự chuẩn bị sẵn tinh thần bỏ mạng đi, quy tắc bày ra ở đây, nếu như công tử nhà ta chết dưới quy tắc, vậy thì cũng đành thôi, nhưng quy tắc quy định dưới Nhị phẩm mới có thể tham gia, Nhị phẩm mà cũng dám ra tay, Viên Thành Cương ta mắt mù chứ tim không mù."

Viên hạt tử lạnh lùng nói.

Giọng nói của ông vang vọng gầm gừ, giống như ông trời tức giận.

Một chiêu đã làm bị thương, suýt chút nữa giết chết Kiếm tu Nhị phẩm, nhưng vẫn hời hợt như đang ăn cơm uống nước.

Đây là uy thế của cao thủ trên Thiên bảng.

"Ngụy Thiên Tuế, lão phu nói đúng hay không?"

Viên Thành Cương nghiêng đầu nói với Ngụy Thiên Tuế đang chấp tay đứng trên chiếc thuyền hoa chính giữa.

Khuôn mặt trắng bệch của Ngụy Thiên Tuế cười cười, ngón trỏ và ngón giữa quăn một sợi tóc bạc buông xuống bên trán, cười nhạt: "Đương nhiên."

Sau đó cũng không nhiều lời thêm nữa.

Về mặt La Hồng bình tĩnh, Nhị phẩm ra tay kia cũng không làm cho vẻ mặt của hắn có bất cứ thay đổi nào, hắn chấp tay sau lưng, vẫn phóng khoáng như cũ.

Hắn liếc mắt nhìn Ngụy Thiên Tuế, nở nụ cười, cười trắng trợn không thêm kiêng dè.

"Đại bá của La Hồng ta, tuyệt thế thiên kiêu, dù cho có bỏ mình thì kiếm của ông ấy tới lượt đám phế thải có thể đến tranh giành hay sao?"

"La Hồng ta không có tài cán gì, thực lực cũng thấp kém, mới Ngũ phẩm."

"Có điều hôm nay ta chính thức tuyên bố tại đây, muốn lấy được Phiêu Tuyết kiếm, muốn trở thành chủ của Phiêu Tuyết kiếm, thì hãy chuẩn bị sẵn tinh thần bỏ mạng đi."

"Lấy mặt hồ này làm võ đài, hôm nay bản công tử sẽ xếp đặt đấu trường sinh tử này, quy tắc vẫn như quy tắc cũ, dưới Nhị phẩm, đều có thể tới chiến!"

"Đánh thắng được ta, giết được ta thì có thể lấy được Phiêu Tuyết kiếm!"

Chớp mắt tiếp theo, mắt sáng như đuốc, khí Chính Dương như tiếng nổ vang của mặt trời nóng rực, một chữ "Chính" cực kỳ to lớn hiện lên trên đỉnh đầu, khoảnh khắc tiếp theo, chữ "Chính" như tiên nữ rải hoa, không tước xòe đuôi, vô cùng vô tận.

La Hồng liếc nhìn tất cả thuyền hoa trên mặt hồ, nhìn về phía những chiếc thuyền hoa rộn ràng tíu tít kia.

Cao giọng quát lên: "Các người, dám không?!"

Dám không?

Các người dám không?!

La Hồng ta mới Ngũ phẩm, Ngũ phẩm cực kỳ nhỏ yếu!

Đã bày ra cả sân đấu sinh tử rồi, các người hãy mau tới giết ta, đừng sợ, người nào can đảm thì tới đi!

La Hồng hơi hất cằm lên, liếc nhìn toàn trường bằng nửa con mắt.

Miệt thị!

Chế nhạo!

Ăn nói hùng hồn mạnh mẽ lại làm cho toàn trường im lặng.

Ngay cả Ngụy Thiên Tuế cũng hơi ngạc nhiên, không ngờ là La Hồng lại đưa ra quyết định như vậy.

Quyết định này rất điên cuồng.

Cho dù là La Hồng xếp thứ hai trên Hoàng bảng, thế nhưng trình độ năng lực không phải tuyệt thế gì, dù sao việc áp chế Gia Luật Sách, đánh bại Sở Thiên Nam, đều là mượn sức mạnh bên ngoài.

Năng lực của chính La Hồng cũng chỉ thuộc Ngũ phẩm, dù là Gia Luật Sách và Sở Thiên Nam ở đây cũng không dám phát ngôn bừa bãi như vậy.

Dù sao vào Tam phẩm cũng chính là tiến lên cấp độ của tu sĩ Thượng phẩm, đó chính là cảnh giới lột xác.

Tam phẩm là một cảnh giới tốt xấu lẫn lộn, kẻ yếu thì có lẽ thật sự yếu, nhưng kẻ mạnh mẽ... thì cũng mạnh đến đáng sợ!

Lần này La Hồng thật sự quá kiêu ngạo rồi!

Rất nhiều người trên thuyền hoa, khí tức lên xuống, một kẻ kiêu căng ngông cuồng như vậy thật sự làm không ít người không nhìn được muốn xông lên.

Huống hồ những người lần này tới tham gia đại hội thưởng kiếm, vốn là vì muốn xem trò cười của La gia, vốn là nể mặt Thái tử, muốn chà đạp thể diện của La gia.

Nếu La Hồng đã kiêu căng bày ra sàn đấu sinh tử.

Vậy đường đường chính chính giết chết La Hồng trên sàn đấu sinh tử này thì La gia cũng không thể nói gì được!

Trên xe ngựa, Viên hạt tử lại kinh ngạc.

Công tử... Lại làm chuyện khác người rồi.

Có điều, Viên hạt tử im lặng, có lẽ công tử thật sự có năng lực.

Trước đó công tử dùng tu vi Lục phẩm chiến đấu với Tứ phẩm, bây giờ dùng Ngũ phẩm chiến đấu với Tam phẩm...

Có lẽ... Được đó.

"Hay cho một La công tử kiêu ngạo."

"Sàn đấu sinh tử? Dưới Nhị phẩm đều có thể lên tùy thích, người nghĩ người là tồn tại vô địch trong Tam phẩm đấy à?"

"Một Ngũ phẩm nho nhỏ, nực cười, thật sự nực cười."

Tiếng cười nhạo quanh quần khắp bốn phương tám hướng.

Àm!

Trong thuyền hoa có người tiên phong đi lên, vừa bước ra một bước, mặt hồ phút chốc sôi trào, có cột nước bắn lên, người này đạp cột nước, ánh mắt lạnh lùng kiêu ngạo.

Hắn quăng một tấm thơ vào người tên thái giám trên thuyền hoa ở giữa.

Nhưng mà trước khi thơ còn chưa kịp rơi vào tay của thái giám, La Hồng đã liếc mắt, giơ tay lên, kiếm khí gào thét.

Xi xào một tiếng.

Trang giấy viết thi từ kia nhất thời nát vụn, bị nghiền nhỏ vụn.

"Có thơ của ta ở trước, ai dám ra thơ?"

"Thơ của các người cũng xứng với kiếm của đại bá ta sao?"

La Hồng cười nói.

Vừa nói dứt lời, sắc mặt của không ít văn nhân thi sĩ trên các thuyền hoa ở đây đều cực kỳ khó coi, lúng túng, phần nộ, nhưng cũng không thể nào nói được.

Thật sự là không bằng với thi từ của La Hồng, dám lấy ra, vậy thì cũng chỉ có thể làm trò cười cho thiên hạ mà thôi.

Vị Liễu tài tử kia ngửa đầu uống rượu, cười to: "Thơ hay thơ hay, ta buông bút, ta không bằng."

Những văn nhân thi sĩ ở xung quanh đều hơi biến sắc, đều mắng thật to, Liễu tài tử này đang làm gì?

Cứ tăng bốc người ta lên, diệt uy phong của mình như vậy?!

Sắc mặt La Hồng cũng hơi kỳ dị, Liễu tài tử này cứ pha trò xuất sắc như vậy... Hừm? Người của mình à?

Sắc mặt của người đập nước bay tới kia có hơi khó coi.

Đệt!

Đó là thơ từ lão tử đã bỏ ra ba ngàn lượng bạc tìm người mua!

Con mẹ nó mi cứ thế nói thẳng là không bằng thơ của La Hồng.

Ba ngàn lượng bạc của lão tử coi như mất trắng à?!

Chương 300: Pháp ngoại cuồng đồ (1)

Chỉ trong khoảnh khắc, ánh mắt của tên này nhìn về phía La Hồng đầy sự lạnh lùng nghiêm túc.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của đối phương.

Kiểm chỉ của La Hồng đè xuống, kiếm Thuần Quân lơ lửng bên người hắt toát ra kiếm khí lạnh lẽo âm trầm.

"Người đều phải chết, còn để ý tới tiền tài làm chi nữa?"

"Lưỡi kiếm của La Hồng ta không giết loại người vô danh, hãy xưng tên tuổi."

La Hồng nói.

Gã nam tử cao lớn đập cột nước kia phút chốc cười to.

"Tại hạ, Chu gia Giang Lăng, Chu Hải! Võ tu Tứ phẩm Thiên Cương cảnh!"

Vừa dứt lời, một bước đạp trên sóng, làn sóng bắn ra tung tóe.

La Hồng nhanh chóng viết tên của người này lên trên Sách Da Người, sau đó thỏa mãn cất vào.

Nhìn Chu Hải đang đạp sóng bay đến, nụ cười nơi khóe miệng dần dần biến mất.

"Không phải Kiếm tu mà cũng tới giành kiếm sao?"

"Săn sinh tử mà cũng lên góp vui, bị ngu à?"

La Hồng bữu môi nói.

Võ tu Tứ phẩm Thiên Cương cảnh, thật sự rất mạnh.

Nhưng mà...

Lúc ta ở Lục phẩm đã có thể truy đuổi đánh nhau với Gia Luật Sách thuộc Tứ Phẩm đỉnh phong.

Bây giờ ta đã là Ngũ phẩm, có thể chùn bước hay sao?

La Hồng cứ ngỡ đâu sẽ có một Tam phẩm đi lên.

Nhưng mà người xuất hiện trước tiên lại là một tên Tứ phẩm...

Chắc, xem thường ai vậy?!

Trong nháy mắt con ngươi của La Hồng nhìn chăm chú.

Tinh Thần Hoa trong Nê Hoàn cung ở mi tâm run lên, như tỏa ra vô số phần hoa.

Sau một khắc, Bách Thủ Tà Phật!

Và...

La Hồng đứng yên, sau lưng dường như hiện lên một pho tượng Phật hái hoa.

Thân hình đang đập trên cột nước của Chu Hải bỗng chốc mơ màng ngơ ngác, tinh thần thăng thốt.

Mà kiếm chỉ của La Hồng giờ lên một cái.

Từng viên Sắt châu quanh người hiện lên, Sắt châu hóa thành kiếm.

Hóa thành kiếm khí màu đen, mũi kiếm chĩa lên vòm trời, rít gào xông lên tầng mây.

Sau đó La Hồng đưa một tay ra sau, một tay từ từ đề kiếm chỉ xuống.

Bầu trời giống như bị xé rách.

Mặt hồ Lạc Thần, ánh chiều tà đỏ rực như máu.

Một tòa kiếm sơn màu đen tựa như Côn Luân tiên sơn bỗng dưng đè xuống.

Côn Luân Kiếm!

Tinh thần của Chu Hải vừa bừng tỉnh khỏi Bách Thủ Tà Phật, bỗng chốc trùng to như muốn rách cả mí mắt.

Sau một tiếng gào thét bèn nhọn, cương khí bàng bạc vọt lên, một quyền đánh về phía kiếm sơn!

"Phá cho ta!"

Tiếng rống giận dữ phát lên, kích động đến mức mặt mũi đỏ bừng.

Hắn ta muốn lấy sức mạnh phá kiếm sơn.

Hắn ta là Tứ phẩm, thân thể cường tráng, hắn ta có thể!

Trong lúc gào thét một quyền bằng máu thịt đụng vào kiếm sơn.

Sau đó, không có sau đó nữa.

Tiếng gào thét tắt lịm.

Thân thể của Chu Hải bị kiếm sơn đè nát, nháy mắt nổ tung thành vô số thịt vụn, bay tán loạn khắp nơi...

Kiếm sơn biến mất, chỉ còn sót lại một mảnh máu tươi và xương cốt, như mưa rơi ào ào rớt tán loạn xuống mặt hồ.

La Hồng vẫn trên mặt hồ, kiếm Sắt Châu trôi nổi trên vai.

Hắn khoanh chân ngồi xuống, sóng nước lấp loáng, dường có ánh chiều tà mịt mờ, tựa như ảo mộng.

Trên mặt hồ, âm thanh lạnh lùng vang vọng.

"Lên tiếp."

"Người tiếp theo."

"Người tiếp theo"

Thanh âm bình tĩnh quanh quẩn ở ven hồ, hoàng hôn như ngọn lửa thiêu đốt, thiêu đỏ bầu trời, cũng thiêu đỏ cả mặt hồ.

Chiếu xuống thân ảnh bạch y như tuyết, đang ngồi xếp bằng trên mặt hồ như muốn cho đối thủ thêm một thân huyết y kia.

Ngũ phẩm, Lưu Nguyệt Hoa, chết dưới một kiếm.

Tứ phẩm, Chu Hải cũng chết dưới một kiếm này.

Bá đạo, mạnh mẽ.

Tiêu sái khoái ý.

Như một người cũng đủ trấn giữ quan ải, khí thế vạn người không thể khai thông.

Chu Hải bị một kiếm nghiền nổ tung, Côn Luân Kiếm này chính là kiếm thuật đã giết chết Cung Hạo ở trong Thiên Cơ bí cảnh trước đó, cũng chính là kiếm thuật mạnh nhất của Cung Hạo, hơn nữa còn là kiếm thuật sau khi hắn ta khổ tu ở Côn Luân Cung mới có được.

Thời điểm Cung Hạo chết, hắn ta xếp thứ bảy trên Hoàng bảng, trên thực tế, nếu hắn ta sử dụng phong thái chân chính của một kiếm này thì việc Cung Hạo tiến vào năm vị trí đầu trên Hoàng bảng chẳng phải là vấn đề.

Đáng tiếc, bây giờ, Cung Hạo đã chết.

Tuy rằng Cung Hạo đã chết, nhưng kiếm thuật của hắn ta lại ở trong tay La Hồng thể hiện ra phong thái của nó một lần nữa.

Chỉ một kiếm đã giết chết Tứ phẩm.

Tuyệt kỹ chân quân phương.

Toàn bộ hồ Lạc Thân an tĩnh đến độ nghe thấy được cả tiếng tiếng chiêm roi, rất nhiều cường giả đang ngo ngoe rục rịch trong thuyền hoa, cũng bình tĩnh lại.

Chu Hải có mạnh không?

Võ tu Tứ phẩm Thiên Cương cảnh, hơn nữa còn xuất thân từ thế gia Lãng gia, tuy không được tính là cường đại nhưng cũng không thể coi là yếu.

Nếu Chu Hải trẻ đi vài tuổi, thậm chí còn có cơ hội tiến vào Hoàng Bảng.

Thực lực Tứ phẩm hàng thật giá thật Nhưng vẫn bị La Hồng dùng một kiếm chém chết, nhanh đến mức người ta không kịp nhìn, thậm chí còn không kịp phản ứng.

Chu Hải chết, không ai có thể nói gì.....

Vốn tưởng rằng Tứ phẩm ra tay có thể cùng La Hồng tranh phong một phen, nhưng không nghĩ tới, La Hồng lấy tốc độ như chớp đánh tới, đánh

cường giả Chu gia chết cũng không kịp gọi cứu viện.

Rốt cuộc hồ nước khôi phục sự tĩnh lặng, thi thể bị áp lực nghiền thành thịt nát, tất cả đều rơi vào trong hồ nước.

Từng ánh mắt nhìn thẳng vào La Hồng đang ngồi xếp bằng ở trên hồ, hơi thở dần trở nên dồn dập, có ngưng trọng, có kinh hãi, cũng có sát khí.

Bạch y trên hồ vẫn phong lưu.

La Hồng lấy hồ làm lôi đài, bày ra đấu trường sinh tử, chấn kinh toàn bộ phủ Giang Lăng, kinh động đến tất cả môn khách giang hồ đến quan sát.

Trên thuyền hoa trung tâm, Ngụy Thiên Tuế chấp tay, híp mắt.

Nhìn bạch y ngồi xếp bằng kia, tươi cười trên khuôn mặt lão ta dần dần biến mất.

"Khó trách người này có thể được Văn Thiên Hành khen ngợi như vậy, quả nhiên.....Bất phàm, có thể được Trấn Bắc vương coi trọng như thế, đích xác xứng với cái danh là chân long của La gia.

Ngụy Thiên Tuế chậm rãi nói, lão vừa dứt lời, sát khí quanh quẩn trong ngũ khí lại càng khiến người ta thêm sởn tóc gáy.

Hai tên tiểu thái giám theo phía sau lão, thân hình run nhè nhẹ.

Chương 301: Pháp ngoại cuồng đồ (2)

"Bổn gia đã hiểu, khó trách người này dám lộ diện sớm như vậy, hấn muốn ngăn cản đại hội thưởng kiếm này"

Trong âm thanh bén nhọn của Ngụy Thiên Tuế mang theo tiếng cười lạnh, nhìn thấu vài phần mục đích của La Hồng.

"Giết hết những kẻ đến đoạt kiếm, đại hội thưởng kiếm này..... ắt sẽ thành trò cười."

"Có ý tứ, gan phách mười phần, nhưng..... Hấn thật sự cho rằng một Ngũ phẩm nho nhỏ như hấn có thể trở thành tồn tại vô địch trong tầng lớp tu sĩ dưới Nhị phẩm hay sao."

Ngụy Thiên Tuế cười nhạo Viên hạt tử ở trên xe ngựa, gương mặt tràn đầy nếp nhăn, vẻ mặt lạnh nhạt.

Một kiếm của công tử đã giết chết Chu Hải Tứ phẩm cũng chỉ hành động bình thường, Viên hạt tử cũng không kinh ngạc, cái này chẳng qua cũng chỉ là đồ ăn khai vị thôi.

Tiểu Đậu Hoa kích động ôm lấy kiếm Thiên Cơ, kích động đến mức mặt mũi đỏ bừng vì phấn khích.

"Công tử, giỏi..... Thật là lợi hại!"

Dùng một kiếm chém chết Tứ phẩm, cực kỳ mạnh mẽ.

Nàng đã chứng kiến toàn bộ quá trình công tử trở nên mạnh mẽ, hiện giờ người đã mạnh như vậy, nàng thân là kiếm thị của công tử cũng cảm thấy vinh dự lắm.

Nhóm môn khách giang hồ bên ven hồ đều kích động không thôi, đây là đại sự mười năm khó gặp, bọn họ không kịp xem đại sự huyện An Bình lúc trước, lúc này Lạc Hồng công tử lấy hồ Lạc Thần làm sân đấu, bày ra lôi đài sinh tử, quả thực đã khiến cho lỗ chân lông của từng hiệp khách đều căng tràn cảm giác sảng khoái.

Tin tức được truyền đi rất nhanh, truyền tới toàn bộ phủ Giang Lăng, trong phủ Giang Lăng to như vậy, môn khách giang hồ vô số, một số môn khách giang hồ không có ý định đi xem trận chiến này cũng biết La Hồng một người, một kiếm, bạch y tuyết trắng, đơn độc ngồi trên hồ Lạc Thần, chiếm hết phong lưu tiêu sái của đại hội thưởng kiếm cũng buông động tác trong tay xuống, đi tới ven hồ.

Cách ven hồ Lạc Thần không xa có một tòa lầu thấp.

Tri phủ Trương Tĩnh Chi chấp tay sau lưng, đứng an tĩnh, từ tòa lầu này nhìn ra hồ Lạc Thần phía xa, có thể thu tất cả tình cảnh trên hồ vào đáy mắt. Mà ở bên cạnh Trương tri phủ còn có thống lĩnh phủ quân.

Giờ phút này, sắc mặt thống lĩnh phủ quân có chút quái dị, nhìn sắc mặt âm tình bất định của Trương tri phủ, không biết nên nói gì.

"Tri phủ đại nhân, điều này..... hợp quy củ sao?"

Ánh mắt Trương Tĩnh Chi nheo lại, trong lúc nhất thời có chút không biết nói gì.

Vừa lúc trước ở trước cửa thành, y bảo La Hồng chỉ cần tuân thủ quy củ, y có thể bảo đảm an toàn cho La Hồng.

Kết quả, La Hồng vừa vào hồ Lạc Thần đã bắt đầu giết người ngay.

Dùng một kiếm giết người, trong chốc lát, đã giết hai người, quan trọng là hai người này đều là người của thế gia trong phủ Giang Lăng.

"Giết người trong phủ Giang Lăng..... Hình như không hợp quy củ." Thống lĩnh phủ quân do dự nói.

Trương tri phủ liếc mắt nhìn gã, nói: "Người có thể coi đây là cuộc báo thù trong giang hồ bình thường..."

"Hơn nữa, đây là quy củ do chính La Hồng định ra, lời đài sinh tử, người khác có thể giết hãn, hãn cũng có thể giết người khác, cho nên..... cũng nằm trong quy tắc"

Trương tri phủ nói.

Thống lĩnh phủ quân mang vẻ mặt dờ khóc dờ cười: "Điều này xem như lỗ hổng trong quy tắc sao? Ngông cuồng nhưng không phạm luật sao."

Trương Tĩnh Chi lại không nói gì nữa.

Trận chiến trên hồ Lạc Thần, vô số môn khách giang hồ hò hét sáng khoải rất đã nghiền.

Mà trong lòng rất nhiều người lại là phần uất, sát khí nổi lên bốn phía.

Từng chiếc thuyền hoa xuôi theo dòng nước, kéo ra khoảng cách, có rất nhiều người từ trong khoang thuyền buông hoa khôi mỹ nữ trong tay, đi ra, đứng lặng ở trên boong thuyền, nhìn chăm chăm hồ Lạc Thần đang trở thành sân đấu sinh tử của nam nhân bạch y.

Phiêu Tuyết kiếm treo ở phía trước thuyền hoa, kiếm khí như tuyết quang, trong lúc hoàng hôn chiếu rọi tỏa ra ánh sáng mê ly, lộng lẫy.

Nhưng, giờ phút này, không người nào chú ý tới một Phiêu Tuyết kiếm vang danh thiên hạ này.

Bọn họ đều nhìn chăm chú vào kiếm khách một thân áo trắng kia.

Không ít người sắc mặt khế biên, cái chết của Chu Hải đã có tác dụng làm người khác kinh sợ.

Ở đây có không ít người mạnh hơn Chu Hải, nhưng những người có thể một kiếm chém chết Chu Hải cũng không nhiều.

La Hồng.....mạnh đến đáng sợ.

Hắn có vốn liếng rất lớn.

Đệ nhị Hoàng bang, danh bất hư truyền.

"Một người thủ lôi đài có thể trụ được bao lâu?"

"Sức người cũng sẽ có lúc cạn kiệt, dù sao thì sức lực một người cũng hữu hạn, cuối cùng cũng sẽ tiêu hao sạch sẽ."

"Nếu xa luân chiến (1), La Hồng ngươi có thể chịu được bao lâu?"

(1) Trong Binh thư của Tôn Tử, "xa luân chiến" là phương pháp sử dụng 2 cánh quân xa thay nhau tấn công làm đối thủ xoay sở không kịp, liên tục bị động, không biết nên tập trung đối phó với bên nào.

Thanh âm yếu ớt không biết từ trong thuyền hoa nào phiêu đảng truyền ra.

La Hồng điên cuồng thật, nhưng nếu có thể lấy sức của một người làm kinh sợ nhiều tu sĩ, chiếm hết phong lưu của đại hội thưởng kiếm lần này vẫn có chút hơi quá.

Bởi vì, dù sao La Hồng cũng chỉ là một người.

Trong thuyền hoa Ngô gia.

Ánh mắt của một người trung niên đeo hộp kiếm sâu thăm thăm, nhìn chằm chằm La Hồng.

"Đó là La Hồng, bạn tốt mà Ngô Mị Nương kia kết giao được ở trong học cung sao?"

Người trung niên hỏi.

Một thủ hạ bên người gã liền gật đầu.

"Học cung đúng thật là một nơi tốt, tuổi trẻ thật tốt biết bao, Ngô Mị Nương ở trong học cung có thể biết được người bạn tốt như vậy, thật là hâm mộ"

"Nếu đến lúc người này trưởng thành vẫn còn duy trì quan hệ với Ngô Mị Nương, tương lai người sở hữu được vị trí kiếm đạo đứng đầu Ngô gia hẳn sẽ là Ngô Mị Nương"

Tên trung niên buồn bã nói: "Vậy con ta..... Còn cơ hội sao?"

Gã ngẩng đầu nhìn bầu trời rực rỡ ánh vàng, cười cười.

"bị liên hệ với tu sĩ của mấy thế lực lớn, xa luân chiến để hắn tiêu hao hết kiếm khí, nguyên khí, lần tỉnh khí thần của hắn"

"Một người chặn đại hội thưởng kiếm, quá điên rồ."

"Đã điên thì chắc chắn phải trả giá"

Gã trung niên nói, làm đôi mắt của thủ hạ phía sau gã trở nên ngưng trọng, sau đó, thủ hạ khom người, rời khỏi thuyền hoa.

Chương 302: Pháp ngoại cuồng đồ (3)

"Người tiếp theo"

La Hồng nhúu mày, lần thứ hai lên tiếng.

"Sao lại không có ai thế này? Các người dám đến đoạt kiếm của đại bá La Hồng ta mà lại không có chút can đảm này sao?"

La Hồng nhân nhật nói, trong giọng nói mang theo vài phần châm chọc.

Đừng nha, hấn còn chưa thoải mái đâu?!

Hấn mới viết hai cái tên trên sách da người thì có thể đạt bao nhiêu tội ác? Còn chưa bằng được sự sung sướng khi thu hoạch tội ác trong Thiên Cơ bí cảnh lúc trước.

La Hồng đã mong đợi đại hội thưởng kiếm lần này từ lâu, nhưng đừng kết thúc đầu voi đuôi chuột như vậy chứ, sẽ làm hấn khó chịu.

Lời La Hồng vừa dứt.

Trong thuyền hoa đã có người ra tay.

Bay vút ra, hơi thở rung chuyển, là một Ngũ phẩm.....

Hửm?

La Hồng cảm thấy ngoại ý muốn, hấn kiêu ngạo như vậy vậy mà còn có tên Ngũ phẩm đi tìm cái chết?

Tên ngũ phẩm này vừa xuất hiện, tức khắc từng lá từng lá bùa chú đạo môn trôi nổi phóng ra, đây đều là đạo phù, là đạo phù mà không cần phải là tu sĩ đạo môn cũng có thể thúc giục được, giá trị xa xỉ.

"Sau này những người tới khiêu chiến ta, nhớ báo tên mình"

La Hồng nói.

"Nếu không đến chết cũng không được biết tên, đúng là quá thảm"

Tên Ngũ phẩm kia vô cùng ngưng trọng, cắn răng nói: "Chu gia, Chu Thụy."

Sau khi gã báo tên thì đột nhiên kích hoạt từng đạo bùa chú đạo môn.

Oanh!

Bùa chú đó hóa thành lực sĩ mặc phù giáp, bay vút qua mặt hồ, đánh về phía La Hồng.

Bùa chú này, giá cả sang quý, uy lực không hề tầm thường, nhưng La Hồng lại nhúu mày, Linh hoa phù như từng cánh hoa nở rộ, dễ dàng tìm được sợi tơ sinh khí mà Chu Thụy dùng linh khí trời đất để thao túng lực sĩ.

Kiểm vừa xuất ra đã chặt đứt sợi tơ này.

Chỉ trong nháy mắt, Chu Thụy đã mất khả năng kiểm soát sợi tơ, sắc mặt đại biến:

"Không, ta nhận thua!"

Chu Thụy gầm nhẹ, xoay người bay về phía thuyền hoa của Chu gia.

Gã bị phái tới tiêu hao tinh khí thần của La Hồng, gã thật sự không muốn, nhưng Chu gia cho gã một ít bùa chú sang quý cho nên gã định thử một lần.

Mới thử một lần đã lộ ra điểm yếu rõ ràng đến vậy.

La Hồng không nhanh không chậm viết tên Chu Thụy trên quyền số nhỏ.

Ngồi xếp bằng trên mặt hồ như cũ, đầu cũng chẳng thềm ngẩng lên.

"Bước lên lôi đài sinh tử của hồ Lạc Thần này, ta và ngươi nhất định phải phân sinh tử, ngươi đánh không lại liền chạy trốn.....

Coi sống chết là chuyện đùa sao?"

La Hồng nhàn nhạt nói.

Ngay sau đó, hắn nhẹ nhàng gõ vào Thuần Quân kiếm.

Thuần Quân kiếm tức khắc gào thét bay ra, xuyên qua phù lục sĩ đã mất đi không chế, khiến cho phù lục sĩ hóa thành bùa chú rách, bay xuống mặt hồ.

Một kiếm xé rách tạo nên tiếng nổ lớn.

Áp lực bốn phía bay về phía Chu Thụy "Ta nhận thua!"

Trong ánh mắt Chu Thụy đầy sợ hãi, chạy như điên về thuyền hoa của Chu gia.

Bỗng nhiên, gã sờn tóc gáy, bước chân như bị bùn lầy bao trùm, chuyển động trở nên vô cùng khó khăn.

Lại thấy trọng bóng dáng gã chiếu rọi trên mặt hồ, có một bàn tay màu đen nắm lấy mắt cá chân gã.

Phụt!

Thuần Quân kiếm xẹt qua.

Trực tiếp chém đứt đầu Chu Thụy, một khối thi thể không có đầu, vô lực ngã vào hồ Lạc Thần, khiến mặt hồ gợn lên từng đợt sóng.

"Định dùng xa luân chiến tiêu hao lực lượng của ta? Phái Ngũ phẩm tới làm gì thế?"

La Hồng cười nhạo.

Tiếng cười này như một cái tát, hung hăng tát vào mặt rất nhiều người.

Trong thuyền hoa của Chu Gia, lại có người vụt ra.

"Báo tên." Thanh âm La Hồng truyền ra.

"Chu gia, Chu Khải"

Người mới tới quát lớn, lần này là Tứ phẩm, hiển nhiên Chu gia cũng đã rõ ràng, muốn dựa vào Ngũ phẩm để tiêu hao lực lượng của La Hồng không quá khả thi, đệ nhị Hoàng bang, bất khả chiến bại trong cùng cấp không phải chỉ là hư danh.

La Hồng lại cắm đầu vào quyển sách nhỏ, viết tên xuống.

Ngay sau đó, kiếm Sát Châu chen chúc xuất ra hóa thành một ngọn núi kiếm, hình dáng giống như một chiêu đã giết chết Chu Hải, Côn Luân Kiếm.

Tinh thần của vị Chu Khải này run lên từng đợt, quát lên chói tai, không hề chống cự, trên mặt hồ bay vút đi, nhanh chóng di chuyển, muốn thông qua tránh né để lôi kéo La Hồng đánh theo kiểu du kích, tiêu hao lực lượng của La Hồng.

La Hồng ngẩng đầu nhìn hắn ta như nhìn một tên ngốc.

Sau đó, Phật hóa trăm tay, Tà Phật giáng thế.

Tà ảnh cũng từ trong bóng dáng Chu Khải thò tay ra, nắm lấy chân hắn ta.

Thân hình Chu Khải cứng lại, sồn tóc gáy, còn chưa hiểu được vì sao đã bị núi kiếm nghiền nát.

Lại chết mất rồi.....

Lại bị hạ gục trong nháy mắt.

Máu tinh nồng đậm tràn ngập mặt hồ, không có lấy một mảnh xương.

Nếu nói lần đầu tiên là trùng hợp, vậy thì lần thứ hai chính là thực lực chân chính.

Cho dù không dựa vào ngoại lực, La Hồng cũng dễ dàng trấn áp được thực lực Tứ phẩm, thậm chí có thể giao phong cùng Gia Luật Sách, Sở Thiên Nam, hai vị thiên kiêu Hoàng bang.

Trái tim băng giá, sợ hãi.....

Những điều vốn đã được tính toán tốt, kế hoạch tiêu hao lực lượng của La Hồng lại bắt đầu dao động.

Suy cho cùng, trong kế hoạch của bọn họ, đánh không lại La Hồng sẽ bỏ chạy, mục đích chủ yếu là tiêu hao thực lực của La Hồng.

Kết quả, một khi ra tay sẽ không có cơ hội bỏ chạy từ trong tay La Hồng.

Nếu muối ra tay rồi bỏ chạy ư, không thể, đây hoàn toàn là lấy mạng của mình để bỏ vào.

Rất nhiều tu sĩ trong thuyền hoa trầm mặc.

Chu gia cảm thấy đau khô vô cùng, Chu gia lúc này chính là.....
mắt máu nghiêm trọng.!

Trên mặt hồ, La Hồng vẫn ngồi xếp bằng, thậm chí mông cũng không
dịch chuyển đi chút nào, cười đến xán lạn.

"Hóa ra cũng chỉ có như vậy, a miêu a cầu cũng xứng tới tranh kiếm của
đại bá ta"

La Hồng cười nhạt.

Bỗng nhiên.

La Hồng nheo mắt lại.

Mặt trời đỏ như lửa chiếu trên mặt hồ, có một trận gió lạnh đột nhiên
thổi qua.

"Quỷ Kiếm Tông, Thôi Khuê"

Chương 303: Pháp ngoại cuồng đồ (4)

Thanh âm u ám kéo dài quanh quẩn như thanh âm dùng đao mài trên phiến đá.

Rất nhiều cường giả trong thuyền hoa đều có tinh thần hẩn lên.

Quý Kiếm Tông?

Tông môn Tà tu hạng nhất trong danh sách đăng ký chính thức của vương triều Đại Hạ!

"Thôi Khuê? Hiện đang đứng hạng mười một trên Hoàng bảng, Thôi Khuê?"

"Một vị thiên kiêu trên Hoàng bảng? Tuy là Tà tu, nhưng Rất cường đại!"

"Tới! Rốt cuộc cũng có người nên hình nên dạng ra tay rồi."

Không ít người kích động, môn khách giang hồ vây xem đều trừng lớn mắt, sợ mình sẽ bỏ lỡ cảnh chiến đấu kế tiếp.

Chỉ nghe tiếng người, không thấy bóng người.

Khí Tà Sát nồng đậm cuộn cuộn xuất hiện.

La Hồng ngồi xếp bằng trên mặt hồ, bạch y đột nhiên phiêu đăng bay lên.

Hắn nheo mắt lại.

Tìm vị trí của Thôi Khuê này.

Bỗng dưng, La Hồng cúi đầu.

Hồ nước dưới mộng, dường như có một đoàn sương đen đang không ngừng tới gần, càng lúc càng lớn trong mắt La Hồng.

Ngay sau đó, hóa thành quả cầu tà sát màu đen thật lớn, nổ ra những đợt sóng kinh thiên, bao phủ La Hồng!

Oanh!

Hồ nước nổ tung, vô số khí Tà Sát cuộn cuộn tuôn ra.

Một thân ảnh được một đạo khí Tà Sát màu đen bao phủ hoàn toàn, rút kiếm trên lưng ra, hai tay cầm kiếm.

Thôi Khuê cảm thấy hơi hưng phấn, không nghĩ tới lòng giam tà sát lại dễ dàng vây khốn La Hồng đến vậy.

Quá đơn giản đi!?!

Cho dù La Hồng có một thân khí Chính Dương nhưng nếu đã bị lòng giam tà sát bao vây thì Thôi Khuê cảm thấy mình gần như thắng được hơn một nửa.

Kể cả là Sở Thiên Nam bị lồng giam tà sát này bao vây cũng phải chịu nhiều đau khổ.

Dù sao La Hồng cũng chỉ là một tên Ngũ phẩm, cho dù sát phạt mạnh mẽ nhưng chắc hẳn không có sức chống cự lớn như Sở Thiên Nam.

"Đệ nhị Hoàng bang Hóa ra cũng chỉ như vậy"

Thôi Khuê tay cầm kiếm, cười.

Ngay sau đó gã hóa thành một đạo kiếm quang màu đen, chui vào lồng giam tà sát, phóng thích sát khí.

Trong lồng giam tà sát.

La Hồng bày ra vẻ mặt mơ màng, hẳn gặp được tà tu?!

Hắn trăm triệu lần cũng không nghĩ tới, không phải tà tu Thiên Địa Tà Môn, mà là tà tu được chính thức công nhận!

Nhìn lồng giam tà sát xung quanh, khuôn mặt La Hồng hiện lên kinh ngạc, sau đó không nói gì mà bày ra vẻ mặt vui sướng như nhặt được tiền.

Đan điền đáng thương bị ma kiếm A Tu La hút khô, khí Tà Sát hiện giờ đang thiếu đến đáng thương lại còn ở trạng thái khô cạn.

Vị tà tu này tới thật quá đúng lúc!

Vận chuyển công pháp.

Một lực hút đột nhiên vận chuyển.

Khí Tà Sát trong nhà giam nháy mắt bị đan điền La Hồng hấp Một đạo kiếm quang màu đen đánh úp lại.

Tâm thần La Hồng vừa động, phía trên đỉnh đầu hắn có một đồng chữ thánh ngôn chữ "Chính tuôn ra.

Thôi Khuê bị một đồng thánh ngôn chữ "Chính" chói lòa đến mù mắt này ập vào mặt, khí Chính Dương uy vũ hùng tráng khiến thân thể gã nhũn ra, sức chống cự rơi về con số không, lâm vào trạng thái hoảng hốt vô cùng.

La Hồng bấm tay bắn ra, bắn bay kiếm của Thôi Khuê, vươn tay bóp lấy cổ gã, nhắc toàn thân gã lên.

"Nho tu Ngũ phẩm..... Vấn Tâm?"

Giọng nói Thôi Khuê nghèn nghẹn, thanh âm chua xót quanh quẩn mặt hồ.

"Tà tu?"

La Hồng nhìn Thôi Khuê bằng sắc mặt cổ quái.

"Tà tu cũng dám phạm tới ta?"

Ngay sau đó, tròng mắt Thôi Khuê đột nhiên trợn to, gã cảm giác được toàn bộ lực Tà Sát trong cơ thể đang bị La Hồng hút đi hết "Người, không đúng.....

Oanh!

Lông giam tà sát chột tan rã.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy rõ ràng hình ảnh trên mặt hồ.

Trong hình ảnh ấy, La Hồng đứng lên, vươn tay bóp lấy cổ Thôi Khuê, bạch y phiêu dật, chính khí như lửa, chữ "Chính" như khổng tước xòe đuôi, như sao đầy trời, tà khí trên người Thôi Khuê như băng chảy tuyết tan, giống như..... Bị tỉnh lọc.

Sau đó.

Trong trong ánh mắt đại ra vì kinh hãi, không thể tin được của mọi người.

Một tiếng rắc giòn giã vang lên.

Thôi Khuê, tà tu Quỷ Kiếm Tông, hạng mười một trên Hoàng Bị bóp gãy cổ.

Hạn hán gặp mưa rào.

Thông khoái!

Dưới ánh nhìn chăm chú của vạn người, La Hồng bóp chết Thôi Khuê, một Tà tu Tứ phẩm, nội tâm lại như được ăn mật.

Người tốt!

Tà tu quả nhiên đều là người tốt!

La Hồng đang lo tà sát khí trong đan điền chưa được khôi phục khiến con át chủ bài có thể dùng được ở Giang Lăng sẽ thiếu nhiều, mà sự xuất hiện của tên Thôi Khuê này lại giống như tia nắng mặt trời xé tan bóng đêm vô tận làm La Hồng cảm giác được sự âm áp dào dạt.

Hóa ra đây chính là..... Nhân gian có chân tình, nhân gian có chân ái!

Buông tay.

Thôi Khuê bị hút khô khí tà sát, cơ thể bị vặn gãy cổ tức khắc mất đi sức sống, trên gương mặt gã còn lưu lại vẻ hoảng sợ, khó tin còn có.... hoài nghi nhân sinh trước lúc tử vong.

Trong ánh mắt gã vẫn còn hiện lên ánh nhìn như đã phát hiện ra một bí mật lớn đáng sợ.

Bùm.

Một tiếng vang lên, thi thể Thôi Khuê ngã vào trong hồ Lạc Thần như ngã vào vòng ôm của hồ Lạc Thần, vô lực chìm vào đáy hồ.

Trên mặt hồ, La Hồng mặc bạch y trắng như tuyết, Thuần Quân kiểm an tĩnh bên người.

Khí Chính Dương càng thêm lộng lẫy khiến không ít người không dám nhìn thẳng, cảm giác được vài phần chói mắt đến chảy cả nước mắt.

Sáng..... Sáng quá!

Còn có vô số chữ 'Chính' nở rộ trên đỉnh đầu, mỗi một chữ 'Chính' đều là chân ngôn thánh nhân, những chữ 'Chính' như sao trải đầy trời, thỉnh thoảng lại loé lên ánh sáng lấp lánh.

Tĩnh mịch, không tiếng động.

Thôi Khuê - đứng thứ mười một trên Hoàng bảng, thực lực Tứ phẩm đỉnh phong, thiên kiêu của Quỷ Kiếm tông, nhặng gã

Bị hạ gục trong tay La Hồng trong nháy mắt!

Không, phải nói là bị tỉnh lọc!

Lực tã sát trên người Thôi Khuê trước mặt La Hồng hoàn toàn không tạo thành uy hiếp gì, bị tỉnh lọc đến sạch bách.

Đây là thiên địch khắc chế sao?

"Đệ nhị Hoàng bảng thật sự rất mạnh!"

"Nho tu Ngũ phẩm, Vần Tâm cảnh!"

"La Hồng đúng là đệ tử của Phu Tử, một Nho tu chính thống, Thôi Khuê bị ám đầu mới dám đi trêu chọc Nho tu"

"La Hồng trở thành đệ tử của Phu Tử đâu được bao lâu? Chắc Thôi Khuê không ngờ rằng La Hồng đã trở thành Nho tu Ngũ phẩm"

Chương 304: Còn ai nữa? (1)

Đám môn khách giang hồ tụ tập xung quanh vẫn chú tâm quan sát, còn có tu sĩ trong thuyền hoa đều thờ thờn thụt.

Thôi Khuê, thật đáng tiếc.

Gã đứng thứ mười một trên Hoàng bang, là Tà tu Tứ phẩm, tương lai thậm chí có thể trở thành biểu tượng của Quỷ Kiếm tông.

Thế nhưng lại chết không minh bạch ở đại hội thưởng kiếm lần này.

Quỷ Kiếm tông cũng coi như kiếm tu nhưng thuộc về kiểu kiếm tu không chính thống, là kết hợp tà sát cùng kiếm thuật tạo thành một loại quỷ kiếm thuật độc đáo.

Uy lực rất mạnh, trong tông môn cũng có cường giả đỉnh cấp tọa trấn.

Nếu như người gã cũng gặp phải là Sở Thiên Nam, người từng là đệ nhị Hoàng bang thì nếu không thắng được, gã cũng có thể sử dụng thủ đoạn quỷ dị của Tà tu để có thể toàn thân trở về.

Nhưng, người Thôi Khuê gặp là La Hồng, đừng nói là rút lui, đến cả tà sát trên người cũng bị tinh lọc sạch sẽ.

Quá thảm.....

Tinh túy của Tà tu là tích lũy lực tà sát, kết quả tà sát bị bóc hơi, nháy mắt đã chẳng còn sức uy hiếp, dễ dàng bị La Hồng vận gãy cổ.

Chết thật thê lương.

Nhưng rất nhiều người phân chấn hấn lên bởi vì bọn họ phát hiện La Hồng nhắm mắt lại.

Tựa như đang bình phục tinh khí thần.

"Thôi Khuê dù sao cũng đứng thứ mười một trên Hoàng bang!

Cho dù La Hồng giết được Thôi Khuê thì tất nhiên tiêu hao của hắn cũng rất lớn, tuy hắn là Nho tu, nhưng Nho tu phải tiêu hao một lượng lớn lực lượng tinh thần để tinh lọc tà sát, giờ hắn đã tiêu hao rất lớn."

"Hắn nhắm mắt là đang ở trạng thái khôi phục, đừng cho hắn nhiều cơ hội khôi phục!"

"Cơ hội của chúng ta tới rồi, còn tưởng gia hỏa này là người sắt ?

cơ, hóa ra hắn cũng sẽ mệt Chỉ trong chốc lát, đã có vô số tiếng xì xào vang lên trong từng chiếc thuyền hoa.

Rất nhiều người có cảm giác, cơ hội của bọn họ tới rồi!

Lợi dụng lúc thể lực người suy giảm, lấy mạng người!

Giết !

Rầm!

Thuyền hoa lay động, một đạo lại một đạo khí cơ trùng điệp.

Ánh mắt của nhóm môn khách giang hồ ven hồ đều co rút lại, có người cười nhạo, có người bĩu môi khinh bỉ, cũng có người âm thầm thở dài.

La Hồng đúng là rất điên cuồng, nhưng, dù sao hắn vẫn là Đứng là xa luân chiến rất mất mặt, cơ mà hiệu quả lại được thể hiện rất rõ, mặc dù lần nào La Hồng cũng đều dùng thủ đoạn lời đình giết chết đối phương khiến bốn phía kinh sợ.

Nhưng, một khi hắn có biểu hiện mệt mỏi, những hạng người ngo ngoe rục rịch kia sẽ lộ ra nanh vuốt dữ tợn muốn xé toác La Hồng.

Trong đám người.

Một nữ tử mang theo khăn che mặt, đeo hộp đàn, hàng lông mày nhíu lại, trong ánh mắt có hơi lo lắng.

Những người này lại bất chấp thể diện tiến hành xa luân chiến, nếu cứ tiếp diễn như thế này...

La Hồng thật sự sẽ không đỡ nổi mất.

Quan trọng nhất chính là..... tu sĩ Tam phẩm còn chưa ra tay.

Từ lúc ra tay đến giờ, đều là tu sĩ Ngũ phẩm, Tứ phẩm, một khi tu sĩ Tam phẩm ra tay, La Hồng tất nhiên sẽ lâm vào khổ chiến.

E rằng hắn sẽ không bảo hộ được Phiêu Tuyết kiếm.

Suy nghĩ này ập đến, trong mắt nữ tử toát ra bi thương, kiếm của La Hồng Trần bây giờ lại trở thành phần thưởng, thậm chí, đến cả hậu nhân của huynh ấy cũng phải đánh cược tính mạng để bảo hộ.

Không biết vì sao lại có cảm giác đáng buồn.

Trên xe ngựa.

Viên hạt tử an tĩnh ngồi, gương mặt già nua đầy nếp nhăn, tuy ông không nhìn thấy, nhưng lỗ tai rất thính, ông có thể nghe rõ từng tiếng sột soạt chung quanh người.

Nhưng ông rất bình tĩnh, giết Tà tu thật sự khiến cho công tử tổn rất nhiều lực lượng sao?

Không phải có người thực sự nghĩ như vậy chứ?

Một vị Nho tu có hư ảnh thánh nhân trong người tuyệt đối là khắc tinh của Tà tu!

Một thân khí Chính Dương đã đủ để tinh lọc Tà tu, công tử còn chưa sử dụng đến hư ảnh thánh nhân, có thể tổn bao nhiêu sức lực chứ?

Có điều, chân mày Viên hạt tử vẫn nhăn lại như cũ.

Bởi vì sau cái chết của Thôi Khuê, trong thuyền hoa đã có tu sĩ Tam phẩm dần dần ngo ngoe rục rịch.

Những tu sĩ Tam phẩm vốn tới xem náo nhiệt lại chuẩn bị ra tay.

Đại hội thường kiếm lần này quy định dưới Nhị phẩm có thể tham gia, cho nên, có thể nói Tam phẩm... chính là tu sĩ cấp bậc cao nhất trong đại hội lần này.

Đương nhiên, Tam phẩm cũng có mạnh có yếu, nhưng mà cho dù được coi là yếu cũng đã mạnh hơn rất nhiều người.

Cho nên, tiếp theo đây, đối với La Hồng mà nói, lại càng thêm hung hiểm.

Trời đất dường như cũng trở nên an tĩnh.

Thế lực khắp nơi đều nhìn chăm chăm.

Nơi xa, trong trà lâu, Trương tri phủ và thống lĩnh phủ quân đang quan sát.

Trên tầng cao của Quế Hương Lâu, Sở Thiên Nam và lão Hoàng cũng nhìn ra xa.

Đám người phía sau hàng rào bằng đá bạch ngọc bên hồ đều nín thở.

Trong thuyền hoa trung tâm, Ngụy Thiên Tuê híp mắt, cười như không cười mang theo nghiền ngẫm.

Không khí bắt đầu trở nên lạnh lẽo.

Ánh tà dương dần khuất sau núi như bị hồ Lạc Thần nuốt sống một nửa, chỉ còn nửa cái lòng đỏ trứng nấu chín, tản ra vàng sáng mờ nhạt.

Trên mặt hồ, huyết tinh nồng đậm không ngừng tản bớt đi.

Một thân bạch y đứng lặng, nhắm mắt, yên lặng.

Trong thuyền hoa, một vị kiếm khách trẻ tuổi tiêu sái đặt mũi chân lên mép thuyền hoa, trực tiếp phóng tới như hồng nhan đập lên bùn tuyết, vậy mà không khiến mặt nước mảy may dao động chút nào.

Sự không chế lực lượng này thật kinh người.

"Không phải người nông cuồng lắm sao? Muốn một người cản đại hội thường kiếm này, trước tiên hãy hạ gục được ta đi đã"

Thanh âm nhàn nhạt vang vọng, trên mặt hồ chấn động không thôi.

Trong thuyền hoa, không ít người ngẩng đầu lên, thậm chí ngay cả người đàn ông trung niên trong thuyền hoa của Ngô gia kia cũng đi ra ngoài khoang thuyền, nghiêm túc nhìn một trận này, bởi vì người ra tay chính là một vị tu sĩ Tam phẩm!

Một vị kiếm tu Tam phẩm Kiếm Cuồng cảnh.

Chương 305: Còn ai nữa? (2)

La Hồng vẫn duy trì tư thái nhắm mắt như cũ, nhưng, không phải hấn đang điều tức, hấn đang cảm thụ tà sát mãnh liệt tiến vào trong đan điền.

Lực tà sát bị tiểu tử ty A Tu La hút khô trước đó cũng đã khôi phục một chút.

"Cuối cùng cũng phải ra tu sĩ Tam phẩm, còn tưởng rằng các người muốn tiếp tục phải đâm Ngũ phẩm với Tứ phẩm đi chết, dùng mạng người tới tiêu hao ta, để cho mấy tên Tam phẩm các người làm ngư ông đắc lợi"

La Hồng vẫn nhắm hai mắt, nhàn nhạt nói.

Dứt lời, sắc mặt của người Chu gia trong thuyền hoa cực kỳ khó coi, Chu gia đã mất đi hai Tứ phẩm, một Ngũ phẩm, tổn không ít bùa chú, có thể nói là Chu gia đã đại thương nguyên khí.

Mà, không ít tu sĩ trong thuyền hoa cũng thấp giọng bàn tán.

Thân ảnh đứng lặng trên mặt hồ đối mặt với La Hồng kia lại cười cười.

"Tại hạ, Lưu Tinh kiếm phái, Vương Thành"

"Lạc Hồng công tử..... xin chỉ giáo."

Vương Thành nói.

Hắn ta vừa dứt lời.

Trên mặt hồ, chợt có kiếm khí di chuyển. Tam phẩm đã có thể điều động một chút lực lượng của thiên địa cho mình dùng, cũng là cấp bậc có thể được liệt vào hàng ngũ siêu phẩm.

La Hồng bỗng dung trợn mắt, liếc Vương Thành một thân trang phục thanh nhã kia một cái.

Một kiếm tu Tam phẩm.

Rất tốt, rất tốt.

Cuối cùng Tam phẩm cũng tới.

Thôi Khuê chết nhanh quá khiến La Hồng không kịp viết tên xuống danh sách tử vong nên có chút tiếc nuối, tên kia ít nhất cũng được một trăm tội ác đó.

La Hồng lấy ra bút than, trịnh trọng lạ thường viết tên Vương Thành vào cuốn sách nhỏ.

Vương Thành cũng chuyển động.

Một bước đạp xuống.

Vô số kiếm khí từ dưới bàn chân hấn ta bắn ra, trong phút chốc, kích động hồ nước khiến cho mặt hồ vốn bình tĩnh như gương nháy mắt như bị

đánh vỡ, từng đạo thủy kiếm dày đặc bắn ra hóa thành phi kiếm đầy trời, gào thét phóng về phía La Hồng.

Ngũ phẩm đánh nhau với Tam phẩm!

Trên hồ Lạc Thần, mọi người ngưng thở quan sát trận chiến.

Tam phẩm thực lực siêu phẩm, còn là tu sĩ thượng phẩm, cho dù La Hồng là đệ nhị Hoàng bang, cũng rất khó thắng đi?

Trong lòng mọi người đều nghĩ như vậy, tất cả mọi người đều nhìn chăm chú vào cảnh chiến đấu trên mặt hồ.

Cuồng phong gào thét khiến cho bạch sam trên người La Hồng bám chặt vào thân hình.

Áp lực, cuối cùng cũng có một chút áp lực.

Tam phẩm vẫn rất mạnh.

La Hồng nheo mắt lại, gõ nhẹ trên thân Thuần Quân kiếm. Trong nháy mắt, Thuần Quân kiếm tức khắc gào thét bay ra.

Đôi mắt với mưa kiếm đầy trời, Thuần Quân kiếm lẻ loi xông lên trông có vẻ tịch mịch vô lực.

Thuần Quân kiếm lung lay, né tránh mưa kiếm, như cánh chim xuyên qua mưa rền gió dữ, không dính lấy một hạt nước.

Trên mặt hồ, thân hình La Hồng nhoáng lên, chợt hóa thành một dải lụa màu trắng lướt đi.

Tới tận bây giờ, đây là lần đầu tiên hãn di chuyển.

Sát Châu xuất hiện, hóa thành kiếm chắn trước người hãn, kiếm Sát Châu gào thét xoay nhanh quanh thân hình La Hồng, hóa thành kiếm trận vừa công vừa thủ.

Thịch thịch thịch!

Từng thanh kiếm trên mặt hồ bị Vương Thành đạp chân lên như tạo thành những đóa hoa sen xán lạn nở rộ ngoài kiếm trận.

Thế nhưng, mưa kiếm này không hề tạo nên được sự cản trở nào.

Vương Thành thấy thế, đôi mắt co rụt lại, hét lớn một tiếng.

"Đến hay lắm"

Sau đó, đôi tay hãn ta đột nhiên chà xát, kiếm chưa ra khỏi vỏ bỗng nhiên xoay tròn trước người, tốc độ vô cùng nhanh, vô số kiếm khí như hóa thành một con rồng nhỏ uốn lượn.

"Ra!"

Vút một tiếng, kiếm ra khỏi vỏ, kiếm khí sắc bén lan ra cả bốn phương.

Kiểm niệm sinh, thuật ngự kiếm.

Cùng với tiếng kiếm ngân vang như đông tô, thanh kiếm vừa ra khỏi vỏ đã dùng tốc độ cực nhanh xoay tròn lập tức từ một hóa bốn.

Đinh một tiếng, đâm vào Thuần Quân kiếm.

Sau đó, bốn đạo kiếm khí màu trắng như hóa thành bốn con bạch giao, bay vụt về phía La Hồng.

Sắc mặt La Hồng quái dị.

Phiên bản chất lượng thấp của Hóa Long kiếm sao?

Loè loẹt, nhưng chỉ có hoa, không có quả. (1)

(1 Ý câu này muốn nói chỉ bắt chước được vẻ bên ngoài chứ không hề thể hiện được uy lực của Hóa Long kiếm.

La Hồng đứng lặng tại chỗ, 72 kiếm Sát châu đang không ngừng xoay quanh, hóa thành Thiên Đấu Liên Hoàn kiếm trận bảo hộ hắn.

Nó giống như tầng phòng ngự cường đại nhất trên đời này, phòng ngự tuyệt đối, làm kiếm khí của Vương Thành khó lại gần.

Tóc tai Vương Thành bay tán loạn, tức giận, trừng to mắt.

"Sao có thể?!"

Ngũ phẩm Mệnh Kiếm đã có thể hình thành kiếm trận phòng ngự, còn có thể ngăn cản kiếm khí của Tam phẩm Kiếm Cuồng?

"Ta không tin!"

Vương Thành nghiêng rằng, kiếm khí trong cơ thể trào dâng lần nữa, không ngừng rót vào trong phi kiếm Oanh!

Hồ nước nổ tung, cuốn lên sóng to gió lớn như hai bức tường nước rất cao, bắn ra sóng nước rồi nhanh chóng hạ xuống một cách vắng lặng.

Vụt vụt vụt!

Thiên Đấu kiếm trận tản ra!

Một đạo hắc ảnh nháy mắt bị kiếm khí xoắn nát.

Khí thể của bốn đạo kiếm không giảm, rót vào trong hồ, khiến cho hồ nước sôi trào một lúc, đột nhiên cuốn lấy kiếm khí nổ mạnh.

Nhưng, trong lòng Vương Thành lại hơi ngỡ ngàng.

"Người đâu?"

Vương Thành sờ tóc gáy, La Hồng sau kiếm trận đã biến mất!

Biến mất một cách quỷ dị, như bốc hơi trong không trung.

"Người đang tìm ta sao?"

La Hồng nhàn nhạt nói.

Tức khắc da đầu Vương Thành nổ tung.

"Kiếm tu Tam phẩm làm bản công tử có chút thất vọng....."

"Còn không bằng đáng vẻ của Sở Thiên Nam"

La Hồng nói.

Dứt lời, La Hồng học Sở Thiên Nam, đột nhiên dùng vai húc ra.

Đập mạnh vào lưng Vương Thành.

Phanh!

Một đám máu lớn bắn ra, Vương Thành như một quả bóng cao su bị La Hồng đập bay, thân hình hoàn toàn không chịu khống chế bay lung tung trên mặt hồ.

Đợi đến lúc hắn ta xoay người đứng thẳng, hai chân trên mặt hồ tạo ra hai đường sóng nước hẹp dài phía sau, cái bóng của hắn ta khẽ động đậy, có hắc ảnh hiện lên.

Chương 306: Còn ai nữa? (3)

Hắc ảnh nhoáng lên, hóa thành bộ dáng La Hồng, xuất hiện quỷ dị sau hắc ta.

Di hình hoán ảnh!

Đôi mắt Vương Thành đột nhiên sáng lên, thời khắc hắc ta chờ đợi chính là đây!

Oanh!

Trên người hắc ta bộc phát ra một cỗ uy áp mạnh mẽ, ... tu sĩ Tam phẩm có khả năng nắm giữ lực lượng của thiên địa, cũng là điểm siêu phẩm của Tam phẩm.

Hắc ta phải dùng tới lực lượng của thiên địa để trấn áp La Hồng.

Trong tay áo hắc ta bắn ra một thanh kiếm phong sắc nhọn, chém về phía cổ La Hồng.

Một kích tất chết!

Lực lượng của thiên địa sao?

La Hồng cảm giác được đầu vai hơi nặng, nhưng, không hơn.

Trong mi tâm, hư ảnh tà thần khinh thường ngáp một cái, hư ảnh thánh nhân trong đan điền cũng lười mở mắt...

Lực lượng thiên địa mà Vương Thành Tam phẩm ngưng tụ được như ngọn gió nhẹ nhàng phát qua gương mặt La Hồng.

Phanh!

La Hồng vỗ nhẹ vào thanh kiếm đang lao tới, một chân bước ra nhanh như roi vút, hung hăng đá mạnh vào vòng eo Vương Thành, đến thận của hắc ta cũng như bị đá hỏng.

Mắt Vương Thành co rụt lại, lực lượng thiên địa sao có thể vô dụng thế được?

Hắc... mẹ nó.....

Kiểm tu Ngự Kiếm, sợ nhất là bị người ta tiếp cận.

Đặc biệt là Võ tu khí huyết cường đại tiếp cận, La Hồng không phải kiểm tu sao?

Sao trông cứ như Võ tu thế này?

Cho dù cảnh giới Võ tu của La Hồng không cao, nhưng, thân thể cũng không phải loại mà hắc ta có thể so sánh được.

Nhưng chủ yếu, La Hồng dùng thủ đoạn quỷ dị tiến lại gần khiến Vương Thành khó lòng phòng bị.

Vương Thành lại một lần nữa bị bắn bay trên mặt hồ, chạt vật dên không chịu nổi, ho ra từng ngụm máu, che eo lại.

Hắn ta xoay người đứng thẳng lên, bốn phi kiếm đột nhiên vụt tới, hóa thành bốn con bạch giao.

"Chết đi."

Hắn ta nổi giận!

Nhưng mà, La Hồng lại không di hình hoán ảnh nữa.

Mà hắn đứng lặng tại chỗ, đưa tay không chế Thuần Quân kiếm, kiếm khí vận chuyển trong kinh mạch, một vòng hai vòng ba. Ngay sau đó, hắn gõ nhẹ tay, thân Thuần Quân kiếm ngâm khê như rồng ngâm.

Kiểm khí gào thét tiến ra, hình thành một con bạch long ngoài Thuần Quân kiếm.

Bạch long cuốn lấy cột sóng trắng, va chạm cùng với bốn con bạch giao do Vương Thành chém ra.

"Đây mới là Hóa Long Kiếm"

La Hồng nhàn nhạt nói.

Bạch long duỗi cái eo lười, nháy mắt, chém cho kiếm khí của 4 con bạch giao sụp đổ, cả người Vương Thành đều nhuốm máu, đôi mắt co rụt lại.

Ngay sau đó, hắn ta cầm kiếm đặt ngang trước người.

Mũi Thuần Quân kiếm chém qua thân kiếm đang đặt ngang trước người Vương Thành.

Chuôi kiếm nhanh chóng hiện lên vết nứt, trực tiếp nổ tung thành vô số mảnh kiếm.

Phụt!

Thuần Quân kiếm xuyên qua ngực Vương Thành, kéo theo một lực mạnh mẽ, giống như bạch long kéo Vương Thành về phía chân trời.

Kiểm chỉ của La Hồng chậm chậm giờ lên.

72 thanh kiếm Sát Châu tức khắc hóa thành một vệt màu đen bay vụt ra, hóa thành một trận mưa kiếm màu đen trên vòm trời.

Mưa kiếm rơi xuống.

Phụt, phụt, phụt!

Từng kiếm xuyên qua thân thể.

Mưa kiếm rơi xuống, lại bay ngược trở lại, một lần nữa xuyên qua thân thể.

Dưới màn mưa đan xen, Vương Thành cả người máu tươi đầm đìa, thân hình bay tự do như một trái bóng cao su bị kiếm Sát Châu xuyên qua thân

thể, từng đợt máu bắn ra, hắn ta bị chém cho tan tác, chỉ trong phút chốc đã mất hết sự sống.

Trên hồ.

Bạch y đứng lặng, kiếm chỉ hơi giơ lên, mưa máu phiêu đảng bay trên đỉnh đầu của hắn.

Hắn lộ ra sườn mặt như một vị kiếm khách bề ngễ đến thăm hồ đang dần lâm vào tĩnh mịch, cuối cùng, tầm mắt hắn dừng ở trên mặt Ngụy Thiên Tuế đang ở boong thuyền hoa trung tâm, khoe miệng gương lên.

"Tam phẩm..... cũng chỉ có như vậy.

"Còn có người nào nữa không?"

"Nếu không còn, vậy Phiêu Tuyết kiếm, ta thu hồi thay đại bá"

Đã chết, Vương Thành của Lưu Tinh kiếm phái đã chết rồi.

Một kiếm tu Tam phẩm không chế được lực lượng thiên địa, dám chĩa kiếm với đất trời, nhưng lại bị La Hồng giết chết bằng phương thức ghê người.

Chỉ để lại bầu trời đầy sương máu.

Toàn bộ hồ Lạc Thần hôm nay bị che kín bởi mùi máu nồng đậm, đậm đến mức người ta không nhìn được mà cảm thấy buồn nôn, mà người khởi xướng tất cả những thứ này lại là người mặc áo trắng như tuyết đứng trên bờ hồ.

Kiều ngạo đến cực điểm, bá đạo đến cực điểm.

Một kiếm giết chết người.

Chỉ cần người dám vào hồ, La Hồng dám giết.

Vốn tưởng rằng tu sĩ Tam phẩm ra tay, có lẽ tình huống sẽ tốt hơn một chút, có thể áp chế uy thế bá đạo của La Hồng một chút.

Nhưng kết quả vẫn như cũ, Vương Thành giao chiến với La Hồng chỉ trong chớp nhoáng, hai bên giao phong cực nhanh, kết quả cũng hiện ra cực nhanh.

Thực lực của Vương Thành không yếu, Tam phẩm Kiếm Cuồng, tuy trên phương diện kiếm tu không thể gọi gã là đại kiếm tu nhưng cũng là hạng người nổi danh, trong chốn giang hồ cũng là cao thủ nhất đẳng.

Nhưng hắn ta vẫn chết một cách thê thảm.

Ngũ phẩm, nghịch kiếm giết chết Tam phẩm.

Cũng không khó khăn như tưởng tượng.

Trong thuyền hoa, không ít tu sĩ Tam phẩm chuẩn bị ra tay ngay lập tức lùi bước.

Cái chết của Vương Thành như ngọn gió lạnh thổi qua giúp bọn họ thanh tỉnh, khiến bọn họ đặt tay lên ngực tự hỏi, nếu bọn họ xuất chiến liệu có thể sống sót hay không.

Bọn họ thắng được Vương Thành sao?

Nếu không thắng được, thì cũng như những tu sĩ Chu gia trước đó, ra tay chỉ để chịu chết thôi.

Tiếng chê cười xung quanh cũng chỉ giúp làm tăng thêm sức mạnh và sự cuồng vọng bá đạo của La Hồng.

Mà câu kế tiếp La Hồng nói, lại khiến tất cả mọi người quay sang nhìn nhau, sắc mặt đỏ lên.

"Còn người nào không?"

Ồ đây đều không phải là người sao?

Nhưng làm gì có người dám xuất đầu lộ diện?

Máu của Vương Thành còn bay trên không trung, chứng minh thực lực của La Hồng giết chết được Tam phẩm.

Chương 307: Kết tinh bùng nổ, tóc đen hóa bạc!

(1)

Tuy rằng Vương Thành mới tiến vào Tam phẩm, tên của gã cũng chưa từng xuất hiện trên Huyền bảng của Đại Hạ nhưng thực lực cũng không thể coi là yếu.

Nhưng mà, gã vẫn chết thảm.

Bọn họ còn dám lên sao?!

Chẳng lẽ..... Đại hội thưởng kiếm lần này cứ kết thúc như vậy sao?

Không có người nào dám vào hồ đánh một trận với La Hồng, đại hội thưởng kiếm này mở ra còn có ý nghĩa gì.

Việc Phiêu Tuyết kiếm thuộc về La Hồng như ván đã đóng thuyền

Trong lúc nhất thời, không khí có vài phần xấu hổ cùng quý dị.

Buồn cười đến cực điểm.

Ở đây có nhiều cao thủ như vậy, cũng chẳng thiếu tu sĩ Tam phẩm, thế mà không có người dám đứng ra gánh mũi nhọn này, không người nào dám ra tay khiến cho thân ảnh Ngũ phẩm trong hồ kia càng thêm lóa mắt rực rỡ.

Trên thuyền hoa trung tâm.

Ngụy Thiên Tuế chấp tay, híp mắt.

Lão thật sự không nghĩ La Hồng có thể mạnh mẽ như vậy, lão cảm thấy, Vương Thành chết quá dễ dàng.

Hai tên tiểu thái giám phía sau lão ta cũng có vài phần ngưng trọng.

"E rằng La Hồng đã có thực lực của Huyền bảng Đại Hạ"

Bọn họ nghiêm túc cung kính nói.

"Có lẽ, thái tử điện hạ định ra quy củ quá thấp, nếu cho phép cao thủ

Nhị phẩm xuất chiến, La Hồng ắt phải chết"

Một tên tiểu thái giám khác mở miệng.

Ngụy Thiên Tuế nắm lấy lọn tóc bạc rủ xuống bên tai, liếc tiểu thái giám kia một cái:

"Lắm miệng"

"Thái tử điện hạ sao lại không biết, nhưng, nếu cho phép Nhị phẩm ra tay, La Hồng sẽ đến hay sao?"

Tiểu thái giám kia cứng đờ lại, xấu hổ cúi đầu.

Ngụy Thiên Tuế thu hồi ánh mắt, thanh âm mang theo vài phần bén nhọn:

"Không sao, hấn kiêu ngạo thì sao cơ chứ? Nếu thái tử đã ra lệnh cho ta tổ chức đại hội thưởng kiếm, La Hồng không tới thì không nói làm gì, nếu đã tới, bốn gia tất nhiên muốn hấn có đi mà không có về.

"Đi thông tri cho Dư Tam Xuyên của Phi Lưu kiếm các, đừng đứng đây xem kịch nữa, đến lúc thu lưới rồi"

Ngụy Thiên Tuế nói.

Tiểu thái giám then thùng kia nghe vậy, cả người đột nhiên chấn động.

"Dư Tam Xuyên, thiếu các chủ Phi Lưu kiếm các, đứng thứ 18 trên Huyền bảng Đại Hạ?!"

"Hóa ra, điện hạ đã sớm có an bài!"

Tiểu thái giám hít sâu một hơi, trong mắt lóe lên một tia kích động, sau đó, khom người lui ra, hóa thành một đạo ánh sáng bay vút ra khỏi thuyền hoa trung tâm.

Ngụy Thiên Tuế đặt tay xuống, khóe môi hiện lên nụ cười nhàn nhạt, lão nhìn chăm chăm La Hồng.

Tên này dám thị uy trước mặt lão sao?

Mới giết một tên Tam phẩm còn không tiến vào được Huyền bảng đã dám thị uy với bốn gia, bốn gia thực sự muốn nhìn xem kiếm của người lúc đối mặt với tu sĩ Huyền Bảng còn sắc nhọn như thế hay không.

Hướng hồ, ngay cả khi Dư Tam Xuyên của Phi Lưu kiếm các không ra tay, Ngô gia Đại Sở cũng sẽ ra tay.

La Hồng thật sự cho rằng đại hội thưởng kiếm lần này đơn giản như vậy sao?

Nếu đã dám bày ra, tất nhiên sẽ không cho La Hồng người quay Về, Tầng cao nhất Quế Hương lâu.

Lão Hoàng nở nụ cười bày ra cả hàm răng vàng vọt, tán thưởng nói: "Thật lợi hại, Ngũ phẩm vượt cấp giết chết Tam phẩm! Hấn lại mạnh mẽ hơn."

Sở Thiên Nam bĩu môi: "Vương Thành kia đã tính là gì, đến Huyền bảng cũng không tiến vào được, bản thể tử cũng có thể nhẹ nhàng giết hấn, cũng chẳng chậm hơn La Hồng bao nhiêu."

"Giết chết một Vương Thành không coi là gì, kế tiếp mới là vở kịch lớn"

"Tam phẩm trên Huyền bảng sẽ không có nhiều kẻ yếu như vậy đâu"

"Nếu Thái Tử đã bày ra mưu kế mạnh mẽ đến vậy, tất nhiên sẽ không để La Hồng phá thế cục đơn giản như thế, chắc chắn y đã an bài Tam phẩm

trên Huyền bồng. Tuy không thể khiến cho cao thủ trên hạng 10 của Huyền bồng ra tay nhưng từ hạng hai mươi trở về trước vẫn có khả năng rất lớn.."

Sở Thiên Nam nói.

"Nếu thật như vậy, La Hồng sẽ gặp nguy hiểm"

"Trừ khi, hắn có thể bộc phát Hư Ảnh Thánh Nhân như trong trận chiến với ta một lần nữa, nhưng ta cảm thấy khả năng cũng không lớn. Ta cảm thấy lần đó chỉ là trùng hợp, hơn nữa còn là ở Học Cung trên Đông Sơn, cho nên La Hồng mới có thể mượn thiên thời địa lợi để bộc phát. Loại thủ đoạn kia, nếu có thể dễ dàng bộc phát như vậy, chẳng phải La Hồng là vô địch sao?"

Lão Hoàng nghe vậy, cũng khịt mũi.

Lão ta thậm chí chấp nhận gật gật đầu, người là thế tử, người nói cái gì cũng đúng.

Người bại bởi vì không đúng thời cơ.

Sở Thiên Nam nhìn về phía hồ Lạc Thần, máu trong cơ thể khê sôi trào, nhìn một người canh giữa cửa, ngăn trở toàn bộ đại hội thưởng kiếm.

Hào khí bùng bùng, khí phách ngút trời.

"Chỉ có như vậy mới xứng là kẻ địch cả đời của Sở Thiên Nam ta."

Ánh mắt Sở Thiên Nam rạng rỡ.

Môn khách giang hồ xung quanh cũng lâm vào tĩnh mịch.

Bọn họ chấn động vì cái chết của Vương Thành, một tu sĩ Tam phẩm đang sống sờ sờ bị người ta đánh chết ở trước mắt bọn họ, còn là do một tên Ngũ phẩm đánh chết, đây là phong thái kiêu gì?

Rất nhiều kiếm khách giang hồ vốn cảm thấy La Hồng dám một mình cản trở đại hội cũng chỉ là tâm tính cuồng vọng của thiếu niên, sức người cũng sẽ có lúc hết, La Hồng cũng có lúc sức cùng lực kiệt.

Nhưng hiện tại xem ra, cũng không hẳn là thế, La Hồng thật sự có tự tin, có lòng tin với thực lực của bản thân để dùng một kiếm cản hồ.

Yêu nghiệt!

Yêu nghiệt tuyệt thế!

Ngũ phẩm có thể giết chết Tam phẩm, tuyệt đối là phong tư của yêu nghiệt tuyệt thế.

Đệ nhị Hoàng bồng, quả nhiên danh bất hư truyền.

Một đám đông môn khách giang hồ xúm lại ven hồ Lạc Thần đều hít hà một hơi, xem như hôm nay bọn họ được nhìn một tấn trò hay.

Thật quá đã mắt.

Ánh mắt bọn họ lướt qua dừng lại trên những chiếc thuyền hoa yên tĩnh vô cùng đang dừng lại ven hồ.

Những người trong thuyền hoa đó có ra tay hay không?

Nếu không, có phải đại hội thưởng kiếm lần này sẽ kết thúc hay không?

La Hồng lấy tư thái bá đạo vô cùng bảo hộ kiếm của La Hồng Trần.

Chương 308: Kết tinh bùng nổ, tóc đen hóa bạc!

(2)

La Hồng đứng lặng, bề ngẫ, cuồng ngạo, bá đạo, lãnh khốc.....

Bạch y của hắn khẽ lay tựa một vị kiếm tiên mang bạch y, đơn độc bước đến, sóng nước lóng lánh trên mặt hồ Lạc Thần càng giúp thêm cho hắn tỏa ra hào quang vạn trượng.

Bạch bạch bạch.

Bỗng nhiên, có tiếng vỗ tay trong thuyền hoa truyền ra Trong thuyền hoa của Phi Lưu kiếm các, một thanh niên thân mang bạch y lưng đeo hộp kiếm dựa vào vách tường của khoang thuyền, cười như không cười nhìn La Hồng.

"Thật hay cho một trận một kiếm ngăn cản hồ, đánh bại tất cả địch thủ trong thiên hạ, đúng là một giai thoại anh hùng"

"Thực lực của Vương Thành không tồi, vốn tưởng rằng gã ra tay là đủ rồi, nhưng lại bị người giết chết"

"Cho rằng không cần ta ra tay, không nghĩ tới ta vẫn phải ra tay."

Thanh niên cười nói như cuộc đối thoại của những người thân thiết nơi quê nhà, nhưng trong giọng nói có sát khí khiến lông tơ người ta dựng đứng.

La Hồng nhìn về phía người này, lông mày khẽ giật, hắn cảm nhận được áp lực.

Không sai, đối phương tạo cho hắn áp lực rất lớn, so với Vương Thành, hơi thở của người này như một ngọn núi áp xuống, kéo theo uy áp của thiên địa cực kỳ mạnh mẽ.

"Người là ai?"

La Hồng hỏi.

"Phi Lưu kiếm các, Dư Tam Xuyên." Thanh niên bạch y cười nói.

"Có thể giết người là phúc phận của ta"

Người xung quanh nhìn thấy thanh niên bạch y này đều rít rít phát ra kinh hô.

Chưa ai từng nghĩ đến, trong thuyền hoa vẫn luôn không có động tĩnh gì của Phi Lưu kiếm các còn cất giấu một vị đại lão như vậy!

"Dư Tam Xuyên, thứ 18 trên Huyền bảng Đại Hạ!"

"Cao thủ Huyền bảng xuất hiện sao? Cuối cùng cũng tới rồi!"

"Xong rồi, Dư Tam Xuyên chính là thiếu chủ của Phi Lưu kiếm các, kiếm thuật cực mạnh, La Hồng công tử..... không phải đối thủ của y."

Sau hàng rào bạch ngọc, không ít môn khách giang hồ đều phát ra tiếng thở dài.

Người có tên, cây có bóng.

Cho dù La Hồng là đệ nhị Hoàng bang, nhưng, cũng chỉ là Hoàng bang.

Hoàng bang chỉ bao gồm các tu sĩ trẻ tuổi từ Tứ phẩm trở xuống, hầu hết đều không vượt quá 25 tuổi.

Mà quy tắc của Huyền bang lại không giống vậy, Huyền bang chỉ nhận tu sĩ Tam phẩm.

Cho nên chỉ tính mỗi thực lực thôi, Huyền bang đã nghiền áp Hoàng bang. Có điều, Hoàng bang lại đại biểu cho thiên phú cùng tiềm lực, thu nhập tất cả thiên kiều khắp thiên hạ, điểm ấy thì Huyền bang Đại Hạ không thể so sánh.

Ven hồ Lạc Thần.

Không khí bắt đầu trở nên nghiêm túc.

Viên hạt tử nhãn mây, thứ 18 trên Huyền bang Dư Tam Xuyên.....

Quả nhiên, đây chính là một cái bẫy.

Thứ 18 của Huyền bang, nếu là Gia Luật Sách và Sở Thiên Nam gặp phải đều sẽ chạy.

Những người có thể tiến vào Huyền bang đều không phải kẻ yếu.

"Cũng đã đến lúc nên kết thúc rồi....."

Viên hạt tử hít sâu một hơi, thời điểm trận chiến này kết thúc chính là thời điểm chân tướng phơi bày.

Suy nghĩ này ập đến, Viên hạt tử ở trên xe ngựa hơi cựa mình, xem như làm nóng người vậy, đợi lát nữa bộ xương già này sẽ phải hoạt động hết công suất rồi.

Trên hồ Lạc Thần.

Đôi mắt La Hồng dao động, nở nụ cười.

"Huyền bang?"

La Hồng cười nói.

"Thiếu các chủ của Phi Lưu kiếm các?"

Thanh niên bạch y Dư Tam Xuyên cười nhạt, đi xuống khỏi hoa thuyền, đạp mặt hồ như giẫm trên đất bằng, lắc đầu thở dài:

"Ta không có hứng thú với vị trí thiếu chủ, ta theo đuổi kiếm đạo, thiếu chủ gì đó sẽ quấy nhiễu lòng ta, ta rất không vui....."

Anh mắt La Hồng khẽ nhúu lại.

Người này..... giả tạo thật.

Khóe miệng La Hồng cong lên như hoa nở: "Người nói rất có đạo ng
"Ta cũng thường xuyên bôi rối vì mình là cháu của Trần Bắc vương, con
của La tướng quân, còn có thân phận đệ tử của Phu Tử Ta rất thấu hiểu
tâm tình của người."

La Hồng nói.

Dư Tam Xuyên nghe vậy, khuôn mặt của y tức khắc cứng lại.

Mẹ nó!

Gặp phải đối thủ rồi!

La Hồng nhìn Dư Tam Xuyên, nụ cười càng thêm xán lạn: "Ta thấu hiểu
người, cho nên, ta có thể giúp người..... Giúp người thoát khỏi thân phận
thiếu chủ."

"Chết chính là giải thoát"

Âm thanh La Hồng cười vang, quanh quẩn trên mặt hồ.

Dư Tam Xuyên cũng nở nụ cười, bạch y bay bay, thật ngông Nhưng mà,
thiên kiêu vốn đều cuồng vọng như vậy, đặc biệt là kiếm tu thì lại càng điên
rồ hơn.

Kiểm tu mà không điên cuồng thì không phải là một kiếm tu tốt.

Sát khí dần phun trào lên.

Dư Tam Xuyên mặc một thân bạch y phiêu đăng, nâng tay lên, kiếm
trong hộp kiếm nhanh chóng ra khỏi vỏ.

Tựa hồ có âm thanh nước chảy róc rách trong trời đất.

Phi Lưu kiếm thuật!

Tông môn kiếm thuật hạng nhất được công nhận chính thức!

Kiểm khí bay nhanh hội tụ trong thiên địa, hồ nước cuộn lên như đại
long khuấy nước.

âm âm âm!

Trong thiên địa có tiếng nổ lớn, như thác nước chảy vào bầu trời, cuối
cùng hóa thành cột nước thẳng tắp.

"Ta dùng một kiếm giết người."

Dư Tam Xuyên trầm giọng nói.

"Phi lưu trực hạ tam thiên xích" (1)

(Câu này có nghĩa là đang bay ở độ cao ba nghìn mét thì phi thẳng
xuống, ý muốn nói mang theo áp lực vô cùng lớn.

Dư Tam Xuyên cao giọng tụng niệm.

Lời nói rơi xuống, kiếm của y mang theo tiếng ngân vang bay vào vòm
trời, không ngừng bay lên trên

Nước trong hồ Lạc Thần không ngừng bị cuộn lên, quân lên vòm trời.

Mặt hồ Lạc Thần thấp đi 3 trượng.

Bạch y trên người Dư Tam Xuyên phân phật, trong những sợi tóc bay tán loạn là ánh mắt rạng rỡ.

Bạch y trên người La Hồng cũng bay lên, kiếm Thuần Quân treo bên người tĩnh lặng, e thẹn như xử nữ.

Thời khắc này, uy thế của Dư Tam Xuyên đạt tới cực hạn, cùng với tiếng y cao giọng cười to, trong hộp kiếm của y nhanh chóng phát ra ánh sáng ngập trời.

Kiếm chỉ khê siết, xung quanh cơ thể, trong lớp y phục trắng đang bay, từng vòng kiếm khí phun trào như suối, như đất bằng dầy sấm sét.

Chương 309: Kết tinh bùng nổ, tóc đen hóa bạc!

(3)

Rất nhiều môn khách giang hồ đều nhìn đến ngậy người.

"Tu sĩ Tam phẩm có thể dùng lực lượng thiên địa..... Dư Tam Xuyên này mạnh hơn nhiều so với Vương Thành!"

"Mạnh thật! Trong một kiếm kéo theo lực lượng thiên địa, khó trách y dám quả quyết rằng sẽ dùng một kiếm giết La Hồng"

"Nếu Dư Tam Xuyên có thể một kiếm giết chết La Hồng, có lẽ có thể đột phá công xiềng, trở thành thứ 15 Huyền bảng. Kiếm thế mà trước đó La Hồng đã giết địch tích lũy, chắc sẽ được dồn toàn bộ vào trận chiến trọng đại này."

Những người tinh mắt đều ngưng mắt mở miệng.

Tiếng động ồn ào dần dần an tĩnh, trong thiên địa chỉ còn thanh âm kiếm khí cuộn động vang vọng không thôi.

Trên hồ Lạc Thần, bạch y đối đầu bạch y.

Đây là một trận độ sức giữa hai bạch y kiếm khách.

La Hồng cười.

Sợi tóc hắc bị kiếm khí đánh vào, không ngừng bay tán loạn, áp lực khổng lồ ép La Hồng đến mức hít thở cũng hơi khó khăn.

La Hồng quay đầu nhìn về phía thuyền hoa trung tâm, nhìn Ngụy Thiên Tuế trên thuyền hoa.

Độ cong khoe miệng càng lúc càng lớn, dần dần hóa thành một nụ cười châm chọc.

"Đây... là át chủ bài các ngươi sắp đặt tới giết ta sao?"

Áo gấm trên người Ngụy Thiên Tuế bay bay đối diện với La Hồng.

La Hồng ngửa đầu cười to.

Cười to sung sướng.

Hắn lấy quyển sách da người từ trong lòng ngực ra, tiêu sái phiêu dật viết tên "Dư Tam Xuyên" xuống.

Mắt Dư Tam Xuyên sáng như đuốc.

Kiếm chỉ chỉ thẳng lên trời.

Ngay sau đó, đôi mắt ngưng lại, lực lượng của thiên địa hội tụ.

Bàn chân đột nhiên đạp xuống.

Một vòng gợn sóng như hoa sen nở rộ, một thân bạch y phóng lên cao, không ngừng đẩy kiếm hồ về phía bầu trời Trăm thước, ngàn thước, ba ngàn thước!

Lên thẳng trời cao, đẩy đến tận thiên môn.

"Đây là ngân hà lạc cửu thiên!" (2)

(Ngân hà rút thẳng xuống từ chín tầng trời.

Một tiếng nghiêng rặng.

Ngay sau đó, vô số kiếm khí dâng lên!

âm âm ầm!

Mưa to như trụ, như thác nước không chút lưu tình đâm thẳng xuống nền đá.

Trong trời đất, chỉ còn lại thác kiếm chảy xuống.

Như một làn kiếm bạc từ cửu thiên chém tới!

Một kiếm giết chết La Hồng!

Mà La Hồng ngửa đầu, mặt hướng về thác kiếm, vẫn không ngừng cười to.

La Hồng vươn tay, điểm vào mi tâm, pháp lực kết tinh xanh thẫm nằm giữa mi tâm rên rỉ một tiếng, nháy mắt ảm đạm, La Hồng trực tiếp hút đi hai mươi năm pháp lực.

"Cửu kiếm, Hóa Long"

Cùng với tiếng rống giận của La Hồng.

Hai mươi năm pháp lực kéo theo kiếm khí cuộn theo hơi thở La Hồng hung hăng xông lên.

Tức khắc bùng nổ sát khí, đất trời như nổ tung.

Kiếm khí trên người La Hồng thổi quét kịch liệt, hóa thành một cơn bão trắng bên ngoài cơ thể hấn chiếm cứ cả mặt hồ Lạc Thần, bạch mãng thăm dò, duỗi cái eo lười phóng lên cao.

Bạch mãng phóng lên trời, hóa bạch giao, rồi hóa bạch long!

Rồng bay trên trời!

Đâm về phía thác nước.

Tức khắc thác nước chảy ngược.

Phụt!

Ánh mắt Dư Tam Xuyên co rút lại, nháy mắt bị kiếm thác chảy ngược nuốt hết, kiếm khí của bạch long cũng cuốn qua.

Đông!

Trong đất trời chỉ còn một tiếng vang lớn.

Thân hình Dư Tam Xuyên trên trời cao như một đóa hoa điêu tàn, bạch y nhuốm máu, vô lực bay ngược.....

Một kiếm đánh bại Dư Tam Xuyên.

Vào thời điểm mà tất cả mọi người đều chú ý đến tình hình của Dư Tam Xuyên trên bầu trời.

Trên hồ Lạc Thần!

Trong một thuyền hoa đột nhiên có kiếm khí kinh thiên dâng lên.

Tên kiếm khí trong thuyền hoa Ngô gia đã chờ đợi hồi lâu kia, vào khoảnh khắc La Hồng hao hết hai mươi năm pháp lực và khí cơ.

Kiểm trong hộp bay ra!

Vô số kiếm khí từ trong cái hộp kiếm tràn ra, phóng về phía La Hồng.

Trên hồ Lạc Thần xuất hiện một đạo tàn ảnh.

Mũi kiếm tới gần La Hồng.

Mà La Hồng vẫn đang đứng giữa trời đất dùng sức lực duy trì bạch long.

Muốn phòng ngự, chắc chắn không kịp.

Kiểm khách trung niên của Ngô gia giương lên khoé miệng, bày mưu lập kế đến bây giờ, thứ gã chờ chính là thời cơ này.

Vừa ra kiếm, phải giết chết!

Lấy tu vi Tam phẩm đứng thứ 15 trên Huyền bảng Đại Sở của gã, một kích này tất thành công!

Dù là Nhị phẩm cũng có khả năng sẽ phải nuốt hận!

Vô số môn khách giang hồ xung quanh đều phát ra kinh hô, thế cục biến hóa khiến cho bọn họ xúc động không kịp phòng.

Thế cục biến hóa hết đợt này đến đợt khác khiến cho bọn họ hít thở không thông.

Kiểm khách Ngô gia ra tay dễ tiện vô cùng khiến tất cả mọi người sờn tóc gáy, kinh ngạc vạn phần.

Bỗng dừng.

Khoé miệng đang giương lên của kiếm khách trung niên Ngô gia bỗng cứng đờ.

La Hồng đột nhiên quay đầu, trong ánh mắt của hắn tràn đầy tơ máu cùng sát khí nhìn chăm chăm gã, trong tay hắn xuất hiện nửa khối mặt nạ, thời điểm khí tức đang nhanh chóng ngã xuống, hắn đột nhiên đeo mặt nạ lên mặt.

Chỉ trong khoảnh khắc, tóc đen hóa thành tóc bạc.

Mà khí lực đang hao mòn nhanh chóng trên người La Hồng cũng đột nhiên ngừng lại, không chỉ ngừng lại, thậm chí.....

Đột nhiên bùng nổ! Thế cục trên mặt hồ đột nhiên thay đổi!

Xứng đáng gọi là kinh biến!

Biến hóa bùng nổ trong nháy mắt này khiến cho người ta không kịp nhìn. Từ lúc La Hồng bộc phát hai mươi năm pháp lực, cứu kiếm hóa long, bạch long đối nghịch với thác kiếm, làm cho Dư Tam Xuyên hạng mười tám trên Huyền bảng trọng thương. Rồi lại có một kiếm khách trung niên của Ngô gia dùng một kiếm kinh thế để tập sát La Hồng. Mọi thứ xảy ra chỉ trong chớp nhoáng, gần như khiến cho tất cả mọi người không kịp phản ứng lại.

Nhanh, quá nhanh!

Nguyên nhân chính là do kiếm khách Ngô gia kia nắm giữ thời cơ quá hoàn hảo, đúng lúc sau khi La Hồng bùng nổ thực lực, sức mạnh cũ vừa mất đi, lực mới chưa kịp sinh ra, lúc đó, cho dù có là một Nhị phẩm cũng sẽ là thời điểm suy yếu nhất.

Cho nên, mục đích chính của kiếm khách Ngô gia lúc này không cần nói cũng biết, một kích tất chết!

Phải giết chết La Hồng!

Tất cả mọi người đều cho rằng La Hồng hẳn phải chết.

Viên hạt tử ngồi dựa vào xe ngựa, đứng dậy, trên mặt đột nhiên hiện lên vẻ tàn khốc, tức giận mắng một câu: "Âm hiểm!"

Chương 310: Công tử tiếp kiếm! (1)

Trong đám người, hàng lông mày đẹp của nữ nhân lưng đeo hộp đàn dựng ngược, không nhìn được con giận.

"Không biết xấu hổ!"

Hai tiếng quát chói tai cùng với khí cơ mạnh mẽ của hai người bùng nổ.

Họ đều là Nhất phẩm!

Hơn nữa còn là..... Nhất phẩm đỉnh phong.

Oanh!

Trong lòng nhóm môn khách giang hồ đứng sau hàng lang bạch ngọc tức khắc trùng xuống, cảm thấy cả đất trời đang tức giận, run lẩy bẩy, mặt đầy sợ hãi!

Khí cơ mạnh mẽ giống như hai đạo thần long lao thẳng lên trời.

Khí cơ của Nhất phẩm tung hoành, kéo theo uy thế thiên địa, muốn ngăn cản kiếm khách Ngô gia.

Mà trên thuyền hoa trung tâm.

Nguy Thiên Tuế vốn cũng bị màn ra tay đánh lén của kiếm khách Ngô gia làm cho chấn kinh, ngay sau đó, trên mặt lại xuất hiện nụ cười âm hiểm.

Lão ta ngẩng đầu, cảm ứng được sự ra tay của Viên hạt tử và nữ tử kia, bàn tay đang kẹp lấy tóc mai đột nhiên đặt ngang, cong tay búng ra.

Tự như có hai cây ngân châm xé rách màn trời, áp chế tất cả mọi thứ trong đất trời, khiến chúng ảm đạm thất sắc.

Giờ phút này khí cơ của Viên hạt tử và nữ tử cũng cầm đều bị ép trở về!

Tại một khắc ấy.

"Đại hội thưởng kiếm có quy củ của đại hội thưởng kiếm, Ngô gia Ngô Thanh Sơn là dưới Nhị phẩm, gã có thể ra tay, nhưng các người không thể"

"Các người mà dám ra tay, đừng trách bọn gia ta không khách khí"

Tiếng nói Nguy Thiên Tuế bén nhọn, nhàn nhạt vang vọng.

Viên hạt tử đứng lặng ở trên xe ngựa, vẻ mặt phẫn nộ, nữ nhân bên cạnh cũng toát ra sắc lạnh.

Nhóm môn khách giang hồ chen chúc nhường đường, chung quanh xe ngựa và vị nữ tử kia đều trống ra một khoảng lớn, mọi người đều không dám tới gần.

Mà trên mặt hồ.

Chợt trong khoảnh khắc, tình hình chiến đấu cũng bắt đầu biến hóa.

Tốc độ ra tay của Ngô Thanh Sơn rất nhanh, thậm chí khóe miệng gã còn vênh lên, khí thể mười phần chắc chín dùng một kiếm giết chết La Hồng.

Gã không tin La Hồng có thể đỡ được một kiếm này.

Đây chính là Thuật Kiếm Tàng của Ngô gia!

"Bạn tốt của tiện nữ nhân Ngô Mị Nương kia sao? Vậy đi chết đi"

Trong mắt Ngô Thanh Sơn hiện lên vẻ tàn nhẫn, vô cùng tàn nhẫn, sát khí dâng lên.

Cho dù là La Hồng cũng không đoán được Ngô Thanh Sơn sẽ ra tay.

Hắn vẫn quá ngây thơ rồi, ngây thơ đến mức cho rằng những thế gia kia sẽ thật sự tuân theo quy củ của đại hội.

Hắn dùng hai mươi năm pháp lực trong pháp lực kết tinh, dùng một chiêu đánh bại Dư Tam Xuyên, thậm chí không kịp giết đối phương, sức lực mới còn chưa kịp sinh ra, Ngô Thanh Sơn đã ra tay.

Một kiếm này làm Hư Anh Thánh Nhân trong đan điền của La Hồng cũng mở mắt ra, phát ra cảnh báo cực hạn.

Nếu La Hồng không xử lý được, một kiếm này... sẽ giết chết hắn!

Cho nên, La Hồng thật sự nổi giận!

Hắn lập tức lấy Mặt Nạ Tà Quân ra, đeo lên mặt!

Mang Mặt Nạ Tà Quân lên, khí tức vốn đang nhanh chóng tiêu hao của La Hồng lập tức hồi phục, La Hồng trong trạng thái Tà Quân điều động đến hết tất cả hai mươi năm pháp lực còn sót lại.

Đồng tử Ngô Thanh Sơn co lại, gã không nghĩ tới, trong tuyệt cảnh như vậy La Hồng thế mà vẫn còn đủ sức để bùng nổ một lần nữa.

"Một loại mặt nạ tăng tu vi?"

"Nhưng, tăng tu vi thì thế nào chứ?"

"Một kiếm này nhất định sẽ giết hắn."

Ngô gia Kiếm Tàng!

âm âm âm!

Kiếm khí giấu trên thân kiếm của Ngô Thanh Sơn tức khắc bùng nổ, kiếm khí nháy mắt hóa thành giao xà màu xanh lá khổng lồ, cắn xé phi ra, một đầu, hai đầu, ba đầu.....

Giao xà màu xanh lá vô cùng vô tận gào rống há miệng lớn xông ra, nháy mắt cắn nuốt khí tức đang bạo trướng của La Hồng.

Oanh!

Hồ nước cũng bị một đợt khí khổng lồ này đập vào, tạo lên những cơn sóng lớn ngất trời.

Mặt nước bị chia thành hai nửa như có cự kình dưới đáy hồ xoay người.

Một kích, trúng!

Dường như tại một khắc này, vạn vật trong đất trời đều trở nên yên tĩnh chết chóc.

Viên hạt tử cùng vị nữ tử đều đã bình tĩnh lại, phóng xuất ra lực tinh thần, dò xét xem Kiếm Tàng công phạt La Hồng rốt cuộc như thế nào.

Nơi xa,

Một tiếng vang lớn nổ lên.

Thân hình Dư Tam Xuyên từ trên trời rơi xuống, bạch y trên người đã bị nhuộm thành huyết y..

Y bị một kiếm của La Hồng phản kích, bị một chiêu Cửu Kiếm Hóa Long đánh đến độ hoài nghi nhân sinh.

Y lúc trước khí phách hăng hái lại biến thành bộ dạng chật vật thế này.

Chiêu kiếm y tự tin nhất, ở trước Kiếm Hóa Long như gà vườn chó xóm, nháy mắt sụp đổ.

Mà y còn suýt nữa bị một kiếm giết chết.

Thân là thiếu chủ của Phi Lưu Kiếm Các, Dư Tam Xuyên vẫn tự cho mình là phi phạm, nhưng giờ phút này..... y có chút hoảng hốt.

Nhưng, giờ phút này, chẳng người nào để ý đến y.

Tất cả mọi người đều chú ý vào Kiếm Tàng thanh xà đang cắn nuốt La Hồng, chẻ mặt hồ thành khe rãnh lớn, thật lâu mới có thể khép lại kia.

Cuồng nhân La Hồng ngăn trở đại hội thưởng kiếm, dùng một kiếm cắn hồ đã chết sao?

Ngô Thanh Sơn nắm kiếm, mặt không biểu tình, lưng gã đeo hộp kiếm, áo xanh trên người cũng bị nước hồ vọt lên làm ướt hết, hồ nước từ trên trời rơi xuống như một trận mưa to.

Ánh mắt gã gắt gao nhìn chằm chằm sóng nước lay động mơ hồ trong hồ nước kia.

Đã chết rồi sao?

Nội tâm Ngô Thanh Sơn có chút không xác định.

Uy lực một kiếm kia của gã cũng không yếu, đó chính là Ngô gia Kiếm Tàng..... Tuy rằng, gã chưa đạt đến tinh túy của Ngô gia Kiếm tàng, nhưng uy lực bộc phát cũng sẽ không quá yếu.

Gã là kiếm tu Tam phẩm, đã dùng sát chiêu, hơn nữa còn đánh lén, giết một tên Ngũ phẩm..... Chắc là..... Sẽ không có chuyện gì ngoài ý muốn đâu nhỉ?

Hửm?!

Lông tơ trên người Ngô Thanh Sơn bỗng nhiên dựng ngược.

Xuyên qua mưa to giàn giụa rơi xuống hồ nước, Ngô Thanh Sơn thấy được một đạo hắc ảnh.....

Chương 311: Công tử tiếp kiếm! (2)

Những sợi tóc bạc đập vào không khí, trong mỗi sợi tóc dường như đều ẩn chứa kiếm khí sắc bén, cắt từng bọt nước rớt xuống.

Nước hồ rơi lên nửa mặt nạ của hắn từ từ chảy xuống.

Ở dưới mặt nạ ấy là đôi mắt lạnh băng vô tình, dường như cả đất trời đều mờ mịt.

Đây là đôi mắt như thế nào ư? Đây dường như là đôi mắt vô tình nhất mà Ngô Thanh Sơn từng gặp qua.

Kiếm khí kích động phóng ra.

La Hồng hoàn hảo không tổn hao gì, thật ra cũng không phải thật hoàn hảo không tổn hao gì, bạch sam trên người hắn đã phủ kín vết kiếm, còn có những điếm máu lan ra như hồng mai nở rộ trong trời tuyết.

Tóc bạc tùy ý bay bay trong màn mưa to giàn giụa, La Hồng nhìn chằm chằm Ngô Thanh Sơn, đôi mắt ấy như đang nhìn một người chết.

Vụt !

Bỗng nhiên, đôi mắt Ngô Thanh Sơn co lại, gã phát hiện ra thân ảnh của La Hồng dưới màn mưa to đã biến mất.

Lông tơ Ngô Thanh Sơn dựng ngược.

Bỗng gã nâng kiếm lên, một con thanh xà kiếm khí rít gào lao ra, chém một đạo hắc ảnh bên người gã thành mảnh vụn.

"Cái bóng?"

Ngô Thanh Sơn hít một hơi.

Sắc mặt của mọi người ngưng trọng.

"Vậy mà vẫn chưa chết....."

Rốt cuộc người này là quái vật gì vậy?!

Rõ ràng Ngô Thanh Sơn gã đã nắm được thời cơ tốt nhất, dùng một chiêu đắc thủ trước La Hồng, cứu thiếu các chủ Phi Lưu Kiếm Các Dư Tam Xuyên đang bị thương nặng trong nháy mắt, ra tay thời điểm đắc ý nhất

.....

Đừng nói đến dưới Nhị phẩm, cho dù có đổi lại thành Nhị phẩm cũng phải chết.

Thế mà La Hồng lại chặn lại được!

Nước Hồ hóa thành nước mưa, khiến cho tầm nhìn chung quanh của Ngô Thanh Sơn trở nên vô cùng mơ hồ.

Kiểm niệm của gã mọc thành cụm, gã vô cùng cảnh giác mà phong tỏa mỗi tác quanh thân, gã điều động sức lực thiên địa để Gã đã biết đến thuật pháp đạo môn Di Hình Hoán Ảnh xuất quỷ nhập thần của La Hồng.

Cho nên, gã sẽ không cho La Hồng cơ hội.

"Không thể đánh lén là được rồi, nếu đánh nhau chính diện

Hắn không thể nào là đối thủ của ta."

"Ta là kiếm khách Ngô gia, sử dụng Ngô gia Kiếm Tàng, đứng thứ 15 trên Huyền Bảng Đại Sở"

Ngô Thanh Sơn lạnh lùng quan sát bốn phía, rất bình tĩnh, cực kì bình tĩnh.

Nếu không nắm chắc, gã sẽ không ra tay giết La Hồng.

Nếu đã ra tay, gã tự nhiên cũng tính đến tình huống ám sát thất bại, đánh lén thất bại..... Vậy thì trực tiếp giết chết kẻ địch thôi.

Dù sao, thực lực của La Hồng cũng không theo kịp gã.

Dur Tam Xuyên mạnh sao?

Rất mạnh, nhưng Ngô Thanh Sơn nắm chắc phần có thể thắng y, thậm chí giết chết y.

Gã tin La Hồng giết Dur Tam Xuyên đã dùng hết át chủ bài mà hắn sở hữu. Màu sắc của kết tinh pháp lực trên quý vô cùng mà La Hồng nhận được từ Lục Địa Tiên Côn Luân Cung kia đã tiêu tán hết, vừa nhìn là biết hắn đã dùng sạch.

Nói cách khác, kỳ thật La Hồng giết Dur Tam Xuyên đã tiêu hao một lượng lớn pháp lực đạo môn, cho nên mới có thể đánh ra một chiêu lôi đình như thế, một chiêu đánh bại Dur Tam Xuyên.

Pháp lực kết tinh đã tiêu hao hết, La Hồng muốn bùng nổ một kiếm với uy thế giết Dur Tam Xuyên như vừa rồi sợ là rất khó.

Đây cũng là điểm Ngô Thanh Sơn tự tin.

Ngô Thanh Sơn đứng lặng trên mặt hồ, tròn mắt chuyển động, quan sát bốn phía.

Trong hộp kiếm của gã, kiếm lần nữa ra khỏi vỏ, treo ở bên người, che chở gã.

rầm rầm.....

Nước mưa cọ rửa cả đất trời, đó là nước hồ mà Dur Tam Xuyên điều động lên trời cao, giờ phút này, đều giàn giụa rơi xuống.

Trong màn mưa xối xả, một đạo thân ảnh như quỷ mị.

Bỗng nhiên.

Cả người Ngô Thanh Sơn phát lạnh!

"Ồ phía dưới!"

Ngô Thanh Sơn cúi đầu, phát hiện ra trong hồ nước có bàn tay đen nhánh như mực, nắm lấy hai mắt cá chân của gã.

Ngô Thanh Sơn quát chói tai, muốn phóng lên cao.

Nhưng, từng bàn tay lớn màu đen vươn lên từ trong hồ nước, như là vô số oan hồn trong vực sâu địa ngục đang vươn tay.

Khí thế ngất trời của gã cứng lại.

âm âm!!!

Mặt hồ nổ tạo lên một cột nước cao ngất trời, Ngô Thanh Sơn bị một lực mạnh mẽ kéo vào trong nước, không ngừng chìm xuống. Ở trong hồ nước, một mái tóc bạc bay bay như rong biển nhẹ nhàng chuyển động.

La Hồng mặc bạch y phiêu đăng, đeo mặt nạ Tà Quân, nở nụ cười với gã trong hồ nước.

Nụ cười kia, vừa tà khí lại nghiêm nghị.

Đôi mắt Ngô Thanh Sơn rụt lại, cơn rét lạnh dâng lên trong lòng, tiểu tử này..... quá quái!

Trong hồ nước, La Hồng bay về phía gã.

Ngô Thanh Sơn đột nhiên khua kiếm xuống dưới chân, chém hết những bàn tay đen đang túm lấy chân gã.

Ứng ực.

Trong miệng, gã phụt lên những bọt nước, tóc tai như tảo biển toán loạn, gã muốn chạy trốn khỏi đáy hồ, nơi này không phải là sân nhà của gã.

Động tác của gã trở nên vô cùng chậm chạp trong hồ nước, tình cảnh này rất bất lợi với gã.

Bỗng nhiên.

Ngô Thanh Sơn cảm thấy ở cổ gã có người đang thở ra.

La Hồng từ chỗ xa phóng tới đã biến mất, thay vào đó là một tà ảnh màu đen.

La Hồng ở phía sau gã!

"Thích âm nhân (1)?"

(Dùng thủ đoạn âm độc để hãm hại người khác.

Thanh âm trầm thấp, mang theo tiếng cười vài phần đè nén của La Hồng vang vọng bên tai Ngô Thanh Sơn.

Phụt!

Bỗng Ngô Thanh Sơn cảm thấy đau đớn, đồng tử gã co lại, phát hiện cánh tay gã cầm kiếm đã bị một kiếm của La Hồng gạt bỏ, máu loãng nhảy mắt tràn ra làm tầm nhìn của gã mờ hồ.

Da đầu Ngô Thanh Sơn tê dại, hai chân đạp xuống, nguyên khí thiên địa bùng nổ, muốn lao ra khỏi hồ.

Nhưng, La Hồng vốn dĩ ở phía sau gã lại xuất hiện trên đỉnh đầu gã, một bàn tay đè đầu gã, ấn gã vào trong hồ nước.

La Hồng lại biến mất, Di Hình Hoán Vị với hắc ảnh.

Lần thứ hai xuất hiện, hắn đã ở phía sau Ngô Thanh Sơn, rút ra kiếm Thuần Quân.

Ngô Thanh Sơn cắn răng, rên lên, lại một bàn tay khác của gã bị gọt bỏ.

"Đây mới gọi là âm nhân..... Hiểu chứ?"

Thanh âm tà mị vang bên tai Ngô Thanh Sơn.

Chương 312: Công tử tiếp kiếm! (3)

Phụt, phụt!

Đôi mắt Ngô Thanh Sơn co chặt, máu loãng tràn ngập trước mắt gã.
Thân hình La Hồng như quỷ mị, không ngừng di hình hoán ảnh, mỗi lần

gã đều không kịp phòng đã bị hấn cắt da cắt thịt.

Ngô Thanh Sơn nhìn máu tươi của chính mình nhuộm đỏ hồ nước.

Thấy được chính mình mình cụt tay, cụt chân.....

Nỗi sợ đã không khống chế được mà lan ra.

Bỗng nhiên.

Ngô Thanh Sơn cảm giác đầu mình bị người tóm lấy.

Oanh!

Áp lực của hồ nước tức khắc biến mất, gã bị người tóm ra khỏi hồ nước.

Không khí trong lành tràn vào trong miệng mũi của gã.

Nháy mắt, gã nhìn không được, gã gào thét thảm thiết.

La Hồng mang Mặt Nạ Tà Quân, dẫn theo Ngô Thanh Sơn đã bị chặt đứt hai tay, hai chân dậm mạc đứng lặng trên mặt hồ.

Hồ nước đang phập phồng kích động.....

Nhưng cả hồ Lạc Thần lại tĩnh lặng như chết, chỉ có tiếng gào thảm thiết của Ngô Thanh Sơn quanh quẩn.

Mặt trời đã khuất núi, chỉ còn lại nền trời xanh thẫm như bị hắt mực.

La Hồng đem theo Ngô Thanh Sơn đang không ngừng gào thảm, nhìn chăm chăm vào Ngụy Thiên Tuế khoanh tay đứng trên thuyền hoa trung tâm.

Nơi xa.

Dư Tam Xuyên toàn thân đầm máu bò lên từ trong hồ.

Y nhìn thấy La Hồng tóc bạc dẫn theo Ngô Thanh Sơn đã bị chém tứ chi thì sắc mặt trắng bệch.

Thân hình run lên, thất tha thất thểu xoay người, vừa nôn ra từng ngụm máu vừa gian nan chạy tới thuyền hoa của Phi Lưu Kiếm Các.

Nhưng, La Hồng cũng không quay đầu, cũng chẳng liếc y lấy một cái.

Nâng tay lên, rút kiếm khỏi vỏ.

Tạch!

Vén hồ Lạc Thần, Tiểu Đậu Hoa đứng lặng trên xe ngựa, ôm kiếm Thiên Cơ, bị một màn bùng nổ trong hồ làm cho kinh ngạc đến ngây người, bỗng nhiên cả người run lên.

Nàng lập tức đứng thẳng, uốn ngực, hóp bụng, nâng hông.
"Công tử tiếp kiếm!"

Tiểu Đâu Hoa kích động đến đỏ bừng cả mặt, quát khế.
Kiếm Thiên Cơ trong lòng ngực nàng dâng trào kiếm khí, ầm ầm ra khỏi vỏ mang theo kiếm khí âm bạo!
Hóa thành một đạo kiếm mang lộng lẫy như sao băng, chiếu sáng cả màn đêm vừa buông xuống.

Phụt!

Thân hình lảo đảo trên mặt hồ của Dư Tam Xuyên tức khắc bị một kiếm Thiên Cơ La Hồng vừa phái tới xuyên qua.

Phun ra một đồng máu.

Y, thiếu các chủ Phi Lưu Kiếm Các, thứ mười tám trên Huyền Bị một phi kiếm tiện đường giết chết.

Đồng!

Dư Tam Xuyên cảm giác sự sống của y đang mất dần, hoàn toàn mất đi khí cơ sinh mệnh, một thân bạch y, vẻ mặt mang theo nét mê mang, rơi thẳng vào hồ.

Đến chết y cũng không thể tưởng tượng được, thế mà y sẽ lấy phương thức như vậy mà chết đi.

Sau khi kiếm Thiên Cơ giết chết Dư Tam Xuyên lại tiếp tục bay lượn trên mặt hồ.

Nó mang theo kiếm khí dồi dào, treo ở bên người La Hồng.

Kiếm Thuần Quân, kiếm Thiên Cơ, còn có từng thanh kiếm Sát Châu lơ lửng.

Giờ phút này La Hồng đứng lặng trên hồ như kiếm tiên tuyệt thế không chế vạn kiếm.

Hắn tóm đầu của Ngô Thanh Sơn, đối mặt với Ngụy Thiên Tuế, tóc bạc bay bay, nhếch miệng.

"Chỉ thế này?"

Sau đó, hắn không hề nhìn Ngụy Thiên Tuế mà quét mắt qua hoa thuyền chung quanh hồ Lạc Thần.

Trong ánh mắt mang theo châm chọc, khinh thường nhìn lại.

"Còn ai muốn ra tay không?"

"Ta đếm ba tiếng, không còn ai ra tay, Phiêu Tuyết kiếm kia..... là Trên hồ Lạc Thần, ồn ào.

"Hai"

Thanh âm quanh hồ tựa hồ bùng nổ.

La Hồng mang mặt nạ Tà Quân, bắt đầu bùm mặt cười to, dường như đang cười nhạo cả thiên hạ.

Tiếp theo nháy mắt, đột nhiên hắt nắm chặt tay.

Tiếng tru tréo thê lương của Ngô Thanh Sơn bỗng im bật.

Đầu..... đã bị bóp nát!

Thân thể rách nát, bị La Hồng vứt vào trong hồ nước như rác rưởi.

"Một"

Cả đất trời đều tĩnh lặng.

Tắc Bắc, cát vàng đầy trời.

Một con chim ưng giương cánh bay trên trời, gió trời cao không ngừng thổi qua đám lông đang phát phơ của nó.

Trong con người của chim ưng phản chiếu cả mặt đất rộng lớn.

Một tòa thành trì cát vàng cuộn cuộn phủ kín những vết loang lổ, như một vị đại tướng quân nổi danh thiên hạ, cao chót vót giữa sa mạc, trấn thủ một mảnh thiên địa.

Thanh âm lạnh lốt vang phía trên vòm trời, chim ưng vỗ cánh, thân hình bắt đầu vụt từ trên trời cao xuống..

Lao xuống rất nhanh.

Đến khoảng không trên thành trì lại tiếp tục lao xuống.

Một vị chủ tướng hắc kỵ bao trùm trong hắc giáp, tiếng còi phát ra từ sau giáp trụ.

Sau đó, chim ưng dừng trên cánh tay hắc.

Vị thống lĩnh này lấy ra thư buộc trên đuôi chim ưng, mở ra, tức khắc cả người tản ra hơi thở đè nén và trầm thấp.

Hắn cứ như vậy đỡ lấy chim ưng trên cánh tay, đi vào trong thành.

"Tướng quân, có tin tức của phủ Giang Lăng truyền đến"

Thanh âm của vị thống lĩnh này có chút khàn khàn, nhưng, thanh âm ấy lại hấp dẫn được sự chú ý của vị thống lĩnh khác trong phòng.

La Hậu chưa cởi giáp, trên người khoác giáp trụ màu đen, tản ra hơi thở dày đặc.

"Như thế nào?"

Vị thống lĩnh giọng nói có chút khàn khàn kia mở ra thư tín, nói:

"Tiểu công tử dưới sự bảo hộ Viên Thành Cương mang theo một kiếm thi, lập tức vào phủ Giang Lăng, một người một kiếm cản hồ, ngăn cản người khác tham dự đại hội thưởng kiếm, lấy hồ làm sàn đấu, mở ra thử thách sinh tử"

Trong phòng, rất nhiều thống lĩnh nghe tin tức này đều khẽ biến sắc.

Nhưng sau khi biến sắc, lại có vài phần kích động, còn có thống lĩnh nắm chặt nắm tay.

"Không hổ là tiểu công tử, quả nhiên có vài phần giống tướng quân, đủ thô bạo"

"Một người cẩn hồ, một người trấn thủ quan ải! Quá tuyệt!"

"Đúng là rất khí phách, nhưng cũng rất nguy hiểm, kết quả như thế nào?"

Từng vị thống lĩnh có người kích động, có người quan tâm.

Vị thống lĩnh thanh âm khàn khàn kia cười cười, tiếp tục thì thầm:

"Nhất tiêu nhất kiếm bình sinh ý, phụ tẫn cuồng danh thập ngũ niên. Đây là hai câu thơ công tử dùng để mở đầu đại hội, Liễu tài tử phủ Giang Lăng hồ thẹn không bằng, mặt khác, công tử đặt ra thử thách sinh tử, liên tiếp ứng chiến, liên tiếp thắng, đã giết mây Tứ phẩm, đều là một kích tất chết, thủ đoạn lôi đình"

Lời nói vừa dứt, không ít thống lĩnh đều kinh ngạc như rụng mảy.

Chương 313: Lấy kiếm trên đầu Thiên tuế (1)

La Hậu cũng không khỏi ngần ra: "Tiểu tử này..... thật sự có thể giết được Tứ phẩm sao?"

"Nhưng dù sao, đến Gia Luật sách được bầu là đệ tam trên Hoàng bảng và Sở Thiên Nam thiên tư trác tuyệt, hẳn đều có thể đề xuống đánh, hình như giết Tứ phẩm tầm thường cũng không phải không thể tiếp thu."

"Ngay cả hai Tứ phẩm Chu gia phủ Giang Lăng cũng bị công tử chém giết"

Vị thống lĩnh kia cười nói.

"Chu gia phủ Giang Lăng Giỏi lắm, dám khinh con ta, La Nhân Đồ ta nhớ kỹ"

La Hậu nhàn nhạt nói, từng vị thống lĩnh chung quanh cũng cười ý vị thâm trường.

Mà vị thống lĩnh giọng khàn khàn tiếp tục nói: "Sau khi giết Tứ phẩm giết, có Tam phẩm ra tay với công tử, người đầu tiên là Tam phẩm Vương Thành của Lưu Tinh Kiếm Phái, bị công tử giết chết"

"Tam phẩm thứ hai là Dư Tam Xuyên thứ mười tám trên Huyền bảng của Phi Lưu Kiếm Các"

Lời nói vừa dứt, trong phòng tĩnh lặng.

Tam phẩm Huyền bảng ra tay?

Nhưng, những người ở đây cũng đều là người đã trải sự đời, bọn họ đều đoán trước sẽ Tam phẩm ra tay, Thái Tử nếu dám lấy bội kiếm của La Hồng Trần để bày ra thế cục này, ắt hẳn là đã chuẩn bị tốt để giết La Hồng.

Tam phẩm Huyền bảng ra tay cũng chẳng có gì lạ.

"Công tử đại chiến cùng Dư Tam Xuyên, tiêu hao quá nhiều pháp lực, dùng một kiếm đánh bại Dư Tam Xuyên, mà vào lúc công tử đang phản sát Dư Tam Xuyên, Ngô Thanh Sơn Ngô gia Đại Sở đột nhiên ra tay, tập sát công tử!"

Đọc đến đây, giọng nói đột nhiên dồn dập.

Trong phòng, không khí nháy mắt trở nên tức sát!

"Đáng xấu hổ!"

"Đồ chó chết!"

"Đánh lén? Thế mà hắn dám đánh lén? Sao hắn dám đánh lén?!"

Đôi mắt của từng vị thống lĩnh như có ngọn lửa cháy hừng hực bên trong, ánh mắt La Hậu lại co lại, hơi thở toàn thân đều bùng bùng.

"Kết quả như thế nào?" Tiếng khàn khàn của La Hậu cất lên, ông hỏi.
Là một người cha, trái tim ông quả thực rất không yên lòng.

"Công tử chưa chết, kéo Ngô Thanh Sơn vào hồ, chặt đứt tứ chi.....

trước mặt Ngụy Thiên Tuế, bóp vỡ đầu Ngô Thanh Sơn"

Vị thống lĩnh có thanh âm khàn khàn cao giọng đọc tiếp.

Trong nhà, tiếng tán thưởng vang lên không ngừng trong sự khó tin.

"Đúng rồi, Dư Tam Xuyên đã chết sao?"

"Hắn là không chết, lực chú ý của công tử đều bị Ngô Thanh Sơn hấp dẫn"

"Nếu ta là Dư Tam Xuyên nhất định sẽ nhân cơ hội này đào tẩu."

Nhóm Thống lĩnh châu đầu ghé tai bàn luận.

Mà La Hậu chậm rãi đứng lên, giáp trụ trên người va chạm kêu leng keng.

Ông nheo mắt lại, nhìn vị thống lĩnh có giọng khàn khàn vừa đọc thư xong kia: "Hồ Bắc Hà"

Keng! Thống lĩnh hắc giáp đột nhiên khép lại hai chân, giáp trụ va chạm phát ra tiếng leng keng.

Thanh âm khàn khàn mà trầm thấp, vang vọng ở trong phòng:

"Có mặt tướng!"

"Mang một ngàn hắc kỵ ra khỏi doanh trại, san bằng Phi Lưu Kiếm Các,"

"Khinh con ta, vậy thì lấy một trăm cái mạng của Phi Lưu Kiếm Các hoàn lại"

La Hậu nhàn nhạt nói.

Oanh!

Thống lĩnh hắc giáp Hồ Bắc Hà tức khắc ngẩng đầu, hạ khôi giáp xuống, đôi mắt sắc bén vạn phần.

"Thống lĩnh chưởng quản doanh trại hắc kỵ số 4, Hồ Bắc Hà lĩnh mệnh!"

Vị thống lĩnh hắc giáp này, xoay người rời đi trong ánh mắt hâm mộ của rất nhiều thống lĩnh.

Ánh mắt La Hậu lạnh lẽo, nhìn cát vàng: "Còn có Ngô gia Đại Sở li.....e.

"Bắn một cung tiễn lệnh cho Ngô Gia, ba ngày sau, ta yêu cầu Ngô Gia cho ta một câu trả lời"

"Vâng!"

Sau đó, một vị thống lĩnh hắc kỵ khom người nói.

La Hông chấp tay sau lưng, hơi thở lạnh lẽo mà cuồng bá bắt đầu tràn ra ngoài.

"Kính La gia ta là đao... cùn sao?!"

Trên hồ Lạc Thần, bóng trắng lạnh lẽo thê lương.

Một mảnh đất trời tĩnh lặng như chết.

La Hông đếm ba tiếng, từ lúc bắt đầu ồn ào đến khi cả đất trời đều hoàn toàn tĩnh lặng chỉ dùng ba tiếng.

Cuồng, tà, bá!

Nhưng, lại khiến người ta không dám nói chuyện phản bác.

Dư Tam Xuyên - Tam phẩm Huyền bång của Đại Hạ đã chết!

Ngô Thanh Sơn - Tam phẩm Huyền bång của Đại Sở ra tay đánh lên cũng là đã chết!

Hai người này trong chốn giang hồ cũng xem như có chút tiếng tăm, dù sao bọn họ cũng là tu sĩ Tam phẩm Huyền bång.

Nhưng, họ lại đều ở trong tay La Hông, nuốt hận mà chết.

La Hông..... Hắn mới chỉ là một tên Ngũ phẩm đấy!

Rất nhiều môn khách giang hồ lặng ngắt như tờ, tu sĩ trên thuyền hoa cũng ngừng nện bước, không dám tiếp tục bước tiến ra.

Sao bọn họ còn dám tiếp tục khiêu chiến, tiếp tục báo danh tham gia thách đấu?

Bọn họ không dám.

Trong lòng bọn họ đang vô cùng khiếp sợ.

Bởi vì bọn họ ra tay chưa chắc đã giết được La Hông, mà ngược lại sẽ bị La Hông giết chết.

Bọn họ ra tay, có khả năng sẽ chết.

Nhiều người chết như vậy đã tạo thành bóng ma trong lòng không ít tu sĩ.

Trong thuyền hoa cho dù có nhiều tu sĩ thật sự có thực lực Tam phẩm, nhưng, vẫn còn kém rất nhiều so với Dư Tam Xuyên Tam phẩm Huyền bång, mà Dư Tam Xuyên còn bị đánh bại trong nháy mắt, bọn họ ra tay, kết cục hẳn là cũng thê thảm không kém.

Cho nên, tất cả mọi người dừng bước khiến cho cả đất trời đều im ắng.

La Hông che lại nửa bên mặt không có mặt nạ, nở nụ cười trầm thấp, tóc bạc tùy ý bay bay, bừa bãi vô cùng.

Tiếng cười quanh quẩn trên hồ Lạc Thần như đang cười nhạo cả thiên hạ.

"Nếu không có ai, kiếm kia thuộc về ta"

Cười một lúc lâu, La Hồng ngừng cười, nhàn nhạt nói.

Hắn ngẩng đầu, mắt nhìn về Phiêu Tuyết kiếm giắt trên thuyền hoa trung tâm.

Nâng tay lên, năm ngón tay chụm lại.

Tạo ra một lực hút, hút lấy Phiêu Tuyết kiếm.

Tuy rằng Phiêu Tuyết kiếm rung lên, nhưng nó vẫn ở nguyên vị trí cũ.

Nguy Thiên Tuế chấp tay, không nhìn đến Phiêu Tuyết kiếm trên đỉnh đầu, trên mặt lão treo nụ cười nhạt, nhìn La Hồng như châm chọc, dường như đang cười La Hồng, người dựa vào cái gì mà lấy kiếm đi.

Kiếm dưới sự khống chế của lão ta, người nói lấy là lấy được à?

La Hồng, người lấy cái gì để lấy kiếm?!

Không khí dường như cứng lại, năm ngón tay La Hồng tiếp tục vẫn duy trì tư thế nắm chặt, lại không thể rung chuyển, không thể hút Phiêu Tuyết kiếm đi.

"Sao? Nếu không có người dám tới chiến..... Phiêu Tuyết kiếm này chẳng phải nên thuộc về bản công tử sao?"

"Tên hoạn quan nhà ngươi Không phục sao?"

Tóc bạc của La Hồng bay bay, hắn nói.

Mặt Nạ Tà Quân được bóng trắng chiếu rọi xuống tản ra vài phần tà dị.

Nét cười trên mặt Nguy Thiên Tuế dần dần biến mất, đôi mắt càng thêm lạnh lùng.

Hoạn quan?

Đã nhiều năm rồi lão không còn nghe thấy xưng hô như vậy, sau khi lão ta trở thành thái giám tổng quản, hồng nhân bên người Hạ Hoàng, không ai còn dám gọi lão như vậy.

Nhiều năm như vậy, La Hồng là cái tên đầu tiên dám quang minh chính đại ngay trước mặt lão nói ra từ này.

"Tiểu nghiệt súc đáng chết"

"Bồn gia chưa nói kiếm cho ai, ngươi dám lấy đi?"

Nguy Thiên Tuế nhàn nhạt nói.

La Hồng nheo mắt lại, tinh thần lực phun trào.

Trong đàn điện, trên ma kiếm A Tu La, một đạo bóng dáng xinh đẹp mặc váy đỏ tung bay đứng đó.

"Giúp ta lấy kiếm!"

La Hồng nói.

Bóng hình xinh đẹp không lên tiếng, ánh mắt sâu thẳm.

"Giúp ta."

Ý chí La Hồng vẫn lơ lửng trước ma kiếm A Tu La.
"Giúp ta lần này, ta lại để cho ngươi hút cạn lần nữa"
La Hồng nói.

Lời nói vừa dứt, bóng dáng xinh đẹp mặc váy đỏ trên ma kiếm A Tu La
hình như khẽ mỉm cười.
Trong phút chốc, trăm hoa thất sắc.

Chương 314: Lấy kiếm trên đầu Thiên tuế (2)

Oanh!

Trên hồ Lạc Thần, ánh mắt La Hồng ngưng trọng, bàn tay đột nhiên nắm chặt, túm về phía sau.

Một cổ kiếm ý mạnh mẽ bùng nổ trên người hắn, như lực hấp dẫn ngập trời trong phút chốc kích động.

Bạch sam của La Hồng bay lên.

"Kiếm, lại đây!"

Phía trên đỉnh đầu Ngụy Thiên Tuế, Phiêu Tuyết kiếm bị hơi thở Ngụy Thiên Tuế trấn áp không chút suy chuyển bỗng nhiên phát ra tiếng vang thanh thúy.

Vô số kiếm hoa phát ra.

Kiếm khí như phiêu tuyết.

Như bông tuyết bay bay trong gió bắc gào thét!

Khuôn mặt Ngụy Thiên Tuế đang chấp tay đứng tức khắc cứng đờ.

Không thể nào?!

Sao La Hồng có thể lấy được Phiêu Tuyết kiếm đã được khí tức lão ta phong tỏa được?

Cạch!

Phiêu Tuyết kiếm đột nhiên rung lên, có kiếm khí vắt ngang như chặt đứt gông xiềng, sau đó, hóa thành một luồng ánh sáng bạc vụt bay ra khỏi đỉnh đầu Ngụy Thiên Tuế, lao về phía La Hồng.

Như thế bị La Hồng mạnh mẽ câu đi từ trong tay Ngụy Thiên Tuế.

Thời điểm tay La Hồng nắm chặt lấy Phiêu Tuyết kiếm, dường như vạn vật trong đất trời đều tĩnh lặng.

Ven hồ Lạc Thần, những môn khách giang hồ phát ra âm thanh khó tin, từng ánh mắt đại ra, nhìn về phía Ngụy Thiên Tuế đứng lặng ở thuyền hoa trung tâm kia, và La Hồng lấy kiếm trên đầu Ngụy Thiên Tuế Lấy kiếm đi rồi?

Cứ như vậy..... lấy đi?!

Trong rất nhiều thuyền hoa, sắc mặt của không ít tu sĩ hiện rõ sự kinh ngạc, làm thế nào mà La Hồng có thể lấy được Phiêu Tuyết kiếm đi.

Chẳng lẽ, đại hội thưởng kiếm lần này thật sự chỉ là đại hội thưởng kiếm?

Nếu không phải thế, tại sao La Hồng muốn lấy kiếm đi Ngụy Thiên Tuế lại không ngăn cản một chút?

Đường đường một vị cao thủ Nhất phẩm, chẳng lẽ còn bảo hộ không được một thanh kiếm sao?

La Hồng cười, thời điểm nắm lấy Phiêu Tuyết kiếm, tóc bạc như tơ của La Hồng trong đêm đen tĩnh lặng lại bắt mắt đến vậy.

"Hóa ra cũng chỉ như vậy."

Thanh âm nhàn nhạt quanh quần mặt hồ.

Lại làm cho không khí hồ Lạc Thần căng thẳng tới đỉnh điểm.

Ngụy Thiên Tuế neho mắt lại, sát khí trong mắt kích động, thế nào lão cũng không có nghĩ được, La Hồng vậy mà có thủ đoạn lấy đi Phiêu Tuyết kiếm từ trong tay lão.

Kiểm ý cường đại vừa bùng nổ trên người La Hồng khiến lão cũng sợ hãi cả kinh.

Quả nhiên tên này vẫn còn át chủ bài.

Khó trách dám rời khỏi huyện An Bình, một đường tới phủ Giang Lăng, tham gia đại hội thưởng kiếm này Nhưng có át chủ bài thì sao?

Thiên kiều yêu nghiệt chân chính trên thế gian này, ai mà không có át chủ bài.

Ngụy Thiên Tuế chẳng thềm để ý.

"Bỏn gia nói đại hội thưởng kiếm kết thúc bao giờ? Tự tiện đoạt kiếm, phải tội gì?!"

Ngụy Thiên Tuế nhàn nhạt nói.

Vừa dứt lời.

Ngụy Thiên Tuế nâng lên tay, một trảo hướng tới La Hồng, lực thiên địa đột nhiên kích động, trong phút chốc, một cỗ sức mạnh khủng bố như hóa thành nhà giam từ bốn phương tám hướng ập đến, muốn vây lấy La Hồng để bắt hấn!

Về mặt La Hồng chẳng biến hóa chút nào.

Hắn nắm Phiêu Tuyết kiếm, Thiên Cơ cùng Thuần Quân lơ lửng quanh thân, Hư Ảnh Thánh Nhân trong đan điền trợn mắt, xé rách uy áp thiên địa do Ngụy Thiên Tuế tạo ra, La Hồng đột nhiên đạp chân xuống, trên dưới hồ Lạc Thần lập tức nhấp nhô sóng nước, cuộn lên sóng gió động trời.

Mà thân hình hắn cũng hóa thành một mũi tên màu đen, bắn ra ngoài.

Ngụy Thiên Tuế đứng lặng đầu thuyền, híp mắt: "Coi nhẹ uy áp thiên địa, ngưng tụ hư tướng thánh nhân sao? Không hổ là đệ tử Hị Nhưng Ngụy Thiên Tuế lại không vội ra tay.

Trên ven hồ, có 2 cỗ khí cơ mạnh mẽ vẫn luôn nhắm vào lão.
Thương vương Viên Thành Cương.

Còn có một nữ tử cũng cầm.
Nếu Ngụy Thiên Tuế đoán không nhầm, đó hẳn là hồng nhan tri kỉ của
La Hồng Trần năm đó, Tư Đồ Vi.

Ngụy Thiên Tuế nở nụ cười.
Lão trên cao nhìn xuống La Hồng hóa thành một luồng ánh sáng bạc
đang lao đến ven hồ.
Lão vươn tay, muốn nắm lấy cái đầu bạc trắng kia.

Lão ta nhàn nhạt mở miệng, thanh âm không lớn lại như sấm nổ trên
mặt hồ.

"Đại hội thưởng kiếm chưa kết thúc, La Hồng tự tiện đoạt Phiêu Tuyết
kiếm. Quy tắc thay đổi, dưới Nhị phẩm đều có thể ra tay, không giới hạn
nhân số, giết người này, đoạt bảo kiếm, ai đoạt được bảo kiếm lên thuyền
hoa trung tâm, kiếm sẽ thuộc về người đó, hơn nữa, Thái Tử có lệnh, người
nắm giữ Phiêu Tuyết kiếm, trở thành kiếm chủ tân nhiệm của Phiêu Tuyết
kiếm, sẽ có cơ duyên vào bí cảnh Hoàng Gia một lần"

"Đại hội thưởng kiếm chính thức bắt đầu."

Giọng nói bén nhọn của Ngụy Thiên Tuế lại truyền ra tin tức.

Dứt lời.

Toàn bộ hồ Lạc Thần sau khi an tĩnh được một lúc, trong phút chốc lại
như sôi trào.

Đoạt được bảo kiếm còn có cơ duyên tiến vào bí cảnh Hoàng Gia.

Không thể nói dụ hoặc này là không lớn được!

Rầm!

Sau nửa ngày đình trệ, từng con thuyền hoa đột nhiên kích động lao ra.
La Hồng nhìn ba chiếc thuyền hoa ập tới, chặn mọi đường lui của hắn.
Có tu sĩ từ trong thuyền hoa lao ra, hóa thành kinh hồng (1), bay về phía
La Hồng.

(1) Kinh hồng: "Hồng" chỉ chim nhận, "phiên nhược kinh hồng"
nghĩa đen là bay vút qua như chim nhận bị hoảng sợ, hình dung về dáng
vẻ uyển chuyển nhẹ nhàng của người con gái, hoặc gói lại thành hai chữ
"Kinh hồng".

Mục đích của bọn họ rất đơn giản, đoạt Phiêu Tuyết kiếm, trở thành chủ
nhân Phiêu Tuyết kiếm!

Tất cả những tu sĩ này đều có tu vi Tam phẩm, không so được với Dư
Tam Xuyên cùng Ngô Thanh Sơn, nhưng, áp lực do ba tên Tam phẩm tạo

nên vãn rất lớn.

Mà nơi xa, còn có thuyền hoa kích động đến, như vây thú, vây La Hồng trong đó.

Khí cơ của từng vị Tứ phẩm nổ vang.

Còn có rất nhiều Tam phẩm, đứng lặng đầu thuyền, nhìn chằm chằm La Hồng.

Thân hình La Hồng bất động, đứng lặng trên mặt hồ, bạch y tóc bạc bay bay, nhàn nhạt nhìn đám người xúm lại quanh hấn, hấn không kinh sợ như trong tưởng tượng mọi người, ngược lại là còn cười cồ quái.

"Một chọi một đánh không lại, muốn bắt đầu quần ầu sao?"

"Nhưng quần ầu gì đó..... Bản công tử thích nhất"

La Hồng chậm rãi ngồi xổm xuống.

Ánh trăng chiếu rọi lên người hấn, hấn vươn tay, để trên mặt nước.

Nhìn từng tên đạo sĩ xúm lại quanh hấn, nhếch miệng, nhẹ giọng nói.

"Đứng lên!"

Chương 315: Tà tu phải chết! (1)

Thanh âm trầm thấp như quân chủ vong linh nơi địa ngục đang ngâm xướng, không chế vong hồn người chết, Tà Ảnh của người chết trong tay.

La Hồng mặc bạch y như tuyết, tóc bạc tung bay, bàn tay hắc ấn ở mặt nước tĩnh lặng kia, khẽ xâm nhập khiến cho dưới mặt nước sôi trào không thể kiểm soát, phảng phất như có vô số vong hồn đang đập nước, muốn từ đáy nước dưới bò lên.

Là thứ La Hồng không sợ nhất, chỉ cần tà sát trong đan điền hắc còn đủ, hắc chẳng sợ quần áo.

Do ma kiếm A Tu La đã hút khô tà sát trong đan điền hắc trước đó, cho nên giờ phút này tà sát khí trong đan điền La Hồng vẫn ở trạng thái khô cạn.

Nhưng trước đó vị tà tu đáng yêu Thôi Khuê ra mặt đã cho La Hồng một lượng lớn tà sát, khiến lực tà sát trong đan điền La Hồng thoáng chốc đã đầy, cho nên, giờ phút này, thực ra La Hồng vẫn có vốn liếng để triệu hoán số lượng lớn vong linh Tà Ảnh.

Ừng ục, ừng ục.....

Đêm tối.

Từng đạo hắc ảnh bắt đầu hiện lên dưới tiếng ngâm xướng của La Hồng,.

Bọn chúng an tĩnh phiêu du ở trên mặt hồ.

Có Tà Ảnh cường tráng như một ngọn núi nhỏ, rít gào với bầu trời đêm.

Có Tà Ảnh như sa di, chấp tay trước ngực, lưng đeo quan tài, trong miệng tụng niệm đại uy thiên long.

Có Tà Ảnh quyền rũ xấu xa, nở nụ cười giả dối xinh đẹp như diễm quỷ đùa giỡn.....

Còn có Tà Ảnh kiếm tu, vạt áo màu đen tung bay, có phi kiếm gào thét quanh thân.

Tà Ảnh, Tà Ảnh!

Chỉ trong chốc lát, quanh thân La Hồng đã hiện ra rất nhiều Tà Ảnh khiến cho mặt hồ trở nên chật chội.

Tại một khắc này, từng tu sĩ lao từ thuyền hoa ra đều chân động, ánh mắt đều co chặt.

"Đó là bí pháp mà La Hồng thu hoạch được ở Thiên Cơ bí cảnh, thuật pháp đạo môn biến dị, Câu Linh Khiển Tượng?!"

"Thủ đoạn thật quỷ dị, đây quả thật là thuật pháp đạo môn sao?"

Sao ta lại cứ có cảm giác như thủ đoạn Tà tu!"

"Phi! Tà tu cái đầu nhà người, La Hồng là đệ tử của Phu Tử, sao có thể là tà tu được, đầu óc người bị nước vào sao?"

Ban đầu từng vị môn khách giang hồ đều kinh hãi, sau lại kinh ngạc cảm thán.

Nhưng động tác xuất thủ của các tu sĩ trên hồ vẫn không dừng lại, nếu đã lựa chọn ra tay thì không có đường lui nữa.

Phải giết La Hồng, giết La Hồng, nắm giữ Phiêu Tuyết kiếm, có lẽ còn có thể nhận được sự thưởng thức của Thái tử, có được cơ duyên tiến vào bí cảnh Hoàng Gia.

Cho nên, đối với bọn họ, không có đường lui!

Giết!

Giết La Hồng!

Khí cơ mạnh mẽ trên mặt hồ không ngừng bùng nổ, bọn họ lao nhanh về phía La Hồng.

Mà dưới mặt nạ Tà Quân, khóe miệng La Hồng khẽ nhếch lên.

Bàn tay đột nhiên nhấn một cái, mặt hồ cuộn sóng, một cổ khí lăng lao ra, rất nhiều Tà Ảnh cũng sôi nổi lao ra.

Tà Ảnh Cung Hạo, Tà Ảnh Võ Cử, hai Tà Ảnh này có chiến lực không kém gì Tam phẩm, rất nhanh đã quán lấy vài tên Tam phẩm, Tà Ảnh Cung Hạo còn trực tiếp thi triển Lục Côn Luân, uy lực cực mạnh, đánh một tên Tam phẩm không ngừng lui về phía sau.

Các Tà Ảnh khác cũng rời rít đi tìm địch thủ cho mình.

Một số tu sĩ Ngũ phẩm bị Tà Ảnh của nhóm thiên tài mà La Hồng giết trong bí cảnh Thiên Cơ lúc trước quán lấy.

Những thiên tài đó chết ở trong bí cảnh đều là Ngũ phẩm, có thể được xưng là thiên tài, là đối tượng rất nhiều thế gia bồi dưỡng, tất nhiên chiến lực so với tu sĩ tầm thường còn mạnh hơn.

Nhiều Tà Ảnh Ngũ phẩm như vậy ra tay, rất nhiều tu sĩ Ngũ phẩm căn bản trốn đều không trốn thoát, bị giết chết.

Máu loãng loãng trên mặt hồ, thi thể không ngừng chìm xuống đáy hồ.

Mà đây..... Lại mới chỉ là bắt đầu.

Hồ nước bắt đầu động dậy.

Lúc này, thi thể của Dư Tam Xuyên bị kiếm Thiên Cơ của La Hồng tiện đường giết chết nổi lên mặt nước.

Trong thi thể hần, có một hắc ảnh khẽ động dậy.....

Hắc ảnh của Dư Tam Xuyên Lại đứng lên!
Đôi mắt trùng trùng mang độ tươi kích động!
Một thanh kiếm vào tay y, sắc mặt Tà Ảnh Dư Tam Xuyên có vài phần phức tạp nhìn về phía La Hồng.

"Giết "

La Hồng lạnh nhạt nói.

Về phức tạp của Tà Ảnh Dư Tam Xuyên biến mất, tức khắc hóa thành hắc ảnh vụt ra.

"Giết!!!"

Thanh âm trầm thấp từ trong giọng nói của y vang lên, tạo thành sóng âm quỷ dị không ngừng khuếch tán.

Tam phẩm Huyền băng biến thành Tà Ảnh, tu vi càng tăng lên dưới trạng thái Tà Ảnh, so với sinh thời thực lực Tà Ảnh Dư Tam Xuyên còn mạnh mẽ hơn.

Phụt!

Một tu sĩ Tam phẩm thậm chí không kịp phản ứng lại, bị một kiếm chặt đầu, chết oan chết uổng!

Một màn này tức khắc đã làm mọi người kinh hãi.

"Dư Tam Xuyên?!"

"Câu Linh Khiển Tướng, đó là Câu Linh Khiển Tướng biến dị, quá quỷ dị, quá cường đại!"

"Yên tâm, thao tác nhiều linh ảnh như vậy, tất nhiên hắn cũng phải tốn rất nhiều pháp lực. Pháp lực đạo môn của hắn không đủ để chống đỡ hắn quá lâu!"

Từng tên tu sĩ nghiêng răng, sôi nổi mở miệng.

Thủ đoạn La Hồng quả thật đã kinh động đến bọn họ, bọn họ không nghĩ tới ngoài thực lực kiếm đạo cực mạnh mẽ, vậy mà còn có thuật pháp đạo môn quỷ dị đến như vậy.

Xa xa, hồ nước vẫn đang sôi trào.

Tà Ảnh Ngô Thanh Sơn đứng lên, lưng đeo hộp kiếm, trong hộp chứa kiếm.

Có thể là do tư chất trước khi chết được chép lại, tên Ngô Thanh Sơn có tu vi Huyền băng này dù sau khi chết rồi cũng vẫn còn âm hiểm.

Gã chuyên môn ra tay âm hiểm khiến người ta khó lòng phòng bị.

Thỉnh thoảng sẽ có Tam phẩm chết thảm dưới kiếm của gã.

La Hồng đứng lặng trên mặt hồ, Phiêu Tuyết, Thiên Cơ còn có Thuần Quân, ba đại thiên kiếm ở bên người hắn, không ngừng vờn quanh.

Chung quanh Tà Ảnh đang cùng tu sĩ chém giết.
La Hồng lại không động thủ, hẩn an tĩnh đứng tại chỗ, quay đầu nhìn về phía Ngụy Thiên Tuế đang tắt dần nụ cười trên thuyền hoa trung tâm kia.

Chương 316: Tà tu phải chết! (2)

Quần ầu?

Có ích sao?

La Hồng cười khinh thường.

Cho dù lực tà sát trong đan điền hắc đang không ngừng hao đi, cũng chẳng thành vấn đề.

Không chế một số lượng lớn Tà Ảnh như vậy sẽ tổn rất nhiều tà sát.

Mắt hắc quét quanh, chỉ trong thoáng chốc, đôi mắt đã sáng ngời.

Hắc hơi cúi người, nháy mắt thân hình vụt ra nhanh như một ngọn gió màu trắng.

Trên thuyền hoa của Quỷ Kiếm Tông.

Một người trung niên áo đen cả người tản ra tà sát khí, Quỷ Kiếm Tông hoàn toàn không ra tay, bọn họ nhìn chăm chăm vào trận loạn chiến trên mặt hồ, trong lòng khẽ nảy lên.

Với một màn này, bọn họ có cách nhìn khác với những tên tu sĩ tầm thường kia.

"Đây là thuật pháp Đạo môn sao?"

"Hình như không phải, có điểm giống tà thuật! Có thể là thủ đoạn của Tà tu!"

"Nhưng, La Hồng chính là Nho tu có được chân ngôn thánh nhân, hắc sẽ có thủ đoạn tà tu sao?"

Một tên tà tu Quỷ Kiếm Tông hoài nghi.

Bọn họ chậm chạp không ra tay, đó là bởi vì bọn họ đang chờ đợi cơ hội, như Thôi Khuê lúc trước tìm một cơ hội, tiến hành một kích tất chết với La Hồng Một Tam phẩm tà tu Quỷ Kiếm Tông cả người bọc trong áo bào đen, ánh mắt nhìn chăm chăm thân ảnh màu trắng trên mặt hồ.

Thân ảnh phong hoa tuyệt đại.

Bỗng nhiên, đôi mắt gã co rụt lại.

Bởi vì, gã phát hiện La Hồng tựa hồ đã nhận ra điều gì đó, thân hình đã bay nhanh qua về vị trí thuyền của bọn họ, xuyên qua trùng trùng những vòng vây cùng chương ngại, bay về thuyền hoa của Quỷ Kiếm Tông bọn họ.

"Tìm được các người rồi, các huynh đệ Quỷ Kiếm Tông"

La Hồng cười.

Lời nói làm trong lòng các tu sĩ Quỷ Kiếm Tông đều chấn động.

"La Hồng! Người muốn chết!"

Tu sĩ Tam phẩm Quý Kiếm Tông quát chói tai, tà kiếm đeo trên lưng đột nhiên ra khỏi vỏ, tà sát nồng đậm trào dâng hóa thành một đạo kiếm mang đen phóng về phía La Hồng Nhưng kiếm mang chưa tới gần La Hồng nháy mắt đã bị khí Chính Dương trên người La Hồng làm bốc hơi mất Hùm?

Bốc hơi mất?

Vị kiếm tu Tam phẩm này cảm giác có chút quái dị, vì sao lực tà sát trong kiếm mang bị như hút đi?

La Hồng hút cạn lực tà sát trong kiếm này, đan điền vốn đã cạn khô lại cảm thấy dễ chịu.

Đôi mắt tức khắc lấp lánh như ánh sao, như ngôi sao sáng nhất trong bầu trời.

Có lẽ, hần đã tìm được biện pháp phá cục diện này được rồi!

"Đến đây, chém ta đi!"

La Hồng đập lên hồ nước, xông về thuyền hoa của Quý Kiếm Tông, quát lớn!

Đám tà tu của Quý Kiếm Tông không hiểu sao có chút hoảng hốt.

Môn khách giang hồ chung quanh nhìn chiến loạn trên hồ, vô cùng hưng phấn.

Loạt chiến cở này, bọn họ xem tới mức máu nóng sôi trào.

Chân chính lấy một địch trăm!

Có tới mấy chục thuyền hoa, mà trong mỗi một con thuyền, tu sĩ Tứ, Ngũ phẩm đã có khoảng mười mấy người, hơn nữa trong mỗi con thuyền hoa đều có tu sĩ Tam phẩm.

Nói cách khác, La Hồng có thể lấy lực lượng của bản thân đối kháng với mấy trăm tu sĩ.

Cái gì gọi là yêu nghiệt?

Đây mới gọi là yêu nghiệt!

Vốn dĩ nhiều người còn có chút không phục với việc La Hồng là đệ nhị Hoàng Bổng, bây giờ..... Không phục? Không có!

Người đề cho Gia Luật Sách, hoặc Sở Thiên Nam đến đối mặt với cục diện này mà xem.

E rằng ngoại trừ bỏ trốn, cũng chỉ có chết.

Thậm chí, trong lòng không ít người còn cảm thấy, La Hồng xếp Đệ nhất Hoàng Bổng cũng chẳng quá.

Vị Vân Trùng Dương thân bí vô cùng của Côn Luân Cung kia, yêu nghiệt tiên nhân chuyển thế, đối mặt với loại tình huống này có khả năng cũng sẽ bó tay.

Thật ra bọn họ cũng có lý giải của chính mình về việc La Hồng bỏ qua những cường giả khác, đối phó thuyền hoa của Quỷ Kiếm Tông đầu tiên.

"Tuy Quỷ Kiếm Tông là tà tu được công nhận chính thức, nhưng dù sao vẫn là tà tu"

"La Hồng công tử một thân chính khí, còn có vô số chân ngôn chữ Chính, tất nhiên đối phó với tà tu sẽ nhẹ nhàng hơn rất nhiều."

"Hơn nữa, Quỷ Kiếm Tông thực sự rất âm hiểm, nhìn như đứng một bên xem, chắc chắn đang chờ đợi cơ hội như Thôi Khuê ra tay tập sát La Hồng lúc trước như vậy! Uy hiếp rất lớn, đây cũng chính là nguyên nhân La Hồng công tử diệt Quỷ Kiếm Tông trước!"

"Trong mắt La Hồng công tử, đánh nhau có thể thua, nhưng tà tu phải chết!"

Có lão đạo giang hồ hưng phấn phân tích.

Mà trên hồ Lạc Thần đã hoàn toàn rối loạn.

Tu sĩ Quỷ Kiếm Tông đang chửi thề không ngừng.

Không phải đâu, tuyệt đối không phải như các người phân tích đâu!

Ánh mắt La Hồng nhìn bọn họ nào có giống như ánh mắt nhìn mối họa lớn chứ, đó là ánh mắt đang nhìn..... Dê béo mà!

Lúc La Hồng bước lên thuyền hoa của Quỷ Kiếm Tông, tà tu Quỷ Kiếm Tông cũng hiện lên vẻ tàn nhẫn, trong mắt bọn họ tràn đầy sát khí, tà sát cuộn cuộn như kéo theo những cơn gió âm u ngập trời, nhào về phía La Hồng.

La Hồng lại như thiên thần hạ phàm, vụt qua trên thuyền hoa, ép tới gần từng tà tu Quỷ Kiếm Tông, đánh giáp lá cà với bọn họ.

Khí Chính Dương vô cùng loá mắt trong đêm đen, La Hồng như ngọn lửa tinh lọc tội ác thế tục, áp chế tà sát của toàn bộ đám tà tu, tinh lọc toàn bộ.

Từng tên tà tu mang theo ánh mắt đầy hoài nghi bị La Hồng tinh lọc, sau đó bị vụn gãy cổ.

Cho dù là tà tu Tam phẩm của Quỷ Kiếm Tông cũng bị kiếm sơn của La Hồng áp chế, sau đó, bị tóm cổ nện mạnh trên boong giầy giữa vài cái, đã bị ánh sáng của thánh ngôn chữ Chính của La Hồng chiếu xuống..... Tinh lọc.

Đã tu sĩ Quỷ Kiếm Tông sợ đến vỡ mật, thế này còn đánh đám cái rắm gì nữa.

Bọn chúng rồi rít nhảy thuyền để chạy trốn, tà tu Tam phẩm Quý Kiếm Tông kia đã là người mạnh nhất bọn họ xuất động lần này.

Nhưng, tà tu Tam phẩm cũng chẳng phản kháng được chút nào khi bị La Hồng tinh lọc.

Đám tà tu sót lại như bọn họ cũng chỉ có thể nhận mệnh bị tinh lọc rồi tử vong.

"Đây là tấm gương chính nghĩa!"

"Khắc tinh tà tu!"

"Trốn mau!"

Chương 317: Tà tu phải chết! (3)

Từng tên tà tu Quỷ Kiếm Tông điên cuồng chạy trốn toán loạn.
Nhưng, dưới mắt nà Tà quân là La Hồng đang vô cùng hưng phấn.

Kiểm Sát châu ở trong đan điền rào rào vụt ra.
Phụt!

Từng tên tà tu chạy trốn bị phi kiếm xuyên qua người, kéo trở về bên người La Hồng, La Hồng đè đầu, hút khô tà sát của đối Đồng.

Thi thể tà tu Quỷ Kiếm Tông cuối cùng ngã xuống hồ.

Môn khách giang hồ quan chiến yên hồ đều an tĩnh lại, trong lòng không ít tu sĩ đang đánh nhau cùng Tà Ảnh đều không khỏi phát lạnh.

Thậm chí, trong lòng không ít tu sĩ đây đưa cùng Tà Ảnh nảy ra suy nghĩ rút lui, nhớ tới lúc La Hồng một người một kiếm cản hồ, giết Dư Tam Xuyên, bóp nát đầu Ngô Thanh Sơn trước đây lại kinh sợ.

Trốn?!

Không ít người bắt đầu lui về phía sau, muốn rút về thuyền hoa.

Nhưng, La Hồng trên thuyền hoa của Quỷ Kiếm Tông lại nở nụ Cười.
Giờ mới biết lui?

Không kịp rồi.

La Hồng trên thuyền hoa của Quỷ Kiếm Tông đuổi cái eo lười biếng, bạch y bay bay, thậm chí khí Chính Dương trên người cũng khê hiện lên vẻ âm đạm vì hắn hút quá nhiều tà sát.

Ăn no rồi, nên làm chính sự.

"Nên kết thúc màn khởi động rồi." La Hồng nói.

Ánh mắt hắn đảo qua rất nhiều tu sĩ, khóe miệng tà mị kéo lên.

Đáng tiếc là không có cách nào viết tên của tất cả những người này vào Tiểu Bản Bản, nhưng mà không sao, giết sạch những người này dưới ánh nhìn chăm chú của vạn chúng cũng đủ để cho người đời kinh sợ, hắn cũng có thể thụ hoạch một đợt danh tiếng danh vọng.

La Hồng cười khê, khí Tà Sát trong đan điền trào dâng.

Vốn dĩ hắn đã phải cố gắng hết sức khi không chế nhiều Tà Ảnh như vậy, nhưng, hiện giờ sau khi hút khô tà tu của Quỷ Kiếm Tông, lực tà sát của hắn cũng đủ để chống đỡ hắn trong đợt giết chóc tiếp theo.

Hắn nâng tay lên.

Đột nhiên vung tay về phía bầu trời.

Oanh!

Hồ nước bông nô tung!

Rất nhiều tu sĩ đang giao chiến cùng Tà Ảnh giết mình, bọn họ phát hiện ra thì thể tu sĩ vừa chết trong trận giao chiến lúc trước lại mạnh mẽ bò lên Người chết một lần nữa trở về, lần nữa gia nhập chiến đấu!

Thậm chí, còn có không ít Tà Ảnh tu sĩ Tam phẩm hóa thành linh ảnh dưới sự khống chế của La Hồng.

Bên này giảm bên kia tăng, vốn là hoàn cảnh bất lợi cho La Hồng, nhưng vào lúc này, hẳn lại có ưu thế tuyệt đối!

"Không"

"Thế này còn đánh kiểu gì?"

"Trốn đi!"

Rất nhiều tu sĩ tuyệt vọng.

Những hắc ảnh đó giết không chết, trừ cũng chẳng xong, cho dù bọn họ có chém giết, bọn chúng cũng rất nhanh sẽ lại ngưng tụ một lần nữa.

Mà bọn họ sẽ bị thương, sẽ đổ máu, sẽ mỏi mệt, sẽ chết.....

Sau khi chết đi, lại hóa thành hắc ảnh, chiến đấu vì La Hồng.

Cho dù La Hồng cũng sẽ bị tiêu hao, nhưng có quý mới biết lúc nào pháp lực của La Hồng cạn kiệt!

Trên hồ Lạc Thân, mùi máu tanh nồng đậm, ban đầu nó là hồ nước trong, giờ đây đã pha máu loãng, hồ Lạc Thân hóa thành hồ máu.

Mà rất nhiều tu sĩ không đánh nữa, điên cuồng chạy trốn, muốn quay lại thuyền hoa của từng người.

Cái gì mà Phiêu Tuyết kiếm.

Cái gì mà phần thưởng bí cảnh Hoàng Gia.

Chẳng có gì là quan trọng hơn tính mạng mình hết!

Nhưng, bọn họ muốn chạy, La Hồng lại không cho phép.

Đám Tà Ảnh tập trung như một quân đoàn, một mảnh đen nghìn nghịt làm cho cả hồ Lạc Thân đều trở nên không yên.

Bọn chúng theo mệnh lệnh La Hồng, tạt sát Tam phẩm cầm đầu, nhằm về phía rất nhiều tu sĩ đang chạy thực mạng, như những bánh xe lớn bằng thiết muốn nghiền nát hết thảy.

"Dừng tay!!!"

"La Hồng, hãy khoan dung độ lượng, Lưu Tinh Kiếm Phái ta không ra tay!"

"La Hồng! Giết chóc quá nhiều người, người tuyệt đối không thể ra khỏi Giang Lăng!"

Trong từng chiếc thuyền hoa, có cường giả Nhị phẩm lên tiếng, âm thanh vang vọng như chuông lớn ngân reo!

Cơ mà, La Hồng lại cười.

"Các người cũng xứng dạy ta làm việc sao?"

Bạch y của La Hồng bay bay, hần liếc qua rất nhiều thuyền hoa, cười nói.

Sau đó, hần nâng tay lên, búng tay một cái.

"Giết!"

Vô số Tà Ảnh vụn vụn từ trong bóng dáng của tu sĩ đang chạy trốn chui ra, đôi mắt đỏ tươi lóe sáng.

Vô số máu tươi vọt lên, bắn vào trên thuyền hoa.

Không khí tĩnh lặng như chết.

Đêm tối đến.

Giết chóc lại bắt đầu.

Đêm tối.

Giết chóc mới bắt đầu.

Đây là điều mà tất cả mọi người chưa từng nghĩ tới, bọn họ vốn tưởng rằng màn đêm buông xuống, đại hội thưởng kiếm này hần là sẽ dần kết thúc khi đèn hoa lên đèn, sẽ hạ màn theo cách phong lưu của Giang Lăng.

Nhưng mà ai có thể ngờ, mà đêm vừa buông xuống thì giết chóc bắt đầu.

Thi thể trôi nổi trên mặt hồ.

Mặc dù rất nhiều lời nói của cao thủ Nhị phẩm trong thuyền hoa vang như chuông, có uy hiếp La Hồng, có khuyên can La Hồng.

Nhưng mà đều vô dụng.

La Hồng vẫn điều khiển bóng đen như cũ, xóa bỏ tất cả tu sĩ đã mất đi tư tưởng chiến đấu chỉ lo chạy trốn!

Từng cái đầu bị giết hại dưới tay bóng đen bay lên tận trời mang theo sự không cam lòng, ngạc nhiên và hối hận.

Đầu lâu bay lên nhao nhao rơi vào trong hồ nước, giống như là từng viên đá rơi vào trong hồ tạo thành sóng nước màu máu.

Mà máu tươi trong những thi thể bị chém đầu lâu bắn ra ngoài phun lên thuyền hoa thành màu đỏ như máu.

Là đánh mặt, đánh mặt một cách trần trụi!

Thuyền hoa chìm vào im lặng chết chóc.

Tất cả tu sĩ Nhị phẩm có lẽ cũng không ngờ họ đều đã lên tiếng vậy mà La Hồng vẫn lựa chọn giết chóc như cũ.

Không chịu thỏa hiệp.

Nếu như La Hồng thỏa hiệp, đám Nhị phẩm bên trong thuyền hoa như bọn họ có lẽ thật sự sẽ cho La Hồng một lối thoát chứ chưa chắc sẽ ra tay.

Nhưng mà La Hồng lại không cần những thỏa hiệp này, đối với lời khuyên của các cường giả Nhị phẩm, một kích... khiến mặt hồ nhuộm thành màu đỏ như máu.

Ánh trăng ung dung chiếu xuống.

Phản chiếu sóng nước lấp loáng trên mặt hồ, một vệt lại một vệt máu, nhìn thấy mà giật mình.

Chương 318: Vạch mặt, bước đường cùng chấp cánh khó thoát!

Trên mặt hồ từng bóng đen đứng im lặng, đôi mắt đỏ tươi ở trong bóng tối nhìn rất tà ác, họ nhìn chăm chăm lên từng chiếc thuyền hoa, sát cơ phun trào.

Liên tục có những bóng đen từ trong thi thể đã chết từ trong hồ nước bò lên, ánh mắt cũng trở nên tà ác, tập hợp vào trong quân đoàn cổ quái này.

Trời đất hoàn toàn tĩnh mịch.

Ở ven hồ, nhóm khách giang hồ đều trợn mắt há hốc mồm nhìn cảnh tượng này, một cơn gió thổi tới làm cho họ không khỏi rùng mình.

Cảnh tượng thật là quỷ dị.

La Hồng áo trắng lả lướt, tóc bạc ở trong đêm tối vô cùng chói mắt.

Thỏa hiệp?

Không tồn tại.

Dù không thể viết hết tất cả tên của họ, nhưng mà La Hồng cũng không quan tâm, chỉ cần giết sạch những người muốn giết hắn, những người vây xem ở ven hồ phần lớn đều là bách tính, hiển nhiên sẽ cảm thấy sợ hãi, cảm thấy hắn đáng sợ.

Trên xe ngựa.

Tiểu Đậu Hoa kích động cả người rung động, công tử... Hay...

Thật là uy phong!

Mặc dù Viên Hạt Tử không nhìn thấy, nhưng mà trong không khí tràn ngập mùi máu lại làm cho lông mày của ông càng ngày càng nhíu chặt.

Vẻ mặt nữ cầm sư đeo hộp đàn rất nghiêm túc, dưới mạng che mặt là đôi mắt đang nhìn chăm chăm người thiếu niên tóc bạc áo trắng đứng lặng trên mặt hồ, không khỏi khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Trong khoảnh khắc, nàng dường như thấy được bóng dáng kia.

Bóng dáng của hai người lúc này dường như trùng lặp.

"Hồng Trần..."

Nữ cầm sư thì thầm.

Năm đó, khi người kia cũng đối mặt với thiên quân vạn mã cũng không thỏa hiệp.

Một thân áo trắng ngửa mặt lên trời cười to xông vào trong vạn quân, thà chết chứ không thỏa hiệp.

Mà lúc này La Hồng giống với bóng dáng kia biết bao...
Khi đó nàng không có sức mạnh nên chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn bị vạn quân nuốt mất.

Mà bây giờ nàng không còn yêu đuổi nữa.
Nàng sẽ không để bị kịch của lúc trước tái diễn.

Quê Hương lâu, đèn hoa được thắp sáng.
Thế nhưng cả tòa lâu các chìm vào trong im lặng, chết chóc, máu đập dềnh trên mặt hồ Lạc Thần làm cho tất cả mọi người đều biến sắc, thậm chí ngay cả cảm xúc tìm kiếm thú vui cũng không có, Từng người nhìn hồ Lạc Thần trong đêm tối, chỉ cảm thấy ớn lạnh.

Sắc mặt Lão Hoàng vô cùng nghiêm túc, Sở Thiên Nam lại nhìn một thân áo trắng ở trên mặt hồ ngạc nhiên đến ngẩn người.

"Hắn không sợ chết sao?"

Lão Hoàng nhìn La Hồng nhiều lần tạo kỳ tích không khỏi thì thào.

Nói thật ngay lúc này, luận về át chủ bài thì theo như Lão Hoàng thấy tiểu hầu gia nhà mình không sánh kịp La Hồng.

Kết tinh pháp lực, mặt nạ tăng phúc, còn có đạo môn Câu Linh khiến Tướng vô cùng quý dị...

Có lẽ bộ dáng của La Hồng mới là bộ dáng của một yêu nghiệt đỉnh cấp nên có.

Ánh mắt của Sở Thiên Nam hơi ngơ ngác.

Trên thực tế khi La Hồng nghịch tập giết chết Dư Tam Xuyên, Sở Thiên Nam đã cảm thấy hơi run sợ, bởi vì nếu như đổi lại là hắn đối mặt Dư Tam Xuyên xếp thứ mười tám trên Huyền Bảng, hắn chưa hẳn có thể thắng!

Hắn không thể tiếp nối một kiếm của Dư Tam Xuyên, nếu như tiếp nhận thì chắc chắn sẽ trọng thương.

Thế nhưng La Hồng không chỉ tiếp nhận, thậm chí còn ngược dòng kiếm bộc làm Dư Tam Xuyên bị thương nặng.

"Tiểu hầu gia đừng nản chí, La Hồng sử dụng pháp lực kết tinh của Đạo môn, cường ép tăng thực lực, dựa vào tầm mắt của Lão Hoàng ta thì uy lực của một kiếm kia đại khái hao phí khoảng ba mươi năm pháp lực."

Lão Hoàng nói.

Nói là ba mươi năm pháp lực đương nhiên Lão Hoàng cũng chỉ là đoán mà thôi, nhưng mà với nhãn lực của cao thủ Nhất phẩm, hiển nhiên ông ta có thể hình dung ra được uy lực của một kiếm kia, đại khái đã hao phí bao nhiêu pháp lực kết tinh.

Không có ba mươi thì ít nhất cũng phải hai mươi năm.

Cho nên Lão Hoàng cũng không cảm thấy ngạc nhiên khi La Hồng có thể đánh bại Dur Tam Xuyên.

Nhưng mà, những chuyện xảy ra tiếp theo là điều Lão Hoàng thật sự không ngờ tới. La Hồng vậy mà có thể tránh thoát được tập sát của Ngô Thanh Sơn, bạo hành Ngô Thanh Sơn như đánh chó.

Sở Thiên Nam lắc đầu bùi ngùi thở dài.

"Người không cần an ủi ta, ta cũng không phải loại người thua thì không nhận, chẳng qua... La Hồng mạnh vượt quá dự liệu của ta."

"Nhưng mà, đáng tiếc..."

"Hắn không nên giết hết những người còn lại, như vậy chẳng khác nào đẩy bản thân vào tử cục, hoàn toàn không còn đường cứu vãn. Trong thuyền hoa đều có không ít cao thủ Nhị phẩm tọa trấn, không giống như tông môn tà đạo Quỷ Kiếm Tông, cường giả không dám lộ đầu."

Sở Thiên Nam nói.

Lão Hoàng cũng khẽ gật đầu, một già một trẻ ghé vào phía trước cửa sổ tiếp tục quan sát trận chiến ở ven hồ.

Hai người đều rất tò mò, tiếp theo La Hồng sẽ làm gì?

Giết thì cũng đã giết cho sướng rồi, tiếp theo làm cách nào trốn được?

Trong một tiểu lâu thấp bé.

Bầu không khí hơi cứng ngắc lạnh lùng giống như tuyết rơi vào tháng sáu.

Tri phủ của phủ Giang Lăng, Trương Tĩnh Chi chấp tay, mặt vô cùng đen, họ đều nhìn thấy hết tất cả tình hình trên hồ Lạc Thần.

Thế nhưng Trương Tĩnh Chi có thể nói cái gì chứ?

Lúc trước đã nói ở cửa thành chỉ cần La Hồng tuân theo quy tắc, y có thể bảo đảm...

Nhưng La Hồng có làm chuyện gì vượt ra ngoài quy tắc sao?

Không có, tuy hắn đã giết mấy trăm người, hơn nữa đều tuân thủ đúng quy tắc, bởi vì những người kia muốn giết hắn trước.

Thống lĩnh phủ quân ở bên cạnh lúc này cũng tắc lưỡi không thôi.

"Đây chính là nhi tử của La Nhân Đồ sao? Thật sự có phong phạm của La Nhân Đồ, một Tiểu Nhân Đồ danh xứng với thực."

Thống lĩnh phủ quân len lén liếc nhìn Trương tri phủ: "Tri phủ đại nhân, cái này... Cũng được tính là tuân thủ quy tắc sao?"

Trương Tĩnh Chi biết thống lĩnh phủ quân có ý gì, y chỉ nhìn hắn ta một cái, chẳng buồn đáp lời.

Chương 319: Vạch mặt, bước đường cùng chấp cánh khó thoát!

(2)

Thống lĩnh phủ quân vừa thấy vẻ mặt khó coi của Trương Tĩnh Chi cũng bất đắc dĩ.

Hắn ta quay đầu, áo giáp trên người uy nghiêm nhìn về phía ven hồ Lạc Thần.

Hoàn toàn vạch mặt, vậy tiếp theo...

Mới là lúc nguy hiểm nhất, La Hồng... Làm thế nào thoát khỏi Giang Lăng?

Chỉ dựa vào một viên giáo đầu xếp thứ mười trên Thiên bảng, rất khó, vô cùng khó.

Bởi vì, chỉ cần một mình Ngụy Thiên Tuế đã có thể ngăn cản được viên giáo đầu này, vậy những cao thủ khác thì tính sao đây?

Lúc đầu Ngụy Thiên Tuế dự định mượn đại hội thưởng kiếm, thông qua Tam phẩm Huyền Bảng để danh chính ngôn thuận giết chết La Hồng, kết quả La Hồng phản sát Tam phẩm Huyền Bảng, ngay sau đó Ngụy Thiên Tuế xem như vạch mặt trực tiếp sai người vây đánh.

Kết quả sau khi vây đánh, La Hồng càng không chút kiêng kỵ xoá bỏ tất cả người ra tay làm cho hồ Lạc Thần trở thành hồ máu.

Vậy tiếp theo hai bên tất nhiên là hoàn toàn vạch mặt.

Ngụy Thiên Tuế không có khả năng để La Hồng còn sống mà đi ra khỏi phủ Giang Lăng.

Vừa nghĩ đến đây, thống lĩnh phủ quân hơi điều động khí cơ, có lẽ tiếp theo..... Hắn ta cũng phải ra tay.

Nước hồ bị máu nhuộm đỏ đập vào mạn thuyền hoa.

Bất ngờ.

Thuyền hoa run lên, nước hồ bị một sức mạnh kinh khủng đánh bể tan tành nổ thành vô số giọt nước màu đỏ như máu, một vòng cung đâm máu bùng lên trong đêm tối.

"La Hồng!!!"

Trong mỗi chiếc thuyền hoa đều có khí cơ bùng nổ làm cho hồ nước rung chuyển lặp đi lặp lại.

Chu gia, Lưu Tĩnh Kiếm Phái, Phi Liễu Kiếm Các...

Rất nhiều thế lực trong thuyền hoa đều có tu sĩ Nhị phẩm câu thông trời đất, hạ xuống uy áp vô biên.

Nước trong hồ Lạc Thần bị ép xuống ba thước.

Ông!

La Hồng chỉ cảm thấy một cỗ uy áp vô cùng mạnh mẽ, chấn động trời đất đột nhiên hướng về phía hắn.

Đây là uy áp của Nhị phẩm!

Cho dù có Hư Ảnh Thánh Nhân chấn gần hết, La Hồng vẫn cảm thấy hơi áp lực như cũ.

Bùm bùm bùm!

Nước trong hồ Lạc Thần nhao nhao nổ tung, bầu không khí ngưng trệ khiến người ta cảm thấy vô cùng ngột ngạt.

Rất nhiều Tà Ảnh tới gần thuyền hoa đều bị lực lượng vô hình xoắn nát nổ thành mực đen.

"Nguy Thiên Tuế, đại hội thưởng kiếm... Xem như kết thúc rồi sao?"

Trong thuyền hoa, có một giọng nói như đang đèn nén gì đó truyền ra.

Hỏi Nguy Thiên Tuế.

Nguy Thiên Tuế đứng lặng ở trung tâm thuyền hoa hí mắt.

"Người tham sự thưởng kiếm đều chết hết, hiển nhiên là kết thúc rồi!"

Nguy Thiên Tuế thản nhiên nói.

"Vậy bọn ta... Có thể ra tay chưa?"

Trong thuyền hoa, các cao thủ Nhị phẩm của thế lực lớn nói.

Vừa mới hỏi câu này xong.

Ánh mắt của tất cả mọi người nheo lại.

Ồ ven hồ, khách giang hồ và dân chúng vây xem cũng đã nhận ra có điều không thích hợp.

Trên thực tế, một số người nhạy cảm đã sớm đã nhận ra bầu không khí cổ quái.

Đại hội thưởng kiếm cũng không phải chỉ đơn giản là đại hội thưởng kiếm...

Từ việc có rất nhiều người chết có thể thấy không đơn thuần chỉ là một đại hội.

"Cuối cùng cũng bắt đầu rồi sao?"

"Theo quy tắc không cách nào chơi chết La Hồng công tử, vậy giờ là không muốn để ý quy tắc nữa hay là phá vỡ quy tắc."

"Trước đó La Hồng công tử giết rất nhiều người, ta còn cảm thấy La Hồng công tử tâm ngoan thủ lạt, nhưng mà lúc này... Ta nhìn một thân áo trắng ở trên hồ kia, tại sao trong lòng lại cảm thấy đối phương rất cô đơn, rất đáng thương vậy chứ"

Từng khách giang hồ nói.

Trên xe ngựa.

Viên Hạt Tử lấy hộp gỗ xuống, hai đoạn ngân thương bị ông chậm rãi kết hợp lại với nhau.

"Các người thử xem."

Viên Hạt Tử nói.

Giọng nói không lớn, nhưng mà lại làm cho khí tức gào thét, uy áp của trời đất càn quét trên hồ Lạc Thân đột nhiên trì trệ.

"Viên Thành Cương, mặc dù ngươi xếp thứ mười trên Thiên Bảng, nhưng mà... Ngươi cho rằng ngươi có thể bảo vệ hãn sao?"

"Đây là đao phủ, đó là ma đầu giết người không chớp mắt, phải giết hãn! Đáng giết!"

"Mấy trăm tu sĩ đều chết ở trong tay hãn, hãn phải đền mạng"

Trong thuyền hoa có giọng nói lạnh lùng vang vọng không dứt.

Lần này cho dù là Viên Hạt Tử mở miệng cũng không đủ sức chấn nhiếp.

Sát cơ nồng nặc giống như là tạo thành vũng bùn dày đặc, thậm chí dòng chảy cũng trở nên vô cùng gian nan và khó khăn.

Viên Hạt Tử cầm ngân thương, ngân thương màu bạc trong tay ông không ngừng trượt ra, mũi thương chống xuống đất.

Ông nghiêng đầu, trên mặt tràn đầy nếp nhăn toát ra vẻ trào phúng.

"Các người thực nực cười."

"Công tử, Phiêu Tuyết Kiếm đã tới tay, đại hội thưởng kiếm đã kết thúc, chúng ta... Nên trở về nhà."

Viên Hạt Tử nói.

La Hồng đứng lặng trên mặt hồ đeo mặt nạ Tà Quân nhếch miệng cười.

"Được."

Ông...

Vô số Tà Ảnh nhao nhao tản mất.

La Hồng quay người bước từng bước đi về phía trên bờ sông.

"Về nhà?"

"Ồ lại đền mạng!"

Oanh!

Uy áp trời đất bàng bạc đột nhiên bắn ra giống như là áp súc đến cực hạn, bỗng nhiên đập vào trên mặt hồ.

Nước hồ bắn tung toé hóa thành một con thủy long gào thét bay nhào về phía La Hồng.

Thủy long cuốn theo sức mạnh vô cùng mạnh mẽ, nếu như bị đập trúng, dựa vào thực lực của La Hồng, sợ là trong nháy mắt sẽ bị đánh thành thịt nát.

Sắc mặt La Hồng ngưng trọng.

Cao thủ Nhị phẩm... Rất mạnh!

Cho dù đeo mặt nạ Tà Quân, La Hồng cũng chưa chắc đã chống đỡ được.

Nhưng mà ngay khi thủy long sắp tới gần La Hồng.

Áo lam bằng vải thô của Viên Hạo Tử bay lên, nghiêng đầu ngăn ở trước người La Hồng.

Một tay nắm ngân thương bỗng nhiên co lại.

Cả con thủy long lập tức bị đánh nổ tung, nổ thành vô số hạt nước to giống như mưa.

Viên Hạo Tử nghiêng mặt rút ngân thương về, hai tay cầm thương đột nhiên như máy xay gió huy động.

Thủy long nổ tung, vô số giọt nước rơi xuống lập tức bị ngân thương huy động cuốn lên gió lớn hóa thành mũi tên gào thét bắn đầy trời, dựa vào sức mạnh càng thêm bàng bạc hướng về phía mỗi một vị nhị phẩm bên trong thuyền hoa.

Trong thuyền hoa, sắc mặt các cao thủ Nhị phẩm ra tay đều thay đổi, mỗi người đều toát ra vẻ mặt ngưng trọng.

Nhưng mà đại đa số mọi người đều đang đợi.

Chương 320: Vạch mặt, bước đường cùng chấp cánh khó thoát!

Quả nhiên.

Một lúc sau.

Nguy Thiên Tuế trên mặt thuyền hoa ở trung tâm vuốt tóc mai màu trắng nở nụ cười.

"Thương Vương Viên Thành Cương rất là kiêu ngạo."

"Để bốn gia đến khảo giáo thực lực trên Thiên Bảng xem thế HÀ nào."

Nguy Thiên Tuế cười.

Tiếng cười của lão ta quanh quẩn giữa trời đất.

Cầm bào trên người lão đột nhiên phồng lên, vươn tay hóa thành một móng vuốt chộp về phía Viên Thành Cương.

Lúc này nguyên khí giữa trời đất không ngừng hội tụ hóa thành một móng vuốt xé rách hư không, cũng phát ra gào thét giống như gió lốc.

Những giọt nước mưa kia bắn ngược trở về, tất cả đều nổ tung dưới móng vuốt này.

Mà khí thế của móng vuốt không giảm, nó cuốn theo uy áp nồng đậm của trời đất, bức thẳng về phía Viên Thành Cương.

Mặc dù Viên Thành Cương không nhìn thấy, nhưng mà lúc này sắc mặt cũng vô cùng ngưng trọng.

Ông ta cảm trường thương, trường thương bỗng nhiên huy động, sức lực mạnh mẽ chìm xuống, dường như đang rung chuyển cả trời đất.

Toàn bộ thủy long lập tức bị đánh nổ tung, nổ thành vô số hạt mưa lớn rơi từ trên trời xuống.

Viên Hạt Tử nghiêng mặt thu ngân thương về, hai tay cầm thương đột nhiên giống như máy xay gió huy động.

Đồng!

Một thương và một móng vuốt va chạm với nhau.

Cả người Viên Thành Cương rùn lên rơi vào mặt hồ không ngừng rút lui, hai chân không ngừng đạp xuống để giảm bớt áp lực, làm cho nước trong hồ bị giẫm liên tục tạo ra vòng xoáy lồi, cổ họng phát ra tiếng kêu rên.

Mà Nguy Thiên Tuế lù là bất động trên mặt thuyền ở trung tâm, cầm bào bị một cơn gió thổi bay lên.

Lập tức đã phân cao thấp.

Thực lực của vị hồng nhân bên cạnh Hạ Hoàng thật sự rất mạnh.

"Công tử đi trước đi" Viên Hạo Tử cảm thương ngưng trọng nói.

Mà trong thuyền hoa ở xung quanh có rất nhiều cao thủ Nhị phẩm xông ra, ánh mắt họ khóa chặt vào La Hồng, đập không mà lên, mỗi một bước đập xuống đường như đều cuốn lên nghìn uy áp dồn ép thẳng về phía La Hồng.

"Cút về!"

Viên Hạo Tử gầm thét, trong chốc lát trường thương trong tay tỏa ra ánh sáng bạc chói lóa.

"Trời đất này quá ồn, các người quá ồn ào!"

Một thương làm cho trời đất yên tĩnh, nửa hồ nước bị một thương khuấy động cuốn lên chín tầng trời, đập về phía rất nhiều cao thủ Nhị phẩm.

Muốn bức lui họ tạo ra con đường rút lui cho La Hồng.

"Viên Thành Cự, người đây là xem thường bốn gia sao?"

"Giao đấu với bốn gia lại còn dám phân tâm?"

Ngụy Thiên Tuế cười giễu, trong nháy mắt cơ thể biến mất khỏi thuyền hoa ở trung tâm xuất hiện bên cạnh Viên Hạo Tử, đánh ra một đòn làm cho nước hồ nô ra sóng nước cao trăm trượng.

Tóc mai màu trắng của Ngụy Thiên Tuế bay lên.

Hai tay vừa nhấc thì có vô số ngân châm như hoa lê bùng nổ ngút lên trời, đỡ được một đòn tấn công của Viên Hạo Tử.

Ngay khi Ngụy Thiên Tuế biến mất, hai vị tiểu thái giám bên cạnh lão ta đều nhận được mệnh lệnh của Ngụy Thiên Tuế.

"Ra tay giết chết La Hồng"

"Đưa thi thể của hắn tới gặp bốn gia."

Ánh mắt hai tên tiểu thái giám nhao nhao ngưng tụ, tiếp theo, trong chớp mắt bộc phát ra khí tức ngang ngược kết nối với uy áp của trời đất, đập không mà ra dồn giết về phía La Hồng.

Hai tên tiểu thái giám này vậy mà cũng đều là cao thủ Nhị phẩm!

Một Nhất phẩm, hai Nhị phẩm cộng với Nhị phẩm của rất nhiều thế lực ở trong thuyền hoa, lần này đối với La Hồng mà nói là tử cục!

Loại đội hình này cho dù là vây giết nhất phẩm trên Thiên Bảng cũng được.

Mà lần này, chẳng qua chỉ là vây giết một Ngũ phẩm.

Giống như một đám đàn ông vạm vỡ trưởng thành mang theo đao đang đuổi theo một đứa bé năm tuổi.

La Hồng cũng cười.

Đãi ngộ... Thật là con mẹ nó đủ xa hoa.

Không chút do dự.

La Hồng một cước đạp lên mặt hồ.

Nước hồ lập tức nổ tung, mà cơ thể của hắn mượn sức mạnh của nước hồ nổ tung hóa thành một bạch mang nhanh chóng phóng tới trên bờ.

Mà Viên Hạt Tử lại bị ngăn trở.

Rất nhiều Nhị phẩm ra tay lách qua Viên Hạt Tử, đạp không đuổi giết

La Hồng.

Sát cơ làm cho người ta ngạt thở hoàn toàn bao phủ La Hồng!

La Hồng giống như cá trong chậu khó thoát khỏi cái chết.

Tuyệt cảnh!

Tuyệt cảnh chấp cánh khó thoát!

Uy áp trời đất kinh khủng giống như là long trời lở đất nhanh chóng phát tiết.

La Hồng không thử ngăn cản cũng không có bất kỳ lòng tin có thể chống đỡ được.

Dù cho chỉ một Nhị phẩm tiến đánh thảo phạt La Hồng cũng không thể ngăn được.

Chênh lệch cảnh giới vẫn rất lớn.

Nếu như chỉ có một Nhị phẩm thì La Hồng còn có thể thử lợi dụng di hình hoán ảnh để kéo dài khoảng cách, lúc trước hắn dùng loại thủ đoạn này trên đùa người tên Nhị phẩm người Hồ trôn trong đội ngũ của Âu Dương Phi.

Nhưng mà lần này lại khác.

Lần đó tên Nhị phẩm người Hồ kia không ngờ La Hồng sẽ dùng di hình hoán ảnh, mà lần này những tên Nhị phẩm này đều biết hết cho nên bọn chúng đều sẽ đề phòng.

Những uy áp chấn động trời đất này để phòng ngừa hắn dùng thủ đoạn di hình hoán ảnh.

Tinh thần lực của La Hồng vừa thử liên hệ với Tà Ảnh ở cửa thành liền sụp đổ trong nháy mắt, không cách nào tạo dựng hoàn thành kết nối.

Cho nên cũng rất khó rời đi.

Nói ngắn gọn thì là tinh thần lực của La Hồng không đủ mạnh, nếu như tinh thần lực của hắn đủ mạnh thì sẽ không sợ hãi loại ảnh hưởng này, muốn di hình hoán ảnh rời đi thì có thể rời đi.

Lúc này La Hồng cũng hơi điên cuồng nhìn những Nhị phẩm mới ra tay này, sự điên cuồng dưới mặt nạ Tà Quân đang nhanh chóng tăng lên.

Hắn có át chủ bài sao?

Có!

Đương nhiên là có!

Kết tinh thần lực của tà thần ẩn giấu giữa mi tâm chính là lá bài tẩy của hắn.

Ma kiếm Atula cất giấu trong đan điền cũng là át chủ bài của hắn.

Chẳng qua hai át chủ bài này, nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì La Hồng cũng không muốn dùng, bởi vì di chứng sẽ rất nghiêm trọng.

Chương 321: Ra khỏi thành! (1)

La Hồng không rõ lắm về thần lực kết tinh của Tà thần, về Hư ảnh Tà thần chiếm cứ trong Nê Hoàn Cung của hắn, La Hồng không rõ thứ đồ chơi này là xấu hay tốt.

Về phần ma kiếm Atula... La Hồng sợ bị hút khô.
Uỳnh!

La Hồng nhảy lên mang theo uy áp do mỗi Nhị phẩm cao thủ phóng xuất ra rơi vào trên bờ.

Bàn chân bỗng nhiên đập xuống, mặt đất nổ tung, đá vụn bắn bay ra, La Hồng hóa thành một bạch mang trắng tấp lao về phía xa.

Hắn xông vào bên trong đám người, một đống khách giang hồ lập tức ồ lên.

Thình thịch thình thịch thình thịch!

Uy áp kinh khủng trời đất rơi xuống.

Từng khách giang hồ bị nghiền nát thành thịt nhão, tản mát đầy đất.

Tàn bạo!

Hung dữ!

Căn bản không xem tính mạng của những người này là mạng người!

Những cao thủ Nhị phẩm này vô cùng hung ác, vì đuổi giết La Hồng mà ra tay tàn nhẫn.

Vì sao chứ?

Bởi vì họ sợ.

Thủ đoạn của La Hồng thật sự dọa họ sợ, nếu để La Hồng trưởng thành thì tương lai họ tất nhiên sẽ ăn không ngon ngủ không yên.

Thậm chí La Hồng còn đáng sợ hơn cả La Nhân Đồ.

La Nhân Đồ rất tàn nhẫn nhưng mà ông chỉ tàn nhẫn với ngoại tộc, cái tên Nhân Đồ của ông là do giết ngoại tộc ở bên ngoài Tắc Bắc mà có.

Mà La Hồng thì lại khác, hắn giết người... Không nhân từ nương tay chút nào!

La Hồng phải chết, nếu không... Tương lai thế lực của họ chắc chắn gặp phải sự trả thù vô biên.

Từ việc hắn thích viết tên người vào Tiểu Bồn Bồn thì có thể thấy được tâm tư của người này hẹp hòi đến mức nào!

Thanh âm ồn ào trong nháy mắt nổ tung.

Bách tính đang xem náo nhiệt cũng bị dọa sợ khóc nháo chạy tán loạn, không ít người bị uy áp trời đất của cao thủ Nhị phẩm làm cho hoảng sợ hai chân mềm nhũn không thể động đậy được.

Mà khách giang hồ thì lại tốt hơn một chút, nhưng mà đối với bách tính những cao thủ Nhị phẩm này sẽ kiềm chế hơn chút, bởi vì họ kiêng kỵ tri phủ Giang Lăng.

Nhưng mà đối với khách giang hồ xem náo nhiệt thì họ lại không thêm để ý.

Khí cơ đảo qua thì những khách giang hồ tu vi yếu trực tiếp sụp đổ.
Máu tươi nhuộm cột đá bạch ngọc thành màu đỏ như máu!
Trên hồ.

Cuộc đối đầu chấn động trời đất đang tàn quét, Viên Hạo Tử rống giận, ngân thương trong tay múa như rồng!

Trong lòng của ông lo lắng, thế nhưng không thể làm gì, Ngụy Thiên Tuế tạo cho ông áp lực quá lớn, ông dốc hết toàn lực mà Ngụy Thiên Tuế thậm chí vẫn còn có lực dự phòng.

Ngụy Thiên Tuế thật sự không vội.

Lão ta đã điều động hai tên tiểu thái giám mà lão ta đã tỉ mỉ bồi dưỡng, lực lượng như vậy tuyệt đối đủ để giết chết La Hồng.

Hư ảnh Thánh nhân ngăn lại phần lớn uy áp cho La Hồng, điều này cũng tạo cơ hội cho La Hồng để hắn có thể chạy nhanh hơn người bình thường.

Quay đầu nhìn thoáng qua rất nhiều cao thủ Nhị phẩm đập không mà đến, nương theo máu và tiếng kêu rên của vô số khách giang hồ đuổi giết theo. Sát cơ trong mắt La Hồng dâng trào.

Hắn thật sự không sợ quần ẩu, nhưng điều đó không đồng nghĩa với hắn không sợ quần ẩu với nhóm Nhị phẩm.

Quần ẩu với Nhị phẩm cũng giống như là trâu chọc lưu manh, La Hồng không đời nào làm vậy.

Mặc dù có thể triệu hoán Tà Ảnh, nhưng mà đối mặt với Nhị phẩm... Vẫn còn thiếu sức mạnh.

Tâm thần khê động.

Tà Ảnh của Dư Tam Xuyên và Ngô Thanh Sơn hóa thành dải lụa màu đen lướt đi.

Hai người là tam phẩm trên Huyền Bảng, dù đã hóa thành Tà Ảnh thì sức chiến đấu vẫn tăng lên, nhưng mà đối mặt với rất nhiều Nhị phẩm vẫn giống như châu chấu đá xe, trong nháy mắt bị ép đến nổi bùng nổi Uy áp

mạnh mẽ bùng nổ, chưa tới gần thì đã làm cho cổ họng của La Hồng có máu dâng trào.

Nếu như thật sự đập trúng La Hồng thì chỉ sợ là La Hồng cũng không còn xương cốt.

Cảnh giới càng tăng thì càng khó mà vượt qua.

Ngay khi La Hồng cảm thấy mình không thể trốn đi đâu được, thậm chí cắn răng chuẩn bị bộc phát thần lực tà thần.

Bỗng dưng có một luồng sức mạnh dịu dàng thay La Hồng chống được tất cả uy áp.

"Đứng ở phía sau ta."

Giọng nói dịu dàng lại có chút lãnh lớt giống như chim hoàng oanh.

La Hồng khẽ giật mình.

Chỉ trong thoáng chốc, một bóng người xinh đẹp lướt qua nhanh nhẹn rơi xuống gần ở trước người La Hồng.

La Hồng quay đầu thì nhìn thấy một nữ tử trên mặt che lụa mỏng đang tung bay.

Nữ tử ngồi xếp bằng ôm cổ cầm đặt nằm ngang trên đùi, mười ngón tay thon dài trắng nõn như dương chỉ ngọc, chạm trên dây đàn không cho dây đàn phát ra âm thanh.

Đây là ai?

La Hồng không biết nhưng mà trước đó vị nhạc công này đã từng ra tay giúp La Hồng.

Mặc dù bị Ngụy Thiên Tuế đè ép trở về nhưng La Hồng vẫn nhận ra.

Có lẽ vị nhạc công này là người cùng phe.

Chẳng qua lúc này hiển nhiên không phải là lúc để hỏi thăm.

Rất nhiều Nhị phẩm cùng nhau tới, uy áp sát phạt kinh khủng nên xuống như lũ quét.

Trên mặt nữ tử đeo mạng che mặt mỏng, tay trái bay lên không, tay phải nhẹ nhàng đánh dây đàn, đối mặt với uy áp nện xuống xối xả như mưa, lòng dạ yên tĩnh, yên tĩnh giống như đánh đàn trên cây đàn thơm mờ nhạt.

Một ngón tay trên một sợi dây đàn.

Một tiếng đàn khuấy động, âm vang cao vút giống như thiết mã kim qua.

Trong nháy mắt lần át rất nhiều khí cơ kinh khủng của Nhị phẩm cùng nhau tới.

Vào lúc này dường như đêm tối cũng bị sóng âm âm vang của dây đàn bắn ra xé rách phân thành hai.

Một luồng ngân tuyến mơ hồ gào thét đến.

Hoàn toàn chặt đứt khí thế của rất nhiều cường giả Nhị phẩm.

Sắc mặt của rất nhiều cường giả Nhị phẩm đuổi giết La Hồng khẽ thay đổi, dường như không ngờ đến trên bờ thê mà còn có người dám ra mặt cho La Hồng.

Nữ tử nhắm mắt không nhìn rất nhiều Nhị phẩm đập không mà đến.

Ngón tay như ngọc lưu của nàng khẽ vuốt dây đàn, tay trái ấn đàn, hai ngón tay phải quấn dây cung tạo thành một vòng tròn, nhẹ nhàng gảy.

Tiếng đàn khuấy động.

Hóa thành một lưỡi đao sóng âm màu bạc hình tròn gào thét ra, trong quá trình gào thét tốc độ càng lúc càng nhanh!

Uy áp khí thế của rất nhiều Nhị phẩm vào lúc này trong nháy mắt sụp đổ!

Chương 322: Ra khỏi thành! (2)

Đôi mắt với lưỡi đao sóng âm màu bạc cắt chém đến, vô số cường giả nhao nhao nhảy lên ôm lấy chân lẫn lộn ở trên không trung.

Sóng âm vu vu lướt tới, rất nhiều cao thủ Nhị phẩm liều mạng tránh thoát sát cơ, tay áo của họ lại bị lưỡi đao sóng âm quét trúng, trong nháy mắt nổ thành bột mịn.

Rất nhiều cao thủ toát mồ hôi lạnh.

"Là người! Tư Đồ Vi!"

"Dừng cầm tiến nhập vào cao thủ Nhất phẩm!"

"Tư Đồ Vi? Hồng nhan của La Hồng Trần sao?!"

Có cao thủ Nhị phẩm nhận ra nữ nhạc công này thì không khỏi hít vào một hơi nói.

La Hồng nghe vậy thì ánh mắt không khỏi sáng lên.

Hồng nhan của La Hồng Trần?

Đó không phải là tương đương... Đại bá mẫu sao?!

Có đại bá mẫu tới cứu trận nằm ngoài dự đoán của La Hồng.

"La Hồng đa tạ ơn cứu mạng của đại bá mẫu!"

La Hồng cúi người nói.

Đại bá mẫu...

Khuôn mặt xinh đẹp của Tư Đồ Vi dưới khăn che mặt hơi đỏ lên, xung hô thế này... Ếm tai.

"Người ở sau lưng đại bá mẫu, những người này... Không thể làm người bị thương.

Tư Đồ Vi nói, giọng nói của nàng rất êm tai còn có vài phần nghiêm túc.

Một lúc sau ngón tay lại đè một sợi dây đàn, bỗng nhiên gãy một cái.

Dường như trời đất luân chuyển, tiếng đàn trong nháy mắt trở nên xơ xác tiêu điều!

Dây đàn bỗng nhiên đứt đoạn!

Một cao thủ Nhị phẩm đang muốn đi vòng quanh trong nháy mắt bị tiếng đàn đứt đoạn đánh trúng, trong nháy mắt lồng ngực nổ tung, máu thịt be bét, khí cơ sụp đổ, rơi xuống trên mặt đất...

Một đòn tấn công làm bị thương nặng một cao thủ Nhị phẩm.

"Ta không thích giết người, hôm nay ta chỉ đem La Hồng và Phiêu Tuyết Kiếm rời đi"

"Nếu như lại có người ngăn cản vậy thì ta sẽ giết người."

Tư Đồ Vi nói.

Giọng nói mềm mại rất êm tai đang nghiêm túc uy hiếp người.

Nhưng mà nghe ra lại không giống như uy hiếp.

Chẳng qua là rất nhiều Nhị phẩm lại thật sự không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Một người một đàn ngăn cản hơn mười Nhị phẩm cũng đã đủ độc đoán.

Trên mặt hồ ở phía xa.

Nguy Thiên Tuế đánh một chiêu xuống, Viên Hạc Tử hai tay cầm thương, hai chân ướt sũng, chìm vào trong hồ trượt về phía xa, trong hồ bị lôi kéo thành hai khe rãnh!

Mà Nguy Thiên Tuế không tiếp tục tiếp tục chú ý tới Viên Hạc Tử nữa, lão ta hí mắt nhìn về phía Tư Đồ Vi.

"Hay cho một Tư Đồ Vi... Thật sự dám ra tay, muốn chết sao!"

Cơ thể Nguy Thiên Tuế trong nháy mắt dừng lại trên hồ, hóa thành vô số tàn ảnh, tốc độ vô cùng nhanh bay tới gần.

Bóng dáng Viên Hạc Tử ngừng lại trên mặt hồ, sắc mặt hơi thay đổi.

Hung hăng kéo một thương xuống, cơ thể lập tức xông ra vang lên tiếng rít gào.

"Nguy Thiên Tuế, đến đi, đánh tiếp!"

Một ngân thương cao tới trăm trượng vất ngang xé rách bầu trời đêm, không khí đều đang rung động, dường như sắp bị đánh rách tả tơi!

Nguy Thiên Tuế lại không để ý tới.

Cơ thể vẫn lướt qua chỉ để lại tàn ảnh như cũ, nhanh chóng tới gần, trong nháy mắt rơi vào trước rất nhiều Nhị phẩm trước đó bị dọa sợ không dám đi lên.

Đánh một chương về phía Tư Đồ Vi.

"Tiểu nha đầu này thật là to gan, hôm nay ta sẽ đưa ngươi xuống dưới bồi La Hồng Trần!"

Nguy Thiên Tuế lạnh lùng nói.

Móng vuốt hắc ám bộc phát sức mạnh kinh khủng.

Tư Đồ Vi nhú mày.

"La Hồng, ngươi đi trước đi"

Vừa dứt lời.

Năm ngón tay tinh tế trắng nõn bỗng nhiên nắm bảy dây đàn, những sợi dây đàn được kéo xuống cực hạn bỗng nhiên buông ra.

Quay một vòng tròn trong hư không!

Tiếng đàn dường như hóa thành gió lộc vô hình đây sặc bén va chạm với móng vuốt của Ngự Thiên Tuế.

Đúng lúc này một thương của Viên Hạo Tử cũng nện xuống.
Hai vị Nhất phẩm liên thủ thì Ngự Thiên Tuế mới bị áp chế lại.

La Hồng thấy thế thì bỗng nhiên vẫy tay.

Ở phía xa.

Tà Ảnh Thương Ưng đang không mà lên, Tiểu Đậu Hoa nằm sấp trên đó run lẩy bẩy.

La Hồng neoh mắt nhìn thoáng qua rất nhiều Nhị phẩm bị trận chiến của Nhất phẩm đánh cho hoảng sợ, hăn quay đầu chạy về phía Tà Ảnh Thương Ưng đang giương cánh.

Rất nhiều Nhị phẩm kịp phản ứng gào rít đuổi giết về phía La Hồng.

Chẳng qua trong thời gian ngắn không cách nào lại hình thành uy áp trời đất áp bức đã bị tiếng đàn của Tư Đồ Vi phá vỡ trước đó.

La Hồng chạy với tốc độ cực nhanh giống như chim nhận đập lên tuyết bùn mà không để lại dấu vết.

Rất nhiều Nhị phẩm theo đuôi mà tới.

Bỗng dừng.

La Hồng quay đầu cảm nhận uy áp trời đất đã biến mất, hăn quét mắt nhìn rất nhiều Nhị phẩm cười mỉa mai.

Vỗ tay ra tiếng.

Di Hình hoán ảnh!

Hình bóng điều hâu vốn dĩ đang chờ Tiểu Đậu Hoa trong nháy mắt đổi vị trí với La Hồng.

Tiểu Đậu Hoa nằm sấp trên lưng điều hâu chỉ cảm thấy dưới người trống rỗng, trong chớp mắt đã bị La Hồng ôm.

La Hồng áo trắng nhanh chóng hạ xuống giẫm chân trên nóc nhà bằng ngói đen bay lượn về phía cửa thành.

Tiểu Đậu Hoa ngậy ngẩn.

Giương mặt xinh đẹp trong chốc lát đỏ bừng!

"Công...Công tử...Buông ta ra, không cần phải để ý đến ta..."

Tiểu Đậu Hoa rụt rè kêu lên.

"Ngậm miệng!"

"Ôm chặt!"

La Hồng trừng mắt nhìn nàng quát.

Tiểu Đậu Hoa lập tức bị dọa phát sợ.

"Công tử...Đừng hung dữ oa..."

Sau đó gắt gao ôm eo La Hồng, mím môi tùy ý gió đang gào thét bên tai không dám nói lời nào.

Mà đổi lại một bên khác.

Rất nhiều cao thủ Nhị phẩm đuổi giết La Hồng nhìn thấy La Hồng hóa thành Tà Ảnh Thương ung thì đôi mắt lập tức co rút lại!

"Đáng chết!!!"

Uỳnh!

Đa số Nhị phẩm rơi xuống đất, khí tức như hỏa lò bùng nổ nhanh chóng đuổi giết về phía cửa thành.

Hơn mười Nhị phẩm nhanh chóng lướt trên không của phủ Giang Lăng.

Làm cho bách tính bên trong cả thành trì vô cùng hoảng sợ run lay bầy.

Tốc độ của họ cực nhanh, La Hồng ở trên nóc nhà cũng gia tăng tốc độ nhưng không thể kéo dài khoảng cách.

Bị đuổi kịp từng chút một.

Chương 323: Ra khỏi thành! (3)

Chẳng qua La Hồng cũng đã nhìn thấy cửa thành!

Ngoài cửa thành La Hồng cũng có chuẩn bị biện pháp dự phòng, chỉ cần ra khỏi thành...

La Hồng ắt có niềm tin làm một trận lớn!

Nhưng mà đôi mắt của La Hồng rất nhanh đã ngưng lại.

Bởi vì hắn nhìn thấy một bóng dáng mặc áo bào, đầu đội mũ ô sa đứng ở cửa thành.

Đối phương chấp tay, bên người có thống lĩnh phủ quân đi theo, yên tĩnh đứng ở đó.

Giống như đã đợi ở đây từ lâu rồi.

"Trương tri phủ?†"

La Hồng ôm Tiểu Đậu Hoa rơi xuống lát đá xanh trên mặt đất cách xa mấy mét.

"Trương tri phủ cũng muốn cản ta sao?"

La Hồng hít sâu một hơi nói.

Sau lưng có rất nhiều khí thế của Nhị phẩm lôi cuốn như lũ quét nhanh chóng bức ép tới.

Trong thành.

Ngụy Thiên Tuế đại chiến với Tư Đồ Vi và Viên Hạt Tử.

Nhưng vẫn còn có tâm tư chú ý tới tình hình ở cửa thành.

"Trương tri phủ! Bắt lấy La Hồng, thái tử tất nhiên sẽ có thưởng!"

Giọng nói bén nhọn của Ngụy Thiên Tuế xé rách bầu trời đêm nói.

Khuôn mặt của Trương Tĩnh Chi rất tội tệ, y lờm Ngụy Thiên Tuế, sau đó dưới ánh mắt ngạc nhiên của La Hồng tránh sang bên cạnh.

"Ta đã từng nói, người ở trong thành tuân thủ theo quy tắc thì ta sẽ bảo đảm cho người."

Trương Tĩnh Chi nghiêm mặt như cũ nói.

La Hồng nghe vậy thì hơi ngạc nhiên, chẳng qua hắn không nói nhiều nhanh chóng đi về phía cửa thành.

Ngụy Thiên Tuế thấy thế thì trở nên hoàn toàn âm u.

Sắc mặt của rất nhiều cường giả Nhị phẩm cũng thay đổi, nhao nhao dậm chân.

Mà Trương Tĩnh Chi nghiêm mặt vung tay lên.

Đạp xuống một bước.

Quay người, một mình ngăn chặn cửa thành.

Uỳnh!

Đổi mặt với rất nhiều Nhị phẩm, áo quan trên người bay lả tả, một luồng Hạo Nhiên Chính Khí xông lên chín tầng mây, Chính Khí Trường Hà ở trên đỉnh đầu càn quét, tình hình biến đổi.

Chính Khí như hồng chiếu sáng đêm tối của toàn bộ phủ Giang Lăng!

Trương Tĩnh Chỉ quét mắt nhìn rất nhiều Nhị phẩm thản nhiên nói.

"Các người lại bước thêm một bước thử xem."

Chỉ một câu nhẹ nhàng.

Lại làm cho rất nhiều cao thủ Nhị phẩm đang phóng tới đều ngừng lại.

Khí Hạo Nhiên!

Giống như hội tụ thành một dòng sông cuộn cuộn dâng trào lên bầu trời.

Trương Tĩnh Chỉ chấp tay, quan bào bay lên, mũ ô sa đang khẽ rung động, vẻ mặt giống như người khác nợ y hàng triệu lượng bạc, liếc mắt nhìn rất nhiều Nhị phẩm.

Y vừa mới dứt lời lại làm cho rất nhiều Nhị phẩm thật sự không dám tiếp tục cất bước.

Ai có thể ngờ La Hồng vốn dĩ nên bị cản lại thế nhưng lại được Trương Tĩnh Chỉ thả đi.

Hơn nữa không ai có thể ngờ Trương Tĩnh Chỉ - Tri phủ của Giang Lăng lại thật sự dám thả La Hồng đi.

Trong thoáng chốc, rất nhiều tu sĩ Nhị phẩm đều ngừng bước chân, thế cục trở nên hơi kỳ lạ.

Bọn họ đứng nhìn bóng dáng có khí Hạo Nhiên hùng hồn chấn động kia.

Trời đất có hạo nhiên, một mạch bay lên trời cao.

Bản thân Trương Tĩnh Chỉ là Nho tu, vốn coi trọng bản tâm, có một trái tim kiên định đến cực hạn. Lúc này khí cơ trên người y không ngừng tăng lên, đạt đến trình độ làm cho không ít tu sĩ sợ hãi.

"Các người xem thường kỷ cương, giết bảy mươi tám người trên phố dài của phủ Giang Lăng làm nhiễu loạn trật tự, phớt lờ quy tắc của phủ Giang Lăng, tội này không thể tha!"

Trương Tĩnh Chỉ chấp tay thản nhiên nói Những tu sĩ Nhị phẩm đến để truy sát La Hồng, dọc đường tiện tay giết chết bảy mươi tám khách giang hồ, Trương Tĩnh Chỉ thế mà lại có thể nhớ rõ ràng như vậy.

Bên cạnh Trương Tĩnh Chỉ.

Thống lĩnh phủ quân cả người mặc áo giáp bước lên trước một bước.

Uỳnh!

Thống lĩnh phủ quân khôi ngô vạm vỡ, bên trong đôi mắt lập tức lộ ra vẻ hung ác giống như là một con hổ dữ đứng bên cạnh thư sinh, gầm thét vang khắp cả tòa thành trì.

"Nếu các người dám bước về phía trước một bước, giết!"

Thống lĩnh phủ quân quát lớn!

Một tiếng "giết" này thực sự làm cho không ít tu sĩ Nhị phẩm bị hoảng sợ, sắc mặt khế thay đổi.

"Trương tri phủ... Ngài đây là..."

"La Hồng cũng giết người! Hắn giết rất nhiều người trên hồ Lạc Thần, tại sao ngài lại không ngăn cản hắn?"

"Ngài như vậy là không nói đạo lý! Chúng ta cũng chỉ vì đuổi theo La Hồng mà thôi!"

Sắc mặt của từng tên Nhị phẩm khó coi nói.

"Hành vi của La Hồng ở trên hồ Lạc Thần đều nằm bên trong quy tắc do các người đặt ra, bản Tri phủ không thiên vị ai cả, chỉ thiên vị quy tắc"

"Trong đại hội thưởng kiếm các người làm gì cũng ở bên trong quy tắc, sinh tử là do các người đồng ý, các người ra tay, chết chính là chết."

"Cuối cùng, các người còn vây đánh La Hồng, phá vỡ quy tắc, bị phản sát rồi lại nói La Hồng không tuân thủ quy tắc? Các người thật vô sỉ?"

Trương Tĩnh Chi chấp tay, ngẩng mặt lên nhìn về phía một đám tu sĩ thân nhiên nói.

Chính Hạo Nhiên khí ở trên đỉnh đầu lại lần nữa dâng trào, trong lúc nói chuyện không thể nghi ngờ thực sự là làm cho tâm thần của không ít Nhị phẩm bị hoảng sợ.

"Ngài..."

Rất nhiều tu sĩ á khẩu không trả lời được.

Mẹ kiếp!

Tiêu chuẩn kép!

Rất nhiều người thầm mắng trong lòng, nhưng mà cũng chỉ có thể im lặng.

Bởi vì, khi La Hồng đi ra khỏi hồ Lạc Thần chỉ lo chạy thoát thân, căn bản không có giết người, mà khí cơ của tu sĩ Nhị phẩm bọn họ lại mang theo uy áp cường chế nghiền nát, khách giang hồ bình thường làm sao có thể chống đỡ được, không tránh khỏi sẽ bị ngộ sát.

Lúc này Trương Tĩnh Chi lấy chuyện này ra để nói nên họ không có sức lực phản bác.

"Trương Tĩnh Chi... Lân này thái tử tở chức đại hội thưởng kiêu, mục đích chính là để giết La Hồng, ngài quả thực muốn ra mặt thay hắn sao?"

"Nếu không phải niệm tình ngài là con trai của Trương thủ phủ, ngài cho rằng ngài có thể ngăn cản được chúng ta sao?"

"Trương Tĩnh Chi, tránh ra... Hay là, ngài chuẩn bị đứng về phía La gia?"

Về mặt mỗi tên Nhị phẩm đều mang theo vẻ âm u, lên tiếng nói.

Trương Tĩnh Chi nghe xong thì lập tức cười to.

"Các người đây là uy hiếp bản tri phủ sao?"

"Bản Tri phủ là mệnh quan triều đình, các người không tuân theo quy tắc lại còn lý luận, các người cũng dám uy hiếp bản quan sao?!"

"Các người... Cũng xứng uy hiếp bản quan sao?!"

Trên mặt Trương Tĩnh Chi toát ra vẻ cười giễu.

Chương 324: Rốt cuộc hấn muốn làm gì? (1)

Sau đó y bỗng nhiên phát tay áo, áo bào trên người xoay tròn giống như là một ngọn núi cản trở tất cả mọi người.

"Tôn Thống lĩnh, cản tất cả họ lại, nếu ai dám cất bước thì lập tức chém hai chân ném vào địa lao!"

Trương Tĩnh Chi nói.

Tôn Thống lĩnh nghe vậy, lập tức rút đao đeo ở bên hông ra, trong thoáng chớp, ánh đao vụt sáng dường như chém cả trời đất.

Làm cho rất nhiều Nhị phẩm đều vô cùng kiêng kỵ phải rút lui nửa bước.

Thống lĩnh phủ quân...Người này chính là cao thủ Nhất phẩm xuất thân từ trong quân đội!

Họ có thể không kiêng kỵ sao?

Ồ phía xa.

Viên Hạc Tử tay cầm ngân thương nghe vậy lập tức cười ha ha:

"Trương tri phủ! Viên mỗ bội phục, chuyện lần này Viên mỗ nợ ngài một nhân tình!"

Viên Hạc Tử cười to làm cho sắc mặt của rất nhiều cường giả ra tay đều vô cùng khó coi.

Về mặt Trương Tĩnh Chi rất khó coi lườm Viên Hạc Tử: "Ngậm miệng, bản Tri phủ chỉ dựa theo quy tắc mà làm việc, đừng xem bản Tri phủ giống như đám người các ngươi."

Tiếng cười của Viên Hạc Tử lập tức dừng lại, Trương tri phủ này cái gì cũng tốt nhưng chỉ có mỗi tính cách là giống y như Trương thủ phụ lúc còn trẻ, mở miệng chưa từng lưu tình bao giờ.

Nguy Thiên Tuế bị Tư Đồ Vi và Viên Hạc Tử ngăn trở thì sắc mặt âm u.

Lão ta thâm trầm nói: "Trương Tĩnh Chi... Ngươi đừng có gây rắc rối cho phụ thân ngươi."

"Từ trước đến nay Trương thủ phụ chưa từng tỏ thái độ đứng về phía nào, ông ấy vẫn duy trì trung lập, ngươi cũng đừng làm hỏng thanh danh của Trương thủ phụ."

"Phụ thân ta là phụ thân ta, ta là ta."

Trương Tĩnh Chi thản nhiên nói.

Nguy Thiên Tuế ngoài cười nhưng trong không cười.

"Nghe nói quan hệ của Trương Tĩnh Chi người và Lý Tu Viễn vô cùng tốt, La Hồng là sư đệ của Lý Tu Viễn, Trương Tĩnh Chi người hiền nhiên sẽ thiên vị hẳn, bốn gia sao có thể nường tay chứ..."

"Trương Tĩnh Chi, người cho rằng người có thể bảo vệ La Hồng sao?"

"Người thật sự cho rằng phủ Giang Lăng chỉ có một mình người sao?"

La Hồng ra khỏi thành thì hẳn sẽ chết càng nhanh hơn.

Ánh mắt của Ngụy Thiên Tuế lộ ra vẻ cười giễu.

Vừa mới dứt lời.

Sắc mặt Viên Hạt Tử, Tư Đồ Vi đều thay đổi.

Trương Tĩnh Chi nhíu đầu lông mày, quay đầu nhìn ra bên ngoài phủ thành Giang Lăng.

Bên ngoài phủ thành đối với La Hồng mà nói càng nguy hiểm hơn sao?

Không thể nào?

Rất nhiều Nhị phẩm đuổi giết đã bị ngăn lại, Ngụy Thiên Tuế cũng đã bị kéo lại, còn có thứ gì có thể uy hiếp La Hồng chứ?

Bỗng nhiên dường như Trương Tĩnh Chi nghĩ đến điều gì đó.

Sắc mặt cũng thay đổi.

Bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía thống lĩnh phủ quân.

Quế hương lâu.

Lão Hoàng và Sở Thiên Nam nhìn thấy đều không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

"Một trận đại chiến thật hay"

"Lão thái giám Ngụy Thiên Tuế này thật là lợi hại, không hổ là hồng nhân bên người Hạ Hoàng, năm đó cao thủ trên Thiên Bảng..."

"Tư Đồ Vi dựa vào đàn nhập đạo Nhất phẩm, thực lực rất mạnh, qua một thời gian nữa chắc chắn có thể trèo lên Thiên Bảng, về phần Viên Thành Cương sau khi đánh vỡ tâm ma từ lâu đã có thực lực lên Thiên Bảng, hai người này liên thủ lại vẫn bị Ngụy Thiên Tuế trấn áp như cũ"

Lão Hoàng bùm miệng không ngừng kinh ngạc kêu lên.

Sở Thiên Nam cũng gật đầu, trận chiến Nhất phẩm này thật đã nghiền.

Nhưng mà đã nghiền nhất vẫn là La Hồng có thể trốn khỏi phủ thành Giang Lăng từ trong sự đuổi giết của rất nhiều cao thủ Nhị phẩm.

"Chẳng lẽ, thật sự trốn đi được sao?"

Sở Thiên Nam thì thào.

Lão Hoàng lại lắc đầu: "Trốn?"

"Không dễ dàng như vậy, lần này Ngụy Thiên Tuế được Thái tử sai bảo quyết tâm muốn giết La Hồng, sao có thể để cho hắn chạy trốn đơn giản"

như vậy được."

"Mặc dù Trương tri phủ ra tay là ngoài dự đoán, nhưng cũng là hợp tình hợp lý"

"Lão Hoàng ta có thể đoán được chứ đừng nói là Ngụy Thiên Tuế"

Lão Hoàng vỗ nhẹ thanh đao bên hông nói.

Sở Thiên Nam cũng không ngốc, hấn nghe vậy thì trong lòng thâm suy nghĩ, không khỏi hít sâu một hơi.

"Như vậy chẳng phải là... La Hồng ra khỏi phủ thành Giang Lăng thì càng nguy hiểm hơn sao?"

Lão Hoàng nhếch miệng cười lộ ra đầy răng vàng: "Tiểu hầu gia cũng đoán ra rồi sao?"

"La Hồng... Sợ là sẽ vô cùng nguy hiểm"

Bên ngoài thành.

La Hồng chặn ôm Tiểu Đậu Hoa, nhanh chóng lướt ngang, tốc độ cực nhanh.

Hắn quả thực không ngờ Trương tri phủ thật sự sẽ ra tay vì hắn, điều này làm cho hắn hơi cảm động.

Về phần tại sao thì La Hồng cũng có thể đoán được một chút.

Có lẽ là bởi vì bản thân mang chữ "Chính" trên người, Trương tri phủ là Nho tu thuần khiết, nhìn thuận mắt cho nên mới ra tay giúp đỡ.

La Hồng cười, ân tình này.

La Hồng hấn nhận.

Trương tri phủ ngăn lại nhiều cao thủ Nhị phẩm như vậy, áp lực sợ là cũng không nhỏ.

Dù sao Trương tri phủ cũng không phải là quan lớn, y chỉ là một tri phủ mà thôi, nghe nói cha của Trương tri phủ rất giỏi, hình như là Trương thủ phụ trong triều, có lẽ do có quan hệ này nên Trương tri phủ hắn là sẽ không bị đánh chết.

Bỗng nhiên.

Áo trắng nhanh nhẹn đập xuống.

La Hồng bỗng nhiên dừng bước.

âm âm!

Âm thanh nặng nề nổ vang, đó là tiếng cửa thành đóng kín, tiếng vang nặng nề giống như là muốn đâm sâu vào trong linh hồn.

Đôi mắt La Hồng khẽ co rút lại, quay đầu quan sát thì phát hiện cửa thành cao lớn của phủ Giang Lăng đột nhiên đóng kín.

Thình thịch!

Một tiếng vang thật lớn giống như sấm sét nổ rung trời làm cho lòng to của người ta dựng hết lên, linh hồn rung động.

Cửa thành phủ Giang Lăng đóng kín!

Thương thương thương!

Âm thanh của áo giáp ma sát va chạm giống như là thanh đao sắc bén ra khỏi vỏ nổ tung bên tai La Hồng.

La Hồng nhìn về phía nơi xa đã thấy có vô số bóng đen, uy áp như núi giống như là dòng lũ sắt thép chậm rãi nhấp nhô nghiêng ép đến.

Chương 325: Rốt cuộc hấn muốn làm gì? (2)

Một người, hai người, ba người...

Bóng dáng được bao trùm trong áo giáp vô cùng vô tận.

Có lá chắn, có giáp, có cung, có nỏ...

Đây là một đội quân hoàn chỉnh!

Đây là phủ quân tinh nhuệ của phủ Giang Lăng!

La Hồng chỉ cảm thấy da đầu của mình tê rần. Hấn không thể nào ngờ được rằng, bản thân mình vừa ra khỏi thành liền bị phủ quân bao vây.

"Trương tri phủ cố ý sao?"

"Không... Không đúng, hấn không phải là ý của Trương tri phủ"

La Hồng hít sâu một hơi, đề chân động trong lòng xuống.

Quân đội đen ngịt giống như là một dòng lũ đen ngòm, vây La Hồng dưới cửa thành cao ngất.

Cảnh tượng này có hơi kỳ lạ.

Giống như là đại quân công thành, mà La Hồng một thân áo trắng đứng lạng trước thành, độc thủ cửa thành.

La Hồng khề liếc nhìn đội phủ quân, số lượng ít nhất cũng có một vạn người.

Phủ quân trấn thủ phủ Giang Lăng, khoảng chừng năm vạn, ở đây đã điều tới gần một vạn người vây giết một Ngũ phẩm như hấn.

La Hồng cũng nở nụ cười.

Cười có mấy phần âm u đáng sợ.

Hấn nhìn về phía người dẫn đầu phủ quân ở nơi xa.

Chỗ đó có một phó thống lĩnh được bao trùm trong áo giáp, trong tay cầm lệnh bài màu vàng óng của phủ quân, khuôn mặt lãnh khốc túc sát.

Mà bên cạnh vị phó thống lĩnh là hai tèm thái giám có tu vi Nhị phẩm bên người Ngụy Thiên Tuế, bọn chúng ngồi ngay ngắn lưng ngựa, mang theo chế giễu nhìn về phía La Hồng.

Trong ánh mắt của hai người này thật sự mang theo chế giễu.

Dù sao thì La Hồng hao hết trăm cay nghìn đắng tưởng rằng ra khỏi thành là có thể an toàn.

Nhưng mà trên thực tế, khi hấn ra khỏi thành mới thật sự là vào miệng cộp.

Cửa thành bị đóng, ngăn lại tất cả những tu sĩ cao phẩm có thể bảo vệ La Hồng ở bên trong thành.

Chỉ còn lại một mình La Hồng đối mặt với một vạn quân.

"Tuyệt vọng sao?"

Khóe miệng một tên thái giám trêu tức, hắn ta ngồi trên lưng ngựa hơi cúi người, cười nói với La Hồng.

Trương Tĩnh Chi tưởng rằng phủ quân của phủ Giang Lăng do y kiểm soát hoàn toàn, nhưng mà y há có thể biết, trong phủ quân cũng có người mà Ngụy Thiên Tuế xếp vào, hay là nói... Là người thuộc bè phái của thái tử.

Phủ quân chung quanh vô cùng lãnh khốc, họ là quân đội nên làm việc theo quân lệnh.

Tổng quân lệnh ở trong tay phó thống lĩnh, vậy bây giờ họ sẽ làm việc theo mệnh lệnh của phó thống lĩnh.

Cơn gió xơ xác tiêu điều đánh thẳng vào mặt, lạnh lùng giống như là muốn phá nát da thịt người ta.

La Hồng buông Tiểu Đậu Hoa xuống.

Lúc này bên trong đôi mắt của Tiểu Đậu Hoa tràn đầy hoảng sợ và tuyệt vọng.

Nàng tưởng rằng ra khỏi thành thì sẽ an toàn.

Nhưng mà không ngờ ra khỏi thành rồi thì nguy cơ mới thật sự bắt đầu.

Đây là một đội quân, một mình công tử làm sao có thể đối mặt với cả một đội quân chứ?

Cơ thể Tiểu Đậu Hoa khẽ run.

Bỗng nhiên, La Hồng giơ tay lên vỗ vỗ đầu của nàng.

Hắn nhét Phiêu Tuyết và Thuần Quân kiếm vào trong ngực của nàng.

"Dưỡng kiếm cho tốt, đi theo sau lưng ta"

"Công tử đưa người đi chém giết xông ra ngoài."

La Hồng nói.

Hắn không quay đầu lại nhưng giọng nói lại làm cho tâm thần Tiểu Đậu Hoa từ từ bình tĩnh hơn nhiều.

Tóc bạc bay lên, lụa trắng bay tán loạn.

Tay La Hồng nắm chặt Thiên Cơ Kiếm, nở nụ cười.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía xa.

Lần này đến phủ Giang Lăng, trên thực tế hắn cũng đã sớm bố cục, hắn cũng bố trí át chủ bài ở ngoài thành...

Chỉ là con bài này dùng có tốt hay không thì La Hồng cũng không rõ lắm, cũng không nắm chắc cho lắm.

Mà La Hồng thật sự không ngờ, những phủ quân này sẽ ngồi xôm ở ngoài thành đợi hấn.

Thế nhưng nếu như đã tới tình trạng như thế này thì La Hồng còn có thể làm gì được?

Chỉ có thể liều chết đánh một trận.

"A, hy vọng tên kia thật sự làm theo yêu cầu của ta, đừng phản bội..."

La Hồng giơ tay chỉnh mặt nạ Tà Quân ở trên mặt cho ngay ngắn, hấn liếc nhìn rất nhiều phủ quân, sát cơ bốn phía nhẹ giọng thì thầm.

Sau đó tay phải của hấn cầm Thiên Cơ Kiếm, mũi kiếm chỉ quân đội của phủ Giang Lăng ở phía xa, tay trái dựng thẳng kiếm hướng lên trời.

"Vậy thì, giết đi!"

Cùng lúc đó.

Bên ngoài phủ Giang Lăng.

Trong rừng rậm.

Hoàng Siêu của Thiên Địa Tà Môn treo ngược người trên cành cây, run lẩy bẩy nhìn tình huống ở phủ thành Giang Lăng.

Phía sau hấn ta có một tên tà tu khí tức mạnh mẽ yên tĩnh đứng đó.

Hấn ta cũng nheo lại mắt nhìn chăm chăm tình huống ở phủ thành, đáy mắt hiện lên vẻ tán thưởng.

"Hoàng Siêu, làm không tệ, tin tức này cung cấp rất kịp thời."

Hoàng Siêu thân là tà tu trên Hoàng bảng lại có thể có phán đoán kịp thời, để họ ngồi chờ La Hồng ở bên ngoài phủ thành Giang Lăng, ngay từ đầu hấn ta còn chưa tin, dù sao thì La Hồng vào phủ thành Giang Lăng, bên trong có Ngụy Thiên Tuế còn có rất nhiều Nhị phẩm vây giết mà muốn chạy ra khỏi cửa thành thì khó như lên trời.

Thế nhưng La Hồng lại làm được.

Dựa vào giá trị bản thân La Hồng được treo thưởng trên Huyền Môn Địa Bảng, hấn ta thân là đà chủ phân đà ở phủ Giang Lăng cũng kích động không thôi.

Nếu như có thể giết chết La Hồng khi kẻ này ra khỏi thành, hấn ta cũng có thể kiếm một món hời.

Hấn ta nhẹ nhàng vuốt ve Hoàng Kim Tà Lệnh trong ngực, bên trong lệnh bài thế nhưng lại cất giấu phần thưởng khổng lồ.

Chỉ riêng Bản Nguyên Sát Quang đã có một nghìn sợi, đây đều là để ban thưởng cho kẻ nào giết chết La Hồng.

Hoàng Siêu nở nụ cười nhỉnh nọt: "La Hồng có một thuật pháp đạo môn kỳ lạ, có thể di hình hoán ảnh, hấn đã sớm bố trí một cái bóng ở ngoài

thành, sẽ kịp thời di hình hoán ảnh, mặc dù tin tức này của tiểu nhân kịp lúc, nhưng mà nếu như không có đả chủ đại nhân ra tay thì cũng sẽ không có tác dụng."

Chương 326: Rốt cuộc hắc muốn làm gì? (3)

"Xem như ta biết La Hồng ra khỏi thành, cũng sẽ không có năng lực có thể giết hắc"

Hoàng Siêu nói: "Cho nên, vẫn là cần đà chủ đại nhân ra tay"

"Chỉ hy vọng đà chủ đại nhân, sau khi thu hoạch được phần thưởng của nhiệm vụ thì có thể chia cho ta một ít"

Hoàng Siêu nịnh nọt cười làm cho vị đà chủ phân đà Thiên Địa Tà Môn ở Giang Lăng vô cùng hưởng thụ.

Hoàn toàn chính xác, Hoàng Siêu thực sự nói thật, hắc ta thân là đà chủ phân đà có thực lực Nhị phẩm nên giết La Hồng rất nhẹ nhàng.

Mặc dù hắc ta là đà chủ phân đà, nhưng mà phần thưởng bên trong Hoàng Kim Tà Lệnh hắc ta cũng không được tùy tiện vận dụng.

Trừ phi có thể chứng minh là hắc ta giết La Hồng thì mới có thể nhận ban thưởng được treo trên Địa Bảng.

"La Hồng này... Là khắc tinh của Tà tu, hắc giết nhiều Tà tu như vậy, nghe nói ở bên trong phủ thành Giang Lăng giết sạch Quỷ Kiếm Tông do triều đình chứng nhận, chứng tỏ vô cùng thống hận tà tu"

"Có lẽ đến chết hắc cũng không ngờ, cuối cùng hắc sẽ chết trong tay tà tu.

Đà chủ phân đà cười giễu.

Nhìn La Hồng bị đại quân vây giết.

Thâm trầm nở nụ cười.

Không tiếp tục để ý tới Hoàng Siêu, trong tay xuất hiện một tấm bùa chú rồi bóp nát, thân hình hóa thành một vũng máu hòa vào mặt đất, một lúc sau chui về phía La Hồng ở dưới cổng thành.

Hắc muốn tự tay giết La Hồng, nếu như La Hồng bị đại quân vây giết, vậy sẽ được tính là chưa hoàn thành nhiệm vụ, ban thưởng cũng tự nhiên không đến được tay của đà chủ.

Về mặt Hoàng Siêu tràn đầy nịnh nọt và sợ hãi thán phục nhìn bóng dáng đà chủ biến mất.

Sau khi đà chủ biến mất thì nhanh chóng trở mặt.

Khuôn mặt tràn đầy vẻ nghĩ mà sợ, trên trán cũng đầy mồ hôi.

Mẹ kiếp!

Điên rồi!

La Hồng tuyệt đối điên rồi!

Khi Hoàng Siêu biết La Hồng bảo hần hô đà chủ phân đà tới đây thì vô cùng ngạc nhiên hoảng sợ, cũng từng từ chối.

Thế nhưng cái mạng nhỏ của hần ta bị La Hồng nắm giữ, Hoàng Siêu chỉ có thể đồng ý.

"Rốt cuộc hần muốn làm gì vậy chứ?"

"Hần bảo ta tìm đà chủ phân đà Thiên Địa Tà Môn tới... quân của phủ Giang Lăng cộng với đà chủ phân đà, đây chẳng phải là càng không có cơ hội chạy trốn sao?"

Cường ép gia tăng độ khó của việc chạy trốn sao?

Hoàng Siêu xem như có nghĩ đến trốn đầu cũng không thể nghĩ ra La Hồng có thể phá bỏ cục diện như thế nào.

Thế nhưng dựa vào sự hiểu biết của Hoàng Siêu về La Hồng, không hiểu sao cảm thấy hơi lạnh cả gáy, La Hồng không giống như là người muốn chết.

Hoàng Siêu hần ta chỉ đơn thuần là một người đưa phần thưởng trên Hoàng băng.

Tại sao lại bị cuốn vào chuyện đáng sợ như vậy chứ?

Nếu như bị đà chủ biết là Hoàng Siêu cố ý tính toán hần ta, Hoàng Siêu sợ là chết không có chỗ chôn.

Bây giờ Hoàng Siêu rất muốn quay đầu bỏ chạy, nhưng mà nghĩ lại thì vẫn ghé vào trên cây nhìn chòng chọc vào nơi xa, nơi đó có một người chống lại một vạn quân.

Gia hỏa này, làm sao có thể phá bỏ cục diện chứ?!

Bên trong phủ thành Giang Lăng, mọi thứ trở nên yên tĩnh.

Khoảnh khắc cửa thành khép kín, đôi mắt của Trương Tĩnh Chỉ đột nhiên quét nhanh qua giống như một con dao sắc bén.

Y nhìn về phía thành lâu, trên thành lâu có mấy tên lính phủ quân đang run rẩy cúi thấp đầu, không dám nhìn thẳng vào y.

Mà Tôn thống lĩnh phủ quân dùng một đao làm cho rất nhiều cao thủ Nhị phẩm hoảng sợ, lúc này cũng không thể tin nổi nhìn về phía trên thành lâu.

"Ăn gan chó đây à!"

"Ai bảo các người đóng cửa thành?!"

Sắc mặt Tôn Thống lĩnh xanh xám, quát lớn.

Nhưng mà, những binh lính kia vẫn cúi đầu như cũ, không trả lời Tôn Thống lĩnh.

Khí tức trên người Tôn Thông lĩnh bạo phát, sát cơ tăng vọt, bên trong đôi mắt phun trào ra ngọn lửa tức giận, vừa kinh hãi vừa cảm thấy lạnh lẽo.

Hắn ta đã quá tự tin. Là một thống lĩnh phủ quân, hắn ta vốn tưởng rằng mọi thứ trong quân đều nằm trong sự khống chế của mình.

Nhưng mà, không ngờ lần này lại có phản đối!

"Người của thái tử..."

Tôn Thông lĩnh lạnh cả tim, sắc mặt càng thêm khó coi.

Trương tri phủ quét mắt nhìn hắn ta, thấy sắc mặt khó coi của Tôn Thông lĩnh thì thở dài, giong tay vỗ vỗ hắn ta.

Tôn Thông lĩnh tức giận đến nổi mặt mũi đỏ bừng.

Một khắc sau, trường đao vung vẩy, ánh đao loé lên vạn trượng!

"Mở cửa thành ra cho lão tử!"

Uỳnh!

Hắn ta đột ngột bật khỏi mặt đất, muốn lao về phía thành lâu.

Phía trên bầu trời, Ngụy Thiên Tuế đang trấn áp Tư Đồ Vi và Viên Hạc Tử lập tức phát ra tiếng cười bén nhọn.

Nhìn thấy sắc mặt khó coi của đám người Tư Đồ Vi, Viên Hạc Tử, Trương Tĩnh Chi, lão ta cười vô cùng thoải mái.

Ngụy Thiên Tuế trở tay quét qua, vô số kim quang phóng thẳng lên trời giống như lông trâu bay đầy trời, từng đoá từng đoá bạo vũ lê hoa như thác đổ toả ra, ép về phía Tôn Thông lĩnh.

Tôn Thông lĩnh lập tức cảm thấy ớn lạnh cả người.

Trường đao trong tay nhanh chóng bổ ra, ánh đao ngút trời.

Chém đứt màn mưa bạo vũ lê hoa chầm đang bay đầy trời.

Ngụy Thiên Tuế vậy mà có ý đồ dựa vào sức mạnh của bản thân để ngăn cản ba vị Nhất phẩm!

Bầu trời trên phủ Giang Lăng, đại chiến bùng nổ, Ngụy Thiên Tuế hoàn toàn bộc phát tất cả sức mạnh như điên dại, uy lực thiên địa quét qua, tạo thành từng tiếng nổ chói tai.

Đôi mắt của rất nhiều cao thủ Nhị phẩm cũng sáng lên, nhao nhao ra tay đánh về phía Tôn Thông lĩnh.

Tấn công thảo phạt che khuất bầu trời, con phố dài của phủ Giang Lăng trong nháy mắt nổ tung toé, từng khối đá vụn bay lên, phóng ra bốn phía.

"Cuốn lấy hắn, bên ngoài thành có một vạn phủ quân đang vây thành, La Hồng nửa bước khó đi, lát nữa Thân phó thống lĩnh sẽ đem theo đầu của La Hồng trở về."

Tiếng cười bén nhọn của Ngụy Thiên Tuê nô vang làm cho rất nhiều cao thủ Nhị phẩm ra tay càng thêm kịch liệt.

Chỉ trong thoáng chốc, đôi mắt đám người Viên Hạt Tử, Tư Đồ Vi đã đỏ bừng.

Chương 327: Một người đối mặt với một đội quân (1)

"Tên điên!"

"Giết một Ngũ phẩm mà vận dụng đến cả một cánh quân! Vậy mà các ngươi cũng có thể làm được!"

Viên Hạt Tử gầm thét.

"Viên Thành Cương ta đã dạy bảo đám binh lính các ngươi như thế sao?!"

Viên Thành Cương tức giận gào thét.

Tiếng gầm của ông không ngừng khuấy động truyền ra khỏi phủ Giang Lăng, truyền ra bên ngoài thành.

Bên ngoài thành, sắc mặt của một vạn binh lính mặc áo giáp đang vây quanh La Hồng lập tức vô cùng khó coi, nhưng mà Thân phó thống lĩnh nắm tổng quân lệnh trong tay, quân lệnh như núi, họ vẫn chỉ có thể ra tay như cũ.

Hai tiêu thái giám bên người Ngụy Thiên Tuế nỗ lực cười giấu nhìn về phía Thân phó thống lĩnh.

"Thân thống lĩnh, hạ lệnh đi..."

"Giết La Hồng rồi thì trận hỗn loạn này sẽ kết thúc, chúng ta cũng có thể trở về báo cáo kết quả nhiệm vụ.

Hai tên tiêu thái giám chậm rãi nói.

Thân phó thống lĩnh quét mắt nhìn hai tên thái giám, bên trong đôi mắt không có quá nhiều cảm xúc, thật ra thì hẳn ta cũng chỉ nhận mệnh lệnh làm việc mà thôi.

Hắn ta bỗng nhiên nâng tổng quân lệnh trong tay lên.

Ánh mắt rơi vào bóng dáng áo trắng ở trước cửa thành khe khẽ thở dài.

"Giết!"

Uỳnh!

Vừa mới dứt lời.

Một vạn phủ quân đen nghịt lập tức bước về phía trước.

Một bước đạp xuống giống như núi lở đất nứt, quân uy trùng trùng điệp điệp hội tụ vào một chỗ, chấn động lòng người, khuấy động tâm thần của người ta.

Khí huyết bàng bạc dường như đang rung chuyển cả tòa thành trì.

La Hồng áo trắng phản phật, đôi mắt dưới mặt nạ Tà Quân toả sát khí ra bốn phía.

Một người đối mặt với một đội quân.

Thứ hăn đối mặt không phải là năm trăm quân Âu Dương Phi thống soái trước đó, mà là một quân đoàn phủ quân thực sự.

Hắn cũng đang phải chịu áp lực to lớn. Hư ảnh Thánh Nhân có thể thay hắn ngăn trở không ít uy áp, nhưng mà uy áp còn sót lại phóng tới vẫn làm cho La Hồng có cảm giác giống như một ngọn núi lớn áp trên đỉnh đầu, nặng nề gần như không thể thở nổi.

Rầm rầm!

Áo trắng trên người bị gió lốc thổi lật phật dán thật chặt ở trên người, vạch ra hình dáng của hắn.

La Hồng cầm Thiên Cơ Kiếm, mũi kiếm chỉ về phía đại quân ở nơi xa, nhìn không chuyển mắt.

Tiểu Đâu Hoa đứng ở sau lưng La Hồng, cổ chống chọi với cơn gió mạnh mẽ gào thét đang thổi bay chiếc váy dài của nàng.

Tiểu Đâu Hoa đã khi nào gặp phải trận chiến như thế này chứ.

Nhưng mà lúc này nàng không hối hận. Nàng nhìn khuôn mặt kiên nghị, không sợ hãi của La Hồng.

Cẩn rằng.

Nàng không nói gì đến việc rời đi nữa.

Cửa thành ở sau lưng đã đóng kín, họ đã không còn đường lui nữa rồi, như công tử đã nói, điều họ có thể làm...

Chỉ có thể là chiến đấu một trận!

Vậy thì... Chiến!

Một lúc sau, Tiểu Đâu Hoa vốn dĩ đứng ở sau lưng La Hồng lập tức dừng cảm bước lên phía trước một bước.

Uốn ngực, hóp bụng, ngẩng đầu, nâng mông, bước về phía trước.

Một bước này vừa đạp xuống.

Nàng vận chuyển dưỡng kiếm quyết mà Trần quân gia truyền lại.

Đôi mắt La Hồng lập tức co rút lại.

Chỉ trong nháy mắt, quân uy mệnh mông như một thác nước lao thẳng xuống, nhao nhao tràn vào, chỉ trong chốc lát đã cọ rửa cơ thể đơn bạc khiến cho người ta phải đau lòng của Tiểu Đâu Hoa.

Cơ thể thiếu nữ mảnh mai, trong tích tắc dường như bị đè nát.

Nàng giơ tay lên che miệng lại, nhưng vẫn không cản được dòng máu tươi đang tuôn ra kia.

Máu tươi càng làm nổi bật làn da trắng như tuyết của nàng.

Váy dài màu trắng cũng bị nhuộm thành màu huyết hồng, thảm thương mà kiều diễm, giống như là một đóa hoa mạn đà đang nở rộ nơi địa ngục.

"Nữ nhân ngu ngốc!"

"Lui về phía sau!"

La Hồng biến sắc, mắng.

Mà Tiểu Đậu Hoa lại chỉ nở nụ cười đau thương.

"Công tử... Lúc này cũng đừng hung dữ oa..."

Chỉ trong chốc lát, sự nhát gan đột nhiên biến mất.

Dường như lưỡi nàng nở rộ hoa sen.

"Công tử!"

"Tiếp kiếm!"

Lấy quân uy mệnh mệnh, nuôi bảo kiếm trong ngực!

Vụt vụt!

Phiêu Tuyết Kiếm và Thuận Quân kiếm đang được nàng ôm, trong chốc lát dường như được phủ lên một tầng huyết hồng.

Từ trong ngực Tiểu Đậu Hoa phóng lên tận trời.

âm âm!

Kiếm khí bàng bạc dâng trào. Thời khắc này, Tiểu Đậu Hoa choáng váng, trong nháy mắt khi hai thanh kiếm ra khỏi vỏ thì bất lực xụi lơ, muốn ngã xuống đất.

La Hồng chửi ầm lên.

Giơ tay lên cắn răng ra một chiêu.

Tà Ảnh Thương Ưng lập tức đỡ lấy cơ thể Tiểu Đậu Hoa, nâng nàng, xông lên bầu trời.

La Hồng quay người, đôi mắt dưới mặt nạ đỏ tươi.

Sát khí nổi lên bốn phía!

Phiêu Tuyết Kiếm và Thuận Quân kiếm đã được nhuộm đỏ, hai thanh kiếm nổi tiếng trong thiên hạ lơ lửng ở bên cạnh La Hồng.

Song chưởng của La Hồng tạo thành dấu móc, dường như cách không cầm lấy hai thanh kiếm.

Hắn bỗng nhiên dậm chân về phía trước, đánh về phía một vạn phủ quân kia.

Kiếm khí trong kinh mạch La Hồng liên mạng giương vẩy, điên cuồng thôi động, làm cho La Hồng cảm thấy cơ thể giống như đang bị người ta chém ngàn đao.

Phốc phốc phốc phốc!

Máu tươi trong nháy mắt nhuộm quần áo của hắn thành huyết y.
"Ta mượn quân uy trăm đại quân!"
"Hóa rồng!"

La Hồng đeo mặt nạ Tà Quân rộng to, tóc bạc bay lên.
Thuần Quân và Phiêu Tuyết Kiếm cũng phun ra kiếm khí bằng bạc.
Hai con rồng bằng kiếm khí huyết bay ra làm cho mặt đất nứt toác,
chém ra hai đạo khe rãnh đánh về phía đại quân.

"Ngự"
Thân phó thống lĩnh cười chiến mã, nhìn hai con huyết long bay đến,
cũng không khỏi kinh ngạc.

Kiểm tu Ngũ phẩm lại có thể bùng nổ ra uy năng có thể so với kiếm tu Nhị phẩm... Quả thật là hơi khó tin.

Mặc dù phần lớn là mượn sức mạnh của quân uy, dựa vào quân uy
dưỡng kiếm, chém ra một kiếm bá đạo.
Nhưng mà ít nhất đây cũng là một loại thủ đoạn.
Mặc dù cái giá phải trả là rất cao.

Đông đông đông!
Từng binh sĩ phủ Giang Lăng nhao nhao giương tấm lá chắn nặng nề
lên.

Hai kiếm khí như rồng chém tới.

Giống như hai con giao long chạm trán cùng con sóng lớn màu đen, nổ
tung rợn người.

Lá chắn nên mạnh xuống mặt đất, là do bị sức mạnh bùng nổ của hai
con rồng kiếm khí huyết đẩy cho phải lùi ra sau ba trượng!

Chương 328: Một người đối mặt với một đội quân

(2)

Trên rất nhiều tấm lá chắn còn in hằn vết kiếm thô to.
Cát bụi bay lên, kiếm khí khó tiêu.
Hai tay La Hồng đầm máu, tóc bạc rủ xuống, che mất một phần gương mặt.

Hắn thở hổn hển như rồng.
"Nữ nhân ngu ngốc, quả nhiên là mắng còn quá ít!"
La Hồng thâm mắng.

Cảm nhận được sự đau nhói trong kinh mạch không cách nào có thể diễn tả bằng lời, La Hồng cũng bắt đầu thở dài.
"Cái thân thể đáng chết này, thiên phú kiếm đạo yếu đến mức cận bã..."

La Hồng khẽ thì thầm.
Hắn ngẩng đầu, tóc bạc ở trước mắt tản ra, có thể nhìn thấy Tà Ảnh của điều hâu mang theo cơ thể của Tiểu Đậu Hoa không ngừng lao về phía xa.
Mà trong đại quân cũng không có người đuổi theo.

Mục tiêu của họ là La Hồng, đối với Tiểu Đậu Hoa đã thoát đi cũng không thêm để ý.

Thân phó thống lĩnh nhìn thân ảnh huyết y dưới toà thành của phủ Giang Lăng, bên trong đôi mắt dần dần có mấy phần nghiêm nghị.

"Tấn công!"

Thân phó thống lĩnh hạ quân lệnh.

Động!

Tấm lá chắn rơi đập giống như là mở cửa.

Sau đó, từng binh sĩ phủ quân mặc áo giáp nương theo tiếng hét lao ra giết chóc.

Tiếng la giết chấn động bầu trời, dường như hình thành một thanh quân mâu, ngay cả những đám mây đen trên trời cũng bị đánh tan!

Đội hình giống như dòng sông dâng trào lao về phía La Hồng với sức mạnh mà dù là các Võ tu cao phẩm cũng phải kinh hồn bạt vía.

Hai tên tiểu thái giám Nhị phẩm không ra tay. Trong lúc đại quân trùng sát bọn chúng cũng không tiện nhúng tay vào.

Theo như chúng thấy, La Hồng hẳn là phải chết khi đối mặt với đại quân này, không có bất kỳ đường sống nào cả.

Ngay cả cao thủ Nhị phẩm khi đối mặt với một vạn quân, muốn toàn thân trở ra cũng vô cùng khó khăn.

Sẽ bị dây dưa cho đến khi chết.

Hơn nữa La Hồng chẳng qua chỉ là Ngũ phẩm.

Xem như là người xếp thứ hai trên Hoảng Bảng thì sao chứ?

Vẫn chỉ là Ngũ phẩm mà thôi.

Chỉ có tu sĩ Nhất phẩm mới thực sự có thể dùng sức một người đối đầu với một đội quân, hơn nữa phải là Nhất phẩm rất mạnh.

"Ném mâu!"

Thân phó thống lĩnh không hề khinh địch, trịnh trọng ra lệnh như gặp phải địch thủ rất mạnh.

Mệnh lệnh vừa dứt.

Các binh lính cầm đầu xông tới, nhao nhao ném trường mâu trong tay ra ngoài.

Trường mâu vô cùng vô tận phá không mà đến, mang theo lực va chạm vô cùng sắc bén!

Làm cho người ta tê cả da đầu, làm cho lòng người sinh ra tuyệt vọng!

Trường mâu trong đêm tối tạo thành một mảnh mây đen đen nghịt giống như một dòng suối màu vàng bay thẳng xuống dưới, muốn rửa sạch tất cả sinh linh!

La Hồng một thân bạch y lúc này đã hoá huyết y.

Nở nụ cười.

Đối mặt với cảm giác áp bách của trường mâu cực mạnh.

Hai tay hần nâng lên.

Rồi đột nhiên đè ép xuống.

Vụt vụt vụt!

Ba thanh phi kiếm Thuần quân, Phiêu Tuyết, Thiên Cơ lập tức hướng mũi kiếm xuống dưới, đâm vào mặt đất.

Chuôi kiếm đang không ngừng đung đưa.

La Hồng ngẩng đầu, tóc bạc tung bay, mắt sáng như đuốc, đáy mắt dường như đang có một loại cảm xúc sâu xa lưu chuyển.

Quanh người hắn, từng viên sát châu xuất hiện, lơ lửng.

Tổng cộng có bảy mươi hai viên sát châu.

Trong chốc lát, bọn chúng hoá thành bảy mươi hai tầng lá chắn.

Đông đông đông!

Trường mâu rơi xuống như mưa, liên tiếp đập vào bên trên giáp chắn màu đen.

Mặt đất dường như cũng đang rung động, giống như đang phải chịu sự phát tiết của một mưa lớn.

Trường mâu cuốn đến như bão táp mưa sa, chỉ trong chốc lát đã dừng lại.

Phía trên lá chắn ghim vô số trường mâu đen nhánh, mà La Hồng lại lù lù bất động, dưới mặt nạ nở nụ cười kỳ lạ nhìn đại quân đang xung phong liều chết.

Hắn bỗng giơ tay lên, nắm chặt lại.

Đông đông đông!

Trường mâu đâm vào trên lá chắn được tạo bởi sắt châu, nhao nhao rơi xuống đất, giống như một khu rừng màu đen.

Ánh trăng thể lương chiếu rọi xuống, từng cây trường mâu phản chiếu ra cái bóng hẹp dài.

"Nếu như thiên phú kiếm đạo của ta đã không tốt, vậy thì... Vẫn là trở về nghề cũ đi"

La Hồng nở nụ cười.

Đối mặt với đội quân đông như nước biển đang không ngừng lao lên bắt chập sinh tử.

Bày tay đang giơ lên bỗng nhiên nắm lại.

"Quân đoàn của ta..."

"Ồ đâu?!"

Vừa mới dứt lời.

Dưới cái bóng hẹp dài của từng cây trường mâu cắm trên mặt đất, có từng bóng đen xiêu xiêu vẹo vẹo không ngừng đứng thẳng lên.

Đôi mắt đỏ tươi trong đêm tối như tử thần nhìn chăm chú.

Bóng đen hẹp dài, vô cùng vô tận ngăn trước người La Hồng.

Số lượng khoảng mấy trăm...

Có Tam phẩm, có Tứ phẩm, có Ngũ phẩm, Thất phẩm, Bát phẩm, Cửu phẩm...

Võ tu, Tà tu, Kiếm tu... đủ loại.

Huyết y trên người La Hồng bay lên, khoe miệng khê nhếch, cảm nhận lực tạt sát trong đàn diện đang nhanh chóng bị tiêu hao.

Trong ánh mắt toát ra vẻ điên cuồng.

Cơ thể hắn hơi cúi xuống, sau đó bàn chân đạp mạnh khiến bụi cát mù mịt, cả cơ thể nhanh chóng xông ra ngoài.

"Giết!"

Trăm bóng đen im ắng lướt về phía đội quân xung phong liêu chêt của phủ Giang Lăng.

Một người đối đầu một đội quân!

Hưu hưu hưu!

Ba thanh kiếm Thiên Cơ, Thuần Quân, Phiêu Tuyết cũng ngự kiếm mà lên dưới sự điều khiển của La Hồng, im ắng lướt đi trong đêm tối.

"Châu châu đá xe"

Thân phó thống lĩnh thần nhiên nói.

Cuối cùng, trong nháy mắt quân đoàn bóng đen va chạm với phủ quân. Giống như dòng suối mềm mại va chạm với những con sóng của biển lớn.

Trong nháy mắt bị nuốt hết!

Nhưng mà, chỉ một khắc sau, đôi mắt của Thân phó thống lĩnh đột nhiên co rụt lại.

Thế cục nghiền ép như trong tưởng tượng chưa từng xuất hiện, La Hồng cũng không bị giầy xéo trong nháy mắt.

Sau khi những bóng đen kia bị xé nứt nhanh chóng hội tụ lại, lại lần nữa đuổi giết.

Dường như vĩnh sinh bất diệt.

Mà La Hồng được bóng đen bảo hộ, thao túng ba thanh phi kiếm, không ngừng thu hoạch tính mạng các binh sĩ.

Bộ huyết y trên người La Hồng bay lên, tay áo quật vào đêm tối, vô số máu tươi tung bay.

Hắn giống như một vị quân chủ đi trong vực sâu tử vong, quan sát vô số vong linh kêu rên.

Chương 329: Một người đối mặt với một đội quân (3)

"Đứng dậy"

La Hồng bình thần nói.

Giống như là mệnh lệnh, lại giống như là bố thí.

Bố thí người chết hy vọng quay lại thế gian.

Trong cái bóng của những binh lính đã chết kia, có bóng đen đột nhiên di chuyển, n nhao nhao bò lên, đứng thẳng dậy gia nhập trong đội ngũ chém giết.

La Hồng cảm nhận được tà sát không ngừng tiêu hao, lại lơ đãng Cười.

Tà sát tiêu hao hầu như không còn nữa?

Không sao, vậy thì thiếu đốt tà sát bên trong thân xác!

Trong tay La Hồng xuất hiện một bình đan dược, Thiết Cốt Tranh Tranh Chuyển Sát Đan.

Bỗng nhiên rót toàn bộ vào trong miệng.

Uống hết tất cả!

Tới đi, điên cuồng lên chút đi!

Nếu các người đã muốn hướng đến tử vong, vậy thì để cho tử vong bắt đầu nhảy múa đi!

La Hồng giơ tay lên, trong đêm tối có từng đôi mắt đỏ tươi lấp loé, bò lên từ trong thi thể.

Dường như chiến mã dưới người Thân phó thống lĩnh cũng đang sợ hãi.

Hắn ta nhanh chóng ghìm ngựa, đôi mắt thít chặt.

"Đây chính là Câu Linh Khiên Tướng của đạo môn? Lão tử tin cái rắm chó!"

Hắn ta mắng một câu.

Mà hai tên tiểu thái giám bên cạnh hắn ta cũng vô cùng sợ hãi, đây là quái vật gì vậy?

Con mẹ nó Ngũ phẩm mà tùy ý thi triển bí pháp, pháp lực tiêu hao không hết hay sao?

Nếu như kẻ này là Nhị phẩm, Nhất phẩm... Vậy thì sẽ khủng bố đến mức nào chứ?!

Một người... Chính là trăm vạn quân?!

Ồn lạnh, sợ hãi...

Tràn ra trong lòng hai tên thái giám cao thủ cấp bậc Nhị phẩm.

"Giết!

Hai tên tiểu thái giám Nhị phẩm liếc nhìn nhau, thúc vào bụng ngựa, tuần mã bắt đầu rít gào, móng ngựa chà đạp xuống đất nhanh chóng đuổi giết về phía La Hồng.

Dựa vào thực lực của bọn chúng thì việc giết La Hồng là không khó.

Những bóng đen này không thể ngăn trở chúng.

Hơn nữa lúc này La Hồng giống như nỗ lực hết đà, tiêu hao tất cả lực lượng tử chiến đến cùng.

Chỉ cần dựa vào thủ đoạn sấm sét giết La Hồng, trận chiến như ác mộng này sẽ kết thúc.

Chẳng qua ngay khi hai tên tiểu thái giám giục ngựa công kích tới.

Con mắt của bọn chúng bỗng nhiên co rút lại.

Bởi vì, không biết khi nào bên người La Hồng...

Có một đoàn máu tươi nhúc nhích.

dần dần hóa thành bóng người tà sát cuộn cuộn, giống như muốn che khuất bầu trời!

Khí cơ tà tu Nhị phẩm, kích động chiến trường!

Mẹ kiếp!

Có người muốn hót tay trên?!

Hai tên tiểu thái giám tuyệt đối không ngờ rằng, khi bọn chúng chuẩn bị ra tay giết La Hồng lại có người nhanh hơn một bước.

Lực tà sát nồng đậm...

"Là tà tu của Thiên Địa Tà Môn?!"

Ánh mắt hai tên tiểu thái giám lập tức co rút lại.

"Kiệt kiệt kiệt..."

Đà chủ phân đà Thiên Địa Tà Môn cười lớn.

Đầu của La Hồng phải thuộc về hắn ta.

Phần thưởng một nghìn sợi Bản Nguyên Sát Quang... Sẽ tới tay.

Bỗng dưng.

Tiếng cười của đà chủ phân đà dần dần ngừng lại.

Hắn ta đối mặt với ánh mắt của La Hồng.

Lại phát hiện ra La Hồng không có hoảng sợ.

Chỉ nhìn hắn ta vội về sâu xa.

"Rốt cuộc... Tới rồi"

Bên trong phủ thành Giang Lăng.

Khoảnh khắc âm thanh chém giết vang lên bên ngoài thành.

Bên trong thành cũng đang đánh nhau hỗn loạn.

Trương Tĩnh Chi không ra tay mà cũng không có ai ra tay với y, y chấp hai tay sau lưng, quan bào trên người bị gió lạnh ban đêm thổi phất phật, không ngừng đập vào không khí.

Y nhìn Ngụy Thiên Tuế, nhìn cuộc chiến hỗn loạn ở bên trong thành, mặt khẽ nhăn lại.

Sau đó y nở nụ cười lạc lõng.

"Đại Hạ này... bất tri bất giác đã loạn cả rồi."

Uỳnh!

Ngụy Thiên Tuế cười lớn, lão ta áp chế Tư Đồ Vi và Viên Thành Cương đang đánh tới, hai vị Nhất phẩm thế mà lại bị Ngụy Thiên Tuế áp chế đến nỗi không cách nào ra khỏi thành đi giúp đỡ La Hồng.

Thực lực của Ngụy Thiên Tuế thực sự là sâu không lường được.

Tuy thống lĩnh phủ quân là Nhất phẩm, nhưng mà một mình hắn ta đối địch với nhiều cao thủ Nhị phẩm cũng rất tốn sức, rất khó có thể thoát thân được.

Hơn nữa, thỉnh thoảng Ngụy Thiên Tuế còn ra tay giúp đỡ khiến cho thống lĩnh phủ quân vô cùng giận dữ, nhưng lại không cách nào ra khỏi thành, chỉ có thể tức giận nghe âm thanh đánh nhau ở bên ngoài không ngừng truyền tới.

"Điên rồi! Tất cả đều điên rồi!"

"Đó là La Hồng, là độc đinh duy nhất còn sót lại của La gia! Các người điên rồi sao!"

"Thái tử điên rồi, các người cũng cùng điên theo sao?!"

Tôn Thống lĩnh không ngừng quát lớn, trường đao chém ra mang theo sức mạnh kinh khủng chém ngang trên bầu trời của phủ Giang Lăng, làm cho sắc mặt của rất nhiều Nhị phẩm liên tục thay đổi.

"Thiết kế giết La Hồng cùng với việc phái quân ra giết La Hồng..."

Đây là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, các người thật sự điên rồi!"

Hai mắt Tôn Thống lĩnh đỏ ngầu.

Vì sao ư?

Bởi vì thái tử điều động binh lính dưới trướng phủ quân của hắn ta.

Dùng binh lính dưới trướng của hắn ta để đối phó với La Hồng, đến lúc đó người bị hổ chính là hắn ta, nếu như La gia trả thù, binh lính dưới trướng của hắn ta... chắc chắn sẽ chẳng có một ai sống sót!

"Thân Triệt, lão tử chơi chết bà nội ngươi!"

Tôn Thống lĩnh tức giận chửi ầm lên, tiếng gầm nổ tung trong thành, biểu thị cho cơn tức giận điên cuồng trong lòng ngực hắn ta.

Thân Triệu là người của thái tử, cho dù Ngụy Thiên Tuế xuất hiện tại phủ Giang Lăng, nhưng mà nếu như không có mệnh lệnh của thái tử, Thân Triệu tuyệt đối không dám làm loạn như vậy.

Mà Thân Triệu đã vận dụng phủ quân, điều đó có nghĩa rằng, người ngầm ra lệnh chính là thái tử.

Đây là muốn dồn La gia vào chỗ chết sao?

Muốn nhanh chóng bức La gia tạo phản sao?!

Điều động một vạn quân đến để giết La Hồng?

Mẹ nó đầu óc của thái tử này bị thùng lỗ sao?!

Lão tử có thù oán gì với ngươi chứ?!

Hai mắt Tôn Thống lĩnh đỏ bừng, đạo trong tay huy động càng thêm kinh khủng, thậm chí có một tên Nhị phẩm không kịp né tránh bị một đao chém đứt một cái chân!

Cái chân bị chém đứt hóa thành huyết vụ nổ tung trên không trung.

Bầu không khí càng trở nên trì trệ và thê thảm.

Chương 330: Phàm nhân, vì sao lại mắng ta? (1)

Trong thành phủ Giang Lăng.

Mỗi một khách giang hồ đều cảm như hén trốn ở trong phòng, sợ hãi nhìn chằm chằm đại chiến của cao phẩm ở cửa thành.

Nguy Thiên Tuế đối đầu Viên Thành Cương và Tư Đồ Vi, thống lĩnh phủ quân đang chiến đấu với rất nhiều Nhị phẩm... Trận giao phong ở mức độ thế này, đối với phủ Giang Lăng trước giờ vốn chỉ thịnh hành ca tử thi phú, tầm hoa văn liễu mà nói, chính là lần đầu tiên xuất hiện.

Mà trận chiến đấu ở bên ngoài thành cũng khiến cho không ít khách giang hồ lơ mơ đoán ra được chút bí mật.

Nhưng chủ yếu vẫn là âm thanh tức giận gầm thét của thống lĩnh phủ quân vang vọng toàn thành, ai mà không biết chứ.

Bên trong trà lâu của phủ Giang Lăng.

Triệu Đông Hán mồ hôi nhễ nhại chen chúc ở bên cạnh rất nhiều khách giang hồ, hẳn ta không dám lơ đãng, dù sao bên ngoài cũng đang vô cùng hỗn loạn.

Không ít cao thủ Nhị phẩm coi thường sinh mệnh, trực tiếp đụng chết không ít khách giang hồ, điều này làm cho trong lòng họ tràn đầy căm phẫn.

Mà Triệu Đông Hán nghe thấy tình hình bên ngoài thì cả người càng run rẩy, khuôn mặt không ngừng vặn vẹo, vết sẹo hình con rết đang run rẩy.

"Khinh người quá đáng!"

"Tại sao lại ức hiếp người như vậy?! Công tử đã làm sai điều gì?!"

"Tại sao lại ức hiếp công tử như vậy?!"

Điều động một vạn quân đến để giết công tử, công tử... Là kẻ thù của thái tử sao?! Công tử là đại ma đầu tội ác tà trời sao?!"

Đôi mắt Triệu Đông Hán đỏ bừng, tràn đầy không cam lòng, tràn đầy không cam lòng.

Trong trà lâu, không ít khách giang hồ nghe thấy lời nói kích động của Triệu Đông Hán kích thì đều thở dài.

"Rốt cuộc là tại sao? Rốt cuộc là La Hồng công tử phạm tội gì?"

"Phạm tội gì? Chỉ có thể nói là đầu thai sai chỗ thôi, nếu như La công tử không phải người của La gia thì sao lại có sự chèn ép và truy sát như thế này chứ..."

"Thái tử ở Đế Kinh muốn đối phó với La gia, La Hồng công tử biểu hiện quá ưu tú làm cho thái tử dù có trực tiếp trở mặt cũng muốn giết hắn..."

Cho dù là như thế thì vẫn có người vô cùng không cam lòng.

"Phi! Có bản lĩnh thì gây phiền phức với La Nhân Đồ ấy, tại sao lại gây phiền phức với La công tử?"

"La Hồng công tử là một người tốt như vậy, nghe nói hắn chuyên giết tà tu, là tấm gương cho chính nghĩa và là khắc tinh của tà tu, người chuyên vì dân trừ hại tại sao lại gặp tai ách như vậy chứ?"

"Thái tử là điên rồi sao?! Nghe nói thái tử được phong làm thái tử đã mấy chục năm rồi nên có thể là thật sự bị điên rồi"

Từng khách giang hồ nhỏ giọng thì thầm.

Bây giờ, ở cửa thành phát sinh trận đại chiến của Nhất phẩm, cường giả không có tâm trạng chú ý đến chỗ này, vậy nên đám khách giang hồ nói chuyện với nhau cũng lớn mật hơn rất nhiều.

Cùng lúc đó.

Quê Hương Lâu.

Sở Thiên Nam cảm ứng được đại chiến bùng nổ ở ngoài thành, lập tức liên tục lui về sau mấy bước.

"Điên rồi! Hạ Cực hoàn toàn điên rồi!"

"Rốt cuộc trong đầu hắn đang nghĩ gì?! Để quân của phủ Giang Lăng đến giết La Hồng... La Hồng là ai chứ? Con trai của La Nhân Đồ, cháu của

Trần Bắc Vương, người cho rằng đó là thái tử của }

nước kẻ thù, hoặc là một tên nói dối của bọn trộm cướp sao?

Sở Thiên Nam đoán được Ngụy Thiên Tuế sẽ có sẵn hậu chiêu ở ngoài thành.

Có lẽ là một Nhất phẩm hoặc cũng có lẽ là mấy Nhị phẩm.

Nhưng mà...

Ai có thể nghĩ tới lão ta lại điên cuồng đến nỗi vận dụng một vạn quân của phủ Giang Lăng?!

Giết một Ngũ phẩm mà người lại đặc biệt vận dụng một vạn phủ quân?

Đầu óc bị cửa kẹt rồi sao?

Sở Thiên Nam không thể lý giải được, nhưng mà hắn ta biết... xảy ra chuyện lớn rồi.

Bây giờ chỉ còn cách đại thọ của Trần Bắc vương có mấy ngày.

Kết quả thái tử lại làm loại chuyện như thế này.

Lão Hoàng cũng hít vào mấy ngụm khí lạnh, thật sự là xảy ra chuyện lớn rồi.

"Lão Hoàng, về Đế Kinh, chúng ta phải nhanh chóng quay về, nếu như không quay về... Bản hầu gia sợ là sẽ không thể nào ra khỏi ?

" phũ Giang Lăng "Mẹ kiếp! Hạ Cực thật sự là làm loạn mà!"
"Hắn ngồi ở chức thái tử lâu quá nên đầu óc hỏng rồi sao?"

Sở Thiên Nam mắng to.

Lúc này, Sở Thiên Nam quả thực cũng tức tới mức chửi đồng.

Hắn ta không đoán được thái tử muốn làm gì, hắn ta thấy thái tử giống như kẻ điên, vì trả thù La gia mà không màng gì hết, chuyện gì cũng có thể làm được!

Không quan tâm gì tới đại thế và quy tắc!

Lão Hoàng khẽ gật đầu, vội vàng giơ tay lên xóa vết phấn bột nước ở trên mặt.

Lão và Sở Thiên Nam cùng đi ra khỏi Quê Hương Lâu.

"Tiểu hầu gia, nếu như La Hồng không chết...Vậy phải làm sao bây giờ?"

Lão Hoàng bỗng nhiên trầm nghĩ.

Sở Thiên Nam nhìn lão: "Nghĩ gì thế? Dù cho La Hồng có chết hay không thì cũng không còn quan trọng nữa rồi!"

"Thật sự tưởng rằng La gia là quả hồng mềm dễ bóp hay sao?"

"Nếu như Hạ Hoàng bệ hạ không xuất quan, Đại Hạ... rất có thể sẽ hoàn toàn rối loạn!"

Nói xong những lời này, Sở Thiên Nam bỗng nhiên liếc nhìn lão Hoàng. Hai người đều khẽ giật mình.

Nghĩ đến một khả năng, nhưng mà càng nghĩ lại càng kinh khủng, hai người lại lắc đầu.

Sau đó không tiếp tục để ý tới tình hình chiến đấu ở bên ngoài cửa thành Giang Lăng nữa, mặc kệ kết quả như thế nào họ cũng không để ý.

Lão Hoàng dẫn Sở Thiên Nam phá không đi về một hướng khác của phủ Giang Lăng, rời khỏi phủ thành.

Ở bên ngoài thành.

Hoàng Siêu trốn ở trong rừng rậm, tìm gần như muốn trào lên cổ họng.

Hắn ta nhìn thấy cảnh La Hồng lấy một chổng lại một vạn thì trong lòng rất là rung động.

Mới xa cách chưa được bao lâu, La Hồng lại mạnh lên rồi, hơn nữa dường như hắn mạnh đến nỗi có thúc ngựa cũng không thể đuổi kịp.

Đây chính là yêu nghiệt trên Hoàng Bổng sao?

Hoàng Siêu cảm thấy nếu như tin tức của trận chiến này truyền ra ngoài, giá trị của La Hồng ở trên bảng treo thưởng của Địa Bổng sẽ lại cao hơn, có thể đạt tới ba bốn nghìn sợi Bản Nguyên Sát Quang!

Đương nhiên, lúc này không phải là lúc quan tâm tới vấn đề này.

Hoàng Siêu nhìn chăm chăm cảnh tượng dưới cổng thành, đà chủ phân đà Giang Lăng đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh La Hồng.

Đó là một tên tà tu Nhị phẩm, chỉ cần dùng một ngón tay đã có thể nghiền chết Hoàng Siêu.

Lúc này người này đang tới gần La Hồng.

Chương 331: Phàm nhân, vì sao lại mắng ta? (2)

Đà chủ phân đà là do La Hồng yêu cầu dẫn đến, Hoàng Siêu cũng vắt hết óc mới có thể nghĩ ra cách hấp dẫn đà chủ tự mình ra tay.

Mà bây giờ hẳn ta muốn xem La Hồng phá vỡ thế cục như thế nào.

La Hồng làm sao có thể đối phó với tà tu Nhị phẩm chứ?

Dù cho La Hồng là yêu nghiệt xếp thứ hai trên Hoàng Bảng, nhưng hiện giờ mới chỉ là Ngũ phẩm mà thôi, làm sao có thể giết Nhị phẩm?!

Hoàng Siêu thật sự là không nghĩ ra La Hồng làm sao có thể phá vỡ thế cục...

Chẳng lẽ... La Hồng thật sự muốn chết?!

Bỗng dưng!

Đôi mắt Hoàng Siêu đột nhiên nhú chặt, cơ thể treo ngược ở trên tàng cây bởi vì tâm thần chấn động kịch liệt mà không cách nào không chế được, rơi mạnh xuống đất.

Thế nhưng hẳn ta đứng dậy rồi vẫn còn nhìn chăm chăm nơi xa như cũ, biểu tình trên mặt dần ... chuyển sang hoảng sợ.

Một lúc lâu mới có thể cô đọng được thành một câu ngắn gọn, súc tích.

La Hồng nhìn tên tà tu có hơi thở vô cùng mạnh mẽ này với ánh mắt sâu kín. Sự xuất hiện của hẳn ta làm cho người ta run sợ và ngạt thở.

Tà tu Nhị phẩm!

Cho đến tận bây giờ đây là tà tu mạnh nhất mà La Hồng phải đối mặt.

Nhưng mà La Hồng rất chờ mong, vô cùng chờ mong...

Từ lúc bắt đầu ra khỏi thành cho đến bây giờ, La Hồng vẫn luôn đang chờ mong, bởi vì, sở dĩ tên đà chủ phân đà của Thiên Địa Tà Môn sẽ xuất hiện ở chỗ này, là do sắp xếp của hẳn.

Trên đường tới đây hẳn dùng Thiên Địa tà lệnh thông báo cho Hoàng Siêu, gián điệp mà trước đó hẳn xếp vào bên trong Thiên Địa Tà Môn.

Hẳn muốn Hoàng Siêu nghĩ cách dẫn dụ đà chủ phân đà của Thiên Địa Tà Môn đến cửa thành.

Trước đó Hoàng Siêu đã từng cho La Hồng biết, ở trong phủ Giang Lăng có một phân đà của Thiên Địa Tà Môn, trong phân đà có một đà chủ, người đó là tà tu Nhị phẩm.

Cho nên La Hồng mới lớn mật đánh chủ ý lên người tên tà tu Nhị phẩm này.

Lực tà sát ở trong đan điền của hắc đã khô cạn, hắc cần một lượng lớn lực tà sát, mà muốn thu được lực tà sát ngoại trừ mình khổ tu thì còn một cách thức điền cuồng khác.

Đó chính là... Hút!

Giống như ma kiếm Atula vậy!

Ma kiếm tiêu tử tử hút khô hắc, vậy thì La Hồng sẽ hút khô người khác! Lây hút dừng hút!

Thực ra thì tà tu Tam phẩm cũng có thể nhưng mà La Hồng không dám chắc là sẽ đủ, hắc muốn bộc phát ra uy lực của ma kiếm Atula, có lẽ cần phải hút khô một tên tà tu Nhị phẩm thì mới được.

Bây giờ, tên tà tu Nhị phẩm này đã tới rồi.

Quả thực là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, quả thực là bảo bảo ấm áp thân thiết của La Hồng hắc.

Hoàng Siêu này là kẻ không tệ.

La Hồng một thân huyết y.

Đối mặt với đà chủ phân đà xuất hiện ở trước mặt mình, hắc nhếch miệng lộ ra một nụ cười vô cùng xán lạn.

Khuôn mặt của đà chủ phân đà dần dần trở nên kỳ lạ.

Trong lòng mơ hồ bất an.

"Cười cái rắm!"

"Chết đi!"

Tên đà chủ phân đà lười nói nhảm, lạnh lùng nhìn La Hồng, uy áp trời đất ở trên người bùng nổ, hắc ta không muốn dây dưa với La Hồng, dây dưa càng lâu thì sẽ càng dễ dàng xảy ra biến cố.

Một chương mang theo lực hút ngập trời và uy áp trời đất đột nhiên đập về phía đầu La Hồng.

Nếu như một chương này đập trúng.

Sợ là trong nháy mắt La Hồng sẽ bị hút khô huyết dịch, cả người sẽ lập tức hóa thành thây khô.

Nơi xa, hai tên thái giám thân cận bên người Ngụy Thiên Tuế đã vứt bỏ ngựa, bùng nổ tốc độ đến cực hạn chạy đến.

Hắc ta phải đánh nhanh thắng nhanh.

Có điều, thực ra vị đà chủ phân đà này cũng không quá quan tâm, dựa vào thực lực tà tu Nhị phẩm của hắc a thì giết La Hồng... Còn có thể thất thủ không thành sao?

La Hồng quả thật là yêu nghiệt, giá cả treo thưởng ở trên Địa Bảng xác thực cũng khá cao.

Nhưng mà...

Thực lực của La Hồng chỉ là kiếm tu cảnh giới Ngũ phẩm mà thôi.

Người con mẹ nó có yêu nghiệt hơn nữa thì còn có thể dựa vào Ngũ phẩm để giết Nhị phẩm sao?!

Có thể không?

La Hồng quả thực không thể.

Nhưng mà La Hồng còn có át chủ bài!

Hai mắt La Hồng bỗng chốc đỏ lên, ý chí tinh thần trong Nê Hoàn Cung đang không ngừng run rẩy.

"Lão tử bỏ ra giá tiền rất lớn mới mua được ngươi, không phải để ngươi ăn nhờ ở đậu!"

"Làm việc!"

"Nếu không thì cắt!"

Tiếng gầm gừ của La Hồng nổ tung.

Hư ảnh Tà Thần đang xem náo nhiệt lập tức sững sờ.

Ngươi... Lại mắng ta sao?!

Tên phàm nhân này, con mẹ nó lại dám mắng ta?!

Ta là Tà Thần đó!

Hư ảnh Tà thần tức đến nổi run lên!

Uỳnh!

Ngay khi chuông hút máu của đà chủ phân đà sắp đập trúng La Hồng.

Bỗng dừng.

Sắc mặt của đà chủ phân đà thay đổi.

Hắn ta phát hiện trên người La Hồng đột nhiên bùng nổ ra một sức mạnh kinh khủng đến cực điểm, đôi mắt trong nháy mắt biến thành màu tím.

La Hồng với đôi mắt màu tím cùng mặt nạ Tà Quân màu trắng, tóc bạc bay lên liếc mắt nhìn hắn ta.

Cái nhìn kia giống như là của thiên nhân vô thượng sau Thiên môn quan sát nhân gian.

Chỉ một ánh mắt quét qua, tên tà tu Nhị phẩm kia cảm giác sức mạnh của cả người dường như đều đông cứng!

"Ngươi..."

Uy áp trời đất Nhị phẩm ngưng tụ ở trên người trong nháy mắt tán loạn, tên đà chủ phân đà bỗng cảm thấy hơi hoảng sợ!

"Ngươi là ai?!"

Hắn ta đột nhiên có loại cảm giác như mình đang phải đối mặt với môn chủ kính dị của Thiên Địa Tà Môn!

Giả!

Đây không phải là La Hồng!

Cái gì mà ánh sáng chính đạo! Cái gì mà làm gương cho chính nghĩa, tất cả đều là giả!

Đôi mắt màu tím lạnh như băng vô tình, cao cao tại thượng quan sát nhân gian.

Châm chậm giờ tay lên bóp cái cổ của tên tà tu Nhị phẩm, cả người hắn ta lập tức cứng đờ.

"Phạm nhân, vì sao lại mắng ta?"

La Hồng mở miệng, giọng nói giống như là vang vọng khắp trời đất.

Chương 332: Lão tử huy kiếm phá giáp 1806! (1)

Hả?!

Tên đà chủ phân đà đang bị bóp cổ... sững sờ.

Sau đó, hắn ta dè dặt lên tiếng, da mặt cũng run rẩy theo.

"Lão già ngài... Tiếp tục cười đi?"

Tên đà chủ phân đà vắt hết óc nhớ lại, dường như... Vừa rồi hắn ta chỉ mắng La Hồng có một câu.

Đó chính là... Cười cái rắm.

Đôi mắt màu tím của La Hồng hiện ý cười.

Mà nụ cười này cũng đã trở thành ký ức dừng lại vĩnh viễn của tên đà chủ phân đà này.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Tên đà chủ phân đà bị La Hồng bóp cổ, thân xác từ đây dần trở thành khô quắt, sau đó thì trở thành thây khô...

Cuối cùng tan thành tro bụi.

Một tấm tà lệnh màu vàng ở trong ngực hắn ta rơi ra, soạt một tiếng hoàn toàn vỡ vụn.

Từ đó có một ngàn tia sáng màu đen thâm thúy trong nháy mắt bùng nổ giống như là mưa hoa lê, trong chốc lát bị La Hồng thôn phệ.

Sau khi bóng tối lên đến cực điểm thì hóa thành ánh mặt trời chói chang, rực rỡ đến mức tỏa ra hào quang!

Bên trong phủ thành Giang Lăng.

Sắc mặt Ngụy Thiên Tuê đang giao chiến với Viên Thành Cương, Tư Đồ Vi hơi thay đổi.

Trên thực tế, không chỉ có lão ta.

Tất cả cường giả cao phẩm đang giao đấu đều dừng động tác lại, nhao nhao quay đầu nhìn về phía ngoài thành.

"Ý chí phụ thể?!"

"Ai lại có ý chí mạnh như vậy?!"

"Trần Thiên Huyền? Không... Không có khả năng! Là vị Lục Địa Tiên nào sao?!"

Từng cường giả cao phẩm cảm nhận được khí tức kinh khủng thì sắc mặt hơi thay đổi.

Biến cố này có mấy phần kỳ lạ và kinh hãi.

Ngoài thành... Xuất hiện biên cố!

Khí tức của vô thượng tôn quý như thế này. chẳng lẽ là Lục Địa Tiên xuất thế sao?

Nghe nói Trần Thiên Huyền đánh một trận với Gia Luật A Cổ Đóa ở Tắc Bắc, một kiếm mở ra Thiên Môn, trở thành Lục Địa Kiếm Tiên, chẳng lẽ người này đã xuất hiện để giúp đỡ La Hồng sao?

Sắc mặt của Ngụy Thiên Tuế khế thay đổi, rất nhiều cao thủ Nhị phẩm của các thế lực đều toát ra vẻ hoảng sợ.

Cho dù là sắc mặt của Viên Thành Cương và Tư Đồ Vi cũng trở nên ngưng trọng.

Trương Tĩnh Chi đang chấp tay sau lưng cũng thầm giật mình. Y cảm nhận được luồng khí tức này, nó giống như một vị tà ma vô thượng đang ở trong vực sâu vô tận nhìn chăm chăm y.

Không phải là Thiên Nhân của Thiên Môn đang quan sát nhân gian.

Mà là tà ma ở dưới vực sâu đang ngấp nghé trời đất.

Phốc phốc!

Sắc mặt của Trương Tĩnh Chi bỗng nhiên trắng bệch, lúc này khí Hạo Nhiên ở trên người y không cách nào ổn định được, dường như hoàn toàn tiêu tán đi.

Oanh!

Tùng cường giả cao phẩm đẩy đối thủ của mình ra rồi liếc nhìn nhau, họ muốn nhanh chóng chạy ra bên ngoài thành.

Sắc mặt của Tôn Thống lĩnh thống lĩnh phủ quân vô cùng khó coi: "Mẹ kiếp! Binh lính của lão tử..."

Trái tim của hắn ta đau đến nỗi không thể hít thở.

Sau khi dùng một đao đánh bay một tên cao thủ Nhị phẩm, hắn ta phi lên không trung, xông về phía tường thành cao ngất.

Mà ở một bên khác, ba Nhất phẩm là Ngụy Thiên Tuế, Viên Thành Cương và Tư Đồ Vi cũng nhanh chóng bay về phía cổng thành. Tốc độ của Ngụy Thiên Tuế hiển nhiên nhanh hơn rất nhiều, sau khi bay lên cổng thành thì nhìn ra bóng đêm ở bên ngoài thành.

Rất nhiều cao thủ đều khế giật mình.

Màu tím trong hai mắt bắt đầu từ từ rút đi giống như là mực đậm bị mưa to cọ rửa, dần dần bị tiêu tán.

Đôi mắt của La Hồng khôi phục lại vẻ sáng rõ, hắn lại có thể không chế được cơ thể mình.

Hắn tặc lưỡi không thôi.

Thật là đáng sợ!

Sức mạnh của thân lực Tà Thần kết tinh....Lại đáng sợ như vậy sao?

Đây mới chỉ là một chút sức mạnh của thân lực kết tinh, mà La Hồng đã có cảm giác thân xác của mình gần như no đến nỗi muốn bùng nổ.

Muốn gánh chịu phần lớn thân lực thì thân xác của La Hồng phải trở nên cực mạnh mới có thể chịu được.

Nếu không... Rất dễ bị cái sức mạnh Tà Thần làm cho nổ tung.

Nhưng mà lần này La Hồng cũng hiểu rõ, Tà Thần trong Nê Hoàn Cung ở trên án đường thật sự là một đại lão.

Trong Nê Hoàn Cung.

Hư ảnh Tà Thần toát ra vẻ hài lòng.

Rốt cuộc thì phạm nhân này cũng hiểu được sự mạnh mẽ và đáng sợ của bốn thần rồi, biết là nên tôn kính một vị chí cao vô thượng như bốn thần, rất tốt.

Quả nhiên, phạm nhân ngu xuẩn chỉ sau khi cảm nhận qua sức mạnh kinh khủng mới có thể hiểu rõ thế nào là tôn kính.

Mà La Hồng quả thật là bị sức mạnh Tà Thần làm cho sợ hãi và thần phục.

Nhưng mà tâm tư của hắn lưu chuyển, lại âm thầm suy nghĩ Sức mạnh Tà Thần mạnh như vậy nhưng lại ở trong Nê Hoàn Cung hết ăn lại nằm, bình thường chưa chắc đã xuất lực.

Muốn bảo nó xuất lực thì chỉ có thể mắng mà thôi.

Chỉ có mắng sưng rồi Tà Thần này mới có thể xuất lực, giống như lần này vậy.

Trong lòng La Hồng hơi tỉnh ngộ.

Có khả năng đây là Tà Thần rẻ tiền.

Nào giống như ma kiếm tiểu tử cần đồ dành chứ.

Tà Thần: "..."

Nó cảm giác đầu óc của phạm nhân này bị thủng lỗ rồi.

Có tin là khi chân thân của bốn thần đến, chỉ trong vài phút là có thể dùng một hơi thổi người thành cặn bã không?!

Tà Thần tức giận.

Lần sau bốn thần sẽ trở mặt nhìn ngươi chết!

Nếu như ta lại ra tay nữa thì ta sẽ là chó!

Mẹ kiếp!

Phạm nhân ngu xuẩn!

Một tà tu Nhị phẩm ở trước sức mạnh của Tà Thần lại không thể phản kháng cứ thế bị hút khô.

Lực tà sát của tà tu Nhị phẩm vô cùng lớn, ít nhất trong nháy mắt có thể lấp đầy La Hồng đang khô cạn, trong đan điền chứa sát châu khôn cạn như sắp nứt ra bỗng nhiên tràn đầy.

Thậm chí... còn tràn cả ra ngoài.

Dù sao thì hắn cũng chỉ là tà tu Ngũ phẩm Nguyên Sát cảnh, dung lượng tà sát khổng lồ của tà tu Nhị phẩm lớn hơn hắn quá nhiều.

Chương : Lão tử huy kiếm phá giáp 1806! (2)

Trong đan điền.

Khoảnh khắc sức mạnh tà ác của La Hồng khôi phục lại toàn bộ.

Hư ảnh Thánh Nhân mở mắt.

Hư ảnh Thánh Nhân cảm nhận tà sát vô tận thì lập tức trợn mắt!

Lại tới nữa sao?!

Là ai lại làm hư kẻ này chứ?!

Lúc này mới an phận có mấy ngày, bây giờ lại làm cho tà sát đầy người!
Đúng là trẻ con khó dạy!

Quang huy vô tận của Thánh Nhân phun trào, dường như muốn ma diệt những khí tà sát này.

Trong đan điền.

Một bóng hình màu đỏ xinh đẹp cuộn cuộn dâng lên, dường như vấy đỏ xiêu vẹo, sau đó một thanh trường kiếm màu đen dường như vắt ngang trong đan điền, bắt đầu bùng nổ ra lực hấp vô biên.

Tà sát của Tà tu Nhị phẩm kia, giờ khắc này, giống như bị trường kiếm màu đen thôn tính, trong chốc lát liền khô cạn.

Ở phía trên thanh ma kiếm đen như mực hình như có đường vân màu đỏ mịn mờ như ẩn như hiện.

Đương nhiên, đường vân màu đỏ không quá rõ ràng, nhưng mà theo sự hấp thu của tà sát, đường vân màu đỏ bắt đầu dần dần hiện ra, dường như tà sát đủ rồi thì chuôi ma kiếm Địa giai đỉnh phong sẽ hoàn toàn thức tỉnh!

Mà sau khi ma kiếm hút khô tà sát của tà tu Nhị phẩm.

Tà lệnh màu vàng sụp đổ, từ đó rơi ra nghìn sợi Bản Nguyên Sát Quang, bên trong sát quang ẩn chứa sức mạnh tà sát thuần túy, trọng nháy mắt bao phủ La Hồng, La Hồng giống như rồng hút nước thu nạp tất cả.

Phốc phốc, phốc phốc!

Tà sát bên trong Bản Nguyên Sát Quang hoàn toàn bị hấp thu, ánh sáng tinh khiết lại trắng sáng rực rỡ.

Làm cho La Hồng giống như ánh mặt trời ở trong đêm tối.

Uỳnh!

Bên ngoài thành phủ Giang Lăng, một vạn quân đang chém giết với Tà Ảnh bắt đầu ngừng động tác, tất cả đều bị một màn này hấp dẫn, quang huy như ánh mặt trời óng ánh làm cho người ta hoa mắt mê mẩn.

Hai tiểu thái giám Nhị phẩm vứt bỏ ngựa mà đến, vô cùng giận dữ. Chúng không ngờ tà tu Nhị phẩm của Thiên Địa Tà Môn thế mà lại đột nhiên xuất hiện đoạt đầu người!

Theo bọn chúng nghĩ thì La Hồng hẳn là phải chết không thể nghi ngờ.

Còn nếu như có thể có được đầu của La Hồng, tất nhiên có thể nhận được sự tán thưởng của Ngụy Thiên Tuế.

Đây là cơ duyên của bọn chúng.

Thế nhưng tên tà tu Nhị phẩm kia lại cướp đoạt cơ duyên của bọn chúng!

Nhưng mà một màn kế tiếp làm cho vẻ giận dữ của hai tiểu thái giám cứng đờ, bên trong đôi mắt từ từ toát ra vẻ hoảng sợ.

La Hồng trong chốc lát bùng nổ ra uy áp vô thượng, dường như ở trên trời có Thiên Nhân quan sát nhân gian.

Đôi mắt màu tím quỷ dị, khí tức ngút trời.

Vừa giơ tay ra, một chiêu đã có thể nắm được cổ của tà tu Nhị phẩm, tịnh hóa đối phương thành tro bụi!

Quang mang ở trên người La Hồng tỏa ra vạn trượng.

Thậm chí có thánh âm óng ánh, dường như có chuông Thánh Nhân đang gõ, âm vang.

Trên đỉnh đầu La Hồng có từng chữ "Chính" hiển hiện, mỗi một chữ Chính đại biểu cho sự quan tâm của một thánh nhân.

Một hư tướng Thánh Nhân không lồ hiển hiện ở phía sau La Hồng.

Trời đất dường như nứt ra.

Dường như có nham thạch nóng chảy, có sát cơ kinh khủng đang sôi trào.

Trước người La Hồng có một ma kiếm màu đen với đường vân huyết sắc lơ lửng.

Thánh Nhân cầm kiếm!

Nhật nguyệt giữa trời!

Tóc bạc của La Hồng bay lên, một thân huyết y trong ánh sáng rực rỡ vô cùng chói mắt.

Hắn cười.

Nhếch miệng cười, cảm nhận được sức mạnh vô cùng vô tận đang cuộn trào.

Thùng thùng!

Hai tiểu thái giám giận dữ bỗng nhiên dừng bước, mạnh mẽ giẫm chân trên mặt đất, giẫm đến nỗi để lại trên mặt đất hai chỗ lõm nứt nẻ.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Hai tiểu thái giám giống như chim sợ cành cong, nhanh chóng lùi về phía sau.

Một loại nguy cơ đáng sợ đến nỗi lông tơ đều nổ tung, bao phủ bọn chúng trong nháy mắt!

Khi nhìn thấy tên tà tu Nhị phẩm bị tịnh hóa chỉ trong chớp mắt.

Bọn chúng đã chuẩn bị sẵn sàng để rút lui.

La Hồng nhìn tiểu thái giám đang rút lui, nhếch miệng, dừng chạy nha.

Hắn nghiêng người, dường như một tay cầm kiếm.

Đột nhiên vung về phía hai tiểu thái giám Nhị phẩm chuẩn bị rút lui.

Mặc dù một kiếm này mượn nhờ sức mạnh của ma kiếm tiểu tử tử, nhưng mà La Hồng không quan tâm, muốn bỏ thì phải bỏ cho phóng khoáng.

Thánh Nhân cầm ma kiếm, Thánh Nhân trăm ma kiếm.

Trong chốc lát.

Giữa trời đất xuất hiện một kiếm ảnh màu đen vô cùng to lớn, dường như hoà hợp với đêm tối, nhưng lại không hợp với đêm tối.

Một kiếm đánh xuống, như một tòa núi cao đè xuống.

Về mặt của hai tiểu thái giám Nhị phẩm lộ vẻ hoảng sợ.

"Đáng chết!"

Hai tiểu thái giám Nhị phẩm không ngừng huy chương, không ngừng đánh ra sức mạnh mạnh mẽ.

Từng móng vuốt màu đen không ngừng nện ở trên kiếm ảnh màu đen to lớn.

Đây là đòn tấn công thảo phạt của Nhị phẩm, uy lực vô cùng ngang tàng, mỗi một kích đánh ra đều có cảm giác như núi băng bị nứt.

Nhưng mà vẫn không thể rung chuyển một kiếm này.

Kiếm chưa rơi xuống, kiếm khí màu đen kinh khủng đã bắn ra bốn phía, lướt đến gần tiểu thái giám, quần áo trên người hắn ta lập tức bị phá thành mảnh nhỏ, máu me đầm đìa, trong chốc lát hóa thành một người máu.

Một tiểu thái giám khác lại nhanh chóng lướt đi mà không quay đầu lại.

Đây rốt cuộc là thủ đoạn gì?

La Hồng chỉ là Ngũ phẩm, sao lại có át chủ bài như thế này?

Uy lực của một kích này có thể so sánh với một kích của ba hạng đầu trên Địa Bảng?

Tiểu thái giám chạy chậm kia bị một kiếm chém trúng chỉ trong nháy mắt, cơ thể bị chém làm hai nửa, nhưng cả người vẫn lao về phía trước theo quán tính, cuối cùng tách ra ở hai nơi, máu tươi toé ra...

Một tiểu thái giám Nhị phẩm khác thì xông vào trong đội quân.

Điên cuồng chạy trốn.

Mà kiếm mang vẫn rơi xuống như cũ, giống như là có đại năng giả lướt đi, đem theo một ngọn núi đập về phía đại quân.

Chương 334: Lão tử huy kiếm phá giáp 1806! (3)

Sắc mặt Thân phó thống lĩnh thay đổi.

Hắn ta không ngờ La Hồng đang ở trong tuyệt cảnh, thế mà còn có thể bùng nổ ra thủ đoạn như vậy.

Hư tướng Thánh Nhân?!

"Toàn quân nghe lệnh, chông thuận!"

Thân phó thống lĩnh cầm tổng quân lệnh trong tay, bắt đầu gào to.
tấn ra là không còn kịp nữa rồi, chỉ có chông các tấm thuẫn lên nhau để
thử ngăn một kiếm này!

Nhóm binh lính phủ quân ở phía dưới đang giao chiến với Tà Ảnh sau khi nghe thấy hiệu lệnh thì bỗng nhiên ngừng đầu, họ nhìn một kiếm che khuất bầu trời, trong lòng của mỗi người đều đang run rẩy.

Họ bỗng nhiên giơ tấm thuẫn lên, không quan tâm tới Tà Ảnh nữa mà nhao nhao núp ở dưới tấm chắn.

Một kiếm rơi xuống, đám Tà Ảnh La Hồng đang không chế cũng tiêu tán đi hết.

Uỳnh!!!

Dường như một kiếm cắt sông lớn, nước sông sôi trào xông lên nghìn con sóng!

Ma kiếm màu đen chém xuống, Hư tướng Thánh nhân lập tức biến mất.

La Hồng cũng thở hồng hộc, dường như sức mạnh của cả người đều bị rút sạch.

Hắn ngừng đầu ngơ ngẩn nhìn cảnh tượng ở trước mặt, cảnh tượng này... Cho dù La Hồng là kẻ gây ra cũng cảm thấy sợ hãi.

Một khe rãnh thô to nổi bật ở bên ngoài phủ Giang Lăng.

Một kiếm này, dù phủ quân của phủ Giang Lăng đã chông thuận nhưng vẫn không thể nào chống chọi được.

Trên mặt đất toàn là thi thể, vô số tấm thuẫn bị chém rách, những binh lính trốn ở dưới tấm thuẫn cũng đều bị chém giết...

Nhóm binh lính ở hai bên sợ xanh mặt ngồi dưới đất, ngơ ngác nhìn vết kiếm và thi thể của đồng đội mình...

Một kiếm này dường như đã chém nát chiến ý của họ.

Một kiếm này chém nát bức tường thuẫn, chém giết khoảng 1,860 người, còn có không ít binh lính bị trọng thương nặng do dư chấn của kiếm khí.

Trước phủ Giang Lăng.
Cho dù là La Hồng cũng không khỏi hít một ngụm khí lạnh.
Mẹ kiếp!

Cái đui của ma kiếm tiểu tử tử... Thật là thô!
La Hồng hò hét ở trong lòng.
Cảm giác ôm đui thật sự rất là sướng khoái!

Mà ở trong Nê Hoàn Cung, hư ảnh Tà Thần lại cười giễu.
A, nam nhân cận bã.

Chỉ trong chớp mắt, bốn thần đã bóp chết một tà tu Nhị phẩm, hơi thở
mạnh mẽ của ta làm cho cả thành phải sợ hãi đều bị người ăn bớt hết rồi?!
Lúc này La Hồng cảm thấy hơi động cảm và kích động, mặc dù một
kiếm kia không phải là sức mạnh của hắn...

Nhưng mà thanh kiếm kia lại là kiếm của hắn!

Tuyệt vời!
Lão tử một kiếm phá giáp 1860!
Mẹ nó... Còn có ai có thể so chứ?!

Ma kiếm tinh mịch, hư tướng Thánh Nhân cũng biến mất.
Tất cả tà sát của tà tu Nhị phẩm cùng không ít sức mạnh của Bản
Nguyên Sát Quang đều bị bốc hơi khi La Hồng bùng nổ ra thế kiếm khiến
người khác phải giật mình này.

Nhưng mà La Hồng cũng nhanh chóng nhận rõ sự thật.
Một kiếm này là sức mạnh của ma kiếm tiểu tử tử, không phải là sức
mạnh của La Hồng hắn.

La Hồng vẫn chỉ là một tên Ngũ phẩm cận bã yếu ớt có thể vượt cấp
chiến với Tam phẩm ở trên Huyền Bảng như cũ mà thôi.
Huyết y của La Hồng tung bay, trong nháy mắt hắn lấy lại tinh thần!

Đá vụn ở dưới chân nổ tung.
"Phá vây!"
Hiện tại mới là thời cơ tốt nhất để phá vòng vây!
Mặc dù một vạn phủ quân bị một kiếm của La Hồng làm cho sợ hãi,
cũng đã bị chết hơn một nghìn người.

Nhưng mà nếu như những người còn lại chen chúc tiến lên, liều mạng
chém giết thì La Hồng sớm hay muộn gì cũng sẽ bị dây dưa đến chết.

Lúc này La Hồng xem như đã hiểu rõ, tại sao cao thủ tu hành đều không
muốn đối mặt với quân đội, sức mạnh của quân đội khi vây quét thật sự là
vô cùng phiền phức.

"Toàn quân tập hợp! Cầm lấy vũ khí của các người!"

Thân phó thông lĩnh gào to.

Hắn ta không ngờ, một vạn quân thế mà bị một Ngũ phẩm giết đến mức sợ hãi.

Nhưng mà uy lực của một kiếm La Hồng vừa mới bùng nổ thật sự là đáng sợ.

Đây chính là át chủ bài của hắn sao?

Thật sự là quá đáng sợ.

Đại quân lại lần nữa tập kết, nhưng mà thế quân đã sớm bị một kiếm của La Hồng phá vỡ hoàn toàn, theo cách nói của người đời chính là chiến ý, can đảm đều đã bị chém nát.

Đương nhiên, dù sao đây cũng là một đội quân, chỉ cần cho họ đủ thời gian thoát khỏi rung động, họ sẽ có thể nhanh chóng ngưng tụ ra thế quân lần nữa.

Nhưng mà thời gian ngắn ngủi lúc này lại là cơ hội của La Hồng.

La Hồng bắt đầu lao ra ngoài.

Ba thanh kiếm Thiên Cơ, Phiêu Tuyết và Thuần Quân cắm trên mặt đất lập tức hưng phấn run rẩy phóng lên tận trời, đi theo bên người La Hồng hóa thành ba luồng sáng bạc, lướt đi ở trên tầng trời thấp êm ái như một dải lụa.

Giống như tuyết thế Kiếm Tiên ngự phi kiếm.

"Tới đây tới đây!"

"Đám người đã chết, hãy bắt đầu mặc sức vui vẻ ở trong bóng tối!"

"Đứng dậy"

La Hồng vừa chạy vừa giơ tay lên, dường như đang ngâm xướng.

Trong đàn điện, dù cho tất cả tà sát của tà tu Nhị phẩm đều bị ma kiếm tiểu tử tử tử hút khô.

Nhưng mà Bản Nguyên Sát Quang tràn vào bên trong cơ thể La Hồng, dường như liên tục không ngừng cung cấp tà sát cho La Hồng như cũ.

Bản Nguyên Sát Quang này... Thật sự là đồ tốt.

Không chỉ tôi luyện thể chất của La Hồng mà còn có thể cung cấp lực tà sát cho hắn, thậm chí còn có thể trợ giúp hắn rèn luyện kiếm khí.

Kiểm khí trong kinh mạch dưới sự ma luyện kích thích của Bản Nguyên Sát Quang càng trào lên mãnh liệt.

Đương nhiên, khuyết điểm duy nhất là trong kinh mạch giống như bị tê liệt đau đớn, đối với cái này La Hồng cũng không có cách nào, ai bảo thiên phú kiếm đạo của hắn yếu chứ?

Trần quân gia có thể trở thành năm tử Lục Địa Kiếm Tiên, quả nhiên là ánh mắt vô cùng độc đáo. Vốn dĩ La Hồng còn không phục, hiện tại xem ra Trần quân gia nói thiên phú kiếm đạo của hắn yếu, đã là nói giảm nói tránh rồi... Thực tế phải là quá kém.

Uỳnh!

Lực tà sát sội trào.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Thi thể của một nghìn tám trăm sáu mươi binh lính phủ quân bị một kiếm đánh chết, dưới sự chiếu rọi của ánh trăng ảm ảm như có bóng đen đang ngọ nguậy.

Sau đó...

Từng bóng đen lung la lung lay đứng dậy, nương theo sự gào thét của nhóm Tà Ảnh, từng đôi mắt màu đỏ tươi chiếu sáng mặt đất đen nhánh.

Các bóng đen lung la lung lay, sau đó nhanh chóng lướt đi, hóa thành đại quân tụ hợp ở xung quanh người La Hồng.

Dòng lũ sắt thép và dòng lũ bóng đen va chạm nhau dưới ánh trăng lạnh lẽo.

Mọi thứ chỉ diễn ra trong chớp mắt!

Chương 335: Giữa trăng tròn có Kiếm Tiên đến (1)

Phi Lưu Kiếm Các nằm ở phía bắc của Đế Kinh, cách thành Thiên An - Đế kinh của Đại Hạ khoảng hơn ba trăm dặm.

Nó chiếm cứ một khu vực lớn, quản lý nguyên một tòa thành nhỏ tên là Phi Lưu.

Đây được xem như là một loại kế sách quản lý của Đại Hạ, để tông môn chiếm cứ một khu vực tự trị, khống chế nghiêm ngặt số lượng người mà tông môn nhận, triều đình hỗ trợ việc quản lý.

Tất cả đệ tử của Phi Lưu Kiếm Các cộng lại tổng cộng có chừng bốn năm trăm người, đương nhiên đây là không tính nô bộc tạp dịch, nếu như chiến đấu thực sự thì nô bộc tạp dịch cũng vô dụng.

Bóng đêm thâm trầm như tuyết, trong không khí tràn ngập xơ xác tiêu điều làm cho người ta khó mà thở nổi.

Trên cổng thành, có đệ tử của Phi Lưu Kiếm Các và quan binh do triều đình xếp vào đang bay quanh thành nhỏ để tuần tra.

Mà ở trong thành, phía trên một tòa lầu các tinh xảo có một lão giả trên người mặc áo choàng, lưng đeo một thanh kiếm mảnh đứng lặng im trên mái nhà.

Lão giả chấp tay, nhíu lông mày, sắc mặt vô cùng ngưng trọng.

Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa dồn dập.

Một kiếm khách trung niên, nhanh chóng đi vào bên trong lầu các.

"Các chủ!"

"Không xong rồi..."

"Giang Lăng truyền tin tức về, Tam Xuyên đã thất bại, bại trong tay La Hồng, bị La Hồng dùng bí pháp một kiếm bay ngược dòng thác nước làm cho bị thương nặng hấp hối..."

Cả khuôn mặt của kiếm khách trung niên đều là sợ hãi cùng với vẻ kinh hãi tức giận.

Dư Tam Xuyên là đệ tử thiên tài của Phi Lưu Kiếm Các, thiên tài xếp thứ mười tám trên Huyền bảng, hẳn ta là hy vọng trong tương lai của Phi Lưu Kiếm Các.

Nhưng mà lại thảm bại ở trên hồ Lạc Thần, bại bởi một Ngũ phẩm là La Hồng.

Trận chiến này gần như là làm cho thanh danh của Phi Lưu Kiếm Các hoàn toàn mất hết.

"Bị thương nặng hấp hối sao?"

"Không chết thì tốt..."

Lão giả đeo kiếm nhẹ nhàng thở dài.

Kiểm khách trung niên ngỡ ngác, hẳn thu được tin tức tương đối sớm, nhưng mà trưởng lão Nhị phẩm của Phi Lưu Kiếm Các không đến mức không thể bảo hộ được dư Tam Xuyên chứ?

Phi Lưu Kiếm Các tổng cộng có năm vị trưởng lão Nhị phẩm, một vị các chủ Nhất phẩm.

Thực lực thế này cũng có thể liệt vào hàng ngũ môn phái hạng nhất của Đại Hạ, trong số rất nhiều môn phái đã bị thiết kỵ của Hạ Hoàng chà đạp đến mức đại thương nguyên khí.

"Ai..."

"Đáng lẽ không nên đi"

"Không nên phái Tam Xuyên đi Giang Lăng, Giang Lăng tổ chức đại hội thưởng kiếm là một việc rắc rối, mặc dù Phi Lưu Kiếm Các có thái tử ủng hộ, bây giờ trở thành tông môn đệ nhất, thế nhưng... Nếu như không xử lý tốt chuyện lần này thì Phi Lưu Kiếm Các sẽ phải chịu tội nặng"

Lão giả nói.

Vị kiếm khách trung niên kia cười khan: "Các chủ nói quá lời rồi?"

"Phía sau chúng ta có thái tử..."

Kiểm khách trung niên là trưởng lão Nhị phẩm của Phi Lưu Kiếm Các, thực lực không tệ, trên mặt mang theo mấy phần tự tin, đó là sự tự tin đối với thực lực của tông môn.

Lão giả lắc đầu, ngửa đầu đứng lặng ở hành lang của lầu các, cảm thụ được gió lạnh trong đêm khuya tịch mịch, trong lòng cũng không khỏi lạnh như băng.

Bỗng nhiên.

Một cái chuông gió treo ở trên mái của lầu các bắt đầu rung động nhẹ, va chạm phát ra tiếng kêu đỉnh đang thanh thúy.

Đôi mắt của lão giả bỗng nhiên co rút lại.

Ông ta nhanh chóng ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời tối đen như mực ở bên ngoài thành Phi Lưu.

Vị trưởng lão Nhị phẩm cũng cảm ứng được gì đó.

Áo choàng của hai người bay lên, bọn họ xông ra ngoài hành lang, bay xuống từ đỉnh của lầu các.

Vừa mới đưa mắt nhìn thì lập tức ngốc trệ.
Chỉ thấy bên ngoài thành Phi Lưu bụi mù cuộn cuộn, móng ngựa vừa dầy vừa nặng rơi xuống làm bụi bặm nổi lên.

Sắc mặt của lão giả ngưng trọng.
Sắc mặt của vị kiếm khách trung niên lại thay đổi: "Đây là... Hắc I? kị của La gia?"

Đông đông đông!
Trong đêm tối, thành Phi Lưu trong nháy mắt oanh động.
Phi Lưu Kiếm Các ức hiệp người nổi dõng của tướng quân, tội đáng chém!"

"Đáng chém!"

"Chém!"

Tiếng vó ngựa rơi vào trên mặt đất vang dội cả trời đất, xé rách đêm tối yên tĩnh.

Từng câu từng câu giống như sấm chớp phá vỡ bầu trời.
Khoảnh khắc tiếp theo, quân uy trùng trùng điệp điệp trong nháy mắt tràn ngập càn quét tới.

Một ánh đao màu đen bỗng nhiên phá không mà đến, giống như là ngân hà chiếu sáng toàn bộ trời đất.

Uỳnh!

Cửa thành Phi Lưu trong nháy mắt bị một đao trăm nỗ tung tạo ra một khe hở thật lớn.

Hắc giáp dày đặc, một lá cờ bay lên trong đêm tối.

Bên trên lá cờ có một chữ La, phấp phật ở trong gió.

"Là thiết kị của La gia!"

"Một vị chủ tướng dẫn binh?!"

"Nhanh tập hợp tất cả đệ tử của tông môn, chiến đấu!"

Định lâu các.

Sắc mặt của vị lão giả kia bỗng nhiên hoàn toàn thay đổi, lập tức phát ra tiếng gầm thét thê lương.

Một lúc sau thanh kiếm ở sau lưng của ông ta bỗng nhiên ra khỏi vỏ, kiếm mang âm vang, một cột kiếm khí giống như núi vắt ngang ra.

Nhưng mà.

Kiếm mang vẫn chưa bỏ ra.

Mặc đao đen như mực đã phóng lên không trung, cả người chủ tướng Hồ Bắc Hà của hắc kị được bao trùm ở bên trong áo giáp màu đen, bước từng bước một cuốn theo thế quân của nghìn hắc kị, đập không mà đến.

Đánh một đao về phía lão giả đang huy kiếm kia.
Phốc phốc!

Sức mạnh của thế quân tăng lên, cộng với thực lực chủ tướng Hồ Bắc Hà của hắc kỵ, các chủ của Phi Lưu Kiếm Các căn bản không có khả năng ngăn cản.

Mặc Đao trăm diệt kiếm mang.
Đao quang bao trùm bầu trời đêm.

Vị các chủ của Phi Lưu Kiếm Các trực tiếp bị chém nát, cơ thể hóa thành máu và thịt văng tung tóe trên không trung.

"Phi Lưu Kiếm Các ức hiếp nhi tử của tướng quân, nhận mệnh lệnh của tướng quân, lấy một trăm mạng của Phi Lưu Kiếm Các để bù đắp"

Hồ Bắc Hà đứng lặng im ở giữa không trung, khô giáp u sâm, không thể thấy rõ khuôn mặt nhưng mà thanh âm lạnh lùng thiết huyết của y lại làm cho tất cả mọi người trong tòa thành nhỏ Phi Lưu run lẩy bẩy.

Chương 336: Giữa trăng tròn có Kiếm Tiên đến (2)

Huyện lệnh của thành Phi Lưu chỉ dám trốn ở bên trong huyện nha, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

"La gia... Khinh người quá đáng!!!"

Tên kiếm khách trung niên đứng lặng bên người các chủ trường muốn rách cả mí mắt, ông ta phát ra tiếng kêu thê lương.

Ông ta trở mặt nhìn các chủ tu vì Nhất phẩm bị một đao trăm nát, ông ta há có thể không thê thảm.

Hồ Bắc Hà hờ hững quét mắt nhìn ông ta, nhàn nhạt mở miệng.

"Khinh người quá đáng?"

"Các ngươi cũng xứng nói câu này sao?"

Trong thành, một nghìn thiết kỵ chen chúc vào, khí huyết kinh khủng khuấy động mỗi một ngõ hẻm hẻo lánh trong thành nhỏ.

Thường dân bách tính ở trong thành tức thì bị dọa sợ không dám lộ đầu ra ngoài.

"Giao ra một trăm mạng để ngăn chặn lửa giận, nếu không thì sẽ san bằng Phi Lưu Kiếm Các."

Hồ Bắc Hà lạnh lùng nói.

Vị trưởng lão kia cười đau thương.

Một khắc trước vẫn còn đang mơ một giấc mộng đẹp, tưởng rằng ôm đùi thái tử thì Phi Lưu Kiếm Các sẽ bay thẳng lên, trăm năm tiếp theo sẽ có thể trở thành tông môn siêu nhiên giống như Côn Luân Cung.

Nhưng mà, hiện thực lại hung hăng tát vào mặt ông ta.

Cái gọi là tông môn đệ nhất ở trước mặt thiết kỵ của La gia... Yếu ớt giống như là hồ giấy.

Mà Phi Lưu Kiếm Các cũng là lần đầu tiên cảm nhận được sự kinh khủng của thiết kỵ La gia.

Đây mới chỉ là một nghìn hắc kỵ mà thôi.

Phi Lưu Kiếm Các đã không chịu nổi rồi, nếu như đổi thành một vạn hắc kỵ, hay là ba vạn hắc kỵ...

Sợ là đến cả Côn Luân Cung cũng có thể bị san bằng.

Vị trưởng lão trung niên nhanh chóng nhận rõ hiện thực, ông ta có thể làm sao được chứ?

Cứng rắn với một nghìn hắc kỵ sao?

Đây chính là thiết kỵ tinh nhuệ thường xuyên chém giết ở Tắc Bắc, chỉ bằng những đệ tử kia của Phi Lưu Kiếm Các thì làm sao có thể ngăn cản được?

Song phương căn bản không cùng một cấp độ, tất nhiên sẽ dễ dàng xuất hiện kết cục sụp đổ.

Cho nên vị trưởng lão này thật sự nhận mệnh, dự định giao ra một trăm mạng đến ngăn chặn sự tức giận của hắc kỵ.

Trăm mạng mà thôi, tìm trăm tên nô bộc nguy trang thành đệ tử, giao ra để xoa dịu lửa giận của La gia là tốt rồi.

Vị trưởng lão này cắn răng.

Đợi đến tương lai La gia bị thái tử trấn áp cho rơi đài, tất nhiên ông ta sẽ lấy khí thế lôi đình để đánh trả.

Bỗng nhiên.

Lông mày Hồ Bắc Hà nhíu lại.

Một thanh phi đao từ trong bầu trời đêm gào thét mà tới, treo ở trước mặt y.

Phía trên phi đao có một phong thư.

Hồ Bắc Hà mở thư tin nhìn lướt qua.

Một lúc sau đôi mắt đột nhiên thít chặt, lửa giận vô biên đột nhiên bùng nổ giống như lũ, muốn phát tiết nhưng lại phải kìm nén!

"Khinh người quá đáng!!!"

Trên người của Hồ Bắc Hà bùng nổ ra đao ý kinh khủng, trong nháy mắt tỏa ra khắp nơi, phong thư trong tay bị nghiền nát.

"Hắc kỵ ở đâu?!"

Hồ Bắc Hà đáp không mà đứng, tay cầm một thanh Mặc Đao màu đen, tức giận nói.

"Cốt Một nghìn hắc kỵ ở trong thành nhao nhao đáp lại.

"Giết!"

"Giẫm diệt Phi Lưu Kiếm Các, không chừa lại một tên nào"

Hồ Bắc Hà đánh một đao xuống, trong nháy mắt toàn bộ lầu các bị bỏ làm hai.

Âm thanh ầm chứa sát cơ nồng đậm vang vọng toàn thành.

Trong chốc lát toàn thành tĩnh mịch.

Huyện lệnh trốn ở bên trong huyện nha thì cả người run rẩy.

Vị trưởng lão trung niên lại ngạc nhiên, nhưng mà không đợi ông ta mở miệng, một đao của Hồ Bắc Hà đã đánh bay đầu của ông ta.

.....

La Hậu nhìn phong thư trong tay, thật lâu không nói gì.
Sự kiềm nén, lạnh lùng, sát cơ nồng nặc, không ngừng khuấy động ở trong phòng.

Triệu Tinh Hà trấn giữ ở huyện An Bình.
Hồ Bắc hà mang một nghìn hắc kỵ đi giẫm diệt Phi Lưu Kiếm Các.
Trong phòng còn thừa lại sáu vị chủ tướng hắc kỵ.

Bầu không khí vô cùng lạnh lẽo và tịch mịch, từng vị chủ tướng đều đang vô cùng điên cuồng, họ không nói gì mà chỉ thở hổn hển nhìn chăm chăm La Hậu ngồi ở chính giữa.

Họ có thể cảm nhận được tay của La Hậu hơi run rẩy.

Đó là sự tức giận đến cực hạn, đó là sự lo lắng run rẩy đến cực hạn.

Thư tín vừa mới từ phủ Giang Lăng truyền đến.

Thân Triệu - phó thống lĩnh phủ quân phủ Giang Lăng cầm tổng quân lệnh điều động một vạn phủ quân, vây giết La Hồng đang chạy ra ngoài thành.

Tin tức này quả thực như sấm sét giữa trời quang, muốn xé rách tinh thần của họ.

"Vận dụng phủ quân... Vây giết nhi tử của tướng quân, cháu của Trần Bắc Vượng"

"Hắn... Sao lại dám làm như vậy chứ?!"

"Tiểu công tử thật sự là... Quá thảm rồi."

Từng vị chủ tướng mở miệng.

Cuối cùng trong phòng lại khôi phục lại sự bình tĩnh, hồi lâu sau ánh mắt mọi người đều nhìn chăm chăm La Hậu.

La Hậu kinh ngạc nhìn thư ở trong tay.

Hồi lâu sau...

Dẫn mạnh xuống.

"Xem ra, Đại Hạ...Không cần La gia nữa rồi."

"Lão đầu La Cuồng nam chinh bắc chiến cả một đời, bảy con trai thì chết mất năm người, một người bị điên, bây giờ còn có một người thì bị chèn ép đủ kiểu."

"Đại Hạ như vậy là có ý gì chứ?"

Trong nháy mắt La Hậu như già nua rất nhiều, khuôn mặt trung hậu có mấy phần tang thương và mỏi mệt.

Từng vị chủ tướng ở xung quanh ôm mũ giáp hắc giáp nhìn chăm chăm La Hậu.

Nhìn La Hậu đi ra khỏi phòng đi tới hành lang, quay đầu nhìn về phía đèn đuốc sáng trưng kéo dài vẠN dặm ở sau cổ thành cười.

"La Hậu một đao trấn Tắc Bắc, chỉ vì bách tính mà thủ biên giới"

"Nhưng La Hậu ta cũng chỉ có một đứa con trai."

"Một tiêu một kiếm bình sinh ý, phụ tận cuồng danh thập ngũ niên.....
Tiểu tử thời này."

La Hậu cười chất phác.

Sau đó ông quay người nhìn chăm chú sáu vị chủ tướng.

"Chư tướng nghe lệnh."

Rất nhiều chủ tướng hắc kỵ cùng cảm nhận được một luồng sát khí, đứng thẳng người.

"Cốt "Giết"

"Giết cho lão tử!"

"Bắt toàn bộ người của Hạ gia trong ba mươi sáu thành ở Tắc Bắc ném vào đại lao, giết tất cả thế hệ đầu tiên của thái tử"

"Về phần tội danh thì đặt là thông đồng với địch phản quốc"

Chương 337: Giữa trăng tròn có Kiếm Tiên đến

(3)

Bên ngoài huyện An Bình.

Năm nghìn hắc kỵ ở trong đêm tối chờ phân phó.

Mỗi một hắc kỵ đều cười trên chiến mã được bao trùm áo giáp màu đen, khí tức sát giống như là một thanh trường mâu huyết sắc xé rách bầu trời đêm.

Triệu Tinh Hà dựa vào chiến mã, Mặc Dao màu đen chống trên mặt đất.

Khuôn mặt tang thương ngẩng đầu lên nhìn về phương hướng phủ

Giang Lăng, tức sát, băng lãnh.

Ở phía sau năm nghìn hắc kỵ chính là huyện An Bình.

Trên cổng thành.

Lưu huyện lệnh chấp tay, mặc áo quan, mang theo mũ ô sa, gió đêm đập vào mặt làm cho ông ta vô cùng đau nhức.

Ông ta ngẩng đầu, râu ria lung lay trong gió nhìn lên bầu trời đêm thâm thúy, mặt trăng bị mây đen che khuất, dường như có mây đen ép thành...

Ở bên cạnh ông ta, sắc mặt Lạc Phong sứ giả của Đại Lý Tự Lạc cực kỳ khó coi, Tử Vi và Phương Chính cũng đang đứng trong đêm tối ngắm nhìn năm nghìn hắc kỵ ở bên dưới.

Khí sát phạt tốc thẳng vào mặt làm cho mặt của Tử Vi và Phương Chính đỏ lên.

Bỗng nhiên.

Có tiếng chim vang lên phá vỡ yên lặng.

Rất nhiều chim từ phủ Giang Lăng lao vùn vụt tới.

Ở phía dưới.

Triệu Tinh Hà giơ tay lên, điều hâu nhanh chóng hạ xuống, Triệu Tinh Hà chống đao rồi rút lá thư ở trên người điều hâu ra.

Trên cổng thành.

Lạc phong, Lưu huyện lệnh cũng rút thư từ chân chim bồ câu trắng xuống.

Chỉ nhìn lướt qua.

Chỉ trong chốc lát, sắc mặt của họ đã trắng bệch.

Phương Chính và Tử Vi cũng nhìn thấy, sắc mặt cũng biến thành màu gan heo.

"Điều này... Đây đúng là ức hiếp người quá đáng?!"

"Sao có thể như vậy chứ?!"

Mà ở dưới cổng thành.

Thương thương thương!

Đó là âm thanh của áo giáp va chạm vào nhau và tiếng đao thép vung vẩy.

Triệu Tinh Hà cười to, trong tiếng cười lại có sự tức giận vô tận.

"Thủ thủ thủ..."

"Thủ cái rắm!"

Triệu Tinh Hà đeo mũ giáp, trở mình lên ngựa, Mặc Đao trong tay bỗng nhiên giương lên, quét về phía thành ở huyện An Bình một chút.

"Hai nghìn hắc kỵ khổng chế An Bình."

"Ba nghìn còn lại toàn quân xuất kích!"

Triệu Tinh Hà quát.

Tiếng rống giống như sấm sét, dường như muốn trăm bạo mây đen đang che khuất mặt trăng.

Đông đông đông!

Tiếng vó ngựa nổ tung.

Trong chốc lát đất rung núi chuyển, ba nghìn hắc kỵ giống như tia chớp màu đen bắt đầu giục ngựa tung hoành.

Bên trong ba nghìn hắc kỵ dường như có tu sĩ Đạo Môn trôi nổi lên, từng tấm bùa vô cùng đắt xông lên bầu trời thiêu đốt tản ra sức mạnh huyền bí, dường như là pháp thuật của môn phái làm cho tốc độ hành quân của đại quân đột nhiên tăng vọt, hóa thành dòng lũ màu đen nhanh chóng đuổi về phía phủ Giang Lăng.

Mà ở dưới cổng thành còn thừa hai nghìn hắc kỵ cũng trong nháy mắt quay người, cửa thành của huyện An Bình căn bản cũng không thủ được trực tiếp bị xông mở.

Quân bảo vệ thành của huyện An Bình bị dọa đến nỗi không dám lên tiếng.

Một nghìn hắc kỵ hỏa tốc chiếm lĩnh phòng thủ của huyện An Bình.

Trong không khí tràn ngập hương vị cháy bỏng.

Huyện An Bình...Tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu.

Bên ngoài phủ Giang Lăng.

La Hồng một mình khổng chế quân đoàn Tà Ảnh xông vào trong tám nghìn phủ quân.

Nhân số vẫn chênh lệch như cũ, nhưng mà lúc này La Hồng đã nạp điện xong, tà sát trong đan điền tràn đầy, cả người dường như rơi vào trạng thái điên cuồng.

Sức mạnh tinh thần của hắn điên cuồng thôi động, hoa tinh thần cũng hơi không chịu nổi gánh nặng này mà run rẩy.

Tùng Tà Ảnh liên tiếp hiển hiện, sau khi bị giết lại lập tức khôi phục.

Mà sau đó lại không ngừng có Tà Ảnh đứng thẳng lên từ bóng của những thi thể đã chết.

Điều đáng tiếc duy nhất chính là La Hồng không có cách nào triệu hoán Tà Ảnh tiểu thái giám Nhị phẩm bị La Hồng giết chết.

Dù sao thì thực lực cũng chênh lệch rất nhiều, có điều, La Hồng không thèm để ý, cũng không quan tâm.

Đủ rồi.

Nếu như có thêm một Tà Ảnh Nhị phẩm, trái lại càng tiêu hao lực tà sát của La Hồng.

Rất nhiều tà ảnh bảo hộ ở xung quanh hắn, La Hồng một thân huyết y bay lên, phi kiếm tung hoành quanh thân giống như là một lưỡi dao cắt vào phần bụng phủ quân Giang Lăng, tiến quân thân tốc, phải thừa dịp quân uy của đối phương chưa tụ lại mà cưỡng ép mở ra!

La Hồng điên cuồng cười lớn.

Ba thanh phi kiếm đang không ngừng bay lượn bên cạnh hắn, phủ quân vô cùng vô tận bay đến đều bị kiếm quang như tơ lụa lướt qua, không ngừng cắt chém ra một đám máu và thịt.

Có kỵ binh phủ quân giục ngựa phát động công kích, những bóng đen ngăn ở trước người La Hồng trong nháy mắt bị sụp đổ.

Nhưng mà lúc này La Hồng lại không sợ hãi, bảy mươi hai viên sát châu nổi lên hóa thành Côn Luân Kiếm hung hăng nện xuống.

Cùng va chạm với công kích của kỵ binh, tạo thành từng chùm huyết hoa, bùn máu bay lên, huyết tinh cuộn cuộn.

Trên công thành.

Ánh mắt Ngụy Thiên Tuế trầm hấn xuống.

Khi nhìn thấy La Hồng như một thanh trường đao muốn xuyên qua một vạn phủ quân của phủ Giang Lăng, cũng vô cùng sửng sốt.

Một Ngũ phẩm sao lại có thể làm được như thế?!

Là do phủ quân của phủ Giang Lăng quá ăn hại sao?

Không!

Phủ quân của một phủ sao có thể yếu được?

Cho dù là Nhị phạm Địa Bảng cũng có thể bị dây dưa đến chết.

Chủ yếu vẫn là do La Hồng có quá nhiều át chủ bài, đặc biệt là quân đoàn bóng đen kia, một người chính là một quân đoàn quả thật là đáng sợ!

Dù là khí tức chợt xuất hiện của Lục Địa Tiên lúc trước hay sao này là cảnh tượng Thánh nhân cầm ma kiếm che khuất cả bầu trời.

Đều làm cho Ngụy Thiên Tuế ngạc nhiên không thôi.

Đồng thời cũng khiến ý nghĩ muốn giết La Hồng của lão ta càng thêm mạnh mẽ, La gia... Quả nhiên sinh ra yêu nghiệt, lúc trước là La Hồng Trần, bây giờ là La Hồng...

"Thân phó thống lĩnh! Còn chờ gì nữa... Giết!"

Chương 338: Giữa trăng tròn có Kiếm Tiên đến (3)

Sát khí lạnh như băng từ trong miệng Ngụy Thiên Tuế vang vọng.
Đã sớm trở mặt vậy thì còn quan sát cái gì nữa?!

Một lúc sau cơ thể của Ngụy Thiên Tuế từ trên thành lầu nhảy lên hóa thành một đạo hắc mang, đột nhiên bắn ra muốn lướt vào chiến trường.

"Nguy lão cầu!"

Viên Hạt Tử nghiêng đầu, ngân thương bỗng nhiên vung ra.

Tư Đồ Vĩ cũng giận dữ, bắn ra từng trận sóng âm.

Tôn Thống lĩnh của phủ quân nhìn phủ quân tử thương vô số thì đau lòng không thôi, nhưng mà lúc này cũng xuất đao muốn cản trở Ngụy Thiên Tuế.

Tất cả chuyện này đều do tên cầu thái giám chó chết này ép bức!

Ba vị Nhất phẩm công kích.

Ngụy Thiên Tuế lại chẳng hề sợ hãi, cất tiếng cười to, tiếng cười bén nhọn nổ tung trên bầu trời.

Lật tay, hai móng vuốt màu đen che khuất bầu trời, che khuất ba vị Nhất phẩm.

Trọng đội quân của phủ Giang Lăng.

Tiểu thái giám còn sống sót toàn thân nhuốm máu, bùng nổ sát cơ lạnh như băng, mà vị Thân phó thống lĩnh cũng trùng sát về phía La Hồng.

Hai tên Nhị phẩm lại lần nữa tập sát La Hồng!

Họ cũng không tin.

Lần này La Hồng vẫn có thể thoát chết?!

Nhiều át chủ bài như vậy đều đã dùng, La Hồng còn có thể tiếp tục thi triển át chủ bài sao?

Nếu như át chủ bài có thể dùng vô hạn, vậy đó còn là át chủ bài sao?!

La Hồng cũng cảm nhận được sát cơ lạnh như băng của hai tên Nhị phẩm đang lướt đến.

Tâm thần khê động.

Tà Ảnh của Dư Tam Xuyên và Ngô Thanh Sơn nhanh chóng xông ra, muốn ngăn cản bọn chúng một lát.

Ồ trong lòng La Hồng lại bắt đầu sắp xếp ngôn ngữ, muốn mắng to Tà Thần trong Nê Hoàn Cung, lần nữa vận dụng thân lực kết tinh của Tà Thần.

Nhưng mà.

Rất nhanh, La Hồng đã ngừng động tác.

Bởi vì...

Dường như nương theo một trận kiếm ngân như tiếng rùng rợn, trời đất đột nhiên trở nên tĩnh mịch.

Một thanh phi kiếm sáng rực nhẹ nhàng lướt tới.

Một hóa hai, hai hóa ba...

Tiểu thái giám và tên Thân phó thống lĩnh kia chưa kịp phản ứng đã bị đóng đinh trên mặt đất.

Rất nhiều phủ quân trùng sát trong nháy mắt bị kiếm quang lướt qua, giống như trăm cây tàn lụi trong gió rét.

Nguy Thiên Tuế đang áp chế Viên Thành Cương, Tư Đồ Vi và Tôn Thống lĩnh rùng mình.

Lão ta bỗng nhiên ngẩn đầu.

Chẳng biết từ lúc nào.

Mây đen nghìn trượng trên bầu trời phủ Giang Lăng đã tiêu tán.

Trước mặt trắng.

Một thân ảnh tóc trắng phơ giẫm lên một thanh phi kiếm màu xanh, dường như khảm nạm bên trong mặt trắng quan sát chúng sinh.

Đất trời trở nên tĩnh lặng.

Mệnh mang vắng lặng.

Nơi chín tầng mây, một bóng người gầy ốm lơ lửng, dẫn lên một thanh phi kiếm màu xanh lá, biểu cảm không gợn sóng, không có năng lượng nào dao động.

Như được khảm vào mặt trắng tròn, mây đen tan dần, ánh sáng tỏa ra vạn trượng.

Tóc bạc bay bay, Trần Thiên Huyền khoanh hai tay, tiêu sái và bình tĩnh quan sát chúng sinh.

Bóng trắng như sương.

Ánh trắng chiếu vào chiến trường trước phủ Giang Lăng, toàn bộ chiến trường đều ngừng lại.

Thân phó thống lĩnh đã chết, mới ra tay đã bị ghim chặt trên mặt đất, trong ánh mắt vẫn lưu lại sự khó tin, thậm chí đến phản kháng hẳn ta cũng không làm được.

Còn có tên tiểu thái giám Nhị phẩm may mắn sống sót dưới ma kiếm của La Hồng, giờ lại chết vô thanh vô tức dưới một thanh kiếm khác.

Hai kiếm kia, nhẹ nhàng bay như hai ngọn cỏ lau rơi trên mặt sông.

Dễ dàng chém chết hai tên cao thủ Nhị phẩm.

Không chỉ vậy, một kiếm hạ xuống như nước sông đổ xuống, gần một ngàn tên phủ quân trực tiếp bị diệt sạch.

So với việc La Hồng lúc trước phải cố hết sức mới dùng được ma kiếm giết chết 1860 người thì một kiếm phiêu dật này của Trần quân gia chứa đầy sự nhẹ nhàng, thoải mái.

Giống như vậy mực vẽ núi non.

"Trần Thiên Huyền?!"

"Là Trần Thiên Huyền... sao ông ta lại xuất hiện ở đây?!"

"Không phải ông ta đã mất tích một cách thần bí sau trận chiến với Gia

Luật A Cổ Đóa sao?!"

Phía trên thành lâu.

Rất nhiều cao thủ Nhị phẩm nhìn kiếm tiên thân mặc thanh y ngự kiếm dưới ánh trăng kia, trong nháy mắt sồn tóc gáy.

Nếu Trần Thiên Huyền không chết, vậy thì theo rất nhiều cao thủ Thiên bảng lúc trước đi phía bắc tra xét tung tích... Trần Thiên Huyền này Rất có khả năng đã bước vào cảnh giới Lục Địa Kiếm Tiên!

Lục Địa Tiên?!

Lục Địa Kiếm Tiên một kiếm mở ra thiên môn?!

Viên hạt tử nhìn không thấy, nhưng giờ phút này ông cũng thu lại ngàn thương, kinh ngạc ngẩng mặt lên.

Ông không nhìn thấy gì hết, nhưng, lại có thể tưởng tượng được phong thái của Trần Thiên Huyền lúc này.

Khóe miệng của ông giương lên, vì Trần Thiên Huyền mà vui Sướng.

Ngủ đông mười mấy năm, cuối cùng cũng phi thiên.

Có lẽ đây chính là kiếm tiên đi.

"Không chết, vẫn tốt"

Viên hạt tử cười cười.

Tư Đồ Vi ngẩng đầu, trong ánh mắt có kinh diễm, khuôn mặt dưới tấm khăn che mặt mang theo vài phần cảm xúc phức tạp.

Trần Thiên Huyền.....

Lúc trước cùng với La Hồng Trần là hai tên yêu nghiệt, có kiếm đạo tuyệt đại.

Tư Đồ Vi không có ấn tượng tốt với Trần Thiên Huyền, thậm chí còn cảm thấy đây là một người bạc tình, nàng chưa từng cho hạng người bạc tình như vậy sắc mặt tốt.

Nhưng, Tư Đồ Vi vẫn nhớ rõ người thiếu nữ có khuôn mặt trẻ con mỗi ngày đi theo Trần Thiên Huyền kia, thiếu nữ vui vẻ như ánh mặt trời xán lạn, nụ cười của nàng rộ lên như cầu vồng.

Nàng còn nhớ rõ hình ảnh cả người Trần Thiên Huyền nhiễm máu, ôm thi thể của người thiếu nữ ngây thơ, ngẩng mặt lên trời, khóc đến tê tâm liệt phế.

Tư Đồ Vi khẽ thở dài, có vài phần hâm mộ.

Nếu La Hồng Trần không chết, có lẽ..... phong thái cũng không kém Trần Thiên Huyền.

La Hồng thở hồng hộc, áo trắng trên người đã thành màu máu, tóc bạc bay bay, ngẩng đầu, nhìn chăm chăm kiếm tiên trên bầu trời.

Khóe miệng hắn chậm rãi nhếch lên, những từ ngữ đã chuẩn bị sẵn chửi tà thần cũng thu về.

Ừm, không mắng nữa.

"Trần thúc"

La Hồng nhìn Trần Thiên Huyền, nở nụ cười.

Chương 339: Uy lực của Kiếm Tiên (1)

Xem ra ông không chết, Địa Tạng Đoạt Hồn Đan có tác dụng.

Không những không chết, còn thăng cấp lên Lục Địa Tiên.

La Hồng hân cũng có chỗ dựa là cảnh giới Lục Địa Tiên!

Trăng tròn.

Tóc bạc của Trần Thiên Huyền bay bay, chân ông đạp lên cổ kiếm Địa Giao, nghe thấy thanh âm của La Hồng, trên mặt cũng hiện lên nụ cười ôn hòa.

"Công tử, đừng sợ."

"Lão Trần đến rồi."

Trần Thiên Huyền nói.

Chỉ là hai câu nói đơn giản lại khiến trời đất trở nên tĩnh mịch, làm La Hồng vô cùng an tâm.

Nguy Thiên Tuế đang dốc hết sức áp Viên Thành Cương, Tư Đồ Vi cùng Tôn thống lĩnh nhanh chóng biến sắc, trong mắt toát ra vài phần kinh sợ.

Trần Thiên Huyền?!

Khí cơ này..... Có chút kì quái!

Nói là Lục Địa Tiên, cũng có áp bách của cảnh giới Lục Địa Tiên.

Nhưng tử khí sao lại nồng đậm thế này?

Trần Thiên Huyền liếc Nguy Thiên Tuế một cái.

"Dùng quân lính phủ Giang Lăng tới đối phó công tử nhà ta....."

"Đúng là nực cười đến cực điểm"

"Ta mặc kệ thái tử Hạ Cực muốn làm gì, y điên cũng tốt, ngu cũng không sao, y có tính toán gì ta không quan tâm, nếu y ra quyết định này, vậy y..... chờ La gia trả thù đi"

Trần Thiên Huyền nhàn nhạt nói.

Nguy Thiên Tuế nheo mắt, nhìn chằm chằm Trần Thiên Huyền, kiếm tiên dưới ánh trăng như thiên nhân quan sát nhân gian.

"Ngữ khí điên cuồng..... Trần Thiên Huyền, ngươi đang coi mình là thiên hạ vô địch sao?"

Âm thanh Nguy Thiên Tuế bén nhọn, nói.

Trần quản gia nhìn Nguy Thiên Tuế: "Ngươi vốn là hồng nhân bên người Hạ hoàng, ta không hiểu ngươi vì cái gì mà dây dưa cùng Thái Tử, ngươi phản bội Hạ hoàng sao?"

Lời nói của Trần quân gia làm thần sắc Ngụy Thiên Tuế đột nhiên biến đổi.

"Câm mồm!"

Lời nói của Ngụy Thiên Tuế vừa dứt..

Nguyên khí nồng đậm trong trời đất đột nhiên hội tụ bên trong lão ta.

Lão ta đánh ra một chiêu, một chiêu này, bao phủ cả đất trời, trong phút chốc, che kín khoảng không trên toàn bộ Phủ Giang Lăng, làm vô số người biến sắc.

Đây là một chiêu mà Ngụy Thiên Tuế dùng hết toàn lực.

Không chỉ có vậy, khi một chiêu đánh ra, cột vận khí màu trắng từ trên người Ngụy Thiên Tuế phóng lên cao.

Đây là sức mạnh của khí vận và số mệnh của Đại Hạ.

Ngụy Thiên Tuế là hồng nhân bên người Hạ hoàng, tự nhiên sẽ chiếm vài phần vận số.

Trần Thiên Huyền nheo mắt.

Nắm chặt tay, tiến về phía trước một bước.

Địa Giao dưới chân vụt ra, hóa thành một đạo ánh sáng xanh bay vút ra.

Vô số kiếm khí càn quét trời đất.

Kiểm Địa Giao rơi vào trong tay, Trần Thiên Huyền cảm lấy, đối mặt với một kích kéo theo vận số của Ngụy Thiên Tuế. Sau khi đánh ra một chiêu này, sắc mặt Ngụy Thiên Tuế trong phút chốc trở nên trắng bệch, nguyên khí đại thương.

Hiển nhiên, một chiêu này cũng không dễ thi triển.

Uy lực của một chiêu này rất khủng bố.

Thần sắc Viên hạt tử, Tư Đồ Vi còn có Tôn thống lĩnh đều biến hóa.

Trong lòng nghĩ mà sợ.

Nếu lúc này Ngụy Thiên Tuế thi triển một chiêu này về phía bọn họ, bọn họ chắc chắn không ngăn lại được, còn có khả năng sẽ bị giết chết ngay tại chỗ!

Sắc mặt Trần Thiên Huyền bình thản, thanh y bay phấp phật.

Nhìn một kích kéo theo vận số này, bụi ngùi thổi dài một hơi.

Ngay sau đó, một kiếm phiêu dật chém ra.

Rồng!!!

Một kiếm kinh diễm tất cả mọi người, trên bầu trời của phủ Giang Lăng, trong mắt của mọi người chỉ còn lại một kiếm này, mây đen trên trời phân thành hai nửa, trăng tròn cũng bị chia đôi.

Trong đất trời, chỉ còn lại một đạo kiếm khí, như cắt mổ vòm trời.

Vô số kiếm khí ngưng tụ, kéo theo tử khí dày đặc.

Sau đó, một con cột long từ trong trời đất vụt ra.

Rít gào với trời cao, rít gào với nhật nguyệt, rít gào với cả nhân gian!

Cột long dữ tợn vụt ra, va chạm với vận số của Ngụy Thiên Tuế.

Một kiếm cột long làm rung chuyển cột vận số! Trong phút chốc, cột vận số đột nhiên nổ tung.

Ngụy Thiên Tuế kêu lên một tiếng thảm thiết, thất khiếu chảy máu, hai tay hoàn toàn nổ tung, vùng ngực máu thịt mơ hồ, bị một kiếm này chém cho máu thịt mơ hồ..

Cột long lướt ngang qua bầu trời, nháy mắt nuốt sống lão ta.

Bùm bùm bùm!

Quần áo trên người Ngụy Thiên Tuế rách toác, máu không ngừng tuôn ra, mưa máu tung bay trong trời đất.

Đông!

Tường thành Phủ Giang Lãng đột nhiên rung lên.

Vô số vết nứt dày đặc hiện lên.

Thân hình Ngụy Thiên Tuế bị cột long đụng vào, nên trên tường thành, bị khảm sâu trong đó, ngực nổ tung, máu thịt cùng nội tạng của lão ta đều mơ hồ.

Hai sợi tóc bạc bên tai cùng thái dương của Ngụy Thiên Tuế rũ xuống, đầu lão cũng vô lực rũ xuống..... Đôi mắt lão ta có chút tan rã.

Trong trời đất, một mảnh tĩnh mịch.

Chỉ còn lại thanh âm đá vụn trên tường thành không ngừng lăn xuống.

Không tiếng động.

Viên hạt tử, Tư Đồ Vi, Tôn thống lĩnh cùng các cao thủ Nhất phẩm khác ngậy ra như phồng.

Mạnh như vậy sao?!

Một kiếm tạo ra cột long, có thể đánh cho Ngụy Thiên Tuế - một địch ba người bọn họ thành cút chó.

Đây chính là phong thái của kiếm tiên.

Ngay cả La Hồng cũng sợ ngậy người, ngửa đầu, khuôn mặt dưới mặt nạ Tà Quân tràn đầy khiếp sợ.

Miệng hân há to đến nỗi có thể nhét vào một quả mật đào.

Con mẹ nói!

Đẹp..... Đẹp trai quá! Một kiếm hóa ra cột long!

Một kiếm làm rung chuyển cột khí vận!

Lợi hại quá đi, thật muốn học mà.

Chỉ là La Hồng nghĩ đến kinh mạch của bản thân mình, vận chuyển kiếm khí liền đau đến không được, thiên phú kiếm đạo rác rưởi kia của hắn

.....

Tốt nhất là, đừng nhìn.

Không học được.

Trên thành lâu, rất nhiều cường giả Nhị phẩm ngậy ra, ngay sau đó, một đám người đều rùng mình sợ hãi.

Nguy Thiên Tuế, sự tồn tại mạnh mẽ như vậy, hồng nhân bên người Hạ hoàng, lại bị Trần Thiên Huyền dùng một kiếm đánh trọng thương!

Đáng sợ!

Thật là đáng sợ!

Vậy chẳng phải, Trần Thiên Huyền muốn giết bọn họ cũng chỉ là việc trong một giây sao?

Chương 340: Uy lực của Kiếm Tiên (2)

Nhưng mà Trần Thiên Huyền không để ý đến bọn họ.
Một kiếm đánh bại Ngụy Thiên Tuế, trên mặt ông không có tự đắc cùng
kiêu ngạo gì.

Ngay sau đó, nâng tay lên, gõ nhẹ lên thân kiếm Địa Giao trên mặt đất.
Kiếm Địa Giao khẽ ngâm.

Tức khắc, từ phía trên thân kiếm có một đạo kiếm khí bay vụt ra như
xuyên thủng cả không gian.

Phụt!

Ngụy Thiên Tuế vừa mới từ trong tường thành ngồi dậy, bị một kiếm
ghim vào sát tường thành.

Lão thái giám phong quang vô hạn này, cao thủ Nhất phẩm thực lực
mạnh mẽ của Đại Hạ này, bị Trần Thiên Huyền dùng một kiếm ghim chết
trước mắt bao người!

Nhìn Ngụy Thiên Tuế kia bị đóng đinh trên thành, không còn chút hơi
thở sự sống.

Trần quân gia khẽ nhíu mày.

"Không thích hợp"

"Bổ thêm mấy kiếm nữa."

Trần quân gia lắc đầu.

Ngay sau đó, lần thứ hai nâng tay lên, muốn gõ kiếm Địa Giao.

Bỗng dừng.

Thần sắc Trần Thiên Huyền hơi đổi.

"Thật sự khó chơi như cứt chó"

Trần Thiên Huyền phun ra một hơi.

Nhìn về phía La Hồng đã đạt tới Ngũ phẩm Mệnh Kiếm cảnh trong đại
quân, khoe miệng giật giật.

Sau đó, hít sâu một hơi, nói: "Công tử phải phòng tính kiêu ngạo cùng
nóng nảy, thiên phú kiếm đạo của người không quá tốt, phải nỗ lực hơn
mấy lần so với người thường"

"Công tử, Lão Trần còn có việc, đi trước một bước."

"Ngày khác lại tâm sự"

Trần Thiên Huyền nghiêm túc nói.

Lời nói vừa dứt, liếc Ngụy Thiên Tuế không còn sinh cơ một cái, bấm
tay bắn ra, một đạo kiếm khí lần thứ hai bắn ra.

Oanh!

Da mặt thi thể Ngụy Thiên Tuế trong tường thành run lên, đột nhiên mở mắt ra.

"Mẹ kiếp!"

Ngay sau đó, lại lần nữa bị kiếm mang đánh trúng, tường thành bị một kiếm xuyên thủng, hoàn toàn sụp xuống tạo thành một cái động lớn.

Một đạo nhân tu thuật pháp đạo môn mới có thể ngưng tụ ra nguyên anh từ từ bay ra, như một người vô lực chạy trốn khỏi biển cả, chỉ cần vươn tay ra sẽ bị chia năm xẻ bảy, nổ tung.

Mà sau khi Trần Thiên Huyền bắn ra một kiếm, cười lạnh một cái.

Quả nhiên, lão thái giám âm hiểm.

Sau đó áo xanh run lên, chân đạp lên kiếm Địa Giao, phóng lên cao, dưới ánh trăng như kiếm tiên tiêu dao, hóa thành một luồng ánh sáng biến mất.

Tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Đi rồi?

Thế mà đi mất rồi?!

Bỗng dưng, mọi người đều biến sắc.

Bởi vì, trong trời đất, đột nhiên xuất hiện một cánh cửa.

Trong cánh cửa, có ba cặp mắt hiện lên, khí cơ khủng bố, áp lực khiến mọi người không thở nổi.

Đôi mắt lạnh nhạt quét qua chúng sinh, trong đó có một đạo tâm mắt dừng trên người La Hồng.

"Việc nhân gian, ngươi đừng nhúng tay."

Phía sau cửa, có âm thanh phiến muộn truyền đến.

Sau đó, ba cặp mắt nhìn về phía Trần Thiên Huyền biến mất.

"Trốn nhanh thật, đuổi theo!"

Trong nháy mắt, cánh cửa lấy tốc độ không kém gì tốc độ Trần Thiên Huyền ngự kiếm mà truy đuổi.

Trên bầu trời thành Phủ Giang Lãng.

Cánh cửa cùng ba cặp mắt đã biến mất, nhưng, trong lòng mỗi người vẫn còn lưu lại sự kinh ngạc không thôi.

"Đó là..... Thiên môn?"

"Vậy ba cặp mắt kia là thiên nhân sau Thiên môn sao?!"

"Trần Thiên Huyền đang bị đuổi giết sao?"

Rất nhiều cường giả quay sang nhìn nhau.

Mà phía dưới.

Sắc mặt của La Hồng cũng quái dị vô cùng.

"Khó trách trong khoảng thời gian này Trần thúc chưa từng xuất hiện..... hóa ra là bị đuổi giết?"

"Vì sao lại bị đuổi giết?!"

La Hồng bày ra vẻ mặt không biết nói gì.

Hắn nhớ rõ lúc trước La Hậu có cho hắn chút tin tức của Trần quản gia.

Nghe nói Trần quản gia một kiếm chém mở Thiên môn, không vào được Thiên môn, trong lúc tức giận liền dùng kiếm Hóa Cốt Long, dùng một kiếm chém Thiên môn.....

"Phải chăng là do chém Thiên môn cho nên bị thiên nhân trong Thiên môn đuổi giết?!"

La Hồng nghĩ đến mà dở khóc dở cười.

Nếu thật như thế, Lão Trần kia Cũng quá oan đi.

Nhưng, có lẽ không phải.

Chỉ có thể chờ lúc sau hỏi lại Trần quản gia.

Những biến hóa này đều xảy ra trong khoảnh khắc.

Từ lúc Trần quản gia ra tay, đến cái chết của Ngụy Thiên Tuế, rồi Thiên môn hiện lên.....

Trong chớp nhoáng, làm mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Ai cũng không nghĩ đến, một hồi kịch ở Phủ Giang Lãng sẽ hạ màn như vậy.

Âm âm âm!

Bỗng dưng, có tiếng nổ vang.

Cuối đường chân trời, có một đạo quân cuộn cuộn tiến đến, sát khí đáng sợ ngất trời.

Tiếng vó ngựa gõ lên mặt đất, núi sông đảo điên.

Một vạn phủ quân vây sát La Hồng kia, giờ phút này chỉ còn lại sáu bảy ngàn nhưng chiến ý đã tan rã hết.

"Là hắc kỵ La gia!"

"Triệu Tinh Hà tới!"

"Đây là hắc kỵ La gia ở huyện An Bình!"

Sắc mặt rất nhiều cường giả khế biến, nhìn đoàn hắc giáp cuộn cuộn như nước lũ kia, sắc mặt hiện lên vẻ khó coi.

La Hồng đeo mặt nạ Tà Quân, y phục trên người đều nhuốm máu, ba thanh phi kiếm Thiên Cơ, Phiêu Tuyết, Thuận Quân treo ở bên người hắn.

Từng đạo tà ảnh đứng lạng bên người hắn, đôi mắt đỏ tươi tỏa sáng rực rỡ.

Quay đầu, nhìn Triệu Tinh Hà giục ngựa mang theo ba ngàn hắc kỵ như nước lũ cuộn cuộn tiến đến.

La Hồng che nửa bên mặt nạ Tà Quân, cười phá lên.

Tiếng cười trầm thấp quanh quần ngoài thành phủ Giang Lăng u ám khiến cho mọi người dựng ngược lông tơ, sởn tóc gáy.

"Triệu thống lĩnh!"

La Hồng cười xong, khoe miệng kéo lên một độ cong rất đẹp, cao giọng hô.

Cả người Triệu Tinh Hà bạo trùm trong hắc giáp, bên hông vác hắc đao, nhìn La Hồng một thần huyết y đứng lặng trong sự bao vây của phủ quân, trong lòng hoảng hốt.

Nhưng, ngay sau đó, đôi mắt đột nhiên trở nên kiên định cùng hưng phấn.

"Có mặt tướng!"

Triệu Tinh Hà ghìm ngựa, rút đao vác bên hông, mũi đao chỉ xiên xuống mặt đất.

Đồng!

Ba ngàn thiết kỵ, thêm bùa chú đạo môn, dồn dập tiến đến, mỗi binh lính đều hưng phấn nhìn La Hồng.

Keng keng keng!

Ba vạn thiết kỵ tụ hợp theo sát động tác của Triệu Tinh Hà.

Nhanh chóng rút đao bên hông, chỉ mũi đao xuống mặt đất.

Chương 341: Đêm đẫm máu, Thư Điện Thánh (1)

Bầu không khí chết chóc như một thanh trường thương lao thẳng đến phủ thành Giang Lăng.

Như một cơn thủy triều, cuốn lên ngàn con sóng trắng đập mạnh vào bờ.

La Hồng một thân bạch y bay bay, tóc bạc tùy ý bay sau lưng.

Phía sau, ba ngàn hắc kỵ mỗi người đều cầm đao của La gia, mũi đao chạm đất.

Quân uy mệnh mông cuồn cuộn, như một thanh đao bén nhọn được hình thành trong đêm đen phát ra sát khí khủng bố, chĩa về phía Giang Lăng.

Sắc mặt Triệu Tinh Hà hiện lên mười phần hàn ý, trong mắt có sát khí cực thịnh.

Trạng thái cả người nhiễm máu thảm hại của La Hồng ông đã thấy rõ ràng.

Thi thể đầy đất cũng không phải giả mạo, cho nên trong lòng Triệu Tinh Hà đều hiểu rõ La Hồng gặp phải kiểu vây sát gì.

Mũi đao của ba ngàn thiết kỵ chạm đất, sát khí của mỗi người sôi trào, chực chờ muốn xông vào.

La Hồng đứng lặng, huyết y phiêu đảng trong gió đêm.

Hắn nhìn từng tên phủ quân, một vạn phủ quân vây giết hắn, chỉ còn dư lại sáu bảy ngàn người.....

Chẳng qua, vào thời điểm Thân thống lĩnh chết, sáu bảy ngàn người này đã hoàn toàn mất đi trật tự, bọn họ mất đi chiến ý, có vài phần hoảng sợ nhìn La Hồng.

La Hồng nhìn bọn họ, nở nụ cười lạnh:

"Giết"

La Hồng từ từ phát tay, nói.

Lời nói vừa dứt.

Triệu Tinh Hà thống lĩnh ba ngàn hắc kỵ, trừng to đôi mắt giận dữ, từ sâu trong yết hầu phát ra tiếng gào rống.

"Giết!"

Rút đao, chém!

Ba ngàn hắc kỵ kẹp chặt bụng ngựa, như tia chớp trong đêm đen nhằm về phía sáu bảy ngàn phủ quân còn sót lại của phủ Giang Lăng.

Mà đội quân gặp phải đả kích liên tục như vậy làm sao mà có thể làm đối thủ của ba ngàn hắc kỵ, chỉ cần khí thế của hắc kỵ cũng đủ để đánh cho phủ quân tan tác.

Phụt.

Phụt!

Đao chuyển động trong đêm đen, máu tươi không ngừng toé ra.

Từng tên binh lính phủ quân vô lực chống cự, chết tại chỗ, thi thể không ngừng chồng chất ngoài thành.

Phía trên thành lâu.

Sắc mặt của Tôn thống lĩnh phủ quân rất khó coi, hắn ta nhìn La Hồng không chế phi kiếm, từ từ cất bước kia, mắt đỏ lên, tim cũng nhỏ máu.

"La công tử....."

"Thân Triệu đã chết, có thể..... hạ thủ lưu tình, thả bọn họ một con đường sống hay không?"

Tôn thống lĩnh mở miệng.

Trên thành lâu.

Trương Tĩnh Chi nhìn về phía Tôn thống lĩnh, bùi ngùi thở dài.

Mà một đám cao thủ Nhị phẩm vây sát La Hồng biến sắc không thôi.

Nhìn La Hồng đi ra từ núi mây biến máu, trong lòng kinh sợ.

La Hồng mang mặt nạ Tà Quân, lắc đầu.

Tóc bạc bay toán loạn, ba thanh phi kiếm nhiễm máu, an tĩnh trôi nổi trên không trung.

"Ta có thể tha cho bọn chúng, nhưng..... bọn chúng có bỏ qua cho tiểu kiếm thị đáng thương kia của ta hay không?"

"Tiểu kiếm thị kia của ta rơi một giọt máu, ta muốn bọn chúng trả gấp ngàn lần vạn lần"

La Hồng nói.

"La Hồng ta chính là hư hỏng như vậy đây"

"Chính là tàn nhẫn như vậy!"

"Chính là không nói lý như vậy!"

Dứt lời, La Hồng đột nhiên phát tay.

Phụt!

Ba ngàn hắc kỵ nhảy khỏi ngựa, loạn đao, máu bắn tung tóe, bắn cả lên trên tường thành loang lổ của phủ Giang Lăng.

Sáu bảy ngàn phủ quân còn sót lại...

Cuối cùng hóa thành những thi thể lạnh băng.

Trong trời đất đều tĩnh lặng, chỉ còn lại có tiếng thở dốc của ba ngàn hắc kỵ chinh tề như một.

"Còn những cao thủ Nhị phẩm vây giết ta

"Bản công tử muốn cho ánh nắng ban mai chiếu lên đầu lâu treo trên thành lâu của chúng"

La Hồng chỉ về phía đám Nhị phẩm đang biến sắc trên thành lâu, nhếch miệng điên cuồng nói.

Ánh mắt của Triệu Tinh Hà ngưng trọng, hắc đao chột rút ra, kéo theo uy thế của ba ngàn hắc kỵ, hóa thành một đạo kiếm quang màu đen, phá hư không chém ra.

Trên khuôn mặt của rất nhiều cao thủ hiện lên vẻ hoảng hốt, nhanh chóng chạy khỏi thành lâu.

Viên hạt tử đang bị thương, cũng ra tay.

Phụt!

Một đao của Triệu Tinh Hà chém xuống, một tên Nhị phẩm chột bị chém, máu bắn lên cao.

"Giết"

Triệu Tinh Hà đạp lên không trung, gầm lên một tiếng.

Có Nhị phẩm sợ đến muốn nứt gan, chật vật chạy đi.

Lộc cộc!

Tiếng vó ngựa nổi lên, ba ngàn hắc kỵ dưới sự thống lĩnh của Triệu Tinh Hà đột nhiên ghìim ngựa, tiếng vó ngựa càng thêm mạnh mẽ, lướt qua tường thành bị Trần quân gia chém thành một cái động lớn kia!

Phủ Giang Lăng, một đêm này..... đã định phải đổ máu.

Thành Thiên An.

Phủ Sở Vương.

La Phủ ở phía bắc, Sở Vương phủ lại nằm ở cuối phía nam thành Thiên An.

Lão Hoàng mang theo Sở Thiên Nam, ngự kiếm, xé rách màn đêm, nhanh chóng hạ xuống.

Đột nhiên dừng lại trong Sở Vương phủ, lão Hoàng thổ hồng hộc, thở hỗn hển.

Mà vẻ mặt của Sở Thiên Nam vô cùng nghiêm trọng.

Bên trong Sở Vương phủ.

Một lão nhân nắm quả trượng đầu hồ màu vàng đẹp đẽ, quý giá, chậm rãi đi ra, khuôn mặt hồng hào, nở nụ cười, nhìn về phía Sở Thiên Nam trong đình viện.

"Thiên Nam đã trở lại rồi à?"

Lão nhân cười nói.

"Gia gia"

Sở Thiên Nam khom người chấp tay thi lễ.

"Biết về là tốt rồi, biến cố nơi phủ Giang Lăng bốn vương đã biết, bị may mắn là các người trở về sớm....."

Sở Vương nói.

Sở Thiên Nam nghe vậy, muốn nói rồi lại thôi.

Sở Vương cầm quả trượng đầu hổ, đi tới bên người Sở Thiên Nam, vươn tay, giúp hắn ta vuốt những nếp nhăn trên quần áo.

"Đừng hấp tấp, bộp chộp, thua một trận cũng không sao, gia gia người đã đấu với Trần Bắc vương nửa đời người, cũng chưa thắng được trận nào, người không thắng được cũng là bình thường"

Sở Vương cười nói.

Trong lòng Sở Thiên Nam tràn ngập ảm áp.

"Gia gia, Thái tử phái đại quân của phủ Giang Lăng vây sát La Hồng, muốn hoàn toàn trở mặt với La gia, chúng ta nên làm như thế nào?"

"Còn nữa, Thái tử điên rồi..... hay là vì mục đích nào khác?"

Sở Thiên Nam nói ra tin tức của phủ Giang Lăng.

Sở Vương nắm quả trượng trong tay, híp mắt.

"Có đôi khi, điên và không điên..... cũng không có khác biệt quá lớn"

"Còn về mục đích của Thái tử, các người hẳn cũng có thể đoán được một ít chứ....."

"Đừng xem nhẹ La gia."

"Nội tình La gia không phải cái mà Sở gia ta có thể so sánh....."

"Mà Sở gia ta..... Còn có lựa chọn sao?"

Sở Vương thở dài, ngẩng đầu, ánh mắt nhìn phía thâm cung của thành Thiên An, nơi hội tụ vận số vô tận của Đại Hạ.

Ai cũng không nói trước được sự tình đêm nay có kết cục thế nào.

Mọi việc như thế nào còn phải xem thái độ của vị kia.

Chương 342: Đêm đầm máu, Thư Điện Thánh (2)

Đế kinh, thành Thiên An.

Là thành trì phồn hoa nhất Đại Hạ, có bề dày lịch sử, năm tháng để lại quá nhiều dấu vết trên tòa thành này, có quá nhiều kỳ tích cùng những chuyện xưa được ấp ủ trong tòa này.

Trần Bắc vương phủ.

Đêm dài, lại khó tĩnh.

Ngày trước Trần Bắc vương phủ vắng bóng người, đêm nay, lại có người ra vào không dứt..

Từng chiếc xe ngựa chạy trên đường chính của đế kinh cổ xưa, dừng lại trước Trần Bắc Vương phủ.

Một quản gia có khí tức mạnh mẽ, phụ trách dẫn những vị quan to hiển quý trên xe ngựa vào trong Trần Bắc Vương phủ.

Mà thủ vệ Trần Bắc vương phủ cũng trở nên nghiêm ngặt hơn bao giờ hết.

Khí cơ đáng sợ bốc lên trong đêm đen làm cho không khí của phủ đệ cũng trở nên vặn vẹo.

Chỉ cần dùng mắt thường cũng có thể thấy được cường giả Nhị phẩm không cũng đã có đến mười người.

Mỗi vị lão nhân đều sẽ trang bị một vị cao thủ Võ tu Nhị phẩm, thậm chí là Nhất phẩm bảo hộ.

Nếu quan viên nhìn thấy những lão nhân này sẽ sợ hãi đến biến sắc.

Bởi vì, những người bước xuống xe ngựa đều là lão nhân, đều là những người đã cao tuổi.

Rất nhiều người có xuất thân cùng địa vị cao trên triều đình,.

Trong đó, địa vị của không ít lão nhân còn khiến người khác phải ngược nhìn.

Mà hiện giờ phần lớn những lão nhân này đã lui về tuyền sau, đều nghiêm nghị đi ra khỏi phủ đệ mà ngày thường xin miễn gặp khách, đi tới Trần Bắc vương phủ.

Không ít mật thám của các gia tộc và các thế lực lớn chung quanh vương phủ bị một màn này bị dọa cho sợ hãi.

Bọn chúng nhanh chóng đem tin tức truyền về.

Một đêm này, đế kinh sáng rực ánh đuốc .

Không ai được ngon giấc.

Ngoại trừ, tin tức trong đế kinh không ngừng truyền đến, còn có tin tức đến từ Phủ Giang Lăng, các loại bùa chú đạo môn, chim ưng cùng bò câu đưa tin truyền về suốt đêm, đế kinh như nổi lên sóng ngầm mãnh liệt.

Người của các thế lực lớn nhanh chóng nắm được tin tức.

Thời điểm bọn họ biết được thái tử dùng phủ quân của phủ Giang Lăng vây sát La Hồng, sắc mặt đều đại biến.

Tin tức này tạo thành cơn địa chấn khổng lồ, khuynh đảo cả triều dã.

Điên rồi a!

Thái tử điên rồi!

La gia cũng không phải là tiểu gia tộc nhỏ bé, vô danh tiểu tốt gì, cũng không phải tiểu gia tộc tùy ý khi dễ mà không dám phản kháng.

Đó là một gia tộc nắm giữ 30 vạn hắc kỵ phía Bắc, còn nắm giữ rất nhiều nguyên lão nhân mạch!

Cho dù ngày thường La gia rất khiêm tốn, nhưng, chẳng nghi ngờ gì khi nói gia tộc này..... Quyên khuynh triều dã.

Mọi người đều biết về đại hội thưởng kiếm Phủ Giang Lăng.

Ngay từ đầu chỉ cười nhạt, đại hội thưởng kiếm thưởng cái gì, trong lòng mọi người đều hiểu rõ, chẳng qua không nói thôi.

Thái tử thiết kế ra một cái hố để hố La Hồng.

Tuy rằng việc này không nhỏ, nhưng cũng rất khó chấn động triều đình.

Chỉ là, vào thời điểm trận thưởng kiếm đại hội này biến thành đại hội bao vây trừ khử, tính chất cùng ý nghĩa của nó đã hoàn toàn thay đổi.

Đồng nghĩa phát ra một tín hiệu.

Tín hiệu Thái tử muốn La gia tuyệt hậu!

Thái tử cùng La gia không ngừng đối đầu, cái chết của năm người con của La gia có quan hệ rất lớn với Thái Tử..

Thậm chí, đến La Hồng Trần, thiên kiêu tuyệt thế của La gia, người kế thừa vị trí của Trần Bắc vương trong tương lai, cũng bị Thái tử thiết kế giết chết!

Trên cơ bản, mâu thuẫn của La gia cùng Thái tử là không thể điều hòa.

Nhưng, đến giờ, mâu thuẫn này chưa từng biểu hiện ra bên ngoài, chỉ có điều ai cũng biết ai cũng ngầm hiểu trong lòng mà thôi.

Mà lúc này, Thái tử xuất động một vạn phủ quân vây sát La Hồng, vây sát một tên Ngũ phẩm.

Vậy nghĩa là hoàn toàn xé rách mặt nạ giả dối với La gia..

Mọi người không cần phải nghĩ cũng biết phản ứng của La gia sẽ kịch liệt đến độ nào.

Đời thứ ba của La gia, độc đinh, thậm chí còn là người thừa kế Trần Bắc vương đã dự định.

Nhưng Thái tử lại có ý định giết chết người này.

Để kinh có thể không chấn động sao?

Trong La Phủ.

Trần Bắc vương ngồi trong đình, một cây đèn dầu chậm rãi cháy, chiếu sáng đình nghỉ đang tối thui như mực.

Trong đình, từng cái ghế bành lại có thêm người ngồi xuống, trên mỗi một cái ghế đều có một vị lão giả ngồi ngay ngắn, có người râu tóc bạc trắng, có người lưng còng cả xuống, có người trên mặt đầy những đốm đồi mồi, đều là một đám lão giả hủ bại gần đất xa trời.

Nhưng, rất nhiều người ngoài đế kinh đều biết những lão nhân này hội tụ với nhau có một loại sức mạnh thế nào.

Đó là loại tồn tại mà đập một cái cũng có thể làm đế kinh run rẩy tận ba lần.

"Vương gia..... Đêm khuya triệu tập ta, có chuyện gì sao?"

"Lần trước Vương gia triệu tập chúng ta đã là mười lăm năm trước."

"Xem ra, Vương gia đã có quyết định"

Một vị lão nhân có ánh mắt thâm thúy, xúc động thở dài một hơi, ánh mắt dừng ở trên người Trần Bắc vương đã có tóc bạc đầy đầu, trong lúc nhất thời trăm mối cảm xúc ngồn ngộn hiện lên trong lòng.

"Lần này, Thái tử đúng là làm quá mức."

"Hạ hoàng bề quan, Thái tử cầm quyền, nhưng một loạt động thái của Thái tử với La gia khiến lòng người lạnh lẽo"

"Đại Hạ có Thái tử thế này, sao có thể an ổn?"

Một vị lão nhân lắc đầu, trong mắt có sự thất vọng khó thể che giấu.

Sau một thời gian ổn ã.

Trong vương phủ dần dần trở nên an tĩnh.

Bởi vì Trần Bắc vương đứng lên. Trần Bắc vương đã từng cường tráng vô cùng, tung hoành nơi sa trường, hiện giờ già nua rất nhiều, sau một đêm tóc của ông lại thêm rất nhiều sợi bạc.

Đôi mắt của ông mang theo sự mệt mỏi.

"Bỏn vương thỉnh chư vị lại đây ngay trong đêm, kỳ thật chỉ có hai việc."

Trần Bắc vương, nói.

Một vị lão nhân ngồi ở ghế thái sư, nhìn về phía Trần Bắc vương, có người hiện lên thần sắc phức tạp, có người trong ánh mắt mang theo kích

động, cũng có người mang theo vẻ chờ mong.

Chương 343: Đêm đẫm máu, Thư Điện Thánh (3)

"Chuyện thứ nhất, chính là về việc đại thọ của bốn vương, bốn vương không phát thiệp mời, lần đại thọ này, ta trực tiếp mời chứ" vị ngay tại đây, còn về việc địa điểm chuẩn bị tiệc thọ

"Bốn vương già rồi, hy vọng đại thọ lần này có thể có tôn tử làm bạn, cho nên, địa điểm chuẩn bị tiệc thọ định ở huyện An Bình"
Trần Bắc vương mở miệng.

Lời nói vừa dứt, đôi mắt của rất nhiều lão nhân đều co rụt lại.

Địa điểm chuẩn bị tiệc thọ là ở huyện An Bình?

Quyết định này thật không bình thường.

Trần Bắc vương rời khỏi đế kinh chuẩn bị tiệc thọ..... Trước giờ chưa từng có tiền lệ, những có lẽ lúc này có rồi.

Hơn nữa, đây cũng là một lần khảo nghiệm của Trần Bắc vương đối với những người ở đây, nếu những người có mặt ở đây thật sự có thể rời khỏi đế kinh, đến huyện An Bình..... Vậy Trần Bắc vương có lẽ mới có thể yên lòng.

Rất nhiều lão nhân đều tỏ vẻ đã hiểu rõ.

Còn về phần ý nghĩ của họ như thế nào, ai cũng không nhìn ra, ai cũng không nói.

Những người này đều là hạng người đã thành tinh, đều biết phải lựa chọn như thế nào.

Hơn nữa, lựa chọn lần này, sẽ đại diện cho lựa chọn của gia tộc bọn họ, bọn họ cũng không dám dễ dàng đưa ra kết luận.

Trần Bắc vương quét mắt qua chư vị lão nhân, cười cười, cũng không thêm đề ý.

Tình huống này, ông đã sớm đoán được.

Trần Bắc vương cũng không thể chắc chắn rằng tất cả thế lực ở đây đều sẽ lựa chọn La gia, nhưng, chỉ cần có một nửa..... như vậy cũng đủ rồi.

"Chuyện thứ hai."

Trần Bắc vương mở miệng, thanh âm có vài phần khàn khàn, không khí lập tức trở nên nghiêm trọng hẳn lên.

"Mọi người đều biết, cháu trai của ta La Hồng lúc trước đi phủ Giang Lăng tham gia đại hội thưởng kiếm do Thái tử tổ chức, nhiều lần bị nhắm vào cũng thôi, nam nhi La gia ta cũng không sợ bị nhắm vào, nhưng, Thái tử lại dám phái phủ quân phủ Giang Lăng tới đối phó cháu trai ta....."

Trần Bắc vương nói đến đây, trong mắt có sự kích động mãnh liệt.

"La gia đã nhịn nhiều năm như vậy, không muốn nhịn nữa, bốn vương đã già rồi, cũng rất mệt mỏi."

Trần Bắc vương nói.

"La Cuồng ta nam chinh bắc chiến nhiều năm như vậy, bảy đứa con trai đã chết mất năm, một đứa thì điên, còn một đứa trở mặt thành thù. Hơn nữa, nữ nhi ở Đại Chu xa xôi, dưới gối không có con cái, hiện giờ cũng già rồi, chỉ hy vọng có tôn nhi thừa kế, nhưng hôm nay..... đến mạng của cháu ta,

Thái tử cũng muốn cướp đi"

"Đây là muốn cho La gia ta tuyệt hậu"

"La gia ta..... Thật sự sẽ tuyệt hậu sao?!"

Trần Bắc vương nói đến đây, sát khí cùng tức giận ản chứa trong giọng nói đã sớm xông lên tận trời.

Sát khí trọng đỉnh khiến cho mỗi một vị lão nhân đều biến sắc.

Có thể thấy, Trần Bắc vương..... đã không thể kiềm nén cơn giận!

"Cho nên, một đêm này, thỉnh mọi người lại đây, không vì cái gì l) khác ngoài việc.....

"Thỉnh mọi người vì lão phu mà góp sức hình thành "Thư Diện Thánh"

"Lão phu, La Cuồng, muốn diện thánh"

Trần Bắc vương nói.

Lời nói vừa dứt, toàn bộ đình lâm vào tĩnh mịch, rất nhiều lão nhân nhìn

Trần Bắc vương, vẻ mặt càng thêm phức tạp.

Thư Diện Thánh.

Đó cũng không phải là vật tầm thường, nó hội tụ ý chí của rất nhiều lão thần hình thành nên thư thỉnh tấu..

Xem như hội tụ vận số của thiên hạ.

Toàn bộ Đại Hạ đều sẽ chấn động vì điều này.

Trần Bắc vương.....muốn thăm dò thái độ của Hạ Hoàng ư!

Hiện giờ, Hạ Hoàng bế quan không ra.

Toàn bộ người trong thiên hạ, chỉ có một người có thể nhìn thấy Hạ Hoàng.....

Đó là Hồ nữ kết thân đến từ Kim Trướng Vương Đình kia, được phong Huyền Ngọc phi.

Ngay cả những lão thần bọn họ cũng không có cơ hội nào nhìn thấy Hạ Hoàng.

Ngay cả Trần Bắc vương cũng không được.

Dùng thủ đoạn tâm thường thì không thể thấy được Hạ Hoàng, cho nên, Trần Bắc vương mới định dùng phương thức này.

Thư Diện Thánh vừa ra.

Ngày mai Đại Hạ chắc chắn sẽ chấn động.

Trần Bắc vương không nói gì, cứ như vậy nhìn chur vị lão nhân.

Sau một lúc lâu, trong đình viện, có tiếng thở dài bùi ngùi, liên miên không dứt.

Ngay sau đó, có khí cơ mạnh mẽ xông lên tận trời, chiếu sáng màn đêm nơi đề kinh.

"Vương gia, lão phu nguyện thư."

"Ta cũng nguyện thư."

"Tính cho lão phụ một phen"

Các lão nhân ngồi ở ghế thái sư, lần lượt đứng thẳng đứng, có khí tức nổi lên từ những thân hình già nua này.

Trần Bắc vương nhìn những ông bạn già này, nở nụ cười.

Ông phát tay áo, trong tay xuất hiện một cuộn vải vàng.

Trên cuộn vải, hội tụ từng cái tên, có ý chí như muốn phá tan trời buộc của đất trời.

Hồi lâu.

Đôi tay Trần Bắc vương nâng một cuộn vải vàng, khuôn mặt uy nghiêm như nâng một ngọn núi cao ngất.

Từng bước đi ra khỏi Trần Bắc vương phủ.

Mỗi một bước đi đều làm hoàng thành chấn động.

Ánh trắng dần tàn, bóng đêm bắt đầu dần dần tan.

Phía đông chợt nổi lên một màu trắng bạc, mạng theo mây tím, từ phía chân trời rơi xuống, như một thanh trường đao sắc bén, xuyên thủng màn đêm vĩnh hằng đang bao phủ nhân gian.

Dưới tòa thành lâu cổ xưa loang lổ dấu vết thời gian của phủ Giang Lăng, xác chết la liệt khắp nơi, máu tươi chảy xuống không ngừng, mùi máu gay mũi bốc lên tận trời, hình thành một đám sương máu.

Trên thành lâu, phủ Giang Lăng.

Trên từng cái đầu người đang treo lơ lửng được chiếu rọi bởi ánh sáng mặt trời buổi sáng sớm soi rõ biểu cảm hoảng sợ và không cam lòng còn sót lại.

Đã kết thúc.

Một hồi giết chóc trong đêm cuối cùng cũng đã hạ màn.

Sát khí vô tận cũng đã đến lúc tàn.

Không một ai nghĩ rằng, đại hội thưởng kiếm hùng vĩ sẽ kết thúc như vậy.

Ngoại thành.

La Hồng một thần huyết y lạnh lùng nhìn từng cái đầu của cao thủ Nhị phẩm treo lơ lửng trên thành lâu.

Không ít người chạy thoát được nhưng số người chết cũng chẳng ít.

Nhị phẩm đều không phải kẻ yếu, thời điểm bọn họ nhận thấy tình huống không đúng liền trực tiếp chọn cách chạy trốn khỏi phủ Giang Lăng.

Chương 344: Không có dục vọng mới là dục vọng lớn nhất (1)

Chỉ có thủ đoạn khủng bố của Viên hạt tử và Triệu Tinh Hà mới có thể giết được nhiều Nhị phẩm như vậy.

Máu tươi trên thành lâu nhỏ xuống tạo ra khí thể không khác gì sét đánh, mang thêm chút phong lưu ý vị cho tòa thành trì này.

La Hồng vung tay xuất ra một chiêu.

Tà Ảnh Thương Ưng vỗ cánh lướt nhanh xuống.

Lúc trước để nó mang theo Tiểu Đậu Hoa rời đi, hiện giờ, khi mọi thứ trở lại bình thường, nó lại trở về.

Tiểu Đậu Hoa mặt cắt không còn một giọt máu, nhìn qua có vài phần đáng thương.

Nàng không chết, chẳng qua trạng thái không được tốt lắm.

Hai tay nắm chặt Tà Ảnh Thương Ưng, xuyên qua gió nhìn về phía ánh sáng rực rỡ tỏa ra từ thân thể đầy máu của La Hồng, cục đá vẫn luôn lơ lửng trong lòng Tiểu Đậu Hoa giờ khắc này lập tức buông xuống.

Lúc trước nàng bị La Hồng đưa đi, bởi vì nàng thật sự không có cách nào giúp La Hồng.

Nàng chỉ có thể mượn khí thể vạn quân nuôi kiếm, giúp La Hồng chém ra hai kiếm khủng bố đã là cực hạn.

Tình huống sau đó như thế nào, Tiểu Đậu Hoa chỉ có thể nghe theo ý trời.

Khoảnh khắc nhìn thấy công tử bị vây trong vạn quân, tiếng kêu giết chấn động đất trời kia khiến Tiểu Đậu Hoa tuyệt vọng.

Sau đó, lại có cao thủ Nhị phẩm ra tay tập sát La Hồng càng làm Tiểu Đậu Hoa hoàn toàn mất đi niềm tin.

May mắn, công tử chống đỡ được tất cả.

Chờ tới khi Trần quân gia đến, thể hiện trọn vẹn phong thái kiếm tiên, một kiếm giết chết Ngụy Thiên Tuế, một kiếm phá nát vạn quân, giúp La Hồng mở ra cơ hội lật ngược thế cờ.

"Công tử....."

Tà Ảnh Thương Ưng rơi xuống, Tiểu Đậu Hoa nhìn La Hồng, vui vẻ nở nụ cười.

Ánh sáng ban mai, thật đẹp.

Công tử không chết, thật tốt.
La Hồng nhìn Tiểu Đậu Hoa, banh mặt.
"Còn cười?"

"Ngươi còn có mặt mũi mà cười?!"

La Hồng nói.

Tiểu Đậu Hoa đang tươi cười tức khắc cứng đờ, sợ hãi bất an.

La Hồng vươn tay, dùng ngón tay dính máu gõ vào trán Tiểu Đậu Hoa một cái.

"Dám tự quyết định?!"

"Còn dám tự quân thể dưỡng kiếm, ngươi tưởng ngươi trâu bò vậy sao?"

Nhìn xem ngươi có thể không!"

La Hồng mắng.

Cái gỗ này của La Hồng rất mạnh, làm cái trần của Tiểu Đậu Hoa trở nên đỏ bừng, nổi lên một cục u như một cái bánh bao nhỏ.

Tiểu Đậu Hoa rút nước mắt.

Công tử..... ra tay mạnh quá!

"Không được khóc!"

La Hồng nói.

Tiểu Đậu Hoa ủy khuất bẹp miệng, nước mắt trong hốc mắt cũng không dám rơi xuống.

Nàng đã suy yếu như vậy rồi, công tử còn hung dữ với nàng.

Trương Tĩnh Chi tới.

Nhìn La Hồng đang quở trách một tiểu kiếm thị, y trở nên do dự, không biết có nên cất bước qua đó không.

Nhưng nghĩ nghĩ một lúc, vẫn đi tới, lấy ra một cái bình dược trong tay áo rộng, vút cho La Hồng.

"Nó chứa nguyên đan, một loại thuốc chữa thương không tồi, dùng nhanh đi, đừng để bị thương đến căn cơ."

Trương Tĩnh Chi nói.

La Hồng tiếp nhận, kinh ngạc nhìn vào mắt Trương Tĩnh Chi, sau đó nhếch miệng cười, cảm tạ đối phương.

Nhưng, La Hồng không dùng, mà nhìn về phía Tiểu Đậu Hoa.

"Há mồm"

La Hồng nói.

Tiểu Đậu Hoa bẹp bẹp miệng, không thèm mở miệng.

"Há mồm!"

La Hồng trừng mắt, dọa một câu.

Tiểu Đậu Hoa lập tức mở miệng.

La Hồng lấy đan dược của Trương Tĩnh Chi, chỉ có một viên, trực tiếp nhét vào miệng Tiểu Đậu Hoa.

Tiểu Đậu Hoa ừng ực nuốt vào, sau đó La Hồng không để ý tới nàng nữa, Tiểu Đậu Hoa một mình đứng ở một bên ủ khuất.

Trương Tĩnh Chi nhìn La Hồng đưa đan dược của y cho kiểm thị, cũng không biết nói gì.

"Đan dược này trân quý lắm đấy, chỉ có một viên."

Trương Tĩnh Chi nhắc nhở nói.

Y thấy thương thế La Hồng không nhẹ mới đem cho.

La Hồng cười cười, không thèm để ý, một viên đan dược mà thôi, cũng không tính là gì.

Huống hờ, La Hồng cũng không có bị thương, tuy rằng trên người hằn đang chảy rất nhiều máu, nhưng máu đó đã được Chuyển Sát Đan luyện hóa, thân thể đã mạnh mẽ hơn rất nhiều, thương thế cũng đã sớm khôi phục.

Còn về vết thương khác, cơ bản là không có.

Trạng thái của La Hồng hiện giờ chính là tốt đến không thể tốt hơn được nữa.

Tất cả điều này ít nhiều cũng là do hấp thu được lực tà sát của tên tà tu Nhị phẩm kia.

Đà chủ một phân đà của Thiên Địa Tà Môn, La Hồng cảm khái, đối phương đúng là một người tốt.

Đương nhiên, La Hồng cũng rất vừa lòng với năng lực công tác của Hoàng Siêu, Hoàng Siêu này..... Là một nhân tài.

Trương Tĩnh Chi thở dài một hơi, thả tay xuống, sáng sớm, gió nhẹ lạnh lẽo, y quay đầu nhìn về phía thành lâu phủ Giang Lăng.

Từng chiếc đầu người kia..... Đều đánh dấu cho một đêm tàn sát đầm máu.

"Sự việc ở phủ Giang Lăng đã kết thúc, nhưng..... Toàn bộ phong ba Đại Hạ chỉ vừa mới bắt đầu"

"Thái Tử lần này ra tay hơi quá."

Trương Tĩnh Chi, nói.

"La gia nhìn lâu như vậy, lúc này hẳn sẽ không nhìn nữa, sớm sẽ có động thái."

"Đây là át chủ bài của La gia, chỉ là một khi La gia đưa ra quyết định này..... sẽ không còn đường lui."

"Có khả năng, con đường phía trước chỉ có chết chóc làm bạn"

Trương Tĩnh Chi nhìn về phía La Hồng, nói.

La Hồng lại cười cười: "Nhịn cái gì? Đã sớm không nên nhịn....."

"Nghe nói đại bá ta bị Thái Tử giết chết? Còn có mấy vị bá bá khác cũng đều bị Thái Tử giết chết, chỉ còn lại thất bá lại bị điên..... tất cả đều có dấu tích của Thái Tử"

"Trương ca, người nói..... Vì sao lại phải nhịn chứ?"

La Hồng nói.

"Nếu là ta, đã sớm lật bàn rồi"

Trương Tĩnh Chi nghe vậy cứng lại, quay đầu nhìn thoáng qua La Hồng: "Muốn phản cũng phải có thực lực..... Một khi không đủ thực lực, phản là vạn kiếp bất phục"

La Hồng nở nụ cười: "Bị người nước ấm nấu ếch xanh (1), mơ màng hồ đồ bị giết chết, còn không bằng trực tiếp dùng dao sắc chặt đứt rồi (2), sống hay chết, làm một lần liền xong"

(1) Nước ấm nấu ếch: là câu chuyện ngụ ngôn của Trung Quốc.

Khi bỏ con ếch thẳng vào nước nóng, nó sẽ lập tức nhảy ra.

Nhưng nếu bỏ vào nước lạnh rồi chậm rãi đun lên, con ếch sẽ ở yên mà... chết từ từ. (Ngụ ý: con người sống trong an nhàn quen rồi có thể khiến tinh thần sa đọa mà hại đến bản thân, bởi vì quá trình này diễn ra chậm chạp nên khi tỉnh ngộ thì đã muộn.)

(2) Dao sắc chặt đứt rồi: làm việc một cách dứt khoát, nhanh chóng.

Chương 345: Không có dục vọng mới là dục vọng lớn nhất (2)

"La Hồng ta cũng không phải người tốt bụng gì, đơn thuần là một người xấu, chỉ thờ phụng kẻ giết người, hàng ngày giết người mới là đạo lý"

"Thái Tử muốn giết ta, thù này La Hồng ta nhớ kỹ, sớm hay muộn sẽ chém đầu hắn."

La Hồng nhếch miệng nói.

Đơn giản, trực tiếp, thậm chí có chút thô tục.

Nhưng, Trương Tĩnh Chỉ lại ngoài ý muốn liếc La Hồng một cái.

"Công tử quá khiêm tốn"

"Dù trong tay người dính nhiều máu tươi, nhưng..... người chết đều những người đáng chết, người không sai"

"Huông hồ, ta tin người, người có thể hiểu được nhiều châm ngôn thánh nhân như vậy, sao lại là người xấu được?"

Trương Tĩnh Chỉ nhàn nhạt nói.

Đừng nói như vậy, ca, người phải tin ta! Ta là người xấu thật đấy!

"Người nói Thái Tử cuối cùng đang nghĩ cái gì? Thật sự điên rồi sao? Nghe nói Thái tử là người không hề có tham vọng, bị Hạ Hoàng cưỡng ngạnh lôi về tham gia chính sự, cho nên muốn trả thù xã hội sao?" La Hồng hỏi.

Trương Tĩnh Chỉ cười cười: "Phụ thân ta nói một câu, có đôi khi..... Không có dục vọng, mới là người có dục vọng lớn nhất"

Không để ý đến khuôn mặt kinh ngạc của La Hồng, ánh mắt Trương Tĩnh Chỉ thâm thúy, tiếp tục nói: "Kiếm Phiêu Tuyết đã tới tay, mau trở về huyện An Bình đi, kế tiếp..... mặc kệ phát sinh chuyện gì, cũng đừng ra khỏi huyện An Bình"

"Cho dù đất trời có đảo điên, người cũng không được bước ra huyện An Bình nửa bước."

La Hồng ngẩn ra.

Nghiêm trọng như vậy, có chuyện lớn xảy ra sao?

La Hồng không biết Tắc Bắc và đế kinh đã xảy ra chuyện gì, nhưng cũng đoán được một ít.

Thái Tử chính là tên cháy nhà mới ra mặt chuột, cha ta và Trần Bắc vương sao có thể nhịn? Sao lại không có một chút động tác nào được?

"Được, lát nữa ta sẽ trở lại huyện An Bình"

"Đúng rồi, Trương ca nhớ giúp ta cắt đầu của Ngụy thái giám đưa cho Thái Tử"

La Hồng cười nói, chỉ chỉ vào đồng thành lâu nát vụn.

Trương Tĩnh Chỉ lại thả tay xuống, xoay người rời đi, quan bào ở trong gió bay bay.

Chỉ chốc lát sau.

Đám người Viên hạt tử, Triệu Tinh Hà trở về.

Ba nghìn hắc kỵ vẫn trang bị giáp trụ mang theo huyết khí vô biên từ phủ Giang Lăng đi ra.

Tư Đô Vi công hợp đàn, bảo hộ La Hồng.

Một đội ngũ hùng hổ khủng bố làm xôn xao dư luận Giang Lăng này biến mất phía cuối đường chân trời.

Trên thành lâu.

Tôn thống lĩnh đỏ mắt, nhìn ba nghìn hắc kỵ biến mất, thở dài.

Trương Tĩnh Chỉ nhìn hắn ta một cái: "Sao nào? Trong lòng khó chịu?"

"Muốn trách chỉ có thể trách người trị quân không nghiêm"

"Trong phủ quân có người của thái tử, nếu La Hồng thật sự chết ở Giang Lăng, người đoán xem La gia có ngũ mã phanh thây người ra hay không?"

"La Hồng không chết, La gia không tìm người gây phiền toái đã là không tồi rồi"

Lời nói của Trương Tĩnh Chỉ làm Tôn thống lĩnh thở dài thêm, đường đường là cao thủ Nhất phẩm lại có cảm giác uất nghẹn.

Nhưng, khi Tôn thống lĩnh nghĩ đến cảnh Thái Tử nhìn thấy đầu của Ngụy Thiên Tuế có khả năng còn nghẹn khuất hơn mình, trong lòng dễ chịu đi nhiều.

Đế kinh, thành Thiên An.

Hoàng thành chấn động.

hơi thở khủng bố cùng với ý chí bốc lên ngút trời, kích động đêm tối, trong ánh bình minh chiếu rọi, toàn bộ Hoàng thành như đảo lộn.

Vô số gia chủ thế gia, vô số nhân vật nổi tiếng trong danh gia vọng tộc đều bước ra khỏi phủ đệ, nhìn một thân ảnh gầy yếu đang nâng một cuộn vải vàng xuất hiện trên con phố dài.

"Đó là..... Thư Diện Thánh?!"

"Là Thư Diện Thánh tập hợp tất cả ý chí đại thần, là Thư Diện Thánh mà cho dù là ý chí thiên tử cũng có thể bị dao động"

"Trần Bắc vương..... Hành động thật lớn!"

Một vài vị quan to hiền quý, một vài vị vọng tộc nổi tiếng, thân phận hiền hách đều nói vô cùng nghiêm túc.

Phía sau Trần Bắc vương có rất nhiều người cũng đi theo.

Giờ phút này, Trần Bắc vương nâng Thư Diện Thánh chứa đựng ý chí của Đại Hạ, người bình thường không dám tới gần.

Thịch thịch thịch!

Từng bước, từng bước..... tới Hoàng cung.

Hoàng cung Đại Hạ rộng lớn tráng lệ, tường sơn son thiếp vàng cao mấy chục trượng, dày nặng trầm ổn, dưới ánh mặt trời tỏa ra ánh sáng rực rỡ lấp lánh.

Toàn bộ đế kinh sống lại, sôi trào, phát tiết không ngừng.

Hoàng cung, Thiên Cực môn rộng mở.

Hai bên là hàng lính vác đao, mặc giáp trụ lạnh lẽo, tay cầm trường thương.

Ngự lâm quân đứng lặng trước cửa, ánh mắt nghiêm túc, hơi thở uy nghiêm.

Như mãnh hổ ngủ đông, làm người ta không dám tới gần.

Thiên Cực môn.

Hai tay Trần Bắc vương nâng Thư Diện Thánh, một thân bào phục đẹp đẽ quý giá, ăn mặc nghiêm cẩn, từng bước bước đến.

Mỗi một bước đều chấn động thành Thiên An, mỗi một bước đều giống như lưng đeo núi lớn mà bước đi.

Bỗng nhiên.

Trước Thiên Cực môn.

Một vị lão giả mặc bào phục màu đỏ thẫm, nho nhã hiền hoà, khí chất cao quý, ngẩng đầu ưỡn ngực đứng lặng.

Ông một mình đứng lặng ở trước cửa cung.

Đối mặt với Trần Bắc vương nâng Thư Diện Thánh đến, sắc mặt bất biến.

"Trương Hoài Nghĩa gặp qua Trần Bắc vương"

Lão giả nâng tay áo, chấp tay.

Từ lúc ra khỏi phủ đến giờ lần đầu tiên Trần Bắc vương dừng bước.

Nhìn lão giả nho nhã kia, sắc mặt nghiêm túc, không chút câu thả nói:

"Gặp qua Trương thủ phụ."

Chẳng ai có thể ngờ rằng, người cản trở lại là thủ phụ đương triều, Trương Hoài Nghĩa.

Trần Bắc vương nhìn Trương thủ phụ, hai vị đều là tồn tại trên đỉnh của quyền thế lại gặp mặt như vậy.

Hai người nhìn nhau không nói gì.

Hồi lâu, Trần Bắc vương mở miệng: "Trương thủ phụ tới khuyên lão phu sao?"

Trương thủ phụ lắc đầu: "Tới tiễn Trần Bắc vương, phía sau Thiên Cực môn là Thiên Cực cung, một khi Vương gia bước vào là không còn đường lui nữa"

"Nếu Vương gia không tìm được đáp án thì sẽ thế nào?"

Trương thủ phụ hỏi.

"Thế nào ta không quan tâm....."

Trần Bắc vương nói.

Trương thủ phụ nhìn Trần Bắc vương: "Nếu lưng đeo một đời bêu danh, cũng không tiếc sao?"

Chương 346: Không có dục vọng mới là dục vọng lớn nhất (3)

Trần Bắc vương nghe vậy, cười vang lên.
Sau đó, Trần Bắc vương tiếp tục cất bước, ý tứ không cần nói cũng biết.
Trương thủ phụ thấy thế, ngửa mặt lên trời thở dài, tự hỏi, rồi lão nghiêng mình, không có chần trước Thiên Cực môn nữa.

Trần Bắc vương không quay lại nhìn lão, từng bước như cất bước tiến về phía vực sâu.

Hai bên sườn là ánh mắt phức tạp của Ngự lâm quân.
Xuyên qua Thiên Cực môn.
Là Thiên Kinh môn có áp lực trên trời giáng xuống, trầm trọng, uy nghiêm, vô thượng.....

Trần Bắc vương hít sâu một hơi.
Quân sĩ hai sườn biến đổi, toàn bộ đều biến thành kim giáp, đây là thân vệ Thiên tử, khí cơ mạnh mẽ quanh quần, kích động.

Bùm!
Trần Bắc vương một bước đạp xuống.
Dưới chân, là con đường thềm bạch ngọc viên son.
Cuối đường là Thiên Cực cung rộng lớn vô hạn.
"Thần La Cuồng, thỉnh được diện kiến thánh thượng"
Ở dưới thềm bạch ngọc viền son, tay Trần Bắc vương vẫn nâng Thư Diện Thánh, cao giọng nói.

Thanh âm kích động vang vọng trong hoàng cung như ngàn con sóng cuộn lên, hung hăng đánh vào vách hoàng cung rộng lớn.

Nhưng mà, khi thanh âm mệnh mệnh cuộn cuộn tan đi, trong Thiên Cực cung, lại an tĩnh như cũ, đến độ có thể nghe được tiếng kim rơi.

Trần Bắc vương nghiêng người.
Bỗng nhiên, cười cười.

Dần dần thẳng lưng, Thư Diện Thánh bỗng trôi nổi dẫn đường, kéo ra một bước, bước lên thềm son bạch ngọc.

Bùm!
Trong phút chốc, một đạo vận số âm thầm sụp đổ.
Cột vận số hung hăng nên xuống lưng Trần Bắc vương...
Trần Bắc vương phát ra một tiếng kêu rên.

Nhưng ông vẫn cắn răng, tiếp tục cất bước trên thềm son bạch ngọc dẫn đến Thiên Cực cung.

Bỗng dừng.

Trần Bắc vương đang nện bước bỗng dừng lại, trên lưng vẫn công trụ vận số, ngưng mắt.

Cửa Thiên Cực cung đang từ từ mở ra.

Ở giữa có một đạo thân thể yếu điệu, ung dung hoa quý từ từ bước ra.

Đứng lặng cuối thềm son.

Nhàn nhật nhìn Trần Bắc vương đang ngược đường đi lên.

Huyền Ngọc phi.

Trần Bắc vương nhìn nữ nhân này, ánh mắt khẽ dừng lại.

Nữ nhân nhìn Trần Bắc vương, nhàn nhật cười.

"Thánh thượng có lệnh, không gặp"

"Không gặp"

"Không gặp!!"

Lời nói như một hòn đá làm cả hồ dậy sóng, quanh quẩn trong toàn bộ hoàng cung.

Oanh!

Cột vận số đột nhiên nổ tung!

Thư Diện Thánh nháy mắt biến mất khi cột vận số tan thành mây khói.

Trần Bắc vương liên tục lui về sau mấy bước, cuối cùng đập xuống một bước, dẫm lên thềm ngọc đến nứt ra, lui về phía sau.

Một góc cung điện.

Thái tử Hạ Cực để chân trần, mặc quần áo rộng thùng thình, đầu tóc bù xù đi trên hành lang dài.

Đôi tay y vịn lên lan can đỏ thắm, híp mắt, nhìn Thiên Cực cung xa xa, ngấm nhìn cột vận số, nhìn thân ảnh đang bước trên thềm son bạch ngọc.

Khóe miệng khẽ giương lên.

Ánh mắt y dịch chuyển, tĩnh mịch hướng lên Thiên Cực cung.

Ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm.

Bỗng nhiên, y thấy được một bóng dáng xinh đẹp bước ra từ Thiên Cực cung, khóe miệng đang cười nháy mắt biến mất.

Thái Tử cắn khóe miệng, có mùi máu lan tràn.

Lan can đỏ thắm bị y nắm đến biến dạng, hoa văn vỡ ra không nhìn rõ được nữa.

"Mẹ khiếp!"

"Vì cái gì?!"

"Đã như vậy còn không xuất quan?!"

"Không gặp"

Hai chữ dày nặng như chuông lớn, nổ vang trước Thiên Cực cung, vô số trụ khí vận như đang sôi trào.

Hồ nữ Huyền Ngọc phi đứng cuối thềm son bạch ngọc, phát ra khí chất cao quý vũ mị vô tận, như một tiên nữ cao lãnh trên trời quan sát nhân gian.

Trần Bắc vương một đường trượt xuống từ thềm son, chân đạp vỡ gạch bạch ngọc, trong mắt hiện ra mây phản khiếp sợ.

"Không gặp?"

"Lại không gặp?"

Trần Bắc vương nhìn thềm son, nhìn Hồ nữ, nhìn Thiên Cực cung rộng lớn tráng lệ.

Trong miệng si ngốc lâm bầm.

Ngay sau đó, lại điên cuồng phá lên cười.

"Hay cho một câu không gặp."

"Quân vương không gặp thân tử, nhưng lại gặp Hồ nữ, không bị màng xã tắc mà chỉ muốn trường sinh....."

Trần Bắc vương cười lớn, tóc trắng tản ta, có mấy phần bất đắc dĩ cùng thất vọng.

Bên ngoài Hoàng cung.

Một vài vị quan to hiền quý chú ý tình huống Thiên Cực cung cùng rất nhiều đại thần đều có thần sắc phức tạp.

Trương thủ phụ chấp hai tay sau lưng, thân hình có vài phần gầy ốm, ở trong gió giống như tàn đuốc đang từ từ tắt.

Giờ khắc này, chỉ vì một câu kia mà phong ba nổi lên bốn phía, tâm tư mỗi người lại khác nhau.

Rất nhiều người đều tự hỏi, mục đích của Hạ Hoàng rốt cuộc là gì?

Chẳng lẽ thật sự muốn cầu trường sinh sao?

Hiện giờ, La gia đã sắp trở mặt rồi, Hạ hoàng vẫn không hề có động thái, rốt cuộc ông ta đang chuẩn bị làm cái gì.

Nhưng, không ai có thể nghĩ thông suốt rõ ràng được.

Bọn họ ngẩng đầu, nhìn về phía ánh sáng mặt trời sau rặng mây tía, hoàng cung vận số tận trời.

Bọn họ không nắm được tâm tính sâu hơn biển cả của quân Vương.

Trước Thiên Cực cung.

Dưới thềm son bạch ngọc.

Trần Bắc vương lắc đầu, đúng như lời của Trương Thủ phụ, nếu như đáp án ông hỏi không phải là thứ mà ông muốn thì sẽ thế nào?

La gia sẽ đưa ra lựa chọn thế nào.

"Nếu không gặp."

"Vậy La gia ta..... Không hầu nữa"

Trần Bắc vương nhìn Thiên Cực cung, hít sâu một hơi, phát tay áo nói.

Lời nói vừa dứt.

Bùm!

Đất trời nháy mắt trở nên u ám, u ám đến vô tận, mây mù cuộn cuộn, như ông trời đang tức giận.

Trụ vận số giống như một thác nước từ trên trời giáng xuống trên người Trần Bắc vương.

Trần Bắc vương bị trấn áp, quỳ rạp xuống.

Thân hình Trần Bắc vương bị đụng đến lung lay, nhưng đôi mắt ông lại càng thêm sáng.

Ông bước 2 bước, như khiêng lấy trời và đất.

Ông cao giọng cười to như sấm nổ.

Hồi lâu.

Vận số biến mất, Trần Bắc vương ho ra một búng máu, một búng máu này nổi bật trên bậc thềm son bạch ngọc, khiến người ta nhìn thấy mà rợn người.

Cả người ông nhìn qua như già đi rất nhiều, như một tàn thuốc đang dần tắt.

Nhưng đôi mắt Trần Bắc vương vẫn sáng ngời, như đã hiểu ra gì đó, ông xoay người phát tay áo, vạt áo lắc lư, từng bước đi ra khỏi Thiên Cực cung, đi ra Thiên Cực môn.

Chương 347: La gia ta, không hầu nữa (1)

Thời khắc Trần Bắc vương đi ra Thiên cực môn kia, vô số ánh mắt ngó nhìn, thần sắc của mọi người vô cùng phức tạp.

Từng tiếng thở dài bụi ngùi quanh quẩn trên không.

Rất nhiều mật thám bắt đầu nhanh chóng ẩn vào bóng tối Sở Vương cầm quả trượng đầu hồ trong tay ẩn nấp một góc, Sở Thiên Nam an tĩnh đi bên người.

Trong mắt Sở Thiên Nam đầy chấn động, lúc này hẳn ta đã chân chính nhìn được một vở tuồng.

"Vì sao Hạ hoàng lại không gặp? Thư Diện Thánh cũng đã đem ra, vì sao ông ta không chịu gặp?"

"Còn việc gì còn lớn hơn việc này?"

Sở Thiên Nam nói.

"Ai có thể hiểu được tâm tư Quân vương?"

"Thiên Nam, tiếp theo, Sở gia sẽ rất bận rộn, ta sẽ đưa con vào bí cảnh Hoàng Gia, con phải nhanh chóng tăng thực lực."

Sở Vương xoay người, chậm rãi dẫn Sở Thiên Nam rời đi.

Đế kinh đã định trước sẽ không bình an.

Nói là gặp động đất cũng không ngoa, mật thám các đại gia tộc ngoài đế kinh cùng các thế lực thiên hạ, thậm chí mật thám địch quốc cũng nhanh chóng lan truyền tin tức.

Dưới sự trợ giúp của Đạo môn Bồ câu trắng, chim ưng lũ lượt giương cánh bay cao, vỗ cánh bay ra khỏi thành Thiên An - Đế kinh Đại Hạ.

Tư Thiên Viện.

Trong một tòa lầu các cổ kính, có đàn hương lượn lờ quanh quẩn, phiêu tán giữa đất trời.

Văn Thiên Hành khoan thai chân ngồi trên đệm hương bồ, trước mặt ông ta để một bàn cờ, quân cờ trắng đen kì dị, mà phía đối diện của bàn cờ lại không có một người nào, chỉ có một đệm hương bồ.

Văn Thiên Hành giơ tay, nâng tay áo cầm một quân cờ trắng, dừng trước bàn cờ rồi hạ xuống, sau đó, giữa đất trời dường có khí ngưng tụ, hóa thành quân cờ đen cũng hạ xuống một nước đi.

Trên bàn cờ, một đen một trắng như đang tính toán vận mệnh của cả thiên hạ.

Sau đó.

Văn Thiên Hành mới hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói một câu.

"Hạ hoàng cầu trường sinh thành công không?"

"Su huynh..... rốt cuộc huynh đã tính ra cái gì rồi? Vì sao bị dọa tới mức đóng cửa không ra?"

Lời nói vừa dứt.

Bang!

Một quân cờ đen nháy mắt ngưng tụ, chọt rơi xuống, đâm mạnh vào bàn cờ.

Da mặt của Văn Thiên Hành chọt run lên, ông ta không nói gì nữa.

Trần Bắc vương ra khỏi hoàng cung, về tới vương phủ, đóng cửa không ra.

Cùng lúc đó, phương bắc cũng có tin tức truyền đến, La Nhân Đồ ra lệnh, lệnh cho hắc kỵ xuất binh, san bằng Phi Lưu Kiếm Các, trong một đêm một tông môn Nhất phẩm bị huỷ diệt, từ Các chủ Nhất phẩm cho tới đệ tử Cửu phẩm, tất cả đều bị diệt.

Cả thiên hạ đều chấn động vì điều này.

Rất nhiều người đều hiểu rõ, La Nhân Đồ là đang thị uy.

Thái Tử không màng thể diện phái Tam phẩm Huyền bang của Phi lưu kiếm các đi giết La Hồng, vậy thì, La Nhân Đồ diệt luôn Phi Lưu kiếm các.

Phi Lưu kiếm các - thế lực dưới trướng Thái Tử này, đã bị loại bỏ bằng khí thể lôi đình, đó cũng là một loại đả kích với Thái Tử.

Nhưng, không ít người đều nghĩ được mùi thuốc súng.

La gia không đành lòng.

Tin tức từ việc Trần Bắc vương cầm Thư Diện Thánh vào Thiên Cực cung bị cự tuyệt, lại đến việc La Nhân Đồ diệt Phi Lưu kiếm các đã truyền ra khắp nơi.

Không khí của cả thiên hạ lại càng thêm cổ quái, vô số ánh mắt đều chú ý đến hành động tiếp theo của La gia.

Tắc Bắc.

Cát vàng đầy trời.

La Hậu đứng lặng phía trên thành lầu, trên người mặc áo giáp dày nặng, trên tường thành cắm cờ La gia bay phát phới trong gió.

Ông quay đầu nhìn mặt đất vô tận phía xa, một thân áo giáp, một cây đao, ông trấn thủ tòa thành này, vì bá tính chặn lại gót sắt dẫm đạp của Kim Trướng Vương Đình.

Mà giờ đây, quốc nội lại truyền đến tin tức La Hồng bị tập kích, chưa rõ sống chết.

Trên khuôn mặt hàm hậu của La Hậu mang theo vài phần tang thương cùng tức sát.

Keng keng keng.....

Một vài vị thống lĩnh hắc giáp bước đến, huyết khí bọn họ dày đặc, cực kì lãnh khốc.

"Tướng quân, trong ba mươi sáu thành Tắc Bắc, hắc kỵ đã xuất động, tiến hành bắt giữ mật thám của Hạ gia, và cả người cầm binh trong quân của Hạ gia rồi."

"Trong đó có mười hai binh thống Hạ gia bất ngờ gây bạo động muốn làm phản"

"Giết"

"Đã bắt được một nửa mật thám của Thái Tử"

"Giết"

Một vị thống lĩnh hắc giáp báo báo, sắc mặt vô cùng lãnh khốc.

Mà La Hậu chỉ bình tĩnh đáp lại.

Ông cũng theo dõi tin tức từ Đế kinh truyền đến.

La Hậu trăm triệu không nghĩ tới, lão gia tử nhà mình câu kiến thánh thượng lại bị cự tuyệt.

Ông vốn tưởng rằng vị Hạ hoàng chí cao vô thượng kia sẽ trừng phạt Thái Tử, trấn an lão gia tử như mười lăm năm trước.

Nhưng, lúc này..... lại không như thế.

"Là con của La Hậu ta..... Chưa đủ mặt mũi a"

"Lão ta cảm thấy con của La Hậu ta chưa chết nên không đáng trấn an sao?"

La Hậu nỉ non.

"Một hai phải chết mới là đáng sao?"

Hai tay ông nắm chặt chuôi dao, sợi tóc tung bay trong gió.

"La gia ta không hầu nữa"

"Cuối cùng cha con ta cũng có tiếng nói chung"

Lúc huyện An Bình xuất hiện ở cuối chân trời.

La Hồng nhìn thành trì quen thuộc, còn có Đông Sơn rặng vàng lấp lánh, không hiểu sao đột nhiên nhẹ nhàng thở ra, an tâm vài phần.

"Vẫn là huyện An Bình thoải mái"

La Hồng cười cười.

Tuy nó là một tòa thành nhỏ, nhưng lại chứa đựng quá nhiều kí ức của hắn, nơi này là một chỗ tốt, là địa bàn của La Hồng, ở chỗ này La Hồng mới có tự tin, mới có thể an tâm.

Trên thành lâu của huyện An Bình, hắc kỵ đã sớm tiếp nhận việc trị an ở nơi đây.

La Hồng xốc màn che của xe ngựa lên, thấy được một màn này, hắc không khỏi hí mắt.

Trong mắt dường như lóe sáng.

Giờ hắc đã là Đại Phôi Đản được chính thức công nhận.

La Hồng cảm thấy, hắc còn có thể tồi tệ hơn!

Lúc trước hắc không dám mưu triều oán vị, nhưng có lẽ..... giờ hắc có thể thử xem.

Chương 348: La gia ta, không hầu nữa (2)

La gia có làm phản hay không, La Hồng không rõ lắm nhưng hẳn cảm thấy, đây chỉ là chuyện sớm muộn.

Dù sao cũng phải làm phản, hay là..... La Hồng hẳn mở đầu trước.

Mặc dù trong tay hẳn chỉ có năm nghìn binh.

Đối với Đại Hạ, tựa như một đứa trẻ con múa nắm tay vậy, nhưng dù có vậy thì cũng phải thể hiện khi thế.

Không bằng..... bắt đầu bằng việc chiếm lĩnh từ huyện An Bình.

Có nên giết chết huyện lệnh huyện An Bình trước hay không?

Trước tiên La Hồng hẳn trở người không chế huyện An Bình, sau đó tuyên bố làm phản Đại Hạ, rồi đặt khẩu hiệu, nhất định sẽ làm cho thiên hạ khiếp sợ, thậm chí may ra còn có thể bị thiên hạ bêu danh.

Kể cả khi hẳn nắm quyền thất bại.....

Ôi, cùng lắm thì trốn về Học Cung trên Đông Sơn, gõ chuông cùng sư huynh cũng tốt.

Lưu huyện lệnh sớm đã ở cửa thành huyện An Bình nghênh đón La Hồng, giờ phút này, Lưu huyện lệnh thật sự không biết nên làm thế nào.

Chiến tích của La Hồng ở phủ Giang Lăng đã truyền đến đây.

Trên hồ Lạc Thần, nột kiếm chặn hồ, giết tất cả người tham dự đại hội, cuối cùng mạnh mẽ cướp đi Phiêu Tuyết kiếm, giết gần hết thế lực mà Thái Tử an bài trong đại hội.

Thậm chí, hẳn còn giết được cả kiếm tu Tam phẩm trên Huyền bảng Đại Hạ.

Không chỉ có thế, hẳn còn trốn thoát khỏi sự truy sát của rất nhiều cao thủ Nhị phẩm, còn thoát khỏi cả một đạo quân Thái tử an bài bao vây quanh phủ Giang Lăng.

Quan trọng nhất chính là, hẳn một mình giết ra khỏi vòng vây, không chết!

Mẹ khiếp!

Người đứng thật là một tên Ngũ phẩm sao?

Mẹ nó cao thủ Nhất phẩm cũng chưa chắc đã có trải nghiệm phong phú thế này.

Giờ đây Lưu huyện lệnh vừa kinh hãi, vừa run sợ.

Thái Tử đã hoàn toàn trở mặt với La gia, La gia có làm phản hay không?

Nêu La gia tạo phản, huyện An Bình nơi La Hồng ở tuyệt đối sẽ trở thành mắt bão, đến lúc đó, ông ta là một mệnh quan triều đình Đại Hạ nên đi nơi nào.....

Nghĩ thôi cũng đã thấy mệt.

Lưu huyện lệnh cảm giác thật khó khăn.

Ông ta chỉ là một huyện lệnh nho nhỏ, không trêu chọc ai, gì cũng chưa làm, nhưng hình như có rất nhiều người muốn giết ông ta.

Ông ta có cảm giác ánh mắt của mỗi tên hắc kỵ nhìn mình đều tràn đầy sự nóng lòng muốn thử, như có thể sẽ rút đao ra chém ông ta bất kì lúc nào.

Bây giờ, huyện An Bình bị năm nghìn hắc kỵ khổng chế, Lưu huyện lệnh cũng không có cách nào, hãn dám phản kháng sao?

Ông ta dám lên tiếng sao?

Đến cái rắc ông ta cũng không dám thả.

Năm nghìn hắc kỵ tàn sát huyện An Bình là chuyện rất dễ dàng.

Bây giờ còn tốt, vẫn còn để cho ông chút thể diện, tuy hắc kỵ hung dữ, nhưng lúc La Hồng chưa trở về cũng không làm điều gì vượt quá giới hạn, nhiều nhất chỉ là tiếp nhận việc phòng thủ huyện An Bình.

Đây là việc Lưu huyện lệnh có thể tiếp thu được, có hắc kỵ phòng thủ thành trì thì việc trị an tại huyện An Bình tốt hơn nhiều so với lúc trước.

Nhưng, một khi tin tức La gia làm phản truyền đến, việc đầu tiên năm nghìn hắc kỵ làm chính là chém đầu ông ta.

Mẹ khiếp!

Lưu huyện lệnh càng nghĩ càng sợ, nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống.

Ông ta là một người thính thoảng sẽ tham món lợi nhỏ, nhưng một huyện lệnh nho nhỏ chưa làm ra tội gì lớn, sao lại bị cuốn vào phong ba bão táp đáng sợ như vậy.

Tiếp theo ông ta nên làm cái gì bây giờ?

Lưu huyện lệnh thở dài một hơi, ngửa đầu nhìn về phía nơi xa, nhìn về phía ba nghìn hắc kỵ giáp sắt dày đặc, sát khí đầy trời của La gia kia.

Triệu Tinh Hà, người cầm đầu như một tên ma thần khiến người ta sợ hãi.

Ông như lang như hổ, uy vũ hùng tráng, sau lại là đại quân hùng hổ, Lưu huyện lệnh vốn đang lo lắng hãi hùng, như nghĩ ra điều gì đó, không khỏi nheo lại mắt.

"Sao?"

"La gia phản đã là sự thật, nghe nói bảy đứa con trai của Trần Bắc vương bị Thái Tử hại chết năm, một người lại bị điên, quả thực quá thảm,

hiện giờ chỉ có độc một đứa cháu còn bị Thái Tử phái đại quân đuổi giết."

"Đã trở mặt, La gia còn không làm phản sao?"

"Nếu ta là La Nhân Đồ, hoặc là Trần Bắc vương đã sớm rút đao tạo phản"

Trong lòng Lưu huyện lệnh khẽ nói.

Cho nên, ông ta cảm thấy việc La gia phản Đại Hạ nhất định sẽ trở thành hiện thực.

Bị khi dễ đến mức tận cùng tất nhiên sẽ xúc động căn lại.

"Sau khi La gia tạo phản, ta sẽ trở thành tù nhân, bị bắt vào ngục chịu đủ mọi loại tra tấn, một khi đã như vậy thì không bằng ra tay trước!"

Ánh mắt của Lưu huyện lệnh sáng lên, sáng như sao trên trời.

"Nếu danh chính ngôn thuận đây cho Lạc Hồng công tử thượng vị, có lẽ, có thể giữ được một mạng, hơn nữa còn có thể có một đời phú quý!"

Đôi mắt Lưu huyện lệnh sáng rõ, sáng đến dọa người.

Làm cho mấy người Lạc Phong, Tử Vi cùng Phương Chính chung quanh đang cùng ông ta nghênh đón La Hồng phải lộ ra vẻ mặt hoảng sợ kinh ngạc.

Có phải tên huyện lệnh này bị dọa đến nổi mất trí rồi hay không?!

Chương 349: Thương thiên đã tận, nên lập Hoàng thiên (1)! (1)

(1) Ý muốn nói: triều đại đang trị này đã đến lúc diệt vong, cần xác lập một triều đại mới.

Khi La Hồng một thân huyết y, huyết khí dày đặc từ xe ngựa đi xuống đến trước cửa thành.

Nhóm người ra thành nghênh đón có Lưu huyện lệnh, Lạc Phong, Tử Vi, Phương Chính đều cứng lại, không biết trận chiến hắc đã trải qua đáng sợ đến cỡ nào.

Tuy rằng, bọn họ chưa từng đến phủ Giang Lăng, nhưng bọn họ đều biết được hết những hành động của La Hồng ở nơi đó.

Ánh mắt của Lạc Phong có vài phần phức tạp.

Tử Vi cùng Phương Chính cũng tràn đầy hưng phấn và kính nể.

Trên mặt Lưu huyện lệnh hiện lên vẻ tươi cười nhìn La Hồng nhưng trong lòng lại rùng mình.

Bởi vì, ông ta phát hiện La Hồng vừa đi ra khỏi ngựa xe, người đầu tiên hắc nhìn là ông ta, hơn nữa còn cười đến xán lạn.

Lấy kinh nghiệm đối nhân xử thế của Lưu huyện lệnh, cười càng rạng rỡ, tâm tự càng không tốt đẹp.

La Hồng muốn xử ông ta!

Trên mặt Lưu huyện lệnh mang theo nét cười nhưng hai mắt đã co rút lại.

Mồ hôi lạnh ướt sũng sau lưng, ông ta cảm thấy hơi may mắn khi bản thân mình cũng khá cơ trí, sớm đã nhìn thấu tất cả.

Càng khiến cho ông ta hạ quyết tâm phải ra tay trước.

La Hồng đi xuống xe ngựa, có chút đồng tình nhìn Lưu huyện lệnh, những ngày sau huyện An Bình sẽ trở thành mắt bão, mà thân là huyện lệnh của huyện An Bình chỉ có thể dùng từ "thảm"

để hình dung.

La Hồng có thể quan tưởng ra Lưu huyện lệnh mỗi ngày sẽ lo lắng thấp thỏm thế nào.

La Hồng hít sâu một hơi, thu hồi ánh mắt.

Dưới sự bao bọc của thiết kỵ, hắc tiến vào huyện An Bình.

Hai bên đường lớn của huyện An Bình đều đã bị cản lại, bá tánh bị ngăn ở hai bên, La Hồng một thân huyết y bước vào từ ngoài cửa.

Vô số bá tánh đều tròn mắt, nhìn La Hồng.

Rất nhiều người không biết việc phát sinh ở phủ Giang Lăng, giờ phút này nhìn thấy La Hồng một thân huyết y, đằng đằng sát khí khiến cho bọn họ có vài phần sợ hãi.

Hơn nữa, thiết kỵ không chế huyện An Bình suốt đêm, phong tỏa huyện An Bình khiến trong lòng bá tánh hoài nghi có phải đã xảy ra chiến tranh rồi không.

Giờ phút này, nhìn La Hồng, bọn họ càng thêm hoảng sợ.

La Hồng rất hài lòng với cảm giác này, bá tánh hai bên đường mang theo ánh mắt sợ hãi khiến La Hồng rất hưởng thụ.

Không sai, chính là ánh mắt này, cực kỳ giống ánh mắt nhìn một Đại Phôi Đản.

Sắc mặt Triệu Tinh Hà nghiêm trọng: "Công tử, mặt tướng đã tiếp nhận việc phòng thủ của huyện An Bình, nếu sự việc ở phủ Giang Lăng phát triển tiếp, huyện An Bình sẽ trở nên vô cùng nguy hiểm"

"Cho nên, mặt tướng sắp xếp hắc giáp kỵ, tăng cường phòng thủ ở huyện An Bình"

La Hồng gật đầu, tỏ vẻ mình đã rõ, Triệu Tinh Hà liền mang theo hắc kỵ rời đi.

Trong huyện An Bình, Triệu Tinh Hà không lo La Hồng sẽ gặp phải nguy hiểm, không nói đến Viên hạt tử cùng Tư Đồ Vi ở bên người La Hồng, chỉ cần tính đến thực lực của bản thân La Hồng, đã không thể khinh thường.

Nghe nói, ở đại hội thưởng kiếm, La Hồng giết Tam phẩm Huyền bảng của Đại Hạ, còn thoát khỏi sự ám sát của Tam phẩm Ngô gia Huyền Bảng của Đại Sở, phản kích giết chết đối phương.

La Hồng vẫn có năng lực tự bảo vệ bản thân mình.

Muốn âm thầm giết chết La Hồng, trừ khi là cao thủ Thiên bảng đến ám sát, hoặc là Lục Địa Tiên xuất hiện.

Nếu không, trên cơ bản là không thể.

Đoàn người La Hồng về tới La Phủ.

Trên lưng Tư Đồ Vi cõng hộp đàn, bà hộ tống La Hồng một đường từ phủ Giang Lăng tới huyện An Bình là có mục đích.

"Đại bá mẫu, ta sẽ cho hạ nhân an bài một sương phòng để người nghỉ ngơi."

La Hồng cười nói.

Tur Đồ Vi lại lắc đầu.

"Có thể cho ta mượn kiếm Phiêu Tuyết xem qua được không?"

"Ngày mai sẽ trả lại ngươi."

Tur Đồ vi nghiêm túc nói.

La Hồng không do dự, Tur Đồ Vi có thể xuất đầu ở phủ Giang Lăng vì hấn, ngăn cản Ngụy Thiên Tuế, La Hồng tất nhiên sẽ không từ chối thỉnh cầu này.

Bàn tay mảnh khảnh của Tur Đồ Vi có vài phần run rẩy cầm kiếm Phiêu Tuyết, trong mắt long lanh nước mắt.

Kiếm vẫn như cũ nhưng người đã mất.

Tur Đồ Vi nhanh chóng phóng vút đi, không biết đi nơi nào, có lẽ là tìm một nơi không người, yên lặng ngắm kiếm.

Viên hạt tử thở dài một hơi.

"Công tử, lần giao phong này, lão Viên ta cũng có không ít thu hoạch, phải đi trước đề tu chỉnh một phen."

Viên hạt tử nói.

Đã trở lại huyện An Bình, Viên hạt tử không lo lắng gì về an nguy của La Hồng.

Huyện An Bình chính là đại bản doanh của La Hồng, Tắc Hạ Học Cung ở đây, La Hồng còn là đệ tử của Phu Tử, không có người nào có thể không một tiếng động giết La Hồng.

Viên hạt tử đi rồi, mọi người cũng giải tán.

Tiểu Đậu Hoa cũng bị La Hồng xua đi ngủ.

Sau khi, nàng nuốt viên đan dược Trương Tĩnh Chi đưa, thương thể đã khôi phục rất nhiều, nhưng hơi thích ngủ, vì tinh thần căng thẳng nên mí mắt trên dưới không ngừng đánh nhau, nàng trợn mắt bên người La Hồng, mí mắt run lên, quá dọa người.

La Hồng cũng trở lại viện, đặt mông ngồi trên giường.

Bỏ đi y phục nhiễu máu, lộ ra phần thân trên phủ kín những vết thương.

Cùng với sự tăng lên của cảnh giới võ tu, La Hồng phát hiện năng lực tự lành vết thương của bản thân cũng trở nên mạnh hơn rất nhiều, rất nhiều vết thương trên người đều đã kết vảy.

Thương thể không nghiêm trọng như trong quan tưởng, càng không có nội thương.

Vuốt cằm.

"Có lẽ..... Cũng nên coi trọng võ đạo hơn."

La Hồng suy tư nói.

Hắn phát hiện, thiên phú võ đạo của bản thân hắn..... Có lẽ chỉ ở sau thiên phú tà đạo.

Ít nhất là tốt hơn kiếm đạo!

Trong trận chiến ngoài phủ Giang Lăng, La Hồng nuốt hết những viên Thiết Cốt Chuyển Sát đan mà hắn có, hiện giờ, tu vi võ đạo đã đột phá tới Ngũ phẩm.

Tinh thần vừa động, khí huyết vận chuyển.

Một kiện huyết giáp hiện lên ngoài thân La Hồng, huyết giáp nhìn qua có chút mơ hồ.

Chương 350: Thương thiên đã tận, nên lập Hoàng thiên(1)! (2)

La Hồng không tu hành công pháp gì, nhưng không hiểu bằng cách nào mà trong đầu lại đột nhiên xuất hiện phương thức ngưng tụ huyết giáp.

La Hồng quy hết tất cả những điều này cho thiên phú.

Đột nhiên hắn nắm chặt tay, khí huyết mạnh mẽ lay động không khí.

"Thân thể mạnh lên không ít rồi!"

La Hồng có chút vui sướng, hành trình ở phủ Giang Lăng lần này, chỉ riêng thực lực của thân thể tăng lên thì cũng không quá lỗ.

Hơn nữa, La Hồng có thể nhận thấy tu vi kiếm đạo cùng tu vi tà đạo của bản thân cũng tăng lên.

Hắn hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi thở ra.

La Hồng lấy quyển sách da người ra.

Chuyến đi tới phủ Giang Lăng lần này, La Hồng một mình cản hồ, thu hoạch được không ít tội ác, lưu lại ác danh ngập trời trong phủ Giang Lăng, cùng với việc sau khi trở về huyện An Bình, đôi mắt sợ hãi của bá tánh nhìn hắn, La Hồng cảm thấy, hắn đã thu được tội ác khổng lồ, còn về phần cụ thể có bao nhiêu, La Hồng cũng không xem.

Cuối cùng cũng có thời gian tổng kết.

Nhẹ nhàng vuốt ve bìa sách trơn trượt, La Hồng áp chế cảm xúc kích động lại, mở quyển sách ra.

Nhân vật: La Hồng Tội ác: +20772 Cấp bậc: 5 (Phần thưởng đang đợi nhận)

Danh hiệu: Đại Phôi Đản Chung tộc: Nhân tộc (phàm nhân), A Tu La (chưa kích hoạt)

Công pháp tu hành: "Vong Linh Tà Ảnh (tàn)"? "Kiếm khí quyết", "Uẩn kiếm quyết"

Tinh thần tu pháp: "Bắc Đẩu kinh (tàn)"

Thuật pháp: "Thiên Thủ Tà Phật"

Kiểm pháp: "Hóa Long Kiếm"

Cảnh giới: Ngũ phẩm (Nguyên Sát), Ngũ phẩm (Mệnh Kiếm), Ngũ phẩm (Hóa Giáp), Ngũ phẩm (Vấn Tâm)

Nhìn trang giao diện, cảm xúc kích động của La Hồng bắt đầu dịu đi.

Không có quá nhiều tội ác như hắn quan tưởng.

Có thể nói, hành trình đi phủ Giang Lăng lần này rất oanh liệt, một thân một mình can hồ, giết được không ít cao thủ, còn có rất nhiều tu sĩ hắc không kịp ghi lại tên trên quyển sổ nhỏ.

Hơn nữa, La Hồng giết người nhiều đến mức khiến không ít tu sĩ phải sợ đến lạnh người cùng với trận chiến ngoài phủ Giang Lăng, một người đối đầu với một đội quân, giết sĩ tốt của phủ Giang Lăng khiến người ta kinh hồn táng đảm.

Kết quả..... Tội ác tăng không đến một vạn.

La Hồng mệt tâm, làm người xấu đã khó rồi, làm Đại Phôi Đản càng khó hơn.

Chẳng lẽ bá tánh trong phủ Giang Lăng không sợ sao?

Những hiệp khách giang hồ đó không sợ sao?

Hắn giết nhiều người như vậy, ngoài phủ Giang Lăng, thì thể rải rác khắp nơi, máu còn chảy thành sông đỏ.....

Vì sao không thu hoạch được nhiều tội ác chứ?

Thật ra, các người nên mừng bản công tử là ma đầu sát nhân, mừng bản công tử giết người không chớp mắt mới đúng!

La Hồng tức giận đến muôn lật bàn.

Các người muốn bản công tử thế nào?!

Một vạn tội ác này đa số đều là do những phủ quân kia cung cấp, bọn họ là đám người bị La Hồng giết đến sợ.

Quan tưởng như vậy, La Hồng cũng thoáng chút vui vẻ, dù sao thì cũng thu hoạch được một số điểm tội ác rồi.

Lần này, tội ác thu được từ đối tượng nhắm cũng không nhiều.

Trên hồ Lạc Thần, từ khi Ngô Thanh Sơn bắt đầu ra tay thì đã rối loạn,

La Hồng ra tay giết địch, không có thời gian viết tên lên quyển sổ nhỏ.

"Lỗ, quá lỗ rồi.....

Tim La Hồng đang nhỏ máu.

Không ghi được tên những người đó trên quyển sổ nhỏ đồng nghĩa với việc La Hồng mất đi tội ác a.

"Quên đi, ta tự biết mệnh ta, mất đi cũng là do mệnh ta.....

La Hồng lắc đầu.

Dù sao La Hồng cũng chuẩn bị làm một đợt lớn nữa.

Hắn dự định dùng 5 ngàn hắc kỵ làm nên mòng phản Đại Hạ.

Tên Thái Tử này năm lần bảy lượt muốn giết hắn, La Hồng cũng không nhịn được nữa, dù sao hắn cũng muốn phản!

Vừa lúc đặt nền móng mưu triều oán vị Hạ gia.

Khởi binh tạo phản, lúc ấy trong bá tính sẽ lưu lại không ít tiếng xấu của hã, đến lúc ấy tha hồ mà thu hoạch tội ác?

Nếu mưu triều soạn vị thành công, tội ác trải đến tận chân trời!

La Hồng càng nghĩ càng kích động, càng phấn khích, đủ đơn giản đủ thô bạo.

"Qua đêm mai mới có thể đổi khen thưởng.....

"Vây ngày mai liền tìm thời gian, làm một trận thật lớn, kể cả có phản Hạ thất bại thì còn có thể ngoan ngoãn đi gõ chuông với sư huynh, chẳng lỗ vốn đâu."

La Hồng cảm thấy mỹ mãn, nở nụ cười.

"Nhận phần thưởng thăng cấp trước đi đã"

Sau khi La Hồng làm bằ một lúc, vươn tay điểm vào chữ[Đợi nhận] khen thưởng.

Trên quyển sách da người nhanh chóng hiện ra một hàng chữ bằng máu tươi.

"Nhận được phần thưởng tăng cấp công pháp ngẫu nhiên (Giới hạn trong những thuật pháp đã thu hoạch được trong Sổ tay ® nhân vật phản diện), lựa chọn ngẫu nhiên bắt đầu.....

"Lựa chọn ngẫu nhiên kết thúc, sắp thăng cấp ngẫu nhiên công pháp "Thiên Thủ Tà Phật", có nâng cấp hay không?"

Nhìn hàng chữ bằng máu trên quyển sách không ngừng biến hóa.

La Hồng hơi ngạc nhiên, không nhìn được mà trợn mắt.

Ngẫu nhiên cái con khi!

Thông qua quyển sách da người, hã đạt được có hai công pháp, một cái là "Vong Linh Tà Ảnh", một cái là "Thiên Thủ Tà Phật", xác suất là năm năm còn ngẫu nhiên cái gì?

La Hồng không nhìn được mà chửi một tiếng.

"Thăng cấp"

Nếu có tiện nghi, La Hồng vẫn muốn chiếm, nếu không có cách nào chọn đối tượng thăng cấp, vậy thì thu kết quả thăng cấp đi.

"Thăng cấp kết thúc, tà thuật Huyền giai "Thiên Thủ Tà Phật"

thăng cấp lên tà thuật Địa giai "Tiểu Tà Nhiên Đăng Kinh"

Nhìn hàng chữ bằng máu hiện trên quyển sách da người.

La Hồng ngẩn ra, trong đầu tức khắc hiện ra nội dung dày đặc.

Đó là nội dung của "Tiểu Tà Nhiên Đăng Kinh", cũng là một loại thuật pháp giống như "Thiên Thủ Tà Phật"

La Hồng có thể thông qua quan tưởng mà tăng cường sức mạnh tinh thần của bản thân.

Thậm chí có thể thông qua thuật pháp làm kinh sợ đối thủ.

Ông ơng ơng.....

La Hồng cảm giác được bên tai hắt truyền đến tiếng Phạn âm vô tận, như từ trên trời truyền đến, lại như đến từ vực sâu vô cùng.

Qua hồi lâu, La Hồng mới khôi phục được bình tĩnh.

Chương 351: Thương thiên đã tận, nên lập Hoàng thiên(1)! (3)

Hắn nhắm mắt lại.

Muốn dùng thử "Tiểu Tà Nhiên Đăng Kinh", tất cả ánh sáng trong đất trời đều biến mất, chỉ còn lại một chiếc Phật Đăng mờ mờ.

Một Phật Đăng giữa đất trời.

Trong chiếc bấc của đèn Phật có ngọn lửa cháy rực, ngọn lửa hóa thành bộ dáng của một vị Phật tà dị.

Tà Phật cười, Phật quang tà ác chiếu rọi khắp mặt đất, khiến cho sự sống điêu tàn, vạn vật khô héo.

Phật Đăng trong đầu La Hồng không ngừng phóng đại, phóng đại.....

Như muốn cắn nuốt tinh thần của hắn.

Trong đan điền.

Hư ảnh Thánh nhân bỗng dựng trợn mắt.

Oanh!

Tinh thần của La Hồng trở về thân hình, mồ hôi lạnh đổ đầy đầu.

"Tà thuật Địa giai quả thật không giống tà thuật Huyền giai.....

Ta đã quen với cường độ của Thiên Thủ Tà Phật, Tà Phật Đăng Địa giai đột nhiên xuất hiện này khiến ta thiếu chút nữa thì bị mắc mưu rồi"

La Hồng lau mồ hôi.

La Hồng lại quan tưởng ra Thiên Thủ Tà Phật, phát hiện ra Thiên Thủ Tà Phật vẫn tồn tại trong đầu hắn.

Điều này làm La Hồng vui sướng một hồi, Thiên Thủ Tà Phật không biến mất, tương đương với việc hắn được cho không một loại tà thuật Địa giai.

Sao La Hồng có thể không vui cơ chứ.

Có điều, nói trắng ra thì cũng không phải cho không, bởi vì La Hồng hiểu, muốn quan tưởng "Tiểu Tà Nhiên Đăng Kinh" phải quan tưởng xong Thiên Thủ Tà Phật.

Nếu không, khi quan tưởng ra Tà Phật Đăng rất dễ bị lạc lối, tinh thần sẽ bị Phật Đăng cắn nuốt.

Một khi Tinh thần bị Phật đăng cắn nuốt, kết cục La Hồng không cần đoán cũng biết, đại khái sẽ thành một tên ngốc.

La Hồng gấp quyển sách da người lại.

Hắn hơi ngần ra.

Hắn phát hiện mặt ngoài của quyển sách da người hiện ra hàng chữ:
"Bảo trì và cập nhật."

Lại bảo trì và cập nhật?

La Hồng ngần ra, nếu là hắn nhớ không nhầm, đây đã là lần thứ hai quyển sách da người bảo trì cập nhật.

Lần đầu tiên cập nhật bảo trì, có thêm một cột đối tượng nhắm vào.

Lần này thì sao nhỉ?

Sẽ có thêm công năng nào không?

La Hồng không biết, nhưng điều đó không ngăn hắn có một chút chờ mong.

"Tranh thủ lúc đang cập nhật bảo trì, vừa lúc nhàn rỗi có thể tạo phản, vừa vặn có thể kiếm một đồng tội ác"

Đôi mắt La Hồng sáng ngời.

Cắt quyển sách da người đi, hắn như nhớ ra cái gì.

Lấy tà lệnh trong lồng ngực ra.

Lại thấy Thanh Đồng Tà Lệnh trong ngực bắt giác biến thành màu vàng.

Từ Thanh Đồng tà lệnh đã nâng cấp thành Hoàng Kim Tà Lệnh rồi?

Có tiến bộ lớn nha.

La Hồng cũng không thấy ngoài ý muốn lắm, hắn là thăng cấp sau khi hấp thu tà lệnh trong tay vị đà chủ phân đà kia La Hồng thưởng thức Hoàng Kim Tà Lệnh, hắn nhớ tới Bản Nguyên Sát Quang giấu trong này.

Tinh thần vừa động, La Hồng phát hiện ra trong đó có một không gian lập phương có thể trữ vật.

Điều này làm cho La Hồng không khỏi vui sướng.

Không gian trữ vật!

Đây chính là bảo bối!

Hoàng Kim Tà Lệnh Đồ tốt!

Thiên Địa Tà Môn đúng là một thể lực đỉnh cao mà.

Sau khi phát tin tức cho Hoàng Siêu qua tà lệnh mới được nâng cấp, La Hồng liền cất nó đi.

La Hồng cảm thấy không gian có thể khai phá được từ Thiên Địa Tà Môn là rất lớn.

"Đáng tiếc, lực tà sát hấp thu được của tà tu Nhị phẩm hấp thu đều bị ma kiếm tiểu tử hút mất..... Nhưng một ngàn sợi Bản Nguyên Sát Quang đã làm tà sát của ta tràn đầy, gần như đã chạm tới giới hạn của Tứ phẩm"

"Quả nhiên, ta vẫn thích hợp là tà tu, trên phương diện tà tu, bản công tử chưa bao giờ làm người thất vọng"

"Trời không sinh La Hồng ta, tà đạo vạn cổ như đêm dài!"

Trong lòng La Hồng ngập vui sướng.

Hắn khoanh chân ngồi, bắt đầu củng cố tu vi, ngưng tụ tà sát.

Mặt trời chói chang treo trên cao.

Ánh nắng chiếu xuống làm không khí trở nên nóng nực.

Lưu huyện lệnh về tới huyện nha, mồ hôi lạnh lại ứa ra.

"Ánh mắt kia của Lạc Hồng công tử không phải thiện lành gì..."

Chắc chắn hắn ta định xử lý bản quan, sau đó phản Đại Hạ"

"La gia phản Hạ là kết cục đã định, ta phải mưu cầu đường sống vì chính mình thôi!"

Lưu huyện lệnh không ngừng dạo bước.

Lúc sau, cuối cùng cũng hạ được quyết tâm.

Ông ta tìm tới mấy bộ khoái, ra lệnh cho bọn họ đem sự việc La Hồng ở phủ Giang Lăng, thêm mắm dặm muối truyền bá cho bá tính ngoài phố phường.

Dưới ý định thêm dầu vào lửa của Lưu huyện lệnh.

Các bá tánh của huyện An Bình đều đã biết sự tình đã phát sinh ở phủ Giang Lăng.

Ai nấy đều vô cùng khiếp sợ.

Bọn họ hồi tưởng lại cảnh La Hồng từ ngoài thành trở về, bộ dáng cả người đều nhiễm máu, đây chính là gương tốt chính nghĩa của huyện An Bình bọn họ, trừ tà ma, chém tà tu, người tốt đảm bảo cho huyện An Bình thái bình một phương.

Thế mà gặp phải cảnh bị khi dễ như vậy, bá tánh đều cảm thấy ủy khuất thay La Hồng.

Sau khi ước tính được cảm xúc ấp ủ trong lòng các bá tánh đã đến điểm rồi, Lưu huyện lệnh đi ra khỏi phủ nha, ra lệnh cho bộ khoái vác theo chiếc thanh la bằng đồng phía sau.

Ông ta chỉnh vạt áo lại cho ngay ngắn.

Dẫn theo rất nhiều bá tánh đang kích động, dọc một đường, trùng trùng điệp điệp đi tới trước cửa lớn của La Phủ.

Khuôn mặt của Lưu huyện lệnh hiện lên vẻ nghiêm túc, toàn bộ bá tánh huyện An Bình theo sau cũng kích động vô cùng.

Nhìn cửa lớn đang khép chặt của La Phủ.

Tiếng ồn ào của bá tính dần an tĩnh lại.

Lại thấy Lưu huyệt lệnh nâng tay lên, năm lây chày gô đột nhiên gõ mạnh lên chiếc thanh la bằng đồng sau lưng.

Coong!

"Thái Tử vô đạo, tàn hại trung lương!"

"Thương thiên đã tận, nên lập hoàng thiên!"

Dứt lời, ném chày gô xuống, đôi tay nâng lên, trong ánh mắt kích động của rất nhiều bá tánh, tháo mũ cánh chuồn của mình xuống.

Trong La Phủ.

La Hồng đang nhắm mắt tu hành.

Bị tiếng thanh la đột ngột vang lên làm cho kinh hồn, mở mắt ra.

Chương 352: Ai là người gõ hồi chuông đầu tiên phản Hạ (1)

(1) Hạ ở đây đang muốn nói đến Hạ gia - gia tộc đang thống trị Đại Hạ chứ không phải là phản bội quốc gia Đại Hạ.

Tiếng chiêng vang này đã phá vỡ sự yên bình của huyện An Bình, tựa như con sóng lớn ập tới lao lên bầu trời khiến cả thiên hạ vỡ thành từng mảnh.

Trong huyện An Bình.

Dân chúng sau khi nghe những lời Lưu Huyện lệnh vừa nói, đều kích động khi nhìn thấy ông ta tháo mũ quan và hô khẩu hiệu "Thương thiên đã tận".

Ai nấy đều thấy thôn thức trong lòng, đôi mắt đỏ bừng.

Danh tiếng của La Hồng ở huyện An Bình này ra sao?

Đó chính là tấm gương của chính nghĩa, khắc tinh của Tà tu, một người tốt luôn dốc sức bảo vệ sự bình an của huyện An Bình.

Nho nhã dễ gần, ghét ác như thù, từng đi ra khỏi thành để giết thổ phỉ, từng xông pha vào chỗ nguy để diệt kẻ ác, là một con người lỗi lạc tiên phong dẫn đầu trên con đường ánh sáng, là ánh sáng của chính đạo trên cao vạn trượng.

Nhưng một người tốt như vậy lại phải chịu sự sỉ nhục ở phủ Giang Lăng.

Bị thái tử hạ lệnh cho các tu sĩ giang hồ vây giết, lại còn bị quân binh đuổi giết.

Không ít dân chúng trong số này cũng đã nghe về chuyện của gia tộc La Hồng.

Cả nhà Trần Bắc Vương trung liệt, có bảy người con trai thì hết năm người chết ở chiến trường, hiện giờ chỉ còn một người - chính là phụ thân của La Hồng công tử, nhưng ông vẫn khoác áo giáp lên người, tọa trấn Tác Bắc của Đại Hạ, bảo vệ biên giới vì muôn dân.

Một gia tộc trung liệt như vậy mà lại bị đối xử vô cùng bất công.

Trước đó, những chuyện xảy ra ở bên ngoài huyện An Bình còn chưa tính, giờ lại có thêm tin tức truyền về từ phủ Giang Lăng nên càng khiến cho dân chúng vô cùng phẫn nộ.

Thái tử ấy thế mà vận dụng một vạn phủ quân của phủ Giang Lăng đến và giết La Hồng, còn câu kết với Tà tu, muốn đẩy La Hồng vào chỗ chết.

Dùng quân đội để vây giết công thần.

Đây là hạng người bất nhân đến mức nào cơ chứ?

La Hồng công tử đã làm sai điều gì?

Ngài ấy trừ họa vì dân chúng, bảo đảm an bình một phương...

Ngài ấy đã làm gì sai?

Cho nên ngay lúc Lưu Huyện lệnh hô khẩu hiệu thì dân chúng cũng đều đồng loạt hưởng ứng ủng hộ.

Coong! Coong! Coong!

Tiếng chiêng vang lên không ngừng.

Dân chúng của huyện An Bình, mắt ai nấy đều đỏ ửng, bọn họ cảm thấy La Hồng công tử luôn đứng về chính nghĩa đang bị đối xử rất bất công.

Đúng như lời Lưu Huyện lệnh nói, nếu số mệnh đã bất công như vậy...

Thì...

Vứt bỏ số mệnh ấy đi!

Thương thiên đã tận, nên lập Hoàng thiên!

Rất nhiều bách tính vô cùng kích động, cổ sức gào lên, giống như muốn kêu gào đến tận trời.

Trên đường dài.

Ba người Lạc Phong, Tử Vi cùng Phương Chính sợ hãi nhìn cảnh tượng này.

Nhìn thấy Lưu Huyện lệnh dẫn đầu, một tay cầm mũ quan, miệng thì hô hào khẩu hiệu, vẻ mặt kỳ dị.

Tên Lưu Huyện lệnh này đang làm gì vậy?

Khóe miệng Lạc Phong giật giật, đây là đang muốn tạo phản sao?

Thậm chí còn dẫn đầu xúi La Hồng tạo phản.

Lạc Phong càng nghĩ càng sợ, tên Lưu Huyện lệnh này sợ rằng nếu La Hồng tạo phản thì ông ta sẽ bị xử lý nên mới tiên hạ thủ vi cường (1), trực tiếp ủng hộ La Hồng tạo phản Đại Hạ...

(1) Tiên hạ thủ vi cường: ra tay trước để chiếm lợi thế.

Có như vậy, thì La Hồng mới không giết ông ta, thậm chí ông ta còn có thể giành được thiện cảm của La Hồng, còn được lưu danh trong sử sách nữa.

Tương lai trong sử sách sẽ ghi chép rằng...

La gia phản Hạ, người gõ tiếng chiêng đầu tiên mở đầu cho khởi nghĩa An Bình, vốn là tri huyện của huyện An Bình.

Mẹ kiếp!
Đồ tâm cơ!
Lạc Phong không biết phản nói gì.

Hai người Tử Vi và Phương Chính đứng bên cạnh ông ta đều ngăn người ra, một tiếng hô của Lưu Huyện lệnh giống như đã lây bệnh ra cho toàn thành chỉ trong nháy mắt. Hầu như toàn bộ dân trong huyện đều hô hào khẩu hiệu, ngay cả những người kể chuyện trong tửu lâu, quán trà cũng đã bắt đầu sắp xếp câu từ...

Tử Vi và Phương Chính đều nhìn Lạc Phong: "Đại nhân... bây giờ chúng ta nên làm gì đây?"

Bọn họ là sứ giả của Đại Lý Tự, cũng xem như là quan chức trong triều đình Đại Hạ, nhưng giờ phút này, bọn họ không biết phản nói gì, phải làm gì.

"Cứ coi như không thấy đi..."

"La gia tạo phản là tình thế bất buộc, những chuyện này... có thể nói là sớm muộn gì cũng xảy ra"

Lạc Phong thở dài.

Ba người bọn họ, thực lực thấp, có thể làm được gì trong dòng lũ này chứ?

Có thể tạm thời bảo vệ tính mạng của mình đã là không tệ rồi.

"Ngay cả ta hiện giờ cũng cảm thấy Thái Tử rất quá đáng, mà cả Đại Hạ cũng quá quá đáng rồi."

"La Hồng công tử là một người tốt như vậy, nho nhã dễ gần, là tấm gương của chính đạo, ta nghe nói, lúc Thái Tử phái một vạn phủ quân để vây bắt ngài ấy, còn có cả Tà tu tới ám sát, một người tốt như vậy, tại sao Thái Tử lại muốn giết? Chỉ bởi vì ngài ấy là cháu của Trấn Bắc Vương, nhi tử của La tướng quân sao? Cả hai người Trấn Bắc Vương lẫn La tướng quân đều vì cả Đại Hạ này mà chinh chiến không ngừng, Đại Hạ đối xử như vậy, thật làm cho người khác thất vọng"

Tử Vi nói.

Ngay cả một người luôn theo nguyên tắc như Phương Chính cũng gật đầu đồng tình.

Lạc Phong cũng không nói gì, bởi vì... ngay cả ông ta cũng xúc động sắp bị cuốn theo tiếng hô hào ở bên ngoài kia.

Trên thành lâu của huyện An Bình.

Triệu Tinh Hà mặc hắc giáp, hơi thở nghiêm nghị, đầu đội mũ giáp, dưới chiếc mũ giáp đó là đôi mắt sáng như sao trời, ánh mắt vẫn luôn

hướng về phía con đường dài nhộn nhịp bên trong huyện An Bình, nghe từng tiếng hô hào vang quanh quần bên tai, mắt không lộ ra chút biểu tình nào.

Bên cạnh ông có thủ vệ tiên lên hỏi có cần phải xử lý vấn đề trị an xung quanh huyện hay không.

Chương 353: Ai là người gõ hồi chuông đầu tiên phản Hạ ["] (2)

Hiếm có lúc, Triệu Tinh Hà lại dễ tính mà xua tay, mặc cho Lưu Huyền lệnh tiếp tục náo loạn.

Việc mà Lưu Huyền lệnh có thể nhìn thấu, Triệu Tinh Hà sao có thể không nhìn ra.

Tin tức Trần Bắc Vương cầu kiến Hạ Hoàng bị cự tuyệt ông đã sớm biết, cũng cảm thấy vô cùng tức giận.

Việc đã đến nước này, Hạ Hoàng còn bênh vực cho Thái Tử!

Mạng của người La gia không phải là mạng sao?

"Muôn làm thì làm một đợt lớn đi"

"Việc bắt đầu này do công tử làm, có lẽ chính là thích hợp nhất"

Triệu Tinh Hà nói.

Kế đó, dưới sự sắp xếp của Triệu Tinh Hà, nhóm hắc kỵ tập trung ở trên thành lâu nhìn thấy sự việc kia cũng coi như không thấy.

Liên tiếp từng tiếng lại từng tiếng như thủy triều ập tới làm cho tỷ nữ trong La phủ đều kinh sợ.

Viên hạt tử đang điều chỉnh lại những gì mình thu hoạch được cũng ngó đầu lắng nghe một hồi, về mặt kỳ quái.

Gì đây?

Chuyện này là sao?

Hoàng đế không vội thái giám lại vội à?

Công tử còn chưa làm gì mà tên Lưu Huyền lệnh này... lại khích động hô hào "Thương thiên đã tận, nên lập Hoàng thiên"?

Không sợ Đại Hạ sẽ giết người đầu tiên à?

Nhưng Viên hạt tử lại chỉ cười cười, không nói gì thêm.

Ông không biết Thái Tử trốn trong cung đang tính toán chuyện gì, cũng không biết rốt cuộc Hạ gia đang tính toán điều gì.

Trong khoảng thời gian này, ông đi theo La Hồng biết được không ít chuyện.

Ngay cả ông cũng thấy bất công cho La Hồng.

"Công tử vẫn luôn nhân từ, có lẽ bây giờ cũng không nhịn được nữa."

Viên hạt tử thở dài.

Chuyến đi đến phủ Giang Lăng lần này có thể nói là một ngòi nổ, làm thay đổi suy nghĩ của nhiều người.

Tại hồ Lạc Thần của phủ Giang Lăng có rất nhiều tu sĩ đã ra tay muốn giết La Hồng, ngay cả Kiếm tu của Ngô gia cũng có ý muốn âm thầm hạ sát hắn, tất cả những chuyện xảy ra đều do một tay Thái Tử sắp đặt.

Y muốn đẩy La Hồng vào chỗ chết.

Thái Tử đã hạ sát La Hồng Trần, còn lấy bội kiếm của ông ra làm mồi nhử để dụ La Hồng tới.

Việc này chính là một âm mưu đã được sắp đặt hoàn hảo.

Ai nấy đều khuyên La Hồng nhẫn nhịn, nhưng La Hồng không nhẫn được, hắn một thân một mình, đơn độc tiến về phủ Giang Lăng, đã là bày tỏ thành ý vô cùng lớn.

Nhưng Thái Tử lại phớt lờ đi, trở mặt muốn giết hắn.

Thật sự làm cho lòng người lạnh giá.

Viên hạt tử im lặng, chuyện này cuối cùng sẽ đi tới đâu, tất cả đều phụ thuộc vào quyết định của La Hồng.

Một người khi đã bị ức hiếp đến mức tận cùng, thì việc người ta phản kháng cũng là lẽ dĩ nhiên.

Vì thế cho dù La Hồng có lựa chọn thế nào đi nữa, Viên hạt tử vẫn sẽ ủng hộ hắn.

La Hồng không tiếp tục tu luyện.

Tâm trí hắn hiện giờ rất rối loạn.

Tiếng chiêng vừa vang lên kia như đập nát tim hắn.

Bên ngoài Lưu Huyện lệnh vẫn gào to câu: "Thiên thiên đã tận, nên lập Hoàng thiên..."

Khiến cho La Hồng vô cùng sợ hãi.

~.ộ 2 Vài Các ngươi đang làm gì thế?

Tốt xấu gì Lưu Huyện lệnh ngươi cũng là quan chức triều đình Đại Hạ, sao lại còn sốt ruột hơn La Hồng ta thế kia?

La Hồng còn đang tính ngày mai sẽ làm một đợt lớn, kết quả, Lưu Huyện lệnh lại bày ra dáng vẻ khai phá một thiên hạ mới cho tân quân thế kia.

La Hồng có thể nói gì đây?

Sau khi thay bộ y phục đã biến màu kia, La Hồng đi tới cửa La phủ.

Giống như lần trước La phủ bị hàng nghìn người thóa mạ, phỉ nhổ, người hầu bên trong La phủ đều bị dọa sợ không dám ra khỏi cửa, ngay cả đầu cũng không ló ra.

Đám tỳ nữ cùng với người hầu cũng đều cảm thấy mệt tâm, làm hạ nhân của La phủ, tâm lý phải thật vững chắc, không thì sớm muộn gì cũng sẽ bị dọa chết.

Đến khi La Hồng xuất hiện, không ít hạ nhân đều thở phào nhẹ nhõm, dùng ánh mắt vui mừng để chào hỏi La Hồng.

La Hồng nghiêm mặt đáp lại, khẽ gật đầu.

Giờ phút này tâm trí hắn đang loạn như cào cào.

Vốn dĩ La Hồng muốn là người giống hồi chuông đầu tiên phản Hạ, là loạn thân tặc tử lưu danh trong sử sách nhằm thu hoạch vô số tội ác, kết quả là... một cơ hội trời cho như vậy, lại bị cướp mất!

Lại còn bị cướp bởi tên quan thấp kém Lưu Huyện lệnh kia!

Tại sao trước kia La Hồng hắn không nhận ra Lưu Huyện lệnh có năng lực như vậy?

La Hồng đen mặt, mở cửa chính của La phủ.

Đập thẳng vào mặt hắn chính là một trận ồn ào náo động.

"Thái Tử vô đạo, khinh người quá đáng "La Hồng công tử là một người tốt như vậy, luôn là tấm gương chính nghĩa của huyện An Bình này, trừ kẻ ác, diệt Tà tu, cả gia tộc đều là trung thần, vì sao luôn bị hãm hại như vậy?"

"Thượng thiên đã tận, nên lập Hoàng thiên!"

Đủ loại âm thanh ồn ào ngay trước cửa phủ.

Làm cho tim của La Hồng ngày càng chìm xuống đáy vực.

Dường như không ai đang mắng mỏ hắn cả.

Ai này...

Cũng đều đang khen hắn.

Trái tim mạnh mẽ của La Hồng có chút chịu không nổi.

Mà nhóm người Lưu Huyện lệnh đang đứng trước phủ cũng nhìn thấy La Hồng đã thay bộ y phục nhuộm máu ra, một lần nữa xuất hiện bằng hình tượng La Hồng một thân mặc bạch y, bước ra từ cửa chính của La phủ, thì không khỏi ngạc nhiên.

Trên người hắn phát ra ánh sáng chói mắt, tỏa ra vô số khí Chính Dương, khiến cho người khác muốn phục tùng theo, kết tinh giữa mi tâm càng đại biểu cho sự tôn quý chí cao.

Sắc mặt của Lưu Huyện lệnh nhất thời kích động, quỳ xuống.

"Tại hạ nguyện ý đi theo La công tử."

Dân chúng phía sau nhìn thấy La Hồng một thân bạch y, xung quanh bao trùm bởi luồng khí Chính Dương tựa như thần tiên giáng trần thì đều tỏ ra vô cùng tôn kính.

Một người chính trực, ngay thẳng, nho nhã như thế sao lại bị đối xử bất công như vậy.

Vậy nên, rất nhiều bách tính cũng làm theo Lưu huyện lệnh, đều quý hết xuống đất, mỗi một lần hô khẩu hiệu cũng đều dùng hết sức.

Chương 354: Ai là người gõ hồi chuông đầu tiên phản Hạ [""] (3)

Ánh mắt La Hồng thâm thúy, nhìn đám dân chúng đông nghịt đứng tại đây.

Thở dài một hơi.

Trong lòng tự an ủi mình một câu.

Thực ra vẫn còn một cơ hội, dù sao thì chuyện phản Hạ... cũng sẽ tác động đến cả thiên hạ. Tuy rằng tội ác danh vọng trong huyện An Bình hẳn không lấy được, nhưng tiếng xấu chắc chắn sẽ lan xa, ít nhiều gì cũng thu hoạch được không ít tội ác từ những nơi khác.

La Hồng chỉ có thể tự an ủi chính mình như vậy.

Đến mức này rồi chẳng lẽ còn không phản?

Cứ an phận thủ thường làm một Tiểu Phôi Đản ư?

Đây không phải là phong cách của La Hồng hẳn. Bây giờ, hẳn đã là Đại Phôi Đản được chứng nhận, làm chút việc nhỏ sao xứng đáng chứ?

Phải làm chuyện gì đó oanh oanh liệt liệt, vậy nrrn...

Phản Hạ là chuyện đương nhiên.

La Hồng nở nụ cười, quay sang nhìn Lưu Huyện lệnh thì nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Được, tốt lắm"

Kế tiếp, La Hồng giơ tay lên, kiếm chỉ nhẹ nhàng ép xuống.

Rầm!

Kiếm hoa xẹt ngang qua, ánh sáng tỏa ra vạn trượng, như chỉ về phía trời cao nơi xa.

"Vạn dân dư ngã chỉ thiên kiếm, cảm khiếu thiên địa hoán tân nhan!"
(1)

(1) Vạn dân ủng hộ ta dùng kiếm chỉ trời, khiến cho cả thiên địa phải đổi sắc.

La Hồng mặc bạch y tựa như thần tiên giáng trần.

Giọng nói chậm rãi nhưng lại như một cơn bão quét qua cả huyện An Bình.

Khiến cho bên ngoài huyện An Bình như ngưng tụ thành một con bạch mãng ngựa đầu, rít gào với cả thiên hạ.

Toàn thân Lưu Huyện lệnh kích động, không ngừng run rẩy.

Ngay sau đó, hô to.

"Chúc mừng La Hoàng của Đại Hạ!"

Dân chúng xung quanh nghe vậy đều sững sờ cả người.

Gì cơ?

La Hoàng?

Sau mấy phút do dự, sự phấn khích bên trong dân chúng lúc này mới bùng nổ thực sự, cả huyện An Bình dường như trở nên sôi sục chỉ trong nháy mắt.

"Chúc mừng La Hoàng của Đại Hạ!"

"La Hoàng vạn tuế"

Tiếng hô hào lẫn át mọi tiếng động xung quanh, như thổi bay ngọn núi cao, bao phủ cả mặt đất trong nháy mắt.

La Hoàng sao?

La Hồng nghe Lưu Huyện lệnh nói xong, mặt đỏ lên.

Vậy mà đã xưng Hoàng rồi?

Lưu Huyện lệnh nguoi!? Đúng là một nhân tài!

Có thể nói khoác như vậy, nguoi chỉ làm Huyện lệnh thôi thì thật uổng phí quá!

Giờ phút này Lưu Huyện lệnh thực sự rất phấn khích, ông ta phát hiện chính mình có thể... nổi tiếng đến mức lưu danh sử sách ngàn đời!

Ở một bên khác.

Rất nhiều thám tử của các thế lực nghe được tiếng hô to vang trời kia đều hoàn toàn choáng váng.

Bọn họ vốn nghĩ rằng La gia cần một khoảng thời gian để chuẩn bị.

"La gia... tạo phản?"

"La gia thật sự làm phản rồi."

"Cả Trấn Bắc Vương lẫn La Nhân Đồ đều không nói gì... Chỉ là một huyện An Bình nhỏ bé thế mà lại gõ hồi chuông đầu tiên phản Hạ? La Hồng có thể đại diện cho toàn bộ người trong La gia sao?"

"La Hồng là cháu trai của Trấn Bắc Vương, là nhi tử của La Nhân Đồ, là đệ tử của Phu Tử, thân phận tôn quý bao nhiêu, tại sao không thể đại diện cho La gia chứ? Mau truyền tin ngay."

"Vạn dân dư ngã chỉ thiên kiếm, cảm khiêu thiên địa hoán tân nhan", La Hồng cầm kiếm chỉ trời, tự xưng là Hoàng! La gia... tạo phản!"

Nhóm thám tử hít ngậm khí lạnh, nói.

Ngay sau đó, tin tức nóng hổi này được vô số được bỏ câu truyền đi khắp mọi nơi.

Triệu Tinh Hà im lặng đứng trên thành lâu, hai tay bắt chéo sau lưng, bên hông giắt thanh kiếm màu đen.

Ông bình tĩnh nhìn những con bồ câu cắt ngang qua bầu trời kia.

Ông biết những con chim bồ câu này muốn đưa tin tức gì nên cũng không ngăn cản.

"Vạn dân dư ngã chỉ thiên kiếm, cảm khiếu thiên địa hoán tân nhan..."

Tốt lắm! Tốt lắm!"

Triệu Tinh Hà mỉm cười, dường như vào lúc này, những uất ức mà La gia đã phải chịu, xiềng xích mà hắc kỵ phải thừa nhận đã tan thành mây khói!

Ông siết chặt thanh kiếm trong tay.

Cộng tử... đại nghĩa!

Tắc Hạ học cung.

Tại tiểu lâu Xuân Phong.

Trên bàn trà đang bày mấy miếng dưa hấu đỏ tươi.

Lý Tu Viễn khép lại cuốn sách vừa mới đọc xong, cảm nhận ý nghĩa của từng chữ trong đó.

Những nội dung trong cuốn sách là cả chuỗi sự việc mà La Hồng gặp phải sau khi tới hồ Lạc Thần, được hiển thị bằng chữ viết.

Lý Tu Viễn thở dài một tiếng, cầm miếng dưa hấu lên ăn, trong lòng cảm khái, chuyến đi tới hồ Lạc Thần lần này tiểu sư đệ có thể sóng sót trở về, thật sự là không dễ dàng.

Phu tử đang ngồi ở đối diện, tựa như thấu hiểu tất cả mọi chuyện, đang bình thản ăn dưa Bổng nhiên.

Phu tử ngồi thẳng lên.

Dường như có tiếng chiêng mơ hồ truyền đến từ dưới chân núi.

Lý Tu Viễn còn chưa hiểu đầu đuôi ra sao.

Phu tử đã không nhìn được phun cả một miếng dưa ra Văng hết lên người Lý Tu Viễn.

Lý Tu Viễn vẫn bình tĩnh, đã quen rồi!

Phu tử có chút đỏ khóc đỏ cười.

Tại tiểu lâu Xuân Phong.

Phu tử không nhìn được phun ra miếng dưa hấu đang ăn dở. Ông đang yên phận làm một quân chúng ăn dưa hóng chuyện, thế nhưng là, luôn có chút chuyện khiến ông không nhìn được phải phun dưa.

Nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của Lý Tu Viễn, Phu tử không khỏi cười cười.

"Tiêu tử thôi La Hồng kia... Phản."

Phu tử nói.

Vừa dứt lời thì vẻ mặt bình thản của Lý Tu Viễn có chút biến hóa, hơi ngạc nhiên.

Phản?

Phản cái gì cơ?

Tạo phản sao?

Lý Tu Viễn hít sâu, giơ tay lật trang sách, trong trang sách, từng chữ dần dần hiện lên.

"Tại huyện An Bình, huyện lệnh Lưu Năng là người đầu tiên gõ hồi chuông phản Hạ, ngàn vạn bách tính quỳ gối gọi La Hồng là La Hoàng"

Nhìn nội dung trong sách.

Lý Tu Viễn không khỏi trợn mắt.

"Một huyện An Bình nhỏ bé, số quân canh giữ về cơ bản có thể bỏ qua không tính, ngoài cái này ra, có thể chiến đấu cũng chỉ có năm ngàn hắc kỵ đang canh giữ... Cảm xúc kích động, phản nộ hiện tại của bách tính là do Lưu huyện lệnh khuếch đại, tên tiêu tử này... làm phản há nào dễ dàng như vậy."

Chương 355: Tuyên, La Hồng vào kinh! (1)

Lý Tu Viễn dờ khóc dờ cười lắc đầu.

Nếu dễ dàng như vậy thì La gia đã sớm tạo phản từ lâu rồi.

Tuy nhiên, đây cũng có thể xem là phát ra tín hiệu đầu tiên. Lần này La Hồng đã chịu nhiều khổ ở phủ Giang Lăng quá rồi, La gia đã sớm không chịu nổi nữa, tạo phản chỉ là vấn đề sớm hay muộn thôi.

Không chừng, huyện An Bình sẽ thật sự trở thành nơi gõ hồi chuông đầu tiên phản Hạ.

Phu tử cũng cười: "Tiểu tử này, suy nghĩ mọi chuyện quá đơn giản"

"Vận số của Đại Hạ đang hưng thịnh, làm phản nào có dễ dàng như vậy chứ? Cho dù La gia nắm trong tay ba mươi vạn quân hắc kỵ nhưng không ngưng được khí số, rất khó để thành công"

"Đời thứ ba của La gia, người chân chính có thể ngưng tụ khí số, hợp gió thành bão, ngoại trừ La Hồng Trần, chỉ có La Hồng"

Phu tử nói.

Lý Tu Viễn đặt cuốn sách xuống, rơi vào trầm ngâm.

"Hạ Hoàng cứ bế quan mãi không ra, nhưng đừng tưởng rằng ông ta đã đã không còn tồn tại chứ. Muốn rung chuyển căn cơ vận số của Đại Hạ không phải là chuyện dễ dàng đâu"

Phu tử ngáp một cái, nói.

Lý Tu Viễn khẽ cau mày: "Vậy tiểu sư đệ không có bất kỳ một cơ hội nào sao?"

Phu tử mỉm cười: "Cơ hội thì vẫn có, nếu như có thể tụ được trụ khí số thì có lẽ còn có một chút hy vọng, bằng không... chuyện tạo phản này, chắc chắn sẽ thất bại."

"Đương nhiên, cho dù là ngưng tụ được trụ khí số thì cũng chỉ là mở ra một tia cơ hội mà thôi."

"Lúc mà La Hồng Trần chết đi thì La Cuồng đã có suy nghĩ này, nhưng ông ta lại không dám làm, vì sao? Bởi vì không nắm chắc có thể thành công hay không, La gia không có người thích hợp để ngưng tụ trụ khí số, đồng nghĩa với việc không có mệnh số vương triều, ngay cả vốn liếng để cứng đối cứng với Đại Hạ cũng không có, một khi tạo phản thì chẳng khác nào bèo trôi giữa trời mưa, khả năng bị hủy diệt là tám chín phần mười"

"Vì vậy La Cuồng không dám làm phản mãi cho đến lúc ông ta gặp được La Hồng ở An Bình, sau đó mới tới hỏi lão phu một câu, khi đó mới

hạ quyết tâm"

Phu tử chậm rãi nói.

Lý Tu Viễn hiểu ra điều gì đó, thở dài.

"Phu tử, chính xác thì Hạ Hoàng muốn bế quan để làm gì? Thật sự là đang cầu trường sinh sao? Trên đời này... thật sự có người có thể bất tử sao?"

Ánh mắt của Lý Tu Viễn hoảng hốt, lên tiếng hỏi.

Phu tử dựa vào ghế tựa, ánh mắt nhìn cảnh vật ở ngoài tiểu lâu.

"Dù là trời hay đất thì đều có đại hạn, trừ khi người bước lên được Thiên Môn thành thiên nhân, nếu không, thì cũng chỉ có thể chịu đại nạn, hóa thành tro bụi, đó là quy luật của thiên địa"

Phu tử nhẹ nhàng nói.

"Người sinh sống giữa thiên địa, người tu hành vốn đi theo con đường nghịch thiên, vậy nên tu sĩ Nhất phẩm có thể sống 300 năm, nếu vào Địa Tiên, có thể sống thêm 200 năm..."

"Dù là thành Lục Địa Tiên thì cũng chỉ có thể sống không quá 500 năm, 500 năm chính là đại nạn, chính là ngọn núi cao ngất khó bề chạm tới, không người có thể vượt qua, dù người là Đế Hoàng ở nhân gian... thì cũng rất khó."

"Trừ khi người cam nguyện thuận thiên, gia nhập Thiên môn, thành thiên nhân thì có thể trường sinh"

"Trường sinh bằng cách như vậy, người muốn sao?"

"Trường sinh như vậy thì không phải trường sinh thật sự, không được tiêu dao thì gọi là trường sinh gì chứ. Vậy nên, thế gian này mới có nhiều Lục Địa Tiên lưu lại nhân gian, mới có nhiều bí cảnh ở nhân gian như vậy."

"Hạ Hoàng chắc hẳn là không muốn, ông ta thật sự cầu trường sinh sao?"

Lão phu không biết, có lẽ... có lẽ là đang mưu tính chuyện gì lớn hơn"

Phu tử nói.

Ông không nói nhiều, nhưng với Lý Tu Viễn thì đó là những lời nói đánh sâu vào trong tinh thần của y.

Lý Tu Viễn dường như nhớ ra chuyện gì, nghiêm túc nhìn Phu tử.

"Vậy Phu tử... cũng sẽ già đi và cũng sẽ chết vào một ngày nào đó sao?"

Lý Tu Viễn hỏi.

Phu tử nghe xong, cười hiền từ nhìn qua Lý Tu Viễn, nói: "Đó là lẽ đương nhiên, nếu không Học Hải bí cảnh của Tắc Hạ học cùng chúng ta... đến từ đâu chứ?"

"Học Hải bí cảnh, nói là bí cảnh vậy thôi, chứ thực chất chỉ là một năm mồ không hơn không kém"

"Nhưng đây là một năm mồ hy vọng, quy tụ vô vàn kỳ vọng của Nho thánh, Thánh nhân đối với thế nhân"

Phu tử cười nói.

"Tu Viễn à, đến một ngày nào đó thì Phu tử cũng sẽ già đi, còn người thì sẽ tiếp quản Tắc Hạ học cung thay cho Phu tử, luôn có thế hệ mới sẽ thay thế thế hệ cũ mà"

Từng lời mà Phu tử nói khiến Lý Tu Viễn chấn động, tinh thần cũng mơ hồ buồn bã, chán nản.

Y luôn nghĩ rằng Phu tử sẽ luôn sống mãi nhưng sự thật không phải vậy.

Trong huyện An Bình, rất nhiều con chim bồ câu mang theo thư vũ cánh bay ra, truyền tin tức khắp đại giang nam bắc.

Phủ Giang Lăng đã bị thiệt hại nghiêm trọng đang trong quá trình tu sửa.

Tại phủ đệ của Tri phủ.

Tri phủ Trương Tĩnh Chi và Tôn thống lĩnh ngồi đối diện nhau, bày trước mặt họ là một mật thư, là mật thư gửi từ huyện An Bình.

Sắc mặt của Tôn thống lĩnh vô cùng cổ quái.

Hắn ta vươn tay chỉ vào mật thư: "Tri phủ đại nhân, La Hồng đây là muốn... tạo phản sao?"

"La gia thực sự muốn... tạo phản?"

"Chỉ làm phản với năm nghìn quân binh... là nghiêm túc à?"

Trên khuôn mặt tràn đầy nghiêm túc của Trương Tĩnh Chi hé ra, khóe miệng hơi giật giật.

Trước lúc La Hồng trở về thì y đã cố ý căn dặn rồi, tiếp theo đây, huyện An Bình trở thành trung tâm của cơn bão.

Kết quả mà ông không ngờ lại là, La Hồng vừa trở về chưa được bao lâu liền giơ cao cờ tạo phản, ngay cả hô khẩu hiệu cũng mạnh mẽ vậy.

Ngay cả danh xưng "La Hoàng" cũng dám nói ra.

Cho dù là một Trương Tĩnh Chi đầy bụng thi văn, giờ khắc này, cũng chỉ có thể dùng một câu để hỏi La Hồng.

Người mẹ nó sao không lên trời luôn đi?

Tạo phản, há có thể dễ dàng như vậy.

Chương 356: Tuyên, La Hồng vào kinh! (2)

Chỉ là một huyện An Bình nhỏ nhoi với năm nghìn quân hắc kỵ trấn giữ, vậy mà dám đi tạo phản?

Như phủ Giang Lăng có năm vạn quân binh trấn thủ còn tính là quá ít đây này ...Bởi vì phủ Giang Lăng tọa lạc ở Giang Nam, một nơi đất đai màu mỡ, ít chiến sự, nhiều phong lưu, cho nên phủ quân ở đây tương đối ít.

Đổi lại là Nam Cương hay là đại phủ ở Tắc Bắc mà xem xem, tùy tiện cũng có thể mang ra bảy tám vạn phủ quân rồi.

Vậy nên chỉ tạo phản với năm nghìn binh... còn không đủ nhét kẽ răng nữa?

Kích động dân chúng, hô hào khẩu hiệu có nghĩa lý gì?

Muốn tạo phản thì phải dựa vào binh, dựa vào thực lực, dân chúng thì làm được gì?

Bây giờ nóng đầu thì vậy, chờ cho đến khi thiên quân vạn mã bao vây đến dưới thành, thì những người thực sự có thể chiến đấu chỉ là những sĩ binh giáp trụ mà thôi.

Trương Tĩnh Chi thở dài.

Y biết, La Hồng trở về chắc chắn sẽ gây ra chuyện gì đó Có điều, không thể không nói rằng khẩu hiệu này rất khí phách.

Vạn dân dư ngã chỉ thiên kiêu, cảm khiêu thiên địa hoán tân nhan Quả thực là rất khí phách.

"Ừm, nên phản..."

"Dù cho huyện An Bình chỉ là một huyện thành nhỏ, nhưng cũng cần hô hào cho khí thế, phải như trẻ con bị đánh cũng phải biết vùng năm đám chứ"

Trương Tĩnh Chi thản nhiên nói.

"Nhưng không thể không nói"

"Tạo phản chỉ với năm nghìn quân hắc kỵ như vậy... từ nghìn đời tới giờ ta mới được thấy lần đầu tiên"

Tôn thống lĩnh dờ khóc dờ cười lắc đầu.

Trương Tĩnh Chi suy nghĩ thêm một chút, nói thêm: "Đương nhiên hãn cũng không sợ, dù sao, nếu có thất bại... thì cũng có Phu tử chống lưng cho rồi"

"Thân là đệ tử của Phu tử, có thể tùy hứng như vậy đây"

Kinh thành.

Thành Thiên An.

Chim bồ câu đưa thư bay vào trong phủ của Trấn Bắc Vương, chỉ chốc lát sau, trong phủ đệ đang đóng chặt cửa vang lên tiếng ho khan Trấn Bắc Vương.

Mà, các thế lực lớn trong thành Thiên An cũng đều có sắc mặt cổ quái khi nhận được tin tức.

"Huyện An Bình... phải bội Đại Hạ."

"Ông đây, mẹ nó, dù thế nào cũng không ngờ được, La Hậu còn chưa lên tiếng, Trấn Bắc Vương - La Cuồng còn chưa lên tiếng mà La Hồng ở huyện An Bình nhỏ nhoi ấy lại dẫn theo năm nghìn binh hắc kỵ nã pháo vào Đại Hạ"

"Quả thật là nực cười, nhưng La gia tạo phản có lẽ là kết cục đã định sẵn, có lẽ huyện An Bình làm ra động thái như vậy là do La Cuồng cùng La Hậu đứng đằng sau bày mưu chỉ đạo từ đầu rồi"

Một vài thế lực lớn cùng một số gia chủ gia tộc đều phân tích tin tình báo gửi từ huyện An Bình về.

Tuy rằng ai nấy đều kinh ngạc nhưng cũng đều cảm thấy đây là lẽ đương nhiên.

"Cứ chờ xem động thái của La Hậu đang ở Tác Bắc cùng với Trấn Bắc Vương như thế nào đã"

"Chuyện huyện An Bình phản Hạ thì cứ coi như trò đùa đi, không cần phải chú ý"

"Tuy rằng La Hồng yêu nghiệt, nhưng chưa có thành tựu gì, có lẽ là tức giận trước những hành động của thái tử gây ra cho mình nên mới phát ra kháng nghị"

Rất nhiều người cho là như thế.

Đối với chuyện huyện An Bình tạo phản thì ai nấy đều cười xòa cho qua, không quá chú ý tới.

Sở Vương phủ.

Sau khi Sở Thiên Nam biết tin tức thì vô cùng ngạc nhiên, còn Sở vương thì vuốt đầu hổ trên thân cây trượng, nở nụ cười ôn hòa.

Một lúc lâu sau, Sở Thiên Nam dờ khóc dờ cười nói: "La Hồng này... đúng là đầu sắt mà"

"Tạo phản chỉ với năm nghìn binh hắc kỵ thôi, thật là..."

"Bất kỳ phủ quân của phủ thành nào cũng có thể tiêu diệt, giống như một đốm lửa nhỏ vậy."

Sở Thiên Nam cho rằng việc này chẳng có gì to tát, bởi vì khả năng bị diệt là rất cao, trừ phi ba mươi vạn binh hắc kỵ từ Tắc Bắc đồng loạt xuất động, tới tập hợp ở huyện An Bình, thì mới có thể gây kinh sợ cho người khác được.

Mà ba mươi vạn quân hắc kỵ đó mới thực sự là vốn liếng chân chính của La gia.

Sở vương nghe Sở Thiên Nam phân tích, thở dài.

"Dù thế nào đi nữa thì La Hồng đã chính thức lên tiếng tạo phản Đại Hạ rồi, khiến cho La gia còn đang do dự quyết định hấn rồi..."

"Nhưng hiện giờ còn quá sớm, Chân Long của La gia... còn chưa có thành tựu, chưa thể ngưng tụ được trụ khí số, đối đầu với cả Đại Hạ, xác suất thất bại rất cao."

Sở vương nói.

"Nếu đúng như vậy, chuyện La gia tạo phản chỉ như trò đùa..."

"La gia nhất định sẽ bị diệt"

Sở Thiên Nam nghe vậy, hít sâu, trụ khí số?

Ngưng tụ khí vận của vương triều sao?

"Thật ra La Cuồng đã chuẩn bị vài chục năm rồi, bốn vương đã đấu với ông ta vài chục năm nhưng chưa một lần nào thắng cả, con cho rằng La Cuồng sẽ không chuẩn bị gì hết sao?"

"Lúc những đứa con của La Cuồng tử trận ngoài chiến trường, La Cuồng đã nổi giận, rồi đến La Hồng Trần bị ép chết, thì đáy lòng La Cuồng đã hoàn toàn phát điên, hoàn toàn bất hòa với Đại Hạ"

Sở vương già nua sờ nắn đầu hồ trên thân trượng, bước ra ngoài phủ đệ, ánh mắt hướng về phía La phủ.

Ông nheo mắt.

"La Hậu tuy xưng là Nhân Đồ, nhưng không đủ gây kinh sợ, hấn ta không thể nào gánh chịu được trụ khí số cho La gia, cho nên..."

đê lão phu đoán xem, người mà La Cuồng chuẩn bị, sẽ là ai?"

"Là La Thất Gia đã bị điên, bị nhốt ở giếng phạt suốt mười lăm năm ở Vọng Xuyên Tự kia sao?"

Sở vương nheo mắt, tựa như một con hồ ly đa mưu túc trí.

Sở Thiên Nam đứng đằng sau Sở vương, cả người lạnh toát.

Những lão hồ ly này, người nào người nấy tâm cơ thâm trầm, giống như mọi chuyện đều nằm trong tính toán của bọn họ vậy.

Hoàng cung.

Trong đại sảnh, mùi đàn hương bay nhẹ nhàng trong không khí mà không biến mất đi.

Thái Tử bình tĩnh, giống như người bóp nát hàng rào chắn kia không phải là y.

Trong tay y cầm một cuốn sách Thánh Hiền, nằm nghiêng trên sân, im lặng đọc.

Cách y không xa có một hộp gỗ được đặt ở đó, bên trong hộp gỗ là cái đầu với vẻ mặt không cam lòng của Ngụy Thiên Tuế, là lễ vật được gửi từ phủ Giang Lăng.

Chương 357: Tuyên, La Hồng vào kinh! (3)

Thái Tử không thèm để ý, cũng không nhìn qua.

Y vẫn bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra.

Một lúc lâu sau.

Một tiểu thái giám vội vàng xuất hiện trước mặt y và đưa cho y một bức mật thư.

Thái Tử mở mắt nhìn lướt qua, hơi nhướn mày.

"Huyện An Bình muốn tạo phản? Chọn nơi này quả đúng là thú vị."

Sắc mặt Thái Tử nghiêm túc.

Y hít một hơi.

Đưa tay vẫy vẫy về hướng bên ngoài điện.

Tiểu thái giám sợ hãi quỳ xuống trước mặt Thái Tử.

"Đem bức thư này giao cho Huyền Ngọc phi, La gia tạo phản, tất nhiên sẽ lấy danh nghĩa thanh quân trác (1), rất có thể sẽ nhắm vào Hồ Nữ Huyền Ngọc phi, việc đối phó với La gia như thế nào thì để bọn họ tự nghĩ cách"

(1) Tiêu diệt kẻ gian ở bên cạnh vua.

Tiểu thái giám quỳ cúi đầu chạm xuống đất, sau khi nhận được mật thư của Thái Tử, liền từng bước ra khỏi cung.

"La gia tạo phản là tốt, hy vọng đừng bị diệt quá nhanh"

Ánh mắt của Thái Tử hướng theo hướng thái giám rời đi, mỉm cười. Tâm mắt lại nhìn lướt qua chiếc hộp gỗ ở đằng xa chứa đầu của Ngụy Thiên Tuế trong đó.

Nụ cười dần biến mất.

"Chân Long của La gia..."

"Ha, chưa ngưng tụ được trụ khí số, cũng xứng gọi là Chân Long?"

Thái Tử để cuốn sách xuống, đứng dậy.

Y duỗi lưng, bước ra khỏi cung, đi trên hành lang.

Tới cuối hành lang dài, bước xuống con đường mờ tối trong thâm cung,

lá cây ở hai bên đường bay tán loạn, làm tung đưa bạch y của Thái Tử.

Chẳng mấy chốc, cung điện thấp thoáng sau cánh rừng dần hiện ra.

Thái Tử đi tới cánh cửa lớn trước mắt, đánh một chuông mở ra.

Phía sau cánh cửa vang lên từng tiếng niệm Phật cùng với tiếng gõ mõ.

Một bức tượng Phật không lồ, quý giá và trang nghiêm.

Bên dưới tượng Phật, một nhà sư mặc y phục trắng khoanh chân ngồi ngay ngắn, tụng kinh Phật.

Tấm lụa mỏng bay lên, khuôn mặt như tờ, tản ra một làn khí quyển rữ.
Trên đầu Huyền Ngọc phi cài đủ loại trang sức, bàn tay mảnh khảnh đang cầm mật thư, xem nội dung bên trong khiến nàng ta không khỏi bật cười.

"Chỉ với năm nghìn binh hắc kỵ mà dám đi tạo phản... La Hồng này đáng yêu thật"

Huyền Ngọc phi cười khẽ.

Cung nữ đứng hai bên nàng ta đều sợ hãi tới tái mặt, nương nương lại khen nam nhân khác ư?

Kiểu đi từ từ, không bao lâu sau đã tới Thiên Cực môn.

Huyền Ngọc phi bước ra khỏi kiệu, đi về phía Thiên Cực môn.

Ngự Lâm quân của Thiên Cực môn nhìn nàng ta không chớp mắt.

Huyền Ngọc phi không gặp trở ngại nào đi một mạch tới Thiên Cực cung. Lần trước, Trần Bắc Vương phải bước từng bước nặng nhọc mới đến được thềm son bạch ngọc, nhưng Huyền Ngọc phi lại vô cùng nhẹ nhàng, không phải chịu cảm giác áp bách kinh khủng kia.

Nàng ta đi vào trong Đan Trì cầm theo bức mật thư tiến vào Thiên Cực cung.

Một hồi lâu sau.

Trước sảnh Thiên Cực cung, truyền đến một cảm giác áp bách đè nén như muốn nổ tung.

Một lão thái giám tuổi cao sức yếu đi tới, không biết từ đâu xuất hiện, đứng trên thềm son bạch ngọc nhìn xuống.

Kế đó, ông ta phát cây phát trần trong tay, hướng về Thiên Cực môn.

"Truyền La Hồng vào kinh!"

Chợt đôi mắt của lão thái giám co rụt lại, ngay giữa bầu trời như có sấm sét đánh tới đùng đùng truyền đi một giọng nói rất to, vang dội cả thiên hạ.

Lời nói vừa dứt, cả Thiên Cực cung đều rung chuyển dữ dội, kế tiếp một giọng nói như tảng đá ném xuống hồ nước tạo thành những con sóng dập dờn.

Ngay giờ phút này tại thành Thiên An, ai nấy cũng đều giật mình.

Lão thái giám cầm phát trần, mặt nghiêm nghị, lặp lại lời vừa nói.

"Tuyên, La Hồng vào kinh!"

"Tuyên, La Hồng vào kinh!"

"Tuyên, La Hồng vào kinh!"

Trước Thiên Cực môn, có hàng loạt mảnh ánh sáng tập hợp lại, trụ khí số bằng bạc hung hăng nện xuống, kế đó lại hóa thành một quyển thánh chỉ

màu vàng, trên thánh chỉ có khắc hình Kim Long đang uốn lượn.

Lão thái giám bước lên, cầm lấy thánh chỉ màu vàng, tự như bị thánh chỉ lôi đi.

Biến thành một luồng sáng vàng, xé toạc cả bầu trời tại thành Thiên An.

Dùng tốc độ như tiếng sét vang, chỉ trong chốc lát đã lướt về phía huyện

An Bình.

Một quyển thánh chỉ vàng kim, bay xẹt ngang qua thành Thiên An.

Tựa như một vị thần xé toạc kết giới được giăng giữa bầu trời, toát ra luồng khí đáng sợ.

Bên trong thành Thiên An, rất nhiều người có năng lực cảm ứng hơn người đều tái mặt..

Phủ của Trấn Bắc Vương vẫn đóng chặt cửa như hơi run rẩy, ẩn giấu trong đó là hơi thở đang bị đè nén.

Trên đường ở thành Thiên An.

Một ông lão im lặng đứng ở đó, Trương Thủ Phụ bình tĩnh nhìn cuộn thánh chỉ đang trong tay lão thái giám, đôi mắt toát lên vài phần mỗi mảy.

Thánh ý ra hoàng thành, đây chính là ý chỉ của Hạ Hoàng sao?

Trương Thủ Phụ thở dài, ông lặng lẽ đứng trên con đường cái, y phục khoác trên người không ngừng bị gió làm phát phơ, một người cao to đứng trên dọc đường như vậy mà dường như không ai trong số đám dân chúng xung quanh chú ý đến ông cả.

Ông như tách biệt khỏi thế giới mà lại như dung hòa vào thế giới.

Thánh uy của thánh chỉ do vua ban lan ra cả bầu trời của thành Thiên An, ngay lập tức cả thành đều náo nhiệt, ồn ào.

"Hạ Hoàng truyền La Hồng vào kinh thành?!"

"Cuối cùng cũng đã ra tay, Hạ Hoàng rốt cuộc cũng đã ra tay rồi."

"Không thể tin được mà, chỉ là một huyện nhỏ như huyện An Bình vậy mà có thể khiến Hạ Hoàng ra ý chỉ?"

Nhiều quan viên cùng với cao thủ của nhiều thế lực lớn khác đều kinh ngạc không thôi.

Trấn Bắc Vương cầm Thư Diện Thánh, đi qua con phố dài, chân dẫm lên thêm son bạch ngọc thế nhưng Hạ Hoàng lại không hề lộ mặt cũng chẳng ra ý chỉ.

Nhưng La Hồng vừa mới tạo phản chưa được bao lâu, mà Hạ Hoàng bệ hạ ở trong thâm cung lại ra ý chỉ, hơn nữa còn dùng ý chỉ thiên tử ngung tự thánh chỉ.

Đây không phải là thánh chỉ do Thái Tử viết mà là thánh chỉ chân chính.

Khiến cho một vài thế lực ngầm cùng với những quan viên trong triều đình đều biến sắc mặt.

Chương 358: Tiểu sư đệ, Phu tử bảo đệ đi gõ chuông (1)

Điều này là có ý gì đây?

Ai nấy đều cũng đều nghĩ tới.

Khí số mà La gia, Trần Bắc Vương không thể gánh vác nhưng La Hồng... có lẽ có thể!

Đây cũng chắc là nguyên nhân khiến Hạ Hoàng phải ban thánh chỉ, bởi vì ông ta coi trọng La Hồng!

Cho dù việc đối phương đang tạo phản ở một huyện An Bình nhỏ bé chỉ là một đốm lửa.

Nhưng... một đốm lửa cũng có thể tạo thành một cơn hỏa hoạn.

Huyện An Bình... xảy ra chuyện lớn rồi!

Việc này thể hiện rằng Hạ Hoàng coi trọng La Hồng đến cỡ nào!

Nếu như La Hồng vừa mới tuyên bố tạo phản Đại Hạ, mà thánh chỉ Hạ Hoàng vừa ban xuống hẳn đã ngoan ngoãn vào kinh thành thì chẳng khác gì tự đánh vào mặt mình.

Mà như vậy cũng sẽ khiến cho khí thế tạo phản của La gia gặp phải cách trở vô cùng lớn!

Vút!

Thánh chỉ bay vút ra ngoài thành Thiên An.

Một tia sáng vàng cắt ngang vòm trời, như muốn thấp sáng cả thiên lẫn địa, lại như một quả cầu lửa nhỏ đang lao đi với tốc độ cực nhanh quét khắp bầu trời.

Khí lưu và tầng mây đều nhanh chóng bị thánh chỉ lướt qua, tiếng kim long gào thét như ân như hiện.

Không biết đã trôi qua bao lâu rồi, giống như chỉ mới một nhịp thở, nhưng cũng giống như đã trôi qua ba, bốn nhịp Cuốn thánh chỉ nhanh chóng bay đến huyện An Bình.

Tại huyện An Bình.

Với sự trợ giúp của Lưu Huyện lệnh, La Hồng cũng hô vang khẩu hiệu phản Hạ.

Đám dân chúng tuy rằng đều phấn khích, nhưng sau khi cảm giác này lắng xuống, ai nấy đều lộ ra vẻ mặt sợ hãi.

Tạo phản đó!

Đây chính là tạo phản đó, bọn họ bị Lưu Huyền lệnh dặt mũi, thế mà lại theo La Hồng công tử đi tạo phản.

Nhất thời mọi người đều có chút lo lắng, chần chờ.

Trước La phủ.

La Hồng nhìn thấy nhiều người dân như vậy, chỉ cười cười, không nói gì.

Sự ảnh hưởng của bách tính đối với chuyện tạo phản vốn không lớn, nếu không phải do Lưu Huyền lệnh lôi những người dân này vào thì lúc tin tức La Hồng tạo phản được lan ra sẽ chẳng ảnh hưởng gì đến họ.

Đại khái là, lúc dân chúng biết được La Hồng tạo phản thì sẽ chỉ mắng mấy câu như: loạn thần tặc tử...

Đáng tiếc là, những hành động của Lưu Huyền lệnh đã làm rối loạn kế hoạch của La Hồng, khiến hấn mất cơ hội thu hoạch tội ác.

Nhưng nếu Lưu Huyền lệnh đã tạo ra cơ hội này, không ngừng giúp đỡ hấn thì La Hồng chỉ đành thuận nước đẩy thuyền thôi.

Dù sao, sớm hay muộn gì cũng phải tạo phản, làm sớm một chút cũng có làm sao đâu?

Hơn nữa trong lòng La Hồng thực sự rất tức giận, là do hành động của thái tử chọc cho tức giận, phần nộ.

Vị Thái Tử này muốn giết chết hấn, thuê thích khách, sát thủ tới giết hấn thì cũng thôi đi.

Nhưng mà, giờ lại còn dám quang minh chính đại đến giết hấn như thế, coi khinh La Hồng hấn chẳng là cái thá gì sao?

Đây chính là giẫm đạp lên thể diện của La gia.

Tổ chức Đại hội thưởng kiếm, lấy di vật của La Hồng Trần đến nhục nhã, lại còn xuất động một vạn phủ quân đến vây giết, cho dù là Thái Tử có nổi khồ tâm lớn bằng trời, La Hồng cũng chẳng thêm quan tâm Sớm muộn gì hấn cũng sẽ giết chết y!

Trong tiếng hô vang "Chúc mừng La Hoàng"

La Hồng một thân bạch y phiên nhiên quay trở về La phủ.

Việc tạo phản, nếu chỉ nhờ vào dân chúng thì hiệu quả không lớn, quan trọng nhất là phải xem năm nghìn quân binh, năm nghìn hắc kỵ đang trấn giữ tại huyện An Bình kia.

Đó mới là vốn liếng của La Hồng.

Nếu chỉ có một mình La Hồng lên tiếng thì chẳng là gì có, một người tạo phản có thể tạo phản được sao?

Mà hiện tại, huyện An Bình dần dần phô trương thanh thế, La Hồng không tin quân coi giữ thành lâu lại không nghe thấy, càng không tin Triệu Tinh Hà không nghe thấy.

Nhưng nếu đối phương đã không lên tiếng vậy thì chứng tỏ Triệu Tinh Hà tán đồng với việc La Hồng đã làm.

Dùng hành động của ông để báo cho La Hồng biết rằng, năm nghìn binh hắc kỵ ủng hộ hành vi tạo phản của hắn.

Tiếng hô hào không ngừng vang lên từng đợt.

Khoảnh khắc La Hồng quay người lại, mọi thứ trong thiên địa như đều bị ngưng đọng lại Trên thành lâu.

Triệu Tinh Hà một thân hắc giáp, chột ngẩng đầu lên, hai mắt nhú chặt, trong mắt hiện lên một tia khó tin.

Mà sự khó tin đó nhanh chóng chuyển thành cảm xúc phẫn nộ, tức giận.

"Rút đao!"

Triệu Tinh Hà đứng trên thành lâu của huyện An Bình, rống lên một tiếng.

Vừa dứt lời.

Xoạt! Xoạt! Xoạt!

Trên công thành, tất cả hắc kỵ mặc hắc giáp phụ trách bảo vệ tuyến bên ngoài huyện An Bình đều không rõ có chuyện gì xảy ra, nhưng họ không hỏi, không nghi ngờ gì mà lập tức tuân theo mệnh lệnh, rút thanh đao được đeo bên hông ra.

Tùng thanh mặc đao màu đen giơ lên cao, mũi đao chỉ thẳng lên trời.

Uỳnh!

Quân thế bàng bạc bắt đầu hội tụ, trên người Triệu Tinh Hà ẩn hiện ánh sáng màu máu, giống như hóa thành một cự nhân màu máu, đứng lẫm lẫm trên công thành của huyện An Bình.

Triệu Tinh Hà đạp không bay lên, từng bước từng bước, thời khắc này, toàn bộ thiên địa đều rung chuyển bất an.

Tiếng hô hào của dân chúng trong huyện bỗng dưng im bật.

Ngay cả người đang kích động điên cuồng như Lưu Huyện lệnh giờ phút này cũng hiện lên vẻ mặt sợ hãi không thôi.

Mọi người quay đầu nhìn về phía Bắc, một chùm tia sáng màu vàng từ phương Bắc bay vụt tới.

Kèm theo đó là tiếng rống của Chân Long!

"Đó là cái gì thế?"

Lưu Huyện lệnh lạnh toát cả xương sống như có một luồng tử khí bao quanh ông ta vậy.

Ở đằng xa.

Lạc Phong, Tử Vi và Phương Chính thấy cảnh như vậy, sắc mặt ai nấy đều trắng bệch.

Lạc Phong lại cảm nhận được một nguồn áp lực vô cùng lớn, cả người trực tiếp quỳ xuống đất, không chỉ riêng bọn họ, mà dân chúng toàn huyện đều quỳ xuống.

Tại La phủ.

Đột nhiên Viên Hạt Tử nghiêng đầu, nâng tay lên, ngân thương" trong hộp gỗ bỗng chốc bắn ra ngoài, hợp lại thành một trong khoảng không.

Chương 359: Tiểu sư đệ, Phu tử bảo đệ đi gõ chuông (2)

Ông cầm lấy cây ngân thương, một bước phóng lên trời.
Tại một khách điếm ở huyện An Bình.

Tư Đồ Vi đang vượt vẹ thanh Phiêu Tuyết kiếm thì chợt giật mình, bước đến bên cửa sổ thì nhìn thấy luồng sáng vàng trên bầu trời.

Lúc đầu, luồng sáng chỉ là một điểm nhỏ, nhưng sau một khắc, khi ngày càng đến gần thì luồng sáng vàng này đã bao phủ khắp cả vòm trời.

Đây là kim mang tới từ kinh thành, mang theo ý chí thiên tử mệnh mộng oai vĩ.

La Hồng vốn muốn quay trở về phủ, nhưng giờ phút này, chợt dừng bước lại, quay đầu nhìn về phía luồng ánh sáng đang phóng đến như chớp kia.

Triệu Tinh Hà gầm thét.

Khí huyết tại thời khắc này không ngừng bốc lên.

Võ tu Nhất phẩm là Vương, thường được gọi là Võ Vương!

Triệu Tinh Hà chính là một Võ Vương, toàn thân ông lúc này đều bộc phát khí huyết, cố gắng ngăn chặn kim mang từ bên ngoài muốn len lỏi chui vào.

Nhưng như vậy vẫn chưa đủ, vì vậy ông đã huy động ý chí của năm nghìn hắc kỵ.

Ngay khoảnh khắc này, ông mới miễn cưỡng bay lên trên không, nhìn chăm chăm về kim mang.

Đừng!

Kim mang tản ra lại hóa thành lão thái giám tuổi cao sức yếu, lão đội mũ mào, trên người khoác áo bào vân mây không dài lắm nhưng trên áo bào có thêu những hoa văn độc đáo, đôi hài thêu vân đen, hiện rõ sự cao quý.

Một tay lão thái giám cầm phát trần, phát trần hơn ba nghìn sợi, vất lên cổ tay, tay còn lại thì nâng thánh chỉ vàng kim đang lơ lửng Ánh sáng chói lọi của kim mang, ẩn chứa sự uy nghiêm, tôn quý của bậc thiên tử.

"Chủ tướng hắc kỵ... Triệu Tinh Hà"

Lão thái giám nhìn qua Triệu Tinh Hà, mặt nghiêm túc, âm thanh hơi sắc bén, chậm rãi nói.

Kế đó, vung phát trần lên.

Đối mặt với khí thế năm nghìn tinh binh hắc ky, phát trần giống như đột nhiên dài ra ba nghìn trượng trên không, rủ xuống lơ lửng.

Triệu Tinh Hà muốn rút đao, thế nhưng lại bị phát trần này ép cho phải lui về.

"Thánh chỉ không phải dành cho ngươi, ngươi ngăn cản cái gì?"

Lão thái giám thần nhiên nói.

Vút!

Triệu Tinh Hà đã bay lên trên, bị đánh rơi xuống trở lại, trở về thành lâu trên huyện An Bình.

Ồ trong thành.

Một luồng sáng bạc nháy mắt lao ra hơn vạn trượng, một cây ngân thương vắt ngang hư không.

Viên Hạt Tử mặc áo bào màu trắng, nghiêng đầu, một tay cầm ngân thương, ý muốn ngăn cản.

Không biết từ khi nào Tư Đồ Vi đã bước ra ngoài, khoanh chân ngồi trên nóc nhà, cổ cầm đặt trên hai đầu gối, hai tay đặt trên mặt cầm, ngửa đầu nhìn lên.

Lão thái giám cười nhạt.

Tiếng cười vắng vắng khắp nơi.

"Ngày hôm nay, bốn gia phụng mệnh lệnh của Hoàng thượng mà tới, chỉ truyền thánh chỉ, không muốn giết người."

Giọng nói của lão thái giám không lớn, nhưng lời nói vừa dứt, đến cuối cùng giống như Sư Tử Hồng của Phật môn, nổ tung tạo thành vô số sóng âm chân động đất trời.

Khí tức của Viên Thành Cương và Tư Đồ Vi đều bị lời nói của lão thái giám xé toạc.

Sắc mặt Tư Đồ Vi hơi thay đổi.

Viên Hạt Tử kinh ngạc, lão thái giám này... là một cao thủ!

Cao thủ tuyệt thế!

Hơn nữa giờ phút này, trong tay lão thái giám đang nâng thánh chỉ, có ý chí của thiên tử gia trì, quả thực là không gì địch nổi.

Trên thành lâu, Triệu Tinh Hà bị phát trần của lão thái giám đánh bật trở lại thành, ngưng mắt nhìn lão ta chăm chú.

Lão thái giám này là cao thủ mà ông chưa từng thấy qua, ít nhất, việc bên cạnh Hạ Hoàng còn có tồn tại một người như vậy, ông thực sự không biết.

Nguy Thiên Tuê vốn đã rất mạnh, nhưng khi đứng trước mặt lão thái giám này... cảm giác còn kém xa rất nhiều.

Triệu Tinh Hà không cam lòng, cắn răng.

Đây chính là đòn ra oai phủ đầu của thiên tử sao.

Dù cho Triệu Tinh Hà đã sớm chuẩn bị tinh thần rằng, cuộc tạo phản này chắc chắn sẽ phải chịu sự đàn áp mạnh mẽ nghênh trời lệch đất như thế nào, nhưng ông lại không ngờ được rằng, nó lại xuất hiện theo phương thức như vậy.

Trong phút chốc, sự vô lực đã lan ra khắp người Triệu Tinh Hà.

Công tử, người có thể gánh vác được sự áp bách nghiêng trời lệch đất thế này sao?

Thánh chỉ trong tay lão thái giám này chính là do ý chí của Hạ Hoàng tạo thành!

Chí cao vô thượng, uy áp đầy trời!

Uỳnh!

Cả Viên Thành Cương lẫn Tư Đồ Vi đều không thể ngăn được lão thái giám.

Lão thái giám già nua này khoan thai đi vào huyện An Bình.

Thánh chỉ trong tay lão chợt sáng lên, hai mắt lão thái giám gần như híp lại thành một đường quét qua.

Cuối cùng, rơi vào trước La phủ.

Lão đi từng bước, chớp mắt đã đi đến con đường chính trước La phủ.

Lão thái giám bình tĩnh nhìn La Hồng, nhìn người thiếu niên mặc bạch y, toàn thân bao trùm khí Chính Dương, khóe miệng khẽ cong tạo thành hình vòng cung này.

Đây chính là... La Hồng đã dám kêu gào khẩu hiệu "cảm khiêu thiên địa hoán tân nhan" ở huyện An Bình này đó sao?

Cũng chính là Chân Long của La gia - người đầu tiên hô khẩu hiệu phản Hạ?

Trên đường dài.

Tất cả bách tính đều sợ hãi quỳ xuống, Lưu Huyện lệnh quỳ rạp xuống đất, mồ hôi lạnh chảy đầm đìa.

Ông ta chưa bao giờ nghĩ rằng, việc năm nghìn hắc kỵ tọa trấn tại huyện An Bình nhỏ nhoi này tạo phản lại có thể khiến vị trong hoàng cung kia chú ý.

Thậm chí người còn phái một lão thái giám tư lịch cực cao đích thân đến truyền thánh chỉ.

Lưu Huyền lệnh cảm giác rằng ông ta đã làm nên một chuyện vô cùng lớn nếu bị truy cứu, e là sẽ bị "chém ngàn đao" mất.

Nghĩ đến đây, ông ta rùng mình, chợt hiểu ra rằng chính mình không còn đường lui nữa.

Dân chúng trải dài khắp cả con đường đều sợ hãi không dám hó hé gì.

La Hồng đang đứng trước La phủ xoay người lại, bình tĩnh nhìn lão thái giám già nua đang lơ lửng trên không trung.

Mắt đối mắt, dường như khiến cho hư không cũng phải vణ vẹo.

"La Hồng, tiếp chỉ"

Giọng của lão thái giám hơi sắc bén, nói.

Vừa dứt lời, chợt có một áp lực vô hình uy lực, như thác nước vàng kim từ chín tầng mây chảy thẳng xuống.

Chương 360: Tiểu sư đệ, Phu tử bảo đệ đi gõ chuông (3)

Nguồn áp lực này tựa như hữu hình, lại như vô hình.

Đánh vào lưng của La Hồng, mái tóc hắc không ngừng đung đưa, bạch y trên người phát phơ phiêu đảng.

Áp lực nặng nề như núi đè xuống, muốn khiến cho La Hồng phải quỳ mọp xuống đất.

Áp!

Dưới chân La Hồng, những viên gạch màu xanh lập tức vỡ ra, xuất hiện những vết nứt không ngừng lan rộng ra xung quanh.

Sức ép tác động vào sâu trong mặt đất, lan thẳng về phía con đường dài.

Lưu Huyện lệnh đứng chịu mũi sào, hoảng hốt đến mức cúi rạp đầu xuống đất. Cơ thể của đám dân chúng gần như bị dán chặt vào mặt đất.

"Gặp thánh chỉ của thiên tử, còn không mau quỳ xuống?"

Lão thái giám vung phát trần, nói.

Vừa dứt lời, liền cầm lấy thánh chỉ, chọt vung ra ngoài.

Nó dần dần tiến về hướng của La Hồng, đến khi dừng lại thì bay lơ lửng ngay trên đỉnh đầu La Hồng.

Kim mang vạn trượng!

Tựa như có một con Kim Long đang trấn giữ, lơ lửng trên chín tầng trời, ở trên cao ngược xuống nhìn La Hồng.

Trong lòng La Hồng chấn động. Ý chí thiên tử cực kỳ mạnh mẽ khiến thân thể hắc không nhìn được mà run rẩy, máu trong người gần như muốn đông cứng lại, chảy ngược lên trên.

Một luồng áp lực nặng nề ép buộc La Hồng phải quỳ rạp xuống, muốn hai đầu gối của hắn phải đập mạnh xuống đất.

La Hồng nghiêng răng, không nhúc nhích.

Trong đàn điền, Hư Ảnh Thánh Nhân mở mắt ra, trên ma kiếm Atula, bóng hình áo đỏ xinh đẹp cũng xuất hiện, nhìn chăm chăm vào thánh chỉ đang lơ lửng kia.

Trong Nê Hoàn Cung, Hư Ảnh Tà Thần cũng nhìn chăm chăm.

Đây là lần đầu tiên, những tồn tại này không ngừng ngăn cản uy áp thay La Hồng.

La Hồng gắng sức chống đỡ, giữ thẳng thắt lưng.

Tuy rằng Hoàng uy mệnh mông nhưng mà... La Hồng không hề quỳ xuống.

Hắn chỉ vừa mới nói phản Hạ, bây giờ ý chí của Hạ Hoàng tới, hắn liền quỳ rạp xuống như thế, vậy chẳng phải mọi thứ chỉ là một trò đùa ư?

Vậy thì chuyện hắn tạo phản, thứ mà hắn gọi là kế hoạch mưu triều oán vị này, sợ là chưa bắt đầu thì đã bị bóp nát từ trong trứng rồi.

Vậy thì việc thu thập tội ác cũng chẳng cần phản bàn đến nữa.

Quan trọng nhất là...

La Hồng hắn không muốn, cho nên không quỳ.

"To gan!"

Trong mắt lão thái giám chợt có sấm sét bắn ra, một tiếng gào rít khiến cho sắc trời cũng phải giật mình biến đổi.

Đây là một cao thủ đáng sợ mà mọi cử động có thể dẫn tới thiên tượng.

Là người đại diện cho ý chí Thánh Hoàng.

Thánh chỉ đang cuộn lại dần dần được mở ra.

Thời gian dần trôi qua, giữa thiên địa, có một thân ảnh vàng kim ngời sáng, chí cao vô thượng, cửu ngũ chí tôn được tạo thành.

Kim Long bàng bạc chiếm cứ, quan sát.

La Hồng quật cường ngẩng đầu lên.

Xung quanh cơ thể hắn, khí Chính Dương không ngừng tỏa sáng hóa thành một con bạch mãng Kim Long quan sát bạch mãng.

Thánh chỉ rơi xuống.

Một dòng chữ to màu vàng hiện trong khoảng không.

"Tuyên, La Hồng vào kinh!"

Uỳnh!

Dường như có một thanh âm cổ xưa như xa như gần truyền tới, văng vẳng bên tai La Hồng.

Khiến khí huyết bên trong người hắn sôi trào, xương cốt như muốn nứt ra.

Đầu của La Hồng bị áp chặt xuống, hợp với thân người vuông một góc chín mươi độ.

Thế nhưng, nghe xong những lời này, La Hồng nghiêng rằng, đầu đang cúi xuống từng chút một ngẩng cao lên.

Từ từ đối thẳng mặt với thánh chỉ.

Sợi tóc của La Hồng tùy ý bay tán loạn, ánh mắt điên cuồng nhìn đắm đắm vào Kim Long, rồi lại nhìn chăm chăm vào thánh chỉ như đang nhìn chăm chăm vào Hạ Hoàng thần bí.

Chậm rãi nói: "Công tử ta..."

"Không gặp!"

"Cút!"

Kế đó, cất giọng cười to, cười một cách sảng khoái.

Lão thái giám nheo mắt lại, đang định quát lớn.

Đùng!

Ngay lúc lời nói vừa dứt.

Phía trên Đông Sơn.

Có một cây đào đang đung đưa qua lại như hạt giống rơi xuống, chóc lại bên rễ đâm chồi nảy lộc, mọc thành cây đào mới cao lớn, hoa đào nở rộ, hồng cả một góc trời.

Một thư sinh nho nhã mặc y phục màu lam, tay áo bay phất phới trong gió, nằm dưới gốc đào, tay thì cầm sách Thánh Hiền, cười tươi như hoa.

Nhẹ nhàng nói.

"Tiểu sư đệ, Phu tử bảo đệ đi gõ chuông kia."

Khắp cả huyện An Bình vào lúc này, nơi đâu cũng bị bao trùm bởi một luồng áp lực mạnh mẽ khiến người khác cảm thấy ghệt thở.

Đó chính là uy lực của Hoàng đạo, uy nghiêm của thiên tử.

Hạ Hoàng mở thánh ngôn ngưng tụ thánh chỉ, muốn triệu La Hồng vào kinh thành.

Thế nhưng, La Hồng lại mở miệng từ chối.

Hai chữ "không gặp" như sét đánh, trực tiếp phản bác lời Hạ Hoàng, chống đỡ lại ý chỉ triệu kiến của Hạ Hoàng!

Rất nhiều người vô cùng hoảng hốt, máu huyết trong cơ thể như muốn sôi trào.

Triệu Tinh Hà lẳng lặng đứng trên thành lâu, ánh mắt rạng rỡ, trên người ông hội tụ sức mạnh của năm ngàn hắc kỵ tựa như một thanh hắc đao muốn xé bầu trời đầy mây đen.

Vào giờ phút này, chỉ có ông mới biết hành động của La Hồng khiến người ta sảng khoái tới chừng nào!

Trần Bắc Vương cầm Thư Điện Thánh, từng bước đi tới Thiên Cực cung, nhưng cuối cùng lại chỉ nhận được một câu "không gặp" của Hạ Hoàng. Hạ Hoàng không những từ chối gặp mặt Trần Bắc Vương mà còn gây nên áp lực khiến ông bị thổ huyết.

Mục đích Trần Bắc Vương cầu kiến bệ hạ là gì?

Chính là vì muốn đòi lại công bằng cho đứa cháu trai bị ức hiếp bên ngoài kia nhưng Hạ Hoàng lại... không muốn trả lại công bằng cho ông.

Bởi vì, người ức hiếp La Hồng chính Thái Tử.

Hạ Hoàng không chịu ra mặt, mà hiện giờ công tử vừa gõ hồi chuông phản Hạ ở huyện An Bình, Hạ Hoàng lại truyền thánh chỉ muốn dựa vào một tờ chiếu lệnh để triệu công tử vào kinh?

Dựa vào cái gì?

Hai mắt Triệu Tĩnh Hà đỏ ngầu.

Câu trả lời của La Hồng khiến suy nghĩ trong đầu ông thông suốt, khiến huyết mạch ông như muốn sôi trào!

Tình hình kế tiếp chắc chắn sẽ nghiêm trọng hơn, dù sao, lão thái giám kia cũng quá mạnh, hơn nữa trong thánh chỉ còn bộc phát ra uy áp của thiên tử, hội tụ thành Kim Long, quan sát thiên hạ.

La Hồng chưa chắc đã ngăn chặn được.

Chương 361: Nó vẫn chỉ là một đứa trẻ (1)

Mãi cho đến khi Lý Tu Viễn xuất hiện ngay giữa những cánh hoa đào rơi tán loạn, chậm rãi nói: "Phu tử bảo đệ đi đánh chuông kìa"

Vào thời khắc đó, dường như đã khiến cho luồng áp lực giữa thiên địa hóa thành khối mây nhẹ nhàng.

Phu tử?

Đúng rồi, vẫn còn Phu tử mà!

Hai mắt của Triệu Tinh Hà sáng lên, vẫn còn có Phu tử chống lưng cho La Hồng mà!

Lý Tu Viễn đứng trên Đông Sơn, cười tươi như hoa.

Mà La Hồng cũng cảm nhận áp lực căng cứng toàn thân đột nhiên buông lỏng, như thể có ai đó đã gánh thay hẳn phần áp lực đáng sợ này.

La Hồng thở phào nhẹ nhõm.

Quả nhiên hẳn vẫn còn quá yếu.

Dù sao thì thời gian hẳn tu luyện còn chưa đầy hai tháng... Tuy rằng có thể đối chiến với Tam phẩm, thậm chí bước vào hạng hai Hoàng Bổng, nhưng so với Hạ Hoàng chí cao vô thượng kia thì vẫn còn kém xa.

Vào lúc này quyết tâm muốn mạnh hơn của La Hồng lại trở nên mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

Muốn trở nên mạnh hơn... Ngoài việc chăm chỉ tu luyện, còn phải ráng tích đủ số tội ác nữa.

Tạo phản, thì nhất định phải làm!

Mưu triều soán vị chắc chắn sẽ thu hoạch được vô số tội ác, chỉ có như vậy mới có thể khiến thực lực của mình không ngừng mạnh lên.

Lão thái giám già nua nhìn chằm chằm vào Lý Tu Viễn dưới gốc đào.

"Lý Trọng nguyên... Thánh mệnh không thể làm trái"

"Hôm nay, Hoàng thượng đã có lệnh, truyền La Hồng vào kinh thành"

"Ngươi..."

",, ngăn không được."

Lão thái giám nói.

Ông ta nhìn Lý Tu Viễn, ánh mắt sâu hun hút.

Lý Tu Viễn đứng lên, tay áo rộng thùng thình bay tán loạn, có mấy phàn tiêu sái, như thể chiếm hết gió trong thiên hạ này, một tay cầm sách Thánh Hiền, một tay vịn vào một nhánh hoa đào, cười khẽ.

"Không phải tiểu sư đệ của ta vừa từ chối không gặp Hạ Hoàng rồi sao."

Lý Tu Viễn cười.

Đôi mắt y nhìn lão thái giám chứa đầy vẻ chân thực.

"Phu tử bảo đệ ấy đi đánh chuông, thì đương nhiên phải đi đánh chuông trước..." Vẻ mặt Lý Tu Viễn cực kỳ nghiêm túc, nói.

Y vừa dứt lời, sắc mặt của lão thái giám trầm xuống.

"Lý Tu Viễn, nếu ngươi có thể bước ra nửa bước kia thì có lẽ còn có thể ngăn trở bốn gia, nhưng ngươi chưa bước ra nửa bước kia, bốn gia muốn dẫn người đi, ngươi muốn ngăn cũng không được."

Lão thái giám nói.

Lời ông ta vừa nói, khiến những người có mặt ở đây đều biến sắc.

Ai nấy đều cảm thấy hô hấp của mình đang nặng dần.

Trong huyện An Bình, Viên hạt tử cùng với Tư Đồ Vi cũng hít một ngụm khí lạnh.

Lý Tu Viễn chính là cao thủ đứng thứ hai của Thiên bảng Đại Hạ, là tồn tại Bán bộ Nho tiên, thế mà lão thái giám này còn dám ăn nói ngông cuồng như vậy.

Dám nói Lý Tu Viễn không ngăn cản được?

Lão thái giám này chẳng lẽ... là tồn tại cấp bậc Lục Địa Tiên hay sao?

Nội tình của Hạ gia, quả nhiên thâm sâu khó lường.

Áp lực trên người giảm bớt một chút, La Hồng nhìn thánh chỉ đang lơ lửng giữa vòm trời, không ngừng phát ra kim quang sáng chói.

La Hồng đang lo rằng chuyện hấn tạo phản bị coi là trò đùa, sợ rằng không tạo được tiếng vang lớn.

Không ngờ rằng Hạ Hoàng lại coi trọng hấn như vậy, còn hạ cả thánh chỉ xuống.

Nếu đã như vậy, chuyện tạo phản lần này, hãy làm cho thật oanh liệt nào!

Đáy mắt hấn chợt lóe qua một tia điên cuồng.

La Hồng từ từ nhắm mắt lại, thần hồn chìm vào trong đan điền, đứng lơ lửng trước ma kiếm Atula.

Bóng hình xinh đẹp váy đỏ đang ngồi trên thân hắc kiếm, như đang ngồi trên xích đu.

Tiểu tử tử Atula ngồi trên thân Ma kiếm từ trên cao nhìn xuống, quan sát La Hồng.

La Hồng cũng nhìn Atula một hồi lâu, hỏi: "Cho ta mượn một kiếm được không?"

Bóng hình xinh đẹp mặc váy đỏ dường như biết La Hồng muốn làm gì, ánh mắt nhìn qua La Hồng, sáng ngời như ánh sao trên bầu trời đêm.

Kế tiếp đó, nàng ta mỉm cười nhẹ nhàng.

"Được"

Bóng hình xinh đẹp mở miệng nói.

Kế đó La Hồng cảm giác rằng sức mạnh tà sát bên trong đan điền của hắn dường như đang bị hút sạch.

A~ Sự trống rỗng chết tiệt này.

Ma kiếm tiêu tử tử này, nói hút là hút liền, không e ngại gì cả.

Đơn giản, dứt khoát, trực tiếp...

Ngay tại lúc này sức mạnh tà sát trong đan điền của hắn đã bị hút sạch hoàn toàn.

Bên trong Ma kiếm đột nhiên phát ra một nguồn sức mạnh tà sát dồi dào, trong chớp mắt đã len lỏi vào trong người La Hồng.

Đó là một loại sức mạnh đặc biệt, tràn vào khắp tứ chi của La Hồng, như thể khuấy động các cơ quan bên trong cơ thể và rửa trôi sạch máu thịt của hắn.

Bên trong đan điền.

Hư ảnh Thánh nhân mở to hai mắt, nhìn thấy cảnh tượng như vậy, thiếu chút nữa thì chửi bậy.

Lúc đầu vốn không muốn xen vào, nhưng cuối cùng nó vẫn thả ra hào quang vô tận.

Tại Nê Hoàn Cung.

Hư Ảnh Tà Thần như cười như không cũng hăm hờ tham gia náo nhiệt.

Oong...

Bên trong Nê Hoàn Cung, chợt có một nguồn thần lực ập tới.

Trong huyện An Bình.

Cả bầu trời đều sáng rực lên.

Lý Tu Viễn và lão thái giám vẫn đang tiếp tục giằng co lẫn nhau, không ai nhường ai.

Chợt nét mặt của hai người đều thay đổi, quay đầu nhìn xuống phía dưới.

Lại phát hiện, La Hồng vốn đang bị uy áp của thánh chỉ thiên tử chèn ép đến mức không thể động đậy, toàn thân chảy đầy mồ hôi, thời khắc này, bỗng nhiên mở mắt ra.

Đồng tử dưới mắt sâu thăm thẳm, tỏa ra màu tím cao quý!

Uỳnh!

Giữa những sợi tóc đang bay phát phơ, một luồng khí tím dâng lên, hư tưởng Thánh nhân hiển hiện, khí Chính Dương dày như thác đổ, khí tím ngút trời.

"Đây là..."

Lý Tu Viên đứng dưới gốc đào đang định trực tiếp mang La Hồng lên Đông Sơn.

Nhưng y không ngờ, giữa chừng đột nhiên lại có biến cố như vậy.

Tiểu sư đệ... lại muốn gây ra chuyện gì đây?

Ánh mắt của lão thái giám co rút lại, cũng hơi kinh ngạc, không ngờ rằng La Hồng lại có thể phát ra luồng khí tức mạnh mẽ như vậy.

Sắc mặt kỳ lạ xen lẫn vẻ cổ quái.

Hắn đang muốn làm gì đây?

Chương 362: Nó vẫn chỉ là một đứa trẻ (2)

Mà dân chúng của huyện An Bình, Lưu Huyện lệnh cùng với bọn người Lạc Phong cũng đều vô cùng kinh ngạc khi cùng nhìn cảnh tượng này. Khi thấy trên người La Hồng tỏa ra một luồng khí tím, tất cả đều hít một ngụm khí lạnh.

Từ trước cho đến nay, khí tím luôn đại diện cho sự cao quý và tôn kính.

Bách tính cũng nhìn đến ngây cả người. Đám người vốn đang bị uy áp Hạ Hoàng đè ép đến mức không thở nổi, giờ khắc này, cũng cảm thấy luồng uy áp kia như đang sụp đổ.

Đôi mắt của La Hồng hiện lên ánh tím, hần gior tay lên, có một thanh kiếm đỏ đen đan xen đột nhiên xuất hiện.

Trên thanh kiếm này, tỏa ra một luồng khí tức tôn quý, cường hoành, bá đạo.

Hư ảnh Thánh nhân đứng đằng sau La Hồng quan sát nhân gian.

La Hồng cầm kiếm, dường như đang chống đỡ lại uy áp thiên địa, chém một kiếm về phía thánh chỉ đang lơ lửng kia.

Giống như một kiếm trăm kim long.

"To gan!"

Hai mắt của lão thái giám co rút lại, ngàn vạn lần cũng không ngờ rằng La Hồng lại dám đại nghịch bất kính, dùng một nhát kiếm chém đôi cả thánh chỉ như thế.

Đó chính là thánh chỉ mà Hạ Hoàng bệ hạ đích thân mở thánh khẩu ngưng tụ!

Phát trần hất lên, trong chớp mắt đã dài ra hơn ba nghìn thước như ngọn thác mà lao thẳng về phía La Hồng đang đứng.

Lý Tu Viên đứng dưới gốc đào lúc này cũng chỉ biết im lặng.

Tiểu sư đệ... to gan thật!

Nhưng chỉ có những người to gan lớn mật như vậy mới có thể đứng vững không khụy trước uy áp của Hạ Hoàng, mới có thể dám nói câu "cảm khiêu thiên địa hoán tân nhan" kia.

"Cao công công, ta và ngươi đấu một trận vậy?"

Lý Tu Viên cười khẽ.

Trong tay y vẫn cầm cuốn sách màu vàng, chậm chậm lật sách, một trang sách màu vàng nhanh chóng lướt ra, ngăn lại ba nghìn sợi tơ trên cây phát trần kia.

Một luồng khí vô hình xuất hiện khi cả hai giao phong, nổ vang giữa thiên địa.

Vô số người chỉ cảm thấy cả thiên địa tối đen như tận thế.

Ngay đến cả Triệu Tinh Hà, Viên hạt tử và Tư Đồ Vi là cao thủ Nhất phẩm cũng đều cảm thấy hô hấp như bị bóp nghẹt.

La Hồng dùng một kiếm trăm Kim Long.

Ma kiếm va chạm với thánh chỉ, dường như có thanh âm kim thiết nổ vang.

Giữa luồng ánh sáng chói lòa.

Mái tóc của La Hồng bay bồng bềnh, y phục tán loạn, Ma kiếm trong tay biến mất, màu tím trong con ngươi dần nhạt đi, Hư ảnh Thánh nhân cũng rút lại vào trong cơ thể, còn hắn vẫn đứng yên tại chỗ "Đã phản hạ, há nào lại tuân theo thánh chỉ?"

"Vạn dân đưa cho ta Thiên kiếm..."

"Vậy thì Hoàng đế cũng nên thay nhau mà làm, năm nay đến nhà ta!"

La Hồng cười nói.

Mà Kim Long cũng biến trở lại thành thánh chỉ, bay vào tay của lão thái giám.

Khuôn mặt của lão tỏa ra khí lạnh, nghiêm nghị cùng lạnh lùng.

"Đại nghịch bất đạo!"

Lão thái giám quát.

Nhưng khi ông ta vừa dứt lời thì biểu cảm trên mặt đột nhiên thay đổi.

Quay đầu lại nhìn về hướng núi Đông Sơn, liền phát hiện giữa thiên địa chỉ còn lại một tiểu lâu, trong tiểu lâu có một lão nhân già nua mỉm cười nhìn ông ta.

Y phục trắng, đầu bạc phơ, tựa như một Nho thánh đáp xuống trần gian này.

"Cao Ly Sĩ, Hạ Hoàng ra chỉ là bảo người dò xét thái độ của lão phu, đừng tức giận với tiểu bối, nó vẫn chỉ là một đứa trẻ."

Lão nhân cười nói.

Sắc mặt của lão thái giám chợt thay đổi, lão ta hơi khom người cúi đầu với lão nhân kia.

"Đi đi, lão phu quả thực gọi nó về để đi gõ chuông"

Lão nhân lại nói tiếp.

Thần sắc trên gương mặt lão thái giám thay đổi liên tục: "Nhưng Hạ Hoàng đã có lệnh..."

"Nêu Hạ Hoàng muốn mang nó đi, thì hãy về nói Hạ Hoàng đích thân xuất quan đi tìm lão phu, dù sao La Hồng cũng là đệ tử chân truyền của lão phu, cũng là đệ tử cuối cùng"

Lão nhân ngồi thẳng trên ghế đu, nhẹ nhàng đưa đẩy, thần nhiên nói.
Lão thái giám không nói gì thêm nữa, cung kính cúi đầu.

Sau một khắc, trước mắt lão ta, tiểu lâu đã không còn thấy đâu nữa, lão nhân cũng đã biến mất, dường như những gì lão ta thấy này giờ chỉ là một giấc mơ.

Ánh mắt của lão thái giám lộ ra vẻ phức tạp.
Lão ta nhìn về phía Tắc Hạ học cung trên núi Đông Sơn.

Kế tiếp lão ta lại nhìn qua La Hồng đang ngẩng đầu ưỡn ngực trước mặt.

Phu tử thế mà lại ra mặt vì kẻ này, hẳn cũng đáng để phu tử ra mặt?
Lão ta không nói gì thêm.

Mục đích mà Hạ Hoàng giao cho lão ta căn bản đã đạt được, thật sự tưởng rằng Hạ Hoàng để mắt tới La Hồng sao?

Đúng như lời mà Phu tử đã nói, La Hồng chỉ là một văn bối, người mà có thể khiến cho Hạ Hoàng để mắt tới... chính là Phu tử đứng đằng sau La Hồng.

Lão thái giám không ở lại nữa, trong tay vẫn nắm chặt cuộn thánh chỉ, một bước phóng ra, giống như thần lực sĩ đo đạc thiên địa, chỉ một bước đã đến một khoảng cách rất xa, biến mất giữa thiên đại.

Mà trên không trung của huyện An Bình lúc này đã yên ắng trở lại.

Lão thái giám đã rời đi, luồng uy áp khi này đã biến mất, đối với đám dân chúng cùng với Lưu Huyện lệnh và những người khác, tất cả dường như chỉ là một giấc mơ.

Chỉ có Viên hạt tử, Tử Đồ Vi cùng một vài cao thủ khác mới có thể hiểu được những chuyện đã xảy ra vừa rồi.

Lúc này họ cũng đã hiểu được mục đích mà Hạ Hoàng phái lão thái giám tới đây.

Lý Tu Viễn nhẹ nhàng bước tới.

Dừng chân ngay bên cạnh La Hồng đang thở hồng hộc, sắc mặt tái nhợt.

Dùng một kiếm chém đôi thánh chỉ, tiểu sư đệ người đứng là người không chịu thua thiệt, cái gì cũng dám làm.

Nắm vai La Hồng, Lý Tu Viễn đi lên từng bước, bước thẳng tới núi Đông Sơn.

Phía bên kia, Triệu Tinh Hà lập tức ra lệnh cho năm nghìn binh hắc kỵ đi khôi phục trật tự của huyện An Bình.

Trước tiêu lâu Xuân Phong trên Đông Sơn.

La Hồng ngồi bệt xuống đất, nhát kiếm chém xuống lúc này gần như đã dùng hết toàn bộ sức lực của hắn.

Chông đỡ uy áp tận cùng đó để vung kiếm chẳng khác nào vung kiếm vào thiên địa.

Lý Tu Viễn vỗ vai La Hồng, rồi dẫn hắn vào tiêu lâu Xuân Phong.

Chương 363: Nó vẫn chỉ là một đứa trẻ (3)

La Hồng gặp lại Phu tử.

Phu tử liếc nhìn La Hồng đang kiệt sức mà mỉm cười, rót một chén trà đưa tới trước mặt hắn.

"Giờ mới biết sợ sao?"

Phu tử cười nói.

La Hồng có chút ngượng ngùng, gãi đầu, hắn nên nói sao đây.

"Cái gì mà Hoàng đế thay phiên làm, năm nay đến nhà ta... Người có năng lực thật đấy"

"Với thực lực của người hiện tại, Hạ Hoàng chỉ cần thôi một cái thì cũng có thể giết được người rồi."

Phu tử ngồi trên xích đu, nhẹ nhàng dung đưa qua lại.

Lý Tu Viễn đứng ở một bên, dờ khóc dờ cười lắc đầu, chen mồm vào nói: "Có chút ngông cuồng, còn thiếu đánh..."

Phu tử nhìn La Hồng: "Phản Đại Hạ, không dễ như vậy, không phải cứ hô hào khẩu hiệu là làm được đâu"

La Hồng nghe thế, đặt chén trà xuống, ngồi nghiêm chỉnh, chăm chú lắng nghe.

Hắn biết đây là sư phụ muốn dạy hắn tạo phản thế nào cho đúng!

Phải học thật tốt, nghe thật kỹ!

Dù sao thì đây là lần đầu tiên hắn làm, chưa có kinh nghiệm!

Phu tử tựa hồ biết trong đầu La Hồng đang suy nghĩ chuyện gì, không khỏi liếc mắt.

"Lập vương triều cần khí số, Đại Hạ, Đại Sở, Đại Chu là tam đại vương triều mà trong đó Đại Hạ có khí số hưng thịnh nhất, Đại Sở và Đại Chu cũng không kém bao nhiêu. Còn Kim Trướng Vương Đình thì khí số hơi kém, nhưng mấy năm nay biểu hiện ở Đại Triều Hội không tệ, cũng đoạt được mấy phần khí số trong tay tam tại vương triều, có tư thế quật khởi."

"Nói đến khí số, hư ảo mờ mịt, nói phức tạp nhưng cũng không phức tạp."

Phu tử nói .

"Lạ gia muốn phản Hạ, việc đầu tiên phải làm chính là tụ căn cơ khí số"

"Nếu không có căn cơ khí số thì chẳng khác nào lực bình không rễ."

Phu tử tiếp lời.

La Hồng nghe xong, không hiểu gì cảm, đôi với khí số, hấn quả thật nghe như vệt nghe sấm.

Có điều, những lời này, cũng khiến trong lòng La Hồng run lên, hiểu được dù sao đây cũng là thế giới có lực lượng siêu phàm, khác rất nhiều so với thế giới chỉ cần vung tay hô hào, tụ họp sự ủng hộ của vạn dân, huy tụ thiên quân vạn mã là có thể trực tiếp lật đổ một vương triều.

Phu tử nhìn thấy vẻ mặt ngơ ngác của La Hồng, chỉ cười, hiển nhiên là La Hồng nghe không hiểu.

Nhưng La Hồng cũng không cần hiểu, ông chỉ muốn nói cho La Hồng biết rằng việc phản Hạ không phải là đơn giản.

"Phu tử, Đại Triều Hội là gì ạ?"

La Hồng hỏi, từ những lời phu tử vừa nói, hấn có nghe nhắc đến Kim Trướng Vương Đình, cái gì mà thu hoạch được khí số bên trong "Đại Triều Hội". Điều này, khiến hấn hiểu được, có lẽ Đại Triều Hội có thể là một loại cách để thu thập khí số.

Phu tử mỉm cười, không giải thích với La Hồng.

Nói ngắn gọn thì, nếu người đã không hiểu thì nói cái gì cũng vô ích.

"Đi thôi, đi đánh chuông cho tỉnh tâm đi..."

La Hồng còn muốn hỏi tiếp.

Trong đầu hấn lúc này còn rất nhiều nghi vấn.

Hạ Hoàng vừa mở thánh khẩu, tụ thánh chỉ nhập An Bình, mặc dù bề ngoài là để áp chế La Hồng nhưng thực chất là vì muốn dò xét phu tử.

Hạ Hoàng đang có ý đồ gì đây?

Ông ta đã mở thánh khẩu, vậy chứng tỏ rằng dù đang bế quan thì ông ta vẫn biết đến tình hình bên ngoài.

Chuyện Thái Tử nhằm vào La gia, Hạ Hoàng cũng biết.

Cho nên chính xác là Hạ Hoàng này muốn làm gì?

Hay có lẽ trong mắt Hạ Hoàng chuyện La gia tạo phản, căn bản không đáng quan tâm, chỉ cản trở tay là có thể dẹp gọn?

Về mặt La Hồng vẫn còn nghi ngờ, nhưng vẫn đi theo Lý Tu Viễn ra khỏi tiểu lâu Xuân Phong.

Nhìn thấy bóng dáng của La Hồng dần đi xa, Phu tử thở phào nhẹ nhõm.

Ông không biết liệu hôm nay ra mặt vì La Hồng có phải là việc đúng đắn hay không, hy vọng đứa nhỏ này... không khiến ông thất vọng, có thể đường đường chính chính là đi theo chính đạo.

"Khí số của thiên địa, phân lâu tất hợp hợp lâu tất phân..."

"Thiên hạ này... còn có thể xuất hiện được Nhân Hoàng nhất thế hay không?"

"Ai, khó."

Tiêu lâu yên lặng truyền đến một tiếng thở dài khe khẽ.

Kế đó, tiếng ghê đu đung đưa qua lại, như một khúc ca dao, cổ xưa mà sâu lắng.

La Hồng được Lý Tu Viễn đưa tới chỗ chuông Thánh Nhân.

Trên đường đi, hai người đều không nói một lời nào, La Hồng vẫn đang tiêu hóa những lời mà Phu tử nói khi nãy.

Khi gần tới gác chuông.

La Hồng nhìn sang Lý Tu Viễn, hỏi: "Sur huynh, Đại Triều Hội là gì... huynh biết không?"

Hắn cảm thấy vẫn cần phải hỏi cho rõ ràng, đề phòng sau này cần dùng tới.

"Đại Triều Hội..."

Lý Tu Viễn liếc qua La Hồng một cái, y biết ngay tiêu tử này sẽ không nhận được mà hỏi mà.

Nhưng y cũng không giấu giếm gì, tuy rằng Phu tử không nói nhưng dựa vào sự hiểu biết của y đối với Phu tử, đó là do Phu tử lười nói thôi.

Thực ra Phu tử là một người rất lười biếng, lười đến mức mấy chuyện này cũng không buồn nói.

Nhiều khi chỉ nói nhiều hơn bình thường một chút, lại lộ ra vẻ mệt chết đi được.

Chỉ khi nào được ăn dưa, thì mới là lúc có sức nhất.

"Đại Triều Hội... Nói thế nào nhỉ, thực ra nó là một sự kiện lớn trong thiên hạ, chỉ có những vương triều lớn trong cả thiên hạ này mới có tư cách tham gia, như Đại Hạ, Đại Chu, Đại Sở chẳng hạn... Ngoài ra còn có Kim Trướng Vương Đình, cùng với một vài nước nhỏ ở Nam Cương, một vài dị tộc khác."

"Tóm lại, vương triều nào muốn có được khí số thì sẽ tham gia"

Lý Tu Viễn nói.

"Nước nhỏ cũng có thể tham gia sao? Không phải là đi chịu thiệt à? Có thể không tham gia không?"

La Hồng tò mò hỏi.

Lý Tu Viễn cười, lắc đầu: "Không..."

"Nguyên nhân cụ thể thì khá nhiều, nhưng ta... có nghe sư phụ đề cập qua một lần, Đại Triều Hội... có liên quan đến Thiên nhân đứng đằng sau

Thiên môn"

Lý Tu Viễn nói tiếp.

La Hồng nghe xong, không khỏi giật mình.

Kế đó, Lý Tu Viễn không nói gì nữa, chỉ đưa La Hồng vào trong tháp chuông, để hắn đi đánh chuông.

Đối với việc này La Hồng có chút bất đắc dĩ, đành phải cầm cái chùy lên, bắt đầu gõ từng hồi chuông.

Chương 364: Tai họa (1)

Bên trong đan điền, Hư Ảnh Thánh Nhân mở mắt nhìn, hài lòng gật đầu.

Vậy mới đúng, đi theo con đường chính đạo luôn đúng đắn, làm sao có thể phí thời gian vào con đường tà đạo đây xấu xa kia cơ chứ?

Chuyện xảy ra ở huyện An Bình nhanh chóng lan ra khắp nơi.

Hạ Hoàng đang ngồi trong Thiên Cực cung mở thánh khẩu, tụng thánh ngôn, hình thành thánh chỉ, đưa từ thành Thiên An tới huyện An Bình truyền La Hồng nhập cung, nhưng lại bị La Hồng từ chối.

Ý chí của thánh hoàng trong thánh chỉ bộc phát, muốn trấn áp La Hồng, nhưng cuối cùng lại bị Phu tử trên Đông Sơn ra tay, mang La Hồng đi mất.

Ngay khi tin tức được truyền ra, cả thiên hạ được một phen chấn động.

Chuyện La Hồng tạo phản, đối với nhiều người mà nói chẳng phải là chuyện gì lớn lao.

Ái này đều nghe qua xong rồi cười xòa một cái.

Dù sao thì La Hồng chỉ nắm trong tay năm nghìn hắc kỵ, đối với việc phản Hạ mà nói, chẳng khác nào trò đùa.

Nếu La gia thật sự muốn tạo phản, thì còn phải xem phản ứng của La Nhân Đồ đang nắm giữ ba mươi vạn quân hắc kỵ đóng quân ở Tắc Bắc, cùng với thái độ của Trấn Bắc Vương đang nắm trong tay nhiều nhân mạch quan trọng nữa.

Còn về La Hồng thì...

Cứ cho là thân phận không tầm thường, cứ cho là thiên kiều hạng hai trong Hoàng bang đi, nhưng... lời mà hắn nói ra vẫn chưa đủ trọng lượng.

Chính vì thực lực không mạnh, nên nói cái gì cũng không có ai coi trọng cả.

Tất cả mọi người đều chẳng xem hắn ra gì.

Điều mà làm cho tất cả đều chú ý vào lúc này chính là... thái độ của Phu tử ở Tắc Hạ học cung.

Nhiều người chợt hiểu ra rằng, thánh chỉ của Hạ Hoàng, không phải là dành cho La Hồng mà là cho Phu tử.

Phu tử ra tay, tỏ thái độ mới là chuyện khiến cho cả thiên hạ này chấn động.

Tắc Hạ học cung, là một thế lực thuộc hàng nhất đẳng, không hề thua kém so với Côn Luân Cung thần bí.

Dù rằng môn nhân của Tắc Hạ học cung ít ỏi song các thế lực trong thiên hạ không ai dám xem thường.

Trên thực tế, chuyện thái Tử cho dời Tắc Hạ học cung đến huyện An Bình thì không ít người đã biết, trong chuyện này chắc chắn có bóng dáng của Hạ Hoàng.

Nếu như Hạ Hoàng không đồng ý, Tắc Hạ học cung sẽ không thể rời khỏi thành Thiên An.

Hiện giờ Tắc Hạ học cung đã chuyển khỏi thành Thiên An và dời tới huyện An Bình, Hạ Hoàng lại đang muốn dò xét Phu tử.

Điều này như một tín hiệu, khiến cho nhiều thế lực lớn phải suy nghĩ lại cẩn thận.

Mà bây giờ nhiều thế lực cũng đang chú ý thái độ của La gia, của La Nhân Đồ nắm giữ ba mươi vạn quân hắc kỵ đóng ở Tắc Bắc cùng với phản ứng của Trần Bắc Vương.

Thái độ của bọn họ chính là đại diện cho thái độ của cả La gia.

Cứ cho là việc La gia tạo phản Đại Hạ chỉ là chuyện sớm muộn, nhưng... tới bây giờ hai người họ vẫn chưa tỏ thái độ gì thì vẫn chưa thể khẳng định được gì.

Trên thực tế, tất cả mọi người đều biết, La gia cũng đang mưu tính, đang chuẩn bị rồi.

Phản hạ, không phải chỉ cần nói là có thể làm được.

La gia cần ngưng tụ khí số, mà khí số này ở nơi nào...

Không ít cường giả của các thế lực lớn đã suy đoán được đôi chút.

Rất nhiều thế lực đột nhiên nhớ ra, La gia hình như có một La Thất Gia đã bị diên, đây có phải là người mà La gia đã chuẩn bị không?

Trong thoáng chốc, không ít ánh mắt của các thế lực đều tập trung trên ngôi chùa cổ Vong Xuyên Tự đã tồn tại hàng nghìn năm.

Còn về việc La Hồng đang hô hào âm ỉ ở huyện An Bình kia, mọi người đều ăn ý mà bỏ qua, không coi trọng.

Như lời Phu tử đã nói, hấn chỉ là một đứa trẻ mà thôi.

Cứ coi như là đồng ngôn vô kỵ vậy. (1)

(1) Đồng ngôn vô kỵ: lời trẻ con nói không thể coi là thật.

Kinh thành.

Phong vân bắt đầu nổi lên.

Thậm chí, có thể nói, bầu không khí cũng có phần kỳ lạ, bởi vì Trần Bắc Vương cầm Thư Diện Thánh muốn diên thánh nhưng thất bại. Bây giờ, toàn bộ đế kinh dường như bao phủ trong bầu không khí lo lắng.

Việc Phu tử ra mặt vì La Hồng, còn mang La Hồng trở về Tắc Hạ học cung có thể nói là chẳng hề nề mặt Hạ Hoàng.

Trong triều đình, cũng vì chuyện lần này nên rất nhiều lão thần liên tục viết tấu chương, vô số tấu chương được đưa vào triều đình nhiều như lông vũ bay tán loạn.

Chẳng về gì khác, đều là việc liên quan đến Huyền Ngọc phi.

Những lão thần vốn chưa từng đứng về phía Trấn Bắc Vương thì nay cũng lựa chọn đứng về cùng hàng ngũ với ông, buộc tội Huyền Ngọc phi, nguyên nhân là vì nàng ta đã thay mặt Hạ Hoàng truyền ý chỉ ở trước Thiên Cực cung, khiến nhiều lão thần bất mãn.

Nhưng Trấn Bắc Vương, người đã từng nóng lòng buộc tội Huyền Ngọc phi, nay lại hoàn toàn im lặng, như thể đã hoàn toàn lạnh tâm.

Cánh cửa chính của phủ Trấn Bắc Vương vẫn luôn đóng kín, ai đến thăm đều bị cự tuyệt.

Thậm chí có người còn thấy Trương Thủ Phụ đến bái kiến nhưng vẫn bị Trấn Bắc Vương từ chối thẳng mặt.

Chuyện này càng khiến cho bầu không khí trong Hoàng cung càng thêm kỳ lạ.

Xung quanh phủ của Trấn Bắc Vương, tại mắt của Thái Tử phái tới ngày càng nhiều, một số cường giả phát hiện thấy có bóng dáng của một vài cao thủ đứng thứ hạng cao trong Thiên Bảng Đại Hạ cũng từng xuất hiện qua.

Thái Tử cũng bắt đầu đề phòng Trấn Bắc Vương.

Bầu không khí trong cung ngày càng căng thẳng, cứ như sẽ xảy ra chuyện lớn bất cứ lúc nào.

Phủ Trấn Bắc Vương tựa như một thùng thuốc nổ vừa được châm lửa, có thể nổ bất cứ lúc nào, nhưng chẳng ai biết khi nào ngòi nổ mới cháy hết.

Trừ chuyện đó ra thì La Nhân Đồ đang nắm trong tay ba mươi vạn binh hắc kỵ ở Tắc Bắc lại không thấy có động tĩnh gì.

Chỉ ít, so với La Hồng hô hào khẩu hiệu, tạo phản ở huyện An Bình và Trấn Bắc Vương diện kiến Hạ Hoàng thất bại thì không hề có chút động tĩnh nào.

Chương 365: Tai họa (2)

Nhưng càng không có động tĩnh thì lại càng nguy hiểm.
Không ít thế lực trong kinh thành đều đang theo dõi nhất cử nhất động ở Tắc Bắc.

Hiện giờ, ba mươi sáu thành ở Tắc Bắc đều không còn truyền bất cứ tin tức nào ra ngoài nữa, mạng lưới tình báo do các thế lực lớn bố trí ở Tắc Bắc, giống như bị một thanh mặc dao màu đen thái nhỏ.

Thậm chí, có một vài thế lực đã từng thử tổ chức, kiến tạo lại mạng lưới tình báo, cũng điều động cao thủ Nhị phẩm đến nơi này, nhưng là, đều có đi mà không về.

Điều này khiến cho họ hiểu ra rằng, La Nhân Đồ đã bắt đầu rút đao rồi.
Tuy mạng lưới tình báo của các thế lực đều bị trừ bỏ, nhưng một số người vẫn hiểu ra được vài điều.

Đó chính là, thế lực nằm vùng ở Tắc Bắc của Hạ gia cũng đã bị trừ bỏ, bây giờ, vùng đất Tắc Bắc, đối với cả thiên hạ mà nói thì như một hố đen vừa sâu vừa tối.

Nó như một tín hiệu nhận biết khiến cả Đại Hạ hiểu ra rằng... La Nhân Đồ tức giận.

Gió Tắc Bắc sắp tàn phá toàn bộ Đại Hạ.
Trái lại, bên trong kinh thành.

Kể từ lúc Hạ Hoàng truyền thánh chỉ triệu La Hồng xong, thì không có động tĩnh gì.

Thái Tử tiếp tục cầm quyền giám quốc, nhận lấy từng tấu chương khác nhau, mỗi ngày đều xử lý triều chính cẩn thận.

Nhưng ai cũng biết...

Sự bình tĩnh trước cơn bão như vậy, mới là áp lực nhất.

La Hồng gõ chuông xong, mang theo vành mắt đen bước ra khỏi tháp chuông.

Đắm mình trong tiếng chuông ngân vang của thánh nhân, tràn ngập ánh sáng Thánh Nhân khiến La Hồng cảm thấy không tự nhiên.

Hắn là một Tà tu chân chính, một Đại Phôi Đản đã được chính thức công nhận, vậy mà giờ lại phải lắng nghe cặn kẽ của Thánh Nhân, cảm thấy thoải mái được mới là lạ.

Lý Tu Viễn ôm La Tiểu Tiểu, cười tủm tỉm nhìn La Hồng đang đi ra khỏi tháp chuông. La Tiểu Tiểu nhìn La Hồng với hai mắt sáng rực rỡ,

những ngày này nàng không cần phải chịu đựng sự ức hiếp từ La Hồng, vui mừng đến muốn bay lên trời.

Bây giờ, ở trong học cung, nàng lặn lội như cá gặp nước.

Bởi vì nàng quen biết với Lý Tu Viễn, nên hiện giờ nàng có thể chạy nhảy lung tung khắp nơi trong học cung, mỗi góc ngách trong cung đều có dấu chân của nàng.

Nhiều học viên trong học cung đều vì nể mặt Lý Tu Viễn và La Hồng nên cũng không dám khắt khe với nàng.

Bản tính tình nghịch trước kia bị La Hồng đè nén, bây giờ hầu như đã được phóng thích hoàn toàn trong học cung này.

Rất nhiều học sinh đều bị nàng bắt nạt.

Đôi mắt đen của La Hồng liếc qua La Tiểu Tiểu, nha đầu này, những ngày gần đây sống vui vẻ quá rồi.

Có điều, đưa con bé vào Tắc Hạ học cung quả thực là an toàn nhất.

Lý Tu Viễn cũng coi như là cho La Hồng thể diện mới giữ nha đầu kia ở lại, dù sao thì Tắc Hạ học cung không phải là nơi ai cũng có thể ở lại.

"Tiểu sư đệ, gõ chuông xong rồi giờ thì có thể an tâm đi đọc sách"

Lý Tu Viễn mỉm cười.

La Hồng đi tới Tàng Thư Các một cách không tình nguyện.

La Hồng đi vào Tàng Thư Các thì thấy Hòa thượng Khổ Nguyệt, Tiêu Nhị Thất cùng với Ngô Mị Nương đã ở trong này. Ba người không thèm để ý đến chuyện ở bên ngoài, chuyên tâm đọc Sách thánh hiền, đắm chìm vào trong ý chí của Thánh Nhân, không ngừng cọ rửa lực lượng tinh thần.

Đến khi La Hồng bước vào, ba người đều mở mắt ra, nhìn La Hồng một cái, sau đó tiếp tục nghiên cứu.

La Hồng hít một hơi sâu, cũng bắt đầu lấy sách ra đọc.

Oong...

Ngay khi thánh ngôn chữ "Chính" vừa hiện ra trong trang sách, cả Tàng Thư Các tựa như cũng đều rung chuyển, khiến ý chí thánh nhân đột nhiên tăng lên rất nhiều.

Ngay từ đầu ba người Hòa thượng Khổ Nguyệt, Tiêu Nhị Thất, Ngô Mị Nương đang ngồi khoanh hai chân đều vô cùng phấn khích, nhưng sau khi phấn khích quá đi thì trở thành bi thương vì ăn quá no.

Ý Chí Thánh Nhân quá mạnh, bọn họ gần như không chịu nổi nữa.

"Quái! Tên này... có thật là Ngũ phẩm không? Bị nhiều ý chí thánh nhân cường hãn như vậy cọ rửa, sao vẫn dễ dàng chống đỡ được thế?"

Tiêu Nhị Thất nhìn La Hồng đang đắm chìm trong ý chí thánh nhân, không ngừng ngưng tụ thánh ngôn chữ "Chính" có chút ngưỡng mộ.

"Đây là lý do vì sao La Hồng được Phu tử chọn làm đệ tử chân truyền, còn người thì chỉ là đệ tử góp cho đủ số mà thôi."

Ngô Mị Nương đeo hộp kiếm trên lưng, thản nhiên nhìn gã, nói.

Tiêu Nhị Thất có cảm giác như bị kim đâm.

Ba người ở trong Tàng Thư Các thờ một lúc lâu, mãi cho đến khi không còn chống đỡ nổi ý chí thánh nhân thì mới bước ra khỏi Tàng Thư Các.

Sau khi ra khỏi Tàng Thư Các.

Ba người họ đều nhận được tin tức từ bên ngoài truyền tới.

Thái Tử tổ chức Đại hội thưởng kiếm, ở hồ Lạc Thần, La Hồng một người một kiếm cản hòe, giết người vô số. Trong đó có không ít người là cao thủ Tam phẩm, thậm chí còn chém giết cả Tam phẩm trên Huyền bảng Đại Hạ, còn có thể tránh thoát ám sát của Tam phẩm Huyền Bảng Đại Sở của Ngô gia, nghịch sát đối phương.

Bên ngoài phủ Giang Lăng, La Hồng bị một vạn quân của phủ Giang Lăng bao vây truy sát, tắm máu giết ra khỏi vòng vây.

Vì La Hồng mà phủ Giang Lăng đã bạo phát một cuộc chiến Nhất phẩm, ngay cả Lục Địa Tiên cũng ra tay, thật khiến thiên hạ phải kinh ngạc.

Sau khi cả ba nhận được tin, đều im lặng một hồi lâu.

Ai nấy đều nhìn nhau, vẻ mặt ngơ ngác.

La Hồng... đã giết được Tam phẩm?

Còn giết được cả Tam phẩm trong Huyền Bảng Đại Hạ?

Bọn họ còn nhớ rõ là chỉ mới vào Tàng Thư Các có mấy ngày thôi mà?

Sao mà... cảm giác như đã vào đó vài năm vậy.

Tiêu Nhị Thất và Hòa thượng Khổ Nguyệt thì không có vấn đề gì, còn

Ngô Mị Nương khi nghe tin La Hồng giết chết Ngô Thanh Sơn, sắc mặt thay đổi hoàn toàn.

Chương 366: Tai họa (3)

"Ngô Thanh Sơn... Đó là trưởng bối của ta, nhưng lại không quá thân thiết với ta vì phụ thân ta là con trưởng của Ngô gia, mà vì sự tồn tại của ta khiến cho con trai ông ta mất tư cách trở thành Kiếm chủ ngô gia."

"Vì lẽ đó mà Ngô Thanh Sơn rất hận ta, có lẽ ông ta nhắm vào La Hồng là vì ta và La Hồng là bằng hữu"

Ngô Mị Nương không ngốc nên nhanh chóng suy đoán ra được.

Thái Tử của Đại Hạ có thể mời được rất nhiều cao thủ nhưng thái tử Đại Hạ và Ngô gia vốn không có mối quan hệ thâm sâu nên chắc chắn Ngô Thanh Sơn không phải do y mời tới. Việc Ngô Thanh Sơn ra tay, tám chín phần là vì nàng.

"Ngô Thanh Sơn... hình như không có tiếng tăm mấy trong Ngô gia phải không?"

Tiêu Nhị Thất sở hai thanh đao giắt bên thắt lưng, nói.

"Không có tiếng tăm lắm nhưng danh khí của con ông ta rất cao... Thực lực của hắn ta thậm chí còn mạnh hơn ta rất nhiều"

Ngô Mị Nương nói.

Tiêu Nhị Thất nhướn mày, hòa thượng Khổ Nguyệt cũng tò mò nghe ngóng.

Ngô Mị Nương hít sâu một hơi: "Con trai của Ngô Thanh Sơn... là Ngô Thiên"

Ngô Thiên?

Tiêu Nhị Thất nghe thấy cái tên này lập tức hít vào một hơi.

"Là Ngô Thiên đứng hạng thứ ba trong Địa Bảng của Đại Sở sao?"

Hòa thượng Khổ Nguyệt cũng chấp hai tay lại, thốt ra một tiếng "mô Phật"

Ngô Mị Nương cười có vài phần chua xót: "Thiên phú của Ngô Thiên rất cao, nếu hắn sinh trong dòng đích chính của Ngô gia thì người trở thành Kiếm Chủ của Ngô gia chính là hắn"

Tiêu Nhị Thất cười cười, nói: "Lão Ngô, người cũng đừng nhụt chí, thực lực của người thật sự cũng không kém gì, tốt xấu gì thì cũng có tên trong Hoàng bảng mà"

Ngô Mị Nương liếc mắt.

"Yên tâm, từ nhỏ tới lớn ta đều sống dưới cái bóng của Ngô Thiên, quen rồi cho nên không cần người an ủi ta"

"Điều ta lo lắng chính là... La Hồng giết Ngô Thanh Sơn rồi, Ngô Thiên chắc chắn sẽ không bỏ qua cho hắn."

Ngô Mị Nương ngưng mắt.

"Thái Tử của Đại Hạ phải nhiều cao thủ Nhị phẩm tới như vậy, thậm chí còn mời cả cao thủ Nhất phẩm tới nữa nhưng không phải lão La vẫn còn sống tốt đấy sao, Ngô Thiên muốn giết La Hồng, không dễ dàng như vậy đâu"

Tiêu Nhị Thất nhìn thấu mọi chuyện, quan trọng nhất chính là gã hiệu La Hồng.

Chiến tích của La Hồng thực sự khiến bọn họ bất ngờ.

Kể đó ba người họ cũng không tán gẫu gì thêm, Ngô Mị Nương đi cùng với Tiêu Nhị Thất ra khỏi học cung, tới vùng đất trống giữa sườn núi, cùng mang theo thị vệ đi vào huyện An Bình.

Hòa thượng Khổ Nguyệt không đi theo hai người kia.

Y nghĩ một chút, lẳng lặng đứng trước Tàng Thư Các, y muốn mời La Hồng tới Vọng Xuyên Tự một chuyến.

Ban đầu, Khổ Nguyệt định mời La Hồng tới Vọng Xuyên Tự là vì bị tấm lòng giàu tình cảm cao thượng của La Hồng tác động.

Nhưng hiện giờ, mời La Hồng tới không phải chỉ vì mỗi nguyên nhân này nữa.

Giờ nó không chỉ là ý muốn của mỗi mình y, mà còn là ý của... trụ trì thần bí của Vọng Xuyên Tự nữa.

Ngày trước Hòa thượng Khổ Nguyệt cũng không hiểu vì sao trụ trì lại muốn mời La Hồng tới, nhưng giờ y đã hiểu ra một chút.

Nhớ lại chuyện xảy ra vào dạo gần đây, cùng người điên đã nhốt dưới giếng Phật trong chùa kia.

La Thất Gia của La gia.

Khổ Nguyệt hít sâu một hơi.

Lần này cho dù y không mời thì La Hồng cũng phải đi một chuyến đến Vọng Xuyên Tự.

Trong mơ hồ, y cảm nhận được một cơn gió to đang bao trùm cả Vọng Xuyên Tự.

Kết...

Cửa chính của Tàng Thư Các được mở ra.

La Hồng một thân bạch y bước ra ngoài, Khổ Nguyệt chột ngắc đầu lên.

Ánh mắt của hai thân ảnh bạch y chạm vào nhau giao trên không trung.

Ông tay áo bao lấy cánh tay cụt của Hòa thượng Khổ Nguyệt bị làn gió thổi tung đưa.

Nhìn người đang từ trong Tầng Thư Các đi ra, bạch y khẽ bay lên, khí Chính Dương tản ra như cầu vồng, ở giữa mi tâm có kết tinh pháp lực sáng lóa rạng rỡ, giống như thánh nhân lâm trần, trích tiên rơi thế.

Mặc dù bàn tay bị cụt của Hòa thượng Khổ Nguyệt là do La Hồng chém, nhưng trong lòng Khổ Nguyệt lại không hề oán hận, cũng không muốn trả thù, ngược lại càng thêm biết ơn.

Nếu La Hồng không làm mất đi một cánh tay của y thì hiện giờ Khổ Nguyệt vẫn còn đang hoang mang, không xác định rõ được về tương lai ra sao, về Phật đạo như thế nào.

Nhưng khi được La Hồng chỉ điểm, khiến cho y như vừa tỉnh lại từ trong giấc mơ, tu vi hiện tại cũng đã mạnh hơn so với trước khi rất nhiều, thậm chí y còn có thể cảm giác được chính mình có thể chạm tới được chân tâm của Phật.

Nếu có thể chạm được tâm Phật, tu vi của Khổ Nguyệt nhất định sẽ mạnh lên đáng kể, ngay cả việc tiến vào năm thứ hạng đầu trong Hoàng Bảng cũng không có vấn đề gì.

Đây là cảm giác ngộ đạo thành công.

Khổ Nguyệt nhìn La Hồng, cười khỏ một tiếng rồi tiếp tục niệm Phật.

"La thí chủ, tiểu tăng có hơi hối hận, ta không nên mời thí chủ tới Vọng Xuyên Tự"

Khổ Nguyệt nói.

"Hiện giờ tiểu tăng thu lại lời mời còn kịp không?"

Lời nói của Khổ Nguyệt khiến La Hồng cảm thấy ngạc nhiên, không khỏi mỉm cười.

Vọng Xuyên Tự... Lần trước La Hồng không có ý định đi tới đó, dù cho Khổ Nguyệt có mời mọc, hắn cũng không muốn đi.

Nhưng giờ, cho dù Khổ Nguyệt không mời, hắn cũng sẽ tạt qua Vọng Xuyên Tự một chuyến.

Tòa tháp cổ hơn nghìn năm này cất giữ rất nhiều bí ẩn, nhưng quan trọng nhất là ở trong tòa tháp đó có người mà La Hồng muốn gặp.

Cũng chính là đứa con bị điên của Trần Bắc Vương, La Tiểu Bắc, La Thất gia.

Ngoài lão cha của hắn ra thì Trần Bắc Vương chỉ còn mỗi người con trai bị điên suốt mười lăm năm kia, cũng chính là Thất thúc của La Hồng mà thôi.

La Hồng đã từng gặp qua Trần Bắc Vương, dù rằng hắn không hiểu nhiều về ông, nhưng hắn biết, dù cho La gia vẫn luôn nhẫn nhịn, nhưng chắc chắn cũng đã có kế hoạch cặn kẽ rồi.

Chương 367: Rung chuông ấy à, bốn công tử đây là dân chuyên!

Sau khi nói chuyện với Phu tử, La Hồng cũng đã hiểu ra rằng, việc tạo phản không phải là chuyện dễ như trong tưởng tượng. Ít nhất, cũng phải ngưng tụ được căn cơ khí số, mà ngưng tụ căn cơ này như thế nào thì La Hồng không biết.

Có lẽ La gia cũng đã chuẩn bị cho việc này.

Cho nên La Hồng suy đoán rằng việc Trần Bắc Vương đưa La Thất gia điền điền khùng khùng tới Vọng Xuyên Tự trong suốt mười lăm năm là có ẩn tình.

Vị Thất thúc này, chắc hẳn là người được La gia chuẩn bị, cũng là người được sắp xếp để ngưng tụ căn cơ khí số.

La Hồng cảm thấy mình cần phải gặp người này một lần.

Nhưng từ huyện An Bình tới Vọng Xuyên Tự là một quãng đường rất xa, cũng cách Tắc Hạ học cung rất xa. Nếu La Hồng rời huyện An Bình đi đến Vọng Xuyên Tự...

Chưa đề cập tới Thái Tử, chỉ tính riêng những kẻ ử mưu giết hấn kia thôi, cũng chắc chắn sẽ ra tay mà không chút do dự rồi.

Thân phận hiện giờ của La Hồng cũng không tầm thường.

Dù sao thì hấn cũng vừa mới hô hào khẩu hiệu phản Hạ ở huyện An Bình, cũng xem là nửa La Hoàng rồi.

Một khi còn ở trong huyện An Bình này thì sẽ không sao, dù sao đây cũng là đại bản doanh của La Hồng, không chỉ có Triệu Tinh Hà cùng năm nghìn hắc kỵ, mà còn có Viên Hạt Tử, Tử Đồ Vi và Tắc Hạ học cung.

Quan trọng nhất là ở đây có Phu tử.

Một khi bước ra khỏi huyện An Bình thì hiểm nguy có thể rình rập khắp nơi.

La Hồng trầm tư, trên quảng trường của học cung, Khổ Nguyệt và La Hồng đứng đối diện nhau, Khổ Nguyệt nhìn thấy La Hồng đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình, cho rằng La Hồng đang nghĩ đại sự, cũng không quấy rầy hấn, nhất thời không khí có chút gượng gạo.

Một hồi lâu sau, La Hồng ngẩng đầu lên dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn Hòa thượng Khổ Nguyệt.

"Khổ Nguyệt, Vọng Xuyên Tự cách huyện An Bình có xa lắm không?"

La Hồng hỏi.

Khô Nguyệt giật mình: "Vọng Xuyên Tự nằm trên ngọn núi Vô Lượng của Đại Hạ, từ huyện An Bình tới đó... cũng khoảng hơn ba nghìn dặm"

"Nếu có thể lặn không phi hành thì khoảng chừng nửa ngày là đến"

Khô Nguyệt nghĩ một chút rồi nói.

"Mà nếu có Kiếm Tiên ngự kiếm thì sẽ nhanh hơn"

Dựa theo cách nói của Khô Nguyệt thì Vọng Xuyên Tự cách huyện An Bình cũng không quá xa.

Nhưng với La Hồng thì không phải vậy, quá xa, cho dù được Viên Hạt Tử hộ tống thì xác suất gặp nguy hiểm cũng rất cao.

Mới cách đây không lâu, La Hồng còn vừa mới làm mất mặt Hạ Hoàng. Bởi vì kiêng dè Phu tử nên Hạ Hoàng chưa ra lệnh tróc nã hắn, nhưng nếu hắn rời khỏi Tắc Hạ Học Cung thì e là Hạ Hoàng sẽ không buông tha cho hắn.

Nếu lại phải lão thái giám Cao Ly Sĩ lần trước kia tới bắt La Hồng thì hắn chắc chắn sẽ không trốn thoát được.

Dù có Viên Hạt Tử hộ tống cũng không được.

"Khô Nguyệt, ngươi có cách nào có thể... đến Vọng Xuyên Tự ngay lập tức được không?"

La Hồng suy nghĩ một lúc rồi hỏi.

Hắn tích cực ám chỉ nên dùng cách truyền tống hay gì đó.

Yêu cầu của La Hồng khiến Khô Nguyệt không khỏi cau mày.

"Tiểu tử ngu dốt, tu vi có hạn... không nghĩ được cách nào cả."

Khô Nguyệt cười khỏ.

Y dường như đoán được nguyên nhân vì sao La Hồng lại hỏi vậy, đúng vậy... với thân phận cùng địa vị bây giờ của La Hồng, một khi rời khỏi huyện An Bình, sợ là từng cuộc ám sát sẽ lần lượt tới tìm hắn.

Hơn nữa người tới giết La Hồng, tu vi ít nhất cũng ở Nhị phẩm.

Dù gì tin tức La Hồng ra tay giết Tam phẩm của Huyền Bảng ở hồ Lạc Thần đã sớm lan truyền khắp nơi.

Khô Nguyệt cũng không có cách, La Hồng đau đầu, hắn nghĩ một lúc rồi dẫn theo Khô Nguyệt đi tìm Lý Tu Viễn.

Dưới gốc cây đào.

Cánh đào rơi trong gió.

Lý Tu Viễn đang đọc sách Thánh Hiền, còn La Tiểu Tiểu thì không biết đã chạy đi đâu chơi rồi.

Dù sao thì La Hồng cũng không thấy, Lý Tu Viên đặt cuộn sách trong tay xuống, nhìn thấy La Hồng tới cùng với Khổ Nguyệt đi tới, khóe miệng cong lên dịu dàng.

"Làm sao thế?"

Vô sự bất đẳng tam bảo điện, La Hồng nếu không có chuyện gì thì sẽ không tới tìm y.

La Hồng xoa tay, cười nói: "Sư huynh... tiểu sư đệ này đang gặp chút vấn đề."

Lý Tu Viên nằm nghiêng dưới gốc đào, đôi mắt thon dài thản nhiên nhìn La Hồng cùng Khổ Nguyệt.

"Người muốn tới Vọng Xuyên Tự sao?"

"Nhưng sợ là ra khỏi huyện An Bình, còn chưa tới Vọng Xuyên Tự thì đã bị ám sát giữa đường"

Lý Tu Viên nói.

Tựa như y đã nhìn thấu mục đích mà La Hồng tới tìm y.

La Hồng sững sốt, không hô là sư huynh, có thể so tài với lão thái giám mà Hạ Hoàng phái tới.

Lý Tu Viên cười khẽ: "Đây không phải là vấn đề, không phải người còn có thuật biến hình "Di Hình Hoán Ảnh" đó sao?"

La Hồng ngăn người, không ngờ Lý Tu Viên lại nhắc đến chuyện này.

Bớt chế giễu pháp thuật của hắn dùm đi, đó đâu phải là thuật pháp Đạo môn, là Tà thuật đó biết chưa?

Trong lòng La Hồng lặng lẽ chửi bậy, nhưng ngoài mặt lại cười tươi rói.

"Sư huynh cứ nói đùa, chỉ dựa vào pháp lực của ta thì không thể thi triển được ở phạm vi xa như vậy, rất khó để đến được Vọng Xuyên Tự."

La Hồng nói.

"Không sao, sư huynh đây có thể giúp người"

Lý Tu Viên nói.

Vừa dứt lời.

Lý Tu Viên đưa tay lên, hai ngón tay mảnh khảnh sờ vào khoảng không.

Bất chợt có cánh hoa đào rơi vào lòng bàn tay y.

Còn tay kia, hướng hai ngón tay lên trời, dựng thẳng tạo thành một pháp ấn.

"Đây, tiểu sư đệ, nhớ chăm sóc tốt cho hoa đào này."

Lý Tu Viên nói.

"Cầm bông hoa đào này, kết hợp với chiêu thức pháp thuật mà sư đệ sử dụng, có thể kéo dài khoảng cách, nhưng mà... chỉ có thể sử dụng một lần,

nếu đã sử dụng rồi thì cánh hoa này sẽ tự động tan biến."
"Tiê sư đệ phải quý trọng nó."
Lý Tu Viên mỉm cười.

Chương 368: Rung chuông ấy à, bốn công tử đây là dân chuyên!

La Hồng cầm lấy phiến hoa, nhưng cảm giác đóa hoa này bỗng chốc nặng như núi, tất cả sức mạnh thâm uyên đều tụ trong đóa hoa này.

"Vọng Xuyên Tự bây giờ đệ đi là vừa." Lý Tu Viễn nghiêm túc nói.

"Sur huynh có biết ở Vọng Xuyên Tự ở có gì không?" La Hồng nhìn Lý Tu Viễn hỏi, nhưng Lý Tu Viễn lại lắc đầu không nói lời nào nữa.

La Hồng nắm chặt đóa hoa trong tay, giờ tay lên, từ từ di chuyển.

Oong...

Hoa đào bay lên, dần dần làm nổi bật lên tầng bào khoác trên người Khô Nguyệt.

Kế đó, Khô Nguyệt lại kinh ngạc phát hiện rằng trong bóng của y hình như còn có một bóng đem khác đang chuyển động, Tà Ảnh Địch Sơn xuất hiện, rồi lại rút vào trong.

Khô Nguyệt chấp tay, hơi khom người xuống.

Sau đó y sải bước ra khỏi Tắc Hạ học cung, vào xuống bãi đất trống giữa sườn núi.

Một vị lão hòa thượng đang đứng đợi Khô Nguyệt, cùng Khô Nguyệt đi tới đài sen, bay vút lên trời rồi đi.

Dưới gốc cây đào.

La Hồng ngồi khoanh chân lại, cầm cánh hoa đào trong tay, đúng là có thể cảm nhận được năng lượng lớn mạnh bên trong đóa hoa đào này và sức mạnh ấy vẫn không ngừng tăng lên, khiến cho mối liên kết giữa La Hồng và Tà Ảnh Địch Sơn trở nên vô cùng rõ ràng.

Dù cho Tà Ảnh Địch Sơn cách La Hồng ngày càng xa thì mối liên kết rõ như một này vẫn không bị đứt đoạn.

Một nghìn dặm, hai nghìn dặm, ba nghìn dặm...

La Hồng nhìn Lý Tu Viễn đang thản nhiên cười mỉm.

"Sur huynh, ta đi đây."

La Hồng nói.

Lý Tu Viễn nhẹ nhàng gật đầu.

"Đi đi"

Vừa dứt lời.

Tinh thần lực của La Hồng tăng vọt, trong nháy mắt đã tiêu hao một lượng lớn tinh thần lực, ngay lập tức thi triển thuật "Di Hình Hoán Ảnh".
xet xet xet.

La Hồng chỉ cảm thấy trước mắt hắt bị một cỗ năng lượng mạnh mẽ nào đó lôi kéo, ngay sau đó, mọi thứ trong đất trời đều tụ hợp lại trước mặt hắn, một luồng ánh sáng đủ màu hiện lên...

Dưới tán cây hoa đào.

Lý Tu Viễn nheo mắt lại, nhìn chăm chăm vào La Hồng, thấy cả người La Hồng dần trở nên mờ ảo, chỉ trong chớp mắt đã biến thành Tà Ảnh Địch Sơn đang mờ mịt gần đầu.

"Liên hệ tới cả sức mạnh thời không... Pháp thuật của tiểu sư đệ, nếu chịu khó tu luyện chăm chỉ, trong thiên hạ này còn có ai hạ được đệ ấy?"

Lý Tu Viễn cảm thán một câu, tiếp tục đọc sách thánh Hiền.

Vọng Xuyên Tự.

Bao xung quanh là những ngọn núi nhấp nhô, tựa như mây dãy núi bị khoét thủng, thành lập nên rất nhiều chùa miếu. Cũng có rất nhiều tượng Phật cỡ lớn quý giá cực kỳ uy nghiêm, chiếm một diện tích không nhỏ, nghiêm cẩn theo thứ tự.

Từ xa nhìn vào, giống như một đài hoa sen đang nở rộ, mỗi tượng Phật đứng tương ứng với mỗi cánh sen, tụng kinh niệm Phật, khiến cho người ta không dám khinh nhờn.

Trang trọng và xa hoa.

La Hồng và Tà Ảnh Địch Sơn hoán đổi vị trí cho nhau, ngay khi xuất hiện từ trên đài sen, nhìn thấy chùa miếu khắp nơi thì hắn hoa hết mắt.

Khô Nguyệt nhìn thấy La Hồng xuất hiện ở đây thì hơi ngạc nhiên.

Nhưng bởi vì y đã sớm biết La Hồng sẽ sử dụng thuật Di Hình Hoán Ảnh nên nội tâm vẫn bình tĩnh.

Mà lão tăng có tu vi Nhất phẩm phụ trách hộ tống Khô Nguyệt đứng bên cạnh lại cả kinh, nhìn La Hồng không rời mắt.

Đột nhiên xuất hiện một La Hồng, cho dù tu vi Nhất phẩm như lão thì cũng đều bị dọa sợ.

"La Hồng?"

Lão tăng Nhất phẩm nhìn chăm chăm La Hồng, hỏi.

"Sư thúc Viên Thượng, là Khô Nguyệt đã mời La thí chủ tới Vọng Xuyên Tự..."

"Hơn nữa đây cũng là ý của trụ trì ạ"

Khổ Nguyệt chấp tay, hướng về người trên đài sen, hơi cúi người xuống, nói.

Sắc mặt của lão hòa thượng khoác áo cà sa hơi phức tạp.

"Được rồi"

Sau đó lão cũng không nói nhiều lời, không chế đài sen, hướng về Vọng Xuyên Tự nhanh chóng hạ xuống.

Đài sen vừa đáp xuống, ngay trước cửa chính của Vọng Xuyên Tự khiến bụi mù bay tứ tung, cây cỏ thụ đung đưa.

Phía sau cánh cửa chính của ngôi chùa là bậc thang đá dài vô tận, phủ đầy rêu theo vết tích của năm tháng.

Đại sư Viên Thượng đưa Khổ Nguyệt cùng La Hồng xuống.

"La thí chủ, mời."

Đại sư Viên Thượng là cao tăng Nhất phẩm, mặt mũi hiền từ, hơi khom người về phía trước nói với La Hồng.

La Hồng gật đầu, cũng khom người đáp lễ lại.

Đứng tại bậc thang bằng đá tĩnh lặng này, La Hồng cảm nhận được một loại không khí cổ xưa thoang thoảng ở đây, đó chính là không khí tang thương của Vọng Xuyên Tự, một ngôi đền đã có tuổi đời hàng nghìn năm.

Người có linh, núi cũng có linh, vạn vật tồn tại ở nơi này đều có dấu ấn của riêng mình.

La Hồng bước lên bậc thêm đá, trong lòng tự nhiên khoan thai tĩnh lặng, suy nghĩ trong đầu tựa như đã thông suốt hơn rất nhiều.

"Vọng Xuyên Tự đã tồn tại hơn hàng nghìn năm, năm đó, lúc tam đại vương triều tung vó ngựa đạp giang hồ chỉ có ba nơi không bị móng ngựa giày xéo, nơi thứ nhất chính là Vọng Xuyên Tự, hai nơi còn lại là Côn Luân Cung và Long Hồ Sơn."

Khổ Nguyệt và Viên Thượng vừa leo từng bước lên bậc thêm đá, vừa giới thiệu với La Hồng.

Cũng là đang kể khéo lại cho La Hồng nội tình của Vọng Xuyên Tự.

La Hồng nhìn tòa tháp cổ trên đỉnh bậc thang đá, loáng thoáng thấy dường như có Phật quang chiếu rọi khiến không khí cũng hơi vẩn vơ.

Hiển nhiên bên trong đó có ẩn giấu một nguồn năng lượng mạnh mẽ, cũng có cao thủ đang tọa trấn.

Vọng Xuyên Tự cổ kính và mạng theo dấu vết của thời gian, dù rằng vẫn bước vào chùa nhưng khi La Hồng leo từng bậc thang này, hẳn có cảm giác như nhìn thấy một lão tăng, ngồi khoanh chân, giảng giải Phật lý cho hắn.

La Hồng không biết nhiều về Phật đạo, thứ duy nhất có liên quan đến Phật chính là "Thiên Thủ Tà Thuật", nhưng lại là Tà thuật.

La Hồng vốn tưởng rằng khi hấn tới Vọng Xuyên Tự, vùng đất Phật tu thì sẽ có cảm giác khó chịu, dù sao thì Phật trấn áp Tà cũng là lẽ tự nhiên.

Chương 369: Rung chuông ấy à, bốn công tử đây là dân chuyên!

G)

Nhưng không, thậm chí La Hồng còn có cảm giác như được đồng điệu và thấu hiểu.

Ở nơi mà Vọng Xuyên Tự tọa lạc tồn tại một loại khí trảng đặc biệt, tựa như dung nạp vạn vật, thân thiện với mọi thứ trong thiên địa.

Dường như khi ở nơi này, tinh thần lực của La Hồng được cũng được tăng lên.

Đây là sự tăng trưởng do hoàn cảnh, loại hoàn cảnh này, về đơn giản có thể gọi là đạo trường.

Đi thẳng lên bậc thang, cuối cùng La Hồng cũng được thấy ngôi chùa trải qua hàng nghìn năm.

Một ngôi chùa Phật sừng sững trên đỉnh núi.

Tựa như được những cánh hoa sen bảo vệ xung quanh.

Trước Phật điện có một diễn võ trường rộng lớn bằng đá xanh, chính giữa võ đài có treo một quả chuông vàng rất lớn cao đến vài thước.

Trên quả chuông có khắc nhiều tượng Phật khác nhau, dưới ánh mặt trời chói chang, quả chuông phản chiếu ánh sáng lấp lánh, Phật quang rọi xuống.

Trên diễn võ trường, hàng nghìn tăng nhân khoác áo bào đứng thành một hàng ngay ngắn.

Dường như biết La Hồng sẽ đến nên chuẩn bị chu đáo để nghênh đón hắn.

Ngay khi La Hồng bước lên bậc thang cuối cùng, rốt cuộc La Hồng đã hiểu vì sao Khổ Nguyệt và Viên Thượng lại đi theo sau hắn.

Mấy ngàn đôi mắt đồng loạt liếc nhìn hắn.

Tựa như xuyên thủng hư không, cũng tựa như hàng vạn mũi tên cùng bắn, sức mạnh ý chí kinh khủng giống như mây khói đã ngưng tụ thành thực chất, đè ép tinh khí thần của La Hồng.

Nếu tâm trí của La Hồng không kiên định, e là tinh thần lực đã bị tổn thương, họ ra máu tại trận.

Đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, bị hàng nghìn ánh mắt nhìn chăm chăm như vậy, khí thể và cảm giác áp lực ấy không hề thua kém sóng to gió lớn ập

đên.

Bạch y trên người La Hồng không ngừng đung đưa theo gió.

La Hồng ngưng mắt, bên trong Nê Hoàn Cung, Hư Ảnh Tà Thần mở mắt ra, khinh thường cười nhạo.

Trong chớp mắt, ý chí của La Hồng giống như một đóa hoa nở rộ, chống đỡ hàng ngàn ánh mắt mang lại cảm giác áp bách kia.

Rầm!

La Hồng đạp xuống một bước, thù lù bất động vững như núi.

Đám hòa thượng này, dám ra oai phủ đầu!?

Thiếu chút nữa dọa chết ta rồi!

"La thí chủ, ý chí rất vững"

Một giọng nói tán thưởng vang lên từ trong diễn võ trường, một lão tăng có hàng lông mi trắng muốt, khoác áo cà sa đỏ thẫm, mặc tăng bào vàng, trong tay nắm chuỗi tràng hạt, điềm đạm cười đi tới.

La Hồng nhìn lão tăng, hơi vuốt cằm.

Hòa thượng Khổ Nguyệt mở miệng nói: "La thí chủ, đây chính là trụ trì của Vọng Xuyên Tự."

"Bản tăng là Pháp La, gặp qua thí chủ"

Lão tăng nhìn La Hồng cười nói, ánh mắt ông ta nhìn La Hồng có chút thương thức.

La Hồng có thể chịu đựng được hàng nghìn đôi mắt dõi theo quả thực là chuyện ông ta không thể ngờ tới, dù sao Vọng Xuyên Tự cũng là ngôi chùa đã tồn tại hàng nghìn năm, cũng đã mang theo vận khí của Phật cũng từng đó năm, nếu khi đối mặt với sự áp bách đó của Phật thì người không có đại khí vận chắc chắn tâm thần sẽ dao động, hoảng loạn.

Kỳ thực đây chính là thử thách của Vọng Xuyên Tự đối với khách quý của bọn họ.

Lúc trước Hạ Hoàng của Đại Hạ, Chu Hoàng của Đại Chu cùng với Nữ Đế của Đại Sở, ba vị này cũng đã từng đến Vọng Xuyên Tự, Vọng Xuyên Tự phái tất cả Phật tăng của bọn họ, tổng cộng có hơn ba vạn Phật tăng tụ tập phật vận ngàn năm đứng chờ đợi.

Bây giờ, La Hồng đến Vọng Xuyên Tự, dù rằng trên người hắn không có khí nào nhưng Vọng Xuyên Tự vẫn không lơ là.

La Hồng khẽ gật đầu với đại sư Pháp La.

Pháp La mỉm cười: "Phật thủ đã tiên đoán rằng La thí chủ sẽ tới Vọng Xuyên Tự một chuyến, mục đích là gì thì Phật thủ cũng đã nói cho tại hạ biết."

"Phật thủ đôi với việc La thí chủ tới đây rất xem trọng"
La Hồng cũng chấp tay, nói: "Tại hạ muốn gặp Thất thúc"
Đại sư Pháp La cười.

"Được"

Đại sư Pháp La nói tiếp: "Thí chủ La Tiểu Bắc đang ở dưới giếng Phật của Vọng Xuyên Tự, đã bị phong ấn mười lăm năm qua, không thể gặp gỡ tùy tiện được."

Kể đó, đại sư Pháp La chỉ vào quả chuông đang tỏa Phật quang cao chín thước đang lơ lửng giữa võ đài"

"Đó chính là vật bảo của Vọng Xuyên Tự, chuông Vạn Phật."

"Nếu thí chủ có thể rung chuông chín lần thì có thể nhìn thấy được La Tiểu Bắc thí chủ, còn nếu không rung đủ chín lần, Phật nói vô duyên thì sẽ không gặp được, thỉnh La thí chủ quay về đường cũ."

Đại sư Pháp La nói.

Rung chuông chín lần!?

Đại sư Viên Thượng cùng Khổ Nguyệt đứng đằng sau La Hồng hít một ngụm hơi lạnh.

Cho dù Viên Thượng là cao tăng Nhất phẩm có thành tâm thì cũng không thể làm được.

Còn La Hồng vốn nghĩ rằng Vọng Xuyên Tự sẽ đưa ra yêu cầu gì, không nghĩ tới lại là chuyện này...

Rung chuông?

Chuyện này!?

Rung chuông ấy à, bốn công tử đây là dân chuyên!

La Hồng nghe Pháp La đại sư bảo hấn gõ chuông, chỉ khi hấn gõ vang chín tiếng chuông mới có thể thấy La Tiểu Bắc.

Điều này, nói thực cũng là muốn gây khó dễ cho hấn, nhưng đó cũng là quy củ của Vọng Xuyên Tự.

Loại chùa đã ngàn năm tuổi này, đề ý nhất chính là quy củ.

Thật ra La Hồng cũng không tức giận, thậm chí hấn còn âm thầm gio ngón tay cái tán thưởng trong lòng.

Dù sao thì việc gõ chuông... Hấn là dân chuyên đây!

Ồ trong gác chuông của Tặc Hạ Học Cung, La Hồng bị buộc gõ chuông, cho dù mỗi lần gõ chuông đều sống không bằng chết, nhưng trong lòng cũng hiểu được chút đạo lý.

Đối với việc gõ chuông, hấn cũng có chút tâm đắc.

Nhưng Khổ Nguyệt và Viên Thượng đại sư phía sau hấn lại nhú mày.

"Trụ trì sư huynh, có quá đáng hay không?"

Viên Thượng đại sư chấp tay hành lễ, hơi khom người, nói.

"Gõ chuông vang chín lần, có phải yêu cầu quá cao rồi không?"

Khô Nguyệt hòa thượng cũng dựng thẳng đũa chưởng, nghiêm túc gật đầu.

Chương 370: Một tay gõ chuông Phật ngàn năm

(1)

Chuông Vạn Phật chứa đựng vận khí mấy nghìn năm của Vọng Xuyên Tự. Trong Vọng Xuyên Tự, mỗi vị tăng lữ đều tu Phật đạo và Võ đạo, thậm chí còn có mấy vạn Võ tăng, thực lực mạnh mẽ.

Cho dù là lúc tam đại vương triều xưa vó ngựa đạp giang hồ thì cũng không dám tùy tiện xâm phạm Vọng Xuyên Tự.

Vọng Xuyên Tự, Long Hồ Sơn, Côn Luân Cung, ba nơi này có thể xưng là tam đại thánh địa trên giang hồ.

Phong cách của Vọng Xuyên Tự cùng Côn Luân Cung cao hơn một chút. Dù Long Hồ Sơn hiện là quốc giáo của vương triều Đại Hạ, nhưng trên thực tế đã thất thế. Về mặt phong cách so với Côn Luân Cung và Vọng Xuyên Tự thì thấp hơn một chút.

Pháp La đại sư lắc đầu.

"Đây là ý Phật"

"Bất luận ai muốn gặp thí chủ La Tiểu Bắc, đều phải gõ xong chín tiếng chuông, nếu không..... Dù có là thiên nhân bước ra từ trong Thiên môn cũng không được gặp."

Pháp La đại sư khoác áo cà sa, nghiêm túc nói.

Sau đó, ánh mắt bọn họ đều nâng lên, dừng trên người La Hồng.

"La thí chủ, như thế nào?"

Pháp La đại sư hỏi.

Bọn họ muốn nghe thử ý kiến của La Hồng.

Hòa thượng Khô Nguyệt hít sâu một hơi, sợ La Hồng không biết khó khăn của việc gõ chuông Vạn Phật, mở miệng nói: "La thí chủ, chuông Vạn Phật chính là bảo vật trấn chùa của Vọng Xuyên Tự, là một thần binh chân chính"

"Chứa đựng 8000 năm Phật vận cùng võ vận, một khi thí chủ lựa chọn gõ chuông, tương đương tranh đoạt Phật vận cùng võ vận của Vọng Xuyên Tự, thần trí của thí chủ có khả năng sẽ bị thương, thậm chí bị mất lý trí"

Khô Nguyệt nghiêm túc nói.

Y cần thông báo cho La Hồng tính nghiêm trọng của vấn đề.

La Hồng cũng nhướng mày, hẩn nhìn về phía chiếc chuông vàng cao chín thước kia.

Ánh sáng từ chuông vàng chiếu rọi khắp nơi, trên đó khắc những bức tượng Phật thần bí, hơn nữa, La Hồng có thể cảm nhận được xung quanh chuông vàng như có năng lực mạnh mẽ trào dâng khiến cho cả không gian trở nên vận vẹo.

Quả thật là thần binh.

Chẳng hề thua kém gì chuông Thánh Nhân trong học cung.

La Hồng tới Vọng Xuyên Tự để gặp La Tiểu Bắc một lần, cho nên, hẳn chọn gõ chuông.

Đôi với việc gõ chuông, La Hồng vẫn có một chút tự tin.

Khô Nguyệt cùng Viên Thượng đại sư thấy thế, cũng không khuyên can nữa.

Pháp La đại sư hơi mỉm cười, chấp tay hành lễ, nói: "La thí chủ, mời. "Mời!"

Oanh!

Pháp La đại sư mở miệng, hàng ngàn vị Phật và chư tăng phía sau đồng loạt lên tiếng, giọng nói giống như rồng trên trời cất lên, nổ vang khắp diễn võ trường khiến lòng người run sợ và kinh ngạc.

La Hồng nheo mắt, tuy rằng có cảm giác áp bách, nhưng vẫn duy trì được bình tĩnh tự nhiên.

Bạch y tung bay, Lạc Hồng bước tới chiếc chuông cổ được nâng đỡ bằng một đài sen trắng ngọc lớn giữa diễn võ trường.

Chuông cổ lơ lửng trên đài sen bạch ngọc, Phật quang tỏa sáng.

Tăng nhân hai bên đều nhanh chóng nghiêng người, nhường chỗ cho La Hồng, để hắn đi về phía trước.

Đại chuông cao chín thước, cao ngất, giống như một ngọn núi nhỏ, kéo theo áp lực vô tận.

Tất cả các bức tượng Phật trên đó dường như trở nên sống động, tất cả các bức tượng Phật đều nhìn Lạc Hồng.

Khi La Hồng cách tháp chuông 10 thước, liền cảm thấy một cỗ áp lực bắn về phía mình, lực lượng vô song, kiên cố không gì có thể phá nổi.

Pháp La, Viên Thượng, Khô Nguyệt và các tăng nhân đều đứng ở nơi xa.

Mắt nhìn La Hồng từng bước một tới gần chuông Vạn Phật.

Áp lực!

Áp lực cực lớn, khiến hô hấp La Hồng đột nhiên ngưng trệ..

Ngảng đầu, nhìn chăm chăm chuông Vạn Phật, La Hồng hít một hơi thật sâu.

Không có cọc gỗ, không có gì để rung chuông, muôn gõ chuông, chỉ có thể dựa vào chính La Hồng.

Nói cách khác, chuông phải do hấn dùng sức gỗ.

Áp lực tự nhiên rất lớn, hơn nữa một khi gõ chuông, theo như lời Khô Nguyệt, áp lực của Phật vận cùng vũ vận sẽ đè nát La Hồng, sóng chuông chấn động kia cũng là cộng rom cứng.

Lấy tu vi Ngũ phẩm của La Hồng, gõ chuông vang chín lần thực sự là làm khó người.

Cho dù là cao thủ Nhất phẩm, muốn gõ được chín lần, cũng chỉ có vài người mà thôi.

Toàn bộ tăng nhân trên Diễn Võ Trường, đều đứng lên, nhìn chăm chăm vào La Hồng, áp lực mà mấy ngàn cặp mắt mang đến giống như có tinh khí thần xen lẫn ở trên không.

La Hồng hít sâu một hơi rồi lại thở ra.

Đặt chân lên đài sen bạch ngọc.

Bạch sam trên người chợt bị một ngọn gió thổi bay.

La Hồng bừng tỉnh, cảm giác được chính mình đang đối mặt với một vị Đại Phật.

Nơi xa.

Lông mày trắng của Pháp La đại sư bay bay trong không khí.

Ngũ phẩm, đừng nói đến việc gõ chuông vang chín lần, cho dù gõ ra được tiếng chuông, cũng khó như lên trời.

Thật ra, khi Phật thủ mở miệng bảo La Hồng gõ chuông vang chín lần, Pháp La đại sư cũng cảm giác Phật thủ đang làm khó dễ.

Thấy La Hồng nhanh chóng đồng ý đi gõ chuông, trong lòng Pháp La cũng cảm khái, ghé mới sinh không sợ cạp.

Có lẽ, ăn thiệt thòi, rồi sẽ hiểu rõ, chuông này Cũng không phải dễ gõ như vậy.

La Hồng nâng tay lên, nắm tay.

Ánh mắt đột nhiên ngưng tụ, khí huyết cả người sôi trào, Ngũ phẩm hóa giáp!

Giáp trụ huyết sắc hiện lên trên người, năm ngón tay La Hồng nắm chặt, hóa thành năm đấm, bạch sam trên người duỗi thẳng tắp, đánh mạnh vào chuông Vạn Phật phía trên.

Ta lấy khí huyết của ta gõ chuông Phật!

Yên tĩnh không tiếng động.

Như tay không lay động một ngọn núi cao lớn vô cùng.

La Hồng chỉ cảm thấy sau một quyền của mình, chuông vạn Phật vẫn hoàn toàn bất động.

Đừng nói tới việc phát ra tiếng chuông.

Trong lòng La Hồng lập tức lạnh đi một nửa, cái chuông này một chút cũng không xô dịch.

Mà trong đan điền hắn, Hư Ảnh Thánh Nhân, bóng hình xinh đẹp của ma kiếm, còn có Hư Ảnh Tà Thần đều trợn mắt, có vài phần ngưng trọng nhìn chằm chằm chuông Vạn Phật.

Chương 371: Một tay gõ chuông Phật ngàn năm (2)

Oanh!

Khoảnh khắc ba người trong đàn điền La Hồng trợn mắt.

Chuông cổ liền có phản ứng.

Trong cơ thể La Hồng, vô số khí huyết, tuôn ra như sóng đánh vào phía trên chuông cổ.

Hai mặt La Hồng đỏ rực, cắn răng.

"Một lần!"

Chuông Vạn Phật lơ lửng trong không trung, đột nhiên run lên, ngay sau đó có một tiếng chuông như một cơn sóng mênh mông cuộn cuộn phiêu tán ra.

Không khí như mặt nước không ngừng nhấp nhô sóng cuộn.

Yên lặng nửa ngày, dòng khí trống rỗng như phá vỡ sóng lớn, tiếng chuông trầm thấp trong phút chốc truyền ra từ chiếc chuông cổ dày nặng.

Mênh mông cuộn cuộn, truyền khắp tứ phương!

Trên Diễn Võ Trường.

Các tầng nhân có mặt đều biến sắc, áo cà sa của Pháp La đại sư tung bay, ánh mắt rạng rỡ.

Khô nguyệt mở to miệng không thể tưởng tượng được.

Viên Thượng còn trừng mắt.

"Tiếng rất vang..... Tựa Vạn Phật sống lại!"

Đồng —— Chuông Vạn Phật chấn động, phía trên mặt chuông có một lực lượng phản chấn vô hình quét qua.

Thiên địa biến sắc, như sao băng rơi xuống đại địa, lấy nhật nguyệt làm dùi, mặt đất làm trống, khí thế mênh mông cuộn cuộn!

Sóng âm chấn động trong phút chốc, khiến cho các tầng nhân có mặt tại

Diễn Võ Trường, đều tê dại da đầu.

Tiếng chuông có tiếng vọng, mênh mông cuộn cuộn đến tận cửu thiên!

Chuông vang lên!

La Hồng thế mà gõ chuông vang lên được.

Lấy thực lực Ngũ phẩm gõ vang chuông Vạn Phật!

Các tầng nhân tại Diễn Võ Trường đều khiếp sợ.

Mà La Hồng cũng suýt nữa bị sóng âm của tiếng chuông thôi bay, bay ngược ra đài sen bằng bạch ngọc.

Nhưng La Hồng chống đỡ được, hai chân như địa long, bám chặt lấy đài sen bạch ngọc, sóng âm quét qua thân hình hắn, có thể thấy được làn da hắn như đang nhấp nhô.

Chỉ là khoảnh khắc, lỗ chân lông hắn thư giãn mở ra, huyết nhục, gân cốt cả người dưới tiếng chuông vang như gập lể rửa tội.

Tập chất do uống đan dược để đột phá nhập Võ tu Ngũ phẩm Hóa Giáp trong cơ thể như bị lò hỏa đốt cháy, giống như lửa luyện vàng, hóa thành khối đen, từ phía trên đỉnh đầu La Hồng bay lên tan biến trên không trung.

Gỗ chuông rèn luyện thân thể!

Như phạt mao tẩy tủy!

Đôi mắt La Hồng sáng ngời đến đáng sợ, hắn cảm giác tu vi Võ đạo của mình lại có đột phá, cương khí trong cơ thể lặng yên lưu chuyển, như muốn hội tụ nơi đỉnh đầu, hóa thành Thiên Cương!

Võ tu Tứ phẩm Thiên Cương cảnh!

La Hồng thậm chí định một bước tiến vào luôn.

La Hồng nâng tay, đánh vào chuông Vạn Phật, một lần nữa, chuông Phật chứa đựng mấy ngàn năm võ vận, tạo nên tiếng chuông chấn động thế gian.

Hắn lại tiếp tục dậm chân, một bước đạp xuống, như mang theo cả núi non, năm tay La Hồng buông ra, năm ngón tay hóa chuông, bỗng nhiên vỗ xuống, cánh tay đánh mạnh về phía trước, toàn bộ cánh tay đánh vào chuông Vạn Phật, như muốn dung nhập vào chuông vậy.

Đồng —— Lại một lần tiếng chuông vang, từ bên trong chuông cổ nổ vang, vô số phật quang như mở rộng tầng mây!

"Hai lần"

Khí huyết trong cơ thể La Hồng sôi trào đến cực điểm, hắn dùng tu vi võ đạo để gõ chuông, mượn điều này để phạt mao tẩy tủy.

Phát quang màu trắng trên đầu La Hồng vỡ nát, sợi tóc đen nhánh lúc này, bay tứ tán.

Trong Diễn Võ Trường, mấy ngàn tăng nhân nhìn chăm chăm.

Nghe được tiếng chuông hùng hồn, trên khuôn mặt họ đều biểu lộ sự hưng phấn.

Khó Nguyệt khiếp sợ, bởi vì, nếu đổi lại là y, dò có được tâm pháp phật môn của Vọng Xuyên Tự nhưng nếu muốn gõ vang chuông Vạn Phật cũng khó khăn vạn phần.

Càng không có được tiếng chuông hùng hồn hữu lực như vậy!

Bộ pháp của La Hồng như hồ báo, bạch sam trên người bỗng nổ tung, lộ ra thân trên tinh trắng, lúc sau gõ chuông xong cánh tay như là cá chép vẩy đuôi, vai hấn đột nhiên thẳng lên.

Đồng —— Lại một tiếng chuông vang, khí lãng cuộn cuộn tản ra, phía trên chuông Vạn Phật, phật quang chiếu khắp mặt đất.

Tiếng chuông càng thêm cuộn cuộn, uy năng cũng càng thêm khủng bố.

Như chân long rồng giận trên đại dương mệnh mệnh, sóng thần cuộn lên cao vạn thước.

Sợi tóc cứng cáp của La Hồng bay tán loạn, mắt sáng như đuốc, ba lần chuông vang..... Còn chưa đủ!

Có phật quang quét xuống, cùng với sóng chuông, tác động mạnh vào thân hình hấn.

Khí huyết La Hồng lần thứ hai vận chuyển, hóa thành huyết giáp, huyết giáp dưới tác động của sóng chuông mà phủ kín vết nứt, tùy thời muốn nổ tung.

Cương khí gào thét, cùng sóng chuông cộ xát.

Tia lửa văng khắp nơi, xung quanh La Hồng, như hình thành lên một quang sáng.

La Hồng hét lên, hai tay duỗi thẳng, cơ bắp dày đặc, toàn lực thi triển tu vi võ đạo, hung hăng nện vào chuông.

Dà tu vi võ đạo hấn cũng không tỉnh thông, tu vi võ đạo là do uống đan dược mà tăng tiến, nhưng lúc này La Hồng sẽ không từ bỏ cơ duyên này.

La Hồng từng tổng kết lại được rằng, thiên phú võ đạo của hấn có thể chỉ ở sau thiên phú tà tu của hấn, cho nên tự tin trong nội tâm La Hồng đột nhiên vọt lên.

Ta lấy võ vận ngàn năm của Vọng Xuyên Tự xây dựng căn cơ võ đạo!

Hai tay La Hồng chụm lại, tiếng chuông cuộn cuộn tựa tiếng rồng ngâm.

Sóng lực La Hồng như đại long cuộn tròn, vô số sức lực bộc phát phía trên đỉnh đầu hấn, hóa thành một đạo thiên lôi.

Võ đạo Tứ phẩm, Thiên Cương!

La Hồng đột phá!

Gõ chuông vang bốn lần, tiến vào Tứ phẩm võ đạo!

Mượn sóng chuông chứa võ vận của chuông Vạn Phật rửa thân, lợi dụng điều này đột phá.

Không nghĩ tới lại có thể đột phá võ đạo Tứ phẩm.

Cảm xúc của La Hồng cũng phức tạp.

Trên Diễn Võ Trường, ánh mắt của mấy ngàn võ tăng nhìn chăm chăm, đây là yêu nghiệt sao? Đây là hạng người điên cuồng đến mức nào chứ, lại dám mượn sóng chuông phạt mao tây tử!

Lợi dụng gỗ chuông mà đột phá bản thân!

Đây là đối với bản thân tự tin đến mức nào?!

Sau khi La Hồng đột phá, đứng lặng tại chỗ, hai tay buông thõng, quần áo rách nát trên người cũng rũ xuống, La Hồng nhắm hai mắt.

Kết thúc sao?

Gỗ chuông vang bốn lần, là cực hạn rồi sao?

Rất nhiều tăng nhân đều nhìn chăm chăm.

Hồi lâu, như sư tử ngủ say đột nhiên trợn mắt, sau lưng La Hồng, có hào quang thánh nhân trào dâng, lại như có Hư Ảnh Thánh Nhân hiện lên.

Chương 372: Một tay gõ chuông Phật ngàn năm (3)

Hư Ảnh Thánh Nhân đứng phía sau La Hồng.

Võ đạo cùng khí huyết sôi trào đã tản đi, lúc này chỉ lấy tu vi nho đạo để gõ chuông.

Nho đạo Ngũ phẩm, vẫn tâm.

Trong phút chốc, La Hồng như một mãnh thú cuồng bạo, hóa thành thư sinh nhẹ nhàng nho nhã.

Ánh sáng thánh nhân rực rỡ, khí Chính Dương tràn ngập trên đỉnh đầu La Hồng, chữ "Chính" dày đặc như khổng tước xòe đuôi.

Sau đó, La Hồng nâng tay lên, tạo thành gõ chỉ (1).

(1) Động tác gõ như gõ cửa.

Hư ảnh Thánh nhân cũng đưa tay, gõ chỉ.

Thánh nhân hướng tay gõ vào chuông Vạn Phật!

Đồng ————— Nho môn thánh gõ chuông Phật môn!

Tiếng chuông lớn nổ vang trong Diển Võ Trường, sóng khí lấy chuông Vạn Phật làm trung tâm, tản ra xung quanh.

Trên Diển Võ Trường, vô số tăng nhân không thể đứng yên.

La Hồng dùng tu vi võ đạo trấn áp võ vận, giờ lại lấy nho đạo trấn áp Phật vận, thật sự chấn động thiên hạ!

Hiện giờ, đã không còn quan hệ với tu vi, mà là dùng sức mạnh chính thống mà gõ chuông.

Tăng nhân Diển Võ Trường đều là võ tăng, sắc mặt bọn họ kích động đến đỏ bừng, chỉ có khoanh chân ngồi mới có thể chống đỡ được sóng chuông cuộn cuộn.

Tiếng chuông hùng hồn chảy vào bầu trời, tiếng chuông tràn ngập dương cương như gột rửa tà ác trong lòng người, dưới tiếng chuông này, một ý niệm tà ác cũng không thể nảy sinh!

Khô Nguyệt kích động vô cùng, tăng bào màu trắng trong gió không ngừng tung bay.

"La Hồng công tử là người chính nghĩa trong sáng mới có thể gọi thêm hư ảnh thánh nhân ra, mới có thể gõ tiếng chuông mạnh mẽ vang dội cả đất trời như vậy."

"Công tử..... Đại thiện"

Mà điều này mới chỉ bắt đầu.

Khí Chính Dương trên người La Hồng càng thêm lộng lẫy.

Hư ảnh Thánh nhân mang theo nét tươi cười nhàn nhạt, cười như chán động cả đất trời.

Giờ tay liền gõ.

Đông đông đông động —— Bốn lần vang liên tục, mệnh mông cuộn cuộn, như sóng trong biển, tản mát về rìa thế giới.

Vỗ vạt bốn lần, hư ảnh thánh nhân năm lần.

Chuông Phật vang lên chín lần!

Toàn bộ Diễn Võ Trường, những tầng nhân có mặt trọn mắt há hốc mồm, mấy ngàn võ tăng đang cố thủ dưới đất, mồ hôi chảy đầy lưng.

Viên Thượng đại sư trọn mắt há hốc mồm, thế này..... đã đạt tới trình độ của ông ta rồi sao?

Khổ Nguyệt lại cuồng nhiệt đầy mặt.

Tắc Hạ Học Cung.

Trong tiểu lâu Xuân Phong, Phu Tử trên ghế bập bênh từ từ mở mắt, khóe miệng mang nét cười.

Trong gác chuông Thánh nhân, Lý Tu Viễn tay áo rộng tung bay, vừa đưa tay nắm lại, lại thấy chuông thánh nhân kia tự vang.

Đại Hạ, thành Thiên An.

Thái Tử đầu tóc toán loạn, quần áo rộng thùng thình, để chân trần, nhắm mắt lại, nghe trong không khí tiếng chuông rất nhỏ.

"Có người gõ chuông Vạn Phật vang lên chín lần....."

"Ai?"

Thiên Cực Cung.

Sâu trong cung điện đang đóng chặt, loáng thoáng có một đôi mắt mở ra.

Liếc mắt một cái qua Vọng Xuyên Tự cách mấy ngàn dặm, thấy được phật quang tỏa đầy trời kia.

"Phật vạt và vỗ vạt ngàn năm của Vọng Xuyên Tự, La gia....."

Ngay sau đó, đôi mắt một lần nữa nhắm lại, như chưa bao giờ mở ra.

Vọng Xuyên Tự, Diễn Võ Trường.

Tiếng chuông không ngừng.

Tiếng chuông vang chín lần!

Nhưng vẫn chưa kết thúc, còn ngân vang!

Trên Diễn Võ Trường.

Mây ngàn võ tăng nhìn chăm chăm thân ảnh trước chuông Vạn Phật kia, trong ánh mắt mang theo sự không thể tin được, cùng với run rẩy.

Pháp La đại sư chấp tay hành lễ, trên mặt Viên Thượng đại sư tràn đầy chua xót.

"Không nghĩ tới, La thí chủ có thể gõ chuông vang chín lần một cách dễ dàng như vậy."

"Hơn nữa, xem sức mạnh của La thí chủ, thì vẫn có thể tiếp tục gõ chuông....."

Viên Thượng đại sư cảm khái, bởi vì dù ông ta có đi lên gõ chuông thì nhiều nhất cũng chỉ gõ chín lần, hơn nữa tiếng chuông thứ chín vang lên, tuyệt đối không được dày và tròn trịa như La Hồng làm.

Hòa thượng Khổ Nguyệt cũng dựng thẳng độc chưởng, trên mặt mang theo nét cười.

Sự kính nể đối với La Hồng càng thêm như nước sông dâng trào, hồi tưởng lại một loạt sự tình mà La Hồng gặp phải, Khổ Nguyệt hiểu rõ, La Hồng chính là người trong lòng có chân Phật.

Cho dù hấn tằm mình trong tàn sát, nhưng trong lòng có Phật, cũng có thể làm cho vạn vật bất xâm.

Khó trách có thể trở thành đệ tử của Phu Tử.

Tiểu tăng quả nhiên không nhìn lầm người.

Ba người đều tụng niệm phật hiệu.

"A đi đà phật"

"Thiện tại"

Chuông Vạn Phật.

Thánh nhân gõ vang chuông Vạn Phật, làm La Hồng phấn khích, hấn cảm thấy tu vi Nhạo đạo của bản thân đã có tiến bộ không nhỏ.

Nhưng, Hư Ảnh Thánh Nhân bắt đầu dần bình tĩnh, hư ảnh phía sau biến mất, trở về trong đan điền.

Hư ảnh Thánh nhân rất bình thản, chỉ gõ chuông năm cái, rồi không tiếp tục nữa.

Kết thúc rồi sao?

Đương nhiên là không, La Hồng đột nhiên trợn mắt, trên người lại có biến hóa.

Trong đan điền, ma kiếm Atula đang nằm ngang, không hề lấy việc hút khô La Hồng để trả giá nhưng lại có động tĩnh.

La Hồng mở mắt.

Phía trên đỉnh đầu hắn, có bóng hình xinh đẹp chuyển động, một bóng hình xinh đẹp tay cầm ma kiếm đỏ đen đan xen.....

Ma khí cuộn cuộn.

Đây không phải là một thanh kiếm bình thường.

Trong lòng La Hồng có vài phần kinh ngạc, không nghĩ tới ma kiếm Atula cũng chạy ra xem náo nhiệt.

Nhưng náo nhiệt này có cái gì hay để xem?

Người là ma kiếm..... Chuông này là chuông Vạn Phật a!

Không sợ bị tiếng chuông Phật trấn áp sao?

Trong lòng La Hồng khó hiểu, nhưng khi ma kiếm Atula hiện lên, bên trong chuông Vạn Phật lại không hề phát ra lực lượng áp bức như La Hồng tưởng tượng.

Bóng hình váy đỏ xinh đẹp, tay cầm ma kiếm Atula, nâng cầm lên, có chút cao ngạo nhìn chuông Vạn Phật.

La Hồng mặc kệ, nếu còn có thể gõ, vậy hắn tiếp tục gõ!

Oanh!

La Hồng cất bước ra, kiếm khí trong kinh mạch trong nháy mắt bị ma kiếm Atula điều động.

Đây là chỉ là kiếm khí đơn thuần, có điều, trong phút chốc, kiếm khí trào dâng, như muốn làm La Hồng nổ tan xác.

Kinh mạch như bị vô số kiếm khí cắt.

Chương 373: Sau này nhớ phải tôn trọng ta (1)

Mẹ kiếp!

Ta biết ngay mà, thiên phú kiếm đạo đáng chết này, quả nhiên là điểm yếu của bản công tử!

Trong lòng La Hồng tức giận mắng.

So với sự vui sướng tràn trề khi đột phá vỡ đạo, tiêu sái như thiên tiên khi dùng Nho đạo, Kiếm đạo này..... thì như tra tấn.

Nhưng mà, cả người La Hồng vẫn hình thành một thanh kiếm, như ma nữ huy ma kiếm, La Hồng vung một kiếm ra, nện trên chuông Vạn Phật.

Đồng —— Mười lần vang!

Thậm chí, trong ánh mắt không thể tin tưởng của rất nhiều Phật tăng, chuông vàng cao chín thước, nặng ngàn cân, cứ như vậy bị một kiếm đánh vung lên.

Tiếng chuông lại vang lên, hùng tráng.

Phóng thích một cỗ khí cơ khủng bố, mặt đất bị nhấc lên, khí lãng cuồng bạo như sóng lớn cuộn cuộn trên biển rộng.

Phản lực lớn làm mặt đất Diên Võ Trường rạn nứt.

Võ tăng ngồi xếp bằng gần chuông Vạn Phật đều không nhịn được, thở hồng hộc, như bị trấn áp vô cùng thống khổ.

Rất nhiều tăng nhân bị khí lãng đẩy trượt về bốn phương tám hướng!

Lông mày của Pháp La đại sư bay bay, cũng khiếp sợ không thôi.

"Đây là ma kiếm, cũng là Phật kiếm!"

"Bần tăng nhớ rõ trong kinh Phật từng ghi lại, Phật cũng có lục lặc?

đạo, chẳng lẽ đây là kiếm lục đạo, một kiếm trấn một đạo?

Oanh!

Cùng lúc đó.

Ma kiếm điều động kiếm khí, không ngừng khuấy động trên chuông Phật, La Hồng cảm giác kiếm khí trong cơ thể mình không ngừng được rèn luyện, không ngừng bị nén lại, trở nên càng ngày càng mạnh mẽ, càng ngày càng cứng cỏi.

Mỗi một sợi kiếm khí, đều như trải qua trăm rèn ngàn luyện.

La Hồng thống khổ vạn phần, thống khổ đến mức phải gào thét để phát tiết những đau đớn.

Nhưng nếu đem tiếng hán gào rống và tiếng chuông mệnh mông cuộn cuộn ra so sánh thì thật sự mỏng manh đến không thể nghe thấy.

Từng kiểem đánh ra, hết kiểem này lại kiểem khác Đánh mạnh vào trên chuông Vạn Phật.

Mười một, mười hai, mười ba.....

Từng tiếng chuông vang, xuyên qua chín tầng mây.

Toàn bộ Vọng Xuyên Tự đều như sống lại.

Trong từng tòa cổ tháp, những cánh hoa sen lác đác như mở ra một đôi mắt, tụng kinh niệm phật, phật quang rực rỡ tỏa khắp đất trời.

Toàn bộ núi Vô Lượng đều rung động, rung chuyển trong tiếng chuông du dương trào dâng.

Trên Diển Võ Trường, nhóm Phật tăng ngẩng đầu.

Có thể nhìn thấy tầng mây trên trời đã bị tiếng chuông làm nổ tung, trên không trung những đám mây đang đan xen như những bậc thang, cuối cùng, một đám mây hình nấm đột nhiên nổ tung.

Đám mây hình nấm nổ tung, như hình thành một vị cổ Phật, quan sát nhân gian.

Gió gào thét, sóng gió cuồng bạo, cuộn trào trên trời cao.

Chuông vang lên lần thứ mười tám!

Tĩnh mịch.

Trên Diển Võ Trường, im ắng, chỉ còn lại tiếng chuông trào dâng menh mông cuộn cuộn, kích động không ngừng.

Viên Thượng đại sư cũng lâm vào khiếp sợ.

"Chuông vang hơn chín tiếng, vang tới 18 tiếng, trăm năm nay chưa từng có....."

Ông ta hít một hơi thật sâu, ông ta có thể gõ chuông vang chín lần đã là không tồi, nhưng, La Hồng lại có thể gõ vang mười tám tiếng chuông.

Cho dù là Phật tu Nhất phẩm đang ngưng tụ Bồ Tát Quả trong tháp cổ kia cũng không thể gõ chuông vang nhiều lần như vậy!

Trên thực tế, việc La Hồng gõ chuông giờ phút này không liên quan gì đến tu vi của hắn.

Nhưng, ông vẫn khiếp sợ như cũ.

Lông mày của Pháp La đại sư bay bay, gắt gao nhìn chăm chăm La Hồng đang gõ chuông trước đài sen bạch ngọc kia.

"Không thể tưởng tượng, thật sự không thể tưởng tượng được....."

"A di đà phật, không biết lần này có thể gõ chuông vang tám mươi một lần.... mở ra bí cảnh ngàn năm chưa từng mở của Vọng Xuyên Tự ta - Địa Tạng hay không!?"

Pháp La đại sư có chút kích động, kích động đến mức thân hình run rẩy.

Ông đã hiểu ra Phật Thủ vì sao muốn La Hồng gõ chuông.
Chẳng lẽ, người đã tính tới việc La Hồng có thể gõ chuông hơn chín lần, thậm chí, còn có cơ hội đánh chuông vang đến lần thứ tám mươi một?
Viên Thượng đại sư trừng mắt nhìn Pháp La đại sư: "Trụ trì.....
Đúng là hi vọng không tưởng a, gõ chuông vang tám mươi một lần.....
Sao có thể?"

"Mấy trăm năm qua, chỉ có mỗi Phu Tử của Tắc Hạ Học Cung tiến vào Vọng Xuyên Tự mới có thể làm được như thế. Năm đó Phu Tử gõ chuông vang tám mươi lần, có năng lực gõ chuông vang lần thứ tám mươi một nhưng lại không gõ, mà từ đó về sau, tuy rằng có rất nhiều cường giả tới Vọng Xuyên Tự gõ chuông, nhưng, chân chính có thể gõ vang tám mươi một lần, một người cũng không có."

"Chủ trì cảm thấy La Hồng có thể gõ chuông vang tám mươi một lần ?"
Viên Thượng đại sư cảm thấy gần như sắp điên.
Không nghĩ tới, La Hồng đi một chuyến tới Vọng Xuyên Tự sẽ làm ra chuyện như vậy.

âm âm âm!
Trong từng tòa tháp cổ xung quanh núi Vô Lượng.
Từng vị Phật tăng già nua, ngồi xếp bằng trên không trung, nhìn về hướng chuông Vạn Phật.

Cái đầu trụ lúi của Viên Thượng đại sư dường như muốn nổ tung.
Cảnh tượng phô trương bậc này cũng chỉ có năm đó, khi Phu Tử tới gõ chuông.

Phải biết rằng mỗi một vị Phật ảnh này, là những người đức cao vọng trọng trong Vọng Xuyên Tự, đây cũng là nội tình của Vọng Xuyên Tự.

Giờ phút này, La Hồng gần như không cảm ứng được gì với thế giới bên ngoài nữa.

Hắn liên tục gõ chuông vang ba mươi sáu lần, lực lượng phản kích của sóng chuông đã tinh luyện kiếm khí của hắn một cách mạnh mẽ, La Hồng cảm giác được kiếm khí đang chảy xuôi trong cơ thể mình không phải khí, mà là thủy ngân!

Kiểm khí như thủy ngân!

Đông!

Hơn nữa, kiếm khí còn đang không ngừng nảy sinh trong quá trình ma kiếm đánh vào chuông Vạn Phật, truyền ra tiếng chuông mệnh mệnh cuộn cuộn, không ngừng vang vọng.

La Hồng cảm giác được gông cùm xiềng xích, đó là xiềng xích của tu vi kiếm đạo.

La Hồng cảm giác được kinh mạch của mình như bị thiên đao vạn quả. So với việc đột phá tu vi Võ đạo thì thống khổ hơn nhiều.

"Mẹ khiếp! Cho ta đột phá đi mà!"

La Hồng rít gào.

Kiểm khí sôi trào như muốn phá bỏ gông cùm xiềng xích.

Chương 374: Sau này nhớ phải tôn trọng ta (2)

Nhưng mà, sau khi gõ chuông vang ba mươi sáu lần, ma kiếm Atula chợt trở về trong đan điền, không hề có động tĩnh gì nữa.

Tức khắc, tiếng chuông ngừng lại, tu vi kiếm đạo của La Hồng cứ như vậy mà đóng băng, mắc kẹt giữa Ngũ phẩm và Tứ phẩm, không cách nào đột phá.

"Không thể đột phá sao? Trần thúc nói rất đúng, thiên phú kiếm đạo của ta..... đúng là rác rưởi."

La Hồng mang vẻ mặt thăng trầm tang thương.

Trải qua bao nhiêu đau đớn và tra tấn như vậy mà tu vi kiếm đạo vẫn nửa vời như cũ.

rác rưởi.

Sau khi ma kiếm Atula tiến vào trong đan điền, La Hồng cảm thấy mi tâm mình nóng lên một trận.

Trong Nê Hoàn Cung, Hư Ảnh Tà Thần toát ra mấy phần hưng phấn, như muốn hành động, để làm cho tên phạm nhân không biết kính sợ này biết thế nào là cường đại!

Khoảnh khắc Hư Ảnh Tà Thần rung chuyển.

Chuông Vạn Phật có phản ứng, trong nháy mắt phật quang tỏa ra vạn trượng!

Chín tầng mây như bị phá vỡ, vô số ánh sáng rực rỡ tuôn ra, làm chiếc chuông cổ màu vàng càng trở nên trang nghiêm.

Như sự hồi sinh thần bí.

Một lực hút cuồn cuộn từ trong thân chuông cổ bùng nổ, hai chân La Hồng như địa long cổ thủ mất đất, lại không ngăn được thân hình bị hút đi.

Hút vào bên trong chuông cổ.

Tình huống này khiến cho rất nhiều tăng nhân trên Diễn Võ Trường ô lên.

Sao lại thế này?!

La Hồng sao lại bị hút vào trong chuông cổ?

Nếu gõ cho chuông vang, La Hồng còn không phải bị đánh chết sao?

Bị ép thành thịt nát?!

Thần sắc Pháp La đại sư khế biến, cảm thấy tình huống không thích hợp, gõ chuông thì cứ gõ đi, người chui vào bên trong chuông cổ làm cái gì?

Lây thực lực của La Hồng, sóng chuông sẽ đem La Hồng ép thành thịt nát, hẳn là chết không thể nghi ngờ!

Pháp La đại sư cất bước, trên người tràn ngập hơi thở cường đại, phật quang vạn trượng.

Đây là một người còn cường đại hơn Viên Thượng, có thể ngưng tụ ra Bồ Tát Quả, khoảng cách của vị cường giả này so với Chân Phật chỉ kém một đường.

Nhưng, Pháp La đại sư lại nhanh chóng dừng bước.

Mây dài nhẩy lên không ngừng, vẽ mặt kinh ngạc.

Thích thích thích!

Chuông Vạn Phật treo trên không, tượng Phật như không ngừng sống lại, tiếng chuông liên miên không dứt, vừa chấn động vừa vang vọng.

Chuông Vạn Phật như tức giận, sóng chuông vô tận, mệnh mông cuộn cuộn.

Phụt!

Trên Diễm Võ Trường.

Rất nhiều võ tăng đang ngồi đều không chịu được sóng chuông mà ho ra máu, bị đẩy lui tới rìa Diễm Võ Trường.

Phật tăng có mặt đều kinh hãi vô cùng, nhìn chăm chăm.

Có thể thấy bên ngoài thân chuông cô, kim quang tỏa ra vạn trượng.

Nhưng bên trong chuông, lại là mây tía cuộn cuộn.

Đã xảy ra chuyện gì?!

Trong chuông Vạn Phật, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Thích thích thích thích.....

Chuông tiếp tục vang lên.

Ba mươi bốn, ba mươi lăm, ba mươi sáu.....

Chỉ trong phút chốc liền gõ được chuông vang ba mươi sáu lần.

Vốn dĩ đã gõ được ba mươi sáu lần chuông vang, vậy cộng vào đã được bảy mươi hai lần!

Thiên địa chấn động!

Những đám mây dày đặc trên trời không ngừng hội tụ.

Tiếng chuông trào dâng cuộn cuộn, truyền đi trăm dặm, ngàn dặm, vạn dặm.....

Toàn bộ thiên hạ đều nghe được tiếng chuông vang vọng.

Tại một khắc này, Phật vận cùng Võ vận mấy ngàn năm của Vạn Xuyên Tự cuộn cuộn trào dâng như sóng lớn.

Đại Chu, hoàng cung.

Trong một trận bát quái, thân ảnh mặc hoàng bào, ngồi xếp bằng, trước người ông ta là một ngọn lửa bập bùng nhảy múa trong một cái lô đỉnh bát quái đan cao lớn hơn trăm mét.

Tiếng chuông khiến cho bát quái đan lô run lên, làm cho đạo thân ảnh từ từ mở mắt ra.

"Chuông Vạn Phật vang bảy mươi hai lần, còn chín lần nữa, có thể đạt tám mươi một lần chuông vang sao?"

Đại Sở, cung Nữ đế.

Một nữ nhân duyên dáng và sang trọng, kéo một chiếc áo choàng dài vài thước sau lưng, giống như một bông hoa đang nở.

Bước lên đài cao, nhìn Vọng Xuyên Tự phía xa xa.

Nghe tiếng chuông dao động mệnh mông cuộn cuộn liên miên không dứt.

"Chuông Phật vang lên tám mươi một lần, Địa Tạng luân chuyển, Địa Ngục bất không....."

"Địa Tạng bí cảnh, yên lặng đã mấy trăm năm, muốn mở ra sao?"

"Ai mở ra? La gia..... La Hồng?"

Nữ đế nhìn ra xa, môi đỏ giương lên.

Một ngày này, thiên hạ chân động.

Bên trong đền đô của vương triều Đại Chu, vương triều Đại Sở, vương triều Đại Hạ, đủ loại xe ngựa bay, bay ngang qua bầu trời, bay nhanh về phía thánh địa Phật tông, Vọng Xuyên Tự.

Kim Trưởng Vương Đình cũng có cao thủ đi ra.

Chuông Vạn Phật vang lên bảy mươi hai lần, có thể vang lên tám mươi một lần, tin tức như sóng thần, làm người trong thiên hạ hít thở không thông.

Mẹ nó, quái vật nào gõ chuông vang nhiều lần như vậy?

Nghe đồn chuông Phật của Vọng Xuyên Tự khó gõ, cho dù là cao thủ Nhất phẩm, cũng chỉ gõ được chín lần.....

Lần này chuông vang bảy mươi hai tiếng, là quái vật gì chứ?!

Nhưng, rất nhiều cao thủ đề ý nhất vẫn là, có gõ được tám mươi một lần chuông vang hay không?

Nếu có thể, bí cảnh cổ xưa của Vọng Xuyên Tự trong lời đồn kia sẽ thật sự mở ra! Vọng Xuyên Tự là thánh địa trong thiên hạ, bí cảnh của nó, có thể là bí cảnh tâm thường sao?

Các cao thủ trên Thiên Bảng, Địa Bảng, Huyền Bảng của các Đại vương triều đều nghe tin lập tức hành động, bay nhanh lên đường, bay nhanh tới

Vọng Xuyên Tự.

Long Hồ Sơn, Côn Luân Cung cũng ngồi không yên, bên trong sơn môn, có đạo nhân bay lên.

Đối với tình huống của thế giới bên ngoài, La Hồng hoàn toàn không biết gì cả.

Giờ phút này, hắn ở bên trong chuông Vạn Phật, mặt ngơ ngác.

Tà sát khí ngập trời, phía trên đỉnh đầu La Hồng, Hư Ảnh Tà Thần hiện lên, phóng thích thần lực tà thần, không ngừng kích động chuông cổ.

Đông đông đông!

Mỗi một lần chuông vang, phản lực khủng bố, đều làm cho La Hồng có cảm giác muốn tan xương nát thịt.

Chính là, sức mạnh tà thần lại lần lượt bảo hộ hắn không việc gì.

Thậm chí, còn bởi vậy mà làm cho lực tà sát bên trong thân thể La Hồng không ngừng bị nén lại, hội tụ với sát châu trong đan điền.

Bảy mươi hai viên sát châu, dần dần bắt đầu dung hợp lại.....

Chương 375: Sau này nhớ phải tôn trọng ta (3)

Gõ như vậy thêm vài lần.

Bảy mươi hai viên sát châu của La Hồng, chỉ còn lại có bốn viên lơ lửng trong đàn điền.

Lực tà sát tràn ngập xung quanh bốn viên sát châu.

Lực lượng ẩn chứa trong bốn viên sát châu này, thật sự quá khủng bố. Mà hư ảnh tà thần còn đang không ngừng đánh mạnh vào chuông Phật. Chuông Phật vang càng lúc càng khủng bố, làm La Hồng run bần bật.

Hư ảnh Tà thần vô cùng hưng phấn, vô cùng cao ngạo.

Hắn ta lấy thần lực tà thần va chạm chuông Phật, kích động tiếng chuông mạnh mẽ vang lên.

Tà thần bề ngỗ trong lòng La Hồng, đắc ý đến cực điểm.

Phàm nhân ngu xuẩn!

Dưới uy áp bị dọa đến run rẩy rồi chứ gì, cảm nhận được sự cường đại của ta chưa?

Sau này nhớ hãy tôn trọng ta!

Mà giờ này khắc này.

La Hồng lại lần nữa cảm nhận được dưới sự hưng phấn khi dùng thần lực đánh xuống của tà thần, tạo ra tiếng chuông ngân vang, gần như muốn hộc máu.

Khôn kiếp!

Tên gốc tà thần này!

Bị ngáo à?!

Cả người La Hồng chảy mồ hôi ướt đẫm, cho dù tà thần đã loại bỏ hết ảnh hưởng của sóng chuông, nhưng thân chuông Vạn Phật là thần khí của Vọng Xuyên Tự, phát ra Phật quang, bắt đầu không ngừng xâm nhập vào thân thể của La Hồng.

Khiến cho bên ngoài lực tà sát của La Hồng bao phủ một tầng Phật quang nhàn nhạt!

Vốn dĩ đã có ánh sáng thánh nhân huy hoàng bao phủ lấy lực tà sát, lần thứ hai này lại còn có Phật quang.

La Hồng muốn rơi lệ.

Hiện tại hắn cho dù có không kiêng nể gì phóng thích lực tà sát cuộn cuộn như biển lớn thì cũng không có người nào nhận ra hắn là tà tu.

Hắn đường đường là Đại Phôi Đản được chính thức công nhận, đại tà tu, hiện tại ngay cả đi cầu xin người khác xem hắn là tà tu, người ta vẫn không cảm thấy hắn là tà tu.

Thật thảm a! Trong đan điền La Hồng, bảy mươi hai viên sát châu hoàn toàn hợp nhất, hóa thành một viên sát châu hồn nguyên xoay quanh, lực tà sát tràn đầy, mệnh mông cuộn cuộn, hóa thành biển rộng.

Oanh!

Khi viên sát châu hồn nguyên hợp nhất kia chìm vào Hãn Hải, La Hồng liền biết rằng.....

Hắn đột phá, tu vi tà đạo của hắn Từ ngũ phẩm Nguyên Sát, bước vào Tứ phẩm.

Tứ phẩm là cảnh giới gì, La Hồng cũng không biết.

Dù sao cũng chính là đột phá.

Cùng lúc đó.

Chuông Vạn Phật vang lên lần thứ tám mươi.

Hư ảnh Tà thần cũng cảm thấy mỹ mãn, không làm trò nữa, trở về Nê Hoàn Cung của La Hồng.

Mà trong đan điền La Hồng.

Hư ảnh Thánh nhân, bóng hình váy đỏ xinh đẹp đều im lặng nhìn vô số phật quang trong đan điền La Hồng ngưng tụ thành một cái chuông Phật.

Bên ngoài.

Mọi người gần như hít thở không thông, cả đám người đều thở hồng hộc.

Trên Diển Võ Trường.

Pháp La đại sư thở dài.

"Tám mươi lần, vẫn còn thiếu một lần chuông vang nữa.....

"Đáng tiếc, có lẽ đây là vô duyên mà Phật nói.....

"Nhưng, La thí chủ có thể chứa đựng được vô vận cùng Phật vận mấy ngàn năm của Vọng Xuyên Tự, khiến cho chuông Vạn Phật vang 80 lần, đã là cực kỳ khó có được"

Đáng tiếc, không thể vang lên tám mươi một lần.

Rất nhiều cao tăng phía xa xa đều toát ra sắc mặt đầy tiếc nuối.

Bỗng nhiên.

Trong chuông cổ.

La Hồng từ phía trong nhảy ra, thở hồng hộc, mồ hôi ướt đẫm, cả người bốc hơi nước.

La Hồng ngồi xếp bằng phía trên đài sen bạch ngọc, phát quang cả người nồng đậm.

Ngay sau đó, ở phía trên đỉnh đầu hấn, hư ảnh một cái chuông Phật nhỏ hiện lên.

Chuông nhỏ vang lên, kéo theo chiếc chuông cao ngất vang lên theo.

Đông —— Chuông Vạn Phật, vang lên lần thứ tám mươi mốt!

Thiên hạ, tĩnh lặng.

Đông —— Tiếng chuông nhỏ kéo theo tiếng chuông lớn ngân vang.

Một tiếng chuông vang mênh mông cuộn cuộn, như mang đầy sức mạnh thần bí, khuấy động cả đất trời.

Du dương, trang nghiêm, mạnh mẽ.....

Như ánh sáng rực rỡ vô tận từ tâm của hoa sen quét ra bốn phương tám hướng như những cơn sóng trào.

Dưới Vọng Xuyên Tự như có một sự tồn tại đáng sợ hội sinh.

Tiếng chuông thứ 81 vang lên không đơn giản chỉ là tiếng chuông.

Tĩnh mịch.

Toàn bộ thiên hạ, đều lâm vào sự yên tĩnh chết chóc.

Trên Diễn Võ Trường, lặng ngắt như tờ.

Chỉ có ngọn gió lãnh lẽo không ngừng thét gào trên núi Vô Lượng, Vọng Xuyên Tự, còn gọi lên âm thanh đá vụn lăn lóc mài mòn đất.

Gõ vang chuông Vạn Phật 81 lần.....

Đây là quái vật gì thế?

Ngay cả Viên Thượng đại sư thân là cao tăng Nhất phẩm, nhiều nhất cũng chỉ gõ vang chuông Vạn Phật chín tiếng, 9 lần và 81 lần, quả thật là chênh lệch giữa trời và đất.

Toàn bộ Vọng Xuyên Tự trong khoảnh khắc tiếng chuông thứ 81 vang lên thì như hoàn toàn sống lại.

Sắc mặt Pháp La đại sư kích động, lông mày dài hơi rung động.

Viên Thượng đại sư còn chấp tay hành lễ, cả người đều run rẩy.

Khô Nguyệt vẫn tốt hơn một chút, chỉ cuồng nhiệt nhìn chăm chăm La Hồng, ánh mắt kia, chẳng có chút nào giống người xuất gia.

Trên Diễn Võ Trường, một đám võ tăng nhìn La Hồng như đang nhìn Phật Tổ.

Quan trọng nhất là, thân ảnh ngồi xếp bằng phía trên đài sen bạch ngọc, Vạn Phật chuông lấp lánh phía trên, khí Chính Dương lồng lẩy, mà trong khí Chính Dương, còn ẩn chứa phát quang.

Một cái chuông nhỏ được phật quang ngưng tụ thành, mới làm người chán động.

Đó là..... Hư Ảnh Phật Chuông?!

"Đây là..... Phật tướng trong truyền thuyết sao?"

"Nghe đồn, chỉ có Phật tử mới có thể ngưng tụ hư ảnh của Phật..... La Hồng là Phật tử sao?"

"Tên Khổ Tâm Phật Tử kia cũng ngưng tụ ra Phật tướng, một thể hệ

Tồn tại hai vị Phật tử sao?"

Trên Điện Võ Trướng, có tiếng ồn ào nổ tung.

Rất nhiều võ tăng cuồng nhiệt nhìn La Hồng, nhưng sau khi cuồng nhiệt, liền châu đầu ghé tai lên.

Dưới chuông cổ.

La Hồng mở bừng mắt, trong đan điền ngưng tụ một cái chuông Phật nhỏ, La Hồng cũng rất bất đắc dĩ, rất tuyệt vọng.

Hắn không hiểu lắm, vì sao trong đan điền lại ngưng tụ ra một hư ảnh chuông Phật nhỏ.

Hư ảnh Thánh nhân, ma kiếm tiêu tử tử, hiện giờ lại có một cái chuông Phật nhỏ..... Theo bàn mặt chược, vẫn còn thiếu một chân đấy?

Đương nhiên, La Hồng nhớ trong Nê Hoàn Cung giữa mi tâm hình như còn có một Hư Ảnh Tà Thần, nhưng, lấy hiểu biết của La Hồng đối với vị tà thần mơ màng kia, người này chắc chắn sẽ không chơi cùng ba người kia, cho nên..... vẫn là ba chân thiếu một.

Chương 376: Phía trên Phật Sơn, có địa ngục (1)

La Hồng mở mắt ra.

Toàn bộ thiên địa đều im ắng, vô số cặp mắt nhìn chăm chăm hắn, tràn đầy khiếp sợ, tràn đầy cuồng nhiệt.

Không còn là những ánh mắt chèn ép, những võ tăng kia nhìn về phía hắn, mang theo một chút tôn kính, còn tôn kính cái gì.....

Hình như là tôn kính chuông nhỏ trong đan điền hắn.

Chuông nhỏ bị Hư Ảnh Thánh Nhân và ma kiếm A Tu La ép vào trong góc run lên bần bật kia.

La Hồng há mồm, từ từ thở ra một hơi.

Một ngậm trọc khí như cuồng phong gào thét, cuốn lên khiến mặt đất nổ vang.

Ánh mắt La Hồng sáng rực rỡ.

Đứng lên, thân thể tỏa sáng, cơ bắp và đường cong cả người rõ ràng mềm mại ra.

Đối với La Hồng mà nói việc gõ chuông vang đến 81 lần đã đạt thu hoạch lớn, tu vi Võ đạo đột phá tiến vào Tứ phẩm, tu vi Tà đạo cũng vào Tứ phẩm.

Đáng tiếc, tu vi Kiếm đạo chưa vào được Tứ phẩm, nhưng cũng không có biện pháp nào, thiên phú kém, La Hồng cũng đành chịu.

Ngay từ đầu, La Hồng thật sự chỉ muốn gõ chín tiếng, đáng tiếc, sau đó, hắn không khống chế được.

Chủ yếu là, hư ảnh thánh nhân, ma kiếm tiểu tử tử, còn có cả tên tà thần rở tiền luân phiên tham gia náo nhiệt, khiến cho hắn.....

không dừng được.

May mắn, không có gặp phải việc gì quá lớn.

La Hồng cười cười.

Mà hắn vừa mới cười.

Diễn Võ Trường tức khắc có vết nứt lớn, vết nứt dày đặc đan xen.

Nụ cười của La Hồng cứng lại, có chút xấu hổ.

Âm ầm ầm!

Bốn phía Vọng Xuyên Tự, từng cỗ khí cơ mạnh mẽ xuất hiện, có tượng Phật vàng thật lớn hiện lên trên không trung, quan sát La Hồng.

hơi thở áp bức như sóng triều, thiên địa đã trở nên ảm đạm không ánh sáng.

La Hồng biên sắc, sao vậy?

Vì đã gõ chuông vang 81 lần nên các hòa thượng của Vọng Xuyên Tự muốn trở mặt với hần?

Ong ong ong.....

Vô số tiếng Phạn được tụng vang vọng khắp thiên địa.

Các vị Phật tôn như đang quan sát La Hồng.

Bỗng nhiên.

Sắc mặt La Hồng trở nên ngưng trọng, ngẩng đầu, nhìn phía vòm trời trên Vọng Xuyên Tự.

Có tiếng vó ngựa, thậm chí có tiếng dị thú rít gào, cũng có tiếng điều hâu giương cánh, kêu lên.

Đủ các kiểu di chuyển hiện lên, từng chiếc xe ngựa bay ở trên không trung bày ra ánh sáng rực rỡ lộng lẫy.

Không chỉ có như thế, còn có đủ loại hơi thở mạnh mẽ, từ bốn phương tám hướng bay vụt tới.

Đây là những cường giả từ bốn phương tám hướng bị 81 tiếng chuông mà La Hồng đánh hấp dẫn đến..

Có Đại Hạ, Đại Sở, Đại Chu, Kim Trưởng Vương Đình cùng các thế lực lớn khác.

Từng hơi thở đều mạnh mẽ xuyên qua bầu trời, đều là hơi thở của tu sĩ cao phẩm, nhị phẩm, nhất phẩm, võ tu, kiếm tu.....

Đây là những người ở cách Vọng Xuyên Tự tương đối gần, có cả các cường giả của các thế lực lớn được cài cắm để theo dõi cùng đề phòng Vọng Xuyên Tự nên đến nơi đầu tiên, ở trên không trung, đứng từ xa nhìn xem rốt cuộc là ai gõ chuông Vạn Phật vang lên 81 lần.

Là ai phát động mấy ngàn năm phật vận và võ vận của Vọng Xuyên Tự "La Hồng?"

"Người này hình như là..... cháu của Trần Bắc vương, con trai của La Nhân Đồ, La Hồng?"

"Hần không phải ở huyện An Bình sao? Sao mà hần đi tới được Vọng Xuyên Tự?!"

Phía trên vòm trời, ánh mắt rất nhiều cường giả ngưng trọng, kinh ngạc, không thể tin được, còn có hoài nghi.

Bọn họ cho rằng gõ được chuông Vạn Phật vang 81 tiếng, có thể là một vị cường giả nào đó, cũng có khả năng là một vị cao tăng đã ngưng tụ được Bồ Tát quả trong Vọng Xuyên Tự.

Chỉ là một tên tiểu tử?

Tu vi của La Hồng là gì?

Trước khi gõ chuông chỉ là kiếm tu Ngũ phẩm, tu vi cỡ này, đừng nói đến gõ vang 81 tiếng, ngay cả gõ vang được 3 tiếng thôi sợ là đã khó như lên trời.

Cho nên, rất nhiều cường giả mới kinh ngạc như thế.

Chuông Vạn Phật vang lên 81 tiếng có ý nghĩa như thế nào?

Những tên âm thầm theo dõi được các thế lực lớn an bài xung quanh Vọng Xuyên Tự biết rất rõ.

Chuông Vạn Phật vang lên 81 lần, vậy có khả năng đại bí cảnh của Vọng Xuyên Tự sẽ mở ra!

Trong không ít điển tịch của các thế lực, cái bí cảnh kia hình như gọi là..... Địa Tạng!

Bí cảnh này đã bị chôn giấu một ngàn năm, mà chuông Vạn Phật cũng đã một ngàn năm chưa từng bị gõ 81 tiếng.

Mà hiện giờ, kỷ lục này bị đánh vỡ.

Tiếng náo động trên vòm trời vang lên không dứt.

Rất nhiều người đều kinh ngạc, làm thế nào mà La Hồng lại xuất hiện tại Vọng Xuyên Tự, sao lại gõ vang chuông Vạn Phật

Người này không phải đang ở huyện An Bình sao?

La Hồng ở huyện An Bình dựng lên khẩu hiệu: "Thượng thiên đã tận nên lập Hoàng thiên", giờ kiếm phản Hạ, sớm đã truyền khắp thiên hạ.

Hạ Hoàng bé quan trọng thâm cung mở thánh ngôn, ngưng tụ thánh chỉ, áp bức La Hồng.

Bởi vì, La Hồng ở tại huyện An Bình đã sớm trở thành tiêu điểm của thiên hạ, ai cũng không ngờ đến, La Hồng không những không yên phận ở huyện An Bình, ngược lại còn xuất hiện ở Vọng Xuyên Tự cách mấy ngàn dặm.

Còn gõ chuông Vạn Phật vang lên 81 lần.....

Tên gia hỏa này..... sao mà làm được như vậy chứ?!

Vượt quá việc mà một tên tiểu tử có thể làm được.

Trên vòm trời, trong những xe ngựa bay đẹp đẽ quý giá, không ít cường giả không biết nói gì.

Nhưng rất nhiều người cũng nghĩ ra được chút ít, La Hồng xuất hiện tại Vọng Xuyên Tự..... Có lẽ là vì đứa con thứ bảy của La Gia, La Tiểu Bắc.

Trong lúc nhất thời, không ít cường giả, ánh mắt sáng rực rỡ.

Chuông Vạn Phật vang lên 81 lần, sự kiện trọng đại này ngàn năm nay chưa từng xảy ra.

Kê tiếp có thể tưởng tượng được, mây tòa tháp cô ngàn năm này, sẽ trở thành tiêu điểm của người trong thiên hạ, sẽ trở thành xoáy nước trung tâm của cả giang hồ..

Quan trọng nhất chính là bí cảnh Phật môn Địa Tạng trong lời đồn kia có mở ra hay không.

Rất nhiều người đều cảm thấy buồn cười.

Một tu sĩ Ngũ phẩm, mở ra bí cảnh Phật môn đã yên lặng mấy ngàn năm.

Không hiểu sao có loại cảm giác cổ quái.

Chương 377: Phía trên Phật Sơn, có địa ngục (2)

âm âm âm!

Những cường giả đó muốn đáp xuống Diển Võ Trường của Vọng Xuyên Tự.

Nhưng, hư ảnh đại Phật bốn phía, đều đuổi ra Phật chương.

"A di đà phật"

Phật hiệu vang vọng, thiên địa đều run rẩy.

Vô số tiếng Phạn như thiên long đang cuộn tròn trong tầng mây..

Phụt phụt!

Không ít cao thủ muốn hạ xuống Diển Võ Trường, nhưng đều bị những Phật ảnh đó đánh cho học máu.

Trên Diển Võ Trường.

Pháp La đại sư giờ phút này cũng phản ứng lại.

Ông ta nhìn La Hồng thật lâu, như thế nào cũng chưa từng nghĩ đến, La Hồng có thể làm được như vậy, gõ chuông vang 81 lần.....

Tên quái thai gì vậy!

Khó trách Phật Thủ tự mình chỉ đích danh La Hồng gõ chuông.

Phải biết rằng, lúc tiếng chuông thứ 81 vang khắp thiên hạ.

Rất nhiều cường giả bị Vọng Xuyên Tự hấp dẫn, tụ tại Vọng Xuyên Tự, phật vận cùng võ vận của Vọng Xuyên Tự cũng sẽ tùy thời bùng nổ..

Pháp La đại sư nén lại kích động trong lòng, quay đầu nhìn về bốn phía, rất nhiều cao thủ bị Phật ảnh đánh cho học máu.

"A di đà phật"

"Vọng Xuyên Tự dù sao cũng đã mấy ngàn năm, không nể mặt tăng cũng phải nể mặt Phật, chư vị nếu muốn tiến vào chùa, thì phải tuân theo quy củ của Vọng Xuyên Tự, từ thềm đá dưới chân núi leo lên."

"Trực tiếp hạ xuống Diển Võ Trường, chư vị thí chủ, đúng là quá mức làm càn"

Pháp La đại sư nhàn nhạt nói.

Ông vừa dứt lời, trong hư không, rất nhiều cường giả lại đều hô hấp không thông, không dám có dị nghị bất luận gì.

Chủ yếu, mỗi một vị Phật ảnh này, mẹ nó đều là Nhất phẩm cao tăng đã ngưng tụ Bồ Tát quả, nội tình thánh địa này không phải thứ bọn họ dám ngạnh kháng.

Vọng Xuyên Tự so với Côn Luân cung thần dị, có lẽ cũng chỉ kém một ít mà thôi.

"Pháp La đại sư nói đúng, là chúng ta ngu xuẩn."

Một cường giả ở trên không trung cười gượng nói.

Bọn họ đúng là có suy nghĩ trực tiếp dừng ở Diễn Võ Trường.

La Hồng gõ chuông Vạn Phật vang lên 81 lần, sợ rằng sẽ mở ra bí cảnh vô thượng - Địa Tạng, cho nên bọn họ quả thực sốt ruột đến không chờ nổi.

Một đoàn xe bay, ào ào dừng ở phía dưới cổng Vọng Xuyên Tự.

Rất nhiều cao thủ nhanh chóng đi bộ, thành thật leo lên thêm đá.

Mà bốn phương tám hướng Vọng Xuyên Tự, còn có rất nhiều cao thủ đang tới.

Trên Diễn Võ Trường.

Pháp La đại sư đi tới bên người La Hồng, trên mặt mang theo nét tươi cười ôn hòa.

Ông ta ra lệnh cho tiểu tăng mang tới một kiện tăng bào sạch sẽ màu trắng, để cho La Hồng mặc tạm.

La Hồng cũng không cự tuyệt, dù sao thì, toàn thân đỏ rực cũng không quá lịch sự, đặc biệt có một đám hòa thượng xung quanh, ánh mắt rạng rỡ, làm cho hắn càng thêm ngượng ngùng.

Lại thấy Pháp La đại sư lùi về phía sau một bước, hướng về phía La Hồng khom lưng thật sâu.

Viên Thượng đại sư, Khổ Nguyệt hòa thượng cùng với rất nhiều võ tăng trên Diễn Võ Trường đều phức tạp nhìn La Hồng.

"Đa tạ La thí chủ gõ vang chuông 81 lần, chấn động Phật vận cùng vô vận ngàn năm của Vọng Xuyên Tự

"Bần tăng làm trụ trì của Vọng Xuyên Tự, cảm động đến rơi nước mắt"

Pháp La đại sư, chân thành nói.

La Hồng nói: "Pháp La đại sư, chuông cũng đã gõ, có thể cho ta gặp mặt Thất thúc chưa?!"

Cho dù gõ chuông vang 81 lần, cho dù trong đàn điền ngưng tụ một cái chuông Phật nhỏ, nhưng, La Hồng hiểu rõ, những cái đó đều là thứ yếu, hắn tới Vọng Xuyên Tự là để gặp Thất thúc La Tiểu Bắc.

"A đi đà phật"

"Tất nhiên là có thể"

Pháp La đại sư nói.

Chẳng qua, thần sắc Pháp La đại sư có chút cổ quái: "Nhưng, chuông vang lên 81 lần, thiên hạ đều biết, sẽ có vô số cường giả Hị tập trung tại

Vọng Xuyên Tự.....

"La thí chủ cho dù thấy được thí chủ La Tiểu Bắc, cũng chưa chắc có thể nhẹ nhàng mang La Tiểu Bắc ra khỏi Vọng Xuyên Tự"

Pháp La đại sư nói.

La Hồng nghe vậy, không khỏi nhăn mày.

Hắn đã cảm nhận được những cường giả dưới chân núi đang hội tụ.

"Pháp La đại sư, ông chơi ta....."

La Hồng nói.

"Chuông này..... Là các người kêu ta gõ, ta chỉ muốn gặp Thất thúc một lần mà thôi, hiện tại rước lấy nhiều cao thủ như vậy, ông giải thích thế nào?"

Thần sắc Pháp La đại sư cứng đờ.

A đi đà phật..... Mẹ kiếp!

Lão nạp chỉ kêu người gõ chuông vang chín lần, cũng không dự đoán được người có thể gõ chuông 81 lần vang a!

Nhưng mà, trên mặt Pháp La đại sư vẫn là treo nét tươi cười:

là "Phật nói, hết thảy đều là duyên....."

"Đương nhiên, rất nhiều cường giả đang hội tụ, cũng chưa chắc là vì thí chủ La Tiểu Bắc, khả năng lớn, bọn họ là vì La thí chủ gõ chuông 81 lần vang, mở ra bí cảnh Phật môn - Địa Tạng"

Pháp La đại sư nói.

La Hồng nghe vậy, sắc mặt lại biến đổi: "Gõ chuông còn thuận tiện mở ra một bí cảnh?"

Cái gì gọi là thuận tiện?

Bí cảnh Địa Tạng chôn vùi đã ngàn năm, người bình thường căn bản không mở ra được có được không?

Trên mặt Pháp La đại sư vẫn mỉm cười như cũ, cao thâm khó đoán mà gật gật đầu.

"Bí cảnh Địa Tạng so với bí cảnh Thiên Cơ lúc trước La thí chủ tiến vào càng cường đại hơn, nhiều cơ duyên, Phật nói..... Địa Tạng luân chuyển, địa ngục bất không, bí cảnh này mở ra, thiên hạ đều sẽ chấn động"

Pháp La đại sư nói.

"Thiên hạ chấn động liên quan gì đến ta, ta mở bí cảnh, có thể có chỗ tốt gì?"

La Hồng bĩu môi.

"Chỗ tốt thì chẳng có, thậm chí trong số những người có thể tiến vào trong bí cảnh này, còn có không ít kẻ là kẻ địch của ta, đều là hạng người

muốn đẩy ta vào chỗ chết, ta mở ra bí cảnh lại làm cho bọn chúng càng thêm mạnh mẽ..."

"Pháp La đại sư, người nói..... Ta mở bí cảnh này ra có phải thiệt hay không?"

La Hồng nghiêm túc nói.

Pháp La đại sư nghe vậy, hàng lông mày dài hơi hơi nhăn lại.

Bởi vì, theo như La Hồng vừa nói, giống như rất thiệt thòi cho hắn.

"Pháp La đại sư, bản công tử làm bí cảnh mở ra, vậy có thể cự tuyệt những người khác tiến vào không? Chỉ thuộc về mình ta, chỉ một người có thể tiến vào?"

La Hồng hỏi.

Chương 378: Khinh sau lưng La Hồng ta không có người? (1)

Pháp La đại sư chấp tay hành lễ, lắc đầu: "Không thể"

La Hồng hỏi lại: "Vậy thì chỉ để cho những người ta chỉ mặt đọc tên, còn những người khác không thể tiến vào bí cảnh?"

Pháp La đại sư thở dài một hơi, lần thứ hai lắc đầu: "Không thể"

La Hồng lại hỏi: "Có thể đóng bí cảnh kia lại hay không? Khỏi ai tiến vào."

Pháp La đại sư cười khỏ lắc đầu: "Cũng không thể"

La Hồng buông tay, cười cười: "Cái này cũng không được, cái kia cũng không thể.....bí cảnh kia rốt cuộc có tác dụng gì?"

Pháp La đại sư hít sâu một hơi, bên tai tựa hồ vang vọng một tiếng ngâm khê.

Ngay sau đó, Pháp La đại sư nhú chặt mày, hơi buông lỏng, trên khuôn mặt treo nụ cười.

"Phật Thủ nói, Vọng Xuyên Tự có thể để cho công tử định quy tắc tiến vào bí cảnh"

Pháp La đại sư chấp tay hành lễ, từ từ nói.

Tự định quy tắc.

Cái này cho hấn mặt mũi đủ lớn!

La Hồng nghe vậy, neho mắt, khoe miệng khê giương lên.

"Như vậy, từ Ngũ phẩm trở nên đều không được tiến vào bí cảnh"

La Hồng cười nói.

Thần sắc Pháp La đại sư cứng lại, Phật Thủ bên tai tựa hồ cũng im lặng một lúc.

Ngũ phẩm không được tiến vào, cùng với việc không cho mọi người tiến vào bí cảnh có gì khác biệt?

Pháp La đại sư nghiêng tai lắng nghe nửa ngày, nói: "Phật thủ nói, cảnh giới định ra quá thấp, tiến vào bí cảnh chắc chắn sẽ chết, một người cũng không sống nổi"

La Hồng nhướn mày: "Vậy thì Tam phẩm trở lên không được tiến vào."

Pháp La đại sư, cười: "Vẫn thấp."

La Hồng thở dài, nói: "Nhị phẩm trở lên không được vào."

Nói xong, liền nhìn chăm chăm Pháp La đại sư.
Pháp La đại sư cười xán lạn, nhìn La Hồng, hai bên đồng thuận nhất trí.
"Phật thủ nói, có thể."
Lời nói vừa dứt.

Pháp La chấp tay hành lễ, mặt đất dưới chân nứt toác, áo cà sa trên người ông ta tung bay, tăng bào bay ngược, lơ lửng trên không.

Mặt đất Diễn Võ Trường vốn dĩ đã rạn nứt, lại rạn nứt, bên trong cái khe, có một cỗ khí tức hùng hồn mà uy nghiêm chảy vào cửu thiên.

Những cường giả đang leo lên những bậc đá trên triền núi, đều đột nhiên ngừng đầu, thần sắc biến đổi.

Bọn họ nhìn chăm chăm Phật quang chiếu rọi khắp đỉnh núi kia.

Lại thấy.

Phía trên đỉnh Phật Sơn.

Như có địa ngục buông xuống!

Núi Vô Lượng, Vọng Xuyên Tự.

Ngôi chùa cổ kính này đã tồn tại được hơn ngàn năm, Diễn Võ Trường được xây dựng ngay trong khoảng sân rộng lớn của chùa, đã xuất hiện vài vết nứt vắt ngang, giống như từng phải trải qua núi lở, trời sập.

Cảm giác kinh hoàng run rẩy nháy mắt truyền khắp cả ngọn núi, vô số đá vụn rào rạt do chấn động mà rớt xuống.

Trong các khe nứt, có khí tức vô cùng mạnh mẽ phóng lên cao, đây không phải một khí tức yên bình, mà là một loại áp lực, nặng nề, như cảm giác nhân gian đang chìm trong địa ngục.

Phía trên Phật Sơn có địa ngục.

Từng khắc trôi qua, mỗi tu sĩ đang trèo lên trên núi đều khiếp sợ vạn phần.

La Hồng cũng kinh ngạc, sau khi Pháp La đại sư vừa dứt lời, đồng ý với điều kiện của hắn xong, liền giải phóng ra một làn khí mỏng, nhẹ nhàng thổi bay La Hồng.

Diễn Võ Trường bắt đầu sụp đổ, không ngừng rơi xuống.

Những tiếng rầm rầm liên tục vang lên. Bốn phía Diễn Võ Trường, những sợi xích dày đặc như những cây cổ thụ hàng nghìn năm tuổi được nâng lên khỏi đỉnh núi.

Sau đó, liền xuất hiện một tòa kiến trúc điêu khắc khổng lồ từ trong lòng núi chậm rãi nổi lên khỏi mặt đất, thoát khỏi vô số xiềng xích mà chiêm cứ nửa Diễn Võ Trường, cao không thấy đỉnh, giống như một tòa cung điện nguy nga lộng lẫy.

Đây là một bức trạm khắc di thú làm bằng đá vô cùng tinh xảo, sống động như thật, đang yên lặng quan sát thiên địa.

Con di thú này có đầu hổ, một sừng, tai chó, thân rồng, đuôi sư tử, chân kì lân.....

Miệng há rộng, nằm sấp trên mặt đất, trong miệng là một màu đen nhánh, như có khí Cửu U từ trong cái miệng đen ngòm tràn ra.

Cái miệng tối đen như mực, như đang mở ra lối vào địa ngục.

"Đây là..... Đế Thính?P "Nghe nói, thần thú Đế Thính ngàn năm trước đã từng xuất hiện trong bí cảnh Địa Tạng, khi đó, miệng của Đế Thính cũng chính là lối vào!"

"Bức điêu khắc Đế Thính thú lại xuất hiện, Địa Tạng luân chuyển, địa ngục bắt không!"

Trên đường núi, sự xuất hiện của bức tượng điêu khắc khổng lồ làm cho bầu trời đen kịt, thần sắc những người đang leo lên núi đều toát ra vẻ khiếp sợ, sau khi khiếp sợ qua đi thì chính là hưng phấn.

Xung quanh là Phật ảnh đang tụng kinh niệm Phật.

Phật hiệu vang lên vô tận, toàn bộ Vọng Xuyên Tự và mấy trăm dặm xung quanh Vọng Xuyên Tự đều được bao phủ trong Phật âm.

Như có vô số vị Phật sống đang hiển linh tụng kinh siêu độ vong linh, siêu độ thế gian sắp bị địa ngục cắn nuốt "Địa Tạng bí cảnh..... Thật sự xuất hiện?!"

"Không thể tưởng được, La Hồng gõ chuông 81 lần, lại có thể mở được Địa Tạng bí cảnh!"

"Người này thế mà lại có vận số lớn như vậy, có thể làm rung chuyển Phật vận ngàn năm của Vọng Xuyên Tự?!"

Mỗi một cường giả đều vô cùng phấn chấn.

Trong đó, những cao thủ Nhất phẩm là hưng phấn nhất.

Vì sao ư?

Địa Tạng bí cảnh không phải là một bí cảnh nhỏ bé gì, mạnh hơn rất nhiều so với Thiên Cơ bí cảnh mà Văn Thiên Hành mở ra trước đó. Nếu có thể hợp nhất bảy bí cảnh Bắc Đẩu thì còn có thể so sánh được, chứ nếu chỉ là bí cảnh đơn lẻ thì chẳng thể nào so được với Địa Tạng bí cảnh này.

Bí cảnh này chỉ yếu hơn một chút so với Học Hải bí cảnh của Tắc Hạ Học Cung mà thôi.

Đây là bí cảnh mà tất cả Nhất phẩm đều có thể bước vào, ở trong đó, thậm chí Nhất phẩm cũng có thể gặp được đại cơ duyên.

Địa Tạng bí cảnh, chính là bí cảnh mà Vọng Xuyên Tự lấy Phật vận trên áp, không phải muốn mở là mở được, một khi đã được mở ra chắc chắn sẽ khiến cả thiên hạ phải khiếp sợ. Nếu có thể tiến vào thì, chắc chắn lần này sẽ có không ít cao thủ Nhất phẩm thu hoặc được cơ duyên, thậm chí có cơ hội hoặc vốn liếng đặt chân đến cảnh giới Lục Địa Tiên.

Cho nên, thời điểm bí cảnh xuất hiện, có thể nói nửa thiên hạ đều chấn động.

Chương 379: Khinh sau lưng La Hồng ta không có người? (2)

Tất cả các cao thủ đang đi trên đường núi đều nên bước nhanh hơn về phía trước.

Chẳng mấy chốc, bọn họ đã đến Diển Võ Trường bị pho tượng Đế Thích phá hủy một nửa kia. Có rất nhiều bóng người đang đứng bất động ở đây, chính vì vậy, những cao thủ tới sau này cũng lặng lẽ đi tìm một mảnh đất trống còn hoàn chỉnh đứng im chờ đợi.

Bọn họ nhìn chằm chằm pho tượng Đế Thích khổng lồ kia, nhìn cái miệng há to đen ngòm của Đế Thích, sắc mặt kích động.

Mà bên ngoài Vọng Xuyên Tự, sau khi nghe 81 tiếng chuông, các cường giả không ngừng tập nập đi tới.

Khí tức mạnh mẽ, không ngừng đáp xuống chân núi, từng đạo từng đạo bóng người bay nhanh lên núi, khí tức có mạnh có yếu.

Cao thủ Thiên bảng, Địa Bảng, Huyền bảng của các vương triều, cũng có không ít cao thủ Hoàng bảng cấp tốc chạy tới.

Núi Vô Lượng, cao thủ hội tụ.

Huyện An Bình, Đông Sơn.

Tắc Hạ Học Cung.

Triệu Ngân Hà một thân hắc giáp nhanh chóng nhảy xuống, ánh mắt rạng rỡ, Viên hạt tử cùng Tự Đồ Vi cũng nhẹ nhàng đáp xuống.

Ba vị cao thủ Nhất phẩm giờ phút này liếc nhau, đều có vài phần kinh ngạc, bất đắc dĩ, dở khóc dở cười.

"Công tử đi tới Vọng Xuyên Tự?"

"Công tử..... Rời khỏi huyện An Bình lúc nào vậy?"

Triệu Ngân Hà trầm giọng nói, nói.

Rời khỏi huyện An Bình, La Hồng, quá nguy hiểm.....

Ồ huyện An Bình, có Tắc Hạ Học Cung bảo hộ, cao thủ thiên hạ mới chưa dám động thủ đối với La Hồng.

Hiện giờ, Thái Tử cùng La gia đã hoàn toàn đối đầu, trực tiếp trở mặt, đặc biệt là La Hồng còn trực tiếp giơ kiếm chỉ thiên phản Hạ gia nữa nên chắc chắn thái tử sẽ càng không nương tay.

Nếu tìm được cơ hội, Thái Tử nhất định sẽ xuống tay, quyết tâm giết chết La Hồng.

Cho nên, lúc này La Hồng rời khỏi huyện An Bình là rất nguy hiểm.

Viên hạt tử tuy rằng nhìn không thấy, nhưng vẫn trợn trắng mắt:

"Đừng hỏi lão phu, lão phu cái gì cũng không biết."

"Công tử đi tới Vọng Xuyên Tự, lão phu thật sự không biết"

Tư Đồ Vi mang khăn che mặt, ôm Phiêu tuyết kiếm, cũng hơi hơi nhú

mày: "Chẳng lẽ là phu tử đưa hãn đi?"

Toàn bộ huyện An Bình, ai có thể chỉ dùng nửa ngày đã rời khỏi huyện An Bình cả ngàn dặm, có lẽ chỉ có thể là vị Phu tử thần bí khó lường kia.

Cho nên ba người mới tề tụ ngay bãi đất trống giữa sườn núi.

"Công tử..... đừng là làm loạn mà, đi Vọng Xuyên Tự thì cũng thôi l) đi, còn gõ 81 tiếng chuông ngay tại Vọng Xuyên Tự....."

"Chuông Vạn Phật vang lên 81 tiếng..... chắc chắn!"

Viên hạt tử chép miệng, nói.

Triệu Ngân Hà không nói gì.

Tư Đồ Vi nhấp miệng, không nói gì thêm.

Bà cảm thấy La Hồng đi Vọng Xuyên Tự, khả năng rất lớn là vì La Thất gia.

Lúc trước, La thất gia cùng La Hồng Trần đều ra chiến trường, kết quả một chết một điên, La Thất gia điên nên được Trấn Bắc vương đích thân đưa tới Vọng Xuyên Tự, phong bế dưới giết Phật, đến giờ cũng đã được mười lăm năm.

Trước chưa vội xét đến việc vì sao La Hồng có thể đến đó, bây giờ La Hồng đi Vọng Xuyên Tự nguyên nhân lớn nhất có lẽ là vì La thất gia.

"Hãn là vì việc của La thất gia" Triệu Ngân Hà nói, điều mà Tư Đồ Vi nghĩ đến, Triệu Ngân Hà đương nhiên cũng suy đoán được.

"Nếu là như thế, công tử càng thêm nguy hiểm....."

Triệu Ngân Hà hít sâu một hơi, ánh mắt co rút lại.

"Nếu công tử dẫn La thất gia rời khỏi Vọng Xuyên Tự, Thái Tử tất nhiên sẽ không từ bỏ, nhất định sẽ không ngừng đuổi giết công tử và La thất gia"

Lời nói vừa dứt, Viên hạt tử và Tư Đồ Vi đều biến sắc.

Sau đó, ba người không tiếp tục ở lại vùng đất trống giữa sườn núi nữa.

Bọn họ vốn muốn dò hỏi xem tin công tử đến Vọng Xuyên Tự có phải là giả hay không, nhưng là hiện tại xem ra, có thể là phu tử đưa công tử tới Vọng Xuyên Tự.

Cho nên, bọn họ cũng không truy hỏi tận cùng.

Ba người rời khỏi Đông Sơn.

Nghĩ ngợi một lúc, ba vị Nhất phẩm cùng phóng lên cao, đập không bay về phía Vọng Xuyên Tự.

Phía trên Đông Sơn, giữa Học Cung.

Tiểu lâu Xuân Phong.

Lý Tu Viễn nhìn không được lắc đầu.

"Tiểu sư đệ lại có thể gõ 81 tiếng chuông..... Chuông Phật này có phải hồng rồi không?"

Lý Tu Viễn thở dài, nói.

Chuông thánh nhân người gõ mượt như thế thì cũng thôi đi, nhưng đây là chuông Phật mà người cũng có thể gõ mượt như thế sao?

Chẳng lẽ tiểu sư đệ là một người gõ chuông hộ chuyên nghiệp?

Lý Tu Viễn đột nhiên có cảm giác ưu thương, Vọng Xuyên Tự.....

Y đương nhiên cũng đã từng đi qua, chuông Phật y cũng từng gõ qua.

Nhưng, lúc trước Lý Tu Viễn cũng chỉ gõ được mười tám hồi, lúc đó cũng đã làm không ít hòa thượng Vọng Xuyên Tự cảm thấy kinh thiên động địa.

Kết quả, La Hồng trực tiếp một lần gõ 81 tiếng chuông, khiến cho niềm kiêu ngạo của Lý Tu Viễn nhanh chóng sụp đổ.

Lý Tu Viễn quay đầu nhìn về phía phu tử: "Phu Tử, có phải lúc trước người cũng chỉ gõ được 80 tiếng chuông không?"

"Tiểu sư đệ vượt qua người rồi."

Lý Tu Viễn nghiêm túc nói.

Phu Tử ngồi trên ghế bập bênh, kéo kệt không ngừng, cười cười:

"Sông lớn, sóng sau đè sóng trước, sóng phía trước liền vỡ nát trên bãi cát, đây không phải bình thường sao?"

"Lão phu năm đó gõ tám mươi tiếng chuông, mặt không đỏ khí không suyễn, nếu không phải gõ tiếng thứ 81 liền phải chịu trách nhiệm nào đó, người cảm thấy lão phu sẽ không gõ thêm được sao?"

"Đám cao tăng ẩn thế kia của Vọng Xuyên Tự trông mong cầu lão phu gõ, lão phu không gõ, chính là tức chết bọn họ"

Phu Tử nói.

Lý Tu Viễn trợn trắng mắt.

Dù sao người cũng chỉ gõ có tám mươi lần chuông, không bằng tiểu sư đệ, đây là sự thật.

Ta, Lý Tu Viễn, chỉ nhận sự thật.

Có điều, trên mặt Lý Tu Viễn rất nhanh toát ra vẻ mặt ngưng trọng: "Phu Tử, tiểu sư đệ gõ 81 tiếng chuông mở ra Địa Tạng bí cảnh..... Địa

Tặng bí cảnh này, có nguy hiểm hay không?"

Chương 380: Khinh sau lưng La Hồng ta không có người? (3)

Phu tử ngồi ở ghế bập bênh thân hình tức khắc ngừng.

"Địa Tạng xoay chuyển, địa ngục bắt không....."

"Địa Tạng bí cảnh..... Không đơn giản, Phật vận và khí vận mấy ngàn năm của Vọng Xuyên Tự, đa số đều là để trấn thủ Địa Tạng bí cảnh, trong đó có rất nhiều bí mật kinh thiên động địa"

"Nó cũng giống như Học Hải bí cảnh của Học Cung chúng ta, nhưng Học Hải bí cảnh ổn định hơn, mấy năm nay Học Cung hội tụ vận số của cả thiên hạ, càng thêm ổn định, mà Địa Tạng bí cảnh.....thì nguy cơ và cơ duyên cùng tồn tại, thậm chí nguy cơ chiếm phần lớn hơn"

Phu Tử từ từ nói.

Đôi mắt Lý Tu Viễn ngưng trọng, có phải liên quan đến những bí mật kia không?

"VẬY TIỂU SƯ ĐỆ TIẾN VÀO SẼ CÓ NGUY HIỂM SAO?"

Lý Tu Viễn nghĩ nghĩ, nói.

"Chỉ cần không quấy nhiễu đến vị kia, sẽ không có việc gì quá lớn, lấy thực lực của La Hồng cũng sẽ không quấy nhiễu được vị kia"

Phu Tử nghĩ nghĩ, nói.

Lý Tu Viễn há miệng thở dốc, "Vị nào?"

Phu Tử liếc mắt nhìn y, nói: "Trong Địa Tạng bí cảnh thì đương nhiên là..... Phật môn Địa Tạng"

Đế kinh, thành Thiên An.

81 tiếng chuông truyền đến.

Ngự Hoa Viên.

Thái Tử khoanh tay đứng, nửa híp mắt, hồi lâu mới mở ra, phía sau y, một vị tăng nhân mặc tăng bào màu trắng tinh không nhiễm bụi trần, an tĩnh đứng lặng.

Đây là một vị tăng nhân tuấn mỹ phi phàm, không dính khói lửa phàm tục.

Đứng ở chỗ đó toát ra phật tính, giữa mày có chút lửa đỏ, như một vị Phật chuyển thế.

Nếu nhìn kỹ, có thể nhìn ra được Thái Tử cùng tăng nhân bạch y có quan hệ, có chút tương tự, như một cặp cha con.

Thái Tử xoay người, nhìn tăng nhân bạch y, thở dài.
Tăng nhân cười, như bạch liên nở rộ, làm thiên địa như ảm đạm hẳn đi.
Sau đó, tăng nhân phiêu dật rời khỏi Ngự Hoa Viên, không phải bay mà

là bước từng bước, như đang đo đạc thiên địa.

Nhưng mỗi một bước rơi xuống, đều như súc địa thành thốn. (1)

(1) Súc địa thành thốn: 1 dạng như dịch chuyển tức thời.

Thái Tử nhìn tăng nhân kia biến mất, từ từ nhắm mắt lại.

Ngay sau đó, trên đường lớn của Ngự Hoa Viên, có tiếng rơi rất nhẹ truyền đến như hạt mưa.

Sở Vương một thân bào phục, mang mũ miện, run rẩy bước đến, cùng Thái Tử nhìn nhau.

Phương Bắc.

La Hựu một thân hắc giáp, thẳng tắp như một khẩu súng hướng lên trời, đôi tay chấp phía sau, lắng nghe tiếng chuông thứ 81 dần dần biến mất trong thiên địa.

"Tên tiểu tử thúi này.

"Mới vừa giờ kiếm kháng chi, liền chạy tới Vọng Xuyên Tự gõ "Thật là một khắc đều không ngơi nghỉ"

La Hựu mở mắt ra, phía sau ông, ba vị thống lĩnh khoác hắc giáp đứng thẳng, trong đó có Hồ Bắc Hà, trước đó đã từng san bằng Phi Lưu kiếm các.

"Lão Hồ, Đại Chu, Tiểu Chu..... Ba người các ngươi cùng đi một chuyến đến Vọng Xuyên Tự đi"

"Tiểu tử kia Thật không làm ta bết lo, gõ 81 tiếng chuông.....

Nhìn xem nó chịu được không."

La Hựu nói.

Hồ Bắc Hà có vài phần tục tăng sờ cây đao bên hông: "Tướng quân, muốn cười liền cười đi"

"Công tử gõ 81 tiếng chuông, đây là yêu nghiệt đương thời La Hựu xoay người, trừng mắt nhìn Hồ Bắc Hà một cái, mẹ nó cái gì ngươi cũng có thể nói à?

"Hắn đi Vọng Xuyên Tự, hẳn là muốn mang Thất đệ ra, người Thất đệ bị điên kia của ta..... Là lão đầu tự mình đưa đến Vọng Xuyên Tự, giam dưới giếng Phật mười lăm năm, rốt cuộc hắn có điên hay không, ta cũng không biết....."

"Nhưng, tên tiểu tử La Hồng kia, nếu thật sự mang Thất đệ của ta ra khỏi giếng Phật, thái độ của Hạ Hoàng ta không biết, nhưng, Hạ Cực tất nhiên sẽ không bỏ qua"

"Trên người Thất đệ có lẽ có bí mật, cho dù điên, lão đầu cũng không thể vô duyên vô cớ đưa hấn đi Vọng Xuyên Tự, nhốt ở giếng Phật phủ bụi đó mười lăm năm, nếu điên thì còn tốt, nếu không điên..... mười lăm năm này, Thất đệ..... không biết sẽ ra sao?"

La Hậu nhìn cát vàng trong thành, hít sâu một hơi, nói.

Đôi mắt của Hồ Bắc Hà, cùng với hai vị thống lĩnh đều vô cùng ngưng trọng.

Hồ Bắc Hà với tính cách ngay thẳng nhìn La Hậu, không khỏi hỏi:

"Tướng quân, La gia..... Còn đang đợi cái gì?"

Hồ Bắc Hà không hiểu, tiểu công tử đã giờ kiếm kháng chỉ ở huyện An Bình, La gia rốt cuộc còn đang đợi cái gì?

La Hậu cười cười, im lặng không nói, chỉ phất tay.

"Đi đi"

"Sẽ không lâu lắm đâu, thanh kiếm của La gia sẽ ra khỏi vỏ, uống cạn máu địch"

.....e.

Núi Vô Lượng, trước Vọng Xuyên Tự .

Pho tượng Đế Thích thật lớn, vắt ngang đỉnh núi, khổng lồ vô cùng, như từ địa ngục bước ra, rít gào bước vào nhân gian.

Mà trước Vọng Xuyên Tự, hội tụ càng ngày càng nhiều cường giả.

Có rất nhiều tu sĩ Thiên bảng của các đại vương triều nhưng càng nhiều hơn là thiên tài Địa Bảng, Huyền bảng, cùng Hoàng bảng tới xem náo nhiệt.

Ồ trong đó, còn có không ít người quen của La Hồng.

Tiêu Nhị Thất, Ngô Mị Nương đều bị trường bối trong gia tộc mang đến, ngơ ngác nhìn La Hồng.

Người mới vừa gõ chuông thánh nhân ở gác chuông Học Cung xong.

Ngay sau đó, liền tới Vọng Xuyên Tự gõ chuông, đạo tu hành của người là đi khắp nơi gõ chuông sao?!

Không chỉ hai người này, trong vô số cường giả, còn có Hồng Bách Uy, tiểu đạo sĩ của Long Hồ Sơn, cũng nhìn La Hồng với ánh mắt vô cùng phức tạp.

Hồng Bách Uy quả thực không muốn tới, nhưng hấn ta cũng chẳng còn cách nào. Thân là thiên kiêu Hoàng bảng, Địa Tạng bí cảnh mở ra nên hấn ta bị trường bối trực tiếp mang đến, không phản kháng được.

Hồng Bách Uy nhìn thấy La Hồng, quả thực muốn khóc.

Địa Tạng bí cảnh..... Hấn ta không có ý định đi vào, hấn ta có cảm giác, bí cảnh có La Hồng đều sẽ không có chuyện tốt.

Nơi xa.

Kim Trướng Vương Đình cũng phải tới không ít cường giả người Hồ đến.

Gia Luật Sách thân hình cường tráng, mắt sáng như đuốc, gắt gao nhìn chăm chăm La Hồng, ý chí chiến đấu sôi sục.

Đương nhiên, trừ bỏ chú ý đến La Hồng, Gia Luật Sách càng sôi trào nhìn chăm chăm Hồng Bách Uy, tên tiểu đạo sĩ này..... Hổ y, đời này y sẽ không quên!

Nếu tiến vào bí cảnh, trước tiên phải giết chết tên tiểu đạo sĩ này!

Chương 381: Mô chôn La Hồng (1)

Trừ bỏ các thiên tài này ra, các thiên tài trên chiến bảng của các Đại vương triều hội tụ rất nhiều.

Địa Tạng bí cảnh mở ra, chính là thịnh hội trong thiên hạ, vô số cường giả nghe 81 tiếng chuông, liền sôi nổi đi đến.

Khí tức Pháp La đại sư thu liễm, từ từ rơi xuống, dừng trước chuông Vạn Phật g, áo cà sa trên người đỏ thắm lộng lẫy, gương mặt hiền từ, nhìn mọi người.

"A đi đà phật"

"Lão nạp Pháp La, trụ trì Vọng Xuyên Tự."

"La Hồng thí chủ cùng Phật có duyên, thức tỉnh phật vận ngàn năm của Vọng Xuyên Tự, gõ vang chuông Vạn Phật 81 lần, mở ra "Địa Tạng bí cảnh"; đây là đại cơ duyên"

Pháp La đại sư mở miệng, trên Diễm Võ Trường rách nát chỉ còn một nửa, ồn ào náo động, mọi người đều nghe thấy.

Pháp La đại sư là một vị cao tăng Nhất phẩm đã ngưng tụ Bồ Tát quả, ở đây có không ít cao thủ Thiên bảng của các vương triều nhưng không ai dám nói chắc có thể đánh thắng được đối phương.

"Bí cảnh do La Hồng thí chủ mở ra, công đức vô hạn, theo Phật "%% ngôn, quy tắc bí cảnh là do thí chủ La Hồng tự ý định đoạt....."

"La thí chủ, nói quy tắc cho mọi người đi"

Pháp La đại sư nghiêng người, nhìn về phía nơi xa, ở đó La Hồng đang được rất nhiều võ tăng bảo vệ xung quanh, mỉm cười nói.

La Hồng ngẩn ra, nhưng cũng không hồi hộp, một bước đi ra, nhàn nhạt nhìn đám cao thủ đang tràn ngập khí tức phía đối diện, lạnh lùng mở miệng:

"Quy tắc rất đơn giản, tu vi Nhị phẩm và từ Nhị phẩm trở xuống đều có thể tiến vào bí cảnh, trên Nhị phẩm, không được vào."

Lời nói vừa ra, không khí tức khắc đóng băng.

"Hơn nữa, thêm quy củ của Vọng Xuyên Tự, thì muốn đi vào bí cảnh còn phải gõ vang chuông Vạn Phật"

"Tứ phẩm trở xuống, gõ ba lần, có thể vào."

"Tam phẩm, gõ năm lần, có thể vào."

"Nhị phẩm, gõ bảy lần, có thể vào."

La Hồng tiếp tục nói, thanh âm bình tĩnh, như một trận gió thu thổi qua, ngưng kết không khí, nháy mắt bị đánh vỡ.

Vài vị cao thủ Nhất phẩm liên tức giận, ánh mắt phóng ra tia phân nộ nhìn chằm chằm La Hồng.

"Quy củ chó má mà?!"

"Tên nhóc này, cũng dám lập ra cái quy củ vô lý như vậy?"

"Bí cảnh vừa mở, người trong thiên hạ đều có tư cách tìm tòi!

Dám lập quy củ như vậy, Vọng Xuyên Tự cũng mặc kệ sao?!"

Kim Trướng Vương Đình, rất nhiều cao thủ Nhất phẩm người Hồ lạnh lùng nói, Đại Hạ, Đại Sở, Đại Chu có không ít cao thủ Nhất phẩm cũng xông lên.

Thế gian này, bí cảnh thích hợp với cao thủ Nhất phẩm chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, Địa Tạng bí cảnh là cái thứ nhất, hiện giờ Địa Tạng bí cảnh mở ra, La Hồng lại không cho bọn họ vào, có thể không giận sao?

La Hồng lại cười.

Hắn nhìn quét qua rất nhiều Nhất phẩm cao thủ đang phẫn nộ.

Cao giọng cười ha hả.

"Không phục?"

"Người đông thế mạnh, khinh La Hồng ta một mình tới Vọng Xuyên, khinh sau lưng La Hồng ta không có người sao?"

Sau đó, hắn xoay người, chỉ chỉ chuông Vạn Phật.

"Nếu các người gõ được 81 tiếng chuông, cũng có thể vào."

La Hồng nói.

Lời nói vừa dứt, tâm thần La Hồng khê động.

Phía trên đỉnh đầu, Phật quang chiếu rọi, hư ảnh chuông Phật nhỏ hiện lên, làm La Hồng nổi bật như Phật Tử giáng trần.

Trong giờ khắc này, rất nhiều võ tăng đều trợn mắt đứng thẳng sau lưng La Hồng, giống như Kim Cương trợn mắt, quan sát nhân gian, vì La Hồng mà phóng thích khí trường.

Khí thế như biển gầm sóng lớn, thổi quét đỉnh núi.

Làm rất nhiều Nhất phẩm cao thủ, ngậm miệng không dám lên tiếng.

Mấy ngàn võ tăng, đồng thời trợn mắt nhìn thẳng, như đức Phật quan sát chúng sinh.

Chợ dù là ở đây có rất nhiều cao thủ Nhất phẩm thì tại một khắc này, cũng đều lặng ngắt như tờ.

Chẳng ai ngờ được, mấy ngàn võ tăng sẽ ra mặt vì La Hồng, đứng phía sau La Hồng, như hợp thành một thể, giống như đức Phật giáng thế, khí thế mạnh mẽ, mang lại cảm giác áp bách cường đại.

Đây cũng là một loại khí thể chồng hợp tương tự như cách tụ khí thể quân trận.

Hơn nữa, mấy ngàn võ tăng này đều không phải kẻ yếu, mà là căn cơ của Vọng Xuyên Tự, gánh chịu võ vận mấy ngàn năm của Vọng Xuyên Tự để tôi luyện ra, người nào cũng đều có tu vi Ngũ phẩm hoặc trên Ngũ phẩm.

Loại khí thể do đội ngũ như thế này hợp thành, chẳng hề thua kém so với đội quân tinh nhuệ của tam đại vương triều.

La Hồng cũng không ngờ rằng, mấy ngàn võ tăng này sẽ ra mặt vì mình. Hắn cảm thấy có lẽ là do công lao của cái chuông Phật nhỏ trên đầu.

Không thể không nói, cái chuông Phật nhỏ này tuy rằng ở trong đan điền bị hư ảnh thánh nhân và ma kiếm tiêu tẩy bắt nạt.

Nhưng, uy thế mà nó nên có thì vẫn có.

Ít nhất, một màn võ tăng ra mặt vì hắn trước mắt này, làm La Hồng rất vừa lòng.

La Hồng định ra quy củ, không cho Nhất phẩm tiến vào bí cảnh, đối với rất nhiều cao thủ mà nói, là chuyện không thể nào chấp nhận được.

Địa Tạng bí cảnh, so với Học Hải bí cảnh chỉ yếu hơn một chút, chứa cơ duyên vô thượng, rất nhiều cao thủ Nhất phẩm không ngại ngàn dặm xa xôi lao đến, kết quả, La Hồng lại ném tư cách bước vào của bọn họ ra khỏi cửa.

Nhị phẩm cùng những tu sĩ dưới Nhị phẩm đều không nói gì, các cao thủ Địa Bảng, Huyền bảng của tam đại vương triều cũng đều im lặng.

Bởi vì, quy củ này không tước đoạt tư cách tham gia của bọn họ.

Tu sĩ Nhất phẩm không được vào, đối với bọn họ mà nói cũng là một tin tức tốt.

Nhất phẩm không được vào, chứng tỏ rằng bên trong bí cảnh, Nhị phẩm là mạnh nhất.

Mà những tu sĩ Nhị phẩm có thể tiến nhập Địa bảng cũng đều là thiên kiêu mạnh mẽ, nếu muốn tranh đoạt cơ duyên với Nhất phẩm thì khó nhưng tranh đoạt với cùng cảnh giới Nhị phẩm thì bọn họ vẫn có cơ hội.

Cho nên, không có bất kì tu sĩ Nhị phẩm nào mở miệng.

Chương 382: Mồ chôn La Hồng (2)

Rất nhiều người hiểu rõ, mục đích của La Hồng là gì.

Thân phận La Hồng hẳn cảm, trước đó còn ở huyện An Bình giương kiếm kháng chỉ.

Cho nên, Thái tử Hạ Cực sẽ không dễ dàng buông tha hắn, nếu Nhất phẩm có thể tiến vào bí cảnh, La Hồng còn có chỗ chơi sao?

Sợ là khi tiến vào bí cảnh, sẽ bị cao thủ Nhất phẩm giết chết.

Tuy rằng ở phủ Giang Lăng, La Hồng đã chiến đấu một trận kinh thiên động địa, lấy một địch vạn quân, có uy thế của Nhị phẩm, nhưng, nếu chân chính giao chiến với Nhị phẩm, La Hồng vẫn yếu hơn rất nhiều.

La Hồng có thể địch vạn quân, chủ yếu vẫn do thủ pháp đa dạng của hắn. Thuật pháp Câu Linh Khiển Tướng biến dị của Đạo môn kia có thể giúp La Hồng một người thành quân.

Lần này, cũng một người địch một vạn quân, nhưng tình thế đã khác.

Tuy Nhị phẩm muốn giết La Hồng sẽ có chút phiền toái, nhưng, kết quả cuối cùng của La Hồng, vẫn sẽ là chết.

Mà Nhất phẩm càng không cần phải nói, có thể điều động linh lực thiên địa tùy ý dùng, so với Nhị phẩm càng cường đại hơn, giết La Hồng, càng nhẹ nhàng hơn.

Đây cũng là lý do La Hồng không cho Nhất phẩm tiến vào.

Tu sĩ Nhị phẩm, La Hồng còn có thể đối phó, tu sĩ Nhất phẩm một khi gặp được cơ duyên, La Hồng chắc chắn phải chết.

Diễn Võ Trường.

Rất nhiều cao thủ Nhất phẩm đều phóng thích ra khí tức ngọt ngào.

Mặc dù số lượng cao thủ Thiên bảng tới đây không nhiều, nhưng tu sĩ Nhất phẩm có vô số, cũng tạo lên áp lực vô cùng đáng sợ.

Tầng mây dày đặc trên trời cũng bị khí tức tách ra, chia năm xẻ bảy.

"A di đà phật"

"La thí chủ gõ 81 tiếng chuông, làm Địa Tạng bí cảnh mở ra, quy "

định do thí chủ đặt ra chính là quy cả.....

Pháp La đại sư nhân nhật nói.

"Chư vị, Vọng Xuyên Tự không phải nơi để mọi người thưởng ngoạn."

Theo lời nói của Pháp La phía sau ông ta hiện ra một bức tượng Phật khổng lồ.

Không chỉ có thế, trong Phật điện ở bốn phía, đều có Phật ảnh hiện lên.

Ở Vọng Xuyên Tự này, rất nhiều cao thủ Nhất phẩm vốn đã chịu Phật vận áp chế, giờ còn phải đối mặt với những vị cao tăng ẩn thế đã ngưng tụ Bồ Tát Quả này, há có thể chống đỡ được, khí cơ cũng bị áp xuống.

"Vọng Xuyên Tự..... Kinh người quá đáng"

Một tên áo đen trong đám cao thủ Nhất phẩm hậm hực quát to.

Ánh mắt Pháp La đại sư đảo qua, mi tâm khẽ nhíu.

Phật châu trong tay tách ra một viên, chợt tung ra.

Nó giống như phích lịch tử, lướt đi trong nháy mắt, không khí phát ra tiếng nổ to, linh lực thiên địa nồng đậm, như núi lửa sùng dậy, hoàn toàn phun trào.

Tên cao thủ Nhất phẩm áo đen tức khắc biến sắc, lộ ra vẻ hoảng sợ.

Liên tục thối lui, hóa thành một đạo hắc quang, nhanh chóng lui ra phía sau.

Đông!

Tà sát bàng bạc bộc phát, thân ảnh kia phát ra tiếng rên rỉ, bị trọng thương chỉ trong nháy mắt, nhanh chóng lướt ra sơn môn của Vọng Xuyên Tự.

Đây là một Tà tu Nhất phẩm.

"Thân là Tà tu, vào Phật môn chính tông, nên câm miệng, còn dám mở miệng khiêu khích, nếu có lần sau, lão nạp nhất định sẽ trừ gian diệt ác."

Pháp La đại sư lạnh lùng nói.

Ngay sau đó, ông quét mắt qua các cao thủ Nhất phẩm khác, mặc kệ là Đại Hạ, Đại Sở, Đại Chu hay Kim Trướng Vương Đình, cũng đều có không ít tà tu.

Thân ảnh của tất cả cao thủ Nhất phẩm đều bị thu hết vào đáy mắt.

"Lão nạp biết trong lòng các vị có oán hận, nhưng, việc đề La thí chủ định ra quy tắc là ý của Phật Thủ, là ý của Vọng Xuyên Tự"

"Quy củ của Vọng Xuyên Tự, chư vị, đều phải tuân thủ"

"Nếu không phục, cứ việc ra tay."

Pháp La đại sư nhàn nhạt nói.

Lời nói khí phách vô cùng, Vọng Xuyên Tự là thánh địa mấy ngàn năm đã tích lũy được thực lực cường đại, nên ông ta có vốn liếng để khí phách như thế.

Rất nhiều cao thủ Nhất phẩm kinh sợ.

Ra tay?

Ra tay cái rắm!

Vọng Xuyên Tự đã là thánh địa Phật môn mấy ngàn năm, nơi mà thiết kỵ của tam đại vương triều cũng không dám đặt chân đến.

Tuy đám cao thủ Nhất phẩm này cũng đều có chút thanh thế, nhưng nếu thật sự dám ra tay, sợ là không biết chữ chết viết như thế nào.

Thánh địa Phật môn thế này, nếu nói không có một vị Chân Phật cấp bậc Lục Địa Tiên nào tọa trấn, đánh chết bọn họ cũng không tin!

Nhất thời, rất nhiều cao thủ Nhất phẩm đều không mở miệng.

Cả đám người đều đen mặt, biểu thị sự bất mãn của bọn họ.

La Hồng thu hồi chuông Phật nhỏ, cười cười.

Đáng tiếc, không dùng được quyền sở nhỏ kia, bằng không, nếu viết tên những cao thủ này trên đó, chắc sẽ thu được rất nhiều tội ác.

Tuy rằng mỗi cao thủ Nhất phẩm đều sẽ mang đến cho hắn rất nhiều tội ác, nhưng mà.....

Đánh không lại nha...

Nếu La Hồng có thể giết cao thủ Nhất phẩm, tội ác tất nhiên sẽ vô cùng cao.

La Hồng cũng từng nghĩ tới việc viết tên của Thái tử Hạ Cực lên quyền sở nhỏ, nhưng cuối cùng hắn vẫn từ bỏ.

Đầu tiên, La Hồng không dám chắc mình có giết được Thái tử hay không, thứ hai, La Hồng cũng không biết thực lực Thái tử có cao hay không.

Nếu thực lực Thái tử yếu hơn so với hắn, thì viết tên y lên cuốn sách nhỏ đó cũng không chiếm được lợi gì, còn không bằng mỗi ngày đi hung dữ với Tiểu Đậu Hoa chiếm chút lợi ích.

La Hồng đứng lặng, quét mắt nhìn qua đám cao thủ Nhất phẩm, trên mặt treo một nụ cười ngạo ngễ.

Thần sắc không ít cao thủ Nhất phẩm phức tạp, trong mắt vài tên Nhất phẩm còn tràn ngập sát khí.

La Hồng rất thích tình cảnh này, rất thích cái cảm giác thấy những kẻ muốn đánh mình nhưng lại không đánh được kia.

La Hồng quay đầu nhìn tượng đá Đế Thích tản ra hơi thở áp lực kia, lòng tơ hơi hơi dựng ngược.

"Ai, vốn dĩ chỉ đến gặp Thất thúc, tự dưng không lại đi gõ chuông làm gì, kết quả không cẩn thận mở ra bí cảnh, đúng là phiền phức mà."

La Hồng lắc đầu.

Chương 383: Mô chôn La Hồng (3)

Lời này bay tới tai rất nhiều cao thủ Nhất phẩm, quả thực là giết người không nhò máu.

Trên thực tế, La Hồng quả thực chỉ muốn gặp La Tiểu Bắc một lần. Có điều, hình như Địa Tạng bí cảnh này có thứ tốt, nếu hắn có thể tăng thực lực trong bí cảnh, có lẽ..... Đến khi rời khỏi bí cảnh, khả năng mang La Tiểu Bắc ra ngoài sẽ cao hơn.

Vừa nghĩ đến đây.

La Hồng cao giọng cười to.

Hắn xoay người, một bước tiến lên, trước ánh mắt của toàn bộ cao thủ, thân hình biến mất trong miệng của Đế Thính.

La Hồng dẫn đầu tiên vào Địa Tạng bí cảnh!

Trong nhất thời, tiếng ồ vang lên khắp Diển Võ Trường, sự xôn xao bắt đầu lan tràn.

Pháp La đại sư chỉ bình tĩnh quét mắt nhìn qua những người đang có mặt: "Tu sĩ Nhị phẩm trở xuống có thể tiến vào bí cảnh, nhưng phải gõ chuông đủ số lần như quy định"

Pháp La đại sư đối mặt với đoàn người, nói.

Những tu sĩ Nhị phẩm trở xuống này, tất nhiên sẽ không nói gì.

Cao thủ Nhất phẩm đều nghẹn khí, bọn họ còn có thể nói gì?

Hừ!

Trong đám người, có cao thủ Nhị phẩm gấp không chờ nổi mà bay vút đi, hóa thành tàn ảnh trên Diển Võ Trường.

Trong mắt tên cao thủ Nhị phẩm này tràn ngập hưng phấn.

La Hồng có thể lấy thực lực Ngũ phẩm, gõ 81 tiếng chuông.

Cho dù thiên phú của hắn ta không bằng La Hồng, nhưng lấy thực lực của Nhị phẩm, gõ bảy lần chuông chắc chẳng có gì khó.

Có điều, tên cao thủ Nhị phẩm này cũng không dám lơ là, tinh khí thần hội tụ, nguyên khí thiên địa cuộn cuộn.

Hắn ta dẫm một chân xuống, tạo nên cơn gió mạnh như cuồng phong gào thét, nhanh chóng xuất hiện trên đài sen bạch ngọc, vung cánh tay đánh mạnh về phía chuông Vạn Phật cao chín thước kia.

"Đây là tu sĩ Nhị phẩm của Đại Hạ, dù chưa nhập Địa Bảng Đại Hạ, nhưng căn cơ vững chắc, hiện giờ cũng mới hơn bốn mươi tuổi, vẫn có cơ hội tiên nhập Địa bảng"

Có người mở miệng nhưng không có nói rõ tên của Nhị phẩm này ra.
Đồng —— Tiếng chuông trầm muện vang lên, tất cả mọi người nghe thấy đều biến sắc.

Tiếng chuông phát ra nhẹ nhàng vô cùng, gần như vô lực.....

Muốn gõ đủ bảy tiếng, sợ là không có hy vọng.

Sự thật chính là vậy, thời khắc gã Nhị phẩm này đánh vào chuông Vạn Phật, trái tim hắn ta đã lạnh đi một nửa.

Hắn ta đã dùng hết thực lực, nhưng tiếng chuông vẫn phát ra một cách nặng nề như thế.

Hắn ta cắn răng, trong thân thể hắn tỏa ra lực lượng mãnh liệt, lần thứ hai đánh ra.

Theo cú đánh, có sóng chuông đập dềnh thoát ra, sắc mặt gã Nhị phẩm này trở nên đỏ đậm, tiếng chuông thứ sáu vang lên đã trở nên vô cùng gian nan.

Gã Nhị phẩm này đỏ mặt, thân thể bay ra xa, thần sắc kinh ngạc, mắt nhắm nhủ chăm chăm chuông Vạn Phật.

Hắn ta thân là Nhị phẩm, mà chỉ gõ được sáu lần chuông?

6 tiếng và 81 tiếng.....

Quả thực là chênh lệch như trời với đất.

Gã Nhị phẩm này hồn bay lạc phách, sắc mặt không ít cao thủ Nhị phẩm chung quanh cũng khẽ biến.

Chuyện này.....

La Hồng có thể đánh chuông Vạn Phật 81 tiếng nên bọn họ cho rằng chuông Vạn Phật cũng không khó đánh, gõ 7 tiếng chắc hẳn rất dễ dàng, nhưng giờ xem ra, không phải như thế.

Chuông Vạn Phật vẫn là chuông Vạn Phật, chỉ là người gõ chuông không giống nhau mà thôi.

Kế tiếp, rất nhiều cao thủ Nhị phẩm, từng người từng người tiến lên.

Tiếng chuông kéo dài, nhưng, không có một ai gõ được 7 tiếng.

Rốt cuộc, có cao thủ Địa bảng ra tay, toàn lực ứng phó, cuối cùng cũng đánh được bảy tiếng chuông.

Có người nói ra xếp hạng của người này, xếp hạng 98 trên Địa Bảng Đại Chu.

Mỗi Địa bảng của một vương triều, sẽ có một trăm thứ hạng.

Huyền bảng có trăm người, Địa bảng có trăm người, Thiên bảng cũng có trăm người, nhưng những người thật sự có thể tạo nên sóng gió chỉ là 10 thứ hạng đầu trên mỗi bảng.

Dù là Địa Bảng, Huyền Bảng hay Thiên Bảng, cũng đều như vậy.

Chỉ có cao thủ Địa Bảng mới có thể miễn cưỡng đánh ra bảy tiếng chuông.

Điều này làm cho sắc mặt không ít cao thủ Nhất phẩm tốt hơn một chút, hóa ra, không vào được bí cảnh Địa Tạng cũng không phải mỗi bọn họ.

Mấy tên Nhị phẩm mà không vào được, thì còn thảm hại hơn bọn họ nữa.

Đông đông đông!

Tiếng chuông vang vọng không dứt.

Lần này, cao thủ trong Địa bảng của ba vương triều cùng Kim Trưởng Vương Đình, tổng cộng có 72 người, đều gõ được bảy tiếng, thậm chí có không ít cao thủ Địa Bảng thực lực cường hãn gõ được đến tám hoặc chín tiếng chuông.

Gõ đủ số lần chuông, các cường giả nhanh chóng xoay người, tiến sâu vào Địa Tạng bí cảnh, Pháp La đại sư cũng không ngăn cản.

Khi cao thủ Nhị phẩm gõ chuông xong, tu sĩ Tam phẩm cũng đứng dậy.

Trên thực tế, áp lực của tu sĩ Tam phẩm rất lớn, ở hồ Lạc Thân, La Hồng đã có thể giết được Tam phẩm Huyền bảng, cho nên, khi tu sĩ Tam phẩm đối mặt La Hồng, có nguy cơ bị giết rất cao.

Thế nhưng, vì bí cảnh Địa Tạng, bọn họ vẫn lựa chọn tiến vào.

Tu sĩ Tam phẩm phải gõ đến năm tiếng mới có cơ hội tiến vào, giống Nhị phẩm, đã không ít người bị loại.

Rất nhiều người ghen khuất, thậm hận cái quy tắc mà La Hồng đã thiết lập. Thế nhưng, bọn họ không có tư cách đưa ra ý kiến, ít nhất La Hồng còn cho bọn họ cơ hội tiến vào.

Cuối cùng, tiến vào trong đó phần lớn đều là Tam phẩm Huyền Bảng của các đại vương triều, 130 người.

Ít hơn một chút là Tứ phẩm, Tứ phẩm trên cơ bản đều là người có mặt trong Hoàng Bảng.

Nhân số ít hơn nhiều, dù sao thì, thiên tài trên Hoàng bảng đều đã bị La Hồng dọn dẹp qua một lượt.

Gia Luật Sách cất bước ra, lấy thực lực Tứ phẩm, gõ đến tám tiếng chuông, cả người đỏ mồ hôi đầm đìa, bước vào bí cảnh.

Tiên Nhị Thất gõ bảy tiếng.

Ngô Mị Nương gõ sáu tiếng.

Hồng Bách Uy lên lút tới, gõ năm tiếng.....

Trình độ của nhóm thiên kiêu Hoàng bảng này đã khiến cho không ít người phải kinh ngạc, có lẽ chờ những người này bước vào Tam phẩm, nhất định có thể lưu danh trên Huyền Bảng.

Hoàng bảng dù sao cũng tụ hội thiên tài khắp thiên hạ, chất lượng vô cùng cao.

Chương 384: Mồ chôn La Hồng (4)

Bỗng nhiên.

Trong đám người vang lên một trận trầm trồ.

Một vị tiểu đạo sĩ cười hạc mi thanh mục tú["] đi tới, từ trên lưng hạc nhảy xuống, đi tới chuông Vạn Phật, nhẹ nhàng động tay.

["] mi thanh mục tú: chỉ những người nhỏ nhắn, thanh tú Nhẹ nhàng đánh chín tiếng, vô cùng phiêu dật tiến vào bí cảnh.

"Đó là..... Đệ nhất Hoàng bang Vân Trùng Dương?!"

"Côn Luân cung Vân Trùng Dương? Tuyệt đại thiên kiều thường được tán tụng là Lục Địa Tiên chuyển thế?"

"Thật là lợi hại, nhẹ nhàng gõ chín tiếng chuông mà còn lưu lại rất nhiều lực lượng, không hồ là là người có năng lực trấn áp La Hồng trên Hoàng bang"

"Hắn tới đây làm gì? Có phải vì La Hồng đã từng đạt được (Bắc Đầu kinh } hay không?"

Rất nhiều người kinh ngạc cảm thán, vô số suy đoán được đưa ra.

Giờ này khắc này, dưới chân núi, còn có không ít cường giả đang đi tới.

Bỗng dưng, có người đập trên phiến đá, trong thiên địa như xuất hiện kiếm khí nào động.

Một nam tử mặt lạnh, cánh tay bọc một miếng vải đen, lưng đeo hộp kiếm, từng bước hướng tới chuông Vạn Phật.

Kiểm chỉ khẽ nhếch, kiếm trong hộp ra khỏi vỏ, chuôi kiếm nện trên chuông Vạn Phật liền có tiếng chuông mệnh mệnh cuộn cuộn truyền ra.

Người này có tu vi Nhị phẩm, nhưng có thể liên tục đánh được mười tiếng chuông.

Sắc mặt mọi người đều khẽ biến.

"Hạng ba trên Địa bảng Đại Sở, Ngô Thiên!"

"Tên yêu nghiệt kiếm đạo của Ngô gia? Người được đồn đoán là có thể thay thế đích nữ trở thành kiếm chủ, Ngô Thiên?"

"Trước đó, Tam phẩm Huyền bang Ngô Thanh Sơn đã bị La Hồng giết chết, chính là cha của Ngô Thiên"

Những lời đàm tiếu vang dội không dứt.

Tất cả mọi người đều biết mục đích Ngô Thiên xuất hiện ở chỗ này là gì.

Chắc chắn là vì để giết La Hồng, báo thù cho cha!

Ngô Thiên chính là Nhị phạm, hơn nữa còn là kiêm tu Nhị phạm, người trẻ tuổi xuất sắc nhất trong Ngô gia Đại Sở!

Bỗng nhiên, trong thiên địa có Phạn âm cất lên.

Thần sắc rất nhiều tăng nhân Vọng Xuyên Tự đều hơi biến hóa.

Bọn họ ngẩng đầu, nhìn về phía đường núi.

Một vị tăng nhân cả người bạch y trắng tinh như tuyết không nhiễm một hạt bụi, từ từ bước đến.

Rất nhiều cao thủ thấy vậy, sắc mặt đều khẽ biến.

Tăng nhân thân mặc bạch y quỳ xuống, hướng về phía Vọng Xuyên Tự dập đầu.

Ánh mắt của Pháp La đại sư trở nên thâm thúy, Khổ Nguyệt chưa xót nhìn.

Sau đó, tăng nhân bạch y đứng dậy, giống như bộ bộ sinh liên, đi tới trước chuông Vạn Phật, chấp tay hành lễ, nhẹ tụng phật hiệu, sau đó đánh mười tiếng chuông, rồi không tiếp tục đánh nữa mà cất bước vào bí cảnh.

Phiêu dật mà tới, không dính khói lửa phạm tục.

Tuy rằng là tăng lữ, nhưng lại như trích tiên xuất trần.

"Là hần ta..... Khổ Tâm Phật Tử"

"Hiện tại đã không phải là Phật tử nữa rồi, mà là Khổ Tâm Tà Phật tử! Đệ nhất Địa Bảng của Đại Hạ, thực lực sâu không lường được!"

"Khổ Tâm Tà Phật Tử không phải thề rằng đời này không vào Vọng Xuyên Tự ư? Sao lại nuốt lời?"

"Khổ Tâm Tà Phật Tử, tên tục là Hạ Tâm, chính là nhi tử tư sinh của Thái tử, người nói hần xuất hiện ở đây, còn có thể là vì cái gì?"

Đương nhiên là để giết La Hồng rồi!"

Rất nhiều tu sĩ sôi nổi mở miệng.

Sau khi thân phận của Khổ Tâm được vạch trần, trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều á khẩu không biết nói gì.

Bọn họ nhìn miệng Đệ Thỉnh sâu không thấy đáy, một đám người không khỏi nỉ non: "Có lẽ lần này La Hồng..... Chạy trời không khỏi nắng rồi?"

Ngô Thiên Đại Sở, Khổ Tâm Tà Phật Tử, hai người này đều thuộc hàng cao thủ nổi bật trong Địa Bảng, thực lực của bọn họ thì cho dù là Nhất phẩm bình thường cũng chưa hẳn có thể bằng.

Rất nhiều người đều cảm thấy, lần này, La Hồng chính là đào hố chôn mình, tiến vào bí cảnh, La Hồng còn có thể trốn đi nơi nào?

Lần này, La Hồng tự tay mở ra Địa Tạng bí cảnh.....

Khả năng cao sẽ trở thành mồ chôn của La Hồng.

Tin tức Địa Tạng bí cảnh mở ra như trời long đất lở, lập tức truyền khắp toàn bộ thiên hạ.

Mà điều thú vị hơn là cháu trai của Trấn Bắc Vương Đại Hạ, La Hồng, là người mở ra Địa Tạng bí cảnh, hơn nữa còn đặt quy định tu sĩ tu vi trên Nhị phẩm không được đi vào, tin tức này vừa truyền ra, thiên hạ càng náo động.

Trong thiên hạ, cao thủ có thể tu hành đến Nhất phẩm không nhiều lắm, cho nên, rất nhiều người khi biết được tin tức này, đặc biệt là những cao thủ Nhị phẩm vốn không có bao nhiêu hy vọng thì đều vô cùng hưng phấn đi tới Địa Tạng bí cảnh.

Từ xưa đến nay, bí cảnh cấp bậc này, đều bị cao thủ Nhất phẩm bá chiếm, trở thành nơi các cao thủ Nhất phẩm đạt được cơ duyên. Trừ khi là các thiên kiêu tuyệt thế trong top 10 trên Địa bảng của các đại vương triều, nếu không, ở trong bí cảnh, chỉ có thể ăn đồ thừa của mấy vị cao thủ Nhất phẩm, rất khó đạt được nhiều cơ duyên.

Mà lần này..... lại không giống, quả thực là không hề giống.

La Hồng được Phật tử cho phép, định ra quy củ.

Nhất phẩm không được vào, từ Nhị phẩm trở xuống, phải gõ chuông đủ số lần quy định mới được vào.

Ý nghĩa của việc này chính là nếu muốn tiến vào Địa Tạng bí cảnh, cần phải có đủ thiên phú, không có thiên phú, chuông Vạn Phật sẽ không vang lên, vậy thì ngoan ngoãn đợi ở ngoài bí cảnh đi.

Trong nhất thời, toàn bộ thiên hạ, gió thổi mây bay.

Cao thủ Nhị phẩm, từ bốn phương tám hướng không ngừng hội tụ, xếp đầy dưới chân núi, số lượng cao thủ Nhị phẩm nhiều đến mức đáng kinh ngạc.

Các tu sĩ của các đại vương triều trên Huyền bảng, Địa bảng gần như đã tới một nửa.

Bởi vì, hiện giờ Địa Tạng bí cảnh này có lẽ sẽ trở thành bữa tiệc của các thiên tài, vì chính quy củ mà La Hồng đặt ra.

Một ngày này, trên núi Vô Lượng, trước chuông Vạn Phật, tiếng chuông vang vọng không dứt.

Có người hoàn thành đủ số lần gõ chuông, phiêu dật tiến vào.

Có người không đạt đủ số lượng, tiếc nuối vạn phần.

Chương 385: Địa ngục có Bồ Tát, sát khí khuấy động nơi cổ thành

Có thể tiến vào bí cảnh, đều là thiên tài.

Mà tất cả mọi người đều biết, trong Địa Tạng bí cảnh..... tình hình đã cuộn cuộn như ngàn bông tuyết cuốn đến.

Còn về phần người mở ra Địa Tạng bí cảnh, La Hồng, thì vô số người đều lắc đầu thở dài.

Người này vì mọi người mà mở ra một đại cơ duyên. Nhưng có thể gõ 81 tiếng chuông, chứng tỏ kẻ này có thiên phú yêu nghiệt đến mức được cả trời xanh và Phật Tổ thừa nhận.

Trước không nói đến hai kẻ có thù oán với La Hồng là Tà Phật Tử và Ngô Thiên, chỉ tính riêng Kim Trướng Vương Đình có quan hệ không mấy tốt đẹp với Đại Hạ kia thôi thì đã có không ít người Hồ tu vì Nhất phẩm trên Thiên bảng cố ý dận dò các thiên kiêu Địa bảng trong Vương Đình, vào bí cảnh, tìm được cơ hội, nhất định phải giết La Hồng.

Ngay cả Đại Chu hay Đại Sở, cả hai đại vương triều, có thái độ hòa hoãn hơn một chút, nhưng, cũng không muốn ngồi xem một vị yêu nghiệt tuyệt thế quật khởi.

Gõ 81 tiếng chuông, Vọng Xuyên Tự ngàn năm mới xuất hiện đúng một tình huống như vậy!

Mà bên ngoài Vọng Xuyên Tự.

Hơi thở mạnh mẽ không ngừng đan xen vào nhau, từng cao thủ Nhất phẩm nhanh chóng hội tụ.

Địa Tạng bí cảnh..... Có thể nói là bí cảnh nhất đẳng của thiên hạ. Bí cảnh mạnh hơn nó, nếu kể ra cũng chỉ có Học Hải bí cảnh của Tắc Hạ Học Cung và Tiên Lăng bí cảnh của Côn Luân tiên cung. Ngay cả Hoàng triều bí cảnh của tam đại vương triều cùng với Thiên Sư bí cảnh của Long Hồ Sơn thì cũng chẳng thể nào so được.

Cho nên, khi một bí cảnh đỉnh cấp như thế mở ra, bữa tiệc vốn nên thuộc về tu sĩ Nhất phẩm, lại bởi vì quy củ của La Hồng mà các cao thủ Nhất phẩm đều đành phải đứng ngoài nhìn.

Việc này làm cho không ít Nhất phẩm lòng ôm kỳ vọng phải thống hận, phần nộ muốn hùng hổ tiến lên, nhưng Vọng Xuyên Tự đã tồn tại mấy ngàn năm, nội tình thâm sâu không phải ai muốn là có thể khiêu khích được.

Cho nên, rất nhiều cường giả chỉ có thể nhìn chăm chăm bí cảnh, hy vọng cái tên đặt ra cái quy củ khó chịu này, La Hồng, bị đánh chết tươi luôn trong bí cảnh.

Nói vậy, có lẽ..... trụ trì Vọng Xuyên Tự sẽ sửa đổi quy củ, có thể cho Nhất phẩm bước vào.

Mà Địa Tạng bí cảnh mở ra không lâu.

Viên hạt tử, Triệu Tinh Hà cùng Tư Đồ Vi, ba vị Nhất phẩm cùng nhau hạ xuống.

Thế nhưng, những ánh mắt thâm trầm xung quanh lại khiến trái tim họ trở nên lạnh lẽo.

Quy củ La Hồng định ra kia, khiến bọn họ kinh ngạc vô cùng.

Viên hạt tử tuy rằng nhìn không thấy, nhưng, cũng có thể tưởng tượng ra ánh mắt của từng cao thủ xung quanh đang nhìn bọn họ chỉ toàn chứa oán hận.

Là hộ vệ giả của La Hồng, Viên hạt tử lo rằng, dù giờ ông có chuẩn đi, chỉ sợ cũng sẽ bị một đám lớn tu sĩ Nhất phẩm chụp bao tải, đánh chết tươi. Mẹ nó, làm hộ giả, thật khó!

Viên hạt tử tự nhiên cảm thấy có chút mệt mỏi, nắm chặt cây gậy trúc trước người, trong lòng bàn tay bắt tri bắt giác đổ đầy mồ hôi.

Triệu Tinh Hà và Tư Đồ Vi thì tốt hơn một chút, bọn họ cũng không phải là hộ giả chính thức của La Hồng, cho nên, những người khác vẫn nhìn chăm chăm vào Viên hạt tử nhiều hơn.

Dù trong lòng cả đám người kia đang khó chịu, nhưng vẫn giữ được bình tĩnh như lúc này là tốt nhất.

Nơi này dù sao cũng là núi Vô Lượng, thánh địa Phật môn, đám người Nhất phẩm này, không đến mức làm trò trước mặt Phật Tổ, đánh hội đồng bọn họ đi.

.....e.

La Hồng vào Địa Tạng bí cảnh.

Đối với cái bí cảnh khiến cho thiên hạ chấn động này, La Hồng cũng không hiểu biết nhiều, trong suy nghĩ của hắn, nơi này cũng không khác Thiên Cơ bí cảnh cho lắm.

Bí cảnh có chứa nguyên khí thiên địa nồng đậm, chính là nơi tu hành tuyệt hảo.

Cho nên, trước khi gặp Thất thúc, La Hồng cũng không kháng cự việc tiến vào bí cảnh.

Dù sao, ở phương diện như bí cảnh này, La Hồng hấn cũng vẫn có chút kinh nghiệm.

Lần trước, hấn ở trong Thiên cơ bí cảnh trong như cá gặp nước, thực lực tăng lên, tu vi gần bằng Tứ phẩm nên La Hồng cảm thấy rất thoải mái.

Hơn nữa, bởi vì hấn định ra quy củ Nhất phẩm không được vào trong bí cảnh, nên cao nhất cũng chỉ có Nhị phẩm.

Hiện giờ La Hồng đối mặt với Nhị phẩm có lẽ vẫn phải cố hết sức, nhưng là..... giữ mạng thì không thành vấn đề.

Vào miệng pho tượng Đế Thánh, giống như bước qua tỉnh màn lần trước.

Thế nhưng, một sự tĩnh mịch đột nhiên bao phủ La Hồng, đỉnh Phạt Sơn và Diên Võ Trường ồn ào náo động, như trong phút chốc bị cô lập với thế gian, bị ngăn cách hoàn toàn.

Không thể nghe được thanh âm nào.

La Hồng không ngừng bước đi trong bóng tối, chỉ trong chốc lát, hấn phát hiện trước mắt đã rõ ràng hơn nhiều.

Một ngọn lửa xanh mờ đang bùng cháy, chiếu sáng lối đi phía trước.

Phía trước không hề có bất kì con đường nào, chỉ có cầu thang, rộng lớn vô cùng, La Hồng hướng mắt nhìn từng bậc thêm, lại không thể nhìn tới cuối.

Cầu thang vẫn đang lan rộng ra, như thể đang tiến sâu vào địa ngục.

Hơi thở lạnh lẽo trào ra, làm lông tơ cả người La Hồng dựng ngược.

La Hồng theo cầu thang lạnh băng đen tuyền đi xuống dưới hồi lâu.

Phía trước không có đường.

La Hồng nghiêng đầu, ở bậc cầu thang cuối cùng, có một tấm bia đá màu đen đứng sừng sững.

Trên bia đá, có những chữ viết đậm máu hiển hiện.

"Địa giới thành Tân Quảng"

Thành Tân Quảng?

Tân Quảng Vương? Thập điện Diêm La?

La Hồng nhíu mày lại, về thập điện Diêm La hấn vẫn có chút hiểu biết.

Nhìn một mảnh đen nhánh phía trước, La Hồng hít sâu một hơi, vẫn cất bước đi tới, ngay sau đó, hấn có cảm giác như rơi vào vực sâu vô biên, có hơi thở quỷ dị phóng ra.

Đó là cảm giác lạnh lẽo như động vào tử thi, như có vong linh ở trước người đang phun ra từng hơi thở lạnh lẽo.

Đây là hơi thở của tử vong.

Chương 386: Địa ngục có Bồ Tát, sát khí khuấy động nơi cổ thành

(2)

Khi đặt chân xuống đất, hai mắt La Hồng bừng mở, hần phát hiện mình đang đứng trước một thành trì nguy nga lộng lẫy. Tòa thành này vô cùng đồ sộ, nếu đem so với thành phủ Giang Lăng, tòa thành lớn nhất Đại Hạ, thì thành phủ Giang Lăng cũng phải gọi một tiếng sư phụ.

Dường như nó đang nằm giữa thiên hạ vô tận, trấn áp một phương thế giới.

Ở dưới thành trì, La Hồng có cảm giác như có thể nhìn thấy vong linh đang gào thét thê thảm.

Hần chậm rãi quan sát, tường thành dài vô hạn, có rất rất nhiều cửa. Ngay trước chỗ hần đứng, cửa thành mở ra, có từng bóng dáng ngơ ngác đi vào trong thành.

Mênh mông cuộn cuộn, giống như nước lũ vô tận.

La Hồng nhìn chằm chằm những bóng đen đó, không nhìn được mà rùng mình.

Thiên Cơ bí cảnh cũng có cổ thành, nhưng, cổ thành không hề mang lại cảm giác ớn lạnh như vậy, cảm giác như mình thật sự bước vào địa ngục.

"Nhị sư huynh từng nói bí cảnh là do tinh khí thần của các tu sĩ cường đại sau khi chết biến thành, bí cảnh càng cường đại, người chết trước đó càng mạnh.

"Cho nên tất cả đều là hư ảo, không phải thật, nhưng mà Địa Tạng bí cảnh này..... thật đáng sợ, rốt cuộc là tồn tại bậc nào mà sau khi chết có thể hóa thành Địa Tạng bí cảnh?"

La Hồng hít sâu một hơi, trong lòng có chút sợ hãi cảm thán.

"Thành Tân Quảng"

La Hồng hít sâu một hơi, nhìn văn tự cổ xưa trên thành trì, văn tự hần xem không hiểu, nhưng như đã được khắc sâu trong linh hồn, khiến người ta hiểu được.

Ngay tại lúc, La Hồng đang cảm khái tòa thành trì này thật vĩ đại, trong đan điền, Hư Ảnh Thánh Nhân đột nhiên trợn mắt, phát ra cảnh báo khẩn cấp.

Trong lòng La Hồng nhảy dựng, điều này có nghĩa là tai họa sắp đến.

La Hồng quay đầu, lại phát hiện có bóng tối cuộn cuộn tiến lại từ phía chân trời, giống như thủy triều nhanh chóng nuốt hết tất cả mọi thứ, bóng tối này chính là thứ mà Hư Ảnh Thánh Nhân cảnh báo.

"Nhân tộc, không muốn chết thì vào thành, đó là thủy triều hắc ám, chỉ có vong linh mới có thể rong chơi trong đó, còn người sống nếu bị thủy triều bao phủ, tử khí sẽ cắn nuốt nguyên khí cùng khí huyết, cướp đoạt sự sống, biến người thành tử linh"

Trước cổng thành Tần Quảng xuất hiện một bà lão già nua đang ôm đèn lồng phát sáng, làn da giống như vỏ cây vạn năm, che kín những nốt đồi mồi, không hề có sức sống.

Thanh âm vừa rồi, là từ trong miệng bà lão truyền đến, La Hồng ngẩn ra, nhìn về phía bà lão.

Phía sau, thủy triều hắc ám tràn đến, cảnh báo của Hư Ảnh Thánh Nhân càng thêm dồn dập.

"Bà là ai?"

La Hồng ngưng mắt, bí cảnh này..... Có người sống?

Không, có lẽ nên gọi là một sinh linh thì thích hợp hơn.

Bà lão kia có tai rất thính, trông mắt cũng thập phần quỷ dị, không giống người bình thường, không phải nhân tộc.

Đây là lần đầu tiên La Hồng thấy sự tồn tại của một cái gì đó không phải là người.

Trong cổ thành của bí cảnh lúc trước, chẳng hề có một bóng người nào, chỉ có nguyên khí thiên địa nồng đậm, chính là nơi vô cùng thích hợp để tu hành.

Địa Tạng bí cảnh này, quá quỷ dị, quá cổ quái.

Nó có nguyên khí thiên địa, hơn nữa còn vô cùng nồng đậm, nhưng, La Hồng phát hiện, khi thủy triều hắc ám thổi qua những bóng mờ kia thì nguyên khí thiên địa lập tức thay đổi, biến thành từng luồng khí tử linh.

Mẹ nó, tu hành cái rắm.

La Hồng đột nhiên dùng sức, lao thẳng về phía cửa thành.

"Người có thể gọi ta là Quỷ Bà....."

"Vào thành..... phải giao nộp phí vào cửa."

Bà lão nhếch miệng, cất giọng khàn khàn, âm trầm cười nói.

La Hồng cũng không biết phải nộp phí vào cửa thế nào, đã thấy chiếc đèn lồng sáng ngời trong tay bà lão chuyển thành màu xanh nhạt. Sau đó, hắn chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng.

Đèn lồng trực tiếp xuất hiện trong thế giới tinh thần của hắn, muốn hút đi một phần ba lực tinh thần, thậm chí ánh sáng xanh nhạt đó còn muốn tràn ngập trong thế giới tinh thần của hắn.

Trong Nê Hoàn Cung của La Hồng, Hư Ảnh Tà Thần mở bừng mắt.
Tức khắc giận dữ.

"Dám làm càn ở địa bàn của ta?!"

Oanh!

Hư Ảnh Tà Thần nâng tay, đột nhiên xuất ra một chiêu, đèn lồng trực tiếp bị xé nát, lực tinh thần vốn phải bị kéo đi của La Hồng nhanh chóng khôi phục sự bình lặng.

Cùng lúc đó.

Trong lòng ngực La Hồng có kim quang lập loè, quyền sách da người đột nhiên chớp sáng lên, sau đó lại khôi phục lại như bình thường.

Trên công thành, ba chữ "Thành Tân Quảng" khẽ run lên.

Sâu trong Địa Tạng bí cảnh.

Trên một đài sen đen tuyền, một bóng hình xinh đẹp áo trắng như tuyết, an tĩnh ngồi xếp bằng, tay niết Phật ấn, chậm chậm mở mắt.

Môi đỏ, mắt mày như tơ, nếu được trải thêm ba ngàn tóc đen, chính là giai nhân tuyệt sắc hiếm có của nhân gian.

Đây là một vị nữ tăng đầu trọc, tựa một Bồ Tát, nhưng cho dù có kiêu tóc như vậy, vẫn khó ảnh hưởng đến dung nhan vị nữ tăng này.

Ánh mắt nữ tăng nhìn ra, giống như có một luồng ánh sáng, xuyên thấu một tầng, hai tầng..... Mười tám tầng, rơi thẳng xuống tầng thứ nhất của cổ thành dừng lại trước thân ảnh của La Hồng.

Trong ánh mắt toát ra một chút mờ mịt, sau đó, nơi khóe miệng xuất hiện má lúm đồng tiền vô cùng xán lan, không gian xung quanh như u ám đi vài phần, về sau, bóng tối lại ập đến, liền nhắm mắt lại lần nữa.

La Hồng đương nhiên không biết đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ cảm thấy, Hư Ảnh Thánh Nhân trong đan điền không hề cảnh báo nữa, mà La Hồng cũng thành công vào thành.

Vị lão bà cầm đèn lồng xanh có chút mờ mịt.

Tên nhân tộc này vào thành giống như không có giao phí qua Giống như..... ăn quy của bà rồi?

Nhưng mà, không giao phí thì tiến vào thành kiểu gì?

Bà lão có chút phát ngốc.

Hay là, đã nộp rồi?

Nhìn thân ảnh La Hồng biến mất, bà lão xoay người, nhìn phía trước cổ thành lại hiện ra từng đạo thân ảnh, tiếp tục nở nụ cười âm trầm, thôi, không thèm để ý đến một con tôm tép nhỏ như vậy, dù sao kế tiếp cũng bội thu.

Chương 387: Địa ngục có Bồ Tát, sát khí khuấy động nơi cổ thành

)

La Hồng dẫn đầu vào thành.

Bên trong thành vô cùng rộng lớn, đường chính làm bằng đá đen khổng lồ, vô số thân ảnh đang di chuyển, không thể không nói, thành trì này.....rất náo nhiệt.

Chẳng qua, thân ảnh đang lay động qua lại đó, đều rất mơ hồ.

Tất cả đều là tử linh!

Tương tự những tà ảnh của La Hồng, chẳng qua, tà ảnh La Hồng triệu hoán là những cái bóng, còn những thân ảnh này là ma quỷ chân chính.

Trong thành có nhà ở đông đúc, từng hàng nhà chính tề được bố trí ngăn nắp.

Ồ trên mỗi một gian nhà, đều có một pho tượng Phật được bao phủ trong ánh sáng xanh.

Tượng Phật vốn là vật thánh khiết trang nghiêm, nhưng, màu xanh lục của tượng Phật, lại có vài phần quỷ dị.

Bỗng nhiên, La Hồng nghe được phía sau, có người gọi tên của hắn.

La Hồng xoay người, thấy từng đạo thân ảnh bay nhanh vào thành.

Rất nhiều người La Hồng nhận không ra, nhưng, những người vào được thành, chắc chắn đều phi thường cường đại.

Nhị phẩm!

Rất nhiều Nhị phẩm!

Mà sau đám Nhị phẩm, La Hồng còn nhận ra được một ít người quen, Tiêu Nhị Thất cùng Ngô Mị Nương cũng ở trong đám người.

"Lão Lat"

Một đám người vào thành, đều thấy được La Hồng.

Có sát khí nồng đậm dâng lên, bởi vì trong đám cao thủ Nhị phẩm, có cao thủ người Hồ của Kim Trướng Vương Đình, cũng có cao thủ Thái Tử Hạ Cự phái ra.

Nhưng ngoài dự kiến của La Hồng, các cường giả đều không rạ tay giết hắn, ngược lại từng người bay nhanh tản ra, hóa thành một đạo hắc quang, hướng từng ngôi nhà lao đi.

Thậm chí còn có cao thủ Nhị phạm vì tranh đoạt nhà ở, mà ra tay đánh nhau!

La Hồng có chút phát ngốc, những người này..... Làm gì vậy?!

Tiêu Nhị Thất cùng Ngô Mị Nương bay nhanh tới, thấy được La Hồng còn đang ngẩn người, có vài phần sốt ruột nói: "Lão La, còn không mau tìm một gian nhà có tượng Phật trấn áp!"

La Hồng ánh mắt mờ mịt: "Sao?"

"Vì sao phải tìm nhà ở? Những cái nhà đó, đỉnh đầu có tượng Phật xanh lục..... Làm ta có điểm không quen"

Tiêu Nhị Thất nghe vậy, thiếu chút nữa cười ra:

"Lúc chúng ta vào thành phải giao nộp phí vào, hạt giống tinh thần đã bị kéo đi, thay vào đó là khí tử linh, bây giờ chúng ta phải tìm một gian nhà áp chế khí tử linh, nếu không..... Một khi khí tử linh lớn mạnh, sẽ cắn nuốt huyết nhục, biến chúng ta hóa thành vong linh Địa Tạng! Hơn nữa, một khi thủy triều hắc ám tiến tới, vong linh trong thành sống lại, thì trồn vào tượng Phật, có thể giữ được an toàn."

"Người mở ra Địa Tạng bí cảnh, không hiểu biết quy tắc Địa Tạng bí cảnh sao?"

La Hồng hơi hoảng hốt, quy tắc bí cảnh, hẳn chưa từng tìm hiểu.

"Ta chỉ là không cẩn thận gõ 81 tiếng chuông, ai biết sẽ mở ra bí cảnh, lúc đó làm sao mà kịp tìm hiểu."

La Hồng nói.

Về phần..... Khí tử linh?

Có sao?

Vì sao ta chẳng cảm thấy gì vậy?

Sao ta cứ có cảm giác như các người đang gạt ta, nhưng ta không có chứng cứ.

Tiêu Nhị Thất nghe La Hồng nói, đột nhiên cảm thấy vô cùng bi thương.

Ta gõ được chín tiếng, gần như thổ không ra hơi rồi đấy.

Người có thể nói tiếng người được không?

Người cái tên nghiệt súc này, người mở ra Địa Tạng bí cảnh, thiên hạ đều vì người mà oanh động!

Kết quả người chỉ không cẩn thận nên mới làm vậy.

Mà nhìn dáng vẻ La Hồng, gã liền biết La Hồng thật sự không biết quy tắc của Địa Tạng bí cảnh.

Cảm thụ được khí tử linh trong cơ thể càng thêm lớn mạnh, Tiêu Nhị Thất cũng không nói lời vô nghĩa: "Lão La, dù sao ngươi cứ tìm nhà ở trốn đi thì được rồi, hơn nữa, trong khoảng thời gian này, đừng chui ra ngoài, cứ trốn ở trong phòng không ai có thể giết ngươi."

"Tà Phật tử, Ngô Thiên, còn có không ít cường giả Địa bảng của Kim Trướng Vương Đình đều muốn giết ngươi. Ngươi phải cẩn thận đấy, ta đi trước, khí tử linh trong cơ thể ta bắt đầu tàn sát bừa bãi, ta sắp không chịu được nữa rồi"

"Gặp sau!"

Tiêu Nhị Thất nói nhanh như gió, sau đó, cũng không quay đầu lại, chạy như điên đến từng ngôi nhà một, không ngừng gõ cửa.

Sốt ruột giống như cần đi nhà xí gấp, nhưng mà, mỗi cái nhà xí đều có người, bộ dáng cực kì sốt ruột.

"Mẹ nó"

"Đều có người?!"

"Một đám nghiệt súc!"

Tiêu Nhị Thất chửi âm lên, thanh âm dần dần xa.

La Hồng đứng lặng tại chỗ, lâm vào trầm tư.

Tiêu Nhị Thất đã mang đến cho hắn không ít tin tức.

Có người muốn giết hắn?

La Hồng đã đoán trước được nên cũng không quá ngạc nhiên, nhưng khi Tiêu Nhị Thất nói tên bọn họ, lại làm La Hồng rất là kinh ngạc.

"Ngô Thiên? Con trai của Ngô Thanh Sơn?"

"Còn có..... Tà Phật tử là ai? Tà Phật.....?" Ánh mắt La Hồng hơi hơi nhíu lại, bỗng nhiên có chút hưng phấn.

Bỗng dưng, trong lòng La Hồng có dự cảm.

Ngẩng đầu, nhìn về phía cửa thành Tàn Quảng.

Một thanh niên lưng đeo hộp kiếm, trên tay quấn băng vải đen lạnh lùng nhìn hắn.

Sát khí đan chéo, mỗi khắc không ngừng ngưng tụ.

Phía trên con đường chính của thành cổ đột nhiên trở nên áp lực.

"La Hồng?"

"Ta, Ngô Thiên của Ngô gia Đại Sở "

Thanh niên nhìn La Hồng, nhàn nhạt nói.

Lời nói tuy bình đạm, nhưng sát khí cuộn cuộn.

"Hôm nay là cúng tuần của cha ta, chưa có vật hiến tế, liền lấy đầu ngươi để tế đi"

Ngô Thiên bạo phát.

Mục đích đơn giản dứt khoát, không thêm che dấu.

Lời nói vừa rơi xuống, trên đường lớn sát khí lạnh thấu xương đột nhiên bao trùm, vô số kiếm khí tựa như mưa rơi, từ mưa nhỏ sột soạt đến mưa to như trút nước!

Sát khí quanh quần ở trên đường chính của cổ thành.

Kiếm khí dâng trào, như gõ gõ lên phiến đá, phát ra âm thanh thanh túy.

Bầu không khí xơ xác, bỗng nhiên trở nên trang nghiêm, giống như có một trận sóng xung kích vô hình, khuấy động ở giữa thành cổ.

La Hồng nhìn kiếm khách đeo hộp kiếm trên lưng, tuổi tác khoảng chừng hai mươi lăm hai mươi sáu, gương mặt nghiêm nghị, giữa mày và mắt có mấy phần sắc xảo, hai cánh tay buông thõng, mảnh vải đen trên tay bị kiếm khí tác động không ngừng bay lên.

Chương 388: Đến đây! Dùng lực một chút đi! (1)

"Ngô Thiên Đại Sở?"

La Hồng nhướn mi, hình như nhớ ra người này là ai.

Trước đó Ngô Mị Nương có nói qua với hắn, Ngô Thiên này là một yêu nghiệt cực kỳ có thiên phú của Ngô gia.

Hiện giờ, là cường giả đứng thứ ba trên Địa bảng Đại Sở.

Có thể vào Địa bảng, thì đều là kiếm tu Nhị phẩm, nói cách khác, Ngô Thiên là một Kiếm tu Nhị phẩm Vạn Kiếm cảnh.

Trong đang điên, Hư ảnh Thánh nhân đang động đậy, liên tục phát ra cảnh báo, nói cách khác Ngô Thiên này thật sự rất mạnh, có thể mang lại nguy hiểm cho hắn.

Trước đó, có thể làm cho Hư ảnh Thánh nhân phát ra cảnh báo, chính là Gia Luật Sách ở trong Thiên Cự bí cảnh.

Khi đó, thực lực của La Hồng và Gia Sách Luật có cách biệt quá lớn, giờ đây, loại cảm giác này lại xuất hiện!

Đầu lông mày La Hồng hơi chau lại, tu vi kiếm đạo của hắn vẫn là Ngũ phẩm, trước đó, khi gõ tâm mười một hồi chuông, chỉ đột phá được tu vi Võ đạo và tu vi Tà đạo.

Cho nên, La Hồng cũng rất bất đắc dĩ, thiên phú kiếm đạo quá kém, hắn còn có thể làm được gì chứ.

Tà đạo cùng võ đạo đều bước vào Tứ phẩm, nên kỳ thật sức mạnh của La Hồng cũng tăng lên không ít.

Đối mặt với vị cường giả đứng thứ ba Địa bảng này, La Hồng cảm thấy, dù có đeo mặt nạ Tà Quân, muốn thắng đối phương, vẫn là rất khó.

La Hồng là thiên tài, nhưng Ngô Thiên này cũng là thiên tài.

La Hồng có thể vượt cấp mà chiến, Ngô Thiên cũng có thể.

Nhìn thấy kiếm khí của Ngô Thiên dao động, La Hồng cảm thấy, bàn về thiên phú kiếm đạo mình không thể bì được y. Dù sao, thiên phú kiếm đạo của hắn cũng bị Trần quản gia - người đã bước vào cấp bậc Lục Địa Kiếm Tiên chỉ thẳng mặt nói yếu.

Một vị Lục Địa Kiếm Tiên nói yếu, thì ai dám phản bác?

Trên kiếm đạo, Lục Địa Kiếm Tiên có quyền uy vô cùng lớn!

Cảm nhận được áp lực kiếm khí của Ngô Thiên không ngừng tăng lên, La Hồng nheo mắt lại, thiên phú kiếm đạo của hắn đã yếu, vậy thì càng phải cố gắng nhiều hơn so với những người đồng trang lứa.

Cầu phú quý trong nguy hiểm, có lẽ, thông qua trận chiến đấu với yêu nghiệt kiếm đạo như Ngô Thiên, cạo xát kiếm thuật, có thể thu hoạch được chút gợi ý, đột phá tầng chần kiếm đạo Ngũ phẩm chăng?

Ngô Thiên nhìn La Hồng, không hề che giấu sát khí của mình.

Ngô Thanh Sơn dù sao cũng là phụ thân của hắn ta, cho dù tình cảm không quá sâu đậm, nhưng, nguyên nhân cái chết của Ngô Thanh Sơn, cũng là vì trải đường cho hắn ta trở thành kiếm chủ Ngô gia.

Cảm ứng được sự xao động không ngừng của khí tử linh trong cơ thể, Ngô Thiên khẽ nhíu mày.

Nhưng, dù sao hắn ta cũng là Nhị phẩm trên Địa Bảng của Đại Sở, nên vẫn có thể tạm thời áp chế được khí tử linh.

Cho dù La Hồng rất yêu nghiệt, có lẽ có thể vượt cấp chiến đấu với Tam phẩm Huyền bảng, nhưng..... Thực lực của hắn ta không phải là thứ mà Tam phẩm Huyền bảng có thể so sánh. Hắn ta dù sao cũng đã tiến vào Địa bảng của Đại Sở, ở trong cảnh giới Nhị phẩm, nói đến chiến lực, cũng thuộc hàng nổi trội bậc nhất.

Cho nên, La Hồng nhìn thấy hắn, đại khái phải chạy trốn.

Nhưng, Ngô Thiên thân là kiếm tu, muốn giết người, thì sẽ quang minh chính đại mà giết, hắn ta không giống như phụ thân mình, âm hiểm đánh lén.

Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao vào cổ thành, đã trực tiếp thể hiện sát ý với La Hồng.

Chính là công khai nói cho La Hồng biết, ta, Ngô Thiên, muốn giết chết ngươi!

Về phần La Hồng trốn hay không, Ngô Thiên cảm thấy không có gì cần phải lo lắng.

Lẽ nào La Hồng còn mang theo khí tử linh, đánh với hắn ta một trận?

Đánh thế nào?

Dùng đầu đánh à?

Thực lực càng thấp, khí tử linh càng khó áp chế, thì sẽ cần tiêu tốn nhiều thời gian và sức lực hơn để áp chế.

Nếu La Hồng chiến cùng hắn ta, chưa nói đến việc liệu có thể bị hắn ta giết chết hay không, chỉ tính mỗi chuyện bị khí tử linh ăn mòn kia thôi, La Hồng cũng đã không chịu nổi rồi.

Bên trong từng căn nhà của cửa thành Tân Quảng, tượng Phật phủ ánh sáng xanh dương như đang chăm chú nhìn bọn họ.

Cả con đường, yên tĩnh vô cùng.

Những vong linh đang du dương và bọn họ giống như ở hai thế giới hoàn toàn tách biệt Trong những căn nhà, từng đôi mắt cũng đang chăm chú quan sát.

Ngô Thiên cất bước, bước từng bước một, trong hộp gỗ hoàng lê đựng kiếm sau lưng chậm rãi phát ra âm thanh ma sát của kiếm và hộp kiếm.

Hắn ta đang chờ đợi La Hồng sụp đổ, không chịu nổi mà phải trốn vào trong phòng ốc.

Hắn ta nhìn thoáng qua sắc trời ở cổ thành, thủy triều hắc ám đang từ từ dâng lên.

Trời đã tối, xin hãy đóng cửa.

Đây là quy tắc của bí cảnh Địa Tạng, nói cách khác, thời điểm khi thủy triều hắc ám kéo đến, nhất định phải trốn vào trong phòng có tượng Phật trấn thủ, đóng cửa lại, chờ đợi thủy triều hắc ám đi qua.

Ngô Thiên thu hồi ánh mắt, nhìn về phía La Hồng một thân áo trắng đứng ở phía xa.

Còn không chạy?

Tên này..... vì sao lại không chạy?

Còn có thể chống đỡ đến mức này, không hổ là hạng hai Hoàng Bảng.

Một trận gió thổi qua, lạnh đến thấu xương.

Càng làm cho hắn ta kinh ngạc chính là, La Hồng giơ tay lên, bày ra tư thế cầm kiếm.

Đây là..... muốn chiến?

Lấy thực lực Tứ phẩm chiến với Nhị phẩm Địa bảng?

Tìm chết?

Không chỉ Ngô Thiên kinh ngạc, trong phòng có tượng Phật trấn áp, từng đôi mắt cũng đều xuất hiện vẻ kinh ngạc.

Điên rồi!

Còn không chạy? Chỉ cần xoay người chạy vào trong phòng, thì e rằng Ngô Thiên cũng chẳng có cách nào bắt được La Hồng.

Huống chi, thủy triều hắc ám đã sắp kéo đến, đây mới là điểm mấu chốt, còn chiến cái khỉ gì.

La Hồng hơi cử động, hắn không hề cảm giác được khí tử linh mà Tiêu Nhị Thất nói đến...

Đã vậy, thì chiến đi, thiên phú đã không mạnh, thì dùng chiến nuôi chiến, phá vỡ xiềng xích từ bên trong!

Chương 389: Đến đây! Dùng lực một chút đi! (2)

Nhưng mà, trên đường chính, khi La Hồng sắp phóng đến chỗ Ngô Thiên, trong căn phòng có sự trấn áp của tượng Phật, có người mở cửa ra.

Ngô Mị Nương cắn răng, đi ra khỏi phòng, mất đi sự trấn áp từ tượng Phật, khí tử linh bên trong cơ thể nàng ta bắt đầu tăng lên nhanh chóng, nhưng, một khắc sau, một cỗ kiếm khí bộc phát trên người nàng ta.

Tựa hồ như tiếng kiếm khí ngân dài, đè ép nguồn tử khí đang dao động xuống.

"Ngô Thiên, nể mặt ta"

Ngô Mị Nương bước ra khỏi Phật ốc, nói.

La Hồng quay đầu nhìn về phía Ngô Mị Nương, Ngô Thiên cũng hướng về Ngô Mị Nương Không ít cường giả biết được quan hệ của Ngô gia, đều để lộ vẻ cổ quái.

Ngô Mị Nương, là kiếm chủ tương lai của Ngô gia Đại Sở, thiên phú mặc dù không tốt, nhưng lại có xuất thân tốt, là con cháu dòng chính của Ngô gia.

Mà Ngô Thiên, là con cháu nhánh phụ, nhưng thiên phú rất yêu nghiệt.

Theo lý mà nói, Ngô Thiên phải nghe lệnh Ngô Mị Nương.

Ngô Thiên sẽ nghe sao?

Ngô Thiên nhìn Ngô Mị Nương, mặt không biểu tình, thanh kiếm bên trong hộp sắp rút khỏi vỏ của hắn ta cũng ngừng lại.

Một lúc sau, Ngô Thiên cười "Nể mặt ngươi, mới gọi ngươi một tiếng tiểu thụ"

"Nếu không ta không nể mặt, ngươi thì tính là thứ gì"

Ngô Thiên nói.

Ngô Mị Nương nghe thấy vậy, sắc mặt lập tức run lên.

"Ngươi cho rằng có lão gia tử ủng hộ, ta sẽ nhận lệnh sao"

"Vị trí kiếm chủ, thì phải để cho người có khả năng đảm nhận, Ngô gia.....thối nát rồi!"

Ngô Thiên nói tiếp, âm thanh của hắn, vang khắp trên đường lớn thành Tàn Quảng Lôi hạ xuống.

Mỗi vị cường giả bên trong phòng, đều hít vào một hơi thật sâu.

Sắc mặt Ngô Mị Nương trắng bệch Ngô Thiên bình tĩnh nhìn Ngô Mị Nương: "Ngươi không nên tiến HẢ vào bí cảnh Địa Tạng này....."

"Trong bí cảnh Địa Tạng, cho dù là Lục Địa Thân Tiên cũng khó mà nhúng tay vào, người chết ở đây..... không ai có thể cứu được người, có là lão gia tử cũng không được."

Ngô Thiên nhìn Ngô Mị Nương, thần sắc dần dần lãnh khốc.

Ngay lúc này, thân thể Ngô Mị Nương có chút dao động.

Nàng ta hiểu rồi!

Mục đích thật sự của Ngô Thiên, không phải là giết La Hồng, cái gọi là vào bí cảnh Địa Tạng để giết La Hồng, đơn giản chỉ là cái cớ.

Một cái cớ để tiến vào bí cảnh cùng nàng ta!

Mục đích thật sự của Ngô Thiên, thật ra..... là để giết nàng ta!

"Lão Ngô, vào phòng"

"Hạng người này chỉ biết ao ước ghen tỵ với người mà thôi, mặc kệ hắn ta đi, nếu hắn ta khó chịu, hãy để chính hắn tự đi kiếm chỗ mà đầu thai một lần nữa đi"

Đột nhiên, trên con đường dài, âm thanh La Hồng đàm đàm phiêu đảng mà đến.

Cho đến nay, nàng ta luôn cảm thấy mình không xứng đáng với danh vị kiếm chủ của Ngô gia, nhưng không ngờ, La Hồng có thể nói ra những lời như vậy.

Ngô Thiên vẫn nhìn La Hồng với vẻ mặt vô cảm.

La Hồng cũng nhìn chằm chằm y, vẫn tiếp tục duy trì kiếm thức trên tay, trong sát hải sâu trong đan điền, là bảy mươi hai viên sát châu được vô số tà sát uẩn dưỡng.

Sau một khắc, trong kinh mạch truyền đến cảm giác như bị xé rách, kiếm khí vận chuyển, La Hồng phóng vút ra Ngô Mị Nương nhìn thấy bóng người lao ra, không khỏi hít một hơi thật sâu.

Nàng ta không chút do dự, xoay người xông vào Phạt đường, nàng quá yếu, tu vi chỉ mới Tứ phẩm, nếu còn không cố gắng áp chế, sợ là khí tử linh sẽ nhanh chóng nuốt chửng lấy nàng ta.

Trên con đường dài.

Bởi vì thủy triều hắc ám đang kéo đến, nên Quỷ Bà cảm lỏng đèn Lục Sắc cũng không thể tiếp tục để người vào thành, mà chỉ nhìn tình cảnh trong thành như đang xem kịch.

Phía trên con đường chính của cổ thành, chỉ còn lại La Hồng điều khiển bảy mươi hai thanh kiếm sát châu, lao về phía Ngô Thiên.

"Tìm chết!

Ngô Thiên mặt vô cảm, nhưng, trong lòng vừa kinh vừa giận!

Hắn ta thật sự không ngờ đến, La Hồng thực sự dám chống chọi với khí tử linh trong người, ra tay với hắn ta.

Điên rồi sao?

Dù cho thiên phú của người yêu nghiệt, sức chống cự đối với khí tử linh mạnh hơn so với những thiên tài khác, nhưng, tu vi của người mới là gì?

Dù có mạnh hơn nữa thì có thể đến cấp độ nào?

Trong tình cảnh này mà chiến đấu, chỉ làm cho sức ăn mòn của khí tử linh trở nên mạnh thêm.

Ngủ xuẩn!

Đây là đánh giá của Ngô Thiên với La Hồng.

Nhưng, La Hồng đã muốn chết, hắn ta cũng không cần phải thủ hạ lưu tình." ("Thương xót đối thủ)

Bang!

Bên trong hộp kiếm, một thanh trường kiếm màu xanh đột nhiên xuất ra khỏi vỏ, trong nháy mắt, trên người Ngô Thiên, kiếm khí không ngừng ngưng tụ.

Ngô Thiên dùng kiếm chỉ ngự kiếm, vô số kiếm khí ngưng tụ ở xung quanh đỉnh đầu hắn ta, ở trên đỉnh đầu của hắn ta, giống như có một chiếc hồ ảo ảnh không ngừng mở rộng, kiếm khí trong hồ như cũng luồng sấm sét hình vòng cung đang không ngừng nhảy lên.

"Kiếm pháp Ngô gia, Lôi Trì kiếm khí!"

Vừa ra tay, đã là sát chiêu!

Oanh!

Kiếm chỉ nhẹ nhàng giờ lên, hơi hột lên tiếng.

Trong phút chốc, uy lực trời đất tụ hội, trong Lôi Trì kiếm khí, có một đạo Lôi kiếm phi nhanh ra ngoài.

Ầm ầm!

Nêu không phải mặt đất cổ thành vô cùng kiên cố, sợ là giờ phút này đã bị nứt thành hai nửa.

Kiếm chỉ của La Hồng đẩy về phía trước, trong kinh mạch vô số kiếm khí bắt đầu sôi trào cuộn cuộn, sau một khắc, hóa thành một ngọn núi kiếm màu đen nguy nga.

Côn Luân lay lới trì!

Đông!!!

Một tiếng vang trầm đục nổ tung.

Kiểm Côn Luân của La Hồng trực tiếp tách thành bốn năm mảnh, trong nháy mắt nổ tung, trên thân kiếm Sát Châu, kiếm khí lôi trì quán quanh,

nhao nhao bắn bay về phía La Hồng.

La Hồng hơi biến sắc, Hư ảnh Thánh nhân đang phát ra cảnh báo, nguy hiểm!

Hạng ba Địa bảng, quá mạnh rồi!

So sánh với tu vi kiếm thuật Ngũ phẩm, quả thực là một trời, một vực!

Sức mạnh chênh lệch quá lớn!

Chương 390: Đến đây! Dùng lực một chút đi! (3)

Kiểm Côn Luân, trong nháy mắt liền bị lôi kiếm đánh cho phát nổ Nhị phẩm đỉnh cấp, sát khí trong một kiếm này, khiến lông tơ trên da đầu của La Hồng cũng phải dựng đứng.

Một cường uy lực này của Ngô Thiên, sức mạnh này sợ là có thể sánh được cùng với cao thủ Nhất phẩm!

Phẩm cấp càng cao, càng khó vượt cấp mà chiến.

Trước đó La Hồng Ngũ phẩm có thể chiến Tam phẩm Huyền bảng, nhưng lần đó cũng phải dốc hết toàn lực.

Mà bây giờ, Võ đạo cùng Tà đạo đều đã bước vào Tứ phẩm, nhưng, muốn chiến với Nhị phẩm Địa Bảng, khó.

Thậm chí, nếu chiến đấu với ba cấp bậc cao nhất trong Huyền Bảng của tam đại vương triều, La Hồng cảm thấy mình cũng sẽ phải vô cùng vất vả.

Tà sát khí cuộn cuộn, theo lực tà sát được vận dụng, khí Chính Dương trên thân liền không ngừng tăng lên.

Kiểm Sát Châu bay ngược không ngừng hội tụ, hóa thành tám khiên to lớn ở trước người La Hồng.

Hơn nữa, La Hồng còn lập tức kết nốt tinh thần với một Tà Ảnh đã bố trí ở một nơi xa từ trước, thi triển di hình hoán vị.

Động!

Tám khiên do Sát châu kết thành quả nhiên ngăn không được, trong nháy mắt chia năm xẻ bảy.

Mà Tà Ảnh dưới tám chắn cũng là bị xé nát.

La Hồng di hình hoán ảnh đến nơi xa, chậm chậm thở ra một hơi.

Đây chính là thực lực của cường giả Nhị phẩm nằm trong ba hạng đầu của Địa bảng sao?

La Hồng bỗng nhiên tỉnh táo rất nhiều, hấn nghĩ lại mình, trước đó đúng là có hơi tự tin thái quá rồi.

Mà một chiêu của Ngô Thiên này, khiến tâm của La Hồng rung động, tỉnh táo rất nhiều.

Nếu không sử dụng ma kiếm A Tu La, thì khi so cùng cường giả chân chính, hấn vẫn kém một chút.

Vô số kiếm Sát Châu lơ lửng trở về bên người La Hồng, trên thân kiếm Sát Châu, có kiếm khí lôi trì đang nhảy nhót.

Trên đỉnh đầu của Ngô Thiên, kiếm khí lôi trì vẫn như cũ.

Ánh mắt cau lại, nhìn thấy La Hồng quả thực kháng cự lại được uy áp của thiên địa, né tránh được một kiếm của mình, hẳn ta cũng vô cùng kinh ngạc.

Hắn ta thân là Nhị phẩm hạng ba trên Địa Bảng, một chiêu..... mà hoàn toàn lại không giết được La Hồng - một tên Kiếm đạo Ngũ phẩm, Võ tu Tứ phẩm?

Quả thực là sỉ nhục!

Ngô Thiên cất bước trên đường dài, kiếm khí lôi trì bên trong lôi trì không ngừng vẩy xuống, không ngừng đập âm âm vào mặt đất.

Nhưng, mặt Ngô Thiên lại nhanh chóng biến sắc, có lẽ là vì thủy triều hắc ám đang tới gần nên Ngô Thiên cảm thấy khí tử linh trong người đột nhiên mạnh lên.

Khiến hẳn ta không thể không phân ra một nửa sức lực, để áp chế khí tử linh.

Hắn ta quay đầu, nhìn bầu trời âm u nhanh chóng bị bóng tối bao phủ kia, đôi mắt co rụt lại.

"Không được, phải nhanh chóng vào Phật ốc"

Ngô Thiên hít sâu một hơi.

Hiện tại hẳn ta quả thật rất muốn giết chết La Hồng, nhưng, chỉ là lần đầu tiên giao chiến, Ngô Thiên cũng đã nhìn ra, La Hồng này..... Đích thật là yêu nghiệt, hạng hai Hoàng bảng, có thể áp đảo được Gia Luật Sách cùng Sở Thiên Nam, cũng không phải chỉ là hư danh.

Chỉ ít, thủ đoạn bảo mệnh không ít.

Hiện giờ, hẳn ta phải hao tổn một nửa sức lực áp chế khí tử linh, trừ phi có thể triệt để ngăn chặn La Hồng, đồng thời khiến La Hồng không cách nào thi triển được chiêu thức di hình hoán ảnh kia, nếu không, muốn giết La Hồng, rất khó.

"Không vội, chờ ta triệt để ngăn chặn khí tử linh trong người, lại đến giết kẻ này."

Sắc mặt Ngô Thiên âm trầm xuống.

Lấy thực lực thứ ba Địa Bảng của Đại Sở, ở bên trong bí cảnh Địa Tạng này, dưới tình huống Nhất phẩm không được vào, thì bọn họ chắc chắn là những kẻ mạnh nhất.

Kiểm bay trở về trong hộp.

Ngô Thiên không tiếp tục dây dưa nữa. Sau lưng, thủy triều hắc ám đang nhanh chóng tới gần, giống như bão cát cao mấy trăm thước trong sa mạc, nuốt lấy hết thảy.

Ngô Thiên lao vút về phía những dãy phòng có tượng phật, tốc độ vô cùng nhanh.

Về phần La Hồng, giờ phút này e là cũng là đang nhanh chóng đi tìm Phật ốc.

Thực lực La Hồng không mạnh, nếu còn không tìm Phật ốc, sợ là sẽ bị khí tử linh trực tiếp ăn mòn mà chết.

Nhưng, bóng dáng hùng hổ của Ngô Thiên, rất nhanh ngừng lại.

Bởi vì, La Hồng chặn ở trước người hắn ta.

Bảy mươi hai chuôi kiếm Sát Châu hội tụ hợp nhất, hóa thành một thanh kiếm Sát Châu.

La Hồng cầm kiếm, trong mắt mang theo vẻ kiêu ngạo.

"Lần nữa!"

Sau một khắc, một kiếm xuất ra.

Ổ giữ kiếm khí dâng trào, hóa thành một con rồng trắng gào thét.

Một kiếm, hóa rồng!

Hóa Long kiếm!

Ngô Thiên vừa sợ vừa giận, một kiếm này uy lực rất mạnh, có thể sánh ngang với Tam phẩm!

Nhưng, Ngô Thiên không thêm để ý, dù sao cảnh giới của La Hồng quá yếu, đối với hắn ta mà nói, việc cản một kiếm này là rất dễ dàng.

Nhưng thứ khiến hắn ta tức giận là, La Hồng không tìm Phật ốc, mà ngược lại tìm hắn ta để ra tay?

"Muốn đồng vu quy tận?!"

Ngô Thiên thấp giọng nói, mang theo vài phần không thể tin được.

Nhưng, hắn ta cũng chém ra một kiếm, kiếm khí kinh khủng đã giăng khắp nơi, dường như sấm sét cuộn cuộn, giống như những tầng mây trên dưới bầu trời bị một kiếm này chém làm hai nửa!

Phụt!

La Hồng ho ra máu, kiếm khí Bạch Long sụp đổ.

Nhưng, hắn đã sớm an bài tốt di hình hoán ảnh, một lần nữa di chuyển!

Oanh!

Kiểm khí hung hăng nện ở trên mặt đất cổ thành, khuất động không ngừng, kiếm khí kinh khủng đánh thẳng vào từng tòa Phật ốc, phát ra tiếng kêu keng két.

Sắc mặt Ngô Thiên vô cùng lạnh lẽo, không thêm để ý La Hồng bị hắn ta dùng một kiếm đả thương, bắt đầu nhanh chóng tìm Phật ốc.

Nơi xa, La Hồng phun ra một ngụm máu, cảm thụ được kiếm khí đi chuyển như xé bên trong kinh mạch..... Bên trong đôi mắt cũng toát ra vẻ hưng phấn và điên cuồng.

"Chút nữa! Còn một chút nữa!"

La Hồng ngẩng đầu, lại lần nữa nhìn chăm chăm Ngô Thiên.

Chương 391: Đến đây! Dùng lực một chút đi! (4)

Mà thời khắc này, Ngô Thiên không còn tâm tư muốn dây dưa với La Hồng quả thực tức giận phát điên.

Tên tiểu tử này thật sự điên rồi?!

Thật muốn cùng hắn ta đồng vu quy tận?

Thủy triều hắc ám đã tràn vào thành Tần Quảng, một nửa thành đều đã bị bao phủ trong bóng tối, thủy triều kia giống như vô số bàn tay màu đen thâu tóm mọi thứ.

Ngô Thiên tê cả da đầu.

Hắn ta cảm nhận được nguy cơ rất lớn, một khi bị thủy triều hắc ám nuốt vào, khí tử linh kia, sẽ điên cuồng thôn phệ nguyên khí, cùng khí huyết trong người.

Cuối cùng, người bị thôn phệ sẽ bị biến thành vong linh lang thang trong thủy triều hắc ám!

Lại một lần nữa nhìn thấy người ngăn ở trước mặt mình, La Hồng, mang theo từng chuỗi kiếm sát châu đã biến hoá thành Thiên Đấu Liên Hoàn Kiếm Trận, bao phủ đánh về phía mình, Ngô Thiên không thể nào bình tĩnh được nữa.

Mà La Hồng tất nhiên cũng thấy thủy triều hắc ám khiến người ta chân động kia.

Nhưng, La Hồng phát hiện đối mặt với thủy triều hắc ám này, Hư ảnh Thánh nhân trong đan điền cũng không phát ra cảnh cáo gì.

Cũng chính là nói.....

Thủy triều hắc ám đối với hắn mà nói, không có nguy hiểm!

Đã, không có nguy hiểm, hắn sợ cái gì?

La Hồng nhìn chăm chăm Ngô Thiên, Thiên Đấu Liên Hoàn Kiếm Trận quanh thân, trên mặt mang theo vẻ điên cuồng: "Đến đi!

Đánh tiếp!"

Ngô Thiên nhìn chăm chăm La Hồng, da mặt run run.

Mà bên trong dãy Phật ốc, tất cả mọi người đều nhất trí nhận định, đây là một tên điên.

Tiêu Nhị Thất cùng Ngô Mị nương cũng ngó ra, nhìn thấy thủy triều hắc ám kia đang âm âm kéo đến, lại nhìn thấy lão La đang kêu gào với Ngô Thiên, không biết nên nói gì.

"Cút!"

Từ dưới đáy họng của Ngô Thiên phát ra một tiếng quát đầy giận dữ
Điên rồi!

Tên La Hồng này, đã hoàn toàn điên mất rồi!

Ngô Thiên bỗng nhiên có chút hối hận, vì sao hắn ta không vào Phật ốc
áp chế khí tử linh trước, sau đó chậm rãi giết người này!

Bây giờ bị cuốn lấy, rất có thể sẽ bị kéo đồng quy vu tận.

Ngô Thiên bộc phát khí cơ, một kiếm bổ ra Thiên Đẩu Liên Hoàn Kiếm
Trận của La Hồng, phá tan kiếm trận.

Nhưng, động tác cũng đã bị kiếm trận ngăn trở một khoảng thời gian.

Cảm nhận được thủy triều hắc ám đang im lặng kéo đến, Ngô Thiên tức
đến run rẩy, gần như phát điên.

Phi kiếm ra khỏi vỏ, trực tiếp giẫm lên phi kiếm, ngự kiếm hóa thành
ánh sáng bay đi Không do dự lao thẳng về hướng Phật ốc.
âm âm!

Hắn ta giống như là một người đang lướt sóng, bị con sóng lớn màu đen
truy đuổi.

La Hồng ho ra máu lần nữa, kiếm trận bị phá, nhưng, La Hồng lại là
cảm thấy nút thắt tu vi kiếm đạo lỏng lẻo!

Nhưng..... còn kém một chút nữa sao?

La Hồng nhìn thấy Ngô Thiên bay nhanh về hướng Phật ốc.

Nghiến răng nghiến lợi.

Giơ tay lên, bỗng nhiên siết chặt.

Cái bóng Ngô Thiên nhúc nhích một trận, ngay sau đó, liền thay đổi
hình dạng, hóa thành hình dáng của La Hồng.

"Đến! Dùng lực một chút! Kiếm đạo Ngô gia chỉ có như thế thôi sao?!"

La Hồng ở bên người Ngô Thiên ngoi đầu lên, gào thét.

Đầu óc Ngô Thiên choáng váng, đôi mắt trong nháy mắt đỏ lên!

Chết tiệt!

Cái tên này là âm hồn bất tán đúng không?!

Mà La Hồng xuất hiện ở bên cạnh Ngô Thiên, chẳng làm gì khác ngoài
việc cầm kiếm Sát Châu, đột nhiên vung ra, mà trong kiếm Sát Châu, La
Hồng đã chôn một ngàn tám trăm luồng kiếm khí!

Ngô Thiên nhìn Phật ốc gần trong gang tấc, lại nhìn La Hồng chém tới
một kiếm.

Một kiếm gầm thét chém ra!

Oanh!

Mặc dù, một nửa sức mạnh của Ngô Thiên đã dùng để áp chế khí tử linh, nhưng uy lực một kiếm này, vẫn khiến La Hồng bay ngược ra.

Mà La Hồng bên trong quá trình bay ngược, lại cười, khoe miệng nở nụ cười hài lòng.

Toàn thân trên dưới có một loại cảm giác sáng khoái, thẳng vào tâm hồn!

Trong cơ thể hần, tại thời khắc này, tất cả kiếm khí đều sôi trào.

Trong kinh mạch, kiếm khí xông phá ngăn trở, từ Ngũ phẩm Mệnh Kiếm, bước vào Tứ phẩm!

Mà thủy triều hắc ám trong nháy mắt cũng đã phủ tới.....

Trong ánh mắt phức tạp của tất cả mọi người ở trong dãy Phật ốc.

La Hồng đã bị nuốt chửng.

Mà Ngô Thiên cũng bị thủy triều hắc ám đập trúng sau lưng, máu thịt trong nháy mắt tan rã một nửa, vô số khí tử linh tràn vào trong người, hần ta phát ra tiếng kêu thê lương bi thảm, vào trong Phật ốc, lộn nhào nhanh chóng đóng cửa lại.

Chỉ còn những tượng Phật phía trên dãy nhà tỏa ra ánh sáng màu xanh rực rỡ.

Trời đất hoàn toàn tĩnh mịch.

Chỉ có Ngô Thiên không ngừng phát ra tiếng rú đau đớn thảm thiết, khiến cho người ta rùng mình.

Thậm chí, bởi vì thủy triều hắc ám giáng lâm nên cho dù đám người đang trốn trong Phật ốc nhìn ra bên ngoài, cũng chỉ có thể thấy một màu đen kịt.

Giữa thiên địa, chỉ còn lại có thanh âm thê lương bi thảm của Ngô Thiên, đó là tiếng kêu rên thảm thiết của nỗi đau tận xương cốt.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều chấn động tâm thần.

La Hồng... Thật ác độc!

Ngô Thiên, thật thê thảm Ngô Thiên của Ngô gia Đại Sở, đây chính là thiên kiêu tuyệt thế, cũng đã từng bước vào vị trí thứ ba Hoàng Bảng, uy chấn tứ phương, từ hạng hai của Huyền Bảng Đại Sở tiến vào Địa Bảng, luận thiên phú, chắc chắn thuộc hàng ngũ nổi trội.

Nếu như ở cùng thế hệ với La Hồng, có lẽ, Ngô Thiên cũng tương đương với nhóm thiên kiêu dẫn đầu như La Hồng, Sở Thiên Nam, Gia Luật Sách.

Mà bây giờ, Ngô Thiên là Nhị phẩm hạng ba Địa Bảng, là Nhị phẩm Địa Bảng có thể chiến với Nhất phẩm.

Kết quả, lại bị La Hồng khiến cho phải phát ra tiếng kêu thê lương bi thảm đến vậy.

Tất cả mọi người đều thấy rất rõ, đây là La Hồng muốn đồng quy vu tận với Ngô Thiên.

Ngô Thiên muốn tiến vào Phật ốc, thế nhưng là, La Hồng lại đây đưa hết lần này đến lần khác. Thủ đoạn của tên tiểu tử kia quả thực vô cùng nhiều, đặc biệt là thuật pháp Đạo môn quỷ dị kia, khiến cho Ngô Thiên không cách nào chém giết La Hồng bằng tốc độ nhanh nhất.

Cho nên, hết lần này đến lần khác bị kéo chân, cho La Hồng cơ hội. Khiến cho Ngô Thiên, suýt nữa thì bị thuỷ triều hắc ám thôn phệ.

Chương 392: Kinh không, hỉ không, ngạc nhiên không? (1)

Lấy thực lực Nhị phẩm của Ngô Thiên, chỉ bị thủy triều hắc ám thôn phệ trong khoảnh khắc như thế thôi, mà còn máu thịt lẫn lộn, phát ra tiếng kêu rú thảm thiết như vậy, nếu như hoàn toàn bị thôn phệ sợ rằng chỉ trong chốc lát là đã tan ra, hoá thành vong linh rồi.

Vậy còn La Hồng bị thủy triều hắc ám hoàn toàn cắn nuốt đâu?

Chỉ e là... hắc ám chắc cái chết rồi.

Bên trong Phật ốc, những người quen biết với La Hồng đều hoàn toàn ngây dại.

Ngô Mị Nương kinh ngạc nhìn xuyên qua khe cửa, thấy thủy triều hắc ám mãnh liệt bên ngoài, hai mắt mở to, dường như mất đi ánh sáng.

Tại sao có thể như vậy?

Tiêu Nhị Thất cũng ngây ngốc.

Không thể nào tin được.

Lão La... thật sự chết rồi sao?

Bị thủy triều hắc ám cắn nuốt, có thể sống sót được sao?

Gia Luật Sách cũng hít một ngụm khí lạnh.

Chết rồi sao?

Gia Luật Sách cảm thấy khó mà tin được, còn có cả thất vọng và mất mát.

"La Hồng người... sao có thể chết đi như vậy được?"

Gia Luật Sách nện một quyền lên trên vách tường trong Phật ốc, mang theo vài phân không cam lòng.

Không chỉ có mỗi bọn họ, rất nhiều tu sĩ Tam phẩm, Nhị phẩm đều im lặng ngồi trong Phật ốc quan sát.

La Hồng... thật sự đã chết rồi sao?

Hắc ám không ngừng cuốn sạch mọi thứ, La Hồng mở mắt ra, có mấy phần kinh ngạc nhìn xem bốn phía.

Thủy triều hắc ám cắn nuốt hắc ám, nhưng La Hồng lại chẳng cảm nhận được sức mạnh ăn mòn đáng sợ gì cả, mà ngược lại, cảm thấy vô cùng dễ chịu.

Loại cảm giác dễ chịu quỷ dị này, là chuyện gì xảy ra?

Không phải nói khí tử linh mãnh liệt bên trong thủy triều hắc ám có sức ăn mòn đáng sợ sao?

Sao giống như đang ngâm mình trong ôn tuyền thế này?

La Hồng đứng lặng, có điều, hắn cũng phát hiện có chút cổ quái.

Khí Chính Dương trên người hắn đang bị áp chế đến mức vô cùng yếu ớt, khí Chính Dương vốn sáng chói như ánh mặt trời, thời khắc này, chỉ còn lại một tầng sáng mỏng, giống như muốn hoàn toàn lui về trong cơ thể của hắn vậy.

La Hồng hiểu ra, khí tử linh vẫn có, có điều, không biết vì sao nó lại chẳng mang đến ảnh hưởng gì lớn cho hắn, nhưng lại áp chế khí Chính Dương trên người hắn.

"Là triệt tiêu lẫn nhau à?"

La Hồng nhíu mày, khí Chính Dương cùng khí tử linh triệt tiêu lẫn nhau?

Rất có thể là như vậy, trong lúc nhất thời, hai mắt La Hồng càng ngày càng sáng.

Triệt tiêu lẫn nhau?

Ta cần cái thứ khí Chính Dương này làm gì?

Chính bởi vì một thân khí Chính Dương này khiến cho thế nhân không thể nào nhận biết được diện mạo chân chính của ta.

Nếu không có một thân khí Chính Dương này, bằng vào số người ta giết đến giờ, sợ rằng thế nhân đã sớm cảm thấy La Hồng ta là một tên siêu cấp đại ma đầu rồi!

Sẽ không ảnh hưởng đến việc ta thu hoạch tội ác nữa!

La Hồng nghĩ đến đây, thân thể không khỏi vì kích động mà hơi run run.

La Hồng bò dậy, vung cánh tay căng chân hơi tê mỏi trong thủy triều hắc ám, hưng phấn không thôi.

Ở nơi xa, cửa thành.

Quỷ Bà cầm đèn lồng màu xanh trong tay, ánh mắt thâm trầm nhìn La Hồng như... kèn kèn nhìn con mèo.

Bà ta đang đợi La Hồng bị ăn mòn mà chết, khi đó, bà ta có thể nhặt xác giúp La Hồng, đốt thi cốt La Hồng thành dầu thắp, kéo dài ánh lửa của đèn lồng trong tay.

Nhưng mà...

Nhìn thấy La Hồng sinh lòng hoạt hổ, vung tay vung chân trong thủy triều hắc ám, khuôn mặt đầy nếp nhăn của Quỷ Bà hơi run rẩy.

Tên Nhân tộc này... Có gì đó quái lạ!

La Hồng ngậy người một hồi lâu bên trong thủy triều hắc ám.

Bỗng dưng, Hư Ảnh Thánh Nhân trong đan điền bắt đầu phát ra cảnh cáo.

La Hồng giật mình, quay đầu nhìn lại, phát hiện trong thủy triều hắc ám, có một thi thể thối rữa trôi nổi đi đến.

Mà từ cổ thi thể hự thối này, La Hồng cảm nhận được sát cơ!

Lúc đến gần La Hồng, thi thể hự thối này bỗng nhiên mở mắt, trong đôi mắt đỏ bừng tràn đầy bạo ngược.

Nó rống to một tiếng, lao về phía La Hồng.

Phun ra khí tử linh mạnh mẽ, nhanh chóng lao đến.

Tuy uy thế không quá mạnh, chẳng qua là sức mạnh cấp bậc võ tu Ngũ phẩm, nhưng mà, thứ đối phương thả ra không phải là khí huyết, mà là khí tử linh.

"Đây là... Hành thi?"

La Hồng nhíu mày.

Bên trong thủy triều hắc ám còn có những thứ này?

Tâm niệm vừa động, sát châu kiếm gào thét lao ra, trong nháy mắt đã xuyên thủng người đối phương.

Mà thứ truyền đến từ trên thân kiếm sát châu, lại khiến La Hồng hơi ngẩn ra.

Có một luồng sức mạnh đen nhánh, theo sát châu kiếm, điên cuồng tràn vào trong đan điền của hắn.

Luồng sức mạnh đen nhánh này, tồn tại một lực ăn mòn đáng sợ, vừa vào trong đan điền, Hư Ảnh Thánh Nhân lập tức mở mắt, giận dữ, từng chân ngón chữ Chính rơi xuống, trấn áp những lực lượng xao động này.

Mà chuông phật nhỏ núp ở nơi hẻo lánh cũng rung động, hạ xuống Phật quang vô thượng, dường như đang tịnh hoá, gột rửa những sức mạnh đen nhánh này.

Váy đỏ tung bay, ma kiếm tiểu tử tử xuất hiện, ánh mắt rạng rỡ nhìn chằm chằm luồng sức mạnh màu đen này, dẫn dắt nó tràn vào trong ma kiếm, rồi chảy xuôi nhập vào trong sát hải đan điền của La Hồng.

Những sức mạnh đen nhánh này, vậy mà lại hoá thành từng sợi lực tà sát.

Mà hành thi bị La Hồng hút sạch khí tử linh rồi, đôi mắt nhanh chóng âm đạm, con hành thi này đã tử vong.

Ồ bên ngoài, hai mắt La Hồng bỗng nhiên sáng lên!

Khí tử linh này có thể chuyển hóa thành sức mạnh trong sát hải?

La Hồng vô cùng vui mừng.

Trong thủy triều hắc ám này tràn ngập khí tử linh vô cùng vô tận, khiến

La Hồng cảm thấy mình giống như tiến vào Thiên Đường!

Nếu hắn có thể hấp thu khí tử linh này, cảnh giới Tà tu của hắn chẳng phải sẽ nhanh chóng tăng vọt sao?

Mặc dù, xác xuất chuyển hoá khí tử linh thành lực tà sát hơi thấp, nhưng mà, nơi này có nhiều khí tử linh như vậy...

Chương 393: Kinh không, hỉ không, ngạc nhiên không? (2)

Nếu hắn có thể luyện hoá hết toàn bộ, vậy thì chẳng phải hắn sẽ trở thành Tà tu nhất phẩm, tiến về phía đỉnh phong của nhân sinh saot Đạt tới cảnh giới Tà tu ngang với Lục Địa Tiên kia!

Đáng tiếc, La Hồng vui mừng quá sớm.

Hắn thử hấp thu khí tử linh bên trong thủy triều hắc ám, lại phát hiện vốn không thể nào hấp thu được. Đã không hấp thu được thì nói gì tới chuyển hoá.

La Hồng thở dài một hơi.

Bỗng nhiên, La Hồng phát hiện, hành thi Ngũ phẩm bị hắn hút chết kia nhanh chóng nổ tung, mà một khắc sau...

Khí tử linh như vòng xoáy nhanh chóng hội tụ, một thi thể toàn thân tản ra ánh sáng màu đồng đột nhiên xuất hiện, thi thể mở mắt ra, có một luồng sức mạnh quý dị tập trung vào La Hồng.

Àm!

Bên trong thủy triều hắc ám, năng lượng nổ tung.

Con đồng thi này lập tức hóa thành một luồng sáng màu đồng nhanh chóng phi về phía La Hồng, sức mạnh kinh khủng dâng trào, đánh một quyền về phía thủy triều cuộn cuộn.

Ánh mắt La Hồng co rút lại, sức mạnh của con đồng thi này có thể so sánh với Võ tu Tứ phẩm, thậm chí còn mạnh hơn Võ tu Tứ phẩm bình thường nhiều! Nhưng mà, đối với La Hồng bây giờ thì nó cũng chẳng được tính là gì.

Sát châu kiếm gào thét lao ra, chỉ mấy chiêu đã xuyên thủng con đồng thi, đóng đinh nó giữa thủy triều.

Hấp thu!

Khí tử linh bị sát châu kiếm hấp thu, điên cuồng rót vào thể nội La Hồng.

Đôi mắt La Hồng sáng lên, hắn phát hiện, chỉ có khí tử linh hấp thu được từng những con hành thi này mới có thể chuyển hoá thành tà sát!

Đồ tốt!

âm âm!

Sau khi La Hồng giết chết con đồng thi này, trong thủy triều hắc ám, khí tử linh hình như lại càng mãnh liệt hơn.

Sau đó, lại có từng lốc xoáy hội tụ.

Sau một khắc, từng con hành thi Ngũ phẩm được ngưng tụ ra, mà con đồng thi bị La Hồng giết chết kia cũng nổ nát vụn, hoá thành một thi thể toàn thân bao trùm bởi giáp trụ màu đồng.

Khí tức, Tứ phẩm đỉnh phong!

Những thi thể vừa xuất hiện này thi nhau mở mắt, khiến khí tử linh trở nên càng thêm nồng đậm, từng con mang theo sát khí nghiêm nghị nhìn chằm chằm La Hồng.

Đồng giáp thi?

Thuộc hàng thiên kiều nổi bật bên trong Tứ phẩm!

"Thủy triều hắc ám này... có chút cổ quái!"

Khó trách Hư Ảnh Thánh Nhân lại phát ra cảnh cáo.

Hoá ra là càng giết càng nhiều.

Nhưng mà, trong mắt La Hồng lại lấp lóe tỉnh mang.

Khí tử linh trong thể nội của những thi thể này có thể chuyển hóa làm tà sát.

La Hồng ta... còn sợ các ngươi có nhiều người ư?

La Hồng giơ tay lên, sát châu kiếm điện cuồng phi ra, xuyên thủng từng thi thể.

Sau đó, khí tử linh điện cuồng bị hấp thu, dưới sự giúp đỡ của ma kiếm Atula trong cơ thể, chuyển hóa làm tà sát.

Mặc dù, xác suất chuyển hoá thấp đến đáng thương, La Hồng hút chết một con đồng thi Tứ phẩm, đại khái chỉ có thể thu hoạch được lực tà sát bằng khoảng một Tà tu Thất phẩm bên ngoài.

Nhưng mà, bù lại thì những thi thể này càng lúc càng nhiều!

Đồng giáp thi cũng bị La Hồng chém giết, khí tử linh tràn vào, khiến La Hồng giống như đang hút khô một Tà tu Lục phẩm!

Chỉ có thể dùng một chữ để hình dung!

Thoải mái!

Vừa mới bước vào Tứ phẩm Tà Sát cảnh, trong sát hải thiếu hụt lực tà sát nghiêm trọng, giờ khắc này, La Hồng điện cuồng hấp thu những tà sát đang có.

Có lẽ, hẳn có thể nhân cơ hội này, lấp đầy Sát Hải?

Chỗ tốt nha!

Đây quả thật là chỗ tốt.

Aml Khí tử linh trong thủy triều hắc ám hóa thành vòng xoáy khổng lồ, một thi thể toàn thân toả ra ánh sáng bạc xuất hiện, thấy La Hồng, nó toả ra sát cơ nồng nặc.

Nó gào thét, hoá thành một luồng sáng bạc, đánh về phía La Hồng!
Ngân Thi! Chiến lực tương đương với Võ tu Tam phẩm!

Hai mắt La Hồng sáng lên!
Đến tốt lắm!

Một kiếm hóa rồng, La Hồng dùng lực tà sát vô song đánh mạnh về phía Ngân Thi này, sau một phen khổ chiến liền đóng đinh Ngân Thi!

Khí tử linh bàng bạc lao vào đan điền như nước sông chảy siết.

Lúc đầu vô cùng xao động, nhưng sau khi bị Hư Ảnh Thánh Nhân cùng chuông phật nhỏ trấn áp xuống, nó dần dần ổn định lại, sau đó bị ma kiếm Atula chuyển hóa...

Sát Hải La Hồng càng lúc càng đầy lên.
Sau Ngân Thi chính là Ngân Giáp Thi!

Thực lực tương đương Tam phẩm đỉnh phong!
Mà, theo đó, cũng có rất nhiều đồng thi xuất hiện khiến La Hồng bắt đầu cảm thấy áp lực.

Nhưng La Hồng chỉ cảm thấy vui mừng chứ không hề sợ hãi, lúc này đây, hắn đã lâm vào trạng thái chiến đấu điên cuồng.

Có nhiều lực tà sát miễn phí cho hắn nhất như vậy, La Hồng há có thể không nắm chặt cơ hội này?

Nhiều người đứng không?
"Đều đứng lên cho ta!"
La Hồng gầm nhẹ.

Bóng đen vắn vẹo, từng Tà Ảnh hiện hiện, từ đôi mắt đỏ rực phóng thích ra ánh sáng khiến người ta phải kinh tâm động phách, bọn chúng đứng xung quanh người La Hồng, im lặng đợi lệnh.

^ Aml Bên trong thủy triều hắc ám, hành thi cùng Tà Ảnh bắt đầu va chạm!

Mà La Hồng thì đang quyết chiến với con Ngân giáp thi Tam phẩm đỉnh phong!

Đây quả thực là một trận huyết chiến, con Ngân giáp thi Tam phẩm đỉnh phong này, quả thật rất mạnh! Rất cứng đầu!

Cửa thành.

Da mặt Quỷ Bà đang cảm đèn lông, hơi run rẩy.

"Đây là nhân tộc sao? Không phải chứ... Vì sao hã có thể hoạt động tự nhiên trong thủy triều hắc ám như vậy, mà quan trọng nhất là... Vì sao hã dám giết hành thi của tộc Thi Quỷ?"

Quỷ Bà có cảm giác như thế giới quan của mình sụp đổ.

Trong Địa Tàng bí cảnh... Tộc Thi Quỷ là giết không bao giờ hết.

Chủ yếu nhất là, Quỷ Bà phát hiện La Hồng vậy mà không bị ảnh hưởng bởi khí tử linh, thậm chí thông qua sự miễn cảm đối với khí tử linh, bà ta còn phát hiện La Hồng còn đang đang điên cuồng hấp thu khí tử linh của tộc Thi Quỷ này.

Từ lúc nào mà Nhân tộc lại xuất hiện dạng quái vật như thế này chứ?

Có thể hấp thu khí tử linh vô hạn...

Chương 394: Kinh không, hỉ không, ngạc nhiên không? (3)

Đôi mắt thâm sâu của Quỷ Bà hơi lấp loé, xách theo đèn lồng, quay đầu nhìn về phía chỗ sâu trong bí cảnh.

Mà trong rất nhiều Phật ốc của thành Tàn Quảng.

Tất cả mọi người không tiếp tục chú ý đến tình huống của La Hồng nữa.

Dù sao, La Hồng cũng đã bị thủy triều hắc ám cắn nuốt, ắt hẳn sẽ phải chết rồi.

Điều mọi người để ý là, bây giờ, bên ngoài Phật ốc, từ trong thủy triều hắc ám không ngừng phát ra những tiếng âm âm.

Khí tử linh đang bạo động, giống như có sinh linh đang đánh nhau ở bên trong thủy triều hắc ám.

Những người có thể tiến nhập Địa Tàng bí cảnh này, đều hiểu rất rõ về Địa Tàng bí cảnh. Ở trong này có cơ duyên vô hạn, những khí tử linh này, không phải chỉ đơn thuần là để áp chế mà còn là để tôi luyện.

Tôi luyện khí tử linh, có thể khiến cho việc nắm giữ nguyên khí thiên địa càng thêm nhuần nhuyễn.

Về phần miêu tả về thủy triều hắc ám được ghi chép lại, nói ngắn gọn thì, thủy triều hắc ám là một nơi nguy hiểm, vô cùng nguy hiểm!

Dù cho là cường giả Nhất phẩm thì cũng không thể chống chọi được lâu trong thủy triều hắc ám.

Mà có thể chiến đấu bên trong thủy triều hắc ám, chắc chắn là tồn tại tương đương Nhất phẩm!

Từ Nhất phẩm trở xuống, ở bên trong thủy triều hắc ám, sợ là chẳng chống đỡ được mấy hơi thở đã bị ăn mòn thành tử linh.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều lâm vào trầm tư, thi nhau tán chặt cửa phòng, sợ tồn tại đang chiến đấu bên ngoài, phá cửa mà vào.

Cho dù là Ngô Thiên đang không ngừng rút thăm, cũng cần rằng, tán chặt cửa.

Bọn họ đến Địa Tàng bí cảnh là vì thu hoạch cơ duyên, nếu có cơ hội thu hoạch được truyền thừa được truyền thừa Địa Tạng, thì chắc chắn có cơ hội nhảy vọt trở thành cường giả chí cường trong thiên hạ.

Nhưng mà, trước khi chưa thu hoạch được cơ duyên, bọn họ không muốn chịu chết.

Oanh!

Bạch y của La Hồng nhuộm máu, một kiếm đâm ra, xuyên qua đầu của Ngân giáp thi!

Khí tức mãnh liệt của Ngân giáp thi nhanh chóng bị tịch diệt, sau đó... hoàn toàn yên lặng.

Khí tử linh mãnh liệt tràn vào trong trong đan điền của La Hồng, Hư Ảnh Thánh Nhân mở mắt, chân ngôn chữ Chính càng thêm sáng chói, trấn áp khí tử linh bạo động.

Hư Ảnh Thánh Nhân chỉ còn thiếu điều chửi ầm lên.

Trẻ con đúng là vô cùng khó dạy!

Suốt ngày trừu chọc đám tà ma này làm cái gì? Còn ngại vật tà ma trong cơ thể còn chưa đủ sao?

Một thanh ma kiếm, một Hư Ảnh Tà Thần, bây giờ còn thêm khí tử linh mênh mông như biển này nữa...

Muốn dẫn kẻ này về con đường chính đạo, đúng là gánh nặng đường xa!

La Hồng cảm thụ được lực tà sát được chuyển hoá, trong lòng vô cùng vui mừng. Hắn thấy vòng xoáy khí tử linh đang nhanh chóng xoay vòng lần nữa, liền không chút do dự, nhanh chóng vọt về phía đám đồng thi cùng với đồng giáp thi xung quanh.

Phốc phốc phốc!

Sau khi diệt sát một đồng đồng giáp thi.

Khí tức kinh khủng tràn ngập, trong bóng tối có kim quang sáng chói, Kim Thi xuất hiện, chiến lực Nhị phẩm!

La Hồng nhanh chóng quyết định rời đi, không tiếp tục đối chiến nữa.

La Hồng dám dây dưa với Ngô Thiên, đó là bởi vì Ngô Thiên bị khí tử linh áp chế, không cách nào dốc hết toàn lực đến chiến.

Mà con Kim Thi này thì không giống vậy, nó thực sự là Nhị phẩm, hơn nữa còn là Kim Thi có nhục thân vô cùng kiên cố, còn mạnh hơn so với Nhị phẩm bình thường.

La Hồng có thể giết Ngân giáp thi Tam phẩm, nhưng đối mặt với Kim Thi thì vẫn nên trốn cho chắc ăn!

Mà theo trận giết chóc này của La Hồng, bên trong Thuỷ triều hắc ám, số lượng của tộc Thi Quỷ càng ngày càng nhiều, chỉ tính riêng Ngân Thi Tam phẩm thôi cũng đã là vô số kẻ rồi La Hồng bắt đầu nhanh chóng chạy trốn, tìm một gian Phật ốc không người trốn vào, khép kín cửa lại.

Kim Thi vừa mới ngưng tụ thành hình lập tức nổi giận.

âm âm âm!

Vô số con đồng thi, Ngân thi bắt đầu nổi điên đập cửa Phật ốc, nếu không phải có ánh sáng xanh từ tượng Phật phổ chiếu, khiến cho đám tộc Thi Quỷ này vô cùng kiêng kỵ thì sợ rằng đã có không ít Phật ốc bị bọn chúng phá vỡ.

Mà các tu sĩ đang trốn trong Phật ốc thì đều ứa mồ hôi lạnh.

Mẹ kiếp!

Chuyện gì xảy ra?

Bên ngoài xảy ra chuyện gì? Thủy triều hắc ám bạo động sao?

Trong cổ tích không phải đã nói chỉ cần trốn trong Phật ốc thì sẽ an toàn sao?

Vì sao lại có thứ gì đó gõ cửa âm âm bên ngoài thế này? Còn muốn phá cửa mà vào nữa?

La Hồng đang trốn trong Phật ốc cũng thổ hồng học, vô cùng hưng phấn. Mặc dù hắc trên thân thể hắc có không ít vết thương do trận chiến với Ngân giáp thi để lại, nhưng những thứ này chẳng gây trở ngại gì cho việc hắc hưng phấn.

Đúng lúc này, trong ngực phát ra cảm giác âm âm, La Hồng lấy ra, phát hiện là sách da người đã hoàn thành cập nhật.

Trên quyền sách da người vẫn bóng loáng như vũ.

Hắc nhẹ nhàng vuốt ve, lật ra liếc nhìn.

Lần cập nhật trước, có thêm một cột đối tượng nhắm vào.

Vậy lần này thì sao?

Ngoài cửa truyền đến tiếng Kim Thi va chạm vào cửa phòng, hiển nhiên, Kim Thi đã dựa vào khí tử linh để tìm được La Hồng.

Tâm thần La Hồng khẽ động, vừa duy trì việc chuyển hoá khí tử linh, vừa nhanh chóng lật sách da người ra xem có công năng mới nào không.

Có điều, hắc phát hiện, trong sổ da người chỉ có thêm một trang, là chuyên dùng để viết đối tượng nhắm vào.

Điều này khiến La Hồng vừa kinh ngạc vừa câm nín không biết phải nói gì.

Trang giấy mới xuất hiện này, được chia làm hai phần.

Một phần để viết tay đối tượng nhắm vào, số tội ác lấy được sẽ tăng gấp bội, danh ngạch hiện tại (0/5)

Mà một phần ở dưới là để tự động tạo ra đối tượng nhắm vào, tội ác không tượng tăng gấp đôi nhưng số lượng không giới hạn.

Nhìn công năng vừa được đổi mới này của sách da người, La Hồng không khỏi có chút dở khóc dở cười.

Chương 395: Kinh không, hỉ không, ngạc nhiên không? (4)

Được lắm, người cập nhật nửa ngày, hoá ra lại thêm cái công năng chẳng đáng kể gì như thế.

Dù cho công năng này có thể giúp cho việc thu thập tội ác trở nên dễ dàng hơn.

Nhưng là, nhìn thế nào cũng có cảm giác như đồng công năng này khiến La Hồng hấn phát triển theo hướng hẹp hòi thế.

La Hồng hấn... trông giống hạng người hẹp hòi lắm sao?

La Hồng mắng thầm một câu xong, liền lấy bút than từ trong ngực ra, dùng tay viết tên Ngô Thiên vào cột đối tượng nhắm vào.

Ngô Thiên chưa chết.

Mặc dù bị hấn hổ nên bị thủy triều hắc ám đập trúng, nhưng là, thời khắc cuối cùng, hấn ta vẫn xông được vào trong Phật ốc, giữ được tính mạng.

Người này, La Hồng chắc chắn phải giết!

Dù sao, giữa hai người cũng có thù hận khó mà giải quyết được.

Không phải La Hồng giết chết hấn ta, thì chính là hấn ta giết chết La Hồng. Mặc dù rất có thể Ngô Thiên nghĩ rằng La Hồng đã bị thủy triều hắc ám cắn nuốt, chắc chắn phải chết mất xác rồi.

Nhưng La Hồng chính là kẻ am hiểu cách làm sao cho người ta cảm thấy kinh hi.

âm âm âm!

Cửa Phật ốc đang không ngừng rung động.

Sức mạnh của Kim Thi vô cùng lớn, theo va chạm, toàn bộ Phật ốc cũng đều đang rung động.

Chẳng mấy chốc, cánh cửa này sớm muộn gì cũng sẽ bị phá!

La hồng cất sách da người đi, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa.

Châm chậm giờ tay lên, trong lòng bàn tay, tử khí tối đen như mực nổi lên, đây là khí tử linh đã bị tinh luyện thành lực tà sát, chỉ còn lại tử khí, là tử khí đơn thuần.

Mà tử khí này, cũng là nguyên nhân Kim Thi cứ nhắm chặt lấy La Hồng.

"Ngô Thiên..."

La Hồng nhếch miệng nở nụ cười, vừa ghi tên hắn ta vào sách da người, còn nóng hôi hổi.

Hắn khoanh chân ngồi xuống.

Trong đầu óc La Hồng, sức mạnh tinh thần bắt đầu phun trào.

Trong gian Phật ốc Ngô Thiên đang ẩn núp.

Hắn ta đang ngồi xê bằng, không ngừng luyện hóa khí tử linh trên người, phía sau lưng của hắn ta, máu thịt be bét, khí tức trở nên yếu ớt hơn rất nhiều.

Lần này, hắn ta quả thật phải chịu thiệt thòi lớn.

Có điều, đây là do nhất đại thiên kiêu La Hồng dùng mạng để khiến hắn ta bị thương, vẫn nằm trong phạm vi hắn ta có thể tiếp nhận được.

Dù sao, La Hồng chết rồi.

Tiếp theo đây, chỉ cần chữa khỏi vết thương, Ngô Mị Nương cũng sẽ không trốn thoát khỏi lòng bàn tay hắn ta.

Bỗng nhiên, hắn ta mở bừng mắt ra.

Trong ánh mắt hiện rõ vẻ kinh ngạc, nhìn chằm chằm cái bóng của chính mình do ánh sáng xanh của Phật chiếu ra.

Đột nhiên, cái bóng của hắn ta kéo dài, một thứ gì đó màu đen nhúc nhích.

Một đạo hắc ảnh hiện hiện.

Hắc ảnh?

Ngô Thiên khẽ giật mình, sau một khắc, đôi mắt hắn ta co rụt lại.

"La Hồng? Không chết?"

Quả nhiên, hắc ảnh kia vằn vẹo nhúc nhích rồi hoá thành dáng vẻ của La Hồng.

La Hồng cười nhạt nhìn Ngô Thiên, kinh không, hi không, ngạc nhiên không?

Hắn giơ tay ném ra, một đoàn vật chất màu đen liền rơi mạnh vào trong phòng của Ngô Thiên, phát ra một tiếng trầm đục.

Âm!

La Hồng chẳng hề dừng lại dù chỉ là một khắc, lại lần nữa di hình hoán ảnh rời đi, Tà Ảnh trong phòng Ngô Thiên, cũng nhanh chóng tiêu tán.

Bầu không khí vô cùng yên tĩnh.

Chỉ còn lại Ngô Thiên trừng mắt, nhìn chằm chằm vào đồng vật chất màu đen và La Hồng ném ra kia.

Về mặt hắn ta ngơ ngác, đồng thời, trong lòng không ngừng nổi lên dự cảm xấu.

Cùng lúc đó.

Tiếng phá cửa của đám thi quỷ ngoài phòng, bỗng nhiên đều ngừng lại.

Tiếng đập cửa nặng nề kia đột nhiên im bật lại, đặc biệt là nơi trước Phật ộc La Hồng đang ở, khi đồ vật màu đen trong tay La Hồng biến mất, tiếng Kim Thi phá cửa bỗng nhiên im bật.

Trong phòng, La Hồng vốn đang bị hao hụt tinh khí thần nghiêm trọng do liên tục thi triển Di Hình Hoán Ảnh đang hí mắt chờ phản ứng của Kim Thi kia, từ đó xác định phải chăng Kim Thi bị thứ màu đen kia hấp dẫn, nên mới quẩn chặt lấy hắn.

Rất lâu sau, La Hồng dán tai vào cửa, nghe được tiếng bước chân nặng nề rời đi của Kim Thi.

Khóe miệng La Hồng cong lên, hắn biết... Mình đã đánh cược đúng rồi!

Vật chất màu đen này, hoặc cũng có thể gọi tử khí thuần khiết sau khi bị chiết tách hết tà sát, chính là nguyên nhân tại sao Kim Thi vẫn luôn khoá chặt lấy hắn.

Có lẽ tử khí có tác dụng định vị, hoặc có thể tử khí này là thứ mà hành thi cần.

Cho dù là trường hợp nào, La Hồng đều có thể chắc chắn một điều.

Ngô thiên... Sẽ kinh hỉ lắm đây.

Mà giờ phút này, trong Phật ộc, có một cơn ớn lạnh từ lòng bàn chân Ngô Thiên xông thẳng lên đầu.

Tiếng phá cửa bên ngoài đột nhiên biến mất làm cho trái tim của Ngô Thiên như muốn ngừng đập.

Có vấn đề!

Tuyệt đối có vấn đề, La Hồng không thể nào tốn sức vào Phật ộc của hắn ta chỉ để tặng quà.

Trong lòng Ngô Thiên cảm thấy ớn lạnh đến rợn cả người, hắn ta tận mắt nhìn thấy La Hồng bị thủy triều hắc ám nuốt hết, thế nhưng... La Hồng lại không chết!

Không thể tưởng tượng nổi, khiến hắn ta quả thực không dám tin vào hai con mắt của mình.

Nếu không phải hắn ta tận mắt nhìn thấy La Hồng còn sống thì có lẽ hắn ta vẫn cho rằng La Hồng đã biến thành ma trong bí cảnh Địa Tạng.

Ngô Thiên nhìn chằm chằm thứ màu đen trên mặt đất kia, da mặt bỗng nhiên run lên!

Đây chính là khí tử linh!

Một đồng tử khí vô cùng thuần khiết!

Âm!

Bỗng dung, cánh cửa bị gõ, thanh âm giòn giã nổ vang trong toàn thành Tần Quảng.

"Quả nhiên có trá!t"

Ngô thiên vừa sợ vừa giận, cơ thể nhanh chóng lao vút đi, tránh xa khí tử linh.

Oanh!

Ván cửa nổ tung!

Kim Thi và rất nhiều ngân giáp thị cùng bộc phát sức mạnh, chỉ trong nháy mắt đã làm nổ tung cửa của Phật ốc!

Bức tượng Phật phủ ánh sáng xanh trên căn phòng Ngô Thiên ở bỗng xuất hiện đầy vết nứt.

Chương 396: Tà Ảnh Nhị phẩm... Đứng lên! (1)

Chợt một cơn gió âm u lạnh lẽo bỗng thổi vào trong Phật ốc.
Có lẽ là do dư âm của tượng Phật, thủy triều hắc ám không thể nào tiến vào trong phòng được, nhưng, cửa mở..... Từng hơi thở mạnh mẽ của hành thi tộc Thi Quỷ tràn vào trong phòng.

Đa đầu Ngô Thiên run lên, trong lòng sớm đã mắng chửi La Hồng cả trăm ngàn lần.

Đúng là họa thủy đông dẫn (1)!

(1) Họa thủy đông dẫn: Chỉ mưu kế bắt người khác chịu tội thay mình.
Là La Hồng đã dẫn tai họa tới chỗ này của hắn ta.

Một đồng tử khí vô cùng tinh thuần kia chính là màn mở đầu.

Hèn hạ, ghê tởm!

La Hồng này không phải được gọi là tấm gương tốt chính nghĩa của huyện An Bình sao? Làm người chính trực, công chính cơ mà?

Thế này thì chính trực chỗ nào?

Là một con hàng âm nhân thì có!

Lời đồn hại chết người!

Trong lòng Ngô Thiên cơ hồ đã giận đến muốn phát nổ, nhưng hắn ta lại không còn sự lựa chọn nào khác, nhìn Kim Thi bước vào trong Phật ốc của mình, Ngô Thiên cảm thấy có một cơn ớn lạnh xông lên trong lòng.

Ngô Thiên không còn băn khoăn gì nữa, hắn ta bộc phát ra toàn bộ sức mạnh, kiếm trong hộp kiếm bay vụt ra, kiếm quang, kiếm khí mạnh mẽ, kích động trong Phật ốc.

Kim Thi bị kiếm quang của hắn ta chém phải, lập tức nổ tung nửa người, bị sức mạnh mạnh mẽ đánh bật ra khỏi phòng.

Dù sao Ngô Thiên cũng là cường giả hạng ba Địa Bảng của Đại Sở, bàn đến thực lực, hắn ta không yếu hơn Nhất phẩm, tuy rằng Kim Thi này mạnh, nhưng cũng chỉ có sức của Nhị phẩm.

Bị một chiêu của Ngô Thiên đánh bay.

Ngô thiên muốn đóng cửa, nhưng, với loại trình độ này, căn bản không thể đánh chết được Kim Thi.

Sau đó, ngân giáp thi, đồng giáp thi chen chúc tiến vào.

"Cút ngay!"

Trong mắt Ngô Thiên hiện lên sát khí lạnh lẽo.

Nháy mắt kiềm quang xẹt qua, kiềm khí Lôi Trì trên đỉnh đầu hấn ta cuộn trào mãnh liệt, một đạo lôi đình thô to như cánh tay trẻ con từ Lôi Trì giáng xuống, nháy mắt đánh nổ tung ngân giáp thì có chiến lực Tam phẩm đỉnh phong và đồng giáp thì có chiến lực Tứ phẩm đỉnh phong.

Nhưng, ngay sau đó, sắc mặt Ngô Thiên thay đổi.

Bởi vì, vào khoảnh khắc ngân giáp thì nổ tung, bên ngoài Phật ốc khí tử linh hóa thành xoáy nước càn quét, sau đó, một Kim Thi hiện lên.

Nháy mắt, Ngô Thiên đã hiểu được, giết hành thi sẽ có hành thi mạnh hơn xuất hiện!

Làm sao La Hồng lại chọc phải những phiền toái này vậy?!

Tim của Ngô thiên đã nguội lạnh, không thể đánh chết đám hành thi này, chỉ có thể áp chế đối phương.

Ngô Thiên có cảm giác rất bất lực, hai con Kim Thi vây sát hấn ta, hơn nữa còn rất nhiều ngân giáp thi và đồng giáp thi, thân thể Ngô Thiên vốn đã bị thương, giờ hấn ta cảm thấy có chút lực bất tòng tâm.

Trong Phật ốc vòng, càng ngày càng nhiều hành thi.

"Cút hết cho ta!"

Ngô Thiên hét lớn, kiềm khí mạnh mẽ như cơn lốc càn quét, giống như cá voi đang ngấu nghiến.

Cuối cùng trong nháy mắt đã dọn sạch phòng.

Đối mặt với cục diện này, Ngô Thiên có thể làm sao?

Ra Phật ốc hấn ta hấn phải chết, cho nên hấn ta chỉ có thể cố gắng chống đỡ, chờ thủy triều hắc ám rút đi, có lẽ đám hành thi sẽ biến mất.

Cùng lúc đó.

Trong các Phật ốc khác.

Về mặt của rất nhiều tu sĩ Nhị phẩm, Tam phẩm trốn trong đó đều biến hóa.

Bọn họ nghe thấy tiếng hét phẫn nộ của Ngô Thiên, của Phật ốc nơi Ngô Thiên ở bị đánh vỡ sao?

Thảm quát Mọi người đều cảm thấy Ngô Thiên thật sự quá thảm.

Thân thể bị La Hồng ép cho trọng thương cũng thôi đi, giờ trốn trong Phật ốc, còn bị sinh vật không xác định trong thủy triều hắc ám phá cửa vào phòng.

Bọn họ không biết là La Hồng giờ trở quỷ, dù sao thì, trong nhận thức của bọn họ, La Hồng đã bị thủy triều hắc ám ăn mòn đến chết.

âm âm âm!

Khí kinh khủng bỗng thổi quét ra, đó là sức mạnh của bậc Nhị phẩm.

Trong lòng rất nhiều người rừng mình, trong đám sinh vật không xác định kia có tồn tại cấp bậc Nhị phẩm?!

Bí cảnh Địa Tạng này... so với trong tượng tượng của bọn họ hình như còn nguy hiểm hơn nhiều.

Mà La Hồng tránh trong Phật ốc, nhìn hành thi cụt tay cụt chân không ngừng bị đánh bay mà ra, tứ chi bay tứ tung, đôi mắt đột nhiên sáng ngời.

Nâng tay lên, Sát Châu hóa thành một cây châm nhỏ màu đen, dưới sự khống chế của La Hồng lặng lẽ bay ra.

Rõ ràng Ngô Thiên đã hiểu ra, giết hành thi sẽ dẫn tới hành thi mạnh hơn, cho nên hắn ta không giết, chỉ là khiến đối phương bị thương nặng.

Nếu Ngô thiên không giết, vậy La Hồng hắn giết!

Tâm thần vừa động, sát châu hóa thành châm tức khắc bay vọt ra, lặng yên không một tiếng động bay đến trước Phật ốc nơi Ngô thiên ở.

Ong...

Nháy mắt Sát Châu hóa kiếm, đột nhiên bùng nổ!

Phụt!

Một con đồng giáp thi bị Ngô Thiên đánh cho thành rách nát lại bị kiếm Sát Châu của La Hồng đột ngột bay ra chém đứt cổ Khí Tử Linh trong cơ thể đồng giáp thi bị La Hồng hấp thu không ngừng qua kiếm Sát Châu.

Còn về phần tử khí tinh thuần bị tinh lọc ra, La Hồng lại tìm cơ hội, dùng tà ảnh trộm đưa về trước Phật ốc của Ngô thiên.

La Hồng như người làm việc tốt không lưu tên, thay Ngô Thiên giết một con lại thêm một con đồng giáp thi.

La Hồng không xuống tay với ngân thi cùng ngân giáp thi, chủ yếu là giết ngân thi và ngân giáp thi có chiến lực Tam phẩm tạo nên động tĩnh quá lớn.

Mà đồng giáp thi vừa vặn tốt.

Tất cả những việc này... Diễn ra lặng yên không tiếng động.

Người duy nhất có thể cảm giác được những biến hóa này, chỉ có Ngô thiên.

Bởi vì, hắn ta phát hiện, số lượng ngân thi vậy giết hắn ta đã nhiều hơn!

Bất tri bất giác...

Từ tám con, đến mười con, rồi đến mười hai con...

Ngô Thiên hao tổn càng ngày càng nhiều sức mạnh, dần dần, hắn ta có cảm giác không thích hợp.

Hắn ta dùng một kiếm đầy hai con Kim Thi lại vọt tới lần nữa ra.

Đôi mắt sắc bén đã phát hiện ra kiêu Sát Châu không ngừng giết đồng
giáp thi ngoài Phật ốc!

Con bà nó!

La Hồng! Lại là ngươi!

Ngươi còn là người sao?!

Bấy ta hết lần này đến lần khác?

Không chịu ngừng đúng không?!

Chương 397: Tà Ảnh Nhị phẩm... Đứng lên! (2)

Ngô thiên cảm thấy thật ghen khuất, thực lực của hắn ta mạnh hơn so với La Hồng nhưng sau nhiều lần vẫn luôn bị La Hồng áp chế, bị La Hồng tính kế.

Nhưng, La Hồng lại ngay ngoài sáng giết đồng giáp thi trước mặt hắn ta, Ngô thiên có thể làm sao bây giờ?

Phật ốc của hắn ta như nổ tung, lung lay sắp đổ, trên vách tường đầy vết nứt.

Nhưng không thể nổ được, một khi nổ tung, thủy triều hắc ám sẽ cắn nuốt hắn ta.

Ngô thiên cắn răng, tiếp tục chống đỡ!

Chỉ cần chống đỡ qua thủy triều hắc ám là được rồi, thủy triều hắc ám sẽ không kéo dài quá lâu.

Trong miệng Ngô Thiên ho ra máu, khí tử linh trong cơ thể đang không ngừng ăn mòn hắn ta.

Trong Phật ốc.

La Hồng chậm rãi mở mắt ra, phun ra một ngụm trọc khí.

Hắn vô cùng kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Ngô Thiên.

"Thế mà vẫn có thể chống đỡ?"

La Hồng chép miệng, không hổ là cường giả hạng ba Địa Bảng Đại Sở, đúng là kiên cường khiến người cảm động.

Đây là sự kỳ diệu của sinh mệnh!

La Hồng quyết định sẽ vì hắn ta mà làm chút gì đó.

Tâm thần vừa động, cùng một đạo tà ảnh bố trí ở ngoài phòng thay hình hoán vị.

La Hồng, đã hoàn toàn hồi phục thương thế, nháy mắt xuất hiện phía sau một con ngân giáp thi, hơn nữa, kiếm khí trong cơ thể mạnh mẽ trào dâng, chồng lên kiếm khí, phóng thích kiếm Hóa Long.

Phụt!

Một kích chém nát ngân giáp thi!

Dĩ nhiên là động tĩnh này không thể gạt được Ngô Thiên.

Ngô Thiên trừng mắt, không tin được mà nhìn La Hồng hành động thoải mái trong thủy triều hắc ám, nháy mắt đã không bình tĩnh được nữa.

"Sao có thể?!"

Sau khi hút khô khí Tử Linh của một con ngân giáp thì đã chết, La Hồng đi về phía Ngô Thiên đang khó tin, khẽ mỉm cười rồi nháy mắt rút lui.

Ngô thiên cơ hồ muốn phát điên khi nhìn thấy một con Kim Thi xuất hiện!

Phụt!

Kiểm khí Lôi Trì của Ngô Thiên đã bị gõ nát, nếu trong trạng thái toàn thịnh, bị ba con Kim Thi vây ầu, hẳn ta sẽ chẳng sao cả, nhưng giờ phút này, trong thể nội bị khí Tử Linh tra tấn, ngoài bị Kim Thi đánh.

Ngô Thiên không ngừng ho ra máu, cả người máu thịt mơ hồ, phát ra tiếng gào thét thê lương.

"La Hồng! Người đáng chết! Ta có biến thành quỷ cũng sẽ không tha cho người!"

Tiếng gào thét thê lương của Ngô Thiên quanh quẩn trong thành.

La Hồng híp mắt, nhìn Ngô Thiên, nhìn trạng thái như phát điên của hắn ta, nụ cười dần tắt.

Chẳng nhiều lời, hắn lại tới gần một con ngân giáp thì, sau một hồi khổ chiến hắn hút khô khí Tử Linh của đối phương.

Lại có thêm một con Kim Thi bị tử khí trong phòng Ngô thiên hấp dẫn, xông về phía Ngô Thiên.

Bốn con Kim Thi vây ầu, Ngô thiên càng bị đánh thảm.

Ngô Thiên hiểu, lúc này... Xem như hắn ta chạy trời không khỏi nắng.

Hắn ta cười thảm.

"Không nghĩ tới thể mà Ngô Thiên ta sẽ chết ở nơi này..."

"Thế mà lại phải chết thê thảm như vậy, không cam lòng a... Thật không cam lòng a..."

Ngô thiên cười thảm, cao giọng cười thảm.

Sau đó, hắn ta nhìn chằm chằm La Hồng đầy sát khí: "Ta có chết cũng sẽ không để người được tốt!"

"Tất cả mọi người trong Phật ốc nghe đây, La Hồng không chết!"

Hắn có thể hành động thoải mái trong thủy triều hắc ám! Những hành thi này đều là do La Hồng dẫn tới! Hắn là vương giả trong thủy triều hắc ám, các người không giết hắn, cuối cùng sẽ bị hắn giết bỏ từng người!"

"Nhớ kỹ, thừa dịp hừng đông, lúc thủy triều hắc ám rút đi, giết La Hồng!"

"Giết chết La Hồng!"

Âm thanh thê lương của Ngô Thiên vang vọng trên không thành Tàn Quảng.

Tất cả mọi người tròn trong Phật ôc đều bơi rồi.

La Hồng chưa chết?

Hắn có thể tự do hành động trong thủy triều hắc ám? Còn ám sát Ngô Thiên?

"Ngô thiên tạ... Hận! Thế giới này vẫn luôn bắt công với ta!"

Ngô Thiên rống giận.

Ngay sau đó, thân thể vốn đã bị thương nặng của hắn ta chợt bộc phát ra sức mạnh mạnh mẽ tuyệt đối Lôi Trì trên đỉnh đầu Ngô Thiên tỏa ra quang mang vạn trượng, trong Lôi Trì, một thanh kiếm nổi lên, đó là một thanh bảo kiếm lôi vòng cung quần quanh!

"Ngô gia, Lôi Tước!"

Ngô Thiên nói.

Dứt lời, hắn ta chẳng màng tới khí Tử Linh đang bùng nổ trong cơ thể, trong nháy mắt, một kiếm phóng ra.

Vết nứt giăng đầy trên kiếm Lôi Tước, ngay sau đó, vỡ nát, vô số kiếm mang càn quét như muốn chẻ thủy triều hắc ám này ra.

Lôi hình cung lớn tạo thành kiếm mang càn quét qua, đất trời như nứt toác!

La Hồng nháy mắt thay đổi vị trí với tà ảnh, về tới Phật ôc.

Dưới kiếm mang kích động, bốn Kim Thi bị chém chết, tà ảnh mà La Hồng di hình hoán ảnh lưu lại cũng là bị trảm bạo trong nháy mắt Nơi Phật ôc của Ngô Thiên ở chia năm xẻ bảy, biến thành đất bằng.

Ở giữa, khí tử linh trong thân thể Ngô thiên trào dâng, máu thịt của hắn ta bắt đầu bị cắn nuốt từng chút từng chút, cuối cùng, hóa thành một bộ xương trắng.

Khí tử linh trong thủy triều hắc ám bạo động.

Bốn kim giáp thi hiện lên, khí cơ khủng bố mà mạnh mẽ kích động giữa màn đêm đen khiến thủy triều hắc ám như cuộn lên ngàn con sóng lớn!

Kim giáp thi, chiến lực Nhị phẩm đỉnh phong!

Cho dù có là Ngô Thiên mà bị bốn kim giáp thi vây ầu cũng hẳn phải chết!

Ngoại trừ bốn kim giáp thi, còn có rất nhiều ngân giáp thi bị chém chết sau đó Kim Thi hiện lên ...

Khí tử linh của thủy triều hắc ám dường như bạo động!

Cửa thành.

Đôi mắt to của Quỷ Bà sáng lên.

"Khắc khắc khắc... Cuối cùng cũng có người chết"

Bàn tay tiểu tụy Quỷ Bà đột nhiên nắm lại, ngay sau đó, phía trên bộ xương cốt của Ngô Thiên có một bàn tay màu đen vươn ra.

Bàn tay nắm lấy một cái, Ngô thiên biến thành thịt nát, lại là hóa thi dầu, bị Quỷ Bà kéo đi, chui vào bên trong đèn lồng màu xanh lục.

Bốn kim giáp thi lạnh băng vô tình quét mắt bốn phía, rất nhanh đã tìm được đồng tử khí tinh thuần kia.

Ngô Thiên đã chết, bọn chúng đã mất đi mục tiêu.

Tử khí bị bốn con kim giáp thi bóp nát bị bọn chúng hấp thu, sau đó, bọn chúng giống như mất đi mục tiêu, bắt đầu lang thang không có mục tiêu, bắt đầu gõ cửa từng gian Phật ốc.

Những cường giả có mặt trong Phật ốc đều sợ hãi!

Ngô Thiên... Đã chết!

Cường giả hạng ba Địa Bảng Đại Sở, tương lai hẳn ta nhất định trở thành cường giả Thiên Bảng nhưng hẳn ta cứ như vậy mà chết!

Chết vô cùng thê thảm!

Chương 398: Tà Ảnh Nhị phẩm... Đứng lên! (3)

Trong Phật ốc, Ngô Mị Nương hoảng hốt, La Hồng không chết, mà ngược lại là Ngô thiên chết?

Bóng đen bao phủ trong lòng nàng từ trước đến giờ, Ngô Thiên, cứ như vậy mà chết rồi?

Tất cả mọi người có thể nghe được trong tiếng cười thảm thê lương cuối cùng kia của Ngô Thiên là sự không cam lòng và bất đắc dĩ.

Ngô Thiên hận vận mệnh bất công.

Hắn ta rõ ràng có thiên phú và thực lực mạnh mẽ tuyệt đối đến cực điểm, nhưng lại bởi xuất thân dòng thứ của Ngô gia mà mất đi tư cách tranh đoạt vị trí kiểm chủ Ngô gia.

Mà bây giờ còn là bị La Hồng giết chết, chết thảm trong bí cảnh Địa Tạng.

Lời nói của Ngô thiên trước khi chết như chiêu cáo thiên hạ để cho tất cả mọi người nghe rõ ràng.

Là La Hồng bấy giết y!

Một tên Tứ phẩm bấy giết Nhị phẩm Địa Bảng Đại Sở!

Mà lời khuyên cuối cùng của Ngô Thiên nói rằng mọi người phải giết La Hồng khi thủy triều hắc ám rút đi khiến rất nhiều người rung mình.

La Hồng có thể hành động tự do trong thủy triều hắc ám, thậm chí có thể lợi dụng hành thi tới để giết người, nên La Hồng có thể hồ chết Ngô thiên, ở đây ai có thể chống đỡ được để không bị La Hồng hồ chết?!

Trong lúc nhất thời, hàn khí lại dâng lên trong lòng mọi người!

Sát khí trong lòng rất nhiều người nhanh chóng bành trướng, trong lòng âm thầm xác định, lúc thủy triều hắc ám rút đi cũng là lúc giết La Hồng!

Tình hình nháy mắt vắng lặng lại.

Chỉ còn lại âm thanh kim giáp thi dẫn theo rất nhiều hành thi đám của Phật ốc.

Nhưng, không có tử khí tinh thuần kích thích, những kim giáp thi này cũng không gõ cửa quá kịch liệt.

Cùng lúc đó.

Bên ngoài.

Trên núi Vô Lượng, Vọng Xuyên Tự.

Phía trên Diễn Võ Trường.

Từng vị võ tăng ngồi xếp bằng tạo nên một uy thế Phật vận không lồ khiến rất nhiều cao thủ Nhất phẩm cũng không dám gây chuyện.

Mà chung quanh Vọng Xuyên Tự, có rất nhiều cao thủ Nhất phẩm đang lượn lờ.

Bỗng nhiên, trong lòng cường giả Nhất phẩm đến từ vương triều Đại Sở có cảm giác, gã nâng tay lên, một quyển sách xuất hiện ở trong tay gã.

Gã mở ra quyển sách, lật đến Địa Bảng, có thể nhìn thấy trên tên của Ngô thiên đệ tam Địa Bảng đã thấm ra máu tươi, hoàn toàn mơ hồ.

Bên ngoài vì điều này mà hoàn toàn ngưng trọng.

"Ngô thiên... chết rồi?"

"Không thể tin được... Yêu nghiệt của Ngô gia, Ngô Thiên chết rồi?!"

"Làm sao lại thế? Ngô Thiên chính là đệ tam Địa Bảng, Nhất phẩm bình thường cũng chưa chắc đã là đối thủ của hắn ta, làm sao hắn ta lại chết?"

"Ai giết?"

Một lúc sau có người ân trần nói:

"Nghe nói Ngô Thiên xuống bí cảnh Địa Tạng là để giết La Hồng... Lẽ nào là bị La Hồng giết?"

Không khí toàn bộ Diễn Võ Trường tức khắc vì điều này mà cứng lại.

Cái này... có khả năng sao?

Sâu trong bí cảnh Địa Tạng.

Có một đạo bạch quang đang lập loè, đó là một người mặc đạo bào, đạo nhân tiên phong đạo cốt.

Hắn ta ngồi nghiêng trên lưng bạch hạc, bạch hạc đập cánh, bay hết tầng này đến tầng khác, như bay về phía vực sâu vô tận.

Dần dần, ở trong mắt đạo nhân.

Nữ tăng mặc bạch bào ngồi xếp bằng trên một đài sen màu đen hiện ra ở trong mắt hắn ta.

Thủy triều hắc ám chưa rút đi.

Nhưng, đã có xu thế muốn rút đi.

Sau khi kim giáp thi dẫn theo rất nhiều hành thi phá cửa không có kết quả, có lẽ chúng cảm ứng được thủy triều hắc ám sắp rút nên rồi rút rút đi như chưa từng xuất hiện trong đất trời.

La Hồng cảm ứng được hành thi đang rút lui, đau lòng vô cùng, cảm giác như thua lỗ mấy trăm triệu, những thứ đó đều là lực Tà Sát đó!

Cả đất trời im ắng.

La Hồng tra xét một phen, sau khi xác định hành thi đều đã rút đi, hắn phiêu nhiên ra khỏi Phật ốc.

Bạch y trên người hần tung bay, đập trên mặt đất lạnh lẽo của Cổ Thành.

Trên không trung, thủy triều hắc ám bắt đầu rút lui, lại có từng bông tuyết trắng bắt đầu phiêu đảng rơi xuống.

Chỉ trong nháy mắt đã rơi đầy đất, khiến cho trên mặt đất đều là tuyết trắng xóa.

La Hồng đi tới trước Phật ốc bị kiếm khí san thành bình địa.

Ngô Thiên chỉ còn lại bạch cốt ngồi xếp bằng, thê thảm lạnh lẽo.

Trong quyển sách da người, tên Ngô Thiên cũng biến mất trong cột đối tượng nhằm vào.

Điều này chứng minh Ngô Thiên đã chết thật.

La Hồng cảm khái rất nhiều.

Một Nhị phẩm, còn là một Nhị phẩm xếp hạng ba Địa Bảng vương triều Đại Sở.

Nếu ở bên ngoài, La Hồng gặp phải hần ta, chết là không thể nghi ngờ.

Nhưng, Ngô Thiên lại bị hần bấy giết trong bí cảnh Địa Tạng.

"Cho nên... Vì cái gì mà ngươi phải nhất quyết tiến vào bí cảnh đâu?"

La Hồng lắc đầu.

Kẻ giết người ắt sẽ bị người giết. Nếu Ngô Thiên không nghĩ đến việc giết La Hồng hần, hần ta cũng không phải chết.

Đáng tiếc... Sinh mệnh chỉ có một lần, không có nếu.

"Nhị phẩm... Không thể lãng phí a"

La Hồng lấy Mặt Nạ Tà Quân ra, đột nhiên đeo trên mặt.

Đối mặt với bạch cốt Ngô Thiên đang ngồi xếp bằng, chậm rãi nâng tay lên.

"Không phải ngươi thành quỷ cũng không muốn buông tha cho ta sao?"

"Vậy thì..."

"Đứng lên!"

Tiếng La Hồng vang lên trầm thấp như ngâm xướng.

Tuyết lông ngỗng bay tán loạn, bay xuống trên bộ xương trắng của Ngô Thiên.

Bạch cốt không hề có động tĩnh.

Quả nhiên, cho dù có mang Mặt Nạ Tà Quân lên, muốn triệu hoán Tà ảnh tu sĩ Nhị phẩm vẫn rất khó, hần đã cố hết sức.

La Hồng hít sâu một hơi, thử lại một lần nữa.

Vẫn thất bại.

Sau ba lần thất bại liên tục sẽ không có cách nào triệu hoán vong linh tà ảnh nữa.

Nên đối với lần thứ ba, La Hồng cũng không ôm kỳ vọng gì.

Vào lúc La Hồng ngâm xướng.

Sâu trong bí cảnh Địa Tạng.

Hàng mi cong cong của vị nữ tăng ngồi xếp bằng ở trên đài sen kia khẽ run rẩy, ngay sau đó, nàng chậm rãi mở mắt.

Trong mắt phản chiếu hành vi của La Hồng.

Nữ tăng cười, hai má lúm đồng tiền tựa hoa nở rộ, nàng vươn một ngón tay điểm một cái trên không trung.

Ông...

Trên đường dài, cổ thành có tuyết.

La Hồng mang mặt nạ Tà Quân, tóc bạc bay bay, hẳn vốn không ôm hy vọng gì lại trợn mắt há hốc mồm nhìn một bóng dáng màu đen, chậm rãi bò dậy từ trong bóng bộ xương trắng của Ngô Thiên.

Chương 399: Chàng trai trẻ, song tu không? (1)

Thành... Thành cộng rồi?!

La Hồng trợn mắt há hốc mồm nhìn bóng đen chậm rãi bò ra từ trong bóng của Ngô Thiên.

Trong mắt hắn, bây giờ tất cả mỹ nhân thiên tiên trên thế giới có tụ hội lại đây cũng không đẹp bằng cảnh tượng này.

Đây chính là tà ảnh Nhị phẩm đó, từ trước đến giờ, đây là lần đầu tiên La Hồng triệu hoán thành công tà ảnh Nhị phẩm.

Mắt La Hồng sáng rực lên, mặc dù hắn phát hiện ra, lực tà sát trong đan điền mình đang cạn đi nhanh chóng, lấy lực tà sát dự trữ của hắn đại khái cũng chỉ triệu hoán được Tà Ảnh Ngô Thiên khoảng ba lần.

Một khi Tà Ảnh Ngô Thiên trong lúc chiến đấu bị hủy đến ba lần, La Hồng muốn duy trì tà ảnh Ngô Thiên tiến vào trạng thái chiến đấu lần nữa sẽ rất khó khăn.

Nói ngắn gọn, tà ảnh Nhị phẩm tuy tốt thật, nhưng sự tiêu hao năng lượng cũng rất lớn, lấy thực lực hiện giờ của La Hồng, rất khó có thể không chế nó một cách hoàn mỹ, thậm chí, La Hồng còn không thể phóng thích hết sức mạnh của Tà Ảnh Ngô Thiên.

Theo lý mà nói, khi hóa thành tà ảnh, sức chiến đấu của tà ảnh sẽ mạnh hơn một chút so với sinh thời, nhưng tà ảnh Ngô Thiên lại không cường đại hơn, thậm chí, La Hồng muốn phát huy toàn lực của tà ảnh Ngô Thiên, tốc độ tiêu hao lực tà sát càng nhanh!

Nói ngắn gọn, tà ảnh Ngô Thiên này... Chính là một con thú nuốt vàng! La Hồng gỡ mặt nạ Tà Quân xuống, lại vui sướng không thôi.

Được lắm, triệu hoán được tà ảnh Nhị phẩm, điều này chứng minh cái gì?

Chứng minh La Hồng hắn ít nhất cũng có đủ thủ đoạn để đối phó với cao thủ Nhị phẩm!

"Đáng tiếc, không đủ lực tà sát, thời gian sử dụng quá ít, vốn tưởng rằng, với lực tà sát của tà tu Tứ phẩm hiện giờ đã đủ ứng phó rồi, nhưng xem ra vẫn còn kém xa"

"Sau khi rời khỏi đây, phải bảo Hoàng Siêu dụ dỗ nhiều tà tu tới gây chuyện một chút, gia tăng dung lượng cho tà sát hải ...

La Hồng lâm bẫm một câu.

Còn vì sao có thể triệu hoán thành công tà ảnh Nhị phạm Ngô Thiên, La Hồng không cố gắng đi tìm hiểu nguyên nhân, chỉ cho rằng hôm nay vận khí của hắn không tồi.

Suy cho cùng, việc triệu hoán tà ảnh này vốn liên quan nhiều đến vận khí.

Có lẽ là vận khí tích lũy được từ lúc xuyên qua đến nay đã hóa thành giờ khắc đánh thức tà ảnh này.

La Hồng thu hồi mặt nạ Tà Quân, nhìn tà ảnh Ngô Thiên đang đứng thẳng kia một lần nữa.

Đôi mắt đỏ rực mang theo vài phần giãy giụa, lại có vài phần bạo ngược.

Trước khi chết, Ngô Thiên không cam lòng bao nhiêu, giờ phút này bạo ngược bấy nhiêu, trong đôi mắt đỏ rực như có làn khói đỏ không ngừng tỏa ra, trên thân mình đen kịt có bóng dáng xao động đang không ngừng nhảy lên.

Ngô Thiên hóa thành tà ảnh, thân hình càng thêm cao lớn, đạt tới hai thước, hơi thở đè ép như là sóng thần đang lao tới.

Y từ từ cúi xuống, nhìn chăm chăm La Hồng.

La Hồng cũng đối mắt với y.

Khóe miệng La Hồng khẽ giương lên, đã hóa thành quỷ rồi cũng không buông tha cho bản công tử....

Vậy thì dễ rồi, liền cho người đến trở thành quỷ cũng không được La Hồng nhìn thấy sự giãy giụa trong tà ảnh Ngô Thiên, nhưng, phần nhiều vẫn là trung thành, đây là sự trung thành của tà ảnh đối với công pháp tu luyện Vong Linh Tà Ảnh.

Giống như một loại phép tắc trời buộc sức mạnh.

La Hồng nâng tay lên, điểm nhẹ vào mi tâm của Tà Ảnh Ngô Thiên.

Phanh!

Tà Ảnh Ngô Thiên tức khắc nổ tung.

Cùng lúc đó.

Thuỷ triều hắc ám bao phủ cả tòa thành Tân Quảng bắt đầu rút lui, tới nhanh, đi cũng nhanh...

Trong nháy mắt, bầu trời trở nên sáng ngời.

Nhưng, tuyết trắng tung bay lại mang theo mùi máu nhân nhát, giúp người ta hiểu rằng, khi bóng tối bao phủ khắp nơi đã xảy ra một cuộc thảm sát.

Một tuyệt thể thiên kiêu đệ tam Địa bảng đã chết thảm trong thủy triều hắc ám.

Trong Phật ốc.

Cửa còn chưa mở, từng đôi mắt từ trong phòng nhìn ra, thấy được La Hồng đang đứng trên đường cái.

Thủy triều hắc ám lui đi, rất nhiều người từ trong nhà đi ra.

Bọn họ thấy một La Hồng toàn thân nhuộm máu, nhưng trạng thái của hắn lại vô cùng tốt.

Giống như là, đối với hắn, rơi vào thủy triều hắc ám cũng giống như được gột rửa tinh thần vậy.

"Không thể nào... cho dù cao thủ Nhất phẩm mạnh nhất rơi vào thủy triều hắc ám cũng bị thương rất nặng, cần tiêu hao lượng lớn nguyên khí thiên địa mới có thể tiêu biến khí tử linh của thủy triều hắc ám, nếu không đủ nguyên khí, chỉ có thể dùng máu thịt của bản thân để diệt trừ"

"Vì sao La Hồng lại không có việc gì? Còn khỏe như vâm vậy..."

Chẳng lẽ những gì Ngô Thiên nói trước khi chết đều là sự thật?"

"Đại khái phần lớn là đúng đấy, Ngô Thiên chết thảm thật ... Một đời làm thiên kiêu lại chết không rõ ràng ở trong bí cảnh này..."

Lần này Ngô gia thiệt hại nặng rồi. "

Rất nhiều cao thủ Nhị phẩm đi ra từ trong phòng, nhìn xương trắng của Ngô Thiên bên trong hố sâu, cảm khái không thôi.

Nhưng phần hơn vẫn là rùng mình ớn lạnh.

Thiên kiêu hạng ba Địa Bảng của Đại Sở... Nhân vật bậc này trong tương lai nhất định có thể tiến vào Thiên bảng, trở thành bá chủ một phương.

Thế mà, lại cứ thế mất mạng tại một nơi như vậy..

Sự không cam lòng, oán hận, tiếng rống giận đầy thê lương của Ngô Thiên trước khi chết khiến cho mọi người sởn tóc gáy.

Chỉ có thể dùng một chữ để hình dung, thảm!

Mà chỉ có một người làm ra tất cả những việc này.

La Hồng!

Soạt một tiếng, ánh mắt của mọi người đều dừng trên người La Hồng đang đứng lặng trên phố dài.

Rất nhiều cao thủ Nhị phẩm cảnh giác nhìn chằm chằm La Hồng.

Thậm chí, có rất nhiều người bị lời nói cuối cùng Ngô Thiên làm cho dao động, có lẽ, có thể thừa dịp thủy triều hắc ám chưa đến, bọn họ có thể giết chết La Hồng.

Nếu không, một khi thủy triều buông xuống, La Hồng cũng có thể dùng phương thức giết chết Ngô Thiên giết bọn họ.

Chương 400: Chàng trai trẻ, song tu không? (2)

Điều khiến mọi người kinh sợ chính là đây, La Hồng có sức mạnh giết chết Nhị phẩm.

Tiêu Nhị Thất, Ngô Mị Nương cũng đi ra khỏi Phật ốc, nhìn La Hồng sừng sững hoàn hảo không tổn hao gì đứng trước xương cốt của Ngô Thiên, không biết nên nói gì.

La Hồng mang đến cho bọn họ càng ngày càng nhiều bất ngờ.

Ngô Thiên, tồn tại yêu nghiệt bậc này, cũng bị La Hồng giết chết.

Gia Luật Sách cũng nhìn chăm chăm La Hồng, cả người khẽ run, lần trước thấy La Hồng, y còn có thể đuổi đánh La Hồng, mà lúc này đây, chỉ bàn đến tu vi, La Hồng đã không kém gì y.

Gia Luật Sách là Tứ phẩm đỉnh phong, La Hồng cũng đã bước vào Tứ phẩm...

Hiện giờ Gia Luật Sách y còn là đối thủ của La Hồng sao?

Bản thân Gia Luật Sách cảm thấy rất nghi ngờ.

Dù sao thì, Gia Luật Sách y nếu không có ý niệm phụ thể, căn bản không thể giết được Nhị phẩm, mà La Hồng có thể.

Có lẽ, sau này sẽ có cơ hội so tài, Gia Luật Sách nheo mắt, y nhìn quanh bốn phía, một Nhị phẩm Kim Trướng Vương Đình sớm đã bộc lộ sát khí.

"La Hồng..."

"Hắn phải chết"

"Hắn không chết, bọn ta trong bí cảnh ăn ngủ khó yên!"

"Một khi đêm tối buông xuống sẽ hóa thành trận địa giết chóc của La Hồng, mạng của chúng ta khó mà giữ được!"

Một tên cao thủ Nhị phẩm phát ra thanh âm trầm thấp.

Nháy mắt, sát khí từ trên người bọn họ phóng thích ra khiến cho trên đường lớn như có cuồng phong gào thét, tuyết nhuộm màu máu từ vòm trời bay xuống bị sát khí chia năm xẻ bảy.

Bọn họ bị lời nói trước khi chết của Ngô Thiên kích thích.

Tầng bào màu trắng đã nhuộm màu máu trên người La Hồng tung bay.

La Hồng hơi nghiêng mặt, từng đạo thân ảnh đã chặn hết đường lui của hắn.

"Chư vị, không thù không oán, vì sao bản công tử phải giết các ngươi?"

La Hồng nhàn nhạt nói.

Lời này vừa dứt, một số Nhị phẩm cũng thu liễm tâm trí, không ra tay.

Đại khái, phân nửa là không có ân oán với La Hồng, tiến vào bí cảnh cũng vì cớ duyên.

Tuy rằng, bọn họ kiêng kỵ việc La Hồng có thể dùng thủy triều hắc ám giết người, nhưng bọn họ không trêu chọc La Hồng, La Hồng cũng không thể nào vô duyên vô cớ đi giết bọn họ, nên họ không ra tay vây giết La Hồng.

Nhưng, muốn bảo bọn họ ra mặt vì La Hồng thì không thể nào.

Không khí tại đường lớn dần trở nên áp lực.

Thần sắc Tiêu Nhị Thất khẽ biến, nhìn về phía vài Nhị phẩm Tiêu gia bên người gã.

Nhưng, mấy vị cao thủ Nhị phẩm kia lại chỉ lắc lắc đầu: "Tiêu thiếu gia, không được đập vào vũng nước đục này..."

"Ta cũng biết thiếu gia có quan hệ tốt với La Hồng, nhưng, hiện tại nếu xuất đầu sẽ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, sẽ phải đánh cược cả tánh mạng chúng ta, không đáng."

Có Nhị phẩm Tiêu gia lên tiếng, lời này cũng chẳng sai.

Tiêu Nhị Thất cũng không thể phản bác lại.

Bên kia, Nhị phẩm Ngô gia còn thực tế hơn, thậm chí có không ít Nhị phẩm Ngô gia gia nhập ngay vào đội ngũ bao vây diệt trừ La Hồng.

Ngay cả Ngô Mị Nương mở miệng cũng chẳng có tác dụng.

Thậm chí, những Nhị phẩm đã ra tay đều lạnh lùng nhìn về phía Ngô Mị Nương: "Tiểu thư, người chết chính là thiên kiều của Ngô gia chúng ta, cô là người Ngô gia, đến lúc này cô còn che chở cho La Hồng sao?"

"Cô như vậy làm sao có thể trở thành Kiếm Chủ Ngô gia ta?!"

Sắc mặt của Ngô Mị Nương xanh mét.

Nàng nhìn tên Nhị phẩm Ngô gia này, cắn răng, lúc trước Ngô Thiên còn mở miệng nói muốn giết nàng, La Hồng phần lớn là bị nàng làm liên lụy, kết quả, những người này lại không chịu nói lý lẽ.

Ngô Mị Nương nắm chặt tay, nàng cảm thấy thật bất lực Vẫn là do thực lực quá yếu.

Cho dù nàng là kiếm chủ tương lai của Ngô gia, nhưng thực lực lại yếu, đến cả quyền lên tiếng nàng cũng không có.

Nếu nàng có được thực lực của Ngô Thiên, những người dám không nghe theo hiệu lệnh của nàng sao?

"Lão Tiêu, lão Ngô... Các người đứng sang một bên đi, việc này không liên quan đến các người."

La Hồng nói.

"La Hồng ta cũng không phải người dễ bắt nạt, mọi người nhập bí cảnh đều là vì cơ duyên."

"Ngô Thiên muốn giết ta, ta giết Ngô Thiên là chuyện thiên kinh địa nghĩa", các người nếu muốn ra tay, La Hồng ta... Tự nhiên cũng muốn giết các người, đó là đạo lý."

"Thiên kinh địa nghĩa: việc hiển nhiên."

"Ta với các người không thù không oán, không ra tay, La Hồng ta cũng sẽ không cố ý giao thủ với các người, các người tìm cơ duyên của các người, mọi người phát triển hòa bình" La Hồng nói.

Lời nói quanh quẩn trên đường lớn, làm không khí giết chóc dịu đi vài phần.

Có một số người do dự một chút, quyết định thu tay.

Nhưng Nhị phẩm Địa bảng vây quanh La Hồng vẫn còn lại khoảng hai mươi mấy người, hơn nữa, còn có rất nhiều tu sĩ Tam phẩm Huyền bảng.

Đây là đợt cao thủ đầu tiên tiến vào thành Tần Quảng.

Bỗng nhiên.

Cùng sự rút lui của thủy triều hắc ám.

Cửa thành lần nữa mở ra, Quỷ Bà lại bắt đầu thu phí vào thành, cho người vào thành.

Chức trách của bà ta là vậy.

Cửa thành ầm ầm mở ra, từng đạo thân ảnh từ ngoài cửa thành bay vút vào, nghiền nát những giọt tuyết đang bay bay.

Rất nhiều cường giả vào thành, nhìn tình huống trong thành Tần Quảng, sắc mặt cũng khẽ hiện lên vẻ kinh ngạc.

Sát khí nồng đậm lại xơ xác tiêu điều khiến rất nhiều người đều có cảm giác mất tự nhiên.

Vốn dĩ rất nhiều Nhị phẩm muốn động thủ giết La Hồng, giờ phút này cũng ngừng động tác, nhìn về phía những cường giả cường hãn xông vào từ cửa thành.

Những cường giả đang tiến vào từ cửa thành cũng cảm thấy kinh ngạc, hai mươi mấy Nhị phẩm Địa bảng vây sát La Hồng - một người có tu vi Tứ phẩm...

Là thù hận gì vậy?

Có người ngăn chặn khí tử linh trong cơ thể, cạo giọng dò hỏi, mà Nhị phẩm vây sát La Hồng cũng chậm rãi mở miệng, kể lại sự tình đã phát sinh khi thủy triều hắc ám bao trùm toàn thành đêm qua.

Trong lúc nhất thời, rất nhiều cường giả dũng mãnh vào thành Tân Quảng đều hít khí lạnh.

Chương 401: Chàng trai trẻ, song tu không? (3)

"Ngô Thiên chết rồi?"

"Ngô Thiên, đệ Tam Địa Bảng của Đại Sở, bị La Hồng giết chết?"

"Người này có thể thoát mái di chuyển trong thủy triều hắc ám?"

Rất nhiều người đều nhìn chăm chăm, có vài phân không thể tin tưởng, cũng cảm giác được từng trận hàn ý truyền đến từ lòng bàn chân.

La Hồng nhìn về phía cửa thành, càng ngày càng nhiều cao thủ Nhị phẩm dũng mãnh tiến vào, trong lòng không khỏi chùng xuống.

Hắn nhìn thoáng qua chỗ sâu trong thành Tần Quảng, kế hoạch hiện giờ có lẽ chỉ có thể chạy vào chỗ sâu trong thành Tần Quảng mà thôi.

Lúc này, Địa Tạng bí cảnh hình như chỉ mở ra thành Tần Quảng, nhưng, thành Tần Quảng lại vô cùng lớn, lúc trước, mọi người vì phòng ngừa thủy triều hắc ám cùng quét sạch khí tử linh trong thân thể nên vừa vào thành đều đi tìm Phật ốc, chưa từng đi sâu vào bên trong thành.

Đỉnh linh linh!

Bỗng nhiên có tiếng Phạn âm vang lên.

Tuyết trắng đang bay xuống giữa thiên địa dường như cũng chậm đi rất nhiều.

Cửa thành, có một vị tăng nhân mặc bạch y, cả người được phật quang bao phủ, chậm rãi cất bước, chấp tay hành lễ, bộ bộ sinh liên".

"Bộ bộ sinh liên: từng bước đi nở hoa sen.

"Thủy triều hắc ám chính là thế giới của ác linh, có thể tự do hành động trong bóng đêm, đồng nghĩa người này đã là ác ma mang đầy tội nghiệt"

"Hắn cần Phật đến tịnh hoá."

Thanh âm êm dịu quanh quẩn trước thành lâu.

Không ít ánh mắt đều quét đến, nhìn vị tăng nhân mang mặc bạch y đang phiêu linh khởi vũ trong tuyết trắng kia.

"Khổ Tâm Tà Phật Tử!"

"Tà Phật Tử tới! Y và Ngô Thiên vốn nên cùng đến, nhưng bị thủy triều hắc ám cản trở, rốt cuộc hôm nay y cũng vào thành "La Hồng... Sợ là chết chắc rồi!"

Ánh mắt của từng cường giả trở nên nghiêm túc.

Thiên hạ đều biết thái tử Đại Hạ, Hạ Cực có mâu thuẫn với La gia, mà Tà Phật Tử là con trai tư sinh của Hạ Cực, hiện giờ mục đích y tiến vào bí cảnh tự nhiên không cần nói cũng biết.

Khô Tâm Tà Phật Tử, hiện giờ là đệ nhất Địa bảng Đại Hạ, thực lực mạnh mẽ, sâu không lường được.

La Hồng sợ mọc cánh cũng khó thoát!

Tà Phật Tử?

La Hồng bị một đám người vây quanh, nhìn về phía Tà Phật Tử.

Tà Phật Tử kia cũng nhìn La Hồng, trên khuôn mặt tuấn mỹ, lộ ra vẻ tươi cười, gật đầu với La Hồng.

Khô Tâm Tà Phật Tử mở miệng: "Thí chủ Ngô Thiên nói không sai, La Hồng chưa chết, mọi người trong bí cảnh sẽ ăn không ngon, ngủ không yên, cho nên, không bằng mọi người cùng liên thủ, cùng bắn tăng thanh lọc ác ma La Hồng, đưa La Hồng thí chủ tới miền cực lạc"

Lời nói của Khô Tâm Tà Phật Tử quanh quẩn phía trên đường dài.

Rất nhiều cường giả quay sang nhìn nhau, thấy sự dao động trong đôi mắt đối phương.

"La Hồng thí chủ chính là người giống vang tám mươi một tiếng chuông Vạn Phật, mở ra Địa Tạng bí cảnh, có duyên với Phật, duyên là cái gì, đây chính là duyên, có lẽ La Hồng thí chủ có duyên với truyền thừa Địa Tạng, truyền thừa Địa Tạng sẽ càng ưu ái hẳn"

"Nếu người nào có thể giết La Hồng thí chủ, có lẽ người đó sẽ nhận được đoạn duyên này."

Tà Phật Tử cười như nắng ấm, nói.

Lời nói dứt, làm không khí tức sát trong thành yên tĩnh lại, có hơi thở nặng nề từ từ nhện nhện.

Cơ duyên trong Địa Tạng bí cảnh là cái gì?

Đó là truyền thừa Địa Tạng, cho dù là Lục Địa Tiên cũng sẽ động tâm với truyền thừa Địa Tạng, theo như lời của Tà Phật Tử, nếu La Hồng chưa chết, truyền thừa của Địa Tạng bí cảnh kia có lẽ sẽ thật sự rơi vào tay La Hồng, ít nhất, cơ hội của La Hồng sẽ cao hơn vài phần so với bọn họ Mà La Hồng có thêm cơ hội đồng nghĩa với việc cơ hội của bọn họ sẽ ít vài phần.

Cho nên, đây cũng là một lý do để bọn họ giết La Hồng!

Tà Phật Tử cảm nhận được sự động tâm của mọi người, cười cười.

Gã chấp tay hành lễ, nhìn về phía La Hồng đang bị vây quanh.

Tà Phật Tử cũng không đoán trước được việc vừa vào thành cổ cư nhiên đã có tình huống kiêu này.

La Hồng giết Ngô Thiên, bị rất nhiều Nhị phẩm vây giết, điều này đúng là đã cho gã cơ hội tuyệt hảo để giết La Hồng.

Cho dù Tà Phạt Tử cần phải áp chế khí tử linh trong cơ thể, nhưng, hiện giờ thủy triều hắc ám vừa qua đi, kỳ thật Tà Phạt Tử cũng không sốt ruột.

Không ít Nhị phẩm vừa mới vào thành cũng áp chế khí tử linh, bọn họ cũng không quá sốt ruột, vây giết La Hồng rồi mới tìm Phật ốc từ từ tiêu tán khí tử linh, vẫn kịp.

"A di đà phật"

"La Hồng thí chủ, đề bần tăng đưa ngươi lên đường"

Tà Phạt Tử tươi cười xán lạn, nói.

âm âm âm!

Tùng luồng cương khí mạnh mẽ ngút trời.

Nháy mắt, sát khí của Nhị phẩm bùng nổ khiến những bông tuyết bay bay trên trời bị chém vụn La Hồng nhìn chăm chăm Tà Phạt Tử, cũng nhếch miệng, nở nụ cười rạng rỡ.

Tên Tà Phạt Tử này, khó trách có thể được gọi là Tà Phạt Tử, gã đúng là rất tâm cơ.

Khó trách bị đuổi ra Vọng Xuyên Tự.

Ngã Phật không cần loại kỹ nữ tâm cơ như ngươi!

Những Nhị phẩm vừa được La Hồng thuyết phục không ra tay nữa, giờ phút này lại bị mấy câu nói của Tà Phạt Tử kích động sát tâm.

Buộc hãn và cơ duyên của Địa Tạng bí cảnh vào một chỗ, cái này chẳng khác gì việc động chạm đến lợi ích của nhiều người.

Hãn cảm nhận được sát khí chung quanh nồng đậm như núi đè..

La Hồng hiểu rõ, phiền toái thật.

"Đưa cái beep"

La Hồng nhìn thoáng qua Tà Phạt Tử, chửi âm lên một câu, nháy mắt di hình hoán vị cùng Tà Ảnh Địch Sơn đang chạy như điên về nơi xa.

Trong phút chốc, La Hồng đang bị vây quanh bởi các cao thủ Nhị phẩm, biến thành Tà Ảnh Địch Sơn về mặt đầy ngỡ ngàng.

Cùng lúc đó, công kích của các cao thủ Nhị phẩm cũng giáng xuống.

Tà Ảnh Địch Sơn hoang mang, nhưng hoang mang không quá vài giây đã bị xé tan.

Tùng đạo khí cơ mạnh mẽ kích động trong thành cổ, truy đuổi theo La Hồng đang chạy như điên Các cao thủ Nhị phẩm, có người ngự kiếm, có người chạy như điên, có cũng lảng không phi độ đuổi giết La Hồng.

Chương 402: Chàng trai trẻ, song tu không? (4)

Có vô số những đợt công phạt phát ra mạnh mẽ.

Không khí trong thành cổ nháy mắt trở nên đầy nghiêm trọng, khoảng không như bị xé rách, không ngừng có những âm thanh lớn nổ vang, những dao động mãnh liệt thổi qua như những đợt sóng xung kích cán quét trên đường cái trong thành cổ.

Chỉ trong nháy mắt, không ít cao thủ Nhị phẩm dự đoán được La Hồng sẽ di hình đổi vị, đã sát phạt tới gần hần.

Trong mắt La Hồng sát khí trào dâng, quát lớn!

"Các người... Bản công tử nhớ kỹ toàn bộ!"

La Hồng nhìn chăm chăm vào từng tên cao thủ Nhị phẩm đang ra tay.

Đặc biệt là Nhị phẩm người Hồ của Kim Trướng Vương Đình, chính là những người hô hào giết chóc vui vẻ nhất, còn có tên Tà Phạt Tử kia, La Hồng đều nhớ kỹ hết thảy.

Trong lòng ngực, quyền sách da người đang không ngừng tản ra hơi ấm, mỗi hơi ấm đều đại diện cho tên của các đối tượng nhằm vào hần đang tự động hình thành.

Sát khí khủng bố cùng công phạt, tiếng nổ cùng áp lực làm quần áo trên người La Hồng không ngừng phân phát.

Tóc bay toát loạn, trong ánh mắt La Hồng hiện lên mấy phần lạnh lẽo cùng điên cuồng.

Hần nâng tay, đột nhiên nắm chặt, sau đó, như đội đất chui lên.

"Đứng lên!"

Vô số Tà Ảnh lao ra trong cái bóng của những cao thủ Nhị phẩm đó.

Ngô Thanh Sơn cùng Dư Tam Xuyên, hai Tà Ảnh Tam phẩm Huyền bảng này cũng vụt ra miên cường có được chiến lực của Nhị phẩm, giết về những Nhị phẩm Địa bảng đó.

Cùng lúc đó.

Tà Ảnh Ngô Thiên cũng từ trong bóng dáng của một tên cao thủ Nhị phẩm gần nhất vụt ra.

Tư tư tụt Lôi trì màu đen xuất hiện.

Tà sát trong đan điền La Hồng nháy mắt bị hút đi hơn phân nửa!

Nhưng, Tà Ảnh Ngô Thiên xuất hiện cũng đã thay thế La Hồng chặn lại hơn phân nửa sát khí.

"Lôi Tước!"

Tà Ảnh Ngô Thiên phát ra một âm thanh trầm thấp.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, một ánh sáng kiếm màu đen xẹt qua theo vòng cung sấm sét, kèm theo tiếng chim tước kêu vang, vụt qua trong tích tắc Tên cao thủ Nhị phẩm kia bị tà ảnh Ngô Thiên tiếp cận làm giật mình, trong lúc hoảng loạn, y bị sát chiêu của Tà Ảnh Ngô Thiên phóng ra chém cho nát đầu.

Tà Ảnh Ngô Thiên Nhị phẩm đỉnh phong rất mạnh!

Đặc biệt là kiếm Lôi Tước cũng theo hấn hóa thành tà ảnh, uy năng càng thêm đáng sợ.

Uy năng của kiếm khí Lôi Trì cũng tăng lên một chút, cho nên, một tên Nhị phẩm xếp hạng cuối trong Địa bảng đã bị giết chết trong nháy mắt.

Mà tà ảnh Ngô Thiên sát khí cực thịnh, sau khi giết chết một tên Nhị phẩm, lại điên cuồng chém giết, tà ảnh không sợ bị thương, lấy mạng đổi mạng, lại giết hai tên Nhị phẩm!

Tất cả những việc này chỉ phát sinh trong nháy mắt!

Phanh phanh phanh!

Sát phạt khủng bố nghiền tới.

Tà ảnh không ngừng bị nghiền nát.

Mà La Hồng cũng kêu lên một tiếng, mũi bật máu, sau khi mở miệng phun ra một ngụm máu lớn vội vàng bỏ đi.

Tà Phật Tử tụng niệm Phật hiệu, đến.

Đây ra một chương.

Đôi mắt đỏ rực của Tà Ảnh Ngô Thiên hiện lên sự lạnh băng, kiếm khí Lôi Trì xuất hiện, kiếm Lôi Tước phát ra tiếng nổ lớn, bắn về phía Tà Phật Tử.

Phật quang vô tận chiếu rọi.

Phía sau Tà Phật Tử như hiện ra một vị Đại Phật thật lớn.

Phật chương đẩy ra, kiếm Lôi Tước phát ra rên rỉ, bay ngược về.

Lôi trì của Tà Ảnh Ngô Thiên cũng bị một chương này đánh tan.

Cùng lúc đó, công phạt của rất nhiều cao thủ Nhị phẩm đều giáng xuống, Tà Ảnh Ngô Thiên nháy mắt bị đánh cho tan biến.

Tuyệt cảnh!

Trong nháy mắt, La Hồng đã rơi vào trong tuyệt cảnh.

Thậm chí, tuyệt cảnh lúc này còn nguy hiểm hơn nhiều so với cảnh ngoài thành phủ Giang Lăng bị một vạn quân vây giết lần trước!

Dù sao thì, lúc này hấn là bị gần trăm tên Nhị phẩm Địa bảng vây giết!

Ngay cả bản thân La Hồng cũng cảm thấy mình có chút khó thoát.

Cho dù hắn có dùng tới ma kiếm cũng chưa chắc đã có thể xử lí nhiều Nhị phẩm như vậy.

La Hồng chỉ có thể không ngừng chạy thật nhanh trốn vào chỗ sâu trong thành cổ.

Khi sắp bị đuổi kịp, La Hồng lại triệu hồi Tà Ảnh Ngô Thiên tới ngăn cản.

Mà Tà Ảnh Ngô Thiên làm sao ngăn cản nổi cuộc vây sát của gần trăm tên Nhị phẩm Địa bang do Tà Phật Tử chỉ huy, y chỉ ngăn cản được một lát lại bị đánh tan, nhưng, tốt xấu gì cũng thoáng cản trở được những người này.

La Hồng nhân cơ hội này lần nữa kéo ra khoảng cách, cho dù rất nhanh thôi, hắn lại bị đuổi kịp.

Sâu trong Địa Tạng bí cảnh.

Một thân ảnh mang đạo bào phiêu nhiên hạ xuống, xếp bằng trên lưng bạch hạc, phía trước có nữ tăng một thân bạch y ngồi ngẩn ngẩn trên đài sen màu đen.

Vân Trùng Dương nhìn nữ tăng mang bạch y, trong ánh mắt mang theo vài phần thâm thúy.

"Địa Tạng... Tọa trấn tại nơi này 8000 năm, người không vào Thiên môn, không trường sinh được, hiện giờ đã xem như dầu hết đèn tắt, không bằng đem kiếm Địa Tạng, cùng Địa Tạng kinh } truyền cho bản đạo, do Côn Luân Cung thay người tiếp tục trấn thủ, bản đạo từ Thiên môn chuyển thế, bắt hủ bắt diệt, có thể giúp người trấn áp ngàn năm."

Vân Trùng Dương, nói.

An tĩnh, an tĩnh như chết Nữ tăng trên đài sen đen vẫn không đáp lời.

Bỗng nhiên.

Bởi vì nữ tăng mở miệng.

Lại thấy trong nháy mắt nữ tăng trên đài sen màu đen kia hiện lên lúm đồng tiền như hoa, thanh âm của nàng như truyền đi khắp đất trời, vang lên âm âm.

"Chàng trai trẻ, song tu không?"

Hử?

Gi? Kích thích như vậy sao?

Vân Trùng Dương nghe vậy, sắc mặt tức khắc trở nên cổ quái.

"Cái này... Hình như không tốt lắm?" Vân Trùng Dương đang cười tiên hạc, mặt hiện lên vài phần xấu hổ hiếm thấy, nói.

Nhưng, nữ tăng liếc mắt nhìn hắn, vẻ mặt như nhìn đũa ngọc.

Sắc mặt Vân Trùng Dương tức khắc khẽ chờ đợi, y hiểu ra, lời này...

rõ ràng là không phải nói với y.

Nếu không phải nói với y.

Vậy thì... nói với người nào?

Phụt!

Công phạt khủng bố rơi xuống,

La Hồng cắn răng, tiêu hao hết lực tàn sát trong cơ thể, lần thứ ba triệu

hồi Tà Ảnh Ngô Thiên.

Lần này thoáng cản trở đối phương được nửa ngày.

Nhưng cuộc công phạt đã khiến tâm lung của La Hồng trở nên máu thịt mơ hồ.

Một Tứ phẩm bị gần trăm tên Nhị phẩm đuổi giết.

Cũng là đại sự rầm rộ trước đây chưa từng có.

Tiêu Nhị Thất, Ngô Mị Nương còn có Gia Luật Sách - thiên kiều Hoàng

bảng, không khỏi thở dài.

Thế này, chạy kiểu gì?

La Hồng lấy cái gì để trốn?

Đây chính là thiên la địa võng.

Thành Tận Quảng dù lớn thật nhưng cũng có điểm cuối.

Hướng hồ, về cơ bản, tốc độ của La Hồng so ra còn kém những Nhị phẩm Địa bảng đó.

Rõ ràng, La Hồng cũng đã tính đến tình huống này.

Trốn... đúng là trốn không thoát.

Trừ phi thủy triều hắt ám lại đến một lần nữa, có lẽ La Hồng mới có cơ hội.

Đúng lúc La Hồng chuẩn bị chửi Tà Thần trong Nê Hoàn Cung, dùng toàn bộ thân lực của Tà Thần để liều chết một trận.

"Chàng trai trẻ, song tu không?"

Có giọng nói nhẹ nhàng như Phật quang chiếu rọi khắp nơi vang lên bên tai La Hồng.

Cùng lúc đó, sau lưng La Hồng, hư không vỡ vụn từng chút từng chút một, một tòa đài sen đen mang theo sức mạnh thần bí lặng yên hiện lên.

Ngay lập tức, thân hình La Hồng cứng đờ.

Song tu?!

Ai đang nói chuyện đây?!

Đây còn đang chạy trốn đây!

Có thể nghiêm túc một chút được không?!

"Tup

Chương 403: Bồ Tát mọc tóc (1)

La Hồng vốn định mắng nàng thô tục bất kham, nhưng, La Hồng lại không thể đảm bảo hẳn có thể ngăn cản công phạt đáng sợ do gần trăm tên Nhị phẩm trước mắt hình thành.

Cục diện này thật sự có thể gọi là trước có lang, sau có hổ.

Cảm nhận được năng lượng đáng sợ dao động phía trên đài sen màu đen, La Hồng cảm thấy chủ nhân đài sen này nếu muốn diệt hẳn, chắc chỉ cần một giây.

Mà trong vòng một giây này, La Hồng đã đưa ra quyết định.

Tu!

Một chữ đây bất đắc dĩ của La Hồng.

Chuyện này lại cho La Hồng một bài học lớn, thân là nam nhân ở bên ngoài nhất định phải bảo vệ bản thân thật tốt.

Oanh!

P phía trên đài sen màu đen đột nhiên phát ra một đạo Phật quang.

Lực kéo mạnh mẽ, nháy mắt kéo La Hồng ngã trên đài sen.

Phật quang mạnh mẽ bùng nổ, rọi sáng toàn bộ thành Tân Quảng, mỗi một đạo Phật quang như một lưỡi dao vô cùng sắc nhọn, như muốn cắt mây, chém trời.

Về mặt của rất nhiều cao thủ Nhị phẩm đang đuổi giết La Hồng ngay lập tức biến đổi.

Trên khuôn mặt tuần mỹ của Tà Phật Tử cũng hiện lên vẻ kinh ngạc, gã cảm nhận được hơi thở trên đài sen màu đen kia, thần sắc đại biến.

Đó là một cỗ lực lượng vĩ ngạn, không cho phép nghi ngờ.

Đừng nói là Tà Phật Tử, cho dù có cộng thêm toàn bộ cường giả ở đây sợ là cũng không thể đối chọi với sức mạnh này.

"Chân Phật sao?!"

Ngược lại, Tà Phật Tử hít một hơi thật sâu.

Trong bí cảnh Địa Tạng có Chân Phật?

Chẳng lẽ là vị Địa Tạng Bồ Tát, người đã thề nhất định phải thành Phật trong lời đồn vẫn còn sống sao?

Tà Phật Tử là Phật tử trong Vọng Xuyên Tự, hiển nhiên gã sẽ biết về Địa Tạng bí cảnh nhiều hơn so người thường.

Nghe đồn, người sáng lập ra bí cảnh Địa Tạng, lấy thân hóa bí cảnh, trấn áp sinh linh đáng sợ, nghe đồn Địa Tạng Bồ Tát không bao giờ chết.

Mà giờ đây, Tà Phạt Tử có thể xác định Địa Tạng Bồ Tát..... Thật sự không chết!

Tám ngàn năm a!

Một lão quái vật sống tám ngàn năm!

Trong lòng Tà Phạt Tử run rẩy.

Những người khác còn không hiểu đài sen màu đen kia xuất hiện đại diện cho điều gì, nhưng sao Tà Phạt tử lại không hiểu cho được.

Lưu Ảnh mắt của Tà Phạt Tử hiện lên vẻ nghiêm trọng, gã nhanh chóng lui về phía sau, tăng bào trắng tung bay, cao thủ Nhị phẩm chung quanh không ngừng lao đến bên người gã.

Mà gã lại lui về phía sau như hạc trắng rải cánh.

Oanh!

Nháy mắt, công phạt của một tên Nhị phẩm che khuất bầu trời, rơi xuống phía trên đài sen màu đen kia.

Phía trên đài sen màu đen, từng lá sen đen vươn lên, hóa thành Phật quang chói lòa.

Sau đó, những lá sen đỏ lần lượt rụng xuống.

Giống như thanh kiếm sắc nhọn nhất thế gian, chọt nó vọt ra, xuyên qua cả đất trời, tại một khắc này, trời và đất như bị cắt, rơi rớt tan tác!

La Hồng ngồi phía trên đài sen, chỉ cảm thấy đến một sức mạnh khủng bố trào dâng từ dưới đài sen.

Trong phút chốc, cánh sen hóa thành phi kiếm.

Phụt phụt!

Tại một khắc này, từng tên cao thủ Nhị phẩm tấn công đài sen lần lượt bị cánh hoa sen biến thành phi kiếm chém nát.

Có vài tên yếu ớt liền bị phi kiếm chém thành một đám máu ngay tại chỗ.

Mà một ít người tinh mắt, nhanh chóng bay lùi lại phía sau, tránh được sát phạt trí mạng, nhưng cũng được ném dư vị thân thể bị chặt đứt, máu tươi bay tung toé.

Trong thiên địa, phảng phất có một khúc bi ca, Phạn âm ngâm xướng khiến lòng người không khỏi xót xa.

Tuyết trắng bay bay, dính một lớp máu biến thành tuyết màu máu.

Dưới ánh Phật quang chiếu rọi cả đất trời như sinh dị tượng.

Mà La Hồng ngồi ngay ngắn trên đài sen màu đen, chuông phật nhỏ trong đan điền không chịu không chế mà hiện trên đỉnh đầu hần, lắc lư, vang vọng.

"Đây là cái gì?!"

"Uy lực bậc này, lực lượng sát phạt bậc này! Lục Địa Tiên, là Lục Địa Tiên!"

"Thật đáng sợ, chỉ nhẹ nhàng quét qua, Nhị phẩm Địa bảng đã nổ thành một đám máu, rốt cuộc đây là cái gì?"

Một tên cao thủ Nhị phẩm nhanh chóng lùi lại phía sau vài trăm thước, nhìn La Hồng ngồi xếp bằng trên đài sen phía xa xa, hiện lên vẻ khó tin và kinh ngạc.

Gương mặt tuần dật của Tà Phật Tử nhìn chăm chăm vào La Hồng trên đài sen.

"Chân Phật tiếp dẫn..... Bần tăng nói không sai, thí chủ La Hồng là người mở ra bí cảnh Địa Tạng, truyền thừa bí cảnh Địa Tạng quả nhiên sẽ ưu tiên suy xét hẳn"

Tà Phật Tử nói.

Mà trong lòng những người khác cũng chấn động mạnh, bắt được trọng điểm.

Truyền thừa Địa Tạng?!

Chẳng lẽ La Hồng muốn có được truyền thừa Địa Tạng?

Mẹ nó, mới tiến vào bí cảnh được bao lâu a..... Thời gian mới vừa tròn một ngày thôi, thủy triều hắc ám còn mới đến một lần.

Bí cảnh Địa Tạng, đại bí cảnh bậc này, mỗi lần mở ra ít nhất phải một tháng đấy?

Giờ đây, mới qua một ngày La Hồng đã được truyền thừa Địa Tạng chọn?

Rất nhiều cường giả Nhị phẩm tức giận, âm thầm mắng trong lòng.

Tên khốn này cũng may quá đi?!

Hay là nói, thằng nhóc này bật hack?

Chẳng lẽ, truyền thừa Địa Tạng tạo ra cho hắn à?

Rất nhiều người không cam lòng, cũng có rất nhiều người không phục!

Lại càng nhiều người đỏ mắt ghen tị.

Phật, bất công!

Oanh!

Đài sen màu đen phá ra thành một cái thông đạo, trên con đường này, có Phật quang soi đường, như có ba nghìn Phật đà tư thái khác nhau, dẫn dắt La Hồng lao vào chỗ sâu trong thành Tần Quảng.

"Nghe đồn tuy Địa Tạng Bồ Tát chưa ngưng tụ được thân thể của Chân Phật, nhưng đã ngưng tụ được 99 viên Bồ Tát Quả, thực lực của nàng mạnh

vô cùng, còn tu hành công pháp đỉnh cấp của thiên hạ (Địa Tạng Kinh }, dựa vào cái gì mà truyền thừa của nàng dễ dàng định chủ như vậy?"

"Phật đã nói người người dựa vào duyên số, chúng ta có thể vào được bí cảnh Địa Tạng cũng tính là người có duyên, vậy sao đến cơ hội tranh đoạt cũng không cho đã định chủ?"

I?

.

"Chẳng lẽ thiên mệnh nhìn trúng La Hồng, chúng ta không có một chút cơ hội nào sao?"

Tà Phật Tử nói.

Chương 404: Bồ Tát mọc tóc (2)

Gã dùng tới thủ đoạn nhỏ của Phật môn khiến cho âm thanh của gã tràn ngập sự mê hoặc.

Rót vào tai của thể nhân, nháy mắt, khiến cho bọn họ cảm giác được tâm lý của mình mất cân bằng.

âm âm âm!

Những người có thể tiến vào bí cảnh này đều là Nhị phẩm Địa bảng cường đại, là những người xuất sắc của các đại vương triều.

Bọn họ đều rất mong chờ và kỳ vọng vào tương lai của bản thân mình.

Chính vì vậy, bọn họ sẽ không dễ dàng chịu thua, thiên tài đều là những người có khí vận, cho nên bọn họ cũng muốn tranh đoạt truyền thừa Địa Tạng này!

"Chúng ta! Không tin thiên mệnh!"

Có cao thủ Nhị phẩm đỏ mắt quát lên.

Ngay sau đó, gần trăm tên Nhị phẩm hoặc ngự kiếm, hoặc là bay trên không trên con đường đã sớm được Phật quang chiếu rọi, phật đà chào đón do đài sen đen kia mở ra, đuổi theo La Hồng.

Tà Phật Tử chấp tay hành lễ, tặng bào màu trắng tung bay, đứng cuối cùng trong đội ngũ, bộ bộ sinh liên, tụng niệm phật hiệu, đi theo.

Sắc mặt Tiêu Nhị Thất, Ngô Mị Nương cùng đám người đến sau hơi hơi cổ quái.

"Lão La.....thế này cũng có thể chạy sao?!"

Tiêu Nhị Thất tắc lưỡi.

Ngô Mị Nương cũng không biết nên nói như thế nào.

Đây là một nam nhân được Phật chiếu cố.

Cho dù có là tu sĩ Nhất phẩm khi bị gần trăm tên Nhị phẩm đuổi giết cũng chỉ có một kết cục, phải chết, nhưng La Hồng lại Mẹ nó, hấn

Chạy mất!

Rất nhiều tu sĩ Tam phẩm, Tứ phẩm ở đây nhìn đài sen màu đen kia biến mất, do dự một chút rồi cũng đuổi theo.

Gia Luật Sách hít một hơi, cơ duyên.....

Cơ duyên của bí cảnh Địa Tạng!

Vận khí của La Hồng đúng là thật quá tốt, lúc trước ở Thiên Cơ bí cảnh, La Hồng cũng lấy được cơ duyên, có được (Bắc Đầu Kinh } của Côn Luân Cung, bây giờ, xuống bí cảnh Địa Tạng lại có được cơ duyên Địa Tạng.

Con bà nó!
Hâm mộ thật!

Gia Luật Sách có cảm giác bản thân y đang phi nước đại trên con đường tu hành, nhưng mà La Hồng chân dẫm lên Côn Bằng", đất bằng liền nổi gió, phát lên như điều gặp gió bay lên chín vạn dặm!

(1) Côn bằng (loài cá lớn và loài chim lớn trong truyền thuyết thời xưa, cũng chỉ loài đại bàng do loài cá côn hoá thành trong "Tiên dao dư của Trang Tử)

Núi Vô Lượng, Vọng Xuyên Tự.
Diễn Võ Trường.

Trước chuông Vạn Phật, vẫn có không ít tu sĩ từ các nơi đến, lơ lửng trên trời, muốn gõ chuông.

Có tu sĩ gõ được chuông, tiến vào bí cảnh.
Có những người thất bại.

Lúc này, trước chuông Vạn Phật, một vị tu sĩ Nhị phẩm, gõ chuông được một nửa, bỗng nhiên, trên chuông Vạn Phật phát ra một cỗ lực lượng mạnh mẽ vô cùng, thổi bay gã.

Mà trong miệng đen nhánh của bức tượng Đế Thích chiếm cứ một khoảng thiên địa kia bắt đầu có biến hóa, hóa thành muôn vàn Phật quang, như trong miệng nó chứa kim mang.

Thần sắc của các tăng nhân của Vọng Xuyên Tự đều biến đổi, bởi vì bọn họ cảm nhận được một áp lực nặng nề đột nhiên rơi xuống.

Phảng phất tại một khắc này, Phật vận cùng Võ vận mấy ngàn năm của Vọng Xuyên Tự đang trải qua một sự biến hóa lớn.

Vị tu sĩ Nhị phẩm đã gõ được một nửa kia có chút kinh hồn thất thố.

"Làm sao vậy?"

"Ta còn có thể gõ!"

Vị tu sĩ Nhị phẩm này vội vàng bước đến, gã có cảm giác gã còn có thể gõ vài cái.

Sắc mặt Pháp La đại sư ngưng trọng, áo cà sa bay bay, khuôn mặt trầm xuống, nói: "Phật vận cùng Võ vận biến hóa, trong bí cảnh Địa Tạng

Truyền thừa xuất thế"

"Kể từ giờ, không được phép tiến vào Địa Tạng bí cảnh"

Hử?

Lời này vừa dứt, thần sắc của mọi người ở đây đều biến đổi.

Không ít cao thủ Nhất phẩm lơ lửng trên không trung lại càng thêm ngưng trọng.

"Truyền thừa trong Địa Tạng bí cảnh xuất thế?"

"Ngàn năm trước, lần đó Địa Tạng bí cảnh mở ra hình như cũng không xuất hiện truyền thừa Địa Tạng ... Lần này, mở còn chưa được một ngày sao đã có truyền thừa xuất thế?"

"Có thật hay không đó?!"

Một tên cao thủ Nhất phẩm nén giận, nói.

Truyền thừa Địa Tạng chính là thứ khiến cho cao thủ Nhất phẩm thậm chí cả Lục Địa Tiên cũng sẽ đỏ mắt ghen tị!

Nếu không phải kiêng kị Phật thủ sâu không lường được kia và những lão tăng sống dai đó của Vọng Xuyên Tự, không ít cao thủ Nhất phẩm đều chuẩn bị mạnh mẽ xông tới.

Thậm chí sẽ có Lục Địa Tiên lánh đời xuất thế tới chiếm đoạt.

Ong ong ong.....

Trên Diễn Võ Trường càng ngày càng có nhiều võ tăng, từ năm ngàn người ban đầu, rồi lên đến một vạn, hai vạn, ba vạn.....

Diễn Võ Trường đông đúc, chật kín người.

Những võ tăng có mặt cơ hồ đều dán vào nhau, dựa lưng vào nhau, chấp tay hành lễ.

Oanh!

Một bức tượng đại Phật kim sắc hiện lên giữa đất trời, như là một đóa kim liên nở rộ, nở rộ trên Phật sơn, trên kim liên có kim Phật.

Cao thủ Nhất phẩm đều bị uy áp Phật tính mạnh mẽ trấn áp, rất nhiều người còn bị đẩy ra mấy trăm dặm, treo trên không nhìn ra xa.

"Vọng Xuyên Tự.....Nghiem!"

"Cái này không nghiêm túc không được a, mấy ngàn năm qua, bí cảnh Địa Tạng mở ra cả thấy ba lần, lần này chính là lần thứ ba, hai lần trước cơ duyên của bí cảnh Địa Tạng chưa từng xuất hiện, mà lần này..... cơ duyên Địa Tạng lại hiện thế!"

"Nghe đồn bí cảnh Địa Tạng chính là do Địa Tạng Bồ Tát của Vọng Xuyên Tự biến thành, có được cơ duyên vô thượng, cho dù là Địa Tạng kiếm tượng trung cho việc chém hết hắc ám, hay (Địa Tạng kinh } trấn áp trăm triệu vong hồn địa ngục đều là chí bảo vô thượng!"

"Là vật mà cả Lục Địa Tiên cũng sẽ mơ ước Vọng Xuyên Tự có thể không nghiêm túc, có thể không trịnh trọng sao?"

Trên không trung, các cao thủ Nhất phẩm đang không ngừng va chạm, giao lưu tinh thần.

Không khí trở nên vô cùng trang trọng cùng nghiêm túc.

Chương 405: Bồ Tát mọc tóc (3)

Huyện An Bình, Đông Sơn, Tắc Hạ Học Cung.

Dưới cây hoa đào, Lý Tu Viễn nằm nghiêng, La Tiểu Tiểu bên người y đang hái hoa đào, đan một cái vòng hoa cho Lý Tu Viễn đội.

Lý Tu Viễn vốn định từ chối, nhưng y không lay chuyển được La Tiểu Tiểu, đội vòng hoa lên khiến y tăng thêm vài phần vũ mị.

Mà lúc này, Lý Tu Viễn cầm sách thánh hiền, quay đầu nhìn về phía Vọng Xuyên Tự.

Mơ hồ có thể thấy được một vị đại Phật giữa đất trời.

"Tiểu sư đệ lại làm gì rồi?"

Lý Tu Viễn hít một hơi, lẩm bẩm.

Trong tiểu lâu Xuân Phong.

Phu tử cũng ngẩn ra, ngón tay đang gõ nhẹ lên ghé dựa bỗng nhiên dừng lại, một lúc lâu sau, phát ra một tiếng thở dài bùi ngùi.

"Người.....ganh không được rồi sao?"

Trong cảnh nội của vương triều Đại Chu.

Long Hồ Sơn.

Vô số ngọn núi bảo vệ xung quanh một ngọn núi cao có mây trôi lượn lờ.

Núi cao dốc đứng như bị kiếm bổ ra, vách đá bóng loáng như gương, cao vút trong mây. Tại một vách đá cạnh trên đỉnh núi, một vị lão đạo mang giày vải, khoác hạc y, an tĩnh đứng lặng, nhìn về phía Vọng Xuyên Tự, nhìn thẳng vị đại Phật kia, trên đỉnh đầu có mây tía nồng đậm cuộn cuộn.

La Hồng ngồi xếp bằng trên đài sen màu đen, cảm giác an toàn không gì sánh được bao phủ hẳn.

Công phạt của những cường giả Nhị phẩm rơi xuống đều đã bị đẩy lùi, không tạo nên bất kì chế ước và ảnh hưởng gì tới hẳn.

Hắn cảm thấy thật an toàn!

La Hồng có chút kinh ngạc, nhưng nghĩ lại cảm giác an toàn này là hẳn sắp dùng thân thể mình để đổi lấy, trong lúc nhất thời lại có chút thương cảm.

La Hồng hẳn, một Đại Phôi Đản lại rơi vào tình cảnh như vậy.

Quá thảm.

Hắn có lẽ đó là Đại Phôi Đản được chính thức công nhận thảm nhất trong lịch sử.

Nhưng, hiện giờ, La Hồng cũng chỉ có thể đi một bước tính một bước, may mắn hẳn còn có một con át chủ bài, đó là Hư Ảnh Tà Thần.

Thật sự không được, phải tìm mọi cách để tà thần ra tay.

La Hồng ngồi xếp bằng trên đài sen màu đen, trịnh trọng gật đầu.

Trong lòng thậm chí đã chuẩn bị tốt những từ ngữ tốt lành để chửi tà thần.

Oanh!

Đài sen màu đen như mở ra một Phật lộ, vô số Phật quang chiếu rọi, có Phật âm, có Phật đà ở hai bên tiếp dẫn.

Một đường hướng thẳng đến chỗ sâu trong thành Tần Quảng.

Trên đường đi, cả người La Hồng như run lên, cảm giác trong thành Tần Quảng có một đôi mắt chứa đầy cảm xúc phức tạp liếc hẳn một cái.

Đó chỉ là ánh mắt nhìn thoáng qua lại làm lông tơ trên người La Hồng dựng ngược.

Nhưng, loại cảm giác này tới nhanh, biến mất cũng nhanh.

Bỗng nhiên, chung quanh La Hồng hết thấy đều trở nên an tĩnh lại, có thanh âm đập thẳng vào màng nhĩ hẳn.

Như một lá lục bình trôi vào hãn hải đen!

Thủy triều hắc ám!

Trong lòng La Hồng giật mình, trăm triệu cũng không nghĩ tới, Phật liên màu đen này thế mà lại dẫn hẳn lao vào chỗ sâu trong thủy triều hắc ám.

Thủy triều hắc ám tựa hồ đang càn quét, xoay quanh một xoáy nước thật lớn.

La Hồng ngẩng đầu có thể nhìn thấy mười tòa thành.

Oanh!

Trung tâm xoáy nước kia, hoặc cũng gọi là vị trí đầu nguồn của thủy triều hắc ám, cũng có một đài sen màu đen nổi lơ lửng, trấn áp hải nhĩ kia.

Đài sen màu đen chỗ La Hồng bị thúc đẩy, chậm rãi tiến đến đài sen kia.

Thời điểm còn cách đài sen trong trung tâm hãn hải kia vài trăm thước.

Những cao thủ Nhị phẩm truy đuổi đến đều cảm giác có một cỗ lực lượng mạnh mẽ ngăn cản bọn họ.

Thịch thịch thịch!

Rất nhiều cao thủ Nhị phẩm cảm thấy cả người nặng trĩu trịch, giống như đang đạp trong vũng bùn, đi lại khó khăn.

Bọn họ không thể nào đến gần, chỉ có thể đứng nhìn La Hồng trên đài sen phiêu đảng trôi về trung tâm của thủy triều hắc ám phía xa xa.

Trên thực tế, các cao thủ Nhị phẩm cũng đã bình tĩnh xuống lại, sờ cả lông tơ.

Khi bọn họ quan sát bốn phía, lúc phát hiện bản thân trong thủy triều hắc ám, sợ đến hồn bay phách lạc.

Nhờ có Phật Quang trên Phật lộ, thủy triều hắc ám tràn đầy khí tử linh hình như cũng không ăn mòn bọn họ.

Đây cũng coi như an ủi nho nhỏ cho tâm hồn mong manh của bọn họ.

Mà La Hồng rút cuộc cũng thấy được nữ tăng buông lời cợt nhả, rủ hấn song tu.

Nữ tăng mặc bạch y kia ngồi xếp bằng trên đài sen màu đen, tản ra bạch quang minh mông, phảng phất như gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, bên khóe miệng lộ hai má lúm đồng tiền, nhìn La Hồng.

Vân Trùng Dương ngồi ngay ngắn trên lưng tiên hạc, nhìn La Hồng được nữ tăng tiếp dẫn, sắc mặt có chút cổ quái.

"Là hấn?"

Vân Trùng Dương nói.

Y nhận ra La Hồng, gia hỏa lấy kiếm Thiên Cơ cùng (Bắc Đầu kinh) trong bí cảnh Thiên Cơ.

Vân Trùng Dương cười cười, nói với nữ tăng: "Cho nên, người người lựa chọn..... Là hấn sao?"

Nhìn gần trăm Nhị phẩm đuổi theo sau La Hồng, ánh mắt của Vân Trùng Dương càng thêm quái dị, tiểu tử này thế mà rất có khiếu gây họa, ngang nhiên chọc đến gần trăm Nhị phẩm tới vây giết hấn.

Nhưng, vận khí cũng thật tốt, nếu không có nữ tăng tiếp dẫn, người này sợ đã bị vây ấu đến chết.

"Người cảm thấy với thực lực của hấn có thể thay thế người tọa trấn nơi đây?"

Vân Trùng Dương nhìn nữ tăng, nghiêm túc hỏi.

Nữ tăng không để ý tới Vân Trùng Dương, chỉ ôn nhu nhìn La Hồng.

La Hồng đưa mắt nhìn nữ tăng, lại nhìn Vân Trùng Dương, như cảm thấy sự việc không đúng lắm.

Râm, râm.....

Bỗng nhiên, trên vòm trời, mây đen bắt đầu rải rác.

Đó là khí tử linh ngưng tụ thành nước mưa.

Chẳng mấy chốc, mưa to như trút nước.

Khuôn mặt xinh đẹp của nữ tăng tuyệt mỹ vô cùng, phong hoa tuyệt đại.

Khí tử linh hóa thành mưa, lúc đến gần quanh thân nàng đều bốc hơi không tiếng động.

Vân Trùng Dương nhận nhặt nhìn, trên người y, cũng tỏa mát ra một ánh sáng chói lòa, ngăn chặn những khí tử linh đã biến thành nước mưa màu đen đỏ.

Chương 406: Bề Tát mọc tóc (4)

Mà trên Phật lộ.

Rất nhiều cao thủ Nhị phẩm lại ồn ào náo động, mưa đen xối xả như gột rửa Phật lộ.

Phật lộ không ngăn cản được mưa đen, vô số cao thủ Nhị phẩm phóng thích ra nguyên khí thiên địa của bản thân, ngăn cản mưa tử linh.

Đài sen màu đen của La Hồng không có Phật quang ngăn cản, không ngăn được mưa tử linh.

Cho nên, mưa tử linh không ngừng gột rửa trên người La Hồng.

Nhưng, màn mưa tử linh khiến người ta kiêng kỵ lại không thể nào tổn thương đến La Hồng.

La Hồng thậm chí còn có cảm thấy vài phần thoải mái, vô cùng thoải mái khiến cho hắn nheo mắt lại.

Đôi mắt Vân Trùng Dương vẫn luôn như giếng cổ không gợn sóng, thấy tình huống này, tức khắc co rút lại, lúc này, gã đã hiểu rõ vì sao nữ tăng lại lựa chọn La Hồng.

"Đến, đến nơi này với ta"

Nữ tăng lộ lúm đồng tiền như hoa, cười xán lạn, vươn cánh tay trắng như bạch ngọc, nhẹ nhàng vẫy tay.

Đài sen nhỏ màu đen của La Hồng tức khắc không chịu khổng chế, như thuyền nhỏ trở về thuyền lớn, dừng trên đó.

Mưa đen xối xả như có đấng tối cao trên không phát ra tiếng rống giận La Hồng nghĩ nghĩ, đối mặt với tồn tại bậc này, hình như bản thân hắn cũng không phản kháng được, nếu không đối đầu được..... vậy thì liền lựa chọn chấp nhận nó đi.

Thế là, La Hồng cất bước, đi ra khỏi đài sen nhỏ màu đen, bước lên đài sen của nữ tăng kia.

Chỉ là trong phút chốc, La Hồng liền có cảm giác khí tử linh vô biên như hóa thành ngân hà đổ xuống, đột nhiên ập xuống.

Phanh!

La Hồng đột nhiên thấy áp lực trầm trọng vạn phần, cả lưng như bị đè cong xuống.

Vân Trùng Dương kinh hãi vạn phần.

Nữ tăng cười khanh khách.

Nàng đứng lên từ phía trên đài sen.

Tăng bào màu trắng bay bay, gót sen nhẹ nhàng bước về phía La Hồng như một trận gió nhẹ.

Nàng đến trước mặt La Hồng.

"Giờ ta truyền cho ngươi kiếm Địa Tạng, ngươi thay ta chống đỡ trong chốc lát được chứ?"

Nữ tăng cười, xán lạn như hoa mùa hạ.

La Hồng còn chưa mở miệng.

Vân Trùng Dương cười hặc bên cạnh đã mở miệng: "Không thể"

Gã nói không thể, là không thể truyền Á Địa Tạng kinh }.

La Hồng đưa mắt nhìn Vân Trùng Dương, sau đó, gật gật đầu với nữ tăng.

Ngay sau đó, nữ tăng cười xán lạn, nâng tay lên, tạo một chiêu.

Trong đài sen màu đen.

Tức khắc có một chuỗi kiếm màu vàng từ từ hiện lên ở giữa.

Kiếm Địa Tạng!

"Nắm lấy nó"

La Hồng tức khắc cảm giác được áp lực trên người tiêu tan hết, bò lên, vươn tay về phía kiếm Địa Tạng, nắm lấy nó.

Ánh mắt Vân Trùng Dương ngay lập tức trở nên nghiêm trọng.

"Bần đạo nói không thể!"

Oanh!

Một cỗ khí thế mạnh mẽ vô cùng bốc lên từ trên người gã.

Trong nháy mắt, sau lưng gã, một hư ảnh khổng lồ hiện lên, giống như tiên trên trời quan sát nhân gian.

La Hồng bị đập mạnh vào, tinh thần run lên, trong cái mũi xiêu xiêu vẹo vẹo của hắn có máu chảy ra.

Nhưng hắn vẫn cắn răng, liếc Vân Trùng Dương một cái?"

"Ngươi nói không thể là sao không thể sao? Ngươi mẹ nó là cái quái gì?!"

La Hồng cao giọng cười to.

Sau đó, cả người hung hăng chộp vào chuỗi kiếm như xé rách rào cản đất trời.

Oanh!

Khoảnh khắc La Hồng nắm lấy kiếm ngay lập tức cảm thấy được một cỗ khí tử linh mệnh mờ mờ như ngân hà trên bầu trời hạ xuống nhân gian.

Áp lực cực lớn khiến cho La Hồng gần như phải quỳ rạp trên mặt đất.

Trong thân thể hần, ma kiếm A Tu La phát ra quang hoa, Hư ảnh Thánh nhân hiện chân ngôn, chuông phật nhỏ vang lên, vang vọng không ngừng.

May mắn chống đỡ được uy áp khủng bố này.

Mà vào khoảnh khắc La Hồng nắm lấy Địa Tạng kiếm, nữ tăng...

Tăng bào trên người nàng bay tán loạn, phía trên đầu trọc bóng loáng nháy mắt có từng sợi tóc đen nhánh mọc ra Bồ Tát mọc tóc đen thoáng chốc đã dài đến eo.

Ba ngàn sợi tóc đen bay bay, nữ tăng bước một bước ra khỏi đài sen màu đen, xuất hiện bên người Vân Trùng Dương, nhàn nhạt mở miệng.

"Ai cho phép ngươi làm hần bị thương?"

Âm thanh lạnh lùng trong trẻo vang vọng phía trên thủy triều hắc ám khiến cho sóng lớn của thủy triều hắc ám cũng dừng lại.

Nó đã hoàn toàn áp chế tiếng sóng đánh giữa trời đất.

Bồ Tát mọc tóc đen.

Nữ tăng mặc bạch y ngồi ngay ngắn trên đài sen kia, giờ phút này tóc đen đã mọc đến eo, tuyệt mỹ như tiên nữ bước ra từ tranh vẽ.

"Ai cho phép ngươi làm hại hần?"

Bồ Tát mọc tóc đen nhìn Vân Trùng Dương ngồi trên lưng hạc, nhàn nhạt nói.

Giờ phút này sau lưng Vân Trùng Dương xuất hiện một hư ảnh khổng lồ, đó là một vị thiên nhân cao cao tại thượng, chí cao vô thượng, khí tức mạnh mẽ.

Vân Trùng Dương tiên khí ngất trời, nhìn chằm chằm nữ tăng.

"Ngươi thật sự định đem truyền thừa cho hần?"

Vân Trùng Dương nhìn chằm chằm nữ tăng, nói.

"Ngươi biết rõ, ta thích hợp hơn hần" Vân Trùng Dương hít một hơi thật sâu, nói.

Nữ tăng nở nụ cười, nụ cười này rực rỡ, xán lạn khiến cho cả thủy triều hắc ám cũng như lập tức biến thành đại dương xanh thẳm mênh mông tuyệt đẹp.

"Ai cho ngươi tự tin như vậy?"

Nữ tăng nói.

Dứt lời, bàn tay trắng nhẹ nhàng nâng lên, vô số sức mạnh hội tụ tại một khắc này, phẳng phất có phật quang sáng loá xé rách mưa đen giăng đầy trời, từ trên trời chụp xuống.

Như một bàn tay khổng lồ che phủ cả bầu trời.

Hàng lông mày Vân Trùng Dương nhíu lại, không giận tự uy, trên người như tràn ngập hơi thở tôn quý của tiên nhân.

Gã nâng tay lên, chỉ lên đầu Phật ảnh, ngón tay gõ nhẹ ba cái.

Tiên Nhân Ấn Phật chuông!

Muốn gõ nát chuông của nữ Phật Nhưng, không thể thực hiện.

Phanh!

Trong trời đất như có tiếng sấm nổ.

Phật chuông tiếp tục áp xuống, Vân Trùng Dương nháy mắt bị chụp vào trong thủy triều hắc ám vô tận.

Tiên Hạc có tiên khí lượn lơ kia rên rỉ một tiếng, nổ thành một đám máu.

Chương 407: Bồ Tát toạ hoá, Địa Tạng truyền thừa (1)

Đông!

Phật chương võ vào trên thủy triều hắc ám như chụp lấy một mảnh đại dương mênh mông, khiến cho trên thủy triều hắc ám hiện ra một dấu tay thật lớn.

Thủy triều cuộn sóng, trong đó có vô số xương khô đang chìm nổi.

Vân Trùng Dương vênh váo ngất trời lại bị một cái tát của nữ Bồ Tát sinh tóc đen chụp vào trong thủy triều hắc ám.

"Trên trời, nhân gian, địa ngục..... Người tính là gì?"

Bồ Tát Sinh tóc đen bình tĩnh nói.

Nàng quay đầu, nhìn thoáng qua La Hồng đang nắm lấy chuỗi kiếm, tảng y màu trắng bay bay, sợi tóc bay toán loạn không ngừng đánh vào mặt hần.

Cười rạn rở.

"Hãy kiên trì thêm chút nữa."

Thủy triều khổng lồ cuộn đến.

Trên Phật Lộ, rất nhiều cường giả đã sớm lâm vào mê muội.

Bồ Tát sinh tóc đen trên đài sen đen, một chương đánh bay Vân Trùng Dương khí thể như tiên trên trời, Vân Trùng Dương không hề có sức phản kháng.

Rốt cuộc, chuyện này là như thế nào?

Phía trên Phật lộ, đám người Tiêu Nhị Thất, Ngô Mị Nương đang đi tới đều không khỏi hít một hơi thật sâu.

Có cảm giác sắp xảy ra chuyện lớn nha!

Tà Phật Tử ẩn nấp trong đám người, khuôn mặt tuấn mỹ nhìn chăm chăm nữ Bồ Tát hoàn tục đập không đứng dậy kia, ánh mắt khẽ lóe lên.

Gã như nhìn thấu điều gì đó, nhưng gã không hành động thiếu suy nghĩ.

Gã đang chờ đợi.

Phía trên đài sen đen.

La Hồng nắm kiếm Địa Tạng, chỉ cảm thấy khí Tử Linh khủng bố cuộn trào mãnh liệt rót xuống, hần như lấy thân hình gầy yếu chống đỡ một thác nước đang lao thẳng xuống, muốn thác nước dội ngược lại.

Cho dù hần không bị tác động bởi khí Tử Linh, nhưng giờ phút này cũng cảm thấy có hơi thở âm lãnh dọc theo tứ chi tiến vào thân thể hần.

Đây là cảm giác của màn dạo đầu trước khi song tu sao?

Hần ngẩng đầu lên một cách khó khăn, không nghe thấy bất kỳ thanh âm gì trong trời đất, chỉ có thể nghe được như có vô số tiếng rống giận gào lên.

La Hồng cắn răng, cảm thấy hần không thể nào tiếp tục như vậy.

Suy nghĩ vừa ập đến, hần định hấp thu tất cả lực tà sát có trong đám khí Tử Linh đó.

Đây là một suy nghĩ rất nguy hiểm, dù sao thì, khí Tử Linh này thật sự quá nồng đậm, nồng đậm đến nỗi như mở ra một thế giới tràn ngập khí Tử Linh.

Mà La Hồng không dám hấp thu toàn bộ, chỉ có thể lén lút tách tà khí ra, nhưng, cho dù như thế, sát hải trong đan điền hần cũng nhanh chóng bị lực tà sát lấp đầy, mà việc hấp thu còn chưa ngừng lại, vẫn còn tiếp tục, như muốn làm La Hồng nổ tung.

Lần đầu tiên La Hồng cảm giác được cái gì gọi là.....vừa đau vừa sướng.

La Hồng không biết nữ tặc đang làm gì.

Nhưng, La Hồng chỉ biết, song tu còn chưa bắt đầu..... Thân thể hần đã có khả năng không chịu đựng nổi nữa.

Nữ Bồ Tát bước ra khỏi hoa sen đen, mưa đen giăng đầy trời không thể nào tiến lại gần thân hình nàng.

Thân hình nàng tỏa ra vàng sáng màu trắng, giống như trên người La Hồng lúc nào cũng có khí Chính Dương nở rộ.

Nàng chấp tay hành lễ, chân trần nhỏ trắng muốt của nàng đạp lên không trung.

Bộ hành trên thủy triều hắc ám.

Đêm dài sắp tàn, mà mưa to vẫn xối xả.

Tiếng gầm vang, như tiếng sấm nổ phía chân trời.

Trong thủy triều hắc ám, không ngừng có từng cột nước nổ tung, như sương mù dày đặc tan đi lại dồn dập đổ xuống.

Trong thủy triều, có tiếng rống giận trầm thấp vang vọng.

Phanh!

Làn nước đen nổ tung, cả người Vân Trùng Dương được tiên khí bao phủ, vạt áo không nhiễm chút nước nào, từ trong đó bắn ra.

Mà trong làn nước đen, một bàn tay lớn mặc áo giáp trụ đánh ra, đuổi theo Vân Trùng Dương.

Trên bàn tay có khí Tử Linh dày đặc ngút trời.

Phật lộ lung lay, vô số khí Tử Linh như cơn lốc rít gào đến, đập vào phía trên Phật lộ, Phật đà trên Phật Lộ không ngừng mất đi Phật quang, ánh sáng của không ít Phật đà bị khí Tử Linh đập tan tành.

Nhóm cường giả trên Phật lộ đều sợ hãi.

Một khi Phật lộ sụp đổ, bọn họ chỉ có kết cục duy nhất, đó chính là ngã xuống thủy triều hắc ám, bọn họ chắc chắn sẽ chết!

Trong lúc nhất thời, không ít cường giả bắt đầu hồi hận.

Rất nhiều tu sĩ Tam phẩm, Tứ phẩm, nào còn dám dừng lại ở nơi này, không ngừng lùi lại về phía sau, xoay người rút lui khỏi nơi đây.

Nhưng cũng có rất nhiều cao thủ Nhị phẩm không cam lòng lui bước như vậy, gắt gao nhìn chăm chăm cảnh tranh phong trên cao.

Một chưởng lớn đánh ra từ trong thủy triều hắc ám như ngọn núi thật lớn, đó là cái gì?

Còn có, Bồ Tát mọc tóc đen, tiên nhân tiến vào phạm trần, cái này có ý nghĩa như thế nào?

Lần này, bí cảnh Địa Tạng có rất nhiều điểm khác biệt với lần mở ra ngàn năm trước!

Trong lòng của nhiều cao thủ Nhị phẩm xuất hiện cảm giác kinh nghi.

Trong Địa Tạng bí cảnh, rối loạn.

Tình cảnh thật rối loạn.

Nhưng..... Có lẽ đối với bọn họ, Càng loạn lại càng có cơ hội tiếp cận cơ duyên!

La Hồng đứng lặng trên đài sen màu đen, nắm kiếm Địa Tạng, cũng thấy được tôn tại của cự chưởng đánh ra trong thủy triều hắc ám vô biên, đuổi theo Vân Trùng Dương.

Đôi mắt không khỏi co rụt lại.

Hắn nhớ lại những hành thi khi thủy triều hắc ám tới trước đây!

Đồng thi, đồng giáp thi, bạc thi, ngân giáp thi.....

Thậm chí kim giáp thi mạnh nhất.

Bàn tay lớn như đỉnh núi từ trong thủy triều hắc ám đánh ra trước mắt hình như cũng là một loại hành thi.

Chẳng qua.....còn mạnh hơn kim giáp thi!

Đây là một hành thi có được chiến lược của Lục Địa Tiên?!

La Hồng mơ hồ hiểu ra điều gì đó.

Cảm thụ được khí Tử Linh như từ một thế giới khác gào thét rót xuống
kia, La Hồng hít một hơi thật sâu.
Hiện tại cự tuyệt song tu có kịp không?
Dì à, ta còn muốn tiếp tục cố gắng.....

Chương 408: Bồ Tát toạ hoá, Địa Tạng truyền thừa (2)

Mà nữ Bồ Tát như đọc được suy nghĩ trong lòng La Hồng, quay đầu mỉm cười mê hoặc khiến cả chúng sinh cũng phải liếc mắt.

Nữ Bồ Tát chấp tay hành lễ, phiêu nhiên tiến ra, bàn chân trơn bóng nhẹ nhàng đập xuống.

Sự tồn tại bao trùm giáp trụ xuất hiện trong thủy triều hắc ám kia tức khắc bị bàn chân trắng muốt điểm trúng.

Giống như núi lớn đập vào Hãn Hải, sấm sét xuyên thủng bầu trời đêm. Tồn tại khủng bố kia bị đánh trở về trong thủy triều hắc ám.

Vân Trùng Dương lơ lửng trên không trung, chung quanh từng đạo tiên khí đang không ngừng lay động, vạt áo của y bay bay, như tiên nhân hạ trần.

Cho dù bị đánh vào trong thủy triều hắc ám cũng không chật vật chút nào.

"Người muốn hại chết ta....."

"Thân là Bồ Tát, làm sao tâm địa có thể ngoan độc như thế"

Vân Trùng Dương nhú mày, nói.

Nữ Bồ Tát nhìn y: "Người không phải muốn thay thế ta sao? Đến cả một thiên giáp thi người cũng không ngăn được, cũng xứng thay thế ta sao?"

Lời nói của nữ Bồ Tát làm Vân Trùng Dương tức khắc cứng đờ lại.

Có mấy phần xấu hổ.

Dựa vào cái gì?

Người thử để cho La Hồng ngăn chặn thiên giáp thi, nếu hắn chống đỡ được, lão tử lấy não cho người ngay và luôn.

Nữ Bồ Tát lại không tiếp tục để ý tới Vân Trùng Dương.

Xoay người phiêu nhiên quay về phía trên đài sen màu đen.

Nàng nhìn La Hồng nắm kiếm Địa Tạng, mũi và miệng đều bật máu.

Hai lòng bàn tay ấn chặt, vẽ thành một vòng tròn, sau đó có muôn vàn phạt quang từ trên người nàng tỏa ra.

"Hiện tại liền cùng người song tu."

Nữ Bồ Tát ôn nhu nhìn La Hồng, nói.

Dứt lời, mưa to giàn giữa ngập trời như đều vì giây phút này mà yên tĩnh lại.

Phía trên Phật lộ, rất nhiều cao thủ Nhị phẩm nhìn lại phía này.

Quanh thân Vân Trùng Dương có tiên khí lượn lờ cũng nhìn lại phía này.

La Hồng nắm kiếm Địa Tạng, thần sắc ngẩn ra.

Thật sự đến rồi sao?

Thật sự..... Song tu à?

Trong lòng La Hồng có cảm giác không ổn, lần đầu tiên..... Thật đúng là không có tí kinh nghiệm nào.

Cứ bị mọi người nhìn như vậy sao?

La Hồng nuốt nước miếng.

Sau đó, Bồ Tát 3000 tóc đen bay bay, như muôn hoa mỉm cười, hé miệng, trong cái miệng nhỏ tinh xảo kia, lại có từng viên trái cây kim sắc bay ra.

Từng viên trái cây kim sắc, lộng lẫy bắt mắt, sáng chói vô cùng.

Như hấp thu ánh sáng của cả thế giới.

"Bồ Tát quả!"

Phía trên Phật lộ, hô hấp của Tà Phật Tử trở nên dồn dập, thấp giọng nói.

Đó là tinh hoa cả đời của Địa Tạng Bồ Tát, Địa Tạng Bồ Tát không thành Phật, nhưng so với Chân Phật còn mạnh hơn, 99 viên Bồ Tát quả mà nàng ngưng tụ là sức mạnh vô biên!

Đây mới là truyền thừa chân chính của Địa Tạng!

Rất nhiều cao thủ Nhị phẩm nghe vậy, đôi mắt cũng đều co rụt lại, sau đó, đều hiện lên vẻ hâm mộ và tham lam.

"Địa Tạng Bồ Tát định truyền cho La Hồng tu vì cả đời?"

"Bồ Tát truyền công?! La Hồng hẳn có tài cán gì?!"

"Đó là cơ duyên Địa Tạng? Địa Tạng kinh, Địa Tạng quả, Địa Tạng kiếm..... Đều thuộc về La Hồng?"

Rất nhiều cao thủ Nhị phẩm ghen tị đến đỏ mắt.

Bọn họ cũng đều không phải kẻ yếu gì, bọn họ chính là các cường giả đến từ Địa bảng các đại vương triều, nếu bọn họ có thể có được một viên Bồ Tát quả, có lẽ thể đạt được thêm chút sức mạnh!

La Hồng nắm kiếm Địa Tạng, làm quen dần với khí Tử Linh đang ép xuống người hắn, trên mặt có chút kinh ngạc.

Thì ra mang theo Bồ Tát quả cùng tu hành với Bồ Tát tử tử mới gọi là song tu.

La Hồng không khỏi thất vọng nhẹ.

Oanh!

Một viên Bồ Tát quả cứ không ngừng di chuyển chung quanh La Hồng, chẳng mấy chốc, Bồ Tát quả bắt đầu vỡ ra, sức mạnh phật tính không ngừng bộc phát ra.

Dần dần lực lượng phật tính trong 99 viên Bồ Tát quả đều tách ra, hội tụ thành một viên xá lợi màu vàng.

Viên xá lợi màu vàng lơ lửng trước mặt La Hồng, lực lượng khủng bố ấy làm hô hấp La Hồng ngưng trệ lại. Nếu thật sự chịu đựng được sức mạnh khủng bố này, sợ rằng hắn sẽ một bước lên trời!

Trở thành Lục Địa Tiên trong một ngày?!

Đôi mắt của La Hồng rụt lại.

Kỳ thật không chỉ có mỗi hắn, mắt của rất nhiều tu sĩ Nhị phẩm trên Phật lộ đã đỏ lên vì ghen tị, đây là cơ duyên cỡ nào cơ chứ?

Chắc chắn trở thành Lục Địa Tiên, thành Lục Địa Tiên ăn bắm.

Bọn họ ghen tị đến chết mất!

Tiên khí quanh thân Vân Trùng Dương hóa thành từng con bạch xà, đan chéo bên người y.

Tiếp theo nháy mắt, đôi mắt y hoàn toàn bị ánh sáng trắng bao phủ.

"Địa Tạng, không thể!"

Oanh!

Uy áp mệnh môn vô cùng như trên trời giáng xuống, vô cùng khủng bố.

Thân hình Vân Trùng Dương nháy mắt vụt ra, chụp lấy viên xá lợi phía trên đài sen màu đen.

Tóc đen bay bay, chân trần bước ra, nháy mắt nàng xuất hiện trước mặt Vân Trùng Dương, một chưởng đẩy ra, có sóng khí vô hình nháy mắt làm thủy triều hắc ám nổi lên muôn ngàn con sóng lớn.

Cánh tay Vân Trùng Dương nổ tung, huyết nhục mơ hồ, máu kim sắc tỏa ra quang mang vạn trượng trong thủy triều hắc ám.

Mà viên Bồ Tát xá lợi kia đã bắt đầu từ từ nhập vào mi tâm của La Hồng, dũng mãnh vào tinh thần thức hải của hắn.

Vân Trùng Dương lạnh mặt, sau lưng như có một tiên ảnh vô thượng hạ xuống, uy áp cùng khí thế khủng bố làm mọi người phía trên Phật lộ kinh hãi.

Bỗng dưng, trên Phật lộ, vang vọng một tiếng thờ dài.

Rất nhiều cao thủ Nhị phẩm chỉ cảm thấy có một cổ hàn ý bao phủ trên người khiến cho bọn họ đến nhúc nhích cũng trở nên rất khó khăn.

Mà có một đạo thân ảnh chậm rãi bước ra trong đám người.

Không phải người nào khác mà chính là Tà Phật Tử, giờ phút này trên người Tà Phật Tử có khí cơ mạnh mẽ vô cùng kích động, đôi mắt y cũng bị một mảnh kim mạng bao phủ.

Ý chí phụ thể!

Chương 409: Bồ Tát tọa hóa, Địa Tạng truyền thừa (3)

"Bồ Tát tọa hóa, Địa Tạng truyền thừa."

"8000 năm tu vi hóa thành một viên xá lợi."

"Đáng tiếc, đáng tiếc....."

Tà Phật Tử chậm rãi nói.

Ngay sau đó, y bước một bước ra khỏi Phật lộ, trong ánh mắt kinh hãi của vô số cao thủ Nhị phẩm, dẫm lên thủy triều hắc ám, bay đến đài sen màu đen.

Một chưởng đánh thẳng về phía La Hồng, y không những muốn chiếm đoạt xá lợi mà còn muốn dùng một chiêu giết chết La Hồng.

"Người là ai?"

Bồ Tát hỏi.

Sau khi tung ra một chiêu đẩy lùi Vân Trùng Dương, gót sen nhẹ bước chân trước người La Hồng, đánh ra một chưởng, đâm sâu vào chiêu của Tà Phật Tử.

Thân hình Tà Phật Tử bay ngược ra, nhưng lại lơ lửng trên không trung, Còn có Vân Trùng Dương, hai bọn họ đứng trái phải, giằng co với Bồ

Tát tóc đen.

Giờ phút này La Hồng chẳng hiểu mô tê gì, chỉ còn lại xá lợi của Bồ Tát không ngừng chui vào mi tâm hần.

La Hồng có cảm giác, hần chỉ cần động tâm là có thể hấp thu xá lợi hoàn toàn, hoàn toàn chiếm nó thành của riêng mình, dễ dàng có được sức mạnh của Lục Địa Tiên Nhưng mà, La Hồng lại lơ mơ cảm thấy có chút không thích hợp.

Sức mạnh này tới quá dễ dàng, cơm mềm này ăn đơn giản quá.

Làm La Hồng không có chút không quen.

Trong Nê Hoàn Cung.

Hư ảnh Tà thần mở bừng mắt.

"Đúng là một phạm nhân mạnh mẽ, Tinh Hoa Sinh Mệnh cả đời hóa thành quả năng lượng, là dùng thân thể của phạm nhân sánh vai cùng thân mình, ta kính người, nữ hán tử."

Hư ảnh Tà thần mở miệng, thanh âm cuộn cuộn nổ tung trong biển tinh thần của La Hồng.

"Nhưng tên Tiểu La ngu xuẩn này cũng không đủ để tiếp nhận toàn bộ sức mạnh này, người đem toàn bộ sức mạnh độ cho hắn, chính là đang hại hắn" Hư ảnh Tà thần lần nữa mở miệng.

Một khắc sau, hư ảnh tà thần đánh ra một chương.

Viên xá lợi sắp chui vào mi tâm hắn lại bị đánh ra ngoài.

Chỉ có hào quang rực rỡ mang phật tính quét qua.

Thiên Thủ Tà Phật bên trong ý chí tinh thần của La Hồng bắt đầu tự động vận chuyển Tà Phật sinh mười tay, trăm tay, ngàn tay.....

Quang huy mang phật tính mệnh mông cuồn cuộn quét qua toàn bộ tinh thần ý chí.

Tà thuật Thiên Thủ Tà Phật Huyền giai nháy mắt đã tu tới viên mãn.

Mà sau khi tu hành đến viên mãn, trong thế giới tinh thần của La Hồng, ánh sáng phật tính bắt đầu hóa thành những ngọn đèn Phật đang chiếu sáng.

Đây là "Tiểu Tà Nhiên Đăng Kinh" mà La Hồng thu hoạch được sau khi thăng cấp Thiên Thủ Tà Phật, cũng chính là tà thuật Địa giai!

Tuy xá lợi Địa Tạng bị Hư Ảnh Tà Thần đẩy ra khỏi Nê Hoàn Cung, nhưng ánh sáng phật tính chiếu rọi, lại giúp La Hồng tăng lên Thiên Thủ Tà Phật, thuận tiện còn ngưng tụ được ba cây Phật đăng.

Phật đăng này chính là tà thuật Địa giai, là bản thăng cấp của Thiên Thủ Tà Phật, La Hồng vốn dĩ cũng không biết khi nào tu hành xong, dù sao thì, ở trên mặt tinh thần, tốc độ thăng tiến của hắn vẫn rất chậm chạp.

Nhưng lúc này đây còn ngưng tụ thành ba cây Phật đăng.

Có điều, cũng chỉ như vậy mà thôi. Dù sao thì thì xá lợi cũng đã bị đẩy đi ra ngoài, nếu không, La Hồng có thể tiếp nhận toàn bộ sức mạnh này, hắn số lượng Phật đăng được ngưng tụ được sẽ tăng lên rất nhiều..

Đương nhiên, nếu tiếp nhận toàn bộ, La Hồng cũng sợ bị căng đến nổ tung.

Núi Vô Lượng, Vọng Xuyên Tự.

Phía trên Diễm Võ Trường.

Ba vạn võ tăng khoanh chân ngồi, tụng niệm Phật hiệu, phật quang dồi dào lan rộng như xé rách tầng mây, như thác nước từ trên trời trút xuống.

Giống như đại đạo đang nổ vang, có chân Phật quan sát.

Chân Phật ảnh lớn xuyên qua đất trời, lơ lửng ở đỉnh núi Vô Lượng như đỡ lấy bầu trời.

Mà chung quanh Phật ảnh khổng lồ, trong từng gian tháp cổ, có từng Phật ảnh hiện ra, đó là những vị ẩn thế cao tăng, tại một khắc này thả ra trời buộc cùng khí tức áp chế, hình thành uy áp.

Rất nhiều cao thủ Nhất phẩm trên không trung quanh núi Vô Lượng vô cùng kiêng kỵ.

Bọn họ bị cỗ hơi thở áp chế này đẩy lùi, trên mặt rất nhiều người vẫn còn lưu lại vẻ kinh ngạc, bọn họ chưa từng nghĩ đến những hòa thượng này lại quả quyết như vậy.

Viên hạt tử, Triệu Tinh Hà cùng Tư Đồ Vi ba người cũng là bị áp chế bay xuống khỏi núi Vô Lượng, cũng cảm giác được có việc gì đó không ổn.

"Truyền thừa trong Địa Tạng bí cảnh xuất hiện, rốt cuộc công tử đã làm cái gì trong bí cảnh?"

Viên hạt tử nghiêng đầu, cảm khái thở dài một hơi.

Triệu Tinh Hà nhìn Viên hạt tử, liếc mắt một cái: "Làm sao ngươi biết là do công tử làm gì đó trong bí cảnh?"

Viên hạt tử lưng đeo hộp gỗ, tay cầm gậy trúc, lắc đầu cười.

Đợi đến lúc người làm hộ đạo giả của công tử mấy ngày, người sẽ hiểu rõ năng khiếu gây chuyện của công tử.

Tư Đồ Vi mang khăn che mặt, lưng đeo đàn cổ, mày đẹp nhíu lại:

"Vọng Xuyên Tự hẳn là vì phòng bị người khác nên mới bày ra cảnh giới như vậy."

"Truyền thừa Địa Tạng, cho dù là Lục Địa Tiên cũng phải dòm ngó? Cho nên có phòng thủ cũng bình thường."

Ba người gật đầu, không nói cái gì, dù sao bọn họ cũng biết, bọn họ chẳng có năng lực để mơ đến truyền thừa Địa Tạng này.

Bỗng nhiên.

Trong lòng ba người chấn động, đều ngẩng đầu.

Lại thấy trên đỉnh đầu.

Trên Đại Phật, có một cánh cổng thấp thoáng hiện ra, phía sau cánh cổng, như có bóng tiên nhân đang mơ hồ đưa.

Sau đó, có một đạo tiên quang từ trên đó rớt xuống "ý chí Thiên nhân?!

Ý chí phụ thể sao?"

Các cao thủ Nhất phẩm chung quanh đang quan chiến đều hít một hơi.

Trong bí cảnh Địa Tạng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Làm sao đến cả thiên nhân sau Thiên môn cũng giáng ý chí vô thượng xuống?

Chương 410: Bồ Tát toạ hoá, Địa Tạng truyền thừa (4)

Không những vậy.

Lại có một chùm tia sáng từ đế kinh Đại Hạ - thành Thiên An bay vút đến, sau đó, tiến vào trong bí cảnh Địa Tạng.

Rất nhiều cường giả Nhất phẩm, không ít Nhất phẩm Thiên bảng khiếp sợ không thôi.

"Lại thêm một đạo ý chí hạ xuống, đây là ý chí của ai?"

"Từ hướng thành Thiên An của Đại Hạ Là Hạ Hoàng? Hay là ai?"

Biến cố đột phát sinh khiến tất cả mọi người đều chấn động.

Ong!

Bỗng dừng.

Một chùm tia sáng từ hướng của vương triều Đại Chu vút tới.

Một chùm tia sáng từ phía vương triều Đại Sở quét đến.

Giữa tinh thần ý chí đang kích động, hư không đều trở nên vặn vẹo.

Bốn chùm tia tiến vào bí cảnh Địa Tạng, lay động Đại Phật chiếm cứ đỉnh núi Vô Lượng.

Những cao thủ Nhất phẩm có mặt đều nhìn đến ngây người.

Mẹ kiếp!

Trong bí cảnh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hình như bọn họ bỏ lỡ cái gì ghê gớm lắm.

Tên La Hồng đáng chém ngàn đao kia định ra cái quỷ củ chó má Nhất phẩm không được vào at Rất nhiều cao thủ Nhất phẩm quả thực sắp điên đến nơi, có thể thi triển tồn tại tinh thần ý chí vốn không phải là kẻ yếu, huống chỉ còn thi triển tinh thần ý chí ở khoảng cách xa như vậy càng là cường giả trong cường giả.

Xem ra truyền thừa thật sự xuất hiện trong bí cảnh Địa Tạng, nếu không, những tồn tại bậc này không thể nào ra tay.

Giờ phút này, mấy Nhất phẩm chỉ có thể trơ mắt nhìn, tức giận mà không biết làm thế nào.

La Hồng, con bà nhà ngươi!

Thân là hộ đạo giả của La Hồng, không hiểu làm sao mà lòng bàn tay Viên hạt tử càng ngày càng nhiều mồ hôi.

Mưa đen xối xả, đêm dài bị xé tan.

Xá lợi sắp tiến vào mi tâm của La Hồng, lại bị đẩy ra.
Bồ Tát đang giằng co với tồn tại ý chí thần bí trong người Tà Phật Tử và Vân Trùng Dương tức khắc cảm nhận được, ngoái đầu nhìn lại, cười rạng rỡ như hoa nở.

"Có thể không động tâm với sức mạnh cỡ này, biết khắc chế chính mình, không hổ là tiểu tử mà ta chọn song tu."

"Người thông qua khảo nghiệm"

Bồ Tát tóc đen nhẹ nhàng cười, cười vui vẻ.

Ngay sau đó, nàng quay đầu, ngón tay ngọc bắn ra.

Viên xá lợi kia tức khắc từ một phân ra thành hai, một phần nhỏ bằng móng tay ngón út, một phần kia lớn bằng nắm tay.

Viên xá lợi lớn bằng nắm tay rơi xuống.

Thay La Hồng chặn khí Tử Linh vô biên đang trút xuống.

Mà viên xá lợi nhỏ lại chui vào trong đan điền La Hồng, hóa thành một thể với chuông phật nhỏ kia.

Trên Phật lộ, lại có khí cơ mạnh mẽ đột nhiên trào dâng.

Trên mặt Ngô Mị Nương hiện lên vẻ đấu tranh và bất khuất, nhưng, ngay sau đó, trên người không chịu không chế mà phát ra một cỗ khí thể hào hùng, khoáng đạt.

Tiêu Nhị Thất tới gần nàng, nháy mắt bị chấn động đến mức suýt nữa thì ngũ tạng lục phủ lệch vị trí, bắn ngược ra, lặn trên mặt đất.

Hai tròng mắt Ngô Mị Nương hiện kim sắc, mang theo nét cười nhàn nhạt bước ra, một bước, cái hộp kiếm trên lưng, tuốt một thanh kiếm ra khỏi vỏ, kiếm quang kim sắc như hóa thành một con điều tước thần dị giương cánh, muốn chẻ thủy triều hắc ám ra.

Tiêu Nhị Thất tròng lớn mắt, miệng mũi bật máu, khiếp sợ không thôi.

"Ý chí phụ thể? Danh kiếm Long Tước? Mẹ nó! Nữ đế Đại Sở?!"

Tất cả mọi người chấn động.

Mà bên kia, lại có bóng đạo nhân vụt ra.

Có Thái Cực Đồ âm dương hiện lên dưới chân, từng bước đi đều hiện ra Thái Cực, Tiêu Nhị Thất lại chấn kinh, bởi vì lúc này đây hai tròng mắt của Hồng Bách Uy đều nhiễm kim quang!

Hai tròng mắt của Gia Luật Sách cũng hiện lên sắc vàng kim, hơi thở trùng tiêu, đương nhiên, so với những người khác đều yếu hơn rất nhiều, nhưng dù sao cũng là ý chí phụ!

Kim Trướng Vương Đình, Gia Luật A Cổ Đóa!

Tiêu Nhị Thất trợn mắt há mồm, trong lòng chỉ còn một chữ, chết tiệt!

Mọi người đều có ý chí đại lão phụ thể.

Cái này là cái gì a?

Làm sao mà mọi người đều che giấu sâu như vậy?!

Chỉ có Tiêu Nhị Thất là thật sự ngay thẳng tới mua nước tương"!

Bản gốc: mua nước tương Mua nước tương (tiếng Trung: 冫 Tǎ 38) là một thuật ngữ mạng tại Trung Quốc, nghĩa đen của nó là ra cửa hàng mua nước tương. Thuật ngữ này có hai cách, một là theo nghĩa đen, đứa nhỏ đã lớn, đã có thể giúp đỡ việc vặt trong gia đình. Một cách dùng khác được sử dụng trên mạng internet, thể hiện sự không quan tâm đến một đề tài xã hội nào đó, mang hàm ý "tôi không liên quan tới chuyện này", tương đương với từ "người qua đường".

Tiêu Nhị Thất che ngực lại thổ huyết, nhìn về phía La Hồng trên đài sen màu đen, ánh mắt dịu đi rất nhiều.

May mắn Lão La cũng không có ý chí đại lão phụ thể, vẫn còn có Lão La phụng bồi gã.

Dị biến kinh thiên!

Đây đúng là một hồi dị biến kinh động cả nhân gian với rất nhiều cao thủ Nhất phẩm bên ngoài núi Vô Lượng.

Ai mà nghĩ đến Thiên môn cao cao tại thượng sẽ hiện ra, càng không thể ngờ tới ý chí thiên nhân giáng xuống lại xông thẳng vào bí cảnh, rõ ràng là đang duy trì liên lạc với vị tu sĩ nào đó trong bí cảnh.

Mà Đại Hạ, Đại Sở, thậm chí Đại Chu, tam đại vương triều đều có ý chí giáng xuống.

Còn về Kim Trướng Vương Đình, căn bản ai cũng đoán được ra người này là ai, cũng chỉ có thể là Gia Luật A Cổ Đóa.

Trước đó, trên thảo nguyên vạn dặm ở Tắc Bắc đã diễn ra một trận đại chiến, Hóa Long Kiếm Trần Thiên Huyền đã biến hình, tiến vào cảnh giới Lục Địa Kiếm Tiên, mọi người đều cho rằng Gia Luật A Cổ Đóa sẽ đại bại.

Nhưng, bây giờ xem ra cũng không hẳn như vậy.

Khí tức của Gia Luật A Cổ Đóa..... đã trở nên cường đại hơn, rõ ràng là do trên con đường Võ đạo của ông ta đã có sự đột phá.

Chương 411: Trận chiến Nhị phẩm, máu bay đầy trời (1)

Gia Luật A Cổ Đóa vốn đã trấn áp Thiên Bảng Kim Trướng Vương Đình vài chục năm, nay lại tiến thêm một bước thì chính là cảnh giới gì?

Chỉ có thể là Lục Địa Tiên.....

Có rất ít Lục Địa Tiên Võ đạo!

Tuy Võ đạo bắt đầu dễ, nhưng muốn đạt được thành tựu lớn lại rất khó, ít nhất so với ba tông môn chủ đạo là Đạo môn, Nho môn, Phật môn thì khó hơn rất nhiều.

Thậm chí, còn khó hơn so với việc Kiếm tu trở thành Lục Địa Kiếm Tiên.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Võ đạo bị ba tông môn còn lại khinh thường.

Nhưng, hiện giờ, rất có khả năng Gia Luật A Cổ Đóa đã trở thành Võ đạo Lục Địa Tiên hiếm gặp ấy !

Hơn nữa ý chí rơi xuống đúng nơi này cũng là vì cơ duyên trong bí cảnh Địa Tạng!

Trước chuông Vạn Phật, vẻ mặt của Pháp La đại sư khẽ thay đổi, ông không nghĩ tới lại có nhiều ý chí của cường giả đáp xuống như vậy.

Giáng ý chí xuống đồng nghĩa với việc cần có vật dẫn, hiện giờ vật dẫn đã ở trong bí cảnh, bọn họ không thể ngăn cản được.

Bọn họ chỉ có thể ngăn cản những thứ tồn tại bên ngoài bí cảnh.

Càng ngày càng có nhiều ý chí của cường giả giáng xuống.

Những cao thủ Nhất phẩm ngoài núi Vô Lượng cũng bắt đầu ngo ngoe rục rịch, bọn họ nhìn chăm chăm bí cảnh, có khí cơ mạnh mẽ ẩn hiện như có thể cắt nát mây trời.

Pháp La đại sư nhíu mày, bước ra.

"Chư vị, bình tĩnh."

"Truyền thừa tuy tốt, nhưng chư vị phải giữ được mạng mới có được cái tốt ấy."

Lời nói của Pháp La đại sư vang vọng trên vòm trời.

"Pháp La đại sư nói sai rồi, ngàn năm trước, bí cảnh Địa Tạng mở ra, diễm tịch của các phe thế lực đều ghi lại, bí cảnh Địa Tạng mở ra là việc

trọng đại của cả thiên hạ, quân hùng hội tụ tại núi Vô Lượng, nghe đồn đến cả cấp bậc Lục Địa Tiên cũng muốn tới.....

"Mà nay, Pháp La đại sư, người nhìn một chút, bí cảnh mở ra lần này là cái dạng gì?"

"Chỉ vì lời nói của một thằng nhãi ranh mà khiến cho cường giả Nhất phẩm không thể tiến vào, đúng là trò đùa, lần này Vọng Xuyên Tự quả thực làm cho người khác cười muốn rụng răng"

"Vọng Xuyên Tự có hơi quá thật."

Một cao thủ Nhất phẩm lạnh lùng nói.

Bọn họ thực sự khó chịu, rất rất khó chịu, cảm giác buồn bực khi cơ duyên đang ở ngay trước mắt mà lại không thể nào lấy được, cho dù là ai cũng sẽ rất khó chịu.

Mà hiện giờ, đối mặt với Phật vận và Võ vận được tạo nên từ ba vạn võ tạng của Vọng Xuyên Tự, rất nhiều cao thủ Nhất phẩm tại Thiên bảng đến từ các Đại vương triều đều muốn ra tay, rung chuyển phong ba.

Có lẽ là do có người buông lời mê hoặc khiến cho cảm xúc của các cao thủ đang vây xung quanh núi Vô Lượng đứng ngồi không yên.

"Hôm nay, chúng ta sẽ rung chuyển Võ vận cùng Phật vận tám ngàn năm của Vọng Xuyên Tự!"

Lời nói vừa dứt.

Không khí trong đất trời bỗng dung trở nên tràn ngập sát khí, giống như sương sát bách thảo", sắc bén làm trái tim mỗi người thít chặt, đến cả lỗ chân lông cũng phải co rút lại.

"sương sát bách thảo(sương giá giết chết hàng trăm ngọn cỏ)

Các vị cao thủ Nhất phẩm dồn dập xuất chiêu.

Nguyên khí thiên địa đều bị điều động mạnh mẽ, càn quét khắp thiên địa.

Có ngọn giáo sắc bén bay vút qua bầu trời, có kiếm quang càn quét, có ánh đao diệt thế.....

Đủ loại chiêu thức tuyệt thế của cao thủ Nhất phẩm đều hướng tới đỉnh núi Vô Lượng.

Pháp La đại sư thân khoác áo cà sa chấp tay hành lễ.

"A di đà phật"

"Chư vị thí chủ, đừng si tâm vọng tưởng nữa"

Pháp La đại sư lại bắt đầu tụng kinh niệm Phật.

Ngay sau đó, Phật âm khoan thai vang vọng giữa đất trời, ba vạn võ tạng phía sau ông cũng đang tụng kinh niệm phật.

Bang bang bang!
Vô số công phạt rơi xuống bức tượng Đại Phật, tỏa ra ánh sáng rực rỡ kinh thiên.

Rất nhiều cao thủ Nhất phẩm đều biến sắc.
Về mặt của Pháp La đại sư lại dừng dừng, những Phật tăng lánh đời trong cổ tháp chung quanh cũng ra tay, trong đất trời xuất hiện từng vòng từng vòng Phật ấn, trấn áp những cao thủ Nhất phẩm.

Phụt!
Có cường giả nhịn không được ho ra máu, máu huyết phun ra khiến đất trời tràn ngập huyết vụ, tanh nồng mùi máu.

Trong một khoảnh khắc đối mặt với quần hùng thiên hạ này, Vọng Xuyên Tự triển lộ ra thực lực cường hãn chân chính của thánh địa.
Bên trong bí cảnh Địa Tạng.

Ba ý chí của cường giả đột nhiên xuất hiện làm các cường giả trên Phật lộ đều biến sắc.

Lúc đầu, Tà Phật Tử và Vân Trùng Dương xuất hiện đã đủ làm người ta chấn động, giờ còn xuất hiện ba ý chí cường đại, rốt cuộc đây là tình huống gì?

Rất nhiều người hít sâu một hơi, cuối cùng cũng đã hiểu ra, từ lúc bắt đầu, bí cảnh Địa Tạng vốn đã bị các cường giả theo dõi.

Mặc dù quy tắc của La Hồng là cường giả Nhất phẩm trở lên không được vào bí cảnh, nhưng, căn bản vẫn ngăn không được ý chí của các cường giả giáng xuống.

Hai tay Ngô Mị Nương chấp sau lưng, trên người có một cỗ khí tức vương giả uy áp cuộn cuộn, tôn quý vô cùng, chí cao vô thượng.

Thanh danh kiếm Long Tước đang trôi nổi dưới chân, hiển lộ khung cảnh long lẫy vô cùng.

Kiếm Long Tước chính danh kiếm đệ nhất là thiên hạ, bảo kiếm của Ngô gia Đại Sở, xưa nay chỉ có hai người có thể điều khiển được nó.

Một người là nữ đế Đại Sở, một người khác là Kiếm chủ Ngô gia.

Nữ đế Đại Sở, vốn dĩ cũng họ Ngô, xuất thân từ Ngô gia Đại Sở.

Đây cũng là lý do vì sao địa vị của Ngô gia lại được trọng vọng như vậy ở Đại Sở.

Mà một tia ý chí khác lại nhập vào Gia Luật Sách, Gia Luật A Cổ Đóa, một tuyệt đại thiên kiêu đã đứng đầu Thiên bảng của Kim Trướng Vương Đình mấy chục năm.

Chương 412: Trận chiến Nhị phẩm, máu bay đầy trời (2)

Còn có một người khác được ý chí nhập vào là Hồng Bách Uy, Hồng Bách Uy đến từ thánh địa Long Hồ Sơn của Đại Chu, nhìn bộ dáng Hồng Bách Uy bộ bộ sinh Thái Cực", rất có khả năng là bị lão thiên sư Long Hồ Sơn nhập vào người.

"Bộ bộ sinh Thái Cực: từng bước đi sinh ra Thái Cực.

Còn Tà Phạt Tử và Vân Trùng Dương, một người đến từ Đại Hạ, một người đến từ Côn Luân Cung.

Hít!

Theo tính toán thì có vẻ như cường giả các thế lực to lớn trong thiên hạ đều đã tới, đám người bọn họ đơn giản là tới xem náo nhiệt, cho đủ quân số.

Bọn họ thật khổ quá mà.

Oanh!

Thủy triều hắc ám cuốn lên sóng nước khủng bố ngất trời.

Ba đạo thân ảnh gia nhập chiến đấu, hoàn toàn vây quanh Bồ Tát đang đứng lặng trên đài sen đen tuyền, bao vây đến độ nước chảy không lọt.

Khí tức mạnh mẽ chồng chéo như hình thành một bức màn trời bao phủ xuống dưới.

Khiến người ta hít thở không thông.

Bồ Tát tọa hóa, truyền thừa Địa Tạng, mọi người tới đây đều muốn chia một bát canh.

La Hồng nắm kiếm Địa Tạng, đôi mắt co rụt lại.

Hắn cũng nằm trong vòng vây của năm vị cường giả, cho nên cảm giác vô cùng rõ ràng.

Khí tức như vậy, chỉ cần một vị cũng đã đủ để cho hắn hít thở không thông, dường như đất trời hòa thành một thể với bọn họ.

Mà bây giờ, lại có tới năm vị, đây là đội hình gì vậy?

Nhìn vị nữ Bồ Tát mới vừa mọc tóc đen, mái tóc lúc này đã dài đến eo,

La Hồng hít sâu một hơi.

Không biết vì sao lại cảm giác có chút bị thương.

"Địa Tạng Xá Lợi", tuyệt thế trân bảo, sao có thể truyền thừa cho tiểu gia hỏa này."

(1) Xá lợi (sarira) là những hạt nhỏ có dạng viên tròn trông giống ngọc trai hay pha lê hình thành sau khi thi thể được hỏa táng hoặc thân cốt sau khi chết của các vị cao tăng Phật giáo.

Hai tròng mắt Hồng Bách Uy phát ra kim quang, cười nhạt.

Đây là do ý chí phụ thể, từ lão thiên sư Long Hồ Sơn, vị cường giả có một không hai trong thiên hạ.

"Nếu bần đạo có được xá lợi, nguyện ý dùng ý chí này trấn thủ Địa Tạng vì Bồ Tát."

Hồng Bách Uy cười nói, thanh âm vang dội.

Mà bên kia, hai tròng mắt của Ngô Mị Nương cũng phát sáng, hai tay chấp sau lưng, chân đạp lên kiếm Long Tước, vô cùng cao quý, nâng bình tĩnh nhìn Bồ Tát, nói: "Trẫm chỉ cần kiếm Địa Tạng,"

Gia Luật A Cổ Đóa phụ thể lên người Gia Luật Sách đằng kia cũng là trầm giọng nói: "Tại hạ muốn Vô đạo thông thiên, không cầu kiếm Địa Tạng, chỉ mượn xá lợi Địa Tạng dùng phát quang vô tận gột rửa thân thể, đúc thành thân thể Vô đạo vô địch"

Gia Luật A Cổ Đóa nói ra mục đích này, rõ ràng cũng vì xá lợi Địa Tạng, nhưng mục đích của ông ta lại không giống những người khác.

Vân Trùng Dương nhìn lướt qua từng cặp mắt, cuối cùng tầm mắt dừng trên người Tà Phật tử.

Những người khác y đều nhận ra được là ai.

Nhưng, ý chí nhập vào người Tà Phật Tử là ai?

Hạ Hoàng?

Không chỉ có Vân Trùng Dương nghi hoặc, mấy người khác cũng đều có nghi hoặc, nhưng, Tà Phật Tử chưa từng mở lời, mọi người cũng sẽ không nói gì.

"Xá lợi ta muốn, kiếm Địa Tạng ta cũng muốn, hoặc là..... cái gì cũng không muốn, chỉ cần hấn chết"

Gương mặt tuấn mỹ của Tà Phật Tử treo một nụ cười, nâng lên ngón tay chỉ về phía La Hồng trên đài sen đen, nói,

Dứt lời, không khí tức khắc có vài phần quỷ dị.

Trên đài sen.

Bồ Tát cười xán lạn.

"Chư vị, Địa Tạng Kinh, Địa Tạng kiếm, Địa Tạng xá lợi đều đã có"

"Mời trở về."

Bồ Tát nói.

Thanh âm thanh lệ vang vọng khắp đất trời.

"Đã như vậy, vậy thì chúng ta đánh một trận."

Gia Luật A Cổ Đóa cười, dùng ý chí điều khiển thân thể Gia Luật Sách, phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa.

Ngay sau đó, đánh ra một quyền, đánh vào thủy triều hắc ám cuộn cuộn bất tận bỗng dựng cao lên vài thước.

Bồ Tát nâng bàn tay mịn màng lên, nhẹ nhàng đẩy về phía trước, một quyền của Gia Luật A Cổ Đóa nên lên trên đó, như trời long đất nổ, nhưng lại chẳng suy chuyển được mảy may.

Bồ Tát quay đầu, nhìn thoáng qua La Hồng.

Cười cười.

Sau đó, bàn chân trắng muốt đạp hư không, bộ bộ sinh liên, hướng lên trên trời.

Năm vị cường giả cũng lần lượt xuất thủ.

Một đầu năm, phi thẳng vào sâu trong vòm trời.

Trong phút chốc Phật quang chiếu khắp vạn vật như thể chiếu sáng cả thủy triều hắc ám.

Phía trên đài sen đen, xá lợi Bồ Tát vẫn lơ lửng như cũ, giúp La Hồng chặn lại khí Tử Linh đang ép lại gần.

Tinh thần lực của La Hồng từ từ hồi phục dần, đầu óc có chút choáng váng.

Ba ngọn Phật đăng đang lơ lửng trên cao làm ý chí hắn trở nên vô cùng rõ ràng.

Mở mắt ra, đúng lúc nhìn thấy bộ dáng nữ Bồ Tát quay đầu mỉm cười, La Hồng ngẩn ra, cảm giác chua xót trong lòng bất chợt dâng lên.

Xá lợi vàng óng tỏa ra ánh sáng chói lóa, ôn nhu như là ánh nắng trong trời đông lạnh lẽo.

La Hồng nắm kiếm Địa Tạng không buông, vẫn chịu đựng khí Tử Linh đánh vào, tựa như đây là điều duy nhất hắn có thể làm vì Bồ Tát tỷ tỷ.

Bùm!

Bỗng dưng, Tà Phật Tử xuất hiện trên vòm trời, tiện tay đánh một chương về phía Phật lộ.

Sau đó, cũng chẳng thèm nhìn, lại xông lên trời, đạp lên mây đen chiến đấu kịch liệt.

Rất nhiều cao thủ Nhị phẩm trên Phật lộ bị dọa cả người nhũn ra, cho rằng một chương này chính là muốn đập chết bọn họ.

Nhưng, bọn họ rất nhanh đã phát hiện ra khác thường.

Bởi vì một chướng này rơi xuống, Phật lộ vốn dĩ bị ngăn bởi đài sen đen cuối cùng đã thông suốt.

Chẳng qua, con đường này không nên gọi là Phật lộ, mà nên gọi là hắc băng lộ, thủy triều hắc ám cuộn cuộn dâng lên, đột nhiên đóng băng lại, hóa thành một con đường rộng lớn bằng băng, một đường tràn thẳng về phía đài sen đen.

Sắc mặt của Tiêu Nhị Thất trên Phật lộ đại biến.

Đây chính là muốn giết chết lão La!

Chương 413: Trận chiến Nhị phẩm, máu bay đầy trời (3)

Tạo ra một đường hướng thẳng đến đài sen đen, mà trên đài sen có gì?
Xá lợi Bồ Tát, còn có kiêm Địa Tạng!

Đây đều là bảo vật làm người ta điên cuồng, cho dù là cao thủ Nhất phẩm đều sẽ vì nó mà điên cuồng đổ máu.

Mà giờ phút này, con đường trực tiếp để đoạt lấy những chí bảo ấy hiện ra trước mắt rất nhiều cao thủ Nhị phẩm.

Mặt Tiêu Nhị Thất trắng bệch, Lão La xong đời rồi.

Gã nhìn về phía La Hồng, rõ ràng La Hồng cũng đã nghĩ đến điều này, sắc mặt khê biến.

Trên mặt Tiêu Nhị Thất đầy vẻ đồng tình, lão La lại không có ý chí của đại lão nào phụ thể, làm sao một Tứ phẩm nhỏ nhoi có thể là đối thủ của một đồng Nhị phẩm Địa bang

Thảm, quá thảm!

Tiêu Nhị Thất muốn giúp đỡ, nhưng gã nhanh chóng phát hiện ra rằng mình chẳng làm được gì.

Gã cũng chỉ là một tên Tứ phẩm nho nhỏ, vô cùng đáng thương.

Rất nhiều cao thủ Nhị phẩm không di chuyển ngay, nhưng hơi thở của bọn họ đã bắt đầu trở nên dồn dập, nặng nề thở dốc, gây náo động cả hắc băng lộ của thủy triều hắc ám.

Dọc theo hắc băng lộ này, nhìn thẳng về phía La Hồng trên đài sen đen.

"Cơ duyên Địa Tạng người có duyên ắt sẽ đạt được!"

"La Hồng ngươi dựa vào cái gì mà ăn cơm mềm" chiêm cứ cơ duyên?"

(1) Ăn cơm mềm: "Cơm mềm" ở đây là chỉ những gì quá dễ dàng, những thứ được cho được tặng.

"Bọn ta không phục, bọn ta cũng có tư cách tranh đoạt một lần!

La Hồng..... Phải chết!"

Âm thanh trầm thấp phát ra từ yết hầu của một tên cường giả Nhị phẩm.

Tam phẩm cùng Tứ phẩm có mặt đều lui về phía sau, trên cơ bản, những người ở lại đều là cao thủ Nhị phẩm.

Mà giờ phút này, các cao thủ Nhị phẩm thực sự không thể bình tĩnh được.

Một vài Nhị phẩm ban đầu vốn sợ hãi, tính bỏ chạy hoặc có ý định lạng lẽ dời đi cũng đã thay đổi suy nghĩ.

Rốt cuộc, vào bí cảnh vì cái gì?

Không phải là vì cơ duyên sao? Trước đó chính là vì không có cơ hội cũng không có hy vọng có được cơ duyên, cho nên mới định lùi bước, nay cơ duyên đều hiện ra trước mắt mọi người, gan lớn no chết, nhất gan đôi chết!

Phanh!

Một cỗ khí tức bùng nổ, uy áp thiên địa quét qua, một tên cao thủ Nhị phẩm tiên phong lao ra, hóa thành một đạo hắc quang, như một đạo tia chớp màu đen trên băng lộ rộng lớn, bay vút về phía La Hồng trên đài sen đen.

Đối với cao thủ Nhị phẩm, khoảng cách mấy trăm dặm chẳng đáng kể chút nào.

Mà có người mở đầu như phá vỡ đêm khuya tĩnh lặng, rất nhiều Nhị phẩm ào ào phóng ra.

âm âm âm!

Khí tức của nhiều cường giả tạo thành uy áp như sóng thần.

Trên đường đi, thủy triều hắc ám xung quanh như nổ tung, màn mưa đen xối xả trút xuống như bị xé rách.

Tiêu Nhị Thất đứng tại chỗ, lắc đầu.

Gã cứu không được La Hồng.

Chỉ có thể ủng hộ tinh thần cho La Hồng, La Hồng phải tự cầu phúc thôi.

Phanh phanh phanh!

Băng lộ rộng lớn không ngừng nổ tung, từng tên Nhị phẩm lao tới nhanh như chớp.

Trên đài sen, La Hồng nắm kiếm Địa Tạng, chịu đựng khí Tử Linh mạnh mẽ không ngừng giáng xuống.

Đôi lông mày hắc khê nhíu lại khi thấy nhiều cao thủ Nhị phẩm như vậy đang lao trên băng lộ, tiến đến gần hắn.

Nhiều Nhị phẩm thật, nếu thật sự để cho bọn họ bước lên đài sen đen, có lẽ sẽ rất nguy hiểm.

Giờ phút này, La Hồng không thể di chuyển, tựa như cũng chẳng có biện pháp gì để đối phó với đám cao thủ Nhị phẩm này.

Nhưng..... Thật sự không có sao?

La Hồng cảm nhận được lực tà sát trong đan điền như muốn căng nứt ra, khóe miệng khẽ cong lên.

Oanh!

Khí Tử Linh như thác nước cuộn cuộn rót xuống, La Hồng nhanh chóng hấp thu một chút khí Tà Sát trong đó, tử khí tinh thuần còn sót lại nhanh chóng hội tụ trên tay hắn.

"Muốn kiếm Địa Tạng cùng xá lợi Bồ Tát sao?"

"Để xem các người có bản lĩnh này hay không đã"

La Hồng cười.

Nâng tay, phát ra một chiêu.

Giữa đồng hắc ảnh đang di chuyển trên mặt đất, Tà Ảnh Ngô Thiên hiện lên.

Lúc trước hắn có thúc giục Tà Ảnh Ngô Thiên cũng chẳng động đậy, đó là bởi vì tà sát tiêu hao, mà hiện giờ.....

Trong đan điền hắn, thực sự có rất nhiều khí Tà Sát.

Phải tận tình..... Tiêu hao đi!

Ánh mắt La Hồng nghiêm lại.

Tinh thần vừa động.

Ngay sau đó, Tà Ảnh Ngô Thiên với đôi mắt đỏ tươi như có sấm sét đỏ hiện lên, kiếm khí Lôi Trì hội tụ trên đỉnh đầu, kiếm Lôi Tước rít gào bay ra.

Y phi nước đại phóng ra, mang theo tà sát khí nồng đậm của La Hồng.

Cùng với..... tử khí tinh thuần do La Hồng tinh luyện ra.

Tùng tà ảnh hiện lên, bọn chúng đều mang theo tử khí mà La Hồng tinh luyện, phóng về phía các cao thủ Nhị phẩm.

Con đường bằng tinh rất rộng lớn.

Một đám tà ảnh dưới sự dẫn đầu của Tà Ảnh Ngô Thiên, đều xông về phía cao thủ Nhị phẩm.

Không có tiếng hò hét kinh thiên động địa.

Chỉ có khí thế vô hình va chạm.

Rất nhiều cao thủ Nhị phẩm đã hình thành lên khí thế khủng bố như sóng thần, tựa hồ muốn dời non lấp biển.

Mà phe Tà Ảnh lại yếu hơn rất nhiều.

Đứng đầu là Tà Ảnh Ngô Thiên, yếu hơn nữa là Tà Ảnh Dư Tam Xuyên và Tà Ảnh Ngô Thanh Sơn, bọn chúng miễn cưỡng có thể va chạm với cao thủ Nhị phẩm, còn những tà ảnh khác căn bản chẳng đầu lại.

"Đúng là một thuật pháp thần kỳ, một người như một đội quân lì "Đáng tiếc thay, cũng chỉ là châu châu đá xe"

Ánh mắt các Nhị phẩm sáng lên, lời nói lạnh như băng quanh quẩn trên không trung giữa hai phe.

Ngay sau đó, hai bên va chạm.

Tà Ảnh Ngô Thiên rất mạnh, giao chiến cùng bốn năm tên Nhị phẩm, kiếm Lôi Tước nhanh chóng tạt qua, thậm chí đánh cho mấy tên cao thủ Nhị phẩm bị thương.

Đáng tiếc, dưới sự liên thủ của rất nhiều cao thủ Nhị Phẩm, Tà Ảnh Ngô Thiên nhanh chóng bị đánh tan.

Phanh!

Trong khoảnh khắc Tà Ảnh Ngô Thiên bị đánh nát, vô số tử khí trào dâng khiến đôi mắt các cao thủ Nhị phẩm co rụt lại.

Chương 414: Trận chiến Nhị phẩm, máu bay đầy trời (4)

Tử khí này có sức ăn mòn lớn với da thịt, trong lòng bọn họ bỗng giật mình, tránh né, không muốn đụng chạm.

Mà các tà ảnh khác thì trực tiếp hơn, phóng tử khí lên người bọn họ, tuy đều bị nghiền nát, tà ảnh biến mất, nhưng vô số tử khí hội tụ lại, bao quanh bọn họ.

"Chỉ có thể thôi sao?"

Phản ứng của các cao thủ Nhị phẩm rất mạnh, La Hồng định lợi dụng tử khí để ăn mòn bọn họ, đúng là kẻ điên nằm mơ.

Bọn họ khinh thường, cười.

Thân hình liên tục di chuyển, hăng hái tránh né, lần nữa phóng về phía La Hồng.

Trên đài sen đen.

La Hồng nắm kiếm, sợi tóc màu đen buông xuống, che gần hết đôi mắt hắc, ánh mắt có vài phần tà dị nhìn chăm chăm những cao thủ Nhị phẩm đang vọt tới lần nữa.

Một cái tay khác nâng lên.

"Đứng lên!"

Bùm!

Đoàn quân hắc ảnh..... Lần thứ hai xuất hiện!

La Hồng căn bản chẳng lo tà sát hao mòn, hiện giờ hắn được dòng khí

Tử Linh dồi dào rót xuống, thực sự lực tà sát có rất nhiều!

Như có rất nhiều tên tà tu Nhất phẩm mặc cho hắn hấp thu khí Tà Sát!

Bản đến chuyện tiêu hao, La Hồng chẳng sợ!

Đến đây đi!

Tồn thương lẫn nhau đi!

"Các người cho rằng Ngô Thiên chết như thế nào?"

La Hồng nhếch miệng, cười lạnh.

Chính là bị hắn hốt chết.

Mà tử khí tinh thuần chính là nguyên nhân hốt chết người!

Phía dưới đều là thủy triều hắc ám.....

Nhiều tử khí tinh thuần như vậy, lập tức sẽ náo nhiệt.

Bang bang bang!

Bên trong thủy triều hắc ám như nổ tung.

Một cánh tay rồi lại thêm một cánh tay bám vào mép của băng lộ, băng tinh bị nghiền nát, có thân ảnh mượn lực phóng lên cao.

Kim giáp thi, kim thi, ngân giáp thi, ngân thi.....

Gào rít xuất hiện.

Rất nhiều cao thủ Nhị phẩm khế biến sắc, ngay sau đó vô số công phạt quét ra, bốn kim giáp thi vừa xuất hiện đã trực tiếp bị đánh nát, còn có rất nhiều ngân thi, đồng thi bị chôn vùi.

Lộc cốc, lộc cốc.....

Sau khi kim giáp thi bị đánh nổ tung, trong thủy triều hắc ám có một thi thể người đầy hoa văn vọt lên.

Nhất phẩm, Địa thi!

Rất nhiều Nhị phẩm biến sắc, hình như bọn họ đoán ra được điều gì.

Phụt!

Con Địa thi này có được chiến lực Nhất phẩm, mang theo tử khí, nhảy vào trong đám người, rất nhanh có một tên cao thủ Nhị phẩm bị xé xác, huyết nhục mơ hồ.

Sau khi tên cao thủ Nhị phẩm bị giết, máu tươi rất nhanh bắt đầu chảy đầy trên băng lộ.

Rất nhiều Nhị phẩm cũng đoán được một phần, nhanh chóng ra tay ngăn chặn Địa thi.

Bọn họ không dám giết Địa thi, dù rằng nhiều Nhị phẩm liên thủ, giết một con Địa thi cũng không thành vấn đề.

Nhưng..... Bọn họ không dám.

Giết một con Địa thi xong không biết có nhảy ra sinh vật đáng sợ nào nữa không!

Nhưng khi Địa thi đang bị nhiều cao thủ Nhị phẩm liên thủ áp chế, chợt có một đạo sấm sét màu đen lóe lên khiến nó bị nổ vỡ đầu.

Không khí đột nhiên cứng lại, rất nhiều cao thủ Nhị phẩm đỏ mắt, nhìn về phía Tà Ảnh Ngô Thiên.

Mà Tà Ảnh Ngô Thiên như đông cứng lại, cười quái dị, phanh một tiếng, nổ tung, rồi ngay lập tức biến mất.

Một cỗ khí cơ khủng bố lại vọt lên, từ trong thủy triều hắc ám phóng ra.

Một con Địa giáp thi hiện thân, uy áp khủng bố vô cùng, bao trùm lên hết thấy, đến cả thủy triều hắc ám cũng bị nén xuống.

Nhất phẩm đỉnh phong, đáng sợ ngang với Nhất phẩm Thiên bang!

Địa Giáp thi!

Mặt mấy tên cao thủ Nhị phẩm trở nên trắng bệch!
Mẹ kiếp!

La Hồng này, mẹ nó.....

Giờ phút này, cuối cùng bọn họ cũng hiểu Ngô Thiên chết như thế nào, vì sao trước khi chết Ngô Thiên lại tuyệt vọng như vậy!

Dù cho ai nhìn thấy tình huống như vậy cũng sẽ vô cùng tuyệt vọng.

Bang bang bang!

Thực lực của Địa Giáp thi quá mạnh, hóa thành một đạo hắc quang lao vào giữa sân, trong phút chốc, mấy tên Nhị phẩm không kịp phản ứng đã bị bóp vỡ đầu!

Có cao thủ Nhị phẩm muốn tránh giáp thi, hướng tới bên người La Hồng, lại bị Tà Ảnh Ngô Thiên cản trở.

Sau đó bị Địa Giáp Thi và rất nhiều Địa thi khác vây quanh, xé thành phần vụn.

Vô số huyết dịch tung tóe, đây đều là máu của các cao thủ Nhị phẩm.

Đức Phật phía trên Phật lộ dường như đang tụng lên khúc ai ca thương xót.

Trên đài sen, La Hồng nắm kiếm Địa Tạng, vô cùng vui sướng cao giọng cười.

Tới đây!

Tới giết bản công tử đi!

Mà Tiêu Nhị Thất nhìn đến trợn mắt há mồm, điên rồi, tất cả đều điên rồi, vô số máu tươi như hóa thành cơn lốc, vũ trên mặt gã, như bị bóng đè.

Một ngày này, vô số Nhị phẩm Địa bang của các đại vương triều tử vong Máu thịt hòa cùng mưa đen bay lả tả, như đất trời đổ mưa máu!

Máu tươi bay lả tả, mưa đen bay đầy trời cuốn theo huyết nhục mơ hồ, hình ảnh tàn nhẫn đến cùng cực, để lại dấu ấn đậm trong thị giác và tâm thần mỗi người.

Tiêu Nhị Thất sớm đã xem đến ngây người, cả người gã đều đang run bần bật.

Không biết đã chết bao nhiêu Nhị phẩm nữa?

Mười mấy?

Hai mươi mấy người?

Thậm chí, đây mới chỉ là cái bắt đầu, thông lộ bằng băng đen tuyến trần ngập tử khí, phủ kín máu tươi, thịt nát, và tử khí.

Tiêu Nhị Thất vốn tưởng rằng lão La chạy trời không khỏi nắng, nhưng, gã trăm triệu lần không nghĩ tới, La Hồng còn có thể làm ra việc kích thích

như vậy.

Người nào người nấy đều là cao thủ Nhị phẩm được lưu danh trên Địa bảng của các Đại vương triều, giờ thì cả một đám đều vô cùng thê thảm, những người xếp chót bảng còn đang sống sờ sờ bị xé xác, máu tươi nhuộm đỏ cả con đường băng, vô danh bỏ mạng tại nơi này.

Mà một số ít cao thủ Nhị phẩm xếp hạng cao trên Địa bảng cũng giết đến mù quáng..

Bọn họ gắt gao nhìn chăm chăm La Hồng đang ngồi trên đài san đen, trong mắt có không cam lòng, có phẫn nộ, còn có sát khí lạnh thấu xương.

Chương 415: Thiên giáp thi xuất hiện, Phu Tử phụ thể (1)

Bọn họ đổ mắt không chỉ bởi cơ duyên, mà còn bởi không nghĩ sẽ đòi đi, không cam lòng rút lui!

Sao có thể gọi con đường này là Phật lộ, phải là Tu La lộ mới đúng.

Bọn họ muốn bước về phía trước phải đạp lên máu thịt hồn độn bên dưới.

Trong thủy triều hắc ám, có hơi thở mạnh mẽ không ngừng bắn ra, hết con hành thi này đến con hành thi khác nhảy ra khỏi thủy triều hắc ám, gào lên.

Đáng sợ nhất vẫn là giáp thi bất khả chiến bại, chém mãi không chết.

Cho dù là cao thủ đỉnh cấp trên Địa bảng vào giờ phút này cũng cảm thấy lực bất tòng tâm.

Rút lui, hoặc là tiếp tục xông lên phía trước, bây giờ bọn họ chỉ có thể lựa chọn một con đường.

Cho dù là Địa giáp thi hay là Địa thi cũng chưa từng công phá đài sen đen tuyền nơi La Hồng đứng, kỳ thật đây cũng là một tia hy vọng của đám cao thủ Nhị phẩm, có lẽ, chỉ cần đến gần bên người La Hồng, đám Địa thi đáng sợ này sẽ không ra tay với bọn họ. Cho nên, không có cường giả Nhị phẩm nào rút lui, bọn họ điên cuồng phi trên con đường tượng trưng cho cái chết.

Một nơi khác trên Phật lộ.

Phật quang chiếu rọi khắp nơi.

Cao thủ Tam phẩm, Tứ phẩm đều nhìn một màn này đến ngây ngốc.

Trên thực tế, từ khi vào bí cảnh, thương vong cũng không nghiêm trọng như trong tưởng tượng của bọn họ, mọi người đều nghĩ rằng bí cảnh lần này, có thể số người tử vong sẽ cực ít.

Nhưng tất cả bọn họ đều đã sai rồi.

Hóa ra, cái chết thực sự mới vừa bắt đầu.

Nơi này chính là bí cảnh Địa Tạng đó, bí cảnh gần địa ngục nhất, sao có thể không có người chết?

Ồ nơi này..... Chết người mới là trạng thái bình thường!

Một vài Tam phẩm Huyền bảng không thèm quay đầu, cắm đầu bỏ chạy.

Càng ngày càng có nhiều cao thủ Nhị phẩm chết, không khác gì mưa rơi, trong không khí ngập mùi máu tươi khiến nhân tâm run sợ.

Bọn họ còn giữ thể diện để làm gì?

Một vài tên Tam phẩm Huyền bồng rất biết thân biết phận mà lui lại, cũng là vì thực lực của bọn họ có hạn, bọn họ sẽ không nghĩ đến việc đi đoạt cơ duyên gì đó trong bí cảnh.

Có lẽ trước đó bọn họ cũng có cái ý tưởng này, nhưng, bây giờ thì đã hoàn toàn không có.

Làm thế nào mà cướp được?

Trên băng lộ, vô số cao thủ Nhị phẩm thương vong, khung cảnh đáng sợ vô cùng, Địa giáp thi hoành hành không có kỵ giống như ma đầu giáng thế xung phong liều chết, bọn họ đi lên làm gì, cùng nhau chịu chết sao?

Tuy thực lực của Tam phẩm Huyền bồng khá tốt, nhưng mà bị Địa giáp thi sát xuống một cái thì cũng chết cả đống.

Cho nên, trong trận chiến bậc này, Tam phẩm vẫn không cần tham gia náo nhiệt.

Đương nhiên, cũng có cao thủ Nhị phẩm không tham chiến, giờ phút này trong lòng cũng lạnh lẽo vô cùng.

Tỷ như Nhị phẩm Tiêu gia của Tiêu Nhị Thất, bọn họ lui lại đến bên người Tiêu Nhị Thất, sắc mặt vô cùng ngưng trọng.

"Thiếu gia, chúng ta lui đi"

Đám Nhị phẩm Tiêu gia lộ ra biểu hiện sợ sệt, mẹ nó..... lúc đầu còn đỡ chút, nhưng trong lúc các lão đại đang tranh phong, đảo mắt một cái, đã chết một đống lớn Nhị phẩm.

Mà tất cả những điều này đều bởi vì La Hồng trên đài sen.

La Hồng còn chưa thềm động dậy gì đã khiến rất nhiều Nhị phẩm chết thảm.

Có lẽ đây chính là yêu nghiệt chân chính đi.

Đệ nhị Hoàng bồng?

Đệ nhất Hoàng Bồng - Vân Trùng Dương nếu không có thân phận tiên nhân chuyển thế, thì đến tư cách xạch giày cho La Hồng cũng không có!

Trong bí cảnh Thiên Cơ, La Hồng giết bao nhiêu tên thiên kiều Hoàng bồng, giờ đây, bí cảnh Địa Tạng..... La Hồng lại tàn sát cả Địa bồng.

Tuy không phải La Hồng tự mình ra tay chém giết, chỉ dùng những hành thi quỷ dị của bí cảnh Địa Tạng, nhưng dựa theo logic mà nói, nếu không có La Hồng, những Nhị phẩm Địa bồng này sẽ chết sao?

Tiêu Nhị Thất cắn răng, hít một hơi thật sâu.

"Không..... Cứ xem tiếp đi"

Tiêu Nhị Thất nói.

Nhị phẩm Tiêu gia chung quanh lập tức bất đắc dĩ, nhưng thật ra bọn họ cũng không quá khản trương, lúc này bọn họ đều đứng trên Phật lộ có Phật quang chiếu rọi, không phải bằng lộ do Tà Phật Tử chế tạo, cho nên bọn họ còn có thể tiếp tục xem náo nhiệt.

Nhưng, một khi chiến trận lan đến bên này, bọn họ tất nhiên sẽ lập tức khiêng Tiêu Nhị Thất chạy mất.

Tu sĩ Tiêu gia không có dự vọng quá lớn với cơ duyên trong bí cảnh Địa Tạng.

Bọn họ dù sao cũng là thế gia dùng đao, không có nhu cầu quá lớn với kiếm, nơi này cũng chỉ có xá lợi kết tinh của Địa Tạng Bồ Tát tám nghìn năm mới khiến bọn họ động tâm, nhưng ở đây có nhiều cường giả như vậy, sao bọn họ có thể có cơ hội bứt phá chứ?

Phải tự biết thân biết phận.

Những Nhị phẩm Tiêu gia đều hiểu rõ ràng, bọn họ nhìn đám Nhị phẩm đang chém giết không ngừng trên băng lộ, lắc đầu.

"Lợi ích động nhân tâm....."

"Lúc dự vọng tham lam xông lên đầu thì sẽ hoàn toàn che đậy mất lý trí"

"Tà Phật Tử thật sự rất độc ác, nếu y không tạo ra băng lộ, tu sĩ căn bản không có khả năng đoạt được cơ duyên trên người La Hồng, cũng sẽ không xuất hiện cảnh giết chóc tàn nhẫn đến ^A là Từng vị Nhị phẩm Tiêu gia nhìn thấy mà trong lòng dần lạnh lẽo.

Có không ít cao thủ Nhị phẩm còn trò chuyện vui vẻ với bọn họ lúc trước bây giờ chỉ còn lại một đồng thệ nát.

Địa giáp thi, Địa thi, Kim giáp thi sống để giết chóc, tàn nhẫn vô cùng, không cho bất kì người nào toàn thân, trên cơ bản họ đều bị bóp nát đầu, xé xác.

Bọn họ càng nhìn càng kinh hãi.

Lúc nào bọn họ cũng chuẩn bị tinh thần, trong tích tắc phải khiêng được Tiêu Nhị Thất bỏ chạy.

Chương 416: Thiên giáp thi xuất hiện, Phu Tử phụ thể (2)

Tam phẩm Huyền bồng bắt đầu chạy trốn.

Bọn họ dần lùi lại theo Phật lộ, rất nhanh đã lui về thành Tần Quảng, không ngừng lùi về phía sau trên con đường hắc thạch của thành Tần Quảng, họ muốn rút nhanh ra khỏi thành Tần Quảng, lao ra khỏi bí cảnh.

Kỳ thật những người có thể đứng trên Huyền bồng đều không ngốc, rất nhạy bén với nguy cơ.

Giờ phút này, đối với bọn họ, bí cảnh Địa Tạng quá nguy hiểm. Trước cửa thành.

Quý Bà mặt đầy nếp nhăn, trên tay cầm ngọn đèn xanh lét, cười toẹt toẹt.

Bà ta nhìn một người đang chạy về phía cổng thành, cười lên khiến cho trong lòng tất cả tu sĩ Huyền bồng đều run sợ.

"Khắc khắc khắc....."

"Quý thành giới nghiêm, nếu muốn ra khỏi thành, phải giao nộp phí ra khỏi thành.

Quý Bà sâu xa nói.

Sắc mặt của một vài vị tu sĩ Huyền bồng đến trước cửa thành đều biến hóa, chửi ầm lên.

Quá bấy người rồi, vào thành giao nộp phí vào thành, kỳ thật tinh khí thần của bọn họ đã bị hao tổn rất nhiều, giờ còn muốn nộp phí ra khỏi thành.....

Gian thương!

Giờ phút này các Tu sĩ Huyền bồng đều nhìn chăm chăm Quý Bà, trong mắt lộ ra đầy sát khí.

"Lão tử không nộp thì thế nào?"

Một tên Tam phẩm Huyền bồng tức giận mắng một câu, nguyên khí thiên địa cả người sôi trào, uy áp thiên địa buông xuống, xuất một chiêu bay thẳng đến chỗ Quý Bà gây yêu.

Đôi mắt của Quý Bà sâu thăm thăm, ý cười trên khuôn mặt nhăn nheo ngày càng đậm.

"Người trẻ tuổi..... phải biết kính già yêu trẻ chứ"

Quý Bà cất giọng khàn khàn.

"Khắc khắc khắc....."

Ngay sau đó, tên tu sĩ vừa mới ra tay kia thê mà gào khóc thảm thiết, máu thịt tan ra hóa thành một bãi chất lỏng, nhanh chóng chui vào đèn lồng xanh nhạt, chỉ còn dư lại một bộ xương trắng lạng quỳ rạt trên mặt đất.

Trong lòng tu sĩ Tam phẩm, Tứ phẩm còn sót lại đều lạnh giá.

Bọn họ bây giờ hiểu rõ, Quỷ Bà thủ thành ngoại hình chẳng liên quan gì đến thực lực, nhìn qua chẳng hơi thở của cường giả, nhưng, có lẽ thực lực không yếu hơn chút nào so với Nhất phẩm Thiên bang.

Bọn họ đành phải thành thành thật thật giao nộp phí ra khỏi thành.

Phí ra khỏi thành còn đắt hơn so với phí vào thành, mỗi một tu sĩ ra khỏi thành đều cảm thấy tinh thần suy sụp đến cực hạn, tựa như linh hồn bị cắt đi một miếng lớn.

Còn Quỷ Bà lại đang bày ra vẻ mặt lão bản mê tiền nhìn bọn họ.

Trong lồng đèn xanh lam, có ánh sáng màu xanh lục u ám không ngừng nhảy lên.

Trúng mánh.

Đúng là trúng mánh lớn mà!

Tuy rằng bà bị người ta chơi không quyt nợ một lần, nhưng chẳng sao, phí thu được từ những người khác đủ để cho bà ta tạm quên đi nỗi đau này.

Những vị tu sĩ ra khỏi thành cất lực chống lại cảm giác chóng mặt nhức đầu, theo con đường lúc tối, bỏ chạy về phía công của bí cảnh Địa Tạng.

Cùng lúc đó.

Vào lúc rất nhiều Nhị Phẩm chết, cả thiên hạ tựa hồ đều chấn động.

Vương triều Đại Hạ, Đế kinh, thành Thiên An.

Tư Thiên Viện.

Giữa cung điện và lầu các cổ xưa, có mấy tiểu đồng bê tài liệu không ngừng bay qua bay lại.

Văn Thiên Hành khoan khoái chân ngồi, trước người ông ta bày một bàn cờ, trên bàn cờ, quân trắng quân đen đan xen nhau dày như sao trên trời.

Nhưng, lúc này ông ta không có tâm tư để tiếp tục chơi cờ.

Bởi vì, mỗi một lần những tên tiểu đồng chạy như bay đến, tiểu đồng đều sẽ kinh hoàng thất thố nói: "Phó viện trưởng, thứ bảy và thứ mười hai

Địa bang Đại Hạ đều đã chết, tên trên Địa bang đều đã biến mất"

"Thứ năm mươi bảy Địa bang Đại Hạ đã chết"

"Thứ sáu mươi bốn Địa bang Đại Hạ đã chết!"

Một vài vị tiểu đồng chấn động vô cùng, trên mặt bọn họ toát ra thần sắc sợ hãi.

Đã xảy ra chuyện gì?

Làm sao lại có nhiều cao thủ Địa bảng chết như vậy?

Phải biết rằng, trên cơ bản, những người có thể có tên trên Địa Bảng Đại Hạ đều là những người dự bị của Thiên bảng, đều là thiên kiêu của Đại Hạ.

Nhưng, hôm nay, tu sĩ Địa bảng Đại Hạ lại hết người này đến người khác ngã xuống.

Văn Thiên Hành đã không giữ được bình tĩnh, đứng lên, ngưng mắt nhíu mày.

Tiếp nhận danh sách Địa bảng từ trong tay tiểu đồng.

Từng cái tên lần lượt thấm ra máu tươi rồi biến mất ngay lập tức, sau đó gương mặt tràn đầy nếp nhăn của ông ta cứ không ngừng co giật.

"Bí cảnh Địa Tạng....."

"Đã bắt đầu giết chóc rồi sao?"

Văn Thiên Hành hít sâu một hơi, tin bí cảnh Địa Tạng của Vọng Xuyên Tự mở ra sớm đã truyền khắp thiên hạ.

Thân làm phó viện trưởng Tư Thiên Viện, Văn Thiên Hành há có thể không biết.

Nhưng trong nháy mắt như vậy đã chết đại khái hai ba mươi vị cường giả Địa bảng Đại Hạ, e rằng qua sự kiện lần này, Địa bảng Đại Hạ thật sự hoàn toàn thay máu.

"Lần trước Hoàng bảng thay máu, lần này lại là Địa bảng thay máu, Địa bảng của các vương triều khác e rằng cũng không thoát khỏi được kết cục này"

"Mà hai bí cảnh..... Đều có La Hồng"

"Lần trước là La Hồng tàn sát thiên kiêu Hoàng bảng, chẳng lẽ lần này cũng là La Hồng đang tàn sát Nhị phẩm Địa bảng?"

"Không thể nào a..... La Hồng mới Ngũ phẩm mà."

Văn Thiên Hành lắc đầu, vô cùng nghi hoặc.

"Tiếp tục chú ý, thống kê kĩ càng danh sách các Nhị phẩm Địa bảng"

Văn Thiên Hành đưa quyển sách đưa cho tiểu đồng, hít sâu một hơi, sắp xếp mọi việc.

Mà một màn này không chỉ phát sinh ở Tư Thiên Viện Đại Hạ.

Tư Thiên Viện của Đại Sở, Đại Chu, Kim Trưởng Vương Đình đều có tình huống phát sinh như vậy, mỗi một người phụ trách Tư Thiên Viện đều hít sâu một hơi, cảm khái thế sự vô thường.

Thống kê danh sách tử vong, thống kê danh sách những Nhị phẩm đã chết.

Ô bên ngoài.

Tất cả những tu sĩ đang cầm danh sách đều chấn động tinh thần, mở danh sách ra thì còn chấn động hơn, bọn họ trợn mắt há hốc mồm nhìn danh sách tên đầm máu, một màn này chẳng khác gì ác ma tái sinh.

Mỗi một cái tên đầm máu đều có nghĩa là đối phương đã chết.

Thiên hạ..... Hoàn toàn chấn động!

Chương 417: Thiên giáp thi xuất hiện, Phu Tử phụ thể (3)

Núi Vô Lượng, Vọng Xuyên Tự.

Dưới bức Phật lớn đang lơ lửng, Phật quang chiếu rọi trên mặt đất, dường như soi sáng cả thiên hạ.

Rất nhiều cao thủ Nhất phẩm ra tay nhưng lại không cách nào lay động được đại Phật, thậm chí bọn họ còn bị thương do bị huyền phù phản vệ, rất nhiều cường giả cũng cảm giác được Vọng Xuyên Tự vô cùng mạnh.

Còn các cao thủ Nhất phẩm chưa ra tay thì lại bị tin tức chung quanh truyền đến khiến cho thần sắc trở nên ngưng trọng "Vô số Nhị phẩm Địa bảng của các đại vương triều tử vong....."

"Nhị phẩm Địa bảng Đại Hạ đã chết đến 36 người..... Thương vong vẫn còn tiếp tục!"

"Nhị phẩm Địa bảng Đại Sở cũng đã chết đến 30 người!"

"Đại Chu cũng đã chết hơn hai mươi người....."

"Rốt cuộc trong bí cảnh đã phát sinh chuyện gì? Chưa chỉ đã chết đến gần trăm Nhị phẩm Địa bảng? Chẳng lẽ là do ý chí của các đại cường giả phụ thể tàn sát sao?"

Rất nhiều cao thủ Nhất phẩm sờn tóc gáy, cảm thấy kinh hãi muốn chết.

Dù sao, chưa gì đã chết nhiều Nhị phẩm Địa bảng có tên tuổi như vậy, sao bọn họ có thể không khiếp sợ, không chân động cho được?

Đó chính là Nhị phẩm Địa bảng, mỗi một người đều có cơ hội trở thành Nhất phẩm tiến vào Thiên bảng!

Thế mà đều chết ở trong bí cảnh Địa Tạng này.

Trong lúc nhất thời, bên ngoài núi Vô Lượng lặng ngắt như tờ, rất nhiều cao thủ Nhất phẩm đều ngừng công phá.

Bọn họ đều có thể tưởng tượng được, trong bí cảnh Địa Tạng có khả năng đã hóa thành Tu La tràng đáng sợ.

Có một số cao thủ Nhất phẩm thực lực yếu đều cảm thấy vô cùng may mắn, may mà bọn họ không có tư cách tiến vào bí cảnh, nếu không có khả năng bọn họ cũng đã chết.

Dù sao, có không ít Nhị phẩm hàng đầu Địa bảng, bàn đến sức chiến đấu, thật ra cũng không yếu hơn bọn họ bao nhiêu.

Tỷ như Ngô Thiên Đại Sở đã bước vào.

Vọng Xuyên Tự, trên Diển Võ Trường.

Pháp La đại sư được bao phủ bên trong phật quang, chấp tay hành lễ.

Ông cũng phát hiện ra đám cao thủ Nhất phẩm xung quanh có chút lo sợ, Nhị phẩm Địa bằng trong bí cảnh chết như ngã rạ cũng khiến ông cảm khái ngàn vạn lần.

"A đi đà Phật....."

Pháp La đại sư cũng không thể làm được gì.

Ông chỉ có thể tụng niệm phật hiệu.

Phật môn vốn thanh tịnh, hôm nay lại trở thành nơi thiên hạ đổ máu.

Thật đáng buồn, thật đáng tiếc.

Vọng Xuyên Tự ngàn năm trước đã nổi danh thiên hạ với bí cảnh Địa Tạng, lần thứ hai xuất thế lại chấn kinh toàn bộ thiên hạ.

Tin tức nháy mắt từ các mật thám của các vương triều truyền đi khắp các nơi.

Phủ Giang Lăng.

Quê Hương lâu.

Oanh oanh yền yền khắp nơi, giờ lại trở thành địa phương bát quái náo nhiệt.

Từ khi La Hồng gây chấn động ở phủ Giang Lăng, trong phủ Giang Lăng càng ngày càng có nhiều người thuyết thư (người kể chuyện giang hồ). Ngay cả Quê Hương lâu nổi tiếng là phục vụ đàn và rượu cũng thuận theo thời thế, bắt đầu mời thuyết thư về để hấp dẫn nhóm khách giang hồ tới nghỉ chân.

Mà giờ phút này, thuyết thư đang thao thao bất tuyệt trên đài.

Triệu Đông Hán trên mặt có một vết sẹo dài đang miệng lưỡi lưu loát, nước miếng bay tứ tung kể chuyện.

"La Hồng công tử giờ cao cờ phản Hạ, ngài ấy sai sao? Ngài ấy chỉ là vì bị ép vào đường cùng!"

"Đại Hạ muốn giết ngài ấy, người trong thiên hạ đều muốn giết ngài ấy, ngài ấy đến chỗ nào cũng có cường giả muốn giết? Ngài ấy có thể làm thế nào? La Hồng công tử là một người rất tốt, lúc ở huyện An Bình ngài ấy đuổi giết tà tu, diệt trừ gian ác, cứu vớt phụ nữ bị bắt đi, nghiêm trị ác ôn đùa giỡn phụ nữ nhà lành!"

Chính trực biết bao nhiêu, người quả thực là tấm gương chính đạo sáng rõ nhất!"

"Nhưng mà, ngài ấy tham gia khảo hạch nhập môn Tắc Hạ Học Cung, có người muốn giết. Ngài ấy tiến vào bí cảnh Thiên cơ lại có cường giả Đại

Hạ muôn giết, tới phủ Giang Lăng, chỉ vì muôn thu hôi di vật đại bá nhà mình lưu lại, ngài ấy làm gì sai?"

"Giờ đây công tử đến Vọng Xuyên Tự ,vì thiên hạ mở ra bí cảnh Địa Tạng, nghe đồn phải gõ chuông Vạn Phật vang tám mươi một lần mới có thể mở ra bí cảnh Địa Tạng, thiên hạ có ai có thể làm được điều này? Mà công tử làm được rồi, đây là vì thiên hạ mở ra một đại bí cảnh độc nhất vô nhị! Nhưng vẫn có người muốn giết ngài ấy! Vì sao những người này không nghĩ đến lòng tốt của công tử"

Đôi mắt Triệu Đông Hán dao động liên tục, môi đang run rẩy, dưới Quế Hương lâu, một đám người hô hấp dồn dập nhìn chằm chằm Triệu Đông Hán, bị lời nói của hắn ta tác động đến cảm xúc.

Triệu Đông Hán kể chuyện như mưa rền gió dữ, tư thế hùng hổ, không khác gì bản thân hắn ta đang hóa thân thành La Hồng, bị vô số áp bách, vô số giết chóc ép buộc.

Một vài hoa khôi Quế Hương lâu đã khóc thút thút, dùng khăn lụa lau hốc mắt đã ửng đỏ.

Bài thơ khai mạc La Hồng làm ở hồ Lạc Thần giờ đây đã lan truyền rộng rãi khắp phủ Giang Lang.

Vô số tài tử phong lưu, giai nhân yếu điệu đều bị khí thế hiên ngang một người một kiếm của La Hồng ở hồ Lạc Thần, thuyết phục.

Quế Hương lâu, thuyết thư vẫn đứng trên đài.

Triệu Đông Hán liếc liếc mắt một cái nhìn thấy quan binh chen chúc tới, đậm đậm cười, vỗ án nói: "Các người phải nhớ kỹ, công tử phản Hạ chỉ là bắt đắc dĩ, ngài ấy chính là người tốt, hành tẩu chính nghĩa, đi qua nơi nào ắt sẽ truyền chính đạo đến nơi đó, truyền khắp thiên hạ"

"Các người phải biết rằng, công tử không phải là một kẻ giết người tùy tiện, nếu một ngày, người trong thiên hạ đều vì công tử mà chết, vì công tử mà thiên hạ đổ máu, vậy chỉ có một khả năng, đó là thiên hạ phụ công tử"

Triệu Đông Hán nói xong, thân hình cường tráng đứng thẳng, rất nhiều quan binh phủ Giang Lăng vọt tới, bắt Triệu Đông Hán, áp giải đi.

Triệu Đông Hán bị bắt lại ngẩng đầu.

Mắt nhìn phía trước, hít sâu một hơi.

"Đại Hạ muốn hất nước bẩn lên người công tử, làm nhục thanh danh của người....."

"Nếu ta không bảo hộ được công tử, ta sẽ giữ gìn thanh danh của ® lủ
"Công tử nhà ta..... Vô cùng chính nghĩa Vừa dứt lời, hắn ta bị bọn quan binh áp giải.

Mà trong Quế Hương lâu, rất nhiều môn giang hồ còn có giai nhân tuyệt sắc vẫn còn khiếp sợ, bị lời nói Triệu Đông Hán làm cho chấn động.

Chương 418: Thiên giáp thi xuất hiện, Phu Tử phụ thể (4)

Phủ Giang Lăng, nha môn tri phủ.

Trương Tĩnh Chi nhìn những cái tên trên Địa bảng không ngừng đổ máu, không ngừng biến mất, hít sâu một hơi.

Bên cạnh y, sắc mặt của Tôn thống lĩnh có vài phần quái dị cũng có vài phần khó coi.

"Cho dù là lần Địa Tạng bí cảnh mở ra vào ngàn năm trước, tử thương nhiều lắm cũng chỉ ba mươi mấy người, trong đó tu sĩ Nhị phẩm chỉ chết hai mươi mấy người, mà còn đều là Nhị phẩm tầm thường yếu đuối, mà lần này..... Bí cảnh Địa Tạng mới mở ra không đến hai ngày, Nhị phẩm trên Địa bảng đã chết đến gần trăm..... La Hồng, có độc! Đi đến chỗ nào, có người chết chỗ đó!"

Tôn thống lĩnh chặt lưỡi nói.

Bỗng nhiên, một vị quan binh cấp dưới đeo đao tiến vào.

"Tri phủ đại nhân, Quế Hương lâu có người tụ tập dân chúng gây chuyện, truyền bá tuyên dương phản tặc La Hồng là chính - kà Vị quan binh này ôm quyền nói.

Trương Tĩnh Chi nghe vậy càng thêm đau đầu, y xoa đầu.

"Lại là Triệu Đông Hán?"

Vị quan binh kia cũng là đồ khóc dở cười, gật đầu.

"Bắt rồi lại thả ra rồi lại bắt vào.... Miệng của người này lại sao lại rảnh rỗi như thế?" Trương Tĩnh Chi cũng không biết nói gì.

"Hắn ta biết ăn nói như thế, làm hộ vệ làm gì cơ chứ? Quả là hao phí tài năng"

Trương Tĩnh Chi khó khăn phun ra một câu.

"Thôi, dù sao cũng là hộ vệ La Hồng, nghe nói đã bầu bạn với La Hồng từ lúc nhỏ."

"Phái hai người áp giải người này về huyện An Bình đi....."

Quan binh kia nghe thấy vậy cũng thở phào nhẹ nhõm.

Khom người lui xuống: "Dạ."

Mưa to xối xả như đang tấu vang một khúc bi ai.

Trên vòm trời, tiếng nổ đáng sợ vang lên, đó là các cường giả đang giao thủ.

Mà bên dưới, trên băng lộ, máu thịt đầy đất.

Rất nhiều Nhị phẩm cũng đã giết đến đỏ cả mắt, xuống tay không hề lưu tình, cái gì mà Ngân thi, Ngân giáp thi đều lần lượt bị đánh nát, bọn họ cũng mặc kệ khi đánh nát đôi phương sẽ có cường giả mạnh hơn xuất hiện.

Mục đích hiện tại của bọn họ chính là giết xuyên qua con đường này, tiến tới đài sen!

Địa giáp thi vẫn đang giết chóc.

Vô số thi thể bị băm vằm, làm mặt đất đều nhiễm một tầng huyết hồng.

Có lẽ là do giết chóc quá nhiều, toàn bộ thủy triều hắc ám cũng đang sôi trào, có áp lực cực độ cùng đáng sợ trào dâng.

Phanh!

Cả người một Nhị phẩm xếp thứ chín trên Địa bảng vương triều Đại Sở đều nhiễm huyết, điên cuồng bỏ ra một đòn cản lại Kim giáp thi trước mặt gã.

Một chân dẫm xuống, vô số huyết nhục bị dẫm cho nổ tung.

Rốt cuộc gã đã tới gần La Hồng trên đài sen.

La Hồng nắm kiếm Địa Tạng, cả người hấn đều ướt sũng mồ hôi, hấn vẫn đang phải chống chọi với áp lực.

Tóc đen gãy gao dán trên mặt, đôi mắt nhàn nhạt nhìn một chân của tên Nhị phẩm đã sắp bước lên đài sen.

Hấn gian nan nâng tay lên, thở hổn hển.

Cho dù lúc này khí Tà Sát trong người hấn là vô hạn, nhưng mỗi lần tà ảnh bị đánh nổ tung, tinh thần và ý chí của hấn cũng phải chịu đựng rất nhiều áp lực.

Nếu không phải có ba ngọn Phật đăng chống đỡ, có khả năng hấn đã sớm chịu không nổi.

Nhưng, giờ phút này, La Hồng vẫn cắn răng.

Muốn triệu hoán Tà Ảnh Ngô Thiên một lần nữa.

Tên Nhị phẩm kia mang theo huyết khí nồng nặc, điên cuồng nhìn chăm chăm La Hồng.

Nhìn La Hồng như nổ mạnh hết đà, trong miệng phát ra tiếng cười điên cuồng, nhảy lên.

Cơ duyên!

Là của gã!

Bổng dung.

Một cỗ uy áp khủng bố đến cực điểm tràn ngập trong đất trời, toàn bộ khu vực dường như trở nên yên tĩnh đến chết chóc.

Thủy triều hắc ám như bị một cổ lực lượng khủng bố tách ra, có một bàn tay màu xám khổng lồ chậm rãi vươn lên từ bên trong.

Đây chính là cánh tay lúc trước chụp Vân Trùng Dương!
Nó xuất hiện một lần nữa, tóm lấy cao thủ Nhị phẩm tới gần La Hồng.
Trên mặt tên Nhị phẩm vẫn lộ ra nét cười điên cuồng.

Nhưng lại không phản kháng được, trong phút chốc đã bị niết bạo, chỉ còn lại máu tươi đỏ thắm xiêu xiêu vẹo vẹo chảy dọc theo bàn tay kia.

Cả đất trời đều tĩnh lặng.

Máu tanh trên đường, tất cả Nhị phẩm đều tuyệt vọng ngẩng đầu, nhìn chằm chằm cánh tay.

Phanh phanh phanh!

Thủy triều hắc ám càn quét qua, dường như có một sức mạnh khủng bố muốn bò ra từ trong thủy triều.

Thủy triều cuộn cuộn và tiếng sóng lớn rầm rì, trong khí Tử Linh hắc ám tràn ngập, có một nửa cái đầu đã trời lên.

Đôi mắt tĩnh mịch lạnh băng khiến Nhị phẩm muốn nhúc nhích cũng khó khăn.

Thiên..... Thiên giáp thi!

Thiên giáp thi cảnh giới Lục Địa Tiên!

Sợ hãi lan tràn trong lòng mọi người.

Trên Phạt lộ.

Các cao thủ Nhị phẩm Tiêu gia đều lạnh toát cả người.

Mẹ kiếp!

Rõ ràng không có Địa giáp thi bị giết, làm sao lại xuất hiện Thiên giáp thi?

Chẳng lẽ nơi đây giết chóc quá nhiều dẫn sự tồn tại khủng bố này tới?

Cả người Tiêu Nhị Thất cũng lạnh băng.

Mà các cao thủ Nhị phẩm Tiêu gia không chút do dự mà khiêng hấn lên định chạy.

Nếu không chạy, mọi người đều phải chết!

Nửa cái đầu Thiên giáp thi như ngọn núi nhỏ trời lên khỏi thủy triều hắc ám, đôi mắt lạnh băng nhìn thẳng về phía La Hồng trên đài sen màu đen.

Mà nó còn tiếp tục giãy giụa trong thủy triều hắc ám, muốn thoát ra khỏi triều tịch.

âm âm âm!

Khí Tử Linh trong đất trời đột nhiên nồng đậm hơn rất nhiều.

Thiên giáp thi bóp chết một Nhị phạm, máu tươi dính khắp tay, tiếp tục chụp tới phía đài sen đen tuyền mà La Hồng đang ngồi trên đó.

Bàn tay không lồ bao trùm trong giáp trụ che cả bầu trời.

La Hồng có cảm giác sức lực trên người đều bị rút cạn, cảm giác hít thở không thông.

La Hồng chẳng do dự mà bắt đầu mắng xối xả Hư Ảnh Tà Thân đang ngồi khoanh chân ngay ngắn trong Nê Hoàn Cung.

Nhưng mà còn chưa kịp chờ Tà Thân phản ứng.

Bên tai La Hồng đột nhiên truyền đến một tiếng thở dài già nua.

Ngay sau đó, La Hồng phát hiện ra, trước mắt hắn là một mảnh kim hoàng.

Hai tròng mắt đều chuyển sang màu hoàng kim.

Có ý chí vô cùng mạnh mẽ nhập vào người!

La Hồng bối rối, ai nhập vào người hắn?

Xa xa, Tiêu Nhị Thất bị Nhị phạm Tiêu gia khiêng đi thấy được hai tròng mắt ánh lên ánh vàng của La Hồng cũng ngây ra.

Ngay sau đó, gã chửi âm lên.

Mẹ khiếp!

Mỗi người các ngươi đều bật hack?!

Chỉ có ta là chăm chỉ cặm cụi đi lụm nhặt sao?!

Một đám vô lại!

Trên đỉnh đầu La Hồng chợt có chính khí trào dâng.....

Bàn tay Thiên giáp thi chụp lấy hắn cũng bị khí cơ La Hồng phóng xuất ra làm chấn động, sợ hãi một hồi.

Mà tâm thần La Hồng cũng ngẩn ra, chính khí cuộn cuộn?

Sư huynh Lý Tu Viễn nhập vào người hắn?

Không..... Không đúng.....

Cổ chính khí hùng hậu như vậy lại thiếu đi chút tao nhã của sư huynh !

Không phải sư huynh.....

Chỉ có thể là

Phu tử?!

Chương 419: Thiên địa cao bao nhiêu, Phu tử cao bấy nhiêu (1)

Huyện An Bình , Đông Sơn, Tắc Hạ Học Cung.

Lý Tu Viễn đội vòng hoa do La Tiểu Tiểu bện cho y, nghiêng người nằm bên gốc cây đào đọc sách thánh hiền, tay vãn về một cánh hoa đào.

Bỗng dưng, trong lòng y xuất hiện một cảm giác khó diễn tả, y ngồi thẳng, quay đầu nhìn về phía tiểu lâu Xuân Phong.

Một đạo chính khí cuộn cuộn bay ngang qua đầu y xông thẳng lên trời, đánh thẳng vào chín tầng mây bên trên Học Cung làm chúng chia năm xẻ bảy.

Đôi mắt Lý Tu Viễn đột nhiên sáng lên, nhìn thoáng qua La Tiểu Tiểu ngồi dưới đất kinh ngạc nhìn lại mình.

Lý Tu Viễn cười ôn nhu, xách La Tiểu Tiểu lên, chạy như gió ra khỏi rừng hoa đào, một đường chạy như điên, xuất hiện ở phía trước tiểu lâu Xuân Phong.

Dường như có cuồng phong nổi lên, trong trời đất tựa hồ có uy áp đè nén kích động.

Ông tay áo rộng của trường bào của Lý Tu Viễn đang mặc không ngừng lay động.

"Đã bao nhiêu năm rồi, rốt cuộc ta cũng có cơ hội nhìn thấy Phu tử ra tay."

Lý Tu Viễn cười khẽ, từ khi báii nhập môn hạ của Phu tử, y cũng chưa từng thấy Phu tử ra tay lần nào, y không nghĩ tới, thế mà lần này Phu tử lại ra tay vì tiểu sư đệ.

"Đây là ý chí phụ thể sao?"

"Phu tử thể mà lựa chọn ý chí phụ thể, không hổ là tiểu sư đệ, không hổ là bảo vật Phu tử nhìn trúng "

Lý Tu Viễn cảm khái vạn ngàn lần.

Y cất bước về phía Tiểu lâu Xuân Phong, lại bị khí lẫm vô hình đánh bật ra, không cách nào đi lên phía trước, không thể tiến thêm bất kì một bước nào.

"Xem cho kĩ càng, học cho tốt, Tu Viễn, ngươi chỉ còn kém một bước, học hành chăm chỉ, có thể có bước đột phá."

Thanh âm Phu tử nhàn nhạt và âm thanh ghê bập bênh khẽ lay động truyền từ Tiểu lâu Xuân Phong ra ngoài.

Hiển nhiên, cái gọi là ý chí phụ thể cũng không tính là vấn đề lớn với Phu tử.

Về mặt của Lý Tu Viễn nghiêm nghị, y buông La Tiểu Tiểu xuống.

Tay áo rộng bay bay phiêu dật, nâng tay lên, song chưởng đan vào nhau, trịnh trọng khom người với Tiểu lâu Xuân Phong.

Nếu không có vòng hoa đào trên đỉnh đầu, có lẽ khung cảnh sẽ càng trịnh trọng thêm vài phần.

"Dạ, học trò đã rõ."

Lý Tu Viễn nói.

Sau đó, y khoanh chân ngồi xuống, ngửa đầu quan sát chính khí cuộn cuộn trên đỉnh đầu, cảm nhận sự hùng vĩ nguy nga, lộng lẫy của chính khí.

La Tiểu Tiểu liếc mắt nhìn Lý Tu Viễn một cái, lại nhìn Tiểu lâu Xuân Phong, cũng rất ra dáng ra hình khoanh chân ngồi xuống, quan sát chính khí.

Một ngày này.

Các bá tánh huyện An Bình ồn ào, náo nhiệt.

Mỗi một bá tánh đều cảm thấy ý thức chính mình trở nên thanh minh, thậm chí không ít bá tánh nhiễm bệnh còn phát hiện bệnh nặng của mình dường như đã tiêu tan, rất nhiều người thân thể mỗi một giờ lại thanh thanh khí sáng.

Bọn họ đi ra khỏi phòng, đi ra khỏi cửa, ngẩng đầu nhìn bầu trời an tĩnh có những dòng chính khí mênh mông chảy xuôi, kinh hỉ, cung kính quỳ rạp xuống.

Trong huyện nha.

Lưu huyện lệnh sớm đã coi quan bào, sau khi phản Hạ, tuy ông ta có thể giữ được tánh mạng, nhưng khổ sở cũng chỉ một mình ông ta biết.

Giờ đây có thể xem như ông ta đã hoàn toàn cùng một giuộc với La gia.

Đương nhiên, với thực lực La Hồng, một tên huyện lệnh nho nhỏ như ông ta, e là hần còn chướng mắt.

"Chính khí....."

"Cho dù là trăm đại nho Nhất phẩm cũng chưa chắc có thể tụ ra chính khí bức này, là Phu tử sao?"

"Đất trời cao bao nhiêu, Phu tử cao bấy nhiêu....."

Lưu huyện lệnh cảm khái.

Sau đó, ông tay áo của ông ra run run, đôi tay chấp lại, hành lễ, khom người.

Các Đại vương triều đều chấn động, rất nhiều cường giả đang ẩn náu hăng hái mở mắt ra, nhìn về phía bầu trời, khiếp sợ và kích động không thôi.

Một số người cảm thụ được chính khí mệnh môn, vốn dĩ đang ngo ngoe rục rịch, càng thêm thu liễm hơi thở.

"Nhân gian có Phu tử, thật đáng sợ."

Hết tiếng than thở này đến tiếng than khác vang vọng, quanh quẩn.

Mà rất nhiều thư viện trên thiên hạ lại vui vẻ hết sức, đây là trận cuồng hoan của những người đọc sách.

Rất nhiều học sinh nho môn vô cùng kích động, bọn họ đến những nơi rộng lớn, khom người chấp tay, hành đại lễ với vòm trời.

Vô số người xuyên nho sam, thư sinh nho nhã đến những thư viện sau núi ngòi, ngửa đầu nhìn chính khí mệnh môn.

Phủ nha, phủ Giang Lăng ử.

Trương Tĩnh Chỉ nhìn chính khí vắt ngang qua đất trời, lan tỏa khắp mọi nơi, rốt cuộc La Hồng đã làm gì trong bí cảnh mà có thể kinh động đến Phu tử.

Nhưng y không suy nghĩ quá sâu mà hành lễ với chính khí mệnh môn, lại khoan chân ngòi, đây chính là một cơ hội tuyệt hảo, đây là một đại cơ duyên với nho sinh khắp thiên hạ.

Tôn thống lĩnh bên người y chính là một vị võ phu điển hình, không hợp với nho môn, tất nhiên sẽ không thu hoạch được cái gì, nhưng hắn ta cũng hít một hơi, La Hồng trong bí cảnh này có thể kinh động Phu tử, ... Xem ra rất được Phu tử coi trọng a.

Nhiều năm như vậy, lần đầu tiên hắn ta thấy Phu tử ra tay, ra tay một cái đã khiến thiên hạ đều chấn kinh!

Không chỉ là phủ Giang Lăng, mà trong các phủ khác của vương triều Đại Hạ, rất nhiều Nho thần, người tu hành hay chỉ là người đọc sách đơn thuần tại thời khắc này cũng đều khom người, hành lễ.

Đế kinh vương triều Đại Hạ.

Thành Thiên An.

Trong thâm cung.

Hồ phi Huyền Ngọc phi mặc bào phục hoa lệ, dáng người lay động, ngưng mắt đi ra khỏi cung điện, chậm chậm cất bước lên con đường dài, ngắm nhìn chính khí ngưng tụ.

Nàng ta hít một hơi thật sâu, mở miệng.

"Phu tử ở nhân gian....."

"Thật mạnh, cao không thể với tới khiến người khác thật tuyệt vọng"

"Khó trách Hạ Hoàng muốn Tắc Hạ Học Cung rời khỏi Đế kinh....."

Chương 420: Thiên địa cao bao nhiêu, Phu tử cao bấy nhiêu (2)

Huyền Ngọc phi hít sâu một hơi.

Cường giả cỡ này tồn tại bên người, cho dù là bị quy tắc hạn chế, cũng khiến khiến người ta ăn không ngon, ngủ không yên, hưởng chi Hạ Hoàng còn là bậc tồn tại vô thượng.

"Thái Tử này.....Cuối cùng cũng làm nên được một chuyện."

Huyền Ngọc phi cười cười, trên mặt hiện lên mấy phần vũ mị.

"Dời Tắc Hạ Học Cung khỏi thành Thiên An, mượn việc này bức Hạ Hoàng ra, nhưng hẳn ta biết đâu rằng, Hạ Hoàng còn ước gì Tắc Hạ Học Cung rời khỏi Đê kinh"

Huyền Ngọc phi khẽ đuổi người, đuổi cái lười eo, thân hình mặc áo gấm rộng thùng thình nhưng lại lộ ra đường cong thân thể mềm mại kinh người .

"Nhưng, La Hồng kia dựa vào cái gì mà có thể được Phu tử coi trọng như vậy?"

"Vì sao Phu tử lại coi trọng hẳn?"

Núi Vô Lượng, Vọng Xuyên Tự.

Một dòng chính khí mệnh môn chợt xuất hiện, nháy mắt đánh tan tầng mây đen dày đặc trên trời.

Bầu trời quang đãng, sáng sủa.

Các vị cao thủ Nhất phẩm kinh hải vạn phần, vào lúc chính khí cuộn cuộn vắt ngang, mọi người đều sờn cả tóc gáy, không ai dám cử động.

Kể cả Nhất phẩm Thiên bảng cũng bất động ngược lên nhìn.

Trên vòm trời, Thiên môn cao cao tại thượng lấp ló ẩn hiện trong nhân gian, một đám tiên nhân lúc ẩn, lúc hiện tạo thành những cái bóng mờ ảo, ngay lúc chính khí mệnh môn hiện lên thì chạy mất dạng.

Tại một khoảnh khắc này Phật âm của Vọng Xuyên Tự dường như cũng chậm lại.

Pháp La đại sư ngẩng đầu, vẻ kinh ngạc hiện rõ trên nét mặt của ông.

Lúc này, ba vạn tăng nhân phía sau ông đều đang tụng niệm Phật hiệu, Phật niệm bùng phát hóa thành dòng Phật tự kim sắc lan tỏa trong không gian.

Nhưng, chính khí cuộn cuộn như thác nước lao thẳng xuống, tại thời điểm chính khí chạm đất, đại Phật lại không có cách nào ngăn cản.

Mấy ngàn năm Phật vận cùng võ vận của Vọng Xuyên Tự không có biện pháp nào cản lại chính khí mệnh mông.

Pháp La đại sư hít sâu một hơi, chấp tay hành lễ, vô cùng chăm chú.

Chẳng qua, trong lòng ông đang nhảy dựng lên.

Phụ tử cũng đã tới rồi.....

Rốt cuộc trong bí cảnh đã xảy ra chuyện gì?

Phật tâm của lão nập hơi rét lạnh đó nha.

Cùng lúc đó.

Cửa vào bí cảnh Địa Tạng, miệng Đế Thích vẫn đang rộng mở.

Hết đạo thân ảnh này đến thân hình khác sắc mặt trắng bệch chen chúc ra, họ đều là Tam phẩm Huyền bảng, trên mặt toát lên vẻ kinh hãi.

Bọn họ vừa ra bí cảnh đã bị một đồng Phật vận và Võ vận bắn bay khỏi núi Vô Lượng, ngã thẳng xuống chân núi.

Sắc mặt của rất nhiều cao thủ Nhất phẩm khẽ biến, ngẩn ra.

Sao lại thế này?

Mới mở bí cảnh còn chưa được hai ngày sao đã có người chạy ra rồi?

Chẳng lẽ bí cảnh sắp đóng lại rồi sao?

Bây giờ mới được hai ngày thôi.....

Thời gian hai ngày có thể có chuyện gì xảy ra trong bí cảnh?

Nhưng, rất nhiều cao thủ Nhất phẩm nhanh tay nhanh mắt, thấy được tu sĩ Huyền bảng của các vương triều đã hăng hái ra tay kéo bọn họ lên.

Các Nhất phẩm này đều muốn nhanh chóng biết được trong bí cảnh đã xảy ra chuyện gì.

Bọn họ dò hỏi mấy vị Tam phẩm đều là cường giả lưu danh trên Huyền bảng, giờ phút này sắc mặt của những Tam phẩm này đều trắng bệch, trong mắt hầy còn toát ra sợ hãi vô tận, bọn họ đã phải trả giá quá lớn mới ra được khỏi bí cảnh.

"Đã chết, chết hết rồi....."

"Địa giáp thì quá mạnh, mạnh như Nhất phẩm Thiên bảng, Nhị phẩm Địa bảng bị giết chết rất nhiều, khắp nơi đều là máu của Nhị phẩm! Rất đáng sợ!"

"Địa Tạng Bồ Tát muốn song tu với La Hồng!"

"Địa Tạng Bồ Tát hiện thế, lấy tu vi tán ngàn năm ngưng tụ thành xá lợi

Bồ Tát, truyền thừa cho La Hồng Địa Tạng Kinh và Địa Tạng kiếm!"

Từng tên Tam phẩm Huyền bảng mở miệng kể lại mọi chuyện cho Nhất phẩm phe mình nghe.

Rất nhiều cao thủ Nhất phẩm đều ngây ra.

Mẹ khiêp!

Địa Tạng Bồ Tát muốn song tu với La Hồng?

Kích thích thể cơ à?

Hóa ra..... bí cảnh này lại tồn tại kích thích đến vậy?!

Một số cao thủ Nhất phẩm giết hết cả mình, vô cùng kinh hãi.

Mà rất nhiều Tam phẩm Huyền báng bị Nhất phẩm của thể lực nhà mình làm cho phát ngốc, trọng điểm mà các người chú ý lại là cái này sao?

Không phải nên chú ý tới tin vô số cao thủ Nhị phẩm thương vong sao?

Không phải là nên chú ý tới xá lợi Bồ Tát, Địa Tạng kinh, Địa Tạng kiếm được truyền thừa b cho La Hồng sao?!

Bên dưới.

Dù mắt của Viên hạt tử không nhìn thấy, nhưng lỗ tai siêu cấp linh hoạt, ổng dựng lỗ tai, da mặt run lên.

Tuy rằng Triệu Tinh Hà và Tư Đồ Vi nghe thấy một ít, nhưng, bọn họ chỉ có thể nghe thấy tiếng rất nhiều cao thủ Nhất phẩm kinh hô hai chữ "Song tu".

"Quả nhiên công tử nhà ta phúc vận thông thiên, quả nhiên chính là người chính nghĩa, vận khí không quá kém.....Nhưng cái quỷ gì vậy!"

Viên hạt tử nắm gậy trúc trong lòng bàn tay, tay đầy mồ hôi, trên trán cũng có mồ hôi chảy ròng ròng.

Ông nhìn về phía Triệu Tinh Hà và Tư Đồ Vi, khàn khàn nói: "Nhị vị, không bằng chúng ta rời đi trước....."

"Lão phu cảm thấy nếu không đi, chúng ta, những hộ đạo giả của công tử có khả năng sẽ bị đánh chết."

Viên hạt tử nói.

Tư Đồ Vi nghĩ nghĩ, nói: "Viên lão đầu, chỉ có ngươi là hộ đạo giả của La Hồng, chúng ta..... Không phải nha"

Triệu Tinh Hà bày ra vẻ mặt nghiêm túc, gật gật đầu.

Ngay lập tức, Viên hạt tử cảm giác trái tim mình bị đâm cho một cái.

Địa Tạng song tu, xá lợi tám ngàn năm kết tinh, Địa Tạng kinh, Địa Tạng kiếm

Đây là công tử đang độc chiếm cơ duyên Địa Tạng sao?

E là Viên hạt tử ông cũng không đỡ nổi bí cảnh cỡ này.

Ông cảm nhận được rất nhiều cao thủ nhất phẩm chung quanh đang dần phục hồi tinh thần từ trong trạng thái bất quá, đột nhiên hô hấp của bọn họ dồn dập, còn có từng đôi mắt không chút hảo ý đảo qua.

Bỗng nhiên Viên hạt tử cảm thấy thật mệt mỏi.

Chương 421: Thiên địa cao bao nhiêu, Phu tử cao bấy nhiêu (3)

Âm âm âm!

Thiên giáp thi hiện thế!

Áp lực khủng bố khiến cho cả không gian đều ngừng lại, đây không phải là uy áp thiên địa mà là khí Tử Linh nồng đậm vô cùng ngưng tụ lại trong không gian.

Nhị phạm của Tiêu gia cực lực bạo phát sức mạng, miễn cưỡng mới có thể khiêng Tiêu Nhị Thất ra khỏi Phật lộ.

Phật quang trên Phật lộ giờ khắc này dường như cũng sắp không tồn tại nổi nữa.

Cho nên nếu bọn họ không đi, e rằng sẽ vĩnh viễn lưu lại chỗ này.

Thiên giáp thi kia con mẹ nó chính là bậc Lục Địa Tiên đó!

Chỉ phóng xuất khí cơ cũng đã khiến người ta tuyệt vọng, khiến người ta không còn tâm tư phản kháng.

Bí cảnh Địa Tạng..... Sao lại có yêu vật khủng bố cỡ này?!

Nửa cái đầu của Thiên Giáp Thị nổi lên khỏi thủy triều hắc ám, một chương đã chụp chết một tên Nhị phạm, tiếp tục lao về phía La Hồng, ắt La Hồng phải chết chẳng nghi ngờ.

Quả nhiên cơ duyên Địa Tạng không dễ lấy như vậy!

Nhưng, bọn họ mới chạy được vài bước, cảm giác được một cỗ khí Hạo

Nhiên trào dâng, nhao nhao quay đầu nhìn về phía trên đài sen đen.

Lại phát hiện ra hai tròng mắt của La Hồng mang bạch y đang tung bay đã chuyển sang màu vàng.

Đây là..... Có ý chí của cường giả phụ thể hay sao?

Giờ đây, mọi người ở đây đã cảm thấy trạng thái này quen mắt vô cùng.

Đám người Ngô Mị Nương, Hồng Bách Uy, Gia Luật Sách đều có ý chí phụ thể, bọn họ há có thể không rõ ràng.

Thiên kiêu Hoàng băng, thiên phú yêu nghiệt chính là đối tượng vô cùng tốt cho ý chí phụ thể.

"Hạo Nhiên chính khí...?"

"Chẳng lẽ là Lý Tu Viễn sao?"

"Không phải..... Lý Tu Viễn không có thực lực cỡ này được?"

Chẳng lẽ là Phu tử?"

Mấy tên Nhị phẩm chưa chết đều run lên bần bật vào lúc này.
Còn không thể tin vào sự thật mà chính mắt bọn chúng nhìn thấy.

Hai chữ này đè nặng như uy áp thiên địa.

Rống!!!!

Ánh sáng chiếu xuống cái đầu Thiên giáp thi đang trôi lên khỏi thủy triều hắc ám, hai tròng mắt màu đen tỏa ra khí Tử Linh nồng đậm, nó phát ra tiếng rít gào kinh thiên động địa.

Thủy triều hắc ám cuốn lên sóng lớn như muốn huỷ diệt hết thảy.

Cánh tay to lớn thấm đẫm máu Nhị phẩm vươn ra, hung hăng lao về phía đài sen đen tuyền mà La Hồng đang ngồi.

Tại khoảnh khắc này, mưa to giàn giữa đột nhiên chảy ngược lại, hư không cũng có chút không đỡ được áp lực này, dường như muốn nổ tung.

Rầm, rầm!

Tử khí tạo thành năm đám vung ra tứ phía, xé toạc thủy triều hắc ám ra, đồng thời cũng muốn phóng cột nước lên trên trời.

Hai tròng mắt La Hồng phát sáng, một tay nắm lấy kiếm Địa Tạng, một tay chấp phía sau lưng, phiêu dật, tiêu sái.

Bàn tay to chụp qua không khí, sợi tóc hắc không ngừng bay bay, quần áo trên người bó sát thân hình.

Còn không nhìn thấy rốt cuộc hắc làm ra động tác gì.

Hạo Nhiên Chính khí vô tận như nước sông dài biên lớn ào ạt đổ xuống, vờn quanh người hắc như bảo hộ lấy hắc.

Bàn tay của Thiên giáp thi chụp vào đó Tử khí tức khắc bị tinh lọc toàn bộ, không ngừng bốc ra khói đen.

Thủy triều hắc ám sôi trào, hải dương tử vong cũng sôi trào.

Mà Hai tròng mắt vàng kim của La Hồng lại không hề để ý tới một chương này.

Hắn cúi đầu nhìn về phía kiếm Địa Tạng, nhìn xá lợi màu vàng đang trôi lơ lửng.

Một tiếng thở dài.

La Hồng buông kiếm Địa Tạng trong tay ra, sau đó, hai ngón tay khẽ uốn lại, đột nhiên gõ vào đuôi kiếm một cái!

Oanh!

Hạo nhiên chính khí mệnh môn lại chảy ngược từ dưới lên.

Giống như cầu vồng trắng giữa đất trời bị treo ngược.

Uy áp của khí Tử Linh rơi xuống và cầu vồng trắng bị treo ngược kia, cả hai triệt tiêu lẫn nhau.

La Hồng buông tay xuống, hai tròng mắt kim quang rạng rỡ, không nhìn đến cánh tay đang bị chính khí cuộn cuộn ăn mòn.
Một tay chấp phía sau lưng, một tay khác nâng lên.
Cả bàn tay chụm lại.

Tư tư tư.....

Vô số chính khí giống như lời hồ bạo động, hội tụ hóa thành một thanh trường mâu một trượng sáu xán lạn trong lòng bàn tay hắc.

"Tiểu gia hỏa, nhìn kỹ"

"Lực lượng chính đạo đạt tới cực hạn, không thể địch nổi."

"Trời đất này quá thấp."

Trong lòng La Hồng vang lên thanh âm già nua.

Trong nháy mắt tiếp theo, hai mắt La Hồng dường như phát sáng.

Dậm chân một cái.

Xoay eo, bắn ra.

Giữa thiên địa, dường như chỉ còn lại có một chùm ánh sáng trắng, giống như một làn sóng biển cuộn cuộn từ đường chân trời tới, tách đất trời ra.

Cánh tay của Thiên giáp thi bị trường mâu xuyên thủng, lại tựa như bị một đao cắt ra, miệng vết thương cắt ra gọn ghẽ vô cùng.

Mà thanh trường mâu màu trắng bay nhanh về phía trước như cũ, như một đường ngang qua đất trời.

Phụt!

Cái đầu nhô lên khỏi thủy triều hắc ám ngay lập tức bị chém bay ra khỏi thủy triều hắc ám, bay lên thật cao, trên mặt còn sót lại tiếng rít gào.

Một con Thiên giáp thi.....

Còn chưa ra khỏi thủy triều hắc ám, đã bị diệt.

Tất cả cao thủ Nhị phẩm đều nhìn đến ngây người.....

Mẹ nó!

Đó chính là Thiên giáp thi cấp Lục Địa Tiên đó!

Một chiêu duy nhất?!

Không cần đoán, đây chắc chắn là Phu tử!

Ý chí của Phu tử đã nhập vào người La Hồng!

Tuyệt đối không thể nào là Trạng Nguyên Đại Hạ, Lý Tu Viễn phong tào xuất thần được.

Tiêu Nhị Thất bị Nhị phẩm Tiêu gia khiêng đi, ngơ ngác nhìn, bỗng nhiên cảm thấy thật hâm mộ.

Mẹ ơi..... Sao lại có thể ngẫu được như vậy cơ chứ?!

Lão tử cũng muốn có ý chí phụ thể a!

Tiêu lão đại nhà ta đâu rồi?

Mà rất nhiều cao thủ Nhị phẩm cũng cuồng nhiệt nhìn La Hồng hai mắt tỏa lưu tinh.

Có người nhượng mày.

"Những yêu vật quý dị này, giết một con sẽ xuất hiện một con khác còn mạnh hơn, giờ giết một con Thiên giáp thi..... Vậy có thể nào sẽ xuất hiện yêu vật càng khủng bố hơn hay không?"

Dứt lời, toàn trường yên tĩnh.

Chương 422: Thiên địa cao bao nhiêu, Phu tử cao bấy nhiêu (4)

Chuyện này..... Bọn họ cũng không biết.
Nhưng mà, sự thật nói cho bọn họ biết.
Đã chết một Thiên giáp thi, ắt còn có con cang khủng bố hơn!
Oanh!

Cả thủy triều hắc ám đột nhiên tĩnh lại.
Không có bất kỳ một con sóng nào, thủy triều hắc ám như hóa thành một biển chết.

Trên trời, mưa đen giàn giụa như giăng màn giữa trời chậm rãi bị tách ra giữa không gian.
Oanh!

Sau đó, trong lúc tim của mọi người đang đập nhanh, dưới thủy triều hắc ám, một khoảng dài rộng mấy ngàn dặm bỗng lộ ra một khuôn mặt.

Khí Tử Linh khủng bố hóa thành gió lốc!

Băng lộ vỡ ra thành mảnh vụn, vài cao thủ Nhị phẩm còn sót lại căn bản không kịp trốn, đã bị một cái miệng thật lớn há ra nuốt vào trong.

Bỗng có một lực hút cực lớn bùng nổ, màn mưa đen giàn giụa theo lực hút kéo thành những dòng nước xiết nhanh, đen ngòm, xiên thẳng xuống.

"Thi vương? " Hai tròng mắt vàng kim La Hồng mang theo ý cười nhàn nhạt.

Dòng mưa đen ngòm đằng kia căn bản không có cách nào tới gần thân hình hắn, trong phút chốc chúng tản ra hai bên.

Mà thân hình La Hồng như sử dụng thuật di, nhanh chóng biến mất.

Lân nữa xuất hiện là bên trên khuôn mặt to lớn.

Làn da nó xám xịt, phụt khí Tử Linh khủng bố rít gào.

"Lão phu chỉ đề ý đến nhân gian, địa ngục lão phu không quản "Nhưng Thiên Giáp thi và người đã động đến lão phu, vậy lão phu chỉ có thể miễn cưỡng quản một chút"

La Hồng đạm cười nói.

Sau đó, chậm rãi ngồi xuống.

Vươn tay ra, ngón giữa cong lên, nhẹ nhàng gõ.

Đông.

Một tiếng trầm vang lên.

Như một giọt nước rơi xuống hồ nước tĩnh lặng, khiến cho mặt nước nổi lên từng vòng gợn sóng.

Khuôn mặt không lồ kia ngừng lại vài giây, ngay sau đó cột nước to phóng lên như một viên đạn pháo, khiến sóng nước sôi trào, bắn một đường vào đáy nước, chớp mắt đã không thấy bóng dáng.

Khí cơ đáng sợ bao phủ cả đất trời trong nháy mắt cũng bị phá hủy.

Mà La Hồng ngồi trên thủy triều hắc ám.

Chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía bầu trời.

Oanh!

Từng gợn sóng mang theo sức mạnh khủng bố càn quét qua không gian.....

Trận đấu đáng sợ vẫn tiếp tục.

Nhưng, có thể do cảm nhận được Hạo Nhiên chính khí cuộn cuộn, nên tiết takt của cuộc chiến càng lúc càng nhanh.

La Hồng lắc đầu một cái.

Đã ngồi bên ngoài thủy triều hắc ám, sau một lâu, một tiếng thở dài thán nhiên khuếch tán trong không gian.

Ngay sau đó,

Hai tròng mắt La Hồng chảy ra một dòng kim quang sắc bén, lôi kéo ra một sợi chỉ vàng.

Thủy triều hắc ám, đất bằng giảm xuống trăm mét.

Mà thân ảnh La Hồng vẫn đứng trên không trung, như ngồi trên cầu vồng cao cao tại thượng trên bầu trời.

La Hồng rơi vào trong cảm giác vô cùng kỳ quái.

Đây chính là ý chí phụ thể sao?

La Hồng cảm thấy dường như mình đang ở một loại trạng thái của giấc ngủ nông, rõ ràng có thể cảm nhận được tất cả mọi thứ ở bên ngoài nhưng mà lại vẫn cứ giống như là lười biếng không có hơi sức động dậy thân thể.

La Hồng cảm thấy tâm thần của mình đang không ngừng lặn xuống, lặn xuống...

Giống như là chìm vào trong hồ nước, không ngừng chìm xuống nơi sâu nhất dưới đáy hồ, mặc dù như thế nhưng lại không cảm thấy ngột thở.

Trong lúc mơ mơ màng màng, ở giữa một mảnh màu vàng mờ lung,

La Hồng nhìn thấy chính mình xoay eo, ném mâu, trong nháy mắt xuyên thủng một con Thiên giáp thi to lớn, hình ảnh đó suýt nữa thì làm hấn giật mình tỉnh dậy.

Mẹ kiếp!

Lão tử mạnh như vậy sao?!
Ta là vô địch trong nhân gian rồi sao!

A, hình như đây không phải là ta.
Vậy quên đi.

Đối với hành thi, La Hồng cũng hiểu biết đôi chút, dù sao hắn cũng đã lợi dụng hành thi để lừa giết không ít cường giả Nhị phẩm.

Dựa theo phân chia về cấp bậc, con Thiên giáp thi này tương đương với cấp bậc Lục Địa Tiên!

Mà giờ khắc này, hắn đang bị ý chí phụ thể lại có thể một chiêu miểu sát đối phương.

Đây chính là... Phu tử sao?!

Hắn biết phụ thể của hắn là phu tử, đây cũng là lần đầu tiên La Hồng ý thức được phu tử mạnh thế nào.

Lão đầu tử ngày ngày nằm ở trong tiểu lâu Xuân Phong, pha trà nước sông, ăn dưa phun hạt mạnh đến đáng sợ.

Là tồn tại vô địch đứng đầu nhân gian?

La Hồng hơi kích động, hơn nữa phu tử không chế cơ thể La Hồng trong tay, làm cho La Hồng trong mơ hồ thật sự có cảm nhận hơi kỳ quái.

Sự không chế chính khí Trường Hà kia dường như làm cho tu vi Nho đạo của La Hồng vô thức có đột phá nho nhỏ.

Ừnh!

Bỗng dưng, La Hồng cảm giác tâm thần của mình chìm vào một chốn hỗn độn.

Ba ngọn phật đăng đang ung dung thiêu đốt, chiếu sáng thế giới tinh thần ý chí của La Hồng.

Thiên Thủ Tà Phật nhìn qua dường như vô cùng cao lớn, nhưng mà dưới sự chiếu rọi của ba ngọn phật đăng lại trở nên vô cùng nhỏ bé.

"Đây là nơi nào?"

La Hồng sửng sờ.

"Phàm nhân ngu xuẩn, tiểu La ngu xuẩn, đây là biển tinh thần ý chí của ngươi, là nơi quan trọng nhất của tu sĩ"

Có tiếng nổ vang trời.

Giống như là trời long đất lở, toàn bộ ý chí cũng đều đang rung động âm vang.

La Hồng khê giật mình bỗng nhiên quay đầu, lập tức có một bóng dáng vô cùng cao lớn, cao lớn hơn Thiên Thủ Tà Phật vô số lần vắt ngang trong biển ý chí của hắn, giống như một vị thần đang chống đỡ bầu trời và đất.

Vẻ mặt La Hồng ngây ngân ngâng đâu, chỉ có thể thuận theo cơ thể quái vật khổng lồ mà nhìn lên trên thì nhìn thấy hai cái lỗ mũi vô cùng to lớn.

Giọng điệu ngu xuẩn, ngữ khí quái dị này chẳng lẽ là Hư Ảnh Tà Thần trong Nê Hoàn Cung sao?

La Hồng ngưng mắt.

Tà Thần!

Cơ thể La Hồng hơi căng cứng, đây chính là sự tồn tại vô cùng mạnh mẽ, mặc dù mỗi lần muốn mượn dùng sức mạnh La Hồng đều mắng Tà Thần này, nhưng mà La Hồng hiểu rõ là Tà Thần rất mạnh.

Chương 423: Chém một đường ánh sáng (1)

"Nhìn cái gì? Tiểu La ngu xuẩn, Chỉ (1) là sự tồn tại rất cao mà người mãi mãi cũng không thể chạm tới."

(1) Chỉ: cách tự xưng của tà thần.

Hư Ảnh Tà Thần nói.

"Phàm nhân phải duy trì sự kính sợ nên có với Chỉ, nếu không Chỉ sẽ để cho người hiểu rõ cái gì gọi là sức mạnh đáng sợ."

"Tiểu La ngu xuẩn đã hiểu chưa?"

Khóe miệng La Hồng giật giật.

Đến rồi, tên Tà Thần rở tiền này lại đến nữa rồi.

La Hồng cảm thấy vẫn là nên trấn an Tà Thần mạnh mẽ này đã.

Cho nên cơ thể La Hồng trôi nổi trong tinh thần, bỗng nhiên vươn tay giờ ngón tay cái lên.

"Trời không sinh Tà Thần, tà đạo muôn thuở như đêm dài!"

La Hồng nói.

Tà Thần: ".."

Một lúc sau uy áp kinh khủng giữa trời đất đột nhiên dâng lên mạnh hơn.

"Tiểu La ngu xuẩn! Người lại dám xem thường Chỉ? Lại dám mắng Chỉ?!"

"Chỉ là tồn tại mà trời có khả năng sinh ra?"

Giọng nói của Tà Thần âm vang rung động làm cho ba ngọn phật đăng cũng gần như sắp bị hủy diệt, tượng Thiên Thủ Tà Phật thì lại run rẩy trốn ở một bên.

La Hồng: ":

"

La Hồng cũng lười nói chuyện với tên Tà Thần có mạch não thần kỳ này, hắn không thèm quan tâm tới tên Tà Thần này nữa.

Dù sao thì hắn không chơi lại Tà Thần này, nếu như Tà Thần muốn chơi chết hắn, La Hồng cảm giác mình không có khả năng phản kháng thành công.

Cho nên, La Hồng rất bình tĩnh, rất bình thản.

Trên thực tế, La Hồng cũng đã suy đoán dù sao Hư Ảnh Tà Thần cũng được trao đổi từ sách da người, theo La Hồng phỏng đoán hắn là một loại

quy tắc trao đổi đồng giá, cho nên sự tồn tại của kẻ này hẳn là sẽ không có hành động quá khích với chủ nhân là hắn.

Hư Ảnh Tà Thần phát hiện La Hồng không để ý tới mình nên cũng từ từ bình tĩnh lại.

Tiếp tục nâng cao lỗ mũi quan sát La Hồng.

Tiểu La nhỏ bé mà ngu xuẩn, sớm hay muộn gì thì người cũng sẽ biết được sự lợi hại của Chỉ!

Trên biển tình thần ý chí, không ngừng cho thấy thực lực kinh khủng của La Hồng sau khi được ý chí Phu tử phụ thể.

Một kích xóa bỏ Thiên giáp thi.

Đối mặt với sự xuất hiện của Thi Vương, La Hồng đang được Phu tử phụ thể cười nhạt, có mấy phần tiêu sái, có mấy phần bình tĩnh.

Gõ tay một cái thì đã đánh lui loại tồn tại đáng sợ kia.

La Hồng hít vào một hơi.

Lúc này, Hư Ảnh Tà Thần cũng có chút ghen tỵ mồm miệng.

"Phạm nhân này quả thật là rất mạnh, nhưng mà... Có mạnh hơn nữa thì hẳn ta cũng chỉ là phạm nhân, dựa vào cơ thể phạm nhân mà sánh vai thần minh, nhưng cuối cùng hẳn ta vẫn chỉ là phạm nhân, không thể thoát khỏi số mệnh và quy tắc của phạm nhân"

Hư Ảnh Tà Thần nói.

"Huống hồ, nếu như bản thể của Chỉ xuất hiện... Hẳn ta sẽ không ngăn cản được."

La Hồng lờm Hư Ảnh Tà Thần một cái.

Bên trong đôi mắt không khỏi toát ra vẻ khinh bỉ.

Người cũng đã nói Phu tử là phạm nhân, Tà Thần người thể mà lại so với phạm nhân, cầu xin người hãy biết xấu hổ một chút đi có được không.

Dường như cảm ứng được suy nghĩ trong lòng La Hồng, Hư Ảnh Tà Thần tức giận, giận đến nổi ba ngọn phật đăng lại bắt đầu sẽ chớp tắt, tượng Thiên Thủ Tà Phật run lay bầy.

"Hừ, "

"Tiểu La ngu xuẩn, cuối cùng rồi sẽ có một ngày, người sẽ hiểu rõ Chỉ mạnh như thế nào."

Một lúc sau Tà Thần ạn tĩnh lại nâng mũi nói.

La Hồng lại ngưng mắt, tiếp tục xem cuộc chiến đấu ở bên ngoài.

Tà Thần nói là phạm nhân?

Nhưng đây thật sự là phạm nhân sao?!

Ừnh!

Toàn bộ thủy triều hắc ám chìm xuống dưới lòng đất một trăm mét, một màn này quả thực làm người ta kinh hãi.

Rất nhiều tu sĩ vẫn còn ở lại trên Phật lộ hai chân đã sớm như nhũn ra, cho dù là cao thủ Nhị phẩm có thể mượn lực của trời đất để dùng cũng nằm bò trên Phật lộ.

Tiêu Nhị Thất rơi xuống trên mặt đất, gã nhìn La Hồng phóng lên tận trời với vẻ mặt ghen tị, ghen tị gần như sôi sục.

Gã từng mộng tưởng đeo đao đi xa tận chân trời, nhưng làm sao có thể so sánh được với việc thoải mái tự do kiêu ngạo cười trong thế giới quá ngắn ngủi này?

Quá mạnh!

"Phu tử... Phụ thể của La Hồng chính là phu tử!"

Tiêu Nhị Thất hưng phấn đến nỗi khuôn mặt đỏ bừng, gã nhìn chăm chăm chính khí Trường Hà, lúc này dường như ẩn ngộ ra điều gì đó.

Ngộ ra được một loại đao pháp.

Chính khí Trường Hà của phu tử có thể xé rách cả bầu trời, ngày bình thường làm sao có thể nhìn thấy.

Mà lần này có thể quan sát ở khoảng cách gần làm cho Tiêu Nhị Thất vô cùng chấn động.

Tiêu Nhị Thất cũng được coi như là học sinh trong học cung, lúc này trong lòng có cảm giác tự hào bành trướng đến nỗi sắp nổ tung.

"Phu tử, lão sư của Tiêu Nhị Thất ta!"

Tiêu gia không có một đại lão nào, vậy thì Tiêu Nhị Thất sẽ kéo một đại lão để ôm đùi!

"Đi thôi, thiếu gia mau đi thôi!"

"Chúng ta không thể bị cuốn vào trận chiến tiếp theo, một khi bị cuốn vào thì hậu quả sẽ bị lan rộng, chúng ta cũng sẽ không thể bảo vệ được thiếu gia."

"Thiếu gia người không có ý chí phụ thể, nơi này không phải là nơi chúng ta nên dừng lại, đi thôi!"

Nhóm Nhị phẩm của Tiêu gia bị dọa sợ.

Trước đó khi Thiên giáp thi xuất thế, họ tưởng rằng họ sẽ phải chết.

Kết quả Thiên giáp thi dễ dàng bị diệt mất, mà bên trong thủy triều hắc ám vẫn còn có sự tồn tại càng thêm đáng sợ, dường như ngưng trệ tất cả mọi thứ trong thiên địa.

Sự tồn tại mạnh mẽ như vậy thể mà bị phu tử dễ dàng trấn áp!

Trong đám đại lão này, chẳng một ai là người họ có thể trêu vào.

Cho nên nhóm Nhị phẩm của Tiêu gia bỏ chạy.

Họ khiêng Tiêu Nhị Thất thuận theo Phật lộ chạy trở về thành Tân Quảng ngay trong đêm.

Họ phi nước đại ở trong thành Tân Quảng, rốt cuộc cũng đi tới trước cửa thành của thành Tân Quảng.

Chương 424: Chém một đường ánh sáng (2)

Mà lúc này.

Quý Bà canh giữ ở cửa thành nở nụ cười thâm trầm, đèn lồng lục quang trong tay sáng rõ, chuẩn bị thu phí ra khỏi thành.

"Không cần phải chạy! Phu tử... Cũng là thầy của Tiêu Nhị Thất ta!"

Tiêu Nhị Thất đang bị khiêng tinh thần phần khởi gào thét.

Cả người Quý Bà run lên nhìn lướt qua Tiêu Nhị Thất rồi lại liếc mắt nhìn nơi sâu thẳm trong thành Tần Quảng.

Bên trong đôi mắt đúng là toát ra vẻ sợ hãi.

Sau đó bà ta yên lặng thu hồi đèn lồng, để Nhị phẩm của Tiêu gia và Tiêu Nhị Thất nhao nhao ra khỏi bí cảnh...

Bà ta vẫn phải nể mặt vì đó là đệ tử của người kia.

Mặc dù người đó chỉ quan tâm đến nhân gian, nhưng nếu như người đó thật sự muốn chạy tới đánh chết bà ta, hình như cũng sẽ không quá phiền phức.

Cho nên Quý Bà xem như không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Tùy ý để một đám Nhị phẩm của Tiêu gia khiêng Tiêu Nhị Thất đang kêu khóc thê lương rời khỏi thành Tần Quảng.

Mà bà ta lại quay đầu nhìn về phía nơi sâu thẳm trong bí cảnh, đôi mắt già nua thâm thúy ần ần phản chiếu trận chiến đấu đáng SỢ.

Tóc xanh bay lên.

Nữ Bồ Tát bước chân trần lên không trung, giữa lòng bàn tay có vô số Phật quang nổ tung giống như là một thanh kiếm mang ngút trời xé tan bóng đêm chiếu sáng khắp nơi trên mặt đất.

Mà ở xung quanh nàng có năm cường giả đang vây đánh, khí cơ ngang ngược chấn động hư không.

Về mặt của Địa Tạng Bồ Tát xinh đẹp, dù là đụng phải vây đánh, nàng vẫn bình tĩnh như cũ, quanh thân nàng có vô số Phật quang đang chiếu sáng khắp nơi, vô số Phật ảnh đang lóe lên.

Phụ thể Gia Luật A Cổ Đóa của Gia Luật Sách, nhục thân khuấy động lên gợn sóng không gian kinh khủng, có sức mạnh kinh thiên động địa được thêm vào trên người ông ta, có một bộ giáp trụ khí huyết sắc vàng bao trùm thân thể vô cùng kiên cố.

Thế nhưng lại bị Địa Tạng Bồ Tát nhẹ nhàng khẽ vỗ nhẹ, nhanh chóng bị nổ tung, lại lần nữa bị thổi bay ra ngoài.

Phụ thể Nữ Đế Đại Sở của Ngô Mị Nương cũng không nghiêm túc ra tay mà thả lỏng một tay ở phía sau, một cái tay khác hiện lên năm móng vuốt treo ở trước người, điều khiển chuỗi Long Tước kiếm tỏa ánh sáng vàng ra bốn phía.

Long Tước kiếm gào thét giống như sấm sét màu vàng giữa trời đất, lôi cuốn theo uy năng đáng sợ.

Mỗi một lần Long Tước bay lượn đến, cho dù là Địa Tạng Bồ Tát cũng không muốn cứng đối cứng với nó.

Địa Tạng Bồ Tát khẽ yện eo, áo cà sa bay lên, nhắc nhẹ đôi chân trần giống như vũ giả tuyệt thế, lại giống như nữ thần tuyệt diệu bay lượn lên trời.

Nàng liên tục né tránh Long Tước kiếm đang bay lượn đến.

Vẻ mặt xinh đẹp vẫn duy trì bình tĩnh như cũ.

Một bên khác, Tà Phật Tử thì triển không phải là phương thức chiến đấu của Phật môn mà là ngưng tụ một thanh đao, đao mang không ngừng chém xuống xé rách ra một khe rãnh nhìn thấy mà giật mình.

Đôi mắt màu vàng của Ngô Mị Nương đang nhìn chăm chăm, một bên khác Vân Trùng Dương cũng đang nhìn chăm chăm, còn có phụ thể lão thiên sư Long Hồ Sơn của Hồng Bách Uy cũng đều đang nhìn chăm chăm.

Họ muốn từ thủ đoạn của Tà Phật Tử để xem rốt cuộc phụ thể của Tà Phật Tử là ai.

Thế nhưng lại phát hiện căn bản là không có cách nào từ trong thủ đoạn chiến đấu của Tà Phật Tử suy đoán ra ý chí phụ thể của y là ai.

"Sẽ là ai chứ? Loại thủ đoạn này dường như cũng không phải là Hạ Hoàng..."

Ngô Mị Nương chấp tay, bàn tay khẽ lật, Long Tước kiếm gào thét ở quanh người nàng ta cuốn lên một mảnh lại một mảnh sấm sét màu vàng.

Hai con người màu vàng của nàng ta và đôi lông mày nhíu lại.

"Ý chí phụ thể chỉ có sư môn truyền thừa, hoặc là có quan hệ huyết mạch mới có thể thực hiện được... Cái tên Tà Phật Tử khổ tâm chính là con tư sinh của thái tử, chẳng lẽ lại là Hạ Cực?"

"Không đúng, mặc dù thái tử Hạ Cực ẩn núp sâu, nhưng mà không có khả năng có thực lực như thế này"

Ở phía xa, phụ thể lão thiên sư Long Hồ Sơn trong thân xác Hồng Bách Uy cười nói.

Hai con người của Hồng Bách Uy cũng là màu vàng, Ngô Mị Nương cũng vậy, hai người mặt đối mặt dường như cũng thấy được sự nghi ngờ

trong mắt của nhau.

Đó chẳng lẽ thật sự chính là Hạ Hoàng sao?

Nếu như là Hạ Hoàng... Không cần thiết phải ẩn úp thủ đoạn tấn công thảo phạt của bản thân mới đúng.

Bốp bốp bốp!

Một bên khác, chủ lực đang tấn công thảo phạt Địa Tạng Bồ Tát chính là Vân Trùng Dương, vị chuyển thể tiên nhân này cũng không phải là ý chí phụ thể, mà là tiếp dẫn sức mạnh bên trong Thiên Môn cưỡng ép bùng nổ ra thực lực mạnh mẽ.

Phụ thể lão thiên sư của Hồng Bách Uy làm ra tư thái vượt râu, đáng tiếc Hồng Bách Uy không có râu ria cho nên ông ta vượt trũng một vùng không khí lạnh lẽo.

Ông ta cười nói: "Vân Trùng Dương chính là tiên nhân chuyển thể của Côn Luân Cung, thiên nhân của Côn Luân Cung ở phía sau Thiên Môn nắm giữ bí mật trường sinh, bất tử bất diệt, mà người bỏ ra cái giá lớn như thế để chuyển thể vào nhân gian, xem ra... Mục đích chính là vì đất này có giấu truyền thừa"

Hồng Bách Uy với hai con ngươi màu vàng mở miệng.

Chiêu của Vân Trùng Dương và Địa Tạng Bồ Tát va chạm với nhau, tiên khí lượn lờ bị đẩy ra vài trăm mét.

Sắc mặt bình tĩnh nhìn Hồng Bách Uy.

"Đừng nói là tâm tư của ta không đơn thuần"

"Tu vì tám nghìn năm của Địa Tạng Bồ Tát hóa thành một viên Xá Lợi, bây giờ là lúc nàng suy yếu nhất, nếu không các người sẽ xuất hiện nơi này sao?"

"Nếu là lúc Địa Tạng Bồ Tát hưng thịnh nhất, ai trong các người sẽ dám đến chứ?"

Vân Trùng Dương thản nhiên nói.

Sau đó hai chân đạp lên không trung, dường như là đang giẫm lên đám mây hóa thành một đạo tiên tung vút ngang qua, vô số tiên khí trong chốc lát hóa thành tấm lụa cứng ngắc, bộc phát sức mạnh kinh khủng, đánh về phía Địa Tạng Bồ Tát tóc xanh.

"Đúng vậy, chúng ta cũng không ngờ...La Hồng lại có thể gõ vang tám trăm mười một tiếng chuông, mở ra bí cảnh Địa Tạng."

Hồng Bách Uy với đôi mắt màu vàng lắc đầu nói.

"Điều này sớm hơn mười năm so với tính toán thôi diễn thiên cơ của lão đạo..."

"Hơn nữa người gõ chuông..... Cũng không đúng, theo như lão đạo suy tính thiên cơ, người gõ vang tám mươi một tiếng chuông hẳn là Vân Trùng Dương người mới đúng"

Một bên khác, cả người Gia Luật Sách mặc áo giáp màu vàng lại lần nữa hoành không mà lên, nhưng mà lại bị Địa Tạng Bồ Tát chỉ ngón tay một chút bèn bay ngược ra.

Dường như người ở đây cũng không quá coi trọng hắn.

Mặc dù thực lực không tệ, nhưng mà Võ tu...Ha ha.

Chương 425: Chém một đường ánh sáng (3)

Uỳnh!

Bỗng nhiên sắc mặt của Hồng Bách Uy, Ngô Mị Nương và Tà Phật Tử có đôi mắt màu vàng đều thay đổi.

Họ cảm thấy ở dưới đáy thủy triều đen tối vô biên vô tận, dường như phát ra tiếng vang kinh khủng, một lúc sau một luồng khí cơ ngang ngược, vô cùng bá đạo cường thế xé rách ngăn trở xông vào chỗ chiến trường của họ!

"Phu tử?!"

Tà Phật Tử nói.

Mà ở một bên khác sắc mặt của ba người Ngô Mị Nương, Hồng Bách Uy và Vân Trùng Dương đều ngưng trọng.

Họ không tiếp tục mở miệng nói thêm gì nữa mà nhao nhao ra tay, công kích về phía Địa Tạng Bồ Tát tóc xanh, ý chí phụ thể phu tử xuất hiện là điều mà họ không ngờ tới.

Ánh mắt của Tà Phật Tử lạnh lùng, lại chém đao ở trong tay ra, thủ đoạn làm cho người ta suy nghĩ không thấu.

Ngô Mị Nương bỗng nhiên nâng cao bàn tay lên.

Long Tước kiềm xông lên bầu trời hóa thành một con chim khổng tước màu vàng đang giương cánh, quần trong một vòng sấm sét màu vàng vô tận, từ trên bầu trời bay nhào thẳng xuống phía Địa Tạng Bồ Tát.

Trong tay lão thiên sư có một tia sấm sét, một chương sấm sét bá đạo bỗng nhiên oanh kích ra.

Một tiếng sét đột nhiên đánh về phía Bồ Tát.

Tiên khí của Vân Trùng Dương bỗng bành, vô số tiên khí hội tụ hóa thành một bàn tay tiên khí khổng lồ vỗ về phía Địa Tạng Bồ Tát.

Đôi mắt Địa Tạng Bồ Tát không hề bận tâm, dường như đã sớm đoán được.

"Chư vị không xứng với truyền thừa của Địa Tạng"

"Cũng không thể nhận nổi"

Nữ tăng mở miệng, giọng nói thanh lệ giống như một viên ngọc lớn rơi vào khay ngọc.

Một lúc sau Phật quang trong lòng bàn tay tràn đầy, dường như chống lên một bức màn Phật quang màu vàng.

Uỳnh!

Công kích của tử giả nện xuống, trong chốc lát cả vòm trời tôi tắm giống như đều bị chiếu sáng, thủy triều hắc ám vào lúc này đều hơi cuộn cuộn.

Vô số quang mang tiêu tán.

Tóc xanh của Địa Tạng Bồ Tát bay lộn xộn, môi đỏ khê mở thì có dòng máu màu vàng óng chảy xuôi xuống, gương vẩy từng chút, mỗi một giọt máu tươi màu vàng đều vô cùng nặng nề, như có thể áp sập một thế giới nhỏ Khuôn mặt Bồ Tát vẫn bình tĩnh như cũ, thậm chí là mỉm cười thản nhiên.

Nàng nhàn nhạt nhìn về nơi xa.

Chỗ đó có một vết sáng kim quang phá vỡ ngăn trở lao lên, giống như cơn mưa lớn tạt vào mặt, đứng lơ lửng ở giữa không trung.

Áo trắng, tóc đen, hai con người màu vàng.

Hạo nhiên chính quanh thân như trường hà, tà áo bay phát phối như một thi nhân tuyệt thế đứng lặng trên đỉnh núi.

Ở phía dưới, Gia Luật Sách cả người mặc áo giáp màu vàng, hai con người màu vàng lao lên rồi ngừng lại.

Không dám lớn tiếng vì sợ làm kinh động người ở trên trời.

Hắn sợ kinh động đến thư sinh mặc bạch y màu trắng kia.

Hai con người màu vàng của La Hồng quét qua năm người ở đây rồi thở dài.

"Ai..."

"Địa Tạng trấn Địa Ngục, công đức vô lượng, truyền thừa của nàng hiển nhiên sẽ do nàng làm chủ."

"Xem như nàng cho các người truyền thừa, các người dám nhận sao?"

"Trấn thủ Địa Ngục tám nghìn năm, các người dám sao?"

La Hồng với hai mắt tỏa ra ánh sáng vàng, chấp tay, tay áo tung bay nói.

Tiên khí của Vân Trùng Dương lơ lửng nhìn chăm chăm hai con người màu vàng của La Hồng rồi hít sâu một hơi: "Người vốn quản chuyện nhân gian, sao người lại ở đây?"

Mà hai con người màu vàng của La Hồng quay đầu nhìn chăm chăm Vân Trùng Dương.

"Người đang nói quy tắc với lão phu sao?"

Vừa mới dứt lời.

Giọng nói bỗng nhiên vô cùng hùng vĩ, giống như là vang vọng trời đất.

Sắc mặt của Vân Trùng Dương hơi thay đổi, hư ảnh Thiên Nhân ở phía sau bỗng nhiên hiển hiện, giống như tiên nhân chí cao vô thượng đang quan

sát nhân gian.

Mà chính khí hạo nhiên vô cùng vô tận cuộn cuộn quanh người La Hồng, theo tay hấn vung lên, giống như thác nước chảy từ trên chín tầng mây xuống dưới, hung hăng đập vào hư ảnh tiên nhân ở phía sau Vân Trùng Dương.

"Trời có quy tắc của trời, đất có quy tắc của đất, nhân gian cũng có quy tắc của nhân gian..."

"Quy tắc của nhân gian do lão phu định đoạt"

La Hồng nói.

Vừa mới dứt lời.

Tiên nhân ở phía sau Vân Trùng Dương trong nháy mắt chia năm xẻ bảy, mà cơ thể Vân Trùng Dương cũng bị nện trúng không ngừng run lên, miệng mũi đều tràn ra máu.

"Nếu như ngươi dám can đảm từ Thiên Môn chuyển thể xuống nhân gian vậy thì phải tuân thủ quy tắc của lão phu."

La Hồng thần nhiên nói.

"Nhân gian có phu tử..."

Nơi xa, Ngô Mị Nương với hai mắt tỏa ánh vàng hít sâu một hơi giờ tay lên, Long Tước kiếm trong nháy mắt gào thét ra, chỉ chớp mắt đã xuất hiện ở đỉnh đầu của La Hồng.

Nhưng mà La Hồng chỉ giờ tay lên, năm ngón tay hóa thành móng vuốt đột nhiên đánh ra.

Thanh kiếm có kim mang xán lạn bốn phía đã bị hấn nắm trong tay.

"Kiếm khí ngưng tụ ra Long Tước giả, hôm nay ngươi vung kiếm này ra, ngày khác Đại Sở... Chắc chắn sẽ gặp đại nạn."

La Hồng lắc đầu nói.

Một lúc sau năm ngón tay dùng sức, xoạt xoạt... Long Tước màu vàng bỗng nhiên phát ra tiếng gào thét, bị bóp sụp đổ.

Khóe miệng Ngô Mị Nương khẽ giật, không chút do dự quay người hóa thành lưu quang lao về phía xa.

Phụ thể Gia Luật A Cổ Đóa của Gia Luật Sách ở phía dưới phát ra tiếng gầm thét.

Giáp trụ tỏa ánh vàng đâm một đâm về phía La Hồng.

La Hồng liếc mắt cười: "Võ đạo có thể thông trời, quả thực rất là đáng sợ nhưng mà ngươi còn kém xa so với đệ nhất võ đạo của thời nay."

Vừa mới dứt lời.

La Hồng đập mạnh bàn chân, áo giáp màu vàng bao trùm bên ngoài cơ thể Gia Luật Sách trong nháy mắt tràn đầy vết rạn.

Hai con người màu vàng của Gia Luật Sách lộ ra vẻ gầy rỗi.

Mẹ kiếp!

So với những lão quái vật này, Gia Luật A Cổ Đóa quả nhiên chỉ là một tiểu đệ!

Tất cả mọi người vẫn tốt chỉ có một mình y vẫn luôn bị đánh.

Bùm!

Gia Luật Sách bay ngược ra ba ngàn trượng, bị ném ra khỏi chiến trường, áo giáp màu vàng đang không ngừng bay lên tạo thành vô số mảnh vỡ.

Y quả quyết muốn bỏ chạy giống như Nữ Đế của Đại Sở.

Nhưng dường như trong lòng có cảm giác.

Bỗng dưng.

Hai người theo bản năng quay người.

Chỉ thấy thư sinh áo trắng giơ tay lên làm tư thế cầm kiếm.

Vô số khí hạo nhiên hội tụ.

Một thanh kiếm dài ba thước được ngưng tụ từ khí hạo nhiên rực rỡ màu trắng.

Thiên địa đang vì đó mà đưa kiếm.

Hai con người màu vàng của La Hồng đăm đăm quét mắt nhìn Tà Phật Tử rồi lại nhìn Hồng Bách Uy, cùng với khuôn mặt tràn đầy không cam lòng của Vân Trùng Dương.

Cuối cùng kiếm khí hạo nhiên ở trong tay nhẹ nhàng vung về phía Vân Trùng Dương.

Kiểm vung như nửa vòng tròn.

"Lão phu ở nhân gian nên muốn nhân gian không có tiên, cho dù là chuyển thế...Cũng không được."

Vừa mới dứt lời.

Toàn bộ bí cảnh Địa Tạng đều run lên.

Thiên địa vốn là màu đen.

Một kiếm của phu tử chém ra một đường ánh sáng.

Chương 426: Nếu như ngã phạt là khổ vậy ai độ chúng sinh? (1)

Phụ thể Nữ Đế Đại Sở của Ngô Mị Nương ngoái nhìn.
Gia Luật Sách với áo giáp màu vàng võ vụn ở trên người cũng quay đầu nhìn.

Bên trong đôi mắt màu vàng của hai người đầu tiên là bình tĩnh, sau đó dần dần rung động giống như là cục đá rơi vào trong mặt hồ yên tĩnh, khiêu động lên gợn sóng đầy mặt hồ.

Một đường ánh sáng được chém ra giữa trời đất!
Toàn bộ Địa Tạng Bí Cảnh, dường như cả Địa Ngục đều bị một kiếm này cắt ra, ánh sáng rực rỡ trắng xóa óng ánh vô cùng chói mắt.

Một kiếm của phu tử chém ra ánh sáng rực rỡ cả trời đất.
Lúc này hai người mới hiểu rõ hoá ra phu tử đã giơ cao đánh khẽ với họ rồi, chỉ dựa vào ý chí phụ thể phu tử của La Hồng đã có thể thể hiện ra sức chiến đấu kinh khủng như vậy, nếu như muốn diệt ý chí phụ thể là họ thì sợ là vô cùng dễ dàng.

"Mạnh quá"

Bên trong đôi mắt màu vàng của Ngô Mị Nương hiện ra sự rung động.

Nhưng mà nàng ta nghĩ lại lời mà phu tử đã nói thì lại không khỏi khẽ cười.

"Cho dù ngươi là người đứng đầu vô địch ở nhân gian nhưng mà vận mệnh của nước Đại Sở ta lại không thể quyết định chỉ dựa vào lời nói của ngươi."

Ngươi nói Đại Sở gặp tai ương thì sẽ gặp tai ương sao?

Nữ Đế Đại Sở nhìn người mặc đồ màu trắng ở trên bầu trời thật sâu.

Sau đó không chút do dự quay người bỏ chạy.

Nàng ta lướt qua thủy triều hắc ám vô biên vô tận thì nhìn thấy con đường băng tinh tàn tạ tràn đầy mùi máu nồng đậm, cùng với hơi thở chết chóc vô cùng vô tận.

Cao thủ Đại Sở lần này đi vào Địa Bảng Bí Cảnh hầu như đã chết sạch.

Nhưng mà khuôn mặt của Ngô Mị Nương không có thay đổi quá lớn, nàng ta xé rách thủy triều hắc ám tạo ra một khe rãnh, cơ thể lao về phía bên ngoài thành Tân Quảng.

Phụ thể Gia Luật A Cổ Đóa của Gia Luật Sách cũng như vậy, ở phía dưới có không ít người chết là Nhị phẩm trên Địa Bảng của Kim Trướng Vương Đình nhưng mà ông ta không xen vào.

Người hạ lệnh cho Nhị phẩm của Kim Trướng Vương Đình đến đây không phải là ông ta, ông ta chỉ vì cầu xin sức mạnh ẩn giấu trong Xá Lợi để trợ giúp ông ta tạo nên cơ thể Võ Tiên, đáng tiếc là không mượn được lại còn bị đánh cho một trận.

Đối với việc Nhị phẩm Địa Bảng của Kim Trướng Vương Đình đã chết, Gia Luật A Cổ Đóa khẽ than nhẹ, trong lòng càng thêm coi trọng La Hồng.

Kẻ này đồ sát Hoàng Bảng ở bên trong Thiên Cơ Bí Cảnh.
Bây giờ lại đồ sát Địa Bảng ở bên trong Địa Bảng Bí Cảnh...
Thật sự là một kẻ đồ bằng chuyên nghiệp!

Không hổ là do Hóa Long Kiếm Trần Thiên Huyền dạy dỗ ra.
Ồn ào!

Hai người lướt qua thủy triều hắc ám mà không quay đầu lại, họ biết một kiếm này của phu tử nếu như chém trúng người nào bị thì sợ là hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Cả hai rơi vào bên trong thành Tần Quảng, chỉ lướt qua con đường lớn ở trong thành là đã đến cửa thành.

Quý Bà cầm đèn lồng bằng da màu xanh nhìn chăm chăm hai người, hai con người màu vàng của hai người cũng nhìn chăm chăm Quý Bà.

Quý Bà cảm nhận được thực lực dũng mãnh của hai người thì thầm trầm cười rồi nghiêng người thu hồi đèn lồng.

Hai người này lạ do vị kia thả đi, bà ta cũng không cần thiết phải ra tay, khiến cho vị kia có ấn tượng không tốt.

Mặc dù Quý Bà cảm thấy nếu như mình thật sự đánh nhau thì vẫn có thể bức bách một trong hai người này giao phí ra khỏi thành.

Mặc dù có thể nhưng không cần thiết.

Ngô Mị Nương và Gia Luật Sách không có ở lại lâu, khi sức mạnh của ý chí phụ thể sắp biến mất nhanh chóng lướt ra ngoài bí cảnh.

Uỳnh!!!

Giữa trời đất chỉ còn lại có một luồng kiếm quang.

Óng ánh giống như muốn bỏ ra một vùng tăm tối bao phủ quanh Địa Ngục.

Ở phía dưới, mặt ngoài của thủy triều hắc ám nổi lên một vết nước màu đen giống như là một chiếc xuồng lướt qua bên ngoài với tốc độ cực nhanh

chỉ để lại một làn sóng trắng xóa, toàn bộ thủy triều hắc ám đều bị chém thành hai nửa.

Mà giữa trời đất cũng có một luồng ánh sáng trắng.

Trời, đất, thủy triều hắc ám đều bị đánh mở ra.

Không thể ngăn cản lại được.

Mục tiêu của kiếm này là Vân Trùng Dương, cảm nhận được điều này làm cho y ngạt thở, Vân Trùng Dương liên tục găm thét.

Phu tử muốn để nhân gian vô tiên.

Ngay cả chuyển thể thiên nhân là y cũng không được tồn tại?!

Ngang ngược!

Tại sao người lại ngang ngược như vậy chứ?!

Vân Trùng Dương găm thét, y chưa từng trực tiếp ra khỏi Thiên Môn, y lựa chọn chuyển thể mà tại sao vẫn bị chém?!

Đối mặt với một đường kiếm mang đường như được kết nối với cả trời và đất, giống như một con suối nhỏ được hình thành bởi Chính Khí Hạo Nhiên nhỏ giọt khắp trời và đất.

Trời và đất giống như một trang giấy bị cắt từ ở giữa ra ngoài.

Mặc cho Vân Trùng Dương ngăn cản như thế nào, dù cho hư ảnh tiên nhân lại lần nữa hiển hiện ở phía sau y, dù cho quang huy ý chí của Thiên Môn tràn đầy, từ cánh tay nhỏ thô to lập tức tăng vút thành cây cổ thụ dày nhưng vẫn cứ bị một kiếm này chém.

Dường như ở trước một kiếm này của Phu tử không có bất kỳ thứ gì có thể ngăn cản.

Cơ thể Vân Trùng Dương cũng giống như trời đất bị chia làm hai, từ giữa đầu lông mày bắt đầu bị cắt đôi theo chiều dọc.

Vô số giọt máu màu vàng bắn ra như gió bão rơi xuống dưới.

Vân Trùng Dương vẫn không thể tin được.

Y thân là tiên nhân chuyển thể, bây giờ ý chí trở về thể nhưng lại vẫn bị chém giết hời hợt như cũ.

Y biết phu tử ở nhân gian rất ngang ngược.

Nhưng mà y không ngờ... Lại ngang ngược như vậy.

Mưu đồ chuyển thể lúc này không thể quay đầu được nữa.

Chương 427: Nếu như ngã phật là khổ vậy ai độ chúng sinh? (2)

Một bên khác, cơ thể phụ thể lão thiên sư của Hồng Bách Uy khẽ lắc, hai con ngươi màu vàng cười xấu hổ muốn thoát khỏi nơi này.

Phu tử thật là ngang ngược...

Vân Trùng Dương đến từ Côn Luân Cung, thân là tiên nhân chuyển thế không thể nghi ngờ là có quan hệ rất lớn với Côn Luân Cung.

Nhưng mà phu tử chẳng quan tâm chém xuống một kiếm.

Sự quả quyết, bình tĩnh kia dường như thiên hạ đệ nhất thánh địa Côn Luân Cung ở trước mặt của ông cũng không là gì cả.

Hồng Bách Uy với hai con ngươi màu vàng bóp ngón tay, run rẩy giống như một đóa hoa tàn trước gió bão Chính Khí Hạo Nhiên do kiếm chém ra.

"Vân Trùng Dương... Mệnh cách thông thiên, y chính là bố cục ở nhân gian của Thiên Môn cũng là nhân vật chính của nhân gian trong năm trăm năm trong tương lai, giờ y bị chém như vậy thì sau này Thiên Môn sẽ phải hứng chịu sự cản trở khôn lường của vận mệnh!"

Lão thiên sư run giọng nói.

La Hồng với hai con ngươi màu vàng dường như nghe thấy, khẽ liếc mắt nhìn ông ta, khóe miệng nhếch lên: "Nhân vật chính của nhân gian trong năm trăm năm trong tương lai?"

"Chỉ bằng y? Cũng xứng sao?"

Phu tử nói.

"Sau này Thiên môn sẽ bị khí số phản phệ, lão phu sợ gì chứ?"

Phu tử lại nói.

Lão thiên sư lập tức á khẩu không trả lời được.

Xoet.

Cơ thể tiên phong đạo cốt của Vân Trùng Dương bị chém làm hai nửa, vô số giọt máu màu vàng bay lả tả, nương theo nội tạng vỡ vụn từ trên không trung rơi xuống.

Nhưng mà...

La Hồng phóng tới, thuận di xuất hiện ở trước thân xác Vân Trùng Dương bị chém chết.

Bàn tay nhẹ nhàng vung ra, năm ngón tay biến hóa chậm rãi nhẹ nhàng di chuyển lấy ra một quang cầu có hào quang vô tận sáng lấp lóe.

Tiên khí lượn lờ quanh trên đó.

Đây là... Biểu ý chí của tiên nhân chuyển thể trong người Vân Trùng

Dương.

Hai con người màu vàng của La Hồng nhìn thoáng qua, cười khê nhìn về phía Địa Tạng Bồ Tát đang nhìn ông rồi vút quang câu này cho Địa Tạng Bồ Tát.

"Trước khi tọa hóa thì dùng cái này để bọc Địa Tạng Xá Lợi, còn có thể trấn áp Địa Ngục thêm ba năm..."

"Thực lực của tiểu tử La Hồng vẫn còn quá yếu, hơn nữa..... Rất xấu xa, hắn vẫn luôn muốn trở thành Tà tu, huống hồ tiểu tử này giờ cao lá cò phản Hạ nên ba năm này hắn không thể ngồi trấn giữ Địa Ngục."

Phu tử nói.

Địa Tạng Bồ Tát khê giật mình.

"Không cần lo lắng, người quản Địa Ngục, lão phu quản nhân gian, nếu như Địa Ngục sụp đổ, nhân gian cũng sẽ rơi vào bạo động đen tối, lão phu sẽ không trơ mắt nhìn Địa Ngục sụp đổ"

"Ba năm là đủ rồi"

Phu tử nói.

Địa Tạng Bồ Tát nghe thấy những lời này mới nở nụ cười, nụ cười xán lạn như hoa nở.

Không có nghi ngờ mà rất tin tưởng phu tử.

Hai con người màu vàng của La Hồng xoay chuyển, rơi vào trên người Hồng Bách Uy và Tà Phật Tử.

Hồng Bách Uy xấu hổ cười vái chào phu tử sau đó đứng dậy.

"Phu tử, bản đạo còn có việc, đi trước một bước"

Vừa mới dứt lời thì Hồng Bách Uy muốn rời khỏi đây.

Nhưng mà, phụ thể phu tử của La Hồng lại cười nói: "Chớ có vội đi..."

"Tiểu đệ tử này của lão phu ngày ngày hô hào muốn làm Tu tà, lão phu cũng rất đau đầu, vì để phòng ngừa hắn đi vào con đường sai lầm, vì để cho nhân gian thiên hạ thiếu đi một tà ma, lão thiên sư người hãy hữu nghị tài trợ một viên đạo chủng đi..."

Phu tử nói.

Vừa mới dứt lời thì sắc mặt của lão thiên sư bỗng nhiên thay đổi.

"Phu tử, Thái Cực Bí Cảnh của Long Hồ Sơn phải do đệ tử của Long Hồ Sơn cầm đạo chủng mới có thể đi vào, La Hồng không phải là đệ tử của Long Hồ Sơn nên có cầm đạo chủng cũng vô dụng!"

Phu tử lại cười nói: "Không sao, người sẽ để cho hắn đi vào."

Ngay sau đó, phu tử giơ tay lên nắm vào trong hự không.

Ý chí của lão thiên sư bao phủ trên người Hồng Bách Uy lập tức bị đánh cho chỉ còn lại hai mươi phần trăm sức mạnh...

Khí tức cũng trong nháy mắt suy yếu đi rất nhiều.

Mà ở trong tay phu tử thì lại ngưng tụ ra một viên tiểu cầu có âm dương vờn quanh.

Đây chính là đạo chủng của Long Hồ Sơn.

Ý chí còn lại của lão thiên sư không chế thân xác của Hồng Bách Uy tràn đầy đau khổ và tức giận, giống như là con dâu nhỏ khi bị chà đạp và ức hiếp, quay người bay ra bên ngoài bí cảnh.

Phu tử, quá ngang ngược!

Không chạy không được, ý chí còn sót lại chưa hẳn có thể chèo chống Hồng Bách Uy ra khỏi bí cảnh.

Nếu như không đi, đợi đến khi ý chí của ông ta rút ra thì dựa vào thực lực của Hồng Bách Uy sợ là không thể chạy ra khỏi đây.

Phu tử không còn để ý tới Hồng Bách Uy nữa mà ánh mắt rơi vào trên người Tà Phật Tử.

Tất cả mọi người đều không có ai biết rõ ràng rốt cuộc thì Tà Phật Tử thần bí này do ý chí của người nào phụ thể.

Tất cả mọi người suy đoán là Hạ Hoàng, thế nhưng dù sao cũng chỉ là suy đoán mà thôi.

Bởi vì Tà Phật Tử thi triển thủ đoạn khác nhiều so với Hạ Hoàng, hơn nữa nếu như là Hạ Hoàng thì chưa chắc sẽ che giấu bản thân.

Phu tử nhìn Tà Phật Tử, đôi mắt màu vàng dường như nhìn thấu hết thảy sau đó thở dài nói: "Không nghĩ tới lại là ngươi..."

Dung nhan tuấn mỹ của Tà Phật Tử nhìn chăm chăm phu tử.

Tà Phật Tử không nói gì mà chỉ chấp tay hành lễ.

"Bần tăng cũng chưa từng nghĩ đến... Phu tử thật sự sẽ đích thân .) đến.

Tà Phật Tử nói.

Nghe thấy những lời này Địa Tạng Bồ Tát quay đầu nhìn về phía Tà Phật Tử, bên trong đôi mắt tươi đẹp hiện ra vẻ ngạc nhiên.

Dường như nàng nhận ra người này.

Chương 428: Nếu như ngã phật là khổ vậy ai độ chúng sinh? (3)

"Thủ đoạn quả thực rất hay, tất cả mọi người đều tưởng rằng Tà Phật Tử là do ý chí phụ thể đến từ Đại Hạ, mọi người đều suy đoán có thể là Hạ Hoàng nhưng lại không nghĩ tới tất cả đều là do người giả tạo."

"Cố ý làm cho nghe nhìn lẫn lộn, cố ý để cho người ta ngộ nhận"

Phu tử nói.

"Khô Tâm Tà Phật Tử là con riêng của thái tử Đại Hạ cũng là đệ tử của người, cho nên người có thể tiến hành ý chí phụ thể... Tất cả mọi người đều quên mất điểm này"

"Lão phu hơi không hiểu, vốn dĩ Địa Tạng Bồ Tát xuất thân từ Vọng Xuyên Tự, làm cho phật vận của Vọng Xuyên Tự trường tồn tám nghìn năm vậy tại sao người lại muốn ra tay?"

"Phật thủ của Vọng Xuyên Tự."

Phu tử nói.

Giữa trời đất đột nhiên trở nên yên tĩnh hơn rất nhiều.

Chỉ có một cơn gió lạnh lướt qua không trung.

Mà lúc này La Hồng đang ngồi xếp bằng ở trong biển ý chí ăn dưa xem kịch hay của các đại lão cảm thấy rất rung động.

"Ý chí phụ thể Tà Phật Tử chính là Phật thủ của Vọng Xuyên Tự sao?"

"Không...Không thể nào..."

La Hồng hít sâu một hơi.

Người bảo hấn gõ chuông Vạn Phật là Phật thủ, người để hấn định quy tắc cũng là Phật thủ, bây giờ...

Cường giả ở sau ý chí phụ thể của Tà Phật Tử lại là Phật thủ của Vọng Xuyên Tự sao?!

La Hồng nghĩ đến điều này thì cả người đột nhiên rùng mình, không rét mà run.

Phật thủ này... Muốn hấn chết sao?!

Tại sao chứ?

La Hồng ta không oán không cừu với con lừa trọc người!

Ánh mắt La Hồng ngưng lại, hấn còn nhớ kỹ Phật thủ cố ý xuất hiện ở trên không trung của chiến trường, ngưng tụ ra con đường băng tinh để rất nhiều Nhị phẩm của Địa bảng có thể vây giết hấn trên đài sen màu đen.

Vôn dĩ La Hồng cũng giông mọi người cho rằng phụ thê Tà Phật Tử hẳn là Hạ Hoàng.

Bởi vì Hạ gia có đầy đủ lý do muốn chơi chết hẳn, hiện tại... Lại là Phật thủ.

Thật sự là làm cho người ta quá bất ngờ.

"Điều này..."

Sắc mặt La Hồng hơi thay đổi.

Nếu như Phật thủ thật sự có vấn đề vậy thì Thất bá bị trấn áp ở dưới giếng Phật sẽ còn an toàn sao?

Trần Bắc Vương có nhận ra Phật thủ có vấn đề hay không?

Ở bên ngoài.

Tầng bào màu trắng của Tà Phật Tử bay lên, vẻ mặt trên dung nhan tuần mỹ hơi phức tạp nhìn phụ tử.

"Phụ tử quản nhân gian vậy tại sao lần này lại muốn nhúng tay vào chuyện của địa ngục..."

"Phụ tử người không nên nhúng tay."

Tà Phật Tử nói.

"Địa Tạng trấn thủ Địa Tạng Bí Cảnh quả thực làm cho Phật vận của Vọng Xuyên Tự trường tồn tám nghìn năm, nhưng điều này cũng là gông xiềng trấn áp Phật vận của Vọng Xuyên Tự tám nghìn năm"

"Tám nghìn năm qua Vọng Xuyên Tự hóa thành một cái lồng giam, một cái gông xiềng trói buộc tất cả tầng Phật của Vọng Xuyên Tự, dù cho có thể thành Phật cũng không cách nào siêu thoát khỏi nhân gian."

"Bần tăng chỉ muốn đánh vỡ gông xiềng, đánh vỡ cái lồng giam này mà thôi"

Ánh mắt của Tà Phật Tử hiện đầy vẻ thương xót, hơi khom người chấp tay hành lễ nói.

La Hồng với hai con ngươi màu vàng nở nụ cười: "Cho nên người liên thủ với tiên nhân chuyển thế Vân Trùng Dương, muốn mượn lực của Thiên Môn để trấn áp địa ngục giải phóng Phật vận của Vọng Xuyên Tự sao?"

Tà Phật Tử không nói gì mà tụng niệm Phật hiệu.

Ý tứ là không cần nói cũng biết, làm thì làm thôi.

"Phật nói chúng sinh đều khổ, ngã Phật độ chỉ... Mà ngã Phật là khổ thì ai độ chúng sinh? Phật cũng không thể siêu thoát được thì làm sao để chúng sinh siêu thoát?"

Tà Phật Tử nói.

Địa Tạng Bồ Tát giật mình, không ngờ tình trạng sẽ như thế này.

Trong lúc nhất thời hơi ảm đạm.

La Hồng với hai con người màu vàng nghe thấy thuyết pháp như vậy lại không khỏi phá lên cười, dường như là nghe thấy chuyện buồn cười nhất thế gian.

"Siêu thoát? Đó không phải là trường sinh sao?"

"Hạ Hoàng cầu trường sinh, các người cũng muốn cầu trường sinh... Thế nhân đều đang cầu xin trường sinh, thế nhưng lại không muốn vào Thiên Môn"

"Tìm nhiều cơ đường hoàng như vậy đều không phải cũng là vì tâm tư của bản thân sao, quả thật là một trò cười mà thôi."

"Muốn ở lại nhân gian nhưng lại không muốn bị trói buộc trong quy tắc, trên đời này nào có chuyện tốt như vậy chứ."

Phu tử cười to.

Trong tiếng cười còn có bảy phần mỉa mai, ba phần bất đắc dĩ.

Tà Phật Tử đối mặt với việc phu tử cười to thì bình thản ung dung như chuông đá, bất động như núi.

"Vậy tại sao người lại trải con đường tử vong muốn hại tiểu đệ tử của ta?"

"Hình như cái này không có liên quan tới siêu thoát?"

Phu tử lại hỏi.

"A Di Đà Phật..."

Dung nhan tuấn mỹ của Tà Phật Tử vô cùng nghiêm túc, nghiêm túc đến nỗi làm cho trời đất cũng trở nên trang nghiêm hơn rất nhiều.

"Đúng như phu tử nói tới, tiểu đệ tử này của người một lòng hướng tà nên hẳn chính là thiên đại tà ma"

Tà Phật Tử nói.

"Bần tăng nguyện trừ tà ma cho thiên hạ"

"Bần tăng đã cho La Hồng thí chủ cơ hội để hấn gõ chuông Vạn Phật, ta muốn dựa vào thánh vật của phật môn để rửa sạch tà ma, tội ác và huyết tính vô cùng tận ở trên người La Hồng thí chủ."

"Nhưng La Hồng thí chủ... Gõ vang tám mươi một tiếng chuông lại là điều mà bần tăng chưa từng dự đoán được."

"Địa Tạng Bí Cảnh mở ra cho nên bần tăng cũng không thể không khởi động kế hoạch sớm hơn"

Tà Phật Tử thở dài nói.

"Kế hoạch quá vội vàng cho nên xuất hiện lỗ thủng, thực ra cũng không tính là lỗ thủng lớn, bởi vì... Nếu như phu tử không ra tay thì kế hoạch này

sẽ không có lỗi thủng"

Phu tử cười khê: "Thật sự là tự tin... Nhưng lão phu hết lần này tới lần khác ra tay vậy người có tức hay không?"

Chương 429: Nếu như ngã phạt là khổ vậy ai độ chúng sinh? (4)

Khóe miệng của Tà Phạt Tử khẽ nhếch.

"Đương nhiên, bản tăng cũng đã đoán trước được loại tình huống lì này.

"Địa Tạng Bồ Tát trấn thủ ở địa ngục, phu tử trấn thủ ở nhân gian... Vô địch nhân gian thì làm sao bản tăng dám khinh thường chứ"

"Bản tăng cũng đã dự đoán được La Hồng có mối liên hệ giữa sư phụ và đệ tử nên có lẽ sẽ có ý chí phụ thể là phu tử"

Tà Phạt Tử nói.

La Hồng với hai con người màu vàng hơi nhú mảy.

Đều đã đoán trước được sao?

Như vậy, nói cách khác hòa thượng này thật sự đã chuẩn bị sẵn thủ đoạn để đối phó với ông?

Tà Phạt Tử cười.

"Thân ở nhân gian có thể tính kế phu tử cũng là chuyện may lớn trong đời người."

"A Di Đà Phạt, ngã phạt từ bi"

Tà Phạt Tử chấp tay hành lễ.

Một lúc sau từ khe hở trong lòng bàn tay của gã thực sự có một luồng ánh sáng chảy xuôi ra, trong chốc lát ánh sáng muôn nghìn màu đỏ tía, phạt quang vô tận dường như hóa thành thanh đao sắc bén ra khỏi vỏ chém vào trời đất hắc ám.

Trên người Tà Phạt Tử có khí cơ hùng hồn bạo dũng.

Sau đó tư thái trong hai con người màu vàng của Tà Phạt Tử nhanh chóng phai nhạt.

Đôi mắt Tà Phạt Tử khôi phục vẻ trong sạch.

"Phạt thủ?!"

Dung nhan tuần mỹ của Tà Phạt Tử toát ra vẻ khó coi, gã bị ý chí của Phạt thủ phụ thể...

Bản thân gã hoàn toàn không có cách nào kháng cự bởi vì chênh lệch quá xa.

Trong nháy mắt trái tim gã hơi băng giá, nếu như Phạt thủ muốn giết gã thì sẽ dễ như trở bàn tay.

Lão hòa thượng của Vọng Xuyên Tự quả nhiên có tâm tư vô cùng thâm trầm.

"Khô Tâm"

"Xưa nay người có tuệ căn, tu vi tinh tiến cực nhanh, đó chính là phật thể trời sinh, nếu như chăm chỉ tu hành thì tương lai tất có thể ngưng tụ Bồ Tát Quả, nhưng nếu như xuất gia thì sẽ có thành tựu chân phật..."

Một hư ảnh phật tăng già nua bằng bạc mạnh mẽ lơ lửng sau lưng Tà Phật Tử.

Sắc mặt Tà Phật Tử đột nhiên buồn bã, rốt cuộc thì gã cũng chưa từng thoát khỏi lòng bàn tay của Phật thủ.

Gã chấp tay hành lễ rồi thành kính dập đầu.

"Người tuy là con rơi của thái tử Đại Hạ nhưng nếu vào Phật môn thì lục căn sẽ thanh tịnh nên không cần để ý tới hư hư ảo vọng của trần thế.

"Lần này sư tôn và người có cơ hội, trong lòng thái tử Đại Hạ rất hận La Hồng, vậy thì người giết La Hồng thì sẽ giải quyết xong nhân quả của trần duyên, trở về không môn từ đây người sẽ chỉ là Khô Tâm chứ không còn là Hạ Tâm, cũng không còn liên quan đến Hạ gia nữa, trở về Vọng Xuyên ở dưới trường bản tăng tụng kinh niệm Phật."

Giọng nói của Phật thủ rộng lớn bao la hùng vĩ.

Trong lòng Tà Phật Tử dần dần bình tĩnh lại.

Phu tử phụ thể của La Hồng bình tĩnh nhìn rồi nhếch miệng cười, dường như ông đã hiểu được mục đích của Phật thủ Vọng Xuyên Tự.

Dù sao thì Địa Tạng Bí Cảnh cũng ở trong Vọng Xuyên Tự.

Phật thủ dự định trấn áp sức mạnh ý chí phụ thể của ông cùng với Địa Tạng Bồ Tát.

Tạo cơ hội cho La Hồng và Tà Phật Tử có một trận chiến.

Mà tu vi của La Hồng chỉ mới tới Tứ phẩm, Tà Phật Tử thế nhưng là đệ nhất Địa Bảng của Đại Hạ, yêu nghiệt có thực lực Nhị phẩm đỉnh phong.

Trận chiến như vậy thì có gì còn phải lo lắng chứ?

Về phần trấn áp như thế nào thì đại khái là mượn nhờ phật vận của Vọng Xuyên Tự cùng với thánh vật của phật môn, chuông Vạn Phật đi.

Quả nhiên một lúc sau phật ảnh ở phía sau lưng Tà Phật Tử phát ra khí cơ ngập trời.

Dẫn dắt phật vận ở bên ngoài cùng với chuông Vạn Phật.

Chuông Vạn Phật vang vọng âm vang, tiếng vang dường như truyền khắp mọi nơi trong nhân gian.

Sau đó trên đỉnh đầu của phu tử ở bên trong bí cảnh có một chiếc chuông vàng dựa vào phật vận của Vọng Xuyên Tự tám nghìn năm dần dần ngưng tụ, bộc phát ra lực hấp thu và trói buộc muốn gõ ý chí phu tử và Địa Tạng Bồ Tát.

La Hồng với hai con người màu vàng ngẩng đầu cười.

Đã như vậy thì sẽ như người mong muốn.

Nhưng mà...

Thật sự cho rằng tiểu đệ tử này của lão phu không đánh lại Tà Phật Tử sao?

Được thôi, đường đường chính chính mà đánh thì có lẽ thật sự không đánh lại.

Nhưng mà Nhị phẩm của Địa Bảng chiến Tứ phẩm vốn đã là không công bằng, La Hồng làm sao có thể nói công bằng với Tà Phật Tử chứ?

Phu tử cười.

Đôi mắt màu vàng chậm chậm nhắm lại.

Một lúc sau đã xuất hiện ở trong biển ý chí của La Hồng.

Khoanh tay, tay áo tung bay lơ lửng giữa không trung đôi mắt với Hư

Ảnh Tà Thần trong biển ý chí.

Vọng Xuyên Tự trên núi Vô Lượng.

Diễn võ trường trên đỉnh núi.

Lúc này từ trong miệng của tượng Đế Thích to lớn có từng thân ảnh nhanh chóng thoát ra ngoài.

Ảnh mắt mọi người đều nhìn chăm chăm vào chỗ này, không phải vì cái gì khác mà là vì bây giờ tất cả cục diện trong Địa Tạng Bí Cảnh đã thay đổi.

Rất nhiều người đều muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì bên trong bí cảnh, thế nhưng những tu sĩ Tam phẩm trốn ra ngoài lại nói không rõ ràng lắm.

Họ nói La Hồng lừa giết một đồng Nhị phẩm, điều này thật sự có thể tin được không?

Nhị phẩm trên Địa Bảng cũng không phải là rau cải trắng, đó đều là các lực lượng tinh anh thuộc trung tầng của các đại vương triều, không nói đến cái khác chỉ riêng sức chiến đấu của Nhị phẩm trên Địa Bảng thôi thì đã có thể đối chiến với Nhất phẩm bình thường rồi.

Thế nhưng gần trăm Nhị phẩm Địa Bảng đã bị xoá tên ra khỏi chiến bảng do Tư Thiên Viện ban bố, La Hồng chỉ là một Tứ phẩm nho nhỏ mà có thể lừa giết một đồng Nhị phẩm sao?

Làm sao mọi người dám tin tưởng chứ?

Chương 430: Luận bàn về cách thức triệu hoán tà thân chính xác

Khi Nhị phẩm của Tiêu gia khiêng Tiêu Nhị Thất xông ra khỏi bí cảnh thì đôi mắt của cao thủ Nhất phẩm Tiêu gia lập tức trầm xuống, vội đi tới bảo vệ họ.

Ánh mắt của từng cao thủ Nhất phẩm ở khắp nơi nhao nhao bắn tới.

Bây giờ tất cả mọi người đều không rõ ràng lắm về tình huống ở bên trong bí cảnh.

Họ đều muốn biết tin tức ở bên trong.

Từng cột ý chí tinh thần vắt ngang, lại còn có chính khí bạo nhiên như trường hà, nghĩa là bên trong bí cảnh rất có thể có rất nhiều ý chí phụ thể của các đại lão đang giao chiến tranh đoạt truyền thừa trong Địa Tạng bí cảnh.

Vậy kết quả cuối cùng sẽ như thế nào?

Nhị phẩm của Tiêu gia đi ra khỏi bí cảnh cũng không giấu diếm mà kể hết toàn bộ nội dung và tin tức ở bên trong bí cảnh.

Tất cả cao thủ Nhất phẩm ở bên ngoài đều kinh hãi.

"Nữ Đế Đại Sở? Gia Luật A Cổ Đóa? Lão thiên sư của Long Hồ Sơn...Còn có Phụ tử?!"

"Hít... Như vậy là một đám thần tiên đang đánh nhau!"

"Chẳng lẽ một đám đại lão này đã sắp đặt từ trước rồi sao?"

Truyền thừa của Địa Tạng bí cảnh thực sự hấp dẫn như vậy sao?"

Đám người đều hít một ngụm khí lạnh.

Có người may mắn, may mắn họ vì không đi vào bên trong Địa Tạng bí cảnh, nếu không thì lúc này người chết... Có thể chính là một đám Nhất phẩm bọn họ.

Ý chí phụ thể của những đại lão này mạnh đến mức nào bọn họ cũng không dám nghĩ.

Mà khi có người hỏi thăm, có phải La Hồng lừa giết một đám Nhị phẩm trên Địa Bảng hay không, Nhị phẩm của Tiêu gia im lặng một lúc rồi mới trịnh trọng gật đầu.

Họ tận mắt nhìn thấy từng Nhị phẩm trên Địa Bảng chết thảm ở trên đường băng tinh, bị La Hồng lợi dụng quy tắc của Địa Tạng bí cảnh để triệu hồi ra thì quả xoá sổ bọn họ.

Cường giả ở xung quanh Vọng Xuyên Tự đều im lặng.

Cùng lúc đó.

Sách chiến bảng ở trong tay đám người run lên.

Hoàng Bảng đã thay đổi...

Rất nhiều người vô thức lật sách Hoàng Bảng ra xem thì lại phát hiện tên Vân Trùng Dương xếp vị trí thứ nhất trên Hoàng Bảng bắt đầu thâm thấu ra máu tươi rồi cuối cùng... Hoàn toàn biến mất.

Mà La Hồng vốn dĩ xếp ở thứ hai đã nhảy lên xếp thứ nhất trên Hoàng Bảng!

Hộ hấp của rất nhiều cao thủ Nhất phẩm đều trở nên dồn dập.

Rất nhiều người ngẩng đầu có thể nhìn thấy Thiên Môn ở trên núi Vô Lượng, trong đó có cột sáng thô to rơi xuống giống như là bị một kiếm chém xuống bắt đầu sụp đổ từng khúc một!

Mà ở phía sau Thiên Môn có thiên nhân đứng lặng ở cửa ra vào nhìn chằm chằm xuống phía dưới.

Thiên Môn ần nấp.

Vân Trùng Dương thật sự đã chết rồi!

Tiên nhân chuyển thể Vân Trùng Dương chết rồi!

Thiên kiều tuyệt thế đệ nhất trên Hoàng Bảng cứ như vậy ngã xuống ở bên trong Địa Tạng Bí Cảnh, đây là điều mà chưa từng có người nào nghĩ đến.

Uỳnh!

Trong miệng Đế Thính.

Ngô Mị Nương, Gia Luật Sách có hai mắt toát ánh vàng đều xông ra, sau đó Hồng Bách Uy vô cùng nhếch nhác cũng xông ra khỏi bí cảnh.

Ngô Mị Nương chấp tay bước ra khỏi bí cảnh rồi quay đầu nhìn nhúu mày chằm chằm vào Vọng Xuyên Tự ở nơi xa.

"Không ngờ lại là ngươi."

"Đại Hạ... Vọng Xuyên Tự..."

Sau khi Nữ Đế Đại Sở thì thâm vài câu thì lông mày hơi ngưng tụ lại.

Sau đó chấp tay bước từng bước lên trên không trung.

Khí cơ ngang ngược phóng thích ra, trên diễn võ trường, sắc mặt Pháp

La đại sư hơi thay đổi, Viên Thượng đại sư cũng kinh hãi không thôi, họ đều quay đầu nhìn về phía Vọng Xuyên Tự ở nơi xa.

Ngô Mị Nương lại thản nhiên nói: "Nhất phẩm Đại Sở đâu?"

"Tham kiến bệ hạ!"

Bên ngoài núi Vô Lượng, từng cao thủ Nhất phẩm Đại Sở nhao nhao khom người ôm quyền về phía hư không hô vang lên.

Tất cả cường giả đều kinh hãi, đó thật sự là Nữ Đế trác tuyệt nhất Đại Sở sao!

"Tất cả các người đều rút hết đi, lần này Đại Sở không lội vào vũng nước đục này."

Nữ Đế thản nhiên nói.

Trong hư không có không ít cao thủ Nhất phẩm Đại Sở mặc dù trên mặt lộ ra vẻ do dự nhưng sau khi nghe thấy Nữ Đế nói thì đều không có bất kỳ dị nghị nào.

"Vâng"

Ngô Mị Nương quay đầu nhìn chăm chú Bí Cảnh trong miệng Đế Thính.

Ánh sáng màu vàng trong hai con ngươi lập tức biến mất, ý thức của Ngô Mị Nương được khôi phục lại.

Ồn ào!

Một kiếm khách Nhất phẩm của Ngô gia ở Đại Sở vươn tay đỡ lấy Ngô Mị Nương còn hơi suy yếu.

Ngô Mị Nương bị ý chí của Nữ Đế phụ thể, nên có thể nói, địa vị ở Ngô gia bây giờ của nàng là vô cùng vững chắc.

Dù sao có thể được ý chí Nữ Đế phụ thể như vậy thì có ý nghĩa đã được Nữ Đế thừa nhận.

Mặc dù Ngô gia mạnh nhưng vẫn là Ngô gia ở Đại Sở như cũ.

Sau khi bảo vệ tốt Ngô Mị Nương, rất nhiều cao thủ Nhất phẩm Đại Sở đều nhanh chóng di chuyển đến nơi cách núi Vô Lượng nghìn dặm, đứng ở trên không trung quan sát chứ không còn xen vào chuyện ở núi Vô Lượng nữa.

Gia Luật A Cổ Đóa nắm giữ thân xác Gia Luật Sách quét mắt nhìn cao thủ Nhất phẩm của Kim Trướng Vương Đình, vẻ mặt âm trầm không nói thêm gì nữa mà trực tiếp phá không rời đi, chuyện này đến đây ông ta chỉ toàn bị đánh nên tâm trạng rất không tốt.

Một bên khác Hồng Bách Uy vừa ra khỏi bí cảnh thì ánh sáng màu vàng trong hai con ngươi liền biến mất, lực lượng ý chí của lão thiên sư đã bị phụ tử cầm đi hơn phân nửa, hóa thành một viên đạo chủng nên bây giờ đang bị thương nặng, không thể nào chèo chống tiếp được nữa.

Hồng Bách Uy đã mất đi ý chí phụ thể nên cả người chấn động, đôi mắt trở nên sáng rõ, một lúc sau thì bị lực lượng mạnh mẽ đánh bay ra khỏi núi

Vô Lượng.

May mà cao thủ Nhất phẩm vương triều Đại Chu ra tay bảo hộ hần ta.

Chương 431: Luận bàn về cách thức triệu hoán tà thần chính xác

(2)

Mà ngay lúc tất cả mọi người tưởng rằng việc này đã kết thúc thì lại phát hiện Vọng Xuyên Tự ở nơi sâu đột nhiên có tiếng niệm phật động trời, phật quang vô tận phóng lên tận trời.

Chuông Vạn Phật bị lực lượng vô hình không chế vang lên tiếng vù vù bắn vào bên trong miệng tượng Đề Thính đi vào trong Địa Tạng Bí Cảnh.

Biến cố này làm cho tất cả mọi người đều rung động.

Sắc mặt Nhị phẩm của Tiêu gia thay đổi, dường như là nghĩ đến điều gì đó.

"Chuông Vạn Phật - thánh vật của Phật môn - đã bị thôi động, có thể thôi động chuông Vạn Phật... Chỉ có Phật thủ của Phật môn!"

"Thì ra là thế, thì ra đó là ông ta! Ý chí phụ thể của Tà Phật Tử không phải là cường giả bí ẩn của vương triều Đại Hạ mà là Phật 1"

thủ của Vọng Xuyên Tự "Trời ạ, Phật thủ cũng nhúng tay vào sao?"

Từng vị Nhị phẩm của Tiêu gia suy đoán rồi la lên, toàn bộ võ đài của Vọng Xuyên Tự đều chấn động.

Sắc mặt của tất cả mọi người thay đổi, nhìn về phía rất nhiều phật tăng của Vọng Xuyên Tự.

Pháp La đại sư chấp tay hành lễ, hàng mi dài nhướng lên, bên trong đôi mắt hiện lên vẻ không thể tin được.

Ông tuyệt đối không ngờ Phật thủ thế mà lại là người đứng ở sau màn, thế mà lại phụ thể lên người Tà Phật Tử tham dự vào chuyện này.

"A Di Đà Phật..."

"Phật thủ, vì sao vậy chứ?"

Trong lòng Pháp La đại sư cảm nhận được bên trong bí cảnh thật sự có ý chí của Phật thủ đang phun trào, cho nên trong lòng của ông hiện lên vẻ không hiểu.

Không chỉ mỗi ông mà tâm trạng của rất nhiều phật tăng ở đây đều vô cùng chấn động.

Vốn dĩ Pháp La đại sư vẫn còn không hiểu tại sao Phật thủ lại để La Hồng gõ chuông Vạn Phật, chẳng lẽ là khi đó Phật thủ đại nhân cũng đã đoán được La Hồng có thể gõ vang tám mươi một tiếng chuông sao?

Ông ta đã sắp đặt mọi thứ ngay từ đầu?

Pháp La đại sư lắc đầu, như khóc mà cũng như cười.

"Vọng Xuyên Tự hưng thịnh tám nghìn năm, phật vận giữa trời, vạn phật hương tông, hà tất phải như thế chứ?"

Pháp La đại sư thở dài không hiểu.

Mà rất nhiều phật tăng ở bên trong cổ tháp dường như cũng rất rung động, nhưng mà những cường giả này dường như có thể hiểu được mục đích của Phật thủ.

Trên đỉnh núi Vô Lượng lập tức có Phật quang chiếu xán lạn.

Nương theo đó có rất nhiều âm thanh bụi ngùi của các phật tăng đã ảm thê.

Bên ngoài núi Vô Lượng có vô số cao thủ Nhất phẩm hít một ngụm khí lạnh.

Không ai có thể ngờ lần này Địa Tạng Bí Cảnh mở ra, Vọng Xuyên Tự thê mà lại muốn nhúng tay...

Rất nhiều Nhất phẩm đều không hiểu vì sao phải như vậy?

Phật thủ làm như vậy là có mục đích gì?

Dưới núi Vô Lượng.

Sắc mặt của Viên Hạt Tử đột nhiên thay đổi.

Đôi mắt của Triệu Tinh Hà co rút lại, vẻ mặt cũng lộ ra vẻ không thể tin được.

Tư Đồ Vi lại vô cùng ngưng trọng.

"Vay mà lại là Phật thủ?!"

"Nghìn tính vạn tính không ngờ Phật thủ thê mà lại nhúng tay vào... Hơn nữa lại mượn thân thể của Tà Phật Tử, điều này có nghĩa là việc Tà Phật Tử phản lại Vọng Xuyên Tự chỉ là giả..."

"Thậm chí, Tà Phật Tử còn là sự kết kết nối quan hệ giữa Vọng Xuyên Tự và vương triều Đại Hạ!"

Tư Đồ Vi phân tích.

Sắc mặt của Triệu Tinh Hà và Viên Hạt Tử vô cùng khó coi, biến cố này làm cho họ trở tay không kịp, lo lắng nhìn về phía Vọng Xuyên Tự ở núi Vô Lượng.

Viên Hạt Tử nắm chặt cây gậy bằng trúc, mồ hôi không ngừng chảy xuống: "Bây giờ lão phu lo lắng nhất chính là La Thất gia ở sâu trong Vọng Xuyên Tự..."

Ông vừa mới dứt lời thì Triệu Tinh Hà và Tư Đồ Vi đều im lặng.

Trong biến tình thần ý chí của La Hồng.

Dường như có một giọt mưa từ trên không trung gào thét rơi xuống xé rách màn đêm đen tối, bắn ra ánh sáng chói lọi tỏa ra muôn phương.

Áo trắng của phu tử tung bay, hai bên tóc mai lơ lửng, thân thể vô cùng cao lớn dường như chống lại trời đất và Hư Ảnh Tà Thần ở trước mặt.

La Hồng đang ngồi xếp bằng hóng hót lập tức thay đổi, hần tuyệt đối không ngờ phu tử thể mà lại xuất hiện ở trong biên ý chí của hần, đây chính là đại lão đây?

La Hồng đứng dậy: "Phu tử!"

Phu tử chấp tay, tay áo bông bành nho nhã giống như là một thư sinh già nua đang dạy học.

Ông dịu dàng nhìn La Hồng, bên trong đôi mắt còn có ý cười khẽ gật đầu.

"Đã biết cách vận dụng chính khí Hạo nhiên chưa? Khi sức mạnh chính đạo đã đạt tới cực hạn thì sẽ rất mạnh"

Phu tử nói.

La Hồng khom người: "Đệ tử đã học được rồi"

"Cái rầm ấy!"

Nhưng mà La Hồng vừa mở miệng thì giữa trời đất đột nhiên vang lên tiếng âm âm kinh thiên động địa.

Âm thanh giống như sấm chớp không ngừng nổ tung, từng tiếng vang âm âm giống như là trời đất sắp sụp đổ.

Hư Ảnh Tà Thần cúi người xuống, khuôn mặt to lớn nhắm ngay phu tử giống như trời xanh đang quan sát phạm nhân.

"Phạm nhân ngu xuẩn! Sức mạnh chính đạo làm sao có thể mạnh hơn sức mạnh của tà đạo chứ?!"

Hư Ảnh Tà Thần nói.

"Trong ngoài chư giới duy tà vô song! Tà đến cực hạn mới là vô địch!"

Giọng điệu của Tà Thần rất lớn, trong khi nói chuyện còn không ngừng thổi bay tay áo của phu tử.

La Hồng im lặng vỗ trán.

Tên Tà Thần hạng hai này...

Phu tử lại bình tĩnh nhìn Tà Thần, bên trong đôi mắt có vẻ ngưng trọng.

Lần đầu tiên cảm ứng ở khoảng cách gần mới hiểu rõ Tà Thần đáng sợ như thế nào.

"Khó trách tiểu đồ đệ của lão phu gõ chuông thánh nhân, đọc sách thánh nhân, được ánh sáng thánh nhân tẩy lễ và thủ hộ nhưng vẫn khó có thể đi

vào con đường đúng đắn, hóa ra là có Tà Thần mạnh mẽ như người đang
câu dẫn hẩn lầm đường lạc lối."

Phu tử ngưng trọng nói.

Chương 432: Luận bàn về cách thức triệu hoán tà thần chính xác

(3)

Tà Thần khẽ giật mình, một lúc sau mới kịp phản ứng.

Mẹ kiếp!

Có liên quan gì tới Chi!

Nhưng mà Tà Thần cũng không nói chuyện mà trái lại hếch lỗ mũi nói: "Phàm nhân ngu xuẩn, người đã hiểu rõ Chỉ mạnh như thế nào chưa?!"

"Người chỉ có thể run rẩy ở trước mặt Chi!"

Phu tử nhướng mày liếc nhìn Tà Thần đang nói chuyện với giọng điệu kiêu căng này.

Một bên khác La Hồng thấy thế thì hơi do dự muốn giải thích một chút.

Trên thực tế thì hẳn thật sự muốn làm Tà tu.

Nên không có bất cứ quan hệ gì với Tà Thần.

Mặc dù Tà Thần hạng hai này có hơi hồ đồ ngốc nghếch nhưng vẫn là Tà Thần tốt.

Nhưng mà La Hồng chưa nói gì thì phu tử và Tà Thần đều nhìn về phía hắn.

"Người lớn nói chuyện con nít đừng có xen vào."

"Tiêu La ngu xuẩn ngậm miệng lại!"

La Hồng: "...

Được rồi, hai người cứ chậm rãi tranh luận đi.

Quả nhiên là kẻ yếu thì không có quyền lên tiếng!

Ồ trước mặt phu tử và Tà Thần hẳn chỉ là con nít mà thôi.

Mà ở một bên khác phu tử nhìn Hư Ảnh Tà Thần thần nhiên nói:

"Lão phu không biết người từ đâu đến, mục đích là gì..."

"Nhưng mà nếu như người đã ở trong biến tình thần ý chí của tiêu đồ đệ của lão phu vậy thì phải biểu hiện ra tác dụng của người..."

Thực ra thì phu tử cũng đã phát hiện ra mặc dù sức mạnh của Tà Thần chiếm cứ ở trong cơ thể của La Hồng, nhưng mà dường như là dùng cách thức kết tinh thần lực để tồn tại, nói ngắn gọn là sẽ có lúc kết tinh thần lực này cũng tiêu hao hầu như không còn nữa.

Cho nên phu tử cảm thấy phải làm cho Hư Ảnh Tà Thần ra tay để tiêu hao sức mạnh.

Tà Thân tiêu tán sớm thì La Hồng có thể đi trên con đường đúng đắn sớm, sẽ thành Nho thánh trong tương lai, trở thành chí thánh siêu phàm.

"Phi!"

"Phàm nhân ngu xuẩn, Chỉ là người mà người có thể tùy tiện chỉ huy sao?"

"Mặc dù ngươi là phàm nhân rất mạnh, nhưng mà có mạnh hơn nữa thì cũng chỉ là phàm nhân mà thôi, Chỉ mạnh mẽ lại tôn quý là người mà người không thể tưởng tượng nổi!"

"Ngươi muốn Chỉ ra tay thì Chỉ sẽ ra tay sao?"

Hư Ảnh Tà Thần hếch lỗ mũi nói.

Phu tử khẽ nhíu mày, Hư Ảnh Tà Thần này... Hình như khó chơi hơn so với trong tưởng tượng.

Hoàn toàn chính xác, chân thân của đôi phương chưa xuất hiện mà đã kinh khủng như vậy rồi, nếu như chân thân xuất hiện thì sẽ mạnh như thế nào chứ?

Phu tử không đoán được mà cũng lười suy đoán.

Bởi vì chân thân của Tà Thần không thể xuất hiện, thực lực càng mạnh thì hạn chế càng nhiều.

Trời đất có quy tắc, nếu như không có quy tắc để cho cường giả tùy tiện xuất hiện thì đã sớm loạn rồi.

"Ra tay, nếu không... Lão phu có liều mạng làm đại thương nguyên khí thì cũng phải vì tiêu đồ đệ của lão phu xóa đi kẻ gây hại lớn là ngươi!"

Phu tử nói.

"Phàm nhân ngu xuẩn mà lại ăn nói ngông cuồng, ngươi thử xem?!"

Bên trong đôi mắt của Hư Ảnh Tà Thần bỗng nhiên tràn đầy ánh sáng tím, uy áp kinh khủng đang sôi trào, toàn bộ biên ý chí dường như đang rung động.

Thậm chí còn có tà sát tinh thuần nồng đậm từ bên trong Hư Ảnh Tà Thần khuếch tán ra hội tụ nhập vào trong biển tà sát ở đan điền của La Hồng.

La Hồng: "A?"

Phu tử ngưng mắt, quả nhiên... Tà Thần là kẻ cầm đầu dẫn La Hồng đi đến con đường Tà tu!

La Hồng nhìn thấy phu tử và Tà Thần tranh phong ở bên kia càng lúc càng kịch liệt.

Hắn hơi dễ khóc dở cười.

Phu tử không hiểu rõ Tà Thần này cho lắm, không thể đối phó với Tà Thần hạng hai này như vậy.

Sau khi phu tử và Tà Thần mắng nhau vài câu.

Hai người ai cũng không thuyết phục được ai.

Chỉ thiếu điều xắn tay áo vào vật lộn mà thôi.

Nhưng mà phu tử không ở lại lâu trong biến ý chí của La Hồng, ông chỉ nhìn chăm chăm vào Hư Ảnh Tà Thần.

"Lão phu sẽ nhìn chăm chăm ngươi nên đừng mơ tưởng có thể lừa gạt tiểu đồ đệ của lão phu!"

"Nhớ kỹ! Lão phu sẽ nhìn chăm chăm ngươi, nhìn chăm chăm vào ngươi!"

Phu tử nói rồi đưa hai ngón tay chỉ vào ánh mắt của mình rồi lại chỉ về phía Tà Thần.

Tà Thần tức giận oa oa gầm thét.

"Phàm nhân không biết kính sợ!"

"Tức chết Chử!"

TH:

La Hồng: "...

Dường như hắn nhìn thấy hiện trường cãi vã lớn của người già.

Phu tử biến mất, mà tinh thần ý chí của Phu tử đang phụ thể trên người La Hồng cũng bị sức mạnh của chuông Vạn Phật lơ lửng ở bên ngoài dần dạt đi.

Bên trong Địa Tạng Bí Cảnh.

Bên trên thủy triều hắc ám có sóng ngầm cuộn cuộn.

Đôi mắt của Tà Phật Tử trở nên sáng rõ, hình như gã đã hiểu được mục đích của Phật thủ, Phật thủ muốn gã giết La Hồng, muốn gã trừ ma.

La Hồng... Là ma sao?

La Hồng là tấm gương chính nghĩa của huyện An Bình, cho dù hắn giết rất nhiều người nhưng mà nghe nói lại là khắc tinh của Tà tu, trừ tà ma diệt tà tu vô cùng năng nổ, thì thể Tà tu chết ở trong tay hắn có thể quán thành tường vòng quanh huyện An Bình huyện.

Dạng người như vậy... Sẽ là tà ma sao?

Nhưng mà Phật thủ đã bảo gã làm thì Tà Phật Tử sẽ làm, hơn nữa, sau khi giết La Hồng thì gã có thể hoàn toàn chấm dứt trần duyên với Hạ gia để trở về dưới trướng Phật thủ, tu hành lại một lần nữa.

Tà Phật Tử động lòng, vì có thể lại quay về thời kỳ đỉnh cao nên gã lựa chọn giết chóc.

Phật nói La Hồng là ma thì chính là ma.

Chuông Vạn Phật từ bên ngoài bí cảnh gào thét đến xuyên qua thành Tần Quảng, gào thét qua thủy triều hắc ám vô biên, lơ lửng ở giữa hư ảnh lòng bàn tay to lớn của Phật thủ.

Bên trong chuông vạn phật có ánh sáng to lớn của phật chiếu xuống, giống như là một chùm sáng trời buộc, hút ý chí phu tử từ trong cơ thể La Hồng ra.

Chương 433: Luận bàn về cách thức triệu hoán tà thần chính xác

(4)

Hử?

Phật thủ nao nao, bởi vì ông ta loáng thoáng cảm thấy không đúng cho lắm.

Ý chí phu tử bị hút ra quá dễ dàng.

Chẳng lẽ La Hồng có bài tẩy gì sao?

Tà Phật Tử thế nhưng là đệ nhất trên Địa Bảng nên có được thực lực nghịch phạt cả Nhất phẩm...

Sức chiến đấu cỡ này tuyệt đối không phải là thứ mà La Hồng mới có tu vi Tứ phẩm có thể so sánh được.

Ông ta hao hết khí lực lớn như vậy để tách ý chí của phu tử ra chính là vì để Tà Phật Tử có thể dễ dàng trấn áp và xoá bỏ La Hồng.

Ở một bên khác Xá Lợi Địa Tạng Bồ Tát đã mất tu vi tám nghìn năm bây giờ thực lực đã xuống thấp nên đang bị chuông Vạn Phật - thánh vật của Phật môn trấn áp cũng không thể nào động đậy, không thể nào bứt ra để tương trợ cho La Hồng.

Cho nên trận này trở thành giao chiến một đôi một của Tà Phật Tử và La Hồng.

Mà đây cũng chính là điều mà Phật thủ hy vọng nhìn thấy.

Phật thủ lựa chọn giết La Hồng thật ra có hai nguyên nhân.

Thứ nhất La Hồng là tà ma, Phật thủ cảm nhận được lượng khí tức Tà tu to lớn ở trên người của La Hồng.

Thứ hai La Hồng nhận được truyền thừa Địa Tạng và được Địa Tạng Bồ Tát ưu ái, cho nên muốn đoạt truyền thừa Địa Tạng thì chỉ có cách giết La Hồng.

Lý do thứ nhất xem như tạo cho đủ số lượng chữ lý do thứ hai mới là mục đích thực sự của Phật thủ.

Ý chí phu tử bị hút ra nên đôi mắt của La Hồng cũng trở nên sáng rõ.

Thân thể của hắn lơ lửng ở giữa trời, nhưng mà hắn không thể nào đứng ở trên không trung.

Dù sao thì Tà Phật Tử cũng là Nhị phẩm nên có thể điều động lực lượng của thiên địa để dùng, đứng ở trên không trung cũng không tính là khó

khăn.

Mà La Hồng lại không làm được, tâm thần hấn khẽ động Tà Ảnh Thương Ưng ở dưới chân hấn giương cánh giống như một đóa hoa Mạn Đà La nở rộ.

La Hồng áo trắng tung bay đứng lặng yên ở trên lưng của Tà Ảnh Thương Ưng.

Hấn đứng đối mặt với Tà Phật Tử.

Trên đỉnh đầu Phật ảnh to lớn, ý chí Phu tử và cả Địa Tạng Bồ Tát đều đang lơ lửng.

Họ đều yên tĩnh quan sát.

La Hồng bắt đầu nhìn về phía Phu tử.

Nếu như muốn sai khiến Tà Thần thì không nên làm như vậy...

Mạch não của Tà Thần hạng hai này không được bình thường, bây giờ nên để hấn thi triển phương thức mời thần chính xác nhất.

La Hồng ngẩng đầu nhìn về phía Tà Phật Tử.

Hấn khẽ cười.

"Không ngờ... Cuối cùng lại trở thành người và ta một đối một như vậy."

"Đệ nhất trên Địa Bảng của Đại Hạ lại đánh một Tứ phẩm nho nhỏ như ta"

"Chậc..."

La Hồng cười giễu.

"Phật thủ bảo bản tăng trừ ma nên bản tăng hiển nhiên sẽ cố gắng hết sức trừ ma"

"Phật nói thí chủ là ma, vậy thì thí chủ sẽ là ma"

"Phật trừ ma là chuyện thiên kinh địa nghĩa"

Trên khuôn mặt tuấn tú của Tà Phật Tử hiển hiện nụ cười nhàn nhạt.

Hấn ta hiển nhiên không đánh lại ý chí phu tử phụ thể của La Hồng.

Nhưng mà một mình Tà Phật Tử hấn ta có thể đánh mười người Tứ phẩm giống như La Hồng.

Xem như La Hồng có thể câu linh khiến tướng gọi ra cái bóng của Ngô Thiên thì thế nào chứ?

Vật chết thì cuối cùng vẫn sẽ là vật chết.

"Trừ ma?"

"Trong cơ thể ta có đại Tà Thần, người cho rằng người có thể trừ được sao?"

La Hồng chân thành nói.

Tà Phật Tử chấp tay hành lễ, hai tay chấp trước ngực cầm một chuỗi phật châu, tầng bào màu trắng bay lên, dưới chân mọc hoa sen, gã cười nhạt: "Trong lòng bàn tăng có chân phật nên cho dù là Tà Thần ở giữa trời đất thì chỉ cần thành tâm, chỉ cần trong lòng có phật, Tà Thần cũng chỉ là hạt gạo giữa trời đất, có thể dễ dàng nghiền nát, có thể tùy tiện độ"
Tăng bào ở trên người Tà Phật Tử tự tin bay lên.
Phật môn chuyên để trừ ma!

Cùng lúc đó.
Bên trong biển tinh thần của La Hồng.
La Hồng lơ lửng nói với Hư Ảnh Tà Thần đang che khuất bầu trời:
"Chỉ"

"Gã đang chế nhạo ngươi."
"Trong lòng của gã có chân phật nên nói Chỉ giống như là hạt bụi, chân phật có thể treo Chỉ lên ba trăm sáu mươi lăm độ để đánh"

La Hồng ngửa đầu cau mày.
"Chân phật tùy tiện độ Tà Thần... Chẳng lẽ Tà Thần chỉ là rác rưởi thôi sao?"

La Hồng dường như đang thì thầm.
Yên lặng mấy giây.
Trong biển ý chí của hắn bóng tối đột nhiên bị ánh sáng tím xé rách...
Giống như là máy móc ngủ say đã tỉnh lại, ánh sáng tím như ánh đao, chỉ chốc lát đã xé rách trời và đất.

"Con lừa trọc ngu xuẩn! Dám chế nhạo Chỉ?!"
"Chân phật... Thì tính là cái gì chứ!"

Tiếng vang chấn động trời đất nổ vang trong biển tinh thần ý chí của La Hồng, kết tinh thần lực của Tà Thần trong nháy mắt phun trào ánh tím.
Cùng lúc đó.

Phía trên thủy triều hắc ám bỗng nhiên có gió bắt đầu thổi.

Đôi mắt của La Hồng trong chốc lát hóa thành màu tím lưu động giống như Ma Thần thượng cổ thức tỉnh, khiến thủy triều hắc ám vào lúc này giống như ngưng trệ.

Phu tử bị chuông Vạn Phật bao phủ hơi há mồm muốn nói rồi lại thôi.
Tà Phật Tử lập tức nhú mày cảm thấy tình hình không thích hợp lắm.
Chỉ thấy đôi mắt màu tím của La Hồng nhìn chăm chăm Tà Phật Tử.

"Độ Chỉ?"
"Chỉ cho ngươi độ cái đầu trọc nhà ngươi!"
La Hồng nói.

Thanh âm vẫn còn lưu lại tại chỗ.

Mà La Hồng đã biến mất không thấy đâu nữa, tốc độ nhanh đến cực hạn.

Tà Phạt Tử cảm giác được sự ớn lạnh truyền từ dưới đài hoa sen đến lòng bàn chân.

Chỉ trong chốc lát, La Hồng đã xuất hiện ở trên đỉnh đầu của gã, đập xuống cái đầu trọc của gã.

Chương 434: Một kiếm của Tà Thân làm cho bóng tối trở lại (1)

Tà Phật Tử chưa từng nghĩ tới thực lực của La Hồng lại đột nhiên tăng vọt.

Tốc độ di chuyển nhanh đến mức hắn ta không kịp nhìn.
Quá nhanh!

Trong lòng Tà Phật Tử run lên, trên đỉnh đầu đã có một bước chân giẫm xuống, bên trong bước chân ẩn chứa sức mạnh kinh khủng khiến cho Tà Phật Tử lập tức biến sắc.

La Hồng thế mà vẫn còn át chủ bài!

Hơn nữa át chủ bài này hình như không bình thường.

Gã là người đứng đầu Địa Bảng của Đại Hạ, có sức mạnh chiến đấu với Nhất phẩm, thế nhưng lúc này trong lòng lại có phần không nắm chắc cho lắm.

Ầm ầm!

Lời nói của La Hồng vừa mới truyền đến tai của Tà Phật Tử.

Một cú đập nặng nề đã đập xuống, không cho Tà Phật Tử cơ hội phản ứng.

Bước chân kia đập về phía đỉnh đầu trơn bóng của Tà Phật Tử.

Nếu như đầu của Tà Phật Tử bị bước chân ẩn chứa sức mạnh kinh khủng đập trúng thì có lẽ sẽ bị đập cho gãy cổ Hai bàn tay của Tà Phật Tử đang nắm chặt phật châu bỗng nhiên giật ra, chuỗi phật châu bị kéo căng, hai bàn tay của hắn tava chạm mạnh với bước chân đang đập xuống của La Hồng!

Ừnh!

Một luồng khí vô hình nổ tung, sắc mặt Tà Phật Tử thay đổi, lúc này trong cơ thể của hắn ta còn giữ lại sức mạnh ý chí khi Phật Thủ phụ thể cho nên uy lực của một chương này vô cùng mạnh mẽ.

Lúc này hắn ta thậm chí có thể so với Nhất phẩm trên Thiên bảng.

Thế nhưng hắn ta lại cảm thấy hai bàn tay của mình giống như va chạm với thú hoang thời hồng hoang, sức mạnh khổng lồ làm cho cả chuỗi phật châu, thân thể của hắn ta hoàn toàn mất khống chế hóa thành một tia sáng màu trắng hòa vào bên trong bóng tối vô biên.

Đông!

Tiếng nổ rung chuyển cả trời đất.

Bên trong thủy triều lên xuống của bóng tối có một cột nước cao màu đen vọt lên, sau đó cột nước nổ tung hóa thành mưa lớn.

Những gợn sóng nhện nhạo không ngừng lao ra mọi hướng.

Mưa đen cuộn cuộn khắp bầu trời, trong hư không La Hồng với hai con người màu tím chấp tay, nâng cằm, mũi vênh lên trời.

Chân phật?

Ồ trước mặt của Chỉ thì cũng chỉ là cái r'ắm mà thôi!

Mà ở bên trên bầu trời.

Phật Thủ ngưng mắt nhìn La Hồng với hai con người màu tím, đây là ý chí phụ thể sao?

"A Di Đà Phật... Trong lòng quả nhiên có ma."

"La thí chủ, người quả nhiên đã nhập ma."

Phật Thủ nói, âm thanh to giống như chân phật ở trên chín tầng mây quan sát nhân gian, trách trời thương dân.

"Bản tăng đề phật tử độ người quả nhiên là không sai, truyền thừa của Địa Tạng cũng không nên giao cho một người đã nhập ma."

Phật Thủ nói.

Một bên khác, Phu tử đang bị chuông Vạn Phật trói buộc dường như đã hơi hiểu rõ tính nết của Tà Thần này.

Tà Thần này hơi ngốc, hoặc có thể nói là đơn thuần...

Phu tử vừa mới nghĩ tới việc, mới đây thôi, ông thế mà lại cãi nhau với Tà Thần ngốc này thì đột nhiên có cảm giác như mình đã xuống cấp, hình tượng vô địch mình dựng lên trong lòng tiểu đồ đệ lúc này có lẽ là ngang hàng với Tà Thần rồi.

Vẻ mặt của Phu tử lập tức toát ra vẻ u sầu, chuyện này nên làm thế nào cho phải đây.

Muốn bồi dưỡng tiểu đồ đệ đi đúng con đường chính đạo quả thật là nhọc tâm mà.

Một bên khác Phật Thủ nhìn thấy Phu tử nhíu mày thì không khỏi cười nhạt, quả nhiên ngay cả Phu tử cũng bắt đầu lo lắng cho La Hồng.

Thế nhưng hiện tại lo lắng thì có tác dụng sao?

Mặc dù việc Phu tử xuất hiện nằm ngoài dự đoán của ông ta nhưng lại hợp tình hợp lý.

"A Di Đà Phật, nhập ma thì hiển nhiên sẽ phải trừ ma."

Hư ảnh Phật Thủ to lớn chậm rãi mở miệng.

Mà La Hồng tóc đen bay tán loạn, áo trắng tung bay, chấp tay ngẩng đầu nhìn về phía hư ảnh Phật Thủ.

"ồn ào!"

"Con lừa trọc, ngậm miệng lại cho Chi!"

Giọng nói của La Hồng bùng nổ ở phía trên thủy triều hắc ám.

Phật Thủ: "..."

Mà bên trong thủy triều hắc ám có một hình tròn được Phật quang bao phủ, một đài sen từ trong đó chậm chậm trôi lên, dòng nước của thủy triều hắc ám tràn ngập khí tử linh đáng sợ lại không cách nào ăn mòn hoa sen.

Gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, sen được gột rửa trong nước trong nhưng không hề lộ nét kiêu diễm mỹ miều!

Ở giữa đài sen Phật, tầng bào màu trắng của Tà Phật Tử bay lên, hần ta ngồi xếp bằng ở trên đó, ngồi giữa sự bao phủ của Phật quang giống như Phật Thích Ca Mâu Ni bằng vàng.

Gã tụng niệm Phật hiệu, lặp lại việc mình đã làm từ lúc sinh ra đến giờ.

Tiếng A Di Đà Phật dần dần vang dội, khí tức của Tà Phật Tử cũng bắt đầu không ngừng tăng lên.

Thủy triều hắc ám ở xung quanh được chiếu sáng, hết bông sen này đến bông sen khác nở ra ở trong thủy triều hắc ám nhưng không hề ủa màu.

Tà Phật Tử đứng dậy uốn thẳng lưng ngẩng đầu nhìn La Hồng với hai con ngươi màu tím đang lơ lửng ở trên bầu trời.

"Phật nói ma quỷ gây tai họa cho chúng sinh, cho nên chúng sinh đều khổ"

"Cho nên có ma thì cần phải độ, trước khi độ chúng sinh thì cần phải độ ma"

Tà Phật Tử nói.

Sau đó hung hăng đạp bàn chân đeo giày cỏ không nhiễm bụi đất xuống.

Đài sen ở dưới người lập tức nổ tung, một cây thiền trượng màu vàng sinh ra dưới đài sen Phật sau đó lơ lửng lên trên rồi bị Tà Phật Tử nắm chặt, bàn tay còn lại của Tà Phật Tử dựng thẳng đứng, sắc mặt nghiêm nghị.

Thiền trượng màu vàng đó là Kim Cương Hàng Ma Trượng - một trong những bảo vật của Vọng Xuyên Tự, mặc dù kém hơn nhiều so với chuông Vạn Phật được tích tụ bởi Phật vận trong tám nghìn năm, nhưng mà vẫn là bảo vật cấp cao.

Giờ phút này bị Tà Phật Tử nắm trong tay khiến sức chiến đấu của Tà Phật Tử tăng lên ít nhất là ba phần.

Chương 435: Một kiếm của Tà Thần làm cho bóng tối trở lại (2)

Uỳnh!

Ần Ần như có một đại phạt hiện ra ở phía sau Tà Phạt Tử.

Tà Phạt Tử giẫm chân một cái, đài sen phạt bèn run rẩy, hắn ta cầm Kim

Cương Hàng Ma Trượng, trên đầu trượng có các khuyên nhỏ màu vàng đang không ngừng va chạm phát ra tiếng leng keng thanh thúy mà êm tai.

Hắn ta hóa thành một luồng ánh sáng màu vàng phóng lên tận trời, thiên trượng trong tay được huy động, phạt âm óng ánh tạo nên thanh thể kinh người, quét về phía La Hồng với đôi mắt màu tím ở trên không trung.

Cú quét vô cùng nhanh, lưu loát dứt khoát, phạt niệm tăng thêm sự va chạm của vòng vàng lại càng giống như vạn phạt đang tưng niệm siêu độ chúng sinh.

Kim Cương Hàng Ma thiên trượng nặng tám nghìn cân thể nhưng lại được Tà Phạt Tử cầm ở trong tay huy động vô cùng dễ dàng, vô số ánh sáng vàng rực rỡ quét về phía La Hồng.

Trời đất giống như âm dương tối đen rồi lại hừng sáng, thiên trượng huy động làm cho bóng tối và ánh sáng ở trước mắt người ta giống như âm dương giao thoa.

Trên bầu trời.

Sắc mặt của Phạt Thủ lạnh nhạt, hư ảnh không lồ bao phủ cả trời đất.

Chuông Vạn Phạt bao phủ quanh Phu tử, mặc dù ông nhú mảy, nhưng vẫn nhìn chằm chằm trận chiến như cũ.

"Kim Cương Hàng Ma Trượng... Đây cũng được xem như là chí bảo, chỉ sợ là Lục Địa Tiên cũng có thể sử dụng, chí bảo như vậy mà lại giao cho Khô Tâm, xem ra Phạt Thủ đã sắp xếp từ lâu rồi."

"Một món vũ khí tốt có thể làm cho sức chiến đấu tăng lên rất nhiều, Nhị phẩm đệ nhất trên Địa Bảng chiến với Tứ phẩm nho nhỏ lại còn dùng tới Kim Cương Hàng Ma Trượng..."

"Hay cho một cái hàng ma, dựa vào năng lực để hàng ma sao?"

Phu tử cười nói.

Phạt Thủ lại không buồn không giận, cảm xúc cũng không có quá nhiều thay đổi.

"Hàng ma thì tất nhiên phải có cảm giác nghi thức hàng ma..."

Phu tử cười ha ha rồi không nói nữa.

Ma Tà Phật Tử ở phía dưới được Kim Cương Hàng Ma Trượng trợ giúp làm cho khí thể liên tục tăng lên giống như một Đại Phật nổi giận đánh tà ma!

La Hồng với hai con người màu tím từ đầu tới cuối vẫn duy trì vẻ hếch cằm và duy trì sự miệt thị của Tà Thần đối với chân phật.

Đôi mắt với sự đuổi bắt cực kỳ hung ác của thiên trượng trong tay Tà Phật Tử, hẳn không trốn không né mà giơ cánh tay lên đón đỡ.

Đang!

Âm thanh trầm đục vang lên.

Lúc hàng ma thiên trượng đập vào trên cánh tay La Hồng, chỉ thấy trên người La Hồng có sóng tím lưu chuyển giống như tử khí hộ thể mang theo bảy phần tà tính, ba phần thần tính.

Chỉ thấy hàng ma thiên trượng vô cùng kiên cố bị đè ép cong thành hình vòng cung nhìn thấy mà giật mình, từng cái vòng vàng run rẩy va chạm vào nhau như bị một cơn gió lốc thổi qua, không ngừng phát ra những tiếng đĩnh đang làm nhiễu loạn sự thanh tĩnh.

Khuôn mặt tuần tú của Tà Phật Tử tràn đầy vẻ ngưng trọng, đôi mắt hơi co rút lại, khi thiên trượng bị đè ép đến cực hạn thì bỗng nhiên bắn ngược trở lại với tốc độ vô cùng nhanh, một vệt ánh sáng màu vàng bay xẹt đi giống như là một lưỡi đao chém xuyên qua bóng tối.

Tầng bào màu trắng của Tà Phật Tử bay lên, cơ thể mượn nhờ luồng sức mạnh này di chuyển ở trên bầu trời, giậm hai chân ở trên bầu trời làm cho bầu trời dường như nổ tung thành những lỗ rỗng.

Mà hàng ma thiên trượng màu vàng lại lần nữa vùng mạnh tạo thành một vòng tròn lớn ở trên bầu trời giống như một vòng ánh sáng rực rỡ, phát ra âm thanh bén nhọn trong không khí giống như mang theo cả một ngọn núi, lại lần nữa hung hăng nện về phía La Hồng với hai con người màu tím.

Mà La Hồng nhìn thấy đòn tấn công thảo phạt này thì chỉ cười khinh thường.

Tử ý như dòng nước chảy xuôi hội tụ trong hai nắm đấm siết chặt, mang theo sức lực mạnh mẽ khiến người ta khó bề tưởng tượng rồi được ném thẳng ra ngoài.

Ánh sáng chói chang bị vùng mạnh lên đập thẳng chính diện vào thiên trượng.

Cả người Tà Phật Tử chấn động, lăn va chạm mạnh mẽ này làm cho hàng ma thiên trượng suýt nữa trượt khỏi tay hắn ta.

Nhưng mà sắc mặt hắn ta kiên nghị cam thiên trượng rồi lại lần nữa mượn nhờ sức mạnh, tăng bào màu trắng nở rộ như hoa, bước từng bước, mượn nhờ sức mạnh, rồi lại lần nữa vùng mạnh.

Vô số khí kinh màu vàng cần quét trên bầu trời dẫn tới gió lớn gào thét. Mà La Hồng với hai con người màu tím lại lần lượt đánh ra từng đám.

Thiên trượng bị đánh tưởng như không thể chịu nổi.

Nhưng mà Tà Phật Tử cắn răng, dù là hai tay cũng đã bắt đầu chảy máu nhưng vẫn mượn lực vùng mạnh thiên trượng như cũ.

Liên tục mượn lực chín lần, tạo ra từng chùm ánh sáng rực rỡ như ánh mặt trời mọc lên ở hướng đông, óng ánh đến nỗi chói mắt.

Lần thứ chín hắn ta vùng mạnh hàng ma thiên trượng với ánh sáng rực rỡ xuống, uy lực như long trời lở đất, giống như là tầng tầng sóng lớn đập liên hồi, hội tụ thành sóng lớn cao vạn mét, khiến người ta chấn động hồn phách.

"Phá cho bản tăng!"

Ồ bên ngoài.

Khi biết được Phật Thủ là người đứng sau màn, biết được Địa Tạng Bí Cảnh thật ra là do Vọng Xuyên Tự tự biên tự diễn.

Tất cả mọi người đều chấn kinh.

Phật Thủ dường như cũng không kể với các tăng lữ khác của Vọng Xuyên Tự, cho dù là trụ trì Pháp La đại sư cũng cũng sững sờ, khi biết tình huống này vẫn có mấy phần không thể tin được.

Mà chuông Vạn Phật xông vào Địa Tạng bí cảnh lại vượt qua dự đoán của tất cả phật tăng.

Chuông Vạn Phật là thánh vật của Vọng Xuyên Tự, đó chính là chí bảo thực sự.

Vào bí cảnh để làm gì chứ?

Hiển nhiên là Phật Thủ đang triệu hoán, muốn lợi dụng chuông Vạn Phật đến để ngăn cản kẻ địch. Phải mượn nhờ đến chuông Vạn Phật ngăn cản kẻ địch thì chắc chắn phải là đối thủ cực mạnh, cũng rất có thể chính là Phu tử vô địch đứng đầu nhân gian!

Chương 436: Một kiếm của Tà Thần làm cho bóng tối trở lại (3)

Rất nhiều người đều biết Phu tử vô địch đứng đầu nhân gian thế nhưng lại không có nhiều người đã từng nhìn thấy Phu tử ra tay.

Khổ Nguyệt hơi hoảng hốt, y không ngờ Phạt Thủ để y mời La Hồng đến Vọng Xuyên Tự nhưng lại không có ý tốt.

Phật mà cũng tính kế sao?

Vốn dĩ Khổ Nguyệt xác định được phật đạo ở trong lòng mình trái lại lúc này lại dao động.

Thái độ và tính toán của Phạt Thủ làm cho phật tâm của y ảm ảm như muốn sụp đổ.

"A Di Đà Phật..."

Pháp La đại sư hít sâu một hơi, đối mặt với những ánh mắt đang nhìn chăm chú ở xung quanh, sắc mặt của ông nóng lên.

Vọng Xuyên Tự ngăn cản rất nhiều cao thủ Nhất phẩm đi vào bí cảnh đoạt cơ duyên, bản thân ông cũng chưa từng điều động phật tăng đi vào, kết quả Phạt Thủ lại tính kế tất cả mọi thứ.

Vậy họ ngăn cản những cao thủ Nhất phẩm này chẳng phải là trở thành trò cười sao?

Pháp La đại sư quay đầu nhìn tượng Đế Thích ảm ảm như có khí cơ kinh khủng đang cuộn trào rồi hít sâu một hơi, khoanh chân ngồi xuống, mặt hướng về phía Đế Thích.

Hai tay của ông chậm chậm mở ra, sau đó trong tay xuất hiện một cái mõ và một chùy màu vàng.

Ông bắt đầu gõ mõ ở trước mặt mọi người.

"Bần tăng không hề biết gì về những chuyện xảy ra, nhưng hôm nay, nếu như đã xảy ra thì bần tăng sẽ cho chư vị một công đạo, để chư vị nhìn xem rốt cuộc thì Phạt Thủ làm chuyện gì ở bên trong bí cảnh?"

Pháp La đại sư nói.

Theo từng tiếng gõ của ông, tầng mây ở trên bầu trời có ánh sáng màu vàng đang dần dần khuếch tán.

Sau đó phật quang màu vàng bùng xuống dường như dẫn dắt chuông Vạn Phật ở bên trong bí cảnh bắn ra phật quang xen lẫn vào trong hư không.

Trên bầu trời thực sự xuất hiện hình ảnh không rõ ràng lắm, theo tiếng gõ mõ vang lên hình tượng dần dần rõ ràng.

Hình ảnh hiện ra là Tà Phật Tử đang huy động hàng ma thiên trượng, tăng bào màu trắng bay lên không ngừng găm thét ném ra phát quang có ánh sáng rực rỡ về phía La Hồng.

Tùng Nhất phẩm nhìn thấy cảnh tượng này thì trong nháy mắt hít một ngụm khí lạnh, âm thanh vang vọng không dứt.

"Tà Phật Tử đệ nhất trên Địa Bảng đang chiến đấu với La Hồng?"

"Đây là trận quyết đấu giữa đệ nhất trên Hoàng Bảng và đệ nhất trên Địa Bảng, nhưng mà... Buồn cười nhất là cả hai hoàn toàn li không cùng cấp độ "Nhìn kia! Hư ảnh Phật Thủ đang thao túng chuông Vạn Phật bao vây ý chí của Phu tử lại còn vây khốn một nữ tăng, nữ tăng này hẳn là Địa Tạng Bồ Tát!"

Tùng cường giả Nhất phẩm không khỏi mở miệng.

Rốt cuộc thì cũng nhìn thấy tình hình ở bên trong bí cảnh, lúc này có rất nhiều cao thủ Nhất phẩm cảm động muốn khóc.

Địa Tạng Bí Cảnh vốn dĩ là bí cảnh để tu sĩ Nhất phẩm cuồng hoan, kết quả lại bị La Hồng làm xáo trộn nên tất cả mọi người không thể vào được.

Bây giờ cuối cùng cũng có thể dòm dòm ngó chân dung của bí cảnh!

"Thật mạnh, đây là Kim Cương Hàng Ma Trượng phải không?!"

Liên tục mượn lực chín lần, uy lực của một chiêu này bằng một kích toàn lực của Nhất phẩm trên Thiên bảng!"

Có cường giả Nhất phẩm trên Thiên bảng ngưng trọng nói.

Không có ý chí Phu tử phụ thể thì làm sao La Hồng có thể ngăn cản sự tấn công thảo phạt như thế này chứ?

Bên trong bí cảnh.

Trong lòng hư ảnh Phật Thủ to lớn hơi động, nhìn thoáng qua bên ngoài bí cảnh.

Loáng thoáng như đã nhận ra điều gì đó.

Nhưng mà Phật Thủ lại cười nhạt không thèm để ý tới, có điều, ông ta vẫn nói lớn.

"Khồ Tâm, tốc chiến tốc thắng"

"La Hồng đã nhập ma nên lúc này đã bị tà ma phụ thể, nhanh chóng tiêu diệt đi."

La Hồng nhập ma.

Phật Thủ nói những lời này hiển nhiên là để cho những người ở bên ngoài đang quan sát trận chiến nghe thấy.

Mà ở bên ngoài có rất nhiều cao thủ Nhất phẩm đều đang xông xáo, trái lại không quá nghi ngờ.

Phật Thủ của Vọng Xuyên Tự nói nhập ma vậy thì thật sự là đã nhập ma.

Tà Phật Tử nghe vậy thì khí thế càng tăng vọt, Phật quang phổ chiếu đường như có Phật Đà làm chỗ dựa.

Chín trượng hợp làm một vùng mạnh một trượng với ánh sáng rực rỡ ảm ảm nên đến nỗi hư không cũng không thể chịu nổi.

La Hồng với hai con người màu tím cười khinh thường.

"Chỉ có như vậy thôi sao?"

"Sao ngươi lại dám chế nhạo Chi?"

"Sao ngươi dám?"

Vừa mới dứt lời.

Âm thanh lập tức nổ tung.

Đôi mắt với một trượng ánh sáng rực rỡ, La Hồng với hai con người màu tím bỗng nhiên vùng bàn tay ra, năm ngón tay tạo thành móc không trốn không né bắt lấy một trượng này.

Rất nhiều cao thủ Nhất phẩm ở bên ngoài đang quan sát trận chiến lập tức hít một ngụm khí lạnh.

Tay không bắt pháp trượng?

Hắn điên rồi sao?

Kim Cương Hàng Ma Trượng hội tụ lực của chín trượng cho dù là mười người xếp ở đầu trên Thiên bảng cũng chưa hẳn dám khinh thường dùng tay không tiếp đón?

Nhưng mà...

La Hồng lại đang làm như vậy.

Ừnh!

Năng lượng màu vàng óng ánh gọn sóng nổ tung ở trên không trung.

Năm ngón tay của La Hồng gặt gao nắm chặt Kim Cương Hàng Ma Trượng rồi bỗng nhiên vặn một cái xoay tròn thiên trượng.

Trong lòng Tà Phật Tử cảm thấy sợ hãi, không dám tiếp tục cầm thiên trượng nữa.

Từ hai tay hắn ta có máu huyết nổ tung thành một màn sương máu, thân thể ở trên không trung không ngừng rút lui về phía sau.

Mỗi một bước hạ xuống đều có một đóa hoa sen nở rộ chống đỡ thân thể của hắn ta, hai tay của Tà Phật Tử rũ xuống, máu tươi thuận theo đầu ngón tay chảy xuống.

La Hồng với hai con người màu tím nắm thiền trượng nhưng cũng không giữ lại mà bỗng nhiên đẩy ra, thiền trượng giống như là bị dùng lực ném ra.

Âm thanh xé rách nổ vang trong trời đất tối đen.
Trong lòng Tà Phật Tử đột nhiên hiện lên dự cảm xấu.

Chương 437: Một kiếm của Tà Thần làm cho bóng tối trở lại (4)

Tà Phật Tử chấp tay hành lễ, lập tức có từng đóa hoa sen hiện ra ở trước người, xếp thành một Đại Phật chấp tay hành lễ di chuyển về phía trước.

Phốc phốc!

Hoa sen nhao nhao nổ tung, Đại Phật bị thiên trượng đang bay ngược lại đâm xuyên qua làm cho nổ nát vụn.

Vô số cánh sen bay tán loạn, cánh sen trắng nõn chậm rãi bay xuống rơi vào trên mặt nước của thủy triều hắc ám, tiếng xèo xèo do hoa sen bị ăn mòn nhanh chóng vang lên.

Giữa trời đất giống như có một cơn mưa hoa sen.

Hoa sen xen lẫn bên trong cơn mưa lớn bay xuống người La Hồng với hai con người màu tím lại giống như giọt nước rơi lên trên mặt trống, gõ vang lên tiếng bộp gây nên chấn động rồi bị bắn ngược ra không trung nổ thành phân vụn.

Tà Phật Tử thở hổn hển, thật là mạnh!

Mà La Hồng khẽ cử động, thân thể nhoáng một cái, di chuyển nhanh đến mức như xé rách không gian, tạo ra một vết sáng ở trên bầu trời tối đen, chỉ chớp mắt đã xuất hiện ở trước mặt Tà Phật Tử.

"Người muốn độ Chỉ sao?!"

Đồng!

Khuyết tay của La Hồng nên xuống.

Tà Phật Tử đưa hai tay ra ngăn cản, một làn sóng tử khí tản ra.

Tà Phật Tử bị sức mạnh thiên quân đập trúng, trong miệng ho ra máu bay ngược ra xa.

Nhưng mà hắn ta còn chưa rơi xuống thì tử khí nổi liền với trời đất còn nhanh hơn tốc độ mà hắn ta rơi xuống, đánh vào hai cánh tay mà Tà Phật Tử đưa ra đỡ, âm thanh xoạt xoạt vang lên thanh thúy.

Xương cốt ở hai tay của Tà Phật Tử dường như nổ tung.

Mà Tà Phật Tử lại lần nữa bắt lực bay ngược lên trên trời.

La Hồng với hai con người màu tím như ánh sáng tím trong nháy mắt xuất hiện ở bên cạnh Tà Phật Tử rồi đưa chân ra đập trúng bụng dưới của Tà Phật Tử, Tà Phật Tử ho ra máu, lại lần nữa bị đánh bay.

Giữa trời đất chỉ còn lại La Hồng với tử ý dạt dào.

Mà Tà Phạt Tử giống như một quả bóng da không ngừng bị đánh.
Âm thanh xương cốt vỡ vụn không ngừng vang vọng giữa không trung.
Đối thủ hoàn toàn không cùng một đẳng cấp, nên chỉ trong chốc lát,
tầng bảo màu trắng của Tà Phạt Tử đã bị hóa thành màu màu đỏ tươi.

Toàn thân nhuốm máu nhìn vô cùng thê thảm.
Trời đất dường như cũng trở nên im lặng.
Phật Thủ im lặng nhìn.

Phật Thủ không ngờ Khổ Tâm Tà Phạt Tử - đệ nhất trên Địa Bảng của Đại Hạ... Thế mà lại bị La Hồng treo lên đánh.

Mà ở bên ngoài tất cả mọi người đang quan sát trận chiến hoàn toàn im lặng...

Lặng ngắt như tờ.
Tà Phạt Tử... Bị hành hung.

Tà Phạt Tử bị đánh thật thê thảm.
Ngay cả sức đánh trả cũng không có, cảnh tượng hoàn toàn là bị treo lên đánh.

Hư ảnh Phụ tử bị chuông Vạn Phật bao phủ lại càng nhũn chặt chân mày.

Không ổn.
Tà Thần hiện ra sức mạnh mạnh mẽ như vậy ngộ nhờ La Hồng bị sức mạnh của Tà Thần hấp dẫn mà đạp lên con đường Tà tu thì phải làm sao?

Lão phu sâu chết đi được.
Trong hư không Phật Thủ nhũn chặt lông mày.

Phật Thủ thấy Tà Phạt Tử bị La Hồng hành hung thì bỗng nhiên bóp phạt ấn.

Một luồng Phật quang xán lạn bỗng nhiên từ bên trong cơ thể Tà Phạt Tử bộc phát, hai con ngươi của Tà Phạt Tử... trở thành màu vàng!

Phật Thủ hiểu rõ nếu cứ tiếp tục như vậy thì không được nên chắc chắn phải lợi dụng chút thủ đoạn.

Phật Thủ điều động ý chí còn sót lại rồi lại một lần nữa tạo thành ý chí phụ thể!

Lúc này Tà Phạt Tử không còn là Tà Phạt Tử mà là Phật Thủ của Vọng Xuyên Tật Hử?

Tà Thần dường như cũng cảm giác được.
Tà Thần cười khinh thường.

"Ồ trong mắt của Chỉ, chỉ cần là con lừa trọc thì đều là rác rưởi"
"Đổi thành ai cũng như vậy mà thôi"

Trong đôi mắt màu tím tràn đầy ánh sáng.
Sau đó tà sát trong đan điền cuộn cuộn.

Ma kiếm lập tức bị Tà Thần rút ra khỏi đan điền.
La Hồng với hai con người màu tím cùng tóc đen bay lên, hấn cầm ma kiếm Atula tán thương khê gặt đầu...

"Chỉ cảm thấy không tệ."

Một lúc sau, hấn nắm chặt ma kiếm, từ dưới đi lên hướng về phía Tà Phật Tử bị ý chí Phật Thủ phụ thể chiếm giữ rồi bỗng nhiên vung ra.

Phật quang vô tận bộc phát ở trên người Tà Phật Tử đột nhiên bị thu lại trong nháy mắt.

Một kiếm của Phu tử chém ra một luồng ánh sáng trong trời đất đen tối.
Mà một kiếm của Tà Thần làm cho ánh sáng giữa trời đất biến mất trở

lại tối đen như cũ.

Phốc!

Tà Phật Tử đang bị ý chí của Phật thủ phụ thể còn chưa kịp phản ứng.

Một kiếm này đã ép qua giống như bánh xe đen tối ép qua.

Trên bầu trời không còn bóng dáng của Tà Phật Tử nữa.

Chỉ còn một vũng máu thịt be bét và một nửa cánh sen cô độc phiêu linh nát vụn bị nhuộm máu.

Yên tĩnh.

Yên tĩnh như chết, chỉ còn lại cánh sen nhuộm máu đang không ngừng tung bay giống như là khóc lóc kể lể một khúc ca đau thương.

Tà Phật Tử đã chết.

Tà Phật Tử bị một kiếm chém cho nổ tung đến hài cốt cũng không còn.

Uy lực của một kiếm kia quá kinh diễm, quá lóa mắt làm cho trời đất không còn ánh sáng.

Tất cả ánh sáng rực rỡ đều bị một kiếm này hấp thu sạch sẽ.

Nếu như nói một kiếm của Phu tử chém ra một luồng ánh sáng vậy thì một kiếm của Tà Thần khiến thiên địa lại trở về với bóng tối.

Hai phong cách huy kiếm khác biệt nhưng mà lại có điểm giống nhau đó là uy lực đều mạnh mẽ đến nỗi làm cho người ta run sợ, làm cho người ta không hiểu thậm chí là làm cho người ta tuyệt vọng.

Một vũng máu thịt be bét tràn ngập, đậm đặc mà không tiêu tan.

Một bông hoa sen nhuộm máu phiêu linh giống như là bị gió thổi dính ở bên trên thủy triều hắc ám, bị sức mạnh của khí Tử Linh ăn mòn hoàn toàn.

Giống như là làm cho Tà Phật Tử bốc hơi sạch sẽ khỏi thế gian.

Chương 438: Tiểu La ngu xuẩn mau khen Chỉ (1)

Hư ảnh Phật Thủ to lớn im lặng.

Ông ta hoàn toàn không ngờ, việc mình cố ý tạo nên cục diện La Hồng và Tà Phật Tử một đôi một thế nhưng lại kết thúc và hạ màn với phương thức như vậy.

Bản thân Tà Phật Tử là đệ nhất trên Địa Bảng của Đại Hạ, có được chân truyền của Vọng Xuyên Tự nên tu vi cực mạnh, thế nhưng toàn bộ quá trình này gã đều bị nghiền nát và đánh đập.

Cuối cùng lại bị La Hồng một kiếm chém giết.

Phật Thủ vô cùng im lặng, cặp mắt màu tím kia của La Hồng hơi giống với ý chí phụ thể, nhưng mà...

Nhưng mà dù sao thì Tà Phật Tử cũng có chí của ông ta phụ thể Nhưng vẫn bị một kiếm chém nổ tung như cũ.

Chuôi kiếm này... Đường như còn cao cấp hơn Kim Cương Hàng Ma trượng.

Ông ta tính sai rồi.

Hư ảnh Phật Thủ to lớn lắc đầu, hiểu ra rằng toàn bộ kế hoạch lần này của bản thân xem như đã bị La Hồng phá hư.

Mà ở trên bầu trời.

Về mặt của hư ảnh ý chí Phụ tử lại càng thêm nghiêm túc, một kiếm cuối cùng kia thực sự là rất mạnh, nhưng mà như vậy cũng đã làm cho ông cảm thấy đau đầu.

Tà Thần này... Có ý gì?

Một kiếm của lão phu chém ra ánh sáng, một kiếm của ngươi lại làm cho ánh sáng tiêu tán?

Tà Thần ngươi là khắc tinh của lão phu sao?

Ngươi muốn dựa vào cái này để mê hoặc La Hồng trầm mê vào sức mạnh của Tà Thần?

Phụ tử vất vả lắm mới có thể làm cho La Hồng đi vào con đường đúng đắn, hiện giờ lại thấy rất có thể La Hồng lại bị sức mạnh Tà Thần mê hoặc mà từ bỏ Chính đạo để đi trên con đường Tà đạo vậy thì đột nhiên cảm thấy trái tim thật mệt mỏi.

Hư ảnh Phụ tử cảm ứng được sức mạnh thần lực kết tinh trong cơ thể La Hồng thì không khỏi chấp tay thở dài, ông còn tưởng rằng Tà Phật Tử có

bản lĩnh gì đó có thể làm tiêu hao hết thần lực kết tinh Tà Thần của La Hồng.

Kết quả...

"Tà Phật Tử cũng quá yếu, thật sự là làm cho lão phu quá thất vọng"

Phu tử lắc đầu thờ dài.

Phật Thủ: ".."

Giết người tru tâm sao?

Đây là đang giết người tru tâm sao?

Tà Phật Tử chết thảm như vậy, hài cốt không còn mà người còn muối tiên thi (1)2 (1) Tiên thi: nghĩa đen là rất roi đánh thi thể, tức là hành hạ người đã chết. Ở đây ý của Phật thủ là Tà Phật Tử đã chết rồi mà Phu tử còn không buông tha.

Mà ở một bên khác Địa Tạng Bồ Tát cũng cười, ánh mắt rạng rỡ, dường như rất hài lòng với lựa chọn của bản thân.

Vọng Xuyên Tự ở núi Vô Lượng.

Trên diễn võ trường.

Trên màn sáng đang phản chiếu hình ảnh trong nơi sâu nhất của bí cảnh.

Tà Phật Tử nắm Kim Cương Hàng Ma trượng - bảo vật của Vọng Xuyên Tự để đối chiến với La Hồng, kết quả lại ngoài ngoài dự đoán của mọi người.

Tà Phật Tử có thiên phú yêu nghiệt và thực lực mạnh mẽ thể mà lại bị một kiếm của La Hồng chém nổ tung chết không toàn thây, hài cốt cũng không còn mà chỉ còn lại máu thịt đầy trời.

Quá thâm hiểm!

Nhưng mà, điều tất cả mọi người sợ hãi chấn kinh, đến cả các cao thủ Nhất phẩm cũng phải hít một ngụm khí lạnh chính là, kết quả trận chiến này thực sự nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người.

Bởi vì, họ nhìn thấy Phu tử và Địa Tạng Bồ Tát bị Phật Thủ lợi dụng chuông Vạn Phật trời buộc, La Hồng bị bắt buộc phải giao chiến với Tà Phật Tử nên kết cục có thể sẽ rất thâm hiểm.

Nhưng mà từ đầu tới đuôi Tà Phật Tử đều bị La Hồng treo lên hung hăng đánh, cuối cùng thậm chí chỉ dựa vào một kiếm đã chém chết Tà Phật Tử xếp thứ nhất trên Địa Bảng.

Ong ong ong...

Rất nhiều số trong tay cao thủ Nhất phẩm run lên, Địa Bảng đã thay đổi, cái tên Khổ Tâm Tà Phật Tử bắt đầu trào ra máu tươi, cuối cùng cái tên hoàn toàn nổ tung.

Khô Tâm Tà Phật Tử - một cường giả của Đại Hạ thật sự đã chết.

"Địa Tạng Bí Cảnh này... Làm hại hai người đứng đầu Hoàng Bảng và Địa Bảng của Đại Hạ là Vân Trùng Dương và Tà Phật Tử phải bỏ mạng..."

"Hơn nữa hình như đều chết dưới tay La Hồng, ý chí của Phu tử phụ thể lên người La Hồng đã dùng một kiếm chém chết Vân Trùng Dương, mà Tà Phật Tử cũng bị La Hồng lợi dụng sức mạnh không biết tên chém chết..."

"Cái danh hiệu Chuyên Gia Đồ Bảng (1)... Quả nhiên là danh bất hư truyền"

(1) Chuyên đi giết những người có tên trên chiến bảng.

Bên ngoài Vọng Xuyên Tự có rất nhiều cao thủ đều hít một ngụm khí lạnh, cảm khái thể sự vô thường, đồng thời cũng bị thủ đoạn của La Hồng làm cho cho chấn kinh.

Lần trước ở trong Thiên Cơ Bí Cảnh, La Hồng tàn sát gần hết Hoàng Bảng, lần này ở trong Địa Tạng Bí Cảnh La Hồng lại giết gần hết những người có tên trên Địa Bảng của các đại vương triều...

Nếu như lần này La Hồng không có thiết lập cái quy định chó má kia.

Những người đi vào bí cảnh đều là một đám Thiên Bảng thì có phải là Thiên Bảng cũng sẽ bị giết không?

Mẹ kiếp!

Kẻ này... Thật sự là độc ác!

Nhưng mà, trong lòng rất nhiều người cũng hiểu rõ, nếu như tu sĩ Thiên Bảng thật sự vào trong đó thì La Hồng chẳng thể làm nên chiến tích huy hoàng như vậy, bởi vì chênh lệch thật sự là quá lớn.

Chính là bởi vì không có tu sĩ Thiên Bảng đi vào trong đó nên La Hồng mới có thể gây nên sóng lớn trong bí cảnh như vậy.

Tà Phật Tử đã chết.

Sắc mặt của rất nhiều người đều thay đổi.

Trên diễn võ trường, hình ảnh bắt đầu từ từ biến mất.

Pháp La đại sư cảm khái tụng niệm Phật hiệu không tiếp tục tiếp tục duy trì hình ảnh nữa, ông không ngờ hình ảnh mà ông chiếu ra thế mà lại cho thấy cảnh tượng chấn kinh thể nhân như vậy.

Mà ông cũng đã xác định được, Phật Thủ quả thực là người đứng sau tất cả mọi chuyện, điều này làm cho ông hơi mê mang.

Tiếp theo đây, Vọng Xuyên Tự sẽ đi về đâu?

Chương 439: Tiểu La ngu xuẩn mau khen Chỉ (2)

Mà ở phía Đại Hạ sắc mặt của những cường giả đến từ triều đình Đại Hạ hơi thay đổi, Khổ Tâm Tà Phật Tử, vốn dĩ tên là Hạ Tâm, đây chính là nhi tử của thái tử Hạ Cực...

La Hồng giết Khổ Tâm, vậy thì tương đương như giết nhi tử của thái tử của Hạ Cực, cháu trai của Hạ Hoàng.

Thù này sợ là kết lớn rồi.

Nhưng mà rất nhiều người trái lại cũng không quá để ý, dù sao thì Hạ gia và La gia đã hoàn toàn trở mặt, La Hồng giết Khổ Tâm cũng không có gì là quá ngạc nhiên.

Nhưng mà mọi người biết, thái tử Hạ Cực vốn là kẻ điên, y lại rất coi trọng đứa con trai Khổ Tâm Tà Phật Tử này, ít nhất thì coi trọng hơn Trường Bình quận chúa nhiều.

Có lẽ tiếp theo mâu thuẫn giữa La gia và Hạ gia sẽ hoàn toàn bùng nổ.

Sắc mặt của rất nhiều người hơi thay đổi, mà tin tức này cũng nhanh chóng được phi ung truyền ra bốn phương tám hướng.

Đế Kinh ở Đại Hạ.

Thành Thiên An.

Ồ sâu trong hoàng cung.

Cuối hành lang, thái tử Hạ Cực đầu tóc rối bù, đi chân đất tới một tòa cung điện được giấu kín trong thâm cung.

Y đẩy cửa ra đi vào cung điện, ngồi xếp bằng trên bồ đoàn đốt hương cầu nguyện. Y cầm một chuỗi phật châu trong tay, khẽ nhìn tượng phật to lớn được mạ vàng.

Sau khi Khổ Tâm Tà Phật Tử phản bội Vọng Xuyên Tự thì vẫn luôn ở trong cung điện này tu hành.

Là cha đẻ của Tà Phật Tử, nên nói thực ra thì tình cảm giữa hai cha con ở trong lòng y thật ra hơi phức tạp.

Nhưng mà qua nhiều năm, giữa hai người cũng đã tạo thành một loại cách thức ở chung đặc biệt.

Thái tử bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn tượng phật màu vàng.

Xoạt xoạt...

Giữa trán của tượng phật bắt đầu nứt ra, sau đó một vết nứt xuyên thẳng qua cả tượng phật.

Trên chiếc bấc đèn của chiếc đèn chong trước tượng phật, ngọn lửa đang cháy cũng bắt đầu từ từ lụi tắt.

Đôi mắt của thái tử hơi co rút lại, chuỗi phật châu đang cầm trên tay lập tức đứt đoạn, từng viên châu lạch cách lạch cách rơi xuống trên mặt đất, không ngừng nảy lên...

Hồi lâu sau.

Từ trong khe cửa cửa cung điện truyền đến tiếng thở dài của thái tử Hạ Cự.

"Đừng sợ"

"Phụ thân sẽ bảo thù thay người."

La Hồng với hai con người màu tím, cầm ma kiếm A Tu La đang lơ lửng, áo trắng bay lên, kiêu ngạo hếch cằm, mũi vênh lên trời.

Một kiếm chém nổ tung Tà Phật Tử có ý chí Phật Thủ phụ thể, đối với Tà Thần mà nói hình như không có gì đáng để khen ngợi.

Tà Phật Tử chết.

Hải cốt cũng không còn.

Tà Thần vừa lòng thỏa ý, nhưng mà vẫn còn chưa đủ, La Hồng với hai con người màu tím quay đầu nhìn về phía hư ảnh Phật Thủ, con lừa trọc nhỏ xem thường Chỉ đã chết nhưng vẫn còn một con lừa trọc lớn nữa.

Con lừa trọc lớn này mới là người đứng sau tất cả, thứ đồ chơi thiếu năng luôn miệng nói muốn độ Chỉ.

Có điều, đây chỉ là hư ảnh ý chí nên khó mà làm được gì, dù cho có chém thì cũng không có cách nào thể hiện sự mạnh mẽ của Chỉ.

La Hồng với hai con người màu tím quay đầu nhìn về phía Phụ tử bị chuông Vạn Phật trói buộc hơi hắt cằm lên, tựa như đang thị uy với tên phàm nhân dám to gan cãi lộn với Chỉ.

Phàm nhân đã nhìn thấy Chỉ mạnh như thế nào chưa?

Da mặt của Phụ tử hơi giật giật, ông quả thực rất muốn bỏ qua La Hồng với hai mắt màu tím kia.

Tên Tà Thần này... Hoàn toàn không giống như trong tưởng tượng của ông.

lộ) trong tưởng tượng của Phụ tử, sự tồn tại tà ác khủng bố như vậy hẳn là một kẻ luôn muốn kéo La Hồng làm đường lạc lối, trở thành người tà ác kinh khủng giống như Tà Đế.

Tà tu ác độc hung ác hủy thiên diệt địa, hủy diệt thế gian.

Nhưng mà trên thực tế, tên Tà Thần này vừa tự kỳ lại vừa ngốc nghếch, cho dù nắm giữ sức mạnh đáng sợ nhưng quả thực chẳng có nửa xu quan hệ

với đại ác ma hủy diệt thiên hạ.

Cho nên Phu tử rất bất lực, nghĩ đến trước đó mình thế mà lại tích cực cãi nhau với với đồ đàn này trước mặt La Hồng, liền cảm thấy hơi mất mặt.

La Hồng với hai con người màu tím hơi nheo mắt lại giương ma kiếm trong tay lên chỉ về phía Phu tử.

"Phạm nhân, người đang mang Chỉ?!"

Tà Thần có cảm giác, cảm ứng của hắn ta vô cùng nhạy cảm.

Phu tử nhìn thoáng Tà Thần cười ha ha.

"Không, đang khen người mà."

Sau đó Phu tử ném một quyền ra.

Đông!

Chuông Vạn Phật rũ toả ra vô số chùm sáng vốn dĩ đang bao phủ Phu tử lại bị một quyền nên chia năm xẻ bảy, vô số Phật quang bị thu lại, chuông Vạn Phật phát ra tiếng vang điếc tai.

Phu tử xoay người đập lên chuông Vạn Phật.

Sợi tóc mai ở hai bên tóc bay lên, chấp tay sau lưng.

Ông nhìn chăm chú vào La Hồng, thầm nghĩ, xem ra cần phải để La Hồng cảm nhận được sức mạnh thật sự của Chính đạo.

Mà lúc này Tà Phật Tử đã chết, Tà Thần xấu tính như gió lốc, đến nhanh đi cũng nhanh, chẳng mấy chốc đã thoát ra khỏi trạng thái phụ thể.

Màu tím trong hai con người của La Hồng biến mất, Tà Ảnh Thương Ứng ở dưới chân xuất hiện, hắn đập trên Tà Ảnh Thương Ứng lơ lửng trên bầu trời.

Mà trong Nê Hoàn Cung.

Hư ảnh Tà Thần ngồi xếp bằng kiêu ngạo cay nghiệt nói: "Tiểu La ngu xuẩn đã cảm nhận được sự mạnh mẽ của Chỉ chưa?"

Khoe khoang, Tà Thần bắt đầu khoe khoang.

"Kết tinh thần lực chảy xuôi bên trong chẳng qua chỉ là một phần một trăm ngàn của Chỉ, không phải một phần một triệu mới đúng, nếu như dùng hết thì miễn cưỡng xem như là một phần ngàn vạn lực lượng... Sức mạnh nhỏ bé như vậy đã có thể giết chết kẻ thù khó có thể đối phó của tiểu La ngu xuẩn"

"Tiểu La ngu xuẩn, hãy run rẩy trước sức mạnh của Chỉ đi"

"Sức mạnh của Tà đạo mới là mạnh nhất!"

Chương 440: Tiểu La ngu xuẩn mau khen Chỉ (3)

Khuôn mặt của Hư ảnh Tà Thần hơi cúi xuống, như bao trùm cả thiên địa, nói với ý chỉ của La Hồng.

Tâm trạng của hư ảnh Tà Thần rất tốt.

Tiểu La ngu xuẩn nhiều lần xem thường Chỉ, nhiều lần mắng Chỉ, chẳng mấy chốc đã bị sức mạnh của Chỉ chế phục.

Chỉ đang chờ đợi tiểu La ngu xuẩn khen ngợi.

Sau đó Chỉ sẽ nói ra câu nói vẫn chưa từng nói...

"Tiểu La ngu xuẩn quỳ xuống, thần phục"

"Ha ha ha ha..."

Hư ảnh Tà Thần kiêu ngạo hếch mặt, lỗ mũi nở to.

Chờ đợi, chờ đợi...

La Hồng quả thực mở miệng khen ngợi.

Chỉ có điều sự khen ngợi nay không phải dành cho Chỉ.

"Ông trời của ta!"

"Một kiếm chém nổ Tà Phật Tử, ma kiếm tiêu tử tử... Thật sự là quá mạnh!"

La Hồng sợ hãi thán phục.

"Tà Thần và Tà Phật Tử đại chiến lâu như vậy, dây dưa lâu như vậy cũng chưa từng phân ra thắng bại, kết quả ma kiếm tiêu tử tử vừa ra trận thì đã một kiếm kết thúc trận chiến này dễ như trở bàn tay!"

"Cuối kiếm lộ ai bước lên đỉnh, vừa gặp tu la đã thành hư không!"

"Ưu tú!"

La Hồng vô cùng hưng phấn, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy uy lực của ma kiếm.

Dựa vào thực lực của La Hồng chém ra một kiếm thì sợ là sẽ bị ma kiếm tiêu tử tử hút khô, nhưng mà Tà Thần không biết cho nên lần này La Hồng xem như thực sự nhìn thấy được uy năng của ma kiếm.

Quả nhiên là vô cùng bá đạo, không hô là bảo kiếm Địa giai đỉnh phong!

Tà Thân: "???"

Vì sao Chỉ càng nghe càng cảm thấy không đúng vậy?

Đây là đang khen Chỉ sao?

Cái gì gọi là Chỉ và Tà Phật Tử đại Chiến lâu như vậy mà không thể phân thắng bại?

Không hiểu sao cảm thấy hơi bị xúc phạm.
Rõ ràng là đang gièm pha Chỉ, thậm chí Chỉ là rác rưởi, tiểu La ngu
xuẩn... Người lại mắng Chỉ!

Dù ma kiếm không tể, nhưng mà... Người vung kiếm là Chỉ!
Là Chỉ đó!

Đôi lầy là tiểu La người vung kiếm xem?
Không hút chết người Chỉ sẽ theo họ người!
Mẹ kiếp!

Trong đàn điền của La Hồng.

Hư Ảnh Thánh Nhân ngồi xếp bằng cảm thụ được sức mạnh của Tà
Thần trong Nê Hoàn Cung đang bạo động thì không khỏi ngưng trọng nhú
mày, sức mạnh tà ác thật là đáng sợ, chỉ dẫn kẻ này đi trên con đường chính
đạo sợ là sẽ càng thêm gian khổ.

Chuông phật nhỏ lại đang run nhè nhẹ.

Trong sát hải bóng hình váy đỏ xinh đẹp ngồi trên thân ma kiếm, đôi
chân thon dài lắc lư nghe Tà Thần gào thét thì không khỏi cười nheo lại
mắt, lỗ tai nhọn nhảy lên.

Mà ý chí của La Hồng trở về nhục thể đứng lặng ở trên lưng Tà Ảnh
Thương Ưng, ánh mắt nhìn về phía hư ảnh Phật Thủ hơi nhú mày.

La Hồng làm thế nào cũng không ngờ Phật Thủ đức cao vọng trọng thế
mà lại là kẻ đầu tên phá hư quy tắc.

Hư ảnh Phật Thủ cũng nhìn La Hồng, sắc mặt hơi phức tạp.

Tiếp theo thì phiền phức rồi.

Trừ phi chân thân xuất hiện, tranh đoạt cơ duyên Địa Tạng, nhưng mà...

Chân thân của ông ta dám xuất hiện sao?

Phu tử vô địch đứng đầu nhân gian, hiện tại chỉ là do ý chí giáng lâm,
nếu như ông ta là Phật Thủ chân thân thật sự giáng lâm để đối phó với La
Hồng tiểu đệ tử chân truyền của Tắc Hạ học cung, vậy Phu tử tất nhiên sẽ
không cho ông ta mặt mũi.

Cũng sẽ để chân thân giáng lâm... Đập ông ta nổ tung.

Nhưng mà mưu đồ giải phóng lồng giam Vọng Xuyên Tự lâu như vậy
chẳng lẽ cứ như vậy mắc cạn sao?

Bởi vì La Hồng mà hoàn toàn bị phá?

Phật Thủ bình tĩnh phật tâm, đúng là hơi không bình tĩnh, hơi...

Không cam lòng.

Phu tử giẫm lên chuông Vạn Phật nhìn Phật Thủ rồi không khỏi nở nụ
Cười.

"Nhiều lần định quy tắc, nhiều lần phá hư quy tắc..."

"Có phải người cảm thấy mình thân là Phật Thủ Vọng Xuyên Tục có thực lực mạnh mẽ thì có thể không tuân theo quy tắc hay không?"

Phu tử nói.

Hư ảnh Phật Thủ nhìn về phía hư ảnh Phu tử chấp tay hành lễ.

Nhưng mà không đợi ông ta mở miệng.

Phu tử giẫm lên chuông Vạn Phật liền giờ tay lên xa xa nhắm ngay hư ảnh Phật Thủ bỗng nhiên nắm lại.

Trời đất dường như hóa thành một bàn tay lớn, hư ảnh Phật Thủ giống như một trang giấy bị vô nhân rồi bỗng nhiên bị nắm lại!

Phốc phốc!

Hư ảnh Phật Thủ trong chốc lát tan biến.

Bá đạo.

Đây mới thật sự là bá đạo.

Phu tử giẫm lên chuông Vạn Phật nhìn thoáng qua La Hồng giờ tay lên nhẹ nhàng gõ.

Đồng!

Một tiếng vang giòn.

Giống như một giọt nước trong đầm nước yên tĩnh.

Tà Ảnh Thương Ứng dưới người La Hồng sụp đổ, sau đó thân thể bị sức mạnh khổng lồ áp chế hung hăng gào thét rơi xuống đất mông ngồi ở phía trên đài sen màu đen.

"Hiện tại không có người quấy rầy."

"Tiếp tục song tu"

"Song tu xong sẽ cho người biết sức mạnh thực sự của chính HÀ đạo.

Thân ảnh già nua của Phu tử phiêu đảng đến.

Địa Tạng Bồ Tát tóc xanh bay lên, chân trần óng ánh bước ra, cũng phiêu nhiên rơi vào đài sen màu đen.

Tiếp tục song tu sao?

La Hồng chỉ chú ý đến câu nói thứ hai của Phu tử.

Trong lúc nhất thời La Hồng đang ngồi ở trên đài sen màu đen thực sự hơi xấu hổ.

"Phu tử, hay là... Ngài tránh ra một chút?"

La Hồng nói.

Về mặt Phu tử không thay đổi lờm La Hồng một chút.

Trong đầu tiêu tử này nghĩ gì thế?

Dung tục!

Tục không chịu được!
Phất tay áo bỏ đi.

Một lúc sau thân xác của Vân Trùng Dương cũng rơi đập ở phía trên đài sen màu đen.

Địa Tạng Bồ Tát tóc xanh bay lên chấp tay hành lễ nhẹ nhàng cười.

Lấy biển ý chí của Vân Trùng Dương ra.

"Đề thân xác chuyển thể tiên nhân và biển ý chí của Vân Trùng Dương có thể trấn áp Địa Ngục ba năm..."

"Ba năm sau, hy vọng người có thể trở về trấn áp Địa Ngục"

"Có thể đồng ý với ta không?"

Địa Tạng Bồ Tát nhìn La Hồng, giọng nói rất nhẹ nhàng.

Chương 441: Tiểu La ngu xuẩn mau khen Chỉ (4)

Sau một lúc ngón tay tinh tế thon dài của nàng đưa ra chỉ vào trán La Hồng, một dòng nước nóng tràn vào, trước mắt La Hồng có một vài bức hình ảnh bắt đầu nổi lên.

Đó là những hình ảnh liên quan tới ký ức của Địa Tạng Bồ Tát.

Thiếu nữ ngây thơ lãng mạn nhìn thấy ác linh ra khỏi Địa Ngục giết sạch trăm tòa thành trên trần gian, cha mẹ của nàng cũng chết dưới tay của ác linh nên từ đó nàng lập xuống lời thề muốn trừ sạch ác linh để Địa Ngục trở nên vắng vẻ.

Nhưng mà nàng bước qua núi thây biển máu vô tận tan mất ba búi tóc đen mới hiểu được rằng không thể trừ hết được ác linh dưới Địa Ngục, cho nên nàng tọa trấn Địa Ngục tám nghìn năm chịu đựng cô độc và tịch mịch vô tận ngưng tụ ra chín mươi chín Bồ Tát Quả nhưng không muốn thành phật mà nguyện lấy thân thể phạm nhân để trấn áp ác linh vô tận dưới Địa Ngục.

Đầu óc La Hồng vang lên, vô số hình ảnh hiện lên tại trong đầu của hắn. Có bi thương, có bất lực, có phẫn nộ, có lạnh nhạt...

Đủ loại cảm xúc, Địa Tạng Bồ Tát có tâm trạng như thế nào thì trong lòng La Hồng có tâm trạng như thế đó.

Dường như tất cả những điều mà Địa Tạng Bồ Tát tu trong cả một đời đều tụ lại thành ý niệm trong đầu La Hồng.

Đây chính là song tu.

Đây cũng là một loại truyền thừa.

La Hồng chậm chậm mở mắt ra, Địa Tạng cố gắng hết sức ngưng tụ ra chín mươi chín xá lợi bồ tát quả, trong đó chín mươi tám viên đã bắt đầu nở hoa hóa thành từng đoá từng đoá hoa sen màu vàng xán lạn tung bay ở trong trời đất, hơi xoay tròn thì có phát hiệu tưng niệm vô tận và có phát quang phổ chiếu.

Chỉ có một viên bồ tát quả chưa từng nở hoa mà ánh sáng của nó cũng tan biến hết, nó bay xuống trong tay La Hồng.

Mà ở một bên khác Địa Tạng Xá Lợi ở trong biển ý chí của Vân Trùng Dương không ngừng rung động, sau đó hóa thành quang ảnh đạo nhân tọa trấn trên đài sen màu đen.

Làm xong hết tất cả La Hồng vươn tay cầm Địa Tạng kiếm.

Thương thương thương...

Địa Tạng kiếm chậm chậm bị rút ra từ trong đài sen màu đen.
Ừng ục ừng ục...
Bên trong thủy triều hắc ám.

Có một luồng khí tức kinh khủng đang cuộn trào xung quanh đài sen màu đen, có một khuôn mặt lớn nổi lên im ắng gào thét.

Nhưng mà Địa Tạng Bồ Tát tóc xanh bay lên cười thản nhiên.

Tư thái hai tay chấp trước ngực buông ra rồi chậm chậm ép xuống.

Đông!

Những khuôn mặt to lớn kia bèn liên tục chìm lại vào bên trong thủy triều hắc ám.

Đình linh linh...

Dường như có một cơn gió thổi ngang qua.

La Hồng cầm Địa Tạng kiếm, khuôn mặt khẽ giật mình nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Địa Tạng Bồ Tát mỉm cười mang theo vài phần giải thoát.

Nàng hướng về phía La Hồng khẽ gật đầu.

Thân xác bắt đầu tan ra hóa thành từng điểm sáng màu vàng óng bay theo gió.

Thủy triều hắc ám xung quanh đài sen màu đen đài sen giống như là bị tinh hóa, sóng nhỏ dập dờn có từng đoá từng đoá hoa sen kiều diễm nở rộ.

Địa Tạng Bồ Tát tọa hóa.

La Hồng một tay cầm bồ tát quả đã tan hết dư huy, một tay cầm Địa Tạng kiếm, sắc mặt vô cùng phức tạp.

Hắn nhìn bốn phía rồi nhìn về phía thủy triều hắc ám kéo dài vô hạn.

Phía dưới thủy triều hắc ám là Địa Ngục sao?

"Dù sao thì ngươi và ta đã song tu nên ta đồng ý với ngươi, ba năm sau ta sẽ trở về."

"Làm cho Địa Ngục trống rỗng."

La Hồng nói.

Vừa mới dứt lời thì Địa Tạng kiếm trong tay hắn cũng lấp lóe một vòng ánh sáng sau đó trở nên yên ắng.

Hư ảnh Phu tử giẫm lên chuông Vạn Phật nhìn thấy Địa Tạng Bồ Tát tọa hóa cũng thở dài một hơi, trăm mối cảm xúc ngổn ngang thân thể cũng chìm xuống.

Sau đó Phu tử nhô ra tay đánh về phía La Hồng, La Hồng chỉ cảm thấy hoa mắt, chốc lát sau cả người đã xuất hiện ở trên con đường dài của thành Tàn Quảng.

Mà bên tai cũng vang lên lời nói của Phu tử.

"Chuyện Địa Tạng bí cảnh là lão phu cho người thầy sức mạnh thực sự của Chính đạo"

"Để người biết..."

"Tà đạo ở trước mặt Chính đạo không đáng một đồng"

Hư ảnh Phu tử bắt lấy La Hồng, chỉ trong chớp mắt đã lướt qua thủy triều hắc ám.

Đài sen màu đen cô độc kia phát ra một luồng ánh sáng nhàn nhạt, từng đóa sen trôi nổi lơ lửng trên đài sen màu đen, tạo nên chút ánh sáng trong bóng tối vô tận.

La Hồng quay đầu nhìn lướt qua, nhưng cuối cùng vẫn không thấy rõ được những thứ nằm sâu trong Địa Tạng bí cảnh kia.

Mọi thứ cứ như một cơn gió thổi lướt qua.

Ồ trong thành Tần Quảng, hư ảnh ý chí Phu tử giẫm lên chuông Vạn Phật, nhanh chóng lướt đi, khí tức kinh khủng khuấy động khiến cho nhiều vong hồn trong tòa thành cổ sợ hãi, thậm chí cả những thứ đã tồn tại từ rất lâu trong tòa thành cũng đều kiêng kỵ vài phần khi nhìn thấy.

"Địa Tạng bí cảnh này, nói là bí cảnh nhưng thực ra cũng không phải vậy..."

"Trên thực tế có rất nhiều đại bí cảnh không phải chỉ là bí cảnh bình thường. Sự tồn tại của chúng là đều có mục đích và ý nghĩa đặc biệt riêng."

Phu tử chấp tay, nhìn La Hồng nói.

La Hồng cầm kiếm Địa Tạng, nửa hiểu nửa không gật đầu.

Phu tử thấy vậy cũng không nhiều lời nữa. Thực lực hiện giờ của La Hồng vẫn còn kém một chút, tuy rằng tu vi Nho đạo đã từ từ tăng tiến nhờ có ý chí của ông phụ thể, nhưng nếu muốn đạt tới Tam phẩm thì vẫn còn xa vời.

Còn những tu vi khác cũng chỉ dừng ở mức Tứ phẩm.

Tuy rằng hiện giờ La Hồng có thể đối chiến với Nhị phẩm, nhưng, trong mắt của Phu tử, hắn vẫn còn quá non kém.

Có rất nhiều chuyện, hiện giờ chưa cần thiết đề... nói ra.

Điều mà Phu tử phải làm bây giờ là đặt tên tiểu tử lâm đường lạc lối này về đúng con đường chính đạo, đó mới là điều quan trọng nhất.

Chương 442: Phu tử đi sáu bước như sáu ngàn dặm (1)

"Ồ trước mặt chính đạo thì tà đạo không đáng một xu..."

Lời nói vừa thốt ra làm cho La Hồng có chút dở khóc dờ người, giống như việc người ta đang nói đáng yêu và gọi cảm không thể cùng tồn tại vậy.

Đáng yêu và gọi cảm không thể cùng lúc có được sao?

Cũng giống như vậy, chính đạo và tà đạo đều con đường để tu luyện, có gì đáng để so sánh, La Hồng hẳn không thể có cả hai sao?

Hắn cũng phần nào hiểu được ý của Phu tử.

Phu tử đang nghĩ rằng... tên Tà Thần tự kỷ kia là nguyên nhân khiến hắn lâm đường lạc lối?

Sắc mặt La Hồng trở nên kỳ quái, nói cách khác, Phu tử không phát hiện ra sự tồn tại của sách da người?

Hoặc là đã phát hiện nhưng ông cũng cho rằng cuốn sách đó là do Tà thần tạo ra.

Đối với Phu tử mà nói, Tà thần đến từ một không gian kỳ lạ khác, tuy rằng hơi ngu xuẩn nhưng... thực sự rất mạnh.

Vì thế Phu tử mới có suy nghĩ như vậy.

Nghĩ đến đây, La Hồng vô thức sờ vào cuốn sổ đang cất trên ngực.

Sách da người người này... hơi bí ẩn.

Là ai đã để lại chứ?

Vì sao ngay khi hắn vừa mới xuyên qua thì sách da người người này đã xuất hiện bên cạnh hắn?

Là trùng hợp sao? Hay có ai đó cố tình làm vậy?

La Hồng cau mày.

Nghĩ đi nghĩ lại thì, không thể phủ nhận rằng từ trước đến nay cuốn sách da người này đã giúp ích cho hắn rất nhiều, cũng chẳng gây hại gì cho hắn, La Hồng cảm thấy có thể giữ lại.

Tất nhiên, La Hồng cũng không dựa dẫm quá nhiều vào nó, đây cũng là lý do vì sao hắn lại chọn tu luyện Kiếm tu.

Tuy rằng thiên phú Kiếm tu của hắn kém cỏi nhưng không thành vấn đề, ít nhất trong tương lai nếu sách da người này thực sự gây hại đến hắn thì hắn có thể cầm kiếm chống trả.

Phu tử nhìn thấy La Hồng đang chìm trong suy nghĩ, mỉm cười.

Suy nghĩ là tốt, biết cách suy nghĩ nghĩa là có thể phân biệt được đúng sai rồi. Biết cách suy nghĩ kỹ trước khi làm mọi việc ít nhất cũng tốt hơn nhiều so với chỉ biết nóng đầu chứ không động não.

Phu tử dẫn theo La Hồng, trực tiếp lướt qua khoảng không trên cửa thành Tần Quảng.

Dù cho cửa thành của thành Tần Quảng cao ngất ngưỡng, nhưng vẫn chưa đủ để có thể ngăn cản được Phu tử.

Có một Quý Bà đang cầm đèn lồng lục sắc đứng trước cửa thành, mỉm cười vẫy tay chào Phu tử và La Hồng.

Mặc dù... bà ta đã bị La Hồng quyt phí ra khỏi thành, nhưng cuối cùng tên sát tinh này cũng rời đi khiến cho Quý Bà vô cùng vui vẻ.

Trước đó, trong thủy triều hắc ám liên tục bộc phát ra khí tức của "Thi Vương" quả thực đã khiến bà ta vô cùng sợ hãi.

Bà ta cũng hiểu rằng, người có thể khiến Thi Vương bộc phát khí tức, rất có thể chính là La Hồng và Phu tử.

Mà hiện giờ, hai tên sát tinh này cuối cùng cũng đã rời đi, bí cảnh cũng sẽ khôi phục lại sự yên bình trước đây.

La Hồng thu hồi ánh mắt từ người Quý Bà.

Phu tử nhìn thoáng qua, cười cười: "Bà ta tên là Quý Bà, là người trông coi cửa địa ngục, là một kẻ mềm nắn rắn bụng" diễn hình, khi đối đầu với bà ta thì không nên sợ hãi, bà ta chỉ có thể lần lướt những kẻ yếu ớt sợ hãi mà thôi"

"ÀXt|Hlê - Mềm nắn rắn bụng: có nghĩa là chê bai kẻ chuyên bắt nạt người yếu thế nhưng không dám đụng tới người có thể lực.

"Đương nhiên, hiện giờ ngươi đã chiếm được truyền thừa của Địa Tạng Bồ Tát, mà Địa Tạng vốn quản Địa Ngục, trấn thủ Địa Ngục, Quý Bà này có thể xem như là người trông coi địa ngục, cũng chính là thủ hạ của ngươi, hiện giờ do ngươi quản lý."

Phu tử nói.

La Hồng ngăn người: "Nói cách khác, Quý Bà... có thể nghe theo sự sai khiến của con sao?"

Phu tử gật đầu: "Tuy nhiên ta không tán thành việc ngươi sai khiến bà ta, nếu lỡ như thực lực của ngươi không đủ để trấn áp bà ta, rất có thể bà ta sẽ cắn ngược lại ngươi."

"Dù sao thì ngươi và Địa Tạng cũng không giống nhau"

Phu tử nói.

La Hồng như đang suy nghĩ cái gì, Phu tử cũng không nói tiếp nữa.

Uỳnh!

Ca hai nhanh chóng rời khỏi Địa Tạng bí cảnh, vọt ra khỏi miệng của Đế Thính.

Coong...

Ngay khoảnh khắc hai người ra khỏi cửa bí cảnh, chuông Vạn Phật liên vang lên, tiếng chuông du dương truyền khắp cả núi Vô Lượng, cả thiên địa.

Vọng Xuyên Tự ở núi Vô Lượng.

Trên diễn võ trường.

Một khí tức mạnh mẽ đột nhiên phát ra, ba vạn Phật tăng tụng kinh niệm Phật, Pháp La đại sư chấp tay hành lễ, ánh mắt phức tạp chờ đợi.

Cuối cùng La Hồng và Phu tử cũng đã ra khỏi bí cảnh.

Ngay lúc hai người bước ra, hai mắt của pho tượng Đế Thính đột nhiên sáng lên, xong lại dần dần trầm xuống, chìm xuống phía dưới diễn võ trường.

Địa Tạng bí cảnh... một lần nữa lại bị phong ấn.

Nếu muốn mở phong ấn, có lẽ sẽ phải đợi một thiên kiêu tuyệt thế vô song tiếp theo rung chuông Vạn Phật một lần nữa.

Tất nhiên, La Hồng cũng có thể mở bí cảnh, nhưng hắn đã lấy được truyền thừa của Địa Tạng rồi, sẽ không mở ra nữa.

Trừ phi thực lực của hắn đủ mạnh để có thể quét sạch cả Địa Ngục, nếu không thì La Hồng cũng sẽ không dễ dàng mở ra.

Sắc mặt của La Hồng hơi phức tạp lên nhìn về hướng pho tượng Đế Thính đang dần dần chìm xuống diễn võ trường.

Lần sau khi hắn tới, có lẽ... sẽ lại là một trận gió tanh mưa máu.

Những Đồng Giáp Thi, Ngân Giáp Thi, Kim Giáp Thi này... thậm chí cả Địa Giáp Thi và Thiên Giáp Thi.

Có lẽ những thứ đáng sợ này chính là tồn tại để trông coi Địa Tạng.

La Hồng hít sâu một hơi, với thực lực hiện tại của hắn vẫn còn quá yếu để có thể khám phá được bí mật chân chính.

Mặc dù hắn có thể hấp thu được khí tinh linh, rút lấy tà sát, nhưng... số lượng khí tử linh quá nhiều cũng dễ khiến hắn bị "no" chết.

"Chờ cho thực lực của ta đủ mạnh, sớm muộn gì ta cũng hút khô cả cái địa ngục này."

La Hồng thâm nghĩ, đặt ra chí hướng lớn.

Chương 443: Phu tử đi sáu bước như sáu ngàn dặm (2)

Coong!

Tiếng chuông Vạn Phật vang lên từng hồi không ngừng.

Bên ngoài Vọng Xuyên Tự.

Hết cặp mắt này tới cặp mắt khác, ai nấy cũng đều chăm chú nhìn, nhìn chăm chăm về hướng hư ảnh ý chí của Phu tử và La Hồng lần lượt bước ra từ trong Địa Tạng bí cảnh.

Đây là những người cuối cùng bước ra khỏi Địa Tạng bí cảnh.

Còn về phần những người chưa từng bước ra, cũng đồng nghĩa với việc đã bỏ mạng bên trong Địa Tạng bí cảnh, không còn hy vọng đi ra nữa.

Vô số cặp mắt của các cao thủ Nhất phẩm liên lục quét về phía La Hồng, khí tức bọn họ cũng dần trở nên dồn dập.

Khi La Hồng ra khỏi bí cảnh, chỉ một cái nhìn thoáng qua, bọn họ liền biết chắc hẳn đã lấy được truyền thừa của Địa Tạng Bồ Tát!

Mà từ Địa Tạng kiếm La Hồng đang cầm trong tay kia cũng có thể nhìn ra được việc này.

Địa Tạng kiếm...

Không hề thua kém so với chuông Vạn Phật!

Ánh mắt nhiều người dần trở nên phức tạp.

Ồ trong Địa Tạng bí cảnh chỉ trong hai ngày, còn ít hơn so với lần đi vào Thiên Cơ bí cảnh, nhưng gió tanh mưa máu thì không thua kém gì... so với lần đó, thậm chí còn hơn nữa.

Đã có biết bao nhiêu cao thủ Nhị phẩm thuộc chiến bảng của các đại vương triều bị giết trong bí cảnh Địa Tạng?

Ngoài ra, còn có cả thiên kiều Huyền Bảng và Hoàng bảng nữa...

So với Thiên Cơ bí cảnh đầy mùi máu thì Địa Tạng bí cảnh mới thực sự là gió tanh mưa máu, khiến người đời kinh hãi.

Ai lại có thể tưởng tượng được rằng người chiến thắng cuối cùng trong tất cả những người đó lại là La Hồng, người đã bị coi thường ngay khi mới bắt đầu.

Đương nhiên, việc La Hồng rung được chuông Vạn Phật tám mươi một lần đã khiến cho không ít người kinh ngạc, nhưng việc tranh đoạt cơ duyên

trong Địa Tạng bí cảnh thì chắc chắn không thể dựa vào mỗi việc rung chuông mà vào được.

"Địa Tạng kiếm giờ đây đã ở trong tay La Hồng, không lẽ Địa Tạng Kinh cùng với xá lợi Địa Tạng cũng ở trong tay tên đó luôn sao?"

"Xá lợi Địa Tạng, đó là do tu vi tám nghìn năm của Địa Tạng Bồ Tát kết tinh mà thành... Lục Địa Tiên mà đến e là cũng sẽ phát cuồng lên"

"Đúng là tạo hóa xoay vần, chết nhiều người như vậy, cuối cùng lại thành toàn cho La Hồng..."

Những cao thủ Nhất phẩm khi này đợi ở bên ngoài bí cảnh đều ghen tị đến đỏ cả mắt.

Bọn người Tiêu Nhị Thất, Ngô Mị Nương cũng đứng ở bên ngoài xem.

Nhìn thấy La Hồng đi ra khỏi Địa Tạng bí cảnh, đều thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng mà, nghĩ lại thì có hư ảnh ý chí của Phu tử ở bên cạnh hỗ trợ, La Hồng còn có thể gặp nguy hiểm nào sao?

Các tu sĩ Nhất phẩm của Đại Sở đã sớm cách xa núi Vô Lượng cả ngàn dặm, theo dõi từ xa, vì Nữ Đế đã hạ lệnh cho nên bọn họ sẽ không nhúng tay vào chuyện này.

Còn vương triều Đại Chu thì chỉ dám im lặng.

Mà một bên khác, ánh mắt sắc bén của các cao thủ Nhất phẩm của Đại Hạ và Kim Trướng Vương Đình đều hướng về La Hồng.

Cơ duyên Địa Tạng...

Địa Tạng Kinh, Địa Tạng kiếm, xá lợi Địa Tạng... những thứ này ai lại không muốn cơ chứ?

Đặc biệt là đối với các cao thủ Nhất phẩm mà nói thì những vật này đều là bảo vật khiến bọn họ có thể tiến xa hơn.

Thậm chí còn thấp cho bọn họ hy vọng có thể phá vỡ sự phong tỏa của thiên địa, tạo cơ hội bước vào Lục Địa Tiên.

Phía bên dưới.

Viên hạt tử nghiêng đầu, ông cảm ứng được giọng nói của La Hồng khi hắn bước ra khỏi bí cảnh, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Ánh mắt của Triệu Tinh Hà và Tư Đồ Vi ngừng lại, sắc mặt dần trở nên nghiêm trọng hơn.

La Hồng có thể thoát khỏi bí cảnh đầy rẫy nguy cơ như vậy, chỉ có thể nói đã tạm thời yên ổn, nhưng chuyện này, vẫn chưa kết thúc.

Tại sao lại nói vậy?

Đây là Vọng Xuyên Tự ở núi Vô Lượng, là nơi có ngôi chùa với tuổi đời tám nghìn năm, là một trong những thánh địa của thiên hạ này!

Mà Phật thủ của Vọng Xuyên Tự... lại là người chủ mưu đứng sau gió tanh mưa máu trong Địa Tạng bí cảnh.

La Hồng đã lấy đi truyền thừa Địa Tạng, lấy hết cơ duyên ở trong Địa Tạng bí cảnh, liệu Phật thủ sẽ để cho La Hồng đi sao?

Hoặc có thể nói Vọng Xuyên Tự có thể để La Hồng rời đi dễ dàng vậy sao?

Hơn nữa mục đích mà La Hồng đến Vọng Xuyên Tự lần này, không ít cường giả đều biết, chính là vì vị La Thất gia đã điên suốt mười lăm năm kia.

Chính vì vậy, chuyện này vẫn chưa kết thúc!

Thậm chí có thể nói, mọi chuyện đến giờ chỉ là mới bắt đầu, giữa La Hồng và Vọng Xuyên Tự không còn sự hài hòa như lúc trước nữa.

Trước đó Vọng Xuyên Tự ra mặt vì La Hồng, bức lui những cường giả không hài lòng với các quy tắc của La Hồng.

Nhưng mà hiện giờ, Phật thủ lại là người làm ra chuyện này, dù rằng nhóm Phật tăng của Vọng Xuyên Tự có vẻ không tán đồng theo, nhưng dù sao bọn họ cũng là Phật tăng của Vọng Xuyên Tự, là hòa thượng của Vọng Xuyên Tự.

Bọn họ còn có trận doanh của mình, là trận doanh thuộc về Vọng Xuyên Tự.

Vì vậy...

Tiếp theo đây, chưa chắc bọn họ sẽ đứng về phía La Hồng, bởi vì, Phật thủ chính là Phật thủ của Vọng Xuyên Tự.

Ngay cả khi ông ta làm sai đi chăng nữa, ông ta cũng là Phật thủ của Vọng Xuyên Tự.

Mà sự thật cũng đúng như thế.

Ánh mắt của Pháp La đại sư nhìn La Hồng cũng đầy vẻ phức tạp, ông đã biết chuyện gì xảy ra bên trong Địa Tạng bí cảnh, ông cũng đã biết mọi thứ đều là kế hoạch của Phật thủ.

Mục đích của Phật thủ là gì?

Pháp La đại sư không biết, có lẽ ông đã đoán được một chút, nhưng bây giờ đó đã không còn là chuyện quan trọng nữa.

Khô Nguyệt bị đứt một cánh tay khoác áo tăng nhân trắng đứng phất phơ trong gió.

Nhóm Võ tăng cũng đã nhìn thấy La Hồng bước ra, khuôn mặt ai nấy cũng đều phức tạp.

Chương !

: Phu tử đi sáu bước như sáu ngàn dặm (3)

La Hồng đáp xuống diễn võ trường, bình tĩnh nhìn Pháp La đại sư và ba vạn Võ tăng.

Những đôi mắt kia từng làm cho hắn thấy cực kỳ áp lực, nhưng mà hiện tại, tuy uy hiếp vẫn tồn tại như cũ nhưng La Hồng lại không kính không sợ. Trên diễn võ trường không phát ra một tiếng động nào.

Những hòa thượng của Vọng Xuyên Tự không biết nên nói gì.

La Hồng cũng không nói.

Bầu không khí xung quanh kỳ lạ, nhưng tất cả đều cảm nhận được mùi vị khác thường.

Có lẽ kế tiếp đây sẽ xảy ra cuộc xung đột kịch liệt.

Chuông Vạn Phật đập xuống sàn diễn võ trường khiến từng viên gạch nứt ra.

Hư ảnh ý chí của Phu tử càng lúc càng mơ hồ, như thể sắp biến mất bất cứ lúc nào.

La Hồng chống kiếm Địa Tạng xuống đất, cười nói: "Pháp La đại sư... lần trước ngươi đã đồng ý với ta, khi nào bước ra khỏi bí cảnh thì sẽ cho ta gặp Thất thúc, lời này còn hiệu nghiệm không thế?"

"Ngay bây giờ, ta có thể gặp Thất thúc rồi đúng không?"

Lời nói bình đạm khiến bầu không khí bỗng chốc căng thẳng.

Pháp La đại sư chấp tay hành lễ, thở dốc, muốn mở miệng nói.

Tuy nhiên...

Sâu bên trong tòa tháp của Vọng Xuyên Tự, có người đã cướp lời nói trước.

"Trước đó thì có thể, bây giờ thì không được"

Giọng to rõ ràng, mang vài phần độc đáo.

Người chưa từng xuất hiện nhưng khi mở miệng liền khiến cho cả thiên hạ phải bàng hoàng.

Phật thủ!

Phật thủ của Vọng Xuyên Tự... đã lên tiếng!

Phật thủ đức cao vọng trọng, thực lực cao thâm, thậm chí còn là người đã sớm đắc đạo Chân Phật của Vọng Xuyên Tự.

Thực lực ngang hàng với người đứng đầu của Côn Lôn Cung và lão thiên sư của Long Hồ Sơn.

"La thí chủ đã nhập ma, Phật môn thanh tịnh, không có chỗ cho yêu ma"

Giọng nói của Phật thủ vang cả tòa tháp, khiến cả Vọng Xuyên Tự tựa như đang khẽ run lên.

La Hồng hí mắt cười.

Phía bên kia, nhiều cao thủ Nhất phẩm cũng nhú mày, La Hồng nhập ma.

Lấy thân phận đức cao vọng trọng của Phật thủ của Vọng Xuyên Tự, nếu ông ta nói La Hồng nhập ma, thì chính là nhập ma.

"Khó đây"

Viên Hạt Tự tháo hộp gỗ vàng đang đeo trên lưng xuống.

Sắc mặt của Triệu Tinh Hà tối lại.

Tư Đồ Vi thở dài một hơi.

Quả nhiên mọi chuyện không hề dễ dàng như đã tưởng tượng, Phật thủ của Vọng Xuyên Tự có thể... đã lên cầu kết cùng với Đại Hạ.

Cùng lúc đó.

Tin tức ở Vọng Xuyên Tự đã sớm lan truyền khắp thiên hạ.

Tại kinh thành Đại Hạ.

Phủ của Trần Bắc Vương.

Trần Bắc Vương - La Cuồng đang ngồi trong thư phòng tối thui như mực, nhìn thấy tin tức Ảnh vệ đưa tới, sắc mặt dần thay đổi.

"Phật thủ của Vọng Xuyên Tự... âm thầm cầu kết với Đại Hạ sao?"

Trần Bắc Vương ngẩn người.

Đây là việc ông chưa bao giờ ngờ đến.

Ông đã đích thân đến Vọng Xuyên Tự, quỳ lạy bốn mươi chín ngày trước tượng Phật, chỉ để đổi lấy tư cách vào Vọng Xuyên Tự cho La Tiểu Bắc đã hóa điên.

Kết quả là, hiện giờ Vọng Xuyên Tự lại giờ trò như thế?

Cho đến bây giờ Trần Bắc Vương mới biết được... Hóa ra Hạ gia đã sớm cầu kết với Vọng Xuyên Tự từ lâu.

Trong chớp mắt, cả người Trần Bắc Vương như già hơn chục tuổi, trước mắt ông hiện lên hình ảnh dáng vẻ của Phật thủ hiển từ năm xưa.

Đó là một cao tăng đã đắc đạo, mỗi một câu nói, một nụ cười đều khiến người ta phải tin phục.

Kết quả là.... Lại như vậy.

"La Cuồng ta... quả thực là hồ đồ cả một đời."

Bức thư trong tay của Trần Bắc Vương rơi xuống đất, ông thất tha thất thiểu đứng lên.

Lắc đầu, cười.

Người có thể cầu kết với vị cao tăng đắc đạo kia không thể nào là Thái tử Đại Hạ, mà chỉ có thể là Hạ Hoàng đang giấu mình trong nơi thâm cung để bề quan tu luyện kia.

Trần Bắc Vương che mặt, cười.

Tiếng cười đến cuối cùng...

Dần trở nên lạnh lùng.

Ở huyện An Bình.

Tắc Hạ học cung ở núi Đông Sơn.

Khí tức trên người Lý Tu Viễn chìm nổi, từng cánh hoa đào tung bay.

Khóe miệng y hiện lên nụ cười, một lúc sau, y mở mắt ra, khí Chính

Dương mệnh mông ở trên đỉnh đầu đã biến mất.

Lý Tu Viễn thu lại ánh mắt, quay đầu nhìn La Tiểu Tiểu đang ở bên cạnh, chỉ thấy La Tiểu Tiểu lại có mấy phần văn khí.

Sau một phen kinh ngạc, y đứng lên, phủi bụi trên người, từng bước đi đến tiểu lâu Xuân Phong.

Kết.

Đẩy cửa tiểu lâu Xuân Phong.

Bên trong tiểu lâu vẫn ấm áp như trước kia, nước sôi ùng ục, từng bọt khí thay phiên nhau nổi lên trong làn nước nóng bỏng đó, như đang dò xét lên xuống.

Xích đu khê rung lên, nhưng lão nhân không còn ngồi trên xích đu nữa.

Lý Tu Viễn mỉm cười.

"Phật thủ của Vọng Xuyên Tự... dám nói rằng tiểu sư đệ nhập ma?"

"Phu tử khổ cực lắm mới có thể đưa tiểu sư đệ đi đúng con đường chính đạo, vậy mà người dám nói thẳng mặt rằng tiểu sư đệ của ta nhập ma?"

"Phu tử làm sao có thể không tức giận cho được?"

"Phật thủ ơi là Phật thủ, Phật vốn nên công bằng, nếu không công bằng thì làm sao xứng làm Phật thủ nữa?"

Lý Tu Viễn cười, ngồi xuống bồ đoàn.

Y xắn tay áo, vắn vài lá trà cho vào trong tách, cầm lấy bình nước nóng đang sôi ùng ục, rót nước vào trong tách trà, hơi nóng bốc lên nghi ngút.

Lá trà được vắn dần nở to ra, như vụn vật được hồi sinh giữa mùa xuân ấm áp.

Ngâm nước, rót ra hai tách trà...

Ba bong bóng nước nổi lên, đó mới là tinh hoa của một tách trà...

Dùng cặp gỗ kẹp chén trà, rót trà đã pha vào tách, trà xanh trong tách tỏa ra mùi hương ngào ngạt, ấm áp.
Ghế vẫn đứng đưa, trà vẫn ấm.

Chương 445: Phu tử đi sáu bước như sáu ngàn dặm (4)

"Nhập ma?"

La Hồng cười khuấy.

Trăm triệu lần không thể ngờ được, vị Phật tử này lại đem cho hắn một chuyện vui lớn như vậy.

Nhập ma cũng rất tốt, nếu người đời biết hắn nhập ma rồi, vậy thì danh vọng tội ác chắc chắn sẽ tăng lên đang kể.

Vị Phật tử này, coi vậy mà đã làm một chuyện tốt.

Nhưng mà không cho hắn gặp mặt La Thất gia, làm trong lòng La Hồng hơi khó chịu.

Không cho gặp...

Trần Bắc Vương đưa Thất thúc đã bị điên vào Vọng Xuyên Tự, với mong muốn là làm cho Thất thúc có thể tỉnh tâm lại, kết quả là, một hậu bối như La Hồng tới thăm tiền bối, cũng không cho?

Xem ra Phật tử này ít nhiều cũng có liên quan đến Hạ gia.

"Nếu bốn công tử ta càng muốn gặp thì sao?"

La Hồng nhìn chăm chăm.

Thất thúc này, dự định của La Hồng là tới gặp một lần, thậm chí... là cưỡng chế mang đi.

Vì sao ư?

Vọng Xuyên Tự giờ đây... không còn sạch sẽ nữa.

"La thí chủ đã nhập ma, nếu muốn đột nhập giếng Phật, vậy chỉ còn một cách là tự trấn áp mình ba năm, thanh tẩy hết yêu ma trong lòng"

Giọng nói của Phật tử vang lên.

Sắc mặt của Pháp La đại sư cùng với những hòa thượng khác đều thay đổi, xem ra... đây là không muốn nhường bước.

Bất chợt.

Có một tiếng cười nhàn nhạt vang lên.

Hư ảnh ý chí của Phu tử gần như sắp tiêu tan đang giẫm lên chuông Vạn Phật, bỗng nở một nụ cười đầy thâm ý, sau đó hoàn toàn biến mất.

Nơi cách Vọng Xuyên Tự sáu nghìn dặm.

Một tiếng cười nhàn nhạt xuyên qua cả thời không vang đến.

Ai nấy trong thiên hạ đều bàng hoàng.

Đó là một lão nhân, lưng hơi gù, trên người khoác lên một bộ bạch y, gió làm bay phát phới.

Lão nhân cất bước đi.

Một bước một nghìn dặm.

Tựa như một vị thần tiên nào đấy xuống đo đạc nhân gian.

Chỉ với sáu bước chân, trong nháy mắt đã tới cổng ngoài của Vọng

Xuyên Tụ.

"Vọng Xuyên Tụ, Phật thủ Pháp Thiên"

"Người dám nói đồ đệ của lão phu nhập ma?"

"Người đang nghi ngờ phương pháp giáo dục của Tắc Hạ học cung chúng ta có vấn đề?"

"Nhân gian có quy tắc, người hết lần này đến lần khác phạm vào quy tắc, cảm thấy rằng lão phu đây đã già rồi, có thể tùy ý bắt nạt?"

"Thực lực mạnh là có thể bảo ai nhập ma thì người đó thực sự là nhập ma sao? Đức cao vọng trọng để người dùng thế này sao?"

"Vậy lão phu nói người nhập ma, người dám nói không?"

Một tay lão nhân để phía sau, nhẹ giọng nói.

Lời nói vừa dứt, một bàn tay giấu bên trong tay áo bạch y từ từ nâng lên.

Uỳnh!!

Tháp cổ nằm sâu trong Vọng Xuyên Tụ lập tức run lên.

Tòa tháp cổ - nơi truyền ra giọng nói của Phật thủ như rẽ măng mùa xuân bị rút ra, bị một bàn tay đột nhiên xuất hiện nâng lên, trôi nổi trên biển mây.

Trên nền đất bằng phẳng của Vọng Xuyên Tụ.

Chỉ còn lại một lão hòa thượng già trông có vẻ hiền lành ngồi trên bờ đoàn, trong tay cầm một chuỗi Phật châu khắc chữ Phạn, hơi kinh ngạc nhìn người đang bước ra từ tiểu lâu cũ kĩ kia, vị lão nhân chỉ bước sáu bước đã đi sáu ngàn dặm.

Phu tử, đã đến rồi.

Phu tử đến.

Ông đã đến đây thật rồi!

Sáu bước sáu ngàn dặm, tựa như một vị tiên nhân đang đi bộ đo đạc trần gian, thần thông quảng đại đến nỗi khiến ai nấy đều chấn động.

Rõ ràng chỉ là cất bước chân rất đổi thông dong, vậy mà lại vượt qua sáu ngàn dặm chỉ trong chớp mắt.

Ngay tại thời khắc này, cả trời lẫn mặt đất đều tối đen như mực, không còn nhìn thấy ánh sáng nữa, toàn bộ đều đã bị hào quang của lão nhân che lấp hết.

Ông chậm rãi giơ một tay lên, nhắc bổng cả tòa tháp của của Vọng Xuyên Tụ lên không, khiến cho Phật thủ đang ngồi xếp bằng sâu trong cổ tháp phải lộ chân diện thực trước cả thiên địa.

Như một con chuột nhắt bị người ta lột bỏ thứ che đậy, bại lộ ngay giữa đường lớn ngập nắng.

Cả thiên hạ chìm vào trong tĩnh lặng.

Tất cả mọi người đều ngẩn người nhìn thấy một màn xuất hiện hoành tráng này.

Không ít cao thủ Nhất phẩm đều hít một ngụm khí lạnh, cảm giác áp lực đầy người, lão nhân đang đứng đằng kia giống như dẫn tới tất cả áp lực của cả thiên địa về đây.

"Là Phu tử"

"Phu tử bước ra khỏi học cung rồi, Phu tử của Tắc Hạ học cung, thế mà lại rời học cung, xuất hiện ở nơi này sao?"

"Người trong thiên hạ này đều biết Phu tử mạnh như thế nào, không ngờ lại có thể nhìn thấy Phu tử bằng da bằng thịt, chứng kiến Phu tử xuất chiêu?"

Từng cao thủ Nhất phẩm đều kinh hãi, sợ sệt, cho dù là Nhất phẩm của Đại Hạ hay Nhất phẩm củ Đại Chu cũng đều không thể phủ nhận rằng Phu tử cực kỳ mạnh, dù sao người có thể gánh chịu truyền thừa như Tắc Hạ học cung có lịch sử lâu đời như vậy, sao lại có thể yếu được chứ?

Nếu mang ra so sánh, Tắc Hạ học cung còn lâu đời hơn Vọng Xuyên Tụ, có thể một mình chống đỡ cả Tắc Hạ học cung lâu đời như vậy, thực lực của Phu tử cũng là sâu không lường được.

Ít nhất thì Lục Địa Tiên bình thường trước mặt Phu tử không được tính là gì cả.

Nhưng người trong thiên hạ đều biết rằng, Phu tử sẽ không tùy tiện ra tay, bởi vì đây chính là quy tắc, đó là lý do vì sao nhiều người dù rằng e dè với Tắc Hạ học cung nhưng lại không lo sợ lắm.

Nhưng bây giờ, Phu tử, người vẫn luôn ở trong Tắc Hạ học cung, lại ra tay.

Rời Đông Sơn, dừng bước trước Vọng Xuyên Tụ Phu tử ra tay, Là vì tiểu đệ tử La Hồng ở Tắc Hạ học cung này sao?

Trong lòng rất nhiều người cũng vô cùng nghi hoặc. Không đúng!

Bởi vì, lúc trước cũng xuất hiện tình huống rất nhiều đệ tử của Tắc Hạ học cung bị giết nhưng Phu tử cũng không ra tay.
Mà hiện giờ, Phu tử lại động thủ...

Chương 446: Ô nhân gian này, Phu tử ta là vô địch (1)

Chắc chắn là vì nguyên nhân sâu xa nào đó.

Rất nhiều cao thủ Nhất phẩm sau khi suy tư, nhìn thấy Phu tử dùng một tay nâng tháp cổ lên, để lộ ra nơi Phật thủ đang ẩn nấp thì đều đã có câu trả lời.

Lý do ở trên người Phật thủ.

Phật thủ là tồn tại có thể nói đã đứng ở đỉnh cao tu vi của nhân gian, sớm đã có thực lực để phi thăng lên Thiên môn, nhưng vì Phật thủ này lại luôn miệng nói La Hồng nhập ma.

Phu tử là người đại diện đứng đầu của chính đạo, Phật thủ khẳng khẳng bảo La Hồng nhập ma thì khác nào đang chất vát phương thức giáo dục của Phu tử, đang chỉ trích đạo Nho tu của Phu tử có vấn đề?

Trong lời nói của Phu tử có ẩn chứa sự chất vấn khiến không ít cao thủ Nhất phẩm dân hiểu ra mọi chuyện.

Chuyện Phu tử xuất hiện ở đây không hẳn là vì giúp La Hồng giải vây, mà chính là vì do Phật thủ không tuân theo quy tắc, không tuân theo đạo lý khiến Phu tử tức giận.

Nói đệ tử của Phu tử nhập ma, Phu tử mới có bao nhiêu đệ tử cơ chứ?

Không đơn giản chỉ là nói xấu mà còn liên quan đến việc tranh chấp về đạo thống.

Vì lẽ này, nên sự có mặt của Phu tử ở đây là hoàn toàn hợp lý.

Trên núi Vô Lượng.

La Hồng chống cự lại sự áp lực đến từ ý chí của ba vạn võ tăng, nhưng hẳn cũng không ngờ đến rằng Phu tử đích thân tới đây giải vây cho hắn.

Việc y chí của Phu tử phụ thể đã đủ khiến La Hồng bất ngờ, bây giờ ông lại còn đích thân xuất hiện nữa.

La Hồng hơi xúc động, dù sao thì từ những lời trao đổi đơn giản trước kia, La Hồng cũng lờ mờ biết được Phu tử cũng đang phải gánh vác trên người áp lực nặng nề như của Địa Tạng Bồ Tát.

Địa Tạng Bồ Tát trấn thủ Địa Ngục, còn Phu tử thì trấn thủ nhân gian.

Phu tử dám ra tay, nhất định đã phải chịu một áp lực cực kỳ lớn.

Vì một tên tiểu đệ tử không nên thân như hắn mà ông đã phải hao tổn biết bao tâm sức.

Mà ở trên núi Vô Lượng.

Hơn ba vạn Phật tăng, cùng với Pháp La đại sư ánh mắt phức tạp, đều im lặng không nói lời nào.

Chính họ cũng cảm thấy Phật thủ đã sai rồi.

Nhưng ngay tại giờ khắc này, Phu tử xuất hiện phía dưới núi Vô Lượng, chất vấn Phật thủ thì bọn họ cũng không thể thoát khỏi liên quan.

Dù sao bọn họ cũng là hòa thượng của Vọng Xuyên Tự, sống là người của Vọng Xuyên Tự, chết cũng hóa thành hồn ở Vọng Xuyên Tự.

Bọn họ không thể dễ dàng lùi bước như vậy.

"A Di Đà Phật"

Ngay từ đầu Phật thủ cũng hơi kinh ngạc, nhưng khi sự kinh ngạc ấy qua đi thì chỉ còn sót lại thứ cảm xúc ngổn ngang.

"Phu tử, cuối cùng ngươi cũng đã rời Tắc Hạ học cùng để đến đây rồi"

"Ngươi có biết hậu quả là gì không?"

Phật thủ nói.

Tuy rằng bên ngoài mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng lại đang hoảng hốt đến sắp mất tiếng.

Ông ta đã đánh cược rằng Phu tử là người mang trên vai trọng trách nặng nề, sẽ không dễ dàng rời Tắc Hạ học cung mà đến đây.

Nhưng chính ông ta cũng không ngờ được là Phu tử lại thật sự đến tận nơi này.

"Vì cái gì mà đến tận đây?"

Phật thủ thở dài, than thở một tiếng.

"Vì La Hồng mà đến đây, đáng không?"

Phật thủ cảm khái nói.

Phu tử cuộn tay lại, y phục nho sam khoác trên người không ngừng đung đưa.

"Có đáng hay không, liên quan gì tới ngươi sao?"

"Hơn nữa, lần này ta tới không hẳn là vì La Hồng, ngươi đang nghi ngờ cách dạy dỗ của lão phu, chất vấn Tắc Hạ học cung..."

Đây chính liên quan đến đạo thống"

"Chỉ là La Hồng?"

"Hiện giờ La Hồng chính là đồ đệ của lão phu, đại diện cho Tắc Hạ học cung hành tẩu ở nhân gian"

"Nhưng ngươi lại nói nó nhập ma."

"Ngươi là đang muốn dội nước bẩn lên đạo thống Nho môn của lão phu! Đúng là dụng tâm đáng chém!"

Phu tử nói.

"Hậu quả sao?"

"Người nghĩ xem lão phu hạ gục người thì cần mấy chiêu đây?"

Ông cười cười, vỗ tay.

Tòa tháp cổ vốn đang bị một bàn tay vô hình nâng lên, đột nhiên bị thả xuống.

Rầm!

Trong chớp mắt, tòa tháp cổ đã sập xuống khiến cho cả núi Vô Lượng đều rung chuyển dữ dội.

Một luồng Phật quang từ trong tháp phát ra, phát ra kim quang rực rỡ, chính là Phật thủ.

Quanh người của Phật thủ có những vòng Phật châu lơ lửng trên không trung, tạo ra Phật quang vô tận, đỡ một chương của Phu tử.

Xung quanh đều chìm vào tĩnh lặng.

Một lão tăng cùng với một lão nhân giằng co lẫn nhau, hai người tranh phong tựa như hai vị thần tiên đánh nhau.

Mặc dù họ nói chuyện với nhau bằng giọng điệu bình thường, nhưng vào trong tai của mọi người thì lại như sấm nổ.

Những cao thủ Nhất phẩm đều hít khí lạnh.

Ai có thể ngờ rằng ngay khi Địa Tạng bí cảnh vừa kết thúc thì lại xuất hiện một chuyện mới còn gay cấn hơn.

Phật thủ nói nhập ma, Phu tử rời khỏi núi Đông Sơn...

Đúng là chuyện lớn mai!

Đây cũng là điều mà dân chúng trong thiên hạ quan tâm nhất hiện giờ.

Khi ở trong Địa Tạng bí cảnh, ý chí của Phu tử đã phụ thể vào La Hồng,

lấy tư thái vô địch, chèn ép sự tồn tại của những ý chí khác.

Đế kinh Đại Hạ, ở trong thành Thiên An.

Thiên Cực Cung nằm sau Thiên Cực môn.

Tựa hồ có một ý chí ngủ say đã lâu đang dần thức tỉnh, một cỗ ý chí mạnh mẽ làm lay động mây trên bầu trời thành Thiên An, những tia sáng đầy màu sắc tỏa ra khắp nơi.

Tất cả văn võ bá quan ở trong kinh thành đều đồng loạt cúi người.

Đây chính là ý chí của Hạ Hoàng, mờ mờ ảo ảo hiện trên bầu trời của Thiên Cực Cung, nhưng tự lại thành một thân ảnh toàn thân được bao phủ bởi một màu vàng ròng, im lặng đứng trên nóc hoàng cung, nhìn về hướng núi Vô Lượng phía xa xa.

Chương 447: Ô nhân gian này, Phu tử ta là vô địch (2)

Cao Ly Sĩ, lão thái giám với tóc mai hoa râm khoác trên người áo quan tím cao quý xuất hiện ở trước cửa của Thiên Cực Cung.

Phất trần đặt ở giữa hai cổ tay và cánh tay, lão thái giám hơi cúi người xuống.

Hình bóng cao lớn xua tay chặn lại.

"Dạ"

Cao Ly Sĩ khom người.

Lời nói vừa dứt, xung quanh áo bào tím cao quý của Cao Ly Sĩ bất chợt có một luồng khí tức mạnh mẽ bao lấy, ngay sau đó, cả bóng người phóng vọt ra xa cả trăm trượng, hóa thành một chấm đen nhỏ, không khí trên không trung bị cuốn lại thành từng tầng gợn sóng, tựa như một con mãng xà màu tím.

Phía đông của Đại Hạ là hướng đi đến nước Đại Sở.

Ngay lúc này.

Mặt trời chói chang tỏa xuống.

Chuông cổ của cung đình vang lên từng hồi dài, ngân ra xa.

Nữ Đế Đại Sở phong hoa tuyết đại, xinh đẹp yêu kiều, trên người khoác bộ long bào lộng lẫy, đứng trên hành lang cung đình được lát từ bạch ngọc, hàng lông mi cong dài, mỗi lúc rung động lại hiện lên ánh sáng lấp lánh.

Một đạo Kiếm quang như sét đánh dậy đất bằng vọt lên từ trong một ngôi phủ đệ xưa cổ của hoàng thành Đại Sở. Vào giờ phút này, tất cả các bồi kiếm của các kiếm khách trong hoàng thành đều đồng loạt rung động, dường như bị đạo kiếm mang này hút đi.

Qua một lúc lâu sau, Kiếm quang dần tản đi.

Trong hư không, có một vị kiếm khách trạc tuổi trung, dung mạo tuấn lãng chấp hai tay sau lưng, chân đạp kiếm rộng, ngự kiếm trên không trung.

Sau lưng ông ta, không ngừng có ánh kiếm sáng chói giăng xé cả bầu trời.

"Gia chủ đương nhiệm của Ngô gia, Ngô Sách, bái kiến bệ hạ."

Ngô Sách chân đạp lên kiếm, hơi khom người, áo bào bay phấp phật, tiêu sái chói mắt.

Nữ Đế đội mũ miện, cao quý lộng lẫy, cầm trắng nõn khê gập đầu, kế đó, một tay nắm lấy ống tay áo rộng thùng thình quý phái nâng tay lên.

Ngô Sách chấp tay, ngay sau đó, lập tức biến thành đạo kiếm quang bay vút đi.

Vương triều Đại Chu, một vương triều khá khiêm tốn.

Một ngày này, ở trong thâm cung, có một tòa đạo quán vô cùng khí phái, tường đỏ ngói đen, cửa chính cao rộng rãi.

Nhìn vào bên trong.

Hoàng đế Đại Chu khoác áo bào rộng thùng thình bước từ trong phòng luyện đan ra, phủi đi lớp bụi còn dính trên người trong lúc luyện đan.

Khuôn mặt đầy râu ria mang theo mấy phần tang thương, đưa mắt nhìn về hướng của Vọng Xuyên Tự.

"Phu tử rời học cung..."

"Ha...ha..."

Ông ta phát ra tiếng cười khẽ, kể đó vị hoàng đế vô cùng khiêm tốn của Đại Chu này, lấy ra một cái chuông vàng nhỏ, lắc nhẹ.

Tiếng chuông trong trẻo, ngọt ngào.

Trên bầu trời, đám mây trắng phau trôi bồng bênh như một đóa hoa trắng.

Trên đám mây trắng ấy, có một đạo cô cực kỳ xinh đẹp đang ngồi khoanh chân trên đó, mặc áo bào Thái Cực, trên đầu đội mũ quan hoa sen, ở mi tâm có khắc hình một đám mây lửa như chu sa, càng làm toát lên vẻ xuất trần cùng mấy phần yêu diễm mị hoặc.

Cho dù trên người đang khoác chiếc đạo bào dày rộng thì cũng không thể che giấu được thân hình đầy đặn bên trong lớp áo.

"Làm phiền Hồng đạo trưởng tới đây một chuyến, chuyện này rất quan trọng."

Hoàng đế Đại Chu nhẹ nhàng cười nói với đạo cô.

"Bệ hạ đừng khách khí"

Đôi môi đỏ mọng của đạo cô khẽ mấp máy, lộ ra hàng răng đều tăm tắp, kể đó, nàng ta khoanh chân ngồi trên đám mây trắng ấy, phiêu diêu rời đi.

Ba tia sáng vút qua nhanh chóng, một tia tím, một tia xanh lam và một tia trắng... tựa như ba vị thần tiên, lướt qua vòm trời với một tốc độ khó có thể nhìn thấy bằng mắt thường. Mà ngay tại giờ phút này, cũng chính là lúc Phu tử bước sáu bước chân, khoan thai đến Vọng Xuyên Tự.

Tại tiểu lâu Xuân Phong.

Lý Tu Viễn vừa pha ấm trà nóng, chờ Phu tử về thưởng thức, dường như cảm nhận được điều gì đó, ngẩng đầu nhìn lướt qua học cung.

Lắc đầu cười khỏ.

"Thật giống như bầy chó điên ngửi thấy mùi tanh..."

"Bọn họ tưởng rằng Phu tử sẽ phải mất nhiều thời gian để đối phó với Phật thủ vừa vào Tứ cảnh sao?"

Lý Tu Viên đứng dậy, vươn eo, lấy cuốn sách thánh hiền ra tiếp tục đọc.
Ồ Vọng Xuyên Tụ.

Xung quanh người Phật thủ Pháp Thiên được bao quanh bởi các chuỗi phật châu được khắc bằng những chữ Phạn khó hiểu, trong mỗi phật châu dường như tạo thành một pho tượng phật nhỏ.

Tòa tháp cổ hoa lệ cao quý đồ sộ sau cái phẩy tay.

Nhiều cao thủ Nhất phẩm cảm thấy ớn lạnh trong người.

Người này... quá mạnh.

Hai tay của Phu tử chấp phía sau lưng, bình thản nhìn Phật thủ Pháp Thiên.

sợj2"

"Nhìn dáng vẻ của ngươi, là muốn giữ chân lão phu?"

Phu tử nở nụ cười.

Chỉ thấy Phu tử đang đứng ở diễn võ trường của núi Vô Lượng đột nhiên bước từng bước đi tới chỗ của chuông Vạn Phật.

Một tay phía sau buông lỏng, một tay kia nâng chuông Vạn Phật lên.

Nhỏ sam trắng bay lên, chỉ chốc lát đã lướt qua người La Hồng.

"Tiểu La, nhìn cho kỹ, xem cái gì mới thật sự là sức mạnh của chính đạo"

Phu tử nói.

Vừa dứt lời, ông liền đạp một chân xuống.

Mà trên diễn võ trường.

Ba vạn hòa thượng đều đồng loạt biến sắc, tận mắt chứng kiến Phu tử dùng một tay nâng chuông Vạn Phật lên thì vẻ mặt của họ bắt đầu đỏ lên, lần lượt từng hòa thượng ngồi xếp bằng.

Pháp La đại sư chấp tay hành lễ, áo cà sa phồng lên, cũng đột nhiên nhanh chân ngồi xuống.

Trong những gian tháp cổ ở xung quanh cũng có phật quang phun trào, có phật ảnh thấp thoáng ở nhân gian.

Mà ở mỗi tòa tháp cổ đều có một vĩ lão tăng đang ngồi xếp bằng.

Ánh mắt của bọn họ phức tạp nhìn Phu tử dùng một tay nâng chuông Vạn Phật.

Cho dù bọn họ không hề đồng ý với những hành động của Phật thủ Pháp Thiên, nhưng mà, dù sao thì Pháp Thiên vẫn là Phật thủ của Vọng

Xuyên Tụ bọn họ, là bộ mặt của Vọng Xuyên Tụ.
Bọn họ không thể không ra mặt.

Chương 448: Ô nhân gian này, Phu tử ta là vô địch (3)

Uỳnh!

Trong lúc tiếng niệm Phật vẫn vang lên từng hồi thì đột nhiên Phật quang bắt đầu tỏa ra hóa thành một bức màn sáng từ trên trời giáng xuống thẳng mặt đất.

Dưới lực kéo của chuông Vạn Phật, chợt đâm sâu về hướng Phu tử đang đứng.

Chuông Vạn Phật trong tay Phu tử vốn đã nặng nhưng nay còn nặng hơn gấp nhiều lần, giờ phút này, chuông Vạn Phật như mang theo sức mạnh Phật vận và Võ vận đã hóa thành thực chất.

Nặng như núi, tựa như bàn tay của Phật che lấp cả đất trời.

Nhưng, Phu tử lại bật cười.

"Muốn lấy Phật vận và Võ vận tám nhìn năm tới dọa lão phu sao?"

"Vừa đúng lúc... Tiểu La, xem cho kĩ"

Cánh tay của Phu tử đập mạnh, chuông Vạn Phật bị ném thẳng lên trên cao.

Phật thủ Pháp Thiên nhìn chăm chăm theo hướng của chuông, chấp tay hành lễ, sau lưng hiện lên một pho tượng Phật lớn cao tới vài trượng.

Đại Phật cũng chấp tay, muốn đập về phía Phu tử.

Chuông Vạn Phật lơ lửng, mà tay áo trên người Phu tử đột nhiên kéo căng, tung ra một kích, đánh mạnh vào thân chuông.

Coong!

Một âm thanh trong trẻo vang lên.

Hàng loạt Phật quang phát nổ, Đại Phật to lớn bao phủ cả Phật thủ kia cũng trực tiếp bị nổ tung.

Sắc mặt của Phật thủ thay đổi.

Phu tử cười, tung một chuông, đánh vào chuông Vạn Phật.

Tiếng chuông giống từng hồi như muốn nổ tung!

Tiếng chuông càn quét mở ra.

Mà Phật quang tản ra lại có hình dạng rách nát, càng khiến cho người ta sợ hãi chính là, trên chuông Vạn Phật cũng xuất hiện một vết nứt.

Vào lúc này, từng hòa thượng của Vọng Xuyên Tự đều biến sắc.

A Di Đà Phật... Mẹ kiếp!

Phu tử muôn làm gì?

Bên dưới.

La Hồng cũng kinh ngạc không kém!

Phu tử đang làm gì?

Định phá hủy cả chuông Vạn Phật luôn sao?!

Đây chính là sức mạnh của chính đạo?

Có thể bá đạo đến mức ấy à?!

Muôn làm gì thì làm?

Yêu người quá đi!

Mà trong Nê Hoàn Cung của La Hồng, Tà Thần Hư Ảnh lập tức bữu môi khinh thường.

"Tên tiểu La ngu xuẩn này, nhìn là biết chưa trải sự đời rồi, nếu ông ta muốn thì đừng nói là phá hủy chuông Vạn Phật, ngay cả diệt chủng Phật giáo thì đó cũng là chuyện sớm muộn mà thôi"

Vừa dứt lời, còn chèn thêm một tiếng "Hừ" lạnh đây ghen ghét.

Bên ngoài Vọng Xuyên Tự.

Vụ va chạm xảy ra vừa rồi làm cho tất cả cao thủ Nhất phẩm đều sững người.

Chuông Vạn Phật là thánh vật của Vọng Xuyên Tự, chính là bảo vật hàng thật giá thật, uy lực khó lường.

Kết quả là...

Trong lúc Phu tử và Phật thủ của Vọng Xuyên Tự đấu pháp, xuất hiện mâu thuẫn liên tục tiếp đánh nát chuông Phật.

Những lão tăng trong những cổ tháp xung quanh cũng ngưng trọng mở miệng.

"Phu tử... hà tất phải đến mức ấy?"

"Phu tử, xin dừng tay."

"A Di Đà Phật... xin dừng"

Bọn họ đều là những cao tăng đã đắc đạo tư lịch sâu rộng của Vọng Xuyên Tự, thực lực đều sâu không lường được. Có bọn họ chân nhiếp, đâm cao thủ Nhất phẩm vây xung quanh Vọng Xuyên Tự đều không dám có động thái gì.

Nhưng giờ phút này, trong lời nói của bọn họ đều lộ ra vài phần khẩn cầu.

"Lão phu cũng là người biết phân biệt phải trái, là các người dùng Phật vận và Võ vận chèn ép lão phu trước..."

Phu tử nói.

Vừa dứt lời.

Ông tung một chuông về hướng chuông Vạn Phật, năm ngón tay cuộn chặt lại thành quyền.

Một quyền mạnh mẽ đập xuống.

Uỳnh!

Chuông Vạn Phật thốt lên tiếng gào thảm thiết!

Ngay kể đó, trên diễn võ trường, hơn ba vạn hòa thượng chợt cảm thấy trong người có gì đó đang dâng trào, lần lượt từng võ tăng đều bị chảy máu từ miệng và mũi, phun ra máu tươi, sắc mặt trắng bệch.

Mặt đất dưới chân của pháp sư Đại La xuất hiện vết nứt, trên khuôn mặt hiện lên vẻ bi ai.

Phía trên vòm trời.

Chuông Vạn Phật nứt ra, tan tành thành những mảnh nhỏ!

Phật vận và Võ vận tám nghìn năm của Vọng Xuyên Tự mà chuông Vạn Phật phải gánh chịu cũng nứt toát ra tại thời điểm chuông vỡ vụn!

Từng đạo Phật quang như dòng thác chảy cuộn cuộn, nên mạnh xuống núi Vô Lượng.

Tại núi Vô Lượng đột nhiên bùng lên một cơn cuồng phong chấn động đất trời.

Phu tử đứng yên trên không trung, nhọ sam bay phát phối, liếc mắt nhìn La Hồng vẫn đang hốt hoảng, tròn tròn mắt.

Cái tên tiểu đệ tử ngốc này.

Bên trong đan điền của La Hồng, Hư Ảnh Thánh Nhân mở mắt ra, cười tươi như hoa, dùng tay tạo thành trận ngôn thánh nhân, từng chân ngôn chữ Chính bay ra, đập vào phía trên chuông Phật nhỏ.

Chuông Phật nhỏ kia run lên, bay ra khỏi đan điền của La Hồng.

Kể đó, nó bay lượn trên đỉnh đầu của La Hồng.

Phật vận và Võ vận tám nghìn năm của Vọng Xuyên Tự đang bị tản ra bốn vía nhanh chóng tụ lại xung quanh chuông Phật nhỏ.

Oanh!

Phật quang cường đại đập mạnh xuống như thác nước chảy xiết khiến cho cả ngọn núi Vô Lượng rung chuyển.

Ở bên ngoài, những cao thủ Nhất phẩm đứng xem đều ngẩn cả người.

Phật vận của Vọng Xuyên Tự... dễ dàng bị đánh cho nổ tung như vậy sao?!

La Hồng vội vàng ngồi thiền, chuông Phật nhỏ bay trên đỉnh đầu phát ra ánh sáng chói mắt, hấp thụ Phật vận liên hồi, Phật quang gột rửa toàn thân

La Hồng khiến cho thân thể của hần ở bên trong Phật quang càng lúc càng mạnh mẽ hơn.

Trong cơ thể La Hồng, «Địa Tạng Kinh» do Địa Tạng Bồ Tát truyền lại tự động vận chuyển, khiến cho vô số Phật quang tạo thành một vòng tròn nhỏ bao xung quanh hần.

Cửu phẩm, Bát phẩm, Thất phẩm...

Tu vi của Phật đạo tăng lên không ngừng như gong xiềng đã bị phá vỡ khỏi xiềng xích.

Ngay lập tức, hần đã đạt tới cảnh giới Tiểu Kim Cang Ngũ phẩm.

Mà quanh thân La Hồng, một phật quả màu vàng kim được ngưng tụ lại.

Đó là La Hán quả, cảnh giới Ngũ phẩm Tiểu Kim Cang còn được gọi là Nhất Quả Tiểu Kim Cang, thuộc về La Hán của Phật môn.

Chương 449: Ô nhân gian này, Phu tử ta là vô địch (4)

Lúc trước, dù cho La Hồng có Địa Tạng Kinh, nhưng muốn tu luyện đến trình độ như hiện giờ cũng không phải là chuyện dễ.

Nhưng mà, giờ phút này Phu tử phá hủy chuông Vạn Phật, dùng chính Phật vận tám nghìn năm của Vọng Xuyên Tự để cho La Hồng tu luyện.

Vì thế tu vi Phật đạo của La Hồng không ngừng tăng lên.

Chính La Hồng cũng đang sợ hãi.

Hóa ra thiên phú mạnh nhất của La Hồng hẳn lại là Phật tu?

Không lẽ La Hồng hẳn... sinh ra để làm hòa thượng sao?

Trên không trung.

Phu tử cười to.

"Là những năm này cho các người sống quá thanh thản nên mới khiến các người quên mất quy củ là gì, hôm nay, lão phu phá nát một chuông, cho các người ngộ ra thế nào là quy tắc"

Phu tử thản nhiên nói.

Kế đó, lời nói vừa dứt, ánh mắt của ông rơi xuống người Phật thủ Pháp Thiên đang ngồi thiền giữa đồng hoang tàn đổ nát.

"Còn về phần người, người nói đệ tử của ta nhập ma, muốn phong ấn nó dưới lòng đất ba năm trời sao?"

"Vậy thì lão phu sẽ phong ấn người trước."

Phu tử nói.

Vừa dứt lời, ông nâng tay lên nắm chặt lại, mười ngón tay đan vào nhau.

Những mảnh vụn của chuông Vạn Phật tụ lại với nhau nhanh chóng hình thành lại một chuông Vạn Phật mới không hề sút mẻ gì.

Phu tử vỗ vào đỉnh chuông.

Chuông Vạn Phật kêu gào.

"Không!"

Sắc mặt của Phật thủ Pháp Thiên thay đổi.

Ông ta đã làm gì?

Ông ta chỉ nói một câu La Hồng nhập ma thôi mà lại muốn phong ấn ông ta sáu mươi năm sao?

Phật thủ Pháp Thiên không cam lòng, từng viên phật châu quanh người xoay vòng rồi phóng thẳng lên trời, muốn đẩy chuông Vạn Phật ra.

Hai tay của Phu tử bắt chéo sau lưng, khí Chính Dương cuộn cuộn như Trường Hà chảy ngược.

Trường Hà ập thẳng xuống.

Phật châu bị chính khí trường hạ gột rửa, phật tính trên đó nhanh chóng tan vỡ, những âm thanh răng rắc liên tục vang lên, trên mặt phật châu xuất hiện đầy vết rạn.

Lạch cạch, từng viên hạt Phật rơi xuống đất, nảy lên không ngừng.

Phật thủ Pháp Thiên tu vi thông thiên, thế nhưng giờ phút này lại chẳng hề có sức chống trả.

Ông ta cười khổ.

"Nhân gian có Phu tử..."

"Người bảo vệ các quy tắc của nhân gian"

"Quy tắc là thành công của người, nhưng chính nó cũng tới buộc người."

"Người phong tỏa hầu hết hy vọng của mọi người... Sớm muộn gì người cũng thê thảm hơn cả bần tăng"

Pháp Thiên nói.

Kế đó, ông ta không còn giãy dụa nữa, yên tĩnh lại, chấp tay hành lễ.

Coong!

Chuông Vạn Phật nện xuống, bao phủ cả người Phật thủ Pháp Thiên.

Chuông phật nhanh chóng lún xuống, nửa cái chuông cổ đều bị khảm vào trong.

Một luồng khí vô hình bắt đầu từ thân chuông thổi ra tứ phía, khiến cho đồng phế tích của tòa tháp cổ trên mặt đất vỡ nát, tựa như một đóa hoa sen nở rộ vô hạn trên đại địa.

Trên không trung.

Những lời nói cuối cùng của Phật thủ Pháp Thiên khiến Phu tử cười nhạt.

"Mặc cho người là gió bắc Đông, Tây hay Nam"

"Ồ nhân gian này, ta là vô địch"

Lời vừa nói ra.

Phu tử nhìn La Hồng vẫn đang tiếp tục hấp thụ Phật vận.

Kế đó, ông khẽ cười một tiếng.

Ông rời đi mà không mang theo La Hồng. Lần này, không cần tới sáu bước, chỉ một bước cũng đã trải rộng tới sáu nghìn dặm.

Trở về huyện An Bình, trở về Tắc Hạ học cung, trở về tiêu lâu cũ kĩ ấy.

Phu tử ngồi xuống, nâng tay kêu Lý Tu Viễn rót trà.

Trà không nóng, vừa miệng.

Cùng lúc đó.

Trên tầng mây, Cao Ly Sĩ khoác áo bào tím cao quý, gia chủ đứng đầu Ngô gia - Ngô Sách đang ngự kiếm, và đạo cô quyền rũ lần lượt xuất hiện.

Phu tử nhấp một hợp trà, liếc nhìn họ.

Ba người hướng về tiêu lâu Xuân Phong chấp tay, quay đầu rời đi.

Phu tử bình thần nhấp một hợp trà, nhìn thoáng qua ba người trên không trung. Sắc mặt của Cao Ly Sĩ, người đã từng đối đầu với Lý Tu Viễn, thoáng thay đổi.

Bọn họ vừa hay tin Phu tử đã rời Tắc Hạ học cung liền dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến, hy vọng có thể nhân dịp này, thăm dò được chút bí mật, nhưng ai mà ngờ được rằng Phu tử trở về còn nhanh hơn bọn họ.

Phật thủ của Vọng Xuyên Tự... Ngay cả việc giữ chân Phu tử trong thời gian uống một hợp trà cũng không làm được sao?

Sắc mặt của ba cường giả của tam đại vương triều lúc này vô cùng khó coi.

Phu tử... quá mạnh.

Thực lực của Phật thủ Vọng Xuyên Tự không hề yếu, ít nhất bất kỳ người nào trong số họ cũng đều không phải là đối thủ của Phật thủ, trừ khi ba người cùng hợp lực để đối chiến với ông ta.

Nhưng một người mạnh như Phật thủ mà lại không thể chống đỡ nổi thời gian uống hết hợp trà.

Phu tử đã quay trở lại, điều này đồng nghĩa với việc vấn đề ở Vọng Xuyên Tự đã được giải quyết.

"Nếu đã đến rồi thì đừng vội đi, ngồi xuống uống chén trà đã"

Phu tử ngồi trong tiêu lâu Xuân Phong, cười nhạt nói.

Ba vị cường giả vô song của tam đại vương triều Cao Ly Sĩ, Ngô Sách và đạo cô nghe giọng của Phu tử truyền tới, sắc mặt ai nấy đều thay đổi, không chút do dự quay người xuyên qua lớp mây mù rời đi.

Chạy với tốc độ vô cùng nhanh, không dám nán lại dù chỉ một chút.

Phu tử chỉ dùng thời gian nửa chén trà nhỏ đã trấn áp được Phật thủ thì đương nhiên muốn đối phó với bọn họ thì thời gian còn nhanh hơn nữa.

Phu tử lên tiếng muốn giữ họ lại, nhưng ba người không do dự quay đầu bỏ chạy, nếu lỡ như chạy không thoát thì thật quá thảm.

Họ vốn định lợi dụng cơ hội Phu tử đi vắng để dò xét bí mật của Tắc Hạ học cung, mà bản thân Tắc Hạ học cung vốn đã là một bảo vật vô cùng quý giá, nếu có thể dùng trăm phương ngàn kế để lấy được thì chắc chắn sẽ khiến thực lực vương triều của bọn họ tăng lên nhanh chóng.

Nhưng hiện giờ, cái gì cũng chẳng cần nói nữa, chạy mới là thượng sách!

Chương 450: Tà tu, thật cô đơn! (1)

Thấy ba người phớt lờ mình, Phu tử mỉm cười.

Đặt chén trà xuống, chậm rãi đưa tay lên.

Cao Ly Sĩ tuy đã già nhưng sức chạy trốn rất nhanh, trong không khí nổ tung từng vòng rồi lại từng vòng, xếp chồng lên nhau tựa như một măng xà màu tím.

Ồ bên kia, Kiếm chủ của Ngô gia - Ngô Sách đang ngự kiếm mà đi, thể hiện ra phong thái tuyệt thế của Kiếm Tiên, hóa thành một luồng sao băng, kiếm khí để lại một luồng sáng chói phía sau, điên cuồng tiến về phía trước.

Còn về phần của đạo cô họ Hồng của Đại Chu thì trực tiếp đạp mây dưới chân, tăng tốc chạy.

Ba người đều thuộc dạng thực lực không tồi, nếu họ đã muốn bỏ chạy thì trong thiên hạ có rất ít người có thể bắt giữ được họ.

Trên núi Đông Sơn, Lý Tu Viễn nằm nghiêng dưới gốc cây đào đang khê đung đưa ở núi đá Kính Thượng, một cánh hoa rơi xuống được làn gió mang đi, vừa lúc Lý Tu Viễn bắt được, cười khê: "Nếu là người sau lưng các ngươi đến thì còn tạm được, còn các ngươi mà muốn chạy trốn ấy à, đúng là kẻ ngốc nằm mơ giữa ban ngày"

Lý Tu Viễn cười khê.

Làn mây trên bầu trời đột nhiên thay đổi, từng lớp mây trắng đang dần tập hợp lại, chậm chậm biến thành một bàn tay không lồ.

Dù họ có chạy đến đâu thì cũng không thể thoát khỏi bàn tay ấy.

"Đất trời trong lòng bàn tay."

Cao Ly Sĩ dừng lại, khí màu tím bao xung quanh người bùng nổ.

Ông ta vùng phát trần, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Đây cũng là sức mạnh của Phu tử sao?

Là thực lực chân chính của người đứng đầu trấn thủ nhân gian saot Ở phía bên kia, Ngô Sách và Hồng đạo cô đều đã dừng lại, không chạy thoát được, đối với sức mạnh thần thông quảng đại còn nhanh hơn tốc độ của bọn họ thì dù có chạy đến đâu cũng không thể thoát được.

"Phu tử, chúng ta chỉ vô ý mạo phạm..."

Ba người đều lơ lửng giữa không trung, khom người với phía dưới.

Bên trong tiểu lâu Xuân Phong.

Phu tử tự rót cho mình một chén trà, hớp một ngụm rồi cười nói:

"Vô ý mạo phạm? Vậy là cố tình làm sao?"

Dù rằng Phu tử vẫn đang ở tiểu lâu Xuân Phong, nhưng bên tai của ba vị cường giả này vẫn vang lên giọng nói hữu lực của Phu tử.

Ba người: "..."

Còn có cách nói lắt léo thế này sao?

"Các ngươi tò mò về Tắc Hạ học cung, lão phu không trách các ngươi, thế gian này mấy ai mà không tò mò về học cung cơ chứ..."

"Nhưng, tò mò quá, cũng không tốt đâu"

"Tắc Hạ học cung bây giờ như là biển chứa trăm sông, các ngươi ở nhân gian cũng tồn tại bá chủ một phương, đã đến đây rồi thì để lại ít đồ đi"

Phu tử nói.

Cao Ly Sĩ, Ngô Sách và Hồng đạo cô đều chợt hiểu rằng, Phu tử là đang muốn chiếm lợi của bọn họ!

Tuy trong lòng không muốn nhưng nếu bọn họ dám ra tay thử thực lực của Phu tử thì xác suất bị đánh chết sẽ là rất cao.

Hồng đạo cô là người đầu tiên thỏa hiệp.

"Phu tử, tại hạ có thủ pháp luyện chế Ngũ Hành Phù Giáp, có thể để nó lại cho Tắc Hạ học cung, mong rằng trong các hậu bối có người hữu duyên có thể học được truyền thừa này."

Hồng đạo cô nói, giọng nhẹ nhàng, êm tai.

Ồ trong tiểu lâu Xuân Phong, Phu tử vuốt chòm râu, gõ ngón tay vào thành ghế hai lần.

"Được"

Hồng đạo cô nghe vậy, trong tay liền xuất hiện một cuốn tập, chậm chậm tung lên, ngay tức khắc, quyển tập ấy hóa thành một đạo lưu quang phóng vào bên trong Tắc Hạ học cung.

Sau khi tung cuốn tập lên, Hồng đạo cô chợt phát hiện, Bàn Tay Không Lò ở giữa không trung đã biến mất.

Lúc này nàng ta mới giật mình phát hiện sự thật rằng chính bản thân mình vẫn đang lơ lửng trên không trung của Tắc Hạ học cung, không nhúc nhích được nửa bước, việc trốn chạy ngàn dặm của nàng ta vẫn chỉ đang là đứng yên một chỗ.

Hồng đạo cô hít một hơi sâu, mau chóng rời đi, quay trở về Đại Chu.

Mặt khác, Kiếm chủ của Ngô gia Đại Sở - Ngô Sách cũng lựa chọn thỏa hiệp.

Bản thân là một Kiếm tu, có lẽ ông ta có thể bỏ mặc tất cả, liệu mình tử chiến đến cùng.

Nhưng khi đối mặt với Phu tử không thể nhìn rõ thực lực này, tử chiến đến cùng chỉ là vô nghĩa.

Vì vậy, ông ta lựa chọn thỏa hiệp.

"Phu tử, tại hạ xin phép để lại Quyền thượng của «Kiếm thuật Ngô gia» cho Tắc Hạ học cùng với mong muốn hậu bối hữu duyên với kiếm tu có thể học được"

Ngô Sách lạnh lùng nói.

Phu tử mỉm cười hài lòng, nói: "Được."

Chờ khi bàn tay không lồ tản dần đi, Ngô Sách liếc nhìn xung quanh thì thấy Lý Tu Viễn đang cười mỉm đọc sách thánh hiền dưới gốc cây đào trong rừng.

Ông ta thở dài một tiếng, rồi ngự kiếm bay đi.

Mà trong lòng bàn tay không lồ, chỉ còn lại Cao Ly Sĩ.

Cao Ly Sĩ trầm ngâm một lúc lâu, lão biết nếu không để lại một món đồ tốt thì e rằng lão sẽ không ra khỏi được Tắc Hạ học cùng nửa bước.

"Phu tử, bản gia xin để lại «Bắc Đầu Kinh - Thiên Quyền Thiên»..."

Cao Ly Sĩ nói.

May mà cũng chỉ là một quyền Thiên Quyền Thiên, một trong bảy thiên của Bắc Đầu Kinh, cũng là thiên vô dụng nhất. Thiên Quyền, còn được gọi là văn khúc, có thể giúp cô đọng khí Chính Dương trên người, giúp Nho tu mở rộng chính khí trường hà.

Thứ này không giúp tăng thực lực mấy nhưng lại là thứ tốt đối với các Nho tu.

Cao Ly Sĩ là một thái giám, âm khí trong người rất nặng, vốn không thích hợp tu hành loại công pháp cô đọng khí Chính Dương này, vì vậy khi giao nộp cho Phu tử thì lão cũng không cảm thấy nuối tiếc.

Còn về «Bắc Đầu Kinh» này chính là bí truyền đã bị thất lạc từ lâu của Côn Luân Cung thì Cao Ly Sĩ không quan tâm, những thứ vô dụng dù quý giá đến đâu thì đều là phế vật với lão. Nhưng mà hiện tại có thể giúp lão ra khỏi đây thì đó là giá trị lớn nhất rồi.

Chương 451: Tà tu, thật cô đơn! (2)

Phu tử ngăn người, không ngờ lại có thứ tốt như vậy.

Nhìn thấy «Bắc Đầu Kinh» làm cho Phu tử nhớ tới La Hồng. Khí Chính Dương trên thân tiểu tử kia quá mức nồng đậm, bây giờ đã bước vào cảnh giới Hạo Nhiên của Nho tu Tứ phẩm. Nếu hắn muốn bước vào Tam phẩm Tiểu Nho thì không có vấn đề nhưng nếu muốn nhập Nhị Phẩm Chính Khí Trường Hà, ngưng luyện khí Chính Dương quanh thân thì tương đối khó.

Dù sao thì khí Chính Dương trên người tiểu tử kia cũng nồng đậm khác hẳn người thường.

"Được"

Phu tử gật đầu, lấy «Thiên Quyền Thiên».

Cao Ly Sĩ cúi người chào, từ trong ống tay áo lấy ra một chiếc lá vàng, chiếc lá rơi xuống và phóng vào trong học cung.

Ánh mắt của Cao Ly Sĩ phức tạp, rời đi ngay.

Ba người đã rời đi.

Bàn tay không lơ giữa không trung cũng không thấy tăm hơi đâu nữa.

Lý Tu Viễn cầm cuốn Thánh Hiền thư trong tay, sắc mặt phức tạp ngoài đầu lại nhìn về hướng của tiểu lâu Xuân Phong.

"Su phụ, cứ để bọn họ đi như vậy... Liệu có ổn không?"

"Nếu có thể thì nên giữ bọn họ lại"

"Tương lai có lẽ sẽ bớt áp lực hơn"

Lý Tu Viễn nói.

Phu tử lắc đầu: "Giữ bọn họ lại thì có thể nhưng không cần thiết"

"Hơn nữa, cũng không phù hợp với quy tắc..."

"Bọn họ chỉ tới xem xét, người nói chuyện không hợp liền giam giữ đối phương, như vậy thì khác gì tà ma?"

"Chúng ta là người đọc sách, muốn giảng đạo lý thì phải có chứng cứ."

Lý Tu Viễn nghe vậy, tiếc nuối thở dài một tiếng: "Haiz, vẫn là do tên Phật thủ đó quá yếu..."

Nếu Phật thủ có thể chống cự thêm một lúc lâu nữa, Phu tử chưa chắc có thể trở về nhanh như vậy.

Như vậy thì bọn Cao Ly Sĩ, Ngô Sách và Hồng đạo cô mới có cơ hội ra tay, một khi đã nhúng tay vào vừa đúng lúc Phu tử trở về thì thật sự là chuyện vui lớn rồi, sẽ có lý do để giữ bọn họ lại.

Ồ trong tiểu lâu Xuân Phong.

Phu tử ngồi trên ghế xích đu, đung đưa qua lại, nhìn về phía chân trời nơi trời và đất giao nhau, ánh mắt dần xa xăm, nụ cười trên mặt dần thu lại, hiện lên vài phần nghiêm túc.

Sắc mặt của ba người Cao Ly Sĩ, Ngô Sách và Hồng đạo cô sầm mặt xuống, ở trên vòm trời chia ra thành ba hướng mỗi người một ngã, hướng về Đại Hạ, Đại Sở và Đại Chu.

Chuyến đi lần này xem như tiền mất tật mang.

Bị Phu tử bắt tại trận, cảm giác như bị ông trời đùa giỡn.

"Quả nhiên, đám học giả không có gì tốt lành cả..."

Ngô Sách khoanh tay trước ngực, ngự kiếm ngồi ngay lại trên thân kiếm, mặt đen xì.

Vẫn là Kiếm tu bọn họ ngay thẳng.

Ngô Sách và Hồng đạo cô đều trở về Đại Sở và Đại Chu, sau khi từ biệt Nữ Đế Đại Sở và hoàng đế của Đại Chu thì lần lượt rời đi.

Phía trên hành lang, Nữ Đế Đại Sở hơi nheo mắt, nhìn về hướng của huyện An Bình, đôi môi đỏ mọng hơi nhếch lên.

Ở một nơi khác, hoàng đế Đại Chu nghe Hồng đạo cô sầm mặt báo cáo sự việc, không khỏi nở nụ cười.

Ông ta lắc đầu, xoay người trở về căn phòng luyện đan đầy mùi khói.

"Nhanh, nhanh..."

Tại thành Thiên An của Đại Hạ.

Trước Thiên Cực Cung.

Cao Ly Sĩ khí tức phập phồng, chậm rãi đáp xuống.

Bóng người khôi ngô đứng trên nóc thành đã biến mất.

Cao Ly Sĩ cung kính khong người, kể lại tình hình khi mình đi đến huyện An Bình không sót một chữ.

"Phu tử đánh bại Phật thủ chỉ bằng thời gian uống nửa chén trà..."

"Phu tử vẫn là vô địch ở nhân gian như trước"

Cao Ly Sĩ cảm khái.

Bóng người khôi ngô mỉm cười.

"Không ai hiểu rõ lão ta bằng trăm cả"

"Nếu lão đánh bại Phật thủ mà lâu hơn một chút thì... lúc đó mới thực sự là khó giải quyết"

"Hay cho một kẻ vô địch đứng đầu nhân gian"

Tiếng cười nhạt vang ra khắp Thiên Cực cung, ngay sau đó, bóng người nhanh chóng tan đi.

Cao Ly Sĩ cúi đầu, khuôn mặt già nua hiện lên vẻ khó hiểu.

Trên núi Vô Lượng, phật quang vạn trượng.

Phu tử đã rời đi, đến nhanh mà đi cũng nhanh.

Lúc tới thì chỉ cần sáu bước tương đương với sáu nghìn dặm đã tới được đây, lúc đi thì chỉ một bước đã biến mất.

Thần thông bậc này khiến trong lòng của nhiều cao thủ Nhất phẩm dậy sóng, đây mới thực sự là người mạnh nhất, người mạnh nhất thiên hạ này.

Là tồn tại mà cho dù là Lục Địa Tiên phía sau Thiên Môn cũng phải tự ti.

Mà ở Vọng Xuyên Tự, những gì còn sót lại chỉ là một đồng hỗn độn.

Phật thủ đức cao vọng trọng âm mưu chiếm đoạt lấy truyền thừa Địa Tạng, bị Phu tử phong ấn dưới chuông Vạn Phật đã bị đánh nát Phật vận sáu mươi năm.

Xem như là trừng phạt đối với những gì Phật thủ đã làm.

Còn về việc Phật thủ nói La Hồng nhập ma...

Nhiều cao thủ vốn còn có mấy phần tin tưởng bởi vì ông ta là Phật thủ đức cao vọng trọng, nhưng mà, hiện giờ...

Quả thực là một trò đùa lớn!

Ma cái đầu nguoi ấy!

La Hồng sắp thành Chân Phật luôn rồi kia kìa. Nếu hắn thực sự nhập ma thì mất của đám người ở đây đều có thể đào xuống làm bi chơi được rồi.

Phật vận tám nghìn năm của Vọng Xuyên Tự bị Phu tử dùng một quyền đánh nát, toả ra khắp núi Vô Lượng nên La Hồng có thể hút thoải mái.

Nhìn phật quang càng lúc càng sáng trên thân La Hồng, trong đó thỉnh thoảng lại xen lẫn khí Chính Dương rực rỡ, quả thật giống như Phật chủ chuyên thể, thánh nhân trùng sinh!

La Hồng từ một kẻ chẳng biết chút gì về Phật đạo, hiện giờ toàn thân đều chìm đắm trong Phật quang, đã bước vào cảnh giới Ngũ phẩm Tiểu Kim Cương, hơn nữa, do được vô số Phật quang chiếu rọi, quanh thân La Hồng lại tiếp tục ngưng tụ ra được viên La Hán Quả thứ hai, đang trùng kích cảnh giới Tiểu La Hán Tứ phẩm.

Chương 452: Tà tu, thật cô đơn! (3)

Cái này, mẹ nó... còn là người sao?
Đây đúng là lập địa thành phật bản hiện thực mà!
Có thể nói rằng La Hồng là người được lợi nhất trong chuyến đi tới Vọng Xuyên Tự lần này.

Hắn không những lấy được truyền thừa Địa Tạng, mà hiện giờ ngay cả Phật vận đã tồn tại hơn tám nghìn năm của Vọng Xuyên Tự cũng đều vào tay...

Nhiều cao thủ Nhất phẩm hoài nghi rằng là do Phu tử cố ý làm vậy.
Nếu không, Phu tử chỉ cần đánh bại Phật thủ là được, đâu nhất thiết phải phá vỡ chuông Vạn Phật khiến Phật vận của Vọng Xuyên Tự bị sụp đổ như thế chứ.

Trên đỉnh núi Vô Lượng.
Mưa gió lất phất, cơn mưa vàng rơi xuống tựa như Quan Âm đổ lệ, rơi nước mắt vì ngôi chùa cổ.

Giữa thiên địa hoàn toàn yên tĩnh.
Giờ phút này nhiều cao thủ Nhất phẩm nhìn Vọng Xuyên Tự, không nói gì.

Cho dù muốn nói, cũng không biết phải nói gì.
Tùng hòa thượng của Vọng Xuyên Tự, im lặng ngồi thiền trên điện võ trường nhìn La Hồng, nhìn Phật quang bao quanh người La Hồng, cảm xúc hỗn loạn.

Muốn ra tay ngăn cản, nhưng lại không dám.
Chuông Vạn Phật đã vỡ thành từng mảnh, Phật vận của Vọng Xuyên Tự đã mất đi chỗ nương nhờ, mà chuông phật nhỏ trên đỉnh đầu La Hồng kia, đang không ngừng hấp thu một lượng lớn Phật vận, góp nhặt phật vận, có lẽ nó sẽ trở thành thứ Vọng Xuyên Tự có thể dựa vào trong tương lai.

Phật vận của Vọng Xuyên Tự không biến mất mà chỉ là nó đã đi vào trong cơ thể của La Hồng.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Phu tử không dẫn La Hồng đi theo.
Ngoài việc không hợp quy tắc và La Hồng vẫn còn đang không ngừng hấp thụ Phật vận thì Phu tử cũng hiểu rằng, đến khi La Hồng đã hấp thụ Phật vận của Vọng Xuyên Tự thì cho dù Vọng Xuyên Tự không giúp đỡ đi nữa cũng sẽ không làm hại hắn, đây cũng coi như là một loại bảo vệ.

Lúc này, La Hồng đang rơi vào trạng thái kỳ diệu.

Tu vi Phật đạo vẫn tiếp tục tăng lên nhưng hấn không để ý lắm.
Thực lực của hấn tăng mạnh lên như vậy tất cả đều do Địa Tạng Kinh đang tự do vận chuyển.

Điều La Hồng quan tâm lúc này là Phật đang bên trong Nê Hoàn Cung.
La Hồng vốn chỉ ngưng tụ được ba ngọn Phật đăng, mà giờ khắc này, hấn mượn nhờ Phật quang, quan tưởng "Tiểu Tà Nhiên Đăng Kinh? lại lần nữa ngưng tụ được chín ngọn Phật đăng.

Chín ngọn Phật Đăng phát ra Phật quang trang nghiêm tựa như những cột trụ vươn lên trời cao, đứng vững chắc trong biên ý chí của La Hồng, khiến biên ý chí của hấn càng thêm kiên cố, vững như thành đồng!

La Hồng cảm thấy tinh thần lực của chính mình không ngừng tăng lên.
Lúc trước, khi La Hồng điều khiển Tà Ảnh Nhị phạm Ngô Thiên, thì sau khi Tà Ảnh Ngô Thiên bị giết năm, sáu lần, tinh thần lực của hấn sẽ bị tiêu hao cạn kiệt.

Nhưng bây giờ cho dù Tà Ảnh Ngô Thiên bị giết hai mươi hay ba mươi lần đi chăng nữa thì La Hồng cảm giác hấn vẫn cầm cự được.

Tinh thần lực được gia tăng như vậy rất có lợi cho La Hồng. Thân là một Tà tu ưu tú, muốn điều khiển được quân đoàn Tà Ảnh bất tử cường hấn thì tinh thần lực chính là cốt yếu.

Nếu tinh thần lực không đủ mạnh thì quân đoàn bất tử bị người ta nghiền ép một lần sẽ bị đánh tan đi hết, vậy thì còn dùng được cái rắm gì nữa.

Ý nghĩa của đoàn Tà Ảnh chính là bất tử bất diệt và bao vây mọi phía!
Nếu tinh thần lực của La Hồng đủ mạnh, thì dù có là Nhất phạm của Thiên bảng thì cũng sẽ bị La Hồng dấy dưa cho đến chết!
Một đàn kiến cũng có thể giết chết một con voi khổng lồ Uyển!

"Địa Tạng Kinh" lại lần nữa vận chuyển mấy tiểu chu thiên, La Hồng ngưng tụ được viên La Hán Quả thứ hai, bước vào cảnh giới Tiểu La Hán.

La Hồng chậm chậm mở mắt, tổng mắt mang theo mấy phần tang thương.

Sau lưng hấn, Phật quang đang tỏa sáng khắp nơi, có vẻ chuẩn bị hình thành một vòng Phật bàn.

Cùng với khí Chính Dương phiêu dật tản ra xung quanh.
La Hồng phát râu...

Nếu không phải trong Địa Tạng bí cảnh đã tinh lọc khí tử linh, điên tà sát đầy sát hải thì... Hấn, mẹ nó, suýt chút nữa lại tưởng rằng lại bị hút khô rồi.

Một thân dị tượng của hãn giờ phút này, nêu mà có người nhảy ra nói với hãn rằng, hãn chính là nhân vật chính năm trăm năm trước và năm trăm năm sau này, chắc chắn chính hãn cũng sẽ tin.

Tuy nhiên, La Hồng vẫn hiểu rõ bản chất thật sự của mình... là một tên Tà tu.

Dù là có khí Chính Dương hay Phật quang vô tận đi nữa thì cũng đều là hư ảo! Đều là giả hết!

Khí Chính Dương kia là do sự cân bằng của tà sát trong cơ thể bị phá vỡ nên mới hội tụ ra.

Còn về Phật quang vô tận thuộc về Phật vận đã tồn tại tâm nghìn năm của Vọng Xuyên Tự... thì có liên quan cái rắm gì đến La Hồng hãn chứ.

Ồ đằng xa.

Pháp La đại sư khoác áo cà sa, lông mày dài lướt bay trong gió, trong cơn mưa vàng đi chậm chậm từng bước đến chỗ của La Hồng.

Sắc mặt ông ta phức tạp, trong lòng vốn vừa cảm thấy thẹn vừa thấy áy náy. Nhưng mà, nghĩ lại thì, đối mặt với La Hồng, cái kẻ hút khô Phật vận tám nghìn năm, ăn đến đây bòn đây bát, miệng chảy mỡ thể kia thì có cái quái gì mà phải áy náy chứ...

Rõ ràng người bị thiệt hại, "mất máu" nghiêm trọng phải là Vọng Xuyên Tự mới đúng.

Đấu tranh hồi lâu.

Pháp La đại sư chỉ còn biết thở dài.

Hai bàn tay chấp lại hành lễ, ánh mắt nhìn La Hồng vô cùng chân thành, tha thiết: "A Di Đà Phật."

"La thí chủ, thí chủ và phật có duyên..."

"Thí chủ có muốn gia nhập Phật môn của Vọng Xuyên Tự? Phật thủ đời kế tiếp trừ người ra chẳng thể là ai khác..."

Chương 453: Tà tu, thật cô đơn! (4)

Hiện giờ, trong người La Hồng đang ẩn chứa Phật vận tám nghìn năm của Vọng Xuyên Tự. Đối với Vọng Xuyên Tự mà nói, đây chính là tiểu bảo bối của Phật tăng trên dưới trong chùa.

La Hồng nghe xong, khóe miệng giật giật.

Hắn không kiềm Địa Tạng đứng dậy, Phật quang và khí Chính Dương bên trong cơ thể đan xen vào nhau.

"Pháp La đại sư cứ đùa..."

"La Hồng ta, chính là tà ma"

Bên ngoài núi Vô Lượng.

Viên hạt tử nghiêng đầu, chống ngân thương, bật cười.

"Công tử thâm nho thật"

Triệu Tinh Hà nắm chặt thanh đao, mắt sáng ngời: "Công tử không hổ là học giả, mĩa mai người khác cũng đầy văn vẻ. Một khắc trước, Phật thủ của Vọng Xuyên Tự còn nói công tử là tà mà, mà bây giờ... vừa thấy công tử được Phật quang phổ chiếu liền vội vã phủ nhận?"

La Hồng: "..."

Cầu xin các người đừng nói nữa!

Lời ta nói là vô cùng chân thành đấy!

Hai người kẻ xướng người họa khiến sắc mặt của Pháp La đại sư hơi thay đổi, lúc lâu sau thở dài một tiếng.

"A Di Đà Phật"

"Bàn tăng đã hiểu"

"Chuyện lần này là Vọng Xuyên Tự có lỗi với La thí chủ, để bồi thường, Vọng Xuyên Tự vốn không xen vào việc phạm tục, nhưng lần này để đền bù cho La thí chủ thì Vọng Xuyên Tự sẽ phái hai người đã đạt tới cảnh giới Phật tu Nhất phẩm, ngưng tụ được Bồ Tát Quả đi theo bảo vệ cho La thí chủ."

Pháp La đại sư chấp tay hành lễ nói, sắc mặt thành khẩn.

Vừa dứt lời, sắc mặt của ai nấy đứng xung quanh đều thay đổi.

Mà La Hồng đang chống kiếm Địa Tạng lại chẳng mấy để ý đến lời của

Pháp La đại sư.

Hắn chỉ nhìn Pháp La đại sư, nở nụ cười.

Một lúc lâu sau.

Nụ cười dần vụt tắt, hắn thân nhiên nói.

"Vậy bây giờ... Bôn công tử có thể gặp Thất thúc được chưa?"

La Hồng vẫn không quên mục đích chủ yếu khiến mình tiến đến Vọng Xuyên Tự.

Dù rằng trong quá trình này đã xảy ra rất nhiều ngoài ý muốn, nào là gõ chuông, nào là xuất hiện bí cảnh, nhưng mà, La Hồng vẫn kiên trì mục đích ban đầu của mình, không chút dao động.

Hắn là tới gặp Thất thúc của mình, cũng chính là vị La Thất Gia đã hoá điên kia. La Hồng nghĩ, rất có thể trên người La Thất Gia ẩn chứa một vài bí mật, nếu không, Trần Bắc Vương không cần phải đưa La Thất Gia đã điên rồi đến Vọng Xuyên Tự.

Lẽ loi hui quạnh, không nơi nương tựa, không người chiếu cố không nói, nếu lỡ như La Thất Gia gặp phải tra tấn gì đó trên Vọng Xuyên Tự thì cũng không ai biết được.

Các loại tình huống này đều là nguyên nhân khiến La Hồng muốn gặp La Thất Gia một lần.

Huống hồ, dù gì cũng tới Vọng Xuyên Tự rồi, nếu tiện đường, vì sao không vào gặp một lần?

Trên Diên Võ Trường đã rách nát một nửa, cơn mưa màu vàng kim còn đang không ngừng rơi, nhưng mà dần dần dị tượng đã bắt đầu dịu lại, sau đó từ từ từ biến mất.

Pháp La đại sư nghe được dò hỏi cùng yêu cầu của La Hồng liền trầm mặc.

Không khí có chút quỷ dị.

Hồi lâu sau, Pháp La đại sư lại thở dài một hơi: "Về tình về lý, có thể"

"Nhưng mà, La thí chủ, việc phong ấn La Tiểu Bắc thí chủ vẫn luôn do Phật Thủ chương quản, mà hiện giờ, Phật Thủ..... Bị trấn áp phong ấn rồi, La thí chủ muốn gặp mặt La Tiểu Bắc thí chủ một lần, có lẽ cũng không phải là việc dễ."

Pháp La đại sư nói.

Lời nói của ông ta làm La Hồng không khỏi nhướng mày.

Trên mặt treo lên vài phần nghiền ngẫm và cười lạnh, lại muốn kiếm chuyện đúng không?

"Ngày thường, chúng ta đều rất ít đến chỗ Giếng Phật, cho dù có đến thì cũng không thể gặp La Tiểu Bắc thí chủ"

"Nếu La thí chủ thật sự muốn gặp, bản tăng đành mang La thí chủ đến chỗ Giếng Phật"

Pháp La đại sư chấp tay hành lễ, nghiêm túc nói.

"Pháp La đại sư, dẫn đường đi"

La Hồng nhàn nhạt nói.

Thì ra chuyện phong ấn La Thất Gia vẫn luôn do Phật Thủ không chế, hiện giờ La Hồng hoàn toàn không có một tia hảo cảm nào đối với Phật Thủ này, Phật Thủ này là một lão già chuyên đi hãm hại người khác, rất có khả năng có quan hệ với vương triều Đại Hạ.

Cho nên, La Thất Gia rất có thể chẳng hề thoải mái khi ở Vọng Xuyên Tự.

Nghĩ vậy, đôi mắt La Hồng không khỏi đông cứng lại, xoay người vẩy vẩy tay hướng về dưới chân núi Vô Lượng.

Phía dưới.

Ba người Viên Hạt Tử, Triệu Tinh Hà và Tư Đồ Vi thấy được sự kêu gọi của La Hồng, họ lập tức chạy lên đỉnh núi.

Bí cảnh Địa Tạng đã khép lại, Phật Thủ bị trấn áp, cứ việc Vọng Xuyên Tự khởi động phong tỏa, ngăn trở đại đa số cao thủ Nhất phẩm vào chùa, nhưng mà, ba người này đều có quan hệ với La Hồng, cho nên, các tầng nhân của Vọng Xuyên Tự cũng không cản trở.

"Pháp La đại sư, hiện giờ cũng xem như vào sâu trong Vọng Xuyên Tự, tại hạ lo lắng Vọng Xuyên Tự cài bẫy giết chết t, cho nên mang theo ba người hộ đạo, hẳn không tính là vấn đề gì đúng không."

La Hồng nói.

Hiện giờ Phu Tử đã rời đi, đợi lát nữa đánh nhau, cũng phải tìm người giúp đỡ mới được.

Pháp La đại sư nghe vậy, tăng bào bỗng phiêu dang, cười khở không thôi: "Không thành vấn đề"

Tên tuổi của Vọng Xuyên Tự đã bị Phật Thủ đập hư rồi.

Ba vị cao thủ Nhất phẩm là Viên Hạt Tử, Triệu Tinh Hà và Tư Đồ Vi đi theo phía sau La Hồng.

Pháp La đại sư thì đang dẫn đường phía trước.

Phía dưới, rất nhiều cao thủ Nhất phẩm ngo ngoe rục rịch, Phật vận tám ngàn năm của Vọng Xuyên Tự bị Phu Tử dùng một quyền đánh tan, đối với thiên hạ võ lâm mà nói, đây là một đại sự.

Có khả năng Vọng Xuyên Tự đã đại thương nguyên khí, không ít người tu hành đều muốn tra xét hư thật một chút.

Chương 454: Đánh cờ trước giếng Phật, rút đao đó là thiên (1)

Mà Vọng Xuyên Tự cũng không khiếm tốn, từng vị từng vị cao tăng đắc đạo liên tục ra tay, đánh cho những kẻ mang dây lòng mưu mô chạy đến tra xét thành trọng thương, lần nữa bảo vệ uy nghiêm của Vọng Xuyên Tự.

Mà chuyện Pháp La đại sư mang theo La Hồng đi gặp La Thất Gia, cũng nhanh chóng lan truyền ra.

Đôi mắt của không ít cường giả trong vương triều Đại Hạ đều lập loè ánh sáng.

Vọng Xuyên Tự chính là cổ tháp ngàn năm, bên trong có mấy chục tòa phật điện, từng ngọn núi từng ngọn núi liên kết với nhau, núi Vô Lượng rất lớn, có rất nhiều đỉnh núi, vị trí của Diển Võ Trường là trung tâm, mà phía sau trung tâm này còn có rất nhiều ngọn núi và cổ tháp ẩn nấp.

Vị trí giao phong lúc trước đều nằm trên đỉnh núi trung tâm, còn ngọn núi ẩn nấp đằng sau này thì không to lớn tráng lệ như vậy.

Nhưng mà, vẫn có rất nhiều cổ tháp như ẩn như hiện giấu mình trong rừng rậm.

Đi một hồi lâu, họ tới được một ngôi chùa miếu tương đối cổ xưa.

Trên vách tường màu son mọc đầy rêu phong màu xanh, chúng tùy ý sinh trưởng xiêu xiêu vẹo vẹo, khiến cho cổ tháp bị bao phủ trong một mảnh xanh biếc dạt dào.

"Giếng Phật là nơi cấm kỵ của Vọng Xuyên Tự

Đi tới phía trước cổ tháp này, Pháp La đại sư rút cuộc dừng bước chân lại, nhìn về phía La Hồng mà nói.

"Cái gì gọi là nơi cấm kỵ?"

La Hồng tập trung nhìn lại, hỏi.

"Ngài cứ tưởng tượng như Giếng Phật là một nhà giam, bởi vì nó cũng có chung một ý nghĩa là giam cầm, chẳng qua, ở trong Giếng Phật, có thể thời thời khắc khắc được Phật uẩn hun đúc, HẠ tâm thần có thể yên lặng.....

"Lúc La Tiểu Bắc thí chủ được đưa tới Vọng Xuyên Tự, ý chí hỗn loạn, điên điên khùng khùng, năng lượng trong kinh mạch cả người thác loạn chảy ngược, không giống giả vờ, năm đó rất nhiều người suy đoán La Tiểu

Bắc là giả điên, là giả khùng, nhưng mà, trên thực tế..... rất nhiều cao tăng trong chùa đều phán đoán, La Tiểu Bắc thí chủ là điên thật"

"Ban đầu La Tiểu Bắc thí chủ vốn không vào Giếng Phật, nhưng sau đó thì huỷ hoại sương phòng, làm bị thương tăng nhân chăm sóc..... Sau đó bị Phật Thủ an bày vào Giếng Phật."

Pháp La đại sư nói.

La Hồng nghe vậy, mày không khỏi nhướng lên, ban đầu hắn cũng suy đoán Thất thúc có phải giả điên hay không, hiện tại xem ra có thể là điên thật.

Bởi vì, giả điên ẩn mình trong một vài người thường còn có thể, nhưng muốn giấu diếm được tu sĩ Phật tu cường đại, sợ là rất khó.

"Trong Vọng Xuyên Tự, không tính là chủ điện thì có tám mươi một gian cổ tháp, cũng có tám mươi một miệng Giếng Phật, những Giếng Phật này đều tụ lại trong điện Giếng Phật, do ba vị lão tăng trông coi."

"Mà ba vị lão tăng này..... Thực lực cực mạnh, sâu không lường được, cụ thể mạnh đến mức nào thì không thể biết được"

"Có lẽ là Nhất phẩm, có lẽ..... Là cảnh giới Lục Địa Tiên hơn xa Nhất phẩm, đều có khả năng"

Pháp La đại sư nói với La Hồng.

Lời này vừa dứt.

Về mặt của đám người Viên Hạc Tử phía sau La Hồng khẽ biến.

Ba vị lão tăng cảnh giới Lục Địa Tiên?

Nội tình của Vọng Xuyên Tự này..... Quả thật khủng bố, không hổ là cổ tháp tồn tại mấy ngàn năm, thế lực có thể được xưng là thánh địa thiên hạ, đặt song song với Côn Luân cung.

Dù cho Phật Thủ bị Phu Tử trấn phong, dù cho bị phá đi tám ngàn năm Phật vận.

Nhưng mà, nội tình vẫn rất đáng sợ.

Tạm thời không bàn đến những cao tăng Nhất phẩm ngưng tụ Bồ Tát quả là Viên Thượng, Pháp La.

Vọng Xuyên Tự tồn tại qua năm tháng dài đằng đẳng như vậy, tuyệt đối đã ra đời không ít tăng nhân cảnh giới Lục Địa Tiên, có rất nhiều người trong số này đã an cư.

La Hồng chống kiếm Địa Tạng, nhìn về phía Pháp La đại sư, nói lời này là có ý gì?

Cảnh cáo sao?

Trải qua chuyện của Phật Thủ, La Hồng đã không có bao nhiêu niềm tin dành cho Vọng Xuyên Tự nữa rồi.

Pháp La đại sư nhìn ánh mắt cảnh giác của La Hồng, chấp tay hành lễ, thở dài, tâm thật mệt mỏi, ông chỉ nhắc nhở thiện ý mà thôi.

"La thí chủ, lão nạp mang thí chủ đến nơi này đã là cực hạn."

"Nếu là bình thường, muốn vào Giếng Phật thì phải có mệnh lệnh của Phật Thủ, ba vị tiền bối tất nhiên sẽ làm việc theo lệnh, nhưng mà, hiện giờ, Phật Thủ bị Phu Tử trấn phong, trong Vọng Xuyên Tự không có ai có thể thỉnh được ba vị lão tăng, trừ phi xác định là Phật Thủ đời kế tiếp, mà Phật Thủ vẫn chưa ngã xuống, cho nên Phật Thủ đời kế tiếp cũng không có khả năng xuất hiện"

Pháp La đại sư nói.

Hắn nhìn về phía La Hồng, mang theo vài phần áy náy: "Nếu La thí chủ muốn vào Giếng Phật, gặp mặt La Tiểu Bắc thí chủ, có lẽ phải có được sự tán thành của ba vị tiền bối"

Lời này vừa dứt, không khí lập tức trở nên lạnh lẽo vài phần.

Pháp La đại sư cũng bất đắc dĩ, quy tắc trong chùa là như thế, hơn nữa, quy tắc này cũng không phải ông ta định ra.

"La Hồng ta tới Vọng Xuyên Tự một chuyến để gặp Thất thúc nhà mình, còn phải trải qua chín chín tám mươi một kiếp đúng không?"

La Hồng cất tiếng cười nhạo.

Hắn che lòng ngực, chỗ đó có quyền sách da người đang tỏa ra hơi ấm, lúc trước trong bí cảnh Địa Tạng, hắn đã thu được một số lượng lớn tội ác do nhắm vào đối tượng, La Hồng vẫn chưa kịp liếc nhìn một cái.

Hiện tại, La Hồng gấp không chờ nổi muốn giải quyết chuyện của La Thất Gia xong rồi tìm một nơi không người để xem cho kỹ thu hoạch tội ác của lần này.

Nhưng mà, đám hòa thượng của Vọng Xuyên Tự này lại tung chiêu này rồi tới chiêu kia.

La Hồng cũng có chút thẹn quá thành giận.

Chương 455: Đánh cờ trước giếng Phật, rút đao đó là thiện (2)

"Lúc trước Trần Bắc vương mang Thất thúc ta tới đây, là vì mượn sự thanh tịnh của Vọng Xuyên Tự, nhằm xóa đi chứng cuồng bạo của Thất thúc do điên khùng mà hình thành Kết quả, các người an bài Thất thúc trong Giếng Phật giống như lao tù còn chưa nói, hiện tại, người của La gia là ta tới gặp Thất thúc, lại còn phải vượt qua vô số cửa ải nữa."

"Như vậy là có ý gì?"

La Hồng nói.

Pháp La đại sư thở dài một hơi, ông ta có thể nói cái gì?

Vọng Xuyên Tự quả thật là vô lý trước, La Thất Gia vốn dĩ chỉ ở trong một thiên viện của Vọng Xuyên Tự, nhưng vào một ngày, La Thất Gia nổi điên, hủy đi thiên viện, còn đả thương mấy vị võ tăng, Phật Thủ lập tức hạ lệnh, phong ấn ông ta xuống Giếng Hiện tại nghĩ đến, trong này hình như có rất nhiều mờ ám.

Tuy rằng La Thất Gia điên khùng, nhưng khi vào Vọng Xuyên Tự, được Phật niệm hun đúc, ở trong nơi thanh tịnh, thường xuyên làm bạn với thanh đăng cổ Phật, còn xem như an tĩnh, căn bản sẽ không xuất hiện tình huống đả thương võ tăng.

Pháp La đại sư cảm thấy, có lẽ là bắt đầu từ khi đó, Phật Thủ đã liên thủ với Hạ gia rồi.

La Hồng không nói cái gì nữa, nâng tay lên, ấn lên trên cánh cửa đá cổ nát của cổ tháp.

Cửa đá bị đẩy ra, cùng với kẽo kẹt còn có tiếng lạo xạo của xiềng xích.

Một luồng khí cơ mạnh mẽ tuyệt đối đột nhiên lao vút ra.

Sắc mặt của ba người Viên Hạt Tử, Triệu Tinh Hà và Tư Đồ Vi lập tức căng cứng, đồng loạt bước ra một bước đứng trước người của La Hồng.

Khí thể của ba vị cao thủ Nhất phẩm lôi cuốn lên uy áp thiên địa chân thật như long, cứ như có thần long gào rống, giáng xuống từ trên trời, va chạm với khí thể uy áp dâng lên từ bên trong điện Giếng Phật.

Oanh!

Ba người lại bị uy áp khí thể này áp bách, không chịu được mà lui về phía sau.

Mỗi một bước ba người thoái lui về phía sau đều sẽ giẫm mặt đất xuất hiện từng dấu chân lõm xuống chừng nửa ngón tay.

Bọn họ hoảng sợ ngẩng đầu, lại phát hiện quần áo trên người La Hồng tuy bay phất phới, nhưng lại mang sắc mặt bình tĩnh, lù là bất động trước khí thế như thế này.

Ba Nhất phẩm như bọn họ còn không chịu được áp lực như vậy, La Hồng lại chống đỡ được nhẹ nhàng như thế.

Công tử..... Vẫn là người hay sao?

Mà La Hồng chống kiếm Địa Tạng, đẩy cánh cửa ra, hẳn cảm nhận được uy áp khủng bố, gương mặt lại không có biến hóa quá lớn.

Uy áp này tuy mạnh, nhưng so với uy áp không lồ phảng phất như đối mặt với toàn bộ thế giới khi ngôi xếp bằng trên đài sen Địa Tạng màu đen trong bí cảnh kia, thì chẳng xá gì.

Mũi kiếm của kiếm Địa Tạng vượt qua mặt đất, hẳn bước vào trong điện Giếng Phật.

Vừa vào điện Giếng Phật, đó là một trung đình to lớn như quảng trường, bốn phía đều là cổ thụ sum xuê rậm rạp, mỗi cây đều dâng lên tận trời xanh, che kín một mảnh âm u.

Mà trên mặt đất kia còn có tám mươi một cái miệng giếng cổ, mỗi một cái giếng cổ đều có kích thước bằng nóc nhà của một căn phòng, mà hàng loạt những nắp giếng dùng sắt tinh khiết trầm trọng luyện chế thành, bao trùm ở trên đó.

La Hồng nhìn lướt qua Giếng Phật, ánh mắt liếc ngang, dừng lại ở ba vị lão tăng tuổi già sức yếu đang ngồi xếp bằng ở bàn thờ Phật phủ kín rêu phong và dấu vết năm tháng.

Trên người ba vị lão tăng bao phủ bụi đất dày nặng, cứ như mấy chục năm chưa từng động đậy, hòa hợp với bàn thờ Phật thành một thể, như đã hóa thân thành tượng Phật.

Mà uy áp thiên địa khủng bố kia cũng được phóng thích từ trên người ba vị lão tăng này.

Có từng sợi từng sợi xiềng xích nối từ từng miệng lại từng miệng Giếng Phật, liên kết với ba lão tăng trên ba bàn thờ Phật.

Bỗng nhiên, một vị lão tăng giữa mây phủ kín bụi bặm, chấn động làm rơi bụi trần năm tháng trên người xuống, mở ta đôi mắt tràn đầy tang thương nhìn về phía La Hồng.

Hai vị lão tăng còn lại trên bàn thờ Phật cũng trợn mắt, nhìn về phía La Hồng.

Áp lực trong thiên địa đột nhiên trở nên thật lớn, cứ như ba Phật sống đang quan sát La Hồng.

"Tại hạ là La Hồng, cháu trai của Trấn Bắc vương, muốn đến gặp mặt Thất thúc La Tiểu Bắc, thỉnh ba vị thần tăng phối hợp cho."

La Hồng nhìn ba vị lão tăng, nói.

Hắn nhìn không thấu thực lực của ba vị lão tăng, nhưng mà, có thể phỏng đoán ra được, ba vị lão tăng này Tuyệt đối rất mạnh.

Lời nói quanh quẩn trong chùa miếu chứa đầy khí thức năm tháng cổ xưa.

Không có đáp lại, ba vị lão tăng đều mở to đôi mắt vẫn đục mà nhìn La Hồng.

Bọn họ ngơ ngẩn mà nhìn.

Hồi lâu sau, một vị lão tăng với làn da trên mặt khô quắt như vỏ cây ngàn năm nở nụ cười.

"Chịu tải tám ngàn năm Phật vận của Vọng Xuyên Tự"

"Thí chủ có duyên với Phật, đã là phúc duyên, cũng là nghiệt duyên"

Lão tăng nói.

La Hồng tay cầm kiếm Địa Tạng, bạch y phát phối, phun ra một hơi, chậm rãi nói: "Ta biết, tiền bối muốn lệnh của Phật Thủ mới chịu mở Giếng Phật ra, để ta gặp Thất thúc đúng không?"

"Nhưng mà, Phật Thủ đã bị lão sư Phu Tử của ta phong ấn dưới chuông Vạn Phật bị một quyền đánh nát rồi lại ngưng tụ một lần nữa, trấn phong sáu mươi năm rồi, hắn sẽ không có cơ hội phát l)

ra mệnh lệnh.....

Vị lão tăng kia nở nụ cười, sao lão lại nghe không ra hàm ý trong câu nói của La Hồng, La Hồng là đang mượn Phu Tử tới đề lão đây mà.

"Thiên địa có quy tắc, mạnh như Phu Tử, cũng phải giữ quy s ® "Nếu không trật tự của thiên hạ sẽ tan vỡ, sẽ có tà ma bộc phát bì lan tràn, trăm họ lầm than.....

Lão tăng nói.

Chương 456: Đánh cờ trước giếng Phật, rút đao đó là thiền (3)

"Cho nên, cũng phải giữ vững quy tắc, nếu thí chủ không có lệnh của Phật Thủ, vậy muôn gặp tội nhân dưới Giếng Phật thì phải làm theo quy tắc đi"

Lời nói vừa dứt.

Lão tăng ngồi xếp bằng trên bàn thờ Phật vươn tay từ từ đẩy về phía trước.

La Hồng chưa phản ứng kịp thì đã cảm thấy tâm thần lay động, bị lôi kéo vào trong một mảnh trời đất huyền bí.

Mà bên ngoài điện Giếng Phật.

Viên Hạt Tử nghiêng đầu, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Triệu Tinh Hà và Tư Đồ Vi cũng nhíu mày, có vài phần bất an.

Một mình La Hồng đối mặt với ba vị lão tăng của Vọng Xuyên Tự là rất nguy hiểm, thực lực của ba lão tăng kia sâu không lường được, nếu chỉ thoáng có ác ý thì La Hồng nhất định sẽ phải chịu đau khổ.

Pháp La đại sư lại chấp tay hành lễ.

"A đi đà phạt, ba vị thí chủ an tâm, hiện giờ trên người La thí chủ chịu tải tám ngàn năm Phật vận của Vọng Xuyên Tự, các tiền bối sẽ không hạ tử thủ đối với La thí chủ."

Lời này vừa dứt, ba người cũng an tâm không ít.

"Nhưng mà, giờ phút này, La thí chủ đã tiến vào lĩnh vực tinh thần mà tiền bối bố trí La thí chủ muốn gặp mặt La Tiểu Bắc thí chủ, nhất định phải phá được cục diện mà tiền bối bày ra."

"Điều này là quy tắc của Vọng Xuyên Tự"

Pháp La đại sư nói.

Tinh thần tranh phong?

Ba người Viên Hạt Tử vừa mới an lòng, lại lập tức sầu lo.

Tinh thần tranh phong là trí mạng nhất, La Hồng cũng chỉ là tu sĩ Tứ phẩm, sao có thể tranh phong ý chí với lão tăng đã tu mấy trăm năm này?

Cái này không phải khi dễ người ta hay sao?

Mà giờ khắc này, La Hồng cảm giác tất cả mọi thứ trong thiên địa đều đang biến hóa.

Chờ hẩn mở mắt ra, đã phát hiện trước người hiện lên một quảng trường thật lớn, phía trên quảng trường như có từng luồng từng luồng Phật quang, chúng đan xen lại với nhau, hình thành một bàn cờ thật lớn.

Mà đối diện bàn cờ, vị lão tăng ngồi xếp bằng trên bàn thờ Phật kia đang ngồi ở dưới đất.

La Hồng hơi hơi quay mặt, có thể nhìn thấy bên cạnh có một cờ hộp, trong hộp cờ chất đầy quân cờ màu đen tròn trịa.

"A đi đà phạt"

"Quy tắc của Vọng Xuyên Tự, nếu thí chủ muốn gặp người trong Giếng Phật, cần phải phá được ván cờ, cờ này không phải so sánh đánh cờ, chỉ đấu thiên tâm"

"Cho dù là thiên nhân ở phía sau Thiên môn giáng trần, cũng là như thế"

"Cho dù Phu Tử đích thân đến đây, cũng phải phá cục trước."

Lão tăng trên bàn thờ Phật nhàn nhạt nói.

"Nếu phá cục thất bại, sẽ bị tâm ma quán thân, sẽ gặp phải buồn bực không vui, nửa đời thất bại, nếu không thường xuyên làm bạn với thanh đăng cổ Phật thì sẽ ăn ngủ không yên, thí chủ, xin hãy suy nghĩ kỹ rồi mới làm."

La Hồng gật gật đầu, ý bảo đã hiểu rồi.

Hẩn khoanh chân ngồi xuống, ngồi xuống tức là nhập cục, nhập cục tự nhiên không hối hận.

Hẩn vươn tay, cầm lên một quân cờ đen trong hộp.

Tốc chiến tốc thắng, hẩn đang vội vã giải quyết xong chuyện ở nơi này, tìm một chỗ không người để xem xét thu hoạch tội ác đây này, phải nhân lúc còn sớm coi cho kỹ, La Hồng sợ trễ nãi thì tội ác sẽ bất tri bất giác không còn diễm nào.

Lão tăng trên bàn thờ Phật nhìn thấy La Hồng cư nhiên không chút do dự nào mà ngồi xuống, cũng không nói gì.....

Tuy rằng đánh cờ tinh thần không bị ảnh hưởng lớn bởi tu vi, nhưng mà sự việc tinh thần có mạnh mẽ hay không cũng có quan hệ với tu vi.

Công tử trẻ tuổi của Trần Bắc vương phủ này thật sự là có chút khinh suất.

Đợi lát nữa tinh thần bị hao tổn, sợ là sẽ hối hận không kịp.

Người trẻ tuổi đều như thế, không gánh chịu chút quả đắng thì căn bản không biết kính sợ.

Phá cục, cũng cần nhập cục.

Nhập cục thì yêu cầu đầu tâm bác thiên (So đầu tâm tính, vật lộn tĩnh tâm).

"Thí chủ, cục chưa thành, còn thối lui không? Lui hay không?"

Lão tăng trên bàn thờ Phật nhìn về phía La Hồng, lại hỏi lần nữa, lão tính lại cho La Hồng một cơ hội, nếu không một khi ván cờ tinh thần hình thành thì sẽ không thể lui bước.

La Hồng lắc đầu, nhắm mắt lại.

Ngay lập tức, một chiếc Phật đăng đang cháy lơ lửng bên cạnh hắn, Phật quang soi chiếu xuống từ trong ngọn đèn, làm cho lòng La Hồng tỉnh táo tĩnh lặng.

Trên người La Hồng cũng là có Phật quang bắt đầu cuộn cuộn, mơ hồ muốn hình thành hà quang ngũ thái ở cái gáy của hắn, thực thể hóa thành Phật bàn thật sự.

Có lẽ là cảm thấy một chiếc Phật đăng này cũng không đủ nhiều.

Tâm thần của La Hồng khẽ động, chiếc thứ hai, chiếc thứ ba, thứ tư:

Liên tục năm chiếc Phật đăng, từ từ lơ lửng ở đó, như năm vầng trăng đang treo ở quanh người hắn.

"Ta chuẩn bị sẵn sàng rồi, đến đây đi"

La Hồng tập trung mà nói.

Lão tăng: "....."

Nhìn Phật đăng bay lơ lửng quanh thân La Hồng, và cả hà quang ngũ thái cùng Phật bàn mơ hồ kia.....

Trang bị bán thân khắp người thế này, thật sự là sáng mù mắt của lão.

"A di đà Phật..... Vậy thì bắt đầu thôi."

Lão tăng nói.

Lời nói vừa dứt, ngón tay khô khốc như vỏ cây ngàn năm của lão tăng kẹp lên một quân cờ trắng hỗn nguyên, quân cờ hạ xuống.

Phía trên bàn cờ rộng lớn như quảng trường trước người lập tức có quân cờ trắng đen xuất hiện.

Giống như hai con rồng trắng đen to lớn đang quần lấy nhau chém giết trên bàn cờ.

Mà quân cờ màu đen La Hồng đang cầm lập tức nặng tựa ngàn vạn cân, một ý niệm mạnh mẽ tuyệt đối đang dâng trào lên từ trên bàn cờ, chảy từ quân cờ vào biển tinh thần ý chí của hắn.

Trong Nê Hoàn Cung, Hư Ảnh Tà Thần rất có hứng thú mà quan sát, giống như đang xem diễn.

Trong lòng lão tăng trên bàn thờ Phật như có cảm giác, ngẩng đầu, phảng phất như có một con quái vật khổng lồ đang quan sát bàn thờ, làm cho trái tim lão run rẩy.

Chương 457: Đánh cò trước giếng Phật, rút đao đó là thiên (4)

Mà giờ phút này, hình ảnh trước mắt La Hồng bị ý niệm tinh thần kéo dài khiến phát sinh biến hóa.

Như ảo cảnh, lại không phải ảo cảnh.

Chỉ trong nháy mắt.

La Hồng phát hiện, trong tay hắn xuất hiện một thanh loan đao đang nhuần máu tươi, đứng lặng trên một mảnh đất trống trước trại cướp được ánh trăng lạnh thê lương chiếu rọi.

Chung quanh chông chát thi thể, mùi máu nồng nặc gần như lan tràn khắp trời đất.

"Cầu xin người, đừng giết bọn ta....."

Ồ trước mặt La Hồng, một đồng trẻ nhỏ đang quỳ rạp đó, gào rống, khóc thút thít.

Khiến người ta thương hại.

La Hồng hoảng hốt, hắn đột nhiên hiểu ra, đây chính là do ván cò bắt hắn đưa ra lựa chọn.

Rút đao, hoặc là không rút đao.

Ánh mắt La Hồng có chút hoảng hốt, tiếng khóc thê lương mà đáng thương của trẻ nhỏ làm La Hồng nhìn không được nảy sinh thương hại, muốn thu đao lại.

Nhưng mà vào lúc hắn sắp thu đao, năm chiếc Phật đăng quanh người đã hiện lên, làm tâm trí của hắn tỉnh táo lại.

La Hồng nhú mày, nhìn đám trẻ nhỏ đang khóc thút thít thương tâm kia, mà dưới sự chiếu rọi của Phật đăng, trong lúc mơ hồ, có thể nhìn thấy trên mặt những đứa trẻ này có một tia oán độc vô cùng vằn vện chợt lóe rồi biến mất.

Từ từ phun ra một hơi, La Hồng keng một tiếng..... Rút đao.

Phụt!

Tiếng khóc của đám trẻ con đã ngừng lại, thiên địa bỗng yên ắng.

Mà La Hồng lại nỉ non: "Ta là Đại Phôi Đản được chính thức công nhận"

Cùng lúc đó.

Trong Nê Hoàn Cung, Hư Ảnh Tà Thần nâng tay lên che mặt lại:

"Tiêu La ngu xuẩn này..... Người cũng xứng được gọi là Đại Phôi Đản sao?!"

"Đám trẻ con này đã vô cùng oán hận người, quan niệm sớm đã vặn vẹo, thiện ác bất phân, nếu người là đại ác nhân, không nên giết bọn chúng, nên giữ chúng lại, dạy dỗ cho tốt, bọn chúng hận người, người lại có thể mượn tay bọn chúng, làm đủ chuyện xấu!"

"Đây mới là phương thức xử lý chính xác! Tiêu La ngu xuẩn!"

"Quả thực là làm mất hết mặt mũi của Tà tu chúng ta!"

Mà lão tăng trên bàn thờ Phật thoáng có chút kinh ngạc, lại phát hiện đôi mắt của La Hồng rất trong trẻo, đã hạ quân cờ xuống, nhìn vào đôi mắt của lão tăng.

Lựa chọn rút đao sao?

Kỳ thật ván này.

Rút đao đó là thiện.

Thế nhân đều thường lựa chọn thu đao, bởi vì chỉ nhìn thấy sự thương hại trước mắt, nhưng bọn họ không nghĩ tới những đứa trẻ sinh trưởng trong phi trại, đã quen nhìn cảnh giết người này trong tâm đã sớm sinh oán niệm, bọn họ thu đao, tương đương với thả ra rất nhiều cường đạo, tương lai bọn chúng sẽ lại trưởng thành, thành hãn phi đương thời, giết người phóng hỏa, thậm chí tàn nhẫn hơn gấp trăm lần, ngàn lần đề tới báo thù.

Giết những đứa trẻ này, không cho những đứa trẻ này từ bị, lại tương đương với từ bị cho người trong thiên hạ.

Đôi mắt của La Hồng rất tỉnh táo, quân cờ đen được đặt lên bàn cờ.

Hắn bình tĩnh nhìn lão tăng.

Lão tăng nhìn vào đồng mắt của La Hồng, tuy không có từ bị, nhưng phật quang trên người La Hồng chiếu khắp, lại toàn là từ bị.

La Hồng nói: "Cục này có tính đã phá?"

Lão tăng: "Phá, nhưng bản tăng muốn hỏi, chẳng lẽ thí chủ chưa từng mềm lòng?"

La Hồng nói: "Nếu khóc thút thít hữu dụng, vậy thì đổ máu làm gì?"

Lão tăng tạo chấp tay lại: "Không hổ là người gánh vác tám ngàn năm Phật vận của Vọng Xuyên Tự, minh tâm kiến tính, nhất niệm ngộ Phật....."

La Hồng: "2"

Hình như có chỗ nào không thích hợp.

"Thí chủ, bản tăng đã hiểu"

"Người đã hiểu cái gì?"

"Thí chủ cho rằng bản tăng đã hiểu cái gì, vậy đó là cái đó....."

La Hồng lười tốn miệng lưỡi, chỉ hỏi: "Vậy ta có thể gặp Thất thúc không?"

Lão tăng trên bàn thờ Phật ngẩng đầu, nhìn hư ảnh biến mất phía trên bàn cờ làm lòng lão còn sợ hãi.

Chấp tay hành lễ, gật đầu.
"Có thể."

La Hồng đi vào sâu bên trong Vọng Xuyên Tự, đi gặp Thất Gia của La gia.

So với việc Vọng Xuyên Tự xuất hiện bí cảnh Địa Tạng, Phu Tử ra Tắc Hạ Học Cung thì tin tức Phật Thủ bị một chiêu phong ấn lại tương đối không thú vị mấy.

Khách giang hồ trong thiên hạ thích nghe tin tức các thiên kiêu trên chiến bảng tranh phong trong bí cảnh Địa Tạng hơn.

Nhưng mà, đối với rất nhiều thế gia của vương triều Đại Hạ mà nói, tin tức này lại vô cùng quan trọng.

Rất nhiều người đều đã rõ, vì sao vô duyên vô cớ La Hồng lại đi đến Vọng Xuyên Tự?

Thực hiện nhiệm vụ, mục đích duy nhất chính là La Thất Gia.

Mà La Thất Gia bị điên của mười lăm năm trước có thật sự điên rồi không?

Đến tận bây giờ, La gia vẫn chưa phản Hạ, cho dù La Hồng bị các thế lực lớn vây giết ở phủ Giang Lăng, nhưng La gia vẫn chưa từng tỏ thái độ rõ ràng về việc muốn phản Hạ. Dù cho thế cục khắp nơi đều trở nên vô cùng căng thẳng, dù cho mật thám và người của Hạ gia trong ba mươi sáu thành ở Tắc Bắc đều đã bị nhổ bỏ.

Nhưng mà, La Hậu và Trần Bắc Vương, không phản chính là không phản, khi nào họ chưa chính thức hô lên khẩu hiệu phản Hạ, vậy thì La gia vẫn là La gia của vương triều Đại Hạ.

Rất nhiều người đều đang suy đoán, có khả năng người của La gia đang chờ đợi điều gì đó.

Mà hiện tại, đã nhìn ra.

Người của La gia đang chờ đợi La Thất Gia này.

Có lẽ, đợi đến lúc La Hồng đi ra khỏi Giếng Phật trong Vọng Xuyên Tự, thì vị La thất gia đã điên mười lăm năm kia, sẽ lộ ra diện mạo thật sự trước mặt mọi người.

Chương 458: Phàm nhân, người đang trào phúng Chỉ sao? (1)

Tắc Bắc.

Trên một tòa thành trì nguy nga, phủ kín vết đao, vết kiếm.
La Hậu đang mặc hắc giáp trên người, ánh mắt lạnh lùng.
Trong tay ông có tin tức được truyền về từ Vọng Xuyên Tự.

Ông quả thực không ngờ tới, lần này Vọng Xuyên Tự lại trở thành nơi thiên hạ đổ máu, cường giả Địa Bảng các đại vương triều trong thiên hạ đều chết từng tốp từng tốp một.

Hơn nữa, đều là bị La Hồng lừa giết.

"Có Phu Tử ra tay, thì có lẽ không cần phải để ý đến việc sau khi nhận được truyền thừa Địa Tạng nữa. Cho dù có một vài cường giả mơ ước, cũng không có khả năng làm lơ quy tắc mà ra tay, nhưng Phu Tử ra tay, cũng đồng nghĩa với việc..... Kế tiếp, hai bên đều phải tiến hành trong phạm vi quy tắc"

La Hậu vươn tay, đặt lên trên mặt thành trì loang lổ, che kín phong sương kia.

"Hơn nữa việc bí cảnh Địa Tạng lần này cũng để lộ ra một chuyện, Phật Thủ của Vọng Xuyên Tự cư nhiên có liên hệ với Đại Hạ, tất cả bộ cục của lão đầu kia Đều đã công cốc hoàn toàn À+s1% TÔI.

"La Hồng nhất định sẽ mang theo Thất đệ đi ra khỏi Vọng Xuyên Tự, sẽ không để Thất đệ lại trong Vọng Xuyên Tự nữa"

Ngón tay bởi vì nắm đao mà sinh ra vết chai thật dày của La Hậu nhẹ nhàng điểm lên tảng đá trên thành lâu.

"Mà mặc kệ trên người Thất đệ có bí mật hay không, thì chắc chắn, cũng sẽ có người không để cho La Hồng cùng Thất đệ an toàn trở lại huyện An Bình"

"Không biết Thiên bảng Đại Hạ Lần này sẽ có mấy người xuất động vì Hạ gia."

La Hậu vừa nghĩ đến chuyện này thì động tác gõ tay lên tảng đá đột nhiên cứng lại.

Đôi mắt dưới khôi giáp màu đen tức khắc sôi trào sát khí.

Lão tăng ngồi xếp bằng trên bàn thờ Phật không tiếp tục ngăn cản La Hồng nữa.

Có lẽ vì kiêng kỵ Hư Ảnh Tà Thần, cũng có lẽ là vì câu trả lời của La Hồng phù hợp với ý tưởng trong lòng lão.

Phật quang và khí Chính Dương giao hoà lại thành ánh hào quang, hơn nữa người này còn là đệ tử của Phu Tử, một La Hồng như vậy thật sự là người chính nghĩa nhất thiên địa. Vì sao hắn rút đao? Có lẽ là bởi vì trong lòng hắn có thiện.

Cho nên, lão tăng không cản trở nữa.

La Hồng cảm giác trước mắt lập tức rõ ràng lên, lại sáng trong một lần nữa, sau đó hắn phát hiện, mình đang đứng phía trước một cái giếng Phật.

Mà vị lão tăng đang đánh cò trên bàn thờ Phật kia, lại đang cười nhẹ mà nhìn hắn.

"Trong lòng thí chủ có Phật, thật sự có duyên cùng Phật, thí chủ không thử suy xét đến việc vào Phật môn của ta sao?"

"Phu Tử của Tắc Hạ học cung, là học cung biến nạp trăm sông, bởi vậy, cho dù là đệ tử của Phu Tử, cũng có thể vào Phật môn"

Lão tăng nói.

La Hồng nghe vậy thì kiên định lắc lắc đầu.

Thành đệ tử của Phu Tử, bản thân đã rất khó bơi đến chính mình rồi, nếu còn trở thành cao tăng của Vọng Xuyên Tự, vậy thì hắc danh hắn muốn, sẽ càng trở nên khó đạt được hơn.

Vì để trở thành một nhân vật phản diện ưu tú, La Hồng hẳn quả thực đã gặp phải quá nhiều khó khăn.

Hai lão tăng còn lại trên bàn thờ Phật thì có chút kinh ngạc, hình như không dự đoán được, La Hồng cư nhiên dễ dàng qua ải được như vậy.

Nhưng mà, bọn họ không hỏi nhiều.

Ba lão tăng liếc nhìn nhau một cái, ngay sau đó, nâng tay lên, lựa chọn ra một sợi trong những xiềng xích thô to từ trước người.

Râm, xiềng xích đột nhiên bị kéo căng, ngay lúc bị kéo căng nó giống như một con giao long đang xoay người, toàn bộ mặt đất đều đột nhiên chấn động, kịch liệt run rẩy.

Bên ngoài.

Trên mặt Pháp La Đại sư hiện ra nét vui sướng.

"A di đà Phật, La thí chủ..... nhanh như vậy mà đã thông qua khảo nghiệm"

Viên Hạt Tử nghiêng đầu, lại thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Không có việc gì thì tốt rồi, nếu không, thật sự đánh nhau thì ba người bọn họ tuyệt đối không phải đối thủ của ba vị lão tăng không biết đã sống

bao lâu trong Vọng Xuyên Tự kia.

Ba sợi xiềng xích như địa long xoay người.

Bụi mù bay vút lên không trung, có tiếng nổ động trời vang lên.

Sau đó, ba sợi dây xích đang căng chặt, lại nối liền với một cái nắp giếng Phật, nắp giếng kia có kích thước giống như nóc một căn nhà, che lấp miệng giếng.

âm âm âm.....

Tiếng động cộ xát vang vọng lên, nắp giếng kia lại bắt đầu xoay tròn lên như xoáy nước, sau đó, một cái miệng giếng đen ngòm hiện ra.

Mà sau khi cái miệng giếng được mở ra, trong chu vi miệng giếng Phật phảng phất có từng luồng từng luồng khí cơ mãnh liệt như đã sống lại.

"Con lừa trọc hôi hám đáng chết! Thả bản tôn đi ra ngoài!"

"Cầu xin các người, bản tôn đã hiểu được sai lầm của bản thân, Hị bản tôn dốc lòng tu Phật tận sáu mươi năm, biết sai rồi.....

"Đã bao nhiêu năm, ta cũng không dám sát sinh nữa!"

Trong những cái giếng Phật khác, đều có thanh âm như thế vang vọng lên.

Có cầu xin, có phần nộ, có tuyệt vọng.....

Thậm chí, có kẻ trực tiếp im lặng không lên tiếng mà phát ra công phạt rung trời, đánh vào nắp giếng trên giếng Phật.

Mà phía trên nắp giếng, lại có Phạm văn huyền ảo tối nghĩa đang lượn lờ vây quanh, khiến nắp giếng tuy chấn chấn động nhưng lại càng thêm vững chắc, lại làm những kẻ phía dưới đáy giếng, không cách nào phá tan vây khốn.

"Đề La thí chủ chê cười rồi, chỉ là một vài Tà tu giết người không chớp mắt bị giam giữ trần áp phía dưới giếng Phật mà thôi"

Lão tăng kia cười cười.

Sau đó, lão vươn tay từ bàn thờ Phật, làm ra tư thế mời: "La thí chủ, mời."

Dưới giếng Phật giam giữ Tà tu sao?

La Hồng nheo mắt lại, cảm ứng khí cơ vừa xuất hiện kia, hình như tu vi của những tà tu bị giam giữ này đều cực kỳ cường đại.

Chương 459: Phàm nhân, người đang trào phúng Chỉ sao? (2)

Từng ấy năm nay, sợ là Vọng Xuyên Tự đã trấn áp không ít ma đầu tà tu.

La Hồng không khỏi hơi động tâm, hẳn nhớ kỹ nơi này rồi.

Vì sao ấy à?

Bởi vì nơi này có bảo vật nạp điện cỡ lớn, à không, có Tà tu cường đại cố định ở đây.

Hấp thu tà sát của tà tu thì La Hồng có thể tổng khuếch trương tà sát trong đan điền!

Đối với La Hồng mà nói, chuyện này cực kỳ quan trọng, cứ việc hiện giờ trong Sát Hải của La Hồng chứa đựng rất nhiều tà sát, nhưng mà..... La Hồng cảm thấy như vậy không đủ, tà sát này " Còn thiếu quá nhiều!

Dù sao, tà sát trong sát hải của hắn, còn không đủ cho ma kiếm tiêu tử tử hút một lần nữa là.

Nào dám nói đủ?!

Đương nhiên là cần càng nhiều càng tốt.

La Hồng có vài phần trịnh trọng mà nhìn chằm chằm những cái giếng Phật không ngừng truyền ra âm thanh xao động kia.

Sau đó, hắn lập tức cất bước, bước vào miệng giếng Phật đã được mở rộng.

Giếng Phật sâu thẳm hiện ra một con đường hình trụ, đi thẳng xuống đáy giếng.

Đương nhiên, trong giếng không có nước, là giếng cạn, phía trên vách giếng có những bức tượng được điêu khắc bằng đá, giống như những pho tượng trong các hang đá bị khai quật, cùng với rất nhiều bàn thờ Phật đã được bài trí.

Trong giếng Phật thậm chí còn có ngọn đèn Trường Minh đang sáng lên, mang đến thứ ánh sáng mỏng manh, mà miệng giếng mở ra, khiến cho ánh hào quang chiếu rọi vào trong đó, cũng chiếu sáng giếng Phật.

La Hồng lần theo cầu thang, đi thẳng xuống đáy của giếng Phật.

Lúc đi xuống dưới, La Hồng có loại cảm giác bất an nặng trĩu trong lòng.

Mà bây giờ, lúc dẫm lên mặt đất chắc nịch dưới đáy giếng Phật, nội tâm hắn cũng dần khôi phục bình tĩnh.

Phía dưới giếng Phật này, bất cứ sự thay đổi cảm xúc nào trong nội tâm đều như bị phóng đại lên rất nhiều lần.

Giếng Phật này, không phải một nơi tốt lành gì.

Trong nháy mắt La Hồng rơi xuống đất, hắn đã đưa ra phán đoán.

Hắn nhú lại mày, ánh mắt đảo quanh.

Không gian trong giếng Phật có vài phần chật chội, áp lực đến mức làm người ta thở không nổi.

Mà ở phía dưới, trừ bỏ tượng Phật chất đầy vách tường, cùng với một cái đèn ra thì toàn bộ trống rỗng không có cái gì.

La Hồng nhìn quét một vòng, không nhìn thấy được bóng người.

Nhưng mà, rất nhanh, có thể là do sự xuất hiện của hắn, khiến cho người bên dưới đáy giếng chú ý.

Nơi đáy giếng hắc ám, có tiếng xiềng xích bị kéo rung động đang vang vọng khắp nơi, ngay sau đó, một mùi tanh tươi cuộn cuộn truyền đến, một bóng người tóc tai bù xù, bộ dáng dơ bẩn chui ra từ trong bóng đêm, giống như một con lệ quỷ, đang nhào về hướng của La Hồng.

"Oa nha nha nha!"

"Ta là thái tử Hạ Cực của Đại Hạ, người tới là kẻ nào?! Còn không mau mau quỳ xuống!"

Trong tiếng xiềng xích căng chặt.

Bóng người dáng vẻ dơ bẩn ồm như ma kia vung lên một quyền.

Một quyền chưa đâm ra thì đã làm cho cả giếng Phật đều run lên.

La Hồng lùi về phía sau một bước, sắc mặt nặng nề mà quan sát.

Lúc này, hắn cũng thấy rõ được gương mặt người nọ, khuôn mặt vô cùng dơ bẩn kia lại có vài phần tương tự với người cha tiện nghi La Hậu kia của hắn.

Chẳng qua, tự miệng ông lại lại tự xưng mình là thái tử Hạ Cực của Đại Hạ, thật ra lại làm La Hồng cảm giác có chút buồn cười.

Mà chuyện càng buồn cười nằm ở phía sau.

Lại thấy La Thật Gia hung thần ác sát kêu xong, lập tức quỳ gối trên mặt đất, bùm một tiếng, hai đầu gối hung hăng nện xuống, mặt đất phẳng phất như bị đập cho run lên.

Cái quỳ này thật sự dùng sức rất mạnh.

"Hạ Cực ta là chó, Hạ Cực ta không phải người! Ta sai rồi, Hạ Cực ta là thú heo chó không bằng!"

La Hồng lùi về phía sau hai bước, vội vàng vươn tay, nâng La Thất Gia dậy.

Nhưng mà, La Thất Gia quả nhiên giống như lời mà đại sư Pháp La đã nói, là thật sự điên rồi, không phải đang giả ngây giả dại.

Hơn nữa, La Hồng cũng hiểu được vì sao Trần Bắc vương phải đưa La Thất Gia tới Vọng Xuyên Tự, chỉ bàn về những lời nói mà mỗi ngày La Thất Gia cứ la lối liên tục kia, không đưa tới đây mới là lạ đó.

Nếu mỗi ngày thái tử Hạ Cực cũng đang ở chốn Đế kinh nghe được lời này, sợ là sẽ càng thêm nổi điên.

Mà La Thất Gia đã đập đến trán đều là máu me, bỗng nhiên không đập đầu nữa, mà nhìn chăm chăm vào La Hồng.

Trên gương mặt tràn đầy dơ bẩn, dính đầy máu me, mang theo vài phần mê mang.

Ông ấy nhìn chăm chăm La Hồng, cứ nhìn chăm chăm như vậy La Hồng cũng bị nhìn chăm chăm đến nổi da gà.

Hồi lâu sau, La Thất Gia nhếch miệng nở nụ cười ngây ngốc.

"Ca!"

Đông!

La Thất Gia hô to một tiếng, lại quỳ xuống.

La Hồng run run một cái, lại lùi về phía sau vài bước. Hắn không thể nhận cái quỳ này được, cái quỳ của trưởng bối này hắn không thể nhận được.

La Thất Gia quả thật là La Thất Gia thật, lúc La Hồng nâng ông ấy lên, cảm giác được vài phần liên hệ huyết mạch.

La Hồng nhìn quanh bốn phía, nhìn hoàn cảnh cô tịch dưới giếng Phật này, chỉ có những bức tượng Phật chất đầy trên vách giếng mà thôi.

Cho dù người ta không điên, ở chỗ này ngây ngốc mười lăm năm, sợ là cũng sẽ điên, cũng sẽ hỏng mất.

Hơn nữa, La Hồng nhìn những sợi xiềng xích quấn quanh cổ La Thất Gia, phảng phất như đang buộc một con chó.

Quần áo trên người La Thất Gia rách nát, còn lộ ra rất nhiều vết thương phía dưới quần áo... .

Có thể tưởng tượng được, La Thất Gia tuyệt đối không sống thoải mái như trong tưởng tượng.

Có lẽ, từ lúc bắt đầu giếng Phật này cũng đã có người xuống rồi.

Còn về việc là ai xuống, thì hẳn là người do Phật Thủ dẫn xuống.

"Trần Bắc vương..... Ông ấy đoán được con trai của mình gặp phải
thống khổ thế nào ở nơi này hay không?"

Chương 460: Phàm nhân, người đang trào phúng Chỉ sao? (3)

La Hồng hít sâu một hơi, nhìn La Thất Gia đang ngo ngẩn nhìn chăm chăm khuôn mặt hắn, kêu hắn "Ca", chỉ cảm thấy cổ họng cứ nghèn nghẹn.

La Hồng đột nhiên nắm chặt kiếm Địa Tạng trong tay.

"Hồng Trần ca!"

La Thất Gia đứng lên, nhìn La Hồng sắc mặt âm trầm, chân tay luống cuống cứ như một đứa trẻ.

La Hồng ngẩn ra, La Thất Gia coi hắn thành đại bá La Hồng Trần kia hay sao?

"Con không phải đại bá La Hồng Trần, con là La Hồng, con trai của La Hậu."

La Hồng nghĩ nghĩ, sau đó nói, cũng mặc kệ La Thất Gia có nghe hiểu hay không.

Nhưng mà, La Thất Gia đã nhận định La Hồng là La Hồng Trần, bàn tay dính đầy dơ bẩn đến gần nắm chặt góc áo của La Hồng.

"Ca, đừng đi"

"Nơi này tôi quá!"

La Thất Gia ưu sầu mà nói, cứ như một đứa trẻ bất lực.

La Hồng an ủi La Thất Gia vài câu, La Thất Gia coi La Hồng trở thành La Hồng Trần lại thật sự ngoan ngoãn an tĩnh lắng nghe.

La Hồng hít sâu một hơi, nâng tay lên bắt lấy kiếm Địa Tạng, nắm những sợi xiềng xích màu đen cột trên cổ La Thất Gia, cũng không biết xiềng xích này là dùng chất liệu gì chế tạo ra mà lại vô cùng kiên cố.

Kiểm khí vận chuyển trong kinh mạch, La Hồng hiện giờ đã đạt tới cảnh giới Ngự Kiếm Tứ phẩm, uy lực kiếm khí tăng hơn so với trước kia rất nhiều.

Hơn nữa kiếm Địa Tạng trong tay hắn cũng là bảo kiếm đỉnh cấp, chém sắt như chém bùn.

Chém xuống một cái, lại chỉ có ánh lửa tóe lên văng khắp nơi, mà không thể chém đứt được xiềng xích này!

"Sao lại kiên cố như vậy chứ?"

La Hồng tập trung nhìn lại.

Nâng tay lên lại vung một chiêu.

Tà Ảnh Ngô Thiên hiện lên từ trong bóng đêm, sinh thời nó chính là Ngô Thiên đứng thứ ba trong Địa Bảng, thực lực cực mạnh.

Hiện giờ, hóa thành thành Tà Ảnh, tuy sức chiến đấu cũng không tăng lên quá lớn, nhưng vẫn giữ được thực lực đứng thứ ba trong Địa Bảng, có thể so sánh được với Nhất phẩm bình thường.

"Trảm!"

La Hồng chỉ vào xiềng xích của La Thất Gia, hạ mệnh lệnh.

Hai tròng mắt của Tà Ảnh Ngô Thiên đỏ tươi, giống như lôi kéo qua một tia chớp, kiếm Lôi Tước đột nhiên đánh xuống.

Keng!

Tiếng động thanh thúy vang vọng không dứt, chấn động toàn bộ đáy giếng Phật.

Tiếng chém xiềng xích không ngừng vang vọng, cũng truyền ra khỏi giếng Phật, lan tới bên ngoài.

Ba lão tăng lắc lắc đầu: "xiềng xích này chính là Phật Thủ cố ý định chế vì La Thất Gia, bởi vì La Thất Gia có thần lực trời sinh, sức mạnh vô cùng bá đạo, cho nên cố ý tìm tới xiềng xích huyền thiết vạn năm này

"Huyền thiết vạn năm chính là một trong những vật liệu dùng để đúc danh kiếm thiên hạ, nổi danh về sự kiên cố, muốn chặt đứt, nói thì dễ chứ làm thì khó....."

Lão tăng thở dài, nói.

Bọn họ cảm thấy La Hồng khó có thể chặt đứt xiềng xích, mang La Thất Gia rời đi.

Sự thật cũng quả thật như thế.

Dưới giếng Phật.

Tà Ảnh Ngô Thiên dồn hết toàn lực ra tay, nhưng vẫn chưa thể chặt đứt xiềng xích này, La Hồng cũng có chút tức giận.

Kiểm khí không ngừng chòng lên, chòng lên.....

Chòng lên mấy ngàn luồng kiếm khí, một kiếm bỏ ra, vẫn không cách nào chặt đứt.

Khó!

Quá khó khăn!

La Hồng không biết trên người La Thất Gia có bí mật gì, nhưng mà, suy nghĩ hiện giờ của La Hồng chỉ là mang La Thất Gia rời đi cái nơi quỷ quái này.

Không nói cái gì khác, chỉ tính mỗi việc có liên hệ huyết mạch thôi thì La Hồng đã đưa ra lựa chọn mang La Thất Gia rời đi.

Có lẽ, việc Trần Bắc Vương để La Thất Gia ở lại Vọng Xuyên Tự cũng có suy tính của riêng mình.

Nhưng mà, hiện giờ Phật Thủ đã liên thủ với Hạ gia, trong lòng La Hồng, Vọng Xuyên Tự này đã không còn là nơi sạch sẽ gì nữa.

Cho nên, việc La Hồng lựa chọn mang La Thất Gia rời đi là đúng đắn nhất.

Nhưng hiện tại cả chuyện chém đứt xiềng xích cũng không làm được.

Chung quy vẫn là do thực lực quá yếu.

La Hồng nhắm mắt lại.

Chìm vào biển ý chí.

Tâm thần hiện lên trước mặt Tà Thần cao như trời đất trong biển ý chí.

"Tà thần, giúp ta"

La Hồng nói.

"Ha ha ha ha! Tiểu La ngu xuẩn, hiện tại đã biết được sức mạnh của Chỉ đúng không?"

"Người muốn Chỉ giúp người, Chỉ càng không giúp!"

Hư Ảnh Tà Thần vừa cười to, vừa mở miệng nói.

Tiếng nổ vang lên, làm biển ý chí cũng bắt đầu dâng lên cơn sóng lớn.

Nhưng mà, La Hồng chỉ nhìn chăm chăm vào Hư Ảnh Tà Thần, không nói gì, cứ nhìn chăm chăm, nhìn chăm chăm như vậy.....

"Làm ơn" La Hồng nói.

Tiếng cười của Hư Ảnh Tà Thần bắt đầu dần dần yếu đi.

Y cúi thân hình xuống, khuôn mặt to lớn khổng lồ giống như vòm trời nhìn chăm chăm vào La Hồng.

"Kết tinh thần lực của Chỉ đã không còn nhiều, Tiểu La ngu xuẩn, người xác định muốn tiêu hao tại đây sao."

"Thôi thôi..... Chỉ đành để phàm nhân ngu xuẩn nhà người cảm nhận được một chút sức mạnh của thần vậy!"

"Tiểu La ngu xuẩn, kính sợ Chỉ đi!"

Dưới giềng Phật.

Đột nhiên có một luồng uy áp đáng sợ tràn ngập ra, mái tóc của La Hồng bay lên phát phới, hai tròng mắt hiện lên ánh tím.

Uy áp của Tà thần!

Trên không trung của Vọng Xuyên Tự, mây đen bắt đầu cuộn cuộn giăng kín.

Phảng phất có thứ gì cực kỳ khủng bố đã thức tỉnh.

Trên miệng giếng Phật, ba vị lão tăng ngồi xếp bằng trên bàn thờ Phật, đôi mắt bỗng dung tập trung lại, bọn họ nhìn chăm chăm vào giếng Phật, sắc mặt lại hiện lên một chút ngưng trọng.

"Luồng khí tức này..."

"Thật là quý dị"

"Là ai?"

Mà trong những giếng Phật khác chung quanh, một vài tà tu vô cùng táo bạo đã lập tức yên lặng đi vào giờ khắc này, chúng trốn bên trong giếng Phật, không dám nhúc nhích quá nhiều, bọn chúng đã cảm nhận được một sự áp bách đến từ sâu trong linh hồn.

phảng phất như gặp phải thủy tổ tà tu vậy.

Chương 461: Thiên hạ này, sao lại có Thái tử sáu mươi năm kia

chứ? ()

Dưới Giếng Phật.

La Hồng với hai mắt hiện ánh tím, cầm kiếm Địa Tạng, quần áo bị dòng khí vô hình đánh cho bay tán loạn.

La Thất Gia cũng cảm nhận được sức mạnh đột nhiên biến hóa trên người La Hồng.

Ông ấy như bị dọa sợ cho hãi.

Tà thần rất vừa lòng với trạng thái của La Thất Gia, đây mới là thái độ nên có khi phạm nhân gặp được Chỉ!

La Hồng với hai tròng mắt tím nhếch khóe miệng lên, nắm kiếm Địa Tạng, nhắm ngay vào xiềng xích.

La Thất Gia lại phục hồi tinh thần lại, ngây ngô cười vỗ tay.

"Ha, ha!"

Tràng pháo tay này lại thiếu chút nữa làm cho La Hồng hai mắt tím trực tiếp bổ một kiếm vào đầu của La Thất Gia.

"Phạm nhân ngu xuẩn, người đang trào phúng Chỉ đúng không?"

La Hồng với hai mắt ánh tím nhìn chăm chăm và La Thất Gia.

La Thất Gia vẫn vỗ tay lên tiếng.

Con mẹ nói Tà Thần giận dữ, thiếu chút nữa đã chém một nhát vào La Thất Gia.

Con mẹ nó, La Hồng cũng hết biết nói gì rồi.

La Thất Gia cười ha ha hai tiếng, cũng không phải nói tên Tà Thần tự kỷ nhà ngươi đâu, cái tên Tà Thần tự kỷ nhà ngươi lại bắt đầu lên cơn gì vậy?!

Đầu La Hồng đầy mồ hôi lạnh, cuối cùng, may mắn dưới sự ăn nói khéo léo của hắn, Tà Thần cũng không chém vào La Thất Gia, mà là nhắm kiếm vào xiềng xích, một kiếm đầy lòng lửa giận đã giáng xuống.

xiềng xích kiên cố không phá vỡ nổi

Đã bị chặt đứt.

Một kiếm đã khiến xiềng xích bị chém ra.

Tiếng đứt gãy trong trẻo không ngừng vang vọng, từ trong giếng Phật, không ngừng dâng lên, lao thẳng lên tận trời.

Làm mây đen trên vòm trời cứ như bị chia tách ra thành đôi vẩy.

xiềng xích này đứt gãy không chỉ là cắt đứt trói buộc đối với La Thất Gia, mà còn là liên hệ giữa Hạ gia và La gia - một chút liên hệ mỏng manh những vẫn luôn dây dưa không đứt được.

La Hồng với hai mắt ánh tím, khí tức mênh mông cuộn cuộn, sức mạnh của Tà Thân thật sự rất mạnh, hơn nữa còn là một loại mạnh không thể biết được, cũng không ai biết Tà Thân này rốt cuộc đến từ phương nào, cho dù là bản thân La Hồng cũng không rõ lắm.

Bởi vì, kết tinh thần lực của Tà Thân mà hắn có được là do thông qua trao đổi khen thưởng của quyển sách da người, không biết đến từ nơi nào, có lẽ sức mạnh của Tà Thân cũng không thuộc về thế giới này.

"Tiểu La ngu xuẩn..... Nếu Chỉ đã giúp người chặt đứt xiềng xích này, vậy thì lại giúp người một lần đi"

"Chờ kết tinh thần lực của Chỉ đã tiêu hao xong, người và ta.....

Cũng sẽ quên nhau trong giang hồ."

"Ai, Tiểu La ngu xuẩn"

Tà Thân cảm khái một câu.

La Hồng đang lơ lửng trong biển ý chí tức khắc ngăn ra.

Bất tri bất giác, kết tinh thần lực Tà Thân cũng đã tiêu hao hầu như không còn.

"Người trước mắt này điên khùng, không phải do làm bộ, mà là thật sự điên, nguyên nhân dẫn tới hắn điên khùng là do trên người hắn đang chịu tải một thứ sức mạnh đặc biệt"

Trong biển ý chí, lời nói của Tà Thân đang vang vọng.

Đôi mắt của La Hồng không khỏi sáng ngời, không nghĩ tới Tà Thân còn có thể chẩn bệnh, tìm ra nguyên nhân khiến La Thất Gia điên khùng?

"Dựa theo cách nói của các người thì đó là sức mạnh khí số, là khí số quốc vận cùng loại với Phạt vận, loại sức mạnh khí số này yêu cầu thể chất đặc thù mới có thể chịu được, phạm nhân này tuy rằng trời sinh đã mang thần lực, nhưng thể chất cũng không thích hợp để chịu tải khí số, cho nên..... Mới có thể dẫn tới sức mạnh khí số phá hủy biển ý chí của hắn, khiến hắn lâm vào điên khùng"

"Chúng điên khùng này không thể nghịch chuyển, hơn nữa, dưới sự trùng kích của khí số này, e là người này không sống được mấy năm nữa"

Tà Thân nói.

La Hồng nghe vậy thì hít một hơi lạnh, quốc vận?!

Sở dĩ La Thất Gia điên khùng, thì ra là vì chịu tải quốc vận?

Mười lăm năm trước La Thất Gia cũng đã điên rồi, nói cách khác, mười lăm năm trước, trên người La Thất Gia đã chịu tải quốc vận?

Mười lăm năm trước, đại bá La Hồng Trần mất mạng, La Thất Gia cũng vì chịu tải quốc vận mà điên khùng.

Giống như một tấm màn đen thật lớn, chuyện của năm đó, ẩn chứa bí mật động trời.

La Hồng không suy nghĩ quá sâu xa.

"Có biện pháp nào cứu ông ấy hay không?"

La Hồng suy nghĩ, sau đó hỏi.

"Có thể, đòi sức mạnh khí số này ra khỏi thân thể là được, thể chất của phạm nhân này đặc thù, hẳn là có thể chữa khỏi được."

Tà Thần nói.

"Dời đi, có thể chuyển dời đến nơi nào?"

La Hồng nghe vậy, không khỏi nhăn mày lại.

"Chịu tải khí số yêu cầu biến ý chí đến gánh vác, đối với biến ý chí là gánh nặng cực lớn, phạm nhân này mạnh ở mặt thân thể, biến ý chí của hắn lại khá yếu, đây cũng là nguyên nhân vì sao hắn lại điên khùng, mà Tiểu La ngu xuẩn, biến ý chí của người " Có thể chịu tải Chỉ vĩ đại, tự nhiên có thể gánh được phần quốc vận này."

"Nhưng mà, người không thích hợp với quốc vận, người là một tà tu, phải làm một tà tu ưu tú, nhanh chóng tìm một kẻ gánh chịu được, vậy thì có thể dời phần quốc vận này đi ra ngoài."

Tà Thần ngạo kiêu mà mở miệng.

Cho nên, ý của Tà Thần cũng thực rõ ràng, chuyển dời quốc vận trong biến ý chí của La Thất Gia đến trên người La Hồng, nhưng mà, La Hồng cũng không thể chịu tải quốc vận này lâu lắm, phải đem quốc vận này dời đi ra ngoài.

"Di chứng sau khi dời đi thì sao, Thất bá có thể sống? Có thể khôi phục ý thức không?"

La Hồng hỏi.

Tà Thần nói: "Sống thì nhất định có thể sống, nhưng mà có khôi phục ý thức hay không cũng khó nói, biến ý chí của sinh linh thế l) gian chính là nơi huyền bí nhất

Tà Thần nói xong, rồi lại có chút không kiên nhẫn.

Y không chế thân thể La Hồng vươn ra một ngón tay, phía trên ngón tay là ánh tím dạt dào.

Điểm ở giữa mày La Thất Gia.

Chương 462: Thiên hạ này, sao lại có Thái tử sáu mươi năm kia

chứ? (2)

Oanh!

Trong phút chốc, trên người La Thất Gia cứ như có gông xiềng nào đó bị đánh vỡ.

Một dòng khí hùng hồn đến cực điểm phóng lên cao từ trên người ông, như là một cột nước bị nổ tung trong biển rộng, làm tầng mây trên trời nổ tung, nổ thành một vùng dòng khí không ngừng khuếch tán nhộn nhạo xoay tròn.

Phảng phất như nổ ra một đóa mây cuộn cuộn hình nấm.

Mà làn sóng giống như thực chất kia hiện ra màu vàng kim nhàn nhạt, như suối nguồn không ngừng phun trào, năng lượng lan tỏa ra như hóa thành thực chất.

Trong giếng Phật.

Trong khoảnh khắc khí số màu vàng kim kia đột nhiên vọt lên, ánh mắt của ba lão tăng ngồi xếp bằng trên bàn thờ Phật đột nhiên rực rỡ lấp lánh.

"Đây là..... Trụ cột khí số! Quốc vận của Đại Hạ!"

"Thì ra, nguyên nhân dẫn tới La Tiểu Bắc điên khùng cư nhiên là ? quốc vận....."

"Quốc vận mệnh mông cuộn cuộn, tu sĩ tâm thường căn bản chịu đựng không được, chỉ có người có thiên mệnh trên thân, mới có thể chịu tải, khó trách La Tiểu Bắc lại hóa điên!"

Ba vị lão tăng đã sống rất lâu rồi, ánh mắt cũng rất nhạy bén, tự nhiên cũng nhìn ra nguyên do biến cố bùng nổ vào giờ khắc này.

Mà bên ngoài giếng Phật.

Trong thời khắc trụ cột khí số màu vàng kim kia phóng lên cao, một cơn gió giống như hóa thành thực chất thổi quét tới bốn phương tám hướng, làm dâng lên trận cuồng phong kinh thiên.

Tăng bào của Pháp La đại sư tung bay, áo cà sa phất phới, trường mi bay phấp phật không ngừng trong cơn gió.

"Thì ra là thế, thì ra là thế!"

"La gia chuẩn bị ở sau..... Quả nhiên là nằm trên người La Tiểu Bắc thí chủ!"

Viên Hạt Tử cũng nghiêng đầu, hít mạnh một hơi.
Giới cho một La gia!

Những chuyện này là chuẩn bị của La gia hay sao?

Sức mạnh quốc vận, tu sĩ tâm thường cũng không gánh chịu nổi, không phải yêu nghiệt tuyệt thể thì không được, La Tiểu Bắc hóa điên khùng cũng là vì điều này.

Ánh mắt Triệu Tinh Hà rạng rỡ, thân hình ông đang kích động mà run rẩy, làm một trong những chủ tướng Hắc kỵ của La gia, chỉ có ông là hiểu được, cây trụ cột khí số này xuất hiện mang ý nghĩa như thế nào.

Mấy năm nay, từ khi Thái tử Hạ Cực cầm quyền, y vẫn luôn tìm mọi cách làm tiêu hao hết quân quyền của La Hậu, điều đi không ít tướng lãnh Hắc kỵ, bắt bọn họ tiến về chiến trường phương Nam, bao vây tiểu trừ bộ tộc Miêu Cổ, khiến cho thương vong vô số. Y làm vậy là muốn hao mòn lực lượng của La gia, còn muốn mượn sức mạnh của Sở gia thay thế Hắc kỵ của La gia, thậm chí tiếp nhận cả quân quyền chốn Tắc Bắc.

Nếu không có bảy đại chủ tướng của Hắc kỵ một lòng trung thành, không thể lay chuyển, có khả năng Thái tử Hạ Cực đã sớm động tay với chủ tướng Hắc kỵ rồi.

Khoảnh khắc này, Triệu Tinh Hà trăm mối cảm xúc ngổn ngang, trong lòng có một ngọn lửa đang thiêu đốt.

Quay lại với chuyện cây trụ khí số dâng lên tận trời, chiếu sáng đỉnh núi Vô Lượng.

Vô số tầng Phật quay đầu nhìn lại, tầng bào bay phát phới theo gió, đôi mắt họ lộ ra dị sắc.

Mà dưới chân núi Vô Lượng, bên ngoài Vọng Xuyên Tự.

Một vài cao thủ Nhất phẩm chưa thôi lui, gương mặt lại trở nên cực kỳ quái dị.

Cường giả đến từ Đại Sở, Đại Chu, còn có Kim Trưởng Vương Đình, về mặt có vài phần bình tĩnh, còn có đôi nét cười như không cười.

Quốc vận!

Đây là sức mạnh trụ cột khí số. Át chủ bài của La gia, quả nhiên là La Thất Gia, quả nhiên trên người y ẩn chứa quốc vận, giờ này khắc này, rất nhiều người cũng nghĩ thông suốt nguyên nhân khiến La Thất Gia điên khùng.

Khó trách La Thất Gia năm đó trời sinh đã có thần lực, chiến lực vô song lại hóa điên khùng, thì ra là do trên người chịu tải quốc vận.

Thứ như quốc vận này, ý chí không đủ cường đại thì có khả năng rất lớn sẽ bị trùng kích cho hóa điên hóa dại.

Bí mật La Thất Gia điên khùng cũng đã được giải trừ rồi.

Mà hiện giờ, vì sao La Thất Gia hóa điên đã trở nên không còn quan trọng, quan trọng là, phần quốc vận THẬY xen Hiện giờ đã được phóng thích.

Hơn nữa, còn thuộc về La gia.

La gia chưa từng một lần phản Hạ, cho dù bị Thái tử Hạ Cực khinh nhục đến mức thậm chí còn phái quân đội truy sát cháu trai duy nhất của Trấn Bắc Vương ở bên ngoài phủ Giang Lăng.

La gia vẫn không có trở mặt.

Quả nhiên, La gia vẫn luôn chờ đợi!

Nhìn bạch giao vàng kim kia, trong lúc uốn lượn bắn ra khí số tận trời, rất nhiều cường giả đều cảm khái.

Rất nhiều cường giả không chút do dự, còn tiếp tục đứng im nữa mà sôi nổi truyền tin tức ở nơi đây trở về, còn có người lấy thuật pháp đạo môn ra để gia tốc việc truyền bá tin tức.

Phía trên vòm trời, từng luồng từng luồng lưu quang đang nhanh chóng bay lên rồi nổ tung, giống như từng ngôi sao băng đang cắt ngang qua đêm tối.

Rất nhiều cao thủ Nhất phẩm của triều đình Đại Hạ, đều ngưng mắt quan sát, rất nhiều người mặt đối mặt nhìn nhau, đều thấy được vẻ nặng nề trong mắt đối phương.

Nhưng mà, bọn họ không có động tác gì quá mức, mà là đè nén khí cơ, ẩn nấp trong rừng rậm chung quanh Vọng Xuyên Tự, chờ đợi mệnh lệnh.

Nhưng cho dù như thế, bọn họ cũng đã hiểu trong lòng.....

Chuyện sau này, không yên ổn nữa.

Vương triều Đại Hạ.

Thành Thiên An.

Mưa dầm xối xả, cứ như có Thiên Long đang thổi quét cửu thiên, hô mưa hoán vũ.

Mà sâu bên trong hoàng cung, có một ánh kim quang lao lên tận trời, hóa thành một con rồng màu vàng kim, đây là quốc vận của Đại Hạ, hùng vĩ mà cuộn cuộn, không thể lay động.

Trong lúc giương nanh múa vuốt, hóa thành kim long ngũ trảo.

Chương 463: Thiên hạ này, sao lại có Thái tử sáu mươi năm kia

chứ? (3)

Đại điện Hoàng thành,

Thái tử buông rèm chấp chính sau tấm bình phong.

Phía dưới là bách quan văn võ đều đang ăn mặc quan bào chỉnh tề không nhiễm chút bụi, đứng lặng ở dưới điện, chia làm hai nhóm, chỉnh tề như một.

Thấy được trụ cột khí số tận trời, hóa thành kim long ngũ trảo mạnh mẽ đường hoàng, vô số quan lại đều từ từ phun ra một hơi.

Hiện nay, quốc vận của Đại Hạ đang mạnh.

Các quan lại hoàn toàn yên tâm.

Sau tấm rèm đang buông, Thái tử Hạ Cực đang mặc măng bào ngũ trảo, đầu đội kim quan, mắt như sao trời, mi như lưỡi đao, y dựa vào ghế dựa, bàn tay vuốt ve phần bao tay mạ vàng trên ghế, cười như không cười.

Y đưa mắt nhìn ra xa, ánh mắt giống như xuyên thấu qua thời gian không gian, nhìn thấy bên ngoài cung điện, cách đó vạn dặm, trụ cột khí số xông thẳng lên trời cao trên núi Vô Lượng.

"Mới vừa truyền về tin tức....."

"Trên núi Vô Lượng, La Tiểu Bắc bị Trấn Bắc Vương đưa đến Vọng Xuyên Tự phong trần, trên người hắn ta xuất hiện trụ cột khí số mãnh liệt, các khanh, cảm thấy thế nào?"

Thái tử cất cao giọng nói.

Thanh âm của y quanh quẩn bên trong đại điện.

Giọng nói của thái tử rất nghiêm ngắc, lời vừa buông xuống, trong đám bách quan lập tức vang lên những tiếng xì xào. Những đại thân có thể đứng vững trên bảo điện hoàng thành, tồn tại ở thành Thiên An, đều không phải hạng người tầm thường.

Tin tức của họ tự nhiên nhạy bén, tin tức truyền đến từ Vọng Xuyên Tự trên núi Vô Lượng, đại đa số đều đã biết được.

Cũng có một số người không nhận được tin, vậy chỉ có thể nói là không nhạy tin, mà hầu hết đều là một vài triều thần vừa thượng vị, có lẽ rất nhanh sẽ bị đào thải.

Lời Thái tử nói, không người đáp lại.

Trần Bắc vương không có tới thượng triều.

Sở Vương lại nhắm hai mắt, vẻ mặt như mơ màng sắp ngủ.

Văn Thiên Hành rũ mi gục đầu, đang đếm hoa văn trên tấm gạch đá trên mặt đất.

Trương thủ phụ lại treo nụ cười trên môi, cũng không nói lời nào.

Không ai mở miệng, không có người nào dám nhúng tay vào vũng nước đục này.

Mâu thuẫn giữa Hạ gia cùng La gia, kỳ thật bách quan văn võ đều rõ ràng trong lòng, sớm đã không thể điều hòa, đặc biệt là vào cái đêm Trần Bắc vương đổ máu, viết thư diện thánh, cầu kiến Hạ Hoàng mà bị cự tuyệt

Điều đó đã đại diện cho La gia và vương triều Hạ gia, xuất hiện một khe rãnh thật lớn.

Thái tử Hạ Cực ngồi sau bức bình phong thấy thế, cười khẽ.

Động tác vuốt ve tay vịn mạ vàng tức khắc ngừng lại.

"Vậy thì để bọn cung tới nói đi"

"La Tiểu Bắc đánh cắp quốc vận của Đại Hạ, mang tội phản tặc, kẻ cướp đoạt quốc vận là tội không thể thứ, còn về con trai của tướng quân La Hậu - La Hồng, dám hô to ngôn luận phản nghịch ở huyện An Bình, là kẻ vô pháp kỷ, phản tội mưu nghịch"

Thái tử nhàn nhạt mà lên tiếng, giọng của y quanh quẩn nổ vang trong triều đình, làm sắc mặt của mỗi một vị đại thần đều hơi hơi biến hóa.

"Các khanh, có dị nghị gì không?"

Thái tử nói xong thì hỏi.

Ánh mắt phía sau tấm rèm đang buông, nhìn quét qua mỗi một vị đại thần của triều đình.

Không khí đang cứng lại.

Hồi lâu sau, Thái tử cười khẽ lên: "Nếu không có dị nghị....."

"Lão thần có nghi vấn"

Ngay vào lúc thái tử mở miệng, trong triều đình vẫn luôn lặng ngắt như tờ phía dưới lại có người mở miệng, cắt ngang lời Thái tử nói.

Nụ cười trên mặt thái tử dần dần biến mất, ánh mắt sắc nhọn như lưỡi dao, nhìn quét xuống nơi phát ra tiếng nói.

Mà người mở miệng lại thần nhiên run run ồng tay áo, thẳng lưng dậy, bước ra khỏi đội ngũ đại thần một bước.

Sở Vương mở ra đôi mắt đang lim dim mơ màng, Văn Thiên Hành ngẩng đầu, không còn đếm số hoa văn trên gạch nữa.

Bởi vì, đứng ra không phải ai khác, mà chính là thủ phụ Trương Hoài Nghĩa.

Trong triều đình, bầu không khí đột nhiên trở nên căng thẳng như dây đàn.

Có đại thần cười khẽ lên, có đại thần biểu lộ dị sắc trong ánh mắt.

Hiển nhiên, có không ít người đều đoán được Trương thủ phụ sẽ đứng ra.

Thái tử cũng đứng lên từ sau bức rèm buông, ánh mắt nhìn thẳng vào Trương thủ phụ đang đứng thẳng lưng.

"Không biết Trương thủ phụ có dị nghị gì?"

Thái tử nói.

Trương thủ phụ run tay áo rộng lên, cứ như hai tay áo có làn gió mát, bình tĩnh nói: "Trần Bắc vương cả đời chinh chiến vì Đại Hạ, bảy người con đã mất hết năm người, toàn gia đều trung liệt, La Tiểu Bắc còn vì thế mà điên khùng hơn mười lăm năm, tuy rằng điện hạ thay thế bệ hạ cầm quyền, nhưng muốn định tội mưu nghịch cho toàn gia trung liệt này, không thể khinh suất như thế, thỉnh điện hạ suy nghĩ lại"

"Hơn nữa, cho dù muốn định tội mưu nghịch, cũng phải do bệ hạ hạ chiếu, điện hạ..... cũng không làm chủ được."

Trương thủ phụ nói.

khụ khụ khụ.....

Lời này vừa dứt, trong triều đình đều là tiếng ho khan.

Rất nhiều ngự sử cứ như tiêm máu gà, sắc mặt đỏ lên, lời này của Trương thủ phụ quả thực như chỉ vào mũi của Thái tử mà nói, tuy rằng người thay Hạ Hoàng cầm quyền, nhưng mà, muốn định tội La gia mưu nghịch thì một Thái tử nhỏ như người không đủ tư cách.

Điên rồi sao!

Những câu nói này của Trương thủ phụ quả thực như môi có guom, lưỡi có kiếm, quả thực cực kỳ đụng chạm.

Hạ Cực làm Thái tử mấy chục năm, y có thể làm sao bây giờ? Y cũng rất tuyệt vọng.....

Sở Vương liếc nhìn Trương thủ phụ đang đứng thẳng lưng một cái, thờ dãi, không nói gì thêm.

Trong đôi mắt già nua của Văn Thiên Hành, cũng dâng lên mấy phản ánh sao.

Thái tử cười, y đi ra khỏi bình phong, đầy mặt đều là nụ cười tươi đến mức tận cùng, thậm chí còn vỗ tay.

"Trương thủ phụ nói rất đúng, bốn cung chỉ là một Thái tử nhỏ l) nohi..... Đại Hạ này, vẫn là thiên hạ của phụ hoàng.....

"Trương thủ phụ nói rất đúng, đối với bản cung, như được đánh cho tỉnh táo vậy."

"Một khi đã như vậy, thế thì Trương thủ phụ tự mình đi dò hỏi phụ hoàng đi" Thái tử cười nói, sau đó, y lấy ra một lệnh bài màu vàng kim, tùy ý tung ra, nện xuống mặt đất, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Chương 464: Thiên hạ này, sao lại có Thái tử sáu mươi năm kia

chứ? (4)

Lệnh bài trượt đi thật xa trên mặt đất, cuối cùng đụng vào giày của Trương thủ phụ rồi ngừng lại.

Sau đó, thái tử phát tay áo, xoay người rời đi, có tiếng cười nhàn nhạt đang quanh quẩn.

"Lời nói của thủ phụ, quả thực là đình tai nhức óc, thiên hạ này, sao lại có một Thái tử sáu mươi năm kia chứ?"

"Buồn cười, buồn cười....."

Thái tử Hạ Cự đi rồi.

Trong triều đình, lại là một mảnh tĩnh mịch.

Trương thủ phụ khom lưng, nhặt lệnh bài kim sắc trên mặt đất lên.

Trên gương mặt già nua lại hiện ra một nụ cười.

Nơi xa.

Có vài vị ngự sử thấy được Trương thủ phụ nhặt lệnh bài, hơi hơi hé miệng, muốn nói lại thôi.

Nhưng mà, lời nói lại bị ngọn trong cổ họng, chung quy vẫn nói không nên lời.

Hồi lâu sau, hóa thành một tiếng thở dài.

Phủ Trấn Bắc vương.

Trung đình.

Trần Bắc vương ngồi ở trong đình, thay bào phục vô cùng chỉnh tề, một ảnh vệ ẩn nấp trong bóng đêm đang đứng cạnh bên.

Giữa trời đất thật an tĩnh.

Trong phủ Trấn Bắc vương to lớn này, phẳng phất như hoàn toàn ngăn cách với thành Thiên An đang âm ỉ nhốn nháo.

Trên bầu trời, tầng mây dày đặc đang không ngừng cuộn cuộn.

Nhìn con rồng vàng khí số lộng lẫy đang uốn lượn trên không trung thành Thiên An kia, Trần Bắc vương cười cười.

Mây đen thật dày trên bầu trời, phẳng phất như trời xanh đang áp ủ phần nộ.

"Vương gia....."

"Nói"

"Hôm nay trên triều, thái tử muốn hạ tội La Thất Gia và tiểu công tử, định tội bọn họ mưu nghịch.....

"Ừm b)

Hì "Trương thủ phụ mở miệng, dè xuống mệnh lệnh của thái tử, thái tử tức giận, ném kim lệnh xuống, phất tay áo rời đi, Trương thủ phụ nhặt kim lệnh lên."

Hai người một nói một đáp.

Nhưng đến cuối cùng, Trần Bắc vương lại không khỏi than một tiếng thật dài.

"Đây là ân oán giữa Hạ gia cùng La gia ta.....

"Cái lão Trương này, cứ lo mà làm thủ phụ của mình đi, chờ Trương Tĩnh Chỉ trưởng thành rồi thì lui về phía sau màn, bảo dưỡng tuổi thọ, không tốt sao?"

"Hà tất chứ?"

"Hạ Hoàng sớm đã không phải Hạ Hoàng khí phách hăng hái, thân mặc kim giáp, chinh phạt thiên hạ, mong một đời thái bình của năm đó nữa, thực lực càng ngày càng cường, tầm mắt càng ngày càng cao, rốt cuộc ông ta đang tính kê cái gì, không người nào biết được cả"

Trần Bắc vương La Cuồng lại cũng không còn là thiếu niên cuồng của năm đó, ông nhẹ nhàng thở dài.

Trong đình viện, lại lâm vào lặng im một lần nữa.

Hồi lâu sau, Trần Bắc vương lại khàn khàn mở miệng.

"Xe ngựa chuẩn bị xong chưa?"

Trần Bắc vương hỏi.

Ảnh vệ khom người, gật đầu: "Đã xong, có thể ra kinh bất cứ lúc nào, chạy trở về huyện An Bình"

"Rất tốt"

Trần Bắc vương đáp lại, sau đó dựa vào thạch đình.

Ảnh mắt ngóng nhìn vòm trời.

Ra kinh thì dễ dàng, nhưng mà, muốn vào được An Bình, có lẽ sẽ khó khăn.

Trên núi Vô Lượng, không trung phía trên điện Giếng Phật.

Bạch giao đang không ngừng cuộn cuộn, có mây tía từ phương Đông kéo đến, vờn quanh bạch giao, thiên địa nẩy sinh dị tượng.

Các Phật tăng của Vọng Xuyên Tự đều chấp tay hành lễ, nhẹ giọng tụng niệm Phật hiệu.

Mà trong giếng Phật.

Màu tím trong đôi mắt La Hồng dần dần nhạt đi, hần lúi về phía sau một bước, La Thất Gia nhắm hai mắt lại. Giữa mày của ông lại có một sợi tơ màu trắng từ trong biển ý chí kéo dài ra, liên kết với biển ý chí của La Hồng.

Hành động này là đang truyền trụ cột khí số trên người La Thất Gia lại cho hần.

Mà trong biển ý chí của La Hồng, dần dần có một con bạch long đang dần dần hình thành.

Ánh mắt La Hồng trong trẻo, khi quốc vận tràn vào, biển ý chí cuộn cuộn sóng lớn, Thiên Thủ Tà Phật tung lên Phạn âm, chín ngọn Phật đăng tỏa ra ánh hào quang nhàn nhạt, trấn trụ biển ý chí của La Hồng, khiến cho biển ý chí của hần không dễ dàng hỏng mất.

Còn về vấn đề chuyển đời thì hiển nhiên còn cần một chút thời gian.

"Mang La Thất Gia rời đi giếng Phật trước....."

"Trụ cột khí số xuất hiện, tất nhiên Hạ gia và Thái tử Hạ Cực sẽ biết được, cho nên, nhất định sẽ lựa chọn bóp chết, hiện giờ, nơi an toàn nhất, hần chính là huyện An Bình"

"Bởi vì, Tắc Hạ Học Cung nằm ở huyện An Bình"

La Hồng hít sâu một hơi, tâm niệm xoay chuyển thì đã nghĩ thông suốt.

Hần liếc nhìn La Thất Gia một cái, vươn tay, nâng La Thất Gia lên. Dưới chân, Tà Ảnh Thương Ưng đã hiện lên, đôi cánh vỗ nhẹ một cái, như điều gặp gió, bay ra khỏi Giếng Phật!

La Hồng bạch y phân phật, La Thất Gia thì lại gầy trơ xương, nhưng hai người quần quanh trong trụ cột khí số, ánh hào quang loá mắt.

La Hồng dẫn lên Tà Ảnh Thương Ưng, ánh mắt nhìn về phía vị lão tăng mở miệng giếng Phật cho hần, hơi hơi gật đầu.

Lão tăng rũ mắt, gật gật đầu, thở dài.

Sau đó, La Hồng mang theo La Thất Gia, dẫn trên lưng Tà Ảnh Thương Ưng, ra khỏi điện Giếng Phật.

Hai vị lão tăng ngồi xếp bằng trên bàn thờ Phật còn lại, hơi hơi nhíu mày.

"Người này đã tiếp nhận sức mạnh khí số trên người La Tiểu Bắc..... Chịu tải Phật vận tám ngàn năm của Vọng Xuyên Tự, lại gánh vác phần quốc vận này, nếu chỉ vô ý một chút, hần sẽ vạn kiếp bất phục, Phật vận của Vọng Xuyên Tự cũng sẽ sụp đổ thành tro bụi"

"Thật sự để hần rời đi như vậy sao?"

Hai lão tăng mở miệng.

"A di đà phật....."

"Tám ngàn năm Phật vận của Vọng Xuyên Tự hiện giờ đã bị người khác đoạt được, đã không thể chịu được dày vò nữa....."

"Hạ Hoàng đang mưu đồ bí mật động trời, nếu Vọng Xuyên Tự không lựa chọn tham dự, vậy thì không cần dây vào, nếu không..... Tám ngàn năm truyền thừa sẽ tan thành mây khói trong một sớm một chiều.

"Chuyện của Phật Thủ, là hấn tự làm tự chịu, ngu xuẩn đến cực điểm, nhân gian có quy tắc, muốn vượt qua..... Nào dễ dàng như vậy, không phải chỉ tính kế là có thể, phải có đủ thực lực chống đỡ, không có thực lực thì tư cách tính kế cũng không có"

Chương 465: Tiểu Đâu Hoa kiên trì đưa kiếm cho công tử (1)

Lão tăng thở dài nói.
Hai vị lão tăng khác im lặng không nói nữa.
Mà ngoài điện Giếng Phật, bên tai đại sư Pháp La tức khắc truyền đến một giọng nói già nua.

"Pháp La, truyền lệnh xuống, sau khi đưa La thí chủ ra khỏi Vọng Xuyên Tự, Vọng Xuyên Tự phong bế sơn môn một giáp tử (sáu mươi năm), trong khoảng thời gian này, sẽ không xen vào chuyện của thiên hạ"

Đại sư Pháp La ngẩn ra.
Sau đó sắc mặt ông nghiêm túc lên, khom người, nói: "Thưa vâng"
Mà lúc này, La Hồng để Tà Ảnh Thương Ưng tan đi, mang theo La Thất Gia đang nhắm hai mắt bỗng bênh rơi xuống.
"Thật gia!"

Triệu Tinh Hà nhìn thấy La Thất Gia như chỉ còn bộ xương khô, cả người mang đầy vết thương ẩn dưới lớp quần áo đã rách nát, đôi mắt ông ta lập tức đỏ lên, sát khí dâng trào.

"Đám súc sinh này!"
Đôi mắt xinh đẹp của Tư Đồ Vi cũng ngơ ngẩn ra mà nhìn, năm đó quan hệ giữa nàng và La Tiểu Bắc cũng khá tốt, nàng còn nhớ La Tiểu Bắc đầy mặt nghịch ngợm vui cười kêu nàng một tiếng đại tẩu.

Mà La Tiểu Bắc vô ưu vô lự của năm đó, hiện giờ lại rơi vào kết cục thảm như vậy.

"Đại sư Pháp La, làm phiền chuẩn bị một cỗ xe ngựa, chúng ta cản trở về huyện An Bình, sẽ không nán lại Vọng Xuyên Tự, mang Hộ đến phiền toái cho quý tự

La Hồng nhìn về phía Đại sư Pháp La, nhàn nhạt nói.
Đại sư Pháp La chấp tay hành lễ, nghe ra trong giọng nói của La Hồng có oán giận, thở dài, gật đầu.

"La thí chủ, chuyện của La Tiểu Bắc thí chủ, là Vọng Xuyên Tự có lỗi, chờ thí chủ ra khỏi chùa, Vọng Xuyên Tự sẽ phong bế sơn môn ngăn cách với thế nhân sáu mươi năm"

"Nhưng mà, trước đó, Vọng Xuyên Tự sẽ phái hai vị Viên Thượng cùng Viên Hợp cùng hộ tống La thí chủ trở về huyện An Bình"

La Hồng gật gật đầu, không có cự tuyệt.

Mọi người rời khỏi điện Giếng Phật, về tới Diễn Võ Trường.

Hai vị đại sư Viên Thượng và Viên Hợp trên đầu đội mũ, tay nắm thiền trượng, đang từ từ đi đến.

Khô Nguyệt mặc một thân tăng bào màu trắng cũng theo đến đây.

Đại sư Pháp La thấy được Khô Nguyệt, lại thấy Khô Nguyệt quý xuống, dập đầu hướng về phía đại điện Vọng Xuyên Tự, từ đây cũng không còn thanh đăng cổ phật, nguyện khổ hạnh thiên hạ, bởi vì, y không tìm thấy được Phật trong lòng mình ở nơi này.

Pháp La không có giữ lại, chuyện của Phật Thủ là đã kích rất lớn đối với Khô Nguyệt.

La Hồng nâng La Thất Gia dậy.

Viên Hạt Tử ôm cây gậy trúc, đi theo một cỗ xe ngựa đến, La Hồng mang theo La Thất Gia vào xe ngựa.

Nhưng mà, trên xe ngựa, sức mạnh của khí số vẫn đang lan tỏa hùng hực, bắt mắt vô cùng.

Bọn họ không có nán lại Vọng Xuyên Tự quá lâu.

Trên núi Vô Lượng, phật quang sáng bừng lên.

Có Phật âm đang vang vọng, kêu gọi thiên hạ, Vọng Xuyên Tự sẽ phong bế sơn môn trong sáu mươi năm.

Trong tiếng Phật âm mênh mông cuộn cuộn.

Sơn môn của Vọng Xuyên Tự phong kín, mà trong quá trình đóng lại, bụi mù cuộn cuộn.

Có một chiếc xe ngựa đang chất chứa sức mạnh khí số nổi bật, cùng với tiếng hí vang, chạy ra khỏi Phật môn của Vọng Xuyên Tự.

Một chiếc xe ngựa đang chạy ra khỏi núi Vô Lượng.

Trước sự chú ý của muôn người, dưới sự rình mò của rất nhiều cao thủ Nhất phẩm.

Mà trên đỉnh núi Vô Lượng.

Sơn môn nặng nề của Vọng Xuyên Tự bắt đầu dần dần khép lại, tòa cổ tháp đã được truyền thừa tám ngàn năm này, tông miếu mà hương khói không ngừng tuôn vào, vào thời khắc này, họ lựa chọn đóng sơn môn lại, hơn nữa đóng một lần lại kéo dài tận sáu mươi năm.

Tin tức này truyền ra, sớm đã làm oanh động thiên hạ.

Các thế lực lớn trong thiên hạ đều như có cảm ứng, ba đại vương triều, Kim Trướng Vương Đình, Long Hồ Sơn, Côn Luân Cung vân vân, đều có hồi đáp.

Môn hộ thật lớn bên ngoài Diển Võ Trường của Vọng Xuyên Tự dưới sự chung sức toàn lực của hơn mười vị võ tăng, đang chậm rãi khép kín.

Mà một vị lão tăng khoác áo cà sa màu son đứng lặng giữa khe hở sắp khép kín lại của môn hộ kia.

Đại sư Pháp La chấp tay hành lễ, vẻ mặt thật phức tạp.

Ông nhìn xuống chân núi, dõi theo cỗ xe ngựa đang biến mất trong làn mây khói dâng trào, khom lưng một cái thật sâu.

Cùng với một tiếng "A di đà phật", môn hộ đột nhiên khép kín.

Bùm một tiếng trầm đục, từ đây trong thời gian sáu mươi năm, họ sẽ không còn liên hệ với nhân gian.

Dù rằng chuyện Vọng Xuyên Tự đóng kín sơn môn, hấp dẫn ánh mắt của các đại tu sĩ, khiến cho chiếc ngựa xe đang đong đưa lay động rồi đi dưới chân núi kia có vẻ không quá mức nổi bật, nhưng mà, sau khi sơn môn đã đóng lại, từng tên từng tên cao thủ Nhất phẩm đều phá không rời đi, truy đuổi theo xe ngựa, tiếp tục xem náo nhiệt.

Chiếc xe ngựa không nổi bật, nhưng mà ánh hào quang lơ lửng phía trên xe ngựa lại vô cùng bắt mắt, phảng phất như ánh trăng sáng trong đêm đen, che phủ cả ánh sáng của các vì sao trời.

Ai cũng biết, cháu trai của Trấn Bắc vương, con trai của La Nhân Đồ - La Hồng bước vào Vọng Xuyên Tự, mang đi La Thất Gia, đồng thời còn đem theo cả khí số quốc vận chấn động nhân tâm mà không biết La gia lấy được từ chỗ nào.

Người trong Vương triều Đại Hạ tuyệt đối sẽ không dễ dàng để La Hồng và La Thất Gia mang theo khí số trở lại huyện An Bình.

La gia nắm giữ ba mươi vạn Hắc kỵ của Tắc Bắc, thực lực cực mạnh, Trấn Bắc vương cũng là người đứ cạo vọng trọng, trước đó không có khí số chống đỡ, cho dù có phản Hạ thì cuối cùng cũng sẽ bị càn quét tiêu diệt.

Nhưng mà, một khi có khí số quốc vận chống đỡ, vậy thì có nghĩa là La gia thật sự có thể thành lập một tân vương triều!

Vậy thì chuyện phản Hạ cũng từ không có khả năng biến thành có khả năng.

Lấy danh vọng của La Hậu ở Tắc Bắc thì chuyện uân dưỡng trụ quốc vận này là chuyện có thể Cho nên, chuyến xe ngựa muốn trở về An Bình này, tuyệt đối sẽ không nhẹ nhàng như bề ngoài.

Chương 466: Tiểu Đâu Hoa kiên trì đưa kiếm cho công tử (2)

Thái tử Hạ Cực không có khả năng để La Hồng mang theo trụ cột khí số trở về huyện An Bình.

Lúc trước y ép La gia tạo phản, đó là vì La gia không có trụ cột khí số, một khi phản Hạ, thì nhất định chỉ có kết cục chết.

Mà một khi có khí số chống đỡ, có thể được bá tánh duy trì, vậy thì cho dù chuyện phản Hạ vẫn là nguy cơ tứ phía, nhưng sẽ có khả năng lật ngược tình thế. Y bức La gia bức gắt gao quá, nếu La gia quật khởi thì sẽ lấy y khai đao đầu tiên!

Cho nên, Thái tử nhất định sẽ lựa chọn ngăn trở La Hồng và La Thất Gia, thậm chí biện pháp tốt nhất là giết chết La Hồng và La Thất Gia.

La gia cũng nhất định sẽ ra mặt bảo vệ La Hồng và La Thất Gia.

Đây cũng được coi là một trận giao phong chính diện giữa La gia và Hạ gia.

Dù cho phần thắng của La gia cực thấp, nhưng mà, một khi thành công thì có lẽ thế cục của thiên hạ này sẽ bị đánh vỡ.

Đương nhiên, thái độ của Đại Chu và Đại Sở cũng không quá minh bạch, theo lý mà nói, bọn họ hẳn nên mừng rỡ nhìn thấy La gia có được trụ cột khí số, khởi binh phản Hạ.

Nhưng mà, về một phương diện nào đó, nếu La gia thật sự phản Hạ, thành lập một Đại vương triều, đối với hai đại vương triều bọn họ mà nói, cũng sẽ hình thành uy hiếp.

Cho nên, cao thủ thiên hạ cũng không quá hiểu được thái độ của hai đại vương triều này.

Về phần Kim Trướng Vương Đình, không cần nói cũng biết, khẳng định là sẽ giết La Hồng và La Thất Gia.

Không bởi vì điều gì khác, chỉ do hồ nữ Huyền Ngọc phi đang kê bên Hạ Hoàng hiện giờ, làm cho thái độ giữa Kim Trướng Vương Đình và Đại Hạ khá là ái muội.

Trừ cái này ra, La Hậu giết nhiều người Hồ như vậy, Kim Trướng Vương Đình tự nhiên sẽ không từ bỏ cơ hội giết chết La Hồng, làm La Hậu tuyệt hậu.

Trong chiếc xe ngựa nhỏ bé này, sợ là đã quy tụ ánh mắt của mọi người trong thiên hạ.

Nhưng mà, đối với người trong xe ngựa, tin tức tốt duy nhất có lẽ là cường giả cảnh giới Lục Địa Tiên hãn sẽ không dễ dàng ra tay.

Cho dù có, trước sự cường đại cùng bá đạo của Phu Tử lúc trước, chỉ tung ra một chiêu đã trấn áp Phật Thủ, cho nên bọn họ cũng không dám ra tay lộ liễu.

Đây là quy tắc của Phu Tử.

Trước đó sao Phật Thủ lại bị trấn áp, đó là vì thân là Phật Thủ cảnh giới Lục Địa Tiên, lại ra tay đối phó La Hồng, cho nên xứng đáng bị trấn áp.

Mà lần trấn áp này lại kéo dài tận sáu mươi năm.

Cho dù là Lục Địa Tiên, khi nào chưa trở thành tiên ở nhân gian thì vẫn chỉ là phạm nhân, chưa từng phi thăng vào Thiên môn, không được trường sinh, thọ nguyên vẫn là hữu hạn, sáu mươi năm..... Đó không phải là khoảng thời gian ngắn ngủi.

Ai dám lấy tự do ra thăm dò thái độ của Phu Tử?

Nhưng mà, tuy Lục Địa Tiên sẽ không ra tay, nhưng cao thủ Nhất phẩm, mặc kệ là nhược Nhất phẩm hay là cường Nhất phẩm thì cũng hoàn toàn không phải số ít.

Trên con đường trở về huyện An Bình, tuyệt đối không dễ dàng như trong tưởng tượng.

Mà đặc sắc nhất, không gì hơn La gia và Hạ gia giao phong, giống như trận chém giết trên bàn cờ, át chủ bài được tung ra đan xen, gặp chiêu nào thì phá giải chiêu đó.

Huyện An Bình.

Tiểu Đâu Hoa ôm kiếm Thiên Cơ và kiếm Thuần Quân, mặc chiếc váy dài trắng tinh như hoa sen, đi tới dưới chân Đông Sơn.

Lúc nàng tỉnh lại từ giấc ngủ mơ, đã biết được tin tức công tử đi đến Vọng Xuyên Tự, sau đó thì nghe tin công tử hồ chết Nhị phẩm của Địa Bảng thiên hạ khi trong Vọng Xuyên Tự.

Là kiếm thị của công tử, mà nàng cư nhiên không có ở bên cạnh.

Tiểu Đâu Hoa cắn môi, cảm thấy mình thật sự không phải một kiếm thị đủ tư cách.

Thật sự làm gì cũng không nên thân.

Nàng chỉ có thể chạy tới trà lâu huyện An Bình, nghe những người kể chuyện đó đồng dục hùng hồn kể lại tin tức được truyền về từ Vọng Xuyên Tự.

Nghe công tử gặp phải hiểm nguy cùng cực trong bí cảnh Địa Tạng, không ngừng gặp gỡ nguy cơ, trái tim nàng cũng thất lại.

Nàng càng thêm thông hận chính mình vô dụng.

Mà hiện giờ, nàng biết được tin công tử mang theo La Thất Gia rời đi khỏi Vọng Xuyên Tự, sắp trở về huyện An Bình.

Nhưng mà, chuyển đi về nhà này cũng không an toàn.

Bởi vì công tử đã lấy ra trụ cột khí số từ trên người La Thất Gia.

Nghe những người kể chuyện trong trà lâu đang nước miếng bay tứ tung mà kể lại, Hạ gia tuyệt đối sẽ không để mặc công tử, nhất định sẽ bày ra thập diện mai phục trên đường công tử trở về huyện An Bình.

Tiểu Đậu Hoa cũng đã rõ, công tử đang cần nàng!

Thiếu kiếm Thiên Cơ cùng kiếm Thuần Quân mà nàng uẩn dưỡng Có lẽ ảnh hưởng không lớn, nhưng mà, bất cứ khả năng nào có thể tăng lên cơ hội sống sót cho công tử, Tiểu Đậu Hoa đều phải thử một chút.

Nàng đi lên Đông Sơn, bởi vì là kiếm thị của công tử, sức mạnh ngăn cách của Tắc Hạ Học Cung không ngăn cản nàng, cho nên, nàng tìm được Lý Tu Viễn rồi.

Trong rừng hoa đào ngay giữa sườn núi.

Lý Tu Viễn nằm nghiêng, trong tay đang nâng một quyển sách thánh hiền mà xem.

Nơi xa, Tiểu Đậu Hoa duyên dáng yêu kiều mà đứng, ôm kiếm Thiên Cơ cùng kiếm Thuần Quân, mắt to lập loè ánh sáng kiên định.

La Tiểu Tiểu nghe xong lời nói của Tiểu Đậu Hoa, biết được tin ca ca của mình có khả năng sẽ chết.

Ngay lập tức, hoa đào cũng không còn thơm nữa.

Tuy rằng ca ca của nàng thích kể chuyện xưa làm nàng cảm động vật lý, nhưng mà, dù sao cũng là ca ca của La Tiểu Tiểu nàng.

Là thân nhân số lượng không nhiều lắm của La Tiểu Tiểu nàng.

La Tiểu Tiểu ngồi ở một bên, chống hai má mồm mồm, tràn đầy không vui.

Chương 467: Tiểu Đâu Hoa kiên trì đưa kiếm cho công tử (3)

Lý Tu Viễn buông sách thánh hiền xuống, cầm một cánh đào hoa lên.

"Nhị tiên sinh có biện pháp nào giúp ta đi đến bên người công tử không? Ta thân là kiếm thị của công tử, có thể đi đưa kiếm cho công tử!"

Tiểu Đâu Hoa ôm hai thanh kiếm, mày thanh mi tú nhăn lại với nhau, kiên nghị nói.

Lý Tu Viễn nhìn về phía Tiểu Đâu Hoa, cười cười.

"Người không sợ chết sao?"

"Không sợ."

"Đi đến bên cạnh tiểu sư đệ, lấy thực lực nhỏ nhoi này của người, hẳn phải chết không thể nghi ngờ, không sợ sao?"

"Ta không sợ!"

"Người biết lần này tiểu sư đệ trở về từ Vọng Xuyên Tự, giết hẳn sẽ là những ai không? Nhược Nhất phẩm, cường Nhất phẩm, thậm chí một nửa trong mười kẻ đứng đầu trong Thiên bảng Đại Hạ cũng sẽ xuất hiện, sợ không?"

"Ta không sợ!"

Hai người một hỏi một đáp.

Lý Tu Viễn nhướng mày.

"Ta đi đưa kiếm cho công tử, nếu hai thanh kiếm này..... Có thể mang đến cho công tử một đường sinh cơ, vậy là đủ rồi"

Tiểu Đâu Hoa hít sâu một hơi, ôm chặt lấy kiếm trong lòng ngực, nói.

Lý Tu Viễn lặng lẽ nhìn Tiểu Đâu Hoa.

Y nằm nghiêng dưới cây hoa đào, có chút hoảng hốt.

Y chợt nhớ lại lúc trước, ở dưới cây hoa đào, một thiếu nữ then thùng cười với y, mà hiện giờ, người kia không còn nữa, chỉ có hoa đào làm bạn.

Lý Tu Viễn cũng không muốn đưa Tiểu Đâu Hoa đi.

Nếu tiểu sư đệ có thể sống trở về, mà Tiểu Đâu Hoa lại chết ở bên người, vậy sẽ là chuyện bi thương đến mức nào.

Chuyện bi thương như vậy, Lý Tu Viễn đã từng trải qua, cho nên, y không muốn La Hồng cũng phải gánh chịu.

Nhưng mà, Lý Tu Viễn không được như ước nguyện.

Một Phu Tử mặc áo nho sam trắng ngần, lại không biết xuất hiện từ khi nào, nhìn ánh mắt kiên nghị của Tiểu Đậu Hoa, ông gật gật đầu.

"Lão phu giúp người đạt thành ước nguyện."

Tiểu Đậu Hoa vui vẻ.

Sau đó, Phu Tử vươn tay, nắm một cánh hoa đào.

Vươn tay bung ra, cánh hoa đào xoay tròn vun vút, nhanh chóng đón gió phấp phới không ngừng trong không trung, đầu tiên là lớn lên thành kích thước lá sen, sau đó thì lại hóa thành cỗ xe ngựa.

Nâng Tiểu Đậu Hoa lên, Tiểu Đậu Hoa đứng lặng trên đó, ôm kiềm, giống như Quan Thế Âm bạch y bay phất trên không.

Lý Tu Viễn không còn duy trì tư thế nằm nghiêng, mà là đứng dậy, hơi hơi khom người hướng về Phu Tử.

Trên mặt y hiện lên biểu cảm khó hiểu: "Phu Tử..... Đưa Diêu Tình qua đó cũng vô dụng, Dù cho Phu Tử đã định ra quy tắc, Lục Địa Tiên chưa chắc dám ra tay, nhưng rốt cuộc tu vi của nàng cũng không đáng kể, nếu tiểu sư đệ chết, nàng chỉ có thể chết theo tiểu sư đệ, nếu tiểu sư đệ có thể sống, nàng cũng có khả năng rất lớn là sẽ chết"

"Hà tất gì?"

Phu Tử lại cười cười, vuốt vuốt chòm râu.

"Nàng mang một mảnh lòng thành, đưa nàng đi, tất nhiên có thể giúp đỡ cho La Hồng"

Phu Tử đã nói như vậy, ánh mắt Lý Tu Viễn hơi tụ lại, hình như đang nghĩ tới khả năng nào đó, y lật xem sách thánh hiền, sau đó, ánh mắt y sáng lên, không cần phải nhiều lời nữa.

Viên Hạt Tử ngồi trước xe ngựa, đang giục ngựa chạy nhanh như bay.

Ông chưa bao giờ thích xa phu hay dùng phương pháp đăng vân giá vũ, lúc này ông cũng vẫn duy trì kiên định trong nội tâm mình, vẫn không thi triển phương thức này. Tuy rằng, với thực lực của ông, thì có thể dư sức thực hiện, dù sao thì cái này chẳng qua là tiểu kỹ của xa phu mà thôi.

Ông không để xe ngựa đăng vân giá vũ, nhưng mà, ngựa lại có thể tăng lên tốc độ cao nhất dưới sự chuyển động của nguyên khí thiên địa.

Trong lúc vó ngựa tung bay, một bước lên tới cả mấy chục trượng, tốc độ nhanh như một tia chớp màu đen trên quan đạo.

Hiển nhiên, Viên Hạt Tử cũng hiểu rõ, hiện giờ cần phải dùng tốc độ nhanh nhất để trở về huyện An Bình.

Chỉ có khi trở lại huyện An Bình, dưới sự che chở của Tắc Hạ Học Cung, mới là an toàn nhất.

La Hồng cùng La Thất Gia trong xe ngựa đều quá quan trọng, không đơn giản chỉ là vì thân phận của bọn họ, mà còn vì lúc này, phía trên xe ngựa đang lượn lơ trạ cột khí số, Viên Hạt Tử rất rõ ràng, Thái tử Hạ Cực nhất định rất hy vọng La Hồng chết.

Dù cho bàn tay nắm dây cương của ông cũng đã chảy đầy mồ hôi, nhưng thân là người đứng thứ mười trong Thiên bảng, năm giác quan nhạy bén, ông mơ hồ cảm nhận được một luồng sát khí đang tốc thẳng vào mặt, làm cho ông hít thở không thông.

Tuy rằng các cường giả cấp bậc Lục Địa Tiên, dưới sự kinh sợ dành cho Phu Tử, họ không dám ra tay lộ liễu, nhưng thiên hạ ty Không Chủ cat06illadi0Ua thật Mà Viên Hạt Tử cũng rõ, lúc này đây..... Tuyệt đối có cường giả Thiên bảng ra tay, hơn nữa số lượng còn không phải ít.

Mặc kệ là Thiên bảng Đại Hạ, hay là Thiên bảng vương triều nào, đối với ông mà nói, đều là một trận đánh ác liệt!

Oanh!

Xe ngựa nhanh như điện chớp, tốc độ mau tới cực hạn, nhanh đến phạm nhân cũng khó có thể bắt giữ.

Nơi nó đi qua, cuồng phong dâng lên, đá vụn văng ra, cát bay tung tóe.

Triệu Tinh Hà và Tư Đồ Vi đều là Nhất phẩm nên đương nhiên có thể đuổi kịp tốc độ này.

Mà bên kia, hai vị cao tăng Viên Thượng cùng Viên Hợp của Vọng Xuyên Tự, đầu đội đầu, tay nắm thiên trượng, cũng im lặng đi theo bảo hộ.

Bọn họ cũng biết chuyến đi này vô cùng nguy hiểm.

Nhưng mà, vốn là do Vọng Xuyên Tự có lỗi với La gia, hai người bọn họ ra tay chỉ vì trả nợ.

Khô Nguyệt lựa chọn rời đi Vọng Xuyên Tự, bộ hành ném trái cái khổ trong thiên hạ, làm khô hạnh tăng, cho nên không gia nhập vào đội hình này. Đương nhiên, Khô Nguyệt cũng biết, lấy thực lực của y thì một khi cuộc chiến bùng nổ, y hẳn phải chết.

Biết rõ là tử cục, y sẽ không ngảy ngốc đi chịu chết.

Chương 468: Tiểu Đẩu Hoa kiên trì đưa kiếm cho công tử (4)

Trong xe ngựa.

La Hồng khoanh chân mà ngồi, ngón tay để ở giữa mào La Tiểu Bắc, sức mạnh quốc vận trong biến ý chí của La Tiểu Bắc không ngừng bị rút ra như lọt kén kéo tơ, tràn vào biến ý chí của La Hồng.

Mà trong quá trình này, La Hồng không thể phân tâm.

Cho nên, La Hồng chỉ có thể toàn tâm toàn ý bắt đầu rút sức mạnh quốc vận này ra, chỉ cần hoàn thành chuyện này thì hẳn có thể giải thoát được rồi.

Trong tay hắn còn có cánh hoa đào mà Lý Tu Viễn tặng cho, trong đào hoa ẩn chứa sức mạnh, có thể giúp hắn hoàn thành di hình hoán ảnh cự ly cực xa.

Không đến bước cực kỳ bất đắc dĩ, La Hồng không định vận dụng, rốt cuộc thì di hình hoán ảnh chỉ có thể chuyển dời La Hồng, lại không mang những người khác đi được.

Đám người Viên Hạt Tử, Triệu Tinh Hà và cả Tư Đồ Vi, dù sao cũng có thực lực Nhất phẩm, Viên Hạt Tử còn là cường giả Thiên bảng, cũng xem như bá chủ một phương, nếu bọn họ chạy đi, có lẽ cũng không tính là quá khó.

Nhưng mà, La Tiểu Bắc điên rồi, sẽ không dễ dàng trốn thoát được.

La Hồng cũng không có cách nào trực tiếp bỏ lại La Tiểu Bắc mà trốn, dù sao thì, La Tiểu Bắc cũng là do hắn mang ra khỏi Vọng Xuyên Tự.

Tuy rằng Vọng Xuyên Tự bị Hạ gia thâm thấu, rất khắc nghiệt đối với La Tiểu Bắc, nhưng mà cũng không lo đến chuyện mất mạng, mà đi theo La Hồng rời khỏi Vọng Xuyên Tự thì nhất định có hiểm nguy này, thậm chí có thể nói là cử tử nhất sinh.

"Nhanh lên, lại nhanh hơn một chút!"

La Hồng hít sâu một hơi, cố lấy lại bình tĩnh, hiện tại..... Hoàn thành việc chuyển đổi khí số quốc vận, mới là mấu chốt!

Bên ngoài xe ngựa.

Viên Hạt Tử nghiêng đầu.

Mà đại sư Viên Thượng đang đội đầu, quanh thân quanh quần phật quang, sắc mặt ngưng trọng lên.

"Phía trước là sông Lan Thương.....

Đại sư Viên Thượng khàn khàn nói: "Qua sông Lan Thương, thì tương đương với ra khỏi địa giới quản hạt của Vọng Xuyên Tự N Hàm ý trong câu nói của đại sư Viên Thượng rất rõ ràng, qua sông Lan Thương, tương đương với cắt đứt khả năng Vọng Xuyên Tự sẽ ra tay.

Vọng Xuyên Tự nguyện phải hai vị cường Nhất phẩm ngưng tụ Bồ Tát quả đi hộ đạo cho La Hồng, điều này chứng minh Vọng Xuyên Tự rất coi trọng La Hồng, dù cho họ có phong bế sơn môn sáu mươi năm. Nhưng mà trên người La Hồng rốt cuộc cũng chịu tải tám ngàn năm Phật vận của Vọng Xuyên Tự, nếu ra tay trong địa giới mà Vọng Xuyên Tự quản hạt, nói không chừng cao tăng trong chùa sẽ cứu viện.

Cho nên sông Lan Thương là một điểm phân giới vô cùng đặc biệt và quan trọng.

Muôn tập kích giết chết La Hồng, sông Lan Thương là lựa chọn tốt nhất, hơn nữa sông Lan Thương hẻo lánh ít dấu chân người, sâu không thấy đáy, dòng nước chảy xiết, dòng nước ngầm dưới đây sông cuộn cuộn, có thủy thú hung ác ẩn nấp, một khi tử vong, ngã vào trong sông, thần tiên cũng khó cứu, thi thể khó mà tìm.

Hơn nữa, hai bờ sông sông Lan Thương, núi non rừng rậm trùng điệp, vách đá khe sâu dày đặc, chính là nơi ẩn nấp tung tích tuyệt diệu.

"Đúng vậy."

Viên Hạt Tử nắm dây cương, đột nhiên quất mạnh một cái, xe ngựa gào thét, cuộn lên muôn vùn bụi mù, lao nhanh lên phía trước.

Trong lúc Triệu Tĩnh Hà chạy theo, bàn tay đã chạm lên Mặc đao ở bên hông.

Khăn che mặt của Tư Đồ Vi tung bay, mơ hồ hiện ra dung nhan tuyệt mỹ phía dưới khăn che mặt, mày nàng nhíu lại, nắm thật chặt hộp cầm sau lưng, cũng nắm chặt kiếm Phiêu Tuyết trong tay.

La Tiểu Bắc, La Hồng đều là thân nhân của La Hồng Trần.

Nếu La Hồng Trần còn ở trên đời, nhất định sẽ dùng mạng của mình đi bảo hộ, cho nên, Tư Đồ Vi nàng cũng như thế.

Trên thượng du của sông Lan Thương.

Bọt sóng vầy ra, mênh mông mãnh liệt, giống như nước sôi rít gào, rống giận trời xanh.

Mà trên mặt sông không tĩnh lặng, ba vị chủ tướng hắc giáp đang đứng trên huyền giang.

Là Hồ Bắc Hà và hai vị chủ tướng Hắc kỵ - Đại Chu Tiểu Chu mà La Hậu đã sai đi.

Bọn họ đã tới từ lâu, nhưng lại không lập tức đi đến Vọng Xuyên Tự, mà là canh giữ ở nơi này, bởi vì bọn họ cũng hiểu, nếu La Hồng phải đi về, nhất định phải qua sông Lan Thương, mà sông Lan Thương lại là địa điểm tốt nhất để bao vây tiến trừ.

Nơi này..... Sát khí dâng lên bốn phía.

Ba người bọn họ đứng lặng trên mặt sông, đều có thể cảm nhận được hơi nước bốc lên từ dòng nước sông, hình thành một thứ sát khí sắc bén.

Hai bên bờ sông, núi non trùng điệp đây tiếng vượn kêu không ngừng nghỉ, có sát khí lan tràn tứ phía.

Hồ Bắc Hà nắm Mặc đao, đây mặt đều là sát khí đang khuấy động.

Đại Chu tên là Chu Vân Long, Tiểu Chu gọi là Chu Vân Hải, là hai huynh đệ ruột thịt, hai huynh đệ này vốn là nghĩa khẩu chốn Tắc Bắc, chuyên cướp phú tề bản, sau khi được La Hậu chiêu hàng thì trở thành phụ tá đắc lực cho La Hậu.

"Hình như có không ít hảo thủ tông môn nhất đẳng trong giang hồ đến rồi, thật thú vị, năm đó khi tung hoành giang hồ, lão tử thích nhất là chém giết cái đám tu sĩ giang hồ tự cho mình rất cao này!"

"Như bọn Phi Lưu Kiếm Các gì đấy, lão tử một đao giết sáng muốn chết"

Hồ Bắc Hà vuốt ve Mặc đao, nói.

Sát khí làm nước sông cuộn cuộn cũng phải dừng lại nửa ngày.

Đại Chu và Tiểu Chu cũng cười cười, hai người trông có vẻ rất hàm hậu, nhưng cũng là hạng người liếm máu trên mũi đao, sát phạt vô cùng tàn nhẫn.

Bọn họ nhìn về phía nơi xa, chỗ đó có vài bóng dáng phảng phất giống như cái bóng, dẫm lên một mảnh lại một mảnh bọt sóng cuộn cuộn.

Hồ Bắc Hà gật gật đầu hướng về bọn họ.

Ánh vệ cũng gật gật đầu đáp lại.

Chương 469: Mượn đầu của La công tử dùng một chút (1)

Một người là tướng lĩnh Hắc kỵ của La Hậu, một người là cao thủ ảnh vệ của phủ Trần Bắc vương, đã nhìn rõ ra được, đều là người một nhà.

Cũng không giao lưu gì nhiều, họ chỉ lắng nghe tiếng gầm gừ giận dữ của nước sông, chờ đợi sát khí kinh thiên sắp bùng nổ.

Thái tử Hạ Cực, hoặc là nói Hạ gia, sẽ phái bao nhiêu cao thủ tới giết La Hồng?

Hơn nữa, trừ Hạ gia thì hai đại vương triều Đại Chu, Đại Sở này sẽ có thái độ như thế nào?

Cao thủ người Hồ của Kim Trướng Vương Đình đều đang ẩn nấp ở nơi đâu?

Những điều này, đám người Hồ Bắc Hà không biết, nhưng mà, bọn họ cũng rõ, đợi cho đến khi xe ngựa qua sông, nhất định là một hồi chém giết đầy huyết tinh.

Động tác vuốt ve Mặc đao của Hồ Bắc Hà ngừng lại.

Chủ tướng Chu Vân Long và Chu Vân Hải cũng tập trung nhìn lại, quay đầu về phía bờ sông rộng rãi phía bên kia sông Lan Thương.

Bụi mù cuồn cuộn, phảng phất như cát bụi đang đánh úp đến.

Như một con địa long đang rít gào, đang nhanh chóng uốn lượn.

Mà phía trước đồng cát bụi kia, trong một luồng nguyên khí thiên địa cuồn trào, chiếc xe ngựa bị uy áp thiên địa cuồn cuộn bao phủ đang lao nhanh như điện chớp.

Xe ngựa giống như một tia chớp màu đen, cấp tốc bay vút trên đường chân trời.

Nước sông lao nhanh ngập trời, như một con ác thú khổng lồ đang mở to miệng.

Oanh!

Đôi mắt với sông Lan Thương to lớn sội trào.

Xe ngựa không ngừng lại chút nào, đến lúc này, Viên Hạt Tử tất nhiên cũng sang sảng cười, quất mạnh dây cương. Bốn người chung quanh xe ngựa cũng theo đó mà thẳng tiến không lùi, không sợ gì cả, đâm thẳng vào trong sông, cuốn lên ngàn tầng sóng trắng cao vút!

Giông như từng con bạch long dưới đáy sông lao lên mặt sông, dữ tợn thị uy!

Như một thanh trường đao sắc nhọn vô cùng.

Đột nhiên vung chém ra, chém dòng sông Lan Thương đang chảy xiết thành hai mảnh.

Cùng lúc đó, trên không trung của sông Lan Thương, mây đen dày đặc, có đại ung giương cánh ngang trời đạt mây chục mét che kín bầu trời, trên lưng chim ung có người đang ngồi xếp bằng.

Phía trên mặt sông, nổi lên lớp sương mù dày đặc duỗi tay không thấy năm ngón tay, trong lớp sương mù dày đặc, có một chiếc thuyền lớn từ từ trôi tới, cho dù là trong lớp sương mù ấy thì cũng không thể che lấp được con quái vật khổng lồ dữ tợn này, dưới cái quạt nước mạnh mẽ của mái chèo, nước sông cuộn lên ngàn tầng sóng.

Dưới đáy sông, có bóng người đang bơi qua bơi lại, như bạch long cuộn lên sóng nước mịt mờ.

Trong mảnh rừng núi bát ngàn hai bên bờ sông, cũng có bóng người đang lao nhanh vun vút, như những con khỉ linh hoạt mà tung người, bóng người lướt qua, khí tức tung hoành, khí tức chẳng chịt đang đan chéo vào thiên địa.

"Tới!"

Hồ Bắc Hà tập trung nhìn lại, không biết ông đang nói là xe ngựa tới, hay là sát khí tới.....

Bầu trời, trên sông, trong dòng nước, hai bờ sông.....

Đều có sát khí.

Giống như thiên la địa võng, kín không kẽ hở.

Sóng lớn cuộn cuộn, sát khí sôi trào.

Sông Lan Thương giờ phút này giống như một con Hoàng Long đang tức giận, sóng nước ào ạt gợn lên như vẫy rồng. Trời xanh biến sắc, những đám mây đen đang không ngừng dồn đến, bao phủ cả bầu trời, như là tà ma quan sát nhân gian.

Khí tức ngọt ngào khuấy động trên mặt sông Lan Thương.

Xe ngựa giống như một thanh đao đen, một đao bổ vào mặt sông đang quay cuồng, kéo theo những con sóng bạc đầu, muốn vượt sông.

Nhưng, trên mặt sông, sương mù mê mang, che mờ tầm mắt, khiến người ta không có cách nào thấy rõ ràng hình ảnh trên mặt sông, một con thuyền lớn nguy nga, xông qua dòng sông chảy xiết, giống như một con thú khổng lồ vượt sông.

Ngựa bị dọa không dám đi tiếp, rùng mình run rẩy, Viên hạt tử trên xe ngựa tức khắc giận dữ, quất mạnh dây cương, dây cương hung hăng đánh vào lưng ngựa, lưu lại một vết thật lâu mới khó có thể tan, con ngựa lần này mới không tình nguyện mà tiếp tục cất bước, tiến về phía trước.

Thú vật trời sinh cực nhạy cảm với sát khí, hiện giờ, trong thiên địa có sát khí cuộn cuộn, sớm đã làm cho bọn chúng sợ hãi, con ngựa cuối cùng không dám động.

Xe ngựa lơ lửng trên mặt sông, vẫn không nhúc nhích, cho dù Viên hạt tử quất đánh như thế nào cũng không tiến được về phía trước nửa bước.

Viên hạt tử cũng hiểu rõ, đi tiếp rất khó khăn.

Trừ phi, mở đường máu để đi ra ngoài.

"Công tử... Đi không được."

"Có khả năng phải chém giết một hồi."

Viên hạt tử buông dây cương xuống, xách gậy trúc trong tay lên, nghiêng đầu, hướng về thùng xe đang rũ mảnh, nói.

Trong xe ngựa.

La Hồng đang không ngừng dịch chuyển khí số trong biển tinh thần ý chí của La Tiểu Bắc.

Nghe được tiếng Viên hạt tử nói, sắc mặt hắn vẫn bình tĩnh, chuyện này trở về đường xá hẳn lắm gian nan, hẳn cũng đã đoán được.

Nhưng mà, trong tay La Hồng có một cánh hoa đào do Lý Tu Viễn lưu lại, nếu thật sự không được, hắn có thể dùng hoa đào di hình hoán ảnh, rời đi.

Đương nhiên, không đến vạn bất đắc dĩ, La Hồng sẽ không làm như thế.

"Vậy thì giết đi"

"Dù sao bản công tử cũng không phải người tốt gì, một thân tu vi này đều là do giết mà có, lần này tới bao nhiêu người thì giết bấy nhiêu người, mặc kệ người đến là ai, cho dù có là Thái tử Hạ Cực tới thì cũng cứ giết chết hắn!"

Trong thùng xe ngựa, truyền ra âm thanh nhàn nhạt của La Hồng, lời nói tuy rằng bình đạm, nhưng sát khí đã nổi lên tứ phương.

Viên hạt tử nắm gậy trúc thon dài, khẽ run lên.

Công tử lại nói đùa, hắn thế mà nói chính mình không phải người tốt gì.

Một thân khí Chính Dương cùng tám nghìn năm Phật vận trên người, không phải người tốt có thể có đãi ngộ này sao?

Nhưng, không thể không nói, La Hồng nói rất đúng, lúc này...

Muốn phá vòng vây, chỉ có giết!

Có lẽ, chỉ có đợi đến khi cho sông Lan Thương nhuộm màu máu đỏ,
mới là thời điểm trận chiến này kết thúc.

Chương 470: Mượn đầu của La công tử dùng một chút (2)

Viên hạt tử thở dài một hơi.

Toàn bộ thiên hạ, trong sáu mươi năm số cao thủ Nhất phẩm vẫn lạc thường không đến mười người. Không biết một trận chiến này, sẽ có bao nhiêu cao thủ Nhất phẩm ngã xuống, thậm chí...

Rất có thể sẽ còn có những người trước hạng mười trên Thiên bảng ngã xuống.

Có thể vào trước hạng mười trên Thiên bảng, trên cơ bản đều là Nhất phẩm mạnh mẽ, hơn nữa còn đều là bá chủ một phương trong tam đại vương triều.

Tính cả Kim Trướng Vương Đình, toàn bộ thiên hạ cũng chỉ có 40 người.

Mà lúc này, trong 40 người này, không biết sẽ giảm đi bao nhiêu người.

Xe ngựa ngừng lại.

Triệu Tinh Hà, Tư Đồ Vi không bước tiếp, ánh mắt của Viên Thượng cùng Viên Hợp đại sư cũng trở nên nghiêm trọng, an tĩnh đứng lặng.

Khí tức của bốn vị cao thủ Nhất phẩm chìm nổi, làm sóng nước cuộn cuộn cũng dần dần an tĩnh lại.

Triệu Tinh Hà nhìn về nơi xa, nơi đó có ba vị chủ tướng Hồ Bắc Hà, Đại Chu, Tiểu Chu cầm mặc đao đứng lặng, trên mặt hiện đầy vẻ sát khí. Ông khẽ thở ra một hơi, đây là chi viện La Hậu phái tới.

Mà nơi xa, còn có năm vị ảnh vệ như đã ẩn mình trong không khí.

Chỉ tính riêng La gia thôi thì đã có mười ba cao thủ Nhất phẩm đến, trong đó Viên Thành Cương còn là hạng mười trên Thiên bảng.

Nhưng, lực lượng như vậy, mạnh sao?

Triệu Tinh Hà lại lắc lắc đầu, không lạc quan cho lắm, lực lượng này... So với lực lượng bọn họ sắp đối mặt, căn bản không đủ.

Thuyền lớn vượt sông, mái chèo đập xuống khiến sóng nước chia năm xẻ bảy.

Đây là chiến hạm thuyền lâu của thủy quân vương triều Đại Hạ, thường được gọi "Thanh Long Nha", được dùng để thông hành trên sông biển. Phóng tầm mắt khắp tam đại vương triều, cũng là chiến hạm đỉnh cấp, duy chỉ so với chiến hạm của Thủy sư vương triều Đại Sở là kém hơn một bậc.

Thanh Long Nha này có năm lầu, cao chín trượng, bên ngoài bọc giáp sắt, nước sơn bóng loáng, nếu đứng ở trên đỉnh hay phía dưới mạn gào thét thì phía ngược lại đều không nghe thấy được.

Trong lúc phi hành, nó kéo theo áp bách cùng uy thế đáng sợ, khiến cho người ta không thở nổi.

Thậm chí, ở trên boong thuyền còn rộng đến mức có thể đua ngựa.

Một cơn thuyền Thanh Long Nha như vậy rẽ sóng đến, khiến cho vô số người biến sắc.

Mà giờ phút này, trên boong thuyền Thanh Long Nha, có hai đạo thân ảnh đứng lặng, nhìn xuyên qua màn sương mù dày đặc, nhìn chiếc xe ngựa tựa như một điểm đen nhỏ trước mặt Thanh Long Nha kia.

Thần sắc Sở Thiên Nam có vài phần phức tạp nhìn sương mù nồng đậm không thể che đậy được ánh sáng của khí số đang dâng lên từ trong xe ngựa. Ánh sáng rực rỡ tỏa ra từ trong buồng xe, cho dù là sương mù dày đặc cũng không thể che đậy.

Ồ bên người y là lão Hoàng đã thay một thân quần áo tinh xảo, trên lưng cõng một thanh đao chẻ củi dùng da trâu bọc lại. Sở Thiên Nam chưa bao giờ thấy qua loại trạng thái này của Hoàng lão tà. Lão nhân luôn có hành vi phóng đảng này, giờ đây lại có vẻ nghiêm túc chưa từng có.

"Trụ khí số a, thật là không nghĩ tới, La gia lại để bảo vật này trên người La Tiểu Bắc đã điên mười lăm năm"

Sở Thiên Nam cảm khái.

Lão Hoàng một thân quần áo tinh xảo, không nhiễm một hạt bụi, đến cả mái tóc đã hoa râm kia, cũng được dùng lược chải chuốt thập phần chỉnh tề, không có một chút rối loạn nào.

Có điều, nghe được lời Sở Thiên Nam nói, Lão Hoàng cười, lộ ra hàm răng vàng khiến hình tượng cao nhân hoàn toàn sụp đổ.

"trụ khí số xuất hiện, quả thực là ngoài dự đoán, nhưng, người có thể gánh chịu được khí số trong La gia, bây giờ, hình như cũng chỉ có mình La Hồng, mà La Hồng... Quá yếu."

"Nói ngắn gọn, trụ khí số bại lộ quá sớm"

"Nếu chậm một chút, chờ La Hồng trưởng thành, hứng lấy trụ khí số, La gia có lẽ còn có một đường sinh cơ, nhưng mà bây giờ... Hạ gia tất nhiên sẽ không bỏ qua cho hắn, sẽ hoàn toàn bóp chết hắn từ trong nôi"

Lão Hoàng nói.

"La Hồng..."

Sở Thiên Nam hít sâu một hơi.

Lão Hoàng quay đầu nhìn về phía Sở Thiên Nam: "Tiêu hầu gia không nên tới"

"La Hồng đã lừa giết vô số Nhị phẩm Địa Bạng trong bí cảnh, nghe đồn đã có được chiến lược của Nhị phẩm, tiểu vương gia..."

Không bằng hần"

"Cho dù tiểu vương gia nhận được đại cơ duyên ở trong Hoàng Triều bí cảnh, nhưng, vẫn không phải là đối thủ của La Hồng - kẻ đã trở thành đệ nhất Hoàng Bạng hiện nay"

"La Hồng này... Có phong thái của yêu nghiệt La gia - La Hồng Trần - năm đó, nếu không phải La Hồng Trần chết sớm, Lão Hoàng ta thiếu chút nữa đã nghĩ rằng La Hồng này chính là con trai của La Hồng Trần, La Hậu chẳng qua là cha nuôi rồi." Lão Hoàng nhếch miệng cười.

"Tới cũng đã tới rồi, nhân dịp này ta cũng có thể nhìn xem chênh lệch giữa ta và La Hồng. Quả thực, bây giờ ta không đánh lại Nhị phẩm, có điều, nếu hần chết, tốt xấu gì ta cũng có thể nhật xác giúp hần"

Sở Thiên Nam nói.

Lão Hoàng nhìn thoáng qua Sở Thiên Nam, có vài phần kinh ngạc, nhật xác giúp La Hồng?

Vì sao?

Tiểu vương gia trông có vẻ cũng không phải người tốt gì nha.

Đừng nói cái gì mà thiên kiều tiệp hận thay cho thiên kiều.

Những thiên kiều có cơ hội thì đều luôn dồn đối thủ của mình vào chỗ chết ấy chứ.

"Hạ Hoàng đã từng hạ một thánh chỉ muốn La Hồng vào kinh, có điều, bị Phu tử cản trở."

"Vậy thì ta sẽ mạng theo thi thể La Hồng nhập kinh, để bệ hạ có ấn tượng tốt về ta, bệ hạ tốt xấu cũng xem như là nửa sư phụ của HẠ ta.

Sở Thiên Nam ở phía trên boong thuyền Thanh Long Nha, duỗi cái eo lười, đôi mắt đột nhiên trở nên sắc nhọn.

Lão Hoàng bừng tỉnh.

Sau đó, cũng nhìn về phía dưới, nheo mắt lại, nhe răng vàng, chép miệng.

"Ngô... Có người ra tay trước."

"Hình như là Đại thống lĩnh Ngự lâm quân, hạng thứ chín trên Thiên bảng Đại Hạ..."

Chương 471: Mượn đầu của La công tử dùng một chút (3)

Hai bên bờ sông Lan Thương núi non trùng điệp, có từng đạo thân ảnh phi thân nhảy lên, như viên hâu linh hoạt. Những tu sĩ đến xem náo nhiệt này, đa số đều là cao thủ nhất đẳng trên giang hồ.

Bọn họ dừng ở trong rừng rậm hai bờ sông, giữa những cây cổ thụ, nhìn chằm chằm sông Lan Thương đang nổi sóng..

Nhưng mà, ở trên một vách đá phía trên sông Lan Thương..

Lại có một nam tử trung niên cả người đều bao trùm trong kim sắc giáp trụ, ngồi ở trên đá xanh, cuồng phong gào thét, làm những sợi tóc của ông ta không ngừng tung bay.

Phía sau lưng nam tử mặc giáp vàng này, có một loạt mũi giáo dày đặc, mỗi một mũi giáo đều chỉ thẳng lên trời cao, trong tay ông ta cầm một túi rượu, uống ừng ực từng ngụm.

Hồi lâu, rượu trong túi đã uống hết.

Nam tử cúi đầu, ánh mắt bình tĩnh đảo qua, dừng lại trên cổ xe ngựa đang đứng bên bờ sông.

Nam tử nọ đứng dậy khỏi tảng đá xanh, xốc lấy mũ giáp trên nền đất, đội lên đầu.

Ông ta vươn tay, từ từ gỡ xuống một cây đoản mâu vàng kim từ sau lưng, sắc mặt đậm nhạt.

"Tại hạ Lôi Bình, Đại thống lĩnh Ngự lâm quân"

"La gia phản nghịch, tự ý động đến vận mệnh quốc gia Đại Hạ, mưu đồ cướp đoạt chính quyền, giết!"

Nam tử nói, thanh âm lúc mới bắt đầu cũng không lớn, nhưng, theo thanh âm nổ tung, nước sông cũng cuộn lên sôi trào.

Một ánh sáng vàng đảo qua, nam tử từ nhảy xuống khỏi tảng đá, dừng trên mặt sông Lan Thương, nước sông chợt cuộn cuộn kéo lên.

"Hạng mười trên Thiên bảng Viên Thành Cương, tiếp chiến."

Lôi Bình quát.

Trong tay ông ta nắm giáo ngắn, eo đột nhiên khẽ lắc, đoản mâu tức khắc như con ngựa hoang thoát cương, gào thét lao vút ra.

Trông nó như một con kim long xé rách mặt sông biến sóng nước thành hai luồng, một mâu bay thẳng về phía xe ngựa.

Trên xe ngựa.

Viên hạt tử nghiêng đầu, cười.

"Là nhằm về phía lão phu mà tới"

"Chư vị, xin nhường."

Viên hạt tử nhếch miệng, rút cây gậy trúc trong tay ra, đánh về phía con kim long đang lao tới kia.

Âm!

Gậy trúc va chạm với kim long liền vỡ nát ngay lập tức, vô số mảnh trúc bay tán loạn.

Đoàn mâu kim sắc kia cũng bị đánh bay lên trời, chui vào trong màn mây dày đặc.

Một luồng sáng bạc lao ra khỏi hộp gỗ màu vàng của Viên hạt tử.

Áo vải thô trên người ông bay phấp phật. Ông nhảy xuống khỏi xe ngựa, nghiêng đầu, tinh khí thần biến hóa chỉ trong nháy mắt.

Viên hạt tử bước ra một bước, nước sông liền dựng đứng lên, nâng cả người ông lên cao.

Lôi Bình cười to, thân hình khẽ khom, phi nước đại ở trên mặt sông, mỗi một bước đạp xuống, mặt sông đều sẽ bị đâm cho nổ tung bọt sóng.

Nguyên khí thiên địa trong thân thể ông ta đang cuồng bạo cực độ.

Trong lúc phi nước đại, Lôi Bình còn không ngừng rút đoản mâu màu vàng từ sau lưng, thân hình hơi lắc, đoản mâu đã bắn ra.

Mỗi một cây đoản mâu bắn ra, đều như kim long, có âm thanh gào thét không ngừng nổ tung.

Hạng thứ chín Thiên bảng Đại Hạ, đối đầu cùng hạng mười trên Thiên bảng Đại Hạ...

Viên hạt tử đứng lặng phía trên cột nước, một tay nắm mũi thương, kín không kẽ hở.

Mà Lôi Bình vô cùng cuồng bạo, mỗi chiêu công phạt đều giống như lôi đình hạ xuống nhân gian, khiến cho mặt sông không ngừng nổi sóng lớn.

Lôi Bình cực động, vô số đoản mâu màu vàng như lôi đình quân quanh thân ông ta, mà Viên hạt tử lại cực tĩnh, tay cầm một thanh ngân thương, bất động như núi.

Đây chắc chắn sẽ là một trận ác chiến, trong thời gian ngắn khó có thể phân thắng bại.

Hai cường giả Nhất phẩm giao phong khiến cho đám khách giang hồ ẩn núp trong những ngọn núi hai bên bờ quan sát vô cùng sảng khoái.

Trận tranh phong đã kéo dài từ lâu này, tựa như lấy trận chiến của hai vị Nhất phẩm Thiên bảng tới mở màn.

Viên Thành Cương đã dời chiến trường cách xe ngựa rất xa.

Chung quanh xe ngựa, Triệu Tĩnh Hà, Tư Đồ Vi, còn có Viên Thượng cùng Viên Hợp, cả bốn người đều không quá chú ý đến trận chiến của Viên Thành Cương.

Bọn họ nín thở ngưng thần.

Hết thấy những điều này, chẳng qua chỉ mới là bắt đầu thôi.

Triệu Tĩnh Hà nhìn chăm chăm thuyền lớn nơi xa: "Đó là Thanh Long Nha, chiến hạm Thủy sư lâu của Đại Hạ vương triều, do Sở gia nắm giữ..."

"Sở gia lần này đã sử dụng đến lực lượng nòng cốt."

Ông cất giọng như đang thì thầm tự nhủ.

"Không có cách nào khác, Thái tử tính toán để cho Sở gia thay thế La gia, Sở gia muốn chiếm cứ vị trí này, cũng cần biểu hiện ra chút tiềm lực, tiềm lực làm Thái tử coi trọng..."

Sở gia, cao thủ cũng nhiều như mây.

Oanh!

Nơi xa, trong những ngọn núi trùng điệp hai bên bờ sông, cũng có tu sĩ lướt đi, từng kẻ đập sóng phá sóng, lao đến công kích ba vị chủ tướng hắc kỵ ở nơi xa.

"Nam Minh Tông, Đại Hạ Tông, Huyền Thiên Tông, ba tông chủ của ba tông môn thuộc hàng nhất đẳng trong cảnh nội đại hạ, đều là cao thủ Nhất phẩm rất mạnh!"

"Tuy rằng không vào Thiên bảng, nhưng chiến lực cực kì mạnh!"

"Ba vị chủ tướng hắc kỵ do La Nhân Đồ phái tới đã bị cuốn lấy."

Cường giả xem náo nhiệt dọc hai bờ sông, sôi nổi hít một ngụm khí lạnh, mở miệng nói.

Cao thủ của các tông môn cũng ra tay, trên thực tế, từ sau khi các tông môn bị tam đại vương triều thống ngự, sớm đã trở thành thanh kiếm do đại thần, vương hầu của vương triều nắm giữ.

Hiện giờ trận chiến vây sát La Hồng cùng La Tiểu Bắc này, cao thủ của các tông phái gần như đều xuất thủ.

Điều này nằm trong dự đoán nên chẳng ai quá mức ngạc nhiên.

Những người có chiến lực cao của La gia, chỉ trong thời gian ngắn đã bị bám trụ hơn phân nửa.

Chương 472: Mượn đầu của La công tử dùng một chút (4)

Phanh phanh phanh!

Nước sông Lan Thương nổi tung, bên trong sông, cũng có ánh đao sắc nhọn chém ra, giết về phía vị ảnh vệ đang ẩn nấp trong lớp sương mù trên mặt sông.

Năm vị ảnh vệ đều bị ngăn lại, dưới nước sông, bảy cao thủ Nhất phẩm đồng loạt ra tay ngăn trở năm người ảnh vệ do Trần Bắc vương phái ra. "Đây là tu sĩ Nhất phẩm am hiểu thủy đạo trong Thủy sự do Sở gia nắm giữ! Cho dù chất lượng không bằng ảnh vệ, nhưng, nhân số nhiều, năm ảnh vệ, cũng đã bị cuốn lấy"

Có cường giả lần thứ hai hút khí.

La gia cùng Hạ gia, hiện giờ đã hoàn toàn trở mặt, trực tiếp phô bày lực lượng đối đầu nhau công khai.

Lấy cao thủ Nhất phẩm làm quân cờ.

Trong lòng Triệu Tinh Hà đột nhiên trầm xuống.

So với Hạ gia, so với Sở gia, số lượng cao thủ của La gia... Vẫn là không đủ.

Tình huống thế này còn là vì cao thủ Lục Địa Tiên đã bị Phu tử uy hiếp nên không dám lộ liễu xuất thủ đây.

Bầu trời, mây đen dày đặc, lôi đình không ngừng quay cuồng trong những đám mây, ánh sáng lập loè chói mắt.
âm âm âm!

Trời đất gầm gừ, sau đó trong các tầng mây, tức khắc có mưa to tầm tã rơi xuống.

Hạt mưa như những viên đậu lớn nhỏ, gào thét, kéo theo cuồng phong nổi lên.

Sông Lan Thương như đang rống giận, dưới mưa to, nước sông càng cuộn cuộn!

Ong...

Bỗng dưng, một thanh kiếm, chợt xé rách dòng chảy, trong thiên địa, dường như chỉ còn lại có một đạo bóng kiếm này.

Kiếm sắc bén quét đến, tốc độ nhanh đến cực hạn.

Sông Lan thương phảng phất đều bị một kiếm này chặt đứt, mưa to đây trời đều tại một khắc này bị cắt ra.

Một kiếm này, chém thẳng đến xe ngựa.

Triệu Tinh Hà đột nhiên phản ứng lại, nguyên khí cả người sôi sục, khí huyết sôi trào, cả người như là một ngọn lửa bắt đầu hùng hục thiêu đốt.

"Mặc đao! Không sợ chiến!"

Mặc đao trong tay rút ra, nháy mắt trong thiên địa hiện lên một đạo ánh đao màu đen.

Phanh phanh phanh!

Giáp trụ trên người Triệu Tinh Hà bị vỡ toang, miệng mũi chảy máu, ông là Nhất phẩm Võ Vương cảnh, một đao kia chính là để tấn công một nhất kiếm đạo quy tông khủng bố đến cực điểm này.

Toàn thân Triệu Tinh Hà thấm đầy máu tươi, nắm Mặc đao, lạnh lùng trừng mắt.

"Ai?"

"Bọn chuột nhất phương nào?!"

Tiếng bạo rống sắc bèn, lấn át cả tiếng mưa rơi và tiếng nước sông đang cuộn cuộn.

"Ha ha a... Không hổ là chủ tướng hắc ky, khó trách có thể giúp La Nhân Đồ trấn Tắc Bắc, nếu có thêm sự phụ trợ từ quân thế vạn quân, Triệu Tinh Hà người có thể dùng một đao chiến Thiên bảng"

Không biết khi nào, sương mù trên mặt sông đã bị vén ra, một bóng người tiêu sái ngồi xếp bằng ở trên thân kiếm, phiêu nhiên bay tới.

Ánh mắt Triệu Tinh Hà tức khắc ngưng trọng: "Hạng thứ 8 trên Thiên bảng Đại Hạ... đệ nhất tông môn của Đại Hạ, trang chủ của Tàng Kiếm Sơn Trang, Tàng Kiếm lão nhân?"

"Đám cao thủ tông môn các ngươi, vậy mà đã trở thành chó săn cho Thái tử!"

"Các ngươi đừng quên, năm đó diệt các ngươi chính là Hạ gia!"

Triệu Tinh Hà lau đi vết máu nơi khóe miệng, nói.

Trong tay nắm chặt mặc đao.

Lão nhân kia ngồi xếp bằng trên thân kiếm ẩn hiện cười nhạt:

"Nhưng năm đó vó ngựa đạp giang hồ... Tàn sát sạch sẽ hai ngàn ba trăm người của Tàng Kiếm Sơn Trang ta chính là La Nhân Đồ"

"Hôm nay, liền giết con trai của La Nhân Đồ để đền mạng"

Lão nhân cười nhạt.

Nâng một tay lên, thanh kiếm dưới thân, lần thứ hai đánh ra.

Triệu Tinh Hà chỉ cảm thấy da đầu nổ tung, hạng 8 Thiên bảng, những người có thể vào Thiên bảng đều đã là cao thủ thiên hạ hiếm có, mà thứ tám Thiên bảng, càng là cường giả đỉnh cấp trong Nhất phẩm, ngấp nghé bước vào Lục Địa Tiên.

Triệu Tinh Hà chỉ cảm thấy kiếm thế của một kiếm này, khiến cho ông ta khó mà thở nổi.

Tàng Kiếm lão nhân của Tàng Kiếm Sơn Trang, năm đó khi vó ngựa của tam đại vương triều đập giăng hồ, vị này đã là cao thủ Nhất phẩm thành danh đã lâu, biết được La Hậu suất lĩnh hắc kỵ đánh tới, liền vứt bỏ hai ngàn ba trăm người trong toàn sơn trang, một mình chạy trốn. Sau này, lần nữa hiện thế, thì thực lực đã tiến vào Thiên bảng, xây dựng lại Tàng Kiếm Sơn Trang, cũng trở thành đệ nhất tông môn Đại Hạ.

Mà hiện giờ, Tàng Kiếm lão nhân này, phụng mệnh lệnh của Thái tử, tới giết con trai của La Hậu, người năm đó chỉ là phụng mệnh lệnh Hạ gia.

Ngay ở thời điểm Tàng Kiếm lão nhân này chém một kiếm mạnh mẽ kia ra.

Trong thiên địa có tiếng thở dài nhàn nhạt vang vọng.

Sau đó, vô số hạt mưa từ trên trời giáng xuống hội tụ, hóa thành một bàn tay to, rơi xuống, đánh văng một kiếm do Tàng Kiếm lão nhân vừa tung ra kia vào sông lớn.

Tàng Kiếm lão nhân ngưng mắt nhìn lại, liền thấy được trong màn sương mù bao phủ trên mặt sông, có một người trung niên mặc nho sam tâm thường từ từ bước đến.

"Đại Lý Tự Từ Uẩn?!"

"Hạng thứ năm Thiên bảng!"

Khuôn mặt bình tĩnh của Tàng kiếm lão nhân biến đổi, tức khắc giận đến trừng mắt..

Đại Lý Tự Từ Khanh Từ Uẩn, không phải vẫn luôn thuộc phe Thái tử hay sao?

Sao giờ lại ra tay vì La gia?!

Giữa những ngọn núi trùng điệp hai bên bờ sông, những người đang xem trận chém giết kịch liệt của vô số cường giả này qua màn mưa rít gào đều hít sâu một hơi.

Tình huống gì thế này?

Sao Đại Lý Tự Từ Khanh Từ Uẩn lại ra tay?

Từ Uẩn không tu kiếm, không tu đao, thứ ông ta tu là khí hạo nhiên huyết sắc, thường được người ta gọi với cái tên Thư Sinh Đoạt Mệnh.

Giờ khắc này, ông ta mặc một thân nho sam, sắc mặt đăm nhiên.

"À, hiện giờ, ta không đại diện cho Đại Lý Tự, cũng không phải Từ Uẩn của Đại Lý Tự..."

"Ta thân làm Ngũ sư huynh nhưng lại chưa từng giúp đỡ gì cho tiểu sư đệ, nên lần này, ta lấy thân phận sư huynh tới trợ giúp tiểu sư đệ"

Chương 473: Mượn đầu của La công tử dùng một chút (5)

Từ Uẩn đạp lên sóng nước, chậm rãi bước đến, nhìn Tàng Kiếm lão nhân, nói: "Lên đi, tiếp của ta mấy chiêu."

Tàng Kiếm lão nhân muốn cự tuyệt, nhưng, thân hình của Từ Uẩn vừa khê lắc, liền có hạo nhiên chính khí mang theo ánh đỏ đáp xuống, đẩy Tàng Kiếm lão nhân vào đám mây.

"Một tàng kiếm không đủ, thì đến thêm mấy tên nữa đi"

Nho sam của Từ Uẩn bay bay, từng bước một tiến vào màn mưa to trên vòm trời, phát tay áo. Những cao thủ Nhất phẩm ẩn nấp trong núi do Hạ gia phái tới đều bị buộc ra, cùng nhau tiến nhập vào trận chiến trên không trung.

Mà lời Từ Uẩn nói, lại làm người trong thiên hạ đều chấn động.
Lấy thân phận sư huynh?

Từ Uẩn... Là đệ tử của Phu tử?!

Mẹ kiếp!

Đây đúng là một quả dưa" lớn mãi!

(1) "Dưa" theo thuật ngữ CBIZ là chỉ những tin đồn (rumor). Nếu tin đồn có độ tin cậy thấp hoặc không trở thành sự thật thì gọi là dưa xanh hoặc dưa bỏ, ngược lại thì gọi là dưa ngọt.

Mưa to như trút nước, điên cuồng phát tiết cơn nóng giận lên đại địa.

Trên vòm trời đen kịt, có ba con điều hâu giương cánh.

Trên lưng của ba con điều hâu, đều có người Hồ chậm rãi mở mắt.

"Từ Uẩn của Đại Lý Tự... lại là đệ tử của Phu tử?"

"Át chủ bài La gia có vẻ nhiều hơn so với tưởng tượng"

"Có điều, cũng chỉ như thế mà thôi."

Oanh!

Ba người Hồ từ trên trời nhảy xuống, như sấm sét rạch ngang bầu trời, trong quá trình rơi xuống, động loạt rút loan đao bên hông ra.

Ba người này đều là Nhất phẩm, khí thế hùng dũng mạnh mẽ.

Lần này, Kim Trướng Vương Đình cũng phải cao thủ ra tay, tuy rằng không điều động Nhất phẩm trước hạng mười trên Thiên bảng tới, vì dù sao nơi này là cũng là cảnh nội của Đại Hạ vương triều, bọn họ vẫn cần phải đề phòng.

Trên mặt sông, ánh mắt Triệu Tinh Hà trở nên ngưng trọng, không hề để ý gì đến Tăng Kiềm lão nhân nữa.

Một tiếng gào rít vang lên, mặc đao cuốn lên ánh đao màu đen, phóng về phía ba tên người Hồ đang liều chết xông đến.

Đương nhiên, một mình ông là không đủ, Tư Đồ Vi cũng nhanh chóng đứng lên, gây ra những âm thanh biến hóa thành lưỡi đao trong màn mưa, cùng đối chiến với ba cường giả Nhất phẩm người Hồi Xê ngựa nơi La Hồng đang ẩn náu, dưới màn mưa gió phiêu diêu, màn che đang không ngừng bị cuốn lên bay phàn phật.

Hai vị cao tăng Viên Thượng cùng Viên Hợp, đầu đội đầu lạp, nắm thiền trượng, nước mưa theo đầu lạp chảy dọc xuống.

Bỗng dưng!

Trong màn sương mù phủ kín mặt sông, có người thì thầm ca đao, đập lên sóng nước mà bước đến.

Người trong giang hồ, người nào cũng biến sắc, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy, có một đạo nhân nhẹ giọng cười: "La thí chủ, nếu người nguyện ý giao "Bắc Đầu Kinh" ra, cùng bản đạo đi một chuyến tới Côn Luân Cung, bản đạo bảo đảm người sẽ không sao."

Trong xe ngựa La Hồng chưa mở miệng, Viên Thượng cùng Viên Hợp đại sư mang đầu lạp, đã quét ngang thiền trượng, tụng niệm Phật hiệu: "A di đà phật"

"Chiến đi"

La Hồng thân mang 8000 năm Phật vận Vọng Xuyên Tự, há có thể bị Côn Luân Cung mang đi?

Huống hồ, một khi bị mang vào Côn Luân Cung, kết cục của La Hồng không cần nghĩ cũng biết.

Phật hiệu còn chưa tụng niệm xong, hai vị đại sư đã vung lên thiền trượng xông ra ngoài, chạm trán với hai tên đạo nhân kia.

Phật giáo cùng Đạo giáo, không ngừng tranh phong.

Giờ khắc này, cao thủ Nhất phẩm chung quanh xe ngựa của La Hồng, đều đã bị cuốn lấy!

Xe ngựa lắc lư trong mưa to gió lớn, nước sông giận dữ gào rít, cơ hồ muốn nuốt chửng cả người lẫn xe.

La gia... Còn có thủ đoạn gì sao?

Trong những cụm núi non trùng điệp dọc hai bên bờ sông, các cao thủ sôi nổi nhìn chăm chăm. Ngay cả Côn Luân Cung cũng đã ra tay...

La Hồng cùng La Tiêu Bắc muôn bình yên quay lại huyện An Bình, quả thực quá khó.

Lúc sau, nước sông nổi tung, có cao thủ Nhất phẩm xé tan màn nước tiến ra, tập sát xe ngựa.

"A kị "Hôm nay, những kẻ phục kích giết La Hồng ta, bản công tử đều nhớ kỹ hết, các vị... Tự giải quyết cho tốt."

Lời nói từ trong xe ngựa vắng vắng.

Một đạo hắc ảnh, chột ngưng tụ ở bên cạnh xe ngựa của La Hồng.

Đôi mắt màu đỏ tươi, như tia chớp màu máu, xé rách màn mưa to.

Tà Ảnh Ngô Thiên hiện lên, một kiếm hung hăng ấn xuống, như thiên nhân áp đỉnh.

Tên cao thủ Nhất phẩm từ trong sóng nước vọt lên kia, tức khắc bị một kiếm của Tà Ảnh Ngô Thiên ngăn chặn, đập trở về trong sông.

Tà Ảnh Ngô Thiên dù sao cũng là hạng ba Địa Bảng, bàn về chiến lược, cũng miễn cưỡng có thể cùng cường Nhất phẩm giao phong, chủ yếu nhất là sau khi chết rồi còn có thể sống lại, có thể giúp La Hồng kéo dài một chút thời gian.

âm âm âm!

Thanh Long Nha phá tan những con sóng lớn.

Phía trên thuyền lâu vô cùng cao lớn, Sở Thiên Nam từ trên cao nhìn xuống, Lão Hoàng nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng vàng.

"Tiểu hâu gia, lão Hoàng đi đây"

Sở Thiên Nam không đáp lại lão, chỉ lẩm bầm một câu: "Để lại toàn thây."

"Được rồi"

Lão Hoàng cười.

Tiếp đó, lão rút thanh đao bỏ củi ra từ trong hộp bọc da trâu, một cước đạp lên mái hiên của Thanh Long Nha, nhảy xuống.

"Lão Hoàng ta, xếp hạng thứ bảy trên Thiên bảng, không biết công tử có còn sắp xếp gì nữa không?"

"Nếu không, vậy thì ta muốn mượn đầu của La công tử dùng một chút!"

"Ngày nào đó, ở nơi âm phủ, sẽ mời công tử dạo hoa lâu, uống hoa tửu, hắc hắc"

Hạng bảy Thiên bảng, Hoàng Lão Tà ra tay!

Ánh mắt của những khách giang hồ đều co rút mạnh, có người cảm khái, có người thán than.

Nói thật, cao thủ La gia phái tới đã đủ nhiều, nhưng, Hạ gia còn liên hợp cùng Kim Trướng Vương Đình và cả Côn Luân Cung, La gia... Đã hết cách rồi.

Bỗng nhiên.

Lão Hoàng đang nhảy xuống, đột nhiên quay đầu, nhìn về phía nơi xa.

La gia thật sự có chuẩn bị ở sau?

Trong màn sương mù mê mang trên mặt sông..

Có một đạo bóng hình xinh đẹp mặc bạch y, duyên dáng yêu kiều, ôm hai thanh kiếm, dầm lên một mảnh hoa đào trôi trên sông!

Giống như Bồ Tát mặc bạch y, dầm trên lá vượt qua sông lớn.

Chương 474: Bồ Tát phụ thể, Địa Tạng Đâu Hoa

(1)

Phía trên sông lớn, sóng gió mãnh liệt.

Dòng nước rộng giập, như là những con thủy quái hung tợn muốn vượt lên mặt sông, nhân lúc người ta không phòng bị, cắn xé vạn vật trong nhân gian. Hai bên bờ sông Lan Thương, trong dãy núi non trùng điệp, rất nhiều cường giả, tu sĩ ẩn nấp, nhao nhao trợn trừng mắt, nhìn chằm chằm trận chiến áp chế và vây sát La gia này.

Cho dù không phải dốc toàn bộ lực lượng, nhưng, cũng đại biểu cho sự coi trọng của Hạ gia và Sở gia đối với La gia.

Hạ gia là gia tộc khổng chế cả Đại Hạ vương triều, át chủ bài chắc chắn có rất nhiều, cường giả được bồi dưỡng cũng là vô số, dù sao thì, tài nguyên

Hạ gia cũng phong phú, có thể dưỡng ra được đến mấy Lục Địa Tiên.

Mà La gia mấy năm nay, mỗi năm đều chinh chiến, trên thực tế, cường giả cũng chẳng có bao nhiêu, giống bảy người con của La gia, năm đó các đều là hạng người kinh tài tuyệt diệu, nhưng đến nay, đã chết hết chỉ còn lại có La Hậu cùng La Tiểu Bắc.

La gia chỉ có thể gọi là con cạp còm, mà Hạ gia mới là chân long.

Có lẽ Hạ gia quả thực kiêng kỵ La gia, nhưng thứ mà Hạ gia chân chính kiêng kỵ trên thực tế chỉ là ba mươi vạn hắc kỵ trấn thủ phía Bắc, hiện giờ có lẽ còn có thêm một Trần Thiên Huyền đã thành Lục Địa Tiên.

Ngay cả Trần Bắc Vương trong đế đô, kỳ thật cũng chỉ con mãnh thú bị vây nhốt.

Nếu là La gia thật sự trở mặt thì việc Trần Bắc Vương rời khỏi đế đô, cũng là vô cùng khó khăn.

Mà trận vây sát La Hồng cùng La Tiểu Bắc này, Hạ gia tuy rằng phái người tới, nhưng, chủ yếu vẫn là để Sở gia ra tay, bởi vì, Hạ gia phải dùng Sở gia thay thế La gia, trận này xem như cho Sở gia một cơ hội biểu hiện giá trị của mình.

Mà Sở gia, cũng đích xác không có làm Hạ gia thất vọng, hoặc cũng có thể nói, không có làm thái tử Hạ Cực thất vọng.

Cao thủ Nhất phẩm bên người La Hồng trên cơ bản đều bị thanh trừ sạch sẽ.

Thiếu di cường Nhất phẩm bảo hộ, La Hồng chỉ có thể dựa vào thuật pháp Đạo môn Câu Linh Khiển Tướng, sai phách cái bóng của Ngô Thiên, nhưng cũng khó có thể thay đổi được đại cục.

Mà bên này của Sở gia, trừ bỏ hạng thứ bảy trên Thiên bảng là Hoàng Lão Tà ra, còn có một chiếc cự hạm thủy sư Thanh Long Nha như hổ rình mồi.

Không ai biết trong chiến hạm khổng lồ này ẩn chứa bao nhiêu người.

Phải biết rằng, trong Thủy sư Đại Hạ, con quái vật khổng lồ như Thanh Long Nha này, cũng chỉ có bốn cái, mỗi một con thuyền đều là bảo vật sang quý đến cực điểm.

La Hồng cùng La Tiểu Bắc có thể ép cho Sở gia xuất động một con thuyền Thanh Long Nha, có thể nói là tương đối có thể diện rồi.

Hoàng Lão Tà nhảy xuống từ đỉnh của Thanh Long Nha cao gần mười trượng, nắm đao chẻ củi, quay đầu nhìn dòng nước chảy xiết nơi thượng nguồn sông Lan Thương, sắc mặt lão ta có chút quái dị.

Chỗ đó, có một cánh hoa đào đang trôi xuống, trên cánh hoa đào, có một bóng hình xinh đẹp duyên dáng yêu kiều.

Hoàng Lão Tà còn tưởng rằng La gia còn có át chủ bài gì đó nhưng thứ mà lực lượng tinh thần của lão ta cảm ứng được, chỉ là sự dao động nguyên khí Cửu phẩm.....

Hửm?

Cửu phẩm?

Hoàng Lão Tà há cái miệng những chiếc răng vàng, hơi ngơ ngác.

Không chỉ có Hoàng Lão Tà, trong hai bờ sông núi non trùng điệp, từng cao thủ cũng nhìn đến trọn mắt há hốc mồm.

Nhìn thiếu nữ ôm hai thanh kiếm, trong dòng nước chảy xiết bày ra vẻ mặt sợ hãi, bị dọa đến trắng bệch kia, tất cả mọi người đều có cảm giác hơi buồn cười.

Giống như trong một chiến trường đẫm máu, đáng sợ đến cực điểm, đột nhiên có một tiểu bạch thỏ mạnh mẽ xông vào, khiến cho cảnh tượng trở nên quái dị.

Thiếu nữ này Từ đâu đến?

Thiếu nữ dầm trên cánh hoa đào, mỗi bước dẫm lên một cánh.

Tuy rằng tất cả mọi người đều có cảm giác quái dị, nhưng lại mơ hồ cảm thấy có gì đó không quá thích hợp.

"Thú vị, đây không phải là tiểu kiếm thị bên người La công tử hay sao?"

"Một tiểu kiếm thị, sao có thể ảnh hưởng gì đến cục diện?"

Hoàng Lão Tà nheo mắt lại, tuy rằng Tiểu Đâu Hoa đập hoa đào để vượt sông, làm cho lão ta cảm ứng được một chút hơi thở của Lý Tu Viễn .

Có điều, Lý Tu Viễn hiện giờ đang ở thời điểm tu hành, một khi đi ra khỏi học cung, vậy hết thảy mọi thứ sẽ trở thành uổng phí, nếu có thể bức cho Lý Tu Viễn ra học cung, thì đó quả thực là một món lợi lớn.

Nhưng việc phái một tiểu kiếm thi, đâm lên một mảnh đào hoa tới, chẳng lẽ có thể phá vỡ kết cục La Hồng phải chết sao?

Dòng nước chảy xiết phát ra tiếng vang, thiếu nữ váy trắng tung bay, đâm trên cánh hoa vượt sông, tốc độ cực nhanh, giống như Quan Thế Âm mặc bạch y, nhanh nhẹn đi tới.

Quả thực đã khiến cho không ít người phải chú mục.

Phô trương không tồi, chỉ là thực lực cỡ này, thật sự là khiến người ta cười đến rụng răng.

Cửu phẩm thì chắc khác nào người bình thường.....

Người tới đây để bày trò khôi hài sao?

Tiểu Đâu Hoa tựa hồ cảm ứng được ánh mắt của mọi người chung quanh, khuôn mặt tuyệt mỹ tuy rằng đã trở nên hơi trắng, nhưng, trong mắt lại mang theo ánh kiên nghị.

Nàng ngẩng đầu, nhìn chằm chằm xe ngựa đang ngừng ở trong dòng sông Lan Thương kia.

Nhìn chiếc xe ngựa bị người ta chỉ trỏ, bị bao vây khắp mọi nơi kia.

Hít sâu một hơi.

Nhưng, nàng không có mở miệng.

Chương 475: Bồ Tát phụ thể, Địa Tạng Đậu Hoa (2)

Trong xe ngựa, trong lòng La Hồng như cảm ứng được điều gì, xóc màn che lên, thò đầu ra.

Nhìn Tiểu Đậu Hoa dầm lên một mảnh đào hoa vượt sông mà đến, trên mặt cũng không khỏi cảnh thấy hơi buồn cười "Người, nữ nhân ngu xuẩn này! Người tới đây làm gì? Tìm chết sao?!"

"Ngây ngốc ở trong Học cung không phải tốt hơn sao?!"

La Hồng hận rèn sắt không thành thép, trực tiếp chửi ầm lên.

Đã lâu không mắng Tiểu Đậu Hoa, giờ được mắng một tiếng lớn như vậy, cả người hấn đều sáng khoái.

Có điều, việc Tiểu Đậu Hoa xuất hiện ở chỗ này, đúng là điều La Hồng không dự đoán được.

Dù sao, Tiểu Đậu Hoa cũng chẳng có tu vi gì, cũng chỉ mới bắt đầu tu hành không đến một tháng, có thể làm gì chứ?

Ngay cả lúc trước ở ngoài phủ Giang Lăng, dựa vào vào thể chất đặc thù, mượn khí thể của vạn quân, giúp cho một kiếm La Hồng chém ra có thể so với Nhị phẩm.

Nhưng, hiện giờ làm gì có thể quân cho người mượn.

Cho nên người tới đây làm gì?

Lội sông vượt biển đi tìm cái chết sao?

Lúc này, La Hồng quả thực tức muốn học máu, chửi ầm lên, làm người trong thiên hạ đều không nhìn được mà bật cười. Hoàng Lão Tà miệng đầy răng vàng còn cười ngoác miệng đến tận mang tai, cái này mẹ nó..... Cũng quá buồn cười rồi.

Tiểu Đậu Hoa vốn dĩ lấy hết can đảm, ưỡn ngực, muốn đồng dục hùng hồn nói cái gì đó.

Nhưng bị La Hồng mắng một trận như vậy.

Khí tiết của nàng liền bị tiêu diệt hết.

Trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt mỹ của Tiểu Đậu Hoa hiện lên vẻ ủy khuất vô cùng, âm ức rơi lệ.

Lúc nào cũng vậy, vừa gặp mặt đã mắng nàng, nàng đây là dùng sinh mệnh vượt qua mọi nguy hiểm tới đưa kiếm cho hấn nha.

Tuy đến đưa kiếm có lẽ không thay đổi được đại cục, nhưng, vạn nhất có thể gia tăng xác suất sống sót cho công tử thì sao?

Còn về việc Tiểu Đậu Hoa nàng có thể sống hay chết, kỳ thật, thời điểm nàng chọn đến đây đưa kiếm, nàng cũng đã làm tốt công tác chuẩn bị rồi.

Dù sao nàng cũng chỉ là tiểu kiếm thị mới vừa đạt Cửu phẩm.

Trong trận tranh phong của những đại lão Nhất phẩm, nàng nhỏ bé giống như con kiến.

Bộ dáng ủy khuất này của Tiểu Đậu Hoa, càng làm không ít cường giả quan chiến trong dãy núi non trùng điệp cười to không thôi.

"Đây là kiếm thị của La Hồng?"

"Năm đó kiếm thị của Hóa Long Kiếm Trần Thiên Huyền cũng vì đưa kiếm mà bỏ mạng nơi Tắc Bắc, mà hiện giờ, kiếm thị của La Hồng được truyền thừa Hóa Long Kiếm cũng vượt ngàn dặm tới lì tìm chết....."

"Là kiếm thị của Hóa Long Kiếm, đều thích chịu chết như vậy sao?"

Các tu sĩ ẩn nấp trong núi rừng, không khỏi bật cười.

Trong không khí khân trương như vậy, sự xuất hiện Tiểu Đậu Hoa, thật đúng là làm cho bọn họ buồn cười.

La Hồng cũng là bị chọc tức đến cười.

Hoàng Lão Tà nắm đao chế cười, híp mắt, không có để ý tới Tiểu Đậu Hoa.

Thiếu nữ này, không thay đổi được thế cục.

Lão ta chưa kịp vung đao về phía La Hồng, thần sắc liền đột nhiên biến đổi.

Không bởi vì khác, mà chính bởi vì câu nói tiếp theo của Tiểu Đậu Hoa.

"Công..... Công tử..... Là Phu tử kêu ta tới đưa..... Đưa kiếm cho Dòng nước sông đang rộng giận chảy xiết, trên bầu trời, màn mưa to giàn giụa cũng phát ra tiếng nổ vang trời, trong thiên địa chỉ còn có một câu nói này.

Câu nói mang vài phần mềm mại, nhút nhát cùng sợ hãi đối với La Hồng lại là xuyên qua trong trời đất, nổ vang.

Phu tử kêu ta tới.....

Phu tử kêu.....

Mẹ kiếp!

Ngươi mẹ nó sao không nói sớm?!

Rất nhiều cường giả xem náo nhiệt, đều phát ngốc, nụ cười trên mặt cứng đờ, nhanh chóng biến mất.

Đao khí trên thân Hoàng Lão Tà bị kiềm nén, thiếu chút nữa đã khiến chính mình ghen tới bị thương!

Phu tử đề cho thiêu nữ xuân manh" này tới?

(1) Ngốc nghếch, đáng yêu.

Nếu là Phu tử phải tới, vậy cái này có phải sẽ là biến số gì đó không?

Rốt cuộc, La Hồng cũng là tiểu đệ tử của Phu tử, Phu tử hiện giờ tuy rằng không ra tay được, nhưng cũng không nên chỉ phái một tiểu kiếm thị

Cửu phẩm yếu nhót đến đây đi?

Như vậy thì có tác dụng, cái rắc gì chứ.

Hoàng Lão Tà không hiểu sao có chút hoảng.

"Ngươi..... Ngươi đừng có tới đây a!"

Hoàng Lão Tà nắm chặt đao chẻ củi, chỉ về phía Tiểu Đâu Hoa ở xa xa, hô lên.

Tiếng la thê lương xé rách màn mưa to cùng tiếng dòng nước đang gầm gừ.

Tiểu Đâu Hoa ôm kiếm, há miệng thở dốc: "..."

Trên Thanh Long Nha, Sở Thiên Nam nâng lên tay vỗ trán.

Quá mẹ nó mất mặt.

Ngươi, một cao thủ đứng thứ bảy trên Thiên bảng, kêu một tiểu kiếm thị Cửu phẩm đừng tới đây.

Ngươi, một lão già xấu xí kêu một cô nương xinh đẹp như hoa như ngọc đừng tới đây, lão già nhà ngươi rốt cuộc có bệnh gì vậy hả?!

Sở gia lúc này tuy rằng thắng chiến đấu, nhưng thua mặt mũi.

Trong xe ngựa.

La Hồng cũng có chút sững sốt.

Phu tử phải tới?

Nhưng, La Hồng vẫn nhíu mày như cũ, Phu tử phải tới thì thế nào?

Lấy thực lực này của Tiểu Đâu Hoa, đến mua nước tương cũng chưa đủ tư cách.

Khô Nguyệt hòa thượng cũng hiểu rõ rằng tu vi của y trong trận phong ba này, nhất định không đủ dùng, nên đã sớm rời đi.

Tiểu Đâu Hoa này có thể có ích lợi gì?

Cửu phẩm..... Có thể thay đổi đại cục sao?

Cùng lúc đó, trên sông Lan Thương, các nơi đều có chiến đấu bùng nổ.

Hạng chín trên Thiên bảng Đại Hạ là Lôi Binh và Viên hạt tử đang chiến đấu kịch liệt, hai người một người đứng hạng chín, một người đứng hạng mười, thứ tự không sai biệt nhiều, thực lực cũng không quá cách biệt.

Nước sông không ngừng nổ vang, từng cột nước cuốn lên, như cá voi trắng nhảy vào biển lớn.

Hai đạo ánh sáng, một vàng một bạc đang lao nhanh, điên cuồng gào thét, không ngừng va chạm vào nhau trên sông Lan Thương, đánh ra công phạt kinh thế. Hai người bắn ra thực lực thật sự.

Chương 476: Bồ Tát phụ thể, Địa Tạng Đậu Hoa (3)

Viên Thành Cương tuy rằng thấy không rõ, nhưng tại một khắc này, thiên địa đều là đôi mắt của ông.

Lôi Binh có thể làm Đại thống lĩnh của Ngự lâm quân, một thân tu vi của ông ta cũng là cực mạnh mẽ, từng thanh đoản mâu bị ông ta tung ra, đều sẽ như kim lôi bay nhanh, bắn mạnh ra như nổ, nơi nó đi qua, không khí đều là có vài phần dao động.

Nước sông bị bốc hơi, bị hoá thành khí, hóa thành màn sương mù càng thêm dày đặc trên mặt sông Thương Lan.

Cây trường thương của Viên hạt tử khiến cho mưa to đầy trời đều ngưng trệ, không khí xung quanh đều tràn đầy màu bạc tang thương.

Có điều, Viên hạt tử có chút nóng nảy.

Ông cảm ứng được từng đạo khí cơ mạnh mẽ đang nổi lên, cao thủ Nhất phẩm chung quanh xe ngựa của La Hồng đều đã bị dẫn đi, lâm vào tử chiến.

La Hồng rơi vào nguy hiểm cực hạn, rất khó thoát thân.

Viên hạt tử khẩn trương muốn tốc chiến tốc thắng, mà Lôi Binh lại là không nóng nảy.

Ông ta không ngừng thi triển lôi mâu kim sắc, dây dưa cùng Viên hạt tử.

Ông ta là cường giả do Hạ gia phái tới, tác dụng của ông ta chính là ngăn cản Viên Thành Cương. Hạng chín Thiên bảng chặn hạng mười Thiên bảng lại Hẳn là không khó.

Chủ lực công sát La Hồng cùng La Tiểu Bắc Vẫn là Sở gia.

Thanh Long Nha, quái vật khổng lồ bọc này cũng đã xuất thế, hiển nhiên, Sở gia vô cùng nghiêm túc đối với việc này.

Cho nên, ông ta chỉ cần ngăn lại Viên Thành Cương là được rồi.

Liều mạng?

Không cần.

Người cần phải liều mạng chính là Viên Thành Cương.

Triệu Tinh Hà mắt sáng như đuốc cùng Tư Đồ Vi liên hợp đối chiến với ba tên Nhất phẩm người Hồ, đây là cao thủ người Hồ đến từ Kim Trướng Vương Đình, một chuyến này, Kim Trướng Vương Đình không phái cao thủ trên Thiên bảng Vương Đình đến.

Dù sao, trận chiến này cũng là tranh phong giữa La gia cùng Hạ gia, Sở gia, cũng giống như Lôi Binh chỉ cần ngăn cản Viên Thành Cương, mục đích của bọn họ cũng chỉ là ngăn trở hộ đạo giả của La Hồng.

Chủ tướng hắc kỵ Triệu Tinh Hà chính là mục tiêu của bọn họ.

Ba người cuốn lấy Triệu Tinh Hà cùng Tư Đồ Vi, cũng không quá khó khăn. Cho dù Triệu Tinh Hà như người điện mạng đến cho bọn chúng mấy phần áp lực, nhưng mà, Triệu Tinh Hà muốn giết chết bọn chúng trong thời gian ngắn, trợ chiến cho La Hồng, thì không có cửa.

Trong thiên địa, Triệu Tinh Hà nắm mặc đao, cả người bốc lên khí huyết, ông là Nhất phẩm Võ Vương cảnh, khí huyết vận chuyển, giống như hoá lò đốt cháy, làm bốc hơi cả màn mưa to trong thiên địa, cả người giống như một quả cầu lửa đang tung hoành trên mặt sông.

Ngón tay thon dài của Tư Đồ Vi gảy từng dây trên cây huyền cầm, thời khắc này, toàn thân Tiêu Vĩ cổ cầm rung động không thôi.

Vô số tiếng đàn hóa thành lưỡi đao sắc nhọn, cắt đứt màn mưa, bức bách ba tên cao thủ người Hồ.

Nhưng, ba tên Nhất phẩm người Hồ cũng không phải là kẻ yếu, bọn họ cũng là cường Nhất phẩm, chỉ nhanh nhẹn né tránh, tận lực cuốn lấy Triệu Tinh Hà cùng Tư Đồ Vi.

Hai vị đại sư Viên Thượng cùng Viên Hợp đang đấu pháp cùng hai tên đạo nhân của Côn Luân Cung.

Phật hiệu tranh phong cùng Đạo thuật, có Phật ảnh hiện lên, cũng có Tiên Tôn Đạo môn hiện lên.

Tuy rằng không có nhiệt huyết như đánh nhau bằng đao thật kiếm thật đến chết sống, cũng thực hấp dẫn ánh nhìn của người khác.

Từ Uẩn ra tay là điều mà tất cả mọi người trong thiên hạ không dự đoán được, Từ Uẩn này một thân hạo nhiên chính khí huyết sắc, một chọi bốn người, trong đó còn có cao thủ đứng thứ tám trên Thiên bảng Đại Hạ như Tàng Kiếm lão nhân.

Mà dáng vẻ của ông ta, vẫn tiêu sái như cũ, thậm chí còn thành thạo điều luyện, nhưng mà, muốn giết được Tàng Kiếm lão nhân trong khoảng thời gian ngắn, thì quả thực nói dễ hơn làm.

Phía trên những đám mây dày đặc.

Trong đám mây đen nghìn nghịt, không ngừng có tia chớp màu xanh đang gào thét, va chạm Mảnh đất này đang ẩn chứa uy nghiêm đáng sợ của trời đất, giống như nơi thiên nhân độ kiếp, đáng sợ đến cực điểm, ngay cả là Nhất phẩm trên Thiên bảng ở nơi này, sợ là cũng sẽ đỡ không được.

Mà giờ khắc này, trong những đám mây đen, sấm sét không ngừng nổ vang, lại là có ba đạo thân ảnh đang giằng co.

Không giống như mặt sông Lan Thương cuồng oanh loạn tạc, giao phong nơi này, chỉ cần chỉ là khí cơ va chạm, liền có thể khiến cho thiên tượng phải biến hóa.

Mái tóc bạc của Trần Thiên Huyền bay phấp phới, hai tay chấp sau lưng, dẫm lên kiếm Địa Giao, áo xanh trên người không ngừng tung bay phần phật.

Ông lạnh lùng nhìn hai đạo thân ảnh trước mặt, đó là một đạo nhân mặc hạc bào hai chân đi giày vải đen trắng, còn một người khác là thanh niên tuấn lãng mặc một thân bạch y.

Ba người đứng lặng trong đám mây dày đặc, vốn chẳng hề sợ lôi đình thiên địa.

Cho dù lôi đình không ngừng đánh xuống trước mặt, mí mắt của bọn họ cũng không nháy.

"Phu tử đã nói Lục Địa Tiên không thể ra tay, Trần kiếm tiên cũng đừng phá hủy quy tắc"

Trên khuôn mặt đầy nếp nhăn của lão đạo lộ ra nét tươi cười ôn hòa, nói.

Mà người thanh niên tuấn lãng mặc bạch y kia cũng hơi hơi gật đầu.

"Côn Luân Cung quả nhiên vẫn muốn nhúng tay việc này sao?"

Tóc bạc của Trần Thiên Huyền bay bay, tử khí trên người đang không ngừng quán quanh, nhàn nhạt nhìn lão đạo.

Lão đạo cười, không nói gì.

"Còn có Sở Hiên, người thân là thân đệ của Sở Vương, mười lăm năm trước bước vào cảnh giới Lục Địa Tiên, ai cũng nói người phi thăng lên Thiên môn, hiện tại xem ra..... quả nhiên đều là giả"

Trần Thiên Huyền nhìn chằm chằm nam tử bạch y tuấn lãng kia, nói.

Nam tử tuấn lãng cười cười.

"Trần Thiên Huyền người mới lợi hại a, từ trong cái chết mà hồi sinh, từ trong tử vong đạt được cơ duyên, đạt được cảnh giới Lục Địa Kiếm Tiên, chiến lực vô cùng, một kiếm trăm Thiên môn, HẠ chọc cho ba vị thiên nhân sau Thiên môn đuổi giết....."

Sở Hiên nói.

"Bất quá, lúc này vẫn là đừng ra tay, chiến lực của ngươi tuy mạnh, nhưng cũng chỉ mới vào Lục Địa Tiên, nếu người thật sự ra tay, chúng ta dốc toàn lực ngăn ngươi lại cũng không thành vấn đề"

"Đến lúc đó Thiên môn trên áp người, người không cứu được La Hồng, còn khiến bản thân mình khó thoát"

Sở Hiên cười nói.

Lời nói vừa dứt, ba người liền đều không nói gì, chỉ là khí cơ không ngừng giao phong, khiến cho lôi đình trong đám mây đen, càng nổ vang mạnh hơn.

Chương 477: Bồ Tát phụ thể, Địa Tạng Đậu Hoa (4)

Tiểu Đậu Hoa một bước đạp hoa mà đến.

Tốc độ cực kỳ mau, trên dòng nước có cường giả lao ra, phóng thích sát khí lạnh băng, mỗi chiêu đều giết về phía Tiểu Đậu Hoa.

Chỉ là lại bị khí cơ vô hình trong đào hoa phóng xuất ra đánh bay.

Một màn này, làm thể nhân kinh hãi, càng làm Hoàng Lão Tà ngưng trọng hân lên.

"Quả nhiên là Phụ tử!"

Nhưng mà, thiếu nữ này cũng chỉ là kiếm thị tu vi Cửu phẩm, có thể làm cái gì?

Tất cả mọi người đều nhìn mà không hiểu.

Nghĩ thế nào cũng không thể tưởng tượng ra được kiếm thị Cửu phẩm này có thể thay đổi được điều gì, cho dù là không thêm quan tâm đến sống chết thì mạng của Cửu phẩm có giá trị gì chứ?

Tu sĩ Nhật phẩm chỉ cần dùng một chiêu thì e là đã có thể giết cả đồng lớn tu sĩ Cửu phẩm rồi.

Một Cửu phẩm, quả thực như một giọt nước nhỏ bé trong biển rộng, không thay đổi được bất kỳ cái gì.

La Hồng lười để ý đến Tiểu Đậu Hoa, mắng cũng không còn sức mà mắng.

Hắn chui vào trong xe ngựa, cắn răng một cái, sử dụng lượng kết tinh thần lực Tà Thần ít ỏi còn sót lại, tăng thêm vận tốc đẩy Trụ Khí số đi.

Trong biển ý chí, Hư Ảnh Tà Thần rất bất mãn, lỗ mũi y không ngừng phun khói.

Không khỏi có chút phiền muộn.

Những ngày gây sóng gió bên ngoài của Chỉ, sắp kết thúc.

Trên mặt sông, Hoàng Lão Tà xuất đao, lão ta không để ý đến Tiểu Đậu Hoa đang vượt sông mà tới.

Mà một lần nữa tung một đao bổ về phía La Hồng đang chui vào trong xe ngựa.

Giết được La Hồng thì mọi thứ sẽ đều kết thúc.

Cho dù Tiểu Đậu Hoa là tột đề tương trợ La Hồng, nhưng nếu La Hồng đã chết thì cũng không thay đổi được cái gì.

Một đao chẻ củi chém ra, trong đất trời, lại có đao khí tung hoành.
Sông Lan Thương như bị một đao chém ra, quả thực là rút đao đoạn thủy.

Vết cắt như đang phát tiết vào trong dòng nước.

Đao khí thật lớn, chém ra thành hình vòng cung, bay nhanh về phía thùng xe ngựa, muốn dùng một đao đánh chết La Hồng cùng La Tiểu Bắc.

Mà ở khoảnh khắc lão ta chém một đao này ra.

Đào hoa dưới thân Tiểu Đậu Hoa tức khắc tăng nhanh tốc độ, đột nhiên xuất hiện trước xe ngựa, lực lượng vô hình phóng thích ra, khiến cho một đao của Hoàng Lão Tà sau khi bỏ vào lực lượng này, lại giống như gió nhẹ mà biến mất.

Tiểu Đậu Hoa bò lên trên khung xe xe ngựa, từng ngum từng ngum thở phì phò.

Mà cánh đào hoa kia, tựa hồ cũng mất đi nguồn sức mạnh gia trì, hóa thành một cánh hoa đào bình thường, phiêu đảng trên dòng nước, bị dòng chảy phần nộ xé nát.

Hoàng Lão Tà nắm đao chẻ củi, đứng lặng trên mặt sông, neho mắt lại.

Thấy được một màn này, trong lòng lão không khỏi thở ra nhẹ nhõm một hơi.

Phu tử phái kiếm thị này tới, là đưa một mảnh đào hoa ẩn chứa sức mạnh to lớn này.

Nhưng mà, hiện giờ đào hoa cũng đã tàn, một kiếm thị Cửu phẩm yếu ớt, chẳng còn giá trị gì.

"Kết thúc rồi."

Hoàng Lão Tà nhếch miệng, để lộ những chiếc răng vàng, tránh cho cảnh đêm dài lắm mộng, Hoàng Lão Tà nắm đao chẻ củi, giơ tay lên tạo một sát chiêu.

"Một đao trăm thiên địa."

Thứ trăm chính là đao chẻ củi.

Khuôn mặt Hoàng Lão Tà hiện đầy vẻ ngưng trọng, đôi tay nắm đao chẻ củi, liên tục chém chín lần về phía xe ngựa.

Trong thiên địa, lại hiện ra chín đạo hư ảnh của đao chẻ củi.

Chín đạo hư ảnh hợp thành một, hóa thành một đao kinh thiên động địa.

Ánh đao như một con rồng đang giận dữ.

Sương mù trên sông cùng mặt sông đều bị một đao này chém tan.

Một đao chém sông lớn!

Phía trên Thanh Long Nha, Sở Thiên Nam hưng phân vô tay, nỉ non, :
"Lão hoàng chó chết này ẩn tàng sâu thật!"

Mà chiếc xe ngựa của La Hồng, phảng phất như một chiếc thuyền lá trong gió lốc, bất cứ lúc nào cũng có thể bị lật úp.

Hơn nữa, bởi vì La Hồng đã dốc toàn bộ sức mạnh tinh thần để đòi đi khí số, nên Tà Ảnh Ngô Thiên cũng bị cao thủ Nhất phẩm trong sông xé rách.

Đối phương thoát khỏi sự dây dưa của Ngô Thiên, từ trong đáy sông, đập sóng mà tiến ra, sát khí trong ánh mắt bùng nổ, cùng một đao uy thế kinh thiên của Lão Hoàng này, giết về hướng xe ngựa.

Chỉ cần La Hồng cùng La Tiểu Bắc trong xe ngựa chết, trận vây sát oanh oanh liệt liệt này, liền hoàn toàn hạ màn!

Tiểu Đậu Hoa đứng lặng ở trên khung xe ngựa, thân hình đơn bạc, trong màn mưa gios, run bần bật.

Đối mặt với sát khí của hai đại cao thủ Nhất phẩm tuyệt thế.

Nàng giống như một con thỏ trắng nhỏ bất ngờ xuống nơi này.

Nàng có chút tuyệt vọng, muốn giết công tử, chính là lực lượng như vậy sao?

Lực lượng khiến cho người ta tuyệt vọng.

Quả nhiên, sức mạn trong hai thanh kiếm mà nàng uẩn dưỡng, căn bản chẳng được việc gì, công tử mắng nàng ngốc, quả nhiên là có đạo lý.....

Nàng thật sự ngốc mải!

Nhưng, Tiểu Đậu Hoa vẫn ôm chặt lấy hai thanh kiếm, nàng không hối hận!

Trong xe ngựa.

La Hồng cùng La Tiểu Bắc nhắm mắt.

Mà kiếm Địa Tạng dựa ở bên người La Hồng đột nhiên khẽ run lên, ngay sau đó.....

Lại từ trong xe ngựa vụt nhanh ra.

Treo ở trước mặt Tiểu Đậu Hoa đang run bần bật khi phải đối mặt với sức mạnh tuyệt đối.

Sau đó, Tiểu Đậu Hoa ngẩn ra, lực lượng đáng sợ biến mất, nàng thấy được một người, một vị nữ tử tăng tuyệt mỹ.

Từ trên đài sen màu đen, chân ngọc như bạch liên nhẹ bước ra, mang theo nụ cười ôn nhu, đưa tay về phía nàng.

Tiểu Đậu Hoa cũng vươn tay ra theo bản năng, đụng vào tay của đối phương.

Ngay sau đó, trên mái đầu trọc của nữ tăng tuyệt mỹ kia đột nhiên mọc lên ba vọn sợi tóc đen.

Trong hiện thực, Tiểu Đậu Hoa đã ném kiếm Thiên Cơ cùng kiếm Thuần Quân xuống, ôm lấy kiếm Địa Tạng.

Váy trắng tung bay, đôi mắt Tiểu Đậu Hoa chậm rãi nhắm lại, lông mi run rẩy, trên giọt nước nơi mi mắt như có ánh sáng lấp lóe.

Sau đó, lần thứ hai mở mắt ra, giọt nước vỡ tung.

Trong ánh mắt, sự nhút nhát đã biến mất, lại nhiều thêm mấy phần thâm thúy.

Tay niết Phật ấn.

Giống như Bồ Tát bạch y quay lại thế gian.

Phảng phất từ giờ phút này, Bồ Tát phụ thể, từ Tiểu Đậu Hoa hóa thân thành Địa Tạng Đậu Hoa.....

Sóng gió trên sông, tại một khắc này, chợt cứng lại, sóng yên biển lặng.

Màn mưa xối xả cả đất trời, cũng đột nhiên tĩnh mịch.

Chỉ còn lại giọng nữ ôn nhu của Tiểu Đậu Hoa kia, như đối mặt với địa ngục, mỉm cười tụng niệm Phật hiệu.

"A di đà Phật"

Chương 478: Mượn ba ngàn năm quốc vận, tiến nhập Lục Địa Võ

Tiên (1)

Khoảnh khắc Phật hiệu trang nghiêm vang lên phía trên mặt sông đang có gió lốc gào thét.

Trong lòng tất cả mọi người đều run lên.

Tiểu kiếm thi này thực lực mới chỉ là Cửu phẩm, trong nháy mắt khi ôm lấy Địa Tạng kiếm tựa như đã xảy ra biến hóa nào đó mà thường nhân khó có thể lý giải.

Khí tức tỏa ra, nhìn qua hoàn toàn không giống như một Cửu phẩm, mà ngược lại càng như là một vị Lục Địa Tiên vô thượng thức tỉnh từ trong giấc ngủ say ngàn năm, quan sát nhân gian.

Tay niết Phật ấn, động tác thành thạo, như Bồ Tát mặc bạch y, nở nụ cười như hoa.

Mà một đao kia của Hoàng Lão Tà, đó là một đao thẳng hoa đến cực hạn. Là cao thủ đứng thứ bảy trên Thiên bảng Đại Hạ, thực lực của lão ta là không thể nghi ngờ, thậm chí, từ trước đến nay Hoàng lão tà đều rất ít khi sử dụng toàn lực.

Mà một chuyện này, thân là người Sở gia cung phụng, vì việc của Sở gia, cũng là vì Tiểu Hầu Gia mà lão đã hộ đạo bên người nhiều năm, cùng nhau trải qua biết bao gian khổ, đồng hành, cho nên, một chuyện này, Lão Hoàng dùng toàn lực, một đao này, là lão dung nhập tinh khí thần của chính mình vào một chiêu.

Lão ta muốn giết La Hồng, không chỉ là vì sự tình của Sở gia, mà còn bởi vì hiểu rõ ý niệm của Tiểu Hầu Gia.

Kỳ thật, từ khi Sở Thiên Nam bị La Hồng đánh bại, tuy rằng ngoài mặt không có biểu hiện gì, nhưng mà, một Tiểu Hầu Gia trước kia tự tin mười phần, giờ đây lại mất hết vẻ hào hoa phong nhã.

Chuyện này không thể cứ tiếp tục như vậy được, Hoàng Lão Tà là người nhìn đã nhìn Sở Thiên Nam lớn lên, không muốn Sở Thiên Nam cứ như vậy mà trở nên mờ nhạt trong biển người.

Cho nên, một chuyện này, lão ta lựa chọn rút đao.

Vừa ra tay liền sử dụng Thiên Địa Nhất Đao Trảm đã thành danh từ lâu trong thiên hạ, dùng đao chẻ củi chém ra sát phạt tuyệt thế.

Dù cho người có là tiên nhân chặn đường, cũng dùng một đao này để trảm.

Uy lực của một đao này, thậm chí có thể lên tận năm hạng đầu trên Thiên Bảng.

Hoàng lão tà vô cùng tự tin đối với một đao này của mình, đây là sự tự tin của một vị đao khách.

Nhưng, ở khoảnh khắc Tiểu Đậu Hoa cùng Địa Tạng kiếm dung hợp, hóa thân thành Bồ Tát bạch y, tay niết Phật ấn, nở nụ cười như đóa hoa.

Lão ta lại mất đi tự tin.

Lão ta như phỏng phát thấy được địa ngục sắp hạ xuống, một thân bạch y ở trong địa ngục cầm hoa sen mà mỉm cười, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.

Tiểu Đậu Hoa nắm lấy kiếm Địa Tạng.

Có kiếm khí ôn hòa từ trong kiếm Địa Tạng không ngừng tỏa ra.

Trong làn váy trắng đang tung bay, thiếu nữ có dung nhan tuyền mỹ, nụ cười trên khuôn mặt của nàng nở rộ như đóa hoa.

Trong dòng sông đang chảy xiết kia, tên cao thủ Nhất phẩm đã tránh thoát khỏi sự trói buộc của Tà Ảnh Ngô Thiên, nhảy ra mặt nước. Bọt nước văng khắp nơi, bắn tung tóe, tại một khắc này, khí cơ chấn động của tên Nhất phẩm nọ đã hóa thành từng mũi tên nước sắc nhọn vô cùng.

Mũi tên nước đánh thẳng về phía Tiểu Đậu Hoa, muốn xuyên qua, chọc thủng Tiểu Đậu Hoa, sau đó, kéo theo sức mạnh xuyên qua hư không, tiếp tục giết về phía La Hồng trong xe ngựa.

Thân là cao thủ Thủy sư Nhất phẩm của Sở gia, hắn ta giàu rất rõ ràng, chỉ có giết chết La Hồng cùng La Tiểu Bắc, chặt đứt hy vọng quật khởi của La gia, như vậy Sở gia mới có thể quật khởi.

Mà Sở gia quật khởi, Thủy sư Sở gia cũng có thể càng thêm huy hoàng.

"Giết!"

Tên Nhất phẩm thống lĩnh Thủy sư của Sở gia này, ánh mắt lạnh lùng, sát khí tỏa ra bốn phía.

Phối hợp cùng với sát chiêu của Lão Hoàng, hạng thứ bảy trên Thiên bảng khiến hắn ta càng thêm tự tin.

Oanh!!!

Một tiếng nổ vang, có kiếm khí không ngừng phun trào, từ bầu trời hướng xuống mặt sông, phỏng phát như một nụ hoa sen đang nở, từ từ mở cánh thành một bông hoa sen.

Trên mặt Tiểu Đâu Hoa mang theo nét cười, trong tay nắm kiếm Địa Tạng, nhẹ nhàng vỗ một cái.

Một cái vỗ nhẹ như vậy, kiếm hoa như xé rách màn trời, kiếm khí trong thân kiếm chậm rãi nở rộ phóng ra từng đóa hoa sen, vỗ vào mặt tên Nhất phẩm thống lĩnh Thủy sư của Sở gia kia. Tên Nhất phẩm ấy, tức khắc như bị sét đánh, còn chưa kịp phản ứng lại, thì đã bị một kiếm này gọt mất đầu.

Cái đầu của hắn ta phóng lên cao, vô số máu thịt nổ tung hóa thành một đóa hoa sen đậm màu máu trong cơn gió cuồng bạo.

Nước sông Lan Thương, nháy mắt bị nhuộm đỏ.

Tên cao thủ Nhất phẩm đầu tiên xuất hiện đã ngã xuống theo cách mà thể nhân chẳng thể nào ngờ tới.

Tại khoảnh khắc tên Nhất phẩm kia ngã xuống, Thiên Địa Nhất Dao Trảm của Lão Hoàng cũng chém xuống.

Đồng!

Thanh đao chém lên phía trên kiếm khí hoa sen đang xoay tròn nở rộ, nước sông chảy ngược cao lên đến mười trượng, hóa thành hai cánh núi cheo leo hai bên, như thác nước phi lưu không ngừng đổ xuống.

Kiếm khí hoa sen không ngừng xoay tròn, Bồ Tát bạch y tung bay, khẽ nở nụ cười, buông lỏng tay cần Phật ấn.

Ngón tay như bạch ngọc đưa vào dòng nước vờ lấy một đóa bọt nước như đang cầm một cánh hoa.

Ngay sau đó, ngón tay bạch ngọc gập lên, nhẹ nhàng bắn ra.

Bọt nước tức khắc lao vút đi, hóa thành một sợi chỉ trắng, xé rách không gian.

Từ kiếm Địa Tạng phát ra tiếng vang rét lạnh, nặng nề giống như chân Phật đang tụng niệm. Trong khoảnh khắc, kiếm khí như được phóng đại, kiếm khí sôi trào bên trong thân kiếm nhanh chóng lao vút ra, chỉ chớp mắt đã bao trùm cả dòng sông Lan Thương, đi theo sợi chỉ bạc, giống như một con sóng lớn thẳng đuột, thổi quét cả màn trời, đánh về phía Thiên Địa Nhất Dao Trảm kia.

Chương 479: Mượn ba ngàn năm quốc vận, tiến nhập Lục Địa Võ

Tiên (2)

Màn mưa to xối xả bao phủ cả đất trời, cũng tại một khắc này, đình trệ bất động.

Không có tiếng nổ vang kinh thiên động địa.

Giống như triều cường suy yếu.

Tại một khắc này, một đao có thể chém cả sông lớn kia sụp đổ, uy ngực không ngừng giảm đi, tan vỡ.....

Thiên Địa Nhất Đao Trảm, bị phá.

Sắc mặt của Lão Hoàng tức khắc đỏ lên, há mồm ho ra máu, cái miệng đầy những chiếc răng vàng khè bị thay bằng màu máu.

Lão ta há miệng, không biết là khóc hay là đang cười.

Thân hình trên mặt sông đang dần trở nên tĩnh lặng, không ngừng lui về phía sau.

"Yên đã biết mà !"

"Yên đã biết người phu tử phái tới chắc chắn có vấn đề!"

"Yên đã nói, đã nói người không được qua đây....."

Lão Hoàng ngã ngối trên mặt sông, đao chẻ củi trong tay như mặt gương bị dẫm nát, đang không ngừng vỡ vụn, như cát đá không ngừng bong ra từng mảng.

Thanh đao chẻ củi đã theo lão ta vài thập kỉ này, tại một khắc này, nát vụn.

"Phu tử, vẫn là mạnh a"

Lão Hoàng cười.

Trên Thanh Long Nha.

Sở Thiên Nam trùng lớn mắt, đôi tay gắt gao nắm chặt lấy lan can của thuyền lâu, ngực hấn ta phập phồng, hơi thở trở nên dồn dập, mang theo vài phần không thể tin được.

Đao pháp của Lão Hoàng.....

Bị phá.

Thông lĩnh Thủy sư của Sở gia kia, cũng bị một kiếm gọt bỏ đầu, máu nhuộm cả sông lớn.

Đao thứ nhất mà Sở gia chém về phía La Hồng, thất bại.

Trên thùng xe của xe ngựa.

Mị tâm của Tiểu Đậu Hoa có một ấn ký màu đỏ như ngọn lửa hiện lên, đây là dấu hiệu của việc nàng và Địa Tạng Bồ Tát kiếm linh trong kiếm Địa Tạng hợp nhất.

Hiện giờ Tiểu Đậu Hoa đã tiến hóa thành Địa Tạng Đậu Hoa.

Đương nhiên, loại trạng thái này cần đổi bằng một cái giá rất đắt, cần phải tiêu hao tinh khí thần.

Thế chất kiếm thị của nàng, có thể làm Trần quân gia kinh ngạc cảm thán, tất nhiên là không tầm thường.

Phu tử có thể phái nàng tới, cũng là vì tính tới giờ khắc này.

Trong kiếm Địa Tạng ẩn chứa một chút kiếm linh của Địa Tạng Bồ Tát.

Trong thiên địa, mặc dù Địa Tạng Bồ Tát tọa hóa, nhưng kiếm Địa Tạng làm bạn với Địa Tạng Bồ Tát đã tám ngàn năm, sao lại có thể là vật bình thường cơ chứ?

Phải biết rằng, vị nữ Bồ Tát không có tiếng tăm gì đã tọa trấn địa ngục tám ngàn năm này, ở thời kỳ đỉnh cao, đã từng có thể độ sức một hai với Phu tử.

Cho dù giờ phút này, thứ xuất hiện chỉ là một sợi thần vận trong kiếm Địa Tạng, thì lực lượng mà nó bùng nổ ra, cũng tuyệt đối không tầm thường.

Ánh mắt Tiểu Đậu Hoa thâm thúy.

Nàng cảm giác giờ phút này bản thân mình đang trong trạng thái huyền diệu khó giải thích, nàng giống như một pho cổ Phật thường làm bạn với thanh đèn, lại phảng phất như vẫn là đứa con gái nhút nhát của ngự sử kia.

Có điều, sự kiên trì trong nội tâm nàng không thay đổi, đó là bảo hộ công tử.

Thân là kiếm thị, đây là chức trách của nàng, cho dù việc chịu tải lực lượng trong kiếm Địa Tạng này sẽ làm tinh khí thần của nàng không ngừng suy nhược.

Nhưng, nàng không hối hận.

Nàng không quay đầu lại, nhưng tiếng hít thở của công tử trong xe ngựa giống như quanh quẩn bên tai nàng.

Nàng nắm kiếm Địa Tạng, cứ đứng thẳng tắp như vậy, như một đóa tuyết liên băng sơn sừng sững ở phía trên xe ngựa, nở nụ cười xinh đẹp.

"Công tử ở bên trong xe."

"Ta ở ngoài xe"

"Các người, tới bao nhiêu, ta giết bấy nhiêu"

Thanh âm mang theo sức cuốn hút độc đáo, như Phật âm phiêu đăng, trong bình tĩnh mang theo vài phần khí phách.

Lão Hoàng đứng lên từ trên mặt sông, ném dao chẻ củi xuống, lão lại trở nên có vài phần lười thôi, có chút hâm mộ nhìn về phía xe ngựa.

"Thật tốt a, yêm thật hâm mộ."

Hoàng lão tà nhếch miệng, có điều, trong cái miệng đầy răng vàng, giờ lại đầy máu.

Ánh mắt lão ta có chút hoảng hốt, nhớ tới nguyên do mấy năm nay lão khăng khăng ở lại Sở Vương phủ. Lão ở lại, không phải vì vinh hoa phú quý gì, tu vì đã đạt tới hạng thứ bảy Thiên bảng, muôn vinh hoa phú quý gì mà chẳng có?

Nếu lão độc lập đi ra ngoài, cũng có thể thành bá chủ một phương.

Nhưng mà, lão vẫn nhớ năm đó, thất bại sau khi ước chiến với người kia, chật vật vạn phần như hành khát đầu đường, Sở Vương Phi đã bỏ thí cho lão một bát cơm. Bà lúc ấy cũng là một nữ nhân ôn nhu như vị Bồ Tát bạch y trước mắt này, là ánh sáng trong lòng lão.

Đáng tiếc, đợi đến khi tu vi của lão đã tinh tiến, Vương phi lại chết bệnh, lão không có cách nào báo ân, chỉ có thể bảo hộ con trai của Vương phi.

Một lần bảo hộ này là mười năm.

Trên Thanh Long Nha, nhìn trạng thái của Hoàng lão tà, Sở Thiên Nam bỗng nhiên có chút điên cuồng.

"Lão hoàng, rút lui ngay!"

"Không đánh nữa!"

Sở Thiên Nam vỗ tay lên lan can, hét lên.

Nhưng, trên mặt sông, Lão Hoàng chỉ là quay đầu, nhìn Thanh Long Nha bị sương mù dày đặc trên mặt sông bao phủ, nhếch miệng cười.

"Lão hoàng, còn có thể đánh tiếp."

"Đợi cho đến ngày ba tháng ba năm sau, lại mang Hầu gia đạo Quế Hương"

Dứt lời, thân hình Lão Hoàng liền nhoáng lên, muốn xông về phía xe ngựa.

Mà trên Thanh Long Nha.

Hai chương của Sở Thiên Nam bỗng nhiên vỡ mạnh xuống.

"Nô Thanh Long ở đâu?!"

Thanh âm của Sở Thiên Nam nổ vang, quanh quẩn trên mặt sông. Ngay lúc hân ta vừa dứt lời.

Keng keng keng!

Phía trên thân thuyền khổng lồ của Thanh Long Nha, tức khắc có cửa sổ mở ra, từng thủy sư Sở gia đẩy xe nỏ ra, những tên nỏ dày đặc nhô ra, nhắm ngay vào xe ngựa trên mặt sông.

Nỏ, Nỏ Phương nỏ.

Nỏ Thanh Long, cũng là Thanh Long Nội!

Chương 480: Mượn ba ngàn năm quốc vận, tiến nhập Lục Địa Võ

Tiên (3)

Khi Sở Thiên Nam ra lệnh, gần trăm xe nổ trong thuyền lâu, rít lên tiếng gió, ong ong xé rách hư không.

Như một màn tên đen kịt từ trên trời giáng xuống, như là thác nước màu đen chảy thẳng xuống, muốn nuốt chửng xe ngựa.

Lão Hoàng thấy thế, thân hình lung lay tức khắc ngẩn ra.

Nổ tiễn đây trời giống như cơn thịnh nộ của Thanh Long, từ phía trên thuyền lâu gào thét hạ xuống, khí thế mạnh mẽ. Đây không phải là mưa tên tầm thường, mà là cơn mưa nổ tiễn.

Một tên có thể phá giáp, uy lực cực mạnh!

Tiêu Đậu Hoa ngẩng đầu, trên da thịt trắng nõn, ấn kí đỏ rực như lửa lại càng thêm diễm lệ, đỏ như muốn nhỏ ra máu tươi.

Sắc mặt nàng càng thêm trắng bệch, lần thứ hai búng tay.

Kiểm khí Địa Tạng kéo theo bọt nước xoay tròn, trên sông lớn, giống như một đóa hoa sen nở rộ quay tròn.

Nổ tiễn rơi xuống, không ngừng nên ở trên cánh hoa sen, nổ tiễn được chế tạo từ sắt, lại bị cắt đứt thành từng khúc, bị bắn ngược Ta.

Mà chung quanh, trong những dãy núi non trùng điệp, cũng có khí tức của cường giả hiện lên, phần lớn đều là tu sĩ Nhị phẩm do Sở gia chuẩn bị, cùng với một vài nhược Nhất phẩm.

Cái này quả thực có thể gọi là cháy nhà ra mặt chuột.

Sở gia chuẩn bị rất kĩ lưỡng, đối với trận vây sát này, cũng mang tâm thái bắt buộc phải thành công.

Sở gia cần một chiến thắng áp đảo trước La gia, lấy đó làm bàn đạp tiến đến thay thế La gia có thanh danh như mặt trời ban trưa trong Đại Hạ Tuy rằng, cuộc chiến đáng lẽ chỉ dành cho Nhất phẩm này, trên thực tế đã có chút biến đổi.

Trên mặt sông.

Viên Thành Cương giận dữ giao chiến với Lôi Bình, ngân thương như sấm sét càn quét, ho ra một ngụm máu, một thương mang theo uy năng như chém rách cả đất trời. Lôi Bình hoảng hốt lùi phía sau mấy trăm trượng, nhưng một thương của Viên Thành Cương lại là trước sau như một, bá đạo

vô cùng xỏ xuyên qua bả vai ông ta, hai người như sao băng rơi xuống, nên mạnh lên trên một vách đá.

Núi đá không ngừng lăn xuống, Lôi Binh xếp thứ chín trên Thiên bảng này, bị ghim phía trên vách đá, không ngừng rống giận.

Viên Thành Cương để lại thương, phi thân nhảy vọt lên, như một đạo sâm sét vắt ngang sông lớn, lao về phía xe ngựa.

Rất nhiều nhược Nhất phẩm nhắm về phía xe ngựa tiếp tục vây sát Viên Thành Cương. Người vừa thoát khỏi Lôi Binh đang lộ ra hung ý, hóa thành những Tia sét màu vàng, lao đến, tiếp tục chiến đấu kịch liệt.

Cùng lúc đó.

Trụ khí số phía trên đỉnh của xe ngựa bắt đầu không ngừng co rút lại, cuối cùng..... như một cái giếng cạn nước, hoàn toàn khô cạn.

Trụ khí số, biến mất.

Điều này có nghĩa là, trong xe ngựa, La Hồng đã hoàn thành việc di dời khí số khỏi người La Tiểu Bắc.

Giờ phút này, trong biến ý chí của La Hồng đang không ngừng sôi trào.

Trụ khí số ở trong biến ý chí của hắn, hóa thành một con bạch long đang hung mãnh rít gào.

May mà có Phật đăng trôi nổi, tản mát ra ánh sáng, mới trấn áp được sức mạnh khí số.

La Hồng cũng lú lỏi, chỉ cảm thấy đầu đau như muốn vỡ ra.

Hiện giờ, hắn đã chân chính cảm giác được sự bạo ngược của trụ khí số, hắn phải cố gắng chuyên tu tà thuật tinh thần, làm ý chí trở nên cường đại hơn nữa mới được.

Khó trách La Tiểu Bắc bị điên, người bình thường căn bản gánh vác không được sức mạnh khí số.

Mà trong biến ý chí, kết tinh thần lực tà thần cũng tiêu hao hầu như không còn.

Hư Ảnh Tà Thần, chỉ còn lại có bóng dáng mơ hồ như sẽ tan biến bất kì lúc nào trong thế giới này.

La Hồng ngồi xếp bằng trong biến ý chí, nhìn Hư Ảnh Tà Thần, trong lòng cũng có vài phần thương cảm ly biệt, vị tà thần mang vài phần ngạo kiều này đã trợ giúp hắn không ít.

Đương nhiên, việc khiến La Hồng sâu não nhất chính là, một khi Tà Thần rời đi, đặc thù tà tu của La Hồng hẳn lại thiếu đi vài phần.

Tuy nhiên, sau này có lẽ La Hồng còn có thể thông qua quyển sách da người mà tiếp tục bồi kết tinh thần lực tà thần, đương nhiên, nếu hắn có cơ

hội.

Dù sao thì, ao khen thưởng kia sẽ không ngừng biến hóa, La Hồng cũng không biết hần có còn cơ hội đổi không.

Có lẽ, hần và Tà Thần tự kỷ này sẽ thật sự phải quên nhau trong giang hồ.

Sau khi dần dần không chế được sức mạnh khí số trong biến ý chí, La Hồng đột nhiên mở mắt ra.

Giờ phút này, hần đã cảm ứng được sự biến hóa của Tiểu Đậu Hoa ở ngoài xe ngựa.

hơi thở quen thuộc kia, là hơi thở của Địa Tạng Bồ Tát, vị nữ Bồ Tát luôn mồm kêu muốn cùng hần song tu kia, lại muốn mượn thể chất kiếm thi của Tiểu Đậu Hoa, trở lại nhân gian, tái hiện phong tư vô thượng.

Đương nhiên, La Hồng cũng hiểu rõ, sự giáng lâm này, đối với Tiểu Đậu Hoa mà nói là áp lực lớn đến cỡ nào.

"Đã đến lúc nên tính sổ"

La Hồng lâm bầm Bổng nhiên.

La Hồng ngẩn ra.

Hần nhìn về phía một đạo nhân ảnh khác trong xe ngựa, đó là La Tiểu Bắc đang nhắm hai mắt. Tà Thần nói lực lượng khí số trong biến ý chí bị dời đi, La Tiểu Bắc chỉ có cơ hội rất nhỏ để phục hồi ý chí của chính ông.

Mà giờ phút này, trong xe ngựa ầm ầm khí cơ đang kích động.

Đó là một loại sức mạnh khiến người ta kích động đến tim đập nhanh, từ trong xe ngựa phóng thích ra, làm nước sông Lan Thương bắt đầu cuộn trào Hừng?

La Hồng nhú mày.

Bổng dung, trong xe ngựa, đột nhiên có một đạo ánh sáng quét qua, đó là La Tiểu Bắc đã mở mắt.

Vào khoảnh khắc La Tiểu Bắc mở mắt ra.

La Hồng bỗng nhiên cảm thấy mình đã hiểu ra được.

Vì sao Trấn Bắc Vương lại đưa La Tiểu Bắc đến Vọng Xuyên Tự, và vì sao La Tiểu Bắc lại là át chủ bài cùng kỳ vọng của La gia.

Chương 481: Mượn ba ngàn năm quốc vận, tiến nhập Lục Địa Võ

Tiên (4)

La Tiểu Bắc mở mắt ra, trong đôi mắt bình tĩnh đã khôi phục thần trí. Có nguyên khí thiên địa bắt đầu thổi quét, hóa thành xoáy nước, không ngừng cuốn vào trong thân hình ông.

La Tiểu Bắc hoảng hốt, như đã cách cả một thế hệ.

Ông điên khủng những mười lăm năm, mà hiện giờ, tựa hồ đã thanh tỉnh.

Tất cả như mới xảy ra ngày hôm qua.

Thân thể của La Tiểu Bắc đã tỉnh táo nhanh chóng hấp thu nguyên khí thiên địa, tốc độ hấp thu nguyên khí thiên địa này, khiến người ta phải thè lưỡi, tu vi Võ đạo của La Hồng thậm chí đều không chịu khống chế mà vận chuyển, hấp thu, đắm mình trong nguyên khí thiên địa "Con trai của Tam ca?"

La Tiểu Bắc nhìn gương mặt có vài phần quen thuộc của La Hồng, bỗng nhiên mở miệng nói.

La Hồng gật gật đầu.

Trong mắt của La Tiểu Bắc tựa hồ có rất nhiều sáng rọi qua, tuy rằng ông đã từng bị điên, nhưng tại một khắc này không ít tin tức được ông sắp xếp, sửa sang rõ ràng.

Chợt, La Tiểu Bắc cười.

"Mười lăm năm điên, thiên địa đại biến a"

"Mười lăm năm trước, ai dám quang minh chính đại vây giết nam nhi La gia ta như vậy?"

La Tiểu Bắc nói.

Lời nói vừa dứt, ông liền mỡ tay ra, duỗi lưng một cái.

Oanh!

Thùng xe nổ tung trong nháy mắt, chia năm xẻ bảy, tạo thành một cái khe rãnh trên mặt sông đang quay cuồng.

âm âm âm!

Nguyên khí thiên địa, giống như như trường long hạ xuống, không ngừng dũng mãnh tiến vào cơ thể ông.

Cơ thể khô quắt của La Tiểu Bắc, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được căng tràn lên, phía trên hai tay, càng có quang hoa đỏ đậm kích động, khí huyết sôi trào, đan xen vào nhau, thậm chí áp cả tiếng nước sông sôi trào.

La Hồng giờ phút này cũng đứng lên, bạch y tung bay, nhìn về phía Tiểu Đậu Hoa đang chống lên một mảnh hoa sen, ngăn chặn Thanh Long nổ đầy trời.

"Nghỉ ngơi đi"

"Kể tiếp, cứ để nam nhân làm"

La Hồng nói.

Tiểu Đậu Hoa quay đầu, cười xán lạn.

Không biết nụ cười này là của Bồ Tát hay là của Tiểu Đậu Hoa.

Sau đó, khí tức của kiếm Địa Tạng bình phục, thân hình Tiểu Đậu Hoa lung lay, ấn ký ngọn lửa nơi mi tâm nàng cũng dần ẩn đi.

Nàng ngã ngối ở trên giá xe ngựa, thở hắt hắt từng ngum từng ngum.

La Hồng xoa xoa đầu Tiểu Đậu Hoa đã đổ đầy mồ hôi, ngẩng đầu, nhìn về phía Thanh Long Nha cao lớn trên mặt sông kia, cùng với Sở Thiên Nam đứng lặng ở phía trên Thanh Long Nha.

Bốn phía, cũng có không ít Nhị phẩm, nhược Nhất phẩm bay nhanh đến để tập sát.

La Hồng nhếch miệng cười, lấy ra quyển sách da người, mở tới Trang mục tiêu, lại thấy trên này đã tự động điền đầy đặc những cái tên vào cột mục tiêu.

La Hồng lấy bút than luôn mang theo bên mình, trịnh trọng viết tên của Sở Thiên Nam cùng với tên của Hoàng Lão Tà lên đó.

"Thật đúng là tướng bản công tử dễ ăn hiếp mà."

"Kể tiếp, để bản công tử làm một tên côn đồ."

"Cho các ngươi hiểu rõ, bản công tử tồi tệ như thế nào!"

La Hồng nhếch miệng, nhìn về phía các cao thủ đang lao đến từ bốn phía, khoe miệng khẽ nhếch, sát khí sôi trào.

Trên Thanh Long Nha.

Sở Thiên Nam nhìn chằm chằm La Hồng, không chút do dự, phát tay.

Lại là một đợt nổ Thanh Long gào thét lao xuống, một mảnh đen nghìn nghịt, giống như mây đen giáng xuống.

Nồ tiền giận dữ thét gào, kéo theo uy thế phá giáp, từ trên trời giáng xuống.

Thân hình Hoàng lão tà nhoáng lên, vươn tay tung ra một trảo, tức khắc nước sông cuộn trào mãnh liệt, giống như rồng hút nước, hóa thành một thanh đao làm từ nước sông, trong lúc bị hút lên, dòng chảy thêm quay cuồng, bổ về phía La Hồng.

Mà phía sau La Hồng.

La Tiểu Bắc cười, giữa tiếng cười to của ông, thiên địa chấn động. Ông bước lên trời từng bước một, khí huyết cả người vận chuyển, làm bốc hơi nước sông, làm nước sông hóa khí.

Nổ tiền đầy trời kia lao xuống.

La Tiểu Bắc đâm mạnh lên vòm trời một cái đầy giận dữ.

"Điên khùng đã mười lăm năm, thế gian còn có người nhớ rõ La thất gia ta?!"

Ông nói.

Oanh!

Dưới một quyền, nổ tiền đầy trời, liên tục bị nổ nát vụn, rơi xuống trong lòng sông.

Ánh mắt của Hoàng lão tà đang lao tới, cũng trở nên ngưng trọng, nước sông hóa đao, chém mạnh xuống.

La thất gia giống như một viên thiên thạch rơi xuống từ chín tầng trời, khí thế không ngừng tăng vọt, không khí vặn vẹo, dòng sông cũng vặn vẹo. Bị quản chế bởi trụ khí số mười lăm năm, La thất gia - người vốn có thân lực bẩm sinh, thiên phú vô song tại một khắc này, hoàn toàn được phóng thích, hoàn toàn được giải phóng khỏi gông xiềng.

Át chủ bài của La gia, không phải cái gì khác, mà chính là một La thất gia đã được giải phóng khỏi sức mạnh khí số.

Phía trên mây đen cuộn cuộn, sấm sét rền vang.

Lục Địa Tiên của Sở gia là Sở Hiên đang cùng Trần Thiên Huyền tóc bạc giằng co tức khắc biến sắc.

"Mười ba ngàn quốc vận bị áp bách mười lăm năm, một khi thoát khỏi gông xiềng liền tiến nhập Lục Địa Võ Tiên!"

"La gia, giới thay cho một La gia!"

Tại một khắc này, tất cả những người đang giao chiến, đều biến sắc.

Chẳng ai có thể ngờ được, La Tiểu Bắc thức tỉnh khỏi cơn điên khùng, sẽ cường đại như vậy!

Hoàng lão tà nắm lấy thanh đao được tạo nên từ nước sông, một đao đánh xuống.

Nhưng mà nước sông Lan Thương ân chứa trong một đao này, lại bị ngăn lại phía trên đỉnh đầu La Tiểu Bắc, không ngừng hoá khí, không ngừng bốc hơi.

Sau đó, mũi chân La Tiểu Bắc nhẹ nhàng điềm.

Như chuồn chuồn lướt nước, chạm nhẹ trên mặt sông.

Phanh!

Mặt sông nháy mắt thấp đi ba trượng.

Sắc mặt Hoàng lão tà đại biến, tức khắc đỏ lên, bởi vì La thất gia đã xuất hiện ở trước mặt lão ta, đánh ra một quyền.

Hoàng lão tà quét ngang hai tay để ngăn cản.

Có điều, vốn không ngăn được, hai tay trực tiếp bị đánh nổ, máu thịt mơ hồ, xương cốt vỡ vụn, La Tiểu Bắc có thần lực bẩm sinh, hơn nữa hiện giờ ông đã là chuẩn Lục Địa Võ Tiên, khí thế chính thịnh, Hoàng lão tà căn bản ngăn không được.

Chương 482: Ô trước mặt bản công tử người sẽ không có kiếp

sau (1)

La Tiểu Bắc lạnh lùng quét mắt qua Hoàng lão tà, hóa quyền thành chưởng, năm ngón tay chế trụ đầu của Hoàng lão tà, nhấn một cái hiện ra năm cái lỗ, máu chảy ào ạt.

Giống như một ánh sao băng, xẹt qua mặt sông, vén màn sương mù dày đặc đang phủ kín mặt sông.

Đông!

Sông lớn chấn động.

La Tiểu Bắc đè thân hình Hoàng lão tà lại, ném mạnh lão lên thân thuyền Thanh Long Nha.

Đầu Hoàng lão tà đâm thật sâu vào Thanh Long Nha, chỉ thấy thò ra, không thấy hít vào.

"Đừng! Đừng giết ông ấy!"

Một tiếng gầm nhẹ vang vọng từ phía trên Thanh Long Nha.

Sở Thiên Nam mạnh mẽ nhảy xuống, nên bước ở trên mặt sông.

Trên mặt hấn ta tràn đầy đau đớn, nhìn Lão Hoàng vừa là thầy cũng vừa là bạn, cùng hấn ta lớn lên giờ phút này đã gần như thoi thóp, cảm thấy cực kỳ bị ai.

La Tiểu Bắc chậm rãi quay đầu, thân hình cơ bắp dày đặc như cầu long, khí huyết như lửa, sôi trào cuộn cuộn.

Mà Sở Thiên Nam cũng hiểu, có nói với La Tiểu Bắc cũng vô dụng.

Sở Thiên Nam quay đầu nhìn về phía La Hồng bạch y đang tung bay, nói: "La Hồng, ta và người đánh cược một hồi..... đánh cược mạng Lão Hoàng"

"Người là Tứ phẩm, ta cũng là Tứ phẩm..... Công bằng!"

Sở Thiên Nam có vài phần điên cuồng, mở miệng nói.

La Hồng thu hồi quyền sách da người, nhìn Sở Thiên Nam, quả thực là bị chọc cười.

Lại đánh cược sao?

Lúc trước, Sở Thiên Nam này đã lên thẳng Tắc Hạ học cung, vì đánh cược tướng quân lệnh trong tay hấn, mà hiện tại, Sở Thiên Nam này, lại muốn đánh cược?

Lần này đánh cược mạng của Lão Hoàng?

Sở Thiên Nam hít sâu một hơi, hắn ta biết muốn cứu được Lão Hoàng, chỉ có thể đánh cược với La Hồng một phen.

Dù sao, La Hồng này dù sao cũng là tấm gương chính nghĩa, có chơi có chịu là tất nhiên.

Sở Thiên Nam thừa nhận, hắn ta mềm lòng, Lão Hoàng này đã theo bởi hắn ta mười năm, vừa là thầy cũng vừa là bạn, nên hắn ta vẫn đứng ra.

Đánh cược, là Lão Hoàng đã dạy cho hắn ta.

Mà hiện giờ, hắn ta lại dùng cược để đặt tính mạng của Lão Hoàng! Cũng là vì cứu mạng của Lão Hoàng!

La Hồng cười.

Đánh cược?

Vậy giết La Hồng hắn, còn muốn dùng cách đánh cược này để cứu người?

Sở Thiên Nam còn tưởng rằng La Hồng hắn vẫn là La Hồng lúc trước sao?

La Hồng lấy ra nửa khối mặt nạ Tà Quân, đột nhiên đeo lên mặt, nước mưa bắn tung toé.

Mưa to giàn giụa đầy trời hạ xuống, làm bạch y của hắn ướt sũng.

La Hồng che mặt nạ, nở nụ cười tuy ý.

"Được, ta bồi người đánh cược."

"Vậy đánh cược mạng của người!"

"Đánh cược mạng của Sở gia người."

La Tiểu Bắc mượn áp lực từ ba ngàn quốc vận, bước vào Lục Địa Võ Tiên.

Dùng một chiêu liền có thể trấn áp hạng bảy trên Thiên bảng là Hoàng Lão Tà, đánh cho lão đến mức thoi thóp, hít thở không thông.

Một màn này, giống như sấm chớp đập mạnh vào linh hồn, làm da đầu người ta tê dại.

Số cao thủ Nhị phẩm và nhược Nhất phẩm mà Sở gia an bài, vốn đang xông lên, nhưng giờ khắc này, đều rồi rít dừng lại.

Những cao thủ đang núp giữa các dãy núi trùng điệp xung quanh, cũng trợn to mắt, nhìn về phía thượng nguồn sông Lan Thương, nhìn một La Tiểu Bắc tỏa ra khí tức vô song giống như hỏa lò đang bốc hơi, muốn đốt cho không trung trở nên vụn vụn.

Dù rằng La Tiểu Bắc đã bị điên mười lăm năm, nhưng khi xưa, ông vốn là người có thần lực trời sinh, trên con đường Võ đạo là một yêu nghiệt

tuyệt thế, tốc độ tu hành cực nhanh, có thể xưng là đệ nhất lúc đó.

Điều đáng tiếc duy nhất chính là việc bị điên mười lăm năm làm chậm trễ tiến độ tu hành của ông.

Nhưng hiện tại, La Tiểu Bắc quả thực là nhờ họa mà được phúc, mượn sự áp bách của ba ngàn quốc vận, khoảnh khắc được phóng thích liền triệt để giải phóng sức mạnh đã bị kìm nén, bước vào cảnh giới Chuẩn Lục Địa Võ Tiên.

Nói ông là Chuẩn Lục Địa Võ Tiên, là bởi vì La Tiểu Bắc mới vừa thoát khỏi trời buộc, chưa hoàn toàn nắm giữ được sức mạnh này, chờ đến khi hoàn toàn quen thuộc với sức mạnh này, tự nhiên có thể tiến vào Lục Địa Võ Tiên, trở thành đại tu sĩ võ đạo.

Đối với võ đạo, muốn tiến vào Võ Tiên cảnh thực sự rất khó.

Nhưng một khi tiến vào Võ Tiên cảnh, thì sẽ có được sức chiến đấu cực kỳ cường đại.

Mà hiện giờ, năm ngón tay La Tiểu Bắc đang chế trụ đầu Hoàng Lão Tà, chỉ cần thoáng dùng sức, liền có thể bóp nát đầu Hoàng Lão Tà, khiến cho tu sĩ xếp hạng 7 Thiên Bảng Đại Hạ này chết mọi cách bị thảm.

Đám cao thủ nhược Nhất phẩm cùng Nhị phẩm xung quanh, tuy rằng biết giờ phút này tình huống đã cực kỳ khẩn cấp, nhưng lại hoàn toàn không dám nhúng tay.

Phía trên Thanh Long Nha, từng xe nhỏ cũng nhắm thẳng vào La Hồng cùng La Tiểu Bắc.

Tại thời khắc này, sát khí dày đặc như sắp ngưng tụ được thành thực chất.

Sở Thiên Nam nhảy xuống khỏi Thanh Long Nha, muốn cược mệnh với La Hồng, đánh cược bằng mạng Hoàng Lão Tà.

Đây là điều mà tất cả mọi người hoàn toàn không thể đoán trước được, càng làm cho người ta bất ngờ chính là La Hồng cũng đồng ý.

Thấy La Hồng đã đồng ý đánh cược, trong lòng Sở Thiên Nam đột nhiên có mấy phần bối rối.

Bởi vì La Hồng nói muốn đánh cược bằng mạng của hắn ta, đánh cược bằng mạng của toàn bộ mạng Sở gia...

"Ta không thể đại diện cho Sở gia..."

Sở Thiên Nam nghĩ nghĩ, trầm giọng nói.

"Ta lấy mạng của ta, làm tiền đặt cược."

Sở Thiên Nam hít sâu một hơi, nói.

Hắn ta từ trong Hoàng Triều bí cảnh thí luyện mà ra, hắn ta cảm thấy, bản thân mình vẫn có cơ hội nhất định để so tài với La Hồng.

Sở Thiên Nam nghĩ đến đây, tâm không khỏi trùng xuống. Hắn ta cảm thấy, thật ra đây cũng là một cơ hội để tâm hồn mình được thông suốt. Việc bại dưới tay La Hồng lần trước, kỳ thật vẫn để lại bóng ma trong lòng hắn ta.

Lão Hoàng nguyện ý ra tay giết La Hồng, cũng là vì trợ giúp hắn ta xóa sạch bóng ma trong lòng.

Chương 483: Ổ trước mặt bản công tử người sẽ không có kiếp

sau (2)

Trong mưa to như trút nước, La Hồng đang cười.

Nụ cười đằng sau chiếc mặt nạ, mang theo vài phần tà dị làm người ta rùng mình.

Đây cũng là lý do khiến Sở Thiên Nam run rẩy, bởi vì, La Hồng hiện giờ, cùng với La Hồng lúc trước hẳn ta gặp ở Tắc Hạ Học Cung, có vài phần không giống nhau.

"Ha ha ha..."

"Ta không quan tâm đến việc người có đại diện được hay không!"

"Muốn đánh cược, thì lấy mạng người, cùng mạng toàn bộ Sở gia tới đánh cược..."

La Hồng mang mặt nạ Tà quân, cả một đầu tóc đen đã hóa bạc trắng, không ngừng bay lên trong mưa lớn, sắc bén như một vị Tà thần.

Tà khí, chính khí, phát quang...

Ba hình thái này lại có thể dung hợp một cách kì lạ, hình thành trạng thái thập phần quỷ dị.

"La Thất gia, để lại cho lão ta một mạng, chờ ta giết chết Sở thế tử, sẽ để lão ta được chết cùng"

La Hồng nhìn về phía La Tiểu Bắc đang cầm chặt đầu Hoàng Lão Tà.

La Thất gia cả người cơ bắp cuộn cuộn, đối với lời nói của La Hồng - người giải phóng cho mình, ông vẫn ngoan ngoãn nghe theo.

"Được"

La Tiểu Bắc nói.

Ông thoáng buông lỏng lực đạo tựa như sắp bóp nát đầu Hoàng Lão Tà.

Để cho Hoàng Lão Tà có thể thở dốc mấy hơi.

Giờ phút này, cả người Hoàng Lão Tà đầy máu, máu trên đầu không ngừng chảy ra.

Khiến khuôn mặt lão ta càng trở nên dữ tợn.

Có điều, ông ta vẫn cố nén tiếng rên rỉ, thấp giọng hô: "Tiểu hầu gia... Đừng..."

La Hồng này...

Rất nguy hiểm!

Có điều, lời lão ta nói, không ai nghe được.

Lão ta thật sự quá bất lực.

La Hồng một thân bạch y bay bay, từng bước một bước đi trên mặt sông, hướng tới chỗ Sở Thiên Nam.

Sở Thiên Nam cũng hiểu, trận đánh cuộc này đã chính thức bắt đầu.

Hắn ta hít sâu một hơi, lúc trước, khi còn ở trên Tắc Hạ học cung, Sở Thiên Nam hắn ta là đệ nhị Hoàng bang, khí phách bùng bùng, Tứ phẩm đỉnh phong. La Hồng lúc đó mới chỉ là Lục phẩm, cho nên tự đại có thể dễ dàng trấn áp La Hồng, thậm chí tự tin có thể đánh bại hắn trong một chiêu.

Nhưng mà, hắn ta lại phải chịu cảnh ngộ bị La Hồng treo lên đánh, thậm chí còn thua mất Thuận Quân kiếm.

Mà lúc này đây, hắn ta là Tứ phẩm, La Hồng cũng là Tứ phẩm.

Khác với lần áp cảnh để chiến đấu lần trước, lúc này đây, hai bên hoàn toàn công bằng!

Chẳng qua, cảm xúc Sở Thiên Nam vẫn có chút phức tạp.

Dù sao, lúc trước hắn ta tiến vào Tắc Hạ học cung, cuống vọng nói: La Hồng Lục phẩm, hắn ta đã là Tứ phẩm, La Hồng Ngũ phẩm, hắn ta đã lên Tam phẩm, La Hồng Tứ phẩm, hắn ta đã vào Nhị phẩm... La Hồng Tam phẩm, hắn có thể đã là Nhất phẩm.

Hiện tại...

Và mặt trời quá nhanh.

Lúc này mới bao lâu, La Hồng liền đã đạt tới cảnh giới Tứ phẩm.

Hơn nữa, không phải là một Tứ phẩm tầm thường mà chính là Kiếm,

Võ, Nho, Phật... Đều đã đạt tới Tứ phẩm!

Mẹ nó quái vật at Sở Thiên Nam hít sâu một hơi.

Nhưng mà hắn ta vẫn muốn đánh một trận!

Tu nhiều, không bằng tu tinh!" (1) Tu nhiều đạo một lúc không bằng chú trọng tu một loại đạo.

Hắn ta đã nhận được đại cơ duyên trong Hoàng Triều bí cảnh Đại Hạ, đây cũng là nguyên nhân hắn ta dám quyết đấu một trận sinh tử với La Hồng.

Đương nhiên, cũng có phần bất đắc dĩ, đó chính là hắn ta không thể để Hoàng Lão Tà vốn thân cận chết ngay trước mặt mình.

Xung quanh, các trận giao chiến giữa hai bên đã ngừng lại.

Một đám người hướng tầm mắt tò mò đến, dừng lại trên sông Lan Thương cuộn cuộn chảy xiết, dừng lại trong màn mưa dày đặc, để nhìn hai thân ảnh đang lướt nhanh trên sông.

La Hồng cùng Sở Thiên Nam.

Một người là đệ nhất Hoàng bang, một người hiện giờ là đệ tam Hoàng bang...

Không thể nghi ngờ khi nói, trong những thiếu niên trẻ tuổi khắp thiên hạ, thì đây là hai người mang thiên phú yêu nghiệt nhất.

Thân phận hai người cũng là không tầm thường, một người là nam nhi độc nhất trong thế hệ này của La gia, một người là Sở thế tử, được Hạ Hoàng kì vọng rất nhiều.

Hai bên có thân phận mẫn cảm, mà đây lại còn là một trận chiến cuộc mệnh, tự nhiên dẫn tới không ít sự chú ý.

Hơn nữa, việc hai người trẻ tuổi này đánh nhau, sẽ ảnh hưởng tới kết quả của trận vây giết này.

Trong hư không.

Rất nhiều cường giả đang giao phong cũng đã dừng tay.

Từ Uẩn đứng trên mây, hay tay chấp sau lưng, xung quanh người ông ta chính là hạo nhiên chính khí trường hà nhiệm đồ.

Nơi xa là Tầng Kiếm lão nhân đang bị đè xuống đánh cùng các cường Nhất phẩm của Sở gia.

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều dừng tay, quan sát trận chiến của La Hồng cùng Sở Thiên Nam.

Giữa núi non trùng điệp, những cường giả đang quan sát từ đầu đến giờ cũng ngưng mắt nhìn chăm chú.

Trên Thanh Long Nha, đám thủy sư của Sở gia cũng hùng hổ hét to.

"Chiến!"

Đám thủy sư của Sở gia phát ra bạo rống, tiếng hô như làm vỡ nát sương mù, ủng hộ rất lớn về mặt khí thế cho Sở Thiên Nam, giúp Sở Thiên Nam như hổ mọc thêm cánh, khí thế càng thêm tăng vọt.

La Thất gia nhìn lướt qua Thanh Long Nha.

Lạnh lùng cười.

"Sở gia, năm đó đến cả xách giày cho La gia cũng không xứng"

Mà trên mặt sông.

Thiên địa nguyên khí trên người Sở Thiên Nam quần lại như rồng lượn, nước sông bị nguyên khí lôi kéo, từng đợt từng đợt nhẹ nhàng quần lên thân hình hắn ta.

Sở Thiên Nam nghiêm túc, so với trận đấu ở Tắc Hạ học cung thì nghiêm túc hơn rất nhiều.

Bởi vì, hắn ta hiểu rõ, lúc này đây... Nếu thất bại, chính là phải chết.

Nếu đã nói là cuộc mệnh, thì chính là dùng mạng để trao đổi.

Chương 484: Ô trước mặt bản công tử người sẽ không có kiếp

sau (3)

Sở Thiên Nam vận chuyển công pháp, nguyên khí trong thể nội liên tục tuần hoàn, tuy là Tứ phẩm, nhưng hắn ta vẫn có thể đấu được với cao thủ Tam phẩm thuộc mười vị trí đầu trong Huyền bảng Đại Hạ.

Giờ phút này, hắn ta thậm chí còn mạnh hơn La hồng khi ứng chiến trên hồ Lạc Thần lúc trước.

Đây cũng chính là sức mạnh La Hồng đã cho hắn ta.

"Chiến!"

Sở Thiên Nam bày ra tư thế khai chiến, hai chưởng di chuyển thành một vòng tròn, có sóng nước dâng lên phía sau lưng hắn ta.

Ngay sau đó, sóng dưới mặt nước nổ tung, nước sông như một tấm màn sân khấu bị kéo lên, không ngừng chồng chất tạo thành nếp gấp.

Khí thể Sở Thiên Nam, không ngừng lớn lên, lớn lên, như đầu một con ác giao hung mãnh!

La Tiểu Bắc cả người cơ bắp dày đặc, khí cơ cấp bậc Lục Địa Võ Tiên không ngừng bốc lên trong không khí, phía trên đỉnh đầu, mây đen như tụ lại, như bị hơi thở ông kéo lại, đè ép xuống nhân gian.

Khí huyết mỗi thời mỗi khắc đều luôn thiêu đốt, trong thiên địa tựa như có vô số tinh khí rót vào trong thân hình cường tráng của ông, khiến cho thân thể ông càng thêm cao lớn.

Thiên tượng cũng vì vậy mà hơi thay đổi.

Đây chính là Lục Địa Tiên, mỗi một vị Lục Địa Tiên đều là cao thủ nhất tuyệt có thể thay đổi hiện tượng.

Là kẻ có thể tự do di chuyển, cường hoành trong mấy chục vạn quân.

Nhưng, giờ phút này kẻ có thể thay đổi trời đất La Tiểu Bắc lại đang nhìn chăm chăm Sở Thiên Nam, không khỏi gật đầu.

"Khó trách Sở gia dám ngông cuồng như vậy, khó trách người này còn trẻ như vậy đã được phong thế tử, tính trong thế hệ này, tất nhiên là một người nổi bật"

La Tiểu Bắc nói.

Dù sao, trạng thái của Sở Thiên Nam giờ phút này, cũng vô cùng quyết liệt.

Nghĩ vậy, La Tiêu Bắc có chút lo lắng nhìn về phía La Hồng. Đôi với đứa cháu trai này, ông hiểu biết không nhiều lắm, huống chi, giờ phút này La Hồng còn đang phải gánh chịu quốc vận mà ông đã gánh chịu mười lăm năm.

Có thể tượng tượng được, La Hồng giờ phút này, đang phải chịu áp lực lớn đến mức nào.

La Hồng có thể thắng Sở Thiên Nam khí thế như hồng hiện giờ sao?

Nhưng chỉ trong một thời gian ngắn, La Tiêu Bắc liền phát hiện bản thân mình đã lo lắng nhiều.

Cháu trai nhà ông...

Là quái vật!

Bùm!

Sở Thiên Nam hóa thành một đạo tàn ảnh, phi nhanh về phía La Hồng, khí huyết trên người hắn ta cuộn cuộn, lấy tư thái như một hỏa lò, không khác một ma thần.

Một quyền đánh ra, mặt sông tức khắc bị một quyền phá vỡ, nước sông mênh mông cuộn cuộn cuộn lên, giống như một mảnh triều cường! Uy thế hung mãnh vô cùng, lao thẳng về phía La Hồng!

La Hồng vẫn không dừng bước, tiếp tục bước đi từng bước một, dưới chân, nước sông nổi lên gợn sóng hình hoa sen.

Ngay sau đó, ánh mắt La Hồng bỗng ngưng tụ lại.

Đôi mắt dưới Mặt nạ Tà Quân sáng lên.

Khí huyết lưu chuyển trong thể nội, bộ tạng y màu trắng lấy từ Vọng Xuyên Tự mà La Hồng đang mặc trên người, chỉ trong nháy mắt đã bị căng phồng lên đến cực hạn.

Đôi mắt với Sở Thiên Nam đang vọt tới, La Hồng không sử dụng chiêu thức hoa mỹ gì, mà trực tiếp sử dụng chiêu thức của Võ tu!

Dưới Mặt nạ Tà quân, sáu giác quan của La Hồng cùng tinh thần đều được khuếch trương đến cực hạn.

Võ đạo thuần túy là do luyện tập củng cố nội lực, mà La Hồng, nội ngoại kiêm tu.

Một chiêu này của La Hồng, là học từ cách La Thất gia chế phục Hoàng Lão Tà vừa rồi.

Kỹ xảo chiến đấu đơn giản của nhục thân, lại là thủ đoạn đáng tự hào nhất của Võ tu.

Dù đôi phương có thi triển phương pháp gì đi chăng nữa, tất cả đều sẽ bị đánh nát theo đúng nghĩa đen.

Đây chính là Võ tu chân chính!

Ánh mắt La Tiểu Bắc hiện lên chút cổ quái, đây không phải là kỹ xảo chém giết bằng nhục thân ông vừa dùng sao?

Cháu trai ông chỉ xem một cái liền biết?

Người... mẹ nó... Chính là kỳ tài Võ đạo ngàn năm có một sao?!

La Thất gia bỗng nhiên hưng phấn, ở La gia rốt cuộc cũng xuất hiện một người có tiếng nói chung với ông rồi.

Bùm!

La Hồng cùng Sở Thiên Nam gần như dính sát vào nhau, hai Tứ phẩm giao chiến, nhưng so với Tam phẩm Huyền băng thì còn kịch liệt hơn nhiều.

Khí huyết va chạm, rồi lại tách ra, nước sông dưới chân đã bị cuốn lên muôn vùn hơi nước.

Nhưng mà.

Trận chiến mà tất cả mọi người tưởng là long tranh hổ đấu đã nhanh chóng phân thắng bại ngay từ lần đụng chạm đầu tiên.

La Hồng đập một cước xuống, tóc trắng bay bay, nước sông dưới chân chấn động thành từng gợn sóng, dâng trào như thủy triều.

Những con cá bơi đến gần bị cuốn vào cơn sóng khí này bị chấn động đến vỡ nát.

Sở Thiên Nam chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh to lớn tuôn ra từ một quyền của La Hồng.

Phụt!

Sở Thiên Nam bị một quyền đập cho loạn choạng.

Hắn ta biến sắc, nhưng mà, La Hồng lại như La Thất gia vậy, hóa quyền thành chưởng, hung hăng bắt lấy đầu Sở Thiên Nam.

Bang!

Đầu Sở Thiên Nam bị đè lại, suýt nữa bị bóp nát!

Mà La Hồng lại ấn lấy mặt hắn ta, nên mạnh xuống mặt sông Lan Thương khiến nước sông bắn cao mấy thước.

"Thích đánh cược à?"

La Hồng dưới mặt nạ Tà Quân nở nụ cười tà dị.

Sở Thiên Nam bị hắn nhắc lên từ trong nước sông, rồi hất tung lên không trung, trúng một cước quét ngang, bay vút đi như một viên đá bị ném xuống mặt sông phẳng lặng, tạo ra từng vòng sóng nước.

La Hồng nâng tay, năm ngón tay mở ra.

Thuần Quân kiếm bị Tiểu Đậu Hoa uẩn dưỡng, tức khắc gào thét mà đến.

La Hồng bung nhẹ tay, Thuần Quân kiềm run lên, giống như nước sôi vẩy ra, vô số kiếm khí dâng lên, hóa thành một bạch long kiếm khí trắng tinh.

Sở Thiên Nam mới vừa bò dậy, nháy mắt đã bị kiếm khí đâm vào.

Trong phút chốc, máu tươi trào ra khắp người hắn ta, tiếng hét thê lương nổ tung giữa không gian.

Nước sông chảy xiết, kéo theo vô số những ngọn sóng hình tam giác sắc nhọn.

Cả người Sở Thiên Nam đều là máu, ngay cả nước sông cũng đã bị nhuộm đỏ.

Mưa to giàn giụa trút xuống, từng hạt mưa lạnh băng đánh thẳng vào mặt hắn ta, làm hắn ta bỗng nhiên có chút thanh tỉnh...

Chênh lệch, hình như còn lớn hơn nhiều so với tưởng tượng.

"Ta cho ngươi đánh cược!"

"Nếu đã thích đặt cược như vậy, bản công tử liền bồi ngươi đánh cược."

"Món nợ này, bản công tử sẽ chậm rãi đi thu!"

"Ngươi phải chết, Hoàng Lão Tà phải chết, người Sở gia cũng phải chết... còn có tất cả những người ra tay lần này cũng đều phải chết"

Chương 485: Ô trước mặt bản công tử người sẽ không có kiếp

sau (4)

Nước mưa rơi trên bên mặt lộ ra khỏi mặt nạ Tà quân của La Hồng, xiêu xiêu vẹo vẹo chảy xuống.

La gia đã nhìn lâu lắm rồi.

Hiện tại, không muốn nhìn nữa.

"Nếu Sở gia người muốn làm thanh đao cho Hạ gia, thì nên chuẩn bị tinh thần sẽ bị bẻ gãy đi"

La Hồng vừa dứt lời, liền nở một nụ cười tà mị.

Ngón tay chụm lại, nhẹ nhàng vung một cái.

Nước sông nổ tung.

Từng thanh Sát Châu kiếm, giống như mưa kiếm, gào thét xuyên thấu thân hình Sở Thiên Nam, đưa cả cơ thể hắn ta lên không trung.

Mũi miệng Sở Thiên Nam toàn là máu.

Hắn ta bắt đầu luân chuyển cơ duyên mà mình nhận được ở trong Hoàng Triều bí cảnh.

Tay nắm kiếm chỉ, phía sau xuất hiện một con rồng vàng.

Đây chính là kiếm pháp của Hạ gia !

Nhưng mà, rồng vàng vẫn chưa thành hình, La Hồng lại khinh thường cười, đột nhiên nắm tay lại.

"Kiếm Côn Luân"

Những thanh Sát Châu kiếm xuyên thấu thân hình Sở Thiên Nam, lại dừng lại phía trên đỉnh đầu hắn ta, hình thành một tòa Côn Luân kiếm sơn màu đen.

Tòa kiếm sơn to lớn này ầm ầm đè xuống.

Kiếm khí rồng vàng của Sở Thiên Nam ngay lập tức sụp đổ.

Theo sự sụp đổ của kiếm khí rồng vàng là cả một tia huyền tường cuối cùng trong lòng Sở Thiên Nam.

Hắn ta lại thua cuộc.

Hắn ta giống như một con bạc đã bị dồn đến bước đường cùng.

Trước mắt hiện ra đủ loại, hắn ta bắt đầu hối hận, bắt đầu sám hối.

Thế nhưng, trong một khoảng không đầy máu mông lung trước mắt.

Hắn ta thấy được rất nhiều hình ảnh.

Có hẳn cùng Lão Hoàng, hình ảnh hai người cùng nhau uống rượu cười ngửa đi khắp thiên hạ.

Có cả hình ảnh hẳn ta bước vào hoàng cung, thấy hình ảnh Hạ Hoàng cao cao tại thượng.

Và cả hình ảnh hẳn ta với khí phách hăng hái, hình ảnh khi hẳn ta được phong thiếu niên Hầu...

Nhưng mà, rất nhiều hình ảnh, đều dần dần bị nứt toác.

Mưa to giàn giụa, thân hình Sở Thiên Nam vô lực rơi xuống từ trên cao theo vô số hạt mưa, có điều, lại không rơi vào lòng sông.

La Hồng không chế Thuần Quân kiếm, chuôi kiếm hướng lên trên, lơ lửng bên người hẳn Thân hình Sở Thiên Nam nặng nề rơi xuống, nện trên chuôi kiếm, bị chuôi kiếm cố định ngay phần bụng, chống lên lên.

Máu tươi không ngừng chảy xuống dọc theo thân Thuần Quân kiếm.

Nhất đại thiên kiều Sở Thiên Nam, được Hạ hoàng đích thân phong thiếu niên Hầu, thảm bại.

Bị La Hồng bẻ gãy, nghiền nát, đánh bại.

Tuy rằng cùng là Tứ phẩm, nhưng, Sở Thiên Nam hiện giờ ở trong tay La Hồng, lại chỉ có thể rơi vào kết cục bị hành hạ đến chết.

Xung quanh một mảnh tĩnh mịch.

Chỉ còn lại có mưa to không ngừng rơi xuống, thanh âm nước sông quay cuồng.

Rất nhiều cao thủ giang hồ đang chen chúc trên những dãy núi non trùng điệp, đều lặng im không tiếng động, quả nhiên... chẳng có gì bất ngờ.

Lần trước, La Hồng cùng Sở Thiên Nam đánh cược, nghe nói là do trên người La Hồng bạo phát Hư Ảnh Thánh Nhân, Sở Thiên Nam thua.

Mà lúc này đây... Sở Thiên Nam là thật sự thảm bại, bại đến rồi tinh rồi mù.

Trên Thanh Long Nha, Thủy quân Sở gia cũng xem đến ngây người, khí thế của bọn họ như ngã xuống đáy cốc, giống như hai quân giao chiến, chủ soái hện nhau quyết đấu dưới thành, mà chủ soái phía mình, lại là bị người ta dùng một thương đóng đinh Không ít tướng lĩnh Sở gia sắc mặt trắng bệch.

Có một vài cao thủ Sở gia tính tình nóng vội, mắng to ra tiếng:

"Đồ ngu ngốc!"

Lần này giết La gia này, sợ là vô vọng rồi.

Nhưng trên thực tế, thời điểm La Tiêu Bắc đạt đến cảnh giới Lục Địa Võ Tiên, hy vọng kỳ thật cũng đã không còn lớn.

Nơi xa, trên không trung.

Lôi Bình, hạng chín trên Thiên bảng Đại Hạ, phun ra một ngụm nước bọt, tức giận mắng một câu.

"rác rưởi."

Thiếu niên Hầu, rác rưởi!

Sở gia cùng La gia so sánh, quả nhiên là rác rưởi!

Các cao thủ tông môn bị Từ Uẩn đề ra đánh, và cả Tàng Kiếm lão nhân kia nữa cũng sầm mặt.

Tàng Kiếm lão nhân có cảm giác tình thế không đúng, muốn bỏ chạy.

Nhưng mà, lão ta vừa mới nhích người.

Khí tức của La Thất gia đã sôi trào, khiến cho thiên tượng biến hóa, quay đầu nhìn ra, chỉ thấy ánh mắt ông giống như hai đạo lôi đình xé rách màn mưa, làm Tàng Kiếm lão nhân run lên bần bật.

"Tiểu gia ta có cho ngươi đi sao?"

La Thất gia nói, khiến trong lòng Tàng Kiếm lão nhân cũng phải run rẩy, không dám nhúc nhích.

Mà trên mặt sông, La Hồng vươn tay.

Nắm lấy đầu Sở Thiên Nam đang không ngừng chảy máu tươi, nhắc hẳn ta lên.

Giống như xách một con chó đã chết.

"Thoải mái sao?"

"Còn muốn đánh cược sao?"

"Ta còn không có dùng bản lĩnh thật sự đâu, ngươi càng ngày càng làm bản công tử thất vọng rồi."

La Hồng nói.

"Lần trước đánh cược, thua kiếm, lần này đánh cược, thua mệnh... Vui không?"

Sở Thiên Nam bị La Hồng chế trụ gò má, kéo đầu, cả người không thể động đậy, vô số vết thương sâu đến tận xương ào ạt chảy máu tươi.

"Ngươi thích đánh cược, còn thích đánh cược với một kẻ có vô số bài chưa ra... Ai cho ngươi gan đó?"

La Hồng lại nói.

"Kiếp sau... Nhớ kỹ, kiếp sau đừng đánh cược."

La Hồng mang Mặt nạ Tà quân, đưa mặt lại gần Sở Thiên Nam, nhếch miệng cười nói: "À, thiếu chút nữa đã quên... Ở trước mặt ta, ngươi không có kiếp sau"

Sở Thiên Nam nghe vậy, thân hình run lên.

Hắn ta nhìn chăm chăm La Hồng, gian nan nhếch môi: "La... La Hồng..."

"Người không lật đổ được Hạ gia... Hạ... Hạ hoàng... Quá mạnh..."

"Đắc tội Hạ hoàng... Người chắc chắn phải chết..."

Trong ánh mắt Sở Thiên Nam phun ra ánh sáng cuồng nhiệt, nhìn chăm chăm La Hồng, nói.

Vẻ tươi cười trong đôi mắt dưới mặt nạ của La Hồng càng thêm xán lạn.

"Vậy thì bảo Hạ Hoàng lập tức tới đây đánh chết ta đi, không tới, tên Hạ Hoàng này... cũng chỉ là một đứa cháu trai, là thứ chó má, bản công tử sớm muộn gì cũng cũng sẽ... xử lý ông ta."

La Hồng nở nụ cười xán lạn.

Lời nói đại nghịch bất đạo này làm Sở Thiên Nam kích động, còn mang theo vài phần phẫn nộ cùng oán khí.

Nhưng mà, La Hồng không cho hắn ta cơ hội nói chuyện.

Năm ngón tay đột nhiên dùng sức nắm lại.

Phốc!

Đầu Sở Thiên Nam, ở trước mắt bao người.

Bị La Hồng bóp nát.

Chương 486: Núi sông vạn dặm nhất kiếm tàng

(1)

Mười tám năm trước, trong phủ Sở Vương chật kín người, mây tía tung bay, như có thiên nhân giáng điểm lành.

Cùng âm thanh trẻ con khóc lảnh lót nỉ non, cháu đích tôn đời thứ ba của Sở gia cũng xuất thế, thiên địa như đang ăn mừng, vòm trời nở rộ một màu đỏ vàng.

Thời điểm đích tôn Sở Vương giáng thế, thiên địa có dị tượng, Sở Vương đại hỉ, Hạ Hoàng thâm sâu khó lường trong hoàng cung cũng hạ lệnh chúc mừng.

Sở Vương mở tiệc, toàn bộ Đế kinh Đại Hạ đều biết được ngày cháu trai của Sở Vương ra đời, trời sinh điểm lành, Sở Vương cũng vì điểm này mà đặt tên cháu là Thiên Nam. Bởi vì điểm lành xuất phát từ hướng nam, cũng là hàm ý vì trấn thủ phương Nam vì vương triều Đại Hạ.

Sở Thiên N77am bị ký thác rất nhiều hy vọng, trưởng thành dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, mà Sở Thiên Nam cũng không phụ sự kì vọng của thế nhân, từ nhỏ đã thể hiện ra thiên phú yêu nghiệt.

Hắn ta rất chăm chỉ tu luyện, tốt nhất ở kiếm thuật cùng võ đạo.

Tám tuổi liền hoàn thành nền móng của việc tu hành, bước vào Kiếm tu Cửu phẩm, cũng hoàn thành Võ đạo Cửu phẩm, mười tuổi bước vào Bát phẩm, tu vi võ đạo cũng bước vào Bát phẩm, mười hai tuổi, đi theo Sở Vương nam chinh Miêu tộc, học hỏi binh pháp, kế sách thắng địch, cũng trong năm ấy, tu vi bước vào Thất phẩm.

Từ đó, Sở Thiên Nam chinh chiến chém giết trên chiến trường, thân hình nhỏ bé nhưng ẩn chứa sức mạnh khôn cùng, ba năm tung hoành chém giết, khi mười lăm tuổi, tu vi đã tiến vào Lục phẩm, cũng thu hoạch vô số quân công.

Khi hắn ta khai hoàn hồi kinh đã làm cả Đế kinh khiếp sợ, được Hạ hoàng triệu kiến, cũng thời điểm này được phong làm hầu gia.

Sở gia có vương cũng có hầu, vương hầu cùng nhà, trong lúc nhất thời, là thế gia nổi danh có một không hai.

Sau khi được phong là thiếu niên Hầu, Sở Thiên Nam không lưu lại đế kinh, mà cùng hộ đạo giả là Hoàng Lão Tà đứng thứ bảy trên Thiên bảng,

cưỡi ngựa thưởng rượu du lịch giang hồ, vó ngựa đạp khắp giang sơn Đại Hạ, cũng bắt đầu tiến vào Hoàng bang.

Du lịch giang hồ khiến cảm ngộ trong lòng càng thêm rõ ràng, càng thêm thành thực, tu vi cũng là bước vào Tứ phẩm, trên giang hồ lưu danh thanh minh, xấp thứ mười trên Hoàng bang.

Đến năm tiếp theo, hắn ta đã tiến vào Tứ phẩm đỉnh phong, đệ nhị Hoàng bang, chỉ xếp sau thiên nhân chuyển thế Vân Trùng Dương.

Giang hồ đều ca tụng hắn ta là Sở thiên kiêu.

Một ngày nọ.

Sở thiên kiêu đem theo Thủy quân của Sở gia trên Thanh Long Nha, dùng chân trên sông Lan Thương quyết đấu với thất tiên sinh La Hồng của Học Cung.

Bị bóp vỡ đầu, chết.

Mưa to giàn giụa, phát tiết không ngừng, như ông trời rống giận.

Năng nê rơi trên Mặt nạ Tà Quân lạnh băng đang treo nụ cười mỉm. Sở Thiên Nam bị bóp vỡ đầu, máu tươi vẩy ra tung tóe, bắn đầy trên mặt nạ, rồi lại xiêu xiêu vẹo vẹo chảy xuống, bị nước mưa cọ rửa, để lại một mảng máu đỏ.

Sinh cơ của Sở Thiên Nam, tại một khắc này, hoàn toàn kết thúc.

Không có cái gì mà long tranh hổ đấu, không có sự giao phong nhẹ nhàng vui vẻ.

Thứ có, chính là bị bẻ gãy, bị nghiền ép.

Từ nhỏ đến lớn Sở Thiên Nam đều nhận được ca ngợi vô tận, quyết định đánh cuộc một trận, muốn đổi mệnh Hoàng Lão Tà, nhưng lại bị La Hồng dùng một chiêu bóp vỡ đầu, chết không toàn thây.

Hắn ta thua cuộc, cái giá phải trả chính là mạng của mình.

Trong thiên địa một mảnh tĩnh mịch, chỉ còn lại tiếng mưa to nổ vang, cùng tiếng sông Lan Thương rống giận.

Từng tên cao thủ Nhất phẩm hít sâu một hơi, sắc mặt có vài phần khó coi nhìn một màn này.

Tiểu Hầu gia của Sở gia... Bị La Hồng giết.

Là thật, không hề có chút nhân từ nương tay mà bị trực tiếp bóp vỡ đầu.

Thế này cũng... Quá độc ác đi?

Có điều, rất nhiều người cũng hơi hoảng hốt, ác sao?

Chưa chắc đã là ác, bởi vì nếu đổi lại vị trí của Sở Thiên Nam cùng La Hồng, có lẽ, kết cục của La Hồng cũng sẽ không tốt hơn so Sở Thiên Nam, kết cục cuối cùng cũng vẫn là chết.

Mà lần bao vây diệt trừ La gia này, Sở gia cũng là chủ lực, nói cách khác việc Sở Thiên Nam chết hoàn toàn là do tự tìm.

Nếu hẳn ta không bao vây diệt trừ La gia, cũng sẽ không rơi vào kết cục thê thảm như vậy.

Dưới Thanh Long Nha.

La thất gia ánh mắt rạng rỡ, không nghĩ tới cháu trai mình lại bá đạo và tàn nhẫn như vậy.

Ông nghe thấy Hoàng Lão Tà gọi Sở Thiên Nam là Tiểu Hầu gia, nói cách khác Sở Thiên Nam tuy là hầu gia của Đại Hạ, có tước vị trong người, nhưng vẫn bị La Hồng bóp nát.

La thất gia bỗng nhiên nở nụ cười.

Thời điểm mới vừa thanh tỉnh, phát hiện nam nhi của La gia lại bị vô số cường giả vây sát, ông cảm thấy cực kỳ tức giận.

Năm đó, khi La Hồng Trần còn sống, La thất gia ông cũng là bá đạo ngang ngược một phương, ai dám bao vây tiêu trừ nam nhi La gia?

Mà hiện giờ, mười lăm năm qua đi, cảnh còn người mất.

Lúc đầu, La thất gia quả thực vô cùng tức giận nhưng mà hành động của La Hồng khiến La thất gia... cảm thấy hơi ngơ ngai.

Nam nhi La gia, nên như thết Hoàng Lão Tà toàn thân đều là máu vẫn còn ngây ngốc nhìn, nhìn Sở tiểu hầu gia gục xuống trên thân kiếm Thuần Quân, lão ta như lâm vào si ngốc, lâm vào điên cuồng.

"Chết rồi?"

"Tiểu hầu gia đã chết a..."

Hoàng Lão Tà nỉ non, ngay sau đó đột nhiên gào khóc trong màn mưa, khóc rất thương tâm.

Lão ta không nên để tiểu hầu gia đến đây, lão ta biết rõ trận vây sát này rất nguy hiểm.

Thế nhưng mà Hoàng Lão Tà lão vẫn mềm lòng, kết quả Tiểu Hầu gia rơi vào kết cục phải chết .

"Tiểu hầu gia a.."

"Đều do lão Hoàng ta, nếu là đao của ta nhanh hơn một chút, giết chết La Hồng sớm một chút, Tiểu Hầu gia sẽ không phải chết"

Chương 487: Núi sông vạn dặm nhất kiếm tàng (2)

Lão Hoàng gào khóc, cánh tay đánh mạnh vào nước sông.
Ngay sau đó, lão ta đột nhiên phi về phía La thất gia.
Khí huyết cả người La thất gia bốc hơi, khiến nước mưa đang rơi xuống trên bầu trời, tại một khắc này, tất cả đều bị bốc hơi, bị hoá khí.

Mà khi đối mặt với lão Hoàng, khuôn mặt ông cũng không có quá nhiều cảm xúc.

Giang hồ này, hay nói đúng hơn là thế đạo này vốn đã như thế.

Không phải ngươi giết ta, đó là ta giết ngươi.

Nếu Sở Thiên Nam không vì cứu lão Hoàng mà nhảy xuống khỏi Thanh Long Nha thì dưới sự yểm hộ của nhiều cao thủ như vậy, hắn ta chưa chắc sẽ chết.

Nhưng mà, Sở Thiên Nam đã quyết định nhảy xuống, việc hắn ta chết, là trách nhiệm của chính hắn ta.

La thất gia giờ phút này cường đại cỡ nào, một Lục Địa Võ Tiên, khí huyết dâng cao tận trời, trời sinh đã có thần lực, còn mạnh mẽ hơn Lục Địa Tiên bình thường rất nhiều.

Hoàng Lão Tà chính là muốn tìm chết.

La thất gia cũng không có nhân từ nương tay.

Vươn tay, lần thứ hai bắt được đầu của Hoàng Lão Tà, máu tươi bắn ra, Hoàng Lão Tà không còn giãy giụa được nữa.

Nơi xa.

La Hồng mang Mặt nạ Tà Quân, tóc bạc trên đầu bay bay, mang theo nụ cười nhàn nhạt, nhìn thi thể Sở Thiên Nam.

Hắn đã nói rồi, chết trước mặt hắn, thì không có kiếp sau.

Khóe miệng hơi hơi cong lên, ngón tay cũng từ từ nâng lên.

"Đứng lên"

Phía trên thi thể Sở Thiên Nam, bóng dáng màu đen xiêu xiêu vẹo vẹo, hắc ảnh mập mạp từ từ bò lên.

Lại hóa thành bộ dáng của Sở Thiên Nam.

Hắn ta an tĩnh đứng bên người La Hồng, trong mắt đều là màu đỏ tươi, mang theo vài phần phức tạp, nhìn La Hồng.

Hoàng Lão Tà bị La thất gia bóp chặt lấy gương mặt thấy được một màn này, thân hình nhịn không được mà run rẩy.

"Không."

Lão chỉ có thể phát ra âm thanh nức nở nghẹn ngào.

Câu Linh Khiển Tướng, Câu Linh Khiển Tướng chó má...

Tiêu hầu gia đã chết, có thể để tiêu hầu gia bình yên mà chết đi có được hay không.

La Thất gia cũng có vài phần kinh ngạc, đây chẳng phải là thủ đoạn triệu hoán vong hồn người chết để mình sử dụng, có chút cổ quái, thậm chí có chút tà ác... Làm người không được đến làm vong hồn cũng không xong sao.

Nếu không phải có khí Chính Dương lộng lẫy và cả phật quang chiếu khắp mọi nơi.

La Thất gia đã tưởng rằng đứa cháu trai này của ông là một tên Tà tu rồi.

Hơn nữa, đứa cháu trai này của ông, không phải là Võ tu sao?

Sao lại có nhiều thứ lờ lợc như vậy.

Là một võ tu... Nên thuần túy.

Chỉ có thuần túy, mới có thể bước đến đỉnh cao của võ đạo!

Xem ra, phải tìm một cơ hội, chỉ dạy một chút cho cháu trai nhỏ mới được.

La thất gia nghĩ, quay đầu nhìn về phía Hoàng Lão Tà, hạng thứ bảy trên Thiên bảng, có thể nói là cường giả tuyệt đỉnh.

Có điều...

Bang!

La thất gia thoáng dùng lực, đầu Hoàng Lão Tà chợt nổ tung, tiếng hô thê lương cũng biến mất giữa thiên địa.

Hạng thứ bảy Thiên bảng, Hoàng Lão Tà, đã chết!

Lần này, trên sông Lan Thương, mỗi người đều biến sắc.

Chẳng ai có thể ngờ được, cường giả đầu tiên trên Thiên bảng ngã xuống, lại sẽ là Hoàng Lão Tà.

Ngay từ đầu mọi người đều cho rằng sẽ là Viên Thành Cương đứng chung đội với La gia kia.

Dù sao thì, Viên Thành Cương mới vào Thiên bảng, hơn nữa địch nhân còn vô cùng đông đảo.

Tình huống tựa hồ đã còn không quá thích hợp.

Mà trên sông Lan Thương.

La Hồng mang Mặt nạ Tà Quân, lấy thực lực hiện giờ của hắn, triệu hồi ra Tà Ảnh Sở Thiên Nam có thể nói là xác suất trăm phần trăm, cho nên, hắn không có quá để ý.

Nhưng, làm hắn kinh ngạc cùng để ý chính là...

Tà Ảnh Sở Thiên Nam lại không giống với những tà ảnh khác.

Đây là lần đầu tiên La Hồng gặp được một tà ảnh có điểm khác biệt.

Dường như nó có được ý thức tự chủ cường đại, trừ cái này ra, còn có thể không chế... sức mạnh, giống như La Hồng có thể từ bỏ việc không chết rất nhiều tà ảnh, đem lực lượng không chế những tà ảnh kia chuyển dời đến trên Tà Ảnh Sở Thiên Nam.

Nói ngắn gọn...

Tà Ảnh Sở Thiên Nam, có công dụng như... Chủ công trong đại quân.

Giống như là một vị thống soái.

Sắc mặt La Hồng trở nên quái dị.

Cứ như vậy, La Hồng hắn chẳng phải thật sự sẽ thành... Một người thành một đội quân?

Tà Ảnh Sở Thiên Nam quả thực đã mang đến cho hắn một niềm vui lớn.

Đôi mắt màu đỏ tươi của Tà Ảnh Sở Thiên Nam nhìn La Hồng.

"Hoá ra... Thủ đoạn mạnh nhất của ngươi... Là Tà tu"

Tà Ảnh Sở Thiên Nam phát ra tiếng nói có vài phần đứt quãng.

Có lẽ là bởi vì lần đầu tiên mở miệng nói chuyện, cho nên lời nói không quá linh hoạt.

La Hồng vô cùng kinh ngạc nhìn Tà Ảnh Sở Thiên Nam.

"Ngươi có thể nói?"

Phải biết rằng, dù tà ảnh Nhị phẩm Ngô Thiên, cũng chỉ biết râm rì vài từ đứt quãng thôi.

Mà Sở Thiên Nam, lại có thể nói ra như vậy, có kỹ thuật, có hàm lượng, một câu nói hoàn chỉnh.

"Ta không biết, ta cảm giác ta đã... Không phải ta... Ngươi là quân chủ, ta sẽ vâng theo mệnh lệnh của ngươi... Ta vì ngươi mà chiến đấu!"

Tà Ảnh Sở Thiên Nam, nói.

Lời nói vừa dứt, màu máu đỏ tươi trong mắt Sở Thiên Nam càng thêm rực rỡ.

Ngay sau đó, vô số tà sát khí sôi trào cuộn cuộn, lực tà sát trong sát hải của La Hồng tạo ra một câu cầu nối với Sở Thiên Nam.

Tà sát không ngừng dũng mãnh xông vào trong cơ thể Sở Thiên Nam, hóa thành giáp trụ tà sát tinh xảo ở quanh thân hắn ta, giống như áo giáp

của hắc ky.

La Hồng hít sâu một hơi, quả thực thú vị.

Có điều, giờ phút này cũng không phải thời điểm nghiên cứu Tà Ảnh Sở Thiên Nam, cho nên, cho dù La Hồng tò mò, nhưng lại không có tiêu phí quá nhiều tâm tư đi nghiên cứu hắc ta.

Chương 488: Núi sông vạn dặm nhất kiếm tàng (3)

Hoàng Lão Tà đã chết, một tu sĩ Nhất phẩm trên Thiên bảng đã ngã xuống.

La Hồng cũng không định triệu hoán tà ảnh này, bởi vì khả năng thành công tính ra không lớn, rốt cuộc, hiện giờ tu vi chân thật của La Hồng chỉ mới là Tứ phẩm.

Xác suất triệu hoán Nhị phẩm thành công là rất nhỏ, loại trường hợp may mắn như lần triệu hoán Tà Ảnh Ngô Thiên kia chắc chắn sẽ không xuất hiện nữa.

La Hồng không để ý đến Tà Ảnh Sở Thiên Nam, quay đầu nhìn về bốn phía, từng kẻ từng kẻ đều có khí tức mạnh hơn hẳn rất nhiều.

Hắn từ từ nâng khoe miệng, nở một nụ cười đầy tà khí.

Cùng lúc đó.

Trên chín tầng trời, tầng mây đột nhiên bị xé toạc.

Lục Địa Tiên của Sở gia là Sở Hiên thấy Sở Thiên Nam bị La Hồng bóp vỡ đầu chết trong nháy mắt.

Một kẻ bình tĩnh như y, tức khắc không còn bình tĩnh được nữa.

"Không!"

Y gầm lên giận dữ.

Thân hình lại trực tiếp xé rách lôi vân, ánh sáng lộng lẫy bùng nổ, giống như thiên nhân đáp xuống nhân gian!

Mây mưa trên trời nháy mắt bị bốc hơi, áp lực khủng bố mang theo hơi thở thiên địa, tràn ngập toàn bộ phía trên sông Lạc Thương.

Tất cả mọi người đều ngẩng đầu, không thể tưởng tượng nhìn về phía vòm trời.

Đây là... Lục Địa Tiên?!

Sở Thiên Nam chết, đây là kết quả mà Sở Hiên không thể nào đoán trước được.

Sở Thiên Nam chính là hy vọng Sở gia, tương lai sẽ còn có nhiều thành tựu, thậm chí còn có thể đứng trên cả Sở Hiên y. Sở Hiên y tuy rằng là Lục Địa Tiên, nhưng là, trong nhóm Lục Địa Tiên cũng không phải người xuất sắc, hơn nữa chính y cũng hiểu rõ, bản thân rất khó có thể tiếp tục tăng cấp.

Cho nên, y gửi hy vọng vào Sở Thiên Nam.

"La Hồng! Người đáng chết!"

Sở Hiên đứng lặng trên đám mây, hơi thở quanh thân đang không ngừng bốc hơi, phóng thích từng luồng khí tức, như là muốn cắn nát mây đen trên bầu trời.

"Sở Hiên?"

Phía dưới, La thất gia vừa mới bóp chết Hoàng Lão Tà ngưng mắt nhìn. Phanh!

Trên người ông, khí cơ mạnh mẽ đang không ngừng đan chéo, khí huyết quay cuồng, ở quanh thân ông tựa hồ hình thành một bộ giáp trụ kim sắc.

Đây chính là võ tiên giáp!

Cũng là tiêu chí để đặt thành tựu Lục Địa Võ Tiên.

Nhưng mà, La thất gia chưa động thủ, lại nghe được tiếng cười nhàn nhạt, tựa hồ làm thiên địa trở nên u ám.

"Đã nói Lục Địa Tiên không được ra tay, Sở Hiên ngươi tính toán phá vỡ quy củ?"

"Các người cản ta, hiện tại, không định ngăn cản nữa?"

Giữa mây mưa cuộn cuộn, xuất hiện một bộ áo xanh, đầu bạc bay bay, tử khí cuộn cuộn, Trần Thiên Huyền ngồi xếp bằng trên kiếm Địa Giao, nói.

Phía dưới, những cường giả đang giao phong, đều hít sâu một hơi.

Ánh mắt La Hồng sáng lên, nhìn về phía Trần quản gia.

"Trần tiên nhân?!"

La thất gia ngẩng đầu, thấy được Trần Thiên Huyền tóc bạc đầy đầu, cũng là không khỏi buột miệng thốt ra.

Năm đó, bọn họ thường gọi Trần Thiên Huyền như vậy, một tên nam nhân lang thang vô định, không nghĩ tới, người này hiện giờ đã là Lục Địa Kiếm Tiên.

Lão Trần thật trâu bò a!

Trần Thiên Huyền nhìn về phía La thất gia, hơi hơi gật đầu.

"La Tiểu Bắc, đã lâu không gặp."

Trần Thiên Huyền xúc động thở dài một hơi, nhưng trong lòng lại cũng có vài phần vui sướng.

Quả thật là đã lâu không gặp, La thất gia bị điên đã mười lăm năm, mười lăm năm qua, Trần quản gia kỳ thật gặp qua ông vài lần, nhưng mà, La thất gia đều không nhận ra được.

Trên tầng mây.

Lão đạo nhân Côn Luân Cung dẫm lên giày vải, đạp không khí bước ra, mày hơi hơi nhăn lại.

Trần Thiên Huyền lại cao giọng cười, chỉ chỉ vào lão đạo, nhìn về phía La thất gia.

"Thất gia, có thể ngăn hấn không?"

Trần Thiên Huyền nói.

Sắc mặt lão đạo kia tức khắc biến đổi, Trần Thiên Huyền này muốn làm cái gì?

Nghĩ đến gì đó, lão đạo không khỏi quát: "Trần Thiên Huyền, ngươi còn không mau trốn? Ngươi ở lại đây đã lâu rồi! cẩn thận thiên nhân đánh tới!"

Mà phía dưới.

La thất gia cả người bạo phát chiến ý.

"Ngăn lại? Ta muốn đánh nổ hấn!"

Phanh!

Lời nói vừa dứt, La thất gia một bước đạp xuống, nước sông cuộn cuộn, nhắc lên sóng gió động trời.

Trong lòng sông xuất hiện xoáy nước quét qua, sóng nước dập dềnh như rồng cuộn, cuộn thân hình ông, nâng ông lên, không ngừng bay lên trời.

Võ tiên giáp kim sắc tỏa ra ánh hào quang trong không trung.

Tuy mới là Chuẩn Lục Địa Võ Tiên, nhưng dùng Võ đạo để chiến đấu thì ông chẳng có gì phải sợ.

Lão đạo nhân kia há mồm muốn nói gì đó thì đã bị La Thất gia đạp liên đã bị tiêu bắn đến, đạp thủy long quyền phi tốc bay đến cuốn lấy, tiến vào trận giao phong trong mưa.

Phía trên vòm trời, Sở Hiên tức giận vì Sở Thiên Nam đã chết cũng đã lấy lại được bình tĩnh.

Sắc mặt y hơi đổi.

Ấn ấn có dự cảm điều không tốt sắp xảy ra.

"Trần Thiên Huyền, ngươi định làm gì?!"

"Phu tử quy định, Lục Địa Tiên không thể nhúng tay!"

Sở Hiên rống lớn, ngay sau đó, liền lập tức bỏ trốn.

Trần Thiên Huyền không phải Lục Địa Tiên bình thường, mà là một kẻ tàn nhẫn chỉ vừa mới vừa đột phá đã dám dùng một kiếm chém Thiên môn.

Ông là Lục Địa Kiếm Tiên được tôi luyện ra từ cái chết, khả năng công kích là vô địch.

Uy lực của một kiếm, thậm chí có thể trấn cả Lục Địa Tiên đệ tam cảnh!

Sở Hiên y chỉ là một tên Lục Địa Tiên đệ nhất cảnh mà thôi, nếu phối hợp với lão đạo nhân kia thì còn có chút vốn liếng để ngăn cản Trần Thiên

Huyền thực lực khủng bố này.

Mà hiện giờ, lão đạo nhân bị cản, vậy y...
Nguy rồi!

Chương 489: Núi sông vạn dặm nhất kiếm tàng (4)

"Lục Địa Tiên quả thực không thể nhúng tay, ta cũng không định làm rối loạn quy tắc của Phu tử, nhưng, Lục Địa Tiên giao thủ với Lục Địa Tiên thì không phạm vào quy củ của Phu tử"

Trần Thiên Huyền cười vang nói.

Nhìn Sở Hiên đang phi nhanh, vươn tay.

Địa Giao kiếm đang ở dưới người ông tức khắc lơ lửng trước người.

Mà ở khoảnh khắc kiếm Địa Giao lơ lửng, tất cả những bội kiếm của các cao thủ trên sông Lan Thương và cả những kẻ đang ẩn núp trong những dãy núi non trùng điệp đều kêu lên leng keng, có kiếm khí trắng sáng hiện lên thoát ra.

Kiếm Tiên đương thời, Kiếm Tiên xuất kiếm, tất cả kiếm trong thiên hạ đều cộng minh!

Quanh thân La Hồng, kiếm Địa Tạng, kiếm Thuần Quân, kiếm Thiên Cự, kiếm Phiêu Tuyết, mấy danh kiếm đương thời đều đang rung lên, có kiếm khí dâng lên, quán quanh.

La Hồng ngửa đầu, không màng nước mưa đây trời rơi trên mặt, có vài phần hưng phấn.

Trong hư không.

Trần Thiên Huyền cười nhạt, nhìn Sở Hiên đã trốn về nơi xa Nhẹ nhàng vươn một ngón tay, để ở phía trên chuôi kiếm Địa giao.

Phía trên vòm trời, Trần Thiên Huyền một thân áo xanh phân phát, trên người ông có tử khí nồng đậm, nhưng, ông không thèm để ý.

Nhẹ phát tay, kiếm Địa Giao tức khắc vọt ra.

"Nhân lực có lúc cạn kiệt, kiếm khí thì vô tận."

"Núi sông vạn dặm nhất kiếm tàng"

"Sở Hiên, có dám đánh một trận không?"

Trần Thiên Huyền điềm đạm cười.

Lời nói rơi xuống, trên sông Lan Thương, rất nhiều bội kiếm bên hông các cao thủ kiếm thuật đều xuất hiện kiếm khí quán quanh, hăng hái rung động.

Địa Giao hóa rồng.

Hóa thành một con cột long dữ tợn, gào thét xuyên qua thiên địa.

Nó giống như xuyên qua cả thời gian cùng không gian, vạn dặm núi sông dưới một kiếm này cũng chấn động.

Giữa thiên địa, chỉ còn lại có luồng kiếm khí cốt long, vô cùng khổng lồ, che rợp cả bầu trời, cho dù là sông Lan Thương gào rít giận dữ, trước mặt cốt long, dường như cũng trở nên ảm đạm, thất sắc!

Phụt!

Lục Địa Tiên của Sở gia - Sở Hiên phát ra tiếng hét giận dữ, ngay sau đó, nổ tung trên không trung thành một đám máu kim sắc.

Huyết nhục bay tứ tán như trời đổ một cơn mưa màu vàng kim.

Có điều, trong đồng huyết nhục đã nổ tung của Sở Hiên, có một đạo kim quang bay vút ra, trốn về nơi xa.

Mà tiếng gầm thét vừa kinh vừa sợ vẫn quanh quẩn trong thiên địa.

"Trần Thiên Huyền! Ngươi không được chết tử tế!"

Trong thiên địa, một mảnh tĩnh mịch.

Cho dù là Nhất phẩm Thiên bảng cũng đều ngẩng đầu lên, ngơ ngác nhìn một màn này.

Một kiếm trăm nát một vị Lục Địa Tiên.

Quá mạnh!

Kiếm tu thành Kiếm Tiên, bá đạo như vậy, cường đại như vậy sao?

Từ Uẩn nho sam bay bay, cũng chỉ biết thở dài.

"Một kiếm kinh diễm"

"Trần Thiên Huyền lại mạnh hơn rồi."

"Nhưng Lục Địa Tiên khó giết, một kiếm trăm nát thân thể, lại không thể một kiếm diệt ý chí, ai da, thật tiếc..."

Nếu không, hôm nay là có thể thấy được cảnh tượng một vị Lục Địa Tiên ngã xuống.

Có điều, dù rằng như thế, kế hoạch Sở gia bao vây tiêu trừ La Hồng cùng La thất gia, cũng coi như hoàn toàn thất bại.

Hơn nữa, Sở gia lúc này đã đại thương nguyên khí.

Phía trên vòm trời.

Trần Thiên Huyền thu kiếm, vô số kiếm khí tiêu tán.

Ông ngồi xếp bằng trên kiếm Địa giao, tóc bạc bay bay, nhìn về phía La Hồng, nở nụ cười ôn hoà.

"Công tử.."

"Đây mới là kiếm thuật chân chính"

"Thiên phú kiếm đạo của công tử bình thường, cần chăm học khổ luyện mới có thể thu được kỳ tích, khiến tu vi kiếm đạo đến đỉnh phong, nhưng

cân phải một kiếm phá vạn pháp, không nên đi học những cái hoa hòe loè loẹt kia"

Trần Thiên Huyền nói với La Hồng.

Người trong thiên hạ đều ngờ ngác.

Thiên phú kiếm đạo của La Hồng bị nói là bình thường?

Người mẹ nó lừa ai vậy?

Hắn tu hành kiếm đạo mới mấy tháng đã đạt đến Tứ phẩm Ngự Kiếm cảnh, đây là yêu nghiệt cỡ nào, thiên phú cỡ nào, người lại nói thiên phú bình thường.

Được thôi... Người là Lục Địa Kiếm Tiên, người đúng là có tư cách nói như vậy.

Người trong thiên hạ không nói gì.

La Hồng thì lại vô cùng trịnh trọng, đương nhiên hắn biết thiên phú kiếm đạo của chính mình yếu kém, hắn sẽ nỗ lực.

Trần Thiên Huyền cười, lúc phát hiện La Hồng đã đạt Tứ phẩm, ông cũng bị giật mình, sợ La Hồng trở nên tự phụ.

Hiện tại xem ra, La Hồng vẫn là La Hồng trước kia ông biết...

Trần Thiên Huyền không có ở lâu, bởi vì thiên địa hiện lên dị tượng, tựa hồ có một cánh cửa đang được ngưng tụ thành hình.

Trần Thiên Huyền ngưng mắt, lạnh lùng liếc mắt quét qua Thiên môn một cái.

Sau đó, liền từ biệt La Hồng, nhanh chóng ngự kiếm biến mất trong thiên địa.

Cuộc sống đào vong, luôn tịch mịch cô độc như thế.

Trong hư không.

La thất gia hóa thành một đạo kim quang, hùng hổ mà xuống, nên trên mặt sông Lan Thương, khiến cho mặt sông bị sôi trào bốc hơi một tầng.

Trước sự hùng hổ của La Thất gia, lão đạo Côn Luân Cung kia được một bộ thần tướng phù giáp to lớn bảo hộ, độn mây mà đi.

La thất gia nhìn lão đạo chạy đi, giận điên người.

Ta thật yếu vậy sao, đánh không được lão đạo này!

Trên sông Lan Thương, lặng ngắt như tờ.

Kết thúc.

Trận vây quét mà Sở gia là chủ lực, giờ khắc này, chính thức hạ màn.

Sở Thiên Nam cùng Hoàng Lão Tà đã chết, Sở Hiên bị đánh nát thân thể.

Một trận chiến này, Sở gia lỗ nặng!

Không ít tu sĩ đều bắt đầu chuẩn bị bỏ chạy.

Lôi Bình vốn kéo chân Viên Thành Cương cũng thu hồi đoản mâu, quay người muốn rời đi.

Nhưng mà, La Hồng mang Mặt nạ Tà Quân, lại nhìn Lôi Bình.

"Thất gia!"

Lời nói vừa dứt.

La thất gia khiến nước sông sôi trào, cũng nhanh chóng hiểu được ý tứ của La Hồng.

Ông như thiên lôi La Hồng chỉ đâu đánh đó, cũng hiểu rõ ý tưởng cuồng dã của La Hồng, nhưng ông không những không trách cứ, mà ngược lại, còn có vài phần tán thưởng!

Nam nhi La gia, nên khí phách như thế

Chương 490: Thiên hạ phụ ta, ta liền giết cả thiên hạ (1)

Phanh!

Sông Lan Thương nháy mắt khô cạn.

Mà cả người La thất gia được bao trùm bởi võ tiên giáp bước ra hai bước, xuất hiện nhanh như chớp ở trước người Lôi Binh.

Lôi Binh, hạng chín Thiên Bảng biến sắc.

Trường mâu sau lưng mạnh mẽ phóng ra, không khí cũng bị cọ xát như muốn bốc cháy!

Nhưng mà, La thất gia lại chỉ nở nụ cười khinh thường Lấy trời sinh thần lực hạ xuống một quyền.

Đông!

Trong thiên địa như hiện ra hư ảnh nắm tay khổng lồ, hoàn toàn là do khí huyết sôi trào biến thành.

Dưới một quyền mạnh mẽ này, tất cả trường mâu đều nổ tung!

Lôi Binh bị nắm đầm đập trúng trong nháy mắt, kim giáp trên người vỡ tan, xương cốt toàn thân đều nát, huyết nhục nổ tung hóa thành sương máu, rơi xuống lòng sông Lan Thương, nước sông bị đập thành một xoáy nước cao mấy thước.

Trước khuôn mặt sợ hãi của tất cả mọi người.

La thất gia dẫn theo Lôi Binh máu thịt lẫn lộn, giờ phút này đã như đồng bùn nhão, từng bước một đi ra khỏi vòng xoáy, đến bên người La Hồng.

Ném thân thể Lôi Binh xuống trước mặt La Hồng.

La Hồng mang Mặt nạ Tà Quân, trên mặt treo một nụ cười tà khí.

Trong tay nắm lấy kiếm Thuận quân chậm rãi cắt đầu Lôi Binh, vị cường giả thứ chín Thiên bảng.

"Bản công tử đã nói qua, hôm nay, một tên cũng đừng hòng chạy!

Một tên cũng đừng hòng chạy.

La Hồng mang mặt nạ Tà Quân, nhẹ nhàng nói ra những lời này.

Lời nói cuồng vọng, nhưng lại khiến cho những cường giả đang có mặt ở đây bất chợt cảm thấy lạnh lẽo.

La Hồng này... Chẳng lẽ định giữ hết tất cả những cường giả đang có mặt ở đây lại?

Thế nhưng, không ít cường giả nhớ lại những sóng gió La Hồng đã tạo ra kể từ khi xuất đạo đến nay liên biến sắc, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi. Tuy rằng La Hồng được không ít người khen là gương tốt chính nghĩa, nhưng mà, mỗi lần hấn tiến vào bí cảnh liền có một lượng lớn người chết.

Số lượng cường giả chết trong tay La Hồng, nhiều đến nỗi đếm không xuể.

Hiện giờ, La Hồng lại thả ra lời nói tàn nhẫn như vậy, nên vẫn rất lực có uy hiếp.

Chủ yếu chính là, bên người La Hồng có một vị La Thất gia, cấp bậc Lục Địa Võ Tiên, tuyệt đối có năng lực giữ bọn họ lại!

Dù sao, Lôi Binh xếp thứ chín Thiên bảng Đại Hạ, Đại thống lĩnh Ngự lâm thuộc hàng cao thủ cũng chưa tiếp nổi hai chiêu của La Thất gia, đã bị ông dùng tư thái vô cùng bá đạo, bóp chết tươi.

Nhìn La Hồng dùng Thuần Quân kiếm, chậm rãi cắt đầu Lôi Binh, trong lòng cả đám người càng thêm rét lạnh.

Mà tất cả cao thủ bên phía La Hồng, đều toát ra vẻ hưng phấn, áp lực của bọn họ đã biến mất, thậm chí còn đảo khách thành chủ, trở thành kẻ gây áp lực lên người khác.

Ba cao thủ Nhất phẩm người Hồ của Kim Trướng Vương Đình đang vây công Triệu Tĩnh Hà cùng Tư Đồ Vi đột nhiên biến sắc.

"Quả nhiên... Đây là một cái bẫy!"

Nhất phẩm của Kim Trướng Vương Đình tức giận mắng một câu.

Cảnh nội Đại Hạ, quả nhiên vẫn nguy hiểm như trước, khó trách không phái cao thủ Thiên bảng tới, chắc là vì sợ sẽ bị thiệt hại ở nơi này. Mà hiện giờ, quả nhiên là xuất hiện dị biến.

Ba vị người Hồ muốn chạy trốn.

Tóc bạc của La Hồng tung bay, mỉm cười nhìn bọn họ.

"Bản công tử cho các ngươi đi rồi sao?"

Lời nói vừa dứt, La Thất gia đột nhiên ngẩng đầu, trong màn hơi nước đang bốc lên, đôi mắt La Thất gia giống như hai luồng kim sắc, trực tiếp xẻ đôi nước sông.

"Người Hồ?"

"Mười lăm năm qua đi, người Hồ cũng dám tới vây giết nam nhi La gia ta?"

"Sao các ngươi dám!"

La Thất gia tức đến sôi người, thanh âm gần như nổ tung trên mặt sông Lan Thương, toàn bộ con sông như hóa thành dã thú, nước sông cuộn lên

con sóng cao mấy chục trượng.

Một tiếng nổ to vang lên, không khí dường như cũng bị nổ tung tạo nên một vòng sóng năng lượng.

Ba tên người Hồ sợ đến vỡ mật, liên tục thét lên chói tai.

Người đừng tới đây a!

Đáng tiếc.

La Thất gia nâng tay, đột nhiên vung lên, uy áp giữa thiên địa bị ngưng trệ chỉ trong nháy mắt, giống như đầm lầy bao phủ tất cả.

Khí huyết mạnh mẽ trên người ông phóng thích ra, như tạo thành một vùng phong tỏa toàn bộ khu vực sông Lan Thương.

Đúng như lời La Hồng nói, ai cũng đừng mong rời đi!

Phốc phốc phốc!

Ba tiếng vang trầm đục nổ tung.

Ba tên người Hồ trực tiếp bị La Thất gia đánh nát, tạo nên một màn sương máu trên mặt sông.

"La gia ta, tung hoành Tắc Bắc, khát uống máu người Hồ, người Hồ cũng dám nhúng tay vào việc La gia, các người đúng là không biết sợ..."

La Thất gia lạnh lùng cười.

Năm đó La Thất gia trấn giữ Tắc Bắc, khiến đại quân người Hồ phải rút lui gần nghìn dặm.

Mà hiện giờ, người Hồ dám đến vây sát nam nhi La gia.

"Tiểu gia quả thực tò mò, hiện giờ Đại Hạ... Rốt cuộc biến thành cái dạng gì?"

La Thất gia nheo mắt.

Trong mắt có sát khí mãnh liệt.

Ba tên Nhất phẩm người Hồ bị giết chỉ trong nháy mắt, cảnh tượng vô cùng đẫm máu.

Mà một màn này, làm lá gan rất nhiều cao thủ Nhất phẩm tham dự vây sát La Hồng cùng La Tiểu Bắc như muốn nứt ra.

La gia xuất hiện một Lục Địa Võ Tiên, có thể nói chính là con át chủ bài mạnh nhất, ít nhất, trong quy định Lục Địa Tiên không được ra tay của Phu tử thì La Tiểu Bắc chính là vô địch!

La Hồng mang mặt nạ, cười càng thêm xán lạn.

"La Hồng!"

"Dừng tay, chúng ta sai rồi! Chúng ta nguyện quy phục La gia!"

"La gia không phải phản Hạ gia sao? Chúng ta nguyện ý chiến đấu vì La gia!"

Rất nhiều cao thủ Nhật phẩm của các tông môn, nhìn La Thập gia giống một vị chiến thần, vội vàng hô lên.

Chương 491: Thiên hạ phụ ta, ta liền giết cả thiên hạ (2)

La Hồng đảo mắt qua Trong đó, tên đầu tiên quy hàng chính là Tàng Kiếm lão nhân nhân, trước đó đã ra tay với Triệu Tinh Hà, áp bách Triệu Tinh Hà.

Lời này của Tàng Kiếm lão nhân khiến cho không ít cao thủ Nhất phẩm đã mất đi chiến ý bắt đầu phụ họa.

Còn các cao thủ Nhất phẩm của Sở gia và cả thủy quân phía trên Thanh Long Nha thì hoàn toàn ngược lại. Bọn họ lựa chọn chiến đấu tới cùng, bọn họ vốn cũng chẳng trông chờ vào đám cao thủ tông môn này.

Cao thủ tông môn là do Hạ gia phái tới, vốn cũng chẳng có mấy liên hệ và tín nhiệm.

La Hồng nhìn về phía Tàng Kiếm lão nhân, khuôn mặt dưới mặt nạ Tà Quân, cười càng thêm xán lạn.

"Đầu hàng?"

"Có thể, các người cùng vây giết Tàng Kiếm lão nhân đi, vậy thì La gia ta đây liền tiếp nhận các người."

"Ai lấy được đầu Tàng Kiếm lão nhân, có thể đến chỗ của La Hồng ta đổi một cái chậu rửa mặt inox"

La Hồng cười to, nói một cách hài hước.

Lời nói rơi xuống, cao thủ tông môn đều biến sắc.

Câu nói thứ hai của La Hồng, bọn họ không nghe hiểu, nhưng là, câu đầu tiên bọn họ nghe hiểu.

Giết Tàng Kiếm lão nhân, La gia liền tiếp nhận quy hàng, có thể giữ được tánh mạng!

Trong lúc nhất thời, không ít trên giang hồ đều là nhìn về phía Tàng Kiếm lão nhân, mắt lộ ra sát khí.

Thần sắc của Tàng Kiếm lão nhân hơi hơi biến hóa.

Ông ta cũng không phải là Lục Địa Tiên, không thể khiến cho thiên tượng biến hóa, ở đây nhiều Nhất phẩm như vậy, nếu thật sự vây giết ông ta, ông ta chắc chắn sẽ phải chết.

Cho nên, Tàng Kiếm lão nhân vốn mở miệng đầu hàng, giờ phút này, đã mắng La Hồng chẳng ra gì rồi.

"Các vị đừng tin hăn! Giết lão phu, vậy kết cục của lão phu sẽ là kết cục của các vị! Hăn sẽ xử lý từng người từng người chúng ta!"

"Đừng nghĩ đến việc quy hàng nữa, La Hồng này, vốn là kẻ tàn nhẫn độc ác, giống như bò cạp độc, sẽ không bỏ qua cho chúng ta!

"Chúng ta chỉ có thể đoàn kết lại, mới có sức để đầu một trận!"

La Tiểu Bắc vẫn chưa phải là Lục Địa Võ Tiên đúng nghĩa, chúng ta... Còn có thể chiến!"

Tàng Kiếm lão nhân ngồi xếp bằng trên thân kiếm, cất giọng trầm thấp nói.

Thanh âm chấn động khiến không ít cao thủ tông môn khẽ biến sắc. Đúng vậy, Tàng Kiếm lão nhân nói cũng có đạo lý.

Mưa to giàn giụa, trong lúc nhất thời, thế cục trên mặt sông Lan Thương trở nên khó có thể dự đoán.

La Hồng cầm đầu Lôi Binh, tên Nhất phẩm Thiên bạng này, hiện giờ lại chết thảm trong tay La Hồng.

Mà La Hồng trở tay ném đi, khiến cho đầu Lôi Binh xẹt bay thành một đường cong, rồi xuống chiếc xe ngựa chỉ còn lại giá đỡ Lăn mấy vòng ở trước mặt Tiểu Đậu Hoa.

Tiểu Đậu Hoa tức khắc trừng lớn mắt, khuôn mặt xinh đẹp trắng bệch, chân dài trắng nõn đập đập vài cái, ôm Địa Tạng kiếm, kéo ra khoảng cách.

"Công công... Công tử, người ném đầu đến đây làm gì?"

La Hồng lộ ra nửa sườn mặt, tà tà cười nói: "Cho ngươi cất đi đó."

Tiểu Đậu Hoa không đáp lời, cất đầu làm gì, thế này cũng quá đáng sợ rồi?

Nụ cười tà của La Hồng tức khắc biến mất, trừng mắt, mắng:

"Bảo ngươi cất, thì ngươi cứ cất! Nói nhiều lời vô nghĩa như vậy làm gì?!"

Tiểu Đậu Hoa ủy khuất, nước mắt sắp rơi cả xuống.

Lại hung dữ với ta?!

Sao chẳng chịu tha cho ta chút nào vậy.

"Cất đi, đến lúc đó đưa hết cho Hạ Cực làm lễ vật, xem như cho hăn ta một niềm vui nho nhỏ"

La Hồng nghĩ nghĩ, vẫn là giải thích, nói.

Tiểu Đậu Hoa nghe vậy, cũng đã rõ ràng ý tứ của La Hồng.

Cho nên, dù rất chán ghét, nàng vẫn cố nén, cất đầu Lôi Binh đi giúp La Hồng.

Mà La Hồng xoay đầu, nhìn chăm chăm những tên cao thủ tông môn đang ngo ngoe rục rịch lẫn do dự kia, trên mặt dần dần biến thành vẻ không kiên nhẫn.

"Do dự?"

"Do dự vậy đều đi chết hết đi!"

"Dùng đám người các ngươi vào việc gì được chứ? Một đám lật lọng, La gia thu các ngươi, còn phải lo lắng việc bị các ngươi thọc cho một đao sao!"

"Tiểu Bắc thúc! Giết!"

La Hồng nói.

Lời nói vừa dứt.

Trong thiên địa đột nhiên có sát khí xuất hiện.

La Tiểu Bắc nghe vậy, hai tròng mắt dần dần nổi lên lồi điện màu vàng, tiếp đó, trong lúc ánh chớp chuyển động, thân hình đã hóa thành một luồng sấm sét vàng kim lao đi, tốc độ nhanh tới cực hạn.

Mà các cao thủ tông môn tức khắc biến sắc, đối mặt với Lục Địa Võ Tiên La Tiểu Bắc, còn có thể chiến đấu được sao?

Chẳng ai muốn chịu chết, cho nên bọn họ đều xoay người bỏ chạy.

Cho dù là kẻ có thực lực Thiên bảng như Tàng Kiếm lão nhân cũng xoay người bỏ chạy.

Từ Uẩn cười.

Nhờ sam phân phát bay, tiện tay vung lên, chính khí mệnh môn nhiễm sắc đỏ như sông lớn cản trở trước người bọn họ.

Một vài cao thủ Nhất phẩm tông môn biến sắc.

"Đáng chết!"

"Từ Uẩn!"

"Người đọc sách quả nhiên chẳng có kẻ nào tốt!"

Bọn họ không sợ Từ Uẩn, nhưng là, muốn tránh thoát chính khí mệnh môn của Từ Uẩn là rất khó.

Bọn họ vốn dĩ đã bị uy áp từ khí huyết của La Tiểu Bắc cản trở, hiện giờ lại bị chính khí mệnh môn cản trở, cho nên, đừng nghĩ đến việc chạy trốn, trốn cũng trốn không thoát!

Trốn bằng cách nào?

Xoay người chiến đi!

Những cao thủ Nhất phẩm của các tông môn này cũng từng là hạng người nằm đao liếm máu nên đều dùng dùng xoay người, muốn chiến một trận với La Tiểu Bắc.

Nhưng mà, khi tận mắt nhìn thấy một Nhất phẩm Võ Vương bị nắm đấm của La Tiểu Bắc sượt qua, nửa người liền nát thành một vũng máu, chiến ý bọn họ lại nhanh chóng tiêu tán.

Phốc phốc phốc!

La Tiểu Bắc giống như là một con sư tử hung mãnh, nhảy chồm vào bên trong đám người, đại khái sát giới.

Khí huyết mạnh mẽ cuộn cuộn, tràn ngập hai lòng bàn tay rồi nhanh chóng phóng ra tứ phía trong không gian, nổ thành những sóng nhiệt hình nấm khổng lồ.

Chương 492: Thiên hạ phụ ta, ta liền giết cả thiên hạ (3)

La Tiểu Bắc dùng thị giác siêu việt vượt trội hơn phạm nhân, có khả năng nhìn thấu đến cực hạn, lướt đi như gió cuốn.

Nhất phẩm tâm thường khó có thể ngăn trở được, đều bị thẳng tay đánh nát đầu.

Thanh âm gào khóc quân quanh, vang vọng khắp không trung.

Có cao thủ Nhất phẩm quý rạp xuống mặt đất, phát ra tiếng xin tha yếu ớt, cầu xin được quy phục.

"Giết!"

Nhưng mà, La Hồng mang mặt nạ Tà Quân vẫn chỉ nói đúng một chữ "Giết!"

Hắn chống Thuần Quân kiếm đang đâm máu xuống đất, hơi hơi nâng cầm lên, để những dòng máu đỏ tươi bị bắn lên trong quá trình giết chóc, xiêu vẹo chảy xuống đất.

Trong mắt hắn không hề có chút cảm xúc gì, dường như những sinh mệnh vừa mới chết đi trước mắt kia đều đột nhiên biến mất hết trước mặt hắn.

La Tiểu Bắc đương nhiên cũng không có ý kiến gì, ông vốn đã phải kìm nén mười lăm năm, bị điên khùng mười lăm năm, linh trí là do đứa cháu trai La Hồng này cứu về nên đương nhiên ông ngoan ngoãn phục tùng hắn.

Nếu La Hồng muốn giết, vậy liền... giết!

Năm ngón tay nắm chặt, năm dòng khí như rồng cuộn lao ra, nháy mắt, một tên cao thủ Nhất phẩm liền bị bóp nát, chia năm xẻ bảy.

Tàng Kiếm lão nhân biến sắc, đâm thẳng vào trong chính khí mệnh môn đồ tươi kia muốn thừa cơ trốn thoát.

Từ Uẩn mỉm cười.

Cuốn lấy Tàng Kiếm lão nhân ném đi. Sau khi Tàng Kiếm lão nhân đánh ra khỏi chính khí trường hà, liền bị phát hiện, sóng nước phía dưới thân ngự kiếm của lão ta trở nên cuộn cuộn lên cao rồi nhanh chóng bốc hơi, biến mất, giống như mấy tên ma thần La Thất gia đang ở kế bên người.

Mẹ kiếp!

Tàng Kiếm lão nhân bị dọa thiếu chút không thể tiếp tục ngự kiếm.

Hai tròng mắt của La Thất gia bùng lên kim quang, khí huyết cũng giống như hóa thành sắc vàng, ông nhìn lướt qua, rồi hướng tới chỗ Tàng Kiếm lão nhân đang ngự kiếm, nở nụ cười điềm đạm.

"Xem ra, tu sĩ tông môn trong giang hồ vẫn còn một số ít cường giả dũng cảm"

Tàng Kiếm lão nhân tuyệt vọng, dũng cảm cái đầu nhà ngươi!

Con mẹ ngươi, tên Từ Uẩn kia, người đọc sách quả nhiên đều âm hiểm!

Đối mặt với La Thất gia, Tàng Kiếm lão nhân không còn nghĩ ra được cách nào, chỉ có thể rống to một tiếng, kiếm khí cả người bốc hơi, ngay sau đó, hàng ngàn, hàng vạn đạo kiếm khí từ dưới thân liên tục phóng ra.

Một kiếm quét ra, như mang theo ngàn vạn ánh kiếm, từ trên trời giáng xuống, đập mạnh hết lên người La Thất gia đang mặc Võ Tiên giáp.

Nhưng mà...

Sức lực lại chỉ giống như cạo gió vậy.

Chiêu thức mạnh nhất của Tàng Kiếm lão nhân, đối La Thất gia mà nói, chẳng gây được chút tổn thương nào.

La Thất gia khễ nghiêng đầu, ngay sau đó, liền xuất hiện trên đỉnh đầu Tàng Kiếm lão nhân, một chân đạp xuống.

Những dòng khí lưu trong thiên địa đều một đạp này nén lại.

Bụp!

Tàng Kiếm lão nhân ngự kiếm ngăn cản, nhưng kiếm lại bị đâm nát trong nháy mắt!

Còn lão ta thì bị đạp vào trong lòng sông Lan Thương, cả người đều là máu, muốn nương theo dòng nước để chạy trốn.

Thế nhưng là, năm ngón tay của La Thất gia nắm lại, đột nhiên xuất ra một đám.

Nước sông nháy mắt hóa thành một hình nắm đám khổng lồ, đột nhiên co chum lại.

Tàng Kiếm lão nhân bị niết đến xương cốt gãy vụn, tu vi bị phế, không còn sức nhúc nhích.

Nước sông cuốn lấy thân hình lão ta, cuốn tới bên người La Hồng, La Hồng nắm tay một cái, kiếm Sát châu nhanh chóng nhấc thân hình Tàng Kiếm lão nhân lên, đưa thẳng đến trước mặt hắn.

La Hồng cười xán lạn, Thuần Quân kiếm đảo qua trong chớp mắt, cắt lấy đầu cao thủ đệ nhất tông môn của Đại Hạ này.

Tiếp đó, hắn ném tới bên người Tiểu Đậu Hoa chẳng khác gì ném một quả cầu.

Giết chóc, liên bùng nô chỉ trong chốc lát.

Nước sông Lan Thương bắt đầu biến thành màu máu, vô số cường giả ngã xuống tại đây, dòng nước đang chảy phảng phất như cuốn theo cả bi thương.

Nhất phẩm của các tông môn, về cơ bản, không có một tên nào trốn thoát được, toàn bộ đều chết trong tay La Thất gia.

Võ tiên giáp kim sắc trên người La Thất gia dẫm màu máu, tỏa ra ánh sáng quái dị.

Đương nhiên, không chỉ có La Thất gia điên cuồng chém giết, cường giả La gia, cũng triển khai giết chóc.

Đây không phải lúc bọn họ mềm lòng. Lần này, những kẻ đến vây sát La Hồng cùng La Tiểu Bắc, đều là người đáng chết, không cần nương tay.

Phụt!

Ánh mắt Triệu Tinh Hà cuồng nhiệt, nhìn La Thất gia cường đại, khí huyết trong lòng càng thêm sôi trào, Mặc đao trong tay thoáng động, chém giết hết tên này đến tên khác.

Ông nhảy vào giữa đám cao thủ nhược Nhất phẩm và Nhị phẩm, bắt đầu giết chóc.

Phía trên sông Lan Thương, tiếng kêu rên hòa vào với tiếng nước chảy, từ thượng lưu quanh quần rồi chảy xuôi tới hạ lưu...

Giữa những dãy núi non trùng điệp hai bên bờ sông lặng ngắt như tờ, những cường giả xem náo nhiệt, nhìn thế cục tàn sát đang nghiêng về một bên trước mắt, cả người như trở nên dờ dẫn.

Bọn họ vốn tưởng rằng, lần này, La gia chạy trời không khỏi nắng chứ nào ngờ được lại xuất hiện tình huống hỗn loạn như thế này.

Tiểu Hầu gia của Sở gia bị giết, những cao thủ tông môn Hạ gia phái tới, cũng đều bị tàn sát sạch...

Thật là đáng sợ...

Trên sông Lan Thương hóa thành tu la tràng dẫm máu.

Vô số thi thể chìm nổi, đều là thi thể tu sĩ Nhị phẩm, Nhất phẩm.

Lần này, khoảng bảy tám mươi cao thủ Nhất phẩm được điều động tới vây giết La gia, đều như lời La Hồng đã nói, cả một tên cũng trốn không thoát!

Mà La Hồng một thân bạch y tuyết trắng, chống Thuần Quân kiếm, mang mặt nạ Tà Quân lại chậm rãi cắt đứt đầu từng cao thủ, ném lên xe ngựa.

Mà Tiểu Đâu Hoa thì chậm rãi chồng từng cái đầu người, nhiều đến nỗi mất hết cả cảm giác sợ hãi.

Thiếu nữ như hoa như ngọc, tại thời điểm thanh xuân thế này vốn nên học thêu thùa nhưng nàng lại phải đi xếp đầu người.

Nàng phải luôn chịu đựng áp lực mà tuổi này đáng lẽ nàng không phải chịu.

Chương 493: Thiên hạ phụ ta, ta liền giết cả thiên hạ (4)

Trên khung xe ngựa, đầu người đã gần như chắt thành một ngọn núi nhỏ.

Cả khung xe cũng gần như sắp chứa không nổi nữa.

Những người đến xem náo nhiệt, chuẩn bị chiếm chút tiện nghi đều sợ hãi, có vài mật thám đến từ Đại Chu, Đại Sở cũng sợ đến mất mật.

Không ngừng bắt đầu thối lui về phía sau, muốn thoát đi.

Thậm chí có người còn thả bỏ câu đưa tin, muốn truyền tin tức ở nơi này đi.

Nhưng mà, La Hồng lại chỉ nhìn lướt qua, vươn tay, búng khế.

Kiểm Sát châu lượn vài vòng, nhanh chóng lao ra, làm chim bồ câu vẫn đang giương cánh bay trên bầu trời chết ngay lập tức!

Lúc con bồ câu đưa tin này rơi xuống, cũng đồng nghĩa rằng không có bất kì thế lực nào tại đây là vô tội.

Từng đám sương máu không ngừng phun ra trong không trung.

Mà những cường giả xem náo nhiệt chuẩn bị đào tẩu, thân hình bỗng cứng đờ.

La Hồng mang mặt nạ Tà Quân, mỉm cười: "Ta nói rồi, một tên cũng đừng hòng rời khỏi đi... Tất nhiên cũng bao gồm cả đám người đến xem náo nhiệt là các người. Các người ngoan ngoãn ở lại thì sẽ không bị giết, nếu muốn chạy trốn, vậy thì nhận lấy cái chết đi"

La Hồng vừa dứt lời, cả đám người đều biến sắc.

"La Hồng! Người điên à! Ta và người không oán không thù, ta cũng chưa từng ra tay!"

"Chúng ta chỉ đến xem náo nhiệt, nếu La gia người đã thắng, sao còn đuổi cùng giết tận?"

"Chúng ta đều chỉ làm việc cho mình chủ nhà mình, La Hồng người điên rồi sao? Muốn đối đầu với cả thiên hạ?!"

Từng tu sĩ ngưng mắt, trầm giọng nói.

La Hồng thật sự là người điên, là một tên đao phủ!

Giết giết giết... Hắn đã giết bao nhiêu người rồi!

Hiện tại đến cả đám người đến náo nhiệt như bọn họ cũng đều không buông tha.

"Ta đã sớm nói qua, La Hồng ta không phải là người tốt!"

"Thiên hạ phụ ta, kia liền giết sạch cả thiên hạ!"

La Hồng cười to.

Mà La Tiểu Bắc mới vừa giết xong rất nhiều cao thủ Nhất phẩm của các tông môn, đứng lặng ở trong hư không, ánh mắt đảo qua, khí huyết toàn thân sôi trào nổ tung thành những đám mây hình nấm cuộn cuộn.

Ông nhìn lướt qua, những kẻ đang ẩn núp trong những dãy núi trùng điệp hai bên bờ sông phần lớn đều là Nhị phẩm, thậm chí còn có cao thủ Tam phẩm.

Đối với ông mà nói, đều chỉ là một bọn tôm tép nhãi nhép.

Đối phó bọn họ, còn thoải mái nhanh gọn hơn xử lý đám Nhất phẩm vừa rồi.

Kiểm tiên có bản lĩnh ngự kiếm ngàn dặm, giết địch một cách nhẹ nhàng.

Đạo tu có thể một phù che trời, tiên pháp tịch diệt vạn vật.

Phật tu có trong tay vô số Phật Đà, thần thông phổ độ chúng sinh.

Vậy thì Võ tu... Tự nhiên cũng có thủ đoạn đối phó kẻ yếu.

La Tiểu Bắc chấp tay, khí huyết như trụ, hình thành một đám mây hình nấm khổng lồ như thực chất, vô số sóng nhiệt cuộn cuộn trào ra ở quanh thân ông.

Ông bước từng bước trong hư không, mỗi một bước đáp xuống, khí huyết của đám người đang ẩn núp trong những dãy núi non trùng điệp lập tức sôi lên sùng sục, không ngừng chạy lung tung trong thể nội.

Khí huyết bọn họ, liên tục nhảy lên theo bước chân của La Tiểu Bắc.

Bỗng dưng, La Tiểu Bắc đột nhiên đáp xuống một cước trong không trung.

Trên chín tầng trời, như có sấm sét phá vỡ hư không.

Giữa núi non trùng điệp, có từng đám sương máu nổ tung.

Những tu sĩ đang chạy trốn kia, không cách nào khống chế được máu huyết trong cơ thể, kinh mạch nổ tung, huyết nhục mơ hồ, chết thảm.

Máu tươi chảy xuống tạo thành những dòng xiêu vẹo đổ vào dòng sông Lan Thương, khiến cho nước sông đang chảy xiết càng thêm màu đỏ tươi.

Mà một số tu sĩ quý sát chưa từng chạy trốn, đến cả động đậy cũng chẳng dám...

Đây là lần đầu tiên bọn họ gặp phải loại người thế này, đếm xem nào nhiệt cũng đều bị giết một cách tàn nhẫn.

La Hồng... Thật quá tàn nhẫn mãi!

Một trận chiến này, đầu người vô số.
Nơi xa, các chủ tướng hắc kỵ như Hồ Bắc Hà, Đại Chu, Tiểu Chu cũng liều mạng chém giết không ít cao thủ thủy sư của Sở gia.

Giữ nước sông cuộn cuộn, có vô số thi thể bập bềnh trôi nổi.
"Công... Công tử... Xe ngựa sắp không chịu được nữa...!"
Ồ giữa thế cục ngập trời giết chóc .

Tiểu Đậu Hoa nhút nhát mang theo vài phần ủy khuất cất giọng vang lên.

La Hồng quay đầu, không khỏi bật cười, cũng đúng...
Cái giá xe ngựa cũng không quá lớn, chứa không đủ.

Vậy tìm cái lớn hơn nữa để chứa vậy.

Vừa nghĩ đến đây, La Hồng quay đầu nhìn về phía Thanh Long Nha.

Bạch y trên người hần bay lên, một bước phóng ra, Tà Ảnh Thương

Ứng xuất hiện dưới chân hần, nâng thân hình hần lên như điều gặp gió.

Sở Thiên Nam một thân giáp trụ xuất hiện phía sau ở La Hồng.

La Hồng mang mặt nạ Tà Quân, tóc bạc bay bay, nhìn xuống Thanh

Long Nha trôi nổi giữa đám sương mù, nói: "Giao cho ngươi."

"Một tên cũng không được tha."

Sở Thiên Nam nghe vậy, khuôn mặt tức khắc có vài phần vặn vẹo cùng giấy giụa.

Những người này đều là binh lính Sở gia, vậy mà bây giờ, La Hồng lại bảo hần ta tới tàn sát binh lính Sở gia.

Thế nhưng, sự ràng buộc từ linh hồn khiến hần không cách nào thoát khỏi ý chí cùng mệnh lệnh của La Hồng!

"Tuân mệnh, quân chủ của ta"

La Hồng nghe vậy, dưới mặt nạ Tà Quân, nụ cười nở rộ.

Hần vươn tay, đưa về phía Thanh Long Nha, rồi đột nhiên nắm chặt!

"Tĩnh lại đi!"

Giữa Thanh Long Nha là đám binh lính thủy sư của Sở gia với khuôn mặt lạnh băng cùng hung khí, nhưng mà, phía sau bọn họ, có từng bóng dáng vặn vẹo, một đạo lại một đạo tà ảnh hiện lên.

Tà Ảnh Sở Thiên Nam nhảy xuống, trong tay xuất hiện một cây kiếm, đột nhiên vung ra.

Những tà ảnh khác sôi nổi nghe theo mệnh lệnh của hần ta.

Quả thực như hóa thành một quân trận chỉnh tề.

Phốc!

Trên Thanh Long Nha, vô số máu tươi vẩy ra, chảy thành từng vũng.

Dưới sự tàn sát của tà ảnh, binh lính thủy sư của Sở gia, khó có thể chống cự được, nhanh chóng ngã xuống.

Chỉ trong chốc lát, Thanh Long Nha giống như đã hóa thành Huyết Long Nha.

La Hồng đứng lặng trên boong thuyền, bạch y khẽ động, tóc bạc bay bay.

Phía sau là Tà Ảnh Sở Thiên Nam đứng lặng, mà phía sau Tà Ảnh Sở Thiên Nam, là từng đạo tà ảnh binh lính của Sở gia, giống như một con tàu ma chở từng cái đầu người, rẽ sóng nước Lan Thương nhuộm máu, như đang lướt đi trong Hoàng Tuyền của địa ngục.

Giữa hai bên núi non trùng điệp, vô số tu sĩ quỳ rạp trên mặt đất, không dám chạy trốn, đưa mắt nhìn một màn này, trong lòng vô cùng hoảng hốt.

Trong loáng thoáng, bọn họ như thấy được phía sau La Hồng xuất hiện một con bạch giao... đang hóa rồng.

Nó hướng về phía Đại Hạ, ngửa đầu rít gào!

Chương 494: Thiên địa có chính khí, tạt tai Huyền Ngọc phi (1)

Thiên địa yên tĩnh không tiếng động.

Chỉ còn lại từng khối lại từng khối thi thể đang quay cuồng trong con sông.

Máu tươi làm cho dòng nước nhiễm thành một màu máu đỏ.

Giữa hai bên dãy núi non trùng điệp là thi thể của một số tu sĩ Nhị phẩm hoặc Tam phẩm nằm ngang dọc, máu thịt bầy nhầy, máu trong cơ thể bị rút cạn, tươi đầm mặt đất, nhiễm đỏ thổ địa, khí tức sinh mệnh đã hoàn toàn biến mất.

Đây đều là những người bị La Tiểu Bắc đã bước vào Chuẩn Lục Địa Võ Tiên, tồn tại có thể gọi là vũ khí chiến lược cấp bậc khủng bố tàn sát.

Với sức chiến đấu cấp bậc Lục Địa Tiên, phóng mắt toàn bộ thiên hạ, đều là chiến lực mạnh mẽ nhất.

Làn vây quét La Hồng cùng La Tiểu Bắc này, lúc đầu các thế lực lớn đều cảm thấy đã là mười phần chắc chắn.

Nhưng không có ai nghĩ đến La gia lại xuất hiện một La Tiểu Bắc mang cấp bậc Chuẩn Lục Địa Võ Tiên, điều này thật sự ngoài dự đoán của bọn họ.

Mà La Tiểu Bắc này xuất hiện cũng thay đổi chiến cuộc.

Dẫn tới việc trận vây sát chắc chắn này trở thành một hồi tàn sát của La gia.

La Hồng, con trai của La Nhân Đồ, bày ra sự quyết đoán sát phạt không kém gì La Nhân Đồ, chỉ phát tay một cái, đầu người đã lăn lông lốc.

Trên con thuyền lớn Thanh Long Nha của Sở gia giờ đã bị La Hồng chiếm cứ, đầu người chồng chất thành một ngọn núi cao cao, quả thực nhìn mà ghê người, huyết tinh nồng nặc, gần như làm người ta hít thở không thông!

Toàn bộ sĩ binh thủy sư trên Thanh Long Nha đều đã bị La Hồng tàn sát, huyết tinh nồng đậm tràn ngập.

La Hồng đứng lặng trên đầu thuyền cao chín trượng, bạch y phát phối, mái tóc bạc tung bay, Tà Ảnh Sở Thiên Nam đứng lặng ở phía sau hắn, ánh mắt bắn ra màu đỏ tươi, không chế tất cả Tả Ảnh do sĩ binh thủy sư của Sở gia biến thành.

Những Tà Ảnh này không cần La Hồng tự mình thao tác, dưới sự thao túng của Sở Thiên Nam, chúng lại có thể tiếp tục không chệch Thanh Long Nha.

Mưa to xối xả đang trút xuống, phảng phất như thiên địa đang diễn tấu một khúc bi ca.

Trên sông Lan Thương, rất nhiều thi thể đang chìm nổi, vất ngang qua Thanh Long Nha, không ngừng đập vào thân thuyền.

Oanh!

La Thất Gia thu giảm khí tức, thứ sức mạnh làm vụn vẹo không khí đang thiêu đốt trên người cũng dần dần dịu đi.

Ông đứng trên Thanh Long Nha, thân hình cường tráng cũng bắt đầu dần dần thả lỏng.

Một hội giết chóc đã kết thúc, tuyên thệ sự trở về của ông ấy.

La Thất Gia điên cuồng mười lăm năm này, giống như ma thần buông xuống, cao thủ chết ở trong tay ông nhiều vô số kể.

Từng bóng người từng bóng người bay vút trên mặt sông, nhanh chóng đập nhẹ lên dòng nước, rồi nhảy dựng lên, sau đó đáp xuống Thanh Long Nha.

Viên Hạt Tử, Tư Đồ Vi, còn có các tướng chủ của hắc giáp kỵ như Triệu Tinh Hà, Hồ Bắc Hà cùng với những người còn sống sót trong trận chiến tương trợ La gia lần này.

Trong trận chiến này, La gia cũng không phải không có tổn thất, nếu không có La Thất Gia bùng nổ, có lẽ trận chiến này sẽ thảm thiết hơn cả trong dự liệu của mọi người.

Ít nhất, các chủ tướng Hồ Bắc Hà, Đại Chu Tiểu Chu có khả năng sẽ chết ngay đương trường.

Giờ phút này, Viên Hạt Tử cũng đã bị trọng thương, khí tức có chút uể oải, cả người Triệu Tinh Hà đang chảy máu, đặt mộng ngời trên Thanh Long Nha, thở hồng hộc.

Trạng thái của Đại Chu, Tiểu Chu còn đỡ, mà Hồ Bắc Hà thì có chút thảm, trên vai có một miệng vết thương, gần như xỏ xuyên qua cả người, muốn cắt nghiêng ông ấy thành hai nửa.

Mà ảnh vệ Nhất phẩm Trần Bắc Vương phái tới, cũng đã ngã xuống vài vị, bọn họ thu gom thi thể của đồng bạn, trang trọng đứng lặng phía trên Thanh Long Nha.

Bọn họ sớm đã coi nhẹ vấn đề sống chết, thậm chí, lần này đến đây, bọn họ đều đã chuẩn bị sẵn sàng sẽ toàn quân bị diệt.

Cho nên giờ này khắc này, trong lòng bọn họ lại đang sôi sục, nhiệt huyết dâng trào.

Đôi mắt Sổ gia và Hạ gia liên hợp bao vây tiểu trừ, La Hồng và La Thất Gia cư nhiên trực tiếp giết ra một con đường máu, thậm chí còn giết cho đôi phương đầu lẫn lông lóc.

Các chủ tướng Hắc kỵ Hồ Bắc Hà, Triệu Tinh Hà càng có cảm giác như trở về những năm huy hoàng nhất của La gia.

Khi đó La gia bá đạo vô biên, vó ngựa giẫm khắp thiên hạ.

Mà trận chiến này, làm cho bọn họ tìm về cái loại cảm giác của quá khứ ấy.

Trong hai bên núi non trùng điệp không có cường giả đang chạy trốn, bọn chúng đều nằm rạp xuống mặt đất run bần bật, không dám truyền tin tức này về, bởi vì một khi truyền tin tức, La Thất Gia sẽ trực tiếp tàn sát bọn chúng.

Hiện giờ, trận chiến trên sông Lan Thương rốt cuộc như thế nào, bên ngoài không ai biết được cả.

Nhưng mà thế nhân đều biết, đây tuyệt đối là một trận chiến vô cùng đẫm máu.

Con thuyền lớn Thanh Long Nha đang cắt ngang sóng lớn trên sông Lan Thương, chạy thẳng một đường, tốc độ cực nhanh.

Trong cơn mưa to đầy trời, nó biến mất trên sông Lan Thương, vượt qua đại giang.

Trên thuyền.

La Hồng gỡ mặt nạ xuống, trong trận chiến này, kỳ thật hắn cũng không ra tay bao lần, bởi vì, nó vốn không phải trận chiến hắn có thể nhúng tay, trận chiến này thuộc về Nhất phẩm, Nhất phẩm mới là vai chính, thậm chí có thể nói, Nhất phẩm trên Thiên bảng mới là vai chính.

Trận chiến này, số lượng cao thủ trong mười vị trí đầu trên Thiên bảng đã chết cũng không ít, tỷ như Hoàng Lão Tà, Lôi Binh, Tàng Kiếm Lão Nhân vân vân.....

Những người này đều là kẻ nổi danh trên Thiên bảng Đại Hạ.

Có thể nói, trận chiến này, thậm chí đã thay đổi thế cục đương thời của Thiên bảng Đại Hạ.

Chương 495: Thiên địa có chính khí, tạt tai Huyền Ngọc phi (2)

La Thất Gia đi tới, nhìn La Hồng mặc bạch y trên thân, khí Chính Dương trên người như hồng, ông cười cười.

Ông nhận ra được đám người Triệu Tinh Hà, lúc trước họ đều là những người nổi danh trong Hắc kỵ của La gia. Mười lăm năm trước, đám người Triệu Tinh Hà đều là những ngôi sao mới tiếng tăm lừng lẫy, mà hiện giờ, lại trở thành chủ tướng Hắc kỵ của La gia.

La Thất Gia đã biết được không ít điều từ đám người Triệu Tinh Hà, cũng đã rõ thế cục hiện giờ của La gia.

Ông mang vài phần cung chiêu và cảm kích nhìn La Hồng.

"Trong biên ý chí chịu tải trụ khí số, còn chịu đựng được không?"

La Tiểu Bắc nói.

La Hồng gật gật đầu, biên ý chí của hắn có Phật đăng tồn tại, hơn nữa từng được Tà Thần gia cố, cho nên rất ổn định.

"Ta đã biết thế cục của La gia, chỉ là không nghĩ tới, chúng quy vẫn đi tới bước này."

La Tiểu Bắc đi đến bên người La Hồng, đứng sòng vai với La Hồng, nhìn làn nước sông Lan Thương không ngừng bị chia cắt, đôi mắt ông sáng rực lên: "Phản Hạ..... Vậy thì cứ phản đi"

"La gia hiện giờ, kỳ thật cũng có sức để chiến một trận"

La Tiểu Bắc nói.

"Nhưng mà, cũng chỉ là sức để chiến một trận mà thôi, có trụ khí số, cho dù La gia lập quốc thì cũng không phải là lực bình không căn cơ, thậm chí có tư cách tham dự đại triều hội, đương nhiên, tiền đề là có thể sống sót dưới sự vây sát của Hạ gia"

La Hồng gật gật đầu.

Không thể nhịn được nữa, vậy thì không cần nhịn.

La gia gia đi đến bước đường này kỳ thật đã là tình thế bất buộc.

Hạ gia từng bước ép sát, thái tử Hạ Cực cứ hết lần này đến lần khác nhằm vào La gia, nếu La gia tiếp tục nhịn xuống, sợ rằng kết cục cuối cùng chính là bị chậm rãi tiêu hao đến chết.

La Tiểu Bắc vỗ vỗ bả vai La Hồng, phun ra một hơi.

Ông đứng lặng ở đầu thuyền Thanh Long Nha cao tới chín trượng, cơn gió trên dòng sông gào thét thổi quét qua thân hình ông, làm La Tiểu Bắc tràn đầy hưng phấn.

"Mười lăm năm, vẫn là thế giới thanh tịnh làm người ta mê muội"
La Tiểu Bắc cảm thán lên.

Điên cuồng mười lăm năm, thần trí không rõ ràng, ông không có một chút nhận thức rõ ràng nào dành cho thế giới bên ngoài, mà hiện giờ, ông rốt cuộc có thể cảm nhận rõ ràng thế giới này.

Chẳng qua, mười lăm năm, sớm đã cảnh còn người mất.

Bỗng nhiên, La Tiểu Bắc quay đầu nhìn về phía La Hồng, nhìn đứa cháu trai cả người khí Chính Dương như hồng, vừa nhìn là biết hẳn là người chính nghĩa, La Tiểu Bắc rất vừa lòng và thương thức.

"Buông tay mà đi làm đi, mạng này của Tiểu Bắc thúc đều là do con cứu về, con muốn làm cái gì, Tiểu Bắc thúc cũng ủng hộ l)
con:

"Hạ gia muốn chiến, vậy thì chiến!"

"Ăn tình lúc trước Hạ gia điều dắt La gia ta, mấy năm nay La gia cũng đã trả xong rồi, một khi đã như vậy thì nên tính thế nào, cứ tính như thế đi!"

La Tiểu Bắc nói.

Bỗng nhiên, La Tiểu Bắc lập tức xoay chuyển đề tài, nghiêm trang nói với La Hồng: "Hiện tại thúc cũng coi như Chuẩn Lục Địa Võ Tiên, thúc thấy con tu hành rất pha tạp, thiên phú Võ đạo của con vô cùng yêu nghiệt, con nên quý trọng thiên phú này, cố gắng tu hành, tương lai Võ đạo nhất định thông thiên"

"Con cũng thấy rồi, Võ đạo của thúc đạt tới trình độ hiện giờ, giết Nhất phẩm Thiên bảng cứ như bóp chết một con gà con, nhẹ nhàng cỡ nào."

"Đừng nhìn các đại phái đều xem thường Võ đạo, nhưng một khi Võ đạo đạt tới cực hạn, cũng là vô địch!"

La Tiểu Bắc nghiêm túc nói.

La Hồng há miệng thở dốc, tại sao đột nhiên bắt đầu du thuyết bảo hấn tu Võ đạo rồi?

Suy nghĩ một chút, La Hồng khó xử nói: "Nhưng mà..... Trần thúc bảo con chăm chỉ tu hành Kiếm đạo, thiên phú kiếm đạo của con tuy không tốt lắm, nhưng hiện giờ cũng là cảnh giới Ngự kiếm Tứ phẩm rồi."

"Hơn nữa, con cũng có học qua Phật tu, hiện giờ có cảnh giới Tiểu La Hán Tứ phẩm, à..... Con còn là đệ tử của phu tử, tuy rằng thường xuyên

không làm việc đàng hoàng, hiện giờ cũng là cảnh giới Hạo Nhiên Tứ phẩm của Nho tu"

La Tiểu Bắc nghe xong lời La Hồng nói, trên gương mặt vốn tràn đầy chờ mong, tức khắc liền ngơ cả ra.

Tiểu tử con mẹ nó ăn ở không quá hay gì.

Tu nhiều phe phái như vậy làm cái gì?

Nhưng mà, La Tiểu Bắc cũng thật sự cảm ứng được khí tức của đủ loại phe phái trên người La Hồng, khuôn mặt tức khắc tràn đầy cảm giác đau đớn.

"Tiểu tử con, thật là lãng phí thiên phú của mình mà, con nhìn xem con tu hành nhiều phe phái không thiết thực như vậy, Võ đạo yêu cầu tích lũy mới có thể đạt tới Tứ phẩm, nếu toàn tâm toàn ý tu hành Võ đạo, con đã mạnh đến cỡ nào rồi chứ?"

"Rất có khả năng hiện tại có thể đạt tới cảnh giới Võ tu Nhị phẩm rồi!"

La Tiểu Bắc nói.

La Hồng cười cười: "Thúc à, hiện tại con cũng có thể đấu với Nhị phẩm"

La Tiểu Bắc: "....."

"Cơ bắp và cơ bắp va chạm không tốt sao? Võ tu thuần túy như vậy, không tốt sao?"

"Dù sao thúc mặc kệ, về sau tiểu tử con phải cố gắng tu hành Võ đạo, cuộc đời thúc ít khi thấy được thiên phú Võ đạo cỡ như con, thành tựu tương lai chắc chắn là không giới hạn, con đừng lãng phí tinh lực trên phe phái khác, nhớ kỹ chưa hả!"

La Tiểu Bắc tận tình khuyên bảo, ông thật sự ái tài mà sốt ruột, không nghĩ tới trong lớp hậu bối, cư nhiên có một kỳ tài Võ đạo như La Hồng.

Đáng tiếc, La Hồng không phải trời sinh đã có thần lực, nếu không, La Hồng thật sự y như một khuôn đúc ra như La Tiểu Bắc ông rồi.

La Tiểu Bắc nghĩ nghĩ, bức ra một giọt máu màu vàng kim từ trong ngón tay.

Chương 496: Thiên địa có chính khí, tát tai Huyền Ngọc phi (3)

Trong máu ẩn chứa tin tức khổng lồ, là một loại truyền thừa mạnh mẽ.

Vung tay bắn ra, giọt máu màu vàng kim này rơi vào giữa mày của La Hồng.

Trong đầu La Hồng tức khắc có một quyển sách tu hành Võ đạo đang từ từ được mở ra.

Đây là một phương pháp tu hành Võ đạo gọi là "Phân Thiên Quyết".

Nó duy trì khí huyết thiêu đốt vào mọi thời khắc, có thể làm thân thể có được sức mạnh cực kỳ cường hãn, một quyển có thể đâm gãy biển, phá núi, mở thiên môn!

Sau khi La Tiểu Bắc truyền ra công pháp này, liền cảm thấy mỹ mãn mà nhanh chóng lướt đi.

Nói lời vô nghĩa nhiều đến vậy, cũng không bằng lấy ra chút thực chất hữu dụng.

Mà La Hồng sửa sang lại thiên công pháp này xong, cũng không tiếp tục đứng lặng trên đầu thuyền, mà là bảo Tà Ảnh Sở Thiên Nam tiếp tục khống chế Thanh Long Nha ở đầu thuyền, còn hắn thì mang theo Tiểu Đậu Hoa, về tới trong khoang thuyền Thanh Long Nha, thuận tiện lấy ra quyển sách da người, tính toán tổng kết lúc thu hoạch này một chút.

Hắn có thể tưởng tượng được, lần thu hoạch này chắc chắn sẽ là bội thu. Thanh Long Nha tiếp tục rẽ sóng.

Theo tiếng rống giận của sông Lan Thương, lần theo dòng sông đã bị nhiễm hồng, gào thét đi thẳng một mạch.

Mà bên ngoài.

Những kẻ bên ngoài đã mất đi liên hệ với phía sông Lan Thương còn đang chú ý tình huống vào mọi thời khắc.

Rốt cuộc, khi bọn họ nhìn thấy Thanh Long Nha rẽ sóng mà đi tới.

Một vài tri phủ quản lý khu vực có dòng chảy của sông Lan Thương đi ngang qua, đều lộ ra vẻ mặt vui sướng.

Chạy ngang qua sông Lan Thương chính là Thanh Long Nha của thủy sư Sở gia.....

Mà bóng người đứng lặng trên khoang thuyền cao chín trượng của Thanh Long Nha cũng có chút giống Sở Thiên Nam.....

Xem ra, là Sở gia..... Thăng!

Từ nay về sau, Sở gia chắc chắn sẽ là lực lượng siêu quần trên Đại Hạ!
Rất nhiều quan viên địa phương đều phái cường giả bay nhanh lướt ra, lao về hướng Thanh Long Nha, muôn đi chúc mừng.

Đế kinh Đại Hạ, thành Thiên An.

Mây đen dày đặc đang che kín màn trời, mưa to như trút, kèm theo đó là tiếng nổ vang, như ông trời đang kêu khóc, không ngừng xả xuống những hạt mưa to như hạt đậu, làm cho phố lớn ngõ nhỏ trên thành Thiên An đều bị bao trùm trong một lớp sóng nước lưu động.

Sở Vương phủ.

Một mảnh yên lặng.

Sở Vương già nua ngồi ở ghế trên, trong tay nắm một cây gậy đầu hổ, nhẹ nhàng vuốt ve, nhìn vòm trời đang trút mưa to, sắc mặt ông ta mang theo vài phần ngẩn ngơ.

Hồi lâu sau, ông ta lại nhìn thấy một ngôi sao đang rơi xuống từ vòm trời, ngang qua tầng mây đen dày đặc đang đổ cơn mưa to.

Trong một khoảnh khắc, Sở Vương như già đi vô số tuổi, cả người cũng đã còng xuống.

"Thiên Nam à....."

Sở Vương từ từ thở dài.

"Châu ta Thiên Nam....."

Bất tri bất giác, Sở Vương đã rơi nước mắt như mưa, ông ta dựa vào ghế dựa, trên khuôn mặt già nua hiện ra nét bi thương khó có thể che dấu.

Ông ta vốn không muốn để Sở Thiên Nam xuất hiện trong chuyến đi này, lại không ngờ tới, Sở Thiên Nam vẫn đi.

Mà lần này đi rồi thì rốt cuộc không về được nữa.

Khuôn mặt già nua của Sở Vương càng thêm già nua, rắc một tiếng, cây gậy đầu hổ trong tay trực tiếp bị bóp nát.

Cứ việc tin tức vây sát La Hồng cùng La Tiểu Bắc trên sông Lan Thương còn chưa được truyền lại, nhưng Sở Vương lại phỏng phát như đoán được điều gì đó.

"Đại Hạ này, là Đại Hạ của Hạ gia, sức mạnh của Hạ gia hơn xa khả năng La gia người có thể tưởng tượng, nhiều năm như vậy, La gia còn không rõ hay sao?"

"Chỉ cần có bộ hạ ở đây, Hạ gia sẽ không ngã được, Sở gia, La gia..... Cũng chỉ là công cụ cho Hạ gia, tất cả chúng ta cũng chỉ là quân cờ trong

tay bệ hạ, bắt kẻ đầu tranh thành bộ dạng gì, đó Hì đều là kết cục mà bệ hạ muốn nhìn thấy.....

"Mấy trăm năm nay chưa từng có ngoại lệ, La gia người..... Dựa vào cái gì là ngoại lệ kia chứ?"

Đế kinh chợt đổ cơn mưa to.

Đế kinh vô cùng phồn thịnh của ngày xưa, hôm nay lại mang theo có vài phần tiêu điều.

Có lẽ là vì cơn mưa to, cho nên trên tuyến đường chính vô cùng rộng lớn đủ để chứa bảy tám chiếc xe ngựa đồng thời cấp tốc rong ruổi qua của kinh thành kia, lại chỉ còn có tiếng mưa to đánh vào trên đất bằng.

Mà một ít hẻm nhỏ hai bên tuyến đường chính, bùn đất bị vấy ra, có một lão nhân chống dù giấy, đứng lặng trước một phủ đệ cũ xưa, im lặng nhìn mưa to đầy trời.

Trên gương mặt gầy guộc không nhiễm chút khí tức khói lửa nào, trên người ông là một chiếc trường sam màu trắng, mộc mạc, tự nhiên.

Lão nhân quay đầu nhìn thoáng qua đại môn màu son của phủ đệ đang chậm rãi khép kín, mưa to làm bắn lên một tầng vũ hoa tinh mịn mà trùng điệp liên miên trên con đường hẻm nhỏ tràn đầy bùn đất.

Trong tay lão nhân đang nắm một khối kim lệnh, mùi của cơn mưa phiêu đảng tới, phủ lên trên kim lệnh, khiến cho lệnh bài này lay dính hơi nước.

Hồi lâu sau, lão nhân thu hồi ánh mắt, chỉ cười nhạt một tiếng.

Thu hồi kim lệnh, lão nhân cất bước, bước ra khỏi bậc thang phủ đệ, bước vào trong màn mưa đầy trời như rèm châu đang rũ xuống.

Nước mưa đập vào trên dù giấy, bắn toé ra một làn hơi nước tinh mịn, làm mờ đi trời đất và cả con người.

Trương Hoài Nghĩa bước ra phủ đệ, ông đi về hướng Hoàng thành.

Mưa to đầy trời, cứ như đang ngăn trở bước chân của ông, nhưng mà, ông cứ đi thẳng một mạch, cơn mưa to cũng không thể chặn được dù chỉ đôi phần.

Ông nắm chặt kim lệnh, bước từng bước một, cực kỳ kiên định.

Chương 497: Thiên địa có chính khí, tạt tai Huyền Ngọc phi (4)

Trương Hoài Nghĩa đi ra khỏi con hẻm nhỏ, chống dù giấy, bước trên tuyến đường chính vắng bóng người dẫn đến Hoàng thành, chân dẫm lên đá xanh, làm dòng nước văng lên, thấm ướt giày của ông.

Hôm nay ông không hề mặc quan bào, mà chỉ mặc quần áo trắng thuần bình thường, ông giống như là một vị thư sinh nho nhã hiền hoà, chống dù giấy, như vào kinh đi thi.

Trên tuyến đường chính, mưa rào kêu khóc.

Mưa to nổ tung, khiến cho đầy đất đều là hơi nước mênh mông.

Mà dù giấy kia, trong làn hơi nước, giống như là một đoá sương hoa bị mưa đánh vào.

âm âm âm!

Cánh cửa cung đóng chặt của Hoàng thành, sau khi vị lão nhân này tiến đến thì âm âm mở ra.

Thủ vệ bị giáp trụ bao trùm, khí huyết như hồng, không bung dù mà đứng chịu cơn mưa to cọ rửa, yên lặng nhìn chăm chăm vào vị lão nhân già nua này.

Lão nhân trước sau như một mà mỉm cười với bọn họ, nho nhã như nắng ấm vào đông.

Thiên Cực Môn gần ngay trước mắt, lão nhân đứng lặng trước cửa thành, nhìn cửa thành huy hoàng cao ngất, vẫn rực rỡ lấp lánh dưới cơn mưa to kia, ông lại từ từ hộc ra một hơi.

Ông biết, hôm nay nếu mình bước ra một bước này, sẽ không còn tư cách quay đầu lại.

Nhưng mà, ông không hối hận, cũng như lúc ông ở trong triều đình, không chút lùi bước mà nói ra ý kiến của mình dành cho thái tử.

Mà thái tử ném xuống lệnh bài, làm ông tự mình tới cầu kiến Hạ Hoàng, ông cũng không phản đối.

Ông nên tới gặp Hạ Hoàng, người nam nhân có hùng tài vĩ lược, người nam nhân đã từng tọa ỷ Đại Hạ thiên hạ, đã từng coi mỗi một tác núi sông, mỗi một tác đất, mỗi một tòa thành trì, và mỗi một làn gió, mỗi một hạt mưa là con dân của ông ta.

Mà hiện giờ, người nam nhân này, sơ tâm đã thay đổi.

Trầm mê với theo đuổi sức mạnh, trầm mê với theo đuổi trường sinh.
Thân là đế hoàng, hân là quan tâm thiên hạ bá tánh, mà không phải cầu trường sinh.

Hôm nay lão nhân tới, chính là muốn chân chính hỏi người nam nhân này một chút, có phải sơ tâm vẫn như cũ hay không.

Ông phải dùng mạng của mình tới thử người nam nhân này một lần.
Ông tiếp tục đi về phía trước.

Có Ngự lâm quân kim giáp tới ngăn cản ông, nhưng ông chỉ giơ kim lệnh lên, Ngự lâm quân tiến đến ngăn cản lập tức sôi nổi lui lại.

Bước chân của lão nhân không ngừng lại, đi tới trước cung Thiên Cực.

Nhìn cửa cung vẫn đang nhắm chặt, lão nhân cười cười, phúi phúi quần áo trắng thuần trên người, phúi đi những hạt mưa bám vào trên đó, cao giọng mở miệng nói: "Vi thần Trương Hoài Nghĩa, cầu kiến bệ hạ"

Yên tĩnh không tiếng động, vẫn như lúc trước Trấn Bắc vương cầm thư điện thánh trong tay, bị từ chối ngoài cửa vậy.

Trong thiên địa chỉ còn có tiếng mưa to nổ vang, vẫn đang vang vọng.

Lão nhân cũng không giận, trong làn trong mưa đây trời, ông gấp dù giấy lại.

Vô số hạt mưa lập tức ầm ầm rơi lên trên người ông, làm thân thể ông sũng ướt.

Ông lại khom người lần nữa: "Vi thần, Trương Hoài Nghĩa, cầu kiến bệ hạ."

Tiếng nói của ông đè lên tiếng mưa rơi, như quanh quần cả tòa Hoàng thành.

Nhưng mà, vẫn không có tiếng đáp lại.

Người bế quan trong cung Thiên cực, cũng không muốn đáp lại cái gì.

Lão nhân cười cười, sau đó, ông lấy kim lệnh ra, ném lên trên mặt đất.

Kim lệnh rơi xuống đất, bắn lên vô số bọt nước.

Lão nhân cất bước, bước lên thêm sơn bạch ngọc.

Oanh!

Trong thiên địa âm âm có uy áp mệnh mông cuộn cuộn bụng xuống, mà lão nhân lại cười, thiên địa có chính khí, thất lung ông thẳng tắp, lại chống chọi được uy áp, bước lên trên thêm sơn.

Bỗng nhiên.

Cánh cửa cung Thiên Cực mở ra.

Hồ nữ Huyền Ngọc phi dáng người yếu điệu, quyền rũ cực hạn đi ra.

Ầ từ trên cao nhìn xuống nhìn Trương thủ phụ đang bước lên thêm son, nhàn nhạt nói: "Bệ hạ có lệnh, không gặp"

Nhưng mà, Trương thủ phụ không dừng bước, ông bước từng bước một, thân thể già nua gầy guộc bước qua thêm son, đi tới trước mặt Huyền Ngọc phi.

Tí tách.

Nước mưa từ vạt áo, ướt đầm dề mà chảy xuống.
Trương thủ phụ liếc nhìn Huyền Ngọc phi một cái.
Nâng tay lên.

Trong ánh mắt không thể tin tưởng của Huyền Ngọc phi, một cái tát lập tức giáng xuống.

Trên người Huyền Ngọc phi bùng nổ nguyên khí muốn ngăn cản, nhưng mà, đối mặt với một cái tát của người bình phàm như Trương thủ phụ, nó phảng phất có được chính khí hạo nhiên, làm Huyền Ngọc phi căn bản không cách nào né tránh.

Bang!

Một tát này đánh thẳng vào mặt của Huyền Ngọc phi, làm Huyền Ngọc phi hoàn toàn ngây ngốc.

Ông ta không phải người đọc sách sao? Tại sao lại ngang ngược vô lý như thế?

Còn nữa, ông ta..... Sao..... Làm sao dám?!

"Bệ hạ gặp hay không gặp, là dựa vào một hồ nữ như người nói hay sao?"

Lão nhân nhàn nhạt nói.

Lời nói vừa dứt, ông lập tức không mản đến Huyền Ngọc phi hoàn toàn ngây ngốc, bước từng bước một hướng tới cung Thiên Cực.

Lúc này đây, ông mở miệng lần thứ ba.

"Bệ hạ, Trương Hoài Nghĩa cầu kiến"

Tiếng mưa to đang không ngừng nổ vang.

Mỗi một giọt nước mưa từ vòm trời rơi xuống giống như từng thanh từng thanh trường mâu sắc nhọn, muốn đâm thủng vòm trời.

Khi chúng nện lên mặt đất, lại nổ tung lên làn hơi nước trắng xóa, khiến cho toàn bộ phố dài đều bị bao phủ trong một tầng sương mù dày đặc.

Đông Cực cung.

Bên trong cung điện, lò lửa đang cháy, tỏa ra hơi ấm.

Bên ngoài mưa to gió lớn, khiến cho nhiệt độ không khí trong thiên địa giảm xuống kịch liệt, mà trong cung có lò lửa đang tỏa nhiệt, lại ấm như

vừa vào xuân hạ.

Thái tử Hạ Cực mặc một bộ trường sam màu trắng, mái tóc buông xuống, rối tung.

Hành lang dài ở nơi xa, có tiếng bước chân lạch cạch truyền đến, nước mưa vầy ra tung tóe, đó là một tiểu thái giám, hẳn ta đang bước nhanh từng bước nhỏ, cả người bị mưa to tưới ướt như gà rút vào nồi canh, vạt áo cũng đang nhỏ nước mưa xuống.

Tiểu thái giám bất chấp mà chà lau nước mưa trên người, đi thẳng vào sâu bên trong Đông Cực cung, quỳ rạp trên mặt đất, đầu khấu xuống đất.

"Điện hạ..... Trương thủ phụ đã vào Thiên Cực cung, muốn diện thánh"
Tiểu thái giám nói.

Chương 498: Mười vạn tội ác, kích hoạt huyết mạch! (1)

Thái Tử xoay người, có vài phần kinh ngạc: "Trương thủ phụ thật sự đi?"

Hình như y không dự đoán được Trương thủ phụ lại thật sự dám vào Thiên Cực cung, hơn nữa, lấy tính cách kia của Trương Hoài Nghĩa, bước vào Thiên Cực cung, sợ là sẽ làm ra chuyện lớn rồi đây.

"Tốt tốt....." Thái Tử nheo mắt lại.

"Tiếp tục theo dõi mọi chuyện ở Thiên Cực cung cho ta, mặt khác, bốn cung muốn biết tình huống hiện tại của việc Sở gia liên hợp với các tu sĩ tông môn vây sát La Hồng và La Tiểu Bắc như thế nào rồi?"

Thái Tử hỏi.

Tiểu thái giám quỳ rạp trên mặt đất kia ngẩng đầu, nói: "Điện hạ, tạm thời không thể biết được chiến cuộc trên sông Lan Thương, tất cả các mật thám đều không hề truyền tin tức ra, nghe nói nước sông Lan Thương đã hóa thành màu máu, chắc có lẽ vô cùng thảm thiết."

Thái Tử nghe vậy, mày hơi hơi nhăn lại.

Chẳng lẽ còn xuất hiện biến cố?

Không nên chứ, lần xuất động vây sát La Hồng và La Tiểu Bắc, chém đứt trụ khí số, kỳ vọng quật khởi của La gia này, y cảm thấy hẳn là mười phần chắc chín rồi.

Chung quy thì, Trần Thiên Huyền bị ngăn cản, mà La Hồng và La Tiểu Bắc, một người tu vi cũng chỉ mới là Tứ phẩm, một tên điên đã mười lăm năm, sao có thể ngăn cản kia chứ?

Người mà La gia có thể phái ra hình như cũng chỉ có Viên Hạt Tử cùng Tư Đồ Vi.

Một người là hạng mười của Thiên bảng, một người là đã tiếp cận với Thiên bảng, sức chiến đấu đều rất mạnh, công thêm chủ tướng Hắc kỵ mà La Nhân Đồ phái ra.....

Chiến cuộc tất nhiên sẽ vô cùng thảm thiết, nhưng mà, thảm thiết đến đâu thì La gia cũng không có cách nào lật ngược tình thế Thái Tử như bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, mày nhăn chặt, trong Đông Cực cung huân hương lượn lờ, y chậm rãi dạo bước.

Tiêu thái giám kia còn đang quỳ rạp trên mặt đất, không dám thở mạnh ra dù chỉ là một cái.

"Điện hạ, nhưng mà, có tình báo truyền lại, nghe nói sương mù trên sông bị phá tan, là Thanh Long Nha của Sở gia chạy ra."

"Cuộc chiến này, đại thắng"

Tiêu thái giám suy nghĩ, sau đó nói.

Thái Tử liếc nhìn hắn ta một cái, đại thắng?

Vậy thì việc đại thắng này có hơi cổ quái, nếu thật sự đại thắng, hiện tại có lẽ đã sớm tin tức bay đầy trời mới đúng.

Nghĩ đến đây, Thái Tử cũng không suy nghĩ thêm nữa, vẫy vẫy tay, ý bảo tiêu thái giám tiếp tục đi theo dõi tình hình ở Thiên Cực cung.

Hiện giờ, quan trọng nhất chính là chuyện Trương Hoài Nghĩa vào Thiên Cực cung.

Huyền Ngọc phi quả thực không dám tin nhìn vào Trương Hoài Nghĩa đang đứng thẳng thắt lưng ở đó.

Lão nhân mặc bạch y mặc mạc này, dưới cơn mưa to, bị xối ướt cứ như gà rớt vào nồi canh.

Nhưng mà, trên người ông ta đang quần quanh chính khí, nên không hề có chút đáng về chạt vật nào.

Khiến cho Huyền Ngọc phi bị đánh một cái tát, lại không dám giận mà còn xuất hiện cảm giác tự ti mặc cảm.

Đây là khí khái đại nho đương thời, loại chính khí thiên địa này không giống với chính khí hạo nhiên mà tu sĩ Nho tu nhất đạo uẩn dưỡng, mà là một loại sức mạnh biến hóa phát ra từ khí chất của bản thân.

Đó là một loại sức mạnh ý chí.

Kỳ thật Trương thủ phụ cũng không phải tu sĩ cường đại gì, thậm chí còn không tính là tu sĩ, chính khí của ông là được hình thành qua nhiều năm làm quan, hành sự chính trực.

Ông ta là đại nho trong các phàm nhân.

Huyền Ngọc phi tuy là tu sĩ có tu vi không tầm thường, nhưng giờ phút này giống như gặp phải quỷ thần quá lớn, không cách nào phản bác, chỉ có thể trừng to đôi mắt hồ ly tinh của ả ra.

Trương Hoài Nghĩa không để ý tới ả ta.

Bởi vì, cho dù ông đã ba lần cầu kiến Hạ Hoàng, cánh cửa của Thiên Cực cung vẫn chưa từng mở ra.

Huyền Ngọc phi đứng một bên, giờ phút này cũng đã phản ứng lại kịp, ả cười lạnh nói.

"Đừng uổng phí sức lực, bệ hạ sẽ không gặp người đâu"

Trương Hoài Nghĩa đứng thẳng lưng lên, giống như dâng lên uy thế gánh cả thiên địa.

Ông nghiêng qua liếc nhìn Huyền Ngọc phi một cái, giờ phút này, ả hồ nữ Huyền Ngọc phi đang như mặt trời ban trưa lại không dám tiếp tục cười lạnh, thậm chí cả nói cũng nói không nên lời.

Mà Trương Hoài Nghĩa phất tay áo trắng ngần, xoay người, ánh mắt có chút kiên định, cương trực công chính.

Dưới ánh mắt phảng phất như xem kẻ điên của Huyền Ngọc phi.

Thân thể gầy guộc của Trương Hoài Nghĩa cất bước, bàn tay tiêu tụy gầy gò nâng lên, vỗ vào cánh cửa dày nặng của Thiên Cực cung.

Thiên địa có chính khí, dâng tỏa mãnh liệt trên người của ông.

"Bệ hạ, đắc tội"

Trương Hoài Nghĩa nói xong, thân hình gầy yếu kia lại bộc phát ra sức mạnh vô cùng to lớn.

Cánh cửa Thiên Cực cung phủ đầy bụi lại bị đẩy ra từng chút từng chút một.

Thanh Long Nha chính là một con thuyền khổng lồ, vô cùng to lớn, trong khoang thuyền hoa lệ mà thoải mái, nếu cải tạo thành hoa thuyền thanh lâu, sợ là có thể thu phục vô số văn nhân thi sĩ.

Trong Thanh Long Nha có rất nhiều phòng, La Hồng không tiếp tục nán lại trên boong tàu để mưa to cọ rửa nữa.

Hắn tìm một gian phòng thoải mái, chui vào, thay một bộ quần áo bạch y sạch sẽ xong thì khoanh chân ngồi lên trên giường.

Hắn chuẩn bị sửa sang lại thu hoạch của chuyến đi này một chút.

Chuyến đi này, La Hồng đi từ Tắc Hạ Học Cung tới Vọng Xuyên Tự, ý định ban đầu chỉ là đã được hòa thượng Khô Nguyệt mời, tới Vọng Xuyên Tự gặp mặt La Thất Gia đã điên mười lăm năm một lần.

Lại không nghĩ tới, đột nhiên không cẩn thận gõ chuông, lại không cẩn thận mở ra bí cảnh Địa Tạng, cuối cùng còn mang La Thất Gia đi, trực tiếp đi ra khỏi Vọng Xuyên Tự, sau đó gặp phải Sở gia vây sát.

Chương 499: Mười vạn tội ác, kích hoạt huyết mạch! (2)

La Hồng vốn dĩ chỉ định làm người qua đường, nhưng chẳng thể ngờ được, mình lại làm ra nhiều chuyện lung tung rồi loạn như vậy.

May mắn là, những việc này đối với La Hồng hẳn mà nói, đều khá là có lời.

"Hừm, bản công tử hồ giết rất nhiều Nhị phẩm trong bí cảnh Địa Tạng, tin tức này hẳn đã truyền ra ngoài, chắc hẳn thế nhân đều biết được, rõ ràng sự tà ác của bản công tử, hẳn có thể kiếm được không ít danh vọng tội ác."

"Kỳ thật cái này đều là râu ria, ta vào Vọng Xuyên Tự, làm cho tháp cổ tám ngàn năm là Vọng Xuyên Tự này trực tiếp bị phong bế sáu mươi năm, thanh danh của ta ở ngoại giới hẳn đã sớm không tốt lắm, thậm chí các tín đồ hàng năm tới Vọng Xuyên Tự váy lạy, hẳn đã mất mát phần nào, đây mới là nguồn thu hoạch tội ác lớn nhất"

La Hồng khoanh chân mà ngồi, vuốt cằm.

Danh vọng tội ác, đây là thứ mà La Hồng khát vọng.

Nếu không dựa vào cột đối tượng nhắm vào để thu hoạch tội ác, có lẽ hiện giờ La Hồng còn chỉ có thể dựa vào chuyện lĩnh phần thưởng an ủi để sống.

Vậy quả thực là sỉ nhục, cho nên, La Hồng vẫn luôn muốn có một danh vọng tội ác đứng đắn để chính danh cho mình.

"Hừm, lúc này đây, phía trên Thanh Long Nha chắt một đồng lớn đầu, ta hạ lệnh giết nhiều cao thủ như vậy, máu còn nhuộm đỏ cả sông Lan Thương, người khởi xướng đều là La Hồng ta"

"Sông Lan Thương là đường thủy có thể đi thẳng một mạch tới thành Thiên An để kinh"

"Chờ ta đem nguyên cái thuyền đây đầu người này, đổ hết ở ngoài thành Thiên An, La Hồng ta thật sự không tin, đã như vậy, còn không thể thu hoạch được một chút danh vọng tội ác!"

La Hồng hít sâu một hơi.

La Hồng đang ấp ủ một đại kế, đại kế có thể giành được thanh danh tội ác thật lớn.

Cuộc chiến này qua đi, sợ là hẳn phải tranh giành danh hào Nhân Đồ với lão cha nhà mình.

Danh hào Nhân Đô này vào tay, chắc chắn sẽ thu hoạch được không ít tội ác.

La Hồng nghĩ vậy, khoe miệng không khỏi nhếch lên tạo thành nụ cười xán lạn.

Hắn lấy ra quyển sách da người.

Lần này, số tội ác hắn tích góp được, không biết có thể đổi một lần Giải Nhất hay không.

Lật đến trang giao diện.

Nhân vật: La Hồng Tội ác: 100.072 Cấp bậc: 7 (2 khen thưởng đang chờ nhận)

Danh hiệu: Tiểu Ác Nhân Chung tộc: Nhân tộc (Phàm nhân), A Tu La (Chưa kích hoạt)

Công pháp tu hành: "Vong linh Tà Ảnh (tàn)", "Kiếm Khí Quyết", "Uân Kiếm Quyết", "Phản Thiên Quyết".

Tu pháp tinh thần: "Bắc Đầu kinh (tàn)"

Thuật pháp: "Thiên Thủ Tà Phật", "Tiêu Tà Nhiên Đăng Kinh"

Kiểm pháp: "Hóa Long Kiếm"

Cảnh giới: Tứ phẩm (Sát Hải), Tứ phẩm (Ngự Kiếm), Tứ phẩm (Thiên Cương), Tứ phẩm (Hạo nhiên), Tứ phẩm (Tiểu La Hán)

Đã lâu chưa từng mở ra trang giao diện, La Hồng vừa mở ra, phát hiện biến hóa còn rất lớn.

Đương nhiên, hắn liếc một cái đã bị hàng tri số tội ác liên tiếp kia hấp dẫn.

"Hơn mười vạn tội ác!"

Đôi mắt La Hồng chợt sáng ngời.

Nói cách khác, hành trình lên Vọng Xuyên Tự lần này của hắn, tổng cộng thu hoạch được đại khái chừng tám chục ngàn tội ác.

Trong đó trong bí cảnh Địa Tạng, hắn giết không ít cao thủ Nhị phẩm, khi đó quyển sách da người vừa thăng cấp xong, có được công năng tự ghi chép đối tượng nhằm vào, công thêm có một ít đối tượng đạt được tội ác gấp đôi, cho nên, trong bí cảnh Địa Tạng lần đó, Nhị phẩm Địa Bảng bị La Hồng hồ chết hắn cung cấp cho hắn không ít tội ác, ít nhất có khoảng ba bốn chục ngàn điểm. Dù sao thì cũng có hơn hai trăm tên Nhị phẩm Địa Bảng của các đại vương triều đến tham dự, trên cơ bản đều đã bị chết Cứ việc không phải La Hồng tự mình giết chết, tội ác cung cấp sẽ tương đối ít, nhưng mà một người cũng sẽ có chừng một trăm điểm tội ác

Hồ giết đôi tượng nhằm vào có tu vi càng cao, tội ác thu hoạch được sẽ càng nhiều, đây là kinh nghiệm mà La Hồng tông kết ra được.

Mà La Hồng được Phu tử phụ thể, còn làm chết một thiên nhân chuyển thế - Vân Trùng Dương.

Tội ác có được từ chuyện này tuyệt đối càng nhiều!

Mà sau khi ra khỏi bí cảnh, lúc đó có hồ giết một đồng Nhất phẩm, mà Nhất phẩm có khả năng cung cấp tội ác càng nhiều hơn so với cao thủ Nhị phẩm!

Cho nên, cộng hết tất cả các tội ác, đại khái đạt tới tám chục ngàn điểm, thật ra cũng hoàn toàn không nằm ngoài dự kiến.

Nhìn thấy dòng tội ác không ngừng dâng cao, La Hồng vui vẻ như một đứa trẻ.

Hơn nữa, danh hiệu Đại Phôi Đản lúc trước cũng thay đổi, biến thành..... Tiểu Ác Nhân.

Được lắm, La Hồng nhìn cái danh hiệu này, bất lực chửi thề, con mẹ nó còn không bằng khỏi thay đổi đi.

Danh hiệu Tiểu Ác Nhân được chứng nhận chính thức này sao khi phách bằng Đại Phôi Đản được chứ?

Vẫn nên nhanh chóng kiếm thêm nhiều tội ác, ít nhất phải đổi danh hiệu Tiểu Ác Nhân này thành Đại Ác Nhân, như vậy..... thấy thuận mắt hơn nhiều.

Bỗng nhiên, La Hồng như nghĩ tới cái gì đó.

Tươi cười trên mặt nháy mắt đã biến mất, mồ hôi lạnh ứa ra.

"Không đúng, ta không thể chỉ lo vui vẻ, phải nhanh chóng đổi tội ác thành khen thưởng....."

"Vốn còn định chờ chuyển đồng đầu người này đến đế kinh, rồi đổ đồng xuống hết, làm cho thế nhân hiểu được đương thời ai mới là Nhân Đồ chân chính, khi đó lại có thể kiếm thêm một đợt tội ác" La Hồng hít sâu một hơi.

Nhưng mà, không thể đợi.

Hiện giờ, tội ác vừa mới đạt tới mười vạn, về phần bảy mươi điểm lẻ ở đuôi kia, không biết có thể kiên trì và chống đỡ bao lâu.

Lỡ đâu ai lại khen hấn một cái, số đuôi này nháy mắt đã biến mất, giá trị tội ác không còn đủ mười vạn, vậy sợ là La Hồng hấn phải chạy vào WC khóc đến hít thở không thông mất.

Chương 500: Mươi vạn tội ác, kích hoạt huyết mạch! (3)

Người làm ebook: zalo 076 9417982

Nghĩ vậy, hắn vội vàng lật trang, lật tới trang ao khen thưởng.

Mà ao khen thưởng cũng đã kết thúc cập nhật.

[Ao khen thưởng] Hạng đặc biệt: Thiên Ma Bất Diệt Thể (Tội ác:

+??.....? Có thể đổi)

Hạng nhất: Tà bí kỹ Thiên giai "Thần Hàng Thuật (Tà)" (Tội ác:

+100000 ~+1000000 có thể đổi)

Hạng nhì: Công pháp Địa giai "Tà Thần Rít Gào" (Tội ác: +10000 ~ 100000 có thể đổi)

Hạng ba: Tà pháp Huyền giai "Vạn Yêu Phệ Hồn" (Tội ác: +300~ + 1000 có thể đổi)

Giải an ủi: Một viên tụ sát đan đạt tiêu chuẩn (Tội ác +10/- 1~ -?1.....? có thể đổi)

Nhìn trong ao khen thưởng đã đổi mới ra rất nhiều khen thưởng, tầm mắt của La Hồng trực tiếp dừng ở giải nhì.

Chẳng qua, làm La Hồng hơi có chút thất vọng, bởi vì giải nhì không giống với trước kia, không phải lại khen thưởng kết tinh thần lực Tà Thần.

Biến thành công pháp Địa giai "Tà Thần Rít Gào", cái thứ này vừa nghe là thấy không đáng tin cậy, La Hồng bất giác đã nỡ bỏ thành Husky rít gào, ngẫm lại vẫn thấy nên bỏ đi.

Nghĩ vậy, La Hồng không khỏi có chút thương cảm, kết tinh thần lực Tà Thần của hắn đã hoàn toàn hao hết, hắn và Tà Thần cũng hoàn toàn quên nhau trong giang hồ.

Cho nên, cuối cùng La Hồng vẫn đưa tầm mắt lên trên giải nhất.

Đây cũng là giải nhất đầu tiên mà La Hồng đạt được từ trước đến nay.

"Tà bí thuật Thiên giai? Thật sự là thiên giai sao....."

La Hồng hít sâu một hơi, có vài phần mừng rỡ, chẳng sợ lấy đẳng cấp hắn vừa bước vào mép cửa của giải nhất thì xác suất lấy được cũng chỉ là thiên giai hạ phẩm mà thôi, nhưng đó cũng là thiên giai.

Thiên Địa Huyền Hoàng, phải biết cho dù là ma kiếm tiêu tỷ tỷ trong đan điền, cũng chỉ là ma kiếm địa giai đỉnh phong mà thôi.

Thiên giai hạ phẩm, còn cao hơn một cấp bậc so với Địa giai đỉnh phong mà.

La Hồng có hơi chờ mong.

Không có bất cứ do dự gì, sợ do dự một chút thôi thì tội ác cũng bởi vì không biết từ cái xó nào có người khen hấn mà ngã xuống mười ngàn, vậy hấn thật sự phải khóc chết.

Tập trung tinh thần ý chí, biến ý chí phảng phất như dâng lên một trận sóng to gió lớn.

Ngay sau đó, La Hồng chỉ cảm thấy trong đầu mình, có những hàng chữ đơn giản hiện lên.

["Thần Hàng Thuật (Tà), thiên giai hạ phẩm, căn cứ độ mạnh yếu của ý chí tinh thần, có thể triệu hồi Tà Thần đến từ dị không gian.

Ghi chú 1: Tà Thần vốn ác, một khi thi triển Thần Hàng Thuật lâu quá, sẽ tiêu hao tinh khí thần, hơn nữa thân thể sẽ còn sót lại sức mạnh của Tà Thần, Tà Thần có khả năng sẽ gieo xuống hạt giống thần lực, hơn nữa chiếm cứ thân thể.

Ghi chú 2: Mỗi lần dùng thần hàng triệu hồi Tà Thần, nhất định sẽ có khác nhau, chú ý tính nét tà ác của các Tà Thần khác nhau, an toàn cho người ta hấn.] La Hồng nhắm mắt lại, trong đầu hiện ra chi tiết của Thần Hàng Thuật.

Khiến La Hồng vui mừng chính là, Thần Hàng Thuật này có thể triệu hồi Tà Thần, hấn là cùng loại với ý chí phụ thể.

Trước đó thần lực Tà Thần phụ thể, sức chiến đấu tuy rằng mạnh lên, nhưng mà, kỳ thật vẫn chưa đạt tới trình độ của Lục Địa Tiên.

Mà lúc này, nếu thi triển Thần Hàng Thuật, ý chí Tà Thần phụ thể, tất nhiên có thể có được sức chiến đấu của Lục Địa Tiên!

Điều này làm cho La Hồng có chút vui mừng.

Xem như Thần Hàng Thuật này là át chủ bài lớn nhất của hấn đi.

Đáng tiếc duy nhất chính là, Thần Hàng Thuật này có tác dụng phụ quá lớn, tuy có thể triệu hồi Tà Thần, nhưng La Hồng cũng không xác định triệu hồi đến có phải chính là Tà Thần tự kỷ xuất hiện nhờ kết tinh thần lực trước kia hay không.

"Mặc kệ như thế nào, Thần Hàng Thuật này có thể làm át chủ bài, nhưng không thể tùy tiện sử dụng, trừ phi tới tình huống bất đắc dĩ không còn cách nào khác"

La Hồng hít sâu một hơi.

Nghĩ vậy, La Hồng bỗng nhiên có chút mát mát, giải nhất này

Hình như không có trợ giúp quá lớn gì đối với hắn.
Chung quy thì hiện tại hắn không dùng được.

Bỗng nhiên có chút khó chịu.

Nhưng thật ra, cấp bậc trước kia là cấp 5, lên tới cấp 7, có hai khen thưởng thăng cấp có thể nhận mà.

La Hồng vốn có chút mất mát, nhưng sau đó lại lập tức vui vẻ lên.

Hắn chà chà bàn tay, khen thưởng thăng cấp này cũng giống như rút thăm trúng thưởng vậy, La Hồng cũng không biết rốt cuộc sẽ nhận được cái gì.

Phảng phất như trước mắt hắn hiện ra hai cái bảo rương.

La Hồng vươn tay điểm lên hàng cấp bậc trong quyển sách da người.

Tức khắc quang hoa nổ rộ.

"Chúc mừng đạt được một sợi bản nguyên sát quang"

La Hồng sửng sốt, ngay sau đó, thiếu chút nữa đã ôm lấy tim nghẹn thở.

Lấy thực lực hiện giờ của hắn, bản nguyên sát quang đối với hắn mà nói, thật sự khó chịu và tuyệt vọng như rút thăm tờ giấy "Cảm ơn hân hạnh chiêu mộ".

Huống chi, bản nguyên sát quang hắn cần rút thăm hay sao?

Hiện giờ hắn có người của mình trong Thiên Địa Tà Môn đó!

Nếu hắn muốn bản nguyên sát quang còn không dễ dàng sao? Hố mấy tên tà tu lại đây không phải có rồi à?

Quan trọng nhất chính là, phần thưởng này còn chỉ có một sợi mà thôi!

Khen thưởng thăng cấp này còn có thể kéo kiệt như vậy hay sao?

Mặt La Hồng đen xì, tiếp tục điểm lên phần thưởng thăng cấp thứ hai.

Một trận hào quang lập loè và soi tỏ.

Trên quyển sách da người có một hàng chữ bằng máu lập tức lập loè lướt qua.

"Chúc mừng đạt được tự cách kích hoạt huyết mạch, kiểm tra đo lường huyết mạch trước mặt có thể kích hoạt (A Tu La), kích hoạt hay không?"

La Hồng nhìn thấy khen thưởng thứ hai, thật ra lần này không quá khó chịu, mà lại có chút sung sướng.

Chương 501: Mười vạn tội ác, kích hoạt huyết mạch! (4)

Tư cách kích hoạt huyết mạch?

Cái này còn có thể làm khen thưởng sao.....

Trên trang giao diện, trên hàng chủng tộc của La Hồng, sau khi đạt được ma kiếm A Tu La, cũng đã mang theo một thứ đi kèm cứ như tặng phẩm, đó chính là huyết mạch A Tu La, chẳng qua vẫn luôn nằm trong trạng thái chưa kích hoạt.

Mà hiện giờ, hình như có thể kích hoạt.

Có nên kích hoạt hay không?

La Hồng nhíu mày, lâm vào do dự.

"Kích hoạt!"

La Hồng cân nhắc, sau đó vẫn lựa chọn kích hoạt.

Có lẽ, kích hoạt huyết mạch A Tu La rồi, đối mặt với ma kiếm tiêu tử tử, hẳn có thể càng kéo dài thêm một chút.

Nếu có thể như thế, vậy cũng không tồi.

Sau khi La Hồng quyết định kích hoạt.

Hàng chữ bằng máu trên quyền sách da người lập tức đã lặn đi.

Sau đó, dưới tầm mắt tập trung của La Hồng, trên quyền sách da người lại có một giọt máu..... Chậm rãi thâm thấu ra.

Nó cứ như phản trọng lực, từ từ trôi nổi lên trên.

Giọt máu này hiện ra màu đỏ yêu dị, đỏ rực trông cực kỳ tươi đẹp và quý dị.

Mà trong nháy mắt giọt máu này xuất hiện.

Trong đan điền của La Hồng.

Hư ảnh Thánh nhân trợn mắt, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Lại tới nữa!

Chuông Phật nhỏ hấp thu tám ngàn năm Phật vận tiến hóa thành chuông Phật lớn cũng phụt ra muôn vạn Phật quang.

Mà một bóng hình mặc váy đỏ xinh đẹp hiện lên, mở bừng đôi mắt, trong mắt có khát vọng cùng mong đợi vô tận.

Ma kiếm lập tức phóng thích ra kiếm khí khủng bố, khuấy động sát hải của La Hồng quay cuồng không ngừng.

Bảy mươi hai viên sát châu trong sát hải suýt nữa đã bị trùng kích đến nổ tung.

Mà giọt máu kia lập tức lao vào giữa mây của La Hồng, lại hóa thành một ánh huyết quang, bay nhanh lưu chuyển trong gân mạch của La Hồng.

Oanh!!

Phía trên Thanh Long Nha, tức khắc có một luồng khí cơ dâng lên tới tận trời.

Vòm trời bị mây đen bao phủ đột nhiên bị xé rách.

Một cánh cửa vô cùng khổng lồ, che đầy cả bầu trời, đột nhiên chấn vỡ tầng mây vạn dặm mà xuất hiện, khiến cho vô số tiên quang buông xuống, có thiên nhân đứng sau cánh cửa đó, nhìn trộm nhân gian.....

Trên thuyền.

La Thất Gia đang ôn chuyện với Tư Đồ Vi lập tức biến đổi sắc mặt, đột nhiên xuất hiện ở phía trên boong tàu, ngẩng đầu nặng nề nhìn lên trời.

"Sao Thiên môn lại xuất hiện kia chứ?"

La Thất Gia hít sâu một hơi, ngay sau đó, khí huyết trong cơ thể sôi trào, thân thể đột nhiên hấp thu vô số tinh khí trong thiên địa, trở nên cao lớn hơn rất nhiều, giáp vũ tiên màu vàng kim bao trùm quanh thân, ông cường tráng phảng phất như một chiến thần dám bỏ ra thiên địa, kêu gào trước Thiên môn.

Huyện An Bình.

Phu tử ngồi trên ghế bập bênh nhàn nhã uống trà, sau đó như nhìn thấy cái gì, lại nhin không được phun ra một ngụm trà.

Phu tử lại phun ra, chẳng qua, lần này Lý Tu Viễn không có ở trước mặt ông, cho nên không có phun ướt toàn thân Lý Tu Viễn được.

Nhưng mà, Phu tử lại có chút không biết nói gì.

Thiên môn hiện thế, trừ phi là có Lục Địa Tiên muốn phi thăng Thiên môn, nếu không Thiên môn sẽ không xuất hiện trên thế gian.

Đây là quy tắc của nhân gian.

Nhưng mà...

Lúc này, lại bởi vì khí tức trên người La Hồng biến hóa, Thiên môn lại trực tiếp hiện lên phía trên Thanh Long Nha của La Hồng.

Loại tình huống này, cho dù là Phu tử, cũng chỉ thấy được lần thứ hai.

Lần đầu tiên, là Trần Thiên Huyền đột phá Lục Địa Kiếm Tiên, một kiếm hóa cốt long, trảm thẳng Thiên môn.

Lúc sau, Thiên môn cũng thường xuyên xuất hiện, truy đuổi Trần Thiên Huyền.

Đối với chuyện này, Phu tử cảm thấy có thể thấu hiểu, cũng không ra tay ngăn cản, chung quy thì một kiếm của Trần Thiên Huyền đã chém vào Thiên môn, đổi thành người khác cũng tức giận, càng đừng nói là đám trường sinh khách phía sau cánh cửa kia.

Hơn nữa, trên người Trần Thiên Huyền không ngừng quán quanh tử khí khó có thể diệt hết, kỳ thật cũng là nguyên nhân khiến cho thiên nhân trong Thiên môn đuổi giết Trần Thiên Huyền.

Tử khí, đến đến từ địa ngục, Thiên môn và địa ngục chính là hai thái cực trái ngược.

Trần Thiên Huyền là một người vốn nên chết đi, lại vung một kiếm chém Thiên môn, tự nhiên đã chạm đến điểm mâu thuẫn nào đó rồi.

Đối với chuyện này, Phu tử còn có thể lý giải.

Nhưng mà, lần này của La Hồng, ông thật sự không thể hiểu được.

Thế nào hả, coi trọng tiểu đồ đệ của lão phu, muốn dẫn vào Thiên môn, tặng cho hắn một hồi trường sinh duyên hay sao?

Ghê bập bênh của Phu tử không tiếp tục lay lắc nữa.

Mà bên ngoài tiểu lâu Xuân Phong, Lý Tu Viễn cầm sách thánh hiền, cũng đang phiêu nhiên đi vào.

Sắc mặt y tràn đầy nặng nề.

"Phu tử, hình như Thiên môn hiện thế"

"Vì sao? Chẳng lẽ đương thời có người muốn mở thiên môn, thành thiên nhân, được trường sinh?"

Lý Tu Viễn là thật sự bất ngờ, gần đây, vô số chuyện kéo đến dồn dập, làm y luôn có một loại dự cảm không tốt lắm.

Hơn nữa, không thể hiểu được tại sao Thiên môn lại xuất hiện trên thế gian.

Phu tử đứng lên, ông rũ tay xuống, bước từng bước một đi ra khỏi tiểu lâu Xuân Phong, đứng lặng ở cửa, ngửa đầu nhìn vòm trời.

Đối mặt với vô số thắc mắc và nghi ngờ của Lý Tu Viễn, ông nhàn nhạt nói: "Thiên môn này mở vì tiểu sư đệ của con."

Lời nói vừa dứt, hơi thở của Lý Tu Viễn vốn còn mang vài phần dồn dập, đã tức khắc cứng đờ.

Không khí trở nên cực kỳ xấu hổ.

Hồi lâu sau, Lý Tu Viễn mới xấu hổ cười cười: "Tiểu sư đệ, lại làm chuyện gì rồi?"

Phu tử lắc lắc đầu, cảm khái lên: "Tiểu sư đệ của con, còn chưa từ bỏ ý định với đạo tà tu, mới vừa tiến đi một Tà Thần, giờ lại tính toán làm

chuyện xấu gì đó, cả thiên môn cũng đã dẫn tới rồi này..."
Phu tử thở dài.

Chương 502: Thiết luật thánh nhân trăm thiên nhân (1)

Lý Tu Viễn lập tức cảm giác đàn độn vô vị.

Còn tưởng là đương thời có Lục Địa Tiên nào muốn vào Thiên môn, cầu trường sinh nữa chứ.

Không ngờ lại là chuyện mà tiểu sư đệ làm ra, vậy quên đi, không thú vị gì cả.

Khả năng gây chuyện của tiểu sư đệ là hạng nhất, Lý Tu Viễn đã dần dần quen rồi, không có gì đáng để giật mình hoảng hốt cả.

"bi đến Tàng Thư Các, lấy một trang sách thánh nhân tới đây."

Phụ tử nói với Lý Tu Viễn.

"Nhân gian có quy tắc, không tuân thủ quy tắc còn ức hiếp đệ tử của lão phu, nghĩ lão phu thật sự già rồi hay sao?"

Lý Tu Viễn nghe vậy, nụ cười ôn nhu đã lập tức biến mất tại chỗ, khi y lại xuất hiện lần nữa thì trong tay đã cầm một tờ trang sách thánh nhân màu vàng kim, cung kính đưa cho Phụ tử.

Phụ tử nâng tay lên, khép hai ngón tay đã lấy dính nước trà sôi sùng sục, viết xuống một chữ lên trang sách thánh nhân.

"Sắc"

Ngay sau đó, chữ này sáng bừng lên ánh hào quang vàng kim trên trang sách thánh nhân, tiếp theo, trang sách thánh nhân phảng phất như hóa thành một tờ giấy thiết luật, giống như kim quang, phụt ra khỏi đỉnh Đông Sơn, xé trời mà lao đi.

La Hồng cảm nhận được một loại lột xác độc đáo, loại cảm giác này, thật ra có chút tương tự như khi đeo mặt nạ Tà Quân.

Kích hoạt huyết mạch A Tu La, đây là chuyện trước đây La Hồng chưa từng nghĩ tới.

Đương nhiên, La Hồng cũng không có quá để ý, rốt cuộc thì huyết mạch A Tu La này cũng chỉ là một phần thưởng nhỏ được kèm theo khi đạt được ma kiếm A Tu La mà thôi.

Nếu lần này không có công năng kích hoạt, có khả năng La Hồng đã quên cái chuyện huyết mạch này vào trong xó nào đó, cả đời cũng chưa chắc sẽ chú ý đến.

Bên trong thân thể có loại lửa nóng đang chảy xuôi, cứ như máu hóa thành dung nham, làm La Hồng có cảm giác khó chịu như hít thở không thông.

Máu như dung nham, trong lúc lưu động cuộn cuộn, chúng đang thực hiện thay đổi và hấp thụ huyết nhục, cốt cách của La Hồng, cái loại thay hình đổi dạng rõ đầu rõ đuôi này.

La Hồng cảm thấy mình như bị hòa tan thành một bãi bùn, lại bị một loại sức mạnh vô hình tạo thành người từng chút từng chút một.

Đây là một loại cảm giác rất kỳ diệu, có chút giống với không phá thì không xây được.

Thực lực có lẽ không có biến hóa quá lớn, nhưng La Hồng lại có thể cảm giác được, mọi phương diện mình đã thu hoạch được đều tăng lên trên diện rộng..

Đây có lẽ là ưu điểm mà huyết mạch mang đến.

"Ta... Muốn."

Ngay vào lúc La Hồng tiến hành lột xác huyết mạch A Tu La.

Bên tai La Hồng vang vọng lên tiếng la tràn ngập phong phạm ngự tử của ma kiếm tiêu tử tử.

Ai da, như vậy thì ai chịu nổi.

Người muốn, bản công tử cũng không cho được đâu.

Trong quyền sách da người chỉ thấm thấu ra một giọt máu, một giọt máu này hiện giờ đã hòa hợp thành một thể với hãn, ma kiếm tiêu tử tử muốn, La Hồng cũng không cho được, trừ phi ép rút hãn, nặn ra một giọt máu kia.

Nhưng mà, La Hồng cảm thấy như vậy không thể thực hiện, Không thể quá... thuận theo nữ nhân.

Cho nên, đối với lời kêu gọi của ma kiếm tiêu tử tử, La Hồng lựa chọn bỏ qua.

Nhưng mà, kêu gọi trong chốc lát, ma kiếm A Tu La cũng dần dần an tĩnh lại.

Lỗ tai của La Hồng dần dần nhon lên, da thịt trở nên bóng loáng, phía dưới đôi mắt có hoa văn màu máu xẹt qua gương mặt, mang theo vài phần lão luyện và yêu dị, thật ra nhìn có vài phần tương tự ma kiếm tiêu tử tử.

Huyết mạch lột xác là một quá trình rất dài dòng, La Hồng đắm chìm trong đó, cảm nhận được huyết nhục đang lột xác từng chút từng chút một.

Phía trên Thanh Long Nha.

Từng vị lại từng vị cường giả bay nhanh qua, những cao thủ phe phái của La gia là Viên Hạt Tử, Tư Đồ Vi, Triệu Tinh Hà vân vân, sôi nổi dừng ở phía trên boong tàu.

Tiếng mưa to đang nổ vang, hóa thành vô số mũi tên đầy trời bắn nghiêng xuống, làm thiên địa bị lôi cuốn trong một tấm màn mưa rèm châu.

Thân hình La Thất Gia cất cao, giống như chiến thần kim giáp, khí tức quanh thân hóa thành lốc xoáy, như điều gặp gió, đã cắn nát mây mưa đầy trời.

La Thất Gia ngẩng đầu, sắc mặt cực kỳ nặng nề, khí huyết trên người đang lưu động, phảng phất như muốn đề sụp hư không.

Phía trên đỉnh đầu, Thiên môn đang lơ lửng, khí tức vô thượng tràn ngập khuếch tán ra từ trên Thiên môn, làm người ta kiêng kỵ, làm người ta muốn thần phục.

Thiên môn!

Đó là cánh cửa đang treo cao cao trên nhân gian, vào được Thiên môn thì tức là thiên nhân, chỉ có người đã đạt tới cảnh giới Lục Địa Tiên mới có tư cách vào Thiên môn.

Thiên nhân phía sau Thiên môn, yếu nhất cũng là cấp bậc Lục Địa Tiên.

Cho nên, đối với Thiên môn, người tu hành trên thế gian đều mang theo vài phần kính sợ.

"Thiên môn hiện thế? Sao lại thế này?"

"Chẳng lẽ là La Thất Gia không chế không được khí cơ, hấp dẫn Thiên môn xuất hiện?"

"Thiên môn tiếp dẫn? Chẳng lẽ La Thất Gia muốn vào Thiên môn?"

Các chủ tướng Hắc kỵ Triệu Tinh Hà, Hồ Bắc Hà vân vân đều chăm chú nhìn, hít hà một hơi.

Mà đám người Viên Hạt Tử cũng cùng mang suy nghĩ tương tự như vậy, rốt cuộc, hiện giờ phía trên Thanh Long Nha, người có thể dẫn động Thiên môn hiện thế, hình như cũng chỉ có La Thất Gia mang thực lực chuẩn lục địa võ tiên, chiến lực cường đại vô địch.

Không phải La Thất Gia còn có thể là ai?

La Thất Gia đứng lặng trên boong tàu, ông cũng mang ánh mắt rạng rỡ, lời những người chung quanh nói, làm cho La Thất Gia cũng có chút hoảng hốt và do dự.

Chương 503: Thiết luật thánh nhân trăm thiên nhân (2)

Tuy rằng... Hình như không phải ông dẫn động Thiên môn.
Nhưng mà, hiện giờ trên con trên thuyền, còn có ai có thể dẫn động Thiên môn?

Chẳng lẽ là bản thân ông phóng túng không kèm chế được khó có thể ức chế khí tức, hấp dẫn Thiên môn, mà ông lại không tự biết?

Chẳng lẽ người ưu tú luôn khó có thể che giấu như vậy?

Đôi mắt với Thiên môn, La Thất Gia bước từng bước một, ngược lên trời, khí huyết của ông giống như thực chất, hóa thành sóng lớn như đập sông phá biển, tứ tán dâng trào.

Nâng thân thể của ông lên, giống như một thần minh kim giáp.

Võ tiên giáp bao trùm trên người, kim quang bốn phía, mang đến quang minh cho thiên địa bị một mảnh mây đen đen nhánh bao phủ.

"Rút đi đi."

"Ta không vào Thiên môn."

Dẫm đạp hư không, La Thất Gia làm bốc hơi hoá khí những giọt mưa quanh thân, nhàn nhạt nói.

Thiên môn muối tới tiếp dẫn ông, nhưng mà, ông không muốn.

Ông đã điên khùng mười lăm năm, sao lại cam tâm tình nguyện vào Thiên môn.

La Thất Gia cảm nhận được khí tức sinh mệnh vô cùng sáng chói trong Thiên môn, ông biết, phía sau Thiên môn có sinh linh, cho nên thứ tồn tại phía sau Thiên môn hẳn có thể nghe được tiếng kêu gọi của ông.

Nhưng mà, làm La Thất Gia kinh ngạc chính là, Thiên môn cũng không rút đi biến mất.

Phảng phất như không nghe thấy lời La Thất Gia nói.

La Thất Gia sửng sốt, ngay sau đó khí huyết cả người lại cuộn cuộn, có chút nóng lên, có chút phần nộ.

Nhục nhất Thiên môn này đang làm nhục ông hay sao?

Nếu tới dẫn ông, vậy vì sao lại làm lơ ông?

Oanh!

Bổng nhiên.

Môn hộ Thiên môn như bị bóng người có được phong tư vô thượng phía sau cửa từ từ mở ra.

Ngay sau đó, có khí cơ dào dạt, mây mưa đầy trời đều đang ngưng tụ, sức mạnh tinh thần mạnh mẽ ngưng tụ trên hư không, bọc lấy mây mưa hóa thành một bàn tay màn mưa thật lớn.

Lập tức phủ đầu chụp về hướng của Thanh Long Nha.

Ánh mắt La Thất Gia lập tức ngưng tụ lại, không nghĩ tới thiên nhân phía sau Thiên môn lại một lời không hợp đã ra tay.

Thiên nhân ra tay, là trái với quy tắc nhân gian!

Một đòn này mang uy áp cực lớn, ít nhất, mang đến một loại áp bách cực mạnh đối với La Thất Gia, hiển nhiên thiên nhân ra tay đứng phía sau Thiên môn, cũng là người rất mạnh.

Quanh thân La Thất Gia như bốc cháy lên, luồng khí trào dâng, toàn bộ xóa sạch không khí chung quanh.

Một chân đạp vững hư không, một quyền hung hăng vung lên.

"Tới đi!"

"Tiểu gia dùng võ lay thiên nhân!"

Tinh khí thần cả người La Thất Gia hội tụ trong một quyền này, ném một chưởng về phía đó.

Nhưng mà, một chưởng kia...

Lại quẹo vòng qua, đi ngang qua La Thất Gia đang như một chiến thần, lập tức chụp về Thanh Long Nha phía dưới.

Vào thời khắc này, thiên địa cứ như trở nên hoàn toàn yên tĩnh.

Phía trên Thanh Long Nha, rất nhiều cao thủ trợn mắt há hốc mồm.

Trong chớp mắt ấy, họ cũng đã rõ, mục đích chân chính của Thiên môn cũng không phải La Thất Gia, Thiên môn này cũng không phải đến tiếp dẫn La Thất Gia.

Phía trên vòm trời, một quyền này của La Thất Gia đánh vào hư không, trên mặt tràn đầy xấu hổ.

Con mẹ nói!

Thiên môn này quả nhiên không phải hướng về phía ông.

Hèn chỉ ông nói, giữa ông và Thiên môn chưa từng sinh ra bất cứ ràng buộc nào cả.

Đều do đám người Triệu Tinh Hà lắm miệng, hại ông sinh ra hoang tưởng này.

Con mẹ nó chứ, thật xấu hổ!

Ông kêu khẩu hiệu vang dội, đánh ra một quyền xinh đẹp như vậy.

Kết quả, đánh vào khoảng không.
Nhưng mà, La Thất Gia lại lập tức biến sắc.

Bởi vì, một chương của thiên nhân này đánh thẳng về hướng Thanh Long Nha, chẳng sợ Thanh Long Nha chính là quái vật khổng lồ của Thủy sư Sở gia, nhưng mà chưa chắc có thể chống chọi được một chương của thiên nhân đứng sau Thiên môn.

Vì sao thiên nhân lại ra tay?
Giờ phút này, không ai chú ý đến vấn đề này.
Viên Hạt Tử cười âm lên.

Biến cố đột ngột này, làm ông trở tay không kịp, ông vội vàng nắm lấy ngân thương.

Mà Triệu Tinh Hà, Hồ Bắc Hà và cả các rương chủ Hắc kỵ Đại Chu Tiểu Chu... cũng đồng loạt rút Mặc đao bên hông ra.

Con mẹ nói Thiên nhân trên trời cũng muốn diệt La gia ha sao?!
Một khi đã vậy, thì chém luôn cả thiên nhân!

Đương nhiên, giờ phút này trong lòng mọi người đều có một thắc mắc, Thiên môn rốt cuộc xuất hiện vì nguyên nhân gì chứ?

Trong khoang thuyền của Thanh Long Nha.

La Hồng đang tiến hành kích hoạt huyết mạch tới nửa sau, cũng cảm giác được một chút cảm giác nguy cơ.

Hư ảnh Thánh Nhân trong đan điền trợn trắng mắt, đang không ngừng cảnh báo.

Đương nhiên, trừ cảnh báo, Hư ảnh Thánh Nhân cũng phát ra kháng nghị đối với lần đập nặn huyết mạch này, chẳng qua kháng nghị không có hiệu quả, y chỉ có thể phóng ra ánh sáng thánh nhân, dung nhập vào lần đập nặn huyết mạch này.

Có ý ở đây, mơ tưởng đập nặn tinh thần của tiểu tử này thành đại ma đầu đồng nguyên với thanh ma kiếm trong đan điền này!

Có lẽ là cảm ứng được nguy cơ.

Trên gương mặt của bóng dáng xinh đẹp mặc hồng y kia phát ra sát khí kinh thiên.

Nàng ta không cho phép bất cứ kẻ nào ngăn cản La Hồng cải tạo và biến hóa.

Trong trí nhớ của nàng ta, tộc nhân của nàng trên cơ bản đã mất hết, mà nàng cũng hóa thành kiếm linh, mà hiện giờ lại có cơ hội xuất hiện một tộc nhân mới, nàng ta há có thể để lần kích hoạt huyết mạch này thất bại chứ?!

Một tiếng kiếm ngân kinh thiên vang lên.

Ma kiên lập tức ra khỏi đan điền của La Hồng, thuận tiện... Hút khô toàn bộ sát hải của La Hồng.

Sau đó, ma diễm dậy sóng, hóa thành một kiếm quang màu đen, nháy mắt đã phá không lao ra.

Oanh!

Trên Thanh Long Nha đột nhiên có kiếm ý hùng hực thối quét qua, kiếm ý này bạo ngược, giết chóc, khủng bố, phảng phất mang đến cho mọi người một mảnh núi xác biển máu!

Chương 504: Thiết luật thánh nhân trăm thiên nhân (3)

Một thanh trường kiếm màu đen, trên thân che kín hoa văn huyết sắc, gào thét xông ra từ trong khoang thuyền.

Trong nháy mắt, kiếm ý cuốn theo những gợn sóng lập tức chém về phía bàn tay to lớn bao trùm thiên địa kia của thiên nhân!

Một kiếm xẹt qua, bàn tay của thiên nhân lập tức bị xỏ xuyên qua, hóa thành nước mưa giàn giụa, nháy mắt đã rơi xuống bên dưới.
rầm rầm!

Phía trên Thanh Long Nha, cứ như gặp phải cơn gió lốc càn quét, như thác nước trực tiếp đổ ập xuống, cọ rửa toàn bộ boong tàu một lần.

Sau khi ma kiếm A Tu La đánh tan bàn tay này.

Quang hoa lập tức sáng tắt không chừng, phảng phất như đại thương nguyên khí, rơi ngược trở về bên trong khoang thuyền.

Phía trên vòm trời, La Thất Gia trừng lớn đôi mắt.

Ông nhìn chăm chăm vào khoang thuyền, cùng với bóng ma kiếm bay ngược trở về...

"Đây là lao ra từ trong phòng của cháu trai ta sao?"

"Thiên môn này... Thì ra mục tiêu của nó là La Hồng?"

La Thất Gia rốt cuộc đã rõ.

Bỗng nhiên, La Thất Gia cảm giác được một nguy cơ khổng lồ.

Hình như thiên phú kiếm đạo của La Hồng càng yêu nghiệt hơn trong tưởng tượng một ít, nếu như thế, vậy khả năng La Hồng đi theo ông học tập võ đạo chẳng phải trở nên càng xa vời sao?

Trên thế giới này, lại phải mất đi một thiên kiêu võ đạo sao?

Ánh mắt của La Thất Gia lập tức kiên định lên.

Không được!

Tiểu gia phải làm La Hồng hiểu được sự cường đại của võ đạo, võ đạo chân chính cũng không phải thứ kiếm thuật hoa hòe loè loẹt, mềm như bông có khả năng so sánh được!

La Thất Gia tập trung lại, khí tức trên người càng thêm khủng bố, giống như núi lửa phun trào.

Phía trên song quyền, giống như có hai ngọn lửa đang thiêu đốt.

Tinh khí trong thiên địa bắt đầu không ngừng rót vào thân hình của ông, bùng cháy lên!

Mượn sức mạnh của thiên địa!

Da thịt của La Thất Gia đã nổi lên màu đỏ như lửa, giống như một vị thần lửa.

Ông muốn La Hồng nhận ra sự cường đại của võ tu, vậy thì phải bắt đầu từ chuyện đối kháng thiên nhân phía sau Thiên môn!

Một kích thất thủ, thiên nhân tuyệt thế phía sau Thiên môn hình như cũng hơi kinh ngạc.

Ngay sau đó, một bàn tay trắng nõn như ngọc vươn ra từ sau môn hộ.

Thế gian hiện lên tung tích tiên nhân.

Lật tay.

Ép xuống.

Oanh!

Lấy Thanh Long Nha làm trung tâm, trong phạm vi trăm trượng, năng lượng trong thiên địa đã hoàn toàn đọng lại, không tràn ra ngoài một tia nào cả.

Trong vòng trăm trượng, thiên địa đổi thay.

La Thất Gia lập tức nhiệt huyết sôi trào, đạo võ tu, phải không ngừng chiến!

Dưới da thịt của La Thất Gia phảng phất có dòng máu bùng cháy muốn kích động dâng trào.

Bỗng nhiên.

Thân hình ông ấy cứng đờ.

Chưa chờ ông ra tay.

Trong thiên địa, có một trang sách thánh nhân kim sắc phiêu đăng mà đến.

Bàn tay trắng nõn của Thiên môn kia, tức khắc như chạm phải sắt, rụt trở về.

Mà áp lực lật ngược thiên địa kia cũng tan thành mây khói trong phút chốc.

Trang sách thánh nhân đang lơ lửng.

Sau khi kim quang nhận nhật lập loè.

Hóa thành một chữ "Sắc".

Thời khắc đó, trang sách thánh nhân giống như biến thành một thiết luật.

Từ từ trôi nổi, chiếu sáng thiên địa.

Nháy mắt tiếp theo, trang sách thánh nhân lại vất ngang lần nữa, lập tức chui vào phía sau Thiên môn ...

Phụt!

Hình như có âm thanh huyết nhục bị chặt đứt.

Bàn tay trắng nõn kia tựa hồ bị chém xuống từ trên cánh tay của thiên nhân.

Dám mò bàn tay vào nhân gian, vậy thì chặt đứt bàn tay.

Bá đạo, vô song.

Trang sách thánh nhân kim sắc bay ra khỏi Thiên môn, ánh hào quang dần ảm đạm, nhưng mà trên đó lay dấn máu tươi của thiên nhân, lại làm người ta sờn tóc gáy.

Phía sau Thiên môn, thiên nhân bị chặt đứt bàn tay thò vào nhân gian kia, đứng lặng ở phía sau cửa, không có kêu gào, không có phẫn nộ, chỉ ảm đạm nhìn nhân gian.

Thiên môn dần dần ẩn nấp biến mất.

Khí tức cả người La Thất Gia dâng trào, lại ngơ ngác lơ lửng trên không trung, cảm thấy chính mình kích động uổng công vô ích.

Ông không có cơ hội ra tay.

Bởi vì, Thiên môn... Chạy.

La Thất Gia lại càng cảm thấy áp lực thật lớn, Phu tử ra tay, còn có kiếm ý bá đạo kia...

Hình như võ đạo của ông trừ chuyện múa may trên không trung thì không có nửa điểm tác dụng gì, lẽ đâu La Hồng cảm thấy võ đạo rác rưởi thì làm sao bây giờ?

La Thất Gia càng thêm phiền muộn.

Mà lúc này.

Thanh Long Nha phá tan sương mù trên sông mà ra, Thiên môn hiện thế, La Thất Gia múa may trên không trung, hình ảnh thiết luật của thánh nhân chém thiên nhân, làm từng tên quan viên địa phương ở chung quanh tính toán tiến đến chúc mừng Sở gia, cả người cứng đờ.

"Sai rồi! Sai hoàn toàn rồi!"

"Thanh Long Nha này không phải Thanh Long Nha của Sở gia!"

"Đó là La Tiêu Bắc, La gia thắng! Sở gia bại!"

Từng tên từng tên quan viên địa phương cười trên con thuyền tiến đến cảm thấy sờn tóc gáy.

Tin tức không cách nào truyền ra từ nơi diễn ra trận chiến trên sông Lan Thương, bọn họ cho rằng Sở gia thắng, kết quả lại là cường giả của La gia

điều khiển Thanh Long Nha đang lái ra khỏi đó.

Không hề nghi ngờ, bại chính là Sở gia!

Những tên quan viên địa phương mang ý chúc mừng mà tiến đến, tên nào cũng biến sắc.

Vốn tưởng là Sở gia có thể hoàn toàn quật khởi trong trận chiến này, trở thành cây trụ của Đại Hạ, tựa như La gia của mười lăm năm trước.

Lại chưa từng nghĩ đến, Sở gia bại, Thanh Long Nha còn bị đoạt.

Vậy bọn họ đến chuyện này ... Chẳng phải là đang tự dâng đầu lên hay sao?

Trốn!

Những tên quan viên và cường giả kia không chút do dự, lập tức vớ lấy con thuyền của từng người, muốn chạy trốn khỏi đó.

Chương 505: Thiết luật thánh nhân trăm thiên nhân (4)

La Thất Gia đang nổi nóng, ông đảo ánh mắt qua, lạnh lùng nhìn về đám quan viên địa phương đang bay vút đến, thấy được mình rồi lại có quay đầu muốn chạy.

Ông không cách nào nã pháo về phía thiên nhân.

Vậy chỉ có thể lấy mấy tên yếu kém này để thể hiện sự cường đại của nắm tay ông thôi.

Nâng tay lên, đột nhiên nắm chặt một cái.

"Ăn mừng cho Sở gia?"

"Các người đang xem thường La gia?"

"Tiểu gia cho các người đi rồi sao?"

Oanh!

Từng tên quan viên, từng tên tu sĩ hộ tống quan viên đến, chỉ cảm thấy dòng máu bên trong thân thể không không chế được mà dâng trào, một đám quan viên đồng loạt cứng còng ngã xuống, trong lòng càng thêm hoảng sợ.

Lục Địa Võ Tiên?!

Trong khoang thuyền.

La Hồng cũng đã hoàn thành chuyển hóa huyết mạch.

Khôi phục bộ dáng bình thường, hắn từ từ đi ra từ trong khoang thuyền, bạch y phát phối, khí Chính Dương như hồng, phát quang chiếu khắp...

Tiêu Đẩu Hoa đứng sau lưng, váy trắng phát phối, khuôn mặt tuyệt mỹ.

La Hồng đứng lặng trên boong tàu, nhìn những tên quan viên và cường giả tiến đến chúc mừng Sở gia đang chảy mồ hôi lạnh đầm đìa bị La Thất Gia chế phục ở chung quanh, hắn nở nụ cười.

Mưa to như trút nước, đang không ngừng xả xuống không ngừng nghỉ, như đã bị tắt nghẽn hồi lâu, trong ngày hôm nay, trong giờ khắc này, một giây này, đang phát tiết vô chừng mực.

Nóc của Thiên Cực cung được làm từ ngói lưu ly, bị mưa to đánh lên, bắn toé ra vũ hoa, tựa như mảnh khiếp lụa trắng trên người thiếu nữ e thẹn xấu hổ, trong sự trong trắng lộ ra vài phần kiều diễm hấp dẫn ánh mắt người khác.

Huyền Ngọc phi lạnh mặt, nhìn thủ phụ Trương Hoài Nghĩa bước vào Thiên Cực cung, bước vào cung điện đã đóng cửa mười mấy năm này.

Như sự tĩnh lặng đã lâu bị lôi đình xé rách và đánh vỡ.

Cửa của Thiên Cực cung khép kín lại, Huyền Ngọc phi nâng tay lên che che mặt, lấy tu vi của ả ta, một cái tát kia của Trương Hoài Nghĩa căn bản không làm bị thương được ả, nhiều lắm là giẫm đạp lên tâm linh cùng tôn nghiêm của ả mà thôi.

Ả ta xoay người, đứng trên đầu thềm son bạch ngọc quay đầu nhìn về phía vòm trời bị màn mưa xám xịt nổi thành một mảnh mênh mông.

Ngoài Thiên Cực cung, có từng tên từng tên tiểu thái giám đang thò đầu vào nhìn lên, hình như đang quan sát tình huống trước Thiên Cực cung.

Huyền Ngọc phi lạnh mặt, từng bước một đi xuống thềm son bạch ngọc.

Trên gương mặt tuyệt mỹ quyến rũ mang theo vài phần lệnh ngoan tuyệt khiến lòng người kinh hãi.

"Đều lăn ra đây."

Huyền Ngọc phi cất tiếng nói, cho dù trong thời tiết mưa to như trút nước thì vẫn không đè át được tiếng nói của ả ta.

Từng tên từng tên thái giám run run rẩy rẩy đi ra, quỳ rạp trên mặt đất, mưa to tưới bọn chúng ướt mềm, cứ như gà rớt vào nồi canh.

Từng tên từng tên cấm vệ bảo vệ thiên tử nhìn thẳng ra ngoài, bên hông vác đao, vô cùng lãnh khốc.

Bọn họ là cấm vệ của thiên tử, trong mắt chỉ có bảo hộ Hạ Hoàng, khắp thiên hạ không có chuyện gì có thể dao động cảm xúc của bọn họ.

"Các người nhìn thấy gì?"

Huyền Ngọc phi hỏi.

Những tên tiểu thái giám nghe vậy, tức khắc lộ vẻ mặt sợ hãi.

Bọn họ là do các thể lực lớn phái đến và xếp vào để thám thính tin tức, toàn bộ quyền quý trong đế kinh, đều muốn biết tình huống Trương thủ phụ đi vào Thiên Cực cung, muốn biết Trương thủ phụ có thành công diện thánh hay không.

Chẳng qua, hình như bọn họ thấy được một chuyện không nên thấy.

"Nương nường tha mạng....."

Rất nhiều tiểu thái giám đồng loạt quỳ rạp trong cơn mưa to, thê lương mà hô lên.

Huyền Ngọc phi nghe vậy, tức khắc ngẩn ra, trên mặt bỗng hiện ra nụ cười mang vài phần nhu hòa, mang theo vài phần quyến rũ, làm người ta dễ dàng lạc lối trong đó.

"Các người quả nhiên đã thấy được thứ không nên thấy"

Huyền Ngọc phi nói.

Ngay sau đó, ả ta nâng tay lên.
Năm ngón tay đột nhiên nắm chặt một cái.

Màn mưa trong thiên địa tức khắc như bị sợi tơ trơn nhẵn cắt mở Ta.
Vô số những hạt mưa bị cắt thành hai mảnh.

Tiếng xin tha của những tiểu thái giám đó cũng đột nhiên im bật, bởi vì đầu của bọn họ cứ như bị lưỡi dao vô hình cắt qua, đều đã rơi xuống mặt đất, thi thể không đầu ngã xuống, máu tươi chảy xuôi, mùi huyết tinh nồng đậm gay mũi đang lan tỏa ra.

Chuyện Trương Hoài Nghĩa tát ả ta một cái không thể truyền ra được.
Mà Trương Hoài Nghĩa đẩy ra Thiên Cực cung Môn, chuyện này càng không thể truyền ra ngoài.

Mùi máu tươi nồng nặc khuếch tán, bị mưa to cọ rửa, nháy mắt đã tản ra tan biến.

Trước Thiên Cực Môn, cấm vệ bảo vệ thiên tử đều đưa mắt nhìn thẳng, cứ như phát sinh bất cứ chuyện gì cũng phảng phất không liên quan đến bọn họ.

Trương thủ phụ bước vào Thiên Cực cung, toàn bộ cung điện im ắng, nhưng lại hoàn toàn không hề hắc ám như trong tưởng tượng.

Trong cung điện vô cùng sáng ngời, hai bên và chính giữa con đường bày đầy những ngọn nến thô to như cánh tay trẻ con, những ngọn nến này đều đang cháy, tim lửa phập phồng, khiến cho cả tòa cung điện đều được chiếu sáng như ban ngày.

Cả người Trương thủ phụ ướt đầm dề, ông thẳng thắt lưng, lần đầu tiên bước vào cung điện đã đóng kín mười lăm năm này.

Nhưng mà, thân là thân tử, lễ nghĩa nên có vẫn phải có.

Cả người Trương thủ phụ ướt đầm dề, nhưng vẫn trịnh trọng run run vạt áo sau, quỳ rạp trên đất, không nhúc nhích.

Mà khi Trương thủ phụ quỳ rạp xuống, ông bỗng nhiên có thể cảm nhận được một đôi mắt uy nghiêm bề ngễ, từ trên cao nhìn xuống, nhìn xuyên qua tầng tầng lớp lớp hư không, dừng ở trên người ông.

Đôi mắt này vẫn luôn cao quý, vô thượng, sâu không lường được trước sau như một.

Chương 506: Lấy thân thể phạm nhân khiêu khích thần linh (1)

Từ xưa gần vua như gần cọp, trong ánh nhìn của đôi mắt này, Trương thủ phụ không cảm nhận được bất cứ tình cảm gì, thiên gia vô tình, ông không cách nào cảm nhận được vị đế hoàng bá đạo nhất nhân gian này rốt cuộc đang cân nhắc cái gì, suy nghĩ cái gì.

Hư không vô cùng yên tĩnh, không có bất cứ tiếng vang nào, toàn bộ Thiên Cự cung cứ như lâm vào tĩnh mịch.

Trương thủ phụ quỳ rạp trên mặt đất, vẫn không nhúc nhích, chỉ còn lại tiếng trái tim ông đang nhảy lên, bắt đầu dần dần gia tốc.

Giờ phút này, vị đế hoàng bá đạo nhất nhân gian giống như một thần linh không thể nhìn thẳng, cho dù là lão thần như ông cũng cảm giác được áp lực lớn lao.

Bể quan mười lăm năm, vị đế hoàng này không chỉ không suy nhược, ngược lại càng thêm cường đại, thậm chí càng thêm thận bí.

Trương thủ phụ quỳ rạp trên mặt đất, trước mắt bắt đầu hoảng hốt, ông hãy còn nhớ lần đầu tiên mình nhìn thấy vị đế hoàng này là khi nào.

Khi đó ông thi đậu Trạng Nguyên, xuân phong đặc ý nhất, được Hạ Hoàng triệu kiến vào cung, thấy được Hạ Hoàng, trần thuật phương lược cùng tư tưởng trị quốc của mình.

Người nam nhân sâu không lường được này cũng cao quý như hôm nay vậy, cao cao tại thượng mà quan sát thế nhân.

Mà lúc ông đỉnh đạc lên tiếng dưới điện, lúc xuân phong nhất đặc ấy cũng chỉ là chút hào quang trong nháy mắt trước mặt nam nhân này mà thôi.

Nhưng mà, lần này, Trương thủ phụ cảm nhận được sự biến hóa.

Ông đang lặng lẽ cảm nhận sự biến hóa này.

Không biết trôi qua bao lâu, chỉ như trong nháy mắt, rồi lại như trải qua thương hải tang điền, rốt cuộc bên tai Trương thủ phụ truyền đến một giọng nói ẩn chứa uy nghiêm vô thượng, mệnh mệnh cuộn cuộn, giống như thiên lôi vang rền.

"Tự tiện xông vào nơi trẫm bể quan, chính là tử tội, ái khanh có biết không?"

Tiếng nói thật đậm đặc, không nghe ra bất cứ tình cảm gì.

"Thân, biết"

Trương thủ phụ quỳ trên mặt đất, đầu dán xuống mặt đất, nói:

"Nhưng hiện giờ, triều đình loạn kỷ, trung thần bị tội, thân, cần thiết tự mình gặp mặt bệ hạ, cầu một ý niệm thông suốt."

"Nói"

Vẫn là tiếng nói uy nghiêm, mệnh mông cuồn cuộn, như thiên uy giáng xuống, làm thân thể Trương thủ phụ run lên.

Trong coi u minh, trong đại điện cứ như có một trận cuồng phong gào thét thổi quét đến, làm sắc mặt Trương thủ phụ càng thêm nặng nề.

Ông đập đầu trên mặt đất lạnh như băng, không kêu ngạo không nịnh nọt.

Ông quỳ, đó là lễ tiết quân thần.

Nhưng mà, ông không kêu ngạo không nịnh nọt nói ra vấn đề, đó là bốn phận thân tử của ông.

"La gia nhiều thế hệ trung lương, Trần Bắc vương càng là người trung nghĩa, từng suất quân trấn Tắc Bắc, chém giết với Kim Trướng Vương Đình, giết đến người Hồ đầu lẩn lông lốc, trấn thủ biên cương vì Đại Hạ. Nhưng hôm nay, bệ hạ bế quan, Thái Tử cầm quyền, lại bởi vì tư lợi của bản thân mà nhắm vào La gia, muốn lấy Sở thay cho La, diệt sạch mầm mống La gia, hiện giờ ép cho La gia gần như phản Hạ, Trần Bắc Vương cầu kiến bệ hạ, bệ hạ không gặp, mà La Hồng và huyện An Bình công bố phản Hạ, bệ hạ lại lập tức truyền chỉ ra khỏi Thiên Cực cung, điều này chứng minh bệ hạ có thể cho La gia một câu trả lời công bằng, chỉ cần mở miệng là có thể giúp La gia vượt qua kiếp nạn này nhưng vì sao người lại không đồng ý làm vậy, thần quả thực không hiểu"

Dù Trương thủ phụ chưa từng tu hành, nhưng một tia chính khí nằm trong miệng, trên lưỡi, quanh quần trong đại điện, làm rất nhiều ngọn nến trong đại điện cũng đang chập chờn không chừng dưới làn gió thổi quét qua.

Trương thủ phụ rất trực tiếp, nói thẳng ra thế cục hiện giờ của triều đình.

Ông biết có thể bệ hạ không hiểu được thế cục triều đình, cho nên, vấn đề trong câu nói này đã bao hàm hết thế cục ở bên trong.

Thái Tử nhắm vào La gia, muốn đề bạt Sở gia tới thủ tiêu La gia, nhưng La gia là nhà trung lương, Trần Bắc vương càng là người anh dũng, giết địch vô số, nhân tài kiệt xuất, ông không nên chịu tội này, lúc tuổi già lại càng không nên gánh chịu tội danh không chính không thuận này.

Nhưng mà, Trương thủ phụ đợi thật lâu, vẫn không chờ được câu trả lời của Hạ Hoàng.

Trong lòng không khỏi trầm xuống.

Hiển nhiên, không phải Hạ Hoàng không biết gì đến thế cục. Mọi chuyện xảy ra bên ngoài, ông ta đều rõ như lòng bàn tay, cho dù đang bế quan, vị đế hoàng bá đạo nhất nhân gian này vẫn có thể không chế thiên hạ thuộc về ông ta.

"Đây không phải kiếp của La gia, đây là mệnh của La gia."

Tiếng nói của ông ta vẫn đậm mạc, vẫn duy trì sự chí cao vô thượng.

Cả người Trương thủ phụ run lên, đột nhiên ngẩng đầu, lại phát hiện mỗi một ngọn nến trong Thiên Cực cung đều trở nên loá mắt giống như ngôi sao trên bầu trời, làm ông không thấy rõ được khuôn mặt của người nam nhân ngồi ngay ngắn trên ghế cao kia.

Trương thủ phụ cảm thấy có chút buồn cười, đây là mệnh của La gia?

Mà không phải kiếp?

Đây là có ý gì?

Bảy đứa con trai của Trần Bắc Vương La Cuồng đã chết năm người, cái này không phải kiếp của La gia, mà là mệnh?

Trương thủ phụ có chút hoảng hốt, kiếp là tự gây nên nghiệt, mà mệnh..... Là trời đã định sẵn.

Ý của Hạ Hoàng là, mọi chuyện mà La gia làm đều là tổn công vô ích?

Hạ Hoàng cao cao tại thượng lại mở miệng lần nữa: "Có quay lại vạn lần, La gia vẫn sẽ đi đến cục diện hiện giờ, La Hồng Trần chết, La Hồng chết, còn sẽ có La Hồng Trần tiếp theo, La Hồng lì tiếp theo

Trương thủ phụ ngẩng đầu, một mảnh sáng rọi của Thiên Cực Cung kích thích khiến nước mắt của ông không nhịn được mà chảy xuôi.

Nhưng mà, ông lại cười, ông đã hiểu ý của hoàng đế bệ hạ.

"Đây là muốn..... La gia..... Nhận mệnh?"

Chương 507: Lấy thân thể phạm nhân khiêu khích thần linh (2)

Kiếp có thể độ, nhưng mệnh..... Cũng chỉ có thể nhận.

Bóng người chí cao vô thượng phía trên long ở kia, không nói gì, nhưng mà, cũng có nghĩa là ngầm thừa nhận.

Trương thủ phụ không quỳ nữa, ông đứng lên, sóng lưng thẳng tắp.

"Lão thần không tán đồng"

"Bệ hạ, La gia là gia tộc công thần, Trần Bắc vương La Cuồng đã vào sinh ra tử chém giết ở Tắc Bắc với người Hồ, bảo vệ biên vương vì Đại Hạ, công đức vô lượng."

"Đại tướng quân La Hậu còn giết đến mức khiến cho người Hồ phải sợ hãi, được người người xưng là La Nhân Đồ, tuy là Nhân Đồ, nhưng lại vì bá tánh canh giữ biên giới, cũng là đại nghĩa."

"La Hồng Trần con trai của Trần Bắc vương chết trận, khi mà tuyệt đại thiên kiêu chết trận là đang giết địch, con trai thứ bảy của Trần Bắc vương là La Tiểu Bắc chinh chiến trở về lâm vào điên khùng, những điều này đều là đại nghĩa"

"La gia không theen với Hạ gia.

Trương thủ phụ nói.

"Mà hiện giờ, bệ hạ nói muốn La gia nhận mệnh, bảo một gia tộc trung liệt như vậy nhận mệnh, bị huỷ diệt trong sông dài năm H Trương thủ phụ ngựa đầu nở nụ cười, râu tóc cũng đã dựng lên.

"Thần cảm thấy buồn cười."

"Bệ hạ cứ nhiên lại tin tưởng thứ gọi là vận mệnh chó má này?"

Phía trên long ý, Hạ Hoàng đạm mạc mà bình tĩnh nhìn Trương thủ phụ không ngừng lên tiếng.

Ông ta chẳng hề thốt ra bất cứ câu nào, dáng vẻ vô cùng lạnh lùng, phảng phất như đã vượt ra ngoài thiên địa, ông ta ngẩng đầu, ánh mắt nhìn thẳng, trong thiên địa giống như có thần linh mở bừng đôi mắt.

Quan sát mỗi một tác núi sông, mỗi một tòa thành trì, mỗi một mặt tường cao, mỗi một hạt bụi bặm chốn nhân gian Đại Hạ

Còn có mỗi một chút thời gian, mỗi một khắc đêm tối, mỗi một hồi mưa to, mỗi một tia gió mạnh được sinh ra hay huỷ diệt mỗi khi ông ta nâng bàn tay lên

Trong mắt ông ta, tất cả những thứ này đều như những bá tánh tầm thường.

Đều là..... con dân của ông ta.

Mà ông ta có được thực lực vô thượng, là vị vua thống ngự tất cả.

Trương thủ phụ dần dần không nói nữa, ông như đã đọc hiểu được hàm ý lạnh băng vô tình trong mắt Hạ Hoàng.

Ông cũng có chút hoảng hốt.

Ông ngồi trên vị trí thủ phụ đã hơn sáu mươi năm, mà sáu mươi năm trước, Đại Hạ đã vô cùng cường thịnh, là một trong tam đại vương triều, vó ngựa giày xéo các đại tông môn cùng thế lực trong giang hồ, trấn áp thiên hạ.

Trong con sông lịch sử lâu dài của vương triều Đại Hạ, vô số bạch cốt phiến tiên, có người rồng giận vương hầu tượng tướng chẳng lẽ sinh ra đã là cao quý sao, có người từng khởi nghĩa chống đối, có người từng rít gào Hoàng thành, bất kể là gần với thành công đến cỡ nào thì cuối cùng vẫn sẽ thất bại, đó đều là mệnh.

Bất kể mưa gió chốn Đại Hạ biến ảo như thế nào, trải qua bao nhiêu khúc chiết, chỉ cần người nam nhân ngồi phía trên ngôi vị hoàng đế kia vẫn cường đại, vẫn bất hủ, vậy thì lá cờ tung bay trong mưa gió đó cũng sẽ không có chút biến hóa nào.

Bởi vì, đây không phải quốc gia của phạm nhân, mà là vương triều của người tu hành, thực lực là tối thượng.

Trương thủ phụ thẳng thắt lưng, trong Thiên Cực cung, vô số áp bách khủng bố dưới ánh mặt ra hiệu của nam nhân kia, giống như núi sông đổ ập xuống, làm cho Trương thủ phụ cả nhúc nhích hay hô hấp cũng trở nên vô cùng khó khăn.

Thân hình gầy gò kia phảng phất sẽ bị xé rách thành muôn vàn mảnh nhỏ vào bất cứ lúc nào.

Trương thủ phụ cất bước, bước ra một bước, giống như sấm sét nổ vang trong Thiên Cực cung tĩnh mịch.

"Thần, không tin số mệnh"

"Thần cảm thấy La gia vô tội, thậm chí có công"

"Thần khẩn cầu bệ hạ, thu hồi mệnh lệnh đã ban ra"

"Thần nguyện lấy cái chết mình giám"

Tiếng nói già nua của Trương thủ phụ quanh quẩn trong Thiên Cực cung, cho dù áp bách vô cùng trầm trọng kia cũng không thể làm Trương thủ phụ dao động quá nhiều.

Hạ Hoàng cảm thấy tất cả mọi chuyện đều nằm trong sự khống chế của mình, chỉ cần ông ta có thể cầu được trường sinh, vậy thì ông ta có thể trấn áp hết thảy.

Nhưng đôi mắt vẫn đục của Trương thủ phụ từng nhìn thấy quá nhiều quá nhiều hắc ám, thấy được quá nhiều quá nhiều tội ác.

Hiện giờ hắc ám cùng tội ác giấu mình dưới Đại Hạ, như dòng nước chảy cuộn cuộn.

Ông đã từng cứu rất nhiều người, cũng nhìn thấy rất nhiều người của nát nhà tan, cũng từng gặp qua hơn trăm họ kêu khóc bất lực, cũng từng chứng kiến xương cốt dân chạy nạn chất cao như núi, Mà tất cả những điều này, không phải một mình Hạ Hoàng trường sinh là có thể giải quyết.

Có rất nhiều lúc, cái mà một vương triều cần không phải một vị vua vĩnh cửu, mà là một vị vua yêu dân.

Trương thủ phụ bước từng bước một, kiên định đi về phía trước.

Ông bước lên cầu thang của Thiên Cực cung, đế vương cao cao tại thượng đang ngồi trên ngai vàng phía trên cầu thang này.

Đó là một vị đế vương khao khát sức mạnh vô địch, một vị vua thèm muốn trường sinh.

Mà Trương thủ phụ lại muốn chứng minh, sức mạnh cũng không phải là tất cả.

Ông bước từng bước một về phía trước, bước lên cầu thang bằng đá của cung điện.

Đồng!

Trên ngai vàng cao cao tại thượng, nam nhân quan sát nhân gian kia rũ tầm mắt xuống.

Trong phút chốc, phảng phất như vạn dặm núi sông lập tức đồng thời đè ép lên bả vai của Trương thủ phụ, quần áo trắng thuần ướt đầm dề trên người ông đã lập tức sạch sẽ, bị bốc hơi không còn một giọt nước nào, chúng dính sát vào thân thể ông.

Đôi mắt với sức mạnh không cách nào chống lại này, Trương thủ phụ vẫn nhìn chăm chăm lên bóng dáng cao cao tại thượng, trong ánh sáng lộng lẫy vô tận của những ngọn nến, phảng phất như đang ngồi trên ngân hà, ông tiếp tục cất bước.

Chương 508: Lấy thân thể phạm nhân khiêu khích thần linh (3)

Ngoài Thiên Cực cung!

Có một chính khí Trường Hà cuộn cuộn xé rách mưa to đầy trời, vắt ngang cả thiên địa.

Huyền Ngọc phi đứng lặng dưới Thiên Cực cung, chiếc váy dài trên người bay múa không ngừng, trong mắt mang theo vài phần khiếp sợ.

"Trương Hoài Nghĩa điên rồi?"

"Hắn cứ nhiên dám lấy thân thể phạm nhân đi khiêu khích nam nhân kia?!"

Thân thể Huyền Ngọc phi đang không ngừng run rẩy, thể chất của ả ta đặc thù, trời sinh đã có cảm ứng nhạy bén đối với loại sức mạnh thiên địa này.

Mà dưới Thiên Cực cung, những cảm vệ thiên tử kia cũng không còn bình tĩnh nữa, giáp trụ leng keng vang lên liên hồi.

Những cảm vệ của thiên tử xé rách mưa to, giáp trụ kim sắc giống như kim quang lộng lẫy đến mức tận cùng trong cơn mưa to hắc ám.

Bọn họ cầm đao, nắm khiên, chắn ở phía trước Thiên Cực cung.

Lão thái giám Cao Ly Sĩ đang thông dong bước đến, mây mưa quanh người lão đang vụn vụn, nước không dính thân.

Gương mặt trắng nõn già nua của lão phức tạp nhìn chằm chằm vào Thiên Cực cung đang đóng chặt kia.

Chính khí Hạo Nhiên trường hà vắt ngang trên vòm trời âm âm đồ ào vào Thiên Cực cung.

Chúng sinh phảng phất như thấy được Trường Hà kia quán quanh một vị lão nhân hai tay áo toàn chính khí.

Lão nhân bước từng bước một đi về cầu thang dẫn lên ở phía trước, cứ như muốn dùng sự kiên trì của mình chứng minh cái gì đó với bóng người giống như thần linh kia.

Đông Cực cung.

Thái Tử Hạ Cực đi ra khỏi cung điện, dựa vào hành lang dài, mái hiên có mưa rơi xuống, rũ xuống tạo ra một mảnh rèm châu ở bên ngoài hành lang.

Y xoa tóc tung bay, nhìn chăm chăm chính khí Trường Hà âm âm trút xuống kia.

Chỉ là, bỗng nhiên có chút cô đơn.

Y xúc động thở dài một hơi, dựa vào lan can, ánh mắt có chút hoảng hốt.

Ngửa đầu nhìn trời, tầm mắt tựa hồ khiêu thoát mà ra, quan sát cả tòa Hoàng thành.

Mà Hoàng thành với y, lại là một nhà giam khó có thể tránh thoát.

Tư Thiên Viện.

Văn Thiên Hành nhìn chăm chăm vào bàn cờ, túi mắt dày nặng run run, trong mắt đã phủ kín tơ máu.

Mà phía trên bàn cờ, quân cờ đan xen dày đặc, chẳng chịt tung hoành, trước đây ông ta căn bản chỉ nhìn thấy rõ được tình hình, nhưng giờ này khắc này, ông ta cứ ra đẩy ra được áng mây mù, có thể nhìn lén được kết cục cuối cùng trên bàn cờ.

Cứ như có người đang thử xóc bàn cờ này lên, muốn đánh nát bàn cờ này, ngay trong thiên địa lạnh lạnh càn khôn.

Không biết khi nào.

Một trận khói nhẹ phiêu đảng lướt qua.

Văn Thiên Hành đột nhiên ngừng đầu, ở đối diện ông ta, một vị lão đạo nhân đang phiêu nhiên lướt tới, cũng nhìn chăm chăm bàn cờ giống như ông ta.

"Viện trưởng....."

Lão đạo nhân kia gật gật đầu, bùi ngùi thở dài một hơi.

"Đáng tiếc"

Trần Bắc vương phủ.

Trần Bắc Vương nhìn chăm chăm trên không trung hoàng cung hiện lên chính khí hạo nhiên trong trẻo không dính chút bụi trần kia.

Mái tóc của Trần Bắc vương La Cuồng đã hóa râu, cứ như lại trắng đi rất nhiều.

Ông đứng sừng sững ở trường đình, ngoài đình mưa to như trút nước, mà trong tay ông lại nắm một chén rượu, ánh mắt ngẩn ngơ: "Mệnh sao? Mệnh của La gia sao?"

"Nhưng cho dù vận mệnh đã được định sẵn, nam nhi La gia ta cũng muốn đánh vỡ vận mệnh chó má này"

Phía sau ông, ảnh vệ bỗng nhiên xuất hiện, cung kính đứng đó.

"Vương gia, xe ngựa đã chuẩn bị xong"

Trần Bắc vương gật gật đầu.

"Vậy thì xuất phát đi"

"Ra khỏi thành Thiên An, đi huyện An Bình"

Lời nói rơi dứt, Trần Bắc vương đã đổ chén rượu trong tay xuống mặt đất, đổ thành một hình cung.

Sau đó, ông vút chén rượu xuống mặt đất, cái chén tan nát từng mảnh.

Trần Bắc vương xoay người, thân thể vốn hơi khòm khòm, tức khắc đứng thẳng lên, giống như một con hùng sư ngủ say bỗng nhiên thức tỉnh.

Phủ Giang Lăng.

Phủ nha tri phủ.

Tầng mây đen nghìn nghịt chồng chất trên vòm trời, để kinh có mưa, nhưng Giang Lăng tạm thời vẫn tĩnh lặng.

Tri phủ Trương Tĩnh Chi đi ra khỏi phủ nha, có cuồng phong rống giận, thổi quét qua y phục của y, thổi tóc y bay hỗn độn.

Y nhìn chăm chăm lên vòm trời, tuy rằng không thấy rõ được chuyện đã xảy ra ở chốn đế kinh.

Nhưng mà, lại tự nhiên cảm nhận được.

Râm, râm.....

Mây đen đã tích tụ hồi lâu, cuối cùng cũng rơi xuống những giọt mưa to như hạt đậu.

Chúng rơi lên gương mặt của Trương Tĩnh Chi, y nâng tay lên lau một cái, không biết là nước mưa hay là lệ rơi.

Trên Thanh Long Nha.

Tiểu Đậu Hoa ôm kiếm Địa Tạng, đứng ở bên người La Hồng, La Hồng đang nhìn quét qua những tên quan viên tới chúc mừng Sở gia đang bị trấn áp chung quanh.

Bỗng nhiên, La Hồng quay đầu nhìn về phía Tiểu Đậu Hoa.

Lại phát hiện, trên dung nhan tuyệt mỹ của Tiểu Đậu Hoa lại phủ kín nước mắt giàn giụa.

La Hồng nao nao, không rõ nguyên do.

Nhưng mà, hần vẫn vươn tay, vỗ vỗ đầu của Tiểu Đậu Hoa.

Cuồng phong thổi ngược, mưa to tan biến.

Ngoài Thiên Cực cung, cơn lốc giống như do con rồng lớn biến thành đang tàn sát bừa bãi lướt qua, cuốn lên ngàn tầng mưa gió.

Cho dù là cấm vệ của thiên tử tụ tập các cường giả, cũng hơi hơi dao động trong trận tàn sát bừa bãi này.

Trong Thiên Cực cung.

Y phục thuần trắng của lão nhân đang tung bay, mái tóc trắng xoá, tay chấp sau lưng, một thân chính khí hạo nhiên, hai tay áo nổi lên, ông bước từng bước một qua cầu thang, đi về hướng vị vua chí cao vô thượng kia.

Đôi mắt vẫn đục của ông nhìn thấy rõ người ngồi trên ngôi vị hoàng đế kia, đang được bao trùm trong một quang cầu khổng lồ thật lớn được ngưng tụ thành từ khí huyết...

Chương 509: Lấy thân thể phàm nhân khiêu khích thần linh (4)

Trong quang cầu, có bóng người vô thượng đang ngồi xếp bằng. Vị hoàng đế bá đạo nhất nhân gian kia ngồi ngay trong đó.

Đôi mắt uy nghiêm, lạnh lùng, không có chút cảm xúc, cao cao tại thượng, cho dù gần trong gang tấc, nhưng vẫn như cách cả thiên nhai, vượt qua tầng tầng hư không mà áp bách lão nhân.

Muôn lão nhân quỳ sát, lùi bước trước hoàng diện.

Lão nhân chỉ là một phàm nhân, nhưng thân là phàm nhân sao lại có thể đi đến trước hoàng diện đang phóng thích uy áp vô thượng?!

Lão nhân cười, đối với ông mà nói uy áp vô thượng chỉ giống như trận gió mát.

Cho dù y phục màu trắng trên người lão nhân đã bắt đầu dần thấm ra máu tươi, xương cốt của ông đã dày đặc vết rạn.

Mỗi một bước đi, đều sẽ để lại một dấu chân máu trên nền gạch Thiên Cực cung.

Nhưng mà, ông chung quy vẫn đi tới trước mặt quang cầu được hình thành từ khí huyết kia.

Ông run run rẩy rẩy vươn tay.

Mà lúc đầu ngón tay chạm đến quang cầu kia, ánh mắt cao cao tại thượng, không hề cảm xúc nộ thoáng dao động một chút, khế đến mức không thể phát hiện.

Chung quy vẫn chỉ là dao động một chút.

Đầu ngón tay của lão nhân cũng đang thấm máu, máu tươi nhỏ giọt lên trên quang cầu, bị sức mạnh đáng sợ kia trực tiếp bốc hơi thành khói đen.

Mà lão nhân lại chỉ đứng đung cưỡi, giống như gió mát phất qua gương mặt.

Chẳng sợ máu cả người đều bị bốc hơi.

Cũng không sợ không lùi.

Một chương của ông hạ xuống, xé rách quần áo sáng.

Thoáng ngẩn ra, bởi vì, ông thấy được trong quang cầu kia có hai bóng người đang ngồi.

Mà lão nhân cuối cùng cũng bình tĩnh, cuối cùng cũng đã rõ.

tầm mắt ông lướt ngang, nhìn về phía người nam nhân vĩ ngạn như núi cao, cao cao tại thượng kia.

Hai bên mái tóc người nam nhân cũng đã bạc rồi.

Trương Hoài Nghĩa cười khẽ.

"Bệ hạ, ngài cũng già rồi"

La Hồng xoa xoa đầu Tiểu Đậu Hoa, Tiểu Đậu Hoa cũng không biết vì cái gì mình lại khóc, lại vì ại mà khóc.

Từ sau khi trở thành kiếm thị, giao hòa với kiếm Địa Tạng, nàng càng thêm mặn cảm đối với chuyện cảm ứng nhân quả trong thiên địa.

Cả bản thân Tiểu Đậu Hoa cũng không rõ vì sao mình lại khóc, La Hồng tự nhiên cũng không cách nào biết được.

Sau khi an ủi Tiểu Đậu Hoa, hắn lại bảo nàng ôm kiếm Địa Tạng, kiếm Thuần Quân, kiếm Thiên Cơ, kiếm Phiêu Tuyết ưỡn ngực thu bụng nâng mông đứng cho tốt.

Bốn thanh cổ kiếm này đều không nhẹ, Tiểu Đậu Hoa ôm vào trong ngực vẫn cảm thấy rất mệt, lắc lắc lư lư, nhưng đây là điều mà một kiếm thị cần phải gánh vác.

La Hồng cảm thấy, có lẽ phải làm cho Tiểu Đậu Hoa một cái hộp kiếm, nếu không, nhiều kiếm như vậy đều bảo Tiểu Đậu Hoa ôm, có chút không quá lịch sự. Về phần hộp kiếm, La Hồng cảm thấy ngày nào đó trở về Học Cung, tìm Ngô Mị Nương xin một bộ thì được rồi, Ngô Mị Nương sinh ra trong Ngô gia thế gia kiếm đạo, cái gì khác không có, chứ hộp kiếm khẳng định vô số.

Không lại suy tư vấn đề này, La Hồng quay đầu, nhìn về phía từng tên từng tên quan viên địa phương cùng cường giả bị La Thất Gia áp bách chung quanh.

Nụ cười trên mặt hắn nở rộ.

Trong lòng có một ý tưởng lớn mật, cũng chính là biện pháp thu gom tội ác.

Dù sao có La Thất Gia ở đây, trong lòng La Hồng vẫn có chút tự tin.

Nâng tay lên, tiếng mưa to trong thiên địa nổ vang.

Phía sau từng tên từng tên quan viên lại có Tà Ảnh xiêu xiêu vẹo vẹo dựng thẳng lên.

Các Tà Ảnh đỏ bắt lấy những tên quan viên và cường giả bị La Thất Gia phong bế khí huyết, giống như xách lấy con gà con, sôi nổi xông lên Thanh Long Nha.

Đám quan viên địa phương cùng với cường giả trong đại phủ bị bắt, tên nào cũng biến sắc.

Phía trên Thanh Long Nha nhanh chóng có thêm một đồng bóng người.

Nơi xa, các chủ tướng Hắc kỵ Triệu Tinh Hà, Hồ Bắc Hà nghi hoặc nhìn lại. Bọn họ quả thực không hiểu những hành vi này của La Hồng. Theo lý mà nói, chỉ cần giết những người này là được, bọn họ đi theo bên người La Hậu, giết người vô số, những tên quan viên tiến đến chúc mừng Sở gia tất nhiên là đối thủ một mất một còn với La gia, cho dù không phải thì cũng là loại gió chiều nào nghiêng chiều đó, chết cũng không có gì đáng tiếc.

Cho nên, bọn họ không hiểu vì sao La Hồng lại bắt những quan viên này lên Thanh Long Nha.

Nhưng mà bọn họ cũng không mở miệng hỏi gì, dù sao thì hiện giờ, trên Thanh Long Nha, bọn họ lấy La Hồng là chủ, đều nghe lệnh của La Hồng.

La Thất Gia thì ngoan ngoãn phục tùng La Hồng, tự nhiên cũng sẽ không nói gì.

Bạch y trên người La Hồng \phát phối, một thân khí Chính Dương, mang nét cười như hoa đi về hướng những tên quan viên địa phương.

"La Hồng! Người muốn làm cái gì? Bọn ta là mệnh quan triều đình!"

"La Hồng, thả bọn ta ra, bọn ta và người không oán không thù, N bọn ta cũng không tham dự lần vây sát này....."

"La Hồng bọn ta có công danh và hoàng mệnh trên người, người dám đối đãi bọn ta như thế hả?"

Có quan viên mặc quan bào trên thân, sắc mặt xanh mét, quát khẽ ra tiếng.

Giờ phút này, những quan viên này quả thực cảm thấy hơi sợ hãi trước một La Hồng đang mang nét cười như hoa nên bọn chúng chỉ có thể lấy ra hoàng mệnh và công danh để áp La Hồng.

Chủ yếu là, bọn chúng đã thấy được phía sau La Hồng, trên boong tàu Thanh Long Nha đang chòng chắt một đồng đầu người.

Ồ trong đó, bọn chúng thấy được đầu của Sở Thiên Nam, còn có cả những cao thủ đương thời như Hoàng Lão Tà, Tàng Kiếm Lão Nhân...

Điều này làm cho bọn chúng cảm thấy La Hồng đang tươi cười như hoa kia giống như một ác ma.

Đã chết, tất cả đều chết sạch!

Những cường giả Sở gia xuất động để bao vây tiêu trừ La Hồng cùng La Tiểu Bắc, lại chết sạch toàn bộ rồi.

Thậm chí cả thiếu niên hầu Sở Thiên Nam do Hạ Hoàng thân phong cũng đã chết thảm, bị cắt mất đầu.

Chương 510: Đế kinh có tiếng chuông vang, ba nguyện vọng trần

thế ()

Trong lòng những quan viên này sớm đã lạnh lẽo hơn phân nửa.
Con trai của La Nhân Đồ thật sự có phong phạm của ông ta, nhưng mà, La Nhân Đồ kia là nhắm vào người Hồ, mà La Hồng.....

thì cho dù là ai cũng đòi!

Đối với tiếng quát khê ngoài cứng trong mềm của bọn quan viên, khóe miệng La Hồng nhếch lên một cái, nâng tay lên, nhẹ nhàng khẽ móc.

Kiểm Thuần Quân tràn ngập huyết tinh nồng đậm trong lòng Tiểu Đậu Hoa đã gào thét lao đến, bị La Hồng nắm lấy, tước ra một kiếm, đầu của cái tên quan viên lúc này quát khê lấy hoàng mệnh áp La Hồng đã trực tiếp phóng lên cao.

Máu tươi rơi xối xả, cuốn ngược thành mưa to, nổ tung trong cơn mưa to như pháo hoa.

Thực lực của đám quan viên và nhóm cường giả tới đây ăn mừng đều không quá mạnh, mấy tên này cũng chỉ có tu vi Tứ phẩm, Ngũ phẩm, ở trước mặt La Hồng của hiện giờ thì căn bản không coi là cái gì.

Cho dù là cường giả hộ vệ của đám quan viên, phần lớn cũng là vài tên Tam phẩm, Nhị phẩm.

Mà chúng lại bị La Thất Gia dùng uy áp của Lục Địa Võ Tiên áp bách, La Hồng đối phó cũng rất nhẹ nhàng.

Đối mặt với La Hồng một lời không hợp thì giết người, bọn quan viên này đều vội vàng im miệng, không nói gì nữa.

"Giờ mới đúng chứ, bản công tử xấu xa như vậy, phải sợ mới đúng"

"Các người lải nhải nhải, cứ như bản công tử rất dễ nói chuyện vậy đó."

La Hồng cười nói.

Chỉ là, trong mắt rất nhiều quan viên, nụ cười này lại dữ tợn như ác ma.

"Đừng lo lắng, bản công tử không tính giết các người, các người " còn có chút tác dụng.....

"Cũng như các người đã nói đó, các người vẫn là quan viên Đại Hạ có công danh và hoàng mệnh trên người, hễ còn có chút giá trị, hễ sẽ khiến người ta ném chuột sợ vỡ òa, bản công tử tính đi đến thành Thiên An - Đế

kinh của Đại Hạ để dạo một vòng, để lại chút đồ vật, đến lúc đó, có toàn thân lui đi hay không, chỉ có thể dựa vào bọn quan viên các người thôi."

La Hồng cười khẽ.

Hắn vung tay lên về phía sau, Tà Ảnh sôi nổi đem bọn quan viên lên trên boong tàu.

Nơi xa, có ảnh vệ nghe được lời La Hồng nói, do dự một chút, một ảnh vệ trong số đó liền bước tới.

Trên người ảnh vệ này còn đang bị thương, nhưng mà, thân là cao thủ Nhất phẩm, chút vết thương này không ảnh hưởng lớn mấy.

"Tại hạ thuộc đội ảnh vệ dưới trướng Vương gia, Ảnh Cửu"

Ảnh vệ cả người đều bao bọc trong màu đen chấp tay trước La Hồng, nói.

La Hồng cũng không bày sắc mặt gì với những cường giả tiến đến cứu viện này, huống chi ảnh vệ còn là đội ngũ tử sĩ trung thành nhất của Trấn Bắc vương.

Trấn Bắc vương cũng quá lợi hại, cư nhiên có thể làm nhiều cao thủ Nhất phẩm trở thành tử sĩ như vậy, không biết đã phải tiêu tốn bao nhiêu tài nguyên mới được.

"Theo sông Lan Thương, có thể đi vào sông Quảng Lăng, mà cứ đi mãi trên sông Quảng Lăng, quả thật có thể đến được đế kinh"

"Tiểu công tử tính toán đi đế kinh trước sao?"

Ảnh Cửu mở miệng.

La Hồng gật gật đầu, nếu hắn đã định kiếm một đợt danh vọng tội ác khổng lồ, tự nhiên phải làm ra hành vi phù hợp.

Đổ hết đồng đầu người của các cao thủ Sở gia cùng tông môn giang hồ trên Thanh Long Nha xuống trước cửa thành Thiên An, tất nhiên có thể làm thanh danh của La Hồng còn tà hơn cả đệ nhất tà tu trong thiên hạ!

Danh hào La Nhân Đồ này, sợ là phải trực tiếp xé xuống từ trên người lão cha của hắn, khoác lên trên người La Hồng này.

Danh hào của La Nhân Đồ rất tốt, La Hồng cảm thấy ít nhất có thể mang đến vô số tội ác cho hắn.

Ảnh Cửu do dự một chút, nói: "Vốn dĩ, chúng ta tính sau khi hộ tống tiểu công tử trở về huyện An Bình thì lập tức đi về đế kinh....."

"Nhưng mà, nếu tiểu công tử muốn đi đế kinh trước, vậy thuộc hạ cũng không che giấu nữa."

La Hồng nghe vậy, không khỏi tập trung nhìn lại.

Mà bên cạnh, La Thất Gia và các Chủ tướng Hắc kỵ của La gia là Triệu Tinh Hà, Hồ Bắc Hà, Đại Chu, Tiểu Chu cũng đã đi tới, họ có vài phần tò mò đối với lời nói của Ảnh Cửu.

"Vương gia đặt địa điểm tổ chức đại thọ ở huyện An Bình, mà cũng đã tới ngày, hôm nay là thời điểm Vương gia đã chọn để ra khỏi thành Thiên An....."

"Nhưng mà, lần này ra khỏi thành Thiên An, sợ là cũng không an toàn"

"Sẽ là một hồi khổ chiến, cho nên....."

Ảnh Cửu hết sức do dự, những vẫn mở miệng nói ra.

Lần này, Trần Bắc vương gần như đã phá một nửa ảnh vệ đi đến đây bảo vệ La Hồng, cho nên, lần ra khỏi thành Thiên An này nhất định sẽ cực kỳ nguy hiểm, thậm chí có thể nói là cử tử nhất sinh.

Bởi vì, trụ khí số xuất hiện, biến cố này quá đột ngột, có thể nói là nằm ngoài dự đoán của cả Hạ gia và La gia.

Vốn dĩ, có lẽ Trần Bắc vương ra khỏi Hoàng thành sẽ khó khăn một ít, nhưng mà, đại thể vẫn là hữu kinh vô hiểm.

Nhưng trụ khí số xuất hiện, rất có thể sẽ khiến cho Hạ gia hoàn toàn trở mặt, cho nên Trần Bắc vương ra khỏi thành đã không còn là việc dễ dàng nữa.

La Thất Gia nghe vậy, đôi mắt lập tức đanh lại.

"Bọn chúng dám?!"

"Đó chính là Trần Bắc vương!"

La Thất Gia hít sâu một hơi, từ lúc ông thức tỉnh đến bây giờ, ông đã khắc sâu hiểu được tình cảnh của La gia.

Hạ gia nhằm vào La gia như thế, rốt cuộc là vì sao?

La Thất Gia nhắm đôi mắt lại, quanh thân có khí huyết cuộn cuộn, bốc hơi hoá khí từng hạt từng hạt mưa rơi xuống từ vòm trời chung quanh mình, khiến cho quanh thân ông vây kín một tầng sương mù thật dày, giống như chân tiên.

Bỗng dưng, La Thất Gia mở mắt ra, sát khí tựa như lời đình cắt qua vòm trời.

Ông như nghĩ tới cái gì.....

Chẳng lẽ là, bởi vì..... Đại ca?

Chương 511: Đế kinh có tiếng chuông vang, ba nguyện vọng trần

thế (2)

La Thất Gia không nói ra những lời này, chẳng qua ông chỉ suy đoán, ngọn nguồn của trụ khí số trên người ông làm ông điên khùng tận mười lăm năm, kỳ thật cũng xuất phát từ đại ca La Hồng Trần.

Trên Thanh Long Nha bỗng yên tĩnh lại.

Mà La Thất Gia mang khuôn mặt âm trầm, đi tới đuôi thuyền.

Trần Bắc vương là cha của ông, hiện giờ, cha ông gặp nạn, sau hơn mười lăm năm điên khùng, hiện giờ mới thức tỉnh được, chẳng lẽ lại phải cách biệt âm dương?

Trong lòng ông có một luồng lửa giận đang đè nén, như là hoả lò Thái Thượng đang không ngừng thiêu đốt.

Ngay sau đó, La Thất Gia mở hai tay ra.

Khí huyết trên người bùng nổ giống như hoả lò đã bị mất đi vách chắn.

Phanh!!!

Nước sông Lan Thương bị xé rách trong nháy mắt, nổ tung thành muôn ngàn mảnh.

Ở phía đuôi của Thanh Long Nha, nước sông nổ tung thành một xoáy nước thật lớn đường kính đạt tới năm mươi trượng, sức đẩy khổng lồ bùng nổ, thúc đẩy Thanh Long Nha lao nhanh vun vút giống như một con Thanh Long dữ tợn đang di chuyển trên dòng sông.

Oanh!

Sông Lan Thương phảng phất bị chia thành hai nửa, để lại một vệt lăn cuồn cuộn con sóng trắng trên mặt sông, vô số con sóng đang xô bờ.

Thanh Long Nha bùng nổ cực nhanh, dưới sự trùng kích khí huyết của La Thất Gia, nó như trang bị một máy gia tốc, mang theo tiếng rống giận khủng bố, xé rách màn mưa to đầy trời, lướt nhanh trên sông Lan Thương như một tia chớp!

Cơn mưa to đổ xuống Đế kinh đã thật lâu.

Tí tách tí tách, như rèm châu che kín toàn bộ vòm trời, làm thiên địa cũng bị bịt kín một tầng xám trắng.

Trần Bắc vương rút đi một thân vương bào đẹp đẽ quý giá, ông mặc một bộ y phục thuần màu xám trắng, thất lưng thẳng thớm, như một vị lão giả

đã lớn tuổi sắp ra khỏi cửa đi xa, đóng đại môn màu son của vương phủ lại, thuận tiện cũng cài khóa.

La Phủ, tấm biển phía trên phủ đệ có khắc hai chữ bút phong từ đậm tới nhạt, nhìn như tầm thường, nhưng nếu như kiên trì tìm tòi, sẽ cảm giác có khí tức sát đồ ập đến trước mặt.

Trần Bắc vương, lấy sát phạt để được phong vương.

Chữ trên tấm biển, cũng là do đích thân một võ phu như ông tự viết nên. Dù rằng nó không có tự thể (1) thần dị như những đại gia thư pháp kia, nhưng mà, luồng sát khí se lạnh mà nó ẩn chứa lại là thứ độc đáo nhất.

(1) Tự thể: thể chữ.

Trần Bắc vương nhìn hai chữ trên tấm biển kia, cười cười.

Phía sau ông, một ảnh vệ lặng yên xuất hiện, mặt đeo mặt nạ màu đen, không thấy rõ được khuôn mặt, hẳn ta thay ông bung dù giấy ra.

Bên ngoài vương phủ, một cỗ xe ngựa an tĩnh dừng lại, con ngựa bờm đen kéo xe, chẳng qua, mưa to đã xối ướt nhèm cái bờm đen của con ngựa sát vào người, nhìn y như da thật.

"Ảnh Nhất, đi thôi"

Trần Bắc vương nói.

Ông nhìn thoáng qua hướng hoàng cung tràn ngập áp lực làm người ta hít thở không thông.

Ông nên chờ lão bằng hữu một chút, đưa người nọ đi đoạn đường cuối cùng.

Nhưng mà, mưa to giàn giụa, trời không đợi ai.

Cũng đợi không được.

Ảnh vệ cầm ô, hộ tống Trần Bắc vương vào xe ngựa, xe ngựa buông rèm xuống, ngăn cách thiên và địa.

Ảnh vệ này gấp dù giấy lại, bánh xe ngựa bắt đầu chuyển động, nghiền qua mặt đường ướt nhèm do mưa to của thành Thiên An, chậm rãi chạy hướng ra bên ngoài cửa thành.

Mà trong nháy mắt Trần Bắc vương bước vào xe ngựa, toàn bộ quyền quý của thành Thiên An đều biết được tin tức này.

Dù rằng bọn họ đang chờ tin tức về việc Trương thủ phụ bước vào Thiên Cực cung, nhưng mà, đám thái giám đến Thiên Cực cung dò thám kia đến giờ vẫn chưa truyền tin tức ra, nhưng bọn họ lại thu được tin của Trần Bắc vương.

Phía trên vòm trời, chính khí Trường Hà mệnh mệnh cuộn cuộn kia còn đang dâng trào, làm đêm của thành Thiên An cũng bị chiếu sáng.

Xe ngựa từ từ di chuyển trên tuyến đường chính của thành Thiên An, nước mưa làm ngập mặt đường nền đá xanh lên cao hai thước, trong lúc bánh xe chuyển động, nó bắn toé ra bọt nước.

Phòng ốc mái hiên hai bên thành Thiên An, những chuỗi mưa như ngọc nối lại với nhau, không ngừng tuôn rơi xuống.

Lại thường có hắc ảnh lao nhanh di chuyển dưới những râu chuỗi bọt kia.

Đông Cực Cung.

Thái Tử đứng lặng trên hành lang dài, phòng trong đã xông hương thoang thoảng, mà ngoài phòng, mưa to giàn giụa.

Y chấp hai tay sau lưng, mái tóc xõa xuống thân mình.

Y vươn tay, đuổi vào cơn mưa to đầy trời, tức khắc vô số hạt mưa đánh vào tay của y, tằm ướt tay áo y.

"Cái nhà giam thành Thiên An này, chung quy là đánh không thủng được, vốn đã không thú vị, nay thiếu Trần Bắc vương, vậy chẳng phải càng nhàm chán tẻ nhạt hay sao?"

"Cho nên, ở lại bên bồn cung đi"

Thái tử nỉ non nói.

Ngay sau đó, bàn tay bị nước mưa xối trắng bệch của y đột nhiên nắm chặt một cái, nước mưa tức khắc nổ tung thành một mớ bọt nước.

Chung quanh, từng luồng lại từng luồng ý chí tác động lên sức mạnh tinh thần, như buông ra sợi dây thừng căng chặt.

Có khí tức cường giả bay nhanh đi xa.

Thích thích thích!

Từng đôi lại từng đôi ửng vân văn hung hăng giẫm đạp mặt đất, hất cho nước mưa đầy đất vẩy lên cao vài thước, nước mưa hóa thành sợi tơ, không ngừng chảy xuôi xuống từ giáp trụ màu bạc lạnh như băng.

Ngự lâm quân ngân giáp chỉnh tề thành lao nhanh vun vút từ cánh cửa mở toang của Hoàng thành, họ giăng xé mặt đất, dưới ánh nhìn chăm chú của các quan to hiền quý trong đế kinh, họ vắt ngang qua phố dài, cứ như ngân hà trong đêm đen.

Rất nhiều quyền quý cảm thấy trầm trọng, đêm hôm nay, mưa to không ngừng, máu chảy không nghỉ.

Đã định trước là một đêm đổ máu.

Chương 512: Đế kinh có tiếng chuông vang, ba nguyện vọng trần

thế (3)

Trước Thiên Cực cung, không khí cứ như một vũng bùn, đặc sệt làm người ta không cách nào hô hấp.

Hồ nữ Huyền Ngọc phi cũng không thể dùng sức của mình áp chế nó đi được, khiến cho mưa to tưới ướt người của ả, làm quần áo dính sát vào thân thể mềm mại là lướt hấp dẫn của ả.

Ả ta nhìn chăm chăm vào Thiên Cực cung, cứ nhìn chăm chăm mãi.

Khí tức trong Thiên Cực cung tù đọng xuống, chính khí Trường Hà phía trên đầu cũng biến mất.

Nó chẳng còn bất cứ động tĩnh gì, mà khôi phục sự tĩnh mịch trước sau như một.

Cũng không ai biết trong Thiên Cực cung rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Mà ngoài Thiên Cực cung, mưa to vẫn không ngừng rơi, phát ra tiếng rống giận vang vọng toàn bộ mỗi một góc trong thiên địa.

Cầm vệ của thiên tử được giáp trụ kim sắc bao trùm, mặt không biểu cảm, họ đều một tay cầm đao, một tay cầm khiên, gắt gao nhìn chăm chăm vào Thiên Cực cung.

Đang chờ đợi lão nhân dám can đảm mạo phạm thiên tử kia từ trong đó đi ra.

Không biết đã qua bao lâu, có thể là một chớp mắt, hoặc có thể là mấy canh giờ.

Cơn mưa to vẫn không có bất cứ dấu hiệu nào vơi đi.

Mà cửa của Thiên Cực cung đã từ từ bị đẩy ra.

Một bóng người gầy ốm, lưng lay từ trong đó mà bước ra.

Keng keng keng!

Ánh mắt của những cầm vệ thiên tử lập tức tập trung lại, đao trong tay đánh lên tấm khiên, tức khắc phát ra tiếng nổ vang rung trời, giống như sấm sét cuộn cuộn, khí thế như núi sông dâng trào, như muốn tách rời cả nước mưa.

Mà đối mặt với uy thế đang đổ ập tới trước mặt, lão nhân y phục trắng ngần đi ra từ trong Thiên Cực cung lại không có bất cứ phản ứng gì.

Ông bước từng bước một, thong thả bước đi.

Y phục trắng ngần trên người ông đang tung bay, gương mặt ông không hề có chút huyết sắc.

Nhưng mà, ông đang cười, ông đang nở nụ cười không hề có chút hối hận.

Trương thủ phụ ngửa đầu nhìn mưa to đầy trời, máu cả người ông đều đã khô cạn, không chảy ra được một giọt máu nào, ông bước từng bước một đi ra khỏi Thiên Cực cung, khỏi cung điện phẳng phất như phủ đầy bụi bặm trên con sông dài năm tháng.

Ông bước ra một bước, mà mây đen phía trên đỉnh đầu ông lại ngừng rơi.

Cứ như đầy trời mây đen nghìn nghịt, chỉ có trên đỉnh đầu ông là một mảnh xanh thẳm, nơi ông đi qua đều là tịnh thổ.

Mưa, vì ông mà không rơi.

Huyền Ngọc phi có chút sợ hãi nhìn cảnh tượng này, Trương Hoài Nghĩa lấy thân thể phạm nhân mà khiêu khích nam nhân kia, cư nhiên còn sống đi ra sao?

Không có khả năng.....

Không có người nào thấy được cảnh đó mà còn có thể tồn tại!

Nam nhân kia sẽ không để ông ta sống!

"Giết hắn! Mau giết hắn!"

Thân thể mềm mại của Huyền Ngọc phi run lên nhẹ nhẹ, nước mưa đập lên trên da thịt trong suốt của ả, bắn lên một lớp hơi nước mênh mông, càng thêm quyến rũ, càng thêm mê người.

Nhưng mà, phần quyến rũ cùng mê người này lại không ai thương thức.

Cấm vệ của thiên tử đều mắt nhìn thẳng, nhìn chăm chăm vào lão nhân đi qua nơi đâu cũng là tịnh thổ.

Lão nhân đối mặt với khí thế khủng bố của cấm vệ của thiên tử, lại chỉ hờ hững mà cười.

Ông liếc nhìn Huyền Ngọc phi một cái, trong ánh mắt đã không có quá nhiều cảm xúc, đối với người nữ nhân đang run run cả người này, ông bỗng nhiên không còn quá nhiều phần nộ, mà còn có thêm mấy phần đồng tình.

Cả người Huyền Ngọc phi run rẩy, ả cảm nhận được sự đồng tình trong đôi mắt Trương Hoài Nghĩa.

Vì có gì mà ả ta lại cần người khác phải đồng tình?

À là Huyền Ngọc phi, là nữ nhân của Hạ Hoàng, ả vô cùng tôn Huyền Ngọc phi nhìn Trương Hoài Nghĩa, đột nhiên lại rơi lệ đầy mặt, ngã ngổ trong cơn mưa to, bật tiếng gào khóc.

A chỉ là một công cụ, cho dù ả có ý trung nhân ở Kim Trướng Vương Đình, nhưng mà Vương vẫn coi ả như công cụ liên hôn, gả tới Đại Hạ, trở thành Vương phi của Ninh Vương, mà ả vẫn là một thứ công cụ, bị Ninh Vương coi như công cụ, đưa vào hoàng cung, mà vào hoàng cung..... ả vẫn là một công cụ.

Ả không thoát được vận mệnh công cụ của mình, bởi vì thể chất của ả.
Trương Hoài Nghĩa đi xuống thềm son bạch ngọc.

Đám cấm vệ của thiên tử, sôi nổi nhường ra một con đường cho ông, tổ y nho sam trên người ông đang tung bay, không dính một giọt nước.

Trong ánh mắt của các cấm vệ của thiên tử, ông đi ra khỏi Thiên Cực cung, quay đầu trước cửa thành, nhìn thoáng qua Thiên Cực cung sâu thẳm, cười cười.

"Bệ hạ, ngài cũng già rồi."

"Trẫm, chưa bao giờ già."

Đây là giao lưu giữa ông và Hạ Hoàng khi mặt đối mặt.

Ít nhất, việc mà ông làm, cũng đã chứng minh một vài thứ trước mặt Hạ Hoàng, làm Hạ Hoàng hiểu được, có đôi khi sức mạnh cũng không đại diện cho cái gì.

Ông lấy thân thể phạm nhân, mà vẫn có thể xé mở tấm màn che của Hạ Hoàng.

Còn về phần một số việc ông nhìn thấy được.

Ông không cách nào nói, không cách nào truyền, chỉ có thể phán đoán đúng và sai trong lòng.

Ngoài Thiên Cực cung.

Có rất nhiều tâm mắt quyền quý đang nhìn chăm chăm, bọn họ muốn biết kết quả cuối cùng khi Trương thủ phụ cầu kiến Hạ Hoàng.

Mà kết quả này quyết định thái độ của bọn họ đối với La gia, cùng với thái độ sau này với La gia.

Cứ việc, rất nhiều người trong bọn họ đều đã biết kết quả, nhưng mà, vẫn muốn chính mắt nhìn một lần.

Ninh Vương cầm ô, đứng lặng trên tuyến đường chính của Thiên Cực cung, vị hoàng tử đã thật lâu không ra phủ, thích yên lặng, an tĩnh này đứng nhìn Thiên Cực Môn đang mở ra.

Ông ta chứng kiến rất nhiều, thấy được Trương thủ phụ mỗi bước toàn tình thổ đi ra khỏi Thiên Cực Môn, cũng thấy được Huyền Ngọc phi gào khóc, còn có những cấm vệ của thiên tử như những máy móc vĩnh viễn không ngừng nghỉ kia.

Thiên Cực Môn khép lại.

Chỉ còn lại một mảnh xanh thắm trên đỉnh đầu, trong vùng mây đen bao trùm núi sông vạn dặm, trông có vẻ bất mắt vạn phần.

Ninh Vương nhìn Trương thủ phụ, mặt không có biểu cảm.

Trương thủ phụ lại cười cười với ông ta, sau đó, Trương thủ phụ như đã đi không nổi nữa.

Khoanh chân ngồi xuống, ngồi trên mặt đất, như có một ánh hào quang buông xuống từ trên mây đen, chiếu rọi xiêm y trắng ngần của Trương thủ phụ.

Lão nhân ngửa đầu, nhìn muôn vàn hạt mưa rơi xuống từ tầng mây đen mênh mông.

Ông thở dài.

Chung quy ông vẫn không thể làm được cái gì.

Nhưng mà ít nhất, khi ông xé rách quầng sáng kia, đã thấy được trên gương mặt gấp nếp bất kinh của Hạ Hoàng hiện ra một tia kinh ngạc.

Như vậy là đủ rồi.

Hy vọng bệ hạ có thể chuyển ý, đối xử tử tế với con dân thiên hạ.

Mà ánh mắt của Trương thủ phụ nhìn quét qua nhân gian, cười nói:

"Nguyện trần thế có thể được thái bình thịnh thế, không bệnh không tai, hàng đêm sinh ca."

"Nguyện người trung nghĩa chốn trần thế có thể được đối đãi thiện lương"

"Nguyện, mỗi người trong trần thế đều được hạnh phúc."

Lời nói vút dứt.

Ông ngồi trước Thiên Cực Môn, rũ đầu xuống.

Bầu trời xanh thắm biến mất, bị mây đen dày đặc thay thế được, giống như một mảnh tịnh thổ cuối cùng bị cắn nuốt, mưa to nổ vang rơi xuống, cọ rửa thân hình gầy guộc mà mất đi khí cơ sinh mệnh của lão nhân.

Thịch thịch thịch.....

Trên gác chuông của Tư Thiên Viện thành Thiên An, tiếng chuông từ từ vang lên, phảng phất như mở ra biên cách của một thời đại, áp xuống tiếng mưa to vang dội.

Trong thành.

Quyền quý, bá tánh, vương hầu.....

Đứng lặng trong cơn mưa.

Lặng im không nói gì.

Chương 513: Một ngậm nước bọt, một tiếng cười nhạo (1)

Trương thủ phụ đã chết.

Cơn mưa to trở nên càng hung mãnh, cứ như đang kêu khóc, đang cất tiếng kêu gọi bi thiết vì Trương thủ phụ đã rời khỏi trần thế.

Trước khi Trương thủ phụ chết, ông đã phát ra ba nguyện vọng với thiên địa, giống như tiếng chuông lớn vang vọng đại địa trần thế, làm tâm thần con người chấn động.

Quyền quý, bá tánh, vương hầu trong Đế kinh nghe được những lời đó, nội tâm đều kiềm không nổi mà chấn động.

Giống như thánh nhân ly dương thời thế, làm bách hoa điêu tàn, bách thảo rên rỉ.

Trong thiên địa có mưa to tầm tã, cứ như thiên địa đang than khóc vì chuyện này.

Ninh Vương chống dù giấy, bước lên phiến đá xanh làm bắn lên tia nước, làm sũng nước vạt áo của ông ta, ông ta nhìn thi thể của Trương Hoài Nghĩa trong cơn mưa to, khuôn mặt không có quá nhiều cảm xúc.

"Người thấy được sao?"

"Người hẳn đã thấy được, nhưng người vẫn mang theo bí mật của Hạ Hoàng, rời khỏi trần thế"

Ninh Vương hít sâu một hơi, mũi miệng đều là hơi nước sắc mũi lạnh như băng.

Trương Hoài Nghĩa chắc chắn đã biết được bí mật của Hạ Hoàng.

Ninh Vương rất tò mò bí mật của Hạ Hoàng rốt cuộc là cái gì, ông ta đoán không được, cũng không dám đoán.

Nam nhân kia, quá cường đại.

Trong tay Ninh Vương đang cầm một chuỗi Phật châu, nhẹ nhàng di chuyển.

Nam nhân kia muốn ông ta cưới Hồ nữ, ông ta không dám cự tuyệt.

Nam nhân kia muốn mang vương phi của ông ta đi, ông ta cũng không dám cự tuyệt.

Nam nhân kia đập nát nhiệt huyết nam nhi của ông ta.

Cả đời ông ta giống như một con rối, tùy ý để Hạ Hoàng đùa nghịch, ông ta không tránh thoát được, cũng không chạy thoát được, đây là vận

mệnh của một hoàng tử như ông ta.

Ông ta xoay người, bước trên tuyến đường chính nước mưa vung vẩy, rời khỏi Thiên Cực cung, ông ta biết, đêm hôm nay, cái chết của Trương Hoài chỉ là bắt đầu.

Mà toàn bộ phố dài vẫn yên tĩnh như thường.

Mọi người im lặng nhìn thi thể của Trương Hoài Nghĩa phía trên phố dài.

Vị lão thủ phụ đức cao vọng trọng này, hiện giờ lại mất đi khí tức sinh mệnh, thi thể bị nước mưa tưới ướt nhèm, càng thêm lạnh như băng.

Mà lão thủ phụ chết là sau khi từ ra khỏi Thiên Cực Cung, mọi người không biết Hạ Hoàng rốt cuộc có ý gì.

Cho nên, cũng không có ai dám đi ra tiến đến nhặt xác cho Trương Hoài Nghĩa.

Nước mưa tuôn rơi, lại là làm trái tim của rất nhiều quyền quý, bá tánh, càng thêm lạnh lẽo cô quạnh.

Bỗng nhiên.

Có một tên ăn mày nhỏ quần áo tả tơi đang chạy nhanh ra từ một bên đường phố.

Nó đã từng nhận ân huệ của lão thủ phụ, nó đã từng suýt đói chết, nhận được một bát cơm ân tình của lão thủ phụ, mà hiện giờ, lão thủ phụ ngã xuống trên con phố này, nó không đành lòng để thi thể của lão thủ phụ bị nước mưa xối ướt đầm.

Nó biết lão thủ phụ là người tốt, một người hòa ái như vậy, sau khi chết há có thể chịu tra tấn như thế.

Tiểu khát cái thất tha thất thểu đi tới từ trong cơn mưa to, cởi ra quần áo cũ nát trên người, để lộ ra thân hình gầy trơ xương, căng quần áo ra, che mưa cho thi thể của lão thủ phụ.

Trong mơ hồ, tiểu khát cái phảng phất như thấy được lão thủ phụ cười cười với nó vậy.

Mà các quyền quý, bá tánh, chung quanh có lẽ cũng bị hành động của tiểu khát cái làm ảnh hưởng, lập tức bưng tỉnh.

Rất nhiều bá tánh đã từng nhận ân huệ của lão thủ phụ bỗng gào khóc, bọn họ đều từng được lão thủ phụ trợ giúp, được nhận sự chính nghĩa từ ông.

Bọn họ không ngờ là, tại sao đang êm đẹp mà lão thủ phụ lại chết.

Thậm chí có một đại mù ngoài chợ còn nhớ hôm qua Trương thủ phụ còn điều giải một lần phân tranh cho bà ta.

Các bá tánh gào khóc, các quan viên quyền quý tay chân lạnh lẽo, còn các vương hầu mang nét mặt phức tạp, trong màn mưa liên tục kéo dài mấy ngày, chúng chồng chéo đang xen thành một bộ bức họa chạm đến được tâm linh.

Bỗng dưng.

Màn mưa trong thiên địa bị phá vỡ.

Lão thái giám Cao Ly Sĩ đi ra từ trong Thiên Cực Cung, vẻ mặt cực kỳ phức tạp.

Tuy lão là đại thái giám bên người Hạ Hoàng, nhưng mà, lão cũng là người thượng thức và kính nể Trương thủ phụ, đây là một phạm nhân thật sự đáng để kính nể.

Cao Ly Sĩ hạ xuống, thân là một vị Lục Địa Tiên, thực lực của lão sớm đã đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa.

Thiên địa dị tượng đều thay đổi chỉ trong một suy nghĩ của lão.

Lão tính thay lão thủ phụ nhất xác, ít nhất để lại một kết cục tốt đẹp cho vị lão nhân đáng giá kính nể này.

Nhưng mà.

Ngay vào thời điểm Cao Ly Sĩ tính toán thay lão thủ phụ nhất xác.

Cơn mưa to trong thiên địa, bỗng nhiên ngừng lại.

Những hạt mưa lạnh như băng lại hóa thành một loạt những cánh hoa đào tung bay.

Đào hoa kiêu diễm, thậm chí tản ra hương thơm kéo dài.

Không biết khi nào mà phía sau Trương thủ phụ lại sinh ra một cây hoa đào.

"Thiên địa có chính khí, tạp nhiên phú lưu hình"

"Trương thủ phụ một thân chính khí lẫn nhiên, hai bàn tay trắng, đúng là mẫu mực của nho môn ta, lúc Tu Viễn đọc sách đã nhận được ân dạy dỗ của Trương thủ phụ, cũng coi như một nửa "Đại nho sĩ như thế này, sau khi chết tự nhiên được an táng ở Học Hải"

Tiếng nói ôn nhu phiêu đảng trong thiên địa, ngay sau đó, cây hoa đào đột ngột mọc lên từ mặt đất, một mảnh cánh hoa đào nâng thi thể của Trương thủ phụ lên, lập tức muốn phá không mà đi.

Mà các bá tánh trên phố dài sớm đã xem đến ngây người.

Một đám sôi nổi quỳ sát xuống trong cơn mưa to.

Trong miệng liên tục kêu to những lời nói "Thần tiên hiển linh", "Thần tiên phù hộ"

Mà tiêu khất cái cõi xiêm y, thay lão thủ phụ che mưa kia cũng quỳ trên mặt đất, hưng phấn vui vẻ không ngừng dập đầu.

Cao Ly Sĩ vươn tay, trên gương mặt tuổi già sức yếu, nếp nhăn chồng chất.

Lão híp híp mắt, suy nghĩ, sau đó vẫn bỏ tay xuống.

Trương Hoài Nghĩa, lòng mang đại nghĩa, quả thật giống như lời Lý Tu Viễn nói, có tư cách đến an táng trong Học Hải.

Chương 514: Một ngụm nước bọt, một tiếng cười nhạo (2)

Huyện An Bình.

Đông Sơn, Tắc Hạ Học Cung.

Thư sơn có một con đường.

Giữa sườn núi, Lý Tu Viễn ngồi xếp bằng dưới một gốc cây hoa đào cành lá tốt tươi.

Trước người y có sách thánh hiền đang nổi lơ lửng, đó là một quyển sách thánh hiền màu vàng kim, tản ra ánh sáng nhạt, Lý Tu Viễn vén tay áo, nâng bút, viết vào trong sách, trên người y có hạo nhiên chính khí xông thẳng tận trời.

La Tiểu Tiểu ngoan ngoãn ngồi ở một bên, hai chân dè ở dưới thân, mông dè lên bàn chân, đôi tay đặt ngang lên trên hai đầu gối, cả ngày hôm nay, nàng không chơi đùa với Lý Tu Viễn, bởi vì nàng cảm nhận được, Lý Tu Viễn đang làm một chuyện rất là nghiêm túc.

Trong tiêu lâu Xuân Phong.

Phu tử lại ngồi trở lại ghế bập bênh một lần nữa.

Ghế bập bênh vang vọng tiếng kéo kẹt kẹt không ngừng, làm phu tử không khỏi cảm khái thở dài một hơi.

Trương Hoài Nghĩa, đại nho đương thời, nho giả chân chính, cũng không phải một người tu hành, nhưng lại có một loại tinh thần vì thiên địa lập tâm, vì nhân dân lập mệnh.

"Phàm nhân cũng có thể bộc phát ra sức mạnh kinh thế to lớn, chỉ cần tâm lực đầy đủ, cũng khiến cho tiên thần tránh lui"

Phu tử nỉ non.

Ông rót chén trà ở trên khay trà, cười cười.

Lại thấy, phía bên kia khay trà của ông, thân hình nửa trong suốt già nua của Trương thủ phụ hiện lên, cũng cười cười hướng về phía phu tử.

Trương thủ phụ nâng trà lên, phu tử cũng nâng chén trà.

Che tay áo mà uống.

Đông —— Thanh âm du dương của chuông Thánh nhân vang vọng lên.

Sau khi Trương thủ phụ uống cạn nước trà, ông đứng lên, tiêu sái xoay người, đi về hướng một mảnh xoáy nước hiện ra ánh quang minh phía trên

Học Cung, phía sau quang minh là biên rộng mênh mông vô tận lập loè kim quang.

Đó là Học Hải.

Bể học vô bờ.

Trương thủ phụ bước lên một con thuyền lá, lung lay, ẩn vào trong đó.

Đào Hoa Quan được hình thành từ cánh hoa đào bay qua thành trên không Thiên An, lướt qua đại giang đại hà.

Trên sông Quảng Lăng.

Thanh Long Nha đang dùng tốc độ cực nhanh rống giận lao về phía trước, bỗng dừng, động tác của La Thất Gia cứng lại, khí huyết khủng bố mà sôi trào thoáng ngừng lại, nước sông nhấc lên sóng gió ngập trời.

Ông ấy ngửa đầu, nhìn Đào Hoa Quan chìm nổi trong chính khí Trường Hà, nao nao.

La Hồng đứng lặng trên boong tàu của Thanh Long Nha, Tiểu Đậu Hoa ôm kiếm, đột nhiên ngẩng đầu, nhìn Đào Hoa Quan kia, trong lòng cũng đã rõ vì sao nàng lại bị thương.

"Là Trương thủ phụ....."

Tiểu Đậu Hoa nói.

Là Trương thủ phụ cứu nàng khỏi dầu sôi lửa bỏng.

La Hồng cũng đã nhận thức được, thì ra Tiểu Đậu Hoa bị thương là vì vị lão nhân này.

Trương thủ phụ, người hấn vẫn luôn chỉ nghe kỳ danh, chưa gặp được mặt.

Nhưng La Hồng đã gặp qua Trương Tĩnh Chi, một tri phủ thực đáng yêu.

Nhìn chính khí hạo nhiên quần quanh kia, La Hồng cảm thấy lão nhân này nhất định là một người đáng để tôn kính.

Nhưng mà đồng thời, ánh mắt của La Hồng cũng nặng nề đi.

Trương thủ phụ đã chết, vậy chứng minh..... Có lẽ thành Thiên An đã bắt đầu rối loạn.

La Thất Gia cũng nghĩ tới điều này, ngay sau đó, khí huyết bùng nổ, lại đột nhiên nổ tung lao vút đi như một máy phóng tên lửa.

Sông Quảng Lăng lại dâng lên con nước lớn cao mười trượng, cuộn cuộn không ngừng.

Thành Thiên An, mưa to như trút nước.

Tiếng vó ngựa như sấm rền, đan xen nổ vang, dẫm đạp lên mặt đất, bắn ra bọt nước ba bốn thước.

Sau đó bọt nước bắn ra lại bị bánh xe nghiền nát, xé rách phá thành mảnh nhỏ.

Xe ngựa của Trần Bắc vương từ từ mà đi trên tuyến đường chính.

Đang bước chậm về hướng cửa thành thành Thiên An.

Tấm vải màn trên cửa sổ xe ngựa bị xốc lên, mưa to đánh vào trên đó, bắn ra hơi nước mờ mịt.

Trần Bắc vương dùng ánh mắt thâm thúy nhìn ra từ bên trong, ông nhìn về phía vòm trời, lại thấy đến có một cây hoa đào, vô số cánh đào buông xuống, hóa thành đào quan, nâng thi thể của Trương Hoài Nghĩa bay ngang qua vòm trời.

Trần Bắc vương lập tức thở dài một hơi.

"Lão Trương, đi bình yên."

Trần Bắc vương nói một câu.

Mà thi thể của Trương thủ phụ được Học Cung lôi kéo ra khỏi đế kinh, Trần Bắc vương cũng đã hiểu được ý của Hạ Hoàng cao cao tại thượng, uy chấn thiên hạ Đại Hạ rồi.

"Không phải kiếp của La gia, mà là mệnh của La gia sao?"

"Bảo La gia nhận mệnh....."

Trần Bắc vương cười cười, buông tấm màn che xuống.

Xe ngựa chọt lao nhanh hơn, xé rách màn mưa trên tuyến đường chính, như hai con rắn trắng đang lay động bò theo sau xe ngựa.

Hồ hô hô!

Trong thiên địa, hắc ảnh vận vẹo hiện lên.

Từng tên lại từng tên ảnh vệ xuất hiện trong màn mưa, tổng cộng là sáu người, thủ vệ ở chung quanh xe ngựa.

Trong lúc bọn họ lao đi, lại không bắn ra chút nước mưa nào.

Cứ như đã giao hòa với thiên địa vậy.

Mà phía trên tuyến đường chính, ở hướng hoàng cung, cấm vệ quân được giáp trụ màu bạc bao trùm giống như nước lũ thời quét đến, đi theo phía sau xe ngựa từ rất xa.

Cầm đầu là một nam tử tuấn vĩ trong tay sau lưng đều cầm từng cây từng cây ngân thương, thân hình cao ngất.

Trong đôi mắt tràn đầy ánh sắc nhọn.

Hắn ta là Lôi Thành, thống lĩnh của cấm vệ quân, là huynh đệ ruột thịt của Lôi Bình.

Lôi Bình đứng thứ chín Thiên bảng, mà Lôi Thành hắn ta lại đứng thứ tư Thiên bảng.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao hấn ta phụ trách trấn thủ thành Thiên An, thông ngự cấm vệ quân, mà Lôi Bình thì đi ra Hoàng thành, phụng lệnh Thái Tử, cùng rất nhiều cao thủ giang hồ bao vây tiểu trừ La Hồng và La Tiểu Bắc.

Chương 515: Một ngục nước bọt, một tiếng cười nhạo (3)

Bọn họ chung một nguồn gốc, trong lòng có một loại liên hệ ràng buộc vô hình, mà hiện giờ, sự ràng buộc này đã bị chặt đứt.

Lôi Thành biết, thân đệ đệ của hắn ta - Lôi Bình, cao thủ đứng hàng thứ chín Thiên bảng đã chết.

Lôi Bình đi vây sát La Hồng và La Tiểu Bắc, lại mất mạng, vậy kẻ giết Lôi Bình chính là La Hồng hoặc là La Tiểu Bắc, đều là người của La gia.

Hắn ta từng ước định với Lôi Bình cùng bước vào Lục Địa Tiên, nhưng mà, hiện giờ, đệ đệ đã chết.

Ánh mắt của Lôi Thành phảng phất như phụt ra ánh sáng bạc, phía sau, mấy ngàn cấm vệ quân ngân giáp đi theo hắn ta, không ngừng truy đuổi xe ngựa.

Bọn họ đi theo từ đằng xa, như một đợt thủy triều, không lập tức đuổi theo xe ngựa của Trần Bắc vương, chỉ không xa không gần mà đi theo như vậy.

Đây là mệnh lệnh của Thái Tử, chờ Trần Bắc vương đến cửa thành rồi mới có thể hoàn toàn bùng nổ.

Ảnh Nhất quay đầu, nhìn vô số những cấm vệ quân giáp đang lũ lượt đi theo ở phía sau, khuôn mặt không khỏi nghiêm trang lên, đặc biệt là Lôi Thành cầm đầu kia, sát khí nồng đậm giống như muốn đánh hạ cả ngọn núi lớn xuống.

"Lôi Thành này Điên rồi hay sao?"

Ảnh Nhất hít sâu một hơi, nói.

Nếu như y nhớ rõ không nhầm, Vương gia và Lôi Thành hắn chưa từng có ân oán gì mới đúng, thậm chí..... Còn từng cùng nhau uống trà, vừa nói vừa cười.

Mà hiện giờ, Lôi Thành này lại mang sát khí lạnh thấu xương đến mức hóa thành thực chất.

Trong xe ngựa, Trần Bắc vương nhẹ nhàng ho khan một tiếng, nhàn nhạt nói: "Hắn là Lôi Bình đã chết"

"Cấm vệ quân chia ra kim giáp và ngân giáp, cách chế giáp trụ tương đồng, Lôi Bình là kim giáp, thống ngự ba ngàn cấm vệ bên trong Hoàng

thành, mà Lôi Thành là ngân giáp, quản lý sáu ngàn cấm vệ bên ngoài thành Thiên An"

"Lôi Binh bị Thái Tử Hạ Cực phái đến sông Lan Thương, vây sát La Hồng và Tiểu Bắc, mà hiện giờ Lôi Thành mang sát khí mãnh liệt như thế, rất có khả năng là cảm ứng được Lôi Binh đã tử vong."

Trần Bắc vương nói.

Ảnh Nhất lập tức giật mình.

"Thái Tử cố ý?"

Ảnh Nhất hít sâu một hơi, nói.

"Có khả năng, cũng có lẽ chỉ là trùng hợp thôi"

Trần Bắc vương không để bụng.

âm âm âm!

Xe ngựa tiếp tục chạy băng băng, mưa to càng thêm dồn dập, mỗi một giọt mưa đánh lên trên đỉnh xe ngựa, đều đánh ra tiếng gầm rú vang thật lớn.

Mà cửa thành nguy nga cao ngất, phẳng phất như tương liên với thiên địa đằng xa xa, cũng dần dần hiện lên trước mắt.

Phía trên thành lâu, đại tướng thủ thành cũng khoác giáp trụ nghiêm nghị mà đứng lặng, ông ta trầm mình trong cơn mưa to, bàn tay đặt lên trên vác đao bên hông, đứng đó mà nhìn chăm chăm chiếc xe ngựa xé rách màn mưa đang lao vút đến trên tuyến đường chính.

Phía trên tường thành, từng tên lại từng tên lính canh gác thành lâu đang nhìn chăm chăm xe ngựa.

Bọn họ cũng biết bên trong xe ngựa là ai đang ngồi.

Là Trần Bắc vương La Cuồng, người đã từng làm kinh sợ trăm vạn người Hồ chốn Bắc.

Hiện giờ vị lão Vương gia này muốn ra khỏi thành..... Mà vừa ra khỏi thành, sợ là đời này cũng sẽ không trở về.

Điều này tự nhiên mang ý nghĩa không giống nhau.

Đại tướng thủ thành đột nhiên nâng tay lên, tiếng giáp trụ leng keng, rầm rầm vang lên, chói tề như một.

Sau đó, trên thành lâu, từng tên từng tên lính trông coi kéo căng cung nỏ, mũi tên lạnh như băng nhắm ngay xe ngựa từ xa xa.

Tuần mã chạy vội giẫm nát cả dòng nước mưa, bờm ngựa tung bay làm nước mưa văng tung toé.

Hí hí hí hí ~ Rất nhanh, xa phu đột nhiên lôi kéo dây cương.

Tuần mã hí vang, nâng móng trước lên cao cao, đập thật mạnh một cái về sau, giống như thiên thạch va chạm vào mặt đất, làm cho cả Hoàng thành cứ như run run theo.

"Đại thọ của Trần Bắc vương đã tới gần, muốn đi trở về huyện An Bình, tổ chức lễ mừng đại thọ bên cạnh tôn tử"

"Thỉnh Võ thống lĩnh mở cửa thành"

Tiếng nói nhàn nhạt của Ảnh Nhất vang lên cao vút, át luôn cả màn mưa.

Mà xa phu dừng xe ngựa kia, lạnh mặt từ từ rút ra một thanh Mạc đao từ trên giá xe ngựa.

Đen nhánh như mực đao, còn đen hơn cả đêm tối.

An tĩnh, thiên địa là một mảnh an tĩnh.

Chỉ còn có tiếng nước mưa nổ vang.

Trong thành Thiên An, từ lâu đèn đuốc sáng trưng, phía trên hoa lâu, các nhà quyền quý an tĩnh ngồi ngay ngắn, cầm lấy chén rượu, nhìn chăm chăm vào trận giằng co trước cửa thành.

Đây là một hồi giằng co sẽ thay đổi vận mệnh của Đại Hạ.

Trần Bắc vương chính là gia chủ hiện giờ của Hạ gia, đã từng tọa trấn Tắc Bắc, chính là chủ đạo giả tối cao của Thiết kỵ La gia.

Mà nếu ông có thể ra khỏi thành Thiên An, tất nhiên sẽ bện La gia thành một sợi dây thừng, đối kháng Hạ gia.

Võ tu của thế hệ trước, chẳng sợ đã già nua, trong máu vẫn chưa từng tích lãnh, khi bọn họ bỏ xuống khúc mắc quân cùng thân trong lòng ra, vậy thì thứ có thể chờ đến chính là sự phản kích mưa rền gió dữ.

Cứ việc, rất có khả năng trận phản kích này sẽ bị chụp nát thành mảnh nhỏ, nhưng đây cũng là tính nết của các võ tu thế hệ trước.

Khi mà điểm mâu chốt bị giẫm lên, khi mà kiên nhẫn bị hao hết, tự nhiên chỉ còn lại phản kháng.

Trên thành lâu, thống lĩnh hít sâu một hơi, nói: "Đã có lệnh của Hạ Hoàng chưa?"

"Không có lệnh của Hoàng, không được ra khỏi thành"

Võ thống lĩnh vác đao bên hông, vô cùng lạnh nhạt mà nói, nước mưa từ trên cầm chảy xuống, hóa thành sợi tơ trắng tấp.

Nơi xa.

Lôi Thành suất lĩnh sáu ngàn cấm vệ quân ngân giáp cũng đã ngừng bước chân lại.

Ở phía trên phố dài, họ đồng loạt buông tâm chần, nghỉ chân mà đứng.

"Có thích khách tập kích Thiên Cực Cung, thủ phụ đã chết, Thái Tử có lệnh, phong tỏa toàn thành, cho dù là vương hầu lương tướng, cũng không thể không có lệnh mà ra vào thành Thiên An, kê trái lệnh, trảm!"

Lôi Thành cường tráng đang đứng lặng, nói.

Thanh âm mênh mông cuộn cuộn truyền ra, quanh quẩn trước thành lâu.
Xe ngựa an tĩnh đình trệ, bị vô số nước mưa cọ rửa.

Chương 516: Một ngum nước bọt, một tiếng cười nhạo (4)

Kèo kẹt kèo kẹt.....

Phía trên thành lâu, dây cung căng thẳng, những mũi tên đen nghìn nghịt nhắm ngay vào xe ngựa, áp lực như có mây đen cô đọng làm người ta khó có thể thở dốc.

Bỗng nhiên, màn che của xe ngựa bị vén lên.

Trần Bắc vương mặc một thân tố y, chui ra từ trong xe ngựa, đứng lặng ở trên giá xe.

Ánh Nhất bỗng dung xuất hiện, bung dù giấy lên cho ông để chặn cơn mưa to.

Khuôn mặt già nua của Trần Bắc vương nhìn trên thành lâu, nhìn vào từng mũi tên màu đen treo ở trước mặt mình, ông cười cười.

"Chưa bao lâu trước, lão phu chiến thắng trở về nhập kinh, quân trông giữ trên thành lâu đều mang theo đầy nét vui mừng cùng hận hoan"

"Mà hiện giờ, trên thành lâu lại có từng mũi tên nhắm ngay vào lão phu"

"Thế đạo này, quả thật là thay đổi."

Trần Bắc vương, nói.

Trên thành lâu, Võ thống lĩnh trầm mặc, Trần Bắc vương thật sự đáng giá kính nể, nhưng mà, bọn họ cũng có quân lệnh trong người, làm việc theo quy tắc.

Bọn họ không phải binh của Trần Bắc vương, bọn họ là binh của Hạ gia.

Võ thống lĩnh suy nghĩ, sau đó vẫn mở miệng nói: "Vương gia, lui về đi"

"Tuy rằng tôn tử của ngài - La Hồng giết con ta là Võ Cử, nhưng mà, ta vẫn luôn mang lòng kính nể Vương gia, oan có đầu, nợ có chủ, Võ Cử con ta chết trong tay của La Hồng, ta sẽ tự tìm La Hồng báo thù, mà không phải làm khó xử Vương gia"

"Nếu Vương gia dựa theo quy tắc làm việc, tại hạ nhất định sẽ không ra tay."

Lời nói của Võ thống lĩnh kỳ thật mang theo vài phần bất đắc dĩ, rốt cuộc thì con của ông - Võ Cử, vốn là làm việc trong Đại Lý Tự, thiên phú

yêu nghiệt, có thể bước lên hạng mười lên trên Hoàng bảng, từ trước đến nay nó luôn là niềm tự hào của ông.

Nhưng mà, nó lại bị Trường Bình quận chúa lừa dối đi đến bí cảnh Thiên Cơ, cuối cùng chết ở trong tay La Hồng.

Trong lòng Võ thống lĩnh cũng bất đắc dĩ, ông biết, đây là Thái Tử đang ép ông gia nhập vào phe mình, lấy con của ông để buộc ông gia nhập, thậm chí, rất có khả năng chính là vì giờ khắc hiện giờ này.

Ông đã từng kính nể Trần Bắc vương nhất, nếu như Võ Cử không chết, hoặc còn chưa vào phe phái nào, có lẽ ông thật sự có khả năng không màng tất cả mà mở cửa vì Trần Bắc vương, bởi vì đây là cây trụ tinh thần võ đạo mà thời ông còn trẻ vẫn luôn theo đuổi.

Võ thống lĩnh hít sâu một hơi, trên thực tế, ông không mở cửa thành cũng là đang cứu Trần Bắc vương.

Ra khỏi thành, thật sự không có đường rút lui, hơn nữa..... nguy cơ ở ngoài thành càng đáng sợ hơn bên trong thành,.

Trần Bắc vương như đã đọc hiểu được ý của Võ thống lĩnh, ông nở nụ cười.

Ông đi xuống xe ngựa, vẫy vẫy tay, bảo Ảnh Nhất xếp cây dù giấy lại.

"Võ phụ chúng ta, chỉ là một trận mưa thôi, có gì phải sợ chứ?"

Trần Bắc vương nói.

Ông bước từng bước một, dẫm lên nước mưa, ngửa đầu nhìn những mũi tên rậm rạp, đen nghìn nghịt trên thành lâu.

Nước mưa đánh vào gương mặt ông, lại không cách nào làm trông mắt ông chớp một cái.

Nơi xa, nhìn thấy Trần Bắc vương đi xuống xe ngựa.

Lôi Thành lạnh mặt, mở miệng nói lần nữa: "Thủ phụ chết, Thái Tử có lệnh, phong tỏa toàn thành, kẻ trái lệnh, tử!"

Lần này, tiếng nói của hắn ta vận dụng kỹ xảo sóng âm, trong lúc mở miệng còn làm vỡ nát từng hạt từng hạt mưa đang rơi.

Nhưng mà, những lời này vừa dứt.

Trần Bắc vương đi xuống xe ngựa, bị trận mưa to xối ướt nhèm y phục lại đột nhiên xoay người.

Giống như một con sư tử tức giận, rít gào lên tiếng.

"Đừng có lấy chuyện của Trương thủ phụ ra nói!"

"Ngươi kêu con mẹ nó cái gì chứ?!"

"Con mẹ nó!"

"Thái Tử có lệnh? Thái Tử tính là cái rắm gì!"

"Hắn muốn cản lão tử thì bảo hắn tự mình tới đây, người lái nha lái nhái cái đĩnh gì?!"

Tiếng nói của Trấn Bắc vương như sấm sét, cuộn cuộn nổ tung trong màn mưa thiên địa, làm vô số hạt mưa bị chấn cho tan tành rách nát dưới sóng âm kia, nổ tung thành một làn hơi nước mỏng lung.

Trong thiên địa là một mảnh tĩnh mịch.

Lôi Thành đầy mặt kinh ngạc, bị tiếng rống giận càng già càng dẻo dai của Trấn Bắc vương làm cho ngớ ra.

Mà phía trên thành lâu, Võ thống lĩnh cũng ngẩn ngơ, trong lúc giật mình, ông như gặp được vị Trấn Bắc vương tụ hợp muôn vàn vinh quang mang hàng loạt chiến thắng mà trở về kia.

Trong thành Thiên An, tử lâu, phía trên hoa lâu, ngọn đèn dầu le lói.

Từng tên từng tên quyền quý, quan viên, nghe được một tiếng mắng tức giận này của Trấn Bắc vương, đều không cầm được chén rượu trong tay, không ít ly sứ còn bị rơi xuống mặt đất, làm vỡ vụn thành từng mảnh.

Trong màn mưa, Trấn Bắc vương đứng thẳng lưng, ông nhìn vô số lính canh gác trên thành lâu.

Chỉ vào trán của mình, nói: "Các người con mẹ nó bắn vào đây này!"

"Lệnh của Thái Tử tính cái gì? Lão tử hiện tại vẫn là Trấn Bắc vương, không có lệnh của Hạ Hoàng, ai dám ngăn cản lão tử?"

"Các người, dám sao?!"

Trấn Bắc vương chỉ vào giữa mày, nhìn chăm chú lên thành lâu.

Nhiệt huyết của lão tướng hãy còn chưa nguội lạnh!

Trên thành lâu, tay của đám lính canh giữ đang run rẩy, tâm thần của Võ thống lĩnh cũng run lên, lại không biết nên nói cái gì.

Mà Trấn Bắc vương bước từng bước một về phía trước.

Rất nhanh, ông đi tới dưới cửa thành đã đóng kín kia.

Ông quay đầu liếc nhìn một cái, Hoàng thành trang nghiêm nguy nga và cả Thiên Cực Cung tràn ngập thần bí và cao quý trong màn mưa kia.

Sau đó, khí huyết của ông dâng trào, nổ tung nước mưa chồng chất trước cửa thành thành một con sóng lớn.

Hai tay phồng lên, đột nhiên chộp vào cửa thành cao tới mười trượng, cơ bắp sít chặt lại.

Tiếng rống giận vang lên.

Cửa thành phảng phất nặng ngàn vạn cân lại bị trực tiếp kéo ra!

Trấn Bắc vương đứng thẳng lưng trong khe hở hai bên cửa thành.

Quay đầu.

Một ngụm nước bọt, một tiếng cười nhạo.

Chương 517: Lão tướng tuy già, nhiệt huyết chưa lạnh (1)

Mưa to nổ vang, lại không lẫn át được tiếng cười nhạo ấy.

Thân hình Trấn Bắc Vương khòm khòm, nhưng lại càng già càng dẻo dai, kéo ra cửa thành ngàn vạn cân, ông đứng lặng ở trước cửa thành, giống như một cuồng sư đã sống lại, nghiêng mắt liếc nhìn thế giới này.

Không người nào dám chặn, không người nào dám cản.

Lính canh giữ phía trên thành lâu kéo căng cung, lại không có dũng khí để bắn ra những mũi tên này, vị lão tướng càng già càng dẻo dai kia đang đứng trước thành lâu, tức giận mắng to, làm cho trong lòng bọn họ rung động đến không dám bắn tên.

Oanh!

Cửa thành mở ra một cái khe, trong thời khắc này, bão táp ngoài thành cứ như đang gào thét cuốn vào từ khe hở, tiếng mưa to giàn giụa đang vang lên không ngừng.

Lôi Thành mặc một thân ngân giáp, đứng lặng trong cơn mưa to, hắn ta như là một bức tượng điêu khắc, để mặc mình bị những hạt mưa xối ướt nhèm. Hắn ta híp mắt, nhìn chăm chăm vào Trấn Bắc Vương đứng lặng ở cửa thành, trong tay nắm chặt thanh mâu bạc.

Nhìn Trấn Bắc Vương phảng phất như sống lại những năm tháng huy hoàng của ngày xưa, trên gương mặt tuấn lãng không có biểu cảm gì.

Cho dù hắn ta bị Trấn Bắc Vương chỉ thẳng vào mặt mà mắng, vẫn không có bất cứ cảm xúc nào.

Hắn ta vẫn cứ nhìn chăm chăm, dán mắt theo dõi động tác của Trấn Bắc Vương.

"Thái tử có lệnh, mặc cho ngươi là vương hầu hay tương tước, nếu ra khỏi thành, giết!"

Lôi Thành lạnh lùng nói.

Tiếng nói của hắn ta như sấm sét trong cơn mưa to, xé rách màn mưa.

Trấn Bắc Vương lại như không nghe thấy được.

Sau khi phun một ngụm nước bọt, buông một tiếng cười nhạo nhắm vào Hoàng thành, vị lão Vương gia này dâng trào khí huyết lên cao, trong một tiếng rống giận làm nổ tung cơn mưa to, ông đột nhiên kéo cửa thành ra.

Thùng thùng!

Cửa thành phẳng phất như phủ đầy bụi trong vô tận năm tháng, hung hăng đập vào hai vách tường, chấn động làm rớt xuống bụi bặm xuống rào rạt, cho dù đang trong cơn mưa to, chúng cũng bắt đầu tung bay.

Cửa thành mở rộng ra, ngoài thành..... là một mảnh đen kịt.

Chỉ có tiếng mưa to nổ vang, giống như địa ngục không có lối về, có bầu không khí khủng bố cắn nuốt người khác.

Trên thành lâu, Võ thống lĩnh vẫn hít sâu một hơi, vỗ bàn tay lên gạch đá bị nước mưa thấm ướt trên thành lâu, nói: "Lão Vương gia, vẫn nên lui về đi"

"Ngoài thành, nguy hiểm"

Võ thống lĩnh xem như đang nhắc nhở, đối với lão Vương gia mà ông đã kính nể cả đời, ông không đành lòng để vị lão Vương gia này rơi vào kết cục không được chết già.

Lôi Thành liếc nhìn Võ thống lĩnh một cái, hắn ta không nói gì thêm trước lời nhắc nhở của đối phương.

Trần Bắc Vương quả thật đáng để kính nể, nếu như Trần Bắc Vương không ra khỏi thành, hắn ta tự nhiên cũng không ra tay, chung quy hắn ta chỉ làm việc theo quy tắc.

Xa phu một tay nắm Mạc đao, một tay điều khiển xe ngựa nghiền nát nước mưa trên mặt đất, đi tới bên người Trần Bắc Vương.

Sáu ảnh vệ còn lại sôi nổi bảo hộ xe ngựa.

Đây là tất cả lực lượng còn sót lại của Trần Bắc Vương phủ, những người khác đều đã được an bài đi chi viện cho bọn La Hồng và La Tiểu Bắc. Ông vốn nên chờ các ảnh vệ khác trở về, thậm chí nên chờ La Tiểu Bắc thức tỉnh, La Hậu ở phía Bắc đưa ra quyết định rồi mới nên rời khỏi thành Thiên An.

Đáng tiếc, Trương thủ phụ chết, làm kế hoạch của ông không thể không thực hiện trước.

Dù cho chỉ còn lại có sáu vị anh tài, nhưng mỗi một ảnh vệ đều là tử sĩ của Trần Bắc Vương phủ, đều là hạng người không sợ sinh tử.

Nhiệm vụ hiện giờ của bọn họ, chính là hộ tống Trần Bắc Vương ra khỏi thành Thiên An.

Đối với lời nhắc nhở của Võ thống lĩnh, Trần Bắc Vương nở nụ cười thoải mái phóng khoáng.

"Không lùi"

"Tòa Hoàng thành lớn nhất trên đời này, lão phu đã phải ở đây nửa đời người, đáng tiếc, lại không có một nơi an thân cho lão phu lúc tuổi già"

"Nêu nơi đây không lưu ta, vậy sẽ có chổ giữ ta"

Trần Bắc Vương La Cuồng, vẫn cuồng trước sau như một, y như năm đó, Cuồng một đao trấn Tắc Bắc.

Ông cười lớn chui vào xe ngựa.

Phảng phất như chỉ đang trò chuyện vui vẻ với con sóng triều ngân giáp cầm vệ quân phía sau lưng "Ra khỏi thành"

Sau khi chui vào trong xe ngựa, tiếng nói lạnh nhạt của Trần Bắc Vương vang lên.

Tiếp đó, xa phu vô cùng cảnh giác, đột nhiên quất đánh roi ngựa, tuấn mã hí vang, vó ngựa giẫm đạp thật mạnh xuống, bắn bọt nước lên cao ba thước, lao nhanh ra bên ngoài cửa thành mở rộng kia.

Lộc cộc lộc cộc.....

Tiếng vó ngựa quanh quẩn ở mỗi một góc trong thành Thiên An, bên tai mỗi một quyền quý, mỗi một vương hầu, mỗi một bá tánh Như sấm sét nổ tung.

Võ thống lĩnh trên thành lâu và cả Lôi Thành ngân giáp, cùng với từng tên từng tên quyền quý cùng quan viên trên lầu cao đèn đuốc sáng trưng, đều đang an tĩnh nhìn.

Nhìn chiếc xe ngựa kia, như một tia chớp màu đen trong đêm đen, rong ruổi lao ra bên ngoài thành.

Xe ngựa đang từng chút từng chút xuyên qua cửa thành dài dằng dặc.

Sau đó, như đã xé rách hắc ám vô tận, lao về nơi ánh sáng.

Mà ngay lúc xe ngựa tiến vào trong luồng sáng,

Phía trên thành lâu, Võ thống lĩnh nhắm lại mắt dưới cơn mưa to, nước mưa từ cửa của ông chảy thành một đường rồi nhỏ xuống.

Sau một hồi, ông mở mắt ra, trong mắt tràn đầy sắc nhọn, đao bên hông chột ra khỏi vỏ.

Keng một tiếng, cứ như một lôi quang trong đêm đen!

"Trần Bắc Vương La Cuồng, tự tiện mở cửa thành, không màng pháp lệnh, tội này Phải diệt!"

"Bắn!"

Chương 518: Lão tướng tuy già, nhiệt huyết chưa lạnh (2)

Lời nói vừa dứt.

Đao trong tay đột nhiên vung xuống, tiếng động phá vỡ luồng khí nổ vang màng tai.

Phía trên thành lâu, những lính canh giữ được giáp trụ nghiêm ngặt bao trùm, nhao nhao di chuyển từng bước nhỏ trên thành lâu, nhắc cung, đặt lên trên tường, nhắm ngay chiếc xe ngựa màu đen đang lao ra từ trong thành kia.

Khi tên lính canh đầu tiên buông lỏng ngón tay ra.

Ngay sau đó, ngàn tên lính canh cũng đồng thời buông tay, cung Vạn Thạch kéo căng như trắng trợn, dây cung đồng loạt bắn ra, trong lúc rung động, chúng quất đánh những hạt mưa rơi từ chín tầng trời xuống thành mảnh nhỏ.

Mũi tên màu đen hóa thành từng ánh lưu quang hắc sắc, mỗi một mũi tên đều xoáy ra dòng khí sáng quắc, hóa thành trận mưa tên đen nghìn nghịt trong mưa to đầy trời, che trời lấp đất mà nên xuống chiếc xe ngựa đang cấp tốc lao ra khỏi thành Thiên An.

Đông Cực Cung.

Trên hành lang dài, Thái tử thay mãng bào tứ trảo, thắt chặt đai lưng, y híp mắt, báo tiểu thái giám tìm dù giấy tới, sau đó dưới sự bảo vệ của hộ vệ kim giáp, y mặc vào ủng bàn long, bước lên kiệu, ra khỏi Đông Cực cung.

Thái tử vui sướng như được ra cung dạo chơi ngoại thành, trên mặt nở rộ một sự hân hoan thấm đẫm từ trong lòng đến ra ngoài nét mặt.

Mới ra Đông Cực cung, đã gặp Ninh Vương đang chống dù giấy bước chậm đến.

Đội ngũ đi ra ngoài của Thái tử dừng bước.

Ninh Vương đặt một tay ở phía sau, đang nhìn đội ngũ của Thái tử.

Thái tử lười biếng ngồi trên cỗ kiệu, mi mắt khẽ nâng, phảng phất như xuyên thấu qua màn che, thấy được Ninh Vương đứng lặng trong mưa kia.

"Như thế nào? Ninh Vương muốn tới căn bồn cung?"

"Nhìn dáng vẻ của Ninh Vương, có lẽ không phải đến căn bồn cung."

Thái tử nói.

Ninh Vương chông dù giấy, cười cười: "Điện hạ đang định đi xem nào nhiệt sao?"

"Trần Bắc Vương muốn ra khỏi thành Thiên An, bốn cung tự nhiên muốn đi giữ lại."

Trong kiệu truyền ra tiếng nói của Thái tử.

Ninh Vương ôn hòa cười, chiếc dù giấy dầu trước mặt ông ta đã rũ xuống rèm mưa như được đánh từ những hạt ngọc, từng hạt lại từng hạt rơi xuống trước mắt ông, phảng phất nhỏ giọt có trật tự.

"Điện hạ hẳn cũng không muốn Trần Bắc Vương chết đi"

Ninh Vương nói.

"Đại thể điện hạ chỉ muốn vây khốn Trần Bắc Vương ở trong đế kinh, làm La gia ném chuột sợ vỡ đồ, như vậy mới có thể không ngừng kích thích phụ hoàng, tốt nhất là Trần Bắc Vương lâu lâu lại dâng lên một thư điện thánh Như vậy mới phù hợp ước nguyện của điện hạ."

"Điều phụ hoàng muốn làm, điện hạ đều muốn làm ngược lại."

"Giống như một đứa trẻ chưa lớn vậy."

Trong giọng nói của Ninh Vương mang theo vài phần ý cười.

Vạt áo của ông đang lắc lư theo dòng khí trên mặt đất.

Đội kiệu của Thái tử vẫn không nhúc nhích, trong kiệu, Thái tử phảng phất cũng trầm mặc lại.

"Người cảm thấy người rất hiểu bốn cung?"

Trong tiếng nói của Thái tử cũng bí mật mang theo vài phần ý cười.

Ninh Vương thở dài: "Từ bỏ đi, chúng ta đấu không lại"

"Thái tử như người, cũng chỉ có thể vĩnh viễn là Thái tử"

Trong kiệu vang lên tiếng cười nhạo của Thái tử: "Người là kẻ cả Vương phi cũng bị đoạt đi, có tư cách gì nói những lời như vậy với bốn cung?"

"Người nhận mệnh, đừng lôi kéo bốn cung"

"Mỗi người đều nghĩ bốn cung điên rồi, vậy thì bốn cung điên thì đã sao, mười lăm năm trước bốn cung cũng đã điên rồi!"

"Mệnh? Mệnh chó má"

Thái tử nói.

Thái giám, hộ vệ trong đội ngũ của thái tử đều ghen lại hô hấp, không dám thở mạnh.

Một vị Thái tử, một vị Vương gia, hai người này đều là quyền quý với quyền thế cực hạn trong thành Thiên An, có một số thứ mà bọn họ nói, cho dù nghe được, cũng chỉ có thể làm như không nghe thấy.

Ninh Vương cười cười.

Không nói thêm cái gì nữa, xoay người, cầm ô, bước từng bước một biến mất trong màn mưa.

Trong kiệu, Thái tử cũng bình tĩnh lại.

Đội ngũ của Thái tử tiếp tục đi về phía trước, đi về hướng thành lâu.

Hai người gặp mặt trên đường, giống như tình cờ gặp rồi hàn huyên với nhau, sau đó bước qua ngang nhau.

Tư Thiên Viện.

Văn Thiên Hành nhìn lão đạo nhân trước mặt, đàn hương xông lung.

Vị này chính là viện trưởng của Tư Thiên Viện, Tề Quảng Lăng.

Am hiểu suy đoán, có thể thăm dò thiên cơ, tu vi..... Sâu không lường được.

Lão đạo nhân mặc đạo bào hắc bạch, gương mặt hiền từ, tiên phong đạo cốt, đôi mắt thâm thúy giống như ngân hà mệnh môn cuộn cuộn trên vòm trời.

Đối mặt với bàn cờ trước người Văn Thiên Hành, lão đạo nhân vươn tay, cầm lên một quân cờ, đặt xuống.

Huyền ý quanh quẩn trong căn nhà ấm áp.

"Viện trưởng.....

Văn Thiên Hành hít sâu một hơi, gương mặt tràn đầy nếp nhăn, hơi hơi chùng chất lên nhau, để lộ ra một nụ cười.

"Ngài xuất quan?"

"Có phải nhìn trộm được thiên cơ gì không?"

Tề Quảng Lăng lắc lắc đầu, quay đầu nhìn về phía thiên địa tràn đầy màn mưa, phun ra một hơi, từ từ nói: "Nào có thiên cơ gì

Mệnh số sớm đã được an bài trước, chỉ là vận hành dựa theo quy củ đã định"

"La gia chẳng qua là phù du giữa giã trong con sông dài vận ^ HÀ Văn Thiên Hành nghe vậy, không khỏi khẽ giật mình.

"La gia cũng được, Sở gia cũng thế, Thái tử cũng vậy, Ninh Vương cũng tương tự.....

"Thực lực không đủ, cũng chỉ có thể trở thành quân cờ dưới nhân gian để thiên nhân đùa bỡn"

Tề Quảng Lăng nhàn nhạt nói.

"Nhưng thú vị chính là..... Những điều này xảy ra hơi nhanh hơn so với quy tắc đã định, La gia xuất hiện một biến số"

Tề Quảng Lăng nở nụ cười, ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ bên cạnh bàn cờ.

Chương 519: Lão tướng tuy già, nhiệt huyết chưa lạnh (3)

Bờ sông Quảng Lăng.

Con sóng dữ chụp lên bờ, làn sương mù mê mang trên dòng sông, quái vật khổng lồ Thanh Long Nha từ trong sông lao ra, nháy mắt nghiền nát cát đá trên bờ sông, để lại vô số khe rãnh ngang dọc.

Phảng phất như con rồng khổng lồ rống giận, Thanh Long Nha đi kèm với tiếng kẽo kẹt, từ trong sông phóng lên cao, hất văng sóng nước xuống phía dưới.

Phía trên Thanh Long Nha.

Sắc mặt Viên Hạt Tử lập tức run lên, không chế Thanh Long Nha lao lên không trung.

Ông vốn khinh thường thi triển loại bản lĩnh đẳng vân giá vũ này, nhưng lúc này đây, ông phải thực hiện, thật sự là..... nắm tay của La Thất Gia quá cứng.

Thanh Long Nha bật lên ngang trời, gào thét lao vút phía trên vòm trời.

Mà đám người La Hồng, La Thất Gia đứng lặng phía trên đầu thuyền cũng có thể thấy được phía đường chân trời, toàn thành trì Thiên An nguy nga hùng vĩ đang đứng sừng sững đó.

Đó là trung tâm quyền lực của Đại Hạ, nơi cao quý nhất toàn bộ Đại Hạ.

Nơi có người hướng tới, có người lại muốn chạy trốn khỏi.

Băng băng băng!

Phía trên thành lâu thành Thiên An, vạn cung chỉ lên trời, vạn tiễn cùng tung ra, mũi tên phá vỡ dòng khí, làm cho màn đêm đen nhánh, vì thế mà càng thêm hắc ám.

Vô số hạt mưa bị đâm thủng, nổ tung thành hạt nhỏ hơn.

Mỗi một mũi tên đều kéo ra từng luồng dòng khí âm bạo, mang theo một tiếng rít quỷ khóc sói gào.

Giống như ngàn cân rơi xuống, làm thiên địa cũng càng thêm hắc ám.

Nhưng xe ngựa của Trần Bắc Vương vẫn đang chạy nhanh vun vút, tốc độ nhanh như tia chớp, phá vỡ cả bão táp.

Bỗng nhiên.

Bốn phía xe ngựa, đối mặt với mưa tên đen nghìn nghịt, sáu vị ảnh vệ tứ sĩ đồng loạt đạp không mà bật lên.

Trong tay bọn họ xuất hiện một thanh đao mỏng, một tay nắm chặt chuôi đao, một tay nhẹ búng thân đao, thân đao run rẩy lên, quơ đao lên trời.

Tinh khí của bọn họ dệt lại với nhau, vô số đao quang màu bạc chọt bùng lên ở chung quanh bọn họ, như hoa lửa hiện ra trong đêm đen.

Mưa to bị quét sạch, mưa tên rơi xuống, cũng liên tiếp ngăn cản lại.

Quân thủ thành của thành Thiên An chính là đội quân thủ thành tinh nhuệ nhất trong toàn bộ Đại Hạ, cho dù đối đầu với Hắc kỵ Tắc Bắc cũng không kém cỏi chút nào.

Mỗi một quân sĩ thủ thành đều có tu vi Ngũ phẩm, cơn mưa tên mà bọn họ cùng nhau phát động mang theo uy thế vô cùng mạnh mẽ, có thể bắn phá khí huyết, uy năng dũng mãnh!

Nhưng mà, sáu vị ảnh vệ lại chỉ huy đao, thông qua đao khí mệnh mệnh thổi quét, va chạm với mưa tên.

Đao khí cùng mũi tên phát sinh va chạm kinh thiên động địa, tiếng nổ tung giống như đất bằng bùng nổ sấm sét.

Sáu vị Nhất phẩm, cản lại thế tên của vạn quân.

Mà đây chỉ là bắt đầu, sau thành Thiên An, cấm vệ quân ngân giáp phân nhóm mà xông ra, dưới sự dẫn dắt của Lôi Thành, giống như một cơn thủy triều đang quét đến.

Vô số nước mưa cứ như bị khí thế này đẩy ra.

Ánh mắt của Lôi Thành như sấm như điện, khí huyết quanh thân cuộn cuộn, lại giống như hóa thân thành Lôi Trì màu bạc.

Hắn ta tung ra trường mâu phóng mạnh về hướng sáu vị ảnh vệ, trên đường lao tới làm nổ tung ra dòng nước, lôi cuốn dòng khí vô tận, giống như một cơn rồng màu bạc.

"Hộ tống Vương gia đi nhanh!"

Ánh mắt của Ảnh Nhất vô cùng nặng nề, đối mặt với Lôi Thành đứng thứ tư trên Thiên bảng, y không dám lơ là sơ suất.

Ảnh Nhất rống to một tiếng, rút đao dựng thẳng lên, muốn tử chiến với Lôi Thành.

Y biết thực lực của bản thân kém hơn Lôi Thành rất nhiều, nhưng mà thân là tử sĩ, y dám tử chiến, y có thể dùng tánh mạng của bản thân để cản Lôi Thành lại, đó là ưu thế của y.

Phía trên thành lâu, Võ thống lĩnh không suất quân xung phong liều chết, mà vẫn thủ vững thành trì.

Nâng tay lên, lại vung đao lần nữa.

Vung đao lên, vô số quân sĩ thủ thành lại kéo cung bắn tên.
Một đợt lại một đợt mưa tên, phân cách cả màn mưa.
Trong sông đào bảo vệ thành Thiên An, dòng nước cuộn cuộn, như có ác thú ẩn trong đó đang rống giận, làm nổ tung lên sóng nước, cuộn lên mây trắng.

Phụt!

Ánh mắt Lôi Thành lãnh lẹ, điên cuồng, trường mâu vung lên, chém cho Ảnh Nhất không ngừng lùi lại, ho ra máu không thôi.

Sức mạnh của hắn ta quá bá đạo, mâu của hắn ta quá sắc nhọn.

Hạng tư Thiên bằng rốt cuộc không phải chỉ là hư danh, hướng chỉ, giờ phút này trong đòn tấn công của hắn ta chứa cả sự phẫn nộ đo Lôi Binh bị giết, mỗi một chiêu đều là sát chiêu.

Thái tử hạ lệnh bắt sống Trần Bắc Vương mang trở về thành Thiên An, nên đối với đám tử sĩ này của La gia, hắn ta chẳng cần phải nương tay, mà cũng không cần khoan dung.

Hắn ta cần phát tiết phần nộ cùng bị phần trong lòng một chút.

Uy áp thiên địa mệnh mông cuộn cuộn, mỗi một đòn mâu bạc từ trên trời giáng xuống, đều tựa như một con ngựa long nổ tung trong thiên địa, không ngừng vang lên tiếng vọng quanh quẩn.

Dù cho Ảnh Nhất cũng là Nhất phẩm, dù cho y dùng mạng đổi mạng, nhưng chênh lệch về thực lực vẫn rất khó bù đắp, y bị áp chế, trên người sớm đã bị bạc mâu xuyên thủng ra một đồng lỗ máu.

Mà các ảnh vệ khác tiếp tục bảo vệ xe ngựa, ngăn cản mưa tên.

Trong cấm vệ ngân giáp cũng có rất nhiều phó thống lĩnh, ngân thương trong tay giữ ra thương hoa, lao về hướng những ảnh vệ đó.

Thịch thịch thịch!

Cấm vệ quân ngân giáp mang khí thế liên miên chồng chất, cứ như một chiến thần ngân giáp lơ lửng trên vòm trời.

Các phó thống lĩnh ngân giáp hội tụ lại với nhau, khiến cho thế công càng thêm mạnh mẽ!

Chương 520: Lão tướng tuy già, nhiệt huyết chưa lạnh (4)

Đao của các ảnh vệ đã sắp vung không nổi nữa, thời gian dần trôi, làn mưa tên cuối cùng cũng xuyên qua phòng tuyến, bắn trúng xe ngựa. Lỗ hỏng kia càng lúc càng lớn, cứ như con sông bị vỡ đê, lập tức mất đi không chế.

Mưa tên bắn trúng xe ngựa, ghim chằng chịt trên xe ngựa.

Mà tuần mã đang rong ruổi cũng bị mũi tên xuyên qua, mũi tên khí thế mạnh mẽ kia trực tiếp đóng đinh con ngựa trên mặt đất, ngựa còn đang run rẩy, máu tươi chảy xuôi tạo thành một vũng máu lớn.

"Mẹ nó, tới đi!"

Xe ngựa ngừng lại.

Xa phu rút mặc đao ra, ngừng xe ngựa, rống giận ra tiếng trong màn mưa, chém mặc đao trong tay nhằm về phía mưa tên đầy trời.

Ông là một lão binh xuất ngũ, từng chém giết người Hồ trên tiền tuyến.

Trần Bắc Vương vốn dĩ bảo ông rời đi, bởi vì, lấy thực lực của ông, cuốn vào chuyên đào vong này thì chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ, nhưng mà ông không muốn, ông làm xa phu cả đời cho lão Vương gia, vào thời khắc cuối cùng này, ông cũng muốn hộ tống Trần Bắc Vương.

Thực lực của xa phu cũng không yếu, chém văng từng mũi tên một.

Khí huyết trên người chân động, hắt văng ra vô số đợt mưa tên.

Ông che ở trước xe ngựa, không hề lui về phía sau một bước.

Lão binh tuy già, nhiệt huyết chưa lạnh!

Phụt!

Một mũi tên đâm lên trên đùi xa phu, làm thân hình xa phu chao đảo bất ổn.

"Chiến!"

Nhưng xa phu lại rống giận trong cơn mưa to, đao khí cắt ra, cắt ngang dọc chông chéo trên mặt đất.

Bỗng dừng.

Một đạo quang mang khí huyết không lồ phá không mà ra, muôn vàn mưa tên đều bị một đạo này chém văng.

Xe ngựa bị cắt ra, Trần Bắc Vương nắm Mặc đao, mái tóc bạc bay phát phới, càng già càng dẻo dai.

"Tốt tốt tốt....."

"Không nghĩ tới lão phu lúc tuổi già, lại rơi vào kết cục như vậy, lại phải vung đao về hướng Đại Hạ"

La Cuồng cầm Mắc dao trong tay, râu tóc đều dựng lên, cười ha hả.

Cười cuồng, cuồng giống như thời thiếu niên vậy.

"Tướng quân! Chúng ta cũng tới!"

"Chúng ta tới trợ tướng quân huyết chiến!"

"Đao của La gia là sắc nhọn nhất!"

Trong màn mưa hắc ám, mưa to chợt bị xé rách, vô số tiếng rống giận nổ tung, tiếng kêu vang lên khắp nơi.

Có những toán quân nhỏ từ bốn phía ngoài thành xung phong liều chết lao đến.

Nhân số của mỗi đội ngũ không nhiều lắm, đây đều là những lão nhân để lại lời trên Thư Diện Thánh lúc trước, cũng chính là bộ hạ cũ của Trần Bắc Vương.

Nhưng lại giống như vạn sông chảy về biển cả.

Bọn họ không liên lụy gia tộc, không liên lụy con nôi dãi của mình, chỉ mang theo tư binh số lượng nhỏ tới viện trợ cho lão Vương gia của bọn họ.

Vào thời khắc này, những lão binh, lão tướng đều phát ra tiếng rống giận, hội tụ đến phía sau Trần Bắc Vương, khí huyết tràn ngập rung trời, làm màn mưa cũng tăng thêm vài phần huyết tính.

Rầm rầm!

Mưa to trút xối xả xuống, Trần Bắc Vương lau mặt một cái, vui sướng cười ha hả.

Phía trên thành lâu.

Tiểu thái giám chống dù giấy.

Thái tử mặc trên người măng bào tứ trảo, hành tẩu phía trên thành lâu,

Võ thống lĩnh nhìn thấy Thái tử thì không khỏi khẽ chấp tay, Thái tử gật gật đầu, ý bảo không cần đa lễ.

Y xoay người, nhìn về phía trận chém giết dưới thành Thiên An, không khỏi có chút cảm khái.

"Trần Bắc Vương đúng là càng già càng dẻo dai"

"Cứ rời đi để kinh như vậy thì quả thực quá không thú vị, ở lâu thêm bởi bốn cung chơi mới tốt"

Thái tử nói.

Võ thống lĩnh trầm mặc, không nói gì thêm, ông vẫn có khúc mắc với Thái tử, có thể nói, La gia của hiện giờ cũng là bị Thái tử điên cuồng này ép

tới đường cùng.
Bỗng nhiên.

Võ thống lĩnh hơi hơi biến sắc, ánh mắt tập trung lại, nhìn về phía màn mưa đen ngịt.

Thái tử cũng nheo mắt lại, vẻ nghiến ngấm trên mặt cũng biến mất, mang theo vài phần ngưng trọng.

Trong bóng đêm, có khí tà sát nồng đậm đang cuộn cuộn kéo đến.

"Khắc khắc khắc....."

Tiếng cười tà ác lạnh như băng vang vọng.

Ngay sau đó, trong thiên địa, lại có một cánh cửa mịt mờ tản ra tà khí hiện ra.

Cứ như cách thành Thiên An rất gần, lại phảng phất như rất xa.

Tà ma cuộn cuộn dâng trào, rất nhiều tà tu cường đại từ trong cánh cửa chạy như bay ra, khí tà sát ăn mòn khí huyết, gia nhập chiến trường, sát khí nghiêm nghị, vây sát Trấn Bắc Vương.

Khiến cho Trấn Bắc Vương phải đối mặt với nguy cơ hung hiểm nhất chỉ trong nháy mắt.

Sắc mặt Thái tử tức khắc lạnh lùng: "Thiên Địa Tà Môn?"

Y không muốn Trấn Bắc Vương chết, mà có người lại muốn Trấn Bắc Vương vong.

Là do Ninh Vương giở trò quỷ sao?

Trước mắt Thái tử hiện ra khuôn mặt của Ninh Vương, Ninh Vương cả đời đều hòa hòa khí khí kia, vào thời khắc này lại lộ ra răng nanh trước mặt y, làm y cảm thấy vô cùng ghê tởm.

Mà gương mặt Thái tử lại hơi âm trầm, Thiên Địa Tà Môn xuất hiện tại đây, mọi người đều sẽ liên hệ đến trên người của y.

Thái tử Đại Hạ cúi kết với Thiên Địa Tà Môn?

Cái nôi này, có hơi đen.

Cũng tỷ như, giờ này khắc này, phía trên thành lâu, ánh mắt Võ thống lĩnh nhìn về phía y trở nên có chút sắc nhọn và quỷ dị.

Mà ngoại trừ đông đảo tà tu Thiên Địa Tà Môn xuất hiện.....

Trong thiên địa phảng phất có một con thuyền lớn nổ vang, giống như cự long phát ra tiếng rống giận vang vọng.

Ánh mắt của Võ thống lĩnh tập trung lại lần nữa, nhìn về phía vòm trời xám xịt ở nơi xa.

Mãng bào trên người Thái tử bay tán loạn, y cũng ngẩng đầu lên, nheo mắt lại.

Lập tức nhìn thấy một con thuyền toàn thân màu xanh lá giống như long
nha, áp sụp mây đen, vắt ngang trong cơn mưa đây trời này.

Nhìn như yên lặng, lại nổ tung ra dòng khí mênh mông, gào thét lao
đến.

Mùi huyết tinh nồng nặc đang trút thẳng xuống như một cơn tuyết lở từ
trên Thanh Long Nha.

Ngọn núi đầu người chồng chất kia nhìn thấy mà ghê người.

Chương 521: Trước Hoành Thành, đầu người cuồn cuộn như mưa

rơi (1)

Cánh cổng khổng lồ vắt ngang giữa trời đất.

Như gần, lại như xa.

Mang theo nét cổ xưa, mang theo mấy phần cổ kính của lịch sử được tích lũy qua biết bao thế hệ.

Chỉ có điều, bên trên cánh cổng là khí Tà sát nồng nặc bao trùm, khiến cho sự khí thế này lại thay đổi thành một tầng nghĩa khác.

Trước thành Thiên An, người người khiếp sợ.

Sự xuất hiện của Thiên Địa Tà Môn làm người ta bàng hoàng ngỡ ngàng.

Mũi mâu của Lôi Thành xuyên qua bả vai của Ảnh Nhất, mang theo một dòng máu tươi ẩn chứa năng lượng mạnh mẽ, Lôi Thành đứng im tại chỗ, để mặc gió mưa sượt qua gò má của hắn ta, mặc dù mưa rền gió dữ nhưng cũng chẳng thể che khuất được đôi mắt của hắn ta.

"Tà tu?"

"Thiên Địa Tà Môn?"

Về mặt Lôi Thành khẽ thay đổi.

Từng chiếc bóng đen nối tiếp nhau nhanh chóng bay ra khỏi cánh cửa đó, hiển nhiên cũng đã thu hút sự chú ý của hắn ta, nơi này là thành Thiên An, Hoàng Đô của Đại Hạ, dưới chân thiên tử.

Sau đám Tà tu đám cả gan xuất hiện ở đây?

Trừ phi có kẻ quyền quý nào có bản lĩnh phi thường mở cửa sau cho đám Tà tu này, nếu không đám Tà tu này cũng không thể xuất hiện ở đây.

Mà lúc này bên trong thành Thiên An, kẻ có bản lĩnh phi thường có thể làm được chuyện đó, chỉ sợ là không có mấy người.

Lôi Thành ngoảnh đầu lại, thân thể cao lớn lại mạnh mẽ bị chìm trong màn mưa bụi, hắn ta chăm chú nhìn Thái tử đứng trên lầu cao kia, đôi mắt nhú lại.

Thái tử ra lệnh phải bắt sống Trần Bắc Vương, vốn dĩ Lôi Thành không tin cho lắm, dù sau, mâu thuẫn giữa Trần Bắc Vương và Thái tử đã cực kỳ căng thẳng, không thể giảng hòa được nữa.

Mà bây giờ Thái tử lại ra lệnh cho hãn ta phải bắt sông Trần Bắc Vương.

Bây giờ dường như Lôi Thành đã hiểu ra.

Thái tử muốn dựng lên một màn kịch giả, Trần Bắc Vương không phải chết trong tay của Đại Hạ, mà là chết dưới tay của Tà tu!

Đây là cố ý làm cho người khác nhìn, nói cách khác, những Tà tu của Thiên Địa Tà Môn kia rất có thể... Là do Thái tử tìm tới?!

Vừa nghĩ tới đây, lòng Lôi Thành không khỏi co rút lại.

Có chút bi thương xen lẫn với sự phẫn nộ, nhưng càng nhiều hơn... Vẫn là sự khó tin ngỡ ngàng.

Đây là chuyện mà Thái tử của một quốc gia có thể làm ra sao?

Cho dù mâu thuẫn giữa ngài và Trần Bắc Vương có to lớn và sâu đậm tới cỡ nào đi chăng nữa, thì cũng không thể nào để Trần Bắc Vương, một người vất vả bỏ công bỏ sức, hơn cả nửa đời người chinh chiến trên sa trường bảo vệ Đại Hạ chết dưới tay của đám Tà tu ác độc, ghê tởm, làm người khác gớm ghiếc như vậy được.

Đây là cái chết đi cực kỳ nhục nhã, cực kỳ đau đớn đối với người thân là một tướng sĩ.

Lôi Thành bỗng nhiên có hơi khó chịu.

"Giết"

Con người của Ảnh Nhất đã sớm đỏ bừng, ở cách đó không xa, một ảnh vệ ở cấp bậc Võ tu Nhất phẩm bị phó thống lĩnh đội quân ngân giáp đả thương, sau khi rơi xuống mặt đất, bị đám cấm vệ quân mặc ngân giáp đang xông tới đâm thanh tổ ong vô vể, máu tươi chảy ra ròng ròng, chết thảm trong cơn mưa rào.

Ảnh Nhất nổi giận, mặc dù bản thân y là tử sĩ, mặc dù trong lòng y đã cố gắng đè nén tình cảm của bản thân mình.

Nhưng khi thấy đồng đội bỏ mạng, y vẫn rất đau lòng, cảm xúc phẫn nộ, dâng trào trong lòng.

"Vương gia! Ảnh Nhất đi trước một bước!"

Ảnh Nhất rống lên giận dữ, sức mạnh xung quanh thân thể chớp mắt đã bùng nổ, chân động tạo ra một khoảng chân không ở khắp xung quanh.

Sau một khắc, y giẫm mạnh chân xuống, đao trong tay chớp mắt biến thành vô số tàn ảnh cùng đao khí, chém về phía Lôi Thành.

Đây là một đao mạnh nhất, hao tổn hết tinh hoa và tất cả sức mạnh trong thân thể của người tử sĩ để bùng nổ.

Không khí như một tia chớp mang theo nhiệt độ cháy bỏng, nhanh chóng lao tới.

Cho dù là Lôi Thành xếp hạng thứ tư trên Thiên bảng cũng không dám coi thường.

Đôi tay hắn ta nắm hai thanh ngân mâu, cũng gào thét xông lên, xông lên đâm sâu vào Ảnh Nhất.

Đùng!

Đất bằng nổ tung thành cái hố sâu, có cuồng phong cuộn cuộn đi tất cả, sóng nước đánh ngược vào nhau.

Giống như pháo hoa bỗng nhiên bị phát nổ, như chim công xòe đuôi.

Thân thể Lôi Thành nhanh chóng lui về phía sau, bọt nước dấy lên quanh người của hắn ta, giống như rồng quần.

Mà cơ thể mất hết sức mạnh vì tung ra một đao nứt đất của Ảnh Nhất quỳ một chân trên mặt đất, máu tươi chảy ròng ròng, sức sống của y đều đã mất hết.

Lôi Thành hơi ngơ ngác, nhìn Ảnh Nhất dùng tính mạng tung ra một đao liều mạng giết hắn ta, có mấy phần cảm khái.

Lôi Thành không ra tay nữa, hắn ta đứng yên tại chỗ, nhìn chăm chăm.

Vô số Tà Sát vọt tới như thủy triều dâng trào, đó là cao thủ của Thiên Địa Tà Môn, đều là Tà tu Nhất phẩm.

Mà ở đằng sau những Tà tu Nhất phẩm này cũng có một số những Tà tu khác, sức mạnh hơi yếu, nhưng mảnh khóc cực kỳ quý dị đang đáp xuống, hóa thành mây đen xông tới chém giết.

Những Tà tu này trắng trợn không hề biết kiêng dè gì, bừa bãi tới mức khiến trái tim Lôi Thành nguội lạnh.

Chỉ vì trong kinh thành có người nên bọn Tà tu như chuột chạy qua đường này mới dám liều mạng như vậy!

"To gan!"

Trần Bắc Vượng La Cuồng nhìn thấy rõ bọn Tà tu đang đánh giết ông, phất chốc đôi mắt trợn tròn tức giận.

Giận đến mức tóc gáy cũng dựng đứng, Mặc Dao trong tay chọt bỏ ra, khí huyết chém vào một Tà Sát Tà tu Nhất phẩm, chém đứt một cánh tay của đối phương.

"Hay lắm Hạ Cực, con mẹ nó người dám sỉ nhục ta?!"

"Kêu Tà tu tới giết ta?"

"Người cái đồ súc sinh kia, giết người rồi còn muốn chà đạp lòng tự tôn của người khác?"

Chương 522: Trước Hoàn Thành, đầu người cuộn cuộn như mưa

roi (2)

Tay Trần Bắc Vương cầm chặt Mặc Dao, khí huyết cả người sôi sục, khiến mưa rào cũng trở nên vụn vụn, một mình ông chém giết ba tên phó thống lĩnh ngân giáp hạng Nhất phẩm, cũng không bị rơi vào thế yếu.

Mà sự tham gia của bọn Tà tu làm cho áp lực của ông ngày một tăng thêm.

Râu tóc của Trần Bắc Vương đều ướt đẫm nước mưa, có vẻ hơi nhếch nhác, nhưng khí thế ngông cuồng bá đạo trên người vẫn không hề suy giảm.

Mỗi lần ông vung đao ra, đao khí khuấy động đến nỗi có thể chém ra khe nứt thật to trên mặt đất.

"Khà khà khà..."

"Trần Bắc Vương La Cuồng, đầu của ngươi được treo giải trên bảng nhiệm vụ của Thiên Địa Tà Môn, ấy vậy mà giá trị liên thành luôn đầy!"

"Giết La Cuồng, giết một đại tướng quân vô địch hơn người, tên của Thiên Địa Tà Môn, rồi đây sẽ truyền khắp cả thiên hạ!"

"La Cuồng không có quân đội trong tay, muốn giết thì dễ như trở bàn tay!"

Tiếng cười quỷ mị vang vọng khắp cả trời đất.

Mười mấy gã Tà tu Nhất phẩm xuất hiện, tạo ra sát ý và Tà sát tràn ngập cả đất trời, làm khắp đất trời đều biến thành một màu đen tăm tối.

"Hừ!"

"Chỉ dựa vào những thứ bản thủ như các ngươi mà cũng xứng lấy được đầu La Cuồng ta đây hay sao!"

Râu tóc của Trần Bắc Vương đều dựng thẳng cả lên, khí huyết trên người như đang bốc cháy, công pháp võ đạo ông tu hành cũng chính là Phân Thiên Quyết, trong khí huyết thiêu đốt, dường như lửa nóng cũng hùng hực lên!

Khí điểm ngập trời làm Trần Bắc Vương càng đánh càng hăng, không khí quanh người đều trở nên vụn vụn, đến cả hạt mưa rơi xuống cũng bị bốc hơi lên.

Ông nhờ vào khí huyết cuồng bạo trong người, cứng rắn đẩy lùi mấy tên Tà tu Nhất phẩm!

Tất nhiên, những gã Tà tu đã mạo hiểm vượt qua điều kiêng kỵ nhất để tới giết La Cuồng, sẽ không dễ dàng từ bỏ, thế cho nên bọn chúng tiếp tục thả ra Tà sát ngút trời, tiếp tục ập đến Trấn Bắc Vương.

Phía sau Trấn Bắc Vương, các lão tướng quân mang tư binh đến chiến đấu vì ông cũng lần lượt ngã xuống.

Mấy năm nay, Trấn Bắc Vương ở Đê Kinh bị giám sát chặt chẽ, vốn dĩ không thể nào xây dựng quân đội.

Mà những tư quân phần lớn là người bình thường này sao có thể sánh được với cấm vệ quân ngân giáp tinh nhuệ nhất của thành Thiên An, tất nhiên là bị giết chết ngã nghiêng.

Trấn Bắc Vương là một người tài giỏi, nhưng bây giờ không có quân đội trong tay, vậy chẳng khác nào thiếu đi một thanh giáo thần tuyệt thế, sức chiến đấu cũng giảm đi rất nhiều.

Lại thêm sự tấn công chém giết của Tà tu, tình huống của Trấn Bắc Vương tràn đầy nguy hiểm.

Nhưng ngay lúc trong miệng Trấn Bắc Vương ho sặc ra máu, máu tươi nhuộm đỏ râu bạc, khí huyết như bị thiêu đốt gần hết không còn.

Giữa trời đất vang lên tiếng rống ngâm rung chuyển đất trời.

Dường như có một cái nanh rồng vượt qua vòm trời bay đến.

Võ thông lĩnh ngự ngác đứng bên trên thành lầu của thành Thiên An, vẫn đứng quan sát mọi chuyện, trong chớp mắt, cứ ngỡ đầu trước mắt của mình xuất hiện ảo giác.

Rõ ràng ông ta nhìn thấy thuyền chiến Thanh Long Nha kia đang bay với tốc độ "thong thả" từ nơi chân trời về phía này.

Thế nhưng chỉ trong chớp mắt tiếp theo, màn mưa trong trời đất bị xé toạc ra một lỗ hổng, giống như bức rèm che giữa trời đất bị người ta duỗi tay tách sang hai bên.

Dường như chỉ là trong phút chốc, không khí bị bắn thủng.

Một chiếc thuyền chiến màu xanh dài chín trượng không ngừng xuyên qua từng tầng từng tầng sóng khí, giống như thiên thạch giáng từ trên trời xuống, chớp mắt trở nên to lớn trước mắt mọi người, từ đằng xa trên bầu trời, bắn vọt tới đây.

Đùng!

Chớp mắt chiếc thuyền chiến đã tới gần bầu trời trước thành Thiên An.

Thái tử được thái giám che ô giấy dầu cho mình, xuyên qua dây rèm châu trước mái hiên che ô, nhìn thấy chiếc thuyền kia.

Trong đôi mắt thâm thúy, đen thui như mực của y ánh lên rất nhiều thứ, y thấy được Thanh Long Nha của đội thủy quân Sở gia, thấy được La Hồng đứng im lặng ở mũi thuyền, La Tiểu Bắc, còn có những cái đầu lâu chất chồng thành núi trên chiếc Thanh Long Nha này.

Không còn nghi ngờ gì nữa, cuộc vây giết ở sông Lan Thương đã thất bại rồi.

Thái tử từ từ thở ra một hơi, vây giết đã thất bại, vậy cái tên tiểu tử cực kỳ kiêu ngạo kia tới đây để... Điều võ dương oai sao?

Mà Võ thống lĩnh thân là người quản lý quân canh giữ thành Thiên An rất nhanh đã tỉnh táo lại, nháy mắt khi nhìn tới Thanh Long Nha kia, ông cũng đã hiểu rõ, cuộc chiến trên sông Lan Thương làm tất cả mọi người trong thiên hạ chú ý kia, kết quả không cần nói cũng đã biết.

"Giờ cung!"

"Bắn!"

Nhưng mà Võ thống lĩnh vẫn phát huy tác dụng của quân lính canh giữ thành lâu.

Giọng nói cực kỳ mạnh mẽ, dù là trong tiếng mưa rơi cũng có thể lấn át tất cả, vang vọng bên tai mỗi một bị binh lính trông giữ.

Cột kệt cột kệt...

Cung kéo căng tròn, chĩa về bầu trời, nhắm ngay thuyền chiến Thanh Long Nha.

Vèo vèo vèo Tiếng dây cung bắn ra nổ vang bên trong trời đất.

Tiếp đó, một cơn mưa tên đen nghìn nghịt chỉ mới trước đó còn thi nhau bắn xuống trước xe ngựa của Trấn Bắc Vương, giờ lại mạnh mẽ đổ ập xuống Thanh Long Nha bên này.

Bên trên Thanh Long Nha.

Áo trắng của La Hồng lay động, khí Chính Dương lấp lánh như cầu vồng.

Hắn khoanh tay, nhìn thành Thiên An sừng sững bên dưới, nhìn từ trời trên trời cao, thành Thiên An quả thật khiến người ta chấn động.

Nhưng La Hồng chỉ nhìn lướt qua, ánh mắt lại tập trung chú ý vào trận chiến trước cổng thành.

Hắn nhìn thấy Trấn Bắc Vương, người lúc trước còn ra mặt cho mình khi khi tham dự cuộc thi vào học cung, bây giờ lại bị vây giết cực kỳ thảm

Chương 523: Trước Hoàn Thành, đầu người cuồn cuộn như mưa

roi (3)

Hửm?

Bỗng nhiên đôi mắt La Hồng sáng lên.

Những kẻ đang vây giết Trần Bắc Vương kia... Hình như là Tà tu?!

Rốt cuộc hẳn cũng có cảm giác an ủi khi tìm được đồng loại rồi.

Chỉ là... Hiếm khi tìm được đồng loại, thế mà những tên đồng loại này lại đang vây giết Trần Bắc Vương.

Bên trên chiến thuyền, La Hồng khẽ than một tiếng.

Tà tu thì có gì phải làm khó làm dễ Tà tu chứ...

Còn La Tiểu Bắc bên cạnh của La Hồng dường như không thèm quan tâm tới tất cả những Tà tu, chỉ nhìn chăm chăm vào Trần Bắc Vương mà thôi.

Mười lăm năm điên cuồng, rốt cuộc ông ấy cũng đã được gặp lại cha mình một lần nữa.

La Tiểu Bắc rất kích động, nhưng mà đi cùng với sự kích động, cũng là vô số sát ý đang không ngừng cuộn trào mãnh liệt.

Hạ gia... Điên rồi sao?!

Kêu Tà tu tới vây giết Trần Bắc Vương, đây là đang tính toán không cho Trần Bắc Vương được chết một cách tử tế hay sao?!

Sao Hạ gia lại dám?!

Phập phập phập!

Bên trên thành lâu, Võ thống lĩnh ra lệnh một tiếng, mưa tên bay đầy trời như con sóng thủy triều cuộn tới.

Những người khác vẫn chưa hành động.

La Thất Gia lại ngửa đầu hét dài một tiếng, sợi tóc mạnh mẽ trên người cũng quơ vào không trung.

Đúng lúc này vô số hạt mưa rào đều bị bốc hơi lên, trong trời đất đột nhiên bốc lên một tầng nhiệt khí mờ mịt.

Vô số tinh khí trong thiên địa hội tụ bên trong cơ thể của La Thất Gia, thân thể của ông ấy đột nhiên cao lớn hơn, cường tráng, những bắp thịt dày dặn như rồng có sừng...

Đôi mắt với mưa tên bay đầy trời, mưa tên của quân lính Ngũ phẩm canh giữ thành Thiên An bắn ra, cho dù là cao thủ Nhất phẩm cũng phải dùng hết tất cả sức mạnh để đối phó với cơn mưa này.

La Thất Gia bước ra một bước, giống như một quyền nên xuống đất!

Ầm!!

Tất cả sóng khí bốc hơi lên giữa đất trời, dường như trong một chớp mắt này đã hóa thành một cây búa lớn, bị đè nén tới mức tận cùng, chống lại mưa tên đang ập xuống.

Mưa tên đang xông lên trời cao nổ tung trong chớp mắt, giống như có vô số ánh lửa bạo nổ trên bầu trời, tạo thành một màn pháo hoa chiếu sáng cả một vùng.

Làm mờ đôi mắt của tất cả mọi người.

Những mảnh vỡ của vô số những mũi tên đã nổ tung, rơi từ trên trời xuống giống như sao băng, trong cơn mưa đêm xối xả, giống như một vùng biển lửa giáng xuống từ trên trời.

Cả người Võ thông lĩnh rợn cả tóc gáy, đây còn là người sao?

Ông ta cực kỳ nghiêm túc, lập tức dẫn xuống sự khiếp sợ trong lòng, ông ta biết, nhân vật hung ác đã tới rồi.

Chỉ cần hơi bất cẩn một chút thì phòng tuyến trên thành lâu rất có thể sẽ bị đánh tan!

"Lên phù trận!"

Vũ thông lĩnh ra lệnh không chút do dự.

Trên thành lâu, một số quân lính vốn đang canh gác ở ngoài rìa trận pháp phút chốc thiêu đốt sức mạnh tinh thần, thôi thúc lá bùa màu vàng bay lơ lửng trên thành lâu.

Lá bùa bay lên, lơ lửng giữa không trung, bên trên lá bùa vàng có phù văn dùng mực chu sa viết nên.

Lá bùa này không ngừng lơ lửng, bay về phía bầu trời, bóng mờ vô hình của bùa chú ngày một lớn hơn.

Những nơi mà hào quang của bùa chú bao phủ, tất cả những tiến công xâm nhập từ bên ngoài đều trở thành gió phớt qua.

Cuối cùng, bùa chú treo lơ lửng trên trời cao, vô số nước mưa gột rửa, mà càng gột rửa thì chú văn bằng chu sa bên trên lá bùa ngày một đỏ tươi diễm lệ.

Bầu trời rất cao, những tấm bùa này ở đâu thì nó thì không còn người nào cao hơn nó.

Đây là bùa chú do đích thân viện trưởng Tư Thiên viện viết ra, cũng là dây phòng vệ thứ hai của kinh thành Đại Hạ.

Dây phòng vệ thứ nhất đó chính là quân canh gác trên thành lâu, cùng với sông đào bảo vệ thành Thiên An ngày ngày cuộn cuộn gợn sóng, tỏa ra vô số kim quang, dây phòng vệ số hai đó chính là một lá bùa này.

Dưới sự bảo vệ của bùa chú, Thái tử bình yên vô sự.
mảnh vỡ của những mũi tên rơi xuống giống như mảnh vỡ của thiên thạch kia, cũng mất hết sức mạnh, rơi xuống tường thành.
Biển lửa giữa trời đất đã biến mất.

Còn sót lại cũng chỉ là La Thất Gia đang bọc Võ Tiên giáp quanh người, khí tức giống như câu vồng rực rỡ giữa ban trưa.

Khí thế khủng bố của Lục Địa Võ Tiên bùng nổ làm người ta sờn cả tóc gáy.

Bên dưới.

Lôi Thành nhanh chóng bùng tỉnh, sáu cây trường mâu màu bạc phút chốc lơ lửng bên người hắn ta, hắn ta ngẩng đầu nhìn lên, nhìn chằm chằm La Thất Gia được bao phủ bên trong Võ Tiên giáp, khí huyết bốc hơi vạn vạo khắp xung quanh.

"Lục Địa Võ Tiên!"

Lôi Thành hít sâu vào một hơi, cuối cùng hắn ta cũng đã hiểu đệ đệ Lôi Bình chết như thế nào rồi.

Tình huống lúc đó đáng lý không thể nào chết được, nhưng Lôi Bình vẫn chết.

Hóa ra là vì một Lục Địa Võ Tiên.

Không, chỉ có thể nói là Chuẩn Lục Địa Tiên, nhưng thật ra cũng không khác gì nhiều lắm với Lục Địa Tiên, điểm kém duy nhất chính là khiến thiên địa cộng minh.

Mà sức chiến đấu của La Thất Gia, tất nhiên không kém gì so với Lục Địa Tiên chân chính.

Đùng đùng đùng!

La Thất Gia bước đi trong không trung, mỗi một bước giẫm xuống dường như đều lấy trời đất làm mặt trống, đôi chân làm thành dùi, gióng lên từng hồi trống trận.

Làm người ta chấn động cả hồn phách, khiến khí huyết của mọi người đều không kiềm được nhảy lên.

Đây quả nhiên là một Lục Địa Võ Tiên cực kỳ đáng sợ, được trời cao ưu ái.

Anh mắt của La Thất Gia nhìn tâm bùa treo trên cửa thành một chút, đó cũng là sức mạnh của một vị Lục Địa Tiên, hơn nữa còn là tấm bùa do kẻ mạnh trong hàng ngũ Lục Địa Tiên vẽ ra.

Một quyền của ông đâm ra không vỡ, phải đâm mạnh hơn, hoặc là phải sử dụng cả ngàn quyền, vạn quyền...

Quá lãng phí thời gian.

Một tiếng hét bén nhọn.

La Thất Gia nhanh chóng đáp xuống, gào thét bay xuống chiến trường trước cổng thành.

Chương 524: Trước Hoành Thành, đầu người cuồn cuộn như mưa

roi (4)

Những gã Tà tu đang vây giết Trần Bắc Vương phút chốc hoảng sợ, La Thất Gia người này có khí huyết nóng rực như lửa đỏ làm cho những tên Tà tu như bọn chúng cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Tà sát của bọn chúng có thể ăn mòn khí huyết, nhưng mà khí huyết mạnh mẽ lại rộng khắp như cỏ này thì đừng nói bọn họ ăn mòn, thậm chí còn bị những khí huyết này làm cho tan ra!

"Lục Địa Võ Tiên?!"

"Tại sao La gia lại có bọc Địa Võ Tiên?"

"Chết tiệt! Tin tức sai rồi!"

Tùng gã Tà tu nhanh chóng dạt sang một bên, trong mắt La Thất Gia, bọn chúng chẳng khác gì một đám bọt xít đang rã bầy tứ tung.

Trần Bắc Vương lại giơ tay lên, một tay nắm lấy Mặc Dao còn đang nhỏ máu.

Trong đôi mắt là vui mừng, hứng phấn, còn có vẻ phức tạp.

Đùng!

La Thất Gia bay xuống, nhất thời mặt đất bị lõm vào giống như mạng nhện không ngừng lan ra khắp nơi.

Một gã Tà tu nhược Nhất phẩm không kịp chạy trốn, bị song quyền của La Thất Gia bổ trúng, chớp mắt bị nện thành thịt nát, không còn xương cốt.

Chỉ còn Tà sát bên trong đám thịt nát bốc hơi bay lên, muốn ăn mòn Võ Tiên giáp, nhưng trong nháy mắt đã bị khí huyết cuồn cuộn gột rửa sạch.

"Muốn giết phụ thân của La Tiểu Bắc ta, bọn mi cũng xứng sao?"

Thân thể La Thất Gia cao lớn thẳng tắp, dáng vẻ bệ nghệ tràn đầy cao ngạo.

Giọng nói lạnh như băng bao phủ trước thành Thiên An.

Toàn thân Lôi Thành căng thẳng, hắn ta giơ tay lên, kêu cấm vệ quân ngân giáp ngừng lại động tác tấn công.

Sau một trận đối đầu xung phong liều chết của đôi bên, trên đất đã nằm la liệt không ít xác chết, có Ảnh Nhất đã chết đi, còn có hai ảnh vệ đã chết, cùng với rất nhiều binh lính thuộc hàng ngũ tư binh của các bộ hạ cũ dưới trướng của Trần Bắc Vương chạy đến...

Trong số những thi thể la liệt dưới đất, xác chết của cầm vệ quân ngân giáp cũng không nhiều lắm, dù sao đây cũng là quân đội được huấn luyện tinh nhuệ, vẫn rất mạnh mẽ.

So với những xác chết nằm lê lết khắp nơi của phe Trần Bắc Vương, máu chảy lênh láng, cầm vệ quân ngân giáp nhìn có vẻ thoải mái hơn rất nhiều, dù sao, bất kể là tu vi hay trang bị của bọn họ cũng đều hoàn toàn áp đảo.

"Phụ vương, hài nhi đã tới rồi."

La Tiểu Bắc lực lưỡng đứng nghiêm, nhìn Trần Bắc Vương cũng đang quay đầu nhìn lại, nói.

Lão Vương gia mới trước đó còn hung mãnh giết địch, giờ phút này lại giống như một ông lão tóc bạc trắng xóa, có chút lom khom. Bảy người con trai của ông, năm người chết, một người không hòa thuận, một người đã điên, đó là cú sốc to lớn tới cỡ nào đối với ông cơ chứ.

Mà lúc này, một tiếng phụ vương của La Tiểu Bắc, làm Trần Bắc Vương đầu đầy tóc bạc cảm thấy vừa vui mừng, vừa xen lẫn bi thương.

"Không trễ."

"Mười lăm năm, rốt cuộc cha cũng chờ được rồi."

Trần Bắc Vương cười nói.

Cùng lúc đó.

Trên Thanh Long Nha trôi nổi giữa không trung.

La Hồng cũng cười thật to, tiếng cười quanh quẩn trước bầu trời thành Thiên An.

"Sinh thần của gia gia cũng sắp tới rồi, tôn nhi La Hồng đặc biệt chuẩn bị đại lễ, sớm chúc thọ cho gia gia."

La Hồng đứng trên mũi tàu Thanh Long Nha, áo trắng pháp phới, chấp tay khom lưng, mỉm cười dịu dàng.

Vừa nói dứt lời, lại càng thêm hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều người.

La Hồng?

Cháu trai của Trần Bắc Vương La Hồng?!

La Hồng xếp hạng nhất Hoàng bảng, bên trong bí cảnh Địa Tạng ở chùa Vọng Xuyên, lập bầy giết chết hết tất cả cao thủ Nhị phẩm của tam địa vương triều và Kim Trướng Vương Địch.

Bây giờ trong khắp cả thiên hạ, tên của La Hồng đã như sấm bên tai.

Là người nổi bật nhất trong thế hệ trẻ tuổi!

Một đường giết đến hạng nhất Hoàng bảng!

Bên trên thành lầu Thiên An, tất cả mọi người nghe giọng nói dịu dàng như thế, đều không nhịn được ngẩng đầu lên nhìn lại.

Cho dù là Thái tử Hạ Cực cũng hí mắt nhìn lên.

Bên trong thành Thiên An.

Sở Ngọc đứng yên trên lầu các ở phủ Sở Vương, trong tay cầm quả trượng đầu hổ, ánh mắt đục ngầu nhìn chăm chăm.

Ninh Vương mặc một thân áo xanh, che ô giấy dầu, che đi cơn mưa xối xả như trụ, thưởng thức một chuỗi Phật châu, ngược mắt nhìn lên.

Nơi tửu lầu đèn đuốc sáng choang, bên trong thanh lầu.

Từng kẻ quyền quý, quan lại đang nâng ly rượu đều không nhịn được nhìn lên.

Nhìn người thanh niên mặc áo trắng đứng im lặng trước Thanh Long Nha, khí khái bùng bùng, khí Chính Dương tựa như cầu vồng, làm người ta chỉ cần liếc mắt nhìn thì không nhịn được sinh ra hảo cảm trong lòng.

Người này... Chính là con trai của La Nhân Đồ, La Hồng?!

Mà người ta cũng bắt đầu tò mò muốn nhìn quà mừng mà La Hồng nhắc tới.

Quà mừng là gì đây?

Dường như cảm nhận được rất nhiều ánh mắt.

La Hồng nhẹ nhàng cười lên, hất đưa tay ra, vén vạt áo trắng lên, vươn một chân ra.

Ngược ánh mắt lên nhìn chăm chăm người nam nhân đứng trên thành Thiên An, người đó mặc áo măng bào bốn trảo, vô cùng cao quý.

Bên trong ánh mắt thâm thúy của người nam tử.

Dường như đoán ra được thân phận của người nam tử này, La Hồng hơi nhếch cằm lên.

Bước ra một bước mạnh mẽ.

Khí huyết cuộn cuộn không ngừng bùng nổ vang dội dưới một bước này.

Thanh Long Nha treo trên bầu trời, nặng tới ngàn cân, bỗng chốc phát ra một tiếng rùng ngâm trầm thấp, một cước này bước ra làm thân thuyền chao đảo.

rầm rầm...

Đầu lầu của Lôi Binh, Tàng Kiếm lão nhân, cùng với đầu lầu của rất nhiều cao thủ trong các tông môn trên giang hồ chất đống trên mạn thuyền, phút chốc lũ lượt lặn xuống dưới.

Quà mừng La Hồng đưa cho kinh thành Đại Hạ, là món quà mừng ra mắt giống như một cái tát cực mạnh lên trên mặt Thái tử Hạ Cực...

Trong phút chốc, ánh mắt của mọi người đông cứng lại, co rút nhanh, khó mà tin tưởng nổi.

Một lát sau khi trời đất yên tĩnh cả nửa buổi.

Cơn mưa đầu người như một trận mưa xối xả tràn ngập máu tanh, râm râm rớt xuống.

Chương 525: Tên La Hồng này quả nhiên không xứng làm người

Chấn động.

Vô cùng chấn động.

Mưa rào đổ xuống xối xả từ trên bầu trời, Thanh Sắc Long Nha cực lớn nghiêng nghiêng trên không trung, dường như có con rồng to lớn đang phát ra tiếng gào thét.

Mà trên đó có vô số đầu người cuộn cuộn rơi xuống như mưa, máu tươi nhuộm đầm, bắn tung tóe trên không trung.

rầm rầm...

Đầu người như mưa rơi, nhìn thấy mà hốt hoảng, làm người ta tê rần cả da đầu.

Tất cả mọi người đều xem tới ngẩn ngơ.

Lúc bọn họ biết La Hồng xuất hiện, thật ra cũng không để ý lắm, dù sao, so với một số cao thủ Nhất phẩm ở mười vị trí đầu trên Thiên bảng thì La Hồng chỉ là một Tứ phẩm, cho dù là xếp hạng nhất Hoàng bảng sao chứ?

Hắn vẫn chỉ là một tiểu bối trẻ tuổi, trong một cuộc đại chiến cân quét vây giết Trấn Bắc Vương như thế này, thật ra cũng chẳng có gì là to tát hơn người.

Nhưng mà...

La Hồng vẫn cứ dùng cách thức của hắn đổi mới cách nhìn của mọi người, ánh mắt của tất cả người trong thiên hạ, toàn bộ đều kéo nhau tập trung lên người hắn.

Thanh Long Nha nghiêng mình, mưa đầu người rơi!

Hình ảnh này khiến cho người khác phải run rẩy, trời đất rơi vào im lặng, chỉ còn sót lại tiếng vang ầm ầm của đầu người rơi xuống mặt đất.

Trên thành lầu, Vũ thống lĩnh nhìn chăm chú, Thái tử neho mắt lại, cùng với rất nhiều quân lính trông coi đều trợn mắt há hốc mồm nhìn lên.

Mà ở dưới thành.

Còn người của Lợi Thành dần dần co rút nhanh hơn, chỉ còn mỗi hô hấp của hắn ta quanh quẩn ở bên tai, mỗi một tên cấm vệ quân mặc ngân giáp đều ngẩng đầu lên, ngơ ngác nhìn mưa đầu người trút xuống từ bên trên Thanh Long Nha.

Ồ trong đó có đầu của không ít những kẻ mạnh vô địch, khi họ còn sống đều khiến người ta phải kiêng kỵ, làm từng người tu sĩ khó mà tin tưởng nổi.

Mà bên trong thành Thiên An.

Quán rượu đèn đuốc sáng choang, bên trên thanh lâu, chén rượu rơi xuống phát ra tiếng vỡ nát, không ngừng vang dội.

Đây là lần thứ hai, lần đầu tiên là lúc Trần Bắc Vương gùm càng già càng cay, máu của lão tướng còn chưa lạnh, một tiếng gào thét to lớn hùng hồn đã dỡ bỏ cửa thành.

Mà lần này bọn họ thật sự sợ khiếp vía.

Lấy cảnh nền là đầu người rơi như mưa trút nước, làm nổi bật vẻ tà dị của chàng thanh niên mặc áo trắng kia.

Dường như trời đất đều mênh mông, ma quỷ đến nơi trần thế.

Có một vài quyền quý, quan viên đều sồn cả tóc gáy.

"Đúng là bồi nhọ người văn nhất"

"Thật sự chính là kẻ giết người, đồ sát loài người, kẻ điên bệnh hoạn!"

"Đây chính là nhi tử của La Nhân Đồ sao? Đúng là cha nào con nấy mà!"

Sau một khoảnh khắc im lặng thì các quyền quý, quan lại, rốt cuộc cũng đã tỉnh táo lại, cất lên tiếng gào thét đau đớn.

Thế nhưng không thể không thừa nhận, hành động này của La Hồng đã làm cho bọn họ bị chấn động cực kỳ mãnh liệt, trong chớp thoáng qua lại cảm thấy cực kỳ hoảng sợ đối với người cháu trai trẻ tuổi của Trần Bắc Vương này.

Dù sao, ngẫm nghĩ lại thì con đường trưởng thành của cháu Trần Bắc Vương đều nhuốm đầy gió tanh mưa máu, vô số xác chết la liệt, ai mà không e ngại cho được.

Sở Vương phủ.

Lúc Sở Vương nhìn thấy chiếc Thanh Long Nha của thủy quân Sở gia này bị La Hồng đập một bước chao đảo nghiêng nghiêng, ngàn vạn đầu người lẫn lông lông rơi xuống, trong lòng đã hiểu rõ, những gì ông ta nghĩ tới đều đã trở thành sự thật.

Sở Thiên Nam thật sự đã chết rồi, người mà Sở gia phái đi vây giết La Hồng và La Tiểu Bắc lần này, toàn bộ đều đã chết sạch.

Bên trong đông đầu người kia, phần lớn đều là những binh lính, tướng lĩnh của thủy quân Sở gia, thậm chí Sở Thiên Nam và Hoàng Lão Tà cũng không thể toàn thân trở về.

Một chữ thăm há có thể đủ hình dung?

Sở Vương ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời không ngừng đổ xuống cơn mưa, thấm đẫm tóc mai trắng bạc, trắng tới chói mắt.

"Tề Quảng Lăng từng xem tướng số cho Thiên Nam, mạng của nó... Không phải như vậy."

Khỏe mắt của Sở Vương có dòng nước chảy xuống, không biết đó là nước mắt hay là giọt mưa vô tình trút xuống trên bầu trời, thấm vào mặt ông ta.

Bên trên bầu trời, có một tia sáng chớp lóe xé toạc màn mưa, rơi xuống Sở Vương phủ, hóa thành một thể ý chí tinh thần cực kỳ mờ mịt mơ hồ.

Chính là Sở Hiên Lục Địa Tiên của Sở gia trước đó đã bị Trần tổng quản dùng "Vạn Dặm Non Sông Nhất Kiếm Tàng" chém nát thân thể.

Sở Hiên hóa thành bóng mờ, vẻ mặt trắng bệch, không còn chút sức sống.

Đột phá lên Lục Địa Tiên, sức sống cực kỳ mạnh mẽ, có thể tồn tại bằng thể ý chí tinh thần, nhưng mà, đã bị chém nát thân thể thì cũng chính là sức sống bị tổn thương cực lớn rồi.

Sở Hiên kể lại chuyện trên sông Lan Thương một lần cho ông ta nghe, La Hồng đã chuyển dời trụ khí số quốc vận ba ngàn năm trên người La Tiểu Bắc. Thế nên, La Tiểu Bắc thoát được xiềng xích đã áp chế mình suốt mười lăm năm nay, một bước đột phá thành Lục Địa Tiên, sức mạnh tấn công không có gì sánh được, lấy vũ lực giải quyết sát cục do Sở gia xây dựng nên.

Mà Sở Thiên Nam thì bị La Hồng bóp nát đầu, Hoàng Lão Tà thì bị La Tiểu Bắc vụn nát đầu...

Thế hệ yêu nghiệt nhất Sở gia, cứ thế chết đi bằng cách thăm nhất.

Sau khi Sở Vương nghe xong thì thân thể phút chốc già yếu đi mấy phần.

Mà bên trong Sở Vương phủ, những người đang có mặt cũng nhìn nhau im lặng không nói gì.

Ninh Vương che ô giấy dâu, nhìn mưa đầu người không ngừng lăn lông lóc xuống, không khỏi cảm khái vạn phần.

"Trước Hoàng Thành, đầu người thành mưa... Thật lãng mạn."

"Thật sự làm người ta say sưa mê đắm, không thể nào tự kiềm chế được. Ninh Vương nhẹ giọng nỉ non.

Nhưng mà, trò hay chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi.

"Tới đúng lúc lắm, dù sao nơi đây cũng là thành Thiên An, dưới chân vua, xem như Hạ Hoàng không ra tay... Người nghĩ cấm vệ quân của thành Thiên An chỉ ngồi không thôi sao?"

Chương 526: Tên La Hồng này quả nhiên không xứng làm người

(2)

Ninh Vương nở nụ cười, che ô giấy dầu, quay người đi về phía Ninh Vương phủ.

Mỗi bước đạp xuống đều bắn lên vô số giọt nước cao ba thước.

Sức người cũng có lúc cạn.

Dù La Tiểu Bắc có trở thành Lục Địa Tiên thật sự thì sao?

Bên trong thành Thiên An... Không thiếu Lục Địa Tiên.

Mà Trấn Bắc Vương thiếu đi quân đội... Chẳng qua cũng chỉ là một tên

võ biên già nua mà thôi.

Máu chưa nguội thì đã làm sao?

Cuối cùng, Trấn Bắc Vương người cũng không phải là Lục Địa Tiên, có

thể phá giáp được bao nhiêu?

Chiến trường trước thành Thiên An.

Đến cả Trấn Bắc Vương La Cuồng cũng ngược đầu lên, kinh ngạc nhìn

con mưa rơi đầu lâu rơi nghiêng khắp trời.

Hình ảnh này đối với bọn họ mà nói thì lại càng thêm chấn động.

rầm rầm...

Từng cái đầu người rơi xuống, có đầu của kẻ mạnh vững chắc như sắt,

có đầu người của những binh lính bình thường, cũng đều rơi xuống tan nát be bét khắp nơi, đỏ trắng đan xen.

Trấn Bắc Vương hít sâu một hơi, đóm sáng trong đôi mắt dần hùng hực bùng lên.

Mà những người lính cũ ở phía sau Trấn Bắc Vương, trên người ai nấy cũng đều đầm máu, con ngươi nóng như lửa.

La Tiểu Bắc có Võ Tiên giáp, cũng không ngờ được rằng La Hồng sẽ dùng cách này để thông báo sự có mặt của mình.

Vốn dĩ ông ấy còn đang nghĩ xem La Hồng giữ lại mấy cái đầu người làm gì, bây giờ ông ấy đã hiểu rồi...

"Thật ra... Mấy người này đều do tiểu gia giết, thằng nhóc kia chỉ đi nhặt đầu người mà thôi..."

La Tiểu Bắc lẩm bẩm một câu.

Mà Lôi Thành đứng ở đằng xa phát ra tiếng gầm nhẹ.

Hắn ta giơ tay lên hút một cái, hút ra một đầu người trong đám mưa đầu người đang đổ xuống từ trên bầu trời, đó là đầu của Lôi Bình.

Lôi Thành mặc một thân ngân giáp ôm lấy đầu của Lôi Bình, dưới cơn mưa xối xả như trút nước, ngựa đầu phát ra tiếng gào thét như dã thú.

Sau một khắc, hắn ta cẩn thận từng chút một thu hồi lại đầu của Lôi Bình, nhìn chằm chằm Thanh Long Nha đang lơ lửng giữa bầu trời kia, sát ý dâng trào mạnh mẽ.

"Giết!"

Phía sau hắn ta, một thanh trường mâu ánh bạc ngang ngược như ngân long xé rách nền trời, dội vào không trung, khí tức chân động nổ ra, xé rách sóng gió.

Gần vạn quân cấm vệ ở phía sau hắn ta cũng gần như phát ra tiếng gào thét cùng lúc.

Bên trên Thanh Long Nha.

Nét mặt của mọi người vô cùng quái dị, Viên hạt tử nghiêng đầu, cảm ngân thương, nhưng không biết phải nói cái gì.

Cho dù ông không thể thấy được một màn trút đầu tướng địch xuống dưới kia, nhưng mà ngẫm lại cũng cảm thấy rất chấn động, đồng thời cũng cảm thấy công tử có hơi kiêu ngạo quá.

Phách lối như vậy, sớm muộn gì cũng bị đập chết.

Trong những đầu người này, ngoại trừ những binh lính của thủy quân Sở gia không có thực lực kia ra, thì phần lớn đều là đầu của những kẻ mạnh đỉnh cấp, đó đều là La Thất Gia giết chết...

Vì thế nên Viên hạt tử cũng cảm thấy công tử hơi bị kiêu căng.

Chúng ta không thể khiếm tốn một chút sao?

Viên hạt tử càng lo lắng ưu tư trong lòng hơn, công tử làm như thế, sợ là sẽ phải gánh vác ác danh cực kỳ to lớn, đầu người lẫn ào ào, giết chóc vô số, đây là muốn gánh lên người mình cái danh xưng Nhân Đồ rồi.

Triệu Tinh Hà, Hồ Bắc Hà, Chu Vân Hải, Chu Vân Long và những chủ tướng Hắc kỵ kia cũng sôi máu nóng sùng sục trong người.

Từ Uẩn chấp tay sau lưng, áo đạo trên người bay phấp phật, cũng hơi ngạc nhiên nhìn La Hồng, đây chính là tiêu sư đệ sao?

Không hổ là đệ tử Phụ Tử mới thu nhận, quả nhiên tâm tư kín đáo.

Tuy rằng đây là lần đầu tiên Từ Uẩn gặp La Hồng nhưng mà trên thực tế, từ nội dung trong những bức thư tín được Lạc Phong truyền đến thì ông cũng đã sớm hiểu rõ La Hồng.

Từ Uẩn nhìn thành Thiên An lặng ngắt như tờ, từ từ thở ra một hơi, kết hợp với những miêu tả của Lạc Phong về những hành vi của hắn trong quá khứ, dường như ông lơ mờ hiểu ra được điều gì.

Bây giờ, La gia phản Hạ đã là chuyện chắc chắn.

Mà muôn phần Hạ thành công, nhất định phải xuất binh với lý do chính đáng, dù sao La gia vốn dĩ là bề tôi, phản Hạ sẽ bị xem như là phản bội, tội mưu phản có rửa tới cỡ nào cũng không sạch được, một khi La gia xuất binh, ắt hẳn sẽ khiến cho thiên hạ chê trách.

Bây giờ La Hồng lại ở trước thành Thiên An, hất tung vô số đầu người, đây là muốn nói cho người trong thiên hạ biết, những thứ này đều là đầu của bọn cường giả đi tham gia vây giết La Hồng và La Tiểu Bắc.

Nói cho người trong thiên hạ biết, La gia phản Hạ, là chuyện cực kỳ bất đắc dĩ.

Hơn nữa hành động này của La Hồng cũng là gánh vác hết tất cả tội danh giết chóc lên người mình.

Người trong thiên hạ chỉ có thể nói La Hồng của La gia, máu tanh nhuộm tay, là kẻ giết người không gớm tay của thời đại.

Nhưng sẽ chẳng mấy may nói gì tới La gia, bảo vệ vững vàng tiếng tăm vốn liếng của La gia khi đối đầu với Hạ gia.

Từ Uẩn mỉm cười, chẳng trách với thế cuộc như bây giờ mà Phu Tử còn có thể thu nhận tiểu sư đệ, kiêu người cực kỳ vì đại nghĩa như thế này, đúng thật rất am hiểu đạo của Nho môn.

"Sau lần này, sợ là chức quan ở Đại Lý Tự của ta cũng bị mất luôn, nhưng mà... Không sao, Trương Thủ Phủ bỏ mình, được chôn cất ở Học Hải bí cảnh, sợ là Học Hải bí cảnh này cũng sắp tới lúc mở cửa rồi..."

"Ta cũng nên quay về học cung, dừng chân một khoảng thời gian thôi."

"Nhưng mà trước khi ta từ bỏ chức quan này, vẫn phải nên phát huy một chút sức mạnh còn sót lại, cũng không thể lãng phí mạng lưới tình báo trải rộng khắp cả thiên hạ của Đại Lý Tự được..."

"Sau lần này tiểu sư đệ ắt sẽ gánh vác tiếng xấu khắp thiên hạ, việc ta có thể làm cũng không nhiều, đành sử dụng mạng lưới tình báo này tặng một phần lễ lớn cho tiểu sư đệ thôi vậy."

"Đó cũng là... Một chút lòng thành bé nhỏ của người làm sư huynh như ta đây."

Chương 527: Tên La Hồng này quả nhiên không xứng làm người

)
Từ Uẩn nhìn bóng lưng khẽ run đứng yên trước mũi thuyền của La Hồng, thở dài, gánh vác tiếng xấu trong thiên hạ... Chắc tiểu sư đệ phải gánh vác áp lực trên người lớn lắm nhỉ?

Mới bé tí tuổi mà đã phải gánh chịu áp lực không nên có ở cái lứa tuổi này rồi.

Từ Uẩn giơ tay lên, bên trong tay áo đạo, chớp mắt có một tiểu kiếm màu nhũ bạc trượt ra, ý niệm của Từ Uẩn tập trung lại thành thông điệp, truyền lại vào trong tiểu kiếm, gõ nhẹ một cái, tiểu kiếm phút chốc bay vút bắn ra ngoài, xé rách bầu trời rồi biến mất.

Bên trên Thanh Long Nha, giờ phút này La Hồng hưng phấn tới bả vai cũng run run, không hề chú ý tới chuyện lên lút của Ngũ sư huynh Từ Uẩn.

Hắn chấp tay sau lưng, áo trắng trên người bay phát phơ trong gió, khí Chính Dương thì thế nào chứ, hắn biết chắc cho dù trên người hắn khí Chính Dương nồng đượm, nhưng lần này cũng sẽ không thể trốn thoát cái danh xưng Nhân Đồ.

Trên bầu trời trước thành Thiên An, dưới con mắt của biết bao vương hầu quyền quý, làm ra chuyện tới cổ này, chỉ cần sau một ngày thôi, e là tất cả các ác danh như Nhân Ma, Nhân Đồ này của La Hồng hắn sẽ có thể truyền đi khắp cả Đại Hại!

La Hồng không tin, hắn đổ một cơn mưa đầu người xuống trước thành Thiên An như thế mà còn có người khen ngợi hắn?!

Trong lòng La Hồng vẫn luôn tin tưởng, ít nhất người trong thiên hạ cũng hiểu rõ đúng sai!

Cũng không thể đổi trắng thay đen đúng không?!

La Hồng hắn đã cố gắng tới mức đó, làm ra cả mưa đầu người luôn rồi, cũng không thể tiếp tục khen hắn chứ nhỉ?

Vừa nghĩ tới đó, nhất thời bên môi La Hồng nhếch lên nụ cười, trong lòng đã tính toán hết tất cả.

Tuy rằng hắn biết vẫn luôn có người muốn tẩy trắng cho hắn, nhưng mà, nhiều lắm cũng chỉ có thể ở huyện An Bình hoặc phủ Giang Lăng mà thôi,

so với toàn bộ Đại Hạ thì hai chỗ bị lật lọng tẩy trắng này vốn dĩ không thấm thía gì.

Vì thế nên, La Hồng tin chắc, lần này... Bên trong Đại Hạ liệu còn ai có thể tẩy trắng, xoay chuyển cục diện vì hấn nữa?!

Coi như có thể đảo lộn mọi chuyện, chẳng lẽ còn có thể vì hấn mà thay đổi suy nghĩ của toàn bộ dân chúng Đại Hạ hay sao?!

La Hồng thỏa mãn thở ra một hơi.

Danh vọng tội ác lần này thật sự làm người ta có chút chờ mong.

Mà việc thu hoạch được danh vọng tội ác này chắc chắn đã như ván đóng thuyền, nhiều lắm cũng chỉ là vấn đề nhận được bao nhiêu điểm tội ác mà thôi.

Chuyện tiếp theo cần làm đó chính là giải vây giúp Trần Bắc Vương, nhanh chóng cứu Trần Bắc Vương ra khỏi thành Thiên An. Vậy thì chuyện đi tới thành Thiên An lần này sẽ thật sự hoàn mỹ Nhưng mà, lần phá vòng vây cuộc chiến này, có lẽ cũng không dễ dàng gì.

Bên trên Thanh Long Nha.

La Hồng nhìn cái người đứng trên thành lâu, mặc áo măng bào tứ trảo kia. Đó chẳng phải là Thái tử Hạ Cực hay sao?

Là cái gã Thái tử chó má kia?

Thái tử đứng bên dưới ô giấy dầu được thái giám che cho, xuyên qua màn mưa không ngớt hạt như tấm rèm châu nhìn về phía La Hồng.

La Hồng nheo mắt lại, không nhìn Thái tử tiếp nữa, mà xoay chuyển tầm mắt một cái, nhìn cảm vệ quân ngân giáp bên dưới, gần vạn tên cảm vệ quân ngân giáp quả thực hình thành cảm giác áp bách rất mạnh.

"Ăn hiệp Trần Bắc Vương không có quân đội sao?"

La Hồng nở nụ cười.

Hấn bước ra một bước, áo trắng bay bay, vươn tay khế phát.

Thuần Quân kiếm trong lòng Tiểu Đậu Hoa nhất thời gào thét bắn ra, nằm ngang dưới chân của hấn, La Hồng đập kiếm, áo trắng bay bay, ngự kiếm lao đi từ trên Thanh Long Nha, giống như "Trích Tiên" rơi xuống phàm trần.

"Ông nội của La gia ta, La gia tự mình tiếp đón"

La Hồng nói.

Tiếng nói vang dội trong trời đất, làm tất cả những người đang có mặt cuối cùng cũng thức tỉnh.

"Đối với quà mừng chúc thọ sớm này của tôn nhi, người có hài lòng không?"

La Hồng cười to.

Bên dưới, mái tóc của Trần Bắc Vương bay phát phơ trong màn mưa, ông cũng ngẩng đầu cười to cực kỳ hào sảng vang dội:

"Được! Không hổ là tôn nhi của Bản vương!"

La Hồng nhếch môi: "Nếu đã thế, vậy thì tặng cho gia gia thêm một phần quà nữa!"

La Hồng đưa tay ra, đột nhiên nắm lại.

"Đứng lên!"

Tiếng nói giống như đang ngâm xướng, vang dội trong trời đất, làm cơn mưa rơi đầy trời phút chốc dừng lại.

Sau một khắc.

Sau người của Trần Bắc Vương cùng những lão tướng của ông đám tụ binh đứng phía đằng sau kia, có từng cái bóng đen lần lượt bò dậy khỏi mặt đất.

Mỗi một Tà ảnh đều cao tới hai mét, cao lớn lực lưỡng, đôi mắt màu đỏ tươi, làm trước thành Thiên An dường như cũng nhiễm lên một làn sương mù.

Giống như bóng tối giáng lâm mặt đất, lại tựa như ma quỷ kéo tới chốn nhân gian.

Đại quân Tà ảnh, trong cơn mưa xối xả gột rửa trời đất, như từng đóa hoa sen màu đen nở rộ, đứng dậy.

Từng gã Tà tu lơ lửng giữa bầu trời, cực kỳ ngạc nhiên nhìn cảnh này.

"Thật kỳ quái... Kê này có gì đó rất lạ, vì sao còn quỷ dị hơn cả đám Tà tu chúng ta?"

Có gã Tà tu đặt ra câu hỏi.

"Kỳ quái con khi, kẻ này chính là cháu trai của Trần Bắc Vương, đệ tử của Phu Tử, há có thể giống với bọn Tà tu chúng ta? Nghe đồn đây chính là Câu Linh Khiển Tướng, pháp thuật Đạo môn thượng cổ!"

"Lão phu ít đọc sách, người đừng gạt ta... Câu Linh Khiển Tướng là cái dạng quỷ yêu như này sao?"

Rất nhiều Tà tu đều bối rối, không ngừng xì xào bàn tán.

Lôi Thành ôm đầu của Lôi Bình, nhìn từng cái bóng đen im lặng thi nhau đứng dậy từ phía sau Trần Bắc Vương, sát ý trên gương mặt không hề suy suyển.

Hắn ta nhìn chằm chằm La Hồng, mặc kệ Lôi Bình là do ai giết chết, nhưng chính La Hồng đã quăng đầu Lôi Bình rơi xuống đây.

Dù gì đệ đệ Lôi Binh của hãn ta cũng là cao thủ năm trong mười vị trí đầu trên Thiên bảng, chết rồi mà phải chịu sự nhục nhã như thế này, bất kể ra sao đi chăng nữa thì hãn ta nhất định phải trả mối thù này!

Chương 528: Tên La Hồng này quả nhiên không xứng làm người

@ Bên trong cánh cổng Thiên Địa Tà Môn như gần như xa, vắt ngang giữa đất trời kia, thấy rõ những Tà ảnh yên lặng đứng lên tựa măng mọc sau mưa xuân này.

Trong chớp nhoáng, vị lão đại của Tà Môn phát ra một tiếng ồ khe khẽ. Sau một khắc, bên trong Thiên Địa Tà Môn có ý chí mạnh mẽ khuấy động xông ra.

"Trên người tên này có bí mật lớn."

"Bắt La Hồng"

"Ai bắt được La Hồng, Bản Tôn thưởng cho kẻ đó một viên Tà Nguyên Quả!"

Tin tức bên trong Thiên Địa Tà Môn truyền ra, làm rất nhiều cao thủ Tà tu sững sốt, sau đó có rất nhiều Tà tu Nhất phẩm hô hấp dồn dập!

Người này... Thế mà lại có giá trị bằng một viên Tà Nguyên Quả?!

Ánh mắt của rất nhiều Tà tu nhìn về phía La Hồng phút chốc đều trở nên điên cuồng.

Bọn họ đã quên mất mục đích ban đầu của lệnh kêu gọi là đi vây giết Trần Bắc Vương, đều tập trung nhìn La Hồng chăm chú.

Từng gã Tà tu đều nhìn chăm chăm La Hồng, đây chuyện mà La Hồng cũng không hề nghĩ tới.

La Hồng nhìn về phía cảnh cửa Thiên Địa Tà Môn vắt ngang giữa trời đất kia, neho mắt lại.

Đằng sau Tà Môn, dường như có sự tồn tại khủng khiếp nào đó đang lom lom theo dõi hắn.

La Hồng nở nụ cười.

Hắn còn chưa ra tay đây, những báu vật nạp năng lượng này, à không...

Những gã Tà tu này lại ra tay đánh đòn phủ đầu sao?

Bên trên thuyền chiến Thanh Long Nha, Viên hạt tử cảm ngân thương trong tay, bật cười thật to: "Một đám Tà tu bản tuổi cũng dám tơ tưởng tới công tử nhà ta sao?"

Triệu Tinh Hà cũng ngửa đầu cười to, Mặc Dao đeo ở bên hông đột nhiên bắn ra, tay cầm cán đao, có đao ý bay vút lên chín tầng trời.

"Tiêu công tử nhà ta chính là thể hệ chính nghĩa số một trong thiên hạ, là đệ tử của Phu Tử, được Phật vận tám ngàn năm che chở, những Tà tu như con chuột dơ bẩn chui rúc dưới cống ngầm như bọn mi cũng dám khiêu chiến sao?"

Hồ Bắc Hà, Đại Chu Tiểu Chu và các chủ tướng Hắc kỵ khác đều thi nhau đạp không trung bay ra, bay khỏi thuyền chiến Thanh Long Nha.

Nắm chặt Mặc Dao, đối mặt với từng gã Tà tu tà khí ngút trời, vung đao lên, bên trong lời nói lạnh lẽo ẩn chứa sát ý vô tận vang vọng trong trời đất.

"Giết"

Khí huyết ngút trời, giống như hội tụ ý chí của ngàn quân, biển máu núi xác đổ ập tới!

Từng gã Tà tu tham lam nhìn chằm chằm La Hồng đều tái xanh cả mặt.

Đối mặt với khí huyết của chủ tướng Hắc kỵ, lực lượng Tà sát của bọn họ bị máu tươi khuấy động tan ra.

La Hồng ngự kiếm trên không trung, vẻ mặt hơi cứng ngắc.

Hắn luôn cảm thấy mấy vị chủ tướng đang chửi hắn, nhưng mà không có bằng chứng xác thật.

Bất kể là Viên hạt tử, hay là chủ tướng Hắc kỵ, đều là những cường giả trong Nhất phẩm, chớp mắt những gã Tà tu này đều bị áp chế.

Trên thành lâu.

Thái tử nở nụ cười, thú vị, cảnh tượng này thật sự thú vị quá đi mất.

Dù hắn ta suy đoán Thiên Địa Tà Môn này có thể là tác phẩm của Ninh Vương làm ra, nhưng mà... Nếu như muốn hắn ta đổi cái nôi này thì hắn ta sẽ đổi thôi.

Cả thiên hạ này đều cho rằng hắn ta điên rồi, vậy hắn điên thêm chút nữa... Thì có sao đâu?

"Ra tay..."

Ngón tay của Thái tử nhẹ nhàng gõ lên phiến gạch xanh trên thành lâu bị nước mưa nhỏ giọt bắn tung tóe, nói.

Vũ thống lĩnh quay đầu nhìn về phía Thái tử, chân mày cau lại, trong lòng càng đưa ra kết luận chắc chắn, có lẽ những Tà tu này thật sự là cùng một phe với Thái tử.

Thái tử Đại Hạ cầu kết với Tà tu?!

Tiếng nói của Thái tử không lớn lắm, nhưng thật sự vang dội trên chiến trường.

Ánh mắt Lôi Thành nhìn chằm chằm, tuy rằng hắn ta thật sự muốn lấy đầu của La Hồng, nhưng hợp tác với Tà tu... Điều này làm cho một đại

thông lĩnh cấm vệ quân ngân giáp như hấn ta, có hơi không thoải mái trong lòng.

Nhưng mà, nếu Thái tử đã ra lệnh rồi, dưới tình huống Hạ Hoàng bé quan, lệnh của Thái tử chính là mệnh lệnh.

"Giết"

Lôi Thành quát lên chói tai.

Sau một khắc, cấm vệ quân ngân giáp di chuyển, bộ giáp màu bạc chỉnh tề như một, giống như một dòng sóng nước xé rách màn mưa.

Khiên bạc nặng nề mạnh mẽ nên xuống, đằng sau cái khiên, lần lượt từng trường giáo chia ra, như là dòng lũ bằng sắt thép nghiền nát và xé rách tất cả, đâm thẳng về phía Trấn Bắc Vương, cùng với đại quân Tà Ảnh ngưng tụ thành hình phía sau lưng ông như xe chiến đang cầu xé nhau.

Lôi Thành xông lên trước, từng cái khiên bạc đằng sau lưng gào thét bắn vút ra, xé rách bầu không khí quanh người hấn ta, bạo phát khí lưu động trời.

Hấn ta vẫn không tin, những cái bóng như trò chơi ở phía sau lưng Trấn Bắc Vương kia, một đám người ô hợp như vậy có thể chống chọi được với cấm vệ quân giáp của hấn ta!

Đại quân của Lôi Thành vừa nhúc nhích, La Thất Gia bước ra một bước, cơn mưa rào giữa trời đất nháy mắt cũng bị bốc hơi lên, hóa thành khí, sóng khí xoay chuyển, nổ tung như một đám mây hình nấm.

Đối với La Thất Gia, Lôi Thành chẳng để ý tới.

Lục Địa Võ Tiên, tất nhiên là có Lục Địa Tiên tới ứng chiến.

Thật vậy, La Thất Gia vừa bước một bước, bên trong thành Thiên An đã có tiếng cười nhàn nhạt cất lên.

Có một cỗ kiếm ý ác liệt tỏa ra, sau đó, một vị Lục Địa Kiếm Tiên trên tay bầm gỗ, bắn ra một luồng ánh kiếm xé toạc bầu trời.

"Thân là Lục Địa Tiên, chiến đấu với người phạm thì có nghĩa lý gì, đừng phá quy tắc cũ, Tiểu bá vương La Thất Gia, ngươi và ta từng so chiêu."

Mặt La Thất Gia hơi biến sắc, một quyền đâm ánh kiếm vỡ nát, đập một cước xuống, mặt đất nổ tung, gợn lên, ngàn tầng sóng khí, bắn tỏa lên mây, chiến đấu kịch liệt với vị Kiếm Tiên bay trên không trung của thành Thiên An kia.

Râu tóc của Trấn Bắc Vương cũng xõa tung, con ngươi nhìn chăm chú, nội tình của Hạ gia, quả nhiên vượt ngoài sức tưởng tượng, cho dù Hạ Hoàng không xuất hiện thì cũng không thiếu những cường giả trấn thủ.

La Hồng đang ngự kiểng treo lơ lửng tất nhiên cũng chú ý tới cảnh này, cũng cảm thấy thật vướng tay vướng chân.

Muốn mang lão gia tử rời khỏi thành Thiên An, quả nhiên không hề đơn giản.

La Hồng nheo mắt lại, lúc này không phải là lúc để suy nghĩ những thứ này, may là hắn vẫn còn giữ lại con át chủ bài, hắn giơ tay lên, vẫy tay với Tiểu Đậu Hoa bên trên Thanh Long Nha.

Tiểu Đậu Hoa nghiêm túc gật đầu.

Nàng chạy về phía đuôi thuyền, sau đó thả từng quan viên bị bắt tới đây xuống.

Trong tiếng hét thê thảm của đám quan viên này, bọn họ bị Tiểu Đậu Hoa ném khỏi thuyền Thanh Long Nha, Tiểu Đậu Hoa bận rộn tới thở hỗn hà hỗn hển, đầu đầy mồ hôi.

Mà trong lúc những gã quan viên này bị quăng xuống đất thì La Hồng đều gọi Tà ảnh tới đỡ bọn họ, để bọn họ không bị ngã chết.

Nơi những tên quan viên này bị rơi xuống đất trúng ngay vào vùng phía trước của đám cấm vệ quân tiên phong do Lôi Thành dẫn đầu, cản đường cần lối.

Hắn ta vốn chẳng thể nào ngờ được, La Hồng lại ném bọn người này xuống ngay trước mặt đại quân của Lôi Thành đang không ngừng tiến về phía trước.

Lúc bọn họ nhìn quân ngân giáp khí thế hung hãn, sát khí cuộn cuộn như kia.

Bọn họ đều ngẩn ngơ, choáng váng.

Sau khi lấy lại được tinh thần thì lần lượt từng người ai nấy đều khóc thảm trong lòng.

Đệt!

Đây chuyện con người có thể làm được sao?

Tên La Hồng này quả nhiên không đáng làm người.

Chương 529: Kiểm của Tà Đế Đế Binh hay kiểm của Thánh Nhân

Bên ngoài thành Thiên An, mưa gió rên rĩ.
Mưa ngoài trời vẫn rên rĩ âm vang, không ngừng gột rửa đồ ập xuống, giống như bức rèm che lấp cả nền trời, đen nghìn nghịt, nặng nề tới mức làm người hít thở thôi cũng đã cảm thấy khó khăn.
Mà bên trong thành Thiên An.
Tư Thiên Viện.

Hương trà thoang thoang, khói bay lượn lờ.
Hai người ngồi đối diện nhau trước một bàn cờ.
Tiếng đánh giết âm 1 ngoài thành dường như bị ngăn cách khỏi nơi này.
Mí mắt nặng trĩu của Văn Thiên Hành run lên, đang im lặng tập trung vào bàn cờ, dường như mỗi quân cờ trên bàn cờ đều chứa đầy huyền cơ, nếu như ông ta có thể đọc hiểu được nửa phần thì có thể thu được lợi ích to lớn.

Mà lão đạo sĩ ngồi đối diện Văn Thiên Hành mỉm cười bụng tách uống trà, nhẹ nhàng gọt nắp, hơi nóng lượn lờ đó bị hơi thở tỏa ra từ miệng thổi bay.

Lá trà xanh biếc trong tách cũng bỗng bành trôi nổi trên bề mặt theo con sóng nho nhỏ trong nước trà.

Một lúc sau, Văn Thiên Hành ngẩng đầu lên, lau mồ hôi trên trán, lắc đầu: "Nhìn kiểu nào thì La gia cũng đều có kết cục bi thảm"

"Trận chiến này Trần Bắc Vương ắt hẳn sẽ phải chết ngoài thành Thiên An, bị nghìn mũi giáo xuyên tim giết chết."

Văn Thiên Hành nói.

Lão đạo sĩ Tê Quảng Lăng tiên khí phi phàm, giống như "Trích Tiên" ở trên chín tầng trời cao, nhấp một ngụm trà, cầm một quân cờ đặt xuống bàn cờ, nhẹ giọng nói: "Chuyện đời đã có số mệnh sắp đặt sẵn, nhưng số mệnh cũng biến hóa theo sự biến đổi của thiên cơ, thiên cơ như một làn khói, nếu không có biến số thì nó vẫn sẽ duy trì trạng thái lượn lờ, mãi cho đến khi biến mất, nhưng nếu có biến số nhỏ xuất hiện, một cơn gió bay tới, vậy làn khói này sẽ biến mất càng nhanh hơn"

Văn Thiên Hành như hiểu lại như không hiểu, nhưng mà ông ta nghe hiểu một điểm: "Nói cách khác, bây giờ đã xuất hiện biến số, có một cơn

gió thổi qua làm thay đổi thiên cơ?"

Tề Quảng Lăng không gật đầu cũng không lắc đầu.

"Có phải hay không thì cứ chờ xem kết cục lần này của La gia đi.

Văn Thiên Hành gật đầu, ông ta đã hiểu: "Lần này Trần Bắc Vương muốn rời khỏi thành Thiên An, một khi rời khỏi thì chính là biển rộng mặc cá bơi, trời cao mặc cho chim sải cánh, La gia không còn gì kiêng kỵ nữa...

Với lại, điều này cũng có nghĩa là, thiên cơ có sự thay đổi, vậy chúng ta cũng phải ứng biến linh hoạt theo."

"Nếu cuối cùng Trần Bắc Vương cũng chết trước thành Thiên An, vậy thì chứng minh khí số thiên cơ chẳng có gì biến đổi."

Văn Thiên Hành và Tề Quảng Lăng không khỏi nở nụ cười.

Văn Thiên Hành quay đầu nhìn cơn mưa xối xả cả ngày chưa dứt ngoài cửa sổ, cho dù là ngồi trong phòng cũng cảm nhận được hơi nước mạnh mẽ xông thẳng vào mặt.

"Nội tình của Hạ gia, La gia không thể nào so sánh được. Chỉ riêng một Hoàng Triều bí cảnh mà Hạ gia sở hữu thôi thì mấy trăm năm nay đã chiếm cứ hết phần lớn khí số của thiên hạ, cũng đã bồi dưỡng ra không ít Lục Địa Tiên..."

"Chỉ dựa vào một La Tiểu Bắc, không đủ, cho dù có thêm một Trần Thiên Huyền, cũng vô ích"

Văn Thiên Hành lắc đầu.

Đối với La gia mà nói, Hạ gia đứng đầu chiếm lấy toàn bộ phong quang của cả thiên hạ thật sự là một con quái vật khổng lồ.

La gia muốn giãy dụa xoay chuyển vận mệnh, khó.

Từng tên quan lại lần lượt rút xuống chiến trường đều ngu người.

Nhìn cảm vệ ngân giáp lạnh lẽo này, giống như đang thấy thú dữ và nước lũ, thì nhau nhìn bọn họ chằm chằm.

Những tên quan lại cùng đỗ đạt công danh, làm quan chung một chỗ này phút chốc biến sắc.

Những kẻ này phần lớn là người đọc sách học hành gian khổ, bộc lộ tài năng bên trong khoa cử của vương triều Đại Hạ, nhưng mặc kệ bọn họ có văn chương thi thơ đầy bụng thì ngay giờ phút này cũng chỉ có thể biến thành tiếng la hét cầu cứu.

Bọn họ vốn tưởng đầu La Hồng không giết bọn họ là vì kiêng kỵ vương triều Đại Hạ, bọn họ còn cảm thấy có cơ hội sống.

Bây giờ nhìn lại thì bọn họ đã đánh giá thấp trình độ vô liêm sỉ của La Hồng rồi.

Hắn lại dứt khoát vứt thẳng bọn họ xuống dưới, dùng làm lá chắn ngăn cản đội quân ngân giáp tinh nhuệ.

Chuyện này thật sự không phải là việc làm của một con người mà.

"Cứu ta! Ta là Tri phủ Bắc Xuyên, cứu ta với!"

"Đừng mà, đừng có lên nữa, đừng có tới đây, bọn ta là mệnh quan triều đình, cứu bọn ta!"

"Thái tử điện hạ, hãy cứu bọn ta!"

Cả đám quan lại đều như phát điên.

Trên người bọn họ dính đầy bùn đất, bị nước mưa tạt xối xả, điên cuồng thét lớn trong mưa, bọn họ giãy dụa, nhưng bị Tà ảnh đằng sau trói buộc lại, căn bản chẳng thể nào trốn thoát.

Trần Bắc Vương cầm Mặc Dao trong tay, đứng yên lặng dưới cơn mưa như trút nước, vốn ông đã chuẩn bị sẵn sàng cho một cuộc chiến đấu quyết tử, liều mạng một phen, nhưng không ngờ rằng La Hồng lại làm ra chuyện này.

Mà bên trong thành Thiên An, bên trên những lầu cùng thanh lâu đèn đuốc sáng choang, rất nhiều kẻ quyền quý, vương hầu đang nhìn chăm chăm tình hình ngoài thành cũng không thể rời mắt.

"Hay cho một tên La Hồng, thế mà lại nghĩ ra thủ đoạn này."

"Thủ đoạn này thật sự quá ác độc, thế mà bắt quan lại địa phương tới uy hiếp Thái tử."

"Ha ha, thú vị lắm, để xem lần này Thái tử lựa chọn như thế nào đây."

Từng kẻ quyền quý nở nụ cười, khúc nhạc dạo này thật sự nằm ngoài dự đoán của bọn họ.

Trước thành Thiên An, như một con sóng trào, Lôi Thành đang liên tục xông lên cũng bắt đầu do dự, những gã quan viên cực kỳ thê thảm đang gào khóc trong mưa dù sao cũng là mệnh quan triều đình.

Chương 530: Kiểm của Tà Đế Đế Binh hay kiểm của Thánh Nhân

(2)

Hắn ta cũng không dám để đám quân ngân giáp trực tiếp giẫm lên bước qua, vì dù sao đây cũng là bộ mặt của triều đình.

Vì thế nên cấm vệ quân ngân giáp đang xông lên bị khựng lại, hơi thở giết chóc vốn dĩ xông lên tận trời lại bị ngưng trệ ngay giờ phút này, bị dập tắt bớt mấy phần.

Thế quân vốn phải chú trọng một bước xông thẳng lên, nếu không xông thẳng lên một lần thì sẽ tiếp tục suy yếu lần hai, rồi lại lần ba...

Cho nên việc La Hồng lấy những tên quan lại này ra, ít nhất cũng đã thể hiện tác dụng.

Lôi Thành cũng thầm hận, tên La Hồng này, sao có nhiều mưu kế xấu xa tới vậy chứ?

Trước đó bên trên Thanh Long Nha đầu người chao nghiêng đổ ập xuống, làm cho tất cả mọi người hoảng hốt, gột rửa mấy phần ý chí chiến đấu của cấm vệ quân ngân giáp.

Lôi Thành khó khăn lắm mới đốt lên ngọn lửa chiến đấu của cấm quân ngân giáp nhưng La Hồng lại dùng thủ đoạn này để làm hao mòn thể quân của bọn họ, quả thực khiến Lôi Thành tức muốn hộc máu.

Bên trên thành lâu.

Cơn mưa xối xả trút xuống từ chín tầng trời, mạnh mẽ đâm xuống tán ô giấy dầu, dột thành một bức rèm mưa giống như màn châu ở trước mái ô.

Thái giám che dù cho Thái tử Hạ Cực, mà ánh mắt của Thái tử thì lạnh lẽo nhìn chằm chằm tình hình trận chiến.

Hành động này của La Hồng quả thực có mấy phần nằm ngoài dự tính của hắn ta.

Nhưng khóe môi của Thái tử lại nhếch lên.

Duỗi ngón tay ra gõ nhịp trên phiến gạch xanh của thành lâu, phát ra tiếng vang giống như đàn sắt.

Một lúc lâu sau, giọng nói hờ hững vang vọng quanh tường thành.

"Những quan lại này cấu kết với La Hồng, muốn làm suy giảm thể quân của quân ta, nhiễu loạn lòng quân..."

"Giẫm lên"

Thái tử nói.

Hắn ta vừa nói dứt lời, bên trên thành lâu, ánh mắt của Vũ thống lĩnh nhất thời co rút lại, kinh ngạc nhìn về phía Thái tử.

Từng quân lính trông coi thành lâu kéo căng dây cung đứng ở đó cũng hoảng hốt nhìn Thái tử.

Giẫm lên... Đây không phải nghĩa là giết chết sao?

Thái tử... Không định cứu những quan viên này sao?

Trong lòng Lôi Thành cũng như thế, sự tàn nhẫn của Thái tử vượt xa những gì hắn ta tưởng tượng, nhưng mà quyết định này của Thái tử cũng hợp tình hợp lý.

Lôi Thành cầm trường giáo màu bạc, nhìn những quan viên gào thét thảm kịch, ánh mắt dần trở nên lạnh lùng.

Trước cuộc chiến ác liệt, làm loạn lòng quân.

Vậy chỉ có một chữ, giết!

"Tấn công!"

Tiếng gào xé rách màn mưa, làm từng hạt mưa rơi xuống thi nhau vỡ tan thành bột mưa.

Đùng đùng đùng!

Mặt đất cực kỳ chấn động.

Trong lúc mọi người hít vào một hơi khí lạnh, cảm vệ quân ngân giáp giống như là xe chiến đấu máu lạnh vô tình, nghiền ép qua mặt đất.

Đây cái khiên về phía trước, trường giáo cũng đâm ra từ bên trong, sắc bén lại dữ tợn!

"Không!!!"

"Bọn ta là mệnh quan triều đình, bọn ta là mệnh quan triều đình!"

"Điên rồi sao?! Đừng mà!"

Mệnh lệnh của Thái tử làm từng kẻ quan lại tuyệt vọng.

Đây giống như một cây đao, đâm xuống một đao trong tim bọn họ.

Xì xì Trước cuộc tấn công của quân đoàn cảm vệ quân ngân giáp, những quan viên kia trong chớp mắt đã bị đập bẹp, bị giẫm lên, chỉ trong phút chốc đã máu thịt bẹ bét, xương cốt vỡ vụn đứt đoạn, máu tươi chảy đầy trên đất, mùi tanh nồng nặc của máu xông lên.

Nhưng Tà ảnh đang bắt các quan viên địa phương kia cũng bị đập nát.

Vô tình.

Ác nghiệt!

Máu lạnh đến độ làm người ta lạnh cả lòng.

Đây cũng là câu trả lời của thái tử đối với hành vi của La Hồng.

Cũng thể hiện sự quyết tâm của Thái tử đòi việc giữ lại Trần Bắc Vương.

Lôi Thành càng lạnh lùng hơn, mà chiến trận ngân giáp vẫn xông lên trước chiến đấu, mặt đất dường như cũng bị giẫm đạp nứt toác.

Từng nhịp bước chinh tề như một, giống núi lở tập kích.

La Hồng ngự kiếm trong cơn mưa xối xả.

Nhìn quân đội như hổ sói này, vẻ mặt cũng toát lên sự nghiêm túc, quân đội này còn mạnh hơn rất nhiều so với quân phủ ở phủ Giang Lăng lúc trước.

Nếu lúc trước Thái tử kêu một nhánh quân đội này tới vây giết hãn thì e là La Hồng hãn đã bị tiêu diệt rồi.

Chuyện mang quân đánh giặc này, La Hồng không thành thạo.

Nhưng mà, chuyện hãn không làm được thì sẽ có người khác lo.

La Hồng gơ tay lên, đột nhiên nắm chặt.

Bên cạnh Trần Bắc Vương, Tà Ảnh Sở Thiên Nam bỗng nhiên hiện lên, trên người mặc giáp trụ, trong đôi mắt màu đỏ tươi có ánh sáng trí tuệ lấp lóe.

Trần Bắc Vương còn đang nghiêm túc nhìn chằm chằm đội cấm vệ quân ngân giáp của Lôi Thành dần tiến tới thì Tà Ảnh Sở Thiên Nam lại đột nhiên xuất hiện khiến ông giật mình, Trần Bắc Vương quay đầu liếc nhìn, trong lòng thâm kinh ngạc, đây không phải là thằng nhóc nhà Sở gia kia sao.

Tà Ảnh Sở Thiên Nam cực kỳ lạnh lùng, hãn ta chính là Tà Ảnh đặc biệt, sở hữu trí tuệ.

Đột nhiên gơ kiếm.

Trong miệng thốt lên tiếng gầm nhẹ khàn khàn.

"Kết trận!"

Trong phút chốc, rất nhiều Tà ảnh bị ý chí của hãn ta khống chế, hóa thành một hàng dài, bay nhào ra.

Quân đoàn Tà ảnh bồ nhào lên, hóa thành sóng biển màu đen, đụng độ với cấm vệ quân ngân giáp của Lôi Thành.

Mỗi một Tà ảnh, không có gì để sợ hãi, không sợ cái chết, bay nhào lên, đâm vào khiên bạc, giống như sóng lớn mãnh liệt đánh lên bờ đá.

Tất nhiên Lôi Thành không sợ, dưới khiên giáp, từng cây trường thương đâm ra, đâm nát từng Tà ảnh một!

Trần Bắc Vương nhất thời hưng phấn, râu mép đều sắp thổi bay lên rồi.

Ông đứng bên cạnh Tà Ảnh Sở Thiên Nam liên tục ra lệnh, bố trí quân trận.

Tà Ảnh Sở Thiên Nam quả thực nghe theo hết.

Thậm chí còn nói đứt quãng lúc có lúc không, thảo luận với Trấn Bắc Vương.

Chương 531: Kiếm của Tà Đế Đế Binh hay kiếm của Thánh Nhân

)

Mà lần đụng độ thứ nhất, quân đoàn Tà Ảnh thật sự không phải là đối thủ, bị nổ tung mất bốn năm phần, Tà Ảnh Ngộ Thiên đối mặt với Lôi Thành, hoàn toàn bị Lôi Thành đánh áp đảo.

Khó khăn ngăn cản mấy chiêu là đã bị đánh nát.

Thế cuộc trên chiến trường trong nháy mắt hỗn loạn, nhưng quân đoàn Tà Ảnh còn có một điểm đặc biệt, đó chính là có tốc độ hồi sinh cực nhanh, đánh không chết, giết không chết, bởi vì bọn họ vốn đã chết rồi.

Mà điểm đặc biệt này đã giúp quân đoàn Tà Ảnh chống chọi lại được với đội quân của Lôi Thành.

La Hồng cảm nhận Tà sát trong đan điền đang nhanh chóng tiêu hao, trong lòng cũng hơi kinh hoảng, bởi vì tốc độ tiêu hao này còn nhanh hơn những gì hắn tưởng tượng.

Đây dù sao cũng là một trận giao chiến của quân đội hai bên, trong nháy mắt số lượng những Tà ảnh bị rơi xuống và mất mạng đã tăng rất nhiều.

Vì thế Tà sát cũng tiêu hao nhanh hơn rất nhiều.

Nhưng mà La Hồng cũng không để ý, bởi vì ở đây có rất nhiều Tà tu của Thiên Địa Tà Môn.

Những gã Tà tu này thật sự là báu vật nạp năng lượng, hơn nữa còn có thể giúp La Hồng mở rộng dung lượng lưu trữ hơn.

Viên hạt tử, Tư Đồ Vi, còn có những chủ tướng Hắc kỵ đang đè ép đánh giết đám tà tu này.

Rất nhiều những Tà tu Nhị phẩm, Tam phẩm bị Từ Uẩn dùng chính khí Trường Hà quán lấy, một mình y không những ứng phó được với rất nhiều Tà tu Nhất phẩm mà ngay cả Nhị phẩm Tam phẩm cũng không buông tha.

La Hồng cuống lên, sao bị ngăn lại hết rồi?

Chờ cho hắn tí đi chứ.

"Từ sư huynh, Tà tu dưới Nhất phẩm thì cứ thả qua đây!"

La Hồng hô.

Hắn không định xuống chiến trường bên dưới gia nhập cuộc vui, hắn định đối phó với Tà tu.

La Hồng vừa hô lên như thế đã thu hút không ít ánh nhìn.

Điên rồi!

La Hồng tu vi Tứ phẩm lại bảo người ta thả tà tu dưới Nhất phẩm qua...
Nghĩa là La Hồng đã đủ sức mạnh giết Tà tu Nhị phẩm rồi sao?

Phải biết La Hồng chỉ có tu vi Tứ phẩm, cho dù đã gài bẫy giết chết rất nhiều Nhị phẩm trên Địa bảng ở trong bí cảnh Địa Tạng, nhưng đó chẳng qua là vì mượn đặc tính của bí cảnh Địa Tạng mà thôi.

Bẫy giết và cường sát, đó là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Cái trước là dùng âm mưu quỷ kế để tính toán, cái sau... Là giết thật sự.
Từ Uẩn nghe thấy lời của La Hồng thì cũng hơi sững sốt.

Sau một khắc thì cười cười: "Được."

Ông hơi chuyển động ý niệm một chút, chính khí Trường Hà run lên, một gã Tà tu Nhị phẩm cả người cuốn theo Tà sát từ bên trong chính khí Trường Hà lặn lông lốc ra.

Mà Từ Uẩn cũng cảm giác được áp lực nhẹ đi một phần, ứng phó với nhiều Tà tu như vậy, vẫn sẽ có áp lực.

Con người của gã Tà tu Nhị phẩm này lập tức cứng lại, có vài phần mừng rỡ như điên.

Từ Uẩn thề mà lại thả gã ra chém giết với La Hồng?

Mặc dù La Hồng là quái vật số một trên Hoàng bảng, nhưng mà...

Dù sao tu vi cũng chỉ mới Tứ phẩm, gã chính là Tà tu Nhị phẩm, vẫn có rất nhiều khả năng giết được La Hồng.

Tà sát cuộn cuộn, mặt của gã Tà tu Nhị phẩm cực kỳ điên cuồng.

Giết La Hồng có thể nhận được một viên "Tà Nguyên Quả", đây chính là bảo vật Tà tu mà gã Tà tu nào cũng khao khát!

Áp lực khổng lồ làm không khí đông lại, bàn về sức chiến đấu của Tà tu Nhị phẩm, tất nhiên sẽ mạnh hơn so với Nhị phẩm bình thường, mà thực lực của bản thân Tà tu thì lại càng mạnh mẽ hơn.

Uy thế trời đất bao phủ, đè ép về phía La Hồng.

La Hồng đứng im trên Thuần Quân kiếm, sắc mặt lạnh nhạt nhìn về phía gã Tà tu Nhị phẩm đang bay tới.

Không ít những cường giả đứng xung quanh đều nhìn chăm chăm, chăm chú nhìn La Hồng và Tà tu Nhị phẩm chém giết.

Từ Uẩn cũng chú ý tới, nếu như La Hồng không cản được thì ông sẽ ra tay bất cứ lúc nào.

Mà gã cao thủ Nhị phẩm chiến đấu với La Hồng cũng không dám chậm trễ giây phút nào, cái tên đứng hàng đầu trên Hoàng bảng vẫn rất có sức uy hiếp.

Vì thế nên gã cao thủ Nhị phẩm này trong phút chốc hóa thành vô số tàn ảnh, ùn ùn kéo đến nhào về phía La Hồng.

Vừa ra tay đã dùng đại sát chiêu!

Thủ đoạn của Tà tu quỷ dị, muốn phá chiêu cũng khá khó khăn.

Mà La Hồng nhìn chăm chăm gã Tà tu đang vô tới này, áo trắng bay bay, không khỏi nhếch khóe miệng lên.

Nếu thật sự đối đầu chiến đấu với Nhị phẩm thì thật sự có hơi khó khăn.

Nhưng La Hồng căn bản không cần phải chém giết.

Đối phó với Tà tu, La Hồng tự có cách riêng của mình.

Nhắm mắt lại.

Tinh thần nhập vào đan điền.

Lg lửng bên trên sát hải, trước Ma kiếm A Tu La.

Bóng hình xinh đẹp mặc váy đỏ của ma kiếm tiểu tử tỷ tỷ phút chốc hiện lên, ngồi ngay ngắn bên trên Ma kiếm, đôi chân thon dài trắng nõn khép lại, trôi nổi lơ lửng như đang ngồi đu quay, hàng mi dài run run, nhìn La Hồng.

La Hồng cũng nhìn Ma kiếm tiểu tử tỷ.

Sau đó La Hồng cười khẽ, thân hình phút chốc biến đổi, biến thành hình dạng A Tu La, nói: "Giúp ta, hút đủ."

Bên trên Ma kiếm, bóng hình váy đỏ nhìn La Hồng trong hình dạng A Tu La, nhoẻn miệng nở nụ cười.

Trong thực tế.

La Hồng đột nhiên mở mắt, đối mặt với vô số những bóng Tà sát không có thật đang múa may quay cuồng trước mặt mình, mũi chân của La Hồng giẫm trên Thuần Quân kiếm.

Tiếng kiếm ngân khê khàng nổ tung, nước mưa đều bị đánh tan tác.

La Hồng vẫn giữ bước đi, một bàn tay năm ngón khép lại thật chặt, để lên eo, bước ra một bước.

Giống như kiếm khách rút kiếm từ bên hông ra.

Chương 532: Kiếm của Tà Đế Đế Binh hay kiếm của Thánh Nhân

@ Bên hông La Hồng không có kiếm nhưng hắn vẫn giữ tư thế rút kiếm.

Không có kiếm cũng vẫn rút kiếm.

Chớp mắt khi rút kiếm, một thanh Ma kiếm màu đen được ánh hào quang thánh khiết bao phủ với vẻ ngoài cổ xưa không có gì khác lạ phút chốc hiện lên.

Một kiếm phá tai ương.

Gã Tà tu kia chỉ cảm thấy một luồng uy thế kinh khủng giống như bị bạo phát từ sâu trong tâm linh, nháy mắt tràn ngập khắp tinh thần của gã.

Trong trời đất dường như chỉ còn có một thanh kiếm của La Hồng rút ra từ bên hông này.

Phập!

Máu tươi bắn mạnh.

Gã Tà tu Nhị phẩm, thân hình đứng lạng, trên mặt vẫn còn nét sợ hãi và kinh ngạc, bị một kiếm của La Hồng chém đứt đầu.

Thi thể của một kẻ đã mất đi hết Tà sát, rơi xuống từ không trung, mạnh mẽ nện xuống mặt đất, Tà sát trên người của gã Tà tu Nhị phẩm này bị hấp thu không còn sót lại gì.

Về mặt La Hồng tươi tắn, khí Chính Dương trên người càng tỏa sáng lấp lánh, sáng rõ như mặt trời ban trưa.

Ồ trong mắt người ngoài, một chiêu kiếm của La Hồng như tẩy sạch một gã Tà tu!

Những quần chúng nhìn chằm chằm trận chiến của La Hồng và Tà tu Nhị phẩm đều hơi biến sắc.

Híttt...

Một chiêu kiếm nhẹ nhàng giết chết Tà tu Nhị phẩm!

Giống như đang cắt rau gọt dưa!

Đây chính là sức mạnh của đệ nhất Hoàng bang sao?!

Tất nhiên, cũng có rất nhiều cường giả nhìn ra được vấn đề, dường như La Hồng cũng không phải dựa vào vị của chính mình để giết chết Tà tu Nhị phẩm.

Hình như là dựa vào thanh bảo kiếm thoáng hiện lên này!

Ma kiếm A Tu La xuất hiện chớp nhoáng, biến mất cũng rất nhanh, giết Tà tu xong lập tức rút về trong đan điền của La Hồng, giống như một tiểu cô nương hay xấu hổ nhất gan, vén mạng che mặt lên để lén ăn vụng một chút, sau đó lại đeo khăn lên.

Bên trong Thiên Địa Tà Môn, có một người đột nhiên bị chấn động mạnh mẽ.

"Cảm nhận được không? Thanh kiếm đó... Có chút mùi của Tà Đế Đế Bình"

"Có hơi quái lạ, thanh kiếm đó... Hình như rất phi phàm... Có Tà sát ngút trời... Lại được bao phủ bởi một tầng hào quang của Thánh Nhân"

"Biến mất nhanh quá, không thấy rõ..."

Sau cánh cửa của Thiên Địa Tà Môn, có cường giả thì thầm.

Mà Từ Uẩn thấy La Hồng giải quyết một gã Tà tu Nhị phẩm nhanh như thế thì cũng hơi lấy làm kinh ngạc.

"khắc tinh của Tà tu sao?"

"Tiểu sư đệ... Quả nhiên có phong phạm của Phu Tử nhất."

Từ Uẩn cảm khái.

Sau một khắc, chính khí Trường Hà màu máu run lên, lại là một gã Tà tu Nhị phẩm bị ông thả ra, tiện thể còn bỏ thêm mấy gã Tà tu Tam phẩm.

Bọn chúng vẫn chưa nhìn thấy được một chiêu kiếm dứt khoát giết chết Nhị phẩm ban nãy của La Hồng, sau khi thoát ra khỏi chính khí Trường Hà thì mừng rỡ như điên lao về phía La Hồng.

Có lẽ Ma kiếm tiểu tử ty nhận được môi ngon, nên đối với việc La Hồng rút kiếm, Ma kiếm tiểu tử ty trở nên khá là chủ động.

Trong đan điền, Hư Ảnh Thánh Nhân rất bất đắc dĩ, sau khi nhắc nhở vài câu: "Gỗ mục không thể điêu khắc" thì liên tục tỏa ra hào quang Thánh Nhân, bao phủ bên ngoài mặt kiếm, kiếm chế lại ma khí ngút trời của Ma kiếm.

Ma kiếm muốn làm hại nhân gian cũng phải xem Hư Ảnh Thánh Nhân y có đồng ý hay không!

Từng gã Tà tu đều rất kinh ngạc, vẫn còn trong trạng thái bàng hoàng hoảng sợ, ngã xuống tại chỗ.

Cứ thế chết ngắc, đầu thân đứt lìa, Tà sát cả người bị tẩy sạch sẽ không còn sót chút gì.

Nét mặt của La Hồng càng thêm tươi tắn, khí Chính Dương trên người lại càng lấp lánh, hấn và Ma kiếm tiểu tử ty hấp thu Tà sát của Tà tu, theo lệ chia thành hai tám.

Tất nhiên, La Hồng hai, Ma kiếm tiêu tử tử tám.

Trước thành Thiên An, người người im lặng.

Lúc này La Hồng đã thể hiện hoàn toàn ra sức mạnh và thủ đoạn của khắc tinh Tà tu của hắn.

Từng gã Tà tu ngã xuống bị tẩy rửa, trở thành kẻ thất bại lớn nhất.

Mấy nhân vật lợi hại bên trong Thiên Địa Tà Môn cũng im lặng.

Bởi vì bọn họ vẫn không thể hiểu rõ...

Đây rốt cuộc là một thanh kiếm Tà Đế Đế Binh, hay là thanh kiếm

Thánh Nhân?

La Hồng chém giết Tà tu như bể cảnh khô, hình ảnh này rất chấn động.

Dù sao thủ đoạn của Tà tu quỷ dị, cho dù là cao thủ Nhất phẩm cũng chưa thể nắm chắc được, Nhị phẩm Tà tu có thể giết người trong chớp mắt, nhưng mà La Hồng ở Tứ phẩm lại có thể dễ dàng tiêu diệt lần lượt từng gã Tà tu Nhị phẩm.

Giờ phút này tất cả mọi người đều hiểu được, tất nhiên là La Hồng có sử dụng một ít bảo vật, nếu không, dùng thực lực thực sự để chống chọi thì chắc chắn không thể nào ung dung giết chết Tà tu được.

Rất nhiều người đều nhìn thấy thanh kiếm tỏa ra hào quang Thánh Nhân thoáng hiện lên trong tay La Hồng.

Thanh kiếm kia, có lẽ chính là thủ đoạn quan trọng nhất mà La Hồng sử dụng để khắc chế Tà tu!

Về mặt của những gã Tà tu Nhất phẩm bị mắc kẹt cũng bắt đầu biến sắc, rất nhiều những gã Tà tu Nhị phẩm, Tam phẩm bị giết chết một cách lạ thường làm trong lòng bọn chúng bắt đầu cuộn cuộn ý lạnh.

Cho dù giải thưởng của việc bắt được La Hồng rất là hấp dẫn, nhưng mà vào giây phút này, bọn chúng lại cảm thấy bảo vệ được mạng sống mới là chuyện quan trọng nhất, thật ra mỗi một gã Tà tu đều đứng chờ giữa bờ vực sống chết, ý thức của bọn họ đối với nguy hiểm cực kỳ nhạy bén.

Giây phút này bọn họ cảm nhận được nguy hiểm ở trên người của La Hồng.

Những gã Tà tu này không tiếp tục chiến đấu nữa, bọn họ thì nhau trốn tránh khỏi đối thủ, nhanh chóng bay vút lên chui vào Thiên Địa Tà Môn giữa bầu trời.

Chương 533: Phương pháp phá cục! Hình thái A Tu La! (1)

Nhò sam của Từ Uẩn phát phơ, đột nhiên nắm chặt tay giữa không trung.

Cái nắm tay này khiến bên trong chính khí Trường Hà màu máu đột nhiên có vô số máu tươi bắn mạnh ra, mấy gã Tà tu Nhất phẩm bị chết trong đó.

La Hồng đã giúp ông san sẻ bớt phần lớn áp lực, vì thế nên Từ Uẩn vừa ra tay đã dùng sát chiêu.

Đối với Tà tu, không cần phải nương tay.

Huống chỉ là đám Tà tu có dính líu vào trận vây giết Trấn Bắc Vương này, dĩ nhiên càng không cần phải nương tay, bọn chúng có chết cũng không hết tội.

Từng xác chết của mỗi một Tà tu Nhất phẩm rớt xuống khỏi bầu trời, nện lên mặt đất.

Bên trong Thiên Địa Tà Môn, có khí thể mạnh mẽ khuất động, dường như có Tà Vương đạt tới cảnh giới Lục Địa Tiên đang ngó chừng.

Tà Vương nhìn chằm chằm La Hồng, rất tò mò bí mật trên người của La Hồng.

"Khà khà khà..."

"La Hồng của La gia... Rất thú vị."

Bên trong Thiên Địa Tà Môn vang lên một tiếng cười lạnh lẽo, sau đó dường như có một gương mặt hiện lên, quay mặt về phía Hoành Thành Đại Hạ, thành Thiên An, cất lên tiếng cười cực kỳ sắc bén: "Chuyện đã hứa với ngươi, Thiên Địa Tà Môn của ta đã làm được, tiếp theo, Thiên Địa Tà Môn sẽ thu tay lại..."

Vừa nói dứt lời.

Bên trong thành Thiên An, không ít những kẻ quyền quý và vương hầu đều biến sắc.

Một Tà Vương sau Thiên Địa Tà Môn đã nói như vậy rồi, thì chắc chắn trong Hoành Thành, thật sự có kẻ thân phận cao quý cấu kết với Thiên Địa Tà Môn Mà ánh mắt của rất nhiều người đều tập trung vào người của Thái tử đứng trên thành lầu.

Về mặt của Thái tử Hạ Cực vô cùng hờ hững, nụ cười lại càng sâu sắc hơn, nhẹ giọng nỉ non: "Thiên Địa Tà Môn..."

Mà bên trong Thiên Địa Tà Môn có tiếng rít chói tai như sóng biển cuộn trào vang lên, kéo kẹt kéo kẹt...

Cánh cửa vắt ngang giữa trời đất bắt đầu yên lặng khép lại, nhưng mà, ngay khi mọi người cho rằng cánh cửa này sắp đóng lại biến mất đi thì đột nhiên Tà sát cuộn cuộn ngấp trời, lại có một bàn tay tràn đầy xương trắng hếu thò ra từ phía sau Tà Môn.

Một chương này là trực tiếp đánh thẳng về phía La Hồng.

Hư Ảnh Thánh Nhân trong lòng La Hồng phát ra cảnh báo mãnh liệt, nguy hiểm, nguy hiểm rất lớn!

Tà sát ngấp trời nặng nề ép sập bầu trời, không khí bị rối loạn vì một chương này, không ngừng chấn động nổ tung.

Dựa theo lời giải thích của Tà tu, một vị Tà Vương, tương đương với Lục Địa Tiên.

Đại thế lực Thiên Địa Tà Môn này, quả nhiên là có Tà Vương tọa trấn, mà bây giờ Tà Vương lại mạnh mẽ ra tay muốn bắt giữ La Hồng!

Từ Uẩn nghiêng mình một cái, xuất hiện bên người của La Hồng.

Tiểu sư đệ đã giết quá nhiều Tà tu, cuối cùng đã thu hút sự chú ý của Tà Vương bên trong Thiên Địa Tà Môn.

Trong lòng Từ Uẩn nặng nề.

Thiên Địa Tà Môn tuyệt đối không phải là tiểu nhân vật gì, dù sao thì thế lực tà ác có thể tiếp tục làm chuyện xấu xa dưới sự vây quét của ba đại vương triều thì há có thể đơn giản?

Trên trời có Thiên Môn, dưới đất có Tà Môn...

Tuy rằng Thiên Địa Tà Môn không thể nào sánh bằng Thiên Môn, nhưng mà có thể được so sánh cùng nhau thì tất nhiên là không hề yếu kém.

Tâm thần ông vừa chuyển, Trường Hà Huyết Sắc nhất thời quay quanh bên người ông, bảo vệ ông và La Hồng, ít nhất phải thử chống đỡ một chương này của Tà Vương.

"Cút!"

Bên trên bầu trời mây đen che khuất, có tiếng gào thét như sóng lớn nổ tung.

La Thất Gia nện một quyền xuống, tất cả mây đen đều bị xé toạc chia năm xẻ bảy, trên cơ thể trần trụi của ông, cơ bắp chi chít, giống như cầu long, trong con ngươi của ông tràn đầy sự hung ác, khí huyết quanh người

đều hùng hực sôi trào, như một đám mây hình năm gào thét nô tung, sóng khí không ngừng bắn ra khắp nơi.

Tuy rằng ông đang giao chiến với Lục Địa Tiên đi ra từ bên trong thành Thiên An, nhưng mà ông cũng thấy được hình ảnh một Tà Vương bên trong Thiên Địa Tà Môn vươn tay ra muốn bắt La Hồng.

Ông vô cùng giận dữ.

Dám đụng vào cháu trai bảo bối bé nhỏ của ông sao?!

Nhưng mà, xa xa, vị Kiếm Tiên đi ra từ bên trong thành Thiên An lại cười cợt, kiếm chỉ xếp chồng thành án nổi liền, vô số ánh kiếm tỏa ra quanh người ông ta, giống như hóa thành sông dài, trong lúc kiếm khí như sông dài bao phủ quanh người làm cho La Thất Gia không thể nào phá vỡ được.

Người người chỉ có thể nghe thấy tiếng oanh tạc đáng sợ như đất rung tuyết lở, vang vọng bầu trời.

Bàn tay xương trắng xé rách không trung, đẩy ra tầng tầng sóng khí, đánh thẳng về phía La Hồng.

Hai vị đại sư Viên Thượng và Viên Hợp đứng trên không trung, áo tăng bay bay, vẻ mặt nghiêm túc, muốn dùng Phật hiệu chống lại một chương này của Tà Vương.

Viên hạt tử, Triệu Tĩnh Hà và những cường giả đều đứng giữa trời, che chắn trước người La Hồng.

Muốn bắt La Hồng đi, cho dù là Tà Vương cũng đừng tưởng đây là chuyện dễ.

Đằng sau Thiên Địa Tà Môn.

Gã Tà Vương này cười lạnh lẽo.

"Không phải Lục Địa Tiên thì sao có thể cản được Tà Vương?"

Nhưng mà tiếng cười của gã chợt im bật.

Bởi vì, không biết từ khi nào, ngón tay xương trắng của gã bị chặn lại, trước bàn tay xương trắng hếu, một người nam tử tóc bạc mặc thanh sam quanh quần tử khí trên người đứng giữa không trung, một tay chấp ở đằng sau, một ngón tay khác thì chỉ vào giữa ngón tay của bàn tay xương trắng.

"Trần Thiên Huyền?!"

Đằng sau Thiên Địa Tà Môn, gã Tà Vương này rất lấy làm ngạc nhiên.

Không chỉ có gã, bên trên thành lâu Thiên An, người người đều xanh mặt.

Chương 534: Phương pháp phá cục! Hình thái A Tu La! (2)

Trần Thiên Huyền Lục Địa Kiếm Tiên sống lại từ trong chỗ chết...
Cuối cùng cũng đã xuất hiện rồi!

"Tà tu?"

"Cũng dám tơ tưởng tới công tử nhà ta?"

Trần tổng quản chấp tay, thanh sam bay phàn phật, tóc bạc bay bay, tử khí trên người tuy rằng dày đặc nhưng lại càng tôn lên sự tà mị của ông.

Ngón tay đang chống lại bàn tay xương trắng chợt bắn ra kiếm khí, trong phút chốc, bàn tay xương trắng này bị nát tan chia năm xẻ bảy.

Mà Địa Giao kiếm cũng phát ra tiếng rống gầm rung trời, gào thét bủa vây, một con Cốt Long cực lớn bay vụt ra, cực kỳ mạnh mẽ xông thẳng tới Thiên Địa Tà Môn.

"La Hồng... Thiên Địa Tà Môn... Chắc chắn sẽ bắt được ngươi, khả khả khả..."

Ầm!

Tà Vương phía sau Tà Môn cười lạnh.

Cánh cửa chợt đóng kín lại.

Mà một kiếm biến thành Cốt Long của Trần Thiên Huyền thì mạnh mẽ chém lên Thiên Địa Tà Môn.

Trước đây, ông đánh tới Thiên Môn, bây giờ, ông đập vào Tà Môn.

Phá cửa là chuyên môn của ông.

Thiên Địa Tà Môn chấn động, phát ra tiếng nổ vang đình tai nhức óc, Tà sát bao phủ ngập trời ùn ùn xông ra, giống như một đóa hoa sen màu đen nổ tung giữa hư không.

Sau đó, Thiên Địa Tà Môn như dần dần biến mất ở nơi xa xôi.

Cánh cửa này vốn là một vật báu quý giá, liên quan tới thời gian không gian, muốn chém nát cánh cửa này chỉ bằng một chiêu kiếm thì hơi khó khăn.

Địa Giao kiếm quay về bên người Trần Thiên Huyền, lơ lửng bên cạnh ông.

Bên trong thành Thiên An.

Ninh Vương che ô giấy dâu, bữu môi.

Thiên Địa Tà Môn tồn tại giống như một kẻ phá bình cân quây, chỉ cần thấy tình hình không ổn thì đã lập tức bỏ chạy, có Thiên Địa Tà Môn chí bảo này ở đây thì cho dù là Trần Thiên Huyền cũng không thể nào giữ lại những tên Tà tu này.

Nhưng mà, mục đích còn chưa đạt được, không thể hoàn toàn giết chết Trần Bắc Vương.

Nhưng mà cho dù không có Thiên Địa Tà Môn thì Ninh Vương cũng không nghĩ ra Trần Bắc Vương có thể làm gì để phá cục.

Đây đối với La gia mà nói đó chính là một cục chết, cho dù Trần Thiên Huyền có xuất hiện thì kết quả cũng chỉ là như thế.

Ninh Vương che ô, cảm nhận khí tức khuấy động trên bầu trời thành Thiên An của Lục Địa Tiên.

Những kẻ này đều nằm trong nội bộ của Hạ gia, La gia vẫn còn kém xa lắm đây.

La Hồng cảm nhận được Tà sát trong cơ thể mình đã ở trạng thái siêu đầy, Tứ phẩm Sát Hải cảnh đã tới trạng thái viên mãn, lần này hấp thụ nhiều khí Tà Sát của Tà tu Nhị phẩm như vậy, Sát Hải của La Hồng bị khuếch trương tới mức cực kỳ rộng lớn, hơn nữa sức mạnh Tà tu của La Hồng cũng tiến tới bước đột phá.

"Quả nhiên, thiên phú của bạn công tử vẫn là Tà tu."

La Hồng hít sâu một hơi, hắn là một kẻ phản diện trời sinh, con đường của hắn, cuối cùng vẫn là tu Tà.

Nhưng mà bây giờ cũng không phải là lúc đột phá, La Hồng nhìn chăm chú Trần tông quản thay hắn đỡ được một chương của Tà Vương.

"Trần thúc"

La Hồng thốt lên một tiếng, nói.

Trần Thiên Huyền quay đầu, mỉm cười nhìn La Hồng.

Bởi vì một trang sách Thánh Nhân lúc trước của Phu Tử, che đậy Thiên Môn, làm cho thiên nhân trên Thiên Môn đuổi giết ông tạm thời bỏ chạy nên Trần Thiên Huyền mới có thời gian để thả lỏng một lát, thế nên mới có thể đuổi kịp tới đây cứu viện.

Không cần nói gì thêm, cũng không có chuyện gì để ôn lại, tình huống ngay lúc này vẫn chưa cho phép bọn họ ôn lại chuyện cũ.

La Hồng cũng hiểu rõ mức độ nghiêm trọng của sự việc.

Thiên Địa Tà Môn rút lui, nhưng kẻ đối phó thật sự vẫn là thành Thiên An, vẫn là Hạ gia...

Sức mạnh của La gia bây giờ, so với Hạ gia...

Vẫn còn kém rất xa.

La Hồng cũng cảm nhận được sự bất lực, cảm nhận được sức mạnh của mình còn yếu kém, mặc dù hắn có rất nhiều đại lão che chở nhưng mà sức mạnh của hắn yếu kém là sự thật.

Điều này làm cho La Hồng càng muốn trở nên mạnh mẽ.

"Công tử, ngươi hãy nghĩ cách dẫn lão Vương gia rời khỏi thành Thiên An..."

"Không thể kéo dài thêm được nữa."

Về mặt Trần tổng quản rất nghiêm túc Chỉ có đứng trên cao mới có thể nhìn thấu tất cả, mới có thể biết được thực lực của Hạ gia mạnh mẽ tới cỡ nào.

Đại Chu, Đại Sở, Đại Hạ, ba đại vương triều, nhìn qua có vẻ sức mạnh ngang nhau nhưng trên thực tế thì thực lực của Đại Hạ là mạnh nhất.

Bởi vì, chỉ có Hạ Hoàng của Đại Hạ là trị vì từ lúc khai quốc cho đến bây giờ.

Mà Chu Thiên Tử của Đại Chu và Nữ Đế của Đại Sở, thực tế đều phải trải qua một ít biến cố.

Vương triều Đại Chu trải qua "biến cố Long Hổ", vương triều Đại Sở trải qua "Long Tước đổi chủ" vân vân...

Vì thế nên, nguồn gốc của Đại Hạ là thâm sâu khó dò nhất trong ba đại vương triều.

Giờ phút này, khi đã tới gần, bằng ý chí tinh thần, Trần tổng quản có thể cảm nhận được rõ ràng sự khủng bố bên trong thành Thiên An. Cho dù là với Trần Thiên Huyền ông nơi đây cũng là thâm rừng hang hổ vô cùng đáng sợ, giống như một vòng xoáy to lớn đen ngịt.

Mà khí thế thoáng lộ ra trong Thiên Cực cung lại làm Trần Thiên Huyền có cảm giác tuyệt vọng.

Suy nghĩ duy nhất của Trần Thiên Huyền chính là chỗ này không thích hợp để ở lâu.

Lời của Trần Thiên Huyền làm La Hồng hơi run rẩy, hắn cúi đầu nhìn lão gia tử đang hăng say thảo luận tình hình cuộc chiến với Tà Ảnh Sở Thiên Nam ở bên dưới, trong lúc nhất thời không khỏi im lặng.

"Lão gia tử... Còn ở đây?"

Lúc trước La Hồng giết Tà tu nên không chú ý tới tình hình chiến đấu ở bên dưới, không chú ý tới lão gia tử vẫn còn ở đây.

La Hồng không nói gì thêm nữa, không chế tu vì Tà tu sắp đột phá xuống.

Điều khiển kiểm đáp xuống đứng bên cạnh lão gia tử.

Chương 535: Phương pháp phá cục! Hình thái A Tu La! (3)

Viên hạt tử, Triệu Tinh Hà và những chủ tướng khác, còn có Từ Uẩn, hai vị đại sư của Vọng Xuyên Tự là Viên Thượng và Viên Hợp cũng đáp xuống.

Sắc mặt của mọi người đều rất nghiêm túc.

Bởi vì khắp nơi xung quanh thành Thiên An, phía trên đường chân trời, trong lúc mưa tuôn xối xả cả ngày, dường như có sóng nước cuộn cuộn.

Thành Thiên An là đế kinh hoàng đô của Đại Hạ, binh lực canh giữ ở đây không thể nào chỉ có mỗi cấm vệ trong thành.

Theo mặt đất rung động, quân đội chỉ chít từ bốn phương tám hướng chạy về đây, giáp trụ nghiêm nghị, chiến mã đạp trên mặt đất, bắn lên đây nước và bùn.

Quân đội nghiêm ngặt chỉ chít, quét mắt nhìn qua, căn bản không thể thấy được điểm xuất phát.

Trần Bắc Vương thở ra một hơi: "Không phải lão phu không muốn đi, mà là không cần đi nữa rồi..."

"Bị níu kéo lâu như vậy, quân đội trú đóng ở khắp nơi quanh Hoàn Thành chắc chắn sẽ đến giúp đỡ, tuy rằng lão phu mặc kệ quân chính, nhưng cũng hiểu rõ, số lượng quân đội đóng quân xung quanh Hoàn Thành có ít nhất là năm vạn, đây cũng là đội quân tinh nhuệ nhất, muốn phá vòng vây, nói nghe thì dễ"

La Hồng vừa đáp xuống, Trần Bắc Vương lập tức nói với La Hồng.

"Tiểu La, nếu như con có thể đi thì hãy tự mình đi đi, gia gia già rồi, bây giờ đã ra khỏi cổng thành thành Thiên An, đã mãn nguyện rồi, ít nhất... Lão phu có chết cũng là chết trận trên chiến trường, có một kết thúc da ngựa bọc thây, cũng đã đủ rồi."

Trần Bắc Vương cười khẽ.

Xung quanh có không ít những lão thuộc hạ cũng toát lên mấy phần bi thương.

Quả thực, cục diện như bây giờ, đối với những lão tướng quân trong tay không có binh lính như bọn họ mà nói thì vô lực tới cỡ nào.

Triệu Tinh Hà, Hồ Bắc Hà và những chủ tướng Hắc kỵ khác cũng giận tới siết chặt nắm đấm.

Hận không thể điều động đội quân Hắc kỵ ở Tây Bắc tới đây, nhưng mà điều động Hắc kỵ, động tĩnh sẽ rất lớn, với sự đề phòng của Hạ gia đối với La gia như bây giờ thì Hắc kỵ căn bản không có người nào nào lọt được vào cảnh nội của thành Thiên An.

La Hồng nhìn binh đoàn Tà ảnh không ngừng bị đoàn quân cấm vệ ngân giáp do Lôi Thành dẫn đầu đàn áp tan nát.

Mỗi lần bị đàn áp thì Tà sát trong đàn điền của La Hồng sẽ tiêu hao dần đi, vì làm Tà ảnh sống lại, thế nên ác chiến cứ vẫn luôn tiếp tục.

Nhưng mà tiếp tục như vậy cũng không phải là cách, bảo vật nạp năng lượng, à không, Thiên Địa Tà Môn đã chạy rồi... Tà sát trong đàn điền của La Hồng cuối cùng cũng có lúc tiêu hao hết.

Kết quả cuối cùng, cũng là bị tan vỡ.

La Hồng cảm thấy phải nghĩ ra một cách phá vòng vây.

Bỗng nhiên, Triệu Tinh Hà nắm chặt mặc đao, nói: "Vương gia, chỉ bằng chúng ta bảo vệ Vương gia và công tử cường chế phá vòng vây được không?"

Trần Bắc Vương lại lắc đầu: "Không được, cao thủ Nhất phẩm bên trong quân đội Đại Hạ không phải là ít, trước không nói tới Lôi Thành, cao thủ Nhất phẩm trong quân đội tới gần đây để trợ giúp cũng rất nhiều, phá vòng vây... Chắc chắn sẽ rơi vào kết cục vạn tiền xuyên tim."

La Hồng nhíu mày, quả thực, quân đội tinh nhuệ của ba đại vương triều có thể đạp lên cả giang hồ, ép tông môn giang hồ mấy trăm năm không thể ngẩng đầu lên được, nên đương nhiên vẫn có chỗ mạnh của bọn họ.

Phải có một biện pháp phá vòng vây.

Mi tâm của La Hồng nhíu chặt, nhìn những Tà ảnh không ngừng bị nghiền nát trên chiến trường.

Bỗng nhiên, đôi mắt của hắn sáng rực lên.

Đưa tay ra sờ cánh hoa đào vẫn còn cất giữ trong lồng ngực, bên trong hoa đào vẫn còn chứa sức mạnh của sư huynh Lý Tu Viễn để lại.

Năng lượng này có thể đủ cho hắn sử dụng một lần Di Hình Hoán Ảnh, nhưng mà một lần thì chỉ có thể mang một người La Hồng hắn đi mà thôi.

Có lẽ... Có thể liều một phen?

La Hồng ngẩng đầu lên, mưa tuôn xối xả nổ tung giữa đất trời, như rèm châu đan dệt, La Hồng nhìn đội quân cấm vệ không ngừng xông lên về phía này, lại nhìn Thái tử Hạ Cực đứng bên trên thành lâu như nắm hết mọi thứ trong lòng bàn tay.

Từ từ thở hắt ra một hơi, vậy thì... Liều một phen thôi.

Tuy rằng sự lựa chọn này rất nguy hiểm, nhưng mà... La Hồng cảm thấy độ thành công của kế hoạch này khá là lớn, ít nhất mạnh hơn việc cưỡng chế phá vòng vây rất nhiều.

Điều nguy hiểm duy nhất đó là thuật Di Hình Hoán Ảnh dễ dàng bị cắt ngang, như vậy La Hồng sẽ gặp phải ngàn vạn sự vây giết...

Nhưng mà không liệu một phen thì sao có thể tìm ra một con đường sống đây?

Thật sự không được, vậy La Hồng sẽ thi triển "Thần Hàng Thuật", triệu hồi một Tà Thần giáng lâm, làm ra một con sóng lớn, cho dù làm như thế thì La Hồng có lẽ sẽ phải gánh chịu thương hại nặng nề khó có thể cứu vãn được...

Nhưng mà cũng đã đến đường cùng rồi, có át chủ bài thì cứ sử dụng, át chủ bài có thể sử dụng mới được gọi là át chủ bài, còn át chủ bài mà bị nát trong tay thì đó chính là rác rưởi mà thôi.

La gia có thể tránh được nguy hiểm lần này hay không, chỉ xem vào làn sóng này!

Sau khi quyết định chủ ý trong lòng chỉ trong chớp mắt, La Hồng nhìn về phía Viên hạt tử, Triệu Tinh Hà và mọi người.

"Chư vị tiên bối, phiền mọi người hãy dẫn lão gia tử vào Thanh Long Nha..."

"Các người và lão gia tử lợi dụng Thanh Long Nha, bay khỏi bầu trời rút đi, ta ở lại đây chặn hậu, ngăn cản đại quân..."

La Hồng nói.

"Không được!"

Nhưng mà La Hồng vừa nói xong thì con người của Trấn Bắc Vương La Cuồng nhất thời co rút lại, quát lên một tiếng chói tai từ chối.

"Ta đây là một lão già, tàn phế thì tàn phế thôi, cho dù có phải chết ở chỗ này thì có sao đâu? La Hồng con mới là hy vọng tương lai của La gia!"

Trấn Bắc Vương nói, ông kiên quyết không đồng ý với phương án La Hồng đưa ra.

Chương 536: Phương pháp phá cục! Hình thái A Tu La! (4)

Viên hạt tử, Triệu Tinh Hà và mọi người cũng nhíu mày, cảm thấy phương án của La Hồng không được ổn thỏa lắm.

La Hồng ở lại... Vậy kết cuộc chẳng phải là con đường chết hay sao?
"Lão gia tử, tôn nhi tất nhiên là có biện pháp tự mình thoát thân, chịu chết ư? Sao có thể chứ? Tôn nhi tiếc mạng sống của mình vô vùng, giấc mơ của tôn nhi còn chưa thực hiện được đâu"

La Hồng tự tin trăm phần trăm cười nói.

"Không thể kéo dài thêm nữa, một khi kéo dài thêm nữa, nếu như Trần thúc và Tiêu Bắc thúc bị thua thì chúng ta thật sự không còn hy vọng nữa."

"Bây giờ, Trần thúc và Tiêu Bắc thúc đang ngăn cản Lục Địa Tiên, chúng ta vẫn còn cơ hội!"

La Hồng nói.

Sau đó, hắn nhìn về phía Từ Uẩn: "Su huynh, kính nhờ."

Từ Uẩn nhìn La Hồng chăm chú.

Liều mình vì nghĩa sao?

Lấy mình ra làm mồi nhử, thu hút hỏa lực của quân cứu viện thành Thiên An, như vậy có thể tạo ra điều kiện hoàn mỹ để cho Trần Bắc Vương phá vòng vây từ bầu trời.

Nhưng mà, nếu như thế thì sự sống của La Hồng sẽ như mảnh chỉ treo chuông.

Quả nhiên, tin tức của mấy người Lạc Phong truyền tới là thật, người sư đệ này của ông... Thật sự quá chính nghĩa rồi!

"Nhưng mà, cho dù có phá vòng vây từ bầu trời thì cũng rất nguy hiểm"

"Trong quân đội của Đại Hạ cũng có cường giả có thể bay lên trời để ngăn cản"

Từ Uẩn nói.

Dường như La Hồng cũng đã nghĩ tới rồi, cười cười: "Su huynh hãy chuyển lời cho người kiểm thị kia của ta, kêu nàng lúc nào cần thiết thì hãy sử dụng Địa Tạng kiếm..."

Từ Uẩn nghe thế, dường như cũng hiểu ra gì đó, cảnh tượng xảy ra ở trong trận chiến trên sông Lan Thương kia, ông cũng hiểu được.

"Được." Từ Uẩn gật đầu đồng ý.

Trần Bắc Vương thì vẫn như dựng râu mép trùng mắt như cũ:
"Không, lão phu không đồng ý!"

Triệu Tinh Hà, Hồ Bắc Hà và những người khác cũng không đồng ý.
Nhưng mà La Hồng nhìn bọn họ, lấy Tướng Quân Lệnh trong lồng ngực mình ra, về mặt của đám chủ tướng Hắc kỵ nhất thời cứng đờ, thì nhau ôm quyền.

Còn về Trần Bắc Vương đang phản đối, La Hồng mỉm cười: "Su huynh, kính nhờ."

Từ Uẩn nghe thế, nhìn về phía Trần Bắc Vương: "Vương gia đắc tội rồi."

Âm!

Khí huyết trên người Trần Bắc Vương cuộn cuộn, ông cũng là Võ tu Nhất phẩm đỉnh cấp, há có thể nghe theo sự chỉ phối của người khác như vậy.

Nhưng mà La Hồng nhếch miệng nở nụ cười, nhìn hai vị đại sư Viên Thượng và Viên Hợp, lại nhìn về phía Viên hạt tử, nhiều cao thủ Nhất phẩm đồng thời ra tay như vậy thì cho dù Trần Bắc Vương có không ngừng phản kháng nhưng cuối cùng vẫn giống y chang như cái bánh chưng bị Từ Uẩn trời gô lại.

Rất nhiều lão tướng quân ở bên dưới cũng bị chính khí Trường Hà cuốn vào, áo đạo của Từ Uẩn bay bay, phóng vút lên trời.

Về mặt của Viên hạt tử và mọi người cũng rất phức tạp nhìn công tử, cuối cùng vẫn nghe theo kế hoạch của La Hồng, bay lên trời, leo lên Thanh Long Nha.

Hình ảnh này tất nhiên hấp dẫn sự chú ý của những kẻ quyền quý và quan lại bên trong thành Thiên An.

"Trần Bắc Vương muốn phá vòng vây rồi à?!"

"Định phá vòng vây từ trên trời hay sao? Không phải, sao La Hồng vẫn còn ở lại? Hắn định tự mình cản đường sau sao?"

"Điên rồi à? La Hồng cản đường sau, Trần Bắc Vương phá vòng vây? Đây là đang đánh bỏ nhỏ để giữ lại kẻ lớn?"

Rất nhiều quyền quý và các quan lại, mỗi người đều hít vào một hơi khí lạnh.

La Hồng ở lại, một mình đối diện với thiên quân vạn mã, phải biết, cộng với quân đội tới trợ giúp từ khắp nơi, bây giờ quân cứu viện đổ dồn về thành Thiên An đã gần cả năm vạn đại quân!

Một mình La Hồng đối mặt với năm vạn đại quân?

La Hồng ngơ cho rằng mình thành Lục Địa Tiên rồi sao?

Bên trên thành Thiên An, ánh mắt của Vũ thống lĩnh cũng nhìn chăm chăm, ông ta không thể không khâm phục, gã La Hồng giết con trai mình này thật sự chính là một kẻ mạnh mẽ, thế mà lại lựa chọn liều mình vì nghĩa.

Đôi mắt của Thái tử Hạ Cực nheo lại, xuyên thấu qua ngàn vạn hạt mưa rơi xuống tán ô, nhìn chăm La Hồng mặc một thân áo trắng, lại liếc nhìn Thanh Long Nha vừa bay lên, chiếc Thanh Long Nha chuẩn bị phá trời bay đi.

Thái tử duỗi tay ra, đột nhiên gõ xuống, một giọt mưa rơi, phút chốc bị gõ tan nát, nổ tan tành.

"Một người cũng không được đi."

Vừa nói dứt lời.

Dường như có làn sóng vô hình khuếch tán ra.

Bên trong thành Thiên An.

Khí thể mạnh mẽ bắt đầu phun trào, từng đạo khí cơ của Lục Địa Tiên lần lượt vọt vào tầng mây, giống như những cột sáng cứng rắn không thể bẻ gãy được, trong cột sáng, từng Lục Địa Tiên lơ lửng bay lên.

cẩn thận đếm lại có tổng cộng tám người.

Tám Lục Địa Tiên, khí thể đan dệt, làm màn mưa rơi giữa đất trời cũng bất chợt dừng lại.

Uy thế của trời đất dường như đều hóa thành vũng bùn.

Làm Thanh Long Nha đang chuyển hướng mũi thuyền, muốn phá vòng vây rồi đi cũng cảm thấy bí bách.

Mà bên dưới, La Hồng mặc một thân áo trắng, quanh người lần lượt hiện lên từng thanh lại từng thanh Sát châu kiếm, đối mặt với uy thế của Lục Địa Tiên cực kỳ ngưng đọng và kiềm nén này thì cười nhạt một tiếng.

"Trần thúc"

Trên bầu trời, tóc bạc của Trần Thiên Huyền bay bay, nhìn từng Lục Địa Tiên bay vút lên trời kia, bùi ngùi thở dài một hơi.

"Công tử, ôi..."

Vừa nói dứt lời, thân thể Trần Thiên Huyền nháy mắt vút ra ngoài, lơ lửng trước thành Thiên An, khoanh chân ngồi xuống, Địa Giao kiếm phủ lên hai chân, trong phút chốc, kiếm giống như sóng lại, hóa thành Thiên Long màu xanh, quán lấy thân thể Trần Thiên Huyền, một luồng kiếm thể như xuyên qua cả trời đất nối liền từ thân thể ông bay lên giống như dải cầu vồng.

Chương 537: Phương pháp phá cục! Hình thái A Tu La! (5)

"Công tử, cứ yên tâm chém giết."

"Những lão già này, có lão Trần ở đây thì bọn họ nửa bước cũng đừng hòng bước ra được."

Tóc bạc của Trần Thiên Huyền bay bay, trên hai chân khép lại có Địa Giao Thiên Long hóa thành, cười nhạt.

Trên bầu trời.

Cả người La Tiểu Bắc máu thịt be bét, khí huyết nổ tung thành một đám mây hình nấm ở trên không trung, tung mạnh một quyền ra, vô số những chòm mây đều hội tụ chất chồng lại sau người của ông, hóa thành một quả đám thật to nên xuống.

Đập tới vạn kiếm nổ tung, tên Kiếm Tiên đi ra từ trong thành Thiên An kia nhất thời như bị đạn pháo bắn trúng, rơi vào trong thành.

"Thiên An Kiếm Tiên, thứ rác rưởi."

"Tới tiếp!"

Ánh mắt La Tiểu Bắc như đuốc, Võ Tiên giáp ánh vàng cực chói lóa, đứng giữa bầu trời, giống như chiến thần mặc giáp vàng Bên trong thành Thiên An, nhìn Trần Thiên Huyền và La Tiểu Bắc như ma đầu điên dại.

Rất nhiều Lục Địa Tiên không có ra tay hành động.

Mà Thái tử lại tiếp tục gõ nhẹ một cái.

Lôi Thành mặc ngân giáp nghe thấy lệnh của Thái tử, lông mày nhú lại, tay cầm trường giáo, đập một cước thật mạnh xuống, bay lên trời, xông thẳng tới Thanh Long Nha đang muốn rời đi kia.

Bên trong đại quân kéo đến vây giết cũng lần lượt từng cao thủ Nhất phẩm phóng vút lên trời.

Bên trong màn mưa giữa đất trời, tạo thành từng cơn sóng bạc.

Chiến trường trước thành Thiên An.

La Hồng lại nhếch miệng nở nụ cười bên trong cơn mưa xối xả.

Hắn nhìn cảm vệ ngân giáp thiếu đi Lôi Thành nhưng vẫn giống như xe chiến màu bạc tiếp tục xông lên chiến đấu.

Khí tức trên người bắt đầu biến hóa, tóc dài tới eo, lỗ tai cũng trở nhọn hoắc, trên mặt xuất hiện hoa văn màu máu giống như ngọn lửa, thân thể cả người bỗng nhiên cao lên tới gần mét chín, cực kỳ thon dài.

Kích hoạt huyết mạch.

Hình thái A Tu Lat Mà không chỉ có như vậy, La Hồng sau khi kích hoạt huyết mạch A Tu La thì nhếch miệng nở nụ cười.

Trong tay xuất hiện nửa bên Mặt Nạ Tà Quân, đột nhiên đeo lên mặt.

Tóc đen dài đến eo trong phút chốc trắng lóa như tuyết.

Tùng Tà ảnh ở xung quanh lần lượt bò dậy khỏi mặt đất, thân thể cũng biến thành cao lớn hơn, giống như cũng bắt đầu hóa thành hình thái A Tu La, khí tức lại trở nên mạnh mẽ lần nữa!

Giống như địa ngục tắm tới, xông vào chiến trường của cấm vệ ngân giáp.

Trước thành Thiên An, mưa tuôn xối xả gột rửa trời đất, giống như muốn gội sạch toàn bộ toàn bộ máu tanh trong trời đất.

Mà ngay lúc này, cuộc chiến trước thành Thiên An cũng quy tụ rất nhiều cường giả, những cao thủ Nhất phẩm ngày thường hiếm thấy nhất cũng như trở nên tầm thường ở chốn này. Chớp mắt khi Thái tử gõ lên phiến đá ra lệnh, thì khí thế của rất nhiều cao thủ như cuộn lên màn mưa xối xả giữa trời đất, hóa thành sóng bạc nhảy lên trên biển trời, muốn ngăn cản Thanh Long Nha đang bỏ chạy.

Bên ngoài thành Thiên An, tiếng la hét chấn động bầu trời, nhưng trong thành lại hoàn toàn im lặng.

Sự thay đổi của cục diện là thứ mà mọi người chưa bao giờ nghĩ tới.

La Hồng lại xả thân vì nghĩa, muốn lấy mạng của mình để đổi lại mạng của Trấn Bắc Vương.

Rất nhiều người hơi khó hiểu, nhưng rất nhanh sau đó lại hiểu ra chút ít.

Bởi vì Trấn Bắc Vương là trụ cột của La gia, trụ chống không thể ngã, nếu như Trấn Bắc Vương mà chết thì việc La gia phản Hạ lại trở thành một trò cười. Thiếu đi Trấn Bắc Vương có đức độ và được lòng người, sức mạnh ẩn chứa trên người Trấn Bắc Vương hóa thành tro bụi thì phản Hạ cũng thiếu đi sự ủng hộ.

Điểm mạnh thật sự của Trấn Bắc Vương không phải do thực lực của bản thân ông, mà là ở nguồn nhân lực trên người của ông, những nguồn sức mạnh phân bố khắp nơi ở Đại Hạ, những thuộc hạ cũ là trụ cột đã đi theo ông từ lúc ban đầu tới giờ.

Đây mới là sức mạnh thật sự mà La gia cần nhất vào lúc này.

Nhưng mà lúc La Hồng thật sự đưa ra quyết định này thì rất nhiều người vẫn chưa thể tin được.

Là người đứng đầu trên Hoàng bang, là quái vật thiên kiêu đương thời.

Tương lai là khó có thể định lượng!

Bây giờ ở lại để chặn hậu, tìm một con đường sống thoát thân cho Trần Bắc Vương.

Mà kết cục cuối cùng của La Hồng có thể là bị vạn giáo đâm xuyên tim chết, giống như cái chết thảm hồi mười lăm năm trước của yêu nghiệt La gia La Hồng Trần.

Bi kịch năm đó của La gia lại diễn ra một lần nữa.

Sở Vương phủ.

Sở Vương nắm gậy đầu hổ, đôi mắt nhìn chăm chăm vào tình hình ở ngoài thành Thiên An, bên cạnh ông ta, vẻ mặt của Sở Hiên hư ảo cũng rất phức tạp.

"Người này lại lựa chọn ở lại một mình để chặn hậu, mở ra một con đường sống cho Trần Bắc Vương, đủ điên cuồng."

Hồi lâu sau Sở Vương cảm khái một câu: "Liều mình vì nghĩa, có đủ khí phách"

"Quả nhiên là tấm gương sáng mẫu mực đại diện cho chính nghĩa"

"Thiên Nam thua dưới tay người này, không có gì oan uổng."

Tư Thiên viện.

Văn Thiên Hành nắm chặt quân cờ, động tác khựng lại giữa không trung, nhìn chăm chăm vào tình hình bên ngoài thành Thiên An.

Đây phương pháp phá cục của La gia sao?

Bỏ nhỏ để bảo vệ kẻ lớn... Được sao?

Thật sự là như vậy sao? La Hồng không phải là biến số sao?

Nếu La Hồng bị vạn giáo xuyên tâm chết, vậy thì biến số này...

Vẫn là biến số sao?

Đối mặt với sự lựa chọn của La gia, thái độ của các bên cũng không giống nhau, có người cảm khái, có người không dám tin tưởng, nhưng trên cơ bản thì chỉ có thể tiếp tục quan sát mà thôi.

Chương 538: Trong ngàn dặm, Di Hình Hoán Ảnh! (1)

Lôi Thành hóa thành một đạo ánh sáng bạc, giống như một con ngân long bay vút vào bầu trời, hắn ta không chú ý tới cấm vệ ngân giáp nữa.

Cấm vệ ngân giáp xếp thành quân trận cũng không dễ bị phá vỡ như vậy, những quân đoàn bóng đen kia cũng khó có thể phá vỡ thế trận của cấm vệ ngân giáp.

Mà bắt sông Trần Bắc Vương, đây chính là mệnh lệnh của Thái tử, hắn ta phải hoàn thành mệnh lệnh này, cho dù Lôi Thành rất muốn giết La Hồng trước tiên, nhưng mà quân lệnh như núi, dù sao hắn ta vẫn là một người lính, phải phục tùng quân lệnh, điều đáng tiếc duy nhất chính là không thể nào tự tay giết La Hồng.

La gia muốn cho Trần Bắc Vương phá vòng vây từ trên bầu trời.

Ý tưởng rất hay, nhưng mà... Tỷ lệ thành công cũng rất thấp.

Nơi này là ở đâu?

Thành Thiên An, đế kinh của Đại Hạ!

Ở chỗ này tập hợp khắp các cường giả trong thiên hạ, cao thủ như mây, kẻ có thể ngăn cản được cao thủ Nhất phẩm, nói nhiều như chó đi đây trên đường thì có hơi bị phóng đại, nhưng mà ngăn cản Thanh Long Nha thì vẫn có thể làm được.

Trước tiên không nói cận vệ của Thiên tử trấn thủ trong thâm cung của Hoàng Thành, chỉ vẻn vẹn đại quân phòng thủ Đế Kinh ở ngoài thành, Nhất phẩm Thiên bang mới có tư cách làm đại thống lĩnh, cường Nhất phẩm thì làm phó thống lĩnh, nhược Nhất phẩm thì làm thiên phu trưởng...

Mà một đội quân năm vạn người, chỉ tính riêng nhược Nhất phẩm, cũng đã gần tới năm mươi người, sức mạnh như thế, há có thể khinh thường.

Thái tử vừa đưa lệnh ra, mặc kệ là cường Nhất phẩm hay là nhược Nhất phẩm đều bay vút lên trời, muốn ngăn cản Thanh Long Nha phá vòng vây.

Mắt Trần Thiên Huyền nhìn cảnh tượng này, trong lòng cực kỳ sôi ruột, nhưng mà ông không thể nào ra tay.

Địa Giao kiếm nằm trên đùi ông, dùng kiếm khí nối liền với uy thế của trời đất, ngăn cản tám vị Lục Địa Tiên có khí tức xuyên suốt cả đất trời bên trong thành Thiên An.

Trần Thiên Huyền cực kỳ bất đắc dĩ, nơi này dù sao cũng là thành Thiên An, đế kinh của Đại Hạ, là trung tâm để các cường giả tụ họp...

Ông ngăn cản được những Lục Địa Tiên này đã là cực hạn.

Tuy rằng Phu Tử đã nói, Lục Địa Tiên không thể ra tay, nhưng mà những Lục Địa Tiên này một khi đã đi ra khỏi thành Thiên An thì bọn họ không cần ra tay, chỉ cần thả khí thể ra mà thôi, thì cũng đủ để làm ảnh hưởng tới Thanh Long Nha, khiến cho con thuyền chiến kia dừng hòng bước nửa bước ra khỏi cảnh nội thành Thiên An.

Kế hoạch phá vòng vây của La Hồng ông không biết, nhưng mà điều ông có thể làm được đó chính là ngăn cản những Lục Địa Tiên cho La Hồng và Trần Bắc Vương.

Tám Lục Địa Tiên, thêm cả tên Lục Địa Kiếm Tiên bị La Tiểu Bắc đánh trở về kia, tổng cộng là chín Lục Địa Tiên.

Đừng!

Khí tức mà bọn chúng hình thành nên, quả thật giống như cơn sóng thần trở mình trong lòng biển rộng, mạnh mẽ bỏ về phía Trần Thiên Huyền.

Mà kiếm ý của Trần Thiên Huyền vắt ngang, giống như trong trời đất lúc này chỉ còn lại mỗi một thanh kiếm, giống như con đê sông kiên cố, ngăn cản đối phương.

La Tiểu Bắc cũng đứng im bên người Trần Thiên Huyền, khí huyết cả người giống như lửa đỏ nóng rực, cùng giống như Trần Thiên Huyền, ngăn cản những tên Lục Địa Tiên này.

Nhưng mà, trong tình hình như vậy, phía bên Thanh Long Nha không ai có thể phụ giúp một tay.

Bên trên Thanh Long Nha, lão gia tử Trần Bắc Vương bị hạo nhiên chính khí của Từ Uẩn trời gô thành cái bánh chưng, ông không ngừng giãy dụa, không ngừng gào thét nhưng lại không phá ra được trời buộc.

Anh vệ còn lại, thấy chết không sờn.

Thuộc hạ cũ của Trần Bắc Vương cũng cầm chặt đao, đứng đón gió, tinh lực trên người dày đặc, bên trong ánh mắt lóe lên tia hung ác.

Bọn họ không sợ chết!

Viên hạt tử, Triệu Tinh Hà, Hồ Bắc Hà và những người cao thủ Nhất phẩm khác cũng lần lượt đứng yên bên mép thuyền chiến, ánh mắt sáng như đuốc, sáng khí ngút trời.

Tuy rằng số lượng cường giả Nhất phẩm trong đám bọn họ rất nhiều.

Nhưng so với cao thủ Nhất phẩm trong quân đội của Hạ gia thì vẫn thua thiệt không bằng người, ít hơn rất nhiều.

Lôi Thành dẫn đầu, từng tên Nhất phẩm xông tới, sát khí ngút trời nối tiếp nhau không dứt, uy thế trời đất đều bị cuốn theo thành sông.

Một nguồn sức mạnh như vậy, cho dù là Lục Địa Tiên e rằng cũng phải nhượng bộ ba phần.

Nếu như số lượng cao thủ Nhất phẩm đủ nhiều thì thật sự có thể giết chết Lục Địa Tiên, chuyện này cũng từng có tiền lệ.

"Khó, muốn phá vòng vây... Quá khó khăn"

Nơi đây dù sao cũng là đế kinh của vương triều Đại Hạ, số lượng cường giả nhiều như rong, sao có thể dễ dàng thực hiện phá vòng vây?"

Viên Thượng đại sư chấp tay hành lễ, vẻ mặt toát lên sự đau buồn, thờ dài.

Từ Uẩn lại mím môi không nói một lời.

Ông nhìn về phía Tiểu Đậu Hoa, kiếm thị của La Hồng, ông nói với Tiểu Đậu Hoa những lời La Hồng đã nói.

Có lẽ, cách có thể phá cục, duy nhất chỉ có thể nhờ vào kiếm thị bé nhỏ không đáng chú ý, nhìn qua có vài phần nhất gan này thôi.

Tiểu Đậu Hoa ôm Địa Tạng kiếm, hàm răng run cầm cập.

Dưới đó có rất nhiều Nhất phẩm nhào tới đòi giết, áp lực hình thành làm nàng đứng thôi mà cũng đã thấy chênh vênh lão đảo.

Áp lực lớn quá đi mất, nhưng dường như công tử đã gửi gắm hết hy vọng lên người nàng.

Nàng có thể làm được không?

Còn nữa... Công tử không định rời khỏi đây sao?

Hàng lông mi dài của Tiểu Đậu Hoa run rẩy, nhìn xuống bên dưới, công tử dẫn theo quân đoàn Tà ảnh, một thân một mình đứng yên lặng bên trong đại quân đang tấn công tới.

Một sự can đảm không tên trào dâng lên trong lòng nàng.

Nàng không thể làm công tử thất vọng!

Chương 539: Trong ngàn dặm, Di Hình Hoán Ảnh! (2)

Tiểu Đâu Hoa cắn răng, bước lên một bước, váy trắng bay bay, đứng yên lặng trên mũi thuyền.

Nàng nắm chặt Địa Tạng kiếm trong tay, đột nhiên dựng thẳng kiếm lên trên mũi thuyền, hai tay chống kiếm, nhắm mắt.

Dường như có một đoá Phật liên đang im lặng nở rộ trong tim nàng.

Nữ Bồ Tát xinh đẹp kia lại hiện lên trong lòng của nàng.

Tiểu Đâu Hoa nhìn Nữ Bồ Tát xinh đẹp, mím môi: "Tiền bối... Xin đi ra... Nhìn ánh sáng trong khắp thiên hạ"

Nữ Bồ Tát mỉm cười dịu dàng với nàng, nhẹ nhàng kéo tay nàng lên.

Ngay khi Tiểu Đâu Hoa mở mắt ta, con người tỏa lên sắc vàng, đôi mắt lưu kim!

"A di đà Phật."

Một tiếng tụng kinh Phật nhẹ nhàng trôi nổi.

Sau một khắc, bên trên Địa Tạng kiếm chống phía trước Thanh Long Nha, nhất thời có kiếm khí dần dần thức tỉnh, trong lúc Địa Tạng kiếm ngân vang khe khẽ, bên trong trời đất giống như có những hòn đá không ngừng rơi vào trong hồ, từng cơn sóng gợn từ từ khuếch tán ra.

Thanh kiếm từ tám ngàn năm trước này, bây giờ đang lặng lẽ thức tỉnh.

Âm!

Ánh sáng bạc của Lôi Thành trời dậy, trong lúc hấn ta vắn eo, từng thanh giáo bạc như sấm chớp bắn ra.

Nhưng mà kiếm khí dập dờn trôi nổi giống như sóng nước đập chồm, quét trúng giáo bạc của hấn ta ném ra, thanh giáo bạc cứng rắn không thể phá vỡ này của hấn ta lại bị đứt gãy thành từng đoạn!

Sắc mặt Lôi Thành hoàn toàn thay đổi.

Không chỉ mình hấn ta, sắc mặt của tất cả Nhất phẩm bay lên trời cũng hoàn toàn kinh ngạc.

Từng người tỏa ra khí thế, muốn chống đỡ làn sóng kiếm khí vô hình giống như sông lớn đang cuộn cuộn chảy tới.

Cho nên, trong trời đất đã diễn ra một cảnh tượng quý dị như thế.

Từng vị Nhất phẩm vọt lên giống như sóng bạc lại bị đánh về giống như bọt biển, lũ lượt rơi xuống bên trên mặt đất.

Đùng ùng ùng!

Mặt đất chân động nổ mạnh ra chuỗi âm thanh, càng không ngừng vang vọng.

Tất cả mọi người đều khó tin nhìn hình ảnh này, nhiều Nhất phẩm như vậy, có thể chống chọi với sức mạnh của Lục Địa Tiên, lại bị một chiêu kiếm của thiếu nữ nhất gan này đánh trở về nhân gian.

Lôi Thành bị ném về mặt đất, điên cuồng ngẩng đầu lên... Nữ nhân đó...

Rốt cuộc là... Thần thánh phương nào?!

Bên trên Thanh Long Nha.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều sáng rực, rất nhiều lão binh lão tướng ngơ ngàng nhìn Tiểu Đậu Hoa.

Trần Bắc Vương bị trói chặt chẽ cũng sợ tới ngây người, nhìn kiếm thị tiện nghi do cháu trai của mình nhặt về này, không ngờ rằng... Cô nương nhà Diêu ngự sử lại lợi hại tới như vậy!

Tiểu Đậu Hoa chấp tay hành lễ, đôi mắt lưu kim, tinh khí thần không ngừng tiêu hao.

Nhưng mà nàng cũng không để ý, nàng duỗi tay ra, tay tạo thành Phật ấn.

Nhẹ nhàng chĩa về phía trước.

Địa Tạng kiếm vung ngang tiến lên trước, nhanh chóng xoay tròn, giống như một cơn xoáy nhanh như gió chuyển động.

Sau Thanh Long Nha, có một đóa hoa sen nở rộ, cũng nhanh chóng xoay tròn, cuốn lên ngàn tầng sóng khí Âm!

Lập tức, Thanh Long Nha như bị một nguồn sức mạnh khổng lồ đánh trúng, xé rách màn mưa ngập trời, từ cực tĩnh tới cực động, trong nháy mắt hóa thành một điểm đen nhỏ giữa đất trời, chạy trốn thật xa.

Trong sự quan sát chăm chú của muôn người bên dưới, biến mất trên bầu trời thành Thiên An!

Tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn Thanh Long Nha đã biến mất kia, cho dù là Thái tử Hạ Cực bên trên thành lầu cũng có mấy phần ngạc nhiên.

Trần Bắc Vương... Cứ thế chạy rồi?!

Cái quái gì vậy... Cứ thế dưới con mắt của bao người, và trong sự bao vây chém giết của vô số cường giả xung quanh thành Thiên An... Chạy rồi?

Dường như Thái tử Hạ Cực nghĩ tới điều gì đó, đột nhiên đẩy thái giám đang che ô cho mình ra, mưa như trút nước tí tách rơi xuống người y, làm áo măng bào tứ trảo trên người y ướt đầm.

Y quay đầu nhìn chằm chằm về hướng của Thiên Cực cung, nhưng lại phát hiện ra bên trong Thiên Cực cung không hề có động tĩnh gì.

Thái tử Hạ Cực nở nụ cười giống như đang khóc.

"Như vậy cũng không ra tay sao?"

"Người cứ thể tro mắt nhìn La Cuồng chạy mất?"

Thái tử Hạ Cực nên một quyền vào bờ tường lan can trên thành lầu, đập nát tường chắn mái.

"Đuổi theo!"

Về mặt Lôi Thành lại biến sắc lần nữa, tiếng gào trầm thấp nổ tung.

Từng tên Nhất phẩm lại đứng dậy khỏi mặt đất, nhảy lên một cái, mặt đất bị giẫm lên thì nhau nứt ra thành hoa văn mạng nhện.

Nhưng bọn họ vừa bay lên trời thì có một đóa hoa sen bay xuống như tíc tíc bên Phật quang.

Bên trên hoa sen, lần lượt từng cánh họa thi nhau bay phấp phới.

Mỗi một cánh hoa như ẩn chứa một luồng kiếm khí.

Kiếm khí ùng ục, giống như một hồ nước mùa thu đang sôi trào.

Sóng kiếm hiện lên, nổ tung giữa bầu trời.

Ngăn cản thân hình của những cao thủ Nhất phẩm đang đuổi theo truy sát.

Bồ Tát ra tay, trôi chảy không hề sơ sót.

Bên dưới.

La Hồng mới vừa biến thành hình thái A Tu La, đeo Mặt Nạ Tà Quân lên mặt, lúc thấy rõ Thanh Long Nha dưới sự giúp đỡ của Địa Tạng kiếm và Đâu Hóa phá không phóng đi, làm rất nhiều những cao thủ Nhất phẩm hít khóì, hãn không khỏi che mặt nạ, ngửa đầu phát ra tiếng cười to vang vọng.

Sức mạnh, nguồn sức mạnh trước nay chưa từng có ồ ạt lan tràn khắp cơ thể của La Hồng.

Biến thân thành hình thái A Tu La, giây phút này đầu óc La Hồng rõ ràng hơn bao giờ hết.

Đây cũng là lần đầu tiên La Hồng thử nghiệm, lần đầu tiên La Hồng triển khai hình thái A Tu La, mà giờ phút này, La Hồng phát hiện ra sự khác biệt.

Dưới hình thái A Tu La, dường như khí huyết của La Hồng đang sôi sục lên, tu vi Võ đạo, không hiểu vì sao lại mạnh thêm một cấp bậc, bất kể là tốc độ phản ứng, sức mạnh hay tinh thần ý chí đều mạnh hơn rất nhiều.

Chương 540: Trong ngàn dặm, Di Hình Hoán Ảnh! (3)

Cơ thể của La Hồng cao lên một mét chín, mặc dù không có cơ bắp cuộn cuộn như Cầu Long, nhưng sức mạnh của hắn cũng mạnh hơn rất nhiều.

Sau khi đeo Mặt Nạ Tà Quân vào, trạng thái này... Lại tăng mạnh thêm một tầng!

La Hồng cảm nhận được, thực lực của mình lúc bấy giờ mạnh đến nỗi làm hắn có ảo giác dường như có thể tiện tay cả hái sao xuống!

Tiếng cười to của La Hồng khuấy động trên chiến trường.

Làm cảm vệ quân ngân giáp đang không ngừng tiến lên chẳng hiểu vì sao chợt phát lạnh trong lòng.

Bởi vì những Tà ảnh ở xung quanh dường như đã lột xác chẳng biết vì lý do gì, trở nên... Càng kinh khủng hơn, âm u như đại quân của cõi u minh leo ra từ trong địa ngục.

La Hồng xoay xoay cổ, thân thể phút chốc bắn nhanh ra.

Lôi Thành cùng rất nhiều phó thống lĩnh Nhất phẩm rời khỏi, đi bao vây chiếc Thanh Long Nha này.

Mà La Hồng hiển nhiên cũng chẳng còn bao nhiêu kiêng kỵ, La Hồng bây giờ, đối đầu Nhất phẩm thì không có bất kỳ phân thắng nào, vì thế La Hồng vốn dĩ định thi triển [Thần Hàng Thuật], nhưng mà Nhất phẩm đều chạy mất rồi.

Điều này trái lại làm La Hồng có chút vui mừng.

Không cần dùng Thần Hàng Thuật nữa, trực tiếp lấy hình thái A Tu La chém giết!

Tốc độ của La Hồng quá nhanh, trong lúc cúi người vọt tới thì mặt đất bị từng cú đạp của hắn nổ tung.

Mà từng Tà ảnh cũng bổ nhào ra dưới sự dẫn dắt của hắn.

Giống như biển đen cuộn cuộn cuốn tới, làm cho thống lĩnh cường giả cấp Nhị phẩm của đội cảm vệ quân ngân giáp cảm nhận được một sự áp lực không tên.

Một mình La Hồng, xung phong liều chết với ngàn quân, lại khiến cho bọn họ cảm nhận được áp lực?

Là giả đúng không?!

Âm!

Sự lạnh lùng toát lên trong mắt của La Hồng, giống như là cỗ máy lạnh lùng nhất ở nhân gian.

Hắn nhảy lên một cái, giống như một con mãnh thú hoang dã man kinh khủng.

Về mặt của từng gã quân cấm vệ ngân giáp trốn sau cái khiên màu bạc khê thay đổi.

saph Từng cấm vệ quân ngân giáp bạo rống, từ sau cái khiên, lần lượt từng trường giáo đâm thộc ra!

Tiếng xé gió thảm thiết giống như muốn đâm toạc không khí.

Tóc trắng của La Hồng bay bay, nhếch miệng cười khẩy.

Đôi tay đột nhiên tung ra, giống như mặt trời treo cao trên đầu, vung lên một độ cong, lần lượt nắm chặt từng thanh trường giáo, tóm lại thành một nắm, lấy tay cản lại.

Mà ở xung quanh, những Tà ảnh nhận được sự trợ giúp sức từ hình thái A Tu La điên cuồng xung phong bay nhào lên!

Đừng!

Đừng đừng!

Tiếng cái khiên bị va chạm làm người ta ê cả răng vang dội khắp trời.

Phòng tuyến khiên chắn suýt nữa tan rã.

Bách phụ trưởng của đội quân ngân giáp ở cảnh giới Nhị phẩm cũng gào thét tới tấp: "Ngăn lại!"

"Ngăn lại... Các người lấy cái gì ngăn lại? Chỉ cần mở ra một lỗ hồng...

Các người sẽ biết cái gì gọi là kinh hoàng."

La Hồng cười khẩy khinh thường, thân thể một mét chín quan sát đội cấm vệ quân ngân giáp cầm khiên chắn.

Sau một khắc.

Ý niệm tinh thần bạo phát.

Từng gã cấm vệ quân chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, bọn họ phát hiện ra sau lưng La Hồng có một tượng Phật nghìn tay hiện ra, Phật quang tỏa ra ngàn trượng, thu hút tinh thần của bọn họ.

Đội cấm vệ quân ngân giáp bị ngay người bắt đầu xuất hiện lỗ thủng.

Tóc trắng phát lên, La Hồng nổi giận gầm lên một tiếng, cánh tay túm lấy, một loạt trường giáo bị hắn kéo lên, vung mạnh, những cấm vệ quân ngân giáp kia lần lượt bị hắn ném ra.

Thế trận xuất hiện chỗ đột phá.

Ánh mắt của Tà Ảnh Sở Thiên Nam loé lên.

Những Tà ảnh thi nhau tràn vào trong lỗ thủng, chém giết... Bạo phát Máu tươi bắn tung tóe, đầu người văng khắp nơi!

Nhóm cấm vệ quân ngân giáp bị phá ra một lỗ thủng, bắt đầu có người chết...

Sát Châu kiểm quanh người La Hồng điên cuồng phun trào bắn Ta.

Hắn bay vồ tới cao thủ Nhị phẩm vẫn còn đang dốc sức dàn xếp tình hình kia, Sát Châu kiểm hóa thành vô số hắc kiếm cuồn cuộn bắn ra, bao phủ quanh người của cao thủ Nhị phẩm này. La Hồng dùng thuật Di Hình Hoán Ảnh áp sát tới, cả gương mặt đều là nụ cười điên cuồng, nhìn về phía cao thủ Nhị phẩm này, dứt khoát thi triển nhục thân chém giết hết mình, từng cú đâm đau tới xương, đôi bên đều liều mạng!

Cao thủ Nhị phẩm trong quân đội vẫn rất mạnh, cũng là loại người cứng cỏi không biết sợ hãi, vì thế nên đối mặt với cận chiến, có gì mà phải sợ?

Hai người chém giết bên trong chiến trường, nắm đấm va chạm cùng nắm đấm, tay không chém giết!

Trên người La Hồng cũng có vết thương, mà tên cao thủ Nhị phẩm này cũng bị La Hồng đánh tới máu nhuộm khắp người.

La Hồng ở hình thái A Tu La, tu vi võ đạo từ Tứ phẩm Thiên Cương cảnh trực tiếp nâng cao lên thành Tam phẩm Kim Thân cảnh, nhưng mà vẫn có chênh lệch với cao thủ Nhị phẩm.

Nhưng mà La Hồng có sự trợ giúp của Mặt Nạ Tà Quân, hơn nữa còn có sự nhiễu loạn của các loại Tà thuật tinh thần.

Cuối cùng lại trở thành đấu đá ngang sức ngang tài!

Từ đó tới giờ đây coi như là lần đầu tiên La Hồng thật sự sử dụng thực lực bản thân chém giết với Nhị phẩm!

Dùng võ chém giết!

Chiến đấu kịch liệt cùng Nhị phẩm!

Mà ở trước thành Thiên An, La Tiểu Bắc nện xuống một quyền đánh văng Lục Địa Kiếm Tiên đi ra trong thành Thiên An trở về, nhất thời cười sáng khoái.

"Ha ha ha ha! Như thế này đúng rồi! Đây mới là cháu trai ngoan của La Tiểu Bắc ta!"

"Kẻ mạnh tối cao của võ đạo!"

"Ngươi trời sinh chính là kẻ điên vì võ!"

Mà Trần Thiên Huyền ở bên cạnh vừa tung một chiêu kiếm làm tám vị Lục Địa Kiếm Tiên đi ra từ trong thành Thiên An sợ hãi không dám ra ngoài, lại

nhúu mày, cực kỳ lo lắng trong lòng, thiên phú kiếm đạo của công tử mới mạnh nhất, đi sai đường rồi, trời ạ.

Xem ra phải tìm cơ hội để ngả bài với công tử.

Tất nhiên điều kiện tiên quyết phải là còn sống cái đã.

Chương 541: Trong ngàn dặm, Di Hình Hoán Ảnh! (4)

Thanh Long Nha phá vòng vây thành công, điều này cũng làm gánh nặng trong lòng của Trần Thiên Huyền biến mất, thế nhưng lòng ông vẫn rất nặng nề, bởi vì tuy rằng Trần Bắc Vương phá vòng vây thành công.

Nhưng mà La Hồng liệu mình hy sinh vì nghĩa, bị đại quân bao vây chém giết, về cơ bản thì rất khó chạy thoát rồi.

Mà trên chiến trường.

La Hồng hét lên một tiếng bén nhọn, cả người hấn nhuốm máu, một quyền đâm nát đầu của cao thủ Nhị phẩm, máu tươi bắn tung tóe lên mặt hấn, làm gương mặt càng trở nên kỳ dị.

Quân ngân giáp bị đánh có hơi sợ hãi lùi về sau, số lượng Tà ảnh trên chiến trường ngày càng nhiều.

Nhưng mà, phía xa xa, năm vạn đại quân đang tiến lên chi viện Hoàng Thành cũng dần dần ép sát tới.

Giữa trời đất, cơn mưa xối xả như nhanh hơn.

La Hồng lại nhếch miệng nở nụ cười, hấn duỗi bàn tay nhuốm máu ra, đột nhiên mọc lên trên một cái, tóc bạc bay bay, giọng nói thấp trầm nổ tung trên chiến trường.

"Đứng dậy!"

Những người chết ban đầu trong nhóm cấm vệ quân ngân giáp, đối với La Hồng mà nói, sự xuất hiện của người chết, chính là nơi để nỗi sợ hãi của nhân loại bắt đầu.

Tà Sát trong đàn điện Sát Hải cuộn trào mãnh liệt không hề ngừng lại.

Bên trong đồng xác chết của những cấm vệ quân ngân giáp bắt đầu có những bóng đen nhúc nhích, hóa thành từng Tà ảnh, nghiêng ngả chao đảo bò dậy từ mặt đất, đôi mắt màu đỏ tươi, giống như ác ma đang nhìn ngắm nhân gian.

Năm vạn đại quân, cực kỳ lạnh nhạt vô tình xông tới, có kỵ binh, có trọng giáp binh.

Bùn đất bắn tung tóe, La Hồng và quân đoàn Tà ảnh của hấn bị bao vây tầng tầng.

Bên trên thành lầu.

Bên trong thành Thiên An, tất cả mọi người đều cúi người thở dài.

Thảm kịch mười lăm năm trước lại sắp xảy ra rồi, lúc trước La Hồng Trần cũng chết vì bị ngàn giáo xuyên tim ở trong ngàn quân.

Mà ngày hôm nay e là La Hồng cũng phải rơi vào kết cục bị vạn giáo xuyên tim đâm chết giống như vậy.

Thái tử đứng trong màn mưa điên cuồng xoay vòng.

"Giết! Xách đầu của La Hồng tới đây gặp ta!"

Thái độ của Thái tử đối với La Hồng khác hoàn toàn với khi đối xử với Trần Bắc Vương, Trần Bắc Vương có thể sống nhưng mà La Hồng chắc chắn phải chết!

Âm!

Năm vạn đại quân xung phong, từng Tà ảnh nổ tung!

Mà ở xa xa, sắc mặt của Lôi Thành và các cao thủ Nhất phẩm cũng cực kỳ khó coi.

"Giết!"

Trần Bắc Vương đã chạy, vậy bọn họ cũng chỉ có thể quay lại giết La Hồng mà thôi.

La Hồng... Tuyệt đối không thể chạy được nữa!

Lôi Thành hét lên một tiếng giận dữ, giống như biển lôi trên bầu trời đều bị tiếp dẫn đi, vô số tia sấm hình cung nảy lên quanh người của hắn ta.

Hóa thành một đạo ánh chớp màu bạc, bay vút ngang qua.

Mà từng cao thủ Nhất phẩm xung quanh cũng trút hết cơn giận dữ vì để

Trần Bắc Vương chạy thoát lên người La Hồng.

Âm!

Trong phút chốc, hơn mười Nhất phẩm nhanh chóng đánh tới!

Xì xì, xì xì!

Từng Tà ảnh tan nát ra.

Giữa trời đất có cuồng phong hét gào.

Tóc trắng của La Hồng bay bay, vạt áo nhuộm đỏ thành áo máu cũng bay phát phơ phần phật.

Năm vạn quân xung phong tới, cao thủ Nhất phẩm cũng xung phong liều tới.

Một thân một mình La Hồng đứng giữa ngàn quân nở nụ cười, cầm nửa chiếc mặt nạ, cất cao giọng không ngừng cười to.

Xung quanh hắn, một chiếc, hai chiếc lại ba chiếc...

Liên tiếp chín chiếc Tiểu Tà Phật Đăng hiện lên.

Sử dụng Di Hình Hoán Ảnh thì tinh thần cần phải ổn định, mà Phật đăng chính là thứ giữ vững tinh thần tốt nhất.

Đôi mắt với sự vây giết ở khắp nơi, tiếng cười lớn của La Hồng dần dần ngừng lại.

Lấy trong lòng ra một cánh hoa đào.

Lôi Thành trông thấy hình ảnh này, đôi mắt lập tức trừng lớn, dường như nghĩ tới điều gì, vô số sấm chớp hình cung chuyển động tán loạn, tốc độ tăng nhanh!

"Hắn muốn chạy trốn!!"

Cùng lúc đó.

Bên trong thành Thiên An.

Lão thái giám Cao Ly Sĩ tuổi già sức yếu đứng lặng bên trong đỉnh Tử Cấm giữa trời mưa gió bão táp, nhìn chằm chằm La Hồng.

Sột soạt.

Cánh đào... Bị bóp nát!

Trong ngàn dặm, Di Hình Hoán Ảnh!

Thân hình của La Hồng... Chớp mắt đã biến mất.

Cuộc tiến đánh cũng theo đó áp đến, nhưng Lôi Thành tuyệt vọng rồi.

Bởi vì hắn ta phát hiện ra người bị đập trúng cũng không phải La Hồng...

Mà là Dịch Sơn Tà Ảnh vẽ mặt đàn thôi, đứng chớp chớp đôi mắt màu đỏ tươi gãi gãi đầu.

La Hồng...

Chạy trốn rồi!

Phía Nam của vương triều Đại Hạ, tiếp giáp với một mảnh rừng rậm nguyên thủy, trong đó có một quốc gia, hoàn toàn là do cổ trại Miêu Cương tạo thành, phương thức tu hành khác hẳn hoàn toàn với cách tu hành chính thống.

Mà trong khu rừng rậm nguyên thủy rộng lớn này, ở một góc nhỏ bí mật, có một đầm nước màu đỏ ngòm, dường như được làm hoàn toàn bằng máu tươi nguyên chất.

Bên trên ao máu, có ba bóng người khoác áo choàng màu đen đang đứng yên lặng.

Mà phía bên trên đầm máu có một căn nhà, cánh cửa kia tràn ngập khí Tà Sát màu đen kịt, cực kỳ nồng nặc.

Ba người áo đen xếp thành hình tam giác, đứng lặng xung quanh cửa nhà này.

Một lúc lâu sau, có giọng nói cực kỳ khàn khàn cất lên.

"Hay cho một Trần Thiên Huyền, hắt ta sông lại từ trong cái chết, tuy rằng thân thể chỉ mới là Nhất cảnh, nhưng từ bên trong cái chết ngộ ra được kiếm ý, sức mạnh được tăng cường rất lớn, uy lực của kiếm thuật có thể sánh ngang với Tam cảnh."

"Nêu Thiên Địa Tà Môn có liên quan tới sức mạnh của thời không thì một kiếm này của Trần Thiên Huyền e là thật sự có thể chém lên trên Tà Môn."

Một người áo đen cất giọng khàn khàn nói.

Bọn họ giấu mình bên trong áo choàng đen, khí Tà Sát quanh người cực kỳ nồng nặc.

Chương 542: La Hồng... Bỏ mình rồi? (1)

"Không cần để ý tới Trần Thiên Huyền quá nhiều, chẳng qua chỉ là một kẻ hấp hối sắp chết thôi, tuy rằng sống lại từ trong cái chết nhưng tử khí trên người quá sức nồng nặc, mỗi một phút giây đều đang ăn mòn thân thể của hắn ta. Hắn ta so với những Lục Địa Tiên bình thường khác thì ít nhất cũng phải thiếu đi hai trăm năm tuổi thọ."

"Hơn nữa, lúc trước một kiếm của Trần Thiên Huyền chém vào Thiên Môn, chọc cho đám Thiên nhân trong Thiên Môn truy sát, kết cục cuối cùng của hắn ta ắt hẳn sẽ cực kỳ thâm thảm, không ai có thể tránh được sự truy sát của Thiên nhân"

"Đối với một kẻ hấp hối sắp chết như vậy thì bớt đi trên chọc đi, nếu như bị nhìn chăm chăm thì sẽ rất phiền toái."

Có một người áo đen lên tiếng nói.

Mà còn lại một người áo đen khác thì âm trầm lên tiếng, chính là Tà Vương cường giả lúc trước ra tay thả bàn tay xương trắng ra để đối phó với La Hồng.

"Trên người tên La Hồng chắc chắn có bí mật lớn, ta cảm nhận được sức mạnh của Tà Sát cực kỳ nồng nặc và tinh khiết... Rất có thể hắn chính là Tà tu giống như chúng ta!"

Người áo đen nọ nói.

Hai gã áo đen khác nhất thời kinh ngạc nhìn sang đây, đôi mắt dưới áo choàng đen nhìn gã áo đen kia giống như đang nhìn một thằng ngu: "Bạch Cốt Tà Vương, chắc là ngươi gặp ảo giác rồi nhỉ, La Hồng chính là đệ tử của Phu Tử, hơn nữa khí Chính Dương trên người hắn vừa nồng nặc vừa lấp lánh như vậy, toàn thân trên người đều bao phủ tràn ngập chữ "Chính" là chân ngôn của Thánh Nhân, Tà Sát không thể xâm nhập, sao có thể là Tà tu được chứ?"

Bọn họ cũng không thể tin tưởng được.

Nhưng Bạch Cốt Tà Vương vẫn khẳng định rằng La Hồng chính là Tà tu.

Tuy rằng một chương kia của gã ta chưa đập trúng được La Hồng nhưng mà tiếp cận được La Hồng, đánh hơi được Tà Sát vô cùng dày đặc lại thuần khiết tỏa ra từ trong cơ thể của La Hồng.

"Tin ta đi, trên người La Hồng chắc chắn có bí mật lớn, những bóng đen kia đều được tạo thành từ linh hồn của người đã chết, đây chính là một loại

Tà thuật cực kỳ ác độc!"

Bạch Cốt Tà Vương lại nói tiếp.

Nhưng mà hai gã áo đen khác cũng không tin tưởng gã ta, nói đùa gì vậy, người bảo đệ tử của Phu Tử là Tà tu sao?

Việc này thật sự là chuyện cười to lớn nhất trong thiên hạ.

Bất chợt.

Vẻ mặt của ba gã áo đen chợt thay đổi.

Chỗ ẩn nấp của Thiên Địa Tà Môn biến mất, trong chớp mắt ba người áo đen bay vụt ta, từng mảng lớn cây cối trong rừng rậm nguyên thủy bị đầu đá nổ tung, bụi mù cuộn cuộn, từng khe nứt ngang dọc.

Mà bên trên bầu trời, không biết từ khi nào đã có một đám ánh sáng thật dày sáng rực chói mắt hội tụ về đây, hóa thành gương mặt của một lão nhân.

Mặt của lão nhân này không phải ai khác, đó chính là Phu Tử bên trong tiểu lâu Xuân Phong.

"Vi phạm quy tắc của nhân gian, tự tiện ra tay cũng thôi đi, lại còn ức hiếp tiểu đệ tử của lão phu..."

"Hơn nữa còn ở sau lưng nói xấu đệ tử của lão phu là Tà tu!"

Giọng nói của Phu Tử nổ ran âm vang giữa trời đất.

Bạch Cốt Tà Vương ẩn mình dưới lớp áo choàng đen chớp mắt toàn thân lạnh lẽo.

"Không..."

"Mẹ nó ta chỉ tung ra có một chữ, ta không có ra tay bằng hình dạng thật! Ta... Đệt!"

Bạch Cốt Tà Vương không cam lòng hét lớn một tiếng, khí Tà Sát trên người không ngừng cuộn cuộn phun trào.

Sau đó, áo choàng đen bị rách tan tác, hóa thành một khung xương trắng hếu cực kỳ to lớn.

Tà sát như biển cát phóng vút lên trời, muốn ăn mòn mây trắng đây trời.

Phút chốc khắp cả khu rừng nguyên thủy đều trở nên đen nghìn nghịt.

Nhưng mà...

Mây trắng bay khắp bầu trời hóa thành một bàn tay, đó là bàn tay của Phu Tử.

Từ từ áp xuống.

Tà sát đây trời đều tan thành mây khói ngay đúng giờ phút này.

Mà khung xương to lớn của Bạch Cốt Tà Vương thì bị nổ tung từng tấc từng tấc, mặt đất bị nứt toác thành một cái hố cực lớn, vô số cây cối bị đánh

sập.

Thân thể Bạch Cốt Tà Vương đã biến mất.

Mà còn hai gã Tà Vương khác khoác áo choàng đen đều sờn cả tóc gáy.

"Một... Một chương?"

"Mạnh quá! Bạch Cốt Tà Vương tốt xấu gì cũng đã vào Nhị cảnh, nhưng mà, nhưng mà lại bị một chương đánh nát thân thể..."

Hai gã Tà Vương hít vào khí lạnh.

Bọn họ chợt cảm thấy may mắn vì bọn họ đã nhìn được cảm dỗ, không ra tay với La Hồng, nếu không, giờ phút này, một chương này của Phu Tử sẽ đập xuống người bọn họ.

"Mấy trăm năm nay Phu tử không ra tay, vừa ra tay thì đã mạnh mẽ giống như sấm chớp, trước đó dùng một chiêu trấn áp Phật Thủ của Vọng Xuyên Tự, còn bây giờ, lại dùng một chương đánh nát thân thể của Bạch Cốt Tà Vương, Phu Tử... Quá mạnh rồi!"

"E là Phu Tử có sức chiến đấu bằng cấp bậc của Tà Đế nhỉ? Người mạnh nhất trong nhân gian, quả nhiên chẳng phải có tiếng mà không có miếng"

Ánh mắt của hai gã Tà Vương lập lòe.

Nhìn biến ý chí còn sót lại của Bạch Cốt Tà Vương, có chút thê thảm.

Phu Tử ra tay, là điều bọn họ thật sự không thể lường trước được.

Thực tế thì, bọn họ cảm thấy Phu Tử ra tay, rất có thể là vì Bạch Cốt Tà Vương đã đánh La Hồng, đánh kẻ nhỏ rồi thì người lớn tới, chính là cái kiểu ngang ngược không thềm nói lý lẽ này.

Mà La Hồng có thể được Phu Tử coi trọng tới mức đó, càng chứng minh rõ La Hồng không thể nào là Tà tu được!

Bạch Cốt Tà Vương... Đáng đời!

Chương 543: La Hồng... Bỏ mình rồi? (2)

Tà Ảnh Địch Sơn chớp chớp mắt, gã có hơi ngu ngơ gã đầu.

Nhưng chợt phát hiện hơi thở mạnh mẽ bao vây xung quanh, giống như muốn cắt đứt kim loại trong trời đất, thậm chí Tà Ảnh Địch Sơn còn chưa kịp phản ứng lại thì đã bị một đồng cao thủ Nhất phẩm bao vây, trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

âm âm âm!

Trước thành Thiên An, mặt đất giống như tấm thảm trải sàn bị co rúm nhấp nhô lên xuống, mặt đất nứt toác ra hố sâu cực to, tan tành vỡ vụn, bụi mù cuồn cuộn.

Lôi Thành đứng thẳng ở bên trong, vẻ mặt âm trầm dường như có thể vắt ra nước.

La Hồng... Chạy rồi!

Di Hình Hoán Ảnh, một loại pháp thuật Đạo môn, nhưng La Hồng lại dùng một cách như vậy để chạy trốn.

Thoát đi sự vây quét của năm vạn quân, thoát đi sự đánh giết của hơn mười cao thủ Nhất phẩm.

Trần Bắc Vương chạy rồi, La Hồng cũng chạy rồi, lần này điều động cấm vệ quân ngân giáp quả thực đã trở thành một trò cười rồi.

Chuyện cười lớn, đây thật sự là để người ta chạy thoát đi dưới ngay mí mắt, cho dù là Trần Bắc Vương cũng tốt, hay là La Hồng cũng được, đều chạy trốn ngay trước mắt của mọi người.

Nếu so ra thì, Lôi Thành hẳn ta... Phải đội cái nồi lớn.

Mưa rào tí tách tí tách rơi xối xả xuống từ trên bầu trời, xối ướt đầm người Lôi Thành, một cao thủ hàng đầu trên Thiên bảng như hẳn ta, giờ phút này giống như một con chuột lột.

Từng cao thủ Nhất phẩm ở xung quanh cũng đứng lặng, thở hổn hển.

Những cấm vệ quân ngân giáp cũng thi nhau đứng lặng, dường như đúng lúc này trời đất cũng trở nên lặng ngắt như tờ.

Lần này cấm vệ quân ngân giáp cũng có tổn thất, nhưng thật ra tổn thất cũng không lớn.

Chủ yếu nhất là do La Hồng đã chạy mất rồi.

Trong ngoài Hoành Thành.

Tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm, một vài quyền quý trong thành thì ngây người như phỗng, không biết nên nói cái gì.

Ai mà ngờ là... La Hồng, thế mà lại chạy trốn?

Dưới sự vây giết của đại quân, trong sự chém giết của rất nhiều Nhất phẩm, chạy trốn trong tuyệt cảnh.

Rất nhiều người đã hiểu rõ, có lẽ, đây cũng chính là kế hoạch trốn thoát mà La Hồng đã tính toán sắp đặt ngay từ đầu để chạy khỏi trận này, hắn một mình ở lại, không phải do liều mình vì nghĩa, mà là vì hắn đã có kế hoạch chạy trốn.

Vì thế nên, hắn ở lại thu hút sự chú ý của rất nhiều cường giả, yểm trợ Trần Bắc Vương rời đi.

Sau khi Trần Bắc Vương rời đi bằng Thanh Long Nha, bởi vì La Hồng còn ở lại chiến trường, phần lớn cường giả đều sẽ nghĩ rằng bắt được La Hồng cũng không tội, không tiếp tục phái đại quân đi truy sát Trần Bắc Vương, cũng gánh vác rất nhiều áp lực rút lui cho bọn người Trần Bắc Vương.

Kế hoạch rất hoàn mỹ, nhưng mà... Mỗi một nước đi đều cực kỳ nguy hiểm!

Nếu có một bước nào vượt ngoài tầm kiểm soát, xuất hiện chỗ sơ hở, vậy đó đối với La Hồng mà nói, đó chính là tai họa ngập đầu, rất có thể sẽ phải gánh chịu cái chết cực kỳ đáng sợ.

Một khi La Hồng không thể nào Di Hình Hoán Ảnh, bị giữ lại ở trên chiến trường này.

Khi đó chờ đợi La Hồng chính là kết cục bị thảm bị vạn giáo xuyên tim mà chết.

Trước thành Thiên An.

Trần Thiên Huyền một mình một kiếm ngăn chặn tám Lục Địa Tiên cũng giật mình ngạc nhiên cả buổi, sau một khắc, trong đôi mắt tràn đầy tử khí, lại toát lên ánh sáng đặc sắc.

Công tử... Thật sự quá cợt nhả rồi!

Này mà cũng có thể chạy sao?!

Trần Thiên Huyền bị chuỗi kế hoạch này của La Hồng làm cho giật mình.

La Tiểu Bắc cũng cực kỳ ngạc nhiên, tận mắt nhìn thấy La Hồng dùng thuật Di Hình Hoán Ảnh biến mất bên trong ngàn quân thảo phạt, vốn dĩ cả trái tim đều nhồi lên tận cổ họng, thậm chí La Tiểu Bắc còn có mấy phần bi thương, lại bật cười sang sảng thật to giống như tiếng của chuông lớn.

Mỗi một tiếng cười đều giống như ngọn roi, mạnh mẽ quét lên mặt của từng gã quân lính trông coi thành Thiên An.

Bên trên thành lầu Thiên An, Thái tử nheo mắt lại, trên mặt cực kỳ tối tăm.

La Hồng chạy rồi?

Thật sự đã chạy mất rồi?

Bên trong tuyệt cảnh như vậy mà La Hồng cũng có thể chạy trốn?

Bỗng nhiên, giữa trời đất dường như có một tiếng hừ lạnh hờ hững vang vọng trên bầu trời.

Hít sâu một hơi, Thái tử chợt quay người, áo măng bào tứ trảo trên người dù cho có ở bên trong màn mưa xối xả, vẫn có vẻ cực kỳ diễm lệ, y nhìn chăm chăm Cao Ly Sĩ đứng lặng bên trên đỉnh Tử Cấm.

Tiếng hừ lạnh phát ra từ miệng của Cao Ly Sĩ.

Cao Ly Sĩ vẫn luôn nhìn chăm chăm, trận đại chiến này, lão vẫn chưa tay, bởi vì không có mệnh lệnh của Hạ Hoàng, lão sẽ không ra tay.

Khi lão thấy La Hồng ở lại một mình, vốn lão cũng cho rằng La Hồng muốn liều mình vì nghĩa.

Nhưng mà, lại không ngờ được rằng, La Hồng có thể suy tính kế hoạch tỉ mỉ cẩn thận, sắp xếp tất cả, cuối cùng, còn có mảnh khóc để thoát thân.

To gan, cẩn thận, điên cuồng... Quái vật!

Đây là đánh giá của Cao Ly Sĩ đối với La Hồng, mà cho tới tận bây giờ La Hồng chỉ mới tu hành có ba tháng!

Đây mới là thứ khiến cho Cao Ly Sĩ cảm thấy kinh hoàng không rõ lý do.

Trong thấp thoáng, lão cảm thấy nếu như người này sống sót, tuyệt đối sẽ mang tới mối họa khủng bố cho Hạ gia!

Mặc dù lão rất tin tưởng vào người đàn ông tối cao ở trong Thiên Cực cung kia, nhưng mà... Sự hoảng hốt không rõ lý do, vẫn làm cho Cao Ly Sĩ cảm thấy hơi hơi lo lắng.

Vì thế nên...

Cao Ly Sĩ quyết định sẽ ra tay!

"Con đường thời không bí hiểm khó dò, cho dù là Thiên nhân cũng không dám tùy tiện đặt chân lên, một Tứ phẩm nho nhỏ cũng dám lấy thời không bố trí kế hoạch!"

Bên trong tiếng nói sắc bén của Cao Ly Sĩ mang theo mấy phần lạnh lùng nghiêm nghị.

Chỉ thấy Cao Ly Sĩ đứng trên đỉnh Tử Cấm, duỗi một tay ra, năm ngón khép lại, bỗng nhiên túm vào không khí.

Phút chốc không khí trở nên vận vận từng chút một.

Không biết túm vào nơi nào của hư không.

Chương 544: La Hồng... Bỏ mình rồi? (3)

Chớp mắt khi La Hồng thoát khỏi hình thái A Tu La, hắn cảm thấy hai chân của mình như nhũn ra, ngay cả sức mạnh cũng bị hút cạn, hình thái A Tu La thật sự quá tiêu hao tinh lực rồi.

Cả người hắn đều nhuốm đầy máu tươi, dùng sức mạnh kiên quyết giết chết một cường Nhị phẩm trong quân đội, La Hồng cũng cảm thấy áp lực rất lớn, trên người của hắn chỉ chút vết thương.

Nhưng mà, hắn rất thỏa mãn, thông qua sức mạnh Lý Tu Viễn ẩn giấu bên trong hoa đào, sử dụng thuật Di Hình Hoán Ảnh.

Đây xem như là lá bài tẩy của hắn, trước đó lúc ra khỏi Vọng Xuyên Tự, bị rất nhiều cao thủ vây giết bên trên sông Lan Thương, La Hồng nhìn không sử dụng, nên mới có kế hoạch phá cục như ngày hôm nay.

Lấy một Tà Ảnh Dịch Sơn bị chơi nát đổi lại một cái mạng của lão gia tử, tất nhiên chẳng có gì thiệt thòi!

Thậm chí có thể nói là lời khảm!

Hiện nay mâu thuẫn của La gia và Hạ gia đã sớm không thể nào thỏa hiệp được nữa.

Vì thế nên lão gia tử muốn dễ dàng trốn thoát khỏi thành Thiên An là chuyện cực kỳ khó khăn, thậm chí khó tới một trình độ người ta không thể nào tưởng tượng được, thậm chí một bên của La gia còn chết rất nhiều người.

Nhưng mà chỉ dùng một cánh hoa đào như thế này, đã đánh đổi được cái giá gánh chịu ít thương vong, thoát được thành Thiên An, kinh đô của Đại Hạ!

Sức mạnh lôi kéo theo chiều ngang cực lớn, lôi kéo thân thể của La Hồng và Tà Ảnh Dịch Sơn hoàn thành đi chuyển.

Đây là một luồng sức mạnh có liên quan tới thời không.

Trong lúc thấp thoáng, La Hồng cảm thấy ánh sáng bảy màu xung quanh đang không ngừng chảy xuôi, thời gian không gian đều như ngừng lại.

Hắn nhìn xuống từ trên cao, có thể thấy được một dòng sông rực rỡ màu bạc đang cuộn cuộn, dòng sông kia chất chứa sự kinh khủng vô tận, làm La Hồng cực kỳ sợ hãi.

Mỗi một hoa sóng dập dờn trong dòng sông dài màu bạc, dường như La Hồng có thể thông qua nó nhìn thấy rất nhiều hình ảnh khác nhau.

Cái này có lẽ là... Dòng Sông Thời Không?!

Mà hẳn có thể cảm nhận được, từ nơi sâu xa, bên trong sông dài rộng lớn không thấy điểm cuối, có vị trí tọa độ mà Tà Ảnh Dịch Sơn đã làm dấu xác định từ trước, ở cách đó không xa, khoảng cách chỉ có vài bước mà thôi.

Chỉ cần bước thêm vài bước thì La Hồng đã có thể ra khỏi không gian thần bí này.

La Hồng kéo lê thân thể tàn tạ, đi về phía ấy.

Bồng nhiên.

Hư Ảnh Thánh Nhân trong đan điền của La Hồng chợt phát ra cảnh cáo ở mức cực hạn, làm La Hồng tê rần cả da đầu, bàng hoàng ngỡ ngàng quay đầu lại.

Chợt phát hiện, không gian xung quanh đột nhiên vỡ tan, một bàn tay già nua đầy vết nhăn nheo bất thành linh đánh tới.

Năm ngón tay tóm lại, giống như muốn tóm lấy La Hồng ra khỏi Dòng Sông Thời Không huyền bí.

Đệt Ai?

Trong lòng La Hồng kinh hãi.

Nếu bị tóm lại thì tất nhiên La Hồng chỉ có kết cục chết thảm.

Không thể trở về!

Tuyệt đối không thể bị tóm trở về!

Trong đôi mắt La Hồng phút chốc đỏ ngầu, quay người, biến thành hình thái A Tu La lần nữa, Ma kiếm A Tu La trong đan điền cũng bị hắn nắm chặt trong tay.

Một nhát kiếm chém mạnh về phía bàn tay đang vồ tới này.

Ma khí cuộn cuộn, Tà sát nghìn nghịt.

Bóng hình xinh đẹp vấy đỏ hiện lên phía sau La Hồng, cũng toát lên vẻ mặt lạnh lẽo.

Nhưng bàn tay kia vẫn tiếp tục càn quét tới như cũ, một chiêu kiếm này của La Hồng, không hề có bất cứ ngăn trở và ngừng lại nào.

âm âm âm!

Dòng Sông Thời Không nổ tung thành từng sóng nước vô tận, giống như đã biến thành cự thú rít gào, dường như muốn nuốt chửng tất cả.

Làm sao ngăn lại?

Dưới áp lực cực kỳ khổng lồ, mỗi một thớ da thịt trên người La Hồng đều đang chảy xuống máu tươi.

Tắc Hạ học cung.

Hoa đào tươi thắm trên gốc hoa đào, từng cánh hoa đào lất phất rơi xuống, tỏa ra hương thơm nồng nàn.

Lý Tu Viễn nhặt lấy một cánh hoa đào, vui cười nô đùa với La Tiểu Tiểu.

Bất thành linh.

Có một cơn gió thổi qua, toàn bộ hoa đào trên cành đều héo úa rơi xuống.

Trong lòng Lý Tu Viễn nảy sinh ra ý nghĩ, mặt hơi biến sắc.

Không để ý tới La Tiểu Tiểu nói cái gì, y lấy ra một quyển sách, kéo một trang giấy ra, bước tới một bước, cả người đều chui vào bên trong trang sách, biến mất giữa đất trời.

Bên trên Dòng Sông Thời Không.

Một bàn tay của Cao Ly Sĩ chop tới, dấy lên ngọn sóng lớn thời không cực kỳ đáng sợ, còn về nhất kiếm La Hồng chém ra, tuy rằng có vương tay vương chân nhưng mà lão không sợ.

Chỉ là nhất kiếm của Kiếm tu Tứ phẩm, cho dù phẩm chất của kiếm rất đặc biệt, nhưng mà, năng lực của người sử dụng thật sự quá yếu, làm sao có thể làm lão bị thương được?

âm âm âm!

Bầu trời nổ tung từng tắc từng tắc một.

Mà ngay lúc móng vuốt này sắp bắt được La Hồng thì có một trang sách vàng óng bay xuống, trong lúc bay bay, ngay khi bàn tay của Cao Ly Sĩ duỗi ra, bên trong trang sách chợt xuất hiện một chương từ tay áo lớn tung bay của Lý Tu Viễn.

"Cao Ly Sĩ, ra tay ngoan độc với một tiểu bối như vậy mà ngươi cũng không thấy ngại sao?"

Lý Tu Viễn hiện ra bên trong trang sách, thay La Hồng đỡ được một chương hung hiểm này.

Mà Lý Tu Viễn cũng không nói nhảm thêm nữa, cũng không trò chuyện với La Hồng câu nào, chỉ nhìn lướt qua La Hồng cả người nhuộm đầy máu.

Là chính y đề nghị La Hồng sử dụng Di Hình Hoán Ảnh ở khoảng cách cực xa, chỉ có điều, Lý Tu Viễn không ngờ là La Hồng lại chạy tới trước thành Thiên An sử dụng một chiêu này.

Bên trong thành Thiên An ngoại trừ Hạ Hoàng sâu không lường được thì còn có một lão thái giám cũng cực kỳ khó dò bên cạnh ông ta!

Ồ trước mặt một Lục Địa Tiên có kinh nghiệm từng trải sử dụng Di Hình Hoán Ảnh, há có thể dễ dàng như vậy?

Chương 545: La Hồng... Bỏ mình rồi? (4)

"Lý Tu Viễn, nếu người đột phá thành Nho Tiên, có lẽ còn có thể ngăn cản bốn gia, nhưng mà Niết Bàn của người chưa kết thúc, vậy bây giờ người chẳng thể nào ngăn cản được bốn gia"

Giọng nói bén nhọn của Cao Ly Sĩ từ bên ngoài trời đất xa xa bay tới gần.

Về mặt Lý Tu Viễn ngưng đọng, y hiện ra bên trong trang sách, giống như là tiên trong sách, áo đạo không ngừng bay phát phơ bên trong cơn gió lốc thời không.

La Hồng cả người nhuốm máu dường như cũng nghe hiểu, cũng đã biết rõ người ngăn cản hắn là ai, chính là lão thái giám thâm sâu khó dò ở cảnh giới Lục Địa Tiên lần trước đã đưa thánh chỉ thay cho Hạ Hoàng!

La Hồng cũng tự biết bản thân mình ở lại đây cũng không làm được gì cả.

Trừ phi thi triển Thần Hàng Thuật, tiếp đó kéo Tà Thần giáng lâm, nhận được sức mạnh vô biên.

Vì thế nên hắn không chút do dự, quay người nhanh chóng lao về phía cột mốc thời không mà Tà Ảnh Dịch Sơn đã để lại.

Áo đạo của Lý Tu Viễn bay phát phơ, ánh mắt sắc bén.

Bất thành linh!

Một chương Cao Ly Sĩ đánh về phía Lý Tu Viễn chợt biến thành một thanh kiếm, đó là một thanh kiếm hoa tỏa ra ánh kiếm xông thẳng chín tầng trời.

Hào quang chói lọi, giống như muốn xé toạc cả trời đất!

"Một trong mười thanh kiếm nổi tiếng nhất thiên hạ, Khô Đà?"

Lý Tu Viễn cực kỳ khủng hoảng, không ngờ là bên trong một chương của Cao Ly Sĩ, còn ẩn giấu cả danh kiếm.

Thuần Quân cũng là danh kiếm trong thiên hạ, nhưng mà, danh kiếm này cũng bạo phát uy lực khác nhau trên tay của những người khác nhau.

Tay áo lớn của Lý Tu Viễn phát phơ, từng chân ngón Thánh nhân thi nhao bay ra từ trang sách, xông lên va chạm cùng ánh kiếm kia.

Mà ngón tay của Cao Ly Sĩ lại lách sang Lý Tu Viễn, vô tới La Hồng.

Âm!

Bước chân nhuốm máu của La Hồng cũng đã đạp lên trên cột mốc thời không kia.

Nhưng mà, một bàn tay này chộp tới, La Hồng sợ sồn gai ốc rút chân về, vị trí của cột mốc phút chốc bị sức mạnh rít gào kia cắn nát.

Con đường quay về của La Hồng, tiêu mất rồi!

Mà một bàn tay này trực tiếp chộp thẳng tới người của La Hồng.

Con người của Lý Tu Viễn nhất thời tỏa ra sát ý ngút trời: "Cao Ly Sĩ!

Người dám!"

Trong giọng nói sắc bén của Cao Ly Sĩ mang theo mấy phần thương hại và lạnh lùng: "Chúng ta nguyện quét sạch tất cả các chương ngại vật trên con đường đặt chân lên đỉnh cao nhất của Bệ hạ."

La Hồng tận mắt thấy cột mốc thời không biến mất, cảm nhận Dòng Sông Thời Gian không ngừng gào thét, cũng có mấy phần lạnh lẽo.

Trong đôi mắt lại toát lên vài phần điên cuồng, hắn quay người nhìn chằm chằm vào Cao Ly Sĩ.

"Cầu hoạn quan!"

"Ông đây cầm sừng cả nhà mi à?!"

Trong cái miệng văn minh của La Hồng ối ra lời thơn thỏ.

Đôi mắt với một chương của Cao Ly Sĩ chộp tới này, La Hồng cũng đã hoàn toàn hóa rồ.

Tâm thần hơi động.

Phật chuông xa xôi.

Trên đỉnh đầu, Phật chuông nhỏ ẩn chứa tám ngàn năm Phật vận của Vọng Xuyên Tự, Phật quang tỏa ngàn trượng, bao bọc La Hồng.

Ken két!

Lại một móng vuốt nữa của Cao Ly Sĩ ghim chặt vào bên trên Phật chuông, Phật chuông tạo ra tiếng chuông kinh khủng, bên ngoài lại hiện lên một đường nứt.

Tám ngàn năm Phật vận của Vọng Xuyên Tự, phút chốc hiện ra, Phật vận vô tận hóa thành Phật quang bao phủ quanh người La Hồng, hóa thành một con mãng xà cực to màu vàng...

Trong lúc con mãng xà lớn gào thét, cắn lên một cánh tay của Cao Ly Sĩ.

Lôi kéo cánh tay của Cao Ly Sĩ, Dòng Sông Thời Không bạo động trong nháy mắt nuốt chửng La Hồng đang không ngừng hùng hùng hổ hổ.

Thân hình La Hồng biến mất không thấy đâu, mà con mãng xà lớn biến hình từ Phật mệnh cũng biến mất, Cao Ly Sĩ không muốn bị Dòng Sông Thời Không kéo vào trong đó, vì thế nên một cánh tay ra đòn cũng bị dòng khí lưu loạn xạ của thời không cắn nát...

Lý Tu Viên nhìn La Hồng ngã vào trong dòng khí lưu loạn xạ của thời không, còn liều mạng kéo đứt một cánh tay của Cao Ly Sĩ, sắc mặt khế thay đổi.

Ngã vào trong vòng xoáy loạn lưu của thời không, cũng không ai biết được sẽ rơi xuống chỗ nào.

Nhưng mà, Lý Tu Viên cảm nhận được hơi thở của La Hồng vẫn chưa biến mất, quanh quẩn ở nhân gian, trái tim cũng từ từ thả lỏng.

Chỉ có điều, y lạnh lùng nhìn lướt qua phương hướng nơi bóng dáng của Cao Ly Sĩ biến mất, vốn dĩ trong đôi mắt dịu dàng, nhất thời tràn ngập sát ý. Bên ngoài.

Chỉ chớp mắt khi Cao Ly Sĩ ra tay, một giọt mưa từ trên bầu trời chưa kịp rơi xuống nhân gian, đã kết thúc.

La Tiểu Bắc vốn dĩ đang cười to nhất thời cũng tắt lịm cả tiếng cười, Trần Thiên Huyền cũng muốn rách cả mí mắt.

Một tay của Cao Ly Sĩ đã gãy nát, máu tươi tung tóe, nhưng mà vẻ mặt của lão vẫn bình tĩnh, nhú nhú lông mày, không thể nào xác định được rốt cuộc La Hồng đã chết hay vẫn còn sống.

Mà bên trên bầu trời trước thành Thiên An, hình ảnh La Hồng cả người nhuốm máu rơi vào bên trong Dòng Sông Thời Không, giống như dị tượng ngang trời.

Mưa tuôn như trụ, trời đất im ắng.

Trước thành Thiên An, mọi người vốn tưởng đầu bụi trần đã lắng đọng, lại bị biến cố đột ngột xảy ra làm cho sợ ngây người.

Vốn tưởng đầu La Hồng sử dụng Di Hình Hoán Ảnh, thoát đi bãi chiến trường chết chóc này.

Nhưng Cao Ly Sĩ ra tay làm bọn họ hoàn toàn không thể nào lường trước được.

Vốn dĩ cái giá của việc La Hồng chạy trốn, rơi xuống Dòng Sông Thời Không, đánh đổi lại bằng một cánh tay của Lục Địa Tiên, bọn họ lại càng không thể lường trước được.

Mà ngã xuống Dòng Sông Thời Không.

La Hồng thế này là... Bỏ mình rồi?!

Chương 546: Phu Tử dạy dỗ, đạo tặc vô hình (1)

La Hồng cảm thấy mình đang trôi nổi, sức mạnh khắp toàn thân đang không ngừng hao hụt, nếu không có tiểu Phật chuông bảo vệ quanh người này thì La Hồng nghĩ có lẽ mình đã sớm bị nguồn sức mạnh điên cuồng kia xé tan tác thành nhiều mảnh nhỏ rồi.

Song, mặc dù như vậy thì La Hồng vẫn cảm nhận được mình đang trôi nổi lơ lửng.

Thân thể cứ như bị đồ chì vào, trước mắt là luồng sáng bảy màu rực rỡ, Dòng Sông Thời Không... Là nơi mà ngay cả Lục Địa Tiên cũng cực kỳ sợ hãi.

La Hồng cũng không ngờ được là lần này hắn dùng thuật Di Hình Hoán Ảnh, lại có dính líu tới nguồn sức mạnh này.

Trên thực tế, ở giây phút cuối cùng, La Hồng vốn dĩ định trực tiếp sử dụng Thần Hàng thuật, gọi Tà Thần ra, bất kể là Tà Thần nào đi chăng nữa, làm ra một làn sóng rồi lại nói, cho dù làm như thế thì phải trả một cái giá không thể nào chấp nhận nổi, La Hồng cũng cảm thấy không hề tiếc rẻ.

Dù sao hắn cũng đã từng suy nghĩ rồi, con át chủ bài không dùng được thì chỉ là một con bài nát mà thôi.

Nhưng mà ngay lúc hắn định sử dụng Thần Hàng thuật thì bên tai lại vang lên một tiếng nói già nua, kêu hắn lợi dụng Tiểu Phật Chuông, lợi dụng tám ngàn năm Phật vận của Vọng Xuyên Tự để ngăn cản sự ăn mòn của Dòng Sông Thời Không.

Nếu là người bình thường thì La Hồng chỉ nghĩ người ta đang nói chuyện vớ vẩn.

Nhưng mà.

Giọng nói này La Hồng vẫn cực kỳ quen thuộc, không phải là ai khác, mà chính là... Phu Tử.

Đối với Phu Tử, La Hồng tất nhiên là cực kỳ tin tưởng, đây cũng là lý do tại vì sao cuối cùng La Hồng vẫn chưa hề sử dụng Thần Hàng thuật.

La Hồng mở mắt ra, ánh sáng màu vàng nhạt tỏa ra xung quanh Phật chuông không ngừng bị dòng chảy của luồng sức mạnh bảy màu bào mòn, ánh sáng trở nên cực kỳ mờ tối.

Vết rạn nứt trên chuông ngỗng ngang dày đặc, tám ngàn năm Phật vận của Vọng Xuyên Tự hóa thành một con măng xà màu vàng quấn quanh thân

thê của hần, bảo vệ hần, đề hần không phải chịu sự ăn mòn của nguồn sức mạnh thời không.

Trong lòng La Hồng thở phào ra một hơi, quả nhiên Phu Tử không có lừa hần.

"Lá gan của tiểu tử ngươi thật lớn"

Bất thành linh, bên người của La Hồng chợt có một lão nhân lưng còng hiện ra, ngưng tụ lại thành bóng dáng của Phu Tử.

Đó cũng không phải là người thật của Phu Tử, mà là một loại hình dạng ý chí mơ hồ.

Cả người La Hồng nhuộm đẫm máu, nhìn thấy Phu Tử thì hé miệng cười.

"Lão phu cũng không ngờ là tiểu tử ngươi lại có thể gây chuyện tới như vậy."

Phu Tử lắc lắc đầu.

Phu Tử cũng không nói gì, ý chí của ông mới vừa khóa chặt Thiên Địa Tà Môn, phủ một chuyến xuống Nam Cương, đánh tan nát thân thể của Bạch Cốt Tà Vương, thở ra một hơi vì La Hồng.

Thì ở một bên khác, suýt chút nữa tiểu tử này đã bị người ta chôn giết trong Dòng Sông Thời Không.

Cái bộ xương già này của ông đi khắp nơi chùi mông cho tiểu đồ đệ này, thật sự mệt bỏ hơi tai.

Tiểu đồ đệ cũng biết gây chuyện quá đấy chứ.

Sao không thể ngoan ngoãn tu luyện như bọn người Lý Tu Viễn, Từ Uẩn được nhỉ?

Phu Tử khom lưng, chấp hai tay sau lưng, hơi ngẩn người ra, nhưng cẩn thận suy nghĩ lại, những đồ đệ kia của ông dường như cũng không tập trung hết sức đi tu Nho đạo.

Vừa nghĩ tới đây, lòng của Phu Tử lại càng mệt mỏi hơn.

Như Lý Tu Viễn vậy, tu Nho đạo cũng chỉ là thứ yếu.

Mà Từ Uẩn, chính khí Hạo Nhiên cũng tu thành màu máu, rõ ràng đã đi sai con đường.

Còn những đệ tử khác thì càng chẳng thể nói hết chỉ trong một lời.

Mấy đệ tử trước đều là đồ phá phách thì cũng thôi đi, Phu Tử cũng không hy vọng gì nhiều, bởi vì mỗi một người bọn họ đều đã được định hình rồi, mà La Hồng thì chưa có, hần vẫn còn nhỏ, còn có thể uốn nắn lại.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Phu Tử để tâm như vậy.

"Trước đó, tiểu tử ngươi là muốn triệu hồi tồn tại tà ác ngu xuẩn kia đúng không?"

Phu Tử nhìn La Hồng nói.

Ông nhớ tới Tà Thần tự kỷ kia.

La Hồng cuộn người bên trong tiểu Phật chuông, hé miệng lộ ra một nụ cười cực kỳ chói lóa: "Sao thế được, Nho đạo cực kỳ thiêng liêng, đệ tử vẫn luôn nhớ lời dạy của Phu Tử, một lòng hướng về Nho đạo."

Ở trước mặt Phu Tử, La Hồng cũng không dám lộ ra một chút ý nghĩ tà tu nào.

Cho dù La Hồng cảm thấy mình có thiên phú tà tu, thiên phú tu luyện tốt nhất bên trong rất nhiều phe phái tu hành, nhưng mà, đạo lý đi với Phật mặc áo cà sa, đi với ma thì mặc áo giấy, La Hồng vẫn tương đối hiểu.

Ví dụ như ở trước mặt Tiểu Bắc thúc, La Hồng sẽ nói Võ đạo là mạnh nhất, bản thân mình sẽ cố gắng tu Võ.

Ở trước mặt Trần tổng quản, mà thôi, thiên phú Kiếm đạo thật sự quá kém, làm người ta chẳng có tí tự tin nào.

Bây giờ ở trước mặt Phu Tử, tất nhiên La Hồng phải khen ngợi Nho đạo cực kỳ mạnh, dù sao lúc này hắn đang bị chôn vùi trong Dòng Sông Thời Không, còn cần Phu Tử kéo hắn ra ngoài đây này.

Phu Tử cười cười, đối với trò ranh ma này của đệ tử ông cũng đã hiểu quá rõ rồi.

"Ngươi quá to gan rồi, may mà lần này ra tay chỉ có mỗi Cao Ly Sĩ, nếu người ra tay là kẻ kia... Cỗ bên mộ ngươi cũng mọc cao um tùm rồi:

Phu Tử nói.

"Nhớ kỹ, đừng có hở ra một tí là kêu gọi Tà Ác này ra ngoài, tên đó không phải sinh linh ở thế giới này, rất quái dị, đừng có rước thêm chuyện vào người mình nữa."

Phu Tử ân cần dạy dỗ, thật sự là hao tâm lo lắng cho tiểu đệ tử này nhiều lắm.

Chương 547: Phu Tử dạy dỗ, đạo tặc vô hình (2)

Giờ phút này La Hồng cũng cực kỳ lạnh trí gập đầu.

"Phải rồi, nếu Phu Tử lão nhân gia người đã có thể trực tiếp ra tay thì tại sao ban nãy không trực tiếp đánh chết cái hoạn quan kia dùm đồ nhi? Tại sao phải kêu đồ nhi lợi dụng tiểu Phật chuông để ngăn cản?" La Hồng không hiểu, hỏi.

Dù sao bây giờ nhìn lại thì Phu Tử rõ ràng có thể trực tiếp ra tay mà.

Phu Tử cười lắc lắc đầu, nhìn lướt qua Dòng Sông Thời Không, ánh mắt có hơi phức tạp: "Người không hiểu, lão phu không thể tùy tiện ra tay... Trước đó giúp người trong bí cảnh Địa Tạng là đã phá quy tắc cũ rồi."

"Hơn nữa Dòng Sông Thời Không này cũng không phải là nơi tốt đẹp gì cả, không thuộc quyền cai quản theo quy tắc của trần gian... Nơi này chôn vùi quá khứ, tương lai chưa biết thì vẫn trôi lững lờ, là một nơi cực kỳ lộn xộn, không thấy sư huynh ngươi phải mượn một trang sách làm vật dẫn để giáng lâm, không thấy Cao Ly Sĩ kia cũng chỉ duỗi ra một bàn tay tới đối phó ngươi hay sao?"

"Tu vi của Cao Ly Sĩ cũng không phải yếu, cũng được xem là cường giả ở nhân gian, lão và Hạ Hoàng đều là người cùng một thời đại, lúc trước cũng là một tên quái vật cực mạnh, tất nhiên bây giờ tu vi cũng đã thông thiên."

Phu Tử bình tĩnh nói.

Nét mặt của La Hồng cũng chợt thay đổi, Phu Tử rất mạnh, cực kỳ mạnh, kẻ được Phu Tử gọi là cường giả, tất nhiên cũng bất phàm.

"Thế mà con cũng chặt đứt một cánh tay của lão đây thôi!"

La Hồng nhếch môi, tràn đầy kiêu ngạo.

Phu Tử liếc nhìn hắn một cái, mém chút nữa không vênh được râu mép:

"Cái đức hạnh này của ngươi chỉ tới thế, đứt một cánh tay thì có là gì đâu, thân thể của Lục Địa Tiên tái tạo lại chẳng hề khó."

La Hồng lại lườm ông một cái, hắn chỉ mới là tu sĩ Tứ phẩm thôi, làm đứt một cánh tay của cường giả hàng đầu ở trần gian mà còn không thể lên mặt tí sao?

"Phu Tử à, đừng nói nữa, thân thể của đệ tử bị thương nè, mau kéo đệ tử ra ngoài đi, Dòng Sông Thời Không này... khó chịu chết đi được..."

La Hồng nói.

Phu Tử liếc mắt nhìn hần, cười nói: "Bây giờ biết khó chịu rồi à? Nếu không có tám ngàn năm Phật vận này bảo vệ thì bây giờ ngươi đã chết không biết bao nhiêu lần rồi."

"Tiểu Phật chuông này gánh chịu tám ngàn năm Phật vận của Vọng Xuyên Tự, bây giờ những Phật vận này còn thuộc về Vọng Xuyên Tự... Ngươi phải học làm sao để biến nó thành của ngươi, chẳng nhẽ tới lúc đó ngươi còn định trả lại tám ngàn năm Phật vận này hay sao?"

Lời nói của Phu Tử làm La Hồng hít vào một hơi thật sâu.

Hình như nói cũng đúng đấy nhỉ?

Quả nhiên... Phu Tử thật sự tài giỏi, đạo tặc vô hình à, đệ tử học được rồi!

Hần có thể cảm nhận được, bây giờ Phật vận này dường như đang hòa hợp vào biến ý chí của hần.

Phu Tử nhìn thấy La Hồng như hiểu ra rồi, sắc mặt chợt kỳ dị, đừng nói tiểu tử này hiểu sai cái gì đấy chứ.

Nhưng mà ông cũng không nghĩ nhiều lắm, cười cười: "Huống hồ, lão phu cũng không định kéo ngươi ra ngoài đâu."

La Hồng: ":

"

Thế là... Bất thành linh.

La Hồng cảm thấy hơi sợ hãi.

Nhìn Phu Tử đang cười híp mắt, La Hồng cảm thấy Phu Tử lão nhân gia, ông ấy có phải là đang nghĩ đệ tử như hần đã bước lên Tà đạo, không thể cứu chữa được nữa, uốn nắn dạy dỗ lại cũng không cần thiết nữa?

"Sự phụ à, con cảm thấy thiên phú trên con đường tu Nho đạo của con tốt lắm... Vẫn có thể cứu chữa lại được."

La Hồng khó nhọc nặn ra nụ cười, lão nhân gia người đừng đùa giỡn nha.

Phu Tử nhìn La Hồng, cười rất nghiêm túc.

Giống như đang nói, ngươi cảm thấy lão phu đang nói đùa với ngươi lắm sao?

La Hồng mở miệng còn muốn nói gì đó.

Nhưng mà sau một khắc, Phu Tử giơ tay lên, ngón cái đè lên ngón giữa, như một cái gậy hình hoa lan, bắn vào giữa mi tâm La Hồng.

Nhất thời La Hồng cảm thấy mình bị bay ngược văng ra, rớt vào bên trong Dòng Sông Thời Không.

Một đóa hoa sóng bé nhỏ, gọn lên, sau đó bị Dòng Sông Thời Không menh mông cuộn cuộn nuốt mất.

Bên trên Dòng Sông Thời Không trở nên yên tĩnh lại, Phu Tử khoan tay, bay trên không trung, tấm lưng lại càng thêm lợm khom.

Ánh mắt của ông dường như đã nhìn thấy vùng không gian này, thấy được thành Thiên An sừng sững cao chót vót, có còn hơi thở cực kỳ thâm sâu ở Thiên Cực cung bên trong thành Thiên An.

Dường như trong Thiên Cực cung có một con mãnh thú đang ngủ đông.

"Hỏi trường sinh, cầu trường sinh, nếu nhân gian này ai ai cũng được trường sinh, vậy nhân gian vẫn còn là nhân gian sao?"

"Hoa nở hoa tàn, mây tụ mây tan, đây mới là quy tắc của nhân gian."

Phu Tử cười cười, trong chớp mắt biến mất ngay tại chỗ.

Thế giới bên ngoài.

Cơn mưa xối xả bất chợt ngừng lại.

Dị tượng trong trời đất làm cho tất cả mọi người đều ngơ ngác.

Cho dù là La Tiểu Bắc và Trần Thiên Huyền đều không dám tin tưởng.

La Hồng rõ ràng đã thực hiện ve sầu thoát xác hoàn mỹ thành công, nhưng Cao Ly Sĩ lại ra tay, cưỡng ép bắt La Hồng trở lại, thế là thê thảm rơi xuống Dòng Sông Thời Không.

Ở đây có một vài người thực lực yếu, hoặc có lẽ căn bản cũng không biết Dòng Sông Thời Không là gì, nhưng mà người có tu vi đạt tới Nhất phẩm, trên cơ bản đều biết Dòng Sông Thời Không, đó một nguồn sức mạnh huyền bí kỳ diệu.

Mà La Hồng rơi vào bên trong Dòng Sông Trường Hà, cơ bản chỉ có hai loại kết cục, một là bị Dòng Sông Thời Không xé nát thành từng mảnh nhỏ, một cái khác là bị truyền tống hồn loạn đến một nơi nào đó ở nhân gian, hoặc là một thời điểm quá khứ nào đó ở nhân gian.

Nhưng mà khả năng thứ hai quá nhỏ, bởi vì thực lực của La Hồng quá yếu, căn bản không thể nào gánh nổi sức mạnh của Dòng Sông Thời Không.

Chương 548: Phu Tử dạy dỗ, đạo tặc vô hình (3)

"AI"

La Tiểu Bắc cảm thấy mình dường như sắp điên rồi!

Tại sao lại trở thành thế này?

Vì sao lại biến thành như vậy chứ?!

La Hồng, cháu trai bé nhỏ của ông, kỳ tài võ học ông coi trọng nhất, cuối cùng lại rơi vào kết cục bi thảm như vậy.

Con người của La Tiểu Bắc co rút lại thật nhanh, ngọn lửa khí huyết màu vàng trên khắp cơ thể đang rực cháy, sức mạnh tảo bạo trong cơ thể ông ấy dường như sắp không khống chế được nữa rồi.

Hình ảnh La Hồng rơi vào bên trong Dòng Sông Thời Không, loáng thoáng làm ông nhớ lại cảnh tượng La Hồng Trần bị vạn mũi giáo xuyên tim năm đó.

Đó là nỗi đau đớn mãi mãi không thể nào xóa đi trong lòng ông.

Mà bây giờ cảnh tượng ấy lại diễn ra lần nữa!

Trời xanh không công bằng... Vì sao lại đối xử với La gia ta như vậy?!

Am!

Đúng vào lúc này, ngọn lửa màu vàng quanh người của La Tiểu Bắc giống như từng đốm lửa sao, trong chớp mắt lửa cháy lan ra đồng cỏ.

Phút chốc, một cột lửa màu vàng óng dường như muốn nổi lên cả trời đất.

Võ Tiên giáp phóng to cực hạn, giống như đã hóa thành một pháp tướng giáp vàng.

Ngay đúng lúc này, La Tiểu Bắc chính thức thăng lên cảnh giới Lục Địa Võ Tiên!

âm âm âm!

Bên trên bầu trời, Thiên Môn bắt đầu xuất hiện ra.

Nhưng mà La Tiểu Bắc ngẩng đầu lên, giữa lúc đó sợi tóc bay bay, chẳng có bất cứ ý gì là muốn bước vào đó.

"Cút!"

La Tiểu Bắc quay về hướng Thiên Môn gầm lên giận dữ.

Sau đó ông ấy nhìn về phía thành Thiên An, nhìn Cao Ly Sĩ đang đứng im trên đỉnh Tử Cấm.

"Trả mạng cháu trai của ta lại đây!"

La Tiểu Bắc tức giận gào lên, tiếng hét nổ tan tác bầu trời, bên trên mặt đất dường như đang phóng ra một đám mây hình nấm cuộn cuộn, tầng mây dày đặc trên trời đều bị xé toạc, ánh mặt trời lộ dạng từ sau tầng mây đen bị xé rách.

La Tiểu Bắc siết chặt tay, bên trên năm đám có vô vàn ngọn lửa màu vàng hội tụ lại, không gian dường như đang bị cắt rách.

Như một thiên thân mặc giáp vàng đang tức giận, vung ra một đám vào bầu trời mệnh mông cuộn cuộn của thành Thiên An.

Đùng ùng ùng!

Không khí không ngừng đẩy vào không trung, hóa thành từng vòng từng vòng bọt sóng gợn lẫn lẫn.

Cú đâm mang theo lửa giận của La Tiểu Bắc này, quăng về phía thành Thiên An.

Trần Thiên Huyền cũng nhìn chăm chú, ông không điên cuồng giống như La Tiểu Bắc, ông biết, nhất định phải phá vòng vây rồi.

Mà so với lần trước mang theo Trần Bắc Vương phá vòng vây, hai người Lục Địa Tiên cô độc một thân một mình như bọn họ, muốn phá vòng vây cũng rất dễ dàng.

Chín Lục Địa Tiên từ bên trong cột sáng hừ lạnh một tiếng, từng luồng khí cơ giáng xuống từ trên trời, chắn trước Hoàng Thành.

Lá bùa kia cũng lơ lửng giữa không trung, tỏa ra ánh sáng rực rỡ óng ánh.

Cao Ly Sĩ bị gãy một cánh tay, giờ phút này cũng chỉ lạnh lùng liếc mắt nhìn Trần Thiên Huyền và La Tiểu Bắc đang phát rồ ở kia, quay người biến mất không thấy tăm hơi.

Đùng!!

Chín Lục Địa Tiên bảo vệ quanh Hoàng Thành, nhưng mà giờ phút này La Tiểu Bắc đã phát huy toàn bộ sức mạnh, hoàn toàn phát tiết hết cảm xúc trong lòng, giống như Trương Giang Hoàng Hà bị vô đề.

Một lỗ hồng cực kỳ lớn bị nổ tung trên tường thành.

Cổng thành của thành Thiên An cuối cùng bị nóng chảy ra một lỗ thủng!

Khí thể trên người của La Tiểu Bắc cũng hoàn toàn sa sút, mái tóc bạc của Trần Thiên Huyền bay phát phơ, trong lòng cũng có mấy phần bị thương.

Thế mà công tử đã chết rồi.

Sát ý trong lòng ông lại tăng cao...

"Cao Ly Sĩ, đời này Trần Thiên Huyền ta không giết người thì thể không làm người!"

Lời nói uy nghiêm vang vọng, ánh kiếm ngút trời, Trần Thiên Huyền cuốn theo La Tiểu Bắc, trong chớp mắt mang theo ông ấy biến mất thật xa.

Mấy Lục Địa Tiên trong Hoàng Thành vốn định truy sát, nhưng suy nghĩ lại một chút, cuối cùng bọn họ vẫn từ bỏ.

Nhưng mà chín Lục Địa Tiên cũng không trở về Hoàng Triều bí cảnh, bọn họ cũng sợ Trần Thiên Huyền và La Tiểu Bắc đã không còn gì ràng buộc, đang rơi vào điên cuồng sẽ bắt ngờ quay lại tập kích bọn họ.

Dường như cuộc đại chiến cứ thế kết thúc.

Trần Bắc Vương đã chạy, La Hồng cũng đã mất mạng, trên tường thành của thành Thiên An bị đục thành một cái lỗ lớn.

Mà tất cả mọi người bên trong thành Thiên An cũng không ngừng lùi ngùi.

Quái vật La Hồng đứng vị trí số một bên trên Hoàng bảng, thế mà đã...

Bỏ mạng rồi.

Sở Vương xúc động thở dài một hơi, quay người về phủ đệ.

Ninh Vương ngạc nhiên cười cười, gấp ô giấy dầu lại, vẩy vẩy nước mưa trên tán ô, cũng quay về lại phủ đệ.

Thái tử dẫn theo người ngồi trên kiệu, trở về Đông Cực cung.

Bên trong thành Thiên An, đủ loại bồ câu đưa thư, chim diều hâu, chim dạ oanh cất cánh chao liệng bay trên bầu trời, đem tin tức trong thành Thiên An truyền đi khắp cả thiên hạ.

Tin tức vừa mới ra đã làm cả thiên hạ chấn động!

La Hồng... Đối mặt ngàn quân, sử dụng thuật Di Hình Hoán Ảnh thất bại, bị lão thái giám Cao Ly Sĩ ở cảnh giới Lục Địa Tiên bên trong thành Thiên An xử lý ở trên Dòng Sông Thời Không, rơi xuống Dòng Sông Thời Không, "hư hư thực thực" mất mạng.

Ồ bên ngoài ngàn dặm.

Trên Thanh Long Nha, Tiểu Đậu Hoa vì thôi thúc Địa Tạng kiếm quá độ nên rơi vào trạng thái ngủ say.

Từ Uẩn cũng mở ra trời buộc bằng chính khí Trường Hà màu máu trên người Trần Bắc Vương, một con chim bồ câu trắng bay tới, đậu bên trên Thanh Long Nha.

Sau khi mọi người thấy tin tức thì phút chốc sắc mặt trắng bệch.

Thân thể của Trần Bắc Vương lão đà lão đảo, đặt mông ngã ngồi trên mặt đất.

Chương 549: Phu Tử dạy dỗ, đạo tặc vô hình (4)

Tác Bắc.

Cát vàng bay đầy trời, một con chim đại bàng xé toạc bầu trời bay tới, nhanh chóng bay xuống từ trên bầu trời, đậu trên thành lầu.

Cả người La Hậu mặc giáp đen, lấy tin tức xuống từ trên đuôi của đại bàng, bàn tay đầy vết chai sần từ từ mở cuộn giấy viết thư bị cuộn thành một đoàn ra.

Im lặng, gió cát đầy trời đều im lặng theo đó.

La Hậu chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, một người thân là Nhất phẩm định phong như ông, lại hơi choáng váng không thể đứng vững, cả người nằm nhoài bên trên thành lầu, mới có thể giữ vững được cơ thể.

Mấy chủ tướng hắc kỵ còn lại cũng thay đổi nét mặt, thi nhau chạy tới đỡ La Hậu dậy.

"Không cần"

La Hậu xua tay từ chối.

"Truyền lệnh cho Hồ Bắc Hà, Chu Vân Hải, Chu Vân Long, kêu bọn họ quay về quân đội"

"Phong tỏa phòng tuyến của ba mươi sáu thành Tác Bắc, có bất kỳ tên do thám nào xuất hiện, giết!"

La Hậu rút Mặc Dao bên hông ra, để lên trên phiến gạch đá dãi gió dầm mưa của thành lầu, từ từ cọ xát.

Ông nhìn sương khói nhân gian bên trong tường thành phía sau mình, nở nụ cười.

"Phòng thủ, phòng thủ quý yêu mẹ nó chứ!"

"Ông già muốn nhịn thì tự mà nhịn đi."

"Sau bảy ngày, toàn bộ ba mươi vạn quân Hắc kỵ ra khỏi thành..."

Đi ra giết, theo đạo của ông đây chém tới Đế Kinh"

La Hậu đề thấp giọng xuống, cổ họng dường như từng bị đốt cháy, phát ra giọng nói cực kỳ trầm thấp.

Bên trong ánh mắt của từng vị chủ tướng Hắc kỵ nhất thời tràn ngập sát ý, đứng thẳng thân thể.

"Ngoài phòng tuyến Tác Bắc có mười vạn phủ quân của Đại Hạ điều động tới, vì để phòng chúng ta..."

Một vị chủ tướng Hắc kỵ nói.

La Hậu xua tay, lạnh lùng nhả ra một chữ.

"Giết!"

"Giết hết tất cả!"

Con trai của ông đây cũng chết cả rồi, vậy thì chỉ một chữ, giết!

La Hồng mở mắt ra, đã không còn ánh sáng bảy màu nữa, chỉ còn lại một mảnh xám xịt mù mịt, cơn mưa nhỏ rơi tí tách dưới bầu trời giống như mưa thu lạnh lẽo đìu hiu.

Hắn bò dậy, cơ bắp cả người đau nhức, nhìn khắp nơi xung quanh, rất nhanh đã nhìn thấy phần cuối của đường chân trời ở đằng xa xa, giống như có một đền thờ đang mọc ra giữa trời đất, đền thờ này... Cực kỳ to lớn, dường như cách ly thế giới bên ngoài và bên trong.

Ồ trên đó, có một hàng văn tự gồm bốn chữ cái dày nặng được viết trên bia mộ cực kỳ to lớn.

"Trường lăng Đại Hạ."

La Hồng ngây ngẩn cả người, trên mặt chợt hiện ra nét kỳ dị, lúc lâu sau, lại bắt đầu đỏ bừng lên.

Nín nhìn một lúc thật lâu, cuối cùng La Hồng mới rặn ra một chữ.

Đệt!

Hắn bị một ngón tay của Phu Tử bắn ra ngoài từ bên trong Dòng Sông Thời Không, thế mà lại rơi xuống trường lăng của Đại Hạ.

Đây là cái quái gì vậy... Thế mà vẫn còn ở trong cảnh nội của thành Thiên An!

Quanh đi quẩn lại, cuối cùng vẫn quay lại bên trong thành Thiên An?

Phu Tử hại chết người luôn rồi.

La Hồng cạn lời muốn nghẹt thở, hắn tốn biết bao trăm ngàn cày đắng, lợi dụng thuật Di Hình Hoán Ảnh trong khoảng cách cực xa, muốn thoát khỏi thành Thiên An.

Cuối cùng, một ngón tay nhẹ nhàng bắn ra của Phu Tử, lại đẩy hắn bắn ngược trở về.

Cảm giác thật tuyệt con mẹ nó vọng.

Trường lăng Đại Hạ, La Hồng đã từng nghe Lý Tu Viễn nói, đây là bí cảnh lớn nhất thiên hạ do sức người xây dựng nên, trường lăng Đại Hạ này còn có một cái tên gọi mỹ miều hơn, tên là Hoàng Triều bí cảnh.

Gọi là Hoàng Triều bí cảnh, thế nhưng trên thực tế, bên trong trường lăng này đều chôn cất các cao thủ hoàng tộc của các nước ngày xưa bị Đại Hạ san bằng tiêu diệt vào mấy trăm năm trước, ngoài ra, nơi đây còn chôn cất các cường giả Nhị phẩm, Nhất phẩm, và các cao thủ ở cảnh giới Lục Địa Tiên đã chết trận ngã xuống trong mấy trăm năm lập nước của Đại Hạ,

lúc bọn gân sắp chết, Hạ Hoàng sẽ đồng ý cho bọn họ chọn ra ba tâm bìa trong trường lăng để mai táng cho mình, lưu lại truyền thừa.

Ồ bên trong trường lăng, có hai ngàn sáu trăm bìa mộ, ở đây có rất nhiều truyền thừa.

La Hồng nhớ lại trước đó Sở Thiên Nam nhờ vào Hoàng Triều bí cảnh này, học được chút bản lĩnh tiên đánh thảo phạt, cho nên mới có can đảm một thân một mình đi tìm mình chiến đấu.

La Hồng có chút hốt hoảng.

Là cô ý à?

Phu Tử lại ném hấn tới trường lăng Đại Hạ này, người nghĩ rằng chỗ nguy hiểm nhất là chỗ an toàn nhất hay sao?

không ngờ là lão nhân gia cao tuổi rồi mà vẫn thích chơi trò hú hồn như vậy?

"Phu Tử nói ăn trộm vô hình... Ô, dường như ta đã hơi hiểu ra Àsm TÔI.

La Hồng bất chợt nhớ ra lời dạy bảo của Phu Tử, trong lúc mơ hồ, dường như bản thân đã hơi hiểu ra rồi.

Phu Tử vút hấn tới nơi này, có lẽ là để hấn tới cướp sạch... Ô không, để hiểu rõ được Hoàng Triều bí cảnh này?

La Hồng im lặng đứng dậy, liếc mắt nhìn xung quanh, có một con đường đi, các bìa đá vĩnh viễn chỉ chít lít nhít đứng trong đó, trên mỗi một tấm bìa đá, lời mờ có ý nghĩa cùng số kiếp đặc biệt nào đó đang cuộn trào.

Lý Tu Viên từng nói, Hoàng Triều bí cảnh của Đại Hạ mặc dù là bí cảnh do người xây nên, nhưng mà thật sự là đồ tốt, ở trong đó, Tam Thiên Đại Đạo tùy người chọn lựa, rất nhiều truyền thừa của các đại sư ngủ say ở đây sẽ làm cho người tìm ra được con đường của chính mình.

Nhưng mà, nói thì nói chứ, La Hồng cảm thấy hình như Phu Tử đã quên mất điều gì rồi.

Vút hấn trở về thành Thiên An một lần nữa...

Xem như hấn dọn sạch bí cảnh rồi, vậy có từng suy nghĩ cách để hấn thoát ra khỏi thành hay chưa?

Hơn nữa bên ngoài đang đại chiến, hấn ở trong này dọn sạch bí cảnh của Đại Hạ... Có phải hơi bị kích thích quá không nhỉ?

Chương 550: Tiểu Ác Nhân được chính thức công nhận, người

đang dạy ta làm việc sao (1)
Ngay lúc La Hồng đang suy nghĩ.

Vù...
Bóng dáng dưới chân La Hồng chợt nhúc nhích lúc nhúc.
La Hồng ngó ra, lại phát hiện Tà Ảnh Sở Thiên Nam không có sự triệu hồi của hắn mà đã trực tiếp xuất hiện.

"Bí cảnh... Hoàng Triều..."
Tà Ảnh Sở Thiên Nam phát ra giọng nói khàn khàn, trong đôi mắt màu máu đỏ tươi mang theo mấy phần mơ màng.

Bỗng nhiên.
Trong đan điền của La Hồng, Hư Ảnh Thánh Nhân đột nhiên nhảy lên phát ra cảnh báo.

Có nguy hiểm cực lớn bất chợt ập về phía hắn.
Mà Tà Ảnh Sở Thiên Nam quay đầu, nhìn về phía cuối của trường lăng đang có mưa thu rơi tí tách rả rích, khàn giọng nói: "Người trông coi lăng mộ..."

Người trông coi lăng mộ?
La Hồng hơi biến sắc, quả nhiên, một luồng sát ý cực kỳ khủng bố đột nhiên ập tới từ bên phần cuối của trường lăng, từng cây cỏ đuôi chó lay động trong màn mưa thu, bị uy thế mạnh mẽ thi nhau ép tới nghiêng về một phía.

Đệt!
Hoàng Triều bí cảnh này... Quả nhiên rất nguy hiểm!
Ý chí của người trông coi lăng mộ càn quét tới, cực kỳ kiên quyết không nhượng bộ, không thể nghi ngờ chính là cường giả mạnh nhất!
Phải nghĩ ra một cách nào đó.

La Hồng hắn đột ngột xuất hiện ở chỗ này, bị người trông coi lăng mộ phát hiện, không giết hắn mới ngộ nghĩnh đây.

Dù sao nơi này cũng là cấm địa của Đại Hại La Hồng liếc mắt nhìn Tà Ảnh Sở Thiên Nam ngơ ngác đứng im bên cạnh, nhớ lại dường như trước đó người này từng vào Hoàng Triều bí cảnh, hết cách rồi, đành phải liều một phen thôi.

Vì thế, La Hồng cắn răng một cái, đột nhiên đánh tới Tà Ảnh Sở Thiên Nam, thân hình của hắn và Tà Ảnh Sở Thiên Nam chát chông lên nhau.

Âm!

Ý chí mạnh mẽ càn quét qua.

Làm mưa thu trong trời trời đất dường như đều ngừng lại.

"Hừm? Sở Thiên Nam?"

"Không phải người đã ra khỏi bí cảnh, muốn đi vây giết người nhà họ La sao?"

"Trận vây quét kết thúc rồi?" Ý chí mạnh mẽ cuộn cuộn quét qua, có một giọng nói vang vọng truyền tới.

La Hồng và Tà Ảnh Sở Thiên Nam hợp lại thành một, chớp chớp đôi mắt.

Dùng ý chí điều khiển Tà Ảnh Sở Thiên Nam, mở miệng.

"Ừm~"

Tà Ảnh Sở Thiên Nam kết hợp hoàn mỹ với thân thể La Hồng.

Lực lượng tinh thần cường đại của người gác lăng càn quét mạnh qua, cuốn theo vạn nghìn sóng gió, nhưng không hề phát hiện điều gì dị thường. Khí tức Sở Thiên Nam rất chân thực.

Cũng không nhận thấy được ý chí tinh thần trong "Sở Thiên Nam" không thật sự là Sở Thiên Nam.

La Hồng nén giữ hơi thở, không hề nói chuyện. Hắn chỉ điều khiển ý chí tinh thần, để Tà Ảnh Sở Thiên Nam tự nói.

La Hồng rất kinh ngạc, hắn không ngờ rằng thì ra tà ảnh còn có thể dùng như vậy.

Dường như trong lúc vô ý, hắn đã khám phá ra công dụng mới của tà ảnh.

Trong Trường Lăng, ý chí tinh thần mênh mông vẫn cuộn cuộn thổi quét. Người gác lăng kia rất hùng mạnh. Nơi này dù sao cũng là Hoàng Triều bí cảnh. Người được Hạ Hoàng tín nhiệm, sắp xếp làm người gác lăng, tất nhiên là người có thực lực không tầm thường "Nếu nhiệm vụ đã hoàn thành, vậy thì tiếp tục tìm tham ngộ đi"

"Thiên phú của người tốt, nhưng lần trước tâm của người bị loạn.

Trên đường đi Trường Lăng, người xem đến bia thứ sáu mươi ba đã lựa chọn lui ra, để đi thực hiện nhiệm vụ, khá đáng tiếc."

"Một lần thất bại không là gì, bại bởi La Hồng cũng không thể coi là gì"

"Người vẫn chưa hiểu rõ đạo của mình trong tương lai. Người là hậu bối được Hạ hoàng coi trọng, hi vọng người có thể lắng tâm xuống, cảm thụ

đạo của chính người ở trong Trường Lăng này."

Người gác lăng lên tiếng đầy ảm ý.

Trong lời nói của ông ta thể hiện rõ sự coi trọng và thích thú đối với Sở Thiên Nam, vẻ mong đợi và kỳ vọng tràn đầy.

La Hồng không chế Tà Ảnh Sở Thiên Nam mỉm cười gật đầu.

Chợt, La Hồng phát hiện, Tà Ảnh Sở Thiên Nam càng ngày càng kết hợp chặt hơn với hắn, dung hợp lại...

Tà ảnh giống như khảm vào trong người hắn vậy.

La Hồng sững sờ. Hắn cảm giác như mình đã biến thành Sở Thiên Nam...

"Đi thôi..."

"Người là người khác họ mà vào được Trường Lăng, có nghĩa là Hạ Hoàng rất mong đợi vào người..."

"Không nên phụ lòng kỳ vọng của Hạ Hoàng với người."

Trên bầu trời.

Người gác lăng bình thản nói. Lời nói của ông ta từ trên cao vắng xuống, lan tràn từ nơi sâu trong Trường Lăng tới tận khu đất mọc đầy cỏ đuôi chó ở đây. Vào thời khắc này, chúng lại nhao nhao dựng thẳng lên.

Điều này có nghĩa là, lực lượng tinh thần của người gác lăng đã rút đi.

Tâm thần La Hồng luôn căng thẳng chợt được thả lỏng. Cuối cùng cũng đi rồi...

Bây giờ hắn đang ở trong Hoàng Triều bí cảnh, mỗi bước đều vô cùng nguy hiểm. Chỉ hơi bất cẩn một chút, hắn sẽ rơi vào cái chết thê thảm.

"Trường Lăng nước Đại Hạ có hai nghìn sáu trăm bia đá..."

"Mỗi bia đều là một loại đạo, có đạo do rất nhiều cao thủ hoàng tộc ở thời loạn quốc để lại."

La Hồng hít sâu một hơi.

"Phu tử bảo ta tới đây có lẽ là... để ta tìm ra đạo thuộc về mình ở đây?"

La Hồng từ từ rơi vào trầm tư. Trong mơ hồ, hắn như hiểu được tấm lòng của Phu tử.

Đương nhiên, nơi này vẫn rất nguy hiểm. Thế nhưng, cầu phú quý trong nguy hiểm...

"Hoàng Triều bí cảnh chỉ có hoàng tộc Đại Hạ và con cháu được Hoàng đế nước Hạ coi trọng và chấp thuận mới có cơ hội đặt chân vào đây..."

"Chín tên Lục Địa Tiên xuất hiện trên thành Thiên An trước đó dường như cũng đi ra từ Trường Lăng... Mà bây giờ, vì Tiểu Bắc thúc và Trần quân gia, dường như họ chưa trở về Trường Lăng..."

La Hồng hít sâu một hơi, mắt hơi sáng lên.

"Hơn nữa, căn cứ theo lời giải thích của người gác lăng kia, những người như họ ở sâu trong bí cảnh này, không biết chuyện Sở Thiên Nam đã bỏ mình... Có lẽ, đây là cơ hội của ta!"

"Ta có thể dùng thân phận của Thiên Nam để xem hết bia trong Trường Lăng, để sáng tỏ đạo của mình!"

Chương 551: Tiểu Ác Nhân được chính thức công nhận, người

đang dạy ta làm việc sao (2)

La Hồng thở ra một hơi.

Áo bào trắng trên người hắn hóa thành màu đen. Vì dung hợp với Tà Ảnh Sở Thiên Nam nên mặt mũi hắn ngày càng trở nên giống Sở Thiên Nam đến bảy, tám phần.

Trường Lăng có mưa, tí tách tí tách.

Trong cả Trường Lăng trừ tiếng gió và mưa rơi thì vô cùng yên tĩnh. Cỏ đuôi chó dập dờn trong gió nhẹ, tiếng sần sạt truyền xa.

Vạn vật im tiếng, chim muông tĩnh lặng.

La Hồng do dự một chút, cười cợt.

Đã đến rồi thì xông pha một lần, còn về chuyện trốn chạy thì không phải điều cần cân nhắc ngay lúc này.

Xe tới trước núi tất có đường.

La Hồng nở nụ cười.

Hắn bước tới. Áo bào đen đung đưa. Hắn chậm rãi đi về phía đường cổ của Trường Lăng.

Thành Thiên An.

Mưa to bắt đầu dần dừng.

Trong Tư Thiên Viện.

Văn Thiên Hành thở dài, da mặt gật gật. Ông ta vươn tay, đặt một con cờ xuống bàn.

"Thật không ngờ... kết cục lại như thế"

Văn Thiên Hành thất vọng.

Ông ta lắc đầu, trước mắt lóe lên một hình ảnh. Ông ta nhìn thấy tình cảnh lần đầu gặp mặt La Hồng khi hắn đeo mặt nạ trong Triệu phủ, huyện An Bình trước kia.

Khi đó, trời gào thét, có lôi đình xé rách màn trời, tung xuống vạn ngàn ánh bạc.

Thiếu niên với mái tóc bạc tung bay, áo bào trắng nhuộm máu, đứng giữa đây rẫy thì thể dưới đất trong màn mưa, quay về phía ông ta mỉm cười.

Hắn giống như một tên ác ma vừa bò lên từ Địa ngục.

Khi đó, ông ta biết La Hồng này tuyệt đối bất phạm.

Văn Thiên Hành chính là tu sĩ của Côn Luân Cung, tu hành Vọng Khí Thuật. La Hồng là người có đại khí vận.

"Đáng tiếc..."

Văn Thiên Hành lại thở dài.

"Trần Bắc Vương không chết, nhưng La Hồng chết rồi. Đối với La gia, đó là tổn thất càng lớn hơn nữa"

"Huống hồ, trên người La Hồng gánh chịu quốc vận ba nghìn năm từ La Tiểu Bắc dời sang... Cho nên, La Hồng này chết đi, tương lai La gia càng trở nên mê man."

Trong Tư Thiên Viện, khói hương mịt mờ.

Lời nói của Văn Thiên Hành quanh quẩn trong viện. Đối diện với ông ta, viện trưởng Tư Thiên Viện ngồi lặng lẽ, đạo bào tán loạn, sắc mặt hồ hững.

Ông ta cũng nghe thấy lời Văn Thiên Hành nói, nhưng chỉ cười.

Trong Tư Thiên Viện tĩnh lặng, tiếng cười kia quả thực có hơi chói tai.

Văn Thiên Hành hơi ngẩn người nhìn về phía viện trưởng. Sau đó, dường như nhớ ra điều gì, Văn Thiên Hành lấy ra một quyển sách nhỏ, chính là sách ghi Hoàng bảng do Tư Thiên Viện tuyên bố.

Ông ta mở sách ra, trên đó chính là tên La Hồng.

"Không cần nhìn Hoàng bảng, Hoàng bảng này... đã bị La Hồng chơi hỏng lâu rồi"

Viện trưởng Tư Thiên Viện - Tề Nghiễm Lăng cười, vuốt chòm râu nói.

Quả nhiên, Văn Thiên Hành thấy trên Hoàng bảng vẫn hiển hiện tên La Hồng.

"Vì môn pháp thuật kia của La Hồng sao? Câu Linh Khiển Tương?"

Văn Thiên Hành nhú mày nói.

Tên chưa tiêu biến trên Hoàng bảng nghĩa là La Hồng chưa chết.

Thế nhưng...

Văn Thiên Hành tiếp tục nhìn xuống Hoàng bảng, vẫn thấy cái tên Sở Thiên Nam chưa hề biến mất.

Chuyện này...

Bối rồi.

Trước đó, ông ta rõ ràng nhìn thấy cái tên Sở Thiên Nam trên Hoàng bảng hóa thành màu máu, bị màu máu xóa đi.

Mà bây giờ, tên Sở Thiên Nam không ngờ... lại xuất hiện.

Tề Nghiễm Lăng vuốt vuốt chòm râu, nói:

"Cho là thế đi. Còn có phải là pháp thuật của Đạo môn hay không thì còn phải bàn luận. Chẳng qua là.... Pháp thuật kia đã có thể kéo linh hồn người chết về nhân gian. Vô số người đã chết lại được triệu hoán một lần nữa, để khí cơ ở lại nhân gian. Trên Hoàng bảng thì lại xuất hiện tên tuổi lần nữa..."

"Vì vậy, căn cứ vào Hoàng bảng để phán đoán chết hay sống là không chuẩn"

Tề Nghiễm Lăng nói.

Quảng mắt nặng nề của Văn Thiên Hành run lên, vẻ dờ khóc dờ cười.

Một Chiến bảng đang yên đang lành lại bị tiểu quỷ Tứ phẩm La Hồng chơi hỏng rồi.

Tề Nghiễm Lăng vuốt râu, bình tĩnh nói:

"Không sao... Vừa vặn Côn Luân Cung cũng định chinh hợp Chiến bảng một lần nữa."

Văn Thiên Hành lập tức cả kinh.

Chinh hợp Chiến bảng?

Tề Nghiễm Lăng cười nhạt:

"Danh sách trên Chiến bảng thực tế là dùng chỉ bảo 'Giám Thiên Kính' của Côn Luân Cung nhìn trộm mà ra. Mà bởi vì La Hồng, nên chúng ta cũng có thể nhận ra một chút tai hại và điểm mù của 'Giám Thiên Kính'. Cho nên, lần này Côn Luân Cung dự định hoàn thiện Giám Thiên Kính, đồng thời chinh hợp Chiến bảng"

"Thiên bảng, Địa bảng, Huyền bảng vốn dĩ đánh giá từng người theo các đại hoàng triều. Còn lần này, Côn Luân Cung dự định chinh hợp tất cả các Thiên bảng, Địa bảng, Huyền bảng của các đại vương triều vào làm một..."

Văn Thiên Hành hít một hơi sâu.

Đôi mắt ông ta lấp lánh, sáng tối chớp chớp.

"Mười vị trí đầu trên Thiên bảng của các đại vương triều đều không chênh lệch thực lực bao nhiêu. Muốn hợp nhất lại, e rằng không ai phục ai?"

Văn Thiên Hành nói.

Tề Nghiễm Lăng gật gật đầu, lại lắc đầu:

"Không phục thì có thể làm sao?"

"Côn Luân Cung thống nhất tuyên bố Chiến bảng trong thiên hạ, đó chính là quyền uy"

"Không phục, ngươi đi khiêu chiến. Nêu thắng, Thiên bảng tất nhiên thay đổi cho ngươi. Đó cũng là danh tiếng"

Tề Nghiễm Lăng nở nụ cười.

"Mục đích tồn tại của Chiến bảng vốn là để kích thích người trong thiên hạ tranh đấu. Nếu mọi người đều không tranh, lập Chiến bảng có ý nghĩa gì?"

Văn Thiên Hành gạt đầu hiểu ra.

Tề Nghiễm Lăng bốc lên một con cờ trong hộp lên, đặt xuống bàn cờ:

"Và lại... Lần này chính hợp Chiến bảng cũng là để chuẩn bị cho việc hợp nhất bảy đại bí cảnh..."

Lời Tề Nghiễm Lăng nói khiến Văn Thiên Hành giật mình, không dám tin tưởng.

Dường như ông ta nghe được tin tức ghê gớm nào đó.

Bảy đại bí cảnh hợp nhất?

Tề Nghiễm Lăng ôn hòa vuốt chòm râu, quay đầu nhìn về phía ngoài Tư Thiên Viện, hướng Thiên Cực cung.

"Không cần kinh ngạc..."

"Bây giờ, bảo vật của Côn Luân Cung đều ở trên một người... Bảy đại bí cảnh hợp nhất là điều tất nhiên"

Chương 552: Tiểu Ác Nhân được chính thức công nhận, người

đang dạy ta làm việc sao (3)

Văn Thiên Hành chân động, cảm giác dường như mình vừa nghe được tin tức gì đó không tầm thường.

Hồi lâu sau, Văn Thiên Hành hít sâu một hơi:

"Viện trưởng, cái tên kia bây giờ chưa biến mất khỏi Hoàng bang, La Hồng thật sự đã chết rồi sao?"

La Hồng đã chết rồi sao?

Lần này, ông ta không quá chắc chắn.

"Chết hay không chết đối với ông liệu có quan trọng?"

"Nếu La Hồng chưa chết, hắn tất nhiên sẽ xuất hiện lại. Yêu nghiệt lại có đại khí vận là không thể ẩn trốn được"

Tề Nghiêm Lăng cười.

Hương khói lững lờ.

Văn Thiên Hành như có điều hiểu ra. Hai người tĩnh lặng tiếp tục đánh cờ.

Ngày hôm đó.

Tư Thiên Viện phát ra bố cáo, nói rằng bốn Chiến bảng Thiên Địa Huyền Hoàng xảy ra sai sót, không thể xác định sinh tử, nên đều hết hiệu lực.

Đồng thời, Tư Thiên Viện Côn Luân Cung sẽ tuyên bố Chiến bảng mới nhất sau một tháng. Đến lúc đó, ba bảng Thiên, Huyền, Hoàng của các đại vương triều sẽ thống nhất làm một.

Tin tức này vừa ra, thiên hạ vốn đang vắng lặng sau tin La Hồng bỏ mình chợt dâng trào làn sóng huyên náo.

Một số cường giả cũng đoán được việc Chiến bảng hết hiệu lực là vì La Hồng.

Rất nhiều người vốn đã chết, nhưng danh hiệu trên bảng lại vẫn treo cao. Đó chính là sai lầm của Chiến bảng.

Ví như Sở Thiên Nam, ví như Ngô Thiên. Những người chết này vẫn treo danh hiệu trên bảng. Lần này Tư Thiên Viện Côn Luân Cung đồng thời đưa ra lời thanh minh, đại biểu việc không thể dùng danh sách trên bảng để phân định sinh tử.

Điều này làm cho rất nhiều người động tâm. Vốn cái tên La Hồng trên Hoàng bảng chưa mất, là người trong thiên hạ đang tranh luận việc La Hồng có chết hay không đồng thời yên tĩnh đi nhiều.

Tự Thiên Viện đã thanh minh việc này, xem như họ đã xác định tin tức La Hồng bỏ mình.

Phủ Giang Lăng.

Phủ nhạ Tri phủ.

Tôn thống lĩnh đứng bên cạnh Trương Tĩnh Chi , xúc động thở dài:

"Vốn tưởng rằng tên chưa biến mất trên Hoàng bảng nghĩa là La Hồng chưa chắc đã chết. Hiện giờ... Tự Thiên Viện đã tự ra thanh minh, vậy La Hồng xem ra thật sự đã chết rồi."

"Dù sao, trước muôn người chú ý, hắn đã rơi xuống Dòng Sông Thời Gian. Với tu vi Tứ phẩm của La Hồng, hắn chắc chắn phải chết"

"Đáng tiếc cho một đời thiên kiêu"

Cảm xúc của Tôn thống lĩnh đối với La Hồng có phần phức tạp.

Một kẻ có thể một mình địch vạn quân ngoài phủ Giang Lăng quả thực kinh thế hãi tục.

Vốn tưởng rằng hắn là hi vọng cho La gia phản Hạ, nhưng không ngờ cuối cùng vẫn bị Hạ gia bóp chết từ trong nội.

Trương Tĩnh Chi mặt lạnh, khí chất có một phần biến hóa.

Trương Thủ Phụ chết đi khiến y trường thành rất nhiều chỉ trong một đêm.

"Không trách hắn. Mạng lưới tình báo của Đại Lý tự đã công bố chi tiết trong trận chiến ở thành Thiên An. La Hồng liều mình vì nghĩa, chặn đường sau cho Trần Bắc Vương, đồng thời mượn dùng thần thông vô thượng của Đạo môn Di Hình Hoán Ảnh muốn bỏ trốn. Vốn tất cả nằm trong tính toán của hắn..."

"Đáng tiếc, Cao Ly Sĩ ra tay, phá vỡ ảo tưởng của La Hồng"

"Cái chết của La Hồng là do một vị Lục địa tiên không cần thể diện tự mình ra tay."

Trương Tĩnh Chi lạnh lùng nói.

"Cao Ly Sĩ, Hạ gia... Không cần thể diện"

"Buồn nôn"

Tôn thống lĩnh nghe thấy bèn cười gượng.

Tin Trương Thủ Phụ bỏ mình vừa tới, Trương Tri phủ quả thực giống như ngọn núi lửa đang hoạt động, không ngừng phun trào, ai động là phun kẻ đấy...

Dù là triều đình Hạ gia, y cũng phun, còn hung ác hơn một số Ngự Sử.
Dường như Tôn thống lĩnh nghĩ tới điều gì, sắc mặt quái lại nói với Trương Tĩnh Chi :

"Tri phủ đại nhân..."

"Triệu Đông Hán kia lại tới rồi"

Trương Tĩnh Chi ngăn người:

"Y tới làm gì? Không phải đã áp tải y tới huyện An Bình rồi sao?"

Tôn thống lĩnh sờ mũi, buồn phiền nói:

"Triệu Đông Hán suốt đêm đến phủ thành, đồng thời còn dẫn theo một nhóm lớn người, dường như đều là tiên sinh kể chuyện.

Hiện họ đang chiếm chỗ trong các quán rượu, thanh lâu lớn ở phủ Giang Lăng... Chính là vừa sứt sứt vừa khóc lóc dương danh cho La Hồng đấy."

Trương Tĩnh Chi trầm mặc nửa ngày, thở dài một hơi.

"Đề hấn ta nói đi"

Tin La Hồng bỏ mình truyền khắp vương triều Đại Hạ.

Khi Từ Uẩn biết tin La Hồng chết, ông lập tức rời Thanh Long Nha, phát động mạng lưới tình báo các nơi của Địa Lý tự trong Đại Hạ, truyền nghĩa cử của La Hồng khi liều mình chặn hậu cho Trấn Bắc Vương ra khắp thiên hạ.

Phủ Giang Lăng.

Quê Hương lâu.

Triệu Đông Hán đứng lặng trên đài cao, vết sẹo đao chém trên mặt nhăn nhúm. Trong mắt hồ của hấn ta có lệ nóng dâng tràn.

Hấn ta nói đến chỗ cảm động liền khóc không thành tiếng.

"Hạ gia vô đạo!"

"Trời xanh bắt công!"

"Tuy rằng công tử nhà ta tới thành Thiên An khiến đầu người lặn lốc, nhưng đó lỗi của ngài ấy sao? Đó là do Hạ gia vây giết công tử nhà ta trước. Ngài ấy chỉ tự vệ! Công tử nhà ta là người đại nghĩa cỡ nào. Người đảng hoàng bị chọc giận còn vung đao, đừng nói công tử nhà ta tràn đầy nhiệt huyết"

"Trước đây công tử hận nhất là tà tu, tuyệt đối không nương tay với tà tu. Mà trong trận chiến thành Thiên An đó, Thái tử Đại Hạ cầu kiệt Thiên Địa Tà Môn lợi dụng vô số tà tu vây giết Trấn Bắc Vương. Công tử nhà ta chạy tới, các người có biết không? Công tử nhà ta không tìm giết quân đội Đại Hạ mà giết tà tu trước!"

"Ngài ấy là người chính nghĩa cỡ nào chứ! Trước thành Thiên An, giết cho tà tu đầu rơi máu chảy! Các người xem xem, cục diện trào phúng cỡ nào! Dù trước khi công tử chết cũng đã trừ hại cho thiên hạ, giết tà tu vì bách tính, dọn ra một chốn cực lạc cho thiên địa. Còn Thái tử Đại hạ lại cầu kết tà tu! Đúng là không bằng chó lợn, người người phỉ nhổ!"

"Bây giờ, công tử nhà ta bỏ mình ngã xuống. Ngài ấy ngã xuống vì nghĩa. Ngài ấy chết!"

"Thế giới này đã bẩn thỉu lắm, không chừa một chút cho ánh sáng!"

"Triệu Đông Hán ta nửa đời trước kính nể nhất chính là Trần Bắc Vương. Nửa đời sau, ta kính nể nhất là... Công tử La Hồng!"

"Dù con đường phía trước khó hơn nữa, ta nguyện bò tới vì chính nghĩa của công tử. Dù Hạ gia muốn chém đứt tay ta, chặt đứt chân ta, cắt lưỡi ta, chặt đầu ta, ta vẫn phải nói!"

Triệu Đông Hán gào hét. Hắn ta gào đến khàn giọng, đôi mắt sung đỏ vì khóc. Hắn ta nắm chặt tay, nện vào mặt bàn. Nam nhi không dễ rơi lệ, chỉ là chưa tới lúc đau lòng.

Chương 553: Tiểu Ác Nhân được chính thức công nhận, người

đang dạy ta làm việc sao (4)

Trong tửu lâu, người người bị thương.

Triệu Đông Hán lay động tâm tình của bọn họ, khiến họ đều cảm thấy buồn bã.

Bởi vì họ biết rõ điều Triệu Đông Hán nói đều là sự thật. Mạng lưới tình báo của Đại Lý tự được lệnh trực tiếp từ Đại Lý Tự khanh Từ Uẩn công bố tin tức chân thực cho công chúng. Bây giờ, các đại phủ của vương triều Đại Hạ đều đã biết trận chiến tanh máu phá đêm đen tại thành Thiên An.

Sự chính nghĩa của công tử La Hồng làm đau lòng người.

Dù là thời khắc cuối cùng trước khi chết, hắn vẫn liều mình vì nghĩa, tranh thủ đường sống cho Trấn Bắc Vương, bởi vì Trấn Bắc Vương không thể chết. Ông là trụ cột của La gia.

La Hồng liều mình lấy nghĩa, chỉ vì một vầng sáng tỏ cho thiên địa.

Cùng lúc đó.

Trong phủ Bắc Xuyên gần phủ Giang Lăng nhất.

Tử Vi và Phương Chính đang đỏ cả mắt, trắng trợn tuyên truyền trong tửu lâu.

La Hồng tuy chết, nhưng danh tiếng đầy chính khí huy hoàng...

Thiên hạ đều vì thế mà bị thương!

La Hồng không biết gì về tình huống bên ngoài.

Dưới cái nhìn của hắn, hắn đã gây trận mưa đầu người trước thành Thiên An như vậy, quả thực tội ác phải lớn như đại ma đầu nhân gian.

Bên ngoài mà biết tin hắn bỏ mình chắc hận không thể vỗ tay khen hay một cái chứ?

Ma đầu bị tru diệt, người trong thiên hạ vui mừng.

La Hồng cười. Trước tiên cứ để người trong thiên hạ vui mừng một phen. Khi mọi người đều cho rằng tên ma đầu là hắn đã chết, kết quả là trong khi mọi người đang cao hứng, hắn lại thò đầu ra từ Hoàng Triều bí cảnh.

Thì ra, trong lúc mọi người ăn mừng vì tên ma đầu này bỏ mình, La Hồng hắn lại đang đào mộ tổ Đại Hạ...

Đến lúc đó, bách tính thiên hạ sẽ khó tin cỡ nào, tức giận đến đâu?

Sợ rằng sẽ càng lúc càng hận gã đại ma đầu này!
Càng hận thì La Hồng càng vui, vì kiếm được càng nhiều điểm danh vọng tội ác hơn.

La Hồng cảm giác Phu tử ném hấn tới Hoàng Triều bí cảnh này quá thực là quá chính xác.

Trường Lăng nước Đại Hạ là mộ tổ của Hạ gia. Bây giờ vương triều Đại Hạ là thiên hạ của Hạ gia, vậy La Hồng hấn chẳng khác nào đang đào mộ tổ của người trong thiên hạ.

Mộ tổ còn bị đào, ai có thể khen hấn?

Không thể có người khen hấn!

Đường Trường Lăng còn dài.

La Hồng bước chân trên đường cỏ gạch xanh, vượt qua gió mưa, cuối cùng cũng thấy được lối vào Trường Lăng nằm ở chân núi.

Sau khi qua lối vào Trường Lăng, hấn thấy một loạt các tấm bia cổ nằm ở các nơi trên con đường cỏ kính như hoa núi nở rộ, rải khắp núi đồi.

Trên mỗi tấm bia đá tràn ngập đạo uẩn và khí vận. Nơi này tích góp quá nửa quốc vận của vương triều Đại Hạ.

Trước một số bia đá có người trẻ tuổi mặc quần áo hoa lệ ngồi khoanh chân, lặng im cảm ngộ.

Đây chính là cơ duyên tại Hoàng Triều bí cảnh, có thể giúp người ta cảm ngộ được chính xác đạo của mình.

Sự xuất hiện của La Hồng dường như gây chú ý cho không ít người. Rất nhiều con cháu hoàng tộc quần áo hoa lệ không tìm hiểu bia văn mà tụ tập ở lối vào lập tức đưa mắt nhìn nhìn sang.

Sắc mặt La Hồng hơi đổi. Trong lòng hấn hơi bồn chồn, do dự, không biết có nên bước tới hay không.

Dù sao, hiện tại hấn đang nguy trạng kẻ khác.

Tuy rằng hấn dung hợp với Tà Ảnh Sở Thiên Nam, vẻ ngoài giống đến bảy, tám phần, nhưng dù sao hấn cũng không phải Sở Thiên Nam.

Nếu gặp phải người quen thuộc Sở Thiên Nam, La Hồng cảm giác mình có thể bại lộ.

Có điều, rất nhanh sau, trong mắt La Hồng lóe hung quang.

Nếu thân phận thật sự bại lộ, vậy thì giết! Giết cho Trường Lăng đầu người lăn lộn!

Thực sự không được thì dùng Thần Hàng Thuật gọi Tà Thần giáng lâm, chơi một trận lớn!

La Hồng thổ ra một hơi, đi tới đậm đông.

Trong đám đông có người bước ra, ngăn cản La Hồng, nhú mảy:

"Sở Thiên Nam?"

"Không phải người đã ra khỏi bí cảnh rồi sao? Tại sao lại trở về?"

Sóy đây là Trường Lăng nước Đại Hạ, một người khác họ như người có tư cách vào bí cảnh một lần cũng thôi, lại còn không biết quý trọng mà rời đi. Bây giờ quay lại, người coi đây là nhà người?"

"Huống hồ, lần trước người chỉ xem đến bia Trường Lăng thứ sáu mươi ba, một tên phế vật. Quay về làm gì? Muốn mất mặt thêm sao?"

"Nghe nói danh kiếm Thuần Quân mà bệ hạ ban tặng người cũng bị La Hồng của La gia cướp mất, đúng mà mất mặt Đại Hạ!"

"Người như người còn có tư cách gì tiếp tục xem bia Trường Lăng?"

Một nam tử quân áo hoa lệ, tướng mạo đường đường lạnh lùng nói.

Xung quanh không ít ánh mắt lập lòe, nhưng không ai nói gì.

La Hồng hơi nhú mảy.

Tên này đang ép bức ai vậy?

Uống phải thuốc nổ à?

La Hồng không thèm để ý tên kia, đi thẳng về phía trước, đạo tặc vô hình, La Hồng nghe theo dạy bảo của Phu tử, cứ dọn sạch cái bí cảnh này trước rồi nói...

Nam tử tuần đạt kia thấy "Sở Thiên Nam" chỉ im lặng không nói, trên mặt gã loé lên vẻ lạnh lùng đắc ý.

Đối với Sở Thiên Nam, vị thiên kiêu được Hạ hoàng khen ngợi này, trong lòng gã tràn ngập đố kỵ và không phục.

Sở Thiên Nam dù sao cũng là người khác họ, mà đám bọn họ mới thật sự là con cháu Hạ gia. Thế nhưng, Hoàng đế Đại Hạ chưa bao giờ liếc mắt đến họ.

La Hồng ngừng bước. Gã kia mắng khó nghe, nhưng mà... La Hồng đang nghĩ, nếu Sở Thiên Nam ở đây thì sẽ lựa chọn ra sao?

Với tính nết của Sở Thiên Nam, y nhìn có vẻ phóng đảng bất kham, trên thực tế quật cường cứng đầu.

Người như vậy... Nếu bị sỉ nhục như thế, liệu y có nhịn không?

Không làm gì mới đáng nghi đúng không?

Cho nên... nhịn cái rắm ấy!

Chương 554: Thử hết ba ngàn đạo, chỉ tìm một sợi quang (1)

Con người La Hồng nghiêm lại. Hắn ngẩng đầu lên. Từng sợi tóc dưới mưa thu tách tách rơi dường như chột sắc bén hơn, có kiếm ý dâng lên.

"Người đang dạy ta làm việc?"

Lời nói của La Hồng khiến gã nam tử đường đường kia ngẩn ra.

Chợt, gã nam tử đường đường thấy một ánh kiếm xông lên trời.

Cái lạnh thấu xương bao phủ gã nam tử. Rít, có kiếm khí Tứ phẩm mạnh mẽ từ trên người gã tràn ra.

Nhưng, một trận gió lạnh từ trên vòm trời gào thét nhào xuống.

Xì xì Một kiếm chớp mắt xuyên qua bụng gã nam tử, kéo đi một chùm máu tươi, đóng định gã xuống đất.

Mưa rơi lất phất, khó có thể tẩy đi mùi máu tanh tràn ngập không khí.

"Sở Thiên Nam ta chính là thiếu niên Hầu do bệ hạ đích thân phong.

Người là cái thá gì mà cũng dám bép xép trước mặt ta?"

Trong ánh mắt kinh hãi của con cháu Hạ gia, Sở Thiên Nam tiến lên, vẫy tay một cái. Thuần Quân kiếm kéo theo hàng hàng giọt máu lơ lửng trước người Sở Thiên Nam.

Nhiều người co rút con người lại, đó là Thuần Quân kiếm!

Sở Thiên Nam ra khỏi bí cảnh thì ra là để lấy về Thuần Quân?

La Hồng cao ngạo liếc chung quanh một vòng. Hắn rất hài lòng với ánh mắt sợ sệt của đám người này.

Hắn là La Hồng, dù đang khoác bí danh khác.

Hắn vẫn là Tiểu Ác Nhân được chính thức công nhận!

Bá đạo vô song!

Dưới chân núi Trường Lăng, đám con cháu Hạ gia nhìn chăm chăm "Sở Thiên Nam" với thanh kiếm Thuần Quân đang nhỏ máu tong tong, sắc mặt trắng bệch.

Nam tử tuấn kiệt đang ngã trong vũng máu, chỉ còn một hơi thở kia suýt bị kiếm khí bá đạo xé xác.

Gã đau đớn gào lên, mồ hôi như hạt đậu không ngừng tràn ra từ trán.

"Sở Thiên Nam... Người điên rồi!"

"Ta chính là con cháu Hạ gia, chính là hoàng tộc Đại Hạ. Người dám đả thương ta... Người không sợ ra khỏi Trường Lăng sẽ bị gán tội, bị giam vào

nhà tù Hình bộ hay sao?"

Nước mưa gột rửa vũng máu loang lổ, khiến sắc mặt gã con cháu vương triều Đại Hạ méo mó, dữ tợn.

Một chiêu... gã cũng có tu vi Tứ phẩm, nhưng trước mặt Sở Thiên Nam lại bị một chiêu áp chế.

Hoàn toàn không có lực phản kháng.

Điều này làm da mặt gã đau rát.

Cảm giác giống như một con chó vừa rơi xuống vũng nước.

La Hồng đang đội lốt Tà Ảnh Sở Thiên Nam xoay người nhìn gã nam tử đẹp mã kia một chút. Hắn hơi ngạc nhiên, không nói nổi thành lời.

Chẳng trách đám con cháu Hạ gia thế hệ này không có một kẻ nào lên được Hoàng bang.

Với đầu óc của lũ con cháu hoàng tộc Đại Hạ này, chúng mà vào được Hoàng bang mới là sỉ nhục người ta.

Vôn La Hồng không muốn giết người này. Dù sao nơi này cũng là Trường Lăng nước Đại Hạ, La Hồng còn phải khiêm tốn một chút. Ít nhất, hắn cũng phải lấy sạch đồ tốt trong bí cảnh đi rồi hẵng nói.

Nhưng mà...

Gã nam tử đẹp mã hết lần này đến lần khác ép La Hồng giết gã?

La Hồng cảm thấy, với tính nết của Sở Thiên Nam, y chưa chắc đã giết gã đẹp mã kia, nhưng...

La Hồng cười cợt.

Hắn chọt cong ngón tay búng một cái. Ngón tay gõ nhẹ lên Thuần Quân kiếm.

La Hồng khác.

Dù đang giả mạo nhưng dù sao La Hồng hắn cũng là một kẻ lưu manh.

Nhìn?

Không tồn tại.

Xã hội đã hắc ám như thế, nhìn làm gì?

Thuần Quân, một thanh kiếm bá đạo.

Nó chính là một trong mười đại danh kiếm thiên hạ, chất lượng cực tốt, linh tính khá cao.

Tuy rằng linh tính của nó so với Ma kiếm Atula chỉ biết hấp thu không ngừng trong đan điền La Hồng kia thì còn chênh lệch rất nhiều.

Nhưng, dù sao nó cũng là danh kiếm, là bảo vật hạng nhất.

Dường như nó cảm nhận được sát ý của La Hồng tràn vào.

Thuần Quân nhảy vọt lên như hoan hô, cất tiếng vang ong ong.

Nó lao vút tới với kiêu thế hùng hăng, như sóng lớn vô bờ.

Xoetl Gã nam tử đẹp mã kia chưa kịp phản ứng đã đầu một nơi, thân một nẻo. Gương mặt gã còn có vẻ chưa tin và hồi hận.

Đầu và thân thể bị Thuần Quân kiếm một chiêu chém đôi.

La Hồng rút ra một miếng vải đen buộc lại Thuần Quân dính máu vừa bay trở về, cõng sau lưng.

Hắn không thềm để ý tới gã nam tử chết thảm kia một chút nào, chỉ liếc mắt nhìn quanh đám con cháu Hạ gia đang sợ hãi kia một cái, nét mặt vô cảm, duy trì dáng vẻ cao lãnh ba lần vào xuân lâu mà không động vồn có của Sở Thiên Nam, đi về phía Trường Lăng.

Người xung quanh run rẩy, không dám hó hé, chỉ dùng ánh mắt kinh hoàng nhìn theo bóng lưng "Sở Thiên Nam" biến mất.

Trường Lăng lại khôi phục vẻ vắng lặng, chim chóc ngừng tiếng.

Trên đỉnh Trường Lăng có người dùng ý niệm bao phủ cả Trường Lăng đang bình tĩnh nhìn thiếu niên mặc áo bào đen, nhìn cảnh tượng một chiêu kiếm chém chết con cháu Hạ gia.

Người đó không ra tay ngăn cản, thậm chí còn có vẻ đồng ý.

"Lần này Sở Thiên Nam trở lại dường như đã lột xác không nhỏ..."

"Vui cười hồng trần tuy hay, nhưng Sở Thiên Nam người dù sao cũng hợp ý của Hoàng đế, tương lai sẽ là một đại tướng trấn thủ một phương của Hạ gia, trong lòng nhất định phải đủ sát phạt."

"Hy vọng có thể ngộ ra đạo của người ở Trường Lăng,"

Lời nói yên tĩnh vô thanh, giống như một cơn gió nhẹ thổi qua.

Chân núi Trường Lăng. Núi Trường Lăng không quá cao lớn, không phải loại cao vút vào mây, thậm chí khá thoải. Đỉnh núi không chót vót, đường núi cũng không gồ ghề.

Thế nhưng, có vô tận khối mây như từ chín tầng trời giáng xuống, mờ ảo lượn lờ trên đường núi.

Ngay khi bước vào phạm vi Trường Lăng, La Hồng liền cảm nhận được một luồng áp lực. Đó là áp lực tới từ một chiếc bia đá đen xì. Sức ép tới từ tinh thần, khiến con người khó có thể ngăn cản.

Chương "

: Thử hết ba ngàn đạo, chỉ tìm một sợi quang (2)

Một khối bia đá cũ nát, thấp bé cắm bên đường. Bia đá không được sửa chữa lâu năm nên phủ kín rêu xanh, bên trên nhiễm mưa rả rích, như giọt sương lặn lộn chảy xuống.

La Hồng khoác lốt Tà Ảnh Sở Thiên Nam ngồi xuống, ngắm bia đá đầu tiên tại Trường Lăng.

Chân núi Trường Lăng, rất nhiều con cháu Hạ gia đang tụ tập dưới chân núi, nhìn "Sở Thiên Nam" đang ngồi xỏm dưới chân núi mà ngẩn ra.

Tấm bia đá thấp bé, bình thường, không có chút ý cảnh, thậm chí không dính chút khói lửa này có gì đáng xem?

La Hồng nhìn tấm bia đá ngẩn người, bởi vì tấm bia đá này không có gì huyền bí, trên đó thậm chí còn viết tên và thực lực của người lập bia.

"Công chúa vong quốc Lý Ngọc của vương quốc Bắc Chu, Tam phẩm Kiếm Cuồng"

Đây là một tấm bia đá do tu sĩ Tam phẩm lập ra. Bia đã bị năm tháng mài hết ý cảnh.

Tuy rằng tu sĩ Tam phẩm ở trong chốn giang hồ miễn cưỡng có thể coi là mạnh, nhưng trong Trường Lăng này lại thuộc loại chót đáy.

Nếu không có thân phận công chúa vong quốc, bia đá này căn bản không có tư cách đứng trong Trường Lăng Đại Hạ.

Lúc La Hồng nhìn chăm chăm bia đá, hần loáng thoáng cảm nhận được trong bia đá dường như có một ý niệm yếu ớt đang rung động.

La Hồng đưa tay ra, nhẹ nhàng dọn dẹp tấm bia đá cũ nát, phủ đầy cỏ dại rêu xanh.

Sau đó, hần dùng ngón tay làm kiếm gõ nhẹ trên bia đá.

Một bóng người xinh đẹp từ bên trong tái hiện ra, mỉm cười tươi tắn, khom người hành lễ với La Hồng.

Ngủ say ở đây mấy trăm năm, từ khi vong quốc bị diệt, xương khô mai táng tại đây, chỉ là một tu sĩ Tam phẩm nên đại đa số mọi người đều không để ý tới.

Nàng quá yếu, yếu đến nỗi quá nhiều người đến đây tìm hiểu đều có thể dễ dàng đánh bại nàng, cho nên nàng có gì để người ta tìm hiểu đây?

Nhưng mà, bây giờ, nàng ngênh đón người đầu tiên dọn sạch lại phần mộ của nàng.

La Hồng cười. Trong mắt hần nhất thời có một luồng ý niệm lóe lên, diễn hóa thành một loại đạo tu hành trong biển ý chí của La Hồng. Đây là kiếm thuật của vị công chúa vong quốc này.

Tuy rằng vẫn còn có một chút hoa mỹ, nhưng về cơ bản, đối với chân truyền của Hóa Long kiếm là La Hồng thì chẳng thể được xem là đặc biệt.

Thế nhưng, La Hồng cảm nhận được sự kiên trì của đối phương với kiếm. Đó là đạo thuộc về nàng...

Có lẽ, sự kiên trì với kiếm đạo này chính là nguyên nhân nàng có thể lập bia ở Trường Lăng.

Sau khi nữ tử diễn hóa đạo của nàng, nàng lại hạ thấp người, như giọt mưa va vào đá vỡ tung, nổ tan thành ngàn vạn tia.

Trường Lăng có hai nghìn sáu trăm bia, coi một, tiếp tục.

La Hồng đứng dậy, cất bước lên con đường Trường Lăng, thêm đá còn xa.

Đi mấy bước, tới bia đá thứ hai.

Dưới chân núi.

Rất nhiều con cháu Hạ gia tụ tập nhìn hành vi của La Hồng mà nghi hoặc, cười nhạo.

"Hắn điên rồi sao?"

"Trường Lăng có hai nghìn sáu trăm bia. Mỗi bia đá đều ẩn chứa ý niệm và đạo uẩn của người lập bia. Sở Thiên Nam này điên rồi sao? Lân trước, hắn bắt đầu tìm hiểu từ bia đầu tiên ở tận sườn núi, sau cũng chỉ miễn cưỡng tìm hiểu tới bia đá thứ sáu mươi ba.

Vậy mà bây giờ hắn đã xem bia từ tận chân núi..."

"Nhân lực có lúc tận. Mỗi bia đá đều ẩn chứa lực lượng tinh thần của người lập bia, cùng với một chút khí vận."

"Xem một bia tương đương với gánh chịu lực lượng tinh thần của người lập bia."

"Cho nên, xem bia càng nhiều, càng phải gánh chịu nhiều sức ép tinh thần"

"Tìm hiểu từ khối bia đá đầu tiên, lẽ nào... Hắn định một lượt xem sạch hai nghìn sáu trăm bia?"

Có người híp mắt, hít một hơi, nói ra một suy đoán mà bản thân cũng cảm thấy hoang đường.

Một hơi xem hết bia tại Trường Lăng, đây là mục đích của Sở Thiên Nam sao?

"Không thể... Hắn đang tự hủy đạo cơ. Một khi áp lực vượt quá mức gánh chịu của hắn, tinh thần của hắn sẽ bị thương, thậm chí hóa thành kẻ ngu si, thăng điên!"

"Trưởng bối trong tộc đã bảo chúng ta vào Trường Lăng tìm hiểu đều tùy duyên. Vào Trường Lăng là để tìm đạo của mình, mà không phải hàng động theo cảm tính"

Các con em Hạ gia đều lắc đầu, không hề coi trọng La Hồng lại không cần họ quan tâm.

Hắn vào bí cảnh hoàng triều này không phải là để họ quan tâm.
Nói khó nghe chút, họ là cái quái gì mà cần họ coi trọng?
La Hồng nghe lời Phu tử dạy, đạo tắc vô hình, phải nỗ lực dọn sạch bí cảnh.

Cho nên, đương nhiên hắn phải tìm hiểu mỗi tấm bia trong lăng mới được.

Tìm hiểu một tấm bia đá không làm tiêu tốn của La Hồng bao nhiêu thời gian.

Cho dù hắn cảm nhận được, mỗi lần xem bia đá đều có một lực lượng tinh thần hội tụ trên đỉnh đầu hắn.

Thế nhưng, hắn không để ý.

Hai bên cầu thang, bia đá mọc lên như rừng.

Mưa tí tách tí tách rơi từ trên vòm trời xuống, bắn tung mặt đường.

Bùn đất khắp núi hòa tan trên bậc thang đá.

La Hồng khoác lột Tà Ảnh Sở Thiên Nam từng bước lên thang.

Trước một bia đá, hắn sẽ dừng lại, yên tĩnh cô tịch ngồi xuống, tìm hiểu bia.

Mưa rơi dần mạnh thêm.

Mưa to giàn giụa, nhưng yên lặng như tờ.

Lực lượng tinh thần không ngừng hội tụ trên đỉnh đầu La Hồng, hóa thành một khối tinh thần, cảm giác ngọt ngào cực kỳ.

Thế nhưng, sắc mặt La Hồng không có biến hoá quá lớn. Hắn đúng là có hơi hoảng hốt. Vốn hắn chỉ dự định đến dọn sạch cái bí cảnh này, nhưng càng tìm hiểu, La Hồng dần cảm nhận thấy đại đạo xán lạn vô cùng của rất nhiều người tu hành.

Đại đạo có ba ngàn, mỗi một đạo đều có ý vị đặc biệt riêng.

Việc tu hành của La Hồng thực ra rất tạp, có Kiếm, Võ, Nho, Phật, Tà...

La Hồng cũng không biết mình nên đi trên con đường nào.

Mà lần này là một cơ hội tuyệt vời để hắn làm rõ đạo của mình.

Chương 556: Thử hết ba ngàn đạo, chỉ tìm một sợi quang (3)

Mưa dầm dề. La Hồng lại kết thúc việc tìm hiểu. Bia Tam phẩm trong lăng chỉ có một, chính là vị công chúa vong quốc kia.

Bia Nhị phẩm có tám trăm sáu mươi cái, mà La Hồng đã xem toàn bộ.

Nói cách khác, bây giờ La Hồng đã xem hết tám trăm sáu mươi một tấm.

Đương nhiên, khoảng cách hai ngàn sáu còn một đoạn dài, nhưng đã đủ khiến con cháu Hạ gia dưới chân núi vẫn luôn chú ý đến La Hồng rợn cả người.

Tám trăm sáu mươi một bia, đã sắp phá tan kỷ lục xem bia của Trường Lăng rồi.

Kỷ lục xem bia Trường Lăng là chín trăm tám. Đương nhiên, chín trăm tám bia Trường Lăng kia chỉ có một nửa Nhị phẩm, còn lại một nửa là Nhất phẩm...

Tám trăm sáu mươi một tấm bia, tuy đều là hàng Nhị phẩm, nhưng lực lượng tinh thần chồng chất lên cũng đã không tầm thường rồi.

"Hắn sẽ không thật sự thành công chứ?"

Có người nảy sinh suy nghĩ điên cuồng như vậy.

Có thể thành công sao?

Làm sao có khả năng!

"Đây chỉ là bia đá do các tu sĩ Nhị phẩm để lại, không là gì. Lực lượng tinh thần trong đó sẽ không quá mạnh mẽ..."

"Chờ hắn bước vào khu vực bia đá do tu sĩ Nhất phẩm để lại, khi đó áp lực tinh thần sẽ giống như trời sập. Hắn tất nhiên sẽ không chịu nổi, phải lui ra!"

Một số tu sĩ thiên tài Tam phẩm Địa bảng cùng với Nhị phẩm Địa bảng của Đại Hạ chăm chú nhìn bóng người cô tích đang ngồi khoanh chân trên thang đá Trường Lăng kia.

Trong thiên địa, sương khói đập dòn, dường như có cơn gió thổi qua, ép cong những lọng cỏ phủ sương như những ánh kiếm sắc bén chỉ lên trời.

Ý chí tinh thần của người gác lăng lại cuộn tới.

"Muốn một lần xem hết bia Trường Lăng?"

"Người trẻ tuổi... Quá mức tự tin với thiên phú của mình"

Một giây sau, ý chí tinh thần của người gác lăng âm âm giáng xuống, nôtung bên tai La Hồng đang tìm hiểu một tấm bia đá Nhị phẩm cuối cùng.

"Đại đạo ba ngàn, chỉ lấy một, Sở Thiên Nam... tốt quá hóa dở."

"Vì sao chọn xem hết bia Trường Lăng?"

Tiếng nói của người gác lăng dập dờn mờ ảo, truyền tới từ bốn phương tám hướng, vắng vào tai La Hồng.

La Hồng vẫn đang khoác Tà Anh Sở Thiên Nam, không chế nhạo thờ.

Trên đỉnh đầu hắn, lực lượng tinh thần hóa thành vũng ao nhỏ, trôi nổi trên trời như đám mây.

Đối với câu hỏi của người gác lăng, La Hồng tất nhiên không thể nói là hắn muốn dọn sạch bí cảnh hoàng triều được.

Thế nhưng La Hồng cũng không định nói dối, mà thật lòng nói ra nghi ngờ trong lòng mình.

"Ba nghìn đại đạo, đạo nào mới hợp với ta?"

"Vậy thì ngươi đi tìm. Ở đây có hai nghìn sáu trăm bia, cuối cùng cũng có thể tìm được đạo của ngươi, mà không phải tiếp thu toàn bộ như bây giờ..."

"Đạo ở đây nhiều quá, mà phong cảnh ta từng thấy lại quá ít. Đi lung tung không mục đích không hắn đã có thể tìm được. Có lẽ, tìm được rồi cũng là sai. Thậm chí, đạo tìm được cũng chưa chắc đã hợp với ta nhất, bởi vì còn đạo khác mà ta chưa thử nghiệm."

Vì vậy, ta chọn cách mỗi đạo đều đi xem một lần. Luôn có một đạo có thể chiếu lên quang minh cho ta."

"Ngươi... choáng đầu sao?"

"Không phải choáng đầu. Xem hết ba nghìn đạo, chỉ tìm một sợi quang"

Một hỏi một đáp như gió nhẹ lướt qua mặt.

Ý chí của người gác lăng rút lui, không để ý đến "Sở Thiên Nam"

nữa. Đây là lựa chọn của Sở Thiên Nam, ông ta sẽ không can thiệp vào. Điều cần nhắc nhở, ông ta đã nói.

La Hồng nở nụ cười thản nhiên, cất bước vào khu vực bia đá Nhất phẩm.

Trong rừng bia đá, gió uyển chuyển thét gào.

La Hồng đưa mắt phóng ra xa. Trên mỗi một bia đá lại có các bóng người khác nhau hiện ra.

Hoặc là kiếm khách với kiếm khí ngang dọc.

Hoặc là phật tăng đầy vẻ từ bi.

Cũng có võ tướng mặc giáp trụ, sát khí lẫm liệt...

Cũng có nữ tử tự thái yếu điệu...

Mỗi bóng mờ đều đại biểu cho một vị đại sư mai táng bia đá tại đây. Họ tinh thông một loại đạo nào đó, có đạo, kiếm, thương, côn, cầm... Mỗi đạo đều kèm theo chiến tích của mỗi người.

La Hồng cười. Dù cảm quan của hắn đối với Hạ gia không tốt, nhưng... đối với các đại sư đã mai táng tại đây, hắn có đủ lòng tôn trọng.

Khu vực Nhất phẩm có thiên tài Tam phẩm trên Huyền bảng của Đại Hạ đang tìm hiểu chợt bị thức tỉnh.

Họ nhìn đám mây tĩnh lặng trên đỉnh đầu La Hồng, lông mày nhíu lại.

"Bia thứ chín trăm hai mươi bảy... Hắn muốn phá kỷ lục. Còn trẻ đã được phong làm Thiếu Niên Hầu. Nếu Sở Thiên Nam phá được kỷ lục bí cảnh, có lẽ tương lai hắn sẽ thực sự trở thành kẻ dưới một người, trên vạn người ở Đại Hạ này..."

"Lực lượng tinh thần trên người hắn quá nồng, quấy rầy chúng ta tìm hiểu. Hắn muốn độc bá Trường Lăng sao?"

"Ngăn hắn! Một kẻ khác họ, dựa vào cái gì dám độc bá Trường Lăng, làm loạn tâm ngọ đạo của chúng ta!"

Các thiên tài Huyền bảng của hoàng tộc Đại Hạ nghiêm trang.

Khí tức đình chỉ. Họ cất bước đi đến chỗ "Sở Thiên Nam" đang một mình ngồi trước tấm bia đá Nhất phẩm.

Chớp mắt khi tới gần.

Những thiên tài Tam phẩm Huyền bảng hoàng tộc Đại Hạ này liên tục bùng phát khí thế. Khí thế của họ đan xen, ngang dọc, xé nát tầng mây bao phủ Lăng sơn.

La Hồng ngồi bất động, không quay đầu lại.

Hắn chỉ vươn tay, phát một cái vào không gian. Nhất thời, Thuần Quân kiếm quần vãi rít một tiếng kiếm ngân.

Thuần Quân kiếm lưỡi mảnh phút chốc chém ra một con bạch long như luồng khói vừa nhanh vừa mạnh về phía một gã Tam phẩm Huyền bảng.

Gã Tam phẩm Huyền bảng này biến sắc, khí thế bùng phát, đập Thuần Quân kiếm bay ngang.

La Hồng ngồi bất động dưới bia đá chậm rãi kết thúc tìm hiểu.

Hắn từ từ đứng dậy. Thuần Quân kiếm bay ngược lại, rơi vào tay hắn.

Chương 557: Thử hết ba ngàn đạo, chỉ tìm một sợi quang (4)

La Hồng bình tĩnh liếc đám người kia, còn những Tam phẩm Huyền bảng kia chỉ thấy một hơi thở chết chóc leo lên khắp người họ.

Trường Lăng đường dài, chỉ có kiếm làm bạn.

La Hồng khẽ thở dài, dường như có tiếng nỉ non reo rắc trong lòng.

"Vì sao mỗi khi đến một bí cảnh đều ép ta phải giết người?"

Lực lượng tinh thần trên đỉnh đầu La Hồng ép về phía đối thủ.

Hắn nhẹ nhàng vung Thuận Quân kiếm lên.

Một chùm máu tươi vung lên, một cái đầu lâu lăn xuống.

Dưới chân núi.

Các con cháu hoàng tộc Đại Hạ đang xem đều sững sờ, sợ hãi rừng mình.

Sở Thiên Nam này... Điên rồi!

Hắn giết nhiều con cháu hoàng tộc Đại Hạ như vậy, là dự định trở mặt hoàn toàn với triều đình Đại Hạ sao?

Dù hắn rất được Hạ hoàng coi trọng, nhưng một khi đối địch với cả triều, cuối cùng hắn cũng không sống được.

Mà điều càng khiến người ta kinh ngạc là, các thiên tài Tam phẩm Huyền bảng khi đối chiến với Sở Thiên Nam lại càng không phải địch thủ.

Đây là một trận giết chóc, tàn sát khiến người tuyệt vọng.

Các Tam phẩm Huyền bảng của Đại Hạ chết dưới kiếm Thuận Quân. Thanh danh kiếm thiên hạ hưng phấn kêu vang.

"Người gác lăng, cứu chúng ta!"

"Sở Thiên Nam điên cuồng giết chóc, đạo trời không tha!"

Có thiên tài Tam phẩm Huyền bảng khiếp đảm.

Thủ đoạn giết chóc của Sở Thiên Nam rất đơn giản, trực tiếp dùng lực lượng tinh thần đập xuống. Lực lượng tinh thần khổng lồ như vậy, dù là thiên tài Huyền bảng cũng không chịu được, sẽ ngơ ngác nửa ngày.

Mà trong nửa ngày đó, đối với họ thì đó chính là kết thúc cả sinh mệnh. Sở Thiên Nam này, đại ma đầu!

"Sở Thiên Nam..."

Ý chí người gác lăng lại tới.

Nhưng La Hồng khoác lột Tà Ảnh Sở Thiên Nam đang ướt đầm máu lại ngẩng đầu lên, khẽ mỉm cười.

"Bọn họ quá nhiều ta tìm hiểu, muốn hủy đạo cơ của ta, thù này không đội trời chung..."

"Bọn họ chết đáng đời."

La Hồng nói.

Người gác lăng trầm mặc.

"Nhưng người cũng phá hoại không cho chúng ta tìm hiểu..." Một gã Tam phẩm Huyền bạng gào hét.

La Hồng liếc mắt, khinh bỉ, xem thường...

"Đó là do người rác rưởi, tâm chí không kiên định. Nếu đạo này thuộc về người thì người không bị ảnh hưởng... Ta đang giúp các người hiểu ra đạo của bản thân, đừng nên lãng phí nhiều thời gian ở đạo không phải của người..."

Người gác lăng nghe vậy, khẽ thở dài.

Lực lượng ý chí rút đi.

Trên Trường Lăng, thi thể nhuộm đỏ máu Mưa phùn mông lung, cuộn lên máu tanh nồng nặc.

Các bộ thi thể rải rác khắp đường núi.

Thiếu niên tay cầm thanh kiếm nhuốm máu đang xoay người đến gần một bia đá, ngồi khoanh chân tìm hiểu giữa bao nhiêu thi thể đầy đất.

Mưa tọ lay lội, quần áo thấm ướt.

Đôi mắt thâm thúy của người gác lăng như xuyên phá hư không, nhìn về phía thiếu niên ngồi trong biển máu.

Có một chút hoảng hốt.

Lại quay về, lại vào Trường Lăng xem bia. Sở Thiên Nam... dường như hoàn toàn khác trước.

Trong lúc vô tình.

Người gác lăng dường như đang nhìn thấy một vị cường giả vùng lên giữa núi xác, biển máu.

May mà người này trung với Đại Hạ.

Đây chính là phúc của Đại Hạ.

Huyện An Bình, Đông Sơn.

Tắc Hạ Học Cung.

Lý Tu Viễn ngồi dưới cây hoa đào xem sách Thánh hiền. Cách y không xa, La Tiểu Tiểu chống dù, yếm đau thương.

Trên gương mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ buồn bã không hợp với tuổi.

Thỉnh thoảng nàng còn thở dài một hơi, lòng mất mát.

Vốn La Tiểu Tiểu rất hoạt bát, bây giờ có vẻ gầy gò hơn nhiều, không còn thần chí.

Sau một tiếng thở dài của La Tiểu Tiểu, Lý Tu Viễn khép sách Thánh hiền, im lặng nhìn nàng.

"Tiểu nha đầu, muội đừng thở dài."

Lý Tu Viễn xoa xoa đầu La Tiểu Tiểu, nói.

"Ca ca của muội tuy rằng không khiến người ta bớt lo, thường đánh muội, nhưng... Dù sao huynh ấy cũng là ca ca ruột thịt của muội. Bây giờ huynh ấy chết rồi, trong lòng muội vẫn rất khó chịu."

La Tiểu Tiểu méo miệng nói.

Nàng còn nhỏ tuổi, nhưng lại nhớ rất nhiều chuyện. Nàng còn nhớ, trước kia, khi bị bắt cóc ở Triệu phủ, La Hồng không ngại cạm bẫy, kéo theo Triệu Đông Hán không rõ đầu đuôi giết thẳng vào Triệu phủ.

Cha không biết ở nơi nào, chỉ có một ca ca sông nương tựa lẫn nhau với nàng như vậy.

"Ca của muội không chết" Lý Tu Viễn hiền lành nói.

"Đừng an ủi muội. Tuy muội nhỏ, nhưng rất nhiều chuyện vẫn hiểu được ... Mọi người đều nói ca của muội chết rồi, huynh lại nói huynh ấy không chết chỉ là vì để ta an tâm thôi."

La Tiểu Tiểu lắc lắc đầu, vành mắt đỏ hồng, càng khó chịu.

Lý Tu Viễn dờ khóc dờ cười. La Hồng chết hay chưa, y lại không biết hay sao?

Trước tiên chưa nói có chuông Phật ẩn chứa tám nghìn năm Phật vận của Vọng Xuyên Tự bảo vệ, chỉ nói về việc, trong nháy mắt kia khi y cảm ứng được sóng tinh thần quen thuộc, y đã biết La Hồng muốn chết còn chưa chết được.

Phu tử ra tay rồi đây.

Có điều... La Hồng biến mất tăm, sống không thấy người, chết không thấy xác.

Quả thực là vấn đề.

Lý Tu Viễn đứng lên, ôm vai La Tiểu Tiểu đi về phía tiểu lâu Xuân Phong.

"Nếu muội không tin ta, ta dẫn muội đi gặp gia gia Phu tử hỏi thăm. Phu tử chính là người khó nói dối nhất toàn thiên hạ. Phu tử nói ca ca muội không chết, ca của muội tuyệt đối không chết"

Lý Tu Viễn an ủi.

Đôi mắt La Tiêu Tiêu hơi sáng lên.

Vào tiểu lâu Xuân Phong, Phu tử đang ngồi trên xích đu, đang hưởng thụ cảnh gió thổi mây tan ngoài cửa sổ.

Lý Tu Viễn dẫn La Tiêu Tiêu ngồi xuống, hiếu kỳ hỏi:

"Phu tử, tiểu sư đệ sống chết không rõ. Lúc trước đệ tử cảm nhận được sóng tinh thần của người, tiểu sư đệ có còn tốt?"

Phu tử cười, vuốt chòm râu nhìn Lý Tu Viễn, lại liếc La Tiêu Tiêu đang trợn mắt hiếu kỳ và chờ mong.

Ông khẽ nói:

"Đừng lo, tiểu sư đệ của con hiện tại không chừng còn đang vui vẻ lắm đây."

"Rất nhanh thôi, chẳng mấy chốc sẽ có tin tức về tiểu sư đệ của con. Đến lúc đó... nói không chừng còn cần con ra tay giúp việc."

Lời nói của Phu tử làm Lý Tu Viễn thở phào. Y xoa đầu La Tiêu Tiêu, ôn hòa nói:

"Bây giờ muội tin chưa?"

La Tiêu Tiêu do dự một chút, cuối cùng vẫn gật đầu.

Lý Tu Viễn lại quay sang, nghiêm túc:

"Cần con ra tay giúp đỡ?"

Phu tử biết y đang làm gì.

Cho nên ông không dễ để y ra tay.

Nhưng nếu Phu tử đã nói vậy thì...

Không còn gì để nghi ngờ, tiếp theo đây, tiểu sư đệ La Hồng... lại muốn làm việc lớn.

Lý Tu Viễn thở ra một hơi:

"Đệ tử đã rõ."

Chương 558: Bia của Hạ Hoàng, Sở Thiên Nam đã chết (1)

Đế kinh Đại Hạ, thành Thiên An.
Trong Đông Cực cung.

Thái tử tóc tai bù xù, mặc áo trong bằng tơ lụa màu trắng dây nhãn nhả, đi chân đất, dạo bước trong hành lang.
Đế kinh vừa có mưa rơi xối xả. Bầu trời bây giờ màu xanh lam như vừa tẩy sạch, sáng như gương.

Bên cạnh y, mấy bóng người mau chóng xuất hiện:
"Điện hạ, trăm dặm quanh thành Thiên An đều đã được tìm kiếm, không hề thấy thi thể La Hồng..."

Thái tử híp mắt, ngón tay gõ nhẹ lan can hành lang. Trên lan can sơn đỏ còn có giọt nước đọng, hắn ta gõ ngón tay xuống làm nước bắn tóe ra.
"La Hồng thật sự chết rồi sao?"

"Hạng nhất Hoàng bang, tên yêu nghiệt có thể giết chết cả trích tiên của Côn Lôn cung Vân Trùng Dương, là kẻ có khí vận to lớn, thật sự có thể chết dễ như thế sao?"

Thái tử híp mắt, ngón tay dài không ngừng gõ lan can.
Sao hắn ta luôn cảm giác có gì đó kỳ lạ?
Luôn cảm giác... La Hồng không chết?
"Tăng người, tiếp tục lục soát. Cao công công đã nói, vị trí La Hồng ngã xuống sông cách thành Thiên An không xa. Sống thì thấy người, chết phải thấy xác."

Thái tử nói.

"Vân g` Mấy hộ vệ không nói thêm gì. Tuy không hiểu lệnh của Thái tử, nhưng họ vẫn khom người rút đi.

Họ cảm thấy Thái tử thực quá nhạy cảm. Chỉ một tên Tứ phẩm, đã ngã vào tuyết cảnh như vậy, sao lại không chết?

Đôi lại dù là cao thủ Nhất phẩm sợ rằng cũng chỉ có kết cục bỏ mình.
Nhưng họ biết tính cách Thái tử ra sao. Nếu y đã ra lệnh như vậy, họ tất nhiên sẽ làm theo.

Trong Đông Cực cung lại trở về yên tĩnh.
Hồi lâu sau, có tiếng gậy chống đất vang đến.
Thái tử quay lại, tươi cười đi tới.

"Sở vương, sao lại đích thân tới đây? Bôn cung đang chuẩn bị đi gặp ngài đây."

Sở vương tuổi già sức yếu, trong chớp mắt khi nhìn thấy Sở Thiên Nam bỏ mình, dường như ông ta đã già đi chỉ trong một đêm.

"Thiên Nam bỏ mình, bôn cung thực sự tiếc nuối, cũng rất khó chịu.

Đối với Thiên Nam, bôn cung luôn luôn coi trọng. Tương lai y có thể trở thành quân thần bảo vệ Đại Hạ, bảo hộ bách tính một phương, tránh đi nỗi khổ chiến loạn"

"Dù là Phụ hoàng hay bôn cung đều kỳ vọng rất nhiều vào Thiên li Nam.

"Ôi, nhưng đáng tiếc..."

Thái tử lắc lắc đầu, cảm khái nói.

Sở Thiên Nam đã chết, việc này đã được xác nhận. Trong trận chiến trên sông Lan Thương, Sở Thiên Nam bị La Hồng bóp vỡ đầu. Thi thể không đầu của y đã được người tìm thấy, trả về Sở vương phủ.

"Điện hạ nén bi thương."

Da mặt Sở vương giật giật, nói.

Sở Thiên Nam vốn đang lĩnh hội bia đá trong Trường Lăng Đại Hạ.

Theo ông ta suy tính, khi Sở Thiên Nam ra khỏi Trường Lăng, tu vi tất nhiên sẽ vào Tam phẩm. Khi đó nếu y gặp La Hồng cũng có thể xả cơn giận một phen.

Thế nhưng, một ý chỉ của Thái tử Hạ Cực đã điều Sở Thiên Nam đi, tới sông Lan Thương vây giết La Hồng...

Sở vương biết Thái tử có ý định gì. Cho dù thế nào đi nữa thì việc Sở Thiên Nam và La Hồng chiến một trận với nhau cũng sẽ dẫn đến kết cục lưỡng bại câu thương.

Đó là định tiêu hao lực lượng Sở gia và La gia. Nếu Sở Thiên Nam bị thương nặng, thì đó cũng là tin tức tốt đối với Thái tử.

Thái tử đứng lên, cũng có vẻ u sầu:

"Sở vương nén bi thương. Có điều, bây giờ đã tru diệt La Hồng, đây cũng coi như là đã báo thù cho Thiên Nam"

Sở vương chống gậy đầu hổ, người mặc áo bào đen, đứng ở hành lang, nghe được lời Thái tử nói, ông ta quay đầu nhìn Thái tử, trong đôi mắt có mây phản châm chọc.

"Điện hạ, chỉ một La Hồng chết sao có thể xem như báo được thù cho Thiên Nam?"

"La gia chưa diệt, thù Thiên Nam một ngày chưa thể nói là báo"

Sở vương nói Thái tử thở dài:

"Chuyện này ngài... ài"

Sở vương xoay người. Gậy đầu hồ gõ nhẹ mặt đất cộp cộp như tiếng vó ngựa giòn giã.

"Thực ra cái chết của Thiên Nam đều là do nó gieo gió gặt bão.

Lão phu đã từng khuyên nó, bảo nó chưa tìm hiểu xong bia Trường Lăng thì đừng vội ra khỏi Trường Lăng, nhưng nó không nghe. Vì Hoàng

Lão Tà đi, nên nó cũng muốn đi"

"Đều do lão phu quá nuông chiều nó"

Sở vương nói.

"Vương thúc đừng nói như vậy, đều là do bọn cung. Bọn cung không nên truyền lệnh cho Thiên Nam."

Trên gương mặt Thái tử đầy vẻ tự trách.

Y đi theo, muốn tiễn Sở vương.

Sở vương giơ tay lên:

"Điện hạ về thôi"

"La Hậu mang ba mươi vạn Hắc kỵ ra khỏi biên tái phía Bắc, Sở gia sẽ phái quân ngăn cản..."

"Sở gia và La gia không chết không thôi"

"Điện hạ yên tâm đi."

Sở vương lạnh nhạt nói. Sau khi ngăn cản Thái tử đưa tiễn, ông ta chống gậy đầu hồ biến mất sau vườn hoa cung Đông Cực còn đang mịt mờ sương khói sau cơn mưa.

Thái tử đứng lặng, chấp tay sau lưng. Vẻ tự trách trên mặt y biến mất, chỉ có mấy phần thâm thúy.

Y hơi nhếch môi.

Hồi lâu sau, chỉ còn lại tiếng cười khẽ đầy ý tứ sâu xa.

La Hồng chết hay chưa đã trở thành một bí ẩn chưa có lời đáp.

Cao Ly Sỹ là Lục Địa Tiên có thực lực cực kỳ mạnh mẽ. Lão ta cảm ứng được vị trí La Hồng rơi xuống Dòng Sông Thời Không ở gần thành Thiên An, nhưng không thể biết cụ thể ở nơi nào.

Vì vậy, trong thành Thiên An cũng không vì cái chết của La Hồng mà yên tĩnh lại.

Lôi Thành dẫn theo cấm vệ ngân giáp tìm kiếm rải thảm, sông thấy người, chết phải thấy xác.

Đối với yêu nghiệt tuyệt thế có thể đứng ở hạng nhất Hoàng bảng, không tìm thấy thi thể thì khó có thể tin là La Hồng đã chết.

Đương nhiên, không ai ngờ được, La Hồng quả thực còn ở thành Thiên An. Chỉ có điều, hắn đang ở trong bí cảnh Hoàng Triều tại thành Thiên An, một địa phương nằm ngoài dự tính của tất cả mọi người.

Chương 559: Bia của Hạ Hoàng, Sở Thiên Nam đã chết (2)

Vậy nên người ta thường nói, dưới đèn có bóng tối, vì Trường Lăng nước Đại Hạ không những có người gác lăng thần bí mạnh mẽ kia, mà còn có chín Lục Địa Tiên canh giữ nữa.

Dù Phu tử có đến đây cũng chưa chắc đã có thể lặng lẽ đi vào Trường Lăng kia.

Vì vậy, có ai có thể nghĩ tới việc La Hồng chạy vào trong Trường Lăng?

Trong Trường Lăng, mưa to giàn giụa.

Nước mưa ào ạt xối xuống làm hắt tung bùn đất, lầy lội.

Trên thềm đá núi Trường Lăng, thi thể rải rác. Từng cái xác người lạnh lẽo bị mưa gột rửa, rơi từ thang đá xuống.

Kia đều là con cháu hoàng tộc Hạ gia, đều là kẻ có thân phận sang quý.

Nhưng họ đã bị "Sở Thiên Nam" không e dè chém chết, dễ dàng như giết heo mổ trâu. Như thế sao không khiến người đau lòng.

Mọi người cảm giác "Sở Thiên Nam" bây giờ giống như đã thành người khác. Sở Thiên Nam trước đây tuy cũng tỏa ra cảm giác ngọt ngào, vô cùng kiêu ngạo, nhưng sẽ không động cái là giết như bây giờ.

"Sở Thiên Nam" lấy về Thuận Quân kiếm dường như là một vị bá gia được gột rửa.

La Hồng không để ý đến sự sợ hãi của người dưới chân núi.

Hắn vẫn cất bước trên đường vào Trường Lăng.

Đường còn dài, mưa gió xa xôi.

Hắn tiếp tục xem bia, giống như trận giết chóc vừa rồi chẳng hề nhắc lên một chút gợn sóng nào cho tâm tình của hắn.

Thuận Quân kiếm chống đất như gậy đi đường. Mỗi lần mũi kiếm hạ xuống đều sẽ hất lên bùn đất.

Đám mây tinh thần trên đầu La Hồng đã đạt mức to như vại nước, cảm giác ngọt ngào khó chịu. Mỗi lần tìm hiểu một bia Nhất phẩm, La Hồng đều sẽ phải gánh chịu sức ép tinh thần lớn lao.

Dưới chân núi, các con cháu hoàng tộc Đại Hạ nhìn chằm bóng lưng "Sở Thiên Nam" Vốn họ cho rằng tốc độ tìm hiểu của hắn sẽ càng ngày càng chậm sau khi vào khu vực Nhất phẩm.

Nhưng ai mà nghĩ được, tốc độ của "Sở Thiên Nam" không chỉ không chậm đi, thậm chí còn càng lúc càng nhanh, như giông gió cuồng loạn.

Mưa càng ngày càng nặng hạt, bùn đất tung tóe không ngừng.

Mỗi lần tới trước một bia đá, La Hồng vươn tay ra, nhẹ nhàng lau mặt bia.

Sẽ có một luồng ý chí tinh thần hùng mạnh tràn vào đầu hấn.

La Hồng tìm hiểu chốc lát, lực lượng tinh thần tràn vào trong đám mây tinh thần càng lúc càng khiến người ta kinh hãi. La Hồng vẫn chống kiếm đi tiếp, tiếp tục đi lên Trường Lăng.

Lực lượng mệnh mông, đè nén, cuộn cuộn trên đầu là một loại nguy cơ cực lớn.

Thế nhưng, bây giờ La Hồng chẳng thêm đề ý đến nguy cơ này.

Đó là kiến nạn tương lai, hấn chọn nắm chặt duyên hiện tại.

Trên một bia đá, một người trung niên lạnh lùng trôi nổi, chấp tay, vác kiếm, hai chân đứng đó như có kiếm khí tung bay, ánh mắt cực kỳ sắc bén.

"Thiếu niên lang, lực lượng tinh thần trên đỉnh đầu ngươi đã chồng chất quá nhiều. Còn tiếp tục nữa, rất có thể linh hồn ngươi sẽ bị tịch diệt."

Đây là một vị tông sư kiếm đạo Nhất phẩm đỉnh phong. Ông ta nhìn chằm chằm La Hồng, từ tốn nói.

La Hồng nhìn lướt qua bia đá. Trên bia ghi danh: "Tông sư kiếm đạo hộ quốc Bắc Chu đã vong quốc. Lý Thanh Nguyên, Nhất phẩm Quy Tông"

Tông sư của vong quốc Bắc Chu sao?

Là người cùng thời đại với công chúa vong quốc ở bia đầu tiên.

Đáng tiếc, họ đã bỏ mình, chỉ có thể hóa thành xương khô được mai táng nơi hoàng lăng này.

La Hồng cười:

"Sáng nghe đạo, chiều chết cũng cam"

"Xin tiên bối tác thành"

"Ba nghìn đại đạo, chỉ lấy một. Ngươi lại muốn xem hết sao?"

La Hồng khiến ý niệm của vị tông sư kiếm đạo kia hơi hoảng hốt.

Sáng nghe đạo, chiều chết cũng cam?

Đây là một thiếu niên lang thế nào?

Cười khẽ, tông sư vung kiếm hát vang. Kiếm ý cuộn cuộn dâng lên như đập bước qua sông, xé tan mặt sông thênh thang.

Ý chí tinh thần La Hồng âm vang, đột nhiên ngộ được kiếm ý của vị tông sư này. Đó là kiếm ý của một vị tông sư chỉ còn cách một sợi tơ nữa là đạt tới Lục Địa Tiên.

Kiểm khí chảy trong kinh mạch La Hồng, thu nhận kiểm ý kia vào. Cho dù trong kinh mạch truyền ra cảm giác căng đứt rất đau đớn, nhưng La Hồng rất thỏa mãn.

Hắn chấp tay với bia đá, chống kiếm tiếp tục leo núi.

Mưa to rì rào, dần dần thấm đẫm mặt đất, khiến Trường Lăng càng tăng thêm vẻ tang thương, sâu lắng.

Một bước giẫm xuống, bọt nước bắn tung, đường xá lầy lội. La Hồng lại tới trước một bia đá. Hắn đã xem hai nghìn tám bia đá, bia đá này chính là tấm cuối cùng của khu vực Nhật phẩm.

Sức ép tinh thần trên đầu hắn đã thành một bể nước rộng mười trượng.

Cảm giác ngọt ngào tức thở. La Hồng dưới bể nước tinh thần kia nhỏ bé như một cọng cỏ sương cứng cõi bên đường Trường Lăng.

La Hồng không xem tên trên bia. Một đường đi xem bia trên núi, hầu như hắn đã có động tác quán tính, đưa tay ra lau nhẹ mặt bia.

Và...

Trên bia đá hiện ra một hư ảnh.

Hả?

La Hồng nhất thời hơi run run.

"Khí thể quen thuộc! Người là ai?"

Trên đá, một khuôn mặt dữ tợn đột nhiên hiện lên, có luồng khói đen quấn quanh.

Ngụy Thiên Tuế?

La Hồng nhìn hư ảnh trước mắt, sắc mặt quái lạ.

Trong bia đá cuộn cuộn một luồng ý niệm cực kỳ điên cuồng và dữ tợn, giống như một khối sắt nung thả vào nước lạnh khiến nước sôi nổ tung lên.

Có lẽ nhận ra khí tức trên người La Hồng, Ngụy Thiên Tuế cực kỳ dữ tợn. Lão ta đã chết, ở ngoài thành trì phủ Giang Lăng bị Trần Thiên Huyền một kiếm giết chết.

Nhưng lão ta không cam lòng. Sự bất cam lúc này hoàn toàn bùng phát. Vô tận oán hận, giận dữ như mưa xối xả trùn lên.

"Người là cái thá gì?"

"Cũng xứng tìm hiểu đạo của bốn gia?"

Chương 560: Bia của Hạ Hoàng, Sở Thiên Nam đã chết (3)

Lực lượng tinh thần của Ngụy Thiên Tuế hóa thành mưa bão va chạm với tâm thần La Hồng, tràn vào biên ý chí của hắn, muốn xóa tan tinh thần của hắn.

Trên thực tế, bia đá Trường Lăng Đại Hạ đa phần đều do người đã ngã xuống lập nên. Đương nhiên, cũng có một số đại gia tu hành chưa ngã xuống cũng sẽ lập bia trước tại đây. Dù sao thì, có một số Lục Địa Tiên đạt tới tuổi thọ sáu trăm năm. Thậm chí có Lục Địa Tiên chọn phi thăng lên Thiên môn, trở thành Thiên nhân trường sinh bất tử. Họ cũng sẽ để lại bia đá trong Trường Lăng để đời sau tới tìm hiểu đạo của mình.

Thực lực của Ngụy Thiên Tuế không phải là yếu, là dạng tồn tại cực hạn trong cảnh giới Nhật phẩm. Một Lục Địa Tiên bình thường chưa hẳn đã làm gì được ông ta. Muốn giết ông ta không phải việc tầm thường.

Mà lúc trước Trần Thiên Huyền một kiếm có thể chém nổ Lục Địa Tiên Sở Hiên. Uy lực một kiếm của Trần Thiên Huyền, tính riêng trong Lục Địa Tiên, cũng là hùng mạnh cùng cực.

Vì vậy, Ngụy Thiên Tuế chết rất thảm, chết rất không cam tâm.

Giờ phút này, lão ta hóa tất cả sự không cam tâm đó thành nỗi oán hận, muốn xóa bỏ La Hồng.

âm âm âm!

Ý chí người gác lăng đột nhiên bao trùm tới.

Ông ta không ngờ sẽ xuất hiện tình huống như vậy. Ý niệm trong bia đá lại muốn xóa bỏ người tìm hiểu?

Tình huống như thế rất hiếm thấy.

Ông ta biết Ngụy Thiên Tuế, là một đại thái giám, thực lực khá, đáng tiếc là chết rồi.

Nếu không chết, người này nhất định có thể thành Lục Địa Tiên.

Mà lần này, Ngụy Thiên Tuế để lại ý niệm trong bia đá lại xảy ra biến cố "Kẻ đã chết cũng dám làm càn?"

Người gác lăng lạnh nhạt nói. Giọng nói mờ ảo khiến người ta không biết từ đâu đến.

"Lúc trước không nên đồng ý cho người lập bia. Đạo của người không đúng đắn. Bây giờ quả nhiên đã xảy ra chuyện."

"Lại dám ra tay với người tìm hiểu đạo, vậy thì hồn phi phách tán đi"
Giọng nói của người gác lăng chứa vẻ căm ghét.

Trời mưa âm ỉ. Mỗi hạt mưa rơi xuống đất đều nổ tung, bắn tóe bọt nước, hóa thành dòng hội tụ trước người La Hồng.

Cuối cùng, nước hóa thành một bàn tay.

Bàn tay nhắm hướng Ngụy Thiên Tuế đang bay tới bóp chặt lấy.

Ừnh!

Ý niệm của Nhất phẩm đỉnh Ngụy Thiên Tuế đúng lúc này bị bóp vỡ tan, hoàn toàn tiêu tán!

Trời đất bỗng quay về yên tĩnh.

Chỉ còn lại tiếng mưa rơi tí tách, tí tách vào bia đá, bậc thang lên núi.

Bia đá của Ngụy Thiên Tuế nứt ra từ giữa, cuối cùng vỡ tan, tán loạn trên mặt đất, trông lạnh lẽo thê lương cực kỳ.

"Người còn muốn tiếp tục?"

Ý chỉ của người gác núi như sóng triều lan tỏa, ông ta hỏi.

La Hồng dưới lốt tà ảnh Sở Thiên nam kìm hơi thở, đáp:

"Tất nhiên"

Sau đó không còn ai đáp lại, ý chỉ của người gác lăng rút đi.

La Hồng chông Thuần Quân kiểm sát bước đi. Hắn bước vào khu vực bia đá Lục Địa Tiên.

Khu vực này có sáu trăm bia đá, số lượng không nhiều. Rất nhiều Lục Địa Tiên còn chưa chết. Họ để lại đạo ở đây rồi phi thăng Thiên môn, thành tựu Thiên nhân trường sinh.

Đương nhiên, cũng có Lục Địa Tiên vì bị thương, bệnh mà tử vong, tới đây lập bia truyền cho người đời sau.

Đây chính là nguyên nhân mà Trường Lăng nước Đại Hạ có thể trở thành bí cảnh nhân tạo đệ nhất thiên hạ.

Trên thực tế, khu vực bia văn Lục Địa Tiên mới là chỗ then chốt.

Đạo của Lục Địa Tiên mới là thứ quý giá nhất.

Nhưng cùng với đó, áp lực tinh thần của khu vực này cũng đáng sợ nhất. Nếu người xem không chịu nổi, có lẽ linh hồn hắn sẽ bị ép tan tành.

Ao tinh thần trên đầu La Hồng đã đạt đường kính mười trượng, hóa thành hồ nước, nhưng La Hồng vẫn không dừng lại.

Đám cọn cháu dưới chân núi cảm thấy "Sở Thiên Nam" là kẻ điên.

Một hồ lực lượng tinh thần nhiều như vậy, một khi nó phát nổ, "Sở Thiên Nam" chắc chắn chết.

Vì cầu đạo mà liên lụy tới cái mạng, có đáng không?

Ngay mạng cũng không còn, tìm đạo... có ý nghĩa gì?

Thế nhưng, La Hồng không trả lời họ, cũng lười trả lời.

Ý nghĩ ban đầu của La Hồng chỉ là muốn dọn sạch cái hoàng lăng này mà thôi, nhưng bây giờ xem ra khá là khó.

Tại bia đá đầu tiên, La Hồng vươn tay nhẹ nhàng lau.

Trên bia đá viết bốn chữ cực giản dị: Thiên An Kiếm Tiên.

Không có tục danh, chỉ có một danh hiệu.

Một luồng kiếm khí sắc bén như muốn cắt đôi mạng sương mù dày trên Trường Lăng tỏa ra. La Hồng yên lặng cảm thụ đạo uẩn thuộc về vị Lục Địa Tiên này.

Ao tinh thần trên đầu hắn đột nhiên dâng lên.

Cùng lúc đó.

Ở ngoài Trường Lăng, trong thành Thiên An.

Vị kiếm tiên ác chiến với La Tiểu Bắc, bị La Tiểu Bắc vài lần đánh rơi vào thành, đột nhiên mở trừng mắt. Tóc mai của ông ta tung bay như cỏ sương sắc bén.

Ông ta híp mắt nhìn về phía Trường Lăng.

"Trong Trường Lăng có kẻ ngộ đạo của bản tôn..."

Qua không lâu sau, từng đạo ánh sáng phun trào khuấy động, tám Lục Địa Tiên khác cũng lần lượt mở mắt.

"Đạo của chúng ta... cũng đang được ngộ."

Sắc mặt chín Lục Địa Tiên trở nên quái lạ. Là ai? Ai lại dám cùng lúc tìm hiểu đạo của chín Lục Địa Tiên?

Yêu nghiệt cỡ nào mới có hành vi điên cuồng cổ đó.

"Trường Lăng có người gác lăng sơn ở đó, chắc hẳn sẽ không xảy ra biến cố gì. Xem ra, đời này Hạ gia xuất hiện một yêu nghiệt?"

Thiên An Kiếm Tiên nở nụ cười.

Ông ta đứng dậy, chấp tay với tám vị đạo hữu khác.

"Tại hạ đi coi trộm một chút."

Lời nói vừa ra.

Một ánh kiếm từ dưới chân lướt ra. Ông ta phiêu phiêu bay lên, chân giẫm ánh kiếm, tay chấp sau lưng, kiếm khí lượn lờ như lục bình qua song, nhắm vào nơi sâu trong hoàng thành tiến bước.

Chương 561: Bia của Hạ Hoàng, Sở Thiên Nam đã chết (4)

Sáu trăm bia đá.

Tốc độ của La Hồng càng lúc càng nhanh, bởi vì không hề xuất hiện trò đùa như Ngụy Thiên Tuế. Ý chí của Lục Địa Tiên đều rất thân thiện.

La Hồng lúc này có phần không thể không chế được khí thể trên người.

Đặc biệt là kiếm khí. Kiếm khí trong kinh mạch đang cuộn cuộn, như nước sôi sùng sục vậy, khiến hần khó thể kìm nén.

Tu vi kiếm đạo mơ hồ có cảm giác sắp đột phá lên cảnh giới Tam phẩm Kiếm Cuồng.

Thêm cả tu vi võ đạo, La Hồng cũng không ngăn được. Lúc trước hần chém giết với cảm vệ ngân giáp Nhị phẩm trên chiến trường, tu vi võ đạo đã thoáng có cảm giác muốn bước vào Tam phẩm Kim Thân cảnh.

Bây giờ ngộ đạo của Võ tiên và Kiếm tiên trong Trường Lăng khiến hần cuối cùng cũng không kìm nén được lực lượng nữa.

Trong lúc bất chợt, La Hồng đã đứng sừng sững trên đỉnh núi Trường Lăng.

Trường Lăng có hai nghìn sáu trăm bia, La Hồng ngộ hết hai nghìn năm trăm tám mươi...

Với bia của Ngụy Thiên Tuế, hần chưa từng cảm ngộ.

La Hồng ngồi khoanh chân trên đỉnh núi.

Mưa to giàn giụa bao phủ, gào gào giữa trời đất.

Kiếm khí, khí huyết trên người La Hồng từ từ chuyển động.

Trước mặt hần có một tấm bia đá cuối cùng.

La Hồng nhìn chằm chằm tấm bia đá này. Lực áp bức hùng mạnh trên bia đá khiến La Hồng muốn thở cũng khó khăn.

Bia đá lớn vô cùng, trên đó chỉ khắc hai chữ.

"Hạ Hoàng."

Bia đá này cũng là bia đạo uẩn do Hạ Hoàng lập, là then chốt trấn áp toàn bộ Trường Lăng.

Đối mặt với nó chẳng khác nào đối mặt với sức ép từ bầu trời.

La Hồng tất nhiên là nở nụ cười, đưa tay ra, từ từ lau chùi.

Hạt mưa tung tóe, trong bia đá có thứ nổ tung.

Ầm!

Bên dưới chân núi.

Một luồng khí tức khổng lồ, nóng rực như Mặt Trời hiện lên. Một luồng ánh kiếm vắt ngang trời đất từ ngoài Trường Lăng phóng vút vào.

Thiên An Kiếm Tiên chau mày, nhìn vùng biển tinh thần áp bức trên đỉnh núi.

"Một lượt xem hết bia Trường Lăng?"

"Bây giờ thậm chí còn dám xem bia đá của Hạ hoàng?"

"Người này thật là yêu nghiệt... Hắn là ai?"

Một trận sương mù dày cuộn cuộn kéo tới. Hư ảnh người gác núi hiện lên.

"Sở Thiên Nam này khá lắm, chẳng trách có thể leo lên hạng hai Hoàng bảng. Gặp một phen trắc trở khiến tâm tình của y như giao long lột xác thành Thiên long..." Người gác núi lạnh nhạt nói.

Thiên An Kiếm Tiên nghe vậy, thân thể đột nhiên cứng đờ.

Sắc mặt hơi đổi.

"Không thể nào!"

Y chậm rãi quay đầu về phía người gác núi trong vùng sương mù dày đặc.

"Sở Thiên Nam... Đã chết rồi."

Sở Thiên Nam, chết rồi?

Thiên An Kiếm Tiên vô cùng chắc chắn. Dù sao Sở gia đã thu lại cả thi thể của Sở Thiên Nam, tang sự đã bắt đầu chuẩn bị.

Cho nên, việc Sở Thiên Nam chết tuyệt đối là thật.

Người gác núi vì vẫn luôn ở trong Trường Lăng, gần như hoàn toàn tách biệt với thế giới. Tuy rằng thỉnh thoảng ông ta sẽ tìm hiểu tin tức bên ngoài, nhưng chuyện Sở Thiên Nam bỏ mình dù sao cũng chỉ mới xảy ra gần đây.

"Sở Thiên Nam chết rồi? Vậy người đang tìm hiểu bia của Hạ hoàng trên núi Trường Lăng kia lại là ai?"

Thân thể người gác núi được sương mù bao phủ, không thể thấy rõ dáng vẻ. Thế nhưng, giờ phút này, Thiên An Kiếm Tiên rõ ràng cảm nhận được ngữ khí của người gác núi tăng cao hơn nhiều.

Thiên An Kiếm Tiên tập trung nhìn về phía đỉnh núi Trường Lăng.

Thiếu niên ngồi xếp bằng trong đất lầy, trong cơn mưa rào âm âm, quan sát bia đá cao lớn của Hoàng đế Đại Hạ. Trên tấm bia này ẩn chứa ý chí của Hạ hoàng, là cơ duyên để lại cho con cháu.

Lần trước... Sở Thiên Nam xem đến bia thứ sáu mươi hai, trước khi vội vàng rời đi, cái cuối cùng tìm hiểu chính là bia đá của Hạ hoàng, tổng cộng

xem sáu mươi ba bìa.

Tám bìa này về căn bản chính là thứ mà tất cả các vị thiên tài vào Trường Lăng đều sẽ tìm hiểu.

Người gác núi nhìn bóng lưng Sở Thiên Nam, hơi nhú mày.

"Người nói Sở Thiên Nam chết rồi... Người có chứng cứ không?"

"Người tận mắt nhìn thấy Sở Thiên Nam bỏ mình?"

Người gác núi hỏi.

Thiên An Kiếm Tiên hơi nghiêm lại, quay đầu nhìn người gác núi.

Chúng ta làm cộng sự bao năm, người lại không tin ta?

"Chứng cứ thì không có, nhưng Sổ gia cũng đã nhật xác cho Sở Thiên Nam. Nghe nói Sở Thiên Nam bị La Hồng bóp nát đầu, ngã xuống trong trận chiến trên sông Lan Thương..."

Thiên An Kiếm Tiên buồn bực nói.

"Bị bóp nát đầu? Như vậy nói cách khác, người cũng không tận mắt chứng kiến Sở Thiên Nam chết?"

Người gác núi trầm giọng nói.

Thiên An Kiếm Tiên lại kinh ngạc nhìn về phía người gác núi. Lão già này... vẫn không tin ta!

Lẽ nào thật sự cảm thấy người kia là Sở Thiên Nam?

Sở Thiên Nam thật sự chết rồi.

Người gác núi hít sâu một hơi. Ông ta không phải là không tin Sở Thiên Nam đã chết hay chưa. Nếu Sở Thiên Nam chết thật rồi, cùng lắm ông ta sẽ chỉ cảm khái một phen. Dù sao thiên phú của Sở Thiên Nam cũng không tệ.

Mà nếu Sở Thiên Nam chết thật, vậy gã có thiên phú yêu nghiệt xem một lượt hết sách bìa Trường Lăng ở trên đỉnh núi kia lại là ai? Thiên phú yêu nghiệt như vậy, nếu là kẻ địch của Đại Hạ... vậy tuyệt đối là ác mộng của Đại Hạ!

Người gác núi không phải không tin Thiên An Kiếm Tiên, mà là không muốn tin.

"Không thể có hai Sở Thiên Nam. Sở Thiên Nam thật sự đã chết.

Sở gia đã phát thông báo, không phải giả."

"Sở Thiên Nam này tuyệt đối là giả."

Thiên An Kiếm Tiên nói.

Dưới chân núi, con cháu Hạ gia đang run lẩy bẩy.

Nội dung nói chuyện của hai vị đại lão làm họ kinh ngạc chết trân.

Sở Thiên Nam chết rồi? Sở Thiên Nam bên trên Trường Lăng là giả?

Đây là sự việc kinh hãi đến cỡ nào?

Chương 562: Tiểu La ngu xuẩn, Chỉ trở về rồi! (1)

Nếu Sở Thiên Nam này là giả... Vô số con cháu Hạ gia trắng bệch mặt nhìn các thi thể xung quanh... Nhất thời choáng váng.

Vậy những thiên tài của Hạ gia này... Chẳng phải là chết vô ích?

Chết chẳng phải quá oan?

Chết thảm trong chính bí cảnh nhà mình.

Đối với câu chuyện giữa hai vị Lục địa tiên, một con cháu Hạ gia lớn gan tiến lên, căng thẳng nói:

"Tính cách Sở Thiên Nam dường như không giống lúc trước.

Trước kia, Sở Thiên Nam chưa từng quyết đoán mãnh liệt như vậy...

"Chỉ ít, y không dám giết con cháu Hạ gia!"

"Mà Sở Thiên Nam này đúng là đã giết người Hạ gia, mắt cũng không nháy một cái."

Người gác núi và Thiên An Kiếm Tiên cùng nhìn gã kia.

Người gác núi lạnh lùng, Thiên An Kiếm Tiên lại hơi nghiêm túc nhìn thi thể dưới đất, còn có mùi máu tanh mãi không tiêu trong không khí.

Sắc mặt dần dần trở nên khó coi.

Bí cảnh Trường Lăng Đại Hạ là bí cảnh hoàng triều.

Qua bao nhiêu năm, trong bí cảnh hoàng triều rất ít khi xảy ra chuyện có người chết. Thế nhưng lần này, trong bí cảnh lại có bao nhiêu người chết như vậy, mà đều là con cháu Hạ gia.

Cực kỳ giống với bí cảnh Thiên Cốt và bí cảnh Địa Tạng vừa mở ra không lâu đã máu chảy thành sông, vô số người ngã xuống...

Điểm giống nhau giữa hai bí cảnh kia là đều có La Hồng đi vào.

Thiên An Kiếm Tiên nhìn thi thể đầy đất, lại ngẩng đầu lên nhìn thiếu niên ngồi khoanh chân trên đỉnh núi.

Thiên phú yêu nghiệt, quyết đoán mãnh liệt, đột nhiên xuất hiện...

Thỏa mãn điểm này, ngoại trừ Sở Thiên Nam còn có một người.

Đó chính là La Hồng gây xôn xao dư luận hiện tại.

"La Hồng?"

Dù là Thiên An Kiếm Tiên, lúc này trái tim cũng đập mạnh một nhịp, vì ý nghĩ điên cuồng nảy sinh trong đầu.

Nếu kia đúng là La Hồng, vậy người này... Thật quá to gan?

Dù sao, bây giờ toàn bộ thành Thiên An đều đang tìm hắn, vậy mà hắn lại chui vào Trường Lăng Đại Hạ gây sự ngay trước mắt mọi người?

Trường Lăng nước Đại Hạ có thể gọi là lăng mộ của Đại Hạ.

Mọi người đang tìm hắc hắc, hắc hắc lại đang đi đào mộ tổ nhà người ta?

Nếu việc này mà bị truyền đi... Thiên hạ lại càng chấn động hơn!

Hạ gia muốn giết La Hồng, mà La Hồng lại nhờ lăng mộ của Hạ gia để cảm ngộ đạo của mình.

Giết người tru tâm cũng chỉ đến thế mà thôi.

Dùng đồ của kẻ địch để tăng thực lực của mình.

Người gác núi cũng nghe được tiếng lâm bẩm của Thiên An Kiếm Tiên, không kìm được nhìn lại:

"Hạng nhất Hoàng bang... cháu của Trấn Bắc Vương, La Hồng?"

Thiên An Kiếm Tiên gật đầu:

"Nếu là La Hồng thì tất cả đều đã rõ ràng. La Hồng này... thiên phú yêu nghiệt, không thấp hơn Sở Thiên Nam"

"Hơn nữa, hắc còn am hiểu Câu Linh Khiển Tướng của Đạo môn.

Khí thế của Sở Thiên Nam mà người cảm ứng được chính là do Câu Linh Khiển Tướng pháp của hắc mang tới."

Man thiên quá hải (1)... chính là đây.

(Man thiên quá hải: dùng thủ đoạn lừa dối để qua ải.

Tên điên!

Thiên An Kiếm Tiên chỉ có thể gọi La Hồng là tên điên.

"Hừ!"

Khí tức người gác núi đầy lạnh lẽo. Mưa rơi trắng trời dường như cũng ngừng ngay lúc này, bị ý chí của ông ta rung động đến vỡ tan.

"Dù Sở Thiên Nam hay La Hồng, chờ hắc tìm hiểu xong, đi xuống khỏi Trường Lăng, tự nhiên ta sẽ biết."

Nếu đúng là La Hồng, người gác núi cảm giác mặt mũi của mình e là sẽ bị đánh cho sưng lên.

"Hắc lựa chọn xem hết bia Trường Lăng chỉ một lần, bây giờ lực lượng tinh thần hội tụ trên đầu đã đủ để đè nát một vị Lục Địa Tiên. Hắc có thể sống mà xuống khỏi Trường Lăng hay không còn là ẩn số"

Người gác núi lạnh nhạt nói.

Thiên An Kiếm Tiên nheo mắt. Đây cũng là nguyên nhân tại sao lão ta suy đoán ra được thân phận của La Hồng mà chưa ra tay.

Nếu ra tay ngay lúc này, La Hồng có thể trực tiếp dùng lực lượng tinh thần khổng lồ kia cuốn lấy, đồng quy vu tận với lão.

Lực lượng tinh thần đáng sợ đó mà nỗ tung, lão ta chẳng qua cũng chỉ là một Lục địa tiên Nhất cảnh, dù không chết thì cũng thiệt thòi.

Vì vậy, lão ta không ra tay, chỉ lặng lẽ xem La Hồng đi chết đi là được.
Bỗng nhiên, Thiên An Kiếm Tiên đầy hứng thú quay đầu nhìn sang người gác núi.

"Người nói xem, hắn có thể đi được bao nhiêu bước trên hành lang ý chí của bệ hạ?"

"Có thể phá kỷ lục không?"

Lời Thiên An Kiếm Tiên nói khiến con mắt Người gác núi gợn sóng.

"Ta không biết. Kỷ lục trên hành lang ý chí là chín mươi chín bước... Từ khi ta gác núi đến nay, kỷ lục này chưa bao giờ bị người phá."

"Mà người sáng tạo ra kỷ lục kia tên là..."

"La Hồng Trần"

Đỉnh Trường Lăng.

La Hồng ngồi bất động, người ướt đẫm nước và bùn đất. Mưa gió đột nhiên bùng lên làm áo bào của hắn tung bay.

Hắn duỗi tay, nhẹ nhàng gõ lên tấm bia Trường Lăng cuối cùng trên đỉnh núi.

Đây là bia do Hạ hoàng lập, ẩn chứa đạo của Hạ hoàng.

La Hồng không có từ chối, lựa chọn tìm hiểu.

Aml Khi ý chí tinh thần cường hãn như biển trong bia đá bao thủ tới, La Hồng cảm thấy một cảm giác nghẹn thở khiến biên ý chí của hắn cũng rung chuyển.

Trên tấm bia đá cũng không hiện ra hư ảnh của người lập bia như bia đá khác.

Chỉ có điều, trong bia đá tràn ngập cảm giác ngọt ngào, giống như trên bia có một đôi mắt đầy áp lực đang quan sát hắn.

Uy nghiêm cuộn cuộn, đứng tại trên cao.

So với Thiên nhân quan sát nhân gian dường như càng uy vũ, thô bạo hơn.

"Hoàng đế Đại Hạ?"

La Hồng trở nên hoảng hốt, có một ý niệm đang cuộn trào.

Bia này hiển nhiên được Hạ hoàng để lại từ rất lâu. La Hồng nhìn thời gian trên bia đá, dường như là từ 300 năm trước.

Bia đá mà Hoàng đế Đại Hạ để lại từ 300 năm trước sao?

Chương 563: Tiểu La ngu xuẩn, Chỉ trở về rồi! (2)

Hạ hoàng dùng bia đá của chính mình làm cơ sở, phủ lên rất nhiều đạo, rền đúc thành một bí cảnh nhân tạo.

La Hồng hít sâu một hơi, quả nhiên là một vị bá chủ.

Nói cách khác, La Hồng hiện tại đang cảm ngộ đạo của Hạ hoàng từ 300 năm trước.

La Hồng nhắm mắt lại.

Trong phút chốc, tâm thần hần đường như chìm vào một thế giới khác.

Chung quanh tầm tối, chỉ có hành lang trước mắt. Hành lang hóa thành một mặt bằng trải đến dưới chân hần. Vô số đèn đuốc sáng bừng lên dọc hai bên hành lang.

Cuối hành lang chính là con người uy nghiêm kia.

Dường như đi tới cuối hành lang có thể tìm hiểu được đạo của Hạ hoàng.

Đạo của một vị cường giả tuyệt thế như vậy, La Hồng có khát vọng không?

Đương nhiên phải tìm tòi thực hư.

La Hồng không lui bước, cũng không thể để chính mình lui bước.

Hần hít sâu một hơi, nhắc bàn chân nặng nề đạp xuống một bước.

La Hồng thấp thoáng thấy có một bóng người cực kỳ cao lớn đang ngồi ngay ngắn trên ngôi vị Hoàng Đế, giống như cao ngang trời đất, đang quan sát thiên hạ.

Trong lúc hần cất bước, cảm giác chèn ép trong hành lang ngày càng lớn, giống như muốn La Hồng phải thân phục, quỳ xuống cúi đầu...

La Hồng hơi nhú mày Thân thể dựng thẳng lên, tiếp tục cất bước.

Mười bước, hai mươi bước...

Đôi mắt với áp bức không ngừng hạ xuống kia, La Hồng không hề sợ hãi.

Thành Thiên An.

Hoàng cung, Thiên Cực cung.

Trọng Thiên Cực cung đóng kín cửa, như có nhân vật khủng bố nào đó mở mắt ra. Đôi mắt đỏ gợn sóng, nhìn xuyên qua cửa sổ, nhìn thấu tất cả.

Vùi Cao Ly Sĩ bỗng bênh hạ xuống, phát trần gác ngang tay, hơi khom mình.

"Bệ hạ..."

Cao Ly Sĩ cảm giác thấy vị trong Thiên Cực cung kia vừa mở mắt.
Ông ta cảm thấy quái lạ. Bây giờ trong thành Thiên An có ai có thể khiến tâm cảnh của bệ hạ gợn sóng.

Mà sự tồn tại trong Thiên Cực cung kia không hề giao lưu một câu nào với Cao Ly Sĩ.

Trong cặp mắt kia ẩn hiện một thiếu niên ngồi khoanh chân trên đỉnh núi bập bênh.

Có người đang đặt chân đến chỗ đạo của ông ta.

Huyện An Bình, Tắc Hạ Học Cung.

Trong tiểu lâu Xuân Phong, bóng người vẫn như trước. Phu tử ngồi trên xích đu nhẹ nhàng đong đưa.

Lý Tu Viễn đã dẫn La Tiểu Tiểu rời tiểu lâu Xuân Phong. Phu tử nhàn rỗi thưởng thức mây bay trên trời.

Bỗng nhiên, Phu tử ngẩn ra, cảm thấy buồn cười.

"Tiểu tử này, quả nhiên vẫn đi tới con đường kia."

"Không biết hắn có thể đi được bao nhiêu bước?"

"Thực ra tìm hiểu đạo gì đó với hắn vẫn quá sớm. Bảo hắn vào Trường Lăng không phải là để tìm hiểu đạo..."

"Tiểu tử kia chưa thấy bao nhiêu tràng cảnh, kinh nghiệm cũng quá ít, có thể ngộ ra đạo gì?"

"Quan trọng hơn vẫn là gột rửa tâm tình. Nếu hắn có một tâm cảnh kiên định, hắn mới có thể trưởng thành, trở thành cường giả chân chính"

Phu tử cười, nhắc chén trà, nhẹ nhàng uống một hớp.

Chép miệng một cái, Phu tử thoáng thấy hơi tiếc. Ông không thể giảng ý chí xuống xem xem La Hồng có thể bước được bao nhiêu bước, nếu không sẽ kinh động đến người kia. Đến khi đó, cái được không bù nổi cái mất.

Cuối hành lang có gió thổi tới.

Đó là một trận gió ngọt ngào cực kỳ, chứa vô tận uy nghiêm, không ngừng muốn La Hồng phải quỳ xuống.

Trên thực tế, trong đầu La Hồng hiện ra một ý tưởng. Nếu hắn quỳ xuống hành lang, hắn có thể tới thẳng điểm cuối.

Chỉ cần quỳ xuống là qua được, biện pháp dễ dàng đó đang cố gắng mê hoặc La Hồng.

Cảm giác này rất mãnh liệt, lại phóng lớn vô hạn trong nội tâm hắn.

La Hồng bước ra càng nhiều bước, cảm giác này càng mãnh liệt.

Thế nhưng, La Hồng cắn răng không để ý tới, ba mươi bước, bốn mươi bước...

Đường dài còn xa, không nhìn thấy điểm cuối. Bốn mươi bước vẫn đi trong cô quạnh. Trước và sau hành lang đều chỉ còn bóng tối vô tận, hai bên cũng đen thui.

Giống như một con đường đi xuyên bóng đêm, khiến người ta đi trong đó cảm thấy áp lực vì sợ hãi.

Nó càng khiến người ta muốn quỳ xuống lạy, cho tới tận điểm cuối.

La Hồng không làm, cũng không muốn.

Biến ý chí của hắn đang rung động. Tất cả mọi thứ trong tâm thần hắn đang bị che đậy.

Kết nối giữa hắn và hư ảnh Thánh nhân, Ma kiếm Atula, Tiểu Phật Chuông hoàn toàn bị chia tách.

Bây giờ thứ có thể giúp được hắn dường như chỉ còn lại ý chí của chính hắn.

"Quỳ xuống là có thể đi thẳng tới cuối, nhưng... của ăn xin này, ai mà cần?"

"Ta thiếu chút vật vĩnh viễn hay sao?"

La Hồng mắng.

Quỳ là không thể. Hắn đứng thẳng dậy, tiếp tục tiến lên.

Năm mươi bước, sáu mươi bước, bảy mươi bước...

Aml Áp bức khủng bố ngày càng chân thực. Con người cao thượng trên đỉnh đầu tỏa ra áp lực càng nặng nề hơn.

"To gan! Quỳ xuống!"

Bỗng nhiên.

Trong đầu La Hồng nổ tung một giọng nói.

Đó giống tiếng quát của một sự tồn tại vô thượng. Nó muốn ép hắn vỡ tung, muốn hắn quỳ gục xuống, ép hắn thần phục, bắt hắn cúi đầu...

La Hồng chỉ cười, quát lớn một tiếng đã muốn hắn quỳ xuống?

La Hồng hắn chính là tiểu ác nhân được quan phương chứng thực, giết người vô số, tay nhiễm đầy máu tanh.

Người quát lớn một câu, ta sẽ không mắng lại sao?

"Tiên sư!"

La Hồng thẳng thắn chửi lại.

Người coi La Hồng hắn là miếng đậu phụ có thể tùy tiện nặn bóp hay sao?

Mặc dù chỉ là thê ý chí, nhưng La Hồng cảm giác toàn thân hãn phủ kín mồ hôi.

Tám mươi bước, chín mươi bước...

dần dần, La Hồng nhìn thấy một vị Hoàng Đế ngồi trên cao, cùng với bóng người sánh cùng trời đất.

Bóng dáng kia không thể thấy rõ chi tiết, nhưng áp lực nguy nga như núi lại không ngừng phóng ra.

Sau chín mươi bước, mỗi lần La Hồng bước một bước đều phải chịu áp lực nặng nề hơn mười bước trước đó.

Trước bóng dáng khổng lồ kia, La Hồng cảm thấy xung quanh hiện ra vô số người. Vô số bóng người đang quỳ lạy, cung kính, cuồng nhiệt...

Khiến tâm thần La Hồng như sinh ra cộng hưởng, cũng muốn quỳ bái, có thể dễ dàng tới trước bóng người cao to kia.

La Hồng đè xuống dục vọng trong lòng. Dục vọng như đao kiếm không ngừng chặt chém ý chí của hắn.

Nếu ý chí có thể chảy máu, La Hồng lúc này đã đầy mình thương tích, máu chảy thành dòng.

Chín mươi tám bước, chín mươi chín bước...

La Hồng ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào bóng người cao to, nhếch miệng cười.

Chương 564: Tiểu La ngu xuẩn, Chỉ trở về rồi! (3)

Bên ngoài.

Mưa gió đột nhiên đến. Sấm nổ đì đùng trên vòm trời, mưa to xối xả. Trên đỉnh núi chính là trung tâm bị cuồng phong gào thét xung kích.

Dưới chân núi, Thiên An Kiếm Tiên hít một hơi:

"Bao nhiêu bước?"

Người gác núi trầm giọng đáp:

"Chín mươi chín."

Chín mươi chín bước, bằng với kỷ lục của La Hồng Trần.

Năm đó tuyết thế yêu nghiệt La Hồng Trần cũng chỉ bước ra chín mươi chín bước.

"Quả nhiên là yêu nghiệt! Yêu nghiệt chân chính!" Thiên An Kiếm Tiên cảm khái.

Dù y là Lục địa tiên, nội tâm lúc này cũng không thể bình tĩnh được nữa.

"Nhưng chín mươi chín bước không phải điểm cuối của hắc"

Người gác núi nói.

Thiên An Kiếm Tiên ngẩn người, hơi hoảng hốt nhìn lên đỉnh núi.

Thiếu niên ngồi trước bia đá của Hạ hoàng lại mỉm cười.

Thành Thiên An, Thiên Cực cung.

Một ý chí vô hình đang không ngừng khuếch tán ra xa.

"Chín mươi chín bước, là một La Hồng Trần khác sao?"

"Nhưng thiên hạ này đã không cần một La Hồng Trần nữa"

Lời nói thâm thì theo gợn sóng từ trong Thiên Cực cung truyền ra.

Sau một khắc, trong Thiên Cực cung truyền ra tiếng động nhẹ nhàng, như có người chỉ tay đón gió, kích phá trời cao.

La Hồng nhìn bóng người cao to.

Lực lượng ý chí của hắc giống như uy thế của đao kiếm cắt chém thương tích khắp người.

Có điều, hắc đã đến trước bóng người cao lớn.

Hơn nữa, hắc chỉ cách điểm cuối trong gang tấc, chỉ cần một bước nữa là tới được.

Vì thế, La Hồng ngửa đầu lên cười.

Giống như đang châm chọc: "Chỉ vậy thôi à?"

La Hồng nhấc bàn chân nặng tựa núi cao muôn cát ra bước cuối cùng, bước thứ một trăm.

à Aml Thé nhưng, bóng người cao lớn đang quan sát đường như sống lại.

Nó giơ tay lên, đột nhiên vung tay đập xuống đầu La Hồng.

Nó muốn ngăn cản bước thứ một trăm của La Hồng, đương nhiên sao hẳn có thể đồng ý. Không đánh được thì chơi âm hiểm sao?

Tồn tại chí cao vô thượng như người cũng chỉ đến thế mà thôi!

La Hồng chửi âm lên.

Bàn tay kia hạ xuống. Hai tay La Hồng đột nhiên giơ lên, chống lại.

Hắn gian nan chống cự. Biền ý chí có thể chống cự lại cả Tà Thần tự kỷ

kia vậy mà xuất hiện vết rạn chi chít, có thể vỡ vụn ngay lập tức.

Xoạt xoạt xoạt xoạt...

Nhưng mà, La Hồng không cam lòng. Bằng vào cái gì mà người thù một tay ra đã đòi ngăn cản bước cuối cùng của ta?

La Hồng nghìn đắng vạn cay mới tới được đây, người vung một cái tay đòi cản?

Dựa vào cái gì?

Chỉ bằng người là Hoàng Đế?

Dù người là Hoàng Đế, lão tử cũng phải nghịch Hoàng Đế này!

”Một tiếng hét giận dữ.

La Hồng liều mạng dù biền ý chí tàn tạ cũng phải kiên quyết bước ra bước cuối cùng.

Đừng!

Bước này đập xuống, trời đất đều vang vọng.

Bước thứ một trăm.

Đến dưới chân bóng người cao lớn kia, La Hồng gian nan nâng tay dậy, đưa tay tạo thành động tác gõ, gõ một cái xuống chân bóng người cao lớn kia Gõ Hoàng ở bước cuối cùng của hành lang!

Hành động này không phải cúi đầu, mà là một cái gõ đầy đại nghịch bất đạo!

Trên đỉnh núi.

Thiếu niên đột nhiên mở mắt.

âm âm!

Thiên địa đột nhiên nổ vang. Trong phút chốc, giữa mây đen cuộn cuộn có một tia lôi đình lớn bằng cánh tay bổ xuống.

Bổ vào bia đá của Hoàng đế Đại Hạ.

Cảnh tượng này kinh sợ toàn bộ người trong Trường Lăng Đại Hạ.
Một khắc sau, hình ảnh khiến trái tim mọi người co rút hiện lên.
Trên bia đá Hoàng đế Đại Hạ xuất hiện vô số vết rạn li ti.
La Hồng ngẩng đầu lên, cười to trước mưa gió bão bùng.

Biển ý chí của hắn vốn bị ép tới tởm, mà lúc này lực lượng tinh thần trên đầu hắn lũ lượt tràn vào biển ý chí của hắn, bắt đầu điên cuồng tu bổ cho biển ý chí bị thương tổn của hắn.

Khí tức trên người La Hồng không ngừng kéo lên mạnh mẽ.
Aml Tu vi kiếm đạo vốn đã đạt Tứ phẩm đỉnh phong trực tiếp tiến thẳng vào Tam phẩm.

Kiểm khí sôi trào từ trên vọng xuống, giống như một đoá hoa sen chứa đựng kiếm khí.

Tu vi võ đạo Tứ phẩm của La Hồng cũng đột phá, đạt Tam phẩm Kim Thân. Thân thể tỏa ra ánh vàng nhạt.

Mà như vậy...
Còn chưa xong.
La Hồng đứng lặng trên đỉnh núi, giơ tay.

Âm!

Từng tòa bia đá trong Trường Lăng được La Hồng chạm đến đều có khí vận xông lên trời.

Những khí vận này chính là khí vận của vương triều Đại Hạ. Mỗi vị lập bia ở trong Trường Lăng đều tẩm bổ cho khí số của Đại Hạ.

Mà bây giờ, những khí số này đều bị La Hồng cướp đoạt!

Khí số như tơ từ các tòa bia đá hiện lên, như trăm sông đổ về biển, bị biển ý chí của La Hồng nuốt chửng, trấn áp.

Đại đạo vô hình cướp quốc vận.

Dưới chân núi.

Người gác núi lập tức giận dữ, không nghi ngờ gì, "Sở Thiên Nam" này tuyệt đối không phải Sở Thiên Nam.

Bởi vì Sở Thiên Nam không gánh chịu được khí vận.

Sắc mặt Thiên An Kiếm Tiên trắng ra. Mượn bí cảnh Hạ gia đột phá tu vi, sau đó đập phá bia đá Hạ hoàng, lại còn cướp sạch ba nghìn vận của Trường Lăng!

Thật là một kẻ trâu bò!

Đáng chết!

Hai vị Lục địa tiên bay lên trời, khí thế mạnh mẽ tỏa khắp Trường Lăng như Mặt Trời ban trưa.

La Hồng nhìn chăm chăm hai vị Lục Địa Tiên. Hắn tất nhiên không phải đối thủ của họ.

La Hồng cũng hiểu, thân phận của hắn đã bại lộ.

Đối mặt Lục Địa Tiên, La Hồng cũng không cách nào chống đỡ.

Đánh chắc chắn là không được.

Đã vậy thì liều một phen.

Từng luồng khí vận quán quýt tràn vào cơ thể hắn.

Sắc mặt La Hồng đầy vẻ nghiêm túc. Hắn đột nhiên khép hai bàn tay, miệng tụng niệm:

"Thần Hàng Thuật!"

Hai mắt La Hồng đột nhiên hóa thành màu tím, lực lượng tinh thần trong biển ý chí bị lấy sạch...

Từ nơi sâu xa, dường như có một lực lượng kinh khủng nào đó bị hấp dẫn qua.

Một luồng sáng phá vỡ bầu trời Trường Lăng.

Một lát sau, ánh sáng phóng lên, đầu bên kia như kết nối với bầu trời vô tận.

"Phàm nhân, Chỉ nghe được tiếng gọi của ngươi..."

Một giọng nữ tà ác mà điên cuồng nổ vang trong không trung.

Dường như có một cái bóng Tà Thần muốn bò ra từ một bên khác.

Nhưng nó chưa bò ra đã bị một lực lượng đột nhiên lôi trở lại.

Một khắc sau, một cá bóng khác bá đạo cười to.

"Khắc khắc khắc..."

"Tiểu La ngu xuẩn! Chỉ trở về rồi!"

Chương 565: Hãy nhìn Chỉ há miệng nuốt tiên (1)

Thành Thiên An ở Đế Kinh của Đại Hạ.

Trên đỉnh núi Trường Lăng.

Năng lượng đen nhánh xen lẫn vào trong bầu trời giống như tia chớp màu đen tràn ngập tà sát nồng đậm đánh tới làm cho người ta gần như muốn ngạt thở.

Những tấm bia đá cắm ở trên núi Trường Lăng đều có từng tia khí vận uốn lượn bay lên, giống như bị người ta thôn tính, biến hóa thành vòng xoáy xoắn ốc không ngừng hội tụ hướng về phía thân ảnh thiếu niên trên đỉnh núi.

Mà không gian ở trên đỉnh đầu của thiếu niên bị phá ra tạo nên một cái khe cực lớn, giống như là bị thanh niên xé nứt ra một lỗ hồng đen tối, ở bên trong đó có tà sát vô tận đang tán loạn.

"Kiệt kiệt kiệt..."

Lạnh lẽo, lạnh lẽo đến cực hạn giống như tà ác lan tràn từ sâu trong đáy lòng khiến cho người ta khó chịu đến nỗi như muốn thổ huyết.

"Tiểu La ngu xuẩn, Chỉ lại trở về rồi!"

Âm thanh to lớn uy nghi nổ vang giữa trời đất, người bình thường có thể sẽ không nghe hiểu ý nghĩa của những lời này.

Nhưng mà La Hồng lại nghe hiểu.

Hắn hơi tròn tròn mắt.

Trong cái khe đen nhánh kia giống như kết nối một mảnh mệnh môn cuộn cuộn trong hư không, mà âm thanh truyền ra từ trong cái khe lại làm cho sắc mặt của La Hồng không khỏi trở nên kỳ lạ.

Nhị Cáp? (1)

(1) Biệt danh La Hồng tự đặt cho Tà Thần tự kỷ kia.

Là người sao Nhị Cáp!

Người con mẹ nó tại sao lại trở về?!

Đã nói là từ nay hai ta quên nhau trong giang hồ rồi mãi!

Thần Hàng Thuật, tà bí thuật Thiên giai!

Đây là phần thưởng hạng nhất mà La Hồng đòi được trong sách da người, đây cũng là giải thưởng cao nhất mà hắn có được từ trước đến nay, mà tác dụng phụ của Thần Hàng Thuật cũng vô cùng to lớn.

Nó sẽ tiêu hao một lượng lớn tinh khí thần, đồng thời rất có thể sẽ bị Tà Thần để lại hạt giống thần lực, điều này có ý nghĩa thế nào?

Điều này có ý nghĩa hạt giống thần lực Tà Thần ở bên trong cơ thể La Hồng, nếu như muốn đoạt xác La Hồng... Cũng sẽ không quá khó khăn.

Đây cũng là lý do tại sao ngay từ đầu La Hồng không muốn thi triển Thần Hàng Thuật.

Dù sao thì Thần Hàng Thuật chính là đánh cược, mặc dù có thể thu hoạch được lực sức mạnh khổng lồ, nhưng mà ngộ nhỡ thua cuộc thì sẽ bị Tà Thần chiếm thân xác, đây mới là cái hồ to nhất!

Nhưng mà bây giờ cũng không còn cách nào khác nên La Hồng đành phải thi triển nó.

Bên trong Trường Lăng của Đại Hạ, vào thời khắc cuối cùng, khi La Hồng xem tâm bia thứ hai nghìn năm trăm chín mươi chín thì đã trộm tất cả quốc vận ẩn chứa bên trong Trường Lăng của Đại Hạ.

Quả thực là điển hình của việc không cầm một cái mà lấy đi tất cả.

Điều này đã khiến cho hai Lục Địa Tiên tức giận, một người là người trông coi núi còn một người là Thiên An Kiếm Tiên vừa trở về Trường Lăng.

Hơi thở của hai Lục Địa Tiên giống như ánh mặt trời hùng hực, ý niệm tinh thần ý mạnh mẽ bao phủ toàn bộ Trường Lăng.

Sức mạnh kinh khủng kia làm cho La Hồng chỉ vừa mới đột phá vào Kiếm tu Tam phẩm, Võ tu tam phẩm không có bất kỳ sự nắm chắc nào có thể chống lại.

Hai người này muốn giết hắn, sợ là chỉ cần một chiêu thì có thể vừa đi vừa về giết hắn bảy tám lần.

Cho nên La Hồng mới thi triển Thần Hàng Thuật.

Vốn dĩ khi cảm ứng được giọng nói lạnh như băng của nữ Tà Thần thì trong lòng của La Hồng đã lạnh một nửa.

Một Tà Thần la lẫm mà ngay cả tính nết ra sao La Hồng cũng không hiểu rõ, ngộ nhỡ đối phương thật sự muốn thân thể của hắn thì La Hồng có thể chống đỡ được sao?

Cho nên, trong chớp mắt khi nữ Tà Thần mở miệng thì tâm trạng của La Hồng hơi nặng nề.

Nhưng mà nữ Tà Thần chưa xuất hiện mà đã phát ra tiếng kêu khóc thảm và tức giận rồi lại bị một luồng sức mạnh mạnh mẽ tóm trở về, đổi lại thành lời nói của Tà Thần Nhị Cấp.

La Hồng vừa sửng sốt lại vừa vui mừng kinh ngạc.

Tiếng cười trùng trùng điệp điệp từ bên trong khe hở màu đen vô cùng thâm thúy truyền ra.

Cùng lúc đó ở phía sau La Hồng có một hình ảnh mơ hồ từ khe hở chậm rãi xuất hiện.

Đó chính là hư ảnh Tà Thần mà La Hồng đã từng quen thuộc.

Chẳng qua là lần này không giống nhau lắm, cùng với sự xuất hiện này còn có rất nhiều dãy núi vỡ tan, thành trì sụp đổ, lầu các tiêu tan...

Một đồng đồ nát thê lương, hình ảnh núi sông vỡ nát cũng nương theo sự xuất hiện của Tà Thần hiện lên ở nhân gian.

Tà Thần đại biểu cho hủy diệt.

Tiên nhân xuất hiện thì sẽ có dị tượng liên tục xuất hiện, Bạch Ngọc Kinh ở trên trời, năm thành mười hai lầu...

Mà Tà Thần xuất hiện cũng có dị tượng, núi sông vỡ vụn, trời đất sụp đổ.

Hùng quan man đạo chậm rãi hội tụ thành một chùm sáng màu đen, chùm sáng xuất hiện ở nhân gian.

Tà Thần đã tới!

"Kiệt kiệt kiệt..."

"Phạm nhân, run rẩy đi!"

Thành Thiên An.

Phủ Ninh Vương.

Ninh Vương nho nhã đợi ở trong phủ đệ đang bình thần cân nhắc rượu ngon, đột nhiên đôi mắt co rụt lại không thể tin quay đầu nhìn về phía phương hướng Trường Lăng của Đại Hạ.

Trong nháy mắt trên mặt của ông ta ần ần có hắc khí giao thoa tung hoành, tà sát đang cuộn cuộn.

Ông ta vươn tay ôm ngực, cả người co quắp ở trên mặt đất, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng nhìn về phương hướng Trường Lăng của Đại Hạ không ngừng găm nhẹ.

"Ai vậy?!"

"Tà sát thật là mạnh!"

"Tà sát mức này... Là Tà Đế sao?!"

Lúc này Ninh Vương không còn ung dung, không còn bình tĩnh nữa.

Nếu thật sự là Tà Đế xuất hiện thì có lẽ ông ta sẽ phải nghe lệnh làm việc, biến thành khôi lỗi của Tà Đế, đây là số mệnh của Tà tu!

Ông ta không muốn nhận mệnh này!

Chương 566: Hãy nhìn Chỉ há miệng nuốt tiên (2)

Bên trong Thiên Cực cung.

Đôi mắt vô cùng uy nghiêm đột nhiên tràn đầy quang mang nhìn chăm chăm phương hướng Trường Lăng của Đại Hạ.

"Là ai?"

"Đến từ nơi nào?"

Sau khi chấn động, khí cơ tán loạn bên trong Thiên Cực cung lại lần nữa trở nên yên lặng.

Mà Cao Ly Sĩ hơi nghiêng người đi ra đứng lặng ở đỉnh Tử Cẩm, trên khuôn mặt già nua tràn đầy vẻ ngạc nhiên và không thể tin được.

"Tà tu? Sức mạnh Tà tu thuần túy thật là mạnh...đây là ý chí của Tà Đế sao?"

Cao Ly Sĩ tưởng tượng ở trong lòng rồi bước nhanh ra ngoài, trong chớp lát nhanh chóng lướt ngang qua đạp trên bầu trời đi về phía Trường Lăng của Đại Hạ.

Ở trên đỉnh núi cao, Côn Luân cung được bao phủ bên trong những đám mây lượn lờ có tiên quang xông thẳng lên trời.

Trong Côn Luân cung có đạo nhân thức tỉnh, từng đạo nhân hoành không xuất thế, chiếm cứ trên bầu trời.

Về mặt họ nghiêm túc nhìn về phương hướng Đế Kinh của Đại Hạ.

"Giám Thiên Kính phát ra cảnh cáo có tà ác tuyệt thế xuất hiện ở nhân gian!"

"Không đúng, Địa Ngục vẫn còn bị trấn áp, thì quỷ vô tận chưa từng vào nhân gian nửa bước, vậy sao lại có tà ác tuyệt thế?"

"Hơn nữa...Lại xảy ra ở Đế Kinh của Đại Hạ, đây là do Hạ Hoàng giở trò quỷ sao?"

Đạo nhân mở miệng không ngừng tranh luận.

Mà không chỉ có Côn Luân cung, ba thánh địa lớn của thiên hạ vào lúc này đều có ý niệm của cường giả phun trào.

Sau khi Vọng Xuyên Tự phong bế sơn môn thì có phật ảnh to lớn hiện ra, mặt mũi hiền lành nhìn về phía Đế Kinh của Đại Hạ chấp tay trước ngực ung dung tụng niệm kinh phật.

Núi Long Hồ có hiện ra một bức tranh âm dương, một lão đạo ngồi xếp ở bằng trên đó sắc mặt vô cùng ngưng trọng.

Tắc Hạ Học Cung ở huyện An Bình.

Phu tử vừa uống một ngụm trà thì lập tức bị sặc.
Ông ho nhẹ vài tiếng rồi không nói gì mà hơi im lặng.

Vừa mới đưa tiền thứ đồ này đi rồi mà, tại sao lại tới nữa chứ?
Lại muốn tới làm hư tiểu đệ tử mà ông vất vả lắm mới có thể đưa vào con đường Chính đạo, đang từ từ bước trên con đường Chính đạo kia sao.

Hồi lâu sau, phu tử thân là tấm gương cho Nho sinh trong thiên hạ dường như cũng nghe được tiếng cười to của Tà Thần vang lên bên tai.

Cuối cùng cũng phải bật ra hai chữ.

Mẹ kiếp!

Lý Tu Viễn cảm ứng được gì đó vừa mới đi tới cửa liền nghe thấy hai từ "thơm tho" này từ miệng Phu tử cũng không khỏi ngây ngẩn.

Phu tử, xin ngài hãy chú ý tới hình tượng!

Trên đỉnh Trường Lăng của Đại Hạ.

La Hồng góp nhặt tất cả khí vận trong những tấm bia đá vào trong biên ý chí, mà biên ý chí vốn dĩ đang bị thương của hắn cũng lợi dụng sức mạnh tinh thần đã góp nhặt trước đó để tâm bổ cho biên tinh thần.

Biên ý chí đang bị thương của La Hồng nhanh chóng khôi phục lại, mỗi một chỗ rạn nứt đều được sức mạnh tinh thần mạnh mẽ uân dưỡng hoàn mỹ.

Cái này thật ra cũng là cơ duyên của Trường Lăng.

Nhưng mà sức mạnh tinh thần vẫn còn thật nhiều, cơ duyên lại biến thành nguy cơ.

Sức mạnh tinh thần hội tụ rất nhiều, việc chữa trị biên tinh thần của La Hồng, chẳng qua là tiêu hao một lượng nhỏ mà thôi, lượng sức mạnh tinh thần còn thừa lại ần ần như có xu thế muốn nổ tung.

Một khi nổ tung thì sợ là biên ý chí của La Hồng sẽ bị xé nát trong nháy mắt.

Nhưng mà La Hồng cũng không còn cách nào khác, có thể là do Tà Ảnh Sở Thiên Nam chồng hợp ở trên thân thể làm cho La Hồng ần ần mang theo mấy phần tính chất của dân cò bạc.

Hư ảnh Tà Thần vô cùng to lớn xé rách trời và đất từ một không gian khác xuất hiện rồi lơ lửng ở phía sau La Hồng.

Làm cho toàn bộ Trường Lăng Đại Hạ đều bao phủ bên trong một mảnh đen tối.

Trên đỉnh đầu của La Hồng có sức mạnh tinh thần khổng lồ đang run rẩy, gần như muốn nổ tung, một khi nổ tung thì chắc chắn sẽ tạo nên bão

táp tinh thân kinh khủng xé rách tất cả mọi thứt Biên hóa lúc này làm cho sắc mặt của tất cả mọi người ở bên trong Trường Lăng đều thay đổi.

Đám đệ tử của Đại Hạ lại rùng mình, vô cùng sợ hãi.

Mẹ kiếp!

Sở Thiên Nam thế mà thật sự không phải là Sở Thiên Nam!

Lại là La Hồng giả trang thành, La Hồng đệ nhất Hoàng bảng thế mà lại đi vào Trường Lăng Đại Hạ quấy rối Hoàng Triều bí cảnh của Đại Hạ.

Không chỉ tìm hiểu tất cả đạo lại còn rút tất cả khí số ẩn chứa trong các tấm bia đá!

Quả thực là một tên điên!

Quan trọng nhất chính là họ nhìn thấy bia của Hạ Hoàng...Bị đánh nứt, một vết nứt vắt ngang ở phía trên bia đá.

Đây mới là điều làm cho người ta sợ hãi nhất!

La Hồng...Đại nghịch bất đạo!

Hai Lục Địa Tiên là người trông coi núi và Thiên An Kiếm Tiên đằng không mà lên, khí tức của họ vô cùng hùng hực mạnh mẽ gào thét ở bên trong cả Trường Lăng làm cho mỗi một đệ tử Đại Hạ đều bị áp bức đến nổi khó mà hô hấp.

Mưa đột nhiên trở nên lớn hơn, giọt mưa lạnh như băng hung hăng đập vào khuôn mặt rồi trượt vào bên trong mũi miệng của họ.

Họ sợ hãi, họ tuyệt vọng.

Đây chính là thiên kiêu xếp thứ nhất trên hoàng bảng sao?

Đệ tử của Hạ gia có không ít người rất tự tin với thiên phú của mình, cũng rất tự tin với thân phận và huyết mạch của mình.

Nhưng mà hôm nay, sau khi họ cảm nhận được sự kinh khủng và thiên phú của La Hồng thì lại cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Trong sự hoành hành của khí cơ tỏa ra từ Lục Địa Tiên, rất nhiều con em Hạ gia điên cuồng chạy thực mạng ra ngoài bí cảnh.

Họ muốn chạy trốn ra khỏi Trường Lăng, một khi bị sức mạnh khi giao chiến của Lục Địa Tiên liên lụy thì họ hẳn là phải chết không thể nghi ngờ.

Chương 567: Hãy nhìn Chỉ há miệng nuốt tiên (3)

Lúc này trong lòng người trông coi núi và Thiên An Kiếm Tiên cũng vô cùng kinh hãi, họ thân là cường giả cảnh giới Lục Địa Tiên sống đã mấy trăm năm nhưng đây lại lần đầu tiên họ cảm nhận được sự ngạc nhiên lớn đến thế.

La Hồng... Một tiểu tử mười tám tuổi lại có thể làm cho họ cảm nhận được nguy cơ!

"La Hồng!"

"Sức mạnh tà sát nồng đậm như thế! Ngươi lại dám cấu kết với Tà tu?"

Thiên An Kiếm Tiên quát chói tai.

Người trông coi núi lại trầm ngưng nhìn chằm chằm La Hồng, trong đôi mắt tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi xen lẫn tức giận.

Đó là sự tức giận khi bị lừa gạt.

La Hồng không phải là Sở Thiên Nam, lúc trước còn được ông ta thưởng thức, đúng là thưởng thức chó má mà!

Ông ta thân là người trông coi núi Trường Lăng của Đại Hạ lại bị La Hồng lừa gạt nên ông ta không thể chịu đựng được kết cục này, thiếu niên mà ông ta đã từng xem trọng, vốn dĩ tưởng rằng đây là phúc của Đại Hạ, bây giờ lại đứng ở phía đối lập với Đại Hạ.

Cái tát này đến quá nhanh làm cho ông ta không kịp chuẩn bị, cho nên ông ta thẹn quá hoá giận.

Chỉ có giết La Hồng mới có thể để tất cả sỉ nhục tan thành mây khói!

Hai người họ nhìn chằm chằm La Hồng đứng sừng sững ở trên đỉnh núi được bao quanh bởi biển tinh thần, sắc mặt trắng bệch, miệng mũi chảy máu, sợi tóc đen nhánh từ lọn tóc bắt đầu dần dần nổi lên màu trắng.

La Hồng tất nhiên là phải trả một cái giá cực lớn mới có thể dẫn dắt ra tồn tại kinh khủng như vậy!

Đối phương không xuất hiện với dáng vẻ thực sự, nhưng chỉ vền vện là một sợi ý chỉ đã làm cho họ cảm thấy nguy cơ rất lớn.

"Tồn tại này... Rốt cuộc là Lục Địa Tiên mấy cảnh vậy chứ?"

Thiên An Kiếm Tiên nắm một thanh phi kiếm tỏa ra ánh sáng lung linh ngưng trọng nói.

Thân hình người trông coi núi ở trong sương mù dày đặc không thể nhìn rõ dáng vẻ nhưng mà cũng ngưng trọng mở miệng: "Khí cơ này hẳn là nhất cảnh"

"Đây chỉ vền vện là một sợi ý niệm mà thôi."

"Đôi phương còn có đồng bọn, lúc này người có nghe thấy giọng nữ kia phát ra găm thét hay không? Ở phía sau khe hở... Sợ là còn có cường giả!"

Sương mù dày đặc cuộn trào, một đôi mắt lạnh như băng nhìn chăm chăm La Hồng ở trên đỉnh núi.

Uỳnh!

Phía sau La Hồng Hư Ảnh Tà Thần càng thêm ngưng thực, mặc dù không thấy rõ khuôn mặt nhưng hơi thở kia lại làm cho người ta kiêng kỵ.

"Tiểu La ngu xuẩn, đây chỉ là một phần nghìn của Chỉ, không, một phần vạn, nếu như nói đúng ra thì là một phần mười vạn ấy:

"Tiểu La ngu xuẩn có cảm nhận được sự mạnh mẽ của Chỉ không?

Người có phục hay không?"

Hư Ảnh Tà Thần quan sát gương mặt trắng bệch của La Hồng nói.

La Hồng: "...

Quả nhiên là Tà Thần Nhị Cấp chân thật không sai, vẫn là cái tính tình thối tha này.

Mặc dù rất tự kỷ nhưng không thể không nói Tà Thần Nhị Cấp thật sự rất mạnh!

La Hồng vẫn chưa mở miệng.

Hư Ảnh Tà Thần lơ lửng ở sau lưng La Hồng, một đôi mắt nhìn người trông coi núi và Thiên An Kiếm Tiên.

"Cầu kết?"

"Đây không gọi là cầu kết, hẳn là bị sức mạnh của Chỉ thu phục cho nên lòng của hắn cam tâm tình nguyện gọi Chỉ xuất hiện, sức mạnh của Chỉ những phạm nhân như các ngươi há có thể hiểu được!"

Hư Ảnh Tà Thần nói.

Mà Thiên An Kiếm Tiên tay cầm kiếm, quanh thân có nghìn vạn kiếm khí quanh quẩn ngưng mắt nói.

"Chỉ là hạt gạo mà cũng dám tranh phong với ánh trăng?"

"Tà tu các ngươi chỉ như chuột chạy qua đường."

Quanh thân Thiên An Kiếm Tiên bắn ra kiếm khí ngập trời, uy áp giữa trời đất được lão ta điều động, giáng xuống từ trên những tầng mây nặng nề trên bầu trời.

Lục Địa Tiên, am hiểu sâu về đạo trời đất nên nhất cử nhất động có thể dẫn động dị tượng của trời đất.

Mặc dù Hư Ảnh Tà Thần khiến cho Thiên An Kiếm Tiên cảm thấy nguy cơ, nhưng mà cùng là nhất cảnh, lão ta lại là Kiếm Tiên nên tấn công thảo

phạt cực mạnh cũng không phải là không thể chiến, huống hồ nơi này là thành Thiên An của Đế Kinh Đại Hạ.

Mấy Lục Địa Tiên khác cảm ứng được khí cơ cũng sẽ đến nhanh thôi.

Lão ta có gì phải sợ chứ?

Dù cho đánh không lại thì cứ cuốn lấy Hư Ảnh này, đối phương cuối cùng tất nhiên cũng giống như chuột chạy qua đường, từ bỏ La Hồng mà bỏ chạy.

"Tiểu La ngu xuẩn, hắn nói cái gì vậy?"

Hư Ảnh Tà Thần nhìn về phía La Hồng hỏi.

La Hồng cảm thấy vô cùng mệt tâm, không học thức còn đi ra đánh nhau làm gì?

Mắng cũng đã mắng rồi chẳng qua...

La Hồng suy nghĩ rồi vẫn phiên dịch cho Tà Thần: "Hắn nói ngươi là rác rưởi."

Mẹ kiếp!

Phàm nhân mà cũng dám mắng Chỉ?

Hắn tưởng rằng Chỉ vẫn là Chỉ của lúc trước chỉ là một sợi thần lực kết tinh sao?

Hư ảnh Tà Thần lập tức giận dữ.

Tà ảnh ở phía sau La Hồng như đang bao phủ cả đất trời phát ra tiếng hét giận dữ, mây đen đầy trời đều bị rít gào trở thành một mảnh trống rỗng.

Tà sát dâng trào, dường như khiến cho cả núi Trường Lăng cũng không chịu được.

Uỳnh!

Hư Ảnh Tà Thần nhanh chóng ra tay.

Y đánh một chưởng về phía Thiên An Kiếm Tiên.

Trong chốc lát cả bầu trời Trường Lăng đều đen lại, một bàn tay vô cùng to lớn hiện ra, trời đất dường như đều trở nên vô cùng nhỏ bé dưới bàn tay này.

Tóc mai của Thiên An Kiếm Tiên sắc bén như kiếm mang, lão ta cười giễu.

Lão ta giương kiếm chỉ lên, chỉ vào hư không.

Quanh thân lão ta có một luồng kiếm khí vờn quanh, mỗi một luồng kiếm khí dường như cắt ngang qua không khí, từng cây cỏ phía trên Trường Lăng đều bị kiếm khí của lão ta ảnh hưởng, đứng thẳng tắp, bắn ra sự sắc bén vô tận.

Chương 568: Hãy nhìn Chỉ há miệng nuốt tiên (4)

Thiên An Kiếm Tiên bỗng nhiên đưa tay, thanh kiếm đang lơ lửng trước người lập tức phát ra âm bạo, gào thét bay vào trong mây đánh về phía bàn tay to lớn được ngưng tụ từ tà sát của Hư Ảnh Tà Thần!

Bàn tay chậm chạp xoay chuyển nhằm ngay mặt đất của nhân gian mà vỗ xuống.

Trời đất bỗng nhiên ngưng trệ.

Đôi mắt của Thiên An Kiếm Tiên co rụt lại, vô số kiếm khí chảy ngược lên bị đập phá thành mảnh nhỏ dưới một chưởng này!

Thiên An Kiếm Tiên rơi xuống đất, hai chân chạm đất mà chuôi danh kiếm Khổ Đà bị đập về cũng cắm vào trước người lão ta, chuôi kiếm đang không ngừng chập chờn.

Áo bào trên người Thiên An Kiếm Tiên đang không ngừng tung bay, sắc mặt hơi trở nên ngưng trọng.

Hai tay của lão ta kết kiếm ấn, giống như là hoa tay xoay tròn đẩy ra phía ngoài.

Vô số kiếm khí ở quanh thân lão ta như lốc xoáy gào thét, giống như đất bằng nổi lên sấm sét va chạm với một chưởng kia.

Người trông coi núi ngưng mắt, hiển nhiên ông ta cũng không định chỉ đứng quan chiến.

Thừa dịp Hư Ảnh Tà Thần với Thiên An Kiếm Tiên đối chiến, ông ta phóng ra một bước, sương mù dày đặc vô tận như thủy triều dâng trào trong nháy mắt bao phủ đến đỉnh núi Trương Lăng, sương mù hội tụ ra một cái tay đột nhiên chộp về phía La Hồng.

Hư Ảnh Tà Thần lại lần nữa giận dữ, bây giờ Tiểu La ngu xuẩn được Chỉ che chở, những phạm nhân này thế mà lại muốn ra tay với Tiểu La ngu xuẩn.

Xem thường Chỉ sao?

Đáng hận, Tiểu La ngu xuẩn thi triển Thần Hàng Thuật nên không cách nào tiếp dẫn quá nhiều sức mạnh của Chỉ, nếu không...Chỉ sẽ chụp chết chúng!

Mà La Hồng cũng cảm nhận được nguy cơ, người trông coi núi đột nhiên ra tay.

Làm cho La Hồng hơi ngưng mắt.

Chẳng qua là đến thật đúng lúc!

Trong biên ý chí của La Hồng, một ngọn hai ngọn ba ngọn...Tông cộng chín ngọn phật đăng hiển hiện, định trụ và ổn định lại biên ý chí.

Một lúc sau Thiên Thủ Tà Phật hiển hiện ở phía sau La Hồng, cả nghìn tay đồng thời đẩy về phía trước.

Biển tinh thần tán loạn gần như muốn nổ tung vỡ một chương về phía người trông coi núi.

Một bên khác.

Mặt đất rung chuyển, ở dưới chân núi Trường Lăng xuất hiện một dấu tay khổng lồ.

Thiên An Kiếm Tiên quỳ một chân trên đất, kiếm khí trên thân giống như sương giá giết hết cỏ cây, chẳng qua hấn ta nhìn chăm chăm người trông coi núi tới gần La Hồng, dựa vào thực lực của người trông coi núi hấn là rất nhanh đã có thể bắt được La Hồng.

"A... La Hồng bị bắt thì thứ đồ chơi bản thủ không biết từ đâu đến tất nhiên sẽ tiêu tán."

"Hư ảnh dù sao cũng chỉ là hư ảnh nên không đủ để gây sợ hãi."

Thiên An Kiếm Tiên chậm chậm đứng thẳng dậy thở ra một hơi.

La Hồng xem hết một lượt những tấm bia trong Trường Lăng, sức mạnh tinh thần đã góp nhặt được đến một trình độ vô cùng khủng bố nên cho dù là người trông coi núi cũng không dám sơ suất, không cẩn thận thì biên ý chí sẽ bị hao tổn.

Biên ý chí bị hao tổn thế nhưng lại là vấn đề lớn.

Đối với Lục Địa Tiên mà nói thì cho dù là thân xác phá diệt cũng không sao cả, chỉ cần biên ý chí tồn tại thì có thể tái tạo thân xác.

Mà một khi biên ý chí bị hao tổn thì Lục Địa Tiên cũng cách cái chết không xa.

Bên trong Trường Lăng mai táng không ít Lục Địa Tiên. Nguyên nhân chết cũng là bởi vì biên ý chí bị thương trong khi chiến đấu, cuối cùng khó có thể chữa trị mà bỏ mình.

Nhân gian không có tiên dược để trị liệu biên ý chí bị tổn thương.

La Hồng miệng mũi chảy máu, Thần Hàng Thuật đối với thân xác của hấn tạo thành thương tích to lớn, dù sao thì sức mạnh của Tà Thần cũng quá mạnh, dựa vào thân xác của hấn thì thật sự là khó có thể chịu đựng.

Nhưng mà lúc này La Hồng cũng bất chấp tất cả.

Hấn liếc qua chân núi, nhìn Thiên An Kiếm Tiên đang cười giễu, đối với Kiếm Tiên bị tiểu Bắc thúc của hấn đập rớt, La Hồng không có hảo cảm gì.

Hắn nhìn lướt về phía Hư Ảnh Tà Thần nói: "Chỉ, hắn mắng ngươi bản thủ!"

Trong đôi mắt nghi hoặc của Tà Thần Nhị Cấp lập tức bộc phát ra quang hoa động trời.

Lúc đầu y muốn ngăn cản người trông coi núi nhưng đúng lúc này lại không khỏi nhìn về phía Thiên An Kiếm Tiên.

"Phạm nhân, ngươi mắng Chỉ?"

"Ngươi dám mắng Chỉ?!"

"Ngươi mà cũng xứng mắng Chỉ sao?!"

Y gõ động linh hồn hỏi ba lần.

Uỳnh!

Hư ảnh Tà Thần bộc phát sự tức giận.

"Tiểu La ngu xuẩn còn chịu nổi không?"

Tà Thần nói.

La Hồng đứng sừng sững ở trên đỉnh núi che miệng đang tràn đầy máu tươi cười.

"Tới đi, cứ việc tới đi!"

"Khó có khi Chỉ mới xuất hiện ở nhân gian mà hắn còn dám mắng Chỉ, làm hắn!"

La Hồng nói.

Thần Hàng Thuật... Thôi động đến cực hạn!

Khí huyết trên người La Hồng bắt đầu thiêu đốt, tinh khí thần bắt đầu thiêu đốt, thọ nguyên... Dường như cũng đang thiêu đốt.

Khe hở bên trong bầu trời càng lúc càng lớn.

Trong mơ hồ, tiếng rống tức giận của nữ Tà Thần từ đó truyền ra.

Nữ Tà Thần rất tức giận, khó khăn lắm mới có phạm nhân câu thông với nàng ta, tha phương khó có được cơ hội xuất hiện ở nhân gian... Hít thở không khí!

Hư ảnh Tà Thần Nhị Cấp nhìn La Hồng thật sâu.

"Tiểu La ngu xuẩn, ngươi quả nhiên hiểu Chỉ"

Một lúc sau.

Sức mạnh phía trên hư ảnh Tà Thần đột nhiên tăng vọt, dường như có bóng tối vô tận thôn phệ trời đất.

Người trông coi núi trấn áp biến tinh thần bộc phát, thềm giạt mình trong lòng, sương mù nồng đậm như thủy triều trong chốc lát rời khỏi trầm trọng.

Bên trong thành Thiên An có một luồng ánh sáng tím nhanh chóng lướt đi, như súc địa thành thốn.

Cao Ly Sĩ tay cầm phát trần đập không mà tới, sắc mặt ngưng trọng.

Mà trên đỉnh núi Trường Lăng.

La Hồng vô lực khoanh chân ngồi xuống, sắc mặt trắng bệch, tóc đen đều đã hoàn toàn hóa thành tóc trắng như tuyết.

Tác dụng phụ của Thần Hàng Thuật quá lớn!

Nhưng La Hồng không quan tâm.

Hắn ngồi xếp bằng đỉnh núi chống Thuần Quân kiếm, vạt áo bị máu tươi nhuộm đỏ nhưng đôi mắt lại tỏa sáng rạng rỡ.

Trên đỉnh núi giông như có cự nhân hoành không.

Hư ảnh Tà Thần khổng lồ đạt ngàn trượng.

"Tiểu La ngu xuẩn"

"Xem Chỉ một ngụm nuốt Lục Địa Tiên của nhân gian như thế nào đi."

Tà Thần Nhị Cấp nói.

Chương 569: Tiểu La ngu xuân, nhớ kỹ phải khen ngươi Chỉ (1)

Một lúc sau.

Cúi người đánh về phía Thiên An Kiếm Tiên đang quỳ một chân trên mặt đất.

Bóng tối mở rộng thực sự hóa thành một cái bồn máu trong nháy mắt bao phủ về phía Thiên An Kiếm Tiên.

Trong chốc lát lông tơ của Thiên An Kiếm Tiên dựng đứng.

Mẹ kiếp!

Tim của ngươi là pha lê sao?

Không thể mắng được?!

Nguy cơ tử vong bao phủ lên trên người lão ta.

Thân là Lục Địa Tiên nên có cảm ứng cực mạnh với nguy cơ.

Vào lúc này lão ta không chút do dự, tâm thần khê động dẫn dắt Thiên Môn!

Lúc này lão ta có loại cảm giác mình hẳn là phải chết.

Cái bồn máu kia làm cho lão ta có cảm giác tuyệt vọng.

Muốn trốn khỏi nguy cơ này thì chỉ có thể trốn vào Thiên Môn!

Trời đất bị phá vỡ.

Hào quang bảy màu buông xuống, hào quang vô tận làm cho trời đất biến sắc, Thiên Môn hiển hiện.

Thiên Môn cảm ứng được sự thỉnh cầu của Thiên An Kiếm Tiên nên tất nhiên là hiển hiện muốn tiếp dẫn Thiên An Kiếm Tiên.

Ngự kiếm của Thiên An Kiếm Tiên đột ngột từ mặt đất mọc lên.

Bên trong Thiên Môn hạ xuống quang mang tiếp dẫn.

Ngự kiếm của lão ta không ngừng lao vùn vụt hướng về phía Thiên Môn muốn chui vào bên trong Thiên Môn.

Nhưng mà ngay khi lão ta muốn đi vào Thiên Môn.

Cái bồn máu lại trong nháy mắt nuốt chửng lão ta, ngay cả tia sáng rơi xuống từ Thiên Môn bao phủ Thiên An Kiếm Tiên cũng nứt ra.

Sau Thiên Môn ảm ảm như có một đôi tròng mắt hiển hiện.

Mang theo sự ngạc nhiên.

Đó là thứ quý gì vậy?

Mà Thiên An Kiếm Tiên ngốc trệ không thể tin bị hư ảnh Tà Thần kéo trở lại vào bên trong khe hở đang xé rách ra bóng đêm vô tận trên đỉnh đầu La Hồng.

Trời đất yên tĩnh, mưa phùn hơi xối.
Thiên An Kiếm Tiên đã bị nuốt.

Hơi thở của lão ta biến mất khỏi nhân gian.
Khí tức rực rỡ như mặt trời kia của Thiên An Kiếm Tiên... Biến mất!
Bị đột nhiên cắt đứt như chưa hề tồn tại vậy, phải biết rằng một Lục Địa Tiên cho dù có chết đi thì khí tức vẫn có thể kéo dài trăm năm không tiêu tan.

Mà lúc này khí tức của Thiên An Kiếm Tiên lại tiêu tán vào hư không, hoàn toàn giống như chưa từng xuất hiện.

Thời khắc Thiên An Kiếm Tiên cảm nhận được nguy cơ đã dẫn động Thiên Môn trên trời, muốn phi thăng trở thành thiên nhân trường sinh, có thể nói đây là thời khắc đỉnh phong trong nhân sinh của lão ta, nhưng, lại bị sự tồn tại đáng sợ kia một ngụm nuốt trọn.

Đôi mắt của người trông coi núi ở trong sương mù dày đặc cũng chấn động mãnh liệt, bị... Bị ăn rồi sao?

Một miếng ăn trọn một Lục Địa Tiên?!

Thực lực của Thiên An Kiếm Tiên cũng không yếu, mặc dù mới tấn vào Lục Địa Kiếm Tiên, nhưng nếu luận đến uy lực tấn công thảo phạt thì có thể sánh được với Lục Địa Tiên nhị cảnh. Thế nhưng một cường giả như vậy lại bị tồn tại thần bí do La Hồng tiếp dẫn đến một ngụm ăn trọn.

"Không... Hắn bị kéo xuống dị không gian."

Ở phía xa, Cao Ly Sĩ đập không mà đến nương mày, trên vè mặt giả nua hiện rõ sự ngưng trọng, bình tĩnh mở miệng.

"Tạm thời không chết được."

"Hắn là chỉ bị nhốt lại mà thôi."

Cao Ly Sĩ nói.

Thực lực của lão sâu không lường được nên liếc mắt là có thể nhìn ra tình hình lúc này của Thiên An kiếm tiên.

Phía trên bầu trời, thiên nhân bên trong Thiên Môn nhìn thật sâu vào khe hở to lớn trong hư không, ánh mắt kia có tò mò cũng có nghi ngờ.

Kèo kẹt kèo kẹt...

Thiên Môn dường như bị đẩy ra, có bóng thiên nhân thốt tha lay động trước Thiên Môn như muốn bước ra ngoài.

Dường như ở nhân gian đã phát sinh ra vài chuyện khá thú vị.

Chỉ có điều khi thiên nhân bên trong Thiên Môn muôn hoạt động.

Tắc Hạ Học Cung ở huyện An Bình Bên trong tiểu lâu Xuân Phong.

Phu tử ngồi trên ghế đu hơi đung đưa.

Ông gio tay lên rồi hơi vòng lại che ở trước miệng, bên trong cổ họng phát ra tiếng ho nhẹ.

Tiếng ho nhẹ giống như sấm sét nổ vang bên tai nhóm thiên nhân ở trong Thiên Môn.

Những thiên nhân muốn đi vào nhân gian thăm dò kia nhanh chóng đình chỉ sự tò mò trong nội tâm, nhao nhao lui về phía sau Thiên Môn.

Phu tử còn ở nhân gian, quy tắc đã đề ra nên không thể bước ra dù là nửa bước.

Mà lúc này, La Hồng tóc trắng như tuyết ngồi xếp bằng ở trên đỉnh núi cũng có phần ngạc nhiên.

Đây là một ngum nuốt trọn Thiên An Kiếm Tiên sao?

Sau khi thôn phệ xong dường như lão ta đã bị lôi kéo vào khe hở vô cùng thâm thúy kia.

La Hồng dường như nghĩ đến điều gì đó, trong lúc nhất thời hẩn mặc niệm cho Thiên An Kiếm Tiên.

Vốn dĩ Thiên An Kiếm Tiên muốn mở Thiên Môn để vào trong Thiên Môn tránh né kiếp nạn.

Kết quả... Chưa vào được Thiên Môn thì đã bị lôi kéo vào trong khe hở hư không.

Có trời mới biết đằng sau khe hở có cái gì.

Không chừng là bản thể của Tà Thần Nhị Cấp, không chừng... Là nữ Tà Thần tức giận vì bị Tà Thần Nhị Cấp giẫm trên đầu.

La Hồng cảm giác, Thiên An Kiếm Tiên có thể sẽ rất kinh ngạc vui mừng.

Thiên An Kiếm Tiên thế nào cũng không ngờ lão ta lại bị một ngum thôn phệ.

Đương nhiên trong nháy mắt đó lão ta vô cùng căng thẳng, nhưng mà may mắn là tu vi của lão ta đủ uyên thâm, từng luồng kiếm khí bản mệnh từ trong lỗ chân lông tràn ra bên ngoài thân thể của lão ta, bao phủ tạo thành kiếm cương bảo vệ, chặn lại khí tà sát đang ăn mòn.

Nhưng mà lão ta cũng chỉ có thể chống cự vì không biết bản thân đã bị lôi kéo vào nơi nào, loáng thoáng... Trong lòng đột nhiên có dự cảm xấu.

Thời không như bị hỗn loạn, một sức mạnh mạnh mẽ đè ép làm cho Thiên An Kiếm Tiên cảm thấy thân xác như bị đè nát.

Áp lực đáng sợ như đang ở dưới biển sâu vạn dặm.

Không biết qua bao lâu, dường như là trong chớp mắt lại dường như là qua mấy chục năm.

Thiên An Kiếm Tiên chậm chậm mở mắt ra, kiếm khí kiếm cương tản ra ánh sáng mờ ảo chiếu sáng bốn phía, xung quanh lại là một mảnh đen nhánh vô tận.

Lão ta đã tới nơi nào vậy?

Chương 570: Tiểu La ngu xuẩn, nhớ kỹ phải khen ngươi Chỉ (2)

Bỗng dung.

Một cảm giác áp bức ngọt ngào đột nhiên hiện ra.

Lão ta nghe thấy âm thanh dường như đến từ vực sâu vô tận, vang vọng ở bên tai.

"Đừng giận, Chỉ là người quen cũ với tên phàm nhân đã hiệu triệu ngươi, người này xem như là lễ vật Chỉ đền bù, ngươi chơi tạm trước đi, Chỉ còn muốn để cho tiểu La ngu xuẩn nhìn thấy sức mạnh thực sự."

Cơ thể Thiên An Kiếm Tiên run lên, tiếng nói này rất quen thuộc, đây là giọng nói của tồn tại thần bí đã lôi kéo lão ta vào không gian thần bí này.

"Cút!"

Đó là giọng nữ kèm theo sự tức giận.

Thiên An Kiếm Tiên hơi sợ hãi, lão ta vội vàng phóng kiếm khí trong cơ thể đến cực hạn, chỉ cộ như vậy thì mới có thể làm cho lão ta cảm thấy thoáng ấm áp trong cái thế giới kỳ lạ, lạnh lẽo này.

"Phàm nhân, ngươi dám cả gan mắng Chỉ..."

"Cứ bình tĩnh mà cảm nhận nỗi sợ hãi đi."

"Kiệt kiệt kiệt..."

Âm thanh nói chuyện của Tà Thần Nhị Cấp nổ tung.

Nỗi sợ hãi làm cho người ta tê cả da đầu lan tràn khắp cơ thể Thiên An kiếm tiên, từ khi lão ta bước vào cảnh giới Lục Địa Tiên đã bao nhiêu năm rồi chưa từng có cảm giác sợ hãi như vậy.

Đây rốt cuộc là tồn tại gì vậy?

Nơi này là chỗ nào?

Nghe nói La Hồng được Địa Tạng Bồ Tát coi trọng, chẳng lẽ nơi này là... Địa Ngục?

Bỗng nhiên có nguy cơ đáng sợ đến cực điểm khiến cả người Thiên An kiếm tiên lạnh toát cả người.

Trước mắt của lão ta đột nhiên sáng ngời.

Đó là một đôi mắt vô cùng to lớn hẹp dài như dãy núi mênh mông.

Trong đôi mắt có nham tương nóng chảy vô tận đang phun trào và cuộn cuộn, ngọn lửa trong đó nóng bỏng đến nỗi có thể làm tan chảy linh hồn!

"Chỉ không muốn tên phàm nhân rác rưởi này!"

"Mang đi đi, Chỉ muốn đi ra ngoài hít thở không khí!"

Uỳnh!

Thiên An Kiếm Tiên ngơ ngác ngẩng đầu nhìn cơ thể từ trong không gian tối đen đứng thẳng dậy cao ngất, lão ta ở trước mặt cơ thể này nhỏ bé giống như sâu kiến.

"Con mẹ nó... Đây là thứ quỷ quái gì vậy?"

Một lúc sau tồn tại vô cùng khổng lồ phóng xuất ra khí cơ làm cho Thiên An Kiếm Tiên gần như không thở nổi, sau đó một bàn tay lao tới.

Thình thịch!

Kiểm khí bản mệnh trên người Thiên An Kiếm Tiên nhao nhao sụp đổ.

Đầu óc của lão ta uỳnh một tiếng rồi hoàn toàn mất đi năng lực suy nghĩ...

"Đừng, hãy nhận quà tặng này đi... Chỉ còn có việc nên đi trước!"

Giọng nói của Tà Thần Nhị Cáp lại lần nữa vang lên.

Thân xác Thiên An Kiếm Tiên lại bị một bàn tay quạt vào.

Xi!

Trong nháy mắt thân xác Thiên An Kiếm Tiên vỡ tan thành từng mảnh, máu tươi vô tận từ trên người lão ta tràn ngập ra ngoài, lão ta giống như một thứ đồ chơi bị ném đi ném lại, thậm chí...Bị ghét bỏ.

"Chỉ không cần!"

"Cút!"

Giọng nữ thê lương nổ tung.

Mà Thiên An Kiếm Tiên chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh to lớn hung hăng quất vào trên người lão ta, trước mắt của lão ta trở nên hoàn toàn tối đen, lão ta có cảm giác bản thân mình như đang bay bổng, thăng hoa...

Kiểu chết thật là áp bức và khuất nhục.

Sau một tiếng bụp, thân xác Thiên An Kiếm Tiên nổ tan như thịt nát, mà biểu ý chí của lão ta cũng bị đập cho vỡ tan.

Trước khi chết Thiên An Kiếm Tiên chỉ còn lại một ý nghĩ.

Lão tử con mẹ nó gặp vận đen tám đời!

Hai người này... Rốt cuộc là ở cảnh giới nào?!

Trên đỉnh núi Trường Lăng.

Hư ảnh Tà Thần Nhị Cáp lại lần nữa hiện ra, sức mạnh tà sát ngập trời đang không ngừng dâng trào.

Mà Thiên An Kiếm Tiên không trở về nữa, cả Trường Lăng của Đại Hạ đường như cũng rơi vào trạng thái yên tĩnh kỳ lạ.

Phía trên bầu trời, Thiên Môn dần biến mất.

Thiên An Kiếm Tiên dự định tiếp dẫn Thiên Môn để tránh né nguy cơ, cuối cùng vẫn chưa thể được như ý muốn, phi thăng thất bại nên Thiên Môn hiển nhiên cũng sẽ biến mất.

Cao Ly Sĩ đáp không mà đứng híp mắt lại, khí tức trên người bắt đầu không ngừng mạnh lên.

Người trông coi núi cả người ẩn trong sương mù dày đặc, cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

"Người đưa Thiên An Kiếm Tiên đi đâu rồi?"

Người trông coi núi lạnh lùng hỏi, ông ta nhìn chăm chăm Tà Thần, đôi mắt trong sương mù dày đặc có lửa giận dâng trào.

Mà Tà Thần Nhị Cáp trôi nổi ở sau lưng La Hồng hếch đầu lên, không nhìn thấy rõ khuôn mặt nhưng lại nhìn thấy rõ ràng cái mũi to lớn lộ ra, giống như y đang dùng lỗ mũi để quan sát nhân gian vậy.

"Phàm nhân nhỏ bé, người đang hỏi Chỉ sao?"

"Quỳ xuống, thành kính lễ bái thì Chỉ sẽ nói cho người biết."

Tà Thần nói.

La Hồng phải gánh chịu việc Tà Thần Nhị Cáp phóng thích sức mạnh nên tinh khí thần của hắn không ngừng bị tiêu hao.

Cái giá phải trả của Thần Hàng Thuật quả thật là rất lớn.

Mà lúc này La Hồng chỉ muốn nghĩ cách để rời khỏi Trường Lăng của Đại Hạ.

Dù sao thì nên xem bia cũng đã xem, ngay cả khí số ẩn chứa trong Trường Lăng của Đại Hạ cũng đã trộm đi rồi. La Hồng cảm thấy bản thân mình cũng đã thu hoạch được kha khá, chẳng cần phải thật sự đi đào mộ tổ nhà người ta lên nữa.

Cho nên cần phải rời khỏi đây.

Nếu như không đi thì La Hồng cảm thấy bản thân không thể kiên trì nổi nữa.

Đều do tu vi của hắn quá yếu, không cách nào duy trì Thần Hàng Thuật quá lâu.

Cao Ly Sĩ dáng vẻ già nua, bào phục thái giám trên người hơi bay bổng, đồ án trên đó dường như sống lại, lão ta nhìn chăm chăm La Hồng, bên trong đôi mắt thâm thúy có vẻ kỳ lạ.

Lá gan cũng thật là lớn!

Lão ta tưởng rằng La Hồng rơi xuống gần thành Thiên An nên đang bỏ trốn rồi.

Nhưng mà, lão chẳng thể nào ngờ được, La Hồng thể mà lại lợi dụng
Dòng Sông Thời Không xuất hiện ở Trường Lăng của Đại Hạ, dạo chơi
trong Hoàng Triều Bí Cảnh của Đại Hạ

Chương 571: Tiểu La ngu xuẩn, nhớ kỹ phải khen ngợi Chỉ (3)

Khi tất cả mọi người còn đang tưởng rằng La Hồng bỏ mình thì tiểu tử này lại đào mộ tổ của Đại Hạ.

Xem hết tất cả bia ở Trường Lăng trong một lần, thiên phú này...

Thật sự là quá yêu nghiệt.

Người trông coi núi cũng vô cùng tức giận, ông ta tức giận vì mình thân là Lục Địa Tiên mà lại bị La Hồng lừa gạt, đây quả thực là vô cùng nhục nhã.

Nhục nhã đến mức không cách nào rửa sạch.

"La Hồng, để triệu hoán tồn tại này ngươi phải trả giá bằng cách tiêu hao sinh mệnh và tinh khí thần thì ngươi có thể duy trì được bao lâu chứ?"

Người trông coi núi nhìn chằm chằm La Hồng lạnh lùng nói.

Phải giết La Hồng.

Thiên phú xem bia trong Trường Lăng của La Hồng làm cho ông ta sồn tóc gáy.

Nếu như kẻ này không chết thì tương lai tất thành vũ khí lớn, thậm chí...

Sẽ là một La Hồng Trần khác, một La Hồng Trần vô cùng đáng sợ.

"Phàm nhân nhỏ bé, ngươi nói cái gì?"

"Ngươi nói Chỉ không kéo dài được?"

"Ngươi đang trào phúng Chỉ sao?"

Tà Thần Nhị Cáp nhìn chằm chằm người trông coi núi lạnh lùng nói, bên trong giọng nói tràn đầy tức giận đang kiềm nén.

Người trông coi núi: ":

"

Có điều, ông ta vẫn nhìn thoáng qua Tà Thần Nhị Cáp, trong lòng cũng không quá mức lo lắng.

Dù sao thì lúc này Cao Ly Sĩ sâu không lường được ở bên trong thành Thiên An đã xuất hiện, còn có những Lục Địa Tiên khác cũng đã lần lượt xuất hiện.

Vậy thì tồn tại thần bí này có chấp cánh cũng khó thoát!

Chỉ riêng Cao Ly Sĩ sợ là cũng có thể nghiền ép được tồn tại này.

Bồng nhiên.

Tất cả mọi người khẽ giật mình rồi bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

Lại phát hiện phía trên bầu trời đột nhiên hóa thành màu máu.

Phía trên thành Thiên An những đám mây máu dâng trào, có hạt mưa lạnh buốt rơi xuống từ trong mây máu phát ra những tiếng tí tách, những hạt nước mưa này cũng đỏ tươi như máu.

Mưa máu từ trên trời rơi xuống, Lục Địa Tiên đã chết!

Vèo vèo vọt Đột nhiên trên người tất cả mọi người đều tràn đầy vẻ ớn lạnh.

Có Lục Địa Tiên đã chết!

Ai? Người trông coi núi nhìn chăm chăm khe hở ở trên đỉnh đầu La Hồng.

Chẳng lẽ là Thiên An kiếm tiên bị lôi kéo vào không gian thần bí sao?

Bỗng dưng.

Bên trong khe hở kia...

Khô Đà - một trong những danh kiếm nổi tiếng trong thiên hạ lung lay bay ra.

Trên đó hiện đây vết nứt, cuối cùng khi hạt mưa máu rơi xuống đập ở trên thân kiếm thì bị vỡ tan tành.

Kiếm nát, người vong.

Người trông coi núi quay đầu nhìn về phía Cao Ly Sĩ, không phải Cao công công nói... Sẽ không chết sao?

Lúc này mới bao lâu chứ?

Thiên An Kiếm Tiên là một Lục Địa Tiên mạnh mẽ... Vậy mà lại chết rồi sao?!

Bởi vì Thiên An Kiếm Tiên tấn thăng thành Lục Địa Kiếm Tiên ở thành Thiên An cho nên nơi này được xem như là nơi lão ta chứng đạo, vì vậy phía trên thành Thiên An có mưa máu dâng trào.

Cùng lúc đó.

Tất cả bách tính trong thành Thiên An đều sợ ngây người.

Ai nấy đều sợ hãi ngẩng đầu nhìn chăm chăm mây máu chồng chất ở phía trên bầu trời cùng mưa máu đang không ngừng rơi xuống.

Mưa máu từ trên trời rơi xuống, là đã xảy ra chuyện gì sao?

Rất nhiều người bỗng dưng cảm thấy sợ hãi, rất nhiều bách tính trốn vào trong phòng run rẩy nhìn mưa máu đang rơi ở trên mặt đất.

Đông Cực cung.

Thái tử Hạ Cực đứng lặng ở trên hành lang nhìn mưa máu hóa thành sợi tơ rơi trên mái hiên của hành lang, y vươn tay ra, mưa máu nhỏ xuống trong lòng bàn tay của y bắn ra hàng nghìn giọt máu.

Y nhìn về phía Trường Lăng của Đại Hạ, bên trong đôi mắt có mấy phần quái dị.

Từ Thiên Viện.

Cơ thể Văn Thiên Hành hơi rung động, ông ta từ chỗ bàn cờ đi tới trong sân ngơ ngác nhìn chằm chằm mưa máu đang rơi xuống.

Chuyện vẫn còn chưa kết thúc?

Mưa máu từ trên trời rơi xuống như vậy có nghĩa là có Lục Địa Tiên chết thảm.

Là ai chết vậy chứ?

Mà ở trong phòng Tề Quảng Lăng lại bình tĩnh nhặt một quân cờ lên đặt vào trên bàn cờ.

"Người chết là Thiên An Kiếm Tiên, hắn ta chết rất thảm rất không cam lòng và rất oan ức."

Tề Quảng Lăng nói.

"Tại sao lại chết? Hắn ta vẫn còn đang ngây ngốc ở trong thành Thiên An thì chết như thế nào?"

Văn Thiên Hành không thể tin hỏi.

Tề Quảng Lăng bấm ngón tay tính rồi lắc đầu nói: "Có liên quan đến biến số."

Văn Thiên Hành hít sâu một hơi, biến số?

Biến số mà Tề Quảng Lăng nói...Đó chính là La Hồng!

La Hồng... Chưa chết?!

Chín trăm dặm bên ngoài thành Thiên An.

Trên một nửa đỉnh núi khô cằn giống như bị kiếm chém đứt lia bằng phẳng mà sảng rực rỡ, hóa thành vách núi dốc đứng cheo leo.

Một kiếm tiên tóc trắng mặc thanh sam ngồi xếp bằng ở đây, tử khí nồng đậm quanh quần ở xung quanh người.

Khi bên trong thành Thiên An có mưa máu dâng trào thì ông bỗng nhiên mở mắt ra.

"Có Lục Địa Tiên chết sao?"

"Phía thành Thiên An... Chẳng lẽ có liên quan tới công tử sao?"

Trần Thiên Huyền hít sâu một hơi, chân đạp lên Địa Giao kiếm nhanh chóng phóng ra ngoài như xé rách bầu trời, hóa thành thiên long màu xanh

hoành không bay ra ngoài, kiếm khí bàng bạc nghiền ép cây cối hoa cỏ khắp núi.

Mà Trần Thiên Huyền giẫm lên thiên long màu xanh đi thẳng về phía thành Thiên An.

Một Lục Địa Tiên chết dẫn tới sự chú ý của cả thiên hạ.

Đại Chu, Đại Sở, Kim Trướng Vương Đình đều có ý niệm của Lục Địa Tiên ẩn thế đã lâu hóa thành hư ảnh bay lên không trung quan sát Đế Cảnh của vương triều Đại Hạ.

Vô số ánh mắt từ bên trong những con sông ngọn núi hiện ra tập trung ở Trường Lăng của Đại Hạ.

Trên đỉnh núi Trường Lăng.

La Hồng cũng cảm thấy không thể tin được ngẩng đầu nhìn mưa máu đầy trời bay xuống.

Tà Thần Nhị Cấp... Chờ chết một Lục Địa Tiên?

Mẹ kiếp!

Thật là đáng sợ!

Nho tu, Phật tu, Võ tu, Kiếm tu cái gì chứ! Quả nhiên vẫn là Tà tu mạnh mẽ hơn!

Chương 572: Tiểu La ngu xuân, nhớ kỹ phải khen ngôi Chỉ (3)

Dường như cảm ứng được ánh mắt của La Hồng nên lỗ mũi của Tà Thần Nhị Cáp nở to, y toát ra vẻ đắc ý cười to.

"Tiểu La ngu xuân đã cảm nhận được sức mạnh của Chỉ chưa?"

Mau khen Chỉ đi!"

Giọng nói của Tà Thần Nhị Cáp vang vọng.

La Hồng che miệng ho ra máu.

"Ta cảm thấy nên bỏ chạy..."

La Hồng nói.

Tinh khí thần của hắn tiêu hao quá độ nên lúc này hắn vô cùng suy yếu, đó là một loại... cảm giác mệt nhọc quá độ.

"Chạy cái gì chứ? Chỉ là vô địch!"

Tà Thần Nhị Cáp nói.

Nhưng mà y cũng cảm nhận được tình trạng của La Hồng nên có phần ghét bỏ.

"Tiểu La ngu xuân, người quá yếu."

La Hồng im lặng.

Hắn cũng lười nói chuyện.

Nếu như La Hồng ta đủ mạnh thì còn cho phép Tà Thần Nhị Cáp người ở đây làm ra vẻ sao?

Bên ngoài thành Thiên An.

Mưa máu đang bay lả tả giống như mưa bụi ở Giang Nam, nhìn có vẻ mờ lung rồi dần dần tản mát.

Một thư sinh nho nhã đeo rương sách chậm chậm xuất hiện ở cuối đường chân trời của thành Thiên An, giống như bước ra từ trong mây mù, không biết là muốn đi đâu.

Trên người thư sinh mặc nho sam màu trắng, chân đi giày vải sạch sẽ không mảy may dính chút bụi hay bùn đất nào.

Trong tay thư sinh cầm một cuốn sách thánh hiền.

Y ngẩng đầu nhìn mưa máu bao phủ thành Thiên An.

"Mưa máu rả rích, thật sự là một cảnh sắc đẹp"

Thư sinh khẽ cười.

Nho sam bay lên, thư sinh bước ra một bước, chỉ chớp mắt đã vượt qua một khoảng cách dài, xuất hiện ở trước thành Thiên An.

"Tiêu sư đệ, sư huynh đưa người về nhà gõ chuông"

Thư sinh đứng lặng ở trước cửa thành khẽ cười nói.

Trên thành lâu.

Vũ thống lĩnh rung mình nhìn chằm chằm thư sinh áo trắng đeo rương sách đứng ở trước thành, hít vào một hơi.

"Lý Trọng nguyên?!"

Ông ta bỗng nhiên phát tay, cả người cảm thấy hơi lạnh buốt.

Trong chốc lát, dưới lệnh của ông ta, quân lính canh giữ trên lầu cổng thành nhao nhao giương trường cung trong tay lên.

Cung được kéo căng thành hình bán nguyệt.

Tiếng cung lên dây liên tục vang lên.

rầm rầm rầm!

Bên ngoài Trường Lăng có từng luồng khí thể to lớn nhanh chóng xuất hiện.

Chùm sáng xuyên qua những đám mây trên bầu trời.

Tám Lục Địa Tiên bỗng bành tới, khí cơ ngang ngược liên tục tràn ra làm cho trời đất hoàn toàn rơi vào trạng thái ngưng trệ.

Thiên An Kiếm Tiên chết rồi...

Đây là điều mà họ chưa bao giờ ngờ đến, tuy rằng Thiên An Kiếm Tiên chỉ là nhất cảnh nhưng mà có được danh kiếm Khổ Đà nổi danh thiên hạ ở trong tay nên có uy lực sát phạt cực mạnh, không kém gì nhị cảnh.

Nhưng mà lão ta vẫn chết.

La Hồng... Chờ chết Lục Địa Tiên?

Đây quả thực là chuyện mà người đời hoàn toàn không dám tưởng tượng, dù là La Hồng vì thế mà phải bỏ ra cái giá cực lớn.

Nhưng mà... Cũng là chuyện khiến người ta sợ hãi.

"Giữ hẩn lại!"

Người trông coi núi lạnh lùng nói.

Giọng nói áp lực nổ vang ở trong Trường Lăng.

Tám Lục Địa Tiên nhao nhao phóng xuất ra khí cơ ngang ngược, khiến cho cả Cao Ly Sĩ cũng phải nhắm mắt. Nhưng mà, dường như Cao Ly Sĩ cảm ứng được gì đó, khuôn mặt già nua tràn đầy nếp nhăn khẽ lắc.

Cơ thể trong nháy mắt hóa thành ánh sáng tím biến mất khỏi Trường Lăng.

Tà Thần Nhị Cáp cũng không chú ý tới việc Cao Ly Sĩ biến mất.

Trong đôi mắt mơ hồ kia cũng toát ra vẻ mặt ngưng trọng.
"Một đám phạm nhân nhỏ bé mà cũng dám tranh phong với Chi!"

"Tiểu La ngu xuẩn cho Chi mượn một kiếm."

Tà Thần lạnh lùng nói.

Vừa mới dứt lời La Hồng cũng hiểu rõ kiếm mà Nhị Thần Tà Thần nói

tới là thứ gì.

La Hồng cười nhạt, tâm thần chìm vào trong đan điền.

Sắc mặt bóng hình xinh đẹp ngồi ngay ngắn ở bên trên ma kiếm A Tu

La hơi phức tạp nhìn La Hồng.

"Ta nợ người một lần hút khô"

La Hồng nói với ma kiếm A Tu La.

Vừa mới dứt lời.

Hắn vươn tay bắt lấy ma kiếm.

Đỉnh núi Trường Lăng bỗng nhiên có gió lớn giật mạnh..

Áo trắng của La Hồng nhiễm máu, góc áo như đao quật vào hư không.

Hắn duy trì tư thế rút kiếm.

Ma kiếm A Tu La với những đường vân màu máu chảy xuôi lập tức bị
hắn chậm rãi rút ra.

Sau khi hoàn toàn rút thanh kiếm ra La Hồng chậm rãi chuyển nó lên
trên đỉnh đầu.

Một kiếm này dường như đã hao hết khí lực cả người La Hồng.

La Hồng chỉ cảm thấy tất cả âm thanh bên tai đều tiêu tán.

Tiếng gió thổi trên Trường Lăng.

Tiếng mưa rơi.

Âm thanh sương cỏ chập chờn.

Âm thanh áo choàng bay múa giống như bị cắt ra khỏi tai.

Tà Thần Nhị Cấp tự cầm kiếm, ma kiếm A Tu La đón gió căng phồng
lên, trong chốc lát tà sát khuyếch tán, y nhận được kiếm cũng không lập tức
vung lên chém.

Hai tay cầm kiếm lại giống như cầm đao dựng đứng ở trước người.

Kiếm dựng đứng giữa chân mày giống như một đường kẻ.

Tà Thần quan sát La Hồng tóc trắng ở phía dưới.

Khóe miệng tà mị khẽ nhếch.

Tiếng mưa rơi, tiếng gió thổi đều nhao nhao biến mất khỏi tai La Hồng.

Một lúc sau Tà Thần ngẩng đầu.

Thanh kiếm hóa thành một đường thẳng đặt giữa chân mày đột nhiên
phóng ra.

Khí cơ của chín Lục Địa Tiên, bao gồm của người trông coi núi, nằm ngang dọc, giăng co.

Uỳnh!

Kiểm khí kinh khủng từ đỉnh núi Trường Lăng bộc phát ra ngoài.

Một số con cháu của Hạ gia vẫn còn đang ở bên trong Trường Lăng run lẩy bẩy.

Sau đó bọn họ nhìn thấy kiếm mang đen nhánh vắt ngang trời đất.

Một kiếm của Tà Thần chém hết ánh sáng.

Trước mắt tất cả mọi người chỉ còn lại bóng tối.

Nhưng mà chín Lục Địa Tiên bao quanh người trông coi núi lại cảm giác không đúng lắm.

Bởi vì một kiếm này cũng không bỏ về phía họ.

Mà là... Bỏ về phía bầu trời Trường Lăng.

Xé ra một vết rách ở trên bầu trời Hoàng Triều Bí Cảnh Hư ảnh Tà Thần túm lấy mái tóc trắng đang tung bay của La Hồng, thuận theo đó xông ra ngoài, cất bước chạy điên cuồng.

Vừa chạy vừa nở nụ cười tà tử.

"Kiệt kiệt kiệt..."

"Tiểu La ngu xuẩn, nhớ kỹ, phải khen ngợi Chi!"

Chương 573: Trường Lăng nổ nát, Chỉ sẽ còn trở lại (1)

Trường Lăng của Đại Hạ chính là một bí cảnh.

Mặc dù nó chỉ là một bí cảnh do con người tạo ra nhưng mà lại là bí cảnh hàng thật giá thật, nếu như muốn ra khỏi bí cảnh thì chỉ có thể đi ra từ cửa chính Trường Lăng của Đại Hạ, bởi vì các nơi khác đều bị viện trưởng

Tư Thiên Viện bố trí trận pháp thần bí bao quanh.

Mà đây cũng là cách thức duy nhất để đi ra khỏi bí cảnh.

Thế nhưng bây giờ lại có người ở bên trong bí cảnh chém ra một kiếm, một kiếm xé rách bầu trời trong bí cảnh thành một cái lỗ to lớn, bá đạo mở ra một lối đi khác.

Tất cả mây đen bên trong bí cảnh vào lúc này cũng bị chém vỡ giống như là khuấy động ra luồng không khí tứ tán ra bốn phía.

Tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn cảnh tượng này.

Người trông coi núi và cả tám Lục Địa Tiên canh giữ Trường Lăng cũng đều tròn tròn mắt há hốc mồm.

Chuyện này... Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra vậy chứ?!

Họ cũng không để ý tới chuyện Cao Ly Sĩ rời đi, dù sao thì La Hồng chỉ triệu hoán một thần bí tồn tại, họ ở đây cộng với người trông coi núi tổng cộng có chín Lục Địa Tiên chẳng lẽ còn không áp chế nổi một tồn tại mà tu sĩ Tam phẩm triệu hoán ra sao?

Cho nên khi Cao Ly Sĩ rời đi mặc dù họ kinh ngạc nhưng không quá bối rối.

Nhưng mà hiện tại... Họ quả thực bối rối!

Người trông coi núi ẩn mình trong sương mù dày đặc, khí cơ càn quét như thủy triều của sông lớn.

Mà tám Lục Địa Tiên cũng đứng lặng ở trong cột sáng khí vận, ánh mắt rạng rỡ điều động khí cơ bắt nguồn từ trên thân thể mình.

Có người đưa tay kéo Côn Luân.

Có người có hơi thở thâm sâu vững chắc.

Mỗi một người họ đều đã làm xong công tác chuẩn bị đối mặt với một kiếm của Tà Thân.

Khí cơ của Tà Thân Nhị Cấp cũng không mạnh, nói chung chẳng qua chỉ là nhất cảnh mà thôi, ở đây có rất nhiều tồn tại đều có thể áp chế y,

nhưng mà đôi phương có thể mạnh mẽ giết chết Thiên An kiêm tiên lại là điều làm cho họ kiêng kị.

Cho nên đối với một kiếm của Tà Thần Nhị Cáp họ giữ vững tinh thần lực tập trung cao độ muốn cứng rắn ngăn cản.

Thế nhưng đợi một lúc lâu họ cũng đã bày tư thế xong, kết quả một kiếm của Tà Thần Nhị Cáp cũng không chém về phía họ, trái lại vượt qua tất cả dự đoán của mọi người chém về phía đỉnh của bí cảnh.

Phía trên Trường Lăng mưa gió đột nhiên kéo đến.

Trông vô cùng bông bênh.

Trên bầu trời bị một kiếm xé rách tạo ra lỗ hổng to lớn, có luồng khí to lớn rót vào trong, nguyên khí bàng bạc trong trời đất đang càn quét từ bên trong bí cảnh ra bên ngoài.

Cùng lúc đó, phía trên từng bia đá ở Trường Lăng của Đại Hạ đều hiện đầy vết nứt, bị vô số năng lượng quét kích gần như muốn vỡ vụn.

"Kiệt kiệt kiệt..."

"Một đám phàm nhân ngu xuẩn!"

"Tất cả các ngươi làm sao có thể đoán được trí tuệ của Chỉ chủ"

Tà Thần Nhị Cáp cười to chấn động cả trời đất, bàn tay kéo La Hồng toàn thân nhuốm máu tóc trắng như tuyết đột ngột chui lên từ trên mặt đất phóng tới khe Trường Lăng giống như một đám mây đen cuộn cuộn ra ngoài.

"Chết tiệt!"

"Hắn muốn chạy trốn!"

"Vô sỉ! Vô lại!"

Đôi mắt của người trông coi núi đang ẩn trong sương mù dày đặc bỗng nhiên hiện ra sự tức giận vô tận.

Mẹ kiếp!

Đây là cường giả cấp bậc Lục Địa Tiên sao?

Không có một chút phẩm hạnh nào cả?!

Sao lại không biết xấu hổ như vậy chứ?

Đã nói là đường đường chính chính chiến một trận, kết quả thế mà lại bỏ chạy?!

Đến cả La Hồng bị kéo đi cũng hơi sững sờ, hắn không ngờ Tà Thần Nhị Cáp thế mà không phải chỉ biết dùng cơ bắp chém giết mà còn hiểu chiến lược rút lui?

Tà Thần Nhị Cáp... Lại có trí thông minh sao?!

Nhưng mà La Hồng cũng không nghĩ quá nhiều, lúc này tình trạng của hắn đã kém cỏi tới cực điểm, thi triển Thần Hàng Thuật đã thiêu đốt rất nhiều tinh khí thần và cả tuổi thọ của La Hồng... Thần Hàng Thuật cũng không duy trì được bao lâu nữa.

Có thể nói tác dụng phụ của Thần Hàng Thuật lớn đến mức đáng SỢ.

Nhưng mà cũng không còn cách nào, ai bảo La Hồng lợi dụng điểm tội ác ít nhất để đổi giải đặc biệt chứ, tục ngữ nói rất đúng hàng có giá rẻ thì sẽ không tốt, có lẽ chính là ý này.

Tính tới hiện tại, La Hồng gần như đã có hiểu biết khá rõ về cái ao ban thưởng tình tình thối tha kia. Mặc dù tội ác đạt tới một tiêu chuẩn nào đó thì có thể đổi nhưng mà tội ác càng nhiều thì đổi thưởng sẽ càng tốt, tác dụng phụ cũng sẽ càng ít.

Ví dụ như lúc trước nếu như lấy đủ tội ác đổi ma kiếm A Tu La thì có lẽ sẽ không xuất hiện tình trạng phải hút khô hắc mị mới có thể dùng.

Lại ví dụ như Thần Hàng Thuật lúc này, nếu như tội ác của hắn đủ nhiều thì sẽ đổi được Thần Hàng Thuật không có tác dụng phụ.

Tiếng gió thổi, tiếng mưa rơi, cả tiếng tay áo bị gió thuật cũng dần biến mất khỏi tai La Hồng, trời đất dường như đã quay về trạng thái.

Chỉ còn lại có tiếng thở dốc khó nhọc của La Hồng.

Hắn nhắm mắt lại, không ngừng thiêu đốt tinh khí thần để duy trì cung cầu cho Thần Hàng Thuật.

Bây giờ hắn muốn phá vòng vây thoát ra khỏi thành Thiên An thì biện pháp duy nhất là dựa vào Tà Thần Nhị Cấp.

Đương nhiên Phu tử đã để hắn xuất hiện ở Trường Lăng của Đại Hạ thì hắn là cũng sẽ có chuẩn bị dẫn hắn rời đi.

Nhưng mà bây giờ với tình hình này La Hồng cảm thấy vẫn là Tà Thần Nhị Cấp đáng tin cậy hơn.

Uỳnh!

Hư Ảnh Tà Thần Nhị Cấp vô cùng to lớn kéo La Hồng chui ra khỏi Trường Lăng của Đại Hạ, trong nháy mắt đã xuất hiện ở bên ngoài Trường Lăng.

Cơ thể cao lớn giống như một cự thú viễn cổ xuất hiện ở trên bầu trời của thành Thiên An.

Tà sát kinh khủng đầy áp bức dâng trào.

Chương 574: Trường Lăng nổ nát, Chỉ sẽ còn trở lại (2)

Bên trong thành Thiên An, sắc mặt của tất cả bách tính đều thay đổi, từng người nhìn chăm chăm hư ảnh kinh khủng đột nhiên xuất hiện kia.

"Kiệt kiệt kiệt..."

Tà Thần Nhị Cáp lơ lửng kéo La Hồng, tản ra khí thể khủng bố khó có thể diễn tả thành lời, quanh quẩn làm cho tất cả những phạm nhân ở bên trong thành Thiên An đều run rẩy.

"Phạm nhân run rẩy đi!"

Tà Thần Nhị Cáp bay lên bầu trời, quan sát thành trì ở dưới người và tất cả bách tính ở bên trong thành trì.

Lời nói vang vọng khắp nơi trong thành trì.

Có điều, y cũng không quá mức hung hăng càn quấy, đôi mắt quét qua, rơi về phía Thiên Cực cung, sau khi thoảng có phần kiêng kị thì nhanh chóng co cẳng chạy trong thành Thiên An.

Mà sau khi y xong ra, Trường Lăng của Đại Hạ lại từ từ sụp đổ!

Bên trong Hoàng Triều Bí Cảnh.

Âm thanh gào thét thê lương của người trông coi núi nổ vang ra ngoài.

Từng Lục Địa Tiên hoành không bay ra ngoài, khí cơ bộc phát, tay áo bông bành, nghiêm mật đuổi theo phương hướng Tà Thần Nhị Cáp bỏ chạy.

Nhưng mà tổng cộng chỉ có bốn Lục Địa Tiên.

Bốn Lục Địa Tiên còn lại và người trông coi núi thì không đuổi theo ra ngoài.

Bầu trời bên trong Hoàng Triều Bí Cảnh bị xé ra một vết rách, cả bí cảnh dường như cũng đang đứng trên bờ vực sụp đổ.

Trường Lăng của Đại Hạ giống như một ngọn núi bị sạt lở, bắt đầu hiện ra vết nứt, đường núi bằng đá từ từ nứt ra giống như mạng nhện, không ngừng rơi xuống...

Cả bầu trời của Trường Lăng đều đang thay đổi.

Đám đệ tử còn đang mắc kẹt trong Trường Lăng bí cảnh biến sắc.

Con mẹ nó chứ... Đây là có chuyện gì vậy?

Trường Lăng của Đại Hạ sắp sụp đổ Hoàng Triều Bí Cảnh... sắp sụp đổ Một mình La Hồng không chỉ xem hết các tấm bia trong Trường Lăng

mà còn trộm khí số của Trường Lăng, bây giờ lại làm cho Trường Lăng bí cảnh vỡ tan tành.

Đây là ngang ngược xói tung cả... mộ tổ của Đại Hạ!

Người trông coi núi không thể nào ẩn nấp trong sương mù dày đặc nữa mà hóa thành một nam tử mặc áo trắng. Khí cơ trên người cuộn cuộn ngất trời, nguyên khí bàng bạc phóng thích ra, duy trì năng lượng nguyên khí bên trong Hoàng Triều Bí Cảnh để nó không bị đứt gãy.

Mặt khác bốn Lục Địa Tiên còn lại cũng bay lên trời, tương trợ người trông coi núi, cùng nhau duy trì Hoàng Triều Bí Cảnh gần như muốn sụp đổ kia.

Cùng lúc đó.

Tại Tư Thiên Viện bên trong thành Thiên An.

Trong nháy mắt khi Hoàng Triều Bí Cảnh xuất hiện xáo động lớn, Văn Thiên Hành cũng đi tới phía trước cửa sổ, nhìn chằm chằm thân ảnh kinh khủng hoành không xuất thế và mấy Lục Địa Tiên đang truy sát ở phía sau.

Dường như, nơi này đã biến thành một cuộc giao phong giữa Lục Địa Tiên.

Điều kinh hãi hơn nữa chính là, cảnh tượng Trường Lăng của Đại Hạ đang không ngừng sụp đổ.

Tề Quảng Lăng lướt tới, bên trong đôi mắt có phản kính ngạc nhìn Trường Lăng của Đại Hạ gần như muốn sụp đổ, rồi chậm chậm thở ra một hơi: "Hoàng Triều Bí Cảnh... sắp sụp đổ rồi."

Về mặt Văn Thiên Hành rung động, tại sao lại như vậy chứ? Đó chính là Hoàng Triều Bí Cảnh đây?!

"Tại sao? Đây chính là một đại bí cảnh, có trận pháp duy trì sự ổn định do viện trưởng người bố trí kia mà"

Hạc bào trên người Tề Quảng Lăng tung bay, ông ta thản nhiên nói:

"Người ra tay có ánh mắt rất sắc bén, chỉ nhìn thoáng qua thôi đã nhận ra mắt trận duy trì sự ổn định của bí cảnh rồi, nên đã mạnh mẽ ra đòn tấn công phá hủy mắt trận..."

"Cộng với việc tất cả khí số bên trong Trường Lăng của Đại Hạ đã bị người ta cướp đoạt đi nên trận pháp vận chuyển thoáng bị ngăn trở, đây mới là nguyên nhân chính dẫn đến việc Hoàng Triều Bí Cảnh sụp đổ."

Tề Quảng Lăng nhanh chóng nắm được tình hình, chậm rãi giải thích.

Bất kể nói thế nào... Hoàng Triều Bí Cảnh thật sự sẽ sụp đổ.

Mắt trận đã bị phá, khí số đã bị trộm, người trông coi núi cộng với bốn Lục Địa Tiên có lẽ có thể duy trì một lát, nhưng mà, đó chẳng phải là kế lâu

dài, cuối cùng nó vẫn sẽ sụp đổ mà thôi.

Bên trong thành Thiên An.

La Hồng bị Tà Thần Nhị Cáp kéo, tóc trắng bay lên, trong miệng mũi không ngừng tràn ra máu, chẳng qua La Hồng chảy máu đã thành thói quen.

May mắn là bây giờ hắn đã đột phá vào Vô tu Tam phẩm Kim Thân cảnh, tinh thần và thể xác dũng mãnh cùng với khả năng tạo máu cực mạnh, trái lại còn có thể nôn một lúc.

Hắn nghe thấy tiếng gầm thét thê lương của người trông coi núi, còn có từng khối bia đá tràn đầy vết nứt thì hơi ngáy người.

Tà Thần Nhị Cáp đã làm gì bí cảnh?

Dường như cảm ứng được ý nghĩ của La Hồng, Hư Ảnh Tà Thần nói: "Tiểu La ngu xuẩn, chỉ là một trận pháp há có thể làm khó được Chỉ, nếu không phải ngươi quá yếu không cách nào duy trì Chỉ lâu được thì Chỉ chắc chắn sẽ giết sạch họ!"

"Về trận pháp này, chỉ liếc mắt qua thôi Chỉ đã nắm bắt được nó rồi, một kiếm là đã có thể tiêu diệt"

"Mất đi trận pháp thì nơi đó sẽ sụp đổ"

Tà Thần Nhị Cáp nở lỗ mũi kiêu ngạo nói.

Uỳnh!

Sau lưng, hơi thở của bốn Lục Địa Tiên như ánh mặt trời nhanh chóng đuổi theo.

Đôi mắt mơ hồ của Tà Thần Nhị Cáp hơi liếc qua.

Khóe miệng khẽ nhếch triển khai toàn bộ khí cơ.

Uỳnh!

Y hóa thành một tia sáng màu đen nhanh chóng lao ra bên ngoài thành Thiên An.

.....
"Lý Tu Viễn! Thành Thiên An đã phong tỏa, không có mệnh lệnh của thái tử thì không thể vào!"

Vũ Thống lĩnh đứng im trên lầu cổng thành nhìn chằm chằm Lý Tu Viễn ở phía dưới, đôi mắt tràn đầy vẻ ngưng trọng.

Chương 575: Trưởng Lão nết nết, Chỉ sẽ còn trở lại (3)

Lý Tu Viễn là người xếp hạng hai trên Thiên bảng của Đại Hạ!
Trạng nguyên của Đại Hạ, Nhị đệ tử của Phu tử!
Chỉ riêng tên tuổi cũng đã làm cho người ta rùng mình.

Vũ Thống lĩnh cũng là Võ tu nhất phẩm, nhưng mà khi đối mặt với Lý Tu Viễn thì ông ta lại không mấy tự tin, dù sao thì chuyện mà năm đó người này làm thật sự là quá mức kinh khủng.

Nói là nhỏ sinh nhưng mà trên thực tế lại là một ma đầu giết người không chớp mắt!

Y tu hạo nhiên chính khí nhưng mà lại đứng trên từng đồng thi cốt!

Năm đó Lý Tu Viễn học hành gian khổ mười năm mới đăng khoa thành trạng nguyên.

Nhưng khi y áo gấm về quê thì người con gái yêu thương vốn chờ đợi y ở hàn xá lại bị kẻ quyền quý trong thành khi nhục mà chết, thế nhưng những người ở trong thành lại thờ ơ lạnh nhạt.

Một Lý Tu Viễn vốn là nhỏ sinh nhỏ nhả, vào lúc ấy lại hóa thành ma đầu.

Y giết sạch hết cả tòa thành vốn là quê hương của mình cùng với gần vạn quân trông coi thành lâu, dùng thi cốt vô tận chôn cùng người yêu của mình. Bên trong thành, máu chảy thành sông, thi cốt chồng chất.

Mà ở trước cổng bên ngoài thành, Lý Tu Viễn tự tay trồng một gốc cây hoa đào, loài hoa mà người con gái kia thích nhất.

Đây là một câu chuyện vô cùng cầu huyết nhưng cũng đủ khiến người ta hiểu được, Lý Tu Viễn là một kẻ hung ác, một ma đầu giết người không chớp mắt.

Lý Tu Viễn đeo rương sách nhìn vô cùng nhỏ nhả, y nở nụ cười dịu dàng nhìn Vũ thống lĩnh ở trên cổng thành đạm mạc mở miệng: "Phiền mở cửa thành giúp cho tiểu sinh, tiểu sinh muốn đón sư đệ trở về gõ chuông."

Lời nói của Lý Tu Viễn vẫn ôn tồn, dịu dàng như trước.

Sau đó y phóng ra một bước.

Mà động tác bước một bước nhỏ nhỏ này lại làm đôi mắt Vũ thống lĩnh càng thêm thít chặt, ông ta bỗng nhiên giơ tay lên rồi vung xuống: "Bắn!"

Hưu hưu hưu!

Trên cổng thành, từng thủ vệ kéo căng dây cung, rầm rập nghe theo mệnh lệnh, liên tiếp buông lỏng dây cung đang được kéo căng ra.

Vạn tên cùng bắn, phía trên bầu trời đột nhiên tối sầm, mưa tên vô tận như cơn mưa lớn cuộn cuộn mà đến.

Giống như một đám mây đen đè ép, muốn phá vỡ cả thành.

Mỗi một mũi tên xé rách không khí đều truyền ra âm thanh đáng sợ làm cho người ta tê cả da đầu.

Nhưng Lý Tu Viễn lại chỉ nở nụ cười dịu dàng.

Y đeo rương sách ngang đầu lên, nho sam bay phần phật trong cơn gió bất chợt thổi tới.

Đôi mắt đen nhánh của y nhìn chằm chằm bên trong thành Thiên An.

Giọng nói bình thản dịu dàng lấn át cả tiếng của nghìn vạn mưa tên đang gào thét lao đến như tiếng sấm.

"Tiểu sư đệ, Nhị sư huynh tới đón ngươi về nhà."

Lời nói như tiếng sấm nổ vang.

Sau đó y giơ tay lên, nho sam tung bay, tay áo bông bành.

Chỉ một cái nhấc tay có thể lay động cả Côn Luân.

Tay y vẽ một vòng cung sang bên trái, sợi dây nhung buộc tóc bỗng nhiên đứt đoạn.

Có chân ngôn của thánh nhân tỏa ra ánh sáng rực rỡ cao ngất, bị ngọn lửa đốt cháy lặng yên biến mất.

Có một vòng tròn khí tập trung quanh thân thể của y rồi bay ra bốn phía. Đông!

Cánh cửa to lớn của thành Thiên An bị va chạm run lên bần bật.

Một lúc sau có một vòi rồng từ dưới đất vươn lên.

Động tác của Lý Tu Viễn không nhanh không chậm lại vẽ vòng tròn sang bên phải, phía trên mặt đất lại lần nữa có một vòi rồng vươn lên.

Thành Thiên An đột nhiên xuất hiện hai vòi rồng như song long hí châu.

Mưa tên đen nghịt đầy trời bị hai vòi rồng cuốn vào ép thành một quả cầu màu đen...

Trời đất dường như cũng bởi vì vậy mà nổi lên dị tượng.

Trên cổng thành.

Tay chân Vũ thống lĩnh lạnh buốt, ai bảo đây là đại nho Nhất phẩm chứ, rõ ràng là tiên nhân Nho đạo mới đúng, chỉ lật tay là có thể khuấy tung hiện tượng của trời đất!

Không thể ngăn nổi.

Trái tim của Vũ thông lĩnh và rất nhiều quân trông coi trên công thành đều băng giá.

Nhưng mà ngay khi ông ta cảm thấy vô cùng tuyệt vọng.

Trong thành, có một chùm sáng màu tím nổ tung.

Cao Ly Sĩ mặc áo tím bông bênh bay tới, đáp xuống trước lầu cổng thành, khuôn mặt già nua nhìn Lý Tu Viễn nho nhã đứng ở dưới, đang giơ tay lay chuyển mưa tên.

"Lý Tu Viễn người lại kết thúc 'Niết Bàn' sớm bởi vì La Hồng sao?"

"Bên ngoài là thánh bên trong là ma, dựa vào chín chữ chân ngôn thánh nhân để áp chế ma tính trong lòng, dựa vào ngọn lửa Niết Bàn để đốt cháy ma tính, bây giờ cũng đã đến thời điểm then chốt, chỉ có thiêu tận ma tính người mới có thể trở thành Nho tiên."

"Nếu như bây giờ mở trời buộc vậy thì mười mấy năm tu thân dưỡng tính của người sẽ thất bại trong gang tấc."

Cao Ly Sĩ tay cầm phát trần thản nhiên nói.

Lão không để ý đến La Hồng ở trong Trường Lăng của Đại Hạ đích thân xuất hiện ở trước lầu cổng thành là vì cảm ứng được Lý Tu Viễn đã đến.

Người này là bán bộ Nho tiên xếp thứ hai trên Thiên bảng của Đại Hạ, có thực lực rất mạnh, khiến cho người ta vô cùng kiêng kỵ.

"Ta là người đọc sách, chỉ cầu ý niệm trong lòng thông suốt, không then với lương tâm"

"Ta đã đồng ý với Phu tử, cũng đã đồng ý với tiểu nha đầu kia, sẽ dẫn tiểu sư đệ trở về nên dĩ nhiên phải làm được."

"Nếu như không làm được những gì đã đồng ý, suy nghĩ không thông suốt vậy thì có khác gì việc tu thân dưỡng tính vài chục năm lại thất bại trong gang tấc chứ?"

Lý Tu Viễn cười nhạt nói.

Sau đó bỗng nhiên dè tay xuống.

Mưa tên hình thành song long hí châu bỗng nhiên rơi xuống, vô số mũi tên phân tán đâm đầy đất.

Trời đất dường như cũng trở nên tĩnh mịch.

Chỉ còn lại người đọc sách kia cười dịu dàng, cất bước đi tới cổng thành đang đóng chặt.

Nho sinh hơi nghiêng đầu giơ tay lên bảo trì tư thế gõ tay, nhẹ nhàng gõ cửa thành.

"Cửa mở."

Chương 576: Trường Lăng nổ nát, Chỉ sẽ còn trở lại (4)

Lời nói giống như ngôn xuất pháp tùy.
Một tiếng âm thật lớn vang lên.

Trong chốc lát, cửa thành bỗng nhiên mở rộng, đột ngột khiến cho người ta phải rùng mình.

So với Trấn Bắc Vương giận dữ hét gọi sơn hà mở cửa thành, thì Lý Tu Viễn thanh nhã, khẽ dùng ngôn xuất pháp tùy để mở cửa càng khiến người ta kiêng kị và sợ hãi hơn.

Trên công thành, vẻ mặt của Cao Ly Sĩ hơi run run.
Đệ tử của Phu tử... Quả nhiên mỗi một người đều rất phi phạm.

Cao Ly Sĩ cảm khái.

Một lúc sau, lão hét phát trần quật về phía Lý Tu Viễn.

Vô số nguyên khí thiên địa bị quán vào trước thành lâu rồi lập tức quật đổ nát mọi thứ, mặt đất trên phố dài cũng rạn nứt giống như bị người ta đè mạnh, không ngừng sụp đổ.

Lý Tu Viễn mỉm cười, đạp một bước xuống, hai tay tạo thành một vòng tròn lớn ở trước người sau đó vung hai tay về phía trước.

Hai đòn tấn công của hai cao thủ va chạm với nhau.

Một luồng khí sóng vô hình không ngừng khuấy động, làm cho vách tường các phòng ốc ở hai bên tường thành hiện đầy vết nứt, sụp đổ.

tường thành dường như cũng đang rung chuyển không ngớt, phát ra âm thanh nặng nề vì không chịu nổi gánh nặng.

Lý Tu Viễn tiếp tục dậm chân, từng bước một đi vào bên trong thành Thiên An.

Phía trên bầu trời, không biết từ đâu bay ra một đám mây máu, mây máu cuộn cuộn mang đến áp lực ngột ngạt.

Mây máu thuận theo bước chân nhẹ nhàng của Lý Tu Viễn tạo thành một dải mây.

Trên đỉnh đầu của Lý Tu Viễn có luồng ánh sáng vàng lưu động, rồi lại có một chân ngôn thánh nhân hiện ra, bốc cháy, tạo nên một ngọn lửa vô tận.

Trong khi nó bốc cháy, trên người y cũng là có khí lăng khuếch tán ra ngoài.

Khí tức trên người Lý Tu Viễn lại lần nữa dâng cao.
Trong nụ cười dịu dàng ẩn chứa huyết sát ngập trời đang cuộn cuộn.

Da mặt Cao Ly Sĩ hơi run run: "Nếu như ngươi đã muốn từ bỏ mười
mấy năm tu thân dưỡng tính vậy thì ta sẽ thành toàn cho ngươi."
Áo bào màu tím của Cao Ly Sĩ đột nhiên phồng lên.

Lão ta đạp giày gấm xuống, lần đầu tiên phóng thích hoàn toàn khí tức
mà không giữ lại một chút nào.

Cả thành Thiên An dường như đều bao phủ trong sự ngọt ngào đáng sợ
đến cực hạn, vô số người bị áp lực đè nặng đến không thở nổi.

Bỗng dưng.
Bên trong thành Thiên An.
Có tiếng cười to nổ vang.

Lý Tu Viễn và Cao Ly Sĩ đều nhìn về phía ấy.
Lại phát hiện Hư Ảnh Tà Thần kéo La Hồng chạy nhanh trong thành
Thiên An, vừa chạy nhanh vừa phát ra tiếng cười to.

Đôi mắt của Cao Ly Sĩ trầm xuống Chuyện gì xảy ra?
Chín Lục Địa Tiên cản trở La Hồng mà hắn vẫn có thể phá vòng vây
sao?

Nhưng mà, điều càng làm cho trong lòng Cao Ly Sĩ nhảy lên chính là...

Lão bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Trường Lăng của Đại Hạ, phát hiện,
Hoàng Triều Bí Cảnh - Trường Lăng của Đại Hạ đột nhiên phát ra ánh sáng
rực rỡ vô cùng chói mắt!

Chùm sáng lao lên mây xanh, một trận pháp hiện ra, nổ tung thành
mảnh nhỏ rồi sụp đổ từng chút một.

Sau đó, nguyên khí kinh khủng giữa trời đất giống như là ngựa hoang
đã mất đi trời buộc thoát khỏi dây cương.

Tại thời khắc này đột nhiên nổ tung.
Một đám mây hình nấm bay lên, cả mặt đất đều đang rung chuyển...
Hoàng Triều Bí Cảnh đã nổ tung!

Nó nổ tạo thành một luồng sóng khí cuộn cuộn đánh tới, cả thành Thiên
An đều run lên, không ít vách tường tràn đầy vết rách.

Rất nhiều người dân bị chấn động từ vụ nổ đánh văng lên rồi rơi xuống
mặt đất giống như bị gió lốc đột kích.

Mà ở trung tâm vụ nổ, người trông coi núi và bốn Lục Địa Tiên sắc mặt
khó coi kéo lấy mấy tử đệ của Đại Hạ, bay lên không trung. Bọn họ phóng
xuất ra khí cơ cản trở gợn sóng năng lượng giống như dòng sông bị vỡ đê

đang tuôn ra tứ phía này. Cả đám người nhìn Hoàng Triều Bí Cảnh ở bên trong vụ nổ từng khúc sụp đổ, sắc mặt nhú chặt như nhỏ ra được cả nước.

Về mặt người trông coi núi là khó coi nhất, con mẹ nó, ông ta phụ trách trấn thủ Trường Lăng, kết quả... Trường Lăng sụp đổ.

Một khi Hạ Hoàng quy tội thì chắc chắn ông ta tất phải chịu vì không làm tròn trách nhiệm.

Mẹ kiếp!

Người trông coi núi rất tức giận, ông ta không những bị lừa gạt tình cảm mà còn kẻ khác quấy tung cả mộ phần mà mình trông coi.

La Hồng...

Ghê tởm!

Không, ghê tởm nhất chính là hư ảnh ở phía sau La Hồng!

Trước cửa thành.

Nho sam của Lý Tu Viễn bỗng bênh, khắp khuôn mặt là vẻ kỳ quái và ngạc nhiên.

Y nhìn bóng đen khổng lồ vui vẻ xông ra và tiểu sư đệ bị bóng đen kéo ở trong tay... Khóe miệng hơi giãn ra.

Y nhìn chăm chăm Hư Ảnh Tà Thần không ngừng tuôn ra theo thiên tà sát, lông mày dần dần nhú chặt.

"Đây chính là tồn tại vẫn luôn ảnh hưởng đến tiểu sư đệ, làm cho tiểu sư đệ đi về phía con đường Tà tu?"

Lý Tu Viễn hít sâu một hơi.

Quả nhiên thật là tà ác.

Xem ra sau lần này nếu muốn tiểu sư đệ một lần nữa an tâm tu đạo thánh hiền sợ là khó lại càng thêm khó.

Nhưng mà, kế hoạch hôm nay là phải nghĩ cách cứu tiểu sư đệ rời khỏi thành Thiên An trước đã.

Uỳnh!

Chín Lục Địa Tiên bay ngang tới, chùm sáng khí vận rủ xuống bao phủ quanh họ.

Cộng với Cao Ly Sĩ vô cùng mạnh mẽ.

Lý Tu Viễn cũng có cảm giác hơi đau đầu.

Phu tử đệ y tới đón tiểu sư đệ chứ không có nói tiểu sư đệ sẽ làm cho Trường Lăng của Đại Hạ nổ tung!

Tà Thần Nhị Cáp không ngừng cười to, tuôn ra tà sát ngập trời kéo La Hồng nhanh chóng chạy đi.

Những phạm nhân ngu xuẩn này không đuổi kịp Chi!

Chương 577: Tuyệt cảnh, bảy mươi hai sát châu vỡ nát (1)

Cao Ly Sĩ cũng dùng vẻ mặt không dám tin, nhìn Trường Lăng của Đại Hạ đang nổ tung rồi lại nhìn Hư Ảnh Tà Thần và La Hồng chạy về phía ngoài thành Thiên An. Bên trong đôi mắt già nua mà thâm thúy có ánh sáng không ngừng lớn dần..

Lão hừ lạnh.

Nhưng mà, khi lão vừa mới chuẩn bị bắt La Hồng, Lý Tu Viễn lại cười dịu dàng rồi lại lần nữa liên tục thiêu đốt chân ngôn thánh nhân, mây máu vô tận dường như gài sát mặt đất ngăn ở trước người Cao Ly Sĩ, áp bức lão cường giả sâu không lường được này lại.

Tà Thần Nhị Cấp kéo La Hồng nhanh chóng chạy tới.

Lý Tu Viễn thông qua mây máu nhìn thấy thể, nở nụ cười dịu dàng, muốn mở miệng.

Nhưng mà Hư Ảnh Tà Thần lại liếc mắt nhìn qua: "Phàm nhân ngu xuẩn đừng có lộ ra nụ cười dối trá kia với Chỉ"

Lý Tu Viễn: '...

La Hồng đang bị Tà Thần lại cảm thấy mệt tâm.

Mái tóc của hắn trắng phơ như sương tuyết, thân thể ngồi xếp bằng trong lòng bàn tay của Tà Thần Nhị Cấp, chấp tay về phía Lý Tu Viễn.

Mà Tà Thần Nhị Cấp thì lại có tà khí lẫm liệt nhìn chằm chằm thành Thiên An.

"Các phàm nhân ngu xuẩn, Chỉ sẽ còn trở lại!"

Sau khi bỏ lại lời nói hung ác thì kéo La Hồng, quay người, một bước xông lên giống như vượt rào cản, trước sự trợn mắt hốc mồm của rất nhiều quân sĩ trông coi thành mà vượt qua thành trì, vui vẻ chạy như điên về phía vùng quê ở bên ngoài thành Thiên An.

Bầu trời thành Thiên An.

Huyết vân cuộn cuộn, quanh thân Lý Tu Viễn có chân ngôn Thánh Nhân thiêu đốt trong ngọn lửa quỷ dị.

Mà tu sĩ cường đại như Cao Ly Sĩ cũng bị y kéo vào trong huyết vân, giằng co, quần lầy, không cho Cao Ly Sĩ ra tay truy sát La Hồng.

Sắc mặt Lý Tu Viễn rất nghiêm túc. Y đã nhìn thấy trạng thái của La Hồng, rất kém.

Tinh khí thân đã thiêu đốt gần sạch, thậm chí ngay cả tuổi thọ cũng bị thiêu đốt. Hiên nhiên, lần này, vì phá vòng vây trong Hoàng Triều bí cảnh, La Hồng đã trả cái giá rất cao.

Hoặc có thể nói, để gọi ra sự tồn tại tà ác cực độ này, hắn đã phải trả cái giá cực lớn.

Lý Tu Viễn cũng bất đắc dĩ. Dù sao, có lẽ ngay cả Phu tử cũng chưa từng ngờ tới La Hồng sẽ gây ra một trận sóng gió lớn như vậy ở Trường Lăng nước Đại Hạ.

Không những giết chết một Lục Địa Tiên, mà còn phá tung cả bí cảnh Trường Lăng.

Tiểu sư đệ sao mà làm được vậy?

Bí cảnh Trường Lăng kia không phải nơi bình thường. Ở đó không chỉ ẩn chứa quốc vận của Đại Hạ mà còn được vị lão viện trưởng thần bí khó lường của Tư Thiên Viện kia dùng trận pháp ổn định, muốn phá vỡ bí cảnh thật không dễ dàng.

Nếu như, La Hồng làm việc khiếm tốn trong bí cảnh Trường Lăng, chờ Lý Tu Viễn y đến nơi, mặc dù muốn dẫn La Hồng đi vẫn có chút phiền phức, thế nhưng đại khái chỉ có kinh hãi mà không nguy hiểm thôi.

Còn bây giờ... cục diện như vậy, y cũng không có cách nào.

Lý Tu Viễn đứng trong huyết vân, nho sam trên người hóa thành huyết sam. Y nhìn chằm chằm Cao Ly Sĩ.

Bây giờ điều y có thể làm là ngăn cản Cao Ly Sĩ.

May mà, một số lão già âm hiểm trong thành Thiên An không có ý định ra tay, hoặc có lẽ là vì đang tính toán gì đó mà không muốn ra tay bây giờ, sợ sẽ bị ảnh hưởng đến kế hoạch.

Mặc kệ là Hoàng đế nước Hạ hay viện trưởng Tư Thiên Viện đều chưa từng ra tay, cho nên mới có cơ hội cho tiểu sư đệ chạy ra khỏi thành Thiên An.

Bằng không, nếu những người kia ra tay, tiểu sư đệ căn bản không có cơ hội chạy.

Nhìn La Hồng biến mất ở cuối chân trời, Lý Tu Viễn cảm thấy rất bất đắc dĩ.

Vết thương trên người tiểu sư đệ... rất phiền phức.

Sau lần này, sợ rằng tiểu sư đệ sẽ bị tổn thương nguyên khí mạnh, không biết có dao động tới căn bản hay không.

Không nên nghĩ chuyện này nữa.

Lý Tu Viễn xoay người, nhìn chăm chăm Cao Ly Sĩ. Y vung tay lên, Trong huyết vân nhất thời có chín con huyết long cuộn cuộn, rít gào lao về phía Cao Ly Sĩ.

Trước thành Thiên An.

Người gác núi cùng với tám vị Lục Địa Tiên ngang trời lướt tới.

Họ trôi nổi trên không trung thành thị, sắc mặt cực kỳ âm trầm.

Bên dưới lần lượt có từng bóng người nhanh chóng lao lên.

Lôi Thành mặc giáp bạc toàn thân, khí thể mạnh mẽ cực kỳ, nghiêm nghị liếc mắt nhìn Lý Tu Viễn và Cao Ly Sĩ tranh đấu trong huyết vân, lại nhìn sang chín vị Lục Địa Tiên trên thành lầu, trong đó có cả Người gác núi của Trường Lăng.

Sắc mặt của mấy vị Lục Địa Tiên đầy nghiêm trọng, nhãn nhú đến mức nhỏ ra được ả nước.

Ở phía xa.

Thái tử Hạ Cực mặc măng bào tứ trảo (1) từ tốn cười, nói:

"Cấm vệ ngân giáp nghe lệnh, La Hồng hủy Trường Lăng nước Đại Hạ, tội không thể tha thứ. Lúc này hãn đã bị thương nặng trốn khỏi Đế kinh, bí pháp kia không thể duy trì được bao lâu.

Các người dẫn đội truy đuổi, bắt giam lại"

"Không kẻ chết sống"

Giọng Thái tử bỗng bễ vang xa, quanh quẩn trên đường dài.

Đôi mắt Lôi Thành ngưng lại. Sau khi liếc mắt nhìn Thái tử, ông ta chấp tay:

"Mặt tướng nhận lệnh!"

Lời nói vừa ra, mấy nghìn quân sĩ ngân giáp trùng điệp đi ra khỏi cửa thành. Tiếng vó ngựa dồn dập, giáp trụ kêu leng keng.

Trăm người thành một đội.

Từng đội từng đội cấm vệ ngân giáp lao ra từ thành Thiên An.

Chín vị Lục Địa Tiên trên thành lầu cũng đang cuộn cuộn sát khí.

Họ không do dự, cất bước ra khỏi thành Thiên An.

^ Aml Thành Thiên An dường như rung lên. Chín vị Lục Địa Tiên phá nổ ra từng vòng sóng khí lao vút về phía Hư Ảnh Tà Thần vừa biến mất, truy đuổi theo.

Chương 578: Tuyệt cảnh, bảy mươi hai sát châu vỡ nát (2)

Đúng như Thái tử Hạ Cực từng nói, La Hồng sử dụng bí pháp đã phải bỏ ra cái giá khổng lồ. Từ phá tan Trường Lăng đến chạy trốn, La Hồng đã tiêu hao quá nhiều. Tiếp theo, La Hồng sẽ không duy trì được bí pháp, thứ tà ác kia tất nhiên sẽ biến mất.

Mà La Hồng mất đi thứ tà ác kia sẽ không còn đáng sợ.

Dù thiên phú của La Hồng có yêu nghiệt, chẳng qua hắn cũng chỉ có tu vi Tam phẩm yếu ớt.

Không phải sức mạnh của mình thì cuối cùng cũng chỉ vô dụng như bọt biển.

Không có thứ tà ác kia, La Hồng trước mặt Lục Địa Tiên chân chính thì có thể làm nên trò trống gì?

Chín vị Lục Địa Tiên tỏa ra khí thế quả thực mãnh liệt. Họ lao ngang qua trời. Khí hậu dường như cũng biến đổi theo họ.

Từng đội cảm vệ ngân giáp cùng với thủ vệ trong thành cũng khuếch tán ra, nhắm hướng bốn phía quanh thành Thiên An.

Họ chỉ cần dò la theo dấu vết trên mặt đất do La Hồng chạy trốn để lại là có thể nhẹ nhàng tìm thấy.

Hư Ảnh Tà Thân đã dần trở nên mờ nhạt.

La Hồng không tiếp tục bay trên trời, cũng vì Tà Thân Nhị Cáp cảm nhận được trạng thái tồi tệ của La Hồng, mà duy trì phi hành cần phải tiêu hao quá nhiều năng lượng, sẽ rút sạch La Hồng.

Chạy trên đất sẽ làm tiêu hao nhỏ đi rất nhiều.

Tà Thân Nhị Cáp dẫn La Hồng lao nhanh. Tốc độ nhanh tới cực hạn. Y không lựa chọn bốn ba trên đất bằng mà tìm một khu rừng rồi chui thẳng vào đó.

Hư Ảnh Tà Thân Nhị Cáp bắt đầu nhỏ dần đi. Năng lượng mạnh mẽ kia cũng dần tản ra nhanh chóng.

"Tiểu La ngu xuẩn, ta cảm giác thời gian đã sắp tới rồi."

Tà Thân Nhị Cáp nói.

Giọng nói vang vọng bên tai La Hồng.

Trạng thái La Hồng lúc này đang rất kém cỏi, Thần Hàng Thuật cũng khó có thể tiếp tục duy trì. Vì duy trì Thần Hàng Thuật lâu như vậy, tinh khí

thân của hắn đã tiêu hao cực lớn, ngay cả tuôi thọ cũng bị thiêu đi không ít.

Giờ phút này tóc của La Hồng đã trắng xóa như sương tuyết, khá chói mắt.

Hơi thở của hắn uể oải. Hắn nằm trong vòng tay Tà Thần Nhị Cáp, khẽ vuốt cằm.

Rất nhanh sau đó, Tà Thần Nhị Cáp không lao đi tiếp mà ném La Hồng xuống.

Sóng dao động của Thần Hàng Thuật đang duy trì trên người La Hồng không ngừng tiêu tán. Sắc mặt La Hồng trắng bệnh. Thân thể hắn đã tiêu hao lượng lớn sức mạnh. Hắn nằm ngửa mặt lên đất, thở hồng hộc.

Thân thể Tà Thần Nhị Cáp mờ mờ, héch mũi, ngáp một cái nói:

"Tiểu La ngu xuẩn, ngươi quá yếu. Mau mạnh mẽ lên, tăng cường thực lực, Chỉ sẽ dẫn ngươi đi cảm nhận phong cảnh cao hơn nữa"

La Hồng nằm trên đất, lườm một cái.

Có điều, La Hồng vẫn gắng chống dậy, bò lên. Hắn cảm nhận thân thể mình bây giờ trống rỗng. Thần Hàng Thuật đã hiến tế và tiêu hao toàn bộ lực lượng của hắn.

Dù là kiếm khí của Kiếm đạo, khí huyết của Võ đạo hay tà sát của Tà tu, hoặc là khí Hạo Nhiên của Nho đạo, đều đã tiêu hao sạch SẾ.

Có thể nói, hiện tại La Hồng nghèo rớt mồng tơi.

"Tiểu La ngu xuẩn, thực lực của ngươi quá yếu. Pháp thuật của ngươi cũng không thể gọi được Chỉ ra. Lần này Chỉ đã phải ngăn chặn một Tà Thần khác, bằng không hiện tại ngươi đã phải trả giá càng lớn hơn nữa"

Tà Thần Nhị Cáp nghiêm túc nói.

"Bình thường, Tà Thần nhất định sẽ bỏ lại hạt giống thần lực trong biên ý chí của ngươi, ăn mòn linh hồn của ngươi, chậm rãi đoạt xác ngươi."

"Nhưng ngươi không cần lo, Chỉ xem thường loại hành vi này. Chỉ có sự kiêu ngạo riêng. Đoạt xác là chuyện chỉ có Tà Thần thấp kém mới làm. Chỉ không cần"

"Có điều, Chỉ vẫn sẽ để lại dấu ấn Tà Thần trong biên ý thức của ngươi. Như vậy, lần sau... khi ngươi sử dụng pháp thuật này, Chỉ có thể chạy tới trước tiên."

"Tiểu La ngu xuẩn, đời này ngươi cũng không thể thoát khỏi sự sợ hãi do Chỉ mang đến. Hãy run rẩy trước uy thế của Chỉ đi!"

"Khách khách khách..."

Lỗ mũi Tà Thần Nhị Cáp nở lớn, hắt cằm, cười khẩy.

Một khắc sau.

Hư Ảnh Tà Thần bắt đầu biến mất, không còn bóng dáng trong đất trời. Trường Lăng nước Đại Hạ đã tan vỡ, trong khe hở hư không, tiếng gầm gừ của nữ Tà Thần càng ngày càng xa, cuối cùng hoàn toàn biến mất không còn tăm hơi. Vết nứt hư không kia cũng hoàn toàn khép lại rồi biến mất.

Trong rừng rậm,

Một mình La Hồng còn lại đang tựa trên một thân cây khô to lớn.

Mái tóc bạc trắng, như sương tuyết của hắc buông xuống. Hắc cầm thanh Thuần Quân, chống kiếm xuống đất.

La Hồng hơi mở mắt. Hắc cảm nhận được trong biển ý chí thoáng khô cạn của mình có một Hư Ảnh Tà Thần đang chiếm vị trí trung ương của biển ý chí, rất nhiều hư ảnh Phật đấng và Thiên Thủ Tà Phật đều ở bên dưới, y nhếch miệng.

"Khách khách khách..."

Dấu ấn Tà Thần của Tà Thần Nhị Cấp chiếm giữ tại nơi đó. Giờ phút này, La Hồng không kịp nghĩ nhiều hơn.

Chỉ ít, hắc không cảm nhận được ác ý từ Tà Thần Nhị Cấp.

Đây gần như đã là kết quả tốt nhất.

"Tiểu La ngu xuẩn, mau chạy đi. Tại phía Đông, phía Tây, phía Nam của ngươi đều có những phạm nhân nhỏ bé đang đuổi giết ngươi. Ngươi không trốn sẽ chết!"

Hư Ảnh Tà Thần nói.

La Hồng ngẩn ra. Có người truy sát hắc là điều nằm trong dự liệu của hắc.

Lần này hắc gây ra chuyện quá lớn, nổ tung cả Trường Lăng nước Đại Hạ, quả thực như đè cả Hạ gia xuống đất không ngừng mài đi mài lại.

La Hồng phun ra một hơi. Nhưng điều này không thể trách hắc, đều là do Phụ tử dạy.

Thần Hàng Thuật ngừng hắc. La Hồng kiểm tra tình huống thân thể một phen. Hắc phát hiện tình huống thân thể mình hiện tại thực quá tệ.

Hầu như tất cả năng lượng đã khô cạn, chỉ còn lại biển ý chí vì được lượng lớn sức mạnh tinh thần bổ dưỡng nên còn xem như viên mãn.

Thế nhưng, với trạng thái hắc hiện tại, một khi hắc bị cường giả trong Đế kinh truy sát tới, chỉ sợ hắc chỉ còn lại một chữ "Chết"

Chương 579: Tuyệt cảnh, bảy mươi hai sát châu vỡ nát (3)

"Phải tìm nơi chữa thương"

La Hồng suy nghĩ một chút, lông mày cau lại.

Hắn liếc nhìn mái tóc trắng phau của mình, mặt lộ vẻ cay đắng.

Lần này... thật thảm quá.

Có điều, thu hoạch là vẫn có. Xem hết bia tại Trường Lăng giúp hắn không còn mê man khó hiểu đối với đạo tu hành như trước nữa. Hơn nữa, hắn còn vơ vét hết toàn bộ khí vận trong bia Trường Lăng. Giờ phút này, quốc vận đánh cắp ở trên người La Hồng có rất nhiều.

Nếu Thái tử Hạ gia kia không giết hắn, e rằng hắn ta sẽ ăn ngủ không yên.

La Hồng nghĩ, chợt nhớ tới quyển sách da người. Lần này, trong bí cảnh Trường Lăng, coi như hắn đã gián tiếp giết chết một vị Lục Địa Tiên tại nhân gian?

Thiên An Kiếm Tiên không có ý tốt đối với hắn, tuy rằng hắn chưa chính tay ghi vào trong sổ, nhưng hắn tên của lão ta cũng sẽ tự động được viết vào danh sách đối tượng, cung cấp cho hắn một đồng tội tác to lớn.

La Hồng nghĩ tới đây lại cảm thấy hài lòng hơn chút, cũng coi như mua vui trong lúc khổ sở vậy.

Hắn ngẩng nhìn bốn phía. Ánh tà dương đã chìm về hướng Tây.

Màn đêm gần như đã che phủ trời đất.

Vị trí của La Hồng là ở trong rừng, đã tối sầm từ lâu.

Đối với La Hồng, như vậy được coi như tin tức tốt. Bởi vì bóng đêm chắc chắn có thể mang tới chút phiền phức cho công việc tìm kiếm của Hạ gia.

Và cũng trợ giúp cho La Hồng.

Đương nhiên, trợ giúp cũng không phải là quá lớn. Dù sao tu vi của La Hồng đã đạt Tam phẩm, hắn có thể kết nối với uy thế thiên địa. Về căn bản, hắn có thể dễ dàng nhìn được mọi vật trong bóng tối. Đêm đen cũng không khác gì ban ngày là bao.

Vì vậy, giờ phút này tình huống của La Hồng vẫn rất nguy hiểm.

Hắn nghĩ tới một biện pháp để khôi phục thực lực.

La Hồng rơi vào trầm tư. Tuy hắn đang ở tuyệt cảnh nhưng không hẳn không có cơ hội phá cảnh.

Chỉ có điều, giờ phút này vì Thần Hàng Thuật nên La Hồng đã bị tiêu hao quá nhiều, chỉ còn sót lại chút ý chí để giữ tình táo.

Trong cơ thể thậm chí không kéo ra được một chút xíu lực lượng tà sát nào.

Trong ma kiếm Atula có lẽ còn có tà sát, nhưng muốn lôi tà sát ra khỏi miệng ma kiếm Atula quả là ý nghĩ kỳ lạ.

Đương nhiên, La Hồng cũng không phải không có biện pháp. Hắn đứng dậy, giơ tay lên. Một viên sát châu màu sắc ảm đạm, khô quắt lơ lửng trên bàn tay hắn.

Sát hại đã khô cạn, nhưng La Hồng còn có bảy mươi hai viên sát châu. Chỉ có điều, sát châu cũng hầu như đã khô cạn sắp vỡ tan.

La Hồng muốn ép ra lực lượng tà sát bên trong căn bản là không thể.

Thế nhưng...

Đôi mắt La Hồng nghiêm lại. Hắn đưa tay ra, đột nhiên bóp chặt sát châu.

Xoạt xoạt!

Viên sát châu đột nhiên bị La Hồng bóp nát.

Aml Nhất thời, có lực lượng tà sát tinh khiết tràn vào thân thể La Hồng, ôn dưỡng sát hại tại đan điền đã khô cạn của La Hồng.

Vốn tu vi Tà tu vốn sắp đột phá Tam phẩm, bây giờ lại bị hạ về Tứ phẩm.

Nhưng vấn đề không lớn. Chờ tu vi La Hồng khôi phục như cũ, hắn có thể ngưng tụ lại viên sát châu này một lần nữa.

La Hồng hẳn không phải người không có bài tẩy.

Lực lượng tà sát phun trào toàn thân. La Hồng nhắm mắt, trên mặt toát ra vẻ hưởng thụ.

"Quả nhiên, ta quả nhiên là tà tu trời sinh"

La Hồng lầm bầm.

"Ngươi nên dẹp đi, Tiểu La ngu xuẩn. Chỉ nói lời công bằng, ngươi đừng tiếp tục làm mất mặt tà tu"

Trong đầu, giọng nói của Hư Ảnh Tà Thần nổ vang.

La Hồng mở mắt ra, lòng xoắn xuýt.

Tà sát khôi phục được chút, La Hồng cũng có thể sử dụng một số thủ đoạn. Còn về mái tóc trắng, La Hồng cũng bó tay. Tuổi thọ của hắn lần này đã tiêu hao rất nhiều, muốn khôi phục lại e không dễ dàng.

Thế nhưng, trước mắt, việc thoát khỏi đây mới là điều quan trọng nhất. Đương nhiên, bóp nát một viên sát châu, lấy ra tà sát... có lẽ vẫn không đủ dùng.

La Hồng nhú mày, móc một khối tà lệnh màu vàng kim ra.
"Hoàng Siêu..."

La Hồng thử liên hệ với Hoàng Siêu, cũng không để ý xem Hoàng Siêu có thể nghe được hay không. Hắn cứ thả tin tức ra ngoài trước để câu một số bảo bối nạp điện, à không, là tà tu tới đây rồi nói.

Hắn đang bị thương nặng. Đối với tà tu mà nói, đó tuyệt đối là cái bánh bao thơm lừng.

Mau tới đi, mau tới giết La Hồng giờ đã tàn tạ đi!

Mạng của La Hồng hắn trị giá tận mấy nghìn sợi bản nguyên sát quang!

La Hồng hiện tại cần tà tu, cần thật nhiều thật nhiều tà tu.

Nếu giờ phút này có tà tu ở đây, La Hồng sẽ không cần phải lấy lực lượng tà sát từ sát châu đã vỡ.

Mà làm xong những chuyện này, tâm thần La Hồng hơi chấn động.

Vung tay một chiêu.

"Đứng lên..."

Âm thanh nổ vang dậy.

Một bóng đen xiêu xiêu vẹo vẹo bò dậy từ mặt đất.

La Hồng nheo mắt.

Đây là một vị cấm vệ ngân giáp đã chết, giờ trở thành tà ảnh bị hắn triệu hoán ra.

Đào vong trừ việc chạy trốn ra đương nhiên còn có phương thức khác. La Hồng định thử dung hợp với cấm vệ ngân giáp này.

Một lúc sau, dung hợp xong xuôi, khí thể La Hồng đã hóa thành người cấm vệ ngân giáp này.

Trên người hắn cũng bao trùm giáp bạc, giống như hóa thành một thành viên trong số các cấm vệ ngân giáp kia.

"Tiểu La ngu xuẩn, chạy mau, có người đến rồi."

Tà Thần Nhị Cấp tỏ vẻ thích thú xem trò vui, không ngại việc lớn.

La Hồng lườm một cái, cố gắng gượng chống đỡ tinh thần. Chân hắn đột nhiên phát lực đẩy thân thể bay lên. Hắn mau chóng nhảy nhót trong rừng, phút chốc đã đi xa.

Chương 580: Tuyệt cảnh, bảy mươi hai sát châu vỡ nát (4)

Hắn khoác quần áo của cấm vệ ngân giáp, giả vờ đang tìm kiếm ngang qua ngang lại trong rừng rậm. Như vậy có thể lừa gạt được nhiều cấm vệ ngân giáp.

Dù sao mọi người đều đang đi tìm, ta cũng tỏ vẻ đang tìm người, có đáng chú ý không?

Điều thiếu sót duy nhất là, La Hồng không hiểu rõ nhiều đối với cấm vệ ngân giáp, cũng không quá hiểu đối với một số loại quy củ.

Tiếng vó ngựa dồn dập. Mấy con tuấn mã đạp bước trong rừng rậm. Ngựa cũng bao trùm giáp bạc, trên lưng cũng theo cấm vệ ngân giáp cũng được trùm trong giáp trụ.

Thực lực của những cấm vệ ngân giáp này không hề yếu, đều là tu vi Ngũ phẩm. Bách phu trưởng cầm đầu có tu vi Tam phẩm.

Sự yên tĩnh trong rừng bị phá vỡ.

"Đứng lại!"

Một tiếng quát chói tai xé rách màn đêm yên tĩnh.

Vốn La Hồng đang tỏ vẻ tìm tòi chợt dừng bước tiến. Hắn không nói gì, chỉ đứng nguyên tại chỗ.

Tiểu đội trăm người xung quanh đang tụ lại.

"Ha khách khách, Tiểu La ngu xuẩn, ngươi xong đời rồi! Muốn Chỉ ra tay cho không? Nhanh cầu Chỉ đi!"

"Chỉ có thể giết sạch chúng giúp ngươi! Chỉ phải cho ngươi thấy rõ cái gì mới là tà ác thật sự!"

"Ha, bí thuật của ngươi đã kết thúc rồi, Chỉ không ra tay được."

Trong biên ý chí của La Hồng, Tà Thần Nhị Cấp hưng phấn xem náo nhiệt, tỏ ra cười trên sự đau khổ của người khác.

La Hồng không thêm để ý đến ý.

Hắn đứng yên không nhúc nhích, cũng không có bất kỳ động tác gì.

Vị Bách phu trưởng có tu vi Tam phẩm kia giục ngựa tới, từ trên cao nhìn xuống quan sát La Hồng:

"Sao ngươi lại đứng một mình ở đây?"

"Đội trưởng nói La Hồng bị thương rất nặng, nhất định sẽ chọn ẩn trốn. Vì vậy, đội trưởng đã bảo chúng ta phân tán ra tìm kiếm."

Một khi tìm kiếm được tung tích La Hồng sẽ phát ra tín hiệu."

La Hồng đề thấp giọng nói.

Vị Bách phu trưởng tu vi Tam phẩm kia hơi nhú mày, nhìn La Hồng đang cúi đầu, quát:

"Ngẩng đầu lên"

La Hồng chậm rãi ngẩng đầu lên. Bách phu trưởng nhìn chằm chằm La Hồng, một hồi lâu sau vẻ mặt mới buông lỏng. Y vốn tưởng kẻ này do La Hồng giả dạng, bây giờ nhìn thấy khuôn mặt mới biết không phải.

Bách phu trưởng Tam phẩm vươn mình xuống ngựa, vỗ vỗ mặt La Hồng, muôn xem xem có phải dùng đạo cụ da người hay không.

Dù sao, trong chốn giang hồ có một số thuật cải trang có thể làm biến đổi dung mạo con người.

Sau khi xác định không phải mặt nạ da người, Bách phu trưởng Tam phẩm tiếp tục xoay người lên ngựa.

Vị Bách phu trưởng tu vi Tam phẩm lười để ý đến La Hồng nữa, chỉ dặn một câu cố gắng tìm kiếm rồi tiếp tục dẫn bách nhân đội của y truy tìm.

La Hồng nheo mắt, suy nghĩ một chút. Hắn theo sau đội ngũ trăm người kia từ rất xa.

Nhưng vừa chạy không được bao xa.

Bỗng nhiên.

Trên vòm trời có khí thế khủng bố vút ngang qua. Chín bóng người tỏa sáng lóng lánh phi vút qua bầu trời. Đó là chín vị Lục Địa Tiên, trong đó có Người gác núi mà La Hồng quen thuộc.

Phía dưới, đội người ngựa trăm người dồn dập ghìm ngựa đứng lại. Dù là vị Bách phu trưởng Tam phẩm kia cũng lập tức khom người ôm quyền.

Đó chính là Lục Địa Tiên, ai dám làm bừa trước mặt? Cho nên phải có sự kính trọng cần thiết.

Lục Địa Tiên nhân gian, bình thường làm sao có thể thấy được.

La Hồng đi theo đuôi đội ngũ, nghỉ chân bất động, nén hơi thở, không dám thở mạnh.

Dù sao, trên trời còn có Người gác núi. Lúc trước, Người gác núi đã bị hắn lừa gạt. Nếu ông ta thật sự dùng lực lượng tinh thần để căn quét, có lẽ ông ta thật sự có thể phát hiện điều quái dị trên người La Hồng.

Chín vị Lục Địa Tiên đứng giữa trời.

Người gác núi ở trong sương mù dày đặc, ánh mắt lạnh lùng đảo qua lại, lướt qua trăm người cấm vệ ngân giáp trong rừng.

Bỗng nhiên, ông ta cảm giác thấy trong lòng có phân lạ thường, đó là trực giác của Lục Địa Tiên.

Trăm cấm vệ này... có gì đó lạ thường!

Đã từng bị La Hồng lừa dối, lòng đa nghi đã tồn tại, ông ta luôn ghi nhớ kỹ xảo nguy trang của La Hồng.

Âm!

Lực lượng tinh thần mạnh mẽ quét ngang vòm trời.

Sau đó phủ xuống trăm cấm vệ bên dưới.

Nhưng mà, ngay khi lực lượng tinh thần vừa thả ra, trên vòm trời chợt có một tiếng thét dài bùng lên.

Trong thiên địa dường như chỉ còn lại một chiêu kiếm phạt ngang trời.

Một con rồng xương do vô số kiếm khí tạo thành đang đánh về phía chín Lục Địa Tiên.

"Nhất Kiếm Hóa Cốt Long, là Hóa Long kiếm Trần Thiên Huyền!"

"Lão ta còn dám tới?"

Chín Lục Địa Tiên biến sắc, dồn dập ra tay. Sóng năng lượng khủng bố nhất thời nổ tung trên không trung. Sóng khí cuộn cuộn khiến đêm đen dường như cũng hóa ban ngày.

Người gác núi cũng biến sắc. Có điều, ông ta lập tức sầm mặt.

Lực lượng tinh thần vẫn phủ xuống trăm người cấm vệ bên dưới.

Ông ta cảm giác trăm người cấm vệ đó có vấn đề.

Âm!

Trên vòm trời, Trần Thiên Huyền tóc bạc phơ ngự kiếm tới, sắc mặt cực kỳ lãnh khốc.

Đối mặt với chín Lục Địa Tiên, Trần Thiên Huyền không nói lời nào, chỉ một chiêu kiếm quét ra.

Công tử không chết, Trần Thiên Huyền cũng bất ngờ.

Bây giờ quân đội bên dưới đang tìm kiếm công tử. Chín Lục Địa Tiên đang đuổi giết công tử. Điều Trần Thiên Huyền có thể làm là cuốn lấy chín Lục Địa Tiên này.

Tạo ra cơ hội cho công tử.

Người gác núi không để ý đến Trần Thiên Huyền. Trần Thiên Huyền dù mạnh, nhưng một người mà muốn ngăn cản chín Lục Địa Tiên vẫn chỉ là chuyện viển vông.

Lực lượng tinh thần của ông ta vẫn quét xuống. Cánh rừng nhất thời chìm trong cuồng phong gào thét.

Người gác núi đứng trong sương mù dày đặc, tay bắt ấn.

Trong thiên địa dường như có một dấu ấn huyền bí, vẩn vọ hiện lên.

Chương 581: Tuyệt cảnh, bảy mươi hai sát châu vỡ nát (5)

La Hồng đang dung hợp với cấm vệ ngân giáp, khí vận đánh cấp từ Trường Lăng nước Đại Hạ ở trong biển ý chí nhất thời không thể không chế tán phát ra ngoài, cực kỳ dễ thấy trong đêm tối.

"La Hồng!"

Trong con mắt Người gác núi ngập tràn sát cơ.
Một tiếng hừ lạnh như băng nổ vang cả không gian.
Thứ giao hoạt!
Tìm được người rồi!

Trên vòm trời.
Trần Thiên Huyền nhìn thấy La Hồng tóc bạc bên dưới, con người co rụt. Đầu tiên là ông mừng rỡ, nhưng lập tức sau đó... Là giận dữ Trần Thiên Huyền mừng rỡ là vì La Hồng còn sống, giận dữ là vì trạng thái thâm với mái tóc trắng phau của La Hồng hiện giờ!

Một tiếng rít vang lên.
Kiếm khí của Trần Thiên Huyền tăng vọt. Ông không ngừng vun kiếm.
Phương pháp liều mạng này khiến chín vị Lục Địa Tiên phải e ngại một phen.

Trần Thiên Huyền tỏa ra tử khí, không còn sống được lâu nữa.

Chín người họ còn cảm thấy tiếc mạng. Dù là Người gác núi có lòng muốn giết La Hồng, nhưng ông ta cũng không muốn dùng mạng đổi mạng với Trần Thiên Huyền.

"Kiếm lên!"

Trần Thiên Huyền gào thét, ho ra máu. Trên mặt đất, vô số kiếm khí có tử khí quán quanh gào thét giăng co với chín vị Lục Địa Tiên, giết thẳng vào tầng mây đen.

"Công tử, đi!"

Thế cuộc trên bầu trời thay đổi trong nháy mắt.
Còn ở trong rừng, các cấm vệ ngân giáp đều biến sắc. Vị Bách phu trưởng Tam phẩm thậm chí đổ mồ hôi lạnh ròng ròng.

Mệt Suýt nữa bị La Hồng lừa gạt đi!

Một khi La Hồng chạy thoát vì y không làm tròn chức trách, vị Bách phu trưởng này không dám tưởng tượng kết cục của chính mình.

Với lòng quyết tâm muôn giết La Hồng của Lôi Thành, nên Lôi Thành biết y để La Hồng thay mặt, y lo rằng mình cũng bị ngàn đao băm thây!

Y lập tức giận tím mặt, trừng mắt nhìn La Hồng, tràn đầy sát cơ.

"Tiêu đội nghe lệnh, vây giết La Hồng!"

Đội ngũ trăm người chớp mắt tiến vào trạng thái vây giết, bao vây La Hồng kín đến giọt nước không lọt.

Đi?

Sao có thể để La Hồng rời đi!

La Hồng thở dài một hơi, tản đi tà ảnh cấm vệ ngân giáp.

Hắn khôi phục dáng vẻ ban đầu, mái tóc trắng như sương tuyết tung bay. Hắn ho nhẹ, sắc mặt trắng bệch như giấy mỏng.

Đối mặt với một trăm cấm vệ ngân giáp áp sát, La Hồng bất đắc dĩ cười. Thật không ngờ, khí số vợ vết được lại chính là nguyên nhân làm hắn bại lộ.

Nếu đã trốn không thoát thì thả tay giết chóc đi!

Hắn chậm rãi giơ hai tay lên, vung nhẹ.

Xung quanh áo trắng nhuốm máu...

Từng viên sát châu lơ lửng bay lên.

Trong phút chốc đã có bảy mươi một viên sát châu nổi lên.

La Hồng ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn Bách phu trưởng sát cơ nồng nặc.

"Vừa này... là người vỗ mặt ta?"

La Hồng nói.

Lời vừa ra, hai tay La Hồng đột nhiên bóp lại.

Bảy mươi một viên sát châu nháy mắt nổ tung!

Trên người La Hồng cũng có một luồng khí thế sục sôi dâng trào.

La Hồng bóp nát toàn bộ bảy mươi một viên sát châu.

Đây là bản nguyên tà ác mà La Hồng không ngừng ngưng tụ từ khi bước chân vào Tà đạo.

Trong phút chốc, sát hại vốn khô cạn lập tức dồi dào trở lại. Lực lượng mạnh mẽ tràn ngập cơ thể La Hồng. Đó là lực lượng La Hồng thu hoạch được sau khi vắt kiệt tà sát của mình.

Tà sát cuộn cuộn phun trào. Thế nhưng điều kỳ dị là, khí Chính Dương quanh thân La Hồng càng lúc càng óng ánh, lóa mắt.

Những luồng khí xoay quanh thân La Hồng như chim công xòe đuôi.

Tình cảnh này khá là quý dị và lạ thường.

Áo bào trắng nhuốm máu trên người La Hồng tung bay. Mái tóc trắng như sương tuyết trên đầu cũng bỗng bành trong luồng khí kích động.

Hắn nhìn lên bầu trời.

Trần quân gia bùng phát Khấp Huyết, kéo chín vị Lục địa tên lên chiến trường trên trời.

Ông đã tạo ra cơ hội lưu vong cho La Hồng.

Thế nhưng, thực ra khả năng La Hồng chạy thoát cũng không cao. Bởi vì, trong chớp mắt khi La Hồng bùng phát lên lực lượng khí vận, cảm vệ ngân giáp xung quanh cũng đã cảm ứng được.

Bây giờ họ đang nhanh chóng tụ lại.

Một khi họ tụ thành công, gần mười nghìn cảm vệ ngân giáp giết một La Hồng đèn cạn dầu còn có gì đáng nghĩ? "Nhị Cáp, cường giả Nhất phẩm gần đây nhất cần bao lâu mới tới?"

La Hồng thăm hỏi Hư Ảnh Tà Thần chiếm chỗ trong biển ý chí.

"Nhị cáp?"

"Tiểu La ngu xuẩn, người đang gọi Chỉ? Đây là kiểu xưng hô của người với Chỉ?"

Tà Thần nghi hoặc hỏi.

"Nhị Cáp, có ý gì?"

La Hồng nghe vậy, cười cợt:

"Mạnh mẽ, có nghĩa là không hề sợ điều gì"

"Ý nghĩa của Nhị Cáp chính là: 'Chỉ vô địch, các người tùy tiện; miệt thị quy tắc thế gian, trào phúng trật tự thiên địa, là người phản kháng vận mệnh, kẻ nắm giữ sức mạnh'"

La Hồng nói vậy.

Đôi mắt của Hư Ảnh Tà Thần ngày càng sáng, mũi phồng lên, khí lưu cuộn cuộn như rồng cuộn mình gào thét.

"Khách khách khách..."

"Tiểu La ngu xuẩn, cuối cùng người cũng hiểu được sự mạnh mẽ của Chỉ"

Tà Thần Nhị Cáp cười to lên trong biển ý chí của La Hồng, cười đến độ Thiên Thủ Tà Phật run rẩy.

"Nhất phẩm gần người nhất muốn tới đây còn cần chín nhịp hít thở."

Tà Thần nói.

Chín lần hít thở sao?

Tuy rằng Tà Thần thích đùa cợt chút, nhưng y thực sự mạnh.

Cho nên, La Hồng tương đối tín nhiệm đối với cảm ứng của y.

"Trong chín hơi thở... phải giết sạch chúng"

Tâm thân La Hồng trở về. Trong con mắt hấn lóe lên vẻ lạnh lùng nghiêm nghị.

Hấn lấy ra mặt nạ Tà Quân, đeo lên mặt.

"Một."

Hơi thở đầu tiên, bắt đầu!

Âm!

Trong phút chốc, tâm trạng lạnh lẽo chảy trong đầu La Hồng, vô tình, lạnh lùng.

Mái tóc trắng như sương lại hóa thành màu bạc.

"Đứng lên!"

La Hồng nhếch môi, nở nụ cười tà mị.

Đây là nụ cười của Tà Quân, cũng là nụ cười của La Hồng ngay lúc này.

Chương 582: Chỉ vô địch! Các người tùy tiện (1)

Và...

Tà ảnh Ngô Thiên hiện lên, tà ảnh Cung Hạo hiện lên, lần lượt tà ảnh của từng nhân vật mạnh mẽ tái hiện.

Đã bóp nát bảy mươi một viên sát châu, tà sát của La Hồng lúc này vô cùng đầy tràn.

"Giết"

La Hồng nhẹ nhàng xua tay.

Phía sau một trăm vị cầm vệ ngân giáp, tà ảnh vạn vẹo lần lượt trôi lên.

Xì xì Giết chóc bạo phát trong nháy mắt.

Trận hình cầm vệ ngân giáp lập tức bạo loạn, tan tành từ bên trong.

Mất đi trận hình cản trở, tà ảnh Ngô Thiên dưới sự khống chế của ý chí La Hồng lao xuống.

Có một vị thiên kiêu Địa bằng gia nhập, phương diện chiến đấu cơ bản là ngược đãi, tàn sát nghiêng về một bên. Tà ảnh Ngô Thiên như cuồng ma điều khiển lôi tước, lôi đình màu đen rầm rầm quét ngang.

Từng cái đầu lâu bị bắn thủng, nổ tung.

Dù là giáp bạc kiên cố cũng không thể chịu được lực xung kích của lôi đình màu đen.

Máu tươi vương đầy đất.

Vị Bách phu trưởng kia chỉ còn lại tuyệt vọng.

La Hồng vốn phải dầu hết đèn tắt, vậy mà vào lúc này lại mạnh mẽ đến độ khiến người lạnh lẽo tim gan.

Một tiêu đội cầm vệ ngân giáp trăm người trong tay La Hồng đã chết sạch trong không tới năm nhịp hít thở.

Oành!

Bách phu trưởng không dám chiến đấu tiếp.

Uy thế của thiên kiêu số một Hoàng bằng khiến y mất sạch dũng khí chiến đấu.

Mặc dù y đạt Tam phẩm, nhưng... giờ phút này La Hồng đã đạt trạng thái toàn thịnh, tuyệt đối không yếu hơn Tam phẩm.

"Trốn!"

Đây là suy nghĩ duy nhất của Bách phu trưởng.

Thế nhưng, ý nghĩ này vừa xuất hiện, y đã cảm thấy lạnh cả người.

Trong cái bóng của y có bóng đen thò lên. Bóng đen kia chớp mắt đã hóa

thành dáng vẻ La Hồng.

Tóc bạc phấp phới quét qua gò má y.

Thân thể Bách phu trưởng đột nhiên cứng đờ, sau đó bùng ra khí thể kinh thiên. Y vùng quyền đập tới La Hồng vừa đột nhiên xuất hiện bên cạnh.

Khí huyết cuồng bạo dâng trào. Cú đấm này là một quyền phát huy vượt khả năng dưới áp lực tử vong của Bách phu trưởng.

Nhưng!

Một quyền chưa đánh ra, thiên địa đã chợt yên tĩnh.

Bên tai vị Bách phu trưởng,

Tiếng gió, tiếng mưa rơi, tiếng côn trùng lạnh lót...

Còn có cả tiếng tay áo phấp phật gió đều im bật đi, biến mất sạch tăm.

Y giống như vừa rơi vào vực sâu đen tối.

Lôi tước của tà ảnh Ngô Thiên chớp mắt chém tới, phá tung cánh tay vùng quyền của y. Máu tươi phun xối xả.

Uy thế của tà ảnh Ngô Thiên ép cho vị Bách phu trưởng Tam phẩm không thể động đậy.

Máu tươi phun trên mặt nạ Tà Quân của La Hồng. La Hồng chỉ bình tĩnh cười.

"Chín"

La Hồng cười nói một chữ. Thuận Quân trong tay hấn vùng nhẹ, chém xuống đầu của vị Bách phu trưởng Tam phẩm.

Chín nhịp hít thở, một đội cấm vệ ngân giáp trăm người bị diệt hoàn toàn.

Chỉ còn lại thi thể đầy đất.

Đôi mắt của các tà ảnh tỏa ra ánh đỏ lạnh lẽo. Họ đứng lặng trong bóng tối, bên cạnh các quân sĩ cấm vệ ngân giáp đã ngã vào trong vũng máu.

Âm!

Từ xa, uy thế mạnh mẽ bao trùm tới. Có đoàn mâu bạc phút chốc đã từ trời giáng xuống.

Tà ảnh Ngô Thiên lướt ra, lôi tước quét mạnh, va chạm với đoàn mâu bạc. Nhưng lôi tước bị chia năm xẻ bảy, tà ảnh Ngô Thiên cũng bị đánh tan.

Lực lượng mạnh mẽ, quả thực không gì địch nổi.

Thống lĩnh cấm vệ ngân giáp Lôi Thành xuất hiện rồi!

Ông ta lạnh lẽo rong ruổi từ phía chân trời đuổi tới. Nơi ông ta đi qua, cỏ cây đông cứng mà chết, vỡ tan tành.

Ong ta như một công ma trong đêm tối, từ nơi sâu xa trong rừng rậm bước tới.

La Hồng tóc bạc tung bay, cười khẩy dưới mặt nạ.

Hắn cười nhạt nhìn Lôi Thành.

Bàn tay hắn hơi nâng lên.

Trong bóng tối, trong những thi thể của cấm vệ ngân giáp đều có cái bóng ngọ nguậy. Những cái bóng của họ mò dậy từ mặt đất.

Chúng cầm khiên, người mặc giáp đen. Cấm vệ ngân giáp hóa thành cấm vệ ảnh giáp.

Tùng tùng tùng!

Khiên của chúng đồn dập chồng lên nhau như một bức tường lớn cản trước mặt Lôi Thành.

Con người Lôi Thành co rút vào. Đây là động tác phòng ngự của cấm vệ ngân giáp mà ông ta đã quen thuộc, nhưng giờ, nó đã thành thủ đoạn đối phó với ông ta.

Lôi Thành cảm thấy vừa hoảng sợ, lại vừa buồn vừa giận.

Thủ đoạn điều khiển người chết này là Câu Linh Khiên Tướng của Đạo môn sao?

Đây tuyệt đối là thủ đoạn của tà tu!

Tuyệt đối!

Lúc này Lôi Thành tuyệt đối không tin La Hồng là đại biểu chính nghĩa nho nhã, hiền hòa gì cả. Nếu kẻ có thủ đoạn tà ác như thế mà còn có thể xưng là đại biểu chính nghĩa, Lôi Thành ông ta tình nguyện nuốt sạch trường mâu vào cổ.

Thân thể La Hồng hơi đung đưa. Trong phúc chốc, hắn Di Hình Hoán Ảnh biến mất.

Thân hình của hắn đã đổi vị trí với một tà ảnh cách đó mấy dặm.

La Hồng bây giờ có lực lượng tinh thần mạnh mẽ, hơn nữa bây giờ lực lượng tinh thần của hắn đã đủ để cho hắn Di Hình Hoán Ảnh nhiều lần.

Tuy rằng mỗi khi Di Hình Hoán Ảnh nhiều thêm một lần, lực lượng tinh thần lại tiêu hao gấp đôi lúc trước.

Thế nhưng, La Hồng vẫn có thể chịu đựng.

Mấy lần Di Hình Hoán Ảnh, hắn đã ra ngoài phạm vi mấy chục dặm.

La Hồng đã bóp nát bảy mươi một viên sát châu nên đương nhiên sẽ không cam tâm tình nguyện bó tay chịu trói.

Hắn sẽ không từ bỏ tất cả để liều mạng với cấm vệ ngân giáp.

Một khi hấn bị một vị Nhất phẩm cuốn lấy, thứ chờ đợi La Hồng sẽ chỉ là bị vô số cấm vệ ngân giáp vây đánh.

Ngoài mấy chục dặm.

Trên một gốc cây đen thui, La Hồng đứng lặng lẽ. Một chiếc mặt nạ Tà Quân, một gương mặt trắng bệch.

Chương 583: Chỉ vô địch! Các người tùy tiện (2)

Đôi mắt hần xa thăm thẳm. Hần đang nhìn chăm chăm quân đoàn tà ảnh ở đằng xa bị Lôi Thành gào thét bi phần tung một chiêu bạo lực đánh tan tành tất cả.

Vẫn tồn tại chênh lệch.

Dù là quân đội tà ảnh, nhưng phải đối đầu với cao thủ hạng bốn trên Thiên bảng của Đại Hạ như Lôi Thành vẫn không có được tác dụng quá lớn.

Lôi Thành ngẩng đầu lên, mắt khóa chặt La Hồng cách đó mấy chục dặm.

"Người đừng hòng trốn!"

Lôi Thành nhếch miệng đầy lạnh lẽo. Ông ta như thợ săn ngửi thấy mùi, muốn triệt để căn chết La Hồng!

Òanh!

Ông ta hóa thành một ánh bạc. Thân thể xông mạnh qua không khí tạo ra một trận sóng xung kích mạnh mẽ, khuấy động trong rừng.

Mấy chục dặm đối với ông ta chỉ tốn mấy hơi thở mà thôi.

La Hồng cười, giơ tay, đột nhiên tung một chiêu.

Tùng tà ảnh chui ra từ bóng Lôi Thành, nhanh chóng cuốn lấy thân thể ông ta. Trong đó cũng có tà ảnh Ngô Thiên vừa bị đánh nát đã được tái hiện.

Động tác của Lôi Thành bị ngăn cản.

Ngô Thiên chính là cao thủ thiên kiêu hạng ba trên Địa bảng, bây giờ đã hóa thân tà ảnh, sức chiến đấu vẫn không kém.

Dù là Lôi Thành cũng không dám mặc cho tà ảnh Ngô Thiên chém giết.

Vì vậy, mỗi lần ông ta đuổi tới gần La Hồng đều sẽ bị quân đoàn tà ảnh quần lấy phải ngừng lại. La Hồng sẽ thừa dịp này không ngừng kéo dài khoảng cách.

La Hồng có Di Hình Hoán Ảnh, về mặt tốc độ không hề chậm hơn cao thủ Nhất phẩm.

Chỉ có điều, thứ này tiêu hao cực nhiều lực lượng tinh thần.

Trong biến ý chí của La Hồng, hần vẫn đang điên cuồng ép chặt hai ngọn Phật đăng.

Phật đăng nổ tung tạo nên bão táp tinh thần khiến cho lực lượng tinh thần của La Hồng tăng vọt lên nhiều. Mà lực lượng tinh thần tăng vọt đủ

giúp hắn hoàn thành nhiều lần Di Hình Hoán Ảnh.

Thậm chí, mỗi lần Di Hình Hoán Ảnh, khoảng cách sẽ kéo dài ra mười dặm.

Khoảng cách giữa La Hồng và Lôi Thành đang không ngừng kéo dài.

Hoàng Siêu mặc trang phục đen toàn thân, thân hình loé lên nhanh chóng trong rừng.

Khi biết La Hồng chết ở thành Thiên An, Hoàng Siêu là người đầu tiên không tin. Dù sao, hậu chiêu mà La Hồng bố trí trên người y vẫn chưa bộc phát. Y còn chưa chết.

Y tin chắc La Hồng chưa chết.

Nếu La Hồng chết thật, y không thể không có chút cảm giác nào.

Hơn nữa, Hoàng Siêu không hi vọng La Hồng chết. La Hồng là quý nhân của y.

Bây giờ, địa vị của y trong Thiên Địa Tà Môn đã tăng lên tới mức có tư cách trao phần thưởng Huyền băng. Tốc độ tăng này là thứ mà trước kia y chưa từng dám mơ tới.

Những tên tà tu bị La Hồng giết chết kia đã tác thành cho Hoàng Siêu, khiến cho y thu hoạch được rất nhiều tài nguyên. Ví như Bản Nguyên Sát Quang, ví như chí bảo của tà tu, Nguyên Sát Quả, vân vân.

Hơn nữa, là độc đỉnh còn sót lại, địa vị Hoàng Siêu trong phân đà của Thiên Địa Tà Môn tại khu vực phủ Giang Lăng càng như nước lên thì thuyền lên.

Vì nguyên nhân đó nên thực lực y tăng lên đến tình huống bây giờ. Được vô số bảo vật chồng chất lên, tu vi của y bây giờ đã đạt tới cảnh giới Tà tu Tứ phẩm.

Hoàn toàn là dùng tài nguyên đắp thành.

Mà khi biết La Hồng chết tại thành Thiên An, Hoàng Siêu lập tức xung phong tới đây.

Nếu đã đoán chắc La Hồng không chết, thì tất nhiên y biết La Hồng cần cái gì.

Ngay sau đó, y lập tức nhận được tin từ La Hồng.

Cho nên, y mang theo tà tu của phân đà tại thành Thiên An kéo nhau tới.

Hai tà tu Nhất phẩm, mười hai Nhị phẩm, cộng thêm hai mươi sáu Tam phẩm... cùng với bảy, tám mươi người từ Tứ phẩm trở xuống.

Đây là một lực lượng mạnh mẽ. Một nửa tà tu tại phân đà thành Thiên An cơ bản đều ở đây.

Lực lượng của phân đà Thiên Địa Tà Môn tại thành Thiên An tất nhiên không thể khinh thường. Dù sao nơi này cũng là đế đô của Đại Hạ. Thiên Địa Tà Môn xếp vào đây rất nhiều cao thủ.

"Hoàng Siêu... Người nói người bị La Hồng uy hiếp, lệnh cho người ẩn vào Thiên Địa Tà Môn?"

"Bây giờ La Hồng dùng tà lệnh cầu viện người?"

Một tà tu Nhất phẩm, Phó đà chủ Thiên Địa Tà Môn, mắt lạnh lẽo lườm Hoàng Siêu.

Khi thành viên ưu tú của phủ Giang Lăng này xuất hiện tại phân đà thành Thiên An báo cho ông ta những chuyện này, ông ta thật sự có vài phần khiếp sợ.

Thế nhưng, đồng thời ông ta cũng có mấy phần mừng rỡ cuồn lên.

Phải biết, bây giờ La Hồng được treo giải thưởng ở Thiên Địa Tà Môn thực sự cao đến mức khiến người ta muốn tắt thở.

Nói là giá trị liên thành cũng không quá đáng.

Nếu Hoàng Siêu nói thật, La Hồng cầu cứu Hoàng Siêu, vậy có phải là... đây cũng là cơ hội của ông ta, cơ hội để lấy đầu La Hồng.

Cho nên, một tà tu Nhất phẩm như ông ta cũng phải động lòng, nên mới phát động lực lượng mạnh mẽ như vậy từ phân đà thành Thiên An, chính là để lấy đầu La Hồng.

Hoàng Siêu quần áo choàng đen, về mặt âm trầm.

"Không sai, ta là quân cờ do La Hồng xếp vào Thiên Địa Tà Môn, nhưng ta không cam lòng làm một quân cờ."

"Hắn thả một thứ vào trong cái bóng của ta, ta không dám phản kháng. Nếu La Hồng không chết, ta mãi mãi sẽ bị khống chế bởi hắn. Cho nên, ta muốn hắn chết!"

"Lúc La Hồng cầu cứu ta, ta đã hiểu rõ. Đây là cơ hội của ta. Thế nhưng ta cũng biết, với thực lực của ta, ta không thể giết được La Hồng. Vì vậy ta nghĩ tới các vị đại nhân!"

"Nếu các đại nhân giết được La Hồng, ta cũng không cần bất kỳ phần thưởng nào!"

Hoàng Siêu hạ giọng nói, ngữ khí đầy thù hận, giận dữ, lại đầy vui sướng vì La Hồng sắp chết.

Rất nhiều tà tu ở đây nghe vậy đều cười thâm trầm.

Chương 584: Chỉ vô địch! Các người tùy tiện (3)

Họ vốn còn có nghi ngờ đối với Hoàng Sơn, nhưng hiện tại đã không còn.

Vì Hoàng Siêu nói thật. Trong cái bóng của y đúng là có một lực lượng quý dị, đó là lực lượng do La Hồng để lại.

Sở dĩ Hoàng Siêu làm việc cho La Hồng, tất nhiên là vì y bị La Hồng khống chế.

Bằng không, La Hồng đại biểu cho chính nghĩa sao có khả năng thông đồng với một tà tu?

"Dễ nói... Giết được La Hồng, xem như người lập công đầu. Tổ chức đương nhiên sẽ không bạc đãi người. Bản tọa sẽ xin Tà Vương điều động người đến phân đà thành Thiên An, đồng thời còn cho người năm trăm sợi Bản Nguyên Sát Quang làm phần thưởng là Phó đà chủ cười thâm trường.

"Cảm ơn đại nhân! Thực ra giết La Hồng chính là phần thưởng lớn nhất đối với ta. Tà tu chúng ta mong muốn nhất chính là tự do tự tại, không gì ràng buộc!"

Hoàng Siêu vui sướng, cảm kích nói.

Đám tà tu khác nghe vậy đều cười.

Và...

Lại một lần Di Hình Hoán Ảnh.

Trong đầu La Hồng có một chiếc Phật đăng nổ tung. Vào lúc này, hắn đã rời thành Thiên An cách mấy trăm dặm.

La Hồng cảm thấy vầng đầu hoa mắt. Di Hình Hoán Ảnh tần suất quá cao đã đặt lên biên ý chí một gánh nặng cực lớn.

Chín ngọn Phật đăng bị hắn ép nổ năm cái, còn lại bốn cái có thể nổ.

Nhưng mà... La Hồng phát hiện, nếu hắn còn ép nổ nữa, hắn sẽ xong đời.

Thực ra La Hồng không quá muốn ép nổ Phật đăng.

Dù sao Phật đăng cũng không giống với sát châu. Sát châu cung cấp tà sát, tất nhiên La Hồng không từ chối tà sát một chút nào, càng nhiều càng tốt.

Nhưng Phật đăng nổ tung lại mang tới gánh nặng cho hắn.

Trong đầu, Tà Thần Nhị Cấp lên tiếng.

"Khách khách khách..."

"Tiểu La ngu xuẩn, phạm nhân yếu ớt kia vẫn đang đuổi theo người, còn cách người chưa tới ba mươi dặm"

Từ khi cho Tà Thần một cái tên.

Dường như Tà Thần rất vừa mắt với La Hồng. Dù sao, một cái tên tục hoàng tráng, uy vũ như vậy khiến Tà Thần Nhị Cấp rất hài lòng với Tiểu La ngu xuẩn.

Không hổ là người đàn ông được Chỉ nhìn trúng!

La Hồng hít sâu một hơi. Lôi Thành này... Không hổ là cao thủ trên Thiên bảng.

Người tài ba trong hàng Nhất phẩm.

Liên tục ép nổ năm cái Phật đặng, triển khai nhiều lần Di Hình Hoán Ảnh như vậy vẫn không thể bỏ lại tên kia.

Phải biết là, La Hồng là triển khai Di Hình Hoán Ảnh, thế nhưng...

Lôi Thành chỉ dùng thân thể thuần túy đuổi theo mà thôi.

Lần này, La Hồng đúng là đèn cạn dầu.

Sát châu nổ hết, Phật quang cũng nổ sạch.

La Hồng quay đầu nhìn thành Thiên An nguy nga, mờ ảo trong đêm.

"Sớm muộn gì cũng có một ngày, bốn công tử... Phải đồ sát tòa Đế đô này!"

La Hồng cắn răng, nói.

"Khách khách khách..."

"Có chí khí lắm, không hổ là Tiểu La thờ phụng Chỉ"

"Đúng rồi, ba mươi dặm phía Đông... Có một đồng lớn đồ dinh dưỡng đang chạy tới!"

Tà Thần Nhị Cấp bỗng nói.

Lần nhắc nhở này thực sự làm La Hồng sửng sốt.

Đồ dinh dưỡng?

Hả?

Đồ nạp điện hả?

Mắt La Hồng bỗng sáng lên.

Lẽ nào là Hoàng Siêu?

Vốn La Hồng cũng chỉ ôm tâm tính gọi thử Hoàng Siêu một lần.

Không ngờ Hoàng Siêu này thật sự rất ra sức. Quân cờ đen mà hấn xếp vào Thiên Địa Tà Môn lại có biểu hiện ưu tú như vậy.

La Hồng hít sâu một hơi. Thiên Địa Tà Môn... Đúng là thế lực tốt nhất, đáng cảm ơn nhất thiên hạ!

Không chút do dự, La Hồng chuyển hướng về phía Đông ba mươi dặm, sử dụng Di Hình Hoán Ảnh mà đi.

Không lâu sau khi La Hồng biến mất.

Một cây đoản mâu trắng bạc ngút trời giáng xuống, chớp mắt bỏ mặt đất thành một cái hố to. Sóng năng lượng mạnh mẽ khuấy động không gian.

Lôi Thành hạ xuống, một cây đoản mâu ngắn trôi nổi sau lưng.

"Sao lại không tiếp tục đi hướng Bắc nữa?"

"Chuyển hướng Đông sao?"

Lôi Thành nheo mắt. Sau người y, hai vị phó thống lĩnh Nhất phẩm của cấm vệ ngân giáp cũng lần lượt hạ xuống.

"Thống lĩnh!"

Hai vị phó thống lĩnh Nhất phẩm nghiêm túc nói.

La Hồng này thật quá giỏi chạy. Hắn chỉ là Tam phẩm mà có thể chạy trốn khỏi tay Nhất phẩm Thiên bằng lâu như vậy.

"Hắn đang nhắm hướng Đông, dùng Di Hình Hoán Ảnh đi tới..."

tiếp tục đuổi."

"Ta có thể cảm giác được, khoảng cách Di Hình Hoán Ảnh của hắn bắt đầu ngắn đi. Thủ đoạn như vậy, ta không tin hắn không tiêu hao!"

Quanh thân thể cường tráng của Lôi Thành, khí huyết sôi trào đang xông lên trời.

"Đuổi Ba người lại đập đất. Mặt đất bị ép xuống, nửa khắc sau nổ tung ra từng hố sâu. Ba vị cao thủ Nhất phẩm đã bắn mạnh đi, kéo theo cuồng phong gào thét.

"Nhìn thấy rồi!"

Sóng khí nổ tung. Lôi Thành bôn ba vượt mười mấy dặm, đôi mắt chợt ngưng tụ.

Ông ta nhìn thấy La Hồng giẫm trên lưng tà ảnh Thương Ưng vùng cánh bay đi trong đêm.

Ở phía khác.

Phó đà chủ Nhất phẩm của Thiên Địa Tà Môn tại phân đà thành Thiên An cũng tập trung ngưng mắt. Trong con ngươi ông ta lóe lên sự hung ác, giống như có tà sát hắc long nổ tung.

"Là La Hồng!"

Đám tà tu nhất thời sôi sùng sục.

Đúng là La Hồng sao?

Hơn nữa, rất nhiều tà tu có con mắt tốt, trong đêm đen vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng La Hồng đứng trên lưng tà ảnh Thương ưng, áo trắng nhuốm máu, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, khí tức uể oải tới tận cùng.

La Hồng quả nhiên bị thương nặng rồi!

Hoàng Siêu không lừa mọi người!

Hai thế lực trong đêm như hai điểm đen nhanh chóng tụ tập về phía La Hồng.

La Hồng ngồi khoanh chân trên lưng tà ảnh Thương Ung, xa xa nhìn về phía nhóm tà tu tới từ phía Đông...

Trái tim trầm tĩnh của La Hồng chợt nhảy lên hừng hực.

Chương 585: Chỉ vô địch! Các người tùy tiện (4)

Đến rồi đến rồi!
Viện quân đến rồi!

Nếu trong Trường Lăng nước Đại Hạ có nhiều tà tu như vậy, La Hồng hẳn làm sao phải rơi xuống đất ruộng này? Làm sao phải tới nước này?

Sau khi thấy rõ đám tà tu, La Hồng cảm thấy sống mũi cay cay.

La Hồng không biết Hoàng Siêu dùng cách gì mới đưa tới được nhiều tà tu như vậy.

Nhưng không nghi ngờ chút nào, đám tà tu này đối với La Hồng chính là mưa rơi đúng lúc.

^ Aml Phía sau là Lôi Thành sáng rực như mặt trời, đôi mắt sắc bén như đao.

Lôi Thành đập không bay đi. Một cây đoản mâu từ trên trời giáng xuống, nên xuống đầu La Hồng.

"La Hồng, bó tay chịu trời đi!"

Giọng nói lạnh lùng của Lôi thành nổ tung trên không trung.

Trong chớp mắt trước khi La Hồng bị đoản mâu đập trúng, hắc Di Hình Hoán Ảnh ra mấy dặm, rút ngắn khoảng cách với tà tu.

Vào lúc này, Lôi Thành cùng hai vị phó thống lĩnh phía sau đã nhìn thấy đám tà tu áo bào đen đang rong ruổi cấp tốc dưới mặt đất.

Tà sát ngập trời cuộn cuộn kéo tới.

"Thiên Địa Tà Môn?"

Lôi Thành nhíu mày, rồi lại nhanh chóng giãn ra.

La Hồng... Chắc chắn phải chết.

Trước có hổ, sau có sói.

Đối với La Hồng, đây chính là tuyệt cảnh chắc chắn phải chết.

Lôi Thành không nghĩ ra được bất cứ khả năng nào để La Hồng có thể trở mình.

Trừ khi đám tà tu kia đến giúp La Hồng, nhưng liệu có khả năng không?

La Hồng đã giết biết bao nhiêu tà tu ở thành Thiên An, có thể nói, La Hồng chính là sát thủ tà tu chân chính.

Lôi Thành có thể nói thủ đoạn của La Hồng là tà ác, nhưng không thể phủ nhận thái độ tiêu diệt tà tu của La Hồng thực sự chân thành.

Lúc Hoàng Siêu nhìn thấy La Hồng, con người sáng ngời lên.

Có điều, y không lao tới trước mà hơi ngừng lại một cách kín đáo, dần lui ra sau.

"Các vị đại nhân, ta không thể lộ ra. Không thể để La Hồng nhìn thấy ta. Hắn mà thấy ta nhất định sẽ gọi thứ ở trong bóng của ta ra xóa bỏ ta. Ta không muốn chết!"

Hoàng Siêu quát, giọng nói đầy vẻ sợ hãi.

Vị Phó đà chủ Nhật phăm thâm trầm liếc mắt nhìn Hoàng Siêu:

"Người tìm chỗ ẩn náu đi... Chờ chúng ta giết được La Hồng rồi sẽ giải thoát cho người."

Vù vù vù! Cả đám tà tu lao vụt qua Hoàng Siêu, nhắm về phía La Hồng sắc mặt trắng bệch, bị thương nặng.

Hoàng Siêu hít sâu một hơi, nhìn rất nhiều tà tu rong đuổi trên mặt đất, cười cay đắng.

Xong rồi, y đã hoàn toàn không còn đường quay đầu.

Y lên thuyền giặc lừa tà tu của La Hồng, cả đời cũng không xuống được.

Trong không trung.

Một đám tà tu cười trầm trầm. Tà sát tuôn ra, khiến bầu trời đêm vốn tăm tối lại càng đen kịt hơn.

La Hồng dùng Di Hình Hoán Ảnh hạ xuống đất, bước chân lão đảo đi về phía đám tà tu.

Vị Phó đà chủ tà tu cầm đầu hơn run lên.

Ông ta nhìn La Hồng không lùi mà tiến, trong lòng có dự cảm xấu.

Có điều, ngay sau đó, ông ta nhìn thấy Lôi Thành và hai cao thủ Nhật phẩm đang truy sát tới sau lưng La Hồng, lòng chợt bừng tỉnh. Cảm giác bất an lập tức tan thành mây khói.

La Hồng không cách nào lui, là cho rằng tà tu bọn họ dễ ức hiếp đây.

Phó đà chủ cười thâm trầm.

Kéo theo tà sát ngập trời nhắm về phía La Hồng.

La Hồng nhìn những tà tu, hít sâu một hơi, dường như ngửi được mùi món ăn ngon.

"Mùi vị thật khiến người ta hoài niệm" La Hồng nói.

"Nhị Cáp, giao cho người."

Cùng lúc đó.

Trong đầu La Hồng nhất thời vang dội tiếng cười khàn khặc đặc trưng của Tà Thần Nhị Cáp.

"Tiểu La ngu xuẩn, coi như đáp lại tên của người dành cho Chi..."

Chỉ sẽ cho người cảm nhận một chút cái gọi là sức mạnh!"
â Aml Trong phút chốc, La Hồng đang lao đảo, con người lóe lên ánh tím.

Vị Phó đà chủ tà tu vọt tới La Hồng chớp mắt đã bị La Hồng thả ra một luồng uy thế cao quý áp chế. Tà sát trong cơ thể ông ta không cách nào vận hành.

"Tà... Đế?"

Vị Phó đà chủ tà tu bị bóp cổ kinh hãi vô cùng. Đúng lúc này, trong đầu ông ta hiện lên dáng vẻ nghiêng răng nghiêng lợi của Hoàng Siêu.

Thằng nhãi kia... lừa ông ta!

Sau đó, thân thể vị Phó đà chủ tà tu nháy mắt đã khô quắt lại. Tà sát bị hút sạch sành sanh.

Sau lưng La Hồng, một cái bóng vô hình bắt đầu tái hiện.

Tình cảnh này quả thực khiến mọi người kinh ngạc ngây ngẩn.

Một vị tà tu Nhất phẩm khác lập tức dừng lại, sồn tóc gáy.

Mệt Cái quỷ gì thế?

Y chợt nghĩ tới.

"Hoàng siêu!"

Y quay lại, gào lên thảm thiết.

Nhưng mà, tà sát phun trào ngập quanh thân La Hồng càng hóa thành xúc tu tà sát không ngừng quật vào không gian, cuốn lấy từng tên tà tu đang hoảng hồn định trốn chạy.

"Khách khách khách..."

Tiếng cười lạnh lẽo mà phóng đảng.

Hai tà tu Nhất phẩm, mười hai Nhị phẩm, hai mươi sáu Tam phẩm, cùng với rất nhiều Tứ phẩm trở xuống, tất cả bị hút sạch thành thây khô.

Trước khi những tà tu này chết, họ đều có vẻ vô cùng kinh ngạc, khó tin, và cả mê man.

Bọn họ ngàn dặm xa xôi tới đây là vì cái gì? Vì cái CMN ấy?

Ngàn dặm đưa tà sát, lễ nặng mà tình cũng nặng!

Rầm rầm rầm!

Lôi Thành và hai phó thống lĩnh đáp xuống đất. Họ nhìn thấy biến cố bên kia, trong con mắt đầy vẻ kinh sợ.

Chợt thấy La Hồng từ từ xoay người, hai con mắt lóe ánh tím.

Sau lưng hắn, tà sát trùng thiên hóa thành một hư ảnh tà ác.

Hư ảnh kia đang quan sát ba người.

Khóe miệng nhếch lên, khí tràng mở hoàn toàn.

"Nhân danh Nhị Cáp chí cao vô thượng của Chỉ."

"Phàm nhân, run rẩy đi"

"Chỉ vô địch, các ngươi... tùy tiện."

Chương 586: Phàm nhân rác rưởi, Chỉ khinh bỉ người (1)

Tà sát không ngừng tuôn trào khiến trời đêm càng thêm đen kịt.
Đen như vực sâu không đáy vậy.
Tà sát đặc sệt như bôi bẩn cả bầu không khí, khiến người ta nghẹt thở,
hô hấp khó khăn.

Xì xì Xì xì!

Số tà sát kia thậm chí hóa thành thực chất dưới sự chỉ phối của lực lượng vô hình, hóa thành những xúc tu quăng quật trong không gian. Xúc tu đột nhiên đâm vọt ra, xuyên thủng ngực từng tên Tà tu, cấp tốc hấp thu tà sát của họ.

Những tà sát này đều là do các tà tu phải nhọc nhằn khổ sở đi đồ thôn, đồ thành mới tụ được.

Mà giờ phút này, giống như báo ứng tới ứng nghiệm lên người họ, khiến lực lượng của họ đều bị tước đoạt.

La Hồng giờ phút này giống như khắc tinh của tà tu chân chính.

Dù tà tu Nhất phẩm vô cùng mạnh mẽ, thủ đoạn khôn cùng, thì trước mặt La Hồng, cũng chỉ giống như bị Tà Đế khủng bố vô thượng quan sát, bất kỳ thủ đoạn gì cũng không thể sử dụng ra được, chỉ có thể để mặc cho người ta xâu xé.

Dường như bị lực lượng từ trên cao áp xuống.

Xúc tu rút khô lực lượng tà sát của họ, khiến từng tên tà tu hóa thành thây khô ngã xuống đất.

Từ xa xa, Hoàng Siêu trốn trong rừng run rẩy cả người, nhưng trong con mắt lập lòe hung phấn không thôi.

Y sợ, là vì giờ khắc này trạng thái của La Hồng khiến người ta sợ hãi. Bao nhiêu tà tu như vậy mà chỉ nháy mắt đã bị tiêu diệt.

Không hổ là khắc tinh của tà tu.

Hung phấn, là vì những tà tu này bị diệt rồi, rất có thể đây sẽ là cơ hội của y.

Hoàng Siêu lại có cơ hội thứ hai để vùng lên.

Lần trước, y trợ giúp La Hồng chôn chết những tà tu phủ Giang Lăng, nên y thu được lượng lớn tài nguyên. Lần này, số lượng tà tu bị tiêu diệt càng nhiều hơn, bảo vật càng nhiều, tu vi của y tất nhiên sẽ càng tăng nhiều.

Quả nhiên là cầu giàu sang từ trong nguy hiểm.
La Hồng đúng là quý nhân của y.

Aml Một tà ảnh ngập trời tái hiệu, kiêu ngạo, đứng từ trên cao quan sát chúng sinh.

Tà sát u tối, ngọt ngào chuyển động trên mặt đất như rồng hút nước.

Hai con mắt La Hồng lóe ánh tím, mái tóc bạc tung bay. Khóe miệng hần nhếch lên một cái khiến lòng người băng lạnh.

Lôi Thành đáp xuống đất, sắc mặt đột nhiên đơ lại. Ông ta cảm giác thấy lông tóc toàn thân dựng lên, gai ốc nổi cả người.

Đây là... Sự tồn tại quý dị mà La Hồng đã thả ra từ Trường Lăng Đại Hạ?

La Hồng lại còn có thể triển khai?

Không đúng...

Là những tà tu kia!

Trong đầu Lôi Thành có hào quang lóe lên, nháy mắt đã hiểu ra vấn đề. La Hồng vốn là đèn cạn dầu, không, phải nói vị tồn tại thần bí mà La Hồng triệu hoán tới đã hút khô những tà tu này để thu hoạch được lực lượng một lần nữa!

Mẹ kiếp!

Lôi Thành nghĩ thông suốt, mặt tối sầm lại.

Đám tà tu thành sự không đủ, bại sự có thừa!

Vốn ông ta đang cho rằng những tà tu này xuất hiện có thể quấy nhiễu

La Hồng một chút, đẩy La Hồng vào tuyệt cảnh, kết quả thế nào? Kết quả là các người không ngờ lại đến đây nuôi kẻ thù!

Lão tử tin các người mới là quỷ!

Ông ta cảm thụ lượng lượng và uy thế trên người La Hồng càng ngày càng lớn mạnh.

Còn cả lời nói hung hăng, ngông cuồng tự đại:

"Chỉ vô địch, các người tùy tiện."

Đôi mắt Lôi Thành lạnh lẽo như băng.

Đệ đệ Lôi Bình của ông ta vì La Hồng mà chết. La Hồng lại còn diệt một tiểu đội trăm người cấm vệ ngân giáp của ông ta, còn triệu hoán ra vong hồn của cả tiểu đội đã chết để ngăn cản ông ta.

Điều này khiến lửa giận cuộn cuộn trào dâng trong lòng Lôi Thành, quyết tâm phải giết La Hồng càng ngày càng nồng nặc.

Thù giết em trai lại thêm linh chết trong tay La Hồng rất nhiều.

Thù mới hận cũ đồng thời chồng trên, ông ta phải giết La Hồng!

Bên cạnh ông ta, hai vị phó thống lĩnh ngân giáp cũng nghiêm nghị hẳn lên. Hai vị phó thống lĩnh cũng có thực lực khá mạnh, chính là tinh nhuệ trong đội ngũ.

Tuy rằng họ chưa vào Thiên bảng, nhưng cũng thuộc hàng mạnh trong số Nhất phẩm.

"Ra tay! Không được để hắn có thời gian súc thế"

"Dù cho không cách nào giết được hắn, chỉ cần ngăn cản, kéo dài thời gian sẽ có các đại nhân gác lăng chạy đến. Hắn nhất định mọc cánh cũng khó thoát!"

Lôi Thành nhỏ giọng nói. Quanh thân ông ta có nhiều thanh đoản mâu lập lòe lóe điện màu bạc lơ lửng.

Hai phó lĩnh ngân giáp nghiêm mặt. Họ giơ ngang trường thương.

Sát cơ nổi lên bốn phía.

Hiện tại, không chế thân thể La Hồng chính là Tà Thần Nhị Cáp, y đã hấp thu rất nhiều tà sát của tà tu. Lực lượng tà sát trở thành nguồn lực cho Nhị Cáp. Hơn nữa, trong cơ thể La Hồng còn có lực lượng tà sát do bóp nỏ bảy mươi hai viên sát châu, những thứ này là nguyên nhân La Hồng có thể vùng một kích trong tuyệt cảnh.

Ý chí của La Hồng trôi nổi trên biển ý chí, mái tóc bạc tung bay.

Hắn nhìn chăm chăm tình hình chiến đấu bên ngoài.

"Không chạy sao?"

"Xem ra... là dự định cuốn lấy Chỉ, đợi những phạm nhân hơi mạnh một chút đến diệt Chỉ"

La Hồng với mái tóc bạc tung bay, đôi mắt màu tím, nói.

Một tia tà sát nồng nặc quần quanh thân thể, gương mặt hắn, khiến bên ngoài nhìn hắn đầy tà khí nghiêm nghị.

Hắn vận vận cổ phát ra tiếng răng rắc.

Âm thanh xương cốt cọ vào nhau giống như tiếng một cái trống lớn đang rung động.

"Đã như vậy... Chỉ không khách khí nữa"

La Hồng với hai con mắt tím nhếch miệng cười, thè lưỡi ra, liếm môi một vòng.

Chỉ giây lát sau, hắn đạp một cước xuống đất. Vô số tà sát sau lưng La Hồng như sóng khí cuốn lên ngập trời. Sóng xung kích mạnh mẽ bùng phát.

Chương 587: Phàm nhân rác rưởi, Chỉ khinh bỉ người (2)

Mặt đất chớp mắt sụp xuống một cái hố sâu.

Một tiếng rít hưng phấn tột độ giống như ngựa hoang thoát cương xé rách đêm đen.

Sau đó, trên mặt đất bao phủ bởi đêm đen chỉ còn lại một tàn ảnh.

Đó tàn ảnh do La Hồng mất tím để lại dưới tốc độ cực nhanh.

Mười đạo, hai mươi đạo, năm mươi đạo, một trăm đạo.

Khoảng cách với ba người Lôi Thành chỉ mười trượng, nhưng đã có tới trăm đạo tàn ảnh xuất hiện.

Mỗi tàn ảnh đều có tư thế khác biệt.

"Đến rồi!"

Lôi Thành nhỏ giọng quát. Tiếng quát bật mạnh.

Hai vị phó thống lĩnh lĩnh ngân giáp cũng la lớn. Khí thế ba người như gió lốc cuốn ngược, hất tung cỏ cây đóng băng trên đất lên, tàn phá tứ tung.

Lôi Thành nắm chặt cây đoản mâu, thân thể uốn một cái, duy trì tư thế quảng ném.

Chợt, không khí nổ tung ra một làn sóng gợn hình tròn dài. Cây đoản mâu kia mang theo lôi điện áp sát tới La Hồng mất tím.

Cùng lúc đó, La Hồng cất bước, đạo tàn ảnh đầu tiên đã bắt đầu tan biến.

Đùng!

Tiếng nổ đột ngột sinh ra sóng khí cuồng bạo, lan tỏa ra.

La Hồng mất tím lóe lên vẻ linh hoạt. Cho dù lúc này hãn không phải là bản thân hư ảnh, không có lực lượng Lục Địa Tiên, nhưng sau khi hấp thu bao nhiêu lực lượng tà sát như vậy thì cũng không thể khinh thường.

La Hồng mất tím vươn tay, đơn chương đập xuống. Thân thể hãn giống như xoắn ốc phóng lên trời, tiếng rít hưng phấn văng vẳng, như một con rồng dài màu đen cuốn theo gió bão.

Đoản mâu của Lôi Thành thất bại, hóa thành một sợi tơ bạc bắn ra xa mấy trăm trượng.

Thế nhưng, La Hồng đã lại phóng ra tàn ảnh áp sát ba người họ.

"Giết"

Hai vị phó thống lĩnh lĩnh ngân giáp quát lớn.

Cùng có lực chiến đấu Nhật phẩm, họ không tin không ngăn cản được La Hồng.

Chỉ cần kiềm chế lại La Hồng, chờ Lục địa tiên xuất hiện, La Hồng chắc chắn phải chết.

Bạch bạch bạch!

La Hồng đạp trên không trung, vài bước đã kéo ra tàn ảnh, sau đó hần xuất hiện trước mặt một vị phó thống lĩnh lĩnh.

Khóe miệng nhếch lên khiến tâm gan người ta lạnh lẽo.

"Ngăn lại!"

Lôi Thành quát lớn.

Trên thân thể ông ta, khí huyết nổ vang như đạn nổ. Khí huyết sôi sùng sục bốc lên hơi nóng. Bàn tay ông ta nắm chặt cán đoản mâu, đang vung ném về phía La Hồng.

Thế nhưng, tốc độ của La Hồng quá nhanh. Giữa trận chỉ thấy một quang sáng màu tím do đôi mắt tím để lại, đã né tránh khỏi đoản mâu.

Lôi Thành xông về phía La Hồng. Đoản mâu từ đằng xa lao mạnh về, thủ đoạn giống như kiếm khách ngự kiếm.

Bắn tới và bắn ngược về đều có lực xuyên thủng cực mạnh.

Nhưng Lôi Thành lại phát hiện, La hồng giống như có thể biết trước mà né qua được thế công kích của ông ta. Dường như tốc độ thảo phạt của ông ta kém xa La Hồng.

Ba vị Nhật phẩm, trong đó lại còn một vị Nhật phẩm xếp hạng bốn trên Thiên bảng, so ra thì thực lực cũng không thấp hơn Lục Địa Tiên là bao.

Tổ hợp như vậy lại không thể cứng rắn bắt lại La Hồng.

Những tà tu kia thực sự đã cung cấp quá nhiều lực lượng cho La Hồng.

Lôi Thành lúc này đang chửi bới lũ tà tu kia mấy trăm lần, mấy nghìn lần.

Nếu không có đám tà tu kia, La Hồng đã sớm là nổ mạnh hết đà, không còn bất kỳ lực phản kháng nào nữa.

Trước đây La Hồng vẫn luôn lẩn trốn, hiện tại hần đã dám phi thân tới tử chiến cùng họ.

Mỗi lần La Hồng ra tay đều có một tiếng rít tự do, thoát ly ràng buộc.

Như một trận ma ám khuấy động lòng người, khiến người ta buồn bực mất tập trung.

Đừng!

Từng đạp tàn ảnh không ngừng hội tụ sau lưng La hồng, không ngừng tổ hợp thành một.

Một vị phó thống lĩnh bị La Hồng áp sát. Hư ảnh Tà Thần do tà sát tạo thành cười lên điên cuồng, khinh bỉ.

Trong chớp mắt, xúc tu tà sát như cái đuôi quạt một phát, quạt bay vị phó thống lĩnh này. Loại giáp trụ bạc có cấp bậc gần như bảo vật lại lập tức rạn nứt chi chít.

Một kích của xúc tu có uy lực lớn đến mức khiến người ta cảm thấy khủng bố cực độ.

Phó thống lĩnh kia bay ngang ra xa, kéo một vệt lo lớn trên mặt đất. Hai chân của người này cắm sâu vào trong đất, sau lưng tạo thành một đồng đất cát nhỏ.

Lôi Thành cùng một vị phó thống lĩnh khác hét lên giận dữ, đánh tới.

Thế nhưng, La Hồng mắt tím vẫn đang liều mạng công kích vị phó thống lĩnh ban nãy.

Một chiêu lại một chiêu, một thương lại một thương không ngừng bộc phát.

Đạo đạo tàn ảnh quay chung quanh phó thống lĩnh.

Oành oành!

Phó thống lĩnh này không chống nổi, máu tươi bắn tung tóe.

Giáp trụ trên người y rách toạc, máu tươi tràn ra đầm dề.

Đột nhiên, công kích từ La Hồng biến mất.

Còn vị phó thống lĩnh này vẫn duy trì tư thế kháng cự không đổi...

Nhưng chỉ kháng cự trong tích tắc.

"Phạm nhận, cảm nhận được sự mạnh mẽ của Chỉ chưa?"

Lời nói cất lên.

Ma kiếm Atula đột nhiên xuất thế, bị La Hồng mắt tím nắm chặt trong tay, đột nhiên được rút ra.

Xoet!

Ma kiếm Atula sắc bén cuốn lên kiếm khí, chớp mắt chém mặt đất rách thành một cái khe.

Đầu của vị phó thống lĩnh kia cũng bay lên trời, bị chém ngang cổ.

Trong đôi mắt của người này còn vẻ khó tin, đã mất ý thức.

Lôi Thành gào thét, điều khiển sáu cây đoản mâu không ngừng ép sát La hồng. Mỗi cây đoản mâu đều như lôi điện thực sự từ trên trời bắn nát mặt đất.

"Khạch khạch..."

La Hồng mắt tím chỉ nở nụ cười đầy sáng khoái, ma mị.

Tóc bạc tung bay, quét vào đêm đen.

Ma kiếm Atula kéo trên mặt đất, cắt ra từng cái rãnh ngang dọc.
"Phàm nhân ngu xuẩn, đây chính là cái giá dám mạo phạm Chi"
Giọng nói trầm thấp chứa sự vui vẻ lạnh lùng.

Chương 588: Phàm nhân rác rưởi, Chỉ khinh bỉ người (3)

Âm thanh quanh quẩn trong trời đất.
La Hồng mắt tím lại lao ra. Tà sát trên người hắn ngưng tụ thành hư ảnh
Tà Thần Nhị Cấp. Hắn từ trên cao nhìn xuống, quan sát nhân gian.

Trong con người Lôi Thành vụt cái đỏ rực lên. Thân thể khô ngô của
ông ta không ngừng trào lên khí huyết.

Thế nhưng, tốc độ của ông ta căn bản không thể sánh bằng La Hồng lúc
này.

Từng đạo tà sát hóa thành ánh kiếm sắc bén cắt chém không gian.
Một vị phó thống lĩnh khác cũng bị ánh kiếm chém chết sau mấy chiêu
giao chiến.

Kiểm kia như hóa thành những sợi tơ đen, không gian cũng bị cắt cho
không bằng phẳng.

Đặc biệt là trên thanh kiếm kia cũng phủ đầy tà sát khiến người ta sồn
cả tóc gáy.

Hai vị phó thống lĩnh đầu thân chia lìa, chết thảm nằm dưới đất.

Quá nhanh!

Từ đầu cuộc chiến đến lúc ngã xuống mới qua mười mấy hơi thở.

Hai vị phó thống lĩnh Nhất phẩm đã chết thảm.

La Hồng mắt tím hưng phấn dâng tràn. Hắn cầm Ma kiếm Atula, vô số
tà sát bùng lên quanh thân. Hắn như một con cá mập tà ác từ biển lớn phóng
ra.

Chỉ còn lại Lôi Thành.

Giải quyết Lôi Thành, Tiểu La ngu xuẩn xem như tạm thời an toàn.

Chỉ cần nghe tiếng ca ngợi của Tiểu La ngu xuẩn.

Hả?

Bỗng nhiên.

Tà Thần Nhị Cấp hơi nheo mắt lại.

Vốn chiêu kiếm đang bổ xuống đột nhiên xoay một cái. Thân thể hắn
chớp lên một cái, phóng vọt đi như con diều trong gió bão.

Thân thể vận vẹo, xẹt ngang sang bên.

Trên thân hình Lôi Thành đột nhiên có một luồng khí tức hung bạo cực
độ không ngừng kéo lên.

Trong khi ần ần hiện hiện, có một bộ Võ tiên giáp xuất hiện. Chỉ có điều, bộ võ tiên giáp này mờ mờ ảo ảo, giống như có thể vỡ tan thành bất cứ lúc nào.

"Chuẩn Võ tiên"

Trong biến ý chí, La Hồng đang học tập kỹ xảo chiến đấu của Tà Thần Nhị Cấp đột nhiên giật mình.

Vào giờ phút này, trạng thái của Lôi Thành cho hắn một cảm giác quen thuộc.

Trạng thái này không phải là giống với Tiểu Bắc thúc khi trước hay sao? Có điều so với khí tức ổn định của Tiểu Bắc thúc, Lôi Thành hiện tại chỉ cường ép đột phá Lục Địa Võ Tiên, có thể hạ cấp bất cứ lúc nào.

Hơn nữa, thân thể Lôi Thành có dấu hiệu tan vỡ.

Hiển nhiên, Lôi Thành tích lũy còn chưa đủ. Ông ta muốn cường ép đột phá Lục Địa Võ Tiên thì phải trả giá cao, cái giá lớn trước giờ chưa có. Hai vị phó thống lĩnh đã chết, chết mất hai tướng tài đặc lực. Đả kích đối với Lôi Thành là quá lớn.

Thế nhưng, Lôi Thành bị La Hồng tà mị áp chế, điều cần làm là phải sống!

Aml Sóng khí nổ tung trời. Trong bầu trời đen kịt, thoáng có một luồng khí huyết cực kỳ bắt mắt tràn lên như nước vỡ bờ, như nổ tung thành một đám mây hình nấm.

Hoành Siêu trốn trong rừng vô cùng kinh hãi.

Nhưng chỉ một khắc sau, y nhìn thấy, Lôi Thành khí huyết như rồng vung tay ném ra sáu cây đoản mâu, vạch mặt đất ra sáu rãnh sâu.

"Được, bây giờ mới miễn cưỡng đáng cho Chỉ nghiêm túc ra tay.

Hư ảnh tà sát Tà Thần Nhị Cấp ngưng tụ sau lưng La Hồng, lỗ mũi kêu ngao phồng to, nói.

Nhưng sau khi Lôi Thành quăng đoản mâu, ông ta đã đập một cước. Mặt đất nổ ụp một tiếng, phá tung ra một đóa hoa sen khí huyết.

Thân thể Lôi Thành nhanh chóng rút lui, trong phút chốc đã bỏ chạy ra xa, biến mất trong trời đêm.

Ông ta, chạy trốn.

Âm!

La Hồng mắt tím đậm mạnh Ma kiếm xuống đất.

Có nghìn vạn kiếm khí màu đen dâng lên, đánh rơi sáu cây đoản mâu của Lôi Thành.

âm âm âm...

Trong đêm tối đen, khói bụi cuộn cuộn.
Trên mặt đất chỉ còn lại quang cảnh bừa bộn khắp nơi.

Lôi Thành không thấy bóng dáng, đã chạy ra xa.
"Phàm nhân rác rưởi, Chỉ khinh bỉ người."
Sau lưng La Hồng, Tà Thần Nhị Cáp mắng.

Vài phần bất cam, vài phần khó chịu, hư ảnh dần biến mất.
Ánh tím trong mắt La Hồng tán đi. Ma kiếm Atula cũng quay về đan điền, tiếp tục được uẩn dưỡng.

La Hồng chống Thuần Quân kiếm, ngồi dưới đất thở hồng hộc.
Không ngồi quá lâu, La Hồng bò dậy. Hắn chuẩn bị Di Hình Hoán Ảnh rời đi. Nơi này dù sao cũng rất nguy hiểm. Trạng thái của hắn vào lúc này đang rất kém cỏi. Tuy hắn hấp thu rất nhiều tà sát của tà tu, nhưng phần lớn đã bị Tà Thần Nhị Cáp tiêu hao hết trong khi giao chiến.

Tuy rằng còn sót lại một ít tà sát, nhưng có đủ để duy trì cho La Hồng dùng Di Hình Hoán Ảnh để trốn thoát hay không còn chưa thể biết được.

Ngay lúc La Hồng chuẩn bị lên đường.
âm âm âm!

Bỗng nhiên, trong thiên địa có một luồng khí tức hùng mạnh cực độ vắt ngang trời. Dòng sông chính khí cắt qua đêm tối. Trong đó, Lý Tu Viễn với chân ngôn Thánh Nhân rực cháy quanh thân, quần áo nhuộm máu xuất hiện.

Y tới từ thành Thiên An, đã thoát khỏi dây dưa với Cao Ly Sĩ.

Nhìn thấy La Hồng tuy trạng thái kém cỏi nhưng không nguy đến tính mạng, y cũng thở phào nhẹ nhõm.

Trước đó, y cảm ứng được Lôi Thành bùng phát thực lực và khí thế Lục Địa Võ Tiên, còn tưởng La Hồng xảy ra vấn đề rồi.

Tiểu sư đệ này... thật sự biết gây chuyện.
"Lên đây đi!"

Lý Tu Viễn đứng trong dòng sông chính khí màu máu vẫy tay với La Hồng.

Thân thể La Hồng nhất thời mất khống chế, lao lên trời, chui vào dòng sông chính khí.

Cảm ứng thấy khí tức uể oải của La Hồng đã ở trạng thái sắp dầu hết đèn tắt, Lý Tu Viễn cảm thấy đau đầu.

"Người đó người đó, cần gì chứ?"

"Không thể biết điều một chút, an ổn đợi giúp đỡ hay sao?"

Lý Tu Viễn nói La Hồng cười, nhưng không hề nói gì.

Lý Tu Viễn lúc này thực ra cũng không ở trạng thái tốt. Nho sam của y hóa thành màu máu, ngực có một dấu tay lớn, hiển nhiên cũng bị tổn thương.

Chương 589: Phàm nhân rác rưởi, Chỉ khinh bỉ người (4)

Dưới đất.

Ánh bạc lướt trên không. Các cấm vệ ngân giáp giục ngựa chạy tới.

Lý Tu Viễn liếc mắt một cái, vươn tay với vào không gian một phen.

Nhất thời, giữa đất trời xuất hiện một dấu bàn tay đỏ ngòm phủ kín trời, ngay cả hoa văn bàn tay cũng rõ ràng.

2 Aml Bàn tay đột nhiên hạ xuống. Chớp mắt một cái, cấm vệ ngân giáp bị mài vụn, chết thảm.

Lý Tu Viễn giết xong những người này, sắc mặt không có chút biến hóa nào, ngược lại khiến cho La Hồng hơi ngẩn ra. Đây vẫn là vị nhị sư huynh hiền lành thích ngồi xem sách Thánh hiền dưới cây hoa đào kia sao?

Một lời không hợp, xoay tay một cái đã xóa bỏ gần trăm vị cấm vệ ngân giáp dưới đất. Mắt cũng không chớp lấy một cái.

Hiển nhiên, nhị sư huynh không hề hiền lành như vẻ ngoài, mà là một người giết chóc quả quyết.

Trong biến ý chí của La Hồng, Tà Thần Nhị Cáp cất tiếng.

"Phàm nhân này có sát tính thật lớn."

"Có cả tính, Chỉ thích"

Tà Thần Nhị Cáp nói.

Người thích thì có ích gì?

La Hồng không nói gì, bỏ lơ luôn lời của Tà Thần Nhị Cáp.

Lý Tu Viễn giết sạch cấm vệ giáp bạc đuổi theo sau, con người đột nhiên quét qua, hướng về rừng rậm bên dưới.

"Hả?"

"Còn tà tu ẩn núp bên dưới?"

Lý Tu Viễn kinh ngạc nói.

Y từ từ nâng tay lên.

Hoàng Siêu đang trốn trong rừng lập tức cứng đờ, mắt không chế, bị tóm bay lên trời.

Sắc mặt y trắng bệch, toàn thân run lẩy bẩy.

Sợ hãi, tuyệt vọng nháy mắt lan tràn ra.

La Hồng ho khan, nói:

"Nhị sư huynh, thả y đi. Người mình"

Huyệt y của Lý Tu Viên tung bay. Y nhú mày:

"Người mình?"

"Là quân cờ do đệ xếp vào Thiên Địa Tà Môn..." La Hồng tăng hăng nói.

Lý Tu Viên nghe vậy có phần kinh ngạc. Y nhìn lướt qua đồng lớn thì thể tà tu bên dưới. Ở đây hiển nhiên đã có một trận chiến.

Y cũng hiểu rõ vì sao đám tà tu này lại tới.

Có điều, Lý Tu Viên lại không hiểu đám tà tu này chết như thế nào.

Lẽ nào chém giết với đám Lôi Thành?

Kết quả để tiêu sư đệ kiếm tiền nghỉ?

Lý Tu Viên buông thả trôi buộc với Hoàng Siêu. Hoàng Siêu đáp xuống đất, lập tức lặn lội bỏ chạy.

Lý Tu Viên không để ý tới tên kia nữa, mà quay lại nhìn về phía bầu trời đằng xa.

Cho dù thế nào đi nữa, Lý Tu Viên đã đón được La Hồng, hoàn thành nhiệm vụ do Phụ tử giao cho. Lúc này y đã được thông thả hơn nhiều.

Vòm trời đằng xa!

Một tiếng kêu sắc nhọn khuấy động không gian.

Trần Thiên Huyền nhuốm máu toàn thân, mặt trắng bệch. Tử khí quanh thân ngày càng dày đặc. Ông ngự kiếm bay lên, hóa thành sao băng nhanh chóng lướt ngang.

Thấy Lý Tu Viên cứu La Hồng, ông thổ ra một hơi.

Sau đó ông không nói gì thêm, nhanh chóng rời đi.

Ngay sau khi Trần Thiên Huyền biến mất, trong đêm tối đột nhiên có Thiên Môn tái hiện.

Sau Thiên môn, Thiên nhân tức giận hừ một tiếng, đuổi theo Trần Thiên Huyền.

Lão Trần khò sở, lại bắt đầu bị Thiên môn truy sát.
rầm rầm rầm!

Trên mặt đất, chín chùm sáng lướt tới.

Chín vị Lục địa tiên bị Trần Thiên Huyền liều mạng ngăn cản đạp bước tới. Họ trôi nổi trên trời, lãnh khốc vô tình nhìn Lý Tu Viên trong huyệt vân.

Cao Ly Sĩ hét phát trần, giày mây đạp không, gương mặt già nua đây sát cơ, nhìn chằm chằm La Hồng và Lý Tu Viên.

Khí thế song phương đan dệt, va chạm, không ngừng kích động.

"Lý Tu Viên, giao La Hồng ra."

Người gác núi trầm giọng nói.

Ông ta biết Lý Tu Viễn. Trước kia Lý Tu Viễn còn du lịch qua Trường Lăng Đại Hạ. Khi đó Lý Tu Viễn trong mắt ông ta chỉ là hậu bối thôi.

Mà bây giờ Lý Tu Viễn không ngờ đã đăng đường nhập thất, trở thành cường giả chí cường một phương.

Đáng tiếc, nhìn huyết vân cuộn cuộn kia, hiển nhiên đã đi sai đường rồi.

Cao Ly Sĩ không hề nói gì.

Ông ta nhìn chăm chăm Lý Tu Viễn, lại nhìn La Hồng được Lý Tu Viễn bảo hộ. Ông ta biết, muốn giữ La Hồng lại đây là không có hi vọng.

Thật mất mặt!

Mất sạch thể diện!

Thành Thiên An có rất nhiều cường giả trấn giữ, vậy mà bị La Hồng làm cho nổ tung mộ tổ.

Thậm chí còn để hãn toản thân chạy ra khỏi.

"Tiểu sư đệ của ta làm việc lỗ măng, thiếu suy nghĩ. Tiểu sinh bày tỏ hối lỗi đối với các vị"

Lý Tu Viễn cười hiền, hơi khom mình giữa không trung.

"Lần này ta mang tiểu sư đệ về, nhất định sẽ quản giáo chặt chẽ"

"Lý Tu Viễn! Giao La Hồng ra... Hãn phá hủy Trường Lăng nước Đại Hạ, tất nhiên phải do Hạ Hoàng quyết định!" Người gác núi trầm giọng nói.

"Một khi Hạ Hoàng xuất quan, biết Trường Lăng bị La Hồng phá hủy, dù là Tắc Hạ Học Cung... cũng chưa chắc đã bảo đảm được hãn!"

"Thiết kỵ của Đại Hạ tất nhiên sẽ đặt chân tới Tắc Hạ Học Cung!"

Các Lục địa tiên lạnh lẽo nói.

Nụ cười trên mặt Lý Tu Viễn dần dần biến mất.

"Chư vị, đã cho thể diện cũng đừng không biết điều."

"Đừng quên, tiểu sư đệ của ta... là người nhà họ La"

Lý Tu Viễn lạnh nhạt nói.

"Còn về chuyện Hạ Hoàng vấn tội thì hãy chờ Hạ hoàng xuất quan rồi nói"

"Vả lại, đệ tử thân truyền của Học Cung ta không phải nhân vật để Hạ Hoàng muốn hỏi tội là hỏi tội"

"Bọn ngươi không phục thì lên can"

Lời nói đã ra, Lý Tu Viễn dự định dẫn La Hồng rời đi.

Aml Có một vị Lục địa tiên không cam lòng bùng phát khí thế, bước lên một bước.

Chợt người đó phát hiện, những người khác đều không nhúc nhích.

Dù là Người gác núi hay Cao Ly Sĩ đều trâm mặc, không nhúc nhích.
Vị Lục địa tiên đã bước một bước nhất thời lúng túng.

Trong thiên địa, Lý Tu Viễn huyết y tung bay, sau lưng có một đôi mắt
hiển hiện, lẳng lặng đứng nhìn.
Đó đôi mắt của Phu tử!

Vị Lục địa tiên kia lạnh mình, vội vàng thu bước.
Chẳng trách nhóm cường giả Cao Ly Sĩ, Người gác núi không dám ra
tay. Hóa ra họ đã bị Phu tử nhìn chăm chăm.

Lý Tu Viễn liếc mắt một cái, cười xì một tiếng. Y dẫn La Hồng phá
không rời đi trong chớp mắt.

Chương 590: Tái Bắc có gió nổi lên, La gia phản Hạo (1)

"Ha ha ha..."

Tiếng cười to khuấy động bầu trời đêm, không ngừng truyền ra xa, không ngừng vang vọng.

Áo bào nhiễm máu của Lý Tu viển tung bay. Quanh thân y thiêu đốt chân ngôn Thánh Nhân. Y dẫn La Hồng bay lên không, rời đi trong mắt mười vị Lục Địa Tiên của Hạ gia.

Giống như một cái tát giáng mạnh vào mặt các vị Lục Địa Tiên.

Các vị Lục Địa Tiên trầm mặc không nói. Dù là Cao Ly Sĩ tuổi già sức yếu, trên gương mặt cũng chứa vẻ tàn khốc.

Nhưng không ai trong số họ hành động, bởi vì trên bầu trời còn có một đôi mắt đang lạnh lùng nhìn theo họ.

Đó là đôi mắt còn cao hơn trời.

Đó là đôi mắt của Phu tử đang nhìn theo hai đệ tử của mình rời đi.

Có Phu tử quan sát, ai dám tùy tiện ra tay?

Dù có là Cao Ly Sĩ thâm sâu khó lường cũng không dám.

Lần này, có thể nói là Hạ gia mất hết thể diện. Không có ý chỉ của Hạ hoàng, bị kẻ khác họ là La Hồng lẫn vào Trường Lăng Đại Hạ, đồng thời còn cướp đoạt đi khí vận của Trường Lăng Đại Hạ.

Hắn còn tìm hiểu toàn bộ bia văn, cuối cùng còn làm nổ tung Trường Lăng.

Một người hủy hoại cả một bí cảnh mà Đại Hạ coi trọng nhất chỉ trong một ngày.

La Hồng làm những việc này xong, quan trọng nhất chính là...

vẫn toàn thân trở ra.

Thoát thân an toàn khỏi Đế kinh của Đại Hạ, thành Thiên An!

Đó mới là chuyện mất mặt nhất.

Bây giờ, trong thành Thiên An, vô số con điều hâu, bồ câu đưa thư giương cánh bay lên, lan truyền tin tức chuyện đã xảy ra tại Đế kinh ra ngoài.

Mà ánh mắt của các Lục Địa Tiên thuộc những thế lực lớn cùng các đại vương triều đang đứng trong không gian, phóng tầm mắt tới thành Thiên An đều rạng rỡ lên, thu hồi ánh mắt.

Sự việc tại thành Thiên An đã hạ màn, không cần thiết phải xem tiếp. Nếu còn có ai còn tiếp tục nhìn, bảo đảm sẽ bị Hạ gia đang then quá hóa giận xem là đối tượng khiêu khích.

Tại một vùng quê.

Hoàn toàn tĩnh mịch.

Mười vị Lục Địa Tiên bay ngang qua. Chùm sáng năng lượng do họ tạo thành như rọi sáng cả bầu trời đêm.

"Cứ thả La Hồng rời đi như vậy sao?"

"Cao công công, lẽ nào với thực lực của ông mà cũng không ngăn cản được Lý Tu Viễn sao?"

Một vị Lục Địa Tiên không cam lòng nói. Ông ta là bạn tốt mấy chục năm với Thiên An Kiếm Tiên, mà bây giờ bạn tốt đã chết thảm, nhưng mình lại vô lực báo thù. Làm sao ông ta có thể cam tâm.

Cao Ly Sĩ thân mặc áo bào tím, phát trần gác trên khuỷu tay, đôi mắt già nua liếc nhìn Lục Địa Tiên kia:

"Người đang chắt vắt bốn gia?"

"Lý Tu Viễn thiêu đốt chân ngôn Thánh Nhân, từ bỏ Niết Bàn, tuy không phải Lục Địa Tiên nhưng thực lực mạnh. Dù Thiên nhân hạ phạm cũng có thể bị đồ sát... Người mà muốn ngăn, người đi mà ngăn!"

Cao Ly Sĩ nói.

Vị Lục Địa Tiên kia không biết nói gì nữa.

Khí thế của Lý Tu Viễn thật đáng sợ. Kẻ này vô cùng hung hãn, đâu phải nho sinh gì, hoàn toàn là một tên ma đầu giết người.

Tuy y không phải Lục Địa Tiên, nhưng thực lực chân chính tuyệt đối là Lục Địa Tiên tam cảnh trở lên!

Các Lục Địa Tiên đều không nói nữa.

Chuyện lần này, mỗi người trong họ đều phải công nôi.

Có điều, họ là Lục Địa Tiên, vẫn có sự kiêu ngạo của Lục Địa Tiên. Cao Ly Sĩ cũng không thể chắt vắt họ điều gì.

Nếu thật sự khiến họ khó chịu, bọn họ sẽ kích mở Thiên môn bước vào trong đó, làm một tiên trường sinh là xong.

"Đi thôi, trở về đi thôi..."

"Các vị nên vui mừng đi. Bệ hạ đang bế quan. Nếu bệ hạ mà xuất quan, các vị ở đây, bao gồm cả bốn gia, cũng sẽ khó chối tội"

Cao Ly Sĩ the the nói.

Sau đó, lão ta nhìn lướt qua thi thể của cấm vệ ngân giáp bên dưới, cất bước, nháy mắt hóa thành chùm sáng tím quay về thành Thiên An.

Người gác núi đứng lặng trên không trung, trong sương mù dày đặc giữa đêm đen chỉ có đôi mắt thâm thúy hiện ra. Ông ta hồi tưởng lại thiên phú mà La Hồng thể hiện tại Trường Lăng Đại Hạ.

Hồi lâu sau, Người gác núi thở dài.

"La Hồng không chết... Đại Hạ nguy rồi"

Có Lục Địa Tiên ở xung quanh dường như nghe thấy Người gác núi lầm bầm liền quay sang, cười:

"Tại sao nói to tát như vậy?"

"Đại Hạ có bệ hạ, La gia không lật nổi sóng gió gì"

"Năm xưa La Hồng Trần kinh tài tuyệt diệu cũng chết rồi. Khí số của La gia đã hết từ lâu."

"La Hồng lần này có thể chạy thoát vì dựa vào việc triệu hoán ra sự tồn tại thân bí có thực lực khoảng nhị cảnh kia, hơn nữa hấn cũng phải trả giá lớn. Tinh huyết, khí tức, ý chí... ba thứ đều bị thiêu đốt gần như sạch sẽ. Thậm chí hấn phải thiêu đốt cả tuổi thọ, tuyệt đối tổn thương tới bản nguyên"

"Tổn thương bản nguyên phải tu dưỡng mấy năm, khó có thể khôi phục."

Một vị Lục Địa Tiên nói.

"Huống hồ, nếu La Hồng này không dựa vào sự tồn tại thân bí kia, chỉ dựa vào thực lực bản thân thì làm sao có thể trốn được?"

"Bất kỳ một người nào trong chúng ta, chỉ cần lật tay là có thể ép chết hấn"

"La Hồng quá trẻ tuổi, mà bệ hạ đã sắp xuất quan. Thời gian không chờ người. La gia có giấy vò thế nào đi nữa, chỉ cần bệ hạ xuất quan thì La gia cũng sẽ bụi quay về bụi, đất quay về đất mà thôi"

Chín vị Lục Địa Tiên đều trầm mặc gật đầu. Hoàng đế của nước Hạ thật sự quá mạnh mẽ.

Cho dù La gia có trèo lên Tắc Hạ Học Cung, La Hồng là đệ tử của Phu tử đi nữa.

Dù rằng... Phu tử vô địch nhân gian, nhưng ông cũng bị quy tắc của nhân gian hạn chế.

Nếu Hạ hoàng cố ý muốn diệt La gia, Phu tử sẽ ra tay cho La gia sao?

Các Lục Địa Tiên cười. Sau đó, họ đều như trích tiên tại trần thế, hóa ánh sáng vạn trượng, bồng bênh rời đi.

Chương 591: Tái Bắc có gió nổi lên, La gia phản Hại (2)

Người gác núi vẫn đứng lặng trong sương mù dày, thở dài.
Một khi đã xem hết bia đá của Trường Lăng.

Đi được trăm bước trong hành lang mà Hạ hoàng đã bố trí...
Những người này không thấy tận mắt sự yêu nghiệt của La Hồng nên không có khái niệm gì.

Mà Người gác núi lại biết rõ ràng.
La gia... đã có La Hồng Trần thứ hai.
Con sông dài màu máu cuộn cuộn chảy.
Cùng là Chính khí trường hà màu máu, nhưng trường hà của Từ Uẩn có chênh lệch vô cùng so với của Lý Tu viễn.

Chính khí trường hà của Từ Uẩn là do dùng thủ đoạn sát phạt thiết huyết trong những năm nắm quyền tại Đại Lý tự mà ra.

Mà trường hà của Lý Tu Viễn tương đối thẳng thắn, chính là vì giết chóc thực sự tạo thành.

Lý Tu Viễn ngồi khoanh chân trên tầng mây. Khí tức của y chìm chìm nổi nổi, đầy sự ngọt ngào khiến người ta thở không ra hơi.

Thế nhưng, y vẫn đang không ngừng áp chế và thu về khí tức.

Khí tức của y dần được nén lại. Áo bào nhiễm máu trên người mau chóng hóa thành màu trắng. Con sông Hạo Nhiên Chính Khí cũng quay về màu trắng bình thường.

Sắc mặt La Hồng trắng bệch. Hắn gỡ mặt nạ Tà Quân xuống. Mái tóc bạc của hắn càng nhìn càng chói mắt.

La Hồng nhìn con sông màu máu dần chuyển về màu trắng thì ngẩn ra.

Lý Tu Viễn dường như cảm nhận được ánh mắt của La Hồng. Y nghiêng đầu sang chỗ khác, hiền lành cười:

"Tiểu sư đệ có khiếp sợ không?"

"Không ngờ sư huynh lại là người như vậy, đúng không?"

La Hồng lắc lắc đầu:

"Chỉ có hơi kinh ngạc thôi. Sư huynh là người hiền lành, nho nhã hiền hòa, trong ngực có thư sơn. Có thể khiến một thân Hạo Nhiên Chính Khí của một người đọc hết sách Thánh hiền như sư huynh hóa thành máu, rốt cuộc là đã gặp phải oan ức đến mức nào?"

"Thế giới này, có người duy trì chính nghĩa. Thế nhưng, người chính nghĩa cũng không nhất định sẽ được thế giới đối xử tử tế.

Có khi, phe chính nghĩa mới là phe bị tổn thương"

La Hồng nói.

Là một Tiểu Ác Nhân được chính thức công nhận, La Hồng rất hiểu đối với lý luận này.

Có người muốn làm người chính nghĩa, nhưng hiện thực thường thường khiến hắn trở thành phía bị vạn người phỉ nhổ.

Mà có người không muốn chính nghĩa, chỉ muốn làm lưu manh, nhưng... hiện thực vẫn cứ ép kẻ lưu manh thành người tốt.

Hiện thực chính là đáng trào phúng như vậy.

Lý Tu Viễn trầm mặc.

Y không ngờ tiểu sư đệ có thể nói ra mấy câu ấy.

Đúng như La Hồng nói, Lý Tu viễn chưa từng làm trái chính nghĩa, chỉ có điều... y đã dùng phương thức của mình để thực hiện chính nghĩa.

Không hổ là tiểu sư đệ được Phụ tử coi trọng, trong lòng tất nhiên có ánh sáng, bằng không làm sao có thể có giải thích như vậy?

Lý Tu Viễn cười:

"Tiểu sư đệ, lần ngày đệ bị thương rất nặng. Thiêu đốt tuổi thọ...

tuổi thọ mất đi là thứ khá vướng víu, xem như đã tổn hại đến cơ 2.1 SỐ.

La Hồng nắm rõ thương thế của mình trong lòng bàn tay.

Ý chí của hắn rắn rỏi cực kỳ, không bị tổn hại quá nhiều, chỉ là lúc sử dụng Di Hình Hoán Ảnh đã bị rung chuyển đôi chút, không ảnh hưởng nhiều.

Vướng víu nhất là Phật đặng và sát châu đã nát.

Thế nhưng, đối với La Hồng, như vậy đã là quá tốt rồi. Hắn chỉ cần tốn thêm thời gian ngưng tụ lại mà thôi.

Còn về kiếm đạo, võ đạo, nho đạo... thực ra ảnh hưởng càng nhỏ hơn nữa. Những đạo lý tu hành này chỉ bị tiêu hao hết năng lượng.

Tìm thời gian tu luyện tìm về năng lượng đã tiêu hao là được rồi.

Thứ vướng chân vướng tay nhất chính là tuổi thọ bị thiêu đốt, nhưng La Hồng lại không quá để ý.

Tuổi thọ thiêu đốt đại khái là sống ít đi khoảng mười năm. Chỉ cần hắn không ngừng làm chuyện xấu, thành Đại Phản Diện, đổi phần thưởng hạng nhất, trở thành đại ma đầu mà cả thế gian đều e ngại, tu vi thông thiên, sừng sững đứng tại đỉnh trời đất, trở thành bất tử bất diệt trong truyền thuyết, trở thành tồn tại tối cao mấy vạn năm.

Tuổi thọ đã mất... chẳng qua chỉ là cái nháy mắt, không đáng nhắc tới.
Lý Tu Viễn không nói gì nữa.

Y cũng đang khôi phục khí của mình.

La Hồng lại rất kinh ngạc trước thực lực của Lý Tu Viễn. Dù sao Nhị sư huynh cũng không giống Lục Địa Tiên, nhưng lại có sức chiến đấu sánh ngang Lục Địa Tiên, thậm chí có thể ngăn cản Cao Ly S.

1 Có lẽ biết được suy nghĩ của La Hồng, Lý Tu Viễn cười âm áp nói:

"Thực ra ta đã sớm có thể trở thành Lục Địa Tiên, chỉ có điều ta vẫn luôn ép tu vi xuống. Mỗi lần đạt đến tiêu chuẩn Lục Địa Tiên, ta đều dùng toàn lực thiêu đốt để ép nó lại một lần nữa.

Ta lại tu luyện lại. Đó chính là Niết Bàn..."

"Mười năm qua, ta đã trải qua tổng cộng chín lần Niết Bàn. Mỗi lần, ta đều dùng một chân ngôn Thánh Nhân để trấn áp."

"Lần này chẳng qua chỉ là mở ra khóa Niết Bàn trước hạn mà thôi"

La Hồng nghe vậy lập tức hơi biến sắc:

"Vậy đạo Niết Bàn của sư huynh chẳng phải đã thất bại?"

Nếu thật sự là như thế, La Hồng cảm thấy tội của mình lớn quá rồi.

Lý Tu Viễn mỉm cười hiền lành. Không biết từ khi nào, trên Chính Khí trường hà của y có một cây đào mọc lên. Hoa đào bay phấp phới một vùng.

"Niết Bàn... Tất nhiên là thất bại."

"Nhưng, thất bại chưa hẳn đã không có lợi"

"Bao năm qua, ta cũng đã nhận ra phương pháp Niết Bàn này có thiếu sót. Lần này đúng lúc gặp chuyện, vừa vặn có thể đổi phương pháp Niết Bàn"

Lý Tu Viễn nhìn hoa đào một vùng, ánh mắt lại đảo qua vòm trời phía xa, lẩm bẩm.

La Hồng nhìn dáng vẻ Lý Tu Viễn, hiểu được không phải là Lý Tu Viễn đang an ủi mình, mà y thật sự cảm thấy con đường tu hành không ổn.

Chương 592: Tái Bắc có gió nổi lên, La gia phản Hạ! (3)

"Sur huynh, có thể nói với đệ về cảnh giới Lục Địa Tiên không?"

"Còn nữa, sur huynh mạnh như vậy, vì sao chỉ xếp thứ hai trên Thiên bảng của Đại Hạ, còn có ai có thể ép được sur huynh?"

La Hồng hiểu kỳ hỏi.

Lý Tu Viễn từ ngơ ngác hồi phục lại, nhìn La Hồng, lắc đầu nói:

"Cảnh giới Lục Địa Tiên thực ra không phức tạp. Chờ đệ đến, tự nhiên sẽ biết thôi."

"Bây giờ nói cho tiểu sư đệ sẽ không có nhiều lợi ích. Đệ chỉ cần biết rằng, cảnh giới Lục Địa Tiên... chênh lệch rất lớn"

"Mà dù đã thành Lục Địa Tiên cũng không có gì đáng tự kiêu.

Yêu nghiệt trong thiên hạ này, có ai không thể thành Lục Địa Tiên?

Không thành Lục Địa Tiên, từ đâu ra thể diện dám nói mình là yêu nghiệt?"

"Mà sau Thiên môn, Lục Địa Tiên chẳng qua là bước đầu thôi"

Lý Tu Viễn nói.

Y không nói cho La Hồng về cảnh giới cụ thể, chỉ cho La Hồng hiểu rằng thế giới rất lớn, tu hành rất khó.

Lý Tu Viễn tìm tư thế thoải mái nằm trên Hạo Nhiên Chính Khí.

Hoa đào lát phát, được gió nhẹ đưa đi, tiếng xào xạc nhẹ nhàng.

"Còn về hạng nhất Thiên bảng Đại Hạ..."

"Tương lai tiểu sư đệ sẽ biết. Giám Thiên Kính của Côn Lôn cung chính là Thần khí đương đại, có thể giám sát thiên hạ. Nếu đối phương có thể mạnh hơn ta, tất nhiên người đó phải có mặt mạnh hơn ta. Có lẽ đối phương cũng tu hành bí thuật gì đó để áp chế tu vi..."

Lý Tu Viễn nói khiến La Hồng suy tư.

Hiển nhiên, Lý Tu Viễn biết hạng nhất Thiên bảng là ai, nhưng y không nói.

Có thể là cảm thấy nói ra sẽ ảnh hưởng đến tâm thái của La Hồng.

La Hồng nhắm mắt. Lẽ nào hạng nhất Thiên bảng là kẻ thù của hắn, hoặc kẻ địch của La gia?

La Hồng trầm tư.

Lý Tu Viễn không giải thích nghi hoặc cho La Hồng.

Hai người nhìn nhau không nói gì, chỉ có Chính Khí trường hà vất ngang chân trời, để lại cái đuôi rực sáng tựa như ngân hà trong đêm đen.

Đương nhiên, La Hồng cũng không nhàn rỗi, hắn bắt đầu vận hành "Phân Khí Quyết" mà Tiểu Bắc thúc đã để lại để hồi phục khí huyết thân thể. Chỉ mấy chu thiên qua đi, nguyên khí đất trời ào ạt hội tụ vào La Hồng, hướng tới đỉnh đầu hắn, hóa thành một vòng xoáy như cái phễu.

Sau khi nuốt chửng số nguyên khí trời đất này, khí huyết của La Hồng từ từ cường tráng hơn, quét đi trạng thái uể oải.

Lý Tu Viễn bên kia thấy thế, lông mày giật giật. Thể chất của tiểu sư đệ là thế nào?

Người khác tu luyện là tích lũy nguyên khí đất trời, người tu luyện là cướp đoạt à?

Sở dĩ nói võ tu là khó nhất, tiền đồ kém nhất, cũng bởi vì tu hành của họ là quá trình tích lũy qua ngày tháng. Người giống như La Tiểu Bắc, đã điên cuồng mười lăm năm còn có thể vào Lục Địa Tiên đã ít lại càng ít.

Đa số võ tu đều tu hành không kể ngày đêm, dù trời mưa gió bão cũng tu hành. Chỉ có như vậy, tu vi mới có thể tiến.

La Hồng người thì hay rồi, tu hành một lần mà giống như quỷ chết đói, nuốt sạch cả nguyên khí.

Lý Tu Viễn cười, vung tay quạt một cái vào không trung. Nhất thời, rất nhiều nguyên khí như dải lụa tràn tới, hội tụ quanh La Hồng, để La Hồng có thể an tâm tu hành.

Y thì lấy ra một quyển sách Thánh hiền, lặng lẽ đọc.

Nửa ngày sau, La Hồng kết thúc tu hành võ đạo. Hôm nay hắn đang ở cảnh giới Tam phẩm Kim thân. Khi khí huyết khôi phục viên mãn, nguyên khí đầy đủ, thân thể thoáng tỏa ra kim quang.

Cảm thụ nguyên khí trời đất đậm đặc xung quanh, La Hồng liếc nhìn bóng lưng Lý Tu Viễn, lòng âm áp, cười cười.

Sau đó, hắn vận hành "Kiếm Khí Quyết". Võ đạo đã khôi phục, tiếp tới chính là Kiếm đạo.

Vận hành một lần, nguyên khí lại điên cuồng bị hút vào. Kinh mạch La Hồng nhất thời có cảm giác bị cắt mạnh, giống như bị nghìn đao phân thân.

La Hồng thở hồng hộc, cắn răng.

Thiên phú Kiếm đạo của hắn quá kém cỏi!

Trong lúc đó, Lý Tu Viễn đang đọc sách, chợt cảm nhận được nguyên khí điên cuồng hướng về phía La Hồng, khóe miệng giật giật.

"Chẳng trách có thể tu truyền thừa Hóa Long kiếm, thiên phú kiếm đạo này... chắc chắn."

Lý Tu Viễn cảm khái vô cùng.

Với thiên phú của tiểu sư đệ, dù hẳn không tu Nho đạo, không thành đệ tử của Phu tử, tương lai thiên hạ này tất sẽ có một vị trí của tiểu sư đệ.

Có lẽ còn có thể trở thành người đứng đầu Kiếm đạo trên nhân gian cũng không chừng.

Nguyên khí chuyển hóa thành kiếm khí. Kiếm khí lại chuyển hóa thành kiếm cương. Tay áo La Hồng tung bay. Từng sợi tóc như sương tuyết đều được bao trùm một tầng kiếm khí sắc bén.

Tu vi Kiếm đạo cũng khôi phục, La Hồng không vội vã khôi phục Phật đạo và Nho đạo.

Điều duy nhất làm La Hồng đau đầu là, hẳn vốn tu Tà đạo mạnh nhất, bây giờ lại quay về Tứ phẩm. Bảy mươi hai viên sát châu đều đã nổ tung.

Điều này làm cho trái tim La Hồng chảy máu.

Có lẽ là cảm nhận được tâm tình của La Hồng...

Hư ảnh Tà Thần trong biến ý chí của La Hồng cười nhạt:

"Tiểu La ngu xuẩn, người nên vui mừng vì đã bóp nát sát châu đi.

Bằng không, một khi người bước vào Tam phẩm Thiên Sát cảnh, người sẽ không còn cơ hội tiến bước thêm"

"Mặc dù bảy mươi hai viên sát châu thực không tệ, nhưng...

muốn chứng được chính quả Tà Thần, chỉ bảy mươi hai viên sát châu làm sao đủ?"

"Ba mươi sáu Địa sát, bảy mươi hai Thiên cương, cả hai hợp một mới là sát châu viên mãn nhất"

Tà Thần Nhị Cấp khinh bỉ cái vẻ sầu não buồn thiu của La Hồng.

La Hồng nghe vậy chột giật mình.

Con người co rụt lại.

Tà tu Tam phẩm... là Thiên Sát cảnh sao?

Chương 593: Tái Bắc có gió nổi lên, La gia phản Hại (4)

Đây là chuyện mà La Hồng trước đây không biết. Phải biết rằng, mỗi khi đột phá cảnh giới tà tu, La Hồng đều phải nhờ sách da người nhắc nhở mới biết được.

Đạo tà tu trên sách da người dường như không giống với tà tu trên thế giới này lắm.

Lẽ nào Tà Thần Nhị Cấp và sách da người tới từ cùng một nơi?

La Hồng cảm giác dường như mình phát hiện một bí mật to lớn.

Có điều, Tà Thần Nhị Cấp nhắc nhở cũng khiến hắn cảm thấy có đạo lý. Trước đây La Hồng cảm thấy bảy mươi hai viên sát châu mà mình ngưng tụ ra cũng đã là cực hạn. Thực ra, khi đó La Hồng có thể cảm giác được, hắn còn có thể cô đọng sát châu nữa.

Chỉ có điều, lực bắt tòng tâm thôi.

Có lẽ, sau này La Hồng phải tĩnh tâm ngưng tụ sát châu.

Để nhanh chóng ngưng tụ đủ 108 viên sát châu.

Nghĩ tới đây, La Hồng không tiếp tục tu hành nữa.

La Hồng cẩn thận từng chút một lấy quyển sách da người ra.

Hắn muốn xem xem phản ứng của Lý Tu Viễn. Ở phía xa, Lý Tu Viễn chỉ tiếp tục đọc sách Thánh hiền, không phản ứng chút nào.

Hiển nhiên, Lý Tu Viễn không cách nào nhận biết được quyển sách da người trong tay La Hồng.

Điều này làm cho La Hồng càng thêm hiếu kỳ đối với lai lịch của quyển sách da người. Sách da người này rốt cuộc là do ai bỏ vào bãi tha ma, là cố ý để cho hắn sao? Hay là vô tình làm rơi?

La Hồng vuốt nhẹ bìa sách bằng da người trắng mịn như làn da thiếu nữ, vâng trán hơi nhăn lại.

Hắn nhìn lướt qua sách da người, phát hiện bên trên có dòng chữ máu hiện lên.

"Đang cập nhật chương mới..."

Còn cập nhật chương mới?

La Hồng sửng sốt. Mỗi lần cập nhật chương mới, công năng của sách da người đều sẽ có chút biến hóa nhỏ. Xem ra lần này về cơ bản chắc hắn cũng không có vấn đề gì.

Mà La Hồng lần này cũng không quá sốt ruột. Hắn mới vừa đào mộ tổ Đại Hạ, tất nhiên lại kiếm một vố lớn danh vọng tội ác.

Hắn đang cần thời gian lên men một phen.

Như vậy, tội ác mà hắn thu được tất nhiên sẽ càng ngày càng nhiều.

Trời đêm bị xé rách. Sóng dao động trận pháp không ngừng kích động trên người đủ loại sinh vật truyền tin.

Các loại chim chóc rong ruổi trong đêm tối.

Phủ Vĩnh Xuyên.

Phía Bắc của Vĩnh Xuyên có thể coi là vùng biên tái phía Bắc. Ba mươi sáu tòa thành ở biên tái phía Bắc không bao gồm thành trì của phủ Vĩnh Xuyên. Đây là một phủ lớn căn cõi, cũng là một phủ có dân phong dũng mãnh.

Mà bây giờ, phủ Vĩnh Xuyên đã sớm nhen nhóm ngọn lửa chiến tranh. Khói lửa nổi lên bốn phía.

Quân đội Sở gia từ phía Nam được điều động tới, thêm vào quân phủ của phủ Vĩnh Xuyên và các phủ lớn xung quanh hội tụ thành đội quân hai mươi vạn người, đóng lại chỗ giao giới giữa phủ Vĩnh Xuyên và ba mươi sáu thành biên tái phía Bắc.

Mà ở bên ngoài thành trì phủ Vĩnh Xuyên đang cuộn cuộn cát vàng kia...

Một đội quân đen nghịt đặt chân tới, cát bụi bay mù mịt khiến người ta sờn cả tóc gáy.

Thành trì phủ Vĩnh Xuyên, trên lầu thành.

Bão cát thổi ngập trời.

Tri phủ Vĩnh Xuyên mặc áo bào quan có thân thể cao lớn, cường tráng. Bộ áo quan bị căng phồng lên. Bên cạnh Tri phủ là con trai của Sở vương, cũng là một vị thống quân của Sở gia, Sở Nguyên Đạo.

Ông ta còn một thân phận khác, đó là phụ thân của Sở Thiên Nam.

Một con chim điều hâu vùng cánh xé màn đêm, lông vũ giang rộng hạ xuống tường thành.

Tri phủ Vĩnh Xuyên gỡ thư tín do điều hâu mang tới, nhìn lướt qua dưới ánh trăng thanh lãnh.

Chỉ một chút thôi, nhưng ông ta lạnh cả người.

"La Hồng không chết? Hắn lên vào Trường Lăng nước Đại Hạ, đồng thời phá nổ Trường Lăng! Hắn còn đánh cắp quốc vận của Trường Lăng!"

"Tên điên!"

Tri phủ Vĩnh Xuyên hít một hơi.

Có điều, trên khuôn mặt ông ta toát ra vẻ vui mừng:

"La Hồng chưa chết, La Nhân Đồ kia liệu có thể lui binh hay không?"

"Gã điên La Nhân Đồ này thả mười vạn quân trấn thủ biên tái phía Bắc, còn lại hai mươi vạn quân xuôi Nam tấn công phủ thành Vĩnh Xuyên ta..."

"Hai mươi vạn hắc kỵ! Chúng ta không ngăn được!"

"Hiện tại La Hồng không chết, La Nhân Đồ nên giảng hòa đi chứ?"

"Chẳng lẽ, La Nhân Đồ vẫn định tạo phản?"

Nhưng Tri phủ Vĩnh Xuyên vừa nói xong, Sở Nguyên Đạo dạn dày sương gió bên cạnh lại lạnh nhạt liếc ông ta, không nói gì.

Tri phủ Vĩnh Xuyên nhất thời lạnh sống lưng, lão đảo rút lui mấy bước.

"Ông ta thật sự muốn tạo phản?"

Sở Nguyên Đạo toàn thân giáp đứng trên thành lâu, bàn tay đầy vết chai vuốt nhẹ tường thành bằng gạch đá:

"La gia hiện giờ đã rất rõ ràng, họ không có đường lui"

"Ngay khoảnh khắc Trương Hoài Nghĩa bỏ mình, La gia đã biết thái độ của Hạ Hoàng."

"Lần này không phải kiếp nạn của La gia, mà là mệnh của La gia."

"Kiếp nạn có thể vượt, nhưng mệnh chỉ có thể nhận"

"Mặc kệ La Hồng có chết hay không cũng không thay đổi được cái gì."

Sở Nguyên Đạo bình thản nói.

Tri phủ Vĩnh Xuyên hít một hơi:

"Thật sự phải làm như vậy sao? Bệ hạ rút cuộc vì sao nhất định phải ép chết La gia? La gia sai ở chỗ nào?"

"Sai?"

Sở Nguyên Đạo lắc đầu.

"Đối với khắp thiên hạ mà nói, đúng sai ra sao, chỉ cần bệ hạ còn đó, đúng hay sai... có tùy thuộc vào La gia sao?"

"Đúng sai, ưu khuyết đều là do người đời sau bình luận. Lần này nếu La gia tạo phản thất bại, tương lai trong sách sử sẽ chỉ có tiếng xấu muôn đời của La gia"

Tri phủ Vĩnh Xuyên đứng lên, mặc cho gió đêm thổi qua người.

Ông ta cay đắng nhìn đường chân trời, sắc đen bao trùm tới. Đó là thiết kỵ màu đen khiến người ta không thở được.

"Nhưng... hai mươi vạn hắc kỵ, chúng ta không cản nổi."

"Chặn được." Sở Nguyên Đạo cười nhạt, rất tự tin.

La gia căn bản không biết Hạ gia mạnh bao nhiêu. Không, nên nói là không biết Hạ Hoàng mạnh bao nhiêu.

Chương 594: Tái Bắc có gió nổi lên, La gia phản Hạ! (5)

Khí huyết của hai mươi vạn hắc kỵ nổ vang như muốn phá tung bầu trời đêm.

Đây là một nhánh quân hồ báo chân chính.

Dù sao đó cũng là đội quân trấn giữ biên tái phía Bắc, khiến Kim Trướng Vương Đình người Hồ không dám vào biên cảnh nửa bước.

Trên thân mỗi quân sĩ hắc kỵ đều có sát khí và khí huyết bốc lên.

Ngay lúc này, đội quân thiết huyết đó âm đi đi tới khiến cả vùng cát vàng rung chuyển.

La Hậu mặc giáp đồ toàn thân, gương mặt tang thương.

Ông ngẩng đầu nhìn về phía phủ thành Vĩnh Xuyên phía xa. Từ khi biết La Hồng ngã xuống ở thành Thiên An, ông đã hoàn toàn nổi điên, lập tức chỉ huy quân xuôi Nam, phá mấy tòa thành của phủ Vĩnh Xuyên. Quân đội đã tới dưới phủ thành Vĩnh Xuyên.

Nếu Hạ gia đã không để ý đến La gia, muốn giết La gia vậy La Hậu dù chết cũng phải cắn xuống một miếng thịt lớn từ trên người Hạ gia.

Khiến Hạ gia người thương gân động cốt.

Có điều, La Hậu chung quy vẫn không hoàn toàn điều động quân đội mà giữ lại mười vạn quân trấn giữ tái Bắc, lo lắng Kim Trướng Vương Đình đột kích.

Đương nhiên, theo La Hậu biết, Kim Trướng Vương Đình cũng có thể nhận được tin tức. Vào lúc này, có lẽ bên đó sẽ không ra tay mà ngồi chờ xem kịch vui. Chờ La gia và Hạ gia cọ xát đủ rồi, họ mới ra tay.

Tọa sơn quan hổ đấu mới là hợp lý.

Đương nhiên, vẫn phải đề phòng chẳng may.

"Báo!"

"Tri phủ Vĩnh Xuyên có lời nhắn!"

Một sĩ tốt mặc giáp đen, eo lưng thẳng tắp, đang giục ngựa từ phía xa đi tới.

"Tri phủ Vĩnh Châu nhắn, công tử La Hồng chưa chết, khẩn cầu La tướng quân lui binh. Nếu không lui binh, La tướng quân sẽ bị xử tội tạo phản!"

Sĩ tốt vừa kéo dây cương vừa nói.

Tiếng hít thở lạnh lẽo, nặng nề quanh quẩn trên bầu trời hắc kỳ La gia.
Khuôn mặt La Hậu lãnh đạm. Ông đã nhận được tin La Hồng không chết.

Trái tim lên voi xuống chó của ông vẫn run rẩy không ngừng.
Giờ khắc này, ông cũng đã hiểu rõ ý của Hạ hoàng.
La Hậu nhìn lên ánh trăng lạnh lạnh đang vương xuống mặt đất, soi sáng giáp trụ của từng tướng sĩ hắc kỳ. Tiếng gió ghen ngào thổi dưới giáp trụ vang lên ù ù, như khóc như thương.

Những năm nay, hắc kỳ của La gia đều chỉ đao về hướng Bắc, chưa từng múa về phương Nam.

Mà bây giờ...
Vùng biên tái phía Bắc cuối cùng cũng nổi gió lên, mặc đao chung quy vẫn phải vung tới hướng Nam!

"La Hậu ta phải chịu trách nhiệm với trăm vạn bách tính trong ba mươi sáu thành vùng tái Bắc, chịu trách nhiệm với ba mươi vạn hắc kỳ tái Bắc, nhưng La Hậu ta cũng là một người cha, cũng phải chịu trách nhiệm với đôi trai gái đáng thương của ta"

"Hạ gia muốn La gia ta nhận mệnh thì phải hỏi mặc đao trong tay lão tử có bằng lòng hay không?"

"Các huynh đệ, Hạ gia muốn chiến, phải làm sao?"

La Hậu nắm mặc đao, một khắc sau, hai ngón tay đột nhiên kích vào thân đao.

Âm thanh cuộn cuộn nổ vang trong đại quân như sấm sét.

Từng vị sĩ tốt thiết kỵ của La gia đồng loạt ngẩng đầu lên, đưa tay ra, đặt vào mặc đao.

"Chiến!"

Trên người La Hậu đột nhiên bùng lên khí huyết. Ông rống lên một tiếng xông tận chín tầng trời, như muốn chém đôi bầu trời đêm!

Hôm nay, La gia... Phán Hạ!

Ông kéo dây cương.

Tuần mã đen như mực dưới thân tung móng trước lên, hí dài.

Tiếng hí vang vọng trời đêm.

La Hậu nắm dây cương giục ngựa. Nhất thời, một người một ngựa như một tia chớp đen lao ra khỏi quân đội, phóng về phía thành trì phủ Vĩnh Xuyên xa xa.

Rập rạp, rạp rạp!

Cả chiến trường to lớn chỉ có tiếng vó ngựa của La Hậu cất lên.

Sau một khắc.

Phía sau ông, quân đội hắc kỵ roền roẹt rút đao.

Tiếng rút đao cheng cheng đồng loạt vang lên, như tiếng sét giận dữ của thiên lôi trên trời.

Ngàn vạn vó ngựa ầm ầm trút xuống như mưa rơi tầm tã.

"Hắc kỵ, rút đao!"

Trời dần sáng. Ánh mặt trời chia tách màn trời đêm đen, thức tỉnh cả mặt đất từ trong giấc ngủ say.

Một ngày mới đã đến, đại biểu cho tân sinh.

Mà ngày hôm đó có hai tin tức truyền ra khắp thiên hạ, bao phủ như bão táp.

Cả thiên hạ chấn động.

Tin tức thứ nhất là, La Nhân Đồ tại biên tái phía Bắc dẫn hai mươi vạn hắc kỵ vung đao xuôi Nam, ép thẳng tới thành trì phủ Vĩnh Xuyên.

Có nghĩa là La Nhân Đồ đã triệt để tạo phản!

Lần này La gia phản Hạ không giống La Hồng hô khẩu hiệu ở huyện An Bình lần trước thôi, mà là thật sự đao thật thương thật phản Hạ.

Trần Bắc Vương ra khỏi thành Thiên An bị vây giết. La Hồng bị Hạ gia bức ép suýt chết.

La gia cuối cùng cũng không nhịn được nữa.

Cũng không muốn nhịn!

La gia phản Hạ tất nhiên khiến toàn thiên hạ chú ý, hấp dẫn ánh mắt của các thế lực lớn.

Tin tức thứ hai: Tuyệt thế yêu nghiệt hạng nhất Hoàng bang La Hồng... vẫn chưa chết!

Hắn còn sống!

Đồng thời, hắn còn dùng thủ đoạn chưa rõ lén vào Trường Lăng nước Đại Hạ, vào trong bí cảnh nhân tạo số một thiên hạ, xem hết các bia đá trong Trường Lăng, đánh cắp toàn bộ quốc vận trong bia của Trường Lăng. Hắn giết rất nhiều con em Hạ gia, khiến Trường Lăng chảy đầy máu. Cuối cùng, hắn còn làm nổ tung cả Trường Lăng của Đại Hạ.

Bí cảnh nhân tạo số một thiên hạ này bây giờ đang ở trạng thái bị hủy quá nửa, là bị tên La Hồng kia chơi hỏng rồi.

Điều khiến người ta chấn động nhất là, La Hồng làm xong những chuyện này mà lại có thể cường ép phá vây của mười vị Lục Địa Tiên, sau đó chạy thoát.

Tin tức này thậm chí còn làm thiên hạ rung động hơn việc La Nhân Đồ dẫn ba mươi vạn hắc kỵ phản Hạ.

Tin tức xé rách ánh bình minh yên tĩnh và lạnh lạnh, kéo lên cả một vùng huyền não, sau đó như sóng cuộn trào lan ra khắp bốn phương tám hướng.

ĐÂY KIM PHIẾU BẠO CHƯƠNG Bạn nào cần code mua fuu xin liên hệ Zalo: 0938.769.962 Hoặc Facebook: <https://www.facebook.com/phuonglinh.le.7106/>

Cứ mỗi 10 kim phiếu được ủng hộ cho bộ truyện "**HỆ THỐNG KÊ PHẢN DIỆN**"

Mình sẽ đăng thêm ngay 1 chương trong ngày.

Giới hạn tối đa mỗi ngày 15 chương.

Thời gian áp dụng Từ tháng 05/2021 - 07/2021

Chương 595: Ta, Triệu Đông Hán, chính danh cho công tử (1)

Các đại phủ, đại thế gia của vương triều Đại Hạ cũng đã biết tin.

Chỉ trong nháy mắt, khi tất cả mọi người còn đang nhập nhèm buồn ngủ vì phải tỉnh dậy vào buổi sáng sớm, họ như bị giội cho một chậu nước lạnh vào đầu mà phải tỉnh táo lại.

Từ lúc đủ loại bồ câu, điều hâu, cú đêm đưa thư rời khỏi thành Thiên An, tin tức náo động thiên hạ này nhất định sẽ làm cho một ngày bình thường không còn tầm thường nữa.

Sau khi La Hồng chạy ra khỏi thành Thiên An.

Hắn bị thương nặng. Chín vị Lục Địa Tiên truy sát ngang trời, rồi bị Hóa Long kiểm Trần Thiên Huyền ngăn cản.

Hạng bốn Thiên bang Đại Hạ là Lôi Thành dẫn cấm vệ ngân giáp tiếp tục truy sát La Hồng, chiến một trận trong sơn cốc cách thành Thiên An mấy trăm dặm.

Đây là một trận đại chiến!

Trận chiến sánh được với cuộc chiến vây quét trên sông Lan Thương.

Kết cục cuối cùng khiến người ta chấn động. La Hồng đối đầu trực diện với Lôi Thành, chỉ tiết nhỏ thì không biết được.

Thế nhưng, vẫn có thể biết được, hai vị phó thống lĩnh Nhất phẩm cùng với Lôi Thành truy sát La Hồng đã bỏ mình. Lôi Thành không thể không bùng phát thực lực, tạm thời tiên vào cảnh giới chuẩn Lục Địa Võ Tiên, chạy trốn.

Bởi vì chuẩn bị thiếu thốn, có lẽ kiếp này y đã đứt đoạn hy vọng con đường vào Lục Địa Tiên.

Cuối cùng, Lý Tu Viễn chạy tới, mang La Hồng đi. Cuộc chiến kinh thiên động địa này cuối cùng hạ màn.

Mà sau sự việc La Hồng phá hủy Trường Lăng Đại Hạ rồi chạy thoát bình yên vẫn còn có rất nhiều chuyện nhỏ khác.

Thiên An Kiếm tiên, một vị Lục Địa Kiếm Tiên ngã xuống. Vô số người càng sồn tóc gáy hơn:

Yêu nghiệt, đây mới thực sự là yêu nghiệt!

Vừa mới gây một trận sóng gió ở Vọng Xuyên Tự đã lập tức chuyển sang thành Thiên An, náo loạn cả thành Thiên An.

Làm nô tưng cả Trường Lăng, bộ mặt tượng trưng cho Đại Hạ.

Trường Lăng nước Đại Hạ là cái gì?

Đó là mộ tổ của Đại Hại La Hồng làm vậy là lật ngược cả mộ tổ Hạ gia.
Quá mất mặt!

Mất mặt chưa từng có!

Ai có thể đoán được, vương triều Đại Hạ, một trong ba vương triều lớn nhất thiên hạ còn tồn tại, lại bị một tu sĩ Tứ phẩm nho nhỏ bôi bẩn.

Lần mất thể diện này của vương triều Đại Hạ chỉ đứng sau sự việc Thái tử chôn chết La Hồng Trần mười lăm năm trước.

Việc La Hồng phá hủy mộ tổ của Đại Hạ vốn nên khiến các thế gia của Đại Hạ đều mất sạch thể diện.

Thế nhưng, các gia chủ của thế gia cùng với các cường giả tại Đại Hạ vừa biết tin này lại không chỉ không hề giận dữ, mà mỗi người lại có vẻ vui mừng đến mức vỗ tay.

Trường Lăng nước Đại Hạ... chính là bí cảnh nhân tạo đệ nhất thiên hạ, nhưng vẫn luôn bị Hạ gia lũng đoạn, chỉ cho phép con cháu Hạ gia có thể vào trong đó. Người khác họ muốn đi vào nhất định phải được Hạ Hoàng cho phép mới được.

Mà bia đá trong bí cảnh là do rất nhiều đại sư, Lục Địa Tiên của Đại Hạ để lại, hoàn toàn không phải do riêng cường giả Hạ gia để lại.

Cho nên, rất nhiều thế gia có thái độ phê bình kín đáo với việc Hạ gia chiếm bí cảnh này.

Thế nhưng lần nào cũng bị Hạ gia hung hăng ép xuống.

Mà bây giờ, Trường Lăng nước Đại Hạ nổ tung. Hạ gia ăn thiệt thòi mà phải câm miệng. Bọn họ làm sao không mừng rỡ?

Họ chỉ muốn than thở một câu.

La Hồng này, làm tuyệt đẹp!

La Hồng không biết gì về đánh giá của bên ngoài.

Hắn cũng không rõ lắm chuyện ở biên tái phía Bắc.

Hắn chiếm giữ vị trí trên Chính khí trường hà của Lý tu Viễn, kéo theo nguyên khí trời đất dày đặc nhanh chóng quay về huyện An Bình.

Cuối cùng, khi Thái Dương nhảy ra khỏi đường chân trời, hắn đã về đến huyện An Bình.

Từ xa đã có thể nhìn thấy toàn bộ huyện An Bình hào quang vạn trượng, Đông Sơn nho nhã cao vút trời, cùng với Tắc Hạ Học Cung kéo dài trên đỉnh Đông Sơn.

Mái tóc trắng của La Hồng xõa tung. Hắn mở mắt ra nhìn xuống huyện An bình yên tĩnh, ôn hòa, mỉm cười.

"Cuối cùng cũng về rồi."

La Hồng cảm khái.

Cảm giác giống như đang mơ. La Hồng đã sớm lường trước rằng, hắn vừa rời huyện An Bình là nhất định sẽ đụng phải đủ loại chém giết.

Nhưng thật không nghĩ tới, lần này rời huyện An Bình lại nguy hiểm như vậy.

Suýt chết trong Vọng Xuyên Tự, mà ở thành Thiên An lại càng trở về từ cõi chết.

Bây giờ đã trở về, La Hồng mới cảm khái sự yên bình theo tuế nguyệt của huyện An Bình.

Chôn huyện thành nhỏ vẫn yên tĩnh, an bình hơn.

Nơi này không có nhiều tranh chấp. Chủ yếu là ở huyện An Bình không ai dám làm gì hắn.

Trên vùng đất bằng phẳng bao la bên ngoài huyện An Bình, Thanh Long Nha đặt ngang nơi đó. La Hồng nhìn thấy nó liền thở ra một hơi nhẹ nhõm. Hắn biết, nếu Thanh Long Nha vẫn nằm ở đó, có nghĩa là đám người Trần Bắc Vương đã trở về.

Ấm!

Ngay lúc Chính khí trường hà của Lý Tu Viễn vừa tiến vào khu vực huyện An Bình...

Một luồng khí tức nóng cháy như Thái Dương đột nhiên bùng lên, chớp mắt xé tan bầu trời. Là La Tiểu Bắc.

La Tiểu Bắc hoàn toàn bước chân vào cảnh giới Lục Địa Võ Tiên đã cảm ứng được La Hồng và Lý Tu Viễn, ông mừng rỡ vô cùng, nhanh chóng bay vụt tới.

Không chỉ La Tiểu Bắc mà Trần Bắc Vương - La Cuồng, Viên Hạt Tử, Tư Đồ Vi, Triệu Tinh Hà cũng bay lên trời, xuất hiện trên Chính khí trường hà.

Tình cảnh đồ sộ ngang với hình ảnh Thanh Long Nha băng trời trở về ngày hôm qua.

Nhất thời, một số nông dân dậy sớm trong huyện An Bình như nhìn thấy thần tiên.

Mọi người phóng tầm mắt từ xa tới, cảm thấy mừng rỡ, vui mừng nhìn La Hồng đang ngồi khoanh chân trên Chính khí trường hà.

ĐÂY KIM PHIÊU BẠO CHƯƠNG Bạn nào cần code mua vui xin liên
hệ Zalo: 0938.769.962 Hoặc Facebook: [https:](https://www.facebook.com/phuonglinh.le.7106/)

[//www.facebook.com/phuonglinh.le.7106/](https://www.facebook.com/phuonglinh.le.7106/) Cứ mỗi 10 kim phiếu được ủng
hộ cho bộ truyện "**HỆ THỐNG KÊ PHẢN DIỆN**"

Mình sẽ đăng thêm ngay 1 chương trong ngày.

Giới hạn tối đa mỗi ngày 15 chương.

Thời gian áp dụng Từ tháng 05/2021 - 07/2021

Chương 596: Ta, Triệu Đông Hán, chính danh cho công tử (2)

Nhưng chỉ chốc lát sau, mừng rỡ, vui mừng của họ lập tức biến mất sạch.

Mái tóc trắng như sương tuyết của La Hồng kích thích con mắt của họ, khiến họ đồng loạt biến sắc.

"Tiêu sư đệ sử dụng bí pháp trọng Trường Lăng nước Đại Hạ, thân thể đã bị thương nặng, tuổi thọ thiếu hụt mới có thể chạy thoát..."

"Đó là cái giá tất phải trả."

Lý Tu Viễn cảm khái nói.

Đôi mắt già nua của Trần Bắc Vương gọn sáng nhìn mái tóc như sương của La Hồng. Nhất thời, ông không biết nên nói cái gì, chỉ cảm thấy lòng phiền muộn.

La Hồng mở mắt ra nhìn những gương mặt quen thuộc, lòng cũng âm áp. Áp lực mà Hạ gia mang tới cho hắn vào lúc này chợt biến đi nhiều.

"Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi..."

Trần Bắc Vương tới trước mặt La Hồng, nhìn mái tóc trắng như sương của hắn, chỉ lẩm bẩm mấy câu.

Thế nhưng, trong lòng Trần Bắc Vương cuộn cuộn lửa giận ngút trời.

Hạ gia hôm nay bắt nạt cháu ta, La gia tất nhiên sẽ không dễ dàng quên đi như vậy!

La Hồng bắt chuyện với mọi người, đáp lại sự quan tâm của họ.

Lý Tu Viễn không hàn huyên gì nhiều.

Y thu hồi Chính khí trường hà, sáng khoái, thông dong rời đi, trở về Học Cung.

Dưới cây anh đào, La Tiểu Tiểu ngồi trên bậc thang, tay cầm một khóm hoa đào, bứt từng cánh đếm.

Lý Tu Viễn bỗng bèn đi tới, nhẹ nhàng vuốt đầu La Tiểu Tiểu:

"Bé con, ta mang ca ca của muội về rồi. Ta không lừa muội."

La Tiểu Tiểu ngẩng đầu lên, mắt sáng lấp lánh.

Lý Tu Viễn cười nhạt, xoa xoa đầu nàng rồi đáp không quay về Xuân Phong tiểu lâu.

Trong tiểu lâu, nước nóng trong hồ sôi lên ùng ục.

Trên khay trà bày hai chén trà đang tỏa ra hơi nóng.

Phu tử ngồi xích đu, không ngừng lay động, vẻ mặt thảnh thơi.
Ông nhìn thấy Lý Tu Viễn liền cười.

"Về rồi?"

Lý Tu Viễn gật gật đầu.

"Con giải tỏa Niết Bàn sao?" Phu tử giơ tay lên, phát ống tay áo một cái. Chén trà vững vàng trôi nổi lên, rồi bay về phía Lý Tu Viễn.

Lý Tu Viễn tiếp chén trà, uống một hớp trà nóng. Trà ấm nóng tràn vào bụng làm tâm trạng hơi rộn ràng của y lắng đọng xuống.

"Không giải tỏa Niết Bàn thì đánh không lại Cao Ly Sĩ, không thể mang tiểu sư đệ về" Lý Tu Viễn cười nói.

"Cũng đúng, Cao Ly Sĩ và Hạ Hoàng cùng thời, sống đã mấy trăm năm, luận thực lực là rất mạnh"

"Ông ta cũng có điều e ngại. Nếu ông ta ra tay không hề e dè gì, dù con giải tỏa Niết Bàn cũng không chắc đã dễ dàng mang La Hồng rời đi"

Phu tử gật gật đầu, nói.

"Phu tử, lần này giải tỏa Niết Bàn, con phát hiện một vài vấn đề..."

Có lẽ con cần thay đổi dòng suy nghĩ một phen"

Lý Tu Viễn ngồi nghiêm chỉnh, nói.

"Tiếp theo con sẽ bế quan, cho đến khi Niết Bàn kết thúc mới thôi"

"Bằng không, một khi bí cảnh Học Hải mở ra, gây phong ba... Đệ tử chỉ sợ không gách vác được".

Phu tử nhấp ngụm trà, chân mày cau lại.

Dường như nghĩ đến điều gì, ông cười ôn hòa:

"Con có thể tự phát hiện vấn đề của mình là tốt nhất"

"Đi thôi, đạo Niết Bàn chỉ hơi bất cần một chút chính là vạn kiếp bất phục. Không thành công thì thành ma..."

"Thế nhưng, mặc kệ có thành ma hay không, con phải nhớ kỹ, phải bảo trì một chút thiện niệm trong lòng. Được vậy thì mặc cho gió thổi Đông Tây hay Nam Bắc gì cũng không sợ."

"Còn về hậu quả khi bí cảnh Học Hải mở ra, con không cần lo lắng. Trời có sập cũng có lão phu ở đây"

Lý Tu Viễn gật đầu, đứng lên, nhắc vạt áo, trịnh trọng cúi mình vái chào.

Sau đó y xoay người rời Xuân Phong tiểu lâu, bắt đầu chuẩn bị công việc bế quan.

La Hồng trở lại huyện An Bình.

Khi Huyện lệnh Lưu Năng biết tin La Hồng trở về đã dẫn theo một đám đông vội vàng ra nghênh đón, phải tiếp đãi con người hung ác này một phen.

Chuyện La Hồng đã làm tại Vọng Xuyên Tự và thành Thiên An đã làm trái tim Lưu Năng muốn nổ tung mấy lần. Chuyện gì thế chứ?

Gỗ chuông Vạn Phật, mở bí cảnh Địa Tạng, giết Nhị phạm Địa bảng của các đại vương triều trong thiên hạ, đầu người lẫn lông lóc...

Đó là Nhị phạm trên Địa bảng! Bất kỳ vị nào trong đó đặt ở huyện An Bình cũng là dạng dâm chân một cái là mặt đất rung lên.

Kết quả bị La Hồng tàn sát!

Tuy rằng không phải do La Hồng tự tay tàn sát, là bị hãm hại mà chết. Nhưng có thể hãm hại chết những người đó cũng là một loại bản lĩnh.

Chưa nói đến hành động của La Hồng ở thành Thiên An. Một người cảnh thành, không chết thì thôi, lại còn đào cả mộ tổ của Hạ gia.

Thậm chí chạy thoát khỏi vòng vây của mười vị Lục Địa Tiên.

Người là... quái vật hả?

Lục Địa Tiên! Đó là tồn tại khó tin cỡ nào? Lưu huyện lệnh căn bản không dám nghĩ.

Gã công tử đẹp trai đã từng hỏi lộ ông ta một cách kín kẽ kia bây giờ... đã trở thành một người mà ông ta không thể với tới.

La Hồng hàn huyền vài câu với Lưu huyện lệnh, không dừng lại quá lâu mà quay về ngay La phủ.

Hắn nhìn thấy Tiểu Đậu Hoa yếu ớt. Tiểu Đậu Hoa ôm Địa Tạng kiếm, Phiêu Tuyết kiếm, Thiên Cơ kiếm. Nàng nghe tin công tử trở về đã chạy từ trong sân ra, sắc mặt trắng bệch.

Nhưng khi Tiểu Đậu Hoa nhìn thấy mái tóc trắng bất mắt của La Hồng, nàng che miệng, kiếm rơi đầy đất.

Mắt nàng tràn ra đau thương. Công tử đã gặp phải chuyện gì?

La Hồng liếc mắt nhìn kiếm rơi đầy đất. Tiểu nha đầu này... Một ngày không mắng là người nhờ đúng không?

"Nhật lên! Ai bảo ngươi ném kiếm hả? Thân là kiếm thị mà ngươi vứt kiếm xuống đất? Ngươi có còn một chút thái độ chuyên nghiệp nào không hả? Ngươi không còn muốn làm kiếm thị của bốn công tử đúng không?"

La Hồng chống Thuần Quân kiếm lớn tiếng quát.

ĐÂY KIM PHIẾU BẠO CHƯƠNG Bạn nào cần code mua fuu xin liên hệ
Zalo: 0938.769.962 Hoặc Facebook:

<https://www.facebook.com/phuonglinh.le.7106/> Cứ mỗi 10 kim phiếu được ủng hộ cho bộ truyện "HỆ THỐNG KÊ PHẢN DIỆN"

Mình sẽ đăng thêm ngay 1 chương trong ngày.

Giới hạn tối đa mỗi ngày 15 chương.

Thời gian áp dụng Từ tháng 05/2021 - 07/2021

Chương 597: Ta, Triệu Đông Hán, chính danh cho công tử (3)

Tiểu Đậu Hoa chợt cứng đờ cả người.

Tiếng mắng quen thuộc, mùi vị quen thuộc.

Công tử quả nhiên vẫn là công tử...

"Công... Công tử... Đừng nóng giận..."

Tiểu Đậu Hoa nói rồi vội vàng ngồi xổm xuống, nhặt ba thanh kiếm lên.

Rút rệ đứng.

La Hồng liếc nàng, giơ tay búng vào cái trán trắng bóng của nàng một cái, rồi nhét Thuần Quân kiếm đầy máu tanh vào lòng nàng.

"Uỡn ngực, hóp bụng, ngẩng đầu, nâng mông, chân đứng chữ bát 0U..."

La Hồng quát.

Mỗi ngày bắt nạt Tiểu Đậu Hoa, nguồn gốc tội ác giữ vào tay.

Đương nhiên, La Hồng cảm giác bây giờ mình cũng không thiếu một hai điểm tội ác lật vật kia nữa.

Có điều, tiểu nha đầu này quá ưa mắng, phải mắng, mắng thì mới khôn ra.

Nhìn Tiểu Đậu Hoa ôm bốn thanh kiếm rồi uỡn ngực hóp bụng, nâng mông, mặt đỏ, La Hồng chợt mất cả hứng. Tiểu nha đầu này... quá ngốc đi.

Bốn công tử là Tiểu Ác Nhân được chính thức công nhận, kiếm thị mà ngốc ngếch như thế... sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của bốn công tử!

Con đường dạy dỗ tiểu nha đầu này còn xa mà trọng trách thì nặng.

Trở về tiểu viện của mình, La Hồng trực tiếp trở lại phòng, nằm lên giường nhắm mắt nghỉ ngơi.

Mấy ngày nay thực sự làm hần mệt muốn chết.

Vừa nhắm mắt lại là không nghĩ gì nữa, bắt đầu ngủ.

Giấc ngủ này dài đến một ngày một đêm.

Khi hần tỉnh lại lần thứ hai, tinh thần sảng khoái, cảm giác cả người như vừa giành được cuộc sống mới.

Tuy rằng tu hành đã đến cực hạn có thể không cần giấc ngủ, nhưng La Hồng vẫn cho rằng giấc ngủ là một loại phương thức tu dưỡng đặc biệt.

Trên bàn trong gian phòng bày canh gà nóng hổi, vừa nhìn đã thấy là tác phẩm của Tiểu Đậu Hoa.

Có lẽ không biết La Hồng sẽ tỉnh vào lúc nào, cho nên cách mỗi một canh giờ, Tiểu Đậu Hoa sẽ hầm canh gà lại một lần nữa.

La Hồng đứng dậy, để tỳ nữ hầu hạ đánh răng rửa mặt xong, uống sạch bát canh gà lớn.

Hơn nữa, bây giờ hắn đã đạt đến cảnh giới Tam phẩm võ tu Kim Thân. La Hồng lười gặm, nhét cả xương cả thịt con gà vào miệng, nhai tất cả rồi nuốt vào bụng.

Với thể phách của hắn bây giờ, dù đao thép chém vào cũng không việc gì, đừng nói nhai xương gà.

Ăn uống no đủ xong là đến lúc tu luyện rồi.

Hắn gọi Tiểu Đậu Hoa, bảo nàng tuyên bố ra ngoài là công tử phải bế quan chữa thương, sau đó đuổi Tiểu Đậu Hoa đi.

Ngoài La phủ.

Từ Uẩn bay tới. Bên cạnh y là Lạc Phong, Tử Vi, Phương Chính cũng dừng bên cạnh.

Họ vốn muốn đến gặp La Hồng một lần, nhưng Tiểu Đậu Hoa nói với họ là công tử ngủ một ngày một đêm, sau đó phải bế quan chữa thương.

Triệu Đông Hán cũng trở về từ phủ Giang Lăng. Sau khi biết tin tức này, gương mặt hắn ta hơi biến sắc. Vết sẹo trên mặt cũng hơi vặn vẹo.

"Công tử... bị thương nặng như vậy sao?"

Triệu Đông Hán hỏi.

Sắc mặt Tiểu Đậu Hoa nghiêm túc mà trầm trọng. Nàng ôm bốn thanh kiếm gật gật đầu.

"Công tử tóc trắng phơ, tuổi thọ thiêu đốt không biết bao nhiêu..."

Rất thảm"

Triệu Đông Hán không nói gì, hắn ta đã hiểu.

Một bên khác, Tử Vi nói:

"La Hồng công tử phá tung Trường Lăng Đại Hạ... Bây giờ cả vương triều Đại Hạ đang nhục mạ La Hồng công tử, nói công tử đại bất kính với các tiên bối tổ tiên..."

Phá Trường Lăng nước Đại Hạ không phải việc nhỏ. Dù sao thì, Trường Lăng chính là nơi mai táng người chết. Còn bây giờ, La Hồng hủy hoại Trường Lăng, tất nhiên danh tiếng bị ảnh hưởng lớn.

Triệu Đông Hán trợn mắt: "Mắng công tử nhà ta cái rắm ấy!"

"Công tử nhà ta chỉ muốn thoát thân. Hắn không phá hỏng Trường Lăng thì có thể trốn được không? Nghe nói Trong Trường Lăng có hơn mười vị

Lục Địa Tiên. Mười vị Lục Địa Tiên còn để công tử nhà ta phá hủy. Những Lục Địa Tiên này ăn phân hết sao?"

Tử Vi và Phương Chính không nói gì.

Lạc Phong nhìn về phía Từ Uẩn. Y tuyệt đối không ngờ rằng, Tụ khanh của Đại Lý tự lại là sư huynh của La Hồng, cũng là đệ tử của Phu tử...

Từ Uẩn cười:

"Việc này ta thấy rõ ràng. Mấy lời đồn nhảm nhí đại khái là do Hạ gia không chế thả ra. Bây giờ tướng quân La Hậu ở biên tái phía Bắc đã khởi binh phản Hạ. La gia như mặt trời ban trưa, đương nhiên Hạ gia phải trấn áp danh vọng La gia"

"Thế nhưng, Trường Lăng nước Đại Hạ bị hủy vốn không nên bị bôi bẩn danh tiếng như thế. Dù sao các phủ thế gia của Đại Hạ vẫn có lời oán giận đối với việc Hạ gia không chế Trường Lăng.

Cho nên... là Hạ phái người bôi đen tiêu sư đệ."

Từ Uẩn là Tụ khanh của Đại Lý tự, tất nhiên hiểu rõ nhiều chuyên.

Bây giờ tuy rằng y đứng ở phía đối lập với Hạ gia, nhưng mạng lưới tình báo Đại Lý tự mà y xếp vào các nơi trong vương triều Đại Hạ vẫn nằm trong tay y.

Triệu Đông Hán nghe vậy, đôi mắt nhất thời sáng bừng lên.

Nếu Từ Uẩn nói thật, vậy hành động của công tử không có gì là ác, trái lại còn phá vỡ sự lũng đoạn của Hạ gia, thậm chí lợi quốc lợi dân?

"Vi lẽ đó... Mấy lời đồn đại nhảm nhí này là do Hạ gia đang nhắm vào công tử nhà ta?"

"Chúng lại còn muốn bôi xấu danh tiếng của công tử?"

"Danh tiếng của công tử nhà ta mà chúng dám bôi bẩn?"

Trên người Triệu Đông Hán có luồng khí rừng rực bốc lên. Tuy thực lực của hắn ta yếu, nhưng hắn ta đã phát lời thề. Danh dự của công tử... do hắn ta bảo hộ.

Cho nên, hắn ta không cho phép Hạ gia nói xấu công tử như vậy!

Triệu Đông Hán nhìn về phía Từ Uẩn, ôm quyền khom người nói:

"Từ tiên sinh, chúng ta cần phải phản kích! Chúng ta không thể để mặc cho danh tiếng của công tử bị Hạ gia nói xấu được!"

Từ Uẩn ngăn người:

"Người muốn làm thế nào?"

Triệu Đông Hán hít sâu một hơi:

"Ta hy vọng có thể gia nhập vào mạng lưới tình báo của Từ tiên sinh..."

"Ta, Triệu Đông Hán, chính danh cho công tử!"

Một ngày nào đó, trong các đại phủ của vương triều Đại Hạ đột nhiên nảy sinh cuộc tranh đấu liên quan đến ngôn luận.

Mà điều khiến tất cả mọi người bất ngờ là, vốn ngôn luận nên bất lợi nghiêng về một phía La Hồng không ngờ đã lập tức xoay chiều gió. Các đại thế gia đổ thêm dầu vào lửa khiến hành vi phá nổ Trường Lãng của La Hồng lại trở thành chuyện tốt ích nước lợi dân.

Chương 598: Ta, Triệu Đông Hán, chính danh cho công tử (4)

Huyện An Bình, La phủ.

La Hồng không biết gì về chuyện xảy ra với bên ngoài. Hắn cảm thấy hiện tại hắn không thích hợp lộ diện. Dư luận bên ngoài hiện đang đả kích, sỉ nhục hắn đủ kiểu.

Mà hiện tại điều hắn cần làm chỉ là lẳng lặng chờ trận sóng gió này qua đi, sau đó thu hái danh vọng tội ác là được.

Chuyến ra ngoài này giúp La Hồng thu hoạch rất nhiều. Tu vi của hắn trừ Tà đạo, Võ tu, Kiếm tu, Nho tu và cả Phật tu đều đã đạt Tam phẩm.

Còn về tổn thất tuổi thọ, La Hồng cũng không quá để ý.

Khoanh chân ngồi trên giường, La Hồng cảm giác lồng ngực hơi nóng lên. Hắn lấy sách da người ra, mà sách da người cũng đã bảo trì thành công.

Đây là lần bảo trì thứ ba của sách da người. Sau mỗi lần bảo trì đều sẽ thêm một chút công năng. La Hồng rất hiếu kỳ, lần này sẽ thêm ra công năng gì đây?

Hắn mở sách da người.

Trang đầu tiên chính là bảng thông tin.

Nhân vật: La Hồng Tội ác: 110086 (Đạt được: + 110336 Danh vọng: -250)

Đăng cấp: 8 (Chờ nhận phần thưởng)

Danh hiệu: Tiểu Ác Nhân Chung tộc: Nhân tộc (Phàm nhân); Atula (Đã kích hoạt)

Công pháp tu hành: [Vong Linh Tà Ảnh (Tàn)], [Kiếm Khí Quyết], [Uẩn Kiếm Quyết], [Phân Thiên Quyết] Tu pháp Tinh thần: [Bắc Đẩu Kinh (Tàn)] Pháp thuật: [Thiên Thủ Tà Phật], [Tiểu Tà Nhiên Đăng Kinh] Kiếm pháp: [Hóa Long Kiếm] Cảnh giới: Tứ phẩm (Sát hải), Tam phẩm (Kiếm cuồng), Tam phẩm (Kim thân), Tam phẩm (Lập mệnh), Tam phẩm (Đại kim cương)

La Hồng nhìn bảng trạng thái. Lần này trên bảng xuất hiện chút thay đổi.

Cột tội ác được phân chia tỉ mỉ thành tội ác đạt được và danh vọng tội ác.

La Hồng vô cảm nhìn danh vọng tội ác -250, khuôn mặt thoáng buồn tang thương.

Tội ác là âm...

Đã lâu không thấy tội ác âm.

Cảm giác bản khoăn thật quen thuộc.

Vốn La Hồng còn chờ mong đổi với lần bảo trì sách da người lần này, dù sao lần nào bảo trì xong cũng sẽ tăng thêm một hạng công năng, nhưng bây giờ... chờ mong cái rắm ấy!

Lần bảo trì này có phải thuần túy vì xoắn xuýt tâm La Hồng hấn hay không?

Vốn tội ác hỗn hợp lại còn tốt, giờ vừa chia tách ra, La Hồng hiểu rõ, danh vọng của hấn... lại là điểm âm sao?

Vậy hấn liệu sống liệu chết làm việc như thế là vì cái gì?

Trước đó ở thành Thiên An, hấn gây ra một trận mưa đầu người.

Còn phá hủy Trường Lăng Đại Hạ, hủy mộ tổ Hạ gia.

Những việc này đều là tội ác như thế... Chẳng lẽ thiên hạ còn khen ngợi hấn hay sao?

Một đám bệnh thần kinh!

La Hồng cảm thấy tâm hồn mình tan vỡ.

Nhìn điểm tội ác âm kia, hấn thật sự kích động muốn rót nước mắt.

Nhưng rất nhanh sau đó, La Hồng có cảm giác hiểu ra.

Đây là điều mà sách da người cũng không chấp nhận?

Đây là đang cảnh báo hấn?

Để hấn biết rằng, trên con đường danh vọng tội ác, La Hồng còn có không gian khai phá rất lớn?

La Hồng hít sâu một hơi. Hấn biết rồi, đây là đang thúc giục để hấn phải nỗ lực làm ác!

La Hồng ngẩng đầu lên, hít sâu một hơi:

"Gần đủ rồi... Bồn công tử còn có một hậu chiêu, không thể chờ nữa, nên soạn vị cướp ngôi rồi!"

Hấn vươn tay, tiện thể nhận gói quà thăng cấp.

Với gói quà thăng cấp, La Hồng không có hy vọng nhiều. Không chừng lại là thưởng một bản nguyên sát quang. Đồ chơi kia... còn không bằng cho một cái chậu rửa mặt bằng inox còn thực tế hơn.

Bỗng nhiên, La Hồng ngẩn ra.

Và...

Trên sách da người có một nhóm chữ màu máu loé lên.

"Chúc mừng thu được truyền thừa nghề nghiệp: 'Đức kiếm sư Tà Linh. Có tiếp nhận truyền thừa hay không?"

Phần thưởng này có thể nói khiến La Hồng khá bất ngờ.

Hắn không nghĩ món quà thăng cấp lần này lại mở ra vật như thế.

Đến đây thì La Hồng đã hiểu, việc gói quà thăng cấp này của sách da người có thể mở ra cái gì, hoàn toàn dựa vào vận may. Có thể mở ra một phần thưởng cực tốt, ngang với phần thưởng hạng Nhất, hạng Nhì; cũng có thể là phần thưởng cực tệ, tương đương với phần thưởng an ủi.

Mà lần này lại mở được phần thưởng nghề nghiệp "Đức kiếm sư Tà linh"

"Ngại bốn công tử tu hành quá ít thứ hay sao?"

La Hồng câm nín. Hiện giờ hắn đã không chỉ là một tà tu đơn thuần nữa.

Mục tiêu trước nay của hắn chỉ là làm một tà tu đơn thuần mà thôi.

Nhưng hiện giờ hắn cảm giác thấy mình cách mục tiêu ban đầu càng ngày càng xa.

Kiểm tu, Phật tu, Nho tu, Võ tu, còn thiếu môn Đạo tu... là La Hồng có thể tập hợp đủ hệ thống tu hành chủ yếu trên thế giới này.

Tinh lực con người có hạn, hiện giờ lại nhét cho hắn cái nghề "Đức kiếm sư" này nữa.

La Hồng hít sâu một hơi.

Đức kiếm sư, tên như ý nghĩa, không phải là người dùng kiếm, mà là người chế tạo kiếm.

Cho nên, như này là định đề La Hồng hắn trở thành một thợ đức kiếm?

"Thứ để tu hành quá nhiều lại còn đi luyện đức kiếm, quá tốn H hao tâm lực. Có điều, đã được thưởng rồi, không lấy cũng phí.

"Biết một chút tri thức đức kiếm cũng có tác dụng nhất định"

La Hồng lắc lắc đầu, vẫn lựa chọn phần thưởng này. Ít ra thì...

biết được nghề này cũng không hại bao nhiêu.

Sau khi La Hồng chọn nhận thưởng.

Trên sách da người lại có chữ máu tái hiện.

Lần này là giải thích và phân tích đối với Đức kiếm sư.

"Đức kiếm sư Tà linh: Người rèn đức Tà kiếm. Kiếm được đức thành sẽ có lực lượng tà sát ngập trời, hơn nữa có sản sinh ra tà ác linh có thể nuốt chửng hồn phách kẻ cầm kiếm để làm lớn mạnh Tà linh"

Cái phân giới thiệu này...

Tà ác phả vào mặt.

Trong đầu La Hồng xuất hiện một chuỗi lớn tin tức liên quan đến cách đúc kiếm, quá trình đúc kiếm, quá trình ngưng tụ Tà linh...

Đến khi La Hồng mở mắt, trong con người của hắn lóe lên một chút tang thương và thâm thúy.

Đúc kiếm sư Tà linh... dường như còn tà ác hơn cả một tà tu như hắn.

ĐÂY KIM PHIẾU BẠO CHƯỞNG Bạn nào cần code mua fuu xin liên

hệ Zalo: 0938.769.962 Hoặc Facebook: <https://www.facebook.com/phuonglinh.le.7106/> Cứ mỗi 10 kim phiếu được ủng hộ cho bộ truyện "HỆ THỐNG KẾ PHẢN DIỆN"

Mình sẽ đăng thêm ngay 1 chương trong ngày.

Giới hạn tối đa mỗi ngày 15 chương.

Thời gian áp dụng Từ tháng 05/2021 - 07/2021

Chương 599: Không phải ai cũng có thể là Trương Thủ Phụ (1)

La Hồng nheo mắt, có lẽ... La Hồng cảm thấy chuyển chức cái nghề này dường như cũng khá hay.

Nhìn điểm danh vọng âm kia, La Hồng cảm thấy hẳn cần phải nghĩ cách tăng điểm danh vọng tội ác lên.

"Có điều, hành vi tách bạch điểm danh vọng tội ác này thật sự là xót ruột."

La Hồng lầm bầm.

Có lẽ vì tiếng lầm bầm của hắn, những danh vọng tội ác ở phía sau cột tội ác đó càng lặng lẽ ẩn giấu đi.

La Hồng vừa chuyển ý nghĩ, nó lại tái hiện.

Thì ra có thể ẩn bớt đi, mắt không thấy tâm không phiền, cũng nhân tính hóa hơn nhiều.

La Hồng cười cợt, tiếp tục lật trang. Phần phía sau sách da người đúng là không có thay đổi quá lớn, về căn bản vẫn giống như trước.

Lật qua tờ thông tin đối tượng, La Hồng ngẩn ra. Bởi vì, hắn phát hiện trên sách da người nhiều thêm một tờ Mặt hắn nhìn vào đó, có ba chữ chấn động tâm thần La Hồng.

"Trang chứa đồ!"

Nhìn ba chữ này, La Hồng bỗng chốc hít thở dồn dập.

Đây mới là công năng chủ yếu sau lần bảo trì này sao?

La Hồng vẫn luôn biết sách da người có công dụng chứa đồ. Dù sao từ trước đến nay, đồ vật đối được từ sách da người đều có thể thu cất vào trong.

Mà bây giờ cuối cùng cũng có thể mở công năng chứa đồ không hạn chế này.

La Hồng mừng rỡ, đây tuyệt đối là một công năng bảo bối.

Tỉ lệ trao đổi không gian chứa đồ 1000 so với 1 sao?

La Hồng hít thở dồn dập. Đồ tốt!

Không gian 100 mét khối không phải là nhỏ, nhưng cũng không quá lớn.

Tội ác thu được tỉ lệ thuận với kích cỡ không gian chứa đồ, đây quả thật là sự kích thích để La Hồng nghĩ trăm phương ngàn kế đi thu hoạch tội ác

mà.

Thu được tội ác là có thể mở rộng không gian chứa đồ, vậy tội ác đạt một trăm triệu chẳng phải nhận được không gian chứa đồ rộng mười nghìn mét vuông?

La Hồng cảm giác thứ phần thưởng không gian chứa đồ này thậm chí càng quý giá hơn phần thưởng Đức kiếm sư Tà linh kia.

Mà đây chính là công năng mới chính của lần sách da người bảo trì này. Còn về việc sử dụng thế nào thì La Hồng có kinh nghiệm.

Lực lượng tinh trần trào ra, bao vây lấy cái bàn trong phòng, thu vào trong trang chứa đồ. Trên trang chứa đồ xuất hiện một dòng chữ màu máu.

[Bàn bình thường.] La Hồng lấy bàn ra, chữ bên trên lập tức biến mất.

Lòng chơi đùa của La Hồng nổi lên, hần thử nghiệm thu rất nhiều đồ vật vào trong trang.

Hiệu quả rất tốt, chỉ có khuyết điểm duy nhất là quá tiêu hao lực lượng tinh thần.

Trong biến ý chí tinh thần.

Hư ảnh Tà Thần Nhị Cấp ngồi khoanh chân nhìn tư thái ngu xuẩn của La Hồng, thổ hân hân.

Linh bảo chứa đồ có phải là thứ quý hiếm gì đâu chứ.

Tiểu La ngu xuẩn lại chơi đến không biết trời ơi đất hỡi gì nữa.

Nếu thực lực của ngươi đủ, ngươi xé rách cả không gian ra làm không gian chứa đồ cũng được.

La Hồng chơi một lúc, cơ bản đã hiểu rõ thuộc tính của trang chứa đồ này. Đồ chơi này có thể thu vật chết mà không thể thu vật sống.

Điều này làm La Hồng khá tiếc nuối.

Có nghĩa là, công năng của [Trang chứa đồ] còn chưa đủ hoàn thiện.

"Này, Tiểu La ngu xuẩn, còn không dành thời gian ngưng tụ sát châu? Ngươi còn không ngưng tụ, sát hải của ngươi sẽ không ngừng tán loạn. Đến lúc đó muốn ngưng tụ nhiều sát châu hơn sẽ ngày càng khó."

Tà Thần Nhị Cấp nhắc La Hồng.

La Hồng hơi giật mình, cảm thấy cũng có đạo lý.

Có điều, trước đó hần cảm thấy vẫn nên đổi phần thưởng ra trước đã. La Hồng đã rõ. Căn cứ vào cái tính khăm của danh vọng tội ác âm điểm này, hần phải nhanh chóng đổi phần thưởng tội ác ra.

Bằng không, bất tri bất giác, điểm tội ác sẽ cứ tự giảm xuống.

[Trang phần thưởng] Hạng đặc biệt: Thiên Ma bất diệt thể (Tội ác: +22... ? Có thể đổi)

Hạng Nhất: Tà pháp Thiên giai đỉnh cấp (Vạn Sát Quy Nhất - Bản thiếu), (Tội ác: +100.000 ~ +1.000.000 có thể đổi)

Hạng Nhì: Tà pháp Địa giai (Tà Thần Hồng), (Tội ác: +10.000 ~ +100.000 có thể đổi)

Hạng Ba: Tà pháp Huyền giai (Vạn Quỷ Lục), (Tội ác: +300 ~ +1000 có thể đổi)

An ủi: Một viên tụ sát đan không hoàn chỉnh (Tội ác +10/-1 ~ -?? ... ? có thể đổi)

La Hồng lật đèn trang phần thưởng, lông mày hơi nhíu.

Lần này đổi mới phần thưởng trừ phần thưởng an ủi mãi không đổi là Tụ Sát đan ra, ba phần thưởng khác đều là một chương Tà pháp.

La Hồng cũng đã có Tà pháp. "Vong Linh Tà Ảnh" chính là một loại Tà pháp.

Xưa nay phương thức tu hành của La Hồng đều tiến hành xoay quanh Tà pháp này.

Hiện giờ là định ép La Hồng hẳn tu hành nhiều loại tà pháp sao?

La Hồng cảm thấy "Vong Linh Tà Ảnh" rất tốt. Quân đoàn tà ảnh của hắn rất mạnh. Một người cũng có thể là một quân đoàn, trâu bò vô cùng.

Hắn không dự định đổi, định chờ lần cập nhật phần thưởng lần sau sẽ đổi.

Có điều, La Hồng nghĩ một chút. Tội ác có mà không dùng, có lẽ sớm muộn gì cũng sẽ bị xóa sạch. Hắn cảm thấy nên đổi rồi hãy nói.

Vì vậy, La Hồng đưa tay ra, điểm vào phần thưởng hạng Nhất.

"Thiên giai đỉnh cấp sao? Đúng là lần đầu tiên gặp được"

"Thiên Địa Huyền Hoàng... Thiên giai đỉnh cấp hẳn là công pháp tối cao đúng không? Không biết bên trên còn có đẳng cấp khác hay không?"

La Hồng hít sâu một hơi.

Sau khi hẳn lựa chọn đổi thưởng, La Hồng cảm giác thấy ý chí tinh thần của mình rung lên.

"Có lựa chọn đổi công pháp Thiên giai đỉnh cấp [Vạn Sát Quy Nhất] hay không?"

Dòng chữ màu máu nhắc nhở hiện ra. La Hồng hơi do dự, chợt ý chí nhẩy lên, lựa chọn đổi thưởng.

Và...

Một giây sau, La Hồng cảm thấy trời đất quay cuồng. Sau đó, trong biên ý chí xuất hiện một mảnh vỡ như miếng ngói màu đen.

Từ bên trên đó không ngừng có tin tức phun trào, chui vào tinh thần, vào trong linh hồn La Hồng.

ĐÂY KIM PHIẾU BAO CHƯỠNG Bạn nào cần code mua fuu xin liên hệ Zalo: 0938.769.962 Hoặc Facebook: <https://www.facebook.com/phuonglinh.le.7106/> Cứ mỗi 10 kim phiếu được ủng

hộ cho bộ truyện "HỆ THỐNG KÊ PHẢN DIỆN"

Mình sẽ đăng thêm ngay 1 chương trong ngày.

Giới hạn tối đa mỗi ngày 15 chương.

Thời gian áp dụng Từ tháng 05/2021 - 07/2021

Chương 600: Không phải ai cũng có thể là Trương Thủ Phụ (2)

Trong biên ý chí.

Tà Thần Nhị Cấp bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào mảnh ngói vỡ màu đen, lỗ mũi to đột nhiên hít một cái.

Trong con mắt đây vẻ khó tin.

"Ô Hô? Công pháp tu hành gần với Thần giai!"

"Đáng tiếc chỉ là bản thiếu, nhưng dù có hoàn thiện chắc cũng chỉ đạt tới bán Thần giai..."

"A, Tiểu La ngu xuẩn, trước mặt Chỉ vẫn quá yếu ớt"

Tà Thần Nhị Cấp ngạo nghễ bĩu môi, rồi yên tĩnh lại. Đây là một ấn ký tinh thần mà y để lại trong biên ý chí của La Hồng.

Bây giờ đã cắt đứt liên hệ, nó không thể quấy rối nhiều. Bằng không, nếu dấu ấn này tiêu hao hết thần lực, lần sau La Hồng triển khai Thần Hàng Thuật, y chưa chắc đã có thể nhờ dấu ấn dẫn dắt mà nhanh chóng chạy tới.

Giờ phút này, La Hồng cũng không kịp để ý đến Tà Thần Nhị Cấp.

Đầu óc hẩn mù mịt, có cảm giác căng muốn nứt.

Có điều cũng mau chóng dịu xuống. La Hồng xem phần giới thiệu liên quan tới "Vạn Sát Quy Nhất" trong đầu.

Cả ngày trời, La Hồng đều nghiên cứu công pháp này. Sau khi nghiên cứu triệt để, hần mới bắt đầu thử nghiệm tu hành.

Hần khoanh chân ngồi trong phòng, vận hành công pháp theo phương thức trong phần hướng dẫn.

Âm!

Sát hải khô hạn trong đan điền chớp mắt sôi trào lên.

Chủ yếu là tốc độ sinh ra tà sát so với công pháp trước là "Vong Linh Tà Ảnh" thì nhanh chóng hơn nhiều.

Hơn nữa, La Hồng cảm giác được, "Vạn Sát Quy Nhất" này rất khủng bố. Nó đang nuốt chửng "Vong Linh Tà Ảnh", hòa nhập môn công pháp này từng chút một vào chính nó.

Đây mới là điều khiến La Hồng sợ hãi nhất.

La Hồng cảm thấy lực lượng âm sát trong mỗi tế bào cơ thể mình đều bị lấy hết ra.

Hơn nữa, theo công pháp vận hành, La Hồng cảm thấy thân thể như lò thiêu đang bốc cháy. Cảm giác nóng cháy kia khiến La Hồng không ngừng chảy mồ hôi. Từng giọt mồ hôi lớn như hạt đậu chứa tạp chất trong cơ thể rơi tong tong xuống mặt đất, gây ra âm thanh giống như từng viên ngọc trai va vào mâm ngọc.

Trên người La Hồng, khí Chính Dương ngày càng sáng lóng lánh, càng ngày càng hóa mất. Mỗi tác da thịt trên người hắn đều đang tỏa ra khí Chính Dương rực rỡ.

Thân thể lúc ẩn lúc hiện. Thể chất của hắn dường như nảy sinh biến đổi đặc biệt theo công pháp.

Ngay khi La Hồng bế quan.

Thế cuộc vương triều Đại Hạ xảy ra biến hóa lớn lao.

Tin tức La gia phản Hạ vốn gây chấn động toàn Đại Hạ, như trời long đất lở bao phủ toàn bộ vương triều.

Có điều, chuyện này bị hành động của La Hồng ép xuống, khiến tin tức này cũng không đạt đến hiệu quả chấn động lòng người.

Thế nhưng, mấy ngày nay La Hồng yên tĩnh khiến tin tức La gia phản Hạ lại cuộn lên như cơn lốc.

Mà hai mươi vạn quân của La Hậu phá liền mấy thành, ép sát tới phủ thành Vĩnh Xuyên.

Trong thành trì phủ Vĩnh Xuyên cũng đang tập trung hai mươi vạn quân thuộc Tật Phong quân của Sở gia và quân đội của các đại phủ ở phụ cận phủ Vĩnh Xuyên.

Họ đã hình thành một lực lượng mạng mẽ, gian nan chống cự lại thế tiến công của Hắc kỵ.

Có điều, Tật Phong quân của Sở gia dù sao cũng chỉ am hiểu việc chiến đấu với bộ tộc Miêu Cổ tại Nam Cương, bây giờ lại phải đối đầu với Thiết kỵ La gia vô cùng tinh nhuệ, hơn nữa, Hắc kỵ La gia lại am hiểu chiến tranh tại vùng biên tái phía Bắc này hơn, tất nhiên tình thế rất giật gấu vá vai.

Thủ thành không ra mới là đạo chính xác. Nếu họ thật sự ra khỏi thành liều mạng với Hắc kỵ, e ằng kết cục cực thảm.

Hạ gia định dùng Sở gia để thay thế La gia. Ý nghĩ thì hay, nhưng vẫn cần phải từ từ đồ mưu, giống như dùng nước ấm nấu ếch vậy, để Sở gia dần thay thế La gia, thậm chí tiếp quản Thiết kỵ của La gia.

Nhưng một loạt hành vi bạo lực của Hạ gia nhằm vào La gia đã làm mất đi khả năng từ từ đồ mưu.

Mấy ngày nay không ngừng có bồ câu, điều hâu đưa thư bay loạn trên bầu trời Đại Hạ.

Chúng đưa tin về thế cuộc tại biên tái phía Bắc.

Tuy rằng phủ thành Vĩnh Xuyên đựng phải thế tấn công hung mãnh của La Hậu, nhưng Sở Nguyên Đạo thủ thành vẫn liều mạng chống đỡ. Thành nhiều lần suýt bị phá, nhưng Sở Nguyên Đạo điên cuồng hạ lệnh dùng mạng lấp vào. Xác người bị ném từ trên tường thành xuống, cường ép bảo vệ thành Vĩnh Xuyên.

Hành động này khiến người ở khắp nơi mơ hồ khó hiểu.

Sở Nguyên Đạo cũng là danh tướng lớn. Tuy rằng thành trì phủ Vĩnh Xuyên rất quan trọng, nhưng vẫn chưa quan trọng đến mức hao phí quá nhiều người dùng mạng để bảo vệ như vậy.

Bên dưới thành Vĩnh Xuyên.

La Hậu mặc giáp đen toàn thân, máu tanh đầy người. Công thành từ đầu đến giờ, cường giả trong quân căn bản đều nhuốm đầy máu.

Máu này không phải máu của họ, mà là máu của quân thủ thành Vĩnh Xuyên.

Các cường giả cấp cao như họ đã thử công thành, nhưng lại bị cao thủ trong quân Sở gia liều mạng cản lại.

Họ cũng không dám khinh địch mà giết thẳng vào thành. Một khi bị quân Sở gia điên cuồng bao vây, họ cũng có nguy cơ ngã xuống.

"Sở Nguyên Đạo không phải một tên tướng lĩnh ngu ngốc thiếu đầu óc. Y là cha của Sở Thiên Nam, từng đại thắng trước bộ tộc Miêu Cổ tại Nam Cương. Y là một vị tướng am hiểu mưu kế, sách lược. Về lý mà nói, gương ép thủ thành Vĩnh Xuyên không có bất kỳ lợi ích gì với họ mới đúng..."

Một vị tướng lĩnh Hắc kỵ đáng vẻ nho nhã nghiêm túc nói.

La Hậu chống đao, nhìn chăm chăm sa bàn trước mặt, cũng rơi vào trầm tư.

Ông đưa tay ra, chỉ về phía một thành trì nhỏ cách thành Vĩnh Xuyên bảy trăm dặm. Thành này tên là thành Hoàng Long, nằm bên bờ sông Hoàng Long. Về lý mà nói, thành Hoàng Long liên quan đến một cửa ải quan trọng mới là nơi Sở Nguyên Đạo nên liều mạng tử thủ.

Bởi vì, một khi thành Hoàng Long thất thủ, vậy hai mươi vạn Hắc kỵ của La gia chắc chắn sẽ có thể dễ dàng tiến thẳng về thành Thiên An.

La Hậu và rất nhiều Hắc kỵ quá quen thuộc với địa hình Tái Bắc.

Tái Bắc là sân nhà của La gia bọn họ.

Thế nhưng, hành vi của Sở Nguyên Đạo hoàn toàn ngoài dự liệu của họ.

Dù là vị tướng lĩnh nổi danh mưu lược trong Hắc kỵ cũng không đoán ra được ý đồ của Sở Nguyên Đạo.

Rốt cuộc Sở Nguyên Đạo muốn làm gì?

Hoặc là nói, y đang chờ đợi điều gì?

Bàn tay đầy vết chai của La Hậu xoa xoa chuôi đao. Hồi lâu sau, ông như nghĩ tới điều gì.

Mắt ông đảo một cái, từ sa bàn nhìn lên hướng tái Bắc... rồi ra vùng bên ngoài.

ĐÂY KIM PHIẾU BẠO CHƯƠNG Bạn nào cần code mua fuu xin liên hệ Zalo: 0938.769.962 Hoặc Facebook: <https://www.facebook.com/phuonglinh.le.7106/> Cứ mỗi 10 kim phiếu được ủng hộ cho bộ truyện "HỆ THỐNG KẾ PHẢN DIỆN"

Mình sẽ đăng thêm ngay 1 chương trong ngày.

Giới hạn tối đa mỗi ngày 15 chương.

Thời gian áp dụng Từ tháng 05/2021 - 07/2021

Chương 601: Không phải ai cũng có thể là Trương Thủ Phụ (3)

Đại Hạ, thành Thiên An.

Mưa rơi tí tách. Từ khi Trường Lăng sụp đổ, có Lục Địa Tiên ngã xuống, mưa chưa từng ngừng rơi ở thành Thiên An.

Cả thành Thiên An như bị bao phủ bởi một luồng khí mù mịt.

Trong thành, một chiếc xe ngựa quý phái chạy trên đường chính, bánh xe lăn qua làm hất nước lên cao.

Xe ngựa dồn dập chạy về phía hoàng cung.

Đến cửa cung, các vị quan viên từ trong xe ngựa bước xuống.

Người nào cũng toát ra vẻ lo lắng.

Bên trong cung điện.

Các quan viên vào chỗ. Màn che hạ xuống. Thái tử Hạ Cực mặc măng bào tứ trảo yên tĩnh ngồi sau màn che nghe các quan lại không ngừng vào cung báo cáo.

Mỗi quan viên đều biểu đạt lo lắng đối với thế cuộc tại Tái Bắc.

Càng có Ngự Sử kết tội Sở Nguyên Đạo ở thành Vĩnh Xuyên, cảm thấy Sở Nguyên Đạo không nên tử thủ Vĩnh Xuyên, nên lui về giữ thành Hoàng Long.

Bên trong cung điện.

Mấy vị Ngự Sử tranh cãi đỏ cả mặt.

Cũng có quan viên tranh luận đến muốn vén tay áo lên đánh nhau.

Sở vương già nua chống gậy đầu hồ yên tĩnh ngồi thẳng. Thân thể loạng choạng, hai mắt nhắm chặt, giống như đang ngủ gật.

Sau màn che, Thái tử Hạ Cực cười nhạt. Hắn ta dựa vào ghế, ngón tay gõ nhẹ trên bao tay.

Có lúc nhàn hạ, hắn ta còn quay lại nhìn ghế rồng bên cạnh.

Ghế rồng có vẻ gần hắn ta vô cùng, giống như lấy xuống dễ như trở bàn tay. Nhưng Hạ Cực biết, khoảng cách giữa hắn ta và ghế rồng xa xôi vô cùng, xa đến độ như cách một ngọn núi cao vạn trượng.

Mà hắn ta muốn vượt qua ngọn núi này là cực kỳ khó.

Thái tử thu hồi ánh mắt, cười nhạt, tiếp tục nghe các đại thần tranh luận.

Các quan viên tranh luận không ra được kết cục lại nhìn Sở vương.

Họ muốn Sở vương biểu lộ thái độ, nói rõ tình huống, tiết lộ ý đồ của Sở Nguyên Đạo?

Sở vương vung tay áo, cười.

Trong đôi mắt ông ta đây vẻ thâm thúy. Dường như ông ta nhìn thấu một vài điều.

Chỉ có điều ông ta không tiện nói ra.

Bỗng dưng.

Ngay lúc triều đình đang tranh luận không ngớt.

Một luồng khí thế mạnh mẽ đột nhiên từ bên ngoài cung điện lan tỏa tới. Mưa rơi đầy trời bị xé toạc.

Cao Ly Sĩ mặc áo tím, một tay nâng phát trần, một tay cầm Thánh chỉ tỏa ra uy thế của Thiên tử.

"Thánh chỉ đến."

Giọng nói sắc nhọn nhưng chứa đầy vẻ trang nghiêm hùng hậu.

Âm thanh nổ vang trong cung điện.

Bách quan đang tranh luận lập tức im bật, lần lượt quỳ xuống.

Dù là Thái tử Hạ Cực ngồi cao trên triều đình cũng đi ra khỏi màn che, quỳ xuống đất.

Thánh chỉ lơ lửng trên không. Cao Ly Sĩ vung phát trần một cái, nghiêm trang tụng niệm.

Nội dung Thánh chỉ đã đọc xong, cả triều đình chỉ còn lại vẻ yên tĩnh như chết.

"Bệ hạ có lệnh, cho phép Huyền Ngọc phi về Kim Trướng Vương Đình thăm hỏi, khởi hành ngay trong ngày. Các vị đại thần, xin mời tới Thiên Cực môn, cung tiễn Huyền Ngọc phi một đoạn đường."

Cao Ly Sĩ bình thản nói.

Các quan viên liếc nhau, dù Ngự Sự miệng lưỡi ác liệt cũng yên lặng như tờ.

Mà ở trên cao, Thái tử Hạ Cực bình tĩnh cười.

Dường như đã đoán trước.

Sở vương cũng bình tĩnh nở nụ cười. Gậy chống đầu hổ gõ xuống đất. Âm thanh vang vang trong cung điện như đánh vào tâm linh bách quan.

Trước Thiên Cực môn.

Một chiếc xe hào hoa cực kỳ kéo tới trước Thiên Cực môn.

Năm vị cận vệ Thiên tử mặc giáp vàng tỏa ra khí tức cực mạnh, bên hông treo bảo kiếm khóa vàng, mặt vô cảm đứng lặng hai bên xe kéo.

Trên xe kéo xa hoa có lọng che buông thập, rủ xuống hàng vạn dây lụa. Gương mặt tuyệt diệu của Huyền Ngọc phi như ẩn như hiện trong xe kéo. Chỉ có điều, gương mặt tuyệt diệu kia không hề có vẻ vui mừng vì được trở về thăm nhà gì cả.

Phía sau xe kéo có một chiếc kiệu gỗ mộc mạc yên tĩnh đứng đó. Kiệu do bốn vị Võ tu nhị phẩm cường hãn nhắc lên. Các quan viên đi tới, nhìn thấy trận thế trước Thiên Cực môn, vẻ mặt nhất thời biến hóa.

Thời khắc cực kỳ nhạy cảm này mà Hạ hoàng lại để Huyền Ngọc phi về Kim Trướng Vương Đình thăm hỏi?

Lần thăm viếng này chắc chắn sẽ không phải thăm viếng bình thường, lẽ nào... có mục đích gì hay sao?

Ánh mắt của rất nhiều quan viên lướt ngang. Một số quan viên có tu vi không thấp càng co rụt con người.

Bởi vì, từ chiếc kiệu gỗ mộc mạc phía sau đội ngũ của Huyền Ngọc phi tỏa ra khí tức sâu không lường được, đó là một vị Lục Địa Tiên!

Một vị Lục địa tiên hộ tống Huyền Ngọc phi đi Kim Trướng Vương Đình, trận thế này... Không thể không nói, rất có thể diện.

Sở vương đến, Thái tử cũng đến, bách quan đều đến.
Mà Ninh vương chưa bao giờ vào triều cũng che ô giấy dầu xuất hiện.
Không gian vang lên một hồi giao hưởng cầm sắt, trống cổ.

Tấm màn trên xe kéo của Huyền Ngọc phi tung bay. Từ trên xe kéo đột ngột tỏa ra sóng khí, rồi nó phá tan bầu trời mưa bay vào trong mây, hướng về phía biên tái phía Bắc lướt đi.

Bách quan nhìn theo xe kéo Huyền Ngọc phi biến mất, lòng hoảng hốt.
Có Ngự Sử càng khó tin nhìn phía sau Thiên Cực môn.
Bây giờ ai có ảnh hưởng lớn nhất đối với biên tái phía Bắc?
Là Kim Trướng Vương Đình...

Mà giờ khắc này Huyền Ngọc phi lại bị Hạ hoàng phái về thăm viếng, mục đích không cần nói cũng biết.

Điên rồi!

Hạ Hoàng... Diên rồi!

Tại sao lại có thể...

Thật sự làm lạnh lẽo tâm người trong thiên hạ.

Có vị Ngự Sử tính nóng giã trên bọt nước, vượt qua mưa ướt đầm người, bước tới Thiên Cực môn.

Họ rất muốn hô to một câu "Bệ hạ không thể! nhưng nhìn Thiên Cực môn sâu hun hút kia và Thiên Cực cung sau lưng họ, dũng khí mà vất vả mới nhô lên của họ lập tức sụp đổ. Họ ôm đầu, quỳ xuống cửa.

Chung quy lại, không phải ai cũng có thể là Trương Thủ Phụ.

ĐÂY KIM PHIẾU BẢO CHUỖNG Bạn nào cần code mua fuu xin liên hệ Zalo: 0938.769.962 Hoặc Facebook: <https://www.facebook.com/phuonglinh.le.7106/>

Cứ mỗi 10 kim phiếu được ủng hộ cho bộ truyện "HỆ THỐNG KẾ PHẢN DIỆN"

Mình sẽ đăng thêm ngay 1 chương trong ngày.

Giới hạn tối đa mỗi ngày 15 chương.

Thời gian áp dụng Từ tháng 05/2021 - 07/2021

Chương 602: La Hồng xuất quan, vô cầu thể bẩm sinh! (1)

Trong nháy mắt, tin tức Huyền Ngọc phi được Hạ Hoàng cử một Lục Địa Tiên hộ tống, trở về Kim Trướng Vương Đình thăm viếng đã truyền khắp toàn bộ thiên hạ.

Lúc này, không chỉ vương triều Đại Hạ chấn động, mà ngay cả Đại Chu và Đại Sở cũng bàng hoàng không thôi.

Hạ Hoàng..... Rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì?

Chẳng lẽ vương triều Đại Hạ muốn liên thủ với Kim Trướng Vương Đình?!

Một Huyền Ngọc phi... Có thể làm hai quốc gia đối địch nhiều năm như vậy liên thủ sao?

Đối với tin tức này, rất nhiều người đều không thể nào hiểu được, thậm chí còn cảm thấy vô cùng điên rồ.

Thậm chí, một số ít người của Đại Chu, Đại Sở cũng cảm thấy không nhìn nổi. Chung quy thì La gia đã trấn thủ Tắc Bắc cho Hạ gia mấy chục năm, nhưng mà hiện giờ, Hạ gia cư nhiên muốn cầu kết với Kim Trướng Vương Đình

Chuyện này quả thực là điển hình của câu giết người tru tâm!

Hạ gia bức bách La gia, chuyện này có thể hiểu được, La gia công cao át chủ, Hạ gia cảm thấy trong lòng không yên, mười mấy năm qua cứ không ngừng đè ép La gia, những chuyện này đều nằm trong phạm vi có thể lý giải.

Nhưng mà, liên thủ Kim Trướng Vương Đình, muốn diệt sạch La gia, chuyện này quả thực là điên cuồng.

Dù sao thì ba mươi sáu thành của Tắc Bắc, mấy trăm vạn bá tánh, bởi vì Kim Trướng Vương Đình mà luôn phải sống trong cảnh lo lắng đề phòng, nếu không có La gia thì e là đã phải lâm vào cảnh nước sôi lửa bỏng.

Mà hiện giờ, Hạ gia nhà người cư nhiên liên thủ với Kim Trướng Vương Đình.

Điên rồi sao?!

Rất nhiều người đều cảm thấy không thể nào tưởng tượng nổi, rốt cuộc Hạ Hoàng đang suy nghĩ cái gì vậy?

Đương nhiên, hiện tại có thể xác định một điều là, Hạ gia và La gia đã xem như hoàn toàn trở mặt. Hạ gia muốn tiêu diệt La gia- ê tướng tượng, nhưng ma, họ cũng sẽ không làm gì trong thời khắc mấu chốt này.

Lúc này, tốt nhất bọn họ cứ đứng đó bàng quan, toạ sơn quan hổ đấu.

Đương nhiên, La gia chỉ là con hổ con mà thôi, còn Hạ gia..... Lại là một con hồ lớn lộng lẫy.

Trong mắt rất nhiều người, kết cục vốn đã sớm được quyết định.

Tin tức này được truyền ra, giống như gió lốc cán quét khắp nơi.

Trong phút chốc cứ như gió táp mưa sa, cuốn qua toàn bộ Đại Hạ.

Các đại phủ đều bắt đầu xôn xao, rất nhiều quan viên không dám tin tưởng, nhưng phần đông đều tập trung phỏng đoán ý tứ của vị Hạ Hoàng sâu không lường được kia.

Hạ Hoàng, rốt cuộc muốn làm cái gì?

Vị Hạ Hoàng kia trước khi bế quan đã là sâu không lường được, cường đại vô song, có thể chống cự cả thiên nhân trên bầu trời, hiện giờ ông ta đã bế quan mười lăm năm, rốt cuộc trở nên đáng sợ đến mức nào, không ai biết được cả.

Một số thế gia lựa chọn im lặng, không thêm để ý đến hành động này của Hạ Hoàng, bọn họ lựa chọn bàng quan, không tham dự vào cuộc tranh phong giữa Hạ gia và La gia.

Đương nhiên, cũng có rất nhiều thế gia tỏ vẻ oán giận trước quyết định của ông ta.

Bọn họ đứng ra, tỏ vẻ sẽ duy trì La gia, đương nhiên hàm ý ẩn sâu trong đó vẫn là thăm dò Hạ Hoàng.

Rốt cuộc mục đích thật sự của lần hành động này của Hạ Hoàng là cái gì?

Cho dù thật sự muốn tiêu diệt La gia, cũng không cần kết cấu với Kim Trướng Vương Đình đúng không?!

Vương triều Đại Hạ bắt đầu rung chuyển, đêm trước khi Đại Triều Hội sắp bắt đầu, lại phát sinh chuyện như vậy, rất nhiều thế gia đứng về phía Hạ gia, đều tỏ vẻ không thể nào chấp nhận nổi.

Đại Triều Hội cũng không phải là việc nhỏ, hai lần đại triều hội trước, Đại Hạ vẫn luôn chiếm vị trí hàng đầu.

Mà lần này, rất có thể hai đại vương triều Đại Sở và Đại Chu sẽ quật khởi, thậm chí là có thêm một số tiểu vương quốc, cũng rất có thể sẽ nương theo cơ hội Đại Hạ rung chuyển mà nhảy vào hòng chiếm một chén canh.

Huyện An Bình.

La Phủ, thư phòng.

Hiện giờ trong thư phòng tụ tập rất nhiều người.

Trần Bắc vương ngồi ở vị trí chủ tọa, ngoài ra còn có các chủ tướng Hắc kỵ như Triệu Tinh Hà, Hồ Bắc Hà, Đại Chu, Tiểu Chu.

Đương nhiên những cường giả Nhất phẩm như Từ Uẩn, Viên Hạt Tử, Tư Đồ Vi cũng đều có mặt.

Bầu không khí trong thư phòng cực kỳ nặng nề, chỉ còn tiếng hô hấp thô nặng đang không ngừng quanh quẩn.

La Cuồng có mây phen suy sút, trên bàn sách đang bày ra một mật thư, đây là tin tức do bộ hạ cũ của ông truyền đến từ thành Thiên An.

Hạ Hoàng phái Huyền Ngọc phi trở về Kim Trưởng Vương Đình thăm viếng, có lẽ là muốn cầu kết với Kim Trưởng Vương Đình.

Lúc đám người Trần Bắc vương La Cuồng vừa nhìn thấy tin tức này, bọn họ đều không thể tin được. Chung quy thì La gia đã trấn thủ biên giới cho Hạ gia mấy chục năm, kết quả Hạ gia cư nhiên cầu kết người Hồ mà La gia đã phải chiến đấu nhiều năm như vậy.

Đây là đả kích mạnh đến cỡ nào, làm lòng người tràn đầy căm phẫn đến cỡ nào kia chứ! Những chủ tướng Hắc kỵ tính tình nóng nảy như Triệu Tinh Hà, Hồ Bắc Hà đều đỏ bừng đôi mắt, cắn chặt hàm răng khiến chúng phát ra những tiếng răng rắc.

"Hạ Hoàng điên rồi sao!"

Triệu Tinh Hà gầm nhẹ.

"Thân là hoàng đế nhân gian, lại đi cầu trường sinh, vốn đã đủ điên, hiện giờ còn làm ra quyết sách giống như cút chó vậy, rốt cuộc ông ta muốn làm cái gì?!"

"Mạng của bá tánh Tắc Bắc không phải là mạng hay sao?"

"Ba mươi sáu thành của Tắc Bắc, mấy trăm vạn bá tánh, bị người Hồ ức hiếp và xâm phạm bao nhiêu năm rồi? Hiện giờ Hạ gia cư nhiên cầu kết với người Hồ tấn công Hắc kỵ..... Mẹ nó liêm sỉ ở đâu ra vậy?! Ông ta cũng không nghĩ đến những bá tánh đó hay sao?! Mẹ nó!"

Triệu Tinh Hà tức giận mắng không ngừng.

ĐÂY KIM PHIẾU BẠO CHUÔNG Bạn nào cần code mua fuu xin liên hệ Zalo: 0938.769.962 Hoặc Facebook: <https://www.facebook.com/phuonglinh.le.7106/> Cứ mỗi 10 kim phiếu được ủng hộ cho bộ truyện "HỆ THỐNG KẼ PHẢN DIỆN"

Mình sẽ đăng thêm ngay 1 chương trong ngày.

Giới hạn tối đa mỗi ngày 15 chương.

Thời gian áp dụng Từ tháng 05/2021 - 07/2021

Chương 603: La Hồng xuất quan, vô cầu thể bẩm sinh! (2)

Tiếng mắng của ông ta quanh quẩn trong thư phòng, nhưng mà mọi người cũng không nói gì thêm.

Từ Uẩn mặc trên người bộ nho sam, nhàn nhạt mở miệng: "La Hậu tướng quân đã hô khẩu hiệu phản Hạ, ông ấy cũng không phải tiêu sư đệ mà là chủ soái của ba mươi vạn Hắc kỵ, ý chí của ông đại diện cho ý chí của Hắc kỵ, cũng đại diện cho cả La gia"

Tiếng nói của Từ Uẩn thật bình đạm, nó lại vang vọng trong thư phòng, đám người Trần Bắc vương lại không phản bác, an tĩnh nhìn về phía ông.

Từ Uẩn mang trên người bộ nho sam, nho nhã hiền hoà, tiếp tục nói: "Cho nên, trong mắt Hạ Hoàng, hiện giờ La gia là loạn thần tặc tử, cũng không khác gì Kim Trướng Vương Đình cho lắm"

Nhưng mà, lời nói của Từ Uẩn vừa dứt, Hồ Bắc Hà tính tình nóng nảy lập tức nhịn không được.

"Ta khinh! Lão tử thủ biên giới vì Hạ gia mười mấy năm, thủ cái rắm hay sao?"

"Người Hồ là người Hồ, La gia sở dĩ đi đến hoàn cảnh hiện giờ, không phải là do Hạ gia bức, do cầu Thái Tử kia bức hay sao?!"

"Mà hiện giờ, cứ nhiên đánh đồng chúng ta với đám người Hồ, ông ta làm hoàng đế làm đến ngu muội rồi hay sao? Cầu trường sinh, cầu đến nào bị liệt rồi hả?"

Hồ Bắc Hà mắng to không thôi.

"Khó trách Sở Nguyên Đạo kia dù phải liều mạng, thương vong thảm trọng, cũng phải bảo vệ được phủ thành Vĩnh Xuyên, xem ra, Sở gia đã sớm liệu trước Hạ Hoàng sẽ đưa ra quyết định này?"

Sợ là Sở gia cũng đã có giao dịch gì đó không thể nói ra với những người Hồ kia rồi!"

"Sở gia, chó má!"

Tính tình của Hồ Bắc Hà còn nóng nảy hơn cả Triệu Tinh Hà, ông liên tục mắng to, làm mọi người không khỏi lắc đầu.

Trong thư phòng, mọi người đều đang nghị luận không ngừng nghỉ.

Đương nhiên cũng có thảo luận về thể cục của Tắc Bắc, một khi Kim Trướng Vương Đình xuất binh tấn công Tắc Bắc, vậy thì Hắc kỵ sẽ rất nguy

hiêm.

Nếu nói là tiền hậu giáp kích cũng không phải quá đáng.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí trong thư phòng trở nên càng nặng nề hơn.

Chỉ có thể xem La Hựu dẫn theo ba mươi vạn Hắc kỵ của Tắc Bắc phá cục như thế nào.

Đối với thảo luận ở bên ngoài, La Hồng vẫn không hề hay hết.

Hắn vẫn đang tu hành tà pháp Thiên giai đỉnh cấp "Vạn Sát Quy Nhất"

vừa đôi được. Dù đây chỉ là một bộ công pháp thiếu khuyết, nhưng mà, sau khi dung hợp với "Vong Linh Tà Ảnh", nó vẫn có thể dùng được.

Trong nhà, quang hoa càng ngày càng loá mắt, khí Chính Dương lộng lẫy đang không ngừng lan tràn, trên đỉnh đầu của La Hồng, một đám chữ

"Chính" đang không ngừng hiện lên, tản ra ánh hào quang vô cùng bắt mắt.

Thời gian ba ngày này, La Hồng đều đang tu hành.

Hắn gần như dồn hết khí Âm sát trong mỗi tế bào của thân thể ra mà dụng nhập vào sát hải trong đan điền, khiến cho sát hải của hắn phát ra tiếng rít gào giận dữ kinh thiên động địa.

Giống như biển lớn đang tức giận, cuộn lên cơn sóng tà sát ngập trời.

Mà trong quá trình này, La Hồng cũng thử dung hợp Sát Châu.

Có lẽ là di chứng do bóp nát bảy mươi hai viên Sát Châu nên La Hồng cảm thấy hiện giờ muốn ngưng tụ Sát Châu một lần nữa, lại trở nên cực kỳ khó khăn.

Hoặc là vì hiện giờ sức mạnh bên trong sát hải đều đến từ sức mạnh Âm Sát trong chính thân thể hắn, cho nên, muốn ngưng tụ ra Sát Châu trở nên vô cùng gian khổ.

Nếu đôi là người thường, có lẽ sớm đã từ bỏ.

Nhưng mà, La Hồng cũng không bỏ cuộc, vẫn luôn cắn răng, lôi kéo tà sát từng chút từng chút một, dù thất bại hết lần này đến lần khác, nhưng vẫn không cách nào ảnh hưởng bước chân của hắn.

Oanh!

Rốt cuộc, vào ngày thứ ba, bên trong sát hải của La Hồng, cuộn lên một xoáy nước ngập trời, một viên Sát Châu đã thành hình.

Sát Châu đen nhánh như mực, giống như một hắc động, cuộn lên cuộn sóng ngập trời bên trong sát hải.

La Hồng thì lại hưng phấn nở nụ cười. Mọi việc sau đó trở nên dễ dàng hơn nhiều, vạn sự khởi đầu nan, sau khi bước qua được giai đoạn khởi đầu, kế tiếp tốc độ cô đọng Sát Châu cũng nhanh lên rất nhiều.

Một viên rồi lại một viên Sát Châu, bắt đầu được hình thành phía trên sát hải.

La Hồng nhanh chóng ngưng tụ ra bảy mươi hai viên, mà sau khi hoàn thành ngưng tụ bảy mươi hai viên, La Hồng cảm thấy mình còn có thể tiếp tục.

Điều này làm La Hồng có chút mừng rỡ.

Hắn không kết thúc việc ngưng tụ Sát Châu, mà dựa theo tâm lý có thể ngưng tụ thêm viên nào thì hay viên nấy, La Hồng tiếp tục cô đọng, liên tục một mạch hoàn thành một trăm lẻ tám viên Sát Châu.

Trong sát hải của đan điền, một trăm lẻ tám viên Sát Châu đang lơ lửng.

Điều này khiến La Hồng tràn đầy cảm khái, quá không dễ dàng.

Dù rằng hắn cũng được tính là có thiên phú trong đạo tà tu, nhưng vẫn phải chịu nhiều đau khổ mới có thể thành công ngưng tụ.

Nhưng mà, La Hồng có thể cảm nhận được, Sát Châu được ngưng tụ vào lần thứ hai này, hình như càng thêm vững chắc hơn lần trước.

Phá rồi mới lập, muốn lập một lần nữa sẽ rất khó, nhưng một khi đã thành công thì chất lượng sẽ tốt hơn rất nhiều.

âm âm âm!

Một trăm lẻ tám viên Sát Châu đang xoay chuyển.

Hình thành một loại hàm ý độc đáo bên trong sát hải.

Trong lúc xoay chuyển, làm cho Tà Sát của La Hồng sinh sôi không ngừng.

âm âm âm!

Tu vi tà đạo của La Hồng cũng nhanh chóng khôi phục tới Tứ phẩm Sát Hải đỉnh phong lần nữa.

Vậy nên La Hồng định trùng kích vào cảnh giới Tam phẩm Thiên Sát.

Lấy một trăm lẻ tám viên Sát Châu trùng kích vào vào Thiên Sát, chắc chắn sẽ dễ dàng hơn nhiều. La Hồng có thể cảm giác được, hắn của hiện giờ cách cảnh giới Thiên Sát, kỳ thật chỉ còn một bức màng mà thôi.

Chương 604: La Hồng xuất quan, vô cầu thể bẩm sinh! (3)

Oanh!

La Hồng vận chuyển "Vạn Sát Quy Nhất", định trùng kích vào Thiên Sát.

Nhưng mà, vừa mới vận chuyển, La Hồng lập tức luống cuống, một trăm lẻ tám viên Sát Châu vốn đang xoay chuyển dựa theo quỹ đạo đã định, đột nhiên va chạm vào nhau.

Sau đó, dưới biểu cảm trợn mắt há hốc mồm của La Hồng, chúng cùng lúc nổ tung, dung hợp lại với nhau.....

Cuối cùng..... Trong đan điền sát hải của La Hồng, Sát Châu chỉ còn lại một viên.

Âm vang! Ngay sau đó, một viên Sát Châu kia bỗng nhiên lao thẳng lên, hừng hững khảm vào hư không trong sát hải, như một vàng thái dương gay gắt đang phóng thích ánh hào quang.

Chẳng qua, vàng thái dương là sáng lạn, mà viên Sát Châu này lại lan tỏa hắc ám vô tận.

La Hồng có một loại cảm giác, hắn đã bước vào cảnh giới Thiên Sát Tam phẩm.

Hơn nữa, một cảm giác huyền bí đang tràn ngập trong lòng La Hồng, đó là một loại cảm giác thao túng sức mạnh của thiên địa.

Tam phẩm cũng xem như tu sĩ cao phẩm, có thể thao túng sức mạnh thiên địa, ẩn chứa uy áp trời đất.

Vì sao từ Tứ phẩm lên đến Tam phẩm là một khoảng cách cực kỳ lớn, chính là vì uy áp trời đất của Tam phẩm có thể áp chế tu sĩ thấp phẩm.

Mà lúc trước La Hồng có thể vượt cấp giết chết Tam phẩm, được xưng là quái vật, chính là vì hắn không sợ loại uy áp trời đất này.

"Hà? Thú vị vậy, Tiểu La ngu xuẩn, vận khí của ngươi không tồi."

Ngay vào thời điểm La Hồng đang vui sướng vì mình bước vào cảnh giới tà tu Tam phẩm, trong đầu lại truyền đến tiếng nói của tà thân Nhị Cấp.

"Loại cơ hội Sát Châu quy nhất này, có thể gặp nhưng không thể cầu, tà tu tâm thường căn bản không đi được đến bước này, cho nên, chỉ có thể nói vận khí của ngươi không tồi"

Tà thần Nhị Cấp nói.

Kỳ thật La Hồng vẫn luôn biết Tà thần Nhị Cáp này cũng là một tay già đời lão luyện, dù sao y cũng là tà thần, có thể nói chính là kẻ tinh thông đạo tà tu nhất trong cả đám người cùng loại.

Nhà có một lão già như thế này, như có một món bảo vật. Lúc trước La Hồng không hề biết việc ngưng tụ được một trăm lẻ tám viên Sát Châu mới là viên mãn, nếu không có Tà thần Nhị Cáp nhắc nhở, có lẽ hắn sẽ mơ màng hồ đồ bước vào cảnh giới Thiên Sát.

Cho nên, dù Tà thần Nhị Cáp thật ngốc, nhưng La Hồng vẫn khiêm tốn thỉnh giáo.

"Cũng không có gì, Sát Châu quý nhất, điểm tốt trong giai đoạn hiện giờ cũng có, nhưng cũng không lớn, chủ yếu là đúc kết căn cơ cho người, để bớt đi chút phiền toái, nói chung điểm tốt trong giai đoạn này cũng chỉ có thể, đó chính là người chỉ cần tiêu hao sức mạnh ý chí thao túng một viên Sát Châu, thì có thể thao túng một trăm lẻ tám viên Sát Châu."

"Còn về chỗ tốt lâu dài, kỳ thật cũng không có gì, chính là căn cơ thành thần đấy"

Tà thần Nhị Cáp ngáp một cái, nói.

La Hồng thì lại chắc lưỡi không thôi, căn cơ thành thần? Cái này mà nói không có gì?

Hình như cảm giác được sự kinh ngạc của La Hồng, Tà thần Nhị Cáp lập tức tỉnh táo lên: "Tiểu La ngu xuẩn, người đang kinh ngạc cái gì?"

"Một vị thần vô địch là Chỉ đang được bày trước mặt người, người chưa bao giờ biết kính sợ, mà người cùng lắm chỉ lập nên căn cơ thành thần, kinh ngạc như vậy làm chi hả?"

"Liên tính người thành thần, thì cũng chỉ là Tiểu Chỉ? Giống như người, một lần Chỉ có thể đánh mười tên, nga không, một trăm, 1?"

một ngàn tên cũng có thể La Hồng trợn trắng mắt, lại bắt đầu lên cơn rồi.

La Hồng trực tiếp bơ tà thần.

Hắn thu lại tinh khí thần, bắt đầu củng cố tu vi.

Tu vi tà tu rốt cuộc cũng lên Tam phẩm, đến tận lúc này, tất cả đạo tu hành của La Hồng đều đạt tới Tam phẩm, Kiếm, Võ, Nho, Phật, Tà..... Đều là Tam phẩm!

Có lẽ, có thể gọi hắn là Tam phẩm rối loạn nhất trong lịch sử, rốt cuộc thì sức lực của con người cũng hữu hạn, làm gì có kẻ nào lại có thể tu hành nhiều loại đến như thế kia chứ.

"Còn kém một "Đạo; như vậy có thể gom đủ cả rồi, đáng tiếc, tuy rằng có "Bắc Đẩu kinh", nhưng mà nó là tu pháp tinh thần...

Không tính là công pháp đạo môn, cho nên, hiện giờ ta còn chưa được coi như Đạo tu."

La Hồng tiếc nuối thở dài.

Trong biến ý chí tinh thần của hắn, sức mạnh tinh thần hình thành ba đóa hoa, hiện giờ trong ba đóa đã nở rộ hai, sức mạnh tinh thần của La Hồng có thể cường đại như vậy, thật ra cũng là nhờ chỗ tốt mà Bắc Đẩu kinh mang đến.

Phun ra một hơi, La Hồng từ từ mở mắt ra.

Trong toàn bộ căn phòng, mọi thứ đều vỡ nát, là hắn làm ra lúc đang tu hành.

Nâng tay lên, nhìn da thịt phảng phất mang theo ánh huỳnh quang màu trắng của mình, da thịt trắng tuyết, trắng đến tỏa ánh sáng, không dính bụi trần, mỗi một tế bào đều trắng nõn sạch sẽ đến mức tận cùng.

Khóe miệng La Hồng run run, đây là di chứng tu tà hay sao?

Bởi vì Âm Sát trong tế bào bị rút ra, cho nên, thứ còn lại trong tế bào chỉ có khí Chính Dương.

Đi đến phía trước gương đồng, nhìn chính mình trong gương đang quang hoa long lẫy, phảng phất như phủ lên một tầng sương mù ánh sáng lên trên người, cộng thêm mái tóc bạc không gió tự phát phới kia, giống như một vị tiên nhân giáng trần, La Hồng càng phiên muộn hơn.

Bộ dạng này của hắn, giống một Tiểu Ác Nhân ở điểm nào chứ.

Cứ cảm thấy, tà tu mà hắn đang tu, xảy ra vấn đề ở điểm nào rồi.

"Hắn là vấn đề của công pháp, trước đó là bản "Vong Linh Tà Ảnh" thiếu khuyết, hiện tại lại tu hành bản "Vạn Sát Quy Nhất"

bị thiếu khuyết... công pháp tàn khuyết hại người thật, phải tìm một cơ hội để bổ sung đủ công pháp, như vậy mới có thể hoàn toàn trở thành một tà tu chân chính"

La Hồng nói thầm một câu.

Chương 605: La Hồng xuất quan, vô cầu thể bẩm sinh! (4)

Tính toán thời gian, La Hồng bế quan tổng cộng năm ngày, hần cười cười, đứng lên, đẩy cửa phòng mình ra.

Bế quan năm ngày, La Hồng rốt cuộc cũng xuất quan.

Mà trong khoảnh khắc La Hồng xuất quan, khí Chính Dương bị đè nén trên người La Hồng, tức khắc không chịu ức chế mà nổ tung, lao lên tận trời, muôn vàn ánh sáng lộng lẫy lưu chuyển, bắt mắt vạn phần.

Trong thư phòng, rất nhiều cường giả đang thảo luận về thể cục Tắc Bắc đều là kinh ngạc quay đầu xem ra, chỉ cảm thấy một trận bạch quang chói mắt, làm cho bọn họ khiếp sợ vạn phần.

Mà trong luồng bạch quang lộng lẫy kia, một thiếu niên lang tóc bạc, bạch y, vô cùng thánh khiết đang được chân ngôn bao phủ, đầy mặt ôn hòa mà mỉm cười đi ra.

"Công tử!"

Tiểu Đậu Hoa ôm bốn thanh kiếm, vô cùng mừng rỡ.

Công tử xuất quan!

Công tử..... Lại đẹp lên rồi!

Trần Bắc Vương, Từ Uẩn, Từ Đồ Vi và các cao thủ khác cũng bay nhanh ra khỏi thư phòng, vô cùng kinh hãi mà quan sát, dị tượng xuất hiện khi La Hồng vừa xuất quan đã chiếu sáng toàn bộ huyện An Bình.

Nhìn La Hồng khôi phục trạng thái không tồi, bọn người Trần Bắc vương vui sướng rất nhiều, chẳng qua, khi nhìn thấy mái tóc của La Hồng vẫn trắng xóa, vẫn cảm giác có vài phần chua xót và áy náy.

Huyện An Bình, Tắc Hạ Học Cung.

Tiểu lâu Xuân Phong.

Phu tử ngồi trên ghế bập bênh đọc sách thánh hiền, bỗng nhiên, cảm giác một một ánh bạch quang lao lên tận trời, xé rách thiên địa, mơ hồ có ráng màu vạn tượng, quang huy thánh nhân lan tỏa.

Cái gì mà phô trương như thế?!

Khóe miệng phu tử giật giật, đôi mắt đảo qua, tức khắc thấy được cảnh tượng La Hồng khí phách hăng hái đi ra khỏi phòng bế quan bên trong La Phủ.

Vừa nhìn thấy, phu tử đã nao nao.

Thân thể trong sáng óng ánh, thân thể không một tia tạp chất âm sát của La Hồng, làm râu của phu tử cũng phải run rẩy.

"Đây là..... Vô cầu thể bẩm sinh?!"

Phu tử hít sâu một hơi.

Dựa theo cách nói của đạo môn, cái này có tên là, Thánh Thai Tiên Thiên Đạo Thể!

Con mẹ nói!

Lão phu tin người mới có quý!

Nếu không phải Hư Ảnh Thánh Nhân trong đan điền của La Hồng phát ra cảnh báo.

Nếu không phải phu tử cảm ứng được ma kiếm trong đan điền của La Hồng, còn có ân ký tà ác còn sót lại trong biển ý chí kia, vậy thì thiếu chút nữa đã bị che mắt rồi!

"Với thiên phú như thế này, lão phu càng cảm giác nhiệm vụ gian khổ, tuyệt đối không thể để tiểu tử này lầm đường lạc lối

1)

"Vô cầu thể bẩm sinh, là cơ sở thành thánh, làm đâu chắc đây, tương lai nhất định thành nho thánh!"

Phu tử buông sách thánh hiền xuống, đổ một ly trà cho mình, cho hoàn hồn lại.

Tiểu đệ tử này thật là làm ông râu thú vị ruột.

"Không được, phải nhanh chóng mở Học Hải bí cảnh, nếu không..... Tiểu tử này thật sự lầm đường lạc lối thì không hay"

Phu tử cảm thấy, phải nhanh chóng định ngày mở Học Hải bí cảnh, để La Hồng cảm nhận được cái gì gọi là bác đại tinh thâm và sự cường đại của nho đạo.

La Hồng mặc bạch y phát phối, tự động mang theo thánh quang, phảng phất như bước ra từ trong quang minh, xua tan hắc ám trong thiên địa.

Về mặt Trần Bắc Vương đây phức tạp nhìn đứa cháu trai của mình, La Hậu cái thẳng ngốc chỉ biết giết giết giết kia tại sao lại sinh ra một đứa con xuất trần như thế.

Quả nhiên, đây là phúc của La gia ta.

Từ Uẩn mặc nhọ sam phát phối, cũng thấy được La Hồng giờ phút này, hít sâu một hơi: "Tiểu sư đệ bé quan lần này, thu hoạch thật lớn đấy"

"Nếu đúng như ta sở liệu, đây hẳn là một loại thể chất được ghi lại trong điển tịch thượng cổ của Học Cung, thân thể vô cầu bẩm sinh!"

Lời nói của Từ Uẩn, làm không ít người ở đây đều kinh ngạc nhìn lại.

"Đặt ở đạo môn, đó là thánh thai Tiên Thiên Đạo Thể, Vân Trùng Dương đứng đầu Hoàng Bảng trước kia chính là thiên nhân chuyển thể, nhưng mà, thể chất của y cùng lắm chỉ là ngụy Tiên Thiên Đạo Thể, kém hơn quá nhiều so với tiểu sư đệ của hiện giờ."

Lời Từ Uẩn nói làm người ở đây đều hít mạnh một hơi.

Mà lòng của La Hồng càng chìm vào đáy cốc trước ánh mắt của mọi người.

Hắn nhìn về phía Tiểu Đậu Hoa, mặt đầy nặng nề mà hỏi: "Tiểu Đậu Hoa, công tử ta..... xấu không?"

Đôi mắt Tiểu Đậu Hoa sáng bừng lấp lánh, ôm kiếm, đầu lắc như cái trống bỏi.

"Công tử không xấu!"

Phanh!

La Hồng bị thương trong lòng, tức đến giờ tay lên đánh một cái lên trán của Tiểu Đậu Hoa.

"Ngươi là heo sao?!"

"Uốn ngực, hóp bụng, nâng mông, chân dẫm chữ bát!"

La Hồng quát mắng.

Nhìn Tiểu Đậu Hoa che cái trán lại, mang dáng vẻ thật ủy khuất.

La Hồng làm vậy xong mới cảm thấy mỹ mãn, trong lòng có được một chút an ủi.

Mỗi ngày hung dữ với Tiểu Đậu Hoa, cảm giác mình thật xấu xa.

Ức hiếp Tiểu Đậu Hoa xong, La Hồng quay đầu nhìn về phía đám người Trần Bắc vương nơi xa, nhưng mà, bầu không khí vô cùng nặng nề của mọi người làm La Hồng không khỏi hơi nhướng mày.

Hình như..... Đã xảy ra chuyện.

Hiện giờ Trần Bắc vương cũng không coi La Hồng vẫn là tiểu tôn tử chỉ mới Cửu, Bát phẩm lúc trước nữa.

Mọi người đi vào thư phòng, nhẹ nhàng thuật lại thể cục hiện giờ mà La gia gặp phải, giúp La Hồng vừa bế quan xong có thể hiểu biết được tình huống bên ngoài.

Mà La Hồng im lặng, Hạ Hoàng cư nhiên phái Huyền Ngọc phi ra khỏi thành Thiên An, muốn cầu kết với đại quân Kim Trướng Vương Đình, vậy công Tắc Bắc, khiến cho Hắc kỵ hai mặt thụ địch.

Kẻ điên này!

Chương 606: La Hồng xuất quan, vô cầu thể bẩm sinh! (5)

"Kể tiếp nên như thế nào? Chúng ta lại có thể làm được cái gì?"

La Hồng nghiêm túc nói.

Nói thật, hành động này của Hạ Hoàng làm La Hồng thật sự bất ngờ.

Trần Bắc vương già nua, hai bên tóc mai đã ngả bạc, ông chấp tay lại sau lưng, đi tới cửa sổ phía trước thư phòng, nhìn mây cuộn nơi chân trời, nói: "Ta đã truyền tin ra, bảo lão tam không cần thủ nữa, mang theo ba mươi vạn Hắc kỵ đi từ đường Hà Tây, rút lui khỏi Tắc Bắc, vượt qua vạn dặm đường, trở về thủ huyện An Bình, hiện giờ, huyện An Bình mới là sân nhà của chúng ta."

"Ta chỉ sợ lão tam không đành lòng mặc kệ mấy trăm vạn bá tánh của Tắc Bắc, hơn nữa cho dù lựa chọn bỏ chạy, dọc theo đường đi, đại quân chắc chắn cũng bị Hạ gia và Sở gia vây sát, hơn nữa từ hướng Hà Tây, còn có quân đoàn Bạch Hổ đang đóng giữ Tây Cương - một trong ba đại quân đoàn của Đại Hạ. Một khi thống soái của quân đoàn Bạch Hổ, tức Tề Hổ xuất binh, tử thương nhất định sẽ thảm thiết....."

Nói đến đây, Trần Bắc vương không khỏi lại thở dài một hơi.

Trong thư phòng, không khí càng thêm nặng nề.

Đối với La gia mà nói, cục diện này thật sự là tử cục, muốn phá cũng không phải dễ dàng.

Ai biết Hạ Hoàng cư nhiên sẽ để Kim Trướng Vương Đình tới vây sát Hắc kỵ của La gia.

Mà bên trong thư phòng, sau một hồi lâu, La Hồng mới ngẩng đầu, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên bao tay, cả người tản ra ánh huỳnh quang trắng ngần lộng lẫy, giống như trích tiên đang suy tư.

La Hồng cười cười, ánh mắt rạng rỡ: "Con có một ý tưởng lớn mật N "Con có thể đi đến chiến trường Tắc Bắc dạo một vòng, hấp dẫn một chút hỏa lực, khuấy lên chút nước đục, con vừa mới làm nổ phần mộ tổ tiên của Hạ gia, lấy trình độ hận thù của Hạ gia dành cho con, nhất định sẽ muốn giết con, hơn nữa..... trong biên ý chí tinh thần của con còn áp chế số lượng lớn khí vận, con vừa xuất hiện, Hạ gia nhất định muốn giết con, con cảm thấy hấp dẫn đi bảy tám vị cao thủ nhất phẩm hãn cũng không thành vấn đề"

"Mà bảy tám vị cao thủ nhất phẩm này muốn giữ con lại, ít nhất cũng phải xuất động thêm đại quân hai ba vạn người."

"Có thể giảm bớt áp lực cho phụ thân"

La Hồng cười nói.

"Không được!"

Trần Bắc vương nghe thấy lời nói của La Hồng, lập tức lắc đầu phủ quyết.

Không chỉ La Cuồng, mà các chủ tướng Hắc kỵ là Triệu Tinh Hà, Hồ Bắc Hà đều không đồng ý.

Viên Hạt Tử ôm cây gậy trúc, đứng một bên nghiêng đầu, rất là mệt mỏi, công tử lại nữa rồi.....

Lại muốn gây chuyện.

Nếu công tử thật sự đi đến Tắc Bắc, lấy độ hận thù của Hạ gia đối với La Hồng, Viên Hạt Tử hoài nghi có lẽ Sở gia sẽ lựa chọn giết La Hồng trước!

Mọi người không chấp nhận, nhưng mà, không thể không nói, ý tưởng của La Hồng thật sự rất có khả năng thực hiện được.

La Hồng thấy mọi người đều không đáp ứng, nhẹ giọng kêu gọi một câu: "Tiểu Bắc thúc!"

Oanh!

Trong đình viện, khí tức của La Tiểu Bắc như ngọn lửa thiêu đốt, trong nháy mắt đã xuất hiện trong thư phòng, khí tức áp lực làm không ít người đều cảm giác hô hấp dồn dập.

Lục Địa Võ Tiên!

Chỉ cường giả đương thời.

"Có Tiểu Bắc thúc bảo vệ con, con cảm thấy được

Ánh mắt La Hồng sáng lấp lánh mà nói.

Hắn còn muốn mưu triều soán vị mà, mà hắn muốn mưu triều soán vị hiển nhiên cũng không chỉ dựa vào một mình hắn là đủ, ba mươi vạn Hắc kỵ của La gia cũng không thể tùy tiện bị huỷ diệt.

Cho nên, La Hồng cảm thấy nhất định phải giúp Hắc kỵ bình yên rút về huyện An Bình, như vậy hắn mới có đủ thực lực mưu triều soán vị, thu gom một đợt tội ác lớn!

Giờ phút này La Tiểu Bắc cũng đã hiểu được cái gì đó, khí huyết trên người bùng lên như lửa.

"Phụ thân, ta sẽ bảo vệ tốt Tiểu Hồng"

La Tiểu Bắc nghiêm túc nói.

La Hồng đứng lên, bạch y phất phới, mái tóc bạc tung bay: "Ý con đã quyết"

Kế hoạch mưu triều soán vị, không được có sơ sót!

"Tiêu Bắc thức, chúng ta đi"

Mọi người thấy thế, lập tức bắt đầu đi.

Bất quá, đương nhiên sẽ không để một mình La Hồng hành động, Triệu Tinh Hà không đi, ông phải lưu lại tọa trấn năm ngàn Hắc kỵ bên ngoài huyện An Bình, còn các chủ tướng Hắc kỵ khác như Hồ Bắc Hà, Đại Chu Tiểu Chu, cũng đi theo La Hồng, Viên Hạp Tử không nói thêm gì, cũng nắm trượng trúc đi theo.

Viên Thượng cùng Viên Hợp đại sư đi ra từ Vọng Xuyên Tự, im lặng không lên tiếng đi theo La Hồng, mục đích bọn họ ra khỏi Vọng Xuyên Tự chính là vì hộ đạo cho La Hồng.

Tiểu Đậu Hoa ôm kiếm cũng chuẩn bị muốn đi, lại bị La Hồng búng tay ngăn cản.

"Người là một kiếm thị rác rưởi, đi theo xem náo nhiệt gì, trở về, giữ nhà."

La Hồng nói.

Sau đó, đoàn người ra khỏi La Phủ.

Oanh!

Thanh Long Nha yên lặng hồi lâu lập tức phát ra nổ vang điếc tai, làm nổ ra một luồng khí mãnh liệt, dưới sự thúc đẩy của La Tiêu Bắc, nó bay nhanh lao thẳng về phương bắc.

Trong Tắc Hạ Học Cung.

Phu tử thấy thế, đôi mắt hơi hơi vừa động, như suy nghĩ tới cái gì.

Ông nở nụ cười ôn hoà, vươn tay, trong tay xuất hiện một Đạo Chung Âm Dương, đúng là thứ lúc trước đoạt được từ trong tay lão thiên sư Long Hồ Sơn, sau đó ông cong tay búng ra, Đạo Chung này tức khắc hóa thành một ánh lưu quang, bay vào bên trong thân thể của La Hồng.

"Vô cầu thể bẩm sinh, cộng thêm Đạo Chung....."

Phu tử cười cười, thanh thoi đổ một ly trà cho mình, híp mắt nhìn theo hướng Thanh Long Nha biến mất.

Chương 607: Trong thiên hạ, ai có thể giết La Hồng ta?! (1)

Tái Bắc, khói bốc lên tứ phương.

Trên mảnh đất bao la rộng lớn có làn khói báo động màu đen dâng lên cuộn cuộn, phảng phất như đại địa đang nứt nở cùng kêu rên.

Cát vàng thổi ào ạt cũng không xua tan được làn khói báo động đang lao nhanh về phía chân trời.

Ba mươi sáu thành của Thái Bắc, thành nào cũng đã chìm lên khói báo động.

Như từng đóa hoa sen màu đen nở rộ phía trên mặt đất, chúng đại diện cho tai ách cùng tử vong.

Mà ngoài thành, vô số dân chúng lưng mang bọc hành lý, đi ra gia viên mà bọn họ sinh tồn, dù già dất trẻ, rời đi từng tòa thành trì có khói báo động dâng lên tận trời.

Đương nhiên, trong ba mươi sáu thành của Thái Bắc, cũng có một vài dân chúng già nua chưa từng rời đi, bọn họ cầm lấy nông cụ, đi ra khỏi nhà của mình, đặt chân lên đường dài bị cát vàng bao trùm, nhìn thân nhân đi xa, nước mắt lưng tròng, nhưng trên biểu cảm trên khuôn mặt lại càng thêm kiên định.

Bọn họ nâng tay lên, vẫy tay hướng về đám con cháu đi xa, hy vọng bọn chúng có thể rời xa đau khổ, sinh sôi nảy nở ở một mảnh đất khác.

"Hí hí hí í ~° Chiến mã hí vang.

Cả người La Hậu bao trùm dưới bộ hắc giáp, nhìn cửa thành mở rộng ra, nhìn bên trong cánh cửa là từng thân ảnh già nua ôm nông cụ, cô linh kiên định mà siết chặt đao thủ, nắm chặt thanh hồng.

"DIP Giọng nói của La Hậu có chút trầm thấp, ông cất tiếng.

Ông dứt khoát xoay người, nhìn đội ngũ bá tánh đang bồn ba dài đằng đằng kia, ông nhấp nhấp miệng.

Một làn sóng không khí nổ vang, một vị chủ tướng Hắc kỵ của La gia rơi xuống đất, trên gương mặt dày dặn phong sương cũng mang theo vài phản động dung: "Tướng quân, bá tánh của ba mươi sáu thành, có hơn hai trăm vạn bá tánh đều mang theo lì lương khô muốn cùng chúng ta rời đi Thái Bắc.....

Đôi mắt của chủ tướng này đỏ bừng, cho dù là cường giả tu hành, nhưng vào giờ phút này, cũng không thể không rung động.

"Hạ gia vô tình, nhưng bá tánh có tình....."

"La gia vì bá tánh trấn thủ Tái Bắc mấy chục năm, bọn họ vẫn nhớ tình của chúng ta."

Chủ tướng hít sâu một hơi, nói.

La Hậu trình trọng gật đầu, ông cũng chưa từng nghĩ đến loại tình huống này.

Tình nghĩa của các bá tánh, ít nhất làm La Hậu cảm nhận được mấy năm nay trấn thủ Tái Bắc, cũng không phải không được gì cả.

Hạ gia phái Huyền Ngọc phi trở về Kim Trướng Vương Đình thăm viếng. Mà chẳng được bao lâu, ngay ngày hôm sau, Kim Trướng Vương Đình đã phát động thiết kỵ thảo nguyên, chạy ra khỏi Bồ Trướng, đội quân đen nghìn nghịt lao về hướng thành trì biên phòng của Tái Bắc, mang theo khói đặc cuộn cuộn.

Kỳ thật La Hậu đã sớm nhận ra không thích hợp, lập tức đình chỉ tấn công phủ thành Vĩnh Xuyên, mang theo binh mã trở về, tọa trấn Tái Bắc.

Nhưng khi mà lính trinh sát của tiền tuyến mang theo tin tức đại quân Kim Trướng Vương Đình đột kích, sắc mặt của La Hậu vẫn trầm xuống.

Hạ gia..... Điên rồi.

Ông đã trấn thủ Tái Bắc nhiều năm như vậy, kết quả, Hạ gia cứ nhiên liên thủ với Kim Trướng Vương Đình, muốn diệt trừ La gia.

Nếu mà Kim Trướng Vương Đình tự mình đột kích cũng thôi đi, nhưng mà, lần này cũng không phải, mà là nhận được tín hiệu liên thủ của Hạ gia, đại quân của Kim Trướng Vương Đình mới tổ chức xâm lấn quy mô lớn.

Đây là không màng gì đến bá tánh ba mươi sáu thành của Tái Bắc.

Đây là muốn buộc La Hậu ông tử thủ Tái Bắc, cho đến mức chết trận đúng không?

Mà lúc này, Trấn Bắc vương truyền tin tức đến, bảo La Hậu lui lại, từ bỏ Tái Bắc, mang theo đại quân rút trở về huyện An Bình.

Tắc Hạ Học Cung ở huyện An Bình, hiện giờ có thể nói huyện An Bình là đại bản doanh của La gia.

Cuối cùng La Hậu vẫn từ bỏ tử thủ Tái Bắc, lựa chọn rút đi, mà biết được Hắc kỵ của La gia muốn rút đi, bá tánh ba mươi sáu thành của Tái Bắc cũng lựa chọn đi theo La gia mà rời đi.

Đối với bá tánh Tái Bắc mà nói, bọn họ là con dân của vương triều Đại Hạ, nhưng Hạ gia cầu kết với Kim Trướng Vương Đình, công phạt Tái

Bắc, đôi với bọn họ mà nói, quả thực là chuyện không thể nào chấp nhận.

La Hậu tự nhiên cũng không thể cự tuyệt những bá tánh muốn đi theo, tuy rằng ông bị gọi là La Nhân Đồ, nhưng mà, ông vẫn thực nhân từ đối với bá tánh.

Trong ba mươi vạn Hắc kỵ, có hai vạn Hắc kỵ tự nguyện lưu lại tử thủ thành trì biên phòng của Tái Bắc, căn phía sau vì đội ngũ.

Nếu không, binh mã Kim Trướng Vương Đình tấn công tới, công phá phòng tuyến, hai mặt thụ địch, đối với Hắc kỵ đang đào vong mà nói, đương nhiên không phải là chuyện tốt.

Ban đầu La Hậu dự định lưu lại căn phía sau.

Nhưng mà, bốn vị chủ tướng Hắc kỵ còn lại không cho, dù sao thì, nếu đại quân rút lui mà không có thống soái, vậy nhất định là năm bè bảy mảng, làm sao có thể ngăn cản sự quấy rối của Sở Nguyên Đạo chứ.

Cho nên, La Hậu chỉ có thể rút đi.

Khi mà đại quân Hắc kỵ mệnh mông cuồn cuộn rút đi khỏi thành lũy biên phòng của Tái Bắc, đôi mắt của La Hậu phảng phất như bị gió cát thổi vào, ông ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, quay đầu nhìn bóng dáng của chủ tướng Hoàng Đào lưu lại tử thủ đang giờ cao Mặc Dao đứng trên thành lâu cát vàng đầy trời, trong lòng ngực chỉ có sát ý dạt dào đang dâng lên cuồn cuộn.

Khi Sở Nguyên Đạo và tri phủ phủ Vĩnh Xuyên sát nhập Tái Bắc, đánh hạ một tòa rồi lại một tòa thành trì, cái họ nhìn thấy là những lão nhân đứng lặng ở đường dài, nắm nông cụ, gào rống, chửi rủa.

Chương 608: Trong thiên hạ, ai có thể giết La Hồng ta?! (2)

Sở Nguyên Đạo có chút hoảng hốt cùng kinh ngạc, không nghĩ tới bá tánh Tái Bắc cư nhiên cương liệt như thế, đám người này dũng mãnh không sợ chết, cho dù là Tật Phong quân của Sở gia cư nhiên cũng suýt bị quét ra khỏi thành trì, không cách nào chiếm cứ những thành trì trống rỗng này.

Sức mạnh của bá tánh, tựa hồ cũng không quá yếu như trong tưởng tượng.

Sở Nguyên Đạo được giáp trụ bao trùm, đang ngồi trên lưng ngựa, tiếng vó ngựa khê đập, bước qua tuyến đường chính của một tòa thành trì.

Hai bên tuyến đường chính, một lão nhân gắt gao nhìn chăm chăm vào ông ta, chửi ầm lên, ném mạnh trứng thúi, lá cải đã úng.

Sở Nguyên Đạo có chút hoảng hốt.

Nhưng mà, rất nhanh, Sở Nguyên Đạo nghĩ tới đứa con trai đã chết thảm của mình - Sở Thiên Nam, đôi mắt ông ta lập tức trở nên sắc nhọn, vô tình.

Ông ta phái quân đội đóng giữ những thành trì này, còn mình thì mang theo đại quân, truy sát, tập kích La Hậu đang mang theo đại quân Hắc kỵ rút lui.

Mà ở thành biên phòng.

Chủ tướng Hoàng Đào đứng sừng sững trên đỉnh thành trì, đối mặt với mười vạn đại quân Kim Trướng Vương Đình xung phong liều chết, ông ta vẫn cố gắng tử thủ thành trì.

Ông ta như một con hùng sư điên cuồng, cho dù mình đầy thương tích, vẫn cắn xé lũ ác lang đột kích thảo nguyên.

Ông ta phải vì những Hắc kỵ còn lại, vì các bá tánh Tái Bắc đang trốn chạy, tạo ra khoảng thời gian đầy đủ!

Những Hắc kỵ Nguyên ý lưu lại, đều đã ôm quyết tâm liều chết.

Bọn họ không sợ gì cả, bọn họ đã coi nhẹ sinh tử.

Bọn họ muốn oanh oanh liệt liệt chiến đấu một lần cuối cùng vì mảnh đất Tái Bắc này.

Dũng sĩ thảo nguyên của Kim Trướng Vương Đình điên cuồng đánh sâu vào tòa tường thành bọn chúng đã tấn công vô số lần này.

Mà binh lính Hắc kỵ ở lại tử thủ do Hoàng Đào suất lĩnh chỉ trâm mặc huy đao, chém, huy đao, giết!

Máu tươi chảy dài, một vị sĩ tốt xoay người rơi xuống thành trì, ngã đến tan xương nát thịt, nhưng mà không ai sợ hãi, không người lui bước.

Kim Trướng Vương Đình đã muốn xen vào chiến sự này, thì đương nhiên cũng phải trả giá đắt!

Hoàng Đào vô cùng lãnh khốc, Mặc Đao dính đầy máu tươi, bên trong giáp trụ của ông đều đang chảy máu.

Ông nhìn đám người Hồ thảo nguyên không ngừng tấn công lên thành trì, thở dài ra một hơi.

Ông đã tử thủ một ngày, hai ngày, ba ngày.....

Hai vạn binh sĩ, chết chỉ còn lại năm ngàn.

Trên thực tế, ông không thích thủ thành chiến, ông càng thích mở rộng cửa thành ra, hai quân xung phong liều chết, chiến mã đâm chiến mã, chiến đao chém chiến đao, đầu đâm vào đầu.....

Đáng tiếc, lúc này không có cơ hội như vậy, mà sau này, ông cũng không có cơ hội như vậy.

"Giết!!?"

Phía trên thành lâu, Hoàng Đào gầm lên một tiếng dữ dội.

Máu tươi cả người trong giáp trụ tung toé, ông đột nhiên chém Mặc Đao trong tay ra, quét về phía bốn năm cao thủ Nhất phẩm của Kim Trướng Vương Đình đang lao về thành!

Trực tiếp bức lui bọn chúng.

"Hắc kỵ La gia, rút đao!"

Mũ giáp của Hoàng Đào đã vỡ nứt, mái tóc đen đã nhỏ máu, trong lúc tóc tai bù xù, ông cứ như một ác quỷ hung ác.

Mà theo Hắc kỵ không ngừng chết trận.

Sĩ tốt Hắc kỵ chung quanh Hoàng Đào cũng càng ngày càng ít.

Đám người Hồ thảo nguyên xoay người leo lên tường thành, càng ngày càng nhiều, Hoàng Đào lại không sợ, ngược lại ngửa đầu cười to.

"Đi con mẹ ngươi Hạ gia!"

"Mặc Đao La gia trấn Tái Bắc, chỉ thủ biên giới vì bá tánh!"

Hoàng Đào rống lên hung ác!

Khí huyết cả người thiêu đốt, một đao bổ ra, phía trên tường thành lập tức hiện ra đao ảnh huyết sắc mênh mông cuộn cuộn.

Phụt!

Một Nhát phẩm thảo nguyên tức khắc bị chém đứt nửa bên đầu, chết thảm ngã xuống tường thành.

Mà thân thể của Hoàng Đào, cũng bị mũi tên của mấy thần tiễn thủ thảo nguyên bắn trúng.

Một rồi lại cây mũi tên đâm vào thân thể của ông, làm thủng ra hàng loạt lỗ máu trên người ông, vị hán tử Tái Bắc này lại vẫn lù lù bất động, sừng sững không ngã.

Ông mở to đôi mắt phần nộ, chống Mặc Dao.

Hoành đao lập mã mà tọa trấn biên thành.

Tin biên thành Tái Bắc thất thủ đã truyền đến.

Trong nháy mắt, La Hậu cảm thấy mình đã già đi rất nhiều, mà đại quân vẫn đang rút đi, mệnh mông cuồn cuộn di chuyển về hướng Nam.

Ông lựa chọn vòng qua phủ Vĩnh Xuyên, theo Nộ Giang cuồn cuộn đi thẳng xuống phía Nam, nhắm về huyện An Bình.

Bởi vì bảo hộ trăm vạn bá tánh di chuyển theo quân đội, tốc độ di chuyển của Hắc kỵ La gia cũng không nhanh.

Quân đội của Sở Nguyên Đạo đã đuổi theo kịp, nhưng mà, Tật Phong quân của Sở Nguyên Đạo cũng không tùy tiện tiến công, bàn về chuyện liều mạng đối chiến ở Tái Bắc thì tất nhiên Tật Phong quân của Sở gia không phải đối thủ của Hắc kỵ La gia.

Trong ba đại quân đoàn của Đại Hạ, Hắc kỵ La gia nơi Tái Bắc, Tật Phong quân của Sở gia chôn Nam Cương, còn có quân đoàn Bạch Hồ của Tề Hồ ở biên thủy Tây Cương.....

Trong đó Sở gia giỏi về thủy chiến và sơn lĩnh, Hắc kỵ và quân đoàn Bạch Hồ rành về cứng đối cứng trên đất bằng, trong đó kỵ binh xung kích của Hắc kỵ La gia là lưỡi mâu sắc nhọn nhất, mà quân đoàn Bạch Hồ lại là lá chắn dày dặn chắc chắn nhất, nếu lấy cứng đối cứng thì thắng bại khó mà nói.

Nhưng mà, tuy Sở Nguyên Đạo chưa từng chủ động công kích, trận giao phong giữa các tu sĩ cao phẩm lại đang không ngừng bùng nổ.

La Hậu sớm đã rút đao ra, không ngừng sát phạt với cao thủ Sở gia và Hạ gia phía trên hai sườn bình nguyên.

Vấn đề là chênh lệch giữa số lượng cường giả cao phẩm, một mình La Hậu lại phải độc chiến sáu cao thủ Nhát phẩm mạnh nhất trong quân, giết đến mức cả người tắm trong máu, vừa phải chiến vừa phải lui, áp lực cực lớn.

Chương 609: Trong thiên hạ, ai có thể giết La Hồng ta?! (3)

Ba vị chủ tướng Hắc kỵ, cho dù là vị chủ tướng Hắc kỵ nổi danh vì trí tuệ, am hiểu mưu lược kẻ sách cũng giận dữ lao ra, lôi kéo cường giả Nhất phẩm trong địch nhân.

Về phân cường Nhất phẩm, nhược Nhất phẩm, Nhị phẩm, Tam phẩm trong Hắc kỵ đều xuất động, cùng cường giả chung cảnh giới tám máu chém giết.

Đại quân bảo hộ bá tánh di chuyển, mà cường giả thì đang giao chiến. Oanh!

La Hậu một đao chém lui Sở Nguyên Đạo cùng với thống lĩnh phủ quân Vĩnh Xuyên, cả người đầy máu, lạnh nhạt nhìn.

Cứ như thế thì, lui không được, chẳng sợ hoàn thành rút lui, trở về được đến huyện An Bình, nhưng sợ là Hắc kỵ của La gia cũng chết không còn thừa bao nhiêu.

Hạ gia hoặc là nói Sở gia, đang có chủ ý muốn tiêu hao sạch lực lượng của La gia.

La Hậu hít sâu một hơi, tính toán ngừng thế rút lui, trực tiếp chém giết một đợt.

Sợ với bị chậm rãi tiêu hao chết, không bằng oanh oanh liệt liệt chém giết một hồi, như vậy ít nhất Hắc kỵ của La gia, còn có thể lưu danh sử sách!

La Hậu ông nghen khuất, các huynh đệ Hắc kỵ cũng nghen khuất.

La Hậu rút Mặc Đạo ra, mũi đao Mặc Đạo đang nhỏ máu tươi, khí cơ trên người ông dâng thẳng lên trời cao, đang muốn liều chết một phen.

Ông không muốn để các huynh đệ cứ nghen khuất chết như vậy, La Hậu ông cũng không muốn nghen khuất chết!

Nhưng mà, ngay vào lúc này.

Sở Nguyên Đạo, thống lĩnh của phủ quân Vĩnh Xuyên, cùng với không ít cao thủ do Hạ gia phái tới, đều cảm nhận được một ý niệm tinh thần mệnh mỏng cuộn cuộn.

Luồng ý niệm tinh thần này truyền xuống từ bầu trời, giống như sóng nhiệt cuộn cuộn dâng trào, khiến cho nước sông Hoàng Hà dâng lên sóng lớn tận trời!

Sắc mặt Sở Nguyên Đạo hơi đỏ, ông ta ngẩng đầu, nhìn về phía vòm trời đang giăng đầy mây đen.

Lại thấy phía chân trời xa xôi, có một chiến thuyền màu xanh lá nhìn như cái răng rồng đang vắt ngang tới, phá vỡ sóng khí trên vòm trời.

"Đó là..... Thanh Long Nha?!"

Sắc mặt Sở Nguyên Đạo không khỏi biến đổi.

Mà sức mạnh tinh thần mệnh môn cuộn cuộn bao trùm vòm trời thổi quét đến, cũng làm cho cao thủ của Sở gia và Hạ gia biến sắc.

"Lục Địa Tiên!"

Đây tuyệt đối là cường giả cấp bậc Lục Địa Tiên, mới có thể phóng xuất ra uy áp tinh thần như thế này.

Lục Địa Tiên của La gia Xuất hiện?!

Mà lúc uy áp tinh thần của La Tiểu Bắc phóng thích ra từ trên Thanh Long Nha, đại địa Tái Bắc, sau khi Huyền Ngọc phi thăm viếng đội ngũ trở về, cổ kiệu buông rèm bay tung phát phới, bóng người trong đó như ẩn như hiện, một thứ sức mạnh tinh thần mạnh mẽ mệnh môn cuộn cuộn cũng kích động dâng lên.

"La Tiểu Bắc, ngươi đã thăng cấp thành Lục Địa Võ Tiên, ngươi muốn phá hư quy củ của nhân gian, trực tiếp nhúng tay vào đại chiến quân đội, tự mình kết thúc hay sao?"

Ý niệm tinh thần mệnh môn cuộn cuộn thổi quét tới, làm tất cả mọi người biến sắc.

Đây là cường giả cấp bậc Lục Địa Tiên cách không nói chuyện với nhau.

Nhưng mà, đáp lại vị Lục Địa Tiên này cũng không phải La Tiểu Bắc.

Ngược lại là một tiếng nói hùng hồn thông qua tinh thần lực mà mở rộng.

"Nha? Ngươi là vị Lục Địa Tiên nào của trường lăng Đại Hạ? Thật là trùng hợp, lại gặp mặt rồi?"

"Lúc bản công tử làm nổ tung trường lăng, ngươi cũng không giữ bản công tử lại được, sao ngươi còn có mặt mũi ra đây lặc lư du dãng vậy hả?"

"Ha ha ha..... Lần trước làm nổ tung trường lăng, cũng thật là quá sáng khoái, hai ngàn sáu trăm tám bia của trường lăng Đại Hạ, bản công tử xem một cái hết sạch, mà tám vạn bia của Hạ Hoàng còn bị bản công tử tiếp dẫn một đạo sấm sét, đánh cho tan nát thành tro, khiến cho chín tên Lục Địa Tiên tới vây sát bản công tử, kết quả thì sao, một đám Lục Địa Tiên của

nhân gian vô cùng cay mắt, vậy mà chỉ một kẻ hèn Tam phẩm là bản công tử cũng không giữ lại được!"

"Hạ gia đang cầu kết với Kim Trướng Vương Đình sao? Ai đa, sợ quá đi mất, phần mộ tổ tiên của Hạ gia mới bị bản công tử đào, làm nổ tung, còn không mau chóng tích điểm âm đức, thế mà đã trực tiếp bắt đầu không biết xấu hổ là gì à?"

"Đúng rồi, lần này mang đội là kẻ nào của Sở gia ại vậy? Sở Thiên Nam là cái gì của ngươi? Lúc hấn ta bị bản công tử giết chết thật quá thảm, bùng một tiếng, đầu bị bóp nát luôn"

Tiếng nói của La Hồng vang lên cuộn cuộn, vang vọng ở giữa thiên địa, sau khi thông qua tinh thần lực cộng hưởng của La Tiểu Bắc, nó càng truyền ra rộng rãi.

Toàn bộ Cự Bắc Hà, sóng cuộn biển gầm, bị tiếng nói này hoàn toàn bao trùm.

Những Hắc kỵ cùng các bá tánh đang rút lui đều mang vẻ mặt ngơ ngác. Giữa thiên địa, cứ như trở nên yên lặng nửa ngày.

La Hậu đang chuẩn bị liệu chết đánh nhau cũng ngây dại.

Thanh âm này..... La Hồng?!

Không phải tiểu tử kia trọng thương trở về huyện An Bình sao?

Sao bây giờ lại chạy tới nơi này?

Hồ nháo!

Sắc mặt La Hậu khẽ biến.

Mà bên kia, sắc mặt của Sở Nguyên Đạo lập tức âm trầm như nước, giọng nói trầm thấp phảng phất như tiếng gầm khẽ của con sư tử đã bị thương, truyền ra từ sâu bên trong cổ họng ông ta.

"La Hồng!!!"

La Hồng - Kẻ giết Sở Thiên Nam - con của ông ta!

Người này, cư nhiên dám xuất hiện trên chiến trường!

Nơi xa, trong ba mươi sáu thành Tái Bắc.

Lục Địa Tiên phóng ra sức mạnh tinh thần mệnh môn cuộn cuộn kia, cũng phát ra tiếng gầm giận dữ, có một chùm tia sáng trùng kích lên tận trời.

Lục Địa Tiên này vô cùng phần nộ!

"La Hồng!"

Người này cư nhiên lấy chuyện làm nổ tung trường lăng Đại Hạ ra để khoe khoang, cư nhiên dám trào phúng Lục Địa Tiên!

Trừ tiếng gầm nhẹ của những cường giả này.

Trong chiếc xe đẹp đẽ quý giá của Huyền Ngọc phi cũng phát ra tiếng
nghiên răng nghiêng lợi.

"La Hồng?!"

Giữa chôn thiên địa, rất nhiều cường giả đều biến sắc.

Đây là La Hồng?

Con trai của La Nhân Đồ La Hậu? Tuyệt thế yêu nghiệt đệ nhất Hoàng
Bảng?

Là yêu nghiệt trẻ tuổi làm ra đại sự kinh thiên động địa ở thành Thiên

An Đại Hạ, làm nô tưng trường lăng của Đại Hạ?

Con mẹ nói Thật quá tiện!

Chương 610: Trong thiên hạ, ai có thể giết La Hồng ta?! (4)

Tiếng nói liên miên không dứt, thông qua truyền âm, trong nháy mắt đã lan khắp toàn bộ đại địa.

Rất nhiều người nghe đều mang sắc mặt cổ quái.

Trong giọng nói kia có kiêu ngạo, có không ai bì nổi, còn có miệt thị đối với Hạ gia, quả thực bá đạo đến không tưởng.

"Nha, bức à? Tức sao? Có phải trong lòng đang nguyên rửa bản công tử hay không? Ha ha ha ha..... Một đám phế vật, cũng chỉ ỉ?"

xúng thăm mắng trong lòng thôi "Có bản lĩnh thì học bản công tử mà mắng này, trực tiếp lên tiếng mắng! Ai dám ngăn cản bản công tử?"

"Hạ gia không phải muốn giết bản công tử sao, bản công tử trực tiếp trắng trợn đào phân mộ tổ tiên của ngươi thì thế nào?"

"Thế gian này không có nơi nào mà La Hồng ta không đi được, lần trước giết chết con cháu Hạ gia ở trường lăng Đại Hạ, đám phế vật kia giết chẳng thoải mái gì cả! Hy vọng các ngươi có thể mạnh hơn được một chút!"

"Hả? Hình như nghe được tiếng của nữ nhân, là Huyền Ngọc phi sao? Là ngươi sao?"

"Là ngươi thì quá tốt, thứ hồi thôi không biết xấu hổ, loại trái với cương luân, bản công tử không muốn nói chuyện với ngươi.

"Còn có lũ chó săn Kim Trướng Vương Đình, Hạ gia tàn sát các ngươi trăm ngàn lần, các ngươi vẫn muốn làm chó săn, bản công tử giết người Hồ các ngươi như giết chó, các ngươi có muốn làm chó cho bản công tử hay không?!"

"Ha ha ha ha..... Có tức hay không?!"

"Đám rác rưởi các ngươi, ai có thể giết ta?!"

Tiếng cười to của La Hồng như lôi đình lồng lộng, cuộn cuộn nổ tung phía trên vòm trời.

Trong thời khắc này, cường giả tứ phương đều ngây ngốc.

Cho dù là La Tiểu Bắc khuếch đại âm thanh cho La Hồng cũng run rẩy da mặt, cháu trai à, cũng được rồi đó, ngươi chỉ là Tam phẩm..... Có hơi kiêu ngạo quá rồi.

Tuy rằng chúng ta tới thu hút hỏa lực.

Nhưng không phải tới tìm đường chết đâu.

"Giết!!!"

"Giết La Hồng!"

Lục Địa Tiên bắn chùm tia sáng vắt ngang thiên địa lạnh băng mở miệng, tiếng nói hùng hồn bỗng nhiên nổ tung, tràn ngập sát khí.

"A!!! La Hồng, người nhất định phải chết!"

Trong chiếc xe đẹp đẽ quý giá, Huyền Ngọc phi cũng phát ra tiếng thét chói tai thê lương, phảng phất như vết sẹo bị người xé toạc ra, vãi muối lên, đặt dưới ánh mặt trời mà phơi nắng.

Phía trên đại địa, Sở Nguyên Đạo suất lĩnh đại quân cũng mang đôi mắt lạnh như băng, sát khí dâng lên cuộn cuộn.

"Chúng tướng của Tật Phong quân nghe lệnh, toàn bộ tu sĩ cao phẩm ra tay! Tru sát La Hồng! Chết sống không màng!"

Ông ta phát ra mệnh lệnh.

"Tuân lệnh!"

Tật Phong quân vẫn luôn không ngừng quấy rầy ở biên lộ Hắc kỵ lập tức phát ra từng tiếng từng tiếng quát lớn chói tai.

Thanh Long Nha từ nơi xa lao tới.

Nguyên bản chỉ là một điểm nhỏ đen nhánh, nhưng sau khi một cụm khí dạng vòng không ngừng nổ tung, Thanh Long Nha đã xuất hiện ở trên không đội quân đang di chuyển.

Các sĩ tốt Hắc kỵ đều nhiệt huyết sôi trào!

Tiêu công tử của bọn họ cư nhiên tới cứu viện cho họ?!

Đối với danh tiếng của La Hồng, thiên hạ hiện giờ, ai mà không biết?

Yêu nghiệt đệ nhất Hoàng bang, đồ Hoàng bang, đồ Huyền bang, mà cả Địa Bang cũng đồ.....

Một người tàn nhẫn như vậy!

Cư nhiên mạo hiểm kiêu kỳ mà xuất hiện trên mảnh chiến trường này!

Thanh Long Nha vắt ngang qua phía chân trời.

Cường giả cao phẩm của Sở gia, cao thủ của Hạ gia vốn đang vây sát Hắc kỵ La gia, sôi nổi rời khỏi rất nhiều, chuyển sang chiến đấu với Thanh Long Nha muốn bay qua vòm trời chiến trường!

Khí huyết dâng lên tận trời, cũng có đạo ảnh đầy trời huy chém mà ra.

Mà phía trên Thanh Long Nha.

Hồ Bắc Hà cười ha ha: "Ha ha ha, phế vật của Sở gia cùng Hạ gia, Hồ gia gia người đã trở lại!"

"Hắc kỵ ở đâu, chủ tướng Bắc Hà của các ngươi đã trở về!"

Một tiếng gầm vang lên.

Mặc Dao trong tay Hồ Bắc Hà quét ngang ra.

Một đao mạnh mẽ chém qua, ép thẳng đến một tên đại tướng của Tật Phong quân Sở gia đang phóng lên cao, hai người lập tức chém giết với nhau.

Hai vị chủ tướng Đại Chu, Tiểu Chu cũng là im lặng không lên tiếng rút đao, tuy rằng không nói gì, nhưng sát khí đã ngập trời.

Mà lúc này, rất nhiều người cũng thấy rõ được dáng vẻ của La Hồng.

Bởi vì, thật sự là quá nổi bật.

Đầu thuyền Thanh Long Nha.

Một thiếu niên lang bạch y, tóc bạc, ngồi phía trên lan can, bạch sam bay phất phới trong làn gió nhẹ thổi qua.

Da thịt hắn đang tỏa ra ánh huỳnh quang, vô số khí Chính Dương dâng lên tận trời, thánh khiết như tiên nhân giáng trần.

Chẳng qua, bộ dáng ốm yếu kia lại làm không ít người khẽ rung động trong lòng.

Trong đại quân Hắc kỵ trợ giúp các bá tánh di chuyển phía dưới, không ít cường giả nhìn La Hồng ốm yếu kia, trong lòng đều chấn động, bọn họ nhớ rõ La Hồng công tử bị Ngân Giáp quân của Thiên An thành vây sát, đã bị thương nặng, mà hiện giờ, công tử thương thế chưa lành cứ nhiên xuất hiện ở chỗ này, vì tới cứu viện bọn họ.

"Công tử đại nghĩa!"

Một vị sĩ tốt Hắc kỵ, trong mắt tỏa ra tia sáng kích động.

Trong lòng gầm nhẹ.

Nhưng mà, bọn họ cũng hiểu, không thể kéo công tử lui về phía sau, hiện tại, quan trọng nhất chính là mang theo các bá tánh lui về phía sau.

Rất nhiều bá tánh đang rút lui cũng nhìn lên trên vòm trời, La Hồng công tử nằm nghiêng trên đầu thuyền, giống như trích tiên đang cười xem nhân gian, rất nhiều bá tánh còn rung rung nước mắt, cho rằng là tiên nhân trên trời tới cứu bọn họ.

Bên tai La Hậu truyền đến tiếng truyền âm của La Tiểu Bắc:

"Tam ca, ta mang Tiểu Hồng tới hấp dẫn hỏa lực, huynh mang theo bá tánh nhanh chóng di chuyển, chỉ cần đi vào khu vực của ® huyện An Bình, sẽ an toàn....."

"Chờ chúng ta tập hợp lại, lại chiến!"

Chương 6GI1: Trong thiên hạ, ai có thể giết La Hồng ta?! (4)

La Hậu nghe vậy, đôi mắt lập tức nghiêm túc lên, quay đầu nhìn thoáng qua đại quân bá tánh mệnh mông cuồn cuộn đi theo Hắc kỵ di chuyển, không khỏi siết chặt nắm tay lại.

"Bảo vệ tốt Tiểu Hồng!"

La Hậu đáp lại.

La Tiểu Bắc kiên định nói: "Nhất định"

Cuộc trò chuyện trong lần đầu tiên gặp lại sau mười lăm năm của hai huynh đệ, cũng kết thúc như vậy.
âm âm âm!

Phía trên đại địa, cường giả của Sở gia, Hạ gia không ngừng dâng trào khí cơ, đánh về hướng Thanh Long Nha phía trên vòm trời!

Trong chiến khu mà cường giả Tam phẩm đang giao phong, không ít cường giả Tam phẩm trong quân nghe lệnh, lãnh khốc phóng lên cao, dẫn động uy áp thiên địa, ép thẳng về hướng La Hồng.

Mà La Hồng lười biếng nằm nghiêng trên đầu thuyền Thanh Long Nha, nở nụ cười nhạt, vươn tay.

Vài tên võ tu Tam phẩm trong quân phóng lên cao tức khắc phát hiện trong bóng dáng của bọn chúng lại có một hắc ảnh ôm lấy thân hình của mình.

"Một đám phế vật Tam phẩm mà xứng tới giết bản công tử à."

La Hồng lãnh đạm cười.

Nâng tay lên, đột nhiên ép xuống.

Phanh phanh phanh!

Những tà ảnh cuốn lấy các tu sĩ Tam phẩm kia lần lượt nổ tung, sức nổ thật lớn, cũng làm cho những tu sĩ Tam phẩm bay lên trời này nổ thành sương máu tràn ngập vòm trời.

"Không tới được Nhất phẩm, không, nhược Nhất phẩm cũng không xứng, không tới trình độ cường Nhất phẩm, cũng xứng giết ta hay sao?!"

La Hồng bạch y phát phối, tóc bạc tung bay, bình tĩnh tự nhiên nhìn một đám cao thủ phía dưới, nói.

Khóe miệng La Tiểu Bắc run rẩy, nhưng vẫn chấn động sức mạnh tinh thần, truyền lời nói của La Hồng ra ngoài.

Tiếng nói cuộn cuộn hùng hồn nô vang lên giữa thiên địa.
Phía dưới, cao thủ của Sở gia cùng Hạ gia lập tức phản nộ.

Quá kiêu ngạo!

Người này thật sự quá kiêu ngạo rồi!

Mà không ít cao thủ Nhất phẩm dẫm chân lên mặt đất, làm mặt đất xuất hiện hàng loạt hố sâu, sức bắn ngược dâng trào, làm bọn họ giống như đạn pháo mà lao về phía Thanh Long Nha.

La Hồng lười biếng cười, tùy tay tung một chiêu: "Chư vị tiền bối, ra chơi đi"

Trong Thanh Long Nha.

Hai vị đại sư Viên Thượng, Viên Hợp cất bước đi ra.

Viên Hạt Tử lấy ngân thương ra, quát mạnh một cái.

Tư Đồ Vi ngồi ngay ngắn trên đầu thuyền, bắn ra cầm nhận, đánh thẳng vào cao thủ Nhất phẩm!

Thế công của những cao thủ Nhất phẩm xung phong liệu chết lao tới kia tức khắc bị tạm ngừng.

Một vị cường giả Nhất phẩm nào đó lập tức đỏ đậm đôi mắt, giận không thể át!

Con mẹ nói La Hồng người mẹ nó có giỏi thì ra tới đây này?!

Không phải nói cường Nhất phẩm mới xứng đánh một trận với người hay sao?!

Cũng chỉ dám nói ngoa thách thức hay sao?!

Mà La Hồng ngồi trên đầu thuyền Thanh Long Nha cao cao, mái tóc bạc tung bay, má lúm đồng tiền cười như hoa.

"Một đám phế vật, tới đi, ta ngồi ngay chỗ này, cũng không nhúc nhích, các người tới giết ta đi!"

"Trong thiên hạ, ai có thể giết La Hồng ta?!"

La Tiêu Bắc trợ giúp khuếch đại âm thanh, tự nhiên cảm thấy mệt mỏi quá.

Tiểu tử người, thôi được rồi đó..... Quá kiêu ngạo.

Ta thân là Lục Địa Võ Tiên cũng chưa kiêu ngạo như người.

Kiêu ngạo, kiêu ngạo cực hạn!

La Hồng mang nét mặt ồm yếu, ngồi ngay ngắn trên đầu thuyền Thanh Long Nha, miệng lại thốt ra từng câu từng câu nói kiêu ngạo đến cực điểm.

Bạch y phát phối, tóc bạc như sương tuyết, thân thể tản ra ánh sáng trắng ngần bóng loáng nhàn nhạt, cứ như tiên nhân trên bầu trời, nằm nghiêng trên áng mây mà quan sát nhân gian.

Vị Lục Địa Tiên thần bí thành Thiên An và cả đám người Sở Nguyên Đạo, Huyền Ngọc phi lại phần nộ cùng cực.

Bọn họ chưa bao giờ gặp qua người kiêu ngạo đến cực điểm, vô sỉ đến cực điểm như thế!

La Hồng rất kiêu ngạo, chỉ là, chỉ là kiêu ngạo ngoài miệng.

Cao thủ Nhất phẩm đánh tới, căn bản không thấy La Hồng hấn ra tay, đánh lại đều là cao thủ Nhất phẩm của La gia, tiểu tử kia thì trốn đằng sau các Nhất phẩm, làm nhiều loạn tâm thần của bọn họ.

Cái này con mẹ nó làm tức chết người ta!

Đôi mắt Sở Nguyên Đạo lạnh buốt, thâm thúy, nhìn La Hồng đang ngồi trên Thanh Long Nha, tràn đầy sát khí.

Sở Thiên Nam chết, ông ta biết là do bị La Hồng bóp nát đầu mà chết phía trên sông Lan Thương, La Hồng là kẻ thù giết con của ông ta!

Với sự đa mưu túc trí của ông ta, tự nhiên cũng đoán được mục đích và nguyên nhân La Hồng xuất hiện ở chỗ này.

Dù sao, ông ta cũng đã nắm được tin tức La Hồng bị trọng thương ở Trường Lăng thành Thiên An Đại Hạ, mà khi La Hồng xuất hiện với sắc mặt hấn tái nhợt, gầy yếu, tóc phủ đầy sương cũng không giống làm bộ.

Cho nên, La Hồng vốn nên dưỡng thương ở huyện An Bình, nơi có Tắc Hạ Học Cung, nhưng biết được tình hình chiến đấu của Tái Bắc, La Hồng lựa chọn tự mình đi đến Tái Bắc, lấy bản thân ra làm mồi, hấp dẫn hỏa lực.

Nghĩ thông suốt chuyện này, Sở Nguyên Đạo không khỏi cảm khái, không hổ là tấm gương tốt chính nghĩa mà hiện giờ thiên hạ đang ồn ào bàn tán, người này quả thật có trái tim linh lung, có tinh thần vì đại nghĩa mà hiến thân.

Nhưng mà..... Sở Nguyên Đạo vác đao bên hông, nhìn chằm chằm vào La Hồng, sát khí vẫn mãnh liệt như cũ, ông ta vẫn muốn giết chết La Hồng.

Không vì cái gì khác, chỉ vì trả thù cho Sở Thiên Nam - đứa con trai đáng thương của ông ta!

Dù rằng ông ta biết nếu phái quá nhiều cường giả cao phẩm đi giết chết La Hồng, áp lực của La Hậu cùng Hắc kỵ La gia sẽ giảm đi, tốc độ di chuyển cũng nhanh hơn, một khi vượt qua được sông Cự Mã thì chính là lãnh địa của Tây Cương, Tật Phong quân Sở gia của ông sẽ không tiện nhúng tay vào.

Nhưng mà, ông ta vẫn muốn giết La Hồng!

Người này, nhất định phải chết!

Chương 612: Người này, có duyên với đạo môn của ta! (1)

La Hồng cười nhạt, nằm nghiêng trên Thanh Long Nha, hần nhìn đại quân cùng với bá tánh di chuyển phía dưới, không khỏi cảm khái phun ra một hơi.

La gia Tái Bắc lui binh, bá tánh cũng lui theo.

Đây là danh vọng!

La gia phản Hạ, là chuyện tất phải làm, La Hồng hần mưu triều soán vị, thiên địa chứng giám!

La Hồng thầm vui sướng trong lòng, cảm thấy chuyện mình mưu triều soán vị phảng phất như đã được chứng thực ngay lập tức, một khi chứng thực, hần nhất định có thể có được số lượng lớn tội ác.

Về phần hiện tại, hần phải làm vẫn là kiêu ngạo, cực độ kiêu ngạo!

Nếu có thể hấp dẫn thêm một ít cao thủ Nhất phẩm, vậy mới là tốt nhất.

Chỉ cần Hắc kỵ La gia có thể bình yên rời khỏi Tái Bắc, vậy thì mọi chuyện đều là đáng giá.

"Ha ha ha! Các người chỉ có chút năng lực này sao? La Hồng ta thân mang trọng thương đứng ngay ở chỗ này, các người không một tên nào giết được ta à? Các người thật sự là phế vật đó ỉ?

"Sở gia? Chỉ dựa vào đức hạnh này của Sở gia mà muốn thay thế La gia ta trấn thủ Tái Bắc? Các người cũng xứng sao?! Sợ là một giây thôi đã bị đám người Hồ của Kim Trướng Vương Đình đâm cho rơi rớt tan tác, tốt xấu gì cũng là một trong tam đại quân đoàn của Đại Hạ, thật là làm người ta thất vọng, rác rưởi!"

"Còn có Huyền Ngọc phi kia, người chỉ biết 'ngao ngao ngao' kêu hay sao? Hạng kỹ nữ, làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ, có bản lĩnh tới giết ta không? Cô của ta nằm ngay ở chỗ này, chém vô đây này!"

"Đúng vậy, cả người nữa, Lục Địa Tiên mà cả phần mộ tổ tiên cũng giữ không được, trừng mắt cái gì? Đừng chỉ trừng mắt chứ, tới giết bản công tử này, nga, nơi này không phải Trường Lăng Đại Hạ, người không thể ra tay, người cũng không dám ra tay.....

Phu tử lập quy tắc, người trừ trừng mắt ra thì không làm được cái gì cả, máu chót là đôi mắt người còn nhỏ xíu."

La Hồng nói liên miên không dứt, chiêu tức chết người không đèn mạng này hẳn vẫn tương đối am hiểu, kiếp trước hẳn chính là kẻ "Bàn phím run lên, lấy một chữ chết chín" trong hẻm núi đây!

La Tiểu Bắc thay La Hồng khuếch đại âm thanh cũng chảy đầy mồ hôi lạnh.

Đây là người đọc sách sao? Đây là đệ tử của phu tử sao?

Mồm mép cũng thật nhanh nhẹn!

Thật không sợ bị đánh chết à?

La Tiểu Bắc hít sâu một hơi, khí huyết như hỏa lò cuộn cuộn, bảo vệ lấy La Hồng, ông ấy thật sự sợ vị Lục Địa Tiên kia không màng thể diện đột nhiên ra tay, trực tiếp đánh chết La Hồng.

"La Hồng, chớ có can rỡ, một kẻ hèn Tam phẩm có gì đáng để can rỡ?"

Phía dưới, cao thủ lao ra trong quân Sở gia phần nộ quát.

Bọn họ thật sự là không nhìn được La Hồng can rỡ, trốn đằng sau một đám cường giả mà châm biếm bọn họ, trào phúng bọn họ.

Lấy liêm sỉ đâu ra vậy?!

Người này thật sự quá đáng giận!

"Kẻ hèn Tam phẩm?"

La Hồng nghe vậy thì nở nụ cười.

"Bản công tử lúc đang Ngũ phẩm đã du ngoạn ở đệ nhất Hoàng Bảng, lúc lên Tứ phẩm đã có thể tàn sát Tam phẩm..... Hiện tại Tam phẩm, người nói bản công tử mạnh đến mức nào hả?"

"Huyền bảng Đại Hạ? Chứa được bản công tử sao?!"

"Huyền bảng thiên hạ, dám xếp thứ tự bản công tử sao?"

La Hồng cười to, mái tóc dài bay lên phát phới, khí Chính Dương đang không ngừng trùng kích, chấn động.

Mà cuộc chiến đấu phía dưới cũng bởi vì sự xuất hiện của La Hồng, mà hỗn loạn một đoàn.

Cường giả cao phẩm trong Hắc kỵ giảm bớt áp lực, hơn nữa bởi vì La Hồng mang thương tích tự mình tới tiền tuyến, đã khiến cho khí thế của bọn họ dâng trào, một đám càng chiến đấu quyết liệt lên, xóa tan xu hướng suy tàn trước đó, họ càng thêm liều mạng, người nào cũng giống như cuồng ma.

Trong thoáng chốc, Mặc Dao càn quét, đao khí tung hoành!

Nước sông Cự Mã bị bỏ ra một đạo lại một đạo sóng nước.

Cao thủ trong chiến khu Nhị phẩm cũng va chạm hỗn độn với nhau.

Về phần các cao thủ Nhất phẩm, đại đa số đều bị phá tới giết La Hồng, khiến cho số lượng cao thủ cường giả Nhất phẩm vốn vây sát Hắc kỵ La gia

giảm mạnh đi nhiều.

Khiến cho Hắc kỵ La gia giống như sống lại vậy.

La Hồng đứng lên từ Thanh Long Nha, khí Chính Dương hùng hồn trên người hắt đang không ngừng dâng trào, lan tràn.

Loại hào quang này vô cùng chói mắt, còn mang theo vài phần thánh khiết dày đặc.

La Hồng không chuẩn bị tiếp tục đứng một chỗ nữa, đã thu hút thù hận đủ rồi, hiện tại, đối tượng mà quyền sách da người nhắm vào hắc đã tràn ngập, rau hẹ đã xanh, nên cắt!

La Hồng xoay chuyển ánh mắt, dừng ở chiến khu Tam phẩm và nhị phẩm.

Lấy thực lực của hắc hiện giờ, đối chiến với bất kỳ Tam phẩm nào, trên cơ bản cũng là đơn phương nghịch sát, chống lại Nhị phẩm cũng có cơ hội giết được, nhưng mà có lẽ sẽ hơi cố sức chút.

Nếu gặp được nhược Nhất phẩm, có lẽ có thể ẩu đả đôi chút nhưng muốn giết đối phương lại càng thêm khó.

Cho nên, nếu La Hồng muốn thu gặt tội ác, vậy mục tiêu hắc lựa chọn tự nhiên là cường giả của chiến khu Tam phẩm và Nhị phẩm.

Hơi nhắm mắt lại, trong đan điền của La Hồng có một viên quang cầu Âm Dương đang lơ lửng.

Trừ cái này ra, trong đầu của La Hồng còn có nội dung của một quyển kinh văn.

"Bắc Đầu Kinh " Thiên Quyền Thiên; đây là phụ tử cho ta.....

trước đó ta đã đạt được 'Bắc Đầu Kinh s Thiên Cơ Thiên) hình thành tam hoa tinh thần ở trong đầu, hiện giờ hiệu quả của Quyền Thiên không lớn, hình như đang cô đọng dòng chính khí trường hà"

"Hiện giờ nho đạo của ta thực tế đã bước vào Tam phẩm Lập Mệnh cảnh, có thể xưng là Tiểu Nho, nhưng khí Chính Dương trên người ta quá nồng đậm, có kinh văn này, ngưng tụ chính khí trường hà sẽ càng thêm nhẹ nhàng!"

Chương 613: Người này, có duyên với đạo môn của ta! (2)

"Còn nữa, phu tử nói quang cầu Âm Dương kia là Đạo Chủng gì đó.....
Bảo ta chạy về hướng Long Hồ Sơn ở biên cảnh Tây Cương, tận lực biểu hiện chính mình, có thể kéo được không ít giúp đỡ."

La Hồng mở mắt ra, hắn có chút không hiểu điều phu tử dặn dò lắm.

Nhưng mà, La Hồng rất tin tưởng phu tử, phu tử xem như ân sư của La Hồng, cho nên, La Hồng vẫn lựa chọn tin tưởng lời phu tử nói.

"Nỗ lực biểu hiện chính mình sao?"

La Hồng cười cười.

Nhìn da thịt cùng thân thể trắng tinh trong suốt, tản ra ánh sáng của mình.

Lạnh nhạt cười.

Biến ý chí cuộn cuộn, hai đóa hoa tinh thần nở rộ tản ra sức mạnh tinh thần hùng hực.

Thiên Quyền Thiên bắt đầu vận chuyển.

Oanh!

Phía trên đỉnh đầu của La Hồng, khí Chính Dương từ thân hình hắn không ngừng lan tràn ra, ngay sau đó, có một dòng chính khí trường hà mệnh môn cuộn cuộn thổi quét xuống.

La Hồng bước ra khỏi Thanh Long Nha, dẫm lên dòng chính khí trường hà.

Hắn nhìn quét xuống những người đang ở chiến trường phía dưới, cùng với những cao thủ Nhất phẩm của Hạ gia cùng Sở gia xung phong liều chết lao đến, lại bị bọn Viên Hạt Tử ngăn cản.

"Đám các ngươi..... Chỉ có vậy?"

"Bản công tử có thánh quang hộ thể, là chuyển thể từ chân tiên vô thượng, chút thủ đoạn của các ngươi, thật sự làm bản công tử không có hứng thú đánh nổi."

"Nếu các ngươi đã yếu như vậy, vậy bản công tử có thể không khách khí"

La Hồng cười to.

Tiếng nói ấy được La Tiểu Bắc khuếch đại âm thanh, làm đôi mắt của mọi người đều không khỏi tập trung lại.

Chỉ thấy La Hồng bạch y phát phôi, giống như một trích tiên xuất trần, dầm lên dòng chính khí trường hà, nhanh nhẹn rơi xuống phàm trần.

La Hồng nói mình là chân tiên vô thượng chuyên thể, rất nhiều người đều tin!

La Hồng..... Tự mình vào trận!

Hắn không còn tiếp tục ngồi ngay ngắn ở trên Thanh Long Nha, chầm chọc mĩa mai, kiêu ngạo chửi rửa nữa.

Hắn lựa chọn ra tay!

"Tới đi!"

Một vị cường Nhất phẩm trong quân đội của Sở gia múa may chiến đao, rít gào về hướng La Hồng.

"Không phải ngươi nói cường Nhất phẩm mới có tư cách đánh một trận với người sao, tới đi! Lão tử cùng ngươi chiến một trận!"

Hắn ta muốn lập tức thoát ly cuộc chiến với đại sư Viên Thượng, lao về phía của La Hồng.

La Hồng chấp tay sau lưng, mái tóc bạc, bạch y, dòng chính khí trường hà trắng ngân đang tung bay.

Hắn liếc nhìn người này một cái, cười nhàn nhạt: "Đại sư Viên Thượng."

Đại sư Viên Thượng nở nụ cười, kim hoàn bên trong thiên trượng leng keng va chạm, vung lên kinh khí cùng uy áp ngập trời, phát quang cuốn lên sóng gió đập về hướng tên cường Nhất phẩm này.

La Hồng nhanh nhẹn phiêu đảng ngang qua bên người cao thủ cường Nhất phẩm nọ.

Rơi xuống chiến khu Tam phẩm.

Không khí đột nhiên an tĩnh mấy giây.

Những cường giả Nhất phẩm bay lên không giao chiến đều đỏ đôi mắt!

Con mẹ nói Thứ thối tha không biết xấu hổ là gì!

Không phải nói, Tam phẩm không xứng đánh một trận với người sao? Người có giỏi thì giao thủ với đám Nhất phẩm bọn ta đây này!

Nhất phẩm bọn ta đang ở chỗ này, ngươi đi đến chiến khu Tam phẩm làm cái gì?!

"Giết!"

Sở Nguyên Đạo rút chiến đao ra, nhìn chằm chằm vào La Hồng vô cùng thánh khiết đã rơi vào chiến khu Tam phẩm, đôi mắt lập tức dâng trào sát khí.

La Hồng ngươi dám ra tay thì rất tốt!

Như vậy mới có cơ hội giết người!

Một Tam phẩm giết không chết được người, vậy thì một trăm, một ngàn người thì sao?!

"Tất cả tướng sĩ Tam phẩm của Tật Phong quân nghe lệnh, kẻ giết được La Hồng, thăng quan tiến chức, có được trăm viên Bất Diệt đan!"

Sở Nguyên Đạo lạnh buốt mà lên tiếng.

Bất Diệt đan là sản vật mà luyện đan sư của Tư Thiên Viện luyện chế, giá trị sang quý, đó là đan dược có thể giúp võ tu Tam phẩm đang trong Kim Thân cảnh, giảm bớt đi vô số khổ tu, bước vào Nhị phẩm Bất Diệt cảnh!

Trăm viên Bất Diệt đan, cũng đủ làm một võ tu mới vào Tam phẩm hoàn thành rèn luyện tiến vào Nhị phẩm bất diệt!

Cho nên, khen thưởng này vừa xuất hiện, cao thủ của Tật Phong quân Số gia trong chiến khu Tam phẩm lập tức sáng bừng đôi mắt!

"Giết!"

Vô số cao thủ Tam phẩm, sôi nổi tránh thoát đôi thủ của bọn họ, xông về phía La Hồng.

Số lượng võ tu Tam phẩm chỉ chít chằng chịt, hình thành áp bách khí huyết, phảng phất làm cho cả thiên địa cũng phải biến sắc.

Sông Cự Mã là một nhánh của Nộ Giang.

Con sông này cũng là đường ranh giới giữa Tái Bắc và Tây Cương.

Mà hiện giờ, trên con sông Cự Mã, dưới sự bảo vệ của đại quân Hắc kỵ, các bá tánh đã bắt đầu lặn lội qua sông, sóng cả dâng trào, trăm vạn bá tánh cùng vượt sông.

Bọn họ tìm một vị trí tương đối dễ vượt qua, nhưng nước sông vẫn chảy xiết, đã dâng lên ngập eo rồi.

Có vài bá tánh đứng không vững, bị nước sông cuốn đi, trong quân sĩ Hắc kỵ lập tức có tu sĩ bay nhanh lao ra, vớt người này lên, ổn định thân hình.

Quân và dân hình thành đường cong thống nhất, vượt qua con sông này.

Mà La Hậu còn đang vác mặt đao, nhíu mày lại.

Đầu tiên, ông nhìn về phía chiến khu nơi xa, cường giả cao phẩm Hắc kỵ ở nơi đó đang chém giết, đang giao phong, nếu không có La Hồng hấp dẫn đại đa số hỏa lực, kết quả của trận chiến này là Hắc kỵ sẽ bị thiệt hại to lớn.

Mà hiện tại, có La Hồng chia sẻ và hấp dẫn hỏa lực, nên quả thực đã giúp cho cường giả cao phẩm của Hắc kỵ nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Thậm chí, còn bởi vì La Hồng xuất chiến, khiến cho cao phạm Hắc kỵ gia tăng chiến ý, khiến cho chiến cuộc bắt đầu trở về thế giằng co.

Chương 614: Người này, có duyên với đạo môn của ta! (3)

La Hậu tuy lo lắng cho La Hồng, nhưng mà, giờ phút này ông thân là thống soái, chuyện quan trọng chính là vượt qua sông Cự Mã, chỉ cần qua được sông này, Tật Phong quân của Sở gia sẽ thu liễm rất nhiều.

Giờ khắc này.

Phía bên kia của sông Cự Mã, phía trên ụ đất trên một ngọn núi, vô số những bóng dáng chồng chất hội tụ, một con rồi lại một con chiến mã đang hí vang, phụt lên sóng nhiệt.

Nhưng mà, trong số những con chiến mã này, lại có một con thú cưỡi đặc biệt khác người, đó là một con Bạch Hồ sắc sỡ, vô cùng khổng lồ, nó có hai cái răng sắc nhọn như loan đao.

Trên lưng Bạch Hồ là một bóng dáng hùng tráng cao to, bóng người kia mang khí chất hùng dũng, lưng đeo một thanh đại kiếm rộng bằng hai bàn tay, phía trên thân kiếm khắc đầy những hoa văn kỳ dị.

Người này chính là thống soái của một trong ba đại quân đoàn Đại Hạ, người trấn thủ quân đoàn Bạch Hồ ở Tây Cương - Tề Hồ.

Không giống với La gia cùng Sở gia, Tề Hồ chính là nghĩa tử của Tề Quảng Lăng trong Tư Thiên Viện, nghe nói là lúc Tề Quảng Lăng du sơn ngoạn thủy thì nhặt được một đứa trẻ con trong miệng của mãnh hổ, cho nên Tề Quảng Lăng đặt tên đứa bé là Tề Hồ, sau đó thì nuôi lớn.

Thực lực của Tề Hồ rất mạnh, thiên phú cực cao, mười lăm năm trước chính là thiên kiêu tuyệt thế chẳng phân biệt cao thấp với La Hồng Trần, ông ta đã tu võ, lại tu kiếm, thực lực cực kỳ cường đại, nghe đồn đã đạt tới trình độ Chuẩn Võ Tiên và Chuẩn Kiếm Tiên.

Ông ta chính là của trụ cột Tây Cương, bên ngoài Tây Cương, tiếp giáp với Đại Hạ chính là Đại Chu, mà Tề Hồ trấn thủ Tây Cương mấy năm nay, Đại Chu chưa bao giờ tới xâm phạm.

Giờ phút này, Tề Hồ ngồi trên lưng hồ, híp mắt, nhìn Hắc kỵ của La gia cùng các bá tánh đang vượt sông Cự Mã, trên gương mặt tục tũn không hiện lên chút biểu cảm, làm người ta nhìn không thấu, năm không rõ.

"Tướng quân, hiện giờ La gia phản Hạ, chúng ta có nên ra tay, nhất cử tiêu diệt Hắc kỵ của La gia không?"

Một tên tướng lĩnh đứng trong các giáp sĩ, ngồi trên lưng ngựa, ôm quyền hỏi.

Tề Hồ không trả lời hắn ta, chỉ chậm rãi quay đầu, liếc mắt nhìn hắn.

"Ngươi nói gì?"

Tề Hồ nói, tiếng nói khàn khàn tục tằng, phảng phất làm máu của người ta cũng phải chấn động theo.

Tên tướng lĩnh này bị đôi mắt của Tề Hồ nhìn chăm chăm, bỗng nhiên sợ hãi không dám mở miệng.

Tề Hồ nâng tay lên, đột nhiên giáng xuống một cái tát.

Tên tướng lĩnh kia lập tức cảm giác khí cơ áp lực đập thẳng vào mặt, hai tay nâng lên muốn ngăn cản, nhưng hai tay lập tức tan nát, nổ ra một làn sương máu, bay thẳng ra ngoài vài trăm thước.

Tề Hồ mang sắc mặt lạnh nhạt, ngồi trên lưng Bạch Hồ, hơi hơi cúi người, quan sát tướng lĩnh đưa ra đề nghị kia.

"Ra con mẹ ngươi chứ binh!"

"Ngươi còn mẹ nó có bệnh đúng không?"

Tề Hồ mắng.

Chung quanh không ít tướng lĩnh đều không có quá nhiều dị động, đây là phong cách cùng thái độ xử sự của Tề Hồ, bá đạo, không nói lý.

Ông ta giống như một tên bạo quân Tây Cương, ở chỗ này ông ta giống như vua một cõi vậy.

"Nếu La Hậu và binh của hắn tự động rút lui khỏi Tái Bắc, lão tử tự nhiên phóng ngựa lao lên trước, một kiếm chém qua, chém đầu La Nhân Đồ, nhưng hiện tại, La Hậu và binh của hắn bị Hạ gia cấu kết với Kim Trướng Vương Đình bức lui, còn mang theo trăm vạn bá tánh mà trốn đi, ngươi con mẹ nó kêu lão tử xuất binh?"

"Ngươi nghĩ lão tử không cần liêm sỉ như ngươi hay sao hả?!"

Tề Hồ phun ra một ngụm nước bọt, cười lạnh lên.

"La Hậu và lão tử đều trấn thủ biên tải, hiện tại bị ép đến thảm như vậy, chúng ta thủ biên giới cho Hạ gia vì cái gì chứ? Còn không phải vì bá tánh phía sau thành trì hay sao?"

"Hiện tại, ngươi bảo lão tử xuất binh, bảo binh của quân đoàn Bạch Hồ huy đao chém vào những bá tánh tay không tác sát, cam tâm tình nguyện đi theo Hắc kỵ rút đi khỏi Tái Bắc sao?"

Tề Hồ đang chửi ầm lên, mà một đám tướng lĩnh trên đồi núi cát vàng chỉ dám im lặng nắm dây cương, nghe Tề Hồ mắng.

"Lần này Hạ gia làm quá mức, dù sao lão tử cũng chướng mắt"

"Lão tử mặc kệ bên trong các ngươi có người của Hạ gia hay không, nhưng nơi này là Tây Cương, địa bàn của lão tử, lão tử nói không cho xuất binh thì không được xuất binh, để La Hậu đi qua, để những bá tánh đó đi qua"

"Nếu là lão tử thủ Tái Bắc mấy chục năm, kết quả Hạ gia cầu kết với người Hồ tới hại lão tử, tâm thái của lão tử cũng nát rồi!"

"Lão tử là muốn cho Hạ gia biết, kết cục của chuyện cầu kết với người Hồ tới bức La Hậu!"

"Khô kiệt! Cái thứ chó má gì vậy hả"

"Hạ gia muốn tìm phiền toái thì bảo bọn họ trực tiếp tới đây!"

Tề Hồ liên tiếp mắng.

Tên tướng lãnh ngực đầm máu kia bò lên từ mặt đất, rất ẩm ứ khó chịu.

Nhưng mà, hắn ta không nói gì thêm.

Tề Hồ mắng trong chốc lát, sau đó không mắng nữa.

Ông ta ngồi trên lưng hổ, nhìn chăm chăm vào chiến trường phía bờ bên kia sông Cự Bắc.

Ông ta nhếch miệng nở nụ cười: "Tiểu tử kia là thằng nhỏ của La Hậu à?"

"Mắng quá đắt"

"Không tồi, rất đúng"

"Truyền lệnh của lão tử, lãnh thổ Tây Cương phải cho tất cả Hắc kỵ của La gia đi cho, ai dám ngăn cản, nâng đầu tới gặp."

Tề Hồ nói, tiếng nói của ông ta lập tức nổ tung, như làm nổ nát cả cát vàng trên mảnh đất Tây Cương.

Chương 615: Người này, có duyên với đạo môn của ta! (4)

La Hậu khoác trên mình hắc giáp vượt qua Sông Cự Mã, nhìn vùng đất Tây Cương bình thản trước mắt, ông hơi sửng sốt.

Vốn dĩ, trong ấn tượng của ông, sau khi vượt qua sông Cự Mã, chờ đợi ông có thể là quân đoàn Bạch Hồ đen nghìn nghịt của chôn Tây Cương, sẽ còn một hồi khổ chiến, chẳng qua, không ngờ được chính là, cư nhiên một binh một tốt của Hồ Ky Tây Cương cũng chưa từng xuất hiện.

Hình như trong lòng có cảm giác, La Hậu ngẩng đầu, nhìn về đôi núi mờ mờ ảo ảo phía nơi xa.

"Quân đoàn Bạch Hồ..... Tề Hồ"

La Hậu hít sâu một hơi, ông cũng có nghe thấy về mãnh hổ Tây Cương này.

Giờ phút này, trong lòng không khỏi dâng lên mấy phần cảm kích.

Ông nắm lấy dây cương, ôm quyền hướng về hướng của Tề Hồ, sau đó, ông quay đầu, tiếp tục suất lĩnh đại quân qua sông Cự Mã.

Bên ngoài lãnh thổ Tây Cương.

Trên chín tầng trời, mây mù lượn lờ.

Chim nhận đập cánh, sắp hàng thành đội ngũ chỉnh tề, bay về phía nam.

Tầng mây thưa thớt, trong vòm trời xanh lam chỉ có vài mảng mây tản mát đang phiêu dăng.

Có ba con bạch hạc chụp cánh, trên lưng mỗi một con hạc đều có một vị đạo nhân ăn mặc áo bào hắc bạch đang ngồi xếp bằng, trong đó có hai vị đạo nhân có túi mắt dày đến mức cứ như không nhìn thấy được nữa.

Hồng Đạo Cô cũng ngồi xếp bằng trên bạch hạc, đạo bào rộng thùng thình trên người cũng bị căng ra đường cong kinh người, trên gương mặt tuyệt đẹp mang theo vài phần kinh ngạc, tay cầm phát trần, nhướng mày nhìn phía Tái Bắc.

Bà ta không tiến vào khu vực Tây Cương, rốt cuộc thì mãnh hổ Tây Cương tính tình hung hãn không dễ chọc, một khi bị tên kia tưởng rằng bọn họ đang khiêu khích, sợ là không thoát được phiền.

"Lão thiên sư bảo bản đạo tiến đến quan sát trận chiến này, rốt cuộc là có ý gì?"

"Chẳng lẽ là muôn tương trợ La Nhân Đô hay sao? Lân vây sát này là do Hạ Hoàng tự mình hạ lệnh, Long Hồ Sơn và Hạ gia nước giếng không phạm nước sông, không cần thiết trộn lẫn vào trong đó.

Hồng Đạo Cô vùng phát trần, nhú mày.

Hai vị lão đạo kế bên thì đạm nhiên cười, đạo tu vốn là có một trái tim xuất trần, siêu nhiên với vật ngoại.

"Hong Đạo Cô, ạn tĩnh nhìn là được rồi..... Lão thiên sư phái ba chúng ta tới đây, mục đích hẳn không phải là La Hậu"

Hồng Đạo Cô nghe vậy, không nói gì thêm, lông mi thật dài run lên, tiếp tục nhìn về phía Tái Bắc khói bốc lên tứ phương ở nơi xa.

Bỗng nhiên.

Hồng Đạo Cô nheo mắt lại, ngón tay thon dài trắng nõn cong lên rồi bắn ra, ánh sáng màu đỏ lập tức bùng nổ trên không trung, ngay sau đó, lại hóa thành phù giáp mang ngọn lửa màu đỏ, một quyền đâm thẳng lên trời cao.

Trên trời cao, một thân ảnh bỗng giải trừ khỏi ẩn nấp, lập tức xuất hiện.

Lại là một vị lão đạo bạch y tiên phong đạo cốt.

"Hừm? Tư Thiên Viện của Đại Chu, Khâu viện trưởng?"

Hồng Đạo Cô nhìn vị lão đạo này, trong đôi mắt mỹ lệ lập loè ra vài phần kinh ngạc.

Vị lão đạo bố y này đầy mặt hồng nhuận, dẫm lên hư không, cười ha hả chấp tay về hướng ba người Hồng Đạo Cô.

"Bần đạo, Khâu Bĩ Cơ kính chào ba vị chân nhân của Long Hồ Sơn, hạnh ngộ, thật trùng hợp."

"Ba vị đạo hữu, bần đạo chỉ đi ngang qua, ngẫu nhiên nhìn thấy nơi Tái Bắc, có thanh khí dâng lên tận trời, đạo uẩn luân chuyển, liền tới nhìn ra xa, vốn không nghĩ quấy rầy ba vị đạo hữu, lại không ngờ bị Hồng Đạo Cô nhìn thấu."

Hồng Đạo Cô cùng hai vị lão đạo của Long Hồ Sơn khác không khỏi nhú mày.

Khâu Bĩ Cơ..... viện trưởng Tư Thiên Viện của Đại Chu, thực lực rất mạnh, tuy rằng Tư Thiên Viện Đại Chu bị Long Hồ Sơn áp chế, nhưng mà, làm một chi nhánh của Côn Luân Cung, có thể không mất đi chỗ đứng ở Đại Chu dưới sự áp bách của đạo thống Long Hồ Sơn, vị Khâu viện trưởng này cũng góp công không nhỏ.

"Trùng hợp? Khâu viện trưởng sợ là đang nói đùa....."

Hồng Đạo Cô nhàn nhạt nói.

Trong lòng bà ta không khỏi dâng lên cảnh giác, lão thiên sư bảo bọn họ xuất hiện tại đây, mà hiện tại, Khâu viện trưởng đại diện cho Côn Luân cũng xuất hiện, có vấn đề!

Mà Khâu viện trưởng chỉ ôn hòa cười cười, lơ lửng trong hư không, ngắm nhìn mảnh đất Tái Bắc khói bốc lên tứ phương, im lặng không lên tiếng.

Ba vị đạo nhân của Long Hồ Sơn bất đắc dĩ, chỉ có thể cũng nhìn về phía Tái Bắc.

La Hồng chân đầm chính khí trường hà mà lao vào trận.

Bạch y, tóc bạc, sông dài màu trắng, rơi vào chiến khu Tam phẩm, đối mặt một đồng Tam phẩm Sở gia đang lao vút tới, hắn chỉ lạnh nhạt cười.

Sắc mặt hắn tuy tái nhợt, bộ dáng ốm yếu.

Nhưng mà, giờ phút này trạng thái của La Hồng lại cực kỳ tốt.

La Hồng hắn lúc đang Tứ phẩm, giết Tam phẩm cũng giống như chém dưa cắt rau, càng đừng nói đến hiện tại.

Vung bàn tay lên, chính khí trường hà tức khắc thổi quét, giống như sóng cả chụp tới, vài tên tu sĩ Tam phẩm Sở gia, lập tức bị hất văng đi, ngã nhào ra xa trên mặt đất.

Nhưng mà, số lượng Tam phẩm trong Tật Phong quân của Sở gia quá nhiều.

Lúc này La Hồng quá kiêu ngạo, nói Tam phẩm là phế vật, không, thậm chí cả Nhị phẩm cũng là phế vật, đều là mặt hàng có thể tùy ý tàn sát.

Hiện giờ, nếu La Hồng vào trận, tự nhiên bọn họ muốn làm tên kiêu ngạo này phải trả cái giá đắt rồi!

Sau khi một đám Tam phẩm bay lên vây đánh tới, La Hồng lạnh nhạt mà cười.

Chính khí trường hà cuộn cuộn dâng trào, quán lấy mấy tên Tam phẩm.

La Hồng đưa một tay chống ở phía sau, một tay nâng lên, đột nhiên nắm chặt một cái.

Phanh!

Trong dòng chính khí trường hà cuộn cuộn ra màu đỏ tươi, vài tên tu sĩ Tam phẩm đã trực tiếp bị La Hồng bóp nát nổ tung, chỉ còn lại một bãi thi thể bùn lầy từ trong đó lăn ra, máu đã nhiễm đầy mặt đất.

Chương 616: Người này, có duyên với đạo môn của ta! (5)

Mái tóc bạc của La Hồng bay phát phới, hắn nâng tay lên, che miệng lại, nhẹ nhàng ho khan một tiếng.

"Phế vật, tuy bản công tử đang bị trọng thương nhưng giết các lì nguoi vẫn chẳng có gì là khó....."

La Hồng nói.

Rất nhiều Tam phẩm Sở gia vốn bị thủ đoạn của La Hồng làm kinh sợ, nghe vậy đôi mắt tức khắc đỏ lên, sát khí lại dâng trào, sôi nổi nhằm về phía La Hồng, còn có rất nhiều cường giả Tam phẩm tránh thoát được Tam phẩm Hắc kỵ, lao về hướng La Hồng.

Áp lực của cường giả Hắc kỵ lập tức giảm bớt rất nhiều, mà chiến ý của bọn họ thì dâng trào.

"Tiểu công tử vô địch!"

Một cường giả Tam phẩm Hắc kỵ quát lớn, khí thế như hồng, lao về hướng cường giả của Sở gia.

La Hồng vừa ho khan, vừa bước chậm trong làn khói bão động, trong cát vàng, dạo bước trong sân vắng.

Chính khí trường hà dần dần lại nhuộm thành một màu đỏ như máu.

La Hồng cười, vận chuyển kiếm khí trong kinh mạch, ngay sau đó, lập tức lấy kiếm Thuần Quân từ túi trữ vật ra, nó là lấy từ chỗ của Tiểu Đậu Hoa, ngón tay La Hồng nhẹ siết lại.

Một luồng kiếm khí thô to chọt chém qua, hóa thành một con bạch long!

Phụt phụt!

Thịt nát bay tứ tung, rất nhiều Tam phẩm căn bản không ngăn cản được luồng kiếm khí này, bị treo cổ ngay đương trường.

La Hồng hoành hành trong huyết vũ tĩnh phong, máu tươi nhiễm thân, nhưng ánh huỳnh quang màu trắng trên người chân động, trực tiếp đánh bay những thân thể đầy máu này.

Duy trì thánh khiết và sạch sẽ!

Mà trong lúc La Hồng tản bộ trong sân vắng, đưa mắt nhìn về phía Sở Nguyên Đạo.

Chỉ những người này thì không đủ.

Còn chưa hấp dẫn đủ hỏa lực, La Hồng có thể nhìn thấy không ít cao thủ Hắc kỵ chung quanh bị cao thủ của Hạ gia và Sở gia áp chế, điều này không phải ước nguyện ban đầu của hắn.

Cho nên La Hồng nhếch miệng nở nụ cười, sợi tóc màu trắng xẹt qua trán, câu nói mang theo ngữ điệu lạnh nhạt vang lên:

"Sở Nguyên Đạo? Người chính là cha của Sở Thiên Nam sao? Sở Thiên Nam chết thật thảm đấy, chết rồi còn bị ta câu hồn ra, vì ta mà chiến, chắc chắc..... nhi tử của người dùng thật tốt."

La Hồng cười nói.

Nâng tay lên tung một chiêu, tà ảnh của Sở Thiên Nam tức khắc đứng thẳng dậy phía sau một tên tu sĩ Tam phẩm, chém bay đầu một tên Tam phẩm Sở gia.

Sở Nguyên Đạo thấy thế, đôi mắt lập tức đỏ bừng, nhìn vào tà ảnh của Sở Thiên Nam, hình bóng kia quá quen thuộc, khóe mắt như muốn nứt ra!

"La Hồng! Người đáng chết!"

Tiếng gầm nhẹ của Sở Nguyên Đạo bùng nổ từ sâu trong cổ họng.

La Hồng thân là đệ nhất yêu nghiệt của Hoàng bang, quả nhiên không phải hạng hư danh, không, hiện giờ La Hồng, có lẽ được xưng là đệ nhất Huyền bang.

Tam phẩm muốn giết La Hồng, quá khó!

Hắn nhìn về phía những Nhất phẩm Hắc kỵ và chủ tướng Hắc kỵ bị cao thủ Nhất phẩm Sở gia ngăn chặn.

Những Nhất phẩm Hắc kỵ của La gia, vào giờ phút này cũng đang ở vào trạng thái kiệt sức, một số cao thủ Nhất phẩm đã chồng chất vết thương, trừ chủ tướng Hắc kỵ còn có thể lấy một địch hai, địch ba ra thì trên cơ bản đều đang trong trạng thái bị thương, nếu cứ tiếp tục như thế, chẳng cần lâu nữa thì Sở gia quân sẽ có thể tiêu diệt được hết những cao thủ La gia này.

Nhưng mà, Sở Nguyên Đạo giờ phút này ngoảnh mặt làm ngơ, ông ta cảm thấy giết La Hồng quan trọng hơn!

La Hồng người này, thật sự là yêu nghiệt, hiện giờ dám xông vào hung hiểm, nhất định phải nhanh chóng giết chết!

"Các Nhất phẩm của Tật Phong quân, và cả Nhất phẩm Hạ gia, vây sát La Hồng!"

Sau khi mệnh lệnh của ông ta được hạ xuống.

Một số Nhất phẩm trong Tật Phong quân và Hạ gia đang áp chế Nhất phẩm Hắc kỵ, sôi nổi từ bỏ đôi thủ. Trong lúc lao ra, chúng giống như

những ánh hào quang nổ tung, bắn về chiến khu Tam phẩm chỗ của La Hồng.

La Hồng thấy thế, đôi mắt không khỏi sáng ngời, tới tốt lắm!

Hấp dẫn nhiều Nhất phẩm như vậy, áp lực của Hắc kỵ La gia nhất định sẽ được giảm đi.

Tâm thần vừa động, vận chuyển Vạn Sát Quy Nhất.

Một tà ảnh xa cách đó năm mươi dặm tức khắc trao đổi vị trí với La Hồng.

La Hồng vẫn kiêu ngạo cười to: "Ha ha ha, một đám phế vật, tới giết ta đi! Đánh không trúng ta sao?!"

Cùng lúc đó, sau khi vận chuyển công pháp Vạn Sát Quy Nhất thì cơ thể hắn lập tức càng thêm xuất trần, phía trên vòm trời, thậm chí còn có hào quang xuất hiện, rừng màu muôn trùng.

Phía trên vòm trời bên ngoài Tây Cương.

Khâu viện trưởng nhìn dị tượng rừng màu muôn trùng, đồng tử tức khắc co rút lại, nỉ non: "La Hồng này, đây là..... Vô cầu thể?"

Thánh thai Tiên Thiên Đạo Thể?!"

"Người này..... có duyên với đạo môn của ta!"

Mà Hồng Đạo Cô và hai vị lão đạo Long Hồ Sơn, quay đầu nhìn về phía Khâu viện trưởng.

"Khâu viện trưởng..... Người nói cái gì?"

Khâu viện trưởng vội vàng lắc đầu: "Chư vị đạo hữu nghe lầm rồi, bản đạo chưa nói cái gì hết"

Hồng đạo cô nhìn chằm chằm Khâu Bĩ Cơ, vị viện trưởng Tư Thiên Viện của Đại Chu này.

Thực lực của người này không yếu, hơn nữa am hiểu suy đoán thiên cơ, xuất hiện ở chỗ này, tuyệt đối không phải trùng hợp.

Hồng đạo cô tuy không nghe rõ, nhưng mà, hình như cũng loáng thoáng nghe được hai chữ "Bẩm sinh".

Hai vị lão đạo ngồi ngay ngắn trên lưng, bạch hạc, xem như cũng là những lão nhân đã sống tương đối dài lâu, kiên thức cũng rộng hơn so với Hồng đạo cô vừa mới được thăng lên chân nhân.

Bọn họ nhìn cả người La Hồng tỏa ra quang hoa trọng suốt ở chiến trường nơi xa, còn có hình ảnh rừng màu đầy trời, đôi mắt bị túi mắt dày nặng che đậy gần như không thấy rõ được, đột nhiên sáng lên.

"Vô cầu thể? Chẳng lẽ là vô cầu thể bẩm sinh.... Được ghi lại trong điển tịch?! Thánh thai Tiên Thiên Đạo Thể trong truyền 1)

thuyết hay sao?

Một lão đạo hít sâu một hơi, miệng cũng đang run rẩy, nói.

Chương 617: Bản công tử ngã bài, không diễn nữa (1)

Hồng đạo cô quay đầu, nghi hoặc nhìn lại đây.
"Vô cầu thể bẩm sinh?"

Hồng đạo cô không thể tin tưởng, bà ta không phải chưa từng nghe qua đại danh của vô cầu thể, chung quy thì, làm chân nhân của núi Núi Long Hồ, sao bà ta lại không biết loại thể chất tu đạo trong lời đồn này.

Bà ta quay đầu nhìn về phía La Hồng tiêu sái cười to, hấp dẫn một đồng cường giả Nhất phẩm đuổi giết trên sông Cự Mã.

Da thịt cả người La Hồng trong suốt sáng ngời, như được bao phủ trong một lớp lụa mỏng màu trắng, trong suông lấp lánh phảng phất như đũa trẻ sơ sinh mới ra đời từ trong cơ thể mẹ, không dính một chút tạp chất, không có bất cứ âm sát dơ bẩn Hơn nữa trong lúc La Hồng hành tẩu, phía trên đỉnh đầu giáng xuống hào quang bảy màu, đôi mắt xinh đẹp của Hồng đạo cô lập tức trùng lớn.

"Thật là vô cầu thể bẩm sinh sao?!"

Hồng đạo cô hít mạnh một hơi thật sâu.

Tuy bà ta có nghe nói qua thanh danh của La Hồng, được xưng là tấm gương tốt chính nghĩa của Đại Hạ, chuyên tru sát tà sát, tinh lọc tà sát, quanh thân quanh quần khí Chính Dương vĩnh viễn không dừng.

Lúc trước, bà ta còn không để bụng quan tâm, hiện tại bà ta đã rõ..... La Hồng này còn mẹ nó chính là vô cầu thể bẩm sinh!

Thể chất vô thượng của đạo môn, chỉ thoáng tu hành là có thể tuần tự tiến dần đạt thành thể chất cường đại phi thăng thành chân nhân!

Hồng đạo cô kích động đến bộ ngực cao ngất cũng bắt đầu run rẩy lên.

"Vô cầu thể bẩm sinh, thánh thai Tiên Thiên Đạo Thể, đạo thông của núi Long Hồ ta đang thiếu cái gì? Đó là một vị yêu nghiệt đạo môn dẫn dắt thời đại, La Hồng này có thể chất như thế này, tu kiếm, tu võ, cho dù là tu nho, thật sự đều là quá lãng phí!"

"Hắn trời sinh nên nhập núi Long Hồ ta, phát dương quang đại đạo thống của núi Long Hồ ta!"

Hồng đạo cô kích động nói.

Khâu Bì Cơ ngăn không được mà lắc đầu: "Chư vị đạo hữu nhìn lầm rồi, tiểu tử này không phải thánh thai Tiên Thiên Đạo Thể gì cả, những khí

Chính Dương đó chẳng qua có được là nhờ hần tu luyện chính khí trường hà thôi!"

"Giả, đều là giả!"

Khâu Bĩ Cơ mang sắc mặt nghiêm túc mà nói.

Ông thật sự không nghĩ tới, mình chỉ đột phát kỳ tướng, muốn tới nhìn trận chiến La gia lui ra khỏi biên cương Tái Bắc một phen.

Không nghĩ tới, cứ nhiên để ông tìm được một kinh hỉ như vậy rồi.

"Thánh thai Tiên Thiên Đạo Thể, một khi vào Côn Luân cung của ta, chắc chắn sẽ là Thánh Tử, lại tu hành công pháp đạo môn Côn Luân cung của ta, không đến mười năm, nhất định sẽ trở thành chân nhân!"

Khâu Bĩ Cơ hít sâu một hơi, suy nghĩ.

Ông nhìn thoáng qua ba vị chân nhân núi Long Hồ kích động đến đôi mắt đều tỏa ánh sáng, sắc mặt lập tức ngưng trọng đi.

"Phải giành được người a!"

"Núi Long Hồ thời thời khắc khắc đều muốn đè ép Côn Luân cung trở thành đạo môn chính tông thiên hạ, hiện giờ, một thánh thai Tiên Thiên Đạo Thể như vậy bày ra ở trước mặt bọn họ, sao bọn họ lại chịu từ bỏ ý định chứ?"

"Một mình lão đạo chưa chắc đánh lại, phải thông báo cho Côn Luân cung mới được."

Khâu Bĩ Cơ nhíu mày một cái, ngay sau đó, đôi tay tiếp dẫn, trong lúc tay áo phiêu phiêu, lại có một thanh kiếm đồng tiền bay nhanh ra ngoài, biến mất ở giữa thiên địa.

Hồng đạo cô cùng với hai vị lão đạo núi Long Hồ nhìn về phía Khâu Bĩ Cơ, Khâu Bĩ Cơ chỉ đây mắt hồng quang mỉm cười.

Trên sông Cự Mã, tiếng cười to của La Hồng không ngừng quanh quẩn, song song với đó, còn có tiếng mắng phảng phất như vĩnh viễn không ngừng nghỉ.

Sắc mặt Sở Nguyên Đạo âm trầm tới cực hạn, hận không thể băm thây La Hồng thành vạn đoạn, người này..... Thật sự quá làm người ta hận!

Đặc biệt là khi hần được bao phủ trong khí Chính Dương, chính khí trường hà, còn có muôn vạn dị tượng bảy màu, cái miệng cứ lải nhải mắng chửi người, mới là thật sự gọi đòn.

Cứ làm người ta có cảm giác như mắt ông trời bị mù, một hạng người làm người ta tức đến ngứa răng như vậy, sao lại là tấm gương tốt chính nghĩa của thiên hạ, sao có thể có khí Chính Dương nồng đậm như vậy kia chứ?

Cho dù là Lục Địa Tiên được bao phủ bên chòm tia sáng đến từ Trường Lăng của thành Thiên An Đại Hạ kia, cũng sát khí sôi trào, cho dù là tâm cảnh bình thản của Lục Địa Tiên cũng bị người này đánh vỡ.

"Giết!"

"Giết La Hồng! Người này không chết, Đại Hạ khó an! Thiên hạ khó an!"

"Tất cả Nhất phẩm đang nhàn rỗi, toàn bộ ra tay, đuổi giết La Hồng!"

Lục Địa Tiên này cũng tức giận vạn phần, vô cùng lãnh lệ mà mở miệng.

Tuy rằng ông ta chưa từng chính mắt chứng kiến cảnh tượng La Hồng một ngày xem hết bia đá ở Trường Lăng Đại Hạ, nhưng mà, ông ta chính mắt nhìn thấy La Hồng chạy thoát từ trong tay mười Lục Địa Tiên, mặc kệ là mượn ngoại lực cũng tốt, hay là bí pháp gì cũng thế, đều là khí vận của La Hồng, kẻ mang đại khí như thế mà không giết, cuộc sống này sẽ khó mà an tâm.

"Tuân lệnh!"

Phía trên đại địa, từng luồng từng luồng khí cơ đang bùng nổ, từng tên từng tên cường giả Nhất phẩm, mặc kệ là nhược Nhất phẩm, hoặc là cường Nhất phẩm, đều lao lên hàng loạt, đuổi giết về hướng La Hồng đã Di Hình Hoán Ảnh ra hơn mười dặm cách đó.

Lục Địa Tiên cũng đã mở miệng, bọn họ tự nhiên đến ra tay!

Chủ yếu là lời nói khiêu khích của La Hồng thật sự là gọi đòn!

Sở Nguyên Đạo, cộng thêm của mệnh lệnh Lục Địa Tiên, khiến cho một nửa Nhất phẩm trong Tật Phong quân của Sở gia cùng Hạ gia, lựa chọn thoát ly cuộc chiến với cường giả Hắc kỵ, đuổi giết La Hồng!

Chương 618: Bản công tử ngả bài, không diễn nữa (2)

Phanh phanh phanh!

Sông Cự Mã đang sôi trào, nước sông cứ như bị cắt đứt ngang giữa dòng.

Từng luồng từng luồng khí cơ đang phát ra, trên cơ bản có thể khí thế khuấy đảo cả núi sông.

Mà phía bên kia.

Huyền Ngọc phi như ẩn như hiện trong chiếc xe đẹp dễ quý giá, cũng toát ra về mặt lạnh như băng.

"Giết! Giết La Hồng!"

"Đây là lệnh của Hạ Hoàng, gặp La Hồng là phải giết!"

Lời nói của Huyền Ngọc phi, làm cho năm tên thủ vệ kim giáp canh giữ chung quanh chiếc xe đẹp dễ quý giá kia bỗng dung mở bừng đôi mắt.

Khí cơ kim sắc xỏ xuyên qua thiên địa.

Một luồng uy áp thiên tử mệnh mông cuồn cuộn đột nhiên phát tán ra.

Năm tên thủ vệ kim giáp này chính là cận vệ của thiên tử!

Số lượng cận vệ của thiên tử không nhiều lắm, là do Hạ Hoàng tự thân bồi dưỡng, tự mình tuyển chọn, mỗi một người đều là tinh anh trong tinh anh, đại diện cho thể diện của Hạ Hoàng.

Năm tên cận vệ của thiên tử, một tên ở lại bảo vệ Huyền Ngọc phi.

Bốn tên còn lại mang ánh mắt lạnh nhạt vô tình, phẳng phất chỉ là một cỗ máy nghe theo mệnh lệnh.

Trong nháy mắt bay thẳng qua sông, ép thẳng về phía La Hồng!

Trong thiên địa cứ như chỉ còn lại một màu vàng óng!

Trên nháy mắt cận vệ của thiên tử ra tay, uy áp thiên tử khủng bố đã thổi quét con sông lớn, làm không ít phàm nhân đang qua sông hoảng sợ vạn phần.

La Hậu thấy thế, đột nhiên rút Mặc đao bên hông ra.

"Bọn người chính là cận vệ của thiên tử! Vì sao lại nghe lệnh của ỉ?"

một Hồ nữ! Liêm sĩ đâu?! Tôn nghiêm đâu?

La Hậu rống giận, bỏ ra một đao, đao ảnh ngập trời vắt ngang trên hư không, ông lại đập lên không khí mà bật lên, ngăn cản bốn tên cận vệ của thiên tử.

Trong nháy mắt, va chạm kịch liệt đùng thẳng vào nhau.

Kim giáp và hắc giáp tung hoành đan xen, sát khí dâng trào!

Bốn tên cận vệ của thiên tử bị La Hạo cản lại, nhưng mà, vẫn có khoảng ba bốn mươi tên cao thủ nhược Nhất phẩm cùng cường Nhất phẩm bay nhanh trên mặt đất, truy đuổi muốn chém giết La Hạo.

Trong phút chốc, khóe mắt của rất nhiều Hắc kỵ như muốn nứt ra, muốn ra tay tương trợ công tử.

Nhưng mà, bọn họ cũng hiểu, nhiệm vụ chính của bọn họ là vượt qua sông Cự Mã, nếu qua sông thất bại, vậy thì hành động công tử xả thân dẫn đi nhiều Nhất phẩm, chia sẻ áp lực khổng lồ cho bọn họ sẽ không có ý nghĩa.

Nếu không bởi vì có trăm vạn bá tánh, các tướng sĩ Hắc kỵ đã sớm phản nộ chém giết.

Nhưng mà có bá tánh ở đây, bọn họ phải yểm hộ các bá tánh rút lui trước.

Trên sông Cự Mã, bọt sóng màu trắng đang không ngừng quay cuồng, các bá tánh lặn lội qua sông, các tướng sĩ Hắc kỵ còn cô mang theo từng người lại từng người vượt qua con sông lớn.

Nhưng mà, đội ngũ hành quân hẹp dài cũng đã đến được khúc cuối.

Ba bốn mươi tên Nhất phẩm then quá thành giận lao nhanh qua đại địa tới đuổi giết La Hạo, La Hạo tự nhiên cũng mừng rỡ không thôi, một nửa Nhất phẩm bị hấn lùi kéo đi, áp lực của Hắc kỵ tự nhiên cũng giảm bớt đi rất nhiều.

La Hạo không ngừng Di Hình Hoán Ảnh, loại thủ đoạn chạy trốn này là hấn luyện ra được khi bị đuổi giết ở thành Thiên An.

Hiện giờ trong biến ý chí của hấn, đóa hoa tinh thần thứ ba sắp sửa nở rộ, hấn cảm giác được sức mạnh tinh thần của mình trở nên cực mạnh.

Cũng đủ chống đỡ để hấn không ngừng Di Hình Hoán Ảnh.

Trong hư không, La Tiểu Bắc còn đang tập trung quan sát, nhìn thấy ba bốn mươi tên cao thủ Nhất phẩm phía dưới đang dâng trào sát khí, ông hận không thể lập tức ra tay mà giết sạch đám người Nhất phẩm này.

Nhưng mà, ông biết, không thể.

Hiện giờ ông đã không phải Chuẩn Lục Địa Võ Tiên như lúc trước, mà là Lục Địa Võ Tiên chân chính, muốn hồ sát rất nhiều Nhất phẩm như lúc trước trên sông Lan Thương là không có khả năng.

Lục Địa Tiên, có quy tắc mà Lục Địa Tiên cần phải tuân thủ.

Cũng chính vì nguyên nhân này, Lục Địa Tiên trong cột sáng nơi xa cũng nhận nhìn mà không ra tay.

Nếu không, lấy sự hận thù của đôi phương đối với La Hồng, sợ là chỉ trong nháy mắt La Hồng lộ diện, ông ta đã nhanh chóng ra tay rồi.

La Tiểu Bắc lạnh mặt, hiện tại ông cũng đang chờ, nếu La Hồng thật sự không chịu được nữa, ông sẽ lập tức ra tay, cứu La Hồng đi.

Mà nơi xa, Lục Địa Tiên kia như đã nhận ra mục đích của La Tiểu Bắc, ông ta đập lên hư không mà bật lên, hóa thành sao băng xẹt qua vòm trời, giằng co với La Tiểu Bắc, gắt gao nhìn chăm chăm vào La Tiểu Bắc.

Chỉ cần La Tiểu Bắc ra tay cứu La Hồng, ông ta sẽ lập tức ngăn cản.

Oanh!

Ba bốn mươi tên cao thủ Nhất phẩm trong lúc lao vút tới, hình thành uy áp thiên địa giống như một tòa núi lớn áp bách xuống.

Mà La Hồng lúc này cũng không có tiếp tục mắng nữa.

Hắn chấp tay sau lưng, bạch y phát phối, tóc bạc tung bay, không ngừng Di Hình Hoán Ảnh.

Dù rằng phải liên tục Di Hình Hoán Ảnh nên sức mạnh tinh thần của hắn bắt đầu hao hụt giảm đi nhiều, nhưng mà không thể ngừng lại, nhiều Nhất phẩm như vậy, một khi La Hồng dừng lại thì nhất định sẽ bị cắn nuốt và vây đánh.

Ở chốn Tây Cương.

Phía trên đồi núi, Tề Hồ đang ngồi trên lưng Bạch Hổ hưng phấn vô cùng, vỗ tay cười to.

"Hay cho một La Hồng, đủ bá đạo, một người cư nhiên dẫn đi ba mươi mấy Nhất phẩm của Sở gia cùng Hạ gia, rốt cục là bị nhiều người hận đến mức nào!"

Cho dù là Tề Hồ cũng cảm giác mình có chút ngốc.

Chương 619: Bản công tử ngã bài, không diễn nữa

(3)

Sở Nguyên Đạo và Huyền Ngọc phi kia điên rồi sao?

Lúc này lại cho nhiều Nhất phẩm đuổi giết La Hồng, còn Hắc kỵ của La gia có thể nhẹ nhàng đi rất nhiều, thậm chí có thể hạ thương vong đến thấp nhất, qua được sông Cự Mã.

Một khi qua sông Cự Mã, đó chính là địa bàn của Tề Hồ hãn, Sở Nguyên Đạo muốn tiếp tục làm suy yếu lực lượng của La gia, thì sẽ không còn bất cứ cơ hội nào nữa.

La Hồng lao nhanh vun vút trên đại địa Tây Cương..... Hãn là dân chuyên trong chuyện chạy trốn lắm.

Chỉ cần nơi nào có bóng, là hãn thể trốn!

"Ha ha ha ha....."

"Một đám rác rưởi."

"La Hồng ta từng dẫn hơn ba mươi Nhất phẩm như dẫn chó đây!"

Khí Chính Dương cả người La Hồng tràn ngập, giống như một trích tiên, không ngừng qua lại phía trên đất bằng.

Tiếng cười to nô vang trên mảnh đất Tây Cương.

Làm sắc mặt ba mươi mấy tên Nhất phẩm đuổi giết La Hồng càng thêm khó coi, sát khí càng sôi trào!

"Tướng quân Tề Hồ Xin hãy ra tay cản lại La Hồng này!"

Bỗng dưng, có một tên Nhất phẩm Sở gia qua được sông Bắc Hà, thấy được Tề Hồ đang mang theo quân đội xem náo nhiệt, tức khắc quát lớn.

Lời này làm La Hồng hơi biến sắc.

Tề Hồ?

Chủ soái quân đoàn Bạch Hồ của Tây Cương sao?!

Cái tên này là nhất đại bá chủ ở Tây Cương, một khi Tề Hồ thật sự ra tay cản lại La Hồng hãn, La Hồng sợ là áp lực sẽ càng tăng cao hơn!

"Con mẹ nó! Cút đi!"

"Nghĩ Tề Hồ lão tử vô năng giống một đám căn bã các ngươi hay sao? Bị người ta dẫn như dẫn chó, quả thực mất hết mặt mũi của Nhất phẩm!"

"Cút đi! Lại giở giọng ra oai, đừng tưởng rằng lão tử không dám giết ba mươi mấy tên Nhất phẩm! Mà có giết thì Sở Nguyên Đạo kia cũng chỉ có thể chấp nhận!"

Tề Hổ chửi ầm lên.
Ba mươi mấy cao thủ Nhất phẩm đang đuổi giết La Hồng, tức khắc biến sắc.

Tề Hổ này

Là tên cứng đầu!

Mà La Hồng cũng có chút kinh ngạc, không nghĩ tới Tề Hổ này cư nhiên không ra tay?

Nhưng mà, La Hồng vẫn không dám thả lỏng, lỡ đâu Tề Hổ này cố ý dùng ngôn ngữ làm tê liệt hần, ngay trong nháy mắt La Hồng hần tới gần thì ra tay lôi đình, vậy thì La Hồng hần chết cũng tương đối oan!

Giờ này khắc này, đã bước vào cảnh nội Tây Cương, tương đối tới gần biên tắc Tây Cương.

La Hồng còn nhớ rõ lời Phu tử từng nói, cho nên, tâm niệm vừa động, viên quang cầu âm dương đang lơ lửng trong đan điền kia lập tức hiện lên trong tay La Hồng.

La Hồng chỉ cảm thấy đầu óc nặng trĩu, đó là hậu quả khi tiêu hao sức mạnh tinh thần quá độ.

Hiện tại hần không khoe khoang nổi nữa.

Giả bộ ngẫu cũng phải có sức đề diễn chứ.

Oanh!

La Hồng rơi xuống đất, không thể lại tiếp tục thi triển Di Hình Hoán Ảnh, hần cảm giác tinh thần của mình sắp khô cạn.

Nếu lại tiếp tục Di Hình Hoán Ảnh, khả năng sẽ ngã quỵ thẳng xuống, hiện giờ còn không bằng bùng nổ thân thể mà tháo chạy.

Ồ ngoài Tây Cương.

"Hai vị tiền bối, tiêu tử này đã tới gần rồi, hiện tại thấy rõ được không? Là vô cầu thể bẩm sinh sao?"

Hồng đạo cô hưng phấn hỏi.

Hai vị lão đạo híp mắt nhìn chăm chăm vào La Hồng đang rong ruổi trên đại địa, tê tê hít vào một hơi sâu.

"Bụi bặm không dính thân, da thịt không hề có âm sát..... Không thể nghi ngờ, hần chính là vô cầu thể bẩm sinh thích hợp tu đạo nhất Hai vị lão đạo tán thưởng lên.

Hồng đạo cô cười bạch hạc nghe thấy lời này, không chút do dự mà đứng lên, đặc biệt là khi nhìn thấy quang cầu âm dương trong tay La Hồng kia.

"Đó là..... Đạo Chung?! Người này cư nhiên mang Đạo Chung của núi Long Hồ ta?!"

"Đạo Chung núi Long Hồ, chỉ có đệ tử núi Long Hồ ta mới có thể nắm giữ, lão thiên sư bảo ta chờ ở đây, nhất định là vì người l)

này.....

"Vô cầu thể bẩm sinh, hơn nữa là Đạo Chung Núi Long Hồ!"

"Ta hiểu được!"

Hồng đạo cô hít sâu một hơi.

Ngay sau đó, thân hình bà ta đứng lặng trên lưng bạch hạc, độ cong đầy đà ấy cả đạo bào rộng thùng thình cũng không thể che lấp được.

"Khâu viện trưởng, người này nắm giữ Đạo Chung của núi Long Hồ bọn ta, không hề nghi ngờ gì nữa, hẳn là đệ tử của núi Long Hồ....."

Lời nói vừa dứt, Hồng đạo cô đã cong tay bắn ra.

Một lá bùa màu vàng đất đón gió mà lao nhanh đi.

Oanh!

Trên mảnh đất Tây Cương, thân thể đang trốn chạy của La Hồng lập tức ngừng lại,. Chỉ thấy một lực sĩ phù giáp đột ngột mọc lên từ mặt đất, nó cao tới mấy chục mét, vô số cát đất đá lẫn xuống, khí cơ khủng bố lan tràn ra.

Làn sóng dao động của La Hồng bị khuấy động, bạch y phát phối, nắm Đạo Chung, lao vút ra cách đó mấy thước xa, nhìn lực sĩ phù giáp vô cùng cao lớn kia.

"Đây là... Lực sĩ phù giáp của núi Long Hồ?"

Ánh mắt La Hồng sáng lên, nhận ra được thứ này.

Lúc trước ở bị cảnh Thiên Cơ, Hồng Bách Uy đã từng thi triển chiêu này, chẳng qua nếu lấy lực sĩ phù giáp của Hồng Bách Uy ra so với thứ trước mắt này thì như gặp phải sư phụ.

Mà ba mươi mấy tên cường giả Nhất phẩm kia lại sôi nổi ngừng bước chân đuôi giết, trong lúc khí cơ dâng trào, chúng đáp xuống đất.

"Lực sĩ phù giáp của núi Long Hồ?"

"Núi Long Hồ Đại Chu cư nhiên dám nhúng tay vào chuyện của Đại Hạ ta! Muốn khơi mào chiến tranh giữa Đại Chu và Đại Hạ hay sao?!"

"Đây là lực sĩ thổ phù giáp trong ngũ hành phù giáp!"

Rất nhiều cường giả Nhất phẩm đều có kiến thức không yếu, có vài phần ngưng trọng mà mở miệng, quát lên chói tai.

Giờ phút này, bên bờ sông Cự Bắc, Sở Nguyên Đạo còn muốn chỉ huy đội ngũ, quây nhiễu Hắc kỵ qua sông, lập tức tập trung nhìn về phía mảnh đất Tây Cương.

Thô phù giáp cao lớn mây chục mét kia làm y hơi hơi biên sắc.

Tại sao lại có thổ phù giáp ở đây?

Hơn nữa phù giáp có khí tức cường đại như vậy, chẳng lẽ là chân nhân cấp bậc Lục Địa Tiên ở núi Long Hồ?!

Vì cái gì lại có chân nhân ra tay bảo vệ La Hồng?

Không chỉ Sở Nguyên Đạo, mà ngay cả đại tướng quân Tề Hồ của Tây Cương cũng có chút kinh ngạc.

Chương 620: Bản công tử ngã bài, không diễn nữa (4)

Phía trên vòm trời, La Tiểu Bắc vốn dĩ đã nhìn không được muốn ra tay, nhưng mà, biến cố này đột nhiên xuất hiện, làm ông ấy hơi kinh ngạc.

Ông ngẩng đầu nhìn về phía bên ngoài Tây Cương, có thể nhìn thấy bốn loại khí tức mạnh mẽ đang trôi nổi.

Lúc này sự chú ý đều nằm trên người La Hồng, cho nên không tra xét được.

Ngay cả Lục Địa Tiên của thành Thiên An kia, cũng khẽ biến sắc.

Hắn ta lao vút ra, lãnh lệ mở miệng: "Chân nhân của núi Long Hồ _ Bọn người muốn nhúng tay vào chuyện của Đại Hạ sao?"

Hồng đạo cô đứng lặng trên lưng của bạch hạc, nhàn nhạt liếc mắt nhìn Lục Địa Tiên của Đại Hạ đang được bao phủ trong cột sáng kia.

Bà ta bật tiếng cười nhạt: "Chuyện của Đại Hạ?"

"Ba mươi mấy tên Nhất phẩm của Đại Hạ các người vây giết đệ tử núi Long Hồ ta, bản đạo còn muốn tìm các người nói cho ra lẽ đây!"

Hồng đạo cô nói.

Lời nói của bà ta vừa dứt.

Vị Lục Địa Tiên kia tức khắc nhíu mày: "Khi nào La Hồng lại là đệ tử của núi Long Hồ các người?! Đừng vội tìm cớ..... Người làm vậy là muốn vấy lên cuộc chiến giữa hai đại vương triều?!"

Mà hai vị lão đạo còn lại cũng đang ngồi trên lưng tiên hạc, nhàn nhạt nói: "Trong tay La Hồng nắm giữ Đạo Chung của núi Long Hồ ta, vậy hẳn chính là đệ tử của núi Long Hồ Thiên chân vạn xác"

"Đạo Chung trân quý, chính là chìa khóa đi vào Thái Cực bí cảnh của núi Long Hồ, không phải đệ tử núi Long Hồ ta thì không có 1"

khả năng nắm giữ Đạo Chung!

Đạo Chung?

Tầm mắt của Lục Địa Tiên thành Thiên An kia lướt ngang, dừng lại trên bàn tay đang nắm giữ quang cầu âm dương của La Hồng, đôi mắt không khỏi co rút lại.

Nhưng mà, ngay vào thời điểm Hồng đạo cô mở miệng, trong hư không, Khâu viện trưởng cũng đầy mặt tươi cười mở miệng: "Kỳ thật..... La Hồng cũng coi như là đệ tử của Côn Luân cung ta, rốt cuộc, hẳn từng có được

truyền thừa "Bắc Đâu Kinh" trong bí cảnh Thiên Cơ, Bắc Đâu kinh có được bí mật bất truyền của Côn Luân cung, cho nên, La Hồng là đệ tử của Côn Luân cung ta.....

Hơn nữa, còn là Thánh Tử của Côn Luân cung."

Lời này vừa dứt, sắc mặt La Tiểu Bắc cũng cô quái lên, ông ta đang trôi nổi trên hư không, nâng tay lên gãi gãi đầu.

Cái chuyện gì vậy chứ?

Cháu trai ông - La Hồng cư nhiên còn có nhiều thân phận như vậy sao?

Mà Lục Địa Tiên của thành Thiên An kia lại lập tức biến sắc.

Thánh Tử của Côn Luân cung..... Có thể nói danh tiếng này có chút vang dội.

La Hồng đáng chém đao này, được truyền thừa của bí cảnh Thiên Cơ thôi mà đã trở thành Thánh Tử của Côn Luân cung?

Quả là trò cười lớn nhất trong thiên hạ!

Côn Luân cung..... Tùy tiện như vậy sao?

Hồng đạo cô lại không thể tin tưởng mà nhìn chăm chăm vào Khâu Bĩ Cơ: "Khâu viện trưởng, ngươi còn cần thể diện nữa hay không?!"

"Chư vị, đã quên nói, La Hồng nắm giữ chính là Đạo Chung trân quý nhiều năm của núi Long Hồ ta, chính là lão thiên sư tự mình trao cho, cho nên..... La Hồng cũng là Thánh Tử của núi Long Hồ!"

Hồng đạo cô nghiêm túc nói.

Những lời nọ họ nói với nhau đang nổ vang trong hư không.

Cho nên, không ít cường giả đều nghe thấy.

Rất nhiều người đều ngây ra.

Đặc biệt là hơn ba mươi tên cao thủ Nhất phẩm bị thổ phù giáp cản lại, sắc mặt khó coi như màu đất.

Còn mẹ nói Lão tử tin người mới có quỷ!

Cái tên La Hồng này sao lại trở thành Thánh Tử của núi Long Hồ, sao lại biến thành Thánh Tử của Côn Luân cung kia chứ?

Những kẻ tu đạo các ngươi, không phải nói thanh tâm quả dục sao? Có thể có liêm sỉ một chút hay không?

Cho dù là bản thân La Hồng cũng có chút ngơ ngác.

"Ta con mẹ nó khi nào đã thành Thánh Tử núi Long Hồ, thành Thánh Tử Côn Luân cung chứ?"

"Tại sao cũng không có người nào hó hé với ta một tiếng?"

Sắc mặt La Hồng cô quái.

Hắn thật sự không nghĩ ra suy nghĩ của những người tu đạo này, kỳ thật quan hệ giữa hắn và Côn Luân cung còn có núi Long Hồ cũng không thân thiết gì đâu.

Nhưng mà, nếu chân nhân cấp bậc Lục Địa Tiên đã nói như vậy.

Vậy La Hồng hắn còn để ý cái gì chứ?

Các người đều ném da hổ lên trên mặt ta, La Hồng ta không xé thì chẳng phải thật xin lỗi các người hay sao?

Cho nên La Hồng quay đầu nhìn về phía ba mươi mấy tên cao thủ Nhất phẩm của Sở gia cùng Hạ gia kia.

Chân dẫm chính khí trường hà, muôn vạn tử hà trên đỉnh đầu.

Hắn đang đợi một cơn gió.

Gió thổi tới, vạt áo hắn tung bay, mái tóc bạc phát phới.

La Hồng chấp tay sau lưng, nhìn về ba mươi mấy tên Nhất phẩm kia, khòe miệng nhếch lên một cái, lạnh nhạt cười: "Nếu đã bại ^ l)

"Vậy thì bản công tử ngã bài, không diễn nữa....."

"Núi Long Hồ và Côn Luân cung vẫn luôn mời bản công tử làm Thánh Tử, thịnh tình không thể chối từ, bản công tử cũng đang do dự, cứ do dự không quyết, rốt cuộc là gia nhập núi Long Hồ, đánh sâu vào đạo môn chính tông vì núi Long Hồ, hay là trở thành Thánh Tử của Côn Luân cung, khiến cho Côn Luân cung được vĩnh viễn lưu truyền..... Vẫn luôn do dự"

"Nếu hôm nay ngã bài"

La Hồng ngẩng đầu, trong lúc mái tóc bạc tung bay phát phới, hắn nho nhã hiền hoà cười, nói: "Vậy thì đưa ra quyết định đi"

"Ba mươi mấy tên Nhất phẩm này chính là khảo nghiệm của ta HẠ dành cho hai đại đạo môn"

"Các vị tiền bối, chớ có tranh giành"

"Bên nào trợ ta giết sạch bọn chúng, ta sẽ trở thành Thánh Tử của bên đó"

"Cái bản công tử muốn không nhiều lắm, chỉ muốn một sự chân thành"

La Hồng chân thành tha thiết mà nói hết lời này.

Ở giữa thiên địa, tĩnh mịch mấy giây đồng hồ.

Ba mươi mấy tên cường giả Nhất phẩm hai mặt nhìn nhau, nhìn về thỏ phù giáp khổng lồ phát ra dao động pháp lực mạnh mẽ kia, vẻ mặt của chúng hơi thay đổi.

Lời nói của La Hồng, là thiệt hay giả?!

Bỗng nhiên bọn họ có chút hoảng..... Có nên chạy hay không?!

Chương 621: Tam phẩm ta đã trảm Nhất phẩm (1)

Lời La Hồng nói làm cho thiên địa yên tĩnh mấy giây đồng hồ.

Một loại không khí quỷ dị, kỳ lạ, quái dị khó hiểu không ngừng quanh quẩn bên trong đại địa,!

La Hồng ngả bài..... Nhưng mà lá bài này thật sự làm người ta cảm thấy hoảng hốt không thôi, đặc biệt là ba mươi mấy tên cao thủ Nhất phẩm của Sở gia và Hạ gia đuổi giết La Hồng kia.

Vốn dĩ, bọn chúng đều cho rằng La Hồng lâm vào tuyệt cảnh, chấp cánh cũng khó thoát.

Kết quả, La Hồng lại tung ra một đòn mới như vậy, không thể hiểu được tại sao lại trở thành Thánh Tử của núi Long Hồ, Thánh Tử của Côn Luân cung.....

Thánh Tử của hai đại đạo môn đối chọi gay gắt mấy trăm năm La Hồng người không phải là đệ tử của phu tử Tắc Hạ Học Cung hay sao?

Tại sao lại trở thành Thánh Tử của hai đạo môn lớn vậy chứ?

Tuy rằng Tắc Hạ Học Cung bao dung vạn vật, việc là đệ tử của phu tử cũng hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến việc La Hồng trở thành Thánh Tử của núi Long Hồ và Côn Luân cung, nhưng mà, cách chuyển biến thân phận như thế này, thật sự là quái dị quá!

Trên người Thổ phù giáp dâng trào lên dao động pháp lực, đây là phù giáp thuật mà một vị chân nhân đạo môn cấp bậc Lục Địa Tiên thi triển, uy lực vẫn rất cường đại.

Giờ này khắc này, lực sĩ thổ phù giáp này mang đến một loại cảm giác nguy cơ khó hiểu cho ở ba mươi mấy tên cao thủ Nhất phẩm ở đây.

La Hồng bạch y phát phối, mái tóc bạc tung bay, chấp tay sau lưng, ý cười nhàn nhạt đầy mặt.

Cái hấn muốn chỉ là một sự chân thành.

Không nhiều lắm đúng không?

Thật ra La Hồng có chút tò mò và chờ mong, hấn không nghĩ tới quang cầu âm dương mà phu tử cho, cứ nhiên dùng tốt như vậy, không hổ là phu tử, mượn đao giết người gì đó, chơi thật mượt tay quá, La Hồng hấn Học được rồi!

Không biết chân nhân của núi Long Hồ và cường giả của Côn Luân cung sẽ đưa ra quyết định như thế nào.

Mượn tay bọn họ để diệt trừ này ba mươi mấy tên cao thủ Nhất phẩm, là ý tưởng La Hồng đột nhiên suy nghĩ ra, đương nhiên, khả năng thất bại cũng rất lớn.

Tạm thời không nói đến vấn đề Lục Địa Tiên có thể ra tay hay không, mà núi Long Hồ cùng Côn Luân cung thật sự sẽ nguyện ý vì một người có quan hệ cũng không phải quá tốt với hai đại thế lực là La Hồng hấn, mà ra tay giết ba mươi mấy tên Nhất phẩm sao?

Đây chính là ba mươi mấy tên Nhất phẩm, không phải dạng cải trắng gì.

Cao thủ Nhất phẩm, trong những niên đại mà Lục Địa Tiên chưa xuất hiện, cũng thuộc về cường giả đỉnh cấp của nhân gian.

Giết ba mươi mấy tên Nhất phẩm cũng không phải là chuyện nhỏ.

Cho nên, không khí quả thật rất quỷ dị.

Đại tướng quân Tề Hồ của Tây Cương hưng phấn tròn mắt, vốn tưởng rằng chỉ là một trò hay Số gia Hạ gia vây giết La gia, lại chưa từng nghĩ đến, cư nhiên còn là vỡ tường liên quan đến hai thánh địa đạo môn là Côn Luân cung và núi Long Hồ này.

Thật thú vị, con mẹ nó chuyện này thật sự quá thú vị.

La Hồng này, dù cợt nhả Tề Hồ dám lấy đầu mình ra đánh đổ, lúc này La Hồng tuyệt đối không biết hấn là Thánh Tử núi Long Hồ cái quái gì cả.

Chân nhân đạo môn của núi Long Hồ và Côn Luân cung, khả năng cũng chỉ mới nói ra mà thôi, kết quả, La Hồng thật sự trực tiếp thuận thế bò lên, còn buông tay nói muốn không nhiều lắm, chỉ là một sự chân thành.

Người con mẹ nó muốn người ta giết ba mươi mấy tên Nhất phẩm, cái này còn gọi là không muốn nhiều lắm á?!

Tề Hồ quả thực muốn cười chết.

Mà phía bên kia, sắc mặt Sở Nguyên Đạo đã hoàn toàn âm trầm.

Cả sắc mặt của La Hậu đang giao phong với bốn tên cận vệ thiên tử cũng cổ quái lên, nhưng mà, ông vẫn vững mạnh đao trấn trụ bốn tên cận vệ thiên tử cường đại.

Ông quay đầu, có thể nhìn thấy được đội ngũ bá tánh đang di chuyển trên sông Cự Mã đã sắp kết thúc rồi.

Đột di tán mệnh mông cuồn cuộn này, La Hậu cũng đã chuẩn bị sẵn sàng gánh chịu tổn thương nặng nề, Sở Nguyên Đạo suất quân ở bên cạnh khuấy rây, không ngừng làm hao hụt đi lực lượng của Hắc kỵ, dù trong lòng

La Hậu không cam tâm, nhưng mà rốt cuộc ông cũng không có biện pháp nào khác để giải quyết, chỉ có thể tận lực giảm bớt thương vong.

Kết quả, La Hồng xuất hiện đã xoay chuyển chiến cuộc, hạ thấp thương vong của Hắc kỵ La gia xuống tới thấp nhất.

Chẳng qua, giờ phút này La Hồng đang lâm vào hiểm cảnh, kết quả cuối cùng không biết sẽ như thế nào.

"Mau! Tăng tốc qua sông!"

La Hậu áp xuống ý niệm trong lòng, nhìn về phía Hắc đại quân Ky, quát lớn.

Thừa dịp sự chú ý của mọi người đều đặt trên người La Hồng, ông mang đại quân và bá tánh vượt qua sông Cự Mã trước rồi lại nói.

Chỉ cần qua được sông Cự Mã, ra khỏi phạm vi Tái Bắc, vậy thì nguy hiểm sẽ giảm đi rất nhiều, lấy tốc độ hành quân của Hắc kỵ thì họ sẽ có thể nhanh chóng đến được khu vực huyện An Bình.

Trong hư không.

Sắc mặt của Hồng đạo cô núi Long Hồ có chút cổ quái và quỷ dị.

Thành ý?

Giết ba mươi mấy tên Nhất phẩm để biểu đạt thành ý?

Khâu viện trưởng của Tư Thiên Viện Đại Chụ cũng lộ ra biểu cảm cổ quái, nhưng mà, thật ra ông ta cũng không quá sốt ruột, ông đã truyền tin tức trở về Côn Luân cung, một vị thánh thai Tiên Thiên Đạo Thể xuất hiện, Côn Luân cung tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Nếu có thể được Côn Luân cung bồi dưỡng, tương lai phi thăng trở thành chân nhân cũng không thành vấn đề, thậm chí, còn có thể có cơ hội tu thành Vô Lượng Thiên Tôn cấp bậc Tà Đế mà Nho thánh của đạo môn mới có thể sánh bằng!

Chương 622: Tam phẩm ta đã trảm Nhất phẩm

(2)

Những điều này đều là mị lực của thánh thai Tiên Thiên Đạo Thể.

Mà lời nói của La Hồng quả thật không sai, thân là Thánh thai Tiên Thiên Đạo Thể, nếu như gia nhập núi Long Hồ, hẳn thật sự có tư cách và năng lực trợ giúp núi Long Hồ đánh sâu vào địa vị đạo môn chính tông, làm dao động căn cơ của Côn Luân cung.

Hồng đạo cô và hai vị lão chân nhân núi Long Hồ đang ngồi trên lưng tiên hạc đều lâm vào trầm tư.

Trong hư không, không khí có chút quỷ dị.

La Tiểu Bắc như không thể hô hấp, có chút ngơ ngẩn, cháu trai lớn..... Quá trâu bò.

Thao tác này là gì thế này?!

Mà tên Lục Địa Tiên kia của thành Thiên An lại mang vẻ mặt có chút khó coi.

Ông ta phát hiện, hình như Hồng đạo cô bị lời nói của La Hồng Con mẹ nó người đường đường là một vị Lục Địa Tiên, chân nhân đạo môn, tại sao lại không thể có chút khả năng phân biệt thị phi kia chứ? Tại sao lại bị La Hồng lừa dối vớ vẩn như vậy thì đã động tâm hả?

"Chư vị, chớ có quên quy tắc cấm ra tay của Lục Địa Tiên"

"Các người cũng là Lục Địa Tiên, nếu ra tay thì tương đương với phá hủy quy tắc, Đại Hạ ta nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua!"

Lục Địa Tiên phảng phất như dung nhập vào cột sáng, lạnh lùng mở miệng.

Khâu viện trưởng đây mặt hồng quang, ngây thơ chất phác mà cười: "Sẽ không, sẽ không, chúng ta thân là Lục Địa Tiên, sao lại dễ dàng ra tay?"

Những người thuộc đạo môn chúng ta đều thích thuận theo tự nhiên, chuyện này liên quan đến La gia và Hạ gia, chúng ta sẽ không nhúng tay vào."

Hồng đạo cô nhìn về phía Khâu viện trưởng, cũng lộ ra cười ngọt ngào: "Đó là tự nhiên, núi Long Hồ ta cũng sẽ không dễ dàng ra tay, chuyện dính líu đến hai đại gia tộc, sao chúng ta lại làm lơ quy tắc mà ra tay? Phu tử mạnh như vậy, chúng ta cũng không dám phá hư quy tắc đâu"

Lời nói của Hồng đạo cô và Khâu viện trưởng, làm cho tên Lục Địa Tiên của thành Thiên An kia không khỏi thổ ra một hơi.

Phía dưới, ba mươi mấy tên cao thủ Nhất phẩm cũng là nhẹ nhàng thở ra.

Không ra tay là được rồi.

La Hồng nghe vậy, cũng có vài phần mát mát.

Quả nhiên, tình yêu sẽ biến mất đúng hay không.....

Nói tốt là Thánh Tử thơm ngào ngạt mà, kết quả, hắn chỉ muốn chút thành ý thôi mà đã lập tức bại lộ nguyên hình.

A.

Một chữ, chặn bắt Khâu viện trưởng còn đang cười tủm tỉm nhìn Hồng đạo cô, Hồng đạo cô cũng cười tủm tỉm nhìn Khâu viện trưởng.

Ngay sau đó.

Thô phù giáp an tĩnh bất động, không ngừng rơi xuống cát đá kia, bỗng dừng động đậy.

Nháy mắt, đại địa phẳng phát như nổi lên một cuộn sóng, đang run rẩy không thôi, mà thô phù giáp lập tức bắn nhanh ra, xuất hiện ở trước mặt một tên nhược Nhất phẩm.

Bàn tay to chột vung mạnh ra.

Phanh!

Tên nhược Nhất phẩm này lập tức phản ứng, khoe mắt muốn nứt ra mà rống giận tấn công.

Nhưng mà, ông ta vẫn bị thô phù giáp này chụp cho nát bấy, xương cốt, máu thịt sôi nổi vỡ ra tứ tán, phẳng phát như một đóa hoa sen đỏ huyết tỉnh nở rộ.

Trong hư không, Khâu viện trưởng thì đang nâng tay lên phẳng phát như đang ngáp, trong tay áo rộng thùng thình, có một lá bùa trượt ra ngoài.

Lại thấy bùa chú kia đón gió mà bùng nổ, ngay sau đó, hóa thành một chữ "Lôi".

Trong nháy mắt, một đạo thiên lôi thô to từ phía trên vòm trời bay nhanh giáng xuống, bổ cho hư không cũng vặn vẹo không thôi.

Đây là một lá thiên lôi phù do chân nhân đạo môn vẽ, uy lực cực mạnh!

Một tên cao thủ Nhất phẩm Hạ gia, trong nháy mắt thô phù giáp động thủ thì đã phản ứng, gào lên ra tiếng, nhưng mà, lại không ngờ bị một đạo thiên lôi cường đại nên xuống, làm cho đầu của ông ta nổ tung, chết thảm ngay đương trường.

Ba mươi mấy tên cao thủ Nhất phẩm lập tức dơ ra.

Không phải đã nói không động thủ sao?

Con mẹ nói Ngay sau đó, ba mươi mấy tên cao thủ Nhất phẩm sao còn dám tiếp tục đuổi giết La Hồng, chúng điên cuồng quay đầu, xoay người, lao nhanh đào tẩu về hướng nơi xa.

Mà La Hồng cũng ngờ ra nửa ngày, sau đó thì đôi mắt lập tức sáng lên.
Người của đạo môn

Quả nhiên đủ chân thành!

Họ ra tay nhanh quá, làm cả La Hồng cũng có chút không kịp phản ứng.
Trong hư không.

Hồng đạo cô trừng đôi mắt xinh đẹp nhìn về phía Khâu viện trưởng:
"Khâu Bửu Cơ, ngươi có ý gì?!"

"Đã nói không ra tay mà?!"

"Phi! Lão nhân chết tiệt nhà ngươi, rất xấu!"

Ngay sau đó, tay áo đạo bào rộng rãi của bà ta lập tức vung tròn lên, trong đó bắn ra bốn viên hạt châu.

Ngón tay thon dài trắng nõn, nhẹ nhàng búng búng lên viên hạt châu, bốn viên hạt châu lập tức bị bắn ra ngoài.

Đó là bốn loại phù giáp hỏa, mộc, thủy, kim trong phù giáp ngũ hành!

Bốn viên hạt châu trôi nổi lao ra, trong nháy mắt đã nổ tung trong hư không, hóa thành bốn lực sĩ phù giáp dáng người lớn nhỏ không đồng nhất.
Chúng lao nhanh về hướng mảnh đất Tây Cương.

Đồng!

Đại địa phát ra nổ vang điếc tai.

Giờ phút này, ba mươi mấy tên cao thủ Nhất phẩm còn có vài phần do dự sao dám dây dưa gì nữa.

Điên rồi!

Những chân nhân đạo môn này, cư nhiên thật sự ra tay vì La Hồng!

Đây là phù giáp ngũ hành của núi Long Hồ, hơn nữa là lực sĩ phù giáp do chân nhân đạo môn thi triển, mỗi một lực sĩ phù giáp đều sánh bằng với cường giả Nhất phẩm mạnh nhất.

Quả thực là đại sát khí!

Ba mươi mấy tên cao thủ Nhất phẩm quát chói tai ra tay, nháy mắt hội tụ lại bên nhau, chúng cùng tung ra đòn công phạt, thật ra cũng miễn cưỡng chống đỡ được đòn tấn công của phù giáp ngũ hành, đương nhiên, bọn chúng không ham chiến, mục đích của chúng chính là trốn!

Chương 623: Tam phẩm ta đã trảm Nhất phẩm

(3)

Thân hình đầy đà của Hồng đạo cô đứng lặng trên lưng của tiên hạc, sau khi vút ra phù giáp ngũ hành, nằng ngọt ngào cười nói: "La Hồng tiểu hữu, có thấy được thành ý của núi Long Hồ ta chứ? Người cầm Đạo Chung của núi Long Hồ trong tay là có duyên với núi Long Hồ rồi"

Nhưng mà, lời nói của Hồng đạo cô còn chưa dứt.

Tay áo bào rộng rãi của Khâu viện trưởng lập tức rơi ra một đồng bùa chú.

"Ai nha, bùa chú của bản đạo bị rớt"

Từng lá từng lá bùa chú hóa thành sấm sét trên hư không, không ngừng giáng mạnh từ trên chín tầng trời, làm cho từng tên từng tên cao thủ Nhất phẩm nổ tung thành máu thịt bầy nhầy, nhưng mà vẫn chưa nổ chết, mà là nổ thành trọng thương.

Khâu viện trưởng lại cười tủm tỉm nói: "La Hồng tiểu hữu, thể chất của người phi phạm, chính là vô cấu thể bẩm sinh, nhập Côn Luân cung của ta thì tất thành Thánh Tử, tương lai định có thể đăng đỉnh vị trí Vô Thượng Thiên Tôn!"

Tên Lục Địa Tiên thành Thiên An kia nháy mắt đã đỏ bừng đôi mắt!

Cái đám đạo sĩ không biết xấu hổ này!

"Các người dám can đảm tự tiện ra tay?!"

"Không sợ quy tắc nhân gian sao?!"

Tên Lục Địa Tiên này thật sự tức giận, đã nói là không ra tay, đảo mắt một cái thì trở mặt, một tên thì dùng phù giáp ngũ hành, một tên lại rải một đồng bùa chú, người của đạo môn đều không biết xấu hổ như vậy sao?!

Khâu viện trưởng hàm hậu cười, nhìn về phía Lục Địa Tiên của Đại Hạ: "Lời này của đạo hữu có vấn đề, bản đạo chưa từng ra tay mà..... Những bùa chú này là do bản đạo không cẩn thận trượt tay làm rớt thôi."

Ồ nơi xa, Hồng đạo cô cũng liếc liếc nhìn Lục Địa Tiên của thành Thiên An một cái: "Bản đạo ra tay khi nào? Người đừng vội ngậm máu phun người? Phù giáp ngũ hành là linh vật của đạo môn ta, có được linh tính, bọn chúng muốn đánh thì đánh, bản đạo cũng thực bất đắc dĩ, còn nữa, người ngậm máu phun người là muốn vấy lên chiến tranh giữa Đại Hạ và Đại Chu

sao? Một tên Lục Địa Tiên nhất cảnh nhà ngươi có gách vác trách nhiệm được hay không?"

Con mẹ nói Đạo cô ti tiện nhà ngươi!

Sắc mặt của Lục Địa Tiên thành Thiên An lập tức thay đổi.

Bọn họ quả thật chưa từng ra tay, một tên dùng phù giáp ngũ hành, một tên dùng bùa chú..... Những thứ này đều là vật ngoài thân, một ít đệ tử đạo môn ưu tú cũng nắm giữ được chúng.

Bọn họ đang kiểm chuyện gây rối trong phạm vi quy tắc!

Lục Địa Tiên của thành Thiên An tức giận không thôi.

Mà La Tiểu Bắc đang đứng một bên, đột nhiên cao giọng cười ha hả:

"Ngươi ngươi ngươi cái gì mà ngươi, tới tới tới, đánh với tiểu gia một trận nào!"

"Con mẹ nó sớm đã nhìn ngươi không vừa mắt!"

"Lãi nha lãi nhãi, ồn cái gì mà ồn"

Oanh!

Khí huyết trên người La Tiểu Bắc như hoả lò, trong nháy mắt, nhiệt độ giữa thiên địa phẳng phất đã nóng cháy lên cao.

Võ tiên giáp kim sắc nháy mắt thân, La Tiểu Bắc nắm tay, nguyên khí trong thiên địa đột nhiên bị hút đi, bước ra một bước, hóa thành lưu quang, lập tức tới gần người tên Lục Địa Tiên của Đại Hạ kia.

Một quyền đập trúng vào đối phương, đánh đối phương bay lên vòm trời, tạc thủng cả tầng mây.

Hồng đạo cô và Khâu viện trưởng đều coi như không nhìn thấy.

Hiện tại cái bọn họ muốn chính là lựa chọn của La Hồng, La Hồng rốt cuộc sẽ chọn núi Long Hồ hay là Côn Luân cung?

Phía dưới.

Các thế lực khắp nơi đều nhìn đến ngậy người.

Sở Nguyên Đạo nhìn thấy ba mươi mấy tên cao thủ Nhất phẩm trong nháy mắt đã bị phù giáp ngũ hành và vô số bùa chú thiên lôi cắn nuốt hết, sắc mặt ông ta lập tức hoàn toàn âm trầm đi.

Núi Long Hồ và Côn Luân cung..... Đây là viện quân giúp đỡ La Hồng mà ông ta vạn lần không ngờ.

Theo lý mà nói, hai đại thế lực này không nên ra tay vì La Hồng mới đúng, chính là, bọn họ lại đều xuất thủ bảo vệ cho La Hồng.

Hình như muốn La Hồng gia nhập bọn họ, trở thành Thánh Tử?

"Vô cẩu thế bẩm sinh? Là bởi vì thế chất cùng thiên phú của La Hồng sao?"

"Người này..... Thật yêu nghiệt!"

Đôi mắt của Sở Nguyên Đạo càng thêm hung ác nham hiểm, thiên phú của La Hồng cao đến làm người ta hoảng hồn, hiện tại còn chỉ là Tam phẩm, nếu một khi tới Nhất phẩm rồi, vậy thì càng khó giết chết!

Hiện giờ, La Hồng bị vây sát trên mảnh đất Tây Cương, là thời cơ tuyệt hảo để giết chết La Hồng.

Sở Nguyên Đạo hít thật sâu một hơi, ông ta chống đao, nhìn thoáng qua Hắc kỵ cùng với các bá tánh trên cơ bản đã qua được con sông, biết trận chiến dịch làm hao mòn lực lượng của Hắc kỵ La gia xem như đã hoàn toàn thất bại.

Hắc kỵ La gia đã lấy chiến tổn ít ỏi mà rời khỏi mảnh đất Tái Bắc.

Nhưng mà, nếu trận chiến này có thể lưu lại La Hồng, vậy thì thu hoạch càng lớn hơn so với chuyện làm suy yếu sức mạnh của quân Hắc kỵ!

Cho nên, Sở Nguyên Đạo cắn răng một cái, đột nhiên giờ chiến đao lên.

"Tất Phong quân nghe lệnh! Từ bỏ quấy rầy Hắc kỵ, toàn quân qua sông, giết chết La Hồng!"

Mệnh lệnh mà Sở Nguyên Đạo đưa ra, nháy mắt đã truyền khắp đại quân.

Tất Phong quân vốn còn đang tiến hành quấy rầy đại quân Hắc kỵ đang rút lui tức khắc sôi nổi hội tụ lại bên nhau, nhanh chóng qua sông Cự Mã, rong ruổi hướng về mảnh chiến trường của La Hồng.

Sắc mặt La Hậu lập tức đại biến, Sở Nguyên Đạo..... Hoàn toàn không biết xấu hổ?!

Bên kia.

Phía trên đồi núi, Tề Hồ đang cười trên lưng Bạch Hồ cũng nheo mắt lại.

"Vận dụng đại quân tới giết một mình La Hồng? Sở Nguyên Đạo thật sự hận La Hồng đến tận xương đây"

"Đáng tiếc, Tây Cương là địa bàn của Tề Hồ ta, người muốn giết người thì phải hỏi Tề Hồ ta có đồng ý hay không trước đã"

Chương 624: Tam phẩm ta đã trảm Nhất phẩm (4)

"Bạch Hổ quân ở đâu?!"

Tề Hổ cười trên lưng Bạch Hổ, lãnh lệ mà quát, tiếng quát như sấm rền, đang cuộn cuộn lan tỏa trên mảnh đất chốn Tây Cương.

"Rống!"

Ngay sau đó, có tiếng đáp lại, đại quân mênh mông cuộn cuộn sôi nổi giục ngựa lao nhanh trên đại địa Tây Cương cát vàng đầy trời, họ đông đến đen nghìn nghịt.

"Ngăn Tật Phong quân lại cho lão tử, dám qua sông, giết!"

"Dám phản kháng, giết!"

"Dám gọi bầy, giết!"

"Nơi này không phải Nam Cương, Tật Phong quân cũng dám nhảy nhót ở chỗ này, nhảy con mẹ các ngươi chứ nhảy!"

Tề Hổ đột nhiên rút đại kiếm sau lưng ra, một kiếm đánh xuống, đại địa cũng bị bổ ra một khe rãnh trường kiếm dài mấy chục mét.

Sở Nguyên Đạo thấy thế, sắc mặt lập tức hơi đổi, vội ra lệnh cưỡng chế đại quân.

Phía trên sông lớn, vó ngựa đập vỗ sông Cự Bắc đang bình thản.

Tật Phong quân của Sở gia lại bị ép cho không dám bước một bước về phía trước, đối với cách đánh xung phong liều chết trên bình nguyên như thế này, Tật Phong quân căn bản không phải là đối thủ của Bạch Hổ quân.

Huông chỉ, nơi này còn là địa bàn của Bạch Hổ quân.

"Tề Hổ, ngươi làm cái gì?!"

"Ngươi muốn bao che cho La gia, phản bội Đại Hạ hay sao?"

Trong hư không, Huyền Ngọc phi ngời ngay ngắn trên chiếc quý giá đẹp đẽ, thấy được đại quân của Sở Nguyên Đạo lại bị quân đội của Tề Hổ ngăn trở, tức khắc lạnh lùng mở miệng.

Tiếng nói thanh lãnh của ả ta vang vọng hư không.

Mà phía dưới, sắc mặt của Sở Nguyên Đạo lập tức càng khó coi, xong rồi, nữ nhân này..... Ngu xuẩn quá!

Người ngu thì đừng có lên tiếng chứ!

Câu nói của Huyền Ngọc phi vừa dứt.

Tề Hổ đang cưỡi trên lưng Bạch Hổ tức khắc thẳng eo lên, giống như một con mãnh hổ ngửi thấy mùi huyết tinh: "Nữ nhân ti tiện, một Hổ nữ như ngươi, cũng xứng gọi thẳng tên thật của bản tướng hay sao?! Tìm chết?!"

"Lão tử có phản bội Đại Hạ hay không, là do bá tánh Tây Cương đánh giá, dựa vào lời ngươi nói hay sao?!"

"Ngươi là cái thứ gì?!"

Oanh!

Bạch Hổ dưới thân Tề Hổ, tức khắc há mồm phát ra một tiếng rít gào.

Thanh âm làm nổ tung tầng mây đang giăng đầy trời.

Hổ chương của Bạch Hổ hung hăng giẫm một cái trên mặt đất, lại phóng lên cao, mãnh hổ gầm lên, vang vọng vùng quê, Tề Hổ một tay xách theo đại kiếm, cứ ngồi trên lưng Bạch Hổ mà phóng lên trên cao, bức thẳng về phía đoàn xe của Huyền Ngọc phi!

Phía dưới.

Lực sĩ phù giáp ngũ hành nổ vang, không ngừng oanh tạc bốn phía, bọn chúng hình thành một trận pháp quỷ dị, vây khốn ba mươi mấy tên Nhất phẩm ở trong đó, phía trên vòm trời, lôi đình đang liên tục giáng xuống, ba mươi mấy tên Nhất phẩm của Sở gia và Hạ gia lập tức bị bỏ cho máu tươi đầm đìa, khí tức suy sụp.

Bạch y và mái tóc bạc của La Hồng đều đang phát phối bay.

Nhìn cảnh tượng này, khóe miệng hắn không khỏi hơi nhếch lên một cái.

"Đuổi theo sa? Lại tiếp tục đuổi theo, bản công tử đã nói qua, trong thiên hạ này, ai có thể giết ta?!"

La Hồng lại khôi phục kiêu ngạo một lần nữa.

Có bản lĩnh kiêu ngạo thì tất nhiên hắn phải kiêu ngạo.

Mà bên trong trận pháp bị cuồng oanh loạn tạc, những cao thủ Nhất phẩm đó thiên lôi làm nổ tung đến nhốn nháo lộn xộn, tức khắc có người phát ra tiếng rống giận không cam lòng: "La Hồng!

Ngươi cần rõ cái gì?!"

"Một kẻ hèn Tam phẩm! Cần rõ cái gì?!"

"Ngươi dám tiến vào hay không?!"

Tiếng mắng tức giận vang vọng không dứt.

Mà La Hồng nghe thấy thế, không khỏi nheo mắt lại.

"Oái chà chà? Một kẻ hèn Tam phẩm?"

"Có dám nói ra tên của ngươi hay không, ngươi dám, bản công tử sẽ dám đến giết ngươi!"

La Hồng lấy quyển sách da người, lại móc bút than mang theo bên người ra, nói.

"Một kẻ hèn Tam phẩm, càn rỡ cái rắm, lão tử là Vi Văn Hoa! Tới đi, giết lão tử đi!"

Trong trận pháp, tiếng rống giận lại truyền ra lần nữa.

La Hồng viết cái tên này xuống chỗ đối tượng nhắm vào, sau đó thu hồi bút than, cất đi quyển sách da người đi.

Bạch y tóc bạc đang tung bay trong cơn gió lốc, hắc cười nhàn nhạt.

Lại đến mùa thu hoạch.

Ngay sau đó, ngẩng đầu, nhếch miệng nói với Hồng đạo cô trong hư không: "Tiền bối, cho một cơ hội được chứ?"

Sắc mặt Hồng đạo cô lập tức cổ quái, người này..... Muốn làm gì?

Chẳng lẽ, hắc còn muốn vọt vào trận pháp để giết Nhất phẩm sao?

Dù rằng những Nhất phẩm này đang bị lực sĩ phù giáp ngũ hành áp bách, bị bùa chú thiên lôi của Côn Luân cung oanh kích áp chế thực lực mười không còn một.....

Nhưng mà, dù sao cũng là Nhất phẩm, có được uy áp thiên địa cực mạnh, tồn tại áp chế thực lực đối với cường giả cấp thấp.

Nhưng Hồng đạo cô hiện giờ tự nhiên sẽ không làm trái ý của La Hồng.

Ôn nhu cười.

"Nếu Thánh Tử muốn đi vào nhập thì tự nhiên được rồi."

"Cầm Đạo Chung trong tay, lực sĩ phù giáp sẽ không thương tổn đến Thánh Tử."

Hồng đạo cô phát tay trong hư không, hình như có một đoá hoa tinh thần xán lạn trong chớp mắt đã biến mất rồi.

Lực sĩ thổ phù giáp lập tức đứng nép sang một bên.

La Hồng cười nhàn nhạt, một tay chấp ở sau lưng, một tay nâng Đạo Chung Âm Dương, bước ra một bước, chính khí trường hà quán quanh người hắc, da thịt nở rộ ra thứ ánh sáng vô tận, muôn vạn tử hà bay trên đỉnh đầu.

Nhảy vào bên trong trận pháp vây khốn ba mươi mấy tên cao thủ Nhất phẩm!

"Vi Văn Hoa ở đâu?!"

La Hồng bước vào trận pháp, bởi vì trong tay cầm Đạo Chung, lực sĩ phù giáp cũng không đánh hắc, mà Khâu viện trưởng cũng không chế thiên

lôi không đi bỏ vào người La Hồng.

Ba mươi tên cao thủ Nhất phẩm đang hấp hối, trừng mắt nhìn La Hồng bạch y phớt phới đang được bao phủ trong muôn ngàn dị tượng, hơi hơi kinh ngạc.

Bọn chúng không nghĩ tới, La Hồng cứ nhiên thật sự dám bước vào.

Chương 625: Tam phẩm ta đã trảm Nhất phẩm

(5)

Giờ phút này bọn chúng hận La Hồng đến cùng cực.

Đối với người này, chúng chỉ còn một suy nghĩ thôi, đó là giết!

"Tìm đường chết!"

"Cho rằng trạng thái của bọn ta đang yếu, không thể giết được một kẻ hèn Tam phẩm là người sao?"

Một tên cao thủ Nhất phẩm mặt xám mày tro gầm lên, một cây ngân thương giũ ra thương hoa, trong nháy mắt uy áp thiên địa của cao thủ Nhất phẩm thổi quét tới, áp bách La Hồng, lập tức đánh tới.

La Hồng nhàn nhạt liếc nhìn qua ông ta một cái.

Trạng thái của đối phương bị thiên lôi bổ cho suy yếu cực kỳ.

Hắn lấy mặt nạ ra tà quân, đeo lên trên mặt.

Trong phút chốc, sát khí trên người La Hồng bùng nổ.

Thân thể Kim Thân cảnh của Tam phẩm bùng nổ, chính khí trường hà lập mệnh của Tam phẩm đã thổi quét, phát quang của Tam phẩm Phật tu chiếu khắp, kiếm khí của Tam phẩm kiếm tu quét ngang.....

La Hồng lập tức lao nhanh, nhằm về phía tên cao thủ Nhất phẩm này!

Phía trên vòm trời.

Đám người Hồng đạo cô, Khâu viện trưởng tức khắc ngăn ra.

La Hồng thật sự tính lấy Tam phẩm đấu với Nhất phẩm sao?

Cho dù là Nhất phẩm đang trọng thương, những dưới áp bách của uy áp thiên địa cũng đã đủ để La Hồng đủ no đòn.

Oanh!

Uy áp thiên địa đột nhiên áp bách tới.

Nhưng mà, đối mặt với uy áp thiên địa, La Hồng vốn nên bị áp chế lại chỉ phảng phất như một trận gió mát thổi qua gương mặt.

Trong biến ý chí, Tà Thần Nhị Cáp khinh thường thở phì phì một tiếng.

"Phàm nhân Ngu xuân, có Chỉ ở đây, uy áp thiên địa tính là cái rắm"

Uy áp thiên địa vô dụng với La Hồng!

La Hồng dẫm mạnh một bước, mặt đất lập tức nứt ra, mái tóc bạc quất mạnh vào hư không, kiếm Thuần Quân trong tay đột nhiên múa may vung lên.

"Kiếm Côn Luân!"

Một kiếm quét ra, kiếm khí chọt hóa thành một ngọn núi lớn, đè xuống tên cao thủ Nhất phẩm này.

Mà đây chỉ là đòn khởi đầu.

Uy áp vô dụng, làm cho trong lòng tên cao thủ Nhất phẩm này chột lạnh.

Ngay sau đó, ông ta phải đối mặt với cuồng oanh loạn tạc sắc sỡ của La Hồng.

Tà Ảnh Ngô Thiên vụt ra từ bóng dáng của hắn, cuốn lấy thân thể trọng thương của tên cao thủ Nhất phẩm, vô sô tà ảnh cũng hiện lên, kéo lấy ông ta.

Con mẹ nói!

Tên Nhất phẩm này giận dữ Nhưng mà ông ta đã bị thiên lôi bổ cho trọng thương, sao còn có sức lực để tránh thoát.

Vốn định dựa vào uy áp thiên địa để áp bách La Hồng, hình thành chém giết nghiền áp, kết quả..... Tính sai!

Mà La Hồng một tay cầm kiếm, nhìn tên cao thủ Nhất phẩm bị Tà Ảnh vây khốn sát sao kia, không khỏi cười khẽ.

Hắn từ từ cất bước, đi tới trước người tên Nhất phẩm này, nhẹ nhàng băng quơ mà chém kiếm Thuần Quân ra.

Kiếm lướt qua, máu văng tung tóe.

Tên cao thủ Nhất phẩm này cứ vậy mà mang theo kinh ngạc, bị chém bay đầu.

La Hồng đang dùng một kiếm mà nhắc đầu đối phương lên.

Liếc mắt nhìn các cao thủ Nhất phẩm đứng nơi xa bị thủ đoạn giết địch nhẹ nhàng băng quơ của hắn làm chấn động, bạch y không nhiễm chút máu, hắn nhếch miệng xán lạn cười.

"Ai nói Tam phẩm không thể trảm Nhất phẩm hả?"

"Tam phẩm ta đã trảm Nhất phẩm!"

"Một đám xông tới đi, tất cả đều có phần."

Sấm sét không ngừng nổ vang trên bầu trời, đó là những bùa chú đạo môn hóa thành sấm sét, có sức mạnh công phạt cực kì đáng SỢ.

Cho dù là cường giả Nhất phẩm bị những bùa chú này đánh phải cũng sẽ thương tích đầy mình.

Mà giờ phút này, bên trong trận pháp do lực sĩ ngũ hành phù giáp hình thành chỉ còn có tiếng thò dúc nặng nề.

Cũng có mùi máu nồng đậm quanh quần, mãi không tan đi hết.

Tam phẩm chém Nhất phẩm.....

Đây là một màn chấn động lòng người cỡ nào cơ chứ.
Phải biết rằng, Tam phẩm, Nhị phẩm, Nhất phẩm đều là cao thủ hạng cao, nhưng, giữa những cao thủ bậc cao với nhau cũng có sự phân biệt cao thấp, chênh lệch giữa Tam phẩm và Nhất phẩm, thậm chí khi so với chênh lệch giữa ngũ phẩm và cửu phẩm còn lớn hơn.

Mà sự khác biệt lớn nhất giữa các cao thủ bậc cao là cái gì?

Là kéo theo thiên địa uy áp, khả năng lôi kéo thiên địa uy áp của tu sĩ Tam phẩm cùng khả năng lôi kéo thiên địa uy áp của cảnh giới Nhất phẩm, chính là sự khác biệt giữa ao nhỏ cùng biển lớn.

Cho dù là Nhất phẩm trọng thương, cũng không dễ giết như vậy, Tam phẩm đối chiến với Nhất phẩm, cần phải chịu đựng được uy áp lớn kinh người, chỉ riêng phần chịu được uy áp kinh người ấy đã không kém gì một hời giao phong.

Cho nên, vào thời điểm La Hồng chém chết một tên cường giả Nhất phẩm, nhóm cường giả Nhất phẩm còn lại mới chấn động cùng khó tin đến vậy.

Còn có trường hợp Tam phẩm giết Nhất phẩm?

Đương nhiên là có, yêu nghiệt tuyệt thế có thể làm được, chống đỡ được uy áp, nghịch sát Nhất phẩm.....

Giống như yêu nghiệt tuyệt thế La Hồng Trần năm đó có thể nghịch sát Nhất phẩm, nhưng cũng dưới tình huống cực kì khó khăn.

Mỗi một lần nghịch sát này đều là dùng mạng đổi mạng, hơi bất cần một chút là có khả năng chết thảm dưới công phạt của Nhất phẩm.

Mà giờ phút này, La Hồng giết Nhất phẩm lại có thể dùng hai từ "nhẹ nhàng" và "bâng quơ" để hình dung.

Máu tươi chảy xuôi theo mũi kiếm Thuần Quân, nhỏ giọt trên mặt đất, như từng đóa hoa mai bắn ra.

Bạch y của La Hồng tung bay, không nhiễm chút máu tươi, cho dù có máu tươi dính phải, cũng bị khí Chính Dương ngoài thân hấn rửa sạch, không dính bụi trần.

La Hồng cũng không nghĩ tới, bản thân hắn tu hành một bộ Thiên Giai Tà Pháp, thế mà lại có thể tu thành thân thể bẩm sinh vô hại, đúng là có chút châm chọc.

"Nhất phẩm..... So với trong tưởng tượng của ta thì hơi yếu"

La Hồng mang mặt nạ Tà quân, có vài phân lười biếng, nói.

Chương 626: Huyền Ngọc phi kiêu ngạo thì để La Hồng ta tới giết

Từ trước đến nay, Nhất phẩm trong ấn tượng của La Hồng, đều là loại người cỡ như Trần quân gia, Viên hạt tử kia, có thực lực cực kì cường đại, thậm chí có thể khuấy động hiện tượng thiên văn biến hóa.

Dù sao, từ lúc La Hồng tu luyện đến nay, thời gian không đến ba tháng, đối với La Hồng mà nói, những người có thực lực như Trần quân gia, Viên hạt tử, vẫn khiến hắn có ấn tượng khắc sâu như cũ.

Cho nên, trong lòng La Hồng vẫn luôn tồn tại sự kính sợ với Nhất phẩm.

La Hồng không dám dễ dàng bắt hòa và chém giết với Nhất phẩm, cho dù thật sự chém giết, cũng là khi mượn dùng sức mạnh thần lực của tà thần, hoặc là khi Phụ Tử phụ thể.

Mà lúc này, là lần đầu tiên La Hồng dùng sức mạnh chân chính của chính mình chém chết Nhất phẩm.

"Hóa ra.... Nhất phẩm, cũng chỉ có như vậy."

La Hồng nở nụ cười.

Khóe miệng dưới mặt nạ Tà quân giương lên đầy tà mị.

Oanh!

La Hồng bước ra một bước, chỗ hắn đứng chỉ còn lại một cái tàn ảnh, dùng tốc độ cực nhanh xông về phía một vị Nhất phẩm đang suy yếu.

Kiểm khí nháy mắt phát ra, xé mặt đất thành những khe rãnh ghê người.

Trên người, khí huyết sôi sục nổ vang, võ tu, kiếm tu, Phật tu, nho tu..... Các loại thủ đoạn bộc phát!

Mới tiến vào Tam phẩm, La Hồng liền lấy Nhất phẩm ra luyện tập!

Thuần thực nắm giữ sức mạnh của bản thân.

Thực lực tăng lên quá nhanh làm La Hồng cũng không thích ứng được.

Tam phẩm dùng Nhất phẩm để luyện tập, trong thiên hạ, có lẽ chỉ có mình La Hồng.

"Tìm chết!"

Nhìn La Hồng đang đánh tới, một Nhất phẩm nháy mắt trở nên tức giận. Tam phẩm giết Nhất phẩm, cứ nghĩ giết là giết được chắc?!

Cả gan làm loạn!

Vi Văn Hoa chết là điều gã không đoán trước được, nhưng gã và tên Nhất phẩm yếu ớt Vi Văn Hoa độ không giống nhau, trong cảnh giới Nhất phẩm cũng có sự phân ra mạnh yếu, gã là một Nhất phẩm rất chất lượng!

Gã chính là cường Nhất phẩm!

Oanh!

Người này cho dù đã bị bùa chú thiên lôi đánh cho trọng thương, nhưng, trạng thái lúc này của gã, gặp được một Nhị phẩm đỉnh phong tầm thường, gã cũng có thể giết được.

La Hồng mới chỉ là một tên Tam phẩm, dựa vào cái gì mà dám điên cuồng?!

Còn dám một mình tới đây.....

Nếu gã không bị lực sĩ phù giáp cùng bùa chú thiên lôi làm giảm sức mạnh, thì việc giết La Hồng chỉ như giết gà!

Cường Nhất phẩm giết Tam phẩm, đúng là dễ dàng như giết gà.

Nhưng mà, vào thời điểm chân chính cùng La Hồng giao phong, gã đã hiểu rõ La Hồng yêu nghiệt và mạnh mẽ cỡ nào, khó trách Vi Văn Hoa lại bị một chiêu nhẹ nhàng băng quơ của La Hồng giết chết.

Bàn về việc bùng nổ, La Hồng có lẽ không có sự khủng bố cỡ như yêu nghiệt tuyệt thế La Hồng Trần, nhưng, La Hồng lại thắng ở chỗ ổn định, hơn nữa thủ đoạn cũng nhiều.

Hắn đã có thân thể cùng sức mạnh cường hãn của võ tu, lại có sức mạnh công phạt trên phương diện tinh thần của Phật tu, sức mạnh hủy diệt của kiếm tu cùng với chính khí nho tu rộng lớn.

Thủ đoạn thật sự quá nhiều, tổng hợp lại, hoàn mỹ đến không giống người thường.

Đáng sợ nhất chính là thuật pháp đạo môn Câu Linh Khiển Tướng vô cùng quỷ dị kia.....

Chỉ chốc lát sau, cường Nhất phẩm bị sét đánh trọng thương bị một đạo cửu kiếm Hóa Long của La Hồng quét qua, ghim trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch, máu tươi chảy ào ạt không ngừng.

"Đồng loạt ra tay! Sở tướng quân nói rất đúng, người này không chết, Đại Hạ khó an!"

Tên cường Nhất phẩm bị ghim trên mặt đất kia ho ra máu không ngừng, đôi mắt đỏ bừng, rống lên.

Nơi xa, gần 30 tên cường giả Nhất phẩm còn sót lại tức khắc biến sắc.

Ngay sau đó, họ cắn răng, chống đỡ sấm sét do bùa chú thiên lôi nên xuống, bùng nổ khí cơ cuối cùng, điên cuồng xông về phía La Hồng.

Ba mươi Nhất phẩm, cho dù bị bùa chú thiên lôi đánh cho bị trọng thương, giết một tên Tam phẩm, chẳng lẽ còn không được sao?

La Hồng khẽ thở dốc, thân hình như quỷ mị xuất hiện ở trước người tên cường Nhất phẩm bị ghim trên mặt đất kia.

Vật áo bạch y tung bay, quét mắt qua tên Nhất phẩm trên mặt đất kia một cái, chân đạp xuống.

Đồng!

Tên cường giả Nhất phẩm đang gào rống tức khắc im bật, đầu bị dẫm nát.

Thân thể của cường giả Nhất phẩm rất mạnh, nhưng bọn họ vốn dĩ đã bị trọng thương, hơn nữa thiên địa uy áp với La Hồng là vô dụng, không còn ưu thế lớn nhất, thứ chờ đợi những người đã trọng thương như bọn họ chỉ có một cái kết cục, đó là chết.

"Tới đây.

La Hồng nâng tay lên, kiếm Thuần Quân ngân lên một tiếng the lương.

Trong tiếng gào thét, hắc đạo không đứng lên, mang theo một tia máu loãng.

La Hồng từ từ nâng tay lên, như thanh âm ngân xướng từ cổ họng thốt ra.

La Hồng nói.

Trong đan điền, Thiên sát châu cao cao trên mặt Sát Hải, chậm rãi xoay tròn, tà sát ngập trời từ trong cơ thể La Hồng nhanh chóng trôi đi.

La Hồng ngẩn ra.

Ngay sau đó, quay đầu nhìn về phía nơi xa, lại thấy trong thi thể của Vi Văn Hoa, có tà ảnh xiêu xiêu vẹo vẹo đứng lên.

Còn đầu cường Nhất phẩm bị dẫm nát dưới chân, lại không có bất kì động tĩnh gì.

Dưới mặt nạ Tà quân, La Hồng khẽ nhướng mày: "Tà ảnh

Nhất phẩm?!"

Kinh hỉ, điều này đúng là như một kinh hỉ lớn.

Cho dù Vi Văn Hoa chỉ là nhược Nhất phẩm.

Nhưng, vào giờ phút này, trong các tà ảnh mà hắc đạo có, chiến lực mạnh nhất cũng chỉ có tà ảnh Nhị phẩm Ngô Thiên, tên này kiểu gì cũng là trợ lực rất lớn.

Đương nhiên, hắc đạo cũng không đến mức quá mừng rỡ, tà ảnh Vi Văn Hoa chẳng qua là nhược Nhất phẩm, nếu bàn về sức chiến đấu thì mạnh hơn tà ảnh Ngô Thiên một chút, nhưng sức mạnh cũng hữu hạn.

Chương 627: Huyền Ngọc phi kiêu ngạo thì để La Hồng ta tới giết

(2)

Ngô Thiên dù sao cũng là thiên tài tuyệt thế của Ngô gia Đại Sở, cường giả thứ ba trên Địa Bảng.

Theo lý mà nói, La Hồng hẳn không có cách nào triệu hoán được tà ảnh Nhất phẩm, nhưng, có lẽ là bị công pháp cấp thiên Vạn Sát quy nhất } ảnh hưởng, khiến cho La Hồng có được năng lực triệu hoán Nhất phẩm.

Có một tà ảnh Nhất phẩm tương trợ, La Hồng tức khắc cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều, không màng đến việc phải đối mặt với sấm sét oanh kích, cùng một đám cường giả Nhất phẩm đang trọng thương mà hắn cần giết, La Hồng không tiếp tục lựa chọn chơi đùa nữa.

"Đứng lên đi!"

"Giết chóc tùy thích!"

Bạch y của La Hồng tung bay, vươn tay, đột nhiên nắm chặt.

Ngay sau đó, dưới chân từng tên cường giả Nhất phẩm, đều có tà ảnh hiện lên, bay quanh quần bên thân hình bọn họ, cho dù nháy mắt bị kinh khí của bọn họ xé nát, vẫn có thể ngăn cản động tác của bọn họ.

Tà ảnh Nhất phẩm vừa được triệu hoán ra, trong đôi mắt đỏ rực của nó đã hiện lên vẻ bạo ngược, Vi Văn Hoa hóa thành tà ảnh, tu vi lại khôi phục về trạng thái toàn thịnh.

Thiên địa uy áp từ trên người tà ảnh Vi Văn Hoa bùng nổ ra.

Nháy mắt chém chết một vị nhược Nhất phẩm đã trọng thương!

Trong vòng trận pháp, nháy mắt bùng nổ chém giết, máu tươi chảy đầm đìa, tử khí nồng đậm lan tràn.

Trên không trung.

Ánh mắt của Hồng đạo cô trầm mặc, Khâu viện trưởng trở nên nghiêm trọng, nụ cười trên khuôn mặt hàm hậu đã biến mất.

Tam phẩm giết Nhất phẩm.....

Cho dù là Nhất phẩm trọng thương, cũng không thể nào nhẹ nhàng như vậy.

Vốn tưởng rằng La Hồng tiến vào bên trong trận pháp, sẽ lâm vào khổ chiến, cùng một tên Nhất phẩm chém giết một lúc mới ra, kết quả La Hồng

không chỉ có giết Vi Văn Hoa, còn áp chế cường giả Nhất phẩm khác, bắt đầu chém giết!

"Xác định....., Thể chất người này, quả nhiên là thánh thai Tiên Thiên Đạo Thể, thể chất chỉ có một trong ngàn vạn, thập phần khó có được, có khả năng không bị thiên địa uy áp ảnh hưởng, cho nên La Hồng mới có thể lấy tu vi Tam phẩm phản sát Nhất phẩm"

Hồng đạo cô hít sâu một hơi, bộ ngực cao ngất run run, đôi mắt đẹp sáng ngời, chắc chắn không thể nghi ngờ, nói.

/"Cho dù là như thế..... Người này cũng đúng là yêu nghiệt quá mức, sát tâm hơi nặng, ba mươi mấy tên Nhất phẩm này..... Sợ là sống không đến nổi một tên"

Khâu Xử Cơ nói.

Hồng đạo cô liếc mắt nhìn ông ta, cười nhạt: "Chẳng lẽ nếu ngươi là La Hồng, ngươi sẽ đứng cho bọn chúng giết sao? Bọn chúng muốn giết La Hồng, La Hồng giết bọn chúng, đây là nhân quả, đây là tuần hoàn của thiên lí, sao có thể nói là sát tâm nặng"

"Khâu lão đạo, La Hồng không thích hợp với Côn Luân cung, hẳn thích hợp với Long Hồ Sơn của ta hơn, ngươi từ bỏ đi"

Hồng đạo cô nói.

Khâu viện trưởng liếc đạo cô một cái, cười ha hả, không nói lời nào.

Giết chóc đang diễn ra.....

La Hồng đắm chìm trong máu tươi, bạch y lại không nhiễm một giọt máu.

Đã bị bùa chú thiên lôi tập kích, lại còn bị quân đoàn tà ảnh vây sát, ba mươi tên Nhất phẩm rất chỉ là không cam lòng, nhưng cuối cùng vẫn khó thoát khỏi một kiếp, chết thảm trong tay La Hồng.

La Hồng không để ý đến bọn chúng, không ngừng triệu hoán tà ảnh của những Nhất phẩm đã ngã xuống.

Cơ mà, thật đáng tiếc, xác suất thất bại quá cao.

Trong trận Ngũ hành phù giáp, ba mươi Nhất phẩm, tất cả đều nuốt hận, để lại thi thể đầy đất.

Bọn họ đều chết không nhắm mắt, cho dù trong số họ không có Nhất phẩm Thiên bằng, nhưng, cường Nhất phẩm vẫn có vài vị, vậy mà vẫn khó thoát một kiếp.

Ba mươi tên Nhất phẩm, La Hồng chỉ triệu hoán thành công được một tên tà ảnh nhược Nhất phẩm, tà sát trong đan điền lại hoàn toàn cạn kiệt.

May mà khi vận chuyên công pháp Vạn Sát Quy nhất, khí tà sát lại chậm rãi khôi phục.

Ba mươi mấy vị Nhất phẩm, La Hồng chỉ triệu hồi thành công ra hai tà ảnh.

Xác xuất thất bại quá cao, nhưng không làm cho La Hồng quá thất vọng, ít nhất, quân đoàn tà ảnh của hắn lại mạnh hơn!

Tà ảnh Sở Thiên Nam hiện lên, trong ánh mắt hắn ta hiện lên vẻ cơ trí.

Đối mặt với thi thể đầy đất, hít sâu một hơi, từng mảnh tử khí bắt đầu dũng mãnh tiến vào thân hình hắn, khiến cho tà ảnh của Sở Thiên Nam càng trở nên thêm mạnh mẽ.

Trên người tà ảnh Sở Thiên Nam, bắt đầu hiện ra giáp trụ, thân hình cũng nâng lên cao.

"Humm?"

La Hồng kinh ngạc nhìn thoáng qua tà ảnh Sở Thiên Nam.

"Người lại mạnh thêm rồi?"

La Hồng nghiêm mặt lại.

Tà ảnh Sở Thiên Nam này không giống những tà ảnh khác, thế mà hắn lại có thể làm cho bản thân mình thêm mạnh hơn."

"Hút..... Hấp thu..... tử khí của người chết..... Có thể trở nên lì mạnh hơn.....

Tà ảnh Sở Thiên Nam dùng âm thanh khàn khàn, dứt quãng của mình nói.

La Hồng nhìn chằm chằm tà ảnh Sở Thiên Nam, trong đôi mắt đỏ ngầu của đối phương không có bất kì dao động nào, như ngọn lửa màu máu đang bập bùng.

La Hồng nheo mắt lại, tà ảnh có thể tự chủ mạnh hơn, thật thú vị, cũng không biết tà ảnh này nếu có thể mạnh hơn mà không có giới hạn, vậy cuối cùng nó có phản phệ hoặc tránh thoát khỏi trói buộc hay không.

Quân đoàn tà ảnh tan đi, tóc bạc của La Hồng tung bay, mà bởi vì vận chuyên công pháp nên khí Chính Dương trên người hắn càng thêm thánh khiết và trong trẻo, dị tượng ráng màu trên đỉnh đầu càng thêm bắt mắt, lộng lẫy.

Sau khi giết hết ba mươi mấy tên Nhất phẩm, La Hồng đi ra khỏi trận pháp.

Trên vòm trời, Hồng đạo cô cùng Khâu viện trưởng đều thu hồi phù giáp cùng bùa chú.

Tức khắc lộ ra thi hài của ba mươi mấy vị cao thủ Nhất phẩm trái Rất nhiều ánh mắt bên ngoài đều dừng ở nơi này, thoáng chốc trở nên an tĩnh như chết.

Chỉ còn lại tiếng gầm rú của dòng Cự Mã đang chảy siết.

Chương 628: Huyền Ngọc phi kiêu ngạo thì để La Hồng ta tới giết

G)

Viên hạt tử, Triệu Tinh Hà đang giao phong cùng cường giả, cũng trợn mắt há hốc mồm.

Trên chín tầng mây.

La Tiểu Bắc dùng một quyền đánh cho Lục Địa Tiên của thành Thiên An xuyên qua một đám mây trắng dày nặng, quay đầu nhìn về phía này.

La Tiểu Bắc bao phủ trong võ tiên giáp kim sắc cũng khẽ há to miệng, toát ra vài phần khó tin!

Con mẹ nói Ba mươi mấy tên Nhất phẩm.....đều bị cháu trai ông giết sạch rồi?!

Đến một tên còn sống cũng không có?!

Tam phẩm tàn sát ba mươi mấy tên Nhất phẩm?!

Người mẹ nó là do đại ca Hồng Trần chuyên thể sao?!

Không..... Dù là đại ca chuyên thể, cũng không đến mức này.

Vị Lục Địa Tiên thành Thiên An kia từ trong tầng mây chui ra, đen mặt, nhìn thi hài trải đầy đất, trong mắt cũng toát vẻ khó tin cùng hàn ý lạnh như băng.

Đã chết hết rồi, toàn bộ bị giết sạch!

La Hồng người này..... Thật sự làm tâm người khác rét lạnh!

Bên kia.

La Hậu đang đánh nhau kịch liệt cùng bốn tên cận vệ thiên tử, cũng ngưng mắt, hít một hơi thật sâu.

Cho dù là La Hậu cũng có chút hoảng hốt.....

Từ lúc tên tiểu tử này bắt đầu tu hành đến nay, đâu được bao lâu, đã có thể tàn sát được Nhất phẩm?

Cho dù là một đám Lục Địa Tiên chịu áp chế của hai vị đạo môn chân nhân, gặp trọng thương cũng không phải dễ giết như vậy a!

Chẳng lẽ là trong truyền thuyết.....

Con ta..... có khí khái vô song?!

Bên kia, Sở Nguyên Đạo cũng biến sắc, ba mươi mấy tên Nhất phẩm ra tay đuổi giết La Hồng, toàn bộ đều chết sạch, đến một người còn sống cũng không có!

Đây như một độn giáng mạnh xuống Tập Phong quân!
Trong đám Nhất phẩm đã chết, một nửa là đền từ Hạ gia, nhưng Nhất phẩm Sở gia cũng đã chết một nửa a.

Mỗi một vị tu sĩ Nhất phẩm này đều là tướng lĩnh Tập Phong quân, ngã xuống như vậy, đối với Tập Phong quân mà nói, đây đúng là một niềm đau khó nuốt!

"La Hồng!"

Sở Nguyên Đạo ghen ngào găm nhẹ.

Phía trên vòm trời.

Tề Hồ cười Bạch Hồ sắc sỡ chém một kiếm làm cho giáp trụ của cận vệ bảo hộ Huyền Ngọc phi nứt toác, không ngừng ho ra máu.

Hắn có chút kinh ngạc nhìn chiến tích của La Hồng, cảm thán:

"Tiểu tử này đủ mạnh mẽ!"

Ngay sau đó, đại kiếm trong tay lần nữa nhẹ nhàng vung lên, đánh về phía cận vệ thiên tử.

"Huyền Ngọc phi, người mắng lão tử, chuyện này không thể cứ để như vậy! Người nói lão tử phản bội? Không xin lỗi, lão tử không để yên cho người!"

Tề Hồ quát lên chói tai.

Tức khắc lực lượng rót vào trong tay ông ta.

Oanh!

Một kiếm bỏ ra, tên cận vệ thiên tử liền chết bảo hộ Huyền Ngọc phi tức khắc ho ra máu, liên tục lùi về phía sau trên không trung.

Tên cận vệ thiên tử này nghiêng răng.

Bốn tên cận vệ thiên tử đang cùng La Hậu giao chiến cũng nhanh chóng thoát khỏi La Hậu, trở về xung quanh xe liễn của Huyền Ngọc phi.

Đôi mắt của Tề Hồ tức khắc sáng ngời, đại kiếm trong tay đảo qua, kiếm khí khủng bố dày nặng như núi cao nện xuống.

Bốn vị cận vệ liền chết ngăn cản, vẫn khó chống đỡ.

Tề Hồ.....người ta đồn rằng hắn có tu vi Nhất phẩm đỉnh phong, thậm chí rất nhiều người còn suy đoán hắn đã là Lục Địa Võ Tiên hoặc Lục Địa Kiếm Tiên.

Một người nhẹ nhàng có thể ngăn chặn bốn vị cận vệ thiên tử, thực lực đúng là rất đáng sợ.

Bên trong xe liễn, rèm châu buông xuống, Huyền Ngọc phi lạnh mặt, ung dung hoa quý, lạnh lùng nhìn.

À không tin Tề Hồ dám giết ả.

Huyền Ngọc phi rất rõ việc Tề Hổ muốn nhục nhã ả, ả biết, Hạ hoàng lập ả làm phi, trong vương triều Đại Hạ có không ít người phản bác, không tán thành, trong đó chủ yếu là các Đại tướng trấn thủ biên giới.

Đám người Trần Bắc vương, La Hậu, Tề Hổ, Sở Nguyên Đạo đều không tán thành ả, đều không đồng ý cho Hạ Hoàng lập ả làm phi.

Nhưng, Hạ Hoàng vẫn bỏ ngoài tai mọi ý kiến, lập ả làm phi.

Cho nên, ả không sợ hãi.

"Tề Hổ, ngươi đừng vội càn rỡ!"

"Ta thân là phi tử của bệ hạ, ngươi dám giết ta sao?"

"Ta ngồi ở chỗ này, ngươi đến đây mà giết ta!"

Thanh âm Huyền Ngọc phi cười lạnh truyền đến từ sau bức rèm châu lay động.

Trên người Tề Hổ đột nhiên bộc phát ra sát khí kinh thiên.

"Tiện nhân!"

Đại kiếm trong tay đột nhiên áp xuống.

Bốn vị cận vệ thiên tử chột ho ra máu.

Ánh mắt Tề hổ lạnh băng như loài dã thú, gắt gao nhìn chằm chằm Huyền Ngọc phi phía sau màn trướng, hần hiều rõ nữ nhân này chẳng sợ hãi thứ gì.

"Ngươi thật sự cho rằng lão tử không dám giết ngươi sao?"

Tề Hổ lạnh băng nói.

Phía dưới, Sở Nguyên Đạo biến sắc, quát lên: "Tề Hổ! Nàng ta là Huyền Ngọc phi!"

Tề Hổ cười ở trên lưng Bạch Hổ, hướng phía Sở Nguyên Đạo hét ra một tiếng dứt khoát: "Cút!"

"Lão tử cho ngươi nửa ngày đem Tập Phong quân rút ra khỏi đây năm trăm dặm, nếu không..... Lão tử bị nữ nhân chọc tức, sẽ dùng Tập Phong quân của ngươi để khai đao!"

Lời nói vừa dứt, đại kiếm trong tay chột chém xuống.

Một đạo kiếm khí ngập trời, xuyên ngang đất trời.

Sở Nguyên Đạo mắng một câu, bay vút đi, hơn nữa còn ra lệnh cho Tập Phong quân đã tràn qua sông Cự Mã rút lui.

Muốn đối phó hắc kỵ cũng không đối phó được.

Mà bây giờ Tề Hổ đã then quá hóa giận, tên mọi rợ này nói một là một, gã thực sự sẽ đồ sát Tập Phong quân.

Xe liền đẹp để quý giá, màn trướng khẽ lay động.

Huyền Ngọc phi nhìn bộ dáng thẹn quá hóa giận kia của Tê Hô, tức khắc nở nụ cười, như hoa nở trong loạn chiến.

"Phế vật!"

Ngón tay trắng nõn của Huyền Ngọc phi, quần quanh tơ lụa, nhàn nhạt nói.

Chương 629: Huyền Ngọc phi kiêu ngạo thì để La Hồng ta tới giết

@ Tề Hổ nhìn chằm chằm Huyền Ngọc phi, nhếch miệng cười lạnh:

"Nếu không có Hạ Hoàng, lão tử nhất định sẽ băm kỹ nữ này cho chó ăn!

"Một Hồ nữ như ngươi cũng dám ở địa bàn của lão tử mà kiêu ngạo"

Trong tầng mây, Lục Địa Tiên thành Thiên An ngoi đầu lên, sắc mặt

khó coi vô cùng: "Tề Hổ, chú ý thân phận!"

Tề Hổ liếc mắt nhìn ông ta, sát khí trong mắt cuộn cuộn.

Nhưng vì Lục Địa Tiên thành Thiên An này vừa ngoi đầu lên, lại bị La Tiểu Bắc tóm trở về bỏ cho một phát đầy hung bạo.

La Hồng thở ra một hơi, nhìn về phía vòm trời nơi xa.

Lời nói kiêu ngạo đến cực điểm của Huyền Ngọc phi với Tề Hổ quanh quẩn trong thiên địa.

Huyền Ngọc phi.....

La Hồng cũng không xa lạ với cái tên này, một nữ nhân người Hồ, được Hạ hoàng lập làm phi tử, cũng là ngọn nguồn khiến cho một nhà Trần Bắc vương bị nhằm vào, khiến cho La gia cùng Hạ gia hoàn toàn trở mặt.

Nữ nhân này, tìm người muốn giết La Hồng hẳn.

La Hồng mang mặt nạ Tà quân, tóc bạc bay bay, nhếch miệng cười đầy nham hiểm.

Huyền Ngọc phi đúng không?

Tề Hổ không dám giết ngươi đúng không?

Không sợ hãi sao?!

La Hồng khẽ cười, tiếng cười nhàn nhạt quanh quẩn.

Sau đó, một chân đạp xuống, khí huyết kim thân võ tu bùng nổ, thân hình hắn hóa thành một đạo ánh sáng màu trắng, bắn ra a.

Tề Hổ không dám đại nghịch bất đạo.

Nhưng La Hồng hẳn còn sợ đại nghịch bất đạo sao?

Hắn còn ước gì được đại nghịch bất đạo!

Thân hình đang nhanh chóng di chuyển của La hồng bỗng dừng trở nên mơ hồ vẩn vơ, hóa thành vẻ mặt mơ màng của tà ảnh Di hình hoán ảnh, lại đi hình hoán ảnh!

Liên tục bốn, năm lần di hình hoán ảnh, La Hồng nháy mắt vượt qua khoảng cách mấy trăm dặm.

"Ép buộc người khác tới giết người, thật chưa từng thấy qua yêu cầu nào không biết xấu hổ như vậy."

"Một khi đã như vậy, bản công tử thỏa mãn người."

"Tề tướng quân không dám giết người, La Hồng ta dám tới giết!"

Người còn chưa đến, thanh âm của La Hồng vang lên từ nơi rất xa.

Trong sự hoang mang của mọi người.

Tà ảnh Vi Văn Hoa từ trong bóng dáng một tên cận vệ thiên tử bị thương nặng vịn vẹo hiện ra, sau khi ngăn trở phản kích từ tên cận vệ thiên tử này thì nháy mắt cùng La Hồng hoán vị!

Thân hình của La Hồng chợt dịch chuyển.

Trong lúc mọi người há hốc mồm kinh ngạc, không hiểu chuyện gì, Huyền Ngọc phi cũng kinh ngạc không thôi.

Hung hăng đạp lên lọng che phía trên xe liền đang dừng giữa không trung.

Nháy mắt, lọng che của xe liền bị La Hồng một chân đạp nát!

Giống như một bước, đạp nát Lăng Tiêu!

Một chân đạp xuống thật mạnh, như đạp nát Lăng Tiêu.

Trong ánh dương chiếu rọi giữa đất trời, lọng che trên chiếc xe liền đẹp đẽ quý giá của Huyền Ngọc phi bị dẫm nát, những mảnh vụn không ngừng bay tứ tung.

Tất cả mọi người đều ngây dại.

Vào lúc La Hồng di hình hoán ảnh xuất hiện ở trước mặt Huyền Ngọc phi, rất nhiều người đều có cảm giác khó tin.

Sau khi La Hồng nương nhờ thủ đoạn của hai vị chân nhân đạo môn, mạnh mẽ giết chết ba mươi mấy tên Nhất phẩm, hẳn không những không rút lui mà còn tiến lên, xuất hiện ở chỗ đoàn xe của Huyền Ngọc phi.

Tên này muốn làm cái gì?

Giết Huyền Ngọc phi?!

Huyền Ngọc phi..... có thể dễ giết như vậy sao?!

Mọi người đều chấn động!

Huyền Ngọc phi chính là phi tử do Hạ hoàng tự thân sắc lập, cho dù là Tề Hồ trấn thủ nơi biên cương cũng không dám tùy tiện ra tay, thế mà La Hồng ngang nhiên dám giết?!

Nhưng, rất nhiều người đều nhanh chóng phản ứng lại được, âm thầm hít một ngụm khí lạnh.

Quả thật như vậy!

Tề Hồ không dám, bởi vì Tề Hồ còn chưa trở mặt với Đại Hạ, mà La Hồng lại không như vậy..... Bây giờ La gia, cùng Hạ gia trên cơ bản chính là không chết không thôi.

Mà nhân tố chủ yếu làm cho La gia cùng Hạ gia đánh nhau không chết không thôi chính là Huyền Ngọc phi.

Hiện giờ, Huyền Ngọc phi ở chỗ này, Tề Hồ không dám giết, nhưng người La gia dám giết!

La Hồng..... Dám giết!

Huyền Ngọc phi ngửa đầu, nhìn lọng che đã nát tươm, nhìn đến thân ảnh mạng bạch y đang tung bay của La Hồng, nhìn La Hồng xuất hiện ở trong tầm mắt nàng ta, trên mặt nàng ta vẫn mang theo sự khó tin.

Nàng ta đang ở trong vòng bảo hộ của năm tên cận vệ thiên tử cùng với rất nhiều thị vệ, đối với một tên mới chỉ Tam phẩm mà nói, đây chính là tuyệt cảnh.

La Hồng dựa vào cái gì mà dám đến giết nàng ta?!

Lấy cái gì để giết nàng ta?!

Huống hồ, Huyền Ngọc phi nàng ta cũng không người yếu đuối gì Vào khoảnh khắc lọng che vỡ vụn, năm tên cận vệ thiên tử bị Tề Hồ áp chế, không ngừng ho ra máu, những người hầu chung quanh xe liền dẹp để quý giá kia cũng hiện lên vẻ khiếp sợ cùng giận dữ không thôi.

"Lớn mật!"

"Dám mạo phạm nương nương!"

Có một tên người hầu Tam phẩm rống giận, khí cơ trên người bùng nổ, muốn ngăn cản La Hồng.

Nhưng, La Hồng chỉ liếc mắt nhìn gã.

"Ồn ào"

Hắn nâng tay lên, đột nhiên đẩy về phía trước, kiếm Thuận Quân sau lưng tức khắc bắn ra, nháy mắt chém nát tên người hầu Tam phẩm kia!

Tam phẩm..... Đối với La Hồng mà nói, quá nhỏ bé đến không đáng giá nhắc tới.

Với những tên có cùng cấp bậc với mình, La Hồng có đủ tự tin để đánh bại chúng.

Hiện giờ cho dù là Gia Luật Sách Tam phẩm ở chỗ này, La Hồng cũng có thể dễ dàng đánh cho đối phương tơi bời.

Ý niệm vừa chuyển động.

Tà ảnh lần lượt buông xuống.

Tà ảnh Ngô Thiên, Tà ảnh Vi Văn Hoa, Tà ảnh Sở Thiên Nam
Một tà ảnh hiện lên từ phía sau đám người hầu.

Ngay sau đó, máu tươi bắn tung tóe, những giọt máu bắn ra, như những
đóa sen máu nở rộ trên bầu trời.

Chương 630: Huyền Ngọc phi người có Hạ hoàng, La Hồng ta

có..... Tà thần (1)

Những thị vệ đó phần lớn đều có thực lực Tam phẩm, Tứ phẩm, chủ yếu vẫn là năm tên cận vệ thiên tử cùng vị Lục Địa Tiên bảo hộ Huyền Ngọc phi kia.

Thị vệ thực lực không mạnh, cho nên, liền bị nhóm tà ảnh chém bay đầu!

Mà nhóm năm tên cận vệ thiên tử bị Tề Hồ áp chế cũng phản ứng lại ngay, mục đích của bọn họ là bảo hộ Huyền Ngọc phi nên sẽ không để La Hồng dễ dàng xúc phạm Huyền Ngọc phi.

Bọn họ mặc kệ Huyền Ngọc phi là Hồ nữ hay không, mục đích của bọn họ chỉ là hoàn thành nhiệm vụ do Hạ hoàng bố trí, bảo hộ Huyền Ngọc phi.

Hạ hoàng cảm thấy Huyền Ngọc phi không thể chết, vậy thì không thể chết được!

Tề Hồ cũng khiếp sợ.

Ông ta cười trên lưng mãnh hổ, thấy La Hồng đột nhiên xuất hiện, một chân đạp nát lưng che, dùng một chiêu chém đầu những thủ vệ của Huyền Ngọc Phi bày ra về mặt mộng bức.

Người này..... Thật hung dữ a!

Nhưng, rất nhanh trên mặt Tề Hồ đã toát ra vẻ hung phấn, ông ta đúng là không dám giết Huyền Ngọc phi, nhưng..... La Hồng dám at Nhìn năm tên cận vệ thiên tử muốn thoát khỏi mình, đánh về hướng Huyền Ngọc phi, đôi mắt Tề Hồ tức khắc trở nên nghiêm trọng.

"Tất cả đứng lại cho ta!"

"Khinh thường Tề Hồ ta sao?!"

Đại đao trong tay Tề Hồ quét ngang, trong đất trời chỉ còn lại một đường kiếm khí rít gào, điên cuồng phun ra.

Tại một khắc này, đất trời như bị kiếm khí cuồng bạo của hắn áp chế đến ảm đạm không còn chút ánh sáng.

Tề Hồ này, đến cả Hồng Đạo cô cũng cảm thấy khó giải quyết, là một kẻ hung hãn bảo vệ không cho bất cứ ai tùy tiện tiế vào Tây Cương.

Ông ta chính là cường giả cấp bậc Chuẩn Lục Địa Kiếm Tiên, Chuẩn Lục Địa Võ Tiên.

Trong toàn bộ quá trình, năm tên cận vệ thiên tử bị ông ta áp chế một cách nhẹ nhàng, hoàn toàn không có cách thoát thân.

"Lão tử cái gì cũng không nhìn thấy!"

Tề Hồ chém một kiếm ra, gào lên.

Ông ta chẳng nhìn thấy cái gì cả, không nhìn thấy La Hồng muốn giết Huyền Ngọc phi!

Phụt!

Năm tên cận vệ thiên tử bị một kiếm bá đạo của Tề Hồ chém trào máu tươi.

Quá mạnh mẽ, quá bá đạo!

La Hồng cũng nhìn về phía Tề Hồ thật sâu, phá lên cười.

"Te đại tướng quân, đa tạ!"

La Hồng cười to.

Nắm tay gươm lên, kiếm Thuận Quân bắn trở về.

La Hồng nhìn chăm chăm khuôn mặt yêu diễm dưới màn che kia, nữ nhân mặc Nghê Thường Vũ Y.....

Bộ dáng quả thực rất kinh diễm, trời sinh có được một nhan sắc yêu diễm, mỹ lệ mê hoặc lòng người.

Vừa nhìn đã biết đây không phải loại người tốt đẹp gì.

Dưới mặt nạ Tà Quân, ánh mắt La Hồng lạnh băng vô tình, trong mắt hắn, Huyền Ngọc phi tuyệt mỹ, cũng không khác gì bộ xương khô màu hồng mây.

La Hồng đập nát lọng che, uy thế lại không suy yếu chút nào, lần thứ hai đập xuống, hắn đập về dung nhan tuyệt mỹ kia của Huyền Ngọc phi.

Kiểm khí bàng bạc quanh thân hắn không ngừng dâng lên, xé rách không khí chung quanh.

Giết Huyền Ngọc phi!

La Hồng, nghiêm túc!

"La Hồng!"

Huyền Ngọc phi hét lên chói tai Đối với tên này, nàng ta cũng không xa lạ, mà hiện giờ, người này ngang nhiên xuất hiện trước mặt nàng ta, thậm chí còn kiêu ngạo muốn giết nàng ta!

Cùng với tiếng nghiền răng của Huyền Ngọc Phi, trên người nàng ta thể mà cũng có một cỗ khí cơ mạnh mẽ tuyệt đối phát ra.

Uy áp thiên địa như núi cao, âm âm ép về hướng La Hồng!

Huyền Ngọc phi này, thế mà cũng là một vị cao thủ Nhất phẩm, trong cơ thể nàng ta ẩn chứa sức mạnh cực kỳ khủng bố!

Cực lớn như sông biển cuộn cuộn!

Bạch sam của La Hồng bị đánh mạnh vào, Thiên sát châu trong đan điền tức khắc hiện lên trong tay.

Sát châu nháy mắt phân hoá thành 108 viên.

"Kiếm Côn Luân!"

Đôi mắt Huyền Ngọc phi đang lộ kéo uy áp thiên địa, La Hồng không chút sợ hãi, tuy rằng bị uy áp áp chế, nhưng đối với hắn mà nói, không là cái gì!

Sát châu kiếm biến thành kiếm Côn Luân, 108 tòa kiếm sơn hình thành, đen ngịt đổ xuống dung nhan tuyệt mỹ yêu diễm của Huyền Ngọc phi.

Phanh!!!

Một tiếng vang lớn.

Phía trên vòm trời, như có nhiều tòa núi lớn hiện lên.

Xe liên bị chia năm xẻ bảy.

Thân hình La Hồng cùng với kiếm sơn lơ lửng giữa không trung, quanh thân không ngừng có kiếm khí Trùng Tiêu nổi lên, bạch sam của hắn tung bay, vừa mới nhìn qua, trông hắn như một vị kiếm tiên tuyệt thế.

Mà xe liên của Huyền Ngọc phi nổ tung.

Thế nhưng, ả kia mặc áo lông chim, đeo xiêm cầu vòng, lại không hề hao tổn một sợi lông, ngọn tóc nào mà tránh được nhưng trên khuôn mặt đã mất đi vẻ ung dung, bởi trên khuôn mặt trắng nõn tuyệt mỹ của nàng ta, có một vết kiếm hiện lên, có một giọt máu chảy ra, vệt theo làn gió.

La Hồng lờ lửng, nhìn chằm chằm Huyền Ngọc phi, hơi hơi kinh ngạc.

"Nhất phẩm?"

Trong đôi mắt đẹp của Huyền Ngọc phi chứa đầy sát khí, tuy rằng, thời điểm nàng ta đối mặt với Trương thủ phủ - một đại nho tuyệt thế, thái độ đầy khúm núm, nhưng khi đối mặt cùng La Hồng, nàng ta không có loại cảm xúc này.

Nếu La Hồng muốn giết nàng ta, nàng ta cũng muốn giết chết La Hồng!

La Hồng có thể giết ba mươi mấy tên Nhất phẩm, đó là bởi vì những Nhất Phẩm đó bị chân nhân đạo môn áp chế đến bị thương nặng.

Mà Huyền Ngọc phi lại là Nhất phẩm trong trạng thái viên mãn!

Cho dù chỉ là nhược Nhất phẩm, cũng là Nhất phẩm!

Chân dung Huyền Ngọc phi hoàn toàn hiện ra, không ít người đều bị vẻ kinh diễm của nàng ta làm chấn động, nhưng thứ làm người ta chấn động hơn lại là thực lực của nàng ta.

Từ khi nào mà Huyền Ngọc phi có được tu vi Nhất phẩm?

Chương 631: Huyền Ngọc phi người có Hạ hoàng, La Hồng ta

có..... Tà thần (2)

Từ trước tới nay, trong ấn tượng của mọi người, Huyền Ngọc phi chỉ là một cái bình hoa, thể mà, một bình hoa lại có thực lực Nhất phẩm.

Người nói Nhất phẩm là bình hoa sao?

Thực lực của Nhất phẩm chắc chắn không bao giờ yếu.

"Nương nường nguy hiểm! Lài lại!"

Mà phía dưới, Sở Nguyên Đạo vốn định bỏ đi, sắc mặt bỗng thay đổi thấy rõ, La Hồng chính là người tàn nhẫn đến cùng cực, dọc theo đường đi hần đều là đập lên xác người mà trưởng thành.

Mặc dù mới chỉ là Tam phẩm, nhưng chính một khắc trước, La Hồng đã giết chết ba mươi mấy tên Nhất phẩm!

Tuy rằng Huyền Ngọc phi có tu vi nhược Nhất phẩm, nhưng, rốt cuộc nàng ta chỉ là cái bình hoa không rành thế sự, được Hạ hoàng bao dưỡng ở trong thâm cung!

Làm sao có thể đánh lại được kẻ tàn nhẫn như La Hồng!

Sở Nguyên Đạo rút đao ra, phi thẳng lên trời, quát chói tai, muốn để Huyền Ngọc phi bỏ chạy.

Phanh!

La Hậu đập xuống một cái, im lặng không nói năng gì, dẫm lên mặt nước sông Cự Mã tạo ra một cái hố sâu hoắm, thân hình ông phóng lên cao, Mặc Dao chém ngang ra, cường ngang để Sở Nguyên Đạo trên mặt đất.

Con ta muốn diệt Hồ nữ, thanh quân trác, Sở Nguyên Đạo nhà người nhúng tay vào làm gì?!

Sau thời gian yên tĩnh đến nửa ngày, các trận chiến ở nơi khác càng thêm tàn bạo và ác liệt hơn.

Mọi người đều thấy được cảm giác đao kiếm một cách chân thực.

La Hồng nhìn Huyền Ngọc phi đang phần nộ, nở nụ cười.

"La Hồng ta tuy rằng cho đến nay mới tu hành được ba tháng, nhưng, máu nhiễm tay ta đã vượt xa người phàm"

"Huyền Ngọc phi người Có lẽ đã từng giết người, nhưng tự tay giết người thì có bao nhiêu?"

"La Hồng ta không chỉ một lần quanh quẩn giữa sự sống và cái chết....."

"Huyền Ngọc phi người, sống thoải mái dễ chịu trong thâm cung, đã trải qua mấy lần tử chiến?"

Dưới mặt nạ Tà Quân, tóc bạc của La Hồng tung bay, cằm khế nâng lên, từ trên cao nhìn xuống Huyền Ngọc phi.

"Người muốn giết ta?"

"Người xứng sao?"

La Hồng cười một tiếng như sóng biển, toàn bộ vòm trời đều quanh quẩn tiếng cười của hắn.

Mắt đẹp của Huyền Ngọc phi cau lại, La Hồng..... Khinh thường nàng ta?

Nhận được sự giúp đỡ của Hạ hoàng, nàng ta cũng có thực lực Nhất phẩm, sao lại không thể đánh lại La Hồng kia chứ?!

Mà trong tầng mây bị xé rách.

Vị Lục Địa Tiên thành Thiên An kia ngoi đầu lên, sắc mặt đại biến, nữ nhân ngu xuẩn này!

Người nghĩ rằng hung danh giết người chuyên nghiệp của hắn là nói giỡn à?!

"Trốn đi!"

"La Hồng, người dám!!!"

Tầng mây trắng nổ tung, vị Lục địa tiên thành Thiên An phóng ra lực lượng khủng bố, như muốn làm bốc hơi tầng mây, muốn vụt đến cứu Huyền Ngọc phi.

Chỉ là, La Tiểu Bắc cả người được bao phủ trong võ tiên giáp, lãnh khốc vô tình xuất hiện.

Một quyền đánh về phía tên Lục Địa Tiên kia, một lần nữa đánh lão ta đến lão đảo trong tầng mây.

"Đối thủ của người là ta"

La Tiểu Bắc được bao phủ trong võ tiên giáp, nhếch miệng cười nói.

Nơi xa, ngoài Tây Cương.

Hồng đạo cô cùng hai vị đạo môn chân nhân Long Hồ Sơn, cũng có chút kinh ngạc.

"Tên này..... bá đạo thật, hắn vậy mà ngang nhiên muốn giết HÀ Huyền Ngọc phi....."

Khâu viện trưởng hí mắt: "Huyền Ngọc phi sẽ không chết, Hạ hoàng bế quan cầu trường sinh, cố ý sắc lập nữ nhân này làm phi, trong kế hoạch

của Hạ hoàng, người này rất quan trọng"

"Cho nên, nàng ta không thể chết được, cũng sẽ không chết."

"La Hồng..... không giết được nàng ta"

Khâu viện trưởng nói.

Hồng đạo cô lại quay đầu nhìn về phía Khâu viện trưởng, trong đôi mắt đẹp híp lại, mang theo vài phần ý vị tìm hiểu: "Rốt cuộc Côn Luân cung đã làm giao dịch gì cùng Hạ hoàng....."

"Hồng đạo trưởng, đừng vội nói bậy..... Côn Luân cung ta có thể có giao dịch gì cùng Hạ hoàng. Côn Luân cung không nhúng tay hoàng quyền thế tục, không nhiễm nhân quả thị phi, Tư Thiên Viện tọa lạc ở các đại vương triều, cũng chỉ đơn thuần là vì truyền pháp cho thiên hạ"

Khâu viện trưởng nhàn nhạt nói.

Hồng đạo cô cười lạnh một tiếng, lão nương còn lâu mới tin nhà ngươi.

Quay đầu, không hề nhìn Khâu viện trưởng, người này thật giống con

rùa đen, cái gì cũng không hỏi ra được.....

Huyền Ngọc phi đánh lại La Hồng sao?

Nếu không có hình ảnh La Hồng giết ba mươi mấy tên Nhất phẩm, đại đa số mọi người đều sẽ cảm thấy Huyền Ngọc phi đê bệ La Hồng.

Cho dù La Hồng có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, nhưng Huyền Ngọc phi cũng có thể nghiền nát sức mạnh Tam phẩm của La Hồng.

Nhưng mà, thời điểm La Hồng tắm máu của rất nhiều cường giả Nhất phẩm, bước ra từ trong trận pháp, thế nhân liền hiểu rõ, Huyền Ngọc phi này như con chim hoàng yến được Hạ hoàng nuôi thâm cung, tuyệt đối không phải là đối thủ của loại người tàn nhẫn như La Hồng.

La Hồng hiện giờ, như La Hồng Trần ngày trước, có thể nghịch sát thực lực Nhất phẩm.

Oanh!

La Hồng mang mặt nạ Tà Quân, không có bất kì cảm xúc gì.

Tóc bạc bay bay, một chiêu trong kiếm sơn Côn Luân, vô số kiếm khí gào thét bắn ra, Thiên Sát châu biến thành 108 thanh kiếm Sát châu, kéo theo những đợt sóng kiếm khí ngập trời.

Mạnh mẽ ép về phía Huyền Ngọc phi.

Mà tay La Hồng cầm kiếm Thuần Quân, từng bước như bước lên trời, đạp bộ về hướng Huyền Ngọc phi khoắc Nghê Thường Vũ Y kia.

"Đến đây chiến!"

La Hồng nhàn nhạt nói.

Đôi mắt đẹp của Huyền Ngọc phi cơ rút lại, bị uy thế lúc này của La Hồng đánh mạnh vào tâm trí, nội tâm có vài phần sợ hãi!

Trong mắt nàng ta chỉ còn có màu trắng, đầu bạc, bạch y, khí Chính Dương màu trắng!

Kiểm Thuần Quân trong tay La Hồng chém ra, kiếm khí như tuyết trắng, như bão tuyết quét qua, một tiếng vèo xoẹt qua.

Oanh!"

108 thanh kiếm sát châu ở phía sau La Hồng nhanh chóng dựng lên, giống như một dòng phi kiếm!

Thời điểm này La Hồng cũng có vài phần bá đạo của Trần Thiên Huyền năm đó dốc hết sức kêu gọi vạn kiếm đi theo, Nhất kiếm quy tông.

Còn có vài phần phong tư của kiếm đạo Khôi Thủ!

Huyền Ngọc phi nhắm mắt lại, đột nhiên mở mắt ra, lực lượng trong cơ thể điên cuồng trào ra.

Trong bàn tay trắng nõn của nàng ta hiện lên một thanh kiếm quang năng lượng, chém về phía kiếm Thuần Quân đang chắn cho La Hồng.

Chương 632: Huyền Ngọc phi người có Hạ hoàng, La Hồng ta

có..... Tà thần (3)

Đình!

Giữa trời đất lại vang lên một tiếng thanh thúy.

Một kiếm của La Hồng, nháy mắt làm kiếm quang trong tay Huyền

Ngọc phi vỡ thành các mảnh nhỏ!

"Không!

Trái tim Huyền Ngọc phi run lên kinh hãi!

Nàng ta đúng là thiếu kinh nghiệm chiến đấu, tuy rằng nàng ta là Hồ nữ, nhưng, bởi vì thể chất đặc thù từ nhỏ vẫn luôn bị dưỡng dục như chim hoàng yến, không như những Hồ nữ khác trưởng thành trên lưng ngựa.

Nhưng, nàng ta cảm thấy bản thân mình có thực lực của Nhất phẩm,

không thể nào lại không đánh được một tên La Hồng Tam phẩm mới đúng!

Nhưng khoảnh khắc giao phong, nàng ta liền biết mình sai rồi!

Tay trắng như ngọc cầm không nổi kiếm Năng lượng.

Khóe miệng nàng ta nứt ra, máu tươi đỏ thẫm, tràn trên da thịt nàng ta như là rơi vào nền tuyết trắng.

Phụt!

Kiếm khí như thủy triều lớn ầm ầm quét xuống.

Huyền Ngọc phi nháy mắt bị đánh mạnh, ngã vào không trung, năng lượng cả người nổ tung, nàng ta dùng năng lượng cường đại của bản thân, gian nan ngăn cản.

Bạch y La Hồng tung bay, cảnh giới Tam phẩm, đã có thể điều khiển lực thiên địa mà bay lên không.

Nâng tay lên, nhẹ nhàng nắm chặt.

Huyền Ngọc phi chỉ cảm thấy phía sau mình đột nhiên hiện ra tà ảnh cường tráng làm nàng ta hít thở không thông.

Đột nhiên nàng ta quay đầu, phát ra tiếng thét chói tai.

Tà ảnh nhược Nhất phẩm Vi Văn Hoa, đôi mắt màu đỏ tươi, phát ra ánh sáng kinh thiên, đáng khinh, tà ác.

Trong lòng Huyền Ngọc phi tức khắc rối loạn.

Mà ở khoảnh khắc nàng ta rối loạn, một kiếm của La Hồng vụt qua, kiếm khí Hóa Long, đem lá chắn năng lượng của Huyền Ngọc phi cắt ra.

Thân hình nháy mắt lại gần, khí huyết kim thân cảnh giới Tam phẩm sôi sùng sục bùng nổ, giống như một ngọn núi lửa phun trào.

Trong lúc rối loạn năng lượng trong cơ thể Huyền Ngọc phi dâng, tạo ra một màn chắn ngăn cản.

Mà thân hình La Hồng nháy mắt xoay tròn một vòng trên không trung, quét ngang.

Đánh vào cái đầu tuyệt mỹ của Huyền Ngọc phi.

Huyền Ngọc phi cảm giác được mặt mình sắp biến dạng, nháy mắt miệng mũi đều bật máu, bộ dáng tuyệt mỹ đã không còn nữa.

Nàng ta giống như một viên đạn bị La Hồng đá trúng, bắn lên không trung.

Không quá ba chiêu, Huyền Ngọc phi..... Bại.

La Hồng có chút cạn lời, vốn tưởng rằng người là bình hoa, nhưng, ai ngờ người lại là bình hoa thật.

Có thực lực, nhưng căn bản lại không biết sử dụng như thế nào.

Một mảnh trời đất yên tĩnh.

Nơi xa, năm tên cận vệ thiên tử bị Tề Hồ trấn áp nháy mắt rống giận.

Năng lượng trong cơ thể một tên cận vệ thiên tử nháy mắt động kích, năng lượng khủng bố nổ mạnh, làm cho Tề Hồ lão đảo.

Thừa dịp cơ hội này, một tên cận vệ thiên tử đâm máu điên cuồng phi ra, lao thẳng về phía La Hồng.

Trường kiếm kim sắc trong tay chọt chém ra.

La Hồng tức khắc cảm giác được nguy cơ lớn, cùng tà ảnh Vi Văn Hoa di hình hoán ảnh.

Vi Văn Hoa nháy mắt đổi mặt với tên cận vệ thiên tử đang lao đến này.

Nhưng mà, nhược Nhất phẩm Vi Văn Hoa, cũng không đỡ được lâu, liền bị một kiếm chém tan!

Trong lòng La Hồng giật mình.

Bây giờ mới hiểu ra, không phải Nhất phẩm yếu, mà là Huyền Đối với Nhất phẩm, hẳn vẫn nghiêm túc mà đối phó, chỉ cần vô ý liền có khả năng lật thuyền trong mương.

Mà Tề Hồ cũng nổi giận!

Con mẹ nói Không cho lão tử mặt mũi sao?

Thế này chẳng phải khiến cho người đời cảm thấy Tề Hồ đại tướng quân ông ta là phế vật sao?

Người khác đều ngăn cản được, nhưng ông ta lại để sống cho đối thủ của mình chạy đi ra ngoài chi viện cho Huyền Ngọc phi, làm La Hồng cảm

thấy, chỉ là nhất thời tiện tay ?

Giết Huyền Ngọc phi đã không dám, giờ đến người cũng không ngăn được?!

Nhưng mà, đối mặt với Tề Hổ đang tức giận, ba tên cận vệ thiên tử còn lại lạnh nhạt lựa chọn tự bạo như cũ.

Tề Hổ bị nổ cho mặt xám mày tro, ở trên không trung liên tục lùi về phía sau.

"Lão tử nổ chết lũ chó má các ngươi!"

Các ngươi có phải chơi đến không dậy nổi hay không?!

Cận vệ thiên tử, một cường Nhất phẩm tự bạo, Tề Hổ cũng ăn không tiêu.

Những người này cũng điên rồi, vì một Hồ nữ, phải làm đến mức này sao?!

Cận vệ thiên tử của Hạ hoàng, là tinh nhuệ tuyệt đối, nhưng mà lại vì Hồ nữ, tự bạo mà chết!

Bị aít Tề Hổ không ngừng tức giận bởi vì bọn họ tự bạo, càng giận càng không hiểu vì sao!

Mà bên kia.

Cận vệ thiên tử đột nhiên đánh tới, làm La Hồng giật mình.

Nhưng bởi vì bị Tề Hổ luôn áp chế, trạng thái của tên cận vệ thiên tử này cũng không phải quá tốt, nhưng dù sao cũng là cường Nhất phẩm, hấn xuất hiện, cũng ngăn trở La Hồng nửa ngày.

Nơi xa, mặt Huyền Ngọc phi đều là máu, đầu tóc tán loạn, trên Nghê Thường Vũ Y cũng là nhiễm đầy máu tươi, lão đạo bò dậy, nằng ta hiểu rõ bản thân mình thật ra không phải đối thủ của La Hồng.

Kinh nghiệm chiến đấu, ý thức cùng thủ đoạn đều thua kém quá nhiều.

Cho nên để nằng ta đánh một trận cùng La Hồng, rất có thể sẽ bị giết!

Thừa dịp thời điểm cận vệ thiên tử thay nằng ta ngăn trở La Hồng, nằng ta muốn bỏ trốn!

Hốt hoảng mà chạy, chật vật mà chạy!

Thù này, nằng ta nhớ kỹ!

La Hồng nhìn chăm chăm tên cận vệ thiên tử, nở nụ cười.

Hắn quả thực đánh không lại tên cận vệ thiên tử này, nhưng là..... Cũng không có khả năng cứ để cho Huyền Ngọc phi chạy thoát như vậy.

Nữ nhân này, hiếm khi ra khỏi chốn thâm cung, đây là cơ hội tuyệt hảo để giết nằng ta.

Có lẽ, đại đa số mọi người đều sẽ kiêng kỵ Hạ hoàng trả thù, mà không dám ra tay giết Huyền Ngọc phi.

Nhưng, La Hồng lại không đề bụng.

La gia cùng Hạ gia sớm đã là không chết không ngừng, La Hồng giết nữ nhân này cũng chẳng khác nào một kẻ nợ nhiều thì chẳng còn sợ hãi cao.

Thậm chí, tội danh tàn sát hoàng phi, đối người trong thiên hạ mà nói, chính là cử chỉ đại nghịch bất đạo, chính là một cái hành vi đại ác nhưng đối với La Hồng lại là chuyện tốt, có thể thu hoạch không ít tội ác!

Cho nên, La Hồng sao lại để Huyền Ngọc phi chạy?

Hôm nay, phải giết nữ nhân này!

Người không chạy thoát được đâu!

Nhưng tên cận vệ thiên tử cường đại mà điên cuồng đến này như một tử sĩ, giống như ảnh vệ Trấn Bắc vương vậy, đúng là không dễ đối phó.

hắn thấy cận vệ thiên tử điên cuồng kéo theo khí cơ khủng bố, đánh về phía La Hồng.

Chương 633: Huyền Ngọc phi người có Hạ hoàng, La Hồng ta

có..... Tà thần (4)

La Hồng ngưng mắt, kiếm khí quanh thân dâng lên.

Kiểm Thuần Quân lơ lửng đứng chắn trước người hắn, đôi tay hắn hướng lên trời.

Tùng đạo kiếm khí đánh vào bạch y hắn.

108 thanh kiếm sát châu gào thét tiến ra, dày đặc, giống như một dòng sông kiếm màu đen từ phía trên vòm trời hạ xuống.

"Thiên Đấu Liên Hoàn Kiếm Trận!"

Ánh mắt La Hồng nghiêm lại.

Hắn mang mặt nạ Tà Quân, thanh tĩnh cực độ.

Kiểm Sát châu ở dưới sự khống chế tinh thần lực của hắn, hóa thành Thiên đấu liên hoàn kiếm trận đã lâu không sử dụng.

Lúc này đây, không phải bảy mươi hai thanh kiếm sát châu, mà là một trăm linh tám thanh châu sát kiếm hình thành kiếm trận!

Tên tử cận vệ thiên tử đang điên cuồng kia nháy mắt bị bao phủ!

Oanh!

Kiểm khí màu vàng chém ra, phủ lên phía trên kiếm trận, lại không có cách nào dễ dàng bỏ ra.

Lúc trước, thời điểm La Hồng Lục phẩm dùng kiếm trận này, vây khốn đệ tam hoàng bằng Gia Luật Sách được một hồi lâu.

Hiện giờ, thực lực La Hồng càng mạnh, uy lực của kiếm trận cũng trở nên càng đáng sợ.

Tuy rằng chưa chắc có thể vây khốn cận vệ thiên tử được quá lâu, nhưng, mấy hơi thở vẫn được..... Vậy là đủ rồi!

Cũng đủ để La Hồng giết Huyền Ngọc phi!

Huyền Ngọc phi hốt hoảng chạy trốn trên không trung, nàng ta chạy trên về hướng ngoài Tái Bắc Dù sao thì nàng ta vẫn là Nhất phẩm, dùng tốc độ cực nhanh lướt qua không khí.

Nhưng, dù mau thế nào cũng không thể sánh với La Hồng di hình hoán ảnh.

Cổ nén tiêu hao tinh thần lực, La Hồng vừa nhấc tay, tà ảnh Vị Văn Họa tức khắc lại từ trong bóng dáng Huyền Ngọc phi chui ra, da đầu Huyền

Ngọc phi tê đại.

Thủ đoạn quỷ dị cỡ này, kinh nghiệm chiến đấu của nàng ta lại không đủ phong phú, sớm đã sợ hãi!

Mà chớp mắt một cái, tà ảnh Vi Văn Hoa lại hóa thành bộ dáng của La Hồng.

La Hồng nắm kiếm Thuần Quân, tóc bạc bay bay, vạt áo trắng nhẹ đánh vào hư không.

Kiểm Thuần Quân cao cao vung lên, bỗng nhiên bổ xuống đầu Huyền Ngọc phi.

Mặt Huyền Ngọc phi tràn đầy máu tươi, nháy mắt liền trở nên trắng bệch, đại não trống rỗng, đôi mắt cùng đồng tử càng là tan hết màu sắc.

À.....phải chết sao?!

Có lẽ, chết..... Mới là giải thoát.

Nhưng ả, không muốn chết!

"Không!!!"

Tên Lục Địa Tiên thành Thiên An kia bị La Tiểu Bắc đè nặng đánh gào rống lên, khí cơ mạnh mẽ không ngừng nổ vang, nhưng La Tiểu Bắc có thân lực trời sinh, cũng không sợ, vẫn cứ đè lão ta ra mà đánh.

Nhóm chân nhân Long Hồ Sơn chẹp lưỡi.

Khâu viện trưởng viện Tư Thiên Đại Chu cũng trầm mặc.

Mà Sở Nguyên Đạo bị La Hậu đè nặng đánh cũng lâm vào điên cuồng.

"La Hồng! Không thể giết!"

Sở Nguyên Đạo gào rống.

Sắc mặt của La Hậu trở nên lãnh lệ, giáp đen dày nặng, Mặc đao ép xuống, khiến cho nước sông trào dâng.

"Chỉ là một Hồ nữ, sao lại không thể giết?!"

"Hạ hoàng vô đạo, bị Hồ nữ mê hoặc"

"Con ta vì Hạ hoàng thanh quân trắc, đây là hành động vì đại nghĩa, sao lại không thể?!"

Sở Nguyên Đạo muốn đi cứu viện, lần thứ hai bị áp chế trở về sông Cự Mã.

Phía trên vòm trời.

La Hồng lãnh khóc vô cùng, thân kiếm Thuần Quân mảnh khảnh vô cùng, từng giọt máu từ trên mặt Huyền Ngọc phi bắn ra, bị kiếm chém thành hai nửa.

Thân kiếm sắc nhọn, chém về phía cần cổ thon dài trắng nõn như thiên nga Huyền Ngọc phi.

Một luồng nguy cơ sinh tử hoàn toàn bùng nổ trong lòng Huyền Ngọc phi.

Bỗng dung!

Trên người Huyền Ngọc phi, có một cổ uy nghiêm vô thượng bùng nổ

"Lớn mật!!!"

Thanh âm giống như từ trên chín tầng trời nổ xuống.

Xa ở mấy ngàn dặm ở ngoài thành Thiên An.

Trong Thiên Cực cung đang đóng chặt cửa.

Một đôi mắt phủ đầy bụi, chợt mở, như có thiên lôi xé rách màn trời.

Đôi mắt với một cổ uy áp đột nhiên bùng nổ.

Trong thiên địa như đều trở nên yên lặng tại một khắc này.

Tất cả mọi người giật mình.

Ý chí Hạ hoàng!

Quả nhiên, Huyền Ngọc phi không dễ dàng chết như vậy!

Có ý chí của Hạ hoàng bảo hộ, Huyền Ngọc phi làm sao có thể chết được? Hạ hoàng thật sự rất để ý đến Hồ nữ này!

Có ý chí Hạ hoàng ở đây, La Hồng không có khả năng giết Huyền Ngọc phi!

Nhưng, La Hồng mang mặt nạ Tà Quân, bị cổ uy áp này chính diện đánh mạnh ngã vào không trung, sắc mặt trắng bệch, miệng mũi đều tràn máu, lục phủ ngũ tạng như bị búa tạ bổ vào.

Mà đáng sợ nhất chính là, có một ý chí hư ảnh cao lớn vô cùng, đánh vỡ giới hạn của thời gian cùng không gian rơi xuống biến ý chí của hắn.

Như muốn phá vỡ tinh thần của hắn!

Đôi mắt của La Hồng không hề có cảm xúc dao động.

Huyền Ngọc phi người có Hạ hoàng, La Hồng ta Có Tà thần!

"Nhị Cấp!!!"

Trong miệng La Hồng rống ra một cái tên làm cho tất cả mọi người đều không hiểu gì.

Cùng lúc đó.

Trong biến ý chí của La Hồng.

Hư ảnh Tà thần, đột nhiên trợn mắt, nhìn về phía hư ảnh Thiên tử đang hạ xuống biến ý chí.

"Khắc khắc khắc....."

"Tiểu La ngu xuẩn, nhớ rõ phải khen ngợi Chỉ!"

Tà thần Nhị Cấp mở miệng.

Sau đó, phòng mũi lên với hư ảnh Thiên tử.

"ý chí điên loạn gì đó, cũng dám xâm lấn vào địa bàn của ta!"

"Cút!"

Oanh!

Trong biến ý chí của La Hồng, tà thần nháy mắt rít gào.

Vừa rít gào, giống như có cơn lốc cuốn lên tận trời, hư ảnh kia vừa hạ xuống biến ý chí của La Hồng, nháy mắt bị xé rách, tan biến!

Mà trong hiện thực.

Trên mặt La Hồng chẳng có biểu tình gì, đôi mắt đã khôi phục sự tỉnh táo, kiếm Thuần Quân trong tay sau khi thoáng bị chặn lại một lúc, lại ép xuống.

Đặt trên cổ của Huyền Ngọc phi.

Thoáng ép xuống, có tơ máu chảy trên thân kiếm.

Sau đó, La Hồng rút kiếm, kéo mạnh qua.

Da thịt vô cùng mịn màng của Huyền Ngọc phi, nháy mắt trào máu tươi, từng giọt máu phun ra trong không trung, xoay thành một vòng cung, giống như một đóa sen máu kiêu diễm thê mỹ.

Một cái đầu tuyệt mỹ, bay vút lên trời.

Chương 634: Người không xứng làm hoàng đế (1)

Máu, đỏ thắm.

Bắt đầu phun ra từ trong da thịt tuyết trắng, trong không trung tràn ngập ánh sáng, máu chảy xuống từng giọt, như những đóa hoa nở rộ.

Như một đóa hoa sen đỏ tươi kiều diễm, vô cùng xinh đẹp.

Nhìn từ chín tầng mây xuống, thì nó giống như một đóa huyết liên yêu dị nở rộ giữa không trung.

Trời đất đều tĩnh lặng đến chết chóc.

Không gian giống như chìm xuống bùn lầy.

Thời gian như ngừng trôi.

Tất cả mọi người trơ mắt nhìn kiếm Thuần Quân của La Hồng, cắt đứt cái đầu xinh đẹp của Huyền Ngọc phi, trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Huyền

Ngọc phi còn lưu lại vẻ mặt hoảng hốt khó tin.

Một người mỹ mạo vô song, một yêu phi đương thời, nhưng lúc này.....

Dưới kiếm khí lạnh băng, chỉ còn lại một cái đầu vẫn ngẩng lên trời.

Chém đầu, lại còn chém đầu nữ nhân.

La Hồng..... rất giỏi việc này.

Vài giọt máu đỏ loang ra trên mặt nạ Tà quân nhanh chóng bốc hơi không để lại một chút dấu vết nào.

Huyền Ngọc phi trong tình trạng thân đầu chia lìa, ở trên người nàng ta vẫn còn năng lượng cực kỳ mạnh mẽ đang dao động, áp lực mạnh mẽ của Thiên tử vẫn còn nhưng hiện giờ áp lực mà Thiên tử tạo ra cho người ta lại có cảm giác tiêu tụy.

Huyền Ngọc phi đã chết.

Cứ như vậy bị một kiếm của La Hồng rạch cổ, chém rơi đầu.

Bùm!

Phía trên xác chết Huyền Ngọc phi chợt phát ra một cỗ lực lượng mạnh mẽ, đá bay thân hình của La Hồng.

Dưới mặt nạ, La Hồng để lộ khuôn mặt có vài phần tái nhợt nhưng khoe miệng hằn lại treo thêm một nụ cười tà ác, giữa mái tóc trắng bay bay lộ ra một ánh mắt rạn rỡ.

Rốt cuộc cũng đã giết được.

Nữ nhân này..... Vì có Hạ hoàng che chở, nên bản công tử không thể giết chết người sao?

Khi nhìn về phía cái xác đầu thân tách rời kia, cảm giác kích động bạo nộ như thủy triều của biển lớn, không ngừng đánh vào trời đất.

Áp lực Thiên tử không ngừng quét qua, phía trên vòm trời phía tây vốn đang quang đãng bỗng nhiên xuất hiện những đám mây đen đang cuộn cuộn kéo tới.

Dù chỉ là một sợi ý chí cũng đã có thể tạo nên dị tượng của đất trời.

"Trời ời, giết thật sao....."

"La Hồng thật sự giết....?!"

"Huyền Ngọc phi.....phi tử được Hạ hoàng sủng ái, chết trong tay La Hồng?!"

Mọi người đều ngẩn ngơ cùng ngạc nhiên.

Vốn dĩ, mọi người đều cho rằng La Hồng muốn giết Huyền Ngọc phi chỉ là lời nói ngoài miệng, tuyệt đối không có khả năng giết thật, nhưng kết cục là, Huyền Ngọc phi - người từng là vị phi tử bị vô số triều thần phản đối dù có Hạ hoàng làm chỗ dựa, người như vậy, không có khả năng chết ở chỗ này, cũng không nên chết ở chỗ này.

Đây là một một nữ nhân luôn mang theo chút thần bí, cũng không phải vì nàng ta mạnh thế nào, có bao nhiêu xinh đẹp, bao nhiêu mê người, mà bởi vì, nàng ta có mối liên hệ thân thiết với Hạ hoàng.

Trên thực tế cũng chính là như vậy.

Thời điểm La Hồng dùng một kiếm cuối cùng chém về phía Huyền Ngọc phi.

Ý chí của Hạ hoàng xuất hiện, làm tất cả mọi người ở đây đều hiểu rõ ý tứ của Hạ hoàng, người này không thể giết.

Người nam nhân sâu trong thâm cung thành Thiên An kia, muốn bảo hộ nữ nhân này.

La Hồng không được giết, thiên hạ..... cũng không có người nào dám đến giết nàng ta..

Trừ phi người đó là Phu Tử.

Nhưng mà, La Hồng lại dám chặn lại áp lực mãnh liệt của Thiên tử, dứt khoát ấn kiếm lên cổ Huyền Ngọc phi, đem đầu của vị tuyệt thế mỹ nhân này cắt xuống.

Đẫm máu, không nói đạo lý, thủ đoạn tàn nhẫn vô tình đến cùng cực.

Lấy thủ đoạn bá đạo cùng sắc bén đối xử với thế nhân, kể cả với nam nhân đang an vị trong thành Thiên An kia.

Người mà La Hồng ta muốn giết, không ai có thể bảo vệ!

Bùm!!!

Trong trời đất, áp lực càng ngày càng nén chặt xuống, càng ngày càng nồng đậm, nồng đậm đến mức khiến người ta không thở nổi.

Mà cái xác thân đầu chia lìa của Huyền Ngọc phi kia lại không bị tách ra, mà trôi lơ lửng giữa không trung.

Trong thi thể của nàng ta ẩn chứa một nguồn năng lượng cường đại, những thứ này vốn không phải năng lượng thuộc về nàng ta, nhưng giờ khắc này, cỗ lực lượng này đang dần dần kích động muốn phóng ra.....

Một màn quỷ dị này cuối cùng cũng phá vỡ được sự im lặng chết chóc trong thiên địa.

Mẹ khiếp!

Huyền Ngọc phi..... Đã chết!

Việc lớn rồi!

Lúc này, toàn bộ thiên hạ đều chấn động!

La Hồng giết Huyền Ngọc phi.....

La Hồng giết người mà Hạ hoàng thà vi phạm cương luân cũng nhất định phải sắc lập làm phi tửt Việc này, quả thực có thể coi là một cơn sóng thần lớn, đủ để nhấn toàn bộ Đại Hạ chìm trong ngõ ngàng và bối rối.

Vốn tưởng rằng việc xảy ra ở phương bắc, sẽ định ra kết cục xám ngắt của La gia, làm hắc kỵ La gia bị ma diệt, cực kỳ thảm bại, mười phần là vậy.

Nhưng, khi La Hồng xuất hiện, hết thảy đều thay đổi!

La Hồng khơi mào lên bao nhiêu cừ hận, trận vây sát vốn là nhằm vào Hắc kỵ La gia cuối cùng lại biến thành vây sát La Hồng, cường giả Sở gia cùng Hạ gia gồm ba mươi mấy cường giả Nhất phẩm chỉ để đuổi theo giết La Hồng, cuối cùng..... lại bị La Hồng toàn bộ giết sạch!

Chỉ việc này thôi cũng đủ làm chấn động lòng người.

Nhưng như vậy vẫn còn chưa đủ!

Hóa ra, La Hồng muốn giết Huyền Ngọc phi!

Quan trọng nhất chính là, La Hồng đã chống lại áp lực mà Hạ hoàng phóng thích ra, đem Huyền Ngọc phi chém chết!

Cuối cùng có một vị cận vệ Thiên tử tự bạo, phát ra thanh âm ầm ầm nổ mạnh, Tề Hồ đã xem đến ngây người, bị hất tung ra ngoài, lộn ngược vài trăm mét.

Tề Hồ hoàn toàn bất chấp tất cả.

Ông ta nắm đại kiếm, đầy miệng "Mẹ khiếp", mắt hồ trợn tròn, không thể tưởng tượng nhìn La Hồng.

Ông ta cho rằng La Hồng không thể giết được nữ nhân người Hồ kia.

Cho dù ông ta ngăn trở cận vệ Thiên tử, nhưng dựa theo sự coi trọng của Hạ hoàng đối với Huyền Ngọc phi thì La Hồng làm sao có thể giết được nàng ta.

Chương 635: Người không xứng làm hoàng đế (2)

Tề Hổ cũng rõ ràng, bản thân ông ta không giết được Huyền Ngọc phi, bởi vì trên người Huyền Ngọc phi có chứa ý chí của Hạ hoàng, phần ý chí này một khi được kích hoạt đủ làm Tề Hổ ông ta ăn không hết còn phải gói đem đi.

Hạ hoàng..... không giống với Thiên tử Đại Chu và nữ đế Đại Sở.

Tuy rằng ba đại vương triều là Đại Hạ, Đại Chu, Đại Sở chia thiên hạ làm ba phần, nhưng trong ba đại vương triều này, Đại Hạ là vương triều thâm sâu khôn lường nhất.

Bởi vì Đại Chu cùng Đại Sở đều trải qua một ít biến cố, gặp phải một số sự việc.

Trên thực tế, như Thiên tử Đại Chu chỉ mới kế vị hơn hai trăm năm trước, Nữ đế Đại Sở thì đã kế vị được hơn hai trăm năm.

Mà Hạ hoàng, từ khi lập quốc đến nay, chưa bao giờ thay đổi vị trí, nhưng Thái Tử thì đã đổi vài người.

Tóm lại làm Thái Tử Đại Hạ, khó hơn nhiều so với việc làm Hạ hoàng.

Việc này cũng chứng minh rằng, Hạ hoàng là thế lực cổ xưa vô cùng cường đại.

Hạ hoàng..... đã sống 600 năm.

Những Lục Địa Tiên trong nhân gian, mặc kệ người thuộc cảnh giới nào, chỉ cần ở nhân gian, đại nạn được định vào năm 600 tuổi.

Đây là quy tắc, quy tắc nhân gian.

Quy tắc không thể sửa đổi.

Cho dù là Phụ tử, cũng không thể sửa đổi nguyên tắc này.

Hạ hoàng rất mạnh, cho nên, Tề Hổ cũng nhịn xuống xúc động muốn vác kiếm kẻ cô Huyền Ngọc phi, mà hiện giờ, Huyền Ngọc phi vẫn chết.

Hạ hoàng..... Không thể bảo vệ được Huyền Ngọc phi trong tay La Hồng!

"Mẹ khiếp! Lợi hại! Tiểu tử này đủ lợi hại!"

"Tên La Hồng này quả là đặc biệt!"

Tề Hổ chùi miệng, lải nhải.

Trong tầng mây đen nhánh, như có một ngọn lửa thiêu đốt bốc lên.

Vị Lục Địa Tiên thành Thiên An mang theo gương mặt bầm dập lao ra khỏi tầng mây, tận mắt nhìn thấy La Hồng chém đầu Huyền Ngọc phi.

Lão ta quả thực tuyệt vọng.

Đừng!

Không!

Huyền Ngọc phi chết, ông ta là một tên Lục Địa Tiên có trách nhiệm bảo hộ Huyền Ngọc phi, tuyệt đối phải bảo hộ nàng ta cho bằng được, một khi Hạ hoàng trách tội, khả năng lão ta sẽ bị lột mất ba lớp da!

La Hồng..... Sao có thể giết chết Huyền Ngọc phi?!

Vị Lục Địa Tiên này tràn ngập bất đắc dĩ muốn được phun trào, trên người Huyền Ngọc phi có ý chí của Hạ hoàng, sao vẫn bị La Hồng giết chết?

Người này..... Thật sự yêu nghiệt đến thế sao?

Trên trời dưới đất, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Sở Nguyên Đạo đang chém giết cùng La Hậu đã bị dọa sợ ngây người, từng người đứng lặng trước sông Cự Mã, ngây ngốc nhìn về thân ảnh phía vòm trời kia.

Không thể tin tưởng mà nhìn về phía thi thể Huyền Ngọc phi đang không ngừng tràn ra áp lực Thiên tử.

Sở Nguyên Đạo lắc đầu, không thể tin được mà giãy giụa: "Không được....."

"Không có khả năng! Huyền Ngọc phi chết? Nàng ta không thể chết! Hạ hoàng không cho nàng ta chết, sao nàng ta chết được?"

Sở Nguyên Đạo lâm bầm không ngừng.

Ông ta bỗng nhiên có chút mê mang.

Mà La Hậu đang nắm chặt Mạc đao, lại tràn đầy hưng phấn.

"Con ta, quả nhiên bất khả chiến bại!"

"Con ta chính là đại nghĩa! Trừ khử phản quân, chém Hồ phi! Ha ha!"

La Hậu hưng phấn cười to.

Chẳng có gì phải nghi ngờ, Huyền Ngọc phi chính là lý do khiến La gia đối đầu với Hạ gia.

Cũng là lý do làm cho hai vạn quân hắc kỵ chân thủ phương bắc cùng thống lĩnh hắc kỵ Hoàng Đào chết không chỗ chôn.

Nếu Huyền Ngọc phi không trở lại thăm Kim Trướng Vương Đình, Hoàng Đào sẽ không vì chân thủ phương bắc, vì ngăn cản giúp ba mươi vạn Hắc kỵ đào thoát mà chết.

Cho dù là La Hậu, đáy mắt cũng có chút ướt át.

Hoàng Đào, còn có hai vạn huynh đệ hắc kỵ canh giữ biên thành!

Nhi tử của ta đã báo thù cho người!

Giờ này khắc này, tất cả mọi người đều kinh hãi, đám người Triệu Tinh Hà, Tư Đồ Vi cũng khiếp sợ không thôi.

Viên mù tuy rằng không nhìn thấy, nhưng tay đang nắm trường thương của ông lại đang run rẩy.

Công tử..... Giống như lại gây ra việc lớn!

Mà việc này, hình như càng thêm nghiêm trọng, không biết sẽ có kết quả gì.

May mắn, lúc này có cao thủ La Tiểu Bắc, thân là hộ đạo giả như ông đây..... tạm thời không cần dùng đến.

Nhưng vẫn có chút lo lắng cùng sốt ruột.

Bên ngoài Tây Cương.

Hồng đạo cô hít một hơi thật sâu, hai vị chân nhân đạo môn đang ngồi xếp bằng trên lưng tiên hạc, cũng ngưng mắt, đôi mắt híp lại bày ra vẻ mặt không thể tưởng tượng được.

"Huyền Ngọc phi..... Bị giết?"

"Người này, coi như đã làm hỏng kế hoạch trường sinh của Hạ hoàng sao?!"

Hai vị chân nhân quay lại nhìn nhau.

Hồng đạo cô bỗng nhiên nhìn về phía hai vị chân nhân đạo môn, trên dung nhan mỹ lệ mang theo vài phần rối rắm: "Lát nữa chúng ta có ra tay không? Nhưng nếu ý chí Hạ hoàng buông ?

thể....."

"Hiện giờ chúng ta không được đưa ra quyết định, nếu không sẽ đem Long Hồ Sơn cuốn vào phong ba đáng sợ..... Chỉ cần hơi bất cẩn, sẽ bị xóa sổ.

"Tên Thánh tử La Hồng này....." Hồng đạo cô nhíu mày.

"La Hồng cầm trong tay Đạo Chung của Long Hồ Sơn ta, chứng tỏ hắn cùng Long Hồ Sơn có duyên, nhưng giờ phút này hắn giết Huyền Ngọc phi, nhân quả quán thân, chúng ta không thể dẫn hắn vào sơn môn, chỉ cần tỏ vẻ có ý đó là được."

Lão đạo lắc đầu, ngưng trọng nói.

Thái độ của hai vị lão đạo cực kỳ kiên quyết.

Hồng đạo cô cũng bất đắc dĩ.

Bên kia, Cộn Luân cùng Khâu Bĩ Cơ cũng không thể nể hà thêm.

Việc La Hồng giết chết Huyền Ngọc phi đã được không ít đại năng giả trong thiên hạ biết được.

Mà bên tai Khâu Bĩ Cơ, đều là tin tức của Côn Luân cung cùng với La Hồng, Khâu Bĩ Cơ ông ta phải tranh thủ khiến La Hồng gia nhập Côn Luân cung, trở thành Thánh tử Côn Luân cung.
Nhưng hiện tại.....

Chương 636: Người không xứng làm hoàng đế (3)

Tin tức nhanh chóng truyền vào Côn Luân cung, khiến ông ta phải từ bỏ La Hồng.

Nhân quả trên người La Hồng, Côn Luân cung không thể dính đến.

Tay áo Khâu Bĩ Cơ khẽ rung, thu hồi huyền phù trong không trung:

"Người này..... Đáng tiếc."

Khâu Bĩ Cơ thờ dài, làm Hồng đạo cô cũng rõ ràng, Côn Luân cung chắc sẽ đưa ra quyết định giống hai vị chân nhân Long Hồ Sơn.

Hồng đạo cô mới đạt được cảnh giới Lục Địa Tiên không lâu, nên bà ta có chút không hiểu được, vì sao họ lại đưa ra quyết định như vậy.

"La Hồng giết Huyền Ngọc phi..... Trên người đã dính nhân quả, đây là việc Long Hồ Sơn kiêng kị sao?"

Hồng đạo cô nỉ non.

Sợ Hạ hoàng phản nộ sao?

La Hồng bị ý chí bùng nổ của Hạ hoàng trên xác Huyền Ngọc phi đánh mạnh vào lục phủ ngũ tạng nên có chút bị thương.

Nhưng, La Hồng lại rất hưng phấn.

Huyền Ngọc phi bị hấn giết!

Giết hại Quý Phi, tội danh này..... Sợ là đã đủ làm cho người trong thiên hạ mất hán trăm ngàn lần.

Hắn có thể cảm nhận được một cỗ phản nộ đến từ nam nhân sâu trong thành Thiên An.

Nhưng, La Hồng không thêm để ý.

La gia đã bị buộc tới hoàn cảnh này, còn muốn nói gì nữa!

Nếu La Hồng nhân từ không giết Huyền Ngọc phi, liệu Huyền Ngọc phi sẽ không giết La Hồng sao?

Không có khả năng, Huyền Ngọc phi muốn giết hắn, La Hồng hẳn tự nhiên muốn giết Huyền Ngọc phi, cho dù người là người Hạ hoàng nhìn trúng?

Có bản lĩnh..... Hạ hoàng xuất quan đi!

Tới giết La Hồng ta đi!

La Hồng đúng là không sợ áp lực Thiên tử, trong ý chí hắn có tà thần canh giữ, ại tới La Hồng đều không sợ!

Thi thể Huyền Ngọc phi treo lơ lửng trên không trung, không ngừng phát ra lực lượng cường đại, thậm chí một chút mảnh linh hồn nhỏ còn xốt

lại của Huyền Ngọc phi đang từ từ nhô ra từ trên đầu nàng ta, như muốn từ trong cơ thể nàng ta lại tái sinh một lần nữa.

"Thứ được năng lượng khủng bố kia bao bọc kia hình như là.....

Tinh hoa sinh mệnh! Cũng được coi là một thứ tốt"

Trong đầu La Hồng, lời nói của Tà thần tức khắc vang vọng.

La Hồng ngẩn ra, "Tinh hoa sinh mệnh? Đó là cái gì?"

"Tiểu La ngu xuẩn, thật không có kiến thức? Tinh hoa sinh mệnh, là bản chất của sinh mệnh, ẩn sâu trong xương cốt.....

Hơn nữa, đây không phải đồ vật thuộc về thế giới phàm nhân."

"Thế giới phàm nhân không có khả năng sinh ra tinh hoa sinh mệnh"

Tà thần nói.

Ánh mắt La Hồng không khỏi khẽ nhăn lại.

Đồ vật mà thế giới phàm nhân không có khả năng tạo ra, vậy chẳng phải tinh hoa sinh mệnh này không phải đồ vật thuộc nhân gian.

Không phải nhân gian, còn có thể là nơi nào?

Chẳng lẽ là Thiên môn?

La Hồng loáng thoáng nghĩ ra gì đó, cảm giác như chính mình đã nhìn thấu được chút gì đó, nhưng, lại cảm thấy có chút mơ hồ không thể nhìn thấu.

Hạ hoàng cầu trường sinh, chẳng lẽ có quan hệ với Thiên môn sao?

La Hồng nhìn những năng lượng kích động từ trên người Huyền Ngọc phi phóng ra, bên trong năng lượng bao vây một thứ gì đó đang không ngừng mấp máy giống như phôi thai, có một thứ chất lỏng tản ra ánh sáng lấp lánh.

Ồ đây..... Không có bao nhiêu người biết được cái chất lỏng này Cho dù là bên ngoài Tây Cương, những chân nhân đạo môn vẫn đang chú ý tình hình kia cũng không hiểu được.

"Mảnh linh hồn hội tụ..... Đây là muốn một lần nữa hội tụ linh hồn Huyền Ngọc phi, làm người chết sống lại?"

La Hồng nheo mắt lại.

Hắn trăm cay ngàn đắng mới giết chết được nữ nhân này, làm sao có thể để Hạ hoàng làm nàng ta sống lại.

Nếu nữ nhân này sống lại, vậy tội danh La Hồng giết hại hoàng phi chẳng phải sẽ không được thành lập hay sao?

Tội ác của hắn lại chạy mất sao?

La Hồng tự nhiên không thể để điểm tội ác sắp đến tay rồi lại vụt mất như vậy.

Thi thê Huyền Ngọc phi lơ lửng trên không.

Áp lực khủng bố đang không ngừng chồng chất, cuộn lại.

Thực nhanh, hóa thành một hư ảnh ngồi ngay ngắn trên long y nguy nga lộng lẫy, đó là hư ảnh Thiên tử, không thấy rõ khuôn mặt, cao cao tại thượng, quan sát nhân gian.

Tại khoảnh khắc mà hư ảnh xuất hiện.

Trong trời đất tựa như có gió lốc thổi qua, như rồng phun nước, hóa thành cột rồng chống đỡ thiên địa, gió lốc cuộn cuộn hướng thẳng về phía thi thê Huyền Ngọc phi mà hội tụ, mây từ rồng, gió từ hổ, rồng hổ quy tụ, quay xung quanh thân ảnh bàng bạc cao cao vô thượng.

Thân ảnh hiện lên sự tôn quý vô cùng, làm người ta hoảng sợ không dám nhìn thẳng.

Tất cả mọi người đều cảm giác được một trận áp lực.

Cho dù là cao thủ cường đại nơi Tây Cương, Tề Hổ, cũng cảm thấy có chút khó thở.

Quỳ xuống mặt đất.

"Ngô hoàng vạn tuế"

Tề Hổ cúi đầu nói.

Phía dưới, Sở Nguyên Đạo cũng thu hồi ánh mắt bàng hoàng, cúi đầu, nói: "Ngô hoàng vạn tuế"

Gió mạnh thổi qua, rất nhiều cường giả đều cúi đầu, không dám nhìn thẳng.

Phía trên vòm trời, rất nhiều cao thủ nhất phẩm cũng không dám lại gần. Bọn họ buộc phải đáp xuống mặt đất, thở phì phò.

Viên hạt tử, Tư Đồ Vi, thống lĩnh Hắc kỵ La gia, Viên Thượng, Viên Hợp đại sư Vọng Xuyên Tự, cũng đều phải quỳ xuống đất, tuy rằng không có hô lên "Ngô hoàng vạn tuế" nhưng vẫn chịu áp lực mà thở dốc.

Bùm!

Hai bóng người từ trên trời rơi xuống.

Thẳng tấp như hai ngọn đèn!

La Tiêu Bắc rống giận liên tục, Võ tiên giáp trên người hấn dưới áp lực của Thiên tử mà mất đi ánh sáng, ảm đạm đi rất nhiều.

Mà vị Lục địa tiên từ thành Thiên An kia chỉ cúi đầu, không dám nói lời nào.

Nơi xa, ở bên ngoài Tây Cương, đám người Hồng đạo cô cùng đám người Khâu Bì Cơ đang quan sát đều không chút do dự, quay đầu vụt đi như một đạo ánh sáng.

Áp lực mệnh mông cuồn cuộn của Hạ hoàng đang áp xuống.

Nếu bọn họ không đi, tất nhiên sẽ bị áp bách đến rơi xuống đất, phải thân phục với Hạ hoàng.

Bọn họ không muốn, cho nên rời đi.

Hồng đạo cô ngồi ngay ngắn phía trên bạch hạc, nghĩ nghĩ, trước khi rời đi vẫn quay đầu lại, bộ ngực cao ngất hơi run, cao giọng gọi: "La tiểu hữu, có rảnh tới Long Hồ Sơn chơi nha"

Lời nói rơi xuống.

Liên hóa thành một đạo ánh sáng xạ độn đi mất, Huyền Ngọc phi chết, sự náo nhiệt này..... cũng không có gì tốt đẹp cả.

Chương 637: Người không xứng làm hoàng đế (4)

Khắp vòm trời, mọi thứ như bị quét sạch.

Chỉ còn lại mỗi La Hồng, bạch y, đầu bạc, chân dẫm lên chính khí Trường Hà, tay cầm kiếm Thuần Quân, sau lưng là 108 thanh kiếm Sát châu đang lơ lửng giữa không trung.

Đôi mắt với bóng dáng vô cùng to lớn kia, giống như một con thiêu thân đang đối mặt với một vị thần.

Nước sông Cự Mã cũng không dám dâng lên, trở nên bình tĩnh và vô cùng ngoan ngoãn.

Sắc mặt của nhiều người đã trở nên tái nhợt, bọn họ đều cảm thụ được áp lực khủng bố đang lan tỏa khắp thiên địa, trong lòng bọn họ bây giờ chỉ còn lại sợ hãi.

Một cường giả như vậy mà cũng không có cách nào trường sinh, cũng sẽ có một ngày già rồi chết đi sao ?

La Hậu ngửa đầu lên trời nhìn hư ảnh cao cao tại thượng đang ngồi trên long ở, một phần khuôn mặt lộ ra khỏi mặt nạ đen tuyền mang theo vài phần khó chịu, không cam lòng.

"Hạ hoàng!"

La Hậu vốn nên kêu nam nhân trước mắt này là bộ hạ, nhưng, nếu ông đã một lòng hướng về phương nam, La gia đã phản Hạ, nên sẽ không kêu bộ hạ.

Hiện giờ, La Hậu hẳn đã không còn là thần tử nữa!

"Diện thánh thư lần trước, vì sao không gặp gia phụ?!"

"Hạ gia vì sao phải bức bách La gia ta như vậy?!"

"Vì sao phải kết cấu với Kim Trưởng Vương Đình tấn công hắc kỵ La gia đang trấn giữ phương bắc?!"

"Thù gì, oán gì?!"

La Hậu bạnh cổ, gào rống.

Trong lòng ông mang theo loại cảm giác không cam lòng, phẫn nộ, lửa giận, đều trong khoảnh khắc này mà phát tiết.

Hư ảnh trong không trung cao cao tại thượng, tuy không thấy được rõ khuôn mặt, nhưng có thể nhận ra hẳn đối với người đang chất vấn không thêm đề ý.

Chỉ là, trong trời đất, không biết từ lúc nào phát ra một âm thanh.

Uy nghiêm, vô thượng, mệnh mệnh cuộn cuộn.

"Đây là mệnh của La gia"

Hư ảnh Hạ hoàng mở miệng từ từ nói, làm trời đất trở lên tĩnh lặng.

Mệnh?

Đây là muốn toàn bộ La gia nhận số mệnh này?!

La Hậu nghe vậy, giật mình tại chỗ.

"Ha ha ha....."

"Cười chết ta."

La Hồng đang lơ lửng trên bầu trời đột nhiên bật cười, tiếng cười phảng phất khắp thiên địa.

"Mệnh? Người thân là một hoàng đế của một đại vương triều, lại tin vào số mệnh"

"Muốn trường sinh, muốn bất tử, thì không nên tin mệnh!"

"Nực cười đến cùng cực!"

"Cổ hủ mà tục tằng, người không xứng làm hoàng đế!"

La Hồng nói.

Lời nói hữu lực phát ra, quanh quẩn khắp thiên địa.

Làm tất cả mọi người đều kinh hãi.

Hạ hoàng, không xứng làm hoàng đế?

Lời này..... Mà người cũng dám nói sao?

Còn La Hồng lại rất vừa lòng, lời nói này chắc đã đủ đại nghịch bất đạo rồi nhỉ?

Nếu muốn mưu triều đoạt vị, vậy thì phải tự giữ cho chính mình chút thể diện?!

Nên mắng thì cứ mắng, chỉ cần một ý tưởng!

Mệnh?

Có cơ gì để tin tưởng? Còn muốn cho La gia gánh vác số mệnh?

Ở cái thế giới tu hành văn minh vô cùng này, người nhất định sẽ thắng ý trời!

Thân ảnh tỏa ra áp lực mạnh mẽ kia, như xuyên qua đám mây quan sát La Hồng, lời nói đại nghịch bất đạo của La Hồng kia vẫn chưa làm ông ta tức giận.

Đôi mắt thật sâu nhìn La Hồng.

Hồi lâu, mới phát ra một tiếng thở dài, tiếng thở dài này tràn đầy tang thương, làm cho người ta cảm nhận được hình nàng tanh một vị hoàng đế già nua "Nếu người sinh sớm mười lăm năm thì thật tốt."

Hạ hoàng nói.

La Hồng nghe vậy, đôi mắt không khỏi co rụt lại.

Trong ý chí của La Hồng.

Tà thân giắt mình một cái, đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt tròn xoe tròn trừng.

"Tiểu La ngu xuẩn! Chỉ cảm nhận udowjc!"

"Thằng nhãi này thềm thân thể ngươi!"

La Hồng nghe vậy, hít sâu một hơi.

Sau đó, hắn cười lớn, từng bước một đạp trên không mà bước đi.

Cho dù trong trời đất tràn ngập áp lực Thiên tử cuộn cuộn, La Hồng lại như tấm mình trong gió xuân, bạch y bay bay, kiếm Thuần Quân cầm trong tay, phía sau là một trăm linh tám thanh kiếm Sát châu dường như đã vạt đôi sao dôi, như kiếm bay trên sông dài.

"Ngươi tin vào mệnh, bản công tử nói cho ngươi biết cái gì mới được gọi là mệnh!"

"Ngươi muốn làm cho nữ nhân kia sống lại, mà lại không thể....."

"Lúc này mới gọi là mệnh!"

La Hồng cười ha hả, hướng tới thân hình Huyền Ngọc phi đang lơ lửng giữa không trung, thi thể thân đầu chia lìa, hắn nâng tay lên, nhìn chăm chăm Hạ hoàng, khoe miệng tà tà nhếch lên, thanh âm giống như ngâm xướng, từ trong miệng hắn vang vọng.

"Đứng lên!"

Thanh âm không lớn, nhẹ như nước.

Hạ hoàng muốn ngưng tụ linh hồn Huyền Ngọc phi, để nàng một lần nữa sống lại.

Nếu linh hồn bị tước đoạt thì sao?!

Lần đầu tiên triệu hoán, không thành công.

La Hồng đứng trong hư không, lần thứ hai bước ra một bước, vạt áo trắng bay nhanh.

"Đứng lên!"

Lúc này đây, thanh âm lớn hơn vài phần, như gõ vang chuông lớn, chấn động tứ phương.

Thân ảnh hoàng đế ngồi giữa đám mây tiếp tục quan sát.

Xác chết Huyền Ngọc phi vẫn không hề dao động.

Lần thứ hai, cũng thất bại!

Nhưng La Hồng cũng không để bụng, đột nhiên bên trong ánh mắt hắn sáng ngời như ngọn lửa, ánh lửa dường như muốn cháy lan ra ngoài.

"Đứng lên!"

Tiếng thứ ba!

Trong không trung, thanh âm La Hồng tức khắc vang như sấm sét!

Phía trên thi thể Huyền Ngọc phi, những mảnh nhỏ linh hồn đang không ngừng được ngưng tụ bỗng nhiên cứng lại.

Ngay sau đó, như mặt trời bị thiên cầu cản một ngậm, thiếu một khối to!

Trong bóng dáng thi thể Huyền Ngọc phi xuất hiện một đoàn màu đen mấp máy, hóa thành tà ảnh, từ từ bò lên.

Thi thể Huyền Ngọc phi trên không đang ngưng tụ những mảnh nhỏ linh hồn, trong phút chốc nổ tung, chia năm xẻ bảy.....

Cùng với tiếng hét thê lương của Huyền Ngọc phi, tan thành mây khói.

Thân ảnh tôn quý vẫn đang ngồi trên hoàng tọa giữa đám mây.

Đôi mắt tựa như giếng cổ không gợn sóng, chột như mặt gương lạnh lặn bị đánh vỡ hoàn toàn.

Chương 638: Thiếu niên Hạ hoàng, cùng cấp chiến một trận (1)

Đế kinh Đại Hạ, thành Thiên An.

Bầu trời thành Thiên An vốn đang quang đãng, đột nhiên sắc trời thay đổi, mây đen giăng đầy, trên chín tầng trời còn xuất hiện sấm chớp, như đang rít gào, rống giận.

Sự biến hóa ngày hôm nay, làm cho tất cả mọi người trong đế kinh đều cảm thấy vô cùng áp lực.

Ninh Vương phủ.

Ninh Vương một thân thường phục, nhìn chăm chăm vào trời đất đang biến hóa, không khỏi nheo mắt lại, ông ta tựa như cảm nhận được cái gì đó, liền nhìn về phía cung Thiên Cực.

Chỗ đó, có uy áp cực kỳ đáng sợ cùng ý chí đang thổi quét, nổ vang, phóng thích.

Khủng bố đến mức làm cho trong lòng Ninh Vương run rẩy, khiến ông ta không có chút dũng khí phản kháng nào.

Nam nhân kia, quá mạnh!

Chỉ lộ ra một chút uy áp, đã đủ làm đế kinh và cả nhân gian khiếp sợ.

"Thật thú vị, Hồ nữ kia..... Đã chết sao?"

Bên trong ánh mắt Ninh Vương lập loè chút ánh sáng.

Ông ta cảm nhận được một cỗ tức giận, tuy rằng không nặng nề, nhưng lại như nước lớn sông dài tích tụ thành một lực lượng khủng bố.

Huyền Ngọc phi đã chết.

Ninh Vương cũng không biết phía bắc đã xảy ra cái gì, nhưng, ông ta vẫn có thể suy đoán được đôi chút.

Rốt cuộc, chỉ có Huyền Ngọc phi chết, mới có thể làm nam nhân kia lộ ra chút cảm xúc.

"Đây xem như tự làm tự chịu sao? Muốn đòi phó La gia, cho nên phái Huyền Ngọc phi đến Kim Trướng Vương Đình làm thuyết khách, mà nhiều năm như vậy đây là lần đầu tiên Huyền Ngọc phi rời khỏi hoàng thành, kết quả..... Liền chết."

"Định trước rằng ngươi không được trường sinh."

Tiếng cười của Ninh Vương bắt đầu phát ra, mang theo vài phần trào phúng, quanh quẩn trong Ninh Vương phủ trống vắng, lạnh lẽo.

Đông Cực cung.

Thái Tử Hạ Cực để chân trần bước trên hành lang dài, y nhìn vào không trung cùng uy áp cuộn cuộn nơi cung Thiên Cực một cách âm trầm.

Nam nhân kia, tựa như từ trong ngủ say tỉnh lại.

Sự phần nộ như ẩn như hiện, như sóng thần thổi quét, bao phủ cả thành

Thiên An.

Khóe môi Thái Tử Hạ Cực treo lên một nụ cười, híp mắt.

Hiện giờ y rất chờ mong, vô cùng chờ mong, chuyện gì sẽ xảy ra?

Ông ta, sẽ phá quan mà ra sao?

"600 năm..... cho dù ông có tuyệt thế vô song, nhưng vẫn chỉ là thân thể phàm nhân, đại nạn giáng xuống, cho dù ông có là hoàng đế nhân gian, cũng phải cam chịu số phận."

Thái Tử dựa vào hành lang dài, nhắm mắt lại, lắng nghe dị tượng thiên địa như đang phần nộ, lòng tràn đầy thoải mái.

Có lẽ, y vẫn còn có cơ hội.

Y không biết nam nhân đó cần Huyền Ngọc phi để làm gì.

Nhưng, hiện giờ Huyền Ngọc phi đã chết.

Có thể chắc chắn được một điều rằng đại kế trường sinh của người nam nhân này sẽ gặp trở ngại.

Hồi lâu, Thái Tử mở mắt ra, khóe miệng đầy ý cười.

La gia không yếu ớt như trong tưởng tượng của mình.

"Phụ hoàng, ông già rồi."

Giữa trời đất, tiếng gào thét thê lương của Huyền Ngọc phi quanh quẩn, mang theo sự không cam lòng, mang theo vài phần bi phẫn.

Như có một trận gió thổi đến, thổi tan không khí nhẹ như lông ngỗng đi, không ngừng thổi ra xa, càng đi càng xa.

Việc ngưng tụ mảnh linh hồn của Huyền Ngọc phi... thất bại.

Lúc này, Huyền Ngọc phi..... thật sự đã chết!

Mà kiểu chết này!

Cho dù là thần tiên vô thượng của Thiên môn hạ phàm cũng không cứu được.

Phía trên biển mây, thân ảnh vô thượng ngồi phía trên hoàng tọa, ánh mắt như mặt gương bị đánh vỡ, chợt dao động.

Cặp mắt như nhìn thấu thời gian cùng không gian, như có vô vàn cảm giác áp bách, khiến không khí vốn đang tích tụ vỡ tung, hung hăng đè trên người La Hồng.

Nhưng mà, La Hồng một thân áo trắng bay bay vẫn tiêu sái cười to.

Quanh thân hần, Tà ảnh Huyền Ngọc phi chậm rãi đứng thẳng lên, sau ba lần triệu hoán, cuối cùng ở lần triệu hoán thứ ba đã thành công.

Thực lực của Huyền Ngọc phi cũng không mạnh, bản thân chỉ là một cái bình hoa, cho nên La Hồng cũng chỉ là thử một lần xem có thể triệu hoán ả ta thành công hay không.

Không nghĩ tới, thật sự thành công, thực lực càng yếu, La Hồng càng dễ dàng triệu hoán thành công.

Đương nhiên kiểu giống Tà ảnh Ngô Thiên, chính là ngoại lệ, La Hồng cảm thấy lúc trước hần có thể triệu hoán Tà ảnh Ngô Thiên thành công, tuyệt đối là trùng hợp.

Tà ảnh Huyền Ngọc phi uyển chuyển vô cùng, đôi mắt màu đỏ tươi, trong mắt tản ra vài phần mê mang cùng giãy giụa.

La Hồng nhếch miệng cười, nhìn Tà ảnh Huyền Ngọc phi, búng tay một cái.

Tà ảnh tức khắc tiêu tán.

Tà ảnh triệu hoán, là cắn nuốt những mảnh nhỏ linh hồn mới có thể hình thành, mỗi một Tà ảnh đều như vậy, cho nên, khi La Hồng triệu hoán Tà ảnh Huyền Ngọc phi ra, những mảnh nhỏ linh hồn hoàn chỉnh của Huyền Ngọc phi tự nhiên liền tan vỡ.

Chết mà muốn sống lại, tất nhiên là không thể nào.

La Hồng nhìn chăm chăm năng lượng đang bao vây tinh hoa sinh mệnh, Tà thần Nhị Cấp nói đồ vật kia không phải đồ vật thuộc nhân gian, La Hồng tin.

Nhị Cấp tuy rằng vô cùng tự kỷ, nhưng thực lực thật sự mạnh, tầm mắt tự nhiên cũng cao vô cùng.

Tinh hoa sinh mệnh này tiềm tàng trong thân thể Huyền Ngọc phi, Huyền Ngọc phi vừa chết, đồ vật này tự nhiên sẽ lộ ra bên ngoài.

La Hồng thầm suy nghĩ, mục đích tồn tại của Huyền Ngọc phi có phải là vì nuôi dưỡng tinh hoa sinh mệnh hay không?

Đây chính là bảo vật a, hần nên tìm cơ hội thu thứ này vào túi.

Đương nhiên, việc này cũng là vô cùng khó khăn.

Khấp trời đất đều an tĩnh một cách chết chóc.

La Hồng cao giọng quát, nói nam nhân ngồi trên đám mây kia không xứng làm hoàng đế, có bao nhiêu lớn mật, có bao nhiêu cuồng vọng.....

Mà việc La Hồng giảng co với nam nhân cao cao tại thượng ngồi trên đám mây kia, khiến cho tất cả mọi người đều không thể tin nổi.

Chương 639: Thiếu niên Hạ hoàng, cùng cấp chiến một trận (2)

Thậm chí, rất nhiều người nhìn ra được, dường như La Hồng còn đang thắng một bậc.

Hạ hoàng muốn làm Huyền Ngọc phi sống lại, ý chí buông xuống, đem mảnh linh hồn bên trong thi thể Huyền Ngọc phi hội tụ lại.

Nhưng lại bị La Hồng dùng thuật pháp đạo môn phá hỏng.....

Đây chính là trần trụi ở trước mặt Hạ hoàng, tát lão một cái.

Làm trò trước mặt Hạ hoàng, làm Huyền Ngọc phi không sống lại được, hoàn toàn phá hủy kế hoạch trường sinh của Hạ hoàng.

Giữa trời đất nồng đậm uy áp Thiên tử.

Áp bách người ta không thể động đây.

Người duy nhất có thể đi giữa không trung, chỉ có La Hồng, người chẳng sợ uy áp Thiên tử.

La Hậu căn răng, chống Mặc đao, giáp trụ cả người đều bị uy áp đè bẹp, tiếng va chạm leng keng, vang vọng không dứt.

Trong yết hầu ông phát ra tiếng gầm nhẹ.

Ông không cam lòng, phẫn nộ.

La gia chịu nhiều cực khổ cùng ức hiếp như vậy, kết quả Hạ hoàng liền thản nhiên buông ra một câu 'do mệnh đây qua loa có lẽ.

Sao ông có thể cam tâm được?

Chẳng lẽ hai vạn hắc kỵ Tái Bắc, còn có thống lĩnh Hoàng Đào chết trận thảm thiết, cũng do số mệnh?!

La Hậu ông làm sao có thể cam tâm?!

Nhưng khi đối mặt với người cao cao trên biển mây, La Hậu lại không làm được cái gì.

Trên mặt đất, mặt La Tiểu Bắc vẫn vẹo không thôi, ông gắt gao nhìn chăm chăm thân ảnh phía trên biển mây kia, thân ảnh uy nghiêm đang quan sát nhân gian.

Bên trong đồng tử như có ngọn lửa thiêu đốt, đánh sâu vào tận trời, thân ảnh trong đám mây in vào trong mắt ông, tựa như đã kích thích ký ức sâu trong trí não hắn.

Nhưng có một cổ uy áp Thiên tử vô hình áp bách ông, cho dù ông có được cảnh giới Lục Địa Võ Tiên vẫn không thể động đây, đó là một sức

mạnh áp bách linh hồn.

Tề Hổ chống đại kiếm, cúi đầu.

Hạ hoàng... vẫn mạnh như lúc trước, vẫn là Hạ hoàng chí tôn vô thượng mà ông ta đã từng nhìn thấy.

Đó là nguyên nhân Tề Hổ không dám giết Huyền Ngọc phi, giết Huyền Ngọc phi thì dù Hạ hoàng không đích thân đến nhưng ý chí buông xuống vẫn rất khủng bố.

Đối mặt với sự tồn tại như vậy, đến quyết tâm nhắc kiếm lên Tề Hổ cũng không có.

Dù sao ông ta cũng không phải người La gia, ông ta là triều thần Đại Hạ.

La gia bị buộc vào đường cùng, chỉ có giơ lên Mặc đao chỉ thẳng Hạ gia, bọn họ có thể phản kháng, cũng dám phản kháng.

Mà Tề Hổ ông ta, hiện tại không thể, ông ta là thần, phải tuân theo quy tắc mà phục tùng Hạ Hoàng.

Trong lòng Tề Hổ không khỏi thở dài.

La Hồng, người này..... Thật sự không tồi, rất đúng khẩu vị của Tề Hổ ông ta.

Đáng tiếc, mạnh mẽ giết Huyền Ngọc phi, trào phúng Hạ hoàng không xứng làm hoàng đế, lại dưới mi mắt Hạ hoàng, làm Huyền Ngọc phi hồn phi phách tán.

Dù mọi loại hành động đem mặt mũi Hạ hoàng ném trên mặt đất.

Hạ hoàng..... Không có khả năng để hấn còn sống.

Phía trên vòm trời, thi thể Huyền Ngọc phi chìm nổi, mảnh linh hồn đã hoàn toàn tan vỡ, chết cũng đã chết hẳn, không thể sống lại.

Nhưng rất nhiều người cũng tò mò, bên trong thi thể Huyền Ngọc phi có vật gì mà lại phát ra năng lượng kinh khủng như vậy.

tản ra lộng lẫy hào quang, như một bầu trời đầy sao, rực rỡ lóa mắt, thậm chí nhìn lâu hơn một chút còn làm cho nước mắt chảy xuống.

Rốt cuộc là cái gì?

Rất nhiều người tò mò.

Mà Hạ hoàng đối với cái chết của Huyền Ngọc phi cũng chẳng mấy coi trọng, sự tức giận ít hơn nhiều so với trong tưởng tượng của mọi người.

Lần này ý chí Hạ hoàng buông xuống, như vì thu hồi vật ấy.

Biển mây cuộn cuộn, tầng mây màu đen phóng thích áp lực vô biên.

Trên mặt đất, Tật Phong quân, Tề Hổ, Bạch Hổ quân, đều an tĩnh đứng lặng, đại quân đến động cũng không dám động.

Một người ép trăm vạn quân.

Cho dù là La Tiểu Bắc cấp bậc Lục Địa Võ Tiên cũng rất khó nhúc nhích, ông bị áp bách, thân hình tựa như đã không còn thuộc về mình.

Nam nhân ngồi ngay ngắn phía trên hoàng tọa, đôi mắt dao động, từ cái chết của Huyền Ngọc phi mới dao động một chút.

Ông dao động, tựa như không phải vì Huyền Ngọc phi chết, mà là bởi vì La Hồng, làm ông ta cảm giác được..... sự thay đổi của số mệnh.

"Người không nên giết nàng"

Nam nhân ngồi phía trên ngôi vị hoàng đế chí cao vô thượng mở miệng.

Thanh âm hần, chấn động nổ vang, làm toàn bộ thiên hạ đều quanh quần thanh âm hần.

"Người là đệ tử Phu Tử"

"Trẫm đã cho người thêm vào cơ hội, nhưng người vẫn như cũ lựa chọn giết nàng, vậy người..... đã không còn cơ hội nữa."

Thanh âm từ tốn ôn hòa, uy nghiêm, dần dần trở nên lạnh nhạt, vô tình.

Huyền An Bình.

Tiểu lâu Xuân Phong.

Tiểu lâu đêm qua lại nổi gió, ngoài cửa sổ có lá cây sà sạt rung động.

Trong phòng an tĩnh cực kỳ, chỉ có thanh âm lò lửa hỏa bập bùng, nhẹ nhàng chạm vào lỗ tai cùng vành tai.

Phu Tử dựa vào ghế bập bênh, từ từ mở bừng mắt.

Ông có thể cảm nhận được trong thiên địa có một đoàn nhiệt hưng thịnh, nổ ra hào quang cực hạn.

Phu Tử thở dài một hơi.

Ngay sau đó, ở trên ghế bập bênh, nhắm lại mắt, tiếng hít thở nhẹ nhàng quanh quần.

Giờ khắc này.

Tắc Hạ học cung, chuông Thánh nhân không người gõ vẫn tự động phát ra tiếng vang, khuếch tán tiếng chuông mệnh mỏng cuộn cuộn.

Long Hồ Sơn.

Hành trình đến đỉnh núi cao ngất, một vị lão đạo sĩ mặc áo bào trắng đen, mây mù lượn lờ vây quanh, thân ảnh ẩn hiện.

"Tiên thiên Vô Cầu thể, Thánh Thai đạo thể"

"Phu Tử, người cho lão đạo ta một vấn đề nan giải a"

Lão đạo sĩ lắc lắc đầu, cười khổ một phen.

Trong bí cảnh Địa Tạng, Phu Tử hút khô lực lượng của ông ta, tạo ra một viên Đạo Chung, bên trong Đạo Chung kia ẩn chứa một tia ý niệm âm

dương của ông ta.

Vốn dĩ Đạo Chung tồn tại, chính là để đệ tử Long Hồ Sơn dùng khi tiến vào bí cảnh.

Lão thiên sư vốn cũng muốn buông tha viên Đạo Chung này.

Kết quả, không nghĩ tới, La Hồng lại lột xác thành vô Tiên Thiên Vô Cầu thể, Thánh thai đạo thể

Chương 640: Thiếu niên Hạ hoàng, cùng cấp chiến một trận (3)

Chính Hồng đạo cô cũng suy nghĩ như vậy, Long Hồ Sơn muốn trở thành đạo môn chính tông, muốn áp chế Côn Luân cung, rất cần một người có thân thể Tiên Thiên Vô Cấu gia nhập.

Trận này La gia cùng Hạ gia tranh phong, Long Hồ Sơn làm quốc giáo của Đại Chu vương triều vốn không nên xen vào.

Mà Phu Tử lại ném lựa chọn ở trước mặt bọn họ.

Phía trên đỉnh núi, ánh mắt lão thiên sư trở nên vẫn đục.

"Thôi thôi..... Có lẽ, đây là số mệnh"

"Côn Luân cung lựa chọn Hạ hoàng, Long Hồ Sơn ta đây..... Liên lựa chọn La Hồng đi"

Lão thiên sư lắc lắc đầu.

Hạ hoàng cùng La Hồng, một người có thâm niên 600 năm làm Lục Địa Tiên, một người là tiểu tu sĩ Tam phẩm non nớt.

Nhìn thế nào ông ta cũng cảm thấy, chính mình bị Phu Tử hớ.

Lão già kia, càng ngày càng âm hiểm.

Bùm!

Sắc mặt Hạ Hoàng biến hóa trong phút chốc, trong trời đất, uy áp đột nhiên tăng thêm một bậc.

Sắc mặt La Hồng trở nên hơi trắng, dù hấn không sợ uy áp đè xuống, nhưng giờ phút này cũng cảm giác được áp lực, có loại cảm giác không thờ nổi, như chìm vào đáy hồ nước tràn vào miệng, mũi, tai đến không thể phát ra âm thanh.

Đôi mắt của nam nhân cao cao ngồi trên đám mây trở nên lạnh nhạt vô tình.

Dù độ chỉ là một sợi ý chí, nhưng mạnh hơn so với tất cả Lục Địa Tiên mà La Hồng gặp được.

Trong thiên địa đột nhiên bắn ra một cơn lốc, gió lốc cuộn cuộn, đột nhiên ép vào quần áo La Hồng, gắt gao dán vào thân hình hấn, đem thân hình hấn phác họa ra từng đường cong.

Tựa như gió trong thiên địa đều biến thành một bàn tay, nắm lấy La Hồng, muốn đem La Hồng nắm chặt bóp nát thành một đám máu thịt.

Đôi mắt La Hồng trở nên ngưng trọng.

Đôi mắt dưới mặt nạ Tà Quân lạnh băng vô tình.
Quanh thân hắt, chuông Vạn Phật ngưng tụ Phật vận của chùa Vọng
Xuyên đang hiện lên quanh người.

Thịch thịch thịch!

Chuông Phật bị lực lượng khủng bố bao vây, phát ra tiếng vang lớn,
phía trên chuông Phật, từng đạo hoa văn từ từ nứt ra, từ trong những hoa
văn kia, có Phật vận lộ ra đều bị La Hồng hấp thu.

Bởi vì có chuông Phật ngăn cản, La Hồng cũng chống đỡ được áp bách
Hạ hoàng mang lại.

"Chuông của Vọng Xuyên Tự, người có được truyền thừa Địa Tạng."

Thanh âm uy nghiêm vang vọng.

Thân ảnh cao cao ngồi trên bảo tọa trong biển mây kia, từ từ nâng tay
lên.

Trong phút chốc, năng lượng trong trời đất đều sôi trào trong một khắc
này.

"Hạ Kiếp!!!"

Phanh!

Mà phía trên mặt đất.

La Tiểu Bắc phát ra tiếng rống giận, Võ tiên giáp trên người ông phát ra
hào quang vạn trượng, rực rỡ lung linh, hắt như một pho tượng từ trên mặt
đất bò dậy, như một con rắn lớn sắc sảo đuổi cái thất lưng lười biếng, phá vỡ
trời buộc.

Hắn không phải kêu một tiếng Hạ hoàng, mà là "Hạ Kiếp", đây là một
cái tên xa xăm đến mức làm rất nhiều người mờ mịt.

Đây là tên của Hạ hoàng.

Trên nhân gian, mọi người đều tôn xưng Hạ hoàng, tên này..... đã rất
lâu rồi chưa có người gọi.

Hiện giờ, La Tiểu Bắc lại gào rống lên.

Bên trong đôi mắt La Tiểu Bắc chứa lửa giận vô tận, chính ông cũng
không biết vì sao ông lại giận.

Giữa một khoảng lờ mờ, ông tựa như nhớ lại một vài hình ảnh đã biến
mất trong trí nhớ của hắn.

Da thịt ông biến thành màu đỏ máu, những sợi tóc bay tán loạn, ông hấp
thu tinh khí trong trời đất, khiến cho thân hình cao lên rất nhiều.

Phía trên cổ ông, từng mạch máu như dây leo nổi lên, khí huyết chảy
xuôi theo từng mạch máu, phát ra thanh âm rít gào giống như tiếng nước

sông chảy Việc La Tiêu Bắc phân nộ khiến cho tất cả mọi người cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Nhưng tiếng gào này của La Tiêu Bắc khiến cho nam nhân ngồi trên đám mây khẽ suy tư, lông mi buông xuống, liếc mắt lại phía này.

Mà La Tiêu Bắc như một ngọn núi lửa bùng cháy bất tận, nháy mắt phun trào.

La Tiêu Bắc một bước đạp xuống.

Toàn bộ mặt đất Tây Cương đều đột nhiên run lên.

Ngay sau đó, giữa không gian.

Từng viên đá vụn bị khí huyết cuồng bạo đánh vào liền treo lơ lửng trên không.

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn lại, cho dù là La Hạo cũng kinh ngạc nhìn.

Đồng!

Chỉ thấy La Tiêu Bắc, đạp xuống một bước thật mạnh.

Những viên đá đang lơ lửng trong không trung, tức khắc như lâm trận, bắn nhanh ra, dày đặc như nỏ tiễn, xé rách không khí, gào thét hướng về nam nhân bên trong đám mây.

Thân hình cường tráng của La Tiêu Bắc hơi ngồi xuống.

Trong khoảng khắc, mặt đất như bị búa tạ đập phải, những vết nứt như mạng nhện nhanh chóng lan rộng ra.

Uy áp ngược dòng, đột ngột từ mặt đất mọc lên!

La Tiêu Bắc bắn lên, Võ tiên giáp tỏa ra hào quang vạn trượng!

Hai tay ông nắm chặt thành quyền, khí huyết cả người như một ngọn lửa thiêu đốt, giống như một viên thiên thạch ngược dòng, hung hăng đâm về phía nam nhân trong đám mây.

Một màn này, quá chấn động.

La Hạo nắm chặt Mặc đao trong tay.

Tề Hổ đứng thẳng thân hình.

Mà không ít người đứng trên mặt đất Tây Cương chỉ cảm thấy chói mắt vô cùng, tâm thần đều như bị búa tạ đánh.

Tựa như những phạm nhân đang nhìn thẳng vào thần linh, như nhìn tới nhân quả vương vúi không thể diễn tả được trong đó.

Phụt, một số kẻ yếu không chịu được áp bách lên tinh thần, hộc máu, giữa cơn hoảng loạn liền dời ánh mắt đi nơi khác.

La Hồng cũng có vài phần kinh ngạc, ngưng mắt nhìn Tiêu Bắc thúc thúc đang phân nộ giống như một con sư tử liếm láp miệng vết thương,

ngựa đầu rít gào.

Tiểu Bắc thúc làm sao vậy?

La Hồng nhíu mày.

Đôi mắt với luồng kích động phóng lên cao của La Tiểu Bắc, vị Lục Địa Tiên thành Thiên An kia lại hoảng sợ vạn phần.

Giờ phút này, ý chí võ tiên cả người của La Tiểu Bắc đều bị thiêu đốt, nếu nói đến chiến lược, sợ là đã chạm đến Nhị cảnh đỉnh phong.

Nếu lúc trước La Tiểu Bắc thi triển thủ đoạn này, lão ta chắc chắn đã bị đánh chết tươi.

Cho nên, nhìn thấy La Tiểu Bắc xông đến, lão ta không dám cản.

Phanh!

Mặt đất nứt ra, có một đám mây nấm bốc lên, tạo ra tiếng nổ rung chuyển thổi quét khắp mặt đất.

Chương 641: Thiếu niên Hạ hoàng, cùng cấp chiến một trận (4)

La Tiểu Bắc nháy mắt liền bắn nhanh tới đám mây kia, một quyền tựa như ngọn lửa lớn, hung hăng đâm về phía nam nhân cao cao tại thượng ngồi trên hoàng tọa trong đám mây kia.

Nhưng mà, nam nhân đang nâng tay tung chưởng về phía La Hồng, tức khắc lệch về một bên.

Một chưởng đánh về phía La Tiểu Bắc.

Rất nhiều người không dám nhìn thẳng trận chiến này, thậm chí nước mắt chảy ra đều có màu máu.

Phàm nhân không thể nhìn thẳng cảnh thần linh giao phong.

Bọn họ chỉ có thể nghiêng tai lắng nghe.

Có mây, có gió, bị La Tiểu Bắc ngược dòng cuốn lên.

Nhưng mà, mây gió đây trời đồng thời bị xé rách.

"Động!"

Giống như thanh âm của một quyền lớn nện xuống vang vọng trong thiên địa.

Chỉ có một thanh âm vang lên, toàn bộ thế giới từ ồn ào náo động, lập tức trở nên an tĩnh.

La Hồng được bao phủ bên trong Phật chuông, đôi mắt dưới mặt nạ Tà quân đột nhiên co rút.

"Kết thúc?"

La Tiểu Bắc dùng toàn lực để đối nghịch nhưng lại kết thúc như vậy?!

Rất nhiều người mở mắt ra, sắc mặt tái nhợt nhìn qua, liền nhìn thấy mặt đất chằng chịt những vết nứt, đá vụn nhô lên, lởm chởm mà dữ tợn.

Mà La Tiểu Bắc nằm thành chữ "Đại" () trên mặt đất, ngẩn ngơ.

Võ tiên giáp trên người ông phủ kín những vết rạn nứt.

Vị Lục Địa Tiên trong thành Thiên An kia, cũng mang sắc mặt tái nhợt, nhìn về phía thân ảnh Hạ hoàng cao cao ngồi trên đám mây, từ từ thò ra một hơi.

Tuy chân thân của Hạ hoàng vẫn chưa xuất quan, nhưng.....

Dù có là Nhị cảnh đỉnh phong ủng hộ toàn bộ lực lượng như La Tiểu Bắc thì cũng không phải đối thủ của Hạ hoàng.

Nam nhân này muốn đánh vỡ quy tắc của nhân gian!

Nhị cảnh?

Không đủ.

Phía trên vòm trời.

Nam nhân phía trên đám mây, tầm mắt sâu không lường được quét ngang, lần thứ hai dừng lại trên người La Hồng.

Ông ta đập bay La Tiểu Bắc, nhẹ nhàng bằng quơ, không phí nhiều khí lực.

Lần thứ hai ông ta nâng tay lên, La Hồng vẫn được bao phủ trong Phật chuông, vạt áo chợt bay bay.

Áp lực khủng bố lại tới.

Bỗng dừng.

Một lá bùa lơ lửng trước người La Hồng Động tác nâng tay lên của nam nhân tức khắc ngừng lại, trong thiên địa chỉ còn lại gió lốc khủng bố.

"Thiên sư phù?"

Thanh âm nhàn nhạt quanh quần.

Lá bùa trước người La Hồng tức khắc nổ tung, bụi bay mù mịt, hóa thành một vị đạo sĩ thân khoác Thái Cực bào, tay áo phiêu phiêu.

Lão đạo sĩ cũng không phải buông xuống chân thân mà giống Hạ hoàng chỉ buông xuống ý chí.

Lão ôn hòa cười, phát trần vung lên, dưới thân Âm dương Thái Cực Đồ xoay không ngừng.

"Long Hồ Sơn cũng muốn nhúng tay?"

Nam nhân ngồi trên đám mây, nói.

Lão thiên sư cười: "Bệ hạ, làm người phải có lòng khoan dung độ lượng"

"Người này cũng chỉ có tu vi Tam phẩm, bệ hạ tốt xấu gì cũng đã là Lục địa tiên 600 năm, chớ có ở lớn hiếp nhỏ, đây chính là làm hồng quy củ nhân gian."

"Người này nắm giữ Đạo Chung Long Hồ Sơn, cùng Long Hồ Sơn ta có duyên, cho nên bản đạo đến ra tay giúp một lần"

"Bệ hạ, xin cho ít mặt mũi?"

Lão thiên sư nói, thanh âm nổ tung giữa đám mây.

Trong đại địa Tây Cương.

Mọi người đều trừng lớn mắt, không nghĩ tới, sự tình sẽ biến hóa thành như vậy.

Lão Thiên sư Long Hồ Sơn của Đại Chu, lại hiện thân ở đây, vì La Hồng chặn Hạ hoàng.....

"Quy củ."

"Quy củ nhân gian"

Nam nhân phía trên đám mây khẽ cười.

Sau đó, nam nhân này đưa mắt nhìn ra xa, ánh mắt tựa như xuyên qua biển mây nhìn về phía huyện An Bình.

Bên tai ông ta vang lên tiếng chuông Thánh nhân.

Cũng thấy được vị trong tiểu lâu Xuân Phong đang nhắm mắt, Phu Tử.

Nam nhân phía trên đám mây hơi hơi gật đầu.

Ngay sau đó.

Cũng chậm rãi nhắm lại đôi mắt.

Cùng lúc đó.

Thi thể Huyền Ngọc phi chảy ra một đoàn năng lượng khủng bố, một trận mấp máy.

Dần dần.....

Hóa thành phôi thai, phôi thai phát dục, trưởng thành, từ một đứa bé, lại đến thiếu niên.

Thiếu niên trợn mắt, thân mặc áo bào thêu ngũ trảo kim long, sợi tóc đen nhánh cứng cáp khẽ lay, thân hình tựa như phát ra ánh sáng bảy màu.

Mà trong mắt thiếu niên, cũng mang theo vài phần trầm nặng, vài phần thâm thúy, vài phần uy nghiêm.

Nụ cười trên khuôn mặt ôn hòa của Lão thiên sư bắt đầu chậm rãi biến mất, chòm râu bay bay, ngưng trọng nhìn thân ảnh đang thành hình kia.

"Thiếu niên..... Hạ hoàng?"

Trong mơ hồ, ông ta nhìn về phía thi thể Huyền Ngọc phi.

Dường như đã hiểu rõ gì đó.

"Muốn giữ quy củ, trăm lần giữ quy củ một lần....."

Phía trên đám mây, nam nhân ngồi trên ngôi vị hoàng đế, nhàn nhạt mở miệng.

"Đây là lúc trăm thiếu niên, cũng là cảnh giới Tam phẩm"

"Trăm lấy thực lực Lục Địa Tiên ra tay, đúng là quá mức, vậy liền lấy thực lực Tam phẩm giết La Hồng, đây có tính là tuân thủ quy củ chưa?"

Nam nhân trên đám mây, nhàn nhạt nói.

"Long Hồ Sơn còn muốn cản không?"

"Nếu lại cản, thì ngày trăm xuất quan, đó chính là ngày Long Hồ Sơn bị diệt."

Lão thiên sư nheo mắt, lần thứ hai ôn hòa nở nụ cười: "Bệ hạ nói quá lời, nếu tuân theo quy tắc, lão đạo tự nhiên không nhúng lì tay."

Nam nhân phía trên đám mây, nhìn về phía huyện An Bình.

Nở nụ cười điểm cười.

"Phu Tử cảm thấy như thế nào?"

Giữa thiên địa, có thanh âm nhân nhạt phiêu đăng cất lên.

"Có thể"

Cùng với tiếng chuông Thánh nhân vang lên.

La Hồng được bao phủ trong Phật chuông, vạt áo trắng bay bay, hấn nhìn tỉnh hoa sinh mệnh ngưng tụ thành "Thiếu niên Hạ hoàng" cuối cùng cũng hiểu ra.

Không dùng cảnh giới Lục địa tiên tới giết La Hồng hấn.

Hạ hoàng nguyện ý tuân thủ quy củ, nhưng vẫn muốn đưa La Hồng hấn vào chỗ chết?

Dùng Hạ hoàng lúc thiếu niên ở cảnh giới Tam phẩm để định đoạt kết quả của việc giết Huyền Ngọc phi sao?

La Hồng nở nụ cười.

Nắm lấy kiếm Thuần Quân, chuông Phật quanh thân chợt biến mất.

Một trận chiến cùng cảnh giới.....

Nhìn thiếu niên Hạ hoàng, hấn khẽ nâng cằm lên, tóc trắng bay bay, nhếch miệng cười, môi khẽ nhúc nhích.

Như đang nói.....

Mẹ nó, người muốn bị ngược sao.

Chương 642: Tiểu La ngu xuân, có thể có chút cốt khí được

không?! (1)

Trên bầu trời, vô số nguyên khí và tinh khí hội tụ, hoá thành một bóng người vạm vỡ mà tuấn tú. Đó là thiếu niên Hạ Hoàng. Đây là Hạ Hoàng trẻ tuổi, hay nói cách khác là Hạ Hoàng thời niên thiếu. Tất cả mọi người đều ngẩng đầu lên, có chút bất ngờ, có chút kinh ngạc và chấn động khi thấy hai bóng người đứng đối diện nhau trong hư không.

Một người mặc đồ trắng, tóc bạc, khí chính dương dâng trào như bay, giống như tiên giáng trần đáp xuống trần thế. Một người khác mặc ngũ bào kim long bào, khí thể uy nghiêm, trang trọng, chính là vị vua thiếu niên.

Hai người đứng đối lập nhau, cho dù chưa bắt đầu giao chiến, thế nhưng khí thể bộc phát ra không kém gì trận giao chiến Nhất phẩm. La Hồng giết chết Huyền Ngọc Phi, hẳn là không ngờ được rằng chuyện đó sẽ dẫn tới một trận cục diện đối đầu như vậy. Đôi mắt của rất nhiều người trên vùng đất Tây Cương đều sáng lên. Trận chiến Tam phẩm... Thế nhưng, đây thật sự chỉ đơn thuần là một trận chiến Tam phẩm ư?

Giờ đây, La Hồng, đệ nhất yêu nghiệt của Hoàng bang, đã vào Tam phẩm và thoát khỏi Hoàng bang, nếu xét thực lực trong Huyền bang thì có thể nói hẳn vẫn đang chiếm vị trí đầu tiên.

Có thể nói, trong cảnh giới Tam phẩm, La Hồng vô địch so với cùng lứa của thời đại này. Mà Hạ Hoàng có thể trở thành vua của vương triều Đại Hạ thì khi còn trẻ sao có thể là kẻ yếu được?

Chắc hẳn ông ta cũng phải là vô địch Tam phẩm 600 năm trước!

Hai người chạm trán giống như trận giao chiến và chạm trán của hai thời đại, chưa bắt đầu mà đã khiến cho mạch máu của vô số người căng phồng và phấn khích. Có thể may mắn được tận mắt thấy một trận chiến như vậy thì cũng nói khoác được cả đời rồi đây!

Trên tầng mây, bóng người của Hạ Hoàng sừng sững hào hùng, ngồi thẳng và cao, nhìn xuống nhân gian, ông ta giống như hoàng đế của vùng trời đất này. Ánh mắt của ông ta có chút thâm thúy, thâm thúy đến mức khiến người ta không nhìn được thấu ý tứ bên trong. Hạ Hoàng nhìn về phía huyện An Bình. Ông ta chưa từng nghĩ rằng Phu tử lại có thể đồng ý dứt khoát đến vậy, dứt khoát đến mức khiến Hạ Hoàng cũng không khỏi có chút

kinh ngạc. Hạ Hoàng rất tự tin và cũng rất yêu nghiệt, không yêu nghiệt thì cũng sẽ không thể trở thành Hạ Hoàng của hôm nay, một Hạ Hoàng muốn phá vỡ phép tắc nhân gian.

Đương nhiên, Huyền Ngọc Phi đã chết, nên ông ta cần một vật dẫn mới. La Hồng chính là sự lựa chọn của ông ta, do đó, ông ta mới đề nghị trận chiến này. Ông ta cho rằng Phu tử sẽ từ chối, nhưng không ngờ rằng Phu tử lại có thể thắng thừng đồng ý.

"Tin tưởng?"

"Tin tưởng kẻ này đến vậy ư?"

Trên ánh mây, ánh mắt Hạ Hoàng sâu xa. Giữa lúc ẩn hiện, khóe miệng của ông ta hơi hất lên. Dù thế nào, ông ta cũng sẽ không thiệt trong trận chiến này. Bất luận La Hồng thắng hay thua, Hạ Hoàng cũng sẽ không thiệt.

Mặt đất vẫn sôi trào như cũ.

La Hậu đỡ La Tiểu Bắc lên, huynh đệ hai người chăm chú nhìn về phía trên bầu trời.

"Thiếu niên Hạ Hoàng, tiểu Hồng... có thể thắng được không?"

Sắc mặt La Hậu nghiêm nghị, tràn đầy vẻ buồn rầu, thân là phụ thân, đương nhiên là lo lắng cho tình cảnh của con trai ngày hôm nay, dầu sao thì đây chính là Hạ Hoàng đấy.

La Tiểu Bắc thu lại rất nhiều khí, Võ Tiên giáp trên người ông ấy tiêu tan. Một chiêu của Hạ Hoàng chỉ trấn áp ông ấy, cũng chưa làm ông ấy bị thương. Có điều, La Tiểu Bắc vẫn chịu thiệt hại nặng nề. Hạ Hoàng quá mạnh, mạnh đến khó lường, làm cho một người mà cả người khí huyết bùng cháy và có thần lực trời sinh như ông ấy có cảm giác tuyệt vọng như kiến nhìn ra vực sâu.

"Rất nguy hiểm, thắng bại khó đoán..."

"Lúc trước đại ca được xưng tụng là có phong thái tương đương với Hạ Hoàng trẻ tuổi, ít ra trình độ thiên phú yêu nghiệt của Hạ Hoàng thời trẻ sẽ không yếu hơn đại ca."

La Tiểu Bắc thở phò phò rồi nói. Trong con người của ông ấy cũng tồn tại vẻ ưu lo, duy chỉ có chiến đấu thật sự mới hiểu rõ sự mạnh mẽ của Hạ Hoàng.

"Có điều, tam ca không cần lo lắng, cháu trai là đồ đệ của Phu tử, thủ đoạn của hắn cũng sẽ không yếu đâu."

"Nếu như nói Hạ Hoàng là thiên kiêu của thời đại 600 năm trước, thì cháu trai chính là thiên kiêu của thời đại này" La Tiểu Bắc hít sâu một hơi, nói.

Ông ấy cảm nhận được sâu sắc rằng yêu nghiệt của La Hồng không chỉ là thiên phú của hắn, mà còn có thêm tầng tầng lớp lớp thủ đoạn quỷ dị của hắn nữa. Trong cùng một cấp... La Tiểu Bắc thật sự không cảm thấy có mấy ai sẽ là đối thủ của La Hồng.

Hạ Hoàng, có thể không? Không rõ nữa, phải chiến qua một trận thì mới biết được. Do đó, đây cũng là lý do vì sao trận chiến này lại thu hút ánh mắt của những người khác.

Tề Hồ cầm đại kiếm, ánh mắt rạng rỡ, ông ta phấn khích đến mức toàn thân đều đang run rẩy. Thiếu niên Hạ Hoàng đánh một trận với La Hồng, trận quyết đấu và tranh phong giữa hai yêu nghiệt đứng đầu thời đại!

Miiat Sao có thể kích thích như vậy được?!

Tề Hồ rất phấn khích, trận chiến này kích thích ông ta hơn so với khi Huyền Ngọc Phi bị giết. Không chỉ ông ta, rất nhiều cường giả trên mặt đất đều sôi nổi không thôi.

Mà tin tức về trận chiến này đã sớm không dừng lại ở chiến trường Tây Cương. Ý chí của Hạ Hoàng hiện lên, có thể nói là sự giằng co với Phu tử đã kinh động cả nhân gian. Trong vương triều Đại Chu gần Tây Cương nhất cũng có rất nhiều cường giả bay lên không trung và ngắm nhìn Tây Cương đại địa. Vốn dĩ Hồng đạo cô của Long Hồ sơn và hai vị lão chân nhân đều định rời đi, nhưng nghe nói đến trận chiến này, bọn họ lại vòng về, có điều là không vào quá gần mà chỉ nhìn từ xa.

Chương 643: Tiểu La ngu xuân, có thể có chút cốt khí được

không?! (2)

Vương triều Đại Sở có kiếm khí sắc nhọn, chém được tầng mây trời đất, có kiếm tiên tuyệt thế, ngồi xếp bằng trên thân kiếm mà trông về nơi Tây Cương xa xăm. Cho dù là chùa Vọng Xuyên phong bế sơn môn cũng có Phật đà hiện lên chín tầng mây, chấp hai bàn tay, tụng niệm Phật hiệu, nhìn ra vùng đất Tây Cương xa xôi.

Có thể nói một trận chiến này giữa thiếu niên Hạ Hoàng và đương thời đệ nhất Hoàng bang La Hồng là sự chạm trán giữa yêu nghiệt mạnh nhất của hai thời đại, sao có thể không theo dõi chứ?

Thành Thiên An.

Tư Thiên Viện.

Tề Quảng Lăng vuốt râu, đôi mắt sáng tinh muôn phần, ông ta lên tầng cao, tay áo trên người đang tung bay. Văn Thiên Hành yên lặng đi bên cạnh ông ta. Hai người ngồi ngay ngắn ở tầng cao nhất của Tư Thiên Viện. Trên tầng cao nhất có một chiếc gương.

"Đây là bản mô phỏng của Giám Thiên Kính, tuy rằng không sánh được với Giám Thiên Kính bản gốc là tiên binh tuyệt thế, nhưng cũng có uy năng lớn lao, có thể nhìn trộm trận chiến ngoài vạn dặm." Tề Quảng Lăng nói.

Hai ngón tay ông ta điểm lên trên mặt kính một cái. Trong thoáng chốc, mặt kính phát ra những gợn sóng lẫn lẫn như mặt hồ yên ả bị người ta ném vào một hòn đá. Văn Thiên Hành hít sâu một hơi, đôi mắt lập tức sáng lên.

Mà trong tấm kính kia hiện ra hình ảnh thiếu niên Hạ Hoàng và La Hồng đứng đối diện nhau trên bầu trời Tây Cương. Ông ta liếc mắt nhìn, bất chợt, đột nhiên hô hấp không thông.

Ông ta đột nhiên phát hiện, bên ngoài Tư Thiên Viện, chẳng biết từ khi nào, có hai bóng người đang chạm mặt.

Ninh Vương và thái tử cùng nở nụ cười ôn hoà. Ninh Vương lùi lại một bước: "Điện hạ, mời."

Thái tử chẳng nói gì cả, trên người mặc áo măng bào tứ trảo, trực tiếp đi lên tầng cao của Tư Thiên Viện. Ninh Vương đi theo sau.

Tề Quảng Lăng cũng không nói gì thêm về việc bọn họ đến, hai người này cũng muốn xem tình hình cụ thể của trận chiến Tây Cương thông qua

Giám Thiên Kính giả này.

Sở Vương cũng đã đến, trong tay Sở Vương già nua cầm một cây gậy đầu hồ, yên lặng ngồi khoanh chân. Mấy người có quyền thế cao nhất trong thành Thiên An, về cơ bản, đều đã tập hợp ở đây.

Bọn họ đều theo dõi trận đối chọi tuyệt thế nơi Tây Cương. Mặc dù đó chỉ là trận chiến Tam phẩm nhưng cũng đủ để hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người trong thiên hạ.

Bên ngoài vùng đất Tái Bắc.

Có rất nhiều bóng người yên tĩnh lơ lửng trên bầu trời. Gia Luật A Cổ Đóa ngồi khoanh chân trong hư không, trên cơ thể cường tráng tràn đầy sức mạnh có sức bùng nổ. Ngoại trừ Gia Luật A Cổ Đóa còn có mấy vị Lục Địa Tiên của Kim Trướng Vương Đình cũng nhìn vùng đất Tây Cương từ xa. Gia Luật Sách cũng có mặt, y ngồi khoanh chân trên lưng của điều hầu, được sự giúp đỡ của Gia Luật A Cổ Đóa nên quan sát trận chiến này từ xa.

Gia Luật A Cổ Đóa nhìn về phía Gia Luật Sách, thản nhiên nói:

"Người cũng lọt vào Tam phẩm rồi, người nên xem trận chiến này thật kỹ, xem rõ cuộc sự chênh lệch giữa người và bọn họ nhiều bao nhiêu."

"Người có thể tính toán trong lòng xem mình có thể chịu được mấy chiêu." Gia Luật A Cổ Đóa nói tiếp.

Gia Luật Sách hít sâu một hơi, chịu được mấy chiêu sao?

Gia Luật Sách y cũng tính là yêu nghiệt, dù cho có thua La Hồng, nhưng... sao có thể ngay cả mấy chiêu cũng không chịu được chứ?

La Hồng trong bộ đồ trắng lướt nhanh, thân hình chớp mắt rơi xuống trên vùng đất Tây Cương, bụi mù khuếch tán ra cuộn cuộn. Thiếu niên Hạ Hoàng không nói gì, ngũ trảo kim long bào trên người bay lên, cũng từ trên trời rơi xuống chạm đất. Đại Địa đều bị cú giáng của ông ta đập xuống tạo thành vết rạn hình mạng nhện.

Giữa hai người không cần phán quyết gì cả. Một trận chiến này không phải là phân tài mà là phân sinh tử. Đương nhiên là La Hồng khá thiệt thòi, dù sao nếu hấn chết, thì chính là chết thật sự, mà cho dù thiếu niên Hạ Hoàng chết, cũng chỉ là giả thể được năng lượng ngưng tụ mà thôi.

Trong hư không.

Lão thiên sư của Long Hồ sơn trôi nổi lơ lửng, cũng không mở miệng. Trận chiến này không phải đến điểm nên dừng thì dừng, mà là ai giết được người kia thì sẽ thắng, chính là đơn giản như vậy.

Trên mặt đất, hai người cách xa nhau chừng trăm dặm, bụi mù cuộn cuộn, cát vàng đầy trời. La Hồng thấy khí thế hùng mạnh không gì sánh

được của thiếu niên Hạ Hoàng, khoe miệng dưới mặt nạ Tà Quân không khỏi hơi cong lên. Trong đầu, Tà Thần Nhị Cấp lại ngáp một cái chán chường.

"Tiểu La ngu xuẩn, cẩn thận một chút... Với kinh nghiệm nhiều năm, nếu ngươi thua thì thôi, còn nếu thắng thì chắc chắn thứ này còn có ích lợi, rất có thể sẽ dùng tinh hoa sinh mệnh để tước đoạt cơ thể ngươi." Tà Thần Nhị Cấp nói.

La Hồng nghe vậy, đôi mắt hơi gọn sáng.

Quả thực, La Hồng không nghĩ tới khả năng này. Nhưng giờ nghe Tà Thần Nhị Cấp nói như thế, La Hồng quả thực đã hiểu rõ nguyên nhân tại sao Hạ Hoàng này sẽ chọn đánh nhau cùng cấp rồi. Hoá ra là thêm muốn cơ thể La Hồng, Ma kiếm tiểu tử trong đan điền, còn cả Tà Thần Nhị Cấp trong biển ý chí nữa cũng đều thêm muốn thân thể của La Hồng hẳn.

Hạ Hoàng ngươi... tuổi gì?

La Hồng cười khẽ, không để ý lắm.

Đánh nhau cùng cấp thì bản công tử đánh cho ngươi nở hoa luôn!

Thế nhưng La Hồng còn nhớ tình huống là một cái tát của Hạ Hoàng tát La Tiểu Bắc vào trong Đại Địa. Đối đầu với chân thân của Hạ Hoàng, La Hồng cái gì cũng không làm được. Nhưng... đối đầu với thiếu niên Hạ Hoàng nhà ngươi, bốn công tử sẽ đánh nát ngươi, trút giận cho Tiểu Bắc thúc!

Hạ Hoàng ngươi thích giả vờ đúng không?

Tóc bạc của La Hồng dựng tung bay, trong mắt đột nhiên trở nên lạnh lẽo và vô tình.

â Aml Toàn bộ vùng đất Tây Cương khẽ run lên, khí huyết điên cuồng mãnh liệt bộc phát ra từ trong thân thể La Hồng, Kim Thân cảnh Tam phẩm!

Chương 644: Tiểu La ngu xuẩn, có thể có chút cốt khí được

không?! (3)

Trận chiến nổ ra trong chớp mắt.

Nguyên khí thiên địa chợt dâng trào nóng rực. La Hồng phóng tầm mắt tới thiếu niên Hạ Hoàng bình tĩnh đứng lặng, trên người đối phương loáng thoáng có long hổ quần quanh. La Hồng bắt đầu chạy nhanh, kéo ra một sợi tơ màu trắng trên mặt đất, phía sau cuộn cuộn bụi mù giống như vạn con ngựa lao nhanh đưa đến vậy. Mà thân thể của thiếu niên Hạ Hoàng kia cũng loáng lên, chạy ra thật nhanh, đúng là để lại trăm nghìn tàn ảnh trên cả chặng đường!

Hai người một nam một bắc đều chạy nhanh đến va vào nhau như hai cỗ sóng lớn, hung hăng va chạm nhau!

Đùng!

Hai người đều là Kim Thân cảnh Tam phẩm, thân thể nhanh chóng phòng lên! Trong phút chốc, bùn đất của Đại Địa đều va chạm vào nhau như hai cỗ sóng lớn, bọt nước dâng lên dường như khiến bùn cát hoá thành sóng nước, cao tới mấy chục thước.

Xèo!

Cơ thể của La Hồng bắn ngược ra, hai chân kéo lê ra hai rãnh trên mặt đất. Có điều, vẻ mặt của La Hồng dưới lớp mặt nạ không chút biểu cảm, sắc mặt hết sức thản nhiên, dường như người bị đánh bại của không phải là hắn vậy. Va chạm xác thịt phân rõ cao thấp, thân thể La Hồng kém hơn một chút. Tuy nhiên, thực lực thể xác vốn cũng không phải là sở trường của La Hồng.

Nhìn thiếu niên Hạ Hoàng bắn nhanh ra kia, La Hồng chợt giơ tay lên, Thuần Quân kiếm trôi lơ lửng ở trước mặt hắn. Ngón tay hắn gõ nhẹ nhàng, kiếm lại khẽ ngâm.

Khí thể trong thiên địa đột nhiên trở nên sắc nhọn và tiêu điều.

Một đường kiếm khí xé rách cát vàng, cắt ra một sợi tơ màu đen trên mặt đất. Sợi đen nổ tung, hoá thành một con rồng dài làm bằng bùn đất và thét gào ra.

Thiếu niên Hạ Hoàng khí thể như hổ, rít lên một tiếng rồi nện ra một quyền.

Đừng!

Con rồng bị đập cho nổ tung. Kiếm khí và bùn đất ẩn chứa trong đó đều nổ vụn. Đây là một kẻ võ phu cực kỳ mạnh mẽ! Hạ Hoàng... là một kẻ Võ tu thuần túy!

Nguyên khí thiên địa như cái phễu hình thành trên đỉnh đầu của thiếu niên Hạ Hoàng, rất nhanh đã phủ áo giáp nguyên khí ngoài cơ thể ông ta. Kiếm khí của La Hồng dâng lên chém trên đó, nhưng căn bản tựa như không cách nào chém ra được! Sắc mặt La Hồng lạnh lùng nghiêm nghị, Thiên Sát châu nổi lên. Một lát sau, một trăm linh tám thanh Sát Châu kiếm bao phủ giữa trời đất, trông như thác nước kiếm khí âm âm giáng xuống, quét về phía thiếu niên Hạ Hoàng. Cát vàng la liệt trên mặt đất cũng bị xé rách ra, mặt đất nứt ra thành từng rãnh.

Khí thể xao động làm không ít cao thủ Nhị phẩm biến sắc, thậm chí không ít cao thủ Nhất phẩm yếu kém cũng hết sức kiêng kỵ. La Hồng ngự kiế, chế ngự một trăm linh tám thanh Sát Châu kiếm, vô số ánh kiếm không ngừng gào thét hạ xuống từ trên bầu trời. Thiếu niên Hạ Hoàng cũng không lùi lại để tránh mà dốc hết sức lực không ngừng nện từng quyền để đập bay Sát Châu kiếm của La Hồng.

Những cường giả xung quanh đều nhìn đến ngây người. Đây đâu còn phải là trận chiến Tam phẩm nữa? Khí kinh bắn ra kia cũng không hề yếu so với khi nhược Nhất phẩm giao phong.

Kiếm trong tay La Hồng chuyển động.

Kiếm Côn Luân!

Một trăm linh tám tòa Kiếm sơn đè xuống âm âm.

Đừng!

Mặt đất đều đang chấn động, đều đang nổ vang, nhưng dưới sự chèn ép của Kiếm sơn, thiếu niên Hạ Hoàng lại cứng đầu nên ra từng quyền khiến kiếm sơn không sao ép được xuống.

Ánh mắt La Hồng ngưng lại, quan tướng Thiên Thủ Tà Phật.

Thiếu niên Hạ Hoàng chỉ cảm thấy tinh thần run lên, tiếp theo, hình dáng Thiên Thủ Tà Phật hiện ra, đánh thẳng vào ý chí của thiếu niên Hạ Hoàng. Có điều, ngũ trảo kim long trên người thiếu niên Hạ Hoàng đột nhiên giương lên, bắn ra uy áp Thiên Tử, đè ép công phạt tinh thần Phật môn của La Hồng xuống.

Một tiếng gầm thét vang lên, Kiếm sơn lập tức chia năm xẻ bảy nổ tung ra. Thiếu niên Hạ Hoàng hoá thành từng tia tàn ảnh. Về sau, từng tia tàn

ảnh nổ tung như bọt biển rồi tiêu tan. Mà ông ta đã đến sát trước mặt La Hồng.

La Hồng trong bộ y phục màu trắng, đứng tại chỗ với sắc mặt bình tĩnh. Đôi mắt với Hạ Hoàng vọt tới như hồ gấm sơn lâm, hấn đến cả tránh cũng không tránh. Hấn giơ tay lên đột nhiên nắm chặt lại.

Bỗng chốc, có từng đạo tà ảnh bắn mạnh ra từ trong bóng của thiếu niên Hạ Hoàng.

Âm!

Mặt đất đột ngột nổ tung. Tà Ảnh Vi Văn Hoa, Ngô Thiên xuất hiện tới tấp, khí thế nổ vang! Một kẻ là nhược Nhất phẩm, một kẻ là yêu nghiệt Nhị phẩm! Sức chiến đấu của hai người đều đạt tới cấp bậc Nhất phẩm. Người khác đánh nhau là đánh một mình, La Hồng đánh nhau lại là đánh theo nhóm, nhưng đây là thủ đoạn của La Hồng, không có gì để nói cả.

Thiếu niên Hạ Hoàng có yêu nghiệt nữa thì vào giờ phút này cũng chỉ là Tam phẩm, đã bị tà ảnh của hai vị có lực chiến Nhất phẩm áp chế thì chiến đấu thế nào đây?

Trên áng mây.

Đôi mắt của Hạ Hoàng gọn sáng, mà xung quanh chiến trường, tất cả mọi người cũng bị thủ đoạn của La Hồng làm cho cảm thấy rợn cả tóc gáy.

Thiếu niên Hạ Hoàng yêu nghiệt?

Nếu chỉ luận về khí huyết thì Võ tu Kim Thân cảnh Tam phẩm không yếu hơn Nhất phẩm, sức chiến đấu cũng bằng cấp bậc của Nhất phẩm. Tuy nhiên, đối đầu với Nhất phẩm thật sự, ông ta cũng không thể thực hiện giết ngay lập tức được. Ấy vậy mà ông ta lại bị La Hồng đánh và áp chế từ mọi mặt! Mà La Hồng cười nhạt, cho rằng như vậy là xong rồi à?

Hai cánh tay của La Hồng mở rộng thật mạnh, đột nhiên giơ lên trên! Từng Tà Ảnh đứng lặng trên mặt đất, đông nghìn nghịt, những đôi mắt đỏ như máu đều nhìn chăm chăm vào thiếu niên Hạ Hoàng.

Chương 645: Tiểu La ngu xuẩn, có thể có chút cốt khí được

không?! (4)

Chiến đấu cùng cấp... Bản công tử sẽ ngược đãi khiến ngươi phải kêu cha gọi mẹ.

Khấp thiên hạ, ai dám đánh nhau cùng cấp với bản công tử chứ?!

Âm!

Tà Ảnh chỉ chít chen nhau tiến lên. La Hồng không tiết kiệm Tà Sát trong Sát Hải, nếu đã quyết tâm ngược đãi đối thủ thì cứ cho một cơn sóng lớn hành hạ đến chết đi!

Thiếu niên Hạ Hoàng giận dữ rống lên, khí huyết trong người sôi trào, tinh khí ngút trời, khí thể toả ra bùng bùng. Thế nhưng...

địch có tích sự gì. Chớp mắt, ông ta đã bị một chồng Tà Ảnh bao trùm rồi nuốt mất.

Thiếu niên Hạ Hoàng vừa phải chém giết với Tà Ảnh Vi Văn Hoa và Ngô Thiên, lại còn phải ngăn chặn sự chém giết của các Tà Ảnh xung quanh khác nữa. Nhất thời, thiếu niên Hạ Hoàng trở nên cực kỳ chật vật!

Những người xung quanh nhìn đến ngây người. Vốn tưởng rằng đây là một trận long tranh hổ đấu, cuối cùng lại biến hoá thành kết cục không ai ngờ tới như vậy.

La Hồng... cũng quá khốn kiếp rồi đấy?! Đây mà được xem là chiến đấu cùng cấp ư? Đây là vậy đánh mới đúng!

Oành!

Ngũ trảo kim long bào trên người thiếu niên Hạ Hoàng nổ tung, lộ ra thân thể rạn nứt rục rở trong đó. Ông ta gầm lên giận dữ, khí huyết hoá thành cột năng lượng bao phủ. Tà Ảnh của Vi Văn Hoa bị thiếu niên Hạ Hoàng làm nổ, nổ đến tan tác trong chớp mắt. Ánh mắt của thiếu niên Hạ Hoàng ngưng lại, hoá thành từng vệt tàn ảnh, nhắm về phía La Hồng giữa khí huyết nổ vang!

La Hồng cười nhạt, một trận cuồng phong gào thét, cuốn tay áo trắng của hắn lên.

Như vậy... vẫn chưa là gì cả!

Xét về thủ đoạn, thiếu niên Hạ Hoàng có nhiều bằng hấn sao?

La Hồng hẳn không chỉ là Kiếm tu, Võ tu, Phật tu, Nho tu... mà lại càng là một tên Tà tu cực kỳ yêu nghiệt! Đồng thời tu hành nhiều hệ thống như vậy, nếu xét riêng từng hệ Võ tu, Phật tu, Nho tu, Kiếm tu thì ắt không thể nào là vô địch cùng cấp. Thế nhưng, nhiều hệ thống tu luyện như vậy hợp lại với nhau, lại thêm thủ đoạn Tà tu mạnh nhất của La Hồng, còn không thể vô địch cùng cấp sao?!

Chỉ thấy thiếu niên Hạ Hoàng vô cùng phần nộ, xung phong liều chết, nên ra một quyền đến mức không khí cũng bị khuấy lên sóng lớn cuộn cuộn.

"Nếu muốn ngược đãi thì phải ngược đãi đến cùng..."

"Đánh Tiểu Bắc thúc của ta à?"

"Ra về à?!"

Dưới lớp mặt nạ Tà Quân, La Hồng nhếch mép cười. Một lát sau, khí huyết trong cơ thể đột nhiên sôi trào. Sau đó, La Hồng chột nâng cao người, tóc dài rũ xuống đến eo. Xung quanh cơ thể có sóng khí màu máu trào dâng cuộn cuộn. Kích hoạt huyết mạch trạng thái A Tu La!

Âm!

Con người của La Hồng càng trở nên sâu thẳm, chỗ sâu trong nhãn cầu lơ mờ bắn ra một cỗ sắc bén, khí huyết nổ tung như lũ quét.

Đùng!

La Hồng đạp xuống, cơ thể phản kích. La Hồng cũng tung ra một quyền, dưới trạng thái A Tu La, thân thể trở nên càng mạnh mẽ hơn. Năm nắm của hai người va chạm vào nhau, mặt đất đều đang rung động, vô số cát đá nổ tung.

Cơ thể của thiếu niên Hạ Hoàng run lên, từng tác trên toàn bộ cánh tay nổ đến vỡ vụn. Khi thân hình ông ta bay ngược ra, La Hồng trong bộ đồ trắng vung lên để định tóm lấy thiếu niên Hạ Hoàng.

La Hồng không thường xuyên sử dụng trạng thái A Tu La bởi vì một khi hắn sử dụng, dường như Ma kiếm tiểu tử ty ty trong đan điền sẽ có chút thêm muốn cơ thể của hắn. Hơn nữa, dưới trạng thái A Tu La, mặc dù lực chiến của La Hồng sẽ tăng vọt, nhưng sẽ có một loại cảm giác dữ dội tựa như muốn giết hết tất cả vậy.

Nếu nằm trong loại trạng thái này quá lâu, La Hồng lo lắng mình sẽ mất lý trí, và lại còn tiêu hao cực lớn. Cho nên, đây là lý do vì sao La Hồng không thường xuyên sử dụng trạng thái A Tu La. Mà lần này, La Hồng đã bộc phát ra để hành hạ thiếu niên Hạ Hoàng.

Oành oành oành oành!

Dường như trạng thái A Tu La cộng thêm La Hồng dưới mặt nạ Tà Quân đã khiến cơ thể mạnh hơn so với thiếu niên Hạ Hoàng.

Tốc độ nhanh hơn, sức mạnh mạnh hơn, thủ đoạn nhiều hơn.

Thiếu niên Hạ Hoàng lấy gì để đánh đây?!

Một chuỗi công kích nhân chìm thiếu niên Hạ Hoàng trong chớp mắt.

Một tay La Hồng bắt lấy đầu của thiếu niên Hạ Hoàng, đột nhiên nâng đầu gối lên.

Oành!

Đầu gối đụng trúng đầu thật mạnh. Dòng máu màu trắng vung vẩy, đó là tinh hoa sinh mệnh.

La Hồng với mặt nạ Tà Quân cộng thêm trạng thái A Tu La nhếch môi, tùy ý hất mấy sợi tóc trắng xám lên. La Hồng ngẩng đầu ngắm nhìn về phía người đàn ông trên chín tầng mây kia. Hắn lại nâng đầu gối, đập trúng đầu của thiếu niên Hạ Hoàng, khiến máu bắn mạnh ra.

Nên thêm phát nữa!

Đề chặt, lại nên thêm phát nữa!

Hắn lần lượt giơ cao chân, đập cho thiếu niên Hạ Hoàng không còn chút sức đánh trả nào. Đơn giản là một trận hành hạ đến chết, nhìn mà phát hoảng! Những người quan chiến xung quanh đều nhìn đến ngây người.

Tình huống này... chẳng hồi hộp tí nào.

Thiếu niên Hạ Hoàng... thua rồi!

Tuyệt thế yêu nghiệt 600 năm trước đã hoàn toàn bị hành hung ở tư thế hành hạ đến chết trong tay La Hồng, hoàn toàn... không phải là đối thủ cùng cấp! Kinh ngạc, giật mình, phấn khích, nhiệt huyết, từng loại cảm xúc trào lên trong lòng mọi người. Thấy thiếu niên Hạ Hoàng bị đánh tàn bạo dường như giống đang đọc thần thoại rơi rụng và truyền thuyết lụi tàn.

Trên ánh mây.

Hạ Hoàng ngồi ngay ngắn trên hoàng tọa, lạnh lùng đưa mắt, quanh người ông ta tràn ngập một cỗ uy hiếp kinh khủng. Trong tầng mây mênh mông cuộn cuộn, không ngừng có mây nổ tung đến mức chia năm xẻ bảy, sóng khí lẫn tăn gào thét và tàn phá bừa bãi thét đám mây. Lão thiên sư của Long Hồ sơn thấy thiếu niên Hạ Hoàng bị đánh dữ dội, nhất thời không biết nên nói những gì. Ông ta ngồi ngay ngắn trên âm dương thái cực đồ, vượt vòm râu và cười mỉm. Hèn chỉ Phu tử đồng ý trận chiến này dứt khoát như vậy. Hóa ra là... ngay từ đầu, đây đã không phải là một trận đấu so thực lực. Nếu thiếu niên Hạ Hoàng có máu thì lúc này đã sớm máu me đầm đìa và nét mặt dữ tợn rồi.

Tiếng gầm nhẹ không ngừng phát ra từ người thiếu niên Hạ Hoàng bị La Hồng đang áp chế, tiếng va chạm mạnh mẽ liên tục vang lên.

Chương 646: Tiểu La ngu xuân, có thể có chút cốt khí được

không?! (5)

Một lát sau.

Thiếu niên Hạ Hoàng giơ tay lên rồi nắm thật mạnh. Một cổ áp lực cuộn cuộn ngưng tụ trong trời đất. Một thanh kiếm màu vàng hiện ra. Ánh mắt của rất nhiều người ngưng lại, sự uy hiếp trên thân kiếm trùng trùng điệp điệp càng chất chứa Thiên Tử Uy Áp trong đó.

Hoàng Quyền kiếm!

Đây là Hoàng Quyền kiếm mà thiên tử Đại Hạ nắm giữ, kiếm ý kinh khủng giống như muốn khiến người ta thần phục. Thiếu niên Hạ Hoàng đang bị La Hồng đè đầu, đánh cho máu thịt be bét, chẳng màng đến trạng thái thể thảm của bản thân mà đưa tay nắm lấy kiếm, chém về phía đầu của La Hồng.

"Độ kiếm sao? Thế thì ngươi càng kém!" La Hồng nhếch mép Cười.

Bỗng chốc có ma khí dày đặc chuyển động, Ma kiếm A Tu La hiện lên trong tay hắn, nhanh chóng lướt ngang qua. Hoàng Quyền kiếm bị chém đứt trong phút chốc. Mà thân hình cao đến hai thước của La Hồng lại tóm thân thể của thiếu niên Hạ Hoàng lên. Hắn ngửa đầu nhìn về phía áng mây rồi nở nụ cười độc ác.

Một lát sau, kiếm đâm ra, đâm thủng bụng của thiếu niên Hạ Hoàng.

Đâm vào, rút ra!

Đâm vào, lại rút rat Trên áng mây.

Trên người Hạ Hoàng chột bùng lên cơn giận, ý chí mạnh mẽ bỗng cuốn sạch như bão táp, mà thiếu niên Hạ Hoàng liên tục bị La Hồng đâm vào bụng bỗng nhiên ngẩng đầu, tinh hoa sinh mệnh hào hùng ở viên mắt trào dâng trong nháy mắt! Tinh hoa sinh mệnh cuốn theo sức mạnh ý chí lớn lao. Đó là ý chí của Hạ Hoàng! Chớp mắt, tinh hoa sinh mệnh bao vây lấy đầu của La Hồng, điên cuồng chui vào trong biển ý chí của La Hồng.

Trong biển ý chí của La Hồng.

"Khắc khắc khắc..."

"Đến đây đến đây!"

"Tiểu La ngu xuân, sợ không nào? Run chưa thế?! Mau cầu xin đi, xin Chỉ vĩ đại giúp ngươi đi!" Tà Thần Nhị Cáp hăng hái vô cùng, chỉ thiếu

không ngừng thét chói tai nữa thôi.

Tà Thần vĩ đại quả là đã nhìn thấu hết thảy! Mà lần này La Hồng đã sớm có dự liệu. Hạ Hoàng muốn đánh nhau cùng cấp, La Hồng mới không tin là không có mục đích gì. Huyền Ngọc Phi đã bị hấn làm thịt và giết chết, vậy thì đương nhiên Hạ Hoàng phải tìm vật dẫn mới, mà hiển nhiên La Hồng hấn chính là vật dẫn cực tốt.

"Ha" La Hồng cười.

Sớm đã liệu được rồi, tiếc là Hạ Hoàng không ngờ rằng mình có Tà Thần Nhị Cáp. Tuy Nhị Cáp là một tên tự kỷ, nhưng y quả thực rất mạnh.

"Khắc khắc khắc... Tiểu La ngu xuẩn, mau cầu xin Chỉ đi!" Tà Thần Nhị Cáp cười lớn.

"Được, cầu xin người." La Hồng nói.

Tà Thần Nhị Cáp nghe thấy La Hồng cầu xin y dứt khoát như vậy, bỗng nhiên ý phân khởi tan biến, cảm thấy có chút vô vị.

Tiểu La ngu xuẩn, có thể có chút cốt khí được không?!

Không thể giả vờ từ chối một chút, không thể kiên trì bắt khuất một chút sao?

Tà Thần Nhị Cáp chán chết đi được, cảm thấy không có chút cảm giác thành công nào. Một lát sau, y mở miệng hít mạnh.

Những tinh hoa sinh mệnh chui vào trong đầu La Hồng kia bỗng... điên cuồng bị y hút đi, quét sạch sành sanh, không ngừng hội tụ thành hình trước miệng của Nhị Cáp.

"Người..."

Một cỗ ý chí hiện ra trong tinh hoa sinh mệnh, nhưng có điều là bị Tà Thần Nhị Cáp ngoạm một miếng vỡ nát.

Bên ngoài.

Đôi mắt La Hồng lập tức trong sạch trở lại, khóe miệng hơi hất lên, chậm chậm rút kiếm trong tay ra khỏi thể xác năng lượng của thiếu niên Hạ Hoàng. Sau đó, hấn giơ tay lên, hai tay bắt lấy đầu của thiếu niên Hạ Hoàng. Hấn bình tĩnh nhìn về phía bóng hình trong áng mây đang có biểu tình khó có thể tin nổi, rồi hơi nhếch mép.

"Có thể này thôi à?"

"Bệ hạ, thời đại đã đổi rồi:

Dứt lời, hai tay hấn vỗ mạnh một cái. Bỗng chốc, đầu của thiếu niên Hạ Hoàng nổ tung!

Đùng!

Một tiếng giòn vang như đập nát quả dưa hấu.

Đầu của thể xác năng lượng của thiếu niên Hạ Hoàng lập tức bị hai bàn tay của La Hồng vỗ vào và đánh nát một cách tàn nhẫn, đánh đến chia năm xẻ bảy giống như nghiền nát dưa hấu, thấy mà giật mình. La Hồng nhếch mép cười, dưới trạng thái A Tu La, dáng người vô cùng thon dài đang kìm nén cực mạnh. Hắn ngẩng đầu nhìn bóng người ngồi ngay ngắn ở hoàng toạ trên áng mây kia, dường như đang nhìn trên tức nét mặt kinh ngạc của đối phương.

Định coi La Hồng hắn là vật dẫn thứ hai, là chim hoàng yến như Huyền Ngọc Phi sao?

Hạ Hoàng người... mà cũng xứng chắc?!

Quả nhiên là càng già càng thâm. Hạ Hoàng này phải thâm độc hơn nhiều so với trong tưởng tượng. Nếu không có lời nhắc nhở của Tà Thần Nhị Cấp, La Hồng thật đúng là không ngờ rằng dưới cuộc giao chiến đường đường chính chính này mà Hạ Hoàng lại che giấu dã tâm như vậy. Có điều, có lẽ Hạ Hoàng cũng chưa dự liệu được rằng trong biến ý chí của La Hồng hắn lại có một vị Tà Thần đang bảo vệ đâu nhỉ? Đây cũng chính là nội tình của Tiểu Ác Nhân được chính thức công nhận là hắn.

Thực lực của Tà Thần Nhị Cấp thật sự là mạnh. Ít ra, nếu chân thân của Tà Thần Nhị Cấp giáng lâm, Hạ Hoàng tuyệt đối không thể nào là đối thủ của y được. La Hồng hít sâu một hơi, dù sao...

đến cả "phần thưởng hạng Nhất" trong ao phần thưởng thì cũng chỉ là là thu được một cách thức và tư cách để triệu hồi Tà Thần Nhị Cấp thôi. Điều này cũng đủ để chứng minh sự mạnh mẽ của Tà Thần rồi. Có điều, thật ra La Hồng cũng rất tò mò rốt cuộc Tà Thần Nhị Cấp đến từ đâu.

Sau thiên môn ư?

Chắc không phải đâu, với một thân tà sát kia của Tà Thần thì tuyệt đối không thể nào là đến từ sau thiên môn. Vậy căn cứ vào ba thế giới đã biết đến nay là thiên môn, nhân gian, địa ngục thì... khả năng duy nhất chính là Tà Thần kia tới từ địa ngục.

Nhưng thật sự là địa ngục sao?

La Hồng không muốn nghĩ sâu thêm về chuyện này nữa. Hắn biết rằng sự việc lần này còn chưa kết thúc. Thiếu niên Hạ Hoàng đã bị hắn đánh đến banh xác, hơn nữa ngay cả tinh hoa sinh mệnh của Hạ Hoàng cũng bị La Hồng chiếm đoạt rồi thì Hạ Hoàng sẽ còn buông tha cho La Hồng hắn dễ dàng sao?

La Hồng hí mắt lại.

Cái người vẫn luôn bế quan trong thành Thiên An kia sẽ xuất quan chứ?

Chương 647: Tinh hoa sinh mệnh đã mang họ La rồi! (1)

Đất trời hoàn toàn tĩnh mịch.

Tất cả mọi người đều nhìn đến ngậy người, trận chiến Tam phẩm giữa La Hồng và thiếu niên Hạ Hoàng rất kịch liệt, rất nhiệt huyết, nhưng... cũng khiến người ta vô cùng kinh ngạc và giật mình. Không ai ngờ được rằng thiếu niên Hạ Hoàng lại bị La Hồng áp chế hoàn toàn như thế, không chỉ bị một kiếm ghim trúng, cuối cùng còn bị La Hồng đập cho nổ đầu. Hình ảnh kia...

thực sự khiến người ta vô cùng chấn động.

Hạ Hoàng là cường giả dám cả gan khiêu chiến quy tắc trong nhân gian đây. Hạ Hoàng thời niên thiếu cũng rất đòi yêu nghiệt, nắm giữ thực lực cực mạnh. Năm đó, La Hồng Trần yêu nghiệt không gì sánh được, cũng chẳng qua là so sánh với Hạ Hoàng lúc còn trẻ thôi. Mà hôm nay, La Hồng lại hành hung thiếu niên Hạ Hoàng một cách tàn bạo trong trận chiến cùng cấp. Đây chẳng phải có nghĩa là cho dù La Hồng Trần ở đây cũng sẽ bị La Hồng hành hung luôn không?

Đang im lặng một hồi thì bỗng có tiếng hít khí lạnh truyền ra.

Thua rồi! Thiếu niên Hạ Hoàng, thất bại thảm hại!

Gần như là bị hành hung đến chết, may mà đây chỉ là thể xác năng lượng của thiếu niên Hạ Hoàng, dù có thua hay bị nổ đầu thì cũng chỉ là thể xác năng lượng mà thôi. Nếu đây là thiếu niên Hạ Hoàng thật thì đúng là thảm quá rồi.

Trận chiến này khiến bọn họ nhìn thấy sự mạnh mẽ của La Hồng, tuy chẳng qua chỉ là Tam phẩm, nhưng đã mơ hồ có phong thái vô địch, đủ các loại thủ đoạn kia quả thực làm cho người ta tê tái cả da đầu. Cái chính nhất là dường như La Hồng có đọc qua chút ít về các loại đạo tu hành, hơn nữa cũng đã tu đến một mức độ vô cùng lớn mạnh.

Quá mạnh! Quá yêu nghiệt!

Đúng như những gì La Hồng nói khi đập nổ tung đầu của thiếu niên Hạ Hoàng.

Thời đại đã đổi rồi.

Ngày nay đích thực đã không còn là thời đại 600 năm trước khi thiếu niên Hạ Hoàng là yêu nghiệt đương thời và vô địch Tam phẩm nữa, mà thời

đại bây giờ là La Hồng hành hạ thiếu niên Hạ Hoàng đến mức máu me be bết!

La Hồng là thiên kiêu tuyệt thế trong thời đại này!
Là dạng tồn tại chói mắt không gì sánh được đó!

Thậm chí, so với đại bá La Hồng Trần của hắn... thì hắn còn yêu nghiệt hơn.

Ánh mắt của rất nhiều người trở nên phức tạp, La gia... đúng là có khí vận lớn, trước có La Hồng Trần, sau có La Hồng! Chẳng trách Hạ gia muốn tiêu diệt La gia. Rất nhiều người dường như mở hiểu ra Hạ gia đang không dè cái gì rồi.

Bầu trời bên ngoài Tái Bắc xanh biếc, mây tụ mây tan.

Trong hư không lại có không ít bóng người lơ lửng, có Gia Luật A Cổ Đóa, còn có lục địa tiên của Kim Trướng Vương Đình. Bọn họ đều nhìn về phía trận chiến giữa La Hồng và thiếu niên Hạ Hoàng trên Tây Cương đại địa với ánh mắt phức tạp. Gia Luật Sách ngồi trên lưng điều hâu, nhìn đến ngơ ngác. Rất lâu sau đó, y chợt thổ thán. Gia Luật A Cổ Đóa bình tĩnh nhìn về phía y:

"Cảm nhận được sự chênh lệch rồi sao?"

"Người cảm thấy khi gặp lại La Hồng mà người đánh với hắn một trận thì có thể trụ được mấy chiêu?" Gia Luật A Cổ Đóa thản nhiên nói.

Gia Luật Sách cuộn tay thành hình nắm đấm, hơi có cảm giác thất bại. Y vốn tưởng rằng bước vào Tam phẩm rồi biết đâu có thể đánh với La Hồng một trận, thế nhưng La Hồng hôm nay... lại có thể giết cả nhất phẩm. Tam phẩm giết nhất phẩm, yêu nghiệt tuyệt thế chân chính có thể làm được, nhưng Gia Luật Sách y thì không.

"Thật ra thiếu niên Hạ Hoàng đi cùng một con đường với ngươi, chính là đạo võ tu. Người gặp phải thiếu niên Hạ Hoàng... Hạ Hoàng tung một quyền là đủ để ngươi thua." Gia Luật A Cổ Đóa lạnh lùng chấm dứt: "Thế nhưng, thiếu niên Hạ Hoàng thua, chứ người gặp phải La Hồng thì có thể sẽ bị giết ngay tức khắc."

Y rất sợ hãi, La Hồng thật sự rất mạnh!

Đây chính là đệ tử của Hoá Long kiếm sao?

Hắn không chỉ là yêu nghiệt tu vi Kiếm đạo, mà cả Võ đạo, Phật đạo, Nho đạo đều yêu nghiệt đến đáng sợ! Gia Luật A Cổ Đóa ngẩng đầu nhìn về phía bóng người ngồi ngay ngắn ở hoàng tọa trên biển mây của Tây Cương Đại Địa.

Hạ Hoàng... đến cùng là đang tính toán điều gì?

Gia Luật A Cổ Đóa nghiêng đầu nhìn về phía thảo nguyên mênh mông sau lưng.

Đại hãn trong Kim Trướng cũng đang suy nghĩ gì vậy?

Trên thực tế, Gia Luật A Cổ Đóa không hiểu, vì sao sau khi Huyền Ngọc Phi trở về Kim Trướng Vương Đình thăm viếng thì Đại hãn lại đồng ý xuất binh tấn công Tái Bắc, chèn ép đại quân La gia đang rút lui trở huyện An Bình. Gia Luật A Cổ Đóa híp mắt lại, khi ông ta chưa là Lục Địa Võ Tiên, ông ta chính là người đầu tiên trấn áp Thiên bảng của Kim Trướng Vương Đình 60 năm. Về đạo cầm binh, ông ta cũng có sự hiểu biết của riêng mình.

Theo Gia Luật A Cổ Đóa thấy, khi La gia, Số gia và Hạ gia đổ máu thì điều nên làm nhất lúc này là tọa sơn quan hổ đấu. Lẽ nào...

Đại hãn và Hạ Hoàng liên thủ với nhau sao?! Mục đích của việc liên thủ là gì?!

Một bên, Gia Luật Sách ngồi trên lưng điều hâu ngẩng đầu lên, vẻ kiên nghị ánh lên trong mắt. Y nghiêm túc nói: "Con sẽ không chịu thua, con sẽ cố trở nên mạnh mẽ, dù cho có phải tiêu tốn nhiều thời gian hơn nữa thì sớm muộn con cũng phải đuổi kịp La Hồng!"

Gia Luật A Cổ Đóa lấy lại tinh thần, liếc mắt nhìn Gia Luật Sách, cười tươi dịu dàng, không buông lời đả kích nữa. Sống cùng một thời đại với tuyệt thế yêu nghiệt là một loại kích thích nhưng cũng là một loại bi ai.

Thành Thiên An.

Tư Thiên Viện.

Khung cảnh vắng lặng như tờ.

Văn Thiên Hành tròn to mắt, tiếng thở có hơi lớn, hần nhìn chăm chăm vào Giám Thiên Kính giả với vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Trong hình, La Hồng một phát đập nát đầu của thiếu niên Hạ Hoàng, điều này thực sự quá kích thích với ông ta.

Thiếu niên Hạ Hoàng...lại thua ư?!

Cái tên La Hồng này, đã trưởng thành đến độ này rồi sao?

Văn Thiên Hành có chút hoảng hốt, đây mới có mấy tháng chứ?

Ông ta như còn nhớ rằng ban đầu đã thấy La Hồng đeo mặt nạ và cười tà mị về phía mình ở trong Triệu phủ mưa gió đây trời giống hệt khi La Hồng cười với Hạ Hoàng lúc này. Cái tên này trưởng thành nhanh thật đấy!

Chương 648: Tinh hoa sinh mệnh đã mang họ La rồi! (2)

Những người khác trên lầu các của Tư Thiên Viện cũng đều có chút chấn động. Tề Quảng Lăng vuốt vuốt râu, ánh mắt pha chút sâu xa. Ông ta tựa như đang nghiền ngẫm những lời La Hồng nói:

"Thời đại đã đổi rồi..."

Sáu trăm năm, thế sự xoay vần, có lẽ... đúng thật như La Hồng nói, thời đại đã đổi rồi.

Bỗng nhiên có tiếng cười mang vài phần sung sướng quanh quẩn giữa lầu các. Thái tử cười có chút buông thả, hẳn ta đứng lên, không tiếp tục xem nữa.

"hẳn là thua rồi, ông ta tự xưng là vô địch thế mà cũng lại thua."

Thái tử cười lớn và xoay người, tay áo mắng bảo tứ trào phản phật trong gió. Hẳn ta rời khỏi Tư Thiên Viện với tiếng cười đang vang vọng không ngớt, có vài phần châm chọc, cũng có vài phần cười nhạo.

Ninh Vương cũng đứng dậy, không xem tiếp nữa. Ông ta không bừa bãi như thái tử mà ôn hòa hơn một chút, sau khi khẽ gật đầu với Tề Quảng Lăng và Văn Thiên Hành thì liền rời khỏi Tư Thiên Viện.

Sở Vương ho khan vài tiếng, cười tươi: "La Hồng không hổ là có thể giết Sở Thiên Nam cháu cưng của ta, quả là mạnh"

"Bệ hạ thời niên thiếu thua là không oan." Sở Vương nói, trọng giọng mang chút khác biệt. Văn Thiên Hành há miệng nhưng không biết nên nên mở lời như thế nào. Khi tất cả mọi người đều đã đi hết, Văn Thiên Hành mới nhìn về phía Tề Quảng Lăng, hít sâu một hơi rồi nói: "Sư huynh... Vì sao Hạ Hoàng phải chiến đấu một trận như vậy? Giờ thua rồi... khó xử biết bao..."

Tay áo Tề Quảng Lăng tung bay, ông ta cười nhạt: "Đương nhiên là Hạ Hoàng có lý lẽ của ông ta. Đây thật ra là một trận đánh tâm lý. Người cho rằng Hạ Hoàng ở tầng thứ nhất... nhưng trên thực tế, Hạ Hoàng lại ở tầng thứ năm... Trận chiến này dù thắng dù thua thì Hạ Hoàng cũng lời."

Ánh mắt Tề Quảng Lăng sâu xa, xuyên qua Giám Thiên Kính giống như đã nhìn thấu điều gì đó. Trên thực tế, vào thời khắc cuối cùng khi La Hồng đánh bại Hạ Hoàng, có thứ dâng lên trong mắt Hạ Hoàng tràn vào biên ý

chí của La Hồng, duy chỉ có ông ta mới hiểu rõ... đó có nghĩa là gì. Đó là tinh hoa sinh mệnh, thứ mà nhân gian không thể có được.

La Hồng thua rồi.

Biển ý chí đã bị tinh hoa sinh mệnh bao phủ thì trận tiếp theo... không cần nói cũng biết.

"La gia... Haiz." Tề Quảng Lăng lắc đầu, hình ảnh trong Giám Thiên Kính giả biến mất, ông ta không tiếp tục duy trì quan sát hình ảnh Tây Cương nữa.

Trong Tư Thiên Viện, hương thơm thoang thoảng. La gia đáng thương, hai đời yêu nghiệt đều đi xách dép cho kẻ khác. Có lẽ đúng như Hạ Hoàng đã nói, đây chính là số mệnh.

Mây trôi cuộn cuộn trên chín tầng mây.

Ý chí của Hạ Hoàng trôi nổi, Tề Quảng Lăng cảm thấy ông ta ở tầng thứ năm, nhưng trên thực tế, duy chỉ có Hạ Hoàng mới hiểu rõ một sự việc vô cùng nghiêm trọng. Sau khi tinh hoa sinh mệnh cuốn theo sức mạnh ý chí của ông trào vào trong biển ý chí của La Hồng... lại mất liên lạc với ông ta!

Tinh hoa sinh mệnh của ông ta... mất rồi, bị La Hồng đoạt đi rồi! Loại cảm giác lấy bánh bao thịt đánh chó này... thật khó chịu!

Đây mới là điều khiến Hạ Hoàng phải biến sắc. Ban đầu Hạ Hoàng nghĩ dù trận chiến cùng cấp này thắng bại thế nào thì ông ta cũng không thiệt, nhưng tinh hoa sinh mệnh do Huyền Ngọc Phi tích dưỡng đã bị La Hồng nuốt thật rồi. Thế thì ông ta lại chẳng...
thiệt chết mịa mất à!

Đôi mắt của Hạ Hoàng trở nên sâu xa vô cùng. Ông ta nhìn chăm chăm vào La Hồng đang đứng trên Tây Cương Đại Địa, đập nát thể xác năng lượng của ông ta. Nhục nhã, phải nói là cực kỳ nhục nhã. Hạ Hoàng chưa bao giờ nghĩ rằng ông ta lại bị một tên tiểu bối làm cho nhục nhã.

Thời đại đã đổi rồi?

Trên ánh mây, khóe miệng Hạ Hoàng hơi cong lên. Thời đại chưa bao giờ thay đổi, chỉ cần Trầm còn sống thì thời đại này chính là thời đại của Trầm! Trong hư không, ý chí của Hạ Hoàng nhìn chăm chăm vào La Hồng. Ông ta rất muốn nhìn thấu La Hồng, rốt cuộc những tinh hoa sinh mệnh đó đã đi đâu?

"Đồ của Trầm không dễ nuốt như vậy đâu. Nuốt rồi thì phải nhổ ra gấp bội."

Mây trôi cuộn cuộn, uy lực trong trời đất đột nhiên tăng vọt lên rất nhiều. Mà trên mặt đất, tất cả đều kinh ngạc đến ngây người.

Đám người Tề Hồ, La Hựu, và Sở Nguyên Đạo cũng không biết nên nói gì.

Thiếu niên Hạ Hoàng có mạnh không?

Chắc chắn là rất mạnh, dù cho bọn họ có lui về cảnh giới Tam phẩm thì e là sẽ bị nện đến nổ tung. Nhưng chính là thiếu niên Hạ Hoàng mạnh như vậy lại bị La Hồng một cách dữ dội như cũ, cuối cùng thậm chí còn đàn áp luôn. Người này mà không chết thì nhất định tương lai sẽ lên lục địa tiên. Đây là ý nghĩ đầu tiên của Tề Hồ, thậm chí còn không phải là lục địa tiên bình thường đâu.

Ánh mắt hùng hực của Tề Hồ dán vào La Hồng. Hạ Hoàng à...

thiên kiêu của thời đại năm đó trấn áp mọi yêu nghiệt, ngay cả mấy thánh tử của thánh địa cũng bị đánh một cách hung tàn.

Song, hôm nay lại bị La Hồng tấn cho một trận toi bời. Có lẽ đây chính là sóng mới xô chết sóng cũ, làn sóng này mạnh hơn làn sóng kia.

La Hồng cười khẽ, tiêu tan trạng thái A Tu La, sự hung ác đầy rẫy trong đầu óc và linh hồn bắt đầu tản dần đi. Cơ thể có loại cảm giác gì đó như bị móc sạch mất. Thế nhưng La Hồng không để ý bởi vì hắn đánh thoải mái rồi. Thiếu niên Hạ Hoàng... chỉ là gà đất chó kiểng mà thôi, còn tưởng là mạnh thế nào mà cứ luôn bày ra vẻ cao cao tại thượng, vô cùng thần bí. Không phải cũng đều bị bản công tử tấn cho một trận toi bời à?

Cảm nhận sự uy hiếp càng ngày càng lớn trọng trời đất La Hồng lại phá lên giễu cợt. Nhỏ đánh thu thì lớn ra mặt à? Bắt đầu không biết xấu hổ rồi phải không?

La Hồng cũng nhếch mép, nhìn chằm chằm vào Hạ Hoàng trên bầu trời. Trong quy tắc, nếu người muốn giết chết bản công tử, thì không dễ dàng đến thế đâu!

Mây trôi cuộn cuộn, đôi mắt sâu sắc nhìn không thấu đó của Hạ Hoàng cũng nhìn La Hồng không rời mắt.

Chương 649: Tinh hoa sinh mệnh đã mang họ La rồi! (3)

Bỗng, lão thiên sư của Long Hồ sơn đứng phắt lên, vừa cười vừa hoà giải. Ông ta không vội chút nào, vốn dĩ là vội thật nhưng bây giờ không vội nữa, có gì mà phải vội đâu? La Hồng đánh thắng rồi còn gì. Nếu đánh thắng thua mới khó xử lý, thắng rồi còn không dễ xử lý à? Bây giờ ông ta ra mặt giảng hoà là được rồi, đề phòng Hạ Hoàng then quá thành giận lại đánh nát cơ thể còn đang trong trứng nước hiểm gặp này.

"Bệ hạ, trận chiến cùng cấp đã kết thúc. Tiếc là bệ hạ đã thua, thật là đáng tiếc. Có điều là người đã đáp ứng sẽ hành động trong quy tắc. Bệ hạ là cử ngũ chí tôn, sẽ không phá hỏng quy tắc chứ?" Lão thiên sư cười ha ha, nói.

Tiếc là đã thua? Bốn chữ rất châm biếm.

Với uy lực phong phú không gì sánh được trong trời đất tựa như đèo núi lớn lên đầu vai của mỗi người, người đàn ông trên biển mây quan sát tất cả mọi người trong nhân gian. Lão thiên sư lại rất lạnh nhạt, tuy rằng chỉ là ý chí hạ xuống nhưng cũng không sợ Hạ Hoàng. Hơn nữa, rất nhanh thôi là ông ta không phải chiến đấu một mình nữa. Bây giờ ông ta đang đứng về phía quy tắc, sau lưng ông ta... có Phu Tử!

Nếu La Hồng thua thì quả là không dễ xử lý, nhưng La Hồng đã thắng, nên theo quy tắc, Hạ Hoàng người còn dám ra tay mà không nhìn quy tắc không? Coi Phu Tử già thật rồi, không vung được nắm đấm ra à?

Trên biển mây, Hạ Hoàng bỗng nhiên cười nhạt: "Thua thì thua.

Thế thì tội giết Huyền Ngọc Phi của cái tên này lại dễ tính rồi."

Âm thanh nhàn nhạt quanh quần giữa trời đất, nghe giống như đang đặc xá, khiến tất cả mọi người không khỏi thả lỏng. Có điều, một lát sau, đột nhiên có tiếng nổ kinh khủng âm vang trên biển mây, năng lượng dạng gọn sóng làm nổ ra lỗ hồng cực lớn.

Trên mặt đất, La Hồng chợt thay đổi sắc mặt. Ý chí trong cơ thể năng lượng của thiếu niên Hạ Hoàng bị hấn đập nát đầu trên mặt đất đang nhanh chóng hồi phục. Vốn vẹn chỉ trong tích tắc, thể xác đã bị nghiền nát của thiếu niên Hạ Hoàng liền nhanh chóng khôi phục lại. Khí thể mệnh môn cuộn cuộn bỗng toé ra từ thể xác của Hạ Hoàng. xiềng xích Tam phẩm trực tiếp bị phá bỏ, Nhị phẩm, Nhất phẩm, cường Nhất phẩm! Luồng khí của

thiếu niên Hạ Hoàng căng phồng thẳng đến một mức độ vô cùng kinh khủng.

"Giao ra đây!"

Cơ thể của La Hồng chấn động như bị búa tạ nện trúng. Giọng của Hạ Hoàng trực tiếp vang lên bên tai hắn, vang lên trong biển ý chí của hắn. Mà năng lượng kinh khủng chợt cuộn cuộn nổi lên trên người thiếu niên Hạ Hoàng không ngừng cuộn sạch, không ngừng nổ vang, và không ngừng tản ra bốn phía.

Sự thay đổi tình huống vào giờ phút này khiến con người của tất cả mọi người chợt co lại. Ngọn lửa đã tắt hẳn trên người La Tiểu Bắc giống như cháy mạnh lên lần nữa, bắn ra ánh lửa ngút trời.

"Tên chó Hạ Hoàng! Không biết xấu hổ!" La Tiểu Bắc giận dữ rống lên.

Có điều, dường như vị lực địa tiên của thành Thiên An kia đã nhận được sự phân phó từ ý chí của Hạ Hoàng. Chớp mắt, chùm tia sáng thét gào mạnh mẽ úp xuống, cản trước người La Tiểu Bắc.

P)

Aml Tây Cương Đại Địa đột nhiên rung chuyển, trên mặt đất không ngừng nổ tung giống như có kẻ nứt hình hoa văn vậy. Trên thể xác ngưng tụ lần nữa của Hạ Hoàng có luồng khí cường hãn đang không ngừng leo thang. Sắc mặt Tề Hổ hơi biến hoá, đúng là thật không ngờ sẽ gặp phải tình huống như vậy.

Trở mặt à?! Nói rõ là đánh nhau cùng cấp rồi giờ đánh không lại liên trở mặt à?!

Có điều, ngược lại Tề Hổ cũng có thể hiểu được rằng bất cứ ai thấy được sự yêu nghiệt và mạnh mẽ của La Hồng đều sẽ cảm thấy kinh hãi. Nếu đối lại là hắn vào vị trí của Hạ Hoàng thì sợ là cũng sẽ ra tay thôi. Bóp nghẹt mọi đe dọa từ trong nôi non nớt, đây mới là quyết định chính xác.

Tề Hổ thở than.

Mà ở một bên khác, hai mắt La Hậu lập tức đỏ ngầu.

Mẹ kiếp! Khốn kiếp! Không chịu nổi việc thua cuộc?! Nhi tử của lão tử trâu bò lắm, người không chịu nổi việc thua cuộc!

Cảm nhận được sức mạnh phát ra trong thể xác năng lượng của Hạ Hoàng, trong lòng La Hậu lạnh đi một nửa. Nguồn sức mạnh kia... làm cho vị cường Nhật phạm như ông cảm nhận được sự tuyệt vọng.

La Hồng ngăn cản thế nào đây?!

Tất cả mọi người đều cho rằng Hạ Hoàng then quá hoá giận, muốn giết chết La Hồng cho bõ tức, nhưng duy chỉ có trong lòng La Hồng hiểu rõ, Hạ

Hoàng chỉ muôn đoạt lại những tinh hoa sinh mệnh đó mà thôi.

"Ha ha ha! Chết cười mất thôi! Biễn ý chí của bản công tử là nơi người muôn tới thì tới, muôn đi thì đi à? Người nghĩ đây là đâu?"

Nghe Tà Thần Nhị Cáp nói tinh hoa sinh mệnh là thứ đồ tốt, thứ mà không thể có được trong nhân gian. Cớ sao La Hồng lại buông tay chứ?! Giờ đây tinh hoa sinh mệnh đã mang họ La rồi!

Trong mắt La Hồng cũng toát ra vẻ điên cuồng, đừng ép hắn bắt cần tất cả mà thi triển Thần Hàng Thuật. Triệu hồi Tà Thần đến tiếp đây! Trở mặt ư? Ai mà chẳng biết!

Trong hư không, nét mặt của lão thiên sư khẽ đổi, tối sầm mặt lại.

"Hạ Hoàng, quá rồi. Người đã vượt quá quy tắc"

Tay áo của lão thiên sư phấp phới, dưới thân có âm dương thái cực đồ nâng lên, xông vào biển mây trong chớp mắt. Lão thiên sư lật tay, trong lòng bàn tay bỗng chốc có vòng cung sấm sét chuyển động loạn lên. Đúng là bí thuật Chương Tâm Lô ban đầu Hồng Bách Uy thi triển trong bí cảnh Thiên Cơ, chẳng qua là không giống với Chương Tâm Lô của Hồng Bách Uy. Chương Tâm Lô mà lão thiên sư thi triển giống như đất trời đang tức giận.

â Aml Trên biển mây cũng có mây tụ. Mây đen hoá thành vòng xoáy, có một tia sấm sét xanh thẫm thô to giống như cổ thụ chọc trời, đánh xuống ầm ầm về phía đỉnh đầu của người đàn ông ngồi ngay ngắn ở hoàng toạ trên tầng mây kia. Dù cho đối phương chỉ hạ một dòng ý chí xuống, nhưng uy lực của Chương Tâm Lô cũng đủ để đối phương ăn đủ. Hơn nữa, nếu cố ý chí này bị hủy diệt thì sẽ tạo ra tổn hại cực lớn cho biễn ý chí.

Trên hoàng toạ, Hạ Hoàng giơ tay lên phá tan tầng mây. Một thanh kiếm xé rách biển mây vô tận, xông vào bầu trời với ánh sáng màu vàng, chiếu sáng khắp bầu trời. Là phân thân ánh chiều của Hoàng Quyền kiếm!

Chương 650: Tỉnh hoa sinh mệnh đã mang họ La rồi! (4)

Dù chỉ là một luồng phân thân ánh chiều, thế nhưng hàm chứa số mệnh hoàng triều của vương triều Đại Hạ. Một luồng phân thân ánh chiều của Hoàng Quyền kiếm này có uy năng vô cùng lớn mạnh. Sắc mặt lão thiên sư của Long Hồ sơn hơi thay đổi.

Chưởng Tâm Lô bị xuống, tất cả đều bị ý kiếm của Hoàng Quyền kiếm chém ra. Ý chí của lão thiên sư bỗng cảm thấy một cơn đau như cắt, giương Thái Cực đồ lên giống như hoá thành giáp chắn để ngăn chặn một nhát kiếm này.

Đừng!

Dường như trên biển mây đã chịu vụ nổ của một loạt quả bom cùng lúc giống như một gốc cây đại thụ che trời thẳng tắp đập vào trong biển lớn. Ý chí của Lão thiên sư kêu lên một tiếng đau đớn, lúc ẩn lúc hiện, đúng là có chút mơ hồ. Trên biển mây, người đàn ông trên hoàng tọa lãnh đạm vô cùng.

"Long Hồ sơn không nên tham gia vào việc này, mà nên học hỏi Vọng Xuyên Tự phong bế sơn môn." Giọng nói hờ hững vang lên.

Hoàng Quyền kiếm lại chém tới lần nữa. Biển mây giống như bị chém ra trong nháy mắt, san bằng đến tận cùng. Ý chí của lão thiên sư từ Long Hồ sơn chợt ngưng lại. Có điều, khi một luồng ý chí của Hoàng Quyền kiếm định chém chết lão thiên sư thì trong đất trời loáng thoáng một luồng thở dài vang vọng.

"Đủ rồi."

Âm thanh nhàn nhạt vang lên bên tai tất cả mọi người, bên tai Hạ Hoàng, lão thiên sư, thậm chí là đám người Hồng đạo cô và lục địa tiên hóng chuyện bên ngoài Tây Cương.

Phía huyện An Bình chợt có hào quang ngút trời kéo dài đến vô tận. Giữa hào quang có cung điện mọc lên như nấm. Đó là ảnh vòm trời ngược của Tắc Hạ Học Cung. Mà trong vô số cung điện truyền thừa lại là có một gian tiểu lâu thu hút ánh mắt của tất cả mọi người. Tiểu lâu lặng như tờ, cửa ra vào để mở. Một vị cao tuổi mặc áo bào trắng bước ra từ trong phòng. Trong phòng, nước nóng trong ấm, ghế bập bênh còn đang đong đưa phát ra

tiếng cót két rõ ràng. Lại thấy người cao tuổi kia vén tay áo lên, chậm chậm chém ra một quyền.

Ấm Cú đâm kia dường như xuyên qua thời gian và không gian, bỗng xuất hiện trên đỉnh đầu của Hạ Hoàng ngời cao ở hoàng toạ trong mây. Hạ Hoàng ngẩng đầu lên. Hình như ông ta đã sớm dự liệu được rằng Phu Tử sẽ tung cú đâm này ra.

Có tiếng cười nhàn nhạt đang vang vọng. Phân thân phản chiếu của Hoàng Quyền kiếm không còn chém về phía ý chí của lão thiên sư từ Long Hồ sơn nữa, mà thét gào trở về, rơi vào trong tay Hạ Hoàng. Trong phút chốc, Hạ Hoàng ở trên hoàng toạ nâng kiếm lên, kiếm chỉ lên trời giống như kẻ khiêu khích muốn bổ quy tắc ra.

Quả đâm của Phu Tử vô biên vô hạn, vô cùng to lớn, mà ý chí của Hạ Hoàng cầm Hoàng Quyền kiếm trong tay, chợt chỉ về hướng nắm đâm của Phu Tử.

Nắm đâm va chạm với Hoàng Quyền kiếm!

Ấm!!

Sau một lúc giằng co, trên biển mây giống như bỏ vào một tảng đá lớn vô cùng, phát ra tiếng nổ vang rung trời, tạo thành bọt sóng của biển mây từ bên mép phóng lên trời. Phân thân phản chiếu của Hoàng Quyền kiếm nổ đến vỡ vụn thành từng tấc. Ý chí của Hạ Hoàng cũng bị nghiền nát trong một quyền này. Có điều, chớp mắt khi ý chí của Hạ Hoàng bị nghiền nát, ý chí lại toát ra nụ cười nhàn nhòa.

"Trẫm cảm nhận được, ngài cũng già rồi."

Dưới biển mây.

Thể xác năng lượng của Hạ Hoàng lập tức tới gần La Hồng, khí thể khủng bố khiến Đại Địa đều đang không ngừng lắc lư rạn nứt.

La Hồng tóc trắng tung bay, đôi mắt dưới mặt nạ Tà Quân đây vẻ sắc nhọn. Sợ là năng lượng của thể xác Hạ Hoàng vào giờ phút này đã đạt tới cực hạn của Nhất phẩm. Tuy rằng La Hồng có thể chiến đấu với nhược Nhất phẩm, nhưng gặp phải cường Nhất phẩm thì phải chạy thôi, càng đừng nói là cực hạn Nhất phẩm.

Có điều, La Hồng rất bình tĩnh, tâm trí khê động, liền muốn thi triển Thần Hàng thuật.

Không phải chỉ là trở mặt thôi sao?!

Hắn cũng biết nhé!

Trong biển ý chí.

Tà Thần Nhị Cấp há miệng ra, một hơi cắn đôi tinh hoa sinh mệnh.

"Khắc khắc khắc..."

"Tinh hoa sinh mệnh, ngươi và Chỉ mỗi bên một nửa!"

"Tiểu La ngu xuẩn, mau cầm miệng, không, đừng tay! Để đó cho Chỉ"

La Hồng giật mình. Một lát sau, trong biến ý chí, Tà Thần Nhị Cáp đập một phát, cắn một nửa và vỡ một nửa. Tinh hoa sinh mệnh kia tức khắc bị tiêu hao toàn bộ. Trong phút chốc, một nửa tinh hoa sinh mệnh được đập ra giống như một đóa hoa sen màu trắng nở bung ra, trào vào tứ chi bách hài của La Hồng, khiến La Hồng chợt cảm giác được có sức mạnh dâng trào lên trong thân thể, nóng ran đến khó nhìn.

Trên thực tế, đôi mắt La Hồng nhuộm màu tím trong phút chốc.

Hư ảnh Tà Thần hiện lên phía sau, khoé miệng vênh lên độc ác, ngửa đầu phát ra một tiếng tiếng rít.

Gào!!!

Một chén kính chúc tự dot Chớp mắt tiếp theo, La Hồng giẫm xuống, mặt đất Tây Cương Đại Địa tức khắc chia năm xẻ bảy giống như lòng sông rạn nứt khô cạn. Hư ảnh Tà Thần vô lấy thể xác năng lượng của Hạ Hoàng đập xuống đất, ma sát mạnh vào mặt đất.

âm âm âm!

Mặt đất bỗng chốc bị kéo căng rộng ra vô cùng thành các kênh rạch.

Râm Râm râm!

Mặt đất không ngừng nổ tung. Tiếng nổ vang vọng khắp nơi.

Rung động mạnh khiến các ngọn núi của khu Tây Cương đều run rẩy.

Giống như tiếng gầm của núi rung động không ngớt.

Hồi lâu sau, chân động dần ngừng.

Trên trời, dưới đất, hai chiến trường.

Rất nhiều người trợn mắt, không biết hướng mắt về phía nào.

Thế nhưng, đa số người cảm nhận được khí thế và sóng ý chí khủng bố đều giật mình ngẩng đầu lên, nhìn lên biển mây trên trời.

Họ ngạc nhiên phát hiện, tầng mây che trời bị mạnh mẽ xé tan.

Hư ảnh ý chí ngồi ngay ngắn trên hoàng tọa trong đám mây của Hạ Hoàng đột nhiên vỡ tung thành từng mảnh, biến mất hoàn toàn.

Rất nhiều người nhìn thấy hào quang bảy màu, nhìn thấy cung điện vô tận, cũng nhìn thấy ông lão cong lưng đi ra từ trong căn tiểu lâu kia.

Một quyền, hư ảnh ý chí của Hạ hoàng vỡ tan!

Cú đấm kia dường như không một ai trong thiên hạ này có thể chống lại nổi.

Chương 651: Người đàn ông kia... Bị thương rồi! (1)

Hư ảnh ý chí của Hạ hoàng biến mất sạch sẽ khỏi bầu trời, thậm chí ngay cả thi thể lơ lửng trên cao của Huyền Ngọc phi cũng bị lực lượng kinh khủng kia nghiền nát thành bụi bặm.

Huyền Ngọc phi đến xương cốt cũng chẳng còn, hương tiêu ngọc vẫn triệt để khỏi trời đất này.

Tất cả mọi người sợ hãi.
Mạnh!
Quá mạnh!

Người ra tay chính là Phu tử, thân còn ở Tắc Hạ Học Cung, một quyền cách xa vạn dặm sơn hà mà có thể đánh tan hư ảnh ý chí của Hạ Hoàng!
Mạnh đến mức khiến người ta sồn da gà!

Đây là lực lượng mà nhân gian có thể sở hữu sao?

Hạ hoàng ngưng tụ ra thể xác năng lượng làm hóa thân. Hóa thân này có sức chiến đấu Tam phẩm. Thiếu niên Hạ hoàng đánh với La Hồng một trận, Phu tử đồng ý.

Nhưng Hạ Hoàng chiến bại rồi lại không tuân theo quy định, phạm quy cũng muốn ép chết La Hồng.

Cho nên, ông ta phá quy định thì Phu tử ra tay.

Một quyền.

Chỉ một quyền đã phá tan tàn ảnh hư ảnh ý chí của Hạ hoàng. Sự bá đạo, mạnh mẽ này khiến tất cả cường giả đang quan sát trận chiến trong nhân gian đều lạnh cả người.

Phu tử vẫn là Phu tử, vẫn mạnh mẽ như trước.

Là người giữ gìn quy tắc nhân gian, không thể trêu chọc.

Quy tắc không được tùy tiện khiêu khích.

Chỉ nháy mắt ngay sau cuộc chiến trên bầu trời hạ màn, rất nhiều người phát hiện, chiến đấu trên mặt đất cũng đã kết thúc.

Khí thể khủng bố đan xen dày đặc. Mặt đất cũng bị biến đổi. Một rãnh sâu cực lớn kéo dài trên mặt đất ngang qua cả Tây Cương.

Tại điểm cuối rãnh sâu, khói bụi cuộn cuộn, có một ngọn núi đất chồm lên sau lưng thiếu niên Hạ Hoàng.

Có tiếng rít gào gào vang lên.

Hư ảnh Tà Thân sau lưng La Hồng không ngừng phát ra công kích khủng bố nên lên thể xác năng lượng của thiếu niên Hạ hoàng đã bị đánh biến dạng.

Ngọn núi rung động, không ngừng phát sinh tiếng động trầm đục, rơi xuống bụi bặm.

Hồi lâu sau...

Thể xác thiếu niên Hạ hoàng hoàn toàn mất đi khí thế.

Tiếng hờ hững tràn ngập chiến trường.

Vô số người kinh ngạc vô cùng. Như thế là kết thúc sao?

Cuộc chiến đấu trên trời phân thắng bại trong nháy mắt, còn trận chiến trên mặt đất dường như cũng đã phân thắng bại trước đó không lâu.

Trong thể xác thiếu niên Hạ hoàng có lực lượng dồi dào không ngừng được bổ sung, đạt đến lực lượng cực hạn Nhất phẩm, mà dường như... cũng không làm nên việc gì, không dấn được La Hồng vào chỗ chết.

Trái lại, còn bị La Hồng giày vò một trận, cuối cùng tan vỡ.

Mọi người quay sang nhìn, chỉ thấy khói bụi cuộn cuộn bốc lên trời như khói từ đám cháy.

Đa số mọi người đều nuốt nước bọt.

Có ánh sáng màu tím luân chuyển. Một khắc sau, một bóng người loạng choạng bước ra từ ngọn núi đất, lảo đảo vài bước lùi lại rồi ngã bịch một cái đặt mông xuống đất.

Có tiếng cười sảng khoái, trầm trầm phá vỡ vẻ yên tĩnh của đất trời.

"Đánh nhau cùng cấp, ngươi thất bại."

"Không cùng cấp, ngươi còn muốn thắng?"

"Muốn ăn ai đây?"

Áo bào trắng của La Hồng nhiễm chút bụi bặm, nhưng đôi mắt sáng rực rỡ. Trên thân thể hần không ngừng có tiếng nổ đánh thép, như có sấm sét chạy trong cơ thể.

Tinh hoa sinh mệnh do Huyền Ngọc phi uẩn nhường rơi vào tay La Hồng.

Hạ hoàng muốn cướp lại, nhưng lại bị Tà Thần Nhị Cấp trong biển ý chí của La Hồng trực tiếp cắt ra, chia năm năm với La Hồng.

Tà Thần Nhị Cấp còn nhờ phần năng lượng tinh hoa sinh mệnh này bùng nổ lực lượng kinh khủng, ép nổ tung thể xác của Hạ hoàng.

Đè xuống đất, ma sát tan tành!

Một nửa tinh hoa sinh mệnh còn lại tràn vào cơ thể La Hồng, không ngừng xung kích lực phủ ngũ tạng của hắn, tăng cường thân thể La Hồng.

Vốn khi La Hồng giết Huyền Ngọc phi, hắn đã bị ý chí của Hạ hoàng gây tổn thương, vậy mà hầu như lành lặn trong chớp mắt.

Đây là tinh hoa của sinh mệnh, vật mà nhân gian không thể có.

Tất nhiên nó là thứ cực kỳ quý giá!

Nhưng lực lượng hùng hậu của tinh hoa sinh mệnh cũng khiến sắc mặt La Hồng trắng bệch.

Dù trận chiến này đã kết thúc, trên người La Hồng vẫn đang không ngừng phun trào tinh khí hùng hồn. La Hồng cảm thấy mạch máu căng phồng, huyết dịch sôi trào lên.

Đây là một trạng thái mà hắn khá quen thuộc. Lúc trước, khi Sở Thiên Nam tới khiêu chiến hắn, La Hồng vừa đi ra từ Tàng Thư Các, chính đang ở trong trạng thái "Muốn bốc cháy" này.

La Hồng vận công pháp võ tu mà La Tiểu Bắc truyền lại, không ngừng dùng khí huyết rèn luyện phần tinh hoa sinh mệnh này.

Cho dù chỉ có nửa phần, nhưng trong đó ẩn chứa năng lực thực sự quá lớn lao.

Nếu La Hồng không luyện hóa, hắn cảm giác mình sẽ bị căng nứt tung.

May mà công pháp La Tiểu Bắc truyền lại có thể dùng được.

Trong lúc công pháp vận hành, một lượng lớn tinh hoa sinh mệnh được chuyển hóa thành khí huyết, tinh khí rèn luyện lực phủ ngũ tạng, thân thể, xương cốt...

Đây chính là đồ tốt. Mỗi giọt đều là báu vật vô giá. Kết quả, nó lại được La Hồng sử dụng như vậy.

Tuổi thọ vốn bị tiêu hao của La Hồng, bây giờ đều được bù đắp lại.

Có điều, vì nhân gian có giới hạn quy tắc, hắn cũng không nhận được sự thăng hoa gì cả, đại nạn vẫn tồn tại.

Trên gò núi đất, thể xác của Hạ hoàng hoàn toàn mất khí thể và năng lượng, đã bị đánh tan như một nắm đất bùn trong núi.

Như vậy không chỉ vì ý chí của Hạ hoàng bị Phu tử một quyền đánh nổ, càng là vì thể xác năng lượng này bị La Hồng đè xuống mà sát khắp một lượt mà ra.

Không ai để ý đến thể xác của Hạ hoàng nữa. Trận chiến đấu cực kỳ phức tạp này cuối cùng hạ màn với kết quả là ý chí của Hạ Hoàng bị hao tổn.

Người được lợi lớn nhất trong trận chiến này không nghi ngờ gì chính là La gia.

Hắc kỵ của La gia lui chạy khỏi biên tái phía Bắc, ít nhất đã phải bỏ cái giá khổng lồ dưới sự quấy rầy của Tật Phong quân Sở gia.

Nhiều người dự tính, ba mươi vạn Hắc kỵ có lẽ đã tổn hại, sẽ chỉ còn lại mười lăm vạn có thể an toàn rút về huyện An Bình.

Chương 652: Người đàn ông kia... Bị thương rồi! (2)

Nhưng lần này, vì La Hồng tới hấp dẫn thù hận, Hắc kỵ của La gia đã thành công lui qua khỏi sông Cự Mã, tuy tổn thất là có nhưng không lớn.

Tử vong là khó tránh, nhưng so với sự tổn hại khốc liệt cực điểm, mức độ này về căn bản có thể bỏ qua không cần tính.

Đối với Hắc kỵ La gia, đây là một trận đại thắng.

Trái lại với Hạ gia và Sở gia, hai nhà chỉ có thể là thảm hại. Sở gia tổn thất nặng nề về cao thủ, là cao thủ Nhất phẩm. Đa số là nhược Nhất phẩm trong Tật Phong quân. Họ bị La Hồng dùng thủ đoạn của đạo môn Long Hồ sơn và chân nhân của Côn Luân cung tàn sát quá nửa.

Thực lực của Tật Phong quân ít nhất phải yếu đi một cấp.

Hạ gia lại càng thảm, Huyền Ngọc phi chết rồi...

Ý chí của Hạ hoàng giá lâm. Thiếu niên Hạ Hoàng xuất chiến, nhưng bị La Hồng hành hung một phen.

Thậm chí cuối cùng, Hạ hoàng còn trái quy tắc, bị Phu tử vùng một quyền đánh nát.

Tuy rằng ở bề ngoài La gia và ba mươi vạn Hắc kỵ là bên thua, nhưng...

Hạ gia và Sở gia truy kích lại bị thương nặng nề đến mức khó chịu đựng.

Bầu không khí tại vùng Tây Cương trở nên quỷ dị không gì sánh kịp.

Tất cả mọi người nhìn nhau, không ngờ trận chiến này lại trở nên dị thường như vậy.

Ban đầu coi như bình thường, thế nhưng từ khi La Hồng đến, thế cuộc chiến tranh triệt để bị lật đổ.

Hạ gia và Sở gia muốn giết La Hồng, đã phái bao nhiêu cường giả đi truy sát hắn. Kết quả, La Hồng trở thành Thánh tử của một cái Long Hồ sơn vút đi, lại được chân nhân của Đạo môn giúp đỡ, giết sạch sành sanh bao nhiêu cường giả Nhất phẩm tới truy sát.

Mà sự quỷ dị bắt đầu từ lúc này.

Tề Hồ chồng kiếm, nhìn La Hồng áo trắng pháp phới đang khoanh chân trong rãnh sâu kia mà nhe răng trợn mắt.

Mẹ nó!

Thằng nhãi này... có vấn đề!

Ai đụng kẻ đó chết!

Tề Hồ chợt cảm thấy nhức "trúng" thay cho Hạ Hoàng. Một Huyền Ngọc phi xinh đẹp nhường nào lại bị La Hồng không chớp mắt làm thịt luôn, mà còn là cái loại đầu thân chia lìa kia nữa, thật là quá thảm!

Hơn nữa, Tề Hồ còn thoáng cảm nhận được, vào thời điểm thể xác Hạ hoàng bị La Hồng đè xuống nên, ông ta dường như vô cùng đau đớn vì mất đi người yêu nhất.

Tình cảm của Hạ hoàng đối với Huyền Ngọc phi sâu như thế sao?
Một Hồ nữ thôi, đáng giá sao?
Hạ hoàng văng đầu sao?

Tề Hồ lắc đầu, cảm khái. Một Hồ nữ, không phải người tộc ta, cùng lắm vui đùa một chút thôi. Hạ hoàng lẽ nào còn động chân tình?
Ông ta mở mắt ra, nhìn về phía thành Thiên An, đôi mắt nghiêm lại.

"Một quyền cuối cùng của Phu tử xé tan sơn hà, biển mây cũng bị đánh xuyên. Ý chí của Hạ hoàng bị xóa tan..."

"Đó là ý chí của Hạ hoàng. Tuy không phải chân thân nhưng cũng đã bị xóa đi, coi như bị trọng thương!"

"Hạ hoàng bị thương nặng... Đối với vương triều Đại Sở và vương triều Đại Chu, còn cả Kim Trường Vương Đình, đây tuyệt đối là tin tốt."

Tề Hồ hít sâu.

Thiên hạ này sắp thay người lãnh đạo rồi!

Ánh mắt Sở Nguyên Đạo sâu như giếng cổ. Ngay khi thể xác năng lượng của Hạ hoàng bị La Hồng dùng lá bài tẩy đánh tan, Sở Nguyên Đạo dứt khoát quay đầu rời đi. Ông ta dẫn theo Tật Phong quân rút khỏi vùng đất này, hướng về biên tái phía Bắc.

Bây giờ vùng Tái Bắc cần phải có người tiếp nhận thay Hắc kỵ La gia đã rút đi.

Tuy rằng Hạ gia có lẽ có mật mưu gì đó với Kim Trường Vương Đình.

Thế nhưng, quân đoàn Tật Phong vẫn phải trấn giữ, bảo vệ vùng biên tái phía Bắc thay La gia. Đương nhiên, cũng là vì Sở Nguyên Đạo hiểu rõ. Sau khi trận chiến này lắng cát bụi xuống, dù Tật Phong quân của y có xuất kích cũng không thay đổi được điều gì, chỉ có thể tăng thêm máu chảy mà thôi.

Vị Lục địa tiên thành Thiên An chăm chú quan sát La Hồng mặt xám trắng đang ngồi khoanh chân trong rãnh sâu. Theo ông ta thấy, La Hồng lúc này e là đã càng thêm tổn thương.

"Chiêu mà người dùng để gọi cường giả thần bí kia, người đã từng dùng khi phá hủy Trường Lăng Đại Hạ trước đây. Sử dụng nó, người đã phải tiêu

hao tuổi thọ. Mà lần này, người lại dùng thủ đoạn đó để công phạt thể xác năng lượng của bộ hạ."

"Người chẳng qua chỉ Tam phẩm, có bao nhiêu tuổi thọ để tiêu hao?"

Lục địa tiên này cười lạnh.

Một khắc sau, dưới chân ông ta sinh mây mù. Ông ta bay lên trời, lao về phía thành Thiên An.

Ông ta rất muốn giết La Hồng ngay lúc này, nhưng rõ ràng, ông ta biết là không giết được.

Trước tiên chưa nói Phu tử đang quan sát trên trời, chỉ cần La Tiểu Bắc đang trùng mắt với ông ta, ông ta cũng đã không dám ra tay.

Lại nói, ngay cả thể xác năng lượng của Hạ hoàng còn bị đánh tan, ông ta thật không dám chắc chắn là La Hồng không còn hậu chiêu.

Nếu La Hồng có hậu chiêu, ông ta lại tùy tiện lao lên giết La Hồng, có khi bị La Hồng giết chết như Thiên An Kiếm Tiên lúc trước thì quá tội.

Không ai để ý đến vị Lục địa tiên này rời đi, cũng không ai ngăn cản.

Lục địa tiên chính là một cảnh giới tiêu dao.

Tại vùng đất Tây Cương, chỉ có La Tiểu Bắc đã vào cảnh giới Lục Địa Võ Tiên mới có thể ngăn cản.

La Hồng khoanh chân ngồi trong rãnh sâu, không để ý đến bất kỳ chuyện gì bên ngoài. Thân thể hắn nóng như lò lửa, đang không ngừng luyện hóa tinh hoa sinh mệnh.

Tà Thần Nhị Cấp chia một nửa tinh hoa sinh mệnh cho hắn.

La Hồng chỉ có thể dùng để luyện thể.

Vốn tu vi võ đạo Tam phẩm Kim thân cảnh được tinh hoa sinh mệnh rèn luyện đã càng ngày càng cường tráng, mạnh mẽ hơn, mà máu huyết, làn da, xương cốt... đều càng lúc càng cứng cỏi.

Tinh hoa sinh mệnh dâng trào trong mạch máu của La Hồng, nó quá mạnh mẽ.

Từng chút từng chút chèn căng mạch máu của La Hồng, đập vụn máu thịt và xương cốt của hắn.

Sau mỗi lần đè nát, tinh khí nồng nặc trên tinh hoa sinh mệnh sẽ trợ giúp La Hồng khôi phục, nuôi dưỡng xương cốt một lần nữa, kinh mạch và mạch máu đứt vỡ cũng được nối liền...

Giống như một thân thể võ tung ra lại được đắp nặn về.

Cảm giác đau đớn khiến người đã quen bị kiếm khí cắt chém cơ thể như La Hồng cũng khó mà chịu được.

Chương 653: Người đàn ông kia... Bị thương rồi! (2)

Chỉ chốc lát sau, toàn thân La Hồng máu me đầm đìa.
Cảnh này khiến rất nhiều người giật mình. La Hậu nhìn mà tim vọt lên tận cổ.

Đây là làm sao?

Trái lại, La Tiểu Bắc là Lục Địa Võ Tiên chỉ cần liếc một cái đã hiểu ra.

"Thằng nhóc này đang rèn luyện thân thể?"

"Mẹ nó! Làm sao có thể chứ? Nó mới chỉ là một võ tu Tam phẩm Kim Thân cảnh, làm sao đã rèn thể rồi?"

Mắt La Tiểu Bắc đỏ lên.

Sau khi võ giả đến cảnh giới Lục địa tiên mới có mục tiêu sáng tỏ, có thể gọi là truy cầu đại đạo.

Kiểm tu, tu kiếm đạo. Họ uân dưỡng kiếm của chính mình.

Phật tu, tu Phật tính, uân dưỡng lực lượng tinh thần.

Còn võ tu là rèn thể. Thân thể võ tu tựa như kiếm của kiếm tu.

Bây giờ La Hồng lại tiến hành rèn thể từ sớm!

Quả nhiên, tiểu tử này thật sự có thiên phú võ tu!

Cho dù việc rèn thể như vậy là không hoàn chỉnh, nhưng có thể rèn thể trước khi vào Võ tiên, đối với tương lai tuyệt đối là có ích hơn nhiều.

Trên biển mây.

Thể xác ý chí của Lão Thiên Sư hơi mờ. Ông ta liếc mắt nhìn La Hồng, cười.

Không hàn huyên thêm. Xem như ông ta bị Phu tử hãm hại, phải đứng ở phía đối lập với Hạ hoàng.

Trên thực tế, Long Hồ sơn vốn không muốn nhúng chân vào vũng nước đục này.

Hạ hoàng đã bế quan bao năm, với thủ đoạn tính toán tìm may tránh rủi của Lão Thiên Sư mà vẫn thoáng thấy chút bất an.

Nhưng nói thế nào thì, Phu tử thực sự cho quá nhiều.

Một thánh thai Tiên Thiên đạo thể, là hy vọng duy nhất để Long Hồ sơn quật khởi, vượt qua Côn Luân cung trở thành Đạo môn chính tông.

Lão Thiên Sư thở dài, thân thể hóa thành một lá bùa. Lá bùa bốc cháy, bóng người biến mất theo.

Hư ảnh Phu tử bình thân nhìn La Hồng dưới đất.
Một khắc sau, trên bầu trời, dị tượng tại Tắc Hạ Học Cung biến mất.

Phu tử cũng biến mất theo.

Thành Thiên An.

Bầu trời âm u, mây đen dày đặc trên không trung khiến ban ngày cũng hóa đêm đen.

Cảm giác ngọt ngào khiến bách tính khó thở.

Tách tách!

Bỗng dung!

Hạt mưa gào rít từ bầu trời rơi xuống, đập xuống đất bắn tóe.

Mưa toí tâm tã, đột nhiên mà tới.

Giống như tấm màn sâu khấu bao phủ, che cả thành Thiên An.

Một tia sét giáng xuống khiến những kẻ nhát gan sợ hãi, sắc mặt nhợt nhạt, bật kêu thành tiếng.

Giống như trời cao giận dữ.

Tia sét này đánh trúng thành Thiên An, trúng hoàng thành, giáng thẳng cung Thiên Cực.

Sét như hóa thành một nắm đấm.

Ầm ầm đập xuống.

Uỳnh!

Một tiếng nổ rung cả thành Thiên An, giống như đất rung núi chuyển.

Có tiếng kêu rên trầm lặng truyền ra từ trong Thiên Cực cung đã đóng kín rất nhiều năm.

Tuy kìm nén, nhưng tiếng rên giống như trời long đất lở khuấy động không khí, át cả tiếng mưa rào.

Cao Ly Sĩ canh giữ ngoài cung chợt biến sắc.

Trong thành Thiên An, vô số đại thần triều đình cũng biến sắc.

Ninh vương đang thả bước trên đường dài trong thành Thiên An, tay cầm ô giấy dầu. Nước mưa rơi xuống mặt ô nảy lên sóng động.

Ông ta chợt nhìn lại, trán hơi nhú.

Người đàn ông kia... Bị thương rồi!

Trong Đông Cực cung, Thái tử mặc tứ triều mồng bào bước chân trần trên hành lang, tắm mình trong mưa, mặc nước xối vào thân thể hần ta. Trong đôi mắt hần ta đầy vẻ hưng phấn.

Hần ta nhìn chằm chằm Đông Cực cung trong màn mưa, hưng phấn đến độ thân thể run rẩy.

Tiếng kêu rên không lớn, thậm chí vì người trong cung kia cực lực kìm nén nên nhỏ xuống như tiếng muỗi kêu.

Thế nhưng, lọt vào tai tất cả những người quan tâm đến người đàn ông kia lại như sấm nổ đì đùng, như chuông cô rên vang!

Thậm chí còn chói tai hơn khi chuông Vạn Phật tại Vọng Xuyên Tự cất tiếng.

Tiếng rên này có ý nghĩa... Người đàn ông kia bị thương rồi!

Hạ Hoàng cầu trường sinh đã bị thương rồi!

Tiếng rên dần biến mất.

Ngược lại, nó hóa thành tiếng nói hỗn hển, giống như đang lâm bầm một cái tên.

"La Hồng..."

Trong Thiên Cực cung, cái tên La Hồng đang vang vọng.

Chỉ có điều, tiếng thì thảo đó dần hóa thành chấp niệm sâu sắc, như bão táp gào thét, không ngừng kích động.

Xoạt xoạt xoạt xoạt...

Thềm son bạch ngọc trước Thiên Cực cung bị mưa xối xả tẩy rửa, nhất thời có tiếng xoạc xoạc, sau đó nứt ra, giống như mặt đất bị nứt toạc. Một vết nứt sâu thẳm như hướng về phía Cửu U xuất hiện.

Vết nứt tràn ra từ trong Thiên Cực cung, tràn ra khắp các đường chính của thành Thiên An, cuối cùng đến trước cửa thành thì dừng.

Trong thành Thiên An, tất cả mọi người ngơ ngác nhìn vết nứt xuất hiện trong màn mưa.

Nó giống như vết thương kéo ngang thành Thiên An, vết thương khó có thể khép miệng Trong chớp mắt khi tiếng rên phát ra từ Thiên Cực cung.

Phía ngoài Tây Cương.

Tại đế kinh của vương triều Đại Chu.

Một hư ảnh nguy nga lơ lửng giữa trời, ngồi trên hoàng tọa trong biển mây, phóng tầm mắt về phía vương triều Đại Hạ.

Vương triều Đại Sở, Đế kinh.

Áo bào phú quý rực rỡ tỏa ra như pháo bông. Một bóng người uyển chuyển, ung dung, cao quý ngồi ngay ngắn trên hoàng tọa, có kiếm khí sắc bén gào thét lướt qua bên, đôi mắt đẹp phóng về phía thành Thiên An.

Ngoài biên tái phía Bắc, trong Kim Trướng Vương Đình.

Trong một lều tại màu vàng to lớn, xạ hoa cực độ, cũng có một bóng người khôi ngô chậm rãi đứng dậy, khí thế khủng bố như chim ưng phóng lên trời. tầm mắt người này cũng nhắm hướng thành Thiên An.

Vùng Nam Cương, mười vạn con sông.
Cũng có một bóng người đang nhìn về phía Đại Hạ.

Thiên tử Đại Chu, Nữ đế Đại Sở, Đại hãn của Kim Trướng Vương
Đình, thủ lĩnh tộc Miêu Cổ tại Nam Cương, người lãnh đạo của các vương
triều và quốc gia đều phóng tầm mắt về Đại Hạ.

Hạ Hoàng đã bị thương.

Bị thương trong quá trình diệt La gia.

Hạ hoàng bị thương đại diện cho Đại Hạ bị thương. Số mệnh Đại Hạ tất
nhiên sẽ bị tổn hại.

Mà vào lúc này.

Họ đương nhiên sẽ không dễ dàng từ bỏ cơ hội ngàn năm một thuở, cơ
hội bỏ đá xuống giếng!

Chương 654: Hôm nay lập tân triều, quốc hiệu Đại La! (1)

Hạ Hoàng bị thương.

Tin tức này như bão táp chớp mắt bao phủ cả thiên hạ, khiến thiên hạ đang vắng lặng dường như thức tỉnh từ giấc ngủ sâu.

Đại Chu, Đại Sở, Kim Trướng Vương Đình, các tộc miêu cổ Nam Cương đều có cường giả lơ lửng trên trời, phóng tầm mắt tới Đế kinh của Đại Hạ.

Ba đại vương triều mặc dù đều chí cao vô thượng, nhưng trên thực tế vương triều Đại Hạ là quốc gia duy nhất không phải chịu quá nhiều sóng gió. Mười năm trước, tuyệt thế thiên kiêu của Đại Hạ là La Hồng Trần bỏ mình. Tuy chuyện đó có thể xem là một trận sóng gió lớn, nhưng cũng không cách nào ảnh hưởng đến cách cục trong thiên hạ.

Đại Chu, Đại Sở đều đã trải qua sự thay đổi ngôi vị Hoàng đế, lực lượng vương triều bị hao tổn một phen.

Cho nên, vương triều Đại Hạ là vương triều mạnh nhất trong ba nơi. Không chỉ là vì thực lực của Hạ Hoàng, càng ở quốc vận Đại Hạ.

Mà lần này, Hạ Hoàng bị thương rồi!

Ý chí của Hạ Hoàng giáng lâm, làm trái quy tắc, nên bị Phu tử một quyền đả thương.

Ý chí bị đánh tan sẽ phản lại bản thân, gây thương tổn không nhỏ đối với bản ý chí. Mạnh như Hạ Hoàng cũng phải kêu rên, mặt đất thành Thiên An mất không chế mà rạn nứt.

Điều này chứng minh Hạ Hoàng bị thương nặng đến mức nào.

Đây là một cơ hội mà Đại Chu, Đại Sở và Kim Trướng Vương Đình đều tha thiết ước mơ Giống như Tề Hồ suy đoán, thiên hạ sắp thay người lãnh đạo rồi.

Hạ Hoàng bị thương sẽ ảnh hưởng đến thế cuộc của khắp nơi.

Vốn Hạ Hoàng sâu không lường được, vẫn ở trong trạng thái bế quan, theo đuổi trường sinh nhân gian.

Hạ Hoàng theo đuổi trường sinh nhân gian thì nhất định phải phá vỡ quy tắc nhân gian, mà muốn phá vỡ quy tắc nhân gian lại cần thực lực vô thượng.

Thiên tử Đại Chu, Nữ đế Đại Sở cũng không dám thử thăm dò thực lực của Hạ Hoàng.

Điều này chứng tỏ lực lượng của vương triều Đại Hạ.

Mà bây giờ Hạ Hoàng đã bị thương.

Chứng minh rằng Hạ Hoàng dường như không hùng mạnh và vô địch như trong truyền thuyết.

Tin tức này tất nhiên bao phủ xuống như bão táp.

Âm!

Vương triều Đại Chu.

Chu Thiên tử đứng lặng trên đài cao, có hư ảnh hùng hồn lơ lửng.

Y phóng tầm mắt tới hướng thành Thiên An nước Đại Hạ.

Vương triều Đại Sở, hoa phục trên mình Nữ đế xán lạn như đóa hoa đang nở rộ, xinh đẹp vô song. Long mi dài của nàng giật một cái, nàng cười mỉm.

Hoàng đế Đại Hạ bị thương là một tin tức tức đối với nàng, nhưng muốn kiếm món hời lớn là rất khó.

Dù sao, Hoàng đế Đại Hạ còn chưa chết, còn trùng trăm chân đến chết vẫn còn giãy. Muốn diệt vương triều Đại Hạ là chuyện không thể.

Thế nhưng, họ có thể nhân cơ hội này để cướp đoạt một chút lợi ích.

Quốc vận của vương triều Đại Hạ bị hao tổn cùng lúc với Hoàng đế Đại Hạ bị thương. Đây cũng là cơ hội cho họ.

Âm! Chu Thiên tử giang hai tay. Phía sau, một cái lò lửa bay lên.

Trong lò lửa có ánh lửa ba màu bập bùng. Khí số hùng hồn từ vị trí của ông ta tỏa ra ngút trời, hóa thành cột sáng xông lên trời mây.

Nữ đế Đại Sở cũng thấy hành động của Chu Thiên tử, cười.

Bàn tay nhấc lên, Long Tước kiếm gào thét xuất hiện. Kiếm khí khủng bố kéo theo quốc vận Đại Sở chập trùng lao vào mây, xé tan không gian.

Bầu trời nổ vang, hào quang vạn trượng.

Ánh mắt Đại hãn Kim Trướng Vương Đình sáng rực. Một cây cung màu vàng tỏa ra ánh sáng chói lòa, óng ánh lóa cả mắt, cũng có khí số ngùn ngụt của Kim Trướng Vương Đình.

Vào lúc này, vô số cường giả xem mà hoa mắt mê mẩn.

Tạo Hóa lô của Đại Chu, kiếm Long Tước của Đại Sở, cung Liệt Thần của Kim Trướng Vương Đình...

Đó là những chí bảo nhân gian đương đại!

Đều là những thần binh trấn áp quốc vận một vương triều.

Vương triều Đại Hạ cũng có, chính là kiếm Hoàng Quyền.

Trên thân thủ lĩnh bộ lạc Miêu Cô tại Nam Cương cũng có khí số phóng lên cao. Một khắc sau, một con cổ trùng đen kịt như mực trôi nổi trên bầu trời như một Mặt Trời màu đen.

Có điều, tuy khí tức của cổ trùng này không yếu, nhưng so với thân binh của ba vương triều và Kim Trướng Vương Đình thì kém hơn rất nhiều.

Khí số của bộ lạc Cổ tộc không thể sánh ngang với ba đại vương triều và Kim Trướng Vương Đình.

Thế nhưng, lúc này nó vẫn cực lực tranh quang huy.

Ngay khi Hoàng đế Đại Hạ bị thương, những người thống trị của các thế lực lớn cũng đã biểu đạt ra ý nguyện riêng.

Vương triều Đại Hạ, thành Thiên An.

Tư Thiên Viện.

Hạc bào của Tề Nghiễm Lăng tung bay trong làn mưa rào. Tay áo phấp phồng. Ông ta đứng yên trên đỉnh Tư Thiên Viện. Văn Thiên Hành sau lưng ông ta, tỏ ra sợ hãi.

"Su huynh, đây là... chuyện gì vậy?"

"Chu Thiên tử, Sở Nữ đế, Đại hãn Kim Trướng Vương Đình, Thủ lĩnh của bộ lạc Miêu Cô đồng thời gây sự... Muốn làm gì đây?"

Văn Thiên Hành hít một hơi. Ông ta không hiểu.

Hạ Hoàng chỉ bị thương thôi, không phải chết.

Mỗi vị kia chỉ cần giậm chân một cái là thiên hạ sẽ phải run rẩy, họ định làm gì?

Tề Nghiễm Lăng vuốt râu, tay cầm quạt lông vũ. Lông vũ lắc lư trong gió.

"La Hồng này... quả nhiên là biến số."

"Phong vân trong thiên hạ đều bị khuấy động"

Tề Nghiễm Lăng thở dài.

"Còn về việc những cường giả gánh chịu khí số khổng lồ của nhân gian kia đang làm gì? Hạ Hoàng chỉ bị thương thôi, không phải ngã xuống, đại khái là họ cũng không dám làm quá, nhưng..."

"Bây giờ, bên trong vương triều Đại Hạ, Trường Lăng đã bị hủy, Tật Phong quân của Sở gia bị thương, La gia phản loạn... Lần này xem như thời kỳ suy nhược trước nay chưa từng có trong suốt sáu trăm năm của Đại Hạ. Vào lúc này... khí số đang yếu kém nhất, tất nhiên là thời kỳ tốt nhất để mở 'Đại triều hội'"

Chương 655: Hôm nay lập tân triều, quốc hiệu Đại La! (2)

Tề Nghiễm Lăng lung lay quạt lông vũ, bình tĩnh nói.
Văn Thiên Hành sau lưng Tề Nghiễm Lăng nghe vậy lập tức giật mình.
Ông ta đã chợt hiểu ra rồi.

"Đại triều hội!"

"Đúng. Hoàng đế Đại Hạ bị thương, khí số của Đại Hạ bị hao tổn.

Lúc này tổ chức 'Đại triều hội' tranh cướp khí số tất nhiên là thời điểm tốt nhất!"

"Kỳ Đại triều hội lần trước, Đại Hạ rút được hạng nhất, khí số của Đại Hạ đang thịnh. Một số tộc nhỏ, quốc gia nhỏ đa phần đều bị Đại Hạ, Đại Sở, Đại Chu cướp đoạt khí số. Lần này, Hạ Hoàng bị thương, khí số Đại Hạ bị hao tổn, lại càng bị La gia phản, khí số ở thời khắc thấp nhất. 'Đại triều hội' vào lúc này đương nhiên là lúc tốt nhất"

Văn Thiên Hành hít sâu một hơi.

Quả nhiên, không có bất kỳ kẻ nào có thể ảnh hưởng đến cách cục của thiên hạ mà lại là kẻ yếu. Quả nhiên đều là người cực kỳ mẫn cảm đối với thế cuộc.

Chỉ một chút cỏ lay gió thổi, họ sẽ như mèo ngủ thấy mùi tanh, lộ ra nanh vuốt.

Văn Thiên Hành như nghĩ tới điều gì, nhìn về phía Tề Nghiễm Lăng:

"Nhưng dù các đại vương triều cùng muốn mở ra 'Đại triều hội' thì vẫn cần Côn Lôn cung dùng Giám Thiên Kính kết nối tới Thiên môn, sau khi được Thiên nhân trong Thiên môn cho phép thì mới được tổ chức, có phải không?"

"Thiên nhân sẽ đồng ý sao? Dựa theo đại thế, Đại triều hội lần kế tiếp này hẳn là phải sau năm năm nữa. Lần này xem như tới sớm ^ Àsm rồi.

Văn Thiên Hành hỏi.

Tề Nghiễm Lăng cười. Mưa vẫn xối xả như trút nước. Gió giật gào thét bao phủ trời đất, thổi tung áo bào của ông ta.

"Thiên nhân, làm sao có khả năng sẽ không đồng ý?"

"Bọn họ... Còn ước gì sẽ tới."

Khí số nhân gian rung chuyển, được lợi lớn nhất là ai?

Không phải những Thiên nhân sau Thiên môn kia hay sao?

Ấm!

Khí số của Đại chu, Đại Sở, Kim Trướng Vương Đình và Miêu Cổ Nam Cương cùng xông lên trời khiến gió mây phát sinh biến hóa khổng lồ.

Biển mây như bị chấn động, từng tiếng nổ vang xuất hiện. Thấp thoáng có thể thấy được một cánh cổng vô cùng cao lớn xuất hiện.

Đó là...

Thiên môn!

Sau Thiên môn, thoáng hiện lên đông đảo bóng người. Thậm chí có khí thể đáng sợ áp bức xuống nhân gian dưới đất từ sau khi Thiên môn hiện lên.

Tất cả người tu hành đều ngẩng đầu lên nhìn Thiên môn ở trên chín tầng trời.

Mặt đất phía Tây Cương.

La Hồng mở mắt ra. Năng lượng hùng hực trong thân thể hần chạp rãi lắng đọng lại. Hần đã kết thúc rèn thể.

La Hồng thoáng cảm giác thấy lực lượng thân thể mạnh mẽ hơn trước kia rất nhiều.

Mạch máu, khí huyết dưới làn da đang dâng trào như sóng lớn ngoài sông sâu.

Tinh hoa sinh mệnh quả nhiên là bảo vật. Sau một đợt rèn thể, tu vi võ đạo của La Hồng đã áp sát cảnh giới Nhị phẩm Bất Diệt.

La Hồng cũng cảm thấy vui mừng. Lực lượng thân thể trở nên mạnh mẽ tất nhiên rất nhiều lợi ích.

Có điều, La Hồng không quá quan tâm đến biến hóa thân thể ngay lúc này mà hơi nhú mày. Hiện tại, khí số được áp bức trong biển ý chí đang không ngừng rung động.

Hần ngẩng đầu lên, nhìn về phía Thiên môn vừa tái hiện trên chín tầng trời.

Lần này Thiên môn xuất hiện rất chấn động, rất ngọt ngào, phảng phất như treo lơ lửng trên đầu tất cả mọi người. Sau Thiên môn, có một đôi mắt hùng vĩ đang lạnh lùng quan sát tất cả người dưới nhân gian.

La Hồng híп mắt nhìn. Khí số trong người hần đang rung động, chẳng lẽ có liên quan tới Thiên môn?

Những người khác như La Hậu, La Tiểu Bắc đã tập trung tới. Họ thấy La Hồng không có việc gì mà đang ngửa đầu nhìn Thiên môn thì đều thờ phào nhẹ nhõm.

Mọi người không hề nghi ngờ gì hần, đều ngẩng đầu lên nhìn Thiên môn.

Xa xa, Tê Hô vác đại kiếm, neho mắt nhìn. Quả nhiên không ngoài dự đoán của ông ta, thiên hạ sắp biến đổi lớn rồi.

Vương triều Đại Chu, đỉnh Tử Cấm, áo vàng của Chu Thiên tử bay phấp phật. Ông ta chấp tay sau lưng, bước từng bước lên trời.

Sau lưng ông ta, thần binh Tào Hóa lơ không ngừng bốc lửa.

Ông ta uy nghiêm tột độ ngẩng đầu nhìn lên một góc bốn mươi lăm độ, bình tĩnh nhìn về phía Thiên môn, nói:

"Đại Chu ta muốn mở Đại triều hội."

Lời vừa ra, thiên địa nổ vang!

Ở nơi xa xôi.

Vương triều Đại Sở, trên đài cao, Nữ đế mặc váy dài như hoa nở, vẻ uy nghiêm vô thượng. Long Tước kiếm sau lưng nàng bắn lên trời, giống như ngày đó Long Tước của Đại Sở giương cánh bay cao, tắm lửa thức tỉnh.

Nữ đế lên thẳng trời, ánh mắt lạnh nhạt, cũng nhìn Thiên môn:

"Đại Sở ta muốn mở Đại triều hội."

Đại hãn Kim Trướng Vương Đình tỏa khí tức ngút ngàn, chậm rãi nói:

"Vương đình của ngô muốn mở Đại triều hội!"

Thủ lĩnh tộc Miêu Cô Nam Cương cũng nhìn Thiên môn:

"Nam Chiếu của ngô muốn mở Đại triều hội!"

Giọng nói uy nghiêm khuấy động toàn bộ trời đất.

Vị Thiên nhân vô thượng sau Thiên môn lướt ánh mắt lười biếng quan sát nhân gian, hồi lâu sau mới lướt ngang, giống như có ánh mặt trời cao vạn trượng lướt tới thành Thiên An của Đại Hạ.

Ý của Đại Hạ thế nào?

Trong thành Thiên An, nhiều đại thần biến sắc.

Các đại vương triều trong thiên hạ đều muốn mở Đại triều hội, dù Đại Hạ không chịu thì thế nào?

Đại thế thiên hạ là vậy, Đại Hạ có thể nghịch thế mà đi sao?

Sở dĩ các đại vương triều muốn mở Đại triều hội vào lúc này chẳng phải vì Hoàng đế Đại Hạ bị thương sao? Vì khí số Đại Hạ bị tổn thương sao?

Triều thần của Đại Hạ đều quay đầu nhìn về phía thành Thiên An.

Chu Thiên tử, Sở Nữ đế, các cường giả chí cao cũng nhìn về phía thành Thiên An.

Người đàn ông trong thâm cung kia sẽ lựa chọn ra sao?

Trận mưa rào rền vang. Mưa to tầm tã xối nước xuống mặt đất.

Hạt mưa dày nặng nhanh chóng rơi xuống, đập xuống nhà cửa, tường ngói trong thành Thiên An.

Ninh Vương chống ô giấy dầu, khóe môi nhếch lên. Phụ hoàng...
sẽ lựa chọn ra sao đây?

Thái tử đứng trong hành lang tắm mưa, cũng nhìn chăm chăm Thiên

Cực cung, trong mắt toát ra mấy vẻ điên cuồng.

Cầu trường sinh?

Ông còn có thể an ổn cầu trường sinh sao?

Chương 656: Hôm nay lập tân triều, quốc hiệu Đại La! (3)

Vào đúng lúc này, ánh mắt gần như toàn thiên hạ đều hội tụ về thành Thiên An.

Thiên Cực Cung vẫn vô cùng yên tĩnh.

Chỉ một vết nứt sâu thẳm lan ra từ dưới Thiên Cực cung.

Trên thực tế, quần thần của vương triều Đại Hạ cũng không muốn mở Đại triều hội. Bởi vì, các đại vương triều muốn thừa dịp khí số của vương triều Đại Hạ hao tổn mà mở Đại triều hội để kiếm lợi.

Thế nhưng, quyết định thế nào vẫn cần Hạ Hoàng làm.

Hoàng đế Đại Hạ sẽ làm sao?

Chắc sẽ không cho phép?

Hiện tại, rất nhiều người đang nhìn Thiên Cực cung trầm mặc dưới cơn mưa rơi rầm rầm bên ngoài.

Hoàng đế Đại Hạ vẫn không xuất quan, cửa cung vẫn đóng chặt.

Thế nhưng, mọi người đều đoán được, Hạ Hoàng chắc là... cũng không muốn mở Đại triều hội sớm như vậy.

Đại Hạ bây giờ một khi mở Đại triều hội e sẽ trở thành đối tượng cho các vương triều khác chia cắt khí số.

Trường Lăng Đại Hạ sụp đổ, Hạ gia, Sở gia chết một đồng Nhất phẩm. Ý chí của Hạ Hoàng lại bị hao tổn...

Lúc này, Hạ gia mở Đại triều hội sẽ không có ích gì!

Ngay lúc tầm mắt khắp nơi nhắm hướng thành Thiên An.

Vùng Tây Cương.

La Hồng cảm thụ lực lượng khí số đang không ngừng cuộn trào trong biển ý chí của mình, sắc mặt hơi biến hóa.

Trên thực tế, lực lượng khí số La Hồng tích góp được có ít không?

Không ít. Trên mình La Tiểu Bắc gánh chịu quốc vận ba nghìn năm, còn có Võ vận tám nghìn năm của Vọng Xuyên Tự, lại thêm một đợt sóng quốc vận lớn mà La Hồng thu hoạch từ Trường Lăng Đại Hạ...

Khí số mà La Hồng gánh trên mình tuy không bằng ba đại vương triều và Kim Trướng Vương Đình, thậm chí so với bộ tộc Miêu Cổ tại Nam Cương còn kém hơn, nhưng cũng không tính là quá kém.

Hiện giờ, La Hồng cảm giác thấy một chút quái dị.

Trong biến ý chí của hắn, Tà Thần Nhị Cáp ăn hết một nửa tinh hoa sinh mệnh xong, dấu ấn Tà Thần dường như ngưng tụ được chân thực hơn rất nhiều.

"Chuyện gì thế này?"

Ý chí của La Hồng hiện lên trong biến ý chí, nhìn khí số đang dao động bị áp xuống liền nhú mào.

Tà Thần Nhị Cáp lười biếng liếc La Hồng, lạnh nhạt nói:

"Tiểu La ngu xuẩn, đồ chơi này tương tự lực lượng tín ngưỡng, có trợ giúp đối với việc thành tựu Thần vị, nhưng kẻ chứng được Thần vị như vậy không hề có linh hồn!"

"Tiểu La ngu xuẩn, phải dùng lực lượng của mình phá vỡ tất cả, chứng đạo thành Thần, đó mới thực sự là vô địch."

"Giống như Chỉ vậy đó, hiểu chưa?"

Tà Thần Nhị Cáp ngáp một cái, nói.

"Cho nên, Chỉ khuyên người sớm chuyển những thứ này ra ngoài đi"

La Hồng nghe vậy, suy tư.

Tà Thần Nhị Cáp xác thực rất mạnh. Bản thể của y chắc còn mạnh hơn nữa.

Một vị Thần, Tà Thần... cũng là Thần!

Kiên nghị của Tà Thần Nhị Cáp chắc rất đúng trọng tâm.

"Hiện tại, những lực lượng khí số này bị dẫn dắt mà xao động khi cánh cửa kia xuất hiện..."

Tà Thần Nhị Cáp nói:

"Tiểu La ngu xuẩn, nếu ngươi muốn hung hăng hơn chút, có thể để Chỉ giúp ngươi."

La Hồng hơi nhăn trán.

Hắn cười nhếch môi, cảm thụ biến ý chí bị ép rất khổ, hắn không thêm không chế nữa.

Trực tiếp giải phóng!

Áp chế cái gì?

Hung hăng một phát là xong việc!

La Hồng hắn là Tiểu Ác Nhân được chính thức công nhận, áp chế cái gì? Kìm nén làm gì?

Phải đắc tội với toàn thể giới mới được, như vậy toàn thể giới đều sẽ mắng hắn. Hắn sẽ có thể không ngừng thu hoạch được tội ác rồi.

Vì lẽ đó, ánh mắt La Hồng sáng lên.

Chơi đi!

Khắc khắc khắc!

Trong phút chốc, lực lượng khí số đang áp chế trong biển ý chí của La Hồng lập tức bắn ra.

Khí số tám nghìn năm Vọng Xuyên Tự, quốc vận ba nghìn do La Tiểu Bắc truyền sang, còn có khí số cướp đoạt trong Trường Lăng nước Đại Hạ, cùng lúc bùng phát!

Thế giới bên ngoài.

Toàn thiên hạ dường như đều trầm mặc, đều đang đợi Hạ Hoàng trong thành Thiên An đưa ra quyết định.

Trong khi đó, tất cả mọi người dường như cùng có một suy nghĩ.

Chu Thiên tử Đại Chu, Nữ đế Đại Sở, Đại hãn Kim Trưởng Vương Đình cũng dời mắt nhìn về phía vùng Tây Cương.

Thấy được...

Tại Tây Cương đột nhiên có một chùm sáng khí số đột nhiên phóng lên trời, xé rách tầng mây dày nặng.

Đôi mắt La Hồng sáng tỏ. Sau lưng hắn, hư ảnh Tà Thần đột nhiên hiện lên, gương nanh múa vuốt.

Áo trắng của La Hồng bay phấp phới, khí Chính Dương óng ánh rạng rỡ. Hắn giống như một vị chân tiên cất bước giữa nhân gian.

Quanh thân hắn có những chân ngôn chữ "Chính" của Thánh nhân xoay quanh như khổng tước xòe đuôi, cực kỳ chói mắt.

"Khắc khắc khắc..."

"Phạm nhân, run rẩy đi!"

Có tiếng cười to vang lên.

Hư ảnh khổng lồ sau lưng La Hồng đang gào thét với thiên địa.

Khí thể kinh khủng trên người La Hồng không ngừng kéo lên cao.

Khí thể ngày càng lan tràn, thiên hạ chấn động.

Đây là khí số của vương triều nào?

Vô số người nhìn về phía Tây Cương, phát hiện cột sáng khí số chìm vào trong mây kia.

Dưới cột sáng khí số, La Hồng bước bước đạp hoa sen đi lên trời, sau lưng là hư ảnh Tà Thần gào thét với trời, hung hăng tột cùng.

Bóng người mờ ảo phía sau Thiên môn treo trên cao kia trầm mặc.

Không bằng cả khí số của bộ tộc Miêu Cổ, nhưng lại có khí thể mạnh mẽ sánh ngang với khí số của ba đại vương triều.

Tên trâu bò này là ai vậy?

Huyện An Bình.

Phu tử một quyền phá tan ý chí của Hạ Hoàng, vẫn chưa quay về tiêu lâu Xuân Phong.

Ông yên lặng đứng ngoài tiêu lâu. Mái tóc trắng xám phấp phới trong gió.

Ông chấp tay sau lưng, lưng hơi khom khom.

Đôi mắt mở mở tang thương phóng ra xa.

Thực ra ông cũng không muốn ra tay. Lúc trước xảy ra việc tại Vong Xuyên Tự, ông đã ra tay một lần.

Mà lần này, đối mặt với ý chí của Hạ Hoàng, ông cũng không muốn ra tay.

Thế nhưng, ông không thể ngồi yên nhìn La Hồng bị Hạ Hoàng vượt quy tắc xóa bỏ mất, nên ông vùng quyền.

Ông biết cú đấm này xuất ra, thiên hạ tất nhiên sẽ đại biến.

Thế nhưng, ông vẫn ra quyền.

Vì tên tiểu đệ tử khiến ông bận nát lòng này.

Đời này ông thu sáu người đệ tử.

Nhưng mỗi người đều không đi tới chính đạo chân chính, đều đi ngược với bản tâm.

Ông hi vọng, tiểu đệ tử cuối cùng này có thể an tâm bước lên con đường chính đạo.

Hả?

Bỗng nhiên, đôi mắt vẫn đục của Phu tử bỗng nhú lại.

Ông cảm ứng thấy ở Tây Cương đột nhiên bắn lên chùm sáng khí số cùng với La Hồng với hư ảnh Tà Thần rít gào cực kỳ hung hăng sau lưng.

Hư ảnh Tà Thần này làm sao bám dai như đĩa vậy?

Trên mặt Phu tử hiện lên màu đỏ nhạt. Ông đưa tay lên, đấm ngực giậm chân.

Ông thật khổ mà.

Chương 657: Hôm nay lập tân triều, quốc hiệu Đại La! (4)

Vùng Tây Cương.

La Hậu kinh ngạc ngây ngẩn. La Tiểu Bắc ngớ cả người.

Tình huống sao thế này?

La Hồng đang làm gì vậy?

Họ đều biết khí số tồn tại trên người La Hồng, nhưng lúc này hắn đứng ra làm gì?

Bây giờ La gia vừa phản Hạ, căn cơ chưa ổn định, chẳng lẽ còn muốn tham gia "Đại triều hội" lần này sao?

Với chút khí số ấy của La gia, với thực lực hiện nay của La gia mà tham Đại triều hội... chẳng phải tự ngược bản thân?

E rằng sẽ trở thành đối tượng cho các đại vương triều nhắm vào, chia cắt.

Huống hồ, La gia lấy danh nghĩa gì tham gia Đại triều hội?

Đại triều hội, tên như ý nghĩa, cần lấy danh nghĩa quốc gia mới có thể tham gia.

Họ lo lắng không phải vô lý. Thế nhưng, vào lúc này, La Hồng không quan tâm đến những chuyện này.

Hung hăng là xong việc.

Hư ảnh Tà Thần sau lưng đang cười to.

La Hồng cũng cười to.

Khí Chính Dương trên người hắn tỏa ra hùng hồn. Mái tóc bạc trắng bồng bềnh trong gió. La Hồng lạnh lùng nhìn về phía Thiên môn ở trên cao chót vót, to lớn khổng lồ vắt ngang bầu trời.

Sau Thiên môn, có Thiên nhân vô cùng hùng mạnh đang kinh ngạc quan sát La Hồng.

Chu Thiên tử, Sở Nữ đế, Đại hãn Vương Đình đều nhìn sang với vẻ quái dị.

Họ đương nhiên nhận ra cái người tên La Hồng này, là kẻ lật nhào cả Đại Hạ, khiến trời long đất lở, là yêu nghiệt còn hơn cả yêu nghiệt La Hồng Trần năm xưa.

Chỉ có điều, họ hiếu kỳ về việc La Hồng đứng ra vào lúc này?

Chu Thiên tử chấp tay, sau lưng có thần binh Tào Hóa lô đốt cháy thiên địa. Y uy nghiêm mà lãnh đạm nhìn La Hồng:

"Người trẻ tuổi, tranh đoạt khí số không phải trò đùa, mau chóng lui ra. Sở Nữ đế ung dung hoạ quý. Gương mặt tuyệt đẹp của nàng bao phủ trong một làn sương mù khiến người ta không thấy rõ. Nàng cười nhạt nói:

"La Hồng? Người muốn gia nhập Đại triều hội?"

"Tham gia bằng danh nghĩa gì?"

"Người lấy danh nghĩa vương triều Đại Hạ? Mở ra cho Đại Hạ sao?"

Sở Nữ đế cân nhắc nói.

Đại hãn Kim Trướng Vương Đình cười gằn:

"Buồn cười cực kỳ! Chỉ bằng thẳng nhãi vặt mũi chưa sạch lại đại biểu Đại Hạ?"

Thù hận giữa La gia và Kim Trướng Vương Đình không bao giờ thôi. Dù hiện tại La gia lui ra khỏi biên tái phía Bắc, thế nhưng nỗi hận của Kim Trướng Vương Đình đối với La gia chưa bao giờ ngưng.

Có cơ hội bỏ đá xuống giếng, tự nhiên sẽ phải dón đến chỗ chết.

Mà ngay lúc lực chú ý của tất cả mọi người bị La Hồng hấp dẫn.

Đại Hạ, thành Thiên An.

Thành Thiên An tĩnh mịch, ảm ảm có khí thể thức tỉnh.

Trong Thiên Cực cung.

Nhất thời, một luồng khí số hùng hồn phóng lên trời.

Nó bắn thẳng lên bầu trời mưa rào, xé toạc cơn mưa đen xì.

Chu Thiên tử, Sở Nữ đế, Đại hãn Vương Đình nhìn thấy, ánh mắt sáng ngời.

Hạ Hoàng... đã bày tỏ thái độ rồi!

Bóng dáng Hạ Hoàng chưa hề xuất hiện, nhưng một thanh kiếm lóng lánh ánh vàng, uy nghiêm cực hạn đã phóng lên trời, Thần binh trấn quốc của Đại Hạ, Hoàng Quyền kiếm!

Trong lúc mơ hồ, dường như có một hư ảnh nguy nga nắm Hoàng Quyền kiếm lạnh nhạt liếc Thiên môn trên trời.

"Đại Hạ ta muốn mở Đại triều hội."

"Người Đại Hạ có quyền tuyển chọn. Lần này địa điểm tổ chức Đại triều hội là tại thành Thiên An"

Giọng nói của Hoàng đế Đại Hạ mênh mông truyền ra từ Thiên Cực cung.

Khí số của vương triều Đại Hạ vẫn hùng hồn, mạnh mẽ như trước.

Tuy có hơi suy yếu, nhưng không quá rõ ràng.

Cường giả khắp nơi đều chú ý tới. Hiển nhiên, Hoàng đế Đại Hạ không bị thương nghiêm trọng như tưởng tượng... Kế hoạch của họ dường như không quá thuận lợi.

Thiên nhân sau Thiên môn như có điều suy nghĩ.

Muốn lập địa điểm tổ chức Đại triều hội ở thành Thiên An?

Mục đích của Hạ Hoàng quá rõ ràng.

Vốn Hạ Hoàng không tỏ thái độ.

Thế nhưng, khi La Hồng bùng nổ cột sáng khí số, Hoàng đế Đại Hạ lập tức tỏ thái độ, đồng thời vận dụng quyền tuyển chọn, bố trí lần Đại triều hội này ở thành Thiên An.

Không cần nghi ngờ, tất nhiên mục tiêu nhắm vào La Hồng, La gia!

Ánh mắt nhiều người xao động, chuyển tới La Hồng, mặt đầy vẻ cân nhắc.

La Hồng của La gia sẽ lựa chọn thế nào?

Ánh mắt khắp nơi tập trung vào La Hồng.

Thiên nhân sau Thiên môn cũng nhìn La Hồng.

Nếu La Hồng lui bước, chỉ cần hấn tán đi trụ khí số là được. Nếu hấn không lui, không tán đi trụ khí số, vậy hấn đã lựa chọn tham dự Đại triều hội. Đến lúc đó, hấn phải đích thân tới thành Thiên Đới với La gia, thành Thiên An khác nào đầm rồng hang hổ, nguy cơ tứ phía.

La Hồng... Nên làm gì?

Thời khắc này, La Hậu, La Tiểu Bắc trở nên nghiêm nghị hơn nhiều.

La Hồng chỉ cười. Sau lưng hấn, hư ảnh Tà Thần vẫn găm thét với thiên hạ.

Lùi bước?

Sợ?

Đầm rồng hang hổ?

Bốn công tử đào cả mộ tổ Hạ gia, còn sợ vào thành Thiên An?

Thứ bốn công tử muốn chính là soán vị cướp ngôi!

Hôm nay có thể coi như được đền đáp mong muốn.

La Hồng nhìn về phía thành Thiên An, áo trắng phiêu phiêu, chấp tay nhìn về phía thanh kiếm Hoàng Quyền, miệng hơi mím.

Kiểm lên khí thế theo, bao quát chín tầng trời.

Giọng nói cuồn cuộn như sóng biển đảo khắp đất trời.

"Ta từng đánh bại thiếu niên Hạ Hoàng, một trận đại thắng vì tân triều!"

"Hôm nay lập tân triều!"

"Quốc hiệu... Đại La!"

"Hãy chúc mừng đi!"

"Vương triều Đại La ta muốn mở Đại triều hội!"

Tiếng nói vang vọng không gian khiến tất cả mọi người biến sắc, kinh hãi.

Vùng Tân Cương, La Hậu và La Tiểu Bắc ngẩn người, sau đó sắc mặt tức thời đỏ rực!

E sợ?

Không đi Đại triều hội?

Đó là La gia sao? La gia nhịn bao nhiêu năm, bây giờ còn nhịn tiếp sao?

Nhịn cái rắm!

Hôm nay lập tân triều, làm rất tuyệt!

Ba mươi vạn Hắc kỵ vượt sông Cự Mã cùng với hai trăm vạn bách tính di chuyển theo La gia cũng ngẩn người. Sau đó, trong lòng ngực mỗi người đều có nhiệt huyết phun trào.

Các vị tướng lĩnh Hắc kỵ, sĩ tốt Hắc kỵ đều đỏ bừng cả mặt vì kích động. Trên cổ họ có gân xanh nổi lên. Họ phải lui ra khỏi biên tái phía Bắc, bên ba qua sông Cự Mã, đã phải chịu quá nhiều uất ức.

Cho dù dường như họ đã thắng trong trận chiến này, nhưng vẫn uất ức.

Nếu không có La Hồng, họ đã bị tử thương nặng nề.

Cho nên, họ tán thành La Hồng, tán thành tiểu công tử.

Hôm nay, có tiểu công tử nói câu này, tất cả oan ức không còn là oan ức nữa.

Hắc kỵ người người rút mặc đao bên hông.

Đao vung lên, mũi chỉ lên trời, hưng phấn rít gào.

Hai triệu bách tính bên ba vung tay hô to.

"Vì tân triều! Chúc mừng!"

"Vì Đại La! Chúc mừng!"

Chương 658: Một trận máu chảy (1)

Quốc hiệu Đại La!

Đại La vương triều!

Trụ khí số chống trời xuyên thẳng trời đất, giống như một cây trụ chống trời nằm trên vùng Tây Cương, chống cả một vùng trời.

Giọng của La Hồng mệnh mang, mạnh mẽ, chứa lực lượng trước nay chưa từng có, như muôn tuyên cáo với thế giới rằng một vương triều mới vừa sinh ra.

Ngày hôm đó, La gia lập Đại La, đặt xuống tân triều!

Toàn bộ thiên hạ dường như rơi vào cảnh tĩnh mịch. Còn lại chỉ có tiếng hoan hô vang dậy của Hắc kỵ và người dân ủng hộ La gia của vùng biên tái phía Bắc đang trải dài ngang qua Tây Cương.

Cảnh tượng giống như một trận cuồng hoan, như đang chứng kiến một vương triều mục nát dần tiêu vong, một vương triều mới tinh đang vươn dậy.

Tề Hổ nắm đại kiếm, nhìn cột sáng khí số vươn lên trời, cùng với thiếu niên mặc áo bào trắng như tuyết, lập nên vương triều mới.

Giọng nói hùng hồn như búa tạ đập vào đầu Tề Hổ.

Đáng tiếc, ông ta là tướng quân Đại Hạ, nhất định phải đứng đối lập với La Hồng.

Có điều, hành động của La Hồng ngày hôm nay khiến ông ta sảng khoái cực kỳ.

Dù sao Hạ gia cũng đã hợp tác với Kim Trướng Vương Đình vây quét La gia. Hành vi này khiến Tề Hổ rất khó chịu, cực kỳ khó chịu!

Được lắm, đương đại yêu nghiệt của La gia.

Từng luồng sáng khí số xông lên trời.

Rất nhiều nhân vật lớn trảm mặc nhìn La Hồng trong cột sáng khí số.

Thiếu niên cuồng, khí phách hăng hái lập tân triều.

Thật sự có phần nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người.

Dù là Chu Thiên tử hay Nữ đế Đại Sở, hay Đại hãn Kim Trướng Vương Đình cũng bị hành vi lập tân triều của La Hồng gây chấn động.

Không thể không nói, dũng cảm, đại nghịch bất đạo đến mức này quả thực không phải điều mà người thường làm được.

Các vị cường giả nhìn vùng Tây Cương, hơn hai trăm vạn dân chúng theo La gia di chuyển ra khỏi biên tái phía Bắc đang cuồng hoan, nhất thời

họ trầm mặc.

Vương triều Đại La...

Thật sự có thể hình thành sao?

Sau khi Hạ Hoàng đồng ý mở Đại triều hội.

Thậm chí ông ta còn chọn địa điểm tổ chức ở thành Thiên An.

Vậy mà La Hồng lại chọn cách mở tân triều, muốn gia nhập Đại triều hội lần này.

Ngông cuồng?

Điếc không sợ súng?

Không, có khả năng lần này La Hồng đang đánh cược. Nếu hần cược thắng, vương triều Đại La vừa thành lập, căn cơ không ổn, dễ dàng bị tiêu diệt có lẽ thật sự có thể đứng vững trong thiên hạ này, trở thành vương triều thứ tư sau ba đại vương triều.

Trong hư không.

Đại hãn Kim Trướng Vương Đình cười lạnh châm chọc:

"Vương triều Đại La? Buồn cười!"

"Cho dù La gia lập tân triều thì cũng có tư cách gì xưng là Đại La, lại có tư cách gì xưng là vương triều?"

Giọng nói lạnh như băng tràn ngập khắp trời đất, sự châm chọc, trào phúng không hề che giấu chút nào.

"Đại triều hội là nơi con chó con mèo nào cũng có thể tham gia hay sao?"

"La gia người bây giờ phải vất vả rút ra khỏi biên tái phía Bắc, nếu cố gắng phát triển, giữ vững, tương lai có lẽ thật sự có thể xưng vương triều... Nhưng người muốn tham gia Đại triều hội, đi đường tắt vươn lên, thì đúng là chuyện viễn vông"

"Muốn tham gia Đại triều hội sao... Với trạng thái bây giờ của La gia, sợ rằng phải ném hết khí số vào, sẽ trở thành phúc lợi cho quốc gia khác chia cắt"

Trào phúng với người bên La Hồng.

Hư ảnh Tà Thần sau lưng La Hồng giương nanh múa vuốt, gào thét.

"rác rưởi ngu xuẩn, người đang giễu cợt Chỉ?"

La Hồng áo trắng bông bênh, lơ lửng giữa trời, nhìn Đại hãn Vương

Đình không nói, chỉ cười nhạt.

"Mắc mớ gì tới người?"

Lời nói thô bỉ khiến sắc mặt Đại hãn Vương Đình càng âm trầm.

Chu Thiên tử, Sở Nữ đế và Thủ lĩnh bộ tộc Miêu Cô Nam Cương đây ản ý.

Lựa chọn của La Hồng quả thực khiến họ kinh ngạc.
La gia thành lập vương triều Đại La...
Còn muốn tham gia Đại triều hội?

Chu Thiên tử cười cười, lắc đầu. Ông ta không coi trọng lựa chọn của La Hồng. Cho dù La gia được sự giúp đỡ của La Hồng mà thu được rất nhiều khí số.

Nhưng những khí số này đều do La Hồng dùng mạng kiếm đến, cho dù là khí số tám nghìn năm của Vọng Xuyên Tự hay quốc vận từ Trường Lăng Đại Hạ, mỗi lần La Hồng đều ở thế ngàn cân treo sợi tóc, phi thường gian nan mới cướp đoạt được khí số.

Bây giờ lập tân triều thì tích lũy còn quá nông, lại gấp gáp tham gia Đại triều hội như vậy... rất không sáng suốt.

Cho nên, ông ta không đồng ý với lựa chọn của La Hồng.

Nữ đế Đại Sở chỉ nhìn La Hồng một cái sâu sắc.

Nàng trôi nổi trên trời cao, y phục cao quý rực rỡ như hoa. Đối với người La Hồng này, nàng có phần hiểu rõ, chủ yếu là do Ngô Mị Nương nói với nàng về La Hồng.

Người này ôn hòa nho nhã, ghét ác như thù, chính là đại biểu của từ chính nghĩa lâm nhiên.

Vốn Sở Nữ đế còn không tin, bây giờ... đã tin mấy phần.

Nhìn hai trăm vạn bách tính mệt mỏi di chuyển tới Tây Cương vì La gia, còn cả Hắc kỵ La gia người đầy máu mệt mỏi, nàng liên tưởng đến miêu tả về La Hồng của Ngô Mị Nương, bỗng nhiên hiểu ra.

"Quốc gia gia nhập Đại triều hội cấm chỉ động binh đao trong lúc diễn ra triều hội."

"Động tác của người này tuy khiến vương triều Đại La rơi vào nguy nan, nhưng giải cứu cho hai trăm vạn bách tính và ba mươi vạn Hắc kỵ, thắng được thời gian cho họ thổ dốc"

"Thủ đoạn cao cường."

Nữ đế Đại Sở nhìn La Hồng chăm chú một lúc, môi đỏ hơi nâng.

Trên bầu trời.

Sau Thiên môn hùng vĩ có Thiên nhân vô cùng hùng mạnh đang quan sát nhân gian.

Áp lực khổng lồ khiến Lục địa tiên cũng cảm thấy khó thở mạnh.

Sau Thiên môn là một đám khách trường sinh, là Thiên nhân nhận được tuổi thọ vĩnh cửu, mạnh mẽ là không thể nghi ngờ.

May mà nhân gian có Phu tử, có quy tắc.

Bằng không, nếu những Thiên nhân sau Thiên môn kia có thể tùy tiện ra vào nhân gian, nhân gian tất nhiên đại loạn.

Có điều, các lần Đại triều hội đều có dị tượng Thiên môn hiện thế. Lần này cũng như vậy. Đa số cường giả đều không cảm thấy lạ thường.

"Sơn hà tụ khí vận, thiên hạ Đại triều hội"

"Mở ra."

Chương 659: Một trận máu chảy (2)

Sau Thiên môn, Thiên nhân ngồi khoanh chân, lạnh nhạt quan sát nhân gian, nói.

Tiếng nói của ông ta huyền ảo phiêu phiêu, giống như tác động vào tâm trí của mỗi tu hành giả, khiến tâm của họ chấn động, bên tai như có tiếng chuông vang vọng.

"Trần thủ nhân gian, đồng ý hay không?"

Lời nói hạ xuống, Thiên nhân ngồi trước Thiên môn ánh sáng vạn trượng lại nhìn về phía Tắc Hạ Học Cung, cất tiếng hỏi.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều nhớ về quy tắc nhân gian, ánh mắt chuyển hướng Đông Sơn tại huyện An Bình.

Trên Đông Sơn, hào quang vạn trượng.

Các cung điện liên miên kéo dài trong hào quang.

Hồi lâu sau, có tiếng ho khan xa xăm từ trong cung điện hào quang truyền ra.

"Có thể"

Giọng nói bình tĩnh, giống như lực lượng phản Chiếu quy tắc.

Sau khi Phu tử đồng ý, toàn bộ thiên địa nhẹ nhàng chấn động.

Đó là chứng thực cho quy tắc.

Cùng lúc đó.

Trên bầu trời, trong Thiên môn, Thiên nhân ngồi khoanh chân kia từ từ duỗi một tay ra.

Đó là một cánh tay trắng bóc như trứng gà, có tiên khí lượn lờ quanh.

Cánh tay kia nhẹ nhàng vung một cái về phía núi Côn Lôn.

Tùng tùng tùng!

Như có tiếng chuông vang lên.

Một ngọn núi huyền bí hiện lên trong thiên địa. Trên ngọn núi có những mái nhà huyền ảo mọc lên như rừng. Đó là Côn Luân Cung, Thánh địa Đạo môn nhất đẳng thế gian.

Cũng là phát ngôn viên của Thiên nhân khi ở nhân gian.

Giờ phút này, tại đỉnh Côn Lôn có một ánh kiếm bắn lên cao. Đó là một đạo nhân mặc áo trắng như trích tiên.

Mão trắng, áo trắng, đeo kiếm, phiêu phiêu, như trích tiên.

Những đạo môn Côn Luân Cung ngự kiêu hùng Côn Lôn, mặt vô cảm như siêu thoát trần thế. Họ phá tay mây mù, xuống nhân gian.

Đạo nhân áo trắng đi đầu Côn Lôn kia có khí tức cực kỳ sâu lắng, cuốn theo cả biển mây trên trời bốc lên cao.

Không nghi ngờ chút nào, đây là một vị Lục địa tiên.

Vị Lục địa tiên dẫn đầu các trich tiên Côn Luân Cung lơ lửng trước Thiên môn, yên lặng bay trên không trung, cung kính cực kỳ như đang nhận pháp chỉ.

Một khắc sau, bàn tay Thiên nhân duỗi ra khỏi Thiên môn kia như một cơn gió thổi qua, từ từ khẽ vượt qua đầu những đạo nhân từ Côn Luân Cung xuống.

Dù là vị Lục địa tiên dẫn đầu cũng được vượt đầu.

Tiên nhân phủ đỉnh.

Mi tâm các vị đạo nhân Côn Luân Cung xuất hiện một tiên văn.

Ở khắc này, bọn họ chính là người chấp pháp thay Thiên nhân sau Thiên môn tại Đại triều hội của nhân gian.

Thiên nhân không được vào nhân gian, đây là quy tắc của nhân gian do Phu tử giữ gìn.

Thiên nhân sau Thiên môn chưa từng vượt qua.

Âm!

Sau khi tiên nhân phủ đỉnh, Thiên môn chợt biến mất. Khí thế cực kỳ chèn ép tỏa ra khắp nhân gian.

Tuy Thiên nhân sau Thiên môn không được phép đặt chân xuống nhân gian, nhưng không thể phủ nhận, bọn họ công bằng. Vì họ đã siêu thoát khỏi nhân gian, dùng tư thái siêu nhiên quan sát mọi việc trên thế gian.

Vì lẽ đó, Đại triều hội của nhân gian đương nhiên do họ phán xét.

Các đệ tử Côn Luân Cung trở thành trọng tài thẩm phán quy tắc của Đại triều hội tại nhân gian của Thiên nhân.

Vị Lục địa tiên trên trán có tiên văn của Côn Luân Cung kia quét mắt nhìn thế nhân một lượt rồi giơ tay lên. Trong tay ông ta không biết từ khi nào đã có một bảo vật dạng tháp nhỏ. Đây là đồ được ban tặng khi vị Thiên nhân mạnh mẽ kia phủ đỉnh.

Bảo vật tháp nhỏ trôi nổi trước người. Người này đột nhiên đẩy hai tay về phía trước.

Thoáng chốc.

Một tòa tháp nhỏ lập tức hóa thành nhiều.

Các trụ ánh sáng khí số của các thế lực đều như bị cá kình nuốt, tràn hết vào tòa tháp nhỏ. Các con kim long được điêu khắc trên tháp nhỏ nhất thời như sống lại, quán quanh tháp nhỏ.

Đó chính là quy tắc của Đại triều hội, cực hết tất cả khí số. Chỉ cần người lập triều, thì phải đánh cực khí số.

Dù là quốc gia nhỏ cũng phải như vậy.

Một khi thua mất khí số, thiếu hụt khí số, quốc gia này sẽ rất dễ bị tiêu diệt, không phải diệt do người thì diệt do thiên tai.

Thiên tai do Thiên nhân không chế.

La Hồng cảm nhận khí số trong biến ý chí đang bị tháp nhỏ kia thu lấy.

Có điều, giữa hắn và khí số vẫn còn sự liên hệ.

Loại cảm giác kỳ diệu này khiến La Hồng hơi nhúu mày.

Hắn chưa từng tham gia Đại triều hội.

Mà với La gia cũng là lần đầu tiên.

Thật sự không có kinh nghiệm gì. Có điều, từ tình huống bây giờ mà xem, cái gọi là Đại triều hội này tạo cảm giác như Thiên nhân đang trêu chọc nhân gian.

Nó khiến La Hồng... rất khó chịu!

Dưới cảm giác ngọt ngào khó chịu này, La Hồng thu lại khí thể, hạ xuống mặt đất vùng Tây Cương.

Các cường giả Chu Thiên tử, Sở Nữ đế cũng thu lại khí tức, biến mất. Trụ khí số nối liền trời đất trong thành Thiên An cũng biến mất.

Trời đất khôi phục về yên tĩnh, chỉ còn lại nhóm trích tiên của Côn Luân Cung đang ngự kiếm phi hành trên bầu trời. Mỗi người đều nâng một ngọn tháp nhỏ tỏa ra ánh sáng khí số.

La Hồng nhìn lên trời, cũng có thể cảm nhận được trong một tháp nhỏ đó chứa khí số của vương triều Đại La.

"Đại triều hội lập tại thành Thiên An, Đế kinh của Đại Hạ.

"Chúng ta chấp pháp Đại triều hội cho Thiên nhân, bảo đảm tính công bằng, công chính của Đại triều hội. Sau ba ngày nữa sẽ rút thăm Đại triều hội, mời các cường giả của các nước rót khí số vào tháp khí số tới thành Thiên An đúng lúc. Người không tới, khí số trong tháp khí số sẽ được chia đều cho các quốc gia còn lại."

Vị Lục địa tiên được Thiên nhân phủ đỉnh trở nên hùng mạnh hơn rất nhiều, tay nâng tháp nhỏ lạnh nhạt nói.

Chương 660: Một trận máu chảy (3)

Lời nói hạ xuống, ông ta dẫn theo nhóm trích tiên áo trắng của Côn Luân Cung hóa thành luồng sáng trắng giáng xuống thành Thiên An.

Một lần khai mạc Đại triều hội cực kỳ huyền ảo hạ màn như thế.
Thiên nhân chứng kiến, Phu tử cho phép, Đại triều hội bắt đầu.
Đây có thể là lần Đại triều hội ngoài ý muốn nhất, vội vàng nhất.

Thế nhưng, đối với Đại Sở, Đại Chu và các nước trong thiên hạ, đây lại là lần Đại triều hội có hy vọng nhất.

Bởi vì Hạ Hoàng bị thương, khí số Đại Hạ bị hao tổn.

Còn về vương triều Đại La vừa gia nhập thì bị lãng quên, không thể lực nào để ý hay ẹ ngại.

Vương triều Đại La... tên gọi cho êm tai thôi.

Một quốc gia mới lập cũng xứng được gọi là vương triều sao?

Đại khái chỉ là bia đỡ đạn cho lần Đại triều hội này mà thôi, không công tặng khí vận.

Bầu trời Tây Cương bình tĩnh lại.

La Hồng lơ lửng hạ xuống, sắc mặt hơi trắng. Đó là do sinh mệnh tinh hoa quá dồi dào, khiến La Hồng chống đỡ quá khó.

Các cường giả La gia nhanh chóng bay tới, đi tới cùng La Hồng.

Xa xa.

Sắc mặt Tề Hổ cực kỳ phức tạp, nhưng ông ta không biết nên nói gì.

Người ủng hộ La Hồng như La Tiểu Bắc cùng với Viên Hạt Tử nhanh chóng rút về các vị trí trong huyện An Bình.

Có điều, La Hậu lệnh cho các tướng lĩnh Hắc kỵ ở lại giữ cổng, bảo hộ bách tính lui về huyện An Bình.

Thế nhưng, mọi người đều thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Tại sao?

Bởi vì quý tộc nói rằng, quốc gia tham gia Đại triều hội trong khi triều hội diễn ra đều ngừng chiến.

Tình thế này giúp cho Hắc kỵ có thể bảo vệ hai trăm vạn bách tính lui vào huyện An Bình có được hoàn cảnh an toàn rất lớn.

Nếu không thì, cho dù vượt qua sông Cự Mã, lui ra khỏi biên tái phía Bắc, thế nhưng một khi Hạ gia ra lệnh vây quét, Tề Hổ dù mềm lòng nhưng quân lệnh như núi nên vẫn phải điều động quân đoàn Bạch Hổ truy đuổi. Hắc kỵ La gia và dân chúng sẽ bị thương nặng, tử thương vô số.

Giờ khắc này, rất nhiều người bưng tỉnh. La Hồng lập vương triều Đại La rồi gia nhập Đại triều hội đúng là đã tránh được thương vong lớn.

Chỉ có điều, vì giảm thiểu thương vong cho dân chúng, vương triều Đại La mới lập của La gia lại bị hãm trong cơn nguy khốn.

Lựa chọn này không biết là tốt hay xấu.

Đại triều hội khai mạc.

La gia và vùng Tây Cương cuộn lên khí số mệnh mông, tự lập vương triều, quốc hiệu Đại La.

Tin tức này truyền khắp thiên hạ chỉ trong thời gian ngắn, khiến thiên hạ trải qua kinh ngạc và chấn động ngẩn ngai lại lập tức sôi trào.

Tin tức ba mươi vạn Hắc kỵ La gia bảo hộ hai trăm vạn bách tính vùng biên tái phía Bắc vượt núi sông di chuyển về huyện An Bình cũng được truyền ra.

Thực ra dân chúng rất bình dị, ai đối tốt với họ, họ đi cùng người đó.

Cho nên, các đại gia tộc, một số tu sĩ lánh đời, các quan viên tại các phủ quan sát chăm chú vào tình thế Chiến cuộc tại biên tái phía Bắc khi biết tin này đã nảy sinh mấy phần cảm khái.

"Mặc đao La gia trấn Tái Bắc, chỉ vì bách tính thủ biên giới:

Đây là lời nói được truyền miệng tại vùng biên tái phía Bắc, chính là sự tán dương của dân chúng vùng Tái Bắc đối với Thiết kỵ La gia.

Biên tái phía Bắc tiếp giáp với Kim Trướng Vương Đình, mệnh mông thảo nguyên. Người man thảo nguyên thường xâm lấn, nhưng từ khi La gia dẫn thiết kỵ trấn thủ Tái Bắc đến nay, Kim Trướng Vương Đình mặc dù nhiều lần mạo phạm, đại khái cũng chỉ có thể làm ít trò vặt.

Lần này, hai trăm vạn bách tính biên tái phía Bắc cam tâm tình nguyện dẫn toàn gia đi theo Hắc kỵ La gia rời biên tái phía Bắc.

Đó là sự tín nhiệm làm chấn động lòng người.

Đây là danh vọng và lực lượng của La gia.

Một số vọng khí sĩ thậm chí loáng thoáng nhìn thấy giao long khí số ngưng tụ trong đội ngũ La gia.

Khí số của La gia đã có thành tựu.

Đáng tiếc, La gia lập tân triều, lại gia nhập Đại triều hội.

Khí số vừa có thành tựu sẽ bị rất nhiều thế lực chia cắt đi.

Đương nhiên, hành động của La gia vẫn được rất nhiều người tán thành.

Trong thế giới có rất nhiều người tu hành này, tầm quan trọng của dân chúng bình thường bị suy giảm nghiêm trọng. Thế nhưng, La gia vẫn có thể

liều mạng trấn thủ biên cương vì bách tính, đó là đại nghĩa, chúng tôi La gia có tình.

Cho nên, khi biết đại quân Hắc kỵ của La Hậu bảo vệ hơn hai trăm vạn bách tính tràn đèo lội suối, từ biên tái phía Bắc vào biên giới Tây Cương, đi về huyện An Bình.

Rất nhiều phủ thành trong Tây Cương nếu không nhận được lệnh vây quét của triều đình thì căn bản đều bỏ mặc cho qua, không cản trở một chút nào.

Tây Cương và Tái Bắc gần như nhau, đều thuộc biên giới của Đại Hạ, vì vậy họ hiểu được đại nghĩa của La gia, cùng với lựa chọn của dân chúng.

Phủ Giang Lăng.

Trương Tĩnh Chi đứng thẳng trên tường thành, sắc mặt hờ hững, bình tĩnh nhìn khói bụi mờ mịt bên ngoài.

Thống lĩnh phủ quân Tôn thông lĩnh đứng cạnh y, tay chống chuôi đao, sắc mặt cảm khái, thêm phần nghiêm túc.

Hồi lâu sau, Tôn thông lĩnh nhìn về phía Trương Tĩnh Chi dường như trưởng thành hơn nhiều, từ tốn nói:

"Trương tri phủ, Tây Cương truyền tin về... Trước mắt Thiên nhân, La Hồng tại Tây Cương cuốn lên khí số La gia, lập tân triều, quốc hiệu Đại La."

"Đồng thời, La Hồng mang theo vương triều Đại La tham dự Đại triều hội!"

"Mặt khác, La Nhân Đồ dẫn ba mươi vạn Hắc kỵ bảo vệ hai trăm vạn bách tính từ biên tái phía Bắc thẳng đường xuôi Nam. Mục đích cuối cùng của họ chắc hẳn là huyện An Bình. Nơi đó cũng là sân nhà của La gia. La gia muốn sắp xếp những binh dân kia tất nhiên sẽ chọn quay quanh huyện An Bình. Thế nhưng... đường vào huyện An Bình chỉ có một, đó là từ phủ Giang Lăng tới huyện An Bình, đường đi khác đều là sơn cùng thủy tận. Hắc kỵ có thể đi, nhưng chắc chắn bách tính không qua được. Đến lúc đó, họ chỉ có thể mượn đường qua phủ Giang Lăng"

Chương 661: Một trận máu chảy (4)

"Chính vì như thế, triều đình đã phái sứ giả, cường giả hệ phái Thái tử càng liên hợp với phủ quân xung quanh hội tụ tại phủ Giang Lăng, triệt để đóng kín cửa thành phủ Giang Lăng."

"Trương tri phủ, lúc này... Chúng ta nên lựa chọn thế nào?"

Tôn thống lĩnh nhìn về phía Trương Tĩnh Chi, nghiêm túc nói.

Từ sau sự việc trước, nhờ lần di chuyển này, phủ Giang Lăng lại trở thành điểm tập trung của Đại Hạ. Ánh mắt của các thế lực khắp nơi dồn vào Đại hạ. Hơn nữa, Thái tử trong thành Thiên An cũng đã ra lệnh, điều động phủ quân xung quanh, đồng thời cho quan viên hệ Thái tử nắm quyền phủ Giang Lăng.

Tuy rằng còn chưa triệt để bãi chức Trương Tĩnh Chi, nhưng đó là nể mặt lão Thủ phụ, thực ra bây giờ gần như đã bãi miễn chức vụ.

Trương Tĩnh Chi ở phủ Giang Lăng lúc này đã hoàn toàn mất đi thực quyền.

Dù là Tôn thống lĩnh cũng đã mất quyền nắm phủ quân trong tay. Mà Tôn thống lĩnh lựa chọn đi theo Trương Tĩnh Chi.

Trương Tĩnh Chi không mặc quan bào, mặc nho sam thanh lịch.

Y đứng lặng trên thành, cười:

"Lựa chọn?"

"Còn cần lựa chọn sao?"

"Đại triều hội bắt đầu rút thăm sau ba ngày nữa, mà Trấn Bắc Vương ở huyện An Bình, tất nhiên La Hồng sẽ quay về huyện An Bình..."

"Tôn thống lĩnh, người thay ta truyền tin cho La Hồng"

Trương Tĩnh Chi lẳng lặng nhìn gió bụi tung bay ngoài thành.

Trong tay áo của y, một lá thư lướt xuống, đưa cho Tôn thống lĩnh.

Tôn thống lĩnh tiếp nhận thư, liếc mắt nhìn Trương Tĩnh Chi.

Ông ta đã biết lựa chọn của Trương Tĩnh Chi.

Chỉ có điều, về mặt Tôn thống lĩnh có chút phức tạp, Trương Tĩnh Chi tín nhiệm ông ta vậy sao?

Không sợ ông ta bán đứng?

Với thế cuộc của phủ Giang Lăng bây giờ, một khi lá thư này được gửi đi, phe Thái tử tất nhiên sẽ không bỏ qua Trương Tĩnh Chi. Với tình huống của Trương Tĩnh Chi tại phủ Giang Lăng hiện giờ, y chắc chắn phải chết.

Tôn thống lĩnh rất cảm động với phần tín nhiệm của Trương Tĩnh Chi.

Ông ta cung kính nhận lấy thư.

Tôn thống lĩnh nhanh chóng lao ra khỏi tường thành.

Ông ta thân có cảnh giới Nhất phẩm, muốn tự do ra vào phủ Giang

Lăng thực không khó chút nào.

Ông ta đập không bay lên, do dự nhìn lại.

Chỉ thấy trên lầu thành, Trương Tĩnh Chỉ gầy gò hơn nhiều, nho sam tung bay, đứng lẻ loi, đang cười với ông ta.

Tôn thống lĩnh hít sâu một hơi, đập không rời đi.

Trương Tĩnh Chỉ nhìn Tôn thống lĩnh biến mất, lại nhìn sắc trời đang dần tối. Ánh mặt trời đỏ rực nơi chân trời, dường như muốn nhuộm đỏ cả trời đất.

Y nhảy lên một cái, ngồi xuống một hốc tường trong phủ Giang Lăng.

Y đang chờ đợi một buổi đêm chảy máu.

Cũng chờ một người.

Trên bầu trời, Thanh Long Nha dữ tợn bay lượn. Tốc độ của nó cực nhanh, giống như quái vật khổng lồ vượt gió theo gió bay lên. Chiếc thuyền lướt trên tầng mây dày đặc và cuồng phong gào thét.

Trên Thanh Long Nha, nhiều bóng người đứng song song, sắc mặt cực kỳ nghiêm túc.

La Tiểu Bắc đánh giá La Hồng từ trên xuống dưới, vươn tay ra xoa chỗ này, vỗ chỗ kia, xem xem La Hồng có bị thương hay không, rèn thể có hiệu quả hay không.

"Tiểu Bắc thúc, cháu thật sự không sao cả."

La Hồng bất đắc dĩ nói:

"Vết thương khôi hãn rồi"

Các vị cường giả xung quanh cũng nghiêm túc nhìn hãn.

Lần này chuyến đi tới biên tái phía Bắc cứu viện Hắc kỵ thật sự vượt quá sự tưởng tượng của họ. Không ai ngờ được, vốn là một lần cứu viện hướng về tử cầu sinh, kết quả lại hạ màn với phương thức chấn động lòng người như vậy.

Vốn La gia phải tổn thất nặng nề, cường giả cấp cao chết không nhiều, trái lại cao thủ vây giết La gia của Sở gia và Hạ gia bị chết, bị thương vô số, cảnh giới Nhất phẩm chết gần sạch.

Tuy rằng đại khái đều là bậc thấp trong Nhất phẩm, nhưng cũng là tổn thất to lớn. Đối với Tật Phong quân của Sở Nguyên Đạo, đó là nỗi đau khó có thể chịu nổi.

Mà chủ yếu nhất là, Huyền Ngọc phi chết... Mọi dẫn lửa Huyền Ngọc phi khiến Hạ gia và La gia phản bội nhau bị La Hồng làm thịt. Một người đẹp như vậy bị La Hồng chém bay đầu, lòng dạ độc ác không thềm thương hương tiếc ngọc chút nào.

Kết quả, Hoàng đế Đại Hạ giáng chí ý xuống.

La Hồng đánh bại cả thiếu niên Hoàng đế Đại Hạ, giận dữ lập tân triều, quốc hiệu Đại La.

Cho dù trên Thanh Long Nha hiện tại đều là cường giả, nhưng lúc này họ đều cảm thấy hoảng hốt, có cảm giác như vừa trải qua một giấc mộng.

Các vị cường giả đều nhìn La Hồng với thần sắc cực kỳ phức tạp.

"A Di Đà Phật, công tử kỳ thực không nên hành động theo cảm tình, không nên tham dự Đại triều hội"

Hai đại sư Vọng Xuyên Tự là Viên Thượng và Viên Hợp chấp tay nói.

Trong trận chiến lần này, họ cũng bỏ rất nhiều công sức ngăn cản mấy vị cường giả Nhất phẩm của Sở gia và Hạ gia, tạo cơ hội cho La Hồng giết ngược ba mươi mấy vị Nhất phẩm.

Là cao tăng từ tháp cổ ngàn năm Vọng Xuyên Tự, họ tất nhiên hiểu rõ trạng thái bây giờ của La Hồng. Tham gia Đại triều hội lúc này đại khái chỉ để đưa tặng khí vận thôi.

Đại triều hội.

Đó là đại hội mà không thể lấy sức một cá nhân mà có thể nghịch chuyển được.

La Tiểu Bắc xác định La Hồng không bị thương xong liền thở phào nhẹ nhõm. Y nhìn mái tóc bạc ngày càng chói mắt của La Hồng lại thở dài.

Lục địa tiên của Hạ gia ở thành Thiên An kia trước khi đi đã nói rồi, La Hồng sử dụng bí pháp triệu hoán cường giả bí ẩn mới đánh bại được thể xác năng lượng của Hoàng đế Đại Hạ, nhưng cũng tiêu hao lượng lớn tuổi thọ.

La Hồng bây giờ tuy lông tóc không tổn hại, nhưng tuổi thọ mất đi khiến người phi thường khó chịu.

Dù sao, tuổi thọ con người có hạn.

Dù là cường giả Nhất phẩm nhiều lắm cũng chỉ sống ba trăm tuổi là cực hạn.

Cho nên, tuổi thọ có hạn, làm sao chịu nổi La Hồng tiêu hao.

Đương nhiên, hiện tại cũng không phải lúc nói những lời này. La Tiểu Bắc nhìn về phía La Hồng, đôi mắt nghiêm nghị lên.

Ông không phản đối lập tân triều.

Chương 662: Ai nói phủ Giang Lăng không người có thể vào? (1)

Đối với Hạ gia bây giờ, ông đã không còn chút cảm tình nào nữa.

La gia tự lập vương triều lại có gì phải sợ?

La Tiểu Bắc thoáng nhớ tới một số việc. Những số mệnh trên người mà ông gánh chịu kia thực ra là do đại ca giao cho ông trước khi chết, dường như chính là để La gia tìm được chút hi vọng sống.

Đường sống kia chính là phản Đạ Hạ, tự lập quốc.

Đương nhiên, có nhiều ký ức mà La Tiểu Bắc không nhớ rõ, nhưng ông không phản đối với hành động lập tân triều của La Hồng.

"Có điều, tham gia Đại triều hội quả thực còn sớm"

"La gia chưa bao giờ tham gia Đại triều hội, rất thiệt. Hơn nữa, mỗi kỳ Đại triều hội đều rất tàn khốc... Sau mỗi kỳ Đại triều hội đều có rất nhiều nước nhỏ vì tiêu hao hết số mệnh mà bị diệt."

La Tiểu Bắc nói.

Nói đến Đại triều hội, La Hồng đúng là tỉnh táo lại.

Dù sao cũng đã xác nhận sẽ tham gia Đại triều hội, La Hồng đương nhiên phải tìm hiểu Đại triều hội một phen. Trước đây hẳn nghe ngóng một chút ở Lý Tu Viễn, nhưng Lý Tu Viễn chỉ nói vài điều dễ hiểu, cho rằng La Hồng muốn biết việc này còn quá sớm.

Ai có thể ngờ trước, mới có một tháng trôi qua mà La gia đã phản Hạ, tự lập vương triều, thậm chí tham gia Đại triều hội.

La Tiểu Bắc gãi gãi đầu. Ông hóa điên mười lăm năm, vốn không rõ đối với Đại triều hội.

"Trở về hỏi lão La, lão La chắc chắn hiểu"

La Tiểu Bắc nói.

Trên Thanh Long Nha, Viên Hạo Tử, Ti Đồ Vi, Viên Thượng và Viên Hợp đại sư không nhiều lời.

Bầu không khí trở nên yên lặng.

Bỗng nhiên.

Đôi mắt La Tiểu Bắc đảo một vòng. Ông nhìn ra ngoài Thanh Long Nha, lông mày hơi nhíu.

"Nhất phẩm?"

Có một vị cao thủ Nhất phẩm đang nhanh chóng tới gần Thanh Long Nha, không phải Nhất phẩm yếu mà là một vị rất mạnh.

^ Aml Trên người La Tiểu Bắc tỏa ra khí thế hùng hồn. Tuy ông bị Hạ hoàng dùng một chiêu đánh bại, bị thương nặng, nhưng giờ khắc này đã hồi phục lại khá nhiều.

Khí thế dao động, khí huyết dâng lên như núi lửa phun trào.

Đột nhiên ông vượn tay ra. Biển mây trên trời nhất thời dâng lên, hóa thành một bàn tay khổng lồ quạt tới.

Trong biển mây phát sinh năng lượng bùng nổ kinh hoàng.

Trên Thanh Long Nha, mọi người kinh ngạc.

La Hồng đưa mắt nhìn lại, thấy trong nắm tay do biển mây hóa thành có một người.

Người kia thoáng có phần quen thuộc đối với La Hồng.

"Tôn thống lĩnh?"

La Hồng nhăn trán, thống lĩnh phủ quân phủ Giang Lăng?

La Hồng còn chút ký ức mới mẻ đối với vị cường giả Nhất phẩm này.

Dù sao trước đó ở phủ Giang Lăng, hắn từng bị mười nghìn phủ quân vây công. Mười nghìn phủ quân kia chính do Tôn thống lĩnh dẫn quân.

"La công tử!"

Tôn thống lĩnh không yếu, nhưng trong tay Lục địa tiên La Tiểu Bắc căn bản không gây nổi sóng gió gì.

Lục Địa Võ Tiên muốn giết Nhất phẩm rất dễ dàng.

Giáp trụ trên người Tôn thống lĩnh đều bị uy thế đáng sợ ép cho vụn vụn.

Sắc mặt ông ta trắng bệch, vừa nhìn thấy La Hồng trên Thanh Long Nha vội vàng la lên.

Mạnh thật!

Đây chính là La Thất gia của La gia?

Vị hung ác vừa đăng lâm Lục Địa Võ Tiên?

Tôn thống lĩnh run rẩy, đối mặt với uy thế thiên đại do Lục Địa Võ Tiên bao phủ thành chỉ có thể run rẩy.

Trên Thanh Long Nha.

La Hồng rất hứng thú. Hắn khoanh tay đứng ở mũi thuyền, áo trắng phấp phới.

Hắn đang nghĩ, nếu lúc này để Tiểu Bắc thúc đập chết Tôn thống lĩnh này liệu có phải món nợ tội ác ngập trời không đây?

Tôn thống lĩnh dường như cảm nhận được ý nghĩ của La Hồng.

La Hồng coi ông ta là người thuộc hệ phái Thái tử đến cản trở hãn về huyện An Bình sao?

Chết tiệt!

Nếu bị đánh chết như vậy thì oan uổng quá.

Ông ta vội vàng lấy thư của Trương Tĩnh Chỉ ra.

Đề báo cho La Hồng ý đồ đến.

Trên Thanh Long Nha.

La Tiểu Bắc hơi sững sốt, quay đầu sang nhìn La Hồng. Dường như ông đang muốn hỏi có muốn bóp chết không?

"Thư của Trương Tĩnh Chỉ sao?"

La Hồng nhú mày.

Hãn nghĩ đến vị tri phủ phủ Giang Lăng kia, một vị tri phủ đã nói với La Hồng rằng mình sẽ làm việc theo quy định.

Trên thực tế, tại trận chiến phủ Giang Lăng ấy, nếu không được Trương Tĩnh Chỉ trợ giúp, La Hồng đã ném phải quả đặng. Hãn muốn đi ra khỏi phủ Giang Lăng là cực khó.

Vì vậy, La Hồng nợ một Trương Tĩnh Chỉ ân tình.

La Tiểu Bắc cau mày, tán đi bàn tay biến mây. Tôn thống lĩnh bị lực lượng khổng lồ kéo tới, đáp xuống Thanh Long Nha.

Còn về thư của Trương Tĩnh Chỉ thì nhẹ nhàng rơi vào tay La Hồng.

Hãn mở thư.

Giấy viết thư màu vàng.

Chữ viết phiêu dật nhảy nhót trước mắt.

Phủ Giang Lăng.

Ánh chiều tà dần buông. Có gió lạnh phát phơ thổi qua đầu.

Trên tường thành của phủ Giang Lăng, Trương Tĩnh Chỉ mặc nho sam đang yên tĩnh ngồi trên chỗ lõm của tường thành, nhìn sắc trời dần trầm xuống, thở nhẹ ra một hơi.

Y không phải người tu hành mạnh mẽ, tu vi thường thường không có gì lạ, nhưng một thân tràn đầy Hạo Nhiên Chính Khí.

Đây chính là đạo của y.

Bóng đêm lạnh lạnh.

Trương Tĩnh Chỉ lẻ loi ngồi trên lầu thành không nhúc nhích, vẫn phóng tầm mắt nhìn phủ Giang Lăng.

Có thể lờ mờ nhận thấy dưới tường thành phủ Giang Lăng có mùi máu tanh nồng đang bốc lên, rồi dần tiêu tán.

Y còn nhớ lúc trước La Hồng dưới phủ thành từng một người một quân, dùng một trận chiến sáng khoái đánh với gần vạn phủ quân.

"Vương triều Đại La..."

Lưng dựa nơi lạnh lẽo dưới bóng đêm, ngay cả một chút ánh Mặt Trời chứa hơi ấm cuối cùng cũng tan hết sau tường gạch đá, Trương Tĩnh Chi thì thào như nói mớ.

Y muốn dùng sức mình thay đổi phủ Giang Lăng. Y biết rất rõ, sau lưng vẻ phồn hoa, phong lưu của phủ Giang Lăng ẩn giấu bao nhiêu dơ bẩn và tội ác.

Đáng tiếc, y không làm được.

Đã vậy, y cần La Hồng giúp một tay, cũng coi như một món quà ra mắt cho vương triều Đại La.

Chương 663: Ai nói phủ Giang Lăng không người có thể vào? (2)

Bỗng nhiên, phía sau y có tiếng bước chân nhẹ nhàng.

"Màn đêm thăm thẳm, Trương tri phủ có gì một mình ở trên tường thành?"

"Đô đốc có lệnh, mệnh cho tại hạ dẫn Trương đại nhân về phủ nghỉ ngơi. Một quãng thời gian tiếp theo, phản quân La gia tại biên tái phía Bắc có thể sẽ mượn đường qua phủ Giang Lăng, có lẽ sẽ nảy sinh chiến loạn. Đô đốc bây giờ được lệnh tụ hợp các phủ quân tới Giang Lăng, giám sát phủ Giang Lăng. Trương đại nhân đừng vội vàng gây chuyện khác."

Đây là một vị giang hồ khách đỉnh cấp, khí thế cực mạnh, tuy là nhược Nhất phẩm nhưng chỉ còn cách cường Nhất phẩm một bước ngắn. Trong ngực gã ôm một thanh kiếm, đầu đội mũ rộng vành thả màn che màu xám, có một luồng kiếm khí sắc bén ẩn giấu, như giương cung mà không bắn.

Trương Tĩnh Chỉ lần thứ hai chăm chú nhìn ra ngoài phủ Giang Lăng.

Sau đó, y nhảy xuống khỏi tường thành, liếc mắt nhìn gã đeo mũ vành.

"Người giang hồ các ngươi khi đi lại trong giang hồ chú ý một chữ nghĩa khí. Bản thân ngươi là môn chủ Lưu Tinh kiếm phái lại cam nguyện làm chó săn cho triều đình, cần gì chứ?"

"Lẽ nào ngươi không biết phẩm trạng của Phi Lưu kiếm các sao?"

"Sĩ tử Giang Nam phong lưu, hiếm lắm mới có một môn phái giang hồ. Dù chỉ là nhị lưu, nhưng bản quan tới nay đều đánh giá cao các ngươi. Đáng tiếc..."

Trương Tĩnh Chỉ vỗ bụi bặm trên người, nói.

Môn chủ Lưu Tinh kiếm phái Vương Vĩ ôm kiếm, hơi nhíu mày, nhưng không nói gì.

Hắn ta chỉ bắn khí thế ra, ép Trương Tĩnh Chỉ rời tường thành.

Trên thực tế, đối với Trương Tĩnh Chỉ, Vương Vĩ không mấy để ý. Có điều, bây giờ trong phủ Giang Lăng đã bị thế lực của riêng Thái tử quản lý.

Lưu gia Bắc Lăng, Chu gia Nam Lăng, cả Trương gia Tây Lăng...

Ba đại thế gia của phủ Giang Lăng đều đã phản chiến.

Trương Tĩnh Chỉ từ khi nhậm chức Tri phủ phủ Giang Lăng đã tranh đấu không ngừng với ba đại thế gia.

Mà lần trước đại hội thưởng kiếm càng chọc đến ba đại thế gia.

Họ triệt để trở mặt với Trương Tĩnh Chi. Dù sao, ba đại thế gia cũng chết không ít thiên tài, mà đều chết trên tay La Hồng.

Trương Tĩnh Chi lựa chọn che chỗ La Hồng, tất nhiên triệt để trở mặt.

Bây giờ, thế lực của phủ Thái tử đã nhúng tay vào phủ Giang Lăng. Ba đại thế gia và Lưu Tinh kiếm phái không do dự lựa chọn đứng hàng với Đô đốc mà Thái tử sai tới.

Trương Tĩnh Chi cũng rất bất đắc dĩ. Y bị lột sạch.

Thậm chí, nếu không nhờ phụ thân y trước kia là Thủ phụ, cái mạng của y có lẽ đã chỉ còn xác chết trôi trong sông nội thành.

Tốt xấu gì y cũng là mệnh quan của vương triều Đại Hạ, nhưng bây giờ... Ngay cả mạng cũng khó giữ.

Bây giờ phủ Giang Lăng cực kỳ quan trọng. Dù sao La Nhân Đồ dẫn ba mươi vạn Hắc kỵ cùng với hai trăm vạn bách tính di chuyển muốn về khu vực huyện An Bình thì nhất định phải qua phủ Giang Lăng.

Thái tử phái người nắm quyền phủ Giang Lăng trước, mục đích là gì không cần nói, chính là để phân tách La gia.

Phủ Giang Lăng, đèn đuốc rực rỡ.

Trong phủ thành chiếm phần lớn văn nhân phong lưu của Đại Hạ, nơi này giống như tòa thành không ngủ. Trên mặt sông, thuyền hoa chiếc chiếc bồng bênh.

Trong một chiếc thuyền hoa quý, sang trọng.

Lưu gia Bắc Lăng, Chu gia Nam Lăng, Trương gia Tây Lăng, gia chủ ba gia tộc lớn cùng với rất nhiều gia chủ thế gia nhỏ tại phủ Giang Lăng đang tập trung tại đây.

Đương nhiên, trừ ba gia chủ của ba đại thế gia còn có một người đàn ông mặc cẩm bào, chính là cường giả hệ phái Thái tử được cử đến đây cầm quyền phủ Giang Lăng.

Khi Chiến bảng Đại Hạ còn có thể xem, ông ta chính là Ôn Nhất Vi xếp hạng thứ mười lăm trên Thiên bảng Đại Hạ.

Thực lực ông ta rất mạnh, nếu không đã không được Thái Tử Hạ cực ủy thác trọng trách nhúng tay vào phủ Giang Lăng.

Ôn Nhất Vi thật sự không phụ trọng trách. Sau khi vào phủ Giang Lăng, ông ta triệt để lột sạch quyền lực của Trương Tĩnh Chi, lệnh cho Lưu Tinh kiếm phái Vương Vĩ giám thị, nắm chặt phủ quân phủ Giang Lăng vào tay.

Hơn nữa, theo lệnh Thái tử, các phủ quân xung quanh phủ Giang Lăng đều bị điều động, hội tụ ở Giang Lăng.

Bây giờ, quanh phủ Giang Lăng có gần mười vạn phủ quân.

Đây là một lực lượng khổng lồ.

Trong thuyền hoa, người người ăn uống linh đình, mùi rượu lan tỏa, tiếng trò chuyện cười đùa kéo dài không dứt.

Gia chủ ba đại thế gia không ngừng chúc rượu Ôn Nhất Vi. Các gia chủ thế gia nhỏ khác không có tư cách.

Ôn Nhất Vi không hề nói gì.

Một vị tu sĩ Nhị phẩm nhanh chóng vào báo.

"Bẩm Đô đốc, Trương Tĩnh Chi đứng trên tường thành một ngày một đêm. Tôn thống lĩnh của phủ quân đã sớm rời đi, chẳng biết đi đâu."

Trong thuyền hoa, không khí chợt trở nên yên tĩnh.

Gia chủ Lưu gia cười gằn:

"Tôn thống lĩnh rời lâu thành? Còn cần phải nghĩ sao? Trương Tĩnh Chi bảo người ta đi kiểm viện binh đây."

"Bây giờ Trương Tĩnh Chi ở phủ Giang Lăng đã hoàn toàn trắng tay. Y đắc tội với Thái tử, kết cục chắc chắn thê thảm. Tất cả đều là do y gieo gió gặt bão."

Gia chủ Chu gia nhắc ly, đột nhiên dõng cao. Rượu chảy vào cổ, đôi mắt lãnh đạm:

"Lúc trước tên La Hồng trên 'Đại hội thưởng kiếm' giết người vô số. Thiên tài của ba đại thế gia chúng ta chết rất nhiều. Kẻ này tội ác tày trời, Trương Tĩnh Chi lại che chở hãn thì tội không thể tha thứ"

"Đô đốc, vì sao không trực tiếp giết Trương Tĩnh Chi? Để lại e có hậu hoạn!"

Gia chủ ba đại thế gia đã bộc phát mâu thuẫn với Trương Tĩnh Chi từ lâu.

Sau khi Trương Tĩnh Chi trở thành Tri phủ phủ Giang Lăng, y không ngừng can thiệp vào sản nghiệp nhà họ. Thậm chí, sản nghiệp đen của nhà họ đều bị Trương Tĩnh Chi nhô lên. Vô số của cải đáng sợ phải thuộc về họ đều trôi vào kho phủ của phủ Giang Lăng, điều này khiến họ hận Trương Tĩnh Chi cực kỳ.

Bây giờ, Trương Tĩnh Chi thất thế, tất nhiên là họ muốn bù thêm một cước.

Gia chủ Lưu gia cười:

"Gia chủ Chu gia quá lời. Phụ thân của Trương Tĩnh Chi chính là Trương Thủ phụ đức cao vọng trọng. Bây giờ Trương Thủ phụ vừa mới qua đời, sao có thể xuống tay giết ngay Trương Tĩnh Chi?"

"Huống hồ, Đô đốc giữ lại Trương Tĩnh Chi đương nhiên có mục đích"

"Trương Tĩnh Chi bây giờ ở phủ Giang Lăng tứ cô vô thân. Viện binh mà y có thể tìm có thể là ai?"

"Chỉ có La Hồng"

"Nghe nói La Hồng kia tự lập vương triều ở Tây Cương, lấy quốc hiệu Đại La, đại nghịch bất đạo. Bây giờ e là Trương Tĩnh Chi muốn phản Đại Hạ, gia nhập Đại La."

Lưu gia chủ quả thực khiến bầu không khí trong thuyền hoa sáng lên nhiều.

Chương 664: Ai nói phủ Giang Lăng không người có thể vào? (3)

Gia chủ Trương gia Tây Lăng cũng cười:

"A... Trương Tĩnh Chi kia quả thật đã giúp chúng ta cái ơn lớn.

Nếu La Hồng dám đến, tất nhiên khiến hắn có đi mà không về."

"Bây giờ phủ Giang Lăng không chỉ có Đô đốc là cao thủ Thiên bảng, còn có ba đại gia tộc chúng ta và thế lực của Lưu Tinh kiếm phái cùng tụ tập lực lượng Nhất phẩm yếu, cũng có mười hai vị..."

"Quân giữ thành có hơn một vạn, ngoài thành càng có hơn mười vạn phủ quân."

"Nếu La Hồng dám đến, lần này không có Trương Tĩnh Chi che chở, hắn sẽ chạy không thoát khỏi phủ Giang Lăng được"

Gia chủ Trương gia đây tự tin nói.

"Đô đốc giữ lại Trương Tĩnh Chi hẳn là để hấp dẫn La Hồng tới."

Ôn Nhất Vi liếc nhìn Trương gia chủ. Ông ta chỉ muốn nói, người thật sự cả nghĩ quá rồi...

Ba đại thế gia và cả Lưu Tinh kiếm phái đều muốn giết La Hồng, vì La Hồng từng giết thiên tài nhà họ.

Nhưng hệ thống tình báo của Ôn Nhất Vi mạnh hơn xa ba đại thế gia này.

Bây giờ bên cạnh La Hồng có rất nhiều cường giả Nhất phẩm, nếu hắn thật sự vào Giảng Lăng, Ôn Nhất Vi không ngăn được.

Vì vậy, ông ta không hề lạc quan như ba đại thế gia, ngược lại nhìn họ với vẻ bi ai. Đây là nỗi buồn khi tình báo không ngang nhau.

La Hồng bây giờ không phải kẻ mà các người trêu nổi.

May mà trước khi đi, Thái tử Hạ Cực cho ông ta một tấm phù lục. Tấm phù này là phù phòng thủ, chỉ cho ra không cho phép vào. Một khi sử dụng nó, bất kỳ kẻ nào cũng không vào được phủ thành Giảng Lăng. Thái tử nói, trừ khi Lục địa tiên ra tay, bằng không không thể phá.

Mà một khi Lục địa tiên ra tay tức là phá hoại quy tắc, quy tắc sẽ trừng trị kẻ đó.

Bây giờ La gia lại lập tân triều Đại La, tham gia Đại triều hội, cầm chỉ động binh đao.

Vì vậy, Ôn Nhất Vi mới yên tâm nghe mấy vị gia chủ đây cãi cọ.

"Tiếp tục giám thị."

"Nếu hơi có chút dị thường, lập tức báo cho bản Đô đốc."

Ôn Nhất Vi nói.

Tu sĩ Nhị phẩm thủ hạ khom người rút đi.

Trong thuyền hoa, rất nhiều gia chủ thế gia động lòng riêng, lại nhắc chén rượu, ăn uống linh đình.

Trên lầu thành phủ Giang Lăng.

Bóng đêm mờ lung.

Trăng lạnh treo trên cao xa, phủ xuống toàn bộ mặt đất một màn lụa mỏng.

Thân thể gầy guộc của Trương Tĩnh Chi lặng lẽ đứng trên lầu, không nhúc nhích.

Trên người y có một luồng chính khí hội tụ. Y nhìn chăm chăm môn chủ Vương Vĩ của Lưu Tinh kiếm phái đầu đội mũ rộng vành.

Cho dù thực lực chênh lệch rất lớn, nhưng Trương Tĩnh Chi không hề e sợ.

Vương Vĩ hơi nhíu mày.

Kiểm trong lòng hắn ta dường như cảm ứng được kiếm ý sắc bén chột rung lên.

Màn lụa mỏng trước mặt Vương Vĩ hơi tung bay. Hắn ta ngẩng đầu lên, nhìn ra ngoài phủ Giang Lăng. Kia là vùng thôn dã tối tăm, không thấy gì cả.

Nho sam của Trương Tĩnh Chi bay theo gió. Dường như y cảm ứng thấy gì liên xoay người, nhìn ra ngoài thành.

Phía đường chân trời bên ngoài thành.

Có mấy bóng người cười gió đi tới. Người bắt mắt nhất tron số đó chính là La Hồng áo bào trắng, da thịt đều tỏa ra ánh sáng trắng.

Khí Chính Dương trên người La Hồng dày đặc, sáng óng ánh. Hắn cười mỉm, thần sắc phức tạp nhìn phủ thành Giang Lăng.

Trên lầu thành.

Trương Tĩnh Chi hơi mím môi.

Người quả nhiên đến rồi.

Vương Vĩ đội mũ vành chột biến sắc, thậm chí dữ tợn và nổi sát ý.

"La Hồng?"

Giọng nói của hắn ta trầm thấp, nồng đậm sát cơ.

Lần đại hội thưởng kiếm lúc trước...

Vương Thành con trai của hắn ta chết thảm trong tay La Hồng.

"Trương đại nhân, đây là cứu binh của ngươi sao?"

"Người quả nhiên muốn phản bội Đại Hạ?"

Vương Vĩ nói.

Trương Tĩnh Chi chấp tay, thân thể gầy gò, sắc mặt hờ hững:

"Người đọc sách chúng ta chỉ cầu không thẹn với lương tâm."

"Đại Hạ vô đạo, Đại La... đang lập."

Vương Vĩ nhìn chằm chằm Trương Tĩnh Chi, ánh mắt dần lạnh đi.

Hắn ta vỗ kiếm trong lòng. Một giây sau, kiếm khí đột nhiên bắn vào đêm đen.

Trong thuyền hoa giữa sông Giang Lăng.

Mắt Ôn Nhất Vi chợt nghiêm lại.

"Đến rồi!"

Bầu không khí trong thuyền hoa chớp mắt ngưng đọng, rơi vào hoàn cảnh yên tĩnh chết chóc.

Ba gia chủ đại thế gia nghiêm túc, sát cơ phun trào.

Họ dồn dập lao vút ra khỏi thuyền. Gia chủ của ba thế lực lớn này đều không yếu, đều có cảnh giới Nhất phẩm yếu.

Khí thế bùng phát, họ đồng loạt dẫn dắt cường giả ẩn nấp trong Giang Lăng nhanh chóng lao về hướng lầu thành.

Ôn Nhất Vi không nhúc nhích, hít sâu một hơi nói:

"Quả nhiên... vẫn đến."

Ông ta xoay tay, một lá phù chú xuất hiện. Nguyên khí tràn vào, phù chú tự động thiêu đốt, chớp mắt hóa thành tro tàn.

Cùng lúc đó.

Bầu trời phủ Giang Lăng đột nhiên hiện lên một tấm phù chú vô cùng to lớn. Phù chú lơ lửng trên cao. Trên giấy vàng vẽ phù văn màu đỏ tươi khiến người nhìn giật mình. Huyền quang tỏa ra, bao trùm Giang Lăng vững như tường đồng vách sắt.

Trong chớp mắt khi phù chú hiện lên, trên lầu thành, Trương Tĩnh Chi bỗng nhiên ngừng đầu lên.

Trong đôi mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Đây là...

Gương mặt Vương Vĩ dưới mũ trùm cực kỳ lạnh lùng. Hắn ta bước ra một bước, hóa thành tàn ảnh lao về phía Trương Tĩnh Chi.

Lời nói của hắn ta văng vẳng truyền đi.

"Đây là phù chú của Côn Luân Cung do Thái tử giao cho Đô tộc, cực kỳ quý giá. Một khi phù chú này bắt đầu sử dụng, phủ Giang Lăng sẽ vững

như thành đồng vách sắt, không ai có thể vào...

Lời Vương Vĩ khiến con người Trương Tĩnh Chi co lại.

Vương Vĩ đột nhiên xuất hiện bên cạnh Trương Tĩnh Chi, kiếm trong tay nhắc lên.

"Đồ độc có lệnh, nếu Trương đại nhân phản Đại Hạ, giết chết không cần luận tội!"

Kiếm khí lạnh lẽo tỏa ra, kéo thành từng vết chém khắp tường thành gạch đá, nhìn thấy mà giật mình.

Với thực lực của Trương Tĩnh Chi, chiêu này tất nhiên là không ngăn được.

Có điều...

Con người Vương Vĩ bỗng dưng co rụt lại.

Bởi vì hắn ta phát hiện, bóng dáng Trương Tĩnh Chi đột nhiên vặn vẹo. Chỉ chốc lát sau, một luồng khí thế hùng hồn không kém hắn ta bùng lên.

Tà ảnh Vi Văn Hoa xuất hiện, hắt văng hắn ta ra.

"Ai nói phủ Giang Lăng này không người có thể vào?"

Giọng nói lạnh nhạt, ôn hòa vang vọng.

Trên thành lâu, một cơn gió thổi qua.

Tà ảnh Vi Văn Hoa nhất thời biến hóa, hóa thành La Hồng áo trắng, tóc bạc bông bênh.

Vương Vĩ giật mình.

Kiếm khí dâng lên, chém về phía La Hồng.

Nhưng La Hồng chỉ nhìn hắn ta. Trong biến ý chí của hắn, từng chiếc Phật đăng hiện lên, thậm chí có cả Thiên Thủ Tà Phật vắt ngang trời.

Tâm thần Vương Vĩ nhất thời chìm vào mê man.

Trương Tĩnh Chi đứng sau lưng La Hồng thấy vậy, con người co rụt, tâm thần chấn động.

Bởi vì khi Vương Vĩ tỉnh lại...

La Hồng áo trắng đã áp sát Vương Vĩ. Khí huyết cuồng bạo chớp mắt nổ tung.

Một tay đập xuống.

Mũ trùm nổ tung. Đầu Vương Vĩ bị bàn tay La Hồng bắt lại, nhắc lên khỏi mặt đất.

Máu tươi văng tung tóe, đá vụn tán loạn

Chương 665: Tiểu La ngu xuẩn, người coi Chỉ là gì hả? (1)

Đêm đen gió lộng, trăng sáng sao thưa. Song, phủ thành Giang Lăng lại bị một mảnh khí tiêu điều bao phủ. Bên ngoài phủ Giang Lăng, Mấy bóng người hiện lên, hạ cánh xuống đất, lông mày hơi nhăn lại, nhìn vào Huyền Hoàng Phù Lục to lớn trôi nổi trên bầu trời phủ thành Giang Lăng kia. Ký hiệu hiện ra trên phù lục sáng màu đỏ tươi vô cùng, nhìn thấy mà giật mình như có thể kích động linh hồn của con người vậy. Mà trong phù lục đó có thứ ánh sáng đen vàng phóng ra, bao phủ lấy toàn bộ phủ thành Giang Lăng.

Tôn thống lĩnh có chút kinh ngạc, hấn cực kỳ nghiêm nghị mà nhìn phù văn này, vẻ mặt đổi khác đi rất nhanh. Phù lục này là thứ mà trước đây hấn chưa từng dự liệu được! Đô đốc tới để kinh kia là đô đốc mà thái tử phái đến, có chuẩn bị mà đến.

Tôn thống lĩnh nhìn Trương Tĩnh Chi gầy gò trên thành lâu, bỗng chốc trên người phát ra khí thế cực mạnh, rút trường đao trong tay ra, ánh đao giống như sóng lớn muốn gạt không khí ra. Đây là một đao toàn lực của một vị cường Nhất phẩm, vậy mà trong khi một đao này bổ vào phù lục bên ngoài phủ Giang Lăng và toả ra ánh sáng lại không tạo được chút thiệt hại nào, thậm chí đến cả một lỗ hồng cũng không cách nào chém được ra.

Phủ Giang Lăng... ông không vào được rồi!

Có điều, khi Tôn thống lĩnh muốn rách cả mắt, La Hồng ở bên cạnh ông đã lại biến mất không còn tăm hơi, thay vào đó là một khuôn mặt Tà Ảnh mờ mờ.

Âm!!!

Tựa như hơi thở của sóng lớn thông thường đột nhiên xao động trong phủ thành Giang Lăng. Gạch đá trên tường thành bỗng nhiên nổ đến vỡ vụn, lồm độp nứt ra một cái hố to lồm xuống.

Tay áo màu trắng bay phát phơ, tóc trắng óng ánh rực rỡ còn xõa ra, lấp la lấp lánh trong đêm đen. Áo đơn của Trương Tĩnh Chỉ bị sóng khí thổi bay cuốn lên không ngừng bay phấp phới. Y trừng mắt, có vài phân khó tin bởi thế nào y cũng chưa từng ngờ được, La Hồng ngày hôm đó bị cao thủ Nhị phẩm không ngừng truy sát khi lần đầu đến phủ Giang Lăng lại chớp

mắt xuất hiện bên ông với phong thái cường thế không gì sánh được, bá đạo trấn áp một cao thủ Nhất phẩm.

Lạch cạch!

Mũ vành vỡ nát rơi xuống đất, lăn ra khá xa. Một lát sau, kiếm khí kích động văng ra, gạch đá trên tường thành giống như đậu phụ không ngừng bị kiếm khí chém ra.

"La Hồng! ! !"

Giọng nói trầm thấp mang đầy sát ý. Vương Vĩ chưa chết, ông ta lấy lại tinh thần sau lúc hoảng hốt, lại rống giận với giọng trầm thấp, La Hồng... giết chết kẻ thù!

Vào thời khắc này, Vương Vĩ, môn chủ của kiếm phái Lưu Tinh, chỉ còn lại ý muốn báo thù. Bàn tay nhuốm máu đỏ của ông ta, chợt sau một hơi thở, nắm lấy thanh kiếm lướt nhanh tới, chính là chém về phía đầu của La Hồng.

La Hồng lạnh nhạt, sắc mặt thản nhiên, hỏi: "Người muốn giết ta ư? Người rất hận ta sao?"

"Vương Thành... con của ta!" Tiếng gầm thét như dã thú phát ra từ trong miệng Vương Vĩ. Trên mặt ông ta máu, vung một nhát kiếm ra, làm kiếm khí xao động như ngọn sóng.

Thực lực của cao thủ Nhất phẩm tuyệt đối không yếu. Có điều, cơ thể của La Hồng lại đu lên nhẹ như mây để né một nhát kiếm này.

"Vương Thành á? Không quen... Quá nhiều người chết trong tay bản công tử, hạng người vô danh, lười nhớ" La Hồng nói.

"Có điều, người hận bản công tử là được, chỉ sợ người không hận ta thôi" La Hồng cười nhạt. Xem ra, một cơn sóng lớn tội ác sắp vào sô rồi.

Mặc dù đối với việc thu hoặc tội ác từ đối tượng bị nhắm vào đã khiến La Hồng hơi ngán ngẩm, nhưng việc danh vọng tội ác không ngừng tụt xuống khiến hắn cảm thấy mình vẫn nên dùng chức năng này để tăng số lượng danh vọng tội ác đang giảm xuống kia. Cảm nhận được ý định giết người xao động của Vương Vĩ, đương nhiên La Hồng sẽ không lựa chọn nhân từ nương tay mà hắn chính là kẻ xấu chính thức, cũng không thể nhân từ nương tay được!

Cơ thể La Hồng đột nhiên có sức mạnh khí huyết hào hùng phun trào ra, chớp mắt rút ngắn khoảng cách với một vị Kiếm tu. Với thân xác sau rèn luyện cơ thể của La Hồng, đây mới là ưu thế lớn nhất. Thuần Quân kiếm hơi chuyển động ý nghĩ một chút rồi hiện ra từ trong trang chứa đồ. La Hồng cầm chặt Thuần Quân kiếm, đâm mạnh ra.

Keng keng keng!

Cơ thể Vương Vĩ nằm trên thành lâu, mà La Hồng song song nổi lên cùng ông ta. Thế nhưng, Thuận Quân kiếm trong tay La Hồng lại không ngừng đâm ra, mỗi một nhát kiếm đều vừa nhanh vừa mạnh. Sau khi mũi kiếm của hai người va chạm mấy chục hiệp, La Hồng khoá chặt tâm trí của Vương Vĩ vào mũi kiếm trong lúc giao chiến, phát tác bí thuật tinh thần và Thiên Thủ Tà Phật để công kích.

Đùng!

Sức mạnh ý chí của Vương Vĩ cũng không quá mạnh mẽ, ít ra, so với La Hồng, tuy rằng Vương Vĩ là cường giả Nhất phẩm, nhưng tinh thần lực của ông ta yếu hơn quá nhiều. Mà trong một lúc hoảng hốt như vậy, một nhát kiếm của La Hồng đẩy kiếm trong tay Vương Vĩ ra.

Phụt phụt!

Một nhát kiếm đâm mạnh xuống, ghim Vương Vĩ trên thành lâu.

La Hồng khoan thai hạ xuống mặt đất, ông tay áo trong bộ đồ trắng bay lên. Hắn chậm chậm giơ tay lên, bỗng chốc Thiên Sát châu hiện ra. Một trăm linh tám cây Sát Châu kiếm hình thành trên thành lâu giống như vòi rồng lớn cuộn cuộn nổi lên, một lát sau lại nhao nhao đánh xuống một cách có thứ tự như sấm sét màu đen.

Đùng đùng đùng!

Bụi mù dâng lên cuộn cuộn.

Lúc đầu Vương Vĩ còn có thể cầm phần dùng hai cánh tay ngăn chặn, thế nhưng đến phần sau đã hoàn toàn không ngăn được và bị Sát Châu kiếm đâm vào người từng nhát liên tục đến chết.

Máu tươi lan ra trên thành lâu của phủ thành Giang Lăng. Môn chủ của kiếm phái Lưu Tinh, một vị cao thủ Nhất phẩm, đã bỏ mạng.

Chương)

: Tiểu La ngu xuẩn, ngươi coi Chi là gì hả? (2)

La Hồng vỗ tay, sắc mặt thản nhiên, giết chết một vị nhược Nhất phẩm dường như dễ hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng của hắn. Từ khi hắn giết ba mươi mấy vị Nhất phẩm đuổi giết hắn, La Hồng có rất nhiều sự tự tin với thực lực của bản thân. Với La Hồng của hôm nay mà nói, Nhất phẩm... cũng có thể giết được.

Từng thanh Sát Châu kiếm nhuốm máu trôi lơ lửng, máu tươi màu đỏ thẩm theo mũi kiếm nhỏ giọt xuống, bắn ra tung toé, bị gió đêm lạnh lùng thổi một hơi, mùi máu tanh nồng nặc cuộn lên. Sau lưng La Hồng, Trương

Tĩnh Chi yên lặng đứng thẳng, lặng lặng nhìn thiếu niên tóc trắng trong bộ đồ trắng này. La Hồng quay đầu nhìn Trương Tĩnh Chi, nhếch mép cười.

Khi nhận được thư của Trương Tĩnh Chi mà Tôn thống lĩnh truyền lại, La Hồng có hơi kinh ngạc, không ngờ rằng Trương Tĩnh Chi sẽ lại cố ý viết thư cho hắn. Mà sau khi La Hồng đọc thư thì mới phát hiện, đây được coi là thư cầu cứu của Trương Tĩnh Chi, cũng được xem như một món quà cho vương triều Đại La.

Món quà này chính là toàn bộ phủ Giang Lăng. Chỉ có điều, món quà này lại phải hứng chịu mùi máu tanh cực kỳ nồng nặc.

La Hồng cũng mới biết được tầm quan trọng của phủ Giang Lăng từ trong thư. Vương triều Đại La muốn thực hiện việc phát triển vững chắc thì nhất định phải nắm lấy phủ Giang Lăng, bằng không, phủ Giang Lăng sẽ trở thành một cái gai bó buộc vương triều Đại La. Mà thái tử Hạ Cực đã sớm biết tầm quan trọng của phủ Giang Lăng nên đã sớm điều động cường giả trong phủ Giang Lăng nhúng tay vào việc của phủ để Trương Tĩnh Chi mất đi quyền lực.

La Hồng vất tay ra sau lưng và hí mắt lại. Đối với hắn, những thứ lung tung đều không quan trọng. Sở dĩ hắn lựa chọn đến phủ Giang Lăng cứu Trương Tĩnh Chi là do nguyên nhân rất đơn giản, chính là để trả ơn Trương Tĩnh Chi, và... chém giết!

Trương Tĩnh Chi nói đêm nay phủ Giang Lăng cần phải đổ máu, cần phải giết chóc, nên La Hồng đã đến rồi đây, để gây nên tội lỗi. La Hồng hy vọng sau đêm nay, với vô số thi thể, vô số mùi máu tanh nồng nặc sẽ khiến người đời bình tĩnh và hiểu rằng La Hồng hắn... chính là kẻ xấu đích thực!

Trên thành lâu, các phủ quân giữ thành có hơi sợ hãi, có hơi chần chừ. Môn chủ cảnh giới Nhất phẩm Vương Vĩ của kiếm phái Lưu Tinh chớp mắt lại bị La Hồng trăm sát. Vậy mà đó lại là một vị cao thủ Nhất phẩm đấy! Tuy rằng chỉ là nhược Nhất phẩm, nhưng nhược Nhất phẩm... có thật sự yếu không?

Vài phủ quân còn nhận ra La Hồng. Ban đầu dưới phủ Giang Lăng, một người thành quân, là một kẻ hung tàn lấy một địch vạn. Mà hôm nay, thực lực của kẻ hung hãn này đã trở nên mạnh hơn, trở nên đáng sợ hơn rồi, thậm chí có thể trăm sát Nhất phẩm bằng tu vi Tam phẩm.

Xa xa, tam đại gia chủ thế gia của Giang Lăng lao ra khỏi thuyền hoa, khí thế hùng hổ dẫn theo một đám người chạy nhanh trên đường dài. Đò độc phủ Giang Lăng Ôn Nhất Vĩ mà thái tử Hạ Cực cam chịu cũng đã đến. Sau khi ông ta bắt đầu sử dụng phù lục, ông ta đã ở phía sau tam đại cường

giả thế gia của phủ Giang Lăng. Trên thực tế, ông ta cũng muốn xem xem có cơ hội kiếm lợi gì hay không. Nếu như có thể giết chết La Hồng, lấy đầu của La Hồng để vào để kinh thì tất nhiên có thể có được ban thưởng cực lớn từ thái tử Hạ Cực. Ôn Nhất Vi muốn giết La Hồng, nhưng ông ta cũng hơi sợ. Tuy ông ta là cường Nhất phẩm, thế nhưng sợ với tam đại gia chủ thế gia tắc nghẽn thông tin, không biết tí gì thì Ôn Nhất Vi được biết nhiều tình hình bên trong hơn.

La Hồng ở Tây Cương đại địa không chỉ đồ sát ba mươi mấy tên cao thủ Nhất phẩm truy sát hãn, mà càng là hành hạ cho thiếu niên Hạ Hoàng đổ máu và khiến ông ta nổ tung. Đây mới là viễn cảnh thấy mà giật mình nhất. Thế nên thật ra Ôn Nhất Vi có phần kiêng kỵ La Hồng, không sai, là kiêng kỵ... Nhất phẩm Thiên bảng kiêng kỵ một tên tu sĩ Tam phẩm.

Thế nhưng, chiến tích của La Hồng đáng để ông ta sợ hãi. Trận ở ải Bắc và Tây Cương, những cường giả chết trong tay La Hồng...

là quá nhiều. Ngay cả Huyền Ngọc Phi xinh đẹp cũng bị thiếu niên này chém không chớp mắt. Không còn nghi ngờ gì nữa, thiếu niên này là một tên hung tàn. Đối xử với phụ nữ mà hãn cũng ác như vậy, nói giết là giết, thì đương nhiên đối với bọn họ sẽ còn ác hơn. Có điều, thấy La Hồng một thân một mình xuất hiện trên tường thành, đôi mắt của Ôn Nhất Vi sáng lên đôi chút.

Quá điên cuồng!

Phủ lục lơ lửng trong không trung, bao phủ cả toà phủ Giang Lăng. Nói cách khác, vào giờ phút này, La Hồng lại lựa chọn một thân một mình vào phủ Giang Lăng. Với La Hồng, nhất định phủ Giang Lăng này là tuyệt địa, muốn đến thì dễ, còn muốn chạy...

thì khó rồi đây. Mặc dù ở ải Bắc, La Hồng có chiến tích chôn giết ba mươi mấy tên cường giả Nhất phẩm, nhưng... đó là chôn giết, là sau khi khiến lực chiến của cao thủ Nhất phẩm suy yếu vô hạn dưới sự giúp đỡ của đạo môn chân nhân, hãn mới trơ tráo chôn giết. Mà lúc này, toàn bộ Nhất phẩm trong phủ thành Giang Lăng đều ở trạng thái toàn thịnh.

Dù cường giả của tam đại thế gia không biết La Hồng có chiến tích chôn giết ba mươi mấy tên cao thủ Nhất phẩm, nhưng bọn họ biết La Hồng một thân một mình vào phủ Giang Lăng. Chỉ cần bọn họ ngăn chặn hãn, không cho hãn thi triển di hình hoán ảnh quý dị kia để rời khỏi phủ Giang Lăng thì La Hồng... chết chắc.

Trong mắt Lưu gia chủ và Chu gia chủ chỉ thấy sự lạnh lẽo.

"La Hồng... lại dám một thân một mình xông vào phủ Giang Lăng, người coi Giang Lăng của hôm nay vẫn là Giang Lăng có Trương Tĩnh Chỉ che chở người như lúc đầu sao?"

"Trương Tĩnh Chỉ của hôm nay đến bản thân mình còn khó mà bảo vệ được, người đến chính là tự tìm đường chết!"

Chương 667: Tiểu La ngu xuẩn, người coi Chỉ là gì hả? (3)

Hai vị gia chủ thế gia hận La Hồng đến thấu xương, dù gì thì hậu bối ưu tú trong gia tộc cũng bị La Hồng giết chết rất nhiều. Do đó, bọn họ thật sự hận La Hồng đến thấu xương. Hơn nữa, lần này bọn họ ôm chân thái tử, đến nay có sự hiệp trợ của Ôn Nhất Vi thì nhất định có thể giữ La Hồng lại. Hôm nay toàn bộ phủ Giang Lăng đều là thiên hạ của tam đại thế gia và Ôn Nhất Vi. La Hồng lọt vào nơi đây mà không có sự trợ giúp nào khác thì kể cả có mọc thêm cánh cũng chạy chẳng được!

Râm Râm râm!

Tùng đột khí thế liên tiếp bắn ra. Trên tường thành, mặc dù La Hồng đã giết chết Vương Vĩ, môn chủ của kiếm phái Lưu Tinh, thế nhưng cường giả của tam đại thế gia cũng là Vũ Cửu, cộng thêm gia chủ của tam đại thế gia là tổng cộng mười hai vị nhược Nhất phẩm cùng lơ lửng trong không trung. Khí thế ngang tàng và uy lực trời đất đan vào trong đêm tối, bao phủ lấy phủ thành Giang Lăng như một cơn gió tanh mưa máu đã tới màn khởi động.

Theo tam đại thế gia thấy, đây vốn là một trận cạm bẫy và mưu sát nhằm vào La Hồng. Mà La Hồng thật đúng là cả gan làm loạn, một thân một mình vào Giang Lăng, định đi cứu Trương Tĩnh Chỉ. Ba vị gia chủ Lưu gia, nhà họ Chu, và nhà họ Trương quay đầu tới tập, nhìn về phía Ôn Nhất Vi treo ở sau môn, mỉm cười và nói: "Đô đốc đúng là bày mưu tính kế, tính toán không bỏ sót, đô đốc không tự mình ra tay đàn áp người này sao?"

"Người này lẻ loi một mình, không cần phải sợ." Lưu gia chủ nói.

Mà xung quanh, không ít gia chủ của tiểu thế gia cũng cho cường giả xuất hiện. Có tiểu thế gia cao nhất là nhị phẩm, có tiểu thế gia cao nhất là Tam phẩm, tất cả đều bay lên trời. Đây được xem như một nguồn sức mạnh mạnh mẽ nhất trong phủ thành trong phủ thành Giang Lăng. Hôm nay, một nguồn sức mạnh này bị thái tử Hạ Cực hợp nhất. Đây vốn là dùng để ngăn cản đại quân La gia bảo vệ trăm vạn bách tính, mượn sức mạnh của Giang Lăng. Mà hôm nay lại thể hiện ra trước thời hạn rồi.

Về phần một vài gia tộc có thực lực càng thêm phần nhỏ yếu thì không có tư cách được thái tử thu vớt mà chỉ có thể nơm nớp run rẩy, trốn ở trong phòng và lặng lẽ nhìn.

Trên mặt Ôn Nhất Vi mang một nụ cười thản nhiên và bày mưu tính kế, nhưng trong lòng thì không còn gì để nói.

Bày mưu tính kế gì cơ?!

Chớ má gì đó!

Ông ta xúc tiến phù lục, vốn cho rằng La Hồng không cách nào vào được bên trong, kết quả là... một mình La Hồng tiến vào rồi. Thế nhưng Ôn Nhất Vi sợ hãi La Hồng vô cùng, một khi gió không đúng hướng, ông ta định sẽ lập tức bỏ trốn.

Cận chiến ư?! Ông ta nhọc nhằn khổ sở bò vào hạng thứ mười lăm trong Thiên bảng mà dễ à?! ngộ nhỡ ngộ nhỡ chết trong tay La Hồng thì chẳng phải là ông ta sẽ khóc chết sao?

Trên thành lâu, gió đêm rít gào hiu hiu. Trương Tĩnh Chỉ trong tà áo đơn, La Hồng trong bộ đồ trắng, một trăm linh tám thanh Sát Châu kiếm trôi nổi phía sau. La Hồng đứng lặng trên thành lâu, phóng tầm mắt tới uy lực trời đất kinh khủng nối liền nhau.

"Mười hai vị Nhất phẩm. Cộng thêm mấy chục vị nhị phẩm và Tam phẩm..." La Hồng híp mắt, khoé miệng hơi hất lên: "Có chút cao cấp đấy nhỉ"

Trương Tĩnh Chỉ cau mày nhìn La Hồng, trịnh trọng nói: "Phù lục này vây nhốt toàn bộ phủ Giang Lăng rồi, người có thể rời đi được chắc? Nếu có thể thì rời đi trước đi. Ta không ngờ rằng người sẽ đến một mình"

Trương Tĩnh Chỉ cho rằng ít nhất La Hồng sẽ dẫn theo một vài cường giả Nhất phẩm của La gia. Thế nhưng, y không ngờ rằng La Hồng lại chẳng dẫn theo ai, một thân một mình xuất hiện trong phủ Giang Lăng.

"La gia vừa lập nên vương triều Đại La, người không thể chết ở chỗ này... Hơn nữa, nếu người chết ở đây, La gia đến một cơ hội nhỏ nhoi cũng không có trên hội triều lớn đâu." Trương Tĩnh Chỉ nói rồi hơi thoải mái quay đầu nhìn về phía khí thế khủng bố nối liền nhau trong phủ Giang Lăng, y nói tiếp: "Vốn dĩ ta còn muốn giúp người một tay trên Đại triều hội: La Hồng nhìn Trương Tĩnh Chỉ.

Đại triều hội... Sao mọi người đều không coi trọng biểu hiện của La gia trên Đại triều hội chứ? Lẽ nào lần đầu tham gia Đại triều hội, mọi người đều cảm thấy La gia sẽ đuối sức à? Đại triều hội này... ghê gớm đến thế sao?

Có điều, lúc này, La Hồng lại không nói quá nhiều với Trương Tĩnh Chỉ. Hắn quay đầu lại liếc mắt nhìn đám người Viên Hạc Tử và Tôn thống lĩnh bị ngăn ở ngoài phủ Giang Lăng. Bây giờ trong thành chỉ có La Hồng

hắn một thân một mình chiến đấu. Áp lực và độ khó quả thực là rất lớn. Hơi sơ suất một chút thôi cũng có thể sẽ chết ở đây. Dù sao thì mười hai vị Nhất phẩm, mà mỗi vị đều dưới trạng thái toàn thịnh, không giống với những tên Nhất phẩm yếu đuối vô cùng ban đầu bị đạo môn chân nhân cho vào bầy.

Áp lực... thì vẫn có. Có điều, La Hồng nghĩ đến tiếp theo sẽ thu được tội ác danh vọng và nhắm vào tội ác...

La Hồng cho rằng có lẽ nên liêu một phen. Đối mặt với sự uy hiếp và khí thế của mười hai vị cao thủ Nhất phẩm trùng trùng điệp điệp, La Hồng cười nhạt. Vừa bước ra, bỗng chốc Thuần Quân kiếm nảy ra, cười kiếm di chuyển. Kẻ tóc trắng trong bộ đồ cùng màu với tóc cười kiếm di chuyển trông như trích tiên trên trời hạ xuống trần thế.

Trên thành lầu, ánh mắt Trương Tĩnh Chi vô cùng phức tạp. Quả nhiên, La Hồng vẫn chọn xuất chiến ư? Để cho trăm vạn bách tính đi theo đội quân hắc kỵ La gia từ ải Bắc một con đường di chuyển đến huyện An Bình an toàn. Đối mặt với mười hai vị Nhất phẩm, La Hồng vẫn lựa chọn chiến đấu sao? Trương Tĩnh Chi cười nhẹ, biết đâu... hôm nay sau khi Giang Lăng đổ máu, phủ Giang Lăng có thể được một màn tẩy rửa lớn.

Chương 668: Tiểu La ngu xuẩn, người coi Chỉ là gì hả? (3)

"La Hồng, ta giúp ngươi." Trên thành lầu, vóc dáng Trương Tĩnh Chỉ thẳng tắp, sống lưng căng ra, chính khí trên người dâng trào cuộn cuộn, trong miệng tụng niệm bài văn chính khí.

Loáng thoáng lại có một nguồn sức mạnh gia tăng trên người La Hồng. La Hồng nhếch mép cười, đột nhiên khí thế dồn vang.

Mười hai vị Nhất phẩm, nhục Nhất phẩm! Đôi mắt La Hồng chợt ngưng lại. Trong chớp mắt, hắn cao giọng cười to: "E là các người còn chưa biết, tại Tây Cương đại địa, bản công tử đã đánh phân thân của Hạ Hoàng đến banh xác?!"

La Hồng cao giọng cười to, tiếng cười bỗng chốc vang ra. Đám cường giả của tam đại thế gia nghe vậy thì lập tức thay đổi sắc mặt.

Cái gì?

Tại Tây Cương đại địa, La Hồng đánh phân thân của Hạ Hoàng đến banh xác? Sao có thể thế được?! Sự hiện hữu của Hạ Hoàng chí cao vô thượng cỡ nào chứ? Há nào lại bị một kẻ hèn mọn như La Hồng đánh đến toi bời?

Mà khi mười hai vị Nhất phẩm ở đây khiếp sợ tin tức mà La Hồng nói, hắn chợt di hình hoán ảnh, chớp mắt biến mất tại chỗ, lần tới xuất hiện đã đến sau lưng Lưu gia chủ.

Kích động tinh thần lực!

Thiên Thủ Tà Phật hiện lên, khiến Lưu gia chủ chớp mắt rơi vào trong đờ đẫn. Mặt nạ Tà Quân bay vù lên mặt, lại mở ra trạng thái A Tu La. Trong trời đêm, khí huyết toé ra như một vầng mặt trời lớn. Sóng nhiệt khí huyết kinh khủng dường như khiến không khí trên vòm trời bay cao lên. Một quyền nện ra, đập nổ đầu của Lưu gia chủ trong chớp mắt như một đám pháo hoa nổ rộ.

"Có thể này thôi à?!"

Giữa bầu trời trên phủ Giang Lăng, La Hồng tràn đầy sát khí, khoe miệng hát lên, lạnh như băng nói. Kể cả La Hồng cũng không ngờ rằng ý chí của Lưu gia chủ này lại yếu kém như vậy.

So với những tên Nhất phẩm La Hồng giết chết trên chiến trường Tây Cương, ý chí của bọn họ yếu đuối hơn quá nhiều. Dẫu sao thì chênh lệch

giữa Nhất phẩm Tật Phong quân của nhà họ Sở với Nhất phẩm của những thế gia này trong phủ Giang Lăng vẫn còn rất lớn. Suy cho cùng, nhóm trước đã quen với việc cận chiến, còn nhóm sau... lại sống trong nhung lụa.

^ Aml "Tên thái tử chó má phải đâm người các người giết bản công tử à?" Ý định giết người của La Hồng cuộn cuộn. Hắn cười lạnh, lại hỏi: "Các người... mà cũng xứng sao?"

Một lát sau, hắn giết chết Chu gia chủ trong nháy mắt. Con người của Chu gia chủ co lại, giây phút Lưu gia chủ bị giết trong chớp mắt, tóc gáy ông ta dựng ngược.

Không!

Sao lại mạnh như vậy chứ?!

Mái tóc bạch kim của La Hồng tung bay, mở trạng thái A Tu La, nâng cấp cơ thể lên rất nhiều giống như một ngọn núi lớn nguy nga, nhìn xuống đám Nhất phẩm của phủ Giang Lăng, một đám Nhất phẩm của phủ Giang Lăng sống trong nhung lụa, dùng thuốc để tích tụ tu vi. La Hồng đập xuống như bầu trời ép xuống, sóng lớn mênh mang lập tức bay cao lên trời, khuấy động lên khí thế dường như khiến cả toà phủ Giang Lăng rung động.

Trong phủ Giang Lăng, các tu sĩ của gia tộc đang âm thầm ẩn nấp rình mò đó rợn cả tóc gáy. Mà xa xa, Ôn Nhất Vi nhìn chăm chăm vào La Hồng, đôi mắt cũng co chặt lại.

La Hồng... quả thật có lực chiến của Nhất phẩm. Tin tức từ Tây Cương truyền về đúng là thật. Cái tên này yêu nghiệt như vậy.

Oành!

Trong khoảng thời gian này khi hắn đang kinh ngạc, Chu gia chủ cũng bị La Hồng đánh đến nổ nã. Thi thể rơi xuống đập vào trên đường dài, máu tươi văng ra trong trời đêm, cuốn lên mùi máu tanh cực kỳ nồng nặc. Mà La Hồng đắm chìm trong mùi máu tanh lại giống như bị bao phủ trong mịt mờ, bộ đồ trắng không nhuốm máu, tóc bạch kim không nhuốm đỏ, tựa quý, lại như Thánh. Hai chiêu đã khiến hai gia chủ đại thế gia đã mất mạng.

Chuyện này quả thật là khiến người ta vừa nghe đã thấy sợ hãi. Còn lại mười vị cường giả Nhất phẩm một trận sồn cả gai ốc.

"Liên thủ! Cường sát!"

Chỉ còn lại Trương gia chủ cảm nhận được mối nguy hiểm vô biên, cái chết của Lưu gia chủ và Chu gia chủ khiến ông ta có một loại cảm giác bản thân lập tức cũng sắp phải theo gót ông ta.

Không, chắc không vậy đâu! La Hồng chỉ là một tên Tam phẩm, hắn chỉ có một người...

La Hồng lại giơ tay, từ từ vung lên. Giọng nói trầm thấp như hát ngâm, vang dội trong hư không.

"Đứng lên!"

Trên tường thành, trong bóng dáng thi thể của Vương Vĩ và gia chủ của hai đại thế gia vừa mới chết đều có sương đen ngọ nguậy, đáng tiếc là... không hề có Tà Ảnh xuất hiện. La Hồng triệu hồi liên tục ba lần đều thất bại, cũng không khỏi mếu máo.

Có điều, phía sau Chu gia chủ, Tà Ảnh của Vi Văn Hoa hiện ra, đôi mắt đỏ tươi toé ra sự tàn bạo vô tận. Ngô Thiên Tà Ảnh cũng tới gần, chớp mắt bao phủ lấy Chu gia chủ.

Phụt phụt!

Chu gia chủ bị đánh đến tơi bời trong nháy mắt, máu tươi văng mạnh ra tung toé. Còn thừa lại chín vị cường giả Nhất phẩm điên cuồng đến vây giết cũng bị cảnh tượng này làm cho kinh sợ. Mà La Hồng bị vây đánh thờ hồn hên cũng thoát thân ra. Từng ngọn đèn Phật bay lên, lung lay ý chí và tinh thần yếu kém của bọn họ.

Phiu phiu phiu!

Dưới sự điều khiển của La Hồng, Sát Châu kiếm bỗng chốc trở nên như vòi rồng đen gào thét trong đêm tối.

Phụt phụt!

La Hồng tìm cơ hội, lại lần nữa đâm một nhát kiếm đâm nổ đầu của một vị Nhất phẩm. Nếu đổi lại là Nhất phẩm trong quân phẩm đến vây đánh, ý chí của Nhất phẩm trong quân cứng cỏi, La Hồng muốn thắng vẫn đúng là thật khó khăn. Thế nhưng, cuối cùng là những người này cuối cùng là Nhất phẩm sống trong nhung lụa.

La Hồng tấm máu, chỉ là dịch máu đều bốc hơi. La Hồng ra hết thủ đoạn, lần này đến lần khác thi triển tinh thần bí kỹ. Mặc dù sắc mặt hần trở nên trắng bệch, nhưng hiệu quả cực lớn, giết thêm hai vị Nhất phẩm nữa, không chế tinh thần tà thuật, di hình hoán ảnh tới gần, một quyền trong cơ thể đánh đối phương tơi bời!

Xa xa, Chu gia chủ không bằng lòng, bị Vi Văn Hoa và Ngô Thiên Tà Ảnh trảm sát. Cơ thể bị đánh cho như tử, máu văng lên giữa trời. Mà chớp mắt Vi Văn Hoa và Ngô Thiên Tà Ảnh gia nhập chiến cuộc, thế cục của chiến cuộc hoàn toàn không còn hồi hộp nữa.

Chương 669: Tiểu La ngu xuẩn, người coi Chỉ là gì hả? (4)

Còn thừa lại đám nhược Nhất phẩm của tam đại thế gia đều nuốt hận, bị Ngô Thiên và Vi Văn Hoa trảm sát, máu vương vãi ra trong đêm tối. Những cường giả thế gia nhị phẩm và Tam phẩm đã sớm kinh ngạc đến ngây người. Thấy mười hai vị cường giả Nhất phẩm bỏ mạng trước mắt, bọn họ hoảng hốt, chết lặng, kinh sợ. Mà La Hồng nhìn bọn họ, từ từ giơ tay lên... Từng vị Tà Ảnh nối tiếp nhau đứng lặng im trong bóng của bọn họ. Cạn chiến... nổ ra trên đường dài.

Trong bộ đồ trắng với tóc bạch kim tung bay, La Hồng rơi xuống đường dài. Tà Ảnh đang chém giết lẫn nhau, cường giả của thế gia kêu rên lên. Mà La Hồng đi chậm rãi từng bước một. Với mỗi bước hấn đạp xuống, máu tươi bắn tung toé giống như đang nở rộ ra một đoá hoa sen màu máu.

Ôn Nhất Vi nhìn La Hồng không rời mắt, hít một hơi thật sâu.

Ông ta muốn giết La Hồng, rất muốn giết... Hơn nữa, sau quá trình quan sát lâu như vậy, ông ta cũng phát hiện ra rằng kỳ thực lực chiến của La Hồng chỉ đạt đến nhược Nhất phẩm. Thứ mà hấn dựa vào đích thực là bí thuật tinh thần quý dị kia. Khoé miệng Ôn Nhất Vi hơi hát lên... Ông ta thân là cường Nhất phẩm, đi ra khỏi đạo hành thuộc về mình với ý chí kiên định thì làm sao mà những tên nhược Nhất phẩm kia có thể so sánh được. Ông ta cảm thấy... ông ta có thể giết chết La Hồng!

Xi xi xi...

Ôn Nhất Vi giơ tay lên, một thanh kiếm mang vòng cung sấm sét rơi vào trong tay ông ta. Giây phút ông ta đang nhìn thấy tâm trí La Hồng ngưng tụ tại việc giết chết một vị nhị phẩm thế gia, ông ta nhanh chóng tập sát.

Trong bí thuật tinh thần của La Hồng, cường Nhất phẩm với ý chí kiên định cũng vô dụng khi đi ra khỏi đạo hành của bản thân.

Mà La Hồng cũng có cảm giác biết được, sắc mặt hấn nghiêm nghị vô cùng. Quay đầu lại, nháy mắt hấn đã thấy Ôn Nhất Vi bay nhào tới.

Áp lực mà một vị cường Nhất phẩm mang tới khiến La Hồng...

cũng cảm thấy ngọt ngào. Hấn của hôm nay... không giết được cường Nhất phẩm rồi. Đối với việc đối thủ không giết được, đương nhiên La Hồng sẽ không dễ dàng liều chết. La Hồng chợt nảy ra một suy nghĩ đặc sắc. Nếu

Thiên Thủ Tà Phật không được cách nào dao động ý chí của đối phương là cường Nhất phẩm, vậy Tà Thần Nhị Cấp thì sao?

Ý niệm của La Hồng hiện lên trong biến ý chí, đột nhiên thôi thúc ẩn ký của Tà Thần Nhị Cấp.

"Tiểu La ngu xuẩn! Người coi Chỉ là gì hả? Người đang vũ nhục chỉ ư?!"

Dưới tiếng gào thét phần nộ của Tà Thần đang giương nanh múa vuốt, Ôn Nhất Vi bay nhào tới bên cạnh La Hồng bỗng nhiên cảm thấy cả người lạnh lẽo. Một lát sau, trong biến ý chí của ông ta, con đường đạo hành rộng mở thuộc về ông ta... vỡ nát thành từng tác trong tiếng gầm gừ chán ghét hết sức của một vị hư ảnh lớn mạnh.

Ánh mắt của ông ta trở nên hoảng hốt, mê man một hồi, đó là... cái gì vậy?

Chờ đến khi đôi mắt sáng trong, La Hồng đã cắt đầu của hắc xuống với một nhát kiếm nhẹ như mây.

Ôn Nhất Vi hội hận rồi cuống lên, ông ta còn cuống lên nữa, ổn được lâu như thế mà cuối cùng lại chịu chết.

Kết thúc rồi.

Theo một kiếm chém xuống của La Hồng, Ôn Nhất Vi - cường giả thái tử sai phái tới chỉ huy trông coi phủ Giang Lăng, người đứng thứ mười lăm trên Thiên bảng bị chém bay đầu.

Không đạt được tới cảnh giới của Lục Địa Tiên, một khi thân thể tử vong thì đó cũng đồng nghĩa với việc ý chí cũng tử vong theo.

Mặc dù Ôn Nhất Vi đứng thứ mười lăm trên Thiên bảng, nhưng dù sao hắc ta cũng không phải Lục Địa Tiên, chỉ là cường Nhất phẩm, huống hồ giờ phút này biến ý chí của hắc ta đã sớm bị một con ác thú gào thét tới chia năm xẻ bảy.

Ôn Nhất Vi chết rồi.

Đêm nhuộm đầm máu ở phủ Giang Lăng, cuối cùng cũng kết thúc, rất nhiều cường giả của các thế gia đều ngơ ngác nhìn con phố dài nồng nặc mùi máu tanh ngập trời.

Máu tươi của tu sĩ Nhất phẩm nhuộm đỏ cả con đường xưa cũ này.

La Hồng cất bước đi trên con đường, áo trắng, tóc trắng, mỗi một bước đạp xuống, thịt nát bắn lên như một đóa hoa sen nở rộ.

Tất cả mọi người nhìn chằm chằm La Hồng, chỉ còn sót lại nỗi sợ hãi, những cường giả của các danh gia núp trong bóng tối kia, những người giả chuẩn bị xem trò hay, chỉ biết lun lầy bầy cả người không thôi.

Chết rồi...

Tất cả đều đã chết rồi!

Ai có thể ngờ là, mười hai vị kém Nhất phẩm, lại thêm một vị cường Nhất phẩm, nếu như đặt trong chốn giang hồ đều có thể xem là đội hình số một, nhưng bị một mình La Hồng áo trắng bay bay giết sạch không còn một mống.

Giết người như bẻ nhánh cây khô, làm người ta run sợ.

Sát Châu kiếm gào thét bắn ra cùng lúc với Tà Ảnh, cùng nhau cướp đi tính mạng của các tu sĩ ở đây, đầu tiên là mười hai vị Nhất phẩm bỏ mạng, tiếp đến là một mình Ôn Nhất Vi tử vong ngay lập tức, hoàn toàn tan vỡ.

Bọn họ bị Sát Châu kiếm lao vùn vụt tới cướp đi tính mạng, bị Tà Ảnh tiêu diệt.

Mà La Hồng áo trắng bay phát phơ, cất bước đi trong núi hài cốt, bên trong những người đã ngã xuống kia cũng lần lượt có từng Tà ảnh mới hồi sinh yên lặng đứng dậy.

Trên tường thành, thân thể của Trương Tĩnh Chỉ hơi chao đảo một cái, sắc mặt trắng bệch.

Y có mấy phần ngơ ngác, hoang mang nhìn chằm chằm bóng người áo trắng khí thế hùng hổ, giống như một tên ma đầu đập lên đồng xác chết chất chồng như núi, máu chảy thành sông.

Y biết, trận chiến ở phủ Giang Lăng này... Hay có thể nói là một trò khôi hài, đã kết thúc.

Lực lượng dưới quyền của thái tử ở phủ Giang Lăng đã hoàn toàn bị nhổ sạch tận gốc, sau này, phủ Giang Lăng... Sẽ thuộc về vương triều Đại La.

Trên con phố dài, bóng đêm như máu.

Máu tươi tanh tươi nồng nặc trong không khí, làm cho cả bóng đêm đều biến thành màu máu.

Chương 670: Tiểu nữ hoàng của Đại La (1)

La Hồng bình tĩnh nhìn xác chết của Ôn Nhất Vi ngã trên mặt đất.

Đây là một vị cường Nhất phẩm, căn cứ theo tình huống bình thường, La Hồng không thể nào giết được một vị cường Nhất phẩm.

Cho dù La Hồng có sức mạnh, có thể giao chiến với nhược Nhất phẩm, thậm chí có khả năng giết chết được nhược Nhất phẩm, nhưng mà đó chủ yếu là dựa vào bí thuật tinh thần, hơn nữa còn có Tà ảnh đột nhiên xuất hiện tăng tính áp chế.

Mà bí thuật tinh thần thì không có sức ảnh gì với cường Nhất phẩm, vậy nên sức mạnh của La Hồng sẽ bị yếu đi mấy phần, nếu kiên quyết lấy cứng đối cứng đánh nhau trực diện, La Hồng vẫn không thể dùng sức mạnh giết chết được cường Nhất phẩm.

Nhưng mà điều làm La Hồng có chút vui mừng nho nhỏ đó chính là mặc dù không sử dụng được bí thuật tinh thần, nhưng mà có thể sử dụng được Tà Thần Nhị Cấp vô cùng hiệu quả.

Nếu lợi dụng Tà Thần Nhị Cấp để sử dụng xung kích tinh thần, trên căn bản là không một người nào có thể ngăn cản, cho dù là một vị cường Nhất phẩm, hay là Nhất phẩm trên Thiên bảng như Ôn Nhất Vi thì vẫn bị La Hồng mạnh mẽ giết chết như cũ.

La Hồng cảm thấy dường như mình đã phát hiện ra cách thức chính xác để gọi ra Tà Thần Nhị Cấp.

Nếu như sử dụng Thần Hàng thuật, tuy rằng sức mạnh cực lớn, nhưng cái giá phải trả cũng cực kỳ lớn, hơn nữa còn có khả năng sẽ kêu gọi ra một Tà Thần khác ngoài Nhị Cấp, những Tà Thần khác chưa chắc sẽ dễ nói chuyện như Tà Thần Nhị Cấp.

Vì thế nên trừ phi không còn cách nào khác, nếu không, La Hồng sẽ không tùy tiện sử dụng.

Ý chí của Tà Thần phụ thể, trái lại cũng không tệ, nhưng mà đó là mượn sức mạnh của tinh hoa tính mạng.

Mà sức mạnh của tinh hoa tính mạng chẳng mấy chốc sẽ bị hao mòn hết.

Vì thế nên bây giờ đột nhiên khám phá ra được cách mới để triệu hồi Tà Thần Nhị Cấp, La Hồng cực kỳ vui mừng.

Nhưng mà La Hồng đang vui mừng, còn trong biển ý chí của hắn thì Tà Thần Nhị Cấp lại không ngừng gào thét.

"Tiểu La ngu xuẩn! Người xem Chỉ là gì hả? Là cây chổi quét sạch rác à?!"

"Con mèo con chó gì cũng bắt Chỉ ra tay, người có biết xấu hổ không hả?"

"Tiểu La ngu xuẩn, người còn làm như vậy nữa... Sẽ đánh mất Chỉ đó!"

Tà Thần Nhị Cáp nhe nanh múa vuốt, không ngừng rít gào, quây tung bùng trời đất trong biển ý chí của La Hồng.

Trái lại La Hồng rất bình tĩnh, Tà Thần Nhị Cáp rất sử dụng, lần này lợi dụng ý tới giết Ôn Nhất Vi, làm Tà Thần Nhị Cáp cảm thấy rất mất giá.

Đôi với tiếng la hét om sòm của Tà Thần Nhị Cáp, La Hồng bịt lỗ tai lại.

Quây om sòm đi, cứ quây um trời một lúc là xong rồi.

Nhưng mà ít nhất bây giờ La Hồng cũng xem như là có sức mạnh để đối phó với cường Nhất phẩm.

"Suy cho cùng, năng lực của bản thân mạnh mẽ mới là điểm mấu chốt"

La Hồng hít sâu một hơi, đôi mắt dần dần sắc bén lên.

Tà Thần Nhị Cáp mạnh hơn nữa thì cuối cùng vẫn là sức mạnh bên ngoài.

Chỉ có mình tự mình trở nên mạnh mẽ mới có thể có đủ năng lực.

"Muốn trở nên mạnh mẽ, chỉ có cách làm thêm nhiều tội ác... Ta cần càng nhiều tội ác hơn"

Bây giờ xây dựng vương triều Đại La, tuy rằng đã đủ phản nghịch, nhưng mà dường như vẫn còn chưa đủ, bởi vì Đại Hạ chưa hề xem chuyện La Hồng xây dựng vương triều Đại La là chuyện gì đáng kể.

Không chỉ là Đại Hạ, thậm chí Đại Chu, Đại Sở, Kim Trượng Vương Đình còn có bộ tộc Miêu cổ ở Nam Cương, dường như cũng chẳng thèm để vương triều Đại La vào trong mắt, thậm chí đại khái chỉ xem đây là một trò cười.

Điều này làm cho La Hồng hiểu rõ, việc này của hắn căn bản không được xem như là đại nghịch bất đạo soán vị cướp ngôi, chỉ có thể xem như một thú vui để tự giải trí khuây khỏa, như vậy thì sao có thể đủ nhiều tội ác.

Vì thế nên La Hồng phải làm cho vương triều Đại La trở nên mạnh mẽ hơn.

Mà thời cơ của vương triều Đại La trở nên mạnh mẽ, chính là ở Đại triều hội lần này.

Vèo vèo vèo...

Sát Châu kiêm đồn dập quay trở về, hội tụ thành Thiên Sát Châu, bay vào Sát Hải bên trong đan điền của La Hồng.

Bởi vì giết chóc quá nhiều, Thiên Sát Châu hấp thụ sức mạnh của Tà sát, dường như cũng trở nên dày đặc hơn rất nhiều, dưới sự giúp đỡ và vận hành của "Vạn Sát Quy Nhất", sức mạnh Tà sát của La Hồng lại tăng thêm mấy phần dồi dào.

Mà toàn bộ con hẻm dài của phủ Giang Lăng đều bị quét sạch sành sanh.

Dựa theo những gì Trương Tĩnh Chi từng nói ở trong thư, phủ Giang Lăng có ý nghĩa không hề tầm thường đối với vương triều Đại La vừa mới thành lập, đây chính là con đường huyết mạch của vương triều Đại La, điều quan trọng nhất là, những cửa ải bị các gia tộc quan lại ở phủ Giang Lăng chiếm giữ, đối với sự phát triển sau này của vương triều Đại La là cực kỳ quan trọng, muốn phát triển một quốc gia thì không thể nào không dùng tới tiền.

Hiển nhiên Thái tử Hạ Cực cũng biết được điểm này, còn cực kỳ xem trọng nó, phái một vị Nhất phẩm trên Thiên bảng tới trước để canh giữ, hơn nữa còn kết hợp cả bọn cường hào ác bá, cường giả của ba gia tộc lớn, tước bỏ quyền lực của Trương Tĩnh Chi, lo trước tính sau tìm mọi cách đối phó với La gia.

Nguồn sức mạnh này thật sự rất mạnh mẽ, khiến La Hồng đã phải tính toán tới việc mượn sức mạnh của Tà Thần Nhị Cấp, nhưng cuối cùng, điều làm La Hồng không thể ngờ được chính là, những nhược Nhất phẩm này quả thực rất yếu.

Bọn họ thiếu hụt sự khát máu, cũng không đủ niềm tin mạnh mẽ, nếu bàn tới sức chiến đấu, thậm chí cùng lắm là chỉ mạnh hơn một vài vị Nhị phẩm mà thôi.

Bọn họ không phải là yêu nghiệt thiên tài có thiên phú gì cả, phần lớn đều dùng thiên tài địa bảo để thúc đẩy lên tu vi, sức mạnh ý chí quá mức yếu kém, vì thế nên dễ La Hồng tìm ra được cơ hội, chém giết hết sạch.

Chương 671: Tiểu nữ hoàng của Đại La (2)

"Thái tử Hạ Cực."

La Hồng nheo mắt lại, nhớ tới người nam tử trước đó đứng bên trên thành lầu thành Thiên An.

Cái tên đó, bắt đầu từ lúc ở huyện An Bình đã không ngừng tính toán hãm hại La Hồng.

Đáng tiếc hắn ta là con trai của Hạ Hoàng, hơn nữa chỉ biết trốn trong thành Thiên An làm một con lừa hèn hạ.

Nếu như ngu xuẩn đi ra khỏi thành Thiên An giống như Huyền Ngọc Phi, vậy La Hồng tuyệt đối sẽ không chút do dự giết chết hắn ta.

La Hồng bước tới trước đầu người của Ôn Nhất Vi, trong đôi mắt của Ôn Nhất Vi còn mang theo mấy phần không thể tin tưởng.

La Hồng nhặt đầu của Ôn Nhất Vi lên, tâm thần khẽ xoay chuyển, thu vào bên trong trang trữ vật.

Trên trang trữ vật hiện lên dòng chữ bằng máu [Đầu người của Ôn Nhất Vi].

Trương Tĩnh Chỉ đi xuống thành lầu, đi tới bên cạnh của La Hồng, y đã từ từ lấy lại được bình tĩnh, nhìn xác chết chất đầy trên đất, nét mặt rất hồ hững.

Những xác chết đầy trên đất đều là bởi vì Trương Tĩnh Chỉ y mà Ta.

Y há có thể để La Hồng gánh lấy tiếng xấu là tên đồ tể?

Trương Tĩnh Chỉ ngẩng đầu lên, nhìn tấm bùa chú màu đỏ tươi lơ lửng bên trên bầu trời của phủ thành Giang Lăng.

"Công tử, Ôn Nhất Vi chết rồi, bùa chú đã không còn chủ, có thể phá đi được không?"

Trương Tĩnh Chỉ trung cầu ý kiến của La Hồng.

La Hồng ngược đầu lên, nhìn lướt qua tấm bùa chú.

Lá bùa này là do Thái tử đã cầu xin từ chỗ của viện trưởng Tư Thiên Viện Tề Quảng Lăng, cực kỳ huyền bí, chính là lá bùa phòng thủ cực kỳ mạnh mẽ, Lục Địa Tiên trở xuống căn bản không thể nào phá vỡ trói buộc của bùa chú.

Thái tử đưa tấm bùa chú này cho Ôn Nhất Vi là tính để Ôn Nhất Vi bảo vệ phủ Giang Lăng, nhưng mà có lẽ thái tử không thể nào ngờ được là thuật Di Hình Hoán Ảnh của La Hồng lại không bị ảnh hưởng từ sức mạnh trói buộc của lá bùa này, hắn đã làm thịt Ôn Nhất Vi.

Một khi đã bắt đầu sử dụng tấm bùa này rồi, muốn phá vỡ nó lại cực kỳ khó khăn.

Không có sức mạnh của Lục Địa Tiên thì căn bản không thể nào phá hư được.

Tà Ảnh Thương Ưng chớp mắt hiện lên dưới chân La Hồng, đỡ thân thể La Hồng bay lên như điều gặp gió.

Rất nhanh La Hồng đã xuất hiện đằng trước tấm bùa chú này, Thuần Quân kiểm trong tay cầm ngược, bất thành linh đâm ra.

Một tiếng "keng" vang lên giòn giã.

Thuần Quân kiểm bị bắn ngược ra, chân mày La Hồng không khỏi khẽ nhíu lại.

"Đây cũng là thuật bùa chú của Đạo môn à?"

La Hồng nghĩ ngợi một chút, phương pháp tu hành của Đạo môn hẳn không hề biết, hẳn chỉ biết một quyển [kinh Bắc Đầu] mà thôi, nhưng mà dùng kinh Bắc Đầu cũng không thể phá được tấm bùa chú này.

Tâm thần của La Hồng khẽ xoay chuyển, Long Hồ Sơn đạo chủng đan xen giữa trắng và đen lập tức hiện lên.

La Hồng đánh Long Hồ sơn đạo chủng ra, đập về phía bùa chú!

Ầm!

Bên trong bùa chú có một dãy sấm chớp chòng chéo màu máu phun bắn ra, quần lay thân thể La Hồng.

Nhưng thân thể La Hồng lại tỏa ra ánh sáng trắng mờ lung, sấm chớp màu máu quần quanh một lúc sau đó dứt khoát tản đi.

La Hồng thoải mái duỗi tay ra tháo bùa chú xuống, huyền tính của bùa chú rút lại.

La Hồng nhìn tấm bùa cực kỳ khéo léo này, La Hồng chỉ cảm thấy...

Bản thân mình dường như đã lượm được báu vật.

Thu bùa chú vào trong trang trang trữ vật.

Trang trang trữ vật hiện lên một hàng chữ bằng máu [Côn Lôn " bùa Khốn Tiên] Mà trong chớp mắt khi trận pháp biến mất, Tôn thống lĩnh bên ngoài phủ Giang Lăng, Viên hạt tử và những người khác đều ào ạt thi nhau lướt vào.

Tôn thống lĩnh nhìn hình ảnh cực kỳ đậm máu bên trong thành, lập tức hít vào một ngụm khí lạnh.

Tôn thống lĩnh và Trương Tĩnh Chỉ tụ họp lại, mà vì Ôn Nhất Vi đã chết đi, nên Tôn thống lĩnh lại lần nữa nắm giữ quyền lực của phủ quân.

Đại đội phủ quân dưới sự dân dắt của Tôn thông lĩnh, tràn vào phủ Giang Lăng.

Áo đạo của Trương Tĩnh Chi bay phát phơ.

Hồ hững phun ra một chữ.

"Giết."

Tôn thông lĩnh hiểu rõ, đã không còn đường quay đầu rồi.

Dù sao Tôn thông lĩnh cũng là quân nhân, nếu phải lựa chọn, vậy thì kiên quyết đi chấp hành, ra lệnh một tiếng, rất nhiều cường giả bên trong phủ quân ào ào bay vút lên tầng trời, phong tỏa bầu trời của phủ Giang Lăng, làm tin tức trong Giang Lăng không thể nào truyền ra ngoài được.

Tôn thông lĩnh lại dẫn theo phủ quân, giáp trụ âm vang, đặng đặng sát khí, càn quét tất cả gia đình quan lại bên trong phủ Giang Lăng.

Bất kỳ một gia đình quyền quý nào tham gia vào trận vây giết này, toàn bộ... Giết sạch!

Không sai, giết hại hết cả nhà, không thể giữ lại một ai.

Lục soát nhà, giết cả dòng họ, tịch thu gia sản.

Trương Tĩnh Chi còn tàn nhẫn hơn cả La Hồng, vương triều Đại La này một vương triều mới ra đời, cần số lượng của cải lớn, mà trong mấy trăm năm nay, các dòng họ quan lại lớn đã gom góp phần lớn của cải.

Trương Tĩnh Chi hiểu rõ, đừng thấy thế lực quan lại của phủ Giang Lăng không mạnh, thế nhưng... Năm giữ của cải, lại cực kỳ đáng sợ, có thể nói là giàu sánh ngang với một nước.

Mà lần này vừa hay có thể ép bọn họ nhả ra.

Tiếng xấu của thiên hạ, hãy cứ để y gánh vác thay cho La Hồng.

Đêm nay, đã định trước là phải đổ máu.

Tiếng kêu rên từ các gia tộc quan lại, còn truyền ra từ trong kiếm phái Lưu Tinh, xé toạc cả màn đêm.

La Hồng không tham gia vào trận tàn sát lần này, bởi vì hắn đang điều dưỡng vết thương.

Lần này mạnh mẽ giết chết mười hai vị cường giả, La Hồng cũng đã sử dụng lá bài tẩy của mình, cũng đã tiêu hao hết tâm lực.

Cho nên hắn cần dưỡng thương.

Chương 672: Tiểu nữ hoàng của Đại La (3)

Viên hạt tử ôm gậy trước, canh giữ thay La Hồng.

Nháy mắt đã trôi qua một đêm.

Khi tia nắng ban mai của bình minh xé toạc mây đen nơi chân trời, soi rọi xuống mặt đất trên phủ Giang Lăng, phủ Giang Lăng mới ngày hôm qua còn phồn vinh thịnh vượng, dòng người nô nức cuộn cuộn, giống như một tòa thành trống rỗng.

Muôn dân trăm họ đều trốn trong nhà không dám ra ngoài.

Chỉ có mình Tôn thống lĩnh cả người đầm máu đang kết giao với Triệu Tinh Hà và các Hắc kỵ bốn ba suốt đêm tới đây.

Chỉ trong một đêm, phủ Giang Lăng đã họ La rồi.

La Hồng không ở lại phủ Giang Lăng lâu lắm, hẩn nhanh chóng quay về huyện An Bình với Trương Tĩnh Chi.

Lần nữa quay lại huyện An Bình, tòa thành nhỏ này, cả người La Hồng cảm nhận được sự thoải mái xưa giờ chưa từng có.

La lão gia tử và mọi người đều tụ tập tới, La lão gia tử nhìn thấy Trương Tĩnh Chi, thấy cả người Trương Tĩnh Chi đầm máu, La lão gia tử cũng đã hiểu sự lựa chọn của Trương Tĩnh Chi.

phủ Giang Lăng vốn là một cái gai trong lòng La lão gia tử, không ngờ là lại được giải quyết nhanh chóng như vậy.

Nhưng mà cũng tốt, chuyện của phủ Giang Lăng đã giải quyết, La Hậu dẫn theo Hắc kỵ và hàng trăm bách tính của La gia chuyển đi, sau này cũng không còn lo lắng gì nữa.

Đương nhiên, chuyện bây giờ La lão gia tử đang quan tâm là chuyện Đại triều hội.

Tất cả những chuyện La Hồng đã làm ở vùng đất Tây Cương đã sớm truyền về huyện An Bình, La Hồng một mình đi tới ải Bắc, yểm trợ La Hậu và ba trăm ngàn Hắc kỵ binh chuyển đi, không ngờ lại thật sự thành công.

Hắc kỵ của La gia bị thương vong không nặng, nhưng La Hồng lại ở vùng đất Tây Cương lập nên vương triều Đại La.

Từng tin tức lũ lượt kéo tới như ngọn sóng xô nhau làm La lão gia tử nghe tin mà suýt chút nữa không thể hòa hoãn hơi thở, may là bây giờ tất cả đều đã kết thúc rồi.

Vương triều Đại La, thành lập thì thành lập vậy.

La gia chịu sự áp bức vô bờ bên của Hạ gia, La Hồng xem như là bị ăn hiếp thâm nhất, đã như vậy rồi, La Hồng muốn phản Hạ, lập nước Đại La, ông có thể nói gì đây?

Ông thì có tư cách nói gì đây?

Đáng tiếc, với thế lực bên trong của La gia bây giờ, tham gia Đại triều hội, kết cục có lẽ sẽ vô cùng thê thảm.

Tuy rằng La gia không yếu, nhưng mà thế lực so với sức mạnh của Đại Hạ, Đại Sở, Đại Chu, Kim Trướng Vương Đình và những vương triều khác, thua kém đâu chỉ là một ít nhỏ bé.

Chỉ là một Đại Hạ đã suy tụt chút nữa làm La gia sụp đổ.

So đấu trong Đại triều hội, cơ hội của La gia rất xa vời.

"Đại triều hội... Tĩnh Chi nghe phụ thân từng nói."

Trong thư phòng, Trương Tĩnh Chi thay một thân áo đạo sạch sẽ, yên lặng ngồi nghiêm, lên tiếng nói.

"Đại triều hội chính là cuộc tranh giành khí số của các đại vương triều, là đại hội phô bày sức mạnh của mỗi người, được tiến hành so đấu..."

"Vì thế nên mỗi thế lực đều dốc hết tất cả, thậm chí có quốc gia vì Đại triều hội này, dốc hết tài nguyên..."

La Hồng ngồi trên ghế, da thịt tỏa ra hào quang mờ lung, không nói chuyện, nghe mọi người thảo luận Đại triều hội.

"Quy tắc của Đại triều hội thì sao?"

La Hồng xen vào hỏi một câu.

Hắn không hề biết chút gì về quy tắc này cả.

Trương Tĩnh Chi nhìn La Hồng một cái: "Quy tắc của Đại triều hội không mấy phức tạp, mưu chiến, thiên kiều chiến, vạn quân chiến... Mỗi một trận thắng đều có thể lấy được khí số mà đối phương chứa đựng trong Thái Khí số."

"Đại đa số những quốc gia nhỏ, trên căn bản thì vào đấu ba trận thì toàn bộ thua hết, khí số của quốc gia cũng sẽ tiêu hao hết, rút khỏi Đại triều hội..."

"Mà vương triều Đại La bởi vì có Phật vận của Vong Xuyên Tự chống đỡ, đại khái có thể chèo chống cho chúng ta bại hai lần."

Trương Tĩnh Chi nói.

Biết được La Hồng muốn tham gia Đại triều hội, ý cố ý đi tìm tư liệu.

"Ta từng nói sẽ tặng cho người một món quà, vì thế nên trong vòng mưu chiến ta sẽ cố gắng bằng hết tất cả sức mình giành chiến thắng về cho Đại La."

Trương Tĩnh Chi nhìn về phía La Hồng, kiên định và nghiêm túc nói.
Đây là những gì y từng hứa hẹn trong thư với La Hồng.

Một bên khác, La lão gia tử nghe thấy không khỏi vui mừng, bây giờ La gia thiếu nhất đó chính là người tài.

Mà Trương Tĩnh Chi chính là con trai của Trương Thủ Phụ, có y tham gia mưu chiến, ít nhất cũng nắm được mấy phần thắng.

"Mà thiên kiều chiến chia thành ba trận, chia ra thành Huyền bảng, Địa bảng, Thiên bảng... Ba bảng thiên kiều chiến"

"Còn về vạn quân chiến, ý nghĩa như tên, chiến là cuộc đọ sức của quân đội."

"Trong ba trận chiến, vấn đề nghiêm trọng nhất của La gia đó chính là thiên kiều chiến, bởi vì La gia cũng không có nhiều thiên kiều Huyền bảng, Địa bảng, Thiên bảng như vậy..."

"Vì thế nên La gia rất thiệt thòi, thiên kiều có thể xuất hiện cũng chỉ có La Hồng, cùng với Thiên bảng Thương Vương Viên Thành Cương... Hơn nữa, La Hồng làm người lo liệu khí số, dựa theo quy tắc cũng không thể tham gia Đại triều hội..."

"Còn về vạn quân chiến, thắng bại cũng không thể nói chắc được, cho dù Hắc kỵ của La gia danh chấn Tái Bắc, nhưng ở Đại triều hội, vạn người trong quân đội mà bất cứ thế lực nào lấy ra, cũng đều là tin nhuệ trong tinh nhuệ, thậm chí là dốc hết tài nguyên để bồi dưỡng ra một đội quân mạnh mẽ vạn người, bởi vì chẳng có ai muốn thua cuộc."

Trong thư phòng cực kỳ yên ắng, theo những quy tắc Trương Tĩnh Chi chậm chậm nói ra.

Nét mặt của tất cả mọi người đều trở nên hết sức khó coi.

Bởi vì nhìn từ trên quy tắc thì La gia... Thật sự không chiếm được phần thắng quá cao.

Thực lực của Đại Hạ, Đại Chu, Đại Sở, Kim Trướng Vương Đình, còn có bộ tộc Miêu cô ở Nam Cương đều không hề yếu kém.

La gia gặp phải bất cứ bên nào, đều chắc chắn rơi vào khổ chiến, thậm chí còn hoàn toàn mất cả mạng.

Sau khi La Hồng nghe xong quy tắc lại rơi vào im lặng.

Hắn đang suy nghĩ về sự hờ bên trong quy tắc, Đại triều hội lần này, La Hồng hẳn nhất định phải thắng, không chỉ là vì La gia, càng là vì khiến cho vương triều Đại La không còn là một chuyện cười nữa.

Mà trở thành một sự tồn tại đủ làm cho Đại Chu, Đại Sở, Đại Hạ và các vương triều hùng mạnh khác xem trọng.

Như vậy việc mưu nghịch của vương triều Đại La mới có thể sinh ra đây đủ tội ác.

Mà không phải là một trò đùa cợt của một mình La Hồng hấn.

Bỗng nhiên đôi mắt của La Hồng lại từ từ sáng lên.

"Mưu chiến... Bản công tử không thể can dự vào được."

"Nhưng thiên kiêu chiên, ai nói La gia ta... Không có thiên kiêu?"

Chương 673: Tiểu nữ hoàng của Đại La (4)

Khóe miệng La Hồng khẽ nhếch lên.

Ngô Thiên, Sở Thiên Nam và những kẻ khác chẳng lẽ nào không phải là thiên kiêu?

Ai nó bọn họ chết rồi... Thì không thể là thiên kiêu nữa hả?

Trong chốc lát, dường như La Hồng đã tìm ra được sơ hở trong quy tắc của Đại triều hội này rồi...

Có lẽ hẳn nên cho ba vương triều lớn, và những quốc gia lớn khác một ít niềm vui bất ngờ lớn!

Còn La Hồng thân là kẻ lo liệu cho khí số, đây đúng là một vấn đề, nếu La Hồng hẳn có thể ra tay, người lo liệu khí số của Đại Hạ, Hạ Hoàng cũng có thể ra tay, vậy còn chơi cái gì nữa.

Trong thư phòng thảo luận cực kỳ kịch liệt.

Đều đang bàn bạc ứng cử viên đề tham gia Đại triều hội.

Sau khi La Hồng thăm ra quyết định trong lòng, hẳn cũng không báo cho những người khác, mà lại rời khỏi thư phòng, chuẩn bị đi tới Tắc Hạ học cung, Tiểu Đậu Hoa ôm kiếm, yên lặng chờ ngoài thư phòng.

La Hồng an toàn quay về, thật sự làm nàng thở phào nhẹ nhõm.

La Hồng nhìn thấy Tiểu Đậu Hoa, cũng không còn muốn mắng nữa, dẫn nàng trực tiếp đi tới Đông Sơn.

Vào học cung, nhìn thấy La Tiểu Tiểu đang chơi đùa với hoa đào bên trên núi hoa đào.

La Tiểu Tiểu thấy La Hồng cũng cực kỳ vui mừng.

"Cạt"

La Tiểu Tiểu chạy nhanh như bay lại đây, cuối cùng đứng trước yên mặt La Hồng, ngẩng đầu lên, đôi mắt to sáng lấp lánh nhìn chăm chăm La Hồng.

La Hồng vỗ vỗ đầu La Tiểu Tiểu, vạn phần cảm khái.

Suýt chút nữa quên mất hẳn còn người muối muối này.

Bỗng nhiên, nhìn chăm chăm La Tiểu Tiểu, đôi mắt La Hồng dần dần híp lại.

Vốn dĩ La Tiểu Tiểu còn đang hào hứng bưng bưng, sau khi thấy rõ ánh mắt này của La Hồng thì không khỏi nhớ tới hình ảnh lúc hay bị ca ca mình bắt nạt.

Ca lại đang nghĩ tới chuyện xấu xa gì rồi!

Trong lòng La Tiểu Tiểu sợ hãi, muốn quay đầu bỏ chạy nhưng lại bị La Hồng xách cổ, ôm lên.

Trước tiểu lâu Xuân Phong, La Hồng nhìn thấy Phu Tử đang lười biếng tắm nắng.

"Học trò ra mắt Phu Tử."

La Hồng khom người nói.

Phu Tử liếc nhìn La Hồng một cái, tên đệ tử không đỡ lo được này, cuối cùng nó cũng quay về học cung.

Khuây động bên ngoài thành một mảnh gió tanh mưa máu, bây giờ lại lập ra một vương triều Đại La...

"Lão phu biết ngươi tới muốn làm gì, ngươi là người lo liệu khí số, dựa theo quy tắc, ngươi không được tham gia Đại triều hội... Nếu như La gia không có người tham gia Đại triều hội thì chắc chắn là thất bại không còn gì để nghi ngờ."

Phu Tử hờ hững nói.

Nụ cười của La Hồng tắt lịm, ngồi xếp bằng trước mặt Phu tử:

"Xin mời thầy chỉ bảo."

"Cái tên nghiệt đồ không có chuyện gì thì không thêm nhớ tới sự phụ nhà ngươi này..." Phu Tử lắc đầu.

"Ngươi tới tìm lão phu, không phải là vì giải quyết vấn đề của người lo liệu khí số sao?"

Phu Tử nói xong.

Ngay lập tức duỗi bàn tay già nua ra, bàn tay ấn lên mi tâm của La Hồng, sau đó, giống như kéo ra một sợi nhỏ, vỗ nhẹ nhẹ vào mi tâm của La Tiểu Tiểu.

"Thể chất của La Tiểu Tiểu giống La Hồng Trần của mười lăm năm trước, nàng có thể gánh vác khí số của La gia các ngươi, lòng ngươi không thanh khiết, không thích hợp làm hoàng giả, ngươi nên cố gắng tu luyện con đường của Thánh Nhân"

Sau khi Phu Tử làm xong tất cả những chuyện này thì lại thanh thoi rồi rãi dựa vào ghế.

La Hồng nghe thấy thế, không khỏi vui vẻ.

Nhìn La Tiểu Tiểu, vỗ cái nhẹ lên đầu La Tiểu Tiểu.

Được nha, tiểu nha đầu, tiểu nữ hoàng của Đại La.

Sâu không lường được nha, thế mà có thể chất của đại bá!

La Tiểu Tiểu bị La Hồng vỗ đầu một cái, đạp chân lùi về sau vài bước, đặt mông ngã ngồi trên mặt đất, bụm mặt, nét mặt ngu dần.

Có phải ca bán đứng nàng rồi không?
Có phải là nàng phải gánh chịu áp lực mà ở cái tuổi này không nên gánh chịu?

Mà La Hồng nhìn La Tiểu Tiểu, đôi mắt lại dần dần tỏa sáng.
Tiểu muội thành nữ hoàng của Đại La, vậy La Hồng hẳn sẽ làm Nhiếp Chính Vương, sau đó sẽ nhắc lên một làn sóng, dựng lên vở kịch lớn ép thiên tử lệnh chư hầu, thế chẳng phải tội ác sẽ ào ào kéo tới hay sao?

La Hồng cảm thấy dường như mình đã thấy được tiền đồ tươi sáng đang trải rộng trước mắt hẳn.

Phu Tử nhìn về mặt cười gian của La Hồng, râu mép run lên.

"Đừng có suy nghĩ linh tinh, sau khi kết thúc Đại triều hội, quay về học cung, học tập con đường của Thánh Nhân cho đàng hoàng đi..."

"Con đường của Thánh Nhân mới là đường đúng đắn, những thứ linh ta linh tinh gì đó, đừng có đụng vào, cũng đừng bị những thứ lộn xộn kia đầu độc."

Phu Tử nghiêm túc nói.

La Hồng nghe như vậy, phút chốc nghiêm túc, vuốt tay áo chấp thành chuông, cúi người nói: "Đệ tử nghe dạy."

Mà trong biến ý chí của La Hồng, Tà Thần Nhị Cáp lại đang găm thét: "Tiểu La ngu xuẩn, ông lão người trần này đang nói gì cơ chứ? Ông ta nói linh ta linh tinh á? Ông ta dám sỉ nhục Chỉ hủ?"

"Tiểu La ngu xuẩn, buông thể xác và tinh thần của ngươi ra đi, để Chỉ chiếm lấy thân thể của ngươi, Chỉ muốn giết chết ông ta!

Cho ông ta biết Chỉ là vĩ đại nhất, cao quý nhất!"

"À hù! Lão già này, tức chết Chỉ rồi!"

Khóe miệng La Hồng giật giật.

Mà thực tế thì, Phu Tử liếc nhìn La Hồng im lặng một cái, dường như đoán được La Hồng nghĩ gì.

Ông vuốt vuốt râu mép, quái gở nói: "Tiểu La à, hãy nhớ kỹ, tà không thể thắng chính! Chớ bị những thứ đồ vật dơ bẩn tà ác che mờ đôi mắt, chính bản thân ngươi là môn hạ đệ tử của Thánh Nhân, tiền đồ tương lai không thể đếm xuể, chớ học xấu theo những thứ đồ linh ta linh tinh, hỏng mất căn cơ lẽ phải."

Phu Tử nói xong thì đứng dậy, chấp tay sau lưng, khẽ ngâm nga một giai điệu, quay người đi vào tiêu lâu Xuân Phong.

Trong biến ý chí, Tà Thần Nhị Cáp sắp bùng nổ luôn rồi!

"Đệt!"

"Lão già ngu xuẩn, Chỉ cho ngươi đi rồi sao?!"

"Lão già, có bản lĩnh thì đừng đi!"

"Cái gì gọi là đồ vật dơ bẩn tà ác hả? Cái gì gọi là học hư, làm hồng căn cơ lẽ phải hả? Chỉ đây chính là con đường trở thành thần tối cao nhất đó!"

"Chỉ muốn để Tiểu La ngu xuẩn trở thành thần tối cao nhất! Lão già ngươi thì biết cái gì hả!"

Tà Thần tức giận gào thét, tức tới sắp bùng nổ.

Y cảm giác mình bị sỉ nhục quá thể.

Ông lão người trần ngu xuẩn này, đây là lần thứ hai sỉ nhục Chỉ rồi!

Chương 674: Quà ra mắt cho thái tử Hạ Cực (1)

Không để ý tới Tà Thần Nhị Cấp đang không ngừng thét gào trong đầu. Có lẽ đây chính là cái gọi là chính, tà không chung đường, Tà Thần và Phu Tử, chỉ cần tới gần sẽ cọ xát ra tia lửa một cách không rõ lý do, chính là kiểu La Hồng không thể nào ngăn cản được.

La Hồng cũng rất bất đắc dĩ, tất nhiên, hắn cũng không muốn ngăn cản, dù sao, trừ phi Phu Tử nhảy vào trong biển ý chí của hắn, nếu không thì hai người không thể nào đánh nhau được.

Hình như Phu Tử rất vui vẻ, ngâm nga giai điệu đi vào tiểu lâu Xuân Phong, La Hồng cũng không ở lại Tắc Hạ học cung nữa.

Hắn liếc mắt nhìn La Tiểu Tiểu, vốn dĩ hắn còn định dẫn La Tiểu Tiểu ra khỏi Tắc Hạ học cung, bây giờ nghĩ lại, bên trong học cung mới là chỗ an toàn nhất, không một ai có thể làm tổn thương La Tiểu Tiểu được cả, hơn nữa có Lý Tu Viễn bảo vệ, lại càng bình yên vô sự.

Vì thế nên La Hồng vẫn để nữ hoàng của Đại La ở lại nơi này.

Còn hắn thì dẫn Tiêu Đậu Hoa theo, trực tiếp đi xuống Đông Sơn, về lại trong La phủ.

Quy tắc của Đại triều hội, La Hồng xem như đã hiểu rồi, một khi thất bại sẽ làm số mệnh của vương triều Đại La bị thiệt hại, làm tăng thêm nguy cơ sụp đổ của vương triều Đại La, đây là điều La Hồng không thể nào chấp nhận được.

Số mệnh của vương triều mà nói, hình như có liên quan tới thiên nhân đẳng sau Thiên Môn.

Nếu như số mệnh của vương triều biến mất toàn bộ hết, dù cho vương triều này có thịnh vượng, thiên nhân trên trời cũng sẽ giáng xuống nạn kiếp, làm cho vương triều này sụp đổ.

Mà cái gọi là Đại triều hội, cũng có hơi giống với mảnh khóc trêu chọc trần gian của đám thiên nhân phía sau Thiên Môn.

Cho dù trong lòng rất khó chịu, thế nhưng như những gì Phu Tử đã từng nói, Đại triều hội có quy tắc của Đại triều hội, nếu tham gia vào Đại triều hội, vậy thì phải chấp nhận quy tắc này.

Về tới La phủ, trong thư phòng mọi người vẫn đang cố sức tranh cãi với nhau.

La Hồng vào thư phòng, báo cho mọi người biết hắn có thể tham gia Đại triều hội lần này, bởi vì người lo liệu số kiếp đã trở thành La Tiểu Tiểu.

Tin tức này làm cho cả thư phòng rơi vào im lặng suốt cả buổi.

Hồi lâu sau, La lão gia tử mới không nhịn được kéo cọng râu mép, trừng mắt quát lên nói: "Con nói là... Nha đầu Tiểu Tiểu kia?"

Đôi mắt của Trương Tĩnh Chi cũng co rụt lại: "Có thể gánh chịu số kiếp... Lẽ nào là thể chất giống như La Hồng Trần?"

La Hồng gật gật đầu.

Trong phút chốc, bầu không khí trong thư phòng trở nên quỷ dị.

La lão gia tử cười cười: "Hay lắm... Hay cho một lão Tam, bình thường không có gì nổi trội, lại sinh ra một đôi trai gái tài giỏi."

Người ở đây đều tròn mắt một cái.

Cũng chỉ có Trần Bắc Vương mới dám nói như vậy, những người khác có ai dám nói La Nhân Đồ bình thường không có gì nổi trội?

Mà La Hồng cũng không nói nhiều về vấn đề này nữa.

Trương Tĩnh Chi lại nhíu nhíu mày: "Nếu chúng ta muốn tham gia Đại triều hội, vạn quân chiến nhất định phải xem trọng..."

"Nhưng mà, bây giờ huyện An Bình chỉ có năm ngàn quân Hắc kỵ, nhân số không đủ, hơn nữa cũng cần phụ trách binh phòng ở huyện An Bình, vì thế nên, lần này chúng ta đi tới thành Thiên An, có thể tiện đường tới tìm La tướng quân mượn một vạn quân Hắc kỵ tinh nhuệ"

Lời nói của Trương Tĩnh Chi nhận được sự đồng ý của phần lớn cường giả trong thư phòng.

Triệu Tĩnh Hà cũng nghiêm túc nói: "Trương đại nhân nói đúng..."

Mặc dù trong thời gian tổ chức Đại triều hội cấm điều động vũ trang, nhưng mà... Chúng ta không thể không đề phòng, huyện An Bình bây giờ, chính là trung tâm của vương triều Đại La, một khi thất thủ thì vấn đề rất nghiêm trọng"

Đây cũng là kết quả bọn họ thảo luận được từ trong thư phòng.

Nhưng mà La Hồng lại nằm ngoài dự tính của bọn họ, chỉ phát tay áo một cái...

"Không cần tìm cha ta mượn người, ba mươi vạn Hắc kỵ cần bảo vệ dân chúng vào huyện An Bình, bọn họ rất bận rộn... Lần này chúng ta vào thành Thiên An tham gia Đại triều hội, không cần Hắc kỵ"

La Hồng nheo mắt lại.

Hắn nhìn về phía Trương Tĩnh Chi, nói: "Cứ tìm Tôn thống lĩnh mượn một vạn binh đi."

"Một vạn binh, phủ Giang Lăng có lấy được ra không?"

Trương Tĩnh Chi ngậy ngấn cả người, không chỉ mình y, tất cả mọi người bên trong thư phòng đều sùng sốt: "Tìm phủ quân Giang Lăng?"

"Phủ quân rút cuộc vẫn là phủ quân, sao có thể so sánh với Hắc kỵ của La gi?!"

La lão gia tử là người không đồng ý đầu tiên, phất tay áo một cái.

Mặt Triệu Tinh Hà cũng tối sầm xuống: "Công tử... Đại triều hội không phải chuyện đùa, một khi thất bại, số mệnh của vương triều Đại La sẽ bị phân chia, vương triều sẽ sụp đổ đó"

Nhưng La Hồng lại khoát tay áo, dáng vẻ không cho bàn cãi nữa.

Trương Tĩnh Chi nhìn La Hồng một cái thật sâu sắc.

Y cảm thấy La Hồng hẳn là có quyết định riêng của mình, có lẽ...

Một vạn phủ quân Giang Lăng này có thể tạo ra kỳ tích chăng?

Nhưng mà một vạn phủ quân, có lẽ ngay cả Tật phong quân của Sở gia cũng chưa chắc đã đương đầu nổi, làm sao có thể đánh thắng được những cường binh mà các vương triều lớn đặc biệt huấn luyện kỹ càng cho Đại triều hội?

Cuối cùng, trải qua một cuộc cò kè mặc cả quyết liệt, huyện An Bình để lại cho ba ngàn Hắc kỵ cạnh giữ.

Ngoài ra hai ngàn Hắc kỵ còn lại thì phối hợp với tám ngàn phủ quân Giang Lăng, đi tới thành Thiên An.

Đưa ra quyết định như vậy, những người khác vốn định còn nói thêm, nhưng cuối cùng cũng chỉ biết thở dài, không lên tiếng nữa.

"Lần này... Lão đầu tử ta sẽ đi chung với các ngươi..."

La lão gia tử nói.

Trong đôi mắt của ông có hào quang rạng rỡ lấp lóe, ông đã chinh chiến vì Hạ gia cả đời rồi, mà lần này... Ông nên vì La gia chiến đấu một lần.

"Vạn quân chiến lần này, để lão phu tới dẫn đội"

Ông vừa nói dứt lời, bên trong thư phòng lập tức xôn xao một phen, nhưng mà mọi người lại không biết phải lên tiếng can ngăn như thế nào.

Chương 675: Quà ra mắt cho thái tử Hạ Cực (2)

La Hồng nghĩ ngợi một chút, không từ chối.

Một đám người không ở lại thư phòng quá lâu, rất nhanh đã ồ ạt đi ra khỏi thư phòng.

Bọn họ nhanh chóng lao đến Thanh Long Nha ngoài huyện An Bình. Ngoài thành huyện An Bình.

Lưu huyện lệnh dẫn theo rất nhiều bách tính của huyện An Bình đứng tụ lại ở trước cửa thành.

Bên trên thành lầu, lúc từng đạo bóng người lần lượt bay lướt qua, đôi mắt Lưu huyện lệnh lập tức khựng lại, giữ phất tay áo trên người, ôm quyền khom người.

Choang!

Phía sau ông ta, những bộ khoái đã sớm được ông ta sắp xếp đang gõ vang cồng chiêng bằng đồng.

Tiếng chiêng nổ vang ngoài thành huyện An Bình.

"Lưu mỗ thay mặt cho dân chúng huyện An Bình, cung tiễn quân đội của vương triều Đại La tới tham gia Đại triều hội, nguyện Đại La ta vừa ra đã thắng ngay trận đầu!"

Lưu huyện lệnh lớn tiếng nói.

Phía sau ông ta, dân chúng của huyện An Bình cũng mồm năm miệng mười lên tiếng.

Mà Triệu Đông Hán, Tử Vi, Phương Chính và mọi người đứng xen lẫn bên trong dân chúng toát lên nét mặt kiên quyết nhìn La Hồng và những người đang rời đi.

Bọn họ không thể nào tham gia trận chiến này, vậy hãy để người đời hiểu rõ La công tử là một người tốt đến cỡ nào, để người đời hiểu rõ, La gia... La gia tốt đẹp tới cỡ nào!

Lưu huyện lệnh hít yào một hơi thật sâu, ông ta biết rõ, Đại triều hội lần này chính là một lần niết bàn của vương triều Đại La, nếu như thành công, một bước bay lên trời, từ đây trong thiên hạ sẽ có một vị trí của Đại La.

Nếu thất bại trong Đại triều hội, số kiếp tiêu hao hết, vậy Đại La... Sẽ trở thành một trò cười.

Mà huyện An Bình cũng sẽ trở thành mây khói thoảng qua, cuối cùng sẽ bị tiêu diệt.

Nếu Lưu huyện lệnh đã lựa chọn La gia rồi, vậy ông ta không còn một lựa chọn nào khác nữa, ông ta chỉ có thể dồn hết tất cả sự hy vọng, mong rằng La gia có thể chiến thắng trong cuộc Đại triều hội lần này!

Rất nhiều cường giả bay lướt ra khỏi huyện An Bình, trong đôi mắt bọn họ đều là sóng gió cuộn trào.

Nhìn dân chúng ở phía dưới, trong lòng có trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Trong đôi mắt của La lão gia tử cũng hiện lên vài phần cảm khái.

Sau một khắc, rất nhiều cường giả, bao gồm cả La Hồng bên trong các cường giả của La gia, thi nhau lướt vút qua bầu trời, đáp xuống bên trên Thanh Long Nha.

Triệu Tĩnh Hà đã sớm sắp xếp xong xuôi cho hai ngàn Hắc kỵ binh ngồi ổn thỏa trên Thanh Long Nha.

La Tiểu Bắc đứng yên lặng trên đuôi tàu Thanh Long Nha, khí thế sôi sục, Thanh Long Nha cực kỳ to lớn lập tức phát ra tiếng nổ vang trời, vút khỏi mặt đất, bay lên bầu trời nhanh chóng lướt ra ngoài.

Bên trên Thanh Long Nha, đại đa số những cường giả của La gia đều hội tụ lại tại đây.

Ngoại trừ năm ngàn Hắc kỵ trấn thủ bên ngoài huyện An Bình ra thì các cường giả cấp cao của La gia trên cơ bản đều định quyết chiến quyết tử tới cùng.

Đúng vậy, lần Đại triều hội này, cho dù người nhà của La gia cũng không ôm hy vọng quá lớn.

La Hồng không giải thích nhiều với bọn họ nữa, bây giờ có giải thích nhiều hơn nữa thì mọi người cũng chỉ có thể cảm thấy rằng La Hồng đang an ủi bọn họ mà thôi.

^ Aml Thanh Long Nha xẹt ngang qua bầu trời, rất nhanh đã đi tới phủ Giang Lăng.

Trương Tĩnh Chỉ đi tìm Tôn thống lĩnh, lúc muốn mượn tám ngàn phủ quân, nét mặt Tôn thống lĩnh hoàn toàn ngớ ra.

Gì cơ?

La gia định bắt tám ngàn phủ quân phủ Giang Lăng của ông ta đi đánh những tình nhuệ của những vương triều khác hay sao?

Này mẹ nó... Bộ đang nói giỡn chơi hả?

Nhưng mà bây giờ, nếu đã lựa chọn chiến đội vương triều Đại La, cho dù Tôn thống lĩnh ông có ngờ ngác không hiểu gì đi chăng nữa thì cuối cùng vẫn phải tiến hành chọn lọc sơ bộ cả một buổi, điều phái tám ngàn phủ

quân tinh nhuệ, hòa trộn với Hắc kỵ La gia, đi theo các cường giả của La gia, nhanh chóng đi về phía thành Thiên An.

Chiếc Thanh Long Nha này cực kỳ to lớn, một vạn người ngồi lên trên Thanh Long Nha mà vẫn dư sức.

Dù sao mọi người cũng là người tu hành, chen chúc nhau một tí có là gì đâu.

La Tiểu Bắc thân là Lục Địa Võ Tiên, cho dù có thêm một vạn người nữa lên thuyền thì ông ấy cũng có thể chuyên chở được.

Âm!

Thanh Long Nha phát ra tiếng thét gào, hóa thành một vệt sáng màu xanh biếc, xé rách nền trời phủ Giang Lăng, chậm chậm lao nhanh bay về phía thành Thiên An, Đế Kinh của Đại Hạ.

Tốc độ lướt bay của Thanh Long Nha không nhanh lắm, nhưng lại mang theo mấy phần vững chắc.

Bên trên mũi thuyền Thanh Long Nha.

La Hồng áo trắng tóc trắng ngồi xếp bằng trên mũi thuyền, để mặc cơn gió thổi qua làm sợi tóc của hắn bay phát phơ.

La lão gia tử, Viên hạt tử, Trương Tĩnh Chi và những người khác cũng đang ngồi xếp bằng bên trên Thanh Long Nha, đều đang nghỉ ngơi dưỡng sức.

Khí thế của La Tiểu Bắc bùng nổ, điều khiển Thanh Long Nha, trong đôi mắt của ông ấy cũng toát lên mấy phần nghiêm túc.

Sở dĩ Hạ Hoàng lên tiếng lúc La Hồng đang lựa chọn việc tham gia Đại triều hội, cố tình tuyên chỉ công bố địa điểm của Đại triều hội là thành Thiên An.

Mục đích cũng chính là ép người La gia đi vào trước, nếu như người La gia dám đi...

Thì Hạ Hoàng đã có cơ hội tiêu diệt sạch gốc rễ La gia, xóa sổ hoàn toàn La gia Nhưng mà nếu như người La gia không đi, số kiếp của La gia sẽ tiêu hao hết gần như không còn, còn thiên nhân ở đằng sau Thiên Môn thì sẽ hoàn toàn tiêu diệt người La gia.

Đây chính là âm mưu lộ rõ của Hạ Hoàng, cho dù La gia có Phu Tử chống lưng thì sao chứ?

Phu Tử là người canh giữ quy tắc của trần gian, mà La gia vì không tham gia Đại triều hội nên dẫn tới số kiếp bị tiêu hao sạch sẽ, đây đều nằm trong quy tắc, Phu Tử cũng không có cách nào ra tay xoay chuyển tình hình này.

Cho nên đôi với La gia mà nói thì bây giờ thành Thiên An của Đê Kinh Đại Hạ chính là đầm rồng hang hổ, một bước ra đi, có lẽ chính là một đi không trở lại.

Chương 676: Quà ra mắt cho thái tử Hạ Cực (3)

Thanh Long Nha lơ lửng vất vẻo trên nền trời cả một ngày.

Đợi khi ánh bình minh vừa ló dạng.

Thanh Long Nha giống như một chấm đen, trong ánh bình minh đỏ chót mới vừa mọc lên, chậm chậm bay đi.

Thành Thiên An cổ xưa đang tắm mình dưới ánh nắng ban mai nơi đường chân trời, giống như một vị lão nhân già nua, nhìn xuống mặt đất.

La lão gia tử không tiếp tục điều chỉnh trạng thái nữa, ông chấp tay sau lưng đi tới mũi thuyền, nhìn tòa thành Thiên An nguy nga đồ sộ bên dưới.

Ông đã từng cố hết sức chạy ra khỏi tòa thành này, bây giờ mới chẳng bao lâu, ông lại quay về.

Chỉ là lần này quay về, ông dùng tư cách gia gia của tiểu nữ hoàng Đại La, của vương triều Đại La quay trở về.

Mà lần này cũng vẫn là hiểm nguy ngàn cân treo sợi tóc.

"Quan đi quân lại cuối cùng vẫn trở về nơi này."

"Nếu như cuối cùng lão phu bỏ mình ở trong tòa thành này, có lẽ... Đây cũng chính là số mệnh, số mệnh không thể chạy thoát."

La lão gia tử thở dài.

Người xung quanh cũng im lặng, La Tiểu Bắc cũng im lặng không hề nói gì.

Nhưng mà La Hồng lại đứng dậy, trong lúc đó áo trắng và tóc trắng bay phất phơ, mặc ý đón gió.

"Lão gia tử, tu sĩ chúng ta... Nói cái gì mà số mệnh?"

"Người tu hành chính là người đi ngược lẽ trời, không tin trời, không tin số mệnh, chỉ tin vào chính mình, người nhất định có thể thắng trời!"

La Hồng cười nói.

Lời nói của La Hồng lại giống như chiếc chuông lớn vang lên bên tai của lão gia tử.

Ông cười khổ một phen, thật sự có hơi lên cơn thần kinh rồi.

Đúng vậy, vì sao ông phải tin vào số mệnh?

Hạ Hoàng nói, số mệnh của La gia chính là diệt vong, lẽ nào La Cuồng ông phải tin sao?

Am!

Lúc Thanh Long Nha nhìn thấy thành trì thành Thiên An.

La Tiểu Bắc ngồi xếp bằng ở đuôi thuyền bỗng nhiên mở mắt ra, trong đôi mắt có lửa giận sôi trào sùng sục...

Trong lòng ông ấy có một loại cảm giác hồi hộp, thoát ần thoát hiện, dường như ông ấy cảm thấy bên trong thành Thiên An có một đồ vật quan trọng nào đó... Cũng có lẽ là người!

"Là ai?"

Sợi tóc cứng cáp bay bay trên trán của La Tiểu Bắc.

Ông ấy nhìn chăm chăm thành Thiên An.

Khí huyết kinh khủng cuộn cuộn, Thanh Long Nha đột nhiên tăng tốc, trong chớp mắt, xung quanh Thanh Long Nha có từng vòng từng vòng sóng khí gợn lẫn tăn bao quanh con thuyền, tỏa ra khắp nơi.

Thanh Long Nha đột ngột tăng tốc là tất cả mọi người bên trên Thanh Long cảm thấy giật mình trong lòng.

Nhưng mà rất nhanh mọi người đã cảm nhận được cảm xúc của La Tiểu Bắc, cảm xúc của một Lục Địa Võ Tiên đột nhiên lây nhiễm sang cho tất cả mọi người, cùng với phủ quân của phủ Giang Lăng trong khoang thuyền Thanh Long Nha.

Vào!

Bên trên thành lâu thành Thiên An.

Có một đạo nhân mặc áo trắng ngự kiếm bay xuống từ trên trời giống như một tia sáng trắng.

"Người tới dừng bước."

"Quân đội mang theo tập hợp lại ở ngoài thành"

Bên trên thành lâu, vị đạo nhân áo trắng của Côn Luân Cung, đại diện cho ý chí của cường giả thiên nhân, lạnh lùng nói.

Trước thành Thiên An, quân trận đông nghìn nghịt mọc lên như rừng xếp lớp, đều là đại quân vạn người.

Từng luồng khí huyết nồng nặc xộc thẳng lên bầu trời, giống như muốn xé rách tầng mây trên bầu trời ra.

Đây là đội ngũ của các đại vương triều chuẩn bị để tham gia vạn quân trận.

Chính là đội quân tinh nhuệ của các đại vương triều bồi dưỡng Ta.

Bên trên Thanh Long Nha, La lão gia tử hít một hơi thật sâu, cực kỳ nghiêm túc.

"Long Tước vệ của Đại Sở, Bát Cực vệ của Đại Chu, Huyết Lang vệ của Kim Trướng Vương Đình, Kim Cổ vệ của Nam Cương Miêu Cổ, còn có Ngự Lâm cận vệ của Đại Hạ..."

"Mỗi một đội ngũ đều là các quân đội tinh nhuệ trong tinh nhuệ của các đại vương triều, khí thế thật đáng sợ..."

"Cho dù có một vạn Hắc kỵ của La gia ở đây, đối đầu với bất cứ đội quân nào trong này, thì cũng chỉ có năm chắc ba phần thắng"

La lão gia tử tất nhiên hiểu rõ Hắc kỵ, mà ông cũng đã nói như vậy, như thế chứng minh những đội quân này thật sự mạnh mẽ.

"Bởi vì là đối chiến giữa quân đội nên tu vi của binh lính cũng không thể vượt quá Ngũ phẩm, nếu không... Đó sẽ là sai phạm quy tắc, nhưng cho dù là như vậy, những binh lính trong quân đội này đều đã đạt tới cảnh giới cao nhất của Ngũ phẩm!"

Thanh Long Nha từ từ đáp xuống.

Cường giả của các đại vương triều bên dưới đều nhìn chăm chú.

Có kẻ thì cười nhạo.

"Ồ đây là đội quân của vương triều Đại La mới lập đây à."

"Hắc kỵ của La gia trái lại cũng không tồi, nếu có thời gian huấn luyện thật tốt thì cũng có cơ hội xấp lá cả với một vài đội quân tinh nhuệ của Đại triều hội, nhưng đáng tiếc... Thời gian gấp rút như thế, La gia lấy đâu ra thời gian"

"Cho nên nói, lần Đại triều hội lần này, La gia tới đây là để tặng số mệnh ha, chúng ta nên cảm ơn La gia."

Có tiếng cười quần quanh phía bên dưới.

Bên trên Thanh Long Nha, La lão gia tử nét mặt lạnh lùng, không nói gì.

Nhưng La Hồng lại cười nhạt, giống như gió xuân ấm áp.

Thanh Long Nha mở ra, phủ quân phủ Giang Lăng ngật ngật suốt một ngày lập tức chen chúc nhau ủa ra.

La lão gia tử một bước bước ra, khí thế trên người đột nhiên bùng nổ:

"Bày trận!"

Tám ngàn phủ quân phủ Giang Lăng thêm vào hai ngàn Hắc kỵ nhanh chóng xếp thành hàng, nhưng mà, đối mặt với khí thế mạnh mẽ đè ép tới đây của các đại vương triều, một số binh lính của phủ Giang Lăng, sắc mặt trắng bệch, không chút hồng hào.

Tuy rằng phủ quân Giang Lăng cũng được xem như là một đội ngũ rất tốt, nhưng mà vàng thau lẫn lộn, tuy rằng cũng có Ngũ phẩm, nhưng phần lớn đều là Võ tu Thất phẩm, Bát phẩm.

So với những tinh nhuệ của các vương triều khác, quả thật giống như một bãi bùn nhão.

Mà tất cả các cường giả đang chú ý tới La gia đều sợ ngây người.
"Đây không phải là Hắc kỵ của La gia!"

"Khí tức thật yếu, một vạn quân này... Hình như có tám ngàn người là phủ quân?!"

"Đệt... La gia như này là cam chịu thua cuộc hay sao? La gia quả nhiên là báu vật tặng số kiếp mà..."

Chương 677: Quà ra mắt cho thái tử Hạ Cực (4)

Rất nhiều cường giả ngạc nhiên, sau khi ngạc nhiên chính là cười nhạo và châm chọc không thêm giấu diếm một chút nào.

Tám ngàn phủ quân của phủ Giang Lăng chỉ cảm thấy sắc mặt đỏ lên, xấu hổ, nhục nhã...

Mà hai ngàn Hắc kỵ của La gia vẫn đứng thẳng tắp, bàn tay chống lên mặt đao, đôi mắt cực kỳ sắc bén.

La lão gia tử không hề nói gì, yên lặng đi tới đằng trước đội ngũ, ông mặc giáp trụ trên người, thân thể hơi khom xuống đột nhiên ưỡn lên cực kỳ thẳng tắp, chống mặt đao, đứng yên trước đoàn quân.

"Lão phu, tin tưởng các ngươi."

"Lão phu cùng các người quyết chiến quyết tử!"

Vốn dĩ tám ngàn phủ quân còn có chút tự ti mặc cảm, lập tức cảm nhận được trong cơ thể mình có một ngọn lửa đỏ hừng hực đang bùng cháy, đang cuộn trào.

La Hồng bay phấp phới xuống khỏi Thanh Long Nha, dẫn theo Tiểu Đâu Hoa mặc một thân váy trắng, từ từ cất bước đi về phía thành Thiên An.

Bên trên thành lầu, thái tử Hạ Cực mặc một thân áo măng bào tứ vuốt, hờ hững nhìn La Hồng.

Lần này hẳn ta thay mặt Hạ Hoàng tới rút thăm của Đại triều hội.

Hoàng giả của các đại vương triều vẫn chưa có ai xuất hiện, Chu Thiên Tử, Sở Nữ Đế, Đại Hãn của Kim Trướng Vương Đình, còn có thủ lĩnh của bộ tộc Miêu Cổ, vân vân, ai cũng chưa từng xuất hiện, nhưng người thay mặt bọn họ rút thăm đều là những người có thân phận hiển hách trong các đại vương triều.

Người tới từ vương triều Đại Chu là thái tử Cơ Lạc Đồ, cùng một người thanh niên cực kỳ ôn hòa, Người tới từ vương triều Đại Sở lại là La Hồng khá là bất ngờ, không phải ai khác, mà chính là Ngô Mị Nương.

Từ lần trước sau khi bị Nữ Đế phụ thể, thân phận của Ngô Mị Nương...

Dường như nước lên thuyền cũng lên, có thể thay mặt cho Nữ Đế tới tham gia Đại triều hội, nhưng mà ai cũng không biết đây là may mắn hay bất hạnh.

Ngô Mị Nương nhìn thấy La Hồng đang đi tới thành lầu, khẽ mỉm cười, gật gật đầu.

Khi La Hồng bước lên thành lầu thành Thiên An.

Keng keng keng!

Ánh mắt của Lôi Thành cực kỳ lạnh lẽo, từng cầm vệ quân giáp bạc bên cạnh hắn ta cũng thi nhau rút vũ khí của bọn họ ra, sát ý hừng hực nhìn chằm chằm La Hồng.

Cầm vệ quân giáp bạc đã ghim haken La Hồng thật sâu, dù sao số lượng cầm vệ giáp bạc chết trong tay của La Hồng cũng rất nhiều.

Lôi Thành đã thăng lên hàng chuẩn Lục Địa Võ Tiên, khí thế lại càng cuộn cuộn, làm bầu trời dường như cũng hơi hơi biến sắc.

Tiểu Đâu Hoa ôm kiếm, lảo đảo đi theo sau lưng La Hồng, run lẩy bẩy. Thật... Thật là đáng sợ!

Nhưng La Hồng lại cười rất thoải mái, đối mặt với Lôi Thành, đối mặt với tình huống như thế này cũng không hề để ý quá nhiều.

La Hồng nhìn Lôi Thành, nhếch môi: "Có phải ngươi rất muốn giết bản công tử đúng không? Đến đến đến... Bản công tử đứng ở đây này, ngươi tới chém ta đi nào?"

La Hồng cười rộ.

Bên trên thành lâu cực kỳ yên ắng.

Sát ý của Lôi Thành cuộn cuộn, răng hàm bị cắn sắp vỡ ra.

"Chờ sau Đại triều hội, La gia ngươi bị tiêu hao hết khí số, Lôi Thành ta phải giết chết ngươi!"

La Hồng nở nụ cười: "Câu nói này của ngươi, không phải mới nói lần đầu tiên"

"Có phải ngươi chỉ có thể nói mồm dọa suông thôi đúng không?"

Bây giờ bản công tử đang đứng trước mặt ngươi, ngươi phải tới chém ta đi chứ?"

"Là kẻ thù thì hãy tới chém ta"

La Hồng duỗi tay chĩa vào cần cổ trắng nõn nà của mình, vừa vỗ nhẹ vừa cười châm biếm.

Hơi thở kiềm nén trên người La Hồng tỏa ra nồng nặc.

Thật kiêu căng!

Thật hèn hạ!

Kẻ này, khiến người ta tức chết mà!

Nhưng mà bị vương quy tắc của Đại triều hội, Lôi Thành không thể ra tay.

"Lôi thống lĩnh, không cần nổi giận, bình tĩnh"

Trên thành lâu, thái tử Hạ Cực nói cực kỳ hờ hững.

Nếu lúc này mà tung sát chiêu vi phạm quy tắc của Đại triều hội, như vậy không có lợi.

Lúc này Lôi Thành mới lấy lại bình tĩnh.

La Hồng liếc nhìn thái tử Hạ Cực lạnh nhạt như nước đứng ở đằng xa xa kia, không tiếp tục để ý tới Lôi Thành nữa, dẫn Tiểu Đậu Hoa theo, dưới ánh mắt chú ý của muôn người, chậm chậm bước lên thành lầu.

Chẳng mấy chốc đã đi tới trước mặt cường giả của các vương triều.

Thái tử Hạ Cực, thái tử Đại Chu, Ngô Mị Nương... Các nhân vật thay mặt cho từng đại vương triều đều đang nhìn chăm chăm La Hồng.

Mà những người này đều đang ngồi trên ghế, im lặng nhìn La Hồng.

Đạo nhân của Côn Luân Cung có tiên văn ở giữa trán cũng hờ hững nhìn La Hồng.

La Hồng nhìn khắp xung quanh, nhìn thái tử Hạ Cực và những người khác đang ngồi trên ghế, nhếch môi nở nụ cười.

"Không có chỗ của bản công tử?"

"Ta đường đường là Nhiếp Chính vương của vương triều Đại La..."

Không có ghế ngồi?"

La Hồng nói.

Hử?

Mọi người ngó ra, Nhiếp Chính vương là cái thứ gì vậy?

La Hồng lại giơ tay lên nhẹ nhàng búng tay một cái.

"Vậy các người ngồi cái búa ấy."

Vèo vèo vèo Phía dưới mỗi một chiếc ghế đều có một cái bóng màu đen hiện lên.

Sột soạt!

Bóng đen cán nát từng chiếc ghế, bên trên thành lầu, lập tức có bụi bay mù mịt không ngớt.

Thái tử Đại Hạ, thái tử Đại Chu, Ngô Mị Nương và những người khác đều đứng dậy, ghế dựa nát rồi, không đứng dậy thì chỉ có nước ngồi bệt trên sàn nhà.

Rất nhiều người nhìn về phía La Hồng áo trắng tóc trắng bay bay, không khỏi càn lời.

Đến ghế dựa mà cũng làm nát, thật sự chỉ có người!

Đây không được tính là vi phạm quy tắc của Đại triều hội, những đạo nhân của Côn Luân Cung kia cũng không thể nói được gì cả.

La Hồng cười khẽ, quay đầu nhìn về phía thái tử Hạ Cực.

Hắn nhìn chăm vào đôi mắt của thái tử Hạ Cực.

"Thái tử Đại Hạ?"

"Ngưỡng mộ đã lâu."

"Nghe nói người rất bình tĩnh?"

Vừa nói dứt lời, trong tay La Hồng lập tức hiện ra một cái đầu người nhầy nhụa máu tươi, hấn lấy đầu của Ôn Nhất Vi ra từ bên trong trang trữ đồ.

"Quà gặp mặt nho nhỏ, không thể hiện được hết sự ngưỡng mộ."

La Hồng nhếch môi nở nụ cười, quăng cái đầu be bét máu tươi của Ôn Nhất Vi cho thái tử Hạ Cực.

Thái tử Hạ Cực đối diện cái đầu người La Hồng ném tới, hấn ta không hề xê dịch thân mình, mà đưa tay ôm lấy.

Nhìn đầu của Ôn Nhất Vi trong lòng mình.

Thái tử Hạ Cực vốn dĩ từng khuyên Lôi Thành hãy bình tĩnh, nét mặt lập tức trở nên u ám.

Chương 678: Bản công tử mới là Tà tu thật sự! ()

Máu tanh gay mũi từ từ lớn vồn lan tỏa ra trong không khí.

Bên trên thành lâu thành Thiên Anh bỗng chốc trở nên yên tĩnh vài phần, rất nhiều người đều nhìn chăm chăm thái tử Hạ Cực, cùng với đầu người của Ôn Nhất Vi ở trong lòng của Hạ Cực.

Sắc mặt đều trở nên quý dị.

Tặng đầu người.

Thật là ngang tàng.

La Hồng người này, từ trước đến nay vẫn kiêu căng phách lối như vậy, nghe nói La Hồng ở chiến trường Tái Bắc, miệng mồm ngát hương, mắng to Sở Nguyên Đạo cùng với Tật Phong Quân, Sở Nguyên Đạo tức đến nổi điều động ba mươi mấy vị Nhất phẩm đi giết La Hồng, kết quả toàn bộ đều bị La Hồng giết ngược lại.

Mà La Hồng, bây giờ đã vào thành Thiên An nhưng vẫn còn kiêu căng như vậy.

Cổ tình kiêu căng hay bản chất đã là như thế?

Bên trên thành lâu, bầu không khí trở nên nghiêm túc, sắc mặt của thái tử Hạ Cực mới trước đó còn khuyên Lôi Thành phải bình tĩnh bỗng chốc trở nên cực kỳ u ám, u ám giống như một vũng nước đọng lạnh lẽo.

Thái tử nhìn đầu người của Ôn Nhất Vi, đây là đồ độc hắc ta phải đến phủ Giang Lăng, một vị cường Nhất phẩm, đứng thứ mười lăm trên Thiên bảng, phụ trách quản lý tất cả những gia đình quyền quý ở phủ Giang Lăng, xây dựng phòng tuyến ngăn cản Hắc kỵ của La gia, và những bách tính di chuyển kia.

Nhưng mà bây giờ La Hồng lại xách theo đầu của Ôn Nhất Vi xuất hiện ở chỗ này.

Nói cách khác, trong ba ngày ngừng chiến này, La Hồng đi một chuyến đến phủ Giang Lăng giết Ôn Nhất Vi.

Đôi mắt của thái tử toát lên sự âm u.

Y lại không hề nhận được một chút tin tức nào, xem ra phủ Giang Lăng hẳn là đã bị La gia chiếm giữ hoàn toàn rồi.

"Đồ ăn hại"

"Những gia đình quan lại mấy trăm năm kia trong phủ Giang Lăng, hơn nữa còn thêm một vị cường Nhất phẩm như Ôn Nhất Vi đây, còn có bùa chú của Côn Luân cung, thế mà còn để La gia lật ngược tình thế"

"Phòng thủ một thành trì có bùa chú bao phủ khắp nơi mà còn làm không xong?"

Thái tử hít sâu một hơi, trong lòng có mấy phần lửa giận đang cuộn trào, nhưng mà trên mặt hắn ta vẫn giữ được nụ cười.

Hắn đưa đầu của Ôn Nhất Vi cho thái giám ở bên cạnh.

Sau đó mới bình tĩnh nhìn về phía La Hồng: "Được, phân lễ vật này, bản cung nhận."

Chỉ là trong giọng nói bình tĩnh của thái tử lại toát lên đầy sự tàn nhẫn và tức giận.

Trên tường thành chỉ còn tiếng cười nhạt nhòa quanh quẩn khắp nơi, đó là tiếng cười của thái tử Đại Chu Cơ Lạc Đồ.

"La công tử, nghe đại danh đã lâu, hôm nay gặp mặt, quả nhiên khí vũ hiên ngang, bây giờ Đại triều hội sắp mở màn rồi, không phải lúc làm lớn chuyện, nếu như hai vị có thù oán gì đợi vào Đại triều hội sẽ phân rõ ràng,"

Giọng nói của thái tử Đại Chu Cơ Lạc Đồ rất dịu dàng.

Hắn ta đứng ra giảng hòa, hắn ta liếc nhìn La Hồng với ánh mắt hơi kỳ dị, chỉ là một tu sĩ cảnh giới Tam phẩm nhưng lại ngông nghênh giống như Lục Địa Tiên.

Tất nhiên, Cơ Lạc Đồ cũng có nghe nói đến chiến tích của La Hồng, trên Tây Cương đại địa, vây giết ba mươi mấy vị Nhất phẩm.

Đồng thời còn bị Côn Luân cung và Long Hồ Sơn tranh nhau giành giật mời về làm Thánh Tử.

Có lẽ, đối phương thật sự có tư cách để kiêu ngạo như vậy.

Long Hồ Sơn chính là quốc giáo của nước Đại Chu, vì thế nên thái độ của Chu thái tử Cơ Lạc Đồ với La Hồng vẫn được xem là rất thân thiện, dù sao La Hồng rất có thể sẽ trở thành Thánh Tử tương lai của Long Hồ Sơn, thậm chí còn có thể trở thành thiên sư tương lai của Long Hồ Sơn.

Hạ Cự liếc nhìn Cơ Lạc Đồ một chút, trên mặt cũng trở về với nét bình tĩnh.

"Chu thái tử nói có lý, nhưng mà, bằng thực lực của La gia, cuối cùng hãy cầu khẩn rằng đừng gặp phải Đại Hạ trên Đại triều hội."

Hạ Cự cười nhạt.

Lời này không thể nào đón ý hòa theo được, ít nhất, Chu thái tử Cơ Lạc Đồ cũng không hòa theo, lời này là làm mích lòng La Hồng rồi còn gì.

Cho dù trong lòng Cơ Lạc Đồ cũng nghĩ như vậy, thậm chí y cảm thấy chính bản thân La Hồng cũng đã tự cam chịu thua cuộc, nếu như người có

lòng muốn tham gia Đại triều hội vậy tốt xấu gì cũng phải chọn một vạn quân tinh nhuệ trong đội quân Hắc kỵ đến đây chứ.

Cuối cùng, tám ngàn phủ quân, hai ngàn Hắc kỵ... Đội quân không chính quy như thế này, làm sao thắng được quân tinh nhuệ của những vương triều khác?

Ngô Mi Nương thì không thèm để ý đến Hạ Cực, nhỏ giọng chào hỏi La Hồng, không nhìn Hạ Cực nữa.

Thái tử Hạ Cực cũng không hề bối rối, đại hoàng tử Gia Luật Nguyên Long của Kim Trướng Vương Đình trái lại mở miệng nói hòa.

"La gia... Cũng xứng được xưng là vương triều à, lần Đại triều hội này...

Hãy để La gia, tan thành mây khói."

Gia Luật Nguyên Long lạnh lùng nói.

Khí thế của hãn ta cực kỳ hùng hồn, bên trong thân thể lại có máu nóng tức giận dâng trào giống như tiếng sông dài biển lớn cuộn cuộn, Kim Trướng Vương Đình và La vốn đã ở vào tình thế không chết không ngừng.

Dù sao, cái tên La Nhân Đồ của La Hậu cũng chính là vì giết người của Kim Trướng Vương Đình mà có.

Mà từ lúc La Hồng ra giang hồ cho đến nay, số thiên tài và cường giả người Hồ bị hãn giết cũng không phải là ít.

Đối với La gia, Kim Trướng Vương Đình có niềm tin rằng chắc chắn sẽ bị giết, cho dù là Đại Hãn của Kim Trướng Vương Đình cũng có suy nghĩ giống như vậy.

"Khà khà khà..."

"Thiên hạ này có ba đại vương triều là đủ nhức đầu rồi, chỉ là một La gia mà cũng dám tự lập vương triều... Không biết trời cao đất rộng"

Thiếu thủ lĩnh của vùng Nam Cương Miêu Cổ quần cả người bên trong chiếc áo choàng màu đen, toàn thân tỏa ra hơi thở nham hiểm cũng phát ra giọng nói cực kỳ khàn khàn, trong giọng nói của hãn ta cũng toát ra sự khinh thường đối với La gia.

Chương 679: Bản công tử mới là Tà tu thật sự (2)

La Hồng đang ôn chuyện với Ngô Mị Nương cũng lập tức bị thu hút.

Bởi vì... La Hồng ngửi thấy được mùi vị của báu vật nạp năng lượng... Ô không, là Tà tu.

La Hồng nhìn thiếu thủ lĩnh bọc kín trong chiếc áo choàng đen không thể thấy rõ gương mặt nọ, hần cười rạng rỡ, nụ cười hiền hòa vô hại:

"Huynh đài, xưng hô như thế nào đây?"

Thiếu thủ lĩnh của bộ tộc Miêu Cổ bọc kín mình trong chiếc áo choàng đen chợt ngó ra, hừ lạnh một tiếng.

Bản Mệnh Cổ trong cơ thể của hần ta cảm nhận được một luồng ác ý dày đặc.

Tên La Hồng này... Không có ý tốt với hần ta!

Hần ta vốn đã không có hảo cảm gì với La Hồng, ở Nam Chiếu quốc Nam Cương, Tà tu là phổ biến nhất, cho dù là Nam Chiếu vương tộc cũng tu luyện Tà tu cổ thuật, lấy Tà sát nuôi dưỡng cổ trùng, từ đó hấp thụ được một nguồn sức mạnh đáng sợ.

Mà La Hồng... Được gọi là biểu tượng của chính nghĩa, là khắc tinh của Tà tu, số lượng Tà tu chết trong tay hần có thể xếp vòng quanh cửa thành một vòng.

Điều này hiển nhiên làm cho thiếu thủ lĩnh không có hảo cảm gì đối với La Hồng.

Đối với một tu sĩ chính đạo như vậy, trong lòng hần ta cực kỳ căm ghét.

Đại La vương triều của La gia, bắt đầu từ một tồn tại chủ đạo chuyên diệt trừ Tà tu, đối với Nam Chiếu không phải là một tin tức tốt lành gì.

Vì thế nên hiển nhiên hần ta rất hy vọng trong lần La gia tham dự Đại triều hội này sẽ bị cạn kiệt khí số, hoàn toàn lụn bại.

Người áo đen không thèm để ý đến La Hồng, trái lại La Hồng cũng không quan tâm, chỉ là thi thoảng hần lại nhìn chăm chăm vị thiếu thủ lĩnh này.

Tâm thần La Hồng nhập vào trong đan điền.

Ma Kiếm A Tu La vắt ngang bên trên Sát Hải, váy đỏ ngả nghiêng, ma kiếm tiểu tử tử lại ngồi chễm chệ trên thân kiếm, giống như đang chơi đu quay.

Ý chí La Hồng hiện ra, chỉ chỉ gã thiếu thủ lĩnh quần áo choàng đen kín mít cho ma kiếm tiểu tử xem.

"Sao hả?"

La Hồng chờ mong hỏi.

Đối với Tà tu, Ma Kiếm A Tu La hiểu biết rõ ràng hơn La Hồng rất nhiều.

Bên trên ma kiếm, váy đỏ bay bay, ma kiếm tiểu tử ngược cái cằm nồn nà lên, môi đỏ hơi nhếch lên.

Giọng nói ngự tử tràn ngập ý vị trưởng thành vang vọng khắp nơi.

"Khá thơm."

Sau khi ngừng lại một chút, nàng nói tiếp: "Không thơm bằng người."

Đôi mắt của La Hồng lập tức sáng ngời?

Khá thơm?

Điều này đã nói rõ cái gì?

Nói rõ thiếu thủ lĩnh của bộ tộc Nam Cương Miêu Cổ này chính là Tà tu chính cống!

Đối với Tà tu, La Hồng cực kỳ yêu thích.

Trong lúc nhất thời, La Hồng nở nụ cười dịu dàng vô bờ bến với gã thiếu thủ lĩnh quần áo choàng đen kín mít nọ.

Làm đôi mắt dưới áo choàng đen của gã thiếu thủ lĩnh nọ trở nên cực kỳ lạnh lẽo.

Thật sự là một kẻ đại diện chính nghĩa làm cho người ta cực kỳ căm ghét.

Vào...

Bên trên tường thành.

Những đạo nhân ngự kiếm của Côn Luân cung dồn dập tụ về đây, trong tay mỗi một vị đạo nhân đều cầm tháp nhỏ.

Một vị đạo nhân dẫn đầu, giữa trán có tiên vân, hơi thở mạnh mẽ đến nỗi làm không khí ngưng đọng bao phủ khắp trên thành lầu thành Thiên An.

Y hờ hững nhìn liếc qua mọi người bên trên thành lầu một chút, cho dù là bọn người Hạ Cực, Cơ Lạc Đồ là người thừa kế của các đại vương triều, nhưng mà thái độ của vị đạo nhân trẻ tuổi đã đạt đến đỉnh cao Thiên Nhân

Phủ này cũng rất bình thản.

"Bắt đầu rút thăm Đại triều hội."

Vị đạo nhân này vừa nói dứt lời, bầu không khí bên trên thành Thiên An trong nháy mắt trở nên nghiêm túc.

Cho dù là La Hồng cũng nheo mắt lại, nhìn sang.

Bên dưới thành lầu, mấy người của La gia cũng nghiêm nghị ngẩng đầu lên, La lão gia tử khoác giáp đen vùng đao dất ngựa cũng ngẩng đầu lên

nhìn đạo nhân bên trên thành lầu.

Rút thăm quyết định đối thủ, trận đầu tiên của Đại triều hội La gia sẽ gặp phải đối thủ như thế nào đây...

Ông cũng không nói chắc được, nếu như gặp phải những nước nhỏ thì còn tốt, nếu như xui xẻo gặp phải những vương triều như Đại Hạ, Đại Chu, Đại Sở thì đó cơ bản cũng không phải chuyện đùa.

Trong thành Thiên An.

Ánh mặt trời soi rọi xuống mặt đất, làm cho cả thành Thiên An quét xua đi mù mịt của mấy ngày trước đây, trở nên rực rỡ hơn rất nhiều.

Mà biết được Đại triều hội tổ chức bên ngoài thành Thiên An, rất nhiều bách tính muốn xem chuyện vui đều thi nhau chạy ra ngoài, tụ tập về thành lầu.

Trong một vài căn phòng trang nhã ở tầng cao nhất của một số lầu cao, cũng trở thành chỗ ngồi quý báu ngàn vàng khó mua được.

Bị rất nhiều quan lại có quyền có thế của Đại Hạ chiếm cứ.

Rất nhiều khách giang hồ thì nhảy lên một cái, đáp xuống trên một vài nóc nhà trong Thiên An, ngấm nhìn buổi rút thăm của Đại triều hội đang diễn ra ngoài thành Thiên An.

Một một đợt Đại triều hội đều sẽ thu hút sự chú ý của toàn bộ người trong thiên hạ, dù sao, Đại triều hội quyết định khí số của các quốc gia, có lẽ sau Đại triều hội sẽ có rất nhiều quốc gia sắp sụp đổ cũng không chừng?

Đương nhiên, ba đại vương triều cũng rất khi xuất hiện tình trạng sụp đổ, bởi vì khí số đất nước của ba đại vương triều quá mạnh mẽ, cho dù thất bại một trận, mặc dù sẽ làm tổn hại khí số của đất nước, nhưng cũng không ảnh hưởng đến đại thể.

Huống hồ, có thể đánh bại ba đại vương triều cũng chỉ có ba đại vương triều mà thôi, cũng có lẽ là Kim Trướng Vương Đình hoặc các thế lực khác.

Những đất nước nhỏ bé bình thường không thể nào làm được.

Mà Đại triều hội đợt này lại có chút khác biệt, bởi vì đợt Đại triều hội lần này có thêm một vương triều mới, Đại La vương triều.

Chương 680: Bản công tử mới là Tà tu thật sự! (3)

Tin tức La gia ở trên đại địa Tây Cương khơi ra khí số, tự lập vương triều, bây giờ đã sớm lan rộng bao phủ toàn bộ thiên hạ.

Không chỉ có Đại Hạ biết được, mà những đất nước khác cũng biết được tin tức này.

Đối với việc Đại La vương triều tham gia Đại triều hội, trên căn bản không có một ai xem trọng.

Đại La vương triều nói thì dễ nghe lắm, nhưng trên thực tế...

Chẳng khác là bao so với những đất nước nhỏ bé tầm thường khác.

Vào Đại triều hội cũng chỉ làm bia đỡ đạn mà thôi.

Làm sao có thể ảnh hưởng đến những con quái vật khổng lồ tầm cỡ như ba đại vương triều.

Trên nóc nhà Ninh Vương phủ.

Ninh Vương toàn thân mặc hoa phục ngay ngắn bay phát phơ đáp xuống trên nóc nhà, ông ta yên lặng nhìn về phía ngoài thành Thiên An.

Hồi lâu sau lại quay đầu nhìn về phía Thiên Cực cung.

Khóe miệng hơi nhếch lên.

"Phụ vương à... Huyền Ngọc Phi đã chết rồi, có phải làm người quýnh lên rồi không?"

"Đổi địa điểm của Đại triều hội thành thành Thiên An, ngay bên ngoài Thiên Cực cung chỗ người đang bế quan... Nguy hiểm rất lớn nhĩ."

"Rốt cuộc ngài muốn làm gì đây?"

"Một màn tính toán? Muốn hoàn toàn nuốt trọn La gia?"

"Không... Luôn cảm thấy, không hề đơn giản như vậy."

Ánh mắt Ninh Vương trở nên sâu xa.

Sở Vương phủ.

Sở Vương đuổi hết tất cả mọi người, ngồi một mình trong vương phủ trống rỗng đìu hiu, ông ta phóng tầm mắt nhìn ra ngoài, nhìn phủ đệ rộng tuếch, trong lúc thấp thoáng, lại càng hiểu được tâm tình lúc trước của Trần

Bắc Vương.

Sở gia bây giờ đã xuống dốc, Sở Thiên Nam đã chết, điều này làm Sở gia từ thịnh vượng dần suy yếu.

Hơn nữa, Sở gia thay thế La gia trấn giữ Tái Bắc, có lẽ khoảng mấy năm sau, tình hình của La gia sẽ đổi thành tình hình của Sở gia lúc bây giờ.

Tương lai của Sở gia phải biết đi về đâu đây?

Sở Vương thở dài.
Bệ hạ trong thâm cung, sâu không lường được.
Thái tử hung tàn điên cuồng.

Ninh Vương... Khẩu Phật tâm xà, không thể nhìn thấu.
Sở gia đứng trước mặt những người thế này, giống như một phiến lá lục bình trôi nổi bên trong sa mạc của bão tố thời gian.

"Có lẽ, Sở gia... Nên đưa ra lựa chọn."
Sự tịch mịch bao trùm khắp Sở Vương phủ.
Trong loáng thoáng chỉ có tiếng thở tài của Sở Vương vô cùng già nua lan tỏa khắp nơi.

Bắt đầu rút thăm rồi.
Những vị đạo nhân Côn Luân cung đeo tiên kiếm trên vai, áo trắng bay bay, thi nhau thả tháp khí số bọn họ đang cầm trong tay vào vòm trời.

Ngay tức khắc, những tháp nhỏ này lập tức bị từng luồng ánh sáng khí số bao phủ, tung bay tán loạn bên trên bầu trời giống như từng ngôi sao.
Không có thứ tự, bay tán loạn.

"Quy tắc rút thăm, hai chùm sáng đụng vào nhau sẽ đại diện cho "mệnh", tiếp theo sau đó chính là một cuộc so tài giữa những đối tượng.

"Quy tắc của Đại triều hội vẫn tiếp diễn giống như quy tắc của những đợt trước đó, chia thành ba trận chiến, mưu chiến, thiên kiêu chiến, vạn quân chiến... Quy tắc không thay đổi, người thắng có thể lấy được khí số của người thua"

Đạo nhân đứng đầu khí thế mạnh mẽ nói.

Sau đó, tất cả mọi người đều ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm những chòm sáng khí số đang không ngừng xoay vần, va chạm vào nhau.

Một ít vương quốc nhỏ không ngừng cầu nguyện ở trong lòng, đừng đụng phải ba đại vương triều, và những cường quốc giống như Kim Trướng Vương Đình.

Tốt nhất là đụng phải vương triều Đại La.

Có thể nói, vương triều Đại La mới là con dê béo bở nhất trong lần Đại triều hội này!

Dưới thành Thiên An.

La lão gia tử chống Mặc Dao đứng thẳng, đôi mắt sắc bén, mặc kệ tiếp theo đối thủ mà La gia gặp phải là người phương nào, dù sao cũng là hai chữ "tử chiến"!

La lão gia tử cũng cảm nhận được, ánh mắt của rất nhiều người xung quanh nhìn về phía La gia chẳng khác gì đang nhìn một con dê béo.

La gia... Thật sự là con dê béo bô sao?!

Tay của La lão gia tử đang chống Mặc Dao đột nhiên nắm chặt lại.

â Aml Trên bầu trời, lần lượt từng chiếc tháp khí số biến thành chùm sáng, không ngừng quán quanh, nhanh chóng đan xen vào nhau giống như là ánh sao bên trong dải ngân hà.

Bất chợt!

Từng chùm từng chùm ánh sáng đụng vào nhau, hai cái va chạm với nhau, không ngừng quán quanh.

Bên trong mỗi một chùm sáng đều bùng nổ ra sức mạnh khiến người ta biết rõ đối thủ họ gặp phải là ai.

"Ha ha ha ha!"

"Đối thủ của La gia... Là bộ tộc Miêu Cổ Nam Cương!"

"Tiêu rồi, La gia xong đời rồi, là bộ tộc Miêu Cổ của Nam Chiêu Nam Cương, bàn về thực lực cũng không yếu hơn Kim Trưởng Vương Đình đâu!"

"La gia đụng phải, chắc chắn là sẽ thất bại không còn gì để nghi ngờ!"

Bên trên thành lâu thành Thiên An, rất nhiều những quốc chủ của các đất nước nhỏ cùng mấy người sử giả đều thở dài tiếc nuối.

Cục mỡ béo bở La gia này, cuối cùng lại rơi vào trong tay của bộ tộc Miêu Cổ, thật đáng tiếc Bên trên thành lâu.

Trong nháy mắt không khí cũng thay đổi.

Chân mày La Hồng ngạc nhiên nhếch lên một cái, nhìn về phía gã thiếu thủ lĩnh bọc mình kín mít bên trong áo choàng đen ở phía xa xa đằng kia.

Trận đầu của Đại triều hội, đối thủ đụng phải là bộ tộc Miêu Cổ?

Bộ tộc Miêu Cổ cũng không phải là yếu, thực lực còn mạnh hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng.

"Ha ha ha ha... Thật là trùng hợp, trận đầu tiên đã gặp phải La gia... Các vị, cục mỡ béo bở La gia này, Nam Chiêu ta ăn trước đây.

Mà gã thiếu thủ lĩnh bọc mình trong chiếc áo choàng đen lại phát ra tiếng cười to vui sướng.

Hắn ta có chút bất ngờ, thế nhưng sau bất ngờ đó chính là ngạc nhiên vui mừng.

Không chỉ có mình hắn ta, bên dưới thành Thiên An, mười nghìn Kim Cổ vệ cũng đều cười to theo thiếu thủ lĩnh của họ, mà còn là tiếng cười cực kỳ vui sướng.

Đó là nụ cười châm chọc, là nụ cười chắc chắn giành được thắng lợi.

Trái lại thì sắc mặt của những người bên phía La gia cực kỳ khó coi, sắc mặt La lão gia tử tái xanh, hai nghìn Hắc kỵ phía sau ông lại tràn đầy tức giận, tám nghìn phủ quân phủ Giang Lăng thì tái mét mặt mày.

Tiêu rồi!

Chắc chắn là thất bại không còn gì để nghi ngờ nữa rồi

Chương 681: Bản công tử mới là Tà tu thật sự! (4)

La Hồng nhìn gã thiếu thủ lĩnh mặc áo choàng đen đang không ngừng cười to kia, đôi mắt hơi híp lại.

"Cười?"

"Hy vọng đợi một lát nữa... Ngươi còn có thể cười được."

Song, vị thiếu thủ lĩnh áo choàng đen kia lại nhìn chăm chăm La Hồng, trong đôi mắt dưới áo choàng đen toát lên vẻ châm chọc:

"Sao nào? Ngươi còn cho rằng La gia có thể thắng được đội quân tinh nhuệ của Nam Chiếu bọn ta sao?"

"La gia của ngươi lấy cái gì để thắng?"

"Hai nghìn Hắc kỵ cộng thêm tám nghìn phủ quân không chính quy?"

"Xem như La Hồng ngươi chính là yêu nghiệt tuyệt thế, nhưng La Hồng ngươi chỉ có một mình, ngươi cũng chỉ có thể tham gia cuộc chiến trên Huyền băng mà thôi, vì thế nên... Ngươi cảm thấy ngươi có thể xoay chuyển được cái gì?"

Trong giọng nói của thiếu thủ lĩnh nước Nam Chiếu tràn đầy ý châm biếm giễu cợt.

Hắn ta không nghĩ ra được La Hồng có thể làm cách nào để thắng được.

Một bên khác, Ngô Mị Nương cũng đến gần La Hồng, nặng nề nói: "Lão La, bộ tộc Miêu Cổ Nam Cương cũng không yếu đâu..."

Nhất là bọn họ còn có Kim Cổ vệ, nổi tiếng là tà tính trứ danh"

"Nghe đồn trung tâm của Thiên Địa Tà Môn tọa lạc tại vùng Nam Cương..."

La Hồng nghe lời nhắc nhở của Ngô Mị Nương, trái lại cười cười, cho đôi phương một ánh mắt yên tâm.

Đối thủ của những đất nước khác cũng đã được xác định.

Có người vui mừng, có người than thở.

Nhưng mà dựa theo những đạo nhân thay mặt cho ý chí của Thiên Nhân mà nói thì đây cũng là số mệnh.

Không thể thay đổi được số mệnh thì cũng chỉ có thể nhận mệnh.

Vị đạo nhân Lục Địa Tiên có tiên vân ở giữa trán kia nhìn La Hồng và thiếu thủ lĩnh bọc kín người bên trong áo choàng màu đen kia một chút: "Mưu chiến và thiên kiêu chiến tiến hành cùng lúc, sau khi hai trận chiến

kết thúc sẽ tiến hành vạn quân chiến, có ý kiến gì không?"

"Không có dị nghị gì cả, cứ tiến hành theo quy tắc."

Trong giọng nói khàn khàn của thiêu thủ lĩnh khó có thể che giấu được ý cười.

Vương triều Đại La, cho dù là với bộ tộc Miêu Cổ mà nói thì cũng được xem là một cục thịt mỡ béo bở.

La Hồng hội tụ Phật vận của chùa Vong Xuyên cùng với khí số vợ vết được bên trong Trường Lăng Đại Hạ, những khí số này gom góp lại tạo thành vận mệnh vương triều, tuy rằng không sánh được với vận mệnh đất nước của Nam Chiếu, nhưng cũng không xê xích bao nhiêu.

Nếu như có thể thu gom của Nam Chiếu trong một đợt Đại triều hội này, hiển nhiên xem như là kiếm lời bội, dù cho sau đó có thua dưới bất cứ vương triều nào trong ba đại vương triều cũng vẫn được xem là có lời.

"Đã như thế, vậy bắt đầu luôn đi"

Đạo nhân đại diện cho ý chí của Thiên Nhân lên tiếng.

Sau một khắc, cửa thành Thiên An đột nhiên mở ra, Trương Tĩnh Chi vốn đang đứng bên cạnh La lão gia tử, áo đạo trên người lay lay, bước về phía trước.

La lão gia tử nhìn bóng lưng bước đi ra của Trương Tĩnh Chi, hé miệng, không biết nên nói gì.

Trương Tĩnh Chi lại bình tĩnh nở nụ cười, chấp tay.

"Tĩnh Chi sẽ dốc hết toàn lực đánh thắng một trận vì La gia."

Trương Tĩnh Chi nói rất kiên quyết dứt khoát.

Từng ứng cử viên thay mặt tham gia mưu chiến lần lượt vào thành Thiên An dưới sự chỉ dẫn của đạo nhân.

Bên trên thành lâu, La Hồng nhìn Trương Tĩnh Chi, ánh mắt lấp lánh.

Đối với mưu chiến, La Hồng chỉ có thể lựa chọn tin tưởng Trương Tĩnh Chi mà thôi.

Một bên khác.

Lại có một vị đạo nhân mở miệng nói: "Thiên kiêu chiến, dựa theo quy tắc, chia thành Huyền bảng, Địa bảng, Thiên bảng, ba trận chiến đầu... Trận chiến đầu tiên, là cuộc chiến của Huyền bảng"

Vừa nói dứt lời.

Vị đạo nhân này tay chấp thành đạo ấn, một tấm bùa chú màu vàng xuất hiện trong lòng bàn tay của y, bất chợt quăng ra.

Bùa chú lập tức bay vào trong đám mây của thành Thiên An.

Ồ trong đám mây, nó không ngừng tích góp hút vào mây trắng, sau đó biến thành vô đài biên mây.

Thiếu thủ lĩnh quần áo choàng màu đen kín mít lập tức cười lạnh.

"Số một Huyền băng của Nam Chiếu, Nam Âm!"

Vừa nói dứt lời.

Trong đội ngũ của Kim Cổ vệ bên dưới lập tức phát ra một tiếng cười duyên.

"Thiếu thủ lĩnh yên tâm, Nam Âm chắc chắn dốc hết toàn lực."

Vừa nói dứt lời, bàn chân của thiếu nữ bỗng chốc đạp lên mặt đất, mặt đất ầm ầm rạn nứt ra hoa văn giống như mạng nhện, sức mạnh chấn động thiếu nữ, khiến người thiếu nữ bay lên nhảy vọt vào tầng mây, rơi vào trên biển mây.

La Hồng nhìn về phía Tiểu Đậu Hoa, vỗ vỗ đầu Tiểu Đậu Hoa:

"Người ở lại chỗ này đi, chống đỡ cục diện, công tử ta đi một chút rồi về."

La Hồng vừa nói dứt lời, một bước bước ra, xông thẳng vào bầu trời, đáp xuống võ đài biển mây.

Mà trên thành lâu, Tiểu Đậu Hoa bị bỏ lại một mình, ôm kiếm, run lấy bầy.

Xung quanh đều là người có máu mặt, công tử không ở đây, nàng... Rất sợ.

Nhưng mà, vì không làm mất mặt công tử, Tiểu Đậu Hoa vẫn hít sâu một hơi, ưỡn ngực, hóp bụng, ngẩng đầu, nâng mông, chân đứng vững vàng.

Bắt đầu rồi!

Trận đấu tiên của Đại triều hội, La gia đấu với bộ tộc Miêu Cổ Nam Cương, Nam Chiếu!

Rất nhiều cường giả đều nhìn với vẻ đầy hứng thú.

Trận chiến đấu tiên, La Hồng tự mình ra trận, xem ra La gia thật sự cuống lên rồi.

Nhưng mà, cho dù La Hồng vào trận, thắng được ván này thì cũng không thay đổi được điều gì.

Thiếu thủ lĩnh bọc kín mình bên trong áo choàng màu đen, hai tay ôm ngực, đôi mắt ẩn giấu dưới áo choàng màu đen toát lên vẻ lạnh lẽo và châm chọc.

"Nam Âm đứng hạng đầu trên Huyền băng ở Nam Chiếu của ta đã chuẩn bị quá lâu cho lần Đại triều hội này rồi, nàng đã sớm có thể đột phá vào Nhị phẩm, nhưng vẫn đè nén cảnh giới, hơn nữa phụ thân ban tặng cho nàng "Tả Âm Cổ" và "Mị Thân Cổ", dù là La Hồng... Nếu không chú ý có lẽ cũng sẽ bị thua!"

"Nêu như tên La Hồng này bị đánh bại dưới tay của Nam Âm, vậy thì thú vị quá... Nó sẽ trở thành đả kích như thế nào đối với khí thế của La gia, La gia này lại càng không có hy vọng rồi."

Khóe miệng thiếu thủ lĩnh hơi nhếch lên, đợi xem kịch vui.

Trên võ đài biến mây.

La Hồng phiêu lượn bay đến, tóc bạc bay bay bông bênh, trên dạ thịt tỏa ra ánh sáng hào quang màu vàng nhàn nhạt, khí chất tràn trề, áo trắng tung bay, đứng im lặng bên trên đám mây giống như là một vị tiên nhân tuyệt thế.

Đối diện với hắn lại là một thiếu nữ vóc người cực kỳ nóng bỏng, ăn mặc vô cùng lộ liễu, quần áo bó sát vào cơ thể phác họa lên độ cong mê người, gương mặt của thiếu nữ cũng toát lên vẻ quyến rũ và thanh thuần, vô cùng xinh đẹp.

Chương 682: Bản công tử mới là Tà tu thật sự! (5)

Thiếu nữ nhìn La Hồng, không khỏi phát ra tiếng cười duyên giống như chuông bạc.

"Ca ca người thật tuấn tú"

Thiếu nữ Nam Âm nói.

"Nghe nói ca ca người rất mạnh, lúc trước là số một Hoàng bang, bây giờ thăng lên thành Huyền bang, hẳn là số một Huyền bang của Đại Hạ?"

"Vương triều Đại Hạ còn là một vương triều siêu mạnh mẽ, có lẽ ca ca thật sự rất lợi hại đúng không?"

Thiếu nữ Nam Âm nói.

La Hồng hờ hững nhìn nàng ta, vung ngang Thuần Quân kiếm lên, sau một khắc hần buông tay ra, Thuần Quân kiếm lập tức lơ lửng trước mặt của hắn.

Thiếu nữ Nam Âm nhìn La Hồng, lại phát ra tiếng cười như chuông bạc: "Tiểu ca ca, vương triều Đại La vừa mới thành lập, căn cơ không ổn định, đám quân không chính quy phía dưới này căn bản không phải là đối thủ của Kim Cổ vệ nước Nam Chiêu của chúng ta..."

"Chi bằng tiểu ca ca chịu thua đi."

"Nam Âm thật sự không nghĩ ra... La gia sẽ thắng như thế nào."

Nhưng mà nàng ta vừa mới nói xong, con người đột nhiên co rụt lại.

Bởi vì nàng ta phát hiện ra, trong nháy mắt khi thân thể La Hồng bước ra một bước, đạp chân xuống, võ đài Vân Hải giống như sóng lớn nổ tung.

Mà khí thế cực kỳ áp lực vô cùng khủng bố trong nháy mắt đè nén thiếu nữ Nam Âm, làm cho nàng ta ngay cả thở dốc cũng không thể làm được.

"Người nói... Nhiều quá nhỉ?"

Trong nháy mắt La Hồng xuất hiện trước mặt Nam Âm, tóc trắng bay bay, sắc mặt lạnh lùng, hếch hếch cằm lên cao, nói.

Thiếu nữ Nam Âm phát ra tiếng cười duyên giống như chuông bạc, Khí tức Tam phẩm trên người trong nháy mắt đột phá cách trở, bước chân vào Nhị phẩm, lại tiếp tục không ngừng tăng vọt từ cảnh giới Nhị phẩm, không bao lâu sau đã đạt đến đỉnh cao Nhị phẩm, cách Nhất phẩm chỉ còn một chút mà thôi.

"Tiểu ca ca... Người thật hùng dũng nha!"

Lời này vừa nói ra, giữa lúc lơ mơ ẩn hiện quanh khắp toàn bộ võ đài biển mây, tiếng nói đầy rẫy quỷ dị mê hoặc.

Vô cùng tinh tế, gọn lên như bọt sóng dập dờn giống như muốn chui vào trong đầu óc La Hồng, muốn nhiễu loạn tâm thần của La Hồng.

"Tà Âm Cổ!"

Tà sát trên người thiếu nữ Nam Âm khuấy động ra.

Cơ thể xinh đẹp đầy đà bắt đầu làm dáng làm điệu múa lên ngay tại chỗ, thân thể đầy đặn không ngừng run rẩy, hấp dẫn đôi mắt của con người.

Mà trên mi tâm của La Hồng không biết từ khi nào có một con cổ trùng màu hồng nhạt đang bò trên đó, bên trên cổ trùng có Tà sát cuộn cuộn đang sôi trào.

Móng vuốt sắc bén của cổ trùng dường như muốn phá tan mi tâm của La Hồng rồi chui vào trong đó.

Mà La Hồng nhìn thiếu nữ Nam Âm đứng nhảy múa ở nơi đó, không hề nhúc nhích, giống như đang dại ra.

Khóe môi của thiếu nữ Nam Âm nhếch lên một nụ cười tự tin.

Tà Âm Cổ cùng Mị Thân Cổ, hai loại cổ trùng thủ lĩnh đưa cho nàng ta chính là tà vật ngất trời.

Cho dù là nhược Nhất phạm dụng phải cũng sẽ không cưỡng lại được.

Vì thế nên thiếu nữ Nam Âm rất tự tin, cho dù nàng ta từng nghe thấy chiến tích của La Hồng, nhưng đối với thủ đoạn tà ác đến bậc này của nàng ta, thiếu nữ Nam Âm hiểu rõ vô cùng, La Hồng tuyệt đối không thể phòng ngự được.

Không có bất cứ nam nhân nào có thể chống đỡ nổi trước sự mê hoặc của nàng ta.

Bỗng nhiên.

La Hồng hất cằm lên cao, đưa tay ra... Bốp!

Đập lên Mị Thân Cổ nằm bò trên mi tâm của hắn chẳng khác gì đập muỗi, hai ngón tay kẹp lấy Mị Thân Cổ đang không ngừng giãy dụa, La Hồng liếc nhìn Nam Âm vẫn còn đang múa may quay cuồng hết mình ở bên kia.

Tà sát trong thân thể phun trào, một luồng sức hút cuộn cuộn nổ tung, lập tức.

Mị Thân Cổ cứng đờ, sức mạnh Tà sát trong nó điên cuồng bị La Hồng hút khô cạn, trong nháy mắt hóa thành xác trùng khô quắt.

"Tà tu?"

La Hồng lạnh lùng nói.

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút.

Thuần Quân kiếm yên lặng treo trên bả vai của La Hồng bông nhiên hơi nhúc nhích.

Nhanh chóng xoay vòng, thân kiếm mạnh mẽ đập lên gò má của thiếu nữ Nam Âm đang đứng nhảy múa, trên mặt của thiếu nữ Nam Âm lập tức có những cơn cổ trùng lít nha lít nhít bò ra, bao trùm khắp da thịt trắng nõn nà như tuyết của nàng ta.

Nhưng mà bị Thuần Quân kiếm vỗ lên một cái như thế lại bị chết hết một đồng cổ trùng.

"Đánh nhau có thể nghiêm túc một chút được không? Người nghĩ rằng nhảy một điệu thì ta sẽ không đánh người sao? Người cũng xứng tự xưng là Tà tu à?"

La Hồng bĩu môi nói.

La Hồng giơ tay lên, hai ngón tay nhẹ nhàng gõ, gõ chính xác vào trên thân Thuần Quân kiếm bắn ngược về đây.

Thuần Quân kiếm lập tức gào thét bắn ra lần nữa, lần thứ hai đập lên mặt của Nam Âm, Nam Âm không thể nào tiếp tục điệu nhảy được nữa.

Bởi vì Thuần Quân kiếm đập lên mạnh nàng ta, sức mạnh vô cùng lớn, làm cho đầu óc nàng ta cũng quay mòng mòng.

Cổ trùng trên mặt nàng ta không ngừng bị đập chết, tàn tạ...

La Hồng cứ thế hết lần này đến lần khác gõ vào Thuần Quân kiếm, Thuần Quân kiếm cũng thi nhau đập vào trên mặt của Nam Âm.

Nam Âm bị đập trên võ đài biến mây không ngừng lao đảo lùi về phía sau.

"Người..."

Nam Âm cực kỳ buồn bực, nam nhân này sao lại không bị nàng ta mê hoặc chứ?

Bỗng nhiên.

La Hồng duỗi tay ra, đột nhiên nắm lấy chiếc cầm nhọn của Nam Âm.

Nam Âm lập tức vui vẻ, cổ trùng mang theo Tà sát đang không ngừng tuôn ra từ trong thân thể của nàng ta, lũ lượt bò lên bàn tay của La Hồng.

Nhưng mà điều làm Nam Âm tuyệt vọng đó chính là, những cổ trùng này mới vừa đến gần La Hồng đã bị hóa thành một đồng xác khô bị hút cạn Tà sát.

La Hồng bình tĩnh nhìn nàng ta: "Không biết La gia làm gì để thắng à?"

"Vậy ta sẽ cho người thấy La gia ta thắng như thế nào?"

Vừa nói dứt lời, Nam Âm lập tức kinh hoàng phát hiện ra, Tà sát trong cơ thể mình bị La Hồng hút khô giống như dòng sông chảy tụt về biển lớn.

Thân thể Nam Âm lập tức mềm nhũn ra, hoảng sợ nhìn La Hồng.
Đây là... Tà... Tà tu?!

La Hồng là Tà tu?!

Đại diện của chính nghĩa là Tà tu?

"Bất ngờ sao?"

La Hồng nhìn thiếu nữ Nam Âm, nhếch môi nở nụ cười.

Thiếu nữ Nam Âm lấy lại tinh thần, bày ra dáng vẻ mềm mại đáng yêu.

Nhưng mà La Hồng lại mỉm cười ôm lấy đầu của nàng ta, ghé vào sát bên tai nàng ta nhẹ giọng nói: "Người... Không xứng đáng làm Tà tu."

Bản công tử mới thật sự là Tà tu.

Vừa nói dứt lời.

Không đợi thiếu nữ mở miệng nói cái gì, La Hồng đột nhiên xoa một cái.

Đầu của thiếu nữ lập tức nhanh chóng xoay vòng, bắn mạnh ra máu tươi, giống như một đóa hoa máu cất lên điệu múa nở rộ.

Cuối cùng, đầu và thân mỗi thứ ở một nơi.

Chương 683: Tiểu La ngu xuân, Chỉ mới là mạnh nhất! (1)

Két két két!

Tiếng bộ xương bị vụn gãy vang vọng bên trên biển mây.

Thiên kiều Nam Âm đứng thứ nhất trên Huyền bảng của nước Nam Chiếu bị vụn gãy cổ với động tác vô cùng thô lỗ, tóc đen xoay một vòng bay bay, da thịt trắng như tuyết trên cổ cũng lập tức bị vụn xoắn thành một cục như cái bánh quai chèo.

Một cái xoa giã đơn giống như chuồn chuồn lướt nước của La Hồng lại làm cho nữ tử xinh đẹp đến từ Nam Cương kia chết ngay tức khắc, cho đến lúc chết, trong con ngươi của nàng ta vẫn ánh lên vẻ khó tin và sợ hãi.

Trước khi chết thiếu nữ Nam Âm cảm nhận được một nỗi kinh hoàng không tên.

Có lẽ... Vốn tưởng rằng gặp phải La gia sẽ là điểm may mắn của nước Nam Chiếu, nhưng có lẽ... lại ngược lại.

Rắc!

Tiếng của đầu và xác đứt lìa.

Thân thể vô vùng nóng bỏng khiến cho biết bao nam tính của nước Nam Chiếu thêm nhỏ dãi không ngót cứ thế bị La Hồng đập một đập rớt xuống khỏi tầng mây cao.

Nhưng mà, trong nháy mắt khi xác chết nóng bỏng ấy sắp rớt xuống khỏi lời đài biển mây.

La Hồng duỗi ngón tay nhẹ nhàng câu lên, xác chết của Nam Âm trên biển mây khê khàng nhúc nhích, một Tà Ảnh nóng bỏng hiện ra, cho dù là hóa thành Tà Ảnh vẫn cực kỳ đẹp đẽ.

Còn xác chết không đầu kia lại gào thét rơi xuống biển mây.

Bên trong sự chú ý của vô số người, mạnh mẽ đập vào trước thành lâu Thiên An.

Kết thúc rồi.

Từ lúc ra tay đến lúc kết thúc, còn chưa đến mười nhịp thở, gần như là lấy tốc độ giống như bẻ gãy cành cây khô để kết thúc trận đấu.

Thực lực của Nam Âm không phải là yếu, sau khi bước vào võ đài trên biển mây, sau khi thoát khỏi ràng buộc của tu vi, tu vi đã trực tiếp thăng lên đỉnh cao của Nhị phẩm, cách Nhất phẩm cũng chỉ kém một chút mà thôi.

Đặt ở thời bấy giờ cũng đã thuộc về đẳng cấp yêu nghiệt rồi.

Ấy thế mà thiên kiêu trăm năm mới gặp của nước Nam Chiếu vừa ra, một thiên kiêu cứ thế mà... Trong chớp mắt bị bẻ gãy cổ, chết thảm.

Nữ nhân vô cùng kiêu diễm cứ thế bị La Hồng làm tan nát.

Bên trong ánh mắt của thiếu thủ lĩnh quần áo choàng đen toát lên vẻ cực kỳ đau lòng, trong nháy mắt khi thi thể không đầu của Nam Âm gào thét lướt vụt qua tầm mắt của hắn ta, trong lòng hắn ta không khỏi run lên.

Vốn hắn ta chỉ muốn phái một tên Tam phẩm rác rưởi đi giao đầu với La Hồng cho xong, từ bỏ trận thiên kiêu chiến trên Huyền băng lần này, bởi vì La Hồng thật sự quá mạnh, đứng ngang hàng với cái tên vô địch, không phải chỉ tùy ý nói một chút.

Cho dù thiếu niên Hạ Hoàng cũng bị La Hồng nghiền nát.

Nhưng mà thiếu nữ Nam Âm vẫn muốn thử một chút, nàng ta thân là thiên kiêu tuyệt thế trăm năm có một của nước Nam Chiếu, hơn nữa còn là thê tử tương lai của thiếu thủ lĩnh hắn ta, có sự kiêu ngạo thuộc về bản thân nàng ta.

Nàng ta không muốn lùi bước, như vậy nàng ta không xứng đáng là thiên kiêu.

Vì thế nàng ta lựa chọn chiến đấu một trận, chiến đấu một trận cùng La Hồng, trước khi ra chiến đấu nàng ta cười nói, cho dù không đánh lại cũng sẽ không vội vã đầu hàng.

Bằng vẻ xinh đẹp của nàng ta, cho dù không đánh lại tên La Hồng được người ta gọi là đại diện của chính nghĩa này cũng sẽ hạ thủ lưu tình.

Bây giờ... Hạ thủ lưu tình cái con khỉ!

Thiếu thủ lĩnh ôm chặt đầu của nương tử sắp cưới, phát ra tiếng gào thét thảm thiết.

Nàng ta chết quá nhanh, hắn ta còn chưa kịp gọi Lục Địa Tiên trong tộc ra tay cứu giúp.

"Nam Âm!!!"

Giọng nói của thiếu thủ lĩnh khàn khàn, nổ tung vang vọng bên trên thành lầu thành Thiên An.

Người chung quanh đều liếc mắt nhìn hắn ta, sự đau đớn toát ra từ trong giọng nói ấy làm người ta không nhìn được đau lòng.

Tiếng hét thê thảm như vậy, Nam Âm này hắn là tình yêu đích thực của vị thiếu thủ lĩnh này, thật thảm thương...

Đôi mắt của thái tử Hạ Cực hơi gọn sáng, nhìn dáng vẻ của thiếu thủ lĩnh, trong đôi mắt hắn ta toát lên chút ít hoảng hốt, cảm giác lồng ngực

mình hơi nhói đau, hẳn ta cũng đã từng có một mối tình chân thành giống như vậy, đáng tiếc...

Thái tử Đại Chu Cơ Lạc Đồ lại thở dài, cũng không nói thêm gì đó, đây là Đại triều hội.

Vì số mệnh của một đất nước, một thiên kiêu bị chết đi, là chuyện quá đổi bình thường.

Ngô Mi Nương thì rất bình tĩnh, cái chết của Nam Âm không phải là quá bình thường hay sao?

La Hồng trước sau như một vẫn không thay đổi, trong đôi mắt của hắn nhìn kẻ thù từ trước đến giờ căn bản không hề chia ra nam nữ, ban đầu bên trong bí cảnh Thiên Cơ, quận chúa Đại Hạ Thủy Linh Linh cũng không phải bị một chiêu kiếm của La Hồng chém bay mất đầu còn gì, chết còn thể thảm hơn bây giờ.

"Vương triều Đại La... Thắng"

Đối với Nam Âm đã chết đi, trong đôi mắt của đạo nhân Côn Luân cũng không có bất cứ cảm xúc dao động nào, bọn họ chịu trách nhiệm chấp pháp thay cho Thiên Nhân, thất tình lục dục của bọn họ đều bị tiên văn phong ấn lại, chí công vô tư.

La Hồng xách theo đầu của Nam Âm, đi đến bên rìa của lôi đài biển mây, nghe tiếng gào thét của thiếu thủ lĩnh, khóe môi hơi hơi nhếch lên.

Hắn cảm giác mình bây giờ... Cuối cùng cũng xem như tìm được một chút cảm giác của nhân vật phản diện.

Giống như đại ma vương tự tay phá hủy tình cảm chân thành của người khác.

"Tức không?"

La Hồng đứng trên đỉnh của võ đài biển mây, tóc bạc cùng áo trắng bay bay trong cơn gió lốc đang khuấy động bên trên bầu trời cao, nhìn thiếu thủ lĩnh ở bên dưới, nhếch môi nở nụ cười.

"Tức là phải rồi, đến giết bản công tử đi"

"Mặc dù ngươi chỉ hơi thom mà thôi, nhưng... Ít ra cũng thom hơn nữ nhân này."

La Hồng cười nói.

Chương 684: Tiểu La ngu xuẩn, Chỉ mới là mạnh nhất! (2)

Vừa nói dứt lời hắn đã vút thẳng đầu của Nam Âm từ trên trời cao xuống.

Thiếu thủ lĩnh lao vút ra, ôm cái đầu người ấy vào trong lòng, nhìn La Hồng, trong đôi mắt tràn đầy sát ý, tràn đầy sự thù hận.

"Thật ác độc!"

"Đây chính là La Hồng đại diện cho chính nghĩa sao? Thật sự rất mạnh..."

"Chết thảm quá, thiếu thủ lĩnh thật đáng thương, chỉ có thể trơ mắt nhìn người yêu đích thật của mình bị giết trước mắt mình"

"La Hồng này thật sự giống như những ma đầu tội ác chồng chất bên trong truyền thuyết đồn đãi."

Bên dưới có không ít người đang vây xem đều nhìn chằm chằm cảnh này, mồm năm miệng mười ra líu ríu thấp giọng bàn tán với nhau.

Bên trên thành lầu thành Thiên An.

Thái tử Hạ Cực khoác trên người áo măng bào bốn vuột lộng lẫy sang quý, lạnh lùng nghiêm nghị nói: "La Hồng này, lòng dạ độc ác, làm việc như ma đầu, trong lòng cực thâm độc, nên giết!"

"Người... Người đừng có đứng đây nói láo!"

Tiêu Đậu Hoa ôm kiềm nhìn về phía thái tử Hạ Cực, có mấy phần nhát gan, rồi lại có mấy phần tức giận đỏ mặt, dựa vào lý lẽ biện luận, mắng.

Thái tử Hạ Cực sững sờ.

Mọi người bên trên thành lầu thành Thiên An cũng đều ngẩn ngơ.

Ai cũng không ngờ rằng tiểu kiếm thị đi theo bên người La Hồng, từ lúc bắt đầu đi lên thành Thiên An vẫn luôn sợ hãi run rẩy lại sẽ có can đảm bảo vệ cho La Hồng.

"Ta... Công tử nhà ta... Mới không phải là hạng người lòng dạ độc ác gì đó!"

"Tình hình bây giờ của La gia, cực kỳ khó khăn, công... công tử giết nữ nhân này, là vì quấy nhiễu tâm tư những người khác của nước Nam Chiếu, đả kích ý chí chiến đấu và tinh thần của bọn họ"

"Công... công tử tình nguyện mang tiếng xấu, cũng phải giành được một con đường sống cho La gia, công tử làm việc như ma đầu ở chỗ nào chứ?!"

"Cuộc chiến sinh tử bên trên võ đài, nữ nhân kia muốn giết chết công tử, công tử lại không thể giết chết ả nữ nhân kia? Các ngươi có lý lẽ gì vậy?!"

"Công tử đã lao tâm lao lực vì muốn giành chiến thắng cho La gia trên Đại triều hội, tên thái tử ngu xuẩn như ngươi... biết... biết cái gì!"

Gương mặt của Tiểu Đậu Hoa đỏ bừng, da thịt nõn nà như tuyết trắng bị bao trùm bởi một tầng đỏ ửng giống như hoa đào.

Nàng trừng đôi mắt xinh đẹp, ôm kiếm nói.

Khóe mắt thái tử Hạ Cực giật giật, nữ nhân này... Măng hấn ta ngu xuẩn?!

Chỉ là một tiểu kiếm thị nhỏ bé, ở đâu ra cái gan đó chứ?!

Mà ở một bên khác, Ngô Mị Nương lại cười cười: "Hạ thái tử, nếu như ta nhớ không lầm thì hình như nước Nam Chiếu là một đất nước tu Tà tu, thiếu nữ này, chính là một Tà tu đấy:

"La Hồng ghét cái ác như kẻ thù, hấn cực kỳ căm hận Tà tu, có người nói hai thị vệ thiếp thân của La Hồng công tử, lúc trước khi La công tử còn nhỏ yếu, vì bảo vệ hấn mà đã chết thảm dưới tay của tà tủy."

"Vì thế nên công tử giết một tên Tà tu, ngươi lại nói công tử như tà ma? Nực cười..."

Lời của Ngô Mị Nương làm sắc mặt của thái tử Hạ Cực trở nên cực kỳ u ám.

Mà thái tử Hạ Cực không để ý đến Ngô Mị Nương, nữ nhân này có quan hệ rất thân mật với Nữ Đế, không dễ chọc.

Y nhìn chăm chăm Tiểu Đậu Hoa, nói với giọng điệu cực kỳ lạnh lẽo: "Tiện tỳ ngươi dám mắng bổn cung?"

"Lôi Thành!"

Thái tử Hạ Cực nhàn nhạt nói.

Âm!

Bên trên thành lâu thành Thiên An, Lôi Thành mặc một thân giáp bạc, khí thế khủng bố lập tức nổ tung.

Khí thế giống như một ngọn núi cao đột nhiên đè xuống làm thân thể gầy gò của Tiểu Đậu Hoa lão đảo loạn choạng, dường như sắp bị nghiền nát.

Gương mặt của Tiểu Đậu Hoa trong chớp mắt trở nên trắng bệch.

Thái tử Đại Chu Cơ Lạc Đồ không ra tay, Ngô Mị Nương muốn ra tay giúp đỡ nhưng có lòng mà không đủ sức.

Thực lực của nàng ta yếu hơn rất nhiều, dù cho dưới sự giúp đỡ của Nữ Đế, nhưng bây giờ cũng chỉ mới bước vào Nhị phẩm.

Còn Lôi Thành lần trước bị La Hồng thúc ép nên đã chính thức bước vào cảnh giới chuẩn Lục Địa Võ Tiên, chặt đứt con đường sau này của chính mình.

Chính là chuẩn Lục Địa Võ Tiên cực kỳ mạnh mẽ Tiểu Đậu Hoa bị uy thế trời đất của Lôi Thành chèn ép gần như muốn nổ banh thân thể.

Kiểm trong lòng nàng không ngừng run rẩy.

Nhưng cho dù Tiểu Đậu Hoa có chảy mồ hôi đầy đầu, cho dù sắc mặt nàng tái nhợt nhưng vẫn kiên cường đứng im lặng như trước, nàng không muốn ngã xuống, cũng chưa từng ngã xuống.

^ Aml Bồng dung, Phiêu Tuyết, Thiên Cơ, Địa Tạng kiểm được nàng ôm trong lòng thì nhau run bần bật lên, kiểm khí cuộn cuộn bộc phát ra từ trên người nàng.

Kiểm khí sắc bén dường như muốn ép cả trời đất đều vỡ ra.

"Kiểm thị của bản công tử mắng cầu thái tử người một câu thì có sao nào?!"

"Kiểm thị của bản công tử mà người cũng xứng mắng sao?!"

Sau đó bèn thấy La Hồng đập vào không trung bay xuống từ bên trên lôi đài biên mây.

Nhìn thấy Lôi Thành dùng uy thế trời đất đè ép Tiểu Đậu Hoa, ngay lúc bước từng bước một đến gần.

La Hồng bỗng nhiên giơ tay lên tóm lại một cái.

Kiểm ý được nuôi dưỡng trên người Tiểu Đậu Hoa đã lâu như vậy, đột nhiên vào đúng ngay lúc này ập xuống nổ tung!

Giữa trời đất đều trở nên tối sầm, chỉ còn dư lại một luồng ánh kiếm chém ra ánh sáng vô tận.

Bên trên thành Thiên An lập tức giương cung bạt kiếm.

Đừng!

Uy thế trời đất của Lôi Thành trong nháy mắt bị chém ra.

Trên người Lôi Thành như loáng thoáng hiện ra một bộ võ tiên giáp, nhưng mà trên võ tiên giáp cũng hiện ra một vết kiếm thật mảnh.

Hắn ta lạnh lùng nhìn chằm chằm La Hồng áo trắng bay bay, đáp xuống bên cạnh của Tiểu Đậu Hoa.

La Hồng đỡ lấy thân thể gần như đã tiêu hao hết sức lực của Tiểu Đậu Hoa, quay đầu lại nhìn Lôi Thành.

Nhếch môi lộ ra hàm răng trắng sáng, nhưng trong nụ cười lại tỏa ra tràn đầy sát ý.

Chương 685: Tiểu La ngu xuân, Chỉ mới là mạnh nhất! (3)

"Lôi Thành, ngươi còn bước lên trước một bước nữa, bản công tử...
Làm thật ngươi!"

Nhịp chân của Lôi Thành lập tức khựng lại, trong lòng lại giống như cuộn trào cơn sóng thần.

Trong lúc loáng thoáng, hắn ta cảm thấy một sự chết chóc.

Nếu như hắn ta bước lên trước một bước nữa, thật sự sẽ chết!

"Đại triều hội đang diễn ra, ngừng chiến"

Vị đạo nhân tay áo lớn bay phấp phới của Côn Luân cung liếc nhìn La Hồng và Lôi Thành một chút, hờ hững nói.

La Hồng lại liếc nhìn đạo nhân này một cái: "Bây giờ thì biết nói chuyện rồi à?"

"Ban nãy lúc Lôi Thành đàn áp tiểu kiếm thị của tha, ngươi đang ở đó đếm sao à?"

La Hồng không hề khách sáo.

Điều này làm đôi mắt của vị đạo Côn Luân cung Lôn thay mặt cho ý chí của Thiên Nhân hơi hơi gợn sóng.

Âm!

Một luồng uy thế cuộn cuộn đột nhiên hình thành bên trên vòm trời, đột nhiên ép xuống trên bầu trời của La Hồng.

Ngươi là uy thế của Lục Địa Tiên!

Vị đạo nhân Côn Luân cung này đang cảnh cáo La Hồng.

Nhưng đáng tiếc, uy thế của hắn đối với La Hồng mà nói lại không có bất cứ cảm giác gì.

La Hồng như gió xuân ấm áp nhìn đạo nhân Lục Địa Tiên nín nhịn tỏa ra sức mạnh kia, giống như nhìn y đang nhịn phân.

Vị đạo nhân Lục Địa Tiên nọ hơi nhíu mày, mặt không đổi sắc rút lại uy thế, không nói gì, nhưng mà ánh mắt nhìn về phía La Hồng lại càng thêm lạnh lùng nghiêm nghị.

Mà La Hồng lại quay đầu nhìn về phía Tiểu Đâu Hoa, vừa nhìn Tiểu Đâu Hoa đã mắng một trận.

"Khen cái chó má gì mà khen! Khi không tự dung lại đi khen ngợi bản công tử là người tốt làm gì, bản công tử không phải người tốt lành gì, rất

xấu xa! Còn nữa, ngươi không nhìn thấy đây là chỗ nào à, dám đi chửi người khác, thực lực của ngươi nát bét như vậy, đánh thắng được ai đây?!"

Tiểu Đậu Hoa bị La Hồng mắng chửi xối xả một trận, run lẩy bẩy, oan ức gần như muốn khóc lên.

"Công.. công tử.. đừng tức giận mà."

Tiểu Đậu Hoa cực kỳ oan ức.

"Mau nói bản công tử xấu xa!"

La Hồng trừng mắt.

Tiểu Đậu Hoa mím môi, hoảng sợ nói: "Công... công tử xấu xa."

La Hồng lập tức gạt đầu hài lòng.

Một bên khác, Ngô Mị Nương cạn lời đỡ trán, trước mặt mọi người người giữ thể diện chút đi.

Lôi Thành rút lui rồi, nhưng mà ánh mắt nhìn La Hồng cực kỳ u ám.

Thái tử Hạ Cực híp mắt, Chu thái tử Cơ Lạc Đồ cười ôn hòa.

Bên trên bầu trời, sau khi Nam Âm bị thua, số mệnh của Vương triều Đại La đang quần quýt với số mệnh của nước Nam Chiếu lập tức xé rách đối phương, to không lồ thêm mấy phần.

Các mưu sĩ của các quốc gia vào thành Thiên An tham dự mưu chiến thì được sắp xếp vào Tư Thiên Viện, sân bãi thi đấu của bọn họ nằm ở bên trong Tư Thiên Viện.

Nhưng mà cuộc chiến đấu của bọn họ, dường như không kết thúc nhanh như vậy.

Bên trên thành Thiên An.

Thiên kiều chiến vẫn còn tiếp tục.

Tùng tào từng tào võ đài biến mây đang trôi lơ lửng, ngoại trừ vương triều Đại La và nước Nam Chiếu đang so đấu, còn có những trận chiến khác cũng đồng thời tiến hành.

Mà sau khi cuộc chiến trên Huyền bảng kết thúc, tiếp theo còn có cuộc chiến Địa bảng.

Thiếu thủ lĩnh của nước Nam Chiếu trở nên cực kỳ nham hiểm, hắn ta cứ khẳng khẳng nhìn chằm chằm La Hồng, không hề che giấu tí nào sát ý.

"Nam Cơ!"

Giọng nói của thiếu thủ lĩnh khàn khàn, hắn ta gào thét.

Sau một khắc, bên trong Kim Cổ vệ của Nam Chiếu bên dưới, có vô số cỗ trùng màu máu bắt đầu bay tán loạn, cùng với tiếng ong ong ong, vô số cỗ trùng giống như hình thành gió lốc, xông vào võ đài biến bầy.

Hóa thành một thanh niên đáng vẻ có chút nham hiểm.

Người thanh niên nham hiểm nhìn chăm chăm La Hồng đứng bên trên thành lầu, liếc mắt nhìn về phía đại quân của La gia một cái, nở nụ cười lạnh lẽo: "La gia... Ai đến chịu chết?"

Cuộc chiến Huyền băng, La gia có thể thắng, đó là bởi vì có La Hồng.
Thế nhưng... Địa băng chiến, La gia thắng bằng cách nào?
La gia cũng không có thiên kiêu Địa băng!

Bên dưới, sắc mặt của La lão gia tử cực kỳ nghiêm túc, thiên kiêu Địa băng, nói cách khác là năng lực chiến đấu ngang Nhị phẩm.

Năng lực chiến đấu cỡ Nhị phẩm bên này La gia có không ít, nhưng mà có thể vào Địa băng lại rất ít ỏi.

Trận này của La gia xem ra phải thua rồi.

Bên dưới thành lầu, Kim Cô vệ của nước Nam Chiếu nhìn chăm chăm đại quân La gia, sát ý cuộn cuộn.

Nam Âm... Đó chính là người tình trọng mộng của tất cả mọi người bọn họ, thế mà, lại bị La Hồng vận gãy cổ chết thảm.

Bọn họ muốn bắt người của La gia đền mạng.

Ngay lúc La lão gia tử và những cường giả La gia đang buồn rầu.

Bên trên thành lầu, La Hồng nhìn bóng người nham hiểm bên trên lầu đài biển mây, thế mà lại cười cười: "Người gấp gấp muốn đi chịu chết như vậy?"

Sau đó, La Hồng duỗi tay ra, từ từ ra chiều.

"Đứng dậy."

Giọng nói hờ hững vang vọng bên trên vòm trời.

Sau một khắc.

Bên trên vòm mây, đôi mắt của Nam Cơ có gương mặt nham hiểm đột nhiên co rút lại!

Bởi vì, chiếc bóng bên dưới của hắn ta đột nhiên nhúc nhích, sau đó một Tà Ảnh nóng bỏng yêu mị lập tức hiện ra.

Hửm?!

Trong phút chốc Nam Cơ trừng muốn rách cả mí mắt, ở một bên khác, thiếu thủ lĩnh quân mình bên trong áo choàng đen càng tức giận, thân thể không nhịn được run rẩy.

Nam Âm?!

La Hồng lợi dụng Tà Ảnh Nam Âm đến đối chiến với Nam Cơ.

"Không phạm quy sao?!"

"Nam Âm là thiên kiêu của nước Nam Chiếu bọn ta!"

Thiên thủ lĩnh găm nhẹ nói Nhưng mà, vị đạo nhân Côn Luân cung kia lại nhú nhú mày lại:

"Nếu là phạm quy, quy tắc sẽ trừng phạt, võ đài biến mây sẽ cấm không cho bước vào."

Hiểu rồi.

Nói cách khác La Hồng không hề phạm quy.

Mà gánh nặng trong lòng La Hồng cũng được giải tỏa, xem ra kế hoạch của hắn quả nhiên có thể dùng được!

Chương 686: Tiểu La ngu xuân, Chỉ mới là mạnh nhất! (4)

Vốn là La Hồng muốn cho Tà Ảnh Ngô Thiên xuất hiện chiến đấu, Tà Ảnh Ngô Thiên đã từng đứng hạng ba trên Địa bảng của vương triều Đại Sở, sức mạnh hiển nhiên vô cùng mạnh mẽ, đặc biệt là sau khi hóa thành Tà Ảnh, sức chiến đấu càng nâng cao vô cùng.

Trận chiến này tất nhiên không có gì bất ngờ.

Nhưng mà La Hồng chợt nhớ ra, có một ứng cử viên tốt hơn để lựa chọn, đó chính là Nam Âm của nước Nam Chiếu vừa bị giết chết.

"Ai nói Nam Âm là người của nước Nam Chiếu người thế? Bây giờ... Nàng ta là Nam Âm của vương triều Đại La."

La Hồng nở nụ cười.

Tâm thần hơi động.

Sau một khắc, Tà Ảnh Nam Âm trên lôi đài biến mây lập tức phát ra tiếng cười duyên giống như chim oanh hót: "Nam Âm, ra mắt Nhiếp Chính Vương"

Yên lặng.

Yên lặng trước nay chưa từng có.

Cho dù là La lão gia tử cũng về mặt ngơ ngác, còn có loại làm việc như thế này à?!

Như thế này... Cũng được?!

Mới vừa giết chết thiên kiêu của nước Nam Chiếu, cuối cùng lại lấy thiên kiêu của nước Nam Chiếu đến đối phó với thiên kiêu của nước Nam Chiếu...

Giết người tru tâm mài!

Mà đây người của La gia lại rất kích động, có lẽ... Thật sự còn cơ hội thì sao?

Nhưng mà, Nam Âm đánh thắng được Nam Cơ à?

Tuy rằng trước đó Nam Âm đã bùng nổ ra thực lực Nhị phẩm đỉnh phong, thế nhưng... Chưa hẳn có thể đánh thắng được Nam Cơ.

Thế nhưng, thật sự đánh không lại sao?

La Hồng chấp tay sau lưng, đứng im lặng bên trên bầu trời thành lâu thành Thiên An, áo trắng tung bay.

Thân hóa Tà Ảnh, sức chiến đấu sẽ tăng lên không ít.

Ít nhất sẽ mạnh mẽ hơn so với lúc còn sống.
Nam Cơ, thắng bằng cách nào?

La Hồng ta chính là xấu xa như vậy đó!

Aml Trên lôi đài biển mây, chiến đấu trong chớp mắt bùng nổ, đó là cuộc chiến giữa Nam Âm và Nam Cơ, hai vị thiên kiêu của nước Nam Chiếu, nhưng lại dùng cách thức như thế này chạm mặt nhau.

Quả thực làm cho tất cả mọi người đều cảm thấy buồn cười.

Nam Cơ muốn rách cả mí mắt, trong lòng bi thương đến mức tận cùng.

Chết rồi còn bị La Hồng sỉ nhục như vậy, lại còn đem ra đối phó thân nhân của chính mình!

La Hồng. Thật ác độc!

Ong ong ong.

Bên trong ống tay áo của Nam Cơ, một con lại một con cổ trùng bay ra, đông nghìn nghịt giống như hóa thành một chòm mây đen ép xuống Nam Âm.

Mà Tà Ảnh Nam Âm vẫn giữ lại thủ đoạn khi còn là người, cũng có cổ trùng đông nghẹt bay ra, đó là Cổ Trùng Tà Ảnh, lít nha lít nhít chém giết cùng cổ trùng của Nam Cơ!

Không ngừng có cổ trùng chết rơi xuống, mà những con chết đi đều là cổ trùng của Nam Cơ.

Cổ trùng của Nam Âm tuy rằng đã chết rồi, nhưng là đều có thể lần thứ hai sống lại.

Trừ phi Tà Sát của La Hồng tiêu hao hết, nếu không... Căn bản giết không chết!

Cho nên cuộc chiến đấu trên trên lôi đài biển mây liền hóa thành một cuộc chiến đấu vô cùng quỷ dị.

Cứ kéo dài tình huống như thế, Nam Cơ tiêu hao càng lúc càng lớn.

Bỗng dưng!

Bên trên lôi đài biển mây truyền đến tiếng cười như chuông bạc của Nam Âm.

Sau một khắc, Tà Ảnh Nam Âm biến mất tại chỗ, lần thứ hai xuất hiện, lại là quần quanh thân thể của Nam Cơ.

Giống như bạch tuộc vậy, làm cơ thể của Nam Cơ trong nháy mắt cứng đờ.

Một loại dịu dàng làm hấn ta say mê cứ thế nhanh chóng phủ vào mặt.

Mị Thân Cổ leo lên mi tâm của Nam Cơ, cho dù chỉ là Mị Thân Cổ Tà Ảnh, thế nhưng uy lực so với khi còn sống càng mạnh hơn!

Trong phút chốc Nam Cơ lập tức khó có thể không chê dục vọng của bản thân.

"Không... Không... Dịu dàng đáng chết này của người!"

Nam Cơ đột nhiên cắn răng, muốn khiến bản thân tỉnh táo lại một chút, nhưng mà bàn tay của Tà Ảnh Nam Âm không ngừng nhẹ nhẹ vỗ về thân thể của hắn ta, làm trong cơ thể hắn phảng phất như có ngọn lửa đang thiêu đốt.

Bỗng nhiên.

Con người đồ tơi của Tà Ảnh Nam Âm đột nhiên bắn ra sát ý vô cùng thô bạo.

Bàn tay của Tà Ảnh xuyên qua lồng ngực của Nam Cơ, bóp nát trái tim của Nam Cơ.

Đôi mắt Nam Cơ nhất thời cứng đờ, sức mạnh Tà sát trong cơ thể hắn ta điên cuồng tràn vào trong thân thể của Tà Ảnh Nam Âm.

Xé tan!

Máu tươi bắn tung tóe!

Tà Ảnh Nam Âm đột nhiên xé một cái, thân thể còn đang hưởng thụ sự dịu dàng của Nam Cơ lập tức bị xé rách làm hai nửa.

Thiên kiều số một Địa Bảng của nước Nam Chiếu ngã xuống bằng một cách thức khá là quái dị.

Máu tươi bắn tung tóe, nhuộm võ đài biển mây thành màu máu.

Nhìn thấy mà giật mình.

Mà Kim Cổ vệ của nước Nam Chiếu triệt để yên tĩnh lại, bọn họ ngơ ngác nhìn mưa máu bay lả tả trên bầu trời.

Không biết nên nói cái gì.

Thất bại rồi..

Địa Bảng chiến của nước Nam Chiếu cũng đã thất bại.

Bên trên thành lầu, thiếu thủ lĩnh có mấy phần trầm mặc nhìn tình cảnh này.

Thua liên tục hai trận... Vốn dĩ còn cười to sảng khoái vì đối mặt chiến đấu với vương triều Đại La.

Hiện tại... Sợ là cười cười sau đó cười mất hết luôn cả số mệnh của đất nước luôn rồi!

"Không. Còn có cơ hội, Thiên bảng chiến. La gia không thể thắng!"

Trong đôi mắt của thiếu thủ lĩnh có vẻ điên cuồng phun trào.

Nhìn khí số trên tháp khí số của nước mình lại bị nuốt cắn, hắn ta chỉ có thể điên cuồng an ủi mình ở nơi sâu xa nhất trong lòng.

Dù cho La Hồng dùng pháp thuật Đạo Môn quỷ dị triệu hoán ra Tà Ảnh Nam Cơ, cũng không có tác dụng!

Cuộc chiến thứ ba là Thiên bãng chiến, cường giả Thiên bãng, đều là cường giả cường Nhất Phẩm đi ra từ bên trong con đường tu hành của chính mình, pháp thuật Đạo Môn của La Hồng có mạnh hơn nữa cũng không thể nào làm ra cường giả như vậy chứ?

Đó là cơ hội duy nhất của nước Nam Chiếu, chỉ có Thiên bãng chiến cùng vạn quân chiến mới có thể để cho nước Nam Chiếu tiếp tục bật cười!

Chương 687: Tiểu La ngu xuân, Chỉ mới là mạnh nhất! (5)

Bên trên thành lâu thành Thiên An, sắc mặt La Hồng cũng quả thật nghiêm túc lại.

Thiên bảng chiến muốn ung dung kết thúc, có lẽ thật không dễ dàng gì như trong tưởng tượng vậy.

Bằng sự coi trọng của nước Nam chiếu đối với Đại triều hội, cường giả Thiên bảng được sai phái ra, tất nhiên là số một Thiên bảng của nước Nam Chiếu!

Vì lẽ đó...

Mà La gia bên này chỉ có thể phái ra một người là Viên hạt tử.

Viên Thành Cương đã từng đứng hạng mười trên Thiên bảng của Đại Hạ, bằng với thực lực của Thiên bảng Đại Hạ, có lẽ Viên Thành Cương có thể chiến thắng Thiên bảng số một của nước Nam Chiếu...

Thế nhưng, sợ là cũng phải thắng trong nguy hiểm.

Hơn nữa một khi bị thương nặng, đối mặt với những cuộc chiến còn lại của các vương triều khác, La gia sẽ phải thiệt thòi lớn.

La Hồng cảm thấy, phải nghĩ ra một biện pháp để Viên hạt tử có thể ung dung thắng lợi!

"Nam Chiếu, Thiên bảng đệ nhất. Nam Quang Minh!"

Thiếu thủ lĩnh lạnh lẽo mở miệng.

Bên trong Kim Cổ vệ, một nam nhân anh tuấn tóc tai bù xù, một bước bước ra, nhất thời khí thế mạnh mẽ cùng uy thế trời đất giáng lâm, mang theo thân thể của hắn ta nhảy vào võ đài biên mây.

Nam Quang Minh giơ tay lên điểm một cái ở mi tâm, giữa mi tâm của hắn ta đột nhiên nứt ra, một con cổ trùng màu trắng từ trong leo ra, giống như một con mắt, tỏa ra vạn ngàn ánh sáng trên mi tâm của hắn ta.

Đây là Quang Minh Cổ, chính là cổ trùng cực độ tà ác, bộ tộc Miêu cổ tu tà cô, mà Quang Minh Cổ chính là một loại tà cô xếp hạng thứ mười bên trong tà cô Nam Cương.

"Thế giới này, cần ánh sáng, tuân theo ý chí của Cổ Thần, La gia..."

Ai đến nhận lấy cái chết?!"

Nam Quang Minh lạnh nhạt nói.

Hắn ta cực kỳ tự tin, đạo của hắn ta sắp đến điểm cuối, sắp phóng ra quang hoa đại đạo rồi.

Một khi quang hoa đại đạo nở rộ, hắn ta sẽ lấy cổ đạo chứng Lục Địa Tiên.

Theo cổ trùng phát sáng, cả người hắn ta càng là cũng tỏa ra ánh sáng giống như La Hồng vậy.

Điều duy nhất không giống chính là, ánh sáng của La Hồng chính là khí Chính Dương dẫn đến, mà ánh sáng của người này, lại tràn đầy sức mạnh Tà sát!

Cái gọi là ánh sáng, chính là khoác lên ánh sáng của tà sát.

Bên trên thành Thiên An, đôi mắt của La Hồng không khỏi sáng ngời.

Tà sát thật nồng nặc, là báu vật nạp năng lượng tốt nhất!

Đặc biệt là Quang Minh Cổ trên trán của Nam Quang Minh kia, sức mạnh tà sát ẩn chứa trong đó lại càng dồi dào cực kỳ.

Mà lời nói của Nam Quang Minh trái lại làm con mắt của La Hồng chuyển động: "Cổ Thần?"

Tâm thần tràn vào biến ý chí.

Bay lượn ở trước Hư Ảnh Tà Thần vô cùng to lớn, La Hồng hỏi:

"Tà Thần Nhị Cấp vĩ đại, Cổ Thần trong miệng người này là cái gì?"

Tà Thần Nhị Cấp cũng lười biếng ngáp một cái, liếc nhìn La Hồng một chút, nói: "Cổ Thần? Hắn là côn trùng được sức mạnh tín ngưỡng chúng đạo thành thần nhĩ?"

"Không cần để ý tới nó, chỉ là một đồ bỏ đi thôi."

"Đúng rồi, con sâu nhỏ trên mi tâm gã phạm nhân này hình như là một vật dự trữ Tà sát rất tốt, dù cho chết rồi cũng có thể dự trữ Tà sát."

"Nếu Tà sát của người đã tiêu hao hết, bóp nát xác chết của con sâu nhỏ này là có thể thu được không ít sức mạnh tà sát, xem như là đồ tốt đi."

Tà Thần Nhị Cấp nói.

La Hồng gật gật đầu, khước miệng hơi nhếch lên, nói: "Cổ Thần..."

Rất yếu sao?"

"Cổ Thần chính là tín ngưỡng của Nam Cương, hội tụ sức mạnh ý chí và tín ngưỡng của ngàn vạn bách tính của Miêu Cô Nam Cương, vô cùng mạnh mẽ!"

"Tà Thần vĩ đại có từng chiến đấu với Cổ Thần không?"

Lời của La Hồng làm trong biến ý chí nhất thời an tĩnh nửa ngày.

Tà Thần Nhị Cấp ưỡn một cái trở mình: "Tiểu La ngu xuẩn!"

Người đang xem thường Chỉ sao?!"

"Ngay cả Cổ Thần cái thứ đồ rác rưởi kia cũng xứng so sánh với Chi sao?!"

La Hồng lắc lắc đầu: "Chưa từng chiến đấu với nhau làm sao có thể so sánh được..."

"Ta cảm thấy Cổ Thần rất mạnh a, nắm giữ ngàn vạn tín ngưỡng, còn là cột chống tinh thần cùng đồ đảng của bộ tộc Miêu cổ."

"Mà Tà Thần Nhị Cấp vĩ đại... Ngoại trừ ta ra thì không còn gì cả."

Đôi mắt của Tà Thần Nhị Cấp nhất thời bắn ra vạn ngàn chùm sáng, phần nộ gầm thét lên.

"Tiểu La ngu xuẩn, trừng lớn mắt của ngươi! Chỉ sẽ chứng minh cho ngươi xem!"

"Đại La, số một Thiên bảng, Viên Thành Cương."

Viên hạt tử lấy ra ngân thương từ bên trong hộp gỗ, sau khi ghép một đoạn một đoạn vào nhau, nhất thời bắn thẳng lên trời.

Bây giờ ông là tu sĩ của vương triều Đại La, tự nhiên chính là đệ nhất Thiên bảng của Đại La.

Xem như là lượm được tiện nghi.

Có điều, tiện nghi này không dễ nhặt như vậy, trận chiến này, Viên hạt tử cũng là cảm thấy áp lực thực lớn.

Nam Quang Minh, số một Thiên bảng Nam Chiếu, nắm giữ Quang Minh Cổ, là một trong thập đại tà cổ, một thân thực lực sâu không lường được.

Viên hạt tử hiểu rõ, trận chiến này, tất nhiên là một hồi huyết chiến.

Ông cũng không nắm chắc có thể thắng!

Thế nhưng, nếu đã thay mặt cho vương triều Đại La xuất chiến, dù cho đánh cược cái mạng này, ông ta cũng sẽ liều mạng đấu một trận!

Trên lôi đài biển mây, Viên hạt tử ôm ngân thương, một thân áo tơ trắng bông bông trong gió, con mắt của ông mù, không thấy rõ sự vật, trái lại Nam Quang Minh nhưng là nắm giữ con mắt thứ ba.

So sánh ra quả thực đối lập mãnh liệt.

Viên hạt tử trên mặt khí thế đã rơi xuống hạ phong trước.

Xuất chiến chính là Viên Thành Cương?

Trong đôi mắt của thiếu thủ lĩnh lấp loé ánh sáng cười lạnh, quả nhiên là Viên Thành Cương, La gia này, chắc chắn là thất bại không thể nghi ngờ!

Nam Quang Minh trời sinh đã khắc Viên Thành Cương!

Hắn ta nhìn về phía La Hồng đứng bên trên thành lầu thành Thiên An, chỉ thấy La Hồng an tĩnh đứng thẳng, thiếu thủ lĩnh nhất thời thoải mái, La

Hông vân hung nhảy nhót cũng phải im lặng.

Người giỏi thì nhảy tiếp xem!
Thiếu thủ lĩnh cười lạnh.
Bên trên biển mây.

Nam Quang Minh nhìn Viên hạt tử, khóe miệng toát ra một vết cười tự tin, Thương Vương Viên Thành Cương, cũng đã bị hắn ta nghiền cứu vô cùng rõ ràng.

Trận chiến này, hắn ta tất thắng!

Chương 688: Tất cả... Đứng dậy! (1)

Ánh sáng trên người Nam Quang Minh bắn ra khắp nơi, hắn ta đập xuống một bước, trong nháy mắt liền nhanh chóng xông về Viên Thành Cương, thân thể trong phút chốc hóa thành vạn ngàn, như một cơn gió, căn bản tìm không được mục tiêu chính xác.

Viên Thành Cương hơi hoảng hốt.

Cảm nhận của ông bị cổ trùng Nam Quang Minh che đậy rồi!

Nhược điểm của ông ta bị tìm được rồi!

Nguy hiểm!

Cổ trùng của Nam Quang Minh này lại có thể che đậy cảm giác?!

Tìm của Viên Thành Cương co rút lại, chỉ cảm thấy nguy cơ nổi lên bốn phía xung quanh.

Nhưng mà, điều Viên Thành Cương không biết là.

Bên trong bóng dáng của ông ta, Tà Ảnh Địch Sơn nét mặt ngơ ngác vuột đầu hiện ra.

Ồ trong chớp mắt khi Nam Quang Minh bay nhào đến, Địch Sơn Tà Ảnh trong nháy mắt nổ tung, hóa thành bóng mờ của Tà Thần Nhị Cấp, va về phía Quang Minh Cổ của Nam Quang Minh.

Xì xì Quang Minh Cổ giữa mi tâm của Nam Quang Minh trong nháy mắt nổ tung, dòng máu màu trắng bắn ra tung toé.

Mà trong biến ý chí của Nam Quang Minh, con đường thênh thang rộng rãi nay của hắn ta, con đường hoa thênh thang gầy sắp nổ ra... Bị một cái bóng mờ rít gào một tiếng, từng tác từng tác sụp đổ "Khà khà khà!"

"Tiểu La ngu xuẩn! Thấy không! Chỉ mới là mạnh nhất!"

Mà bên trên lôi đài biển mây.

Viên Thành Cương chợt phát hiện ra nhận thức đã khôi phục.

Đột nhiên, một thương đâm ra.

Trong nháy mắt, một thương hóa thành trăm thương, như hoa lê nổ tung trong mưa.

Phốc phốc phốc!

Mà thân thể của Nam Quang Minh trực tiếp bị một thương của ông ta đâm thanh cái cái sòng.

Đệt Giả vờ để bị đụng trúng mà không biết xấu hổ à?!

Không... Không đúng!

Đâm chết rồi!

Viên hạt tử ngân ra.
Rốt cuộc là Nam Quang Minh người quá yếu...

Hay là Thương Vương ta... Quá mạnh mẽ?!
Trên lôi đài biên mây.

Máu tươi từ trên cơ thể Nam Quang Minh tuôn ra, cơ thể tàn tạ giống như là một miếng vải rách bị Viên Hạt Tử dùng thương nhấc lên trên không trung, thân xác bị xuyên thủng tạo ra lỗ máu tinh mịn.

Dòng máu đen nhánh từ trong cơ thể chảy xuôi ra ngoài.

Về ngoài của gã vô cùng sáng sủa thể nhưng máu tươi từ trong cơ thể chảy ra ngoài lại vô cùng đen nhánh, từng giọt thuận theo cơ thể đập nát nhỏ xuống.

Ánh sáng giữa ấn đường nổ tung, một dòng máu màu xanh lục đang chảy ra.

Ánh mắt của Nam Quang Minh vô cùng xám xịt, gã ngẩn ngơ nhìn Viên Hạt Tử, sức sống trong con người của gã nhanh chóng trôi đi mất.

Gã hơi không cam tâm, gã là người xếp thứ nhất trên Thiên bảng của Nam Chiếu, địa vị của gã rất được kính trọng, cho dù là người đứng đầu của nước Nam Chiếu cũng phải đối xử nhã nhặn với gã, bởi vì gã sở hữu Quang Minh cổ một trong mười tà cổ của thiên hạ cho nên chỉ có những cường giả cảnh giới Lục Địa Tiên mới có thể giết gã.

Vì vậy tất cả mọi người đều rất tin tưởng gã, cho dù là thủ lĩnh cũng cho rằng gã không thể thua, cho dù phải chiến đấu với Thiên bảng của ba vương triều lớn thì chưa chắc gã sẽ thua.

Gã là Định Hải Thân Châm trong trận chiến giữa các thiên kiêu của nước Nam Chiếu lần này nên chắc chắn là nhân tố quyết định có thể xoay chuyển vận may của Nam Chiếu.

Nhưng mà...

Gã thua, thua một cách u mê.

Viên Hạt Tử đã từng xếp thứ mười trên thiên bảng của Đại Hạ...

Mạnh như vậy sao?!

Phốc phốc!

Nam Quang Minh phun ra một đồng máu đen lớn nhuộm đen quần áo màu trắng, cổ tròng trong cơ thể gã bắt đầu phản phệ thân xác của gã và không ngừng chiếm đoạt cơ thể của gã...

Sức sống bên trong đôi mắt của gã bắt đầu từ từ tiêu tán rồi chết.

Gã rất không cam lòng, rốt cuộc thì tại sao gã lại thua cơ chứ?

Đến lúc chết Nam Quang Minh vẫn chưa hiểu rõ cuộc thì gã thua như thế nào.

Hoa đại đạo của gã sắp nở rộ, con đường đại đạo cũng đã lát đến trình độ cực cao, gã là sự tồn tại có hy vọng bước vào Lục Địa Tiên nhất của nước Nam Chiêu...

Vốn dĩ gã đã chuẩn bị trở thành Lục Địa Tiên vô địch thiên hạ.

Phốc phốc!

Viên Hạt Tử nghiêng đầu lắc cây thương trong tay.

Cơ thể của Nam Quang Minh lập tức bị ông xé rách làm cho nổ tung ở trên võ đài Hải Vân sáng rực rỡ giống như một đóa hoa sen màu đen nở rộ trên bầu trời.

Máu đen không ngừng lan tràn ăn mòn Hải Vân.

Viên Hạt Tử thu hồi thương đứng yên lặng ở đó.

Ông hiểu rằng trong trận chiến này ắt hẳn đã xảy ra chuyện gì đó mà ông không biết cũng không thể diễn tả được.

Mặc dù thực lực của Viên Hạt Tử không tệ nhưng mà đối đầu với Nam Quang Minh thì có thể nắm chắc ba phần thắng.

Ông cũng không cảm thấy mình có thể thắng Nam Quang Minh.

Chẳng lẽ ông lại không tính toán được sức mạnh của mình ở mức độ nào sao?

Dù sao thì cổ trùng của Nam Quang Minh đã che đậy cảm giác của ông nên ông chẳng khác nào là mù lòa thực sự thì sao có thể đánh thắng được nam Quang Minh chứ.

Mà cuối cùng Nam Quang Minh lại giống như đồ sứ bị ông giết chết.

Chỉ có một khả năng duy nhất là công tử đã giữ lại đường lui để đánh bại Nam Quang Minh.

Mà ông chẳng qua chỉ là nhặt được lợi mà thôi.

Viên Hạt Tử chậm chậm thở phào nhẹ nhõm, râu ria xồm xoàm trên khóe miệng hơi nhú.

Hắn là công tử đã dùng cách thức cực kỳ bí ẩn để ra tay có lẽ là đã động tới quy tắc, bây giờ quy tắc chưa kịp phản ứng nên ông cũng không thể để lộ ra.

Cho dù Viên Hạt Tử rất khiếp sợ thủ đoạn của La Hồng nhưng mà lúc này ông không thể hoảng.

Ông nên phối hợp với công tử để duy trì vẻ bình tĩnh.

Viên Hạt Tử cầm thương đứng im nghiêng đầu quét thương, thi thể của Nam Quang Minh lập tức từ trên lôi đài biến mất rơi xuống.

"Đệ nhất Thiên bảng của Nam Chiếu..."

"Chẳng qua cũng chỉ có như vậy, có thể giết chết bằng một thương."

Chương 689: Tất cả... Đứng dậy! (2)

Viên Hạt Tử đứng lặng ở trên biển mây, cái eo uốn thẳng tắp, đầu hơi nghiêng, tay cầm thương cắm trên mặt đất, mái tóc xốc xếch bay tán loạn giống như là đỉnh của Tử Cầm Thành, sau một trận thi đấu đỉnh phong đã chiến thắng cường giả tối cao, nên có khí thế vô hình và uy áp đang càn quét.

Mặc dù không biết thắng bằng cách nào.

Nhưng mà quan trọng là đã thắng.

Cả thành Thiên An trở nên hoàn toàn yên tĩnh.

Thi thể Nam Quang Minh - cường giả nhất phẩm đỉnh phong trên Thiên bảng cứ như vậy từ trên không trung rơi xuống phía dưới nện vào trên mặt đất, máu bắn tung toé tạo ra một đóa hoa hồng.

Mỗi một Kim Cổ Vệ của nước Nam Chiếu đều ngơ ngác nhìn.

Thua... Thua rồi?

Nam Quang Minh... Người xếp thứ nhất trên Thiên bảng của Nam Chiếu mà lại thua?!

Nam Âm thua, Nam Cơ thua thì họ còn có thể chấp nhận nói chung chỉ là tức giận, nhưng mà Nam Quang Minh xếp thứ nhất trên Thiên bảng cũng thua đến nỗi phải bỏ mình, như vậy đối với họ mà nói đó là một loại đả kích cực lớn, một sự rùng mình sợ hãi đến lạnh cả sống lưng!

Vương triều Đại La... Biểu hiện ở trên Đại triều hội hình như cũng không yếu như trong tưởng tượng!

Ai nói vương triều Đại La ngoại trừ yêu nghiệt La Hồng... Thì không còn gì khác?!

Mà kinh ngạc không chỉ có Kim Cổ Vệ.

Đội quân vạn người của Đại Chu, Đại Sở, Đại Hạ đều toát ra vẻ ngạc nhiên và ngưng trọng.

Thương Vương của Đại La mạnh như vậy sao?!

La lão gia tử chống mặc đao ở trên mặt đất, đôi mắt hơi co rụt lại.

"Thắng rồi?"

"Thương Vương... Mạnh như vậy sao?!"

La lão gia tử nhanh chóng kịp phản ứng, bên trong đôi mắt có ánh sáng lấp lóe.

Đối với một lão tướng mà nói đương nhiên sẽ không từ bỏ một cơ hội phù hợp để tăng lên sĩ khí như thế "Đại La, thắng!"

"Chúc mừng cho Đại La!"

"Chúc mừng cho Đại La!"

Khí thể trên người La lão gia tử bộc phát rồi bỗng nhiên đập mặc đao trong tay lên mặt đất.

Tiếng kêu to của ông vang quanh quần khắp thành Thiên An.

Hai nghìn hắc kỵ ở sau lưng La lão gia tử cùng tám nghìn phủ quân của phủ Giang Lăng vốn dĩ còn đang vô cùng lo lắng, lúc này thực sự là có ngọn lửa đang nhao nhao thiêu đốt!

"Chúc mừng!"

Hai nghìn hắc kỵ bỗng nhiên rút mặc đao ra găm nhẹ.

Khí thể tâm nghìn quân của phủ Giang Lăng cũng tăng cao.

"Thiên kiều chiến, vương triều Đại La ba trận chiến thắng cả ba"

Đạo nhân Côn Luân cung trôi bỗng bênh thần nhiên nói.

Tháp số mệnh của vương triều Đại La lại lần nữa chiếm đoạt số mệnh của nước Nam Chiêu nên to lớn hơn rất nhiều, giống như một con rồng vàng đang quần quanh bên trên tháp số mệnh rồi không ngừng gào thét.

Tháp số mệnh của nước Nam Chiêu lại trở nên âm đạm không còn ánh sáng.

Trên lầu công thành của thành Thiên An.

La Hồng vẫn chấp tay đứng vững như cũ, tinh thần của hắn vẫn còn chìm ở trong biến ý chí.

Hư ảnh Tà Thần to lớn trở về chống trời và đất trong biến ý chí.

Cả biến ý chí biến đều quanh quần tiếng cười to của Tà Thần Nhị Cáp:

"Kiệt kiệt kiệt... Tiểu La ngu xuẩn đã nhìn thấy chưa? Sức mạnh của Chỉ thật ra rất ít cổ thần rác rưởi có thể bằng được!"

"Run rẩy rồi chứ!"

Tà Thần Nhị Cáp không ngừng cười to.

Cơn tức lúc nãy đã hoàn toàn được trút hết lên việc nghiền nát Nam Quang Minh trên con đường đại đạo.

Tiểu La ngu xuẩn thế mà lại so sánh y với loại cổ thần kém cỏi kia, đây là sự sỉ nhục to lớn đối với Tà Thần!

Trong biến ý chí.

La Hồng cười không nói gì mà chỉ yên lặng vỗ tay.

Vỗ tay cho sự biểu diễn của ngươi.

Quả nhiên là Tà Thần ưu tú.

Sau đó ý chí của La Hồng thối lui ra khỏi biến ý chí.

Trong biến ý chí khôi phục lại vẻ yên lặng.

Tà Thần Nhị Cáp cười to rồi tiêng cười bắt đầu dần dần dừng lại, chậm lại... Kèm theo hồi âm đang quanh quẩn.

Sắc mặt Tà Thần Nhị Cáp bỗng dừng trở nên đờ đẫn.

Đợi đã...

Hình như có chỗ nào đó không thích hợp.

Ngao!

Tiêu La ngu xuẩn!

Ngươi lại xem Chỉ thành cái gì rồi?!

Ý chí của La Hồng trở về thân xác rồi lập tức nở nụ cười, sau đó thở phào nhẹ nhõm.

Mà đôi thành ở một bên khác Thiếu thủ lĩnh lại không thể nào tiếp nhận được, không thể nào... Nam Quang Minh là người mạnh nhất trên Thiên bảng của nước Nam Chiếu, lại sở hữu Quang Minh cổ một trong mười tà cổ của thiên hạ, luận về chiến lực thì ngay cả Lục Địa Tiên gặp phải thì cũng sẽ cảm thấy đau đầu.

Thế nhưng Thương Vương Viên Thành Cương sao có thể giết chết Nam Quang Minh một cách nhẹ nhàng như vậy chứ?

Chẳng lẽ Nam Quang Minh đang diễn sao?

Không... Không đúng!

Thiếu thủ lĩnh bỗng nhiên nhìn về phía La Hồng với đôi mắt thâm trầm.

Có gì đó kỳ lạ...

"La Hồng! Rốt cuộc thì ngươi đã làm gì?!"

Thiếu thủ lĩnh vô cùng lạnh lùng nói.

La Hồng nhướn lông mày chấp tay nhìn Thiếu thủ lĩnh: "Thế nào?

Không phục sao?"

"Chẳng lẽ người của Nam Chiếu không thể thua sao?"

Trên người Thiếu thủ lĩnh có hung ác nham hiểm đang cuộn trào: "Nam Quang Minh không thể nào thất bại và diệt vong nhanh như vậy được, gã sở hữu Quang Minh cổ một trong mười tà cổ của thiên hạ!"

"A "Thì sao chứ?" La Hồng vén lông tai thản nhiên nói.

"Thương Vương là người xếp thứ nhất trên Thiên bảng của vương triều Đại La ta, tại sao không thể thắng được người xếp thứ nhất trên Thiên bảng của Nam Chiếu chứ? Người xếp thứ nhất trên thiên bảng của Nam Chiếu thì sẽ vô địch sao?"

Ánh mắt của Thiếu thủ lĩnh vô cùng lạnh lẽo: "Trong lòng ngươi hiểu rõ ràng nhất thực lực của Thương Vương Viên Thành Cương như thế nào! Khẳng định là người gian lận!"

Sau đó hắn không tiếp tục nói chuyện với La Hồng nữa mà quay đầu nhìn về phía đạo nhân cảnh giới Lục Địa Tiên của Côn Luân cung.

"Tiền bối thay thiên nhân chấp pháp Đại triều hội, ta tin tưởng tiền bối sẽ cho Nam Chiếu ta sự công bằng"

Đạo nhân Côn Luân cung thân nhiên lườm Thiếu thủ lĩnh: "Nếu như làm trái quy tắc thì sẽ có ý chí của thiên nhân hạ xuống trừng phạt..."

"Bây giờ không xuất hiện sự trừng phạt thì có thể nói rõ vương triều Đại La không vi phạm quy tắc"

"Nhưng mà nếu như ngươi cảm thấy không phục vậy thì bản tọa sẽ thôi động tiên văn một lần để nghiệm chứng xem vương triều Đại La có làm trái quy tắc hay không"

"Đương nhiên, nghiệm chứng thì phải tiêu hao số mệnh của nước Nam Chiếu, ngươi có muốn nghiệm chứng không?"

Chương 690: Tất cả... Đứng dậy! (3)

Đạo nhân Côn Luân cung thần nhiên nói.

Thiếu thủ lĩnh nghe vậy thì đôi mắt lập tức co rút lại, số mệnh của nước Nam Chiếu trải qua ba trận thiên kiều chiến thất bại nên bây giờ đã suy yếu rất nhiều, nếu như nghiệm chứng mà phải tiêu hao số mệnh thì hẳn ta hơi do dự.

Nhưng mà hẳn ta không tin Thương Vương Viên Thành Cương có đủ khả năng giết chết Nam Quang Minh một cách nhẹ nhàng như vậy.

Nam Quang Minh... Tuyệt đối không phải là kẻ yếu!

"Nghiệm chứng!"

Thiếu thủ lĩnh của nước Nam Chiếu siết chặt nắm đấm từ trong cổ họng phát ra tiếng gầm nhẹ.

"Được"

Hai tay đạo nhân cảnh giới Lục Địa Tiên lập tức kết ấn.

Điểm vào phía trên tiên văn ở trên ấn đường.

Uỳnh...

Một luồng sức mạnh ý chí vô hình bắt đầu phun trào.

Một lúc sau số mệnh của nước Nam Chiếu ở trong tháp có một sợi sức mạnh số mệnh bị kéo ra ngoài hóa thành một hư ảnh tiên nhân như sương khói lượn lờ trong hư không.

Hư ảnh tiên nhân mở mắt lập tức có một luồng ý chí vô cùng chuyên chế bắt đầu càn quét.

Tất cả mọi người nín thở.

Chỉ thấy sức mạnh ý chí đó giống như bão táp càn quét khắp toàn trường, càn quét qua lời đài biến mây dường như đang truy tra bất cứ điểm đáng ngờ nào.

Bỗng dưng.

Dường như luồng ý chí này dò xét được gì đó, một lúc sau thực sự càn quét cuốn qua tất cả cơ thể của mọi người ở trên lầu cổng thành Thiên An.

Cơ thể của Thiếu thủ lĩnh bao bọc bên trong áo choàng màu đen run lên lập tức toát ra vẻ lạnh lùng: "Quả nhiên có mờ ám!"

Mà luồng ý chí của tiên nhân lại lần nữa càn quét qua cơ thể từng người, lúc đảo qua cơ thể của La Hồng.

Loáng thoáng tạo thành hư ảnh tiên nhân trong biến ý chí của La Hồng.

Đây là hư ảnh tiên nhân truy tra mà đến.

"Cút"

Chỉ có điều hư ảnh này vừa mới thành hình thì đã bị Tà Thần Nhị Cáp trong biến ý chí của La Hồng vô cùng nổi giận rống to làm cho sụp đổ.

Chỉ đang nổi nóng!

Loại chó mèo gì mà cũng dám chọc tới Chỉ vĩ đại chứ!

Trong thực tế khi càn quét qua La Hồng thì sức mạnh ý chí rung động nhưng không có bất kỳ khác thường giống như thủy triều lui bước.

Đạo nhân cảnh giới Lục Địa Tiên của Côn Luân cung nhú mày nhìn hư ảnh tiên nhân tán đi thì hiểu rõ ra.

"Trận chiến này vương triều Đại La thắng"

Mà Thiếu thủ lĩnh giống như bị sét đánh: "Không thể nào!"

"Tại sao lại không có gian lận?!"

Nhưng mà đạo nhân cảnh giới Lục Địa Tiên của Côn Luân cung có vẻ không kiên nhẫn nói: "Người không tin bản tọa?"

"Hóa thân quy tắc dò xét càn quét nếu như có vấn đề thì hiển nhiên sẽ ra tay, bây giờ quy tắc hóa thân không có ra tay mà tự tiêu tán, vậy thì có ý nghĩa rằng vương triều Đại La không vi phạm quy tắc"

Thiếu thủ lĩnh không cam tâm, nước Nam Chiếu tiêu hao số mệnh để dò xét, thế nhưng kết quả người nói với ta lại dò xét không thấy gì cả?

Vậy không phải là tiêu hao số mệnh lãng phí rồi sao?!

Thế nhưng Lục Địa Tiên của Côn Luân cung đã hơi tức giận, Thiếu thủ lĩnh đành phải nhịn xuống, nếu như thật sự chọc giận đối phương thì sẽ không có quả ngon để ăn.

Đối phương là người chấp pháp thay thiên nhân nên không dễ chọc vào.

"Mưu chiến chưa kết thúc, tiếp theo sẽ tiến hành vạn quân chiến"

Đạo nhân nói.

Vừa mới dứt lời thì bầu không khí của thành Thiên An lập tức trở nên nghiêm túc.

Thiếu thủ lĩnh của nước Nam Chiếu lòng đang rỉ máu mà lúc này cũng trở nên điên cuồng.

Vạn quân chiến... Là hy vọng cuối cùng của nước Nam Chiếu!

"Kim Cổ Vệ ở đâu?!"

Thiếu thủ lĩnh lạnh lùng nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Hắn ta phóng một bước từ trên tường thành nhanh chóng rơi xuống trước đội ngũ ở phía dưới.

Vốn dĩ hắn ta không muốn tự mình dẫn đội bởi vì hắn ta cảm thấy trận chiến này đám quân không chính quy kia của La gia sẽ phải thua không thể

nghi ngờ.

Thế nhưng lần lượt thất bại làm cho hấn ta hiểu được La gia... Có gì đó kỳ lạ!

Hấn ta không thể trông cậy vào mưu chiến, nước Nam Chiếu vốn dĩ cũng không am hiểu về mưu chiến mà La gia có Trương Tĩnh Chi, người này là nhi tử của Trương thủ phụ, Thiếu thủ lĩnh hiển nhiên đã nghe tên của Trương thủ phụ, Nam Chiếu sợ là rất khó thắng được mưu chiến của nhi tử người này.

Cho nên hấn ta chỉ có thể đặt tất cả hy vọng vào vạn quân chiến lần này.

Trong nháy mắt khi Thiếu thủ lĩnh nhảy xuống La Hồng cũng phóng một bước bông bênh bay xuống.

Thiếu thủ lĩnh nhìn chằm chằm La Hồng tỏa ra sát cơ nồng đậm.

Tay áo trắng của La Hồng bông bênh, tóc trắng bay lên kèm theo nụ cười nhạt có vẻ rất là bình tĩnh và thông dong.

Đạo nhân Côn Luân cũng dùng hai tay kết ấn, không biết từ khi nào trong tay xuất hiện một lệnh bài cổ bằng đồng.

Trong tay kết xuất mấy ấn ký đập lên trên lệnh bài.

Lệnh bài lập tức lơ lửng tạo ra quang mang cao ngất hóa thành một cánh cổng đèn thờ to lớn.

Sau cánh cổng là chiến trường vô cùng mênh mông lạnh buốt, hơi thở ý chí kiên cường và quả cảm tốc thẳng vào mặt.

"Chiến trường của vạn quân chiến được tiến hành ở trong 'Huyết Vũ Nguyên' của Bắc Đẩu Bí Cảnh..."

Ở trung tâm Huyết Vũ Nguyên có 'Huyết kỳ, lấy được huyết kỳ mới có thể rời khỏi Huyết Vũ Nguyên, cuối cùng người đứng vững ở Huyết Vũ Nguyên mới là người thắng trận"

Đạo nhân lơ lửng bay lên, tay áo lớn giống như tràn đầy gió làm cho tay áo bay tán loạn.

Bắc Đẩu Bí Cảnh?!

La Hồng hơi nhíu mày, hấn nhớ Thiên Cơ Bí Cảnh là một phần của Bắc Đẩu Bí Cảnh.

Hiện tại xem ra Côn Luân cũng hợp nhất tất cả bí cảnh hóa thành Bắc Đẩu Bí Cảnh.

Mà lần này vạn quân chiến lại được tiến hành bên trong Bắc Đẩu Bí Cảnh.

Nhưng mà có một điểm đáng tiếc là lần này không có nhiều thời gian để đi dò xét Bắc Đẩu Bí Cảnh.

Dựa theo quy tắc muôn thặng được thì chỉ có giết sạch đôi phương mới có thể thu được huyết kỳ rời khỏi chiến trường.

"Bây giờ đi vào trong bí cảnh!"

Đạo nhân nói.

Ông ta lập tức lật bàn tay xếp ra đại ấn bỗng nhiên đẩy về phía trước.

Sau cổng đền thờ có tinh huy giương vẫy ra bao phủ Kim Cổ Vệ của nước Nam Chiếu và hỗn hợp Hắc kỳ của La gia với quân của phủ quận.

Trong nháy mắt đội ngũ của hai bên ở trước thành Thiên An đều biến mất không thấy gì nữa.

Rất nhiều ánh mắt ở trên thành Thiên An đều ngưng lại.

Họ nhìn về phía cổng đền thờ thì thấy trên cổng đền thờ có hai luồng dòng suối số mệnh lơ lửng đang giằng co với nhau.

Dòng suối số mệnh đại biểu cho số mệnh của Nam Chiếu và vương triều Đại La cũng có thể bày biện ra thế cục trong chiến trường.

Ngay khi số mệnh bị tiêu diệt vậy thì đại biểu cho quân đội của họ đã bị hủy diệt bên trong Huyết Vũ Nguyên.

Tất cả mọi người nhìn chăm chăm cổng đền thờ này.

Đám người Thái tử Hạ Cực, Chu Thiên Tử, Cơ Lạc Đồ còn có Ngô Mị Nương đều ngưng mắt nhìn chăm chăm.

Chương 691: Tất cả... Đứng dậy! (4)

Huyết Vũ Nguyên.

Một vùng đồng bằng màu máu nằm ở bên trong Thiên Xu Bí Cảnh, đây là một vùng đất có tà sát nồng đậm cuộn cuộn đang không ngừng dâng trào.

Mây máu trên bầu trời dày đặc, bên trong mây máu cũng có từng giọt mưa máu lạnh buốt nhanh chóng bay lả tả xuống.

Mưa máu này chỉ bao phủ ở khu vực Huyết Vũ Nguyên cho nên khu vực này mới gọi là Huyết Vũ Nguyên, nghe đồn chính là do chiến trường thương cô biến thành.

Tại khu vực trung tâm Huyết Vũ Nguyên có một lá huyết kỳ dường như bị máu tươi nhuộm dần cắm ở trung tâm không ngừng bay theo gió.

La Hồng đứng ở bên người La lão gia tử, da thịt tản ra ánh sáng mịn mờ, hần vươn tay mưa máu bèn rơi vào lòng bàn tay, ần ần có màu máu vắn vẹo tràn ngập dường như làm cho mắt của người ta đều bao phủ trong hơi thở tội lỗi.

"Cơn mưa này có gì đó kỳ lạ..."

La Hồng nói.

La lão gia tử khẽ vuốt cằm: "Huyết Vũ Nguyên vốn dĩ là một nơi hiểm thấy của Thiên Xu Bí Cảnh, mỗi đợt vạn quân chiến của Đại triều hội đều được tiến hành ở đây nên ở đây chôn giấu vô số xương cốt."

"Mưa máu này sẽ kích thích ý chí của người ta làm cho người ta trở nên điên cuồng chỉ biết giết chóc..."

"Vạn quân chiến rất tàn khốc, chỉ có thắng lợi mới có thể đi ra khỏi Huyết Vũ Nguyên này"

La lão gia tử hiển nhiên cũng có hiểu biết với Huyết Vũ Nguyên.

La Hồng lại nheo mắt: "Chỗ này mai táng vô số xương cốt sao?"

La lão gia tử gật đầu.

La Hồng nghe vậy đạp một bước xuống.

Uỳnh!

Máu và bùn bắn tung tóe ở trên mặt đất, sau đó thực sự có xương trắng dày đặc lộ ra từ bên trong.

Huyết Vũ Nguyên hay còn có thể gọi là Bạch Cốt Nguyên.

Hơn nữa còn có khí tà sát vô cùng nồng đậm đang dao động trên Huyết Vũ Nguyên.

Nhưng mà loại khí tà sát này cũng không thuần khiết, nó ẩn chứa tử khí và huyết tinh nồng nặc, La Hồng vận chuyển Vạn Sát Quy Nhất, loáng thoáng có lực tà sát tràn vào bên trong đan điền của hắn.

Tràn đầy trong sát hải của hắn.

Đôi mắt của La Hồng không khỏi sáng lên.

"Thật sự là một nơi tốt!"

Trong biến ý chí của La Hồng, Tà Thần Nhị Cáp cũng ngạc nhiên nhú mày.

"Đây là "Tụ sát được dùng bởi vô số thi thể và cái chết để hội tụ ra tà sát, mặc dù tà sát này không đủ nguyên chất nhưng thắng ở số lượng nhiều..."

"Tụ sát này chính là do con người tạo ra, a... Người tạo ra tụ sát này có đã tâm rất lớn."

Tà Thần Nhị Cáp ngáp một cái nói.

Con người tạo ra?

La Hồng hít sâu một hơi, đôi mắt hơi lấp lóe.

Trong các triều hội trước, một vạn quân chiến chém giết đều diễn ra ở trong Huyết Vũ Nguyên nên nơi này chôn giấu vô số xương cốt...

Mà thiên nhân là người chủ trì chính của triều hội...

Không hiểu sao La Hồng cảm thấy Huyết Vũ Nguyên này có khả năng đánh tới một bí mật rất lớn.

Nhưng mà tình hình không cho phép La Hồng suy nghĩ quá nhiều.

Ồ phía xa.

Kim Cổ Vệ dưới sự dẫn đầu của Thiếu thủ lĩnh đã đập tung tóe bùn máu trên mặt đất, trong ánh mắt tràn đầy sát cơ không ngừng lao đến.

Sức mạnh tà sát trong Huyết Vũ Nguyên đối với Kim Cổ Vệ vốn dĩ là Tà tu cổ môn mà nói thì đây là địa hình tuyệt vời, ở đây lực chiến đấu của họ có thể tăng lên cực lớn.

Vùng đất tà sát này chính là sân nhà của họ!

La lão gia tử tắm rửa ở trong Huyết Vũ Nguyên, trong đôi mắt cũng có sát cơ đang dâng trào, ông bỗng nhiên rút mặc đao ra:

"Chiến!"

Dòng máu thâm lạnh nhiều năm của ông cuối cùng cũng được lẫn lộn.

Sau nhiều năm, rốt cuộc thì ông cũng có thể một lần nữa dẫn quân chém giết!

Cho dù sức chiến đấu của hai bên chênh lệch rất nhiều, cho dù thiên thời địa lợi nhân hòa cũng không thuộc về La gia.

Nhưng mà La lão gia tử không sợ hãi.

"Các huynh đệ, buông lỏng thể xác và tinh thần để chiến đấu một trận! Không cần phải có có gánh nặng nào cả!"

"Thiên kiêu chiến chúng ta đã toàn thắng ba trận, xem như trận chiến này thua thì có sao đâu chứ?! Buông tay đánh cược một lần! Hãy đưa ra khí thể của La gia chúng ta!"

La lão gia tử gào thét.

Hai nghìn hắc kỵ ở phía sau lưng rút mặc đao gào thét, xé toạc cơn mưa máu.

Tám nghìn phủ quân cũng bị khí thể kia lây nhiễm, nhao nhao rút đao, đôi mắt đỏ rực và đầy tinh thần chiến đấu.

"Chiến!!!"

Tiếng gào thét xé toạc vô số mưa máu từ trên trời rơi xuống.

Khí tức trên người La lão gia tử bỗng nhiên bộc phát, khí tức Nhất phẩm như lũ quét cuộn cuộn.

Mà bên phía Kim Cổ Vệ cũng có một người bộc phát khí cơ Nhất phẩm.

Cả hai bước lên không trung giống như ánh sáng lấp lánh nhanh chóng va chạm vào nhau, chém giết lẫn nhau.

Mặc đao vung lên, La lão gia tử càng già càng dẻo dai, tung hoành thiên hạ chém về phía vô số cổ trùng!

Đội quân Kim Cổ Vệ mười nghìn người chinh tề như một lao xuống, vô số mưa máu dường như đang hội tụ hóa thành một cổ trùng vô cùng to lớn dữ tợn, gào thét âm âm.

Thế quân kinh khủng giống như sông suối lao về phía đại quân của La gia.

Điểm mạnh và điểm yếu của quân chủng vào lúc này đã hoàn toàn bị lộ ra.

Ở phía xa Thiệu thủ lĩnh quần ở bên trong áo choàng màu đen nhìn chòng chọc vào La Hồng, hẳn ta ở chính giữa đại quân, thân là Thiệu thủ lĩnh của Nam Chiêu vốn dĩ hẳn ta không nên tham dự trận vạn quân chiến này, bởi vì khi vào Huyết Vũ Nguyên thì không cần biết sống chết ra sao.

Nhưng mà Nam Chiêu hoàn toàn thua trong trận thiên kiêu chiến, mà trận vạn quân chiến... Chắc chắn phải thắng!

Cho nên hẳn ta tới đây với thân phận là Thiệu thủ lĩnh!

Để khí thể của Kim Cổ Vệ tăng tới cực hạn, tăng tới đỉnh phong.

Hẳn ta muốn để Kim Cổ Vệ của Nam Chiêu dựa vào khí thể vô đối và sét đánh hủy diệt đội quân không chính quy của La gia!

Hơn nữa điều làm cho hấn ta ngạc nhiên là La Hồng cũng tham dự trận quân chiến trong Huyết Vũ Nguyên này.

Thiếu thủ lĩnh không quan tâm, thậm chí có sát cơ ngập trời đang phun trào.

Thực lực của La Hồng không tệ nhưng mà hấn ta không cảm thấy dựa vào một mình La Hồng thì có thể thay đổi được tình hình trận chiến!

Đặc biệt khi Huyết Vũ Nguyên lại là sân nhà của Kim Cổ Vệ!

Nơi này có lực tà sát vô cùng nồng đậm sẽ chỉ làm cho Kim Cổ Vệ trở nên càng hung, càng mạnh!

La Hồng đến rồi vậy thì hấn ta muốn để La Hồng không đi ra được!

Chương 692: Tất cả... Đứng dậy! (5)

"Giết!"

"Nghiền nát chúng!"

Thiếu thủ lĩnh gào thét.

Dường như mưa máu hào hùng thay đổi cục diện chiến trường nổ vang trút xuống.

Bên trong vũng bùn có vô số xương trắng bắt đầu lẫn lộn bắn tung toé.

La Hồng không hề xông ra ngoài, hắn đứng lặng im tại chỗ từ từ nhắm hai mắt yên lặng cảm nhận sát khí và sát cơ đáng sợ của cuộc đối đầu giữa hai đội quân.

La Hồng chưa từng tham dự huyết chiến, đây là lần đầu tiên hắn vào chiến trường.

Trước đó trong trận chiến rút lui ở Tắc Bắc, Hắc kỵ cũng chưa từng liều mạng với quân Tật Phong của Sở gia cho nên mặc dù La Hồng biết chiến trường tàn khốc, thế nhưng cũng không có cảm giác và kinh nghiệm sâu sắc.

Mà lần này...

Hắn ần ần cảm nhận được khí thế bùng nổ khi hai bên đại chiến lại ảnh hưởng đến tâm tư của La Hồng.

Dường như sức mạnh tinh thần của La Hồng cũng đang được rèn luyện và trải qua lễ rửa tội trong trận chiến này.

Tư Thiên Viện.

Khu vực mưu chiến.

Trương Tĩnh Chi mặc nho sam ngồi yên tĩnh ở trên ghế, đối diện với y là mưu sĩ nước Nam Chiếu.

Đối phương tóc tai bù xù nhìn có vẻ vô cùng già nua, giữa trán có một con cỏ trùng giống như tròng mắt đang nhấp nhô.

Đó cũng không phải là thập đại tà cổ, nhưng mà cũng là cỏ trùng nổi tiếng của Nam Cương được gọi là cỏ trí tuệ.

Ồ trước mặt Trương Tĩnh Chi và mưu sĩ nước Nam Cương có một bàn cờ được bày ra, quân cờ đen trắng xen kẽ ở trên bàn cờ, mà đó cũng không phải là một ván cờ đơn thuần mà là một cuộc đối đầu của ý chí.

Âm âm!

Sắc mặt Trương Tĩnh Chi bình tĩnh giơ tay lên kẹp một một quân cờ, dồn hết tinh thần lực vào ván cờ, ngoài cửa sổ dường như có mưa máu nổ

vang âm âm, mơ hồ dường như đang ở trên chiến trường.

Đôi phương mượn nhờ cổ trí tuệ để thao túng toàn cục, còn y thì dựa vào trí tuệ để va chạm.

Mưa gió âm âm.

Như sam của Trương Tĩnh Chỉ bay lên, cảm giác bản thân như đang đối mặt với một con cở trùng to lớn gào thét âm âm.

Bên trong Huyết Vũ Nguyên.

Quân thể của hai bên bỗng nhiên va chạm, cở trùng Kim Cổ Vệ to lớn bê bết máu đang va chạm với đại quân của La gia.

Hắc kỵ của La gia còn có tám nghìn phủ quân trong nháy mắt áo giáp bị rạn nứt, sắc mặt của mỗi người trắng bệch, miệng mũi đều chảy máu.

Chỉ mới va chạm sơ, sự chênh lệch của hai bên cũng đã hiện ra rồi.

Phía trên bầu trời.

La lão gia tử tay cầm mặc đao tằm trong mưa máu đánh chết vô số cở trùng, ông nhìn lướt qua sự va chạm của đại quân hai bên ở phía dưới.

Đại quân của La gia suýt nữa đã sụp đổ làm cho La lão gia tử không khỏi thở dài.

Chênh lệch... Quá lớn!

Kim Cổ Vệ cũng không yếu, đó là đại quân mà nước Nam Chiếu dốc hết quốc lực để bồi dưỡng, xem như La gia có một vạn hắc kỵ thì cũng rất khó thắng được đôi phương.

Mà lần này bởi vì vội vàng nên chỉ có thể dẫn theo tám nghìn quân của phủ quân Giang Lăng, mặc dù phủ quân không tệ nhưng nếu như thực sự va chạm với thực lực tinh nhuệ thì sẽ lộ ra sự chênh lệch.

Tình hình nay sợ là sẽ không chịu được mấy lần xung kích quân thể và biến thành vong hồn dưới cở trùng Kim Cổ Vệ.

"Giết!!!"

"Gặm sạch chúng cho ta!"

"Nơi này là sân nhà của chúng ta, hãy trả lại tất cả sự tức giận trong trận thiên kiêu chiến cho ta!"

Thiếu thủ lĩnh đứng lặng ở phía trên chiến xa, bàn tay bỗng nhiên đập vào bao tay tóc lên mưa máu gào thét.

Ong ong ong...

Vô số cở trùng bay tán loạn tạo thành một vùng đen kịt, những cở trùng này hấp thu tà sát của Huyết Vũ Nguyên trở nên vô cùng kinh khủng, vô cùng dữ tợn giống như là cá diếc sang sông muốn gặm nhấm tất cả mọi thứ.

Mà La Hồng vẫn luôn đứng lặng trong mưa bỗng dưng cũng mở mắt ra.

Trong bộ quần áo trắng hấn cất bước đi trong mưa máu.
Một bước đạp xuống bùn máu bắn tung tóe giống như là hoa sen màu máu nở rộ trong không trung.

Ba đóa hoa tinh thần trong biến ý chí của La Hồng hoàn toàn nở rộ, hấn cảm giác được linh hồn của mình được tẩy rửa và có thay đổi.

Mỗi một quân sĩ trong đại quân của La gia đều đang ho ra máu, quả thực là họ không thể địch lại khi đối mặt với Kim Cổ Vệ.

Tám nghìn phủ quân ảm ảm như không chịu được muốn sụp đổ, sợ hãi bỏ chạy.

Dù sao thì họ cũng chỉ là phủ quân của phủ Giang Lăng nên không có quan hệ mật thiết với La gia.

Mà hai nghìn hắc kỵ lại tràn trề chiến ý, cho dù không địch lại nhưng vẫn đâm máu mà chiến, không lùi lại như cũ.

Họ đã từng trải qua sự áp bức mà La gia phải gánh chịu.

Họ hiểu rõ La gia là đang chống lại vận mệnh!

Thế gian này có ai muốn chấp nhận số mệnh đâu chứ?!

Họ là binh của La gia, Hắc kỵ của La gia, họ cũng không muốn chấp nhận số mệnh giống như La gia vậy!

"Chiến!"

"Chiến vì Đại La!"

Ý chí của nhóm hắc kỵ dường như làm ảnh hưởng đến tám nghìn phủ quân khiến họ cảm nhận được một loại cảm giác vinh dự.

Mỗi một người đều lao ra với đôi mắt đỏ hoe.

Phóng tới vùng cỏ trùng đen kịt, phóng tới quân thế cỏ trùng Kim Cổ Vệ vô cùng to lớn!

Cho dù... Tan xương nát thịt cũng không sợ!

Phía trên bầu trời.

Đôi mắt của La lão gia tử dao động cũng là tràn trề chiến ý ngửa mặt lên trời cười ha hả.

"La gia ta không chấp nhận số mệnh!"

Áo trắng của La Hồng bay lên cũng nhếch miệng cười trong mưa máu.

Hấn lấy mặt nạ Tà Quân ra nhẹ nhàng bao trùm lên trên mặt.

Tóc trắng bỗng nhiên chuyển thành màu bạc.

Đôi mắt ảm ảm như có tà quang đang dâng trào.

"Nơi này là sân nhà của Kim Cổ Vệ người..."

"Nhưng cũng là sân nhà của La Hồng ta..."

Đứng ở đội ngũ cuối cùng của hậu phương.

La Hồng vươn tay bỗng nhiên ra chiêu.

"Đứng dậy"

Giọng nói lạnh như băng giống như cổ lão thần đang hát.

Dưới chân của tám nghìn quân đang đứng ở bên bờ sụp đổ, muốn quay người chạy trốn bỗng dưng có từng Tà Ảnh leo lên dung nhập vào cơ thể của những phủ quân này.

Tà Ảnh Sở Thiên Nam không có dung nhập vào cơ thể người mà đứng lặng im với đôi mắt đỏ tươi lạnh lùng tàn nhẫn.

Tà Ảnh Sở Thiên Nam bỗng nhiên nâng thanh kiếm trong tay lên.

Trong miệng phát ra âm thanh khàn khàn.

"Giết!!!"

Đột nhiên, đội quân vốn đứng ở bờ vực sụp đổ, đang chuẩn bị bỏ chạy tán loạn lập tức nhao nhao quay đầu nhìn chăm chăm Kim Cổ Vệ, đôi mắt đỏ tươi làm cho mưa máu đầy trời bỗng nhiên ngưng đọng.

Mà La Hồng lại nhếch miệng nở nụ cười.

"Tất cả..."

"Đứng dậy!"

Tà sát trong đàn điên điên cuồng tiêu hao.

Bàn tay hắc bỗng nhiên đập lên phía trên vũng bùn thịt nát.

Vô số xương trắng ngủ say như đang rung động, quân đoàn ngủ say... thức tỉnh.

Những quân đoàn bị chôn cất ở đây hóa thành Tà Ảnh, lung la lung lay đứng lặng ở trên mặt đất đầy máu.

Đôi mắt đỏ tươi đan xen vào nhau như một bầu trời máu đầy sao!

Chương 693: Ma kiếm cứ hút thỏa thích đi! (1)

Tà sát nồng đậm như vòng xoáy cần quét, loáng thoáng làm cho tà sát của cả Huyết Vũ Nguyên đều tạo thành một cơn bão táp.

Máu giống như dòng sông ngưng trệ chậm rãi chảy xuôi.

Cơn mưa máu bay lả tả.

Một loạt Tà Ảnh phía trên mặt đất xiêu xiêu vẹo vẹo dường như tránh thoát khỏi trói buộc của xương trắng đứng lặng im ở đó, đôi mắt đỏ tươi kèm theo sự lạnh lẽo và ngang ngược vô cùng đáng sợ.

Đó là một loại ý niệm tử vong bị đè nén đã lâu được phóng thích ra ngoài!

Một kẻ, hai kẻ, ba kẻ...

Mưa máu lít nha lít nhít nhiều vô số kể, Huyết Vũ Nguyên này cho tới nay đều là nơi diễn ra vạn quân chiến của Đại triều hội, mỗi một lần triều hội đều sẽ có quân đội tinh nhuệ bị hủy diệt ở đây nên số lượng tuyệt đối không ít.

Xương trắng âm u được mai táng ở phía dưới bùn máu đã có thể chứng minh tất cả.

Nhưng bây giờ La Hồng lựa chọn triệu hồi những linh hồn đã chết này giống như một quân dẫn đầu đại quân tử vong từ trong bóng tối trở về mang theo sự thù hận ngập trời để báo thù tất cả mọi thứ.

La Hồng đeo mặt nạ Tà Quân, tóc bạc tung bay trong mưa máu, sắc mặt của hắn trắng bệch đến đáng sợ nhưng mà đôi mắt của hắn lại hết sức sáng rõ óng ánh chói mắt, chiếu sáng rạng rỡ.

Vốn dĩ La Hồng dự định mượn nhờ đại quân Tà Ảnh, dung hợp phụ thể tám nghìn phủ quân để tám nghìn phủ quân trở thành quân đội cực kỳ tinh nhuệ, bởi vì quân đoàn Tà Ảnh sẽ trăm phần trăm nghe lệnh La Hồng làm việc, đây chính là quân đội tinh nhuệ nhất.

Nhưng mà La Hồng không ngờ Huyết Vũ Nguyên này lại là nơi làm cho người ta bất ngờ như vậy. Lúc La Hồng đột phá ở trạng ý chí tinh thần thì có thể nghe thấy tất cả âm thanh tràn ngập trong Huyết Vũ Nguyên, đó là những linh hồn đã chết không cam lòng găm thét.

Mỗi một bộ xương khô bị mai táng ở phía dưới bùn máu đều mang theo vẻ không cam lòng.

Linh hồn của họ bị trói buộc ở đây, bị tà sát vô tận làm hao mòn cho nên họ vô cùng hung ác.

Nhưng chính vì sự hung ác này mà họ đã là một đội quân vô cùng tinh nhuệ, thậm chí còn hùng mạnh hơn trước khi họ còn sống...!

Ban đầu La Hồng chỉ ôm tâm thái thử triệu hoán xem thế nào, nhưng không ngờ rằng việc triệu hoán lại thành công ngay lập tức.

Mặc dù sát hải trong đan điền của hắn trong nháy mắt trở nên khô cạn, thậm chí còn bị tiêu hao không ít.

Thế nhưng La Hồng lại vô cùng phấn khích.

La Hồng dưới mặt nạ Tà Quân bật ra một tiếng cười sáng khoái đầy tà ý.

Tiếng cười làm cho người ta rùng mình.

Huyết Vũ Nguyên này cũng không phải là sân nhà Miêu cổ nhất tộc của người, mà là... Sân nhà của La Hồng ta!

La Hồng ta... Là vua ở đây!

Uỳnh!

Khí thế kinh khủng bỗng nhiên hội tụ thành một quả cầu, mây máu càng lúc càng dày bởi vì tình hình chiến trường nên có vô số mây máu hội tụ lại và tích tụ dày đặc, cuối cùng... Một trận mưa máu âm âm giống như từng mũi tên từ trên bầu trời rơi xuống.

Nó rơi xuống trên mặt đất nổ tung thành những bông hoa máu.

Hai nghìn Hắc kỵ thê sống chết không lùi, khi tám nghìn phủ quân Giang Lăng sợ hãi quay đầu bỏ chạy thì họ vẫn không lùi như cũ.

Họ chiến đấu vì La gia.

Họ không oán không hối!

Nhưng mà mỗi một Hắc kỵ cũng hiểu rõ khi quân đội Kim Cổ Vệ tiến tới, mỗi một người đều sợ rằng không thoát khỏi số phận là phải chết!

Nhưng mà họ không hối hận khi chiến tử vì La gia!

Họ chiến đấu vì Đại La!

Trong từng tiếng rống giận dữ, hai nghìn Hắc kỵ cầm ngang mặc đao nổi lên chiến ý cuộn cuộn.

Bỗng nhiên mỗi một Hắc kỵ lại phát hiện những phủ quân Giang Lăng đang chạy trốn không còn bỏ trốn nữa mà tất cả đều quay trở lại lướt qua cơ thể của họ, lao thẳng về phía Kim Cổ Vệ một cách không thể ngăn cản được!

Mỗi một phủ quân đều giống như là biến thành người khác nhao nhao lao ra.

Tà Ảnh Sở Thiên Nam bước từng bước một trên bùn máu, giống như ý chí linh hồn của một đội quân làm cho trong lòng mỗi một Hắc kỵ đều có

một ngọn lửa đang thiêu đốt, khí huyết sắp tan tác của họ vào lúc này lại trở lại đỉnh cao!

"Giết!"

Tùng Tà Ảnh phụ thể làm cho tám nghìn phủ quân trở nên vô cùng mạnh mẽ.

Tốc độ và sức mạnh của họ đều trở nên mạnh mẽ, họ chinh tề như một, kỷ luật quân đội nghiêm minh!

Thủy triều màu đen ở trên mặt đất màu máu giống như một dòng sông màu đen lao về phía đại quân cổ trùng do Kim Cổ Vệ hóa thành.

Rầm!

Trong nháy mắt quân đội của hai bên chạm vào nhau.

Họ giống như hai dòng sông từ hai hướng cuốn tới rồi đâm vào nhau trước ánh mắt của tất cả mọi người Trong nháy mắt hai bên hòa vào nhau, âm thanh chém giết, tiếng la giết không ngừng vang lên bên tai.

Trong đội ngũ.

Thiếu thủ lĩnh không hiểu sao lại thấy ớn lạnh cả người.

Hắn ta không hiểu vốn dĩ phủ quân Giang Lăng sẽ lập tức bị đánh cho tan tác nhưng dường như lại có thay đổi, họ trở nên hung hãn không sợ chết, sức chiến đấu cũng tăng lên rất nhiều, hoàn toàn không kém bất kỳ một đội quân tinh nhuệ nào!

Thiếu thủ lĩnh điều động thế quân của Kim Cổ Vệ, lúc này giống như họ đang tấn công vào một tấm sắt vậy.

Họ không làm gì được đại quân của La giat "Không thể nào!"

"Một đám quân không chính quy sao có thể chống lại một vạn Kim Cổ Vệ tinh nhuệ nhất của nước Nam Chiếu ta chứ?!"

Bên trong đôi mắt của Thiếu thủ lĩnh tràn đầy vẻ rung động.

"Giết!"

"Thả tà cổ! Giết!"

Thiếu thủ lĩnh gào thét.

Tùng con cổ trùng cuốn theo tà sát nhao nhao lao vùn vụt ra ngoài, chúng vỗ cánh bay lên, mỗi một tà cổ đều có lực sát thương cực kỳ mạnh mẽ.

Chương 694: Ma kiếm cứ hút thỏa thích đi! (2)

Nhưng mà những sự tấn công thảo phạt của tà cổ nay rơi vào trên người phủ quân, trên người phủ quân lại có áo giáp màu đen như bóng đen nổi lên chặn lại đám tà cổ đang nhao nhao tấn công tới!

Đương nhiên cũng không ngăn được nhiều nhưng mà áo giáp này lại được xem như là phòng thủ hàng đầu!

"Không thể nào!"

Thiếu thủ lĩnh cảm thấy kinh hãi.

Đây không phải là cục diện mà hắn ta dự đoán, không phải là Kim Cổ Vệ nghiền ép mới đúng sao?

Nghiền ép quân đội của La gia mới là cách mở màn chính xác nhất, vốn dĩ mưa máu này có tà sát vô cùng nồng đậm, tà cổ ở đây thì sức mạnh sẽ tăng lên rất nhiều, không thể nào không đánh lại La gia mới đúng!

Bỗng dưng.

Mặt đất rung chuyển, mây máu ở trên trời dường như tan tành.

Trong khoảnh khắc tiếp theo hình ảnh làm cho ánh mắt của Thiếu thủ lĩnh thít chặt hiện ra, hắn ta nhìn thấy...Phía sau mười nghìn quân đội của La gia có quân đội lít nha lít nhít giống như thủy triều màu đen đang cuốn tới!

Khí thế Kim Cổ Vệ đang chém giết với đại quân của La gia lập tức trở nên yếu.

"Đó... Đó là cái gì vậy?"

Họ nhìn bóng tối phía sau quân đội của La gia, trong lòng có sự sợ hãi vô tận đang lan tràn.

Thiếu thủ lĩnh đứng lặng ở trên chiến xa ngơ ngác nhìn, một cỗ ớn lạnh lập tức từ dưới lòng bàn chân truyền đến.

Thủy triều đen tối kia chính là từng Tà Ảnh!

Tà Ảnh mặc giáp trụ chỉnh tề như một, hành quân gọn gàng giống như núi lở đất nứt!

Giống như...Thiên tai!

"Không!"

Cơ thể Thiếu thủ lĩnh lạnh buốt, hắn ta thật sự cảm thấy lần này Kim Cổ Vệ tinh nhuệ mà nước Nam Chiếu đã bỏ ra vô số của cải và năng lượng rèn luyện có thể sẽ bị tiêu diệt ở đây!

Một vạn, hai vạn, năm vạn... mười vạn!

Bóng đen lít nha lít nhít làm cho da đầu người ta tê dại!

Một trăm nghìn đội quân Tà Ảnh Quân giống như con sóng lớn màu đen muốn nuốt chửng tất cả mọi thứ để trút giận.

Cộng với một vạn người của La gia chẳng khác gì là một đội quân mười một vạn...

Mười một vạn quân đánh một vạn quân Kim Cổ Vệ...

Đánh thế nào chứ?!

Vô số cổ trùng phát ra âm thanh thê lương rồi khô héo rơi xuống đất sau đó bị giẫm nát.

Kim Cổ Vệ lần lượt bị vây đánh, trong nháy mắt bị xé xác, bị chém giết!

Máu tươi bắn ra vô cùng nồng đậm tạo thành dòng máu cuộn cuộn chảy xuôi ở trên mặt đất.

Thiếu thủ lĩnh đứng chết lặng ở trên chiến xa.

Hắn có thể nào cũng không ngờ cuối cùng cục diện lại trở nên như thế này...

Đã nói là một vạn đánh với một vạn mà?

"La Hồng ngươi... Lại gian lận!"

Đôi mắt của Thiếu thủ lĩnh ngay lập tức trở nên đỏ bừng!

Thiếu thủ lĩnh hiểu rõ quân đoàn bóng đen này là do La Hồng triệu hoán ra, thuật pháp đạo môn kỳ dị kia... Có thể câu linh khiển tướng sai sử linh hồn của người chết để sử dụng.

Thiếu thủ lĩnh hiểu rõ, rất nhiều quân lính đã chết trong cơn mưa máu này trong suốt những tháng năm qua...

Những đội quân chết chóc này đều trở thành sự giúp đỡ cho La Hồng!

Đây là năng lực đáng sợ như thế nào chứ!

Khuôn mặt Thiếu thủ lĩnh dưới áo choàng màu đen trong chốc lát trở nên vô cùng tái nhợt.

Buồn cười đến cực điểm!

Hắn ta cho rằng Huyết Vũ Nguyên là sân nhà của Nam Chiếu, nhưng mà bây giờ hắn ta mới hiểu rõ... Huyết Vũ Nguyên này lại là sân nhà của La Hồng!

"Giết La Hồng! Chắc chắn phải giết La Hồng... Mới có thể làm cho những bóng đen này tiêu tán!"

Hắn ta nhìn Kim Cổ Vệ không ngừng chết đi.

Trong nháy mắt Thiếu thủ lĩnh hạ quyết định.

Hắn ta bỗng nhiên nắm chặt dây cương quật xuống, những con ngựa kéo chiến xa phóng lên tận trời.

Bánh xe của chiến xa nghiền nát hư không bay lên không trung rồi nhanh chóng lao về phía La Hồng.

Uỳnh!

Khí cơ ngang ngược nghiền ép hư không, mưa máu cũng bị chiến xa của Thiệu thủ lĩnh đung thành mảnh nhỏ!

Thiệu thủ lĩnh nhanh chóng tìm được La Hồng đang trốn ở phía sau cùng của quân đội.

La Hồng đeo mặt nạ Tà Quân đứng lặng im tại chỗ, sắc mặt trở nên vô cùng tái nhợt.

La Hồng triệu hoán nhiều quân đội đến giúp đỡ như vậy nên lập tức tiêu hao hết tất cả sức mạnh tà sát trong sát hải, thậm chí còn tiêu hao sức mạnh tà sát, may mà tà sát ở thế giới này dồi dào và vô cùng nồng đậm nên có thể không ngừng bổ sung sự hao tổn trong sát hải của La Hồng, nếu không chỉ một lần triệu hoán một vạn Tà Ảnh ra thì sợ là trong nháy mắt La Hồng sẽ bị hút khô.

"La Hồng!"

Chiến xa nghiêng vào hư không, Thiệu thủ lĩnh nhìn thấy La Hồng thì bên trong đôi mắt tràn đầy sát cơ.

Sát khí nồng đậm lạnh như băng giống như hóa thành thực chất.

Vào lúc này bên trong đôi mắt của Thiệu thủ lĩnh lấp lóe hiện lên từng khuôn mặt, Nam Âm, Nam Cơ, Nam Quang Minh...

Tinh anh của Nam Chiếu đã bị La Hồng giết hơn phân nửa!

"La Hồng... Phải chết!"

Thình thịch!

Sát cơ của Thiệu thủ lĩnh tràn đầy, áo choàng màu đen trong nháy mắt nổ tung lập tức lộ ra thân hình ở dưới áo choàng màu đen, cơ thể hắn ta trần trụi, chính giữa lồng ngực lại có một túi máu cực lớn Túi máu vỡ tan, lập tức có một khuôn mặt người xuất hiện ở đó.

Một trong thập đại tà cổ của Nam Cương...Cổ mặt người!

Phốc phốc!

Dường như có tiếng dịch nhờn phun ra.

Cổ mặt người ở trong lồng ngực của Thiệu thủ lĩnh chui ra ngoài rồi không ngừng biến lớn, trong chốc lát một con nhện mặt người cực lớn xuất hiện ở trên bầu trời che phủ cả bầu trời.

Cổ mặt người lớn vài trăm mét gào thét.

Uy áp kinh khủng hóa thành núi cao đập xuống!

Thiếu thủ lĩnh đứng lặng ở trên lưng cổ mặt người, bên trong lỗ hồng trên lồng ngực của hắn ta có năng lượng phun trào hóa thành vẩy giáp màu đen bao trùm lên thân thể của hắn.

Chương 695: Ma kiếm cứ hút thỏa thích đi! (3)

Đôi mắt tràn đầy sát khí của hắn ta nhìn chòng chọc vào La Hồng!

Chỉ trong nháy mắt Kim Cổ Vệ đã tử thương hơn một nửa.

Cho dù La Hồng không duy trì tính năng hồi sinh cho quân đoàn Tà Ảnh nhưng mà việc số lượng chiếm ưu thế vẫn làm cho Kim Cổ Vệ có nguy cơ vô tận.

Kim Cổ Vệ bị vây đánh nên không ngừng chết, mà sau khi Kim Cổ Vệ chết thì lại có Tà Ảnh bò lên gia nhập vào đội quân chiến đấu!

Đây là thủ đoạn kỳ lạ biết bao.

Thiếu thủ lĩnh cảm thấy đây mới thật sự là tà tu!

La Hồng mới là tà tu!

Thiếu thủ lĩnh được bao trùm trọng lân giáp đứng lặng ở trên lưng con nhện mặt người to lớn, khí cơ của hắn ta không ngừng tăng lên, uy áp nồng đậm của trời đất trong nháy mắt giống như bị núi cao bao trùm, giống như trời muốn sụp xuống!

Vốn dĩ Thiếu thủ lĩnh có chiến lực nhược Nhất phẩm sau khi phóng thích ra cổ mặt người thì chiến lực của hắn ta đã gần bằng mười người mạnh nhất ở trên Thiên Bảng, thậm chí cộng với con nhện mặt người chiến lực càng mạnh gần nhất phẩm đỉnh phong!

Lúc này Thiếu thủ lĩnh chỉ có một suy nghĩ ở trong đầu đó là giết chết La Hồng!

Bảo thù cho Nam Âm, Nam Cơ, Nam Quang Minh!

Vì kiếm hy vọng sống cho Kim Cổ Vệ!

Lúc này La Hồng giống như ma vương hủy diệt thế giới, mà Thiếu thủ lĩnh hắn lại giống như anh hùng giết chết ma vương cứu vớt thế giới!

Thiếu thủ lĩnh hắn... Sẽ là anh hùng của Nam Chiếu!

"Chết đi!!!"

Sức mạnh tà cổ của Thiếu thủ lĩnh phun trào, hai tay hóa thành một thanh loan đao đen như mực hung hăng đánh xuống.

Đao khí lập tức hóa thành một vầng trăng khuyết chém về phía La Hồng.

Sắc mặt La Hồng trắng bệch, nở nụ cười xấu xa dưới mặt nạ Tà Quân.

Giờ tay đánh ra một chiêu.

Tà Ảnh Ngô Thiên, Tà Ảnh Vi Văn Hoa đều hiện ra.

Một Nhị phẩm một nhược Nhất phẩm cùng cố gắng ngăn cản một đòn tấn công này.

Bùm!

Móng vuốt của nhện mặt người rơi xuống.

Cả hai chống cự trong giây lát rồi bị xé nát.

Nhưng mà còn chưa kịp định thần lại thì Thiếu thủ lĩnh đã nhảy xuống vượt qua họ giống như sấm sét màu đen nhanh chóng đập xuống.

Nó đập xuống trên mặt đất cách La Hồng chưa tới một trăm mét.

Mặt đất nứt ra giống như là mạng nhện lít nha lít nhít nổ tung.

Từ trên trời nhìn xuống giống như là một bông hoa sen bằng bùn và máu đang nổ !ộ.

Ánh mắt Thiếu thủ lĩnh lạnh lẽo, hắn ta đập một bước xuống thì mặt đất ở sau lưng nổi lên một tầng bùn máu.

Hắn ta hóa thành một đường thẳng màu đen bay thẳng về phía La Hồng!

Bang bang bang!

Vô số mưa máu nổ tung.

Màn mưa đầm máu dường như bị xé toạc bởi một sức mạnh cực lớn.

Khí lẫn kinh khủng va chạm vào nhau giống như một con rồng đang hút nước cuộn lên một cái cầu vòng màu máu!

Trên đỉnh đầu La Hồng cổ mặt người có hình nhện mặt người to lớn trăm mét đang gào thét, thân hình không lồ như một làn khói mù che đầy mặt trời.

Ngay phía trước La Hồng Thiếu thủ lĩnh đang nhanh chóng đuổi giết tới!

Trên dưới đồng thời cùng tấn công làm cho La Hồng rơi vào tình thế không có lối thoát!

Phía trên bầu trời mưa máu bay lả tả.

La lão gia tử càng già càng dẻo dai, ông thấy thế cục trên Huyết Vũ Nguyên thì cũng ngạc nhiên.

Ông không ngờ La Hồng thế mà có thể gọi ra mười vạn quân cứu viện và đánh tan một vạn quân Kim Cổ Vệ của đối phương với tư thái vô song.

Dường như Huyết Vũ Nguyên đã trở thành sân nhà của La gia.

Loại thay đổi kỳ dị này làm cho La lão gia tử không biết phải nói gì...

La gia có thể thắng là được!

Nhưng mà khi Thiếu thủ lĩnh phóng thích cổ mặt người và bộc phát khí cơ ngang ngược rồi phóng về phía La Hồng.

Sắc mặt La lão gia tử thay đổi.

Vạn quân chiến chỉ cho phép một cường Nhất phẩm đi vào, La gia là La lão gia tử, Kim Cổ Vệ là Kim Cổ thủ lĩnh, cả hai đều là cường Nhất phẩm hơn nữa lại là Nhất phẩm đỉnh phong, hai bên chiến đấu không phân được cao thấp.

Mà La Hồng và Thiệu thủ lĩnh đều dựa vào thân phận nhược Nhất phẩm và phó thống lĩnh để gia nhập.

Thế nhưng lúc này Thiệu thủ lĩnh lại mượn nhờ cổ mặt người bộc phát ra thực lực cường Nhất phẩm muốn giết chết La Hồng sau một vạn quân!

La lão gia tử nổi giận!

Đạo khí phía trên mặc đao trong nháy mắt lập tức bao trùm bầu trời, trên bầu trời chém ra đao khí dài mấy chục mét.

Kim cổ thống lĩnh đang huyết chiến với La lão gia tử cũng toát ra vẻ hung ác, người thống lĩnh này cũng đã phát hiện ra cục diện thâm hiểm của Kim Cổ Vệ, muốn trở mình thì chỉ có cách giết chết La Hồng!

Thuật pháp Đạo môn của gia hỏa này thật sự là quá quý dị!

Giết La Hồng thì quân đoàn bóng đen này mới có thể biến mất, Kim Cổ Vệ mới có thể chiến thắng!

Nếu không, Nam Chiếu... Sẽ xong đời!

Cho nên người thống lĩnh này gào thét, cổ bản mệnh nổi lên trong nháy mắt hóa thành hàng nghìn cổ trùng, từng bước xâm chiếm đao khí của La lão gia tử.

Đồng thời cũng có vô số cổ trùng hóa thành tấm lưới dày đặc bao phủ La lão gia tử!

Có thể giữ được một lúc thì thêm được một lúc!

Trong nháy mắt đôi mắt của La lão gia tử đỏ bừng, không ngừng giải phóng nguyên khí trong cơ thể ra ngoài đồng thời chém ra vô số đao khí.

Khắp nơi đều đang huyết chiến.

Kim Cổ Vệ liên chết chiến đấu, người người bị thương, Hắc kỵ của La gia và phủ quân tràn đầy thể khí vây giết đôi phương.

Mà Thiệu thủ lĩnh muốn giết La Hồng!

Ồ trong Huyết Vũ Nguyên thì chắc chắn sẽ phải đổ máu, không phải máu của người thì sẽ là máu của kẻ thù.

Cổ mặt người cộng với Thiệu thủ lĩnh, hai cường Nhất phẩm cấp bậc Thiên Bảng cùng nhau giết tới.

Lúc này cho dù là La Hồng cũng cảm thấy nguy cơ!

Nguy cơ sinh tử Mặc dù La Hồng có thể chiến với nhược Nhất phẩm nhưng mà dù sao hắn chỉ có thực lực Tam phẩm, nếu như không có sự giúp

đỡ của Tà Thần thì sẽ rất khó đối chiến với cường Nhất phẩm thực sự
Nhưng mà La Hồng cũng không sợ.

Hắn mạnh nhưng cũng không phải là mạnh về thực lực, dù sao thì từ khi
hắn tu hành cho đến nay mới chỉ có mấy tháng mà thôi.

La Hồng mạnh, là mạnh ở át chủ bài!

Chương 696: Ma kiếm cứ hút thỏa thích đi! (4)

"Đã nói... Nơi này là sân nhà của La Hồng ta"

La Hồng nhếch miệng cười.

Một lúc sau hắt mở trạng thái Atula ra!

Sợi tóc rủ xuống đến thắt lưng, thân thể cao lớn, khuôn mặt tuấn mỹ tà dị.

Uỳnh...

Trong đan điền, ma kiếm Atula bỗng nhiên biến mất bị La Hồng giữ ở trong tay.

"Ma kiếm tiểu tử tử... Hút thỏa thích đi!"

La Hồng nhếch miệng cười nói.

Sau lưng La Hồng một bóng hình xinh đẹp mặc váy đỏ nổi lên, kiêu ngạo mà lạnh lùng, váy đỏ như máu tươi tung bay làm tôn lên da thịt trắng nõn có sức quyến rũ tột cùng.

Nhưng mà khi ma nữ này xuất hiện kiếm ý dồi dào ngay lập tức từ quanh người La Hồng phun trào ra ngoài giống như sấm sét trên mặt đất cuộn lên từng vòng.

La Hồng cầm ma kiếm.

Tóc bạc tùy ý bay lên giống như một luồng khí từ lòng bàn chân của hắn lan tràn ra làm cho sợi tóc dựng ngược lên.

Lực hút dồi dào lập tức nổi lên từ ma kiếm trong tay La Hồng.

Ma kiếm A Tu La... Đây là thanh kiếm thuộc về La Hồng.

Ma kiếm vẫn luôn bị Tà Thần Nhị Cấp che đậy ánh sáng rực rỡ.

Trước đó, vẫn luôn không dùng đến nhưng đó là bởi vì La Hồng không đủ tà sát để dùng.

Mà bây giờ mặc dù La Hồng vẫn không đủ tà sát như cũ nhưng mà...

Nơi này gọi là Huyết Vũ Nguyên.

Nên có thể cung cấp đầy đủ sức mạnh cho La Hồng.

Nơi này có tà sát vô tận!

Mặc dù La Hồng không chịu được việc ma kiếm tiểu tử tử hút mấy lần nhưng mà toàn bộ Huyết Vũ Nguyên này tích trữ không biết bao nhiêu lực tà sát...

Đủ cho ma kiếm Atula hút!

Hút đi!

Hút thỏa thích đi!

Khi Thiếu thủ lĩnh lao xuống, lân giáp đao trong tay phóng thích ra vẻ vô cùng sắc bén, bỗng dựng cảm giác cả người như bị đình trệ.

Hắn ta thực sự cảm thấy việc di chuyển cơ thể rất khó khăn!

Ma kiếm đỏ thẫm xuất hiện trong tay La Hồng hoàn toàn hấp dẫn tinh thần của hắn ta!

Có một sức mạnh bộc phát làm cho cổ mặt người cũng phải sợ hãi!

La Hồng nắm chặt ma kiếm.

Ma kiếm tiêu tử tử vấy đỏ tung bay ở phía sau hắn hơi cúi xuống, bàn tay trắng nõn nắm bàn tay La Hồng giống như là tử tử tại dạ độ độ độ đọc sách viết chữ, dạy bảo La Hồng thi triển kiếm pháp.

Kiểm pháp [Atula " Bộ trăm].

Ma kiếm tiêu tử tử nắm chặt tay La Hồng, tay La Hồng nắm chặt ma kiếm, kiếm chỉ đặt trước ngực sau đó nghiêng sáu mươi lăm độ theo đường chéo rồi đột ngột chém xuống!

Uỳnh!

Cơ thể La Hồng đang đứng im tại chỗ trong nháy mắt biến mất.

Rồi lại một lần nữa xuất hiện ở trong khoảng không.

Nhện mặt người vô cùng to lớn phát ra tiếng gầm rú khàn khàn rồi lập tức cứng đờ...

Khoảnh khắc tiếp theo đã bị chém thành hai nửa!

Đây là một kiếm liên quan đến không gian, tương tự như Di Hình Hoán Ảnh, nhưng mà... Càng đọc đoán và trực tiếp hơn là bất cứ thứ gì mà nó đi ngang qua đều sẽ bị chém đứt.

Trong nháy mắt nhện mặt người có thực lực cường Nhất phẩm, lập tức bị chém làm hai nửa, máu tươi phun ra.

Rơi xuống trên mặt đất.

Không ngừng vung móng vuốt.

Mà Thiếu thủ lĩnh lại cảm giác như trái tim bị bóp nát, khi cổ bản mệnh bị chém vỡ thì trong nháy mắt hắn ta cũng bị phản phệ.

Trong hư không.

Tóc trắng của La Hồng tung bay.

Sau khi ma kiếm tiêu tử tử dạy La Hồng một chiêu thì bay lơ lửng lên trên không trung rồi không ngừng hấp thu tà sát giữa thế giới này.

Sau đám mây máu có vô số nguồn ánh sáng tà ác rơi xuống lít nha lít nhít.

Tất cả đều quán quanh ma kiếm.

Làm cho khí tức của ma kiếm bắt đầu không ngừng mạnh lên.

Mà ở dưới.

Thiếu thủ lĩnh chảy máu miệng và mũi ngửa đầu nhìn chăm chăm La Hồng...

Hắn ta khuyu gối rồi bỗng nhiên đập một cái.

Mặt đất nổ tung tạo ra khe hở giống như mạng nhện.

Hắn ta phóng lên tận trời sau đó lao thẳng xuống chỗ La Hồng!

La Hồng lơ lửng ở giữa không trung, tắm rửa và gột rửa trong ánh sáng tà ác nguyên thủy, còn có tà sát vô tận đang phun trào...

Hắn thân nhiên nhìn Thiếu thủ lĩnh phóng lên tận trời.

Hắn giơ tay lên ra một chiêu.

Ngay lập tức.

Trong cái bóng của Thiếu thủ lĩnh có một thân ảnh vô cùng uyển chuyển vặn vẹo hiện ra.

Thiếu nữ Nam Âm!

Ánh mặt Thiếu thủ lĩnh ngưng trọng, Nam Âm cuốn lấy thân thể làm cho thân thể của hắn ta đột nhiên trở nên cứng ngắc.

Nhưng mà bên trong đôi mắt của hắn ta lấp lóe vẻ đau lòng, tiếng gầm khàn khàn bùng nổ.

"La Hồng!"

Phốc phốc!

Tà Ảnh của thiếu nữ Nam Âm trực tiếp bị xé nát!

Thế nhưng thân thể của Thiếu thủ lĩnh cũng thoáng bị ngăn trở.

La Hồng nhân cơ hội này chậm rãi đưa ma kiếm A Tu La ra, vô số kiếm khí màu đen nhánh xếp lại với nhau.

Ma hóa bản Cửu Kiếm Hóa Long!

Ma Long trầm!

Ma Long vắt ngang chân trời bay nhào ra, trong nháy mắt che mất Thiếu thủ lĩnh sắp tới gần La Hồng.

Lân giáp do cổ mặt người tạo thành ở trên người Thiếu thủ lĩnh nhao nhao sụp đổ...

Cả người hắn ta hóa thành người máu, từ trên chín tầng trời nhanh chóng rơi xuống phía dưới rồi hung hăng đập vào trên mặt đất đầm máu.

Máu tươi chảy xuôi ra ngoài nhuộm dần Huyết Vũ Nguyên.

Vô số mưa máu bay lả tả xuống hắt vào trên mặt của hắn ta.

Thiếu thủ lĩnh cảm giác trời đất đều trở nên yên tĩnh...

Hắn ta thua.

Nước Nam Chiếu thua.

Hắn ta quay đầu nhìn về phía Kim Cô Vệ...

Bởi vì La Hồng không ngừng bổ sung tà sát nên những Kim Cô Vệ này... Lần lượt bị bao vây và giết chết.

Khi Kim Cô Vệ cuối cùng bị giết chết.

Mười nghìn Kim Cô Vệ hoàn toàn bị tiêu diệt.

Hy vọng của nước Nam Chiếu giống như là ngọn nến cháy một cách khó khăn rồi bị dập tắt một cách cứng rắn.

Cả người Thiếu thủ lĩnh đều là máu.

Chương 697: Trừng phạt tội lỗi, bắt giữ tội nhân (1)

Mà La Hồng từ trên bầu trời rơi xuống.

Ma kiếm vẫn còn đang hấp thu tà sát ở trên bầu trời.

Kiếm Thuần Quân trong tay La Hồng trượt ra ngoài.

Bỗng dưng.

Đôi mắt của Thiếu thủ lĩnh biến thành màu vàng, đôi mắt vàng thể hiện

có ý chí phụ thể!

Ý chí của thủ lĩnh nước Nam Chiếu phụ thể!

"Dừng tay!"

Khí thể đáng sợ từ bên trong thân xác tàn tạ của Thiếu thủ lĩnh trào ra, uy áp dồi dào muốn áp bách La Hồng không cách nào xuất kiếm.

Nhưng mà La Hồng lại không quan tâm tới uy áp, hắn giống như được tắm rửa trong gió.

Ý chí phụ thể thì sao chứ.

Cơ thể này đã tàn tạ đến thế rồi thì có thể bộc phát được bao nhiêu sức mạnh chứ...

Cho nên ý chí phụ thể thủ lĩnh nước Nam Chiếu, đôi mắt màu vàng chỉ có thể nhìn chằm chằm vào La Hồng.

"La Hồng!"

"La gia người đã thắng! Hãy tha cho con ta!"

Bên trong đôi mắt màu vàng, thủ lĩnh nước Nam Chiếu lạnh lùng nói.

Nhưng mà La Hồng lại mặt không thay đổi hạ kiếm Thuần Quân xuống và chém nó một cách mượt mà. Đầu của Thiếu thủ lĩnh trực tiếp bị chém xuống...

Đôi mắt màu vàng kìm theo vẻ tức giận trở nên hoàn toàn u ám.

"Cầu xin người thì nên có thái độ của cầu xin"

La Hồng thản nhiên nói.

Sau đó hắn cầm đầu của Thiếu thủ lĩnh, ở trên chín tầng mây La lão gia tử đâm máu phá vòng vây của cổ trùng, trong tay còn cầm theo đầu của Kim Cổ thống lĩnh.

Hai nghìn Hắc kỵ, tám nghìn phủ quân sau lưng La Hồng cũng nhao nhao chém đầu của Kim Cổ Vệ.

Sau đó giong lên cao rồi gào thét vang trời.

Mưa máu tung bay.

La Hồng đứng lặng im trong Huyết Vũ Nguyên giờ tay lên.

Lá cờ máu đang bất động cắm ở trung tâm của Huyết Vũ Nguyên lập tức gào thét mà tới rơi vào trong tay La Hồng.
âm âm!

Cửa ra của bí cảnh hiện lên trong một vòng xoáy.

La Hồng mặc áo trắng nhanh nhẹn một tay cầm đầu của Thiếu thủ lĩnh một tay cầm huyết kỳ.

Hắn quay đầu nhìn đại quân của La gia đang đứng sau lưng hắn trong biển máu ở Huyết Vũ Nguyên cầm đầu kẻ địch, khỏe miệng nhếch lên.

Sau đó hắn quay người đạp trên bùn máu đây đây .

Hân hoan ra khỏi bí cảnh.

Mưa máu vẫn cứ tiếp tục bay la tả.

Nhưng mà bên trong cơ thể mỗi một binh sĩ của đại quân La gia tràn đầy nhiệt huyết giống như là nước sôi nóng hổi khó mà lắng lại, họ cầm theo đầu lâu vẫn còn chảy máu tươi, đây là thắng lợi mà họ dùng tính mạng để đổi lấy.

Cho dù ngay cả bản thân họ cũng chưa từng nghĩ tới vạn quân chiến mà La gia không nắm chắc thế mà lại kết thúc với cách thức như vậy, Kim Cổ Vệ của nước Nam Chiếu cực kỳ dũng mãnh, thế quân dồi dào thế nhưng lại bị họ đánh bại, mỗi một cái đầu của Kim Cổ Vệ đều bị họ chặt đứt.

Hắc kỳ của La gia còn có tám nghìn phủ quân đều cảm thấy hoảng hốt.

Đặc biệt là tám nghìn phủ quân, họ vẫn còn sững sờ không hiểu rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Họ chỉ cảm thấy dường như cơ thể của họ không phải là của họ, ngay cả bản thân họ cũng không thể tưởng tượng nổi với thao tác mà mình đánh ra.

Sao phủ quân họ có thể so sánh với những tinh nhuệ mà nước Nam Chiếu bồi dưỡng ra chứ?

Cho dù là mười nghìn phủ quân cũng chưa hẳn có thể đánh được một nghìn Kim Cổ Vệ của đối phương.

Thế nhưng kết quả cuối cùng lại là họ thắng!

Mặc dù cũng có người chết nhưng mà thương vong chỉ có mấy chục người, so với Kim Cổ Vệ hoàn toàn bị hủy diệt hóa thành thi thể đầy đất mà nói thì đây là chiến thắng làm phẫn chấn lòng người!

Rất nhiều người quay đầu nhìn về phía thân ảnh mặc áo trắng tóc trắng cầm huyết kỳ ở bên trong mưa máu.

"Là công tử..."

Có phủ quân lau mưa máu ở trên mặt hưng phấn nói.
Chính La Hồng đã dựa vào bản thân để thay đổi cục diện của trận chiến!
Một mình La Hồng đứng trước đại quân cộng với họ đã hoàn toàn chặt đứt hy vọng của nước Nam Chiếu!

"Công tử vô địch!!!"

"Chúc mừng Đại La!"

Âm thanh gào thét nổ tung bên trong huyết vũ nguyên giống như chuông lớn xé rách màn trời làm chấn động toàn bộ bí cảnh.

La lão gia tử lơ lửng ở giữa không trung, mưa máu chảy xuống áo giáp màu đen của ông.

Ông cũng thở phào nhẹ nhõm không nhịn được cười ha hả.

Ông không có làm gián đoạn quân đội của La gia ở phía dưới mà để họ reo hò, để họ hưng phấn, đây là thời gian thắng lợi thuộc về họ.

La lão gia tử cứ tưởng rằng một trận chiến như vậy sẽ chôn vùi tất cả mọi thứ của La gia nhưng không ngờ chỉ một mình La Hồng đã có thể thay đổi thế trận đem lại cho vương triều Đại La sự kỳ vọng mà từ trước tới nay chưa từng có!

La lão gia tử xem như hiểu rõ nếu như La Hồng không có nắm chắc thì sao có thể tùy tiện tham gia triều hội lớn lần này chứ?!

Hóa ra tất cả đều nằm trong sự tính toán của La Hồng.

Cháu trai này của mình quả nhiên là yêu nghiệt tuyệt thế La Hồng cũng cười rồi quay đầu nhìn từng quân sĩ của Đại La đang hưng phấn.

Hắn khẽ nhếch khóe miệng.

Sau đó hắn nhìn thật sâu huyết vũ nguyên.

Bên trong huyết vũ nguyên có ẩn chứa khí tà sát cực kỳ nồng đậm, cho dù là ma kiếm tiêu tử tử hút thỏa thích cũng vẫn chưa thể hút hết khí tà sát trong huyết vũ nguyên.

Đương nhiên, La Hồng cũng không để ma kiếm hút khô tà sát.

Bởi vì mặc dù La Hồng có lòng tham nhưng hắn sẽ không quá tham lam, huống chỉ kế tiếp còn có vạn quân chiến sẽ vào trong huyết vũ nguyên này.

Chỉ vèn vèn là vì sự thần dị của huyết vũ nguyên làm cho La Hồng không dám để cho ma kiếm tiêu tử tử hút khô tất cả tà sát.

Dựa theo những lời mà Tà Thần Nhị Cấp nói, dường như huyết vũ nguyên này là do con người tạo ra.

Mà người dám can đảm tạo ra một cánh tay tạo ra tụ sát như vậy thì tuyệt đối còn có một bí mật sâu xa hơn, nếu như La Hồng thật sự để ma

kiếm Atula hút khô tất cả tà sát thì sợ là sẽ dẫn ra thứ đồ gì không tốt.

Cấp độ nào thì sẽ biết bí mật đó.

Bây giờ mặc dù La Hồng có loại thủ đoạn thần hàng thuật nhưng mà...Hắn cũng không phải là vô địch, ngộ nhờ gặp được nguy cơ gì đáng sợ, thậm chí ngay cả cơ hội trốn cũng không có thì sẽ chết.

Cho nên La Hồng không dám đánh cược, cũng không dám tìm tòi nghiên cứu.

Đại khái là được rồi, sau khi để ma kiếm hấp thu đầy đủ tà sát xem như La Hồng cũng có một số át chủ bài.

Chương 698: Trùng phạt tội lỗi, bắt giữ tội nhân

(2)

Trước thành Thiên An.

Cổng đền thờ to lớn lơ lửng.

Nhưng mà tất cả mọi người lại vô cùng yên lặng, vẻ mặt phức tạp nhìn xem tháp số mệnh ở phía trên đền thờ.

Trên tháp số mệnh của La gia có con rồng màu vàng quần quanh gào thét trở nên vô cùng to lớn, trái lại tháp số mệnh của nước Nam Chiếu lại trong nháy mắt suy yếu, tháp số mệnh vốn dĩ có số mệnh dồi dào ngay lập tức rơi xuống đáy cốc, mặc dù còn sót lại một ít nhưng lượng còn sót lại cũng chỉ miễn cưỡng ngang bằng với một nước nhỏ.

Nếu như thua thêm một lần nữa thì chỉ sợ là số mệnh sẽ hoàn toàn bị tiêu diệt Điều này có nghĩa là gì?

Điều này có nghĩa là La gia đã giành chiến thắng trong trận vạn quân chiến của Đại La và Nam Chiếu, Nam Chiếu thua, hơn nữa...Thua rất thảm!

Không đúng!

Đại quân không chính hiệu của La gia sao có thể thắng Kim Cổ Vệ của nước Nam Chiếu chứ?

Hai quân đội căn bản là không cùng một cấp độ.

Không có một người nào cảm thấy Kim Cổ Vệ sẽ thua, thế nhưng sự thật đã bày ra là Kim Cổ Vệ thua, thậm chí... Dựa theo thể cục số mệnh suy sụp thì tất cả Kim Cổ Vệ đều bị tiêu diệt!

âm âm!

Cửa đền thờ mở rộng.

Máu đỏ tươi nồng đậm từ đó cuộn cuộn ra ngoài, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung về phía cửa đền thờ, cổng trước của bí cảnh.

Trên thành Thiên An đám người thái tử Hạ Cực, Cơ Lạc Đồ thái tử của Đại Chu, còn có Ngô Mị Nương cũng nhìn chăm chăm vào đó.

Sắc mặt của cả ba người đều trở nên ngưng trọng.

Không nên như vậy, thực lực của Kim Cổ Vệ cũng không yếu, cho dù đội ngũ của ba vương triều lớn gặp phải họ thì cũng phải đau đầu.

Quân đội không chính hiệu của La gia hoàn toàn không thể nào thắng được mới đúng chứ?

Họ không thể nghĩ ra lý do quân đội không chính hiệu kia có thể chiến thắng.

Hai nghìn hắc kỵ, tám nghìn phủ quân...Thậm chí ba vương triều lớn cũng không cần phải xuất động tinh nhuệ, vền vền chính chỉ một nghìn cấm vệ ngân giáp của thành Thiên An ắt có niềm tin có thể đột phá đối phương.

Kết quả quân đội không chính hiệu này lại thắng Kim Cổ Vệ?!

Điều quan trọng nhất là chiến trường quân sự nằm ở trong huyết vũ nguyên, đó là nơi nào chứ?

Đó là nơi xác chết chồng chất và là nơi chiến đấu của hàng vạn binh lính của các triều đại trước, có vô số người chết trong đó nên có tà sát nồng đậm.

Nơi đó gần như có thể được gọi là sân nhà của Kim Cổ Vệ nhưng mà Kim Cổ Vệ lại bị một đội quân không chính hiệu giết chết ở ngay trong chính sân nhà của mình?

Cảm giác chấn động này làm cho tâm trí của người ta càng bị chấn động hơn việc Viên Hạo Tử giết chết Nam Quang Minh.

rầm rầm rầm!

Lực lượng quân đội bị trấn áp có trật tự uy nghiêm giống như một dòng thủy triều dâng lên tới đỉnh cao nhất rồi lại âm vang đập xuống.

Tất cả mọi người nhìn chăm chăm cổng đền thờ, sau khi có thể nhìn thấy mọi thứ ở sau cánh cổng thì lần lượt xuất hiện những bóng đen khác nhau.

Người dẫn đầu là La Hồng, cả người mặc áo trắng không dính một giọt máu tươi nào, tay áo lớn màu trắng không ngừng tung bay.

Mà ở trong tay La Hồng còn cầm theo một cái đầu, một cái đầu cho dù đã chết nhưng vẫn tràn đầy không cam lòng như cũ.

Khóe môi La Hồng khẽ nhếch nở nụ cười như gió xuân.

Họ nhìn thấy La Hồng rồi lại nhìn thấy cái đầu của Thiếu thủ lĩnh ở trong tay La Hồng, mọi người đều hiểu rõ Kim Cổ Vệ của nước Nam Chiếu...Thua.

Mà ở sau lưng La Hồng đại quân của vương triều Đại La bước ra, áo giáp ở trên người đội quân đều tẩm máu tươi bước ra ngoài, sát khí mạnh mẽ còn có ý chí giống như là một con hổ hồi sinh gầm thét khắp trời đất.

Khí thế này...Hoàn toàn khác biệt một trời một vực với độ quân không chính hiệu lúc trước!

Đó là một loại thay đổi về tướng mạo và tinh thần!

Đôi mắt của tất cả mọi người đều co rụt lại đặc biệt là những đội quân của các nước nhỏ trước đó cười rất vui vẻ, lúc này giống như bị người ta bóp cổ không thể nào cười ra tiếng.

Linh hồn hắc kỵ của La gia còn có tám nghìn phủ quân giống như được tẩy lễ, mỗi một người được tắm rửa trong máu tươi, trong tay mỗi người đều cầm theo đầu của Kim Cổ Vệ, những Kim Cổ Vệ này đã từng cười họ.

Mà nụ cười này của họ lại phải trả giá lớn trong đại triều hội.

Im lặng, im lặng như chết, tất cả mọi người đều nhìn đại quân của La gia và La Hồng.

"Chiến!"

Dường như trong mắt của mỗi một quân sĩ La gia có ngọn lửa sôi động đang thiêu đốt.

Đông đông đông!

Khi La Hồng ném cái đầu của Thiếu thủ lĩnh nước Nam Chiếu thì đại quân ở sau lưng La Hồng cũng ném đầu của Kim Cổ Vệ ở trong tay họ xuống theo.

Vạn cái đầu trong nháy mắt rơi xuống như mưa ở trước thành Thiên An rồi chồng chất thành một tòa núi nhỏ.

Cảnh tượng này có hiệu quả tương tự như khi La Hồng dùng răng Thanh Long khuynh đảo đỉnh núi đầu lâu.

La Hồng... ại bắt đầu nghề cũ.

Quan trọng nhất là... Thiếu thủ lĩnh nước Nam Chiếu đã chết.

Ở dưới cổng thành.

Sắc mặt một số người còn lại của nước Nam Chiếu lập tức trắng bệch như tờ giấy, họ không thể tin được cảnh tượng họ nhìn thấy ở trước mắt.

Nam Chiếu thua, Thiếu thủ lĩnh cũng đã bỏ mình.

Trong lòng của rất nhiều người cảm thấy cực kỳ bi thương.

Họ không nhịn được bi thương kêu gào: "Nam Chiếu... Xong rồi."

Đạo nhân Côn Luân cung bay lên không trung nhìn La Hồng thản nhiên nói: "Vạn quân chiến vương triều Đại La thắng"

Khi đạo nhân của Côn Luân cung vừa mới tuyên bố thì trong nháy mắt lập tức có tiếng hoan hô không ngớt bùng nổ, đại quân La gia sau lưng La Hồng lập tức bật ra tiếng hoan hô phấn khích.

Đám người Viên Hạt Tử và Tư Đồ Vi đợi ở bên ngoài cũng thở phào nhẹ nhõm, vui vẻ ra mặt.

Mà đạo nhân của Côn Luân cung nói xong thì định quay người rời đi.

Nhưng La Hồng lại thản nhiên nói: "Trong bí cảnh có ý chí phụ thể của thủ lĩnh nước Nam Chiếu, như vậy có được tính là phạm quy không?"

Chương 699: Trừng phạt tội lỗi, bắt giữ tội nhân (3)

Lời nói này làm tro trước thành Thiên An lập tức lại trở nên im lặng.

Ý chí phụ thể của thủ lĩnh nước Nam Chiêu?

Thủ lĩnh nước Nam Chiêu có thực lực như thế nào? Hiển nhiên là sẽ không yếu, người đó có cùng cấp độ với hoàng đế nước Đại Chu, Đại Sở Nữ Đế, vương đình đại hãn Kim Trướng còn có Hạ Hoàng.

Phụ thể mạnh mẽ như vậy hiển nhiên sẽ bị xem như gian lận.

Đạo nhân của Côn Luân cũng nghe vậy thì hơi nhú mày nhưng không nói gì mà bỗng nhiên xoay chuyển bàn tay nắm ấn ký.

Thế là lại có một số mệnh tiên nhân khác nổi lên, ý chí cần quét tới.

Một lúc sau phía trên bầu trời hiện lên cảnh tượng ở bên trong huyết vũ nguyên.

Bên trong cảnh tượng đó cặp mắt màu vàng thể hiện ý chí phụ thể của thủ lĩnh nước Nam Chiêu nhìn về phía La Hồng muốn La Hồng buông tha cho Thiếu thủ lĩnh.

Nhưng mà La Hồng lại cầm thuẫn quân kiếm chém đầu Thiếu thủ lĩnh xuống.

Điều này làm cho các cường giả nước Nam Chiêu ở bên ngoài vô cùng tức giận.

Nhưng mà cũng kinh hãi không thôi.

Thiếu thủ lĩnh với hai con người màu vàng mang ý nghĩa là phụ thể của thủ lĩnh thế nhưng vẫn bị La Hồng chém đầu như cũ.

Tên La Hồng này...Ngang ngược và mạnh mẽ như vậy sao?

Ngay cả ý chí phụ thể thủ lĩnh cũng bị giết?

Trên thực tế họ cũng đoán được nếu như không phải tình huống bất đắc dĩ thì thủ lĩnh sẽ không mở ra ý chí phụ thể, dù sao thì bây giờ là đại triều hội nếu như mở ý chí phụ thể thì chẳng khác gì là phá hủy quy tắc.

Có lẽ thủ lĩnh chỉ muốn cứu Thiếu thủ lĩnh từ trong tay La Hồng, đáng tiếc...Khi đó thân xác của Thiếu thủ lĩnh đã sụp đổ, xem như có ý chí phụ thể cũng không thể thay đổi được gì nhưng vẫn bị La Hồng chặt đầu.

Quả thực là thua thiệt lớn!

Uỳnh!

"ý chí phụ thê của quốc chủ nước Nam Chiêu xác nhận vi phạm quy tắc của đại triều hội"

Đạo nhân của Côn Luân cung là người thay thế thiên nhân chấp pháp đàm mạc nói.

Ông vừa mới dứt lời thì con rồng màu vàng ở trên tháp số mệnh của La gia lập tức lại lần nữa gào thét hung hăng cắn sô mệnh của nước Nam Chiêu rồi không ngừng chiếm đoạt, không ngừng xé rách.

"Không!!"

"Ý chí phụ thê của thủ lĩnh...Nhưng cũng không thay đổi được gì!

Tại sao lại phạt?!"

"Chúng ta không phục! La gia... Đáng chết!"

Thiếu thủ lĩnh đã chết.

Ý chí của thủ lĩnh bị sỉ nhục.

Bây giờ lại còn thua lỗ số mệnh!

Lần này nước Nam Chiêu thua thiệt thật sự là vô cùng lớn.

La Hồng hơi ngạc nhiên, trái lại hẳn không ngờ thế mà lại còn có niềm vui ngoài ý muốn như vậy.

Sau một đợt mất máu như vậy vận mệnh của nước Nam Chiêu chỉ tương đương với một số nước nhỏ, mà vận mệnh của vương triều Đại La lại không ngừng mạnh lên, bây giờ...Có thể sánh ngang với Kim Trưởng Vương Đình!

La gia... Đợt nay kiếm được máu!

Cùng lúc đó.

Tư Thiên Viện.

Mưu chiến cũng đã đến hồi kết.

Mưu sĩ của nước Nam Chiêu cả người run rẩy đi ra khỏi phòng vượn tay bịt miệng mũi lại, mũi miệng của gã đều có máu tươi tràn ra.

Cuối cùng mưu sĩ này quỵ rạp xuống đất hoàn toàn không còn sức sống nữa.

Trương Tĩnh Chỉ lặng lẽ đi ra ngoài, mặc dù sắc mặt tái nhợt nhưng vẫn phát tay áo chấp tay chậm chậm đi ra khỏi thành.

Cửa thành chậm chậm mở ra, Trương Tĩnh Chỉ chấp tay đi ra, nho sam bay lên.

Trương Tĩnh Chỉ thấy con rồng màu vàng đang gào thét trên tháp số mệnh của La gia thì lập tức nở nụ cười.

Trương Tĩnh Chỉ hất tay áo chấp tay về phía La Hồng: "May mắn thay Tĩnh Chi không hổ thẹn"

Mưu chiến cũng là La gia thắng!

Uỳnh!

Thấp số mệnh của nước Nam Chiếu lại lần nữa trở nên suy yếu.

Các cường giả Nhất phẩm của nước Nam Chiếu ngơ ngác nhìn, ai nấy đều mặt xám như tro tàn.

Mà những người ở xung quanh cũng líu lưỡi không thôi, dù có thể nào thì họ cũng chưa từng nghĩ tới La gia thế mà lại ác liệt như vậy, lần đầu tiên tham gia đại triều hội lại có thể dựa vào ưu thế như vậy chiến thắng được nước Nam Chiếu nuốt chửng hơn phân nửa số mệnh của nước Nam Chiếu.

Rất nhiều hiệu ứng sắc mặt đau thương trông thật thảm hại, lúc này họ mới hiểu rõ đại triều hội này không phải là một vật thể có thể phân chia được mà là một con hổ dũng mãnh!

Ồ Nam Cương xa vạn dặm.

Nước Nam Chiếu.

Uỳnh!

Một luồng khí tức kinh khủng bùng nổ, tà sát tận trời dâng trào ra ngoài, vô số cây cối bị tàn sát ăn mòn trở nên khô héo, rách nát.

"Ngô Nhi!"

Một cơ thể khô ngô đứng lặng trong đầm nước đen nhánh, trong đôi mắt tràn đầy sát cơ cuộn cuộn không ngừng phun trào.

Chết rồi, nhi tử của ông ta đã chết rồi.

Ông ta là ý chí phụ thể của Thiếu thủ lĩnh, thế nhưng La Hồng lại cười nhạo một kiếm chém đầu của Thiếu thủ lĩnh.

Như vậy là đang đánh vào mặt ông ta, như vậy là hoàn toàn không để uy thế của ông ta ở trong mắt.

"La Hồng...La gia...Ta muốn ngươi phải trả giá đắt!"

Đông!

Thủ lĩnh của Nam Chiếu nện một đấm xuống làm cho mặt đất trong nháy mắt vỡ vụn, vô số tà sát cuộn cuộn, vô số cô trùng lít nha lít nhít từ bốn phương tám hướng lao ra vùn vụt leo lên xâm nhập vào cơ thể của ông ta.

Ông ta phát ra một tiếng tiếng rít thảm thiết.

Một lúc sau ở nơi sâu trong Nam Cương có một cánh cửa vô cùng to lớn đập nát hư không rồi nổi lên.

Thiên Địa Tà Môn!

Thủ lĩnh của Nam Chiếu thực sự tự mình triệu hoán Thiên Địa Tà Môn, hơn nữa Nam Chiếu rất có thể là nơi đại bản doanh của Thiên Địa Tà Môn

cầm đóng, nhưng người đời lại không có chứng cứ.

Bây giờ cảnh tượng này dường như đang xác nhận điều gì đó.

Cánh cửa khổng lồ giống như một tà ma vô cùng to lớn có uy áp mênh mông được phóng thích ra từ đó.

Thủ lĩnh khôi ngô đứng lặng im nhìn chằm chằm vào cánh cửa.

Hồi lâu sau ở sau cánh cửa có từng thân ảnh tà sát từ bên trong bay lơ lửng ra ngoài, mỗi một thân ảnh đều có tà sát nồng đậm đến cực điểm, mỗi một người họ đều là Tà Vương giết chóc ngập trời.

"Quốc chủ của nước Nam Chiêu, thủ lĩnh của Miêu cổ tộc, Nam Ly Hỏa..."

Một Tà Vương ẩn nấp ở bên trong tà sát nói.

"Nói với phó môn chủ của các người biết, ta đồng ý yêu cầu của hã..."

"Nhưng mà ta muốn tận mắt nhìn thấy La gia bị hủy diệt, muốn tự tay tra tấn La Hồng, dùng cô trùng từng chút từng chút gặm cắn xác thịt của hã!"

Thủ lĩnh nói.

Ồ phía trên Thiên Địa Tà Môn có hai Tà Vương lơ lửng nhìn thủ lĩnh Nam Ly Hỏa, cuối cùng có tiếng cười thâm trầm nổ tung.

Chương 700: Trừng phạt tội lỗi, bắt giữ tội nhân (4)

Thành Thiên An.

Phủ Ninh Vương.

Ninh Vương yên lặng ngồi xếp bằng ở trên nóc nhà của phủ đệ phủ

Ninh Vương, đôi mắt hơi dao động.

Một lúc sau khóe miệng không khỏi khẽ nhếch rồi nở nụ cười.

Ông ta quay đầu nhìn về phía Thiên Cực cung đang đóng chặt, ánh mắt trở nên càng ngày càng thâm thúy.

"La Hồng, La gia thế mà có thể đánh bại nước Nam Chiếu...Trái lại đã giúp ta một việc lớn."

Ninh Vương khẽ cười, tiếng cười quanh quẩn trong cả phủ đệ.

Ninh Vương vỗ quần áo ở trên người nhảy xuống nóc nhà rơi vào trên đường dài rồi bước đi chậm chậm về phía hoàng cung.

Đại triều hội vẫn còn đang tiến hành.

Mà trận chiến đầu tiên của La gia đầu với nước Nam Chiếu rồi nuốt chửng hơn phân nửa số mệnh của nước Nam Chiếu, đây là điều ngoài dự đoán của mọi người.

Nhưng mà La gia thắng lợi cũng không thể gây nên cơn sóng lớn ở trên đại triều hội.

Đại triều hội vẫn còn tiến hành một cách tàn khốc.

Đại Hạ, Đại Sở, Đại Chu, Kim Trướng Vương Đình...Chiến đấu với đối thủ của mình để cướp đoạt số mệnh thuộc về họ.

Một nước nhỏ sụp đổ nên có vô số cường giả chết thảm, họ đã chuẩn bị nhiều năm nhưng lúc này lại bị tiêu diệt hoàn toàn.

Đương nhiên cũng có một số nước nhỏ may mắn chỉ gặp phải một số nước nhỏ, họ chém giết lẫn nhau rất gian nan mới có thể giành thắng lợi thu được số mệnh để duy trì.

Đại triều hội giống như là một cơn bão, một cơn bão do thiên nhân ở trên trời khuấy động.

Mà mỗi một người phạm như họ tham gia vào đại triều hội, đều giống như là đám bèo nằm sắp trôi ngược trong bão tố, hơi không cẩn thận thì sẽ bị sóng biển quét sạch.

Rất nhiều người không cam tâm thế nhưng trong vô số năm đến nay sự thật đã chứng minh, xem như người không cam tâm không muốn tham gia đại triều hội, cuối cùng kết cục vẫn sẽ hủy diệt trong quy tắc như cũ.

Mà chỉ có tham gia đại triều hội thì có lẽ mới có thể giành được một con đường sống.

Đây là một trò chơi, một trò chơi tàn khốc đến cực điểm.

Thời gian trôi qua từng chút một.

Ba ngày liên tiếp.

Tình hình phía trước thành Thiên An bắt đầu ngưng trọng hơn, mấy chục nghìn quân ở bên ngoài thành Thiên An bắt đầu dần dần giảm bớt và biến mất.

Đại triều hội vẫn đang tiến hành như cũ, kế tiếp La gia lại gặp hai đối thủ nhưng mà đều là những nước nhỏ không biết tên, kết quả sau cùng cũng không cần phải suy nghĩ nhiều.

Vương triều Đại La có thể đánh bại nước Nam Chiếu thì sẽ không phải là kẻ yếu như trong tưởng tượng của những nước nhỏ này.

Cho nên, hai nước nhỏ này liên tiếp bị tiêu diệt và bị La gia chiếm đoạt số mệnh. Với sự thất bại của nhiều nước nhỏ sau đó họ rời khỏi sân khấu của đại triều hội.

Dường như bây giờ đại triều hội mới chính thức bước vào cao trào.

Trong đại triều hội tiếp theo chỉ còn lại năm thế lực, Đại Hạ, Đại Sở, Đại Chu, Kim Trưởng Vương Đình... Và vương triều Đại La.

Trước kia vị trí của vương triều Đại La là Nam Chiếu, mà bây giờ Nam Chiếu thua nên phải rút lui nên vị trí này hiển nhiên sẽ thuộc về vương triều Đại La.

Rất nhiều sứ giả của nhiều thế lực rút lui khỏi sân khấu của đại triều hội đều không lựa chọn rời khỏi Thiên An thành, bởi vì theo kinh nghiệm của đại triều hội trước thì tiếp theo mới là cảnh đẹp ý vui đáng giá để thưởng thức nhất trong cuộc chiến đấu ở đại triều hội.

Năm thế lực lớn chiến đấu.

Trên công thành của thành Thiên An, từng chiếc ghế lộng lẫy lần lượt được đưa lên.

Nhóm thế lực đại biểu cho Cơ Lạc Đồ, Ngô Mị Nương và Hạ Cực đều ngồi ở trên ghế.

Lần này La Hồng cũng có ghế, nếu như không đưa ghế cho hắn thì có thể hắn sẽ lại để cho mọi người ngồi ở trên cái búa.

Hắn mặc một cái áo màu trắng yên lặng ngồi ở trên ghế thản nhiên nhìn.

Vốn dĩ tất cả mọi người đều nghĩ rằng La gia sẽ trở thành quả hồng mềm thua bạc rải tiền ở trong đại triều hội lần này nhưng không ngờ La gia lại làm cho họ thấy được sự chuyên chế vô tận, họ đã trấn áp và hủy diệt và cướp đoạt rất nhiều vận mệnh của nước Nam Chiếu làm cho nước Nam Chiếu phải rút lui khỏi sân khấu của đại triều hội lần này .

Đồng thời sau đó họ cũng thắng liên tiếp hai trận.

Điều này làm cho không khí của đại triều hội lần này trở nên hơi kỳ lạ.

Bầu không khí kỳ lạ lơ lửng trên công thành.

Sắc mặt của đạo nhân của Côn Luân cung hờ hững, tiên văn trên ấn đường giống như một ngọn lửa đang thiêu đốt.

Đôi mắt của ông bình tĩnh quét về phía những người đại biểu của năm thế lực.

Ở phía dưới công thành có mùi máu tươi nồng nặc.

Năm nhánh quân đội trên người đều tràn đầy mùi máu và tràn đầy tinh thần chiến đấu, họ đều chờ đợi trận chém giết cuối cùng.

Sau lưng đạo nhân của Côn Luân cung có đeo một thanh kiếm, tiên văn trên ấn đường tản ra ánh sáng huyền ảo, ông bước từng bước đi tới trước công thành, sắc mặt dừng dừng chuẩn bị mở miệng tuyên bố quy tắc vòng cuối cùng của đại triều hội.

Cho tới bây giờ đại triều hội cũng chỉ còn lại một vòng cuối cùng, có thể nói đây là trận quyết chiến lớn của năm thế lực lớn, những lần trước cũng đều như thế.

Trong hư không có năm tháp số mệnh đang lơ lửng, năm con rồng màu vàng uốn lượn gầm thét ở trên tháp số mệnh.

Mà con rồng màu vàng thể hiện số mệnh của La gia và Kim Trưởng Vương Đình hơi yếu, vốn dĩ con rồng màu vàng thể hiện số mệnh của Đại Hạ là mạnh nhất nhưng bởi vì bị La Hồng đánh cấp rất nhiều số mệnh nên bây giờ có số mệnh tương đương với hai vương triều lớn Đại Chu và Đại Sở.

Về tổng thể mà nói năm thế lực lớn hiện rõ thái độ chiến đấu.

Bên trong thành Thiên An có rất nhiều quan có chức tước cao đều đang ngó chừng trận chiến đấu cuối cùng của đại triều hội.

Chương 701: Trừng phạt tội lỗi, bắt giữ tội nhân (5)

Trong trận chiến đấu cuối cùng này ở phía trên bầu trời sẽ chiếu rọi tình hình trận chiến đấu của năm thế lực lớn ở trong bí cảnh nên họ có thể nhìn thấy rõ ở bên trong đã xảy ra những chuyện gì.

Mỗi trận chiến cuối cùng của đại triều hội đều là sự kiện lớn.

Các tầng trên của quán rượu và quán trà đều đã kín chỗ, rất khó tìm chỗ ngồi.

Ở trong nơi sâu nhất của Đế Kinh ở Đại Hạ.

Bên trong Thiên Cực cung đang đóng chặt cửa.

Bỗng dung cánh cửa cung đang đóng chặt ung dung mở ra một cái khe.

Dường như có khí cơ lâu đời từ trong đó lan tràn ra ngoài.

Vù.

Lão thái giám Cao Ly Sỹ giac nua cung kính khom người ở trước Thiên Cực cung.

Một quyền thánh chỉ thêu móng vuốt của rồng vàng từ trong cung bay ra ngoài, bên trên thánh chỉ có ánh sáng mịt mờ bao phủ.

Lão thái giám Cao Ly Sỹ thấy thế thì đôi mắt không khỏi co rụt lại.

"Bệ hạ..."

Nhưng mà bên trong Thiên Cực cung vô cùng tối tăm chỉ có giọng nói lơ mơ tràn đầy vẻ uy nghiêm vang lên.

"Đi đi"

Sau đó Cao Ly Sỹ không nói gì nữa mà vươn tay nhẹ nhàng gõ ở trên thánh chỉ.

Vùi Thánh chỉ bỗng nhiên bắn ra ngoài rồi gào thét bay về phía lầu cổng thành của thành Thiên An.

Mà bóng dáng của Cao Ly Sỹ cũng trong nháy mắt biến mất không thấy đâu nữa.

Trong nháy mắt ngay khi đạo nhân của Côn Luân cung chậm chậm chuẩn bị nói.

Đôi mắt của ông hơi dao động quay đầu nhìn về phía thâm cung bên trong thành Thiên An.

Ông nhanh chóng thấy một ánh sáng lấp lánh nhanh chóng lao ra.

Thái tử Hạ Cực quay đầu đã thấy ánh sáng lập lánh kia lơ lửng ở trước người hắn ta sau đó tiêu tan hết tất cả ánh sáng.

Hạ Cực hơi nhíu mày, hai mắt sáng ngời.

Hắn ta vươn tay nắm thánh chỉ, sau khi mở ra thì nhìn lướt qua.

Sau đó hắn ta đứng thẳng dậy nhìn đạo nhân của Côn Luân cung với nụ cười âm áp.

Ngón tay chỉ vào trong thánh chỉ.

Đạo nhân của Côn Luân cung hơi nhíu mày: "Ta chịu trách nhiệm trông coi quy tắc của đại triều hội nên đương nhiên phải dựa theo quy tắc của đại triều hội mà làm việc"

Thái tử Hạ Cực lại nở nụ cười sáng lạn.

Hắn ta bỗng nhiên giơ tay lên gõ lập tức có uy áp của hoàng đế cực kỳ dũng mãnh bắn ra.

"Nếu như ngươi có dị nghị gì thì nói với phụ hoàng của bản cung đi"

Uỳnh!

Trong nháy mắt khi uy áp của hoàng đế được phóng thích ra ngoài cả thành Thiên An dường như cũng bị chấn động mạnh.

Trên công thành của thành Thiên An tràn đầy uy áp kinh khủng, đó là uy áp của hoàng đế Hạ Hoàng!

Uy áp còn mạnh hơn ý chí phân thân lúc trước của Hạ Hoàng!

Mà luồng uy áp này nhanh chóng càn quét rồi bao phủ cơ thể của tất cả mọi người.

Sắc mặt La Hồng hờ hững, bản thân hắn không thèm để ý tới uy áp của hoàng đế.

Hắn liếc nhìn sắc mặt vô cùng khó coi của Tiểu Đậu Hoa, sức mạnh tinh thần phun trào bao phủ cả Tiểu Đậu Hoa, giúp cho người con gái đang chảy đầy mồ hôi lạnh, sắc mặt trắng bệch chống lại uy áp của hoàng đế.

La Hồng nhìn thái tử Hạ Cực và thánh chỉ trong tay Hạ Cực thật sâu.

Hạ Hoàng... Lại muốn làm gì đây?

Đôi mắt La Hồng ngưng tụ lại, trên thực tế khi Hạ Hoàng đặt địa điểm của đại triều hội ở thành Thiên An thì La Hồng đã chuẩn bị tâm lý rồi.

Vốn dĩ La Hồng tưởng rằng đại triều hội là một chuyện nghiêm túc nên Hạ Hoàng sẽ không trực tiếp trở mặt, cho dù muốn trở mặt... Cũng nên đợi đến khi đại triều hội kết thúc.

Nhưng mà La Hồng sai rồi, Hạ Hoàng... Dương như cũng không muốn đợi đến khi đại triều hội kết thúc.

Một bên khác sắc mặt Cơ Lạc Đồ hồ hững, cơ thể của hắn ta toát ra vẻ đạo mạo, vẻ mặt như thường chặn đứng uy áp của hoàng đế.

Quanh người Ngô Mị Nương cũng có từng kiếm khí ngang ngược uy nghiêm đang chống đỡ uy áp của Hạ Hoàng.

Gia Luật Nguyên Long đại hoàng tử của Kim Trướng Vương Đình cũng có ánh sáng mặt mũi tỏa ra để chống đỡ uy áp của hoàng đế.

Những người đại biểu cho các thế lực lớn cũng đều có sự chuẩn bị.

Dù sao thì bây giờ họ đều là những người đại biểu cho các thế lực lớn nên đương nhiên sẽ không tùy tiện để bản thân mất mặt.

Thái tử Hạ Cực nhíu miệng, thánh chỉ chậm chậm mở ra.

"Đại triều hội trước giờ đều lấy Đại Hạ làm đầu, khí số của Đại Hạ thịnh vượng chính là sự cống hiến to lớn cho việc làm lớn mạnh nhân tộc"

"Các đại vương triều, quốc gia tham dự đại triều hội cũng đều là vì muốn khí vận của nhân tộc trường tồn"

"Khiến khí vận nhân tộc tồn tại ngàn năm, vạn năm, vạn vạn năm"

Thái tử Hạ Cực chậm chậm thì thầm, có lẽ là bởi vì xen lẫn uy áp ý chí của Hạ Hoàng làm cho lời nói của hắn ta trùng điệp khuấy động ở trong và ngoài lâu công thành của thành Thiên An.

Tất cả mọi người đều nghe thấy những lời này.

Mà ở bên trong thành Thiên An, dân chúng nghe thấy những lời này thì đều lớn tiếng reo hò.

Bỗng dưng.

Lời nói của thái tử Hạ Cực bỗng nhiên trở nên lạnh lẽo.

"Nhưng La gia lại tự lập nước muốn phản Đại Hạ, bất trung bất kính, phạm rất nhiều tội nên chính là tội nhân của Đại Hạ"

"Hạ Hoàng ra lệnh hôm nay trước khi bắt đầu quyết chiến trong đại triều hội..."

"Muốn... Trùng phạt tội ác và bắt tội nhân của Đại Hạ!"

Hắn ta vừa mới dứt lời Trong và ngoài thành Thiên An lập tức ồ lên.

Mà La Hồng áo trắng tung bay đang ngồi ngay ngắn ở trên ghế như đã dự đoán trước nên sắc không thay đổi, ngón tay khẽ gõ lên thanh ghế, khoe miệng khẽ nhếch.

"Trùng phạt tội ác và bắt tội nhân... Cho dù Hạ Hoàng người đang khen ta"

"Nhưng bản công tử vẫn muốn nói..."

"Hạ Hoàng người đang suy nghĩ cái rắm gì vậy."

Chương 702: Tiểu La giáo hoạt, người này thế mà lại muốn phong

ấn Chf?! (1)

Ngạc nhiên, còn có... Im lặng như chết.

Không ai có thể ngờ có thể xuất hiện biến cố lớn như vậy ở trong Đại triều hội.

Nếu như nói trước mắt những người tôn quý nhất trong nhân gian là ai?

Bây giờ Hạ Hoàng ở bên trong thành Thiên An cách họ chỉ vài mét là một trong những người tôn quý nhất.

Phu tử vô địch đứng đầu nhân gian, Hạ Hoàng, Nữ Đế, Chu Thiên Tử...

Những người này đều là những người có thân phận cao quý nhất.

Mà lời nói của họ, hay chính xác hơn là mệnh lệnh của họ cũng tương đương như thiết luật.

Mặc dù La Hồng yêu nghiệt, nếu như cho hắn đủ thời gian thì có lẽ hắn có thể trưởng thành đến cấp bậc giống như Hạ Hoàng, nhưng mà... Cần thời gian, bây giờ La Hồng chẳng qua là một thiên tài tương đối yêu nghiệt, một kiêu tử trong thế hệ trẻ tuổi.

Chung quy vẫn là thế hệ trẻ tuổi.

Cho nên, dù hắn dùng phương thức vui cười giận mắng nói Hạ Hoàng đang suy nghĩ cái rắm gì vậy, nhưng mà tất cả mọi người đều hiểu rõ Hạ Hoàng... Là thiết luật của Đại Hạ, ông ta muốn vô số cường giả của Đại Hạ kẻ trước ngã xuống kẻ sau tiến lên.

Nếu như La Hồng ở sâu trong Tắc Hạ học cung có phu tử vô địch nhân gian che chở thì còn dễ nói.

Mà lúc này La Hồng ở trên lầu cổng thành của thành Thiên An.

Nơi này là Đế Đô của Đại Hạ cách Thiên Cực cung - nơi mà Hạ Hoàng bế quan, theo như lời khắp cả thiên hạ mà nói thì chỉ trong gang tấc.

Khi thái tử Hạ Cực thân nhiên đọc nội dung trong thánh chỉ.

Sắc mặt của tất cả mọi người đều thay đổi.

"La gia là tội nhân của Đại Hạ, ý của Hạ Hoàng là La gia không có tư cách tham gia cuộc tranh đấu cuối cùng của Đại triều hội..."

Trên công thành, thái tử Cơ Lạc Đồ của Đại Chu hít sâu một hơi, sắc mặt có vẻ ngưng trọng và phức tạp.

Hạ Hoàng là người đàn ông chí cao vô thượng, cho dù là phụ thân của y cũng vô cùng kiêng kị người đàn ông này, lời vừa nói ra đã trở thành thiết luật.

Trên thực tế, lúc Hạ Hoàng đồng ý tiến hành Đại triều hội tất cả mọi người đã hiểu rõ, mục tiêu ngay từ đầu của Hạ Hoàng chính là La gia.

Bởi vậy mới lựa chọn địa điểm tổ chức Đại triều hội là thành Thiên An.

Bởi vậy mới đồng ý trước sự dòn ép của các thế lực lớn.

Mà bây giờ, Đại Hạ đã tuốt kiếm ra khỏi vỏ muốn trừng trị tội ác và tội nhân của Đại Hạ.

Đối với Đại Hạ mà nói La gia quả thật là tội ác và tội nhân.

Cơ Lạc Đồ thở dài, La Hồng quá tự tin...

Hắn xem thường sự quyết tâm của Hạ Hoàng, kẻ tài cao gan cũng lớn đúng thật là dám dấn thân Thiên An tham gia Đại triều hội, bây giờ rốt cuộc Hạ Hoàng cũng lộ ra âm mưu dữ tợn.

Áo trắng của La Hồng tung bay, tóc trắng cuộn trào trong cơn bão vô hình.

Hắn nhìn thái tử Hạ Cực mặc áo măng bão tứ trào, dáng vẻ hiên ngang, khoe miệng hơi cong lên.

Hạ gia...Quả nhiên càng ngày càng không biết xấu hổ.

La Hồng quay đầu nhìn về phía đạo nhân của Côn Luân cung ở trên cổng thành thản nhiên nói: "Các người cứ mặc kệ sao?"

Chuyện này... Không được tính là vi phạm quy tắc sao?"

Mà những lời này được nói ra.

Trên cổng thành, ánh mắt của mọi người nhanh chóng rơi xuống trên người đạo nhân Lục Địa Tiên chủ trì kia.

Tiên văn trên ấn đường của đạo nhân kia giống như ngọn lửa đang nở rộ, đạo nhân bình tĩnh nhìn La Hồng.

Sau đó nhìn về phía thái tử Hạ Cực, nhưng mà ngay khi đạo nhân chuẩn bị mở miệng tiên văn trên ấn đường bỗng nhiên bắn ra ánh sáng rực rỡ, giống như có ý chí vô hình đập chөн bọc phát.

Đôi mắt của người này ngưng lại, sau đó không mở miệng mà lùi ra phía sau một bước, im lặng không nói gì.

Thái độ này làm cho tất cả mọi người ở trên tường thành xôn xao.

Không hề nghi ngờ, người chấp pháp thay thiên nhân này đứng về phía Đại Hạ.

Cho dù hành vi của Hạ Hoàng cản trở và can thiệp vào việc Đại triều hội tiến hành, nhưng mà ý chí thiên nhân dường như bảo đạo nhân không

cần nhúng tay quản những chuyện này.

Chuyện này không thể nghi ngờ là biểu lộ cho thái độ của thiên nhân ở sau Thiên môn.

Thiên nhân cũng cảm thấy La Hồng và La gia là tội ác, tội nhân!

Tiếng cười nhẹ nhàng quanh quẩn.

La Hồng vén tóc mai màu trắng đang rủ xuống trán: "Ta biết cái gọi là thiên nhân chẳng qua cũng chỉ là đồ vô tích sự"

"Cái gọi là quy tắc cũng chỉ là một đồng vô tích sự"

Lời nói đại nghịch bất đạo giống như sấm sét đánh xuống tường thành, giống như sóng xung kích khuấy động trên con phố dài.

Thái tử Hạ Cực chờ đợi nhìn La Hồng giống như nhìn một thi thể, áo măng bào tứ trảo của y bay tán loạn, sa đó y giơ tay lên, hai ngón tay hơi cong rồi hất về phía trước.

"Động thủ"

Hai chữ bình thản.

Trong chốc lát, trên công thành nổ tung.

Uỳnh!!

Lúc thái tử đọc thánh chỉ Lôi Thành cũng đã kịp phản ứng từ trong biển cỏ.

Trong nháy mắt khi thái tử hạ lệnh, Lôi Thành cũng hơi chuyển động ý nghĩ.

Hắn ta không tự mình động thủ, bởi vì lúc trước La Hồng mang đến cho hắn ta ý chí chết chóc làm cho hắn ta hiểu được, La Hồng có năng lực giết chết hắn ta.

Bởi vì hắn ta cẩn thận nên không muốn đi chịu chết.

Bên trong đội cấm vệ ngân giáp, có một phó thống ngân giáp nhanh chóng rút đao dưới ánh mắt ra hiệu của Lôi Thành, lách mình xuất hiện ở bên cạnh La Hồng.

Đao lạnh lòng vô tình bỗng nhiên rơi xuống chém về phía cổ La Hồng.

Bây giờ La Hồng có thể giết Nhất phẩm, phó thống này vừa ra tay đã dùng hết sức lực.

Chương 703: Tiểu La giáo hoạt, người này thế mà lại muốn phong

ấn Chi?! (2)

Mặc dù hẳn ta là cường Nhất phẩm, nhưng mà cường Nhất phẩm chết ở trong tay La Hồng cũng không phải là không có!

Đao khí hoành hành trên tường thành, trong nháy mắt khuấy động ra khí cơ cắt chém gạch đá ở trên tường thành ra vết rách, đây là trong trường hợp khí cơ thu lại.

Nếu như Nhất phẩm tùy ý phóng thích khí cơ, sợ là đủ để làm cho tường thành nổ ra lỗ hồng to lớn.

Khí cơ của cường Nhất phẩm rất mạnh.

Nhưng mà đối với đại biểu của thế lực lớn ở trên công thành của thành Thiên An lại không có ảnh hưởng lớn.

Tất cả thay đổi đều đến quá nhanh, quá đột ngột.

Lúc này Tiểu Đậu Hoa hơi sững sờ.

Đại Hạ...Sao đột nhiên lại trở mặt ra tay tàn độc, muốn bắt công tử?

Nhưng mà Tiểu Đậu Hoa nhanh chóng kịp phản ứng.

"Công tử! Cầm kiếm!"

Tiểu Đậu Hoa thân là kiếm thị của La Hồng, lúc này phát huy tác dụng, bốn thanh kiếm trong ngực của nàng mỗi một thanh kiếm đều đã trải qua việc nàng dùng khí cơ để nuôi dưỡng, có kiếm khí ngang ngược giương cung nhưng lại không phát ra.

Nhưng mà điều làm cho Tiểu Đậu Hoa không ngờ.

Lần này La Hồng không lựa chọn cầm kiếm ở chỗ nàng.

Mà bỗng nhiên giờ tay lên, một thanh kiếm khổng lồ xuất hiện ở trong tay La Hồng, đó là ma kiếm.. A Tu La!

Sau khi ma kiếm hấp thu tà sát ngập trời thì thân kiếm bành trướng lên, đường vân trên đó giống như đèn hô hấp đang hít thở đan xen giữa sáng và tối!

Đối mặt với cảm vệ ngân giáp cường Nhất phẩm đang đánh tới La Hồng chỉ liếc mắt nhìn mà thôi.

Chỉ trong chớp mắt, trong biến ý chí đã mạnh mẽ hơn kia, có một bông hoa tinh thần lắc lư chập chờn.

Thiên Thủ Tà Phật đánh thẳng vào tinh thần của đối phương.

Nhưng mà cường Nhất phẩm đi ra từ đại đạo thuộc về mình nên ý chí vô cùng kiên định.

Chỉ trong nháy mắt đã hồi phục thần trí, đao trong tay vẫn chặt xuống như cũ.

Mà chớp mắt này cũng đã đủ rồi.

Trước đó, khi ma kiếm chưa hút no bụng, nếu La Hồng đối đầu với cường Nhất phẩm thì sẽ phải vận dụng Tà Thần Nhị Cấp.

Nhưng bây giờ La Hồng cũng không cần.

Uỳnh!

Ma kiếm A Tu La lại trở nên thô lớn, đối mặt với việc phó thống cường Nhất phẩm đang chém xuống.

La Hồng hất kiếm theo đường chéo.

Bức màn sáng im hơi lặng tiếng trôi qua, khi La Hồng hiện thân lần nữa.

Đã ở sau lưng phó thống cường Nhất phẩm một bước.

Kiểm thúc [A Tu La Bộ Trảm] Phốc phốc!

Phó thống cường Nhất phẩm lập tức cảm giác cả người giống như là bị mưa rào tằm tã bao trùm, tuôn ra một bông hoa đẫm máu!

Cơ thể trong nháy mắt bị nổ tung!

Bên trong ma kiếm không ngừng điên cuồng phun trào lực lượng tà sát, lúc này đã trở thành chỗ dựa của La Hồng!

Uy lực của một kiếm này đã đạt đến cực hạn!

Bùm!

Mũi kiếm của ma kiếm đâm qua mặt đất, trùng điệp cắm xuống, hấp thu đầy đủ tà sát, ma kiếm A Tu La trở nên cao bằng với La Hồng, trong nháy mắt hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Mà cường Nhất phẩm kia rơi xuống ở đập trên mặt đất, lộn nhào rồi kéo theo một loạt huyết hoa, trong nháy mắt làm cho trên cổng thành của thành Thiên An nồng nặc mùi máu tươi.

Thái tử Hạ Cực quét mắt nhìn phó thống cường Nhất phẩm bị đánh bại chỉ với một chiêu kia.

Lôi Thành tiếp nhận mệnh lệnh, đôi mắt trở nên càng thêm âm trầm và hung ác nham hiểm.

Quả nhiên...

Thứ cho hấn ta nguy cơ trí mạng chính là thanh kiếm kia?

Thật sự không phải là thanh kiếm đơn giản.

Cảm giác... Phẩm chất cực kỳ cao.

Mà trên cổng thành của thành Thiên An, kinh hãi nhất thật ra không phải là Lôi Thành cũng không phải Hạ Cực cũng không phải là đám người Ngô Mị Nương.

Trái lại là Tiểu Đậu Hoa mặc váy trắng đang ôm bốn thanh kiếm.

Tiểu Đậu Hoa há to miệng, da thịt trắng nõn tran đây vẻ kích động và hoảng sợ.

"Công... Công tử..."

"Lại có một thanh kiếm?!"

"Thật... Thật lớn... Thật thô!"

Tiểu Đậu Hoa kinh hãi nói.

Trong ngực nàng ôm bốn thanh kiếm Phiêu Tuyết, Địa Tạng, Thuần Quân, Thiên Cơ...

Mà lúc này, trong tay La Hồng lại xuất hiện một thanh kiếm, mà thanh kiếm kia còn to lớn và nặng nề hơn bốn thanh kiếm cộng lại.

Tiểu Đậu Hoa chỉ cảm thấy gánh nặng trên bả vai mình dường như lập tức trở nên lớn hơn rất nhiều.

Kiếm này... Cũng muốn nàng nuôi sao?

Thanh kiếm này vừa lớn lại vừa thô... Cũng muốn nhét vào trong ngực của nàng sao?

Về chuyện La Hồng dùng một kiếm đánh bại một cường Nhất phẩm, trái lại không gây nên chú ý của nàng, dưới cái nhìn của nàng công tử đánh bại một cường Nhất phẩm là chuyện rất bình thường.

Những thay đổi không bình thường trên cổng thành của thành Thiên An dẫn tới sự chú ý của rất nhiều người.

Mà ở dưới cổng thành, La lão gia tử trong nháy mắt tròn tròn mắt.

Trong nháy mắt khi thái tử Hạ Cực tuyên đọc thánh chỉ, trong lòng giống như có một đám lửa đang nổ tung.

Trong lòng càng có sự phẫn nộ đang cuộn trào mãnh liệt!

Hạ gia... Thế mà thật sự làm được như thế này?!

Đuổi tận giết tuyệt đến trình độ như vậy!

Uỳnh!

La lão gia tử đạp một bước xuống, mặt đất lập tức rung động mạnh.

Mặc dao trong tay bỗng nhiên vung ra.

"Hạ Hoàng!"

La lão gia tử gầm thét, đã từng là Trấn Bắc vương bây giờ La lão gia tử giận dữ vung dao ở trước thành Thiên An.

Mặc dao chém ra dao mang dấy sóng.

Đao khí, giông như vòng cung xé rách mặt đất làm cho bùn đất ở trên mặt đất bắn ra hai bên, giống như sóng bùn nổ tung!

Mà ở trên cổng thành, thái tử Hạ Cực thản nhiên liếc nhìn nhưng chỉ cười.

Ông!

Bên ngoài thành Thiên An lập tức có một vòng ánh sáng vô hình hiển hiện, đao khí trảm ở trên đó chỉ khiến bức màn sáng mở run lên.

La lão gia tử cường giả cường Nhất phẩm đỉnh phong, đao khí chém ra bèn sụp đổ.

Không cách nào phá mở!

Mà ở trong hoàng thành, đột nhiên có một tấm bùa khổng lồ treo lơ lửng trên không trung, đó chính là thiết luật của Đại Hạ!

Chương 704: Tiểu La giáo hoạt, người này thế mà lại muốn phong

ấn Chi?! (3)

Đó chính là bảo vật phù lục chi đạo do Hạ Hoàng tự tay dung hợp luyện chế được ở Côn Luân cung!

Mặc dù không so được với thần binh Hoàng Quyền kiếm này, nhưng cũng là bảo vật đỉnh cấp!

Đồng đông đông!

Bên trong thành Thiên An dường như có tiếng gầm có trật tự đang nổ vang, có tiếng chuông còn nặng nề hơn so với vạn phật chuông của chùa Vọng Xuyên, khuấy động ở bên trong mỗi một con đường và ngõ hẻm của thành Thiên An.

Thiết luật to lớn lơ lửng giữa không trung, từng văn tự ở trên đó như thể đang rỉ máu nhìn thấy mà giật mình.

Có khí cơ đáng sợ và ý chí từ trong đó hạ xuống.

Sắc mặt của La Hồng hơi đổi.

Trong nháy mắt quay người, phát tay áo.

Một luồng khí lăng mạnh mẽ lập tức nổ tung, Tiểu Đậu Hoa chưa kịp phản ứng đã bị La Hồng phát tay áo giữa khí lăng hất ra ngoài rơi xuống khỏi cổng thành của thành Thiên An.

Mà trong chớp mắt khi Tiểu Đậu Hoa rơi xuống.

Thiết luật run rẩy, lập tức giống như lồng giam mạnh mẽ âm vang rơi đập xuống.

Bao phủ toàn bộ thành Thiên An, phong cấm việc ra vào của thành Thiên An.

Tiểu Đậu Hoa ngã xuống tường thành, La lão gia tử đang tức giận tay mắt lạnh lẽo đón được nha đầu.

"Công... Công tử!"

Đôi mắt của Tiểu Đậu Hoa bỗng nhiên lấp lóe vẻ lo lắng và hoang mang rối loạn.

La lão gia tử rơi xuống đất, sắc mặt cực kỳ tức giận và vặn vẹo.

Cùng lúc đó.

Bên ngoài thành Thiên An, trong đôi mắt La Tiểu Bắc đang vất ngang trên bầu trời có ngọn lửa đang thiêu đốt, giống như vô số ngọn lửa ở trong

lò lửa.

"Hạ gia"

La Tiểu Bắc từ đuôi thuyền Thanh Long Nha bắt đầu lao hết sức, ông chạy càng lúc càng nhanh, trên người cũng bắt đầu như hoả lò vận chuyển hấp thu tinh khí giữa trời đất.

Cơ thể trong nháy mắt hút cao lên giống như một Thần Ma đạp một bước xuống, Thanh Long Nha nặng nề phát ra tiếng gào thét.

Mà cơ thể La Tiểu Bắc hóa thành một vầng sáng đen biến mất không thấy đâu nữa, bắn về phía chân trời.

Sau đó bầu trời... Chuyển sang màu đỏ!

Đỏ như lửa!

La Tiểu Bắc siết chặt tay thành nắm đấm, trên cả hai nắm đấm đều có khí huyết chi hỏa đang hùng hực thiêu đốt.

Đốt cháy bầu trời!

Giống như một hành tinh nhỏ từ trên trời đập xuống, cơ thể La Tiểu Bắc được bao phủ bởi võ tiên giáp màu vàng kim, bao phủ ở bên trong ngọn lửa giống như hai con rồng lửa hung hăng đánh về phía thành Thiên An.

Thế nhưng cả ngàn trượng trên bầu trời của thành Thiên An.

Thiết luật phù lục của Đại Hạ đang lơ lửng.

Màn sáng vô hình chặn một đấm của La Tiểu Bắc.

Uỳnh!!!

Hơi nóng cuộn cuộn khuấy động ra ngoài.

La Tiểu Bắc thân là Lục Địa Võ Tiên một kích dùng hết sức lực lại không cách nào công phá phòng ngự thiết luật của Đại Hạ!

Phòng ngự của thiết luật Đại Hạ...Chính là phòng ngự tuyệt đối trong nhân gian!

"La Tiểu Bắc... Ngươi quá khoa trương rồi."

Giọng nói thân nhiên vang dội mỗi một nơi hẻo lánh trong thành Thiên An.

Một lúc sau một đạo, hai đạo, ba đạo...

Từng khí tức Lục Địa Tiên bắn ra hóa thành chùm sáng ngưng trệ xông vào đám mây.

La Tiểu Bắc giẫm ở phía trên thiết luật Đại Hạ lập tức bị những khí cơ Lục Địa Tiên này bay ngược trở lên.

Lục Địa Tiên bảo hộ Huyền Ngọc Phi ở vùng đất Tây Cương lúc trước đang đứng ở trên không.

Đồng thời còn có sáu Lục Địa Tiên trần thủ Trương Lăng của Đại Hạ cũng xuất hiện.

Trong nháy mắt La Tiểu Bắc bị khí cơ của bảy Lục Địa Tiên áp bách bay ngược trở lại, bảy luồng ánh sáng trong nháy mắt phong tỏa tất cả đường lui và phương hướng của La Tiểu Bắc.

Cùng lúc đó.

Tiếng vó ngựa nổ vang phía trên mặt đất phát ra tiếng âm âm đinh tai nhức óc, âm thanh tinh giáp va chạm vào nhau vang vọng không dứt.

Xung quanh thành Thiên An, quân đội đen nghịt xuất hiện lít nha lít nhít, từng tướng lĩnh ghim ngựa ở phía trên sông núi đậm đặc ngắm nhìn mười nghìn quân của La gia bị vây quanh ở dưới thành Thiên An.

Nơi này dù sao cũng là thành Thiên An.

Nơi này chung quy là thành Thiên An, sân nhà của Hạ gia, Đế Đô của Đại Hạ.

Trên cổng thành của thành Thiên An.

Thái tử Hạ Cực cười như gió xuân.

Quét mắt nhìn cục diện ở bên ngoài thành Thiên An, khóe miệng hơi nhếch, y cảm nhận được sự hung ác trước khi mưa bão tới.

Y rất hài lòng với trạng thái hiện tại.

Vốn dĩ tưởng rằng người đàn ông kia sẽ không bị lay động bởi bất cứ chuyện gì.

Nhưng mà bây giờ xem ra cũng không phải như thế, La gia... Quả nhiên là nhược điểm của người đàn ông kia.

Hạ Cực đã từng tưởng rằng cho dù trời có sập thì người đàn ông kia vẫn chọn bế quan như cũ, cho đến khi thu hoạch được trường sinh, bất tử bất diệt.

Mà y nghĩ hết tất cả các cách muốn để người đàn ông kia xuất quan.

Y nghĩ tới chuyện năm đó cho nên bắt đầu lựa chọn động vào La gia, dùng La gia để bức người đàn ông kia xuất quan, bức người đàn ông kia lay động, bức người đàn ông kia không được trường sinh!

Hiện tại... Dường như đã thành công!

Hạ Cực cười lớn.

Y thành công, về chuyện sống chết của La gia thì có liên quan gì tới y chứ?

Bảy Lục Địa Tiên lao lên bầu trời, trong nháy mắt nắm kéo La Tiểu Bắc xông vào chiến trường cửu thiên trong mây, trong chốc lát có lửa cháy bùng bùng cuộn cuộn gầm thét bộc phát.

Năng lượng kinh khủng kích động trong chiến trường trên bầu trời.
Mà ở trước thành Thiên An.

Hạ Cực nhìn La Hồng đang cầm ma kiếm, y không thể không thừa nhận La Hồng là yêu nghiệt, tuyệt thế yêu nghiệt, càng yêu nghiệt hơn La Hồng Trần lúc trước.

Chương 705: Tiểu La giảo hoạt, người này thế mà lại muốn phong

ấn Chi?! (4)

La gia thật sự là một gia tộc được thượng thiên chiếu cố, đáng tiếc lại gặp một người đàn ông ác hơn trời.

Đúng như người đàn ông kia đã nói đây là mệnh của La gia chứ không phải là kiếp của La gia.

Nếu như kiếp, La gia vượt qua được thì sẽ có cuộc sống mới.

Nhưng mà kiếp này là tử kiếp, không độ được thì La gia tất diệt.

Vậy thì sẽ không phải kiếp mà là mệnh.

"Người thực sự là yêu nghiệt, Lục Địa Tiên không xuất hiện... Có lẽ thật sự rất khó bắt giữ người."

Thái tử Hạ Cực nhìn La Hồng khẽ nở nụ cười.

Áo trắng của La Hồng bay lên, tóc trắng cũng đang tung bay, ngưng mắt nhìn chăm chăm vào uy áp của thiên tử được phóng ra từ trong thánh chỉ vẫn bao phủ mỗi một nơi hẻo lánh trong thành lâu như cũ.

La Hồng cầm ma kiếm, trên thân có đủ loại khí cơ quanh quần.

Khí huyết cuộn cuộn, phát quang phổ chiếu, kiếm khí sôi trào, tà khí hao hung, chính khí ngút trời...

Nhưng mà mặc dù như thế, La Hồng vẫn cảm thấy nguy cơ to lớn như cũ.

Trong đan điền Hư Ảnh Thánh Nhân đưa ra cảnh cáo to lớn.

Cảnh cáo này không biết đến từ nơi nào!

Bỗng dừng!

Bên trong thành Thiên An có sương trắng nồng đậm cuộn cuộn đến, trong sương mù trắng có một đôi tròng mắt lạnh như băng nhìn chăm chăm La Hồng.

"La Hồng!"

Người trông coi núi Trường Lăng của Đại Hạ!

La Hồng giật mình, đây là cường giả cảnh giới Lục Địa Tiên!

Hạ gia... Quả nhiên xuất động Lục Địa Tiên đến bắt hãm?!

Mà Hạ Cực nhìn thấy sắc mặt La Hồng thay đổi cũng khẽ cười, thánh chỉ lơ lửng ở trước người y, ánh sáng rực rỡ cao ngất.

Y quay đầu nhìn về phía đạo nhân của Côn Luân cung.

"Đại triều hội sẽ tiếp tục... Chỉ có điều La gia là phản nghịch nên sẽ bị xoá tên."

Lời nói của thái tử Hạ Cực làm cho sắc mặt đạo nhân của Côn Luân cung đờ đẫn.

Không có quá nhiều thay đổi mà chỉ khẽ gật đầu.

Ngô Mị Nương bao phủ ở bên trong kiếm khí Nữ Đế, muốn nói lại thôi...

Mà ánh mắt thái tử Hạ Cực trong nháy mắt rơi vào trên người nàng: "Bây giờ ngươi đại biểu cho Đại Sở chứ không phải cá nhân ngươi..."

"Người có thể lựa chọn không tiến hành Đại triều hội, dù sao thì dựa theo quy tắc Đại Sở sẽ mất đi khí vận"

"Người muốn giúp đỡ La Hồng thì cũng phải suy nghĩ về thực lực của chính ngươi, ngươi không phải Nữ Đế, ngươi... Chẳng qua là con rối của Nữ Đế mà thôi."

Hạ Cực nói.

Sắc mặt Ngô Mị Nương lập tức trở nên tái nhợt.

Mà đạo nhân của Côn Luân cung lập tức giơ tay lên, kết ấn, vận động.

Cánh cửa được mở ra, cánh cổng đền thờ của Bắc Đẩu Bí Cảnh lại lần nữa mở ra, cửa vào xuất hiện, huyết vũ nguyên nồng đậm sát khí đã từ trong cửa vào trôi nổi ra ngoài không ngừng dập dờn.

"Đại triều hội tiếp tục"

"Vạn quân chiến của Vương triều Đại Hạ, vương triều Đại Chu, vương triều Đại Sở, Kim Trướng Vương Đình sẽ diễn ra ở trong Huyết Vũ nguyên"

"Người nào đoạt được huyết kỳ sẽ là người thắng"

Đạo nhân của Côn Luân cung vô cùng lạnh lùng nói.

Dường như gã đã hóa thành quy tắc máy móc, lãnh khốc vô tình.

"Ha ha ha ha..."

"Đại La? Vương triều Đại La nực cười... Chỉ là La gia mà cũng xứng xưng là vương triều!"

Chẳng qua chỉ là nô tài, đồ chơi của Hạ gia mà thôi, Hạ gia từ bỏ... Tùy ý có thể xoá bỏ!"

Đại hoàng tử Gia Luật Nguyên Long của Kim Trướng Vương Đình cười ha hả, giọng nói mỉa mai giống như là một cây đao, hung hăng chém vào trong lòng La lão gia tử.

Mà La Hồng lại vô cùng lạnh lùng nhìn Gia Luật Nguyên Long.

Lúc này La Hồng cảnh giác đến cực hạn.

Nguy cơ... Là người trông coi núi của Trương Lăng sao?
Đôi phương quả thực rất mạnh, nhưng La Hồng trong cõi u minh lại có một loại ảo giác nguy cơ chân chính không phải là người đó.

Nguy cơ... Rốt cuộc ở đâu?
Gia Luật Nguyên Long dẫn đầu khởi hành, y nhìn về phía bình mã Đại Hạ lít nha lít nhít nơi xa, vừa nhìn về phía La lão gia tử ở phía dưới đáy tức giận đến nỗi khuôn mặt đều vằn vẹo đỏ bừng, bước ra một bước trong nháy mắt ra khỏi thành Thiên An.

Thiết luật Đại Hạ cũng không ngăn cản y.
Gia Luật Nguyên Long dẫn dắt Huyết Lang Vệ của Kim Trướng Vương Đình đi vào bí cảnh.

Thái tử Cơ Lạc Đồ của Đại Chu cũng thở dài một hơi.

Mặc dù muốn bán cho La Hồng thể diện, dù sao La Hồng là Thánh Tử của Long Hồ Sơn, cho dù chỉ là tin đồn, nhưng mà... Cơ Lạc Đồ vẫn tưởng thật.

Đáng tiếc hôm nay không giúp được La Hồng.
Cơ Lạc Đồ cũng bước ra khỏi thành Thiên An, dẫn dắt Bát Cực Vệ của Đại Chu cũng đi vào bí cảnh.

Ngô Mi Nương vùng vẫy thật lâu, thế nhưng nàng ta hiểu rõ, nàng ta không thay đổi được gì.

Mặc dù nàng ta là kiếm chủ tương lai của Ngô gia, nhưng lại chỉ là con rối của Nữ Đế Đại Sở, nàng ta... Thân bất do kỷ.

Nàng ta không giúp được La Hồng.
Cứu không được La Hồng.
Cho nên, nàng ta cũng đi ra khỏi thành Thiên An, mang theo Long Tước Vệ của Đại Sở đi vào bí cảnh.

Về chuyện ngự lâm cận vệ của Đại Hạ cũng xuất động bước vào bên trong bí cảnh, chỉ có điều thái tử Hạ Cực không có dẫn dắt đội.

Y ở lại trên cổng thành nhìn chằm chằm La Hồng.
Trên cổng thành bỗng nhiên không còn ai chỉ còn lại có La Hồng và thái tử Hạ Cực, cùng với Lôi Thành đang cảnh giác nhìn chằm chằm La Hồng, mà sương trắng bao trùm hơn phân nửa thành Thiên An, người trông coi núi lượn lờ ở trong sương trắng tới.

Một khi người trông coi núi xuất hiện, La Hồng tất nhiên không cách nào chạy thoát.

Người trông coi núi có thể trấn thủ Trương Lăng Đại Hạ mấy trăm năm, chính là cường giả gần với Cao Ly Sĩ bên trong thành Thiên An.

Nhưng mà tròng mắt La Hồng đang không ngừng chuyển động, cảm ma kiếm A Tu La, khí cơ trên người đang không ngừng chảy xuôi.

Thánh chỉ trước mặt thái tử Hạ Cực bắn ra uy áp càng ngày càng nặng.

May mắn La Hồng không bị ảnh hưởng bởi uy áp, nếu không lúc này hẳn có thể sẽ bị uy áp đè sập ở trên mặt đất, ngay cả động đậy cũng là xa xỉ.

Chương 706: Tiểu La giả hoạt, người này thế mà lại muốn phong

ấn Chf?! (5)

Trong đan điền, Thánh Nhân không ngừng cảnh báo.

Trong lòng La Hồng nhảy lên.

Nguy cơ... Rốt cuộc là ở đâu?

Hay là nói, cảnh báo Thánh Nhân chính là nguy cơ mà lúc này thành

Thiên An cho hần?!

Bỗng nhiên.

Trên tường thành có một trận gió cuốn lên, cơn gió kia rất nhỏ giống như chỉ có thể cuốn lên một bông bồ công anh.

La Hồng nheo mắt nhìn mặt đất, lập tức... Đôi mắt co rụt lại!

Hắn thấy được một cái bóng.

Phía sau hần đột ngột có một cái bóng, đồng nghĩa với việc đột ngột nhiều hơn một người.

Hạc bào tung bay, tay áo bông bành.

Tiên phong đạo cốt có vẻ thâm thúy và không nhìn thấu.

"Tiểu hỏa tử... Thật là cảnh giác."

Giọng nói già nua kèm theo tiếng cười khẽ vang vọng.

Thái tử Hạ Cực nhìn thấy bên cạnh La Hồng xuất hiện một thân ảnh thì

khóe miệng cười càng thêm nồng đậm.

Tề Quảng Lăng viện trưởng Tự Thiên Viện... Ra tay.

"Tiểu hỏa tử, đừng có ý đồ chống cự, không đau đâu"

Tề Quảng Lăng giống như một tiên nhân xuất hiện ở sau lưng La Hồng rồi nhìn La Hồng.

Trong nháy mắt La Hồng quay người, ma kiếm A Tu La trong tay chém ra ngoài, kiếm khí kinh khủng bỗng dừng bở ra.

Nhưng mà Tề Quảng Lăng chỉ duỗi một ngón tay ra đã có thể điểm trúng ma kiếm mà La Hồng vung ra.

Một cái tay khác trong nháy mắt kết ấn trăm ngàn cái.

Một tấm Huyền Hoàng phù lục xuất hiện ở trong tay Tề Quảng Lăng bỗng nhiên đánh ra, phù lục trong nháy mắt dính vào cơ thể La Hồng.

Cùng lúc đó.

Trong biến ý chí của La Hồng.

Thân hình của Tề Quảng Lăng hóa thành quang ảnh màu trắng hiện hiện.

Tiên phong đạo cốt lơ lửng, trên mặt hiện lên ý cười.

Nhìn vô cùng to lớn bên trong bóng đêm vô tận, giống như chống lại hư ảnh to lớn đang bao phủ đất trời kia.

Tề Quảng Lăng cười nói: "Bần đạo, tới tìm người."

Ý chí quang ảnh Tề Quảng Lăng nhìn chằm chằm Tà Thần Nhị Cáp không lờ kia.

Đây chính là chỗ dựa của La Hồng, cũng là nơi cấp sức mạnh cho La Hồng, sự tồn tại đánh vỡ nát ý chí của Hạ Hoàng.

Muốn bắt La Hồng thì trước hết phải phong ấn sự tồn tại này.

Hạ Hoàng để ông ta tự mình đến phong ấn tồn tại này.

Vốn dĩ Tề Quảng Lăng không muốn nhưng hôm nay Côn Luân cung đứng về phía Hạ Hoàng.

Cho nên Tề Quảng Lăng tới đây.

Tà Thần Nhị Cáp đang nổi nóng, Chỉ lại một lần bị tiểu La giáo hoạt lừa gạt đi làm tay chân!

Chỉ rất tức giận!

Mà Tề Quảng Lăng xuất hiện làm cho Tà Thần Nhị Cáp khẽ giật mình.

"Phàm nhân ngu xuẩn..."

Tà Thần Nhị Cáp quan sát quang ảnh Tề Quảng Lăng thản nhiên nói.

Mà trong nháy mắt hai tay Tề Quảng Lăng kết ấn, nhanh tay đến mức chỉ còn lại tàn ảnh vô tận.

Trong chốc lát, ấn ký này đến ấn ký khác nhanh chóng bị ném ra.

Xung quanh Tà Thần Nhị Cáp...

rầm rầm rầm!

Trong biển ý chí La Hồng có xiềng xích từ trong nước biển nổ tung xuyên thấu bầu trời, chỉ còn lại va chạm vang lên không dứt.

Từng cây xiềng xích quấn chặt lấy Tà Thần Nhị Cáp, đan dệt ra một tấm lưới lớn lít nha lít nhít.

Hóa thành phù lục xiềng xích.

Bốn phương tám hướng, trời, đất quanh Tà Thần Nhị Cáp...

Đều có xiềng xích hình thành trận pháp phù văn to lớn phong tỏa Tà Thần Nhị Cáp.

Tề Quảng Lăng khoanh chân lơ lửng, sợi tóc bay lên.

Phong cầm.... Kết thúc!

Ồ bên ngoài.

Đôi mắt La Hồng thít chặt, cũng cảm thấy những chuyện xảy ra trong biên ý chí của mình.

Hắn chậm chậm quay đầu nhìn Tề Quảng Lăng...

Khuôn mặt kỳ lạ.

Trong biên ý chí của La Hồng.

Tà Thần Nhị Cấp bao phủ bên trong bóng tối thần bí vô tận.

Mũi của y phóng lớn.

Nhìn thao tác mạnh như hổ của Tề Quảng Lăng, sau đó phát hiện xung quanh mình... xiềng xích lắt nhắt quấn chặt lấy y.

Tà Thần Nhị Cấp ngậy ngậy cả người.

Lỗ mũi lại nhanh chóng tiếp tục phóng lớn.

Chỉ một cuộc mới phản ứng...

Người này... Hình như không phải đệ tử do tiểu La giáo hoạt phải tới.

Mẹ kiếp!

Chỉ trời ạ!

Người này thật sự muốn tới phong ấn Chỉ?!

Ông ta thế mà muốn phong ấn Tà Thần vĩ đại?

Phong ấn tự do của Chỉ?!

Phong ấn vui vẻ của Chỉ?!

Người này... Đã làm gì tiểu La giáo hoạt?!

Không thể tha thứ Uyển!

Trong nháy mắt Tà Thần Nhị Cấp cử động, đất rung núi chuyển trong biên ý chí, vô số thủy triều cuộn cuộn.

Phong ấn xiềng xích trong nháy mắt bị phá sụp đổ.

Tà Thần Nhị Cấp hung hăng đụng vào phía trên trận pháp phong ấn, giọng nói tức giận lạnh như băng lập tức nổ vang!

"Tiểu La giáo hoạt, người này thế mà muốn... Phong ấn Chỉ?!"

"Phàm nhân ngu xuẩn này... Đang xem thường Chỉ?!"

Huyện An Bình, Đông Sơn.

Tắc Hạ Học Cung.

Một cơn gió nhẹ phát qua, thổi tung những cánh hoa đào trên sườn núi, hoa đào lất phất theo gió, lướt qua Học Cung, rơi xuống trước tiểu lâu Xuân Phong.

Phu tử vươn tay nắm lấy một cánh hoa đào bay tới, vẻ mặt dừng dừng.

Ông ngẩng đầu, nhìn về phía thành Thiên An.

Đôi mắt già nua sâu thẳm bắt đầu trở nên phức tạp, giống như một giọt mực nhỏ vào ao nước trong veo, hoàn toàn nhuộm thành một vùng đen kịt.

Trong mắt của ông phản chiếu rất nhiều thứ.
Ông thấy được Bắc Đẩu bí cảnh vắt ngang thiên địa.

Thấy được Tề Quảng Lăng tay áo lật phất đứng sau La Hồng trên tòa
lầu tại cổng thành Thiên An.

Cũng thấy được sâu trong thành Thiên An, cánh cửa Thiên Cực Cung
mở ra một khe nhỏ.

"Bắt đầu rồi sao?"

Phu tử buông lỏng bàn tay.

Như có một cơn gió lớn thổi tới, hoa đào trong tay tiếp tục bay lượn vùn
vút trong gió.

Chương 707: Hạ Hoàng xuất quan, buông tiểu sư đệ của người ra

Thành Thiên An.

Bầu không khí trong thành lẫn ngoài thành đều gương cung tuốt kiếm.

Ngoài thành, đại quân La gia giận giữ trừng mắt, La lão gia tử gia rút mặc đao ra, gương đao phi ngựa, phần nộ nhìn quanh.

Hạ gia... làm như vậy là muốn ép La gia vào chỗ chết, đã như vậy thì giết đi, giết cho sáng khoái thì thôi!

Dù có chết cũng phải xả thịt lột xương Hạ gia.

Nhưng trong mắt La lão gia tử gia tràn đầy bi ai, thậm chí còn có cảm giác đau xót chết cả tâm can, chết như vậy có chút không cam lòng.

Trên vòm trời, La Tiểu Bắc và bảy vị Lục Địa Tiên đang chiến đấu dữ dội, La Tiểu Bắc mới trở thành Lục Địa Võ Tiên chưa được bao lâu, cho dù thiên phú có mạnh đến mức nào thì một mình đánh với bảy vị Lục Địa Tiên vẫn phải chịu thua thiệt.

Gần như Chỉ trong chớp mắt đã rơi vào hoàn cảnh cực kỳ nguy hiểm.

Lục Địa Tiên của La gia hôm nay...

Chỉ có một mình La Tiểu Bắc, một khi La Tiểu Bắc thất bại bỏ mình, kết cục của La gia cũng không thể tốt được.

Tiểu Đậu Hoa bị La Hồng đẩy xuống khỏi thành lâu, trong mắt tràn đầy kinh hoảng xen lẫn điên cuồng.

Nàng cầm kiếm Địa Tàng, muốn kích hoạt kiếm Địa Tàng sản sinh cộng hưởng với ý chí của Địa Tạng Bồ Tát trong kiếm để trợ giúp công tử.

Nhưng nàng càng nóng ruột thì càng khó tiến vào trạng thái cộng hưởng.

Cánh cổng khổng lồ trước đền thờ mở ra, đường hầm đóng lại.

Trên đền thờ, năm tòa tháp khí vận đang chìm nổi, năm con rồng vàng khí vận đang gầm rú, đang gào thét.

Từng vị đạo nhân Côn Luân Cung tay áo pháp phới, bọn họ lơ lửng trên giữ trước cửa đền thờ, trong thoáng chốc đã tạo thành trận pháp quỷ dị bảo vệ cánh cửa.

Rất nhiều cường giả của Đại Chu, Đại Sở, và Kim Trướng Vương Đình đều cảm thấy có chỗ nào đó bất thường, họ quét mắt nhìn các đạo nhân Côn Luân Cung đang lơ lửng trên kia, nhưng rồi lại lắc đầu.

Có thể là bọn họ nghĩ nhiều, sau đó tầm mắt của bọn họ lướt ngang sang, một lần nữa dừng lại trên thành lâu Thiên An, La Hồng đang bị viện trưởng Tư Thiên Viện Tề Quảng Lăng nhấn vai xuống ở đó mới là thứ hấp dẫn ánh mắt của bọn họ.

Hạ Hoàng đột nhiên làm khó dễ La gia là chuyện mà bọn họ chưa bao giờ nghĩ tới.

Vốn tưởng rằng Hạ Hoàng muốn chờ tới khi Đại Triều Hội kết thúc mới bắt đầu làm khó dễ, không ngờ Hạ Hoàng lại nhắm vào La gia, muốn loại bỏ La gia nhanh như vậy.

Rất nhiều người đều không biết rốt cuộc vì sao Hạ gia lại phải làm vậy với La gia, dù sao La gia cũng từng là gia tộc có công đầu rơi máu chảy vì Hạ gia.

Thỏ khôn đã chết, chó săn cũng vào nôi, đúng là làm cho lòng người xót xa.

Tề Quảng Lăng, người trông coi núi, cộng thêm Lôi Thành, lúc này La Hồng đã hoàn toàn rơi vào đường cùng.

Thực lực của Tề Quảng Lăng sâu không lường được, là chân nhân đạo môn, người trông coi núi cũng là cường giả trong Lục Địa Tiên, cộng thêm thiết luật Đại Hạ bao phủ cả thành Thiên An, La Hồng muốn phá vỡ phong tỏa chạy trốn là chuyện không thể nào.

Rất nhiều người thăm than La Hồng, La gia... quá chủ quan.

Sắc mặt La Hồng hơi kỳ lạ, âm thanh gào thét trong biên ý chí của hắn như muốn nổ tung.

"Tiểu La giáo hoạt, người này vậy mà lại muốn phong ấn Chỉ?"

Trong lời nói của Tà Thần Nhị Cấp tràn đầy khiếp sợ, không thể tin nổi và cả... con phần nộ đè nén!

Chỉ tôn quý nhường nào, chí cao vô thượng như thế nào, vậy mà người phạm ngu xuẩn này lại muốn phong ấn Chỉ?

Đi chết đi!

Tà Thần Nhị Cấp lập tức nổi cơn thịnh nộ, lần này không cần La Hồng lừa y ra tay, y đã tự mình hành động, vừa ra tay đã vô cùng thô bạo!

Trong biên ý chí của La Hồng nổi lên vô số cơn sóng ý chí.

Từng ngọn phật đăng lúc tỏ lúc mờ!

"Xoạt, xoạt!"

Từng sợi xích kéo thẳng căng chặt, thậm chí có tiếng kéo kẹt vì không chịu nổi áp lực từ đó phát ra, nghe như muốn nứt toác.

xiềng xích biên thành trận pháp phong ấn Tà Thân Nhị Cáp, khiến y không thể truyền sức mạnh cho La Hồng.

Hình bóng màu trắng của Tề Quảng Lăng vô cùng nghiêm túc, trong tay không ngừng kết ấn, từng giờ từng khắc đều đang kết ấn.

"Sức mạnh thật là đáng sợ..."

"Rốt cuộc đây là vật gì?"

Vào lúc này, ngay cả Tề Quảng Lăng đi khắp thiên hạ, kiến thức rộng rãi cũng không thể hiểu nổi, rốt cuộc tồn tại trong biến ý chí của La Hồng là vật gì?

Ông ta vốn cho rằng đó có thể là linh hồn của một vị cường giả nào đó sống ký sinh, hiện tại xem ra cũng không phải.

Trận pháp ông ta bố trí chính là trận pháp phong ấn cường đại nhất của Côn Luân Cung, ngay cả thần tiên cũng có thể phong ấn...

Nhưng giờ phút này ông ta lại cảm thấy lực bất tòng tâm, dường như phong ấn không thể duy trì bao lâu nữa.

Nhiệm vụ Hạ Hoàng giao cho ông ta thật là gian khổ.

Nhưng Tề Quảng Lăng cũng có thể hiểu được, ngay cả Hạ Hoàng cũng có vài phần kiêng kỵ tồn tại trong biến ý chí của La Hồng, Hạ Hoàng cố ý sai ông ta ra tay cũng hợp tình hợp lý, nếu là nhiệm vụ đơn giản thì cũng không đến lượt ông ta.

"Rắc rắc rắc!"

xiềng xích kéo căng, có vết nứt mờ hồ hiện lên.

Con người của Tà Thân Nhị Cáp bỗng hóa màu đỏ tươi, có một sự tàn bạo kinh khủng đang cuộn trào.

Phạm nhân dám giam cầm Chi?

Cho dù ở trong biến ý chí của thằng nhóc Tiểu La giáo hoạt, không được tính là tự do tuyệt đối, nhưng... đây có thể xem là quãng thời gian vui sướng khó có được trong vô số năm tháng qua!

Mà hôm nay, tên người phạm này lại muốn phá hỏng quãng thời gian vui sướng của Chi?

"phá vỡ cho Chi!"

"rầm rầm rầm!"

Mỗi một lần rạ đòn, trận pháp đều rung lên, rung đến mức khiến cho Tề Quảng Lăng run rẩy ruột gan.

"Đây là trận pháp phong ấn mạnh nhất của Côn Luân Cung..."

Người đừng phí công nữa, ngoan ngoãn ở đó đi."

Tề Quảng Lăng nhìn Tà Thân Nhị Cáp rồi nói.

"Âm!"

Trận pháp phong ấn lại rung lên, lỗ mũi phóng đại của Tà Thần Nhị Cấp đã dán chặt lên đó.

Giọng nói lạnh như băng, xen lẫn sát khí phần nộ vô tận.

Chương 708: Hạ Hoàng xuất quan, buông tiểu sư đệ của người ra

"Người phạm! Người sẽ chết!"

Tề Quảng Lăng cười một tiếng: "Ai mà chẳng phải chết, an tĩnh một lát, chờ kế hoạch của bệ hạ kết thúc, người sẽ ổn, tất cả mọi người đều ổn."

Dứt lời Tề Quảng Lăng lại bắt đầu kết ấn, từng ấn ký liên tục bắn ra, gia cố trận pháp phong ấn Tà Thần.

Tà Thần Nhị Cáp thực sự bị phong ấn rồi?

La Hồng ngẩn ra, mặt hơi biến sắc.

Nhưng khi ý nghĩ này vừa nảy lên thì trong đầu hắn lại vang lên tiếng gào thét vang dội của Tà Thần Nhị Cáp.

"Tiểu La giáo hoạt, người đang nghĩ cái gì thế?"

"Tên người phạm rác rưởi này có thể giam cầm Chỉ?"

"Chẳng qua Chỉ chỉ là một luồng ấn ký, nếu dùng chân thân hàng lâm, Chỉ một phát đánh chết hắn! Ngay cả khi Chỉ là ấn ký, cho Chỉ mười hơi thở, Chỉ sẽ đánh chết cái tên người phạm dám mạo phạm thần uy này!"

Tà Thần Nhị Cáp gầm thét, sau đó dần dần yên lặng.

La Hồng khẽ chớp mắt, mười hơi thở sao?

La Hồng tin tưởng Tà Thần Nhị Cáp, nhưng mười hơn thở cũng đủ để người trông coi núi trấn áp, bắt giữ hắn.

Đặc biệt là đằng sau hắn còn có một Tề Quảng Lăng.

Tròng mắt La Hồng xoay chuyển, dừng lại trên người thái tử Hạ Cực, hắn nhất định phải tìm được cách tự cứu lấy mình trong vòng mười hơi thở này.

Tâm thần khẽ động.

Di Hình Hoán Ảnh!

Trong nháy mắt, La Hồng và một tên cận vệ ngân giáp đã hoán đổi vị trí cho nhau, Tề Quảng Lăng Chỉ xâm lấn biến ý chí của hắn chứ không hạn chế hành động của hắn, hắn còn có cơ hội!

Tề Quảng Lăng vẫn đứng tại chỗ, cau mày, hiển nhiên ông ta đang giãy dụa và tranh đấu kịch liệt trong biến ý chí của La Hồng cho nên không rảnh chú ý đến hắn.

La Hồng bỗng chốc xuất hiện đằng sau một cấm vệ kim giáp Tam phẩm, Ma kiếm trong tay tuốt ra, cấm vệ kim giáp Tam phẩm bị chém bay,

máu tươi văng tung toé.

Lôi Thành chợt phản ứng kịp, khí thể kinh khủng bắn ra, từng mũi thương màu bạc phóng về phía La Hồng, không khí cũng bị kéo ra một khe nứt.

La Hồng lại không để ý đến Lôi Thành, cầm Ma kiếm trong tay, vừa bước đi vừa chém.

Chém vào màn sáng phong ấn do thiết luật Đại Hạ tạo thành.

Nhưng giống như dùng kiếm chém vào bùn nhão, sức tấn công mạnh mẽ đến vậy đều bị màn sáng hấp thu.

La Hồng thử dùng Di Hình Hoán Ảnh ra khỏi lâu thành, nhưng lại không thể nào dịch chuyển ra ngoài.

Đòn đánh của Lôi Thành sắp sửa đụng tới, La Hồng bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là Di Hình Hoán Ảnh, lần nữa kéo dài khoảng cách.

Đòn đánh của Lôi Thành đụng trúng màn sáng, cũng bị hấp thu, không dấy lên nổi dù chỉ là một chút bọt sóng.

Ở đằng xa, thái tử Hạ Cực cười nhẹ một cái.

"Thiết luật Đại Hạ chính là bảo vật quý giá, phòng ngự tuyệt đối...

Đừng nói người, cho dù Lục Địa Tiên ngũ cảnh tới đây cũng khó mà phá vỡ..."

Trong lời nói của thái tử Hạ Cực mang theo vẻ trào phúng.

Đang giễu cợt La Hồng không biết lượng sức.

La Hồng quét mắt nhìn thái tử Hạ Cực một cái, mặt không biểu cảm.

Sau một khắc, hắn đưa tay nắm lấy không trung.

Phía sau thái tử Hạ Cực chợt nổi lên một bóng đen vẩn vọ, trong nháy mắt La Hồng và hắn ta đã hoán đổi vị trí.

Tay áo màu trắng đập vào không trung, La Hồng chợt xuất hiện đằng sau mảng bào tứ trào, ma kiếm A Tu La xoay ngược một cái đặt ngang trên cổ thái tử Hạ Cực.

Đằng xa, Lôi Thành đang phóng ra khí tức ngút trời như sấm sét không dứt đột nhiên co chặt đồng tử, đòn đánh gần như sắp tung ra lập tức khựng lại.

"La Hồng! Làm càn!"

Nhìn thanh kiếm màu đen gác trên cổ thái tử Hạ Cực, Lôi Thành tái mặt quát lên.

La Hồng lạnh lùng liếc nhìn hắn ta một cái.

Phía sau, khí tức của người trông coi núi vẫn liên tục cuộn cuộn trào tới.

"Người trông coi núi, dừng lại."

"Bằng không, hôm nay ta làm thịt tên thái tử chó má này."

La Hồng nói.

Nhưng điều khiến La Hồng ngạc nhiên chính là làn sương mù của người giữ núi vẫn cuộn cuộn ủa tới, trong sương mù dày đặc hình thành một bóng hình gầy gò.

La Hồng lấy thái tử uy hiếp, người trông coi núi... không chút để tâm!

Mà thái tử Hạ Cực đang bị La Hồng kẻ kiếm trên cổ cũng Chỉ nhẹ nhàng nở nụ cười.

"Người đang... uy hiếp bổn cung?"

Dứt lời.

Trên người thái tử chợt trào ra một luồng thiên địa uy áp mệnh mệnh cuộn cuộn.

Làn sóng không khí kinh khủng đánh mạnh vào người La Hồng.

La Hồng giống như một viên đạn bị bắn ra, lập tức dùng Di Hình Hoán Ảnh, đáp xuống đằng xa.

Mà thái tử Hạ Cực, tay áo lật phất, khí thế trên người bốc lên ngàn ngút, giống như một lò lửa đang bốc cháy.

Ánh mắt thái tử Hạ Cực vô cùng đáng sợ, giống như một tên ma đầu, tràn đầy uy áp.

"Chỉ là Tam phẩm mà cũng dám... uy hiếp người đứng đầu Thiên Bảng Đại Hạ?"

Trên người Hạ Cực bỗng chốc nổi lên một bộ giáp màu vàng, đó là Võ Tiên giáp!

Thái tử Hạ Cực là một vị Lục Địa Võ Tiên che giấu thân phận!

Trong lòng La Hồng cả kinh.

Hắn vẫn luôn cho rằng thái tử Hạ Cực cùng lắm là một vị cường Nhất phẩm, nhưng mà... lại là một vị Lục Địa Tiên?

Người trông coi núi đã biết cho nên bước chân của ông ta mới không hề dừng lại.

"Rầm!"

Sương mù dày đặc đập mạnh vào tường thành.

Người trông coi núi tới.

Ánh mắt lạnh lùng bình tĩnh nhìn La Hồng, giơ tay lên một cái, vào giờ khắc này áp lực vô tận khắp thiên địa đều dồn lên người La Hồng.

Đó cũng không phải uy áp mà là sương mù hóa thành gông xiềng trói buộc thân thể La Hồng.

"La Hồng, rốt cuộc bắt được ngươi."

"Thời điểm người bước lên lầu thành Thiên An một lần nữa thì vận mệnh hèn mọn của người đã được phán định"

Giọng nói khàn khàn của người trông coi núi vang lên.

"Đừng giãy dụa nữa, bệ hạ đã đủ coi trọng người, mời cả Tề viện trưởng đến phong ấn quái vật bên trong cơ thể người."

"Thế gian này, cũng chỉ có hai ba người được bệ hạ coi trọng, người có thể trở thành một trong số đó cũng đã đủ để kiêu ngạo."

Người trông coi núi thần nhiên nói.

Chương 709: Hạ Hoàng xuất quan, buông tiểu sư đệ của người ra

G)

Thái tử Hạ Cực thu lại khí tức trên người, lại lần nữa khôi phục thái độ dửng dưng, hẳn ta cũng không ra tay với La Hồng, Hạ Hoàng muốn giữ lại tính mạng của La Hồng để tự mình trừng phạt.

"Đáng tiếc, nhân vật chính của thịnh hội này cũng không phải La Hồng"

Thái tử cười khẽ.

Hắn ta chấp tay sau lưng, không để ý đến La Hồng mà nhìn về phía cánh cổng đền thờ xa xa và những tòa tháp khí vận lơ lửng trên đền thờ.

Những tòa tháp khí vận này mới là nhân vật chính của thịnh hội lần này.

Cùng lúc đó.

Trong thâm cung thành Thiên An.

Thiên Cực Cung Âm thanh nặng nề bắt đầu vang lên, kéo ket, kéo ket...

Cánh cửa đóng kín trăm năm chấn động một cái làm bụi bặm đổ xuống, vào giờ khắc này, từ từ mở ra.

Cửa lớn Thiên Cực Cung hoàn toàn mở rộng.

Ánh nắng xé rách màn trời, đổ nghiêng qua ô cửa mở rộng, chiếu sáng khắp nơi, xua tan bóng tối, nghênh đón vầng dương.

Trước Thiên Cực Cung.

Cao Ly Sĩ mặc áo bào tím đẹp đẽ quý giá hơi khom người, trên mặt đầy vẻ cung kính.

Mà ở bên cạnh Cao Ly Sĩ là Ninh Vương mặc thường phục màu trắng, cũng đang cúi đầu.

"Rầm rầm rầm!"

Tựa như có tiếng bước chân từ một nơi xa xôi, truyền đến từ chỗ sâu trong Thiên Cực Cung, tiếng bước chân kia như dẫm lên trái tim Ninh Vương.

"Cung nghênh bệ hạ."

"Cung nghênh phụ hoàng."

Cao Ly Sĩ và Ninh Vương khom người mở miệng.

Cùng lúc đó.

Trên khoảng đất phía trước Thiên Cực Cung, từng tên cận vệ thiên tử mặc áo giáp vàng quỳ một gối trên mặt đất, cúi đầu.

"Cung nghênh Hạ Hoàng bệ hạ!"

Các cận vệ thiên tử thấp giọng hô, âm thanh đồng đều như một, xé rách cả mây mù đè nặng trên bầu trời Thiên Cực Cung.

Vào giờ khắc này, toàn bộ thành Thiên An đều trở nên vô cùng yên tĩnh.

Toàn bộ tu sĩ trong thành đều cảm thấy khó thở đến cùng cực, như bị ai đó bóp chặt cổ họng.

Mặt thám thuộc các thế lực Đại Chu, Đại Sở, Kim Trướng Vương Đình đều co chặt đồng tử, toàn thân run rẩy vì sợ hãi.

Nhìn về phía Thiên Cực Cung với vẻ không thể tin nổi, người đàn ông kia... xuất quan rồi?

Hạ Hoàng... xuất quan!

Tường thành thành Thiên An.

Một luồng áp lực đè nén làm cho người ta không thể nổi chột cuốn tới.

Trong lòng La Hồng chấn động, quay đầu nhìn về phía Thiên Cực Cung.

Loáng thoáng nhìn thấy ánh sáng ngọc vô cùng lóa mắt phóng ra từ Thiên Cực Cung, vô cùng chói mắt, khiến La Hồng không dám nhìn thẳng.

Hạ Hoàng bế quan cầu trường sinh... đã xuất quan!

Trên lầu thành thành Thiên An.

Trong mắt thái tử Hạ Cực ánh lên vẻ điên cuồng tột độ, không nhận được mà vỡ tay: "Xuất quan rồi! Ra ngoài rồi!"

Mà đôi mắt của người trông coi núi ẩn trong sương mù dày đặc ánh lên vẻ kính sợ.

"Âm Ngoại thành Thiên An.

La lão gia tử gia và đại quân La gia, thậm chí còn có binh mã Hạ gia trải rộng khắp nơi cũng có thể nhìn thấy thành Thiên An nguy nga sừng sững như thể đã khôi phục lại, có một bóng người cao lớn như núi hiện lên trong thành Thiên An, nhìn xuống mặt đất.

Sau cánh cửa đền thờ, bên trong Bắc Đẩu bí cảnh.

Cánh đồng mưa máu, mưa máu bay lả tả, tầm tã tán loạn.

Lúc này, trong mưa máu, binh mã phân bố khắp nơi, đóng quân, chia quân trong cánh đồng mưa máu.

Hàng vạn người trong quân đội của Đại Chu, Đại Sở, Kim Trướng Vương Đình và Đại Hạ rải rác khắp nơi trong mưa máu tầm tã.

Nhưng mà, giờ khắc này, toàn bộ cánh đồng mưa máu cũng hóa thành một vùng tĩnh lặng.

Tĩnh lặng đến cùng cực.

Nước mưa trút xuống đất, máu bùn bắn tung toé.
Tất cả mọi người ngẩng đầu, nhìn hình bóng sừng sững khổng lồ che khuất bầu trời xuất hiện sau cánh đồng mưa máu.

Hình bóng kia ngồi trên vương tọa, ánh mắt lạnh lùng vô tình nhìn xuống tất cả mọi người dưới cánh đồng mưa máu.

Hắn ta là... ai?

Thái tử Đại Chu Cơ Lạc co chặt đồng tử, trong lòng bắt đầu dâng lên nỗi sợ hãi dị thường.

Đại hoàng tử Gia Luật Nguyên Long và Ngô Mị Nương cũng cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Ánh mắt quen thuộc này, áp lực kinh khủng này...

Hạ Hoàng!

Một sự khủng hoảng bỗng chốc bủa vây lấy Cơ Lạc Đồ, Gia Luật Nguyên Long và Ngô Mị Nương.

Giờ khắc này, ba người vốn phải ở chiến tuyến thù địch bỗng đưa mắt nhìn nhau, đều thấy được vẻ kinh hoàng trong mắt đối phương!

"Hạ Hoàng?"

Gia Luật Nguyên Long đứng trong mưa máu xối xả, gào lên một tiếng.

Nhưng hình bóng cao ngất kia chỉ cười nhẹ một cái.

Sau đó gơ tay lên.

"Xoạt xoạt..."

Giờ khắc này, mưa máu đầy trời bị sức mạnh vô hình dẫn dắt, hóa thành một bàn tay màu máu trên bầu trời, mỗi một giọt mưa đều hóa thành máu chảy trong huyết quản.

Một bàn tay màu máu che lấp thiên địa, ẩn chứa uy lực kinh khủng, dần dần bao phủ xuống!

Bát Cực Vệ của Đại Chu, Long Tướng Vệ của Đại Sở, Huyết Lang Vệ của Kim Trướng Vương Đình, và cả Ngự Lâm cận vệ của Đại Hạ đều bị bàn tay này bao phủ!

Hạ Hoàng? Người đang làm cái gì?"

Thái tử Đại Chu - Cơ Lạc Đồ - ngẩng mặt gào thét, vành mắt như muốn nứt ra Nguy cơ chết chóc kinh khủng bao phủ trên người hắn.

Sao có thể như vậy?

Nơi này là Bắc Đẩu bí cảnh, là bí cảnh do Côn Luân Cung cai quản, chính là địa điểm Đại Triều Hội sẽ được tổ chức...

Tại sao phân thân ý Chí của Hạ Hoàng lại xuất hiện ở đây?

Lại còn ra tay với bọn họ...

Hạ Hoàng muốn làm gì?
Bắt chấp quy củ Đại Triều Hội sao?

"Quy củ... Hạ Hoàng... sẽ để ý quy củ sao?"

Ngô Mị Nương đeo kiếm Long Tước trên lưng, cười thản một tiếng:
"Nên nghĩ đến từ sớm mới phải, nên nghĩ đến từ lúc người chấp pháp của
Thiên Nhân mặc kệ Hạ gia đối phó La Hồng rồi mới phải..."

"Thiên Nhân và Hạ gia... bắt tay với nhau!"

Đại hoàng tử của Kim Trướng Vương Đình - Gia Luật Nguyên Long -
cũng trở mặt, trên mặt tràn đầy vẻ không thể tin nổi: "Hạ Hoàng! Ngươi và
đại hãn Vương Đình ta đã bắt tay hợp tác! Ngươi muốn phá bỏ hiệp ước?"

Đã nói cùng nhau liên thủ đối phó Đại Chu và Đại Sở, bây giờ lại đột
nhiên lật lọng trở mặt?

Chương 710: Hạ Hoàng xuất quan, buông tiểu sư đệ của người ra

@ Cánh đồng mưa máu đã trở thành vùng đất chôn thây, Hạ Hoàng muốn chôn vùi tất cả bọn họ ở nơi này!

"Phù phù phù!"

Áp lực kinh khủng cuốn trôi tất cả, sức mạnh ý chí ngang ngược không ngừng khuấy động, bàn tay màu máu đang dần dần hạ xuống.

Từng người nổ tung, Bát Cực Vệ, Long Tước Vệ, Huyết Lang Vệ, và cả Ngự Lâm Cận Vệ của Đại Hạ đều bị diệt sạch dưới bàn tay này, nổ thành sương máu, hóa thành từng đồng đất bùn đầm máu...

Đây là một cuộc tàn sát, "Hạ Hoàng" muốn tiêu diệt tất cả mọi người trong cánh đồng mưa máu, kể cả... Ngự Lâm Cận Vệ của Đại Hạ.

Thống lĩnh Nhất phẩm của bốn phe quân đội đều phi thân lên.

Bọn họ không cam lòng, mặc cho toàn thân đầm máu.

Thống lĩnh Ngự Lâm Cận Vệ như muốn nứt cả vành mắt: "Bệ hạ!

Vì sao?"

Tàn khốc?

Máu lạnh?

Vì sao phải như vậy?

Nhưng không ai trả lời hấn ta, Chỉ có bàn tay hạ xuống, bốn vị cường giả nhất phẩm vẫn bị tiêu diệt.

Cơ Lạc Đồ toàn thân nhuốm máu, chặt vật không thôi: "Quá mạnh! Cho dù đây chỉ là ý chí hàng lâm nhưng cũng trên cơ cả Lục Địa Tiên ngũ cảnh! Đây chính là Hạ Hoàng!"

"Mục đích của Hạ Hoàng Chỉ là muốn giết chúng ta thôi sao?"

"Giết chúng ta? Người suy nghĩ nhiều rồi... Mục đích của Hạ I?

Hoàng... là khí vận!" Ngô Mị Nương toàn thân đầm máu cũng lên tiếng.

"Vì khí vận?"

Đại hoàng tử của Kim Trướng Vương Đình - Gia Luật Nguyên Long - cười thảm thương, hấn ta đã hiểu.

Sau một cái chớp mắt.

Ánh mắt ba người đều hóa thành màu vàng gờn gợn, khí thế kinh khủng từ thân thể trào ra.

Hóa thành ba đường sáng trắng trong cánh đồng, xé rách một vùng mưa máu.

Bọn họ thấy được hài cốt đầy đất, cũng thấy được ảo ảnh Hạ Hoàng che khuất bầu trời.

Sau một khắc, ba người đều hiểu ra gì đó.

"Hạ Kiếp!"

Âm thanh lạnh như băng từ trong miệng ba người truyền ra.

Ba người đều hóa thành tia sáng bay vút tới lối vào bí cảnh cánh đồng mưa máu.

Nhưng ba người vừa mới xuất phát thì giữa trần các đạo nhân Côn Luân Cung ở bên ngoài đền thờ bỗng tỏa sáng, trận pháp huyền bí bao phủ toàn bộ cánh cổng, khiến ba vị cường giả được ý chí phụ thể đều không cách nào phá cửa!

Nói ngắn gọn, bọn họ đã bị phong ấn trong bí cảnh cánh đồng mưa máu.

Bọn họ vẫn cho rằng Hạ gia muốn đối phó La gia.

Nhưng mà...

Bọn họ sai rồi!

Ngay từ đầu mục tiêu của Hạ gia đã là bọn họ, chúng bắt tay với Thiên Nhân, làm khó dễ trong Đại Triều Hội lần này, mục tiêu là vận mệnh của Đại Chu, Đại Sở và Kim Trướng Vương Đình!

Thậm chí chuyện thực lực của Hạ Hoàng bị hao tổn cũng là một cái bẫy được cố ý giăng sẵn ra chờ bọn họ nhảy vào!

Hôm nay, Hạ Hoàng xuất quan, giờ khắc này dã tâm của ông ta đã rõ như ban ngày!

Trước Thiên Cực Cung.

Người đàn ông cao lớn đối mặt với cái vái lạy cung kính của Cao Ly Sĩ và Ninh Vương, cùng với những cái quỳ lạy của cận vệ thiên tử, Chỉ cười khẽ.

Từ hôm nay trở đi, đại triều hội.

Chỉ cần triều bá... Đại Hạ.

Người đàn ông cao lớn bước ra một nước.

Há miệng.

Lực hút kinh khủng bùng lên, trời đất như biến thành một vòng xoay khổng lồ, vô số nguyên khí, vô số tinh khí và cả năm tòa tháp khí vận lơ lửng trên cánh cổng đền thờ đều lao về phía miệng của người đàn ông kia giống như sông lớn đổ vào biển cả.

"Rắc rắc rắc."

Năm tòa tháp khí vận giông như sắt vụn, mất đi ánh sáng thân thánh, rơi xuống mặt đất.

Khí vận trong tháp khí vận đều chảy vào trong miệng người đàn ông mặc kim bào ngũ trảo.

Hạ Hoàng nuốt chửng khí vận của năm thế lực mạnh nhất thiên hạ đương thời, gồm ba đại vương triều và Kim Trường Vương Đình, còn cả vương triều Đại La vừa mới thành lập.

Một người độc quyền kiểm soát bảy luồng khí vận trong thiên hạ!

Sau khi Hạ Hoàng làm xong hết thấy, ánh mắt trở nên phẳng lặng, khí tức kinh khủng dâng trào.

Ánh mắt ông ta nhướng lên, hờ hững nhìn về phía xa, về phía bóng người áo trắng tóc bạc trên lầu thành Thiên An.

Trong thân thể thiếu niên của hắn có một con quái vật.

Nếu con quái vật kia... có thể làm việc cho ông ta, sau đó khiêu chiến quy tắc nhân gian đánh một trận, phần thắng trong tay ông ta sẽ nhiều hơn.

Người đàn ông từ từ thở ra một hơi.

Sau đó thản nhiên nói: "Giải qua đây."

"Phập!"

Tê Quảng Lăng chợt biến sắc.

"Rốt cuộc đây... là quái vật gì?"

Trận pháp phong ấn mạnh nhất của Côn Luân Cung cũng không thể phong ấn đối phương, phải biết một khi bị trận pháp phong ấn, sức mạnh sẽ liên tục bị tiêu hao, mà quái vật này lại có thể tấn công phong ấn vô số lần, càng đánh càng hăng! Càng đánh càng sướng!

Như thế có sức mạnh vô hạn!

"Răng rắc răng rắc!"

Bỗng nhiên, vô số xiềng xích đứt đoạn, một cánh tay như móng vuốt chợt thò ra từ trong phần xích bị đứt.

Thân thể Tê Quảng Lăng lập tức biến mất, tránh được một đòn này.

Nhưng sau khi dịch chuyển thân thể, ông ta lập tức nhận ra tình hình không ổn.

Bởi vì ông ta không thể tiếp tục gia cố phong ấn, cho nên phong ấn... đã bị đánh nát triệt để!

"Rầm!"

Từng sợi xích đứt đoạn, trận pháp phong ấn bị dẫm nát.

Tựa như có tà ác ngập trời bao phủ, sát khí kinh khủng cùng cực đang phần nở trào dâng.

"Giảm cầm tự do của Chi?"

"Biển ý chí của Tiểu La giáo hoạt là sân nhà của Chi, người dám giảm cầm Chi?"

Tiếng gào thét phần nộ vang lên.

Tề Quảng Lăng biến sắc, mồ hôi chảy ròng ròng trên trán.

Hai tay ông ta nhanh chóng kết ấn, lại kết ấn...

Vô số bóng mờ biến mất rồi lại hiện ra, nhanh! Nhanh hơn nữa!

Phong ấn khôi phục!

Nhưng mà móng vuốt của Tà Thần Nhị Cáp đã mạnh mẽ đập xuống.

Động tác kết ấn của Tề Quảng Lăng cứng đờ, thân thể bị đập vào biển ý

chí, dấy lên bọt sóng ngập trời.

Tay của Tà Thần Nhị Cáp thọc vào biển, lôi TỀ Quảng Lăng ra.

"Rầm!"

"Rầm rầm rầm!"

Tà Thần Nhị Cáp cầm phân thân của Tề Quảng Lăng, lắc lắc không ngừng, như vung một cái bao cát, va đập liên tục.

Chương 711: Hạ Hoàng xuất quan, buông tiểu sư đệ của người ra

)

6La Hồng bị thái tử Hạ Cực và người trông coi núi áp giải đến Thiên Cực Cung, tâm thần La Hồng khê động, lựa chọn ý chí chìm vào biển ý chí, thấy được Tà Thần Nhị Cáp đang bóp Tề Quảng Lăng giống như bóp một con gà!

Tà Thần Nhị Cáp phần nộ, gần như muốn bóp vỡ Tề Quảng Lăng!
Nhưng La Hồng vội vàng lên tiếng ngăn cản y.

Hạ Hoàng xuất quan là chuyện ngoài dự đoán của La Hồng, mà chuyện Hạ Hoàng nuốt chừng bảy phần khí vận trong thiên hạ càng làm cho La Hồng chân động, có vẻ như người này còn đại nghịch bất đạo, còn phản diện hơn cả hắn?

La Hồng cảm thấy... mình học được rồi!

Đương nhiên, chuyện phải làm bây giờ là làm sao tìm được một đường sống trong tuyệt cảnh.

Hạ Hoàng quá mạnh, La Hồng Chỉ có thể mượn Tà Thần Nhị Cáp mới đánh thắng được.

Cho nên La Hồng bảo Tà Thần Nhị Cáp đừng bóp chết phân thân ý chí của Tề Quảng Lăng, tạo dấu hiệu giả rằng Tề Quảng Lăng vẫn đang phong ấn quái vật trong cơ thể mình.

Thời điểm đến gần Hạ Hoàng, nhân lúc hắn ta không phòng bị, ra một đòn thật thâm độc.

Có lẽ đây là cơ hội duy nhất của La Hồng.

Trước Thiên Cực Cung.

Thái tử Hạ Cực hí mắt nhìn Hạ Hoàng cao lớn, đã mấy trăm năm, dung mạo của Hạ Hoàng hầu như không thay đổi là bao.

Hắn ta áp giải La Hồng đi tới trước Thiên Cực Cung.

Người trông coi núi ẩn trong sương mù, khom người với Hạ Hoàng.

La Hồng thì trợn mắt, bình tĩnh nhìn người đàn ông trên bậc thang đang

hấp thu bảy phần khí vận trong thiên hạ.

Giờ khắc này, Hạ Hoàng mạnh đến đáng sợ, không, phải nói là người đàn ông này vẫn luôn mạnh đến đáng sợ.

La Hồng đang chờ đợi một cơ hội, vẫn luôn ngăn cản Tà Thân Nhị Cáp đang gào thét đòi xông ra trong biển ý chí, hắn đang chờ đợi một cơ hội để Tà Thân Nhị Cáp bùng nổ, âm thầm giết chết Hạ Hoàng Chỉ trong một chiêu.

Mặc dù La Hồng biết cơ hội này rất xa vời.

Nhưng...

Hắn vẫn muốn thử một lần.

Hạ Hoàng bình tĩnh nhìn La Hồng.

Bỗng nhiên, ông ta không nhìn La Hồng nữa, con ngươi đảo một vòng, nhìn lên bầu trời trên thành Thiên An.

Bầu trời thành Thiên An, phía trên thiết luật Đại Hạ.

Không biết từ lúc nào.

Một ông lão mặc nho sam lẳng lặng đứng đó.

Đôi mắt sâu thẳm lặng lẽ nhìn Hạ Hoàng khí thế sâu thẳm mà mạnh mẽ đang đứng phía trước bậc thang Thiên Cực Cung Phụ tử!

Là phụ tử!

Nhiều người co chặt đồng tử, thật không ngờ phụ tử lại rời khỏi Tắc Hạ Học Cung mà xuất hiện ở thành Thiên An.

Nho sam phân phát, phụ tử nhìn Hạ Hoàng bằng ánh mắt phức tạp.

"Hạ Kiếp, người quá đáng rồi"

"Thả tiểu sư đệ của người ra."

Vừa dứt lời, mọi người đều bối rối.

Còn Hạ Hoàng lại nhìn phụ tử, mỉm cười, khẽ vuốt cằm.

"Sư phụ, đã lâu không gặp."

Phụ tử xuất hiện.

Điều này cũng không nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người, Hạ Hoàng hấp thụ bảy luồng khí vận trong thiên hạ vào thân thể của mình, dường như muốn chứng đạo bằng một phương thức khác.

Mà người trong thiên hạ chưa bao giờ nghe nói có phương thức như vậy, khí số thiên hạ, phân lâu sẽ hợp, hợp lâu sẽ phân.

Hạ Hoàng một hơi nuốt chửng tất cả khí vận hội tụ vào thân mình như vậy, phương thức thu hoạch sức mạnh cường đại như vậy đương nhiên đã vi phạm quy tắc thiên địa.

Thân là người bảo vệ quy tắc nhân gian, phụ tử chắc chắn sẽ xuất hiện.

Vào giờ khắc này, thậm chí có rất nhiều người đều rợn cả tóc gáy.

Bọn họ đã hiểu ra mục đích của Hạ Hoàng, hoặc là ngay từ đầu mục đích của Hạ Hoàng chính là dẫn phụ tử - tồn tại vô địch nhân gian - tới đây.

Muốn khiêu chiến quy tắc nhân gian ngay hôm nay!

Nhân gian không được trường sinh, đây là quy tắc nhân gian.

Mấy năm nay Hạ Hoàng vẫn luôn cầu trường sinh, mà hôm nay, có lẽ đã tìm ra phương hướng. Hạ Hoàng muốn trường sinh, nếu không vào Thiên Môn, thân ở nhân gian, có thể nào cũng không vượt qua được người trấn thủ quy tắc nhân gian - phu tử.

Cho nên, tất cả những gì xảy ra ngày hôm nay đều là do Hạ Hoàng cố ý gây nên, ông ta biết phu tử sẽ tới nhưng ông ta vẫn làm, chẳng khác nào tuyên chiến với quy tắc nhân gian!

Vào giờ khắc này, rất nhiều người đều cảm thấy da đầu tê dại.

Mà điều khiến người ta chấn động chính là cuộc đối thoại của phu tử và Hạ Hoàng vừa nãy.

Cuộc đối thoại này đã tiết lộ mối quan hệ giữa phu tử và Hạ Hoàng.

Hạ Hoàng... gọi phu tử là sư phụ?

Phu tử là thầy của Hạ Hoàng?

Rất nhiều người đều mờ mịt, cả La Hồng cũng chẳng hay biết gì.

Hạ Hoàng... là một trong các sư huynh của hắn?

Mà dựa theo vai vế, không khó để La Hồng đoán ra Hạ Hoàng hẳn là người lớn nhất trong sáu đệ tử của phu tử, nói cách khác... là đại đệ tử của phu tử.

Đại tiên sinh của Tắc Hạ Học Cung?

La Hồng kinh ngạc tột độ, vậy mà hắn lại chẳng biết gì cả, chưa bao giờ nghe phu tử nhắc tới.

La Hồng nhìn lên đỉnh đầu với vẻ không thể tin nổi.

Phu tử đứng trên thiết luật Đại Hạ, Thiết Luật cao không với tới căn bản không ngăn cản được ông, như thể trời cao bao nhiêu phu tử cao bấy nhiêu.

Chỉ có điều, lúc này, ánh mắt La Hồng muốn có bao nhiêu quái dị thì có bấy nhiêu quái dị.

Phu tử à, thực lực của người rất mạnh, nhưng trình độ nhận đồ đệ thì chẳng ra sao cả.

Toàn thu được mấy đệ tử kiểu gì?

Không có đứa nào ngay thẳng, đứa nào cũng lệch khỏi con đường chính đạo, càng chạy càng xa.

Đúng là chỉ có người làm được điều này.

Không chỉ La Hồng mà ngay cả đám người thái tử Hạ Cực và Ninh Vương cũng lần đầu nghe tới chuyện này, Hạ Hoàng là đệ tử của phu tử, là vị đại tiên sinh Tắc Hạ Học Cung vô cùng thần bí chưa một ai nhìn thấy kia.

Chương 712: La Hồng phản kích, một kiếm chém thái tử (1)

"Thu tay lại đi"

"Thả La Hồng, nó vô tội."

Phu tử nói.

Ông đang khuyên giải Hạ Hoàng, giống như đang cho Hạ Hoàng một cơ hội cuối cùng, tình cảm của phu tử dành cho đệ tử cũ này cũng gần ngỗn ngang trăm mối.

Mà Hạ Hoàng nhìn phu tử già nua, ánh mắt khẽ đập dờn, giờ tay lên, trên người ả chứa khí vận cuộn cuộn, khiến tinh khí thần của ông ta không ngừng tăng vọt.

"Thu tay lại? Sắp thành công rồi, nào có chuyện thu tay lại"

Hạ Hoàng thản nhiên nói.

"Như ngươi không phải chính đạo, rất khó đạt được trường sinh đích thực."

Phu tử nói.

Hạ Hoàng mặc kim bào ngũ trảo, đứng trước Thiên Cực Cung, phía sau là cửa Thiên Cực Cung đóng kín, lộng lẫy nguy nga.

Ông ta tiến lên một bước, dẫm lên thêm son bạch ngọc, con rồng điêu khắc trên thềm ngọc như thế sống dậy.

"Chính đạo? Sư phụ nói lời này không xấu hổ sao? Sư phụ có bao nhiêu đệ tử, có mấy người đi theo chính đạo?"

Hạ Hoàng thản nhiên nở nụ cười.

Sau đó, liếc nhìn La Hồng một cái: "Ngoại trừ tiểu sư đệ."

Trên bầu trời, phu tử có phần bất đắc dĩ, La Hồng? Nói thực lòng, La Hồng có đi đúng chính đạo hay không, trong lòng phu tử vẫn có phần miễn cưỡng, dù sao tồn tại tà ác trong biến ý chí của La Hồng cũng không giống một kẻ có thể tuân theo chính đạo.

Mà Hạ Hoàng vừa nói như vậy, rất nhiều ánh mắt đều đổ dồn về đây.

La Hồng sa sầm mặt.

Đậu!

Hoàng đế chó má!

Ngươi mắng ai?

La Hồng rất phiền muộn, đang yên đang lành liên lụy tới hần làm cái gì?

Toàn thân hần có chỗ nào giống tiểu sư đệ vui vẻ đi theo chính đạo?

Hần còn mưu triều soạn vị nữa đây, chẳng lẽ còn chưa đủ hư hỏng sao?

Phu tử không nói thêm gì nữa, có cái gì để nói nữa đâu, Hạ Hoàng xuất quan từ Thiên Cực Cung, mục đích rất rõ ràng, chính là để khiêu chiến quy tắc nhân gian, cũng là khiêu chiến ông.

Cho nên, sau đó, đánh là xong chuyện.

Trên bầu trời thành Thiên An.

Nho sam của phu tử phát phối, lưng khời khom dần dần thẳng tắp.

Ánh mắt vốn sâu thẳm dần dần trở nên càng lúc càng sáng, càng lúc càng sáng, cuối cùng, thậm chí rực rỡ đến mức giống như hai vầng mặt trời treo cao trên không trung.

Một luồng áp lực vô cùng kinh khủng cuốn tới như sóng thần, ngay cả luồng không khí chập chờn cũng bỗng chốc trở nên nặng nề gấp vạn, bị áp lực vô hình đè chặt xuống mặt đất.

"Âm Trên biển mây.

Tám luồng ánh sáng bay xuống vì bị áp lực nặng nề đè ép.

Toàn thân La Tiểu Bắc nhuốm máu, áo giáp võ tiên màu vàng trên người rách tả tơi nhưng ông ấy không hề lùi bước, giống như một con hổ nổi điên.

Ông rơi trên mặt đất, khiến cả vùng đất chấn động một hồi.

Bảy vị Lục Địa Tiên cũng nhẹ nhàng hạ xuống, lơ lửng, giằng co quanh thân La Tiểu Bắc.

Đương nhiên, bọn họ không tiếp tục giao thủ mà có phần hổ thẹn nhìn về phía thành Thiên An, sự xuất hiện của phu tử khiến bọn họ sồn gai ốc.

Phu tử của Học Cung cuối cùng vẫn xuất hiện.

Phu tử xuất chiến, bọn họ nào dám đứng cao hơn phu tử mà tiếp tục tranh phong trên biển mây.

Không để ý đến tám vị Lục Địa Tiên, phu tử chấp tay sau lưng, đứng trên thiết luật Đại Hạ, sau một khắc, bàn chân đi giày vải thô chột đáp xuống.

Dầm lêm thiết luật Đại Hạ!

Một tiếng nổ vang!

Màn sáng rũ xuống trong Thiết Luật lập tức rung lên một cái, như một thác nước bị chặn lại, hoàn toàn biến mất.

Mà lá bùa Thiết Luật vốn đang tỏa ra ánh sáng vô tận, phóng ra uy áp mạnh mẽ tận cùng lại bỗng như bị phá hủy, trở nên ảm đạm không có ánh sáng, bị phủ tử dẫm một cái, sau đó lao vào trong thành như một quả đạn pháo.

Khỏe miệng Hạ Hoàng khẽ nhếch lên, vặn cổ một cái, như thể phá bỏ tất cả mọi gông cùm xiềng xích quanh người.

Ngồi xếp bằng trong Thiên Cực Cung hàng trăm năm, trăm năm cầu trường sinh, giống như ngồi trời suốt trăm năm.

Hôm nay, ông ta phải bắt đầu vận động cho thật tốt!

Tiến lên một bước, Hạ Hoàng lướt qua tất cả mọi người, xuất hiện trên bầu trời thành Thiên An như dịch chuyển tức thời, khí vận cuộn cuộn quanh quần trên người ông ta, có ảo ảnh sông núi ao hồ xoay tròn dưới chân ông ta.

Ông ta giống như mang theo toàn bộ sức mạnh trên thế gian.

"Sự phụ! Xin chỉ giáo!"

Hạ Hoàng với tay một cái, Thiết Luật đang rơi xuống vun vút bỗng chốc phát sáng, nhanh chóng bay trở về bên cạnh Hạ Hoàng, treo trên đỉnh đầu ông ta.

"Ừ Ừ"

Thiết luật Đại Hạ lập tức co rút, cuối cùng hóa thành một bộ áo giáp oai phong bao phủ lấy thân thể cao lớn của Hạ Hoàng.

Khí tức của Hạ Hoàng nặng nề như núi cao sừng sững.

Hạ Hoàng thông thả tiến lên một bước, trời đất như đảo lộn, khí thế lồng lộng mênh mông bỗng chốc xộc vào tràn đầy trong lòng mỗi người.

Sợi tóc đen nhánh quất vào không trung, mây trắng trên đầu Hạ Hoàng hóa đen, như thể che đậy tất cả ánh sáng trong thiên địa, chỉ một bước đã khiến cho trời đất biến đổi, ngay cả Lục Địa Tiên cũng không thể sánh bằng.

Trong Lục Địa Tiên cũng phân chia mạnh yếu, mà Hạ Hoàng... lại là kẻ đứng trên đỉnh cao của Lục Địa Tiên.

Như sam trên người phủ tử lật phát, khác với Hạ Hoàng, trên đỉnh đầu của ông là mây trắng rực rỡ, vô tận ánh sáng đang lưu chuyển, có dòng sông chính khí cuộn cuộn đang chảy ào ào.

Khắp bầu trời, một nửa nhuộm đen, một nửa sáng chói.

Thứ phủ tử bảo vệ chính là vùng ánh sáng đó.

Trong thoáng chốc, một luồng tinh thần lực cường đại kích động càn quét, giống như gió lốc gào thét, núi lửa sôi trào.

Một ý niệm dân ra thiên tượng, một ý niệm thiêu trời đôt biên.
Sức mạnh tinh thần của phu tử và Hạ Hoàng va chạm trên không trung.

Chương 713: La Hồng phản kích, một kiếm chém thái tử (2)

Người người biến sắc, áp lực đè nén chỉ có thể thở dốc một cách khó nhọc.

Trong thành Thiên An, La Hồng cũng cảm nhận được áp lực cực lớn, đây vẫn còn là con người sao?

Quả thực là giống như thần vậy!

Thiên địa đều chỉ trong một ý niệm của bọn họ.

Mà người trông coi núi ẩn trong sương mù lại tràn đầy kinh hãi, tràn đầy kính nể, tràn đầy hoảng hốt...

"Lục Địa Tiên chia thành mười cảnh giới, cảnh giới thứ năm là cực hạn mà con người có thể đạt tới, mà hai vị này, sợ là đã vượt xa cảnh giới thứ năm, phá vỡ ràng buộc không gian, sừng sững ở đỉnh cao của cảnh giới thứ mười, khám phá sinh tử, nhất niệm đăng tiên!"

Giọng nói khàn khàn của người trông coi núi quanh quẩn khắp từng ngõ ngách trong thành Thiên An, cũng khiến người ta càng thêm chấn động.

Nhìn hai người đang giao phong trên bầu trời lại càng cảm nhận được rõ ràng hơn.

Phu tử bước ra một bước, nâng tay như chơi đùa hai vầng mặt trời chói chang, hai mắt Hạ Hoàng sáng rực, khí huyết kinh khủng trong cơ thể nổ vang, cộng thêm khí vận lưu chuyển, giống như tiên vương chí cao vô thượng!

Hạ Hoàng nâng tay lên, vung mạnh một cái.

Chỗ sâu trong Thiên Cực Cung lập tức có một vầng sáng vạn trượng tỏa ra bốn phía.

Một thanh bảo kiếm màu vàng mênh mông rộng lớn, uy lực như thể san bằng hết thủy sóng to gió lớn trong thiên địa, mọc lên sáng chói!

Kiếm Hoàng Quyền!

Thần binh Đại Hạ!

Kiếm Hoàng Quyền bay lên, được Hạ Hoàng nắm trong tay, tinh khí thần của ông ta tức khắc tăng vọt lên.

Hai người bỗng chốc biến mất trước mắt mọi người, xé rách tất cả, xông lên trên biển mây, tiến vào cuộc tranh phong trên chín tầng trời!

Rất nhiều người ngẩng đầu muốn quan sát trận chiến này.

Nhưng, trong phôi lớn ngõ nhỏ thành Thiên An, vô số người la hét thảm thiết, mắt bọn họ chảy ra máu, như thể người phạm không được nhìn thẳng vào thần linh.

Trận chiến của phụ tử và Hạ Hoàng đã đạt đến cấp độ của thần linh. Phạm nhân nhìn thẳng, sẽ khóc ra máu.

"Âm Làn sóng không khí nổ vang kinh khủng lan ra, mọi người chỉ cảm thấy như thể mây đen và mây trắng trên bầu trời đè ép xuống hàng trăm trượng, vô cùng sát mặt đất, mang đến cho người ta cảm giác áp bách cực độ.

Trận chiến trên bầu trời là trận chiến thuộc về thần linh, người phạm... không thể xem được.

Mà trận chiến ở nhân gian vẫn còn đang tiếp tục!

Bầu không khí trong thành Thiên An vô cùng quỷ dị.

Người trông coi núi giữ chặt La Hồng, còn nhóm thái tử Hạ Cực và Ninh Vương thì lẳng lặng đứng trước Thiên Cực Cung.

Như thể việc xử lý La Hồng thoáng cái bị gác sang một bên.

Giống như thoáng cái đã không còn ai để ý tới La Hồng nữa.

Nhưng trên thực tế, người trông coi núi rất yên tâm, bởi vì Tề Quảng Lăng vẫn còn đang trong trạng thái cau mày, rõ ràng ý chí của ông ta đã rời khỏi thân thể, đang phong ấn quái vật bên trong cơ thể La Hồng.

Người trông coi núi kiêng kỵ quái vật trong cơ thể La Hồng chứ không kiêng kỵ La Hồng.

La Hồng có yêu nghiệt như thế nào đi chăng nữa thì cũng chỉ là tu sĩ Tam phẩm, mà ông ta có thể giết chết tu sĩ Tam phẩm chỉ trong chớp mắt.

Không ai biết trận chiến giữa Hạ Hoàng và phụ tử sẽ có kết cục ra Sao.

Mà trước thành Thiên An, ý chí phụ tử của ba nước Đại Chu, Đại Sở và Kim Trướng Vương Đình cũng đang không ngừng tấn công trận pháp giam cầm bên ngoài.

Nhưng muốn phá vỡ trận pháp do người chấp pháp của Thiên Nhân bố trí nào phải chuyện dễ dàng.

Qua hồi lâu.

Dường như tồn tại đằng sau cánh cửa đá từ bỏ tấn công.

Không lâu sau đó.

Ba phương hướng của Đại Chu, Đại Sở và Kim Trướng Vương Đình đều có khí thể mạnh mẽ bay vút lên.

Ánh mắt của thiên tử Đại Chu cực kỳ tàn ác, lạnh lùng nhìn chằm chằm về phía thành Thiên An.

Nữ đế Đại Sở tỏa ra sát khí lạnh thấu xương, kiếm Long Tước lơ lửng trên đỉnh đầu nàng ta, mang theo kiếm ý đáng sợ.

Đại hãn Kim Trướng Vương Đình cũng cảm phần tội độ, Hạ Kiếp... đồ lừa đảo!

"Âm Ba vị cường giả vương triều nhân gian tức tốc cất bước, vượt qua khoảng cách xa xôi đằng đằng, bọn họ không dùng ý chí phụ thể mà trực tiếp hàng lâm.

Đương nhiên bọn họ đều cảm ứng được trận chiến giữa phu tử và Hạ Hoàng.

Hạ Hoàng hấp thu bảy luồng vận mệnh trong thiên hạ, đã tâm lang sói đã rõ như ban ngày.

"Hạ Kiếp... muốn chứng đạo Nhân Hoàng!"

Ánh mắt thiên tử Đại Chu lạnh như băng.

"Hạ Kiếp cũng xứng sao? Dùng thủ đoạn hèn hạ này, cầu kết Thiên Nhân ở Thiên Môn cướp đoạt ký vận, hắn có chỗ nào xứng với vị trí Nhân Hoàng? Hắn lấy mặt mũi đâu ra!"

Nữ đế Đại Sở càng tức giận tội độ.

Bọn họ bị Hạ Hoàng tính kết Còn đại hãn Kim Trướng Vương Đình lại không nói gì thêm, trong mắt chỉ có đằng đằng sát khí.

"Âm Sự xuất hiện của ba vị cường giả đủ để thay đổi cục diện trận chiến trên bầu trời.

Cho dù có là trận chiến giữa Hạ Hoàng và phu tử, nhưng có thêm ba vị cường giả mạnh nhất trong cảnh giới Lục Địa Tiên này nhúng tay vào cũng đủ để thay đổi tất cả.

Mà trong thành Thiên An.

Cao Ly Sĩ cười một tiếng: "Lão nô nguyện san sẻ ưu phiền giúp bệ hạ"

Sau một khắc, luồng khí màu tím trào dâng, xông thẳng lên bầu trời, giờ khắc này, vị lão thái giám tuổi già sức yếu này như phá bỏ mọi gông xiềng trời buộc, khí tức liên tục bốc lên, trở nên trẻ tuổi, trở nên tuấn tú.

Phát trần ba nghìn trượng trong tay Cao Ly Sĩ phát lên một cái, ngăn chặn trước người thiên tử Đại Chu.

Lò Lửa Tạo Hóa lơ lửng trên đỉnh đầu thiên tử Đại Chu, đôi mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm Cao Ly Sĩ nay đã hoàn toàn không thềm che giấu tu vi.

Không hề nhiều lời, trực tiếp giao chiến!

Chương 714: La Hồng phản kích, một kiếm chém thái tử (3)

Lò lửa đỏ nghiêng, ánh lửa bắt tận từ trong lò lửa lan tràn cuộn cuộn, thiêu núi đốt biển.

Thiên tử Đại Chu bị cản đường, nữ đế Đại Sở cầm thần binh tối cao là kiếm Long Tước xông tới, một luồng kiếm ý ngút trời như thế phá vỡ tầng mây, chém vào chiến trường trong biên mây!

Mà trước thành Thiên An.

Ninh Vương rũ đôi mắt dập dờn dao động, ngẩng đầu lên.

Nhếch miệng một cái, trong tay hắn ta xuất hiện một tấm lệnh bài, gõ nhẹ một cái.

Một cánh cửa đen nhánh chọt cắt ngang trời và đất.

Tà sát ngất trời dâng trào.

Thiên Địa Tà Môn!

Có người thét lên kinh hãi, đây chính là Thiên Địa Tà Môn, cánh cửa quỷ dị này lại xuất hiện ở đây.

Đằng sau cánh cửa phóng ra một luồng khí tức kinh khủng.

Một con cô trùng đen nhánh xông ra, chiến đấu với nữ đế Đại Sở!

Dưới thành Thiên An, tất cả mọi người đều hãi hùng khiếp vía!

"Đó là... quốc chủ Nam Chiếu, thủ lĩnh bộ tộc Miêu Cổ! Nam Ly Hỏa"

"Nam Ly Hỏa cũng bắt tay với Hạ gia?"

Trong thành Thiên An, tất cả mọi người đều bị biến cố bất ngờ này làm cho chấn động, thật sự không ngờ thế lực ẩn giấu của Hạ gia lại sâu đến như vậy.

Hạ Hoàng mạnh không giống người phạm thì thôi.

Hạ gia lại còn có một tôn tại có thể đối đầu với thiên tử Đại Chu như Cao Ly Sĩ.

Hơn nữa quốc chủ Nam Chiếu Nam Ly Hỏa cũng ra tay vì Hạ gia.

Có điều đại hãn Kim Trưởng Vương Đình vẫn chưa có ai ngăn cản, đôi mắt ông ta nhìn chăm chăm lên bầu trời, như thể nhìn thấu qua tầng mây, thấy được trận chiến giữa Hạ Hoàng và phu tử.

Ông ta đang do dự, có nên nhúng tay hay không.

Cuối cùng, trong đôi mắt ông ta hiện lên sát khí, lúc này Hạ Hoàng đã hấp thu bảy luồng vận mệnh trong thiên hạ, một khi trấn áp được phu tử,

phá vỡ quy tắc nhân gian thì sẽ trở thành Nhân Hoàng!

Vua của nhân gian!

Kim Trướng Vương Đình chỉ có thể thần phục.

Dũng sĩ Vương Đình, nào có chuyện thần phục?

Giết!

Từng vị đạo nhân Côn Luân Cung lơ lửng trước cửa bí cảnh Bắc Đẩu đồng loạt mở mắt.

Thời điểm ba vị cường giả từ bỏ ý chí phụ thể, những đạo nhân này cũng không duy trì trận pháp nữa.

Đạo nhân Lục Địa Tiên dẫn đầu như thể sống lại, dẫm chân lên phi kiếm, như cầu vòng mọc lên, phía sau là các vị đạo nhân Côn Luân Cung, như kiếm tiên bố trí kiếm trận vắt ngang bầu trời, ngăn cản đại hãn Kim Trướng Vương Đình.

Ngày thường trong thiên địa không thể nào nhìn thấy Lục Địa Tiên đại chiến, nhưng nó đã hoàn toàn nổ ra vào giờ khắc này.

Hơn nữa người giao chiến còn là những Lục Địa Tiên cường đại nhất.

Trong các thánh địa của Vong Xuyên Tự, Long Hồ Sơn, Côn Luân Cung đều có cường giả đang bay lơ lửng, quan sát trận chiến tranh giành khí vận nhân gian này.

Ngoài thành Thiên An.

Binh mã Hạ gia trải rộng khắp chốn bắt đầu gào thét, bọn họ giục ngựa đáp xuống vây giết quân đội vạn người của La gia trước thành Thiên An.

Hồ hét rung trời, sát khí ngùn ngụt.

Khiến trời đất biến sắc.

Trên bầu trời, Lục Địa Tiên đang giao chiến.

Mà trên mặt đất, người phạm cũng đang chém giết lẫn nhau!

La lão gia tử gia trợn mắt, tay cầm mặc đao, không chút lo sợ, đứng sừng sững phía trước quân đội vạn người.

Râu tóc ông buông xòa, khí huyết sôi trào.

"Vì tân triều! Chiến!"

"Vì Đại La! Chiến!"

La lão gia tử gia gào lên, nâng mặc đao, dẫn theo tám nghìn phủ binh và hai nghìn Hắc kỵ sau lưng, không hề sợ hãi xông về phía binh mã dày đặc của Hạ gia.

Viên Hạt Tử, Tư Đồ Vi cũng đi theo bên cạnh La lão gia tử.

Bọn họ cũng một bước không lui.

Đây là trận chiến trở mặt giữa La gia và Hạ gia.

Cho dù có thể sẽ bỏ mạng trong trận chiến này, bọn họ cũng chẳng hề sợ hãi.

Trước Thiên Cực Cung.

So với chém giết và ồn ào ngoài kia, nơi này lại vô cùng an tĩnh.

Người trông coi núi không hề nhúc nhích, vẫn trấn áp La Hồng như trước, nhiệm vụ của hắn ta là trấn áp La Hồng.

Trên thực tế Hạ gia cũng đã đủ xem trọng La Hồng, Tề Quảng Lăng phong ấn quái vật trong cơ thể hắn, còn người trông coi núi thì trấn áp hắn...

Phải ra hai vị Lục Địa Tiên thực lực không tầm thường tới trấn áp là đã rất nể mặt.

Thái tử Hạ Cực khoanh tay, liếc mắt nhìn Ninh Vương.

Hắn ta hơi bất ngờ về việc Ninh Vương có thể mới được quốc chủ Nam Chiếu Nam Ly Hỏa, quả nhiên con bài chưa lật của Ninh Vương còn nhiều hơn hắn ta tưởng tượng.

Nhưng thái tử Hạ Cực cũng không thềm đề ý, hắn ta chỉ nhìn chăm chăm lên trận chiến trên bầu trời.

Về phần La Hồng, hắn ta không cảm thấy trong tình huống này mà La Hồng còn có thể chạy trốn.

Không ai nghĩ La Hồng có thể bỏ chạy.

Chút ít thì dưới tình huống không có quái vật trong cơ thể giúp sức, La Hồng không thể nào chạy được.

Đương nhiên La Hồng không nghĩ như vậy.

Hắn bị uy lực của người trông coi núi trấn áp, đúng là rất khó nhúc nhích.

Nhưng thực ra lúc này Tề Quảng Lăng đã bị đánh cho mặt mũi bầm dập trong biến ý chí của hắn, ông ta không thể nhúc nhích, ý chí cũng bị Tà Thần Nhị Cáp đè ép, Tà Thần Nhị Cáp vẫn còn kìm chế lửa giận.

Chỉ không đi trêu chọc người phạm nhưng người phạm lại muốn tới trêu chọc Chỉ.

Không thể tha thứ.

Nếu không có Tiểu La ngu xuẩn ngăn cản y thì y đã xông ra chém giết rồi.

Một tên trông coi núi thì không ngăn cản được thân thể đang sống nhờ trong người La Hồng của Chỉ.

Nhưng La Hồng không cho Tà Thần Nhị Cáp ra tay, hắn đang chờ đợi một cơ hội.

Mà ngoài thành Thiên An, tiếng la hét vang dội nô bùng lên.
Là đại quân Hạ gia đang vây giết đội quân vạn người của La gia.

La Hồng hơi sốt ruột, cho dù hắn muốn chờ cơ hội, nhưng cứ mãi bị
khống chế ở đây như vậy hắn cũng hơi lo lắng.

Hắn không thể cứ trơ mắt nhìn La gia bị Hạ gia vô duyên vô cớ tiêu diệt
như vậy.

Nhìn lướt qua người trông coi núi rồi lại liếc nhìn thái tử Hạ Cực.

Chương 715: La Hồng phản kích, một kiếm chém thái tử (4)

Hạ Cực không có phản ứng gì, người trông coi núi lại lạnh lùng nghiêm nghị nhìn về phía La Hồng, hẳn ta bị La Hồng lừa một lần cho nên lần này đã cảnh giác hơn rất nhiều, không cho La Hồng bất cứ cơ hội nào.

La Hồng lại nở nụ cười với người trông coi núi, tóc bạc lật phất. Trong lòng bỗng hiện lên một bóng người ngồi xếp bằng trên đài sen màu đen.

"Địa Tạng..."

La Hồng nhẹ giọng thì thầm.

Sau một cái chớp mắt.

Ngoài thành Thiên An, kiếm Địa Tạng mà Tiểu Đậu Hoa mặc chiếc váy trắng đang giấu trong lòng ngực bỗng chốc run lên.

Tựa như có Phật quang từ trên bầu trời rắc xuống, phủ lên người Tiểu Đậu Hoa một bộ áo giáp màu vàng.

Trong kiếm Địa Tạng, một luồng khí tức cuối cùng thuộc về Địa Tạng được khơi lên.

Ánh mắt Tiểu Đậu Hoa trở nên sâu thẳm, tay bóp Phật ấn, bình tĩnh nhìn về phía thành Thiên An.

Giơ tay lên, từ từ tung một chưởng về phía trước.

"Âm Mất đi tầng phòng ngự tuyệt đối là thiết luật Đại Hạ, thành Thiên An chỉ còn lại trận pháp do Tề Quảng Lăng bố trí, trận pháp này cứ thế tức khắc vỡ tan, cửa thành Thiên An bị một chưởng đánh ra một lỗ hồng hình bàn tay.

"A Di Đà Phật."

Tiểu Đậu Hoa thở dài một hơi.

Tiến lên một bước, sau một cái chớp mắt, thân thể bỗng chốc hóa thành ánh sáng trắng bay vút vào trong thành Thiên An.

Tiểu Đậu Hoa phá vỡ tầng phòng ngự của thành Thiên An, xông vào bên trong.

Trong nháy mắt đã hấp dẫn sự chú ý của thái tử Hạ Cực và người trông coi núi.

Thái tử Hạ Cực nhướng mày, áo bào tứ trảo phồng lên, tiến lên một bước, khí huyết dưới áo giáp Võ Tiên nổ vang, ngăn cản trước người Tiểu

Đậu Hoa đang bị Địa Tạng chiếm thân.

Thái tử Hạ Cực không có thiện cảm với Địa Tạng Bồ Tát, dù sao con của hắn ta cũng chết trong bí cảnh Địa Tạng.

"La Hồng, phải giữ lại!"

Thái tử Hạ Cực lạnh giọng nói.

Lần này không ai có thể mang La Hồng đi!

Thái tử Hạ Cực đánh ra một quyền, lập tức đụng vào phật chuông của Tiểu Đậu Hoa.

Dù sao cũng chỉ là một luồng ý niệm của Địa Tạng, khó có thể bày ra toàn bộ thực lực của chủ thể.

Cho nên, Tiểu Đậu Hoa bị chặn lại.

Người trông coi núi không ra tay, hắn ta nhìn chăm chăm La Hồng, nhìn chòng chọc.

Mà La Hồng cũng nhìn hắn ta, nở một nụ cười rùng rợn.

Sau một khắc, La Hồng bỗng nhiên ngẩng đầu.

Nhìn người đằng sau người trông coi núi.

"Trần thúc!"

La Hồng mừng rỡ reo lên.

Người trông coi núi ngăn ta, Trần thúc? Hóa Long kiếm, Trần Thiên Huyền?

Hắn ta chợt ngoảnh đầu, nhưng phía sau hoàn toàn trống không.

Hắn ta lập tức nhận ra La Hồng đang gạt mình.

Ánh mắt trở nên lạnh lẽo, hắn ta quay lại: "La Hồng... Bớt giở trò đi "Người ngoan ngoãn ở đây, đợi trừng phạt của bệ hạ."

Nhưng La Hồng không để ý tới hắn ta, lại nhìn chăm chăm đằng sau hắn ta.

Người trông coi núi nhướng mày một cái.

"Lại còn?"

"Hiện phu tử đang bị Hạ Hoàng giữ chân, Thiên Môn truy sát Trần Thiên Huyền càng thêm trắng trợn, bản thân hắn còn khó mà bảo toàn chứ đừng nói tới chuyện cứu người!"

Nhưng người giữ núi vừa mới nói xong.

Bỗng nhiên, một luồng hơi lạnh bao phủ khắp toàn thân.

Thân là Lục Địa Tiên, sự mất cảm đối với nguy hiểm khiến hắn ta vội vàng xoay người, thấy được một luồng khí tức nguy hiểm bùng lên đằng sau người mình.

Một luồng ánh kiếm xé gió lao tới, sau đó Thiên Môn hiện lên giữa không trung.

Mà Trần Thiên Huyền lại đang treo lơ lửng trên không, hơi thở chết chóc quần lay quanh thân, gắng gượng chịu đựng tấn công của Thiên Nhân đằng sau Thiên Môn, chém một kiếm về phía người trông coi núi.

Một con cốt long dữ tợn từ trên trời giáng xuống.

Người trông coi núi hoảng hốt buông lỏng không chế đối với La Hồng, sương mù cuộn cuộn vô tận chống lại Nhất Kiếm Hóa Cốt Long của Trần Thiên Huyền!

Mà trong nháy mắt người trông coi núi buông lỏng không chế.

La Hồng chợt lấy mặt nạ Tà Quân ra áp lên mặt mình.

Trạng thái A Tu La mở ra.

Cả người như điên, ma kiếm trong tay.

"Giúp ta!"

La Hồng gầm nhẹ.

Trong đan điền, bóng người váy đỏ xinh đẹp hiện lên, chép miệng.

Hết rồi, cho ngươi hết rồi!

Hút được bao nhiêu đều cho ngươi hết rồi!

Trên Ma kiếm A Tu La, lập tức có luồng khí tà sát ngút trời dâng lên, đây là tà sát mà Ma kiếm A Tu La hấp thu từ trong cánh đồng mưa máu!

"Không đủ"

La Hồng lại gầm nhẹ lên lần nữa.

Hình bóng xinh đẹp trong bộ váy đỏ sóng mắt lay động, yêu thương vô kể.

Cái này... thật sự hết rồi!

Uy lực tà sát trên thân Ma kiếm lại tăng vọt lên.

"Còn chưa đủ!"

La Hồng lại quát lên lần nữa.

Bóng người váy đỏ xinh đẹp lập tức mất hết niềm tin vào sự sống, như thể tan nát cõi lòng.

Mà trên Ma kiếm A Tu La, tà sát như hóa thành ngọn lửa, có lửa ma thiêu đốt, trời đất cũng như vụn vụn.

"Làm lại!" La Hồng tiếp tục quát.

Mà tiểu tử Ma kiếm cũng tức giận lên tiếng: "Moi sạch rồi! Moi sạch rồi mà!"

La Hồng chép miệng.

Xem ra đúng là đã vắt kiệt rồi!

Sau đó, La Hồng không chút do dự, khẽ động tâm niệm.

Di Hình Hoán Ảnh!

Sau người thái tử Hạ Cực đang giằng co với Tiểu Đậu Hoa bị Địa Tạng chiếm thân.

Tà Ảnh Dịch Sơn vặn vẹo hiện lên.

Sau một khắc , hoán đổi vị trí với La Hồng.

La Hồng cầm Ma kiếm A Tu La lửa ma ngút trời, lạnh lẽo vô tình nhìn chằm chằm bóng lưng thái tử Hạ Cực, sát khí dâng lên cuộn cuộn.

Chém một nhát "Bộ Trảm" về phía thái tử Hạ Cực!

Ngay cả thái tử Hạ Cực cũng không đoán trước được La Hồng lại đột nhiên chống đỡ vào thời khắc này.

La Hồng đã dốc hết toàn bộ sức mạnh ma kiếm tích tụ được vào một kiếm này, thậm chí còn dồn hết thủy tà sát trong đan điền vào đó!

Một đường ánh kiếm bỗng chốc chém xuống!

Không chút do dự chém về phía cổ của thái tử Hạ Cực.

Đầu sỏ bức bách La gia, thái tử Hạ Cực phải bị chém đầu!

Nhưng trực giác nguy hiểm trong lòng thái tử Hạ Cực cũng cực kỳ mạnh.

Không chút do dự, chột cong người.

Máu văng tung toé!

Từ cổ đến phần cánh tay bên cạnh eo đâm đũa máu tươi, bị một kiếm của La Hồng chém bay!

Chương 716: Đột phá Nhị phẩm, bốn vạn tà ảnh!

(1)

Một kiếm kéo theo ngọn lửa kì dị ngập trời, như mở ra địa ngục, chém xuyên qua nhật nguyệt cùng núi sông.

Máu nóng văng khắp nơi, nhiễm vào phía trên thềm son bạch ngọc, làm cho rồng phượng được khắc trên thềm son tựa như đều sống lại tại một khắc này.

Cánh tay của thái tử Hạ Cực đã bị chặt đứt, cho dù là võ tiên giáp của Lục Địa Võ Tiên cũng thể nào bảo hộ được thân thể hắn ta, khiến hắn ta bị một kiếm này chặt đứt tay.

Thái tử Hạ Cực khiếp sợ, đôi mắt co rút lại, thân hình đổ xuống trên mặt đất, không ngừng lăn lộn, máu tươi từ chỗ bị chặt đứt không ngừng phun ra, nhìn cánh tay đã bị chém đứt, hắn ta chỉ lại sự chấn động cùng khó tin!

Tại sao.... Lại như thế này?!

Thái tử Hạ Cực đổ gục trên mặt đất, máu tươi nháy mắt lan ra, nhiễm lên khuôn mặt hắn ta.

La Hồng!

Là La Hồng!

Chặt đứt cánh tay của hắn ta..... rõ ràng là quái vật trong cơ thể La Hồng đã bị phong ấn, làm sao La Hồng có thể còn có sức chiến đấu như vậy? Có thể phóng xuất ra khủng bố như thế, khiến cho hắn ta thân là Lục Địa Tiên cũng có cảm giác bản thân sẽ chết dưới một kiếm này?

Còn có..... Người trông coi núi rớt cuộc đang làm cái gì?

Làm sao La Hồng thoát khỏi trói buộc, chém một kiếm về phía hắn ta?

Không chỉ có Thái Tử không đoán trước được, trong Thiên Cực Cung, hoặc là nói trong thành Thiên An Tất cả mọi người chưa từng nghĩ đến.

Rõ ràng La Hồng đã bị hoàn toàn trói buộc, thế mà tại một khắc này lại xuất hiện ở phía sau thái tử Hạ Cực, hơn nữa còn cho thái tử đang cùng Tiểu Đạm Hoa được Địa Tạng phụ thể một kiếm.

Thái Tử, đổ máu!

Nơi xa, người trông coi núi đang chống đỡ một kiếm cốt long của Trần Thiên Huyền tức khắc biến sắc.

Con mẹ nói!

Sao có thể?!

Quái vật kia đã bị Tề Quảng Lăng trói buộc phong ấn trong cơ thể La Hồng, sao La Hồng có thể còn bùng nổ đáng sợ như vậy, thiếu chút nữa dùng một kiếm chém chết thái tử?

La Hồng phá vỡ võ tiên giáp của Lục Địa Võ Tiên như thế nào?!

Đồng!

Cánh tay của hắn ta tung lên rồi rơi trên mặt đất, sắc mặt thái tử Hạ Cực trắng bệch, sâu trong cổ hắn ta phát ra tiếng kêu rên.

Đã nhiều năm như vậy, trừ nam nhân kia khiến hắn ta bị ngoại thương, đây vẫn là lần đầu tiên hắn ta bị nam nhân khác gây thương tích.

Thái tử Hạ Cực ở trong vũng máu, cảm nhận được trong miệng vết thương có sát khí không ngừng kích động ăn mòn, đôi mắt hắn đỏ sọc lên, sát khí cuộn cuộn!

"Lôi Thành!"

Thái tử Hạ Cực quát chói tai.

Lôi Thành lạnh mặt, nhanh chóng động thủ.

Mọi người đang nhìn ngây người đều phản ứng lại, khí cơ mạnh mẽ phát ra, những cận vệ thiên tử tức mục đứng lạng đó cũng ra tay.

Cận vệ thiên tử, chính là binh chủng cường đại nhất Đại Hạ, lúc trước La Hồng ở chiến trường Tây Cương đã biết được sự cường đại của cận vệ thiên tử, mà hiện giờ nơi này, lại có mấy chục vị cận vệ thiên tử.

Khí cơ mạnh mẽ phóng ra chòng chéo, chặn lại La Hồng đang chuẩn bị bỏ một kiếm vào thái tử đã bị ngã vào trong đồng máu.

Đối với tên thái tử này, La Hồng hận không thể diệt luôn cho sáng khoái.

Nhưng mà, một kiếm phá vỡ võ tiên giáp của Lục Địa Võ Tiên vừa rồi đã tiêu hao hơn phân nửa lực lượng của La Hồng, sức mạnh tà sát mà ma kiếm A Tu La hấp thu được trong mưa máu cơ hồ đã bị phát tiết ra hơn phân nửa.

Mà phân nửa lực lượng còn lại, La Hồng định dùng để phá vây.

Một kích không thể nào giết được Thái Tử, tiếp theo, nếu La Hồng còn muốn mạnh mẽ giết chết một vị Lục Địa Tiên thì vốn không có khả năng.

Thân hình của La Hồng bay vút đi, dừng ở phía trên đài sen của Tiểu Đâu Hoa đang trong trạng thái có Địa Tạng phụ thể.

Thực lực của Địa Tạng Đâu Hoa rất mạnh, một chuông đánh ra, có phạt quang lưu chuyển giữa đất trời, hóa thành Phật chuông quét ra.

Nhóm cận vệ thiên tử lần lượt bày trận, thuận giáp kim sắc, đao kiếm đều dựng lên để ngăn cản một kích của Địa Tạng Đâu Hoa.

Có điều, hiện giờ Tiểu Đâu Hoa được Địa Tạng phụ thể, giúp nàng có được chiến lược ngang ngửa Lục Địa Tiên.

Một chương này hạ xuống làm cận vệ thiên tử dao động không thôi.

Đài sen xoay tròn, tốc độ nhanh vô cùng, mang theo hai người, lao về phía ngoài thành Thiên An.

Đôi mắt của thái tử Hạ Cực lạnh băng, trong lòng cũng có vài phần khiếp sợ, át chủ bài của La Hồng thật đúng là vô cùng tận.

Dưới tình huống như vậy, thế mà La Hồng còn suýt nữa giết chết hắn ta.

Một kiếm kia, cứ nhẹ nhàng như thế liền chém hỏng phòng ngự võ tiên giáp của hắn ta, thân thể võ tiên kia của hắn ta cứng rắn như sắt mìn cũng không đỡ được một kiếm kia, hắn ta bị chặt đứt cánh tay.

Át chủ bài của tiểu tử này..... Thật đúng là vô cùng vô tận a!

Nỗi ô nhục này, hắn ta nhất định sẽ trả lại gấp trăm ngàn lần!

La Hồng cùng Tiểu Đâu Hoa giết ra Thiên Cực môn, xuất hiện trên tuyến đường chính của thành Thiên An.

Mà phía trên đường dài, đông đảo cận vệ mặc ngân giáp phong tỏa hết những đường lui của La Hồng cùng Tiểu Đâu Hoa.

Ánh mắt của Tiểu Đâu Hoa trở nên thâm thúy, nàng trực tiếp phóng lên cao, điều khiển tàng kiếm chầm đất, chém ra kiếm mang sắc bén.

Giống như Phật Thích Ca múa kiếm chém trời cao, từng đạo kiếm khí chảy ngược như nước thác lớn, kích động phía trên đường dài.

Tuy rằng cấm vệ ngân giáp mạnh, nhưng làm sao có thể ngăn cản được chiến lược khi tấn công cùng phá vòng vây của một vị Lục Địa Tiên.

Hơn mười tên cận vệ kim giáp lần thứ hai đánh tới, La Hồng cùng Tiểu Đâu Hoa tách ra cùng đánh.

Một mình Tiểu Đâu Hoa dây dưa, ngăn cản hơn mười tên cận vệ kim giáp.

Mà La Hồng không hề do dự, tay cầm ma kiếm phóng thích những đợt sóng ma khí lớn, áo bào trắng cùng tóc bạc bay bay, nhảy khỏi đài sen, nhằm phía cấm vệ ngân giáp.

Chương 717: Đột phá Nhị phẩm, bốn vạn tà ảnh!

(2)

Tách ra rồi trốn, di hình hoán ảnh của hắn mới là năng lực xuất sắc nhất của hắn.

Trong chớp mắt, hắn đột nhiên di hình hoán ảnh nhảy vào giữa cấm vệ ngân giáp.

Tinh thần lực được tăng lên rất có lợi cho La Hồng, di hình hoán ảnh liên tục mấy lần nhưng lực lượng tinh thần của La Hồng cũng không xuất hiện hao tổn gì quá lớn.

Nhưng, trong cấm vệ ngân giáp, ánh mắt của Lôi Thành cấp bậc chuẩn Lục Địa Võ Tiên lạnh băng.

Từng cây ngân mâu như ánh chớp đánh xuống, tốc độ của hắn ta cực nhanh, trường mâu xuyên thủng hư không, tạo ra những gợn sóng, lao ra.

Lôi Thành chuẩn Lục Địa Võ Tiên, rất mạnh!

Ngay khi La Hồng vừa mới di hình hoán ảnh xong, vừa mới tiếp đất, một cây ngân mâu liền ầm ầm đánh xuống.

La Hồng chỉ cảm thấy đến một cổ sát khí khủng bố cực hạn giống như sóng lớn, chụp đánh đến, ma kiếm trong tay La Hồng chột vung ra ra.

Giờ phút này ma kiếm vẫn ẩn chứa thể tiến công cực kỳ mạnh mẽ, lửa ma như sóng lớn đập về phía ngọn ngân mâu kia.

Nhưng, La Hồng cũng bị lực lượng cường đại đánh rơi xuống mặt đất của đường dài, kéo ra hai cái rãnh.

La Hồng nhìn chằm chằm Lôi Thành, cảm giác được một cỗ áp bách cực đại.

Lôi Thành này.....mạnh vô cùng!

Chuẩn Lục Địa Võ Tiên, kỳ thật cũng coi như có được chiến lực của Lục Địa Tiên!

"Ngoan ngoãn thủ thúc chịu trời, người trốn không thoát được đâu"

Sau lưng của Lôi Thành có những cây ngân mâu lơ lửng, ngân giáp sâu thẳm, phảng phất kéo theo lôi đình trên bầu trời, không ngừng quán quanh thân hắn.

Quái vật kia đã bị Tể Quảng Lăng phong ấn trong cơ thể La Hồng, đây cũng chính là điểm làm cho Lôi Thành dám tự tin ra tay.

Lúc này đối Lôi Thành mà nói, La Hồng chẳng qua là một tu sĩ Tam phẩm có được binh khí mạnh.

Chỉ cần cho hắn ta một cơ hội, hắn ta có thể nhẹ nhàng đánh chết La Hồng.

Lôi Thành đập xuống một cái, thân hình nháy mắt biến mất, chỉ còn khí huyết mạnh mẽ đang dao động.

Chợt có Võ Tiên Giáp hiện lên mơ hồ ở bên ngoài cơ thể, khí cơ bị đè ép, như long trời nổ đất, ập đến trong lòng La Hồng!

"Đứng lại!"

Lôi Thành giận dữ, hét lên.

Một quyền đánh ra, những sóng khí đem bụi bặm trên Đường dài cuốn thành những gợn sóng.

Giờ khắc này, sát khí bao phủ La Hồng, làm La Hồng có vài phần tức giận.

Cái tên Lôi Thành này.....

Phiền thật đấy!

Lúc trước còn không ngừng vâng vâng dạ dạ, hiện tại mình làm bộ bị phong ấn, liền bắt đầu dôn dập tấn công hắn, cũng thực tế quá nhỉ?!

Nhưng, La Hồng cũng hiểu rằng, nếu muốn thoát ra khỏi thành Thiên An, Lôi Thành này chính là một trở ngại!

Nếu thật sự không được, thì đành phải trực tiếp bùng nổ lực lượng tà thần vốn định để lại cho Hạ Hoàng, để tiễn cái tên Lôi Thành này quy thiên đi vậy!

La Hồng cắn răng, trong lòng cũng hiện lên tàn nhẫn.

Thời điểm La Hồng bị Lôi Thành ngăn cản.

Thái tử Hạ Cực cũng loạng choạng bò dậy từ trên mặt đất, Lục Địa Võ Tiên, sức sống của máu thịt cực kì mạnh mẽ, có khả năng làm cho các chỉ bị đứt lìa mọc lại, chẳng qua là phải tiêu hao một lượng lớn năng lượng.

Giờ phút này, Thái Tử không lãng phí năng lượng để tái sinh cánh tay đã đứt lìa kia, chỉ nhìn chăm chăm La Hồng.

Hắn ta nhìn về phía Ninh Vương đứng phía trên thềm son bạch ngọc.

"Người đang xem diễn sao?"

Thái Tử lạnh lùng nói.

Thái tử Hạ Cực không rõ Ninh Vương có ý định gì, nhưng rõ ràng Ninh Vương đang đứng ở đây, cố tình nhìn hắn ta bị La Hồng dùng một kiếm chém đứt cánh tay.

Thái Tử hiểu rõ, baen thân hấn ta và Ninh vương đều mang trong người dòng máu của người đàn ông kia, nên thực lực của Ninh Vương sao có thể yếu được?

Tất nhiên, Ninh Vương cũng giống như bản thân hấn ta lúc trước, có thực lực Lục Địa Tiên nhưng che giấu!

Ninh Vương cười thanh nhã.

"Nơi này là thành Thiên An, La Hồng không trốn thoát khỏi thiên la địa võng được đâu."

"Huống chi, trong thành còn có Lôi thống lĩnh trấn thủ, hiện giờ Lôi thống lĩnh chính là chuẩn Lục Địa Võ Tiên, quái vật trong cơ thể La Hồng bị phong ấn làm sao có thể cùng chuẩn Lục Địa Võ Tiên tranh phong?"

"Cho dù hấn có yêu nghiệt như thế nào thì chẳng qua cũng chỉ là Tam phẩm"

Ninh Vương nắm chặt tay, nhàn nhạt nói.

Không khí có vài phần gượng gạo, xấu hổ.

Thế cục trong thành Thiên An lại đột nhiên có vài phần biến hóa.

Vài lần công kích của Lôi Thành đều làm suy yếu ma khí tà sát phía trên ma kiếm, nếu cứ tiếp tục như vậy, tà sát khí mà ma kiếm cần nuốt bị tiêu hao hết trong một khắc này.

La Hồng gặt gao nhìn chăm chăm Lôi Thành, người này..... Đuổi giết La Hồng hấn rất nhiều lần, mà lúc này, La Hồng quả thật định ra tay một lần kết thúc phiền phức này!

Cơ mà, ngay lúc La Hồng dự định để cho Tà Thần Nhị Cấp đang đè nén sự phẫn nộ trong biến ý chỉ ra tay.

Lại có một bóng người chắn trước người La Hồng..

Đó là thân ảnh của một ông già lom khom, trong tay nắm quả trượng đầu hổ, đột nhiên hạ xuống.

Mặt đất tức khắc như mặt nước gợn lên bọt nước!

Sở Vương!

Lôi Thành đánh rạ một kích, thấy được sự cản trở của Sở Vương, đôi mắt hấn ta tức khắc biến đổi.

Mà La Hồng nhìn Sở Vương đang ngăn ở giữa hấn cùng Lôi Thành, cũng kinh ngạc không thôi.

Sở Vương, gia gia của Sở Thiên Nam lại đứng ra ngăn cản ư?

Không phải ông ta nên báo thù cho Sở Thiên Nam hay sao?

La Hồng nhíu mày.

"Sở Vương là có ý gì đây?"

Trường mâu trời lơ lửng quanh thân Lợi Thành, lôi khí hình cung đang không ngừng phóng thích ra, làm cho tuyến đường chính của thành Thiên An liên tục run rẩy, đá vụn bay tứ tung.

Sở Vương cong lưng, chậm rãi thẳng lên.

Sắc mặt phức tạp nhìn thoáng qua La Hồng, hồi lâu, mới cất giọng khàn khàn nói: "La Hồng..... Hãy đối xử tử tế với Thiên Nam nhà ta"

Chương 718: Đột phá Nhị phẩm, bốn vạn tà ảnh!

(3)

Sở Vương biết, La Hồng giam cầm ra linh hồn Sở Thiên Nam để hấn dùng.

Đây là một việc độc ác cỡ nào cơ chứ, nhưng, Sở Vương cũng hiểu được, đây có lẽ phương thức duy nhất để Sở Thiên Nam có thể tồn tại ở nhân gian.

Mà Sở Vương cũng đưa ra quyết định, chủ yếu là lựa chọn của Hạ gia làm ông cảm thấy lạnh lẽo trong lòng.

Có lẽ, hôm nay là La gia, ngày nào đó lại là Sở gia.

Vốn dĩ, Sở Vương không tin La gia có thể thay đổi vận mệnh, nhưng, La Hồng hết lần này đến lần khác tạo kỳ tích, làm tâm tư của Sở Vương dao động.

Có lẽ, La gia thật sự có thể thay đổi vận mệnh.

Cho nên, Sở Vương đứng lên, ông ta muốn lấy lại chút đường lùi cho Sở gia.

Ông ta thay La Hồng ngăn cản Lôi Thành, giúp La Hồng tranh thêm được sự sống.

Kengt Sở Vương vịn quả trứng đầu hổ trong tay, rút ra một thanh kiếm thanh mảnh từ trong quả trứng đang chống xuống mặt đất.

Kiểm quang quăng ra, dày đặc như giồng như kiếm vũ.

Lôi mâu của Lôi Thành gào thét vụt ra ra, va chạm cùng kiếm vũ, tạo ra những tiếng nổ âm vang trên đường dài.

Sắc mặt Lôi Thành trở nên âm trầm, Sở Vương..... Thế mà lại tới ngăn trở hấn ta, cứu La Hồng?

Việc này có tác động lớn vô cùng đến Lôi Thành.

Sở Vương..... Tại sao lại đưa ra lựa chọn như vậy?!

Sở gia muốn phản bội Hạ gia?!

Không chỉ có Lôi Thành, thái tử Hạ Cực, còn có Ninh Vương trước Thiên Cực Cung đều ngưng mắt, có vài phần khó tin cùng kinh ngạc.

"Hay... Hay cho một Sở gia."

Thái tử che miệng vết thương lại, cảm nhận được một loại phần nộ bị phản bội.

Còn sắc mặt của Ninh Vương thì lại có vài phần quái dị.

Phía trên đường dài, La Hồng sâu kín mà nhìn thoáng qua Sở Vương.

Hãy chiếu cố Sở Thiên Nam thật tốt.....

Đây có lẽ là mong đợi cuối cùng của trưởng bối với hậu bối.

La Hồng không nói thêm gì.

Nháy mắt, hắn đã di hình hoán ảnh phi về nơi xa, nhanh chóng đi chuyển về hướng ngoài thành Thiên An, hiện giờ thiết luật Đại Hạ đã không còn tồn tại, La Hồng cảm thấy ra khỏi thành mới là an toàn nhất.

Lôi Thành cùng Sở Vương đánh nhau kịch liệt, Sở Vương càng lúc càng trẻ ra, thậm chí ông còn thiếu đột sinh cơ trong cơ thể, sức mạnh ông đạt được càng thêm cường đại để đối kháng với Lôi Thành chuẩn Lục Địa Võ Tiên.

Phía trên thành lâu của thành Thiên An, có thống lĩnh cùng các quân lính trấn thủ.

Nhưng, bọn họ không ngăn nổi La Hồng.

Hiện giờ tần suất di hình hoán ảnh của La Hồng ngày càng nhanh, đây là thủ đoạn chạy trốn tuyệt hảo, bởi vì không ai biết hắn sẽ biến ra từ sau bóng dáng của ai.

Nhưng, Vũ thống lĩnh khí cơ mạnh mẽ như thác nước chảy ngược, phát tiết ở đầu thành, cản lại hướng đi của La Hồng.

Ông ta muốn dùng toàn lực cản lại La Hồng!

Bổng dung.

Vũ thống lĩnh giật mình.

Không biết từ khi nào, phía sau ông ta có một đạo thân ảnh phiêu nhiên tới.

Khí cơ của Lục Địa Tiên chậm rãi kích động, làm thân hình của Vũ thống lĩnh chợt cứng đờ.

"Lục Địa Tiên Sở gia Sở Hiên?!"

Khuôn mặt của Vũ thống lĩnh trở nên ngưng trọng.

Tuy rằng Sở Hiên bị Nhất Kiếm Hóa Long chém nát thân thể, nhưng biểu ý chí là bất diệt, hiện giờ hắn ta cũng đã khôi phục lại cơ thể.

Tuy rằng đã yếu đi rất nhiều, nhưng muốn cản lại vị Vũ thống lĩnh cường Nhất phẩm này cũng chẳng phải là việc khó.

Sở Hiên có chút phức tạp nhìn Sở Vương cản lại Lôi Thành, là kết cục của La gia đã làm cho Sở gia thấy sợ hãi sao?

Có lẽ vậy, nhưng nếu Sở Vương đã đưa ra quyết định này, là người của Sở gia, vậy tự nhiên hắn ta sẽ theo quyết định của Sở Vương.

Trên không, Tiểu Đậu Hoa cũng đạp trên đài sen, chạy như bay khỏi thành Thiên An.

Mà La Hồng cũng dùng di hình hoán ảnh, chạy ra khỏi thành Thiên An.

"Cận vệ kim giáp, giết!"

"Lôi Thành! Giết!"

Thái Tử che lại miệng vết thương, nhìn chăm chăm Sở gia đang cản trở, nhìn chăm chăm La Hồng đang chạy ra khỏi thành.

Mà Ninh Vương cũng cười nhạt, ngay sau đó, biến mất tại chỗ, lần thứ hai xuất hiện đã là ở trước mặt Sở Vương, vươn tay, trong tay áo tung bay của hắn ta, hai ngón tay kẹp lấy tể kiếm của Sở Vương.

Lôi Thành lùi về phía sau, nháy mắt xẹt qua Sở Vương cùng Ninh Vương, giống như một đạo ánh sáng bạc, đuổi giết về phía thành Thiên An.

Mà hơn mười tên cận vệ thiên tử cũng là khí huyết cuộn cuộn, nắm trường kiếm kim sắc cùng với Lôi Thành, hóa thành hai đạo ánh sáng vàng đuổi theo La Hồng ra khỏi thành!

Ninh Vương bình tĩnh nhìn Sở Vương, cười lạnh: "Sở gia..... Hà tất phải xuất đầu đầu?"

"Hà tất..... phải tìm chết?"

"Nếu Phụ hoàng chém phu tử, đánh vô quy tắc nhân gian, như vậy có thể bao trùm trời đất, Sở gia cũng có lời, vì sao ngươi lại lựa chọn con đường cục đoạn như vậy, để Sở gia bị hủy diệt cùng ngươi?"

"Vì sao..... lại muốn học theo La gia?"

Âm thanh của Ninh Vương giống như đang nỉ non.

Râu tóc của Sở Vương bạc phơ, dựng lên, lạnh lùng không nói, rút ra tể kiếm, kiếm quang vô tận như thác nước đổ xuống.

"Chỉ khi Hạ hoàng có thể thắng mới được....."

"Hơn nữa, dù cho Hạ hoàng có thắng, kết cục của La gia, có lẽ..... chính là kết cục của Sở gia."

Sở Vương nói.

Thác nước kiếm quang bao phủ Ninh Vương, nhưng, rất nhanh, một cỗ tà sát cuộn cuộn dâng trào.

Ninh Vương phá vỡ kiếm quang mà chẳng mấy may tổn thương chút nào, tàn ảnh màu đen kéo dài vô tận, xuất hiện ở trước mặt Sở Vương.

Nhẹ nhàng vươn tay, ấn vào đầu vai của Sở Vương.

Phanh!!!

Tức khắc kinh khí cả người của Sở Vương đều rách nát, khí huyết trở nên lạnh lẽo, tà sát vô tận dũng mãnh vào trong cơ thể ông, khiến ông đến

di chuyên cũng khó khăn vô cùng.

Sở Vương bị một chương ấn quỳ rạp trên mặt đất, cả người cũng nhanh chóng trở nên già nua.

Tiểu Đâu Hoa muốn lao khỏi thành Thiên An, nhưng, thái tử Hạ Cực tuy rằng đã bị chặt đứt một tay nhưng còn có thể đánh thêm một trận, thân hình nhoáng lên lao ra khỏi thành, đánh về phía La Hồng cùng Tiểu Đâu Hoa.

Trong thành, ngoài thành đều là loạn chiến!

Dưới thành, đông đảo binh mã Hạ gia đang vây sát La lão gia tử cùng một vạn quân của La gia, không ít phủ quân đã gặp thương vong.

Chương 719: Đột phá Nhị phẩm, bốn vạn tà ảnh!

(4)

La lão gia tử giết đến đỏ cả mắt, cả người tắm trong biển máu.

La Hồng nhìn lướt qua nhưng chưa từng dừng lại lâu, giờ phút này hắn có gia nhập chiến trường cũng không thay đổi được cái gì.

Toàn bộ tà sát của hắn đều đã dồn hết vào trong ma kiếm, thậm chí đến ma kiếm tiêu tử tử cũng bị hắn ép khô rồi.

Hiện tại cho dù muốn triệu hoán quân đoàn tà ảnh trợ chiến cũng rất khó.

Hơn nữa, phía sau hắn, Lôi Thành cùng cận vệ thiên tử đang đuổi giết đến, một khi gia nhập chiến trường, đối với La gia đang gian nan chống cự mà nói, chính là tai họa ngập đầu.

Cho nên, kỳ thật thời điểm La Hồng ở chưa ra khỏi thành, trong lòng hắn đã lập rõ kế hoạch.

Hắn nhìn về phía cánh cửa đền thờ, lại nhìn về phía Thiên Địa Tà Môn vắt ngang trên bầu trời.

Phía sau hai cánh cửa này đều có tà sát ngập trời, La Hồng đang cân tà sát phải tiến vào trong một trong hai cánh cổng đó.

Thiên Địa Tà Môn... Quên đi.

La Hồng không hiểu biết lắm về phía sau của Thiên Địa Tà Môn, có lẽ có không ít Tà Vương tọa trấn.

Nếu hắn tiến vào trong đó, có thể là chui đầu vô lưới.

Cho nên, La Hồng lập tức đi về hướng cửa đền thờ Bắc Đẩu bí cảnh.

Hơn nữa, những đạo nhân Côn Luân cung tọa trấn bí cảnh kia liên thủ đối phó Kim Trướng Vương Đình cũng đã toát mồ hôi hột, khiến cho cửa đền thờ không có người trấn thủ và canh giữ.

Đối với La Hồng mà nói, điều này không thể nghi ngờ chính là cơ hội tốt nhất!

âm âm âm!

Cận vệ kim giáp cùng Lôi Thành gào thét tới, khí tức cường hãn kích động mở ra, giống như con nước của dòng sông lớn, áp lực mãnh liệt.

Trong mắt La Hồng cũng toát ra sự tàn nhẫn.

Quay đầu nhìn lướt qua.

Nhìn cửa đền thờ đang khép kín, lực lượng còn sót lại của ma kiếm trong tay, tức khắc hoàn toàn phát tiết.

"mở ra cho bản công tử!"

La Hồng chém ra một kiếm.

Lửa ma ngập trời, nháy mắt chém vào cửa đền thờ.

Cánh cửa đang khép kín, tức khắc bị một kiếm của La Hồng chém ra vết nứt.

Bạch y của La Hồng tung bay, tóc bạc bị gió cuốn về phía sau, một chân đá ra, đá văng cửa đền thờ ra, thân hình của hắn liền chui vào trong đó.

"Đuổi theo!"

Lôi Thành cùng cả thầy mười tên cận vệ kim giáp đuổi theo, không chút do dự mà nhảy vào bên trong cánh cửa.

Khắp nơi đều là đại chiến, trên khoảng không thành Thiên An, Trần Thiên Huyền cùng người trông coi núi chiến đấu kịch liệt, còn thêm hai vị thiên nhân từ bên trong Thiên môn đi ra.

Hiện giờ, sau khi Phu tử bị Hạ Hoàng cuốn lấy hai thiên nhân này cũng không còn kiêng nể gì mà lao ra khỏi thiên môn.

Tử khí quần quanh cả người Trần Thiên Huyền, ông tắm máu mà chiến đấu.

Sau khi Ninh Vương trấn áp Sở Vương, hắn ta cũng chẳng để ý gì nhiều nữa, phóng lên trên cao, cuốn lấy Tiểu Đậu Hoa.

Ngoài thành, đại chiến không ngừng, tiếng chém giết rung trời.

Phía trên biển mây trên vòm trời.

Phu tử cùng Hạ Hoàng hóa thành những điểm sáng nhanh đến mức không thể nhìn thấy, đang không ngừng va chạm, không ngừng chém giết.

Tất cả mọi người điên rồi, hết thầy đều rối loạn.

Nhưng, mặc kệ loạn như thế nào, điên như thế nào, một khi trận chiến nơi vòm trời kia có kết quả, những hỗn loạn cùng điên rồ này đều sẽ ngừng lại hẳn.

Phía sau cửa đền thờ.

Màn mưa máu bay lả tả.

La Hồng tiến vào màn mưa máu, thân hình rơi xuống, làm bùn máu bắn lên ba thước.

Mà vào khoảnh khắc La Hồng ngã vào trong mưa máu, ba người bị phong ấn trong đó, tức khắc đều kinh hoàng nhìn lại.

Thái tử Đại Chu Cơ Lạc Đồ, Ngô Mị Nương, còn có Gia Luật Nguyên Long, đều bị việc La Hồng phá cửa, nhảy vào trong mưa máu làm cho chấn

động.

Cả người La Hồng lấm lem bùn đất, nhưng hắn nhanh chóng đứng lên, lạnh lùng liếc ba người bọn họ một cái.

"La Hồng?!"

Ngô Mị Nương vừa mới định mở miệng, nháy mắt biến sắc, bởi vì phía sau cánh cửa, khí tức khủng bố như sóng thần kích động, mạnh mẽ tiến vào.

Lôi Thành hoá làm ánh sáng bạc, thổi bay màn mưa máu giăng khắp trời, liệng xuống dừng trong màn mưa máu, lôi khí hình cung quân quanh thân hình hắn ta, giống như thân như ma, khí tức lạnh băng, mắt quét quanh bốn phía.

Còn có khí tức của hơn mười tên cận vệ kim giáp đạt Nhất phẩm tiến vào, ánh mắt lãnh lệ, sát khí sôi trào.

Bọn họ là theo mệnh lệnh mà tới bắt La Hồng, cho dù phía sau cánh cửa là vực sâu vạn trượng, bọn họ vẫn tới.

"Lôi Thành! Cận vệ thiên tử của Hạ hoàng!"

Đôi mắt Cơ Lạc Đồ lóe sáng, trong lòng chấn động khi nhìn thấy những cường giả này, bên ngoài rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Ba người bọn họ bị phong ấn ở bên trong, không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, giờ phút này hoàn toàn mờ mịt.

La Hồng bò lên, da thịt tản mát ra khí Chính Dương, khiến cho bùn máu làm bắn hắn bị bốc hơi sạch sẽ hết, mưa máu bay lả tả xuống, ở quanh thân hắn, cũng không ngừng vụn vẹo mở ra.

La Hồng nắm ma kiếm, đạp ở mặt đất có đầy mưa máu, vốn dĩ tâm tình có chút nóng nảy, bỗng nhiên bình tĩnh lại.

La Hồng bình tĩnh nhìn Lôi Thành cùng nhóm cận vệ kim giáp, khoe miệng khê cong lên.

"Bệ hạ hội tụ khí vận của Đại Chu, Đại Sở, Đại La, Kim Trướng Vương Đình, một người độc chiếm bảy phần vận của thiên hạ, hiện giờ đang khiêu chiến quy tắc của nhân gian, nếu bệ hạ đánh vỡ quy tắc, lấy uy chấn thiên hạ, trường sinh bất hủ, bất tử bất diệt!"

"Bệ hạ sẽ trở thành Nhân Hoàng"

Lôi Thành nắm lấy từng cây mâu bạc, quét mắt qua ba người Ngô Mị Nương một cái, nhàn nhạt nói.

Sau khi giải thích qua cho bọn họ Liền nhìn về phía cận vệ kim giáp.

"Giết!"

Một chữ phát ra.

Nháy mắt, xé rách màn mưa của Huyết Vũ Nguyên, làm màn mưa đang giăng kín bầu trời cũng ngừng lại.

Giáp trụ lôi đình quân quanh thân hình Lôi Thành.

Một đám cận vệ kim giáp giống như kim nhân đánh tới.

Khí cơ của chuẩn Lục Địa Võ Tiên hơn nữa còn có hơn mười vị Nhất phẩm, nháy mắt phảng phất như muốn xé rách Huyết Vũ Nguyên!

Chương 720: Đột phá Nhị phẩm, bốn vạn tà ảnh!

(5)

Ánh mắt của Cơ Lạc Đồ, Ngô Mị Nương còn có Gia Luật Nguyên Long lóe lên, nhanh chóng trốn ra xa.

Một khi trận chiến này lan đến bọn họ, bọn họ chắc chắn sẽ phải chết.

Mà nhiều cường giả như vậy đuổi giết La Hồng, bọn họ cũng cảm thấy La Hồng hẳn phải chết, không thể nghi ngờ.

"Bản công tử trăm đẳng ngàn cay mới tiến vào được Huyết Vũ Nguyên này..... Các người nghĩ các người có thể làm gì?"

Tóc bạc của La Hồng thả xuống, nước mưa có màu máu dọc theo mép của mặt nạ Tà Quân không ngừng nhỏ giọt xuống.

Hắn nhìn chăm chăm Lôi Thành cùng nhóm cận vệ kim giáp hóa thành những đạo ánh sáng bạc, ánh vàng đang liều chết xung phong tới, khuấy động màn mưa bao phủ lên mặt đất đầy xương cốt, trong tay nắm chặt ma kiếm A Tu La đã cạn khô tà sát, chột cắm mạnh xuống đất.

"Hút!"

"Hút bao nhiêu tùy ý!"

Trong mắt La Hồng tràn ngập vẻ điên cuồng.

Kiêng kị tồn tại thân bí gì chứ?

Kiêng kị thứ khủng bố đang chờ đợi sau trong mưa máu gì cơ chứ?

Cứ hút là xong việc hết!

Oanh!

Bên trong Ma kiếm, lửa ma chột bùng cháy, vảy đỏ phiêu đảng, tóc đen tung bay, tiểu tử tử ma kiếm cao ngạo lãnh khốc phiêu nhiên bay ra, gương cái cầm bóng nhân, quan sát người đời.

Lúc trước, nàng bị La Hồng đào rỗng.

Nhưng, hiện tại..... lại có thể hút!

Hơn nữa, còn hút mà không phải kiêng nể gì!

Oanh!!

Toàn bộ màn mưa máu, chột bị xé rách, lực lượng tà sát vô tận bắt đầu cuộn cuộn dâng trào, bắt đầu không ngừng hội tụ trước người La Hồng, trên đỉnh đầu La Hồng!

Trong chốc lát, sát hải khô cạn của La Hồng bắt đầu khôi phục tràn đầy, thiên sát châu chuyển động mãnh liệt.

Tà sát khí trọng cơ thể La Hồng tức sôi trào, nổ vang.
Trong đầu hần hiện ra công pháp "Vạn Sát Quy Nhất".
Tăng tốc độ hấp thu tà sát, cùng với việc không ngừng hấp thu tà sát, khí Chính Dương trên người La Hồng càng thêm lộng lẫy, như một viên bạch sí đại thiên, ở trong mưa máu tỏa ra ánh sáng vạn trượng!
La Hồng gắt gao nhìn chăm chăm Lôi Thành, trong mắt hiện lên sát khí. Oanh!

Tâm thần của La Hồng tức khắc vang lên một tiếng.
Hần, đột phá!
Sau khi hần không kiêng nể gì mà hấp thu lực lượng tà sát, vốn dĩ La Hồng đã đến đỉnh tu vi Tam phẩm Thiên Sát, trực tiếp đột phá công cùm xiềng xích.

Sát hải quay cuồng, từng ngọn núi do sát khí ngưng tụ lên không ngừng phá tan từng cơn sóng sát hải, vắt ngang qua đan điền của La Hồng.

"Nhị phẩm, Địa Tà"
La Hồng nhắm hai mắt, công pháp "Vạn Sát Quy Nhất" trong đầu, cũng giúp La Hồng hiểu rõ cảnh giới của hần lúc nào.

Từ tà tu Tam phẩm, tiến vào Nhị phẩm.
Từ cảnh giới Thiên Sát, tiến vào Địa Tà!
La Hồng ngẩng đầu lên, nhắm mắt lại, tại một khắc này, trong đầu hần "Vạn Sát Quy Nhất" dung hợp với công pháp tà tu "Vong Linh Tà Ảnh", lại có nội dung của công pháp mới hiện lên trong đầu hần.

"Triệu hoán tà ảnh, di hình hoán ảnh..... Bây giờ..... còn có kỹ xảo mới sao?"

"Trùng Trùng Diệp Ảnh....."
Công pháp của kỹ xảo mới này hiện ra trong đầu của La Hồng.
La Hồng thật sự không nghĩ tới, vào thời điểm đột phá lên Nhị phẩm, trong đầu thế mà lại hiện lên kỹ xảo mới.

"Trùng Trùng Diệp Ảnh: Xếp chồng những tà ảnh được triệu hoán lên nhau sẽ có thể nhận được sức mạnh vô thượng, (Chú thích: Sau khi tà ảnh chồng lên nhau, thì không thể chồng thêm lần nữa.)

Đây là phần giới thiệu của kỹ xảo mới.
La Hồng mở mắt ra, đôi tay nắm vào chuỗi ma kiếm A Tu La, tóc bạc như thác nước bạc chảy ngược.

Nhìn Lôi Thành đang lao xuống, khóe miệng khế giương lên.
Kể cả khi không có sức mạnh của Tà Thần, có lẽ..... La Hồng hần cũng có biện pháp để giết chết Lôi Thành.

Vạt áo bạch y khẽ đánh vào không khí.
Ngay sau đó, La Hồng đột nhiên giơ lên.

"Đứng lên!"
âm âm âm!

Số sinh linh chết ở trong mưa máu thật sự quá nhiều, không nói đến những sĩ tốt đã từng chôn xương tại đây, Bát cực vệ, Huyết Lang vệ, Long Tước vệ, đại quân ngự lâm quân biến thành bùn máu dưới một chương ma diệt của Hạ hoàng đã lên đến bốn vạn.

Bốn vạn tà ảnh, trong lúc La Hồng kích động tà sát triệu hoán ra.

Lần lượt từ trong thi thể nơi máu bùn, bò lên.

Phần nộ, không cam lòng, gào rống.....

Đủ loại cảm xúc kích động trong bốn vạn tà ảnh.

Lôi Thành đạp xuống một cái, đôi mắt lạnh băng, hăn sớm đã biết thuật Câu Linh Khiển Tượng của La Hồng.

Hăn chỉ việc giết chết La Hồng, không cần để ý tới đám người đã chết này!

Mà La Hồng nhìn Lôi Thành, dần dần nhếch miệng.

Giơ tay lên, rồi chọt nắm chặt.

"Tất cả tà ảnh, tràn đầy tội ác, tiến lên!"

"Tà ảnh..... Xuất phát!"

Oanh!

Bốn vạn đại quân tà ảnh rít gào, tức khắc hóa thành từng lưu quang lao về phía La Hồng tóc bạc mang bạch y.

Bạch y hóa thành hắc sam.

Phanh phanh phanh phanh!

Vô số tà ảnh như nước lũ, xông vào trong thân hình của La Hồng.

Như lúc trước La Hồng dùng thuật Điệp kiếm Sức mạnh của bốn vạn tà ảnh, sức mạnh của bốn vạn tu sĩ Ngũ phẩm, dung hợp thành một!

Tại một khắc này, La Hồng cảm nhận được sự cường đại xưa nay chưa từng có.

Hăn chọt rút ra ma kiếm đang hấp thu tà sát ngập trời.

Một đạo kiếm khí quét ra.

Đôi mắt của Lôi Thành đang lao xuống chọt co rút lại.

Sau đó, vạt áo màu đen tung bay.

Không biết từ khi nào La Hồng đã xuất hiện ở phía sau hăn ta.

Bàn tay đang nắm ma kiếm A Tu La khẽ lật, chọt đâm xuống.

Võ tiên giáp bán thành phâm của Lôi Thành làm sao có thể chông đỡ được?

Nháy mắt võ vụn.

Ma kiếm A Tu La xuyên qua ngực Lôi Thành, trong sự không thể tin được của Lôi Thành, đánh tan vô số lôi khí hình cung từ bên trong.

Cả người Lôi Thành nện mạnh xuống mặt đất làm bắn lên màu bùn, ma kiếm xuyên thẳng qua lưng ghim hẳn ta trên mặt đất.

Chương 721: Bỏ đôi đế đô, giết thái tử (1)

Sấm sét chột tắt, tiêu tan.

Đầu của Lôi Thành rơi xuống bùn máu đầy đất một cách nặng nề, máu văng tung tóe không ngừng.

Hắn ta trợn trừng mắt, Võ Tiên giáp bán thành phẩm trên người tối dân, vết nứt giăng chỉ chít, gần như vỡ vụn.

Hắn ta ngã lăn trên mặt đất, muốn đứng lên nhưng quá khó, cảm giác như trên thân bị đè nặng hàng nghìn hàng vạn cân, nặng như bị núi đè lên thân thể.

Máu tươi chảy dọc theo vết thương trên người, đó là sức sống đang chảy trong thân thể hắn ta.

Lôi Thành muốn siết chặt nắm đấm, muốn chống đỡ đứng dậy, nhưng lại... vô cùng gian nan.

Hắn ta cảm thấy mình không thể tập trung sức lực, hoặc nói cách khác, sức mạnh trong cơ thể hắn đã bị một kiếm... chém vỡ nát.

La Hồng Di Hình Hoán Ảnh, nháy mắt đã xuất hiện đằng sau hắn ta, khiến hắn ta không kịp đề phòng.

Thậm chí bây giờ La Hồng Di Hình Hoán Ảnh không có lấy một chút gọn sóng, khiến Lôi Thành hoàn toàn không cảm giác được.

Bởi vậy Lôi Thành mới bị một kiếm của La Hồng ghim chặt xuống mặt đất.

Lửa ma ngút trời trong Ma kiếm A Tu La tràn đầy sức mạnh ăn mòn, thân thể máu thịt người bình thường không thể nào chịu nổi, sẽ bị ăn mòn, cuối cùng hóa thành máu thịt thối rữa.

Cho dù Lôi Thành khí huyết mạnh mẽ, nhưng muốn chống lại sức mạnh tà sát tràn vào trong thân thể vẫn cảm thấy vô cùng khó nhọc.

"La... La Hồng..."

Ánh mặt Lôi Thành tan rã, không dám tin tưởng, tuy hắn ta không phải Lục Địa Tiên nhưng cũng được xem là Chuẩn Lục Địa Võ Tiên vô cùng mạnh mẽ, thân thể của hắn ta cực kỳ cường đại, ngoại trừ hoa đại đạo chưa nở thì hắn ta cũng đã được tính là Lục Địa Tiên nhất cảnh.

Thế nhưng, hôm nay, thời khắc bước vào Huyết Vũ Nguyên hắn đã bị một kiếm của La Hồng ghim chặt trên mặt đất.

Quái vật trong cơ thể La Hồng đã bị phong ấn, thực lực của hắn không thể mạnh như vậy...

Điều này... không hợp lý!

Máu tươi chảy ra từ mũi và miệng của Lôi Thành.

Ma kiếm vẫn đang không ngừng hấp thu tà sát, sức mạnh tà sát tràn vào, lửa ma bắt đầu tăng vọt.

Toàn bộ Huyết Vũ Nguyên đều đang nổ vang, những đám mây màu máu trên bầu trời không ngừng hội tụ.

Áp lực khiến người ta không thở nổi, dường như không khí cũng biến thành chất lỏng đặc quánh, khiến hành động cũng trở nên chậm chạp.

La Hồng chỉ đứng lặng một chỗ, tóc bạc lấp lánh, nhưng áo trắng trên người đã hóa thành áo đen, đen như mực, giống như vô số bóng đen ngưng tụ lại.

Trên da thịt trắng như tuyết của La Hồng cũng có đường vân màu đen, như tơ nhện chằng chịt giăng kín lên đó, như đồ sứ đầy vết nứt, chỉ cần sảy tay một cái là sẽ vỡ chia năm xẻ bảy.

Bốn vạn đại quân, bốn vạn lính tinh nhuệ được các thế lực của các đại vương triều chuyên tâm bồi dưỡng, đều biến thành tà ảnh, trong nháy mắt đã nhập vào trong thân thể La Hồng.

Đây là công năng mới của "Vong Linh Tà Ảnh", cũng là một công năng vô cùng mạnh mẽ.

Ngay cả La Hồng, nếu thân thể chưa được trải qua thử thách của Bản Nguyên Sát Quang rồi trở nên cường đại hơn rất nhiều, bản thân hắn chỉ là một tu sĩ Kim Thân cảnh Tam phẩm, có lẽ sẽ không chịu nổi bốn vạn tà ảnh chồng chất.

La Hồng cũng không biết lúc này mình mạnh như thế nào, dù sao thì cường đại đến đáng sợ là được rồi.

La Hồng không xa lạ gì với sức mạnh chồng chất như thế này, từ lúc bắt đầu hắn đã sử dụng Điệp Kiếm thuật để giết rất nhiều người.

Mà hôm nay, sự xuất hiện của thuật pháp điệp ảnh thực sự cũng không khác Điệp Kiếm thuật là bao.

Có điều, tà ảnh của bốn vạn quân tinh nhuệ hội tụ vào một thân thể, La Hồng cũng cảm thấy tổn sức.

Hiện La Hồng cũng không biết sức mạnh của mình mạnh đến nhường nào.

Mà Lôi Thành chính là đá thử vàng tốt nhất của hắn.

Chỉ một chiêu Lôi Thành đã bị xuyên thủng thân thể, ghim chặt trên mặt đất.

Sức mạnh trong kiếm A Tu La không ngừng ăn mòn Lôi Thành, khiến hắn ta mất đi sức phản kháng.

"Quá yếu!"

"Vô vị."

La Hồng nói.

Chuẩn Lục Địa Võ Tiên - Lôi Thành - truy sát La Hồng đã rất lâu, từ lần đầu tiên tiến vào thành Thiên An, La Hồng đã bị Lôi Thành truy sát.

Dù sao, Lôi Thành vốn nằm trong nhóm mười người đứng đầu Thiên Bảng, vừa trở thành Chuẩn Lục Địa Võ Tiên, sức chiến đấu tăng vọt đáng sợ, trước đây hắn ta vốn là tồn tại La Hồng phải ngược nhìn.

Nhưng hôm nay, thân thể La Hồng hội tụ sức mạnh của bốn vạn tu sĩ ngũ phẩm, một chiêu... đã đâm chết Lôi Thành!

"Ta... Ta không phục..."

Lôi Thành không ngừng ho ra máu, hắn ta thực sự không phục, không cam tâm.

Huynh đệ Lôi gia nhà hắn ta cứ vậy bị tiêu diệt.

Bọn họ đã từng ước hẹn cùng nhau bước vào cảnh giới Lục Địa Tiên, nhưng kết quả cuối cùng là cả hai người đều không thể trở thành Lục Địa Tiên, cứ vậy lần lượt bỏ mạng.

Lôi Bình đã chết từ lâu, mà hôm nay, Lôi Thành... cũng sắp chết.

Nhưng Lôi Thành không phục.

Hắn ta chỉ mới bước nửa bước vào ngưỡng cửa Lục Địa Tiên!

Sao có thể bị một thằng nhóc chỉ có thực lực Tam phẩm giết chết!

"Không phục?"

La Hồng loáng thoáng nghe được tiếng rít gào của Lôi Thành.

Lập tức nở nụ cười.

"Người không phục là đúng rồi..."

La Hồng nhếch miệng, giơ tay lên, trong tay bốc lên một luồng sức hút cường đại.

Ma kiếm lập tức bắn ra khỏi thân thể Lôi Thành.

Máu tươi bắn cao lên tới mấy trượng.

Lôi Thành xoay người đứng dậy khỏi vũng bùn máu, hắn ta cảm thấy sức mạnh đang trở về, tung ra một đấm, sấm sét vốn đã tiêu tan nay lại xuất hiện trên nắm đấm.

Nhưng.

La Hồng nâng tay lên, Ma kiếm lơ lửng trên không trung, hắn giơ tay lên, gõ nhẹ một cái.

Ma kiếm cuốn theo tà sát ngập trời, lại lần nữa rơi xuống.
"Phập!"

Thân thể Lôi Thành lại bị xuyên thủng, sấm sét hấn ta vừa mới tụ lại bỗng chốc tan vỡ, giống như ngọn lửa bị dập tắt.

Một cái hố lớn hình thành quanh thân Lôi Thành, thân thể hấn ta bị xuyên thủng một lần nữa.

Chương 722: Bỏ đôi đế đô, giết thái tử (2)

Trong hồ phát ra tiếng gào thét giận giữ.

Toàn thân Lôi Thành nhuộm máu, muốn bò ra ngoài, giáp bạc trên người hắn ta đã rách nát tả tơi, đã không còn hình dạng ban đầu nữa!

Hắn ta không thể chết ở đây!

Hắn ta còn muốn trở thành Lục Địa Võ Tiên!

SA Lôi Thành muốn đứng lên.

Áo đen trên người La Hồng tung bay, gợn tay tung ra một chiêu.

Ma kiếm chĩa lên trời, xé gió đâm tới bầu trời, mây máu tách ra, sau đó,

một ngọn núi kiếm khí cuộn cuộn lửa ma từ trên trời giáng xuống.

Trên ngọn núi còn có ma long đen nhánh đang quân quanh!

Kiểm Côn Luân!

Vì thực lực của La Hồng trở nên mạnh mẽ, chiêu kiếm này cũng càng thêm bá đạo.

Núi kiếm hạ xuống, Lôi Thành đang đứng trong hồ lập tức bị nuốt chửng, áo giáp trên người bốc hơi, khí huyết tiêu tan, máu thịt nát vụn...

Bị bào mòn từng chút từng chút.

Một Chuẩn Lục Địa Võ Tiên mạnh mẽ vô song lại dần dần mất đi sức sống dưới một chiêu này.

Qua hồi lâu...

Trong hồ lớn lại xuất hiện một cái hồ nhỏ, mà trong cái hồ nhỏ này, Lôi Thành chỉ còn lại bộ xương cốt vẫn duy trì tư thế không cam lòng, đứng yên trong đó.

Lôi Thành còn chưa phải là Lục Địa Tiên, chưa đạt đến mức biến ý chí bất diệt bất tử.

Cho nên, Lôi Thành bị một kiếm của La Hồng quét sạch toàn bộ Sự sống.

Hoàn toàn bỏ mạng!

Trong Huyết Vũ Nguyên.

Khoảnh khắc Lôi Thành bỏ mạng, có một luồng sát khí nồng nặc bốc lên cuộn cuộn, luồng sát khí này mang theo không cam lòng và phẫn nộ của Lôi Thành.

Chỉ có điều, cuối cùng, luồng sát khí này bị Ma kiếm tiêu tử tử vây đo pháp phối bay lơ lửng phía chân trời mở đôi môi đỏ mọng nở ra nụ cười một ngụm.

Huyết Vũ Nguyên hoàn toàn chìm vào tĩnh lặng.
Tĩnh lặng đến đáng sợ, yên ắng như chết.
Cận vệ kim giáp đứng lặng hồi lâu trong mưa máu, không ai nói gì.

Đám người Cơ Lạc Đồ, Ngô Mị Nương, Gia Luật Nguyên Long hoàn toàn chết lặng, bọn họ chưa bao giờ nghĩ tới Chuẩn Lục Địa Võ Tiên Lôi Thành mạnh mẽ như vậy lại bị La Hồng... một mình giết chết?

Không... Có vẻ như không phải một mình giết chết, bọn họ thấy được từng cái bóng linh hồn của các sĩ tốt đã bỏ mạng lần lượt đứng dậy khỏi mặt đất.

Ước chừng... bốn vạn!

Bốn vạn bóng ma, toàn bộ nhập vào trong thân thể La Hồng.
Nói cách khác, không phải một mình La Hồng giết chết Lôi Thành, mà là... sức mạnh của bốn vạn người đã giết Lôi Thành!

Bốn vạn tên Ngũ phẩm hoặc là một đám quân ẩu chưa chắc đã giết được Chuẩn Lục Địa Võ Tiên Lôi Thành, bởi vì hắn ta rất dễ đột phá vòng vây.

Thế nhưng, khi sức mạnh của bốn vạn ngũ phẩm hội tụ làm một, sức mạnh bộc phát... Lôi Thành đỡ không nổi!

Cho nên, Lôi Thành chết rồi!

Khiếp sợ, hãi hùng, không thể tin nổi.

Đặc biệt là Gia Luật Nguyên Long, hắn ta lúc này ngay cả thở mạnh cũng không dám, sợ La Hồng ngoảnh đầu lại chú ý đến mình.

Phải biết rằng trước đây hắn ta từng nhục mạ La Hồng, một khi bị La Hồng để ý, muốn giết hắn ta là chuyện dễ như trở bàn tay.

Hơn mười Cận vệ kim giáp mặt mày lạnh lẽo.

Tuy bọn họ rất kinh ngạc trước cái chết của Lôi Thành nhưng cũng không quá mức để bụng.

Mục đích tồn tại của bọn họ là chấp hành ý chỉ của Hạ Hoàng, nếu Hạ Hoàng nói muốn bắt La Hồng thì mục đích của bọn họ vào thời khắc này...

Đương nhiên là bắt La Hồng!

"Âm Tùng vị Cận vệ kim giáp lần lượt bộc phát ra khí thể Nhất phẩm.

Chủ yếu là Lôi Thành chết quá nhanh, bằng không bọn họ đã sớm ra tay giúp đỡ.

Lúc này, bọn họ đều hiểu chỉ có liên thủ mới bắt được La Hồng.

Áo đen trên người La Hồng bay phấp phới, đây là sức mạnh sau khi dung hợp bốn vạn tà ảnh.

Hắn nhìn xương cốt của Lôi Thành, giơ tay lên, ngoắc một cái.

"Đứng lên"

Giống như lời nguyền xương của thân, giống như tồn tại thời viễn cổ, phát ra lời triệu hồi trong không gian lạnh lẽo tĩnh mịch.

Lôi Thành là Chuẩn Lục Địa Võ Tiên, nhưng thực ra cũng chỉ là Nhất phẩm.

Hôm nay... La Hồng dựa vào tu vi Nhị phẩm, có thể triệu hoán tà ảnh Nhất phẩm được sao?

Ít nhất thì có thể thử xem sao.

"Âm..."

Ở vị trí xương cốt của Lôi Thành lập tức có khí tà sát mệnh mông trào ra.

Trong thoáng chốc, tựa như có tiếng gào thét không cam lòng muốn xé rách không gian để giáng xuống nhân gian.

Vô số tà sát nhanh chóng hóa thành một gương mặt, đó là mặt của Lôi Thành.

Rất nhanh, luồng tà sát từ trên trời giáng xuống này tràn vào trong xương cốt Lôi Thành, lúc ẩn lúc hiện...

Trong xương cốt, một bóng đen với luồng khí tức mệnh mông từ từ bỏ dậy, đứng lên.

Ánh mắt La Hồng chớp chớp.

Thành công rồi?

Đễ hơn so với dự đoán của La Hồng, theo lý mà nói, Lôi Thành là Chuẩn Lục Địa Võ Tiên, sợ rằng La Hồng muốn triệu hồi thành công cũng không thể nào dễ dàng đơn giản như vậy mới phải.

Trước đây triệu hồi một tên Nhất phẩm cũng phải muốn chết muốn sống, tuy hiện tại đã bước vào Nhị phẩm, nhưng nói chung chỉ có thể triệu hoán cường Nhất phẩm mà thôi.

Triệu hoán Chuẩn Lục Địa Võ Tiên có xác suất thất bại rất cao.

Nhưng Lôi Thành lại có thể triệu hồi thành công chỉ sau một lần, điều này làm cho La Hồng hơi ngạc nhiên, đồng thời cũng nghĩ tới điều gì đó.

"Là do 'Huyết Vũ Nguyên này sao?'"

La Hồng nhìn mưa máu đầy trời.

Có lẽ bởi vì đang ở nơi này cho nên xác suất triệu hoán thành công mới tăng vọt lên như thế.

Tà Ảnh Lôi Thành đứng lên, thân thể vô cùng cao lớn, hơn nữa bởi vì là tà ảnh cho nên tu vi tiến thêm một bước, còn mạnh hơn lúc còn sống mấy phần, Võ Tiên giáp trên thân thể đã hóa thành màu đen, nhưng lại trở nên càng thêm sâu thẳm.

Chỉ triệu hồi Lôi Thành mà La Hồng đã tiêu hao một lượng lớn tà sát.
La Hồng khẽ nở nụ cười.

Tuy tiêu hao rất nhiều tà sát nhưng trong Huyết Vũ Nguyên này, thứ không thiếu nhất chính là sức mạnh tà sát.

Tiêu hao thỏa thích đi!

Chương 723: Bồ đôi đế đô, giết thái tử (3)

La Hồng giơ tay lên, bỗng nhiên gõ nhẹ vào Ma kiếm.

"Giết."

Đôi mắt màu đỏ au của Lôi Thành tỏa sáng vạn trượng, hắn ta nhìn La Hồng với vẻ phức tạp, dường như ý thức chợt trở nên tỉnh táo trong thoáng chốc, sau đó xông thẳng về phía cận vệ kim giáp.

Lôi Thành hóa thành tà ảnh, dường như sức chiến đấu trở nên mạnh hơn, thậm chí có thể xưng là Lục Địa Tiên đích thực.

Một đám giáng xuống, thủ lĩnh Kim Giáp Cận Vệ lập tức bị đập vỡ áo giáp, bay ngược ra đằng sau.

Mặt đất lầy lội của Huyết Vũ Nguyên bị đánh ra một khe nứt khiến người ta nhìn mà kinh hãi.

Khí thế kinh khủng sôi trào.

Tà Ảnh Lôi Thành vẫn bá đạo như trước.

"xẹt xẹt xẹt..."

Tia sét màu đen chớp nháy, những chuỗi thương bạc lần lượt phóng ra, mỗi một cây thương bạc đều có uy lực xuyên thủng và giết chết cường nhất sát!

Lúc này La Hồng cảm nhận được lượng tà sát tiêu hao, cũng cảm thấy kinh hãi.

Đây là sức chiến đấu của Lục Địa Tiên sao?

Nếu là Lục Địa Tiên đích thực, sợ rằng sẽ tiêu hao nhiều tà sát hơn nữa!

Nếu không phải đang ở trong Huyết Vũ Nguyên, La Hồng cũng không dám để Lôi Thành bất chấp tất cả mà xông lên như vậy.

La Hồng không tiếp tục thử nữa, hắn vội vàng đi ra ngoài, bên ngoài cần hắn hơn.

Hắn cảm nhận được sức mạnh bùng nổ trong cơ thể, giơ tay cầm lấy Ma kiếm A Tu La, không tiếp tục yên lặng nữa.

Lập tức Di Hình Hoán Ảnh, giống như dịch chuyển không gian.

Xuất hiện đằng sau một vị Cận vệ kim giáp.

Ánh mắt vô cùng ác liệt, một kiếm quét ngang, lửa ma cuộn cuộn, bất chấp lá chắn của đối phương, đánh bay cả đầu cả lá chắn của vị cường Nhất phẩm này.

Sức mạnh của bốn vạn tà ảnh, quả nhiên mạnh mẽ.

Đáng tiếc, đã chông tà ảnh rồi thì không thể chông thêm được nữa, điều này khiến La Hồng cảm thấy hơi tiếc nuối.

Nếu không, mỗi một lần chiến đấu đều thi triển Trùng Trùng Diệp Ảnh, vậy chẳng phải hẳn có thể xưng là Lục Địa Tiên rồi hay sao? Có được sức chiến đấu của Lục Địa Tiên rồi hay sao?

Đây là một hạn chế rất lớn.

Hơn nữa độ tiêu hao của Trùng Trùng Diệp Ảnh cũng rất lớn, tiêu hao vô cùng nhiều tà sát.

Nếu nơi này không phải là Huyết Vũ Nguyên, La Hồng chỉ dựa vào sức mạnh của chính mình thì không chông được bao nhiêu tà ảnh.

La Hồng quét ngang một kiếm.

Kiểm khí từ trên Ma kiếm A Tu La trào ra, kiếm khí hóa ma long, trong nháy mắt đã có bốn con ma long cuộn cuộn gào thét lao ra khỏi mặt đất.

Sức mạnh cường hãn, trong nháy mắt đã giết chết bốn vị Cận vệ kim giáp.

Trên đỉnh đầu La Hồng có một vòng xoáy tà sát đang không ngừng hấp thu...

La Hồng cảm nhận được sức mạnh bùng nổ, nhảy vào giữa đám Cận vệ kim giáp, chém giết lẫn nhau.

Tà Ảnh Lôi Thành rất bá đạo, chỉ có điều bị hơn mười Cận vệ kim giáp cản trở kịch liệt, cho nên không thể đột phá vòng vây.

Mà khả năng giết chóc của La Hồng mới là thứ đáng kinh hãi nhất, lặng lẽ nhất.

Tà ảnh vong linh bỗng chốc xuất hiện đằng sau Cận vệ kim giáp, sau đó, Ma kiếm rút ra, một kiếm bay đầu.

Nhanh gọn, lưu loát.

Khiến không ít cường giả trong Cận vệ kim giáp trở mắt ngạc nhiên!

Sao lại mạnh như vậy?

Đương nhiên là Di Hình Hoán Ảnh của La Hồng quá mức quỷ dị!

La Hồng không lựa chọn lãng phí thời gian với đám Cận vệ kim giáp này, sát khí lạnh lẽo lan ra khắp nơi.

Giết!

Giết hết toàn bộ!

Mũ giáp màu vàng rơi xuống đất, dính đầy máu tươi.

Mưa lớn trong Huyết Vũ Nguyên càng thêm cuồng bạo rền vang, bùn máu lan đầy đất, tràn ngập hơi thở chết chóc.

Dưới ánh mắt cường đờ và chấn động của ba người Cơ Lạc Đồ, Ngô Mi Nương và Gia Luật Nguyên Long.

Bình chủng mạnh nhất Đại Hạ, hơn mười vị Cận vệ kim giáp, đồng loạt ngã xuống.

Mà bóng dáng áo đen tóc bạc, thiếu niên chống Ma kiếm phùng phùng lửa ma màu đen đứng sừng sững giữa thi thể của các Cận vệ kim giáp như trở thành ngôi sao sáng nhất giữa một vùng trời đất nơi này.

Lôi Thành... chết!

Cận vệ kim giáp... đã bị tiêu diệt!

Đây là một kết quả làm người ta cảm thấy chấn động.

Tà sát ngập trời vẫn đang không ngừng càn quét.

La Hồng cảm Ma kiếm, trong thoáng chốc, dường như trong lòng có cảm giác, hần ngẩng đầu, như đang nhìn ngắm tầng mây màu máu dày đặc.

Nhìn thấy đằng sau tầng mây có một đôi mắt lạnh như băng đang nhìn xuống La Hồng giữa cánh động mưa máu.

Chỉ có điều, đôi mắt này chợt lóe lên một cái, nháy mắt đã biến mất.

Như thể chưa từng xuất hiện.

La Hồng hơi nhíu mày: "Tồn tại thần bí phía sau Huyết Vũ Nguyên?"

Là bởi vì hần hấp thu quá nhiều tà sát sao?

Huyết Vũ Nguyên này có bí mật lớn.

Đáng tiếc, hiện tại không phải thời điểm truy tìm bí mật.

Váy đỏ trên người Ma kiếm tiểu tử bay phấp phới, đáp xuống bên dưới.

Ma kiếm tiểu tử vốn có vóc dáng mảnh mai, giờ lại có phần đầy đặn...

Nàng còn thỉnh thoảng nắc lên một cái, đôi môi xinh đẹp phun ra khí tà sát.

La Hồng không nói gì, thì ra đầu sỏ gây ra mọi việc là người, hút nhiều tà sát như vậy, suýt chút nữa trên chọc cả tồn tại thần bí đằng sau Huyết Vũ Nguyên tìm tới đây.

Nhưng mà, Ma kiếm ăn uống no đủ mới làm việc hiệu quả.

Nhìn lướt qua Cận vệ kim giáp nay chỉ còn thi thể đầy đất, La Hồng gio tay, nâng lên thật cao.

Từng bóng đen xiên xiên vẹo vẹo từ trong cơ thể hần đứng lên.

Có lẽ bởi vì triều hồi Tà Ảnh Lôi Thành đã tiêu hao quá nhiều vận khí, trong mười Cận vệ kim giáp chỉ có ba người hóa thành tà ảnh.

La Hồng cảm thấy hơi tiếc nuối, nhưng tiếc thì tiếc vậy thôi.

Hần không ở lâu trong Huyết Vũ Nguyên.

Nên ra ngoài rồi!

Ăn uống no đủ, bổ sung năng lượng xong xuôi...

Phản kích, bắt đầu!

La Hồng nhếch miệng cười, Ma kiếm trong tay vung lên thật cao, giống như đang âm thầm phát ra tiếng rống giận.

Thân thể bật lên như lò xo, sau đó đột nhiên nổ tung thành hàng vạn hàng nghìn đồng bụn máu, mang theo Tà Ảnh Lôi Thành và Tà Ảnh Cận vệ kim giáp xông ra khỏi Huyết Vũ Nguyên, ra khỏi bí cảnh Bắc Đẩu.

Chương 724: Bỏ đôi đế đô, giết thái tử (4)

Trên bầu trời thành Thiên An chợt có đám mây màu máu nổi lên.
Đây là dị tượng chỉ xuất hiện khi có Lục Địa Tiên bỏ mạng, trước đây khi Thiên An Kiếm Tiên chết trong trường lăng Đại Hạ, dị tượng này đã từng xuất hiện một lần.

Mà hôm nay, lại xuất hiện một lần nữa!
Điều này có nghĩa là lại có Lục Địa Tiên bỏ mình!
Chỉ có điều, dị tượng lần này không có thanh thế rầm rộ như thời điểm Thiên An Kiếm Tiên bỏ mạng.
Lúc này cũng không có bao nhiêu người có phản ứng gì với dị tượng lần này.

Trong thành Thiên An.
Ninh Vương đang ngăn cản Tiểu Đậu Hoa hơi biến sắc.
Ngẩng đầu nhìn mây máu mang theo nỗi bi thương trong thiên địa, như sương mây một cái, ai chết vậy?

"Cường độ của dị tượng lần này, hẳn không phải Lục Địa Tiên cường đại, có lẽ là một Chuẩn Lục Địa Tiên..."
Ninh Vương bỗng nhiên nhớ ra gì đó, nhìn về phía cánh cửa đền thờ.

Lôi Thành đã đi vào cửa đền thờ, lẽ nào... đã xảy ra chuyện?
Lôi Thành là Chuẩn Lục Địa Võ Tiên, một khi ngã xuống, đúng là rất phù hợp với dị tượng thiên nhiên lần này.

Thế nhưng, Lôi Thành cộng với nhiều Cận vệ kim giáp như vậy cùng vào trong bí cảnh Bắc Đầu truy sát La Hồng, La Hồng có mọc cánh cũng khó mà trốn thoát, hẳn mới là kẻ không còn đường sống.

Dường như cảm thấy không ổn, Ninh Vương nhìn về phía Tề Quảng Lăng vẫn đang đứng lặng người trên thành lâu.

Tề Quảng Lăng vẫn duy trì động tác cũ, lông mày cau chặt.
Hiển nhiên còn đang chống lại quái vật bên trong cơ thể La Hồng, đang phong ấn đối phương.

"Lẽ nào... người chết là La Hồng? Loại yêu nghiệt tuyệt thế như La Hồng, một khi bỏ mạng cũng đáng tiếc không kém gì một vị Lục Địa Tiên tương lai bỏ mình, trời đất vì vậy mà bi thương..."

cũng có thể"

Trong lòng Ninh Vương thâm nghĩ.

Sau đó, lại không nhanh không chậm ngăn chặn Tiểu Đậu Hoa.

Trước Thiên Cực cung.

Thái tử Hạ Cực ôm cánh tay đứt gãy, mãng bào tứ trảo đầm đìa máu tươi, hắn ta ngồi trên thềm son bạch ngọc, nhìn chằm chằm cánh cửa đền thờ.

La Hồng không chết, cơn giận trong lòng hắn ta khó mà nguôi ngoai.
Đột nhiên.

Đồng tử hắn ta co chặt lại.

Cánh cửa đền thờ mở ra!

Có một luồng khí thế vô cùng cuồng bạo trào ra từ sau cánh cửa, giống như con đập vỡ đê, không thể ngăn cản dòng nước, khiến dòng nước cuộn trào chảy xiết!

La Hồng đeo mặt nạ Tà Quân, tóc bạc tung bay, áo đen trên người vô cùng bắt mắt.

Hóa Long Kiếm áo xanh nhuốm máu, toàn thân đầm máu đang giao chiến với người trông coi núi và hai Thiên Nhân thuộc Thiên Môn vừa xông ra.

Lúc này, nhìn thấy La Hồng bước ra từ cánh cửa đền thờ, lập tức thở dài một hơi.

Trên thành lâu, Sở Hiên đang trấn áp Vũ thống lĩnh, ánh mắt phức tạp.

Vậy mà còn chưa chết?

Lôi Thành cộng cả Cận vệ kim giáp đủ để vây giết một tên Lục Địa Tiên căn cơ bất ổn.

Mà La Hồng không chỉ không chết, mà khí tức cũng càng thêm cường đại.

Sở Vượng ủng hộ La Hồng, lẽ nào ủng hộ đúng rồi?

La Hồng ra khỏi cánh cửa đền thờ, lập tức hấp dẫn ánh mắt rất nhiều người.

La Hồng lại không hề quan tâm, chống Ma kiếm xuống đất, tóc bạc tung bay, khẽ hít thở.

Hắn nhìn ra ngoài thành Thiên An, đại quân Hạ gia đông đảo dày đặc đang vây giết hàng vạn quân lính La gia.

La lão gia tử gia bị thương, Viên Hạt Tử, Tư Đồ Vi cũng thâm trọng.

Còn hai nghìn Hắc kỵ thì chết không nhiều lắm, thế nhưng quân lính Bát Thiên Phủ lại thiệt hại một nghìn...

Đại quân La gia còn đang vất vả chống đỡ.

Hiện tại La Hồng ra khỏi bí cảnh Bắc Đẩu, hắn đã trở về.

La Hồng nhìn đội quân Hạ gia trải rộng khắp chôn, sát ý tràn ngập trên khóe miệng: "Ra ngoài đi..."

"Giết chóc thỏa thích, phát tiết cơn giận chết chóc thỏa thích đi"

La Hồng thầm nói.

Sau một cái chớp mắt, cái bóng bên cạnh đội quân hắc kỵ và phủ quân đang thổ hồng hộc, toàn thân bê bết máu đều có tà ảnh đứng lên, đôi mắt đỏ au, mang theo hơi lạnh vô tận.

Những tà ảnh này đứng sát bên cạnh bọn họ, như là chiến hữu đồng bạn kề vai chiến đấu với bọn họ.

Sau khi tà ảnh gia nhập, đại quân Hạ gia vốn có ưu thế về nhân số bắt đầu rơi xuống thế hạ phong.

Đại quân tà ảnh lao vút tới, làm tình hình chiến đấu thoáng hòa hoãn trở lại.

Cho La gia một cơ hội để thở dốc.

La lão gia tử gia cầm Mặc đao trong tay, máu tươi nhỏ lách tách dọc theo mũi đao.

Ông nhìn về phía công đền thờ, thấy La Hồng chống kiếm mà đứng, ánh mắt không giấu nổi vẻ mừng rỡ.

Ông cảm thấy, thời gian phản kích của La gia tới rồi!

Đằng xa.

La Tiểu Bắc vẫn đang thiêu đốt khí huyết liều chết chiến đấu với bảy vị Lục Địa Tiên giữ cửa của thành Thiên An, tình hình ở đây kịch liệt hơn những nơi khác, bảy vị giữ cửa này cũng chỉ làm qua loa, không ai muốn đấu đến chết với cái tên La Tiểu Bắc đang phát điên này.

Tuy nhiên, cho dù bọn họ chỉ qua loa xong chuyện, nhưng trên người La Tiểu Bắc cũng bị thương rất nặng, Võ Tiên giáp đã vỡ vụn triệt để, rất nhiều chỗ máu thịt đã vụn vẹo lẫn lộn.

Nhưng La Tiểu Bắc vẫn không cam lòng, liều chết xông tới, phát ra tiếng rống giận không thuận phục trước vận mệnh.

La Hồng quét mắt nhìn.

Hắn cất bước đi ra khỏi cửa.

Sau khi đi ra khỏi cửa, hắn chỉ làm bạ chuyện.

Chuyện thứ nhất, Thiên Sát Châu nổi lên, tách thành một trăm lẻ tám thanh kiếm Sát Châu, hắn giơ tay lên, khẽ vỗ vào kiếm.

Chuyện thứ hai là lệnh cho Tà Ảnh Lôi Thành đến giúp La Tiểu Bắc.

Chuyện thứ ba... Ngẩng đầu, nhìn xuyên qua biên mâu, nhìn lên trận chiến trên vòm trời, tìm xem có thời cơ đánh lên Hạ Hoàng hay không.

Chương 725: Bỏ đôi đế đô, giết thái tử (5)

Một trăm lẻ tám thanh kiếm Sát Châu xé gió lao vun vút về phía đại quân Hạ gia.

Lúc này La Hồng đã dung hợp sức mạnh của bốn vạn tà ảnh, uy lực của kiếm Sát Châu quả thực chính là kiếm đoạt mạng, lướt vào giữa đại quân Hạ gia, mang theo từng chùm máu tươi.

Lấy đi sinh mạng của từng quân sĩ Hạ gia!

SÀI!"

"Giết!"

"Đại La! Tất thắng!"

Bên phía La gia.

Hai nghìn hắc kỵ rút ra Mặc đao, phát ra tiếng gào thét hưng phấn tột độ!

Dưới sự trợ giúp của quân đoàn tà ảnh và kiếm Sát Châu, bắt đầu phản công!

Lôi Thành hóa thành tà ảnh, bóng chốc xuất hiện trong khu vực chiến trường của La Tiểu Bắc, bảy vị Lục Địa Tiên đang qua loa xong chuyện tức khắc giật mình trong lòng.

Trong con người đồ au của Tà Ảnh Lôi Thành tràn đầy sát khí, hấn ta gia nhập trận chiến khiến áp lực của La Tiểu Bắc giảm bớt.

La Tiểu Bắc thấy bộ dạng sau khi chết của Tà Ảnh Lôi Thành thì đã biết chuyện gì xảy ra.

Lôi Thành này đã bị La Hồng điều khiển linh hồn!

La Tiểu Bắc lập tức phản kích, cháu trai... lợi hại!

La Hồng nhìn xuyên qua biển mây, trông mắt dán chặt vào trận chiến trên vòm trời, có thể loáng thoáng thấy được Hạ Hoàng và phụ tử giống như thần linh đang chiến đấu, xung quanh nơi hai người giao chiến có những khe nứt màu đen chằng chịt đan xen.

Không thể phân định thắng bại trong một chốc một lát, La Hồng muốn đánh lên Hạ Hoàng, nhưng hiện tại nhất định không được.

Nhưng La Hồng có thể làm chuyện khác gây ảnh hưởng tới Hạ Hoàng.

Sức mạnh của bốn vạn tà ảnh chồng chất trong thân thể, La Hồng không thể lãng phí.

Ánh mắt hướng tới thành Thiên An.

La Hồng cầm Ma kiếm, trên Ma kiếm ma khí ngập trời, La Hồng áo đen pháp phối, đôi mắt như phát sáng.

Tóc bạc tung bay, thân thể thon dài trong trạng thái A Tu La khiến đáng vẻ cầm Ma kiếm của hắn càng thêm anh tuấn.

Thở ra một hơi, máu tanh nồng nặc bao phủ khắp chiến trường lập tức tản ra.

Sau một khắc, La Hồng tiến từng bước, bên người cầm theo Ma kiếm A Tu La.

Phu tử và Hạ Hoàng đánh một trận, điều La Hồng muốn làm chính là tác động vào tâm lý của Hạ Hoàng!

"Rắcp Chỉ một bước mà thôi, lúc này La Hồng có bốn vạn tà ảnh trong người, sức mạnh cường đại đến mức nào, bước này hạ xuống, mặt đất bắt đầu nứt nẻ, vết nứt đan xen lan rộng tới trước cổng thành Thiên An!"

"Đây là sức mạnh gì vậy?"

"Không thể nào! Không phải La Hồng là tu sĩ Tam phẩm sao? Sao lại có sức mạnh như vậy? Quái vật trong cơ thể hắn... được thả ra rồi sao?"

"Quá mạnh! Khí tức quá áp bức! Đây là Lục Địa Tiên sao?"

Mọi người trong thành Thiên An đều biến sắc!

Vũ thống lĩnh trên thành lâu kinh hoảng ra mặt, Sở Hiên của Sở gia cũng kinh ngạc không thôi.

La Hồng đi vào Huyết Vũ Nguyên một chuyến, sao lại trở nên mạnh như vậy?

Trong hư không, Ninh Vương đang chiến đấu kịch liệt với Tiểu Đâu Hoa cũng vội thoát thân, đáp xuống thành lâu, nhìn chăm chăm vào La Hồng.

"Người này, tinh khí thần của hắn lúc này, sợ là đã đạt đến thực lực của Lục Địa Tiên nhị cảnh..."

Ninh Vương hít sâu một hơi.

Ngay cả ông ta cũng chỉ mới nhị cảnh mà thôi.

Người này... muốn làm gì?

Thái tử Hạ Cực cũng đứng dậy từ thềm son bạch ngọc, nhìn chăm chăm.

Đột nhiên.

Cả Ninh Vương lẫn thái tử đều co chặt đồng tử.

Bởi vì La Hồng dẫm xuống một bước.

Tiếng gào thét vang dội giữa thiên địa.

"Hạ Cực!"

Tóc bạc tung bay, mắt lạnh như băng, cầm chặt Ma kiếm, thân thể lao vút đi.

Làn sóng dao động giống như vật thật lan rộng trước người La Hồng như một chiếc quạt, càn quét xung quanh, mặt đất như nước, kiếm khí như thủy triều, giữa những dòng khí nổ tung nát vụn, hình bóng La Hồng cầm theo Ma kiếm lại đột nhiên biến mất.

Khi xuất hiện trở lại, hắn đã đi tới trước thành Thiên An.

Đối diện với tường thành Thiên An nguy nga sừng sững, Ma kiếm tỏa ra sức mạnh tà sát ngút trời, chém ra một kiếm!

Hắn muốn bỏ đôi thành Thiên An, giết thái tử.

Kiếm phong lòng lộng, xé rách tất cả.

tường thành cứ thế bị bỏ ra!

Trên thành lâu, Ninh Vương cảm nhận được nguy hiểm gần kề trong nháy mắt, vội bay đi.

Tuy ông ta là Lục Địa Tiên nhị cảnh, nhưng La Hồng cộng thêm Ma kiếm giống như thần binh, sao ông ta có thể ngăn cản?

Sao ông ta dám ngăn cản?

"ầm ầm ầm!"

Kiếm phong lòng lộng, bỏ thẳng một đường dọc theo con đường chủ chốt trong thành Thiên An.

Từ trên cao nhìn xuống, giống như cắt thành Thiên An làm hai nửa!

Thái tử Hạ Cực ôm cánh tay cụt đứng trên thềm son bạch ngọc, đôi đồng tử lập tức co chặt lại.

Kiếm phong kia bỏ đôi thành Thiên An, sau đó không ngừng chém về phía hắn ta.

Tốc độ quá nhanh!

Mà thềm son bạch ngọc lại vừa vụn đối diện với con đường chủ chốt trong thành!

Thái tử Hạ Cực biến sắc.

Mặc dù hắn ta là Lục Địa Tiên, nhưng cũng chỉ là nhị cảnh, còn bị La Hồng lén chém đứt một cánh tay.

Chủ yếu là thanh Ma kiếm nhìn như vừa bổ sung đầy đủ năng lượng trong tay La Hồng quá mức đáng sợ!

Thái tử Hạ Cực muốn chạy trốn.

Nhưng mà...

Khoảnh khắc hắn ta vừa nhích người.

Trong cái bóng của hắn ta, Tà Ảnh Cận vệ kim giáp hiện lên, giữ hắn ta lại.

"Cút!"

Thái tử Hạ Cực phát ra một tiếng gào thét giận giữ tột độ.

Cánh tay cường tráng còn lại vung lên, Tà Ảnh Cận vệ kim giáp lập tức biến mất.

Nhưng bị ngăn cản như vậy.

Kiểm phong cường đại đã lao tới.

Thái tử Hạ Cực đứng sững trên thềm son, nhìn chăm chăm vào kiếm phong!

"Ấm!"

Đột nhiên, trong cung Thiên Cực sau lưng hắn ta có một lá chắn vô hình nổi lên.

Nó chắn trước người thái tử, kiếm phong La Hồng chém tới đụng vào nó, dần dần tiêu tan.

Khóe miệng thái tử Hạ Cực từ từ nhếch lên, tỏ vẻ châm chọc.

Nhưng rất nhanh sau đó, vẻ châm chọc trên khóe miệng hắn ta bỗng cứng đờ.

Bởi vì sau khi kiếm phong tiêu tan.

Thân hình La Hồng bỗng hiện lên, trong ánh mắt lạnh lùng mang theo sát khí bình tĩnh.

Lá chắn ngăn được đòn tấn công, nhưng không ngăn được người.

Bàn tay to lớn của La Hồng xuyên qua lá chắn, đè đầu thái tử Hạ Cực xuống.

Ma kiếm A Tu La trong tay đột nhiên đâm tới.

Xuyên thủng lồng ngực thái tử Hạ Cực.

Đẩy thân thể thái tử không ngừng lui về phía sau trên thềm son bạch ngọc, cuối cùng, nện mạnh vào cửa Thiên Cực cung.

Khuôn mặt dưới mặt nạ Tà Quân không chút biểu cảm, khóe miệng khẽ nhếch.

Chém một cánh tay của người, đương nhiên sẽ cho người một quy trình phục vụ hoàn chỉnh.

Nhân lúc người ốm yếu, lấy mạng người.

Ma kiếm trong tay phun ra nuốt vào lửa ma.

Trên hoa văn măng bào tứ trảo...

Rút ra, đâm vào.

Rút ra... Lại đâm vào.

Chương 726: Hạ Hoàng nổi giận, chém võ quả cầu ánh sáng! (1)

Một kiếm, lại một kiếm.

Mỗi một kiếm đều đâm thẳng vào trong ngực thái tử, nhiễm đỏ vạt áo, dòng máu nóng hồi từ trong lồng ngực trào ra, nhuộm dân măng bào tứ trào.

Nhìn lại thành Thiên An, cũng là một mớ hỗn độn.

Một khe nứt khổng lồ kéo dài từ cửa thành Thiên An bị chém làm đôi đến trước cửa Thiên Cực Cung, nếu không phải Thiên Cực Cung bị Hạ Hoàng bố trí cấm chế, có lẽ ngay cả Thiên Cực Cung cũng bị bỏ ra!

Bên tai thái tử hoàn toàn tĩnh lặng.

Khuôn mặt hắn ta có vài phần dữ tợn, trong dữ tợn lại có vài phần bình tĩnh, nhìn La Hồng đang đè đầu dí mình lên cửa Thiên Cực Cung đóng chặt, từng kiếm từng kiếm, đâm không ngừng nghỉ.

Tồn tại nhỏ bé đã từng chỉ là một con kiến hôi trong mắt hắn ta, hôm nay lại cảm thanh kiếm lạnh như băng, đâm mũi kiếm sắc bén vào lồng ngực hắn ta, hút hết sức sống của hắn ta, dập tắt ý chí của hắn ta.

Ma kiếm A Tu La... rất mạnh.

Đặc biệt là Ma kiếm sau khi hấp thu đủ sức mạnh tà sát, thậm chí uy thế không hề thua kém kiếm Hoàng Quyền trong tay Hạ Hoàng.

Thái tử đúng là Lục Địa Tiên, nhưng La Hồng lúc này có sức mạnh của bốn vạn quân sĩ, thực lực hắn bộc phát ra cũng không thua kém gì Lục Địa Tiên nhị cảnh, huống chỉ còn có Ma kiếm hỗ trợ.

Thái tử Hạ Cực nhìn La Hồng, máu tươi chảy dọc theo mũi và miệng, hắn ta đã không còn vẻ sang trọng đẹp đẽ trước đây, lúc này chỉ như một con chó hoang bị mưa tuôn xối xả, mất đi vẻ phong dung của thái tử Đại Hạ.

"Người... thật to... gan!"

Thái tử ho ra máu, nhìn chằm chằm La Hồng.

Mọi việc xảy ra quá nhanh, nói đúng hơn là nằm ngoài sức tưởng tượng của hắn ta.

Từ khi Lôi Thành và mấy chục vị Cận vệ kim giáp xông vào cánh cửa đền thờ truy sát La Hồng, Hạ Cực vẫn luôn cho rằng tất cả đều đã như ván đóng thuyền, nhưng không ngờ La Hồng lại lật ngược thế cờ, không chỉ giết chết Lôi Thành mà còn tàn sát toàn bộ Cận vệ kim giáp.

Người này... sao mà làm được?

Kỳ tích sao?

Lại thêm một kỳ tích nữa?

"To gan?"

La Hồng đeo mặt nạ tà quân, nhếch miệng cười, tóc bạc quất vào hư không, có phần tà mị.

"Việc không to gan, bốn công tử không thềm làm"

La Hồng nói.

Dứt lời, Ma kiếm rút ra khỏi ngực thái tử Hạ Cực, kéo theo một chùm máu tươi, sau đó lại đâm vào một lần nữa, chỉ có điều lần này đâm vào La Hồng bộc phát sức mạnh tà sát trong Ma kiếm A Tu La, vận một vòng trong ngực thái tử.

Lục phủ ngũ tạng đều bị cắt nát, chém vỡ vào thời khắc này.

Trái tim cũng bị lửa ma và kiếm khí xé rách triệt để!

Đồng tử thái tử co rút, miệng học ra máu tươi, tóc tai rũ rượi che khuất hai gò má, hơi thở như ngôi nhà đổ sụp, cứ thế rơi xuống không ngừng.

"Ha ha ha..."

Thái tử thấp giọng cười.

Có phần điên cuồng, cũng có phần... không cam lòng.

"Người làm sao giết được ta?"

Thái tử Hạ Cực nhìn chằm chằm La Hồng, sao La Hồng có được sức mạnh của Lục Địa Tiên nhị cảnh, rõ ràng cảnh giới của hắn chỉ là tu sĩ Tam phẩm.

Mà La Hồng chỉ cười, tâm thần khê động, tà sát đằng sau hắn bắt đầu bốc lên, từng gương mặt hiện lên sau lưng hắn.

Đây đều là quân tinh nhuệ của các đại vương triều bị một chương của Hạ Hoàng giết chết trong Huyết Vũ Nguyên.

Bốn vạn người, bốn vạn quân tinh nhuệ.

Thái tử hoảng hốt, thấy được trong thân thể La Hồng ẩn chứa vô số vong hồn đã khuất.

Những người chết này đều bị hắn ta hãm hại đi vào Huyết Vũ Nguyên.

Chỉ là thật sự không ngờ hôm nay bọn họ lại trở thành trợ lực của La Hồng, những người đã chết nay đều trở thành trợ thủ của La Hồng, những người bị hắn ta hãm hại mất mạng cuối cùng lại trở thành hung thủ giết chết hắn ta.

Thái tử thấp giọng cười: "Thì ra... kẻ giết ta chính là bốn vạn người chết không cam lòng?"

La Hồng cũng nhếch miệng mỉm cười.
"Sai"

"Kê giết người là ta."

La Hồng nói.

Đứt lời, La Hồng chột rút Ma kiếm ra, sức mạnh hùng hồn trong cánh tay chột bùng lên, hóa thành một kiếm đâm xuyên qua từ khoảng cách gần. Nhanh, chuẩn, độc!
Đâm thẳng vào yết hầu thái tử Hạ Cực.

"Phập!"

Thái tử Hạ Cực căn bản không có sức tránh né, Ma kiếm đâm vào cổ họng hắn ta, ghim chặt hắn ta trên cửa Thiên Cực Cung.

Mà một kiếm ẩn chứa sức mạnh bốn vạn người của La Hồng đã đẩy cánh cửa mở ra một khe hở, bóng tối mênh mông vô tận từ trong cánh cửa phun ra ngoài.

Thái tử Hạ Cực ngã xuống.

Bàn tay còn lại ôm lấy yết hầu bị Ma kiếm đâm ra một lỗ máu.

Ngã lặn trên nền đất của Thiên Cực Cung, máu đỏ thẩm chảy ra từ vết thương, từng chút từng chút như sông lớn tràn lan, như một đóa hoa máu dữ tợn.

Hắn ta nhìn lên trần nhà được khắc họa bằng vô số hình vẽ trong Thiên Cực Cung.

Cả đời này hắn ta chưa từng bước vào Thiên Cực Cung nửa bước, mà hôm nay lại đi vào Thiên Cực Cung theo cách này.

La Hồng rơi xuống đất, nhìn Thiên Cực Cung đã mở ra một khe hở, mũi Ma kiếm nhỏ máu lách tách.

Hắn nhú mảy, nhìn chăm chăm khe cửa.

Trong mơ hồ, Hư Ảnh Thánh Nhân trong đàn điện đưa ra một lời cảnh báo, có nguy hiểm, có nguy hiểm lớn.

Nhưng La Hồng cũng không cần bước vào, bởi vì thái tử Hạ Cực chắc chắn sẽ chết.

Thân thể đã bị chém đứt toàn bộ sinh cơ, không thể nào khôi phục trở lại.

Trong thành Thiên An, tất cả mọi người sửng sốt chết lặng.

La Hồng đứng ngoài thành Thiên An chém ra một kiếm, một kiếm bổ thành Thiên An thành hai nửa, khe nứt lan tràn từ ngoài thành Thiên An chạy thẳng tới trước Thiên Cực Cung, nhìn mà kinh hãi.

Nhưng chuyện càng làm cho người ta chấn động chính là La Hồng đặt thái tử Hạ Cực lên cửa Thiên Cực Cung, từng kiếm từng kiếm đâm chết.

Thái tử Hạ Cực, kẻ đều sợ ngay từ đầu đã liên tục nhắm vào La gia, hãm hại La gia, khiến La gia phải bước lên con đường phản Hạ, hôm nay... bị kiếm của La Hồng đâm xuyên, ghim chết.

Người đàn ông quyền cao chức trọng dưới một người trên vạn người này đã bị La Hồng đóng đinh trong Thiên Cực Cung.

Chương 727: Hạ Hoàng nổi giận, chém vỡ quả cầu ánh sáng! (2)

Ninh Vương đáp xuống đằng xa, trong ánh mắt tràn đầy kinh hãi và không tài nào tin tưởng.

Hắn ta nhìn cửa Thiên Cực Cung hé mở, lại nhìn thân thể thái tử Hạ Cực ngã vào trong đó, cảm thấy vừa hoang đường vừa nực cười.

Sao có thể như vậy?

La Hồng... Tam phẩm... một kẻ chỉ như con sâu cái kiến.

Vậy mà lại tự tay giết chết thái tử Hạ Cực, giết chết Hạ Cực mang trong mình dòng máu của Hạ Hoàng?

Không chỉ Ninh Vương.

Sở Vương quỳ rạp trên mặt đất dưới một chuông của Ninh Vương cũng ngẩng đầu, tóc tai rũ rượi, trong mắt đầy vẻ không dám tin.

Nhưng, trong vẻ không dám tin ấy còn có nụ cười nhàn nhạt.

Quả nhiên... lần này thằng nhóc kia lại tạo ra kỳ tích, tạo ra khả năng trong một việc không có khả năng.

"Có cái gì không thể?"

"Sở Thiên Nam cháu ta cũng đã chết, thái tử kia... dựa vào cái gì mà không thể chết?"

Sở Vương thì thầm.

Người trông coi núi đang giao thủ chém giết với Trần quân gia bỗng toàn thân run rẩy.

Hắn ta tung một chiêu đẩy Trần tổng quản ra, nhìn thái tử Hạ Cực ngã vào Thiên Cực Cung, không tin nổi vào mắt mình.

Thái tử bị La Hồng giết chết?

Người đàn ông tràn đầy dã tâm kia cứ vậy mà chết?

Áo xanh trên người Trần Thiên Huyền bê bết máu, kiếm Địa Giao trong tay chém ra cốt long ép lui hai vị thiên nhân trong Thiên Môn.

Ông nhìn về phía La Hồng, hơi nhíu mày, nhắc nhở: "Lục Địa Tiên không dễ chết, biên ý chí chưa diệt thì còn có khả năng sống lại."

Thái tử chết rồi sao?

Biên ý chí còn chưa bị tiêu diệt, hẳn là không chết được.

Ông đang nhắc nhở La Hồng phải nhỏ cỏ tận gốc.

Thái tử Hạ Cực một mực nhắm vào La gia, mặc kệ là xuất phát từ mục đích gì thì hiện tại thù hận giữa thái tử Hạ Cực và La gia đã đến độ không chết không thôi.

Nếu để cho thái tử có cơ hội sống lại, đây tuyệt đối là bất lợi đối với La gia.

La Hồng đứng trên thềm son bạch ngọc trước Thiên Cực Cung, nghe vậy, khẽ nhướn mày một cái.

"Lần đầu giết Lục Địa Tiên, không có kinh nghiệm"

La Hồng thầm nói.

Biên ý chí của Lục Địa Tiên chưa diệt thì còn có thể sống lại?

La Hồng nhìn chằm chằm thi thể rách nát của thái tử trong Thiên Cực Cung, Ma khí lập tức phóng ra tà sát kinh khủng, sức mạnh tà sát như một con rồng đen quần quanh Ma kiếm.

La Hồng giơ tay lên, hất một cái.

Ma kiếm rung lên nhẹ nhẹ, sau một khắc, đột nhiên bắn ra, xé gió lao vào trọng Thiên Cực Cung.

Hắn cũng mặc kệ Thiên Cực Cung là nơi Hạ Hoàng bế quan gì đó.

Hắn chỉ biết, hôm nay thái tử Hạ Cực... phải chết!

Phải chém đứt tất cả hy vọng của hắn ta, khiến hắn ta không thể tác oai tác quái.

Đương nhiên, quan trọng nhất, thái tử Hạ Cực là đối tượng trọng điểm được ghi chép trong quyển sổ nhỏ của La Hồng, nếu giết chết hắn ta, chắc chắn sẽ thu được vô số tội ác về tay.

Cho nên, mặc kệ như thế nào, thái tử Hạ Cực vẫn phải chết.

"Âm Một con ma long gào thét xông ra, Hóa Long kiếm, chỉ có điều lần này là hóa thành ma long!"

Ma long gào thét, gầm gừ, lửa ma cuộn cuộn.

Trong thi thể lạnh như băng của thái tử Hạ Cực.

Tức khắc, một thân hình hư ảo lẳng lặng đứng dậy, mông bảo tứ trảo sạch sẽ chinh tề một cách thần kỳ, đó là thân thể ý chí được sinh ra từ đóa hoa đại đạo của thái tử Hạ Cực tỏa ra.

Ý chí chưa diệt, Lục Địa Tiên chưa được tính là chết.

"Suýt nữa là bị người lừa rồi."

La Hồng nheo mắt.

Thân thể ý chí của thái tử Hạ Cực bay lơ lửng, đối mặt với ma long đang bay vút tới, nhìn thoáng qua Ninh Vương.

"Đệ đệ thân ái, người không giúp hoàng huynh ngăn cản một chút sao?"

Thân thể ý chí của thái tử Hạ Cực nhìn Ninh Vương mà nói.

Lúc này Ninh Vương đã bình tĩnh lại, đối mặt với lời lẽ của Hạ Cực, hắn ta không hề nhúc nhích, cũng không mở miệng, chỉ lẳng lặng đứng đó.

Thái độ của hắn ta đã biểu lộ tất cả.

"Ha ha ha... Hoàng gia vô tình."

Thân thể ý chí của thái tử Hạ Cực phá lên cười như điên, thực ra hắn ta đã sớm điên rồi.

Sau một khắc, thân thể ý chí của hắn ta đột nhiên lẩn trốn, lao nhanh về phía sâu trong Thiên Cực Cung.

Ma long do Ma kiểm biến thành theo sát phía sau, nháy mắt đã trườn vào trong Thiên Cực Cung, như một hòn đá chìm vào biển cả mênh mông, không dây nổi dù chỉ một ngọn sóng.

La Hồng chấp tay đằng sau, áo đen tung bay, tóc bạc như tuyết.

Hắn ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời cuộn cuộn biến mây, có luồng áp lực vô tận đang lan tràn.

Dù hiện tại có sức mạnh của bốn vạn tu sĩ nhưng La Hồng vẫn cảm giác được áp lực khổng lồ, đó không phải là chiến trường mà Lục Địa Tiên bình thường có thể dây vào.

Giống như chiến trường của "thân".

La Hồng nheo mắt lại, trên thực tế, thời điểm đâm Ma kiểm A Tu La vào người thái tử, La Hồng vẫn đang chú ý tình hình trên bầu trời.

Hắn muốn ảnh hưởng đến Hạ Hoàng, dù sao thái tử Hạ Cực cũng là cốt nhục của ông ta, hai người máu mủ ruột rà, nếu Hạ Cực sắp chết, nhất định Hạ Hoàng sẽ cảm nhận được.

Nếu đang chiến đấu mà phân tâm, với thực lực của phu tử, chắc chắn có thể cho Hạ Hoàng một đòn chí mạng.

Đây cũng là dự định của La Hồng cho tới lúc này, đáng tiếc, trên vòm trời vẫn sóng yên gió lặng.

Thậm chí Hạ Hoàng còn chẳng thèm liếc mắt nhìn thái tử Hạ Cực lấy một cái.

Như thể người bị La Hồng giết chết không phải cốt nhục của Hạ Hoàng mà là một kẻ xa lạ người dung nước lã.

La Hồng hơi thất vọng dờn mắt.

Hắn nhìn về phía Thiên Cực Cung tối tăm sâu thẳm, sau đó tiến lên một bước.

"Loạt xoạt!"

Tay áo đen nhánh lật phất giữa không trung, thêm son bạch ngọc dưới chân, thêm son tượng trưng cho thể diện và vinh quang của hoàng gia bị La Hồng dẫm một cái, vỡ tan tác.

Thân hình La Hồng bay lơ lửng vào trong Thiên Cực Cung như một bóng ma.

Ánh mắt Ninh Vương lóe lên một cái, không ngăn cản.

Mà bên kia, người trông coi núi như sắp phát điên, triển khai thể tiến công với Thần Thiên Huyền, gần như là liều mạng đánh giết.

Chương 728: Hạ Hoàng nổi giận, chém vỡ quả cầu ánh sáng! (3)

Nhưng Trần Thiên Huyền vẫn lạnh mặt, khí tức chết chóc lan tràn, ngăn cản người trông coi núi.

La Hồng bước chân vào Thiên Cực Cung, chỉ có một vùng tối tăm.

Đèn dầu hai bên cung điện đều đã vụt tắt, như bóng đêm vô tận, giờ tay không thấy được năm ngón.

La Hồng nhìn thi thể đang nằm trên mặt đất của thái tử Hạ Cực.

Rồi lại nhìn vào chỗ sâu trong Thiên Cực Cung, đồng tử bất giác co chặt lại.

Chỗ sâu trong Thiên Cực Cung có một màn sáng màu trắng, bao phủ quanh ghề rỗng cao quý.

Trong màn sáng trắng kia có một bóng người thấp thoáng.

Thân thể ý chí của thái tử Hạ Cực thì bước thất tha thất thểu về phía màn sáng, trong ánh mắt mang theo vẻ điên cuồng xen lẫn...

cuồng nhiệt.

"Phập!"

Ma long do Ma kiếm biến thành bồng chóc nứt vỡ từng tác từng tác một, có một luồng áp lực vô hình khiến không khí như hóa thành ao đầm lầy lội, ngay cả nhúc nhích cũng trở nên vô cùng khó nhọc.

La Hồng nhíu mày, nhìn chằm chằm vào quả cầu ánh sáng, trong lúc còn chưa hiểu gì, tốc độ máu chảy trong cơ thể đã tăng nhanh mấy phần.

Bên trong quả cầu ánh sáng, là ai?

La Hồng trầm nghĩ trong lòng nhưng hần không nghĩ ra được, chẳng lẽ là Hạ Hoàng?

Thế nhưng lúc này Hạ Hoàng đang chiến đấu với phu tử trên bầu trời, đang khiến chiến quy tắc nhân gian.

Đó không phải Hạ Hoàng, vậy trong quả cầu này, tại nơi riêng tư dành cho Hạ Hoàng bế quan, là ai?

Lúc này trong lòng La Hồng đột nhiên nổi lên lòng hiếu kỳ tột độ.

"Người rất tò mò người trong quả cầu ánh sáng này là ai phải không?"

"Không chỉ tò mò, bất cứ kẻ nào cũng tò mò, ngay cả Trương Hoài Nghĩa trước đây cũng vậy, mà Trương Hoài Nghĩa là người duy nhất thấy rõ thân phận của người trong quả cầu này"

"Cho nên, Trương Hoài Nghĩa đã chết"
"Ông ta vốn không cần phải chết."

Lúc này thái tử đã đến gần bậc thang bên dưới ngai vàng được quả cầu ánh sáng bao phủ.

Bậc thang được trải một lớp thảm hoa lệ, tổng cộng chín nấc, chín là con số cao nhất, tượng trưng cho chí tôn, đi lên chín bậc thang, ngồi lên ngai vàng.

"Người muốn biết sao?"

"Câu xin bốn cung đi"

Thái tử Hạ Cực điên điên khùng khùng nở nụ cười.

Cười xong.

Hắn ta xoay người, muốn đi lên bậc thang.

Nhưng hắn ta vừa đạp lên một bước.

La Hồng đã xuất hiện bên cạnh hắn ta.

Kéo lấy thân thể ý chí của thái tử Hạ Cực, lôi hắn ta xuống.

La Hồng liếc mắt nhìn thái tử Hạ Cực một cái, trong mắt chỉ có vẻ lạnh nhạt.

Thái tử Hạ Cực bỗng giật mình.

Sức mạnh ý chí bùng phát, sức mạnh ý chí cường đại xộc vào biên ý chí của La Hồng.

Muốn thông qua tấn công ý chí, tiêu diệt linh hồn của La Hồng.

Nhưng mà La Hồng chẳng hề để ý tới chuyện này một chút nào.

Ý chí của thái tử Hạ Cực xông vào biên ý chí của La Hồng, sau một khắc... hắn ta nhìn thấy một cảnh tượng khó quên.

Trong biên ý chí, hắn ta thấy được Tà Thân khổng lồ đang tỏa ra khí thế kinh khủng áp lực tột độ.

Tồn tại thần bí kia có tà ác và tội ác ngập trời quần quanh, ánh mắt lạnh lẽo, như ác ma trong địa ngục tham lam nhìn chằm chằm vào nhân gian.

Đây chính là quái vật trong cơ thể La Hồng sao?

Thái tử Hạ Cực sửng sốt.

Sau đó, rợn cả tóc gáy!

Không... quái vật này, tại sao không bị Tề Quảng Lăng phong ấn?

Dường như hắn ta vừa phát hiện ra một bí mật tày trời nào đó!

Thái tử Hạ Cực dời mắt, nhìn vào tay của Tà Thân Nhị Cấp, nơi đó đang siết chặt ý chí của Tề Quảng Lăng mặt mũi bầm dập.

Đôi mắt sừng húp của Tề Quảng Lăng mở ra, dường như nhìn thấy sức mạnh ý chí của thái tử Hạ Cực...

Thở dài.

Một đời lấy lòng của lão phu.

Sau một khắc, ông ta nhắm mắt lại, làm như không nhìn thấy gì.

Tà Thần Nhị Cáp lạnh lùng nhìn hư ảnh ý chí của thái tử Hạ Cực bé nhỏ vừa xuất hiện.

Lại một người phạm ngu xuẩn nữa?

Tà Thần Nhị Cáp không chút do dự, đánh ra một chưởng, một chưởng che khuất bầu trời, trong nháy mắt đã bao trùm lên ý chí của thái tử Hạ Cực.

"Xoạt!"

Ý chí của thái tử Hạ Cực bị đập tan tành, như một quả dưa hấu vỡ nát.

Trong hiện thực, thái tử hét lên thảm thiết, sức mạnh ý chí của hắn ta đã vỡ, thân thể ý chí bỗng trở nên mơ hồ, tựa như có thể tan biến bất cứ lúc nào.

"Cầu xin người?"

"Không cần... Bồn công tử, có thể tự đến xem"

La Hồng bữu môi nhìn thái tử Hạ Cực, thản nhiên nói.

Sau đó hắn vươn tay ra, giữa năm ngón tay như có bóng tối lưu chuyển, đập mạnh vào thân thể ý chí của thái tử Hạ Cực.

"Sức mạnh ý chí... Bồn công tử có kinh nghiệm đối phó với thứ này nhất đấy"

"Âm!"

Trong phút chốc, thái tử Hạ Cực chỉ cảm thấy đằng sau La Hồng có phật quang vô tận bắt đầu dâng lên.

Sau đó, phật quang lan rộng, một pho tượng phật vô cùng to lớn hiện ra.

Thiên Thủ Tà Phật, đó là hiện thân của sức mạnh ý chí.

Thiên Thủ Tà Phật giam cầm sức mạnh ý chí của thái tử Hạ Cực, trên mặt Tà Phật nở nụ cười, nhìn vẻ mặt kinh hoàng của thái tử Hạ Cực...

Đây là phật gì vậy?

La Hồng lại phát tay lần nữa.

Từng ngọn đèn phật lần lượt nổi lên, ánh lửa trên đèn phật chọt bùng lên thành màu xanh thẫm, Thiên Thủ Tà Phật cũng được bao phủ trong phật quang màu xanh đậm.

"A Di Đà Phật... Khả khả khả..."

Giọng cười của Tà Phật vang vọng bên tai thân thể ý chí yếu ớt của thái tử Hạ Cực.

Sau đó, đèn phật phùng phùng, đốt cháy thân thể ý chí của thái tử Hạ Cực.

Tiếng la hét thảm thiết chợt phát ra từ miệng thái tử Hạ Cự, đó là cơn đau khi linh hồn bị thiêu đốt, là sự dày vò khó có thể miêu tả thành lời!

Tà Phật giam cầm, lửa Phật thiêu đốt.

Dưới sự thiêu đốt của đèn Phật, thân thể ý chí của thái tử Hạ Cự không ngừng vụn vỡ, như bị đốt đến mức hòa tan, hòa tan từng chút từng chút một...

Chương 729: Hạ Hoàng nổi giận, chém vỡ quả cầu ánh sáng! (4)

Sức mạnh ý chí giống như mỡ tan chảy, nhỏ vào trong đèn phật, khiến ánh lửa càng thêm tỏa sáng rực rỡ.

Bội bổ cho sức mạnh tinh thần của La Hồng, khiến sức mạnh tinh thần của hắn càng thêm cường đại.

"AI?"

"La Hồng! Thả Bồn cung!"

"Không phải ngươi là tấm gương chính nghĩa sao? Cho bồn cung một cái chết sáng khoái đi!"

Thái tử Hạ Cự la hét thảm thiết.

Đau đớn, quá đau đớn!

La Hồng là tấm gương chính nghĩa, sao lại có thủ đoạn độc ác như vậy?

Hắn ta vẫn luôn nghe nói La Hồng nổi tiếng chính nghĩa cho nên cực kỳ chán ghét, La Hồng càng chính nghĩa hắn ta lại càng chán ghét.

Thật không ngờ La Hồng lại thâm độc như vậy.

Áo đen trên người La Hồng lay động, tóc bạc tung bay, quay đầu nhìn thái tử Hạ Cự bị Tà Phật và đèn phật dày vò, nhướng mày một cái.

"Ngươi mạng ai?"

La Hồng nói với vẻ vô cảm?

Nói ai là tấm gương chính nghĩa?

Đã tra tấn ngươi một cách thâm độc như vậy, ngươi còn nói bồn công tử là tấm gương chính nghĩa?

Sao ngươi lại hèn hạ như vậy?

La Hồng đột nhiên đưa tay nắm một cái, ánh lửa trên đèn phật bùng lên, sau đó, bùng tay một cái.

Từng tà ảnh vụn vụn lần lượt nổi lên.

Không phải tà ảnh cường đại gì, ví dụ như Tà Ảnh Dịch Sơn, bọn họ bám lên thân thể ý chí của thái tử, không ngừng gặm nhấm, cắn xé...

Đau đớn gấp bội.

Giống như dày vò trong địa ngục.

Thái tử Hạ Cự có cảm giác như lần đầu tiên hiểu được La Hồng.

Người này...

Là ma quỷ!

Đau đớn vẫn tiếp tục.

La Hồng vẫn lạnh lùng nhìn, hai tay khoanh trước ngực, khóa miệng hờ hững nhếch lên.

Hắn cảm thấy mình cực kỳ giống đại ác nhân, cực kỳ giống nhân vật phản diện, thủ đoạn ác độc như vậy, lòng dạ hẹp hòi như vậy, hẳn đúng là tên khốn đệ nhất thiên hạ.

Mà thái tử Hạ Cực bị thiêu đốt tan chảy từng chút từng chút một trong nỗi đau đớn vô tận... hoàn toàn mất đi sinh cơ.

Thái tử Hạ Cực, chết!

Thấy ý chí của Hạ Cực bị đốt sạch, La Hồng cất bước tiến lên, dẫm lên chín nấc thang lên ghế rồng.

"Âm!

Lập tức có luồng áp lực Hoàng Đạo kinh khủng chọt ép xuống.

Trong nháy mắt, sắc trời trên Thiên Cực Cung xảy ra biến hóa lớn, có một vòng xoáy dày nặng đang xoay tròn trên đó.

Trên bầu trời thành Thiên An có những đám mây màu máu ùn ùn kéo tới, thoáng chốc, mưa máu trút xuống.

Lục Địa Tiên... bỏ mạng!

Thái tử, đã chết!

Giờ khắc này, không ai quan tâm thái tử đã chết hay chưa, bởi vì ai nấy đều đang nhìn lên dị tượng trên bầu trời Thiên Cực Cung.

Ninh Vương đứng trước cửa Thiên Cực Cung, híp mắt.

Vào thời khắc sắc trời biến hóa.

Trên vòm trời, biển mây chọt vỡ nát.

Như một đường đao khí kinh khủng chém vào biển mây trên bầu trời, tạo thành khe nứt mây vạn dặm.

Thân thể cao lớn của Hạ Hoàng được bao phủ bởi sức mạnh khí vận vô tận, hiện lên từ trong tầng mây, toàn thân tỏa ra ánh sáng vàng, như vàng mặt trời rực rỡ chói chang.

Mà giờ khắc này, gương mặt Hạ Hoàng đã tái xanh, tràn đầy phần nộ, tràn đầy sát khí.

Lúc thái tử Hạ Cực bị Hạ Hồng đâm xuyên qua thân thể, ông ta không hề biến sắc, không hề tức giận, thậm chí cảm xúc không hề có một chút dao động.

Dù cho ý chí của thái tử Hạ Cực bị thiêu đốt tan biến, ông ta cũng không để ý cho lắm.

Nhưng khi La Hồng chống lại áp lực Hoàng Đạo, bước lên quả cầu ánh sáng, đi về phía ngai vàng, cuối cùng cảm xúc của ông ta cũng xuất hiện dao động.

"Ngăn cản hắn! Bằng bất cứ giá nào!"

Giọng nói của Hạ Hoàng vang vọng như truyền xuống từ Cửu U.

Khoảnh khắc ông ta vừa dứt lời.

Kèm theo tiếng ho khan, một nắm đám không lồ phá tan biển mây nên xuống bên dưới.

"Hạ Kiếp, ngươi phân tâm rồi"

"Rầm!"

Hạ Hoàng lập tức bị nắm đám không lồ đánh trúng, một luồng năng lượng có tính bạo nổ kinh khủng khuếch tán trên tầng mây, đánh tan tầng mây vạn dặm.

Hạ Hoàng hóa thành một chùm sáng, rơi xuống mặt đất.

Mặt đất lập tức vỡ tung, dư âm của nắm đám này như thể san bằng sơn hà vạn dặm.

Như một đám mây nhô lên từ mặt đất, khói lửa dày đặc lan ra như bão cát.

Giống như trời sập!

Thanh thế to lớn, khiến tất cả mọi người trong chiến trường đều biến sắc.

Trong tầng mây, phu tử nhẹ nhàng bay xuống, lây dính lấm tấm vết máu, sắc mặt lạnh đậm.

Trên mặt đất, Hạ Hoàng đứng lên giữa khói lửa bão cát, áo giáp do Thiết Luật Đại Hạ biến thành dải chằng chịt vết nứt, sắc mặt ông ta lạnh lẽo, kiếm Hoàng Quyền chĩa thẳng lên trời, muốn giết lên tận trời!

Mặt đất chấn động, như cơn giận từ lòng đất, sông núi đều đang sôi trào sùng sục.

Mà Hạ Hoàng lại phóng lên trời cao, tiếp tục chiến đấu với phu tử.

Có máu văng xuống.

Mà một giọt máu lại nặng tựa vạn quân, rơi xuống mặt đất nhân gian, hút cạn hồ nước, đập nát núi sông.

Thiên tử Đại Chu, nữ đế Đại Sở và đại hãn Kim Trướng Vương Đình đều thấy lạnh cả người.

"Thật mạnh!"

"Khí tức này... có lẽ là đã đạt đến cực hạn của Thập cảnh rồi phải không?"

Vào giờ khắc này, trong lòng ba người mạnh nhất nhân gian đều nổi lên suy nghĩ như vậy.

Bản thân phu tử đã rất mạnh.

Mà Hạ Hoàng cũng không kém, hiện còn hội tụ bảy luồng khí vận trong thiên hạ, cộng thêm Thiết Luật Đại Hạ và kiếm Hoàng Quyền, sợ rằng ba người bọn họ liên thủ cũng sẽ bị Hạ Hoàng giết chết.

Hạ Hoàng hiện tại quá mạnh mẽ.

Thời kỳ đỉnh cao.

"Hội tụ khí vận khắp thiên hạ về một thân, có lẽ Hạ Kiếp thực sự có thể trở thành Nhân Hoàng!"

Ánh mắt đại hãn Kim Trướng Vương Đình lóe lên, giờ khắc này bỗng cảm thấy do dự.

Nữ đế Đại Sở lại cười lạnh trào phúng: "Nhân Hoàng? Hắn ta cũng xứng sao?"

"Chẳng qua chỉ là con rối của thiên nhân đằng sau Thiên Môn dùng để đùa giỡn nhân gian mà thôi, Hạ Kiếp chơi với lửa có ngày chết cháy!"

"Hợp tác với thiên nhân, có ngày bị chơi chết!"

Nữ đế Đại Sở vô cùng lạnh lùng, một đòn đánh bay Nam Ly Hỏa đang thi triển cổ trùng cố gắng hết sức ngăn trở mình.

Nàng ta chẳng có chút thiện cảm nào với thiên nhân đằng sau Thiên Môn cả.

Chương 730: Hạ Hoàng nổi giận, chém vỡ quả cầu ánh sáng! (5)

"Âm!"

Cao Ly Sĩ đang giao chiến với thiên tử Đại Chu bỗng biến sắc.

Đưa mắt nhìn về phía Thiên Cực Cung.

"Chết tiệt!"

Cao Ly Sĩ tức giận mắng một tiếng, muốn thoát thân chạy tới Thiên Cực Cung.

Mà thiên tử Đại Chu chỉ cười nhạt một tiếng, lúc này ông ta cũng không vội.

Lò Tạo Hòa đèn xuống, có ngọn lửa ba màu phụt ra, ngăn cản Cao Ly Sĩ.

Trong phút chốc.

Tất cả mọi người đều chú ý tới tình hình trong Thiên Cực Cung.

Không ai ngờ được Hạ Hoàng ngay cả thái tử bỏ mạng cũng không hề lay động lại chỉ vì La Hồng tiến lên một bước nhỏ mà biến sắc.

"Ngăn cản hắn!"

Âm thanh phản nộ của Hạ Hoàng quanh quẩn khắp đất trời.

Đương nhiên La Hồng cũng nghe được.

Hắn rất vui vẻ, mặc dù La Hồng có thể miễn dịch với phần lớn các loại áp lực, nhưng áp lực Hoàng Đạo này vẫn khiến hắn cảm thấy bị ép đến phát nổ, mỗi một bước đều cảm thấy nặng nề gấp vạn lần.

Chỉ là chín bậc thang mà lại như hàng vạn bậc thang mênh mông vô tận, leo không nổi.

Nhưng La Hồng không vội, leo lên từng bước một.

Trời đất như trở nên tĩnh lặng, chỉ còn tiếng máu chảy vẫn còn vang vọng, bóng người trong quả cầu ánh sáng như cùng chung một dòng chảy với La Hồng.

"Là ai?"

La Hồng nhìn chằm chằm quả cầu ánh sáng.

Chẳng biết từ khi nào, La Hồng đã toát mồ hôi lạnh đầm đìa, nếu không có sức mạnh của bốn vạn tà ảnh, lúc này hắn đã bị ép nổ, toi mạng.

Nếu là Lục Địa Tiên bình thường, ngay cả sức mạnh dẫm lên bậc thang cũng không có!

Rốt cuộc là cái gì? !

Trong lòng La Hồng đầy tò mò.
Có một lời kêu gọi vang lên từ trong huyết mạch.

Quả cầu ánh sáng gần trong gang tấc.
La Hồng nhìn chăm chăm quả cầu ánh sáng, thấy được bóng người thấp thoáng bên trong.

Hắn nâng kiếm lên, muốn chém vỡ quả cầu ánh sáng này.
Đột nhiên.
Bầu trời bên trên Thiên Cực Cung.

Hạ Hoàng toàn thân đầm máu nổi lên, chính khí cuộn cuộn bao phủ quanh thân hóa thành lụa trắng, quấn vòng quanh cơ thể ông ta, trói chặt người ông ta, trong đôi mắt lạnh lùng mang theo sát khí khinh khủng tột cùng.

"Dừng tay!"
Giọng điệu lạnh như băng mang theo uy áp vô tận.
Nện xuống ào ạt mạnh mẽ như một cây cột rồng, truyền vào trong Thiên

Cực Cung.

Nện trúng người La Hồng.
Thân thể La Hồng run lên, đau đớn rít lên một tiếng.

Sau đó, ngẩng đầu, dường như nhìn thấy Hạ Hoàng đang nổi cơn thịnh nộ trên bầu trời.

Nhếch miệng cười.
"Tức không?"

"Tức là đúng rồi."

Dứt lời.

Ma kiếm trong tay La Hồng tức khắc phun ra ma khí hấp thu từ trong

Huyết Vũ Nguyên, chém về phía quả cầu ánh sáng.

Một tiếng rắc vang lên giòn giã.

Quả cầu ánh sáng vỡ tan, chia năm xẻ bảy!

Khoảnh khắc quả cầu ánh sáng vỡ tan, La Hồng cũng thấy rõ người đang ngồi xếp bằng trong đó.

Cộng hưởng huyết mạch càng thêm rõ ràng.

La Hồng có cảm giác nhìn như mình đã gặp người này ở đâu đó rồi.

Tất cả các thanh âm trong trời đất giờ phút này đều biến mất.

Chỉ còn lại tiếng tim đập.

Thanh âm rất nhỏ kia nhảy lên, như tiếng sóng biển vỗ vào đá ngầm, kích động những ngọn gió biển nho nhỏ, khiến tâm thần người ta bị ảnh hưởng.

Phòng ngự của quả cầu ánh sáng này rất vững chắc, vững chắc đến mức nếu La Hồng dùng toàn lực tấn công cũng sẽ không vỡ, nhưng, trong tay La Hồng là Ma kiếm A Tu La đã hấp thụ không biết bao nhiêu sức mạnh tà sát trong Huyết Vũ Nguyên, nó dùng toàn bộ sức mạnh ăn mòn chém ra một kiếm âm chứa hơi thở hủy diệt.

Không có gì không thể phá.

Một kiếm này nhẹ nhàng cắt đôi quả cầu ánh sáng.

Như việc dùng tay không bóp nát một khối kim cương.

Có hơi thở sự sống vô cùng nồng đậm từ bên trong quả cầu ánh sáng phát ra, đánh sâu vào tâm thần La Hồng.

La Hồng đưa mắt nhìn lại, thấy được một nam nhân bạch y đang ngồi, áo trắng bay bay, mái tóc đen bay bay, cùng với khuôn mặt tuấn dật đến cực điểm.

La Hồng không biết gương mặt này, nhưng không hiểu sao lại cảm giác được hơi thở này quen thuộc.

Đây là cảm giác đến từ sự liên kết huyết mạch, làm cho lòng La Hồng kích động cùng nghi hoặc rất nhiều.

Hắn không đoán ra được thân phận của người này, nhưng cũng hiểu được, thân phận người này rất quan trọng.

tâm mắt của La Hồng quét một vòng, có thể thấy rõ ràng bố trí bên trong.

Người này ngồi ngay ngắn phía trên long y, một thân trường bào màu trắng, một đầu tóc đen, trẻ tuổi tràn đầy sức sống..... Ánh sáng tràn ngập từng góc của quả cầu ánh sáng.

Mà ở phía trên đỉnh đầu người này, lại có một dòng nước màu trắng, giống như trầm hương thượng đẳng, yên lặng như nước, chậm rãi chảy xuống, theo đỉnh đầu người này, lan tràn khắp cơ thể, một chút lại một chút thấm thấu vào bên trong thân hình, đan điền, khiếu huyết (2).

(2) Khiếu huyết (lỗ khiếu): gồm hai mắt, hai lỗ mũi, hai tai và miệng "Tinh hoa sinh mệnh?!"

La Hồng hít một hơi, Tinh hoa sinh mệnh như từ dị không gian chảy xuống, nồng đậm vô cùng.

Đối với Tinh hoa sinh mệnh, La Hồng tự nhiên không hề cảm thấy xa lạ, lúc trước hắn đánh nát thiếu niên Hạ hoàng, đoạt được tinh hoa sinh mệnh, chính là thứ đã mang cho hắn không ít chỗ tốt.

Mà hiện giờ, La Hồng lại thấy được tinh hoa sinh mệnh.

Tâm thần La Hồng vừa động, mở ra túi trữ vật, ngăn chặn đúng vị trí Tinh hoa sinh mệnh chảy xuống.

Tức khắc cắt đứt dòng Tinh hoa sinh mệnh đang chảy xuống thâm nhập vào đỉnh đầu của thân hình kia.

Mà Tinh hoa sinh mệnh còn lại không ngừng chảy vào trong túi trữ vật của La Hồng.

La Hồng cười nở hoa luôn rồi.

Thu hoạch lớn!

Tà Thần Nhị Cáp đã từng nói, tinh hoa sinh mệnh không phải vật nhân gian, La Hồng nhìn vị trí Tinh hoa sinh mệnh chảy ra, chỗ đó chẳng lẽ là Thiên môn?

Thiên môn, Tinh hoa sinh mệnh, thân hình nồng đậm sức sống Đôi mắt La Hồng nheo lại.

Chẳng lẽ là do Hạ hoàng chuẩn bị cho tương lai về sau?

Chương 731: Chịu chết cùng thí hoàng (a)! (1)

(a)Thí hoàng: người giết chết hoàng đế Sự sống nồng đậm này, quả thực vừa khủng bố vừa đáng sợ, chẳng lẽ..... Là vì để chuẩn bị đối phó với Phu Tử mà lưu lại?

Thời điểm La Hồng cắt đứt dòng chảy của Tinh hoa sinh mệnh .

Trong phút chốc, bóng người nhắm mắt ngồi xếp bằng kia, thân hình tức khắc run lên.

Oanh!

La Hồng chỉ cảm thấy trời đất chấn động không thôi, như có tồn tại tuyệt thể muốn thức tỉnh.

Thiên Cực Cung, Hạ Hoàng cả người đầy máu, Thiết Luật Đại Hạ biến thành giáp trụ, rách nát, trong mắt ông ta có kinh giận, có kích động.

Tại sao lại như vậy?

Ông ta bày ra phòng ngự cực kì cường đại trong Thiên Cực Cung, còn có Hoàng cửu trọng thang (thang chín bậc), dù là Lục Địa Tiên cửu cảnh muốn bước về phía quả cầu ánh sáng kia cũng không phải là chuyện dễ.

Thế mà, La Hồng - một tu sĩ Tam phẩm, sao có thể chống đỡ được uy áp, vượt qua phòng ngự, bước đến phía trước quả cầu ánh sáng?

Rốt cuộc đã xảy ra biến cố gì?!

Toàn thân Hạ hoàng chấn động, khí vận thiên hạ bị ông ta cắn nuốt tức khắc hóa thành bạch long xoay quanh thân ông ta, xé rách từng đạo hạo nhiên chính khí của Phu Tử đang kiềm chế mình.

"Tiến vào Thiên Cực Cung! Giết chết La Hồng!"

Thanh âm lạnh băng của Hạ hoàng vang vọng.

Đôi mắt ông ta quét thẳng từ phía trên vòm trời xuống, ánh mắt xoay chuyển, toát ra thần thái không cho phép người ta kháng cự.

Ông ta hạ lệnh, đây là hoàng mệnh.

Dùng thân phận mang theo bảy phần khí vận của thiên hạ hiện giờ của ông ta truyền đạt mệnh lệnh.

Đây là lệnh của Nhân Hoàng Âm!

Chỗ Cao Ly Sĩ đang căn răng chém giết với Thiên tử Đại Chu, một bàn tay trẻ tuổi trắng nõn âm âm nổ tung, tạo thành dao động, bắn lên gợn sóng năng lượng đáng sợ, ông ta tự nổ tung thân thể, tránh thoát khỏi ảnh hưởng từ ngọn lửa tam sắc của Tào Hóa Lô mà Thiên tử Đại Chu xuất ra.

Lão ta xé rách trời cao, sải bước ở trong hư không, chỉ vài bước đi đã tới trước Thiên Cực Cung.

"Phân ưu thay bệ hạ."

Áo tím của Cao Ly Sĩ tung bay, bàn tay đứt gãy vẫn còn đang nhỏ máu ròng ròng, lão ta cung kính khom người với Hạ hoàng phía trên vòm trời.

Sau đó, ánh mắt nhìn về phía chỗ sâu trong Thiên Cực Cung, sát khí sôi sùng sục.

"Đại nghịch bất đạo."

"Phải chết!"

Cao Ly Sĩ nói.

Ngay sau đó, lão ta nện bước xuống, dừng ở phía trước Thiên Cực Cung, phát trần nhẹ ném ra, áo tím bay tán loạn, người này chính là đại thái giám đã làm bạn cùng với Hạ hoàng được mấy trăm năm. Giờ khắc này, lão ta bước vào Thiên Cực Cung là vì muốn giúp Hạ hoàng dọn sạch chương ngại cuối cùng.

Không người nào có thể hiểu rõ Hạ Hoàng đang theo đuổi cái gì hơn ông ta.

Cao Ly Sĩ đột phá chương ngại vật, xuất hiện trước cửa Thiên Cực Cung hoàn toàn ngoài dự tính của tất cả mọi người.

Ánh mắt thiên tử Đại Chu lóe lên, quét mắt một cái qua Thiên Cực Cung, tâm thần xoay chuyển, Tào Hóa Lô vừa trở về bị ông ta nắm trong lòng bàn tay liền nhanh chóng được vung ra.

Tào Hóa Lô nháy mắt hóa thành một mặt trời chói chang, bị ném vào trong Thiên Cực Cung, trong hoả lò, ngọn lửa tam sắc cuộn cuộn, đốt cháy hư không, đốt cháy tất cả.

Cho dù là nguyên khí cũng không thể tồn tại trong vòng hoả lò!

Đây chính là thân binh của vương triều Đại Chu, không kém gì thân binh Hoàng Quyền kiếm!

Tuy rằng không biết trong Thiên Cực Cung đã xảy ra việc gì, nhưng, Thiên tử Đại Chu rất rõ ràng, sự tình trong Thiên Cực cung có ảnh hưởng rất lớn tới Hạ hoàng, làm tâm lý Hạ hoàng mất cân bằng.

La Hồng có thể bước vào Thiên Cực Cung hoàn toàn vượt xa dự đoán trước đó của Hạ hoàng.

Để Hạ hoàng làm Nhân Hoàng?

Chu Thiên tử không đồng ý, Nữ Đế cũng không muốn.

Một khi đã như vậy, phải can Hạ Hoàng lại!

âm âm âm!

Không gian từng chút từng chút vỡ vụn, bá tánh cùng tu sĩ trong thành Thiên An chỉ cảm thấy sợ hãi khi tai vạ tự nhiên ập tới.

Ninh Vương nhìn chăm chăm Tạo Hóa Lô lộ ra ánh mắt kiêng kỵ.

Có điều, ông ta nghĩ nghĩ, vẫn bước tới Thiên Cực Cung.

Người đàn ông kia đã hạ lệnh. Trước khi xác định chắc chắn người đàn ông kia có chết hay không, ông ta cảm thấy tốt hơn hết là cứ tuân theo mệnh lệnh.

Hơn nữa, Ninh Vương cũng rất tò mò, bí mật trong Thiên Cực Cung.....

Rốt cuộc là cái gì?

Rốt cuộc là cái gì mà lại khiến Hạ hoàng hoảng hốt như thế?

Thời điểm Tạo Hóa Lô lơ lửng phía trên Thiên Cực Cung.

Bỗng dưng.

Thần sắc Chu Thiên tử biến đổi, ông ta phát hiện, một cánh cổng tuyệt đẹp, to lớn vô cùng từ phía trên vòm trời hiện ra.

Cánh cửa kia được chạm khắc rồng phượng, có tiên khí lượn lờ vây quanh.

Một bàn tay bạch ngọc lộng lẫy bắt mắt từ Thiên môn đánh ra, vỗ vào phía trên Tạo Hóa Lô mà Chu Thiên tử xuất ra.

Đông!!

Tạo Hóa Lô run rẩy, như nhấc lên một trời biển lửa.

Khuôn mặt Chu Thiên tử xuất hiện khiếp sợ cùng tức giận.

"Thiên môn..... Thiên Tôn?!"

"Người dám can thiệp vào chuyện của nhân gian?!"

Chu Thiên tử lạnh lùng lên tiếng.

Tạo Hóa Lô bị đánh bay, Thiên môn cao lớn vô cùng treo phía trên vòm trời, phát ra ánh sáng chói lóa vô tận.

Như có tiên khí lượn lờ bay toán loạn.

Thân ảnh mơ hồ ngồi xếp bằng ở trước Thiên môn, tay áo phiêu phiêu, không thấy rõ khuôn mặt, nhưng có thể nhận thấy là một tuyệt thế mỹ nhân, lại tựa như một nam tử hào hoa.

Một chạng vạng kia, ẩn chứa sức mạnh to lớn không gì sánh kịp, làm không gian đều muốn mở tung.

Tạo Hóa Lô phát ra một tiếng rên rỉ, bên trên nó hiện ra một dấu tay rất sâu.

Tạo Hóa Lô bay ngược về, Chu Thiên tử bắt lấy Tạo Hóa Lô, sắc mặt xanh mét.

Mà không chỉ Chu Thiên tử, nữ đế Đại Sở, còn có cả Kim Trướng Vương Đình đang đổ mồ hôi, sắc mặt ngưng trọng.

Nữ đế Đại Sở nắm lấy kiếm Long Tước trong tay, đôi mắt lạnh băng tràn đầy sát khí: "Cho dù ngươi là Thiên Tôn, Phu Tử chưa chết, ngươi dám bước vào nhân gian sao?!"

Mà lúc này, thiên nhân phía sau Thiên Môn cũng là tên thiên nhân mới ra một chương kia, nhẹ nhàng nở nụ cười.

Thanh âm mờ mịt vô cùng.

Chương 732: Chịu chết cùng thí hoàng (a)! (2)

"Sắp rồi"

Bỗng dung, nháy mắt khi câu nói vừa cất ra.

Thân hình Phu Tử từ trong biển mây hiện lên, nhàn nhạt liếc thiên nhân phía sau Thiên môn một cái, "Người nói lão phu sắp chết rồi?"

Lời nói rơi xuống.

Phu Tử nâng lên một tay.

Kết kết kết.....

Trong thiên địa như có xiềng xích hiện ra, xiềng xích kia như hóa thành một cây roi, hung hăng quát đánh.

Bàn tay vươn ra từ Thiên môn như được là từ sứ, tức khắc bị một roi quát đến nỗi vết nứt phút chốc phủ kín, như muốn vỡ nát bất kì lúc nào.

Thiên nhân phía sau Thiên Môn như nhú mày, lúc này, lại không giống như lúc trước mà thu hồi tay.

Tiên khí lượn lờ, có Tinh hoa sinh mệnh nồng đậm kích động, lại khiến cho bàn tay nứt vỡ kia khôi phục lại như lúc ban đầu.

"Hạ Kiếp, người đã đáp ứng với Bản tôn, nhưng người vẫn chưa làm được"

Thiên nhân phía sau Thiên Môn nhàn nhạt nói.

Trong biển mây, Hạ hoàng tránh thoát trói buộc của chính khí hạo nhiên, lạnh lùng liếc vị kia một cái: "Câm miệng, người dám dạy trẫm phải làm như nào?"

Cao Ly Sĩ vào Thiên Cực Cung.

Hạ hoàng cũng coi như đã yên tâm rất nhiều.

Cao Ly Sĩ, là phụ tá đắc lực của ông ta, chính là người ông ta tin nhiệm nhất, đi theo ông ta mấy trăm năm, giờ lão ta đã ra tay khiến Hạ Hoàng vô cùng yên tâm.

Thực lực Cao Ly Sĩ đã đạt tới Cửu cảnh, La Hồng có thể giết Hạ Cực, nhưng nếu đối đầu với Cao Ly Sĩ, thì không có bất kì cửa thắng nào.

"Không cần giữ mạng, giết chết."

Hạ hoàng lạnh giọng nói.

Vốn dĩ Hạ hoàng còn tưởng lúc xong việc có thể nghiên cứu một chút quái vật trong cơ thể La Hồng, nhưng hiện tại, không cần.

Tiểu tử này chính là một dị số, theo như lời Tề Quảng Lăng nói, chính là một biến số cực lớn.

Nêu là có thể nhanh chóng diệt trừ, thì nên trừ bỏ.

Nếu không, sớm hay muộn cũng sẽ xảy ra việc lớn.

Hạ hoàng có chút hối hận, lúc trước không có ra tay tận diệt La Hồng, làm tiểu tử này nhảy nhót tới bây giờ.

Oanh!

Thân hình Hạ hoàng chấn động, như có gợn sóng mênh mông cuộn cuộn nổ tung phía trên vòm trời, cuộn lên đá vụn, khiến cho đá vụn như nổ tiễn bắn ra bốn phía.

Hắn một bước bước ra, hóa thành một luồng ánh sáng hướng về phía Phu Tử.

"Phu Tử, người già rồi!"

Hạ hoàng nói.

Lời nói như sấm sét cuộn cuộn, như một quyền nên ra, làm trời đất đều tối đen như mực.

Mà bên kia, Phu Tử nhú mày, buông lỏng bàn tay đang nắm Tỏa Liên Trật Tự, nghênh chiến Hạ Hoàng đang được khí vận quán thân, cầm trong tay kiếm Hoàng Quyền, thân khoác Thiết Luật Đại Hạ.

Nhưng mà, Tỏa Liên Trật Tự tuy không còn được Phu tử khống chế nhưng vẫn gào thét lao ra như trường long, ngăn cản thiên nhân phía sau Thiên Môn, không cho phép y bước xuống nhân gian.

Có điều, bàn tay vị Thiên Tôn kia vẫn vươn xuống nhân gian như cũ, chưa từng thu lại.

Không có xiềng xích của Phu Tử khống chế, thì cũng không có gì đáng sợ.

Chu Thiên tử thân khoác Thái Cực đạo bào cùng với hỏa lò trên đỉnh đầu nhanh chóng lao đến, Nữ Đế Đại Sở cũng vút bỏ Nam Ly Hỏa bị nàng ta đánh đến mức không ngừng ho ra máu, cùng xuất chiêu với Chu Thiên tử, một trái một phải mà đánh về hướng thiên nhân tọa trấn trên Thiên môn.

Chỉ trong chớp mắt, bàn tay kia bị đánh đến rạn nứt, nhưng có Tinh hoa sinh mệnh chảy qua, lại lần thứ hai khôi phục như lúc ban đầu.

"Ta là Thiên Tôn, bất tử bất diệt, xuyên qua mười cõi, khám phá sinh tử, nếu không phải có quy tắc nhân gian hạn chế, sao các người dám phạm thiên nhân"

Người ở phía sau Thiên Môn, đạm mạc nói.

Bàn tay khê lật, ngăn trở Chu Thiên tử cùng Sở Nữ Đế.

Đại chiến lại lâm vào hỗn loạn chỉ trong nháy mắt, mọi người, và tất cả tu sĩ đều biến sắc.

Một trận chiến này, tính tới hiện tại, đã hoàn toàn thoát ra khỏi dự đoán lúc trước của bọn họ, Thiên Tôn phía sau Thiên Môn cũng đã ra tay.

Đã có hơi vượt ra khỏi tưởng tượng của nhiều người.

Hạ hoàng chiến Phu Tử, thiên nhân ra tay can thiệp.

Việc này chứng tỏ rằng, Hạ Hoàng đã sớm cấu kết với thiên nhân, đây là muốn đánh vỡ trật tự nhân gian.

Rất nhiều ánh mắt lóe lên, một vài cường giả lánh đời trong đại lục, cũng vẫn đang theo dõi.

Bọn họ thấy được quá trình của trận chiến này, nhưng lại lựa chọn chưa ra tay.

Đối với không ít cường giả đã đến đại nạn của thọ mệnh, cũng có vài phần chờ mong, chờ mong Hạ hoàng đánh vỡ quy tắc nhân gian, đánh vỡ quy tắc nhân gian không được trường sinh.

Đương nhiên, bọn họ cũng không ra tay, bởi vì bọn họ vẫn là kiêng kỵ Phu Tử cường đại, nếu là Phu Tử chưa chết, vậy tương lai nhất định sẽ xử lý bọn họ.

Cho nên, bọn họ vẫn duy trì thái độ quan sát, vừa không nhúng tay, cũng không viện trợ.

Mà trong Thiên Cực Cung.

Cao Ly Sĩ mặc áo tím tung bay, phát trần vẫn nằm trên khuỷu tay, phát trần khẽ rung rung, từng sợi chỉ bạc như một con dao sắc bén, cắt vào không khí.

Cao Ly Sĩ mới đi hai bước, đã thấy được thi thể Thái Tử Hạ Cực ngã trước cửa Thiên Cực Cung, nhìn lướt qua, trong mắt không có bất luận cảm xúc dao động gì.

Hạ Cực, đã chết.

Con trai ruột của Hạ hoàng, đã chết.

Người thừa kế của Đại Hạ, cuối cùng vẫn chết, hơn nữa là chết trong tay La Hồng.

Đây xem như nhân quả báo ứng sao?

Nếu là Hạ Cực không đi trêu chọc La gia, La Hồng kia sẽ không chính tay giết chết Hạ Cực?

Cao Ly Sĩ lắc lắc đầu, chỉ là có vài phần xúc động, Hạ Cực dù sao cũng là do lão ta nhìn lớn lên, từ lúc còn trong tã lót đến lúc lớn lên.

"Cũng thuận tiện báo thù thay điện hạ vậy."

Cao Ly Sĩ nhẹ giọng nói.

Ngay sau đó, lão ta ngẩng đầu, nhìn về phía La Hồng mặc hắc sam đã chém đôi quả cầu ánh sáng lặng đứng phía trên cầu thang chín bậc.

Sát khí như có như không, tràn ngập bên trong đại điện.

Chương 733: Chịu chết cùng thí hoàng (a)! (3)

"Làm càn!!!"

"Vị trí kia là nơi La Hồng người có thể đặt chân vào sao!"

Trong Thiên Cực Cung, Cao Ly Sĩ đột nhiên phát ra tiếng quát chói tai.

Một bước đạp xuống, phát trần trong tay vút ra, phát trần ba nghìn sợi

sắc bén như lưỡi kiếm!

"La Hồng, chết đi cho ta!"

Cao Ly Sĩ gầm lên một tiếng. Lão cảm nhận được bóng người bên trong quả cầu ánh sáng kia, phát ra sức sống như muốn sống lại, sắc mặt hơi biến hóa, ra tay không chút lưỡng lự, Thiên Cực Cung tựa hồ có chút không chịu được, một số cột trụ bắt đầu bị vết rạn phủ kín.

La Hồng đương nhiên cảm nhận được, Ma kiếm A Tu La chợt bay ra, một kiếm hóa rồng, bốn con ma long phi nhanh ra, va chạm với phát trần.

Nhưng mà, chỉ trong chớp mắt ma long liền bị đánh cho tiêu tán.

Thực lực của Cao Ly Sĩ quá mạnh!

La Hồng dù có lực lượng của bốn vạn quân, nhưng vẫn không phải đối thủ của một chiêu này của Cao Ly Sĩ, cảm giác như núi lớn đè ép.

Bị áp bách nên trong nháy mắt trên người hắn đã che kín những vết rách nhỏ, từng giọt máu tươi từ thân thể bắn ra.

Tức khắc trong quả cầu ánh sáng, tràn ngập mùi máu.

Thân ảnh đang dần dần sống lại, tại một khắc này, như bị mùi máu tươi nồng đậm kích thích đến.

Một cỗ ý thức như bị phủ đầy bụi mờ của tháng năm, bắt đầu chậm rãi sống lại.

La Hồng cũng có vài phần cảnh giác, một bên đối kháng Cao Ly Sĩ, một bên cảnh giác.

Thân ảnh mặc bạch y phía sau tựa như muốn thức tỉnh, thân ảnh bạch y kia bị quần quanh bởi uy thế, phi thường khủng bố, cho dù là lấy lực lượng bốn vạn quân của La Hồng ra so vẫn kém.

Tuyệt đối là một Lục Địa Tiên vô cùng cường đại.

La Hồng suy nghĩ, có nên thừa dịp đôi phương chưa thức tỉnh, trực tiếp chém?

Dần dần..... Đạo thân ảnh từ từ mở bừng mắt.

Đôi mắt như bị phủ đầy bụi thời gian, tang thương, mê mang, kinh ngạc.....

Toàn bộ Thiên Cự Cung tối tăm tại một khắc này trở nên vô cùng long
lẫy, sáng lên!

Giữa trời đất, dần dần có khí cơ sôi trào.

Sau đó, hai mắt ngừng lại phía trên thân hình La Hồng, giờ này khắc
này, máu trong cơ thể La Hồng sôi trào.

"Huyết mạch La gia?"

Nam nhân mặc bạch y mở miệng, thanh âm khàn khàn vô cùng.

La Hồng nghe vậy, lông mày không khỏi khẽ nhướng lên.

Mà trong Thiên Cự Cung.

Cao Ly Sĩ chợt biến sắc, sắc mặt vạn phần khó coi.

Mười lăm năm.

Ý chí này..... Còn chưa biến mất sao?!

"La Hồng Trần! Người đã chết! Người đáng chết!"

Cao Ly Sĩ âm hiểm nói.

Lời nói rơi xuống, áo tím bay bay, bước ra một bước, nháy mắt vượt qua
khoảng cách giữa đại điện, xuất hiện phía trước quả cầu.

Chỉ bạc trên phát trần cuộn lại với nhau, hóa thành một thanh trường
màu sắc nhọn, đâm thẳng về phía trái tim La Hồng.

La Hồng Trần?

La Hồng bị tiếng rống to Cao Ly Sĩ làm cho khiếp sợ.

Nam nhân mặc bạch y này..... Là La Hồng Trần?!

Đại bá La Hồng Trần?!

Người đã từng là tuyệt thế yêu nghiệt của La gia ?!

Tin tức này không khác gì sét đánh ngang tai với La Hồng, dù thế nào
khắc cũng không ngờ đến, hóa ra ở sâu trong hoàng cung, ở chỗ Hạ hoàng
bế quan, phát hiện ra La Hồng Trần.

Là người đã chết mười lăm năm trước, La Hồng Trần!

Vào khoảnh khắc một mâu của Cao Sĩ Ly sắp đâm vào người La Hồng,
thân ảnh mang bạch y nâng tay lên, vẫy tay nhẹ một cái.

Cao Ly Sĩ là bực Địa Tiên cửu cảnh cường đại vô cùng, nhưng trong tức
khắc lại bị một cỗ lực lượng to lớn đẩy ra.

Thân ảnh bạch y thay La Hồng chặn lại một kích, sau đó trên mặt xuất
hiện thân sắc giằng co, khó khăn nói.

La Hồng ngăn ra, khẽ biến sắc.

Có vấn đề!

La Hồng Trần sớm nên chết mười lăm năm trước, mà nay không chỉ
không chết, còn xuất hiện ở chỗ Hạ hoàng bế quan, khí tức còn trở nên vô

cùng cường đại.

Hạ Hoàng, La Hồng Trần, tuyệt thế yêu nghiệt..... Cầu trường sinh.
La Hồng loáng thoáng như nghĩ đến cái gì.

"Chạy?"

"Trốn không thoát đâu."

Cao Ly Sĩ lơ lửng giữa Thiên Cực Cung, lạnh lùng nở nụ cười.

"Nếu La Hồng người sinh ra sớm mười lăm năm, có lẽ, so với La Hồng

Trần người lại càng thích hợp với bệ hạ hơn."

Cao Ly Sĩ nói.

Tay lão ta run lên, từng sợi chỉ bạc bên trong phát trần nhanh chóng rơi xuống, hóa thành một tấm lưới dày đặc, chợt run lên, đột nhiên phóng về phía La Hồng, nếu như xuyên qua thân hình La Hồng, La Hồng tất nhiên sẽ bị chém thành tám khối.

Nguy rồi!

Nguy cơ to lớn bao phủ La Hồng, La Hồng nhin không được muốn phóng ra Tà Thần Nhị Cáp trong cơ thể.

Nhưng La Hồng rất nhanh phải ngừng động tác lại.

La Hồng Trần ngồi xếp bằng, khuôn mặt tức khắc tràn ra thần sắc giãy giụa, như đang tiến hành một cuộc đấu tranh kịch liệt nhất.

Tiếp theo trong nháy mắt, La Hồng Trần nâng tay lên xuất ra một chiêu.
Ong!

Không gian bên cạnh La Hồng trong chớp mắt vỡ nát.

Một thanh kiếm, từ trong không gian rách nát, từng chút hiện lên.

Kiếm này tên... Phiêu Tuyệt.

Bên ngoài Thiên Cực Cung.

La Tiểu Bắc đang chiến đấu kịch liệt cùng bảy Lục Địa Tiên, vào lúc La Hồng bỏ đôi quả cầu ánh sáng, cả người run lên, máu trong cơ thể giống như nước sông trào lên, một loại cảm giác huyết mạch quen thuộc, khiến ông chợt quay đầu, nhìn phía thành Thiên An, lệ nóng tràn ra quanh hốc mắt.

"Đại ca!"

La Tiểu Bắc hét lên.

Là đại cat Hoi thờ của đại ca!

Dưới thành Thiên An, hỗn chiến không ngừng, có tà ảnh gia nhập, chiến đấu trong nháy mắt lâm vào trạng thái giằng co.

Mà áp lực trên người La lão gia tử cũng nhẹ nhàng đi rất nhiều, bỗng dưng, ông chống Mạc đao xuống, quay đầu nhìn về phía thành Thiên An,

trong Thiên Cực Cung, tinh thần không khỏi run lên.

Tư Đồ Vi ôm đàn cổ, không ngừng đàn tấu, cho dù dây đàn bên trên đàn cổ đều đã bung ra, cho dù mười ngón nàng đã máu tươi đầm đìa, nhưng, nàng vẫn như cũ chưa từng ngừng chiến đấu.

Nàng phải vì La gia mà chiến đấu, vì La gia mà chết.

Bỗng nhiên.

Tư Đồ Vi quay đầu nhìn về phía Tiểu Đậu Hoa dừng ở ngoài thành, Tiểu Đậu Hoa ôm kiếm Phiêu Tuyết trong lòng ngực, lại phóng xuất ra khí cơ mãnh liệt.

"Hong Trần?"

Đôi mắt của Tư Đồ Vi hơi hơi sáng lên, nội tâm mười mấy năm chưa từng dao động của nàng nay lại khẽ nổi lên gợn sóng.

Hong Trần..... Chưa chết?

Phía trên vòm trời.

Hạ Hoàng đang cùng Phu Tử chiến đấu kịch liệt tức khắc như một viên đạn pháo xuyên tầng mây, thân hình kích động bay ngược ra, đem hư không thổi thành một vòng lại một vòng khí gợn sóng.

Sắc mặt ông ta hơi đổi, quay đầu nhìn về phía Thiên Cực Cung.

"Một tia ý chí chôn dấu tại chỗ sâu nhất của ý thức..... Sống lại?"

"Nhưng, cuối cùng ta cũng tìm được người."

"La gia..... Quả nhiên là ràng buộc của La Hồng Trần người, kiên trì cho tới nay, sớm nên nghĩ đến, quả nhiên đây chính là mệnh của La gia."

Chương 734: Chịu chết cùng thí hoàng (a)! (4)

Hạ Hoàng đứng yên trong tầng mây.
Trong mắt dần dần toát ra vài phần lạnh băng.

Ông ta vốn định tạo ra một cơ hội lớn, hoàn toàn loại bỏ La gia, lại không nghĩ tới, La gia còn kiên cường hơn nhiều so với trong tưởng tượng, hoặc là nói La Hồng còn quý giá hơn so với trong tưởng tượng của ông ta.

La Hồng..... Là biến số duy nhất trong kế trận của ông ta.
Chỉ là một đóm lửa, nhưng giờ nó đã cháy lan ra cả một thảo nguyên.
Nơi xa.

Phu Tử đứng yên trong hư không, toàn thân Hạ hoàng là máu, Thiết Luật quấn quanh thân, rách nát không chịu được, cho dù là kiếm Hoàng Quyền trong tay ông ta, cũng đã ẩm đậm rất nhiều.

Phu Tử bình tĩnh nhìn Hạ hoàng, đôi mắt khẽ chuyển, nhìn về phía dưới Thiên Cực cung.

Ông tựa hồ già nua rất nhiều, thâm thúy rất nhiều: "Quả nhiên..... Người quả nhiên vẫn đi con đường này."

"Người không phải là Nhân Hoàng, mà là ma đạo

Phu Tử thở dài.

Đối với đại đệ tử này, ông vốn vẫn ôm một tia hy vọng, nhưng bây giờ, nó đã hoàn toàn mất đi, tiểu tử này..... Quả nhiên cũng đi theo tà môn ma đạo.

Lão phu, quá khó khăn.

Không có nổi một tên đệ tử bình thường.

"Hạ Kiếp à Hạ Kiếp..... Người có một kế hoạch vĩ đại không có sai, người thân là hoàng giả nhân gian, muốn theo đuổi con đường Nhân Hoàng, cũng không sai."

"Nhưng, người phải chọn lấy con đường thích hợp"

Phu Tử nói.

Cả người Hạ hoàng nhiễm máu, từ từ vỡ xuống Thiết Luật Đại Hạ đang bao trùm trên thân hình cường tráng.

Lắc lắc đầu: "Lão sư, ngài là người trấn thủ quy tắc nhân gian, ngài hẳn là rõ ràng..... Có ngài ở đây, thế gian này không có khả năng ra đời Nhân Hoàng, cũng không có được trường sinh"

"Quy tắc là nguồn gốc của tội lỗi, cao không thể với tới, khiến người ta nhìn không thấy hy vọng"

"Mặc kệ là Nhị sư đệ, Tam sư đệ, hoặc là tiểu sư đệ..... Chờ bọn họ trưởng thành đến đại nạn, chung quy cũng sẽ thành đối thủ của lão sư."

"Đó là hiện thực."

Hạ hoàng nhàn nhạt nói.

Phu Tử lắc đầu: "Người nói sai rồi, quy tắc không phải nguồn gốc của tội lỗi..... Yếu mới là cái gốc, người quá yếu"

Hạ hoàng nghe vậy không khỏi cứng lại, phảng phất nghe được một sự việc rất buồn cười.

"Trăm yếu?"

"Trăm yếu chỗ nào? Dùng thời gian trăm năm, đạt đến đỉnh thập cảnh, sừng sững đứng ở nơi tối cao của nhân gian, làm gì có điểm yếu?"

Hạ hoàng lạnh lùng nở nụ cười.

"Chính miệng lão sư từng nói qua Trăm có thiên phú, nhân gian không có người có thể vượt qua"

"Cho dù là La Hồng Trần, cũng không đuổi kịp"

Hạ hoàng nói.

Phu Tử nghe vậy, ảm đạm lắc lắc đầu: "Đều do lão phu khi đó quá trẻ tuổi, thiếu kiến thức, có thói quen khích lệ, khiến cho người l)

sinh ra ảo giác.....

bị Hạ hoàng: ".....

Phu Tử ngẩng đầu, nhìn chăm chú Hạ hoàng, nói: "Tiểu sư đệ của người, so với người thì mạnh hơn một chút"

Hạ hoàng nhíu mày, không hề nói gì.

La Hồng..... Đó là dị số!

Ông ta chợt rút Thiết Luật Đại Hạ trong tay ra, Thiết Luật hóa thành một đạo lưu quang, bay nhanh hướng về phía Thiên Cực Cung.

Mà hơi thở trên người Hạ hoàng giống như ngọn lửa Niết Bàn đang bắt đầu đốt cháy, khôi phục.

Một kiện võ tiên giáp cực kì tinh xảo, hiện lên phía trên thân thể ông ta, ánh mặt trời chiếu vào giống như hoàng kim chiến giáp.

Hạ Kiếp nắm kiếm Hoàng Quyền, bình tĩnh nhìn Phu Tử.

Mũi kiếm từ từ nâng lên, chỉ phía Phu Tử.

"Thỉnh Phu Tử chịu chết"

Lời nói rơi xuống.

Phu Tử ngẩng đầu, hai tay chấp sau lưng, nho sam gào thét trong gió không ngừng kích động.

Phía trên đỉnh đầu của Phu tử hiện ra một cánh cửa, hai cánh, ba Cộg với thiên môn đang chiến đấu với Chu Thiên tử cùng Sở Nữ Đế thì ước chừng chín Thiên môn vất ngang vòm trời, phát ra ánh sáng lộng lẫy bắt mắt, làm thiên địa đều ảm đạm đi.

Phía sau chín Thiên môn,

Có chín bóng người ngồi xếp bằng ở trước cánh cửa, bình tĩnh, đăm mặc quan sát Phu Tử.

Thiết Luật Đại Hạ nhanh chóng hạ xuống.

Sau đó, hung hăng nện ở phía trên Thiên Cực Cung.

Âm ầm ầm!

Một cỗ uy áp cùng ý chí từ bên trong Thiết Luật Đại Hạ phát ra, như một chùm tia sáng tưới xuống, đánh mạnh vào Thiên Cực Cung.

Oanh!

Uy áp khủng bố hiện ra, gợn sóng mở ra bốn phía làm mọi người trong thành Thiên An đều cảm giác được sự trầm trọng.

Mà trong Thiên Cực Cung.

Bên trong quả cầu ánh sáng.

La Hồng Trần mở đôi mắt chứa đầy giẫy dụa.

Ngay sau đó, đôi mắt y biến đổi, trở nên lạnh nhạt, uy nghiêm, to lớn.

Phụt!

Một ngụm máu đỏ thẫm phun ra, bắn vào trên thân kiếm Phiêu Tuyết.

"Cầm kiếm"

Ý thức La Hồng Trần tại khoảnh khắc bị ý chí đáng sợ trấn áp, chỉ kịp phun ra những lời này.

Đôi mắt với võng bạc khủng bố do Cao Ly Sĩ ném tới, La Hồng không chút do dự, không vận dụng Tà Thần Nhị Cấp nữa, cắn răng cầm Phiêu Tuyết kiếm.

Trong nháy mắt cầm kiếm.

Hai tròng mắt La Hồng thoáng chốc hiện lên ánh vàng.

Kiểm Phiêu Tuyết thiêu đốt, đó là một sợi ý chí cùng linh hồn còn sót lại của La Hồng Trần thiêu đốt.

Mà La Hồng cũng lấy ra túi trữ vật đựng Tinh hoa sinh mệnh.

Tinh hoa sinh mệnh dừng mãnh xông vào trong đan điền La Hồng.

Trước mắt La Hồng, có một thân ảnh bạch y người giống như ngọn lửa thiêu đốt, từng chút từng chút thiêu đốt..... Đôi lấy lực lượng cường đại cùng khí cơ.

"La Hồng? Người là nhi tử của Tam đệ? Là nhóc con kia?"

La Hồng Trần đang bị thiêu đốt, nở nụ cười, nói.

"Mười lăm năm không thấy đã lớn như vậy rồi."

Cảm xúc của La Hồng có chút phức tạp, đại bá La Hồng Trần.....

AI.

Mà La Hồng Trần không chế thân hình La Hồng, cười cười.

Hai tròng mắt phát sáng, Phiêu Tuyết trong tay chợt xoay người quét ra, không gian cũng phải run rẩy theo.

Trong Thiên Cực Cung, chợt có bông tuyết thê lương phiêu đảng rơi xuống, mỗi một mảnh bông tuyết, đều là một đạo kiếm khí vô thượng biến thành làm vụn vụn cả không gian.

Võng bạc bị Cao Ly Sĩ ném ra, bị cắt thành từng mảnh dưới áp lực của bông tuyết.

Mà đôi mắt Cao Ly Sĩ co rút lại, lại phát hiện, La Hồng tóc bạc bay bay vốn đứng ở trong quả cầu đã biến mất không thấy đâu.

Lần thứ hai xuất hiện, đã đâm một kiếm xuyên qua ngực lão.

La Hồng một tay nắm lấy kiếm Phiêu Tuyết, nhẹ nhàng đâm một phát.

Không gian dường như cũng bị đâm nát vụn.

Xoetl Thân hình Cao Ly Sĩ cũng bị xé rách thành hai nửa theo vết nứt không gian.

Máu loãng bay lả tả, lẫn vào cả những bông tuyết đang bay.

Hai tròng mắt vàng sáng của La Hồng quay đầu quét mắt nhìn lại quả cầu ánh sáng bị Thiết Luật Đại Hạ bao trùm.

Xoay người, vạt áo bay bay, đi ra khỏi Thiên Cực Cung.

Nhìn trời cao phía trên bị bao trùm bởi chiến giáp kim sắc của Hạ hoàng.

"Tiểu chất tử, cho đại bá mượn thân thể dùng một chút"

"Đại bá mang người đi..... Giết hoàng đế"

Chương 735: Đây chính là thí Hoàng (1)

Thí Hoàng!

Đây là hành vi đại nghịch bất đạo cỡ nào?

Nếu đổi lại là người bình thường, sợ là người đó đã sợ vỡ cả tim, mất đi dũng khí. Thế nhưng, La Hồng nghe lời đại bá nói xong, mắt hần sáng rực lên, hưng phấn cực kỳ,

Càng đại nghịch bất đạo, hần lại càng thích!

Thí Hoàng đại nghịch bất đạo như thế tất nhiên có thể mang lại cho hần lượng lớn tội ác, làm sao La Hồng lại phản đối?

Đây là ý chí phụ thể, chính là lực lượng ý chí cuối cùng mà La Hồng Trần đề lại trong thân thể, lúc này nó thiêu đốt, phóng ra lực lượng mạnh mẽ.

Áo đen tung bay. Lực lượng bốn vạn điệp ảnh vẫn tồn tại, lại thêm lực lượng linh hồn thiêu đốt của La Hồng Trần, cùng với tinh hoa sinh mệnh thu được trước đó, La Hồng vào lúc này cực kỳ mạnh.

Trong Thiên Cực Cung.

Thân thể bị kiếm chém làm đôi của Cao Ly Sĩ chớp mắt ghép lại.

Lục Địa Tiên Cửu cảnh thực sự sâu không lường được, không thể chết dễ dàng như vậy.

Tuy một chiêu kiếm của La Hồng Trần mạnh mẽ, nhưng chưa đủ để phá diệt biến ý chí của ông ta. Người đến Cửu cảnh, biến ý chí đã mạnh phi thường, không thể diệt bằng thủ đoạn thông thường.

Dù vậy, sắc mặt Cao Ly Sĩ vẫn trắng bệch. Dù sao ông ta cũng đã bị chém đôi thân thể, dù ngưng tụ lại nhưng đã tiêu hao lượng lớn năng lượng.

Hơn nữa, Cao Ly Sĩ quá già. Đại nạn của Hạ Hoàng sắp tới, thực ra đại nạn của ông ta cũng sắp tới.

Hôm nay ông ta đã già, trạng thái tất nhiên hạ thấp, cho nên bị La Hồng Trần vung kiếm chém vỡ thân thể.

"La Hồng Trần!"

Cao Ly Sĩ nhìn La Hồng rời khỏi Thiên Cực Cung mà không thèm để ý đến mình, vẻ mặt biến hóa.

La Hồng giờ khắc này đang bị ý chí La Hồng Trần phụ thể. Đó là lực lượng tới từ huyết thống, cho nên mới có thể đề ý chí phụ thể.

Cao Ly Sĩ quay đầu nhìn về phía quả cầu ánh sáng sâu trong Thiên Cực Cung. Bên ngoài quả cầu ánh sáng, thiết luật Đại Hạ rủ xuống ánh sáng tỏa

khắp nơi.

Thiết luật Đại Hạ là phòng ngự tuyệt đối, cho dù Cao Ly Sĩ là cao thủ Lục Địa Tiên Cửu cảnh cũng chưa chắc có thể phá tan.

La Hồng Trần tất nhiên biết điều này, cho nên ông không thảo phạt thân thể chính mình trong quả cầu ánh sáng, bởi vì không phá vỡ được.

La Hồng Trần lúc này chỉ còn dư lại một tia lực lượng linh hồn thiêu đốt.

Đó là lực lượng cuối cùng của ông, cũng là lực lượng giúp La gia trở mình trong tuyệt cảnh.

Cho nên...

La Hồng Trần không muốn tiêu hao vào chuyện phá thiết luật vô dụng này.

Mục tiêu của La Hồng Trần là Hạ hoàng, trực tiếp giết chết thân thể thực của Hạ hoàng, hủy diệt biểu ý chí của Hạ hoàng.

Chỉ có như vậy mới có cơ hội lật bàn.

Cao Ly Sĩ lại có thể để La Hồng Trần được như ý sao?

^ Aml Cao Ly Sĩ đạp một bước, hai tay cong lại hình trảo, cào một cái.

Vô số sợi chỉ bạc trên phát trần xé gió quay trở về. Mỗi sợi chỉ bạc đều hóa thành một thanh phi kiếm linh động.

"Bá nghiệp lớn của bộ hạ sao có thể để kẻ vốn đã chết mười lăm năm như người phá hủy?"

Cao Ly Sĩ như phát điên. Ông ta giống như con chó trung thành đang điên cuồng bảo vệ chủ, nhẹ hàm răng dữ tợn.

Bộ hạ sắp phá vỡ quy tắc nhân gian.

Sắp thu được trường sinh, hội tụ khí số thiên hạ, đăng cơ "Nhân Hoàng"!

Sắp trở thành đệ nhất nhân của nhân gian suốt vạn ngàn năm tháng tới nay.

Dù ông ta cảm thấy Hạ Hoàng không thể bị một chút tàn hồn của La Hồng Trần giết chết, nhưng ông ta không thể đánh cược, nhất định phải ngăn cản La Hồng Trần.

Âm!

Sóng khí cuồng bạo nổ tung trong Thiên Cực Cung. Thân thể Cao Ly Sĩ tụ hợp, bắn ra lực lượng. Vạn vạn sợi chỉ bạc hóa thành vạn vạn ánh kiếm lướt về phía La Hồng Trần trước cửa Thiên Cực Cung.

"Chết đi!"

Giọng nói sắc bén của Cao Ly Sĩ nổ vang trong cung.

Thiên Cực Cung cuối cùng không thủ được trước sự tàn phá của kiếm khí mà rạn nứt, vỡ ra từng mảng.

Cả Thiên Cực Cung lúc này nổ vang, khói bụi cuộn cuộn.

La Hồng áo đen pháp phối, đôi mắt lóe sáng vàng, xoay người vung một kiếm.

Dưới một kiếm, hoa tuyết pháp phối.

Hoa tuyết tung bay khắp trời, chất chứa thê lương, chất chứa mêh mông.

Mỗi bông hoa tuyết đều giống như kiếm khí hóa thành, trong lúc bay xuống đã đập vụn mỗi sợi chỉ bạc kiếm khí của Cao Ly Sĩ.

Uy thế khủng bố bao phủ. Lực lượng của hai người va chạm, bao phủ sóng năng lượng khiến Thiên Cực Cung chớp mắt đã đổ nát.

Vô số đá vụn bị uy thế kéo trôi nổi theo, bị nghiền nát thành bột mịn.

Kiếm khí của La Hồng Trần hóa tuyết, xuyên qua không gian.

Mỗi kiếm đều đè nát một sợi chỉ bạc.

Cao Ly Sĩ đứng trong phế tích, tóc bạc tung bay, đôi mắt lạnh lẽo.

La Hồng mắt lóe ánh vàng cũng đứng lặng trên không, bình tĩnh nhìn

Cao Ly Sĩ.

"Người không ngăn được ta."

La Hồng Trần nói.

"Tuy ta chỉ còn dư lại một chút tàn hồn, nhưng bạo năm qua, tàn hồn này bất diệt. Trong lúc Hạ Kiếp uân nhượng thân thể ta, đồng thời cũng đang uân nhượng một tia tàn hồn của ta..."

"Tàn hồn của ta rất mạnh. Ta còn mạnh hơn năm đó quá nhiều."

"Mà ta đã thiêu đốt chút tàn hồn này, đánh cược tất cả. Người không ngăn được ta."

La Hồng mắt vàng kim nói.

Lời nói xong, Cao Ly Sĩ cười lạnh lẽo:

"La Hồng Trần... Người thật sự là yêu nghiệt. Chiến tích tại đạo không gian của người, dù là bệ hạ cũng phải khen không dứt miệng. Nếu không phải vậy, bệ hạ đã không coi trọng người."

"Nhưng người muốn nói chúng ta không ngăn được người là nói láo."

"Chúng ta... dù thế nào cũng là Lục Địa Tiên Cửu cảnh."

"Tu vi mấy trăm năm của chúng ta không phải trò đùa!"

Chương 736: Đây chính là thí Hoàng (2)

Cao Ly Sĩ nói xong, thân thể chớp mắt hóa thành vô số tàn ảnh.
Sóng năng lượng khổng lồ nháy mắt tràn lên như sóng thủy triều.

Đá vụn trong Thiên Cực Cung bị cuốn bay. Cả hoàng thành vỡ vụn, dần dần hóa thành động đồ nát.

La Hồng mắt vàng kim hành động. Hắn nắm nhẹ Phiêu Tuyết kiếm, chém xuống.

Thân kiếm tỏa ra sóng gợn. Chớp mắt sau, giống như có dòng nước róc rách chảy qua. Không gian đang run rẩy, thổi qua thân thể Cao Ly Sĩ.

Thế nhưng, Cao Ly Sĩ chính là cao thủ Cửu cảnh, bây giờ càng không để ý đại nạn sắp tới mà hoàn toàn bùng phát thực lực, cho nên mạnh mẽ vô biên.

Mục đích của ông ta không phải là tiêu diệt ý chí phụ thể La Hồng Trần. Chỉ cần ông ta ngăn cản La Hồng Trần mà thôi.

Mặc dù La Hồng Trần thiêu đốt tàn hồn thu được lực lượng vô thượng, nhưng dù sao nguồn sức mạnh này cũng không kéo dài.

La Hồng Trần muốn thí Hoàng thì nhất định phải phải ở thời điểm mạnh nhất khi thiêu đốt tàn hồn. Một khi hắn ta vượt quá kỳ hạn đỉnh cao đó, muốn thí Hoàng là không thể!

La Hồng hơi nhíu mày, còn La Hồng Trần đang thiêu đốt lại cười:

"Xem ra quả thực không thể dây dưa tiếp với lão ta."

"Cao Ly Sĩ nói rất đúng, thực ra ta đã chết từ lâu, đây chỉ là tàn hồn của ta, chấp niệm của ta, chấp niệm của ta đối với La gia."

Vì vậy, Hạ Hoàng mới chọn ra tay với La gia. Bởi vì, thứ mà ông ta muốn tiêu diệt không phải La gia, mà là chấp niệm của ta"

"Tất cả tai ách từ ta mà ra, để ta kết thúc tất cả đi."

La Hồng Trần nói.

La Hồng hơi run run.

"Cao Ly Sĩ rất mạnh, dù sao cũng là Cửu cảnh. Trong thời gian ngắn muốn giết ông ta sẽ phải trả cái giá lớn. Đã như vậy, không giết được... Vậy thì trực xuất ông ta đi"

La Hồng Trần nói.

Lời nói vừa ra, La Hồng mắt vàng kim đối mặt với Cao Ly Sĩ bay ào tới.

Không dây dưa quá nhiều, cũng không giao chiến quá kịch liệt.

Hắn nắm Phiêu Tuyết kiếm, nhẹ nhàng vạch một cái trước người.

Không gian nứt ra một đường, rồi hóa thành một cái lỗ lớn.

Tiếp đó, La Hồng đẩy ra một chuồng. Ánh lửa thiêu đốt tàn hồn bùng lên mãnh liệt. Vết nứt kia bỗng nhiên hóa thành miệng vực sâu, không ngừng bao trùm lên Cao Ly Sĩ.

Cao Ly Sĩ biến sắc, thân thể xê dịch không ngừng, muốn né tránh.

Nhưng La Hồng mắt vàng kim tay nắm Phiêu Tuyết kiếm đã bước ra một bước. Trong chớp mắt, thiên địa xuất hiện vô số La Hồng.

Một kiếm cùng chém.

Cao Ly Sĩ né tránh mãi cuối cùng cũng không thể thoát được, bị kiếm đập vào khe.

Ông ta gào lên thảm thiết rồi bị trục xuất vào không gian loạn lưu.

La Hồng mắt vàng kim làm xong liền bước ra một bước, dường như có bậc thang thực sự phía trước người hắn, hắn bước từng bước lên trời.

Tay cầm Phiêu Tuyết, dùng kiếm thí Hoàng.

Thiên Cực Cung đột nhiên nổ tung, phát sinh dị biến, khiến tất cả mọi người giật mình.

Ninh vương bay ra, cảm giác rợn người. Ông ta cảm giác được một luồng uy thế cực điểm, đó là lực lượng vượt xa ngũ cảnh.

Ông ta chẳng qua chỉ là Lục Địa Tiên Nhị cảnh, không dám tới, tới là chết.

Vì lẽ đó, ông ta tránh né.

Ông ta nhìn thấy Thiên Cực Cung đổ nát, Cao Ly Sĩ và La Hồng ác chiến chém giết từ trong ra, đánh đến khó phân thắng bại.

Cuối cùng, Cao Ly Sĩ bị một kiếm của La Hồng xé không gian trục xuất đi.

Cao Ly Sĩ chính là Lục Địa Tiên Cửu cảnh, người mạnh nhất bên cạnh Hạ hoàng, có thể đối kháng với quốc chủ của vương triều.

Thế nhưng người như vậy lại bị La Hồng một kiếm đuổi đi.

Từ lúc nào mà La Hồng mạnh như vậy?

Dù thời điểm giết Thái tử Hạ Cực La Hồng cũng không mạnh như vậy.

Khí tức trên người La Hồng khi đó mới là Lục Địa Tiên Nhị cảnh, nhiều hơn là dựa vào thanh kiếm quý dị trong tay.

"Đó không phải La Hồng!"

Ninh vương chợt nghĩ tới điều gì, đôi mắt thay đổi. Ông ta nhìn chăm chăm bóng dáng như trích tiên tóc bạc tung bay, áo bào đen tung bay, tay cầm Phiêu Tuyết kiếm kia.

Bóng dáng đó thấp thoáng trùng điệp lại với bóng người đã vắng lặng mười lăm năm kia.

"La Hồng Trần?"

Tầm mắt Ninh vương có phần tan rã, thì thào.

Sóng năng lượng kinh khủng quét qua, hình ảnh trong Thiên Cực Cung hiển hiện.

Thiết luật trôi nổi, bảo hộ quả cầu ánh sáng. Trong quả cầu, thân thể La Hồng Trần không nhiễm một hạt bụi, trên đầu có tinh hoa sinh mệnh hùng hồn đang ngưng tụ. Lại có một hoàng tọa màu vàng nằm vắt ngang bên trên, vô số uy thể mệnh mông tỏa ra từ hoàng tọa. Ánh vàng lóng lánh, sáng lạn vô cực.

Đây là thân binh Hoàng Tọa mà Hạ hoàng dùng vô số bảo vật chế tạo ra, cực kỳ quý giá.

Cũng là bảo vật thể hiện rõ ràng dã tâm của Hạ hoàng.

Thiết luật, Hoàng tọa, cướp đoạt khí số thiên hạ, mục đích của Hạ Hoàng không chỉ là trường sinh, mà là trở thành đệ nhất nhất vô địch, mạnh nhất thế gian. Ông ta muốn trở thành Nhân hoàng!

Ninh vương chân động, trong mắt hiện lên vẻ quả nhiên vậy.

Ông ta đã từng đoán, trong Thiên Cực Cung rất có thể đang giam giữ La Hồng Trần.

Tuy rằng tất cả mọi người đều nói là Thái tử Hạ Cực giết La Hồng Trần, thế nhưng Ninh vương biết, với thực lực của Hạ Cực làm sao có khả năng giết La Hồng Trần với thiên phú yêu nghiệt cực điểm?

Chỉ khi người đàn ông kia ra tay mới có thể.

Mà bây giờ, mọi việc đã được chứng thực.

La Hồng mắt vàng kim cất bước trên trời, liếc mắt nhìn Ninh vương dưới đất đang khiếp sợ.

"Hạ Ninh?"

Ông nhớ người này, là kẻ vẫn luôn ghen tỵ với ông. Có điều La Hồng Trần không để ý, dù sao năm đó ông cực kỳ ưu tú, có quá nhiều người ghen ghét với ông.

Chương 737: Đây chính là thí Hoàng (3)

Trong thành Thiên An.

Người người chân động, tất cả quyền quý, tu sĩ trốn trong thành Thiên An đều kinh hãi.

Sở vương quỳ trên mặt đất cũng ngơ ngác nhìn.

Hình ảnh ở sâu trong Thiên Cực Cung.

La Hồng Trần... Thì ra là như vậy, thì ra Hạ Hoàng muốn mệnh của La gia chính vì nguyên nhân như vậy.

Bởi vì La Hồng Trần, nên Hạ Hoàng nhất định phải diệt La gia. La gia là chấp niệm của La Hồng Trần. Đây là một cuộc ân oán kéo dài mười lăm năm.

"Nhân hoàng? Vậy làm sao có thể thành tựu Nhân hoàng?"

Sở vương lắc đầu.

Ở ngoài thành Thiên An, La Tiểu Bắc, Trần Bắc Vương - La Cuồng, Tư Đồ Vi đều không thể tin nổi. Một lúc sau, đôi mắt La Cuồng đỏ rực lên.

"Hạ Kiếp!"

Thì ra cái chết của La Hồng Trần là do Hạ hoàng!

Hạ hoàng muốn mượn thiên phú, thân thể của La Hồng Trần bước ra bước cuối cùng kia, phá vỡ hàng rào Thập cảnh sao?

Kẻ điên!

La Cuồng gào hét trong lòng.

Hạ gia muốn diệt La gia là vì điều này?

"Giết!"

"Giết!"

La lão giả giận điên lên, chém giết với binh mã Hạ gia ngày càng hung mãnh.

Tư Đồ Vi ôm đàn cổ, mười ngón đang chảy máu, ngơ ngác nhìn bóng dáng trong Thiên Cực Cung - nơi giờ đây đã thành đồng đồ nát.

La Hồng mất vàng kim không để ý đến việc bí mật trong Thiên Cực Cung bị lộ ra sẽ ảnh hưởng thế nào.

Hắn cất bước lên thẳng, từng bước từng bước. Trên người có ngọn lửa ẩn hiện đang thiêu đốt.

Hắn như một ngọn lửa muốn thiêu cháy đồng hoang, đốt diệt vùng đất mênh mông của Hạ Hoàng.

Biển mây cuộn cuộn, uy thế vô tận đang không ngừng ép xuống, phóng ra khỏi tầng mây.

La Hồng việc nghĩa chẳng từ nan, áo đen tung bay, tay cầm Phiêu Tuyết, mặt đeo mặt nạ Tà Quân, tóc bạc phấp phới, như đại bàng giương cánh theo gió lao xuống.

Đôi mắt với biển mây như bức tường sắt, La Hồng mắt vàng kim nhẹ nhàng vùng kiếm.

Hắn bỏ võ biển mây cứng rắn.

Một bước tiến lên, đi thẳng vào trong.

Hắn bước vào chiến trường như không phải của nhân gian đó.

Trên biển mây, gió thổi ào ạt.

Trên cao lạnh lẽo vô cùng. Gió âm thầm mang theo hơi lạnh.

Phu tử chấp tay sau lưng, lưng hơi lom khom, nhỏ sam lay động.

Quanh thân ông, Hạo nhiên chính khí trường hà cuộn quanh. Đôi mắt thâm thúy mà già nua của ông nhìn về phía chín Thiên môn tỏa sáng trên trời.

Thiên nhân sau Thiên môn đập phá quy tắc mấy vạn năm nay, vượt qua Lô Trì, ra khỏi Thiên môn.

Cho dù chỉ ngồi khoanh chân trước Thiên môn, chỉ vươn một cái tay, nhưng cũng là sự khiêu khích trước giờ chưa từng có đối với quy tắc nhân gian.

Hạ hoàng mặc chiến giáp vàng lóe sáng. Ánh vàng đại thịnh dưới ánh Mặt Trời. Uy thế tỏa mệnh mông, thêm vào khí số dâng trào như lũ trong thân thể. Ông ta giống như Chân Thần.

Trong tay ông ta cầm kiếm Hoàng Quyền. Trên thân kiếm có hào quang chảy, đầy vẻ thần dị.

Ông ta chí cao vô thượng. Ông ta đứng ở đỉnh cao nhất mà nhân gian có thể.

Ông ta khiêu khích quy tắc, muốn đánh vỡ quy tắc.

Âm!

Hạ hoàng dị chuyển. Một kiếm bổ xuống không trung, uy thế như thủy triều lan tỏa khắp không gian.

Kiếm chém vào chính khí trường hà quanh thân Phu tử, khiến trường hà bốc lên sóng lớn.

Phu tử cũng rất mạnh, thế nhưng là người trấn thủ thế gian, tuy rằng ngự trị bên trên quy tắc nhưng ông vẫn phải tuân theo quy tắc. Ông vẫn chỉ là một người phạm.

Không thể siêu thoát Lục Địa Tiên Thập cảnh vẫn chỉ là tiên ở Lục Địa, chỉ là người phạm.

Chín cánh Thiên môn, có chín vị Thiên Tôn, đó là nhân vật mạnh mẽ sau Thiên môn.

Họ quan sát nhân gian, quan sát Phu tử.
Bỗng dưng.

Sau một cánh cửa có Thiên nhân vươn tay ra, chương hóa quyền.

Trong nháy mắt, năng lượng trong thiên địa phun trào, hội tụ thành một nắm tay.

Phu tử giơ tay lên, quy tắc trật tự cuộn trào, nhưng trong nháy mắt khi Phu tử giơ tay lên, Hạ Hoàng di động. Thân thể ông ta bắn mạnh, hóa thành một dải kim quang vượt không gian, thời gian, phút chốc tới gần Phu tử.

Hoàng Quyền kiểm kéo theo uy thế mệnh môn chém tới cổ Phu tử.

Muốn chém xuống Phu tử.

Lực lượng quy tắc nhân gian mất đi sự khống chế của Phu tử, nhất thời mất đi rất nhiều uy lực.

Quy tắc hóa thành xiềng xích đang đánh vào nắm đấm của Thiên nhân vươn tay ra khỏi Thiên môn kia tuy có thể khiến đối phương nứt toác, nhưng nắm đấm kia vẫn nện xuống.

Ầm ầm ầm!

Cú đấm này khiến thiên địa biến sắc Cú đấm này như có thể đập nứt sơn hà, phá diệt bình nguyên.

Đây là một quyền vượt qua Thập cảnh, có điều dưới sự áp chế của quy tắc nhân gian, chỉ có lực lượng Thập cảnh. Dù vậy, nó vẫn vô cùng mạnh!

Phu tử hơi nhướng mày.

Râu tóc ông tung bay, thân thể rung động. Chính khí Trường Hà nhất thời bùng phát, khiến biển mây nhộn nhào.

Thân thể Hạ hoàng bị đánh bay, xuyên qua biển mây thành một cái động.

Quá mạnh mẽ!

Dù cùng là Thập cảnh đại viên mãn, nhưng Phu tử mạnh hơn Hạ hoàng quá nhiều.

Vì sao lại như vậy?

Chỉ vì đối thủ trần thủ quy tắc?

Hạ hoàng hít sâu một hơi, đôi mắt trầm tĩnh. Ông ta chỉ có thể trở thành Nhân hoàng mới có thể siêu thoát tất cả, mới có thể trấn áp tất cả.

Phụ tử nắm tay, đôi mắt với một quyền của Thiên nhân sau Thiên môn cũng tung trả một chương.

Chính khí Trường Hà cuốn lên ào ào cuộn sóng, giống như hóa thành biển gầm sóng cuộn đột nhiên đập xuống, khiến vòm trời nô vang dội.

Một chương đối với một quyền!

Đừng!

xiềng xích quy tắc cuốn theo chương pháp leo lên trên. Nắm đấm nhanh chóng nứt toác, nổ tung ra năng lượng khủng bố, hùng hồn.

Con người của Thiên nhân sau Thiên môn gọn sóng, thu về quyền đã nổ tung.

"Trần thủ nhân gian được lắm..."

Thiên nhân lạnh nhạt nói.

"Lão phu có được hay không..."

"Cần người khen?"

Phụ tử cũng lạnh nhạt đáp trả. Bàn tay hóa chương có xiềng xích quy tắc quần quanh nắm chặt lại, hóa thành quyền, đập tới Thiên Tôn Thiên môn.

Chương 738: Đây chính là thí Hoàng (4)

"Thiên địa có quy tắc. Nếu không có quy tắc, trật tự sẽ tan vỡ, thiên địa sớm muộn gì cũng tan vỡ."

"Thiên nhân, nói dễ nghe là người, nhưng trong lòng các người hiểu rõ.

Bản thân các người... còn là người sao?"

Phu tử nói.

Âm!

Thiên môn bị đập cho rung động. Thiên nhân kia nhất thời lạnh lẽo.

Ở phía xa, Hạ hoàng nghiêm túc nhìn, lại vung Hoàng Quyền kiếm, đập một bước khiến sóng khí nổ tung.

Kiểm trong tay chém về phía Phu tử.

Phu tử cố sức chèn ép tuyệt đối với Thiên nhân vì có quy tắc gia cường, nhưng đối đầu với Hạ hoàng Thập cảnh giống mình lại không thể áp chế dễ dàng như vậy.

Phu tử giơ tay lên, nắm hờ hư không.

Một khắc sau, chính khí Trường Hà bị ông đẩy mạnh, đập xuống Hạ Hoàng.

Hạ Hoàng một kiếm chém xuống, chính khí nổ vang. Ông ta bỏ xuống Trường Hà, khí sổ sau người cuộn lên như rồng.

Đùng!

Hạ Hoàng va trúng Phu tử, Hạ hoàng lại bắn ngược ra sau, kéo theo một dải mây trắng.

Có điều, chớp mắt khi Hạ hoàng bị đánh bay.

Trong chín cánh Thiên môn, lại có một vị Thiên nhân ra tay.

Cùng là một quyền.

Một quyền đập xuống, cuộn lên thiên uy cuộn cuộn.

Phu tử vừa mới ổn định thân hình, sắc mặt đang ngưng trọng, giơ tay lên đáp lại một quyền.

Xoẹt! Năm đấm của Thiên nhân nổ tung.

"Chờ cái gì nữa, cùng ra tay, giết chết quy tắc nhân gian..."

"Nhân gian, hãy nghênh đón thời đại của Thiên nhân chúng ta."

"Người người có thể phi thăng, người người có thể nhập Thiên môn."

"Chúng ta là trời của nhân gian!"

Vị Thiên nhân bị phá nổ năm đấm hừ lạnh nói.

Lời nói vừa ra, sau tám cánh Thiên môn khác, cũng có khí thể mạnh mẽ đập dềnh, khuấy động, cũng có cánh tay khác vươn ra.

"Hôm nay các người ra tay, ngày sau phải hối hận."

Phu tử nghiêm trang nhìn những cánh Thiên môn, râu tóc tung bay, trầm giọng nói.

Lập tức, hai chân ông giẫm biến mây, không dọ dự tung từng quyền từng quyền đánh trả năm đám của Thiên nhân.

Tùng tùng tùng!

Có năm đám vỡ tan, nhưng ngay sau đó, sau Thiên môn lại có quyền khác xuất ra.

Một quyền nối tiếp một quyền, không ngừng vung ra.

Chỉ một lúc đã tới vạn quyền.

Biến mây bị quyền phong khuấy động, xé toạc, rách nát loang lổ.

Cảnh tượng cực kỳ giật mình.

Từ xa, Hạ Hoàng nghiêm mắt nhìn.

Ông ta nhìn theo Phu tử không hề sợ hãi, một mình đối kháng với chín vị Thiên Tôn. Hạ hoàng cảm thấy khá chấn động.

Phu tử tuy già, nhưng quy tắc không già.

Nếu nói riêng về cảnh giới, Phu tử không sánh được Thiên nhân sau Thiên môn, nhưng được quy tắc gia thân, Phu tử có thể một mình rung chuyển Thiên môn.

"Hạ Kiếp... Ra tay!"

Đánh mãi không xong, năm đám liên tục vỡ nát. Bị lực lượng quy tắc ăn mòn, những Thiên nhân sau Thiên môn giận dữ quát.

Hạ hoàng lạnh lùng nhìn:

"Câm miệng, trăm làm việc còn cần người dạy?"

Lời nói vừa ra.

Giáp trụ màu vàng trên thân Hạ hoàng bốc cháy như lửa.

Tùng bước từng bước, ông ta hóa thành ánh vàng. Hoàng Quyền kiếm vung mạnh, hoàng uy cuộn cuộn tuôn chảy.

Chính khí Trường Hà chớp mắt bị chém ra. Có điều Phu tử giơ tay lên vỗ một cái đã đánh bay Hoàng Quyền kiếm.

Hạ hoàng áp sát, khí huyết sôi sùng sục, hùng hổ dọa người.

Một quyền quét ngang. Sơn hà dưới một quyền này dường như sắp bị ép vỡ tan. Biến mây nổ tung thành một cái mũ nằm không lờ.

Hạ hoàng và Phu tử chiến đấu cận thân.

Thiên nhân sau Thiên môn cũng liên tục xuất quyền.

Xi xi!

Cuối cùng cũng có quyền đầu tiên đánh trúng người Phu tử.

Phu tử bị đánh tung áo bào, máu đỏ sẫm nhuộm đầm thân thể.

Thiên nhân sau Thiên môn thấy tình cảnh này, đôi mắt lập tức sáng ngời.

Phu tử... Bị thương rồi!

Trời của Nhân gian sắp sụp đổ! Ào ào!

Hạ hoàng bị Phu tử đánh một chưởng, chiến giáp màu vàng nổ tung. Thân thể Hạ hoàng càng bị đánh tan một nửa, nhưng lập tức ngưng tụ khôi phục.

Ông ta lãnh khốc nhào tới, tiếp tục chém giết.

Tùng tùng tùng!

Phu tử lạnh lẽo trừng mắt, vung quyền đánh trả.

Bất kỳ Thiên nhân nào dám xâm nhập nhân gian đều bị ông vung quyền đánh ngược.

Có Thiên nhân tóe dòng máu vàng óng, giọt giọt tung bay khiến bầu trời bị nhuộm màu vàng kim.

Phu tử nhìn về phía Hạ Hoàng điên cuồng đánh tới, lạnh lùng nói:

"Hạ Kiếp, bây giờ thu tay lại vẫn kịp."

"Quy tắc không thể đảo ngược."

"Hợp tác với Thiên nhân tương đương giành ăn với hổ. Người cũng biết có biết bao Lục Địa Tiên không muốn vào Thiên môn, nhận trường sinh, thành khách trường sinh, bởi vì vào Thiên môn phải trút bỏ thân thể người, hóa thành Thiên nhân. Thiên nhân, không phải Nhân tộc!"

Phu tử lạnh lùng nói.

Hạ hoàng vẫn lạnh lùng ác liệt, dường như đã sớm biết bí mật này.

Cái gọi là phi thăng chẳng qua là một âm mưu.

Vào Thiên môn chẳng khác nào từ bỏ thân thể người, từ bỏ chủng tộc, từ bỏ tất cả, trở thành chủng tộc mới, nhận được trường sinh.

Mà một khi vào Thiên môn đã không phải người, không phải người thì không thể thành Nhân hoàng.

Khi đại nạn sắp tới, trước mặt sinh tử, Hạ Hoàng từng kích động muốn vào Thiên môn, nhận được sinh mệnh không biên giới, nhưng ông ta nhìn, ông ta rung động...

Ông ta không muốn đi con đường đó. Hóa thành thứ không phải người không phải ước nguyện của ông ta.

Ông ta muốn thành tựu Nhân hoàng, vì vậy ông ta không thể trường sinh với phương thức như thế.

Vì vậy... Ông ta chọn phá vỡ quy tắc, chọn giết Phu tử, nghịch phạt Trời của nhân gian.

2 Aml Một quyền đập ra, Phu tử bị đánh lão đảo lui về sau. Từng giọt máu đỏ sẫm văng tung toé.

Trên vòm trời, ánh mắt chín vị Thiên nhân tỏa sáng rực rỡ.

"Giết"

Giọng nói lạnh lẽo mà hưng phấn nổ vang bầu trời.

Hạ hoàng hít sâu một hơi. Một cái hít này khiến mây trên trời bị đảo lộn.

Ông ta giơ tay lên, Hoàng Quyền kiếm nhất thời bắn vọt tới, rơi vào tay ông ta.

Trong mắt ông ta đầy vẻ cuồng nhiệt và hưng phấn.

Hai tay ông ta giữ chặt Hoàng Quyền kiếm.

Chương 739: Đây chính là thí Hoàng (5)

Phu tử bị thương, Trời của nhân gian bị thương rồi!

Tới lúc nghịch thiên rồi!

Hạ hoàng hay tay cầm kiếm, mũi kiếm chỉ đất.

Sau một khắc.

Đùng!

Một luồng lực lượng khí số hùng vĩ phun trào từ người Hạ Hoàng.

Khí số hóa thành chùm sáng chiếu rực rỡ trời đất.

Xuyên qua biển mây, chiếu xuống Thiên Cực Cung đã trở thành phé

tích.

Kêu gọi, kết nối với Hoàng tọa trôi nổi quanh thân thể La Hồng Trần.

Lực lượng khí số không ngừng tràn vào Hoàng tọa.

Cùng lúc đó.

Chín vị Thiên Tôn sau Thiên môn đánh mắt với nhau, lập tức không do dự đứng dậy.

Rầm rầm Rầm!

Biển mây không ngừng nổ tung. Chín cánh cửa Thiên môn, chín vị Thiên Tôn lạnh lùng quan sát nhân gian.

Trong Thiên môn, có chùm sáng khí số dâng trào, tràn xuống nhân gian.

Chùm sáng khí số kia không yếu hơn bảy phần khí số thiên hạ mà Hạ hoàng từng cướp đoạt. Đây là khí số nhân gian mà Thiên nhân đã cướp đoạt bao năm qua.

Đúng lúc này, những Thiên nhân kia dự định mượn khí số này để ngự trên quy tắc, giáng xuống nhân gian.

Lực lượng khí số mệnh mông tràn ngập đất trời.

Từ dưới đất nhìn lên trời chỉ thấy một màu vàng rực rỡ. Hào quang chiếm đầy trời như điểm lạnh.

Thế nhưng cái gọi là điểm lạnh đều là giả.

Tùng tùng tùng!

Khí số của Thiên nhân hóa thành gông xiềng, mạnh mẽ đập xuống.

Thân thể Phu tử run lên, lùi một bước.

Gông xiềng đập xuống thân thể, lại lùi một bước nữa.

Ông lui liền chín bước, bị gông xiềng khí số trói buộc, không thể động dậy.

Giống như thiên địa hóa thành tù giam, vây nhốt Phu tử.

Chín vị Thiên Tôn bước ra Thiên môn, trời đất như nghênh đón thời khắc tối tăm. Ánh mặt trời cũng trở nên âm đạm.

"Hạ Kiếp!"

"Dùng Hoàng Quyền kiếm đâm vào tim ông ta!"

Một Thiên Tôn áo bào tung bay lạnh lẽo nói.

Võ tiên giáng trên người Hạ hoàng đã rạn nứt chi chút. Ông ta vung kiếm, nắm chặt kiếm Hoàng Quyền.

Thân thể ông ta bao phủ trong khí số, liên kết với Hoàng tọa nhân gian.

Ông ta nhìn chằm chằm vào Phu tử đang bị khí số của Thiên nhân vây nhốt, đôi mắt thâm thúy có một ngọn lửa bốc cháy, không ngừng thiêu đốt, muốn nấu chảy núi sông.

Từng bước từng bước.

Hạ hoàng bước tới Phu tử. Mỗi một bước, biển mây đều bị hất tung.

Thiên địa rung động, như quy tắc đang giận dữ.

Rất nhanh, Hạ Hoàng tới trước mặt Phu tử, nhìn Phu tử loang lỗ máu đỏ.

Hạ Hoàng cười khế.

"Lão sư, đệ tử tiễn người... Ra đi!"

Lời nói vừa ra.

Mũi kiếm Hoàng Quyền nhắm thẳng vào tim Phu tử.

Kiếm chậm rãi đẩy tới, ẩn chứa lực lượng kinh khủng, không gì sánh được.

Trên mũi kiếm có lực lượng quy tắc quán lấy, ngăn cản, nhưng lực lượng quy tắc không ngừng bị chém phá.

Bỗng nhiên.

Có tiếng cười nhạt nhòa vang lên sau lưng Phu tử.

Hoàng Quyền kiếm của Hạ hoàng bị chặn lại.

Kengt Một tiếng vang giòn như chuông Vạn Phật nổ vang.

Ma kiếm đen kịt như mực chắn trước Hoàng Quyền kiếm, như tấm khiên cản trở. Mũi kiếm Hoàng Quyền đâm vào thân Ma kiếm, không cách nào đâm vào tim Phu tử.

La Hồng đeo mặt nạ Tà Quân, tóc bạc tung bay.

Đôi mắt hần sáng tỏ nhìn Hạ Hoàng khô ngô, uy nghiêm.

"Nghịch thiên xưa nay đều là hoạt động của nhân vật chính..."

"Người đã muốn nghịch thiên, vậy Tiêu Ác Nhân được chính thức công nhận là bốn công tử... Đương nhiên phải thuận thiên!"

La Hồng nhìn Hạ Hoàng, cười.

Hạ Hoàng nhìn La Hồng chặn trước mặt mà ngẩn người.
Trong chớp mắt khi Hạ hoàng ngẩn người, mắt La Hồng lóe ánh vàng.

Sức ép tới từ thù hận, lửa giận suốt mười lăm năm đúng lúc này như đại hỏa ngập trời chớp mắt bao trùm.
La Hồng?

Không! La Hồng Trần!
Nhìn đôi mắt vàng kim, Hạ hoàng mới có phản ứng lại.
Hầu như trong nháy mắt, Hạ hoàng giơ tay lên.

Phiêu Tuyết kiếm phá vỡ không gian, giống như thích khách mạnh nhất nhân gian đang cầm kiếm.
Trên biển mây, thiên địa có tuyết lật phật.
Mũi kiếm sắc bén chớp mắt đâm mạnh xuống.

Phiêu Tuyết kiếm xuyên qua bàn tay Hạ hoàng, đâm tan võ tiên giáp của ông ta, mang theo lực lượng chí cường của tàn hồn bị thiêu đốt từ một con mắt của Hạ hoàng rót vào biển ý chí, xuyên ra sau não.

Mũi kiếm xuyên não phá ra sau, nhỏ giọt máu.
"Tiểu chất tử, đây chính... Thái Hoàng"
Giọng nói bình thản vang vọng.

Thế giới trên mây yên tĩnh như chết.
Tuyết lớn lay động.
Thiên địa yên tĩnh.
Máu đỏ thẩm từ mũi kiếm nhỏ xuống.

Máu màu đỏ, khác với máu vàng của Thiên nhân. Đây là máu của Hạ Hoàng.
Trời đất chìm trong tĩnh mịch.

Tuyết lớn lật phật bay như lông ngỗng trên biển mây, xuất hiện tại nơi vốn không nên có tuyết trên biển mây này.

La Hồng xuất hiện. Hạ Hoàng bị Phiêu Tuyết kiếm xé toạc không gian đâm vào mắt, xuyên qua đầu.

Tất cả chỉ xảy ra trong nháy mắt.

Một cái nháy mắt dù ngắn, nhưng có thể quyết định hướng đi của một trận đấu động cực lớn.

La Hồng áo bào đen tung bay, mắt lóe ánh vàng, trong tay nắm Phiêu Tuyết kiếm. Thanh kiếm được Thái tử trả về bây giờ đang đâm thẳng vào mắt Hạ Hoàng, chỉ cần dùng sức một chút là có thể chém nát bộ não đối phương.

Nếu là người thường, trúng một kiếm này đã chết.

Nhưng Hạ Hoàng lại không. Sinh cơ khủng bố của Lục Địa Tiên Thập cảnh khiến ông ta chưa ngã xuống, không kêu rên, không gào thét.

Con mắt lạnh lặn của Hạ Hoàng nhìn chăm chăm La Hồng.

Chuyện ở Thiên Cực Cung, ông ta đã giao cho Cao Ly Sĩ nên không để ý tới nữa.

Ông ta tin tưởng Cao Ly Sĩ, vì thế không phân tâm suy nghĩ thêm, mà bây giờ xem ra Cao Ly Sĩ đã làm ông ta thất vọng rồi.

La Hồng xuất hiện ở đây, hơn nữa còn cầm Phiêu Tuyết kiếm, còn có con mắt bắn ra ánh vàng quen thuộc kia.

Tất cả khiến ông ta hiểu, mọi chuyện trong quả cầu ánh sáng đã bại lộ.

Phu tử bị khí số của Thiên nhân khóa lại thân thể. Ông nhìn La Hồng dùng Ma kiếm cản lại một chiêu trí mạng của Hạ Hoàng, lại dùng Phiêu Tuyết xuyên thủng đầu Hạ Hoàng, trong mắt hiện lên chút kinh ngạc.

Mà sau kinh ngạc lại là vẻ vui mừng.

Chương 740: Vạn kiếm phân thân chém Hạ Hoàng, có hoa đào tới

đưa Học Hải (1)

Phiêu Tuyết kiếm phá vỡ không gian lao ra, tựa như thích khách cực hạn của nhân gian. Một kiếm đã gây vết thương trí mạng cho Hạ Hoàng.

La Hồng Trần am hiểu đạo không gian, đó là lý do Hạ Hoàng coi trọng.

Mà trong chiêu kiếm này của La Hồng ẩn chứa lực lượng không gian xé rách sinh cơ của Hạ Hoàng. Kiếm khí lạnh lẽo tràn ngập thuộc tính phá hoại đang xung kích biên ý chí của Hạ Hoàng.

Tàn hồn của La Hồng Trần đang thiêu đốt, giống như lửa đang bốc cháy. Đến khi bốc cháy sạch sẽ chính là thời khắc ông rời xa nhân thể náo nhiệt.

Ánh mắt La Hồng Trần thông qua con mắt vàng kim của La Hồng nhìn Hạ Hoàng.

Trong mắt Hạ Hoàng có kinh ngạc, nhưng cũng chỉ kinh ngạc.

Mười lăm năm, Hạ Hoàng muốn tiêu diệt một chút ý chí còn lại của La Hồng Trần suốt mười lăm năm, nhưng dù linh hồn bị càn quét mạnh đến đâu, một chút tàn hồn của La Hồng Trần chôn sâu trong linh hồn, hay nói đúng hơn là chấp niệm, vẫn chưa từng thoát ly thân thể La Hồng Trần.

Dù gặp nhiều giày vò hơn nữa, La Hồng Trần vẫn chưa từng biến mất.

Giống như ngọn cỏ sương kiên cường trên con đường Trường Lăng, cắm rễ nơi sâu xa nhất trong thân thể.

Cho nên bộ thân thể mà Hạ Hoàng muốn viên mãn kia không thể nào viên mãn.

Hạ Hoàng nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng quyết định tiêu diệt La gia, tiêu diệt chút chấp niệm cuối cùng của La Hồng Trần. Chỉ có như vậy, ý chí của La Hồng Trần mới hoàn toàn tiêu tan trong thân thể.

Sau đó mới hoàn mỹ đầy đủ.

Nhưng La Hồng Trần lại hiểu.

Mặc dù La gia là chấp niệm của ông, nhưng cũng không phải toàn bộ chấp niệm.

Ông còn một chấp niệm khác, đó là báo thù.

Thù hận mười lăm năm, đúng lúc này như lửa thiêu rừng khô, bùng phát mãnh liệt, hoàn toàn không thể ngăn cản.

Thù hận tích lũy mười lăm năm giờ phút này xé rách không gian, một kiếm đâm xuyên đầu Hạ Hoàng, muốn tiêu diệt biểu ý chí của Hạ Hoàng.

Đây mới thực sự là thí Hoàng.

"Ta đến rồi."

"Người phải chết."

La Hồng mắt vàng kim cất tiếng.

Con mắt còn lại của Hạ Hoàng nhìn La Hồng, thấy vẻ ung dung của hắn, cảm thấy chút kinh ngạc.

Hạ Hoàng không thoát thân ra khỏi kiếm, dù Phiêu Tuyết kiếm đã xuất, tuyệt bay đầy trời, kiếm khí lạnh lẽo hủy diệt đang xé rách, ăn mòn thân thể ông ta, nhưng ông ta không quá quan tâm.

"Xem ra... La gia cũng không phải chấp niệm của người"

Hạ Hoàng giơ tay lên, nắm chặt Phiêu Tuyết kiếm, nói.

La Hồng lạnh nhạt đáp:

"Là chấp niệm, nhưng không phải toàn bộ"

Hạ Hoàng bỗng cười:

"Cuối cùng người cũng đã đi ra."

"Người muốn diệt biểu ý chí của ta, khiến trẫm không thể thức tỉnh thân thể này..."

La Hồng mắt vàng nhìn Hạ Hoàng, bỗng trầm mặc.

"Người thật sự là kỳ tài ngút trời, hơn nữa La Hồng lại càng yêu nghiệt... vì vậy mới có chiêu kiếm này, một kiếm có thể xuyên đầu trẫm, một kiếm đại nghịch bất đạo."

Hạ Hoàng lạnh nhạt nói.

"Người... nói quá nhiều."

La Hồng mắt vàng kim nói.

Phiêu Tuyết kiếm đột nhiên đẩy mạnh.

rầm rầm rầm!

Áo bào tung bay, La Hồng trôi nổi trên không trung, Hạ Hoàng lui từng bước nặng nề. Mỗi bước đạp xuống đều giẫm nổ một vùng biển mây, tạo ra cái hố to đến giật mình.

Dường như có vòng xoáy tụ hội trong hố.

Người thiếu niên tóc bạc xoa tung, áo bào phấp phới, giơ tay nắm chặt.

Vô số hoa tuyết tuyệt đẹp xoay tròn theo động tác bóp chặt tay đó, dưới sự khuấy động của kiếm khí hóa thành lưỡi đao cắt chém sắc bén đáng sợ chém xuống Hạ Hoàng.

"Ta vẫn đang chờ mong tàn hồn của người rời bản thể, bây giờ..."

Cái đỉnh này cuối cùng cũng rời đi."

Hạ Hoàng cười, cười thoải mái.

Con mắt con lại của ông ta nhìn chăm chăm La Hồng.

Lập tức, trên thân Hạ Hoàng bùng lên khí tức hùng hồn.

Những hoa tuyết xoay tròn đang đâm tới nhất thời bị bắn bay.

"Đi ra là tốt rồi."

Cơ thể Hạ Hoàng quá cường hãn. Phu tử từng nói, võ tu mạnh nhất nhân gian chính là Hạ Hoàng.

Cơ thể ông ta kiên cố vô cùng, trong lúc cơ thịt vận động ẩn chứa lực lượng cực kỳ đáng sợ.

Ông ta ép Phiêu Tuyết kiếm đã đâm xuyên tay, đâm xuyên mắt và đầu, đẩy dần ra ngoài.

La Hồng mắt vàng kim vẫn duy trì động tác đâm kiếm, nhưng thân hình bị đẩy ra từng chút một.

Hoàn toàn đẩy ra khỏi cơ thể.

Tàn hồn La Hồng Trần đang thêu đốt, phóng ra lực lượng cuối cùng.

Ông nhìn Hạ Hoàng dần đẩy Phiêu Tuyết kiếm ra, nhưng cũng không cảm thấy ngoài dự đoán.

Thí Hoàng không phải chuyện đơn giản.

Người đàn ông kia là sự tồn tại ở đỉnh cao của võ đạo nhân gian, Thập cảnh đại viên mãn, võ tu mạnh nhất nhân gian.

Nếu tàn hồn La Hồng Trần không được sinh mệnh tinh hoa không thuộc về nhân gian tẩm bổ suốt mười lăm năm, ông căn bản không thể phát ra lực lượng chống lại đến mức này.

Xa xa.

Từng vị Thiên tôn đi ra khỏi Thiên môn được bao phủ trong cột sáng khí số. Khí số cực kỳ minh mông, đến từ rất nhiều Thiên nhân sau Thiên môn, giáng lâm xuống nhân gian. Chúng Thiên nhân lạnh lùng nhìn.

Bọn họ trấn áp Phu tử, Hạ Hoàng sẽ giết Phu tử.

Đây là kế hoạch của bọn họ.

Chỉ có điều, bây giờ trong kế hoạch đột ngột xuất hiện một biến cố không hài hòa.

Hạ Hoàng đâm một kiếm vào tim Phu tử nhưng bị ngăn cản.

"Hạ Kiếp... Mau chém giết Phu tử!"

Một Thiên nhân lạnh lùng nói.

La Hồng, La Hồng Trần, một tu sĩ Tam phẩm lại thêm một tàn hồn thiêu đốt có thể ngăn cản Hạ Kiếp.

Giết Phụ tử mới là việc quan trọng nhất tại nhân gian với họ.
La Hồng Trần bình tĩnh nhìn cơ thịt của Hạ Hoàng không ngừng đẩy
Phiêu Tuyết kiếm ra sau, chột buông Phiêu Tuyết kiếm.
Sau đó vung tay lên, đột nhiên đập một cái lên thân kiếm.

Chương 741: Vạn kiếm phân thân chém Hạ Hoàng, có hoa đào tới

đưa Học Hải (2)

Trên Phiêu Tuyết kiếm bao trùm một tầng lửa mờ ảo.
Đó là lửa linh hồn thiêu đốt.

Ngọn lửa này rót từ Phiêu Tuyết kiếm vào thân thể Hạ Hoàng.

Xi xi xi!

Thân thể Hạ Hoàng bị đốt cháy, bốc lên mùi khét.

Trên Phiêu Tuyết kiếm phủ kín vết rạn nứt.

"Nổ!"

La Hồng Trần nói.

Lời vừa ra, Phiêu Tuyết kiếm nháy mắt nổ tung.

Kiểm khí khủng bố, áp bách nổ tung trong đầu Hạ Hoàng. Phát nổ này khiến Phiêu Tuyết kiếm hóa thành từng tắc mảnh vụn bắn lung tung trong đầu, trong cơ thể Hạ Hoàng, cắn nát đầu ông ta.

Mỗi mảnh vỡ kiếm khí sắc bén xuyên qua đầu Hạ Hoàng, chui vào mạch máu của ông ta.

Thân thể mạnh mẽ của Hạ Hoàng lúc này như bị tắc nghẽn, không thể vận hành khí huyết. Dù vận hành được, mạch máu cũng bị kiếm khí cắt chém tan tành.

"Tiểu chất tử, có kiếm cho đại bá dùng một lát không?"

Giọng của La Hồng Trần vang bên tai La Hồng.

Tâm thần La Hồng hơi động.

Ma kiếm Atula đã chống lại một đòn tấn sát của Hoàng Quyền kiếm.

Mà kiếm của hắn đang ở chỗ Tiểu Đậu Hoa, muôn sử dụng nhưng không kịp.

Thế nhưng, ngoài những thanh kiếm đó ra, La Hồng còn có kiếm.

Tâm thần hơi động.

Thiên Sát châu hiện lên, chớp mắt hóa thành một trăm linh tâm thanh Sát Châu kiếm.

Tàn hồn La Hồng Trần đang thiêu đốt, khí thế đạt đến cao nhất, nhìn thấy một trăm lẻ tám thanh kiếm này cũng cảm thấy kinh ngạc.

Nhưng ông lập tức cười. Có kiếm là được.

Nửa bên đầu Hạ Hoàng nổ tung, biến ý chí cũng bị rung động.

Biển ý chí của Lục Địa Tiên Thập cảnh mạnh mẽ, kiên cố cỡ nào?
Căn bản không thể chém phá dễ dàng.

La Hồng Trần biết, nếu muốn giết chân thân Hạ Hoàng thì phải phá thân thể, hủy diệt ý chí trước.

Muốn trực tiếp tiêu diệt biển ý chí là không thể.

Hạ Hoàng chính là võ tu mạnh nhất nhân gian, cơ thể ông ta chính là khiên bảo vệ biển ý chí tốt nhất.

La Hồng giờ tay, nắm lấy một thanh Sát Châu kiếm.

Lực lượng không gian bám vào thân Sát Châu kiếm, lập tức đâm ra.

Đâm vào cổ Hạ Hoàng,

Một thanh Sát Châu kiếm khác đâm vào ngực Hạ Hoàng.

Một trăm lẻ tám thanh kiếm không ngừng đâm vào... Bắt lấy kiếm, lại đâm vào.

Trên thân thể Hạ Hoàng cảm chỉ chút kiếm.

Khí huyết thân thể Hạ Hoàng hoàn toàn dừng chảy.

Ông ta giống như tử thi đông cứng, khí huyết đóng băng, ngừng chảy...

Võ tiên giáp ngoài thân thể Hạ Hoàng bắt đầu tan biến.

Trong con mắt còn sót lại của Hạ Hoàng lần đầu tiên toát lên vẻ kinh hãi.

Từ xa, Phu tử bị xiềng xích khí số trời buộc cũng cảm khái.

"La Hồng Trần này... đúng là yêu nghiệt"

Tuy rằng một kiếm không gian đã đâm thủng đầu Hạ Hoàng.

Thế nhưng, một khi Hạ Hoàng khôi phục khí thể, tái tạo lại máu thịt, rất dễ dàng đánh tàn phế tàn hồn thiêu đốt của La Hồng Trần.

Nhưng La Hồng Trần lại có thể lợi dụng kiếm khí phong tỏa dòng chảy khí huyết trong cơ thể Hạ Hoàng. Đối với một võ tu, dòng chảy khí huyết bị cắt bỏ là trí mạng.

Hiển nhiên, La Hồng Trần đã từng nghiên cứu cách đối phó với Hạ Hoàng, thậm chí đã nghĩ ra cách từ đầu...

Ông chờ đợi ngày này đã quá lâu.

Ông như một ngọn lửa, ngọn lửa báo thù, cháy cực độ.

Ông thiêu đốt tất cả, thiêu đốt tàn hồn, đốt hết vào đây.

Khí tức Hạ Hoàng đang không ngừng hạ xuống. Sáu trăm năm qua, thân thể ông ta lần đầu tiên đụng phải thương tổn nặng nề đến mức này.

Chưa có ai có thể để lại nhiều vết thương giạt mình như vậy trên thân thể ông ta.

Dù có là Phu tử.

Mà La Hồng Trần, tuyệt thế thiên kiêu đã chết từ mười lăm năm trước lại đánh đổi bằng cách thiêu đốt tàn hồn, muốn thiêu đốt thân thể của ông ta.

Chiêu kiếm cuối cùng đâm vào, khí tức Hạ Hoàng tuột dốc không phanh, giống như từ mây xanh chớp mắt ngã xuống vực sâu.

Hạ Hoàng suy yếu như một người phạm.

Lực lượng khí huyết mà Hạ Hoàng vẫn từng kiêu ngạo đúng lúc này bị chặt đứt, tiêu diệt.

Hạ Hoàng càng hoảng hốt.

Giống như cảm thấy mình... Thật sự phải chết.

La Hồng mắt vàng kim, tóc bạc tung bay, quay đầu liếc mắt nhìn Phu tử bị trói đằng xa.

Cùng với các Thiên nhân đã đi ra khỏi Thiên môn, khí tức ào ạt, giống như muốn hủy thiên diệt địa.

La Hồng Trần gật gật đầu với Phu tử.

"Xin chào Phu tử."

Phu tử bị xiềng xích trói cũng cười, chỉ là nụ cười có phần cảm khái và cay đắng.

"Lúc trước nên thu người làm đệ tử..."

"Lão phu sao lại thu cái tên ngu si Lý Tu Viễn kia?"

Phu tử nói.

La Hồng Trần đi đạo không gian quang minh chính đại. Nếu ông thu La Hồng Trần làm đệ tử, đã không còn là tất cả đệ tử của Phu tử đều đi lên con đường tà môn ma đạo.

La Hồng Trần hơi kinh ngạc, nhưng chỉ cười, không nói gì. Hôm nay ông chỉ còn lại chút tàn hồn, sau lần này sẽ không còn tồn tại trong thiên địa nữa. Ông vốn là người đã chết rồi.

Bây giờ nói những thứ này có ích gì.

Mà những Thiên nhân đứng trên trời cao cũng hơi nhú mày.

La Hồng mắt vàng bỗng xoay người.

Hắn giơ tay lên, ngón tay duỗi ra.

Giữa hai ngón tay có một thanh kiếm khí do tàn hồn ngưng tụ thành.

Đột nhiên đâm ra.

Đóng vào mi tâm Hạ Hoàng.

Sau đó, hắn như ấn vào thân thể Hạ Hoàng, rơi thẳng từ trên bầu trời xuống mặt đất.

Nhanh chóng rơi rụng!

Như thiên thạch lao xuống!

Lửa cuộn cuộn đốt cháy, rừng rực bốc lên.

Biển mây bị phá tan, nổ tung thành từng vòng sóng gợn.

La Hồng ẩn trán Hạ Hoàng từ trên trời đập xuống đất.

Trước khi đụng vào thành Thiên An, quân đội Hạ gia và La gia vẫn đang chém giết không ngừng trước cửa thành.

Đùng!

Một tiếng vang cực lớn truyền ra. Khói bụi cuốn ra xa. Gió mạnh thổi ào ạt kèm theo đá vụn giống như ám khí đang sợ bắn ra.

Trước thành Thiên An xuất hiện một hố sâu to lớn.

Tất cả mọi người đều dừng chiến đấu, quay đầu nhìn cái hố sâu.

Dù là những người đang ác chiến từ đằng xa cũng ngừng tay.

Trên lầu thành, Võ thống lĩnh run rẩy, mắt toát lên vẻ không tin.

Ninh vương, Sở vương, La lão gia tử, La Tiểu Bắc...

Nữ đế Đại Sở, Chu Thiên tử, Đại hãn Vương Đình...

Tất cả mọi người đều nhìn hố sâu trước thành Thiên An.

Khói bụi dần dần tản đi.

Hình ảnh lộ ra.

La Hồng mắt vàng kim đâm thủng lỗ chỗ trên thân thể của võ tu mạnh nhất nhân gian Hạ Hoàng.

Hạ Hoàng đang chiến đấu với Phu tử như thần linh, chớp mắt đã bị đập xuống đất.

Máu tươi chảy ào ào trên đất.

La Hồng mắt vàng bốc lên lửa linh hồn rừng rực. Hắn từ từ đứng dậy khỏi thân thể Hạ Hoàng.

Thân thể Hạ Hoàng ngã vào hố sâu, chưa mất hết sinh cơ, một con mắt còn bình tĩnh nhìn La Hồng Trần.

La Hồng Trần nhìn Hạ Hoàng, giơ tay lên, song chưởng vỗ xuống.

Ừng...

Sóng linh hồn mạnh mẽ từ tàn hồn thiêu đốt phun ra.

"Nứt!"

La Hồng mắt vàng chậm rãi nói.

Hai bàn tay đang khép dần đẩy ra hai bên.

Giống như núi nứt gãy.

Xì xì!

Xì xì xì xì!

Tùng thanh Sát Châu kiên đảm vào thân thể Hạ Hoàng nhất thời mang theo lực lượng tàn hồn thiêu đốt bắn mạnh về bốn phương tám hướng.

Chương 742: Vạn kiếm phân thân chém Hạ Hoàng, có hoa đào tới

đưa Học Hải (3)

Thân thể Hạ Hoàng nhất thời bị chém thành ngàn vạn mảnh vỡ.

Không phá nổ được thân thể Hạ Hoàng, nhưng có thể lợi dụng phương thức khác ép nổ.

Thời điểm các thanh kiếm Sát Châu kéo theo máu hóa thành phi kiếm ngang dọc trời đất.

Trong thân thể Hạ Hoàng, lực lượng khí huyết bùng phát.

Sau đó năng lượng khủng bố cực điểm nổ tung.

Hố to càng mở rộng, không ngừng mở rộng.

Lực lượng đáng sợ hủy diệt tất cả hóa thành đám mây hình nấm, nuốt chửng mặt đất, không khí, nguyên khí...

Kinh khí bao trùm, tràn lan, khiến cường giả Lục Địa Tiên cũng phải khiếp đảm.

La Tiểu Bắc hạ xuống, chống đỡ dư âm vụ nổ cho quân đội La gia.

Trong thành Thiên An, Ninh vương cũng ra tay ngăn cản.

Quân đội Hạ gia thì thảm hơn, rất nhiều binh mã nổ tung, bị dư âm nuốt chửng, chết thảm...

Trong chớp mắt, tử thương vô số.

Một cái hố sâu đường kính vô cùng lớn xuất hiện trước thành Thiên An.

Tường thành sụp đổ...

Trên hố sâu.

La Hồng lơ lửng, tay áo tán loạn, tóc bạc bay bay.

Lửa linh hồn vô hình vẫn lặng lẽ thiêu đốt... Chỉ có điều, đã không còn rực cháy như ban đầu.

Thiên địa đều im lặng.

Yên lặng như tờ.

Rất nhiều người hoảng hốt, rất nhiều người khiếp đảm, rất nhiều người chấn động.

Hạ Hoàng lại bị vạn kiếm phân thân!

La Hồng... Thí Hoàng rồi!

Trên biên mây.

Trong chớp mắt khi vụ nổ lớn phát sinh, chớp mắt khi thân thể Hạ Hoàng phát nổ.

Chiến trường trên bầu trời lập tức trở nên thanh tịnh.

Chín cánh cửa Thiên môn trôi nổi.

Phu tử bị khí số trời buộc, nhưng không ai có thể ám sát ông.

Hạ Hoàng bị La Hồng đẩy ra khỏi chiến trường, đánh rơi xuống đất.

Chín vị Thiên nhân đối mặt với nhau, nhất thời không biết nói gì.

Hạ Kiếp... không đáng tin.

Không, phải nói là, không ai dự tính được nửa đường lại có biến số giết ra như thế.

Mà bây giờ, Hạ Hoàng chết rồi.

Bọn họ duy trì khí số công xiềng, nhưng không thể ra tay ám sát Phu tử.

Phu tử không chết, chờ họ mất đi khí số công xiềng, Phu tử lại không bị Hạ Hoàng quấy rầy, có thể dễ dàng không chế quy tắc nhân gian đánh với họ.

Họ bây giờ cười hỏ khó xuống.

Bị hại rồi!

Chết tiệt!

Hạ Kiếp khốn nạn!

Cảm giác này thực sự khó chịu, chẳng khác nào trò vui vừa bắt đầu, kết quả... Hạ Kiếp xong rồi.

Phu tử cười.

Tiếng cười gia nua quanh quần trên vòm trời, không thôi không nghỉ.

Giống như trò đùa đầy trào phúng quật vào gò má các vị Thiên nhân.

"Lui?"

Chín vị Thiên nhân nhìn nhau. Hạ Kiếp đã bị hủy xác, không thể giúp họ giết Phu tử, không thể thực hiện hứa hẹn.

Bây giờ nên làm gì?

"Lui cái gì? Hạ Kiếp không được, đôi người!"

Một vị Thiên Tôn lạnh lẽo nói.

Ý niệm của y phun trào.

Trên mặt đất, tiên văn trên mi tâm mười mấy vị đạo nhân Côn Lôn cung đang ngăn cản Đại hân Kim Trưởng Vương Đình chột nóng rực.

Đôi mắt họ xoay tròn, ngẩng đầu nhìn trời.

Trong khi tất cả mọi người đang chìm đắm trong cảnh Hạ Hoàng bị vạn kiếm phân thân.

Vị Lục Địa Tiên cầm đầu bắn mạnh về phía bầu trời, chui vào biển mây.

Ầm!

Đạo nhân ngự kiềm lao tới, treo lơ lửng trên trời.

Ông ta cảm nhận được chín vị Thiên Tôn chí cường, sắc mặt kinh hoàng, thân thể run rẩy.

Ông ta khom mình trước Thiên Tôn.

"Giết Phu tử"

Thiên Tôn chỉ lạnh lùng hạ lệnh.

Giết Phu tử?

Đạo nhân Côn Lôn run rẩy.

Phu tử chính là người vô địch nhân gian, ông ta... giết được sao?

"Không... Không..."

Đạo nhân kinh hoàng lắc đầu.

Giết Phu tử...

Đại nghịch bất đạo.

Ông ta không dám.

"rác rưởi."

Thiên Tôn lạnh lùng quan sát đạo nhân.

Y há miệng, trên lưỡi có thanh kiếm nhỏ. Kiếm hóa sao băng xẹt ra, treo trước người đạo nhân kia.

"Phi kiếm kia của ngươi không phải thần binh, không giết được Phu tử, dùng kiếm này."

Thiên Tôn nói.

Thần binh?

Đạo nhân kia vừa nghe, lòng run lên, sau đó mắt nóng rực nhìn tiên kiếm, mắt không chế vươn tay nắm chặt lấy.

Nhưng chớp mắt khi cầm lấy kiếm, trong mắt Thiên Tôn có ý niệm phun trào.

Đạo nhân kêu thảm, biến ý chí lập tức hủy diệt, bị Thiên Tôn kia chiếm mất ý chí.

Đạo nhân lạnh lùng vung tiên kiếm. Trên tiên kiếm có tiên khí quần quanh.

Đạo nhân bước tới, hóa thành vệt sáng, vung tiên kiếm nhắm thẳng trái tim Phu tử.

Giết Phu tử!

Phu tử bị trói chặt, nhìn đạo nhân kia đánh tới nhưng rất bình tĩnh.

Khi kiếm kia cách tim Phu tử chỉ một đốt ngón tay.

Có một cánh hoa đào bỗng dung xuất hiện, che trước trái tim Phu tử. Tiên kiếm đâm vào đó giống như chìm vào dòng nước, bị đẩy ra.

Bồng dung, cánh hoa đào tăng mạnh.
Một chiếc, hai chiếc, ba chiếc...
Hoa đào bay lượn quanh thân đạo nhân.

Giống như một màn mưa hoa đào.
Chốc lát sau, có tiếng cười vô cùng dịu dàng vang vọng.
"Lão sư, đệ tử thân ái nhất của ngài đến rồi."

Không gian vỡ tan.

Trong không gian vỡ tan có một gốc cây hoa đào. Dưới gốc đào có một vị nam tử đẹp đẽ mặc quần áo rộng rãi, tay áo dài phấp phới ngời khoanh chân. Mi tâm nam tử có một ngọn lửa niết bàn thiêu đốt. Y cười tươi như hoa, trong lòng bàn tay nâng một quyển sách dày nặng.

Lý Tu Viễn nở nụ cười ôn hòa.

Y nâng ngón tay dài, đột nhiên nắm lại.

Nhất thời, hoa đào bay lả tả quanh thân đạo nhân từ dịu dàng chớp mắt tỏa sát khí.

Xì xì!

Đạo nhân kia chỉ trong nháy mắt đã bị hoa đào cắt thành vạn miếng...

Ngay cả biểu ý chí cũng bị chém tan tành.

Một vị Lục Địa Tiên Nhị cảnh ngã xuống.

"Lão sư, đệ tử niết bàn chưa thành công, vẫn phải phá quan ra đưa chìa khóa cho lão sư... ài."

Lý Tu Viễn giết một Lục Địa Tiên Nhị cảnh nhưng mặt mày ủ rũ.

Y niết bàn chưa thành công, nhưng bây giờ khí thể mạnh đáng SỢ.

Y nhìn Phu tử.

Về do dự.

"Lão sư, thật sự phải như vậy sao?"

Lý Tu Viễn nói.

Đáp lại y là ánh mắt thâm thúy của Phu tử.

Lý Tu Viễn bất đắc dĩ, đành đưa quyển sách dày nặng trong tay cho Phu tử.

Trên sách có hai chữ lớn lấp lóe.

"Học Hải."

Chín vị Thiên nhân ra khỏi Thiên môn lập tức biến sắc!

Điên rồi!

Lão già này điên rồi!

"Luu"

Họ không hề do dự chút nào, lập tức bỏ chạy về phía Thiên môn trên trời.

Đồng thời thu về những khí số đã phóng ra.

Họ thoáng có dự cảm xấu.

Phu tử cố ý!

Ông ta tính kế hãm hại bọn họ!

Aml Phu tử thấy rõ những Thiên nhân kia đang lao về phía Thiên môn.

Ông cười khẽ.

Sách "Học Hải" bay tới. Cánh tay vốn bị trói buộc của ông vươn ra tiếp sách. Phu tử cười nhạt.

"Hiếm thấy một lần tới nhận gian, quay về... để làm chi?"

"Đương nhiên, cũng có thể đi. Những cái khóa khí số này làm lão phu rất thoải mái, không bằng tặng cho lão phu, thế nào hả?"

Chương 743: Nhất kiếm Hồng Trần Kiếp, dẫn tiểu chất tử thí

Hoàng (1)

Bầu không khí trên biển mây đột nhiên khác biệt.

Vốn Phu tử bị gông xiềng khí số trói buộc không thể nhúc nhích, vào thời khắc này dễ dàng vươn tay, nắm chặt quyển sách "Học hải".

Chín vị Thiên nhân đã ra khỏi Thiên môn biến sắc, giống như Phu tử đang cầm sách trong tay là nhân vật khủng bố nào đó vậy.

Rất nhiều Thiên nhân kinh hãi, giận dữ. Đến hiện tại, họ đã biết rõ, thực ra Phu tử vẫn đang tính kế họ. Thậm chí việc họ cầu kết với Hạ hoàng đều bị Phu tử biết rõ ràng. Chỉ có điều, ông không vạch trần, chỉ để họ mắc câu từng chút một.

Mục đích của Phu tử là gì?

Những Thiên nhân này giận dữ vô cùng. Bọn họ là những người đã vượt qua Thập cảnh, trong lòng thoáng cảm thấy bất an.

Phu tử tay cầm Học Hải, gông xiềng khí số trên người không cách nào trói chặt được ông.

Lý Tu Viễn ngồi khoanh chân dưới cây hoa đào. Ngọn lửa niết bàn trên mi tâm y vẫn không ngừng cháy. Y đang ở thời khắc xung kích cuối cùng, vẫn phải từ bỏ, vì đưa tới "Học Hải" cho Phu tử.

Hạ Hoàng rất mạnh, thân đeo Thiết luật, tay cầm Hoàng Quyền, khiêu chiến Phu tử.

Nhưng khi đó Phu tử lại đi tay không, vừa nghênh chiến chín vị Thiên Tôn sau Thiên môn, vừa chém giết với Hạ Hoàng.

Đó là đánh bằng tay không! Lúc Phu tử dùng tay không, Thiên nhân liên hợp với Hạ hoàng cũng không thể giết Phu tử. Bây giờ Phu tử cầm sách "Học Hải" trong tay ngang với cầm binh khí, vậy bọn họ có thể đánh được hay không?

Phu tử rất bình tĩnh, thậm chí nở nụ cười âm áp như gió xuân.

Thân thể vốn lom khom của ông uốn lên thẳng tắp, nhìn trẻ ra vô số tuổi. Từ dáng vẻ già nua đến trẻ tuổi vô cùng nhanh chóng.

"Giữ lại khí số sao?"

"Phu tử... Mục đích của ngươi quả nhiên là khí số mà chúng ta thu hoạch được!"

Các Thiên nhân cảm thấy vô cùng lạnh lẽo.

Họ nhanh chóng lao về phía Thiên môn, muốn trở về sau Thiên môn.

Phu tử nắm giữ trật tự nhân gian, mà bây giờ lại cầm sách Học Hải trong tay.

Sách này là Thần binh còn lợi hại hơn cả Hoàng Quyền kiếm trong tay Hạ Hoàng.

Mà khi quyển sách này xuất hiện, nghĩa là bí cảnh Học Hải của Tắc Hạ Học Cung đã mở.

Quyển sách Học Hải này xưa nay đều là cánh cửa trấn giữ bí cảnh.

Bây giờ cánh cổng đã mở, bí cảnh Học Hải mở rộng với người thiên hạ.
âm âm âm!

Chín vị Thiên Tôn đồng thời hành động. Tay áo tung bay, dường như họ đụng vỡ cả không gian. Khoảng cách giữa họ và Thiên môn thực ra không xa.

Họ thân ở trong chùm sáng khí số, nhào về phía Thiên môn.

Thực ra họ vẫn luôn cảnh giác. Dù sao người có thể tu hành đến mức vượt Thập cảnh đương nhiên là người cẩn thận.

Cho dù họ đã liên hợp với Hạ hoàng, cho dù thấy Phu tử trọng thương, họ cũng chưa từng dám rời xa Thiên môn.

Bây giờ sự thực chứng minh, Phu tử... Quả nhiên là lão già âm hiểm!

Oành oành oành!

Thiên địa sắp tan vỡ, đó là do các cường giả cấp bậc Thiên Tôn va chạm hư không gây ra.

Khí tức áp bách bao phủ thế gian, khiến rất nhiều tu sĩ phẩm cấp cao mất cảm đối với năng lượng cảm thấy ngọt ngào vô cùng, linh hồn run rẩy.

Phu tử không để ý đến những Thiên Tôn chạy trốn về Thiên môn kia.

"Không phải lúc trước các ngươi uy phong lắm sao?"

"Lão phu không lấy mạng các ngươi, lấy một ít khí số của các ngươi đã làm sao? Huống hồ, khí số này vốn thuộc về nhân gian, bây giờ chỉ là vật quy nguyên chủ."

Phu tử lạnh nhạt nói.

Ngay từ ban đầu, ông đã dự tính trước ý đồ này. Ông biết dã tâm của Hạ hoàng, cũng biết việc Hạ hoàng cấu kết với Thiên nhân.

Nhưng ông không để ý, thậm chí dự định lợi dụng Thiên nhân ép khí số ra ngoài!

Lý Tu Viễn trong vết nứt không gian liếc nhìn Phu tử.

Y thở dài.

Y không ở lại lâu, niết bàn hỏa ở mi tâm bùng cháy lên. Một khắc sau, y chấp tay với Phu tử, khép kín không gian, biến mất.

Y đi bế quan, lần này là bế tử quan.

Nếu niết bàn thất bại, y sẽ "Thân tử đạo tiêu". Nếu y niết bàn thành công, y sẽ phá tan ràng buộc.

Còn về chiến đấu của Phu tử nơi này, y không giúp gì được.

Y có thể giết Lục Địa Tiên bình thường, nhưng đối đầu với Thiên nhân, thậm chí là Cao Ly Sĩ thời kỳ toàn thịnh và Hạ Hoàng đều sẽ giật gấu vá vai.

Y phải Niết Bàn.

Y phải đánh cuộc một phen, mà trận đánh cuộc này rất điên cuồng.

Chớp mắt khi vết nứt khép lại, vẻ mặt Lý Tu Viễn cực kỳ phức tạp. Y nhặt lấy một cánh hoa đào. Hoa nở hoa tàn bay đầy trời, không biết lần này nhắm mắt còn có thể nhìn thấy hoa nở hay không?

Lý Tu Viễn rời đi, Thiên nhân đều không để ý đến. Lúc này họ đang gấp rút lao vút về phía Thiên môn.

Phu tử không để ý đến.

Ông biết Lý Tu Viễn muốn làm gì.

Ông không giúp được.

Hiện tại, Phu tử còn có chuyện quan trọng hơn cần làm. Chuyện này sẽ ảnh hưởng lớn đến đại thế nhân gian.

Âm!

Các Thiên nhân nhanh chóng chạy trốn. Họ càng ngày càng gần Thiên môn.

Hư không nổ tung từng tắc một, có vết nứt hư không đan xen.

Nếu có Lục Địa Tiên Nhất cảnh, Nhị cảnh ở đây, sợ là vết nứt không gian sẽ xé nát họ trong chớp mắt.

Phu tử không để ý.

Ông nâng quyền sách dày, đặt một tay khác lên đó.

Sau đó, lật sách.

Phu tử dường như đang đọc gì đó. Trong thiên địa có dòng chảy hùng vĩ không ngừng dao động mạnh.

Quy tắc trật tự đang không ngừng dâng lên.

Các Thiên nhân thấy thế lập tức biến sắc.

Thật sự đến?

âm âm âm!

Huyện An Bình, Tắc Hạ Học Cung tỏa sáng vạn trượng. Có một cánh cửa không lồ hiện lên trên Đông Sơn.

Cung điện trải dài chiều rộng cánh cửa này.

Dù có là Thiên môn trên trời thì cũng phải ảm đạm phai mờ trước mặt cánh cửa này.

Cửa mở ra, có thể thấp thoáng nhìn qua cánh cửa thấy cảnh tượng phía sau.

Sau cửa có một hải dương, hải dương mênh mông cuộn cuộn.

Tắc Hạ Học Cung... Bí cảnh Học Hải?

Chương 744: Nhất kiếm Hồng Trần Kiếp, dẫn tiểu chất tử thí

Hoàng (2)

Rất nhiều cường giả thế hệ trước chấn động.

Mấy trăm năm qua, Tắc Hạ Học Cung không mở bí cảnh Học Hải, mà bây giờ đã xuất thế.

Giống như bí cảnh Địa Tạng trước đó, xuất thế bất ngờ, khiến người ta không kịp chuẩn bị.

Trên vòm trời.

Phu tử như chưa từng quan tâm đến bí cảnh Học Hải, quy tắc trật tự đan xen quanh thân thể ông.

Phu tử cười nhạt, giơ tay lên phất một cái.

Vô số trật tự quy tắc bị nén lại, sau khi đạt cực hạn thì hóa thành một cây roi vàng.

Giống như cây roi mà các lão sư dùng để dạy dỗ học trò.

Đó là một cây roi quy tắc.

"Nhân Hoàng quản nhân gian, lập quy tắc thiên địa, duy trì cho thiên địa tự vận hành."

"Sắc phong ba vị trấn thủ, trấn thủ Nhân gian, Địa ngục, Thiên môn..."

Địa ngục không ra, Thiên nhân không ra, Nhân gian không trường sinh"

"Bây giờ, tuy Nhân Hoàng biến mất qua năm tháng dài, nhưng quy tắc còn mãi"

"Ta là Phu tử đương đại của Tắc Hạ Học Cung, là trấn thủ Nhân gian.

Nếu đại thế Nhân Hoàng vẫn còn, Phu tử chính là Quốc sư"

"Kẻ phá hoại quy tắc sẽ nhận hết trừng phạt"

Phu tử lạnh nhạt nói.

Nói xong, một tay ông nâng sách, một tay cầm roi dạy học.

Dáng vẻ nho nhã hiền hòa, nho sam tung bay.

Chính khí Trường Hà bao phủ quanh thân ông, khiến ông vĩ đại như tiên thần.

Sách không gió mà bay, đột nhiên mở ra.

Mà các vị Thiên nhân đã rất gần với Thiên môn càng biến sắc.

Vì họ phát hiện, Thiên môn của họ không biết từ lúc nào đã có từng bóng người mơ hồ mặc nho sam ngăn cản phía trước.

Giống như là... Các đời Phu tử xuất hiện.

Các hư ảnh nho nhã hiền hòa cười, vung chưởng tát xuống.

Đánh lui các Thiên nhân.

Phu tử thấy thế liền mỉm cười, bước ra một bước, roi dạy học trong tay

vụt tới.

Đùng!

Một roi không có gì đẹp đẽ, không có không gian tan vỡ, không có hư

không sụp đổ. Roi này quất thẳng lên người một vị Thiên Tôn.

Vị Thiên Tôn mạnh mẽ này bị đánh nứt toác cả người.

Máu vàng tung tóe, đó là máu Thiên nhân, dòng máu vô cùng tôn quý.

Một vị Thiên nhân vượt Thập cảnh suýt nữa bị đánh tan thân thể.

"Còn chạy sao?"

Phu tử nói.

Thiên Tôn biến sắc:

"Không chạy."

Phu tử cười ôn hòa, gật đầu:

"Trẻ nhỏ dễ dạy."

Ông bước tới, roi dạy học lại vung lên, đánh tới một Thiên Tôn khác, máu vàng tung bay...

Phu tử cất bước trên biển mây, nâng sách mà đi, như Thánh Nhân đương đại.

Các Thiên Tôn bị quất rách người, máu vàng chảy tung, thê thảm vạn phần.

Thiên môn bị chặn, họ không cách nào quay về. Đối mặt với roi dạy học do Nhân Hoàng dùng quy tắc vô thượng định ra, họ căn bản không chống lại được.

Thiên Tôn gào lên.

Phu tử chỉ cười khẽ, tiếp tục cất bước. Quyển sách trong tay ông tỏa ra sức hút hùng hồn, bao phủ khí số trên người Thiên nhân, hút vào.

Các Thiên Tôn bị chặn ngoài Thiên môn kinh hãi.

Vị Thiên Tôn bị hút mất khí số nhìn động tác của Phu tử, mắt lộ vẻ điên cuồng.

"Ngươi muốn thu hồi khí số nhân gian mà Thiên nhân đã lấy đi?"

"Ngươi muốn tụ lại khí số Nhân gian, tái hiện Nhân Hoàng?"

Không thể nào! Ngươi không làm được!"

Các Thiên nhân khác không kịp quan tâm đến thương thế trên người, tiếng nổ ầm ầm vang lên trên trời.

Ngay từ đầu, Phu tử đã tính kế tới khí số của họ. Mục tiêu của Phu tử chính là khí số của Thiên nhân.

Dã tâm của Phu tử còn đáng sợ hơn họ tưởng tượng nhiều.

Sắc mặt Phu tử hơi trắng bệch. Quyển sách trên tay đột nhiên nặng thêm nhiều, nhưng ông vẫn duy trì nụ cười.

"Yên lặng."

"Ta để các người nói chuyện sao?"

Phu tử nói.

Nói xong, roi lại vụt xuống.

Roi đánh Thiên nhân, máu vàng rải rác.

Trận chiến đấu trên biển mây dường như xảy ra biến hóa khủng bố.

Các tu sĩ dưới Nhân gian ngửa đầu quan sát, đều cảm thấy nỗi sợ tới từ sâu trong tâm linh.

Cấp độ chiến đấu kia không phải thứ mà họ có thể chạm tới.

Điều chấn động nhất chính là hành vi thí Hoàng của La Hồng.

Hạ hoàng đã bị vạn kiếm phân thân.

Thân thể mạnh mẽ nhất lại bị vạn kiếm phân thân, tan thành nghìn vạn mảnh. Mùi máu tanh nồng tràn ngập trời đất, bao phủ thành Thiên An.

Tất cả người xem đều sửng sốt.

Giống như thấy người phạm đồ sát Thần vậy.

Hạ Hoàng là Thần sao?

Có thể nói là đúng. Lục Địa Tiên Thập cảnh đại viên mãn, cả Nhân gian không có mấy người. Thế nhưng, nhân vật như vậy lại bị La Hồng phân thân.

"Hắn không phải La Hồng... Hắn là La Hồng Trần."

Trên thành lầu, có người nói.

Người nói chính là Lục Địa Tiên của Sở gia, Sở Hiên.

Thần sắc của Sở Hiên lúc này vô cùng phức tạp. Quyết định của Sở vương... quả thực chính xác.

La gia lại sáng tạo kỳ tích. Dù là người đàn ông kia vẫn chỉ thành bối cảnh cho kỳ tích mà thôi.

Lời nói của y khiến nhiều người bưng tỉnh.

Họ nhìn La Hồng mắt vàng kim, thần sắc càng lúc càng phức tạp.

La Hồng Trần... tuyệt thế yêu nghiệt La gia đã chết mười lăm năm lại khiến người ta biến sắc một lần nữa.

Im hơi lặng tiếng mười lăm năm, Nhân gian lại vang dội danh tiếng của vị thiên tài yêu nghiệt này.

La Hồng trầm mặc.

La Hồng Trần thiêu đốt tàn hồn thu hoạch lấy sức mạnh, bây giờ đang bắt đầu suy nhược.

Thế nhưng La Hồng Trần rất bình tĩnh.

"Hạ Hoàng chết rồi sao?"

La Hồng hỏi.

La Hồng Trần giờ phút này đã trở nên hơi mờ ảo.

Ông lắc đầu:

"Không dễ chết như vậy. Biễn ý chí của Thập cảnh đại viên mãn không dễ bị tàn phá, nhưng chiêu kiếm của ta đã tổn hại biễn ý chí của hắn ta, dù sao cũng đục thủng một lỗ."

"Hắn sắp ra rồi."

La Hồng Trần nói.

Sau đó, La Hồng Trần nhìn về phía La Hồng, giơ tay vỗ vỗ vai:

"Cố gắng sống tiếp, bảo vệ La gia."

"Tất cả nguyên nhân bắt nguồn từ ta, bây giờ những điều này đều do ta kết thúc."

La Hồng Trần nói.

Nói xong, La Hồng Trần khoanh tay, bạch y pháp phới, người bốc lửa, hào hiệp cất bước.

Âm!

Sắc vàng kim trong mắt La Hồng rút đi.

Bầu trời chợt trở nên tối tăm. Vô tận ánh sáng tỏa ra từ người La Hồng.

Sau đó, tàn hồn bốc cháy của La Hồng trần thoát ly khỏi người La

Hồng.

Anh mắt mọi người đều bị hư ảnh áo trắng thiêu đốt này hấp dẫn.

Hào hoa phong nhã, áo trắng pháp phới.

Chương 745: Nhất kiếm Hồng Trần Kiếp, dẫn tiểu chất tử thí

Hoàng (3)

Dung mạo tuấn nhã phi phạm khiến vô số nữ tử nghiêng ngả.

La Hồng Trần, tuyệt thế thiên tài yêu nghiệt đột nhiên xuất hiện từ mười lăm năm trước, đến nay đã tái hiện nhân gian.

Mười lăm năm trước kinh tài tuyệt diễm.

Mười lăm năm sau vẫn tuyệt thế thiên tài.

Ông như trích tiên đạp trên sao băng xẹt qua trần thế, để lại truyền thuyết về mình.

Tị Đồ Vi ôm đàn cổ, đứng trên chiến trường thây chất thành núi, máu chảy thành sông, vấy lụa mỏng nhuộm máu pháp phối trong gió. Mười ngón tay của nàng vẫn chảy máu, nhưng lúc này nàng không cảm thấy, hàng nước mắt từ trong tâm chảy tràn không thôi.

Mười lăm năm chờ đợi, mười lăm năm níu kéo, cuối cùng nàng cũng đợi được hắn trở về.

Cho dù chỉ là phù dung chớm nở sớm tàn, nhưng cũng đủ rồi.

Với bậc thiên kiêu nhân gian đã từng tranh đấu với La Hồng Trần như Ninh vương, Sở Hiên, thần sắc họ phức tạp cực kỳ. Cho dù họ đã cất bước Lục Địa Tiên, nhưng trước mặt người kia vẫn ảm đạm như đất sỏi.

La Hồng Trần, một mình bao quát cả hồng trần.

"Hạ Hoàng, đừng trốn nữa."

Tàn hồn La Hồng Trần vẫn bốc cháy. Trong tay ông, Phiêu Tuyết đã vỡ tan lại tụ tập, được ngưng tụ bằng lực lượng linh hồn.

Giọng nói bình thản vắng vắng thành Thiên An.

Bỗng dừng.

Trong hố sâu không lồ kia, năng lượng khí huyết khủng bố dâng trào.

Đột nhiên, có một bóng người khôi ngô như rồng như hổ đứng đó.

Đó là thể ý chí của Hạ hoàng.

Chỉ có điều, trên lồng ngực của thân thể ý chí này có một vết thương do kiếm. Đó là vết thương từ Phiêu Tuyết kiếm. Một kiếm đó không chỉ đã thương thân thể, cũng tổn thương ý chí.

Hạ hoàng rất bình tĩnh đứng trong hố sâu nhìn La Hồng Trần.

"Cuối cùng ngươi cũng xuất hiện."

"Trăm đầu với người mười lăm năm, có chán nản, có mệt mỏi, nên kết thúc."

Hạ hoàng nói.

Xung quanh, bao người ồ lên.

Thân thể ý chí của Hạ hoàng.

Biển ý chí của Lục Địa Tiên bất diệt, không dễ bị giết chết.

Hạ hoàng là Lục Địa Tiên Thập cảnh, đứng sừng sững ở đỉnh cao cực hạn Lục Địa Tiên, hiển nhiên càng khó giết.

La Hồng thí hoàng, thí chẳng qua là thân thể Hạ hoàng.

Oành!

Cuồng phong cuốn lên.

Thân thể ý chí Hạ hoàng vọt lên, ánh sáng vạn trượng, giống như chiến thần lóng lánh.

Vẫn nói võ tu mạnh ở thân thể, biển ý chí yếu ớt. Thế nhưng ý chí của Hạ hoàng mạnh mẽ vô kể.

"Thân thể này với trăm chỉ là ràng buộc. Người phá vỡ ràng buộc thay trăm, đợi đến ngày tân sinh, đó là lúc trăm phá cảnh."

Hạ Hoàng nói.

"Trăm... Năm giữ tất cả."

Hạ hoàng cười nhạt, thô bạo như rồng.

Ông ta thu thập bảy phần khí số thiên hạ, bây giờ hóa thành thần binh "Hoàng tọa".

Nếu đổi xác thành công, ông ta tất nhiên vô địch.

Thủ tiêu Phu tử, thành tựu vô địch nhân gian chân chính.

Dị biến này cũng khiến toàn bộ thiên hạ chấn động.

Tất cả mọi người nghe thấy lời nói từ Hạ hoàng, nhưng không hiểu.

Cái gì thân thể mới, thân thể cũ?

La Hồng Trần cười tự giễu. Quả nhiên, giết Hạ Hoàng không đơn giản.

Thân thể của Hạ hoàng quả nhiên cố ý để cho mình chém giết, thậm chí tiêu hao lực lượng tàn hồn của mình.

Hạ Hoàng cũng là lão âm hiểm.

Ông ta rất tự tin, cảm giác tất cả đều trong tính toán.

Không hề là đệ tử Phu tử.

TA La Hồng Trần thiêu đốt tàn hồn, đột nhiên biến mất.

Thiên địa đầy tuyết bay lất phất, lạnh lẽo cực độ.

Chỉ có điều, mỗi bông hoa tuyết đều có ngọn lửa nóng bỏng đang bốc cháy.

Tàn hồn La Hồng Trần hóa thành một thanh kiếm.
Đây không phải kiếm thật sự, chính là một thanh kiếm do linh hồn hóa thành.

Trên kiếm có kiếm khí như vực như núi, như sông như biển.

Hạ hoàng cau mày, nhìn chăm chăm kiếm của La Hồng Trần.

Thân thể là ràng buộc, bây giờ ông ta thoát ly trói buộc của thân thể, ý chí mạnh mẽ, chỉ cần ngồi xuống Hoàng Tọa...

Ông ta sẽ phá vỡ hàng rào Thập cảnh.

Siêu thoát Thập cảnh, bất tử bất diệt.

Aml Bổng đứng, trên đầu Hạ Hoàng đột nhiên có một kiếm khí to như ngọn núi từ trên trời giáng xuống.

Hạ Hoàng nghiêm nghị, khí tức trên người tỏa ra ngút trời. Lực lượng ý chí lan tràn, kích phá không gian. Vô số đá vụn bị lực lượng ý chí hất tung, nghiền nát thành bột mịn.

Áp lực không gì sánh kịp, đó là áp lực từ ý chí, áp lực càng nặng hơn nữa.

Thế nhưng.

Lực lượng ý chí mệnh mông như biển lớn đột nhiên bị phá tan, nhưng bị một chiếc thuyền con vượt sóng gió, chém biển rộng thành hai phần.

Không gian mạnh mẽ rung động, ngưng đọng không gian.

Vô số không gian tầng tầng lớp lớp ép xuống. Lực lượng ý chí của Hạ hoàng càng ngày càng bị ép chặt, hoàn toàn không có cách nào nhúc nhích!

"Kiếm này vốn tên 'Không gian trảm'"

"Hiện giờ tên: 'Hồng trần kiếp'"

"Người mơ ước thiên phú không gian của ta, lần này chỉ một kiếm, mời người chết đi."

La Hồng Trần nói.

Người khổng chế tất cả sao?

Nhưng người... có biết chiêu kiếm này?

Không gian chùng chát giống như đầm lầy không ngừng lún, nén ép, rồi hóa thành bức tường kiên cố.

Hạ hoàng biến sắc.

La Hồng Trần chém ra một kiếm này xong, khí tức không ngừng suy yếu. Đạo hỏa phát ra ngày càng lớn, hầu như đã bao trùm ông ta.

Lực lượng không gian bộc lộ không chút bỏ sót.

Đôi mắt Hạ hoàng tỏa ra ánh sáng vô tận.

Thân xác ý chí va chạm. Phong tỏa không gian cực kỳ kiên cố bị Hạ hoàng đụng nát.

Giống như tấm gương bị Hạ hoàng đụng vỡ tan, từng mảnh văng tán trong hư không.

Tốc độ di chuyển chậm chậm, từng chút từng chút một.

Hạ hoàng giống như một con hung thú tuyệt thế không ngừng đụng nát cách trở, hoành hành dã man.

La Hồng Trần trong ngọn lửa đạo hỏa thiêu đốt nhìn chăm chăm Hạ hoàng, một chiêu Hồng Trần Kiếp đã ra, hồng trần chính là kiếp của Hạ hoàng.

Oành oành oành!

Trước người Hạ hoàng không ngừng có không gian ngưng đọng.

Trong mỗi mảnh không gian tan vỡ đều có hình ảnh La Hồng Trần cầm kiếm chém tới.

Hạ hoàng phá nát một không gian, đạo hỏa bốc cháy mạnh thêm một phần, kiếm thể càng hung mãnh thêm một phần.

Đây chính là một kiếm tuyệt sát của La Hồng Trần.

Đây chính là kiếm thuật của La Hồng Trần. La Hồng Trần năm xưa không mạnh như vậy.

Hạ Hoàng không ngừng va nát không gian, nhưng căn bản không cách nào kéo dài khoảng cách với chiêu kiếm của La Hồng Trần.

Hạ hoàng không ngừng va nát không gian, nhưng giống như không ngừng xông về phía kiếm của La Hồng Trần.

Hai người tỏa sáng rực rỡ xông vào thành Thiên An, không ngừng xẹt ngang bầu trời thành Thiên An.

La Hồng Trần đâm kiếm.

Hạ Hoàng né kiếm.

Tình cảnh này khiến tất cả mọi người run rẩy. Đây là chiêu kiếm hào hoa cỡ nào.

Trần Thiên Huyền trôi nổi trên không trung, tử khí quấn quanh người, áo bào xanh nhiễm đỏ máu.

Ánh mắt ông đầy phức tạp nhìn chiêu kiếm của La Hồng Trần.

Chiêu kiếm này mạnh hơn Cửu Kiếm Hóa Long của ông.

Nếu La Hồng Trần không chết, kiếm khôi thiên hạ không phải ông thì không còn ai khác!

Hạ Hoàng không ngừng va nát một trăm lẻ tám bức tường không gian. Ông ta càng ngày càng cảm thấy khó phá vách ngăn, hơn nữa thời gian phá

tan phong tỏa cũng ngày càng lâu.

Hạ hoàng ngày càng gần quả cầu ánh sáng. Ông ta đã có thể nhìn thấy dòng chảy khí số, nhìn thấy Hoàng Tọa gia trì vô thượng.

Chỉ cần ngồi lên Hoàng Tọa, ông ta sẽ vô địch thiên hạ.

Vì thời khắc này, Hạ hoàng đã chuẩn bị quá lâu.

Thậm chí kế hoạch đã được bố trí từ trước khi La Hồng Trần sinh ra.

Chương 746: Nhất kiếm Hồng Trần Kiếp, dẫn tiểu chất tử thí

Hoàng (4)
Bỗng nhiên.

Có tuyết rơi.

Hạ Hoàng cảm giác quanh thân có tuyết bay phiêu đảng.

Từng cánh hoa tuyết xẹt qua thân thể Hạ hoàng, chém vụn thân thể ý chí của ông ta.

Đùng!

Ông ta va vào vách không gian, lần này, vách tường không gian không vỡ.

Thanh kiếm bốc lửa của La Hồng Trần chỉ cách ông ta gang tấc.

Chỉ cần hơi ấn về phía trước một cái là có thể chém chết linh hồn Hạ hoàng, giết chết thân thể ý chí của Hạ hoàng.

Thiên phú không gian của La Hồng Trần lại mạnh như thế sao?

Hạ hoàng xoay người, bình tĩnh đối mặt với La Hồng Trần.

Hồng Trần Kiếp.

Một kiếm Hồng Trần Kiếp khá lắm.

Chiêu kiếm không ngừng phóng to trong mắt Hạ hoàng, ông ta vẫn bình tĩnh như nước.

Bỗng dưng.

Không gian đột nhiên nổ tung!

Còn người La Hồng Trần gọn sóng, không gian cũng không ngừng rung chuyển.

Một khắc sau, một bóng người điên cuồng chảy máu đầm đìa, máu thịt không ngừng bị cắt chém xuất hiện.

Đó là bị không gian cắt chém.

"Bê hạ!"

"Chúng ta đến hộ giá!"

Aml Thân thể nổ tung, Cao Ly Sĩ không chút do dự tự phát nổ cơ thể bản thân. Lục Địa Tiên Cửu cảnh dẫn nổ thân thể có thể phá nát không gian.

Thân thể ý chí của Cao Ly Sĩ xông ra.

Cao Ly Sĩ chắn trước Hạ Hoàng, đỡ kiếm của La Hồng Trần.

Sóng dao động kịch liệt trong mắt La Hồng Trần.

Hạ Hoàng rất bình tĩnh.
Thuật Hoàng quyền cũng là thuật ngự người.

"Trẫm đã nói, trẫm... không chế tất cả"
Hạ hoàng từ tốn nói.
Xoet.

Kiểm của La Hồng Trần xuyên qua thân thể ý chí của Cao Ly Sĩ.
Đạo hỏa dữ tợn ăn mòn ý chí của Cao Ly Sĩ. Kiểm chém xuyên qua,
mũi kiếm nhắm thẳng Hạ Hoàng.

Có điều, Hạ hoàng đã giơ tay lên, bàn tay bị đâm xuyên, bị thiêu đốt.
Thế nhưng, kiếm thế cũng mất đi lực sát phạt mạnh nhất.
Thế ý chí của Cao Ly Sĩ bị đốt cháy, đau đớn tột độ, nhưng lại bật cười
thể thế rất hưng phấn.

"Bệ hạ có chúng ta..."
"Người không giết được!"
Cao Ly Sĩ cười điên cuồng. Thế ý chí của lão bị thiêu từng phần, tan rã
dần từng chút một.

Bỗng nhiên.
Cao Ly Sĩ quay đầu, cuồng nhiệt mà cung kính nhìn Hạ Hoàng.

"Bệ hạ... Đấng cơ Hoàng Tọa!"
"Quân lâm... Nhân gian đi!"
Âm!
Nói xong.

Thân thể ý chí của Cao Ly Sĩ triệt để bị đốt cháy, bốc hơi.
Bàn tay Hạ hoàng cũng bị chém nát, nhưng ông ta một bước không lui.
Tường không gian phong tỏa nổ tung.

Quả cầu ánh sáng hiện lên, Thiết luật xông lên trời, để lộ ra thân thể áo
trắng của La Hồng Trần.
Thế ý chí của Hạ hoàng bắn mạnh vào thân thể áo trắng.

Một khắc sau, sinh mệnh tinh hoa trên đầu người mặc áo trắng gia tốc
thời gian.

Sinh khí nồng đậm tỏa ra âm âm.
Sắc mặt tàn hồn La Hồng Trần trắng bệch, không cam lòng, phản nộ...

Cũng có phần tuyệt vọng.
Ông không hiểu, kẻ lòng dạ độc ác, không chừa thủ đoạn nào như Hạ
hoàng sao còn có Cao Ly Sĩ cam nguyện chịu chết cho mình?

La Hồng Trần cũng hối hận.
Ông không nên giữ một mạng cho Cao Ly Sĩ.

Ông ta không nên chọn cách đuổi đi. Dù phải tiêu hao thêm chút khí lực, nên giết Cao Ly Sĩ... như vậy sẽ không có biến cố này.

Mà bây giờ, mọi hành động trước đó đều như mây khói phù vân.

Dù trước đó La Hồng Trần ăn mất rất nhiều quân cờ của Hạ hoàng, nhưng ở lúc kết cục, Hạ hoàng chỉ cần thắng quân tướng của ông thì chính là thắng.

Con mắt đóng chặt của thân thể La Hồng Trần từ từ mở ra trong tình hoa sinh mệnh.

Âm!

Luồng khí thể mạnh mẽ đột nhiên nổ vang, phóng ra ngoài.

Trên bầu trời có hào quang rập rờn.

Vô tận dị tượng bộc phát.

La Hồng Trần áo trắng đứng dậy trên đài cao chín tầng, từ trên cao quan sát tàn hồn La Hồng Trần.

Áo trắng trên người chớp mắt hóa vàng kim, từ từ ngồi xuống Hoàng Tọa.

Nhất thời, cả mặt đất rung chuyển.

Khóe miệng Hạ hoàng hơi nhếch lên, nhìn tàn hồn La Hồng Trần thiêu đốt, dần tiêu tan, nở nụ cười.

Cảm nhận thân thể có thể không chế hoàn toàn, Hạ hoàng cảm giác tất cả đều đã ổn.

Ông ta cảm giác thân thể bây giờ còn mạnh hơn thân thể trước đó.

Thập cảnh đại viên mãn, thậm chí, nửa bước vượt Thập cảnh.

Nếu không bị quy tắc áp chế, ông ta đã siêu thoát Thập cảnh.

Hạ hoàng không để ý đến La Hồng Trần, không để ý đến La Hồng, không để ý đến bất luận người nào trong nhân gian.

Bây giờ ông ta đã xem như vô địch nhân gian.

Nhân gian này trừ Phu tử, không ai có thể uy hiếp đến ông ta nữa.

Điều ông ta cần làm chính là giết Phu tử.

Chém mở bầu trời này!

Hạ hoàng ngẩng đầu lên.

Ông ta nhìn biển mây vùn vù.

Khóe miệng hơi mím.

Bàn tay vỗ xuống Hoàng Tọa một cái.

Nhất thời, không gian rung chuyển. Thân thể ông ta biến mất.

Trong phút chốc, Hạ hoàng đã xuất hiện trên biển mây.

"Lão sư, trăm lại tới nữa rồi."

"Lần này, trẫm thật sự muốn giết ngươi."

Hạ Hoàng nói.

Lập tức, Hoàng Quyền kiếm bắn tới, chém xuống.

Biên mây bị chém tan.

"Trẫm... nắm trong tay tất cả."

Hạ hoàng không chế thân thể La Hồng Trần, cười mỉm.

Một bước cất ra, tiến vào trong mây.

Các Thiên nhân vẫn đang phong ấn Phu tử. Hạ hoàng muốn dùng một kiếm chém Phu tử.

Bỗng dưng.

Hạ hoàng vừa vào biên mây, cảnh trước mắt khiến ông ta kinh ngạc.

Các vị Thiên Tôn không ngừng chảy máu, máu vàng giàn giụa.

Chuyện gì đã xảy ra?

Không phải Phu tử đang bị khí số phong ấn sao?

Phu tử nhìn lướt qua, nhìn thấy Hạ hoàng chiếm cứ thân thể La Hồng Trần. Ông biết La Hồng Trần đã thất bại, đành thở dài.

Một roi đột nhiên quất tới.

Hư không nổ tung.

"Tất cả nằm trong lòng bàn tay cái rắm ấy!"

Aml Hạ hoàng bị roi quất trúng, rơi vào trong mây, như quả đạn pháo bị đánh ngược về nhân gian.

Bịch một tiếng, Hạ hoàng rơi về lại Hoàng Tọa.

La Hồng từ xa nhìn Hạ hoàng thành công chiếm cứ thân thể La Hồng Trần, ngồi trên Hoàng Tọa, quân lâm thiên hạ. Hắn chỉ thở dài.

Đáng tiếc, thiếu một chút.

Khi La Hồng nhìn thấy Hạ hoàng bị một roi đánh xuống...

Hắn đột nhiên nghiêm mắt nhìn.

Đánh cược một lần!

Di hình hoán ảnh, lại đi hình hoán ảnh...

La Hồng di hình hoán ảnh mấy lần, xuất hiện cạnh La Hồng Trần.

La Hồng Trần đang tuyệt vọng, tàn hồn bị đốt cháy gần như tiêu tan, quay đầu nhìn La Hồng, môi run run.

Tiểu chất tử tới làm gì?

La Hồng nhìn về phía La Hồng Trần, cười cười:

"Đại bá... tiểu chất tử mang bá đi thí Hoàng"

La Hồng áo đen tung bay.

Hắn bước tới, hạ xuống Hoàng Tọa ào ạt khí số.

Tay cầm Ma kiếm, cười nhạt.

Mở cửa, thả Nhị Cáp!

Trong biển ý chí của La Hồng.

Tà Thần Nhị Cáp bóp thân thể ý chí của Tê Nghiễm Lăng đột nhiên mắt sáng ngời.

Bóp một cái nát tan ý chí Tê Nghiễm Lăng.

"Khắc khắc khắc..."

La Hồng vẫn cảm thấy không đủ.

Ý niệm phun trào, thôi thúc pháp thuật.

Thần hàng!

Chương 747: Chỉ để người hiểu, cái gì mới là Thần linh (1)

Thiên hạ rơi vào cảnh yên tĩnh chết chóc.

Đế đô vương triều Đại Hạ, thành Thiên An, tất cả những gì đã xảy ra giống như một vở kịch lớn rung động trời đất, khiến mọi người chết lặng.

Đại triều hội hoàn toàn trở thành trò cười.

Hạ Hoàng một mình nuốt chứng khí số của bao nhiêu thế lực lớn, chiếm hết bảy phần vận của thiên hạ, muốn chứng đạo Nhân Hoàng.

Đây là chuyện lớn cỡ nào?

Nhưng điều khiến người ta chấn động hơn cả là thủ đoạn của Hạ Hoàng. Đáng sợ hơn là, tuyệt thế thiên kiêu khiến thiên hạ khiếp sợ từ mười lăm năm trước, La Hồng Trần, lại trở thành đối tượng đoạt xác của Hạ Hoàng.

Hạ Hoàng chiếm xác La Hồng Trần sống lại, giáng lâm, uy thế thông thiên, bước ra nửa bước mà nhân gian không cho phép.

Như tiên như thần, vô cùng cường đại.

Đoạt xác!

Việc Hạ Hoàng cướp đoạt thân xác La Hồng Trần khiến tất cả mọi người kinh ngạc, khiến người ta khó có thể tiếp thu.

Không ngờ Hạ Hoàng lại thông qua việc đoạt xác La Hồng Trần để phá vỡ ràng buộc thiên địa, bước ra bước cuối cùng.

Rất nhiều tu sĩ hùng mạnh ẩn nấp trong các động thiên phúc địa chấn động, sau đó bật chửi một tiếng vô liêm sỉ.

Ai có thể ngờ, cái mà Hạ Hoàng gọi là cầu trường sinh lại là một loại tà pháp như vậy!

Không sai.

Trong mắt nhiều người, Hạ Hoàng đoạt xác trường sinh chính là một loại tà pháp.

Nhưng loại tà pháp này lại có sự mê hoặc cực kỳ mạnh mẽ với không ít người.

Rất nhiều người không phải lần đầu biết tới loại tà pháp này.

Một số cường giả thế hệ trước nhìn về phía ngọn núi cao vút trong mây ở nhân gian kia, thần sắc phức tạp.

Trên ngọn núi có cung điện mọc san sát thành rừng, đó chính là Côn Luân Cung. Phương pháp trường sinh này được truyền ra sớm nhất chính từ

Côn Luân Cung.

Chương giáo Côn Luân Cung đã từng đoạt xác tuyệt thế yêu nghiệt của Côn Luân Cung để sống thêm đời thứ hai.

Khi tin tức kia truyền ra, thiên hạ khiếp sợ.

Chỉ có điều, chuyện này quá xa xưa, khi đó ba đại vương triều còn chưa thành lập, vẫn ở thời điểm các nước chiến loạn.

Bây giờ tin tức này đã sớm biến mất khỏi thiên hạ, trừ một số lão già sống qua tháng năm dài đằng đẳng mới biết. Người trẻ tuổi căn bản không biết gì.

Hạ Hoàng có lẽ học được loại thuật trường sinh này của chương giáo Côn Luân Cung, một loại cấm thuật nhân gian.

Hạ Hoàng đánh cược thành công.

Ông ta đoạt xác La Hồng Trần, không chỉ sống lại, còn lấy được thiên phú không gian vô cùng hùng mạnh của La Hồng Trần.

Bây giờ Hạ Hoàng càng mạnh hơn.

Trước thành Thiên An.

Người La gia ngơ ngác nhìn Hạ Hoàng chiếm cứ thân thể La Hồng Trần.

Dù là Ninh vương trên lầu thành cũng khó tin. Tuy ông ta đã sớm đoán được kết cục, nhưng khi kết cục xuất hiện trước mắt, thứ còn lại chỉ có khiếp sợ.

Người đàn ông kia, đoạt xác La Hồng Trần.

Sống thêm đời thứ hai.

Ninh vương bỗng nhiên hồn bay phách lạc, thế này phải tính là gì...

Sở vương chân động không thôi, gương mặt run rẩy. Bàn tay ông ta run rẩy chỉ Hạ Hoàng đoạt xác La Hồng Trần.

Sở vương đã nghĩ rất nhiều, nghĩ tới sự đề cao của Hạ Hoàng đối với Sở Thiên Nam, nghĩ đến lúc Hạ Hoàng tặng Thuần Quân kiếm cho Sở Thiên Nam, mà trong Thuần Quân lại chứa một chút ý chí của Hạ Hoàng.

Có lẽ, Hạ Hoàng đã coi Sở Thiên Nam là La Hồng Trần kế tiếp chăng?

Trong mắt Sở vương đầy đau thương. Khi tất cả chân tướng bày ra trước mặt, còn lại chỉ có tâm linh bị chấn động.

Người La gia ngoài thành đau lòng khó nén.

Đôi mắt La lão gia tử đỏ rực, tay nắm đao run rẩy. La Hồng Trần... Đó là con cả của ông, là ruột thịt của ông!

Chẳng trách Hạ Hoàng muốn tiêu diệt La gia, chẳng trách Hạ Hoàng muốn trừ sạch tất cả người La gia.

Hóa ra là vì nguyên nhân này.

Đến giờ phút này, La lão gia tử đã thông suốt mọi chuyện.

Một chút chấp niệm của La Hồng Trần tồn tại giống như hòn đá cứng, mà Hạ Hoàng muốn chiếm cứ hoàn mỹ thân thể của La Hồng Trần thì nhất định phải phá hủy chút chấp niệm này, phương thức chính là tiêu diệt La gia!

Tàn nhẫn!

Thật ác độc, Hạ Kiếp!

La lão gia tử siết chặt mặc đao, ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ ngầu, sát khí sôi trào.

"Giết giết giết!"

La lão gia tử gào thét.

La Tiểu Bắc cũng đỏ cả mắt. Trí nhớ của ông thiếu hụt, nhưng vẫn ngờ ngợ nhớ được vài thứ.

"Không... Không chỉ Hạ Hoàng! Còn có kẻ khác!"

"Năm đó, kẻ lên kế hoạch đoạt xác đại ca không chỉ có Hạ Hoàng!"

La Tiểu Bắc nắm chặt tay, răng cắn chặt muôn vỡ. Ông rất giận dữ, nhưng trong đầu có hình ảnh lóe lên.

Năm đó ông dính máu đây người, đại ca đứng trước mặt, chống đỡ mọi thảo phạt thay ông.

Trong con mắt đầy máu của La Tiểu Bắc có thể thấy thế giới đỏ như máu.

Hạ Hoàng yên tĩnh đứng đó, bên cạnh còn có các vị đạo nhân mặc đạo bào...

Bọn họ nói cho Hạ Hoàng, có thể lợi dụng thân thể La Hồng Trần để sống thêm đời thứ hai.

La Tiểu Bắc nhắm mắt lại, thân thể run rẩy mất không chế.

Trí nhớ của ông đến đây là đứt quãng.

Bây giờ, thân thể đại ca thực sự bị đoạt xá ngay trước mắt, La Tiểu Bắc cảm thấy vô lực rụng rời.

Tư Đồ Vi che miệng, chân động, khó tin.

Nàng gào lên thê thảm.

Hạ Hoàng?

Hạ Hoàng chó má!

Ngươi cũng xứng sỉ nhục thi thể La Hồng Trần?

Tư Đồ Vi ôm đàn cổ, như một con phi nga bốc lửa lao vút về phía Hạ Hoàng đang bị Phụ tử quất roi.

Nàng rít lên giận dữ.

Khí thể Nhất phẩm mạnh bắn ra, tinh khí thần tụ hợp làm một.

Nàng... Muốn đồng quy vu tận!

Có điều, khi nàng vừa nhảy vào thành Thiên An.

Ninh vương trên lầu thành nhìn lướt qua Tư Đồ Vi, thân thể chợt biến mất, lần thứ hai xuất hiện đã ở sau lưng Tư Đồ Vi.

Nữ nhân này, cả đầu chỉ toàn La Hồng Trần.

Chương 748: Chỉ để người hiểu, cái gì mới là Thần linh (2)

Ông ta vươn tay lên, điểm vào cổ Tur Đồ Vi. Thân thể và linh hồn sắp nổ tung của Tur Đồ Vi nhất thời bình tĩnh lại.

Nàng ngất đi.

Tur Đồ Vi chẳng qua chỉ Nhất phẩm, mà Ninh vương đã là Lục Địa Tiên Nhị cảnh.

Không chế Tur Đồ Vi rất dễ dàng.

"Nữ nhân này..."

Ninh vương nhìn Tur Đồ Vi, thờ dài.

Ông ta không tiếp tục để ý, mà nhìn về phía Thiên Cực Cung.

Kết thúc sao?

Người đàn ông kia bước ra bước đi này, sợ là vô địch khắp thiên hạ.

Tàn hồn La Hồng Trần dùng mọi cách đều thất bại. Người đàn ông đã sống thêm đời thứ hai kia sợ là sẽ siêu thoát Thập cảnh.

Người có thể chế phục kẻ đó chỉ có Phu tử.

Nhưng, Phu tử có thể đánh được sao?

Trên biển mây còn có bao nhiêu Thiên nhân, hơn nữa người đàn ông kia chiếm bảy phần khí số thiên hạ, ngưng tụ thần binh Hoàng Tọa.

Thực lực nâng cao một bước.

Phu tử... Sợ là cũng không ngăn được.

Ninh vương hít sâu một hơi. Nhân gian sắp nghênh đón sự thống trị của người đàn ông kia.

Thành Thiên An, trên lầu thành.

Thân thể bị đá vụn phủ kín của Tề Nghiễm Lăng đột nhiên rung lên một cái.

Sắc mặt ông ta xoạt cái trắng bệch, trắng không có chút màu nào.

Ông ta chui vào biển ý chí của La Hồng định phong ấn quái vật trong cơ thể La Hồng. Ban đầu ông ta phong ấn thành công, nhưng, quái vật kia... thật đáng sợ!

Hạ Hoàng... đang hãm hại ông ta sao?

Cái gì tàn hồn Lục Địa Tiên Thập cảnh viễn cổ?

Tàn hồn quả thực là tàn hồn, nhưng làm sao có thể là Lục Địa Tiên Thập cảnh?

Áp lực khủng bố làm người nghẹt thở, Tề Nghiễm Lăng cảm giác, thời gian thể ý chí của mình bị phong ấn là thời gian tối tăm nhất trong cuộc đời ông ta, là tháng ngày nhục nhã nhất.

Ông ta bị giày vò đủ kiểu, bị đánh đập liên tục.

Ông ta khóc lóc xin tha, sự tồn tại kia lại nói ông ta xin tha là rác rưởi, muốn bóp chết ông ta.

Ông ta cứng cỏi phản kháng, sự tồn tại kia nói xem thường hành vi của ông ta, đánh ông ta một trận, vẫn muốn bóp chết ông ta.

Nhưng lại không bóp chết, chỉ đùa bỡn ông ta.

Tề Nghiễm Lăng bất lực chống trả, giống như cô dâu nhỏ khuất nhục.

Ông ta giỏi bày mưu nghĩ kế, chưa từng chịu thảm như vậy. Đây là lịch sử nhục nhã của ông ta.

May mà, thời điểm cuối cùng, La Hồng cuối cùng cũng để sự tồn tại kia bóp chết thể ý chí của ông ta.

Thận thể ý chí nổ tung, ông ta chắc chắn phải chết.

Thế nhưng người hành sự ổn định như ông ta sao có thể kéo hết trứng vào một rổ. Ông ta đã tính trước thiên cơ, chuyển này có nguy hiểm.

Vì vậy, ông ta để lại hậu chiêu trong cơ thể. Thể ý chí dù bị bóp nát, nhưng... Ông ta vẫn chưa chết!

Tề Nghiễm Lăng vươn mình lên, nhìn La Hồng tóc bạc đằng xa, vẻ mặt đầy khiếp đảm.

Không do dự, ông ta cắn răng, mặc kệ biến ý chí đau như bị xé toạc, cười mây đáp gió bão của chạy lầy người.

Tàn hồn của La Hồng Trần vẫn thiêu đốt. Ông gần như đã sắp biến mất.

Nhưng ông rất không cam lòng, vì Hạ Hoàng không chết. Không chỉ thế, Hạ Hoàng còn chiếm cứ cơ thể ông, sống lại đời khác, muốn bước ra một bước siêu thoát Thập cảnh.

Ông không cam lòng, cực kỳ không cam lòng.

Mà lúc này, La Hồng xuất hiện.

Thấy La Hồng cười sáng lạn với mình:

"Tiểu chất tử dẫn bá bá đi thí Hoàng"

La Hồng Trần có chút hoảng hốt.

Ông thừa nhận La Hồng rất yêu nghiệt, thủ đoạn quỷ dị. Với thực lực

Tam phẩm mà hắn có thể nhận được lực lượng Lục Địa Tiên, rất khó.

Nhưng...

Làm sao thí hoàng?

Giết Lục Địa Tiên cùng với giết Lục Địa Tiên nửa bước siêu thoát Thập cảnh là hai chuyện khác nhau.

Chênh lệch như trời với đất.

Nhưng rất nhanh, con người La Hồng co rút lại.

"Tiểu La ngu xuẩn! Thả Chỉ ra đi. Chỉ đánh chết hần!"

Trong biến ý chí của La Hồng, Tà Thần Nhị Cáp bóp nát thể ý chí của Tề Nghiêm Lăng xong, cất tiếng.

Phàm nhân kia lại dám để một tên phàm nhân rác rưởi tới phong ấn Chỉ?

Muốn giam cầm tự do của Chỉ sao?

Giam cầm một vị Thần, đó là đại bất kính với Thần, là phải chết!

"Khắc khắc khắc..."

"Phàm nhân ngu xuẩn, run rẩy đi!"

Giọng nói nổ vang trong biến ý chí.

La Hồng đứng lặng cạnh Hoàng Tọa. Đây là Hoàng Tọa mà Hạ Hoàng cướp đoạt khí số bốn vương triều chế tạo thành. Nó bùng nổ ra chùm sáng khí số có uy thế vô thượng, cực kỳ khủng bố.

Nếu La Hồng không có Tà Thần Nhị Cáp, sợ là hần cũng bị đè nát trong chớp mắt.

Thế nhưng vào giờ phút này, La Hồng đứng trên Hoàng Tọa, con mắt dưới mặt nạ Tà Quân lạnh lùng vô tình.

Hần nhìn trên trời, Hạ Hoàng bị Phu tử quất một roi rơi xuống nhân gian.

Đây là cơ hội tốt nhất của hần, cũng là cơ hội tốt nhất một đòn giết Hạ Hoàng.

La Hồng Trần sai lầm rồi.

Hoặc không thể nói là sai lầm, mà là thất bại. Hạ Hoàng vẫn dự tính được mỗi bước đi của ông. Hạ Hoàng cố ý ép tia tàn hồn của La Hồng Trần ra, cố ý để tàn hồn La Hồng Trần xé rách thân thể cũ kỹ của mình, để La Hồng Trần bùng hết lực lượng tàn hồn để tiêu diệt thân thể ý chí của Hạ Hoàng.

Cuối cùng, Hạ Hoàng cũng dùng quyền mưu dự tính được Cao Ly Sĩ sẽ tới đỡ cho mình một kiếm.

Hạ Hoàng tính toán hết mỗi nước cờ, đứng trên cao nhất, luôn dùng tâm trạng không chút rung động quan sát La Hồng Trần.

Hạ Hoàng đùa bốn võ tay với La Hồng Trần.

Đây là một trận đánh cờ tâm lý. Nếu nói La Hồng Trần ở tầng thứ tư, thì Hạ Hoàng đã ở tầng thứ năm...

Còn về La Hồng, Hạ Hoàng không để ý, vì từ đầu ông ta đã lên kế hoạch để Tề Nghiễm Lãng tiến vào biên ý chí của La Hồng, lợi dụng Tề Nghiễm Lãng phong ấn quái vật trong cơ thể hắn.

Thứ mà La Hồng khiến Hạ Hoàng e ngại chỉ có quái vật nhìn không thấu trong cơ thể hắn mà thôi.

Chương 749: Chỉ để người hiểu, cái gì mới là thần linh (3)

Nhưng Hạ Hoàng không ngờ tới...

Thuật phong ấn của Tề Nghiễm Lăng cũng không có hiệu quả.

Thậm chí ý chí của Tề Nghiễm Lăng còn bị giam giữ, quả thực là mất cả chì lẫn chài.

Nếu muốn nói La Hồng nằm ở tầng mấy trong trận đánh cờ này, có thể nói là ở tầng khí quyển đi.

Bởi vì La Hồng đã đập bàn cờ ngay từ đầu rồi.

Aml Hạ Hoàng bị Phu tử dùng roi quy tắc trật tự quật trúng, thân thể rơi từ biển mây xuống đất.

Ông ta chợt hoảng hốt. Hình ảnh Thiên tôn trong chín cánh Thiên môn chảy máu đầm đìa khiến con người ông ta co rụt lại.

Phu tử... thì ra cũng còn giữ lại hậu chiêu?

Chín vị Thiên Tôn không cách nào trấn áp Phu tử?

Tâm thần Hạ Hoàng bị xung kích.

Nhưng rất nhanh, Hạ Hoàng hơi giật mình. Đây là một chút năng lực cảm ứng tìm lợi tránh hại sau khi bước nửa bước khỏi Thập cảnh.

Gặp nguy hiểm!

Thân thể La Hồng Trần mạnh mẽ tràn ngập sinh cơ, thân thể mà Hạ Hoàng dùng tinh hoa sinh mệnh uẩn dưỡng mười lăm năm cực kỳ khủng bố.

Mà điều làm Hạ Hoàng thích thú nhất là thiên phú không gian của thân thể này.

Thân thể ông ta xoay một cái trên không. Không gian xoay chuyển. Vốn ông ta bị Phu tử đánh rơi xuống nhân gian, nhưng hóa thành tư thế trung bình tấn đáp xuống.

Ông ta quan sát nhân gian, nhìn thấy thiếu niên lặng lẽ đứng trên "Hoàng Tọa".

Thiếu niên kia... áo đen tung bay, tóc bạc phiêu tán trong gió như đóa hoa lê.

Đôi mắt sáng tỏ, không có ánh vàng như khi La Hồng Trần phụ thể.

Nói cách khác, thiếu niên này... Muốn lấy thân thể máu thịt phạm nhân chặn lại vị Thần linh nhân gian như Hạ Hoàng?

Giông Trương Hoài Nghĩa lúc trước?

Hạ Hoàng nhếch môi, cười trào phúng.

Quái vật trong cơ thể thiếu niên kia đã sớm bị ông ta lợi dụng thuật phong ấn của Tề Nghiễm Lăng phong ấn lại. Tề Nghiễm Lăng có tu vi Cửu cảnh, có thuật phong ấn mạnh mẽ nhất nhân gian.

Vì vậy, Hạ Hoàng không cảm thấy La Hồng có thể phá được phong ấn.

Ông ta nhìn ra vẻ kiên cường trong mắt thiếu niên. Hắn muốn lấy gì đối kháng Thần?

Dùng thanh kiếm trong tay kia sao?

Thanh kiếm đen kia quả thực có phần thần dị.

Kiếm tốt.

Nhưng, người cầm kiếm... không được.

Âm!

Hạ Hoàng nhanh chóng hạ xuống từ trên trời, như một tiểu hành tinh va chạm với bầu khí quyển. Sóng khí khổng lồ bị thân thể ông ta đánh xuyên, tóc đen xõa ngược về bầu trời.

Áo bào vàng kim trên người ông ta bay phần phật theo đà rơi.

Ông ta giơ một tay.

Từ từ xuất chiêu.

Vô số khí số bắt đầu dâng lên cuộn cuộn, bắt đầu xung kích Hoàng Tọa.

Rầm rầm rầm!

Bảy phần khí số trong thiên hạ đúng lúc này hóa thành một con cự lòng màu trắng quấn quanh người ông ta.

Hoàng Quyền kiếm rơi vào tay Hạ Hoàng.

Vô số khí số đi theo Hoàng Quyền kiếm, thành vô kiếm.

Ánh mắt Hạ Hoàng sắc bén quan sát thiếu niên nhỏ bé trên Hoàng Tọa nơi nhân gian.

Hoàng Quyền kiếm từ nâng lên.

Xuất thế như tuyết thế thần phong.

Từng tắc khí số từ thân ông ta hóa thành vô kiếm bay ra.

Hoàng Quyền kiếm dài mười tám thốn.

Mười tám thốn ra khỏi vỏ, tắc tắc sản sinh dị tượng khó tả thành lời.

Mỗi khi ra khỏi vỏ một tắc, sau lưng Hạ Hoàng lại có dị tượng hiện lên. Dãy núi chập trùng, sông dài vắt ngang, vô số cung điện huy hoàng xuất hiện, có thần nữ phi thiên, có tiên nhân cúi đầu, có Phật Đà sinh hoa.

Kiểm chiêu của Hạ Hoàng mang theo bảy phần vận của nhân gian chém ra một chiêu mạnh nhất.

Thiên địa xuất hiện một thanh kiếm quang màu vàng vô cùng to lớn. Quanh ánh kiếm có dị tượng bộc phát, khiến người ta nghẹt thở.

Chiêu kiếm này trực tiếp chém vào thiếu niên trên Hoàng Tọa.

Phạm nhân khiêu chiến Thần linh tất nhiên phải trả cái giá không thể chịu đựng nổi.

Nhưng La Hồng chống Ma kiếm, đứng lặng trên Hoàng Tọa, quan sát Hạ Hoàng rơi xuống như sao băng... nở nụ cười.

Sau đó, Hạ Hoàng phát hiện. Trong hai mắt thiếu niên kia có ánh tím lóe lên, phía sau có hư ảnh của một vị cực độ khủng bố tái hiện ra.

Chiêu kiếm chém khí số kia hơi chậm lại.

Dị tượng đầy trời dường như khó có thể vững chắc, sắp đổ nát.

Biển ý chí của Hạ Hoàng run lên bần bật.

Ý chí của ông ta phát hiện, ngoài biển ý chí có một bàn tay cực kỳ lớn nhanh chóng đánh tới. Chỗ mà bàn tay đi qua, biển ý chí dường như tắc tắc nát vụn.

Chết tiệt!

Đánh lên?

Là quái vật trong cơ thể La Hồng.

Không biết xấu hổ, vừa ra đã đánh lên biển ý chí của ông ta.

Hạ Hoàng lập tức xác định, thời khắc này càng giận dữ.

Tê Nghiễm Lặng làm ăn kiêu gì?

Thuật phong ấn mạnh nhất nhân gian thất bại?

Có điều, Hạ Hoàng mau chóng bình tĩnh lại. Sát chiêu này rất khủng bố, một khi không xuất, biển ý chí sẽ bị thương.

Hạ Hoàng đã bị thiệt một lần, cũng đã có kế sách ứng đối.

Thiết Luật Đại Hạ trôi nổi trên vùng phế tích Thiên Cực Cung đột nhiên rung lên, hóa thành dải sáng vàng rơi xuống biển ý chí của Hạ Hoàng.

Hóa thành vách chắn kiên cố nhất bảo vệ ý chí ông ta.

Đừng!

Một chương hoặc có thể nói là một trào vũ mạnh lên Thiết Luật.

Âm thanh rung động, nổ tung biển ý chí của Hạ Hoàng.

Dù là Hạ Hoàng lúc này cũng phát mộng, giống như có mười nghìn chiếc chuông Vạn Phật kêu vang quanh màng nhĩ của ông ta.

Rắc rắc!

Thiết Luật phòng ngự được xưng là mạnh nhất nhân gian, không thể phá vỡ... đã vỡ tan.

Một trào kia rút đi.

Trước khi rút đi, còn có giọng nói giận dữ vang vọng mãi không tan.
"Phạm nhân chết tiệt! Chỉ nhớ kỹ người!"

Chỉ bị Tiểu La giáo hoạt xúi giục đánh lên rồi!
Vậy mà không đánh chết được phạm nhân này!
Nỗi nhục này, Chỉ nhớ kỹ!

Giọng nói dần tắt.
Hạ Hoàng đột nhiên mở mắt, lòng vẫn còn sợ hãi.
Tề Nghiễm Lăng, đồ lừa đảo!

Hạ Hoàng nhìn về phía lâu thành Thiên An, đúng lúc nhìn thấy Tề Nghiễm Lăng bò dậy khỏi đồng gạch đá vụn, xách đao bào rách nát cười mây đạp gió bay đi.

Điều này khiến sắc mặt Hạ Hoàng sầm xuống.

Tất cả đã tính toán ổn thỏa, kết quả La Hồng được bố trí sớm nhất lại xuất hiện sơ hở và sai lầm.

Thế nhưng, Hạ Hoàng giờ phút này căn bản không thể lo được tới Tề Nghiễm Lăng, lòng khẽ run lên.

Giống như bóng tối giáng xuống nhân gian, khiến vô số ánh vàng ảm đạm phai mờ.

Âm ảm ảm!

Mây đen trùng điệp ập tới.

Sau đó hư không vỡ ra. Không gian vỡ vụn. Có tiếng gào thét khủng bố không thể miêu tả phía sau không gian kia.

Thân thể Hạ Hoàng đang nhanh chóng hạ xuống đột nhiên ngưng lại.

Trong mắt ông ta lại hiện vẻ ngạc nhiên. Đó là... cái gì?

Ồ dưới đất.

Tàn hồn thiêu đốt của La Hồng Trần cũng chấn động không ngớt.

Ông cực kỳ mãn cảm với không gian, lập tức cảm giác được sau không gian kia có sự khủng bố vô tận.

Con người La Hồng lóe ánh tím. Lực lượng ý chí nhanh chóng bị hấp thu. Sau không gian, trong cõi U Minh có sự liên hệ vô hình đang lấy ra sinh cơ của hắn, ý chí của hắn, tà sát của hắn...

Có điều, La Hồng lập tức trút xuống tinh hoa sinh mệnh cướp đoạt được, mới dừng hao tổn tuổi thọ.

Sau đó...

Trên bầu trời thành Thiên An xuất hiện một cái khe lớn.

Có giọng nữ hưng phấn, điên cuồng, lạnh lẽo mà tà ác vang vọng.

"Phạm nhân, Chỉ nghe được tiếng của người..."

Dưới đất.

La Hồng hơi giật mình, thật quen thuộc... Lại là vị nữ Tà Thần kia sao?
Thật đúng dịp, thật có duyên.

Chương 750: Chỉ để người hiểu, cái gì mới là Thần linh (4)

Âm!

Không gian đang run rẩy. Tại đầu khác của hư không, vị nữ Tà Thần kia không nói nhiều, cũng không tỏ vẻ gì, vội vàng muốn bò về phía không gian.

Cuối cùng đợi được người rồi, cũng may Chỉ không từ bỏ!

Nàng ta muốn đi ra ngoài hóng mát một chút!

Hiếm khi thấy phạm nhân kia triệu hoán Chỉ!

Nhưng mà...

Mới bò được một nửa.

Trong biến ý chí của La Hồng, dấu ấn Tà Thần Nhị Cáp lên trở về.

Dấu ấn chớp mắt tỏa hào quang vô tận.

Một luồng lực kéo hùng hồn từ thân thể La Hồng trào ra, lao vào vết nứt.

Chớp mắt tiếp theo!

Nữ Tà Thần phần nộ rít gào âm vang.

Sau đó là tiếng la thê thảm bị kéo trở lại.

"Người? Lại nữa?"

"Số hai! Chỉ không để yên cho người!"

Giọng nói dần đi xa, chỉ còn tiếng vọng.

Sau đó là tiếng cười cực kỳ phóng đảng.

"Khắc khắc khắc..."

"Tiểu La ngu xuẩn! Chỉ lại trở về rồi!"

Hư không phá tan, giống như trời xanh bị xé toạc ra một lỗ thủng lớn, đen kịt như mực. Trong đó cô vô cùng tận cung điện sụp đổ, thế giới đổ nát, sơn hà vỡ vụn...

Dị tượng tuyệt không thể tả bằng lời đối lập rõ ràng với kim quang óng ánh quanh thân Hạ Hoàng.

Sau vết nứt, có một lực lượng tà ác cực độ hội tụ thành một chùm sáng chiếu xuống.

Chùm sáng dừng trên đỉnh đầu La Hồng, hóa thành một bóng người.

Tựa người, tựa thú, không thể thấy rõ dáng vẻ.

Cùng lúc đó.

Trên bầu trời thành Thiên An, Thiên Địa Tà Môn mãnh liệt chân vang.

Sau đó, từng vị Tà Vương hiện thân, nhìn chăm chăm vết nứt trên trời, cảm thụ tà ác cực độ kia mà kinh hoàng.

"Đó là cái gì?"

"Nhanh... Đi mau!"

"Tà Đế? Không phải... Đây không phải sức mạnh của Tà Đế. Trốn đi"

Các vị Tà Vương hiện lên, hợp sức thả ra lực lượng không gian xé rách trường hà thời không. Các Tà Vương gánh theo Thiên Địa Tà Môn chui vào trong, chạy trốn.

Không phải Tà Đế, nhưng lại có tà sát nhường này!

Đồng nguyên thu hút lẫn nhau, một khi bị nhăm vào, Thiên Địa Tà Môn sợ là sẽ bị ăn sạch!

Vì lẽ đó, những Tà Vương này bỏ chạy.

Một sự tồn tại tà ác tột cùng giáng lâm nhân gian, giáng xuống từ một dị không gian thần bí khác.

Mang đến tà ác cực hạn, hủy diệt và quỷ bí!

Hai mắt La Hồng ánh tím. Hôm nay hẳn không còn La Hồng triển khai Thần Hàng Thuật trong bí cảnh Trường Lăng khi trước.

La Hồng lúc này sở hữu tinh hoa sinh mệnh mênh mông, thực lực tăng mạnh, là Tà tu Nhị phẩm Tà Cảnh.

Hắn triệu hoán lực lượng Tà Thần càng mạnh hơn nữa.

Hạ Hoàng được khí số quán thân, kim bào phồng lên, tay cầm Hoàng Quyền kiếm, trong mắt đầy vẻ nghiêm túc.

Chân thân?

Không... Chỉ là một chút hình chiếu.

Thế nhưng trong đó mang tới cho ông ta cảm giác nguy hiểm.

"Sự tồn tại vượt qua Thập cảnh?"

"Tồn tại đủ để sánh ngang Thiên Tôn trong Thiên nhân?"

Hạ Hoàng nghiêm nghị.

Nếu không bị quy tắc giới hạn, Thiên Tôn trong Thiên môn giáng lâm nhân gian sẽ mạnh đáng sợ.

Mà vị tồn tại trước mắt chính là một vị vượt qua Thập cảnh cấp Tôn!

"Nhưng mà... chỉ là một hình chiếu thôi, có thể làm gì?"

Hạ Hoàng giơ Hoàng Quyền kiếm lên. Dị tượng vô tận rung động, có sát cơ khủng bố trào lên.

Bảy phân vận thiên hạ lại thêm thần binh Hoàng Quyền kiếm, hơn nữa, ông ta đã có tu vi nửa bước siêu thoát Thập cảnh!

Dù là cường giả Tôn cảnh thật sự, ông ta cũng dám chiến một trận.
Trong hư không.
Hình chiếu Tà Thần không lập tức ra tay mà hóa thành một tia lôi đình
màu đen, đột nhiên giáng xuống.
Chui vào thân thể La Hồng.
Hai mắt La Hồng càng tỏa ra ánh tím thâm thúy.
Một luồng lực khổng lồ bắn ra từ La Hồng.
Mái tóc bạc của La Hồng lấp lánh ánh tím, dần hóa thành tóc tím.
Bốn vạn tà ảnh trùng điệp trên thân lần lượt tán đi.
Làn da La Hồng như đung phải lửa thiêu, cháy tan từng chút...
Trong biến ý chí của La Hồng.
Hư ảnh Tà Thần Nhị Cấp vắt ngang thiên địa, nhắc lên sóng thần trong
biến ý chí.

"Tiểu La ngu xuẩn, cảm thụ sức mạnh chân chính của Chỉ đi!"
"Chỉ mang ngươi đi đập bẹp hẳn!"
Lời nói của Tà Thần Nhị Cấp nổ vang. Dấu ấn Tà Thần sáng rực.
Biến ý chí của La Hồng dần mở rộng.
Thân thể La Hồng tóe máu khắp nơi, có vẻ không chịu nổi gánh nặng,
như búp bê sứ sắp vỡ tan.

Thế nhưng, La Hồng vẫn bay lên.
Mắt tím thâm quý bắn ra thần quang.
Hắn nhìn chăm chăm Hạ Hoàng, nói:
"Phàm nhân nhỏ bé, Chỉ cho ngươi biết, cái gì mới là Thần linh!"

La Hồng mắt tím vừa nói xong.
Hắn lập tức vung nắm đấm.
Hạ Hoàng cực kỳ chăm chú.

"Trẫm có khí số thiên hạ bảo hộ, cho dù là thần linh... cũng phải thần
phục!"
Hạ Hoàng nắm chặt Hoàng Quyền kiếm. Vô số dị tượng hóa ra, như vật
đổi sao dời.

Trong phút chốc, hư ảnh kiếm lớn khổng lồ chém xuống.
Không gian cũng bị kiếm cắt ra.
Đáp lại chiêu kiếm này chính là một quyền của La Hồng mắt tím.

Một quyền không hề đẹp đẽ, thường thường không có gì lạ.
Mũi kiếm khổng lồ va chạm với một điểm đen nhỏ bé.
Thời gian như bị bấm nút dừng.

Rồi một giây sau, vết nứt dày chi chít lan tỏa trên thân kiếm.

Àm!

Cự kiếm nổ tung.

Hoàng Quyền kiếm trong tay Hạ Hoàng run rẩy...

Đây là sức mạnh nào?

Hạ Hoàng nghiêm trọng nhìn, đây tuyệt không phải sức mạnh nhân gian!

Hạ Hoàng chiếm cứ thân thể La Hồng Trần, thu được thiên phú không gian không gì sánh kịp.

Trong chớp mắt khi chiêu kiếm nổ nát.

Ông ta không ngừng lấp lóe, qua lại hư không. Thiên phú của La Hồng Trần cho ông ta thân pháp linh hoạt nhất.

Chỉ cần ông ta trốn nhanh, cú đâm kia không đánh trúng ông ta.

Hoàng Quyền kiếm tiếp tục tụ kiếm thế.

Thế nhưng chỉ giây lát sau, động tác né tránh của Hạ Hoàng đột nhiên ngưng đọng.

La Hồng mất tím tung một quyền, giống như chờ đợi Hạ Hoàng bên ngoài không gian từ trước đó.

"Người rất vui vẻ?"

"Chơi không gian với Chỉ hủ?"

"Người nhảy nhót cái búa ấy!"

Chớp mắt sau.

Một quyền nện xuống.

Hạ Hoàng đột nhiên xoay người, hai tay chống đỡ.

Phốc!

Dưới một quyền, thân thể Hạ Hoàng nháy mắt nổ tung!

Giống một đóa pháo hóa rục rở.

Tinh hoa sinh mệnh lưu chuyển.

Thân thể Hạ Hoàng lại ngưng tụ.

La Hồng mất tím lại vung quyền nện xuống.

Oành!

Hạ Hoàng vừa ngưng tụ thân thể lại bị đánh nổ tung.

Ngưng tụ... Nện vỡ.

Lại ngưng tụ... Lại nện vỡ!

Thân thể Hạ Hoàng bị La Hồng mất tím nện từ trên bầu trời thẳng một đường xuống đất, chui vào một ngọn núi cao vút.

Đùng đùng đùng!

Từng quyền nện xuống.

Núi cao san bằng!
Mặt đất nứt vỡ!

Chương 751: Hôm nay, lão phu một người trấn tam giới (1)

Đông!

Thùng thùng!

Mặt đất đang run lên bần bật, một ngọn núi bị san bằng, một cái hố to lõm xuống đã xuất hiện.

Giống như trời long đất lở.

Phía trên vòm trời, không biết khi nào có huyết vân cuộn cuộn hội tụ đến, biến mây vốn đang cuộn cuộn mênh mông, thoáng chốc đã dâng lên một lớp huyết tinh màu đỏ.

Uy áp lạ thường, bị thương không biết từ đâu tràn ngập trong cả thiên địa, khiến trong lòng mỗi người đều cảm thấy áp lực vô hạn.

Lục Địa Tiên ngã xuống sẽ xuất hiện dị tượng thiên địa, mà Lục Địa Tiên càng cường đại ngã xuống thì dị tượng xuất hiện lại càng mãnh liệt.

Trên thực tế, ngay vào thời điểm Cao Ly Sĩ bị một kiếm thiêu đốt hồn hỏa của La Hồng Trần chém giết thì đã có dị tượng đang ẩn hiện.

Mà giờ này khắc này, dị tượng này đã bao trùm toàn bộ thiên hạ.

Không chỉ là trên không trung của thành Thiên An, mà thậm chí là bá tánh của vương triều Đại Sở, Đại Chu khi ngẩng đầu, đều có thể nhìn thấy được không trung bỗng nhiên biến thành màu huyết sắc, huyết vân cuộn cuộn kia mang theo áp lực không gì sánh kịp.

Thiên địa đột nhiên trở nên an tĩnh như chết.

Trong thành Thiên An, từng bóng người nhanh chóng phóng lên cao, trong mắt tràn đầy khiếp sợ, tràn đầy chấn động nhìn về phía hố to.

Thế cục biến hóa, quả thực nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Hạ Hoàng đoạt xá La Hồng Trần, vốn nên vô địch khắp thiên hạ, lại bị tồn tại thần bí mà La Hồng triệu hồi tới đánh tan nát!

Không sai, chính là đánh tan nát, là hành hung!

Hạ Hoàng cường đại như vậy lại là bị tồn tại thần bí phụ thể trên người La Hồng kia hành hung một trận.

Rất nhiều người đều ngơ ngác, cho dù là La Hồng Trần cũng có chút ngơ ngác, cảnh tượng này có chút vượt qua dự đoán của bọn họ.

Nhìn huyết vân cuộn cuộn phía trên vòm trời.

Trong lòng rất nhiều người đều xuất hiện một suy nghĩ không thể tin tưởng.....

Hạ Hoàng đã nửa bước siêu thoát Lục Địa Tiên Thập cảnh

Chẳng lẽ sẽ ngã xuống?

Ngọn núi bị san bằng, dòng nước bị bốc hơi khô cạn.

Chỉ còn lại một vùng trũng bùn đất lộn xuống thật sâu.

Cứ như có nhiệt độ cực nóng đang bốc lên.

Vô số máu tươi đang bắn tung tóe, huyết nhục cả người La Hồng gần như sôi trào, năng lượng cuộn cuộn làm toàn bộ màng da của hắn mất đi sắc thái nên có, nhìn ghê người giống như bị ngọn lửa thiêu cho cháy xém.

Bên trong hố sâu, La Hồng đã ngừng nằm đám.

Hắn đề lên thân hình của Hạ Hoàng, một nắm tay treo trước cái đầu đã bầy nhầy máu thịt của Hạ Hoàng.

Hạ Hoàng cực kỳ quan tâm đến khối thân thể này, ông ta liên thủ với thiên nhân để gài bẫy Phu Tử, tự nhiên đã có được sự tương trợ cực lớn của thiên nhân, ông ta có được một lượng lớn tinh hoa sinh mệnh, những tinh hoa sinh mệnh này có được hiệu quả làm người chết sống lại, khiến xương trắng mọc thêm thịt.

Cho nên, khối thân thể này của ông ta có sinh cơ cực mạnh, sẽ không dễ dàng chết.

Đôi mắt của La Hồng hiện lên ánh tím, nhìn bóng người trên mặt đất cùng với sinh cơ dồi dào đang dâng trào lần nữa, bộ dạng máu thịt bầy nhầy đã biến mất, trở nên trắng nõn nhanh nhẹn, mày của hắn hơi hơi nhăn lại.

Nắm tay đã giơ lên, lại không giáng xuống nữa.

"Người đánh không chết được trầm....."

"Trầm đã bước nửa bước ra khỏi Thập cảnh..... Bất tử bất diệt!"

Hạ Hoàng nhìn La Hồng mắt tím, bình tĩnh nói.

Ông ta không tiếp tục phản kháng nữa, mà chỉ bình tĩnh nhìn La Hồng, La Hồng của giờ phút này rất mạnh, mạnh có chút vượt qua dự đoán của Hạ Hoàng.

Đây chính là sức mạnh nằm phía trên Thập cảnh sao?

Quái vật sau lưng La Hồng rốt cuộc là cái gì?

Là thiên nhân? Là địa ngục? Hay là..... Là chuẩn bị ở sau do Phu Tử để lại cho La Hồng?

Hạ Hoàng nhìn thật sâu La Hồng, thế gian này đã từng có hai người khiến Hạ Hoàng nhìn không thấu, người đầu tiên là Phu Tử, người thứ hai

là chuông giáo Côn Luân Cung, hiện giờ lại có thêm một người..... Là La Hồng.

Thiếu niên này tuy trẻ tuổi, nhưng quyền năng sau lưng..... Hình như cường đại vượt qua dự đoán của Hạ Hoàng.

Dù rằng La Hồng muốn thu hoạch được quyền năng này cũng phải trả cái giá rất lớn, nhưng mà..... Có thể đạt được loại quyền năng này, cũng là một loại năng lực.

"Đánh không chết?"

"Cho dù là thần linh chân chính cũng không dám nói bản thân bất tử"

La Hồng mắt tím để lộ ra một nụ cười lạnh như băng.

Không có kẻ nào đánh không chết cả.

Nếu có, vậy thì đánh thêm mấy quyền!

Thân thể bất tử?

Chẳng qua là tinh hoa sinh mệnh đang không ngừng chữa trị thân thể này thôi, khi mà tinh hoa đó đã cạn kiệt, lại bị đánh cho nổ thì thật sự tan xác thôi.

Tà Thần Nhị Cấp phụ thể trên người của La Hồng.

Sở dĩ một quyền này của hắn không giáng xuống, cũng không phải y không muốn làm, mà là La Hồng bảo y đừng đánh nữa.

Chung quy thì thân thể này là của đại bá La Hồng Trần.

Vốn dĩ trong mắt Tà Thần Nhị Cấp, đánh từng quyền từng quyền đến chết phạm nhân ngu xuẩn này thực nhẹ nhàng, nhưng mà, cũng không có nghĩa là không có cách thứ hai để giết chết Hạ Hoàng.

Oanh!

Trong đôi mắt màu tím thâm thúy lưu chuyển ánh hào quang.

Khí cơ khủng bố quanh thân La Hồng đang hủy diệt tất cả mọi thứ, cát sỏi đang tan vỡ, nhiệt độ mà năng lượng nóng bỏng kia tản mát ra đã hòa tan luôn cả cát sỏi trải rộng khắp mặt đất.

Mái tóc đỏm tím tung bay, nắm đấm của La Hồng treo lơ lửng trên đầu Hạ Hoàng hóa thành một chuông.

Hư ảnh như che trời của Tà Thần Nhị Cấp hiện lên sau lưng La Hồng, cũng đồng bộ với động tác của La Hồng.

Ngay sau đó, một chuông chụp xuống!

Động!!!

Biến ý chí của Hạ Hoàng chợt gặp phải một lần trùng kích kịch liệt, thiết luật Đại Hạ cực cường đại bao phủ trên biến ý chí của ông ta lại không cách nào chống đỡ, trong nháy mắt đã tan nát thành mảnh nhỏ.

Hư ảnh của Tà Thân Nhị Cáp trực tiếp hiện lên trong biên ý chí của Hạ Hoàng.

Chương 752: Hôm nay, lão phu một người trấn tam giới (2)

Hạ Hoàng chợt biến sắc, thúc giục thiết luật đã giăng kín vết rách chống đỡ, đối phương lại trực tiếp công phạt biến ý chí của ông mà. Mà Tà Thần Nhị Cấp được lần "Thần hàng" này mời đến không phải là thứ mà ấn ký tà thần trước đó có thể so sánh, sức mạnh bùng nổ ra cường đại đến cực độ.

Một bàn tay đáng sợ không ngừng đánh ra từ biến ý chí của Hạ Hoàng.

Vào thời khắc này, biến ý chí Thập cảnh của Hạ Hoàng lại run rẩy không thôi, căn bản không cách nào cản được.

Tim Hạ Hoàng đập nhanh.

"Rốt cuộc ngươi là ai?"

Đây tuyệt đối không phải La Hồng, rốt cuộc là quái vật đến từ nơi nào?!

Ông ta cũng đã hiểu vì sao Tề Quảng Lăng lại phong ấn thất bại, kẻ quyền năng như thế này căn bản không phải thứ mà Tề Quảng Lăng có khả năng phong ấn.

Có lẽ, chỉ có vị chương giáo thần bí kia của Côn Luân Cung xuống núi mới có thể phong ấn.

Ngay từ lúc bắt đầu, La Hồng đã đánh nát bàn cờ này rồi, mà Hạ Hoàng ông ta còn buồn cười nghĩ mọi thứ đều bị khống chế trong lòng bàn tay.

Biến số!

Phanh!!

Thiết luật hoàn toàn tan vỡ.

Đại đạo trong biến ý chí của Hạ Hoàng bắt đầu nứt toạc từng chút, đại đạo dài lâu mà rộng mở, đại đạo bao phủ khí vận vô tận, dưới một chương này, đã hoàn toàn sụp đổ.

Ý thức của Hạ Hoàng đang bị bao phủ trong sự không cam lòng cực hạn.

Trên thực tế, ông ta ngã xuống cũng coi như là tự làm tự chịu.

Quyền năng vượt qua Thập cảnh này vốn không nên buông xuống nhân gian.

Nếu không phải ông ta liên thủ với chín Thiên Tôn phía sau Thiên môn để vây khốn Phu Tử.

Quái vật này không có khả năng giáng trần.

Ông ta rõ ràng đã thành công, nhưng vì cái gì..... Lại bị một tiểu nhân vật chưa bao giờ được ông ta để vào mắt đánh vỡ tất cả hy vọng.

Phanh!

Đại đạo đang sụp đổ, khu vực ý chí của Hạ Hoàng, cứ việc đang cực lực ngăn cản, nhưng vẫn đang không ngừng mất đi dưới một trảo của Tà Thần.

Biến ý chí của ông ta đang sụp đổ, vô số ý chí tiết tấu bên ngoài.

Thần quang trong mắt Hạ Hoàng đang lụi tàn.

Mà vào thời khắc cuối cùng khi ý chí của Hạ Hoàng tan vỡ, ông ta cứ như đang bị đốt cháy trong ngọn lửa hùng hực vô tận, nhưng vẫn nhìn chăm chăm vào La Hồng.

"La Hồng..... Trăm biết người nghe thấy"

"Người thắng, La gia thắng....."

"Nhưng mà..... Người không thay đổi được đại cục, trăm đã từng đăng lâm Côn Luân Cung, thấy được một góc tương lai trong Giám Thiên Kính, địa ngục sẽ mở ra, Thiên môn treo trên cao, ỉ?

nhân gian sẽ trở thành luyện ngục "Người không cứu vớt được nhân gian!"

Ý chí sắp tan biến của Hạ Hoàng nhìn chăm chăm vào La Hồng.

Dán mặt nhìn chòng chọc vào hấn.

Vì cái gì ông ta lại chọn hợp tác với thiên nhân, đó là do ông ta hiểu không tìm thấy được hi vọng ở nhân gian.

Ông ta mượn sức mạnh của thiên nhân, sao lại không phải đang lợi dụng thiên nhân.

Sức mạnh quy tắc đã sớm bắt đầu suy yếu.

Địa Tạng trấn thủ địa ngục đã tọa hóa, Phu Tử chốn nhân gian cũng lực bất tòng tâm.....

Nhân gian, không nhìn thấy hy vọng.

Cho nên, ông ta đánh cuộc một phen, muốn kết hợp tất cả khí vận của nhân gian, chứng đạo thành Nhân Hoàng.

Nếu trở thành Nhân Hoàng, ông ta còn có hy vọng.

Chẳng qua, kỳ thật Hạ Hoàng cũng ý thức được, Nhân Hoàng.....

Kém quá xa, khí vận của nhân gian không trọn vẹn, cũng không đủ.....

Căn bản không cách nào chống chọi để ông ta chứng đạo thành Nhân Hoàng, ông ta không cam lòng, kỳ thật cũng không phải vì sắp ngã xuống, mà là không cam lòng vì khí vận của nhân gian thiếu hụt.

Quả nhiên, hợp tác với thiên nhân, không khác gì bảo hổ lột da.

Đáng tiếc, ông ta không có đường lui.

Trong biên ý chí đang sụp đổ của Hạ Hoàng.

Hư ảnh ý chí của La Hồng dần dần hiện lên và ngưng tụ.

La Hồng có chút cảm khái nhìn Hạ Hoàng.

"Nhân gian có hy vọng hay không..... Liên quan quái gì đến bản công tử.

"Người cho rằng bản công tử là người tốt cứu vớt thế giới sao?"

"Bản công tử..... Là người xấu đó."

La Hồng nói.

Ý chí của Hạ Hoàng ngẩn ra, người xấu?

Người con mẹ nó xấu cái rắm.

Nhưng mà, La Hồng không tiếp tục nghe Hạ Hoàng nói thêm gì nữa, lười nhiều lời.

Hắn nâng tay lên, đột nhiên nắm chặt một cái.

Tà Thần Nhị Cấp cũng nắm một cái, sau đó siết chặt.

Ý chí của Hạ Hoàng lập tức bị bóp nát!

Trong khoảnh khắc ý chí của Hạ Hoàng bị bóp nát.

Phía trên vòm trời nhân gian, trong huyết vân đã tích tụ hồi lâu, bắt đầu rơi cơn mưa to giàn giụa, còn có dị tượng hiện lên, hình như có từng tòa cung điện đang sụp xuống, lại như có bảo thụ bảo hoa đang điêu tàn.....

Trong dị tượng dâng trào bị thương cực hạn.

Âm âm ảm.....

Hình như có huyết long đang quay cuồng trong tầng mây, bi thiết kêu gọi, kêu khóc.....

Huyết vũ vô tận trút xuống xối xả, cứ như có một thái dương chói lọi sáng lạn đang sụp đổ, tan biến.

Trong thiên địa như truyền đến một tiếng thở dài, cứ như sức mạnh quy tắc đang thở dài trước sự ra đi của một nhân vật truyền kỳ.

Chôn nhân gian, tất cả mọi người chấn động.

Thiên địa hiện lên dị tượng, làm tất cả mọi người run sợ.

Hạ Hoàng..... Thật sự ngã xuống!

La Hồng, thí Hoàng..... Không! Hạ Hoàng đã vượt qua Thập cảnh nửa bước, đó đã không phải phạm nhân, mà là sánh vai với thần linh!

La Hồng, đồ thân!

La Tiểu Bắc, La lão gia tử, Ninh Vương, Sở Vương, nữ đế Đại Sở, thiên tử Đại Chu..... Tất cả mọi người đang chấn động, không thể tưởng tượng, cảm khái vạn lần.

La Hồng làm một chuyện mà nhân gian vốn không có khả năng làm được, Hạ Hoàng đã bước được nửa bước vào cảnh giới kia cư nhiên lại bị phạm nhân giết chết!

Nhưng mà, La Hồng là phạm nhân sao?

Rất nhiều người ngẩng đầu, nhìn cái khe đen nhánh vô cùng to lớn xé rách không gian trên không trung thành Thiên An.

Chương 753: Hôm nay, lão phu một người trấn tam giới (3)

Phía sau cái khe hình như đang dẫn đến một không gian quỷ dị huyền bí.

La Hồng mượn dùng quái vật không gian kia để chém giết Hạ Hoàng.

Rất nhiều người im lặng, triệu hồi ra sức mạnh này..... Cái giá phải trả tự nhiên cũng cực lớn.

Lần trước, La Hồng hao tổn thọ nguyên, mái tóc đen hóa thành trắng xóa, vậy lần này thì sao?

Triệu hồi ra thứ càng cường đại như vậy, cái giá phải trả..... Tự nhiên cũng càng lớn hơn nữa!

Ninh Vương đứng phía trên thành lâu thành Thiên An, da mặt không ngừng run rẩy, nhân gian..... sắp vật đổi sao dời!

Ông ta ngẩng đầu nhìn thoáng qua cái khe thật lớn trên đỉnh đầu kia.

Trong mắt ông ta có nét nặng trĩu hiện lên, lại nhìn vào hoàng tọa ẩn chứa bảy phần vận số nhân gian trong cung Thiên Cực kia.

Ông ta hít sâu một hơi, nhảy xuống thành Thiên An, hóa thành lưu quang biến mất ở cuối đường chân trời trên mặt đất.

Đại Hạ xong rồi.

Nếu ông ta lưu lại, sẽ không sống được.

Sau khi Ninh Vương biến mất không lâu.

Mọi người có thể nhìn thấy trong lớp bụi mù tan biến, La Hồng hai mắt ánh lên màu tím đang lơ lửng bay về, trong tay mang theo thi thể hoàn hảo lành lặn của La Hồng Trần.

Đại chiến hiện giờ vẫn chưa kết thúc.

La Hồng vẫn chưa kết thúc Thần Hàng Thuật.

Hắn ném thi thể của La Hồng Trần cho La Tiểu Bắc.

Mắt tím lưu chuyển, ngẩng đầu nhìn về phía biển mây màu máu đây trời, thiên địa còn đang bị thương gào thét, đó là dị tượng sau khi Hạ Hoàng ngã xuống.

La Hồng không dừng lại, hắn đạp một bước xuống.

Một luồng khí mạnh mẽ vô hình tức khắc dâng trào tứ tán ra, như một cơn sóng lớn quét sạch tất cả, chấn động nhân gian.

Sau đó, La Hồng hóa thành một viên đạn pháo, bắn nhanh hướng về phía biển mây vòm trời.

La Hồng lơ lửng trước vòm trời, nâng tay lên, chợt xé một cái.

Dị tượng giống như một trang giấy, bị mạnh mẽ xé toạc, huyết vân tiêu tán, dị tượng biến mất, một chút dấu vết cuối cùng mà Hạ Hoàng lưu lại nhân gian đã bị bá đạo hủy diệt.

Thiên địa cùng bi?

Hạ Hoàng không xứng.

La Hồng mất tim dùng tay xé dị tượng thiên địa xong thì cầm đầu bay vào trong biển mây.

âm âm âm!

Trong nháy mắt dị tượng xuất hiện, Phu Tử cầm roi quy tắc trong tay, nâng sách "Học Hải" cũng cảm ứng được.

Hạ Hoàng đã chết.

Bị ai giết?

Kỳ thật trong lòng Phu Tử cũng biết rõ, cảm nhận được sức mạnh tà sát tràn ngập trong thiên địa kia, Phu Tử đã rõ, tiểu đệ tử không nên thân kia của ông lại bước lên con đường tà đạo.

Vừa nghĩ đến đây, trong lòng Phu Tử lập tức nảy lửa.

Vì sao đệ tử của lão phu không có một người tốt nào cả vậy?

Bang!

Trong lòng đang tức giận, xuống tay cũng tăng thêm vài phần lực.

Một Thiên Tôn phía sau Thiên môn tức khắc bị một roi này quét cho thân thể nổ tung, nhưng mà được tinh hoa sinh mệnh cuộn cuộn thôi động, khiến cho Thiên Tôn này lại khôi phục lần nữa, nhưng hắn ta lại càng điên cuồng nhìn chăm chăm vào Phu Tử.

Sức mạnh của quy tắc làm cho bọn chúng ném hết đau khổ.

Phu Tử thân là người trấn thủ nhân gian, nắm giữ sức mạnh quy tắc nhân gian, muốn giết những Thiên Tôn dám tự tiện đi vào nhân gian như bọn chúng thì vẫn có thể làm được.

Nhưng mà, Phu Tử không chọn giết chết.

Giờ này khắc này, mấy cường giả Thiên Tôn này cũng cảm nhận được suy nghĩ của Phu Tử.

Phu Tử..... Đang chờ cái gì.

Từng tên từng tên Thiên Tôn ánh mắt lập loè, thân thể bọn chúng đã nứt nẻ, gắt gao nhìn chăm chăm vào Phu Tử, cái lão âm bức này..... Đang đợi cái gì?!

Phanh!

Biển mây chợt bị nổ thủng, một cái lỗ to lớn mênh mông hiện lên phía trên tầng mây.

La Hồng mất tím với mái tóc đốm tím đang tung bay, xông lên biển mây, đặt chân lên trên đó.

La Hồng vốn định lên tới biển mây để giúp Phu Tử, chung quy thì Hạ Hoàng cầu kết với thiên nhân, xuất động chín thiên nhân cường đại phía sau Thiên môn tới trấn áp Phu Tử, La Hồng thật sợ Phu Tử xảy ra chuyện gì.

Nhưng mà, hiện tại thế cục phía trên biển mây hình như không quá giống với tưởng tượng của mình.

Khó trách lúc trước Hạ Hoàng sẽ có nháy mắt đại ra như vậy trong biển mây.

Một mình Phu Tử đang đè chín tên Thiên Tôn mà đánh!

La Hồng hít hà một hơi.

Trong lòng chỉ còn một suy nghĩ.

Con mẹ nói!

Phu Tử quá trâu bò!

Phía trên biển mây, bầu không khí có chút quỷ dị, La Hồng xuất hiện làm ánh mắt của Phu Tử không khỏi lia lại đây.

Chín tên Thiên Tôn cũng tập trung ánh mắt lạnh như băng nhìn qua đó.

Bọn họ cảm nhận được, Hạ Hoàng đã chết..... Phế vật Hạ Kiếp kia thế mà lại bị giết chết.

Rõ ràng đã bước một chân vượt qua Thập cảnh, hẳn là đã vô địch ở nhân gian, bọn chúng còn mong đợi Hạ Kiếp giải cứu bọn họ trong biển mây, lại không nghĩ tới, Hạ Kiếp đáng lẽ đã vô địch nhân gian, cư nhiên bị giết!

Thứ phế vật!

Hấp thu nhiều tinh hoa sinh mệnh như vậy, lại chẳng có chút tác dụng nào cả!

Có cảm giác như đứt bánh bao thịt cho chó vậy.

Giờ phút này, mấy tên Thiên Tôn hận không thể moi thi thể của Hạ Hoàng ra để quất xác.

"Đó là cái gì?"

Mà mấy tên Thiên Tôn nhìn thấy hư ảnh mạnh mẽ sau lưng La Hồng kia, cũng có vài phần kinh ngạc.

"Khắc khắc khắc....."

"Phàm nhân ngu xuẩn! Chỉ tìm thấy nguoi rồi!"

Sau lưng La Hồng, Hư Anh Tà Thân mở miệng, cười to mà nói với Phu Tử.

"Phàm nhân, run rẩy đi! Chỉ cảm nhận được sức mạnh của ngươi, cái tên yếu nhót nhà ngươi!"

Tà Thần Nhị Cáp nhìn chằm chằm vào Phu Tử, nói.

Đối với lão nhân nhiều lần trào phúng Chỉ này, Tà Thần Nhị Cáp nhớ rất rõ ràng.

Chương 754: Hôm nay, lão phu một người trấn tam giới (4)

Phu Tử nhìn lướt qua La Hồng, khẽ cau mày.

"Lại nhờ kẻ khác đánh đòn?"

"Nỗ lực tăng thực lực của chính mình lên, đừng cứ dựa vào kẻ khác, cẩn thận mấy thứ tà ác này không có ý tốt gì"

Phu Tử nói.

Hư Ảnh Tà Thần lập tức rít gào lên!

Chỉ không có ý tốt á?!

Chỉ đang để Tiểu La ngu xuẩn cảm nhận được cái gì gọi là sức mạnh!

La Hồng cười cười: "Lão sư, đệ tử cũng không muốn đâu....."

"Nhưng đệ tử tu hành đến nay chỉ hơn ba tháng, nếu muốn đánh Hạ Hoàng mà không nhờ người ta đánh thay..... Đệ tử làm không được."

La Hồng nói, làm Phu Tử lập tức cứng lại.

Vì cái gì phải cường điệu ba tháng.....

Người không nói lão phu cũng đã quên.

Được rồi, tu hành ba tháng, trừ tà tu ra, còn lại đều đạt tới Tam phẩm, đã đủ yêu nghiệt.

"Mặc kệ nói như thế nào, sau lần này, chăm chỉ tu hành..... Chỉ khi nào thực lực của bản thân đủ mạnh, mới là vốn liếng của bản thân..... Sức mạnh đến từ bên ngoài chung quy không phải của Phu Tử nói.

Trong lời nói của ông mang theo vài phần khuyên răn, vài phần dạy dỗ.

La Hồng nghe vậy thì lập tức nghiêm nghị.

Sau đó, La Hồng nhìn về phía từng tên từng tên thiên nhân bị chặn ở bên ngoài Thiên môn, nhướng mày, nói: "Cần đệ tử hỗ trợ không?"

Tà Thần Nhị Cấp cũng lạnh lùng cười rộ lên.

"Khắc khắc khắc....."

"Lão nhân ngu xuẩn, muốn Chỉ ra tay à? Cầu xin Chỉ đi!"

Nhưng mà, Phu Tử lại không có để ý đến hắn, một tay nắm lấy roi quy tắc, một tay nâng sách Học Hải, nhàn nhạt nói: "Không cần"

"Chiều cố bản thân cho tốt"

Phu Tử như có ám chỉ gì đó.

Đôi mắt của La Hồng hơi hơi dao động, không chỉ La Hồng, rất nhiều Thiên Tôn bị chặn ở bên ngoài Thiên môn, bị roi quy tắc quét đánh đến chết

đây vết rạn bỗng nhiên cũng biến sắc.
Côn Luân Cung trên núi Côn Luân.

Quan điện cổ xưa trải qua năm tháng mài giũa và ăn mòn, vẫn duy trì ý vị độc đáo như xưa.

Trên đỉnh cao nhất của Côn Luân Cung, Trích Tinh Các.

Một vị đạo nhân được bao phủ trong ánh hào quang màu trắng an tĩnh đứng lặng, nhìn qua thì đạo nhân này như vô cùng già nua, nhưng mà lại sinh cơ bừng bừng, cứ như một thiếu niên lang đang độ tuổi phong hoa, chẳng qua đôi mắt thâm thúy bao phủ trong quang hoa kia trải qua dòng chảy của năm tháng, mới làm người ta nhận ra đạo nhân này đã già nua.

Tề Quảng Lăng không chệch đám mây, hóa thành một ánh lưu quang, đằng vân giá vũ, dừng lại phía trên bãi lớn trên Côn Luân Cung.

Từng tên từng tên đệ tử Côn Luân Cung lưng đeo đạo kiếm, thân xuyên đạo bào, lãnh khốc mà vô tình nhìn Tề Quảng Lăng.

"Đệ tử Quảng Lăng, ra mắt Thái sư tổ"

Đạo bào của Tề Quảng Lăng hỗn độn, có vẻ có vài phần chật vật, nhưng mà, khi nhìn thấy đạo nhân tuổi trẻ trên Trích Tinh Các thì lại mang khuôn mặt nghiêm trang, cung kính khom người.

"Người hồ chết Hạ Hoàng?"

Trên Trích Tinh Các, có tiếng nói từ từ phiêu xuống.

Sắc mặt Tề Quảng Lăng cứng đờ.

Ta không có, không phải ta, đừng có nói bậy!

Trong lòng Tề Quảng Lăng lập tức phủ nhận ba lần liên tục.

Nhưng mà, mặt ngoài của ông ta lại là bình thản như mây bay, cười:
"Cái chết của Hạ Hoàng, thời là vậy, mệnh là vậy."

Phiên dịch lại chính là..... Liên quan gì đến ta.

Quái vật trong cơ thể La Hồng căn bản không phải thứ mà ông ta có khả năng phong ấn!

"Đáng tiếc, Hạ Kiếp chết quá sớm, bản đạo truyền lại thuật trường sinh cho hần, cũng là hy vọng hần có thể thay đổi cục diện của nhân gian, tuy khí vận của nhân gian bị thiếu hụt, nhưng hần đã cắn nuốt khí vận tam triều, tuy không chứng được vị trí Nhân Hoàng, nhưng cũng có thể có được một chức Ngụy Vương, cũng có cơ hội dao động quy tắc nhân gian"

"Đáng tiếc, lại là bị biến số phá hủy"

Đạo nhân đạo bào bay tán loạn, với Trích Tinh Các thượng véo chỉ, loáng thoáng có khí cơ bao phủ, trên đỉnh đầu không, phảng phất vật đổi sao dời, tay nhưng trích tinh.

"La Hồng này..... nửa đời trước bình thường không có gì lạ, không phải người tu hành, nhưng trong khoảng thời gian ngắn lại có thể quật khởi, trở thành biến số của nhân gian, sợ là người có đại khí vận trên thân..... Những quái vật sau lưng hắn, tự xưng là thần linh..... Có lẽ bản đạo biết được lai lịch của chúng"

"Bản đạo từng mộng vào Nam Thiên Môn, du ngoạn Thiên giới, xem đến phủ đệ thiên vương, đến xem sách cổ, có lẽ..... Những quái vật sau lưng La Hồng đến từ nơi thần bí mà điển tịch thượng cổ đã ghi lại"

Đạo nhân nói.

Phía dưới, Tế Quảng Lăng nghe vậy thì lập tức ngẩn ra, ngay sau thì hít hà một hơi.

Mộng du thế giới sau Thiên môn, chương giáo mạnh như vậy sao?!

Nhưng mà, điều ông ta càng tò mò vẫn là lai lịch của những quái vật trong lời nói của đạo nhân.

"Những quái vật đó Đến từ nơi nào?"

Đạo nhân được bao phủ trong ánh hào quang liếc nhìn Tế Quảng Lăng một cái.

"Khi ngươi nên biết thì tự nhiên sẽ biết....."

Sau đó, đã không có sau đó nữa.

Nụ cười trên mặt Tế Quảng Lăng có vài phần cứng đờ.

Đạo nhân thân khoác áo bào, lưng đeo một thanh kiếm gỗ đào, cười cười: "Những quái vật đó tuy rằng phiền toái, nhưng mà....."

Hiện giờ cũng không tính là đại phiền toái gì"

Đạo nhân bấm tay, sau đó bước ra một bước, thiên địa có khí tụ lại, hóa thành một con bạch hạc, y ngồi xuống bạch hạc, đạo bào không ngừng tung bay.

Đạo nhân tung ra một cái túi gấm, túi gấm lơ lửng ở trước mặt Tế Quảng Lăng.

"Sau khi đại biến chấm dứt, hành sự dựa theo ghi chép bên trong túi gấm"

Đạo nhân nói.

Chương 755: Hôm nay, lão phu một người trấn tam giới (5)

Đạo nhân bao phủ trong ánh hào quang kia đôi mắt lập loè, ngay sau đó thì cười cười: "Quy tắc của nhân gian đã cận kề sụp đổ, cứ để cho bản đạo..... Châm thêm một mối lửa."

Lời nói vừa dứt, bạch hạc giương cánh, đạo nhân trên lưng lảo bẫm một điệu ca dao đạo môn, thanh âm xa xưa.

Phảng phất như đột phá thời gian cùng không gian.

Ngay sau đó, y đã xuất hiện trên không trung của Vọng Xuyên Tự đang phong bế sơn môn.

Trên không trung Vọng Xuyên Tự lập tức hiện ra một tượng Phật kim thân vô cùng khổng lồ, đó là đại trận hộ sơn vô cùng cổ xưa của Phật môn.

"A đi đà phạt..... Không được tự tiện xông vào sơn môn Vọng Xuyên Tự."

Trên đỉnh núi Vô Lượng.

Áo cà sa của đại sư Pháp La đang tung bay, nhìn chăm chăm vào đạo nhân cười hạc bay tới, chấp tay hành lễ, nặng nề mà nói.

Sau lưng ông ta, mấy vạn võ tăng của Vọng Xuyên Tự khoanh chân mà ngồi, tụng niệm Phật hào, Phật âm dâng lên tận trời, thúc giục trận pháp.

Nhưng mà, đạo nhân trẻ tuổi sau lưng tiên hạc kia lại chỉ nhẹ nhàng cười.

Gỡ kiếm gõ đào trên lưng xuống.

Nhẹ nhàng vung lên.

xẹt!

Tượng Phật kim thân lập tức bị xé rách.

Mấy vạn võ tăng như bị sét đánh, miệng mũi trào ra máu.

Phật châu trong tay đại sư Pháp La cũng lập tức đứt lìa, từng viên rơi xuống mặt đất.

Đại sư Pháp La già ngồi trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch.

Mà đạo nhân từ từ hát lên ca dao đạo môn, lại một kiếm, nhẹ nhàng gõ một cái lên trên không Vọng Xuyên Tự.

Đồng!

Pho tượng Đế Thích chìm vào đỉnh núi vô lượng kia lại hiện lên lần nữa.

Đạo nhân dùng một kiếm xé rách cái chắn pho tượng Đê Thính, bay vào trong đó.

Đại sư Pháp La nhìn cảnh tượng này, đôi mắt co rụt lại, cả người run rẩy.

Đạo nhân này

Lại còn sống sao?!

Phía trên biên mây.

Đôi mắt của Phu Tử hơi hơi rung động.

Ngẩng đầu, nhìn về phía chín cánh cửa Thiên môn, lại có một uy áp khủng bố không gì sánh kịp tràn ngập giữa đất trời.

Phanh phanh phanh!!!

Chín hư ảnh đang lấp kín Thiên môn của lịch đại Phu Tử lập tức đồng loạt mất đi.

Phía trên chín Thiên môn có một môn hộ hiện lên vắt ngang qua bầu trời, nó có chạm khắc rồng phượng, nhìn vô cùng tôn quý.

Phía trên môn hộ có tám biển, trên tám biển viết ba chữ to "Nam Thiên Môn"!

Oanh!

Nam Thiên Môn hiện lên, sức mạnh khí vận vô cùng hùng vĩ kia bao phủ bốn phía môn hộ, hiển nhiên muốn sáng lập môn hộ này yêu cầu sức mạnh khí vận vô cùng khổng lồ!

Đôi mắt của chín Thiên Tôn bị roi quy tắc của Phu Tử quét đánh thân thể làm phủ kín những vết nẻ lập tức co rụt lại.

Bọn họ cung kính mà đứng, khom người.

"Chúng thần ra mắt Nam Thiên Vương"

Mái tóc của La Hồng mắt tím bay tán loạn, Hư Ảnh Tà Thần sau lưng vắt ngang, nhìn chăm chăm vào Nam Thiên Môn vừa hiện lên kia, hít sâu một hơi.

Đây là..... Cái gì vậy?!

Nam Thiên Vương?!

Quá mạnh!

Áp lực đến cực hạn, cho dù La Hồng không quá miễn cảm đối với uy áp, nhưng giờ phút này cũng cảm giác được áp lực.

Cho dù là quy tắc, vào thời khắc này, cứ như cũng phải xao động.

Như sấm của Phu Tử bay phản phật, một tay nâng sách Học Hải, nhìn chăm chăm vào bóng người ngồi xếp bằng trước Nam Thiên Môn.

Đôi phương vô cùng khổng lồ, giống như che cả bầu trời, có dị tượng vô tận đang hiện lên liên hồi, có cung tiên, có cây tiên, có hoa tiên đang chìm nổi.

"Phu Tử, người đang đợi bốn vương sao?"

Bóng người ngồi xếp bằng trước Nam Thiên Môn, nhàn nhạt nói.

"Như người mong muốn, bốn vương tới."

Lời nói vừa dứt, bóng người kia chợt thò ra một chương, trong phút chốc, một chương kia bao trùm cả thiên địa, quy tắc nhân gian chợt quát mạnh lên trên đó, phát ra tiếng chan chát rầm rầm.

Cùng lúc đó.

Mặt đất dưới nhân gian chợt run lên.

Ngay sau đó, có một cây trụ tử khí cực kỳ hắc ám đang xỏ xuyên qua thiên địa.

Phá vỡ biển mây, chiếu rọi ra một mảnh thủy triều hắc ám mênh mông cuộn cuộn.

Trong thủy triều hắc ám, một gương mặt vô cùng khổng lồ hiện lên.

Từng tên từng tên Thiên Tôn của Thiên môn thỉnh linh biến sắc:

"Thì Vương địa ngục?!"

La Hồng cũng ngẩn ra, nghĩ tới lời nói của Hạ Hoàng, địa ngục sẽ mở ra, Thiên môn treo trên cao..... Những điều này là một góc tương lai sao?

Phu Tử nhìn thấy thủy triều hắc ám đang tuôn trào phía trên biển mây, lập tức đã hiểu ra chuyện gì.

"Phong ấn lão phu dùng để trấn áp địa ngục Bị phá"

"Khó trách Nam Thiên Vương dám đến..... Các người là muốn phá vỡ quy tắc nhân gian sao?"

Phu Tử cười khẽ.

"Nhưng lão phu..... Cũng đang đợi các người đến."

Lời nói của Phu Tử vừa dứt.

Sách Học Hải hấp thu khí vận của chín Thiên Tôn trong tay, tức khắc rắc rắc..... Phủ đầy vết rạn.

Sau đó, oanh một tiếng rách nát tan tành.

Vô số khí vận tuôn trào vào trong cơ thể của Phu Tử.

Ngay sau đó, trong cơ thể Phu Tử lại có vô số xiềng xích quy tắc lan tràn ra, rầm rầm mà quát đánh hư không, quán quanh lấy một chương mà Nam Thiên Vương chụp tới, cuốn đi tất cả khí vận trên Nam Thiên Môn, mà Nam Thiên Vương kia cũng lộ vẻ mặt kinh hãi bị lôi ra khỏi môn hộ, ngã vào nhân gian.

Còn về phần Thi Vương trong thủy triều hắc ám nọ, hẳn ta cũng bị xiềng xích quy tắc quất vào mặt.

"Tới đúng lúc."

"Địa ngục, nhân gian, thiên môn.....

Cả người Phu Tử bị quy tắc chằng chịt quấn quanh.

Ông lạnh nhạt mà cười.

"Đang chờ các người đó."

"Hôm nay, lão phu thử xem.....

"Một mình trấn tam giới"

Chương 756: Phong ấn vương, Đảnh nguyện nhân gian an nhiên

tốt lành (1)

Uy áp khủng bố tràn ngập trong thiên địa, phảng phất như cả vòm trời đều đang run rẩy.

Biển mây màu máu hoàn toàn bị xé rách, như có người bổ ra một đạo trong hư không, tách rời biển mây ra hai bên, làm nó không ngừng cuộn cuộn.

Dị tượng xuất hiện do sự ngã xuống của Hạ Hoàng, vào thời khắc này, đã hoàn toàn biến mất khỏi thế gian.

Mà mọi người của nhân gian đều thấy được hình ảnh khủng bố phía trên vòm trời.

Đó là hình ảnh từ cổ chí kim cũng không nhìn thấy được.

Những luồng sức mạnh khí vận đan xen tung hoành như từng cơn từng cơn bạch long, lan tràn đan chéo trên hư không, như hóa thành xiềng xích, trói chặt những thứ khủng bố lại.

Mà làm nhân tâm chấn động nhất chính là thiên môn đó!

Từ cánh cửa thiên môn treo phía trên vòm trời!

Nhưng mà, kích thích trông mắt nhất lại là cánh cửa to lớn phía trên chín thiên môn, nó vô cùng khổng lồ, phảng phất như vắt ngang qua toàn bộ thiên địa.

Tiên quang lượn lờ, tiên khí tung hoành!

Nam Thiên Môn!

Từng tên từng tu sĩ nhân gian đều chấn động không thôi, một ít cường giả thế hệ trước biết được không ít bí mật, càng hít hà một hơi, khuôn mặt cũng run lên.

Thiên môn chia làm chín lớp, hạ ba lớp, trung ba lớp, cùng với thượng ba lớp nữa.

Thiên môn ba lớp hạ chính là thiên môn do những thiên nhân đuổi giết Trần Thiên Huyền tạo ra, thiên nhân phía sau loại thiên môn này, kỳ thật thực lực cũng không chênh lệch mấy với Lục Địa Tiên của nhân gian.

Cực hạn mạnh nhất của ba lớp hạ chính là cường giả Thập cảnh.

Mà thiên môn ba lớp trung, đó là thiên môn có Thiên Tôn lui tới, thiên môn dạng như vậy khó hiện ra ở nhân gian, bởi vì sức mạnh trói buộc và áp

chế của quy tắc nhân gian đối với thiên môn này là cực lớn.

Còn về phần ba lớp thiên môn thượng, đó là thiên môn khổng lồ vắt ngang phía chân trời vào giờ này khắc này.

Môn hộ mà chỉ Thiên vương mới vào được.

Chín lớp thiên môn này chính là thể hiện tôn ti của thiên nhân, cũng là một loại chứng minh thực lực mạnh yếu.

Không ít cường giả của nhân gian chấn động, bởi vì giờ phút này phía trên vòm trời, lại hiện lên thiên môn ba lớp thượng, Nam Thiên Môn!

Làm vậy là muốn tiêu diệt nhân gian sao?!

Trong thành Thiên An.

Rất nhiều Lục Địa Tiên cũng phải rung mình, hai thiên nhân chém giết với Trần Thiên Huyền cũng kinh sợ không thôi, trốn trở vào trong thiên môn, nhanh chóng trốn chạy.

Cũng bởi vậy mà áp lực của Trần Thiên Huyền nhẹ đi rất nhiều.

Phía bên kia, sau khi Hạ Hoàng ngã xuống, Ninh Vương chạy trốn, những Lục Địa Tiên trấn thủ trường lăng cũng hai mặt nhìn nhau, không lại tiếp tục chiến đấu tiếp, mà sôi nổi rời xa thành Thiên An.

Hiện giờ không chạy, chờ sau đó bị tính sổ hay sao?

Đám cường giả này cũng không phải ngốc, đến cả Ninh Vương cũng biết chạy, càng khỏi bàn đến bọn họ.

Còn về chuyện bọn họ có thể chạy đến nơi nào, Lục Địa Tiên nhân gian đi đến đâu cũng là cường giả tuyệt đỉnh, có thể tiêu dao tự tại.

Mà giờ phút này, không có ai chú ý đến việc bọn họ trốn đi.

Dưới thành Thiên An, rất nhiều cường giả chấn động nhìn vòm trời, nhìn trong thân thể của Phu Tử sinh ra vô số xiềng xích, lôi kéo Thi Vương cùng với Nam Thiên Vương phóng thích ra khí cơ khủng bố, cảnh tượng này phảng phất sấm sét đánh sâu vào nhân tâm.

Thiên tử Đại Chu, nữ đế Đại Sở, còn có đại hãn Kim Trướng Vương Đình đều đổ mồ hôi, thân thể run rẩy.

Tập trung nhìn chằm chằm lại.

"Phu Tử đang muốn làm gì?"

Thiên tử Đại Chu hít thật sâu một hơi, trên đỉnh đầu của ông ta là Tạo Hóa Lô, dưới uy áp thiên địa đang tràn ngập, giúp ông ta cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Nữ đế Đại Sở cũng nắm kiếm Long Tước, nhìn chằm chằm lên hình ảnh phía trên vòm trời, ánh mắt lập loè: "Thì ra..... Từ lúc bắt đầu, Phu Tử đã biết kế hoạch của Hạ Hoàng, trong mắt Phu Tử thì cái gọi là đại kế đánh vỡ

quy tắc của Hạ Hoàng rõ ràng môn một, Phu Tử căn bản không đề Hạ Hoàng vào mắt"

"Mục đích chân chính của Phu Tử, là thiên vương đi ra từ thiên môn ba lớp thượng này!"

Thân thể mềm mại của nữ đế Đại Sở hơi hơi rung động, có chút sùng bái, có chút hưng phấn, có chút điên cuồng.

"Giết giết giết! Tốt nhất có thể giết sạch mấy thiên nhân này!"

Nữ đế dần theo kiếm Long Tước, trông có vẻ vô cùng điên cuồng.

Đâu còn là đáng vẻ cao quý của thân phận nữ đế nữa, quả thực như một bà điên.

Thiên tử Đại Chu nhìn lướt qua nữ đế, lại thở dài một hơi, ông ta biết vì sao nữ đế Đại Sở lại biến thành bộ dáng này, nhưng mà, trong lòng ông ta cũng có chút lo lắng.

Có thể thành công không?

Phu Tử có thể tính kế một thiên vương sao?!

Nếu lỡ thất bại, nhân gian..... Sẽ nghiêng đón thời khắc hắc ám nhất!

Trong cơ thể của Phu Tử, từng sợi từng sợi xiềng xích quy tắc uốn lượn lao ra, ông như nguồn cội của quy tắc, chỉ chút mà cuốn Nam Thiên Vương ra khỏi Nam Thiên Môn, đồng thời cũng cuốn lấy Thi Vương trong thủy triều hắc ám nọ.

Hai vương này không thể nghi ngờ là hai cường giả mạnh nhất trong thiên địa.

Nhưng mà, Phu Tử lại vui vẻ không lo sợ, cười cười nói nói mà trấn áp cả hai người.

"Người điên rồi!"

"Người tiếp tục như thế thì chỉ có thể đồng quy vu tận!"

Nam Thiên Vương bị lôi kéo ra Nam Thiên Môn kia vô cùng phần nộ.

Hắn ta thật sự không ngờ được hành động của Phu Tử, lại hấp thu tất cả khí vận vào trong cơ thể, đánh thức sức mạnh quy tắc vốn hắn đã suy nhược, đồng thời trấn áp hắn ta và Thi Vương.

Chương 757: Phong ấn vương, Đảnh nguyện nhân gian an nhiên

tốt lành (2)

Ánh mắt Phu Tử rạng rỡ, nho sam tung bay.

Khí tràng vô cùng cường đại, sức mạnh quy tắc khủng bố quét mạnh vào hư không, cho dù là Hư Ảnh Tà Thần sau lưng La Hồng cũng để lộ ra vẻ mặt nặng nề.

"Tiểu La ngu xuẩn, trốn xa một chút"

Tà Thần Nhị Cấp, nói.

La Hồng ngẩn ra, người không phải Nhị Cấp không sợ gì cả sao?

Thì ra người cũng có lúc sợ.

Hình như Tà Thần cảm ứng được suy nghĩ của La Hồng, tức khắc hừ lạnh một câu.

"Chỉ không phải sợ, Chỉ vô địch, sao lại sợ?"

"Chỉ chỉ không muốn gây nên phiền toái không cần thiết mà thôi"

"Chỉ và thứ chế định ra sức mạnh quy tắc, mỗi bên năm năm"

Tà Thần hừ nói.

La Hồng nghe vậy, không khỏi nheo mắt lại.

Nhưng mà, hắn vẫn trốn xa chút, tận lực không bị lan đến gần.

Mà hắn cũng có chút lo lắng nhìn về phía Phu Tử, rốt cuộc Phu Tử cũng chỉ là phạm nhân, ông thật sự có thể trấn áp hai kẻ khủng bố này hay sao?

Còn có..... Thi Vương kia hắn là đến từ thủy triều hắc ám trong địa ngục của bí cảnh Địa Tạng, không phải địa ngục bị Phu Tử trấn áp rồi sao?

Vì cái gì lại mở ra?

Là có người cố ý mở địa ngục ra?

Đôi mắt La Hồng lập loè ánh sáng lạnh như băng.

Hạ Hoàng cầu kết với thiên nhân, còn chuyện mở ra địa ngục, đều là nhằm vào Phu Tử.....

Nói cách khác, có lẽ Hạ Hoàng bị người người ta dùng làm dao giết người, còn có kẻ trốn ở sau lưng âm thầm hãm hại người.

Thực lực của Tà Thần Nhị Cấp rất mạnh, tầm nhìn cũng cực độc đáo.

"Lão nhân ngu xuẩn này không chết được"

"Hắn cướp đoạt sức mạnh khí vận của những thiên nhân đó, kích hoạt quy tắc, hắn của giờ phút này rất mạnh, ít nhất không yếu hơn hai kẻ bị hắn

cuộn lấy kia bao nhiêu."

"Có thể lấy sức mạnh của phạm nhân mà làm được như thế, không dễ dàng, tuy rằng là mượn dùng quy tắc, nhưng quy tắc cũng không phải nói mượn là mượn được."

Tà Thần Nhị Cấp nói.

"Nhưng mà, lão nhân ngu xuẩn này muốn giết hai người này cũng rất khó."

"Tuy rằng hắn đã kích hoạt sức mạnh của quy tắc, nhưng mà, cái này chỉ là hồi quang phản chiếu trước khi chết mà thôi, sức mạnh quy tắc đã quá mức cạn kiệt..... Sức mạnh quy tắc quá xa xưa, đã bắt đầu hủ bại, tan nát....."

Tà Thần Nhị Cấp ngáp một cái, nói.

La Hồng mới có chút hiểu ra, đã xem hiểu được quá trình chiến đấu này.

"Lão nhân ngu xuẩn này, cuối cùng chỉ có hai lựa chọn, một là đồng quy vu tận với hai tên này, hai..... là cùng phong ấn bọn chúng"

Tà Thần Nhị Cấp lười biếng nói.

Không thú vị, hắn còn tưởng rằng có thể ra tới đánh một trận cho đã, kết quả vung mấy quyền, đánh chết một tên phạm nhân rác rưởi nhảy nhót ra thì..... Giống như chỉ còn có nước xem diễn mà thôi.

Lãng phí tình cảm của Chỉ.

Mà trái tim của La Hồng thì bắt đầu nặng trĩu đi, đồng quy vu tận? Phong ấn?

Nói như vậy là rất khủng bố?

La Hồng cảm thấy Phu Tử vẫn là rất tốt, dù sao cũng là một người hiếm hoi nhìn thấu được bản chất của La Hồng hắn, vẫn luôn thúc giục hắn đi con đường chính đạo.

Huống chỉ, Phu Tử trợ giúp rất nhiều trong quá trình tu hành trưởng thành của La Hồng.

Cho nên, La Hồng vẫn không hy vọng Phu Tử ngã xuống.

Oanh!!

Phu Tử nghiền nát sách "Học Hải", giờ phút này râu tóc đã tung bay, nho sam phát ra tiếng phàn phật, ông cười thật hững hờ, thật bình tĩnh.

Hạ Hoàng nói muốn đánh vỡ quy tắc, kỳ thật Phu Tử không để vào mắt.

Hiện giờ quy tắc tuy yếu đi rất nhiều, nhưng mà, cũng không phải một tên Lục Địa Tiên Thập cảnh như Hạ Hoàng có thể đánh VO.

Mà Hạ Hoàng cấu kết với thiên nhân, Phu Tử cũng tương kế tựu kế, tiến hành một buổi câu cá, quơ lấy một vỏ lớn.

Sức mạnh quy tắc đang trở nên suy yếu, đây là sự thật, những năm tháng này, đám thiên nhân đều đang ngo ngoe rục rịch.

Thường xuyên có thiên nhân ra tới hành động, thăm dò quy tắc nhân gian.

Ngay từ đầu, Phu Tử luôn không quan tâm, bởi vì khi đó quy tắc có thể hắt văng mấy thiên nhân này trở về.

Nhưng mà, sau khi quy tắc yếu đi, thủ đoạn của Phu Tử cũng trở nên cứng rắn lên.

Nhưng mà, càng cứng rắn thì càng chứng tỏ sức mạnh quy tắc không ổn.

Cho nên, đám thiên nhân kia bắt đầu tính kế.

Phu Tử cười cười, ánh mắt thâm thúy hơn rất nhiều, so với bị động dễ bị đánh, còn không bằng..... Phóng ra trọng quyền.

Oanh!

Nam Thiên Vương đang giãy giụa, nhưng mà sức mạnh quy tắc đang ăn mòn thân hình của hắn ta, khiến cho thân thể hắn không ngừng nứt nẻ ra.

Nam Thiên Vương rất mạnh, phảng phất có một vầng thái dương hiện lên ở sau lưng hắn ta, sức mạnh vô tận đang dâng trào mãnh liệt.

Nhưng mà, nếu như ở nhân gian, sức mạnh này lại bị quy tắc đàn áp sát sao.

Mà Thi Vương trong thủy triều hắc ám kia cũng đang rít gào.

Nó đang rống giận không thôi, phong ấn của địa ngục bị phá, nó thật vất vả mới lao ra khỏi địa ngục, buông xuống nhân gian, nó không muốn bị áp trở về như vậy.

Nó muốn dẫn dắt đại quân thi quỷ, sát nhập nhân gian!

Biến nhân gian trở thành lãnh thổ của thi quỷ!

Thi Vương rít gào, tử khí cuộn cuộn đang không ngừng lan tràn và trùng kích, khuấy động khắp nơi.

Thi Vương rất mạnh, cũng mạnh như Nam Thiên Vương vậy.

Nhưng mà nhân gian có quy tắc, nhân gian có Phu Tử, bọn chúng bị áp chế hoàn toàn không thể động đậy.

Phu Tử thật sự muốn một mình trấn tam giới.

Bá đạo vô biên!

"Tới tới tới!"

"Lão phu chơi đùa cho đã với các ngươi."

Phu Tử nở nụ cười, Phu Tử của giờ này khắc này đâu còn điểm nào giống bộ dáng già nua như hồi ở Tiểu Lâu Xuân Phong nữa, quả thực chính

là một tiểu tử đầy sức sống đang dâng trào hỏa khí.

Hư không không ngừng rách nát, đó là do sức mạnh quy tắc quá mạnh tạo ra.

Từng cái rồi lại từng cái khe màu đen đang đan xen.

Chương 758: Phong ấn vương, Đành nguyện nhân gian an nhiên

tốt lành (3)

Thông qua đoạt lấy khí vận của Nam Thiên Môn cùng với ba lớp thiên môn trong chín lớp, ông kích thích được sức mạnh của quy tắc, loại thủ đoạn này của Phu Tử cũng là lấy ý tưởng từ Hạ Hoàng.

Hạ Hoàng muốn cắn nuốt khí vận tam triều, trùng kích vào Nhân Hoàng.

Phu Tử chỉ coi như một trò cười, chung quy thì ông thân là người trần thủ nhân gian, ông biết rất rõ, khí vận nhân gian đã bị thiên nhân đứng sau thiên môn cắn nuốt chia cắt gần như không còn, căn bản không đủ để chống đỡ Nhân Hoàng ra đời.

Hạ Hoàng chỉ là bị người ta lừa dối mơ một giấc mộng đẹp viễn vông.

Mà hiện giờ mộng tan, Hạ Hoàng cũng bị đánh chết.

Phu Tử đã từng ngăn cản Hạ Hoàng, cũng đã cho Hạ Hoàng cơ hội, nhưng mà Hạ Hoàng không muốn, cho nên ông ta chết, Phu Tử cũng không thấy tiếc hận gì.

Bởi vì là Hạ Hoàng tự làm tự chịu.

Nhưng mà, hành động cắn nuốt khí vận của Hạ Hoàng cũng mang đến cho Phu Tử một ý tưởng lớn mật.

Cho nên, ông cũng đoạt lấy khí vận của thiên môn để kích hoạt quy tắc nhân gian, chuẩn bị làm một đợt đại sự.

Phụt phụt!!

Hư không tan nát.

Cả người Nam Thiên Vương bị xiềng xích quy tắc quán quanh, hắn ta không ngừng chạy như bay hướng về phía Nam Thiên Môn, hắn ta phải trở về thiên môn.

Mà Thi Quỷ Vương cũng đang rít gào, giãy giụa.

Ba người như đang chơi kéo co, Phu Tử một mình quát hai cường giả vương cảnh.

Sức mạnh quy tắc thì như sợi dây để kéo co, Phu Tử một mình vờn hai tay, lôi kéo hai người.

Phía trên vòm trời lâm vào một loại cân bằng quái dị.

Nơi xa, chín Thiên Tôn thiên nhân, cả người bị xiềng xích quy tắc quất đánh cho đầy vết rách, giờ phút này, chúng cũng là có chút kinh hồn chưa định.

Chỉ cảm thấy Phu Tử điên rồi!

Con mẹ nó đây là muốn làm cái gì?

Ông cư nhiên làm nát sách "Học Hải", hành động này tương đương với đập nát đại môn bí cảnh Học Hải, triển khai bí cảnh Học Hải ra trước nhân gian.

Ai cũng có thể vào được Học Hải, đối với truyền thừa Tắc Hạ Học Cung mà nói, đây là một loại đả kích to lớn!

Hơi vô ý một chút thì đương thời, Tắc Hạ học cung sẽ bị mai một!

Lịch đại Phu Tử, quả nhiên đều là kẻ điên!

Không, kẻ điên thế hệ này là điên nhất!

Năm đó cả đám quốc sư hoàng triều nhân gian đều là lão âm hóa giới về đùa bốn quy tắc!

Trước đó bọn họ còn tưởng Phu Tử muốn đoạt lấy khí vận của thiên môn một lần nữa, để khí vận lại trở về nhân gian, làm nhân gian tiếp tục nghênh đón đại thế có thể cho ra đời Nhân Hoàng.

Kết quả, cũng không phải như vậy!

Phu Tử cư nhiên mượn khí vận kích hoạt quy tắc, mục tiêu lại là Nam Thiên Vương!

Đó chính là một thiên vương!

Phanh phanh phanh!

Hư không không ngừng vỡ vụn, từng sợi rồi lại từng sợi xiềng xích vắt ngang qua hư không, vô cùng khủng bố, mà phía sau những thiên môn kia, cũng có thiên nhân đang kinh sợ nhìn trộm.

Hôm nay Phu Tử thật sự là vô địch nhất nhân gian!

Cả người Nam Thiên Vương bao phủ bên trong tiên quang, thân thể thiên vương của hắn ta bị sức mạnh quy tắc xé rách không ngừng vỡ vụn, có máu màu vàng kim đang bắn ra tung tóe, trong dòng máu kim sắc kia ẩn chứa sinh cơ cực mạnh, nhưng đều bị Phu Tử góp nhặt lại.

Hắn ta gắt gao nhìn chăm chăm vào Phu Tử.

Hắn ta muốn liên hệ môn hộ của các thiên vương khác, nhưng mà, cho dù liên hệ được thì bọn họ cũng không cách nào kịp thời chạy tới.

Phu Tử nhìn Nam Thiên Vương, cái bình ngọc trong tay không ngừng thu gom máu của thiên vương.

Máu của thiên vương chính là chí bảo, hiệu quả còn tốt hơn cả tinh hoa sinh mệnh, trân quý vô cùng.

La Hồng triệu hồi tà vật kia ra, tất nhiên phải trả cái giá cực lớn, tuy rằng La Hồng đạt được không ít tinh hoa sinh mệnh, nhưng mà..... Cũng không cách nào bù đắp lại được.

Có máu của thiên vương, cũng giúp cho La Hồng sớm ngày khôi phục trạng thái.

"Lão phu biết, ngươi tưởng kêu gọi, tứ đại thiên vương của thiên môn Đông, Tây, Bắc, Trung tới viện trợ, nhưng mà..... Lão phu dám xử lý ngươi thì đương nhiên là vì bọn chúng tới không được, kẻ canh giữ phía sau thiên môn tuy không gây chuyện được, nhưng mà, nếu lúc này hấn dám cho bốn tên thiên vương xuống đây, hấn hấn phải chết."

"Cho nên, ngoan chút, sẽ đỡ đau đớn hơn."

Phu Tử cười nói.

Mà sau khi ông cười, sắc mặt ông cũng trắng bệch vài phần.

Đôi mắt Nam Thiên Vương lạnh như băng.

Ngay sau đó, chợt nhìn về phía chín tên thiên nhân Thiên Tôn thân thể phủ đầy vết rạn ở nơi xa.

"Giết!"

"Giết Phu Tử!"

Nam Thiên Vương vô cùng lạnh lùng mà nói, trong thanh âm của hấn ta ẩn chứa mệnh lệnh, làm thân thể của chín tên Thiên Tôn run rẩy, không dám cự tuyệt.

Phanh!

Một tên Thiên Tôn dẫn đầu hành động, dù rằng vì đang ở nhân gian, tu vi của hấn ta bị suy yếu không ít.

Nhưng mà, một Thiên Tôn vượt qua Thập cảnh động thủ, thanh thể vẫn thực khủng bố, hư không mơ hồ có một cái khe hiện lên, biển mây phẳng phất lui tán trong nháy mắt.

Trong thiên địa ngưng tụ ra một bàn tay to, chụp về hướng của Phu Tử.

Đôi mắt Phu Tử tập trung nhìn lại, một sợi xiềng xích quy tắc quá mạnh tới, đánh nát tên Thiên tôn đó.

Mà tám tên Thiên Tôn còn lại cũng ra tay.

Thoáng chốc, vòm trời lập tức đen kịt, chín bàn tay che kín cả bầu trời, trong nháy mắt đã bao phủ Phu Tử, muốn siết chặt làm nổ tung Phu Tử.

Đôi mắt Phu Tử đang rung động, chính khí Trường Hà đang cuộn cuộn, sức mạnh quy tắc cuốn vào trong đó, chụp nát chín bàn tay kia.

Một tên Thiên Tôn bị một kích này đánh nát thân thể, vô cùng kinh sợ đứng ở nơi xa trọng tổ thân thể, muốn bỏ chạy trở vào thiên môn.

Hắn ta sẽ chết!

Sẽ ngã xuống ở nhân gian!

Thiên nhân ở phía sau thiên môn thì bất tử bất diệt, trường sinh bất tử, nhưng mà trường sinh bất tử không đại biểu sẽ không chết trận.

"Ai dám trốn! Giết không tha!"

"Lệnh của thiên vương, ai dám không từ!"

Chương 759: Phong ấn vương, Đành nguyện nhân gian an nhiên

tốt lành (4)

Nam Thiên Vương bị quy tắc trời buộc, âm thanh lạnh như băng lại nổ vang ở vòm trời lần nữa.

Nháy mắt tiếp theo, chín tên Thiên Tôn trốn chạy cắn chặt răng, lại tiếp tục đánh tới.

Phu Tử hít sâu một hơi, phân tâm đối kháng chín Thiên Tôn, ông suýt nữa bị Nam Thiên Vương và Thi Vương tránh thoát khỏi trời buộc.

Thi Vương xuất hiện, vẫn phân tán vài phần sức mạnh của ông.

Nếu không, Nam Thiên Vương hẳn rất dễ dàng bị ông trấn áp.

Hiện giờ, muốn trấn áp hai kẻ vương cảnh đã khá là khó khăn.

Vương ở nơi này cũng không phải loại Tà Vương rác rưởi trong Thiên

Địa Tà Môn, mà là "Vương" cảnh chân chính!

Bỗng dung!

Một ánh hào quang màu tím xẹt qua hư không.

Một nắm tay cực lớn xuất hiện ngang trời, một tên Thiên Tôn bị quyền này đánh trúng, nháy mắt đã lùi lại mấy chục trượng.

La Hồng vội mái tóc tím tung bay, mắt tím lưu chuyển, sau lưng có mang theo Hư Ảnh Tà Thần, đang lao ra tới.

Trong đôi mắt tím của La Hồng lưu chuyển quang hoa, hẳn tới thay thế Phu Tử ngăn cản chín tên Thiên Tôn.

Hắn tay cầm ma kiếm A Tu La, giờ một kiếm lên, chém một nhát vào hư không, ngay tức khắc, hư không vỡ ra một ánh hào quang đen kịt.

Cứ việc nó không phải sức mạnh của chính mình, nhưng La Hồng cảm thấy phải đủ khí thế mới được.

"Đây là giới hạn, kẻ nào bước qua..... Kẻ đó chết"

La Hồng nhàn nhạt nói.

Tà Thần Nhị Cấp còn đang đứng phía sau La Hồng, quan sát chín tên Thiên Tôn.

Hình như lại học được phương thức giả ngẫu mới từ trên người Tiểu La ngu xuẩn rồi.

Lúc sau trở về, có càng nhiều tư thế có thể phô trương với bọn số 3, số 4.

"Giết!"

Nam Thiên Vương lạnh lẽo đến cực điểm.

Trong miệng tuôn ra sát khí vô biên.

Hắn ta cảm nhận được, Phu Tử..... Muốn trấn áp hắn!

Hắn ta không thể bị trấn áp!

Cho nên, muốn cho chín tên Thiên Tôn giết Phu Tử, cho dù giết không được, đánh vỡ cân bằng cũng có thể.

Hiện giờ điểm cân bằng thiếu chút nữa đã bị đánh vỡ, kết quả nhân gian cư nhiên có người dám tới ngăn trở?

"Nhân gian trừ Phu Tử ra, tất cả còn lại đều là rác rưởi, các người đang sợ cái gì?!"

Nam Thiên Vương thực giận, chín tên Thiên Tôn siêu việt Thập cảnh, bị một tu sĩ nhân gian ngăn trở?

Chín tên Thiên Tôn ánh mắt lập loè, cũng ẩn hiện một tia lạnh lẽo không cùng.

"Giết!"

Chín tên Thiên Tôn lập tức lao nhanh qua.

Hư không đang tan nát từng mảnh.

La Hồng cũng cảm nhận được áp lực cực lớn, chín tên Thiên Tôn..... Mạnh đến đáng sợ, thậm chí cả thọ độc cũng trở nên khó khăn.

"Nhân gian trừ Phu Tử ta thì tất cả đều là rác rưởi?"

"Chỉ vĩ đại, cái thứ kia nói người là rác rưởi!"

Nhưng mà, La Hồng vẫn đứng vững trước áp lực, quát lên.

Hắn quá lành nghề trong chuyện dòi thù hận đi!

Tà Thần Nhị Cáp quả thật nghe thấy Nam Thiên Vương nói rác rưởi, ánh tím trong đôi mắt lập tức sáng bừng lên!

"rác rưởi phương nào! Cư nhiên dám mắng Chi!"

Oanh!

La Hồng chỉ cảm thấy thân thể mình đột nhiên hư không một trận, tinh hoa sinh mệnh nhanh chóng trôi đi, nhanh chóng bốc hơi, tốc độ tiêu hao đang tăng lên chóng mặt.

Mà trong nháy mắt, Tà Thần Nhị Cáp đã lao vút qua, hóa thành một hắc ảnh mà nhào đến.

Một quyền!

Chỉ một quyền quét ngang.

Một tên Thiên Tôn lập tức nổ tung ra, thân thể tan nát.

Mà trong quá trình thân thể muốn khôi phục, lại bị Tà Thần Nhị Cấp dùng một quyền kháp giáng xuống, không ngừng nghiền nát.

Một thân thể ý chí kim quang lấp lánh hiện lên, Thiên Tôn đầy mặt sợ hãi, bỏ chạy trở vào thiên môn.

Ồ nhân gian, thực lực bị áp chế quá nhiều, Thiên Tôn cũng sẽ ngã xuống.

Hắn ta cảm nhận được, nếu lại bị đánh, thật sự sẽ ngã xuống!

Nam Thiên Vương nhìn chăm chăm vào Hư Ảnh Tà Thần, đây là thứ gì thế này?

Cảm giác chỉ là một hình chiếu, thế mà lại mạnh đến như vậy!

Trong mơ hồ, hình như hắn ta đã từng nhìn thấy trong điển tịch thượng cổ ở phủ đệ nhà mình

Nhưng mà, không quá xác định, bởi vì giống như có chút quá cổ xưa.

Phanh!

Có một tên Thiên Tôn bị đánh cho thân thể nổ tung, một quyền phần nộ của tà thần đánh cho một tên Thiên Tôn bị quy tắc áp chế đến đây mình thương tích.

Hắn đang rít gào.

"Ồ trong mắt Chỉ, các ngươi đều là rác rưởi!"

Mà Phu Tử nhìn thấy Tà Thần Nhị Cấp ra tay, lại mang về mặt phức tạp.

Lão phu chung quy cũng đã bước đến con đường được tà vật ngu xuẩn này hỗ trợ sao?

Phu Tử nhếch khóe miệng lên.

Nhưng mà..... Thật tuyệt vời.

Ngay sau đó, phía trên đỉnh đầu, hàng loạt chân ngôn thánh nhân đang hiện lên.

Phảng phất thật sự có thánh nhân đang thì thầm.

Đây hoàn toàn là chân ngôn thánh nhân do sức mạnh quy tắc ngưng tụ thành.

Oanh!

Thủy triều hắc ám của Thi Vương bị áp chế xuống, mà Nam Thiên Vương cũng bị Phu Tử lôi kéo, lôi xuống tới đại địa của nhân gian.

Sắc mặt La Hồng tái nhợt, Tà Thần Nhị Cấp đại chiến chín tên Thiên Tôn, dù rằng các Thiên Tôn này bị sức mạnh quy tắc áp chế thương tích đầy mình, thực lực mười không còn một, nhưng mà, dù sao đối phương cũng là những kẻ vượt qua Thập cảnh.

Đánh nhau dẫn đến tiêu hao cực nhiều.

La Hồng ngồi xếp bằng trong không trung, không ngừng vận chuyển đòn tấn công vạn sát hợp nhất, không ngừng đạt được tà sát cuộn trào.

Đợi đến khi hao hết tinh hoa sinh mệnh, vậy thì cần đến tà sát để duy trì Nhị Cấp xuất kích trọng quyền.

Nhưng mà, chín tên Thiên Tôn vẫn bị ngăn chặn!

Mà nhân gian, cũng bị uy áp khổng lồ lôi kéo thôi quét vô cùng khó chịu.

Một tên Thi Vương trong thủy triều hắc ám, một tên là Nam Thiên Vương.

Một kẻ như hắc ám cực hạn, một tên như mặt trời chói chang lộng lẫy!

Phu Tử lại được quy tắc nhập vào người, giống như đang dẫn theo chó mà lôi kéo hai người này buông xuống nhân gian.

Chương 760: Phong ấn vương, Đảnh nguyện nhân gian an nhiên

tốt lành (5)

Vọng Xuyên Tự!

Vào thời khắc này, tòa cổ tháp chịu tải tám ngàn năm tuế nguyệt nọ đang nghênh đón uy áp khủng bố.

Đại sư Pháp La già ngồi trên mặt đất, đột nhiên ngẩng đầu, chỉ cảm thấy vòm trời đều biến thành hai loại màu sắc một đen một trắng.

"Phu Tử....."

Miệng mũi của đại sư Pháp La đang trào máu, sắc mặt có mấy phần phức tạp.

Mà mấy vạn võ tăng phía sau ông ta cũng nhìn chăm chăm vào hình ảnh trên vòm trời, cho dù đôi mắt của bọn họ bị đau đớn đến rơi lệ, đổ máu.

Phàm nhân không thể nhìn thẳng thần linh!

Vô Lượng Sơn, trên Diễn Võ Trường.

Nhìn thấy pho tượng Đế Thích bị lôi kéo ra kia, khóe miệng Phu Tử hơi hơi nhếch lên.

"A đi đà phạt, tất cả đều tiến hành theo giao phó của Phu Tử"

Đại sư Pháp La già ngồi trên mặt đất, chấp tay hành lễ, nói.

Phu Tử khẽ gật đầu.

"Vất vả cho đại sư"

Mà trong từng tòa cổ tháp chung quanh Vọng Xuyên Tự, từng vị từng vị lão tăng cũng bắt đầu hiện lên, chấp tay hành lễ, khom người hướng Phu Tử.

Bên giếng Phật, bốn vị lão tăng đang ngồi trấn thủ cũng chấp tay hành lễ, tụng niệm Phật hào.

Phu Tử cười cười.

Ngay sau đó, ông bước một bước đi về hướng miệng của pho tượng Đế Thích.

Từng vị từng vị lão tăng đứng lặng đó, sau lưng mỗi một vị lão tăng đều có Phật bàn đang lơ lửng, ý nghĩa đây đều là tăng nhân cảnh giới Lục Địa Tiên.

Vọng Xuyên Tự có tám ngàn năm nội tình, vào thời khắc này, đã thể hiện rõ mòn một điều đó.

Phật quang dừng ở trên thân hình Phu Tử, nho sam màu trắng của Phu Tử đều được kim quang bao phủ, như một bộ chiến giáp màu vàng kim.

Trong pho tượng Đê Thính.

Tiên hạc cất tiếng kêu vang, đạo nhân ngồi trên lưng tiên hạc, tay cầm kiếm gỗ đào lập tức lao vút ra.

Nhưng mà, mới ra được miệng của Đê Thính.

Phu Tử lại nâng một chân lên.

Giữa thiên địa, vô số chính khí hạo nhiên hóa thành một bàn chân thật lớn.

"Cút trở về đi!"

"Tà thuật mà Hạ Kiếp dùng để đoạt xá người khác để đòi lấy trường sinh, là thằng cháu rùa đen nhà người dạy đúng không?"

Phu Tử một tiếng rống lên.

Đáp mạnh một chân xuống.

Đôi mắt đạo nhân lập loè, nhìn thoáng qua đạo nhân được hoa quang bao phủ đang đứng ở Vọng Xuyên Tự tỏa ra Phật quang dâng lên tận trời, y không khỏi nhú mày lại.

Thân là Phu Tử, nói chuyện có thể văn minh chút hay không?

Còn có đám lừa trọc này.....

Dụ bản đạo sao?!

Khó trách y cứ cảm thấy phá vỡ đại trận của Vọng Xuyên Tự, có chút nhẹ nhàng.....

Đạo nhân muốn lao ra khỏi pho tượng Đê Thính, cho dù Phu Tử đạp xuống một chân, y cũng không sợ.

Tu vi của y..... Càng mạnh hơn Hạ Kiếp chỉ mới bước một chân qua khỏi Thập cảnh.

Nhưng mà.

Đôi mắt với một chân mà Phu Tử đạp tới, sức mạnh quy tắc vô tận lập tức đổ ập xuống.

Sắc mặt y tức khắc biến đổi.

Còn mẹ nói Dùng sức mạnh quy tắc tới đánh y sao?

Sắc mặt của đạo nhân đại biến, bị một chân này đạp trúng, tức khắc tiên hạc dưới thân bị làm nổ tung, kiếm gỗ đào trong tay cũng đứt đoạn thành khúc, chỉ còn lại một đoạn chuỗi kiếm, thân hình y mới ra khỏi miệng của Đê Thính thì lập tức bị đạp trở về, ngã vào trong bí cảnh Địa Tạng.

Mà Phu Tử dừng ở phía trước pho tượng Đê Thính.

Vạt áo tung bay, râu tóc phát phới.

phảng phất như một thân ma với quyền năng cái thê dời núi lập bê, đột nhiên nắm chặt một cái.

Nam Thiên Vương và Thi Vương trong thủy triều hắc ám tức khắc bị lôi kéo vào nhân gian.

Bị ông lôi kéo lao xống bí cảnh Địa Tạng.

Thi Vương rít gào.

Nam Thiên Vương thì đang rống giận!

Nhưng mà, đối mặt sức mạnh quy tắc bị khí vận kích hoạt, bọn chúng không cách nào chống lại, cuối cùng hoàn toàn bị Phu Tử kéo vào bên trong bí cảnh.

Đại sư Pháp La liếc mắt nhìn bí cảnh Địa Tạng sau miệng của Đế Thích một cái.

Mơ hồ nhìn lên được một góc của địa ngục.

Thấy được vô số thi quỷ rít gào, thủy triều hắc ám cuộn cuộn.....

Đại sư Pháp La chấp tay hành lễ, lại tụng niệm Phật hào.

Đại địa nhân gian

Chợt trở nên an tĩnh lại.

Sau một lúc lâu, lại phảng phất như trôi qua mấy canh giờ.

Có tiếng ho khan nho nhỏ vang lên.

Trước miệng của Đế Thích.

Phu Tử với một thân nho sam trắng bệch như tẩy xuất hiện.

Trên vòm trời.

Từng tên từng tên Thiên Tôn bị tà thần đập nát, thấy được Nam Thiên Vương bị phong ấn vào bí cảnh Địa Tạng, sắc mặt đại biến.

Không cần chém giết, từng người lao trở về thiên môn của chính Tà thần cười lớn mắng bọn chúng là rác rưởi, bọn chúng cũng không quay đầu lại.

Phu Tử cười nhìn thoáng qua.

Nam Thiên Môn phía trên vòm trời hiện lên một vết rạn, cuối cùng từ từ ầm nập, biến mất phía trên vòm trời.

Trời trong mây tạnh, gió êm sóng lặng, mây cuộn mây tan.

Mà trên đại địa, mỗi người khiếp sợ.

Phu Tử đứng dung cười, ngồi ở phía trước pho tượng Đế Thích.

Khí vận mà ông cần nuốt từ thiên nhân đang tràn vào bên trong Địa Tạng, sức mạnh quy tắc quay cuồng, cũng phụng tỏa cả tòa Vô Lượng Sơn.

Ông từng hứa với Địa Tạng Bồ Tát, tọa trấn địa ngục ba năm.

Hiện giờ.....

Đã tọa trấn địa ngục, nhân gian, thiên môn.....

Phong ấn ba nơi.

Có một chút đá vụn bay lả tả xuống.

Trên thân thể già nua đang ngồi của Phu Tử, bắt đầu hóa đá.....

Dùng thân thể hóa đá, trấn thủ tam giới.

Lấy kích thích quy tắc làm đại giới, để tìm một cơ hội cho nhân gian thở dốc.

Hy vọng ba năm sau, lúc ông giải trừ hóa đá, có thể thấy được nhân gian tìm được nhân vật có thể chống chọi.

Đáng tiếc, ba năm..... Quá ngắn.

Ngay vào một góc vạt áo cuối cùng hóa đá.

Ánh mắt của Phu Tử nhìn quét qua đại địa, phảng phất thấy được non xanh nước biếc, ngựa xe như nước.

Đành nguyện nhân gian an nhiên tốt lành.

Một tiếng thở dài thản nhiên quanh quần trên đỉnh Vô Lượng Sơn.

Chương 761: Nguyên kiếp sau, lại đánh đàn vì Hồng Trần (1)

âm âm âm!

Một cánh rồi lại một cánh Thiên môn đồng loạt biến mất trên hư không, phát ra tiếng nổ vang đình tai nhức óc. Trong nháy mắt, thiên địa khôi phục trong trẻo, có gió nhẹ từ từ cuốn qua, biển mây trắng ngàn bắt đầu ủa tới, lại bao phủ vòm trời của nhân gian, mang đến cảm giác phóng thích thoải mái cho nhân gian.

Sắc mặt La Hồng trắng bệch, Tà Thần Nhị Cáp trở về, mái tóc lại hóa thành màu tím một lần nữa, La Hồng vẫn chưa giải Thần Hàng Thuật.

Hắn lơ lửng trên chín tầng trời, ánh mắt sắc bén, phá vỡ biển mây, thấy được đại địa chôn nhân gian.

Thấy được Vô Lượng Sơn đột ngột dâng lên từ mặt đất, mà trên đỉnh Vô Lượng Sơn chính là Vọng Xuyên Tự.

Cũng thấy được hình ảnh chôn Diên Võ Trường trên Vọng Xuyên Tự, Phu Tử ngồi trước pho tượng Đế Thích, hóa thành tượng đá.

Đôi mắt hơi hơi dao động, La Hồng nhấp nhấp miệng.

Phu Tử..... Quả nhiên mới là tu sĩ chính nghĩa chân chính, là người xả thân vì nghĩa.

La Hồng hẳn chỉ là một tấm gương tốt chính nghĩa có tiếng không có miếng, đem ra so sánh với Phu Tử thì chỉ là căn bất Từ nay về sau, ai nói hẳn chính nghĩa, La Hồng hẳn liêu với người đó!

Nhưng mà, Phu Tử dùng khí vận dào dạt, lôi kéo cả Thi Vương trong thủy triều hắc âm và cả Nam Thiên Vương của Nam Thiên Môn vào địa ngục, phong ấn lại.

Đã bị phong ấn, trong khoảng thời gian ngắn hai người này hẳn sẽ không gây chuyện nữa.

Nhưng mà, đến tận bây giờ, La Hồng cũng coi như có chút hiểu biết đối với địa ngục, nhưng hẳn lại không biết quá nhiều về Thiên môn, chủ yếu là trước đó thực lực không đủ, cũng không có người giải thích nghi hoặc của hắn.

Nhưng mà, hiện giờ Phu Tử làm ra chuyện lớn như vậy, hẳn là có thể suy đoán ra được, một khi thiên nhân phía sau Thiên môn buông xuống nhân gian..... Tuyệt đối sẽ mang đến tai ách vô biên.

Đối với nhân gian là một trận đại nạn.

"Tiểu La ngu xuẩn, cái này còn không nhìn thấu sao? Hẳn là liên quan đến tranh giành khí vận nhân gian"

Tà Thần Nhị Cáp không thú vị mà ngáp một cái, nói.

"Khí vận nhân gian hẳn rất dồi dào, nhìn theo quy tắc tràn ngập này mà nói, nhân gian cũng đã từng có cường giả chí cường, nhưng mà, hiện giờ quy tắc đã hao mòn, khí vận loãng, bị lão nhân ngu xuẩn kia làm ra chuyện như vậy, sức mạnh quy tắc lại yếu đi vài phần..... Theo như trước đó nhìn thấy lượng khí vận quần quanh Thiên môn, thiên nhân sau Thiên môn hẳn là chủ mưu chia cắt khí vận của nhân gian"

Tà Thần Nhị Cáp nói.

Đôi mắt của La Hồng hơi rung động, nhà có một đại lão, như có một bảo.

Quả nhiên Tà Thần Nhị Cáp biết được không ít.

"Tranh giành khí vận?"

La Hồng lại nghĩ tới đại triều hội này, hình như chính là do thiên nhân chủ đạo.

Có lẽ cũng chính vì vậy mà khí vận nhân gian như bị tằm ăn rồi, mất đi từng chút từng chút một như vậy.

La Hồng nheo mắt lại, ngẩng đầu, mái tóc đốm tím tung bay.

Nhìn thoáng qua Nam Thiên Môn đã không thấy đâu nữa, La Hồng có thể cảm nhận được, Nam Thiên Môn không có biến mất, chẳng qua là ẩn nấp đi thôi.

"Hạ Hoàng cắn nuốt bảy phần vận của nhân gian, muốn đăng cơ làm Nhân Hoàng, nhưng mà cuối cùng lão ta lại phát hiện, căn bản không được..... Bởi vì khí vận của nhân gian vốn đã thiếu hụt"

"Mà sở dĩ khí vận bị thiếu hụt là vì bị thiên nhân lấy đi?"

"Thiên nhân đạt được khí vận, tăng cường bản thân, lại áp chế nhân gian, không cho Nhân Hoàng ra đời?"

La Hồng hít sâu một hơi, trong lòng cuối cùng cũng đã làm rõ được một vấn đề.

Thân hình nhanh chóng hạ xuống, phá vỡ biển mây, quay về nhân gian.

Thành Thiên An trở thành một mảnh phế tích, ở trên phế tích, vô số những bóng người đang lơ lửng.

Hạ Hoàng ngã xuống, cao thủ Hạ gia thương vong vô số, mà những Lục Địa Tiên tọa trấn trường lăng của Đại Hạ cũng từng người rút đi, chỉ để lại thành Thiên An với một mảnh phế tích hỗn độn.

Thiên địa là một mảnh lặng im.

Tất cả mọi người nhìn La Hồng từ trên vòm trời bay xuống, La Hồng mắt tím, tràn ngập tà dị.

Nhưng mà, bọn họ vẫn có nhìn thấy hình ảnh hắc trợ giúp Phu Tử hành hung Thiên Tôn.

Ngay lập tức, hình như có ánh mặt trời phá vỡ biển mây dày đặc, ánh dương chiếu rọi từ tầng mây rơi xuống trên người La Hồng, kim quang lấp lánh, giống như thiên thần hạ phàm.

Trên không trung thành Thiên An, có một cái khe hư không thô to vắt ngang qua, đó là không gian quý dị mà Thần Hàng Thuật gây ra.

Nó khiến cho tất cả mọi người không dám có động thái gì khác.

Tất cả mọi người nhìn chăm chăm cái khe khổng lồ kia, nỗi sợ hãi sâu trong nội tâm phảng phất như bị kích thích dâng trào.

Mặc kệ là Nhất phẩm, Nhị phẩm, hay là Lục Địa Tiên, đều có chút hoảng sợ.

Đáng sợ nhất chính là, phía sau cái khe kia còn có ma âm đáng sợ truyền ra, có giọng nữ không cam lòng phát ra tiếng rống giận, Làm kinh sợ tâm thần và linh hồn con người.

Tu vi thấp hơn Nhị phẩm, không che lỗ tai lại thì tâm thần đều sẽ bị nhiễu loạn.

Mà tương phản, nếu là phàm nhân không tu hành, ngược lại lại không nghe thấy cái gì cả.

Cái khe quý dị này, làm người ta tim đập liên hồi.

Cuộc chiến của người trông coi núi và Trần quản gia cũng đã hạ màn, thời điểm Hạ Hoàng ngã xuống, kỳ thật người trông coi núi đã bỏ chạy, không tiếp tục ham chiến với Trần quản gia, bởi vì hắn ta biết, Hạ gia đã mất đại thế.

Hắn ta từng đuổi giết La Hồng nhiều lần như vậy, lưu lại chỉ có kết cục thảm hại hơn, cho nên hắn ta bỏ chạy.

Trong hư không.

Rất nhiều cường giả cũng đưa ánh mắt phức tạp nhìn La Hồng quang mang vạn tượng.

Chương 762: Nguyên kiếp sau, lại đánh đàn vì Hồng Trần (2)

Thiên tử Đại Chu, nữ đế Đại Sở, Đại Hãn Kim Trướng Vương Đình, còn có Quốc Chủ Nam Ly Hỏa của nhất tộc Miêu Cổ Nam Bọn họ không có đi, chủ yếu cũng là vì kẻ tài cao gan cũng lớn, tóm lại thì tu vi của bọn họ đều là Cửu cảnh đỉnh phong, còn có thần binh, tà cổ trong tay, có thể giao phong với Thập cảnh, cho nên không vội mà đi.

Nhưng mà, bọn họ vẫn có chút kiêng kỵ La Hồng, bọn họ thấy được chiến lực của hư ảnh sau lưng La Hồng, ngay cả Hạ Hoàng đã bước một chân qua Thập cảnh cũng bị một quyền đánh nổ tung, ngã xuống đương trường.

Bọn họ tự nhiên cũng kiêng kỵ.

Sở dĩ bọn họ không lựa chọn rời đi, nguyên nhân chủ yếu vẫn là vì hoàng tọa mà bọn họ đang nhìn chằm chằm kia.

Hoàng tọa hội tụ bảy phần khí vận của thiên hạ

Chùm tia sáng khí vận đang vắt ngang qua thiên địa, không thôi kích động.

Giữa hoàng tọa đang lập loè quang hoa.

Kẻ có được hoàng tọa, được thiên hại Bổng dung.

Một luồng khí tức mạnh mẽ bốc lên.

Lại thấy La Hồng Trần vốn đã chết đi kia, bước từng bước một đi về hướng hoàng tọa.

Trong tay ông ấy đang nắm một thanh kiếm.

Chính là thanh kiếm Phiêu Tuyết rách nát kia, đây là một thanh kiếm Phiêu Tuyết thiêu đốt ngọn lửa linh hồn.

"Chư vị, thôi lui đi, tất cả mọi chuyện xảy ra là vì ta, nên để ta kết thúc"

La Hồng Trần đứng lặng phía trước hoàng tọa, quay đầu nhìn chư vị cường giả trên vòm trời, cười cười.

Ngay sau đó, kiếm Phiêu Tuyết chém một kiếm xuống.

Một kiếm Hồng Trần Kiếp.

Trảm hoàng tọa!

La Hồng Trần dùng hết tất cả sức mạnh, chọt chém xuống, kim quang kia lập loè, hoàng tọa hùng dũng oai nghiêm kia lập tức bị chém chia năm xẻ bảy!

Bảy phần khí vận của thiên hạ ẩn chứa trong hoàng tọa tức khắc bắn vút ra ngoài, gào thét lan tràn hướng về bốn phương tám hướng.

Các cường giả đương thời là thiên tử Đại Chu, nữ đế Đại Sở và cả Vương Đình Đại Hãn đều là tập trung ánh nhìn, dò tay ra, khí cơ cường đại hội tụ, hóa thành một chưởng lôi kéo những khí vận đang phân tán ra kia.

"Nhưng mà chư vị, có sao nói vậy....."

"Khí vận của Hạ gia sẽ thuộc sở hữu của La gia ta, ai dám lấy....."

La Hồng Trần ta tuy rằng gần chết, nhưng mà..... Chưa chắc không thể liêu một phen"

La Hồng Trần bạch y tung bay, sắc mặt tuy rằng trắng bệch, nhưng mà, lại mỉm cười nhìn các cường giả đương thời.

"Các người cứ thử lấy mà xem"

La Hồng bay xuống lại nhếch khóe miệng lên, cười lạnh.

Hắn còn chưa giải trừ Thần Hàng Thuật đâu!

Thiên tử Đại Chu đỡ lấy Tào Hóa Lô, ôn hòa cười nói: "Nói cái gì vậy chứ, khí vận của Hạ gia, theo lý nên thuộc về La gia"

Sở nữ đế còn đang ngự kiếm Long Tước, dần dần bình tĩnh lại sau hưng phấn do thiên nhân bị phong ấn, lại khôi phục phong cách nữ đế cao lãnh: "Trăm hôm nay cao hứng, ai dám lấy nhiều, trăm chém người đó."

Đại Hãn Vương Đình lập tức hừ lạnh một tiếng.

Các người đều nhằm vào lão tử đúng không?

Liên cảm thấy lão tử sẽ lấy nhiều?!

Ông ta cũng không nói thêm, nâng tay lên chộp về hướng khí vận Vương Đình.

Lấy nhiều, đương nhiên ông ta muốn, nhưng mà..... lại không có thực lực này.

Hiện giờ La gia có hai tên yêu nghiệt La Hồng và La Hồng Trần ở đây, nếu La Hồng Trần thật sự liêu mạng với ông ta, ông ta sẽ rất lỗ.

Về phần La Hồng..... Một con quái vật, lười nói nhiều lời.

Có gì đáng nói với quái bức (1) kia chứ?

(1) Có thể hiểu là nhân vật mang buff hoặc có đạo cụ, tóm lại là gian lận, không hợp lẽ thường.

Cho nên, Đại Hãn Vương Đình hừ lạnh một tiếng, vươn tay lập tức chộp về hướng khí vận vương triều nhà mình.

Thiên tử Đại Chu cười, cũng giơ tay chộp tới.

Nữ đế cũng như thế.

Người nào lấy của người đó, cũng không lấy nhiều.

Bỗng dưng.

Ba người chột biến sắc, khí vận kích động tuôn ra từ hoàng tọa, tức khắc bị một sức hút mạnh mẽ hấp dẫn.

Không chịu sự khống chế của bọn họ, thối quết khuấy động trong thiên địa, nhanh chóng lao nhanh cuộn về hướng huyện An Bình.

Sắc mặt ba người đều đại biến.

Quay đầu nhìn về phía huyện An Bình.

Sắc mặt của La Hồng và La Hồng Trần cũng hơi biến đổi.

Hướng huyện An Bình.

Đông Sơn hiện hết quang hoa, vắt ngang trong thiên địa, mà phía trên Đông Sơn, cung điện san sát, rực rỡ lung linh, lộng lẫy mà bắt mắt, loá mắt vạn phần.

Chủ yếu chính là.....

Phía trên Học Cung, Tiểu Lâu Xuân Phong kia tức khắc hiện lên, có quang huy thánh nhân hóa thành cơn mưa kim sắc, rơi xuống lả tả.

Mà phía sau môn hộ cũ nát kia của Tiểu Lâu Xuân Phong lại là một mảnh đại dương mệnh mông.....

Mọi người thậm chí có thể nghe thấy tiếng vang sóng nước nhẹ nhàng chụp đánh.

"Bí cảnh Học Hải?!"

"Bí cảnh Học Hải của Tắc Hạ Học Cung?"

"Bí cảnh đệ nhất thiên hạ?!"

Vào thời khắc này, tất cả tu sĩ cao phẩm thấy được dị tượng này đều co rụt đồng tử lại.

Sau đó, họ hiện lên biểu cảm kinh hãi kích động.

Bí cảnh Học Hải..... Hình như muốn mở ra!

Rất nhiều cường giả Nhất phẩm mừng rỡ vạn phần, thậm chí không ít Lục Địa Tiên ẩn nấp trong núi sâu rừng già, động thiên phúc địa cũng kinh hãi không thôi!

Vì cái gì?

Bởi vì trong bí cảnh Học Hải có ẩn chứa đại cơ duyên!

Cho dù là đối với Lục Địa Tiên mà nói, đây cũng là cơ duyên cực kỳ lớn.

Nếu Nhất phẩm đạt được cơ duyên trong bí cảnh, có thể nhẹ nhàng vượt qua công cùm xiềng xích, nở rộ ra đóa hoa đại đạo thành tựu Lục Địa Tiên trên con đường đại đạo.

Mà cường giả mang cảnh giới Lục Địa Tiên, cũng có thể nhẹ nhàng phá cảnh ở bí cảnh Học Hải!

Chương 763: Nguyện kiếp sau, lại đánh đàn vì Hồng Trần (3)

âm âm âm!

Sức mạnh khí vận tiết ra từ bên trong hoàng tọa đang cuộn cuộn kích động, như dòng sông nước mãnh liệt, thổi quét phía trên vòm trời, tách ra mây trắng, xé rách biển mây, giống như bạch long ngao du ở phía chân trời, lượn vào trong bí cảnh Học Hải.

Thiên địa yên tĩnh.

Nhưng mà, chẳng qua là yên tĩnh vài giây, ngay sau đó, tiếng hít thở vô cùng thô nặng vang vọng thiên địa.

Vô số tu sĩ với đôi mắt lập loè ánh sao.

Ngay sau đó, họ sôi nổi phục hồi tinh thần lại từ sự khiếp sợ của cuộc đại chiến thành Thiên An, đồng loạt lao lên không trung, hóa thành từng ánh từng ánh cầu vồng bay về hướng huyện An Bình, nhanh chóng lao về hướng bí cảnh Học Hải.

Khí vận của tứ đại vương triều bị Học Hải sở cần nuốt.....

Sức mạnh khí vận chính là năng lượng có thể trợ giúp Nhất phẩm bước vào cảnh giới Lục Địa Tiên!

Lúc trước sở dĩ La Tiểu Bắc có thể bước vào Lục Địa Tiên, đó là do bị sức mạnh khí vận khiến ông điên cuồng mười lăm năm trùng kích.

Mà mấy yêu nghiệt dùng mấy chiêu thức ngang tàng cường ngạnh mở ra thiên môn để vào cảnh giới Lục Địa Tiên như Trần Thiên Huyền dù sao cũng là số ít, hơn nữa, trùng kích vào cảnh giới Lục Địa Tiên như vậy cũng nguy hiểm vô cùng.

Đa số vẫn là phụ thuộc với vương triều, thánh địa, mượn dùng sức mạnh khí vận, bước vào Lục Địa Tiên.

Mà hiện giờ, sức mạnh khí vận này đều bị Bí cảnh Học Hải hấp thu.

Cái này chứng minh chuyện gì?

Chứng minh bí cảnh Học Hải có trợ giúp cực lớn đối với Lục Địa Tiên!

Lúc này, cho dù là Lục Địa Tiên ngũ cảnh trở lên cũng bắt đầu động tâm!

Dị biến này cũng khiến cho không ít người khiếp sợ.

Ánh mắt của đám người thiên tử Đại Chu, nữ đế Đại Sở và cả Kim Trướng Vương Đình Đại Hãn đều lập loè ánh sao.

Sôi nổi phóng lên cao, bay nhanh rong ruổi hướng tới huyện An Bình.

Tạm thời không nói đến vấn đề bí cảnh Học Hải, chỉ tính đến chuyện khí vận vương triều của bọn họ bị bí cảnh Học Hải hấp thu, cũng là một chuyện lớn rồi.

Tuy rằng Phu Tử hóa đá trấn tam giới, nhưng mà, bọn họ cũng cần phải biết được lý do.

Thành Thiên An trở thành phế tích.

Cường giả đều đi hết.

Chỉ còn lại người của La gia, cùng với binh mã Hạ gia

La Hồng lúc này mới là giải trừ Thần Hàng Thuật, cái khe trong hư không bắt đầu nhanh chóng khép lại, cuối cùng hoàn toàn đóng kín.

Chỉ còn lại có tiếng hô không cam lòng, phẫn nộ, ủy khuất đến mang theo chút khóc nức nở đang quanh quẩn của nữ tà thần kia.

"Số Hai! Chỉ không để yên cho người!"

Luyện lưu không rời, có tiếng vọng quanh quẩn.

"Nhị hào (Số Hai)?"

Sắc mặt La Hồng cổ quái, chẳng lẽ đây chính là xưng hô của Nhị Cấp?

La Hồng nghe vậy thì lập tức nhăn mày lại, Nhị hào này..... quả thật rất có hàm ý sâu xa.

Danh sách tà thần?

Còn có Tam hào, Tứ hào, Ngũ hào (Số Ba, Số Bốn, Số Năm)?

Tà thần rốt cuộc có bao nhiêu?

La Hồng hít sâu một hơi, càng thêm nghi hoặc đối với lai lịch của tà thần.

"Tiểu La ngu xuẩn, không cần để ý những chuyện này, Chỉ cảm thấy xưng hô Nhị Cấp này rất êm tai"

Tiếng nói lười biếng của Tà Thần Nhị Cấp vang lên.

La Hồng cười cười.

Người cao hứng thì tốt, dù sao thế giới này, trừ hấn ra thì không ai biết được hàm ý sâu xa của cái tên Nhị Cấp này.

Thần Hàng Thuật tan đi, La Hồng tức khắc đặt móng ngồi dưới đất, mái tóc của hấn trở nên càng trắng xóa, da thịt cũng không còn chút huyết sắc.

Lúc này bởi vì có được tinh hoa sinh mệnh, tuy rằng không tiêu hao sinh cơ, nhưng mà, gần như đã rút cạn tất cả sức mạnh của La Hồng.

Nếu là không có tinh hoa sinh mệnh, La Hồng duy trì Thần Hàng Thuật lâu như vậy, sợ là sớm đã bị hút thành thân khô.

Tà Thần Nhị Cấp mà hút lên, thì còn tàn nhẫn hơn ma kiếm tiểu tử tở!

Tưởng tượng đến Ma kiếm tiêu tử tử, La Hồng lại nhớ tới "Huyết Vũ Nguyên" kia chính là một nơi quá tốt, La Hồng cảm thấy còn có thể bổ sung năng lượng một lần cho ma kiếm.

Nhưng mà, khi hắn nhìn về phía đền thờ nơi xa, cánh cửa của đền thờ kia đã bị một bóng người quen thuộc thu lại.

Là Văn Thiên Hành!

Văn Thiên Hành của Tư Thiên Viện, thu lấy bí cảnh Bắc Đầu, đã dâng vãn giá vũ chạy xa.

La Hồng lập tức cảm thấy có chút đáng tiếc.

Mà Ma kiếm tiêu tử tử mặc một thân váy đỏ tức khắc hiện lên ở phía sau

La Hồng.

Bĩu môi, tràn đầy u oán nhìn chằm chằm vào La Hồng.

Nàng..... Bị La Hồng đào rỗng.

Nhưng thằng nhãi này hình như không tính toán bồi thường cho nàng.

Nàng cảm giác được, thằng nhãi này..... Muốn quyt nợ!

Lúc trước hút ít không trả còn chưa tính, hiện tại còn muốn quyt nợ

Nàng cũng biết bực đây!

La Hồng thấy thế, tức khắc cảm thấy vô cùng xấu hổ.

"Đừng nóng vội, sớm hay muộn gì cũng mang người đi hút cho no căng!"

"Bí cảnh Bắc Đầu đúng không, Huyết Vũ Nguyên đúng không....."

Cái thứ đó là bí cảnh của Côn Luân Cung, còn không phải là một thánh địa nhân gian sao? Vì ngươi, bản công tử nguyện ý hất văng cái thánh địa này, đoạt lấy bí cảnh, cho ngươi hút đủ!"

La Hồng vỗ ngực vang lên "Bịch bịch"

Thánh địa?

Là một Tiểu Ác Nhân được chính thức công nhận, tấn công thánh địa nhân gian còn chưa đủ hư, không đủ ác sao?

Không chỉ có thể có được tội ác, còn có thể hút no ma kiếm tiêu tử tử, một công đôi việc!

Chương 764: Nguyên kiếp sau, lại đánh đàn vì Hồng Trần (4)

Người của La gia nhanh chóng bay nhanh tới, nhìn thấy dáng vẻ thiếu hụt sa sút của La Hồng, khuôn mặt của mọi người lập tức cực kỳ bi ai, lần này La Hồng lại tiêu hao không ít thọ nguyên rồi.

Triệu hoán ra được kẻ kia, cái giá phải bỏ ra tự nhiên là cực lớn.

Mọi người đều có chút trầm mặc, cũng không hàn huyên gì nhiều, La lão gia tử mang vẻ mặt phức tạp nhìn La Hồng, mọi chuyện..... Đều dựa vào đứa cháu trai này.

Mà khi La Hồng Trần ôm Tư Đồ Vi bị Ninh Vương đánh ngất đi tới, ngay cả La Hồng cũng trầm mặc.

"Đại ca!" Đôi mắt của La Tiểu Bắc dao động, mũi cay cay.

La lão gia tử lại không nén được tiếng thở dài.

La Hồng nhìn đại bá, đối với vị đại bá tiếp xúc không lâu này, La Hồng vẫn cực kỳ cảm khái.

Đối phương thật là một thể hệ yêu nghiệt, cho dù đã chết, cũng là yêu nghiệt.

Rốt cuộc, có thể tính kế Hạ Hoàng đến như vậy, nếu không có ngoài ý muốn là Cao Ly Sĩ, không chừng ông ấy thật sự có thể giết chết Hạ Hoàng.

"Mọi người nên vui lên, đừng bi thương như vậy, đối với ta mà nói, đây là một chuyện tốt."

"Cuối cùng thì ta cũng được giải thoát rồi, không còn bị tra tấn nữa, đây là chuyện vui vẻ đến cỡ nào chứ"

"Đại thù của ta đã được báo, cũng gặp được người thân, còn có cái gì không thỏa mãn kia chứ"

La Hồng Trần mỉm cười, trên khuôn mặt tuần lẳng mang theo mấy phần tiêu sái.

Ông ấy đã dùng hết đèn tắt, chỉ còn lại một tia tàn hồn, cũng đã đốt cháy gần lui tàn, nếu không có có tinh hoa sinh mệnh uẩn dưỡng mười lăm năm, ông ấy đã sớm tan biến.

Mà ông ấy chỉ còn lại một tia tàn hồn, muốn sống lại, căn bản là không có khả năng.

La Hồng Trần cười kể ra với mọi người, từ biệt mọi người, cũng cùng mọi người ôn chuyện.

Ông ấy bảo La Tiểu Bắc thu liễm tính tình lại chút, đừng nóng nảy như thê snwax, đừng vào một cái là nổi nóng hung hăng.

Cũng ôn chuyện với La lão gia tử, cung kính khom người trước lão gia tử, rốt cuộc, đứa con trai này cũng khó lòng tần hiếu được.

Ông ấy nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của Tư Đồ Vi, nữ nhân này đã phải chịu quá nhiều tang thương.

La Hồng Trần ông đã từng có vô số hồng nhan, nhưng cuối cùng, chỉ có nữ nhân này chờ được ông ấy trở về.

Dù rằng chỉ gặp mặt một lần, nhưng cũng làm La Hồng Trần từng đi qua vô số bụi hoa phải rung động.

Án tình của mỹ nhân là khó trả nhất.

Mà cuối cùng, La Hồng Trần nhìn về phía La Hồng, đứa cháu trai này làm cho ông ấy cảm thấy ngoài ý muốn nhất, còn thay ông ấy báo thù.

La Hồng nhìn La Hồng Trần, muốn nói lại thôi.

Hắn biết, La Hồng Trần đã dầu hết đèn tắt, sống không được nữa.

Nhưng mà, hắn có Vong Linh Tà Ảnh, có lẽ có cơ hội giúp đại bá "Đứng lên".

Tuy rằng cơ hội xa vời, nhưng chờ về sau hắn cường đại rồi, tự nhiên có thể triệu hồi.

"Đừng, ta biết tiểu tử con suy nghĩ cái gì, đừng dùng bộ thuật pháp Câu Linh Khiển Tượng kia của con lên người ta."

La Hồng Trần lại xua tay, ngăn chặn La Hồng.

Ông ấy phong hoa tuyết đại, độc nhất vô nhị, du hí bụi hoa.

Ai muốn biến thành thứ xấu xí đen thui kia kia chứ?!

"Nhân gian này không có La Hồng Trần mười lăm năm, vậy thì cứ để La Hồng Trần biến mất trong thế gian này, cát về cát, bụi về bụi, ta vốn đã chết rồi."

La Hồng Trần cười nói.

Ông ấy lại xin lỗi La lão gia tử một lần nữa.

La Hồng thở dài, không nói cái gì thêm.

Mà La Hồng Trần lại nâng tay lên, điểm ở giữa mày La Hồng, truyền kiếm pháp Hồng Trần Kiếp lại cho La Hồng.

Đây là kiếm thuật không gian mà La Hồng Trần sáng tạo ra vào thời khắc thăng hoa cuối cùng của sinh mệnh, nó cực kỳ cường đại.

Cho dù là Phu Tử cũng khen không dứt miệng.

La Hồng không từ chối, tiếp nhận bộ kiếm pháp này, tuy rằng hắn cảm thấy thiên phú kiếm đạo của mình có chút kém, nhưng mà lúc này, không

thể làm đại bá mất hứng được.

Làm xong những chuyện này, La Hồng Trần tiêu sái khẽ gật đầu với mọi người.

Ông ấy cười cười.

Mà Tư Đồ Vi cũng mở bừng đôi mắt từ cơn hôn mê, chảy nước mắt, si ngốc nhìn La Hồng Trần tiêu sái.

Nhìn trên người La Hồng Trần bắt đầu bốc cháy lên đạo hỏa, từng chút từng chút mà hóa thành tro tàn phiêu tán trong nhân gian.

Tư Đồ Vi nhấp miệng, u oán thì thầm: "Một tiêu một kiếm bình lì sinh ý, phụ tẫn cuồng danh thập ngũ niên....."

"Nguyên kiếp sau, lại đánh đàn vì Hồng Trần"

Đạo hỏa trên người La Hồng Trần cháy bùng lên, nghe Tư Đồ Vi đang lẩm bẩm, không khỏi ngẩn ngơ.

"Phụ tẫn cuồng danh thập ngũ niên....."

"Ha ha ha ha....."

"Hay cho một câu phụ tẫn cuồng danh thập ngũ niên!"

"Chư vị."

"Cáo từ"

Lời nói vừa dứt.

Ánh lửa cháy bùng lên dữ dội, La Hồng Trần lập tức hóa thành khói nhẹ bay lên tận trời, bị gió thổi tan đi, hủy diệt trên bầu trời nhân gian.

La Hồng Trần thoải mái rời đi, không muốn sống tạm bợ.

Nói cách khác, thế gian này vốn hồng trần bao la, ông chỉ là một mảnh tàn hồn thiêu đốt cạn kiệt, vốn đã không sống nổi nữa, so với níu giữ mạng sống kéo dài hơi tàn, bị thương sâu khổ, không bằng dứt khoát một chút, rời khỏi nhân gian.

Đây là thứ La Hồng Trần theo đuổi, cũng là sự hào hiệp của ông, thuật Câu Linh Khiển Tướng của La Hồng có thể làm cho ý thức của ông tồn tại vĩnh viễn trên nhân gian, nhưng ông không cần, cũng không muốn.

Trước thành Thiên An, một cơn gió nhẹ thổi qua, như mang theo cơn nước nở.

Tư Đồ Vi nước mắt giàn dụa, người La gia cũng thở dài không ngớt.

Thế nhưng không ai ngăn cản hành vi của La Hồng Trần, đây là lựa chọn của ông, lựa chọn sau khi đã suy nghĩ thông suốt, mọi người tôn trọng sự lựa chọn của ông.

Hạng người có thiên phú tuyệt diệu như vậy đều có thứ bản thân theo đuổi, giống như Phu Tử, giống như La Hồng Trần.

Phu Tử nguyện hóa đá đê trên thủ tam giới, mà La Hồng Trân thì
nguyện hóa thành một làn khói xanh tan biến khỏi nhân gian.
Có lẽ đây là kết cục tốt nhất đối với La Hồng Trân.

Chương 765: Bồn công tử quả nhiên là đứa nhỏ được Phu Tử gia

gia coi trọng nhất! (1)

La Hồng đứng lẳng lặng, mỉm cười, đại bá đúng là một người hào hiệp.

Loại người bại hoại như hắn không tài nào học được.

Trần quân gia cũng bay xuống, trên thân trần ngập hơi thở chết chóc, ông ấy và La Hồng Trần là người quen cũ, hôm nay cũng có chút bi thương.

"Trần thúc, thiên nhân truy sát thúc đã chạy vào Thiên Môn rồi sao?"

La Hồng nhìn Trần quân gia, hồi.

Từ sau khi trở thành Lục Địa Tiên, Trần quân gia vẫn luôn bị đuổi giết, lúc nào cũng thấy đầu không thấy đuôi, giờ đây có Phu Tử trấn giữ tam giới, hẳn là Trần quân gia cũng nhẹ nhõm phần nào.

Áo xanh trên người Trần Thiên Huyền bê bết máu, nắm cổ kiếm Địa Giao, cũng nở nụ cười: "Bởi vì Phu Tử trấn áp, hẳn là đám thiên nhân chạy ra từ ba cấp thiên môn tạm thời không dám đuổi giết ta nữa."

Nhưng Trần Thiên Huyền nhanh chóng nhíu mày: "Có điều, tuy Phu Tử đã trấn áp một Thiên Vương của Nam Thiên Môn, nhưng sức mạnh quy tắc cũng yếu đi rất nhiều, hơn nữa, đa số sức mạnh quy tắc đều tập trung để trấn áp Thiên Vương và Thi Vương, thực tế sức mạnh quy tắc nhân gian đã suy nhược đáng kể"

"Có lẽ con cảm nhận không rõ ràng, nhưng một khi trở thành Lục Địa Tiên con sẽ có cảm ứng, sức mạnh quy tắc... đã yếu đi"

"Có lẽ Thiên Tôn trên tầng thứ ba chưa dám tùy tiện xuống nhân gian, nhưng dưới tầng thứ ba thì rất dễ dàng lơ lửng trên bầu trời nhân gian"

Trần Thiên Huyền nói.

Lời của ông ấy cũng thu hút sự chú ý của rất nhiều người.

Người cùng là Lục Địa Tiên - La Tiểu Bắc gật đầu nói: "Ta cũng cảm nhận được."

Trần Thiên Huyền dùng khăn vải lau vết máu trên kiếm Địa Giao, nói: "Cho nên, ta nghĩ... Không bao lâu nữa, những thiên môn đuổi giết ta sẽ lại xuất hiện, đến lúc đó, hai thiên nhân kia sẽ tiếp tục truy sát ta."

Trần Thiên Huyền có chút bất đắc dĩ, đúng là mãi không chịu dứt.

Hiện tại La Hồng cũng đã biết được rất nhiều bí ẩn trong thiên hạ.

Chuyện lần này có quá nhiều biến cố, ngay cả La Hồng cũng trở tay không kịp, vốn là một Đại Triều Hội đông đúc nườm nượp, kết quả lại biến thành Hạ Hoàng tính kế thiên hạ, muốn cướp đoạt khí vận nhân gian, còn định giết Phu Tử để phá bỏ quy tắc nhân gian.

Hạ Hoàng này... Sao lại tham vọng như vậy?

La Hồng đứng lên, áo trắng tung bay, bởi vì vận hành công pháp Vạn Sát Quy Nhất quá độ, thân thể trở nên trong suốt, mỗi một tế bào đều được khử sạch tạp chất.

Da thịt toàn thân đều phát ra ánh sáng chính dương.

Âm dương mất cân đối, dương thịnh âm suy chính là dùng để miêu tả tình trạng của La Hồng lúc này.

La Hồng quét mắt nhìn qua thành Thiên An, đại quân Đại Hạ thương vong rất nhiều, nay Hạ Hoàng đã bỏ mạng, quân đội Đại Hạ cũng mất đi trụ cột, hiện căn bản không thể tạo thành uy hiếp đối với quân đội La gia.

La Hồng không có ý định ở lại thành Thiên An quá lâu, cũng không cần ở đây lâu.

Hôm nay, rất nhiều tu sĩ trong thiên hạ đều đổ xô tới Tắc Hạ Học Cung huyện An Bình.

Bí cảnh Học Hải sắp mở ra, đây cũng là việc lớn trong nhân gian, trong mắt các tu sĩ, việc này còn quan trọng hơn cả Đại Triều Hội.

Dù sao Đại Triều Hội cũng là chuyện của vương triều, mà bí cảnh Học Hải mở ra lại là chuyện của tu sĩ.

"Các người về huyện An Bình trước, bí cảnh Học Hải mở ra không phải việc nhỏ, hơn nữa... Phu Tử ra tay lần này rõ ràng là đã tính toán rất lâu, có lẽ ông còn để lại lời dặn, Tiểu Hồng là học trò của Phu Tử, nên về sớm một chút"

Ông cụ La gia nói, không ngăn cản La Hồng.

"Còn chuyện ở thành Thiên An để lão phu xử lý là được."

"Hạ gia xong đời, nhưng cơ nghiệp Đại Hạ còn đó, vương triều Đại Hạ sụp đổ theo cách này cũng xem như là chuyện tốt, bớt đi rất nhiều trận chiến, bách tính có thể tránh khỏi chiến tranh, xem như may mắn"

Ông cụ La gia nói.

Ánh mắt ông sâu thẳm.

Ông phải ở lại xử lý chuyện trong thành Thiên An.

La Hồng gật đầu, hần không hiểu lắm về chuyện này, cũng lười tìm hiểu, giao cho ông mới là đúng đắn nhất, dù sao ông cũng là Trần Bắc Vương, có danh tiếng, sẽ nhanh chóng khống chế trật tự thành Thiên An.

Chuyện vương triều Đại La chiếm đoạt cơ nghiệp Đại Hạ đã là chuyện chắc chắn.

La Hồng đuổi người, vẫy tay với Tiểu Đậu Hoa đang ôm kiếm Địa Tạng, kiếm Thuần Quân, kiếm Thiên Cơ, sau đó ném kiếm Hoàng Quyền vừa lấy được sau khi giết Hạ Hoàng qua đó.

"À, kiếm Phiêu Thuyết tiêu tan trong gió theo đại bá rồi, sau này cho người cái khác."

Tiểu Đậu Hoa ôm kiếm, lập tức gật đầu nghiêm túc, đôi mắt linh động sáng ngời, cảm thấy áp lực trên người mình quá lớn.

Kiếm Hoàng Quyền chính là thần binh, nuôi dưỡng thanh kiếm hạng này, đương nhiên Tiểu Đậu Hoa phải thấy áp lực.

La Hồng rất muốn nạt Tiểu Đậu Hoa một câu, nhưng nhìn nàng mặt mày trắng bệch, điềm đậm đáng yêu, lại tràn đầy nhiệt tình, nghĩ lại vẫn quyết định bỏ qua.

Tiểu Đậu Hoa ngu ngốc.

Chẳng lẽ hẳn trở nên mềm lòng rồi sao?

Đương nhiên cũng là vì lần này La Hồng thu được lượng lớn tội ác, cũng không thêm mốt nhát trên người Tiểu Đậu Hoa.

La Hồng xoa cằm, sau đó cáo từ ông cụ La gia.

Viên Hật Tử và các cường giả hạng nhất cũng ở lại thành Thiên An giúp đỡ ông cụ La gia, trong thành Thiên An cũng không thiếu thế lực còn sót lại của La gia, ông cụ La gia không thể không thi hành một số thủ đoạn râm rộ, đương nhiên cần một vài cường giả giúp đỡ.

Trần quân gia cũng ở lại giúp ông cụ La gia ổn định tình hình, còn La Tiểu Bắc thì theo La Hồng rời khỏi thành Thiên An.

Chương 766: Bồn công tử quả nhiên là đứa nhỏ được Phu Tử gia

gia coi trọng nhất! (2)

Tia sáng vắt ngang qua vòm trời, tốc độ nhanh như sấm sét.

Tầng mây cuộn cuộn, La Hồng, La Tiểu Bắc, Tiểu Đậu Hoa, hai vị đại sư Viên Hợp Viên Thượng đều đứng lặng hồi lâu.

Bọn họ cũng không lập tức trở về huyện An Bình mà đáp xuống Vọng Xuyên Tự trước.

Hiện tại Vọng Xuyên Tự vẫn đang đóng cửa, khắp núi Vô Lượng đều tràn ngập áp lực kinh khủng.

Khiến người ta không thở nổi, ngay cả Lục Địa Tiên như La Tiểu Bắc cũng cảm thấy vô cùng áp lực, đó là áp lực đến từ sức mạnh quy tắc.

Phu Tử trấn áp Nam Thiên Vương và Thi Vương, đã kích hoạt sức mạnh quy tắc kinh khủng.

La Hồng tái mặt, tóc bạc lóa mắt, ho nhẹ một tiếng, áo trắng lướt nhanh, đáp bước về phía núi Vô Lượng.

Hai vị đại sư Viên Thượng Viên Hợp đi theo phía sau La Hồng.

Cửa Vọng Xuyên Tự hiện lên xa xa trước mặt mọi người, ráng chiều phủ khắp bầu trời một màu vàng óng ánh.

La Hồng đặt chân lên thêm đá, bước lên diễn võ trường Vọng Xuyên Tự.

Hắn nhìn hết thấy trước mắt, đồng tử hơi co lại.

Diễn võ trường Vọng Xuyên Tự, mấy vạn võ tăng ngồi xếp bằng, Pháp La đại sư ngồi ở hàng đầu, còn có những vị lão tăng khí tức mạnh mẽ mà La Hồng chưa bao giờ gặp, bọn họ cũng ngồi xếp bằng, khí thế Phật gia cuộn cuộn khắp cơ thể, hóa thành một pho tượng Phật thân vàng trấn áp pho tượng Đế Thích.

"A Di Đà Phật."

Pháp La đại sư cảm nhận được có người đến.

Mở mắt ra, từ từ đứng dậy, chấp tay hành lễ, đi đến trước mặt La Hồng.

"La thí chủ, đã lâu không gặp"

Pháp La đại sư cười nhẹ.

La Hồng cũng hơi khom người trước Pháp La đại sư.

La Hồng không tới gân pho tượng Đê Thính, chỉ đứng nhìn từ xa, có thể thấy tượng đá do Phu Tử biến thành được quán quanh bởi xiềng xích quy tắc, đang ngấm nhìn nhân gian.

"Đây là vật Phu Tử để lại cho La thí chủ"

Pháp La đại sư vươn tay, đưa ra một cái bình ngọc.

Ông biết thứ trong bình ngọc là gì, nhưng ông không tham lam giữ lại, cũng không dám tham lam đồ vật của Phu Tử.

Hành động một mình trấn thủ tam giới của Phu Tử lần này đã làm cho các hòa thượng Vọng Xuyên Tự bọn họ phải khiếp sợ.

Là người trợ giúp Địa Tạng trấn thủ Địa Ngục, các tăng nhân Vọng Xuyên Tự đều hiểu rõ sự vất vả và khó khăn của việc trấn áp địa ngục. Phu Tử không chỉ trấn áp địa ngục mà còn trấn áp cả nhân gian, thiên môn, hành động này vĩ đại nhường nào.

La Hồng ngẩn người, nhận lấy bình ngọc, nhìn lướt qua một cái, một mùi hơi thở sinh mệnh và máu tanh xộc thẳng vào mũi.

"Đây là máu Thiên Vương, vô cùng quý giá..."

Pháp La đại sư nói.

Máu của Thiên Vương, cho dù đã bị sức mạnh quy tắc xóa bỏ đa số uy năng nhưng sức mạnh sinh mệnh ẩn chứa trong đó vẫn vô cùng nồng nặc, nói chung đây giống như là tinh hoa sinh mệnh được cô đặc.

Trong đầu, Tà Thần Nhị Cấp đang lười biếng giải thích cho La Hồng một câu.

Phu Tử sợ hấn tiêu hao quá nhiều thọ nguyên để kích hoạt Tà Thần, cho nên mới chuẩn bị máu Thiên Vương cho hấn.

La Hồng cất vào trang lưu trữ, không nén nổi xúc động.

Hấn quả nhiên là đứa nhỏ mà Phu Tử gia gia coi trọng nhất!

"La thí chủ, hiện Phu Tử trấn thủ tam giới, nhưng cái giá là sách "Học Hải" bị vỡ, điều này khiến bí cảnh Học Hải hiện lộ nhân gian, đối với Tắc Hạ Học Cung đây chưa chắc đã là chuyện tốt."

"La thí chủ vẫn nên sớm trở về học cung đi, có lẽ bây giờ Tắc Hạ Học Cung đã trở thành mục tiêu của người khắp thiên hạ"

"Hơn nữa, hiện nay phần lớn quy tắc nhân gian đã được Phu Tử dùng để trấn áp nhân gian, một khoảng thời gian nữa, đối với nhân gian, đây là cơ hội, cũng là tai ương..."

Ánh mắt Pháp La đại sư sâu thẳm, như thể đã nhìn thấu quá nhiều điều, ông ngừng đầu, thở dài một hơi.

Nghe vậy, La Hồng hơi trầm tư, những người thuộc thế hệ trước hiểu biết quá nhiều, hẳn vẫn nên khiêm tốn thỉnh giáo.

Pháp La đại sư chấp tay hành lễ, niệm tụng phật hiệu.

"Bí cảnh Địa Tạng vốn nên do phật môn trấn thủ, Địa Tạng Bồ Tát trấn thủ địa ngục dưới bí cảnh Địa Tạng nghìn năm như một ngày, nay Địa Tạng Bồ Tát đã tọa hóa", mà La thí chủ được Địa Tạng truyền thừa vốn nên thay ngài trấn thủ..."

(1) Tọa hóa: từ dùng trong Đạo Phật, chỉ người tu hành thanh thân qua đời trong lúc ngồi xếp bằng.

Pháp La đại sư nhìn La Hồng bằng ánh mắt sâu thẳm: "Mà hành động của Phu Tử ngày hôm nay, thực tế là trấn thủ địa ngục giúp La thí chủ, tranh thủ thời gian cho nhân gian..."

"Thiên nhân lắm le khí vận của nhân gian, bởi vì khí vận nhân gian có thể giúp bọn họ phá cảnh..."

"Mà hiện nay, đại đa số quy tắc nhân gian đã bị Phu Tử dùng để trấn áp Thiên Vương và Thi Vương, sức mạnh quy tắc suy yếu, có lẽ thiên nhân cấp bậc Thiên Tôn khó mà xuống nhân gian, nhưng thiên nhân thiên môn dưới tầng thứ ba muốn ra vào nhân gian sẽ không có nhiều cản trở."

"Đợi khi uy thế Phu Tử mạng tới dần dần tiêu tan, nhân gian sẽ phải đối mặt với thời kỳ thiên môn ngấp nghé trên bầu trời..."

Pháp La đại sư nói.

Ông ngẩng đầu, nhìn bầu trời lúc hoàng hôn.

Từ từ phun ra một hơi: "La thí chủ nên biết, nhân gian có rất nhiều tu sĩ vì cầu trường sinh mà lựa chọn phi thăng thiên môn, thực ra bọn họ đã hóa thành khách trường sinh đằng sau thiên môn, biến thành thiên nhân... Cho nên đằng sau rất nhiều thánh địa, vương triều, quốc gia đều có cái bóng của thiên nhân..."

Trước đây có Phu Tử trấn áp nhân gian, những thiên nhân của các thế lực đằng sau không dám tới đây, nhưng hôm nay, Phu Tử hóa đá, có lẽ... sẽ xuất hiện tình huống thiên môn ngấp nghé trên bầu trời, sẽ có thiên nhân đi tới nhân gian."

Lời nói của Pháp La đại sư khiến La Hồng bất giác nhướng mày một cái.

"Vọng Xuyên Tự cũng là thánh địa, đằng sau Vọng Xuyên Tự cũng có thiên nhân sao?"

Pháp La đại sư cười khỏ.

"Có người không sợ chết, nhưng có người lại không muốn chết"

"Trên thế giới này chưa bao giờ thiếu hạng người tham sông sợ chết"

"Vì được sống, rất nhiều người sẽ làm ra những chuyện ngoài sức tưởng tượng, phi thăng thiên môn thì như thế nào?"

"Đương nhiên Vọng Xuyên Tự cũng có... Tám nghìn năm qua cũng có nhiều Lục Địa Tiên không thể nhẫn nại chấp nhận cái chết, sau đó phi thăng thiên môn, trở thành Chân Phật"

"Đang sau thiên môn có Phật, đây là đương nhiên, có Phật của Vọng Xuyên Tự, có Phật phi thăng thiên môn từ thời thượng cổ, bọn họ không phải Phật trên nhân gian, lý tưởng khác với chúng ta."

"Thậm chí, mấy ngàn năm trước, Địa Tạng Bồ Tát thời hoàng kim từng giao thủ với Tây Thiên Vương của Tây Thiên Môn, Tây Thiên Vương... chính là một Đức Phật."

"Đây đều là ghi chép trong sách cổ Vọng Xuyên Tự"

Pháp La đại sư nói.

"Nhưng tương tự, sức mạnh quy tắc suy yếu... cũng là cơ hội của tu sĩ nhân gian, có lẽ sẽ xuất hiện Lục Địa Tiên vượt qua Thập cảnh"

Pháp La đại sư cười nói.

La Hồng gật đầu, sau đó không nói thêm gì nữa.

Pháp La đại sư lui về sau mấy bước, ngồi trên mặt đất, bắt đầu tụng niệm Phật hiệu.

Phật quang Vọng Xuyên Tự giống như cực quang, lóe lên không ngớt trên không trung, như màn sáng rủ xuống, bao phủ đỉnh núi.

Ráng chiếu đổ xuống, chiếu trên người các tăng nhân đang ngồi xếp bằng trên võ trường, khiến ai nấy đều như hóa thành một pho tượng Phật bằng vàng.

La Hồng từ xa ngẩng nhìn pho tượng của Phụ Tử, nhìn hồi lâu.

Đến khi mặt trời lặn sau xuống phía tây, hắn cùng với nhóm người La Tiểu Bắc cũng rời khỏi Vọng Xuyên Tự.

Hai vị đại sư Viên Thượng Viên Hợp không rời đi, bọn họ lựa chọn trở về Vọng Xuyên Tự, ngồi xếp bằng trên diễn võ trường, hóa thành một thành viên trong các Phật Đà thân vàng.

Chương 767: Bồn công tử quả nhiên là đứa nhỏ được Phu Tử gia

gia coi trọng nhất! (3)

Tiên quang bắt đầu trào dâng trên Côn Luân Cung.

Ngàn vạn tia sáng.

Tề Quảng Lăng đứng trước Trích Tinh Các, đôi mắt nhìn về phía Vọng Xuyên Tự, không nén được vài phần cảm thán.

Phu Tử... thực sự mạnh.

Nhân gian vô địch.

Lấy thân thể người phàm để tính kế ba vị cường giả mạnh nhất địa ngục, nhân gian, thiên môn.

Chương giáo Côn Luân Cung cũng bị gài bẫy, đang bị phong ấn trong bí cảnh Địa Tạng.

Chương giáo Côn Luân để lại túi gấm vốn là để phòng ngừa bất trắc, bây giờ "bất trắc" đã thực sự xảy ra.

Chương giáo tính kế Phu Tử, mà Phu Tử cũng tính kế chương giáo.

Đều là cáo già, Tề Quảng Lăng cảm thán không thôi, Hạ Hoàng...

chẳng qua cũng chỉ là một thanh đao để chương giáo gài bẫy Phu Tử,

đương nhiên thực ra Hạ Hoàng cũng biết, nhưng ông ta cho rằng thực lực của bản thân đủ mạnh, có thể phá vỡ tất cả tính toán.

Cuối cùng chứng minh trí tưởng tượng của ông ta quá phong phú.

Hạ Hoàng... vẫn còn quá trẻ tuổi.

Chương giáo, thiên nhân... đều không phải kẻ mà Hạ Hoàng có thể không chế.

Tề Quảng Lăng nhìn túi gấm cổ xưa, định mở ra, muốn nhìn xem chương giáo còn để lại lá bài tẩy gì.

Nhưng ngay khi ông ta sắp mở túi gấm ra thì động tác bỗng khựng lại.

Tề Quảng Lăng cau chặt lông mày, nhìn chăm chăm túi gấm, tay kia giơ lên, bấm ngón tay tính toán.

Hả?

Tề Quang Lăng híp mắt lại.

Hạc bào trên người bay tán loạn, hai mắt lóe ra tia sáng.

Xa xa.

Văn Thiên Hành đã trở về, mang theo lá bùa bí cảnh Bắc Đầu trở về, bảy lá bùa bằng ngọc bay lơ lửng bên người ông ta, tỏa ra ánh sáng ngọc.

Hạ Hoàng đã chết, Ninh Vương chạy thoát, vương triều Đại Hạ hưng thịnh sáu trăm năm cuối cùng vẫn sụp đổ dưới tay Hạ Hoàng.

Văn Thiên Hành không ở lại thành Thiên An, Tư Thiên Viện trong thành Thiên An nay chỉ còn là mây khói.

"Viện trưởng."

Tề Quảng Lăng bay xuống, Văn Thiên Thành hơi khom người trước ông ta, thu lại bảy lá bùa, đưa cho Tề Quảng Lăng.

Đây là phương thức mở ra bí cảnh Bắc Đầu, cũng là Huyết Vũ Nguyên.

Bí mật lớn ẩn chứa trong đó chính là bí mật của Côn Luân Cung, đương nhiên vô cùng quan trọng.

Văn Thiên Hành cảm thán không thôi, Hạ gia đã mất, Phu Tử trần thủ tam giới, hình như chương giáo cũng đã bị giam cầm.

"Thiên Hành, đây là túi gấm chương giáo để lại... Người mở ra xem đi"

Tề Quảng Lăng vượt vượt chồm rầu, một tay cầm bùa ngọc, một tay đưa túi gấm cho Văn Thiên Hành.

Văn Thiên Hành ngần ra.

Không biết vì sao Tề Quảng Lăng không tự mình mở túi gấm, nếu là vật chương giáo để lại thì phải rất quan trọng mới đúng.

Nhưng Văn Thiên Hành cũng không suy nghĩ quá nhiều.

Vượt phẳng vật áo, trang trọng nhận lấy túi gấm.

Sau đó, hai ngón tay mở túi gấm ra.

Khoảnh khắc Văn Thiên Hành mở túi gấm, một đường sáng màu máu bỗng phụt ra từ bên trong, chui vào giữa trán Văn Thiên Hành.

Mí mắt Tề Quảng Lăng bất giác nhảy lên.

Đậu!

Quả nhiên là cáo già!

Ông đây biết trước rồi mà!

May là bản đạo cơ trí!

Tề Quảng Lăng lập tức lùi ra sau mấy bước, hơi khom người, cao giọng nói: "Cung nghênh chương giáo."

"Ừ bì Trên Đại Bình Côn Luân Cung, một làn sóng không khí quét ngang qua, giống như một tồn tại đáng sợ nào đó đang ngủ say bỗng từ từ thức tỉnh.

Văn Thiên Hành cầm túi gấm, giữa trán có một ấn ký hoa sen dần dần thành hình.

Từ từ mở mắt ra, ánh mắt tang thương, lạnh lẽo, sâu thẳm, khiến Côn Luân Cung trong đêm tối chợt sáng ngời.

Văn Thiên Hành nhìn Tề Quảng Lăng khom lưng chín mươi độ, thân nhiên nhìn, nhìn từ trên xuống dưới, khóe miệng giật một cái...

Không hổ là kẻ bầy chết Hạ Hoàng.

Thủ đoạn đón may tránh rủi thật lợi hại.

"Túi gấm bị mở ra, xem ra... thân thể vốn có của ta đã bị Phu Tử phong ấn, Nam Thiên Vương và Thi Vương của Địa Ngục cũng đã bị phong ấn..."

"Hay cho một Phu Tử, hay cho một mưu kế lớn."

Văn Thiên Hành lạnh lùng nở nụ cười.

Tề Quảng Lăng thẳng người, Văn Thiên Hành cũng đưa túi gấm cho ông ta.

Tề Thiên Hành như cầm một cục khoai nóng, chân chừ do dự.

"Yên tâm đi, an toàn rồi."

Văn Thiên Hành nói.

Tề Quảng Lăng cười cười, không xoắn xuýt nữa, lấy lá bùa Hoàng Tuyền ra ngoài.

Đó là lời dặn và kế hoạch kế tiếp mà chương giáo để lại.

Hả?

Nhìn lướt qua.

Con người Tề Quảng Lăng tức khắc co rụt lại.

Huyện An Bình, Tắc Hạ Học Cung.

Thư sơn tỏa ra ánh sáng rực rỡ, một đêm này... đã định sẵn là một đêm không yên tĩnh.

Lưu huyện lệnh ra khỏi huyện nha, nhìn Thư sơn tỏa ra uy năng vô tận và cả cung điện bị một màn sáng rực rỡ bao phủ trên núi, nghe âm thanh trầm bổng vang vọng của biển cả, khóe miệng co giật một cái.

Huyện An Bình này... sao không có được vài ngày yên tĩnh?

Ông ta làm huyện lệnh... thực sự quá khổ.

Tiền được một La Hồng, bây giờ Học Cung cũng tới đây quây!

Ánh mắt của Lưu huyện lệnh không tệ, đã nhìn ra hẳn là bí cảnh học cung đã mở.

Ông ta không biết gì về trận chiến ở thành Thiên An, ông ta chỉ biết thành Thiên An đang tổ chức Đại Triều Hội, đó là nơi các vương triều phân cao thấp, tranh đoạt khí vận, là đại sự nhân gian.

Vương triều Đại La cũng tham gia, Lưu huyện lệnh không xem trọng việc này, dù sao thì nền tảng của vương triều Đại La... tham gia Đại Triều

Hội chẳng khác nào đi làm từ thiện.

Dân chúng trong huyện An Bình đều lần lượt ra khỏi phòng ốc, nhìn thấy cảnh này cũng không có gì kinh ngạc.

Mấy ngày nay năng lực tiếp nhận của huyện An Bình đối với các loại dị tượng đã trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Chương 768: Bồn công tử quả nhiên là đứa nhỏ được Phu Tử gia

gia coi trọng nhất! (4)

Sau khi huyện An Bình được Hắc kỵ La gia tiếp quản đã trở nên vững như thành đồng, vô cùng an toàn.

Nếu dưới sự bảo vệ của Hắc kỵ La gia mà vẫn không có cảm giác an toàn thì bọn họ thật sự không nghĩ ra thế gian còn có cái gì an toàn nữa.

Lưu huyện lệnh đi lên tường thành, các bộ đầu đi theo bên cạnh ông ta.

Triệu Tinh Hà vác Mạo đao, mi mắt lạnh lẽo, đứng trang nghiêm trên thành lâu, nhìn ra ngoài huyện An Bình với vẻ nghiêm trọng.

Trong lòng có áp lực vô cùng nặng nề.

Lưu huyện lệnh đi lên thành lâu, đang định hỏi han một chút thì da mặt bỗng run lên, suýt chút nữa cắn vào lưỡi.

"âm âm âm!"

Bầu trời đêm bị xé rách.

Một người đàn ông mặc hoàng bào mang theo lò lửa chảy mãi không tắt trên đỉnh đầu bước ra giữa không trung, khí thế cường đại như muốn khiến cả thiên hạ quỳ bái.

"Thiên thiên... Thiên tử Đại Chu!" Lưu huyện lệnh chấn động không ngớt.

Chuyện sau đó càng làm cho ông ta chấn động hơn nữa, từng vị Lục Địa Tiên hiện ra giữa không trung, còn cả các vị cường giả Nhất phẩm bay vút phía chân trời.

Một người phụ nữ xinh đẹp lồng lẩy cười bảo kiếm Long Tước Giao Chúc bay ngang bầu trời.

Nữ đế Đại Sở!

Toàn thân Lưu huyện lệnh run rẩy, thật sự...

Ông ta đột nhiên muốn từ quan.

Về nhà trồng cải thôi.

Nếu không... Ông ta sợ một ngày nào đó tim mình không chịu nổi, đi đòi nhà ma luôn.

Ông ta làm huyện lệnh... quá khổ.

Mặt mày Triệu Tinh Hà cũng vô cùng căng thẳng, La Hậu toàn thân giáp đen cũng đi lên tường thành, cau mày, không hề sợ hãi nhìn chằm

chằm thiên tử Đại Chu và nữ đế Đại Sở cùng với các Lục Địa Tiên lác đác giữa những luồng khí thể mạnh mẽ.

"Các vị... Tắc Hạ Học Cung ở đây, mọi người vẫn nên kèm chế bớt thì hơn"

La Hậu vừa dẫn theo Hắc kỵ vào phủ Giang Lăng, dân chúng chưa dàn xếp ổn thỏa đã phát hiện dị tượng tại Tắc Hạ Học Cung cho nên mới tức tốc quay về.

Ngay cả ông cũng chịu áp lực rất lớn.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Vì sao bí cảnh Học Hải lại đột nhiên mở ra mà không hề báo trước.

Hơn nữa còn có rất nhiều cường giả tới đây, những cường giả ngày thường khó mà gặp được, có đến mấy trăm cao thủ Nhất phẩm Nhị phẩm, thậm chí là các Lục Địa Tiên ẩn mình giữa tầng mây trên không trung.

Nữ đế Đại Sở và thiên tử Đại Chu nhìn lướt qua La Hậu trên tường thành.

Bọn họ không dám coi thường La Nhân Đồ, chủ yếu là vì ông sinh được một thằng con trai quá giỏi.

Trong trận chiến này, La Hồng giết Hạ Hoàng, còn đánh Thiên Tôn lui về Thiên Môn, bá đạo vô song, cho dù tiêu hao thọ nguyên, mượn ngoại lực, nhưng vẫn đáng để các cường giả phải kiêng kỵ.

"Bí cảnh Học Hải hấp thu bảy luồng khí vận nhân gian, ta chỉ đợi một lời giải thích"

Đại hãn Kim Trướng Vương Đình thân nhiên nói.

Ông ta không có thái độ thân thiện với La Hậu, danh tiếng của La Nhân Đồ này đều là nhờ giết người Hồ mà ra.
Nghe vậy La Hậu cũng sững sờ, hấp thu bảy luồng khí vận trong thiên hạ?

Thiên hạ này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Ông biết thành Thiên An đang tiến hành Đại Triều Hội, ông còn đang chuẩn bị dẫn Hắc kỵ tới đó.

Kết quả, hình như Đại Triều Hội kết thúc rồi.

La Hậu ông... đã bỏ lỡ gì rồi.

Thiên tử Đại Chu, nữ đế Đại Sở, đại hãn Kim Trướng Vương Đình đều nhìn chăm chăm lối vào bí cảnh Học Hải, có thể thấy những quy tắc đan xen ở đó.

Sức mạnh quy tắc cường đại tỏa ra uy hiếp chết chóc kinh khủng.

Khiến các cường giả đều biến sắc.

"Có sức mạnh quy tắc ngăn cản ở lối vào bí cảnh Học Hải!"
Sắc mặt đại hãn Kim Trướng Vương Đình bỗng trở nên khó coi.

Ông ta đột nhiên gỡ cây cung sau lưng xuống, kéo căng dây cung, bắn ra sức mạnh kinh khủng.

Sau một khắc, hóa thành một mũi tên mạnh khủng khiếp bắn thẳng tới bí cảnh Học Hải.

Nhưng chưa kịp tới gần đã bị sức mạnh quy tắc hủy diệt!

"Quả nhiên, cho dù Phu Tử đã hóa đá trần thủ tam giới thì vẫn còn có hậu chiêu, có quy tắc ở đây, Lục Địa Tiên Ngũ cảnh trở lên cũng đừng hòng bước vào."

Một mũi tên của đại hãn Vương Đình đã thăm dò ra độ mạnh yếu của quy tắc.

"Ngũ cảnh trở nên không vào được? Vậy lão phu vừa vào cảnh giới thứ nhất, có thể thử xem!"

Trên vòm trời có một ông lão mỉm cười, bước ra một bước, dồn nén không gian, trong nháy mắt đã xuất hiện trên bầu trời Đông Sơn huyện An Bình, đi đến tiểu lâu Xuân Phong.

Nhưng mà... vừa tới gần.

Một luồng sức mạnh quy tắc càn quét xuống, thân thể bị Lục Địa Tiên này tức khắc phát nổ.

Máu tươi bay lả tả đầy trời.

Nhưng thân thể ý chí do biến ý chí của vị Lục Địa Tiên này hóa thành lại không phát nổ, lui về trong trạng thái chưa hoàn hồn Thiên tử Đại Chu thần nhiên nói: "Trước nay Tắc Hạ Học Cung chỉ cho phép thể ý chí tiến vào, người muốn lấy thân xác bản thủ bước vào Học Hải, chẳng phải tự tìm đòn hay sao?"

Lời này vừa dứt, rất nhiều người bật cười, hiển nhiên là đang cười nhạo vị Lục Địa Tiên nóng nảy kia.

Đến quy tắc của bí cảnh Học Hải cũng không biết đã chuẩn bị xông vào.

Rất nhiều Lục Địa Tiên đã ngồi xếp bằng giữa không trung, định để ý chí thoát khỏi thân thể, bước vào bí cảnh Học Hải thu được cơ hội lớn.

Bỗng nhiên.

Giữa trời đất vang lên tiếng ho khan nhẹ.

Rất nhiều người dừng động tác thoát ly ý chí, sắc mặt biến đổi.

Rất nhiều người ngẩng đầu, nhìn thấy một đường ánh kiếm lướt ngang bầu trời, chiếu sáng đêm tối, đó là... kiếm Hoàng Quyền!

Kiếm Hoàng Quyền của Hạ Hoàng!

Thân binh của vương triều Đại Hạ!

Chương 769: Bôn công tử quả nhiên là đứa nhỏ được Phu Tử gia

gia coi trọng nhất! (5)

Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía ba bóng người đứng trên kiếm Hoàng Quyền.

Thân thể cao lớn của La Tiểu Bắc được bao phủ trong Võ Tiên giáp, lạnh lùng nhìn xuống mọi người.

Tiểu Đậu Hoa ồm ồm, ưỡn ngực, hóp bụng, ngẩng đầu, nâng mông, cố gắng bày ra khí chất của một người kiếm thi, không làm công tử mất mặt.

Sắc mặt La Hồng ồm yếu tái nhợt, tóc bạc cực kỳ nổi bật trong đêm tối, khí chính dương bốc lên cuộn cuộn, chiếu rọi trên kiếm Hoàng Quyền.

La Hồng ngự kiếm mà tới, hơn nữa còn là kiếm Hoàng Quyền.

Mục đích không cần nói cũng biết, đương nhiên là để trấn áp!

La Hồng ngự kiếm lướt qua, dừng lại trên bầu trời huyện An Bình, hân ngồi xếp bằng trên thân kiếm, một tay chống lên đùi, tay kia khoát lên đầu gối, ngón tay gõ nhẹ, quét mắt nhìn xuống các cường giả có mặt ở đây.

Khóe miệng nhếch lên: "Các vị... Phu Tử còn chưa chết đâu, bí cảnh Học Hải vẫn là bí cảnh của Tắc Hạ Học Cung, các ngươi không đợi chủ nhân đồng ý đã vội vã xông vào, có phải... quá vô liêm sỉ hay không?"

La Hồng?

Rất nhiều cường giả đều nheo mắt, ngừng động tác, nhìn La Hồng với vẻ mặt nghiêm trọng.

"La Hồng, ta bội phục Phu Tử trấn thủ tam giới, nhưng... Hiện bảy luồng khí vận nhân gian đã bị bí cảnh Học Hải hấp thu, chúng ta cũng cần một lời giải thích..."

Một vị Lục Địa Tiên nghiêm túc nói.

La Hồng chỉ liếc mắt nhìn qua vị Lục Địa Tiên chưa bao giờ gặp này, nở nụ cười: "Một Lục Địa Tiên đầu đường xó chợ, khí vận thiên hạ... liên quan gì tới ngươi?"

Người này tức khắc đồ người, tức giận tột độ.

La Hồng cũng quét mắt nhìn qua mọi người, nhìn về phía nhóm cường giả thiên tử Đại Chu, nữ đế Đại Sở và đại hãn Vương Đình, cất tiếng: "Bí cảnh Học Hải khi nào mở ra, đợi bôn công tử trao đổi với các vị sư huynh rồi sẽ thông báo cho các vị sau."

Có Lục Địa Tiên sột ruột, lạnh lùng nói: "La Hồng, ngươi không phải Phu Tử, không thể đại diện cho Tắc Hạ Học Cung"

"Ngươi không ngăn cản được bọn ta."

La Hồng nheo mắt, nhìn về phía tên Lục Địa Tiên này, giơ tay lên, kiếm Hoàng Quyền chọt bay đến trước người hắn.

Ngón tay gõ nhẹ lên thân kiếm, kiếm Hoàng Quyền tức khắc tỏa ra ánh sáng vàng chói lọi.

"Hạ Hoàng chỉ nửa bước nữa là vượt qua cảnh giới thứ mười cũng bị bốn công tử đánh chết..."

"Ngươi nói bốn công tử không ngăn được ngươi?"

"Ngươi là ai mà lớn lối như vậy? Thiên Vương?"

La Hồng cười nói.

Vừa dứt lời, ảo ảnh Tà Thần Nhị Cáp chìm trong một làn sương đen thàn bí lập tức hiện lên sau lưng hắn, lỗ mũi phóng đại hướng xuống mọi người, quan sát tất cả.

Ngoài huyện An Bình, không một tiếng động.

Sự xuất hiện của hư ảnh Tà Thần giống như trong đêm đen lại xuất hiện một vùng tối tăm sâu thẳm hơn nữa, bủa vây trái tim tất cả mọi người.

Sương đen hư vô quý bí che phủ tồn tại thần bí kia, áp lực tột cùng tràn ngập khắp nơi.

Ánh mắt trong sương đen, sâu thẳm, lạnh lẽo, vô tình, tà ác, như thể chỉ cần một ý nghĩ là có thể hút đi hồn phách của người khác.

Đây là một đôi mắt như thế nào.

Dưới ánh nhìn từ đôi mắt này, ngay cả Lục Địa Tiên cũng không thể duy trì cân bằng tâm lý.

Thiên tử Đại Chu, nữ đế Đại Sở, đại hãn Kim Trướng Vương Đình và cả quốc chủ Nam Chiêu Nam Ly Hỏa đều biến sắc.

Tồn tại thần bí đằng sau La Hồng, chính là luồng sức mạnh này đã trợ giúp La gia và La Hồng thay đổi thế cục, giết chết Hạ Hoàng gần như đã siêu thoát nhân gian, còn đánh lui rất nhiều Thiên Tôn đằng sau thiên môn.

Mặc dù những Thiên Tôn kia gặp phải đòn hiểm từ quy tắc, lại bị nhân gian áp chế, thực lực không bằng cả Hạ Hoàng, nhưng... vẫn là một sự chấn động.

Bọn họ luôn luôn kính trọng những tồn tại như vậy.

Trời đất lặng ngắt như tờ.

Tà Thần nhìn xuống nhân gian, như thể mang đến sự tĩnh mịch.

La Hồng lại chỉ cười, che miệng ho nhẹ một cái, sắc mặt tái nhợt, tóc bạc như tuyết.

Mắt nhìn về phía vị Lục Địa Tiên vừa nói chuyện.

"Các hạ, còn phải thử sao?"

La Hồng nói.

Thử xem La Hồng ta có bóp vỡ biến ý chí của người hay không!

Nụ cười này khiến thân thể vị Lục Địa Tiên kia run rẩy, sắc mặt trở nên khó coi, không dám nói thêm gì nữa.

Đám cường giả bọn họ đều chứng kiến rõ ràng trận chiến ở thành Thiên An.

Tồn tại sau lưng La Hồng thật sự rất hùng tàn!

Sau khi ý chí bám vào thân thể La Hồng, giết Hạ Hoàng, chiến đấu với Thiên Tôn, quả thực giống như chiến thần giáng thết Đương nhiên, bọn họ cũng biết La Hồng triệu hoán tồn tại bức này cũng phải trả cái giá cực đắt.

Thế nhưng... Lỡ như La Hồng muốn triệu hoán tồn tại này đánh nát ông ta bằng bất cứ giá nào, sợ rằng ông ta cũng chỉ có thể khóc mà thôi.

Kẻ tàn nhẫn như La Hồng, nói được, làm được!

Cùng lúc đó, trong biến ý chí của La Hồng.

Tà Thần Nhị Cấp có vẻ phấn khởi.

"Tiểu La ngu xuẩn, đáng vẻ này của chỉ như thế nào?"

La Hồng cười: "Chỉ vĩ đại, nếu lỗ mũi hếch lên một chút nữa thì còn khí phách hơn, đám người phàm rác rưởi này nhất định sẽ kính sợ sự vĩ đại của chỉ."

Chính là đáng vẻ kiêu căng mất hết tính người như thế này mới đủ ngang ngược.

"Tiểu La ngu xuẩn, chỉ hiểu, không cần người dạy!"

Tà Thần Nhị Cấp hừ một tiếng.

Hừ xong liền điều chỉnh lỗ mũi trên ảo ảnh của mình dần dần hướng lên trên, lỗ mũi đối diện với nhân gian, càng thêm kiêu ngạo.

Trên thành lâu huyện An Bình.

La Hậu và Triệu Tinh Hà đều mặc giáp đen, chống Mặc đao ngẩng đầu lên nhìn.

Lưu huyện lệnh cũng kình ngạc ngẩng đầu, nhìn La Hồng áo trắng hơn tuyết ngồi xếp bằng trên kiếm Hoàng Quyền, đầu óc mông lung.

La Hồng chất vấn nhục mạ một vị Lục Địa Tiên.

Quả thực ngang ngược vô đối...

Nhưng La Hồng... không phải chỉ là một tam phẩm thôi sao?

Chương 770: Bảy trăm sáu mươi nghìn tội ác và Tru Tà Chi Kiếp!

Nói chuyện lớn lối như vậy với một cường giả cấp bậc Lục Địa Tiên, không thấy bất an sao?

Mà điều khiến cho bọn họ chấn động nhất là vị Lục Địa Tiên kiêu ngạo kia thật sự... bị chửi phải quay về, không dám mở miệng nói thêm gì nữa.

Những vị cường giả lơ lửng trên hư không quanh đó cũng chỉ lạnh lùng nhìn, không một ai giúp vị cường giả này nói chuyện, như thể ngầm chấp nhận sự lớn lối của La Hồng.

Đương nhiên, khi lời nói của La Hồng truyền tới tai bọn họ, bọn họ cũng mặt mày ngơ ngác, như sét đánh ngang tai.

"La Hồng... giết Hạ Hoàng?"

Hai mắt Lưu huyện lệnh đờ đẫn, trong miệng cứ mãi lặp đi lặp lại mấy lời này, La Hồng... đi đến thành Thiên An, tham gia Đại Triều Hội, sau đó giết chết Hạ Hoàng?

Lưu Năng ông ta đang nằm mơ sao?

La Hồng, Triệu Tinh Hà cũng trở mắt, La Hồng giết Hạ Hoàng?

Bọn họ không nghi ngờ tính chân thực trong chuyện này, với thân phận tấm gương chính nghĩa của La Hồng, nếu là giả, hẳn không thể nào nói ra một cách đường hoàng như vậy, không ai lấy chuyện này ra để nói đùa.

Nhưng càng chắc chắn đây là sự thật thì lại càng chấn động.

Hạ Hoàng... đây chính là cường giả Lục Địa Tiên sống sáu trăm năm, thực lực mạnh, áp đảo thiên hạ, nhưng một vị cường giả như vậy lại bị La Hồng giết chết?

La Hậu ngơ ngác lắm lắm: "Con ta... giết vua?"

"Ngươi, đúng, chính là ngươi... Ngươi không được vào bí cảnh Học Hải, La Hồng ta sẽ để mắt tới ngươi."

La Hồng cười lạnh nói với tên Lục Địa Tiên mở miệng trào phúng chất vấn mình.

Ngươi cho rằng không nói lời nào là xong chuyện?

Vị Lục Địa Tiên kia tức khắc biến sắc.

"La Hồng! Ngươi quá ngang ngược!"

"Tắc Hạ Học Cung cũng không phải của ngươi!"

Bí cảnh Học Hải ẩn chứa cơ duyên lớn, ông ta chẳng qua chỉ là một Lục Địa Tiên nhị cảnh, nếu có thể đi vào bí cảnh Học Hải chắc chắn sẽ thu hoạch được rất nhiều.

Sao ông ta có thể từ bỏ cơ hội này.

Ông ta chẳng qua chỉ chống đỡ La Hồng một câu, vậy mà không được đi vào bí cảnh, nào có đạo lý như vậy?

"À... Vậy tất cả mọi người đừng vào nữa"

La Hồng khoanh tay, thản nhiên nói.

"Bỏn công tử cứ chặn ở đây, ai dám tiến vào, cho dù phải bỏ cái mạng này bỏn công tử cũng phải đánh chết hẳn, đây mới gọi là ngang ngược."

Lời nói của La Hồng khiến rất nhiều người đều biến sắc.

Đương nhiên mọi người đều không muốn nhìn thấy tình huống này, trong bí cảnh Học Hải chứa nhiều cơ duyên lớn, quan trọng hơn là khí vận của rất nhiều vương triều đều bị hút vào trong đó, đám người thiên tử Đại Chu cũng muốn tìm về khí vận đã mất đi này.

Cho nên, tất cả đều khuyên vị Lục Địa Tiên kia đừng nên đi vào bí cảnh Học Hải.

Vị Lục Địa Tiên kia toàn thân lạnh toát, dưới bao nhiêu ánh nhìn chăm chú, dưới sự uy hiếp của các phe, chỉ thấy da đầu tê dại.

Thậm chí có một vài tán tu còn trực tiếp uy hiếp nếu ông ta dám vào bí cảnh sẽ lén đánh nổ thân thể của ông ta.

Điều này làm cho vị Lục Địa Tiên này bị phần đàn xen, không dám tiếp tục ở lại chỗ này nữa, xoay người hóa thành một dải cầu vồng bay vút đi.

"La Hồng ngươi... tốt nhất là đừng vào bí cảnh Học Hải, một khi đi vào bí cảnh Học Hải, nhất định là thể ý chí đi vào, đến lúc đó...

không có tồn tại thân bí kia làm chỗ dựa cho ngươi nữa rồi."

Trước khi đi vị Lục Địa Tiên này còn cắn phần để lại một câu, sau đó biến mất trong đêm đen.

Ông ta sợ còn ở lại chỗ này sẽ bị một vài kẻ thù được nước lấn tới cố ý gây chuyện đánh chết mình.

Vậy thì thực sự oan uổng.

Trong huyện An Bình, mọi người nhìn đến ngây ngốc.

Nhìn thấy một vị Lục Địa Tiên bị hai ba câu ép đến mức phải đi, bọn họ cũng sửng sốt không thôi.

La Hồng thu lại ảo ảnh Tà Thành, quét mắt nhìn mọi người một cái.

Đám người này, xem như thức thời.

"Không cần gấp gáp, bí cảnh Học Hải tạm thời không đóng được, chờ bốn công tử trao đổi với các vị cư huynh xong rồi hãy tính"

La Hồng thản nhiên nói.

"Nếu còn có ai không phục, có thể xông vào, xem La Hồng ta...

có đánh chết người hay không"

Dứt lời liền hóa thành tia sáng bay vào trong huyện An Bình.

Mà trên hư không, từng vị cường giả chỉ biết đưa mắt nhìn nhau, một đám Lục Địa Tiên bọn họ bị một tên tu sĩ tam phẩm uy hiếp.

Thiên tử Đại Chu lại bình tĩnh thản nhiên, ngồi xếp bằng trong hư không, trên đỉnh đầu là Tọa Hóa Lô, mặt không biểu cảm.

Nữ đế Đại Sở cũng không quá gấp gáp, nhẹ nhàng vuốt ve kiếm Long Tước.

Các vị cường giả ở đây đều biết, có La Hồng làm khó dễ, muốn đi vào bí cảnh sợ là sẽ dễ dàng gặp nguy hiểm.

Dù cho vào được rồi cũng sẽ lo lắng không yên, sợ La Hồng sẽ đánh nát thân thể máu thịt của bọn họ.

Nhưng rất nhiều Lục Địa Tiên hai mắt lạnh lẽo, lời nói của vị Lục Địa Tiên bị La Hồng ép đi bọn họ đều ghi nhớ trong lòng.

Nếu La Hồng thực sự đi vào bí cảnh Học Hải, bọn họ không ngại... tìm cơ hội diệt trừ.

La Hồng về tới huyện An Bình.

Nhóm người La Hậu, Triệu Tinh Hà vẫn trấn thủ trên thành lâu, bọn họ không dám đi, đi một bước cũng không dám.

Dù sao ngoài thành là một đám cường giả, như gió bão cần quét khắp thiên hạ, bọn họ sợ vừa đi một cái huyện An Bình sẽ bị tiêu diệt.

Bọn họ trấn thủ ở đây, tuy không có tác dụng gì, nhưng ít nhất trong lòng còn có chút niềm tin.

La Tiểu Bắc cũng trấn giữ thành lâu, La Hồng lại dẫn theo Tiểu Đâu Hoa đi thẳng vào Thư Sơn.

Trên Thư Sơn, La Tiểu Tiểu đang chơi hoa đào dưới tán cây, giữa trán nàng có một viên pha lê màu trắng sữa nổi lên, đó là dấu ấn khí vận ngưng tụ.

Chương 771: Bảy trăm sáu mươi nghìn tội ác và Tru Tà Chỉ Kiếp!

(2)

Dù sao La Hồng cũng đã dòi hết sức mạnh vận mệnh lên người La Tiểu Tiểu.

Tuy hiện La Tiểu Tiểu không có sức mạnh khí vận trong người, nhưng nàng là người mang theo khí vận.

La Hồng định bồi dưỡng nàng thành nữ hoàng đệ hạ tương lai của Đại La, còn La Hồng hẳn thì trở thành một nhiếp chính vương gây hại cho thiên hạ.

La Tiểu Tiểu là công cụ cho hắn gây tội ác trong tương lai.

Ngũ sư huynh Từ Uẩn đang đợi hắn trước cửa Học Cung.

Từ Uẩn nhìn La Hồng bằng ánh mắt phức tạp, y cũng chứng kiến cảnh tượng La Hồng một mình trấn áp quần hùng trên bầu trời huyện An Bình.

Một tam phẩm trấn áp quần hùng khắp thiên hạ, thật là... to gan.

"Ngũ sư huynh, nhị sư huynh đâu?"

La Hồng tò mò hỏi.

Trong trận chiến trên bầu trời thành Thiên An, Lý Tu Viễn không hề xuất hiện, La Hồng biết trước đó y đang bế quan, nhưng trận chiến tại thành Thiên An kịch liệt như vậy mà y cũng không xuất hiện, không giống phong cách của nhị sư huynh chút nào.

"Nhị sư huynh đang niết bàn bế quan..."

Từ Uẩn cười nói.

"Nhưng mà huynh ấy có để lại phân thân hoa đào, chuyện bí cảnh Học Hải mở ra huynh ấy cũng biết"

Dứt lời, một cơn mưa hoa đào bỗng nhiên bay tán loạn xuống, lả tả khắp không trung, cuối cùng hóa thành dáng vẻ Lý Tu Viễn tay áo lật phật.

"Tiểu sư đệ, Phu Tử đã nói, bí cảnh Học Hải mở ra là chuyện tất yếu, thuận theo tự nhiên, chỉ cần làm đúng quy tắc, không cần ngăn cản"

Lý Tu Viễn cười nói.

La Hồng khẽ nhăn trán, hiển nhiên Phu Tử đã liệu trước những chuyện sẽ xảy ra sau khi mình hóa đã, chuyện bí cảnh Học Hải mở ra cũng nằm trong dự đoán của Phu Tử.

Thậm chí biết đâu trong bí cảnh Học Hải còn có lá bài tẩy của Phu Tử!

Không hổ là Phu Tử!

"Đã như vậy thì cứ theo ý Phu Tử đi."

La Hồng cười nói.

"Có điều, phải xử đám người kia trước, nếu không bọn họ sẽ cho rằng Tắc Hạ Học Cung không còn Phu Tử, chúng ta phải sợ bọn họ"

"Mặt khác, bọn họ muốn vào bí cảnh Học Hải, phải đưa toàn bộ thân thể máu thịt vào sân Học Cung, trong Học Cung có sức mạnh quy tắc đan xen, bọn họ không thể đẩy nên sóng gió gì, người nào không tới sân Học Cung thì không được vào."

La Hồng nói.

Không thể tỏ ra yếu kém, nhu nhược yếu kém không phải chuyện gì tốt.

Hiện Tắc Hạ Học Cung đã không còn Phu Tử, sức uy hiếp không bằng trước kia, nếu không có La Hồng lấy Tà Thần Nhị Cấp ra uy hiếp, sợ là đám Lục Địa Tiên này đã xông vào bí cảnh Học Hải từ lâu.

"Tùy đệ" Lý Tu Viễn cười diêm dâm: "Sur huynh đang bế quan, chờ sur huynh niết bàn thành công, tất cả đều không thành vấn đề"

Nghe vậy, ánh mắt La Hồng sáng rực lên: "Nếu sur huynh bế quan thất bại thì sao?"

Phân thân hoa đào của Lý Tu Viễn liếc mắt nhìn La Hồng, một cái lườm đầy tức giận: "Vậy càng tốt, xong chuyện, lười quan tâm 1?"

mấy chuyện vợ vắn này La Hồng và Tử Uẩn đều bật cười.

"Vậy ngũ sư huynh đi truyền lại những lời này cho đám người ngoài huyện An Bình"

La Hồng nói.

Từ Uẩn gật đầu: "Vậy lỡ như bọn họ không đồng ý, cứ xông vào thì sao?"

La Hồng cười lạnh: "Vậy huynh cũng đừng cản, để bọn họ thử Hị xem.

Dứt lời.

La Hồng liền dẫn Tiểu Đậu Hoa đi vào cung điện Kiếm Tu nuôi kiếm.

Còn hắn thì đi về phía cung điện Tà Tu.

Từ Uẩn thấy thế thì sững sốt: "Tiểu sư đệ, đệ đi nhằm phương hướng rồi."

Bước chân La Hồng bỗng khựng lại.

U oán quay đầu lườm một cái: "Ngũ sư huynh, huynh không hiểu"

Vào cung điện Tà Tu, La Hồng định bế quan ở chỗ này.

La Hồng cảm thấy mình thu hoạch được khá khá trong trận chiến thành Thiên An lần này, chưa nói tới chuyện tu vi bước vào cảnh giới Địa Tà Nhị

phẩm, chỉ tính tội ác thu hoạch được nhờ giết chết đối tượng mục tiêu đã là một khoản lớn.

Trong số những đối tượng mục tiêu bị hấn giết có rất nhiều Lục Địa Tiên!

Thái tử Hạ Cực, Hạ Hoàng... hai bị này là khách hàng lớn.

La Hồng không kịp chờ đợi, muốn nhìn xem rốt cuộc sau lần này mình thu hoạch được bao nhiêu tội ác.

Hắn cũng có chút chờ mong về danh vọng tội ác, dù sao, mấy việc đại nghịch bất đạo như giết vua, mưu triều soán vị hắn đều đã làm, ít nhiều gì cũng phải cho một ít điểm danh vọng tội ác chứ?

Lấy quyền sách bìa da ra.

Lật trang điều khiển ra.

Nhân vật: La Hồng.

Tội ác: +/60086 Đăng cấp: 10 (Phần thưởng đang chờ nhận)

Danh hiệu: Ác nhân.

Danh hiệu nghề nghiệp: Tà Linh Đúc Kiếm Sư (cấp 1)

Chủng tộc: Nhân tộc (người phạm), A Tu La (đã kích hoạt)

Công pháp tu hành: Vạn Sát Quy Nhất (thiếu), Kiếm Khí Quyết, Uẩn Kiếm Quyết, Phần Thiên Quyết Tu pháp tinh thần: Bắc Đẩu Kinh (thiếu)

Thuật pháp: Thiên Thủ Tà Phật, Tiểu Tà Nhiên Đăng Kinh Kiếm pháp: Hóa Long Kiếm, Hồng Trần Kiếp Cảnh giới: Nhị phẩm (Địa Tà), Nhị phẩm (Vạn Kiếm), tam phẩm (Kim Thân), tam phẩm (Lập Mệnh), tam phẩm (Đại Kim Cương)

La Hồng nheo mắt nhìn trang điều khiển, tầm mắt dừng lại trên hàng tội ác trước tiên.

Bảy trăm sáu mươi nghìn.

Đậu!

Giàu rồi!

Ánh mắt La Hồng bỗng sáng rực lên, mặc dù ít hơn một chút so với dự đoán.

Nếu muốn đổi giải đặc biệt, chắc là phải đạt tới một triệu tội ác trở lên mới được, một triệu tội ác thực sự quá nhiều, nhưng cứ từ từ tích lũy thì cũng có thể đạt được.

Trước đây cảm thấy một triệu tội ác là mộng tưởng không thể với tới, nhưng không ngờ nhanh như vậy mà đã sắp tới rồi.

"Ba tháng... đã sắp được một triệu tội ác rồi, La Hồng ta... quả nhiên là kẻ ác trời sinh!"

La Hồng hân hoan.

Lần này có lẽ đủ để đổi được một phần thưởng hạng nhất không tệ!

La Hồng vui vẻ trong lòng, thậm chí còn muốn ngâm nga một khúc nhạc.

Lại đến thời điểm thu hoạch hân hoan vui sướng rồi.

Danh hiệu Tiểu Ác Nhân đã mất đi chữ tiểu, La Hồng hẳn không nhỏ nữa!

Chương 772: Bảy trăm sáu mươi nghìn tội ác và Tru Tà Chi Kiếp!

)
Hơn nữa đẳng cấp cũng đã đạt tới cấp mười, trước đây là cấp 8, bây giờ là cấp mười, thăng liên tiếp hai cấp.

Đương nhiên, đặt trong một số trò chơi trực tuyến, hình như cấp mười cũng chỉ là một tồn tại vừa mới bước chân ra khỏi thôn Tân Thủ mà thôi.

Vươn tay, nhận lấy phần thưởng sau khi thăng cấp.

Hai chiếc rương báu lần lượt hiện lên trước mắt hắn, đen nhánh sáng bóng.

La Hồng mở ra một cái.

"Chúc mừng thu được 1000 luồng sát quang bản nguyên"

Thế thôi?

Ông đây thiếu chút dưa vụn táo nút ấy sao?

La Hồng tức giận muốn chặt tay, hắn quả nhiên không có mệnh Âu Hoàng.

Còn có một chiếc rương báu, La Hồng xoa tay một lát, sau đó mở Ta.

"Chúc mừng thu được lá bùa thần thông phân thân ý chí (một lần)"

Hả?

Nhìn thấy phần thưởng này, La Hồng hơi ngẩn ra, sau đó mắt sáng bừng lên, bùa? Bùa đạo môn?

Vươn tay nhận.

Sau một khắc, lá bùa đen nhánh rơi vào tay hắn.

Không hề có vẻ tiên phong đạo cốt của bùa đạo môn, đây hoàn toàn là một lá bùa tà ác, ký hiện trên đó cũng không phải chu sa gì đó mà là máu!

La Chỉnh thoáng cảm nhận được lá bùa này như đang muốn dẫn dắt ý chí của hắn.

"Thần thông dùng một lần?"

La Hồng nheo mắt, hắn không hiểu nhiều về thần thông, có chỗ nào không hiểu thì đi hỏi.

Tà Thần Nhị Cấp nghe La Hồng hỏi, lười biếng nói: "Thần thông?"

Chỉ có thần minh mới có thần thông... Thứ đồ chơi này có cái thì uy lực vô cùng cường đại, có cái thì nhỏ yếu như gãi ngứa."

"Chủ yếu phải xem loại thần thông nào."

"Thân thông phân thân ý chí kia... có phạm cấp gì?"

La Hồng hỏi.

"rác rưởi."

Tà Thần ngáp một cái, nói.

Ồ.

La Hồng đã hiểu, hẩn hiểu xong lập tức cảm thấy lá bùa trong tay nhạt nhẽo vô vị, bỏ vào trong trang lưu trữ.

Nhưng mà, có vẫn hơn không.

Hai lần nhận phần thưởng thăng cấp cứ vậy kết thúc, La Hồng vẫn chưa thỏa mãn.

Đối với La Hồng đã đạt đến cảnh giới Địa Tà Nhị phẩm như hiện nay, một nghìn luồng Bản Nguyên Sát Quang căn bản không có tác dụng, cho dù là để rèn luyện thân thể hẩn cũng xem như rác rưởi.

Trước đây khi ở trong Huyết Vũ Nguyên, Bản Nguyên Sát Quang hút một cái cũng tính theo hàng vạn.

Ném một nghìn luồng Bản Nguyên Sát Quang cho Ma kiếm tiêu tử tử hút sạch.

Mới xoa dịu tâm trạng của Ma kiếm tiêu tử tử được một chút.

Sau đó lật sang trang khen thưởng.

[Danh sách phần thưởng] Hạng đặc biệt: Thiên Ma Bất Diệt Thế (Tội ác: +??? Có thể đổi)

Hạng nhất: Cửu Sát Tà Liên (Tội ác: +100000~+ 1000000 có thể đổi)

Hạng hai: Địa Giai Tà Pháp "Tà Thần Khiếu" (Tội ác: +10000~+100000 có thể đổi)

Hạng ba: Huyền Giai Tà Pháp "Vạn Tà Lục" (Tội ác: +300~+1000 có thể đổi)

An ủi: Một viên Tụ Sát Đan vô cùng không đứng đắn (Tội ác +10/- 1~- - ??? Có thể đổi)

Nhìn xong phần thưởng, La Chỉnh nhú chặt mày, theo thường lệ thì phần thưởng đặc biệt không đổi được, cho nên tâm nhìn rơi vào phần thưởng hạng nhất.

Nhưng điều khiến La Hồng kinh ngạc là, lần này phần thưởng thứ nhất lại không phải là công pháp hay bị mật.

Mà lại là một đóa hoa?

Cửu Sát Tà Liên... Một đóa hoa sen sao?

Sắc mặt La Hồng biến đổi thất thường, đây là muốn biến thân trở thành đồ lăng lợ thích chơi hoa giống như nhị sư huynh sao?

Nhị sư huynh chơi hoa đào, hắc chơi hoa sen?
Nói thật, trong lòng La Chính thật sự có chút chống cự.
Nhưng theo nguyên tắc được đổi mà không đổi là mất trắng, La Hồng vẫn lựa chọn đổi.

"Kiểm tra tội ác trước mắt là +760086, có thể đổi Thất Sát Tà Liên, đổi hay không?"

Trên sách da người, dòng chữ màu máu nổi lên nhắc nhở La Hồng.

La Hồng nhìn chăm chú.

Bảy trăm nghìn tội ác một bông hoa sen?

Đây là hoa sen gì mà ghê gớm như vậy?

Nhưng mà, có sao nói vậy, sáu mươi nghìn còn lại bị tham ô rồi?

"Đổi"

La Hồng suy nghĩ một chút, nhớ tới hơi lạnh luôn luôn xuất hiện khi có người vô duyên vô cớ khen hắc sau lưng, cuối cùng vẫn lựa chọn đổi.

"Ừ, ừ Sau khi La Hồng lựa chọn xong, trước mắt hắc bỗng nhiên tối sầm.

Không...

Không phải trước mắt tối sầm mà là một đóa hoa sen đen nhánh như mực nổi lên trước người hắc, đó là một màu đen giống như hố đen, như có thể hút hết tất cả ánh sáng.

Tà sát nồng nặc tột cùng cuộn trào trong đó, như thể khiến hư không vặn vẹo, hủy diệt, tan biến.

Trong biển ý chí.

Tà Thần Nhị Cấp bỗng dựng bò lên, kinh ngạc không thôi.

"Đây là... Ngụy Thần Dược!"

"Tiểu La ngu xuẩn, người kiếm đâu ra Ngụy Thần Dược vậy?"

Tà Thần Nhị Cấp ngạc nhiên hỏi.

Y thật sự kinh ngạc, Tiểu La ngu xuẩn chẳng đi đâu cả, sao lại có được Ngụy Thần Dược?

Thứ đồ chơi này không thể tồn tại ở nhân gian!

Nó còn quý giá hơn cả tinh hoa sinh mệnh.

Ngay cả máu Thiên Vương mà Phu Tử để lại cho La Hồng cũng không thể sánh bằng Ngụy Thần Dược!

La Hồng nghe Tà Thần Nhị Cấp nói vậy cũng có vài phần kinh ngạc.

Hắc nhìn về phía sách da người, lại phát hiện không có động tĩnh gì, trước đây khi bảo vật xuất hiện sách da người đều sẽ giới thiệu một phen, vậy mà lần này lại không giới thiệu.

"Xem như Ngụy Thần Dược rác rưởi đi, đối với chỉ thì đây chỉ là vật trang trí mà thôi"

Tà Thần Nhị Cáp nhìn một hồi, không có hứng thú.

"Tiểu La ngu xuẩn, người quá yếu, tốt nhất là chia ra sử dụng nhiều lần, quá nhiều, người chịu không nổi.

Tà Thần Nhị Cáp nói.

La Hồng nghe xong, hai mắt sáng ngời.

"Hơn nữa, cánh của loại hoa sen này, tốt nhất là người lấy cái gì đó trung hòa rồi hãy sử dụng"

"Ừm, máu Thiên Vương rác rưởi mà lão già ngu xuẩn kia đưa cho người còn tạm được."

Chương 773: Bảy trăm sáu mươi nghìn tội ác và Tru Tà Chi Kiếp!

@, Tà Thần Nhị Cáp nói xong, La Hồng đã hiểu.
Hắn cất sách da người, nhìn Thất Sát Tà Liên đang không ngừng hấp thu ánh sáng, hít sâu một hơi.

Mà phía sau hắn, không biết Ma kiếm tiểu tử tử đã xuất hiện từ lúc nào.

"Thơm!"

"Cho ta một cánh!"

Váy đỏ tung bay, mặt mày nghiêm túc, không hề nói chơi.

Như thể đang nói, nếu người không cho nàng sẽ quậy.

Dù sao, nàng đã bị La Hồng moi móc sạch sẽ, mà La Hồng đã hứa cho nàng hút lại nhưng mãi vẫn chưa thực hiện.

"Không thành vấn đề!"

La Hồng dứt khoát đồng ý, xe muốn đi xa nhất định phải đổ dầu, đạo lý này... La Hồng vẫn hiểu được.

Vươn tay, bẻ một cánh sen màu đen, đưa cho Ma kiếm tiểu tử tử.

Ma kiếm tiểu tử tử nhận lấy cánh sen sau đó trốn vào không gian trong đan điền.

La Hồng chỉ cảm thấy tà sát bùng nổ trong đan điền.

Sát Hải vốn khô kiệt và Tà Sơn nứt nẻ bỗng khôi phục lại.

La Hồng lại bẻ một cánh sen khác, sau đó cất năm cánh hoa còn dư lại vào trang lưu trữ.

Chỉ là một cánh hoa đã dẫn tới tà sát nồng nặc bao phủ khắp cung điện Tà Tu.

"âm âm âm.."

Sức mạnh tà sát nồng nặc như muốn phá vỡ không gian.

Nếu La Hồng tùy tiện luyện hóa, sợ là thân thể sẽ vỡ nát.

La Hồng không chút kiêng kỵ, tiếp nhận ý kiến của Tà Thần Nhị Cáp, lấy máu Thiên Vương ra, dẫn ra một giọt máu Thiên Vương sinh cơ nồng đậm từ trong đóa hòa vào trong một cánh hoa sen.

"Xì xì xì!"

Trong nháy mắt, sức mạnh tà sát nồng nặc bốc lên từ cánh sen, càn quét như một cơn bão.

"Vùt?"

Loáng thoáng thấy được trong máu Thiên Vương màu vàng có một luồng thí chí Thiên Vương bị ăn mòn hủy diệt.
Đậu!

Đùa gì vậy!

La Hồng giật mình.

Nhưng có thể cảm nhận được tà sát nồng nặc đang cuộn trào, không chút do dự, vận chuyển Tà Sát Quy Nhất, sức mạnh tà sát vô tận điên cuồng tràn vào trong cơ thể hắn.

Hơn nữa, luồng sức mạnh tà sát này đầy tính công kích và tính ăn mòn mạnh mẽ, khiến thân thể La Hồng không ngừng được tôi luyện trong quá trình hấp thu.

Còn mạnh hơn Bản Nguyên Sát Quang!

"âm âm âm!"

Khí huyết trong cơ thể La Hồng đều trở nên mạnh mẽ, thậm chí trong mỗi một giọt máu đều có một cánh hoa sen đen đang cuộn trào.

"Âm La Hồng chỉ cảm thấy một tiếng nổ vang lên bên tai mình, hắn có cảm giác thân thể của mình đột phá rồi!

Khí huyết cuộn cuộn không dứt như sông chảy, có sinh cơ nồng đậm bắt đầu trào dâng trong thân thể, như thể không bao giờ tan biến.

Đây là tu vi võ đạo bước vào cảnh giới Bất Diệt Nhị phẩm!

Đương nhiên, Bất Diệt này cũng không phải thật sự bất diệt, chỉ là một cách gọi trong võ đạo mà thôi.

Nhưng như vậy cũng chưa kết thúc, tôi luyện thân thể chỉ như mới bắt đầu, La Hồng không ngừng nhỏ máu Thiên Vương trong bình ra lên trên cánh hoa.

Mượn sức mạnh tà sát bốc hơi lên, nâng cao tu vi tà đạo và võ đạo.

Thân thể đang không ngừng tôi luyện, "âm" một tiếng, La Hồng cảm giác mình lại hoàn thành một lần luyện thể.

Đây là lần luyện thể thứ hai rồi!

Cảnh giới Lục Địa Võ Tiên mới có thể luyện thể, mà hôm nay La Hồng đã bắt đầu luyện thể...

Thân thể của hắn trở nên càng thêm mạnh mẽ!

Nhưng hắn vẫn cảm thấy chưa đủ!

Hắn còn muốn nhiều hơn nữa!

Cả bình máu Thiên Vương đổ vào trong đó, khí đen phen phạt cuốn theo tất cả, toàn bộ cung điện Tà Tu đều đang run rẩy, như muốn sụp đổ.

La Hồng không biết, ở thế giới bên ngoài, trong khi hắn luyện hóa cánh hoa, sức mạnh tà sát nồng nặc cũng đang bốc lên cuộn cuộn.

Phía trên Tắc Hạ Học Cung có thiên địa chính khí nồng đậm đang hội tụ, không ngừng hội tụ, chống chất, cuối cùng hóa thành một con sông chính khí bao la cuộn cuộn.

Trong sông sông như có lửa giận đang gào thét.

Trên thảo chuông.

Chuông Thánh Nhân như cảm nhận được gì đó, tự động phát ra tiếng chuông kêu!

Ngoài huyện An Bình.

Các vị Lục Địa Tiên đều ngẩn ra, bay lên lơ lửng, nhìn chăm chăm vào Tắc Hạ Học Cung.

"Đó là cái gì? Chính khí Trường Hà quá nồng đậm... Chẳng lẽ có thánh nhân sắp ra đời?"

"Là La Hồng sao? Hình như cảm nhận được hơi thở của hắn, chính khí Trường Hà nồng đậm như vậy, hình như còn lợi hại hơn cả Lý Tu Viễn..."

"Xì, Tên La Hồng này được gọi là tấm gương chính nghĩa, khắc tinh của tà tu, con sông chính khí này còn nồng đậm hơn của cái tên Lý Tu Viễn nguy quân tử giả nho sinh kia"

Rất nhiều Lục Địa Tiên đều chưa bao giờ nhìn thấy cảnh tượng này, ngạc nhiên bàn luận về nó.

Từ Uẩn lại hơi ngơ ngác.

Thánh nhân ra đời?

Đây giống như là... kiếp nạn do chính khí Trường Hà hóa thành được ghi chép trong sách Thánh Nhân.

Một khoảng không nào đó trong Tắc Hạ Học Cung.

Lý Tu Viễn với ngọn lửa niết bàn đang bốc cháy trên đỉnh đầu và hai vai chợt mở mắt ra, khòe miệng co giật...

Ánh mắt y như thể nhìn thấu hư không, thấy được chuông Thánh Nhân tự động gõ và sức mạnh tà sát bốc lên từ cung điện Tà Tu.

Đâu!

Tiêu sư đệ lại làm cái gì vậy?

Còn hình như gì nữa?

Đây chính là kiếp nạn do chính khí Trường Hà biến thành!

Nhưng mà Lý Tu Viễn cưỡng ép mình đè nén khiếp sợ trong lòng, từ từ nhắm mắt, y phải niết bàn, niết bàn.

Vong Xuyên Tự.

Pho tượng Đế Thích.

Pho tượng Phu Tử cười nho nhã, nhìn xuống nhân gian.

Bỗng nhiên, pho tượng Phu Tử nhìn về phía Tắc Hạ Học Cung, trên gương mặt hóa đá là nụ cười cứng ngắc...

Đâu!

Không có lão phu ở đây, người coi trời bằng vung đến mức muốn đỡ nhà luôn rồi?

Bảo người sau khi Đại Triều Hội kết thúc thì tu đạo thánh nhân cho tử tế, người lại tu ra một kiếp nạn tru tà?

May mà lão phu không chết, nếu không cũng bị người ép đội mồ sống dậy!

Nụ cười trên mặt pho tượng Phu Tử biến mất, hai mắt từ từ nhắm nghiền.

Cảm thấy... nhân gian không đáng lưu luyến.

Chương 774: Tắc Hạ Học Cung biến chất rồi! (1)

"Rầm rầm rầm!"

Chính khí Trường Hà trút xuống.

Cung điện Tà Tu bị chính khí Trường Hà tấn công, bắt chợt nổ tung, vỡ thành mảnh nhỏ.

Rất nhiều học trò trong Học Cung đều bị kinh động.

Trùng mắt ra coi, kinh ngạc nhìn cung điện Tà Tu.

Chẳng mấy chốc cung điện Tà Tu đã bị san bằng.

Khí huyết nồng nặc bốc lên cuộn cuộn, La Hồng áo trắng tóc bạc tỏa ra ánh sáng trắng sáng chói, từng bước đi ra khỏi chính khí Trường Hà.

"Ai, Miệng phát ra âm thanh thoải mái cực độ.

Mỗi một tê bào đều được cọ rửa trong chính khí Trường Hà, rực rỡ chói mắt, ánh sáng lưu chuyển.

Trên đỉnh đầu, khí chính dương cuộn trào, chân ngôn chữ "chính" san sát, như không tước xòe đuôi.

Hoàn thành ba lần rèn luyện thân thể, khí huyết, vinh quang tỏa sáng!

Ngoài huyện An Bình, rất nhiều cường giả nhìn cung điện Tà Tu biến thành một đồng đồ nát, không khỏi cảm thán.

"La Hồng này, không hổ là khắc tinh của tà tu, ngay cả cung điện Tà Tu trong Học Cung cũng không buông tha..."

Lại nhìn La Hồng bước ra từ trong cung điện Tà Tu đồ nát.

Mọi người chỉ cảm thấy...

Như có một thánh nhân chính khí ngất trời bước ra từ dòng sông, mang theo thánh quang vô tận đến nhân gian.

Thân thể La Hồng hoàn thành ba lần tôi luyện, khí huyết mênh mông cuộn cuộn, dưới sự ăn mòn của Thất Sát Tà Liên và sinh cơ của máu Thiên Vương, cơ thể của hắn giống như lặp đi lặp lại quá trình hủy diệt rồi lại tái sinh.

Như một khối sắt được rèn trong lò lửa, rồi lại được nhúng trong bồn nước lạnh như băng.

Bây giờ tu vi võ đạo của hắn gần như đã đạt tới đỉnh cao Nhị phẩm.

Mà đây chỉ là hiệu quả của một cánh Thất Sát Tà Liên, cho Ma kiếm A Tu La một cánh, La Hồng còn lại năm cánh, năm cánh hoa còn dư lại này hắn cũng không dám tùy ý sử dụng.

Trong mắt La Hồng, Ngụy Thân Dược trong miệng Tà Thân Nhị Hắc có thể là một loại độc dược chí mạng, nếu không có gì để trung hòa thì có thể sẽ khiến La Hồng bị độc chết ngay trong nháy mắt.

Tà vật, thực sự rất tà!

Thực ra máu Thiên Vương cũng không đủ dùng, nếu không phải cuối cùng dẫn tới kiếp nạn do dòng sông chính nghĩa đổ xuống.

Sợ rằng La Hồng cũng bị ăn mòn đến chết trong chính khí nồng đậm hòa cùng tà sát.

Cái gọi là Thiên Vương... quá yếu.

Nhưng máu Thiên Vương bị quy tắc xóa bỏ sức mạnh có thể xưng là vật báu vô giá ở nhân gian, mặc dù La Hồng cảm thấy nó rác rưởi nhưng dù sao cũng là máu Thiên Vương, rất quý.

Nhân gian còn có chỗ nào có thể xuất hiện bảo vật sánh bì được với máu Thiên Vương?

Bước ra khỏi cung điện Tà Tu hoang tàn đổ nát, La Hồng rơi vào trầm tư, tóc bạc tung bay, tinh khí thần đều tốt hơn trước rất nhiều.

Như có điều suy nghĩ, hần ngẩng đầu, nhìn về phía bí cảnh Học Hải trên đỉnh đầu.

Ánh mắt sáng bừng lên.

Bí cảnh đệ nhất nhân gian, bí cảnh Học Hải... Bảo bối của Tắc Hạ Học Cung, trong đó hẳn phải có rất nhiều thứ tốt, hơn nữa đều là bảo vật thánh khiết, nghe đồn trong bí cảnh Học Hải cất chứa truyền thừa của các thế hệ Phu Tử và rất nhiều thánh nhân nho giáo.

Tất nhiên trong những truyền thừa này ẩn chứa thánh khiết, chính khí, ánh sáng...

Không thua kém gì tà sát rơi xuống từ chính khí Trường Hà.

La Hồng cảm thấy... mình rất cần những tà sát này.

Hắn còn có năm cánh Thất Sát Tà Liên, nếu luyện hóa toàn bộ, thân thể mới có thể nâng lên một tầng cao mới.

Bước vào cảnh giới Vũ Vương Nhất phẩm chắc là không thành vấn đề, thậm chí còn có cơ hội đột phá Lục Địa Võ Tiên.

Đương nhiên, cảnh giới Lục Địa Tiên không chỉ cần có thân thể và khí huyết, mà còn cần lĩnh ngộ trong nhận thức.

Cần phải mở ra đại đạo trong biến ý chí, còn cần đạo hoa nở rộ tại nơi tận cùng đại đạo, như vậy mới có thể bước vào cảnh giới Lục Địa Tiên.

Mà khí vận có thể trợ giúp đạo hoa nở rộ, đây cũng là lý do vì sao rất nhiều cường giả đều dựa vào các thế lực cường đại.

La Hồng từ từ thở ra một hơi, hôm nay, hắn cũng có nhận thức rõ ràng về tu hành.

Xoay người liếc nhìn cung điện Tà Tu hoang tàn đổ nát, cảm thấy hơi đau lòng.

Sao lại sụp!

Tắc Hạ Học Cung vất vả lắm mới có một nơi xứng với thân phận của hắn, kết quả... cứ thế sụp đổ.

La Hồng vẫn cảm thấy hơi khổ sở.

Khí chính dương vô hạn bao phủ quanh thân thể La Hồng, hắn khẽ động tâm thần một cái, chính khí như hóa thành dòng sông, từ từ chảy xuôi.

Đằng xa.

Từ Uẩn từ từ bước tới, nhìn thấy cảnh tượng này thì khóe miệng co giật một cái.

Ngưng tụ chính khí Trường Hà, tiểu sư đệ như vậy là đã bước chân vào cảnh giới chính khí Trường Hà Nhị phẩm của nho tu?

Sao lại... nhanh như vậy?

Nếu y nhớ không nhầm, từ lúc tiểu sư đệ tu hành đến nay còn chưa được bốn tháng thì phải?

Bắt đầu từ con số không cho đến khi trở thành Nhị phẩm còn chưa tới bốn tháng.

Kỳ tài ngút trời!

Không hổ là tấm gương chính nghĩa, tu Nho đạo, quả thực giống như có thần trợ giúp.

Từ Uẩn cảm thán không thôi, chẳng sách Phu Tử còn lựa chọn thu thêm một lực sư đệ.

La Hồng cũng hơi kinh ngạc, hắn thành nho tu Nhị phẩm rồi?

Cảm nhận được chính khí Trường Hà đang chảy, La Hồng khẽ động tâm niệm, dòng sông cuốn trôi tất cả, khiến dũng khí, niềm tin, ý niệm của hắn đều được tăng cường lên mười phần.

Thậm chí ngay cả thiên địa uy áp cũng tuân theo ý niệm của hắn, bắt đầu âm âm khởi động, sau khi bước vào Nhị phẩm, việc điều khiển thiên địa uy áp đối với La Hồng càng thêm thuận buồm xuôi gió.

Uy lực của chính khí Trường Hà cũng không tệ lắm, nho tu mấy phẩm cấp trước rác rưởi muốn chết, sau khi tới Nhị phẩm, Nhất phẩm thì lại rất mạnh.

Chương 775: Tắc Hạ Học Cung biến chất rồi! (2)

La Hồng thu lại chính khí Trường Hà, nhưng khí chính dương lóa mắt trên người vẫn khó có thể ức chế và trung hòa.

Nhưng thu hoạch và đột phá của La Hồng vẫn chưa kết thúc.

Thời điểm thu lại chính khí Trường Hà của mình, trên người La Hồng chợt có một luồng kiếm khí giống như núi cao vực sâu, như rồng như cá phun ra từ người hắn.

Áo trắng khẽ lay động trong cơn gió do kiếm khí tạo ra.

Da thịt La Hồng trở nên trong suốt, người trần cũng có thể nhìn thấy rõ ràng kiếm khí mệnh mệnh đang chảy xuôi trong kinh mạch dưới cơ thể hắn.

Mỗi một luồng kiếm khí đều như hóa thành một thanh kiếm có linh hồn, như vạn thanh kiếm chảy xuôi trong kinh mạch!

Kiểm tu Nhị phẩm, Vạn Kiếm cảnh.

Sau khi tu vi nho đạo bước vào Nhị phẩm, tu vi kiếm đạo của La Hồng cũng bước vào Nhị phẩm, đạt tới Vạn Kiếm cảnh, cách cảnh giới Nhất phẩm Quy Tông của kiếm đạo tông sư càng lúc càng gần!

Bên ngoài huyện An Bình, rất nhiều tu sĩ theo dõi tình hình của La Hồng, mí mắt đều giật giật không thôi.

Chỉ trong một ngày mà cả ba phương pháp tu hành đều có bước đột phá lớn, bước vào Nhị phẩm.

Đây chính là ngôi sao sáng nhất thời đại này?

Thiên phú của La Hồng không hề thua kém La Hồng Trần.

Khí tức của La Hồng bắt đầu lắng đọng, nhưng không chỉ như vậy.

Theo tu vi nho đạo, tu vi kiếm đạo, tu vi võ đạo đều bước vào tam phẩm, thời khắc này, tinh thần lực của La Hồng bởi vì đột phá mà tăng vọt đáng kể.

Cho nên đóa hoa tinh thần trong biển ý chí của hắn lại lần nữa nở rộ.

Mà vật chất do pháp tướng Thiên Thủ Tà Phát ngưng tụ thành và số phật đăng Tiểu Tà Nhiên Đăng Kinh ngưng tụ thành cũng đạt đến con số mười tám.

Toàn thân La Hồng tỏa ra bảo quang càng có vẻ trang nghiêm.

Thế giới bên ngoài.

La Hồng vừa mới trở nên yên lặng, trong thân thể mơ hồ có bảo quang tràn ngập, chiếc chuông phật nhỏ nổi lên trên đỉnh đầu, phật quang dày đặc, tựa như tiếng ngân vang của chuông phật đang lan tỏa.

Phía sau lại có một quả la hán lớn bằng nắm đấm ngưng tụ lại, hán ngưng tụ bốn quả la hán, tu vì bước vào Tứ Đại Quả La Hán cảnh Nhị phẩm của Phật môn.

Võ tu Nhất phẩm là Võ Tương, kiếm tu Nhất phẩm là Quy Tông, nho tu Nhất phẩm là Đại Nho, mà Phật tu Nhất phẩm là Bồ Tát Quả.

Cảnh giới mà La Hồng từng ngưỡng mộ, hôm nay chỉ cách hán một bước nữa mà thôi.

Giữa phật quang tràn ngập, khí tức trên người La Hồng dần dần thu bớt lại, không còn trôi lơ lửng nữa.

Rất nhiều người đang quan sát, trái tim đang treo cao cuối cùng cũng hạ xuống.

Người... cuối cùng cũng kết thúc!
Tu bốn đạo, đạo nào cũng Nhị phẩm...
Nhân gian còn có quái vật như vậy sao?

Đều nói lĩnh vực nào cũng có chuyên môn riêng, nhưng như người là chuyên về bách đạo!

Yêu nghiệt!

Yêu nghiệt nhân gian tám nghìn năm khó gặp.

Ngay cả các cường giả như thiên tử Đại Chu, nữ đế Đại Sở cũng nhìn La Hồng bằng ánh mắt phức tạp.

Có lẽ đối với bọn họ bây giờ, Nhị phẩm chẳng khác nào một con kiến hôi.

Nhưng La Hồng... không phải kiến hôi.

Thời điểm La Hồng kết thúc đột phá, bên ngoài huyện An Bình, các cường giả cảnh giới Lục Địa Tiên từ từ mở miệng.

"La công tử, người đã tu hành ba ngày, bí cảnh Học Hải cũng đã mở ra được ba ngày... Người và các sư huynh của người có thể đưa ra câu trả lời được chưa?"

Có cường giả nói.

La Hồng thu lại phật quang trên thân thể, báo tượng trang nghiêm, mi mắt khẽ nâng: "Sốt ruột rồi?"

"Đương nhiên có câu trả lời, hán là ngũ sư huynh của ta đã nói cho các vị rồi"

La Hồng đứng trên đỉnh Đông Sơn, nhìn thẳng về phía các vị cường giả đang lơ lửng trên bầu trời bên ngoài học cung.

"Muốn đi vào bí cảnh Học Hải cũng được thôi, người vào bí cảnh phải tới Đông Sơn, ngồi xếp bằng trên sân của Tắc Hạ Học Cung"

"Thân thể ở lại trong sân, thể ý chỉ vào bí cảnh"
La Hồng nói.

Trước đây Từ Uẩn cũng đã nói, nhưng hiển nhiên là những người này không đồng ý.

Bởi vì thể ý chỉ thoát khỏi thân xác, thân xác sẽ mất đi ý thức, lúc này thân xác rất yếu đuối, lỗ như La Hồng sinh ra ác ý, muốn hủy diệt thân xác bọn họ, bọn họ chỉ có nước khóc.

"Mặt khác, bí cảnh Học Hải là bí cảnh của Tắc Hạ Học Cung nhà l) ta.

"Các người muốn vào cũng được thôi, nhưng hãy bày tỏ một chút thành ý"
La Hồng cười xán lạn, nói.

Nói xong lời này mặt mày những cường giả bên ngoài thành An Bình lập tức biến sắc.
Đâu!

Ngươi? Được lắm!

Được một tác lại muốn tiến thêm một bước!

Lúc Phu Tử ở đây cũng không vô lý như vậy.

Một khi bí cảnh Học Hải mở ra, Phu Tử vẫn luôn làm theo đúng quy tắc, trước đây bí cảnh Học Hải cấm cường giả Lục Địa Tiên tiến vào, chỉ cần Lục Địa Tiên không vào thì Phu Tử sẽ không ra tay ngăn cản.

Mà bây giờ, bởi vì quy tắc suy yếu, cho nên từ Lục Địa Tiên ngũ cảnh trở xuống đều có thể tiến vào.

Mà Phu Tử không ở, La Hồng như thể trở thành chúa núi!

Ngang ngược, vô lý đến cùng cực.

Không cho vào thì cũng thôi, bây giờ... còn xéo xắt đòi bày tỏ, muốn thu vé vào cửa?

Các vị cường giả đều lạnh mặt, nhìn chằm chằm La Hồng, có ý lạnh bắt đầu trào lên.

Tắc Hạ Học Cung, biến chất rồi!

La Hồng lại cười dừng dừng, áo trắng hơn tuyết, tóc bạc tung bay, hất cằm nhìn mọi người.

, "Không phục? Vậy thì đừng ai vào nữa...

La Hồng nói.

Chương 776: Tắc Hạ Học Cung biến chất rồi! (3)

Vừa dứt lời, hư ảnh Tà Thần Nhị Cấp hếch mũi hiện lên, chắn trước lối vào bí cảnh Học Hải.

Lúc này hắn đang vui như mở cờ trong bụng, giờ khắc này hắn hoàn toàn mang dáng vẻ của nhân vật phản diện.

Mọi người càng tức hắn càng hài lòng.

Không chừng còn được ghi tội ác vào sách luôn ấy chứ.

Hiện giờ La Hồng rất cần tội ác, hắn cần đạt được một triệu tội ác, xem xem có thể đổi phần thưởng "Thân Ma Bất Diệt" hay không!

Đây giống như một loại chấp niệm, thứ kia cứ luôn treo ở phần thưởng hạng nhất, chưa bao giờ thay đổi, nhìn churong mắt.

Từ Uẩn nhìn La Hồng, hít sâu một hơi, ngay từ đầu y cũng cảm thấy La Hồng có hơi quá đáng.

Nhưng mà suy nghĩ kỹ lại thì y đã thông suốt rất nhiều điều.

Thực tế thì Tắc Hạ Học Cung hiện này chỉ là miệng cọp gan thỏ...

Phu Tử hóa đá trấn thủ tam giới, mặc dù là hành động vĩ đại, tạm thời áp chế uy hiếp mà địa ngục và thiên môn mang thối cho nhân gian.

Thế nhưng, cũng khiến Tắc Hạ Học Cung rơi vào Từ Uẩn làm Đại Lý Tự tự khanh lâu như vậy, đấu đá lẫn lộn trên quan trường nhiều năm như vậy cũng thấy rõ và thông thấu rất nhiều chuyện.

Thực tế thì giới tu hành cũng chẳng khác gì quan trường,

Chỉ cần người thoáng để lộ ra vẻ yếu thế thì một đám đồng liêu như sói đói sẽ cắn xé người, nuốt chửng người.

Mà hôm nay Tắc Hạ Học Cung đang bị vây giữa bầy sói.

Lý Tu Viễn đang bế quan niết bàn, hiện nay người làm chủ Tắc Hạ Học Cung là y và La Hồng.

Trong Tắc Hạ Học Cung có bao nhiêu bảo vật, Chuông Thánh Nhân, sách Thánh Nhân trong Tàng Thư Các, còn rất nhiều sách cổ, vật báu của rất nhiều gia tộc, còn có bí cảnh Học Hải...

Đương nhiên sẽ khiến không ít cường giả đỏ mắt.

Nếu không có tồn tại thần bí đằng sau La Hồng trấn áp, sợ là Tắc Hạ Học Cung đã sớm trở thành đối tượng cho các thế lực lớn xâu xé.

Chủ yếu là ngoại trừ Phu Tử, Tắc Hạ Học Cung có quá ít cường giả cấp cao.

Mà hành động mạnh mẽ ngang ngược của La Hồng ngày hôm nay cũng đã trấn áp các phương.

Từ Uẩn đã hiểu.

Nhìn tiểu sư đệ tóc bạc trắng xóa, sống lưng thẳng tắp, y bỗng thấy xúc động, kẻ làm sư huynh như y thật sự vô dụng, lại phải để tiểu sư đệ gánh vác Tắc Hạ Học Cung.

La Hồng đột nhiên cảm giác được đằng sau có một ánh mắt sáng quắc đang nhìn chăm chăm vào mình, khiến hắn cảm thấy hơi khó chịu.

Có chuyện xảy ra, hắn phách lối như vậy, vô lý như vậy, còn làm ra hành vi hoàn toàn lệch lạc với quan điểm của Tắc Hạ Học Cung như vậy, thế mà hình như còn nghe được có người đang khen hắn?

Nhưng lúc này La Hồng cũng không nghĩ quá nhiều.

"Các vị, cho các người một ngày."

"Ngày mai, bí cảnh Học Hải sẽ mở ra, người không vào sân Học Cung thì không được vào, người nào không bày tỏ... thì không được vào"

La Hồng đuổi người, khí huyết toàn thân vang lên từng tiếng nổ vang, thân nhiên nói.

Sau một khắc, hắn xoay người, không để ý đến một đám cường giả đang sa sầm mặt, đi vào một tòa cung điện.

Trên thành lâu huyện An Bình.

Nhóm La Hậu và Triệu Tĩnh Hà mặc giáp đen trần thủ, cảm nhận được sự u ám và uy áp trước mưa giông bão tố, da mặt run lên một trận.

Bọn họ đều nghe được cuộc đối thoại giữa La Hồng và các cường giả.

Thế nhưng, càng kinh hồn táng đảm là những lời phách lối vô lý của La Hồng quả thực đã đắc tội những cường giả này.

La Hậu thực sự sợ đám Lục Địa Tiên này sẽ thẹn quá hóa giận, thẳng thừng ra tay san bằng huyện An Bình.

Lưu huyện lệnh cũng toàn thân run rẩy, đứng trên thành lâu không dám đi đâu, cũng không dám nhúc nhích, mồ hôi lạnh thấm ướt áo quần trên người.

La Hồng chỉ cần làm màu là được rồi, nhưng áp lực đều do bọn họ gánh chịu.

Ông ta nhìn về phía La Hồng, răng va vào nhau lập cập: "La... La đại nhân, chúng ta làm sao bây giờ?"

Giáp đen trên người La Hậu kêu loảng xoảng, rút Mắc dao ra, đập mạnh vào cục dạch, nhìn chăm chăm vào những tôn tại kinh khủng khí thế cuộn cuộn đủ để thay đổi trời đất, thua người không thua trận.

"Ý con ta chính là ý ta!"

"Đại La, không sợ chiến!"

"Các vị, hãy suy nghĩ cho kỹ!"

La Hậu khí thế dâng trào, tướng sĩ Hắc kỵ trong huyện An Bình cũng rút Mạo đao ra, hô hào vang dội.

Khí thế cuộn cuộn bốc lên, giống như khí huyết ngập trường thành.

Bên ngoài huyện An Bình.

Ánh mắt các vị Lục Địa Tiên lóe lên, cuối cùng, từng người đáp xuống mặt đất huyện An Bình, lựa chọn thỏa hiệp, đi bộ vào trong huyện.

Nhóm cường giả Thiên tử Đại Chu, nữ đế Đại Sở, đại hãn Kim Trưởng Vương Đình, quốc chủ Nam Chiếu lại không đi mà hạ xuống đình Nam Lý bên ngoài huyện An Bình, quan sát bí cảnh Học Hải.

Bọn họ chỉ phái Lục Địa Tiên từ ngũ cảnh trở xuống từ các thế lực đi vào huyện An Bình, đi bộ lên Đông Sơn.

Bọn họ cũng thỏa hiệp.

Người trong thiên hạ chứng kiến cảnh tượng này xong đều ồ lên.

Tắc Hạ Học Cung không có Phụ Tử nhưng vẫn trấn áp được quần hùng, chỉ dựa vào một mình La Hồng... Quả thực là không thể tin nổi!

Ngay cả Lục Địa Tiên cũng đã thỏa hiệp, một vài cường giả Nhị phẩm, Nhất phẩm cũng lựa chọn thỏa hiệp, đi bộ lên Đông Sơn.

Trên thành lâu, La Hậu thở phào một hơi, mở cửa thành huyện An Bình, nhưng ông vẫn không hề thả lỏng, sai Hắc kỵ hóa thành đội ngũ tuần tra, duy trì trật tự huyện An Bình.

Côn Luân Cung.

Trích Tinh Các.

Hình vẽ hoa sen giữa trần Văn Thiên Hành càng thêm tươi thắm, trong con ngươi như có vô số ánh sao đang nhảy nhót.

Tê Quảng Lăng đứng sau lưng ông ta, còn có rất nhiều cường giả Côn Luân Cung đều đứng lặng hồi lâu trên Trích Tinh Các.

Vậy mà toàn bộ đều là Lục Địa Tiên, hơn nữa đều là Lục Địa Tiên dưới ngũ cảnh.

Đếm kỹ thì thấy đông đúc chi chít, không dưới mười người.

Trong các cung điện mở cửa xung quanh còn có khí thế mạnh mẽ đang trôi nổi lơ lửng, đều là cường giả trên ngũ cảnh.

Côn Luân Cung đứng đầu thánh địa nhân gian, thế lực quả thực sâu không lường được.

Đa số trong bọn họ đều tiên phong đạo cốt, lưng đeo Đạo kiếm, mắt sáng như sao, nhìn chăm chăm vào Văn Thiên Hành trên Trích Tinh Các.

Trước kia Văn Thiên Hành chẳng là gì trong mắt bọn họ, nhưng hôm nay Văn Thiên Hành... đã là chương giáo!

Tay áo Tề Quảng Lăng tung bay lất phất, tiên phong đạo cốt.

Trong tay ôm một chiếc gương cổ, trên khung kính đầy rẫy hoa văn huyền bí, có tiên văn, có chữ cô, có những hình vẽ kỳ dị.

Đây chính là thân binh của Côn Luân Cung, Giám Thiên Kính.

Chương 777: Tắc Hạ Học Cung biến chất rồi! (4)

Nghe đồn đây là vật do cường giả mạnh nhất đằng sau thiên môn truyền lại, là bảo vật vô giá dùng để theo dõi khí vận nhân gian.

Hiện tại Tề Quảng Lăng cũng đã hiểu mục đích của chương giáo, hiện Phu Tử hóa đá trần thủ tam giới, tranh thủ thời gian thở dốc cho nhân gian, đây là cơ hội của nhân gian, cũng là tai ương cho nhân gian.

"Phu Tử tự phát nổ sách Học Hải, bí cảnh Học Hải mở rộng, quy tắc suy yếu, nếu không hấp thu bảy luồng khí vận của nhân gian, có lẽ ai ai cũng có thể đi vào, hôm nay chỉ có Lục Địa Tiên dưới ngũ cảnh có thể vào, các người chuẩn bị đi tới huyện An Bình, vào bí cảnh"

"Bí cảnh Học Hải đã hấp thu bảy luồng khí vận trong thiên hạ"

"Bốn tọa chuẩn bị Giám Thiên Kính cho các người, phải lấy hết bảy luồng khí vận, một phần cũng không được thiếu."

Văn Thiên Hành chấp tay sau lưng, nói với vẻ sâu xa.

Trên Trích Tinh Các, các vị Lục Địa Tiên dưới ngũ cảnh đều khom người.

"Vâng"

Sau một khắc, Văn Thiên Hành bắt đầu búng ngón tay.

Từng tia sáng bay về phía bọn họ, hóa thành từng chiếc gương đồng có vẻ ngoài theo phong cách cổ xưa, các đạo nhân đưa tay áo nhận lấy xong, đạo bào bay tán loạn, lưng đeo Đạo kiếm, lần lượt hóa thành tia sáng phóng lên cao, bọn họ đều ngự kiếm mà đi, lao nhanh về phía huyện An Bình.

Mười ba vị Lục Địa Tiên dưới ngũ cảnh ngự kiếm tới huyện An Bình, đây là một thế lực cực kỳ cường đại.

Tề Quảng Lăng nhìn các Lục Địa Tiên đồng loạt biến mất, sắc mặt không hề thay đổi.

Thiên Văn Hạnh lại cầm lấy Giám Thiên Kính, vươn tay gõ lên mặt kính.

Gõ ba cái xong, mặt kính nổi lên sóng gợn.

Trong đó có một ngôi sao chói lọi bay ra, xông lên tận vòm trời.

Tề Quảng Lăng không ngẩng đầu, nhưng ông ta vẫn có thể cảm nhận được trong Côn Luân Cung có một luồng sức mạnh khí vận đang dâng trào cuộn cuộn.

Luồng sức mạnh khí vận này ẩn giấu trong kính Giám Thiên, mệnh môn vô tận, không hề yếu hơn bảy luồng khí vận nhân gian được hình

thành bởi ngai vàng do Hạ Hoàng tạo ra.

Tề Quảng Lăng chấn động tốt độ, thật không ngờ Côn Luân Cung lại hội tụ nhiều khí vận nhân gian như vậy!

Văn Thiên Hành liếc mắt nhìn Tề Quảng Lăng một cái, cười nhạt:

"Côn Luân Cung khác với Vong Xuyên Tự, Phật vận tám nghìn năm của Côn Luân Cung đều bị Địa Tạng Bồ Tát tiêu hao gần như cạn kiệt để trấn áp địa ngục."

"Mà Côn Luân Cung lại nối liền với thiên môn, đương nhiên hội tụ khí vận dồi dào, thường ngày không hiện chỉ vì sợ kẻ khác dòm ngó mà thôi"

Văn Thiên Hạo cười nói.

Sợ kẻ khác dòm ngó, sợ ai?

Ánh mắt Tề Quảng Lăng lóe lên, cũng hiểu rõ, thế gian này chỉ Phu Tử mới có thể khiến chuông giáo không kị!

Hiện Phu Tử trấn áp tam giới, nhân gian đã không còn mối uy hiếp nào lớn, chuông giáo có thể phóng thích khí vận Côn Luân Cung rồi.

"Âm Cột khí vận xông lên tận trời, sau một cái chớp mắt, một cánh cửa cao ngất hiện lên trên vòm trời, tiên quan đan xen, dập dờn không dứt.

Đây là thiên môn tầng thứ ba, đằng sau thiên môn có tồn tại khí tức vô cùng cường đại đang nhìn xuống nhân gian.

Văn Thiên Hành vượt cạm nhìn về phía thiên nhân đằng sau thiên môn.

Sau một khắc, thiên môn biến mất.

Mà phía trên Côn Luân Cung, một cánh cửa thiên môn không lớn lắm hiện lên, đây là thiên môn tầng thứ ba, thiên môn mở ra, tiên quang tràn ngập.

Có tiếng cười sang sảng từ sau thiên môn truyền tới.

Sau đó từng vị thiên nhân tiên quang vờn quanh bước ra khỏi thiên môn.

Tề Quảng Lăng bất giác run lên, bởi vì ông ta phát hiện những thiên nhân bước ra khỏi thiên môn này đều là các thể hệ Lục Địa Tiên phi thăng của Côn Luân Cung.

Hôm nay, những Lục Địa Tiên phi thăng thiên môn này lại... trở về!

Văn Thiên Thành chỉ gật đầu với những Lục Địa Tiên vừa bước ra khỏi thiên môn.

Sau đó, quay đầu nói với Tề Quảng Lăng: "Đây là 'Côn Luân thiên môn' thiên môn thuộc các thể lực lớn trên nhân gian đều đã đến lúc mở ra rồi"

Văn Thiên Hành cười.

Sau một khắc, ông ta búng tay một lần nữa, bắn thẳng về phía mặt Giám Thiên Kính.

Trong chớp mắt, bầu trời như mặt gương bị gõ vào.

Giống như tiếng gõ cửa.

Tê Quảng Lăng hít sâu một hơi, ông ta đã biết chuyện mà chương giáo muốn làm, đây là muốn nhân gian đại loạn.

Còn nhân gian đại loạn có ích lợi gì, Tê Quảng Lăng cũng đã hiểu... Có lẽ chương giáo muốn đục nước béo cò.

Bỗng nhiên.

Văn Thiên Hành lại nhét Giám Thiên Kính vào lòng Tê Quảng Lăng.

"Người đi tới huyện An Bình một chuyến"

Tê Quảng Lăng nghe vậy thì ngân ra.

Văn Thiên Hành chấp tay sau lưng, đứng lặng trên bầu trời Trích Tinh Các, đón lấy gió nhẹ, khẽ cười: "Phu Tử hóa đá trần thủ tam giới, không thể không chuẩn bị gì đằng sau, bốn tọa suy nghĩ một chút, chắc hẳn phải có biện pháp dự phòng, lá bài tẩy lớn nhất có lẽ là đệ tử Lý Tu Viễn của ông ta..."

"Người này thiên phú yêu nghiệt, lấy sát kiếp chứng đạo, một khi niết bàn thành công, nhất định sẽ như phượng hoàng niết bàn, thành phượng hoàng máu giáng trần, có được chiến lực ở cảnh giới thứ mười..."

Tê Quảng Lăng nghe xong, mi mắt bất giác giật giật.

Người... đừng nói nữa!

Bần đạo không muốn nghe!

Nhưng Văn Thiên Hành lại không để ý tới ông ta, tiếp tục nói:

"Mà La Hồng nhất định sẽ vào bí cảnh Học Hải để lấy được truyền thừa của thánh nhân"

"Mà bí cảnh Học Hải chỉ cho phép thể ý chí tiến vào, cho nên...

bốn tọa cần người làm hai chuyện"

"Chuyện thứ nhất, phá rồi Lý Tu Viễn niết bàn.

"Chuyện thứ hai, hủy thân thể La Hồng"

Nghe vậy, khóe miệng Tê Quảng Lăng giật giật một cái, vì sao... lại là bần đạo.

"Chương giáo..."

"Bần đạo không muốn sống nữa, người giết bần đạo đi."

Văn Thiên Hành: "..."

Chương 778: Hôm nay Phu Tử không ở nhà (1)

Trong huyện An Bình, bầu không khí trở nên vừa kỳ quái vừa tù đọng.

Trên đường phố, khí thế mạnh mẽ đan xen, dân chúng căng thẳng run rẩy, tiếng rao của người bán hàng rong cũng không còn lạnh lẽo nữa.

Môn khách giang hồ tề tụ tại huyện An Bình, đâu đâu cũng thấy các tu sĩ phẩm cấp cao, huyện thành nhỏ nhỏ này thoáng cái trở thành nơi ngọa hổ tàng long, không chừng vợ đại một người trên đường cái cũng có thể là tu sĩ thành danh lâu năm trên giang hồ.

Mà Đại Bình nằm giữa sườn núi Đông Sơn.

Tiểu Đậu Hoa run rẩy bày ra một cái bàn, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên trắng bệch.

Công tử bảo nàng thu tiền vé vào cửa, nàng cực kỳ áp lực, những người này đều đang nhìn nàng, ai ai cũng hung hăng bặm trợn.

Nhưng công tử ngồi vắt chân phía sau nàng đã cho nàng một chút dừng khí, đám cường giả chỉ cần búng tay một cái là có thể nghiền chết nàng cũng không hề gây rối.

Mọi người nộp bảo vật, bước lên thêm đá, rất ăn ý, rất hài hòa.

Các thế lực cường đại như Đại Chu, Đại Sở, Kim Trướng Vương Đình và Nam Chiếu đều phái ra cường giả, đều giao nộp bảo vật.

Đối với bọn họ, thêm đá Đông Sơn chẳng có bao nhiêu áp lực, mọi người bước lên khoảng sân trong Học Cung, tự tìm vị trí ngồi cho mình, chờ đợi đi vào bí cảnh Học Hải.

Phía trước bí cảnh Học Hải.

Hư ảnh Tà Thần thần bí quỷ dị, được bao phủ bởi một màn sương mù, hếch mũi lên cao, nhìn xuống nhân gian.

Những cường giả này đều rất kiêng sợ hư ảnh Tà Thần, cho nên dù đã bước vào sân Học Cung rồi nhưng vẫn không dám có hành động thiếu suy nghĩ.

Hả?

La Hồng đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía xa, có ba tia sáng lao vút tới, đó là đạo nhân núi Long Hồ, người đi đầu chính là Hồng đạo cô ngực bự từng giúp đỡ La Hồng trước đây.

Lần này núi Long Hồ cử tới ba vị Lục Địa Tiên, đều dưới ngũ cảnh.

Hồng đạo cô trò chuyện với La Hồng một hồi, nộp bảo vật, lúc định bước lên sân Học Cung thì đột nhiên nheo mắt lại, trước ngực run lên, quay

đầu nhìn lên vòm trời bên ngoài huyện An Bình, nơi đó có hơn mười tia sáng lao vút tới, xé rách tầng mây.

Từng vị đạo nhân đeo kiếm trên lưng, tiên phong đạo cốt đáp xuống.

Mười ba vị Lục Địa Tiên dấy lên một hồi huyện náo.

Ngay các nhóm cường giả thiên tử Đại Chu cũng nhìn chăm chăm.

"Côn Luân Cung?"

"Mười ba vị Lục Địa Tiên dưới ngũ cảnh, đây chính là thế lực của Côn Luân Cung sao?"

"Không hổ là nhân gian đệ nhất thánh địa..."

Các vị cường giả cảm thán không ngớt, cũng kiêng kỵ không thôi.

Ánh mắt nữ đế Đại Sở lạnh lẽo: "Một đám rác rưởi tự xưng cao quý câu kết thiên môn mà thôi"

Trên sườn núi Đại Bình.

Hồng đạo cô nheo mắt: "Côn Luân Cung... lần này mưu đồ lớn đấy"

Mười ba vị Lục Địa Tiên dưới ngũ cảnh, nếu núi Long Hồ thật sự muốn đánh chưa chắc đã đánh thắng.

La Hồng cũng nheo mắt lại, như có điều suy nghĩ.

Côn Luân Cung...

Cánh đồng Huyết Vũ còn đang ồ trong Côn Luân Cung, phải tìm cơ hội... bắt chúng nhỏ ra.

Đối với La Hồng, Huyết Vũ Nguyên chính là một ngân hàng năng lượng khổng lồ, vô cùng quý giá.

Đạo nhân Côn Luân Cung đáp xuống, ải này đều lạnh lùng nghiêm nghị, đạo bào màu trắng, lưng đeo Đạo kiếm, không nhìn ánh mắt mọi người, nộp xong bảo vật thì đi thẳng lên Đông Sơn.

Bầu không khí tức khắc trở nên nghiêm trọng.

Một vài cường giả Nhị phẩm, Nhất phẩm cảm thấy vô cùng không thoải mái, càng có nhiều cường giả Thiên Bảng thì áp lực càng lớn.

Thời gian trôi qua từng chút từng chút một.

Trên Đông Sơn, sân Học Cung, khí thế nồng nặc gần như hội tụ thành thực chất, không khí lưu chuyển vô cùng thông thả.

Số lượng cường giả thật sự quá nhiều.

Chỉ riêng Lục Địa Tiên, một vài tán tu lạnh đời, một vài thế lực lớn, tập trung lại một chỗ, lên đến hơn năm mươi mấy vị.

Ngồi xếp bằng trong sân, hình thành khí cơ, mây trời biến sắc.

Cuối cùng... trên kính đá Đông Sơn không còn cường giả tiếp tục xuất hiện nữa, lựa chọn đi lên bí cảnh Học Hải.

La Hồng mỉm cười, vung tay lên, bảo vật các thể lực lớn giao nộp lập tức bị hấn thu vào trong trang lưu trữ, sau đó vỗ tay một cách vô trách nhiệm.

Một vài cường giả tại Đại Bình giữa sườn núi và bên ngoài huyện An Bình dời mắt về phía sân Học Cung.

Từ Uẩn, La Tiểu Bắc cũng tìm nơi ngồi xuống, bọn họ cũng muốn đi vào bí cảnh Học Hải.

Từ Uẩn muốn tìm một cơ hội đột phá lên Lục Địa Tiên, còn La Tiểu Bắc thì lựa chọn bảo vệ thân thể bọn họ.

La Hồng bay vào sân rộng, quét mắt nhìn các cường giả ngồi trên sân, mỉm cười.

Tâm thần khẽ động, thu hồi ảo ảnh Tà Thần Nhị Cáp đang héch mửi nhìn xuống nhân gian.

La Hồng ngồi trên mặt đất, mỉm cười.

"Các vị, mời.

Nói xong.

Từng vị cường giả lặng im không nói, mây gió trên đỉnh đầu bắt đầu cuộn trào.

Từng đại đạo nổi lên, thân thể ý chí bước ra khỏi đại đạo, bước vào bí cảnh Học Hải đằng sau cánh cửa tiểu lâu Xuân Phong.

Trừ đó ra, cũng có rất nhiều cường giả không hề nhúc nhích, chỉ nhìn chằm chằm La Hồng.

Còn La Hồng thì nhắm mắt lại.

Thể ý chí bay lên lơ lửng.

Khí thể của các vị cường giả bắt đầu bốc lên, nhìn chằm chằm La Hồng, nhưng chỉ sau một khắc, bọn họ đã muốn phun ra máu.

Bởi vì thể ý chí của La Hồng vừa mới thoát ra khỏi thân thể lại đột nhiên trở về.

La Hồng tròn mắt ngơ ngác: "Các vị... không vào? Muốn bỏn công tử mời các ngươi xuống núi?"

Mấy vị Lục Địa Tiên hừ lạnh một tiếng, đại đạo hiện ra, thể ý chí thoát ly, bước chân vào bí cảnh.

Chương 779: Hôm nay Phu Tử không ở nhà (2)

La Hồng mỉm cười, tâm thần khê động.

Lấy ra lá bùa thần thông chia tách ý chí vừa mới rút thưởng được, bóp vỡ.

La Hồng lẳng lẳng bóp nát lá bùa, lá bùa đen như mực, được tạo thành từ máu tươi.

Đây là phần thưởng thần thông dùng một lần trong sách da người, là lá bùa thần thông mà Tà Thần Nhị Cấp gọi là rác rưởi.

Khoảnh khắc bóp nát, La Hồng lập tức cảm thấy trời đất xoay chuyển, như vật đổi sao dời.

Trong đầu hần bỗng dựng nổi lên một thanh kiếm.

Thanh kiếm kia chợt chém xuống, biến ý chí của hần phân thành hai nửa dưới một kiếm này.

"âm âm âm!"

Nước biển cuộn cuộn, như thác nước bị chém đứt, không ngừng phát tiết, không ngừng rít gào.

Một kiếm này cực kỳ chấn động, sức mạnh ý chí của La Hồng ngỡ ngác nhìn theo, cảm giác một kiếm này như có thiên thần nắm kiếm, trong vũ trụ biển sao vô tận, một kiếm chém xuống, khai thiên lập địa.

Thậm chí, La Hồng còn loáng thoáng cảm nhận được trong một kiếm này ẩn chứa sức mạnh quy tắc đặc biệt nào đó.

Đây cũng là thần thông?

La Hồng hít vào một hơi, hần mơ hồ ngộ ra gì đó, một kiếm này như khắc tạc vào nơi sâu thẳm trong linh hồn hần.

Trong biến ý chí, Tà Thần Nhị Cấp bữu môi, sau đó miễn cưỡng dịch mộng một chút bởi vì kiếm này chém ngang qua mộng y, sau đó ngáp một cái.

Thần thông rác rưởi.

Mà biến ý chí của La Hồng đã chia làm đôi, hóa thành hai biến ý chí hoàn chỉnh, La Hồng cảm giác như mình biến thành hai người.

Ý chí phân thân?

La Hồng hít sâu một hơi, uy lực trong một kiếm này đã tác dụng trực tiếp lên biến ý chí!

La Hồng ngưng tụ ra một thể ý chí trong biến ý chí, sau một khắc, hần giơ tay lên, trong tay xuất hiện một thanh kiếm ý chí, từ từ vung lên trước

người hấn.

Biển ý chí bỗng chốc bị chia cắt.

Đúng là ẩn chứa ý vị của vài chiêu kiếm thần thông trước đây.

Lỗ mũi Tà Thần Nhị Hắc hơi nở to, ôi? Tiểu La ngu xuẩn... hình như cũng không ngu xuẩn cho lắm?

Đáng tiếc không thể lĩnh hội hoàn toàn, chỉ học được cắt ra nhưng lại không học được cách liền lại.

Nhát kiếm thần thông này không chỉ cắt đứt biển ý chí mà còn ẩn chứa sức mạnh nối liền, có thể làm cho biển ý chí bị cắt đôi nối lại hoàn chỉnh, trở thành cá thể độc lập.

Đây mới là thần thông.

Nhát kiếm ý chí mà La Hồng bắt chước cùng lắm chỉ lĩnh hội được một phần.

Mà La Hồng lại trở mắt ngạc nhiên, nhất kiếm này... chuyên chém ý chí, vậy là đủ rồi!

Có thể lĩnh ngộ một kiếm này là niềm vui ngoài ý muốn.

Hấn là một tên khốn!

Cần chức năng nối lại để làm gì?

Hấn chỉ cần chém người là được rồi.

Nhát kiếm kia ẩn chứa thần vận, La Hồng muốn lĩnh ngộ hoàn chỉnh là điều không thể nào, đó là thần thông đấy!

"Thần thông rác rưởi?"

La Hồng liếc mắt nhìn Tà Thần Nhị Cáp một cái.

Nhị Cáp nói, quả nhiên không thể tin.

rác rưởi? Người nói với ta cái này là rác rưởi?

Thuật pháp tấn công của biển ý chí vốn vừa quý giá vừa hiếm có, mọi người giao thủ phần lớn đều là dùng sức mạnh ý chí để nghiền ép lẫn nhau.

Trong đó có loại kỹ xảo huyền diệu này.

Ngay cả Thiên Thủ Tà Phật và Tiểu Tà Nhiên Đăng Kinh cũng không thể trực tiếp đánh vào ý chí, sẽ chỉ làm người ta rơi vào trong hư ảo.

Mà nhất kiếm này lại chém thẳng vào ý chí.

"Một kiếm này... chuyên tấn công ý chí, ý chí như thần, kiếm này gọi là "Trảm Thân!"

Mắt La Hồng sáng ngời.

Quả nhiên là thu hoạch ngoài dự tính, cho dù lá bùa bị tiêu hao hết La Hồng cũng không đau lòng cho lắm.

Một lá bùa dùng một lần mà thôi, có thể lĩnh ngộ được nhất chém "Trảm Thần" đã rất lời rồi!

Trên sân Học Cung, La Hồng cất biển ý chí xong xuôi, biển ý chí có Tà Thần Nhị Cáp trấn giữ vẫn ở trong thân thể, mà một biển ý chí khác thì thoát ly thân thể.

Áo trắng hơn tuyết, chỉ là có hơi nửa trong suốt, thể ý chí của La Hồng bay ra khỏi cơ thể, mỉm cười với thể ý chí của các cường giả, sau đó bay vào bí cảnh Học Hải.

Thể ý chí của La Hồng tiến vào bí cảnh rồi!

Trong phút chốc, ánh mắt nhiều người chợt sáng bừng lên.

Đôi mắt lạnh lẽo như sói, khí huyết đập dồn của La Tiểu Bắc nhìn lướt qua các vị cường giả đứng trên Đại Bình giữa sườn núi và bên ngoài huyện An Bình.

Như thể đang nói, ai dám tới xâm phạm thân thể La Hồng, ông sẽ liều mạng với kẻ đó!

Bí cảnh Học Hải nằm trong tiểu lâu Xuân Phong là thứ quý nhất của Tắc Hạ Học Cung, khó khăn lắm mấy trăm năm mới mở ra một lần.

Thể ý chí của La Hồng vượt qua tiểu lâu Xuân Phong, bay lượn vào bên trong, lập tức cảm giác được hình ảnh trước mắt chợt biến đổi.

Sau đó xuất hiện một đại dương màu vàng.

Xa xa, phân thân ý chí của các vị cường giả đang bay lơ lửng, không phải ai khác, chính là thể ý chí của các Lục Địa Tiên Côn Luân Cung.

Thực tế thể ý chí có dáng vẻ không khác gì cơ thể trong thực tế, bọn họ tiên phong đạo cốt, tay áo lật phất.

Đạo kiếm bày ra trên mặt biển màu vàng, tay chấp sau lưng, chân đạp lưng kiếm, như đắm trên một chiếc thuyền lá đơn độc.

Bọn họ nhìn chăm chăm La Hồng, ánh mắt lạnh lẽo sắc bén.

"Côn Luân Cung..."

La Hồng hí mắt, vừa mới vào biển ý chí hắn đã cảm giác được một luồng ác ý.

"Nhìn cái gì? Cút!"

Nhưng La Hồng vẫn không phản ứng gì.

Thể ý chí của Hồng đạo cô bay tới, cho dù là thể ý chí thì nàng vẫn duy trì được bộ ngực hung mãnh.

Mười ba đạo nhân Côn Luân Cung thấy Hồng đạo cô tới, hơi nhú mày, sau đó đồng loạt ngự kiếm lao đi, biến mất trên đại dương màu vàng mênh mông cuộn cuộn.

"Hồng tiền bối."

La Hồng nhìn đạo cô đứng bên cạnh mình, chào hỏi một câu.

Hồng đạo cô gật đầu: "Thánh tử, người cẩn thận một chút, mặc dù bí cảnh Học Hải là một bí cảnh không có máu chảy, khó gây chết người, nhưng... cũng không phải chưa có tiền lệ"

"Thề ý chí chết đi, tuy không phải chết thật, biến ý chí còn có thể ngưng tụ thân thể ý chí một lần nữa nhưng không thể tránh khỏi nguyên khí tổn thất nghiêm trọng"

"Đạo nhân Côn Luân Cung rõ ràng không có ý tốt với người."

"Nay Phu Tử không còn, chính là thời cơ tốt nhất để giết người."

Hồng đạo cô nói: "Bản đạo vào bí cảnh lần này, ngoại trừ thử vận may còn là vì phụng lệnh lão thiên sư tới bảo vệ người."

Chương 780: Hôm nay Phu Tử không ở nhà (3)

La Hồng hơi chau mày kinh ngạc.

Hắn cảm thấy hình như Côn Luân Cung đâu có quá nhiều lý do để giết hắn?

"Lẽ nào... thiên hạ đệ nhất thánh địa Côn Luân Cung đã nhìn thấu bộ mặt thật của bốn công tử? Người khác đều ca ngợi bốn công tử là tấm gương chính nghĩa, chỉ có bọn họ hiểu rõ bốn công tử mới là thiên hạ đệ nhất ác nhân?"

"Là nhân gian đệ nhất thánh địa, tấm gương chính đạo đích thực, muốn giết La Hồng ta... cũng không có gì đáng trách"

"Đương nhiên, cũng có thể là vì ta là thánh tử núi Long Hồ, dính đến phân tranh đạo gia, Côn Luân Cung không muốn núi Long Hồ lớn mạnh hơn, cho nên muốn giết ta"

La Hồng vừa suy nghĩ cẩn thận đã hiểu rõ chi tiết trong đó.

Nhìn về phía Hồng đạo cô, gật đầu: "Đa tạ sư thúc."

Sư thúc?

Hồng đạo cô nghe vậy, thân thể đầy đà run lên, lập tức vui vẻ ra mặt.

"Thánh tử khách khí rồi, nhưng mà người gọi ta một tiếng sư thúc cũng không có gì quá đáng"

Hai người đi cùng nhau, cất bước trong đại dương màu vàng.

"Bí cảnh Học Hải là bí cảnh đệ nhất thiên hạ, nhưng cũng là bí cảnh đặc biệt nhất, đây là một bí cảnh hoàn toàn được tạo thành từ sức mạnh ý chí."

Áo bào trên người Hồng đạo cô bay tán loạn, dán sát dáng người tuyệt đẹp của nàng.

"Mỗi một lần bí cảnh Học Hải mở ra, chỉ cần vào bí cảnh, cho dù không thu được bất cứ truyền thừa gì trong đó cũng sẽ có được rất nhiều lợi ích, bởi vì trong bí cảnh Học Hải tràn ngập sức mạnh ý chí, có thể làm cho sức mạnh ý chí tăng lên rất nhiều."

"Đây cũng là bí cảnh duy nhất không xuất hiện thương vong"

Hồng đạo cô vừa cười vừa nói.

Bí cảnh không xuất hiện thương vong?

La Hồng lặp lại những lời này, bất giác hít sâu một hơi.

Thật lợi hại.

"Hiểu rồi, bởi vì đối tượng đi vào bí cảnh Học Hải đều là thể ý chí, chết đi chỉ là biến ý chí bị thương, sẽ không nguy hiểm đến tính mạng..."

La Hồng nói.

Hồng đạo cô gật đầu: "Thánh nhân từ bi, bí cảnh Học Hải ngài tạo ra cũng là một bí cảnh nhân từ."

"Lúc sư thúc đây còn trẻ đã từng đi vào bí cảnh Học Hải một lần, cho nên tương đối quen thuộc chỗ này."

Nàng ngồi xuống, đưa tay mò vào trong nước biển màu vàng.

Nước biển bốc hơi thành sương vàng, bay tán loạn trong tay nàng.

"Nước biển ở đây đều do sức mạnh ý chí tạo thành, thánh nhân Nho đạo mạnh là mạnh ở sức mạnh ý chí, nghe nói bí cảnh Học Hải này được truyền lại từ thời thượng cổ cho tới nay, vào thời thượng cổ nhân gian còn không có nhiều khuôn sáo và quy tắc như vậy, sức mạnh ý chí của nho thánh và cường giả hàng đầu cực kỳ cường đại cũng có thể lật đổ thiên địa"

"Mà thời thượng cổ đã xảy ra một trận chiến đáng sợ, Nhân Hoàng bỏ mạng, vô số quy tắc phân bố khắp nhân gian, bọn họ hội tụ sức mạnh ý chí thành biển, hóa thành bí cảnh Học Hải"

"Ở trong bí cảnh, thiên phú lĩnh ngộ của mọi người sẽ được nâng cao, những nan đề về mặt tu hành trước đây không hiểu đều sẽ được giải đáp"

Hồng đạo cô vung tay lên, sức mạnh ý chí bay phát ra ngoài, hóa thành một cảnh cỏ lau.

Cỏ lau biển lớn, chỗ được hai người, bọn họ đứng trên cảnh lau.

Một cảnh cỏ lau vượt Học Hải.

"Bí cảnh Học Hải mở ra hơi đột ngột, hẳn là Phu Tử vẫn chưa nói cho người biết những chuyện về bí cảnh Học Hải phải không?"

Cỏ lau bay lượn trên mặt biển, Hồng đạo cô tóc đen tung bay, nói.

La Hồng gật đầu, quả thực hẳn không hiểu về bí cảnh Học Hải cho lắm.

"Trong bí cảnh Học Hải khắp nơi đều là cơ duyên, ở đây cứ ngộ ra gì đó là sẽ có phần thưởng..."

"Có điều, tuy nơi này khắp chốn đều là cơ duyên, nhưng chủ yếu vẫn chia thành ba khu vực có thể thu được cơ duyên tốt nhất"

"Đứng đầu là Thư Sơn"

"Thư Sơn có hình dạng giống như một quyển sách gấp lại"

"Có người suy đoán bản thân Thư Sơn là một bảo vật, là bảo vật ý chí, nghe đồn chính là thánh binh của thánh nhân thời thượng cổ, trên Thư Sơn, tập trung suy nghĩ cả ngày có thể chắt vớt công pháp tu hành của bản thân, có nhận thức sâu sắc hơn về công pháp"

"Rất nhiều tu sĩ tu vi gặp phải bình cảnh, nếu có cơ hội bước lên Thư Sơn, sẽ rất dễ dàng phá cảnh"

Hồng đạo cô nói.

La Hồng đứng trên cành cô lau nhìn ra xa, sương mù màu vàng dày đặc đang bay cuộn cuộn.

Ngay sau đó, mặt La Hồng sáng bừng lên, bởi vì hần thấy được một dãy núi có hình dạng giống như quyển sách mở ra.

"Này... không thể nào?"

Hồng đạo cô đứng bật dậy trên cành lau, bộ ngực cao chót vót không ngừng run rẩy theo động tác của nàng.

"Quyển sách này... sao lại mở ra rồi?"

Hồng đạo cô biên sắc.

"Vù vù vù!"

Hiển nhiên, giờ khắc này không chỉ có bọn họ thấy Thư Sơn biến đổi lạ thường, rất nhiều tu sĩ đi vào bí cảnh Học Hải đều cảm nhận được sự biến hóa của Thư Sơn.

Vốn là một quyển sách khép kín, nay lại mở ra...

Rất nhiều người suy đoán có lẽ bởi vì hiện nay quy tắc suy nhược, thánh binh của thánh nhân hồi sinh!

Trong lúc nhất thời, trên Học Hải màu vàng như dấy lên một trận sóng lớn.

Thánh binh!

Nếu thực sự là thánh binh sống lại, nếu người nào có được thánh binh, luyện hóa truyền thừa của thánh nhân thượng cổ, có lẽ...

ra khỏi bí cảnh Học Hải, là có thể đánh vỡ quy tắc, đột phá cảnh giới thứ mười, trở thành tồn tại bất tử bất diệt trong nhân gian!

Các vị Lục Địa Tiên đều đổ mắt lao vút về phía Thư Sơn đang mở ra.

Không ít thể ý chí của Nhất phẩm, Nhị phẩm cũng điên cuồng chạy tới.

Sóng biển màu vàng quay cuồng, như từng chiếc thuyền đang lướt trên mặt biển màu vàng.

Tâm thần Hồng đạo cô khẽ động: "Thánh tử, ngồi cho vững!"

Hai mắt Hồng đạo cô sáng ngời, sau một khắc, sức mạnh ý chí bắn ra.

Đằng sau cành cô lau chợt bắn ra sóng nước cao mấy trượng, phóng thẳng về phía Thư Sơn.

Thư Sơn lật ra, lập tức có vô số tia sáng vàng phóng lên tận trời, khiến bầu trời được bao phủ bởi một màn sáng vàng vô tận, đó là ánh sáng của thánh nhân chiếu sáng khắp thiên địa.

Chương 781: Hôm nay Phu Tử không ở nhà (4)

Tâm trí mọi người đều trở nên linh động, rõ ràng.

Lúc La Hồng và Hồng đạo cơ bay tới Thụ Sơn cũng cảm nhận được một hàm ý đặc biệt.

Hàm ý này khiến người ta có ham muốn lĩnh hội.

"Thánh tử... Người tùy ý, sự thúc lĩnh hội trước đây."

Sắc mặt Hồng đạo cô ửng đỏ, khoanh chân trên đất, ánh sáng màu vàng tức khắc bao phủ trên người nàng, khiến nàng trông có vẻ vô cùng thánh khiết.

Sau khi Hồng đạo cô ngồi xuống, sau lưng nàng tức khắc có đại đạo nhô ra, đại đạo trải dài, trên đó có hai đóa, ba đóa, rồi bốn đóa hoa vô cùng rực rỡ đang nở rộ.

Điều này có nghĩa Hồng đạo cô đã là một vị Lục Địa Tiên tứ cảnh!

Xung quanh, tất cả mọi người ngồi xếp bằng, đang học hỏi, đang lĩnh ngộ.

Có người đạo hoa nở rộ trên đỉnh đầu, có người lại có đại đạo trải dài trên đỉnh đầu...

Có người trên đỉnh đầu chẳng có gì cả, có nghĩa đây là một tu sĩ Nhị phẩm, cho dù là Nhất phẩm cũng sẽ có một đại đạo ngắn hiện ra.

La Hồng sờ cằm, lĩnh ngộ?

Hắn đột phá xong xuôi mới vào bí cảnh, còn có cái gì để lĩnh ngộ.

Hơn nữa thứ mà hắn có thiên phú nhất là tà tu, nơi này là Học Hải của thánh nhân vô cùng thánh khiết, hắn có thể suy ngẫm và lĩnh hội các vấn đề tà tu ở đây?

Sợ là hắn sẽ chọc cho thánh nhân tức tới mức lật nắp quan tài sống lại luôn ấy chứ.

Hả?

Hai mắt La Hồng bỗng nhiên sáng rực lên.

Có cái gì không thể?

Lỡ như... không cẩn thận tóm được tội ác của thánh nhân, La Hồng cảm thấy mình sắp giàu!

La Hồng cũng ngồi xếp bằng, quét mắt nhìn qua mọi người đang chuyên tâm lĩnh hội khắp Thụ Sơn.

Vấn đề tà tu?

La Hồng cảm thấy trên con đường tà tu của mình hình như không có vấn đề gì.

"Đáng tiếc, không cảm sách da người tới đây.

La Hồng sờ cảm.

Hắn đột nhiên ngẩn ra, bởi vì lúc hắn tưởng tượng ra sách da người thì trong lòng bàn tay của hắn chợt có ánh sáng màu đen hội tụ, cuối cùng dần dần hóa thành sách da người.

La Hồng vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, sau đó là sợ hãi.

"Rốt cuộc đây là thứ gì?"

La Hồng hít sâu một hơi.

Sách da người còn có thể xuất hiện trong trạng thái ý chí?

Đây là lần đầu tiên hắn gặp phải tình huống này, điều này có nghĩa rằng hắn có thể thu sách da người vào biến ý chí!

Trước kia hắn chưa bao giờ có ý nghĩ này.

Điều này đã cho hắn một sự gợi ý.

Xoa xoa sách da người một chút, mọi người đang lĩnh hội sách thánh nhân, mà hắn lại đang vuốt ve tà thư.

La Hồng cũng không biết lĩnh hội cái gì.

Tâm thần hắn khẽ động, một đoá sen đen như mực hiện lên, hắn bẻ xuống một cánh hoa, cát Thất Sát Tà Liên chỉ còn bốn cánh vào trong sách da người.

La Hồng nhìn quanh bốn phía, tất cả mọi người đang lĩnh ngộ một cách chìm đắm không thể thoát ra được.

La Hồng mím môi cười một cái.

Nắm lấy một cánh Tà Liên, vỗ mạnh lên sách thánh nhân.

Trên sân Tắc Hạ Học Cung.

Từng người ngồi xếp bằng, đây đều là thân xác của các tu sĩ có thể ý chí đã tiến vào Học Hải.

Có Lục Địa Tiên, có cường Nhất phẩm Thiên Bảng, cũng có nhược Nhất phẩm... Thậm chí còn có Nhị phẩm.

Bí cảnh Học Hải chỉ cần người phù hợp quy tắc, trên cơ bản ai đến cũng không cự tuyệt.

La Hồng cũng ngồi xếp bằng.

Bỗng nhiên, trong đan điền của hắn, Thánh Nhân Hư Ảnh đột nhiên mở mắt ra.

Sau một thoáng sửng sốt là cơn giận không thể kìm nén.

Trẻ hư dạy không được, gỗ mục đẽo không xong!

Mọi người đi vào bí cảnh Học Hải, dưới sự khai sáng của sách thánh nhân, nỗ lực đọc sách, nỗ lực tu hành, nỗ lực lĩnh hội...

Người? Người lại chơi họa sen!
Còn là Tà Liên Ngụy Thần Dược tà khí ngút ngàn.
Bùn nhão không trát nội tường!
Thánh Nhân Hư Ảnh sắp tức đến mức vỡ tan rồi!

Hồng Cổ Niệm cảm giác như mình đang chìm vào một giấc mơ.
Dường như nàng đang có một giấc mơ dài.
Nàng biết tình huống này, ngôi xếp bằng trên sách thánh nhân sẽ lĩnh hội và giác ngộ bằng hình thức nằm mơ.

Bởi vì nàng đã từng trải qua một lần, đây là một cảm giác vô cùng kỳ diệu, lần trước đi vào bí cảnh Học Hải, tu vi của nàng chỉ tới Nhất phẩm, nhưng cũng nhờ giác ngộ trong bí cảnh nên sau đó có thể dễ dàng mở ra đại đạo, đạo hoa nở rộ, bước vào cảnh giới Lục Địa Tiên.

Mà hôm nay, nàng đã có tu vi Lục Địa Tiên, lại một lần nữa trải nghiệm quá trình kỳ diệu này.

Nàng cảm giác mình trở lại khi còn bé, còn là một cô nhóc cột tóc đuôi sam.

Khi đó...

Nàng là một cô nhi, bị cha mẹ nhả tâm nhét vào núi Long Hồ.

Nàng được lão thiên sư ôm về núi trong một ngày gió tuyết lật phật, thời điểm được đưa lên núi, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đã bị gió tuyết thổi đỏ rực.

Nàng biết trong mộng cảnh tiếp theo, nàng sẽ trở lại những ngày tháng vui vẻ tại núi Long Hồ, tu đạo, tu hành cũng các vị sư huynh...

Sau đó, trở lại con đường tu đạo nàng từng đi, cảm ngộ sự khác biệt của đạo, bổ sung chỗ thiếu hụt trong đạo của mình.

Bỗng nhiên.

Hồng Cổ Niệm đang chạy tung tăng trên núi Long Hồ đột nhiên ngừng đầu, bầu trời vốn vạn dặm quang đăng trên núi Long Hồ bỗng đâu mây đen dày đặc ùn ùn kéo tới.

Vòm trời đen kịt như mực, tỏa ra áp lực không gì sánh nổi.

Tà ác, lạnh lẽo, chết chóc...

Tà sát cuộn cuộn.

"Âm Một đóa hoa sen đen nhánh phá vỡ hư không, rũ xuống.

Trong khoảnh khắc, Hồng Cổ Niệm cảm giác giấc mơ của mình đã thay đổi, vốn là mộng đẹp, giấc mộng lĩnh ngộ... bỗng trở nên vô cùng áp lực,

biên thành một cơn ác mộng.

Trên dưới núi Long Hồ đều bị một đóa sen màu đen ăn mòn hủy diệt.

Lão thiên sư, các sư huynh, các đạo nhân đều hóa thành từng bộ xương khô.

Vô số hài cốt chồng chết, hóa thành một tòa đạo quán bằng xương trắng.

Họa sen đen xuất hiện, xây nên đạo quán bằng xương!

Hồng Cổ Niệm thất bím tóc ngơ ngác đứng trước đạo quán xương trắng, cảm thấy đạo quán xương trắng như muốn nuốt chửng nàng.

"Bịch"

Nàng đặt mông xuống đất, gào khóc.

Chương 782: Hôm nay Phu Tử không ở nhà (5)

Học Hải màu vàng đột nhiên dấy lên sóng lớn.

Thư Sơn màu vàng đang run rẩy, trên Thư Sơn, từng vị tu sĩ ngồi xếp bằng đều đang run rẩy toàn thân, bọn họ vốn đang chìm trong mộng đẹp để lĩnh hội thì lại đột nhiên cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, sau đó có người gào khóc la hét, có người trắng bệch cả môi...

Hiển nhiên bọn họ đều gặp phải giấc mơ không hề tốt đẹp, không thể diễn tả trọng quá trình lĩnh ngộ.

La Hồng không hề biết gì về những chuyện này, hắn chỉ biết thời điểm hắn vô Tà Liên màu đen vào Thư Sơn.

Thư Sơn tức khắc run rẩy.

Sức mạnh tà sát của Tà Luân màu đen sôi trào, chẳng mấy chốc, Thư Sơn như thể bị luồng sức mạnh tà sát này kích hoạt.

Từng tia sáng thánh nhân phóng lên trời cao.

Áp chế Tà Liên màu đen.

La Hồng bị vây chính giữa Tà Liên màu đen thì đang vừa đau vừa Sướng.

Sức mạnh tà sát không ngừng ăn mòn thể ý chí của hắn, khiến thể ý chí của hắn hóa thành màu đen như mực, mà ánh sáng thánh nhân lại không ngừng cọ rửa thân thể hắn, tẩy sạch xác thịt cho hắn.

Ánh sáng thánh nhân mệnh mệnh như hóa thành thác nước chảy thẳng xuống dưới, không ngừng cọ rửa La Hồng.

Giống như trong nhà có lửa, không ngừng có nước đổ xuống dập lửa.

Sức mạnh của Tà Liên nhanh chóng bị dập tắt, mà thể ý chí của La Hồng đã trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều, vô số ánh sáng thánh nhân đang chiếu rọi, khuấy động...

"Âm Học Hải nổi lên sóng lớn.

Các vị tu sĩ ngồi xếp bằng trên Thư Sơn đều ngã xuống Học Hải.

La Hồng lại rơi trên mặt biển, ngẩng đầu, phát hiện sách thánh nhân lập lòe ánh sáng vàng, cuối cùng... hóa thành một quyển sách, đập về phía hắn!

Sức mạnh hủy diệt kinh khủng muốn giết chết hắn!

Da mặt La Hồng run lên, cảm thấy lần này mình chơi quá trốn rồi!

Sách thánh nhân này muốn tru tà!

Nhưng ngay khi La Hồng chuẩn bị xoay người bỏ chạy thì ảo ảnh sách thánh nhân vốn nên ở trong đan điền lại đột nhiên hiện lên trên đỉnh đầu.

"Ừừ.."

Thánh Nhân Hư Ảnh thở dài một hơi, thở dài bùn nhão không trát nổi tường.

Sau đó đánh ra một chưởng, sách thánh nhân lập tức bị y thu vào trong tay.

Đôi mắt sâu thẳm của Thánh Nhân Hư Ảnh trong không trung nhìn La Hồng một cái.

Sau đó hóa thành tia sáng rồi nhanh chóng biến mất, thứ biến mất theo... còn có Thư Sơn.

La Hồng ngơ ngác.

Đó chính là Thánh Nhân Hư Ảnh ngồi xếp bằng trong đan điền của hắn?

Tên này... vậy mà lại mang Thư Sơn đi rồi?

Càng làm cho La Hồng khiếp sợ là Thánh Nhân Hư Ảnh đã trở về đan điền của thân xác, ném mạnh Thư Sơn vào trong đan điền của hắn.

Sát Hải lật ngược, bị Thư Sơn làm cho trống không một nửa.

Sau đó, năng lượng màu vàng mênh mông bắt đầu trào ra từ trong Thư Sơn, lấp đầy một nửa Sát Hải.

Ý chí La Hồng nhìn lướt qua, một vàng một đen, một chính một tà, giống như Thái Cực!

Đây là thứ gì?

Hắn đã dời Thư Sơn ra khỏi bí cảnh Học Hải?

Trên trần La Hồng bỗng có mồ hôi lạnh nhỏ xuống.

Ba năm sau, Phu Tử thoát khỏi trạng thái hóa đá, có khi nào việc làm đầu tiên là thanh lý môn hộ hay không?

"Ừng ừng ừng!"

Trên bầu trời Tắc Hạ Học Cung chợt có vô số đám mây màu vàng tụ lại.

Trong tầng mây có ánh vàng chiếu xuống, mưa ánh sáng màu vàng tượng trưng cho điểm lành.

Thiên địa dị tượng nhường này, như thể có thánh nhân xuất thế.

Đại Bình và bên ngoài huyện An Bình, tất cả mọi người chấn động, nhìn chăm chăm vào cảnh tượng này, không thể tin nổi.

Bởi vì bọn họ nhìn thấy chùm tia sáng màu vàng từ trên biển mây vàng rơi xuống, rơi trúng người La Hồng, khiến La Hồng trông có vẻ vô cùng thánh khiết.

"Đây là... Thánh nhân xuất thế?"

"La Hồng lấy được truyền thừa của thánh nhân trong bí cảnh Học Hải? Không thể tin được! Không hổ là khắc tinh của tà tu, quả nhiên lọt vào mắt xanh của thánh nhân!"

"Thật lợi hại... Nếu La Hồng không chết, tương lai nhất định là vô địch nhân gian"

Các cường giả đều kinh ngạc cảm thán.

Trong khe nứt hư không.

Toàn thân Lý Tu Viễn chìm trong ánh lửa, miệng, mũi, tai, đều có lửa niết bàn đang thiêu đốt.

Sau một khắc, y mở mắt ra, trong con ngươi cũng có lửa niết bàn đang bốc cháy.

Ánh mắt y nhìn thấu hư không như thiêu đốt thiên địa.

Hắn thấy được biển mây màu vàng ở thế giới bên ngoài, điểm lạnh đang hội tụ, vàng sáng thánh khiết đang không ngừng nhỏ xuống, rơi trên thân thể La Hồng.

Sau đó, y cảm thấy mờ lung!

Bởi vì y thấy được... một quyển sách lóng lánh ánh vàng trong đan điền của La Hồng.

Y đã từng tới Học Hải.

Y còn lĩnh hội trên Thư Sơn suốt ba ngày.

Quyển sách kia... là Thư Sơn?

Thư Sơn trong bí cảnh Học Hải... chạy thế nào là lại đến tận đan điền của sư đệ?

Đâu!

Tiểu sư đệ... người lại làm cái gì?

Phu Tử không ở nhà...

La Hồng người muốn dỡ nhà luôn hay gì?

Lý Tu Viễn suýt chút nữa tâm cảnh bất ổn, bị đạo hỏa niết bàn đốt sạch...

Y hít sâu một hơi, bình tĩnh trở lại.

Một cây đao dung đưa sau lưng.

Bình tâm tĩnh khí...

Niết bàn quan trọng hơn, niết bàn quan trọng hơn...

Tất cả những gì mình thấy đều là ảo ảnh, ảo ảnh niết bàn!

Đâu!

Đạo niết bàn quả nhiên nguy hiểm đúng như Phu Tử đã nói.

Trong bí cảnh Học Hải.

La Hồng đứng trên mặt biển màu vàng, vàng sáng thánh khiết bao phủ quanh hần, khiến hần vô cùng xuất trần.

Đại dương ý chí màu vàng nổ tung.

Các vị cường giả ở trong nước biển bay lên trong trạng thái chưa kịp hoàn hồn.

Sau đó ngơ ngác nhìn Thư Sơn đã biến mất, chỉ để lại một cái hố đen khổng lồ đang không ngừng hút nước biển, giống như thác nước.

Toàn thân Hồng đạo trưởng ướt sũng, đạo bào dính sát thân thể, bộ ngực to lớn phập phồng, nhìn hố đen trống rỗng, đại ra.

Thư Sơn... mất rồi?

La Hồng quét mắt nhìn mọi người, cảm thấy mình quá mức cô độc, không hợp bây, Thư Sơn không còn, những người này có đánh chết mình hay không?

Vừa nghĩ tới đây.

La Hồng nhảy ụp vào trong Học Hải.

Sau đó, nhô lên mặt biển, vẩy tóc bạc ướt nhẹp, trưng ra bộ mặt khiếp sợ cho giống mọi người.

"g... Thư Sơn biến mất rồi!"

Chương 783: Thánh nhân viết, người này không cứu được (1)

Dị tượng!

Dị tượng xuất hiện trên Tắc Hạ Học Cung hấp dẫn ánh mắt mọi người, mây vàng rực rỡ, phủ xuống ánh sáng thánh nhân nồng đậm tốt cùng, như đang ăn mình thánh nhân giáng thế.

La Hồng ngồi xếp bằng trên sân học cung, toàn thân được bao phủ trong ánh sáng vàng, giống như thánh nhân chuyển thế, khiến người ta không tài nào dời mắt.

Rất nhiều người suy đoán, có lẽ La Hồng đã có được cảm ngộ nào đó trong bí cảnh, thậm chí có thể là sức mạnh ý chí đột phá trong bí cảnh, sau đó được đưa về cơ thể, đây là bàn luận dựa vào kinh nghiệm của rất nhiều người.

Đương nhiên, cũng có người cảm thấy kỳ lạ và không ổn, nhưng lại không nhìn ra lạ ở chỗ nào.

Ngoài huyện An Bình.

Các vị cường giả đứng giữa không trung, nhìn ánh sáng lan tỏa, đỉnh Đông Sơn được bao phủ bởi ánh sáng vàng, lông mày khẽ nhíu lại.

Thiên tử Đại Chu và nữ đế Đại Sở lại rất thần nhiên, chỉ có vẻ mặt đại hãn Kim Trướng Vương Đình và quốc chủ Nam Chiếu hơi khó coi.

Quan hệ giữa bọn họ và La Hồng cực kỳ không tốt, đương nhiên không muốn thấy La Hồng trở nên mạnh mẽ.

La Hồng càng yêu nghiệt bọn họ lại càng có cảm giác cấp bách, đừng thấy hiện tại thực lực của bọn họ rất mạnh, vượt xa La Hồng, nhưng... áp lực mà La Hồng mang tới cho bọn họ không hề nhỏ chút nào.

"Nếu mặc cho người này trưởng thành, tương lai... sẽ thành họa lớn!"

Đại hãn Kim Trướng Vương Đình lạnh lùng nói.

Lời này của ông ta vang vọng khắp hư không bên ngoài huyện An Bình, là nói với thiên tử Đại Chu và nữ đế Đại Sở.

"Vương triều Đại La thay thế Đại Hạ là chuyện ván đã đóng thuyền, trước đây Đại Hạ là mãnh hổ, mà vương triều Đại La vừa thành lập... cũng là mãnh hổ! Thậm chí dã tâm còn sâu hơn cả Đại Hạ"

Đại hãn Vương đình ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế lơ lửng giữa không trung, nói như vậy.

Quốc chủ Nam Chiêu - Nam Ly Hỏa cũng lạnh lùng nói: "Có lý."

"Tồn tại thần bí phía sau người này có thể giết chết Hạ Hoàng, có lẽ... tương lai sẽ trở thành tồn tại thông nhất nhân gian, nhất định sẽ nuốt chửng và cướp đoạt khí vận thiên hạ."

"Bất cứ triều đại nào, đều phải đứng ở phe đối lập với hắn."

Nam Ly Hỏa lạnh lùng nói.

Gã hèn La Hồng, dù sao hầu hết các tinh anh nước Nam Chiêu đến tham dự Đại Triều Hội lần này đều bị La Hồng giết sạch.

Thiếu thủ lĩnh đã chết, thậm chí thiên tài mang trong mình một trong mười Tà Cổ Quang Minh mà gã gửi gắm hy vọng cũng đã chết dưới ám chiêu của La Hồng.

Giờ khắc này, Nam Ly Hỏa cũng hiểu, với thực lực của Viên Thành Cương căn bản không thể giết chết Nam Quang Minh, chắc chắn là La Hồng lợi dụng tồn tại thần bí kia để giở trò sau lưng!

Kẻ này, cực kỳ khôn nạn!

Thiên tử Đại Chu cười hòa nhã, trong tay chơi đùa lò tạo hóa thu nhỏ:

"Trẫm lại không cảm thấy vậy, La Hồng này... thiện ác phân minh, chính khí凛冽, còn là học trò của phu tử, là tấm gương chính nghĩa của nhân gian..."

"sở dĩ La gia phản Hạ, sở dĩ tiêu diệt vương triều Đại Hạ là vì Hạ gia tận lực bức bách La gia, ép La gia vào đường cùng, cho nên mới lật đổ."

"Đại Chu ta và La gia không có quá nhiều mâu thuẫn, hơn nữa, La Hồng này là học trò của phu tử, chưa chắc hắn sẽ kế thừa vị trí thiên tử của vương triều Đại La, có lẽ hắn sẽ theo chân phu tử tu hành..."

Thiên tử Đại Chu cười như không cười mà nói.

Bày tỏ thái độ của bản thân, thái độ chu toàn mọi bề, hắn là không muốn chĩa mũi đao về phía La Hồng.

Đại hãn Kim Trướng Vương Đình hừ lạnh một tiếng, không nói gì thêm.

Nữ đế Đại Sở chỉ vuốt ve kiếm Long Tước, không nói gì.

Bầu không khí bỗng chốc căng đờ.

Nhưng hiển nhiên, thái độ của các nhân vật lớn này đã vô cùng TỖ RÀNG.

Đại hãn Kim Trướng Vương Đình và quốc chủ Nam Chiêu muốn giết La Hồng, còn thỉn tử Đại Chu và nữ đế Đại Sở lại không rõ thái độ, hắn là không muốn ra tay.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí bên ngoài huyện An Bình trở nên vô cùng kỳ quái.

Nếu đại hãn Kim Trướng Vương Đình và Nam Ly Hỏa muốn ra tay, cơ hội duy nhất để giết chết La Hồng chính là lúc này.

Nhân lúc thể ý chí của La Hồng tiến vào bí cảnh Học Hải, lúc này hủy diệt thân thể hãn, hãn nhất định sẽ tổn thương nguyên khí trầm trọng.

Hơn nữa tồn tại thân bí đằng sau La Hồng hẳn phải thông qua sự thúc đẩy của sức mạnh ý chí, nhân lúc này ra tay, La Hồng không thể kích hoạt tồn tại thân bí kia.

Trong lúc nhất thời, đôi mắt đại hãn Kim Trướng Vương Đình trở nên cực kỳ sắc bén.

Nam Ly Hỏa được bao phủ trong một vùng đen nhánh, ngấm nghĩa tà cổ trong tay.

Sắc mặt Tề Quảng Lăng sa sầm lại, cười mây bay tới.

Hạc bào trên người tung bay tán loạn, sắc mặt tái xanh, thực sự ông ta không muốn tới giết La Hồng, dù sao ông ta cũng đã từng bị tồn tại thân bí trong biến ý chí của La Hồng hành hạ.

Đó vẫn chỉ là một luồng tàn hồn, nếu là bản thể, sợ rằng đã vượt qua cảnh giới thứ mười, thực lực đạt tới thiên nhân "Tôn" cảnh đằng sau thiên môn tầng thứ ba.

Vậy nên Tề Quảng Lăng thực sự không muốn đến trêu chọc La Hồng, ông ta vất vả lắm mới sống sót, vậy mà lại bảo ông ta đi làm chuyện nguy hiểm như vậy.

Thế nhưng, chương giáo chiếm cứ thân thể Văn Thiên Hành, còn giao gương Giám Thiên cho ông ta, ông ta bắt buộc phải đi.

Gương Giám Thiên là thân binh đằng sau thiên môn truyền lại, giá trị phi phàm, chương giáo dám yên tâm giao gương Giám Thiên cho ông ta thì chắc chắn đã bố trí lá bài tẩy nào đó trên người ông ta.

Chương 784: Thánh nhân viết, người này không cứu được (2)

Tề Quảng Lăng thở dài một hơi.

Thực ra ông ta thấy mình nhìn không thấu Côn Luân Cung nữa rồi.

Chưởng giáo đại nhân mượn đoạt xá để trường sinh, đã sống mấy đời, rốt cuộc bố trí cái gì, Tề Quảng Lăng nhìn không thấu.

Hiện phu tử hóa đá trần tam giới, quy tắc nhân gian suy yếu đi nhiều, vô số thiên môn ngấp nghé trên bầu trời, rất nhiều thiên nhân ra vào thiên môn, nhúng tay vào chuyện nhân gian, thu gom khí vận và tín ngưỡng ở nhân gian,...

Nhân gian sắp loạn rồi, Tề Quảng Lăng vẫn luôn tự hỏi chưởng giáo có thể thu hoạch được ích lợi gì từ chuyện này.

"Lẽ nào... Chưởng giáo cũng muốn như Hạ Hoàng, vượt qua cảnh giới thứ mười... trở thành khách trường sinh trên nhân gian?"

Tề Quảng Lăng như có điều suy nghĩ.

Ông ta lướt qua vòm trời, rất nhanh sau đó đã đáp xuống đường lớn bên ngoài huyện An Bình.

Từ xa đã thấy được từng luồng khí thể mạnh mẽ bên ngoài huyện An Bình.

Tề Quảng Lăng lấy kính Giám Thiên ra.

"Bí cảnh Học Hải mở ra, không thể nghi ngờ đã trở thành điểm tập trung của vô số cường giả khắp nhân gian"

"Đáng tiếc, các Lục Địa Tiên vượt qua ngũ cảnh không vào được, bằng không... e rằng huyện An Bình này đã bị vô số cường giả đâm nát.

Tề Quảng Lăng vuốt ve chòm râu.

Bỗng nhiên, ông ta nheo mắt lại.

Ông ta thấy được đại hãn Kim Trướng Vương Đình và quốc chủ Nam Chiếu - Nam Ly Hỏa.

Sắc mặt hai người này rất âm trầm, nhìn chăm chăm Tắc Hạ Học Cung, trong con ngươi mơ hồ có sát khí đang bắt đầu trào ra.

Tề Quảng Lăng đột nhiên nở nụ cười.

Ông ta là một người thông minh, cũng là một người vô cùng cẩn thận.

Ông ta có thể tu hành đến cửu cảnh như bây giờ, đương nhiên không thể bỏ qua bản tính cẩn thận của mình.

Ông ta lấy gương Giám Thiên ra, dưới chân sinh ra mây mù, bay về phía đại hãn Kim Trướng Vương Đình.

Giết La Hồng... chưa chắc đã cần ông ta phải tự mình ra tay.

Có thể mời người khác ra tay, ông ta miễn phí cung cấp kính Giám Thiên thì thế nào?

Trong bí cảnh Học Hải.

Toàn thân La Hồng ướt sũng, đáng về vô cùng ngạc nhiên, vậy mà vẫn hòa mình một cách hoàn mỹ vào đám tu sĩ vừa mới thức tỉnh khỏi trạng thái ác mộng.

"Ôi! Thư Sơn... biến mất rồi!"

"Thư Sơn lớn như vậy, sao lại đột nhiên biến mất!"

La Hồng kinh hãi không thôi, nói như vậy.

Xung quanh, một đám tu sĩ ngơ ngác nhìn Học Hải trống không, vừa này... rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Thư Sơn - thánh binh thượng cổ trong lời đồn... cứ thế biến mất khỏi Học Hải.

Chắc chắn sách thánh nhân không thể nào tự nhiên biến mất, tất nhiên là bị người ta lấy đi!

Ai lấy đi sách thánh nhân?

Hơn nữa, ban nãy khi bọn họ lĩnh hội, có người đã chạm đến ngưỡng giác ngộ rồi, vậy mà... vô duyên vô cớ bị cắt đứt, qua một cơn ác mộng, suýt chút nữa đã để lại bóng ma tâm lý!

Cắt đứt con đường tu hành của người khác, thù này không đội trời chung!

Hồng đạo cô thấy La Hồng, khí thế bắt đầu trào lên, hong khô đạo bào ướt nhẹp trên người, nàng ngồi trên cành lau, bay dạt tới.

"Thánh tử... Ngươi cũng thấy ác mộng?"

Sắc mặt Hồng Cố Niệm rất khó coi, nhưng nàng vẫn còn ôn, bởi vì tới chậm, chỉ mới tiến vào trạng thái lĩnh hội đã bắt đầu mơ thấy ác mộng, thực tế không ảnh hưởng lớn đến việc tu đạo trong tương lai.

Những kẻ tiến vào trạng thái đột phá, sợ là sẽ để lại bóng ma tâm lý.

Mơ thấy ác mộng?

Trong lòng La Hồng giật mình một cái, sắc mặt của thể ý chí vốn đã khó coi vì bị Tà Liên và ánh sáng thánh nhân không ngừng dày vò, bây giờ còn làm bộ làm tịch một phen, mặt cắt không còn giọt máu, trắng bệch như tờ giấy.

La Hồng yếu ớt gật đầu: "Su thúc, thật đáng sợ..."

Hồng đạo cô nhìn sắc mặt khó coi của La Hồng, thở dài: "Xảy ra chuyện rồi, phu tử hóa đá trấn thủ tam giới, sợ là bí cảnh Học Hải cũng xảy ra vấn đề, thân bí biến mất, có lẽ tà dấu hiệu một tai ương nào đó đang bắt đầu... Có lẽ lần này bí cảnh Học Hải không còn an toàn nữa rồi."

"Sự thúc cảm thấy, có thể chuyện này là do đám đạo nhân Côn Luân Cung gây ra."

Hồng đạo cô nghiêm túc nói.

Khóe miệng La Hồng giật giật một cái, ngài... thực sự là ngực to...

ây, trí tuệ không gì sánh được!

"Côn Luân Cung?"

La Hồng tỏ vẻ kinh ngạc.

Cảm thấy La Hồng lúc kinh lúc hoảng, trong lòng Hồng đạo cô thoải mái hơn nhiều, khóe miệng hơi nhếch lên, phân tích như đã định liệu từ trước: "Người tu vi thấp nên có lẽ không cảm nhận được, mười ba vị Lục Địa Tiên Côn Luân Cung đi vào bí cảnh Học Hải, trong thể ý chí của họ đều ẩn chứa làn sóng dao động của một bảo vật..."

La Hồng sững sốt, lần này là sững sốt thật.

"Nếu ta đoán không nhầm, chắc là gương Giám Thiên giả..."

"Nghe đồn gương Giám Thiên là vật thiên nhân đằng sau thiên môn nổi liền với Côn Luân Cung bạn tặng, một gương chủ và tám mươi gương giả, tổng cộng tám mươi một tấm gương, có công năng hấp thu khí vận, lưu giữ bảo vật..."

Hồng đạo cô ngồi xếp bằng trên cành cỏ lau, lông mày nhíu lại, đôi môi đỏ mọng khép mở, từ từ phun ra một khời.

"Mục đích của Côn Luân Cung... có lẽ là dọn sạch bí cảnh Học Hải"

Sắc mặt các vị cường giả xung quanh cũng trở nên khó coi.

"Gương Giám Thiên của Côn Luân Cung sao?"

"Hồng đạo cô nói có lý... Tại hạ từng qua lại với Côn Luân Cung, cho dù là gương Giám Thiên giả cũng có công năng phong ấn thần tính của bảo vật, cướp đoạt trấn áp, năm đó chính nó đã cướp đoạt bảo kiếm Thiên Giai của ta"

Một người đàn ông có dáng vẻ kiêu khách trải đời lạnh mặt nói.

Đây là kiếm khách đến từ vương triều Đại Sở.

Hắn ta dứt lời, sắc mặt các vị cường giả xung quanh đều sa sầm.

Côn Luân Cung!

Chương 785: Thánh nhân viết, người này không cứu được (3)

Hay cho một Côn Luân Cung, tất cả mọi người đều quá chủ quan.

Quên mất chức năng của gương Giám Thiên - thân binh chí cao vô thượng của Côn Luân Cung.

Các vị cường giả không nói gì nữa, bọn họ chỉ có thể nuốt xuống cục tức này.

Côn Luân Cung, có thể nói đây là thế lực lớn nhất đi vào bí cảnh Học Hải lần này, mười ba vị Lục Địa Tiên, hơn nữa mười ba vị Lục Địa Tiên này còn cầm theo gương Giám Thiên giả.

Không chọc nôi!

"Sợ là Côn Luân Cung muốn nhân lúc phu tử vắng mặt, quét sạch bí cảnh Học Hải!"

Các vị cường giả đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt cũng trở nên nghiêm trọng.

Mọi người không nói gì thêm, thân thể lau vút trên Học Hải, ý chí khuếch tán, đi tìm tung tích Lục Địa Tiên Côn Luân Cung.

La Hồng ngồi đằng sau cảnh cỏ lau của Hồng đạo cô giống như ngồi sau xe đạp, nhô đầu ra nhìn một đám cường giả khí thế hung hăng, mím môi.

"Su thúc, tiếp theo chúng ta đi đâu?"

"Ngài từng nói trong bí cảnh Học Hải có ba khu vực dễ thu được cơ duyên nhất, hiện Thư Sơn đã biến mất, vậy chẳng phải chúng ta vẫn còn hai nơi hay sao?"

La Hồng nói.

Hồng đạo cô cười: "Đúng, nơi thứ nhất là Thư Sơn, đáng tiếc, Thư Sơn đã bị Côn Luân Cung cướp đoạt..."

"Kế tiếp cần phải đề phòng đạo nhân Côn Luân Cung"

"Nơi thứ hai là 'Khô Chu nhai'"

"Nếu Thư Sơn có tác dụng trợ giúp hiểu rõ công pháp tu hành của bản thân, suy ngẫm liên tục, hỗ trợ giác ngộ, Khô Chu nhai là chí bảo có trợ giúp rất lớn đối với Lục Địa Tiên và nhất phẩm"

Hồng đạo cô vừa không chế cảnh cỏ lau bay qua Học Hải, vừa nói với La Hồng: "Học hải vô biên khô tác chu", Khô Chu nhai chính là nơi cơ

duyên thứ hai của bí cảnh Học Hải"

(1) Học hải vô biên khổ tác chu: biển học vô biên, cần cù là thuyền.

"Khổ Chu nhai có thể giúp những tu sĩ đang mê man kiên định hơn về con đường tương lai, mở ra đại đạo."

"Giờ ngươi là nhứt phẩm, cách nhứt phẩm không xa, chờ khi ngươi đạt tới nhứt phẩm là cần mở đại đạo, đại đạo một vạn dặm, vạn dặm một đóa hoa, đây cũng là phương pháp tu hành của cảnh giới Lục Địa Tiên."

Mái tóc đen nhánh và đạo bào rộng thùng thình của Hồng đạo cô bay lất phất trong gió.

La Hồng hơi nheo mắt, lặp lại lời này, đây vẫn là lần đầu tiên hắn được biết về con đường tu hành của nhứt phẩm trở lên.

"Thực ra con đường đại đạo, trăm sông đổ về một biển, sau khi đến cảnh giới Lục Địa Tiên thì cũng không khác nhau là mấy, đều là tu đại đạo..."

"Nhứt phẩm ngộ đạo, mở ra đại đạo, đại đạo dài dưới năm trăm dặm đều là nhược nhứt phẩm, trên năm trăm đến nghìn dặm là cường nhứt phẩm. Khi ngươi đạt tới nghìn dặm, đồng thời có một nụ hoa nhú lên thì chính là Lục Địa Tiên tương lai, đạo hoa nở rộ chính là Lục Địa Tiên nhứt cảnh"

Hồng đạo cô vừa cười vừa nói.

"Sau đó thì chẳng có gì khó hiểu cả, mười cahr giới, đó là đại đạo vạn dặm, đi tới tận cùng, mười đóa hoa đại đạo nở rộ rực rỡ.

Nhưng mà nhân gian hiện nay có không ít người đi hết đại đạo vạn dặm, nhưng người có thể khiến mười đóa hoa đại đạo nở rộ thì đã hiếm lại càng hiếm.

Hồng đạo cô cảm thán một câu: "Đây là hạn chế của quy tắc, nhân gian không cho phép trường sinh..."

La Hồng gật đầu, trong đầu có một khái niệm mông lung mơ hồ.

"Âm Một làn sóng lớn đánh tới, đại dương màu vàng đột nhiên nổi sóng kịch liệt.

La Hồng ngẩng đầu nhìn về phía xa, có một vách đá vắt ngang Học Hải, vách đá như một con thuyền dựng đứng, tràn đầy phong cách cổ xưa, tràn đầy ý vị sâu xa.

Bề mặt vách đá cũng không trơn nhẵn, thậm chí là gồ ghề lởm chởm.

"Đây là Khổ Chu nhai sao?"

La Hồng hỏi.

Hồng đạo cô thì thở dài một hơi: "May là đám người Côn Luân Cung còn chưa chạy tới, vực Khổ Chủ không bị bọn họ chiếm làm của riêng."

Hồng đạo cô nghiêng răng nghiêng lợi, không có thiện cảm gì với tu sĩ Côn Luân Cung.

Xung quanh Khổ Chu nhai, từng vị cường giả đang chạy qua chạy lại, như đang dò xét vào tìm kiếm tung tích đạo nhân Côn Luân Cung.

Cuối cùng, các tu sĩ không tìm được bóng dáng đạo nhân Côn Luân Cung, cả đám kéo về dưới Khổ Chu nhai.

Khổ Chu nhai được bao phủ trong hàm ý mệnh mông, trên mặt kính không được nhận nhui cho lăm loáng thoáng chiếu rọi con đường tu đạo của các vị cường giả, như có thể xua tan sương mù.

Hồng đạo cô dẫn La Hồng đi tới dưới Khổ Chu nhai.

"Vì sao đại đa số cường giả đều thích yào bí cảnh Học Hải, bởi vì bí cảnh Học Hải là một bí cảnh chân chính, khắp nơi đều là cơ duyên..."

Hồng đạo cô liếc mắt nhìn La Hồng một cái.

"Lúc ở bí cảnh Thiên Cơ, bí cảnh Địa Tàng, bí cảnh Bắc Đầu, thánh tử vẫn luôn truyền ra uy danh hiển hách, thế nhưng... ở trong bí cảnh Học Hải, thánh tử không chém giết được rồi."

Hồng đạo cô biết danh tiếng của La Hồng đều do chém giết mà ra.

Ba bí cảnh đều bị La Hồng giết tới cùng, giết Hoàng Bảng ở bí cảnh Thiên Cơ, giết Huyền Bảng và Địa Bảng trong bí cảnh Địa Tàng, trong bí cảnh Bắc Đầu cũng giết người vô số.

Đây là một kẻ tàn nhẫn thực sự, nếu không phải có thân thể trong sạch, Hồng Cô Niệm cảm thấy La Hồng không thích hợp tu đạo.

La Hồng cười trừ một cách lễ phép mà không lúng túng.

"Con cũng rất bất đắc dĩ"

La Hồng nói.

Hắn thật sự bất đắc dĩ, hắn giết nhiều người như vậy rồi mà mọi người vẫn nghĩ hắn là người tốt.

Chuyện cũ không đáng nhắc lại.

Hồng đạo cô cười, nàng vươn ngón tay xanh mướt của mình ra, chỉ vào Khổ Chu nhai.

người là nhị phẩm, nếu có thể xác định đạo của mình đương nhiên là cực tốt, nếu may mắn mở ra đại đạo thì tương lai tiến vào nhất phẩm sẽ dễ dàng hơn.

"Cảnh giới nhất phẩm, nói khó không khó, nói dễ cũng không dễ, bằng không đã chẳng có nhiều thiên tài mắc phải bình cảnh mãi không vào được như vậy."

Hồng đạo cô nói.

Chương 786: Thánh nhân viết, người này không cứu được (4)

"Nhân lúc đám người Côn Luân Cung còn chưa tới, nhanh chóng lĩnh ngộ đi, bây giờ tu vi của Nói xong, nàng bay ra khỏi cảnh có lau, đi bộ về phía Khổ Chu nhai.

Chưa tới gần khu Khổ Chu nhai nhai, dưới chân Hồng đạo cô là biển vàng cuộn cuộn, có một con thuyền nhỏ màu vàng nổi lên, Hồng đạo cô ngồi xếp bằng trên thuyền, con đường đại đạo xuất hiện trên đỉnh đầu, bốn đóa hoa đại đạo nở rộ.

Các vị tu sĩ xung quanh cũng ngồi xếp bằng trên những con thuyền nhỏ màu vàng, đi về phía Khổ Chu nhai.

La Hồng đứng lặng trên cảnh cỏ lau, nhìn lướt qua bốn phía, đa số tu sĩ đều đã tiến vào trạng thái tu hành, họ ngồi trong những chiếc thuyền đi về phía Khổ Huyền nhai.

La Hồng tiến lên một bước, dưới chân là nước biển cuộn cuộn, cũng có một con thuyền vàng hiện lên.

La Hồng ngồi xuống, trong nháy mắt, ý chí như bị hút vào một nơi tối đen như mực.

Hắn chỉ là nhị phẩm, trước mắt hắn không có đại đạo.

Nhưng lại có một khoảng hư vô, con đường tu hành chính là mở ra đại đạo trong hư không, làm cho hoa đại đạo nở rộ.

"Đại đạo một vạn dặm, ngàn dặm một đóa hoa"

La Hồng sờ cằm.

"Đạo tu hành khác không vội, nếu mình mở ra đại đạo tà tu ở Khổ Chu nhai..."

"Vậy có phải sẽ ứng với câu nói đi theo con đường của mình... khiến người khác không đường nào để đi!"

Mắt La Hồng sáng bừng lên.

Cái này mới hợp với hình tượng của hắn!

Tuy trước đó gặp phải Tru Tà Chi Kiếp nhưng có ông lớn là Thánh Nhân Hư Ảnh xuất hiện thay hắn ngăn chặn kiếp nạn.

Bây giờ đầu óc La Hồng đã linh hoạt trở lại.

Tâm thanh khê động, một lần nữa triệu hoán Tà Liên từ trong trang lưu trữ.

Còn lại bốn cánh Tà Liên, La Hồng thận trọng bẻ ra một cánh.

Búng tay một cái, một cánh Tà Liên đen như mực mang theo tà sát cuộn cuộn lập tức lao vút về phía khoảng không hư vô xa xa.

Thế giới bên ngoài.

La Hồng mở mắt ra, nhìn về phía Khổ Huyền nhai, thấy trên Khổ Huyền nhai bỗng hiện lên màu đen, màu đen như nét mực, từng chút từng chút một nhuộm kín cả Khổ Chu nhai.

Mà bên kia, một đám tu sĩ đang đi thuyền vượt bể khổ, nhắm mắt tu hành, hơi thở trên người trở nên càng lúc càng hung hăng táo bạo.

Một tu sĩ hăm hở muốn mở ra đại đạo, muốn hoa đại đạo nở rộ chỉ cảm thấy không đi nổi nữa, chiếc thuyền màu vàng dưới thân đã hóa thành màu vàng, giống như bị nước tràn vào, nước biển đen ngòm không ngừng nuốt lấy thân thể bọn họ.

Đầu!

Các tu sĩ sa sầm mặt, bọn họ lật thuyền rồi!

Đại đạo của bọn họ không những không tiến bộ, thậm chí một vài ý chí còn không kiên định, đại đạo mở được còn rút ngắn lại một đoạn...

Rất nhiều người cảm thấy tuyệt vọng, lại nữa rồi! Cảm giác ác mộng quen thuộc này!

Trước đây khi ở Thục Sơn, bọn họ đã gặp phải kiếp nạn như thế này.

Bây giờ cảm giác quen thuộc ấy lại bủa vây lấy trái tim bọn họ.

Trước kia bí cảnh Học Hải không như thế này!

Mà ở thế giới bên ngoài.

Khổ Chu nhai bị tà sát đen ngòm bao phủ bắt đầu lay động, từng chùm sáng vàng từ đó phát ra, ánh sáng thánh nhân màu vàng từ trên vòm trời chiếu xuống, soi sáng Khổ Chu nhai.

Xua tan tà sát đen như mực!

Thế ý chí của La Hồng đang rộng hai tay, áo trắng trên người bay lất phất, lại bắt đầu vừa đau vừa sướng.

Thật... Thật sướng!

La Hồng cảm thấy sức mạnh ý chí của mình đang không ngừng tăng vọt!

Thậm chí trở nên vô cùng cứng cỏi!

Trong quá trình hủy diệt và phục hồi, không ngừng trở nên mạnh mẽ. Chính là cảm giác này, đi con đường của mình, khiến người khác không còn đường để đi!

Thoải mái!

La Hồng cảm giác được trong lúc sức mạnh ý chí của mình đang tăng cường thì từng ngọn đèn phật cũng bắt đầu nổi lên trong biển ý chí.

Mà La Hồng lấy Thất Sát Tà Liên làm vật Trúc Cơ lót đường cho đại đạo tà tu, đương nhiên đã mở ra đại đạo một cách dễ dàng.

Tuy nhiên, ánh sáng thánh nhân không ngừng chiếu xuống, liên tục đè ép đại đạo tà tu mà La Hồng trải ra, ép trở lại từng chút từng chút một.

Theo sự áp bách này, đại đạo tà tu của La Hồng không trải về phía trước nữa mà bắt đầu mở rộng ra hai bên.

Một con đường vốn không được tính là rộng đột nhiên càng ngày càng mở rộng ra hai bên, càng ngày càng rộng!

Nếu đại đạo của người khác rộng chừng trăm mét thì đại đạo của La Hồng đã rộng tới hàng vạn mét!

"Rầm rầm rầm!"

Học Hải yên ả lại xao động lần nữa.

Những tu sĩ ngồi xếp bằng trước Khổ Chu nhai lần lượt lật thuyền, rơi xuống Học Hải, một luồng uy áp mạnh mẽ vô song lan tràn ra, đó là uy áp của thánh nhân, đè ép không thở nổi, thậm chí ngay cả ngoi đầu lên cũng vô cùng khó nhọc.

La Hồng mở mắt, thấy Khổ Chu nhai đang lặng lẽ đứng đó đột nhiên nhổ ra khỏi mặt đất, sau đó là một tiếng nổ vang!

Khổ Chu nhai nuốt hết tà sát, hóa thành một con thuyền vàng khổng lồ, vút ngang qua khoảng không bên trên Học Hải, nên xuống La Hồng.

Sức mạnh kinh khủng khiến vô số tu sĩ bị đè ép trong nước biển, ngay cả ngoi đầu lên cũng không làm được.

Hai mắt La Hồng sáng bừng lên.

Quả nhiên... Đúng như hần suy đoán, Khổ Chu nhai này cũng muốn tru tà!

Nhưng đã có kinh nghiệm từ lần trước, lần này La Hồng không chạy.

Hắn đứng trên mặt biển, nhìn chăm chăm vào Khổ Chu màu vàng đang nện xuống, gào lên một tiếng vô cùng thảm thiết!

"Côn Luân Cung!"

"Khổ Chu của thánh là chí bảo trong bí cảnh Học Hải nhà ta, các người dám..."

Các vị tu sĩ bị uy áp của thánh nhân đè ép trong biển đều nghe được tiếng gào thét phần nộ thảm thương tột độ của La Hồng.

Hồng đạo cô ngọt ngọt đến đỏ mặt, lúc này vành mắt như muốn nứt ra.

Quả nhiên là Côn Luân Cung!

Khôn nạn!

Bà đây sắp tức điên lên rồi!

Các vị tu sĩ xung quanh cũng phẫn nộ gào lên trong nước biển!

Trong đan điền của La Hồng, Hư Ảnh Thánh Nhân mở mắt ra.

Trong con người tràn đầy giận dữ.

Người này... bần nhão trong bần nhão!

Lại còn thế nữa!

Người vẫn tiếp tục làm như vậy!

Đậu! Ta muốn nứt ra rồi!

Nhưng vẫn phải cảm hóa hấn!

Không thể để người này làm đường lạc lối!

Chương 787: Trảm Thần trong bí cảnh, Lục Tiên ngoài bí cảnh! (1)

"Rầm!"

Giương mặt thôi hoắc của Hư Ảnh Thánh Nhân hiện lên giữa hư không, đánh ra một chương, Khổ Chu của thánh nhân đang lay động không ngừng lập tức rơi vào tay y, suýt nữa cầm không được, để nó tránh thoát.

La Hồng mím môi, quả nhiên, Hư Ảnh Thánh Nhân lại xuất hiện!

Có lẽ hôm nay La Hồng thực sự muốn dọn sạch Học Hải...

Sau một khắc, cảnh tượng khiến La Hồng mồ hôi chảy ròng ròng xuất hiện, Hư Ảnh Thánh Nhân cầm lấy Khổ Chu như cầm một thanh kiếm, sau đó đột nhiên nhắm vào La Hồng.

Đôi mắt của Hư Ảnh Thánh Nhân vô cùng sâu thẳm.

Như có hỗn độn lưu chuyển, như đang suy nghĩ xem có nên đâm chết cái đồ bần nhão này ngay bây giờ luôn hay không.

Thánh nhân viết, đứa trẻ này không cứu nổi.

Qua hồi lâu, ánh mắt Hư Ảnh Thánh Nhân trở nên phức tạp, hóa thành một tiếng thở dài ngón ngang, sau đó biến mất.

Khổ Chu của thánh nhân cũng biến mất theo.

"Âm!"

Hư Ảnh Thánh Nhân trở về trong đan điền của La Hồng, hung hăng ném Khổ Chu thánh nhân ra, đập nó lên đại dương màu vàng trong đan điền.

Một làn sóng dao động mạnh mẽ khuếch tán, nó và sức mạnh tà sát do Ma kiếm A Tu La phóng ra chống đỡ lẫn nhau.

Trong bí cảnh Học Hải.

Tất cả mọi người ngơ ngác nhìn Khổ Chu nhai biến mất không thấy tăm hơi.

Giống như Thư Sơn, Khổ Chu nhai cũng biến mất rồi.

Nhiều người lập tức thất vọng ra mặt, bí cảnh Học Hải... bị quét sạch.

Sau đó lửa giận bắt đầu bùng lên.

Côn Luân Cung!

Tiếng gào thét giận giữ khàn cả giọng của La Hồng vào thời khắc cuối cùng, bọn họ đều nghe rõ ràng.

Bí cảnh Học Hải chính là bảo vật của Tắc Hạ Học Cung, mà hôm nay, thánh binh trong bí cảnh đã bị Côn Luân Cung cướp đoạt, bọn họ cũng thấy đồng cảm.

Côn Luân Cung... quá đáng lắm rồi!

Cùng lúc đó.

Sâu trong bí cảnh Học Hải.

Mười ba vị Lục Địa Tiên Côn Luân Cung lơ lửng trước mười tám pho tượng sừng sững trên mặt biển mênh mông, Những pho tượng này chính là tượng của phu tử Tắc Hạ Học Cung các nhiệm kỳ trước, mỗi một đời phu tử đều được lập một pho tượng trong bí cảnh Học Hải.

Mà giờ khắc này, phía trên bức tượng cuối cùng với nửa khuôn mặt được khảm khắc có khí vận nồng nặc đang sôi trào cuộn cuộn.

Mười ba vị Lục Địa Tiên Côn Luân Cung lấy gương Giám Thiên ra, đang hấp thu sức mạnh khí vận trên bức tượng của vị phu tử cuối cùng.

Bỗng nhiên, mười ba đạo nhân đều vô cớ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo.

Hình như... có sát khí Trong sân Tắc Hạ Học Cung.

Tầng mây màu vàng lại hiện lên, dị tượng thiên địa vốn đã tản đi lại đột nhiên xuất hiện trở lại.

Hơn nữa còn nồng nặc hơn lần trước.

Những dị tượng này đều xuất hiện tại khoảng không trên đầu La Hồng.

Điều này làm cho rất nhiều cường giả biến sắc, La Hồng... lại có thu hoạch lớn trong bí cảnh Học Hải!

Vậy mà lại được thánh nhân chúc phúc!

Người này... sức uy hiếp càng lúc càng lớn.

Tề Quảng Lăng cười ha ha đứng bên cạnh đại hãn Kim Trướng Vương Đình, hít mắt, lấy gương Giám Thiên ra, đưa cho đại hãn Kim Trướng Vương Đình.

Ánh mắt đại hãn Kim Trướng Vương Đình lạnh như băng, nhíu mày nhìn Tề Quảng Lăng.

Tề Quảng Lăng nói ý chí của mình bị thương, sợ rằng không giết được La Hồng.

Tin được không?

Nhưng, ông ta nghĩ đến hậu quả sau khi La gia trở nên mạnh mẽ, cuối cùng vẫn vươn tay nhận lấy gương Giám Thiên lớn bằng bàn tay.

Chùa Vọng Xuyên.

Phật quang chiếu xuống pho tượng Đế Thính.

Pho tượng phu tử từ từ nhắm hai mắt, ông đôi diện với phương hướng của Tắc Hạ Học Cung, ánh sáng thánh nhân tràn ngập vòm trời.

Dưới bầu không khí vui mừng này.

Phu tử vô có cảm thấy trong lòng trống rỗng.

Học Cung của lão phu... làm sao vậy?

Thánh nhân tỏa sáng rực rỡ, mây vàng dày đặc đến cực điểm như điểm lành giáng xuống nhân gian. Ngoài ra, việc mở ra bí cảnh Học Hải của Tắc Hạ Học Cung đã đem lại sự rực rỡ và điểm lành. Bây giờ, dưới ánh sáng vô tận của mặt trời, huyện An Bình giống như một cung điện cổ tích. Tại bình địa lưng chừng núi, rất nhiều cường giả nhìn chăm chăm vào bọn họ, sắc thái trong mắt đều thay đổi. Vừa là điểm lành, vừa là vinh quang của thánh nhân, và tất cả đều xuất hiện trên đầu La Hồng. Điều này cho thấy điều gì?

Điều này cho thấy sợ rằng La Hồng đã có được cơ hội lớn trong biến cảnh giới bí cảnh Học Hải, cơ hội này có thể khiến ngoại thân biến hóa, tuyệt đối không phải chuyện nhỏ. Mọi người đều là những người tu hành, đều là những cường giả có chút chiến tích trên con đường tu hành, có kiến thức của riêng mình, làm sao có thể không hiểu ý nghĩa của điểm lành và hào quang chứ?

Trong Tắc Hạ Học Cung, nhiều người trong thiên hạ thật ra không ghen tị bởi vì Học viện không tham gia vào chuyện thế gian, cho nên cho dù Phu Tử là người bất khả chiến bại nhất thế giới thì nhiều người cũng không lo lắng. Nhưng bây giờ, sau trận chiến ở thành Thiên An, Phu Tử thể hiện sức mạnh đáng sợ, nhiều nhân tài đều hiểu được sự khủng khiếp của cường giả nhất thế giới.

So với Phu Tử, La Hồng... còn kinh khủng hơn. Hắn giết Hạ Hoàng đã bước một nửa ra khỏi cảnh giới thứ mười, thậm chí hắn còn có thể chống lại thiên nhân. Không ai biết sự tồn tại bí ẩn đằng sau hắn là gì, niềm vui và sự tức giận của hắn ra sao. So với Phu Tử thoát khỏi nhân gian, La Hồng... cho người ta cảm giác kính nể và sợ hãi.

Trên thực tế, cho dù hoàng đế Đại Chu và nữ đế Đại Sở không nói gì, nhưng sự ghen tị trong lòng bọn họ đối với La Hồng chưa bao giờ ít đi. Vào lúc này, nhìn thấy ánh sáng vàng phía trên Tắc Hạ Học Cung, họ cũng rơi vào trầm ngâm. Trên thành lâu của huyện An Bình, La Hậu mang theo con dao mực, ánh mắt sắc bén, uy lực mơ hồ như núi thẳm như vực sâu lấp đầy phía trước tường thành. Sự áp bức khiến người ta gần như khó thở. Dường như có một cỗ sát ý không ngừng thoát ra, khiến cho thế giới trở nên lạnh lẽo, khiến không khí vô cùng đông đặc. Ông ngoái đầu nhìn về phía La

Hồng, người vẫn tỏa sáng dù đã bước vào bí cảnh trên Đông Sơn, chỉ cảm thấy áp lực càng lúc càng nặng.

Chương 788: Trảm Thần trong bí cảnh, Lục Tiên ngoài bí cảnh!

(2)

La Hồng ngày nay không còn là công tử yếu đuối ở lại huyện An Bình nữa. Những người duy nhất đến huyện An Bình để bao vây và giết La Hồng là Văn Thiên Hành và một số tu sĩ tam phẩm và nhị phẩm trong giang hồ, kém hơn rất nhiều so với trận chiến hiện tại. Lúc đó La Hậu còn có thể chiến đấu cho La Hồng, cưỡi ngựa trở về, số người đã giết như nước, nhưng hiện tại thì rất khó. Nếu những cường quốc ở ngoài thành quyết tâm phá vỡ huyện An Bình thì ông không thể ngăn chặn chúng. Tuy nhiên, La Hậu quay lại, và hắc kỵ phía sau cũng cầm con dao mực, sát khí sôi trào. Cho dù những kẻ muốn giết thiếu gia bên ngoài thành là một đám lục địa tiên có thực lực lớn mạnh thì bọn họ cũng không sợ. La Hậu mang theo con dao mực, cho dù La Hồng trở nên mạnh mẽ hơn, hắn cũng là con trai của La Hậu ông. Là một người cha, ông không thể để con trai mình bị bắt nạt được.

Trên quảng trường của Tắc Hạ Học Cung, bầu không khí trở nên có chút nghiêm trọng. Khi ánh vàng bắt đầu tắt dần, một sát khí vô hình bắt đầu đan xen trong hoàng cung. Kim Trướng Vương Đình Đại hân nhìn Tề Quang Lăng một cách thâm thúy. Đương nhiên Tề Quang Lăng biết Hạ Hoàng tin tưởng ông ta, thậm chí còn yêu cầu ông ta phong ấn quái vật trong cơ thể La Hồng, tiếc là... Hạ Hoàng tính toán sai, hoặc là bị Tề Quang Lăng lừa rồi. Kết quả là Hạ Hoàng bị lũ quái vật ở trong cơ thể La Hồng vùi dập và chết thảm thương ở trần gian.

Trước mặt là Tề Quang Lăng đến tìm hắn, Đại hân của Kim Trướng Vương Đình cũng có chút ớn lạnh không giải thích được.

Có phải Tề Quang Lăng đã sử dụng gương Giam Thiên của mình để giết La Hồng không?

Đại hân của Kim Trướng Vương Đình nhìn chiếc gương Giam Thiên trong tay và hít một hơi. Tề Quang Lăng nói sẽ cho hắn ta bảo vật như vậy là cho luôn, không sợ hắn ta không giết được La Hồng sẽ đoạt bảo vật rồi chạy trốn sao?

Thực lực của hắn ta không hề yếu, có cung tên Liệt Thiên trong tay, Tề Quang Lăng có lẽ không thể ngăn cản hắn ta. Tề Quang Lăng không nói gì, chỉ cười khó lường: "Nếu Dạ Hách thật sự cầm lấy gương Giam Thiên mà

rời đi thì cũng tùy ý, dù sao... bảo vật Côn Luân Cung của ta cũng không dễ lấy đi" Tề Quang Lăng cười rất dịu dàng, vuốt râu, thân thái bất phàm.

Vương Đình đại hãn còn biết một số bí mật của Côn Luân Cung, cho nên khoe miệng không khỏi cong lên: "La Hồng mạnh là do quái vật trong cơ thể hắn. Tuy nhiên, để kích hoạt quái vật, La Hồng cần phải tiêu hao rất nhiều sinh lực, trước đây có tinh hoa sinh mệnh trung hoà. Bây giờ, một khi kích hoạt quái vật La Hồng, hắn sợ rằng hắn chỉ có thể tiêu thụ sự sống và sức sống thôi"

"Hơn nữa, gương Giam Thiên có thể chặn khí thể, kính quang được hình thành cũng có thể giam giữ bảo vật. Nếu gương Giam Thiên được hỗ trợ, việc giết chết La Hồng... sẽ dễ dàng hơn nhiều." Tề Quang Lăng thì thào.

Vương Đình đại hãn liếc nhìn Tề Quang Lăng.

"Để giết La Hồng, chỉ có bây giờ là cơ hội tốt nhất. Lợi dụng khi ý chí của La Hồng không còn ở trong người, giết chết cơ thể hắn để tránh những rắc rối trong tương lai vĩnh viễn. Người cũng đã thấy, bây giờ La Hồng có được cơ hội lớn trong bí cảnh Học Hải, cơ hội phong phú đến mức ăn vào thân. Lần này không giết được La Hồng, thì nếu muốn giết La Hồng trong tương lai, người sẽ phải tốn nhiều sức hơn"

Tề Quang Lăng và Vương Đình đại hãn trao đổi. Trong lòng Vương Đình đại hãn cũng có chút rối rắm.

"Tại sao lại tìm ta mà không phải là tìm Nam Ly Hỏa?" Đôi mắt Vương Đình đại hãn ngưng tụ mồ hôi và hỏi lại.

Tề Quang Lăng vuốt râu cười tủm tỉm nói: "Bởi vì... Nam Ly Hỏa là Cổ tu ở Nam Cương, thuộc về một loại Tà tu. Mà người cũng biết cái tên La Hồng này, nếu người tìm Nam Ly Hỏa thì tỷ lệ thất bại rất cao."

Vương Đình đại hãn nghe vậy, thật lâu sau, hắn ta rũ mắt xuống, không có nhìn Tề Quang Lăng nữa. Tề Quang Lăng cũng đứng ở xa xa, áo bào tung bay, cười đến thâm thúy rực rỡ.

Trong bí cảnh Học Hải, trên biển vàng được hình thành bởi sức mạnh ý chí như đại dương, sóng không ngừng ra khơi. Ngay sau đó, thanh âm giống như tiếng nổ vang. Trên mặt biển kéo ra một làn sóng màu vàng kim, giống như một cơn rồng vàng nằm ngang trên mặt biển. Đó là một vị lực địa tiên đang chạy bằng tất cả sức mạnh của mình, hướng tới kho báu cuối cùng trong sâu thẳm của bí cảnh Học Hải. Nơi cuối cùng của cơ hội tuyệt vời được gọi là...

lăng mộ của Phu Tử.

Trên thực tế, hầu hết mọi người sẽ không chọn đến lăng mộ của Phu Tử sau khi bước vào biển nghiên cứu bí mật mà đa số đều chọn luyện ở Thụ sơn và Khổ Chu Nhai. Cơ duyên của hai nơi bảo địa này đủ để phá vỡ ranh giới của nhất phẩm và khai mở đại đạo.

Lăng mộ của Phu Tử là nơi ngủ yên của các bậc thầy năm xưa, và hầu hết bọn họ không muốn làm phiền. Với con sóng đầu tiên như rồng vàng trên biển, khoảnh khắc tiếp theo, từng đợt rồng vàng xé ra trên biển dày đặc. Nhiều người đàn ông mạnh mẽ lao về phía lăng mộ của Phu Tử. Chẳng mấy chốc, mười tám bức tượng Phu Tử dần hiện ra trước mắt họ. La Hồng cũng đang ngồi trên lau sậy của Hồng đạo cô, cười sóng gió, xông thẳng vào lăng mộ của Phu Tử.

Khi Hồng đạo cô nói với La Hồng rằng bảo vật cuối cùng được gọi là lăng mộ của Phu Tử, La Hồng im lặng. La Hồng, người vốn dĩ muốn khao khát và mong chờ bảo vật cuối cùng, đột nhiên mất đi một chút cảm giác mong đợi và tăng thêm một chút cảm giác tôn trọng. Nội mà Phu Tử của các thế hệ trước đã ngủ yên, tức là sau khi Phu Tử của thế hệ này bị hóa đá, rất có thể sẽ đi vào giấc ngủ sâu trong bí cảnh Học Hải. Vì vậy, đây là quan tài của Phu Tử... thực sự không thể di chuyển được nó.

Chương 789: Trảm Thần trong bí cảnh, Lục Tiên ngoài bí cảnh!

)
Tâm trạng của La Hồng đối với nơi này vẫn khá phức tạp. Mười tám bức tượng nhanh chóng hiện ra, và mỗi bức tượng đều duy trì một tư thế độc đáo, họ đang cầm sách, ngồi trên ghế xích đu, rung chuông, hoặc viết lách... Các tư thế khác nhau nhưng chúng đều có ý nghĩa riêng. Chẳng bao lâu, họ nhìn thấy mười ba đạo sĩ phía trên bức tượng Phu Tử đã hoàn thành một nửa sứ này đến cực điểm. Hai thánh binh Thư sơn và Khổ Chu Nhại đã bị những đạo sĩ này bắt đi ở Côn Luân Cung. Loại động thái hèn hạ này đơn giản là không thể tha thứ Hồng đạo cô cũng đứng lên khỏi cây sậy vượt biển, răng kêu cọt két. Hồng đạo cô nói: "Một lũ khốn nạn ở Côn Luân Cung!"

Trong khoảnh khắc tiếp theo, các thi thể ý chí của những người lục địa tiên lần lượt khởi hành.

Đùng đùng đùng!

Khi lòng bàn chân giẫm lên mặt biển, có gợn sóng tản ra, gợn sóng lan tràn đến cực điểm hóa thành sóng lớn. Sóng lớn cuộn trào, như muốn hủy diệt mọi thứ. Mười ba đạo sĩ của Côn Luân Cung lơ lửng trên mười tám bức tượng Phu Tử đột nhiên hơi thay đổi.

"Có chuyện rồi, sao những người này lại tới lăng mộ của Phu Tử chứ?"

"Trong tình huống bình thường, không phải tất cả bọn họ nên luyện tập trên Thư sơn và Khổ Chu Nhại sao?"

Ánh mắt của đạo sĩ cầm đầu chợt lóe và trở nên có chút quái dị xấu xa. Bọn họ điều khiển gương Giam Thiên giả, hấp thu sức mạnh khí vận trên đầu bức tượng Phu Tử thứ mười tám. Nhiệm vụ mà sư trưởng sắp xếp cho bọn họ chính là hấp thu những sức mạnh này. Hiện tại nhiệm vụ đã gần hoàn thành, làm sao có thể bị những người này làm hỏng được.

Mười ba vị lục địa tiên trên đất Côn Luân Cung liếc nhau. Áo bào trắng tung bay, đạo kiếm trên lưng rổng lên. Mười ba đạo kiếm hóa thành một kiếm trận. Kiếm quang vô tận trong phút chốc hóa thành màn mưa ngăn cản mọi người. Lúc này, Hồng đạo cô không để ý tới La Hồng, hai mắt đỏ bừng, ý chí đột nhiên bay lên trời, lao về phía đội hình kiếm cùng hai đạo sĩ khác từ Long Hồ sơn. Tuy nhiên, một số ý chí đáng sợ đã gài lên. Thân ảnh của

Hồng đạo cô và hai đạo sĩ Long Hồ sơn đột nhiên bay ra ngoài và bị đẩy lui bởi kiếm trận. Đây là đội hình kiếm được tạo thành bởi mười ba vị lục địa tiên của cùng một môn phái, uy lực đến mức không thể dễ dàng bị đánh bại.

"Quả nhiên là gương Giam Thiên giả! Thật sự là các người đã làm ra những chuyện ghê tởm kia!"

Một lực sĩ phù giáp màu đỏ tươi xuất hiện dưới Hồng đạo cô. Tuy chỉ được hình thành bởi ý chí, nhưng nó vẫn toát lên sức ép đáng sợ. Lực sĩ phù giáp giơ nắm đấm lên, gầm lên và đập về phía đội hình kiếm được tạo thành bởi mười ba thanh kiếm.

Đùng đùng đùng!

Trên bề mặt của Học Hải màu vàng, từng đợt sóng vàng đáng sợ lần lượt thối lên. Mười ba vị lục địa tiên, những người đang điều khiển gương Giam Thiên giả và hấp thụ bảy phần mệnh của thế giới loài người, đột nhiên thay đổi sắc mặt.

"Đó là Hồng Cổ Niệm từ Long Hồ sơn, khi người phụ nữ điên này đến thì thật sự là chẳng có chuyện gì tốt!" Một số trong số mười ba đạo sĩ cau mày nói.

"Không sao, chúng ta có gương Giam Thiên giả trong tay, đủ để quét sạch mọi thứ ở cảnh giới bí cảnh Học Hải này. Khi gương Giam Thiên giả đã hút hết gia tài của nhân gian, chúng ta sẽ trực tiếp làm việc đó... giết chết Hồng Cổ Niệm và La Hồng" Đạo sĩ lạnh lùng nói.

"Ai nói rằng không thể giết người trong bí cảnh Học Hải..." Đạo nhân đứng đầu cười lạnh.

"Lẽ ra Tắc Hạ Học Cung và Long Hồ sơn đã bị phá hủy từ lâu.

Thánh địa trên đời chỉ duy có Côn Lôn ta!"

Mười ba đạo sĩ hét lên, tiếp đó phốt lờ những cường giả đang liên tục tấn công đội hình kiếm, toàn tâm toàn ý chế tác gương Giam Thiên giả để hấp thụ khí vận của nhân gian quần lay bức tượng Phụ Tử. Mười ba tấm gương Giam Thiên giả dường như được mười ba con rồng trắng may mắn quần lay nhau, chúng liên tục hội tụ về phía tấm gương Giam Thiên giả như rồng về nước.

Chẳng mấy chốc, mười ba tấm gương Giam Thiên giả lập tức toát ra về sáng chói vô cùng thần bí. Gương Giam Thiên càng nhiều uy lực lại càng mạnh. Đây là bảo vật được truyền lại từ sau thiên môn, và người ta đồn rằng nó là vũ khí thần thánh do thiên nhân Vương cảnh ở thiên giới chế tạo ra.

"Chư vị! Cùng nhau đột phá kiếm trận này, một đám khôn kiếp ở Côn Luân Cung lên kế hoạch hấp thụ tất cả khí vận vương triều được cất giữ ở Học Hải!" Hồng đạo cô hét lên.

Nhóm các cường giả cấp lục địa tiên cau mày và do dự. Trong số đó, các lục địa tiên thuộc về Đại Chu, Đại Sở, Kim Trưởng Vương Đình và Nam Chiếu Quốc đều ra tay bởi vì khí vận triều đại đang ở trong đó. Côn Luân Cung đang có ý tưởng về khí vận triều đại nên bọn họ phải hành động.

Bùm!!

Trong hư không, những con đường đại đạo nối tiếp nhau hiện ra, với những bông hoa đại đạo nở rộ đang đung đưa. Từng vị lục địa tiên ra tay, lao vào khoảng không, và đập vào kiếm trận của Côn Luân Cung. Thanh kiếm run lên một hồi, sau đó xuất hiện nhiều vết nứt. Mặc dù kiếm trận tốt nhưng làm sao có thể chống lại sự tấn công chung của hàng chục vị lục địa tiên. Nó lập tức bị nứt ra. Tuy nhiên, mười ba tấm gương Giam Thiên giả đã nhanh chóng thu thập ánh sáng rực rỡ của chúng và hoàn thành việc hấp thụ khí vận. Mười ba đạo sĩ lần lượt cầm gương Giam Thiên, xẹt qua quần áo màu trắng, trôi nổi trước tượng điêu khắc Phu Tử này đến bức tượng điêu khắc Phu Tử khác. Mười ba đạo sĩ cầm chặt đạo kiếm "Nếu chư vị đã đồng ý với Côn Luân Cung ta từ trước thì hãy ra tay đi!" Đạo sĩ của Côn Luân Cung đứng đầu, nhẹ nói.

Chương 790: Trảm Thần trong bí cảnh, Lục Tiên ngoài bí cảnh!

@ Hồng đạo cô, người đang lơ lửng trên không, đột nhiên thay đổi sắc mặt, bởi trong tích tắc, trong số những lục địa tiên đã tấn công kiếm trận với họ, có hơn một chục lục địa tiên đã nổ ra một ý chí chuyên chế tấn công và đánh về phía Hồng đạo cô và hai đạo nhân Long Hồ sơn khác. Mà hầu hết những người ra tay đều là những lục địa tiên đã tán tu. Những lục địa tiên của ba triều đại lớn, Kim Trướng Vương Đình và Nam Chiếu Quốc lại không hành động. Lúc này, bọn họ cũng có chút kinh ngạc và hoảng hốt.

Bang!!!

Thân thể ý chí của hai vị lục địa tiên ở núi Ròng Hồ ngay lập tức bị nổ tung. Còn Hồng đạo cô thì rất cứng cỏi, dù sao nàng cũng là lục địa tiên tứ cảnh, nhưng khi bị đánh cũng tái mặt, đập vào mặt biển rộng lớn kéo theo những con sóng lớn. Những kẻ lục địa tiên tán tu này thực sự đã gia nhập lực lượng với các đạo sĩ của Côn Luân Cung từ lâu.

"Thân thể ý chí của La Hồng và Hồng Cố Niệm đã bị quét sạch.

Khi đã ra khỏi bí cảnh Học Hải, Côn Luân Cung sẽ bảo vệ cho các người đột phá ngũ cảnh." Mười ba đạo sĩ nhìn tình hình hải lòng mỉm cười. Không nghi ngờ gì nữa, đây là lời hứa của họ với những lục địa tiên tán tu này.

Mà La Hồng, người đang đứng trên một cây sậy, cũng bị áp lực bởi sức mạnh ý chí ngay lập tức. Hai lục địa tiên tán tu đã đập xuống để giết chết thân thể ý chí của hắn. La Hồng hơi nhướng mày. Đối với sự thay đổi này, hắn có phần bất ngờ. Côn Luân Cung thực sự đã chuẩn bị sẵn sàng, và đã bí mật liên lạc với nhiều người lục địa tiên tán tu. Thân thể ý chí của lục địa tiên rất mạnh, dù sao bước ra ngoài đường, nở rộ hoa đại đạo thì sẽ còn mạnh hơn nhiều so với thân thể ý chí của tu sĩ cấp một và cấp hai. La Hồng biết rất rõ điều này, dù sao trước khi chiến đấu, hắn thường công kích thân thể ý chí của người khác. Vì vậy, La Hồng vẫn rất trang trọng cho nhóm lục địa tiên đã bao bọc hắn trong những giây phút này.

Dưới mũi chân của hắn, mặt biển đột nhiên bị xé toạc. La Hồng lập tức vạch ra cách công phạt để tránh lục địa tiên tấn công nguy hiểm. Biển vàng bùng nổ, sóng xô lên trời. Mái tóc trắng của La Hồng tung bay trong sóng không trung.

Hả?

Hai vị lục địa tiên tán tu vừa tấn công đều hơi giật mình.

Tránh rồi ư? La Hồng chưa đến nhị phẩm, làm sao có thể tránh được đòn tấn công của bọn họ chứ?

Trong hư không, đạo sĩ của Côn Luân Cung đang cầm đạo kiếm và gương Giam Thiên giả, nói: "La Hồng có thể bỏ qua việc cưỡng chế, cho dù là hoàng thượng ép buộc thì cũng không giúp được gì cho ngài." Uy hiếp là vô hiệu đối với hắn. Nhưng dù sao hắn cũng chỉ là nhị phẩm, nếu đánh trúng thì hắn cũng không thể cầm cự được."

Đạo sĩ của Côn Luân Cung hiển nhiên cũng biết La Hồng. La Hồng liếc nhìn những đạo sĩ Côn Luân Cung này, ánh mắt dần dần nheo lại. Mà sức mạnh của hai vị lục địa tiên đó thực sự là rất trung bình, có một đại đạo ở trên đầu họ, nhưng đại đạo đã chỉ được đi bộ ít hơn hai ngàn dặm, và chỉ có một bông hoa đang nở rộ. Nói cách khác, đây là hai vị lục địa tiên nhất cảnh.

La Hồng nhếch khóe miệng lên, lại không che giấu vì rất muốn thử. Cơ thể ý chí, không có mặt nạ Tà Quân, không có trạng thái A Tu La... nhưng La Hồng cũng không sợ hãi và cảm thấy như mình có thể chiến đấu. Trong tay hắn xuất hiện một thanh trường kiếm màu vàng, mô phỏng dáng vẻ của một thanh kiếm là Hoàng Quyền kiếm. Một thanh kiếm được nâng lên theo chiều ngang, và khoảnh khắc tiếp theo, hắn thể hiện kiếm pháp "Trảm Thân" được thực hiện trong lá bùa phép thuật.

Thiên Thủ Tà Phật, cái ác đốt đèn, chém thân!

Để đảm bảo một cú đánh, La Hồng đã sử dụng ba đòn tấn công tinh thần ngay lập tức. Một vị lục địa tiên giết chết La Hồng chỉ cảm thấy một đóa hoa trước mặt. Khoảnh khắc tiếp theo, hắn ta bị áp chế bởi một sức mạnh đáng sợ, như thể có một thanh kiếm trong bóng tối vô tận đã phá vỡ ý chí của anh vậy.

"Đây là..."

Vị này lục địa tiên đã thôi thúc ý chí kháng chiến, nhưng... nhưng hắn không thể ngăn nó lại và chỉ cảm thấy đau nhói. Cả người bị La Hồng dùng kiếm chém làm đôi.

Hả?

Thanh kiếm của La Hồng khiến một vị lục địa tiên tán tu khác đang tấn công một cách mờ nhạt thay đổi. Bất ngờ thay, La Hồng chém cơ thể ý chí của một vị lục địa tiên chỉ bằng một nhát kiếm, điều này cho thấy sức

manh ý chí của La Hồng chắc chắn không hề yếu. La Hồng giật mình, nhìn lục địa tiên bị kiếm chém mà có cảm giác thần thờ.

"Yếu vậy sao?"

Là ý chí của hắn quá mạnh, hay là lục địa tiên quá yếu?

Tuy nhiên, La Hồng đã thay đổi suy nghĩ của mình, nhưng hắn cũng nhận ra rằng nhờ khí phách hiên hách của Tà Liên và thánh nữ trong quá trình di chuyển Thụ sơn và Khổ Chu nên ý chí của hắn đã tăng lên rất nhiều. Một người bình thường sẽ không bao giờ gặp phải loại khí chất đó, và La Hồng đã gặp phải nó hai lần liên tiếp, sức mạnh ý chí hiện tại của hắn có lẽ không yếu hơn so với một vị lục địa tiên bình thường. Vì vậy, chỉ với một kiếm, hắn đã đập tan một vị lục địa tiên.

Tuy nhiên, sự sụp đổ của một cơ thể lục địa tiên không thu hút nhiều sự chú ý vì rốt cuộc thì cơ thể đó sẽ không chết khi bị giết trong bí cảnh Học Hải. Biện ý chí của xác thịt sẽ lại sinh ra hạt giống ý chí, sinh ra một thân thể mới của ý chí, nhưng chỉ là sẽ bị thương rất nhiều mà thôi. Tuy nhiên, điều mà mọi người chưa biết trong bí cảnh Học Hải là trên quảng trường của Tắc Hạ Học Cung vào lúc này, thân thể ý chí của lục địa tiên bị một kiếm của La Hồng đánh nát đột nhiên mở mắt. Tròng mắt đỏ ngầu và tuyệt vọng...

Chương 791: Tiểu La ngu xuân, Chỉ cảm nhận được thành ý của

người rồi! (1)
"Không... không..."

Vừa rồi thân thể ý chí của y chặt đầu, làm sao y có thể chết được chứ?! Đường kiếm xuất hiện trên biển ý chí của y, chạy ngang qua biển ý chí của y, khiến biển ý chí của y sụp đổ từng tắc... Đại đạo sụp đổ, từng cánh hoa tàn!

Trước khi chết, lục địa tiên hồi hận, nghĩ đến thanh kiếm của La Hồng ở bí cảnh Học Hải. Thanh kiếm đó... sẽ gây chết người. Hóa ra bí cảnh Học Hải... cũng sẽ gây chết người.

Tại huyện An Bình, một đám mây máu đột nhiên lan rộng trên trời... Một đám mây máu dày đặc cuộn lại, và một trận mưa máu bắt đầu kéo đến từng đợt, lan tràn trên bầu trời. Sự xuất hiện của một linh ảnh như vậy cho thấy rằng một lục địa tiên... đã bỏ mạng.

"Không thể nào! Ở bí cảnh Học Hải chưa từng có ai chết cả. Cho dù thân thể ý chí bị phá hủy ở trong đó thì cũng chỉ có biển ý chí hư hỏng, làm sao y có thể chết được chứ?"

"Bí cảnh Học Hải... có người chết sao?!"

"Thật kỳ quái! Là ai mà lại có thể giết người trong bí cảnh Học Hải vậy?"

Trên sườn đồi bình địa, sắc mặt của cường giả có sự thay đổi.

Việc có lục địa tiên nhất cảnh bỏ mạng không phải là sự kiện lớn, dù sao thì gần đây cũng có không ít lục địa tiên bỏ mạng. Đó là ý nghĩa được thể hiện bằng sự sụp đổ của lục địa tiên này. Bầu không khí ở huyện An Bình đã thay đổi đột ngột, trở nên nghiêm trọng, lạnh lùng, sát khí hùng hực. Mà bên ngoài huyện An Bình, đại hãn của Kim Trướng Vương Đình cũng đột nhiên ngừng đầu bước ra ngoài.

Bùm!!!

Đây là một vị lục địa tiên cửu cảnh, phía sau có đại lộ chín vạn dặm, chín đóa hoa rực rỡ khoe sắc đua đưa.

"Hôm nay, La Hồng phải chết!" Vương Đình đại hãn lạnh lùng nói.

Tàng trên ở huyện An Bình, La Hậu rút kiếm tức giận gầm lên:

"Người dám!!!"

"Giết!"

Trên ngọn tháp phía sau ông, những hắc kỵ cũng rút kiếm về một vị lục địa tiên cửu cảnh, khí huyết lao lên trời, hóa thành hư ảnh huyết sắc, dùng dao chém tới.

"Nếu nói đến một lực lượng quân sự do một triệu đội quân biến thành thì vẫn có thể ảnh hưởng đôi chút. La Hậu... chỉ dựa vào người và những hiệp sĩ áo đen này là chưa đủ đâu."

Việc hình thành đội quân một trăm vạn quân có thể giết chết những lục địa tiên nhất cảnh, và sức mạnh của một triệu quân, thậm chí là lục địa tiên cửu cảnh, sẽ bị ảnh hưởng một chút.

Vương Đình đại hãn mặc Võ Tiên giáp, ánh sáng vàng rực rỡ. Chỉ cần một bước là trận chiến sinh lực và máu sẽ bùng nổ ngay lập tức. Sắc mặt La Hậu khó coi, ông chỉ cảm thấy chán nản và khó thở. Bên kia, thiên tử Đại Chu cau mày, nhưng đã bị Tề Quang Lăng áo bay ngăn lại. Nữ đế của Đại Sở cũng dùng ngón tay gõ vào Long Tước kiếm. Long Tước kiếm vung lên, Nam Ly Hỏa chế nhạo ném ra tà cô che trời, chặn lại Long Tước kiếm. Vương Đình đại hãn phớt lờ mọi thứ xung quanh mình. Hắn ta đi qua huyện An Bình trong hai bước và đến bình địa nơi sườn núi. Một bước nữa đến Thụ Sơn Thạch Kính, áp lực đáng sợ của cửu giới khiến Thạch Kính không thể chịu được áp lực bùng nổ, sát khí phong phú quét ngang.

Hôm nay... hắn ta sẽ giết chết La Hồng!

La Hồng nhất định phải chết, nếu không, Kim Trướng Vương Đình nhất định sẽ bị tiêu diệt dưới tay vương triều Đại La!

Gia đình nhà họ La sẽ không có chút dịu dàng nào đối với người ngoài. La Tiểu Bắc đang đứng trước mặt La Hồng, đột nhiên mở mắt ra, Võ Tiên giáp bao phủ khắp người, hào quang kinh khủng phóng lên bầu trời, đám mây máu của lục địa tiên lập tức bị xé nát.

"Cút!" La Tiểu Bắc rống lên.

Trong Tắc Hạ Học Cung, sức mạnh quy tắc cũng trải dài. Trên người Vương Đình đại hãn đang được Võ Tiên giáp bao phủ để cho những quy tắc đó tác động, chỉ để lại vết nứt nhưng không có khả năng phá vỡ Bất Tử Giáp.

"Quy tắc... thực sự suy yếu." Vương Đình thở dài. Hắn ta giờ cao cung tên Liệp Thiên trong tay, đó là một binh lính hoàng gia, một bảo vật cùng cấp với Hoàng Quyền kiếm.

Đối mặt với La Tiểu Bắc đang lao tới, Vương Đình đại hãn lấy tay đè xuống. La Tiểu Bắc đột nhiên bị đè lên mặt đất của Tắc Hạ Học Cung. Đại

đạo bước ra được chín ngàn dặm, đóa hoa đại đạo nở tung, Vương Đình đại hãn quá mạnh để La Tiêu Bắc có thể ngăn chặn. Hai mắt La Tiêu Bắc đỏ bừng ngay lập tức. Vương Đình đại hãn phớt lờ ông ấy, không quan tâm đến một lực địa tiên nhị cảnh. Bây giờ, người mà hãn ta sẽ giết chính là La Hồng, đánh nhanh thắng nhanh.

Cột cà cột kệt...

Cung tên bị hãn ta kéo thành hình trăng tròn, hình thành một mũi tên xoắn trên cung tên Liệp Thiên. Tuy nhiên, Vương Đình đại hãn đã không bắn mũi tên này. Một cái hất tay, hãn ta ném chiếc gương Giam Thiên mà Tề Quang Lăng đưa cho hãn ta.

Gương Giam Thiên đang lơ lửng trên không trung, và đột nhiên một tia ánh sáng trong gương rộng lớn được chiếu xuống. Ánh sáng gương bao phủ khắp cơ thể La Hồng, dường như mơ hồ có một tiếng gầm giận dữ vang vọng trong cơ thể La Hồng.

"Tức chết Chỉ rồi!"

"Người phạm ngu ngốc, lại đến giam cầm sự tự do của Chỉ sao?!"

Nghe thấy giọng nói này, Vương Đình đại hãn khẽ cau mày. Tuy nhiên, hãn ta có chút nhẹ nhõm khi bị gương thiên lôi giam cầm.

Nhìn chăm chăm La Hồng đang mặc y phục màu trắng bay bay, trên tay đột nhiên buông lỏng cây cung. Một mũi tên phá vỡ khoảng không đột nhiên xé nát một vết nứt đen trong không gian của Tắc Hạ Học Cung. Chỉ trong tích tắc, một mũi tên dường như du hành xuyên thời gian, không gian... xuất hiện ở trước trán La Hồng, định xuyên qua trán của hãn.

Đột nhiên, đôi mắt của Vương Đình co lại. Và La Hồng với đôi mắt nhắm nghiền lại đột nhiên mở mắt... Đôi mắt hãn trong veo, khóe miệng hiện lên một nụ cười châm chọc, nhìn chăm chăm vào mũi tên xé rách hư không.

Chương 792: Tiểu La ngu xuân, Chỉ cảm nhận được thành ý của

người rồi! (2)

Cung Liệp Thiên là một thần binh. Trên thế gian không có nhiều thần binh nên tên tuổi của chiếc cung Liệp Thiên này như sấm.

Tên tuổi đại hân Gia Luật Đại Cổ của Kim Trưởng Vương Đình nổi lên cũng nhờ danh tiếng của cung Liệp Thiên. Người Hồ trên thảo nguyên giỏi bắn cung, mà Gia Luật Đại Cổ là tay thiện xạ mạnh nhất thế gian. Kết hợp với cung Liệp Thiên khiến ông ta trở thành sự tồn tại đỉnh phong ở nhân gian.

Tuy là Võ tu, nhưng những mũi tên của ông ta cũng vô cùng kinh người. Nhưng bây giờ, tay thiện xạ mạnh nhất thế gian, khi bí cảnh Học Hải mới mở được nửa chừng, ông ta đã trực tiếp kích hoạt cung Liệp Thiên và bắn một mũi vào La Hồng.

Mũi tên này, ngay cả thiên nhân sau Thiên Môn cũng không dám đón đỡ, bởi lẽ, rất có thể thiên nhân cũng sẽ bị giết chết.

Một mũi tên phá vỡ hư không.

Gia Luật Đại Cổ không hề thả lỏng. Mặc dù La Hồng chỉ là Nhị phẩm và mới tập luyện được bốn tháng, nhưng ông ta không hề coi thường hay thả lỏng với La Hồng. Đây là một yêu nghiệt thật sự trên thế gian!

Hơn nữa, sự tồn tại bí ẩn đằng sau La Hồng mới chính là nguyên nhân khiến ông ta phải cẩn trọng ứng đối. Hạ Hoàng, người đã vượt qua Thập cảnh được nửa bước, lại bị La Hồng và sự tồn tại ẩn sau hắn đánh chết.

Vậy nên sao ông ta dám coi thường chứ?

Thực lực của ông ta vẫn yếu hơn Hạ Hoàng đã vượt qua Thập cảnh nửa bước, dù cho có cung Liệp Thiên thì ông ta cũng không thể sánh bằng.

Vì vậy, ngay khi vừa bắn, ông ta đã dùng hết sức lực, trực tiếp tung ra đòn tấn công vô cùng kinh khủng bằng cung Liệp Thiên.

Hư không không ngừng vỡ tan dưới mũi tên này, giữa trời đất có những khe nứt đen như mực, sát ý kinh người đang cuộn trào.

Tuy nhiên, trong hoàn cảnh như vậy, La Hồng lại đột nhiên mở mắt, trong đôi mắt sáng ngời mang theo ánh nhìn mĩa mai như thể đã đợi từ lâu.

Quả thực La Hồng đang chờ đợi. Hắn dùng phù Thần Thông chia đôi ý chí của mình. Mặc dù một nửa ý chí đã tiến vào bí cảnh Học Hải, nhưng

nửa còn lại của ý chí lại rơi vào và trôi nổi trong biên ý chí. Hắn biết lần này tiến vào mật địa nhất định sẽ có người tấn công hắn, cho nên hắn đã đợi sẵn. Và bây giờ, quả nhiên...

Hơn nữa, kẻ vừa ra tay này lại là một con cá lớn, đại hãn của Kim Trướng Vương Đình, ngang ngửa với Hạ Hoàng. Nhưng thế thì đã sao?

Kẻ giết người, thì sẽ bị người giết!

Một mũi tên đáng sợ lơ lửng trước mặt La Hồng, không ngừng xoay chuyển như thể khiến thời gian và không gian cũng bị ngưng lại, muốn xuyên qua đầu La Hồng.

Nếu như La Hồng chỉ có một cơ thể xác thịt ở đây, hắn thật sự sẽ bị một mũi tên xuyên thủng, thể xác sẽ bị nổ tung, đáng tiếc, không phải La Hồng chỉ có duy nhất thân thể ở đây, hắn còn có ý chí nữa.

Giám Thiện Kính lơ lửng trong khoảng không. Ánh sáng trong gương rơi xuống khiến La Hồng cảm thấy như bị mắc kẹt sâu trong bùn, di chuyển vô cùng khó khăn, thậm chí đến Tà Thần Nhị Cáp muốn phụ thể cũng khó mà làm được.

Hai món thần binh!

Hai mắt La Hồng ngưng tụ, lóe lên một tia lạnh lẽo. Hoàng Quyền kiếm là một thần binh. Bởi vậy, La Hồng biết đối phương đang dùng hai thần binh để giết hắn. Đại hãn của Kim Trướng Vương Đình quả thực đủ cân trọng, không tiếc dùng hai thần binh để giết một tên Nhị phẩm là hắn đây.

Nếu La Hồng chỉ có mỗi nhục thân, cho dù có dấu ấn Tà Thần thì chưa chắc đã bảo vệ được hắn. Tất cả những cường giả ở vùng đất bằng giữa sườn núi đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Đôi mắt của thiên tử Đại Chu và nữ đế Đại Sở hơi ngưng lại, cũng đều lộ ra vẻ kinh ngạc. Bọn họ biết Tề Quảng Lăng tới tìm Gia Luật Đại Cổ, nhưng không ngờ Tề Quảng Lăng thật sự cho Gia Luật Đại Cổ mượn Giám Thiện Kính. Điều này đại biểu rằng, Côn Luân Cung quyết tâm muốn giết La Hồng!

Bùm!!

Một luồng uy áp đáng sợ tràn ngập, tiếng hư không vỡ tan đầy thể lương vang vọng không dứt. Một tiễn xuyên qua không gian, chạm tới lông mày của La Hồng, muốn giết chết hắn chỉ bằng một đòn.

Cơ thể La Hồng lập tức chuyển động, đột ngột đứng lên từ tư thế khoanh chân. Hắn lùi lại một bước. Mũi tên đã gần kề trần hắn nhưng La Hồng vẫn rất bình tĩnh.

Tay hắn run lên, một đóa hoa Tà Liên màu đen chỉ còn lại ba cánh đột nhiên lơ lửng trong lòng bàn tay hắn.

Đôi mắt với một mũi tên đang lao tới kia, La Hồng ném đóa Tà Liên ra. Một cánh hoa Tà Liên lập tức tan nát, tà khí đen kịt như mực như hóa thành khối đen cuộn cuộn. Sở hữu sức mạnh ăn mòn vô song, nó tác động vào ánh sáng của Giám Thiên Kính.

Ánh sáng kia nhanh chóng bị ăn mòn và nổ tung.
Bùm!

Như thể một giọt mực dày rơi xuống một cái ao trong veo, chỉ trong thoáng chốc, cả cái ao đã biến thành một màu đen như mực. Phong tỏa vốn bao bọc cơ thể La Hồng ngay lập tức bị phá vỡ. Sức mạnh tà sát nồng đậm cũng bị Tà Thần Nhị Cấp hấp thu:

"Tiểu La ngu xuẩn! Chỉ cảm nhận được thành ý của ngươi rồi!"

Giọng nói của Tà Thần Nhị Cấp lạnh lùng vang vọng khắp thế gian. Hai mắt La Hồng lập tức phủ ánh tím, ngay cả mái tóc cũng bị nhuộm thành màu tím nhạt, Tà Thần phụ thể!

Mặc dù Tà Thần Nhị Cấp coi thường loại thuốc nguy thần như Thất Sát Tà Liên, nhưng khi La Hồng đề nghị dùng Thất Sát Tà Liên làm cái giá mời Tà Thần Nhị Cấp hành động, Tà Thần Nhị Cấp gằn như cười toe toét.

Bùm!

Vốn dĩ, thúc giục sức mạnh của Tà Thần Nhị Cấp thì sẽ tiêu hao sinh lực, nhưng Tà Liên có vẻ cao cấp hơn cả sinh lực, sức mạnh của Tà Thần Nhị Cấp còn dồi dào hơn!

Luồng khí màu tím cuộn cuộn. La Hồng vươn lòng bàn tay ra, nắm lấy mũi tên do Gia Luật Đại Cổ bắn mà chẳng hề để ý đến luồng uy áp khiến cho cả hư không cũng phải vỡ vụn kia.

Xoet xoeet xoet! Liệt Thiên tiễn đang không ngừng xoay tròn, xé toạc hư không kia bị La Hồng nắm giữ cũng không ngừng xoay tròn và cọ xát, phát ra âm thanh vô cùng chói tai.

Cuối cùng, nó bị sức mạnh khủng bố đè bẹp từng chút một.

Trước công Tắc Hạ Học Cung, Gia Luật Đại Cổ, sắc mặt đại hãn của Kim Trướng Vương Đình khể biến.

"Ngươi... không vào bí cảnh Học Hải sao?" Gia Luật Đại Cổ nghiêm nghị hỏi.

Chương 793: Tiểu La ngu xuân, Chỉ cảm nhận được thành ý của

người rồi! (3)

Giờ phút này, ý chí của La Hồng đang không ngừng khuấy động trong nhục thân, nói cách khác, La Hồng vốn chưa tiến vào bí cảnh Học Hải? Không thể nào, rõ ràng ông ta đã nhìn thấy thân thể ý chí của La Hồng Hồng trôi dạt vào bí cảnh Học Hải kia mà.

Chuyện gì đã xảy ra vậy?

Không chỉ Gia Luật Đại Cổ, mà mọi người xung quanh cũng đều choáng váng. La Hồng không tiến vào bí cảnh Học Hải sao? Tên này... thế vẫn luôn giả vờ ngồi trên quảng trường à? Lại còn trầm tư rất sâu nữa!

Tề Quảng Lăng đang trôi nổi bên ngoài huyện An Bình thở dài nhẹ nhõm. Mịa kiếp! Quả nhiên là có vấn đề! Bàn đạo đã biết từ trước rồi mà, sao La Hồng có thể dễ giết như vậy được chứ, nếu giờ phút này, người ra tay là ông ta thì chắc chắn ông ta đã chết rồi.

La Hồng không hổ là đồ đệ của Phu Tử, quả nhiên là cùng dòng với tên già nham hiểm kia. Nghĩ đến điều này, Tề Quảng Lăng không khỏi cảm thấy vô cùng hạnh phúc vì sự thông minh của mình. Còn La Hồng đang được Tà Thân phụ thể, chỉ chẳng thêm đáp lại Gia Luật Đại Cổ. Thân là Tà Thân y có sự kiêu ngạo của riêng mình. Không phải ai cũng có thể nói chuyện với Chỉ!

"Là người... muốn giam cầm sự tự do của Chỉ sao?"

Đôi mắt màu tím của La Hồng nhìn chằm chằm vào Gia Luật Đại Cổ.

Gia Luật Đại Cổ khẽ cau mày, cảm thấy có gì đó không ổn, đây là một kế hoạch đã được sắp đặt sẵn. Còn nữa, sao Giám Thiên Kính lại mất tác dụng?!

Gia Luật Đại Cổ dường như đã nghĩ ra điều gì đó, quay đầu nhìn vào hư không phía xa, liền thấy Tề Quảng Lăng đang nở nụ cười.

Ngay lập tức, Gia Luật Đại Cổ hiểu rằng mình đã bị gài bẫy!

Tề Quảng Lăng... bẫy ông ta! Tên này thực sự không phải thứ tốt, sau khi hồ chết Hạ Hoàng, bây giờ lại tiếp tục định hồ chết ông ta! Vào lúc này, sát ý của Gia Luật Đại Cổ đối với Tề Quảng Lăng thậm chí còn lấn át ý định muốn giết chết La Hồng. Tên đạo sĩ thời này nhất định phải chết! Cái loại thấp kém này là đáng chết nhất!

Bùm!

Gia Luật Đại Cổ chuẩn bị rút lui.

Một khi sự tồn tại đáng sợ phía sau La Hồng đã ra tay, Gia Luật Đại Cổ hiểu rằng ông ta vốn không thể giết được La Hồng.

Một cước đạp xuống, cả Đông Sơn dường như cũng run lên, có điều, vì được ánh sáng thánh nhân bao phủ nên Đông Sơn vô cùng kiên cố, không dễ bị dẫm sụp.

Sắc mặt Gia Luật Đại Cổ vô cùng âm trầm, Võ Tiên Giáp trên người không ngừng triệt tiêu sức mạnh của Pháp Tắc, ông ta có cảm giác mình như cá mắc câu. Cái gọi là La Hồng tiến vào bí cảnh Học Hải chỉ là giả. La Hồng vẫn luôn đang câu cá, chờ ai đó giết hắn và Gia Luật Đại Cổ ông ta... đã cắn câu!

"Chết tiệt!"

Gia Luật Đại Cổ cảm thấy rằng mình bị Tề Quảng Lăng và La Hồng bẫy. Một cảm giác khủng hoảng khó hiểu đột nhiên bao phủ cả trái tim ông ta. Ông ta là một Lục Địa Tiên Cửu cảnh. Con đường đại đạo trải dài chín ngàn dặm, có chín đóa đạo hoa nở rộ.

Nhưng tại thời điểm này, ông ta cảm nhận được sự hốt hoảng khi đứng giữa sự sống và cái chết.

Cung Liệp Thiên trong tay dựng thẳng, nhắm vào luồng khí thể bàng bạc kia, như thể cả trời đất cũng đang chống lại La Hồng, liên tục bắn ra mấy mũi tên. Hư không trước mặt ông ta và La Hồng dường như chỉ còn lại một màu đen nhánh. Đó là một vết nứt không gian rất khó khép lại. Còn La Hồng mắt tím chỉ đột nhiên mở miệng gầm lên một tiếng. Dưới tiếng gầm thét của Tà Thần, những mũi tên bắn ra lần lượt nổ tung!

"Giám Thiên Kính!"

Gia Luật Đại Cổ ngưng mắt, bàn tay giơ về phía Giám Thiên Kính.

Giám Thiên Kính bị bao phủ bởi Tà Sát đột nhiên đập về phía La Hồng.

Giám Thiên Kính chủ yếu có tác dụng giam cầm, nhưng vào lúc này, nó đã được Gia Luật Đại Cổ sử dụng để chặn bước tiến của La Hồng.

Có điều, dưới tình trạng được Tà Thần phụ thể, La Hồng nhanh chóng tung một quyền về phía Giám Thiên Kính, đập mạnh vào mặt gương, khiến Giám Thiên Kính phát ra một tiếng gầm chói tai. Ngay sau đó, trên mặt gương xuất hiện một đường nứt. Xa xa, Tề Quảng Lăng đang lơ lửng đột nhiên hít một hơi khí lạnh, cả cơ thể run lên. Giám Thiên Kính... Chính là một thần binh, vậy mà đã suýt bị một cú đâm của La Hồng đánh cho nứt toác.

Một khi Giám Thiên Kính bị võ, chương giáo kia chắc chắn sẽ không tha cho ông ta.

Cho nên, Tề Quảng Lăng khẽ vẫy tay, Giám Thiên Kính lập tức biến thành một luồng sáng, bị ông ta thu lại, dùng tay áo khẽ quần quanh. Tiếp đó, Tề Quảng Lăng liền cười mây, nhanh chóng lao về phía xa.

Gia Luật Đại Cổ: ":

"

Ngươi, cộn mẹ nó... đúng là đồ chó chết!

Cái thứ đồ gì vậy chứ?

Mất đi sự phong tỏa của Giám Thiên Kính, Gia Luật Đại Cổ ngay lập tức cảm nhận được một luồng áp bách to lớn. Một luồng sáng màu tím lóe lên. La Hồng với đôi mắt màu tím đã xuất hiện bên cạnh ông ta.

La Hồng tung ra một đám, khiến cả không gian cũng phải vỡ vụn.

Gia Luật Đại Cổ bị ăn mòn bởi sức mạnh Pháp Tắc của Tắc Hạ Học Cung, giờ lại còn phải hứng chịu cú đám của La Hồng. Võ Tiên Giáp bị đánh tan thành từng mảnh, lộ ra nhục thân cường hãn lấp lánh ánh sáng vàng.

Gia Luật Đại Cổ nhìn La Hồng thật sâu. Đây không phải sức người, chẳng trách Hạ Hoàng lại thua, lại chết thê thảm như vậy.

Sự tồn tại bí ẩn đằng sau La Hồng kia là đến từ đâu?

Gia Luật Đại Cổ không muốn chạy trốn, bởi vì La Hồng đã để mắt tới ông ta, ông ta ra tay giết La Hồng nên giờ La Hồng muốn giết ông ta, đây là chuyện đương nhiên.

Hơn nữa, nếu ông ta đã đi không nổi, vậy thì cũng muốn thử xem sức mạnh có thể đánh bại Hạ Hoàng đã bước nửa bước ra khỏi Thập cảnh, rốt cuộc mạnh đến cỡ nào.

Trên thực tế, Gia Luật Đại Cổ cảm thấy thứ mà La Hồng thể hiện vào lúc này không phải là sức mạnh kinh khủng giết chết Hạ Hoàng lúc ban đầu, mà là sức mạnh có được khi hy sinh cánh hoa Tà Liên màu đen vừa rồi. Gia Luật Đại Cổ ông ta... vẫn còn cơ hội!

Chương 794: Tiểu La ngu xuân, Chỉ cảm nhận được thành ý của

người rồi! (4)

Quả thực, thứ mà La Hồng đang sử dụng lúc này không phải là Thần Hàng Thuật, Thần Hàng Thuật có tác dụng phụ rất lớn nên La Hồng không dám sử dụng thường xuyên. Hơn nữa, Tà Thần Nhị Cáp đã từng nói với La Hồng, nếu sử dụng Thần Hàng Thuật thường xuyên thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, thậm chí có thể dẫn đến những tổn tại kinh khủng xuất hiện.

Đến lúc đó, ngay cả Tà Thần Nhị Cáp cũng sẽ không thể giúp Tiểu La ngu xuân lau sạch mộng được. Bởi vậy, lần này La Hồng chỉ dựa vào sức mạnh của ấn ký Tà Thần, dùng thuốc Ngụy Thần đề thúc đẩy.

Tuy là vậy nhưng sức mạnh bộc phát ra vẫn vô cùng kinh khủng!

"Đến! Chiến!" Gia Luật Đại Cổ cầm cung Liệp Thiên, trong mắt cuộn cuộn chiến ý, ông ta không bỏ chạy!
âm âm!

Hai người hóa thành hai luồng ánh sáng vàng và tím, lao vào biển mây. Trong phút chốc, biển mây cuộn trào, có tiếng gâm kinh thiên động địa như sấm nổ vang trời. La Hồng và đại hãn Gia Luật Đại Cổ của Kim Trướng Vương Đình đã tiến vào không trung.

Tắc Hạ Học Cung thuộc huyện An Bình.

Cả đám người ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy mây đang cuộn trào. Đây là trận chiến của những cường giả hàng đầu thế gian, mặc dù thứ La Hồng thi triển không phải sức mạnh của bản thân, nhưng sức mạnh hiển hiện lúc này vẫn khiến người ta run rẩy. Trước huyện An Bình, hoàng đế Đại Chu dừng tay không tiếp tục bắn nữa vì Tề Quảng Lăng đã bỏ chạy.

Hơn nữa, xét tình hình của La Hồng, xem ra hắn đã có sự chuẩn bị: "La Hồng, kẻ này...

quả nhiên yêu nghiệp."

"Không hổ là chân truyền của Phu Tử, có chút âm hiểm"

Hoàng đế Đại Chu xúc động thở dài. Mặt khác, nữ đế Đại Sở và Nam Ly Hoả cũng dừng tay, vẻ mặt của Nam Ly Hoả có chút biến động, không ngờ sự tình lại thành ra như thế này. Gã vẫn có chút sợ hãi, may mà gã đã không hành động. Nếu không... giờ này, kẻ lâm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan chính là gã.

Tại nơi thuộc về Kim Trướng Vương Đình, rất nhiều Lục Địa Tiên đều đang lơ lửng, trong đôi mắt hiện lên vẻ phức tạp.

Bọn họ không động thủ, cũng không thể động thủ, những Lục Địa Tiên của Đại Chu cùng Đại Sở đều đang quan sát bọn họ.

Hơn nữa, trong trận chiến này, không có chỗ cho bọn họ can thiệp, bọn họ chỉ có thể chờ đợi kết quả trận chiến giữa Gia Luật Đại Cổ và La Hồng.

Phía trên thành lâu ở huyện An Bình, La Hậu mặc áo giáp đen, đôi mắt đỏ bừng. Ông cảm thấy hơi bất lực, đối mặt với những kẻ mạnh vào lúc này, ông quá bất lực. Ngay cả con trai mình ông cũng không có khả năng bảo vệ.

Có điều, may là La Hồng đã chuẩn bị từ lâu, nếu không thì... quả thực không dám tưởng tượng sẽ xảy ra chuyện gì.

La Hậu nắm chặt mặc đao trong tay, bên cạnh ông, chủ tướng hắc kỵ Triệu Tinh Hà cũng đỏ mắt, nắm chặt thanh đao. Sau lưng ông ta là những tướng sĩ tay cầm đao, thở hồng hộc, luôn trong tư thế chuẩn bị mỗi giờ mỗi khắc.

Tắc Hạ Học Cung.

Hư không vỡ nứt.

Niết bàn đạo hỏa cháy hừng hực, khiến hư không trở nên vặn vẹo. Lý Tu Viễn mở mắt ra, hơi nhíu mày, liếc mắt nhìn trận đấu phía trên biển mây, sau đó nhìn về phía Tề Quảng Lăng đang cười mây rời đi. Y phun ra một ngụm trọc khí đen nhánh. Trong trạng thái niết bàn, y trở nên rất nhạy cảm với sự sống và cái chết. Mục tiêu của Tề Quảng Lăng không chỉ là tiêu sư đệ.

"Quả nhiên... Phu Tử đã nói đúng."

"Côn Luân Cung nhất định sẽ hành động trong khoảng thời gian này. Cũng may là tiêu sư đệ đã sớm chuẩn bị xong... Nếu không, một khi tiêu sư đệ chết chết, kẻ tiếp theo Côn Luân Cung đối phó sẽ chính là ta..."

Ánh mắt Lý Tu Viễn ngưng tụ, hiện lên sát ý: "Côn Luân Cung..."

Tiếng thì thầm vang vọng không gian. Ngay sau đó, Lý Tu Viễn từ từ nhắm mắt lại, thiên địa trở nên tĩnh mịch, chỉ có lửa Niết Bàn thiêu đốt vạn vật...

Bên trên biển mây, trận chiến vẫn tiếp tục.
âm âm âm!

Tà Thần phụ thể, xuất hiện trạng thái nghiền ép hiểm có, dù sao thì đây cũng chỉ là mượn nhờ sức mạnh của ấn ký Tà Thần. Phải biết rằng, trước đó, khi La Hồng mượn nhờ sức mạnh của ấn ký, chỉ có thể bùng nổ sức mạnh của Lục Địa Tiên Tam cảnh hoặc Tứ cảnh. Mà bây giờ, sau khi hy

sinh một cánh hoa Tà Liên, cho dù chỉ là ân ký của Tà Thân thì cũng có thể bộc phát sức mạnh của Cửu cảnh.

La Hồng chiếm cứ trong biển ý chí, nhìn chăm chăm vào cuộc đối đầu chấn động thế gian này. Trước đó, khi hắn thi triển Thần Hàng Thuật, gọi Tà Thân Nhị Cấp giáng lâm chiến đấu với Hạ Hoàng, người đã vượt quá Thập cảnh giống như một bên đang đơn phương nghiền ép. Vì vậy, La Hồng không ngộ được điều gì.

Nhưng mà, lần chiến đấu này, La Hồng lại có cơ hội để xem cụ thể từ đầu đến cuối.

Có lẽ, hắn có thể ngộ ra được điều gì đó từ trong trận chiến này.

Việc quan sát cường giả chiến đấu cũng là một cách thức để nâng cao thực lực.

Nếu là lúc bình thường, La Hồng muốn nhìn thấy hai Lục Địa Tiên Cửu cảnh chém giết một trận sinh tử như thế này thì chưa chắc đã có cơ hội.

Trận chiến vẫn đang tiếp diễn.

âm âm!

Biển mây không ngừng bị đánh tan, giống như có hai luồng sáng bay lượn, vắt ngang trên biển mây, hư không bị xé rách ra thành từng khe rãnh.

Khí tức của Gia Luật Đại Cổ không ngừng khuấy động. Cung Liệt Thiên trong tay không ngừng bắn ra những mũi tên, mỗi mũi tên đều mang theo sức mạnh kinh khủng như có thể dời núi lấp biển.

Cả thân thể Gia Luật Đại Cổ đầy máu, đó là vết thương do bị La Hồng mất tím chém giết ở khoảng cách gần.

Một đám mây khổng lồ lơ lửng ngang qua, Gia Luật Đại Cổ đứng lặng, thân hình vạm vỡ, mái tóc tung bay. Ông ta bắn tên về bốn phương tám hướng. Muôn vàn ánh sáng vàng, xé rách không gian tạo nên vô số vết nứt dày đặc.

Vô số mũi tên giống như đã hóa thành màn mưa bao phủ cả trời đất.

Chỉ là một người nhưng lại có thể tạo nên thanh thế của vạn tên.

Đôi mắt tím của La Hồng mở to, mái tóc màu tím tung bay. Hắn rống lên một tiếng, lập tức đánh bay ngàn vạn mưa tên.

Hắn biến thành một luồng sáng nhanh chóng lao về phía Gia Luật Đại Cổ. Cả hai ra sức thi triển tuyệt kỹ chém giết.

Quyền đâm quyền, các loại kỹ xảo chiến đấu, các loại sức mạnh đều được vận dụng không hề bỏ sót.

Chương 795: Tiểu La ngu xuân, Chỉ cảm nhận được thành ý của

người rồi! (5)

Gia Luật Đại Cổ gầm thét, có luồng khí kinh hình nắm xuyên vào tầng mây, ông ta cầm cung Liệp Thiên nện mạnh xuống, đánh về phía La Hồng. Tuy ông ta là một xạ thủ nhưng ông ta còn là một Lục Địa Võ Tiên Cửu cảnh nữa, về chiến đấu cận thân, ông ta... không yếu!

Ánh sáng tím vô tận bao phủ cả thiên địa, vòm trời như có mây tím vô tận đang rít gào.

Biển mây vốn màu trắng, giờ đã hóa thành mây tím.

Đây là sự thay đổi của thiên tượng, một nửa biển mây có màu tím, và một nửa bầu trời là màu vàng, điều này đại biểu rằng có Lục Địa Tiên Cửu cảnh đang giao phong trên bầu trời.

Cuộc đụng độ này rất khốc liệt. Không ít phàm nhân ngẩng đầu nhìn thẳng, chỉ cảm thấy bầu trời phát ra những tiếng âm âm giống như tiếng sấm kêu trước một trận bão lớn. Một số tu sĩ có căn cơ tu luyện yếu kém nhưng vẫn cố nhìn thẳng lên bầu trời, thì chỉ cảm thấy hai mắt bị ánh sáng vàng xuyên thấu, nước mắt liên tục rơi xuống. Thậm chí một số người còn bị mù trong thời gian ngắn.

Tác động của trận chiến này quả thực là kinh thiên động địa.

Tắc Hạ Học Cung đột nhiên trở thành tâm điểm của thế gian, vô số cường giả đổ dồn ánh mắt về đó. Tê Quảng Lăng đang bay xa trên mây cũng thò ra một hơi dài. May mắn thay, lão đạo cơ trí.

Còn về việc sống còn của Gia Luật Đại Cổ thì liên quan gì đến lão đạo ta chứ. Ta không chết là được rồi! Hạ Hoàng còn ông ta hồ chết, Gia Luật Đại Cổ thì tính là cái gì?

Bùm!

Một tia sáng tím nổ trong khoảng không, mái tóc tím tung bay, đôi mắt tím sâu thẳm. La Hồng lơ lửng trên bầu trời giống như quỷ thần đến từ một không gian khác.

Mà trong tầng mây ở phía xa, Gia Luật Đại Cổ cầm cung Liệp Thiên đứng trên biển mây đang thở hổn hển. Cơ thể ông ta đầy máu vàng, nhưng đôi mắt lại sáng ngời.

"Được lắm! Từ khi bốn vương đột phá Cửu cảnh, ta chưa từng trải qua một trận chiến thỏa thuê... bởi vì ta không dám, cũng bởi vì ta không muốn.

Một khi bốn vương chết, dân chúng trên thảo nguyên sẽ phải đối mặt với nguy cơ vô tận. Tuy nhiên, trong lòng bốn vương vẫn mong muốn được chiến đấu. Trận chiến hôm nay... rất đáng giá."

Gia Luật Đại Cổ bật cười, mái tóc xõa tung vào khoảng không, ánh mắt lấp lánh. Ông ta nhìn chằm chằm La Hồng, kẻ đang bay tới, tinh thần chiến đấu lại nhanh chóng sôi sục.

Sau lưng ông ta là con đường đại đạo dài dằng dặc, đại đạo chín ngàn dặm chín đoá hoa đại đạo, chói mắt và rực rỡ đến cực điểm.

Mà vào lúc này, đại đạo của đại hân của Kim Trưởng Vương Đình - Gia Luật Đại Cổ, vốn đã dừng lại vô số năm lại được mở ra, không ngừng lan tràn.

Ông ta sắp đi hết vạn dặm đại đạo rồi.

Trận chiến này, giúp ông ta được thăng hoa, Tại thời điểm này. Trong biển ý chí, Tà Thần Nhị Cấp uể oải ngáp dài: "Tiểu La ngu xuẩn, người nhìn đủ chưa?"

Còn La Hồng thì khoanh gối, ngồi trên mặt biển ý chí, từ từ nhắm mắt lại. Hắn đang nhớ lại trận chiến giữa Tà Thần và Gia Luật Đại Cổ, trận chiến đã mang lại cho hắn rất nhiều lợi ích. Việc Tà Thần Nhị Cấp sử dụng sức mạnh của đã cho La Hồng cảm giác được khai sáng. Giữa lúc mơ hồ, dường như hắn đã tìm ra cách để đột nhập vào Nhất phẩm. Có ánh sáng soi xuống trên con đại đạo.

"Đủ rồi!" La Hồng cười nói, tóc trắng tung bay. Tà Thần Nhị Cấp ngáp. "VẬY... sẽ kết thúc trận chiến."

La Hồng nhắm mắt lại, khẽ gật đầu: "Ừ"

Bùm!!!

Cung Liệt Thiên nện mạnh xuống. Phía trên biển mây bị xé rách thành một khe nứt thật dài, một khe nước cực kỳ hẹp và đáng sợ bị xé ra, khe hở lan tràn, cuộn trào không ngừng. Hai tia sáng một tím một vàng lập tức rút lui, và bị hút ngược về phía trên biển mây. La Hồng đứng, mái tóc tím tung bay, đôi mắt tím sâu thẳm. Gia Luật Đại Cổ cười, đại đạo của ông ta đã sắp đi được vạn dặm, gần như đã viên mãn.

"La Hồng! Chỉ vậy thôi sao?!"

Gia Luật Đại Cổ cười, tóc đen bay tự do: "Người không thể thi triển loại thủ đoạn kia mà không tiêu hao tuổi thọ. Sự tồn tại bí ẩn phía sau không thể cho người mượn loại năng lực đó ... cũng nên kết thúc rồi đây!"

Linh khí trên người Gia Luật Đại Cô bắt đầu liên tục lên cao và không ngừng nâng cao. Khóe miệng La Hồng khẽ nhếch: "Người phàm ngu ngốc, quả nhiên là đến lúc phải kết thúc"

"Chỉ là đánh nhau mà thôi, người ồn ào quá!" Nếu không phải Tiểu La ngu xuẩn muốn quan sát trận chiến, Chỉ đã dùng một búa đập chết người rồi.

Nói xong, La Hồng mất tím giờ một quả đấm. Trong khoảnh khắc tiếp theo, sức mạnh do Thất Sát Tà Liên cung cấp đột nhiên tràn vào trong cú đấm đó, đen kịt như mực, như thể biến thành một hố đen sâu thẳm trên bầu trời. Đây là tất cả sức mạnh có được do dấu ấn Tà Thần Nhị Cấp hấp thụ Tà Liên. Giờ phút này, Tà Thần Nhị Cấp đã huy động toàn bộ sức mạnh đó.

Rầm!

Cú đấm này dường như vượt qua phạm vi cho phép của Pháp Tắc. Sức mạnh Pháp Tắc hùng vĩ đột nhiên tụ lại như đại dương bao la để trừng phạt La Hồng. Đồng thời, trong đan điền của La Hồng, Hư Ảnh Thánh Nhân đột nhiên mở mắt và thở dài. Đưa tay lên, ánh sáng vàng rực rỡ vô tận từ trên chín tầng trời đổ xuống.

Thư Sơn di chuyển ra khỏi đan điền của La Hồng và bay lơ lửng trên đầu hần trong giây lát. Trên Thư Sơn, có Hư Ảnh Thánh Nhân ngồi xếp bằng. Tiếng tụng kinh cổ xưa vang vọng khắp trời đất. Mây tím vô tận trải rộng, thánh quang quét ngang. Sức mạnh của Pháp Tắc thu thập được thực sự đã bị phân tán từng chút một.

Thư Sơn!

Vũ khí của Thánh nhân!

Trên biển mây, hai mắt đại hãn của Kim Trướng Vương Đình, Gia Luật Đại Cô, nhíu chặt, nhìn chăm chăm Thư Sơn mênh mông phía trên La Hồng, cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Thư Sơn trong bí cảnh Học Hải sao?!

La Hồng... sao lại có được nó kia chứ! Hãn lấy được từ lúc nào?!

Sau khi sức mạnh Pháp Tắc bị xua tan, Tà Thần Nhị Cấp bấu môi,

Cú đấm trông giống như một lỗ đen từ từ được truyền ra. Cú đấm này cực kỳ mạnh mẽ. Khoảng không bị vỡ vụn, từng mảng lớn khe nứt xuất hiện, sức mạnh Pháp Tắc của nhân gian bị Thư Sơn xua tan lại lần nữa cuốn tới, hóa thành xiềng xích, đan xen vào nhau và quấn vào nắm đấm này.

Chương 796: Tiểu La ngu xuân, Chỉ cảm nhận được thành ý của

người rồi! (5)

Một quyền long trời lở đất.

Cả người Gia Luật Đại Cổ run rẩy, máu văng tung tóe. Ông ta nhìn chăm chăm vào cú đấm này, kinh hoàng, bàng hoàng, không cam lòng, bất lực... và rồi... thở phào nhẹ nhõm.

Mịa kiếp! Thì ra từ đầu đến cuối, đối thủ chưa từng dốc toàn lực để chiến đấu với ông ta! Người mẹ nó chứ... xem thường ai vậy hả?! Bôn vương là Lục Địa Võ Tiên Cứu cảnh đây!

Là sự tồn tại vô cùng mạnh mẽ ở nhân gian.

Hai mắt Gia Luật Đại Cổ cũng đỏ lên. Ông ta găm thét ở trên biển mây. Sức lực toàn thân dồn vào cung Liệt Thiên, kéo căng cung tên, bắn một mũi tên ra.

Một mũi tên giống như một cơn lốc xoáy va chạm vào một quyền kia.

Âm!

Hư không vỡ ra từng mảng.

Biển mây bị phân tán rồi biến mất trong tích tắc, vạn dặm chẳng còn một gợn mây, cả bầu trời chỉ còn một màu đen kịt.

Nhưng bóng tối này cũng không kéo dài quá lâu, khoảnh khắc tiếp theo... một tầng mây màu máu dày đặc nhanh chóng hội tụ, xếp chồng lên nhau như thể một cơn bão tố đang cất lên tiếng gào khóc thê lương.

Thế gian đang rung chuyển.

Mọi người ngơ ngác nhìn những đám mây máu dày đặc phía trên bầu trời như thể thần, phật đang chảy máu.

Dưới đám mây máu hiện lên dị tượng. Đó là một bóng người lấp lánh ánh vàng kim, kéo căng cung vàng, như thể đang nhắm bắn thần phật.

Tuy nhiên, cung kéo căng mà tên chưa bắn.

Hình bóng này đột nhiên tan vỡ từng tắc, con đường đại đạo hơn chín ngàn dặm hiện ra, từng chút sụp đổ. Chín đóa hoa đại đạo héo rũ, sâu bi vô tận tràn ngập nhân gian.

Vào lúc này, thế gian tĩnh mịch.

Hư không bị xé mở.

Một cây trường cung đã mất hết ánh sáng đang gào thét lao xuống từ trên không, giống như ánh trăng rơi vỡ, đâm sầm xuống bên ngoài huyện An Bình, khiến mặt đất bị nổ tung thành một hố sâu mười dặm.

Bên ngoài huyện An Bình, các Lục Địa Tiên của Kim Trướng Vương Đình bay lên trong không trung, nước mắt chảy dài trên khuôn mặt. Cung rơi, người chết.

Đại hãn bỏ mạng rồi!

Mưa máu lất phất, thiên địa khóc gào.

Những đám mây màu máu nồng đậm bao phủ khắp bầu trời và mặt đất, tụ lại trong một cái chớp mắt đã trút mưa máu xuống, như một trận mưa buồn mùa thu, áp lực khiến người ta không thở nổi.

Lục Địa Tiên dưới ngũ cảnh bỏ mạng sẽ có mây máu hiện lên, còn trên ngũ cảnh bỏ mạng sẽ giáng xuống một trận mưa máu xối xả.

Đây là một trong số quy tắc thiên địa.

Có thể tu thành Lục Địa Tiên thì đều là bậc cao quý trong nhân gian, là cường giả có thiên phú yêu nghiệt, mỗi một người ngã xuống đều là tổn thất của thiên địa, cho nên mới có quy tắc như vậy.

Trận mưa lớn lần này tâm tã không dứt, khiến mặt đất cũng nhuộm một màu đỏ như máu, điều này chứng tỏ người ngã xuống là một vị Lục Địa Tiên, có thể là tồn tại cường đại có con đường đại đạo hàng vạn dặm.

Lại có thêm Cung Liệp Thiên rơi xuống mặt đất, người tu hành trên thế gian đều hiểu đại hãn Kim Trướng Vương Đình đã... bỏ mình!

Trong hư không, mây máu bị xé rách, trong biển mây, một bóng người áo trắng với khí tức hơi suy nhược từ trên vòm trời chậm chậm bay xuống.

Áo trắng hơn tuyết, tóc bạc trắng xóa, lóa mắt đến mức khiến người ta nhìn mà hoảng hốt.

Sắc mặt La Hồng tái nhợt, khẽ ho khan.

Khi Tà Thần Nhị Cáp đánh ra một quyền, năng lượng của một cánh Tà Liên cũng đã tiêu hao sạch sẽ.

Giải trừ trạng thái Tà Thần Nhị Cáp phụ thể, cho dù đã cường hóa thân thể, thân xác sau ba lần tôi luyện, nhưng sau khi Tà Thần Nhị Cáp ngừng phụ thể thì cảm giác mệt mỏi kiệt sức lại kéo đến như thủy triều.

Đó là một sự trống rỗng sau khi giải phóng sức mạnh cường đại.

Rất khó chịu, cho nên La Hồng cảm thấy mình phải nhanh chóng trở nên mạnh mẽ, chờ mình thực sự đủ mạnh thì cả giác trống rỗng sau khi Tà Thần Nhị Cáp phụ thể mới được loại bỏ.

La Hồng lơ lửng trên không, quan sát nhân gian.

Hắn đáp xuống Đông Sơn, trước cửa Tắc Hạ Học Cung, tay chấp sau lưng, vài sợi tóc bạc tản ra, có vài phân hào hiệp và phóng túng.

Hắn không nhúc nhích, chỉ nhìn mưa máu tằm tã trên đỉnh đầu, chiếu vào hắn giống như thần ma.

Đối với La Hồng, cái chết của đại hãn Vương Đình - Da Luật Đại Cổ - chẳng đáng là gì.

Bởi vì Da Luật Đại Cổ muốn giết hắn, cho nên chỉ có thể xem như gieo gió gặt bão.

Thời điểm ông ta lựa chọn ra tay với La Hồng thì nên nghĩ đến hậu quả này.

Từng ánh mắt khiếp sợ đổ dồn xuống, nhìn chăm chăm La Hồng, có vài phân sợ hãi, có vài phân không thể tin nổi.

Da Luật Đại Cổ, đại hãn Vương Đình, đại đạo đi tới chín ngàn dặm, còn nở chín đóa hoa đại đạo, một tồn tại cường đại như vậy, có thể xưng là trên đỉnh nhân gian, nhưng lại bị La Hồng giết chết!

Không, phải nói là bị tồn tại đằng sau La Hồng giết chết mới đúng.
"âm âm âm.."

Tầng mây vỡ toang.

Sau đó, một chuyện càng làm cho người đời khiếp sợ đã xảy ra.

Mưa máu vốn đang giăng kín đất trời bỗng phủ lên một tầng ánh sáng vàng, một quyền sách, một ngọn núi.

Thư Sơn tỏa ra ánh sáng vàng, hào quang vạn trượng, từ trên biển mây dần dần bay xuống.

Hào quang thánh nhân soi chiếu, còn có từng chân ngôn thánh nhân ngưng tụ cô đặc bay ra từ trong Thư Sơn, lượn lờ quanh thân La Hồng.

Nếu có người chăm chú nhìn là có thể thấy được từng chữ "chính" trong đó.

Chữ chính xung quanh La Hồng càng lúc càng nhiều, nếu miêu tả là khổng tước xòe đuôi thì không được thích hợp cho lắm, nếu ví những chữ "chính" này là ngôi sao thì có lẽ La Hồng đã đưa thân vào một bầu trời đầy sao.

"Thư Sơn, thánh binh trong Học Hải?"

"Hình như là Thư Sơn? Không phải Thư Sơn đang ở trong bí cảnh Học Hải sao, sao lại xuất hiện ở bên ngoài?"

"La Hồng... lấy được Thư Sơn từ khi nào? Lẽ nào hai lần thiên địa dị tượng lúc này là dị tượng bảo vật nhận chủ?"

Có người kinh hãi lên tiếng, thậm chí còn hít vào một hơi lạnh.

Bởi vì thực sự quá ngoài ý muốn, quá bất ngờ.

Trong chốc lát, chuyện Đa Luật Đại Cổ bỏ mình bỗng trở nên không còn quan trọng cho lắm.

La Hồng mặt mày tái nhợt, Thụ Sơn trên đỉnh đầu, tay chấp sau lưng, áo trắng hơn tuyết, lạnh nhạt nhìn xuống nhân gian.

Rất nhiều người hốt hoảng, như thế lại nhìn thấy một phu tử vô địch nhân gian.

Chương 797: Người nào quỷ thiên nhân, giết không tha! (1)

Trên thành lâu huyện An Bình.
Mặt mày La Hậu đỏ lên, đó là vì khí huyết dâng trào.
Da Luật Đại Cổ đã chết!

Trụ cột của Kim Trường, Da Luật Đại Cổ cường đại số một đã bỏ mạng!

Lúc ở Tái Bắc, La gia đã từng thăm hỏi Kim Trường Vương Đình, cho nên trong lòng cực kỳ hiểu rõ sự cường đại của Kim Trường Vương Đình.

Tuy Da Luật Đại Cổ chưa từng ra tay, nhưng La Hậu đã từng dẫn theo Hắc kỵ tiến vào vương đình, chỉ một ánh nhìn, sự kinh khủng đó làm cho La Hồng ngay cả dũng khí vung đao cũng không có.

Đối với vương đình, đó là một vị thần!
Nhưng hôm nay... thần chết rồi!
"Đại La! Tất thắng!"

La Hồng rống giận, nắm Mặc đao, giơ lên thật cao.
Hướng về phía đám cao thủ vương đình mặt xám như tro, phát ra tiếng rít gào rống giận.

Không chỉ ông mà Triệu Tinh Hà và các tướng sĩ đằng sau ông đều gào lên.

Đó là tiếng reo hò hoan hô, là áp chế về mặt khí thế.
La Hồng thắng rồi!

Lòng tin và khí thế của bọn họ hiển nhiên cũng được nâng cao đáng kể!
Lục Địa Tiên vương đình không kịp bi thương, cả đám đưa ánh mắt phức tạp nhìn về phía La Hồng giống như trích tiên trên Đông Sơn.

Hạ Hoàng đã chết, đại hãn vương đình cũng đã chết...
Nhân gian này, thật sự thay đổi thời thế rồi!
Mất đi một vị cứu cánh, có lẽ Kim Trường Vương Đình cũng sẽ sụp đổ như vương triều Đại Hạ.

Mà người gây ra hết thảy những chuyện này chính là La Hồng.
Một người trấn áp hai vương triều lớn.
Mà tu vi chỉ mới Nhị phẩm, đây... đúng là thần thoại nhân gian.

Nghe Hắc kỵ hô hào, Lục Địa Tiên bên ngoài huyện An Bình đều mặt mày khó coi rời khỏi nơi này.

Số lượng Lục Địa Tiên của Kim Trướng Vương Đình không nhiều lắm, còn thua kém vương triều Đại Hạ.

Vương triều Đại Hạ kể cả Hạ Hoàng, lực lượng cả nước có mấy chục vị Lục Địa Tiên, mà Kim Trướng Vương Đình cộng cả Da Loataj A Cổ Đóa mới lên thì cũng chỉ có tám vị mà thôi.

Trong đó mạnh nhất là Da Luật Đại Cổ, các Lục Địa Tiên còn lại, một vị Lục Địa Tiên lục cảnh, những người dưới ngũ cảnh còn lại, ba vị Lục Địa Tiên nhất cảnh đã tiến vào bí cảnh Học Hải, còn đâu đều ở ngoài huyện An Bình. Lúc này Da Luật Đại Cổ chết rồi, bọn họ cũng không ở lâu, dứt khoát rời đi.

Cường giả vương triều Đại Chu và vương triều Đại Sở nhìn cường giả Kim Trướng Vương Đình rời đi, sắc mặt thoáng thay đổi.

Thiên tử Đại Chu và nữ đế Đại Sở cũng hơi thản thức, Da Luật Đại Cổ chết rồi.

Da Luật Đại Cổ tranh phong với bọn họ mấy trăm năm, Da Luật Đại Cổ thống nhất các bộ trên thảo nguyên, khai sáng một thời đại hưng thịnh trên thảo nguyên, cứ thế chết ở ngoài huyện An Bình.

Liệt thiên cung rơi xuống mặt đất.

Vị Lục Địa Tiên lục cảnh của Kim Trướng Vương Đình muốn nhật cung Liệt Thiên, đây là thần binh số một của vương đình, tuy Da Luật Đại Cổ đã chết nhưng nó vẫn là bảo vật hàng đầu thảo nguyên.

Nhưng, trên Đông Sơn, La Hồng với Thư Sơn trên đỉnh đầu, chợt ho nhẹ một tiếng.

"Người lấy thử xem"

"Cây cung này... họ La rồi"

La Hồng nói xong, bay tới.

Vị Lục Địa Tiên lục cảnh kia vừa tức giận vừa căm phẫn.

Nhưng khi nhìn dáng vẻ lạnh lùng dửng dưng của La Hồng, trong lòng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Ông ta không dám nhật cung Liệt Thiên, tuy lúc này sắc mặt La Hồng yếu ớt, hư nhược, nhưng ông ta hiểu rõ mình không thể trêu vào La Hồng.

Lục Địa Tiên Kim Trướng Vương Đình bỏ đi.

Rời khỏi trung tâm phong ba huyện An Bình này.

Nam Ly Hỏa nhìn chằm chằm La Hồng, thực ra rất muốn nhân lúc La Hồng suy yếu này ra tay, biết đâu có cơ hội giết chết hắn.

Nhưng gã không dám đánh cược, bởi vì La Hồng... quá gian tà.

Da Luật Đại Cô bị La Hồng lừa chết, vờ như đi vào bí cảnh Học Hải, nhưng thực tế ý chí vẫn còn ở trong thân thể, chưa đi vào bí cảnh.

Da Luật Đại Cổ vì vậy mới bỏ mình.

Cho nên Nam Ly Hỏa lựa chọn quan sát tình hình.

Tất cả cường giả đều theo dõi tình hình.

Bọn họ biết lần này La Hồng ra tay rầm rộ là để đe dọa bọn họ.

Giết một Lục Địa Tiên cứu cảnh, trấn áp quần hùng.

Một người trên núi, trấn áp quần hùng thiên hạ.

"Triệu chủ tướng, nhất cung."

La Hồng chấp tay sau lưng, ngồi xếp bằng trên Đông Sơn, thánh quang rực rỡ, chân ngôn thánh nhân lưu chuyển, thần nhiên nói.

Triệu Tinh Hà nghe vật, Mặc đao chĩa lên trời lập tức trở về vỏ.

"Rõ!"

Sau một khắc, khí huyết như rồng, nhảy ra khỏi thành lâu huyện An Bình.

Ông sải bước đi tới, cho dù xung quanh toàn là khí thể của các Lục Địa Tiên vây chặt, thế nhưng ông không hề sợ hãi.

Lúc này ông chỉ có nhiệt huyết vô tận.

Công tử... quá mạnh!

Đúng là tồn tại giống như thần thoại nhân gian.

Vương triều Đại La có công tử, nhất định sẽ hưng thịnh!

Triệu Tinh Hà đi tới ngoài huyện An Bình, cung Liệp Thiên thần binh nhân gian đang nằm lẳng lẳng dưới một cái hồ to.

Khí thể kinh khủng đan xen, lúc này, ngay cả võ tu nhất phẩm như Triệu Tinh Hà vẫn cảm thấy áp lực, là áp lực đến từ cấp độ linh hồn.

Trên thân thể của ông, áo giáp khí huyết hiện lên, từng bước đi vào hồ sâu.

Tay cầm lên cung Liệp Thiên nóng cháy, cung Liệp Thiên nhuộm máu, đó là máu tươi của Lục Địa Tiên cứu cảnh Da Luật Đại Cổ.

Năng như núi, Triệu Tinh Hà nhắc cung lên, gân xanh trên cổ đều nổi hết cả lên.

Ông hô lên một tiếng, khiêng cung đi về phía trước như cõng một ngọn núi trên lưng.

Mỗi một bước đi là một dấu chân lõm xuống, đi trở về huyện An Bình.

Ánh mắt các vị Lục Địa Tiên đây phức tạp, tham lam, kinh hoàng...

Một món thần binh, mười phần mê hoặc, nhưng bọn họ không dám ra tay lấy, cũng không có gan lấy.

Người mặc áo trắng trên Đông Sơn, tuy cực kỳ yếu ớt, nhưng máu tươi của Lục Địa Tiên cứu cánh vừa chết vẫn còn nóng.
Triệu Tinh Hà khiêng cung Liệp Thiên trở về huyện An Bình.

Chương 798: Người nào quỷ thiên nhân, giết không tha! (2)

Các Hắc kỵ lập tức reo hò hoan hô, những tiếng hoan hô này đã giải tỏa cảm giác ức chế khi bị một đám cường giả áp bách mấy ngày nay.

La Hồng ngồi xếp bằng trên Đông Sơn, tóc bạc áo trắng tung bay, Thư Sơn trên đỉnh đầu, tay chơi đùa hai cánh Tà Liên, cười tươi như hoa.

La Hồng như dần hiểu được niềm vui thú của nhị sự huynh.

Chơi hoa, hình như... cũng rất sướng.

Thiên tử Đại Chu, nữ đế Đại Sở thì nhìn La Hồng bằng ánh mắt phức tạp, nhân vật nhỏ nhoi bọn họ đã từng không thèm để vào mắt, hôm nay...

đã trở thành một tồn tại uy hiếp đến bọn họ.

Trước đó La Hồng đã bóp nát một cánh hoa sen đen, bảo tồn tại đằng sau hắc ra tay.

Mà bây giờ La Hồng đang chơi hoa sen đen, có nghĩa rằng hắc còn có thể bóp nát hai cánh hoa nữa, tồn tại thần bí đằng sau hắc còn có thể ra tay hai lần nữa!

Điều này đã tạo nên một sự đe dọa.

Có thể giết cửu cảnh, không ai muốn làm chim đầu đàn.

Tình trạng thảm hại của Da Luật Đại Cổ còn sờ sờ trước mắt.

Mặc dù bí cảnh Học Hải đã không còn phụ tử, nhưng nay có La Hồng ở đây, vẫn là nơi bất khả xâm phạm.

Đương nhiên, bọn họ còn có một nghi vấn.

Rốt cuộc La Hồng này là như thế nào?

Hắc không vào bí cảnh Học Hải?

Nhưng không vào bí cảnh Học Hải thì... dị tượng ánh sáng thánh nhân lúc trước là thế nào?

Vùng đất Tây Cương, sao sáng điểm xuyết bầu trời đêm.

Tề Hổ dẫn theo quân đội Bạch Hổ trấn thủ nơi này đột nhiên đi ra khỏi trường.

Hắc ta nhìn lên bầu trời đầy sao, nhìn về phía vương triều Đại Chu, bỗng hít sâu một hơi.

Vốn là trời đêm, bỗng chốc sáng như van ngày.

Sau đó, trên bầu trời lãnh địa của vương triều Đại Chu có một cánh cửa tỏa ra tiên quang như rồng uốn lượn hiện lên, tầng mây lượn lờ, cánh cửa vô

cùng to lớn, treo cao trên bầu trời vương triều Đại Chu.

Toàn bộ vương triều từ vương hầu tướng lĩnh đến lê dân bách tính đều nhìn thấy rõ ràng!

Vương hầu tướng sĩ liên quan đến tu hành vẫn bình thường, mà lê dân bách tính thì đều quỳ rạp về phía thiên môn với vẻ vừa cung kính vừa sợ hãi.

Đối với bách tính thì đằng sau thiên môn chính là chỗ ở của thiên nhân, cho nên người bước ra từ thiên môn chỉ có thể là tiên nhân trên bầu trời!

Tề Hổ là một vị Lục Địa Võ Tiên tương lai và là kiếm tiên, đã có thể dẫn động thiên môn từ lâu, nhưng hắn ta không làm, bởi vì hắn ta hiểu rõ dẫn động thiên môn phi thăng có ý nghĩa như thế nào.

Hắn ta đã từng thử, nhưng phi thăng thiên môn cần từ bỏ thân thể con người, thay máu thiên nhân, dùng phương thức này để được trường sinh!

Trở thành khách trường sinh đằng sau thiên môn.

Mà khi đó, Tề Hổ vội vàng rút khỏi thiên môn, cuối cùng hắn ta cũng hiểu được vì sao năm đó Trần Thiên Huyền lại muốn một kiếm chém thiên môn!

Nếu không phải sợ thiên nhân đằng sau thiên môn truy sát thì đã chém ngay lúc đó.

"Thiên môn..."

Tề Hổ đi ra khỏi trường, ánh mắt nghiêm trọng.

Đột nhiên, hắn ta quay đầu nhìn về phía đại quân sau lưng.

Chỉ thấy không ít tướng sĩ trong quân đã quỳ rạp dưới đất, khẩn cầu gì đó, ánh mắt hắn ta lập tức trừng lên giận dữ "Con mẹ nó đứng lên hết cho ông! Ai dám quỳ! Ông đây chém người đó!"

"Người nào quỳ thiên nhân, giết không tha!"

"Một đám người không ra người! Có gì đáng quỳ!"

Tề Hổ gầm lên.

Âm thanh vang vọng, truyền khắp ba quân.

Tướng sĩ vốn đang quỳ rạp đều đứng bật dậy, bọn họ đều tin phục quân lệnh của Tề Hổ.

Bởi vì, người không tuân theo quân lệnh đều bị chém.

Tề Hổ ngẩng đầu, nhìn quanh các hướng, hai mắt như đuốc, Đại Hạ, Đại Chu, Đại Sở, Kim Trướng Vương Đình, Nam Chiếu...

Thậm chí trên không trung các vùng lãnh địa thuộc các thế lực tông môn như chùa Vọng Xuyên, Côn Luân Cung đều có tiên quang lượn lờ, từng cánh cửa thiên môn hiện lên trên vòm trời, treo trên nhân gian.

Mà đằng sau thiên môn có bóng người đang chuyện trò vui vẻ bước ra.
Tê Hồ biết, đã xảy ra chuyện lớn!
Một đám không phải người xông vào nhân gian... sẽ mang tới thứ gì?

Đương nhiên là tai ương!
Núi Long Hồ.
Đỉnh núi, trời đem trong vắt lạnh lẽo.

Gió lạnh quất vào mặt.
Lão thiên sư mặc đạo bào, tay cầm phát trần, lưng đeo đạo kiếm, ngồi xếp bằng giữa hình vẽ Thái Cực, như thể thông thấu thiên đạo, hòa làm một thể với đất trời.

Qua hồi lâu, ông mở mắt ra.
Nhìn lên bầu trời xa xa, ông thấy được một cánh cửa khổng lồ treo trên bầu trời vương triều Đại Chu, đó là vị trí thiên môn của các đời Lục Địa Tiên phi thăng.

Mà hôm nay, cánh cửa thiên môn này đã xuất hiện trên nhân gian.
Ánh mắt lão thiên sư sâu thẳm, thở dài.

Dõi mắt nhìn về phía nhân gian.
Nhân gian có khói lửa vạn nhà.
Nhưng lúc này, vô số binh lính quỳ rạp trên đất, quỳ rạp, triều bái trước thiên nhân bước ra từ thiên môn.

Trong mắt lão thiên sư hiện lên vẻ thương xót, con người căn bản không biết thứ mình đang quỳ bái là gì.

"Một mình phụ tử trấn áp tam giới, nhân gian, địa ngục, thiên môn...
Trấn áp thiên môn tầng thứ ba, phong ấn một vị thiên VUA..."

"Nhưng cho dù như vậy, sức uy hiếp của phụ tử vẫn còn, thiên môn không dám xuống nhân gian một cách tùy tiện như vậy..."

"Xem ra là có người liên hệ với thiên môn, báo cho quy tắc nhân gian suy yếu, báo cho thiên nhân trên bầu trời, nhân gian không còn phụ tử, cho nên thiên môn mới dám xuất hiện nhân gian."

Lão thiên sư núi Long Hồ từ từ rút ra thanh kiếm gỗ đạo trên tung.

Mũi kiếm cắm xuống đất, đạo bào đen trắng trên người bay tán loạn.
Mà ai là người thông báo, lão thiên sư không cần đoán cũng biết.

Trên nhân gian chỉ có Côn Luân Cung được gọi là thánh địa đạo môn chính tông mới có thể kết nối với thiên môn,

Chương 799: Người nào quỷ thiên nhân, giết không tha! (3)

"Một đám cường đạo cướp đoạt khí vận nhân gian cũng xứng được thể nhân quỷ bá?"

"Côn Luân Cung cũng xứng làm đạo môn chính tông của nhân gian?"

"Lão đạo, không phục."

"âm âm!"

Cùng lúc đó.

Trên bầu trời núi Long Hồ, từng thiên môn nổi lên, thiên môn khổng lồ vắt ngang, có thiên nhân bước ra từ đó.

Đó là các thể hệ Lục Địa Tiên núi Long Hồ không thể kháng cự sức mê hoặc của trường sinh rồi phi thăng thiên môn.

Tuy lão thiên sư vẫn luôn cấm Lục Địa Tiên núi Long Hồ phi thăng.

Nhưng không có bao nhiêu người có thể chống lại sự mê hoặc của trường sinh.

Hôn nay, những Lục Địa Tiên từng lựa chọn từ bỏ nhân gian, phi thăng thiên môn lại lấy thân thể thiên nhân để bước vào nhân gian!

Từng vị thiên nhân khí tức hùng hồn chiếu rọi trời đêm sáng như ban ngày.

Bọn họ ở trong tầng mây nhìn xuống núi Long Hồ bên dưới.

Nhìn lão thiên sư chống kiếm gỗ đào, đạo bào tung bay trên đỉnh núi Long Hồ.

Lão thiên sư nhìn những vị khách trường sinh không thuộc về nhân gian.

Từ từ nâng thanh kiếm gỗ đào trong tay lên.

Vung kiếm về phía thiên nhân.

"Các ngươi, không thuộc về nhân gian"

"Cút về!"

Trong thiên địa bỗng có làn sóng quỷ dị quét ngang tất cả.

Thiên tử Đại Chu với lò tạo hóa trên đỉnh đầu và nữ đế Đại Sở đang cười trên kiếm Long Tước bỗng nhiên biến sắc.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, đều thấy được vẻ nghiêm trọng và kinh ngạc trong mắt đối phương.

Sau đó, thiên tử Đại Chu nín thở tập trung, nhìn về phía đế kinh của vương triều Đại Chu, trong mắt hiện lên vẻ lạnh lùng nghiêm nghị, ông ta thấy được một cánh cổng thiên môn đang treo trên khoảng không của vương triều Đại Chu!

Bên kia nữ đế Đại Sở cũng sa sầm mặt.

Hai người không nhiều lời, xoay người lập tức rút đi, không quan tâm đến bí cảnh Học Hải nữa, mặc kệ khí vận vương triều đã chui vào trong bí cảnh Học Hải.

Bọn họ rời khỏi huyện An Bình, lao nhanh về phía đế đô của Đại Chu và Đại Sở.

Trong bí cảnh Học Hải.

La Hồng dùng kiếm Trảm Thần chém vỡ thể ý chí của một Lục Địa Tiên, ảnh hưởng cũng không lớn lắm.

Giờ này khắc này, mọi người đều hiểu được rằng sức mạnh ý chí của La Hồng có thể đã đạt đến trình độ nhất phẩm, bởi vì đã có nền tảng của đại đạo hiện ra.

Thể ý chí của Hồng đạo cô nửa trong suốt, đó là thảm trạng sau khi bị tấn công chém giết.

Lúc thấy La Hồng chém giết thể ý chí của một Lục Địa Tiên, sắc mặt không giấu được vẻ vui sướng.

Không hổ là thánh tử có thân thể thuần khiết, lợi hại!

Bỗng nhiên.

Trên bầu trời màu vàng của bí cảnh Học Hải đột nhiên có những đám mây màu máu ùn ùn kéo đến, kèm theo đó là mưa máu rơi tầm tã.

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn.

Kể cả mười ba đạo nhân Côn Luân Cung cũng cau chặt lông mày.

Mây máu này... tượng trưng cho có người bỏ mạng.

Thế nhưng, trong bí cảnh Học Hải... không thể nào chết người mới phải chứ?

Thứ đi vào bí cảnh Học Hải chỉ là thể ý chí mà thôi.

Như vậy nói cách khác, bên ngoài có người mạnh hàng đầu nhân gian, có thể làm cho cường giả bỏ mình dẫn đến thiên tượng biến hóa, gây ra dị tượng, dẫn tới thiên tượng biến hóa trong bí cảnh Học Hải!

Trong lúc nhất thời, người người biến sắc.

Rất nhiều người mặt mày trở nên vô cùng khó coi, trận chiến trong bí cảnh thoáng chốc rơi vào trạng thái bế tắc.

Chiến?

Thể ý chí trong bí cảnh muốn chết muốn sống, căn bản không ảnh hưởng được gì.

Nhưng thể giới bên ngoài xảy ra đại chiến, bọn họ đều lo lắng cho thân xác của mình, không biết có chịu ảnh hưởng hay không, có bị đại chiến liên lụy mà vỡ nát hay không.

Một khi thân thể vỡ nát cũng có nghĩa là nguyên khí tổn thương nặng nề!

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều dừng tay.

Hồng đạo cô đáp xuống bên cạnh La Hồng, sắc mặt vô cùng nghiêm trọng: "Mưa máu trút xuống, xem ra có nhân vật lớn vừa bỏ mình, không tới ngũ cảnh thì không thể dẫn tới mưa máu..."

"Gây ra cái chết ở cấp độ này, chắc chắn là đã xảy ra đại chiến, có lẽ là Lục Địa Tiên ngũ cảnh trở nên tấn công Tắc Hạ Học Cung!"

"Thánh tử, ta hộ tống người đi ra ngoài!"

"Nhanh chóng trở về thân thể!"

Thật ra Hồng đạo cô rất giỏi phân tích, hơn nữa phân tích của nàng đều trùng khớp với thực tế.

Đáng tiếc, La Hồng cũng hiểu rõ mồn một.

Nhưng sự thật cũng không hoàn toàn như vậy, chắc là đại chiến trong bí cảnh Học Hải không đánh nổi nữa rồi.

Một đám thể ý chí, giết tới giết lui cũng không chết, vô nghĩa.

Ánh mắt mười ba Lục Địa Tiên Côn Luân Cung lóe lên, bọn họ cầm gương Giám Thiên giả trong tay, không ở lâu trong bí cảnh Học Hải nữa, sau một khắc đã hóa thành tia sáng lao ra ngoài bí cảnh Học Hải.

Mười ba tấm gương Giám Thiên hấp thu bảy phần khí vận của nhân gian, phải được mang về Côn Luân Cung.

Đây là nhiệm vụ chương giáo giao cho bọn họ.

Ngay cả nhiệm vụ tiêu diệt thể ý chí của La Hồng cũng không quan trọng bằng nhiệm vụ này.

An bài những tán tu kia cản đường các cường giả khác.

Mười ba vị đạo nhân ngự kiếm trên Học Hải, như chiếc thuyền lao nhanh, vòng qua La Hồng và Hồng đạo cô, bay về phía bên ngoài bí cảnh.

Những cường giả vương triều tuy lo lắng bí cảnh của vương triều bị cướp đoạt, muốn ra tay, nhưng đều bị các Lục Địa Tiên tán tu ngăn cản.

Hồng đạo cô muốn ngăn cản mười ba đạo nhân Côn Luân Cung, nhưng thể ý chí của nàng bị thương, bị một kiếm của bọn họ ép lui về, có lòng mà không đủ sức.

Lại thêm không ít Lục Địa Tiên tán tu cô sức ngăn cản, tốc độ truy đuổi của bọn họ càng lúc càng chậm.

Chỉ có thể nhìn đạo nhân Côn Luân Cung hóa thành từng đốm trắng biến mất nơi tận cùng đại dương.

Áo trắng trên người La Hồng bay lất phất, tâm thái bình thản.

Một cảnh lau vượt Học Hải, không nhanh không chậm đi ra ngoài bí cảnh.

Nhìn Hồng đạo cô sót ruột ra mặt, La Hồng chỉ cười nhạt: "Gấp cái gì..."

"Bổn công tử đã cho bọn họ một niềm vui bất ngờ ở lối vào bí cảnh"

"Ai nói bí cảnh Học Hải không giết người được."

"Dù sao hôm nay phu tử không ở nhà, bí cảnh Học Hải, họ La rồi"

Chương 800: Đạo cảm hóa của La Hồng (1)

Đêm tối, lạnh lẽo yên tĩnh.

Mặt đất trên nhân gian.

Từng cánh cửa thiên môn treo trên không trung, khiến dân chúng khắp thiên hạ đều quỳ rạp vái lạy.

Đối với người bình thường và người phạm chưa từng tu hành, chỉ biết một vài sự tích tu hành từ người kể chuyện trong quán rượu, sao mà biết được những bí mật lớn trong giới tu hành, đối với bọn họ, thiên nhân chính là thần tiên, quý báu thiên nhân có thể được phúc vận dính thân, có thể hoàn thành ước nguyện, phúc lộc dồi dào.

Cho nên bách tính quỳ lạy, thề nhân triều bái.

Núi Long Hồ.

Đỉnh núi lạnh lẽo.

Lão thiên sư cầm một thanh kiếm gỗ đào, nhìn chăm chăm vào bóng người lần lượt bước ra từ thiên môn trên vòm trời.

Ông cẩn thận đếm, chừng hai mươi ba thiên nhân, trong đó còn có thiên nhân đạt tới cửu cảnh, trên đại đạo tràn đầy khí vận, kéo dài chín ngàn dặm, có đạo hoa rực rỡ hút mắt.

Lão thiên sư trừng đôi mắt lạnh, râu bạc trắng, đạo bào trắng đen tung bay, giơ tay lên, ngón trỏ và ngón giữa khép lại, lướt chậm chậm trên kiếm gỗ đào.

Như thể một nét đỏ thẫm khiến kiếm gỗ đào dâng lên uy năng vô hạn.

Trên đỉnh đầu lão thiên sư cũng có đại đạo ngàn dặm cùng với chín đóa hoa đại đạo nở rộ.

Ông nhìn về phía chùa Vọng Xuyên, thở dài một hơi.

Trước kia nhân gian có phụ tử, ông không có áp lực, hôm nay phụ tử hóa đá trấn tam giới, tuy đã áp chế một Thiên Nhân Vương của Nam Thiên Môn, thế nhưng... áp lực còn lại đều cần bọn họ gánh vác.

"Lão đạo không bằng phụ tử, không trấn nổi tam giới... Nhưng trấn áp một thiên môn nhà người, vẫn có thể."

"Các ngươi muốn tới nhân gian, làm hại bách tính nhân gian, cướp đoạt khí vận nhân gian, vậy phải hội thanh kiếm trong tay lão đạo."

"Âm Lão thiên sư đạp xuống một bước, kiếm khí vô tận chọt bốc lên trên đỉnh núi.

Còn có vô số lá bùa đang bay lượn, càn quét tất cả, đang gào thét.

Trên đỉnh núi, vô số lá bùa tụ lại, hóa thành một Phù Giáp Lục Sĩ, vô cùng cao lớn, giống như thần tiên, gào lên, một quyền lao thẳng về phía thiên môn.

Hai mươi ba thiên nhân hội tụ trước thiên môn đều hóa thành tia sáng phân tán ra.

"Lão thiên sư... Lời ấy sai rồi, chúng ta đều phi thăng từ nhân gian, hôm nay ra khỏi thiên môn trở về nhân gian, lấy đi khí vận nhân gian cũng là chuyện hiển nhiên"

Có thiên nhân cười nói.

Nhưng lão thiên sư chỉ "phi" một tiếng, kiếm gỗ đào trong tay hóa thành hành vạn hàng nghìn, xé rách màn trời.

Lão thiên sư bay thẳng lên trời, đạo bào pháp phối, xông vào vòm trời tối tăm.

Lấy một địch hai mươi ba, bất động như núi.

"Vô dụng thôi, lão thiên sư... Người không giết được chúng ta, nhân gian không có phu tử, không có sức mạnh quy tắc hạn chế, không giết được chúng ta"

"Khách trường sinh bọn ta, bất tử bất diệt"

"Chúng ta là tiên, tiên bất tử"

"Nhân gian vốn nên là thiên địa của chúng ta, chúng ta ban phúc cho người đời, người đời trả lại khí vận và tín ngưỡng cho chúng ta... Đây mới là thiên đạo! Đạo của thiên giới.

Các thiên nhân cười nhạt, kéo dài con đường đại đạo, đón lấy đòn đánh của lão thiên sư.

Nhân gian, thứ duy nhất có thể giết bọn họ chỉ có sức mạnh của quy tắc.

Nay phu tử không còn.

Quả nhiên đúng như lời của Côn Luân Cung, nhân gian tùy ý bọn họ bay nhảy, ngàn vạn khí vận nhân gian đều cho bọn họ mặc sức VÔ VẾT.

Phu tử không ở nhà, bí cảnh Học Hải họ La?

Nghe được lời nói của La Hồng, Hồng đạo cô cũng lờm hẩn một cái.

Lớn lối ghê.

Cho dù bàn về quyền thừa kế cũng phải là nhị tiên sinh Lý Tu Viễn chứ không phải tiểu sư đệ Học Cung La Hồng nhà người.

Còn việc giết mười ba đạo nhân Côn Luân Cung, Hồng đạo cô càng cảm thấy khó tin.

Mười ba vị đạo nhân tay cầm Giám Thiên Kính, cho dù chỉ là thể ý chí hàng lâm cũng đã chiến lực vô song, muốn tiêu diệt là chuyện không thể

nào.

Trừ phi thể ý chí của Lục Địa Tiên vượt quá ngũ cảnh ra tay.

Nhưng tuy hiện tại quy tắc của bí cảnh Học Hải đã phóng khoáng hơn rất nhiều nhưng vẫn không cho phép Lục Địa Tiên trên ngũ cảnh tiến vào, cho nên không ai có thể ngăn cản đạo nhân Côn Luân Cung lấy khí vận cùng với hai món thánh binh là Thụ Sơn và Khô Chu rời đi.

Hồng đạo có chút bi thương: "Một khi hai món thánh binh Thụ Sơn và Khô Chu của Tắc Hạ Học Cung rơi vào tay Côn Luân Cung, sức mạng của Côn Luân Cung sẽ tăng vọt, vị trí đạo môn chính tông cũng không thể nào lay động!"

Nàng thật sự không cam lòng.

Nhưng nàng ngăn không nổi, mười ba vị đạo nhân, mười ba chiếc Giám Thiên Kính, nàng lấy gì ngăn?

Trong mắt nàng, lời nói của La Hồng chỉ là lời an ủi mà thôi.

La Hồng cười càn lau vượt Học Hải, liếc nhìn Hồng Đạo cô một cái, cười nói: "Đã nói là bí cảnh Học Hải họ La rồi, sự thúc còn không tin?"

Hồng đạo cô không nói gì, phu tử không ở nhà, người muốn lên trời hả?

Người chỉ là một Nhị phẩm, sao có thể nắm giữ bí cảnh Học Hải.

Hai người không nói gì, lao nhanh ra ngoài bí cảnh Học Hải.

"âm âm âm!"

Học Hải màu vang sôi trào, một vài tu sĩ nhất phẩm Nhị phẩm vào bí cảnh Học Hải tìm nơi yên tĩnh tu hành, nâng cao sức mạnh ý chí đều khiếp sợ không thôi.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy thể ý chí của một nhóm Lục Địa Tiên đang tranh đấu, đang giao thủ.

Toàn bộ Học Hải đều cuộn cuộn nổi lên sóng gió động trời, sóng nước màu vàng không thể đóng đếm cuộn ngược lên trời.

Từng vị Lục Địa Tiên giao tranh trong sóng lớn, giống như lướt sóng, phóng ra ngoài bí cảnh Học Hải.

Chương 801: Đạo cảm hóa của La Hồng (2)

"Phụt!"

Bị quấy một trận như vậy, sức mạnh ý chí của bí cảnh Học Hải vốn đang vô cùng ổn định bắt đầu trở nên táo bạo, giống như dã thú lên cơn nóng nảy, làm cho người ta không thể nào tĩnh tâm tu hành.

Một vài cường giả nhất phẩm phải mượn sức mạnh ý chí của bí cảnh Học Hải để mở ra đại đạo, khiến đạo hoa nở rộ đều biến sắc.

Bí cảnh Học Hải... không yên bình nữa rồi!

Tuy sẽ không có người chết nhưng cũng rất khó tiếp tục tu hành.

Một đám Lục Địa Tiên đang tranh phong, sao bọn họ có thể an ổn tu hành!

Lối ra bí cảnh Học Hải.

Mười ba vị đạo nhân chấp tay sau lưng.

Áo trắng lay động, đạo kiếm dán trên mặt biển, xé toạc sóng biển, triển khai uy thế hình chữ "nhân", bay nhanh về phía bên ngoài bí cảnh.

Mười ba người bọn họ quay đầu lại, nhìn thoáng qua tu sĩ vương triều bị bọn họ bỏ xa, nhẹ nhàng nở nụ cười.

Hết thầy đều nằm gọn trong lòng bàn tay bọn họ.

Nhiệm vụ hấp thu bảy phân khí vận của nhân gian trong chuyến đi vào bí cảnh Học Hải lần này rốt cuộc cũng hoàn thành.

"Chương giáo truyền cho Hạ Hoàng phương pháp trường sinh, đáng tiếc Hạ Hoàng không thể sống kiếp thứ hai, nhưng cũng đã làm được một chuyện tốt, tập trung khí vận nhân gian lại một chỗ, bảy luồng khí vận nhân gian, nhiều khí vận như vậy, đương nhiên Côn Luân Cung ta có thể nâng cao một bước.

"Trên thực tế việc Hạ Hoàng tạo ra ngai vàng, hội tụ khí vận vốn đã nằm trong kế hoạch của chương giáo."

"Cho dù Hạ Hoàng không chết, tương lai chương giáo cũng sẽ đích thân ra tay giết chết Hạ Hoàng, cướp đoạt khí vận, từ đầu tới cuối, Hạ Hoàng chỉ là công cụ tập trung khí vận thiên hạ cho chương giáo mà thôi."

Mười ba vị đạo nhân chuyện trò vui vẻ, bọn họ là Lục Địa Tiên Côn Luân Cung, biết được rất nhiều bí mật.

Bọn họ ngự kiếm dán sát mặt biển, phá vỡ bọt nước màu vàng.

Chẳng mấy chốc đã nhìn thấy cánh cửa khổng lồ của bí cảnh Học Hải.

Trên mặt bọn họ hiện lên vẻ vui mừng.

Một vị đạo nhân áo trắng tung bay, đứng trên thân kiếm, tay chấp sau lưng, xoay người lại, nhìn biển vàng mênh mông, thở dài: "Đáng tiếc, nhiệm vụ lần này không tính là viên mãn, không diệt được thể ý chí của La Hồng"

"La Hồng có Hồng Cố Niệm của núi Long Hồ liệu chết bảo vệ, muốn diệt hắn cũng không dễ dàng"

"Tuy nói như vậy nhưng vẫn làm cho nhiệm vụ lần này có thiếu ^+ sót: Các đạo nhân lác đầu cảm thán.

Sau đó, đồng loạt nhảy lên.

Đạo kiếm cuốn lên bọt sóng màu vàng, sau đó trở về vỏ kiếm trên lưng. Mười ba vị đạo nhân nghênh ngang đi về phía lối ra bí cảnh Học Hải.

Hôm nay bí cảnh Học Hải đã không còn phụ tử vô địch nhân gian, bọn họ sợ cái gì?

Bọn họ muốn đến thì đến muốn đi thì đi, làm càn thế nào chả được.

Mưa máu bay lả ta, trời đất tràn ngập mùi máu tanh nồng nặc.

Trên đỉnh Đông Sơn, La Hồng ngồi xếp bằng trên sân Học Cung từ từ mở mắt ra, khóe miệng khẽ nhếch lên.

"Đi ra rồi?"

La Hồng loạng choạng đứng dậy, quay đầu nhìn về phía bí cảnh Học Hải, ánh mắt sâu không thấy đáy.

Dù thiên tử Đại Chu, nữ đế Đại Sở và quốc chủ Nam Chiếu Nam Ly Hỏa rời đi đã khiến rất nhiều người kinh ngạc, nhưng đa số người rời đi đều là tu sĩ đến từ vương triều.

Một vài tu sĩ tán tu vẫn ung dung lơ lửng ngoài huyện An Bình.

Mặc dù việc La Hồng giết chết đại hãn vương đình Da Luật Đại Cổ đã khiến bọn họ kinh sợ, nhưng bọn họ vẫn chờ đợi gì đó.

Trong thiên địa có ý uẩn quái dị đang dâng trào.

Vô số tu sĩ đều cảm nhận được biến áo trong trời đêm, tinh thần lực của Lục Địa Tiên rất mạnh, đương nhiên có thể cảm nhận được biến hóa trong thiên hạ.

Nhưng lúc này bọn họ vẫn chỉ để ý tới Tắc Hạ Học Cung.

La Hồng vừa mới giết chết đại hãn vương đình Da Luật Đại Cổ chợt đứng dậy, từ từ đi về phía bí cảnh Học Hải.

Trên sân.

Hai vị lão đạo núi Long Hồ bị đánh vỡ thể ý chí đã thức tỉnh, mặt mày trắng bệch như giấy, miệng và mũi đầy máu, nguyên khí tổn thương nghiêm trọng.

Bọn họ thở dốc từng hồi, đang ổn định trạng thái.

La Hồng không để ý tới bọn họ, đi về phía thân thể của mười ba đạo nhân Côn Luân Cung.

Cứ vậy đứng bên cạnh mười ba đạo nhân, áo trắng tóc bạc tung bay, tay chấp sau lưng, cười nhạt nhìn xuống lối vào bí cảnh Học Hải trong tiểu lâu Xuân Phong.

Lối vào cũng chính là lối ra.

"Bí cảnh Học Hải không có người chết? Không đổ máu?"

"Đó là bởi vì... trước đây bí cảnh Học Hải là do phu tử nắm giữ, phu tử già rồi, không theo kịp thời đại"

"Mà nay, bí cảnh về tay bốn công tử, bốn công tử muốn có người chết trong bí cảnh, ai có thể không chết?"

La Hồng nói.

Lời của hắn quanh quẩn trên Tắc Hạ Học Cung, khiến người người biến sắc.

Có ý gì?

Phu tử còn chưa chết đâu, bí cảnh Học Hải trở thành của La Hồng nhà người rồi?

Vả lại, lời lẽ đằng đằng sát khí như vậy, La Hồng muốn giết người sao?

Giết người trong bí cảnh Học Hải?

Hắn giết thế nào?

Đại Bình giữa sườn núi, ngoài huyện An Bình... nhiều người nhú chặt lông mày, chỉ cảm thấy dường như sự việc bắt đầu trở nên không bình thường.

La Hồng... muốn làm cái gì?

Thoáng cảm giác được sức mạnh ý chí cường hãn đang dao động, có thể ý chí của cường giả sắp đi ra từ trong bí cảnh Học Hải.

Rất nhiều người nhìn về phía tiểu lâu Xuân Phong.

Nhưng La Hồng lại chỉ cười một cái.

Lời đã nói ra, nhưng thực hiện như thế nào cũng là cả một vấn đề.

Mười ba đạo nhân Côn Luân Cung, thực lực không kém, ngay cả thể ý chí cũng không yếu.

Bọn họ rất thận trọng, không ở lâu trong bí cảnh Học Hải, thông qua Giám Thiên Kính lấy được khí vận nhân gian xong xuôi liền định rời khỏi bí cảnh.

Tâm thần La Hồng khẽ động, chìm vào trong đan điền.

Trên đan điền, Thư Sơn lơ lửng, lấp lánh ánh vàng, rực rỡ lóa mắt.

Ý chí của La Hồng ngưng tụ thành thân thể, bay lên lơ lửng.
Nhìn ánh sáng thánh nhân và Thụ Sơn chiếm cứ một nửa đàn điền, bỗng
cảm thấy đau lòng không thôi.
Cảm giác bước tiến trên đại đạo tà tu của mình thoáng cái bị ngăn trở.

Chương 802: Đạo cảm hóa của La Hồng (3)

Đây chính là lực cản lớn nhất trên con đường của nhân vật phản diện. Nhưng mục đích La Hồng tiến vào đây lần này không phải mấy thứ kia, vì sao hắn lại cho rằng bí cảnh Học Hải họ La?

La bởi vì Thư Sơn và Khổ Chu đều đã chạy vào trong đan điền của hắn.

Có lẽ hắn có cách tiến hành một vài điều khiến và hạn chế đối với bí cảnh Học Hải, cho dù không được thì chắc cũng có thể ảnh hưởng một chút tới thể ý chí của mười ba đạo nhân Côn Luân Cung chứ?

Cho nên La Hồng tới rồi.

Trong đan điền, thánh Nhân Hư Ảnh từ từ nhắm hai mắt, như thể căn bản không muốn gặp La Hồng.

Thánh Nhân Hư Ảnh cảm thấy thẳng nhóc thối tha này thực sự không cứu nổi nữa, gỗ mục không thể đẽo!

Nhưng nếu mình đã lựa chọn cảm hóa hắn, vậy cũng không thể bỏ cuộc giữa chừng, cho nên y mới dọn cả Thư Sơn và Khổ Chu vào đây, cần phải mượn sức mạnh của thánh nhân để khiến La Hồng đi theo chính đạo quang minh.

"Tiền bối... nghe được sao?"

La Hồng thận trọng nói.

"Thư Sơn là thánh binh thượng cổ, đến từ bí cảnh Học Hải, có thể phong tỏa lối ra bí cảnh Học Hải được hay không? Những đạo nhân Côn Luân Cung trắng trợn cướp đoạt khí vận nhân gian, cần phải mang về Côn Luân Cung, đệ tự cảm thấy... phải cảm hóa bọn họ."

La Hồng thấy Thánh Nhân Hư Ảnh không gặp mình, đành phải nói vòng vèo một hồi.

Đối với ông lớn chính đạo như thế này, La Hồng cảm thấy giết người không thể nói là giết người mà phải nói là cảm hóa, hủy diệt không thể nói là hủy diệt mà phải nói là tu sửa.

Quả nhiên, Thánh Nhân Hư Ảnh nghe La Hồng nói như vậy thì mở mắt ra.

La Hồng tức khắc mừng rỡ, có thể xác định một điều là La Hồng không sử dụng được Thư Sơn, nhưng hình như Thánh Nhân Hư Ảnh thì có thể.

Dường như đối phương không đơn giản chỉ là một hư ảnh, mà còn là một loại pháp tượng, tương tự như ấn ký ý chí, cũng như ấn ký Tà Thần.

Pháp tướng thánh nhân này chính là do La Hồng xem hết toàn bộ sách thánh nhân trong Tầng Thứ Các mới ngưng tụ được, quả thực không khác ấn ký Tà Thần là bao.

Cho nên La Hồng phải lừa pháp tướng thánh nhân điều khiển Thư Sơn phong tỏa lối ra.

Mười ba vị đạo nhân Côn Luân Cung muốn chạy cũng không dễ dàng như vậy.

"Bọn họ lấy Giám Thiên Kính giả thu gom khí vận nhân gian, mục đích không trong sạch, trong đó còn có khí vận của vương triều Đại La ta, sao có thể bị mang đi một cách dễ dàng?"

"Huống chỉ bí cảnh Học Hải là thánh địa của Tắc Hạ Học Cung chúng ta, khí vận vào trong bí cảnh thì chính là vật của Học Cung nhà ta, bọn họ lấy đồ của Học Cung, hành vi chẳng khác nào quân cướp bóc, phải cảm hóa!"

La Hồng nói, cực kỳ chân thành.

Thánh Nhân Pháp Tướng trợn mắt, ánh mắt sâu thẳm.

Cảm thấy La Hồng nói cũng có lý.

Nếu La Hồng thực sự đi cảm hóa những người này, có lẽ... người này vẫn cứu được.

Tương lai cũng sẽ trở về con đường chính đạo.

Vậy thì trợ giúp La Hồng một tay đi.

"Được"

Sấm nổ vang dội, như thánh nhân thượng cổ lên tiếng, thánh ngôn vang vọng, nổ tung bên tại La Hồng.

Nghe vậy, La Hồng lập tức cong môi, nở một nụ cười chân thành.

"Tất nhiên đệ tử sẽ dốc hết sức cảm hóa bọn họ."

"Thiện."

Thánh Nhân Pháp Tướng tỏa ánh sáng vàng, trong nháy mắt, Thư Sơn trấn áp trong đàn điện chợt bay vút ra ngoài.

La Hồng đứng bên cạnh thân thể của mười ba vị đạo nhân, cười tươi như hoa.

Khắp mặt đều là ánh sáng thần thánh, tóc bạc tung bay, từng chữ "chính" bắt đầu lơ lửng sau lưng.

Một tòa Thánh Nhân Pháp Tướng hiện lên sau lưng La Hồng, từ từ mở mắt.

Mây máu tản ra, như có ánh sáng vàng vô tận từ chín tầng trời chiếu xuống.

Thư Sơn xuất hiện, Thư Sơn lóng lánh ánh vàng vắt ngang giữa thiên địa.

Sau đó, bay tới lối vào bí cảnh Học Hải.

Lối vào bí cảnh Học Hải.

Mười ba vị đạo nhân nghênh ngang đi tới khu vực này liền cảm giác được vô tận ánh sáng vàng đang ùn ùn kéo tới, sau một khắc đã lấp đầy toàn bộ tiểu lâu Xuân Phong.

Uy áp nặng nề đột nhiên rơi xuống, khiến thể ý chí của bọn họ ngay cả cử động cũng trở nên hết sức khó khăn.

"Đây là... Thư Sơn trong Học Hải?"

"Thánh binh thượng cổ? Sao lại xuất hiện ở lối vào bí cảnh?"

"Xảy ra chuyện gì? Thể ý chí của chúng ta... Không động đậy được nữa, chúng ta... bị trấn áp rồi?"

Từng vị đạo nhân Côn Luân Cung đều biến sắc.

Bọn họ cách lối ra chỉ trong gang tấc, thậm chí có thể nhìn thấy bên ngoài bí cảnh, thân xác của bọn họ đang ngồi xếp bằng trong sân học cung.

Sau đó...

Bọn họ ngẩn người.

Bởi vì bọn họ thấy được người bên cạnh thân xác của bọn họ, áo trắng hơn tuyết, tóc bạc rũ xuống - La Hồng.

La Hồng cười tươi như hoa, nhìn bọn họ ở trong bí cảnh.

Ánh mắt sạch sẽ, nói cách khác, trong thân xác của La Hồng có linh hồn.

Chứng tỏ ý chí của La Hồng vẫn chưa rời khỏi cơ thể.

Này...

Mọi người biến sắc, La Hồng không vào bí cảnh Học Hải?

Không đúng, vậy La Hồng luôn đi theo bên cạnh Hồng đạo cô, một kiếm chém thể ý chí của một Lục Địa Tiên nhất cảnh lúc trước... là ai?

Mà giờ khắc này.

Trong bí cảnh Học Hải.

La Hồng khoác áo trắng, dùng một cành lau vượt qua biển, Hồng đạo cô đi theo bên cạnh hẳn cũng nhìn thấy được tình hình ở lối vào bí cảnh.

Hồng đạo cô giật mình hoảng hốt.

"Chuyện gì thể này?"

Nàng nghi hoặc, nàng cho rằng mười ba vị đạo nhân Côn Luân Cung đã ra khỏi bí cảnh, cầm Giám Thiên Kính giả, ung dung rời đi.

Nhưng thật không ngờ mười ba đạo nhân này lại bị giam cầm ở lối ra.

Đằng sau, từng vị tán tu bay đến, còn có tu sĩ trong các đại vương triều, ai nấy đều kinh hãi ra mặt.

La Hồng chỉ cười, tay chấp sau lưng, từ từ đi về phía trước, đi tới khu vực bị Thư Sơn bao phủ.

"Thánh tử, đừng!"

Hồng đạo cô vội vàng lên tiếng, bởi vì nàng cảm thấy khu vực kia rất nguy hiểm.

Ngay cả mười ba đạo nhân cũng bị giam cầm, La Hồng chẳng qua chỉ là thể ý chí Nhị phẩm, sao có thể tránh thoát?

Nhưng La Hồng áo trắng tóc bạc tung bay, sức mạnh ý chí trong tay ngưng tụ thành một thanh kiếm, kiếm Hoàng Quyền rực rỡ ánh vàng, một tay cầm kiếm, đi về phía khu vực bị Thư Sơn bao trùm.

Chương 803: Đạo cảm hóa của La Hồng (4)

"Không sao..."

"Từ nay bí cảnh Học Hải... họ La."

La Hồng cười nói.

Sau một khắc, bước chân vào khu vực ánh sáng vàng do Thư Sơn chiếu xuống, mà ánh sáng vàng giam cầm mười ba đạo nhân Côn Luân Cung lại không hề ngăn cản La Hồng một chút nào.

Còn người mười ba vị đạo nhân đều co chặt lại.

"La Hồng?"

"Bên ngoài có người, bên trong bí cảnh cũng có người... Chuyện là thế nào? Người rút cuộc là ai?"

"Người quá kỳ lạ! Người muốn làm gì?"

"Người đừng tới đây!"

Có đạo nhân quát lên.

Bởi vì bọn họ cảm nhận được nguy hiểm.

Cảm giác nguy hiểm buồn cười này khiến bọn họ vô có khó hiểu, trong bí cảnh Học Hải... không có người chết!

Nhưng thực sự không chết sao?

Lúc này thể ý chí của bọn họ đã bị giam cầm, khó có thể nhúc nhích.

Mà "La Hồng" ở bên ngoài lại đang đứng bên cạnh thân xác bọn họ.

Nếu thân thể bị tiêu diệt, thể ý chí cũng bị tiêu diệt... Vậy không phải là chết hay sao?

Nhìn La Hồng áo trắng tóc bạc, cầm kiếm trong tay đi về phía bọn họ, mặt mày bọn họ đều trở nên hoảng hốt.

Bọn họ từng nghĩ mình sẽ giết La Hồng theo cách này, bởi vì bọn họ biết Tề Quảng Lăng do chương giáo phái tới sẽ ra tay với thân xác La Hồng, còn bọn họ thì ra tay với thể ý chí của hắn.

Kết quả... Bây giờ xem ra Tề Quảng Lăng đã thất bại, bọn họ... cũng thất bại.

La Hồng dùng một phương thức tương tự, trả lại cho bọn họ.

Dưới Thư Sơn, mười ba đạo nhân bị giam cầm, không thể động đậy.

La Hồng cười tươi với bọn họ, cảm hóa? Chết mới là sự cảm hóa hoàn mỹ nhất.

Tâm thần hắn khẽ động.

Gông xiêng quanh Thục Sơn thoáng buông lỏng, một vị đại nhân mừng như điên, sức mạnh ý chí bạo phát, người này là do La Hồng cố ý thả ra. Cần phải thông qua thực chiến để hoàn thiện kiếm "Trảm Thân".

Đây chẳng qua chỉ là một kiếm do hấn tự ngộ ra, đương nhiên cần nhiều thời gian hơn để hoàn thiện.

Sức mạnh ý chí bạo phát, vị đạo nhân Côn Luân Cung này là một Lục Địa Tiên nhị cảnh, sức mạnh ý chí cực kỳ mạnh mẽ, như núi cao vực sâu, kéo tới như một con gió lốc.

La Hồng không hề sợ hãi, bay vút lên, nền móng đại đạo hiện ra sau lưng, cực kỳ rộng lớn... khiến cho người ta cảm thấy vô cùng quái dị.

La Hồng và vị đạo nhân này chém giết lẫn nhau, mọi thủ đoạn đều được lấy ra dùng.

Trong lúc chiến đấu vẫn không ngừng nâng cao sức mạnh bản thân.

Cuối cùng Thiên Thủ Tà Phật kết hợp Phật đăng tấn công, một kiếm của La Hồng chém trúng thể ý chí của đối phương.

Một tấm Giáp Thiên Kính rơi xuống.

La Hồng vươn tay cầm lấy, nhìn lướt qua rồi thu vào trang lưu trữ.

Ồ thể giới bên ngoài.

Vị đạo nhân bị La Hồng chém trúng, biến ý chí bị chém vỡ, sinh cơ bỗng chốc mất đi, trên thân thể cũng mất dần hơi thở.

Ngay khi vị đạo nhân đi mất đi sự sống, La Hồng lập tức cong ngón tay bắn ra một thanh kiếm Sát Châu, xỏ xuyên qua vị đạo nhân kia, ghim chặt trên Học Cung.

Trảm Thân có thể chém ý chí, có thể phá hủy biến ý chí, đây xem như là lá bài tẩy của La Hồng, là thủ đoạn chuyên dùng để đánh lén, La Hồng không định để lộ.

Cho nên, thời điểm chém tan biến ý chí, hấn cũng ghim chặt thân thể đối phương.

Bầu trời vừa được ánh sáng vàng chiếu rọi lại hội tụ mây máu, lần này chỉ có mây máu, không có mưa.

Các cường giả đứng trong Đại Bình giữa sườn núi và ở bên ngoài quan sát đều hít vào một hơi!

Chết người rồi?

La Hồng... thực sự giết người trong bí cảnh.

Bọn họ bỗng nhiên hiểu được cách thức giết người của La Hồng, thân thể và ý chí đồng thời hủy diệt, đó không phải chết thì là gì?

Thật là ác độc!

Trên sân Học Cung, La Hồng nở nụ cười.
Côn Luân Cung?

Thánh địa nhân gian?
Kẻ bị giết chính là người của thánh địa?
Giết tu sĩ thánh địa, danh vọng tội ác cũng sẽ tăng lên không ngừng chứ
nhỉ?

Tâm thần khê động, từng thanh kiếm Sát Châu trôi lên lơ lửng.
Búng nhẹ một cái.
Kiếm Sát Châu chém đứt đầu mười ba đạo nhân, treo mười ba cái đầu
trên không trung, hóa thành một tia sáng giữa ống tay áo trắng phau của La
Hồng, bị ném thẳng tới trước bí cảnh Học Hải.
"Ai nói bí cảnh không thể giết người?"

La Hồng cười khê.
Trong bí cảnh, các đạo nhân thấy thân xác của mình đều bị diệt, hai mắt
lập tức đỏ bừng lên!
Thế ý chí của La Hồng ở trong bí cảnh Học Hải cười lên một tiếng nhẹ
nhàng dừng đọng.

"Bí cảnh Học Hải họ La rồi, các ngươi lấy đồ trong bí cảnh của bọn
công tử, có thể không chết sao?"

La Hồng cười.
Ngưng tụ ra kiếm Trảm Thần, dưới Thư Sơn, áo trắng tóc bạc, một bước
một kiếm.

Các đạo nhân bị Thư Sơn giam cầm chỉ có thể trơ mắt nhìn La Hồng
chém chết thế ý chí của bọn họ.

Kèm theo tiếng gào thét thê lương, không cam tâm, giận giữ, thế ý chí
tan biến.

Mười ba thế ý chí bị chém hóa thành sức mạnh ý chí càn quét xung
quanh như một cơn sóng triều.

La Hồng ở trong cơn lốc, thu về từng tấm Giáp Thiên Kính giả.

Mười ba đạo nhân đều đã chết.
Thân xác chết, ý chí diệt, thật sự chết.
Trên Thư Sơn, Thánh Nhân Hư Ảnh mặt không biểu cảm nhưng khóe
miệng co quắp.

Cảm hóa?

Đây chính là cảm hóa?

Đã nói là cảm hóa, kết quả... ngươi giết sạch toàn bộ?

Ngươi nói là thanh trừ còn đáng tin hơn là cảm hóa đây?

Trẻ hư thật sự không dạy được.

Người làm ta thất vọng cực độ!

Đâu!

Ông đây vậy mà lại đi tin người!

Bí cảnh Học Hải mấy nghìn năm chưa từng dính máu, giờ khắc này, máu chảy thành sông.

Thêm cả đại hãn vương Đình Da Luật Đại Cổ, hôm nay tại Tắc Hạ Học Cung có mười bốn Lục Địa Tiên ngã xuống.

Mây máu che kín vòm trời, áp lực khiến người ta không thở nổi!

Tắc Hạ Học Cung như biến thành động ma đầy máu tươi.

Trong bí cảnh Học Hải, La Hồng cười híp mắt lấy sách da người ra, hờ hững nhìn đám tán tu ra tay với hãn lúc trước.

La Hồng không được khoan dung cho lắm.

Lại có sách da người tự động tạo ra đối tượng mục tiêu, tội ác nên thu... thì vẫn phải thu.

Nếu hôm nay đã đổ máu thì cứ để Học Cung... chảy thêm ít máu, để người đời hiểu rõ, hôm nay chủ nhân Tắc Hạ Học Cung... là ác nhân La Hồng!

Đương nhiên, La Hồng càng mong đợi, sau khi ra khỏi bí cảnh Học Hải lần này, không biết sẽ gom được bao nhiêu tội ác?

La Hồng hãn... quả thực càng ngày càng hồng!

Chương 804: Lão thiên sư, một mình phong thiên môn! (1)

Núi Long Hồ xảy ra một trận chiến kinh người.

Khí thể phóng ra trong lúc giao thủ nháy mắt đã bay cuộn cuộn theo biển mây trên vòm trời.

Biển mây trong đêm tối giống như một lớp mực dày đặc, ở trên lớp mực dày là thiên môn trắng xóa đang mở rộng, có tiên nhân được gọi là bất tử bước ra từ sau thiên môn.

Trên bầu trời núi Long Hồ có một cánh thiên môn, mà trên bầu trời các thế lực lớn như Đại Chu, Đại Sở, Nam Chiếu cũng đều có một cánh cửa.

Thậm chí ngay cả trên thành Thiên An - đế kinh của vương triều Đại Hạ thuộc về Hạ Hoàng đã chết cũng có một cánh cửa treo cao.

Núi Long Hồ.

Đại chiến bùng nổ trong nháy mắt.

Ánh mắt lão thiên sư lóe lên, cười lên Ngũ Hành Phù Giáp Lực Sĩ khổng lồ, sức mạnh kinh khủng khiến hư không cũng run rẩy, mỗi một bộ Ngũ Hành Phù Giáp đều sừng sững trên vòm trời giống như thân ma, chiến đấu kịch liệt với thiên nhân.

Giờ khắc này, lão thiên sư một mình đấu với hai mươi ba thiên nhân, nhưng chẳng hề sợ hãi.

Các đệ tử trong những đỉnh núi thuộc núi Long Hồ đều bị kinh động.

Có Lục Địa Tiên núi Long Hồ đáp kiếm gỗ đào bay tới, muốn hỗ trợ lão thiên sư, nhưng lão thiên sư độc chiến hai mươi ba thiên nhân, bọn họ không có cách nào nhúng tay giúp đỡ.

"Bày trận!"

Trong mây đen, đạo bào trắng đen của lão thiên nhân bay tán loạn, kiếm gỗ đào trong tay tỏa ra ánh sáng vàng, quát lên một tiếng.

Rất nhiều đệ tử núi Long Hồ đều rung mình, đồng loạt ngồi trên mặt đất, nguyên khí thiên địa được tín niệm của bọn họ dẫn dắt, bắt đầu lượn lờ giữa sơn môn.

Tức khắc, đại trận do Âm Dương Ngự tạo thành xông lên tận trời, phá vỡ biển mây đen như mực, độn lên người lão thiên sư.

Khí tức của lão thiên sư liên tục tăng cao.

Lấy sức mạnh một tông để lay chuyển thiên môn.

Ông không vô địch nhân gian được như phu tử, nhưng ông cũng có thể trấn áp một cánh thiên môn, bảo vệ cho dân chúng xung quanh núi Long Hồ không bị thiên nhân tẩy não và xâm hại.

Thực ra lão thiên sư đã suy nghĩ vô số lần, thiên môn sẽ lơ lửng trên nhân gian, thiên nhân sẽ xuất hiện tại nhân gian.

Nhưng ông thực sự không ngờ ngày đó sẽ đến nhanh như vậy, phu tử sẽ bố trí một kế hoạch lớn bao gồm cả tam giới địa ngục, nhân gian, thiên môn, trấn áp những tồn tại đáng sợ nhất của tam giới.

Một Thi Vương, một Thiên Nhân Vương, nếu bọn họ xuống nhân gian, nhân gian không thể nào chống lại!

Mà phu tử đã ngăn chặn những tồn tại kinh khủng này cho nhân gian, thiên nhân "Tôn" cảnh lại bị quy tắc ngăn cản, nay chỉ còn một ít dưa nứt táo vỡ, nhân gian gánh nổi hay không?

Lão thiên sư cầm kiếm đứng giữa không trung, năm Phù Giáp Lục Sĩ mạnh nhất đứng bên cạnh ông, ánh sáng năm màu chiếu rọi trời đêm, lan ra ngàn dặm, giống như ban ngày.

Ánh mắt các đệ tử núi Long Hồ sáng quắc, nhìn sức mạnh ngang cả một tông của lão thiên sư, Lục Tiên!

Trên bầu trời vương triều Đại Chu.

Thiên môn vắt ngang, chiếu sáng đêm đen, tiên khí lượn lờ quét ngang trên không trung, vô số bách tính trong đế kinh vương triều Đại Chu đều quỳ rạp xuống.

Bổng dung, lò tạo hóa vắt ngang qua, hư không dần xuất hiện vết nứt.

Thiên tử Đại Chu lướt đi trên không trung, kim quang lấp lánh, hoàng uy mệnh mông cuộn cuộn!

Đôi mắt y vô cùng lạnh lẽo, quét mắt nhìn qua thiên môn và những thiên nhân sắp bước tới nhân gian.

Đó là các đời thiên nhân phi thăng thiên môn của vương triều Đại Chu, hôm nay trở về nhân gian trong một tư thái khác.

Có người là bị y bức ép tới mức không thể không phi thăng, có người là do không chịu được sức mê hoặc của trường sinh mà phi thăng.

"Không nên tới nhanh như vậy..."

"Uy thế phu tử trấn tam giới còn rành rành ra đó, thiên nhân đằng sau thiên môn lấy đầu ra lá gan mà xuống nhân gian sớm như vậy?"

Lò tạo hóa trên đỉnh đầu thiên tử Đại Chu lơ lửng trên bầu trời đế kinh.

Y nhìn quanh bách tính bên dưới.

Vô cùng uy nghiêm, vạn phần lạnh lẽo.

"Các ngươi là con dân của trẫm, không quỳ trời xanh, không quỳ quỷ thần, chỉ quỳ trẫm!"

Thiên tử Đại Chu lên tiếng, âm thanh vang vọng khắp thiên địa, đánh thẳng vào màng nhĩ mọi người.

Thành kính vừa dâng lên trong lòng dân chúng tức khắc bị đánh nát, đều ào ào bỏ dậy.

Có không ít tu sĩ giương đao rút kiếm, đối mặt với thiên nhân trên bầu trời.

Đằng sau thiên môn có thiên nhân cửu cảnh đi ra, lạnh lùng đối mặt với thiên tử Đại Chu.

Vương triều Đại Sở.

Một cánh thiên môn vắt ngang hư không.

Có thiên nhân từ đó bước ra, hiện tượng không khác bên phía Đại Chu là bao.

Một thanh kiếm xé rách hư không, ánh sáng xé rách màn đêm, như thể một con Long Tước dang cánh mà bay, bay nhanh trở về bầu trời vương triều Đại Sở.

Trường bào trên người nữ đế Đại Sở bay tán loạn, ung dung hoa quý đi tới, cứ mỗi một bước đi của nàng, hư không lại dâng lên kiếm khí vô cùng nồng nặc, bắt đầu phóng lên tận trời.

"Thiên nhân dám bước chân vào Đại Sở ta, giết!"

"Bất cứ người Đại Sở nào quỳ trước thiên nhân, giết!"

Lời lẽ lạnh như băng của nữ đế vang vọng.

Nàng giơ tay lên, vô số kiếm quang xé rách màn đêm, vô số phi kiếm, có cái là bội kiếm của tu sĩ, có cái là kiếm được bày bán trong cửa hàng, đều phóng lên trời cao dưới sự dẫn dắt của khí cợ thuộc về nữ đế.

Trong hoàn cung Đại Sở, các Kim Ngô Vệ đồng loạt bay lên.

Ngô gia Đại Sở, có kiếm tu ngự kiếm bay lên, đối diện với thiên môn.

Chương 805: Lão thiên sư, một mình phong thiên môn! (2)

Côn Luân Cung trên núi Côn Luân.

Văn Thiên Hành chấp tay sau lưng, đứng trên Trích Tinh Các, gió lạnh thổi lật phất, khiến tay áo ông ta không ngừng lay động.

Bầu trời Côn Luân Cung, một cánh thiên môn vắt ngang qua.

Văn Thiên Hành chấp tay sau lưng, hôm nay ông ta đã không còn là Văn Thiên Hành, mà là chủ nhân Côn Luân Cung.

Cho dù chỉ là một luồng ý chí đoạt xá, nhưng cũng có thể phát huy ra thực lực rất mạnh.

Văn Thiên Hành nhìn về phía núi Long Hồ, thoáng thấy được một con mãnh hổ và một con thần long gầm thét giữa trời đêm, đó là đại trận Long Hồ của núi Long Hồ.

"Núi Long Hồ... Hồng Thiên Thu."

"Thiên sư Hồng Thiên Thu đương thời."

Văn Thiên Hành cười một cái, sau một khắc, tiến lên một bước, mây mù cuộn cuộn lao tới, lôi kéo thân thể ông ta không ngừng bay lên cao.

Chỉ có điều, khi lên đến vị trí ngang bằng với thiên môn.

Nụ cười trên mặt Văn Thiên Hành cứng đờ, ông ta quay đầu nhìn về phía Tắc Hạ Học Cung.

"Chết rồi... mười ba người đều chết rồi."

"Tề Quảng Lăng không chết, nhưng Giám Thiên Kính bị thương"

Sắc mặt Văn Thiên Hành tức khắc trở nên lạnh lẽo.

"Tắc Hạ Học Cung... Phu tử hóa đá trấn tam giới, vậy nội xảy ra vấn đề không phải phu tử, nếu không phải phu tử thì cũng chỉ có thể là tên kia, cái tên đã giết Hạ Hoàng"

Văn Thiên Hành thở dài một hơi.

"Người này đúng là một biến số lớn..."

"Hạ Hoàng chỉ còn nửa bước nữa là vượt qua thập cảnh, nhưng vẫn bị người này giết chết..."

"Người này phải chết... Bằng không, tương lai sẽ là một vị phu tử."

Còn nhị đệ tử Lý Tu Viễn của phu tử thì có vẻ không quan trọng cho lắm, chủ yếu là một loạt chiến tích của La Hồng thực sự quá chấn động, còn Lý Tu Viễn... Đường như chẳng có tiếng tăm gì trong trận chiến lần trước"

"Đáng tiếc, bảy luồng khí vận của thiên hạ..."

"Vốn có thể thu hồi về hết"

"Nếu thu hồi được có lẽ sẽ có cơ hội mở cánh cửa tầng thứ ba, dẫn thiên nhân Thiên Tôn cảnh đi xuống trần gian."

Văn Thiên Hành đứng giữa không trung, lông mày nhíu lại, có vài phần tiếc nuối, lại có vài phần than thở.

Qua hồi lâu, ánh mắt dần sáng lên.

"Tắc Hạ Học Cung, dù đã không còn phụ tử, nhưng vẫn khiến người ta phải kiêng kỵ..."

"Đã thế thì để thiên môn đến san bằng Tắc Hạ Học Cung đi"

Văn Thiên Hành nở nụ cười.

Sau đó, ông ta giơ tay lên, như đang cầm một đóa hoa.

Khí vận cuộn trào mãnh liệt trong Côn Luân Cung bỗng bị kéo ra một tia, hóa thành một con chim bồ câu sải cánh, vỗ cánh bay lên trên đỉnh thiên môn.

Sau đó, trong thiên môn có một bàn tay trắng nõn như ngọc vươn ra, nắm lấy bồ câu.

"San bằng Tắc Hạ Học Cung, đánh vỡ quy tắc nhân gian..."

Có vị thiên nhân cường đại nào đó khẽ thì thầm sau cánh cửa.

Âm thanh kinh khủng vang vọng khắp thiên địa.

Sau một khắc, thiên môn mở ra.

Sau cánh cửa có khí tức vô cùng cường đại hiện lên, ba thiên nhân bước ra từ cánh cửa.

Đằng sau ba người đều có đại đạo chín nghìn dặm hiện ra, còn có chín đóa đạo hoa nở rộ lộng lẫy, là ba thiên nhân cường giả.

Nhóm cường giả này cũng được tính là cực hạn mà thiên môn tầng thứ ba có thể chịu đựng.

Văn Thiên Hành nhìn ba vị thiên nhân, khẽ vuốt cằm.

Ba vị thiên nhân đều áo trắng tung bay, tiên khí lượn lờ bao phủ xung quanh.

Bình tĩnh nhìn Văn Thiên Hành.

"Tắc Hạ Học Cung ở hướng nào?"

Một vị thiên nhân cửu cảnh cường đại nói.

Văn Thiên Hành cười, giơ tay lên, chỉ về phía Đông, ba vị thiên nhân đưa mắt nhìn nhau, sau một khắc, một cánh thiên môn nổi lên, ba người áo trắng lay động lướt vào trong đó, thiên môn này giống như thiên môn truy

sát Trần tổng quản năm xưa, nháy mắt đã biến mất giữa vòm trời, đi về phía Tắc Hạ Học Cung.

Văn Thiên Hành chấp tay sau lưng, lơ lửng trên không trung, cười lạnh nhạt.

"Phu tử trấn áp Nam Thiên Vương, muốn tranh thủ một khoảng thời gian cho nhân gian phát triển, sử dụng khoảng thời gian này để khiến nhân gian sinh ra cường giả. Nhưng nào có chuyện dễ dàng như vậy, nhân gian đối mặt với thiên môn, quy tắc suy yếu mang lại cơ hội cho tu sĩ nhân gian, cũng mang lại cơ hội cho thiên môn"

"Phu tử, người quá ngây thơ rồi."

Văn Thiên Hành cười nhạt.

Vấn cớ này, xem ra... ông ta thắng một nước.

Tối nay có trò hay để xem.

Tắc Hạ Học Cung.

Chìm trong một sự yên tĩnh chết chóc.

Mây máu cuộn cuộn, nhưng lại đè nén, nghẹn ứ, bởi vì trong số người chết không có Lục Địa Tiên vượt quá ngũ cảnh, cho nên vẫn chưa có mưa máu nhỏ xuống.

Nhưng số lượng Lục Địa Tiên chết đi thực sự quá nhiều, nhiều người biến sắc, nhìn La Hồng đứng lảng lảng trước lối vào bí cảnh Học Hải, khuấy động đầu người cuộn cuộn.

La Hồng mặc y phục trắng, cười dửng dưng cũng đủ làm cho lòng người tràn ngập sợ hãi.

La Hồng giết mười ba đạo nhân Côn Luân Cung, không chỉ có như vậy, còn giết cả những tu sĩ tán tu kia.

Từng vị Lục Địa Tiên bị chém bay đầu, đầu văng ra trước tiểu lâu Xuân

Phong của bí cảnh Học Hải, xếp thành một ngọn núi nhỏ.

Những người bị giết chết đều là Lục Địa Tiên.

Cho dù là tán tu thì cũng là bá chủ một phương.

Nhưng mà bọn họ cũng từng động thủ với La Hồng lúc ở trong bí cảnh, cho nên mới thân xác bị La Hồng chém giết.

Các cường giả vương triều thì kinh hãi run sợ.

Quả nhiên đưa thân thể vào trong sân Học Cung không phải chuyện tốt lành gì, La Hồng nói muốn chém thì chém.

Rất nhiều cường giả bỏ mạng đều không cam tâm, bởi vì bọn họ phát hiện rõ ràng thể ý chí của La Hồng đã thoát ra khỏi thân xác, đi vào bí cảnh

Học Hải nên mới dám yên tâm đi vào bí cảnh, kết quả trong thân xác La Hồng vẫn còn ẩn chứa ý chí.

Đây quả thực là... chuyện không thể tin.

Chương 806: Lão thiên sư, một mình phong thiên môn! (3)

Cho nên, thế cục biến hóa thành ra như thế này, một đám Lục Địa Tiên bọn họ trở thành cá nằm trên thớt mặc La Hồng xét xử.

Một vài cường giả không vào bí cảnh Học Hải đều hết hồn hết vía.

Trước đây khi Tắc Hạ Học Cung còn nằm trong tay phụ tử luôn luôn nói sao làm vậy.

Nhưng đến tay La Hồng thì chuyện đã nói xong, chớp mắt một cái liền trở mặt.

Mây máu cuộn cuộn, thể ý chí của tán tu trong bí cảnh đều bị La Hồng chém nổ, mấy chục Lục Địa Tiên bị một kiếm của La Hồng chém hơn phân nửa.

Mây máu dày đặc phủ kín vòm trời không một kẽ hở.

La Hồng bước ra khỏi bí cảnh Học Hải, cười tươi như hoa.

Trận chiến này, hắn chỉ giết Lục Địa Tiên, tuy không dựa hoàn toàn vào thực lực nhưng cũng là đích thân hắn chém chết từng người một!

Thị triển cả Trảm Thần khiến La Hồng cảm thấy hơi mệt mỏi mất sức.

Đề cảm hóa những người này, La Hồng mệt muốn nát tim.

Sức mạnh ý chí trở về thân thể, La Hồng đuổi người, biến ý chí như dâng lên cuộn cuộn, đang nổ vang.

Sức mạnh ý chí cường đại lên rất nhiều, như thể có ảo ảnh đại đạo hiện ra sau lưng La Hồng, đương nhiên là chỉ có nền móng đại đạo mà thôi.

Đi vào biến ý chí chuyển này, La Hồng thu hoạch cực lớn, tuy nhiên không lớn như trong tưởng tượng.

Nhưng nó đã bù đắp cho những thiếu sót trong biến ý chí của La Hồng, hơn nữa còn chiếm được Thư Sơn và Khổ Chu, tuy hắn không dùng được nhưng hắn có thể nhờ ông lớn Thánh Nhân Hư Ảnh sử dụng.

"Các vị, còn muốn vào bí cảnh Học Hải nữa không?"

"Nhân lúc bí cảnh Học Hải còn chưa đóng cửa, muốn vào thì phải tranh thủ vào sớm"

La Hồng lấy ra hai cánh Thất Sát Tà Liên cuối cùng, vừa ngắm nghía vừa lên tiếng.

Đây sức uy hiếp, hôm nay ai cũng biết hoa sen đen của La Hồng có thể kích hoạt tồn tại thân bí kia ra tay.

Ngay cả Đại hãn Kim Trướng Vương Đình - Da Luật Đại Cổ cũng chết thảm trong tay La Hồng.

Cho nên không một ai dám ra tay, đều phần nộ mà không dám nói gì. Trên sân Tắc Hạ Học Cung, ánh mắt đám tu sĩ vương triều cực kỳ phức tạp.

Nhìn thi thể Lục Địa Tiên trải đầy núi, chỉ cảm thấy một cơn ớn lạnh xông lên tận não.

Không chút do dự, những cường giả đã trở về thân xác đều lập tức xuống núi, đánh chết cũng không muốn ở lại Tắc Hạ Học Cung thêm nữa.

Sơ sẩy một tí là La Hồng có thể giết bọn họ bất cứ lúc nào.

"Tên La Hồng này... sát nhân bí cảnh!"

"Mỗi lần vào bí cảnh, chỉ cần có La Hồng, nhất định thương vong vô số!"

Từng vị cường giả hùng hùng hổ hổ lui ra khỏi Tắc Hạ Học Cung.

Hồng đạo cô và hai vị Lục Địa Tiên núi Long Hồ mặt mày tái nhợt lại không rời đi, chẳng qua bọn họ có hơi kinh ngạc.

Hồng đạo cô nhìn La Hồng với vẻ không thể nào tin nổi, hắn làm được rồi, vậy mà hắn làm được rồi!

Không chỉ giữ chân mười ba đạo nhân Côn Luân Cung, giết chết bọn họ, bảo vệ bảy phần khí vận của nhân gian.

Còn diệt sạch nhiều tán tu liên thủ với Côn Luân Cung.

Vị thánh tử này thật sự càng ngày càng làm cho người ta bất ngờ!

Nhìn La Hồng được thánh quang bao phủ toàn thân, mắt Hồng đạo cô vào hai vị đạo nhân núi Long Hồ lóe lên ánh sáng kì dị.

Ngay khi bọn họ chuẩn bị mười La Hồng đi tới núi Long Hồ một chuyển thì sắc mặt Hồng đạo cô bỗng thay đổi, nàng vươn tay, một tấm bùa hiện lên lơ lửng, trên bùa có tia sáng nhấp nháy.

"Đây là bùa đưa tin của tông môn! Núi Long Hồ đã xảy ra chuyện!"

Hồng đạo cô biến sắc.

Sau đó không nói nhiều lời với La Hồng, chỉ bảo hắn biết khi nào rảnh rồi thì tới núi Long Hồ một chuyển, sau đó xoay người ngự kiếm bay lên, cùng hai vị đạo nhân núi Long Hồ rời khỏi Tắc Hạ Học Cung.

Cường giả vương triều rời đi, cường giả của các thế lực khác cũng rút lui.

Chỉ còn lại các tán tu không cam tâm nhìn chằm chằm vào bí cảnh Học Hải.

Nhưng La Hồng chém giết một trận trong bí cảnh Học Hải cũng khiến bọn họ không dám đi vào bí cảnh.

La Hồng đuổi người, gọi Tiểu Đậu Hoa đang ôm kiếm ở đằng xa.

Dặn dò Tiểu Đậu Hoa thu dọn thi thể đây đây, rửa sạch sàn nhà nhuộm máu.

Tiểu Hoa chỉ còn lại một bộ mặt đầy tuyệt vọng.

Lại... lại bạo nòng nhát xác?

La Hồng rất hài lòng với vẻ mặt tuyệt vọng của Tiểu Đậu Hoa, tuy đã có hơn bảy trăm nghìn tội ác, đã coi thường hai điểm sát seo vụn vặt mà Tiểu Đậu Hoa cung cấp nhưng con muỗi có nhỏ đi nữa thì vẫn là thịt, không bắt nạt Tiểu Đậu Hoa, La Hồng sẽ cảm thấy cuộc sống mất đi một chút lạc thú.

Sau khi giao việc cho Tiểu Đậu Hoa, La Hồng hết việc nhẹ nhõm, liền chấp tay sau lưng, xoay người định rời khỏi sân.

Nhưng hần vừa mới xoay người thì biến ý chỉ chợt xao động nhẹ nhẹ.

Động tác xoay người bỗng khựng lại.

Trên bầu trời Tắc Hạ Học Cung, mây máu cuộn cuộn bị xé ra.

Không biết từ bao giờ, một cánh thiên môn hiện lên giữa biển mây, ba bóng người mặc áo bào trắng, quanh thân lượn lò tiên khí.

Đứng trước thiên môn, cao cao tại thượng, lạnh lùng vô tình nhìn xuống huyện An Bình và Tắc Hạ Học Cung.

Núi Long Hồ.

Ánh mắt lão thiên sư lạnh lẽo, râu tóc tung bay.

Có lẽ, ông không ưa phu tử cho lắm, nhưng ông hiểu rõ bởi vì có phu tử trấn áp cho nên đám thiên nhân này mới bớt lộng hành, mà hôm nay, phu tử hóa đá, thiên hai ập xuống.

Nhìn xuống các đệ tử núi Long Hồ, đại trận Long Hồ bắt đầu phát động, lông hổ đan xen giữa thiên địa.

Lão thiên sư cười lớn.

Lấy sức mạnh một tông, trấn áp một thiên môn?

Có thể!

Nếu các đệ tử núi Long Hồ muốn nhìn Thiên Sư Lục Tiên, vậy hôm nay, lão đạo sẽ giết vài tên tiên nhân cho xem!

Chương 807: Lão thiên sư, một mình phong thiên môn! (4)

"Âm Khí thể trên Phù Giáp Lục Sĩ tăng vọt, sức mạnh kinh khủng tức khắc xé toạc một vị thiên nhân, nổ tung giữa không trung.

Có máu tươi màu vàng rơi lả tả.

Nhưng nhanh chóng bị thiên nhân nổ tung ngưng tụ lại, cười lạnh một tiếng rồi tiếp tục chém giết.

"Chúng ta bắt tử bắt diệt"

Thiên nhân cất tiếng, không có sức mạnh quy tắc, bọn họ sẽ không chết!

Lão thiên sư cũng không bất ngờ, nói đúng ra thì đám người này không được tính là người, bọn họ chỉ là một loại sinh linh có hình thái sinh mạng, chuyên di cướp khí vận nhân gian, dựa vào khí vận để trở nên bất tử!

Bọn họ giống như ký sinh trùng, cần nuốt sức mạnh nhân gian!

Lão thiên sư cầm kiếm gỗ đào, chém giết với hai mươi ba thiên nhân.

Ông không tin là không giết chết được, từng kiếm từng kiếm chém ra, đại đạo chín nghìn dặm vắt ngang, từng đóa hoa đại đạo nở rộ.

Khí thể đệ tử núi Long Hồ bắt đầu trào lên, thúc đẩy đại trận trợ giúp lão thiên sư.

"Mặc dù nhân gian tạm thời không có phụ tử, nhưng cũng không phải là nơi cho đám rác rưởi các ngươi lộng hành! Lão đạo nói lại lần nữa, các ngươi đến từ đâu thì trở về chỗ đó!"

Lão thiên sư quát lên.

Ông và hai mươi ba thiên nhân chém giết tới mức toàn thân nhuốm máu, như phát điên, nhưng cũng không phải không có thu hoạch, tốc độ khôi phục của đám thiên nhân kia đã chậm đi rất nhiều.

Mặc dù không có sức mạnh quy tắc, nhưng chỉ cần số lần giết đủ nhiều thì vẫn có thể chém thiên nhân!

Máu tươi màu vàng văng tung toé.

Các đệ tử núi Long Hồ đều kinh ngạc và phấn khích ra mặt.

Trong hư không, trên biển mây.

Có tia sáng đang nhanh chóng xẹt ngang, hư không bị xé ra khe rãnh và vết nứt.

Vào giờ khắc này, lão thiên sư thăng hoa tột độ.

Thân hình vốn già nua bỗng trở nên trẻ tuổi, tóc đen nhánh, lưng thẳng tắp.

Kiểm gỗ đào trong tay chém ra.

Giữa vòm trời, sấm sét kinh khủng giáng xuống, đánh tan một thiên nhân.

Các thiên nhân cũng hơi hoảng sợ.

Tu sĩ nhân gian mà lại kinh khủng như vậy!

Trên thân thể cường tráng của lão thiên sư, dính đầy máu tươi, có máu của chính mình, cũng có máu vàng của tiên nhân.

Các đệ tử núi Long Hồ đều hai mắt đỏ au, có Lục Địa Tiên phần nộ muốn xông ra, nhưng lại bị khí tràng mạnh mẽ đè ép trở về!

"Ha ha ha! Lão đạo thua phụ tử, nhưng... lão đạo cũng có thể trấn áp thiên môn!"

Lão thiên sư ngửa mặt lên trời cười to.

Râu tóc tung bay.

Ông rơi xuống Đại Bình núi Long Hồ, một ngọn núi bị nổ thành mảnh nhỏ.

Ánh mắt nghiêm nghị, kiểm gỗ đào trong tay, đột nhiên đẩy một cái, trở nên càng lúc càng lớn, cuối cùng giống như một thanh đao kiếm màu vàng vắt ngang thiên địa.

Thanh kiếm khổng lồ màu vàng quét ngang một cái!

Hai mươi ba thiên nhân bị chém ngang eo!

Máu tươi màu vàng rơi lả tả khắp thiên địa.

Máu thịt tung toé.

Lão thiên sư đứng trên đỉnh núi, chấp tay vào nhau, vận nhẹ một cái, giống như hoa sen nở rộ, một chương giờ lên trời, một chương hướng xuống đất.

Sau đó, Âm Dương Thái Cực đồ dưới chân lão thiên sư lập tức phân hóa thành một đen một trắng.

Nửa màu đen phong ấn máu thịt của hai mươi ba thiên nhân bị chém.

Phân âm dương đồ màu trắng thì đánh thẳng về phía thiên môn dưới sự thúc đẩy của lão thiên sư.

Muôn hóa thành phong ấn một phương, trấn áp thiên môn trên núi Long Hồ.

Bầu trời Côn Luân Cung.

Bọng mắt nặng nề của Văn Thiên Hành khẽ run lên.

"Hay cho lão thiên sư núi Long Hồ Hồng Thiên Thu, gừng càng già càng cay."

Văn Thiên Hành giơ tay lên, trong lòng bàn tay lập tức xuất hiện hình vẽ sấm sét.

Chưởng Tâm Lô!

Văn Thiên Hành giơ tay lên, đánh về phía bầu trời.

Một đường sét giáng xuống, Văn Thiên Hành chấp tay sau lưng, một tay đưa ra, lấy một luồng sấm sét vào trong tay mình.

Giống như cầm trường mâu.

Một bước đạp xuống, thân thể vạn một cái, lắc một cái.

Trường mâu sấm sét trong tay chột lao vụt ra!

"xẹt!"

Như xé rách màn trời, lao về phía lão thiên sư núi Long Hồ đang muốn phong ấn thiên môn.

Toàn thân lão thiên sư núi Long Hồ bê bết máu.

Thái cực đồ chia thành hai nửa.

Một nửa trấn áp hai mươi ba thiên nhân, nửa còn lại phong ấn thiên môn núi Long Hồ. Lão thiên sư đạp lên không trung, bay thẳng lên trời, như một vị thần!

Râu tóc ông bung xõa, ánh mắt rạng rỡ.

Các đệ tử núi Long Hồ cũng phấn khích tốt độ, vạn phần kích động.

Đột nhiên!

Về mặt các đệ tử núi Long Hồ đang kích động đột nhiên cứng đờ.

Hoảng sợ vô cùng khi phát hiện đêm tối như được soi sáng, một tia sét biến thành trường mâu sấm sét xé rách trời đêm, nhanh đến cùng cực lao về phía lão thiên sư núi Long Hồ.

Lão thiên sư núi Long Hồ cũng nhìn chăm chú.

"Đạo môn... Chưởng Tâm Lô?"

Lão thiên sư không hề dừng lại, vẫn từng bước lên trời, thúc đẩy âm dương đồ trấn áp thiên môn.

Đối mặt với trường mâu do Chưởng Tâm Lô hóa thành, lão thiên sư chỉ có hai lựa chọn.

Một là né tránh, một là bị đâm xuyên.

Nhưng một khi lựa chọn né tránh, khí thể của Âm Dương đồ sẽ sụp đổ, không thể trấn áp thiên môn.

Lão thiên sư nhìn chăm chăm Chưởng Tâm Lô, râu tóc tung bay, cười to không ngớt.

"Đạo môn... không phải công cụ để thiên nhân gây họa cho nhân gian!
Lão thiên sư không lùi bước, quát lên một tiếng, tiếp tục thúc đẩy Âm

Dương đồ.

Trường mâu sấm sét xé gió lao tới, không hề dừng lại một chút nào!

Nháy mắt đã đâm xuyên qua giữa trán lão thiên sư, sức mạnh thiên uy kinh khủng, nổ tung như mạng nhện, kích động biến ý chí của lão thiên sư, khiến biến ý chí bỗng chốc đây vết nứt.

Lão thiên sư một tay nắm trường mâu sấm sét trên trán.

Máu chảy đầm đìa, phá lên cười to.

"Thế thôi?"

Sau một khắc.

Khí tức trên người lão thiên sư đột nhiên tăng vọt, Âm Dương đồ vất ngang thiên địa, dường như cả nhân gian đều có thể nhìn thấy.

Chương 808: Lão thiên sư, một mình phong thiên môn! (5)

Sau đó, cá Âm Dương đập thẳng vào thiên môn trên bầu trời núi Long Hồ.

Trên thiên môn lập tức bị Âm Dương đồ bao phủ, sức mạnh kinh khủng bắt đầu phong ấn thiên môn từng chút từng chút.

Đằng sau thiên môn có bóng người nhộn nhịp.

Nhưng đều bị một chuông của lão thiên sư nhân trở lại!

"Âm Thiên môn như xảy ra một vụ nổ kinh khủng, nháy mắt đã biến mất giữa trời đêm.

Một chuông này giống như tiếng trống trận trong cuộc chiến giữa nhân gian và thiên môn!

Trên biển mây, lão thiên sư rút thanh trường mâu xuyên qua giữa trán mình, máu tươi chảy ròng ròng.

Ông quay đầu nhìn về phía chùa Vọng Xuyên, như thấy được lão già hóa đá nhìn ngắm nhân gian, vừa ho ra máu vừa cười sảng khoái.

"Phu tử, thấy không, nhân gian... không phải chỉ có một mình ngươi lợi hại!"

"Lão đạo, một mình phong thiên môn!"

Sau đó, lão sư cầm trường mâu sấm sét vừa nhổ ra, quăng về phương hướng cũ, về phía Côn Luân Cung, sau đó phun ra một ngụm nước bọt!

"Côn Luân Cung cũng xứng làm đạo môn chính tông?"

"Ta, Hồng Thiên Thu núi Long Hồ, không phục."

"Núi Long Hồ ta, quật khởi!"

Đêm hôm ấy.

Núi Long Hồ, trăm hoa điêu tàn, ngàn cỏ khô héo.

Côn Luân Cung.

Văn Thiên Hành từ không trung hạ xuống, đạo bào bay phấp phới, bóng mắt nặng nề, khẽ run lên.

Sau đó đáp xuống Trích Tinh Các, ngửa đầu nhìn về phía núi Long Hồ.

"Một người trấn thiên môn..."

Mi mắt Văn Thiên Hành rũ xuống, khẽ bật cười một tiếng.

"Có khoảng chừng bảy mươi hai thiên môn thuộc Thiên giới xuất hiện tại nhân gian, chẳng qua chỉ trấn được một thiên môn, có đáng là gì... Lấy

tính mệnh của mình ra đời lại một chút phản kháng yếu ớt như vậy, đáng sao?"

Văn Thiên Hành lắc đầu.

Ông cảm thấy hành động củ lão thiên sư Hồng Thiên Thu cực kỳ không sáng suốt.

Sở dĩ núi Long Hồ có thể tranh đoạt địa vị đạo môn chính tông với Côn Luân Cung, đó là bởi vì thiên sư các đời của núi Long Hồ đều có thực lực cực kỳ mạnh mẽ, đại đa số đều là đứng trên đỉnh nhân gian.

Nhưng thế hệ này, Hồng Thiên Thu chết rồi, núi Long Hồ cũng tuyệt tự, cho dù Hồng Thiên Thu trấn áp được thiên môn núi Long Hồ, giúp núi Long Hồ thoát khỏi kiếp nạn thiên môn, nhưng... Văn Thiên Hành vẫn cảm thấy hành động của Hồng Thiên Thu thực sự quá ngu xuẩn.

Ông ta chấp tay sau lưng, hư không chợt rách toạc, một tia sét nhuốm máu xé gió lao tới.

Đó là trường mâu sấm sét ông ta phóng ra để ngăn cản Hồng Thiên Thu phong bế thiên môn, bây giờ đã bị Hồng Thiên Thu quăng ngược trở về.

Xé rách hư không, xé rách màn trời.

Văn Thiên Hành lạnh nhạt nhìn, ánh mắt sâu thẳm, thấy được hình ảnh Hồng Thiên Thu nổi giận chửi mắng mình trong hư không.

Văn Thiên Hành lắc đầu.

Giơ tay lên, bấm tay một cái.

Hư không tức khắc nổ ra một vòng năng lượng dao động, làn sóng năng lượng nửa trong suốt lan ra cuộn cuộn, như tường đồng vách sắt, trường mâu sấm sét đụng vào đó, nổ tan tành.

Núi Long Hồ tuyệt tự rồi, đã không còn lão thiên sư, không còn Lục Địa Tiên cửu cảnh, núi Long Hồ... suy yếu là chuyện chắc chắn.

Văn Thiên Hành cũng không quan tâm lắm.

Không tiếp tục xem nữa, thiên môn núi Long Hồ bị phong bế, nhưng Hồng Thiên Thu dùng tính mạng đổi lấy núi Long Hồ thoát khỏi kiếp nạn thiên môn, an toàn phát triển, việc làm của ông ta tuy gây bất ngờ nhưng ảnh hưởng không lớn.

Ánh mắt Văn Thiên Hành sáng rực lên.

Khắp nơi trên nhân gian đều có thiên môn treo trên bầu trời.

Nếu nói quy tắc nhân gian là một tấm lưới lớn thì thiên môn giờ cũng giống một tấm lưới lớn, mà hành động trấn áp tam giới của phu tử giống như một cây kéo, cắt ra một lỗ thủng lớn trên tấm lưới.

Mà hôm nay, bảy mươi hai cánh thiên môn dưới tầng thứ ba có thể đi qua lỗ thủng này, xuống nhân gian.

Thời gian trôi qua, lỗ thủng này sẽ càng lúc càng lớn, có thể tiếp nhận thiên môn tầng thứ ba hàng lâm, đến cuối cùng, thậm chí ngay cả thiên môn trên tầng thứ ba đều có thể đi qua.

Tấm lưới quy tắc khổng lồ này của nhân gian sẽ hoàn toàn mất đi công hiệu.

Văn Thiên Hành mỉm cười.

"Ba năm..."

"Phu tử ơi phu tử, cũng đủ để lật ngược thiên địa rồi."

Văn Thiên Hành khẽ mỉm cười.

Tiến lên một bước, thuận gió trở lại hệt như trích tiên, vô số nguyên khí hội tụ trong thiên địa.

Hóa thành một con hạc trắng, đợi ông ta ngồi lên, sau đó giương cánh bay về phía thành Thiên An Đại Hạ.

Lão thiên sư lấy thân mình phong thiên môn, đối với ông ta chỉ là việc nhỏ, ông ta còn có chuyện quan trọng hơn cần làm.

Trong thành Thiên An.

Ông cụ La gia toàn thân giáp đen, sắc mặt cực kỳ nghiêm trọng.

Vòm trời, trên Trường Lăng Đại Hạ có một cánh thiên môn hiện lên, sau thiên môn lơ lửng phát ra uy áp kinh khủng cuộn cuộn, có hình bóng thiên nhân lần lượt hiện lên trong đó.

Sắc mặt ông cụ bỗng trở nên khó coi.

Áo xanh trên người Trần Thiên Huyền tung bay, dầm lên cổ kiếm Địa Giao, đứng lẳng lẳng trên vòm trời, mắt nhìn ra xa, dường như thấy được từng cánh thiên môn xuất hiện trên vòm trời nhân gian.

"Hắn là hiện tại quy tắc trở nên suy yếu, thiên nhân ra khỏi thiên môn, xuống tới nhân gian..."

"Bọn họ đến đây vì khí vận"

hơi thở chết chóc triển quán quanh thân Trần Thiên Huyền, ông cau mày, nói.

"Rút"

"Rút khỏi thành Thiên An!"

"Những thiên nhân trở về này đều là Lục Địa Tiên vương triều Đại Hạ vì không chống lại được sức mê hoặc của trường sinh mà phi thăng thiên môn, bọn họ trở về, tất nhiên muốn tiếp nhận Đại Hạ, chúng ta không ngăn được."

Trần Thiên Huyền nói.

Lời này khiến không ít cường giả La gia biến sắc.

Thành Thiên An chính là một miếng thịt béo bở, cứ từ bỏ như vậy sao?

Ông cụ quyết định cực kỳ dứt khoát, không chút do dự: "Từ bỏ!"

li Lui binh, quay về huyện An Bình Thật ra ông cũng hiểu rõ sau thiên môn có rất nhiều thiên nhân cường đại, mà Trần Thiên Huyền từng bị thiên nhân truy sát, chưa chắc đã đối phó được với tồn tại đằng sau thiên môn.

Cho nên lui binh là một hành động sáng suốt.

Còn cơ nghiệp của vương triều Đại Hạ.

Ông cụ thở dài, cơ nghiệp vương triều Đại Hạ là chuyện nhỏ, vấn đề nghiêm trọng hơn chính là bách tính Đại Hạ.

Chương 809: Đợi sư huynh đuổi người một cái (1)

Ông cụ biết được một vài bí mật, đối với bách tính, mấy thiên nhân này xuống trần chưa chắc đã là một tin tốt.

Trần Thiên Huyền lơ lửng trên vòm trời, ngồi xếp bằng trên cỏ kiếm Địa Giao.

Bỗng nhiên, trong lòng ông khẽ động, nhìn về phía núi Long Hồ, hơi biến sắc.

Trong thiên địa, dường như có tiếng cười thê lương, sau đó là biển mây màu máu mênh mông cuộn cuộn, mưa lớn tầm tã bắt đầu trút xuống.

Trần Thiên Huyền nhìn mưa máu, thoáng ngơ ngàng, nhân gian lại có cường giả hàng đầu bỏ mình.

Trước là đại hân Kim Trướng Vương Đình Da Luật Đại Cổ, lần này... hình như là lão thiên sư núi Long Hồ. Đều là Lục Địa Tiên cử cánh, cường giả hàng đầu nhân gian, đại đạo đã đi được chín nghìn dặm!

Chỉ có những cường giả này ngã xuống, dị tượng mới bao trùm khắp nhân gian như vậy.

"Quả nhiên... thiên môn giáng xuống nhân gian không phải chuyện gì tốt, bằng không lão thiên sư núi Long Hồ đã chẳng liều mạng phong ấn một cánh thiên môn!" Trần Thiên Huyền nhíu chặt lông mày, sau đó, nhìn đại quân La gia trước mặt.

"Lui! Mau lui!"

Trần Thiên Huyền nói.

Ông cụ La gia và những người khác cũng thấy được thiên địa dị tượng, sắc mặt cực kỳ nghiêm trọng.

Đại quân chính tề rút lui, đi về phía huyện An Bình, biến mất khỏi đồng bằng.

Trần Thiên Huyền thấy đại quân đã đi xa khỏi thành Thiên An, thở dài một hơi, nhưng ngay khi ông vừa xoay người thì thân thể bỗng cứng đờ.

Trong mây máu có một lão đạo cười hặc bay tới.

"Văn Thiên Hành?"

Ánh mắt Trần Thiên Huyền chợt trở nên nghiêm trọng.

Văn Thiên Hành lạnh nhạt quan sát Trần Thiên Huyền.

"Hóa Long Kiếm Trần Thiên Huyền?"

Văn Thiên Hành hơi kinh ngạc.

Lúc này toàn thân Trần Thiên Huyền căng chặt, một luồng áp lực kinh khủng tột độ bao phủ khắp người ông ta.

Cảm giác này còn đáng sợ hơn cả lúc đối mặt với Cao Ly Sĩ cứu cảnh!
Đây không phải Văn Thiên Hành!

Trần Thiên Huyền có thể chắc chắn lão già trước mắt tuyệt đối không phải phó viện trưởng Đại Hạ Tì Thiên Viện - Văn Thiên Hành, Văn Thiên Hành chẳng qua là Nhị phẩm, mà áp lực người trước mắt mang đến cho ông còn đáng sợ hơn cả cứu cảnh!

Đoạt xá?

Văn Thiên Hành bị đoạt xá rồi?

Người đoạt xá nghĩ thế nào mà lại đi đoạt xá một lão già thối tha như này?

Trần Thiên Huyền chửi thề một câu, sau đó điều khiển cỗ kiếm Địa Giao chém ra một nhát.

Một kiếm hóa cốt long.

Khí thể chết chóc cuộn cuộn, thiên địa chỉ cốt long xương trắng vắt ngang hư không, đánh về phía Văn Thiên Huyền.

Văn Thiên Huyền ngự kiếm không chút do dự, xoay người hóa thành một tia sáng bay vút đi.

Cốt long tới gần Văn Thiên Hành.

Thối tung quần áo trên người lão già và hạc trắng.

Lão già cũng cười lạnh nhạt: "Hay cho một Hóa Long Kiếm, không hổ là kiếm tiên nội danh khắp nhân gian"

"Hướng về cái chết để mà sống, lấy nhiệm một chút khí tức địa ngục...

Đây cũng không phải tin tức tốt gì, bởi vì giết người thì sẽ có được khí vận thêm thân, mà đợi tới khi địa ngục mở ra... người sẽ trở thành mục tiêu của Thi Vương."

"Có thể nói là tu sĩ thảm nhất nhân gian"

Lão già cười cười.

Giơ tay lên, một ngón tay chỉ ra.

Cốt long màu trắng lập tức ầm ầm đổ nát, hóa thành kiếm khí phiêu tán, cuộn cuộn giữa thiên địa.

Trần Thiên Huyền bỏ chạy, ông ta cũng không đuổi theo.

Chỉ là một Lục Địa Tiên tam cảnh mà thôi, ông ta không có hứng thú cho lắm, cũng chẳng dấy lên được chút bọt sóng nào.

Mục đích ông ta tới thành Thiên An lần này không phải là vì Trần Thiên Huyền.

Trên thành Thiên An có thiên môn lơ lửng, đằng sau thiên môn, thiên nhân giáng trần, một vị thiên nhân cường hãn cầm đầu, đằng sau có đại đạo chín nghìn dặm hiện ra, đạo hoa nở rộ, nhìn Văn Thiên Hành, khẽ vuốt cằm.

"Hạ Vô Cực? Cha của Hạ Kiếp, đã phi thăng bảy trăm năm trước?"

Văn Thiên Hành nhìn vị thiên nhân hào quang rực rỡ này, nhíu mày, nói.

"Người không đổi thành huyết mạch tiên tộc... mà là huyết mạch thân tộc?"

Văn Thiên Hành hỏi.

Thiên nhân cường hãn vừa bước ra cũng mỉm cười: "Chương giáo Côn Luân Cung, người còn sống cơ à? Thuật trường sinh của Côn Luân Cung có thể tìm được lỗ hổng trong quy tắc nhân hoàng, sống được nhiều đời, lợi hại"

"Đáng tiếc, Hạ Kiếp con ta..."

"Chuyện đổi thành loại huyết mạch nào quan trọng lắm à? Dù sao cũng không phải người..."

Văn Thiên Hành nghe vậy, hai mí mắt chợt run lên.

Nếu đã không nói, vậy không quan tâm nữa.

Chủ yếu là dù sao ông ta và Hạ Vô Cực cũng là người quen cũ từ nghìn năm trước, hôm nay gặp lại, hiếu kỳ nên mới thăm hỏi một phen.

Cường giả thành Thiên An đều đã bị La gia diệt trừ, người có thể chống lại thiên nhân cũng chỉ có Hạ Hoàng, mà hiện Hạ Hoàng đã bỏ mạng, thành Thiên An, hay là cả vương triều Đại Hạ, căn bản không ai có thể chống lại sự xâm lấn của thiên nhân.

Văn Thiên Hành cười hặc bay xuống.

Dưới đất là một cái hố cực kỳ khổng lồ, trong hố còn có năm đám ảo ảnh khí cơ kinh khủng đang dâng trào.

Văn Thiên Hành đứng trong hố sâu, cảm nhận sức mạnh kinh khủng đan chéo vào nhau, nhắm mắt lại, bọng mắt nặng nề run lên, như thấy được Hạ Hoàng chỉ còn nửa bước là vượt qua thập cảnh trong thành Thiên An khi đó, thời điểm đặc ý nhất lại gặp phải trận chiến kinh khủng nhất.

"Hạ Kiếp... Thiên phú cực kỳ yêu nghiệt, lúc mà nhân gian vẫn còn bị quy tắc bao trùm, chỉ nửa bước nữa là vượt qua thập cảnh... Khó có được."

Văn Thiên Hành cười.

"Đáng tiếc... Gặp phải tồn tại thần bí trong cấm khu hắc ám mà sách cổ ghi lại"

Văn Thiên Hành đứng trong hồ sâu, trong tay bỗng hiện ra một tờ giấy vàng.

"Dù Hạ Hoàng đã chết, nhưng chết thảm như vậy, có lẽ vẫn còn oán niệm tại nhân gian..."

"Đã như vậy, hãy dùng oán niệm của người, phát huy công hiệu cuối cùng đi"

Hai tay Văn Thiên Hành kết ấn, trong nháy mắt đã kết được mấy vạn ấn ký.

Quanh thân lập tức có gió nổi lên!

Gió như hóa thành rồng lớn hút nước, như lốc xoáy, càn quét tất cả mọi thứ xung quanh hồ sâu.

Văn Thiên Hành râu tóc tung bay, ánh mắt lóe lên tia sáng không gì sánh được.

Chương 810: Đợi sư huynh đuổi người một cái (2)

Trên vòm trời.

Thiên nhân tên Hạ Vô Cực chấp tay sau lưng, tóc đen rối tung, áo trắng tung bay, bình tĩnh nhìn Văn Thiên Hành đang làm việc.

Bên cạnh ông ta có vài thiên nhân, trong ánh mắt bọn họ thoáng hiện lên vẻ nghi hoặc.

"Bán Tôn đại nhân, người này đang làm gì?"

Cho dù bọn họ là thiên nhân nhưng vẫn nhìn không hiểu.

Hạ Vô Cực thần nhiên nói: "Câu Linh Khiển Tướng của đạo môn..."

Đã nghe nói bao giờ chưa?"

"Đây chính là Câu Linh Khiển Tướng..."

Thiên nhân xung quanh nghe vậy, không nhìn được mà chau mày.

Hạ Vô Cực không tiếp tục xem: "Đi thôi, thống trị vương triều Đại Hạ, thành lập thần miếu, thu thập tín ngưỡng và khí vận trong nhân gian... Biết đâu ta có thể phá Tôn cảnh tại nhân gian"

"Đúng rồi, vừa cảm ứng được thiên môn núi Long Hồ đã bị phong ấn, mặc dù Đại Hạ không còn cường giả nhưng chúng ta vẫn nên tóm lại một chút, từ từ thu gom tín ngưỡng và khí vận"

"Vâng g"

Các thiên nhân khom người, sau đó không nhìn hành động của Văn Thiên Hành nữa, theo sau Hạ Vô Cực, lướt đi.

Văn Thiên Hành kết ấn được một lúc.

Đôi mắt chợt trở nên sâu thẳm, đen như mực.

Quanh thân có hơi thở chết chóc nồng nặc dâng trào cuộn cuộn, sau đó, một chương vỡ mạnh vào mặt đất, đầy rẫy ký hiệu màu đen do hơi thở chết chóc ngưng tụ thành, giống như xích sắt lan ra, như ánh sao trên bầu trời, lại như ma văn dưới địa ngục.

Hố sâu rạn nứt.

Sau đó một cánh cửa đen như mực, tỏa ra hơi thở chết chóc dần dần mở ra từ dưới đất.

"Thiên giới có thiên môn, địa ngục có ngục môn..."

Râu tóc Văn Thiên Hành tung bay, trong tay có máu tươi bắt đầu chảy ra, khiến hoa văn dày đặc trên mặt đất trở nên đáng sợ, toát ra vẻ tà dị.

Ngục môn nhanh chóng lơ lửng trên không, đằng sau ngục môn có khí thể kinh khủng đang lan tràn.

Sau ngục môn, một đôi mắt đỏ au nổi lên, nhìn chăm chăm Văn Thiên Hành với vẻ lạnh lẽo, chỉ một ánh mắt mà như thể khiến thiên địa hủy diệt.

"Nhân gian..."

Tồn tại kinh khủng đằng sau ngục môn khẽ nói.

Nhưng cũng làm cho nhân gian chấn động không ngớt.

Sắc mặt Văn Thiên Hành hơi nghiêm trọng, nhưng cũng không quá để tâm mà chỉ liên tục dùng máu tươi vẽ bùa.

"Linh hồn trở về!"

Sức mạnh ý chí của Văn Thiên Hành chấn động, một luồng phân thân ý chí đoạt xá đi triệu hồi linh hồn vẫn rất khó khăn.

Qua hồi lâu, đằng sau cánh cửa kia, một cánh tay đen nhánh đáng sợ xuyên qua ngục môn đi tới nhân gian.

Quy tắc vô hình vô chất trong nhân gian bỗng chốc xuất hiện, đánh vào cánh tay, khiến nó vội thu về như chạm phải điện.

Có tiếng gào thét phần nộ không cam lòng vang vọng.

Cuối cùng, bóng người kinh khủng đi xa.

Đằng sau ngục môn, một cỗ quan tài rách nát phóng ra, rơi xuống mặt đất, khiến mặt đất vang lên tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Ngục môn dần dần biến mất, chìm xuống mặt đất.

Sắc trời khôi phục, Văn Thiên Hành chậm rãi cất bước, đi tới trước quan tài.

Trong thiên địa có oán niệm tràn đầy không cam lòng đang gào thét.

Qua hồi lâu, hai ngón tay của Văn Thiên Hành kẹp lấy một lá bùa, bùa từ màu vàng chuyển thành màu đen, cuối cùng bị ông ta vỗ lên quan tài.

Tiếng kêu gào trong thiên địa lập tức biến mất.

Nắp quan tài mở ra.

Một thiên giáp thi từ từ ngồi dậy, hơi thở chết chóc kinh khủng, sát khí nồng nặc bốc lên.

Hai mắt ông ta mở ra, trong màu đỏ tươi mang theo một chút lạnh lẽo và hung ác.

"Trẫm... Đã trở về!"

Văn Thiên Hành nhìn thiên giáp thi trợn mắt, khẽ khom người:

"Cung nghênh bệ hạ trở về"

Nhích người một cái, quan tài bỗng chốc vỡ nát, nổ tan tành.

Ông ta đi ra khỏi quan tài, thân thể thiên giáp thi cực kỳ to lớn, cao tới ba thước, như một người khổng lồ.

Trên mặt Hạ Hoàng tràn đầy sát khí, chỉ có khao khát hủy diệt tất cả.

"Người là lão già Côn Luân Cung... Người thức tỉnh ta... Không có ý tốt"

Hạ Hoàng nhìn chăm chăm Văn Thiên Hành, khàn giọng nói.

Ông ta liếc mắt một cái đã nhìn ra người này không phải Văn Thiên Hành, Văn Thiên Hành lại chỉ cười: "Mời bệ hạ từ địa ngục trở về đã hao tổn mười năm thọ nguyên của lão phu..."

"Người muốn làm gì?"

Hạ Hoàng hóa thành thiên giáp thi lạnh lùng nói, có sát khí nồng nặc dâng trào cuộn cuộn.

Đôi mắt với sát khí kinh khủng như vậy, Văn Thiên Hành lại làm như không nghe thấy, mỉm cười, trong tay xuất hiện một tấm bùa.

"Thuật Câu Linh Khiển Tướng... đã tiêu hao thọ nguyên, hãy quý trọng."

"Hạ Kiếp, nghe lệnh ta, đến chùa Vong Xuyên, đánh nát pho tượng phu tử!"

Lúc còn sống người đã muốn giết phu tử.

Chết rồi... người cũng đừng quên tâm nguyện ban đầu.

Hạ Hoàng nghe vậy, trong đôi mắt bỗng hiện lên vẻ mâu thuẫn.

Nhưng bùa đã đốt, từng chút từng chút tiêu tan thành cát bụi.

Như thể có quy tắc hóa thành sợi tơ quán quanh thân thể Hạ Hoàng, khiến ông ta không thể nhúc nhích.

Văn Thiên Hành cười khẽ, cười hạc đón gió bay lên.

Hạ Hoàng đã biến thành thiên giáp thi, xoay người, sát khí cuộn cuộn.

Đi từng bước về phía chùa Vong Xuyên.

Một bước đặt xuống, trăm cỏ úa tàn, cây cối cháy rụi, đất cần ngàn dặm.

Hồng đạo cô và hai vị đạo nhân núi Long Hồ rời khỏi Tắc Hạ Học Cung, cười mây mà đi, bay được mấy trăm dặm thì phát hiện trên vòm trời có mây máu cuộn cuộn, mưa máu tầm tã trút xuống.

Có tiếng cười thê lương vang vọng.

Toàn thân Hồng đạo cô run lên, như bị sét đánh, nước mưa tầm tã giội lên thân thể lúc nào chẳng hay, nàng cũng chợt phát hiện trên mặt mình đã giàn dụa nước mắt từ lâu.

Hai vị Lục Địa Tiên núi Long Hồ cũng khóc thảm: "Lão thiên sư... đã bỏ mình!"

Quả nhiên núi Long Hồ đã xảy ra biến cố.

Bọn họ cũng thật sự không ngờ biến cố này lại là chuyện khiến người ta khó lòng chấp nhận như vậy.

Bọn họ nhìn sang Hồng đạo cô, thở dài, Hồng đạo cô được lão thiên sư nhặt về từ dưới chân núi, là thầy cũng là cha, hôm nay lão thiên sư ngã xuống, có thể tưởng tượng chuyện này đã kích Hồng đạo cô đến mức nào.

Ba người không nói gì suốt dọc đường, lao nhanh về phía núi Long Hồ.

Chương 811: Đội sư huynh đuổi người một cái (3)

Tắc Hạ Học Cung.

Mây màu chông chát, mưa máu tầm tã.

Vô số cường giả ngẩng đầu nhìn lên vòm trời, ở đó có một cánh thiên môn vắt ngang qua, tiên quang lượn lờ, tiên khí bay bổng.

La Hồng dặn dò Tiểu Đậu Hoa đi nhặt xác xong, cũng xoay người nhìn lên vòm trời.

Thiên môn?

Trên Tắc Hạ Học Cung lại có thiên môn?

Bọn họ... lấy đâu ra lá gan đó?

Thời điểm phu tử cai quản học cung, bọn họ dám xuất hiện sao?

Mà hôm nay, La Hồng trông coi học cung, một đám người thêm muốn bí cảnh Học Hải, bây giờ ngay cả thiên môn cũng dám đường hoàng vắt ngang trên Học Cung như vậy?

Đây là... khinh thường La Hồng hử?

Hử - La Hồng - tốt xấu gì cũng là một ác nhân, lại bị coi thường như vậy?

Tức run người!

Ác nhân bao giờ mới có thể vùng dậy!

Đám tu sĩ còn chưa rời khỏi Tắc Hạ Học Cung đều nhìn chăm chú.

Mưa máu trút xuống tầm tã, có cường giả hàng đầu bỏ mạng.

Thiên môn xuất hiện, ý nghĩa phi phàm.

"Ôi! Thiên môn xuất hiện trên Học Cung, đây là định nhân lúc phu tử vắng mặt mà tiêu diệt Tắc Hạ Học Cung sao?"

"Tắc Hạ Học Cung có thể đỡ nổi sao? Không có phu tử... ba vị thiên nhân cứu cảnh này, Học Cung làm sao ngăn cản?"

Rất nhiều cường giả truyền âm cho nhau.

Có vài cường giả tuy không vui nhưng lại không hề muốn ra tay.

Bởi vì đằng sau ba vị thiên nhân kia là đại đạo chín nghìn dặm vắt ngang, chín đóa hoa nở rộ, bọn họ ngăn cản thì sẽ phải trả giá bằng tính mạng.

Thực ra con đường tu hành của thiên nhân cũng giống như Lục Địa Tiên, đều tu đại đạo, khác biệt duy nhất chính là đại đạo của thiên nhân tràn đầy sức mạnh khí vận.

Huyết vũ lả tả, có gió gào thét.

La Hồng áo trắng tóc bạc tung bay, tay chấp sau lưng, nhíu mày, nhìn chằm chằm ba thiên nhân không kém gì đại hãn Vương Đình vừa bước ra từ thiên môn.

Ba vị cứu cảnh, chơi lớn!

Nhưng La Hồng cũng có cảm ứng với những biến đổi khác thường trong thiên địa, dường như có rất nhiều thiên môn treo trên nhân gian.

Khi đó Hạ Hoàng đã nói với hắn, ông ta đến Côn Luân Cung, mượn Giám Thiên Kính nhìn trộm được một góc tương lai.

Nhân gian có thiên môn lơ lửng, địa ngục mở cửa...

Tại ương ập xuống nhân gian, xương cốt đầy đất, sinh linh khóc than, cường giả ngã xuống, học cung đồ nát...

Con người trở thành công cụ cung cấp khí vận cho thiên nhân.

Hôm nay, dường như tất cả đều đang diễn ra theo lời tiên đoán của Hạ Hoàng khi đó.

Tương lai?

La Hồng khẽ nhíu mày, áo trắng trên người đánh tan mưa máu, từ từ thò ra một hơi.

"Ai biết được tương lai, sinh ra làm người, chỉ sống cho hiện tại"

Trong hư không, ba thiên nhân bước ra từ thiên môn đây về xuất trần thoát tục, tiên quang lượn lờ, xé rách mưa máu.

Bọn họ cau mày: "Thiên môn núi Long Hồ đã bị phong ấn, lão thiên sư núi Long Hồ một mình trấn áp một cửa, nhân gian... vẫn có cường giả."

"Trong số bảy mươi hai thiên môn dưới tầng trời thứ ba không được tính là mạnh..."

"Chỉ có một vị cứu cảnh tọa trấn, không có "Bán Tôn", hơn nữa, hình như chỉ đổi thành huyết mạch tiên tộc hạ đẳng, bị phong ấn cũng chẳng đáng là gì"

"Vẫn cẩn thận một chút thì hơn, một khi bị phong ấn, không thể xuống nhân gian, sẽ mất đi hy vọng thu thập khí vận và tín ngưỡng, tiến lên Tôn cảnh"

Ba vị tiên nhân bàn bạc.

"San bằng Tắc Hạ Học Cung xong chúng ta lập tức thu thập khí vận và tín ngưỡng nhân gian, chuẩn bị tiến lên Tôn cảnh"

"cẩn thận chút, dù sao Tắc Hạ Học Cung cũng được truyền lại từ thời thượng cổ."

Qua hồi lâu, ba người im lặng không nói gì nữa.

Cúi đầu quan sát huyện An Bình nhỏ bé.

Nhìn xuống Đông Sơn, Tắc Hạ Học Cung.

Thiên môn lơ lửng sau lưng bọn họ, ba người cười lạnh nhạt.

Từng bước một, như bước xuống một chiếc bậc thang vô hình.

Bọn họ bước xuống, sức mạnh ý chí cường hãn như một cơn lốc cán quét khắp Tắc Hạ Học Cung.

Bọn họ đang dò xét trong Tắc Hạ Học Cung có cường giả hay không!

"Tắc Hạ Học Cung truyền từ thời thượng cổ tới này... không có tới một Lục Địa Tiên tọa trấn?"

"Vẫn chỉ là một nhị cảnh mà thôi..."

Ba vị thiên nhân cười nhạt, giọng điệu kích động vang lên trên vòm trời.

Trên Học Cung, người người biến sắc.

La Tiểu Bắc đứng sau La Hồng, mặt mày tái mét, Võ Tiên Giáp trên người hiện lên, lửa giận bùng lên.

Ba cái thứ này... đang giều cột ông sao?

Cái gì gọi là chỉ là một nhị cảnh?

"Âm Khí thể trên người La Tiểu Bắc phóng lên.

Một bước đạp xuống, như một vầng mặt trời chói chang phóng lên trời, khí huyết sôi trào, không ngừng thiêu đốt.

Phản Thiên Quyết!

Khí thể trên người La Tiểu Bắc không ngừng bốc lên, chẳng mấy chốc đã đạt tới cấp bậc tứ cảnh!

Một thiên nhân mặc áo bào trắng như tuyết một cái: "Ô? Tuy là nhị cảnh nhưng công pháp bất phạm, chiến lực đạt tới tứ cảnh"

Sau một khắc, vị thiên nhân này đưa tay ra, từ từ đè xuống.

Vô số uy áp lan ra, giữa trời đất nổi lên một bàn tay, từ từ đè xuống, Võ Tiên Giáp trên người La Tiểu Bắc tức khắc xuất hiện đầy vết rách.

Ông như một ngôi sao băng bay ngược, rơi xuống sân Học Cung.

Toàn thân đầm máu.

La Tiểu Bắc chán nản không thôi, không còn lưu luyến gì với cuộc sống.

Ông... lại bị đánh!

Người người quý quý đều đang trở tài, chỉ có thất gia bị đánh!

Đại chiến thành Thiên An lúc trước bị đánh, lúc Da Luật Đại Cổ tấn công cũng bị đánh.

Bây giờ... ông lại bị đánh!

Mẹ nó...

Lúc nào mới có thể vùng dậy!

La Hồng nheo mắt, rất mạnh!

Mỗi một người đều không thua kém gì đại hãn Kim Trường Vương Đình - Da Luật Đại Cổ...

Áp lực khổng lồ cần quét khắp nơi, La Hồng áo trắng tóc bạc tung bày, lông mày nhú chặt.

Hắn cảm nhận được một chút áp lực...

Ba vị cửu cảnh... chưa chắc hắn đã chống đỡ được!

Biết đâu lại phải thi triển Thần Hàng Thuật?

Nhưng nếu không phải vạn bất đắc dĩ, La Hồng thực sự không muốn sử dụng Thần Giáng Thuật, Tà Thần Nhị Cáp đã nói, bình thường sử dụng Thần Hàng Thuật, có thể sẽ gọi tới một tồn tại không tốt lành nào đó.

Nếu không dùng Thần Hàng Thuật, chỉ sử dụng Thất Sát Tà Liên thì có thể chống lại, nhưng giờ chỉ còn hai cánh Thất Sát Tà Liên, không nói tới chuyện dùng một cánh mất một cánh, sau khi dùng xong, La Hồng còn có thể cảm giác được một sự trống rỗng trong linh hồn.

Chương 812: Đợi sư huynh đuổi người một cái (4)

Ba thiên nhân lơ lửng trên vòm trời.

Một chuồng đánh bay La Tiểu Bắc xong, cười nhẹ một cái.

"Vô vị, Tắc Hạ Học Cung không có phu tử, diệt dễ như trở bàn lì tay.

Dứt lời.

Đại đạo chín nghìn dặm sau lưng một vị thiên nhân cửu cảnh hiện lên.

Hoa đại đạo nở rộ.

Một bàn tay giơ lên che khuất bầu trời, xua tan mây máu và mưa màu
tầm tã khắp bầu trời.

Đột nhiên đánh thẳng về phía Tắc Hạ Học Cung!

Không có phu tử, đạo thông Tắc Hạ Học Cung... phải diệt!

La Hồng hít sâu một hơi.

Tâm thần khê động, hai cánh Thất Sát Tà Liên còn sót lại bay lên lơ
lửng.

Bóp một cánh Tà Liên.

Có điều...

Ngay khi La Hồng định bóp nát thì hư không quanh thân hần đột nhiên
bị vỡ ra.

Từng cánh hoa đào tán loạn bay tới, lấp tã khắp thiên địa.

Lý Tu Viễn xé rách hư không bay ra, cây đào lung lay, từng đóa hoa
đào nở rộ.

Y liếc mắt nhìn La Hồng một cái, lướt qua hoa sen đen trong tay hần.

"Tiểu sư đệ... Chơi hoa à?"

"Nhị sư huynh rành lắm, muốn sư huynh dạy đệ không?"

Lý Tu Viễn nở nụ cười.

Sau đó, tay áo lay động bay tới trước sân Học Cung, ngáp một cái, đuổi
người nhìn ba thiên nhân trên đỉnh đầu, cười tươi như hoa, nói:

"Đợi đại sư huynh đuổi người một cái, giết chết ba thiên nhân này
xong... sẽ dạy tiểu sư đệ chơi hoa."

Nhìn nhị sư huynh đột nhiên xuất hiện.

La Hồng vốn còn hơi cảm động, huynh đứng ngoài cuộc lâu như vậy,
cuối cùng cũng xuất hiện rồi.

Nhưng nhị sư huynh vừa mở miệng đã giở giọng đùa cợt.

Chơi hoa?

La Hồng hẳn chơi Thất Sát Tà Liên, có nửa xu liên quan gì với hoa đào lồ bịch của huynh?

Còn cần huynh dạy?

La Hồng đen mặt.

Mà sự xuất hiện của Lý Tu Viễn, hoa đào nở rộ, tay áo phấp phới, áo lam rộng rãi, vạt áo trước ngực mở rộng để lộ lồng ngực, mái tóc bay bay, cực kỳ lãng lợ.

La Hồng không bóp Thất Sát Tà Liên nữa, chủ yếu là thân thể chịu không nổi, vừa mới đánh chết Da Luật Đại Cổ, thân thể còn rất yếu.

La Chỉnh cũng lo lắng sẽ để lại di chứng gì đó.

Ba thiên nhân cửu cảnh, La Hồng cảm thấy nhị sư huynh chưa chắc đã gánh nổi.

"Nhị sư huynh... Huynh được không?"

La Hồng liếc nhìn Lý Tu Viễn.

Lý Tu Viễn đuổi người xong, vươn tay vuốt một cánh hoa đào, cười nhẹ một cái.

"Không biết"

"Niết bàn vừa kết thúc, ta cũng không biết mình mạnh đến mức HÀ nào.

Lý Tu Viễn nói.

"Nhưng phu tử cảm thấy ta được."

Lời nói của Lý Tu Viễn khiến khóe miệng La Chỉnh bất giác giật giật, cứ có cảm giác nhị sư huynh không đáng tin cậy này đang giả ngẫu, cái gì gọi là phu tử nói huynh được?"

"Được hay không, phải thử mới biết"

Lý Tu Viễn cười khẽ.

Sau một khắc, cánh hoa đào trong tay lập tức bắn ra.

Cánh hoa đào xoay tròn với tốc độ cao, như một lưỡi dao sắc bén cắt vào khoảng không, lao đi vun vút.

Sau đó hóa thành một thanh kiếm, chém về phía thiên nhân.

"Phập!"

Trong nháy mắt, trời đất tối tăm vì bị một chưởng của thiên nhân bao phủ chợt bị chém ra, có ánh sáng chiếu xuống.

Một chưởng của thiên nhân cửu cảnh bị chém rách rồi!

Lý Tu Viễn chấp tay sau lưng, cây đào phía sau trăm hoa đua nở, cánh hóa phát ra âm thanh leng keng.

Lý Tu Viễn dậm lên không trung, bước từng bước một.

Hai chưởng đánh về phía trước giống như sóng cuộn, sau một khắc, cánh hoa trên cây đào phía sau đều rơi xuống lả tả.

Lý Tu Viễn vén tay áo lên, như muốn đưa tay gõ cửa, sau đó nhẹ nhàng gõ.

Hư không giống như mặt hồ yên ả bỗng nổi lên gợn sóng lăn tăn.

Dao động thoáng qua như vậy, vô số cánh hoa đào đều hóa thành từng thanh phi kiếm.

Đồng đảo dày đặc, xuyên qua không trung, trên mỗi một thanh phi kiếm do hoa đào hóa thành đều có ngọn lửa đang thiêu đốt, đó là đạo hỏa, lửa đại đạo.

Trong hư không.

Ba vị thiên nhân đang bước lên bậc thang đột nhiên biến sắc.

Nguyên khí quét ngang, không ngừng hóa thành những bàn tay lớn đẩy về phía trước, muốn đánh tan những ngọn lửa này.

"Niết Bàn Đạo Hỏa!"

"Quả nhiên Tắc Hạ Học Cung không đơn giản như tưởng tượng.

Niết bàn trùng sinh, không đi con đường đại đạo nghìn dặm, nở rộ đạo hoa, mà lại đốt cháy đại đạo để đổi lấy tu vi chí cao vô thượng!"

"Đạo niết bàn, con đường phía trước mệnh mông mờ mịt, người làm vậy là đang tự chặt đứt tương lai!"

Ba vị thiên nhân cửu cảnh chợt biến sắc, quát lên.

Nhưng bọn họ lại không dám khinh thường một đòn này của Lý Tu Viễn một chút nào, không ngừng đánh ra bàn tay nguyên khí, bàn tay đánh xuống dồn dập, khiến mây máu và mưa lớn trên vòm trời bỗng chốc tiêu tan.

Dân chúng trong huyện An Bình đều chết lặng.

Mấy tháng này, bọn họ đã nhìn thấy Nhị phẩm, nhất phẩm, sau đó là Lục Địa Tiên, cho tới bây giờ là thiên nhân cửu cảnh...

Bọn họ cảm thấy tuy mình là người phạm, nhưng đã trải qua rất nhiều tình huống mà rất nhiều tu sĩ cả đời cũng không thể gặp!

Lưu huyện lệnh ôm lấy tim, tồn tại đẳng cấp này đánh nhau, chỉ một chút dư âm lọt ra cũng có thể khiến huyện An Bình hóa thành tro bụi.

Cách đánh của Lý Tu Viễn và ba vị thiên nhân không phải kiểu chém giết ở cự ly gần một cách đáng sợ, cũng không có một quyền kinh khủng sau khi Tà Thần Nhị Cấp phụ thể.

Niết Bàn Đạo Hỏa của Lý Tu Viễn thiêu đốt thiên địa, hóa thành phi kiếm, hóa thành vạn vật từ bốn phương tám hướng tấn công thiên nhân.

"Chặt đứt con đường phía trước, tương lai mờ mịt, thì sao?"

"Có thể hủy diệt đạo của các ngươi, đó là đạo tốt."

Lý Tu Viễn cười thản nhiên, nắm một cánh hoa đào, cười tươi như hoa.

Y là chiêu sau mà phu tử để lại, cũng là lá bài tẩy để trấn áp Tắc Hạ Học Cung, khiến Học Cung không bị hủy diệt.

Y vốn đã sớm hoàn thành niết bàn, nhưng vì bị La Hồng dọa sợ hai lần, niết bàn vốn nên hoàn thành bị hoãn lại hai lần...

Cho nên mới muộn một chút.

May mà thằng nhóc La Hồng này cũng không gây ra chuyện gì quá lớn.

Cũng chỉ giết Da Luật Đại Cổ, giết chết mười ba kiếm đạo môn, tàn sát một đám Lục Địa Tiên tán tu... Đâu!

Chương 813: Ma kiếm chém thiên nhân, quy tắc ban thưởng! (1)

Chuyện hấn gây ra, lớn đến mức sắp chọc thủng trời luôn rồi!

Tắc Hạ Học Cung cũng máu chảy thành sông rồi!

Còn dọn luôn là Thư Sơn và Khô Chu trong bí cảnh Học Hải luôn rồi,

Lý Tu Viễn cảm thấy nếu mình còn chưa niết bàn xong, liệu La Hồng có dọn sạch bí cảnh Học Hải luôn hay không?

Lý Tu Viễn cảm thấy thời thế thay đổi quá nhanh, y không theo kịp tiết tấu của thời đại.

Nếu y xuất quan muộn thêm chút nữa, biết đâu La Hồng còn muốn đánh vỡ thiên môn, xông vào tận thiên môn luôn rồi?

Nhưng, hiện nay La Hồng...

Sợ là chưa làm được đến mức đó, chỉ riêng ba thiên nhân cửu cảnh này La Hồng đã không đỡ nổi.

Lý Tu Viễn vốn nên củng cố tu vi, nhưng hôm nay tình hình khẩn cấp, y cảm thấy mình nên bày ra phong thái của sư huynh.

Cho nên, y xuất quan.

Giơ tay lên, vô số hoa đào nở rộ hội tụ, hóa thành một cây hoa đào.

Y cầm cành hoa đào như đang múa kiếm, như một vị kiếm khách, lấy đà rút kiếm, sau đó vung kiếm.

Trời đất nổi gió, ba vị thiên nhân lướt ngang qua, trong hư không hiện lên hàng nghìn bóng người.

Lý Tu Viễn cất bước, người khác là từng bước sen nở, còn y là từng bước đào nở.

Bốn người hóa thành cầu vòng, chiếu trên biển mây.

Trong khoảnh khắc khiến ánh sáng đằng sau biển mây trải rộng khắp nhân gian.

La Hồng đứng lặng trên đỉnh Thư Sơn, nhìn chăm chăm vào trận chiến long trời lở đất trên biên mây.

Lý Tu Viễn niết bàn thành công, như là dùng một cách khác để chứng đạo, khiến ba vị thiên nhân cửu cảnh không dám có một chút khinh thường nào.

La Hồng cũng nhìn chăm chăm bằng ánh mắt lấp lánh, hấn ngồi xếp bằng trên đỉnh núi, ngồi giữa núi thây biển máu, không rời mắt khỏi trận

chiến trên biển mây.

Nhìn cường giả giao đấu có thể lĩnh hội và nâng cao tu vi.

La Hồng tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, lúc trước quan sát trận đấu giữa Tà Thần và Da Luật Đại Cổ hấn cũng đã có được lợi ích rất lớn, hôm nay Lý Tu Viễn đánh với ba vị thiên nhân cũng là một trò hay nhân gian hiếm có.

La Hồng cảm thấy hiện tại mình đang rơi vào bình cảnh từ Nhị phẩm lên nhất phẩm, cần một sự lĩnh ngộ, có lẽ có thể nhìn thấu bản chất tu hành, bước lên đại đạo.

Trên biển mây, chém giết không ngừng.

Lý Tu Viễn cầm cành đào, giống như cầm kiếm.

Tay kia đặt lên cành kiếm, đặt ở cuối cành hoa đào, từ từ lướt về phía trước một tấc.

Trong thiên địa như có kiếm khí sinh sôi, chém ỡ một tấc thiên địa.

Một ngọn núi phủ đầy hoa đào đè xuống, đập trúng một vị thiên nhân cửu cảnh.

Đối phương phát tay áo, nguyên khí thiên địa biến ảo, hóa thành một chưởng đánh nát núi hoa đào.

Lý Tu Viễn cười khế, toàn thân như ngọn lửa thiêu đốt, không ngừng đẩy về phía trước, như một thanh kiếm ra khỏi vỏ, một tấc, hai tấc, ba tấc...

Cành đào dài mười một tấc, có mười một ngọn núi hoa đào vắt ngang trong thiên địa, đè ép một vị thiên nhân!

"Âm Hư không bị xé rách thành những vết nứt đan chéo vào nhau.

Một vị thiên nhân gằm nhẹ, không ngừng vung nắm đấm, đẩy ngang hư không, đập nát từng ngọn núi hoa đào, hóa thành vô số mảnh vỡ hoa đào.

Những bông hoa đào vỡ vụn lại phát ra sức mạnh cực kỳ sắc bén, rạch đầy vết thương trên người thiên nhân, máu tươi màu vàng văng tung toé.

"Người không đi theo con đường đại đạo... mà đã vượt qua thập cảnh nửa bước!"

"Nếu cho người cơ hội, hiển nhiên người có thể vượt qua thập cảnh, trở thành tồn tại đỉnh cao nhân gian! Lại là một vị vô địch nhân gian!"

"Đáng tiếc, người vừa hoàn thành niết bàn, đạo cơ bất ổn, người không nên ra tay, người che giấu một khoảng thời gian, chúng ta sẽ không làm gì được người!"

Trong hư không.

Ba vị thiên nhân đầm máu, máu vàng tung toé, nghiêm giọng lên tiếng.

Bọn họ cảm thấy may mắn vì phát hiện Lý Tu Viễn từ sớm, nếu không, nếu chờ Lý Tu Viễn thực sự củng cố tu vi, sợ rằng sẽ lại là một vị vô địch nhân gian.

Một khi có thể sử dụng sức mạnh quy tắc giống như phu tử, cho dù cho Thiên Tôn giáng thế cũng sẽ bị đánh nát.

Lý Tu Viễn thản nhiên như không, cực kỳ bình tĩnh.

Củng cố hay không củng cố, quan trọng sao?

Y không thể nào ngồi yên một chỗ nhìn Tắc Hạ Học Cung hủy diệt, đây là chút ánh sáng hiem hoi trong những năm thánh tẩm tối của y.

Y muốn bảo vệ nơi này, bảo vệ chôn thiên đường trong tim mình.

Tóc dài bay bay, cảnh đào quất vào hư không, trong lúc quất có từng đóa hoa đào dần thành hàng trên biển mây, xếp thành kiếm hoa đào, đánh xuống âm âm.

Đánh vỡ hư không, lao đi.

Y là thư sinh, là trạng nguyên Đại Hạ, thích đọc sách, nhưng y còn thích dùng kiếm hơn, hoa đào nở như kiếm khí sinh.

"Phập!"

Kiếm hoa đào lao vụt qua, sau đó một thiên nhân bị nghiền nát, máu thịt nổ tung giữa hư không.

Nhưng chẳng mấy chốc, máu thịt nổ tung lại hội tụ, hóa thành một thiên nhân hoàn chỉnh.

"Mặc dù ngươi là đệ tử Tắc Hạ Học Cung, nhưng ngươi không phải phu tử, không nắm trong tay sức mạnh quy tắc... Ngươi không giết được chúng ta"

Trong hư không, thiên nhân cửu cảnh vừa ngưng tụ nói một cách nghiêm trang.

Ông ta và hai thiên nhân khác gào lên, sau một khắc, sau lưng có tiên quang bùng bùng, như tiên vương thượng cổ hiện lên sau lưng bọn họ, quan sát nhân gian.

"Xoạt xoạt xoạt!"

Lý Tu Viễn lặng im không nói, hơi nhú mày, vung ra kiếm khí, kiếm khí như hoa đào.

"Phập!"

Thiên nhân bị giết chết, nhưng y cũng bị đòn tấn công của thiên nhân quét trúng, thân thể chấn động, miệng và mũi đầy máu.

Tuy y có thể giết thiên nhân, năm lần, sáu lần.

Nhưng thiên nhân chỉ cần giết y một lần, y sẽ bỏ mạng.

Chương 814: Ma kiếm chém thiên nhân, quy tắc ban thưởng! (2)

Trên Tắc Hạ Học Cung.

La Hồng nhíu mày, Lý Tu Viễn rơi vào thế hạ phong, không, không phải hạ phong, mà là đám thiên nhân này... không dễ giết!

Bọn họ có thể hồi sinh vô số lần, dù cho thân thể bị đánh nát thì vẫn có thể ngưng tụ một lần nữa.

Nói ngắn gọn, thân xác của bọn họ không tính là thân thể con người, nó giống với một loại năng lượng vô hình hơn.

Lý Tu Viễn không giết được thiên nhân, nhưng thiên nhân chỉ cần đánh trúng một lần, Lý Tu Viễn sẽ nuốt hận đổ máu.

Cho nên, Lý Tu Viễn rơi vào thế hạ phong.

"Lý trạng nguyên gặp khó khăn rồi, y không thể làm thiên nhân bị thương giống như phu tử!"

La Tiểu Bắc nhíu mày nói.

"Nói cách khác, trong thân xác bọn họ có tinh hoa sinh mệnh cực kỳ nồng nặc, có thể khôi phục thân thể ngay trong nháy mắt"

La Hồng cũng lên tiếng.

Hắn dần hiểu ra.

"Vì sao phu tử có thể làm thiên nhân bị thương, khiến thiên nhân không thể tiến vào nhân gian nửa bước?"

La Hồng nhíu mày suy tư.

"Tiểu La ngu xuẩn, bởi vì ông già kia có thể sử dụng sức mạnh quy tắc..."

"Nguyên lý gì khiến thiên nhân sợ sức mạnh quy tắc? Bởi vì quy tắc có thể tác động trực tiếp vào biến ý chí, tiêu diệt ý chí"

Tà Thần Nhị Cấp ngáp một cái, thật sự không nhìn nổi nữa, Tiểu La thật sự quá ngu xuẩn.

Sau đó Tà Thần lẩm bẩm một tiếng.

Hai mắt La Hồng sáng bừng lên.

"Trực tiếp gây thương tổn cho biến ý chí..."

Mắt La Hồng thì sáng lên, Trảm Thần Nhất Kiếm mà hắn vừa lĩnh hội có thể tác động trực tiếp vào biến ý chí hay không?

Nếu là như vậy, có thể giết chết thiên nhân sao?

La Hồng cảm thấy mình có thể thử một lần.
Tiền vào biên ý chí của đối phương!

Một kiếm chém biển!

"Nhưng mà, tuy thực lực hiện tại của mình đã tăng vọt, chỉ sức mạnh ý chí đã có thực lực nhất phẩm. Nhưng đối mặt với thiên nhân cửu cảnh, sợ là chỉ như ao nhỏ ngấm sông lớn, chênh lệch quá xa"

"Sơ sẩy một tí là bị giết chết."

"Phải nghĩ cách phong tỏa biên ý chí của đối phương"

La Hồng trầm tư.

Đột nhiên, hần nghĩ ra... Thư Sơn Học Hải chính là thánh binh, lúc ở trong bí cảnh Học Hải đã khống chế biên ý chí của một đám Lục Địa Tiên.
Có lẽ có công hiệu trấn áp biên ý chí!

Hai mắt La Hồng sáng lên, có lẽ hần có thể mượn Thư Sơn để trấn áp biên ý chí của thiên nhân!

Rất nhanh, La Hồng chìm vào trong đan điền.

Trước đây đã lừa gạt một lần, cảm thấy Hư Ảnh Thánh Nhân sẽ không dễ dàng bị lừa một lần nữa.

Nhưng hần vẫn phải tiếp tục lừa Hư Ảnh Thánh Nhân sử dụng Thư Sơn.

Lân trước là mượn danh cảm hóa.

Lần này... nên như thế nào?

Nhưng ngay khi La Hồng đang đau đầu nên nói thế nào để thuyết phục Hư Ảnh Thánh Nhân thì Hư Ảnh Thánh Nhân đang ngồi xếp bằng trong đan điền đột nhiên mở mắt.

"Thiên nhân xông vào nhân gian, làm trái quy tắc nhân gian"

"Phải giết!"

Trong đầu La Hồng vang lên âm thanh vang dội.

Hai mắt La Hồng sáng lên.

"Tiền bối, nói cách khác, ngài bằng lòng lấy Thư Sơn trợ giúp ta?"

La Hồng nói.

Nhưng Hư Ảnh Thánh Nhân chỉ đáp lại La Hồng đúng một chữ.

"Hừ!"

Đối với cái thứ bần nhão không thể trát tường lừa dối mình này, Hư Ảnh Thánh Nhân cực kỳ không vui.

La Hồng cũng không thêm đề bụng, chỉ cần một lời hứa của đối phương là được rồi.

Thánh nhân không giống với loại ác nhân như hần.

Thánh nhân trọng lời hứa, một chữ đáng ngàn vàng.

Sao có thể giông cái loại ác nhân lật mặt còn nhanh hơn lật sách như hấn được chứ?

Trên đỉnh núi, La Hồng đứng thẳng dậy.
Trong biển mây.

Máu thiên nhân văng tung toé.

Môi Lý Tu Viễn đỏ thắm, máu nôn ra lại nuốt trở vào.

Trong lòng y thoáng bi ai.

Phu tử đã từng nói, thiên nhân thiên giới mạnh hơn nhân gian, bởi vì thiên giới đằng sau thiên môn vẫn chưa có quy tắc hạn chế, có thể phá Thập cảnh, đạt "Tôn" cảnh một cách đơn giản.

Mà nhân gian thì không, hơn nữa thiên nhân đã không còn được tính là người nữa, phi thăng thiên môn cần thay đổi huyết mạch, tẩy đi máu người, dựa vào thiên phú để đổi thành máu của các chủng tộc lớn mạnh trên thiên giới.

Cho nên thiên nhân có thể trường sinh bất lão, cũng bất tử bất diệt.

Còn nhân gian thì không.

Ba vị thiên nhân cửu cảnh vô cùng nghiêm túc, ngay cả bọn họ cũng không thể chịu nổi việc bị nổ tung hết lần này đến lần khác như vậy.

Nhưng Lý Tu Viễn niết bàn thành công, có thực lực "Bán Tôn", ba cửu cảnh bọn họ chỉ có thể chống lại một cách khó nhọc.

May là Lý Tu Viễn vẫn chưa hoàn toàn nắm giữ sức mạnh này, không thể làm bọn họ hao tổn.

Bọn họ có thể khôi phục thân thể vô số lần, mà Lý Tu Viễn thì không, bởi vì Lý Tu Viễn là người phạm dưới nhân gian.

Đây cũng là ưu thế của thiên nhân.

Ba người càng thêm hăng hái.

Đáng tiếc, bọn họ không thể thay đổi Lý Tu Viễn, nếu Lý Tu Viễn bằng lòng thay huyết mạch thiên nhân dưới sự giúp đỡ của bọn họ, người có khí vận nhường này đủ để tu vi của bọn họ đột phá một bước lớn!

Hôm nay, chỉ có thể giết!

"Xoạt!"

Trong lúc bọn họ đang suy nghĩ, cánh đao của Lý Tu Viễn đã xé rách hư không quất tới, lần nữa đánh vỡ thân thể ba người.

"Giao chiến với ta mà còn dám mất tập trung" Lý Tu Viễn cầm hoa đao, hờ hững nói.

Như có tinh hoa sinh mệnh chảy xuôi thành thác nước ba nghìn thước, khiến thân thể thiên nhân lại khôi phục thành hình.

"Giết!"

Đại đạo khí vận hiện ra, bả vị thiên nhân quát lên, xông vào chém giết với Lý Tu Viễn, không dám mất tập trung nữa.

Chương 815: Ma kiếm chém thiên nhân, quy tắc ban thưởng! (3)

Trên Học Cung.

Tóc bạc tung bay, La Hồng tiến lên một bước.

Lập tức phóng thẳng lên không trung.

La Tiểu Bắc cả kinh, nhưng ông nghĩ đến tồn tại thần bí đằng sau cháu trai cả nhà mình, bèn không khuyên can nữa.

Chỉ thở dài một hơi.

Tồn tại đằng sau La Hồng tuy cường đại, nhưng hẳn còn có thể mượn sức bao nhiêu lần nữa?

La Hồng không để ý đến La Tiểu Bắc, áo trắng tóc bạc bay thẳng lên trười, đi tới dưới biên mây, vươn tay, đột nhiên rách ra một lỗ nhỏ giữa biên mây, sau đó lén chui vào trong.

Biển mây cuộn cuộn, khí thể kinh khủng tràn ngập, đan chéo vào nhau.

La Hồng thu lại tinh khí thần, trốn vào một góc biển mây, ba vị thiên nhân đang tập trung tinh thần chiến đấu với Lý Tu Viễn nên không hề phát giác.

Thậm chí ngay cả Lý Tu Viễn cũng không phát hiện ra.

Dù sao y cũng thật sự không ngờ La Hồng dám đi vào chiến trường trên này mà không hề mượn sức mạnh.

Nói một câu khó nghe, thực lực Nhị phẩm của La Hồng chỉ là đồ bỏ, một khi dấy vào trận giao phong này, có thể sẽ chết.

Lý Tu Viễn nhú mày, trên người máu nhuộm như hoa đào, hơi chật vật, đã sớm mất đi vẻ bình tĩnh thong dong của "trạng nguyên hoa đào"

Toàn thân y nhuộm máu, hoa nào nở rộ giữa hư không, như kiếm khí sinh sôi.

Ba thiên nhân không ngừng bị đánh vỡ thân thể, nhưng lại nhanh chóng ngưng tụ khôi phục nhờ tính hóa sinh mệnh.

Tuy bị đánh vỡ thân thể rất đau đớn, nhưng... có thể giết Lý Tu Viễn cũng đáng!

La Hồng dầm lên một đám mây nhỏ, không dễ bị phát hiện giữa biên mây.

Hắn ngồi xếp bằng, áo trắng tóc bạc tung bay, như hòa làm một thể với biên mây.

Hắn nhìn chăm chăm vào một thiên nhân cửu cảnh vừa ngưng tụ thân thể, đại đạo chín nghìn dặm của đối phương dài đến mức không nhìn thấy điểm cuối.

Nhưng thân thể vỡ nát, ngưng tụ chậm nhất.

Nói cách khác, người này có thực lực yếu nhất!

Đương nhiên phải bóp quả hồng mềm!

La Hồng nhìn vị thiên nhân này.

Là người!

"Âm Một ngọn núi hoa đào rơi xuống, bỗng chốc nổ tung, vô số kiếm khí xé rách hư không thành bụi phấn.

Thân thể thiên nhân bị La Hồng để mắt tới lại nổ tung lần nữa.

Nhưng khi ông ta vừa khôi phục thân thể xong xuôi thì hai mắt La Hồng bỗng sáng ngời!

Chính là lúc này!

"Tiền bối! Giúp ta!"

La Hồng quát lên.

Chỉ trong chớp mắt, sức mạnh ý chí lan ra ngoài.

Trong đan điền của hắn, Hư Ảnh Thánh Nhân chợt mở mắt, thánh uy mênh mông cuộn cuộn.

Bên ngoài thân thể La Hồng có Hư Ảnh Thánh Nhân nổi lên.

Thánh nhân ngồi xếp bằng, tay nâng một quyển sách, từ từ ném ra.

Ánh sáng vàng chiếu xuống, bao phủ vị thiên nhân bị La Hồng để mắt tới!

Sức mạnh ý chí của La Hồng bay ra, chui vào trong biển ý chí của thiên nhân.

Đây là lần đầu tiên La Hồng đi vào biển ý chí của người khác để chiến đấu.

La Hồng thi triển tà pháp tinh thần.

Thiên Thủ Tà Phật hiện lên sau lưng, mười tám ngọn đèn phật lơ lửng, tỏa ra ánh sáng lấp lánh.

Ngay khi xuất hiện trong biển ý chí của thiên nhân, La Hồng đã thấy được đại đạo của đối phương.

Hả?

Trong biển ý chí?

Vị thiên nhân kia chợt mở mắt ra, nhìn thấy La Hồng hiện lên cùng Tà Phật và Phật đang!

"Chết đi!"

Vị thiên nhân kia tức giận, không thể tin nổi, bàng hoàng.

Thế ý chí nhỏ bé đáng thương này cũng dám xâm nhập vào biển ý chí của ông ta?

Giống như một cây tăm khuấy vào hang rộng!

Phàm nhân này muốn làm gì?

Đối phương đã phát hiện, quả nhiên La Hồng không thể xâm nhập vào biển ý chí của một thiên nhân cứu cánh một cách thân không biết quý không hay!

Nhưng La Hồng cũng không nhiều lời.

Ý chí hóa thành kiếm Hoàng Quyền, nắm kiếm Hoàng Quyền, sắc mặt nghiêm nghị.

"Trảm Thần!"

La Hồng quát lên.

"Làm càn!"

Thiên nhân giận dữ, trong biển ý chí chuẩn bị đẩy lên một cơn lốc ý chí kinh khủng.

Nhưng ngay khi cơn lốc ý chí bốc lên thì ánh sáng thánh nhân chợt chiếu xuống, Thụ Sơn hiện lên, vắt ngang qua bầu trời trên biển ý chí.

"Thánh binh thượng cổ?"

Thiên nhân bỗng chốc bị Thụ Sơn đè chặt, giống như bùn khô, không thể nhúc nhích!

La Hồng nhảy lên đại đạo của đối phương, đại đạo có khí vận quanh quần, nhìn mãi không thấy điểm cuối.

La Hồng nghiêng răng chém xuống một kiếm.

Đại đạo của đối phương bị chém ra một vết rách.

Năng lượng trong kiếm Trảm Thần của La Hồng đã tiêu hao hết.

Thiên nhân lập tức thở phào một hơi, còn tưởng La Hồng kích hoạt trận thế sách thánh nhân như thế này là định làm cái gì.

Thì ra... có thể thôi?

Biển ý chí của ông ta vô cùng cường đại, mà sức mạnh ý chí của La Hồng lại quá mức yếu ớt, cho dù ông ta đứng yên cho La Hồng chém cũng không chém chết được.

La Hồng hơi cạn lời, sắc mặt hơi sa sầm xuống!

Đâu!

Chém không được!

Nhất định là kiếm có vấn đề, kiếm Hoàng Quyền do sức mạnh ý chí hóa thành... quá yếu!

Đã như vậy, đôi một thanh kiếm khác!

La Hồng giơ tay lên, sức mạnh ý chí dâng lên!

"Ma kiếm tiêu tử tử... đến đây!"

Trong đan điền.

Hình bóng xinh đẹp trong chiếc váy đỏ hiện lên.

Chỉ trong chớp mắt, ma kiếm chấn động, phóng ra tà sát ngập trời, cuộn cuộn như nước sông, chiếu xạ ra ảo ánh Ma kiếm.

Trong biến ý chí của thiên nhân.

La Hồng giơ tay lên, một thanh kiếm đen như mực kéo theo tà sát ngập trời như từ trên trời giáng xuống!

Ma khí dâng trào, tà sát cuộn cuộn!

La Hồng mừng rỡ, quả nhiên có thể!

Nếu Thư Sơn có thể giáng xuống biến ý chí, Ma Kiếm cũng ở trong đan điền, vì sao không thể hàng lâm?

La Hồng cầm Ma kiếm, chỉ cảm thấy tinh khí thần của mình chợt tăng vọt.

"Ma kiếm... Trảm Thần!"

La Hồng tóc bạc tung bay, quát lên.

Trở tay cầm chặt Ma kiếm, đâm mạnh vào đại đạo của đối phương.

"Phập!"

Ma kiếm đâm trúng đại đạo ý chí của thiên nhân, sau đó La Hồng bắt đầu chạy như điên trên đại đạo của đối phương!

Chương 816: Ma kiếm chém thiên nhân, quy tắc ban thưởng! (4)

Chín kiếm Trảm Thần, một kiếm một nghìn dặm.
Chạy một mạch chín nghìn dặm, chém hết chín đóa hoa đại đạo.

Sức mạnh ý chí của La Hồng cũng tiêu hao triệt để, thể ý chí tiêu tan.
Nhưng đại đạo của đối phương đã bị chém đứt, trên vết rách có ma khí cuộn cuộn, khó có thể khép lại!

Trong hiện thực!

Lý Tu Viễn bị La Hồng đột nhiên xuất hiện trên biển mây làm cho hoảng sợ.

Sau khi nhìn thấy Hư Ảnh Thánh Nhân sau lưng La Hồng, lại thấy ma kiếm...

Lý Tu Viễn nhìn mà không hiểu rốt cuộc trong hồ lô của tiểu sư đệ bán thuốc gì.

Chỉ chớp lát sau.

Đôi mắt La Hồng đang nhắm chặt đột nhiên mở ra.

"Sư huynh! Giết hắn!"

Sắc mặt La Hồng bỗng tái nhợt, không còn chút màu máu, Lý Tu Viễn nghe vậy, liền nhanh chóng hành động mà không chút mảy may nghi ngờ.

Đầy hoa đào về phía thiên nhân mà La Hồng chỉ, mười một ngọn núi hoa đào đè xuống, từng đóa hoa đào nở rộ!

Kiểm khí vô tận nháy mắt nuốt chửng đối phương!

"Phập!"

Thiên nhân hét lên thảm thiết thê lương, vô số máu tươi màu vàng văng tung tóe.

Nhưng qua nửa ngày cũng không thể khôi phục thân thể.

Lý Tu Viễn ngẩn người!

Ta đậu!

Chết rồi!

Đại đạo chín nghìn dặm của vị thiên nhân kia bắt đầu sụp đổ, sau đó bắt đầu một phân thành hai, chín đóa đạo hoa lần lượt điêu tàn giống như bị mưa tuôn xối xả!

"ầm ầm!"

Đại đạo đổ nát, đạo hoa điêu tàn!

Một thiên nhân cứu cảnh, bỏ mình!
Kính hoàng!

Không chỉ có Lý Tu Viễn, ngay cả hai vị thiên nhân cứu cảnh khác cũng
kinh hãi, khiếp sợ đến mức ruột gan nhũn cả ra!
Không thể nào!

Lý Tu Viễn không thể sử dụng sức mạnh quy tắc, sao giết được thiên
nhân?

Ngay cả lão thiên sư núi Long Hồ cũng chỉ có thể kích nổ thân thể hai
mười ba thiên nhân sau đó phong ấn mà thôi!

Mà Lý Tu Viễn lại thật sự giết chết một thiên nhân.

Sợ với Lý Tu Viễn và các thiên nhân đang vô cùng khiếp sợ.
Sắc mặt La Hồng tái nhợt, ánh mắt lại sáng ngời linh động!

Làm được rồi!

Chết rồi!

Thiên nhân... cũng có thể giết!

Lúc này Lý Tu Viễn cũng mơ hồ hiểu ra gì đó.

Y không ngốc, dù sao cũng là trạng nguyên Đại Hạ, đòn tấn công của
La Hồng không nhằm vào thân thể, mà là... nhằm vào biến ý chí!

Nói cách khác, La Hồng giết chết đối phương trong biến ý chí?

Giết một thiên nhân cứu cảnh?

Ý tưởng này, nghe thì dễ, nhưng thực hiện lại cực kỳ khó khăn.

Nếu Lý Tu Viễn tấn công vào biến ý chí của đối phương, không nói tới
chuyện có giết được hay không, thân thể của y đã bị hai thiên nhân khác
đánh nát.

Cho nên, xác suất thành công của việc này quá thấp!

Nhưng La Hồng... lại làm được!

Tiểu sư đệ.... đệ không hổ danh là sát nhân trời sinh!
"âm âm!"

Thời khắc thiên nhân cứu cảnh kia rơi xuống, thiên địa bỗng có quy tắc
bàng bạc bắt đầu trào lên.

Hả?

"Quy tắc ban thưởng?"

Mắt Lý Tu Viễn tức khắc sáng ngời.

La Hồng ngẩng đầu, cũng phát hiện trên đỉnh đầu của mình có một đám
mây màu vàng bay lơ lửng.

Đám mây màu vàng kia vô cùng lớn, lớn bằng một cái hồ.

Mà bên kia, trên đỉnh đầu Lý Tu Viễn cũng có ban thưởng, nhưng... chỉ lớn bằng một cái chảo!

Sức mạnh quy tắc quét qua, trong đám mây màu vàng có sức mạnh ý chí mệnh mông cuộn cuộn hạ xuống.

Sức mạnh ý chí phủ xuống khiến ý chí vốn chịu thương tổn của La Hồng bỗng chốc khôi phục trở lại.

Hơn nữa, trong biển ý chí, nền móng đại đạo lần nữa mở rộng, nhưng bởi vì La Hồng vẫn chưa mở đại đạo nên phần thưởng này trực tiếp khiến đại đạo của hắn mở rộng ra, người khác là dài chín nghìn dặm, còn La Hồng thì phát triển về bề ngang, bây giờ đã đạt tới năm nghìn dặm!

Nếu đổi thành trạng thái dựng thẳng, ngoại trừ không có đạo hoa nở rộ thì đã dài ngang ngũ cảnh rồi!

Không chỉ có như vậy, phần thưởng của đám mây màu vàng bắt đầu khởi động, thân thể La Hồng được tôi luyện một lần nữa, khí huyết quay cuồng, tu vi Võ tu đạt đến cực hạn Nhị phẩm, mà kiếm khí, chính khí, phát quang... đều tăng vọt!

Các loại tu vi đều có bước tiến, đạt tới Nhị phẩm đỉnh phong!

Lý Tu Viễn cũng nhận được phần thưởng, nhưng... y chỉ khôi phục thương thể, cảnh giới niết bàn vững chắc thêm một chút.

Y bỗng cảm thấy không cân bằng!

Thiên nhân là do y một kiếm chém chết, sao phần thưởng của y lại ít như vậy?

Tiêu sư đệ, có phải đệ ăn gian hay không?

Lý Tu Viễn không phục!

Nhưng Lý Tu Viễn vừa mở mắt ra đã thấy hai tròng mắt đỏ au của La Hồng đang nhìn chăm chăm vào hai thiên nhân còn chưa hết khiếp sợ.

Anh mắt sáng quắc, như đang nhìn kho báu vô giá!

Sau một khắc, hai thiên nhân phản ứng kịp, kinh hãi run sợ, xoay người chạy mà không chút do dự. Một cánh thiên môn treo trên biển mây.

Hai thiên nhân vội vàng chạy về phía thiên môn!

"Nhị sư huynh! Đừng để bọn họ chạy mất! Đuổi theo!"

La Hồng bật dậy hét lên.

Dê béo... Đừng chạy!

Lý Tu Viễn thấy La Hồng hùng hùng hổ hổ đuổi theo hai thiên nhân, chạy về phía thiên môn.

Y bỗng cảm thấy mệt tim.

Phu tử, người còn không trở lại, sư đệ sắp lên trời luôn rồi, con kéo không nổi!

Ầm ầm ầm!

Máu màu vàng bắn ra, có mây vàng xuất hiện, sức mạnh quy tắc chồng chất lên nhau.

Một vị thiên nhân đã vãn lạc!

Vãn lạc tại nhân gian!

Tại một khắc này, cả vòm trời của nhân gian tựa hồ đều có ánh vàng tỏa sáng lấp lánh, mây vàng kích động, so với mây máu khi cao thủ nhân gian ngã xuống, mây vàng hiện ra khi thiên nhân ngã xuống lại có chút... Vui mừng.

Giờ phút này, Lý Tu Viễn vẫn còn đang kinh hãi, La Hồng thế mà nhảy vào biến ý chí của thiên nhân, chém chết ý chí của thiên nhân!

Tuy rằng, thân thể thiên nhân là bất tử bất diệt, không chịu ảnh hưởng của quy tắc, có thể tồn tại mãi mãi, nhưng... vẫn chết như cũ, chỉ cần là sinh linh đều sẽ chết, khi biến ý chí sụp đổ sẽ giống như chết đi.

Chương 817: Giết đến Thiên môn, đột phá Nhất phẩm! (1)

Nhưng muốn phá hủy biên ý chí của thiên nhân khó khăn vô cùng, dù sao thì thực lực của mỗi một thiên nhân đều không yếu, muốn thần không biết, quỷ không hay mà chém chết biên ý chí của thiên nhân, người bình thường căn bản làm không được.

Mà tiểu sư đệ... Không phải là người bình thường.

Lý Tu Viễn tưởng rằng La Hồng nói sẽ đuổi giết vào Thiên môn chỉ đơn thuần là nói cho có mà thôi, nhưng thời điểm y nhìn thấy La Hồng đỏ mắt tiến về hướng thiên môn, tức khắc biến sắc.

Cái tên nóng nảy này, vậy mà thật sự muốn giết vào tận Thiên môn đây à?!

Người mẹ nó điên rồi!

Lý Tu Viễn bước ra một bước, bộ bộ sinh đào hoa", nhanh chóng đuổi theo La Hồng.

"Bộ bộ sinh đào hoa: từng bước đi sinh ra hoa đào "Nhị sư huynh đừng sợ!"

"Tiếp tục giết!"

Hơi thở của La Hồng vô cùng dồn dập, mấy tên thiên nhân này, mẹ nó đều là dê béo đó!

Lý Tu Viễn lại có chút dở khóc dở cười.

"Tiểu sư đệ, bọn họ là thiên nhân, tốt xấu gì cũng phải tôn trọng một chút..."

Lý Tu Viễn nói.

Mà hai vị Thiên nhân kia lại biến sắc không thôi.

Một vị thiên nhân Cửu cảnh đã chết!

Bị phạm nhân gian không dùng sức mạnh của quy tắc mạnh mẽ giết chết!

Tên phạm nhân này là quái vật sao?!

Hơn nữa, bọn họ bị giết, La Hồng cùng Lý Tu Viễn hình như còn được quy tắc còn lưu lại của Nhân Hoàng khen thưởng! Đây là điều mà thiên nhân bọn họ trước nay chưa từng đoán được!

Quy tắc... còn có thể như vậy sao?

Giết thiên nhân được khen thưởng!

Nhân gian nguy hiểm thật đấy!

Xuất hiện vị thiên nhân đầu tiên vẫn lạc tại nhân gian, hơn nữa còn là một thiên nhân Cửu cảnh, đại đạo trải dài chín ngàn dặm, hoa Đại Đạo đã nở ra chín đóa, thực lực cực kì mạnh mẽ, cho dù tính trong cả ba tầng Hạ thiên môn cũng thuộc hàng cường giả mạnh nhất.

Thế mà, lại bị giết chết trong Tắc Hạ Học Cung!

Bọn họ đột nhiên xoay người, đánh ra một chiêu, mây trời biến sắc, uy áp khủng bố đánh một chương lớn về phía La Hồng đang đuổi đến.

Bạch y cùng tóc trắng của La Hồng đều tung bay, một kích này rất mạnh, khiến cho hắn có cảm giác hít thở không thông.

Đối phương dù sao cũng đã là Cửu cảnh, nếu chỉ bàn đến thực lực, La Hồng hẳn vẫn không so được.

Lý Tu Viễn bước ra một bước, một đóa hoa đào nở rộ, cánh hoa đào đánh ra, tức khắc đánh lui chương này Tuy rằng y chỉ được quy tắc khen thưởng cỡ bằng cái chảo, nhưng... Ít nhất vẫn giúp cho y khôi phục không ít.

"Sur huynh, ngăn bọn họ lại! Đừng để cho bọn họ quay lại thiên môn!"

"Những tên này đều là dê béo nha!"

"Giết hết đi, ta cùng huynh chia tám hai!"

La Hồng hưng phấn nói.

Lý Tu Viễn: ".."

Tiểu sư đệ, ngươi mới chỉ là Nhị phẩm thôi.

Thỉnh ngươi nhìn lại bản thân mình cho rõ đi đã.

"Sur huynh! Có làm hay không!"

La Hồng nói.

"Được rồi!"

Lý Tu Viễn cười lớn, vừa kéo lấy hoa đào trong tay, phía trên biển mây, ngay lập tức có vô số hoa đào nở rộ, không ngừng lay động, không ngừng tung bay.

Sau đó, hai vị thiên nhân Cửu cảnh muốn bay về phía Thiên môn kia tức khắc có cảm giác bản thân bị trận pháp hoa đào bao phủ!

Từng góc hoa đào lướt qua, cản đường đi của bọn họ, phong tỏa đường lui của bọn họ.

Dưới mỗi gốc cây hoa đào đều có thân ảnh Lý Tu Viễn, nằm nghiêng trên mặt đất, tao nhã mười phần.

Oanh!!!

Hai vị thiên nhân phát tay áo, hiệu thắng muốn phá trận pháp này.

Nhưng, mỗi tên Lý Tu Viễn đều đang nằm lầy cánh hoa đào, cười nhạt, hoa đào hóa thành kiếm khí, nháy mắt biến thành sát khí nổi lên bốn phía kiếm trận, bao phủ hai vị thiên nhân trong đó.

Phụt!

Cơ thể của hai vị thiên nhân nháy mắt bị chém nát!

Lý Tu Viễn có được sức mạnh quy tắc khen thưởng, tu vi vừa mới Niết Bàn được củng cố không ít, tuy rằng vẫn chưa thuần thục điều khiển sức mạnh của "Bán Tôn" cảnh, nhưng cũng có thể thi triển một vài phần.

Hai vị thiên nhân Cửu cảnh nháy mắt bị đánh nát, nhưng, khi Tinh hoa sinh mệnh trút xuống, thân thể đã vỡ vụn của bọn họ lại nhanh chóng khôi phục.

Mà bọn họ vừa mới vừa khôi phục.

La Hồng đã tiến tới, liền ngồi xếp bằng trong hư không.

"Giết!

Đôi mắt của La Hồng ngưng trọng lại.

Tinh thần kích động.

La Hồng nhận được khen thưởng từ sức mạnh quy tắc nên đã hoàn toàn khôi phục lại, sức mạnh tinh thần còn to lớn hơn cả lúc hắn mới tiến vào chiến trường, chặn bị tập sát thiên nhân nữa.

Thân thể ý chí lao vút ra, dẫn theo hư ảnh của ma kiếm A Tu La, chui vào biển ý chí của đối phương.

"Tiền bối! Giúp ta!"

Vừa vào biển ý chí của đối phương, một cỗ uy áp cường đại vô cùng quét đến, mạnh hơn so với vị tiên nhân vừa bị giết rất nhiều.

Đại đạo của vị thiên nhân này khoảng hơn chín nghìn năm trăm dặm, đã lên đến gần vạn dặm!

Mạnh hơn thiên nhân chỉ vừa mới tới chín nghìn dặm kia rất nhiều!

Nhưng, La Hồng chẳng hề nao núng, giờ thanh Ma kiếm có thể chiến giết thiên nhân kia lên.

Hư Ảnh Thánh Nhân trong đan điền La Hồng lần thứ hai mở mắt ra, vàng hào quang của thánh nhân chiếu rọi, sóng khí nổ vang.

Thư Sơn lần thứ hai xuất hiện trong biển ý chí của vị thiên nhân này, tạo thành những cơn chấn động khiến cho biển ý chí của thiên nhân nhào ra như vũng bùn!

"Binh khí của Thánh Nhân! Thì ra là thế!"

Thân thể ý chí của vị thiên nhân này vừa kinh ngạc lại vừa giận dữ.

Cuối cùng ông ta cũng đã biết lúc trước đồng bọn của mình chết như thế nào, hóa ra là bị La Hồng đập nát biển ý chí mà chết.

"Người có thể trực tiếp công phạt biển ý chí sao?! Kỹ xảo công I? phạt bức này trong nhân gian rất ít Thiên nhân giận dữ.

Ở Thiên giới, thủ đoạn như vậy thật ra không ít, bởi vì thiên nhân khó giết, trừ phi mất đi biển ý chí.

Chương 818: Giết đến Thiên môn, đột phá Nhất phẩm! (2)

Mà ở nhân gian thì không giống như thế, tu sĩ nhân gian, nếu thân thể bị vỡ nát sẽ đại thương nguyên khí, thân thể bị địch nhân nghiền nát vài phần, tu sĩ nhân gian tất nhiên sẽ ngã xuống.

Cho nên, nhân gian có rất ít kĩ xảo tấn công ý chí.

Nhưng thiếu niên trước mắt này, mẹ nó thể mà lại có!

Hơn nữa, còn có gan đánh vào biên ý chí của ông ta!

Oanh!

Vị thiên nhân cũng đã giết tới đỏ mắt, thân thể ý chí huyền hóa ra phân thân, tuy rằng biên ý chí đang bị sức mạnh của Thư Sơn trấn áp, nhưng ông ta vẫn phân ra được một thân thể ý chí khác đánh giết về phía La Hồng!

Đạo ý chí này cũng không hề yếu, nó có sức mạnh gần bằng với Nhất cảnh.

Ông ta nghĩ, với sức mạnh yếu nhất của ý chí La Hồng, chỉ Nhất cảnh cũng đủ để đối phó.

La Hồng mặc bạch y, tóc trắng tung bay, năm ma kiếm, Thiên Thủ Tà Phật hiện lên sau lưng, còn có từng cây Phật đăng hiện lên.

Đối mặt với phân thân ý chí đang đánh tới của thiên nhân kia, La Hồng bĩu môi.

"Một tên Nhất cảnh yếu ớt, người đang xem thường ai đó?"

Ngay sau đó, từng ngọn Phật đăng phát nổi Lực lượng tinh thần bộc phát ra như gió lốc, chỉ trong nháy mắt đã đánh cho phân thân Nhất cảnh do đối phương cô đọng ra nổ tung đến hồn xiêu phách lạc.

Một kiếm tung ra, chém đứt đầu đối phương.

Ngay sau đó, La Hồng không chút do dự, đi nhanh về phía đại đạo của đối phương.

Sức mạnh ý chí của cả người La Hồng đều đang sục sôi.

"Trảm thân!"

Ma khí bên trong ma kiếm cuộn trào, đột nhiên chém vào trong đại đạo của đối phương.

La Hồng múa kiếm, chém một phát.

Không có đất hoang nào là không đào được, chỉ có cuộc không vung mà thôi!

Giông như người nông dân cân cù vật vã, không ngại cực khô, từng chút từng chút khai khẩn hoang điền.

Sau một hồi.

Đại đao bị chém nát!

Hoa đại đao cũng bị chém rơi!

Tuy sức mạnh ý chí của La Hồng đã tiêu hao hết, nhưng hắn lại cười to không thôi.

Sức mạnh ý chí trở về.

Sắc mặt của La Hồng tái nhợt vô cùng!

"Su huynh! Giết!"

La Hồng nâng tay lên, ngón tay cũng run lẩy bẩy, chỉ về phía tiên nhân ở phía xa, hét lên!

Lý Tu Viễn chăm chú nhìn.

Trong nháy mắt, Lý Tu Viễn đang nằm nghiêng ở gần vị tiên nhân kia nhất đứng lên, cánh hoa đào đánh ra.

Oanh!

Trong hư không tràn ngập những vết nứt.

Vị tiên nhân kia ôm đầu, đầu đau như muốn vỡ ra. Đối mặt với cánh hoa đào do Lý Tu Viễn có sức mạnh Bán Tôn bắn ra kia, ông ta không thể nào ngăn cản được!

Đôi mắt chảy máu tươi màu vàng kim, gắt gao nhìn chằm chằm La Hồng!

"Ta hận a!"

Ông ta thế mà lại thua trong tay một tu sĩ nhân gian chỉ mới có tu vi Nhị phẩm!

Thua trong tay một kẻ tầm thường như con sâu cái kiến!

Thư Sơn!

Thư Sơn nhận chủ... Binh khí của Thánh Nhân thượng cổ nhận chủ!

Người này... Nhất định là họa lớn của Thiên giới!

Phanh!

Lý Tu Viễn rút ra một cái, tức khắc vị tiên nhân kia nổ tung, sau lưng hiện ra đại đao chín ngàn năm trăm dặm đã vỡ nát, đao hoa rực rỡ từ trên đó rơi xuống, vỡ vụn!

Oanh!

Năng lượng khủng bố nổ mạnh, vị tiên nhân Cửu cảnh cường đại đến từ phía sau thiên môn này đã ngã xuống.

Ong ong ong...

Màn mưa sắc vàng vẫn bay lả tả.
Đôi mắt của Lý Tu Viễn sáng lên.
Sức mạnh của quy tắc lần thứ hai cuộn trào dâng, không ngừng
kích động tiến đến, hóa thành mây vàng nồng đậm khen thưởng.

Mây vàng chia thành hai đám mây nhỏ, đám mây vàng trên đỉnh đầu La Hồng vẫn lớn giống như một cái hồ nước.

Mây vàng phía trên đỉnh đầu Lý Tu Viễn... Vẫn là một cái nôi nhỏ.
Hai cánh tay đang nắm lấy cánh hoa đào của Lý Tu Viễn run lên.
Quy tắc bất công đã man!

Nhưng, hắn vẫn như con cá voi lớn cắn nuốt, hấp thụ sức mạnh ý chí do
quy tắc khen thưởng, khiến cho tu vi vừa niết bàn của hắn càng thêm củng
cố.

Đương nhiên, vào thời điểm hấp thụ khen thưởng, hắn vẫn không quên
kích hoạt trận pháp hoa đào, vây lấy vị tiên nhân cuối cùng.

Trên mặt vị tiên nhân kia tràn đầy nét tuyệt vọng.
Hai người này... Là ma quỷ sao?!

Vì sao thiên nhân bất tử bất diệt lại chết!

Đại đạo nứt toác, đạo hoa điêu tàn... Đó là vì biến ý chí đã bị chém nát.

Thiếu niên kia có thể giết người trong biến ý chí!

Mà giờ phút này, trong lòng La Hồng lại tràn ngập vui sướng mà cắn
nuốt khen thưởng, quy tắc, phần lớn khen thưởng hắn đều dùng để khôi
phục ý chí tinh thần, những phần thưởng còn lại đều bị hắn cầm đi để mở
rộng đại đạo.

Khiến cho bề rộng của đại đạo đã đạt tới sáu ngàn dặm.

Mắt La Hồng sáng lên như sao, hắn có một giấc mơ, muốn mở rộng
chiều rộng của đại đạo lên tới một vạn.

Đại đạo của người khác là dài tới một vạn dặm, đại đạo của La Hồng
hắn lại rộng lên tới một vạn dặm!

Như vậy, chờ đến lúc hắn đạt được cảnh giới Lục Địa Tiên, khẳng định
là mạnh mẽ đến cực điểm!

Phía trên thân thể của La Hồng, lần thứ hai khí huyết dâng trào cuộn
cuộn, khen thưởng của quy tắc đã giúp hắn hoàn thành thêm một lần rèn
luyện thân thể nữa!

Rèn thân thể!

La Hồng có cảm giác hiện giờ sức mạnh võ đạo của bản thân chẳng yếu
hơn chút nào nếu so với cường Nhất phẩm, đánh một quyền xuống, thậm
chí nhược Nhất phẩm cũng bị đánh cho tơi bời!

Oanh!

Khí huyết quay cuồng như phá tan gông cùm xiềng xích!

Trong mắt La Hồng tức khắc có ánh sáng tỏa ra bốn phía!

Tu vi võ đạo của hắn đột phá, tiến vào Nhất phẩm, nguyên khí thiên địa trong trời đất bắt đầu mạnh mẽ trào dâng, không ngừng tiến vào trong cơ thể hắn, làm cho khí cơ của La Hồng bắt đầu không ngừng trở nên mạnh mẽ hơn.

Mà cùng với thân thể đang trở nên mạnh mẽ hơn, sức mạnh trong kinh mạch của La Hồng cũng trở nên cường đại hơn, kiếm khí chảy trong kinh mạch cũng trào dâng như sông lớn!

Chương 819: Giết đến Thiên môn, đột phá Nhất phẩm! (3)

Ngay sau đó, La Hồng trừng mắt, ánh mắt rạng rỡ.

Nâng tay lên, kiếm khí dày đặc chém ra.

Tu vì kiếm đạo của La Hồng... Cũng tiến vào Nhất phẩm, Nhất phẩm

Quy tông, trong kiếm đạo trở thành tông sư!

Còn về Phật đạo và Nho đạo lại chưa từng đột phá tiến vào Nhất phẩm.

Điều này làm cho La Hồng thoáng có chút đáng tiếc, nhưng, ánh mắt

của La Hồng rất nhanh dừng trên người vị tiên nhân Cửu cảnh kia.

Không đột phá, không sao cả!

Lại giết thêm một tên tiên nhân nữa, khen thưởng mà quy tắc ban thưởng... Nhất định sẽ đột phá!

Ánh mắt của La Hồng sáng rỡ lên.

Mà tức khắc, con mắt của vị thiên nhân bị bao vây lại kia như muốn vỡ ra.

Hắn trở thành con mồi!

Không thể tin được!

Nhân gian mới là khu vực săn bắn của thiên nhân bọn họ, vì sao lại có người coi hắn thành coi mồi?!

Thật đáng xấu hổ, đáng giận a!

Oanh!!!

Vị tiên nhân này quá giận dữ, trực tiếp tự nổ tung thân thể.

Một thiên nhân Cửu cảnh tự phát nổ khiến cho năng lượng dao động vô cùng mạnh, một đám mây nấm lớn hiện lên trong biển mây.

Lý Tu Viễn xuất hiện ở trước người La Hồng, thay La Hồng chặn lại những dao động do đôi phương phát nổ tạo ra.

Hưu!

Lực lượng ý chí của đôi phương hóa thành một đạo kim quang bay nhanh về phía Thiên môn, chui vào trong Thiên môn.

"Đuổi theo!"

La Hồng thò đầu ra từ phía sau Lý Tu Viễn, hô.

Lý Tu Viễn do dự, thật sự còn đuổi theo sao?

Bọn họ đã vào trong Thiên môn, thật sự còn muốn đuổi vào sao?

Nhưng, Lý Tu Viễn cắn răng nghĩ một hồi, vẫn dẫn theo La Hồng đuổi theo vào Thiên môn.

Trông mặt của thiên nhân Cửu cảnh vừa mới trở về Thiên môn như muốn nứt ra.

Hai người ép người kia, thật không đáng làm con người!
Còn đuổi theo?

Gã đã quay về đại bản doanh rồi đây!

"Tiểu sư đệ, nhanh lên! Sư huynh sẽ mở Thiên môn nửa khắc cho ngươi!"

"Giết không được thì rút lui!"

Lý Tu Viễn cắn răng, nói.

Khí cơ đại thịnh trên người, tựa hồ có đạo hỏa niết bàn đang cháy ở phía sau, như một vầng mặt trời lớn, hấn đứng lạng trước Thiên môn, mở ra môn hộ!

Thư Sơn trên đỉnh đầu La Hồng đỏ mắt đánh tới.

Quay trở lại Thiên môn sao?

Có quay lại Thiên môn cũng giết ngươi!

Rõ ràng chính ngươi đi tìm cái chết, hiện tại...Muốn chạy là có thể chạy sao?!

Đùa giỡn La Hồng ta à?!

La Hồng ta chính là người siêu xấu trong nhân gian, ngươi dám đùa giỡn sao?!

"Giết thân!!!"

La Hồng bước một bước lên Thiên môn, dẫm lên môn hộ kiên cố.

Hét lên một tiếng, cả người bùng nổ, ma kiếm nắm trong tay, chém ra,

hào quang của hư ảnh thánh nhân tỏa sáng, khiến cho ánh sáng của Thư Sơn chiếu xuống, chiếu vào Thiên môn, trấn áp ý chí của vị thiên nhân hồi lâu!

Một kiếm chém thân của La Hồng chém xuống.

"Không!!!"

Vị thiên nhân này cảm giác được nguy cơ tử vong, trong lòng hoảng hốt!

Thật sự sẽ chết đó!

"Thiên Tôn! Ta nguyện dâng lên tất cả khí vận đang có! Cứu ta!

Hắn gào rống.

Ngay sau đó, trời đất như đều ngừng lại, Lý Tu Viễn đang giữ Thiên môn mở ra nửa khắc, chỉ cảm thấy một cỗ uy áp kinh người từ phía sau

Thiên môn quét đèn!

Thiên Tôn!

"Tôn" giả trên Thập cảnh!

"Tiểu sư đệ! Rút lui!"

Lý Tu Viễn cắn răng, giữa những sợi tóc đang bay toán loạn, đôi mắt đầy vẻ nghiêm trọng.

Phía sau Thiên môn, quả nhiên nguy hiểm, chỉ chớp mắt một cái như vậy đã gặp phải cường giả Tôn cảnh ra tay!

Oanh!!!

La Hồng cũng biến sắc.

Hắn cảm giác được phía sau Thiên môn, có một bàn tay bạch ngọc to lớn xé rách không gian, theo dòng chảy của thời không chụp tới.

Tốc độ cực nhanh, hơn nữa, hư không như ngưng đọng lại.

Hư ảnh thánh nhân rung lên, tản mát ra cảm giác nguy cơ.

Thiên nhân bị Thư Sơn phong tỏa kia lại toát ra vẻ mặt lạnh băng!

"Còn không trốn đi?!"

"Thiên Tôn ra tay, ngươi mà không trốn, nhất định sẽ bị kéo vào Thiên môn... Đến lúc đó, ngươi chắc chắn phải chết!"

Vị thiên nhân kia điên cuồng vô cùng.

Không nghĩ tới, hắn đường đường là một thiên nhân Cửu cảnh, đại đạo lên tới chín nghìn tám trăm, thế mà bị một đám tu sĩ Nhị phẩm nhân gian ép tới hoàn cảnh hiện tại!

"Ngươi còn kiêu ngạo?!"

Đôi mắt của La Hồng ngưng lại, sát khí cuộn cuộn.

Ngươi đang nhục nhã một đại ác nhân ở nhân gian đây!

"Tiền bối!"

La Hồng hét lên chói tai.

Thư Sơn không đủ, không phải còn có khổ thuyền sao?!

Hư ảnh thánh nhân trong đan điền La Hồng mở miệng, than thở một tiếng.

Ngay sau đó, hư không nứt toác.

Muôn vàn ánh hào quang của thánh nhân chiếu rọi.

Khổ thuyền hiện ra cùng với biển ý chí kim sắc ngập trời.

Oanh!

Khổ thuyền chặn trước bàn tay bạch ngọc, hai người va chạm, khiến cho bàn tay bạch ngọc kia thoáng bị cách trở!

La Hồng còn nghiêng răng một cái, vọt vào đại đạo của vị thiên nhân vô cùng kiêu ngạo kia, một kiếm chém vào, chém băng băng.
Khiến cho đại đạo bị chia thành hai nửa!

"Không!!!"

Oanh!!!

Âm thanh đại đạo sụp đổ dẫn tới cả Thiên môn đều run lên.

Vô số ánh vàng chiếu rọi, máu vàng bắn tung toé.

Hoa của đại đạo héo rồi rụng xuống.

Nhân gian hoàn toàn bị bao phủ bởi mây vàng, vui mừng đến cực điểm.

Mà phía sau Thiên môn, mưa máu tuôn xối xả.

"Làm càn!"

Mà chủ nhân của bàn tay bạch ngọc kia tức khắc nổi giận, âm thanh kích động phía sau Thiên môn lại khiến cho cả đất trời đều biến sắc.

"Đứng lại"

Sau khi La Hồng giết chết vị thiên nhân kia, thuyền khở cùng Thư Sơn nhanh chóng bỏ chạy, trở về trong đan điền của La Hồng.

Tức khắc, trong thiên địa tràn ngập uy áp khủng bố.

La Hồng thậm chí còn không thể đưa mắt nhìn thế sau phía sau Thiên môn, quá khủng bố! Thiên tôn không bị quy tắc nhân gian giới hạn và áp chế, mạnh mẽ vô cùng!

Chỉ có thể nhanh chóng rời khỏi!

Nguy cơ tử vong rất nồng đậm, nếu hấn ở lại trong Thiên môn ắt phải chết!

Chương 820: Giết đến Thiên môn, đột phá Nhất phẩm! (4)

Lý Tu Viễn lại chặn trước người La Hồng.

Cánh hoa đào đánh ra.

Trong hư không, tức khắc có mười ngọn núi hoa đào, áp vào bàn tay bạch ngọc kia.

Phanh phanh phanh!

Nhưng mà, dưới một chưởng kia, mười ngọn núi hoa đào lần lượt sụp đổ, sắc mặt Lý Tu Viễn trắng bệch, kêu lên một tiếng, dẫn theo La Hồng chạy ra khỏi Thiên môn.

Oanh!!!

Không gian trước Thiên môn nháy mắt bị nổ tung.

Bởi vì bàn tay bạch ngọc kia then quá hóa giận, tiếp tục từ bên trong đuổi giết ra.

Vô số sức mạnh quy tắc hóa thành xiềng xích, đan chéo vào nhau mà quất đánh, nháy mắt bàn tay bạch ngọc kia bị đánh như một cánh tay của búp bê sứ phủ kín vết nứt.

Cuối cùng, cánh tay này vẫn rút về, Thiên môn đóng chặt, dần dần biến mất.

La Hồng ngã ngòi trên biển mây, thở hắt hắt từng hơi, Lý Tu Viễn nắm lấy cánh hoa đào, bình ổn khí lực.

Quá điên cuồng!

Đúng là giết tới tận Thiên môn!

Dưới mí mắt của một vị Thiên tôn, bọn họ ngang ngược chém đại đạo của một vị thiên nhân Cửu cảnh!

Lý Tu Viễn cảm giác tiểu sư đệ đúng là điên rồi.

Nhưng, chẳng hiểu sao lại có một chút vui sướng, một chữ "Sảng"

Thiên nhân?!

Thiên nhân cái chó ấy!

Thiên nhân ép phu tử đến thảm như vậy, còn không phải bị huynh đệ bọn họ đuổi theo mà chém cho hay sao!

âm âm âm!

Đám mây vàng bắt đầu càn quét, khiến cho biển mây trắng biến thành biển mây màu vàng, dị tượng hiện lên.

Tiếp theo chính là khâu khen thưởng của quy tắc.
Đôi mắt của Lý Tu Viễn sáng lên như sao, đầy mong chờ nhìn lên.
Nhưng mà...
Rất nhanh, mặt của hắn liền đen lại.

Phía trên đỉnh đầu của La Hồng có đám mây khen thưởng cổ một cái hồ nước.

Mà Lý Tu Viễn hắn... Lần này đến cái nôi cũng không có!

Cái gì cũng không có!

Con bà nó!

Bởi vì cái tên thiên nhân kia tự phát nổ cơ thể, sau đó đại đạo lại là do La Hồng chém, cho nên Lý Tu Viễn hắn chỉ là một người ngoài cuộc, đến một chút rảnh khen thưởng cũng không có!

Rõ ràng Lý Tu Viễn hắn mới là người máu chót chống đỡ Thiên môn khép kín kia, đỡ được một chương của Thiên tôn mà!

Trời xanh không có mắt!

Lý Tu Viễn buồn bực, nhìn La Hồng khoanh chân trên biển mây, đắm chìm trong khen thưởng, tức khắc ai oán vô cùng.

Sức mạnh quy tắc dao động, kim vân dừng mạnh đáp xuống.

Thân thể La Hồng vừa mới bước vào cảnh giới Nhất phẩm ở võ tu tức khắc tỏa ra một chút ánh sáng vàng.

"Thân thể ngũ rền?!"

Đôi mắt của Lý Tu Viễn ngưng lại, lúc này hắn mới phát hiện ra, cơ thể La Hồng hóa ra lại mạnh như vậy.

Thân thể ngũ rền, tiểu tử này... Chẳng lẽ muốn trước khi đạt được Lục Địa Tiên cơ thể đã đạt cửu rền?!

Chờ đến khi tiến vào Lục Địa Tiên, đốc lòng làm chín đóa hoa đại đạo nở rộ, một bước vượt qua đại đạo chín ngàn dặm?

Dã tâm lớn thật đấy!

Lý Tu Viễn hít sâu một hơi.

Hiện giờ La Hồng, tuy là mới chỉ tiến vào Nhất phẩm, nhưng, ở trên người La Hồng đã không còn sự phân ra cường, nhược của Nhất phẩm.

Chiến lực của La Hồng đã vượt xa Nhất phẩm!

Một lúc lâu sau, La Hồng đắm chìm trong khen thưởng từ từ mở bừng mắt, trong mắt tràn đầy vẻ thất vọng.

Khen thưởng lần này vẫn đủ cho khiến cho tu vi nho đạo của hắn tiến vào Nhất phẩm, đạt tới cảnh Đại Nho nhưng chưa để hắn bước vào thân thể lục rền, mà tu vi Phật đạo vẫn còn đang kẹt lại ở Nhị phẩm.

Hơn nữa, việc mở rộng nền móng của đại đạo cũng chưa đạt tới bảy ngàn dặm, càng sau này, việc mở rộng càng ngày càng khó, sợ là sẽ phải giết rất nhiều thiên nhân.

Lý Tu Viễn cảm nhận được sự thất vọng trong mắt La Hồng, bỗng nhiên muốn đánh người.

Người thất vọng cái gì?!

Người còn muốn như thế nào?

Giết thiên nhân được có thể có được khen thưởng, đây là điều mà trước đây Lý Tu Viễn cũng chưa từng nghĩ đến.

Lý Tu Viễn cũng hiểu rõ, nếu mượn sức mạnh quy tắc để giết Thiên nhân, hẳn là không được khen thưởng, nhưng, nếu lấy sức mạnh của bản thân giết Thiên nhân sẽ được khen thưởng của Nhân Hoàng!

"Thú vị..."

"Thiên nhân tiến vào nhân gian, cướp đoạt vận khí của nhân gian, mà quy tắc của nhân gian cũng là được đề ra để thế nhân đuổi giết thiên nhân?"

Lý Tu Viễn cười cười, có khả năng đến phụ tử cũng không biết điều này đi.

Thiên môn biến mất.

Lý Tu Viễn cùng La Hồng xé tan biển mây màu vàng, Lý Tu Viễn vẫn đang nghịch hoa như cũ, tiêu sái trở về nhân gian.

La Hồng cũng trung khí mười phần, bộ dáng thẹn hờ lúc đầu cũng đã biến mất sạch.

Khen thưởng quy tắc của Nhân Hoàng khiến hắn ăn đến miệng bóng nhẫy.

Mà phía trên Tắc Hạ Học Cung.

Thế nhân đều sợ đến ngây người.

Sắc trời phía trên không ngừng biến hóa, còn có khí cơ khủng bố đang bùng nổ giao phong kia như sắp đến tận thế đến nơi.

La Hồng cùng Lý Tu Viễn... đã làm gì thiên nhân vậy?

Thiên nhân cao cao tại thượng ra khỏi thiên môn tiến vào nhân gian.... đã chết rồi sao?

Bỗng dưng.

Lý Tu Viễn cùng La Hồng bước xuống khỏi tầng mây.

Phía sau bọn họ, phía trên biển mây, chợt có hai đạo Trụ Khí Vận rơi xuống, trong đó có khí vận vô cùng nồng đậm đang dâng trào.

Lý Tu Viễn và La Hồng kinh ngạc nhìn lại, hai đạo khí vận quanh quẩn chung quanh Tắc Hạ Học Cung, bao phủ huyện An Bình.

Đây là sức mạnh khí vận của hai vị thiên nhân Cửu cảnh đã ngã xuống lúc trước...

Một khi bọn họ ngã xuống, sức mạnh khí vận liền trở về nhân gian.

Mà một vị cuối cùng chết ở trong Thiên môn, khí vận của gã bị Thiên môn chặn lại.

Trong nháy mắt, La Hồng và Lý Tu Viễn cũng hiểu rõ mọi chuyện.

Chương 821: Giết đến Thiên môn, đột phá Nhất phẩm! (5)

Rất nhanh, sức mạnh khí vận tràn đầy hóa thành lốc xoáy nhanh chóng bay về hướng phía trên Đông Sơn.

La Hồng và Lý Tu Viễn ngăn ra.

Hai người nhìn nhau một cái, nhanh chóng đáp xuống bên trong học cung.

Bên trong học cung.

La Tiểu Tiểu ngồi bệt dưới đất, có chút sợ hãi, có chút sợ hãi...

Sức mạnh khí vận mạnh mẽ không ngừng tiến vào mi tâm của nàng, dừng mãi tiến vào thân thể nàng, nàng không muốn, nhưng sức mạnh khí vận này lại cứ tiến vào.

La Hồng và Lý Tu Viễn rất nhanh đáp xuống, thấy một màn như vậy, không khỏi thở phào một hơi.

"Nha đầu này... Thân thể thể mà lại miễn cảm như vậy với sức mạnh khí vận sao?"

Lý Tu Viễn nhíu mày.

Cảm thấy có vấn đề ở chỗ nào đó.

Chẳng lẽ là thiên nhân cường đại nào đó chuyển thế?

Mà ở thời điểm Lý Tu Viễn đang tự hỏi, bên kia, La Hồng lại vuốt đầu của La Tiểu Tiểu, lấy ra một mặt lại thêm một mặt Kính Giam Thiên.

Ngay trước mặt của La Tiểu Tiểu gõ nát.

Gõ vỡ Kính Giam Thiên, sức mạnh khí vận trong đó tức khắc trào ra, dừng mãi tiến vào trong cơ thể của La Tiểu Tiểu, khiến cho uy áp trên người La Tiểu Tiểu bất tri bất giác tăng vọt.

Toàn bộ mười ba mặt Kính Giam Thiên đều bị gõ nát.

Bảy phần vận của thiên hạ lần lượt tiến vào trong thân hình của La Tiểu Tiểu.

"Đại La tiểu nữ hoàng!"

"Ca sẽ làm Nhiếp Chính Vương..."

La Hồng cười ha hả.

"Bảy phần vận của thiên hạ, toàn bộ đều thuộc về La gia ta!"

"Cho dù thiên tử Đại Chu, nữ đế Đại Sở có muốn... Cũng không cho!"

La Hồng hắc... Chính là xấu như vậy đây!

Lúc trước là đánh không lại, cho nên điều kiện rất phóng khoáng, hiện giờ nhị sư huynh đã niết bàn thành công, có thể treo ba vị Thiên nhân Cửu cảnh lên mà đánh, đối với thiên tử Đại Chu, nữ đế Đại Sở hẳn là cũng không khó.

Cho nên, La Hồng cảm thấy bản thân mình có thể kiêu ngạo được.

Về phần La Tiểu Tiểu có phải là thiên nhân chuyển thế hay không?

La Hồng không lo lắng lắm, nói chung hẳn là không phải, sở dĩ miễn cảm như vậy với khí vận, hẳn là do được phu tử điểm hóa Khí vận lúc trước. La Hồng thu hoạch được trong biên ý chí chính là được Phu tử chuyển dời lên người của La Tiểu Tiểu Chùa Vọng Xuyên.

Phật quang bao phủ, hư ảnh của vị một kim Phật vắt ngang phía trên núi Vô Lượng.

Mà bên ngoài chùa Vọng Xuyên, mặt đất bị đốt cháy, cây cối khô khốc.

Một thiên giáp thi ba trạng vô cùng cường tráng đang hoành hành, như Hạng Bạt xuất thế, khí cơ mạnh mẽ, vừa đè nén lại khủng bố vô cùng khiến cho mây đen bao phủ trên bầu trời.

Mà trên bầu trời phía trên thiên giáp thi.

Da mặt của Văn Thiên Hành đang cười trên lưng tiên hạc khẽ run lên.

Gã quay đầu nhìn về phía Tắc Hạ Học Cung, nhú mày.

Vừa nãy, hình như gã cảm ứng được những dao động ở cảnh giới Thiên Tôn...

Còn có...Nhìn mây kim sắc đây trời kia.

"Ba vị thiên nhân Cửu cảnh kia... Đã chết rồi?"

Văn Thiên Hành trầm ngâm.

Làm sao có thể chết được?

So với nhân gian, thiên nhân là bất tử bất diệt, rất khó giết, chỉ có bị phong ấn như lão thiên sư Long Hồ sơn mới có thể chết được.

"Rốt cuộc đã xảy ra biến cố gì?"

Văn Thiên Hành nhú mày.

Thiên nhân chết ở nhân gian?

Suy nghĩ này làm gã có chút do dự.

Ba vị Thiên nhân Cửu cảnh công phạt Tắc Hạ Học Cung, Văn Thiên Hành vốn đã không trông cậy có thể thành công, gã chỉ muốn ép Tắc Hạ Học Cung đưa ra át chủ bài thôi.

Mà hiện tại, có lẽ sự tình đã vượt xa những gì gã dự tính.

"Thôi... Mặc kệ, trước tiên cứ xử lý việc chùa Vọng Xuyên"

Văn Thiên Hành nhìn về phía chùa Vọng Xuyên được bao phủ bởi ánh Phật quang ở đằng xa.

Còn có trên Diển Võ Trường, dưới pho tượng Đế Thích, có bức tượng phu tử một thân chính khí.

Gã nhìn pho tượng phu tử, pho tượng phu tử cũng đang nhìn hắn.

Văn Thiên Hành cười nhạt một cái, một mình phu tử trần ba giới.

Nâng tay lên, kết ấn.

Tức khắc Hạ Hoàng biến thành Thiên giáp thi, bên trong đôi mắt đỏ ngầu, đất cần ngàn dặm, ngựa đầu rít gào, khí đen quay cuồng!

Đỉnh núi Vô Lượng.

Pho tượng phu tử vẫn duy trì động tác, bình tĩnh ngắm nhìn nhân gian.

Mơ hồ có thể nhìn ra được, Thiên giáp thi đang kéo theo hắc ám vô tận và sự hủy diệt tột cùng đang tiến tới.

Đây là muốn tới phá hủy pho tượng của ông, phá hủy cơ thể của ông hay sao?

May thay... Lão phu đã sớm đoán được.

Phu tử hóa thành bức tượng đá kia như cười nhạt.

Ngay sau đó, bên trong pho tượng như có dao động vô hình khuếch tán ra.

Hóa thành một trận gió, bay về phía Tắc Hạ Học Cung.

Lão phu, nên lung lay người.

Tắc Hạ Học Cung.

La Hồng gõ nát hết mười ba mặt kính Giám Thiên Kính, bảy phần khí vận của thiên hạ được mười ba vị đạo nhân tiến vào trong bí cảnh Học Hải thu được trong các mặt kính nhanh chóng trào ra, dừng mãnh tiến vào trong thân hình của La Tiểu Tiểu.

Cơ thể của Tiểu Tiểu phải tiếp nhận những áp lực mà ở độ tuổi của em không nên phải chịu đựng.

Lý Tu Viễn lại vỗ nhẹ đầu của La Tiểu Tiểu, thở dài, không biết thừa nhận nhiều khí vận như vậy, đối La Tiểu Tiểu mà nói, là chuyện tốt... hay là chuyện xấu.

Nhưng, nếu bây giờ La Tiểu Tiểu làm nữ hoàng của vương triều Đại La sẽ không vấp phải dị nghị gì, chứa đựng nhiều khí vận như vậy, chắc chắn vương triều Đại La sẽ trở nên hưng thịnh!

Một đám tán tu bên ngoài Tắc Hạ Học cung vội vàng bỏ chạy.

Bọn họ không đủ can đảm để tiếp tục về mơ ước bí cảnh Học Hải của Tắc Hạ Học Cung, bởi vì Lý Tu Viễn đã niết bàn thành công, có được thực

lực độc kháng với ba vị thiên nhân Cửu cảnh cường đại, cho dù không so được với phu tử vô địch nhân gian, thì cũng không khác biệt mấy.

Cho nên, hiện giờ thế nhân không thể trêu chọc vào Tắc Hạ Học Cung, bí cảnh Học Hải cũng không phải thứ bọn họ có thể mơ ước.

Chương 822: Bản công tử... Cảm nhận được các người tức giận (1)

Tu vi của La Hồng đã tiến vào Nhất phẩm, giờ phút trên người bùng nổ khí cơ.

Hơn nữa, nhận được khen thưởng do giết chết được ba vị thiên nhân đã giúp cho nền móng đại đạo của La Hồng mở rộng lên tới gần bảy ngàn dặm.

Nếu một vị Lục Địa Tiên biết được việc làm của La Hồng, sợ là sẽ đâm ngực, giậm chân, đau đớn vô cùng. Việc làm của La Hồng đúng là phí phạm của trời, những khen thưởng mà quy tắc giáng xuống, thật ra trân quý vô cùng, có thể giúp cho Lục Địa Tiên mở ra đại đạo.

Kết quả, La Hồng lại lấy ra để mở rộng nền móng của đại đạo, việc dùng khen thưởng để đặt nền móng chẳng có ý nghĩa gì.

Không nói đến việc, thực lực không tăng lên không nhiều, thậm chí còn khiến cho việc mở ra đại đạo trong tương lai trở nên khó khăn vô cùng.

Cơ mà, La Hồng chẳng thèm để ý, dù sao thì, để khen thưởng ở đó, đẳng nào cũng phải dùng hết.

Huống hồ, đối với La Hồng, cái gọi là khó khăn khi mở ra đại đạo chẳng đáng kể chút nào, nếu thật sự quá khó khăn, vậy thì giết thêm thiên nhân, dù sao khen thưởng đạt được cũng dùng để mở ra đại đạo.

Một tên thiên nhân không đủ, vậy thì mười tên, mười tên không đủ thì trăm tên!

La Hồng không ở lại lâu, hắn cần phải củng cố tu vi của bản thân mình một chút, tu vi kiếm đạo, võ đạo và nho đạo đều đã tiến vào Nhất phẩm, nếu không cẩn thận, sợ với tu vi tà đạo còn nhanh hơn một chút.

La Hồng cũng buồn bực, quy tắc khen thưởng nhiều như vậy, thế mà không làm cho tu vi tà đạo của hắn tăng lên.

Sao lại thế ?

Khinh thường tà tu à?

Đến lượt tà tu thì lại khí đầu lảng?

Cho nên, La Hồng định sẽ tìm một chỗ để tĩnh tu, nhân tiện lấy quyền sách da người ra để tu luyện.

Vạn vật đều chú ý đến cân bằng, La Hồng cảm thấy bản thân mình chủ yếu tu luyện tà tu, cho nên tu vi tà tu ít nhất cũng phải đạt được Nhất phẩm chứ.

Bằng không, cái danh ác nhân này của hắn thật sự có thể tụt hạng được rồi.

Nhưng, vào thời điểm hắn chuẩn bị lấy quyển sách da người ra, nghiên cứu kĩ một chút.

Bên tai lại vang lên âm thanh của Lý Tu Viễn.

"Tiểu sư đệ..... Có lẽ chúng ta nên gặp phu tử một lần" Lý Tu Viễn nói.

La Hồng ngần ra, quay đầu nhìn lại.

"Phu tử?"

"Lão nhân gia không phải trấn áp tam giới ba năm sao?" La Hồng ngay lập tức cảnh giác hẳn lên.

Sao vậy?

Phu tử phải về nhà rồi sao?

Bí cảnh Học Hải còn chưa dọn đi đâu.

Lý Tu Viễn: ".."

Bộ dáng cảnh giác của người này là như thế nào?

Nhưng, nghĩ đến Thư Sơn cùng khổ thuyền La Hồng dọn ra từ trong

Học Hải bí cảnh, Lý Tu Viễn liền hiểu rõ, tên tiêu tử này.....

đang có thói quen làm chủ nhà.

Thật coi Tắc Hạ Học Cung là của họ La à?

Muốn có họ... Cũng phải là họ Lý trước!

Lý Tu Viễn lật ra một trang sách.

Phía trên trang sách, dần dần có chữ hiện lên: "Nhanh tới!"

Sau đó, cuối trang sách còn có lạc khoản: Phu tử.

La Hồng ngần ra: " Đây là có ý gì?"

"Phu tử đang cầu viện"

Lý Tu Viễn nhàn nhạt nói, "Hắn là có người muốn tấn công Núi Vô

Lượng, đến sức mạng của quy tắc cũng không ngăn cản được cho nên phu tử gọi chúng ta đến hỗ trợ, phu tử đã sớm dự liệu được điều này, đây là hậu thủ do phu tử để lại"

La Hồng nghe vậy liền bừng tỉnh.

Phu tử thật trâu bò à, thành hóa thạch rồi mà vẫn có thể cầu viện at Quả nhiên gừng càng già càng cay, vạn sự giấu nghề.

Việc hắn dọn sạch bí cảnh Hải Học, chắc lão nhân gia ông không biết đâu nhỉ?

La Hồng lẩm bẩm trong lòng.

Lý Tu Viễn không có nhiều lời, phát tay một cái, tức khắc một đóa hoa đào nở rộ trên hư không, cuốn lấy thân hình của La Hồng và Lý Tu Viễn

độn ra xa.

Núi Vô Lượng, trên không chùa Vọng Xuyên.

Có một phiến Thiên môn mở ra, bàng bạc phát quang từ ngày đó môn bên trọng chiếu rọi mà xuống, tựa hồ có một tôn lại một tôn thân hình tản ra kim sắc quang hoa Phật đà từ giữa hiện lên đi ra.

Có một cánh cửa Thiên môn mở ra, phát quang mãnh liệt từ bên trong Thiên môn chiếu rọi xuống, tựa hồ trong đó có một vị lại thêm một vị Phật đà thân thể tỏa ra ánh sáng vàng hiện lên.

Chân núi Vô Lượng.

Hạ hoàng đã biến thành thiên giáp thi tức khắc dừng bước, phát quang chiếu rọi xuống khiến cho thân thể đã biến thành thiên giáp thi của Hạ hoàng phát ra tiếng "Xuy xuy"? tràn ngập tử khí.

Mà Văn Thiên Hành cười hạc đến, mỉm cười nhạt với thiên nhân Phật tăng từ trong thiên môn đi ra, nói: "Chư vị đây là đến từ Tây Thiên môn?"

"Tây Thiên môn tám máu Phật tộc, chính là cao tăng đặc đạo của Thiên giới, hiện giờ không có quan hệ gì với núi Vô Lượng, không ngăn cản nữa tòa, chung quang núi Vô Lượng đều có thể biến thành Phật quốc của chư vị"

Văn Thiên Hành nói.

Phía sau Thiên môn, vị cao tăng đứng đầu kim quang chói lọi, hơi thở mạnh mẽ vô cùng, sau lưng có vàng sáng màu chiếu rọi, chấp tay hành lễ, quét mắt một cái về núi Vô Lượng.

"A di đà Phật... Địa Tạng chúng quy vẫn là tọa hóa"

"Núi Vô Lượng thuộc về mạch Địa Tạng, không có quan hệ gì với chúng ta"

"Thôi, chương giáo cung Côn Luân..... Nếu người muốn đối phó với phu tử, bản tăng sẽ không nhúng tay vào."

Dưới Phật môn, rất nhiều Phật đà cầm hoa cười khẽ, sau đó hóa thành lưu quang rời khỏi núi Vô Lượng, đi về phía thành trì xung quanh, bọn họ muốn độ hóa bá tính, biến ngàn vạn dặm thổ địa xung quanh thành Phật quốc, đạt được tín ngưỡng và khí vận vô thượng.

Sau khi nhóm Phật tăng rời đi, chương giáo cung Côn Luân hí hí mắt.

"Phật tộc Tây Thiên môn..."

Nam Thiên Môn lấy Tiên tộc là chủ, Tây Thiên môn là Phật tộc, Bắc Thiên môn là Long tộc, Đông Thiên môn lại lấy Yêu tộc là chủ...

Còn Trung Thiên môn lại là Thần tộc.

Chương 823: Bản công tử... Cảm nhận được các người tức giận (2)

Đây là tình hình chung của thượng giới được ghi lại trong điển tịch của cung Côn Luân.

Mỗi một người phi thăng lên Thiên môn, đều có thể lựa chọn thay đổi huyết mạch của mình, hóa thành một tộc trong năm tộc Thiên môn.

Tóm lại là vào Thiên môn, không còn là nhân tộc.

Nhân tộc chỉ có ở nhân gian.

Mà nhân gian lại có quy tắc.

Phật tộc Tây Thiên môn cũng rất cường đại, nghe đồn vua của Tây Thiên còn sâu không lường được, tổ tiên của vạn Phật, trường tồn với thời gian.

Phật môn trên vòm trời biến mất, Hạ hoàng đã biến thành thiên giáp thi lần thứ hai lên núi.

Hắn đặt chân lên núi Vô Lượng, toàn bộ núi Vô Lượng đều rung chuyển.

Thị khí của thiên giáp thi dâng trào lên ngập trời, cuộn cuộn lên.

Phía trên đỉnh núi, Diễm Võ Trường.

Từng vị tăng nhân của chùa Vọng Xuyên đang ngồi xếp bằng lần lượt mở bừng mắt, trong đôi mắt mang theo phần nghiêm trọng.

Pháp La đại sư đứng lên, mấy vạn võ tăng phía sau cũng đứng lặng.

Vô số ý niệm nổ vang.

Ở phía trên đỉnh núi, hình thành nên một bức tượng Phật vàng to lớn vô cùng!

"Địa ngục thi quỷ?! Lui!"

Pháp La đại sư hét lên chói tai.

Ông đột nhiên đánh ra một chương.

Bức tượng Phật vàng cũng đánh ra một chương, đập về phía thiên giáp thi Hạ hoàng.

Mà Hạ hoàng đã biến thành thiên giáp thi, chính là ngưng tụ một vị nửa bước siêu thoát mười cảnh nửa tôn ý niệm.

Tại một khắc này, thị khí của thiên giáp thi cuộn trào.

"Trầm... Không phục!!!

Oanh!

Dưới sự cuộn trào của thi khí, một quyền đánh ra, va chạm với bức tượng Phật vàng kia.

Đông!!!

Âm thanh chấn động đình tại nức óc nổ vang giữa đất trời.

Kim quang và thi khí thành như gợn sóng trắng dạt, tản ra.

Miệng và mũi của Pháp La đại sư tức khắc bật máu, ánh mắt của ông co chặt lại.

"Hạ hoàng?!"

"Đây là câu linh khiển tướng của cung Côn Luân, chương giáo cung Côn Luân?!"

Pháp La đại sư ngẩng đầu, nhìn về phía Văn Thiên Hành tiên phong đạo cốt, cười hạc đến phía trên vòm trời.

Chương giáo cung Côn Luân cư nhiên lợi dụng Hạ hoàng đã hóa thân thiên giáp thi tới đối phó với bọn họ.

Hạ hoàng rít gào, vươn tay ra đột nhiên đánh ra.

Bức tượng Phật ngăn cản bước chân của hắn ta tức khắc bị đánh vỡ vụn.

"Đây có lẽ chính là nhân quả."

Pháp La đại sư rũ mắt xuống, ngồi trên mặt đất, có vài phần bi thương.

Nếu không có Địa Tạng tọa hóa, chương giáo Côn Luân cung cũng không thể dùng được bí thuật triệu hồi ra một con thiên giáp thi, giúp cho Hạ hoàng hoàn hồn.

"Đáng tiếc, Hạ hoàng đã bước một nửa bước chân vào Thập cảnh, cuối cùng, lại trở thành con rối của người, thật đáng buồn đáng tiếc"

Pháp La đại sư máu chảy ròng ròng, nói.

"Người muốn tấn công vào chùa Vọng Xuyên, muốn phá hủy thân thể của phụ tử biến thành pho tượng sao?"

"Chùa Vọng Xuyên tạ... Việc trên Trên mặt đất tàng, đã thất trách, lúc này, nhất định sẽ không để cho người thực hiện được hành vi của mình!"

Pháp La đại sư đột nhiên đánh ra song chưởng..

Nhóm võ tăng sau lưng, trùng to những con mắt đầy phần nộ, đứng trung bình tấn.

Ánh Phật quang chiếu rọi khắp nơi, Phật thể cuộn cuộn!

"Giết"

Văn Thiên Hành cười hạc trên bầu trời, nhàn nhạt nói.

Hạ hoàng đã biến thành thiên giáp thi, giận dữ hét lên một tiếng.

Từng bước tiến vào núi Vô Lượng.

Con đường đá của núi Vô Lượng đã đỡ được khách hành hương lên núi xuống núi trong suốt tám nghìn năm, tại một giây này vỡ vụn.

Đỉnh thiên giáp thi, Hạ Hoàng Bán cảnh giới.

Cường đại vô cùng.

Oanh!

Trong chùa Vọng Xuyên, có một lão tăng lơ lửng tiến ra, đó là một vị lão tăng cảnh giới Lục Địa Tiên, đại đạo sau lưng trải dài chín ngàn dặm, trong tay nắm kim bát cùng trượng Hàng Ma, muốn trấn áp Hạ hoàng.

Nhưng mà, Hạ hoàng vô cùng hung lệ, hoàn toàn mất đi ý chí, từng quyền từng quyền đánh ra rất mạnh, đánh vị cao tăng chùa Vọng Xuyên này đại đạo nứt vỡ, đạo hoa điêu tàn.

"Rống!!"

Hạ hoàng biến thành thiên giáp thi, như thần ma rít gào, hấn ta tiến vào Diển Võ Trường.

Nhưng, vị cao tăng kia tuy đã ngã xuống, nhưng lại để cho Pháp La đại sư cùng với rất nhiều cao tăng Phật môn tranh thủ thời gian, tụng niệm Phật hào, chuyển động Phật châu, lấy vạn Phật môn tiểu kim cương khí huyết, kích hoạt trận pháp tượng Phật, trấn thủ núi Vô Lượng, ngăn trở bước chân của Hạ hoàng.

Hạ hoàng vẫn không ngừng nện từng quyền xuống, lại vẫn như cũ không thể phá vỡ nổi.

"Không hổ là chùa Vọng Xuyên truyền thừa tám nghìn năm... Nơi Địa Tạng Bồ Tát ở ẩn, quả nhiên có chút cửa ải"

"Khó trách phu tử lại chọn đi đến chùa Vọng Xuyên"

Văn Thiên Hành nhìn vòm trời phía trên, cười nhạt, nhìn phòng ngự tượng Phật kim thân không thể phá vỡ kia, trừ phi bên ngoài có hơn mười vị Bán Tôn tấn công, nếu không, không thể phá vỡ được sự phòng ngự này.

Văn Thiên Hành nở nụ cười.

Tượng phu tử đặt trong đó, thật ra rất an toàn.

Đáng tiếc...

"Lão đạo đã từng nói qua... Phu tử, ván cờ này đã đánh được một - HÀ nửa.

Văn Thiên Hành lãnh đạm cười một tiếng, vòm trời phía trên, đột nhiên một phách.

Tức khắc, trong lòng bàn tay hiện ra một dấu lồi ẩn.

Lồi ẩn rơi xuống, một đạo lồi đình to như cánh tay từ trên chín tầng mây nện xuống.

Trong chùa Vọng Xuyên, Diển Võ Trường.

Một tiếng chuông đột ngột vang lên.

Tiếng chuông âm âm vang lên, trong nháy mắt, như gió lốc càn quét qua toàn bộ chùa Vọng Xuyên.

Phật đầu lúc trước bị phu tử trấn áp với chuông Vạn Phật gần sáu mươi năm, phá chuông tiến ra.

Phật đầu bước ra một bước, hơi thở tăng lên, đại đạo trải dài năm ngàn dặm, Phật đầu Ngũ cảnh đã đến ngày phá phong ấn!

"A di đà phật.."

Phật đầu từ bi nhìn, có chút hoảng hốt, lại có cảm giác lại được nhìn thấy ánh mặt trời.

Một chương hấn đánh ra, nháy mắt vượt qua hư không, vắt ngang cả sơn môn.

Chương 824: Bản công tử... Cảm nhận được các người tức giận (3)

Trong ánh mắt không thể tưởng tượng được của rất nhiều võ tăng, chụp trúng Pháp La đại sư!

Phật châu trong tay Pháp La đại sư tức khắc đứt đoạn, từng viên Phật châu rơi trên mặt đất, giống như hạt pha lê rơi xuống, không ngừng nảy lên.

"Phật đầu... Người đã không còn là Phật, mà là ma!"

Pháp La đại sư giận dữ quay lại, trừng mắt nhìn Phật đầu có vài phân chât vật, đầm máu, nói.

Phật đầu ánh mắt lạnh nhạt, nhìn về phía pho tượng phu tử trần thủ ở trước bức tượng Đế Thích, tức khắc cười lên.

"Trần áp bản tăng sáu mươi năm, phu tử... cái duy nhất người không nên đó là mềm lòng"

Pháp La đại sư bị thương, trong lòng nhóm võ tăng đầy khiếp sợ.

Tức khắc, trận pháp bức tượng Phật vàng bắt đầu tan rã, sụp đổ từ bên trong.

Pho tượng Phu tử đứng trước với bức tượng Đế Thích, ầm ầm phát ra một tiếng thở dài.

Oanh!

Chợt ma khí cuộn cuộn dâng lên, tượng Phật kim thân nháy mắt vỡ nát.

Hạ hoàng biến thành thiên giáp thi, đã hoàn toàn tiến vào núi Vô Lượng, kim quang của cả ngọn Vô Lượng bắt đầu ảm đạm đi, như bị thi khí khủng bố đốt cháy.

"Chiến!"

Mà trên núi Vô Lượng, trong Diễn Võ Trường.

Trong nhóm Võ tăng, không có bất kì ai lựa chọn rút lui, bọn họ dũng mãnh không sợ chết, bọn họ nắm côn bổng, nhắm vào Hạ hoàng biến thành thiên giáp thi.

Pháp La đại sư bị một chưởng của Phật đầu chụp trúng, ngực bị xuyên thủng, máu chảy ròng ròng, máu nhiễm đỏ vạt áo cà sa vốn có màu đỏ tươi.

Vân Thiên Hành cười hắc hắc xuống núi Vô Lượng, áo bào của hắn ta bay toán loạn, ánh mắt sâu thẳm, hun hút vô cùng.

Hạ hoàng biến thành thiên giáp thi đánh ra một chưởng, tại một khắc này dưới một chưởng khí kinh của Hạ hoàng, cơ thể của rất nhiều võ tăng

nổ tung.

Chỉ là, có càng nhiều võ tăng dũng mãnh không sợ chết nhóm tiến về phía trước, không bị nỗi sợ ngăn bước.

Chung quanh cũng có cao tăng của Vọng Xuyên tiến đến ngăn cản Hạ hoàng.

Nhưng mà, Hạ hoàng đã đạt cảnh giới Bán Tôn, làm sao có thể chống đỡ được.

Máu tươi, nhuộm đỏ Diển Võ Trường chùa Vọng Xuyên, nhuộm đỏ thêm đá đã vỡ vụn, như hóa thành con sông chảy xuôi về phía nhân gian.

Chùa Vọng Xuyên đang đổ máu.

Mà cách chùa Vọng Xuyên phạm vi mấy ngàn dặm.

Lại có nhóm Phật tăng, đang tụng niệm Phật hào, lấy sức mạnh tinh thần mạnh mẽ, tẩy ý chí của các bá tánh, khiến cho bọn họ quỳ rạp xuống mặt đất, trở thành con dân của tôn Phật quốc, hiến dâng tín ngưỡng và khí vận.

Phật quốc ra đời, được thành lập trên cơ sở diệt vong của chùa vọng xuyên.

Sự tương phản rõ ràng này, nhìn mà ghê người.

Văn Thiên Hành từng bước đi tới trước pho tượng phu tử.

Có lực lượng quy tắc đan xe, từng lá bùa chú hiện ra xung quanh Văn Thiên Hành.

Hắn ta đi tới trước bức tượng Đế Thích, nhìn pho tượng phu tử.

"Người phong ấn bản thể của ta, nhưng lại không dự đoán ra được, ta có một phân thân ý chí trong nhân gian nhỉ"

Văn Thiên Hành nở nụ cười, nhìn phu tử, nói.

Giống như những người bạn già nói chuyện với nhau.

Ong...

Mà bên trong bức tượng của phu tử, có một năng lượng huyền bí ngưng tụ, hóa thành một thân thể ý niệm mơ hồ.

"Tại sao phải đến đường này... Nhân gian luân hồi, đối với người có gì chỗ tốt?"

"Người vì muốn đột phá Thập cảnh mà dẫn thiên nhân vào nhân gian?"

Phu tử nói.

Văn Thiên Hành vắt tay sau lưng, đối với lực lượng của quy tắc, từng lá bùa chú đang cháy.

Hắn không dám đối kháng quy tắc, nhưng là hắn có thể lấy bùa chú lực lượng, tạm thời lẩn tránh quy tắc.

Hắn ta không dám đối kháng với quy tắc, nhưng có thể lấy sức mạnh của bùa chú, tạm thời lẩn tránh quy tắc.

"Trường sinh?"

"Đột phá Thập cảnh?"

Văn Thiên Hành cười cười.

"Ngươi hẳn là biết...Đây đều không phải những gì mà ta mong muốn"

Phụ tử khẽ nhíu mày, tựa hồ đã hiểu điều gì.

"kiếm Nhân Hoàng ở đâu?" Văn Thiên Hành nói.

"Thế gian không có Nhân hoàng, lấy đâu ra kiếm Nhân Hoàng?"

Hư ảnh của Phụ tử, nheo mắt lại, nói.

"Kiếm Nhân Hoàng không có ở bí cảnh Học Hải?"

Văn Thiên Hành hỏi lại.

"Nhưng hiện giờ bí cảnh Học Hải không phải do lão phu làm chủ..."
Trong giọng nói của Phụ tử mang theo mấy phần oán niệm.

Hai người hỏi một đằng trả lời một nẻo.

Văn Thiên Hành nhàn nhạt nở nụ cười, "Xem ra là đúng là ở bí cảnh Học Hải..."

Văn Thiên Hành cảm thấy hắn ta đã tìm được đáp án hắn ta muốn tìm.

Mà phụ tử còn đang kéo dài thời gian.

Oanh!

Phía trên núi Vô Lượng, máu chảy thành sông.

Rất nhiều võ tăng dũng mãnh không sợ chết muốn chém giết, trấn áp Hạ hoàng đã biến thành thiên thi giáp, nhưng mà, đều là thiên giáp thi Hạ hoàng chụp chết, lúc đầu có ba vạn võ tăng đã có hai vạn võ tăng bị thiên giáp thi Hạ hoàng chỉ biết giết chóc giết chết, trên Diễn Võ Trường, thi thể rải rác khắp nơi.

Mùi máu tươi bốc lên đến tận trời.

Nhưng, thiên giáp thi Hạ hoàng không chấp nhất với giết chóc, dưới sự không chế của Văn Thiên Hành, đi về phía bức tượng phụ tử.

"Ngăn hắn lại!"

Trong miệng Pháp La đại sư ho ra máu.

Rất nhiều lão tăng cảnh giới Lục Địa Tiên đi đến.

Văn Thiên Hành lại phát tay áo, tức khắc từng bùa chú vất ngang, hóa thành trận pháp, bao phủ lên những lão tăng đang có mặt, khiến cho bọn họ không có cách nào phá trận pháp mà ra.

Keng keng keng!

Thi khí vô sô tràn ngập, thiên giáp thi Hạ hoàng bị không chê, không ngừng đón đánh lực lượng quy tắc đang giết chết, từng chút từng chút tiến về phía pho tượng phu tử.

Văn Thiên Hành nở nụ cười, cười hạc như gió cuốn, lơ lửng trên trời cao, quan sát nhân gian.

"Phu tử, Hạ hoàng lúc sinh thời chính là môn sinh mà ngươi đặc ý nhất, sinh thời hẳn không thể hoàn thành được việc thí sư, hiện giờ, bản tăng giúp hắn"

Văn Thiên Hành cười khẽ lên.

Ngay sau đó, năm ngón tay đột nhiên chụp lại.

Hạ hoàng biến thành thiên giáp thi, chẳng sợ bị quy tắc lực lượng quất đánh miệng vết thương phủ kín cơ thể, nhưng vẫn tiến về phía trước như cũ.

Chương 825: Bản công tử... Cảm nhận được các người tức giận (4)

Phu tử nhìn Hạ hoàng biến thành thiên giáp thi, nhìn Hạ hoàng như người đã mất đi linh trí kia hóa thành loài dã thú, thờ dài.

Gieo gió gặt bão, cùng cung Côn Luân hợp tác, sinh thời là công cụ, sau khi chết... vẫn trở thành công cụ của người.

Văn Thiên Hành thể mà có ý nghĩ thật đẹp, lấy thực lực Bán Tôn của Hạ hoàng diệt trừ lực lượng của quy tắc, cho dù không thể hoàn toàn diệt trừ được lực lượng quy tắc, nhưng ít nhất cũng có thể làm nó suy yếu không ít.

Một khi lực lượng quy tắc biến mất, thân thể của hắn liền tùy ý Văn Thiên Hành xâu xé.

Hơn nữa, cùng với thi khí của thiên giáp thi Hạ hoàng lan tràn, thi vương trong địa ngục càng giãy giụa thêm kịch liệt.

May mắn thay, lão phu đầu khải với tên Văn Thiên Hành kia, kéo dài thêm được một chút thời gian.

Ong...

Trên không chùa Vọng Xuyên.

Chợt có một đạo lưu quang chợt vụt qua.

Từng đóa hoa đào đang nở rộ.

Lý Tu Viễn và La Hồng dắt tay nhau tới, hai người ở phía trên vòm trời, quan sát chùa Vọng Xuyên, nhìn chùa Vọng Xuyên máu chảy thành sông, đôi mắt không khỏi nghiêm lại.

Lý Tu Viễn thờ dài, La Hồng lại trầm mặc không nói, ký ức của La Hồng với chùa Vọng Xuyên vẫn còn rất sâu đậm, dù sao thì, hắn đã từng ở trong bí cảnh Địa Tạng này đại khai sát giới.

Kỳ thực, hắn cũng từng tức giận với chùa Vọng Xuyên, dù sao, Phật đầu chùa vọng xuyên cũng đã tính kế hắn.

Mà hiện giờ, chùa Vọng Xuyên trở thành biển máu, cảm xúc của La Hồng lại thật phức tạp.

La Hồng cùng Lý Tu Viễn nhìn nhau một cái.

Hai người từ trên không trung hạ xuống.

Đông!

La Hồng dừng trên Diễn Võ Trường, bạch y cùng tóc bạc tung bay, nhìn thi thể võ tăng chông chát trái đây đất, máu chảy thành sông, trăm mặc không nói gì.

Lý Tu Viễn lại dừng ở trước bức tượng phu tử.

Hoa đào trong tay hần từ từ đưa ra, hừ không vỡ thành từng mảnh, điểm vào trước ngực thiên giáp thi Hạ hoàng.

Khiến cho thân thể của Hạ hoàng bắn ra xa, đất rung núi chuyển.

Lý Tu Viễn nắm cánh hoa đào, nhìn khí cơ quen thuộc, lông mày khẽ nhướng lên: "Hạ Kiếp?"

Trong lòng có cảm giác, Lý Tu Viễn ngẩng đầu, nhìn về phía trên vòm trời, ở nơi đó, Văn Thiên Hành an tĩnh ngồi ngay ngắn trên lưng tiên hạc, giống như trích tiên quan sát nhân gian.

"Lại bị tính kế..."

Lý Tu Viễn lắc đầu.

Sau đó, ngón tay chạm vào hoa đào, từ từ vuốt một cái.

Nhìn thiên giáp thi Hạ hoàng, nhàn nhạt nói: "Vậy thì... Thỉnh đại sư huynh chỉ giáo."

Bên kia, Pháp La đại sư trọng thương, tảng bào nhiễm huyết tung bay, trong ánh mắt tràn đầy lãnh khốc, nhìn chằm chằm La Hồng từ trên trời hạ xuống.

Ký ức của lão với La Hồng còn rất rõ ràng.

Chính là bởi vì La Hồng phá hỏng kế hoạch trong bí cảnh Địa Tạng của hần.

Chính là La Hồng cướp đi truyền thừa Địa Tạng thuộc về lão!

Lão không hề che giấu sát khí của bản thân với La Hồng.

"Ngắn ngủn hai tháng không gặp mặt, ngươi lại đã trở thành Nhất phẩm... Không hổ là yêu nghiệt đương thời!"

"Tới đúng lúc lắm.... Đúng lúc bản tăng thu hồi truyền thừa Địa Tạng."

Phật đầu đạm mặc nói, đột nhiên nâng tay lên, một thanh trượng hàng ma nhiễm máu bị lão nắm trong tay.

Một tiếng Đinh linh vang !

Các vòng trên trượng hàng ma va chạm vào nhau.

Sau đó, uy áp đại thịnh, kim quang của trượng hàng ma chuyển động, quay cuồng đến biên đạo khủng bố, khiến cho khí kinh nô tung.

Phật đầu liền đập một trượng về phía La Hồng.

La Hồng nhìn thi thể võ tăng đầy đất, nhìn Pháp La đại sư đăm chiêu, thờ dài.

Ngay sau đó, ngẩng đầu, bạch y và tóc bạc tung bay.
Lấy ra mặt nạ Tà Quân đặt lên mặt, tóc bạc hóa tóc đen, rơi vào máu đỏ tươi trên mặt đất..

Lục Địa Tiên Ngũ cảnh sao?

La Hồng Ta tuy là Nhất phẩm, nhưng... Chưa chắc không thể đánh với người một trận!

Phật đầu, thế thời thay đổi rồi!

Còn nghĩ La Hồng hấn là tiểu tu sĩ mới vào bí cảnh Địa Tạng hay sao?

Dưới mặt nạ Tà Quân, khuôn mặt của La Hồng hiện lên vẻ độc ác.

Hắn đột nhiên giơ hai tay lên.

Sau lưng, giữa thân sơn biển máu.

Trong thi thể của nhóm võ tăng, tà ảnh khê động đây...

Sau đó, từng đạo tà ảnh từ trong thân thể bò lên, mang theo oán niệm ngập trời cùng sự không cam lòng!

La Hồng mở rộng lòng bàn tay, đột nhiên nắm chặt!

Ngay sau đó, từng đạo tà ảnh lần lượt hóa thành hắc quang chui vào bên trong thân thể La Hồng.

Điệp ảnh trùng trùng !

Hai vạn tà ảnh võ tăng, chồng lên!

hơi thở của La Hồng chột bùng nổi Đồi mắt dưới mặt nạ Tà Quân của La Hồng thật lạnh băng vô tình, nhưng lại khê dao động.

Hắn thấy được Phật đầu phá vỡ phong ấn, thấy được một chương của Phật đầu chụp trúng Pháp La đại sư, đập tan trận pháp.

Nhìn thấy hình ảnh sau khí trận pháp nứt vỡ, Hạ hoàng biến thành thiên giáp thi tàn sát nhóm võ tăng.

Máu loãng ở dưới chân La Hồng hóa thành xoáy nước song long.

"Bản công tử... Cảm nhận được sự tức giận của các người."

La Hồng dương cầm, nói.

Lời nói rơi xuống, lùi lại một bước.

Đôi mắt trợn hàng ma do Phật đầu đánh tới, bỗng dưng đánh ra một quyền!

Nên vào phía trên trợn hàng ma.

Sau lưng La Hồng, khuôn mặt của hai vạn tà ảnh võ tăng như ẩn như hiện.

Thân thể La Hồng năm rền, phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa, khí huyết như sông dài biên rộng cuộn trào.

Dưới một quyền kia.

Trượng hàng ma kia lại là bị đập cho văng ra, bật ra một vòng cung rất lớn!

một tiếng Bùm vang lên!

Hàng ma trượng nổ tung!

La Hồng được chông lên hai vạn võ tăng kia, bộc phát ra một quyền cường hãn, thế như chẻ tre đánh tới!

Đập nát áo cà còn không chĩnh tề của Phật đầu, đập nát hai tay đang ngăn cản của Phật đầu, đập nát ánh mắt không thể tin tưởng được của Phật đầu..

Đập mạnh vào ngực!

Sau đó, xuyên qua thân thể.

Khiến cho thân thể của Phật đầu, nháy mắt nổ tung thành muôn vàn máu bùn.

Chương 826: Chơi hoa... Ta Lý Tu Viễn nguyện tôn xưng người là

mạnh nhất! (1)

Oanh!!!

Thân thể của Phật Thủ nháy mắt bị một quyền đánh mạnh, lực lượng khủng bố làm rung chuyển toàn bộ Vọng Xuyên Tự.

Lục Địa Tiên phân ra mười cảnh, trong đó, Ngũ cảnh chính là đường ranh giới đầu tiên, xuống chút nữa, đường ranh giới thứ hai chính là Cửu cảnh, đường ranh giới thứ ba đó là Thập cảnh, mà nhân gian không có Thập cảnh.

Phật Thủ thân là Lục Địa Tiên Ngũ cảnh, cũng là có mấy trăm năm tu vi cùng đạo hạnh, nhưng, hiện giờ đánh võ phong ân của Phu Tử để ra ngoài, lại là bị một quyền của La Hồng ngày xưa chỉ là một tiểu tu sĩ đánh cho nổ tung thân thể!

Một màn này khiến cho Phật Thủ vô cùng khiếp sợ, Pháp La đại sư nơi xa cùng với một số võ tăng, lão tăng đang chảy máu cũng là khiếp sợ vô cùng.

Lần trước nhìn thấy La Hồng, hắn mới chỉ là một tiểu tu sĩ còn chưa đến Tam phẩm, hiện giờ, thời gian trôi qua còn chưa đến hai tháng, đã có tư đánh cùng Lục Địa Tiên Ngũ cảnh rồi sao?

Không phải dùng ý chí phụ thể gì, mà là đánh nhau một cách đường đường chính chính!

Yêu nghiệt!

Yêu nghiệt xưa nay chưa từng có trong nhân gian!

Sắc mặt của Pháp La đại sư đỏ lên, có chút hưng phấn, ông biết...

Có lẽ đã đặt bảo vật của Vọng Xuyên Tự vào đúng người rồi.

Lúc trước ông lựa chọn La Hồng, truyền thừa Địa Tạng cũng lựa chọn La Hồng, quả nhiên là đúng đắn!

La Hồng đánh ra một quyền đầy mạnh mẽ và nặng nề, một quyền này, gần như đánh xuyên qua cả dòng chảy của thời không.

Hội tụ sức mạnh của hai vạn võ tăng, hai vạn võ tăng này chính là căn nguyên của Vọng Xuyên Tự còn mạnh hơn cả ba vạn quân tà ảnh trong Huyết Vũ Nguyên lúc trước nhiều!

Có lẽ, cảnh giới của La Hồng chưa đạt tới Lục Địa Tiên Ngũ cảnh, nhưng là, chỉ bàn về sức bùng nổ lại hoàn toàn vượt qua Lục Địa Tiên.

Dưới Ngũ cảnh, La Hồng đều có thể đánh một trận.

Máu thịt trải đầy trên mặt đất động đậy, thân thể của Phật Thủ từng chút từng chút một gom lại.

Dù sao lão ta cũng là Lục Địa Tiên Ngũ cảnh, một khi biến ý chí chưa tan biến, dù thân thể có bị đánh nát thì vẫn có thể dựa vào sinh cơ cuộn cuộn khôi phục lại thân thể.

Trong ánh mắt Phật Thủ vẫn mang theo chấn động.

Ngay sau đó, lão ta chấp tay hành lễ, cả người tản mát ra ánh kim quang lộng lẫy.

Phật đà kim thân bất diệt!

Đây là công pháp vô thượng của Phật môn, là phương pháp tu hành tăng cường thân thể.

Phật Thủ cảm nhận được áp lực, lão không nghĩ tới, tiểu gia hỏa kia lúc trước chỉ có thể mượn ý chí phụ thể đánh một trận với lão, hiện giờ, lại trở nên cường đại như thét Tóc bạc của La Hồng bị khí lẫm vô hình quất vào, tung bay.

Đôi mắt dưới mặt nạ Tà Quân hiện ra màu đỏ tươi.

Sườn mặt nghiêng nghiêng, đôi mắt vô tình, bạch y tung bay, La Hồng đập xuống một cái.

Diễn Võ Trường tức khắc đất rung núi chuyển, mặt đất gạch đá như mạng nhện dày đặc mở ra, mà thân hình La Hồng đã xuất hiện ở trước người Phật Thủ, lần thứ hai đánh một quyền vào kim thân bất diệt của Phật Thủ!

Phật Thủ niết Phật ấn, đẩy ra một chưởng.

Sau lưng có tượng Phật uy nghiêm hiện lên.

La Hồng đậm mặc nhìn lão: "Những võ tăng này đều vì nguoi mà chết, lửa giận của bọn họ cần được phát tiết."

Nếu không phải Phật Thủ phá Phật trận vô thượng của Vọng Xuyên Tự từ bên trong, Vọng Xuyên Tự cũng sẽ không phải chịu sự tàn sát của Thiên giáp thi.

Mà toàn bộ những điều này, đầu sỏ gây tội chính là Phật Thủ.

"Một tên mao đầu tiểu tử... Cũng dám chỉ trích bản tăng sao?"

Đôi mắt của Phật Thủ ngưng lại, lạnh lùng nói.

Nhưng, tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, nhưng ý chí lại nghiêm túc hẳn lên, lại không có coi La Hồng như một tên tiểu bối mà coi hắn như một

đôi thủ cùng cảnh giới.
Thịch thịch thịch!

La Hồng lơ lửng ở phía trên kim thân bất diệt của Phật Đà, một quyền lại thêm một quyền đánh ra, từng quyền đánh xuống như mưa rơi, đập lên da dẻ đây nứt nẻ của tượng Phật kia.

Thực lực của Phật Thủ kia thật sự rất mạnh, lúc trước nếu không phải đúng lúc gặp Phu Tử, chưa chắc lão đã dễ dàng bị trấn áp.

Hai người không ngừng giao phong phía trên Diễm Võ Trường, máu tươi như bị trường long cuốn lên, thiên tượng vì hai người giao thủ mà biến hóa, gió mạnh vì hai người cuốn lên thành mưa giông.

Sóng âm cùng khí cơ khủng bố, như gợn sóng tản ra bốn phía, kinh khí dâng lên tận trời cao, khiến cho cả núi Vô Lượng đều rung lên.

Như hai người có thể lực ngang nhau giao phong.

La Hồng lấy thân thể của võ tu Nhất phẩm, chứa đựng hai vạn tà ảnh, đạt được sức mạnh của Lục Địa Tiên đối chiến cùng Phật Thủ Ngũ cảnh, không phân cao thấp, quả thực rất thu hút sự chú ý.

Pháp La đại sư, cùng với không ít bị võ tăng và Lục Địa Tiên bị thương của Vọng Xuyên Tự ngôi xếp bằng trên mặt đất, dưới sự càn quét của khí cơ do La Hồng và Phật Thủ giao phong tạo ra, tăng bào dính máu trên người họ không ngừng tung bay.

Bọn họ nhìn chăm chăm trận giao phong này, kinh hãi không thôi.
Mà bên kia.

Cánh hoa đào của Lý Tu Viễn điểm trên ngực của Thiên giáp thi Hạ hoàng.

Từng ngọn núi hoa đào như chằng đẽ đến không gian và khoảng cách, rơi trên thân thể của Thiên giáp thi Hạ hoàng, hư không cũng không thể chịu được áp lực này, từng tắc từng tắc vỡ vụn.

"Đại sư huynh, cùng lên trời đánh một trận."

Lý Tu Viễn ưỡn ngực, lộ bụng, đào hoa ở phía sau tung bay.

Y nhìn qua La Hồng đang khiêu chiến với Phật Thủ ở nơi xa, cười nhạt.

Ngay sau đó, bàn tay trái vỗ vào phía trên cổ tay phải đang nắm những cánh hoa đào, như cầm lên một thanh kiếm...

Từng ngọn núi hoa đào đột nhiên dâng trào sức mạnh, đập cho Thiên giáp thi Hạ hoàng chỉ biết cựa mạnh bay vào trong biển mây trên trời.

Biển mây thoáng chốc hóa thành những đám mây đen nhánh, những đám mây không ngừng cuộn cuộn trào dâng.

Hai người trong biển mây đánh nhau kịch liệt.

Chương 827: Chơi hoa... Ta Lý Tu Viễn nguyện tôn xưng người là

mạnh nhất! (2)

Trước pho tượng Đế Thích, pho tượng Phu Tử vẫn duy trì động tác đứng lặng.

Lực lượng ý chí tàn lưu của Phu Tử trong bức tượng trào dâng ra, sau đó, mơ hồ hóa thành bộ dáng bên ngoài của Phu Tử.

Văn Thiên Hành cười hạc trên bầu trời, quan sát.

Phu Tử không để ý đến hắn ta, mà là nhìn chăm chăm La Hồng đang giao chiến cùng Phật Thủ.

Thoáng có vài phần kinh ngạc.

Hình như thực lực của La Hồng tăng lên hơi nhanh, lúc này vẫn còn chưa dùng đến sự tồn tại thân bí kia đã có thể cùng Lục Địa Tiên ngũ cảnh giáp phòng, cái sự tăng thực lực và tiến bộ này khiến cho đến cả Phu Tử cũng kinh hãi.

Tiểu tử này... Hay là đi nhâm đường rồi?

Vọng Xuyên Tự, trên Diễn Võ Trường.

Đây không phải một trận chiến đấu đơn giản, trong quá trình chiến đấu, La Hồng tiếp nhận những thu hoạch từ trận chiến Tà Thần Nhị Cấp với Hạ Hoàng và trận chiến Lý Tu Viễn với Lục Địa Tiên đạt được.

Kinh nghiệm chiến đấu cần có được trong chiến đấu, xem trăm trận đánh không bằng tự mình đánh một trận.

Đối với những cường giả đỉnh cấp nhân gian độ, La Hồng cũng không giao phong nhiều, lúc trước là bởi vì thực lực quá yếu, căn bản không có cơ hội để cùng đánh một trận, mà hiện giờ, La Hồng lại có tư cách đánh một trận, mà một trận đánh này chính là thời điểm tiếp nhận những thu hoạch lúc trước.

Phật Thủ càng đánh càng kinh ngạc, lão có cảm giác La Hồng dùng lão để tự mài giũa bản thân!

Tên này... Ngang nhiên dám coi lão như đá mài dao!

Cả gan làm loạn!

Phật Thủ vừa lật tay, tức khắc có một cái kim bát hiện lên, kim quang tỏa bốn phía, Phật quang trào dâng mênh mông cuộn cuộn.

"La thí chủ xin hãy cẩn thận! Đây là ' Tịnh Thế Kim Bát; bán thần binh của Vọng Xuyên Tự!"

Nơi xa, Pháp La đại sư đang quan chiến bỗng nhìn thấy Phật Thủ ngang nhiên sử dụng kim bát, không khỏi biến sắc, lớn tiếng nhắc nhở La Hồng.

La Hồng đứng lặng tại chỗ, bạch y cùng tóc bạch bay bay, nhìn kim bát trong tay Phật Thủ.

Khóe miệng tà mị khê giương lên.

"So của cải sao?"

"Bản công tử chưa sợ ai bao giờ?"

La Hồng bĩu môi.

Ngay sau đó, hắ nâng lên tay tạo thành một chiêu, kiếm khí trong cơ thể kích động, trên Diễn Võ Trường, có kiếm khí trào dâng cuộn cuộn như rồng cuốn.

Chỉ trong thoáng chốc, có kiếm quang bay vút từ huyện An Bình tới, vượt qua trời cao trải dài sáu ngàn dặm, tốc độ nhanh đến cực hạn.

Sau đó, âm âm rơi xuống.

Treo bên người La Hồng.

Kiểm Hoàng Quyền tỏa ra kim quang lộng lẫy, hoàng uy trào dâng cuộn cuộn.

Kiểm Địa Tạng, phát quang chìm nổi , giản dị mà thâm sâu.

Kiểm Thiên cơ, an tĩnh lơ lửng, khiêm tốn vô cùng.

Kiểm Hoàng Quyền chính là thần binh, kiếm Địa Tạng cũng là thần binh, kiếm Thiên Cơ xuất thân là từ bí cảnh Thiên Cơ cũng được coi như bán thần binh.

Ba thanh kiếm được Tiểu Đậu Hoa nuôi dưỡng cẩn thận, hiện giờ kiếm khí lúc xuất thế càng kinh diễm thế nhân.

La Hồng gõ gõ các ngón tay, ba thanh kiếm chọt vút ra, hóa thành ba con trường long kiếm khí.

Kiểm khí khủng bố hóa thành một sợi, chém vào kim bát, dưới vẻ mặt mờ mịt của Phật đà, đập cho kim bát phủ kín những vết nứt.

Khóe miệng của Phật Thủ khê run lên, cầu nhà giàu!

Đúng là thế thời thay đổi, lão đường đường thân là Phật Thủ lại hoàn toàn bị đè bẹp!

Phật Thủ đầm máu.

La Hồng di hình hoán ảnh, nháy mắt xuất hiện bên cạnh người Phật Thủ, tung ra đòn chí mạng.

Thân thể của Phật Thủ rốt cuộc cũng không chịu được, bị La Hồng đánh cho nổ tung!

La Hồng lạnh lùng vô tình, đối đầu với Phật Thủ Ngũ cảnh, hắn cũng rất cẩn thận, không tùy tiện tiến vào biên ý chí của Phật Thủ để chém nát đại đạo của đối phương.

Hắn có thể giết được thiên nhân, đó là bởi vì thiên nhân tiến vào nhân gian, vi phạm quy tắc, hư ảnh thánh nhân sẽ tự sử dụng Thư Sơn để trấn áp, có Thư Sơn trấn áp, La Hồng mới có thể vô ưu mà chém giết đại đạo của đối phương.

Nhưng mà Phật Thủ cũng không phải thiên nhân, một khi La Hồng tiến vào biên ý chí của lão, chắc chắn sẽ gặp phải nguy cơ vạn phần.

Chỉ chút sơ sẩy thôi, thân thể ý chí của La Hồng sẽ bị Phật Thủ chém chết, đến lúc đó sẽ khiến bản thể bị thương nặng.

Như vậy, mất nhiều hơn được.

Oanh!!!

Máu thịt bắn ra bốn phía, cánh tay La Hồng đang nâng lên bỗng nhiên ép xuống.

Ba thanh kiếm vắt ngang, kiếm khí sắc bén vô cùng phóng thích ra, trấn áp máu thịt của Phật Thủ, khiến cho lão không có cách nào phục hồi được như cũ.

Trên Diễn Võ Trường, biên ý chí của Phật Thủ hiện ra, thân thể ý chí hiện lên, bao bọc lấy biên ý chí.

Trong ánh mắt của Phật Thủ tràn ngập vẻ điên cuồng.

Giữa Phật hiệu dài đằng dặc, thân thể ý chí lại hóa thành một đạo lưu quang, chui vào bên trong mi tâm của La Hồng.

La Hồng được sự hỗ trợ từ điệp ảnh của hai vạn võ tăng, chiến lực của thân thể cực kỳ mạnh mẽ, Phật Thủ không thể địch lại.

Nhưng, Phật Thủ hiểu rõ, lão vẫn còn cơ hội giết La Hồng, sức mạnh tinh thần của La Hồng tuyệt đối không mạnh, hắn là có cơ hội cho lão chém giết!

Oanh!

Phật ngâm tiếng Phạn, phảng phất như có chuông Phật đang gõ.

Lực tinh thần mạnh mẽ đến cực điểm, khiến cho không gian như ngưng tụ lại.

Sắc mặt của La Hồng tức khắc trở nên hơi cổ quái, ý chí của Phật Thủ chui vào mi tâm của La Hồng, muốn quét sạch tinh thần của La Hồng từ bên trong, giết chết La Hồng.

Nhưng mà, ý chí của Phật Thủ vừa mới tiến vào biển ý chí của La Hồng.

Tà Thần Nhị Cáp đang nhàm chán đến cực điểm nằm trong biển ý chí.

Đột nhiên tràn đầy năng lượng.

Chương 828: Chơi hoa... Ta Lý Tu Viễn nguyện tôn xưng người là

mạnh nhất! (3)

Đến đây!

Vào khoảnh khắc ý chí của Phật Thủ hiện ra, y há to cái miệng, phun ra một chữ.

"Cút ngay!!!"

Một chữ, giống như đất nứt núi lở, giống như hư không sụp đổ.
Phật Thủ kinh hãi.

Một luồng áp lực khủng bố đến cực điểm, khiến lão hoàn toàn không có cách nào ngăn cản, chỉ trong nháy mắt, lực lượng ý chí của lão bị chôn vùi.
Biến ý chí cũng dày đặc vết nứt.
Cùng lúc đó.

Đôi mắt của La Hồng sáng lên, thân thể ý chí được ngưng tụ, bắn ra, chui vào biến ý chí của Phật Thủ.

Ma khí cuộn trào, ma kiếm dựng đứng.

Biến ý chí của Phật Thủ rung chuyển không thôi, suýt nữa đã bị một tiếng rống của Tà thần làm cho nổ tung, tuy rằng cuối cùng không bị nổ tung nhưng cũng bị thương nặng...

La Hồng cười.

Phật Thủ này đúng là nhảy nhót trên con đường tìm đường chết mà.
Lúc trước thì trêu chọc Phu Tử, bây giờ lại trêu chọc Tà Thần Nhị Cấp.
Quả đúng là tay thiện nghệ trong việc tìm đường chết!

Phu Tử sẽ tha cho ngươi một mạng, nhưng La Hồng ta thì không.

La Hồng ta là đại ác nhân của nhân gian đây.

Trong biến ý chí, thân thể ý chí của Phật Thủ vừa ngưng tụ, La Hồng đã tung tay, chém nát thân thể ý chí của Phật Thủ.

"Ngươi... Ngươi là Tà tu!"

Một âm thanh khó tin vang lên trong biến ý chí của Phật Thủ.

Trong biến ý chí của La Hồng có cái gì?

Có tà khí ngập trời, và lực lượng khủng bố đến cực điểm.

Tên La Hồng này... Bị tà ma bám vào người!

La Hồng đang chống ma kiếm A Tu La đứng đó, nghe được lời nói của Phật Thủ, thiếu chút nữa lệ rơi đầy mặt, cuối cùng cũng có một người

nguyện ý khen hân!

Hân chống ma kiếm, bước từng bước lên đại đạo của Phật Thủ.

Vì để thể hiện lòng biết ơn, La Hồng quyết định không dùng một nhát kiếm để chém đại đạo của Phật Thủ mà thay vào đó, hân sẽ dùng tổng cộng 50 nhát trên đại đạo dài hơn trăm dặm như đang lắng trì!

Hoa đại đạo bắt đầu héo rũ, biểu ý chí của Phật Thủ vốn bị trọng thương cuối cùng đã không thể chịu nổi tra tấn mà gục ngã.

âm âm âm!

Trên vòm trời hiện lên huyết vân.

Có những hạt mưa màu máu tí tách rơi xuống.

Máu thịt còn vắn vẹo của Phật Thủ tức khắc mất đi sự sống.

Phật Thủ đã chết.

Ý chí của La Hồng quay trở lại, ba thanh kiếm lơ lửng quanh thân hân, tóc bạc bay bay trong gió, áo bào trắng tung bay.

Ở nơi xa, Pháp La đại sư và các tăng nhân của Vọng Xuyên Tự đều chấn động.

Nhất phẩm... giết chết Lục Địa Tiên Ngũ cảnh!

Yêu nghiệt xưa nay chưa từng có a!

Trên chín tầng trời.

Văn Thiên Hành cười trên lưng tiên hạc, khẽ nhíu mày Việc Phật Thủ bỏ mình, thật ra gã đã đoán trước được, gã biết sau lưng La Hồng có một sự tồn tại thần bí nhưng mỗi lần sử dụng đều phải trả giá rất đắt.

Mà lúc này, La Hồng còn chưa dùng đến sự tồn tại thần bí kia.

Phật Thủ... lại rác rưởi đến như vậy 2 La Hồng nhắm hai mắt, đứng lặng trên đỉnh Vọng Xuyên Tự.

Thích thích thích...

Loáng thoáng có tiếng chuông chùa ngân vang, trong những tháp chuông cổ kính xung quanh Vọng Xuyên Tự, những chiếc chuông cổ đang rung lên, vang lên tiếng chuông du dương, vang vọng, như khóc than cho Phật Thủ đã ngã xuống.

Ngay sau đó, La Hồng đang nhắm mắt bỗng dung mở mắt trừng trừng.

"Một tên Phật Thủ đã phản bội, có cái gì mà phải khóc lóc?"

"Bản công tử không cho chuông kêu thì nửa tiếng cũng không được kêu!"

"Chuông Phật"

"Không được kêu nữa."

La Hồng lạnh lùng nói, cánh tay nâng lên rồi lại hạ xuống.

Tức khắc, tiếng chuông vang vọng trong tháp cổ của Vọng Xuyên Tự đột nhiên im bặt.

Trong đất trời chỉ còn lại mưa máu bay bay, không còn tiếng chuông Phật than khóc.

Trên núi Vô Lượng có Phật quang chiếu rọi.
Chiếu trên người La Hồng.

Phật quang bắt đầu trào dâng, khiến cho tu vi Phật đạo đang đình trệ ở Nhị phẩm bắt đầu phá vỡ những gông cùm, nháy mắt bước vào cảnh giới Nhất phẩm.

Đến lúc này, bốn đạo tu của La Hồng, kiếm, võ, Phật, nho, đều đã tiến vào Nhất phẩm.

Chỉ còn lại duy nhất Tà tu vẫn đang mắc kẹt ở Nhị phẩm.

Suy nghĩ này ập đến làm La Hồng không khỏi hơi buồn bực.

Hắn không muốn để cho tu vi của các đạo khác tăng nhanh như vậy, chỉ là... hắn cũng không không chế được.

Tu vi Tà đạo... lại rút lại ở phía sau, hắn vốn chủ tu tà đạo đó!

Đợi cho tu vi đang kích động dần bình ổn, La Hồng ngẩng đầu, nhìn về phía trên biển mây, Hạ hoàng biên thành Thiên giáp thi đang giao phong ác liệt với Lý Tu Viên.

Đó là trận giao phong thuộc về cảnh giới Bán Tôn.

La Hồng không dính vào.

Hắn đứng lặng trên Diễn Võ Trường, liếc qua máu thịt của Phật Thủ rải rác đầy đất, nâng tay lên, từ từ tạo thành một chiêu.

"Đứng lên"

Âm thanh trầm thấp như đang ngâm xướng cổ pháp.

Huyết nhục của Phật Thủ bắt đầu động đậy, như có hắc ảnh ở dưới vịn vẹo, nhưng chỉ hơi động đậy một chút rồi lại trở nên yên lặng.

Sau ba lần thử, La Hồng vẫn không thể triệu hoán được tà ảnh của Phật Thủ.

Tức khắc La Hồng có chút thất vọng.

Tuy rằng, thất bại nằm trong dự kiến của La Hồng, nhưng hắn vẫn cảm thấy rất mất mát.

Hắn đã mạnh đến như vậy, có thể dùng chính sức mình đánh cho một tên Lục Địa Tiên Ngũ cảnh nô tung, thế mà vẫn không thể triệu hoán tà ảnh của lão ta...

Vì sao?

La Hồng cân thận suy nghĩ, cuối cùng cũng hiểu rõ, không phải bởi cái gì khác, mà là bởi vì tu vi tà đạo của hắn thực sự quá yếu, chỉ là Nhị phẩm Địa Tà.

Nếu tu vi tà đạo đạt Nhất phẩm, hơn nữa với chiến lực của hắn hiện giờ, có lẽ sẽ có cơ hội triệu hoán được tà ảnh Lục Địa Tiên Ngũ cảnh.

"Mình vẫn còn quá yếu, phải nhanh chóng tăng cường tu vi tà tu... Mình không thể quên bản thân vốn lấy Tà tu làm chủ tu! Tà tu

Chương 829: Chơi hoa... Ta Lý Tu Viễn nguyện tôn xưng người là

mạnh nhất! (4)

La Hồng hít sâu một hơi, tự cảnh cáo bản thân một câu.

La Hồng có cảm giác bản thân mình bị sự tăng trưởng thần tốc của bốn đạo Phật, Nho, Kiềm, Võ dụ dỗ rời xa sơ tâm.

"Làm thế nào để tăng tu vi Tà tu... Có lẽ phải dựa vào "Thiên Địa Tà Môn"

La Hồng nheo mắt lại, thâm lên kế hoạch trong lòng.

Trận chiến ở thành Thiên An lúc trước có Thiên Địa Tà Môn xuất hiện trong hư không, do tu vi còn yếu nên La Hồng không tiến vào trong vào đó, mà quyết định tiến vào Huyết Vũ Nguyên.

Mà hiện giờ, hắn có thể đánh đập mặt Lục Địa Tiên Tứ cảnh, có lẽ... đã có thể thử vào Thiên Địa Tà Môn một lần xem thế nào.

La Hồng ngẩng đầu, nhìn về phía vòm trời, ánh mắt dừng lại trên người Văn Thiên Hành đang cười tiên hạc.

Trên trời cao, Văn Thiên Hành cũng đang quan sát hắn.

La Hồng nheo mắt, bước ra, tức khắc dưới chân hiện ra Tà Ảnh Thương Ưng, trong phút chốc, La Hồng bay vút lên trời.

"Văn Thiên Hành?"

La Hồng nhớ rõ gương mặt này.

Nhưng, khi cảm nhận được khí cơ mạnh mẽ vô cùng trong cơ thể Văn Thiên Hành, thân sắc La Hồng lại không khỏi trở nên ngưng trọng.

Văn Thiên Hành thấy La Hồng đuổi theo thì không ở lại nữa mà lập tức bỏ đi.

Tuy rằng Văn Thiên Hành rất muốn giết La Hồng, nhưng gã hiểu rõ, chưa chắc gã đã giết được La Hồng.

Trong cơ thể La Hồng có sự tồn tại khủng bố đến từ cấm khu hắc ám, một khi không giết được La Hồng, có lẽ gã sẽ bị tai họa quần thân.

Mất nhiều hơn được.

Văn Thiên Hành tiêu sái cười hạc rời đi La Hồng lại không muốn cho gã chạy mất, La Hồng có cảm giác, Văn Thiên Hành chính là kẻ giết dây mọi thứ ở phía sau.

Ba tên thiên nhân tấn công Tắc Hạ Học Cung.

Mà thật tình cơ, đúng lúc Vọng Xuyên Tự lại gặp công phạt của Thiên giáp thì Hạ hoàng...

Tất cả những điều này đều có quan hệ với Văn Thiên Hành!

"Đứng lại"

La Hồng quát chói tai, giơ tay xuất chiêu...

Tức khắc quanh thân Văn Thiên Hành có tà ảnh hiện lên, hóa thành hắc tuyến quấn quanh thân gã.

Bọng mắt dày của Văn Thiên Hành run lên.

"Câu Linh Khiển Tướng trong lời đồn sao?"

"Nực cười..."

"Đây tuyệt đối không phải Câu Linh Khiển Tướng... Đây chính là tà thuật đại ác."

Văn Thiên Hành nhú mày, nói.

Gã biết bản gốc của thuật Câu Linh Khiển Tướng a!

Cho nên thủ đoạn này của La Hồng tuyệt đối không phải là Câu Linh Khiển Tướng mà chỉ là múa rìu qua mắt thợ, nực cười đến cực điểm.

Ngay sau đó, thân hình gã đột nhiên chấn động, một luồng sức mạnh mạnh mẽ tuyệt đối làm tà ảnh vừa mới hình thành vỡ vụn.

Sau đó, năm ngón tay đột nhiên nắm chặt, nguyên khí trong thiên địa được điều động, thoáng chốc hóa thành năm thanh kiếm mang sắc bén bắn về phía La Hồng.

Chỉ trong nháy mắt, hư không bị đâm thanh năm cái lỗ thủng vô cùng lớn!

La Hồng đột nhiên cả kinh.

Hắn di hình hoán ảnh và biến mất tại chỗ, quay trở về Diễn Võ Trường, tà ảnh Địch Sơn vừa xuất hiện trên lưng Tà Ảnh Thương Ưng, chưa kịp hiểu chuyện gì đã bị năm đạo kiếm mang chém nát!

Hư không nổ vang, năng lượng khủng bố đan xen vào nhau.

Văn Thiên Hành cười trên lưng tiên hạc, nhàn nhạt liếc La Hồng một cái, tuy chỉ là một cái nhìn thoáng qua nhưng lại chứa sát khí nồng đậm vô cùng, khiến cho thiên tượng biến sắc.

Gã rất muốn giết chết La Hồng, người này... chính là biến số rất lớn!

Nếu không có La Hồng, kế hoạch ở thành Thiên An kia đã thành công rồi.

Nếu không có La Hồng... Kế hoạch hủy thân thể của Phu Tử lúc này cũng sẽ thành công.

Người này liên tiếp phá hỏng kế hoạch của gã.

Nhưng, trong cơ thể kẻ này có con quái vật đến từ cấm khu hắc ám mà chưa chắc gã đã giết được. Nếu La Hồng chết, quái vật cấm khu hắc ám kia sẽ được thả ra. Như trong sách cổ ghi lại, con quái vật của cấm khu hắc ám kia lãnh khốc, vô tình, tà ác, chỉ biết giết chóc.

Gã chưa biết phải đối phó với nó như thế nào "Muốn giết được La Hồng... Cũng phải chờ đến khi có được kiếm Nhân Hoàng"

Văn Thiên Hành lẩm bẩm một câu.

Ngay sau đó, gã cười hạc biến mất trên vòm trời.

Gã đã đạt được mục đích của mình trong chuyến này, gã đã biết được mình muốn gì, tuy rằng không đánh nát được thân thể của Phu Tử cũng tương đối phiền toái.

Nhưng.... cũng không phải vấn đề gì lớn.

Thiên giáp thi Hạ Hoàng cũng không phải dễ tiêu diệt như vậy, dù cho Lý Tu Viễn dùng con đường niết bàn để tiến vào cảnh giới Bán Tôn nhưng muốn trấn áp được Thiên giáp thi Hạ hoàng sợ cũng sẽ đại thương nguyên khí.

Gã nên nghĩ cách để có được kiếm Nhân Hoàng trong bí cảnh Học Hải không phải là tối ưu hơn cả hay sao?

Đỉnh của Vọng Xuyên Tự.

La Hồng hít một hơi thật sâu, nhìn hư không bị chọc thành năm cái lỗ thủng to đùng, toát cả mồ hôi hột.

Mạnh thật đấy!

Cho dù hắn có thể giết được Phật Thủ Ngũ cảnh, nhưng giờ phút này, hắn... căn bản vẫn chưa đủ khả năng để đối phó với Văn Thiên Hành.

"Tiểu La ngu xuẩn... Cái gã kia cũng không phải chân thân, giết cũng vô dụng, chẳng qua là một sợi ấn ký linh hồn bám vào người để tôn tại thôi"

Tà Thần Nhị Cáp nói.

"Ý chí phụ thể sao?" La Hồng kinh ngạc.

"Không phải, người có thể hiểu là đoạt xá." Tà Thần Nhị Cáp ngáp một cái, nói.

"Đoạt xá có nghĩa là một thần hồn cường đại cưỡng ép chiếm cứ thân thể của thần hồn nhỏ yếu hơn đoạt xá?!"

La Hồng hít một hơi thật sâu, nói cách khác, Văn Thiên Hành này quả nhiên không phải Văn Thiên Hành!

Nhìn Văn Thiên Hành rời đi, La Hồng lại không đuổi theo, chiến lược của gã Văn Thiên Hành sợ chẳng kém với Nhị sư huynh nghịch hoa đào, rất mạnh!

Gã rớt cuộc là ai?

Pháp La đại sư che chặt miệng vết thương, đi tới, chấp tay hành lễ, tụng niệm Phật hiệu.

"Gã hẳn là chuông giáo của Côn Luân Cung..."

Pháp La đại sư nói.

Ông kể cho La Hồng nghe tất cả những chuyện phát sinh lúc trước.

Tất cả là do chuông giáo của Côn Luân Cung giật dây phía sau.

Chương 830: Chơi hoa... Ta Lý Tu Viễn nguyện tôn xưng người là

mạnh nhất! (5)

"Côn Luân Cung?"

Lông mày của La Hồng nhíu chặt lại, mười ba tên đạo nhân tiến vào

Tắc Hạ Học Cung lúc trước đều đến từ Côn Luân Cung.

Kẻ một mực muốn giết hắn là một lão đạo sĩ sao?

Lão gia hỏa này!

Hóa ra, tất cả những thứ này là do lão gia hỏa này ở sau lưng đổ thêm dầu vào lửa.

Cũng là lão gia hỏa này tính kế để cho Thiên môn tiến vào nhân gian.

"Phải tìm một cơ hội diệt trừ Côn Luân Cung..."

La Hồng hít sâu, sau đó lấy ra quyển sách da người, lật tới trang mục tiêu.

"Đại sư, chương giáo Côn Luân cung tên là gì?"

La Hồng hỏi.

Pháp La đại sư sửng sốt, "Hình như tên là Vân Thái Thương, gã cũng già lắm rồi, tuổi thọ đã hơn ngàn năm, dùng phương pháp trường sinh kỳ lạ để tiếp tục tồn tại"

"Vân Thái Thương?"

La Hồng gật đầu, sau đó, nghiêm túc viết tên của "Vân Thái Thương" xuống quyển sách da người.

Sau khi làm xong việc này, La Hồng cất quyển sách da người đi.

Ngay sau đó, La Hồng ngẩng đầu nhìn lên trận giao phong trên bầu trời, hắn ngẫm nghĩ một lát rồi bước ra, bay thẳng lên trời.

Trận chiến cỡ này nhất định là có khen thưởng rất phong phú.

La Hồng nhanh chóng xé toạc biển mây, gia nhập vào trận chiến.

La Hồng thấy được Lý Tu Viễn đang chiến đấu vô cùng kịch liệt với Thiên giáp thi, phía trên biển mây, cuồng phong ầm ầm, biển mây bị xé nát thành khe rãnh chằng chịt.

Những khe rãnh dày đặc đan xen trên vòm trời.

Một tiếng sét nổ vang trên bầu trời, tầng mây nổ tung thành tầng tầng những cơn sóng khí.

Hai bóng người, một lớn một nhỏ giống như sao băng vụt qua bầu trời, tốc độ rất nhanh, xé rách những đám mây, kéo theo một cái đuôi mây thật dài, sau đó vừa va chạm đã tách ra, hung hăng đập xuống biển mây, tạo thành hai đám mây nằm khổng lồ.

Mạnh thật đấy!

La Hồng hít một hơi thật sâu, đây là Bán Tôn sao?!

Là cường giả đã vượt Thập Cảnh được nửa bước, Bán Tôn.

La Hồng vốn còn có chút kiêu ngạo, dù sao thì, hắn dùng thực lực Nhất phẩm đánh cho Phật Thủ Ngũ cảnh nổ tung.

Bây giờ, khi nhìn thấy trận chiến này, chút kiêu ngạo trong nội tâm La Hồng trực tiếp bị dập nát.

Thắng được cái loại Phật Thủ rác rưởi này có cái gì để mà kiêu ngạo?

Ánh mắt của La Hồng sáng quắc, nhìn chăm chăm vào trận giao phong này.

Thiên giáp thi Hạ hoàng có thân thể cường đại, mà Lý Tu Viễn lại có lực lượng kiếm đạo mạnh mẽ.

Hai bên giao chiến vô cùng oanh liệt.

Kể cả Tà Thần Nhị Cáp trong biển ý chí của La Hồng cũng rất hứng thú.

"Ai có thể thắng?"

La Hồng tò mò hỏi.

Với nhãn lực của mình, hắn chỉ nhìn ra hai người đang giao chiến có lực lượng ngang nhau, rất khó để nói ai thắng ai thua.

Tà Thần Nhị Cáp lại có nhãn lực phi phàm: "Tên chơi hoa đào kia sẽ thua sớm..."

La Hồng ngẩn ra, Nhị sư huynh sẽ thua sao?

Hạ hoàng mạnh như vậy ư?

"Bởi vì thân thể của con quý thi này rất mạnh, tên chơi hoa đào không làm gì được nó, nhưng bản thân y lại không ngừng bị tử khí ăn mòn, về lâu về dài, thực lực sẽ suy yếu, hơn nữa nếu không bài xuất tử khí kia, Niết Bàn

Đạo Hỏa của y cũng sẽ bị ảnh hưởng..."

Tà Thần Nhị Cáp nói.

La Hồng đương nhiên rất tin tưởng vào phán đoán của Tà Thần Nhị Cáp.

Hắn lâm vào trầm tư, thầm nghĩ xem có biện pháp nào để trợ giúp Nhị sư huynh không?

Đê giúp đỡ, trừ phi La Hồng nghiền nát một cánh tà liên, sử dụng lực lượng của tà thần.

Nếu không, dưới tình huống bình thường, chưa chắc hẳn đã giúp được gì.

Dù sao thì, Thiên giáp thi Hạ hoàng cũng không phải thiên nhân, hình như ông ta cũng không chịu sự trói buộc của quy tắc nên Hư Ảnh Thánh Nhân cũng không dùng được Thư Sơn.

Huống hồ, hẳn cũng không biết Thiên giáp thi Hạ hoàng này có biến ý chí hay không.

Tựa hồ phát hiện ra La Hồng đang do dự.

Tà Thần Nhị Cấp nhanh chóng vực dậy tinh thần.

"Khắc khắc khắc..."

"Tiểu La ngu xuẩn! Cầu xin Chỉ đi!"

La Hồng không để ý đến tà thần đang tung tăng nhảy nhót, hẳn chỉ hơi nhú mày lại.

Thiên giáp thi... Là thi thể.

Vậy có thể triệu hoán tà ảnh của Hạ hoàng hay không?

Cho dù không triệu hoán được, có thể ảnh hưởng đến hành động của Hạ hoàng, tạo ra cơ hội cho Nhị sư huynh hay không?

La Hồng cảm thấy mình có thể thử một chút.

Cho nên, La Hồng ngồi xếp bằng trên biển mây, nhìn chằm chằm Hạ hoàng đầy oán niệm biến thành Thiên giáp thi khổng lồ ...

Hắn nâng tay lên, năm ngón tay nhắm thẳng vào Thiên giáp thi Hạ hoàng đang chiến đấu kịch liệt với Lý Tu Viễn.

"Đứng lên"

Triệu hoán vọng linh tà ảnh!

Trong đan điền của La Hồng, tà sát dâng trào, sát hải đang kích động.

Thịch thịch thịch...

La Hồng chỉ cảm thấy giữa đất trời, đột nhiên phát ra một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Ở nơi xa, thân hình của Văn Thiên Hành đã cười tiên hạc bay đi được mấy ngàn dặm, đi về hướng Tắc Hạ Học Cung bỗng run lên.

Gã dờ dẫm trên hư không, năm ngón tay đột nhiên giống như bị rút gân.

"Ai2!?"

Bọng mắt dày nặng của Văn Thiên Hành bỗng nhiên run lên, tinh quang trong mắt bắn ra bốn phía.

"Thế mà có kẻ dám tranh đoạt quyền không chế Thiên giáp thi ỉ?"

Hạ Hoàng với bản đạo?

Thiên giáp thi Hạ hoàng là gã tiêu hao thọ nguyên, lấy bí thuật đạo môn - Câu Linh Khiển Tướng triệu hoán đến, gã có được quyền không chế tuyệt đối.

Cho dù Thiên giáp thi có chết đi, gã cũng không kinh ngạc, nhưng hôm nay, vậy mà có người kết nối liên hệ vô hình trong linh hồn, muốn tranh đoạt quyền không chế Thiên giáp thi với gã!

Văn Thiên Hành hừ lạnh, hai tay kết ấn, tức khắc ấn ký biến hóa, sau lưng... cửa địa ngục từ từ hiện lên, phía trên ngục môn, có khô lâu lạnh lẽo như băng rít gào, tử khí dày đặc.

Bên kia.

Phía trên Biển mây, La Hồng ngồi xếp bằng, năm ngón tay chụm lại, nhắm ngay vào Thiên giáp thi Hạ Hoàng phía xa xa.

Sau lưng La Hồng, một đóa hoa sen màu đen nở rộ.

Trong phút chốc, toàn bộ biển mây tựa như bị khuấy động.

Lý Tu Viễn bị tử khí quán thân, thấy động tác của Hạ hoàng chợt cứng đờ liên thổ phào một hơi. Y quay đầu nhìn về phía xa, liền nhìn thấy La Hồng, cùng đóa hoa sen đen như bao trùm cả đất trời phía sau lưng La Hồng.

Lý Tu Viễn tức khắc cực kỳ hâm mộ.

"Không hổ là tiểu sư đệ... có thiên phú dị bẩm chơi hoa."

"Có được mấy phần chân truyền của tiểu sinh"

Ong ong ong...

Trong thiên địa, chợt có Phạn âm vang lên.

Đóa hoa sen đen sau lưng La Hồng nở rộ, trong hoa sen đen, có một bóng dáng mềm mại hiện lên, tuyệt diệu tại thế.

Địa Tạng Bồ Tát!

Lại thấy Bồ Tát mọc ra tóc đen, nâng tay lên, điểm nhẹ một cái.

Kiểm Địa Tạng chợt bắn lên trời, quay tròn với tốc độ rất nhanh, giống như một đóa hoa sen đen nở rộ, sau đó, kích động bắn ra, trong hư không nổ ra ngàn vạn đóa hoa sen đen.

Bên ngoài mây ngàn dậm.

Sắc mặt của Văn Thiên Hành chợt biến đổi, một đóa hoa sen đen nở rộ trước mi tâm của gã, đầu gã chợt lệch về một bên, sau đó kiểm Địa Tạng hung hăng đóng vào trên ngục môn sau lưng gã, khiến cho vết nứt phủ kín ngục môn, nứt toác.

"Địa Tạng!!!

Văn Thiên Hành ho ra một búng máu, mối liên hệ cùng Thiên giáp thì chột bị chặt đứt.

Mà phía trên biển mây.

Lý Tu Viễn ngơ ngẩn nhìn tuyệt thế giai nhân ngồi xếp bằng trên hoa sen đen kia.

Hít một hơi.

"Chơi hoa... Lý Tu Viễn ta tình nguyện tôn xưng ngươi là người mạnh nhất!"

Chương 831: Vong linh quân chủ La Hồng, lịch đại (1) Phu Tử

sống lại (1)

(Lịch đại: từng thời kì Địa Tạng!

Sớm đã tọa hóa (2), trở thành xương khô Địa Tạng Bồ Tát, hóa ra còn lưu lại người kế nhiệm!

(2)Tọa hóa: Trong Đạo Phật chỉ hòa thượng ngồi chết.

Trong hư không, tiên hạc dưới thân Văn Thiên Hành bỗng dung nổ tung, hóa thành một dòng khí hỗn loạn, dòng khí này đang không ngừng kích động, đánh thẳng vào vòm trời.

Trong mắt gã lần đầu tiên toát ra vẻ ngưng trọng.

Thuật Câu Linh Khiển Tướng của gã bị La Hồng phá, tiểu tử này hóa ra còn có thể sử dụng lực lượng của Địa Tạng!

Lần trước để lại mầm tai vạ bây giờ đã bạo phát.

Khỏe miệng Văn Thiên Hành đầy máu tươi, lúc trước gã phái Vân Trùng Dương xuống bí cảnh Địa Tạng là vì muốn nhận được truyền thừa Địa Tạng, đáng tiếc, Vân Trùng Dương thất bại, mà hiện giờ, La Hồng lại có được truyền thừa Địa Tạng, sử dụng lực lượng Địa Tạng, chặt đứt liên hệ giữa gã cùng Thiên giáp thi.

Địa Tạng không cho phép nhân gian xuất hiện cửa ngục, cho nên một kiếm đánh nát môn.

Cửa ngục này chính là do ý chí của Văn Thiên Hành kết nối với địa ngục để hình thành, việc nó bị đánh nát gây ra ảnh hưởng rất lớn với tinh thần của gã, khiến cho biên ý chí bị thương.

"Bị chặt đứt... "

"Chỉ có điều, lấy thực lực của La Hồng, muốn nắm giữ Thiên giáp thi Hạ Kiếp không phải là chuyện dễ dàng đâu"

Thiên giáp thi chính là oán niệm vô biên cùng cảm xúc thô bạo còn sót lại khi triệu hoán Hạ Kiếp ra, chỉ cần La Hồng hơi vô ý là sẽ bị giết chết"

Văn Thiên Hành khôi phục lại vẻ bình thản.

Nguyên khí thiên địa lần thứ hai ngưng tụ, ngay dưới thân gã, hội tụ thành một con tiên hạc mới.

Tiên hạc sải cánh, bay nhanh về hướng Tắc Hạ Học Cung Trên Vọng Xuyên Tự.

Phía trên biển mây.

Lý Tu Viễn lơ lửng trên không trung, nhìn hoa sen đen nở rộ sau lưng La Hồng, cùng với Địa Tạng Bồ Tát ngồi xếp bằng trên hoa sen đen, y thật sự rất kinh ngạc.

Sau đó, y nhìn về phía Hạ hoàng đã biến thành Thiên giáp thi, phát hiện kẻ này đã không thể động đậy, như bị đông cứng lại trong không trung.

Với trí tuệ của y có thể nhìn ra được, hẳn là ý chí của La Hồng đã ảnh hưởng đến Thiên giáp thi Hạ hoàng.

Lý Tu Viễn nhăn mày, thực lực của tiểu sư đệ hiện giờ tuy rằng đã đạt tới Nhất phẩm, nhưng, so với cảnh giới Bán Tôn của Hạ hoàng còn chênh lệch rất nhiều.

La Hồng muôn trần áp, cho dù chỉ là oán niệm của Hạ hoàng thì cũng vô cùng khó khăn.

"Nếu không chế thất bại, sợ rằng Hạ hoàng đã biến thành Thiên giáp thi sẽ hoàn toàn phát điên. Trước đó nó còn có mục tiêu nhưng nếu phát cuồng thì chắc chắn sẽ trở thành quỷ thi điên cuồng chân chính, không ngừng tàn sát mọi thứ trước mắt mà nó có thể cảm nhận được"

Lý Tu Viễn thở dài một hơi, lúc sinh thời Hạ hoàng cường đại vô cùng, nhưng không ngờ sau khi chết lại bị người ta giày vò như vậy.

Xem cái bộ dáng này của nó, sợ là sắp bị chơi hỏng rồi.

Chỉ có điều, tất cả đều là do Hạ hoàng gieo gió gặt bão, không trách người khác được.

Lý Tu Viễn ngồi xếp bằng trong hư không, bắt đầu hấp thu nguyên khí trời đất, trong thiên địa không ngừng có ngọn lửa hội tụ nhảy lên trên người y, đó là những đạo hỏa phân tán trong thiên địa. Y cần tranh thủ thời gian này để nhanh chóng khôi phục sức mạnh, đuổi tử khí trong thân thể ra ngoài.

Nếu không, một khi tiểu sư đệ thất bại, Thiên giáp thi phát cuồng, y chắc chắn sẽ bị liên lụy thảm.

Cùng lúc đó.

La Hồng cũng nhắm hai mắt, sau lưng hẳn, hoa sen đen nở rộ, thân ảnh tuyệt mỹ của Bồ Tát đã biến mất.

Kiểm Địa Tạng cũng trở về, an tĩnh lơ lửng bên người hẳn.

La Hồng cảm giác được thân hình hẳn tiến vào một khoảng không kì dị.

Hắn lơ lửng, phía dưới là vực sâu thăm thẳm.

Mà nơi xa, Tà ảnh Hạ hoàng lơ lửng, hiện ra màu đen nhánh thuần túy, đôi mắt màu đỏ tươi, khí thế thô bạo kích động.

Khí cơ khủng bố, kích động thiên địa.

"La Hồng..."

Tà ảnh Hạ hoàng nhìn chăm chăm La Hồng.

"Người muốn triệu hoán trẫm, muốn không chế trẫm... Người xứng sao?"

Tà ảnh Hạ hoàng lạnh lùng nói.

La Hồng nhìn chăm chăm Tà ảnh Hạ hoàng, nhìn quanh bốn phía, nơi này là địa phương mà hắn triệu hoán tà ảnh ra?

Hắn chỉ thử triệu hoán Tà ảnh Hạ hoàng, không nghĩ tới, thế mà có thể tiến vào địa phương này?

La Hồng quả thực không ngờ được. Lúc trước, cũng đã có mấy lần hắn triệu hoán thất bại nhưng chưa bao giờ xảy ra tình huống như thế này.

Trong lúc nhất thời La Hồng lâm vào trầm tư: "Là bởi vì Hạ hoàng hóa thành Thiên giáp thi, mà Thiên giáp thi đến từ địa ngục..."

Lúc trước trong bí cảnh Địa Tàng, ta cũng dễ dàng triệu hồi ra tà ảnh Ngô Thiên vượt cấp..."

La Hồng hình như hiểu ra một chút.

Hắn nhìn về phía dưới chân, một đóa hoa sen màu đen an tĩnh, yên lặng nở rộ dưới thân hắn.

"Địa Tạng..."

Là Địa Tạng Bồ Tát giúp hắn sao?

Không hồ là người mắt sáng biết nhìn ngọc, còn muốn song tu cùng hắn.

La Hồng ngẩng đầu, nhìn về phía Tà ảnh Hạ hoàng sát khí sôi trào, trong mắt không có dao động quá lớn.

"Xứng hay không xứng không phải do người định đoạt."

"Một người chết... Còn dám kiêu ngạo."

La Hồng một thân áo trắng, đầu bạc trắng tung bay, nhàn nhạt nói.

Trong ánh mắt màu đỏ tươi của Tà ảnh Hạ hoàng trào dâng sát khí, bản thân ông ta chính là do Văn Thiên Hành ngưng tụ oán khí trong thiên địa đánh thức, chỉ có giết chóc, chỉ có phần nô.

"Trẫm muốn nghiền nát từng phân trên người ngươi."

"Không có La Hồng Trần, không sự tồn tại thần bí kia... Người chỉ là cái rắm!"

Chương 832: Vong linh quân chủ La Hồng, lịch đại (1) Phu Tử

sống lại (2)

Tà ảnh Hạ hoàng lạnh lùng rít lên.

Lời nói vừa dứt, ông ta liền nâng tay lên, màu đen vắn vẹo, năng lượng ngưng tụ, hóa thành kiếm Hoàng Quyền.

Ông ta muốn giết chết La Hồng!

Ý niệm này tỏa sáng rực rỡ ở bên trong oán niệm, khiến cho Tà ảnh Hạ hoàng chợt động!

Một kiếm bồ ra, bóng tối tựa như đều bị phá nát, sát khí ngập trời không hề che dấu chút nào.

Cho dù là Hạ hoàng chỉ còn là Tà ảnh nhưng vào giờ phút này cũng có sức mạnh Thập cảnh, sức đè ép vẫn rất khủng bố, phảng phất như có thể đánh nát tất cả.

Nhưng mà, đối mặt uy thế như nước lũ của Tà ảnh Hạ hoàng, La Hồng vẫn chấp tay sau lưng, đạm nhiên như nước.

Nội tâm hần bình tĩnh vô cùng, như giếng cổ không gợn sóng, cảm giác như người đánh tới không phải là Tà ảnh Hạ hoàng Thập cảnh, mà là Tà ảnh Dịch Sơn vô cùng gây yếu.

"Chết đi!!!"

Một kiếm vụt qua, hoàng uy của kiếm Hoàng Quyền trào dâng cuộn cuộn.

Ở trên đỉnh đầu La Hồng như có một cơn sóng lớn bị xé toạc ra, như ngân hà chảy, mọi thứ trong thiên địa như sắp nổ tung.

La Hồng ngẩng đầu lên, khuôn mặt bình tĩnh.

Đối mặt với kiếm khí đáng sợ, La Hồng chỉ từ từ nhắm mắt lại.

La Hồng triệu hoán Tà ảnh Hạ hoàng, nhưng Tà ảnh Hạ hoàng lại có thân thể, đứng ở giữa danh giới vật chết và vật sống, cho nên tà ảnh không có cách nào bị triệu hoán ra.

La Hồng chỉ còn cách phải nắm giữ luôn cả quyền chương không Thiên Giáp Thi thì mới có thể triệu hoán được Tà ảnh Hạ hoàng.

Cho nên, xuất hiện ở trong không trung, việc mà La Hồng phải làm đó là đánh nổ Tà ảnh Hạ hoàng, chỉ có như thế, mới có thể nắm giữ Thiên giáp thi.

La Hồng nheo mắt lại, hần biết, đây là lễ vật Địa Tạng Bồ Tát để lại cho hần.

Mà khoảng thiên địa này là nơi nào?

Là thế giới tà ảnh mà La Hồng triệu hoán.

La Hồng thậm chí có thể cảm ứng được hơi thở rất nhiều tà ảnh khác, những hơi thở đó hần rất quen thuộc, tỷ như Tà ảnh Sở Thiên Nam, tỷ như Tà ảnh Địch Sơn, Tà ảnh Ngô Thiên, từ từ...

Đối với công pháp Vong Linh Tà Ảnh này đã gần như theo hần suốt cả quãng thời gian tu luyện lớn mạnh lên này, La Hồng vẫn luôn rất tò mò.

Hóa ra công pháp này kết nối đến một thế giới khác.

Mà vào thời điểm tu hành công pháp này, La Hồng đã hiểu rất rõ một chuyện.

Hần là Quân chủ Tà ảnh, hần chính là chúa tể vong linh.

Nói cách khác, thế giới này... Kỳ thật là thế giới của hần, hần ở thế giới này... chính là quân chủ chí cao vô thượng, là chúa tể!

"Ta là chúa tể!"

La Hồng bỗng dựng mở mắt ra, trong tay xuất hiện quyển sách da người, hần nắm chặt lấy nó, giống như thánh nhân đang cầm sách.

Đối mặt với dòng kiếm khí vô cùng khủng bố mà Tà ảnh Hạ hoàng chém ra, La Hồng nâng một tay lên, chột nắm lại thật chặt.

Tức khắc, từ cái khe hở nứt toác kia, vô số kiếm khí đều bị hủy diệt.

"Quả nhiên... "

Khóe miệng của La Hồng nhếch lên.

Hần đoán đúng rồi.

Ồ thế giới này... Hần là vương, là quân.

Trong đôi mắt đỏ tươi như máu của Tà ảnh Hạ hoàng lập loè sự kinh ngạc.

Sao lại thế này?

Lấy thực lực mới Nhất phẩm của La Hồng sao có thể dễ dàng chặn lại công phạt Thập cảnh của ông ta được?!

"Không thể nào!"

Tà ảnh Hạ hoàng gầm nhẹ.

Ngay sau đó, kiếm Hoàng Quyền màu đen lần thứ hai giờ lên, xé rách hư không, tốc độ nhanh tới cực hạn, còn sử dụng cả thiên phú sau khi thu hoạch đoạt xá La Hồng Trần.

Sức mạnh như muốn xuyên qua cả thời gian.

Nhưng mà đôi mắt với lực lượng chột giết tới này, La Hồng chấp tay sau lưng, nhàn nhạt nói: "Chậm"

Trong không gian tối tăm, thời gian như bắt đầu chậm lại, chậm lại từng chút một, cuối cùng một kiếm của Hạ hoàng ở trong mắt La Hồng, trở nên vô cùng thông thả.

La Hồng nâng tay lên, bấm tay bắn ra, tức khắc đập vào phía trên mũi kiếm của Tà ảnh Hạ hoàng.

Kiếm Hoàng Quyền vỡ nát từng tấc!

Tốc độ thời gian trôi khôi phục lại, La Hồng phá nát kiếm Hoàng Quyền của Tà ảnh Hạ hoàng, nâng tay lên, chột nắm lấy đầu Hạ hoàng, đột nhiên bóp.

Tức khắc, đầu Hạ hoàng, bị bóp nát!

Nơi xa.

Tà ảnh Hạ hoàng lần thứ hai khôi phục trở lại, thở hồng hộc, màu đỏ tươi thô bạo trong mắt ông ta tràn đầy kinh hãi cùng không thể tưởng tượng.

"Người... "

La Hồng?

Không!

Đây không phải là La Hồng!

La Hồng không thể nào mạnh như vậy!

Trong mắt Tà ảnh Hạ hoàng hiện ra điên cuồng, là ông ta xảy ra vấn đề, tự bản thân ông ta có vấn đề Không, phải nói là thế giới này có vấn đề!

Mà La Hồng bắt đầu cất bước, bước xuống một bước, như mọi quy tắc trong thiên địa đều vì hắn mà lập ra, trong phút chốc, ngàn dặm hóa thành một thốn, ngàn dặm hóa thành một tấc.

Xuất hiện ở trước mặt Hạ hoàng.

Bấm tay bắn ra.

Hạ hoàng muốn ngăn cản, nhưng căn bản không ngăn được.

Phanh!

Đầu Hạ hoàng vỡ nát, tà ảnh lần thứ ba ngưng tụ ra ở nơi xa.

Tà ảnh Hạ hoàng muốn điên rồi!

"Ta là Hạ hoàng, ta là Nhân Hoàng!"

Tà ảnh Hạ hoàng gầm nhẹ, lần thứ hai chém trong tay kiếm Hoàng Quyền, ra.

Nhưng mà, lại bị La Hồng lần thứ hai ngăn cản chỉ bằng một đầu ngón tay, lưỡi kiếm vỡ vụn.

"Nhân Hoàng?"

"Đáng tiếc thay... Nơi này là thế giới tà ảnh, mà bản công tử là quân chủ của ngươi."

"Ồ chỗ này, mạng của ngươi là từ chúa tể bản công tử đây"

La Hồng nâng tay lên, một tay chột che trời, nháy mắt hóa thành ngàn vạn thân ảnh lớn nhỏ.

Tà ảnh Hạ hoàng sờ tóc gáy, chột phóng lên cao, muốn chém rách bầu trời, nhưng lại bị một chương chụp trúng.

Bị đánh vỡ thành tro bụi.

Chương 833: Vong linh quân chủ La Hồng, lịch đại (1) Phu Tử

sống lại (3)

Tà ảnh Hạ hoàng lần thứ tư thành hình, chung quanh từng đôi mắt màu đỏ tươi hiện lên.

Sở Thiên Nam, Dịch Sơn, Ngô Thiên, Cung Hạo...

Từng tà ảnh hiện lên, màu đỏ tươi thô bạo trong mắt hiện lên vẻ cuồng nhiệt cùng tôn kính.

La Hồng một thân bạch y đầu bạc cùng cái thế giới hắc ám này không hợp nhau.

Nhưng, hắc lại như ngôi sao duy nhất ở cái thế giới hắc ám tĩnh mịch này, giống như chúa tể của một thế giới lạnh băng.

La Hồng nâng tay lên, tức khắc một vương tọa màu đen hiện lên, La Hồng ngồi ngay ngắn trên vương tọa, thân hình không ngừng biến lớn, không ngừng to ra...

Hóa thành thân hình to lớn vạn trượng, quan sát Tà ảnh Hạ hoàng nhỏ bé kia.

Quan sát rất nhiều tà ảnh.

Rất nhiều tà ảnh nhanh chóng quỳ rạp xuống, cúi đầu.

"Bái kiến quân chủ!"

Thanh âm đinh tai nhức óc, nổ vang trong thiên địa, chợt có uy áp vô tận từ trên người La Hồng tỏa ra, đè bẹp hết thảy.

Không khác gì mây bị đánh nát, như thiên địa bị phá vỡ.

Bạch y đầu bạc La Hồng, nhàn nhạt quan sát tất cả trong bóng đêm.

Cuối cùng, tầm mắt hắc dừng lại trên Tà ảnh Hạ hoàng.

"Ngươi... Vì sao không quỳ?"

La Hồng nói.

Tà ảnh Hạ hoàng run rẩy, ông ta nhìn quanh bốn phía, một tên lại một tên tà ảnh quỳ rạp, trung thành.

Ông ta không muốn quỳ, ông ta chính là Hạ hoàng, là Nhân Hoàng, là người duy nhất đã bước nửa bước ra khỏi Thập cảnh ở nhân gian!

Sinh ra là hoàng, chết cũng là hoàng!

Ông ta... Không quỳ!

La Hồng lạnh lùng quan sát Tà ảnh Hạ hoàng.

Dù là cường giả Thập cảnh duy nhất của nhân gian đã bước nửa bước ra khỏi Thập cảnh, nhưng ở chỗ này, La Hồng hấn mới là chúa tể...

Là thần là tiên hay là hoàng... Đều phải quỳ!

Áp lực khủng bố chột dừng lại trên người Tà ảnh Hạ hoàng.

Thân hình cường tráng của ông ta, một chút một chút run rẩy, đầu gối đang run rẩy.

Ông ta chống kiếm Hoàng Quyền trên mặt đất, nhưng mà, thân kiếm bị áp lực thật lớn uốn cong, cuối cùng, kiếm vỡ nát!

Ông ta găm nhẹ.

Thê lương rỗng giân.

Như là một một con sư tử bị thương, phần nộ rít gào.

Nhưng mà, ông ta vẫn không gánh đỡ nổi lực lượng hơn xa cả thần này...

Đồng!

Hai đầu gối ông ta hung hăng nện trên mặt đất đen nhánh, ông ta rũ cái đầu cao quý xuống, như mọi tà ảnh khác trong không gian hắc ám này.

Trên người Tà ảnh Hạ hoàng toát ra một cô khí.

Trút giân.

La Hồng cao ngạo ngồi phía trên vương tọa, khóe miệng hơi hơi nhướn lên.

Phía trên biển mây.

La Hồng từ từ mở mắt ra, trong mắt mang theo mấy phần đạm nhiên.

Thế giới tà ảnh, hấn là quân chủ, nói một không hai, nói là làm ngay.

Dù là Hạ hoàng sinh thời cực mạnh, nhưng khi chết, thì cái gì cũng không còn nữa, cũng phải quỳ trước người hấn. Ông ta phải quỳ, bởi vì đây là quy tắc tà ảnh.

Mà liên hệ giữa La Hồng cùng Thiên Giáp thì Hạ Hoàng cũng xác lập thành công.

Hấn có thể khống chế Thiên Giáp thì Hạ Hoàng như khống chế các tà ảnh khác, chỉ có sự khác biệt duy nhất thay đó là Thiên giáp thì sẽ bị đánh nát, mà tà ảnh bị đánh nát còn có thể một lần nữa ngưng tụ.

Trong biển ý chí.

Lỗ mũi Tà thần Nhị Cáp phóng đại, hướng tới La Hồng.

"Tiểu La ngu xuẩn... Ngươi vừa rồi đi đâu?"

Tà thần Nhị Cáp chán muốn chết, bỗng nhiên phát hiện ra một việc.

Vừa rồi, Tiểu La ngu xuẩn... Biến mất khỏi cảm giác của y!

Thật thú vị !

Trong nháy mắt kia, linh hồn cùng ý thức của La Hồng biến mất, như trồn vào một không gian kỳ dị.

Tuy rằng Tà thần Nhị Cấp không cảm giác được, nhưng, y có thể cảm giác được khí thế La Hồng nháy mắt biến hóa, cái loại duy ngã độc tôn này, khí thế quan sát thế giới này, làm Tà thần Nhị Cấp có vài phần kinh hãi!

"Có điểm giống Linh Hào!"

Tà thần Nhị Cấp nói thầm một câu.

Đương nhiên, không phải hơi thở giống, mà là khí chất giống, cái loại không chê tất cả này, khí chất quan sát tất cả.

Giống như là...

Quân chủ.

Đối với dò hỏi của Tà thần Nhị Cấp, La Hồng còn sừng sốt một chút,

"Người không biết sao?"

Lỗ mũi Tà thần Nhị Cấp dần dần phóng đại.

"Trên người người có một luồng sức mạnh kỳ dị"

Tà thần Nhị Cấp nói.

"Không biết càng tốt"

"Muốn biết, cầu xin ta đi a... "

La Hồng nở nụ cười.

Ngay sau đó, ý chí rời khỏi biển ý chí.

Yên tĩnh.

Yên tĩnh như chết.

Biển ý chí của La Hồng yên tĩnh không biết bao lâu.

Tiếng gầm gừ vô cùng phẫn nộ làm biển ý chí khuấy lên sóng gió động trời!

"Aaat "Tiểu La ngu xuẩn! Người dám khiêu khích một vị thần vĩ đại như Chỉ!"

"Người biến đi!"

"Đợi đến lúc người cần Chỉ, xem Chỉ có giúp người không?!"

La Hồng không để ý Tà thần Nhị Cấp đang âm ỉ trong biển ý chí nữa, để mặc cho y dày vò.

Đôi mắt La Hồng khôi phục thanh tĩnh.

Nâng tay lên, một chiêu, Thiên giáp thi Hạ hoàng chợt bay đến.

Tử khí nồng đậm cuộn cuộn.

La Hồng cảm thụ được sự hao hụt tà sát trong cơ thể, khóe miệng không khỏi trùng xuống.

Hôm nay, Giáp thi... cũng là cái động không đáy a, hã, một Tà tu tu vì Nhị phẩm, để duy trì liên hệ với Thiên giáp thi cũng thực khó khăn.

Nếu là một khi cần điều khiển Thiên giáp thi Hạ hoàng chiến đấu, sợ là nháy mắt sẽ bị hút khô.

La Hồng cảm thấy vô cùng mệt tâm, một Ma kiếm tiểu tử tử chưa đủ, hiện giờ còn có thêm Thiên giáp thi Hạ hoàng...

Tà tu... Thật khó làm.

Từ khi hã trở thành tà tu, cảm giác chính mình thực trống trải.

Đây cũng không phải là cái mà hã muốn.

Nơi xa.

Lý Tu Viễn tựa hồ cảm ứng được cái gì, chợt trợn mắt, quanh thân có ngọn lửa đang thiêu đốt, vụn vụn trong hư không.

Y tràn đầy kinh ngạc, như không thể nào tưởng tượng được.

Nhìn La Hồng lơ lửng ở bên người Thiên giáp thi Hạ hoàng, hít hà một hơi.

"Tiểu sư đệ... Ngươi không chế được Thiên giáp thi Hạ hoàng?"

Chương 834: Vong linh quân chủ La Hồng, lịch đại (1) Phu Tử

sống lại (4)

La Hồng cười, gật gật đầu.

Trong cười lộ ra bất đắc dĩ cùng chua xót.

Lý Tu Viễn tức khắc hiểu rõ, lấy thực lực tiểu sư đệ, muốn không chế Thiên giáp thi Hạ hoàng đã bước nửa bước ra khỏi Thập cảnh... Không chế một vị Bán Tôn, không khác gì tắm xỉa răng thả vào cái lu lớn, khó khăn vạn phần.

Bởi vì trình độ lực lượng không cùng cấp, nên cần trả giá rất đắt.

"Có thể điều khiển chiến đấu sao?"

Lý Tu Viễn hỏi.

"Khó, duy trì liên hệ cũng đã rất khó"

La Hồng nói.

Lý Tu Viễn nghe vậy, tức khắc nghiêm nghị.

Nếu liên hệ giữa tiểu sư đệ cùng Thiên giáp thi bị tách ra, vậy thì Thiên giáp thi tà ác này, tất nhiên sẽ chui vào nhân gian đại khai sát giới, hơn nữa bởi vì đối phương là lỗ hồng quy tắc mới xuất hiện, sẽ không chịu ảnh hưởng của quy tắc.

Thiên giáp thi điên cuồng, cho dù là Lý Tu Viễn cũng chưa chắc có thể trấn áp được, trừ khi Phu Tử sống lại.

Cho nên, một khi liên hệ giữa Thiên giáp thi cùng La Hồng tách ra, thiên hạ này ... Liền sẽ lâm vào giết chóc khủng bố cùng tử vong, sẽ gặp phải tai họa khôn lường.

Một ý niệm vừa thành hình, Lý Tu Viễn liền bắt đầu trở nên ngưng trọng hẳn lên.

Tiểu sư đệ... Đây là hy sinh bản thân vì chúng sinh!

Buông tha tự do của chính mình!

Vì chúng sinh mà không chế một đại ma đầu!

La Hồng bị ánh mắt kính nể của Lý Tu Viễn nhìn chăm chăm, tự nhiên cả người cảm giác có chút không được tự nhiên.

"Nhị sư huynh, ngươi đang suy nghĩ cái gì?"

La Hồng hỏi.

Lý Tu Viễn lắc lắc đầu, thờ dài.

Khó trách Phu Tử lại nhận tiêu sư đệ làm đồ đệ, không hô là gương tốt chính nghĩa của nhân gian.

Sát phiêu Lý Tu Viễn ta quả thực tự cảm thấy xấu hổ.

Thấy Lý Tu Viễn không nói, La Hồng cũng lười để ý, suy nghĩ của hắn hiện tại chính là có lẽ nên sớm đi công phá Thiên Địa Tà Môn.

Hắn đang rất cần đám bảo bối nạp điện này, rất cần.

Hắn hiện tại giống như là sa mạc khô cằn, cần Thiên Địa Tà Môn như mưa tới đúng lúc, giúp hắn dễ chịu.

Thành lâu phía trên huyện An Bình.

Đám người La Hậu, La Tiểu Bắc đứng lặng, còn có rất nhiều hắc kỵ trấn thủ, cường đại vô cùng, khí huyết trùng trùng bốc lên.

Bởi vì La Hồng giết rất nhiều Lục địa tiên trên quảng trường Tắc Hạ Học Cung, cho nên, hiện giờ khí thế đại quân La gia đại thịnh.

La Hậu cùng với rất nhiều hắc kỵ, càng khí thế trùng điệp, chiến ý sôi trào.

La Tiểu Bắc đứng lặng trên thành lâu, đang ở cùng La Hậu nói chuyện phiếm.

Sau khi trải qua trận chiến lúc trước, hiện giờ huyện An Bình an toàn vô cùng.

Kỳ thật, bọn họ rất thả lỏng.

Bỗng dưng.

Cả người La Tiểu Bắc căng chặt, chợt ngẩng đầu, nhìn chăm chăm về phía vòm trời.

Có địch tới xâm phạm!

Lại thấy một đạo lưu quang bay nhanh tới, đạo bào bay bay, tiên hạc sải cánh.

"Văn Thiên Hành?!"

La Hậu cũng thấy được người tới, không khỏi kinh ngạc.

Đây không phải là kẻ lúc trước bị ông kéo như chó chết - Văn Thiên Hành hay sao?

Sao gã còn dám trực tiếp bước tới.

Mà La Tiểu Bắc lại khẩn trương vô cùng, "Tam ca cẩn thận!

Người này... Sâu không lường được!"

Văn Thiên Hành cười trên lưng tiên hạc, hoảng hốt một trận.

Gã quay đầu nhìn về phương hướng Vọng Xuyên Tự, hiện lên vẻ buồn bã mất mát.

Thiên giáp thi Hạ hoàng... Bị La Hồng không chế?!

"Không thể nào ... Lấy thực lực của La Hồng, làm sao có thể trấn áp được oán niệm điên cuồng kia của Hạ hoàng?! Nhất định sẽ bị xé nát, nguyên khí đại thương, khiến cho Thiên giáp thi Hạ hoàng trốn vào nhân gian, đại khai sát giới, làm hại chúng sinh mới đúng!"

Văn Thiên Hành có cảm giác La Hồng có chút nhìn không thấu. Nhưng, giờ phút này, không phải thời điểm để nghĩ những việc này. Hắn cúi đầu, nhìn về phía thành lâu phía dưới huyện An Bình, thấy được La Hậu.

"La Hồng... Đó là con trai của La Hậu?"

"La Hậu này thiên phú bình thường vô cùng, chỉ là kẻ hèn Nhất phẩm..."

Có tài đức gì sinh ra được người này?!"

Ánh mắt Văn Thiên Hành sáng lên.

Chẳng qua, vẫn chưa ra tay bắt La Hậu, mà là trực tiếp cười hạc bay về phía bí cảnh Học Hải.

Gã muốn đi lấy kiếm Nhân Hoàng.

"Đứng lại!"

La Tiểu Bắc nhìn Văn Thiên Hành bay về phía bí cảnh Học Hải, đôi mắt chột ngung trọng, nháy mắt võ tiên giáp trùng điệp dựng lên, bao trùm thân thể.

Văn Thiên Hành cũng không thèm để ý đến tiểu Bắc tới chặn đường.

Tùy ý phát tay một cái.

Trong hư không, nguyên khí tức khắc điên cuồng hội tụ, hóa thành một bàn tay, vỗ thẳng về phía La Tiểu Bắc một cái.

Như sao băng rơi xuống, đập mạnh xuống mặt đất.

Biến mặt đất thành cái hố sâu.

La Tiểu Bắc nằm dưới đáy hố, võ tiên giáp phủ kín vết rạn, hơi thở uể oải, trong mắt mang theo một chút mê mang.

Là người hay quỷ đều biết, La Thất gia hẳn lại bị đánh...

Văn Thiên Hành kinh ngạc nhìn La Tiểu Bắc, thể mà không chết.

Lấy thực lực của gã, đập một chương này xuống, Lục địa tiên Ngũ cảnh đều sẽ bị chụp chết.

Không hổ là võ tiên, quả nhiên chịu đánh giỏi.

Văn Thiên Hành không để ý đến, cũng không có ý muốn đánh tiếp, trực tiếp cười hạc bay vào bí cảnh Hải Học.

Thời điểm bay qua Tắc Hạ học cung.

Lòng Văn Thiên Hành có chút cảnh giác, quay đầu nhìn về phía vùng đất giữa sườn núi phía trên học cung, dưới gốc cây hoa đào, có tiểu nha đầu

đang chơi hoa đào.

Tiểu Đậu Hoa canh giữ ở bên người La Tiểu Tiểu chỉ cảm thấy thiên địa đại biến, tức khắc vô cùng cảnh giác ngẩng đầu.

"Khí số tràn đầy! Ấu nữ này thế nhưng có khí vận vào thân như vậy, khó trách trên người La Hồng không cảm thụ được khí vận, hóa ra, La Hồng đem khí vận có được truyền cho con bé!"

"La Tiểu Tiểu... muội muội của La Hồng? Nữ hoàng tương lai của Đại La vương triều? La Hồng này không muốn lấy khí vận của hoàng đế nhân gian lại thật sự có dã tâm không nhỏ."

"Hửm? La Tiểu Tiểu cũng là con gái của La Hậu?"

"La Hậu này... Có tài đức gì mà có tuyệt thế song nhi nữ"

Chương 835: Vong linh quân chủ La Hồng, lịch đại (1) Phu Tử

sống lại (5)

(Lịch đại: từng thời kì Văn Thiên Hành lặc lặc đầu, sau đó, không để ý nữa, lấy kiếm Nhân hoàng mới quan trọng nhất.

Phía trước bí cảnh Hải Học, lực lượng quy tắc đan chéo.

Mà tay Văn Thiên Hành niết ấn ký, đột nhiên đẩy ngang, như che chắn lực lượng quy tắc, lại cười hạc trực tiếp vào bí cảnh Hải Học.

Làm lơ bí cảnh Hải Học, thân thể không thể tiến vào quy tắc.

Trong huyện An Bình.

Khóe mắt La Hậu muốn nứt ra, dẫn người đi tới bên người La Tiểu Bắc, nâng La Tiểu Bắc lên.

Một chiêu của Văn Thiên Hành đã trấn áp được La Tiểu Bắc cấp Lục Địa Võ Tiên, không hề nghi ngờ, đây tuyệt đối không phải là lão cầu Văn Thiên Hành kia!

Mà khi nhìn thấy Văn Thiên Hành làm lơ quy tắc, trực tiếp nhập bí cảnh Hải Học, càng hít hà một hơi.

Trong Hải Học bí cảnh, Văn Thiên Hành cười hạc bay lượn.

Hãn Hải ánh kim, gợn sóng phập phồng, đều là lực lượng ý chí.

"Hải Học bí cảnh... Quả nhiên danh bất hư truyền"

"Từ truyền thừa thượng cổ đến nay, có được bí mật vô biên, còn chưa đựng kiếm Nhân hoàng!"

Ánh mắt Văn Thiên Hành sáng rỡ lên.

Phu Tử, Lý Tu Viễn, La Hồng đều không ở đây, lúc này là thời cơ tốt nhất để gã lấy kiếm Nhân hoàng.

Gã cười hạc bay vào chỗ sâu trong bí cảnh Hải Học, bí cảnh này giống như là một thế giới mỹ lệ, nhìn ra xa, vĩnh viễn không thấy điểm cuối.

Bỗng dưng, gã thấy được pho tượng Phu Tử qua từng thế hệ.

Đôi mắt chợt sáng lên.

Gã ngồi trên lưng tiên hạc, chợt bấm tay.

"Mộ của Phu Tử các đời như đang trấn áp cái gì đó."

"Có lẽ, kiếm Nhân hoàng ở dưới mộ Phu Tử"

Trên người Văn Thiên Hành chợt có một cỗ khí thể cuộn cuộn vô cùng, tức khắc biến ý chí kim sắc bắt đầu sôi trào.

Tùng tòa pho tượng Phu Tử đang run rẩy.
Vọng Xuyên Tự.
Diễn Võ Trường, dưới tượng Đế Thích.

La Hồng cùng Lý Tu Viễn nhanh chóng rơi xuống, Thiên giáp thi Hạ hoàng đứng lặng ở phía sau La Hồng, cường tráng như một tòa núi nhỏ.

Trước bức tượng Phu Tử, ý chí tàn lưu của Phu Tử ngưng tụ thành thân ảnh mơ hồ.

Có thanh âm nhàn nhạt vang vọng cất lên: "Vân Thái Thương vào bí cảnh Hải Học."

Lý Tu Viễn cùng La Hồng tức khắc kinh hãi.

"Không sao... Không vội, lão phu đào cái hố to chờ gã"

"Hai người Các người nhanh chóng quay lại bí cảnh Hải Học, cố giữ chân Vân Thái Thương"

Phu Tử nói.

Lời nói vừa dứt, ý chí tàn lưu của Phu Tử tức khắc vỡ tan.

Lý Tu Viễn cùng La Hồng liếc nhau, không có do dự, hoa đào dưới thân

nở rộ, hai người lao về phái huyện An Bình.

Cùng lúc đó.

Sâu trong bí cảnh Hải Học.

Văn Thiên Hành từ trên lưng bạch hạc đi xuống, dừng ở mặt biển kim sắc.

Gã nhìn chăm chăm pho tượng Phu Tử kia, dưới pho tượng, tựa như có thứ gì muốn bay lên.

Văn Thiên Hành nhìn chăm chăm vào, nhìn chăm chăm...

Lộc cộc một tiếng.

Trong nước biển, hiện ra một cái ấm trà.

Đôi mắt của Văn Thiên Hành chợt ngưng trọng!

Mà chẳng biết từ lúc nào, các pho tượng Phu Tử đã bao vây gã.

Ngay sau đó.

Văn Thiên Hành sợ hãi cả kinh, chợt ngẩng đầu, lại thấy một pho tượng Phu Tử đang quan sát, trừng mắt, nhìn chăm chăm gã.

"Ha ha ha ha! Có câu tặc!"

"Nhìn xem lão phu một bút chọc chết ngươi!"

"Nhìn một quyền của lão phu đánh chết ngươi!"

"Nhìn xem một cuốn sách của lão phu chụp chết ngươi!"

"Xem lão phu... "

Văn Thiên Hành sồn tóc gáy, nhìn các loại công phạt hoa hòe loè loẹt đen nghìn nghịt rơi xuống, da đầu tê dại!

Mẹ khiếp!

Trúng kết Lão phu tử thật kia âm hiểm!

Nháy mắt tiếp theo.

Công phạt của pho tượng Phu Tử phu tử các đòi lòng lộng áp tới, nháy mắt bao phủ gã.

Biến kim sắc âm âm gầm lên, tạo thành một con sóng cao vạn trượng!

Học Hải bí cảnh rung chuyển, phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa, toàn bộ tu sĩ huyện An Bình, đều có thể cảm nhận được một luồng ý chí mãnh mẽ kích động đánh vào.

Phía dưới, sắc mặt đám người La Hậu, La Tiểu Bắc vô cùng khó coi, cùng nhìn về phía Học Hải bí cảnh. Dù sao, Văn Thiên Hành vừa mới bay vào trong đó, vậy nên loại dị tượng này chắc chắn là do Văn Thiên Hành làm ra, nếu không Học Hải bí cảnh vốn luôn yên tĩnh, ổn định sao lại xuất hiện dị biến như vậy.

Nhưng mà, đối mặt với dị biến của Học Hải bí cảnh, bọn họ lại không thể giúp gì.

Một đóa hoa đào nở rộ.

Lý Tu Viễn không chế hoa đào, mỗi một bước lại có hoa đào nở rộ ra, mang theo La Hồng từ Vọng Xuyên Tự trở về, hai người vừa dừng ở trước Tắc Hạ học cung liền nhìn thấy La Tiểu Bắc với bộ võ tiên giáp bị đánh rách nát, mới bò lên từ trong hố sâu.

La Thất Gia lại bị đánh, đây là ý tưởng duy nhất mà La Hồng cùng Lý Tu Viễn nghĩ ra.

"Văn Thiên Hành vào Học Hải bí cảnh... Trong bí cảnh có ý chí dao động bùng nổ, rất có thể là do Văn Thiên Hành giở trò quỷ."

La Tiểu Bắc cướp lời nói trước, các người chú ý nhắm trọng điểm rồi đấy?

Trọng điểm bây giờ có phải là việc ông bị đánh đau chứ?

"Không sao... Học Hải bí cảnh là trọng địa của Tắc Hạ học cung, không xảy ra chuyện dễ như vậy đâu."

Lý Tu Viễn thì lại rất bình tĩnh.

Học Hải bí cảnh rất thần bí, cho dù là Phu Tử các thế hệ, cũng đều không thể khống chế hoàn toàn. Học Hải bí cảnh là thứ được truyền thừa từ thượng cổ đến nay, vốn là chí bảo của thiên địa, hơn nữa, với hiểu

biết của Lý Tu Viễn đối với Phu Tử, ông chắc chắn sẽ để lại biện pháp dự phòng.

Quan trọng nhất chính là, bọn họ cũng không có cách nào mang theo thân thể tiến vào bí cảnh, vào bí cảnh cũng cần không được Văn Thiên Hành, cho nên, còn không bằng ở bên ngoài bí cảnh, ôm cây đợi thỏ.

La Hồng cùng Lý Tu Viễn liếc mắt nhìn nhau một cái, hai người bay lên trời, ngồi xếp bằng ở ngoài Học Hải bí cảnh.

Bọn họ phong tỏa không trung.

"Hiện giờ Văn Thiên Hành hẳn không phải Văn Thiên Hành, lão ta đã bị đoạt xá, thân phận thật sự hẳn là chương giáo Vân Thái Thương của Côn Luân cung, cũng một loại thuật trường sinh, lợi dụng lỗ hổng quy tắc, sống ở nhân gian như một tên yêu nghiệt"

Chương 836: Tà Thần... Thất nghiệp? (1)

Lý Tu Viễn nói.

"Người này sống ít nhất đã mấy ngàn năm, sâu không lường được"

"Có điều, dù cho gã có sâu không lường được, thì Học Hải bí cảnh cũng không phải là nơi mà gã có thể tùy ý hấn làm càn."

"Trước không nói cái khác, chỉ tính riêng pho tượng Phu Tử các thể hệ trong bí cảnh, thì đã không dễ chọc rồi, đặc biệt là lấy thân thể tiến vào, thì kết cục lại càng thảm hại hơn" Lý Tu Viễn như biết chút bí mật, cười như không cười.

Pho tượng Phu Tử?

La Hồng nhớ rõ những pho tượng Phu Tử các thể hệ, không phải đều là vật chết sao?

Kia không phải là mộ Phu Tử sao?

Lý Tu Viễn như hiểu rõ nghi hoặc của La Hồng, nở nụ cười: "Nói là mộ Phu Tử, nhưng trong mỗi một pho tượng đều ẩn chứa tàn niệm Phu Tử các thể hệ, là thứ trấn thủ của Học Hải bí cảnh..."

"Mỗi một thể hệ Phu Tử đều là vô địch nhân gian."

"Nhiều Phu Tử hợp lực ra tay như vậy..."

"Tiểu sư đệ, ngươi đã hiểu chưa."

Lý Tu Viễn có vài phần vui sướng khi người khác gặp họa, cười to.

"Hai người chúng ta cạnh giữ ở nơi này, chờ thời điểm Văn Thiên Hành chạy ra, hoàn toàn giết chết hắn..."

Lý Tu Viễn nâng tay lên, trong thiên địa, vô số cánh hoa đào bắt đầu bay tán loạn, đem toàn bộ Tắc Hạ học cung bao phủ, hình thành một mảnh màn trời.

Mà mỗi một mảnh hoa đào đều sắc nhọn không gì sánh kịp, ẩn chứa sát khí khủng bố đủ để đem hư không cắt nát.

Chỉ cần Văn Thiên Hành vừa ra, liền bị cắt chết.

La Hồng cũng trầm người xuống, Thiên Giáp thi Hạ hoàng sau lưng cường tráng vô cùng cũng bắt đầu tràn ngập tử khí, chờ đợi Văn Thiên Hành trốn ra khỏi bí cảnh liền dùng một kích giết chết.

Đây là đối tượng chiếm cứ vị trí đứng đầu bảng cần nhắm vào hiện giờ, chương giáo Côn Luân cung, chính là một con dê béo!

Trọng bí cảnh.

Biến ý chí kim sắc nổ tung.

Cả người Văn Thiên Hành huyết nhục mơ hồ, quanh thân có từng cái đao phù xoay tròn ở tốc độ cao, hóa thành trận pháp phòng ngự, thay gã ngăn cản công phạt đáng sợ kia, mà thân thể gã, sớm đã phủ kín vết rách, vô số máu tươi phun ra.

Gã suýt bị một đám pho tượng đánh chết.

Bị một đám vốn là vật chết đánh chết!

Pho tượng Phu Tử các thế hệ, thần không biết quỷ không hay sống lại, cho gã một đòn trí mạng.

Văn Thiên Hành hiểu ra rằng, gã đã trúng kế Phu Tử có ý dẫn gã vào Học Hải bí cảnh này giết gã. Gã có cảm giác tất cả đều nằm trong kế hoạch của Phu Tử. Tựa như hai kỳ thủ đấu cờ, rõ ràng gã hạ một bước mà gã nghĩ rằng là thế cờ cao minh, nhưng mà, một bước này, đã sớm bị đối phương đoán trước được.

Đầu tóc gã rũ rượi, nhìn đám pho tượng Phu Tử với ánh mắt sâu kín.

Lại nhìn thoáng qua chỗ sâu trong Học Hải bí cảnh, giữa mông lung, gã như thấy được một cánh cửa màu ánh kim ở đằng kia.

Phía trên cánh cửa, điêu khắc đủ loại thần long, tường phượng, kỳ lân, giải trĩ...(1)

(Tường phượng: một cách gọi khác của phượng hoàng (2)Giải trĩ: có hình dáng như một loài dã thú kết hợp giữa dê và kì lân và gà rừng, tượng trưng cho cân cân công lý, ở Việt Nam thời Lê được gọi là 'Dê thần')

Đủ loại dị thú trên bức điêu khắc, cao quý vô cùng, gã bắt đầu kích động.

"Cảnh trong cảnh!"

Văn Thiên Hành hít sâu một hơi.

Phía trên cánh cửa dao động, trong mơ hồ gã cảm nhận được cái gì đó.

"Cánh cửa kia chẳng lẽ là nơi vào mộ Nhân Hoàng?"

"Trong bí cảnh còn có bí cảnh..."

Cả người Văn Thiên Hành nhiễm máu, nhìn lướt qua, lại không dám dừng lại nhiều.

Pho tượng Phu Tử các thế hệ, bưuhắn vô cùng, gã không ngăn được, trừ khi cường giả Tận cảnh ra tay.

"Phải chờ quy tắc nhân gian triệt để tiêu tán, cường giả Tận cảnh mới có thể đặt chân vào Học Hải bí cảnh, mới có thể nhìn trộm một phen!"

Văn Thiên Hành hít sâu một hơi, gã không chút do dự, quay đầu chạy như bay trên Hãn Hải kim sắc, hướng ra bên ngoài Học Hải bí cảnh.

Tuy rằng không có được kiếm Nhân Hoàng, nhưng trong mơ hồ, suy đoán của gã vẫn là chính xác.

Phía sau Học Hải bí cảnh còn có một bí cảnh khác to lớn hơn nữa, tuy nói là bí cảnh, nhưng đó hẳn là mộ Nhân Hoàng mà Văn Thiên Hành sớm phỏng đoán kia.

Cảnh trong cảnh, mộ trong mộ.

Trước mộ Phu Tử, sau mộ Nhân Hoàng.

Các thế hệ Phu Tử trấn thủ mộ Nhân Hoàng, lo liệu quy tắc nhân gian.

"Đáng chết! Cầu tặc muốn chạy?!"

Mà Văn Thiên Hành không ham chiến, hướng bên ngoài Học Hải bí cảnh chạy đi.

Một bức lại một bức tượng Phu Tử vô cùng giận dữ, đánh không lại thì muốn chạy?

Đúng là chẳng có chút khí chất nào hết!

Ngay sau đó, các pho tượng dùng ngòi bút làm vũ khí phi tới.

Có tuyệt bút vắt ngang hư không như trường mâu đánh tới.

Có nắm tay tượng thật lớn hung hăng đập tới.

Còn có một bức tượng mồm há to nước miếng bay tứ tung hướng đến, đập phá hư không.

Mí mắt Văn Thiên Hành run run.

Mẹ khiếp!

Đây là Phu Tử các thế hệ?

Quả thực là một đám lưu manh!

Phù văn trên người Văn Thiên Hành đều cuộn động, đẩy ngang ra, đạo phù lập tức bay tán loạn, hóa thành một tấm lá chắn giữa trời đất, ngăn cản công phạt.

Nhưng mà, căn bản ngăn không được.

Thân thể Văn Thiên Hành đã che kín vết thương nứt toác, máu tươi bay tứ tung, phun ra không ngừng.

Gã luống cuống chạy ra bên ngoài Học Hải bí cảnh một cách chật vật.

Tiên phong đạo cốt đến, luống cuống chật vật đi.

Chính là Văn Thiên Hành.

"Phu Tử... Quả nhiên không phải là thứ tốt!"

Nháy mắt, gã đã thoát ra khỏi Học Hải bí cảnh.

Mà ở ngoài bí cảnh.

Lý Tu Viễn cùng La Hồng cũng cảm ứng được.

"Chậc chậc chậc..."

"Phu Tử để lại cho người kinh hỉ lớn, vui không?"
Lý Tu Viễn cười nói.

Chương 837: Tà Thần... Thất nghiệp? (2)

Lửa niết bàn trên người cháy cực thịnh, vô số hoa đào phảng phất như đều trở thành niết bàn hoa đào, nhanh chóng xoay tròn, hóa thành phi kiếm cắt ra hư không, hướng tới Văn Thiên Hành mới vừa lao ra khỏi Học Hải bí cảnh mà chém đến.

Mỗi một mảnh hoa đào đều sắc nhọn vô cùng, ở phía trên vòm trời đen nhánh như mực đàn chéo.

Văn Thiên Hành cả người như tắm máu, chạy ra khỏi Học Hải bí cảnh.

Trong nháy mắt đã bị bao phủ, nhưng gã rất bình tĩnh, bình tĩnh như là đã sớm đoán trước được Lý Tu Viễn sẽ ra tay.

Mà trong tay Văn Thiên Hành, xuất hiện một quả cầu vô cùng ấm áp, đó là một tấm ngọc phù lượn lò tiên khí.

Ngọc phù tràn ngập hàm ý kỳ lạ, hiển nhiên là át chủ bài của Văn Thiên Hành.

Ngay khi sát phạt mang theo chiến lực Bán Tôn của Lý Tu Viễn đánh tới, gã bóp nát ngọc phù.

Ngọc phù rách nát trọng nháy mắt, tiên khí nồng đậm đan xen, tràn ngập, bao phủ phía trên Tắc Hạ học cung.

Tiếp đó, một vị nữ thiên nhân hiện lên, thanh y phiêu đăng, dáng người yếu điệu, khuôn mặt tuyệt mỹ.

Nữ thiên nhân giống như bao phủ trong sắc vàng, tiên khí vô tận cuộn cuộn, dung mạo nàng như tợ, năm ngón tay trắng nõn chọt ra tay, giống như hóa thành năm đạo tiên kiếm, xé rách hoa đào sát trận của Lý Tu Viễn ra làm đôi.

Ý cười nhạt luôn hiện trên mặt Lý Tu Viễn bỗng dung biến mất.

Sắc mặt La Hồng cũng vô cùng ngưng trọng. Khí cơ cường đại, thổi quét vòm trời, cảm giác áp bách mãnh liệt đến làm người ta không cách nào thở dốc.

"Thanh Xu tiên tử, thay bản đạo ngăn trở bọn họ"

Trong miệng Văn Thiên Hành đậm máu, nói.

Vị nữ thiên nhân này lạnh lùng liếc mắt nhìn Văn Thiên Hành một cái, quét mắt liếc Lý Tu Viễn cùng La Hồng một cái, cười, trong tươi cười mang theo mấy phần châm chọc.

"Một kẻ đã chặt đứt con đường tương lai, Niết Bàn Bán Tôn, một kẻ là tu sĩ Nhất phẩm... Vân Thái Thương, chỉ vì hai tên này mà người lại lạng

phí một tấm Ngũ Phương Phù?"

Nữ thiên nhân nói.

"Mang ta bình yên rời đi, ta đã tìm được manh mối mộ Nhân Hoàng"

Văn Thiên Hành mặt không đổi sắc, nhàn nhạt nói.

Lời nói rơi xuống, thần sắc nữ thiên nhân này tức khắc đã xảy ra biến hóa.

"Mộ Nhân Hoàng?"

"Hy vọng lời người nói chính là sự thật"

Nữ thiên nhân hít sâu một hơi, tiếp đó, trong tay xuất hiện một thanh tiên kiếm, đột nhiên chém ra, hư không bị bỏ nát.

Vô số hoa đào bị chém thành hai nửa.

Mà sau lưng nữ thiên nhân hiện hiện đại đạo vạn dặm, khí vận cuộn cuộn, phía trên đại đạo có chín đóa hoa ánh sáng lập loè lộng lẫy.

Nữ thiên nhân này chính là một vị cường giả Bán Tôn đã bước nửa bước ra khỏi Thập cảnh!

Đây là thực lực cực hạn có thể hiển hiện được dưới sức ép của quy tắc nhân gian.

"Ta không phải thiên nhân do huyết mạch nhân gian phi thăng thành, mà chính là Tiên tộc thuần huyết, có được huyết mạch Tiên tộc thuần túy nhất."

Thanh Xu tiên tử nắm tiên kiếm.

Quét Lý Tu Viễn cùng La Hồng liếc mắt một cái, không khỏi cười.

"Với cách nói nhân gian của các người thì ta là thiên kiều tuyệt thế của Thiên giới"

Thanh Xu tiên tử nói.

Lời nói rơi xuống, một kiếm chém ra, tức khắc có kiếm khí giàn giụa cuộn lên.

Sắc mặt Lý Tu Viễn vô cùng ngưng trọng, y nâng tay lên, nắm một cành hoa đào.

Ánh mắt nhìn về phía Văn Thiên Hành: "Côn Luân Cung... Quả nhiên là cấu kết với dị tộc Thiên môn, phản bội nhân gian, đáng xấu hổ đến cực điểm"

Sắc mặt Văn Thiên Hành lại rất bình thản.

Đối với lời mắng chửi của Lý Tu Viễn, làm như không nghe thấy.

Da mặt quả thực đủ dày.

Lý Tu Viễn thâm mắng một câu, rút nhánh hoa đào ra, mười một tòa đào sơn vất ngang ra, lửa niết bàn bốc lên, lập tức giết về phía Văn Thiên

Hành.

Thanh Xu tiên tử lại một kiếm đẩy ra, thay Văn Thiên Hành chặn sóng công phạt.

Hai người đánh giết về hướng về phía biển mây phía trên vòm trời.

Thiếu đi sự ngăn trở của Lý Tu Viễn, Văn Thiên Hành liền nhanh chóng nhảy ra, muốn rời khỏi Tắc Hạ học cung.

Hiện giờ gã đang bị mắc kẹt, bị Phu Tử hốt đến mức vô cùng chật vật.

Bị pho tượng Phu Tử các thế hệ đập đánh như sắp nghiền nát thân thể gã.

Những pho tượng Phu Tử kia, không chỉ có đánh vào thân thể mà còn công kích biến ý chí.

Cho nên, gã cần phải nhanh chóng rời khỏi nơi đây.

Lý Tu Viễn bị Thanh Xu tiên tử ngăn trở. Thực lực Thanh Xu tiên tử rất mạnh, dù sao nàng ta cũng là Tiên tộc thuần huyết, có được huyết mạch cao cấp của Tiên tộc, chứ không phải là người phạm phi thăng qua Thiên môn rồi đổi thành huyết mạch Tiên tộc.

Tuy rằng đã không có Lý Tu Viễn, nhưng vẫn còn một La Hồng.

Văn Thiên Hành mới vừa ăn một từ La Hồng, sao lại có thể xem thường La Hồng được?

Người này... Thật sự là quá cổ quái.

Lại có thể chặt đứt liên hệ giữa gã cùng Thiên Giáp thi Hạ hoàng, hơn nữa còn thay thế gã nắm giữ Thiên Giáp thi Hạ hoàng.

"Chẳng lẽ... Người này mới nắm giữ thuật Câu Lĩnh Khiển Tướng chân chính của Đạo môn?"

Trong lòng Văn Thiên Hành không khỏi hiện ra một ý tưởng như vậy.

Nhưng, ý tưởng này nhanh chóng bị gã bác bỏ.

Gã quả thực vô cùng coi trọng La Hồng, coi trọng đến mức, tay vừa lật đã có một miếng ngọc phù hiện lên, miếng ngọc phù này không giống với ngọc phù tiên khí lượn lờ trước đó.

Miếng ngọc phù này giống như một mảnh vảy rồng.

Mày La Hồng hơi nhăn lại.

Lão câu này!

La Hồng ta chỉ là một Nhất phẩm, ngại sợ cái gì?

Mà Văn Thiên Hành thấy được La Hồng đánh tới, lại không hề nghĩ ngợi, đột nhiên bóp nát ngọc phù vảy rồng.

Hư không xé rách.

La Hồng bay nhanh tới gần Văn Thiên Hành, chợt cảm giác được hư không chấn động.

Tiếp đó, một thanh trường thương đâm ra, một nam thiên nhân đầu sừng to lớn mặt đầy lãnh đạm hiện lên bên người Văn Thiên Hành.

Một thương khủng bố, làm hư không nháy mắt nứt toác.

Sắc mặt La Hồng hơi ngưng trọng, tâm thần vừa động, làm Thiên Giáp thi Hạ hoàng chấn trước người.

Đông!!!

Chương 838: Tà Thần... Thất nghiệp? (3)

Thiên Giáp thi Hạ hoàng kiên cố vô cùng, kiên cố đến mức không gì phá vỡ nổi, lại bị một kích này đánh cho bay ra xa.

Một kích này, cường hãn đến cực điểm.

Lại là một vị thiên nhân cảnh giới Bán Tôn!

Đôi mắt với cường giả bậc này, cả người La Hồng căng chặt, Địa Tạng,

Hoàng Quyền, Thiên Cơ ba thanh phi kiếm lơ lửng ở quanh thân.

Mà trọng biến ý chí.

Tà thần Nhị Cấp lại phòng mũi, "Hừ" một tiếng.

Tiểu La ngu xuẩn, trừ phi ngươi xin lỗi Chỉ vĩ đại, nếu không... Ta sẽ không giúp ngươi!

"Long Thử, đừng ham chiến, bảo hộ ta rời đi"

Nam thiên nhân đầu sừng to lớn kia, nghe vậy ngay lập tức nhăn mày lại.

Hắn ta quét mắt liếc La Hồng một cái, trong mơ hồ, người được gọi là Long Thử thiên nhân này, lại có cảm giác tim đập nhanh vài phần.

Một kẻ hèn Nhứt phẩm, lại có thể khiến cho hắn ta cảm nhận được nguy cơ tử vong...

Cho nên, thân hình Long Thử chột lùi về phía sau, lùi theo Văn Thiên Hành, muốn rời khỏi.

Chẳng qua, La Hồng lại không định cho Văn Thiên Hành rời đi.

Long Thử rất mạnh, một vị Bán Tôn cường đại vô cùng...

Nhưng hắn ta... Là thiên nhân.

Ánh mắt La Hồng lập loè, giờ này khắc này trạng thái Văn Thiên Hành phi thường kém, hắn cũng không phải không có cơ hội.

"Bản công tử... Cho ngươi đi rồi sao?"

La Hồng nhìn chăm chăm Long Thử cùng Văn Thiên Hành.

Bỗng dưng, trong tay xuất hiện một mảnh Thất Sát Tà Liên đen nhánh như mực.

Thất Sát Tà Liên, hắn còn dư lại hai cánh, mỗi một mảnh đối với La Hồng mà nói đều vô cùng quan trọng, thật ra La Hồng cũng không muốn sử dụng.

Nhưng lúc này, La Hồng cũng không định để Văn Thiên Hành rời đi.

Văn Thiên Hành năm lần bảy lượt muốn giết hắn, hơn nữa còn là đối tượng đứng đầu bảng trong quyển sách da người, La Hồng sao lại dễ dàng

để gã rời đi?

Long Thứ lôi kéo Văn Thiên Hành, nghe lời La Hồng nói, về mặt ngo ngác.

Tu sĩ Nhất phẩm của nhân gian ... Sao có thể kiêu ngạo như vậy?

Hắn lấy cái gì để tự tin kiêu ngạo đến thế?

Nhất phẩm cùng cảnh giới Bán Tôn... Thực lực chênh lệch, đâu chỉ là một trời một vực!

Văn Thiên Hành lại nhần lại mày: "Đi!"

Cánh hoa sen màu đen trong tay La Hồng là... Gã nhận ra, có lẽ là đo tồn tại thân bí kia đưa cho La Hồng mượn dùng!

Long Thứ thật sự rất muốn lưu lại giáo huấn La Hồng một chút, trực tiếp nghiền áp mặt sát La Hồng.

Nhưng mà, Văn Thiên Hành lại khẳng khẳng phải đi, ý muốn Long Thứ không cần làm gì cả, chỉ cần rời đi.

Văn Thiên Hành... quả thực là sợ hãi quá mức rồi.

Oanh!

La Hồng không chút do dự, đột nhiên bóp nát một mảnh Thất Sát Tà Liên, đến thời khắc này thì Tà Liên của hắn chỉ còn lại có một cánh.

Sau khi Tà Liên bị bóp nát, tà sát khí nồng đậm bắt đầu cuộn cuộn chảy ra, cuộn cuộn kích động.

Trong nháy mắt khi Tà Liên bị bóp nát, La Hồng lại liếc qua Long Thứ.

Vị thiên nhân hơi thở cường đại vô biên này.

"Thiên nhân phạm nhân gian!"

"Tiền bối! Giúp ta!"

La Hồng quát khẽ.

Ngay sau đó, thân ảnh ý chí hóa thành một đạo ánh sáng bắn ra.

La Hồng một thân bạch y đầu bạc nhanh nhẹn, sau lưng hắn, lập tức có Hư Ảnh Thánh Nhân hiện ra, trong tay Hư Ảnh Thánh Nhân nâng một quyển sách, giống như nâng lên một ngọn núi cao Biền ý chí của Long Thứ âm âm chấn động, cả người nháy mắt rơi vào bên trong mê mang.

Trong bốn bề ý chí của hắn ta, có một ngọn núi ánh sáng vạn trượng khổng lồ nhanh chóng áp xuống, hình ảnh cùng thời không như dừng lại, làm ý chí Long Thứ không thể động đậy.

"Bình khí Thánh nhân Thượng cô?!"

Đồng tử Long Thứ nháy mắt co chặt.

Mà thân ảnh ý chí La Hồng cũng hiện lên, vươn tay, nắm Ma kiếm.

"Không, chưa hoàn toàn kích hoạt binh khí Thánh nhân! Muốn chém chết ý chí ta, người làm không được!"

Long Thứ gầm nhẹ.

Lực lượng ý chí bị động lại, lại một lần nữa ngưng tụ ra một đạo thân ảnh ý chí.

Biến ý chí cuộn lên cuộn sóng ngập trời, lực lượng ý chí cường đại giống như gợn sóng thổi quét, nổ tung.

Mà thân ảnh ý chí Long Thứ ngưng tụ ra, thế nhưng lại là cấp bậc Ngũ cảnh!

Thân ảnh ý chí cấp bậc Ngũ cảnh, La Hồng đúng là không ngăn được, sự cường đại Long Thứ thể hiện hoàn toàn khác với ba Lục Địa Tiên Cửu cảnh bị hấn giết chết kia. Lục Địa Tiên Cửu cảnh lần trước chỉ có thể gọi ra một thân thể ý chí Nhất cảnh.

Mà La Hồng có thể trăm Nhất cảnh, nhưng lại chưa chắc chém được lực lượng ý chí Ngũ cảnh.

Oanh!

Va chạm xảy ra trong nháy mắt, lực lượng ý chí của La Hồng như muốn vỡ nát.

Nhưng, nền móng đại đạo của La Hồng vô cùng kiên cố. Bề ngang mở rộng sáu ngàn dặm, nếu là đổi thành khai thác đại đạo thì chính là Lục cảnh, nhưng bởi vì không có hoa đạo nở rộ, cho nên lực lượng cũng không mạnh, nhưng để ngăn cản lực lượng Ngũ cảnh cũng có thể miễn cưỡng làm được.

Ít nhất, trong khoảng thời gian ngắn không dễ bị yếu thế.

Bởi vì, đạo cơ được đúc năm ngang, nên thân ảnh ý chí La Hồng được cung cấp đủ tính bền dẻo!

Mà chỉ như vậy, cũng đủ rồi!

La Hồng cũng không phải thật sự muốn chém chết ý chí Long Thứ, trực tiếp chém giết Long Thứ!

Thứ hấn muốn... Chỉ là chặn lại!

Trong nháy mắt khi nhìn thấy Hư Ảnh Thánh Nhân sau lưng La Hồng, sắc mặt Văn Thiên Hành khẽ biến.

Mà Long Thứ cũng lâm vào trong hoảng hốt cùng đình trệ, càng làm Văn Thiên Hành kinh ngạc, với kinh nghiệm của gã, tự nhiên đoán ra, La Hồng lựa chọn trực tiếp công phạt biến ý chí của Long Thứ.

Việc làm điên cuồng như vậy, chỉ cần hơi vô ý một chút, ý chí La Hồng sẽ bị đánh nát.

Nhưng, điều khiến Văn Thiên Hành cảm thấy lạnh sống lưng hơn là, ở nơi xa, thân thể La Hồng vốn phải trở nên ngây dại vì ý chí thoát khỏi thân thể thì, giờ khắc này, kẻ này đang dùng đôi mắt vô cùng sáng rõ lạnh lùng nhìn gã.

Chương 839: Tà Thần... Thất nghiệp? (4)

Lực lượng tà sát có được nhờ bóp nát Tà Liên quấn quanh thân La Hồng, trắng đen rõ ràng, giống như một vị hắc bạch la sát.

"Không thể nào!"

"Ý chí người... sao còn có thể không chế thân thể?"

Văn Thiên Hành kinh ngạc không thôi.

La Hồng tự nhiên cũng không định giải thích nghi hoặc cho kẻ này.

Tuy rằng Phù Lục Thần Thông chỉ dùng được một lần, nhưng, phân thân ý chí La Hồng tạo ra lại không hề biến mất.

La Hồng có hai cái phân thân ý chí, một cái vào biển ý chí của Long Thứ, còn có một cái... Vẫn có thể không chế thân thể!

Tuy rằng bóp nát Tà Liên, nhưng La Hồng lúc này vẫn chưa lựa chọn vận dụng lực lượng tà thần Nhị Cấp.

Không vì cái gì, bởi vì, La Hồng có thể vận dụng Thiên Giáp thi Hạ hoàng!

"Đứng lên!"

La Hồng nâng tay lên, lực lượng tà sát quanh quần quanh thân, giống như ngấm xương.

Ngay sau đó, quanh thân Văn Thiên Hành, từng đạo tà ảnh hiện ra từ hư không, đột nhiên nhắm về phía gã, muốn quấn quanh thân hình gã.

Đôi mắt Văn Thiên Hành ngưng trọng, cơ thể chấn động mạnh, tiếp đó, tà ảnh nhanh chóng bị nổ tung.

Nhưng mà, có một luồng gió lốc khủng bố đột nhiên thổi quét.

La Hồng có lực lượng tà sát bằng bạc chống đỡ, trực tiếp thao tác Thiên Giáp thi Hạ hoàng phát động công kích.

Một quyền, đen nhánh như mực, đánh nát cả hư không, tử khí nồng đậm tràn ngập thổi quét.

Đôi mắt Văn Thiên Hành ngưng trọng, nhanh chóng tiếp chiêu.

Bùa chú quanh thân bắt đầu xoay quanh dựng lên, muốn thay gã chặn lại một quyền này.

Có điều, khi gã ở trong Học Hải bí cảnh, bị các pho tượng Phu Tử đập đến thất điên bát đảo, thân bị trọng thương, trận pháp phòng ngự này, cũng rách nát rất nhiều.

Hiện giờ một lần nữa ngưng tụ, sao có thể ngăn cản Thiên Giáp thi Hạ hoàng cảnh giới Bán Tôn.

Đông!!!

Phía trên Tắc Hạ học cung nổ mạnh.

Kinh khí sóng lớn tràn về, khiến cho thanh âm gào thét càng nổ vang.

Bùa chú quanh thân Văn Thiên Hành hoàn toàn vỡ nát, đạo phù bị tàn phá bay tán loạn, như những bông tuyết thể lương bay bay.

Thân thể Văn Thiên Hành càng thêm thâm, máu tươi như thác nước không ngừng chảy ra từ trong miệng vết thương.

Tử khí ngập trời cugx không ngừng ăn mòn thân hình gã.

Văn Thiên Hành bình tĩnh nhìn Thiên Giáp thi Hạ hoàng, không khỏi cảm thấy hơi bi thương, rõ ràng là do gã triệu hồi ra, kết quả lại thành công cụ giết gã.

Gã có loại cảm giác tự bê đá đập chân mình.

Mà so sánh với cảm giác đau lòng của gã thì, trong biển ý chí của La Hồng, tà thần Nhị Cáp còn có cảm giác đau lòng hơn.

Lỗ mũi y phóng đại, run nhè nhẹ.

Tiểu La ngu xuẩn, lại không để Chỉ ra tay...

Như một kẻ sắp mất đi tự do, sau một hồi lâu... Mới hóa thành một tiếng nỉ non.

"Chỉ đây là... Thất nghiệp?!"

Văn Thiên Hành cực kì kinh ngạc.

"Sao ngươi có thể hàng phục ý chí Hạ hoàng, hắc chính là Nhân Hoàng, hắc không thể nào chịu thân phục, để mặc cho ngươi điều khiển..."

Văn Thiên Hành hít sâu một hơi, không thể tin tưởng, nói.

La Hồng một thân bạch y tóc bạc bay bay, tà sát khí như hắc long dữ tợn quán quanh thân, lơ lửng ở trong hư không.

Hắn từng bước một bước đến.

Giống như thần ma đập vào không khí.

"Nhân Hoàng?"

"Ta cho ông ta làm hoàng, ông ta mới có thể làm hoàng..."

La Hồng đạm nhiên cười, giờ phút này hắn có loại cảm giác kỳ dị, hắn như hóa thành Thiên Giáp thi Hạ hoàng, có thể khống chế giáp thi.

Hắn vươn tay, nắm tay.

Một quyền nện xuống.

Đôi mắt Thiên Giáp thi Hạ hoàng đỏ tươi tràn đầy hung ác, tử khí khủng bố cuộn cuộn.

Cũng nện xuống một quyền, động tác hai người giống như đồng bộ.

Thân thể Văn Thiên Hành làm sao có thể đỡ được, hoàn toàn bị đánh nát!

Hóa thành một trời máu huyết.

Ong...

Thân thể Văn Thiên Hành vỡ nát, máu tươi văng tứ tung, lại không thể nào hội tụ lại được nữa.

Thân thể này đã bị tử khí ăn mòn, đã bị phế đi, dù có hội tụ lại, cũng không có tác dụng lớn gì.

Một đạo thân ảnh ý chí màu trắng hiện lên, trong thân ảnh ý chí, cuộn lấy một cái biển ý chí tròn trịa mềm mại.

Đây là biển ý chí của Vân Thái Thương.

Chương giáo Côn Luân cung, một mình nghiên cứu ra các loại bí thuật trường sinh, sống như một yêu nghiệt.

"La Hồng... Người quá ngoài ý muốn của ta."

La Hồng nhìn chăm chăm thân ảnh ý chí của đối phương, lại không nhiều lời.

Trực tiếp thao tác Thiên Giáp thi lần thứ hai xuất quyền.

Một quyền này kéo theo tử khí cuộn cuộn, cho dù là biển ý chí bị tiêm nhiễm, cũng chỉ có một cái kết cục bị vỡ nát.

La Hồng định hoàn toàn giết chết vị chương giáo Côn Luân cung này.

"Đây chỉ là một sợi tàn niệm của ta, nếu ta là người, tốt nhất..."

Không ra tay mạt sát"

"Bởi vì khi giết một sợi tàn niệm này của bản tọa, sẽ có ý niệm càng khủng bố hơn sống lại..."

"Biến nhân gian trở thành luyện ngục, trăm họ làm than."

Ý niệm Vân Thái Thương, nói.

Khuôn mặt cùng thân hình không thấy rõ của gã nhìn chăm chăm La Hồng.

Ý niệm Vân Thái Thương hơi hơi dao động, tản ra mê hoặc:

"Thiên phú của người quá yêu nghiệt, tương lai sẽ siêu thoát Thập cảnh, thậm chí đánh sâu vào Thiên Vương... Ta có thể truyền cho người phương pháp trường sinh, làm người sống mãi"

"Ta giúp người vượt qua Tôn cảnh, đánh sâu vào Thiên Vương, thậm chí... Giúp người làm Nhân Hoàng!"

Nhưng mà, lời của gã vừa dứt.

Tóc bạc La Hồng bay bay, không để ý đến lời mê hoặc của gã, ngược lại hỏi: "Giết người... Nhân gian trở thành luyện ngục?"

Trăm họ làm than?"

Đôi mắt La Hồng dần dần sáng lên.

Ý niệm Vân Thái Thương cất giọng trầm thấp nói: "Đúng..."

"Vậy nếu người không chết thì ai chết!"

La Hồng lập tức hưng phấn cười to.

Vân Thái Thương: "???"

Ý gì?

Nhưng mà, La Hồng không có giải thích nghi hoặc cho gã, thậm chí không có cho gã cơ hội nói chuyện.

Thao tác Thiên Giáp thi Hạ hoàng đánh ra một quyền, mang theo tử khí ngập trời cuộn cuộn, Hoàn toàn đánh nát tàn niệm của Vân Thái Thương, khiến gã hoàn toàn biến mất khỏi nhân gian.

Chương 840: Đi săn thiên nhân (1)

Âm!

Sức mạnh cường hãn nhanh chóng đánh phá hư không, tử khí ngập trời như làm vòm trời biến thành một mảnh đen nhánh.

Cơ thể ý chí của Vân Thái Thương bị nghiền nát chỉ trong chớp mắt, biến ý chí của Văn Thiên vì liên quan Hành nên cũng bị nghiền áp đến vỡ nát, hoàn toàn hóa thành những giọt mưa rơi vào giữa thiên địa.

Vân Thái Thương đến chết cũng không thể nào hiểu được, chẳng lẽ La Hồng chẳng hề động tâm chút nào sao?

Gã đã đưa ra lời dụ dỗ mê hoặc tới như vậy, nhận lời gã thì có thể tiến sâu vào Thiên Vương, trở thành Nhân Hoàng... Nhưng mà La Hồng lại chẳng thèm để ý mấy may, nửa câu cũng không nói, liền trực tiếp hạ thủ, bóp nát ý chí của gã.

Trong hư không, linh hồn rách nát lất phất như mưa bụi, không có dị tượng thiên địa, chẳng có gì cả.

Rốt cuộc thì, thứ bị nghiền nát chỉ là biến ý chí của Văn Thiên Hành, mà thực lực chân chính của Văn Thiên Hành, cũng chỉ là Nhị phẩm, mà tàn niệm Vân Thái Thương tuy rằng vỡ nát, nhưng bản thể gã vẫn không chết.

"Thiên Vương, Nhân Hoàng gì đó... Bản công tử chẳng hề có chút hứng thú nào"

"Nhưng nếu theo lời ngươi thì luyện ngục nhân gian xuất hiện, trăm họ lầm than... Rất phù hợp với kế hoạch của bản công tử"

"Cho nên, ngươi không chết... Thì ai chết?"

La Hồng cười nhạt.

Sau khi diệt trừ tàn niệm Vân Thái Thương, La Hồng không nhận được mà có chút chờ mong, nếu theo lời Vân Thái Thương, La Hồng hẳn có lẽ sẽ có một đồng điểm tội ác.

Hắn mới là đại ma đầu làm cho nhân gian trở thành luyện ngục!

Lực lượng Thất Sát Tà Liên quán quanh thân bắt đầu dần dần tiêu tán.

Phân thân ý chí của La Hồng ở trong biến ý chí của Long Thứ không tiếp tục đau khổ chống đỡ nữa, trực tiếp rời khỏi.

Thư Sơn trở về đan điền, Hư Ảnh Thánh Nhân tiêu tán.

Long Thứ từ trong hoảng hốt phục hồi lại tinh thần, nhìn Văn Thiên Hành nổ tung thành thịt nát, cùng với từng mảnh nhỏ ý chí của Vân Thái

Thương tỏa khắp thiên địa kia, sắc mặt hắc hơi biến hóa, đôi mắt nháy mắt co chặt.

"Đã chết?"

Nhân tộc này, sao có thể làm được?

Long Thử không nghĩ tới Vân Thái Thương sẽ chết, bởi vì phân thân ý chí của La Hồng rõ ràng chui vào biển ý chí hắc, bị hắc không ngừng nghiền áp.

Kết quả, khi hắc phục hồi lại tinh thần, Vân Thái Thương đã bị đánh nát!

Rốt cuộc đã xảy ra cái gì?

Mà phía trên biển mây.

Sắc mặt Thanh Xu tiên tử cũng cực kỳ khó coi, nàng dùng một kiếm xé rách hư không thành một khe rãnh dài cả trăm dặm, đem Lý Tu Viễn đập bay ra, thân hình từ trong biển mây nhảy ra.

"Long Thử... Ngươi lại để một tu sĩ Nhất phẩm giết Vân Thái Thương từ trong tay ngươi?!"

Thanh Xu tiên tử không thể tin tưởng, nói.

Mặt Long Thử càng thêm đen nhánh, hắc giống Thanh Xu tiên tử, đều là Thiên giới thiên kiều.

Chẳng qua, Thanh Xu tiên tử là thuần huyết Tiên tộc, đến từ biên giới nam Thiên Môn, mà hắc là thuần huyết Long tộc, đến từ biên giới bắc Thiên môn, đều được Thiên vương ký thác kỳ vọng cao, cho nên đến nhân gian, trợ giúp Vân Thái Thương.

Kết quả... Vân Thái Thương lại ở dưới mí mắt của hắc bị đánh nát.

Đa đầu Long Thử đã muốn nứt ra.

Thanh Xu tiên tử lại lạnh lùng nói: "Vân Thái Thương nói hắc đã biết bí mật mộ Nhân Hoàng, mà ngươi... Lại để Vân Thái Thương bị giết"

"Ngươi có biết việc này truyền về Thiên giới, sẽ có hậu quả gì sao?"

Trong biển mây Lý Tu Viễn nắm nhánh hoa đào, sắc mặt ngưng trọng.

Nhưng khi nhìn đến Thanh Xu tiên tử cùng Long Thử, hai vị thiên nhân cường đại này tranh cãi, hắc nhanh chóng lại vui vẻ.

Hắc cũng đã rõ ràng ngọn nguồn sự tình, hóa ra tiêu sư đệ đã làm thịt Văn Thiên Hành.

Lý Tu Viễn sắp vui vẻ đến hồng luôn rồi.

Không hổ là tiêu sư đệ, loại trướng thổi giống như Vân Thái Thương, cần phải để gương tốt chính nghĩa như tiêu sư đệ đến đối phó.

Tàn hồn Vân Thái Thương mất đi, Lý Tu Viễn cũng lười cùng Thanh Xu tiên tử giao phong.

Dù sao Lý Tu Viễn cũng mới vừa hoàn thành niết bàn, mới bước vào cảnh giới "Bán Tôn", đối với cảnh giới không quen thuộc, đối mặt với một Bán Tôn tầm thường thì còn được, những đối với thuần huyết Tiên tộc như Thanh Xu tiên tử này thì vẫn có hại.

Nhưng, Lý Tu Viễn cũng chút kinh hãi, liên hệ giữa Vân Thái Thương cùng Thiên giới, so với trong tưởng tượng của hắn thì càng chặt chẽ hơn.

Không ngờ sẽ có thuần huyết Tiên tộc cùng thuần huyết Long tộc hạ phàm ra tay vì hắn.

Hai người này, rất có khả năng là hậu duệ của Thiên vương, có được huyết mạch Thiên vương!

Bên dưới.

Sắc mặt Long Thứ rất khó xem, hắn không đáp lại Thanh Xu tiên tử, rốt cuộc việc này vẫn là hắn đuối lý.

Hắn chỉ nhìn chằm chằm La Hồng, tiểu tử này... Tuyệt đối có bí mật.

"Nhìn cái gì mà nhìn?"

Nhưng mà, La Hồng lại lạnh lùng cười, tinh thần khê động, điều khiển Thiên Giáp thi Hạ hoàng tỏa ra tử khí cuồn cuộn, một quyền hướng về phía Long Thứ.

Trường thương trong tay Long Thứ đột nhiên lay động, cùng Long Thứ chịu một kích.

Thanh âm kim loại va chạm nổ vang cả vòm trời, khí lăng mạnh mẽ đè nặng hư không, đem không khí đẩy ra.

Thiên Giáp thi Hạ hoàng phía trên vòm trời lùi lại mấy bước, không khí bị dẫm ra một cái lỗ trống.

Mà thân hình Long Thứ run lên, phía trên trường thương, có tử khí như con rắn nhỏ màu đen không ngừng lan ra, leo lên.

"Địa ngục Thiên Giáp thi..."

Long Thứ ngưng mắt, khối Thiên Giáp thi này lại chịu không chế từ một Nhân tộc Nhất phẩm nhỏ yếu.

Hắn bỗng nhiên có chút hiểu ra Vân Thái Thương bị đánh nát như thế nào.

Trên vòm trời, Thanh Xu tiên tử một thân thanh y tung bay, ngự kiếm đi, trước khi đi cũng kêu Long Thứ rời đi.

Tuy rằng Long Thứ rất muốn giết La Hồng, nhưng giờ phút này, vẫn lựa chọn rời đi, bởi vì trong thiên địa đã có lực lượng quy tắc nhân nhật quần

đến.

Bọn họ là thuần huyết hậu duệ Thiên vương, tuy quy tắc hiện giờ đã suy yếu, nhưng, bọn họ cùng thiên nhân khác nhau, thực lực không thể toàn bộ phát huy, một khi ở đây quá lâu, càng dễ bị quy tắc quán lấy.

Chương 84I: Đi săn thiên nhân (2)

Hiện giờ, tàn niệm Vân Thái Thương bị diệt trừ, bọn họ cũng không cần phải ở lại.

ngộ nhớ bị quy tắc quán thân, Lý Tu Viễn, hơn nữa còn một Thiên Giáp thi cảnh giới Bán Tôn, có lẽ bọn họ sẽ phải chịu thiệt thòi lớn.

Cho nên, Long Thử cùng Thanh Xu tiên tử lựa chọn rút đi.

"Phàm nhân, người chờ... sĩ nhục hôm nay, Long Thử ta nhớ kỹ, ngày nào đó, phải giết ngươi!"

Long Thử lạnh lùng nói.

Ngay sau đó, hai người liền rời đi, Lý Tu Viễn không có ngăn cản.

La Hồng cũng không có ngăn cản, hai tay chấp sau lưng, bạch y bay bay cùng một đầu bạc trắng, tuy rằng lực lượng Thất Sát Tà Liên hao hết, nhưng chỉ thua người không thua trận.

Trong thiên địa trở nên an tĩnh, trận đại chiến này, cuối cùng cũng đã hạ màn.

Các bá tánh trong huyện An Bình đều nhẹ nhàng thở ra.

Về sau, từng người đi ra ngoài cửa, nên buôn bán thì buôn bán, nên đi trà lâu nghe thư thì liền đi nghe thư.

Bọn họ đã quen với việc cường giả giao chiến trong những ngày buồn tẻ.

Bọn họ chiến của bọn họ, dù sao cũng không ảnh hưởng đến sinh hoạt thường ngày của bọn họ.

Giữa sườn núi Đại Bình.

Lý Tu Viễn cùng La Hồng nhanh chóng rơi xuống, La Hậu, La Tiểu Bắc còn có nhóm thống lĩnh hắc kỵ tụ tập đến.

"Nhị sư huynh, hai vị xuất hiện sau này... Là thiên nhân?"

Lực lượng tà sát trong cơ thể La Hồng hoàn toàn hao hết, hắc tò mò dò hỏi Lý Tu Viễn.

La Hậu, La Tiểu Bắc cùng đám người cũng nhìn lại đây, Văn Thiên Hành còn chưa tính, hai người xuất hiện sau đó cường đại đến đáng sợ.

Lý Tu Viễn đi theo Phu Tử lâu nhất, biết được tương đối nhiều thứ.

Hơn nữa, hắc ở trong Tàng Thư Các cũng nhìn không ít thư tịch về thể giới phía sau Thiên môn.

"Ngươi a..."

"Đê người ở trong Tầng Thư Các xem nhiều thư tịch một chút, thư tịch trong tầng hai Tầng Thư Các đều có ghi lại"

Lý Tu Viễn cầm một mảnh hoa đào, nói.

La Hồng lườm: "Trách ta?"

"Ta cũng muốn nhìn a, nhưng tu hành đến nay mới không quá bốn tháng..."

Lý Tu Viễn tức khắc ghen lời.

La Hậu, La Tiểu Bắc còn có rất nhiều thống lĩnh hắc kỵ La gia cũng trầm mặc.

Tuy rằng bọn họ phần lớn đều là Nhất phẩm, đôi mắt khắp thiên hạ đều thuộc loại cường giả Nhất phẩm, chính là... Đối với La Hồng mà nói, bọn họ đến nửa chữ cũng không nói được.

Tu hành không đến bốn tháng...

La Hồng đã có thể đấu với cường giả mười cảnh "Bán Tôn" trong truyền thuyết.

Chỉ có thể dùng bốn chữ tới hình dung.

Thật sự khủng bố.

La Hậu lại cười không khép miệng được, con ta... Có tư chất Nhân Hoàng a!

"Bọn họ không phải thiên nhân, kĩ càng mà nói thì là phi nhân ^ HÀ tộc.

"Nữ nhân đến trước, thuộc về thuần huyết Tiên tộc, mà nam tử kia, thuộc về Long tộc."

"Thế giới Thiên môn xưng là Thiên giới, phân ra đông, nam, tây, bắc, trung, năm phương Thiên môn, đại biểu cho yêu, tiên, Phật, long, thần, năm tộc, lục địa tiên nhân gian phi thăng lên Thiên môn, thay máu liên xưng là thiên nhân..."

Lý Tu Viễn nói.

La Hồng hơi nhăn mày, tiến vào Thiên môn liền đổi huyết mạch mới là thiên nhân, mà thiên nhân... Vẫn là người sao?

Đổi một thân máu, đổi máu tộc trong cơ thể hắc, máu trong cơ thể chảy xuôi cũng không phải của nhân gian, thì không tính người.

La Hậu cùng thống lĩnh La gia và một số tu sĩ Nhất phẩm, cũng đồng lỗ tai lắng nghe, loại bí mật này, phần lớn đều phải đạt cảnh giới lục địa tiên mới biết, nhưng dù hiểu biết, cũng không rõ lắm.

La Hồng gật gật đầu, xem như hiểu được.

Long Thử rất mạnh, Thiên Giáp thi Hạ hoàng cùng hấn giao phong một kích, lại rơi vào hạ phong.

Cho nên, La Hồng mới muốn cố ý hiểu biết một chút.

Bởi vì trước khi Long Thử kia rời đi, còn buông lời hung ác, làm cho La Hồng không thể không nhớ lâu một chút.

"Thằng nhãi này là thiên nhân, lại uy hiếp ta, cho vào trong bảng đối tượng ta nhắm vào, giết hấn có thể được khen thưởng, lại có thể có một đồng lớn tội ác..."

"Quả thực là đại bảo bối!"

La Hồng nhớ kỹ Long Thử.

Nhưng, lấy thực lực hiện giờ của hấn, muốn giết Long Thử... Có chút khó.

"Vẫn là thực lực quá yếu a, phải nghĩ biện pháp tăng một chút tu vi, Thiên Địa Tà Môn kia... Có thể xem xét một lượt"

La Hồng lâm vào trầm tư.

Mọi người tan đi.

Đám người La Hậu lần thứ hai trấn thủ huyện An Bình, huyện An Bình hiện giờ xem như đô thành của Đại La vương triều, tất nhiên cần phòng bị nghiêm ngặt.

La Hồng cùng Lý Tu Viễn đều về Tắc Hạ học cung, thực lực hai người đều có đột phá nhảy vọt, cần củng cố một chút tu vi.

Đại Chu vương triều.

Đế đô, hoàng cung.

Hoàng bào Thiên tử Đại Chu nhiễm máu, ngồi ngay ngắn trên vương tọa, trước ngực điểm mấy đóa hoa mai đỏ tươi bằng máu đang nở rộ, sắc mặt hấn tái nhợt, thân binh Tào Hóa lô trên đỉnh đầu mang theo hơi thở uể oải đến cực điểm.

Thương thế của hấn là do khổ chiến cùng thiên nhân trên đế đô Đại Chu, một trận chiến này, dùng lực lượng cuối cùng của hấn, khó khăn lắm mới ngăn trở được những thiên nhân từ Thiên môn.

Mà nội tình vương triều Đại Chu cũng tại trận chiến này mà bị đánh tụt, bảy vị lục địa tiên ngã xuống mới trấn áp được hai tên thiên nhân.

Đền nổi tu sĩ cao phẩm, thương vong vô số.

Trên dưới vương triều, không khí suy yếu không thôi.

Nếu không có thời điểm chiến đấu kịch liệt cuối cùng, phía trên vòm trời đột nhiên hiện lên kim vân, làm thiên nhân sau Thiên môn khiếp sợ rút

đi, Thiên tử Đại Chu có lẽ cũng muôn ngã xuống, vương triều Đại Chu nhanh chóng bị hủy hoại.

Hiện giờ, không khí trọng đại điện, vô cùng trầm trọng.

Trong điện, các đại thần Đại Chu vương triều chia làm hai sườn, cung kính mà đứng.

"Bệ hạ..."

Một vị lão nho đi ra, chau mày.

"Thiên nhân của Thiên môn phân tán các nơi, mời chào tín đồ, thành lập Thiên nhân giáo... Mạnh mẽ không chế tâm thần bá tánh, khiến cho bá tánh gia nhập môn giáo."

Lão nho nói.

Chương 842: Đi săn thiên nhân (3)

Thiên Tử Đại Chu vẫn rất bình tĩnh, chắc chắn đã đoán trước được: "Thiên nhân tu hành cần khí vận nhân gian, khí vận càng nhiều, thì con đường số mệnh của bọn họ càng dài..."

"Thiên nhân tiến vào nhân gian, mục đích lớn nhất là thu vét tín ngưỡng, giam cầm bá tánh, khiến cho bá tánh trở thành tín đồ của bọn họ..."

"Hơn nữa, khi trong ý thức của bá tánh ngưng tụ ra tín ngưỡng và khí vận, thiên nhân sẽ vơ vét ngay, linh hồn cũng sẽ bị hấp thu, linh hồn bá tánh sẽ trở nên sút mẻ, không hoàn chỉnh..."

Thiên Tử Đại Chu thở dài.

Hắn biết rõ là như thế, nhưng... Hắn có thể ngăn cản sao?

Nếu lúc trước không có dị biến, vương triều Đại Chu hiện giờ sợ rằng đã sụp đổ.

Đương nhiên, tất cả những việc này là do lão thiên sư Long Hồ Sơn chết, cường giả Long Hồ Sơn không có cách nào tới cứu viện, khiến cho quá nhiều cường giả vương triều Đại Chu tử vong.

"Bệ hạ, chúng ta nên làm gì bây giờ?"

"Nhìn vận dân chịu khổ sao?"

Đại nho đau lòng nói.

Thiên Tử Đại Chu lắc lắc đầu, trong lòng cũng rất nặng nề.

"May mà, khí vận vương triều Đại Chu ta đã mất trong Đại triều hội, không phải đối mặt với mơ ước của đám thiên nhân..."

"Nghe nói mười ba đạo nhân Côn Luân cùng muốn hấp thu bảy phần khí vận nhân gian, dùng mười ba cái Ngục gian thiên kính hấp thu, nhưng đều bị La Hồng giết chết, bảy phần vận nhân gian hiện giờ, tất cả quy về vương triều Đại La"

Thiên Tử Đại Chu từ từ phun ra một hơi.

"Đây là chuyện tốt..."

"La Hồng này, không hổ là gương tốt chính nghĩa nhân gian... Bảo hộ thiên hạ Đại Chu ta."

"Chính xác, Côn Luân cùng thiên nhân cấu kết, một khi khí vận rơi vào tay Côn Luân cùng, là tai họa của thiên hạ! Tắc Hạ học cùng có tin tức truyền đến, đúng là La Hồng và Lý Trọng Nguyên đã ầu ả cùng thiên nhân, khiến cho thiên nhân kiêng kị, cho nên Đại Chu ta mới không bị huỷ diệt..."

Dưới đại điện, các đại thần nhanh chóng mở miệng, cảm khái, phức tạp, các loại cảm xúc đều có.

Thiên Tử Đại Chu cười cười, quay đầu nhìn về phía Tắc Hạ học cung, Quy tắc nhân gian suy yếu, đại loạn rơi xuống...

Lấy quốc lực vương triều Đại Chu hiện giờ, nếu là có quá nhiều khí vận trong người, là phúc không phải họa.

Mà vương triều Đại La, hiện giờ đã ôm bảy phần vận thiên hạ, xem như ôm mầm tai họa của thiên hạ.

Thiên Tử Đại Chu vừa nói ra, liền ra lệnh cho hạ quan bên người chuẩn bị chiếu chỉ.

Truyền tin đến An Bình, vương triều Đại Chu muốn cùng vương triều Đại La liên minh.

Nhân gian hiện giờ,, chỉ có bên thành một sợi dây thừng, mới có thể đối kháng với Thiên môn trên trời.

Vương triều Đại Sở.

Hoàng cung.

Hỗn loạn đầy đất.

Nữ đế Đại Sở đứng lặng ở phế tích trung, một thanh lại một thanh kiếm che kín chỗ hồng cấm trên đại địa.

Toàn bộ hoàng cung Đại Sở bị san thành đất bằng.

Mà trên mặt đất, có không ít thi thể nằm ngổn ngang, cho dù là thi thể, cũng phóng thích ra kiếm khí vô cùng sắc nhọn.

Nữ đế Đại Sở mang một bộ hoa phục che kín vết rách, lộ ra da thịt trắng nõn.

Nàng chống kiếm Long Tước, đứng lặng, thân hình lay động, nhưng không muốn ngã xuống.

"Bệ hạ, thiên nhân rút lui"

Hồi lâu.

Ngô Mị Nương thất tha thất thểu đi tới, nhìn Nữ đế Đại Sở, trong mắt tràn đầy đau lòng.

"Lui rồi sao?"

"Đáng giận... Trẫm không cách nào chính tay đâm chết thiên nhân"

Nữ đế chống kiếm, cắn lấy cánh môi đỏ mọng.

Ngô Mị Nương nháp môi, nhìn Nữ đế cao cao tại thượng, toát ra tư thái bi thương cùng bất lực như vậy, trong lòng cũng khó chịu.

Một trận này, tinh nhuệ Ngô gia Đại Sở ra hết, ba vị lão tổ lục địa tiên Ngô gia toàn lực ra tay, hỗ trợ Nữ đế, dù như vậy nhưng vẫn không thể

chém giết được bất kì tên thiên nhân nào .

Ngô Mị Nương cũng hiểu rõ chuyện xưa của Nữ đế Đại Sở, vị Nữ đế này cũng là một người đáng thương, trong đêm đầm máu lúc trước của Đại Sở, Nữ đế bị thương khắp người.

"Tra được tin tức rồi sao? Vì sao mấy tên thiên nhân này lại rút đi?"

Nữ đế từ trong phế tích đi ra, rút ra kiếm Long Tước.

Một tiếng ong ngâm nổ vang.

Ngô Mị Nương nói: "Là Tắc Hạ học cung"

"Có ba vị thiên nhân cường đại xâm lấn học cung, muốn giết La Hồng, lại bị La Hồng cùng Lý Trọng Nguyên lật ngược tình thế giết chết, ba tên thiên nhân đều chết, kim huyết nhiễm cả thiên địa"

Lời nói của Ngô Mị Nương ở trong phế tích hoàng cung Đại Sở vang vọng.

Chung quanh, mấy vị kiếm tu chống kiếm đôi mắt nhanh chóng sáng lên.

Nữ đế nắm kiếm Long Tước, cũng chậm rãi nâng lên cái cổ thiên nga trắng nõn.

"Người nói... La Hồng cùng Lý Tu Viễn... Bọn họ... Giết thiên nhân?"

Nữ đế dứt quãng nói.

Ngô Mị Nương ngân ra, vội vàng gật đầu, "Tin tức là thật, vương triều Đại Chu cũng bị thiên nhân xâm lấn, Thiên Tử Đại Chu liêu chết chống cự, cũng vì hôm nay có dị tượng do thiên nhân tử vong, khiến những thiên nhân khác tránh lui, thoát được một kiếp nạn"

Nữ đế nắm kiếm Long Tước, tay đang run rẩy.

Ung dung hoa quý trên mặt mang theo vài phần không thể tưởng tượng cùng kinh hãi: "Người nói... Bọn họ thật sự giết thiên nhân?"

"Bọn họ... Lại có thể giết chết thiên nhân?"

Ngô Mị Nương trịnh trọng gật đầu.

Nàng rõ ràng lysdo vì sao Nữ đế kích động như vậy.

Nữ đế hít sâu một hơi, cường chế chấn động trong lòng: "Mị Nương, ngươi đi một chuyến đến vương triều Đại La, đại biểu cho Đại Sở, Đại Sở nguyện ý cùng vương triều Đại La kết minh...

chống lại thiên nhân!"

"Dạ"

Ngô Mị Nương khom người.

Nữ đế vẫy vẫy tay, gọi tới một vị lục địa tiên, để hân hộ tống Ngô Mị Nương đi Tắc Hạ học cung.

Chương 843: Đi săn thiên nhân (4)

Bên ngoài huyện An Bình.

Từ thành Thiên An lui về, Trần Thiên Huyền cùng với La lão gia, mang theo đội ngũ, mệnh mệnh cuộn cuộn trở về.

Bọn họ không ngừng lên đường, cuối cùng cũng chạy về huyện An Bình.

Trên thành lâu La Hạo cùng La Tiểu Bắc thấy thế, lập tức mở cửa thành, nghênh đón Trần Thiên Huyền cùng đám người La lão gia vào thành.

La Hồng đang củng cố tu vi thì cảm ứng được hơi thở Trần Thiên Huyền, cũng rời khỏi trạng thái tu hành.

Lý Tu Viễn cũng xuất quan, chậm rãi đi ra khỏi Tắc Hạ học cung, đi tới bên trong thành.

"Thành Thiên An thất thủ"

"Chúng ta thủ không được, có thiên nhân xuất hiện, còn có Văn Thiên Hành..."

Trần quản gia đem những chuyện mà hắn biết nói hết một lượt.

"Văn Thiên Hành bị chương giáo Côn Luân cung Vân Thái Thương đoạt xá, nhưng, hiện giờ đã chết"

Lý Tu Viễn nhéo hoa đào, thương thức.

"Đến nỗi thành Thiên An thất thủ, cũng ở trong dự liệu... không ít lực địa tiên của vương triều Đại Hạ phi thăng Thiên môn, Đại Chu, Đại Sở vẫn còn chỗ tốt, mà vương triều Đại Hạ không có Hạ Hoàng, sợ là sẽ trở thành nơi trọng điểm cho thiên nhân vơ vét khí vận"

Lý Tu Viễn thở dài.

Mà La Hồng lại trầm mặc không nói.

Mấy ngày này, thiên nhân... Đều là tại họa của bá tánh.

La Hồng im lặng, cùng La Hồng hắn giống nhau, đều cùng một loại người.

Đối với loại người giống mình này, vốn La Hồng nên cùng bọn họ uống chút rượu, tham thảo một chút tâm đắc khi làm việc ác.

Chẳng qua... Giết thiên nhân có thể đạt được điểm khen thưởng.

Mà điểm khen thưởng này... lại quá nhiều rồi!

Ở giữa quy tắc khen thưởng và thanh danh bản thân, La Hồng cực kì rối rắm.

Nhưng, La Hồng liền nhanh chóng thanh tỉnh, La Hồng hắn...

Còn có thanh danh cái rắm.

Một khi đã như vậy, trước tiên nên đạt lấy khen thưởng, đem thực lực tăng lên trước, muốn làm hỏng thanh danh còn không phải dễ dàng hơn sao, chỉ cần Tiểu nữ hoàng Đại La vừa lên, La Hồng hẳn liền có thể trở thành một Nhiếp Chính Vương độc ác, đến lúc đó tội ác sẽ ào ào chạy tới.

Mà mấy tên thiên nhân, muốn đoạt lấy khí vận, lại trở thành kế hoạch tốt nhất để La Hồng bước tiếp trên con đường tội ác, cho nên... Nói cách khác, nhất định phải giết!

Trong lòng La Hồng nhanh chóng hạ quyết tâm, giết thiên nhân, không thể để thiên nhân đạt được mơ ước khí vận, làm trở ngại hẳn trở thành vai ác Nhiếp Chính Vương sau lưng tiểu nữ hoàng ngây thơ.

Đôi mắt La Hồng đột nhiên kiên định.

Quay đầu nhìn về phía Trần Thiên Huyền, nói: "Trần thúc, tên thiên nhân vẫn đuổi giết người còn đuổi theo không?"

Trần Thiên Huyền gật đầu, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía tầng mây dày nặng bao phủ vòm trời.

"Ta đã cảm nhận được, hai tên gia hỏa kia, lại muốn ra khỏi Thiên môn tới đuổi giết ta"

Trần Thiên Huyền có chút bất đắc dĩ, có chút phiền toái.

Thực lực của hắn có thể tăng lên nhanh như vậy, có thể nhanh chóng đạt tới tam cảnh lục địa tiên, cũng là vì hai tên thiên nhân đuổi giết hắn này, theo đuổi nguyên nhân không chịu bỏ.

Mà đôi mắt La Hồng lại sáng lên: "Trần thúc, để cho bọn họ tới đi..."

"Giết thiên nhân, rất sướng!"

Trần Thiên Huyền nghe vậy, lắc đầu: "Giết không chết, thiên nhân có tinh hoa sinh mệnh làm hậu thuẫn, bất tử bất diệt..."

"Ta từng chém qua một vị thiên nhân, nhưng thân thể hắn rất nhanh khôi phục lại, thiên nhân rất khó giết"

Lý Tu Viễn cũng đã rõ ràng ý tứ của La Hồng, tiểu sư đệ dự định muốn làm gì, đi săn thiên nhân?

"Tiểu sư đệ, cho sư huynh đi với?"

Ánh mắt Lý Tu Viễn tỏa sáng, tuy rằng hắn đạt được một nỗi khen thưởng cực lớn, nhưng là... cảm giác tắm trong khen thưởng thật sướng!

"Không được, sư huynh người quá mạnh, sẽ dọa hai tên thiên nhân đi đuổi giết Trần thúc..."

"Vẫn là ta đi, ta chỉ là một tên Nhất phẩm, thấp kém không dễ thấy"
La Hồng nói.

Lý Tu Viễn nghe vậy, tức khắc cảm thấy đáng tiếc, chính xác...

Lửa niết bàn của hắn, quá mạnh.

Mà Trần Thiên Huyền thì lại mang về mặt mơ hồ, hai người các người đang nói chuyện gì vậy?

Chúng ta đang cùng nói về một loại thiên nhân sao?

Đây là tính toán cho Trần Thiên Huyền hắn làm mỗi câu, dùng để câu cá?

Hắn, Trần Thiên Huyền... Tốt xấu gì cũng là một lục địa kiếm tiên, có thể cho hắn chút mặt mũi hay không?

Trần Thiên Huyền cũng không biết La Hồng cùng Lý Tu Viễn chém giết ba tên thiên nhân Cửu cảnh tôn, những về sau đã được La Tiểu Bắc - người hay bị đập nhất, phổ cập kiến thức, tức khắc Trần Thiên Huyền đầy mặt phức tạp.

Thiên nhân, có thể thật sự bị giết sao?

"Bọn họ rất nhanh sẽ tới, nhưng mà... Ta về tới Tắc Hạ học cung, bọn họ giống như không dám xuất hiện"

Trần Thiên Huyền nói.

La Hồng nghe vậy, tức khắc bối rối: "Đừng a, Trần thúc mau đi trấn an bọn họ, đừng để cho bọn họ chạy."

Trần Thiên Huyền: "..."

Câu người vừa nói, là tiếng người sao?

Mà La Hồng bỗng chốc đứng dậy, muốn thử đem Thiên Giáp thi Hạ hoàng thu vào trong túi trữ vật, rất nhanh chóng, hóa ra lại cho vào được, Thiên Giáp thi Hạ hoàng vốn là vật chết, túi trữ vật có thể thu nạp vật chết, cho nên Thiên Giáp thi Hạ hoàng cũng có thể thu vào trong đó.

Đây không phải sẽ là một ám khí hữu dụng sao.

Sau khi thu hồi Thiên giáp thi sau, La Hồng liền hưng phấn nói:

"Trần thúc, chúng ta đi... Tìm một cái rừng cây nhỏ ở ngoại ô."

Trần Thiên Huyền nhìn La Hồng nóng lòng muốn thử cùng biểu tình hưng phấn, khóe miệng giật giật, những vẫn đem kiếm Địa giao ra khỏi vỏ, đâm lên phi kiếm, ngang trời bay ra.

La Hồng cũng vừa động, cũng không chế kiến Thuần Quân.

Cùng Trần Thiên Huyền bay đi.

Hai người hóa thành hai đạo ánh sáng, xẹt qua bầu trời.

Trần Thiên Huyền ngự kiếm mà đi, áo xanh phật phật, gió lạnh thổi, cảm xúc phức tạp.

Cảm giác thật cổ quái.

Trần Thiên Huyền từ khi trở thành lục địa kiếm tiên, liền bị đuổi giết, hiện giờ chẳng lẽ...

Rốt cuộc cũng thoát được?!

Chương 844: Sinh ra là người, đời đời kiếp kiếp đều là người (1)

Kể từ khi Trần Thiên Huyền mở Thiên Môn và đáp xuống Địa Tiên Kiếm, thực ra cũng không mất nhiều thời gian lắm, chỉ tầm hai tháng.

Chỉ là trong khoảng thời gian này xảy ra quá nhiều chuyện, nên khiến Trần Thiên Huyền không khỏi hoảng hốt.

Mà La Hồng lại đã đạt tới trình độ không kém gì ông trong chớp mắt, điều này làm cho khái niệm về thời gian của ông có chút mơ hồ, vì vậy, khi La Hồng đề nghị giúp ông giải quyết tai họa của Thiên Môn, Trần Thiên Huyền đã vô cùng kinh ngạc.

Đi săn Thiên Nhân ... Đây là một ý tưởng rất táo bạo. Thiên Nhân đi săn con người và cướp đi khí vận của con người. Kết quả là La Hồng, người ở nhân gian, trái lại định đi săn Thiên Nhân, điều này quả thực là chuyện chưa bao giờ nghe tới.

Ngự kiếm hoành không.

Trần Thiên Huyền và La Hồng đáp xuống một vùng rừng núi hoang vu.

Nơi này cách Huyện An Bình hơn một ngàn dặm, ít ai lui tới, trong núi có không ít dã thú hung ác.

Sau khi Trần Thiên Huyền rơi xuống, ông ngẩng đầu lên và nhìn bầu trời với biển mây đang lộn nhào.

"Quả nhiên... ngay khi ta vừa ra khỏi Tắc Hạ Học Cung, bọn chúng đã bắt đầu ngo ngoe."

Trần Thiên Huyền hít thở sâu một hơi và nói.

Tên Thiên Nhân đuổi giết ông kia đúng là khinh người quá đáng.

Cảm giác bị nhìn chằm chằm thực sự khiến ông rất khó chịu, nhưng ông vẫn luôn không nghĩ ra cách giải quyết tình huống này nên đành bất lực.

Tuy ông là Lục Địa Kiếm Tiên, mặc dù cộng phạt vô song nhưng đối thủ lại là Thiên Nhân, bất tử bất diệt, rất khó giết.

La Hồng cũng cảm giác được, hơi nướng mảy.

"Đối phương trái lại có hơi nóng vội, đã lâu như vậy mà vẫn còn đuổi theo không bỏ."

La Hồng bật cười, theo đuổi không bỏ mới tốt, như thế này mới dễ mắc câu.

âm âm!

Phía trên bầu trời, một tầng mây dày đột nhiên cuộn trào, sau đó, một cái Thiên Môn xuất hiện, đây rõ ràng là Hạ Tam Trọng Thiên Môn, cũng không có uy áp khổng lồ như Tam Trọng Thiên Môn mà La Hồng từng thấy.

Sóng khí âm âm, trong núi tất cả yêu thú đều bị hù dọa, nằm rạp trên mặt đất, run run rẩy rẩy.

Họ cảm thấy một luồng uy áp từ trên bầu trời giáng xuống.

Trần Thiên Huyền cũng phun ra một hơi, và cầm Địa Giao Kiếm, tử khí quần lũy Địa Giao Kiếm, và tử khí này đã trở thành vũ khí tấn công của ông.

Với sự trợ giúp của luồng tử khí này, uy lực kiếm đạo của Trần Thiên Huyền đã mạnh hơn ít nhất một bậc.

Với sự xuất hiện của cánh cổng, gió trời bắt đầu nổi lên, gió hú cuộn khắp thiên địa, cuốn quần áo màu xanh lam của Trần Thiên Huyền bay lên.

Ông tập trung, nhìn chăm chăm vào cánh cổng dần dần hiện ra, nắm vạt ngang, mở ra Thiên Môn.

Sau Thiên Môn, hai bóng Thiên Nhân trên trời từ từ bước ra.

Cơ thể của họ đang lượn lờ quần quanh trong tiên khí, và đằng sau nó như có một thác nước của tinh hoa sinh mệnh đang tuôn ra.

Họ bước ra khỏi Thiên Môn, nhìn xuống Trần Thiên Huyền với tử khí quần thân, đôi mắt lạnh lẽo, tràn ngập sát khí nổi lên bốn phía.

"Người không nên rời khỏi Tắc Hạ Học Cung"

"Nếu người vẫn ở Tắc Hạ Học Cung, chúng ta còn không dám ra tay."

Giọng nói yếu ớt từ trên chín tầng trời bay xuống.

"Chúng ta là Kiếm tu, há có thể là người hèn yếu, đã là Kiếm giả, thẳng tiến không lùi, không sợ hãi, Kiếm tâm thông thấu, mới có thể chém hết con đường tu luyện đầy mê võng phía trước." Đây là đạo của Trần Thiên Huyền.

Nói trắng ra là ta là thế hệ kiếm tu, không sợ!

Lời nói vừa dứt, có âm thanh tiếng cười nhạo nhàn vang vọng trên bầu trời.

"Chẳng qua là Tam cảnh Lục Địa Tiên thôi, không vào được Thiên Môn, không được trường sinh, sáu trăm năm qua đi, người sẽ chỉ còn là một nắm đất vàng"

"Không, có lẽ không cần đợi tới sáu trăm năm, quy củ của nhân gian đã yếu đi nhiều rồi, đã không còn đủ thời gian sáu trăm năm cho người nữa."

"Thê gian sẽ nghênh đón thời đại của Thiên Nhân, tất cả những ai không phục tùng Thiên Nhân đều sẽ chết đi."

Một vị Thiên Nhân được bao quanh bởi một luồng tiên khí nồng đậm nói.

"Trần Thiên Huyền, ngươi đã từng dùng kiếm chém Thiên Môn, đây là đại tội, nhưng ngươi có đại khí vận. Nếu ngươi nguyện ý cùng ta bước vào Thiên Môn, đổi thành huyết mạch, ta có thể tha cho ngươi một mạng."

Một vị Thiên Nhân khác nói.

La Hồng ở bên dưới coi như đã thấy rõ.

Hai vị Thiên Nhân này, một người cho cây gậy, người còn lại cho mật ngọt, phân công rất rõ ràng.

Trần Thiên Huyền nghe vậy, mũi Địa Giao Kiếm giờ lên và chĩa thẳng vào hai vị Thiên Nhân.

"Thay máu, từ bỏ làm người, ta chính là Lục Địa Tiên ở nhân gian, sinh ra là người, đời đời kiếp kiếp cũng là người!"

Trần Thiên Huyền quát chói tai.

Âm thanh khuấy động giữa núi rừng.

Mà Địa Giao Kiếm dường như cảm nhận được ý chí của ông ta, và đột nhiên ngân nga, một luồng kiếm khí quán lấy từ cơ thể ông, từng cái một, hai cái ... đang phun ra giống như nham thạch trong lòng đất.

Tay áo của Trần Thiên Huyền đang bay lên, Giao hóa Thiên Long!

Một con rồng uy nghiêm đáng sợ xuất hiện dưới chân của Trần Thiên Huyền, kéo cơ thể ông lắc lư bay lên trời như điều gặp gió.

"Nào ... Chiến!"

Ánh mắt của Trần Thiên Huyền rạng rỡ.

Ông đã bị đuổi giết quá lâu, cũng chạy trốn quá lâu.

Ông có hơi chán ghét cảm giác này, La Hồng nói muốn đi săn Thiên Nhân, nhưng Trần Thiên Huyền không có từ chối, bởi vì ông đã chịu đủ rồi, vừa vặn hôm nay cũng hiểu rõ.

Là sống hay chết, đều nhờ vào bản lĩnh!

Thiên Nhân, tại sao Trần Thiên Huyền ông lại phải sợ chứ?

Bùm!

Một bầu không khí kinh hoàng bao trùm và một đại lộ rất tối tăm, nhiều vết nứt xuất hiện phía sau của Trần Thiên Huyền. Đây cũng là con đường dẫn tới cái chết của Trần Thiên Huyền.

Chương 845: Sinh ra là người, đời đời kiếp kiếp đều là người (2)

Tử khí vương vào đó, ba đóa hoa nở rực rỡ, giống như mạn đà la trên đường Hoàng Tuyền, quyến rũ vô cùng.

Những sợi tóc của Trần Thiên Huyền bay tán loạn, vô số kiếm khí sinh ra quanh người, giống như dưới vòm trời, tản mát ra xung quanh, khiến thân thể ông lắc lư, khuấy động cơn lốc, kiếm khí hóa rồng, giết chết hai vị Thiên Nhân.

Giữa núi non trùng điệp, La Hồng ngẩng đầu lên, y phục màu trắng cùng tóc trắng tung bay, hẳn đã có thể nhìn thấy mây trắng trên trời, bầu trời giữa trưa nhưng lại giống như ban đêm.

Đây cũng là do Lục Địa Tiên khuấy động thiên tượng, vừa ra tay đã khiến thiên địa biến sắc.

Hai mắt của La Hồng sáng ngời, đây cũng là lần đầu tiên hắn thấy được thực lực của Trần thúc.

Tam cảnh Lục Địa Tiên, nhưng nói đến sức chiến đấu, cũng gần chạm tới Tứ cảnh!

Cần phải biết rằng, Trần Thiên Huyền đột phá vào cảnh giới Lục Địa Tiên không bao lâu, đã có thể xưng là yêu nghiệt nhân gian!

Trên bầu trời, hai Thiên Nhân cũng hừ lạnh, bọn họ đã giao chiến với Trần Thiên Huyền quá nhiều lần, nhưng lần này, tất cả đều biến sắc.

Họ cảm thấy ý chí quyết tuyệt của Trần Thiên Huyền, sự điên rồ của ông, không thành công thì thành nhân.

Hai Thiên Nhân lần lượt xuất thủ, nguyên khí ngập trời bị hút vào và hóa thành lòng bàn tay to, hai lòng bàn tay che trời, vỗ Trần Thiên Huyền cười rống xương bay vút lên trên.

Núi non rung chuyển, vô số cây cối dường như bị gió mạnh đè ép, lá cây bay tán loạn.

Trong khi gió bay gào thét, La Hồng đứng lặng, lông mày hơi nhướng lên, đây là hai vị Thiên Nhân gần bước vào Tứ Cảnh, thực lực cũng không tệ.

Bây giờ La Hồng thậm chí có thể chiến đấu một trận với hai vị Thiên Nhân mà không cần sử dụng Thất Sát Tà Liên.

Nhục thân năm rên, cùng với việc dựa vào đại đạo mà mở rộng bảy ngàn dặm, mặc dù La Hồng là Nhất phẩm, nhưng chiến lược chân chính thì chính La Hồng cũng còn chưa thể biết được.

Tuy nhiên, La Hồng chỉ suy nghĩ một lúc và chọn cách giết chết trong một đòn, nếu không, vạn nhất hai vị Thiên Nhân phát hiện ra điều gì đó không ổn và trốn vào Thiên Môn thì sao đây?

Sóng không khí âm âm, những ngọn núi đang lắc lư.

Trên con rồng xương, năm ngón tay của Trần Thiên Huyền giống như kiếm, bỗng nhiên lao vào hư không mà khuấy động, khuấy động phong vân.

Liên tục va chạm với hai vị Thiên Nhân, đôi chưởng!

Kiểm khí hóa rồng, gào thét giữa thiên địa, mà hai Thiên Nhân cũng rất cường hãn, chỉ có điều lại bị Trần Thiên Huyền trấn áp, đánh nát, đương nhiên bọn họ cũng không vội, bởi vì Trần Thiên Huyền là một tu sĩ con người và không thể giết họ, bọn họ có sinh cơ cuồn cuộn, bất tử bất diệt.

Trận chiến ác liệt tiếp tục diễn ra, Trần Thiên Huyền là người chịu thua thiệt.

Những ngọn núi dường như đã biến thành đất bằng trong nháy mắt, không ngừng có năng lượng kiếm khí tiếp tục rơi từ trên trời xuống dưới, cắt mặt đất thành một đồng hỗn độn.

La Hồng yên lặng đứng yên, đứng sừng sững, đối mặt với năng lượng kiếm khí rơi xuống, không hề né tránh.

Trần Thiên Huyền cũng không cố ý né tránh La Hồng, bởi vì ông biết rằng bây giờ Công tử đã không còn là người bị vây giết bởi rất nhiều cao thủ Nhị phẩm ở Huyện An Bình kia nữa.

Bây giờ Công tử chính là người yêu nghiệt nhất trong nhân gian!

Khói bụi cuồn cuộn và dữ dội, cuộn lại như rồng đất, vùn vụt với lốc xoáy gào thét trên bầu trời.

Phốc phốc! ! !

Trong hư không, có kiếm quang đang lớn mạnh.

Nhìn như tối đen như mực, nhưng nó lại có ánh sáng chói lóa.

Một vị thần Thiên Nhân bị Trần Thiên Huyền chém làm đôi bằng một thanh kiếm, máu vàng bắn tung tóe trên bầu trời ở nhân gian.

Mà vị Thiên Nhân kia lại bắn ngược bay tứ tung, đứng trên bầu trời trăm thước phía trên, quần áo màu trắng phồng lên, vẻ mặt dữ tợn.

Vị Thiên Nhân trên trời bị chém đôi nhanh chóng phục hồi và tái tạo lại máu thịt của mình, cơ thể lại khôi phục, máu huyết lại tái tạo.

"Người đúng là yêu nghiệt nhân gian, trong khoảng thời gian ngắn, vậy mà có thể làm tổn thương cả hai người bọn ta..."

Vị Thiên Nhân này ngưng tụ lại cơ thể của mình, sắc mặt hơi tái nhợt, nhưng lại vắn vẹo lại cái cổ, lời cuốn lấy sát ý lạnh lùng nói.

Trần Thiên Huyền đứng trên con rồng xương, hơi thở hỗn hển.

"Người không thể giết bọn ta, mà bọn ta ... chỉ cần giết người một lần, như vậy là đủ rồi."

Hai vị Thiên Nhân cười nhạt, lại đi ngang trên không trung lần nữa.

Trần Thiên Huyền tràn đầy lửa giận cuộn cuộn trong lồng ngực, nhưng ông cũng có chút buồn bã.

Thiên Nhân ... Thật sự không thể giết được sao? !

Ở phía dưới.

La Hồng cảm thấy không sai biệt lắm, nhẹ giọng cười.

Thuần Quân Kiếm trong tay hắn nhẹ nhàng gõ xuống đất.

"Ô? Ta nghe nói Thiên Nhân đều bắt tử bắt diệt ... Vậy thì... để cho bản Công tử giết một lần xem nào" La Hồng nói.

Lời nói vừa dứt, bỗng nhiên có kiếm khí bay lên như nổi gió.

La Hồng thực sự bay thẳng lên trời, là cảnh giới Nhất phẩm, còn ngự không đơn giản như ăn cơm uống nước.

Hai Thiên Nhân vây công Trần Thiên Huyền đều sửng sốt, bọn họ đã phát hiện ra La Hồng từ lâu, nhưng lại không thèm để ý tới một tu sĩ Nhất phẩm.

Mà bây giờ, tu sĩ Nhất phẩm này lại dám nhúng tay vào trận chiến của bọn họ.

"Trần thúc... Hôm nay, Công tử ta sẽ giết một Thiên Nhân, người nhìn cho kỹ."

La Hồng bật cười.

Cho dù khí tức của cuộc đối đầu giữa Thiên Nhân và Trần Thiên Huyền mạnh đến mức nào, hay cuồng phong gào thét ra sao, khoảnh khắc La Hồng bay lên trời, trong nháy mắt, bầu trời dường như đột nhiên trở nên gió yên sóng lặng.

Toàn thân của La Hồng đầy máu, có kiếm khí, có chính khí, có Phật quang tràn ra.

Làn da tự động phát ra ánh sáng lung linh như mờ đông lại càng sáng chói mắt, giống như đồ sứ.

La Hồng di chuyển, thế gian đầy gió.

Giống như đại bàng nổi lên cùng gió!

"Muốn chết!"
"Chỉ là một Nhât phẩm!"

Chương 846: Sinh ra là người, đời đời kiếp kiếp đều là người (3)

Đôi mắt của một Thiên Nhân lạnh lùng, sát ý cuộn cuộn, thu lấy nguyên khí của thiên địa, hóa thành một nắm tay, vỗ về phía La Hồng.

Không khí bị chụp lại có tiếng đau đớn, nghẹn ngào không chịu nổi.

Mà La Hồng lại mặc y phục trắng, tóc trắng, nhanh nhẹn lấy ra mặt nạ

Tà Quân đeo lên mặt, khí tức của hắn liên tục tăng lên, ánh mắt lạnh lùng vô tình quan sát Thiên Nhân, giống như nhìn người chết.

Khi đôi mắt với một chương của Thiên Nhân, La Hồng cũng không né tránh, giơ Thuần Quân Kiếm trong tay ra, một kiếm quét ngang.

Một kiếm hóa rồng!

Cơ thể được khí huyết quanh năm rèn đúc, Chính khí dài rộng như sông dài, Phật quang phổ chiếu ... đều hòa vào trong một kiếm này.

Không giống như con rồng xương của Trần Thiên Huyền, kiếm khí của La Hồng như hóa rồng, là một con Trường Long ba màu, gầm thét trên bầu trời, va chạm vào một chương đó và phá vỡ sóng gió sắc bén.

Nguyên khí thiên địa như sôi trào, chương va chạm với rồng giữa trời đất, tiếng gào thét vang lên, cuối cùng biến mất vào trong thế gian.

Đôi mắt của Trần Thiên Huyền hí thành một đường.

Còn bên kia, vị Thiên Nhân vừa ra tay, lại sững sốt.

"Không thể nào! Làm sao một tu sĩ Nhất phẩm ở nhân gian có thể chiến thắng Thiên Nhân được?"

"Chỉ có Lục Địa Tiên phi thăng Thiên Môn mới có thể được xưng là Thiên Nhân, có sự chênh lệch to lớn như trời với đất với Nhất phẩm"

Thiên Nhân hít một hơi thật sâu và chuyển mắt sang La Hồng.

Nắm chặt tay thành một quyền, đưa ra.

Hư không dường như vỡ ra từng khúc!

Nhưng La Hồng lại chế nhạo: "Tứ Cảnh Thiên Nhân ... cũng chỉ như thế này, vẫn là giết Cửu Cảnh có vẻ vui hơn nhiều."

Vừa nói xong, La Hồng đưa tay lên và bỗng nhiên chộp mạnh.

Thiên Nhân, là người nên cũng có bóng.

Địch Sơn Tà Ảnh vẩn vơ, bỗng rồi xuất hiện ở phía sau người Thiên Nhân đó.

Thiên Nhân khẽ giật mình, đây là đồ chơi gì vậy, yếu ớt như vậy sao?

Nhưng mà, trong khoảnh khắc tiếp theo, Dịch Sơn Tà Ảnh lại biến thành dáng vẻ của La Hồng, La Hồng nhìn vị Thiên Nhân này mặc quần áo màu trắng, liền phủ tay.

Thiên Giáp Thi của Hạ Hoàng đột nhiên xuất hiện và đánh vào đối thủ.

Tử khí cuộn cuộn, thi khí ngập trời khó mà kiểm soát.

Vị Thiên Nhân này bỗng nhiên biến sắc.

Bị Thiên Giáp Thi của Hạ Hoàng đánh trúng, tử khí quanh thân Hạ Hoàng bộc phát, trong nháy mắt, đập nát cơ thể của Thiên Nhân, tử khí quần thân!

"Thiên Giáp Thi?!"

Thiên Nhân bàng hoàng.

La Hồng đột nhiên búng ngón tay, Hư Ảnh Thánh Nhân xuất hiện sau lưng, Thánh nhân cầm sách, lạnh lùng quan sát Thiên Nhân.

Bùm!

Cơ thể của Thiên Nhân bị Thiên Giáp Thi đập gần như vỡ vụn thành từng mảnh, lập tức lâm vào trong trạng thái mê man.

Trong biên ý chí của hắn, thực sự có một quyển sách màu vàng đang che đây lấy hắn.

La Hồng mỉm cười, ý chí phân thân cầm thanh Ma kiếm trong tay và lao vào đó.

Từ Ngũ cảnh trở xuống, người bị Thư Sơn giam cầm, La Hồng chém chết đại đạo của đối phương như chém dưa thái rau vậy.

Sau một lúc lâu, đại đạo của Thiên Nhân cũng sụp đổ thành từng đoạn, hoa của đại đạo cũng tàn lụi theo.

âm âm!

Máu vàng ngập trời, trên trời nồng nặc mùi máu tanh nồng, gay mũi vô cùng.

Vị Thiên Nhân đang giao thủ với Trần Thiên Huyền bỗng biến sắc.

Chết rồi!

Bạn đồng hành của hắn ... đã chết!

Bên kia, Trần Thiên Huyền cũng sợ ngây người.

Con mẹ nói!

Cậu ta thật sự con mẹ nó giết chết rồi?

Trực tiếp giết chết biên ý chí của Thiên Nhân ư? !

Điều này làm sao có thể?

Trên đời làm gì có thủ pháp nào có thể giết chết được biên ý chí của Thiên Nhân chứ?

Có những thủ đoạn có thể làm tổn thương biễn ý chí, nhưng phương pháp giết chết biễn ý chí thì chưa từng nghe thấy!

Phốc phốc!

Thuần Quân Kiếm của La Hồng rút ra và đâm xuyên vào đại đạo đang sụp đổ và biễn ý chí sụp đổ của cơ thể bên trong Thiên Nhân, xoẹt một tiếng.

Thịt vỡ ra thành từng mảnh, và máu vàng vung vẩy khắp thiên địa.

Không có tinh hoa sinh mệnh xuất hiện lần nữa, thân thể bất tử bất diệt của Thiên Nhân... cũng không thể nào sống lại.

Giữa thiên địa, một đám Kim Vân đậm đặc bắt đầu liên tục bay tới, hóa thành sức mạnh pháp tắc.

Lực lượng quy tắc nồng đậm, hội tụ trên đầu La Hồng thành một cái chầu nhỏ.

Hả?

La Hồng nhướn mày, càng ngày càng ghét bỏ.

"Phản thưởng quy tắc?"

"Cái chết của ba vị Cửu cảnh đại nhân là do ngươi gây nên!"

Khuôn mặt của vị Thiên Nhân đối đầu với Trần Thiên Huyền gần như bị bóp méo.

Hắn chưa bao giờ nghĩ rằng kẻ đã giết ba vị Thiên Nhân Cửu phẩm thực sự lại là một tu sĩ Nhất phẩm.

"Người chấp hành quy tắc của Nhân Hoàng?"

Vị Thiên Nhân này rú lên thảm thiết, ngay sau đó, hắn ta quay về phía Thiên Môn mà không quay đầu lại.

Tuy nhiên, làm thế nào hắn ta thoát được.

Trần Thiên Huyền đã chặn hắn ta lại.

La Hồng cũng di hình hoán ảnh, rút ngắn khoảng cách, dùng Thiên Giáp Thi của Hạ Hoàng làm ám khí, trực tiếp ném ra ngoài, đập đối phương đầm máu không thôi.

Sau đó, La Hồng dùng Thư Sơn giam cầm, biễn ý chí của mình thành một thanh kiếm và đâm vào biễn ý chí của đối phương.

Kỳ thực trên mặt của La Hồng mang theo nụ cười ôn hòa, cũng không vội giết chết vị Thiên Nhân này.

Hắn ngẩng đầu, liếc nhìn Thiên Môn đang treo lơ lửng trên bầu trời, trong lòng hiện lên một ý nghĩ táo bạo.

"Trần thúc ... tiêu diệt cơ thể của hắn." La Hồng nói.

Trần Thiên Huyền tự nhiên là không nói gì thêm, dùng một kiếm quét ra.

Có một vụ nổ lớn, máu vàng bắn ra.

Thân thể của vị Thiên Nhân này bị đánh tan thành từng mảnh, sau đó, ở phía sau Thiên Môn, sinh mệnh tinh túy như thác nước tuôn ra.

Chương 847: Sinh ra là người, đời đời kiếp kiếp đều là người (4)

Hai mắt của La Hồng đột nhiên sáng lên, tay mắt lạnh lẽ, vung tay lên, mở ra trang trừ vật, chặn lối vào Thiên Môn, đột nhiên, lượng tinh hoa sinh mệnh hùng vĩ không ngừng bị chém đứt.

"Dừng!!!"

Thế chất của vị Thiên Nhân đó khôi phục một cách khó khăn, cả người run lên, trong mắt của hắn, vị tu sĩ Nhất phẩm này là ma quỷ!

"Lại chém tiếp." La Hồng nói.

Trần Thiên Huyền dùng Địa Giao Kiếm chém tiếp, cơ thể của Thiên Nhân lại nổ tung.

Mà đằng sau Thiên Môn, tinh hoa sinh mệnh lại chảy cuộn cuộn xuống.

La Hồng lập tức bật cười, trong bụng như nở hoa, cười không ngậm mồm vào được.

Mà theo tinh hoa sinh mệnh bị chặt đứt, vị Thiên Nhân đó rốt cuộc không thể ngưng tụ cơ thể vật chất nữa, cuối cùng... đại đạo sụp đổ và đạo hoa tàn lụi.

Cuối cùng cũng vĩnh lạc.

Thiên Môn về sau, tinh hoa sinh mệnh không còn lưu chuyển, loáng thoáng có âm thanh phần mộ vang vọng khắp nơi.

Như thế ... một con phần mộ sau khi bị tính kết Tinh hoa sinh mệnh của Thiên Nhân ... đã bị cắt đứt!

Trong lòng Trần Thiên Huyền chấn động, các sóng âm vừa thoát ra kia phảng phất như thể muốn phá hủy thế gian.

Đằng sau Thiên Môn có một sự tồn tại cực kỳ mạnh mẽ!

La Hồng không quan tâm, cất trang trừ vật đi, đây chỉ là ý tưởng trong lúc nhất thời của hắn, nhưng không ngờ rằng mình thực sự có thể thu hoạch được một đợt lớn tinh hoa sinh mệnh.

Số lượng này mặc dù không thể so sánh với tinh hoa sinh mệnh do Thiên Nhân ban tặng cho Hạ Hoàng nhưng cũng khá nhiều.

La Hồng cảm thấy rằng hắn đã khám phá ra một con đường để kiếm tiền.

"Rống cái gì mà rống, có bản lĩnh thì đến nhân gian đi."

"Không có bản lĩnh thì... Biến đi!"

La Hồng vô cùng kiêu ngạo cười to.

Trong mơ hồ, dường như La Hồng nhìn xuyên thấu qua một Thiên Môn, thấy được ngọn suối sinh mệnh Thiên Hà đang trào dâng, vắt ngang phía sau Thiên Môn, mà bên trong Thiên Hà đều chứa đựng vô tận tinh hoa sinh mệnh nồng đậm.

Với nhiều tinh hoa sinh mệnh như vậy, La Hồng lấy một chút thì có thể xảy ra chuyện gì được chứ?

Sau lưng Thiên Môn vẫn có tiếng gầm rú, âm thanh gào thét liên miên không dứt.

Tuy nhiên, cùng với cái chết của hai Thiên Nhân, Thiên Môn này cũng bắt đầu mai một và ẩn nấp.

Phía trên bầu trời chỉ còn lại biển mây hùng vĩ trùng trùng điệp điệp.

Mà Thiên Môn biến mất, không còn tăm tích.

Trên thế gian, lại có thêm hai xác chết của Thiên Nhân.

Giữa các ngọn núi, là một mớ hỗn độn, cây cối bị chặt bỏ, và những ngọn núi dường như đã di chuyển.

Đây là sự biến hóa của thiên tượng do sự giao đấu giữa những cường giả ở Cảnh giới Lục Địa Tiên.

Nếu không có bảo hộ, đủ để diệt hết thành trấn, đốt núi nấu biển.

Kim Vân cuộn trào mà đến, hai đám mây vàng tó bằng cái chảo sắt bay lơ lửng trên đầu La Hồng, từ đó lực lượng ý chí nồng đậm không ngừng phun trào mà xuống.

La Hồng đã bổ sung các lực lượng này trên nền tảng của đại đạo, khó khăn lắm mới có thể mở rộng đại đạo lên hơn mười dặm.

Một bên khác, Trần Thiên Huyền cũng nhận được rất nhiều phần thưởng từ trong lòng bàn tay, đó là do La Hồng có được vì đã để ông chém đứt cơ thể Thiên Nhân.

Sau khi Trần Thiên Huyền nhận được phần thưởng này, năng lượng của mình được tiếp thêm sức, con đường đại đạo hiện ra và đã mở ra ngàn dặm lần nữa, đóa đạo hoa thứ tư nở rộ và đạt đến Tứ cảnh Lục Địa Tiên!

Mắt Trần Thiên Huyền rực lửa, không thể tưởng tượng nổi.

Giết Thiên Nhân ... có thể nhận được phần thưởng?!

Đây là loại hoạt động thần tiên nào?

Chẳng trách La Tu Viễn hô hào muốn tham gia, phần thưởng này cũng... quá hời quá sướng rồi đi!

La Hồng mở mắt ra, so với sự thoải mái của Trần Thiên Huyền, La Hồng cũng không cảm thấy vui sướng như vậy, phần thưởng khi giết hai vị

Thiên Nhân mới chỉ mở rộng được Đại đạo hơn mười dặm...

"Mở rộng Đại đạo... khó đến vậy sao?"

"Càng ngày càng chờ mong có thể mở rộng Đại đạo đến vạn dặm... thật mạnh làm sao!"

La Hồng hít một hơi thật sâu.

Khi Đại đạo mở rộng hàng ngàn dặm, đó sẽ là ngày hắn đột phá Lục Địa Tiên.

Tuy nhiên, hiện giờ tu vi Tà Đạo của hắn vẫn là Nhị phẩm, nếu cứ tiếp tục như vậy thì không thể được. Hắn vẫn chủ tu Tà tu, làm sao hắn có thể để cho việc tu luyện Tà tu kéo chân sau.

Đạo Tà tu tăng lên ... phải đề trọng chương trình nghị sự.

Trong đồng hồ độn trên mặt đất, khói bụi lặng lẽ cuộn cuộn.

La Hồng bỗng nhiên lấy ra một khối lệnh bài hoàng kim từ trong ngực của mình, đây là Thiên Địa Tà Lệnh, đó chính là lệnh bài mà Thiên Địa Tà Môn phân phát cho Tà tu khắp nơi.

La Hồng muốn nâng cao tu vi Tà đạo, có lẽ cũng chỉ có thể gửi hy vọng vào Thiên Địa Tà Môn.

Tu vi Tà đạo của hắn càng về sau càng khó để đột phá.

Hả?

Sau khi vuốt ve tấm lệnh bài đã lâu chưa thấy này, La Hồng hơi nhíu mày.

Hắn lại phát hiện ra rằng có nhiều tin tức bên trong lệnh bài.

Người duy nhất có thể giao tiếp với hắn là Hoàng Siêu, một ám tử hắn xếp vào Thiên Địa Tà Môn.

Mấy ngày nay, La Hồng bận rộn bên ba khắp nơi, cũng bởi vì thực lực tăng lên quá nhanh, đã quên Tà môn, hiện tại cần Tà môn để nâng cao thực lực, cho nên La Hồng mới nghĩ tới.

"Khi nào Công tử nhận được tin, xin hãy trả lời, tiểu nhân đã lên chức, hiện tại được phép tiến vào Tổng bộ của Thiên Địa Tà Môn!"

"Công tử, tiểu nhân đi đến Thập Vạn Đại Xuyên, đến nước Nam Chiếu!"

Tổng bộ của Thiên Địa Tà Môn thế mà lại là Nam Chiếu!"

"Công tử, van cầu người hãy cứu lấy tiểu nhân, tiểu nhân bị một vị Tà Vương của Thiên Địa Tà Môn nhìn trúng, bây giờ ta phải đi theo tên Tà Vương này làm việc thay hắn ta"

"Công tử ơi! Quốc chủ của Nam Chiếu trở về Nam Chiếu, nghi ngờ cấu kết với Thiên Môn, không chỉ truy nã Thiên Địa Tà Môn, mà còn treo

thượng đầu của Công tử người, hơn nữa còn tụ tập số lượng lớn tu sĩ Tà Cổ, chuẩn bị bức Huyện An Bình thoái vị, đoạt lại khí vận của Nam Chiếu."

"Công tử, có nguy hiểm, Quốc chủ Nam Chiếu tuyên bố sẽ luyện người thành nhân cô!"

Chương 848: Sinh ra là người, đời đời kiếp kiếp đều là người (5)

"Công tử đã nhận được tin tức, cố gắng giữ mình"
Tin tức dày đặc không ngừng tràn ngập trong đầu của La Hồng.
La Hồng cau mày, nhận được tin tức.

Trong đó, tin tức Hoàng Siêu không cẩn thận tiến vào Tổng bộ của Thiên Địa Tà Môn vẫn khiến hắn có hơi kinh ngạc.

Ban đầu, La Hồng chỉ coi Hoàng Siêu như một quân cờ, tùy thời mà huy động ngân lượng.

Mà bây giờ, Hoàng Siêu đã thực sự tiến vào Tổng bộ của Thiên Địa Tà Môn.

Có phải cho người thêm chút thời gian ... Người sẽ trở thành Môn chủ của Thiên Địa Tà Môn không?!

Khóe miệng của La Hồng co giật.

Tuy nhiên, những tin tức khác do Hoàng Siêu đưa ra cũng thu hút sự chú ý của La Hồng.

"Quốc chủ của nước Nam Chiếu Nam Ly Hỏa ... thông đồng với Thiên Môn?"

"Muốn lấy sức mạnh của cả nước đi công phạt Huyện An Bình, muốn đoạt lại khí vận của Nam Chiếu?"

La Hồng cau mày, trong mắt lóe lên một tia lạnh lẽo.

La Hồng đương nhiên là nhận ra Quốc chủ của nước Nam Chiếu, ban đầu ở Đại Triều Hội ở Thiên An Thành... tên nhãi này đã tuyên bố muốn giết hắn, muốn con của hắn báo thù.

"Muốn tiến đánh Huyện An Bình?"

La Hồng hít một hơi thật sâu, hắn đương nhiên sẽ không cho phép chuyện này xảy ra.

Trên thực tế, hắn không lo lắng về Huyện An Bình chút nào.

Có Tắc Hạ Học Cung ở Huyện An Bình, bây giờ còn có Nhị sư huynh đã hoàn thành Niết Bàn và tu vi đã đạt đến cảnh giới của "Bán Tôn" tọa trấn nữa.

Đừng nói Quốc chủ của Nam Chiếu, cho dù là Thiên Nhân bình thường tới, Nhị sư huynh cũng có thể ngăn cản.

"Muốn giết ta..."

"Bọn họ muốn giết ta, nhất định phải cưỡng chế Huyện An Bình ... Đã như vậy, bọn họ phải ra tay trước!"

"Tu tập lượng lớn tu sĩ Tà Cổ, Thiên Địa Tà Môn Tà tu... Nghe nói Nam Chiếu tu luyện tà đạo, chính là Tà tu..."

"Vừa vặn ... Bản Công tử ta còn đang lo lắng làm sao đột phá Nhất phẩm đây!"

Hai mắt của La Hồng lóe lên, sát ý mơ hồ trên người bắt đầu dâng trào.
Nước Nam Chiếu...

Nếu bản Công tử tự tay tàn sát một đất nước, thì liệu thiên hạ bêu xấu hắn có đủ để tăng thêm tu vi không nhỉ?

La Hồng nở nụ cười.

Hắn muốn đến ... Có lẽ hắn sẽ đi.

Đã như vậy thì... xuôi nam, tiến về Nam Chiếu.

Một người giết một quốc gia!

La Hồng suy nghĩ xong, gửi lại một tin nhắn cho Hoàng Siêu.

"Tin nhắn đã nhận được."

"Ngoài ra, người giúp bản Công tử tạo thế, nói cho Quốc chủ Nam Chiếu, nếu đã muốn giết La Hồng ta, vậy La Hồng ta sẽ....
hủy diệt đất nước của hắn"

La Hồng chuyển tin cho Hoàng Siêu.

Sau đó, giữa những ngọn núi lộn xộn, hắn đuổi lưng một cái.

"bình"

Thiên Địa Tà Lệnh chấn động.

Hoàng Siêu nhanh chóng truyền lại tin tức về.

La Hồng liếc nhìn.

Hoàng Siêu: "

"

Ở nơi cách cửa ải bảy mươi dặm, một vị đại hán to béo khoanh chân ngồi trên lưng hổ trùng to lớn đang dõi mắt nhìn ra xa.

Trời có gió, có mưa.

Gió đang kêu khóc, mưa như muốn nghiêng.

Đại hán to béo ngồi trong mưa gió ăn lượng lớn thức ăn, vừa nhìn chăm chăm về phía cửa ải. Chỗ ấy có bảy vị cường giả đứng đầu Thiên bảng tại Nam Chiếu quốc trấn thủ. Chỉ cần có dị động, hắn ta lập tức có thể phát hiện tình huống.

Bỗng dưng, đại hán to béo hơi ngừng tay, miệng há to, nhưng giống như quên nhét thức ăn vào miệng. Con người hắn ta co rụt lại, nhìn chăm chăm

nơi xa, có thể thấy trong màn mưa rơi nghiêng có người dùng một đao tách đôi.

Một người một kiếm một bộ áo trắng chậm rãi cất bước.

Thiên, địa, phong, nhân dường như dung hợp thành một bức tranh tuyệt vời.

"Hắn... Hắn thật sự đến rồi!"

Đại hán to béo run lên, đồ ăn trong tay rơi xuống đất bùn.

Đại La, La Hồng!

Hắn phá tan quan ải do Nam Chiếu xây dựng, xuất hiện ở đây.

Hắn tới rồi!

Nhưng điều càng khiến đại hán khiếp sợ hơn là, tại sao không có một chút động tĩnh nào, không có một chút gió máy hay vết tích giao chiến diễn ra. Bảy vị Nhất phẩm Thiên bảng, dù là Lục địa tiên Nhị cảnh cũng bị ngăn cản một phen.+ Không thể nào chết trong im ắng như vậy chứ?

Trong chớp mắt, đại hán to béo ngồi trên lưng cổ trùng sồn cả tóc gáy, gào lên như thấy quỷ.

Nam Cương vốn nhiều mưa. Trận mưa lớn này dội lạnh cả người hắn ta.

Hắn ta nhìn thấy bên cạnh bóng áo trắng kia có bảy cái bóng đen liêu xiêu, chính là bảy vị Nhất phẩm Thiên bảng Nam Chiếu quốc.

Chết rồi!

Bảy vị Nhất phẩm Thiên bảng không nhắc lên được chút gió đã chết rồi.

Đại hán không do dự, đột nhiên song chưởng kết ấn. Một giây sau, cổ trùng dưới thân nứt ra, máu tươi ngưng tụ, hóa thành một mũi tên máu đỏ tươi.

Mũi tên máu ẩn chứa ý chí mang theo tin tức của đại hán.

Lập tức, mũi tên máu bắn vút đi, xé rách màn mưa vào trời cao, chớp mắt đã lao về phía Nam Chiếu quốc.

Sắc mặt đại hán hơi trắng, nhìn thể xác cổ trùng to lớn mà đau lòng:

"Mũi tên này tiêu tốn cực nhiều tà sát, phải ăn bao nhiêu máu người mới có thể khôi phục đây?"

Sau khi đại hán bắn tên truyền tin lập tức xoay người bỏ chạy.

Bỗng dưng, thân thể của hắn ta cứng đờ, vì một chiếc Phật Đẳng đã trôi nổi phía trước hắn ta. Trời đất giống như hóa thành đầm lầy, muốn cử động thân thể là cực kỳ gian nan.

Hắn ta có thể nhìn thấy động tác và thân hình mình. Hắn ta lắc lắc người, cất bước. Mưa gió trong trời đất ào ạt xối vào, chảy xuôi.

Mọi vật đều đọng lại. Trời đất hóa thành một bức tranh.

Mà hắn ta chính là người bị giam cầm trong bức tranh.

Đây là uy thế thiên địa sao?

Thân thể đầy mỡ của đại hán to béo run lên bần bật. Hắn ta muốn cử động, dốc toàn lực bú tí mẹ, nhưng có Phật Đẳng lơ lửng đằng xa khiến hắn ta không thể di động một chút nào, giống như hóa thành bức tượng điêu khắc.

Phốc!

Một thanh kiếm đen xì xé gió lao tới.

Phật Đẳng tắt, cũng là lúc linh hồn đại hán tiêu vong.

Đại hán chỉ có thể cảm nhận thanh kiếm đen xì kia xuyên qua thân thể, không ngừng hút lấy tà sát trong người hắn ta, nuốt chửng.

Chương 849: Kiếm sinh Tà Phạt, Nhất phẩm Thiên Tà! (1)

Giống như khi cổ trùng của hắn ta hút lấy máu tươi của những phạm nhân không sức đánh trả.

"Lời đồn... Quả nhiên là thật..."

"Công tử La Hồng... Ghét ác như thù, Khắc tinh... của tà tu..."

Đại hán to béo cười thắm, trong mắt hoàn toàn mất đi ánh sáng, hóa thành bộ thi thể lạnh lẽo trong mưa gió.

Lúc này, La Hồng mới nắm Thuận Quân kiếm đạp trên đất bùn đi tới.

Lúc đi ngang qua đại hán to béo, mắt hắn không hề lay động.

Sau khi đi ngang qua, từ trong thi thể đại hán to béo mới có tà ảnh ngo nguẩy đứng dậy.

Một mũi tên máu đỏ tươi xé rách trời mưa Nam Chiếu.

Ánh máu đỏ chập chờn xuyên qua đế đô Nam Chiếu, vào thành Nam Chiếu.

Giống như một tảng đá ném vào mặt hồ yên tĩnh gây ra trận sóng mênh mông.

Đại tướng quân Miêu Tân của Nam Chiếu là một cao thủ Nhất phẩm lâu năm. Ông ta đứng trên tường thành nhận mũi tên máu.

"Đây là mũi tên máu mà A Nô truyền về... Chuyện gì lại cần hắn ta dùng mũi tên máu truyền tin?"

Miêu Tân thống lĩnh đại quân Nam Chiếu, chính là người tâm phúc của Quốc chủ Ly Hỏa vương quốc Nam Chiếu. Giờ phút này, ông ta nhìn mũi tên máu bắn về Nam Chiếu mà hoảng sợ run rẩy.

Ông ta vươn bàn tay phủ kín vết chai bắt lấy mũi tên máu, bóp chặt.

Nhất thời, mũi tên máu hiện lên hình ảnh. Trong hình ảnh là La Hồng với áo bào tung bay trong gió đang đi đến.

"Một người một kiếm địch một quốc gia?"

"Thật can đảm!"

Miêu Tân đột nhiên bóp nát mũi tên máu, hàn ý đáng sợ bắn ra từ mắt.

Sau lưng ông ta có tà sát phun trào, hóa thành rắn độc thè lưỡi.

"Nếu ngươi dẫn theo ba mươi vạn thiết kỵ La gia xuôi Nam tấn công Nam Chiếu ta, lão tử còn sợ ngươi ba phần. Nhưng ngươi một thân một mình, một mình một kiếm cũng muốn địch quốc?"

Buôn cười cực kỳ, ngông cuồng cực kỳ!"

Gương mặt Miêu Tân lạnh như sương.

Mấy vị Nhất phẩm mạnh trên Thiên bảng đều chết thật sự nằm ngoài dự liệu của ông ta. Có điều, bộ tộc Miêu Cổ tại Nam Cương không chỉ dựa vào mấy vị Nhất phẩm mà vươn lên.

Trên thành lâu, mấy vị quân sĩ thân mang tinh giáp Nam Chiếu khom lưng đứng.

"Chưa từng gặp kẻ nào ngông cuồng như vậy. Dù là Hoàng đế Đại Hạ...

Cũng chưa từng một mình khiêu chiến một quốc gia!"

"Coi Nam Chiếu ta là tiểu quốc hạng ba thôi sao?"

Miêu Tân lạnh lùng lắm bầm. Khí thế từ ông ta dâng lên, đột nhiên vung tay.

"Truyền tin cho Quốc chủ, báo cáo như thực tế"

"Các người cầm lệnh của ta đi về phía Lục Cổ doanh, Độc Cổ doanh,

Hỏa Cổ doanh, Huyền Cổ doanh..."

"Điều động cỏ tốt nhất ra thành nghênh địch!"

Miêu Tân đứng yên trên thành Nam Chiếu, quát.

"Tuân lệnh!"

Các vị tướng sĩ tinh giáp Nam Chiếu chấp tay nhanh chóng lui về sau.

Miêu Tân suy nghĩ một chút, đưa tay ra. Có năm con cỏ trùng đầy hoa văn kỳ lạ bò ra. Ông ta do dự chốc lát rồi bóp nát.

Ầm!

Một luồng sát khí cực độ phóng ra, cuộn cuộn trên tường thành.

Sau một lát, ở sâu trong Nam Chiếu quốc có bóng người mặc áo choàng

đen lướt nhanh ra khỏi, tốc độ cực nhanh, phút chốc đã tới tường thành.

Tổng cộng năm người mặc áo đen, khí tức đều đạt tới mức độ thay đổi khí trời.

Đều là Lục địa tiên!

Lục địa tiên thành tựu bằng Cổ đạo!

Miêu Tân điều động những Lục địa tiên này là để phòng ngừa chẳng may. Tuy rằng Lục địa tiên không được ra tay trong cuộc chiến Nhất phẩm, là do quy tắc thiên địa, nhưng chẳng phải quy tắc hiện giờ đã rất yếu ớt rồi sao?

Thiên nhân nhiều lần ra khỏi Thiên môn, Lục địa tiên ra tay cũng không sao.

Nếu La Hồng dám can rờ, hẳn phải trả giá thật lớn.

Dùng đầu hắn treo trên tường thành Nam Chiếu để răn đe.

Thành Nam Chiếu.

Khá hỗn loạn, đề phòng nghiêm ngặt.

Hoàng Siêu quần người trong áo choàng đen, nhìn những bóng người lao ngang qua bầu trời, lòng chấn động.

Tình trạng đề phòng mức này, lẽ nào... đại địch xâm lăng?

Hoàng Siêu hoảng hốt, chẳng lẽ công tử La Hồng đến rồi?

Thật sự muốn một mình đồ sát một quốc gia?

Nam Chiếu quốc vì tu Cổ đạo nên hầu như tu sĩ toàn quốc đều là tà tu, thậm chí tổng bộ Thiên Địa Tà Môn cũng xây dựng ở đây.

Thế nhưng, chính vì thế, thực lực Nam Chiếu không hề giống như bề ngoài.

Tuy rằng ở bề ngoài Nam Chiếu quốc không bằng ba đại vương triều Đại Sở, Đại Chu, Đại Hạ, nhưng nếu cộng thêm Thiên Địa Tà Môn cùng với các loại cổ độc thuật, sức chiến đấu của Nam Chiếu quốc thực ra không hề yếu hơn ba đại vương triều.

Vương triều Đại Hạ tranh đấu nhiều năm với Nam Chiếu mà vẫn bị thiệt, có thể chứng tỏ cho điều đó.

Vừa nhớ tới đây, Hoàng Siêu lập tức lấy ra Thiên Địa Tà lệnh, lần nữa truyền tin cho La Hồng, đề La Hồng hành sự cẩn thận. Hắn ta báo lại việc hội tụ lực lượng Nam Chiếu và chuẩn bị trước cho La Hồng.

Chỉ có điều, tin tức như đá chìm biển lớn, La Hồng không đáp lại.

Vị Hoàng Siêu kia vừa truyền tin cho hắn.

Hắn nắm chặt áo bào đen, vội vàng đi về phía tổng bộ Thiên Địa Tà Môn.

Năm ngày không ngán.

La Hồng đi bộ xuôi Nam chín nghìn dặm, một mình một kiếm muốn khiêu khích Nam Chiếu, tin tức đã truyền khắp thiên hạ.

Danh tiếng La Hồng hôm nay đã không còn như lúc tiểu tu sĩ trước kia. Hắn vào được Nhất phẩm, nở rộ hào quang tại Đại triều hội, mượn lực thần bí chém giết Hoàng đế Đại Hạ.

La Hồng chính là thiên kiêu mạnh nhất đương đại.

Mọi hành động của hắn đều được rất nhiều người chú ý.

Tin La Hồng xuôi Nam vừa truyền ra, cả thiên hạ lập tức hành động. Vô số người tu hành nhanh chóng phá không chạy tới Nam Chiếu. So với việc La Hồng đi bộ, tu sĩ phẩm cấp cao mạnh mẽ phá không bay đi phải nhanh hơn nhiều.

Trong mười vạn dặm núi rừng, đã sớm có tung tích tu sĩ ẩn hiện.

Chương 850: Kiếm sinh Tà Phật, Nhất phẩm Thiên Tà! (2)

La Hồng chưa bao giờ ẩn giấu tung tích mình. Từ huyện An Bình đến Nam Chiếu quốc, chín ngàn dặm địa, hắn đều đi bộ.

Tâm thần của hắn thăng hoa, khi vận may đến thì lòng sáng ra, càng làm đạo hoa lan tỏa. Chỉ tiếc, La Hồng vì chưa viên mãn cơ sở đại đạo nên chưa muốn đăng lâm Lục địa tiên, một kiếm chém đạo hoa.

Một người địch một quốc gia, rất khó.

Dù cho Lục địa tiên mà chưa vượt Ngũ cảnh cũng chưa chắc dám làm như thế.

Địch một quốc gia không giống địch lại một thành.

La Hồng mơ hồ cảm giác được một áp lực đè lên, nhưng áp lực lại khiến hắn hưng phấn. Hắn cần đột phá, tu vi Tà đạo chẳng qua mới Nhị phẩm. Bây giờ kẻ địch mà La Hồng phải đối mặt đều là Thiên nhân, Lục địa tiên vượt Nhất phẩm.

Tu vi Nhất phẩm còn thiếu rất nhiều.

La Hồng muốn mạnh lên, nên hắn chọn Nam Chiếu. Hoàng Siêu nói tổng bộ Thiên Địa Tà Môn ở Nam Chiếu, hơn nữa quốc chủ Nam Chiếu còn hạ lệnh truy sát với La Hồng.

Đã như vậy, La Hồng tiên hạ thủ vi cường, đánh tới Nam Chiếu.

Đồ sát một quốc gia có thể tăng cường ác danh, có thể xử một lượt Thiên Địa Tà Môn, không chừng tu vi tà tu có thể đột phá ràng buộc thăng tới Lục địa tiên, lại có thể giải quyết mọi uy hiếp từ Nam Chiếu quốc đối với mình. Một hòn đá hạ ba con chim, một mũi tên trúng ba đích.

Cho nên La Hồng đến.

Trong lúc mưa gió gào thét.

Mười vạn núi rừng giống như một bức tranh thủy mặc chập trùng. Khói sương mông lung cuộn cuộn như mây.

La Hồng tóc trắng pháp phới, tay áo bông bành, eo đeo Thuần Quân kiếm. Hắn vượt rừng leo núi, bất kỳ hoàn cảnh hiểm trở nào cũng không thể trở ngại bước chân của hắn, bất kỳ cửa ải nào cũng không thể làm hắn dừng lại.

Sau khi La Hồng chém đạo hoa, tinh khí thần tăng vọt, là một sự lột xác, lột xác về chất.

Bảy nghìn dặm cơ sở đại đạo của La Hồng đa phần đều là do giết Thiên nhân rồi hấp thu năng lượng đúc thành. Vì vậy, đối với La Hồng, đó đều không phải thứ thuộc về hắn. Thế nhưng, qua lần đi bộ từ huyện An Bình qua chín nghìn dặm đến Nam Chiếu, hắn cảm ngộ thiên địa, cảm ngộ căn cơ đại đạo càng thêm sâu sắc.

Bây giờ bảy nghìn dặm cơ sở đại đạo của hắn đã thực sự thuộc về La Hồng. Thậm chí, lực khống chế cơ thể của La Hồng, hiểu biết với kiếm pháp đều tăng cực nhanh.

Thiên địa có mưa gió.

Dãy núi sương mù như thiên biến vạn hóa.

Năm ngày đi bộ, không ít tu sĩ giang hồ đã tới trước.

Họ đứng từ xa phóng tâm mắt đến hắn.

Có người chiêm chọc, có người xem thường, có người chế giễu, có người kính nể, có người sát cơ hùng hực...

La Hồng vui mừng với tất cả tình cảnh này.

Các người sẽ nhanh chóng biết bốn công tử xấu đến mức nào.

Từ xa, một thành trì giữa quần thể núi được gió mưa gột rửa ánh vào mắt. Đó là thành Nam Chiếu, đô thành của Nam Chiếu quốc.

Đô thành này thực sự là quá lớn, dù là núi non trùng điệp cũng khó che giấu phong thái của nó.

La Hồng đứng lặng, chấp tay sau lưng, tay áo phấp phới, tóc trắng như sương bay bay trong gió mưa.

Phía sau hắn có tám tà ảnh đứng lặng. Con mắt chúng màu đỏ, phóng mắt nhìn ra xa, có quyền luyện, có phức tạp, có thờ dài...

Họ đã hóa thân tà ảnh, bây giờ chỉ vì quân chủ.

La Hồng nhìn đường chân trời núi non chập trùng, trán hơi nhăn.

Hắn cảm nhận được sát cơ vẩn vơ trong trời đất. Sát cơ dày đặc, nổ vang khắp trời đất.

Bước chân không ngừng của hắn cuối cùng cũng ngừng lại.

Đôi mắt nhìn tới, có thể thấy trước thành Nam Chiếu có mây đen dày đặc trên trời, dưới đất, bao trùm núi sông.

Sau đó có tiếng gào hét như núi tuyết đổ sụp, như biển sấm sét nổ ầm ầm.

Đừng!

Đừng!

Đừng!

Núi sông liên miên đều rung lên ầm ầm, giống như sắp nổ tung.

Mười vạn dặm núi rừng không phải toàn vùng đồng bằng. Giữa dãy núi chập trùng, cỏ thụ mọc lên từ mặt đất nhiều lít nha lít nhít. Nơi này không thích hợp cho kỵ binh xung phong, không hợp cho đội hình hàng vạn con ngựa cùng dốc lực chạy.

Thế nhưng tiếng đất rung núi chuyển không kém tiếng thiên quân vạn mã đạp đất xông lên.

Đó là cỏ trùng!

Những cỏ trùng giống như nhện mọc giáp xác to khổng lồ, nhiều vô kể, đen xì cả vùng.

Màn mưa cũng bị chia tác. Tầng mây trên trời bị xé toạc.

Mặt đất bị bầy cỏ trùng khổng lồ nhiều như nước trong biển rộng che phủ cả một tầng dày.

Trên lưng những cỏ trùng này có tu sĩ và tướng sĩ Nam Chiếu quốc giương ngang đao đứng. Cờ bay phấp phật, binh qua như rừng, sát phạt thiết huyết, tiếng kêu "Giết" rầm trời!

Khí thế như tuyết lở khiến trời đất biến sắc.

Trên vòm trời, cũng có cỏ trùng nhiều chi chít. Sau lưng đám cỏ trùng kia sinh gai nhọn. Trên gai nhọn có ánh lửa rực cháy, giống như từng mũi tên lửa chờ sẵn.

Có khách giang hồ đứng trên cây cỏ thụ nhìn. Hai chiến tuyến, phóng mắt nhìn thanh thế dưới đất, quả thực là đội hình hùng vĩ không gì sánh kịp.

"Quân đội tinh nhuệ của Nam Chiếu, dưới đất có doanh tiên phong Lục Cổ, trên trời có Hỏa Cổ doanh áp sát, còn có Độc Cổ doanh, Huyền Cổ doanh áp trận..."

"Quân đoàn Tà Cổ! Nam Chiếu đang dốc toàn bộ lực lượng!"

"Nam Chiếu nổi giận, vừa ra tay đã dùng đại sát chiêu! Dù ba vương triều Đại Hạ, Đại Sở, Đại Chu liên hiệp lại cũng đừng hòng đánh bại quân đoàn Tà Cổ của Nam Chiếu trong mười vạn dặm rừng núi."

Những người khắp nơi tới đây lặng lẽ đứng cách La Hồng mấy trăm dặm, phóng mắt nhìn tới, tất cả đều ồ lên, sắc mặt đại biến.

Quân đoàn Tà Cổ có mười vạn người!

Nhưng đây là tinh nhuệ của Nam Cương. Có lẽ ra khỏi Nam Cương sẽ làm sức chiến đấu của họ mất giá đi nhiều, nhưng trong Nam Cương này, quân đoàn Tà Cổ hoàn toàn là bá chủ.

Hơn nữa, quân đoàn Tà Cổ của Nam Cương do người và cỏ ý niệm hợp nhất thành quân thể, khí và uy tăng tăng trùng điệp, cực kỳ khủng bố.

Dù Lục địa tiên tâm thường cũng có thể bị giết chết.

Chương 851: Kiếm sinh Tà Phạt, Nhất phẩm Thiên Tài! (3)

Không ngờ Nam Chiêu quốc lại trình trọng đôi phó như vậy, hoặc nói, Nam Chiêu muốn răn đe thiên hạ.

Bây giờ thời đại loạn lạc đã nổi lên. Muốn sinh tồn trong thời đại này nhất định phải dọa kinh tứ phương mới được.

Trần Thiên Huyền ở phía xa sau lưng La Hồng cũng biến sắc.

Quân đoàn Tà Cổ mười vạn tạo thanh uy thế còn lớn hơn ba mươi vạn thiết kỵ La gia.

Nơi này là sân nhà của Nam Chiêu. Mười vạn dặm núi sông này càng là thế giới của cô trùng.

Ở chỗ này, năng lực cá nhân sẽ suy yếu tận cùng.

Muốn một người địch quốc, khó!

La Hồng nhìn kỹ. Khóe miệng dưới mặt nạ Tà Quân hơi nhếch lên, càng lúc càng lớn.

Mái tóc bạc tung bay như lời đình màu trắng đánh lên trời.

La Hồng che nửa bên mặt, cười trầm thấp.

Áo trắng bay theo mưa gió. Thiên quân vạn mã cuộn cuộn tới.

Thật nhiều...

Thật nhiều tà tu!

Thật nhiều tà sát!

Giống như một ngọn lửa đốt cháy trong người. Sát hải trong cơ thể La Hồng nổi sóng. Sóng lớn bạo phủ, trời long đất lở!

Vạn ngàn tà sát, tất cả đều nhập thân ta!

Mắt La Hồng sáng như đuốc. Hấn đối mặt với quân đoàn Tà Cổ khủng bố không chỉ không sợ hãi chút nào, mà còn cực kỳ hưng phấn.

Thuần Quân kiếm đang run rẩy. Nó đang run lên vì hưng phấn.

La Hồng đưa mắt nhìn, tay áo phiêu phiêu, Thuần Quân kiếm không gió bay lên, lơ lửng giữa không trung.

Thuần Quân kiếm nâng lên trước người La Hồng, trong phút chốc, toàn bộ tinh thần, ý niệm của La Hồng hòa vào thân kiếm.

Thiên nhân hợp nhất, người kiếm hợp làm một!

Bây giờ La Hồng là Nhất phẩm, Nhất phẩm kiếm đạo tông sư.

Vạn kiếm... Quy tông!

La Hồng giờ tay lên, đột nhiên đẩy một cái.
Thuần Quân kiềm rung lên. Danh kiếm thiên hạ tỏa sắc rực rỡ.
Đùng đùng đùng!

Trong rừng núi rậm rạp, quân đoàn Lực Cổ hung hãn lao tới. Bọn chúng
linh hoạt hơn chiến mã, hung mãnh hơn, tàn nhẫn hơn.

Mỗi con đều như con nhện khổng lồ, mỗi bộ vuốt của chúng đều giống
như thanh đao sắc bén.

Chiến mã chỉ có thể cất bước chạy tới. Chúng chẳng những có thể chạy,
mà còn có thể chém địch, ăn thịt kẻ địch!

Lực Cổ doanh, mỗi con đều do máu thịt nuôi lớn, được bồi dưỡng tính
hung ác, ngưng tụ tà sát. Mỗi con Lực Cổ ném vào một thành trì nhân loại
đều có thể gây ra tai họa cho một phương.

Bây giờ, vạn ngàn tai họa cùng tụ lại một đường, chính tề lao tới chém
giết.

Mùi máu tanh, sát khí rạt rào tụ hợp.
Tâm hồn con người bị xung kích mạnh.

Tuy chúng không phải chiến mã, nhưng cũng chính tề đạp đất tiến lên.
Mặt đất bị bước chân của chúng kích vang còn có lực hơn cả ngựa.

Giống như vô số đợt sấm sét trong khoảng khắc đánh xuống trăm dặm,
tư thế cực kỳ bá đạo vô tới La Hồng đòi giết.

Giống như điểm sáng màu trắng đối mặt với cả biển rộng đen tối.
Giống như núi cao nghiêng ngã, biển lớn phá đê, áp lực che phủ tới.
Trên thành lâu thành Nam Chiếu.

Miêu Tân đứng lặng, tỉnh giấc uy nghiêm đáng sợ, mắt sắc như dao.
Ông ta thấy rõ cảnh tượng mênh mông như biển, miệng cong lên.

Người đời luôn nói quân đội ba đại vương triều vô song.

Nhưng Miêu Tân rất tự tin, tại mười vạn dặm núi rừng, ở đất Nam
cương, quân đoàn Tà Cổ Nam Cương là mạnh nhất.

Có thể là... Đệ nhất quân đội thiên hạ!
"Giết!"

Tùng tùng tùng!

Trên thành lâu có tiếng trống trận.

Miêu Tân quát một tiếng chói tai, truyền vang ba quân. Một khắc sau,
toàn bộ chiến sĩ Nam Chiếu đứng trên lưng cổ trùng gào hét.

Miêu Tân nhếch môi.

Một người địch một quốc gia...

Người cho rằng người là ai?

Thuần Quân trôi nổi trước người La Hồng.
Hắn đẩy ra một chuồng. Thuần Quân kiếm thoáng chốc bắn vọt ra.
Kiếm hóa thành hai, hai hóa thành bốn, rồi ba mươi sáu, rồi hóa vạn!
La Hồng nhướng mày, về mặt cười cười đầy hưng phấn.
Sau lưng vô số cổ trùng, quân sĩ Nam Chiếu lạnh lùng quan sát, sát cơ
nổi tứ phía.

Chỉ thoáng qua, quân đội Tà Cổ đã áp sát tới. Cổ trùng vô cùng to lớn
như quái vật găm thét, mùi tanh tràn bờ tới chỗ La Hồng.

La Hồng đột nhiên chỉ hư không một cái.
Vạn kiếm nhất thời bắn mạnh ra bốn phía với hắn là trung tâm.
Kiếm khí ngút trời, một vòng lại một vòng xoắn quanh bốn phía.
Quân thế khủng bố hội tụ thành một, hình thành Tà Cổ khủng bố trải
ngang mặt đất, gào hét vang tận trời xanh.

Khách giang hồ thiên hạ sợ mất mật.
Dù là tu sĩ Nhất phẩm mà đối mặt với quân đội Tà Cổ này cũng cảm
thấy vất vả khó địch nổi.

Thân thể La Hồng chớp mắt bị vô số cổ trùng bao phủ. Cả vùng tối om.
Đất rung núi chuyển.

Kiếm khí đều bị đè ép co cụm lại. Ánh kiếm phun trào giống như ngọn
lửa thiêu đồng hoang bị che phủ.

Trên Lục Cổ, giáp sĩ cầm giáo, mâu quét ngang, sắc bén đến độ có thể
cắt cả bầu trời.

Mưa đã ngừng từ lâu.
Mà dù mưa đột nhiên trút xuống cũng không ngăn được quân thế ngút
trời như vậy.

Tất cả mọi người hít một hơi, trừng mắt nhìn La Hồng, không dám chớp
mắt, chỉ sợ bỏ qua một chút.

Nhìn La Hồng bị nhấn chìm, không còn động tĩnh trong sóng triều,
nhiều người chần chừ... Chết rồi sao?

Chết?

Không!

Các vị khách giang hồ co rụt con người.

Bởi vì ngay lúc đó, họ nhìn thấy giữa vòng xoáy bài sơn đảo hải có một
bóng kiếm hiện lên. Bóng kiếm hóa trường long, hóa ngọn núi cao, lại hóa
đại dương kiếm.

Kiếm khí hóa rồng, kiếm khí thành núi, kiếm khí thành biển.

Chớp mắt, vụ nổ như thiên nữ rải hoa, xán lạn như pháo hoa.

Vô số Lục Cỗ gào thét, máu xanh lục bắn phụt. Có giáp sĩ bị kiếm khi phân làm hai nửa.

Như cơn lốc bao phủ, cuốn bay cỗ trùng và giáp sĩ.

Lộ ra hình ảnh giữa chiến trường. Vô số cỗ trùng bắn ngược, giáp sĩ la hét thảm thiết, tiếng gào gạt đi cả tiếng xung phong khắp núi rừng.

Vùng trung tâm sạch không. Thiếu niên một bộ áo trắng, một thanh kiếm, một mình độc lập.

Một người phá ngàn quân!

Chương 852: Kiếm sinh Tà Phạt, Nhất phẩm Thiên Tài! (4)

La Hồng lập tức lao xuống, như cơn lốc khổng lồ nhằm về phía đại quân.

Khí huyết trên người bùng phát. Năm lần rèn thể, không kém Vũ tiên.

Hắn bùng sáng giống như mặt trời, như cướp đoạt ánh sáng sao trời.

La Hồng dùng võ đạo sát phạt, một mình chém giết đại quân.

Lực Cổ có lực lớn vô cùng, nhưng so với La Hồng năm lần rèn thể vẫn còn chênh lệch nhất định. Thuần Quân kiếm chém xuống lập tức chia đôi một Lực Cổ, ngay cả giáp sĩ bên trên cũng ngã xuống.

Đất cát nổ tung, gió giạt ào ào.

Một người chém giết một quân.

La Hồng coi lần này như một đợt rèn luyện. Xuôi Nam chín nghìn dặm trước đó là lột xác tâm tình, bây giờ hắn cần lột xác chiến đấu.

Kiếm khí dọc ngang, xả mặt đất thẳng từng cái rãnh.

Núi bị phạt bằng, chặt chém. Mặt đất biến đổi. Bầu trời vụn vỡ.

Trên bầu trời, đại quân doanh Hỏa Cổ dồn dập không chế cổ trùng khóa chặt La Hồng.

Chỉ một thoáng sau, thiên địa tối sầm.

Sau màn tối chính là ánh lửa rừng rực.

Biển lửa trên bầu trời như bao trùm, che phủ cả vạn dặm trời xanh.

Vô số tên lửa rít gió bắn xuống, muốn xuyên thủng La Hồng, tiêu diệt La Hồng.

Trên mặt đất cũng có cổ độc phun khí độc, độc vật lượn lơ tràn tới. Mặt đất bị ăn mòn, núi sông rạn nứt, biển màu xanh đen.

Uy thế khủng bố khiến người biến sắc.

Địa Giao kiếm trên lưng Trần Thiên Huyền rung động, như muốn ra tay.

Nhưng nhìn công tử áo trắng phía trước việc nghĩa chẳng từ nan, nhảy thẳng vào biển lửa và độc vật, Trần Thiên Huyền cảm thấy lòng run lên rồi trở nên bình thản.

Đây là chiến đấu thuộc về công tử.

Ông cảm thấy La Hồng đang lột xác, giống như tỉnh ngộ sau chín nghìn dặm xuôi Nam. Trước kia là tỉnh ngộ trong lúc cất bước, giờ là tỉnh ngộ trong chiến đấu.

Không hô là công tử!

Một người địch một quốc gia, giống như thần thoại đương đại!

Trần Thiên Huyền hoảng hốt. Từng có lúc công tử chẳng qua chỉ là phàm nhân ghét ác như thù. Mặc dù hẳn biết sáng tạo kỹ năng Trang gia, nhưng làm sao có thể một mình địch quốc như bây giờ?

Thân thể La Hồng nằm lần rên thê, hít vào giống như rồng hút nước, thở ra giống như cuồng phong gào thét.

Đối mặt với biển lửa nghìn dặm, khí huyết La Hồng bốc lên hùng hực, như tinh hà gào thét. Hắn hét một tiếng, biển lửa nổ tung để dành ra chỗ trống. Hắn lao mạnh qua chỗ trống, đứng giữa trời.

Sát Châu kiếm lần lượt hiện lên. Một lẻ tám thanh kiếm Sát Châu đan dệt quanh thân.

Chính khí Trường Hà cuốn tới, như sông lớn giáng từ trên trời xuống, phi xa ba nghìn dặm.

Sương độc của độc cô bị tách đôi, bị hao nhiên chính khí tiêu trừ.

La Hồng như tia sáng trắng, trong lúc cất bước, máu tuôn rơi, khói độc khó xâm.

Một chưởng quét ngang, Sát Châu kiếm lướt ra. Một trăm lẻ tám thanh Sát Châu kiếm hình thành kiếm chiêu tuyệt thế, Kiếm Côn Lôn!

Một ngọn núi Côn Lôn chọc thủng trời ập xuống. Hỏa Cổ trên trời bị đè nổ tung. Vô số giáp sĩ hét thảm, rơi xuống như mưa...

Vô số lực lượng tà sát tràn ngập, lại như bị một loại lực lượng nào đó dẫn dắt tràn vào cơ thể La Hồng, hội tụ vào sát hải trong đan điền hắn.

"Không đủ... Còn chưa đủ..."

La Hồng nhắm chặt mắt, tóc bạc tung bay, thâm thì.

Hắn không sử dụng tà ảnh, chỉ một thân một mình chiến đấu.

Hắn đang tích lũy tà sát, muốn đột phá ràng buộc chỉ trong một khoảnh khắc.

Nhị phẩm Địa Tà cảnh phá ràng buộc, nhập Nhất phẩm Thiên Tà!

La Hồng mở bừng mắt, lãnh khốc vô tình. Hắn nhìn thi thể rơi rụng như mưa, lại nhìn núi non mặt đất, quân đội Tà Cổ đông đảo của Nam Chiếu quốc.

Các tu sĩ Tà Cổ này đều là chất dinh dưỡng cho hắn.

Thứ hắn tu chính là đại tà thuật.

Càng ngày càng nhiều tà sát nhập thể, mà thân thể La Hồng càng ngày càng thông suốt, càng nóng rực.

Hắn như một Mặt Trời lặn trên mặt đất, tay cầm Thuần Quân kiếm, kiếm khí hóa rồng. Hắn đạp bước mà đi, tóc bạc bay bay, tay áo phấp phới, như văn sĩ nho nhã vẩy mực sơn thủy.

Một kiếm giết một người, một kiếm chém một cổ!
Tà sát như cơn lốc bao phủ, nhưng bị La Hồng hấp thu, trừ khử.
Mười vạn quân Tà Cổ nhào đến. Vô số máu tươi tung tóe, chân cụt tay đứt bắn tung. Trời đất tối tăm, đất rung núi chuyển.

Máu tươi giàn giụa, chảy thành dòng đan xen trên mặt đất.
Mười vạn đại quân bị xé toạc. Thân thể năm lần rền của La Hồng như Vũ tiên giáng thế, dường như không biết mệt mỏi, khí lực dài lâu.

Vô số tu sĩ giang hồ đều sửng sờ.

"Hắn còn là người sao?"

"Lục địa tiên Ngũ cảnh trở lên cũng chỉ đến thế chứ?"

"Yêu nghiệt mạnh nhất đương đại quả không hổ danh!"

Nhiều người run sợ, kinh hoàng, cảm xúc dâng trào.

Một người địch ngàn quân, một người địch một quốc gia, đây là giấc mộng trong lòng bao nhiêu giang hồ hiệp sĩ.

Nhưng dù là Lục địa tiên cũng chưa chắc đã có thể làm được. Bởi vì người đến Lục địa tiên tương đương với siêu thoát phạm thế không nhúng tay vào chuyện thế gian. Loại chém giết cỡ lớn đã rất ít tham dự, đừng nói diệt một quốc.

Mà bây giờ La Hồng đã làm được, Nhất phẩm chiến một quốc!

Miêu Tân vẻ âm trầm, thân thể hơi run rẩy.

Ông ta đứng yên trên tường thành, nhìn rõ trận thảm sát cách đó trăm dặm.

Làm sao ông ta có thể tưởng tượng La Hồng lại làm được đến mức này.

Lục Cổ vô dụng, Độc Cổ vô dụng, Huyền Thị không ảnh hưởng được La Hồng chút nào.

"Tất cả Nhất phẩm Thiên bảng, Nhị phẩm Địa bảng, Tam phẩm Huyền bảng của Nam chiếu đều xuất chiến!"

"Giết!"

"Người này không chết, Nam Chiếu không còn mặt mũi nào tồn tại thế gian!"

Miêu Tân nói.

Trên lầu thành có vô số bóng đen lướt ra.

Họ ẩn nấp trong quân đoàn Tà Cổ, giết về phía La Hồng.

Chớp mắt đã áp sát La Hồng.

Rất nhiều tu sĩ Nhất phẩm ân giầu khí tức, chỉ chờ một khắc tới gần La Hồng lập tức bùng phát.

Thiên địa uy thế dao động. Không gian vặn vẹo, sơn hà rung chuyển.

Hơn vị Nhất phẩm Thiên bảng đồng thời ra tay, sát cơ cuộn cuộn!

Địa bảng và Huyền bảng ần nấp trong quân đội cũng hét lên, đủ loại màu sắc hình thái cổ trùng bùng nổ.

Dù La Hồng cũng cảm thấy khó xoay sở.

Uy thế thiên địa giống như hóa thành một tòa tháp thông thiên đập xuống.

Mắt La Hồng chợt sáng ngời. Hắc bổng cười lớn. Thuần Quân kiểm đột nhiên vung lên. Thuần Quân, một trong các danh kiếm thiên hạ đúng lúc này bộc phát hào quang cực hạn.

La Hồng cầm kiếm đối mặt mấy chục tu sĩ tà cổ Nhất phẩm Thiên bảng, cả trăm Nhị phẩm Địa bảng và rất nhiều Tam phẩm Huyền bảng.

Chương 853: Kiếm sinh Tà Phạt, Nhất phẩm Thiên Tà! (5)

La Hồng vui mừng.

Cực kỳ hưng phấn.

Một kiếm chém ra, nhất thời một chiếc Phật Dăng hiện lên. Tám mươi một chiếc đèn tỏa ra vô tận Phật quang chiếu khắp vạn vật, khiến trời đất bất động.

Sau lưng, Thiên Thủ Tà Phạt hiện ra, lưng mọc Thiên Thủ.

Vô số kiếm khí trùng điệp.

Một kiếm sinh Tà Phạt.

Rất nhiều tu sĩ Nhất phẩm chấn động tâm thần, biến ý chí cứng đờ.

Nhất phẩm còn vậy, đừng nói Nhị phẩm, Tam phẩm.

La Hồng giờ kiếm, năm ngón tay như năm cây thần kiếm đột nhiên chém. Một trăm lẻ tám cây Sát Châu kiếm bắn vọt, xoay tròn quanh người hắn như cối xay gió.

Phốc phốc phốc!

Trong nháy mắt, tu sĩ Nhị phẩm và Tam phẩm vây giết La Hồng bị chém bay đầu, nổ tung.

Như mây trăm quả pháo hoa cùng nổ.

Nhất phẩm Thiên bảng còn có thể chống cự, nhưng sắc mặt ngơ ngác, trọng thương phun máu.

Quái vật!

Sát Châu kiếm bao phủ như rồng hút nước.

Vô số tà sát ào ạt tràn vào người La Hồng, như vạn sông tụ dòng, tập trung vào sát hải nơi đan điền của La Hồng.

Công pháp Vạn Sát Quy Nhất vận hành. Sát hải vốn có hàng nghìn tầng sóng cuộn rào đột nhiên ngưng đọng.

Giống như tấm màng mỏng ngăn cách bị phá tan, gông xiềng đứt ha.

La Hồng rơi xuống đất, tóc trắng áo trắng bay phấp phới. Hắn che mặt nạ, cười rục rờ.

Cuối cùng cũng đột phá rồi!

Tà tu Nhất phẩm, Thiên Tà!

La Hồng đột nhiên mở mắt. Những Nhất phẩm Nam Chiếu vừa hạ xuống đất đồng loạt biến sắc.

Họ cảm thấy thiên địa chợt tối sầm.
Chỉ thấy, thiếu niên một người một kiếm một bộ áo trắng kia chống
Thuần Quân kiếm xuống đất.
Hắn giơ tay, vung chiêu.
Thoáng chốc.
Thiếu niên không còn một mình.

Sau lưng hắn có đạo đạo bóng đen mọc lên như rừng. Trong đó có giáp
sĩ Nam Chiếu chết đi, có Lục Cổ đã tan tành, có Hỏa Cổ độc đã chây ròi...
Giống như bão táp bóng đêm hội tụ.

Bóng đen rậm rạp, đôi mắt đỏ rực đầy vẻ cuồng nhiệt, giống như làm lễ
với quân vương.

La Hồng mỉm cười, cuối cùng cũng tập hợp đủ tà sát đột phá Nhất
phẩm.

Không cần kìm chế vận dụng tà sát nữa.

Đã vậy.

La Hồng chống kiếm nhìn đô thành Nam Chiếu ở dãy núi trùng điệp
phía xa.

Nhếch miệng, cười khế.

"Tiếp đó, đại quân ta..."

"Xuất phát!"

Đại quân...

Xuất phát!

La Hồng giang hai tay, tà ảnh vô số sau lưng đứng thẳng, có Sở Thiên
Nam, Ngô Thiên, Cung Hạo... Các vị tà ảnh lần lượt xuất hiện.

Còn có cả tà ảnh quân đội Nam Chiếu đã chết, ngay cổ trùng cũng hóa
thành tà ảnh, đen kịt như rừng, kết nối với dãy núi sau lưng La Hồng giống
như một trận bão hắc ám.

Chiến trường to lớn chợt như bị tắt tiếng.

Chỉ còn lại tiếng máu chảy sàn sạt trên mặt đất cùng với tiếng gió rít thê
lương.

Hơn mười vị Nhất phẩm Thiên bảng và trăm vị Địa bảng, Huyền bảng...

Họ lặng lẽ ẩn nấp, đột nhiên bùng phát. Đội hình như vậy, thủ đoạn như
vậy, dù Lục Địa tiên có hơi bất cần chút cũng phải chịu thiệt thòi.

Kia đều là tinh nhuệ của quốc gia Nam Chiếu, đều là cường giả, đủ là tu
sĩ Địa bảng cũng là tinh anh trong hàng Nhị phẩm. Mười vị Nhị phẩm có
thể chiến Nhất phẩm yếu. Gần trăm vị Nhị phẩm tinh anh cũng khiến mười
vị trí đầu của Thiên bảng phải đau đầu.

Thê nhưng, trong chớp mắt, tử thương vô sôt Máu chảy đây dât, quanh vo vắn vẹo, giống như những dòng suối chảy rì rào.

Các vị tu sĩ Địa bản, Huyền bản nổi tung đầu, giống như điểm từng đóa hoa mai đỏ lên bức tranh thủy mặc đen và trắng, rục rờ khiến người ta lạnh cả tâm can.

Không chỉ Thiên bản của Nam Chiếu quốc vây giết La Hồng phải hoảng sợ, mà ngay quân đoàn Tà Cổ được huấn luyện nghiêm chỉnh đang vây giết La Hồng cũng kinh hãi tột độ, con người co rụt, khí thế trời sục.

Cho tới những khách giang hồ lác đác trên chiến trường Nam Cương như lá cây lất phất điểm điểm trong mưa gió kia, chớp mắt như bị ai rút mất âm thanh.

Họ hít một hơi lạnh, khiến nhiệt độ thiên địa nóng nực hơn.

Từ các thi thể sau lưng La Hồng lại có những bóng đen bò dậy.

Trong những bóng đen đó ẩn chứa tiếng gào thét và rên rỉ không cam lòng của quân đoàn Tà Cổ đã ngã xuống.

Địa giao kiếm trên lưng Trần Thiên Huyền đang rung động dần yên tĩnh lại.

Thần sắc ông đầy vui mừng và phức tạp.

Công tử đã trưởng thành đến mức độ yêu nghiệt.

Trận chiến này khiến Trần Thiên Huyền nhìn thấy sức chiến đấu của La Hồng, cho dù hắn mới Nhất phẩm, thế nhưng... Dù là Lục địa tiên Tứ cảnh cũng có thể chiến một trận.

Trần Thiên Huyền cũng không dám nói có thể thắng được La Hồng.

Công tử... Thực sự là quá yêu nghiệt!

Đặc biệt là kiếm đạo của La Hồng đã vượt xa sự dạy dỗ của ông.

Mà giờ khắc này, Trần Thiên Huyền cũng nhận ra, công tử có lẽ có đột phá. Tinh khí thần của La Hồng chợt tăng vọt, đó là dấu hiệu đột phá.

"Quay về trước một vạn năm, quét ngang tương lai vạn năm, Nhất phẩm trong nhân gian e không ai có thể sánh ngang với công tử!"

Trần Thiên Huyền cảm khái.

Nhất phẩm có thể chiến Lục địa tiên Ngũ cảnh, không phải yêu nghiệt thì là gì?

Trên lầu thành Nam Chiếu.

Nhìn thiên tài Địa bản và Huyền bản chết thảm trong phút chốc, đại tướng quân Miêu Tân run lên.

Đây là Nhất phẩm?

Người bảo ta đây là thứ Nhất phẩm quý quái gì?

Người này...

Vì sao có thể yêu nghiệt như thế?

Có điều, trong mắt Đại tướng quân Miêu Tân chột đỏ lên. Địa bảng, Huyền bảng... đó đều là hạt giống tương lai của Nam Chiếu quốc, đều có cơ hội lên cấp Thiên bảng, cung cấp cường giả mạnh mẽ cho quốc lực của Nam Chiếu quốc.

Mà bây giờ những tu sĩ đó đều đã chết, sẽ ảnh hưởng to lớn tới quốc lực trong tương lai của Nam Chiếu quốc.

"Giết"

Mắt Miêu Tân đỏ rực, ông ta quát.

Một người chiến một quốc gia?

Nếu thật sự để La Hồng thành công, Nam Chiếu có lẽ sẽ trở thành trò cười khắp thiên hạ.

Đại tướng quân Miêu Tân đi tới bên trống trận, trực tiếp đẩy người gõ trống ra, tự mình cầm dùi trống đánh trống trận, cổ vũ quân thét Tùng tùng tùng!

Mỗi lần tiếng trống rung lên, khí thế quân đoàn Tà Cổ của Nam Chiếu lại nâng lên mấy phần.

Chủ soái tự mình gõ trống, bọn họ sao có thể không đề nhiệt huyết sôi trào!

"Giết!"

Quân đoàn Tà Cổ lại điều động lần nữa. Vô số cổ trùng phủ trời giết tới.

Lực Cổ doanh lại làm tiên phong. Mặt đất núi đồi bị chiến đấu san phẳng. Lực Cổ khủng bố gầm thét, không ngừng ném xuống sát phạt.

Sát cơ lại dậy sóng bốn phía, như sấm đánh đồng hoang.

Chỉ có điều, lần này... không chỉ còn một mình La Hồng đối địch.

Chương 854: Đan điền thánh tà phân hai cực, đại đạo chưa tròn

không thành tiên (1)

La Hồng chống Thuần Quân kiếm, áo trắng bông bênh. Dù hấn giết bao người cũng không nhiễm chút máu nào, tác dụng của Vô Cầu thể được thể hiện không chút sót lại trong giết chóc.

La Hồng nhếch miệng, tà tính lăm liệt.

Hắn muốn thế gian cảm thụ sự khủng bố của Nhất phẩm Thiên Tà.

Âm!

Trong thiên địa có gió, đó là ý niệm của La Hồng cuốn lấy không khí tạo thành sóng gió, khiến trời mưa im bật.

Sau lưng, những tà ảnh bò dậy lục tục xung phong lên.

Số lượng không nhiều, bởi vì La Hồng trước đó giết chỉ khoảng vạn người vạn cổ, giờ này số lượng tà ảnh bò lên cũng là vạn người vạn cổ.

So với quân đoàn chín vạn Tà Cổ vẫn quá chênh lệch, nhưng La Hồng không để ý.

Bởi vì...

Hắn đã bước vào Nhất phẩm, lượng tà sát tích trữ tăng lên cực nhiều. Tà sát của hắn dường như dùng mãi không hết.

Dù tà ảnh bị nghiền nát, chúng lại có thể xuất hiện lại. Mà những kẻ bỏ mình trong quân địch lại hóa thành tà sát.

Đây là một quá trình tiêu hao. Quân đoàn tà ảnh của La Hồng chỉ có thể càng ngày càng mạnh, mà quân đoàn Tà Cổ... chỉ có thể càng ngày càng yếu.

Đại quân chém giết ở phía trước, quân đoàn tà ảnh yên ắng như bóng tối tràn ra từ địa ngục. Bên quân đoàn Tà Cổ, tiếng hô giết rung trời, cổ trùng rít gào.

Một bên lặng lẽ không hề có tiếng động. Một bên âm ỷ vang trời.

La Hồng cười, lặng lẽ cất bước. Đất rung núi chuyển. Hắn giống như Phật Đà không nhiễm nhân quả trần gian từ từ cất bước qua.

Giữa núi non liên miên trùng điệp, thi thể dọc ngang, cổ trùng rơi rớt như rừng.

Mưa đổ nghiêng, La Hồng cất bước, càng lúc càng mờ ảo. Lúc này hắn và tên sát tinh đánh xuyên quân đoàn Tà Cổ lúc trước hoàn toàn là hai

người.

Thế nhưng, La Hồng lúc này vẫn đang giết chóc, còn không ít hơn lúc trước chút nào.

Bởi vì tà ảnh đang giết địch.

Tà ảnh bắt tử bắt diệt, dù bị đánh nổ, tà sát trong đan điền phun trào, lại ngưng tụ lần nữa trong thiên địa.

Cho nên giết chóc vẫn đang tiếp tục, sẽ không ngừng lại.

La Hồng đi bộ nhàn nhã, cất bước chiến trường giống như đi trong vườn hoa nhà mình.

Không ngừng có tà sát từ thi thể quân sĩ Nam Chiếu ngã xuống hội tụ tới như sông dài, bị La Hồng hấp thụ lấy, nuốt chửng...

La Hồng vừa đột phá Nhất phẩm Thiên Tà, lực lượng tà sát lại tiếp tục tăng lên.

Từ huyện An Bình xuôi Nam đi bộ chín ngàn dặm làm ý chí La Hồng thăng hoa, một lần tỉnh ngộ giúp lực lượng tinh thần của hắn tăng vọt, cũng cố lại căn cơ đại đạo tăng lên do giết Thiên nhân mà được quy tắc tương thưởng.

Mà đối mặt với quân đội cả một quốc gia, chiến đấu tanh máu khiến La Hồng ngộ ra một chút.

La Hồng năm lần rèn thể vừa lúc này tỏa sáng rực rỡ.

"Chiến đấu quả thực là một biện pháp tăng cao thực lực cực tốt"

La Hồng nở nụ cười.

Sau một khắc, hắn giơ tay lên.

"Thả bọn họ lại đây."

La Hồng cất tiếng giống như quân vương hạ lệnh.

Những tà ảnh đang vây công gần trăm vị Thiên bả Nhất phẩm tản ra, bỏ lại những đối thủ này.

Gần trăm vị cường giả Thiên bả Nam Chiếu nhìn La Hồng sau tà ảnh đang tràn trề chiến ý nhìn họ.

"Đến, giết ta đi!"

La Hồng nói.

Gần trăm vị cường giả Thiên bả Nam Chiếu nghe vậy, ánh mắt lập tức nghiêm vào.

Cùng là Nhất phẩm, nhưng La Hồng thực sự quá mạnh mẽ.

Kiểm tu, Phật tu, Võ tu, Nho tu... bốn loại hệ thống tu hành lớn, La Hồng đều đạt Nhất phẩm, hơn nữa thân thể mạnh mẽ kinh dị, khí huyết

hùng hậu như Vũ tiên. Thêm nữa, Kiếm tu thảo phạt vô song, có Phật tu và Nho tu phối hợp, tà cổ tà sát của họ hầu như không ảnh hưởng chút nào.

Nhất phẩm như vậy quả như quái vật.

Cường giả Thiên bảng Nam Chiếu quốc đều tuyệt vọng, hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

Thế nhưng, bây giờ đang ở trên chiến trường, bọn họ không thể lùi!

Làm sao có thể lùi?

Tuy họ không phải người trong quân, nhưng rõ ràng hai quân đang giao chiến, quân thế quyết chí tiến lên mới có thể vô song!

Vì vậy, một khi họ lui, quân đoàn Tà Cổ của Nam Chiếu có lẽ sẽ lập tức tan tác.

Hơn nữa, một mình La Hồng chiến cả quốc gia, ngông cuồng đến độ họ cũng không thể chọn cách lui bước.

"Giết"

Các vị Nhất phẩm Thiên bảng Nam Chiếu quốc đỏ ngầu mắt, dồn dập đánh tới La Hồng.

La Hồng cười to, tóc bạc tung bay.

Hắn không dùng Phật Đẳng và Thiên Thủ Tà Phật.

Hắn nhắc Thuần Quân, trực diện lao vào chém giết với trăm vị Thiên bảng.

Không dùng pháp thuật tinh thần, La Hồng lựa chọn dùng thân thể chiến đấu.

Hắn vận dụng các loại phương thức chiến đấu đến cực hạn, cảm thụ chiến đấu.

Oành!

La Hồng một quyền đánh nổ tung đầu một vị Thiên bảng Nhất phẩm.

Đối phương cũng cực kỳ hung ác, cổ trùng lao mạnh vào La Hồng cắn vào người hắn. Thế nhưng thân thể rèn năm lần của La Hồng quá mạnh. Cổ trùng cắn xuống đã vỡ tan thành bùn than.

Khí huyết La Hồng cộng hưởng, nóng rực như lửa, vũ đạo thăng hoa.

Trong chém giết khốc liệt, áo trắng La Hồng nhiễm màu máu, không còn phong thái hào hoa như trích tiên, nhưng giống như kẻ hung hãn đập đất chém giết.

Nhất phẩm Thiên bảng vây giết La Hồng xung quanh càng ngày càng ít. La Hồng giết càng ngày càng hung ác.

Tà sát trong thi thể không ngừng tràn vào La Hồng. Tu vi Tà đạo của La Hồng ngày càng tăng.

Các Nhât phâm Thiên bảng xung quanh cũng càng đánh càng tuyệt vọng.

Yêu nghiệt!

Tuyệt thế yêu nghiệt!

Tại sao có thể có Nhât phẩm mạnh như vậy?

Chính khí Trường Hà bao phủ, quanh thân La Hồng chấn động, chớp mắt nghiền nát một vị Thiên bảng Tà tu máu me đầm đìa.

"Không hổ là đại diện chính nghĩa, không hổ là đệ tử Phu tử chính khí như cầu vòng!"

Tiếng cười thảm phát ra từ miệng Nhât phẩm chết thảm.

Nam Chiếu... Lẽ nào thật sự bị diệt quốc?

Chương 855: Đan điền thánh tà phân hai cực, đại đạo chưa tròn

không thành tiên (2)

La Hồng đang ngộ trong chiến đấu chợt tỉnh lại, hơi nhường mảy, cảm thấy tên này đang chờ hấn.

Đánh nhau thì đánh nhau, sao phải mắng người?

La Hồng vẫy tay một cái, Sát Châu kiếm xuyên thủng đôi phương, đóng đinh gã xuống đất. Đôi phương bị hút sạch tà sát.

Mưa bay đầy trời.

Nước mưa như nhiễm màu đỏ tươi.

Khách giang hồ phía xa cũng đang run rẩy. Hơn mười Nhất phẩm Thiên bảng của Nam Chiếu quốc bị La Hồng đồ sát. Nhìn hấn áo nhuộm màu máu trên đi ra khỏi chiến trường, phía sau nằm hơn mười thi thể Nhất phẩm, khách giang hồ cảm thấy như bị đánh thẳng vào mặt.

Một mình La Hồng muốn giết đến tuyệt tự cả Nam Chiếu quốc!

Trần Thiên Huyền vác Địa Giao kiếm lơ lửng trên trời, phiêu phiêu trong mưa gió.

Ông quan sát thây chất đầy đất, nghĩ đến lúc La Hồng bắt đầu rời huyện An Bình xuôi Nam có nói, một mình một kiếm một bộ áo trắng, chuẩn bị đồ quốc chơi chơi...

Lẽ nào thật sự như thế?

Cộng tử... thật sự muốn tàn sát Nam Chiếu?

Trần Thiên Huyền hít một hơi.

Aml Trên chiến trường, thế cuộc đột nhiên biến hóa. Quân đoàn Tà Cổ chết quá nhiều, song phương ác chiến thiệt hại cực lớn.

Sở Thiên Nam áo choàng pháp phối, tuy là tà ảnh, nhưng y vẫn có thể dẫn quân, thống lĩnh quân đoàn tà ảnh đè lên quân đoàn tà cổ chém giết!

Thiên bảng Nhất phẩm bị La Hồng giết hết.

Quân tâm cuối cùng cũng có dấu hiệu tan vỡ. Những quân sĩ được huấn luyện nghiêm chỉnh dần lộ vẻ sợ hãi.

Tư thế tan tác như trời long đất lở.

Trên thành lâu thành Nam Chiếu.

Tâm trạng Đại tướng quân Miêu Tân đột nhiên trầm xuống.

Ông ta quả thực khó mà tin nổi. Mười mấy vạn quân đoàn Tà Cô, đội quân tinh nhuệ nhất Nam Chiếu, vậy mà bị La Hồng đánh cho phát sợ!

Lực lượng một quốc gia lẽ nào đánh không lại một người?

Miêu Tân quay đầu nhìn về phía một vị Lục địa tiên cô tộc mặc áo bào đen bên cạnh.

"Trưởng lão Nam Họa..."

"Nhờ ngài!"

Miêu Tân nói.

Người áo đen kia cười nhẹ, giọng khàn khàn:

"Tướng quân nói đùa. Hạng càn rỡ, ngông cuồng vô biên này tất nhiên... Giết không tha!"

Âm!

Lời vừa ra.

Vị áo đen cất bước, sau lưng có con đường đại đạo hiện lên.

Đường dài bốn nghìn dặm, bốn đóa hoa đại đạo dập dờn.

Bốn con cô bản mệnh mạnh mẽ hiện lên quanh thân y.

Dung hợp làm một thể, hóa thành một cây trường thương đỏ sẫm cực kỳ khủng bố.

Quy tắc thiên địa đã yếu ớt như hôm nay, Lục địa tiên ra tay đã không còn quá to tát, cũng không lo bị quy tắc trừng phạt.

Y tất nhiên không thể ngồi yên nhìn Nam Chiếu diệt!

Một vị Lục địa tiên ra tay đột nhiên khiến quân thể của quân đoàn Tà Cô sắp tan vỡ đột nhiên ổn định. Thậm chí, dưới sự dẫn dắt của vị Lục địa tiên, quân thể liên tục tăng lên.

Lục địa tiên... Ra tay rồi!

Sức chiến đấu vượt cảnh giới Nhất phẩm, chí cường vô địch!

Rất nhiều khách giang hồ chăm chú theo dõi, để mặc mưa rơi ướt áo.

La Hồng muốn một mình chiến một quốc gia, Lục địa tiên là cấp bậc cường giả mà hẳn phải đối mặt.

La Hồng ngẩng đầu nhìn về phía Lục địa tiên kia, mắt chăm chú.

Chộp mắt một cái, hẳn cười lớn.

"Đến đúng lúc!"

Thân thể La Hồng lắc lư, vô số tinh lực bị sấy khô, huyết y hóa bạch y, tóc bạc tung bay. La Hồng đập không bay lên.

Tà sát của tà tu cấp bậc Lục địa tiên mới đủ vị!

Có lẽ, tu vi Tà đạo muốn đột phá vào Lục địa tiên tất phải giết Lục địa tiên!

"Chết!"

Vị Lục địa tiên Tứ cảnh áo bào đen, tay nắm trường thương đỏ nghiêm túc theo dõi.

Trường thương rung lên, thương mang như rồng, thậm chí phát ra tiếng rồng ngâm rung động cả không gian. Bóng thương phút chốc bao phủ La Hồng.

La Hồng là Nhất phẩm, thế nhưng sức chiến đấu mạnh đáng sợ.

Dù là vị Lục địa tiên này cũng không dám khinh thường, vừa ra tay đã dùng toàn lực.

La Hồng phải coi như một Lục địa tiên.

Oành oành oành!

Mấy chục tà ảnh chớp mắt bị xuyên thủng, nổ tung.

Một thương bắn ngang qua bầu trời chiến trường, đi mấy trăm trượng, bắn thẳng tới La Hồng.

Sóng gió bị diệt sạch, kinh khí cuốn lấy.

La Hồng nắm chặt Thuận Quân, kiếm đưa ra, kiếm khí hóa rồng, một kiếm sinh Phật!

Thiên Thủ Tà Phật sau lưng khuấy động. Phật Đăng liên tục xuất hiện, trôi nổi.

Phật Đăng có thể ảnh hưởng đến tâm thần Nhất phẩm, nhưng muốn ảnh hưởng đến Lục địa tiên Tứ cảnh đã hóa ra bốn đóa đạo hoa là cực kỳ khó khăn.

Trong chớp mắt, vị Lục địa tiên kia đã đâm thương mang trúng vào kiếm khí Tà Phật.

Tiếng nổ tung trời, bóng thương kiếm ảnh giao chiến, vô số thảo phạt đan xen, xé rách bầu trời.

Một đòn lập tức tách ra.

Cao thấp chưa phân biệt.

Trên thành lâu Nam Chiếu.

Miêu Tân thấy thế chột vui mừng.

Ông ta vung mạnh dùi trống đánh mạnh. Tiếng trống rung động như muốn đập vỡ cả mây trôi trên trời.

Ông ta quay lại nhìn về phía bốn vị Lục địa tiên còn lại trên lầu thành.

"Các vị, xin nhớ! Tru diệt kẻ này, bằng không... Hôm nay Nam Chiếu chắc chắn lưu lại danh tiếng bị sỉ nhục khó mà xóa nhòa trong lịch sử."

Miêu Tân lạnh lùng nói.

Nói vậy là để Lục địa tiên vây giết La Hồng.

Bốn vị Lục địa tiên cổ tộc Miêu Cương đều nhú mày.
Hồi lâu sau, họ nhìn Nam Hỏa chiến không phân cao thấp với La Hồng trên không, thở dài.

Người kia là khắc tinh chân chính của tà tu. Người kia không chết, Nam Chiếu lấy lập quốc bằng Tà đạo sẽ ăn ngủ không yên.

Hôm nay hẳn không diệt được Nam Chiếu, ngày khác còn có thể trở lại.

Chư vị... Giết đi"

"Vì Nam Chiếu."

"Vì Nam Chiếu."

Trên lâu thành, có tiếng thở dài quanh quẩn.

Lập tức, bốn vị Lục địa tiên áo đen đồng loạt bước tới.

Còn đường đại đạo hiện ra, một Tam cảnh, hai Nhị cảnh, còn một người... Tứ cảnh!

Đây là toàn bộ gốc rễ của Nam Chiếu quốc, nếu không tính Tà Vương của Thiên Địa Tà Môn.

Nam Chiếu không có Ngũ cảnh, ngoại trừ Quốc chủ Nam Chiếu - Nam Ly Hỏa.

Âm!

Bốn vị Lục địa tiên lao vút. Họ không ẩn nấp, công khai ra tay. Dù họ là tà tu, nhưng cũng không muốn phải đánh lén một tên tiểu bối.

Chương 856: Đan điền thánh tà phân hai cực, đại đạo chưa tròn

không thành tiên (3)

Năm Lục địa tiên vây giết Nhất phẩm lại còn đánh lên... Như vậy chẳng phải khiến khắp thiên hạ chế nhạo, tiếng xấu để muôn đời?

Bốn vị Lục địa tiên đồng loạt ra tay.

Kình khí thiên địa bị đánh tan.

Có tà cổ hóa đao, ánh đao khiến bầu trời xuất hiện một vết đen.

Có người đánh ra một chưởng, chưởng hóa thành dầu bàn tay của đũa

trẻ gát không khí đập tới.

Ngoài mây chục dặm.

Trần Thiên Huyền bỗng nhiên biến sắc.

"Cổ tu Nam Cương, Trần Thiên Huyền ta tới đối diện các ngươi!"

Ông đã tiến vào cảnh giới Lục địa tiên Tứ cảnh, gầm lên một tiếng múa kiếm khí cuộn cuộn như dòng nước chảy, giống như đại long đập dờn hư không, trải ngang bầu trời.

"Trần Thiên Huyền?"

"Hóa Long Kiếm! Đại La vương triều Lục địa Kiếm tiên!"

"Trời của ta, Hóa Long Kiếm cũng tới rồi!"

Khách giang hồ xung quanh bị khí tức bùng phát của Trần Thiên Huyền ép tới khiến biến sắc. Nhiều người thậm chí bị chấn động đến trào máu.

Rất nhiều người ngơ ngẩn.

Địa Giao kiếm của Trần Thiên Huyền ra khỏi vỏ, hóa thành một con cốt long gầm thét nhào về phía bốn vị Lục địa tiên vây giết La Hồng.

"Trần thúc, không sao cả!"

"Đề cho bọn họ tới!"

Nhưng mà, ngay khi Trần Thiên Huyền muốn ra tay, giọng nói bình thản của La Hồng nổi vang truyền tới.

La Hồng tuyệt không cần!

Đã nói một mình đồ một quốc, nói được là làm được. Nếu đã nói mà không làm được chẳng phải sỉ nhục thanh danh của hắn?

Trần Thiên Huyền ngừng lại. Khách giang hồ xung quanh ngơ ngác.

La Hồng... Điên rồi sao?

Một người độc chiến năm vị Lục địa tiên, thật sự định đồ Nam Chiếu?

Nhất phẩm chiến Lục địa tiên đã chấn kinh đương thời, còn định một chọi năm?

Mệt Lạc Hồng công tử, tỉnh lại đi!

Ngươi là Nhất phẩm, không phải Thập cảnh!

Trần Thiên Huyền chăm chú. Ông cảm nhận được khí thế bộc phát trên người La Hồng. Lẽ nào công tử định mượn tay năm Lục địa tiên này mở ra đại đạo?

Trần Thiên Huyền bừng tỉnh. La Hồng không phải Nhất phẩm tầm thường, mà đã tu luyện Nho, Phật, Kiếm, Vũ, cả bốn đạo đến Nhất phẩm. Nếu hắn muốn mở đại đạo, e đó sẽ là một chuyện cực khó khăn.

Trần Thiên Huyền thật sự thu kiếm.

Không ra tay.

Trên trời, Nam Họa một thương đồ đâm thủng bầu trời cũng toát ra vẻ lạnh lùng.

"Được lắm La Hồng, muốn mượn lực chúng ta mở đại đạo..."

Ngưng tụ đạo hoa? Đăng lâm Lục địa tiên?"

"Cần rồi!"

Sau tiếng hét giận dữ, trường thương đồ tươi quét ngang, gạt phăng dòng khí trong thiên địa, đánh bay mây mù vùn vùn trên trời Nam Cương.

Bốn vị Lục địa tiên khác cũng lạnh lùng ra tay.

Không thêm lời thừa thãi nào.

Không chừa ra chút động tác thừa.

Càng không lưu tình chút nào/.

Không ra tay thì thôi, vừa ra tay chính là tuyệt sát thuật!

"Giết!"

Năm vị Lục địa tiên đồng thời quát chói lọi.

Cổ trùng của họ hóa thành binh khí cận thân, cuốn tới chiến trường như rồng hút nước, lại thêm khí tức cổ trùng từ năm vạn quân sĩ quân đoàn Tà Cổ.

Chỉ một thoáng, đất trời tối tăm.

Uy năng sát phạt của năm vị Lục địa tiên càng tăng vọt!

Năm hư ảnh tà cổ khổng lồ vô biên treo ngang trên trời. Cả chiến trường bỗng nặng trĩu trĩch, áp lực như bầu trời đè xuống.

Quân thể vô hình đột nhiên ảnh hưởng hư không.

Nguyên khí đất trời đều bị đảo loạn, trở nên hỗn loạn khó tả.

Dưới đáy.

Màu đỏ tươi trong mắt Sở Thiên Nam tăng vọt. Trong luồng quân thể này, nhiều tà ảnh bị ép nổ, hoa thành khói đen tiêu tán.

Sở Thiên Nam chỉ nhìn chăm chăm, vẫn không ngừng học tập.

Y đang nắm lấy loại quân thể này.

Thế nhưng nếu chưa nắm giữ, quân đoàn tà ảnh không thể ngưng tụ quân thể, cũng không thể cung cấp quân thể gia thân cho La Hồng.

Mà La Hồng... Cũng không cần!

Tóc bạc tung bay, vẻ mặt nghiêm nghị dưới mặt nạ Tà Quân.

La Hồng cảm nhận được áp lực, nguy cơ tử vong ập thẳng vào mặt.

Thế nhưng, La Hồng không hề lui bước. Nếu gặp nguy hiểm là lui, vậy thì mọi việc đã làm chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

La Hồng cũng không triệu hoán Tà Thần Nhị Cấp, không sử dụng giáp thi Hạ hoàng...

Một đường tới đây, La Hồng đều dùng ngoại lực này để nghiền nát tất cả.

Nhưng hôm nay, La Hồng muốn xung kích Lục địa tiên, tất nhiên hẳn phải đối diện với những nguy hiểm này. Đây là kiếp, muốn trưởng thành tất phải đối mặt với kiếp này.

Tiếng gào khóc đầy thê thảm.

Tay áo La Hồng phiêu phiêu, tóc bạc tuôn chảy sau lưng.

Phật Đấng không cháy, có cái còn tắt lửa. Thiên Thủ Tà Phật cũng không hiện, "Y" của hắn bị ép chặt về biên ý chí.

Năm vị Lục địa tiên kết hợp quân thể đánh ra kinh thể sát phạt, thành linh lực lượng này đã quá Ngũ cảnh. Dù Lục địa tiên Ngũ cảnh ở đây e cũng phải nuốt hận.

Dưới nguy cơ khổng lồ, La Hồng nhắm chặt mắt lại.

Tĩnh tâm ngưng thần.

Chín nghìn dặm xuôi Nam, đi bộ quan sát thế giới.

Điều đó gột rửa tâm cảnh cực nhiều đối với La Hồng, mà giờ phút này, La Hồng cảm nhận sự lột xác.

La Hồng nhắm mắt lại, giống như Thánh Nhân thượng cổ, không để ý đến chuyện bên ngoài, một lòng chỉ đọc sách Thánh hiền.

Vậy hỏi sách Thánh hiền ở đâu?

Thiên địa là sách.

La Hồng lắng nghe âm thanh trời đất, nghe thấy tiếng chuông Phật xa xôi nơi đan điền, nghe thấy chính khí Trường Hà chảy rì rào, nghe thấy Ma

kiếm rung động trên bầu trời tà sát, nghe thấy tiếng lỗ chân lông hít thở trên cơ thể năm lần rền.

Tại đan điền, Hư Ảnh Thánh Nhân mở mắt, vẽ kinh ngạc, vui mừng, xúc động.

Cái tên bần nhão không đỡ nổi tường này cuối cùng cũng khai khiếu.

Chân ngôn Thánh Nhân hiện lên, giống như cao giọng đọc sách Thánh hiền, trong đan điền, Thư sơn phân nửa thể giới với sát hải tỏa thánh quang vạn trượng.

Thư sơn và Khổ Chu Học Hải vốn bị Sát hải đột phá áp chế chợt tỏa hào quang rực rỡ.

Ý chí La Hồng hiện ra trong đan điền.

Hắn quan sát hai thể giới vàng đen rõ ràng.

Thư sơn đang chống cự tà sát ăn mòn, cũng trung hòa sức ăn mòn của tà sát. Hai bên đang tiêu trừ nhau.

La Hồng vươn tay thăm dò.

Năm ngón tay như hóa thành năm cây thần kiếm đâm vào Thư sơn Học Hải và Ma kiếm Sát hải.

Cổ tay xoay tròn.

Chương 857: Đan điền thánh tà phân hai cực, đại đạo chưa tròn

không thành tiên (4)

Thoáng chốc!

Học Hải dậy sóng, Sát Hải bao phủ. Hai bên xoáy tròn như hai con cá một đen một vàng đuôi theo đầu, đầu đuổi đuôi, như âm dương giao dung. Thụ sơn rơi vào Sát Hải, Ma kiếm rơi vào Học Hải.

Đen vàng rõ ràng, giống như hai cực phân hóa.

Trên bầu trời chiến trường.

Khí thế La Hồng đột nhiên biến hóa. Hắn chợt mở bừng mắt.

Dưới chân hắn có kim quang lan tỏa, có hắc ám bao trùm, hóa thành một bức màn bảo hộ La Hồng.

Kim quang kia thuần túy là hào quang Thánh Nhân, vậy hắc ám kia lại là gì?

Sau lưng La Hồng, Hư Ảnh Thánh Nhân đã hiện. Hai tay Thánh Nhân cầm một thanh kiếm đen. Thân kiếm đen như mực, dựng trước mi tâm.

Năm vị Lục địa tiên đột kích biến sắc.

Họ cảm ứng được khí tức trên người La Hồng biến hóa, đó là ngộ!

Họ cảm giác hắc ám kia dường như là tà sát, nhưng... Tà sát này tinh khiết quá đi chứ? Tinh khiết đến mức có còn là tà sát nữa không, hay là tà gì?

La Hồng mở mắt.

Nắm chặt Thuần Quân kiếm.

Nâng tay là âm dương, lật kiếm nghiêng cả trời!

Chung quanh La Hồng có Phật chung xuất hiện, có khí huyết như trụ cao, cũng có kiếm khí như rồng, chia thành ba bên, thế nhưng thiếu một.

Lưỡng cực phân Tứ tượng!

Nhưng Tứ tượng có ba mà thiếu một!

Trên đỉnh đầu La Hồng, cơ sở đại đạo xuất hiện. Có ba đóa hoa chói mắt bắt đầu nở, phân biệt Nho tu, Kiếm tu, Phật tu...

Đạo hoa Võ tu đã bị La Hồng trước kia chém bỏ!

La Hồng suy tư, một kiếm vung lên, có âm dương giao thoa, như muốn hất văng tất cả lực lượng, có lực bạo phát sắc bén cực độ, muốn cắt chém tất cả.

Tam Hoa tụ đỉnh!

Nhất kiếm Hồng Trần Kiếm!

Đây là chiêu kiếm không gian do đại bá Hồng Trần truyền cho, La Hồng lúc này bày biện toàn bộ Thoáng chốc va chạm với năm vị Lục địa tiên.

Keng rắc rắc rắc!

Thanh kiếm Thuần Quân, danh kiếm thiên hạ, lúc này bắt đầu xuất hiện vết nứt.

Trên bầu trời, năm vị Lục địa tiên cảm thấy rung mình, giống như cả linh hồn cũng sẽ bị kiếm này cắt ra.

Xoetl Ba vị Lục địa tiên có tu vi thấp hơn Tứ cảnh phun máu tươi, hư ảnh cổ trùng trên đầu sụp đổ, quân thế bị phá!

Ba vị Lục địa tiên bị kiếm khí chém nổ đầu.

Chỉ còn biển ý chí chìm nổi giữa trời.

Trong chớp mắt khi quân thế bị phá...

Dưới đất có ba vạn quân sĩ kêu la thảm thiết, hình thần đều diệt, ý chí tan vỡ, thân thể bị kiếm chém nát, máu tươi chảy như thác đổ.

Ba vạn người, quân thế và ý chí kết nối với Lục địa tiên đồng loạt bị chém!

Chỉ phút chốc tử vong ba vạn người, chiến trường ngập ngụa trong biển máu.

Năm vị Lục địa tiên muốn rách mí mắt. Đây là quái vật gì?

La Hồng ngộ rồi!

Cùng ngày nhập Lục địa tiên, nhưng đây là thanh thế đáng sợ bậc nào?

Trần Thiên Huyền kích động vô cùng.

Thế nhưng, chỉ trong chớp mắt sau đó, người trong thiên địa đều ngo ngác.

Chỉ thấy La Hồng áo trắng chấp ngón tay thành kiếm đột nhiên chém về phía ba đóa hoa đại đóa tỏa sáng như liệt dương.

"Cơ sở đại đạo chưa tròn, Tứ tượng có ba còn thiếu một, tấn cấp Lục địa tiên cái búa ấy!"

La Hồng lại chém hoa đại đạo.

Một kiếm chém búa hoa.

Đạo hoa chém xuống hóa thành lực lượng ý chí tràn vào cơ sở đại đạo.

Cơ sở đại đạo của La Hồng dường như lại mở rộng chín trăm dặm, đạt độ dài tám nghìn dặm.

Âm!

Thần ý phun trào trong mắt La Hồng. Tinh khí thần xông lên trời cao.
Hai vị Lục địa tiên Tứ cảnh máu nhuộm thân, nhanh chóng lao lên áp sát La Hồng, sát phạt ào ạt.

Kéo theo quần thể vạn người giết tới La Hồng.
Bọn họ sợ rồi!
La Hồng không chết, Nam Chiếu tất diệt!

Tư thái hung hãn kiên quyết, muốn đòi mạng với La Hồng.
La Hồng đột nhiên nhếch miệng. Ma kiếm rơi vào tay, tà sát ào ạt Lập tức, hai vị Lục địa tiên tà tu cảm thấy tà sát trì trệ. La Hồng giơ tay lên, bắt lấy cổ họ.

Aml Hãn lao xuống như sao băng, kéo theo cái đuôi khí rục rở.
Ba người đập mạnh xuống trong sự chú ý của muôn người, như một trận khói lửa từ trên trời giáng xuống lâu thành Nam Chiếu.

Hai vị Lục địa tiên bị cắm vào trong. La Hồng buông tay, lại nện xuống.
Đầu của hai vị Lục địa tiên Tứ cảnh bị đập nổ tung, bắn ra như pháo hoa.

Trên thành lâu, tiếng trống trận im bặt.
Bởi vì, Ma kiếm hóa thành một tia sáng màu đen khiến trời đất sầm xuống, nhanh chóng xuyên không gian đóng đinh Đại tướng quân Miêu Cương vào chiếc trống trận.

Thành lâu Nam Chiếu bị đánh xuyên.
Thiên địa trong chốc lát mất đi âm thanh.
Một thanh Ma kiếm đen kịt như sao băng từ trên trời bắn xuống.

Nhất phẩm lâu năm của Nam Chiếu quốc, Đại tướng quân thống lĩnh quân đoàn Tà Cổ hùng mạnh Miêu Tân bị một kiếm xuyên người, đóng đinh trên thành lâu Nam Chiếu, găm vào trống lớn.

Máu đỏ thẩm chảy giàn giụa như những con rắn nhỏ không cam lòng.
Miêu Tân là đại tướng quân Nam Chiếu, địa vị giống như La Hậu trong thiết kỵ La gia vậy.

Mà bây giờ Miêu Tân bị xuyên đầu, nứt toác ra hai nửa, mắt vẫn còn vẻ sợ hãi, không cam lòng, còn có bi thảm.

Kiếm này xuyên qua đầu ông ta còn có lực kinh khủng cắt đôi biến ý chí của ông ta, xoắn nát ý chí. Ông ta chắc chắn chết.

Thống lĩnh quân đội chiến một trận, chưa bao giờ giao chiến chính diện với La Hồng, nhưng giờ phút này ông ta vẫn phải ngã xuống.

Ngay trước thành Nam Chiếu, trước vô số khách giang hồ, La Hồng dùng lực một mình đánh tan năm vị Lục địa tiên, đập hai vị Lục địa tiên Tứ

cảnh tâm phúc của Nam Chiêu xuống tường thành, bóp võ đầu.
Còn Miêu Tân chịu một kiếm chết ngay.

Mặc dù ông ta là cường giả Nhất phẩm, còn cách Lục địa tiên có một đường ranh, nhưng... dù có vậy, ông ta vẫn mất sạch sinh cơ.

Trong thiên địa có gió gào thét, có mưa đổ nghiêng.

Thời gian giống như bất động, không gian ngưng đọng.

Chương 858: Chân kim hỏa luyện, nhân tấn địch quốc! (1)

Tất cả dường như hóa thành một bức tranh sơn thủy vẩy mực.

Trong bức tranh, người người sợ hãi, trên dưới lầu thành tràn ngập tử khí, chân động ký ức.

"Tướng quân!"

Trên lầu thành, tiếng hét thảm nổ tung. Đó là một vị phó tướng trẻ tuổi, phó tướng quân đoàn Tà Cổ.

Người có thể ngồi vị trí phó tướng tất nhiên thực lực không yếu, thiên phú không kém, nhưng giờ phút này trong mắt gã chỉ có vẻ điên cuồng và hoảng sợ, còn có tuyệt vọng.

La Hồng... còn là người sao?

Với thực lực Nhất phẩm độc chiến năm vị Lục địa tiên Nam Chiếu quốc mà còn thắng. Không chỉ vậy, hắn còn dư lực đóng đinh đại tướng quân Nam Chiếu Miêu Tân trên thành, phá vỡ quân tâm quân Nam Chiếu.

Giết địch giết tướng trước, bắt giặc bắt vua trước.

Chủ soái vừa chết, quân đội Tà Cổ của Nam Chiếu làm sao còn có niềm tin chiến đấu, tất nhiên quân tâm tán loạn.

Mà trên thực tế, quân đoàn Tà Cổ lúc này đã không còn lại bao nhiêu, hầu như đều đã chết thảm. Bởi vì họ dùng quân thể kết nối với Lục địa tiên, cho nên Lục địa tiên bị giết, biến ý chí tan vỡ, quân thể cũng tan vỡ, những binh sĩ quân đoàn Tà Cổ ngưng tụ thành quân thể cũng bị đập tan tâm niệm, mất đi ý chí.

Năm vạn quân Tà Cổ kết nối với năm vị Lục địa tiên. Năm vị Lục địa tiên bỏ mình, họ tất nhiên cũng tan vỡ tâm thần, dù không chết cũng không ngăn cản được quân đoàn Tà Ảnh của La Hồng.

Cái chết giống như thác nước chảy xuôi, chớp mắt xông phá thành Nam Chiếu thua liên xiềng.

Miêu Tân không ngừng hít hít, giống như một sợi tơ sắp đứt đoạn.

Ông ta cười thảm, gian nan nắm chặt đùi trống. Miêu Tân còn muốn gõ trống, còn muốn cất lên tiếng trống trận.

Thế nhưng... sinh cơ trong mắt hoàn toàn tiêu tán, ông ta nâng tay lên rồi vô lực đập xuống.

Bành!

Ma Kiếm bắn mạnh về, xoắn nát đầu Miêu Tân, kéo theo một dải máu tươi rơi xuống thành lâu.

Ma kiếm treo bên người La Hồng.

Hai vị Lục địa tiên Tứ cảnh bị La Hồng bóp nát đầu ngưng tụ thân thể ý chí, mang theo biến ý chí của họ...

Bỏ trốn!

La Hồng quả thực là quái vật!

Rõ ràng có thể thành Lục địa tiên, vậy mà không muốn. Đạo hoa đa x nở, nhưng lại chém toàn bộ!

Người khác ước gì đạo hoa nở, người này càng không thêm, xem thường thành tiên.

Kẻ điên!

Hai vị Lục địa tiên Tứ cảnh không hề có chút dự vọng chiến đấu nào.

Ma kiếm trôi nổi quanh người La Hồng. La Hồng đứng trên lầu thành bị đâm xuyên, bình tĩnh nhìn lướt qua hai thân thể ý chí đang bỏ chạy.

Tà sát không ngừng được hấp thu. Tà sát của năm vị Lục địa tiên tuôn ra, nhập vào người hắn, khiến La Hồng cảm giác Sát Hải nổ vang, lực lượng tăng vọt...

Cảm ngộ hàm nghĩa hai cực, dùng đạo Tà tu và đạo Nho tu hình thành trên thế Âm Dương Thái Cực, La Hồng cảm giác lực lượng của mình cuộn cuộn không dứt, càng trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Âm Dương giao thái khiến lực bộc phát và lực phòng thủ mạnh mẽ hơn.

Đây chính là trưởng thành. La Hồng đưa tay nắm lấy Ma kiếm, miệng cười tà.

Hắn không mượn lực Tà Thần, cũng không lợi dụng Thiên Giáp Thi.

La Hồng hoàn toàn dùng thực lực bản thân đánh bại năm vị Lục địa tiên.

Bây giờ La Hồng vẫn là Nhất phẩm, có lẽ La Hồng đã có thể xưng là Nhất phẩm mạnh nhất thiên hạ ngày nay.

Đối diện với thể ý chí của hai vị Lục địa tiên Tứ cảnh, La Hồng vùng kiếm. Kiếm của hắn loáng thoáng giống như hóa thành một loại huyền ảo cực kỳ đặc biệt.

Hồng Trần Kiếp một kiếm dung hợp với một kiếm chém thân.

Hư không rung động, vô thanh vô tức, không có sát phạt khủng bố, không có sự sắc bén phá núi chém biển.

Cái có chỉ là sự biến mất, diệt vong không hề có động tĩnh.

Đây chính là kiếm thuật dung hợp từ Nhất Kiêm: Hồng Trần Kiệp và Nhất Kiếm: Trảm Thần.

Hai thể ý chí thoát đi đột nhiên bị chém chết.

Lực lượng ý chí cuối cùng khiến hư không rung rung, còn có tiếng la thảm thiết vang vọng như đá rơi xuống hồ, làm sóng gợn lăn tăn trong thiên địa...

"Bắn! Bắn đi!"

Phó tướng gào thét.

Trên lầu thành Nam Chiêu cũng không thiếu quân đội bảo vệ. Họ yếu hơn quân đoàn Tà Cổ rất nhiều, lại thấy quân đoàn Tà Cổ liên tục bị tàn sát khiến tâm thái tan vỡ.

Nhưng bản tính quân nhân bẩm sinh khiến họ không hề lùi bước.

Nghe tiếng gào thét của phó tướng, các binh sĩ gắng giương cung, bắn tên.

Mũi tên bắn ra ào ạt như dòng thác đen xì chảy ngược, ép thẳng tới La Hồng.

Ông ơng ơng...

Từng làn mưa tên liên miên không dứt như mưa rào tưới xuống.

La Hồng bước từng bước từng bước, đạp không đi trên lầu thành bị tàn phá. Không khí như bị nén lại thành gạch đá dưới chân hắn.

Vô số mưa tên bắn La Hồng như thác nước dội xuống đầu.

La Hồng không có quá nhiều động tác dư thừa, thậm chí không hề phòng ngự.

Thân thể năm lần rèn khiến La Hồng có thể sánh ngang bộ giáp vô thương. Tên bắn vào người lập tức vỡ ra, đứt đoạn.

La Hồng nhìn Thuận Quân kiếm rạn nứt, xúc động thở dài một hơi.

Nếu không đúc lại Thuận Quân, e thanh kiếm này sẽ phế.

Thanh danh kiếm thiên hạ này sẽ thật sự nát vụn.

Trong tất cả bảo kiếm của La Hồng, Thuận Quân kiếm xem như là thanh yếu nhất.

"Kiếm..." La Hồng không quan tâm vạn tiền, bất động như núi, mặc cho mưa tên gột rửa.

Hắn thờ ơ mặc kệ, rơi vào trầm tư.

Đề cập đến kiếm, trong lòng La Hồng nảy sinh ý nghĩ, hôm nay thực lực của hắn đã không còn yếu.

Thế nhưng, chính như một kiếm Hồng Trần Kiệp của La Hồng Trần, kiếm ra thiên hạ tuyệt bay.

Thanh Phiêu Tuyết kiếm chính là kiếm hợp với La Hồng Trần nhất. Còn La Hồng... tới nay vẫn chưa có thanh kiếm riêng cho hắn.

Ma kiếm Atula là phần thưởng, tuy mạnh mẽ nhưng không chịu quản giáo. Con đường không chế Ma kiếm còn gánh nặng đường xa.

Thiên Ky kiếm không hợp La Hồng, là kiếm của người đi trước.
Còn về Địa Tạng và Thuần Quân cũng đều như vậy.

Chương 859: Chân kim hỏa luyện, nhân tấn địch quốc! (2)

Tuy La Hồng có nhiều bảo kiếm, nhiều thần binh, nhưng hấn thiếu hụt một thanh kiếm thuộc về mình.

Hôm nay Thuần Quân phá diệt, La Hồng chợt có ý tưởng.

Võ lẽ hấn nên rèn một thanh kiếm riêng cho mình.

"Hấn còn là người sao?"

"Không quan tâm mưa tên đầy trời? Mặc cho mũi tên bắn loạn?"

"Đây là Thần Ma! Đây không phải là người!"

Trên lầu thành, quân sĩ Nam Chiếu run rẩy, chấn động vô cùng.

Phó tướng càng run rẩy hơn.

"Dùng nỏ! Dùng cường nỏ!"

Phó tướng gào thét.

Cung tên không được thì dùng nỏ.

Xe nỏ được đẩy tới. Các vị quân sĩ sợ hãi nhắm La Hồng, nỏ có tác dụng sao?

Tăng tăng tăng!

Tiếng nỏ nặng nề phá tan mây trời.

Trên bầu trời, huyết vân bao trùm. Lục địa tiên ngã xuống gây ra dị tượng, khiến khí trời thay đổi.

Thế nhưng, dị tượng như vậy không cách nào che phủ La Hồng tỏa sáng óng ánh như mặt trời trên lầu thành.

Cung tên bắn về phía La Hồng cực lớn, giống như cây trường mâu đặt lên dây cung bắn La Hồng. La Hồng thu hồi Thuần Quân, mở mắt ra.

Hấn giờ tay lên, vỗ ra một chuồng.

Trên người La Hồng bùng lên khí huyết hùng hậu. Tuy hấn không có Vũ Tiên giáp, nhưng lực lượng vô song. Dưới một chuồng, sóng khí như chảy ngược về phía mưa tên.

Nổ tung xe nỏ, phá tan lầu thành, đá vụn văng như mưa rơi đầy trời.

Vô số tà sát lại tràn vào người La Hồng. Năm vị Lục địa tiên và quân đoàn Tà Cổ ngã xuống cung cấp lực lượng tà sát như vạn sông hội tụ về phía La Hồng.

La Hồng chỉ cảm giác mình tu vi Nhất phẩm Thiên Tà vừa đột phá của mình lại tăng vọt.

Đáng tiếc, cảnh giới Nhất phẩm Thiên Tà dự trữ tà sát như biển cả không đáy, căn bản không thể điền đầy. Dù là La Hồng cũng cảm thấy muốn đạt tới Nhất phẩm viên mãn còn kém rất xa.

La Hồng thở ra một hơi.

Từng ánh mắt sợ hãi, điên cuồng, tuyệt vọng dõi theo La Hồng rơi vào lầu thành đã thành phế tích.

Tóc bạc phấp phới, ống tay áo theo gió, như trích tiên.

La Hồng bình tĩnh quan sát sĩ tốt trên lầu thành, còn cả phó tướng đây chiến ý.

Một khắc sau, La Hồng vung tay. Sát châu hóa kiếm bắn ra. Trên lầu thành chỉ còn cảnh tượng máu bắn thấy mà giật mình.

Lầu thành Nam Chiếu bị đánh xuyên.

Cách mấy chục dặm.

Khách giang hồ thở nặng nề.

Thắng?

La Hồng với tư thái hung hăng đánh tan quân đoàn Tà Cổ, giết năm vị Lục địa tiên, đăng lâm lầu thành Nam Chiếu.

Giống như một vầng Mặt Trời xua tan bóng đêm Nam Chiếu.

"Quá mạnh mẽ! Hắn lại tự trăm đạo hoa không muốn thành tiên.

Tâm của hắn quá lớn, muốn đăng lâm Lục địa tiên khi đã viên mãn!"

"Công tử Lạc Hồng, vô địch trong Nhất phẩm!"

Một người địch một quốc gia, một người chiến một quốc gia, một người... Đố một quốc gia!"

Khách giang hồ kinh hãi, chân động, khó kiềm chế.

Người sống một đời, trong chốn giang hồ võ lâm này có ai chưa từng có ý nghĩ một mình địch quốc.

Nhưng ai có thể thực sự làm được "Một mình địch quốc"?

Dù là Lục địa tiên cũng chưa từng có ai làm được.

Nhưng hôm nay họ đã được kiên thức tráng cử vĩ đại: Một mình địch quốc!

Trần Thiên Huyền trôi nổi trên không vô cùng cảm khái.

Đi bộ chín nghìn dặm, cất bước mà tỉnh ngộ.

Một người địch quốc, thăng hoa khi chiến.

Tuyệt thế thiên kiêu không hơn như thế. So với công tử, Trần Thiên Huyền là thiên kiêu gì?

Trên bầu trời, huyết vân dày đặc, bi thương dày đặc, đây là dị tượng khi Lục địa tiên ngã xuống.

Mà Trần Thiên Huyền không có quá nhiều tâm trạng. Nam Chiếu dùng tà cổ lập quốc, trên từ quốc chủ Nam Ly Hỏa, dưới tới người buôn bán nhỏ đều là tà tu, tu tà cổ, tu tà công...

Nghe nói họ dùng người luyện thuật. Bất kể Đại Hạ, Đại Sở hay vương triều Đại Chu đều có bách tính bị hại nặng nề.

Dù là dân chúng tâm thường của Nam Chiếu quốc cũng có mấy chiêu tà thuật, làm ác không thiếu.

Ba đại vương triều và một số tiểu quốc đều có một số kẻ phạm tội ác hoặc tà tu bị truy nã, chúng sẽ vì cầu sinh mà lựa chọn gia nhập Nam Chiếu quốc. Lâu dần, Nam Chiếu quốc trở thành quốc gia của tà tu, một ma đò của dục vọng.

Trần Thiên Huyền hít sâu một hơi.

Ông dường như hiểu nguyên nhân La Hồng xuôi nam tấn công Nam Chiếu.

Nhưng mà, Nam Chiếu không phải dễ diệt.

Vương triều Đại Hạ đấu với Nam Chiếu bao nhiêu năm như vậy, tử thương vô số, ném không ít thiết thời từ Nam Chiếu.

Nam Chiếu còn có người tâm phúc chân chính, chính là Nam Ly Hỏa...

Nam Ly Hỏa là Lục địa tiên Cữu cảnh, sở hữu Kiêu Cổ đứng đầu mười loại Tà cổ khủng bố nhất. Kiêu Cổ kia có thể so với một thanh thần binh.

La Hồng yên lặng đứng trên lầu thành.

Nam Chiếu thành cao tới ba mươi trượng. Phóng tầm mắt tới có thể chạm tới bầu trời, còn có mây bay lững lờ.

Dưới thành Nam Chiếu, vô số thương nhân độc cổ đào vong khỏi Nam Chiếu hoặc những tu sĩ tay nhuốm máu người trừng mắt với La Hồng. Một số cường giả thế gia tu cổ càng ngăn ngại.

Trong thành có lời đồn, đại biểu chính nghĩa, khắc tinh tà tu La Hồng xuôi Nam chín ngàn dặm, đi bộ tới Nam Chiếu.

Bây giờ, hắn thật sự đã đến!

Hắn tàn sát quân đoàn Tà Cổ mười mấy vạn người, đánh tung lầu thành, đặt chân trên lầu thành cao ba mươi trượng của Nam Chiếu.

La Hồng phóng mắt nhìn tu sĩ kinh hoàng trong thành, mỉm cười.

Hắn rất hài lòng với sự khủng hoảng này. Thứ hắn muốn chính là hiệu quả như vậy.

Trên người vô số tu sĩ trong thành Nam Chiếu tràn ngập tà sát, mùi máu tanh, điều đó càng khiến đôi mắt La Hồng tỏa sáng.

Bây giờ La Hồng cũng đã chấp nhận số mệnh. Tu vi Tà đạo của hắn sẽ hao phí vô số năm tháng dài đằng đẳng mới thăng cấp được nếu để tự bản thân hắn chậm rãi tu luyện. Hắn vẫn chỉ có con đường hấp thu tà tu tăng cường tu vi Tà đạo mà thôi.

Đương nhiên, La Hồng lúc này để ý hơn đến Thiên Địa Tà Môn mà Hoàng Siêu nhắc tới. Có người nói, tổng bộ của Thiên Địa Tà Môn thiết lập ở ngay Nam Chiếu.

La Hồng nhắm chặt mắt, lực lượng tinh thần mạnh mẽ và lực cảm tri bùng phát, bao phủ toàn bộ thành Nam Chiếu.

Hắn đang tìm Thiên Địa Tà Môn.

Bảo bối nạp điện loại cực lớn như vậy, La Hồng sẽ không đời nào bỏ qua.

Chương 860: Chân kim hỏa luyện, nhân tấn địch quốc! (3)

Trong thành Nam Chiếu.
Điện tiếp khách.

Cổ trùng đen xì bay loạn trên trời, tỏa ra dao động kỳ dị thành một luồng sóng tinh thần cực mạnh, ngăn cách tất cả sự dò xét trong thiên hạ.

Trong điện tiếp khách, quốc chủ Nam Chiếu ngồi trên ghế chủ, mây chau lại, mà ở phía dưới là hai vị Thiên nhân tỏa tiên khí lượn lờ. Đó đều là Thiên nhân từ Nam Chiếu phi thăng lên Thiên môn.

Hai vị Thiên nhân mỉm cười, trò chuyện vui vẻ với quốc chủ Nam Chiếu.

"Hiện nay thiên hạ đại loạn, dẫn binh tấn công tiêu diệt Hoàng đế của vương triều Đại Hạ, nuôi nhốt bách tính Đại Hạ, dùng Huyền Cổ đầu độc lòng người, vơ vét số mệnh..."

Quốc chủ Nam Chiếu Nam Ly Hỏa chống cằm, mi mắt khép hờ.

"Vậy quả nhân có cái gì?"

Quốc chủ Nam Chiếu hỏi.

Bên dưới, hai vị Thiên nhân liếc nhau rồi nói:

"Chúng ta phi thăng tới biên giới Đông Thiên môn, chính là nơi ở của Yêu tộc. Bây giờ quy tắc nhân gian đã rất mỏng manh. Thiên nhân Thượng giới đang bỏ cục nhân gian, bỏ cục tại Đông Thiên môn khá ít. Nếu quốc chủ có thể giúp chúng ta bằng khí vận nhân gian, Đông Thiên Vương sẽ chấp thuận quốc chủ chuyển thành huyết thống Yêu tộc đỉnh cấp. Quốc chủ có thể phi thăng biên giới Đông Thiên môn, nhất niệm nhập tôn, dễ như ăn cháo."

Quốc chủ Nam Chiếu cười xì một tiếng:

"Đừng vội bắt nạt quả nhân không biết gì... Quả nhân làm sao phải phi thăng Thiên môn?"

"Nhân gian có thể thành Hoàng, nếu vào Thiên môn... Thiên nhân không phải người, tương đương với chặt đứt thời cơ thành Hoàng. Quả nhân sẽ bị thiệt."

Quốc chủ Nam Chiếu nói.

Quốc chủ Nam Chiếu bày ra trận pháp cổ trùng ngăn cách cảm nhận chính là để bàn luận chuyện này. Ông ta đương nhiên muốn đề phòng chẳng

may.

Trên thực tế, Nam Ly Hỏa hiểu rõ. Nhân gian bây giờ đang ở biên giới hỗn loạn. Một khi quy tắc sụp đổ hoàn toàn, đó chính là lúc hỗn loạn trỗi dậy. Nhân dịp này, ông ta có thể tranh cướp cho mình đủ phúc lợi và tài nguyên.

Còn về bách tính nhân gian ra sao, Nam Chiếu không để ý. Đại Hạ, Đại Sở, Đại Chu, Kim Trướng Vương Đình chính là mục tiêu vơ vét bách tính của Nam Chiếu.

Thực ra ngay từ ban đầu, Nam Chiếu đã hành động tương đương với tính chất của Thiên nhân.

Chỉ có điều, trước kia tu tà, còn bây giờ... là vơ vét số mệnh.

Hai vị Thiên nhân cười cợt. Họ biết rõ Nam Ly Hỏa chắc hẳn đã đồng ý, nhưng cần nhiều lợi ích hơn.

Cửu cảnh Lục địa tiên nhân gian, khẩu vị đương nhiên lớn.

Hai vị Thiên nhân đang muốn nói gì.

Chợt, vẻ mặt Nam Ly Hỏa biến đổi. Ông ta đứng bật dậy khỏi vương tọa.

Thần sắc đầy sự tức giận và khó tin.

"Đáng chết!"

Nam Ly Hỏa gầm nhẹ.

Ông ta vung tay lên. Đám cỏ trùng bay ngoài điện tiếp khách dồn dập thu về vách chắn tinh thần. Với năng lực cảm nhận của ba người họ, họ lập tức biết được bên ngoài xảy ra chuyện gì.

Ầm ầm ầm!

Trên trời có huyết vân cuộn cuộn như sấm.

Đó là vì có Lục địa tiên nhân ngã xuống.

Huyết vân tụ tập trên bầu trời Nam Chiếu, vậy là có Lục địa tiên của Nam Chiếu ngã xuống?

Nam Chiếu có năm vị Lục địa tiên, ngã xuống chính là Nam họa... hoặc là người khác?

Sắc mặt Nam Ly Hỏa rất khó coi. Lực lượng tinh thần của ông ta lao vút ra. Con người trong mắt ông ta lập tức co rụt lại. Một khắc sau, thân thể ông ta bùng phát lên khí thể cực độ cường hãn.

Năm vị Lục địa tiên Nam Chiếu... đã chết sạch!

Không chỉ vậy, ngay cả quân đoàn Tà Cổ mười mấy vạn người cũng bị diệt.

Nam Ly Hỏa cảm thấy trái tim run rẩy.

Ông ta chỉ trò chuyện riêng với Thiên nhân một lúc, Nam Chiếu của quả nhân... làm sao đã vong rồi?

Hai vị Thiên nhân có tu vị đều quá Ngũ cảnh, tất nhiên cũng cảm ứng được biến hóa của Nam Chiếu quốc. Năm vị Lục địa tiên của Nam Chiếu đều đã chết!

Lục lượng ý chí của họ nhanh chóng bắt lấy bóng người đang đứng trên lầu thành quan sát Nam Chiếu, ông tay áo phập phồng, khí tức sáng chói như Mặt Trời.

Nhân gian Nhất phẩm?

Hai vị Thiên nhân không ngừng nghi hoặc.

Lục ngăn cản tinh thần của trận pháp cổ trùng Nam Ly Hỏa đúng là mạnh, họ cũng không hề nhận thấy biến hóa.

"Là người? La Hồng!"

Nam Ly Hỏa bay lên khỏi vương tọa, khí thể không ngừng dâng Cao.

Cả thành Nam Chiếu đều rung lên, mặt đất rạn nứt.

Nam Ly Hỏa giận không nhìn nổi.

La Hồng nói... Đi bộ xuôi Nam chín ngàn dặm, muốn tàn sát Nam Chiếu. Nam Ly Hỏa vốn tưởng rằng La Hồng chỉ rần rở một phen, nhưng thật không ngờ La Hồng thật sự đến.

Hắn không chỉ đến rồi, mà còn giết năm vị Lục địa tiên, giết sạch quân đoàn Tà Cổ của Nam Chiếu.

Trái tim Nam Ly Hỏa chảy máu. Ông ta có thể tra xét rõ ràng tình cảnh thâm chất đây đồng bên ngoài thành.

"Muốn chết!"

Nam Ly Hỏa lạnh lẽo như băng sương, miệng phun ra hai chữ kéo theo sát cơ lẫm liệt tận cùng.

Nơi này là Nam Chiếu, không phải Tác Hạ Học Cung. La Hồng đã dám đến, vậy thì chết!

Âm!

Thoáng chốc, cả tòa thành Nam Chiếu dường như hồi phục.

Khí huyết sát trào lên ngút trời. Thân thể cao lớn của Nam Ly Hỏa chậm rãi lơ lửng trên co như một vị Ma thần quan sát nhân gian.

Trên lầu thành cao ba mươi trượng của Nam Chiếu.

La Hồng nhìn chằm chằm Nam Ly Hỏa đột nhiên bùng nổ khí thể, sắc mặt vẫn hờ hững.

Trước đó Nam Ly Hỏa đang làm gì?

Hắn đã giết cả năm vị Lục địa tiên rồi mới đi ra...

Thủ độ sắp bị diệt mới xuất hiện?

Có quốc chủ như vậy, Nam Chiếu không diệt quả thiên lý khó tha.

La Hồng cảm nhận lực lượng tà sát mệnh mông từ Nam Ly hỏa, hấn cũng thấy áp lực.

Sau lưng Nam Ly hỏa, một con đường dài không điểm cuối, giống như hòa nhập vào trời đất hiện ra. Đại đạo chín ngàn dặm, đạo hoa nở chín đóa!

Lục địa tiên Cửu cảnh hàng thật giá thật.

Lục địa tiên Cửu cảnh nổi giận, người trong thiên hạ đều có cảm ứng. Thiên địa biến sắc.

Ngoài thành Nam Chiếu.

Các nhân sĩ giang hồ ngừng thở, sắc mặt khó chịu nổi. Áp lực kinh khủng khiến họ không thở nổi.

Trần Thiên Huyền cũng sợ hãi biến sắc!

Chương 861: Chân kim hỏa luyện, nhân tấn địch quốc! (4)

"Quốc chủ Nam Chiêu, Nam Ly hỏa! Nhân gian Cứu cảnh!"

Địa Giao sau lưng Trần Thiên Huyền xuất thế, hóa thành một con rồng xương lao vọt.

"Công tử... cẩn thận!"

Trần Thiên Huyền trầm giọng hô lớn.

Một người diệt Nam Chiêu... Quả nhiên vẫn khó có khả năng.

Tuy rằng La Hồng đánh giết năm vị Lục địa tiên Nam Chiêu, nhưng đối mặt với Nam Ly hỏa có thể tranh đấu với Hạ hoàng thì vẫn rất khó.

Trừ khi La Hồng vận dụng sự tồn tại thân bí khi giết chết Hạ hoàng lúc đó.

Ong ong ong...

Sau lưng Nam Ly Hỏa bỗng dung có Thiên môn hiện lên, trải ngang trời.

Hai vị Thiên nhân trong hoàng cung bay lên trời, tựa cười tựa không nhìn xuống.

"Thú vị..."

Trần Thiên Huyền càng biến sắc.

"Thiên nhân?"

Ông chợt hiểu tại sao trước đó Nam Ly Hỏa không có phản ứng gì trước động tĩnh lớn như vậy. Thì ra là... đang câu kết với Thiên nhân!

"Công tử... Lui!"

Trần Thiên Huyền quát chói tai.

"Lui?"

Nam Ly Hỏa lãnh khốc liếc nhìn Trần Thiên Huyền, khiến Trần Thiên Huyền như rơi vào kẽ băng.

"Đồ sát quân đoàn Tà Cổ của Nam Chiêu ta, giết năm Lục địa tiên của Nam Chiêu ta..."

"Giờ còn muốn chạy?"

Nam Ly Hỏa lạnh buốt như băng.

Ông ta nhìn chòng chọc La Hồng, biết rằng La Hồng sở hữu thủ đoạn triệu hoán vị thần bí kia. Thế nhưng... Bây giờ đang có hai vị Thiên nhân quanh đây, ông ta cũng không quá sợ hãi.

Hôm nay, nhất định phải khiến La Hồng chết tại đây. Kẻ này...
quá ngông cuồng!

Thù mới hận cũ phải đến ngày thanh toán!

Cái chết của thiếu thủ lĩnh và cả nỗi nhục ở Đại triều hội.

Nam Ly Hỏa dự định ngày này báo hận!

Âm!

Ông ta đánh một chuông. Mây trên bầu trời bị xoắn nát. Sau đó, tà sát cuộn cuộn hóa thành một bàn tay khổng lồ rộng trăm mẫu.

Không gian dường như cũng có thể bị đập nát.

Một chuông này không phải chuông pháp phổ thông, mà được rót vào toàn bộ tu vi và lực lượng của Nam Ly hỏa. Nhìn như chỉ một chuông, thực tế trong đó ẩn giấu đạo hoa chột nở chột tàn, như chín vòng sinh diệt.

Lục địa tiên phân mười cảnh giới, Ngũ cảnh là một trạm, Cửu cảnh lại là một trạm.

Cửu cảnh Nam Ly Hỏa, cực mạnh!

Lực lượng ý chí huy hoàng mệnh mông.

Bên dưới tường thành Nam Chiếu, bách tính trong phạm vi mười dặm, giang hồ khách và các phu phen tấu tốt đều bị một chuông này đè xuống khiến thân thể rạn nứt. Kẻ yếu ớt thậm chí bị ép nổ tung.

Lâu thành giống như bị thiên thạch từ trên trời lao xuống đập trúng.

tường thành đổ nát ra từng chút. Thị thể đám Miêu Tân bị sấy khô, vỡ vụn.

La Hồng vẫn đứng vững. Áo trắng tung bay trong gió giật.

Hắn công Ma kiếm Atula, mắt mở ra. Thiên Địa Tà Môn... không thấy đâu.

Nhưng chưa vội.

La Hồng nhìn chăm chăm một chuông che phủ cả Nam Chiếu kia.

Hắn thở ra một hơi.

Cửu cảnh quả nhiên mạnh!

Hắn hiện giờ thực sự không đánh lại.

Thế nhưng...

Trong mắt La Hồng đột nhiên có lửa xoay tròn. Biển đan điền hóa âm dương hai cực bỗng cuộn lên.

Dưới chân La Hồng có đồ án âm dương màu đen vàng hiện lên.

Trong lúc đồ án xoay tròn như rồng cuộn trên mây, phòng tuyến được hình thành quanh La Hồng.

Giống với thủ đoạn mà La Hồng dùng để một mình đánh bại năm vị Lục địa tiên.

La Hồng đứng lặng trong âm dương giao thoa, Ma kiếm dần nâng lên.
Chân kim cần hỏa luyện.

La Hồng vừa đột phá, hấp thu bao nhiêu tà sát như vậy, đang lúc cần tôi luyện một phen.

Hắn lợi dụng Cửu cảnh sát phạt để rèn luyện tu vi bản thân.

Âm!

Một kiếm vung lên.

Lực lượng ý chí của La Hồng bùng phát. Chỉ một thoáng sau, Phạt đẳng liên tục xuất hiện. Tâm mười một chiếc Phạt đẳng lơ lửng quanh La Hồng.

Vô số kiếm khí từ thân thể bắn ra.

Một kiếm đưa ra, chém thẳng tới chưởng pháp Cửu cảnh che trời.

Đôi ngươi trong mắt Trần Thiên Huyền co rụt.

Khách giang hồ cách đó mấy chục dặm như phát điên.

Điên rồi!

Đó là Cửu cảnh!

Đó là Nam Ly Hỏa, quốc chủ Nam Chiếu!

Không phải là những Lục địa tiên Tứ cảnh trước đó.

La Hồng không trốn, lại muốn chiến Cửu cảnh?

Sẽ chết mất!

Dưới một chưởng, sợ rằng hắn sẽ hóa thành khói bụi.

Đương nhiên, rất nhiều người cũng nghĩ tới sự tồn tại thần bí sau lưng La Hồng. Có lẽ... La Hồng sẽ triệu hoán vị thần bí kia ra đối địch?

Ánh mắt Nam Ly Hỏa lạnh lẽo. Dưới một chưởng của ông ta như có đạo hoa vừa sinh vừa diệt.

Phạt đẳng nổ tung.

La Hồng cảm thấy như trời đất ép xuống. Một kiếm sinh Tà Phạt suýt nữa bị đập tan.

Tà sát tăng vọt trong cơ thể hắn đúng lúc này trào ra như lũ, xông vào Ma kiếm. Dưới sự phun trào và thôi thúc đó, hắn càng thành thạo không chế lực lượng hơn.

Chân kim hỏa luyện!

Âm dương xoay tròn, một kiếm sinh Tà Phạt!

Thoáng chốc.

Một chưởng của Nam Ly hỏa và kiếm của La Hồng va chạm. Tà Phạt mười tám tôn dần sinh.

Oành oành oành!

Mười tám vị Tà Phạt lần lượt nổ tung.

Mỗi lần nổ một vị Phật lại làm suy yếu lực chưởng một chút.

Nam Ly Hỏa giáng xuống một chưởng, cả thành lâu Nam Chiếu bị san bằng thành đồng đổ nát.

Khói bụi ào ạt lan tỏa như thổ long gào thét, bay múa cùng phong long do gió giạt hóa thành.

Thành lâu bị tàn phá, mặt đất Nam Chiếu đổ nát tan hoang.

Thế nhưng...

Khói bụi tan đi, để lộ tình huống trong phế tích.

La Hồng duy trì thế đứng chống kiếm, lặng lẽ đứng trong phế tích của chưởng ấn. Quanh thân hắn có khí lưu cuộn xoáy như hai con cá bơi đùa.

Tóc trắng bạc không nhiễm bụi, ống tay áo phấp phới như trích tiên.

La Hồng chưa chết!

Một chưởng của Lục địa tiên Cứu cảnh.

La Hồng đã được rồi!

Chương 862: Nhất kiếm Âm Dương kiếp, chứng đạo chỉ vận vị! (1)

Khói bụi cuộn cuộn như rồng đất gầm gừ.

Lâu thành Nam Chiêu không còn, chỉ còn một vùng phế tích đổ nát. Một dấu tay to lớn che phủ mặt đất, lõm sâu xuống. Thiên địa sụp đổ, mặt đất nứt toác.

La Hồng không nhiễm bụi trần đứng đó, có khí lưu vô hình như bị hàm ý trên người La Hồng dẫn dắt giống như cá bơi quanh xoáy nước, hóa hành hai cực âm dương.

Thiên địa trong chốc lát hoàn toàn tĩnh mịch.

Khó tin, khiếp sợ, khó thở... các cảm xúc đan xen.

Nhất phẩm chặn lại một đòn tuyệt sát của Cửu cảnh Lục địa tiên...

Sao có thể có chuyện đó?

Vừa nãy Nam Ly Hỏa tuyệt không nương tay. Sát cơ kinh khủng ngưng tụ thành uy thế như thực chất khiến rất nhiều giang hồ khách nhữn cả chân, suýt không không chế được thân hình mà rơi từ trên cây to xuống. Nhiều người khác dù chỉ nhìn thôi, lưng cũng ướt đầm mồ hôi lạnh.

Trần Thiên Huyền cũng lau một vệt mồ hôi.

Cửu cảnh... Cả nhân gian cũng không có mấy nhân vật như vậy.

Công tử lại chọn cứng rắn chống cự một đòn tuyệt sát như vậy!

Ồ sâu trong thành Nam Chiêu, bóng dáng vĩ ngạn của Nam Ly Hỏa cũng hơi chấn động. Ông ta nhìn La Hồng tồn tại dưới chưởng của mình mà khó tin vào mắt.

Ông ta biết La Hồng có thể cản được một chương này, vốn cũng không có gì đáng kinh ngạc. Thế nhưng, ông ta cảm thấy La Hồng muốn đỡ được cũng nhất định phải vận dụng sự tồn tại thần bí kia mới được.

Nhưng bây giờ lại không hề như vậy.

La Hồng chỉ bằng vào tu vi bản thân đã cứng rắn chống đỡ thảo phạt của ông ta.

Nhất phẩm...

Cản được một đòn tuyệt sát của Cửu cảnh?

Yêu nghiệt?

Không... đã không còn là yêu nghiệt nữa.

Tốc độ tăng trưởng tu vi của La Hồng khiến cả Nam Ly Hỏa cũng phải kinh hoàng, lòng bao phủ sương mù mờ mịt.

Về mặt cau có vì nhục nhã và tức giận.

Tăng trưởng quá nhanh!

Nếu La Hồng lần này không chết, có lẽ lần sau gặp lại La Hồng đã có thể đánh với ông ta một trận.

Trong hố sâu.

Nam Chiêu thành hoàn toàn biến mất. Đá vụn từ thành lâu cũng bị lực lượng kinh khủng ép thành bột mịn.

La Hồng chống Ma kiếm, thở nhẹ một hơi. Khí tức toàn thân hẩn sôi trào, cuộn cuộn. Tuy bề ngoài hẩn không nhiễm hạt bụi, nhưng thực tế là do Vô Cấu Thể của bản thân.

Một kiếm sinh mười tám Phật chống cự lại một chương tuyệt sát của Cửu cảnh. Khi vị Phật cuối cùng nổ tung, La Hồng dùng kiếm chặn chương, lỗ chân lông toàn thân đều phun ra máu tươi.

Dù là thân thể năm lần rèn luyện đỉnh cao cũng suýt bị áp lực kinh khủng ép nổ.

Mà âm dương đen vàng trong đan điền, lực lượng tà sát và ý chí Thánh nhân đan xen, nhu hòa như thái cực chặn đỡ lực xung kích khủng bố.

Lực lượng tà sát mỏng manh chớp mắt bị La Hồng hoàn toàn không chế.

Quả nhiên, có áp lực mới có động lực.

Đối mặt với Cửu cảnh, La Hồng vẫn cảm thấy vất vả. Đó là áp lực tới từ chênh lệch cảnh giới.

La Hồng có thể chiến với Lục địa tiên Ngũ cảnh đã là cực hạn, mà đỡ một chương của Lục địa tiên Cửu cảnh càng là cực hạn trong cực hạn.

Cảm thụ lực lượng tà sát như chân kim trải qua bách luyện trong cơ thể, La Hồng nhếch môi cười thỏa mãn.

Hắn bước ra một bước, không nhanh không chậm đi dạo ra khỏi hố sâu.

Thành Nam Chiêu không còn cửa thành. Bách tính, tiểu thương, đầy tớ trong thành đều có thể nhìn thấy cảnh tượng cây chắt đây đồng, biên máu trùng thiên ngoài thành...

Người nào cũng ngây ngốc.

Nam Ly Hỏa ra tay vôn khiến họ hưng phấn, cho rằng La Hồng sắp chết.

Kết quả, dù Nam Ly Hỏa dùng chương cũng không giết được La Hồng. Hơn nữa, cảnh tượng núi cây biên máu ngoài thành khiến các tà tu trong

thành Nam Chiếu kinh hoảng.

Trên trời, hai vị Thiên nhân nhú mày.

"Nhân gian Nhất phẩm chặn lại đòn thảo phạt của Cửu cảnh..."

Chưa bao giờ nghe thấy. Nếu có thể đổi thành huyết thống của người này, e rằng ta có thể chiếm được số mệnh vô thượng.

Hai vị Thiên nhân nhìn nhau, đều nhận ra vẻ hưng phấn trong mắt người kia.

Nhưng họ cũng biết, yêu nghiệt như vậy không thể chọn đổi huyết thống.

Nam Ly Hỏa đạp bước trong hư không, mắt lạnh như đá.

La Hồng đồ được một chương của ông ta càng khiến sát cơ của ông ta dâng lên.

Có điều, Nam Ly Hỏa cũng nhận ra. La Hồng đỡ được một chương của ông ta cũng đã giương cung hết đà.

Dù sao cũng là Nhất phẩm.

Sát cơ trong mắt Nam Ly Hỏa phun ra. Hư ảnh vạn trượng chớp mắt thu nhỏ, hóa thành chân thân Nam Ly Hỏa.

Một khắc sau, ông ta giẫm một phát xuống hư không.

Ông ta muốn giết La Hồng!

Ai tới cũng không ngăn được. Dù sự tồn tại thần bí sau lưng La Hồng xuất hiện, Nam Ly Hỏa hôm nay cũng không cho La Hồng chạy thoát.

Ồ đây là Nam Cương, là sân nhà của Nam Ly Hỏa.

Ầm ầm!

Nam Ly Hỏa đạp xuống, cung điện dưới chân rung lên ầm ầm như muốn đổ nát.

Sóng lớn ào ạt, không khí cũng bị giẫm nổ tung.

Thân thể Nam Ly Hỏa bắn đi ầm ầm như dục sức chạy, hóa ra vô số hư ảnh. Vô số hư ảnh nối với nhau thành chuỗi như một chiếc xiềng xích người. Từ trên trời cao, ông ta như rắn trườn dốc lao xuống dưới, ép thẳng tới La Hồng vừa bước ra khỏi hố sâu.

Ầm ầm ầm!

Bầu trời như có sấm sét cuộn cuộn chấn vang.

Đây là một đòn toàn lực của Lục địa tiên Cửu cảnh.

Toàn Nam Chiếu rung lên ầm ầm, gạch đá bắn tung, mặt đất như thủy triều chập trùng dưới khí thế của Nam Ly Hỏa.

Trên đường phố thành Nam Chiếu, bách tính, tiểu thương bị khí thế của Nam Ly Hỏa ép nổ.

Sương máu mông lung tỏa ra, hòa vào thê lao của Nam Ly Hỏa hóa thành một con rồng máu tanh nồng.

Đùng.

Mặt đất rạn nứt như động đất, rách toạc ra như vực sâu.

"La Hồng!"

"Ngăn được một đòn thì đã sao?"

"Giữa người và quả nhân chênh lệch như lạch trời!"

Nam Ly hỏa chớp mắt đã xuất hiện trước La Hồng, đại đạo chín nghìn dặm sau lưng xông lên trời, như cắm thẳng vào nơi không thể tới. Chín đóa đạo hoa hạ xuống ý chí khủng bố.

Chương 863: Nhất kiếm Âm Dương kiếp, chứng đạo chỉ vận vị! (2)

Sóng tinh thần kia giống như muốn ngưng đọng hư không.

Cảm giác ngọt ngào như thực chất.

Biến hóa trong chớp mắt khiến tất cả mọi người biến sắc. Trái tim Trần Thiên Huyền như muốn rơi xuống vực.

Quả thực, ngăn cản một vị Cửu cảnh thảo phạt đã đáng kiêu ngạo, nhưng... cũng chỉ là cản mà thôi. Chênh lệch giữa đôi bên vẫn to lớn như trước.

Nam Ly Hỏa giống như thực sự bốc cháy, vừa ra tay đã là sát cơ chân chính.

Sau lưng ông ta xuất hiện một con cổ trùng. Cổ trùng kia nằm nhoài trên mái tóc tán loạn của Nam Ly Hỏa. Đôi mắt nó màu lam đậm, bên trong có điểm điểm vệt trắng như sao đêm, thậm chí không thể nhìn thẳng.

Một trong mười loại tà cổ đứng đầu của Nam Cương: Kiêu Cỗ Cỗ trùng kia há miệng phun ra chất lỏng đen xì. Chất lỏng bao trùm thân thể Nam Ly Hỏa, thoáng chốc trở thành một bộ giáp đen thui.

Bộ giáp cuồng bạo cực độ bao trùm thân thể Nam Ly Hỏa, khiến lực lượng thân thể ông ta tăng vọt, lực bạt sơn hà. Một quyền tung ra khiến không khí nổ tung thành cái hang lớn.

La Hồng như rơi vào cơn hoảng hốt.

Quyền này ẩn chứa xung kích nhắm vào tâm thần người.

Đây chính là Kiêu Cỗ đứng đầu mười loại tà cổ đứng đầu.

Nam Ly Hỏa vận dụng Kiêu Cỗ mới thực sự là sát chiêu. Kiêu Cỗ bám thân, lực lượng của Nam Ly Hỏa gần như đạt đến ngưỡng Bán Tôn.

Nguy cơ tử vong chớp mắt bao phủ La Hồng.

Hư Anh Thánh Nhân trong đan điền không ngừng báo động.

Báo cho La Hồng nguy cơ lớn đang đến gần!

Núi cao đè xuống, sóng lớn bài không, thiên địa lúc này như ngưng đọng. Một quyền của Nam Ly Hỏa giống như mấy chục ngọn núi che phủ La Hồng.

Dưới một quyền, tất cả đường lui bị phong tỏa.

La Hồng chỉ có thể đón đánh.

Đôi mắt La Hồng chăm chú nhìn. Mái tóc trắng hất tung ra sau.

Quyền phong lướt qua mặt khiến da thịt đỏ lên vì lực xung kích.
Thật mạnh!

Thế nhưng, máu trong người La Hồng sôi trào. Thân thể nằm lần rên được thúc đẩy tới cực hạn. Thân thể hắt lóe lên ánh vàng chói mắt.
La Hồng không lùi!

Hắn vận hành Vạn Sát Quy Nhất!
Thoáng chốc!

Phía sau phế tích cửa thành, những tà ảnh đứng dậy từ núi thây biển máu...

Mười mấy vạn quân đội tà ảnh yên lặng đứng đó, có người, có Cồa:
La Hồng nắm chặt Ma kiếm, từ từ nâng lên, giờ ngang trước người.
"Cứu cảnh?"

Dung nhan La Hồng dưới mặt nạ Tà Quân càng trở nên tà dị.
La Hồng thét dài.

Một quyền của Nam Ly Hỏa phá nát không gian, tạo ra khoảng trống.
Uy thế khủng bố như muốn đè nát thân thể La Hồng, xóa sạch biên ý chí của La Hồng.

Trong biên ý chí của La Hồng.
Tà Thần Nhị Cáp nhất thời hưng phấn.

Cảm giác... được sống rồi!
"Tiểu La ngu xuẩn, cầu xin chỉ đi!"

Lỗ mũi Tà Thần Nhị Cáp phồng to. Nó nhìn chằm chằm phân thân La Hồng khoanh chân ngồi trong biên ý chí, cất tiếng nói.

Nhưng La Hồng lúc này nhắm mắt, không để ý tới Tà Thần Nhị Cáp.
Tà Thần Nhị Cáp nổi giận.

Hôm nay ngươi lạnh nhạt với chỉ, ngày khác chỉ khiến ngươi không với
cao nổi.

Nó biết La Hồng còn có một cánh Tà Liên, đủ để dấu ẩn Tà Thần bộc
phát lực lượng một lần.

La Hồng không chọn vận dụng!
Bàn tay nắm chặt.
Trên thực tế.

Mặt đất bị lực lượng kinh khủng tàn phá. Vô số đá vụn dâng lên trời,
sau đó bị kinh khí đập vỡ tan, nghiền thành bột phấn. Khói bụi cuộn cuộn
như rồng gào thét.

Nam Ly hỏa mặc giáp Kiêu Cổ, đòn này phải giết!

Dù là hai vị Thiên nhân phía xa cũng lắc đầu.

"Giáp Kiều Cô của quốc chủ không kém lực lượng thân binh, đòn đánh này... tuy không bằng Bán Tôn, nhưng cũng vượt xa chương pháp trước đó."

La Hồng hẳn phải chết.

Tên Nhất phẩm nhân gian yêu nghiệt cực điểm này... Không thể ngăn cản.

Tầng tầng bóng chồng!

Mười mấy vạn tà ảnh phụ thân ta.

La Hồng toát lên vẻ điên cuồng. Thực lực bản thân hẳn xác thực không ngăn cản được quyền này.

Nhưng La Hồng còn lá bài tẩy, còn thủ đoạn.

Vô số tà ảnh nhanh chóng tràn vào thân thể La Hồng. Thân thể hẳn thoáng chốc giống như một hố đen vô tận thu nạp tà ảnh.

Dù ánh sáng cũng không thể thoát ra khỏi chút nào.

Thác nước màu đen từ phía sau phun xối xả, giống như một điếm đen hút hết cả sông núi.

Mười mấy vạn tà ảnh đều là tinh nhuệ của quân đoàn Tà Cổ.

Dù thân thể năm lần rèn của La Hồng cũng sắp không chịu nổi.

Bề mặt da hẳn thoáng có vết máu, rạn nứt như búp bê sứ.

"Đỡ cho ta!"

La Hồng nổi giận, mở ngăn chứa đồ.

Sinh mệnh tinh hoa từ lúc trước chặn đứng Thiên môn đúng lúc này tràn vào thân thể, giúp thân thể rạn nứt được khôi phục nhanh chóng.

Phá diệt, khôi phục...

Khí huyết vận hành như sơn hà chấn động.

Nổ ầm một tiếng.

La Hồng cảm thấy gân xiềng trên người dường như dần ra nhiều. Thân thể lại được rèn luyện, hoàn thành sáu lần rèn.

Mười mấy vạn tà ảnh bám vào thân thể.

Sau lưng La Hồng giống như có bóng đen chồng chất.

Khí tức La Hồng liên tục kéo lên cao.

Sau đó, ánh vàng và ánh đen bắn ra, hóa thành hai con cá bơi đuổi nhau dưới chân hắn, xoay tròn.

Âm Dương hai cực.

Ma kiếm nặng nề như núi lớn vung lên.

Một quyền Nam Ly Hỏa nên tới.

La Hồng một kiếm vẩy ra.

Quyền và kiếm va chạm!

Một bên là lực lượng mười mấy vạn tà ảnh, một bên khác là Lục địa tiên Cửu cảnh cực kỳ khủng bố.

Tiếng va chạm như kim loại đánh nhau xé rách trời cao. Vút nứt đen xì như những con rồng đen uốn lượn, chìm nổi trong không khí.

Thân thể Nam Ly Hỏa bất động như núi.

Ở bên khác, La Hồng duy trì tư thế giờ kiếm, chân hắc đã chìm vào mặt đất, kéo dài ra thàn một cái khe.

Hai cực đen vàng dưới chân La Hồng dường như đang làm tan rã lực lượng trong một quyền khủng bố.

Khí lưu nổ tung, khói bụi cuộn cuộn.

Cho dù có lực lượng thái cực vàng đen phân tán bột lực lượng, nhưng La Hồng vẫn phải lui lại mấy bước. Trên thân thể hắc vẫn trào ra máu, nhuộm đỏ cả áo bào.

Chữong ấn sau lưng La Hồng đã biến mất, thay vào đó là một hình quạt khổng lồ khuếch tán sau lưng La Hồng.

Chương 864: Nhất kiếm Âm Dương kiếp, chứng đạo chỉ vận vị! (3)

Ngoài thành Nam Chiêu, mấy chục dặm đất đai bị khói bụi mù mịt bao trùm.

Một khắc sau chỉ còn là phế tích.

Trần Thiên Huyền ngự kiếm bay vút lên trời, cảm giác trên vai nặng như núi đè.

Một bên khác, cây cối gãy đổ, rừng rậm bị phá hủy, dãy núi bị đè VỖ... Vô số tu sĩ như chim sợ cành cong nhanh chóng bỏ chạy.

Kẻ chạy chậm bị kinh khí mà La Hồng phát tán ra đánh tóe máu, trọng thương ngã xuống đất.

Khói bụi lắng xuống.

Tất cả mọi người trợn mắt há mồm, nhìn sau lưng La Hồng là phế tích hình quạt rộng mấy chục dặm. Cây cối gãy vụn, thi thể người trùng như dòng bùn bị đẩy ra, xếp thành đồng.

La Hồng thở hồng hộc, thân thể tỏa ánh sáng rực rỡ. Vô Cầu Thể lại phát huy tác dụng, sấy khô máu tươi, xóa hết tất cả.

Con mắt Nam Ly Hỏa dưới bộ giáp Kiêu Cổ ngưng đọng.

Lại chặn được?

Quái vật sao?

Lần này thật sự Nam Ly Hỏa đã dùng hết toàn lực, ngay cả Kiêu Cổ sánh ngang thân binh cũng được dùng.

Kết quả, La Hồng vẫn cản được. Có điều... lần này là dùng bí pháp.

La Hồng duy trì tư thế vung kiếm, thân thể dưới áp lực nặng nề đột phá lần rên thứ sáu trở nên kiên cố hơn nhiều. Da thịt hằn như sắt thép, đao thương không thể đâm xuyên.

Nhưng mặc dù là thế, nếu hấn không có phương dẫn bớt lực từ quyền của Nam Ly Hỏa, La Hồng sợ rằng hấn sẽ nổ tung thành bùn nhão.

Trong biến ý chí, Tà Thần Nhị Cáp cũng hơi ngạc nhiên.

"Tiểu La ngu xuẩn, lực lượng tà sát và lực lượng Thánh Nhân lại có thể giao hòa hoàn mỹ. Đây là lực lượng gì?"

"Có mùi vị 'Chứng đạo trong đó...'"

Tà Thần Nhị Cáp quả thực không ngờ.

Phân thân ý chí La Hồng ngồi trong biến ý chí cười.

Người hỏi ta, ta tự nhiên là không biết.
Bởi vì... Ta cũng luyện bùa thôi.
Nhưng ta sẽ không nói với người là ta luyện bùa.
La Hồng không hề trả lời khiến lỗ mũi Tà Thần Nhị Cáp càng phồng to, trằm mặc lại.

Thực ra Tà Thần Nhị Cáp có biết các loại thần dị trên người La Hồng...
Trên thực tế.

Nam Ly Hỏa chỉ ngậy người một thoáng, sau đó một bước đạp xuống làm nổ tung mặt đất trước thành Nam Chiếu.

Hủy thành... Ông ta để ý sao?

Giết La Hồng, bồi cùng Nam Chiếu, không cần phải tiếc.
Hồn Nam Chiếu chính Nam Ly Hỏa. Chỉ cần ông ta không chết, chỗ ông ta đứng chính là Nam Chiếu! Chính là Ma đô của tà tu!
Tự thế, uy thế lại giáng xuống như núi đè.

La Hồng biểu hiện càng yêu nghiệt, Nam Ly Hỏa càng cảm nhận được nguy cơ.

Hôm nay nhất định ông ta phải đánh chết La Hồng tại đây.

Bằng không, ông ta ăn ngủ không yên.

"Chết!"

Nam Ly Hỏa dâng trào sát cơ, thời tiết cũng thay đổi, giống như có mây đen dày đặc bao phủ.

Thế nhưng mắt La Hồng tỏa sáng. Hắn không tránh né, lại nâng kiếm lên.

Kiểm pháp của La Hồng Trần, Nhất Kiếm Hồng Trần Kiếp có thể giết chết Hoàng đế Đại Hạ.

Kiểm này của La Hồng có âm dương giao hòa, gọi là Nhất Kiếm Âm Dương Kiếp!

Nhất kiếm Hồng Trần, nhất kiếm Âm Dương.

Nhất phẩm chiến Cửu cảnh!

Phàm nhân thể chém giết Lục địa tiên.

Âm!

Quanh thân La Hồng hiện lên Âm Dương đồ, mà trên Âm Dương có Tứ Tượng.

Chẳng qua là tà đạo và nho đạo phân hai cực.

Võ đạo, kiếm đạo, phật đạo phân hoá Tam Tượng, đáng tiếc thiếu một Tượng, bằng không La Hồng đã đạt viên mãn.

Đùng!

Đất rung núi chuyển. Mặt đất nổ tung, khói bụi cuộn cuộn như rồng gào hét xông lên trời, giống như một đám mây dày nặng hình nấm mọc lên từ mặt đất.

Thân thể La Hồng lại bị đập cho nứt toác.

Nhất Kiếm Âm Dương Kiếp, Nhất Kiếm Sinh Thập Bát Phạt!

Nam Ly Hỏa có Kiều Cổ đứng đầu mười loại tà cổ, cực độ cường hãn!

Vạn dặm sơn hà như vừa sinh vừa diệt dưới quyền của ông ta.

Lục địa tiên Ngũ cảnh trở lên có lực phá hoại vô cùng đáng sợ.

Đừng nói một thành trì, nếu đánh lâu, chỉ e mặt đất cũng biến dạng.

Vì lẽ đó, Lục địa tiên Ngũ cảnh bình thường giao chiến sẽ đi lên biển mây, sau đó đã thành lệ chung.

Ngay hôm nay, La Hồng dùng lực của Nhất phẩm cứng rắn chống lại hai chiêu Cửu cảnh. Nửa quốc gia Nam Chiếu không còn. Tám mươi dặm đất ngoài Nam Chiếu đổ nát tan hoang.

Âm!

Trong khói bụi cuộn cuộn, toàn bộ lực lượng tà sát bám vào thân thể La Hồng vỡ nát. Mười mấy vạn tà ảnh chồng chất giúp La Hồng chống đỡ một quyền của Cửu cảnh đỉnh cấp nắm thần binh.

Thế nhưng, lực lượng đã hao hết.

Phải biết rằng, Lục địa tiên cửu cảnh có thể đánh xuyên trăm vạn đại quân.

La Hồng lại không chọn giao chiến tiếp với Nam Ly Hỏa, chiến lực chênh lệch quá lớn.

Đạo không viên mãn, khó có thể đánh bại Nam Ly Hỏa.

La Hồng cảm thấy, có lẽ khi đại đạo của hắn viên mãn, bước vào cảnh giới Lục địa tiên, hắn có thể chém giết Nam Ly Hỏa.

Nhất cảnh giết Cửu cảnh chưa chắc đã không thể.

Nhưng Nhất phẩm muốn giết Cửu cảnh thì có phần khó khăn.

Cửu cảnh đã là mạnh nhất nhân gian.

Vì vậy, La Hồng dùng Di Hình Hoán Ảnh dịch chuyển ra khỏi chiến trường...

Đạo đạo tà ảnh phân tán sau lưng La Hồng, phân bố dày đặc khắp mấy chục dặm mặt đất. La Hồng dùng Di Hình Hoán Ảnh, dù là Nam Ly Hỏa cũng không thể lập tức bắt lại.

Nam Ly Hỏa vung tay hóa chưởng quét ngang.

Tà ảnh lần lượt bị phá vỡ.

Nam Ly hỏa thử dùng lực lượng ý chí trấn áp La Hồng, quây rây La hồng. Chỉ cần thân thể La Hồng chững lại một giây lát, ông ta lập tức có thể bắt được cơ hội đập nát La Hồng.

"Không được! Thuật pháp đạo môn này thật quý dị!"

Nam Ly Hỏa trợn mắt.

Một khắc sau, giáp trên người ông ta rút đi. Kiều Cổ vẫn nằm trên đầu ông ta.

Nam Ly Hỏa chăm chú theo dõi.

"ĐI!"

Kiều Cổ chớp mắt đã độn đi, chui vào hư không!

La Hồng thở hồng hộc, chống Ma kiếm, vừa chuyển đổi vị trí với tà ảnh

Địch Sơn. Hắn chợt biến sắc mặt.

Hư không chấn động nhẹ.

Chương 865: Nhất kiếm Âm Dương kiếp, chứng đạo chỉ vận vị! (4)

La Hồng quay đầu. Hắn nhìn thấy một con cổ trùng đen như mực hiện ra. Con mắt của cổ trùng kia rực rỡ như biển sao trên trời, thoáng cái đã hút

La Hồng vào ảo cảnh.

Có điều, Tà Phật của La Hồng rít lên, Phật đăng lơ lửng.

Ảo cảnh chớp mắt bị xé rách, La Hồng tỉnh táo lại.

Kiều Cổ sững sờ.

Dường như nó không ngờ rằng La Hồng có thể xé rách ảo cảnh của nó. Nó là cổ đứng đầu trong mười loại tà cổ, là yêu vật đỉnh cấp nhận gian!

Đôi mắt như biển sao của Kiêu Cổ lấp lóe, không gian chấn động một hồi.

Bỗng dưng, nó xuất hiện trước mi tâm La Hồng, đâm thẳng tới mi tâm hắn. Xoẹt một cái, nó xé rách làn xa La Hồng chui vào.

Phía xa, Nam Ly Hỏa mừng rỡ.

Kiều Cổ đã chui vào não.

Dù La Hồng không chết, hành động cũng sẽ bị ảnh hưởng.

"Chết!"

Thân thể Nam Ly Hỏa vang lên tiếng nổ. Kinh khí quét ngang không gian. Ông ta đập một cước nổ tung mặt đất.

Sau đó Nam Ly Hỏa đã tới trước mặt La Hồng, nện một quyền.

Quyền này tất phải đánh tan La Hồng.

La Hồng lúc này đang rơi vào trạng thái mê mẩn.

Cổ này...

Chui vào biển ý chí của hắn?

Trong biển ý chí... Con mắt Tà Thần Nhị Cáp chợt sáng choang, lỗ mũi phồng to.

Sống rồi!

Lần này thật sự sống rồi!

"Tiểu La ngu xuẩn..."

Nhưng mà.

Tà Thần Nhị Cáp mau chóng im bật.

Bởi vì trong biển ý chí La Hồng đột nhiên xuất hiện một quyển sách cuộn cuộn tà khí.

Quyển sách kia cũng khiến cả Tà Thần Nhị Cáp phải rùng mình một cái.
Đó là cái gì?

La Hồng nhét sách da người vào biển ý chí.
Kiêu Cổ vừa chui vào biển ý chí của La Hồng lập tức hung ác va chạm
với sách da người, há hàm răng sắc bén định cắn.

Thế nhưng, nó vừa cắn xuống đã bị sách da người nện cho một phát.
Thoáng chốc.

Kiêu Cổ cứng người như bị đóng băng, như bị đông cứng, trôi nổi trên
không.

Sách da người lại nện tới.

Kiêu Cổ lập tức bị bắt vào một trang sách chứa đồ.

[Một con Kiêu Cổ muốn chết] Trên trang sách chứa đồ xuất hiện dòng
chữ màu máu, sau đó trở nên yên lặng.

La Hồng ngẩn ngơ.

Tà Thần Nhị Cáp cũng trầm mặc.

Cả người cả quỷ đều ngu người...

Chỉ thật sự bị ép cứng rồi!

Ngoài hiện thực.

Nam Ly Hỏa vừa áp sát La Hồng chấn động toàn thân. Ông ta cảm giác
liên hệ giữa mình và Kiêu Cổ... vừa bị chém đứt rồi!

Con mắt đang ngơ ngác của La Hồng chợt sáng tỏ.

Trước mặt là một quyền của Nam Ly Hỏa.

La Hồng thở dài.

Tay hắn phát một cái.

Thiên giáp thi Hoàng đế Đại Hạ để mốc meo trong trang chứa đồ đột
nhiên xuất hiện.

Nó che trước người La Hồng như tấm khiên.

Một quyền của Nam Ly Hỏa đã mất đi Kiêu Cổ đánh vào Thiên giáp thi
cấp bậc Bán Tôn chỉ có thể gây ra chút dấu vết mờ mờ. Tử khí như giò ăn
xương bám vào nắm đấm Nam Ly Hỏa.

Con người Nam Ly Hỏa co rụt lại.

Này là thứ quái gì!

"Trả Kiêu Cổ cho quả nhân!"

Nam Ly Hỏa hét giận dữ.

Chết tiệt!

Kiêu Cổ... đó là cổ đứng đầu trong mười loại tà cổ, cũng là cổ bản mệnh
của ông ta!

Bây giờ đã bị cắt đứt liên hệ.
Nhưng Nam Ly Hỏa có thể xác định, cổ bản mệnh không chết, đây là tin tức tốt duy nhất.

Chỉ là, cổ bản mệnh của quả nhân... sao lại không còn?

La Hồng lập tức na di bảy, tám lần ra xa mấy chục dặm.

Khuôn mặt hắn có vẻ quái lạ.

Có người đưa bảo bối!

Hắn kiếm được món hời lớn!

Kiều Cổ này có vẻ là thứ tốt.

Xa xa, Nam Ly Hỏa như muốn vỗ tung lồng ngực, quả thực giống như lão bà bị người ta bắt cóc.

Ông ta thét dài một tiếng, tà sát khủng bố dâng trào như đóa hoa sen nổ tung trên mặt đất.

"La Hồng, người đáng chết!"

"Hai vị... Giúp ta!"

Nam Ly Hỏa hét lên.

Kiều Cổ... Tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì!

La Hồng nhất định phải lưu lại!

Ở đằng xa, hai vị Thiên nhân lơ lửng giữa trời, tiên khí lượn lờ đang xem trò vui, bây giờ cuối cùng mới hành động.

"Xem ra quốc chủ đồng ý với yêu cầu của chúng ta?"

"Đã như vậy, vậy chúng ta trợ giúp quốc chủ bắt người này."

Một vị Thiên nhân cười nhạt.

Sau lưng họ có đại đạo số mệnh hiện lên, sáu ngàn dặm đại đạo.

Trên đại đạo có nhiều đóa đạo hoa.

Thiên nhân di chuyển khiến không gian nổ tung. Một chương ngang trời, một vùng thế giới bị nhốt chặt, chộp tới La Hồng.

Thiên nhân ra tay.

Người bốn phía đều biến sắc.

Rất nhiều khách giang hồ quan sát cuộc chiến nhất thời hít hơi lạnh.

Ngay cả Thiên nhân cũng ra tay giúp Nam Ly Hỏa.

La Hồng... Chắc chắn phải chết rồi!

Trần Thiên Huyền không quan sát nữa. Thiên nhân đã ra tay, ông không thể ngồi yên xem công tử bị vây công.

Tuy rằng đó là một vị Thiên nhân Lục cảnh, nhưng Hóa Long kiếm Trần Thiên Huyền, nào có sợ!

Nhất Kiếm Hóa Cốt Long, con rồng xương lóe trên trời, đánh thẳng tới Thiên nhân Lục cảnh.

La Hồng thấy rõ Thiên nhân ra tay, gương mặt lạnh xuống.
Tà ảnh hiện ra sau lưng Thiên nhân. Tà ảnh chuyển đổi thành La Hồng.
Trần Thiên Huyền và La Hồng nháy mắt hóa thành thể vây công đánh Thiên nhân Lục cảnh.

Vị Thiên nhân này chỉ cười nhạt. Y... không thể bị đánh chết!
Thế hung, đôi mắt La Hồng chợt tỏa ánh vàng rực.
Thư Sơn trấn áp biến ý chí. Phân thân ý chí vì đi bộ xuôi Nam chín nghìn dặm mà tỉnh ngộ, tăng vọt, lao vào biến ý chí của Thiên nhân.

Thiên nhân kinh hãi, ngưng tụ ra một phân thân ý chí Tam cảnh chống đỡ, nhưng bị La Hồng một kiếm sinh Phật chém tung.

Ma kiếm đâm vào đại đạo, rầm một cái xé toạc.
Đại đạo sáu nghìn dặm chia làm đôi, tắc tắc rạn nứt.
Sáu đóa đạo hoa héo rũ.
Âm âm âm!

Thân thể Thiên nhân nổ tung, sau đó là tiếng hét thảm thiết khó tin, cùng với đạo hoa héo tàn...

Mây vàng cuộn cuộn tràn tới.

Một vị Thiên nhân ngã xuống... tình thế đột nhiên như vậy, sét đánh không kịp bưng tai.

La Hồng lặng lẽ đứng dưới mây vàng, tắm rửa máu màu vàng như mặt trời.

Phát tay diệt Thiên môn.

Tiết hồ Thiên môn trong trang chứa đồ được trút vào tỉnh hoa sinh mệnh.

La Hồng liếc mắt nhìn một vị Thiên nhân khác hoảng hốt bỏ chạy, cười mỉm.

Thiên nhân tự tin, tặng đầu giữa đường?

"Đánh không chết?"

"Chỉ là Thiên nhân... xem nào nhiệt gì chứ."

"Vốn ta chỉ muốn đồ sát một quốc cho vui."

"Không nên ép bốn công tử... Đồ sát Thiên nhân."

Chương 866: Ba chùy đập Địa Hỏa, công tử tự đúc kiếm (1)

Mây vàng mênh mông, bao phủ bầu trời.

Cả vòm trời đều bị mây vàng che phủ, mưa tuôn lất phất, khiến phong cảnh sông núi thủy mặc trở thành một bức tranh đậm màu sắc sỡ.

Một thiên nhân... vừa bỏ mạng!

Mọi người ngơ ngác nhìn lên vòm trời, cảm nhận được mưa máu lả tả và ý niệm không cam lòng của thiên nhân vừa ngã xuống vẫn còn tràn ngập khắp thiên địa, ai nấy đều không biết nên nói gì cho phải.

Thiên nhân... Bất tử bất diệt.

Nhưng lại bị La Hồng chém chết giữa trời.

Rất nhiều người đều chưa kịp phản ứng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, một thiên nhân lục cảnh cứ vậy ngã xuống ngay trước mắt, chết thảm trên vòm trời.

La Hồng tóc bạc áo trắng bay bay, lơ lửng giữa không trung, mặt mày hờ hững.

Thiên nhân tới góp vui chẳng khác nào tự đâm đầu vào chỗ chết.

Có trong tay Thư Sơn và Khổ Chu, sức áp chế của La Hồng đối với thiên nhân... cực mạnh!

Đương nhiên, sự áp chế này chỉ có ở nhân gian, bởi vì đám thiên nhân xông vào nhân gian này đã phạm vào quy tắc, cho nên La Hồng có thể lợi dụng thánh binh thượng cổ trấn áp biến ý chí của đối phương, sau đó giết chết.

La Hồng đánh Nam Ly Hỏa cứu cảnh rất đơn giản, bởi vì Nam Ly Hỏa là tu sĩ nhân gian, chưa đổi huyết mạch trở thành thiên nhân, cho nên thánh binh thượng cổ không hề có sức ép gì đối với gã.

Đương nhiên, La Hồng muốn giết Nam Ly Hỏa cũng không có gì khó, bóp nát Thất Sát Tà Liên, gọi Tà Thần Nhị Cáp ra tay, hoặc là kích hoạt Hạ Hoàng Thiên Giáp Thi là có thể giết chết Nam Ly Hỏa một cách dễ dàng.

Kiều Cổ bị La Hồng đoạt được, chiến lực của Nam Ly Hỏa suy giảm đáng kể.

Giết chết, càng đơn giản.

Nhưng La Hồng không lựa chọn lợi dụng vật bên ngoài để giết.

Mưa vàng rơi lả tả, tóc bạc lay động như tua sứa trên biển, nhìn chăm chăm Nam Ly Hỏa.

Lúc này Nam Ly Hỏa cũng đã hơi ngờ ngàng, một thiên nhân bị giết thực sự là cảnh tượng chấn động lòng người, ngay cả gã cũng không giết được thiên nhân, thiên nhân có tinh hoa sinh mệnh mệnh mông làm chỗ dựa, bất tử bất diệt, vô cùng khó giết.

Nhưng La Hồng lại làm được.

Lúc này, La Hồng nhìn sang bên này, khiến Nam Ly Hỏa có cảm giác không bình thường.

La Hồng đeo mặt nạ Tà Quân, khóe miệng hơi nhếch lên.

Nam Ly Hỏa... Hắn muốn đích thân tới giết.

Đợi khi hắn giết chết Nam Ly Hỏa, đạp lên thi thể gã, trở thành Lục Địa Tiên.

Đây chính là dã tâm của La Hồng.

Nam Ly Hỏa là một tà tu cứu cánh, có tà sát chí cao mệnh mông vô tận, sức mạnh tà sát này có thể giúp La Hồng phá tan xiềng xích trời buộc!

Trần Thiên Huyền cầm Địa Giao trong tay, áo lam tung bay, chuyện La Hồng giết chết Lục Địa Tiên cũng không làm ông bất ngờ.

Dù sao trước đây ông cũng đã từng trải qua, trước khi tận mắt nhìn thấy ông cũng cảm thấy tất cả mọi chuyện không thể nào tin nổi.

Thiên môn treo trên cao, giữa biển mây màu vàng và mưa máu lả tả có tiếng đùng đùng vang dội.

"Rào... Rào..."

Có người nghe được tiếng nước sông dâng trào, cũng giống thác nước trút xuống.

Là dòng sông do tinh hoa sinh mệnh tạo thành!

Đây chính là chỗ dựa của thiên nhân, tinh hoa sinh mệnh trút xuống có thể khiến cho máu thịt thiên nhân hồi sinh, đây cũng là nguyên nhân khiến thiên nhân bất tử bất diệt.

Tuy thế nhân đều biết nhưng, nhưng muốn phá giải lại rất khó khăn.

Nhưng hôm nay, tinh hoa sinh mệnh lại như bị chặt đứt, không thể từ thiên môn trút xuống nhân gian, không thể trợ giúp thiên nhân khôi phục thân thể.

Đằng sau thiên môn, một dòng sông rực rỡ đẹp mắt như ẩn như hiện.

Trong dòng sông loáng thoáng có tiếng rít gào rống giận vang lên.

Lại nữa?

Lại có người ngăn chặn tinh hoa sinh mệnh!

To gan lớn mật!

"Này..."

Thiên nhân chạy trốn ban nãy sồn cả gai ốc.

Tinh hoa sinh mệnh... bị chặt đứt rồi?

Nhân gian ngoại trừ phụ tử còn ai có thể làm được điều này? Sao còn có người có thể giết chết thiên nhân?

Vị thiên nhân này không hề do dự, không hề ngại ngùng, xé gió mà đi.

Một đồng đội đã chết, ông ta cũng không dám ở lại nơi này, sợ chết chung.

Nam Ly Hỏa sợ hãi, La Hồng... càng lúc càng khiến gã không thể nào đoán được.

Trong thành ngoài thành bỗng trở nên yên tĩnh.

La Hồng ngồi xếp bằng dưới biển mây vàng, nhìn nửa tòa thành Nam Chiếu đã trở thành đồng đồ nát, mặt mày dửng dưng.

Mục đích hấn xuôi Nam chín nghìn dặm lần này đã hoàn thành, tu vi tà đạo bước vào cảnh giới Thiên Tà nhất phẩm, nhưng trên thực tế hấn còn muốn tiến thêm một bước.

La Hồng còn có một điều tiếc nuối, đó chính là... chưa tìm được Thiên Địa Tà Môn.

"Không nên như thế..."

"Rõ ràng Hoàng Siêu truyền tin tới nói, Thiên Địa Tà Môn nằm ở Nam Chiếu, vì sao lại không phát hiện được gì?"

La Hồng khẽ nhíu mày.

Thiên Địa Tà Môn, La Hồng đã nhắm tới thật lâu, thậm chí hấn còn đặt hy vọng đột phá giới hạn nhất phẩm của tu vi tà đạo lên Thiên Địa Tà Môn.

Kết quả, Thiên Địa Tà Môn lại biến mất.

Trong chuyện này... có vấn đề.

Trần Thiên Huyền cầm cổ kiếm Địa Giao, trên mặt đất, khí tức của Nam Ly Hỏa đang không ngừng dâng lên, nhưng cái chết của thiên nhân khiến gã không dám có hành động khác thường.

Cứ thế, thiên địa yên tĩnh nửa khắc.

La Hồng quay đầu nhìn về phía Trần Thiên Huyền: "Trần thúc..."

Nếu ta muốn đúc một thanh kiếm, nên đi đâu?

Trần Thiên Huyền sững sờ.

Không đánh nhau nữa à?

Sau tự nhiên lại muốn đúc kiếm?

"Thiên hạ kiếm khôi đa số xuất thân từ Ngô gia Đại Sở, thuật đúc kiếm của Ngô gia cũng nổi danh thiên hạ, thần binh Long Tước của Đại Sở cũng xuất xứ từ Ngô gia"

Trần Thiên Huyền nói.

Thân là kiếm đạo tông sư, Trần Thiên Huyền biết rất nhiều chuyện về kiếm đạo.

"Ngô gia, Đại Sở..."

Ánh mắt La Hồng lóe lên, hắn cần một thanh kiếm, một thanh kiếm thuộc về riêng hắn.

Tuy bây giờ La Hồng có rất nhiều kiếm, Sát Châu Khả Thành kiếm, Ma kiếm A Tu La, Địa Tàng, Thuận Quân, Thiên Cơ, Hoàng Quyền... Nhưng những thanh kiếm này đều không được tính là thuận tay nhất.

"Công tử muốn rèn kiếm?"

Trần Thiên Huyền nhíu mày hỏi.

La Hồng gật đầu: "Cần một thanh kiếm thuận tay"

Sắc mặt Trần Thiên Huyền thoáng cứng đờ: "Không phải công tử có rất nhiều bảo kiếm cấp bậc thần binh rồi sao?"

Địa Tàng, Hoàng Quyền, còn có thanh kiếm màu đen kia... Với mắt nhìn của Trần Thiên Huyền cũng có thể nhìn ra, đây đều là thần binh!

Chương 867: Ba chùy đập Địa Hỏa, công tử tự đúc kiếm (2)

Phẩm cấp còn cao hơn cổ kiếm Địa Tàng trong tay ông... rất nhiều!

"Thân binh tuy tốt, nhưng không thuận tay... thì cũng vô dụng, chỉ là đồ bỏ đi"

La Hồng lắc đầu, thở dài một hơi.

Trần Thiên Huyền nín lặng.

Đâu!

Công tử nói có lý!

Trần Thiên Huyền hít sâu một hơi rồi nói: "Nhưng rèn kiếm sư của Ngô gia Đại Sở không được tốt tính cho lắm, muốn mời bọn họ rèn kiếm rất khó."

"Đã từng có một vị Lục Địa Kiếm Tiên đi đến Ngô gia Đại Sở, muốn tìm đại sư rèn kiếm của Ngô gia rèn một thanh kiếm, nhưng xảy ra cãi cọ, chọc cho vị đại sư kia ghét, còn vị Lục Địa Kiếm Tiên kia thì nổi giận, bắn ra kiếm khí, giao chiến với Ngô gia, bản thân trọng thương đã đành, còn bị thiên hạ bêu danh"

Lời của Trần Thiên Huyền khiến La Hồng nhướng mày một cái.

"Bị thiên hạ bêu danh?"

Hai mắt La Hồng sáng lên.

Trần Thiên Huyền không biết nói gì, công tử... ngài chú ý sai trọng điểm rồi.

Ngay giữa khoảng cách hai người nói chuyện.

"Âm ầm ầm..."

Một đám mây vàng cuộn cuộn bay tới, đó là quy tắc ban thưởng.

Không lớn lắm có lẽ cũng bằng hai cái nôi, bay lơ lửng trên đầu La Chính.

Trần Thiên Huyền cũng có, nhưng bởi vì ông chỉ trợ giúp nên phần thưởng chỉ lớn bằng miệng chén, bồi bổ cho đại đạo của ông, khiến đại đạo vững chắc hơn rất nhiều.

Phần thưởng quy tắc màu vàng xuất hiện, khiến không ít khách giang hồ trở mắt nhìn, thậm chí... ngay cả Nam Ly Hỏa cũng vậy.

Quy tắc ban thưởng, giết thiên nhân sẽ được thưởng?

Giết thiên nhân sẽ được thưởng?

Đây là điều mà trước đây không một ai hay biết!

Nhưng La Hồng cũng không lựa chọn luyện hóa đám mây vàng này để mở rộng đại đạo để rồi uổng phí một phần thưởng quý tắc, hẳn định dùng phần thưởng này để rèn kiếm.

Hắn đứng lên, áo trắng lay động, tay áo lất phất, cong ngón tay búng một phát lên mây vàng trên đỉnh đầu.

Thuần Quân đây vết nứt tức khắc hiện lên, kiếm khí trào dâng, phóng đại giữa không trung, La Hồng ngự kiếm phi hành, mây vàng trên đỉnh đầu cũng muốn rời đi theo.

Trần Thiên Huyền sững sốt... Công tử không đánh nữa sao?

Như vậy khiến Trần Thiên Huyền thầm thở phào một hơi, nếu thật sự đánh tiếp, cho dù La Hồng có thể thắng nhưng cũng sẽ phải chịu khổ, dù sao Nam Ly Hỏa cũng là Lục Địa Tiên cửu cảnh, có thể xếp vào nhóm mạnh nhất nhân gian.

Thấy La Hồng muốn đi, Nam Ly Hỏa không cam lòng!

Không nói tới chuyện Kiều Cổ của gã bị La Hồng lấy mất!

Chỉ tính đến chuyện một mình La Hồng tàn sát một đất nước, phá tan Nam Chiếu, khiến Nam Chiếu mất hết mặt mũi, Nam Ly Hỏa gã đã không thể để La Hồng rời đi dễ dàng như vậy.

"Muốn chạy?"

Khí tức toàn thân Nam Ly Hỏa tăng vọt, sóng khí quanh thân trào ra, tà sát ngập trời dâng lên cuộn cuộn, vô số cổ trùng từ trong thành Nam Chiếu ủa ra như sóng lớn, che lấp bầu trời.

Nam Ly Hỏa bay lên không trung, không khí bị dẫm lên như phát ra tiếng rít gào, lan tràn khắp bốn phía!

Muốn đến thì đến, muốn đi thì đi...

Một cửu cảnh như gã... còn có mặt mũi nào?

Quan trọng nhất là... Kiều Cổ của gã!

Nam Ly Hỏa nổi cơn thịnh nộ, khí thể ngập trời cũng với tà sát ngàn ngút bắt đầu càn quét.

La Hồng ngự kiếm Thuần Quân, nhìn lướt qua tà sát ngập trời của Nam Ly Hỏa với ánh mắt khát vọng.

"Sớm muộn gì cũng sẽ là của bọn công tử."

La Hồng cười phá lên.

"Thiên hạ rộng lớn, bọn công tử muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, ai có thể giữ?"

Khí thể quanh thân Nam Ly Hỏa trào dâng.

La Hồng không dùng sức mạnh của bản thân để chống lại, chênh lệch thực lực rành rành ra đó, mặc dù thân thể của hắn đã tối luyện sáu lần, nhưng chưa bước vào Lục Địa Tiên, chưa từng thực hiện biến hóa về chất.

Đối mặt với Nam Ly Hỏa khí tức trào dâng, cuộn cuộn như cột khói che trời.

La Hồng đứng trên thân kiếm, tay áo tung bay, giống một vị trịch tiên đứng trên trời.

Hai luồng Sát Hải trong cơ thể La Hồng bắt đầu hoạt động.

Thoáng chốc, sức mạnh tà sát trong cơ thể hắn điên cuồng tràn vào, bị Hạ Hoàng Thiên Giáp Thi hấp thu.

Hạ Hoàng Thiên Giáp Thi nhắm chặt hai mắt đột nhiên mở mắt ra, vào giờ khắc này, thiên địa bỗng tối sầm, tử khí cuộn cuộn, bùng lên tận trời.

Máu đỏ, tàn nhẫn, hủy diệt...

Trong con người của Hạ Hoàng Thiên Giáp Thi mang theo sát khí kinh khủng tột độ.

La Hồng ngự kiếm bay thẳng lên cao.

Hạ Hoàng Thiên Giáp Thi trợn mắt, nhìn Nam Ly Hỏa từ dưới bay lên.

"Nam Ly Hỏa?"

Hạ Hoàng cực kỳ lạnh lùng, khàn giọng nói.

Âm thanh này vừa phát ra, sấm sét xé toạc bầu trời, vang lên bên tai

Nam Ly Hỏa khiến toàn thân gã run rẩy, tràn đầy khó tin và khiếp sợ.

"Hạ Kiếp?"

Nam Ly Hỏa kinh ngạc.

"Dù trăm đã chết, ngươi cũng xứng gọi thẳng tên của trăm?"

Hạ Hoàng Thiên Giáp Thi vô cùng lạnh nhạt, sau một khắc, đánh ra một quyền.

Dường như bầu trời cũng trở nên âm u.

Nam Ly Hỏa rợn tóc gáy, dốc hết sức kháng cự trong tiếng hét lớn.

Nhưng bị một quyền của Hạ Hoàng Thiên Giáp Thi đánh trúng, văng ngược trong không trung, rơi xuống thành Nam Chiêu đổ nát phân nửa, lão đảo lúi lại mấy bước, khiến mặt đất nứt nẻ.

Tử khí quanh quần toàn thân Nam Ly Hỏa, máu tươi bê bết...

Với cảnh giới Địa Tà nhị phẩm của La Hồng, chỉ có thể duy trì sự cân bằng tà sát trong Hạ Hoàng Thiên Giáp Thi.

Mà hôm nay, đạt tới nhất phẩm, có thể khiến Hạ Hoàng Thiên Giáp Thi đánh ra một quyền.

Tuy chỉ có một quyền nhưng Nam Ly Hỏa cũng không thể nào ngăn cản!

Nam Ly Hỏa chấn động, người trong thiên hạ cũng chấn động.

Sắc mặt La Hồng hơi tái đi, thu Hạ Hoàng Thiên Giáp Thi về, "Vạn Sát Quy Nhất" trong cơ thể vận hành điên cuồng, sinh ra sức mạnh tà sát.

Khiến thân thể La Hồng trở nên óng ánh, càng thêm lóa mắt.

Thân thể thuần khiết rực sáng đến mức giống như thần tiên hạ phàm.

Thu hồi Thiên Giáp Thi, La Hồng phá lên cười to.

"Nam Ly Hỏa, rửa cổ cho sạch... Đợi bốn công tử rèn xong kiếm Bốn Mệnh sẽ trở lại giết ngươi!"

Trong thiên địa chỉ còn tiếng cười của La Hồng, tiếng cười vô cùng kiêu ngạo.

Tu sĩ nhất phẩm bảo một vị Lục Địa Tiên cử cảnh rửa sạch cổ chờ chết.

Ai dám tưởng tượng.

Phách lồi cùng cực.

Thế gian này... có lẽ chỉ La Hồng mới có thể làm ra hành động điên cuồng như vậy!

Chương 868: Ba chùy đập Địa Hỏa, công tử tự đúc kiếm (3)

Trần Thiên Huyền vô cùng nghiêm túc, ngự kiếm Địa Giao đi theo bên cạnh La Hồng, hai người như kiếm tiên vụt qua, cắt ngang vòm trời Nam Cương, nháy mắt đã biến mất.

Không giống như khi đi bộ tới Nam Cương phải mất tới ba ngày. Ngự kiếm phi hành, chín nghìn dặm đường, đối với Lục Địa Tiên cũng chỉ mất nửa ngày mà thôi.

Mặt đất khắp Nam Cương đều chìm trong tĩnh lặng. Trước thành Nam Chiêu nay đã đổ nát phân nửa. Toàn thân Nam Ly Hỏa chảy máu, nhìn chăm chăm vào La Hồng biến mất trên bầu trời, lời uy hiếp của La Hồng vẫn quanh quẩn bên tai. Mà gã lại nở nụ cười điên cuồng: "Giết ta?" Nam Ly Hỏa thực sự điên rồi, Kiều Cổ bị cướp, mặt mũi mất sạch, thành Nam Chiêu bị hủy...

Một mình La Hồng tàn sát một đất nước, giống như chém một đao vào tim gã, máu tươi đầm đìa.

"Tầm gương chính nghĩa nhân gian?"

"Muốn tiêu diệt đất nước tà tu lớn nhất nhân gian?"

Nam Ly Hỏa đứng giữa bão cát, mưa Nam Cương lật phật khiến sát khí trên người gã càng thêm nồng đậm.

Gã ngẩng đầu nhìn lên thiên môn, từ từ phun ra một hơi.

Huyện An Bình.

Niết Bàn Đạo Hỏa trên đỉnh đầu Lý Tu Viễn bùng cháy, y nằm nghiêng dưới tán cây đào, trông có vẻ ung dung phóng khoáng.

Một tay cầm sách thánh hiền, một tay đùa giỡn một đóa hoa đào, đây không phải hoa đào bình thường mà hoa đào ngưng tụ từ nguyên khí.

La Tiểu Tiểu ngồi tĩnh tọa bên cạnh Lý Tu Viễn, chìm trong cột sáng khí vận cực kỳ to lớn.

Tiểu Đâu Hoa đứng đằng xa, trong lòng hơi hoảng hốt, công tử xuôi nam một mình chiến đấu với một đất nước, không biết kết quả như thế nào?

Sống hay chết?

Đã nhiều ngày trôi qua, tin tức đã sớm lan truyền, công tử đi bộ chín nghìn dặm suốt ba ngày, xuôi nam tới Nam Chiêu, từ huyện An Bình đến

phu Giang Lăng đều biết hành động cao cả của công tử.

Đặc biệt là Triều Đông Hán còn tập hợp toàn bộ người kể chuyện tạo thế cho việc công tử diệt Nam Chiếu, diệt quốc gia tà tu lớn nhất nhân gian.

Hiện thanh thế của công tử đã vang dội khắp thiên hạ.

Xa xa.

Lý Tu Viễn nhìn thoáng qua Tiểu Đậu Hoa đang ôm kiếm Hoàng Quyền, kiếm Địa Tàng, kiếm Thiên Cơ, chỉ cười.

Cầm một đóa hoa đào, y nói: "Không cần lo lắng, tiểu sư đệ không chết được"

"Tiểu sư đệ đang tôi luyện ý chí của mình, đi bộ chín nghìn dặm, lĩnh ngộ trong lúc đi lại, chiến đấu với tà tu trước thành Nam Chiếu mà vẫn giữ được tâm linh sáng tỏ, lĩnh ngộ trong lúc chiến đấu... Tiểu sư đệ đang đi con đường của riêng mình."

Lý Tu Viễn nói.

Nghe vậy, Tiểu Đậu hoa gật đầu lia lia.

Lý Tu Viễn nằm nghiêng trước Tác Hạ Học Cung, nhìn về phía xa, thở dài một hơi.

"Phu tử trần tam giới ba năm, tranh thủ thời cơ phát triển cho nhân gian trong ba năm, nhưng... chưa chắc thiên nhân sẽ cho nhân gian ba năm, tất nhiên tiểu sư đệ cũng cảm nhận được nguy cơ... Cho nên mới điên cuồng nâng cao thực lực của mình"

"Hãy... Hắn chỉ là một tiểu sư đệ tu hành chưa được bốn tháng, hắn chịu đựng áp lực mà tuổi này không nên gánh chịu."

Lý Tu Viễn nói với vẻ ưu thương.

Tiểu Đậu Hoa mím môi, gật đầu liên tục.

Lý Tu Viễn không nằm nghiêng nữa, nhìn Tiểu Đậu Hoa khí vận đầy mình: "Tiểu sư đệ chuyển khí vận vào người cô nhóc, cũng là để phòng ngừa bất trắc, ba năm kế tiếp chính là ba năm đấu với trời, sơ sẩy một chút là hết đường cứu vãn."

"Hắn đi bên vách núi, nhiều lần mất thăng bằng, hắn không muốn sự dân bằng khí vận trong nhân gian bị phá hủy, chỉ muốn mang lại hy vọng cho nhân gian"

Lý Tu Viễn vỗ tay sau lưng, áo xanh lay động, nhẹ nhàng cất bước.

Y đứng trên đỉnh núi, nhìn ra xa.

Ánh mắt bỗng trở nên sắc bén: "Đáng tiếc, chó săn của thiên nhân tại nhân gian quá nhiều..."

"Người làm sư huynh như ta, có lẽ cũng nên giúp tiêu sư đệ dọn sạch một chút vật cản và áp lực."

Y nhìn về phía cung Côn Lôn, trong con người có Niết Bàn Đạo Hỏa đang thiêu đốt, thấy được trên cung điện cung Côn Lôn có một luồng tà sát cuộn cuộn, như hóa thành vòng xoáy xoay tròn.

"Cung Côn Lôn..."

"rác rưởi nhân gian."

Lý Tu Viễn giơ tay lên, bẻ một cành hoa đào, hơi thở như hoa đào.

Trên vòm trời.

Hai luồng ánh kiếm cắt ngang trời xanh.

La Hồng ngự kiếm Thuần Quân, Trần Thiên Huyền ngự kiếm Địa Giao, hai người kéo ra làn sóng trắng, như bạch xà lướt ngang qua bầu trời, thể hiện vẻ tiêu sái tự tại của kiếm tiên một cách triệt để.

Chẳng mấy chốc hai người đã đến huyện An Bình.

Nhưng La Hồng vẫn chưa đáp xuống huyện An Bình, mà lại vươn tay chụp một cái.

Trong hư không có vô số nguyên khí hội tụ, hóa thành một cánh tay vớt Tiểu Đậu Hoa lên, Tiểu Đậu Hoa la lên một tiếng, sau đó lập tức yên tĩnh lại.

Lý Tu Viễn không hề ngăn cản, chỉ gật đầu với La Hồng một cái.

Y có thể cảm nhận được sự biến hóa của khí tức trên người tiêu sư đệ, mặc dù là nhất phẩm nhưng khí tức của La Hồng còn mạnh hơn rất nhiều so với Lục Địa Tiên tứ cảnh bình thường.

Đặc biệt là trên người La Hồng còn có một loại thân vận đặc biệt.

Có loại thân vận giống như đạo Niết Bàn của y, nhưng còn hơn cả đạo Niết Bàn của y, thân vận trên người La Hồng dường như khó rèn giũa hơn.

Lý Tu Viễn thở dài, đạo của La Hồng... chỉ sợ cũng giống như y, là một đạo không thể biết tương lai ra sao.

La Hồng vớt Tiểu Đậu Hoa lên, mang theo nàng ngự kiếm đi về phía Đông, đi về phía vương triều Đại Sở.

Tiểu Đậu Hoa ghen đến đỏ mắt, căng thẳng níu lấy góc áo trắng của La Hồng.

"Công... Công tử... Cao quá..."

Tiểu Đậu Hoa run cầm cập nói.

La Hồng liếc mắt một cái.

Cao?

Sau đó tâm thần khê động, kiếm Thuận Quân dưới chân bỗng đổi chiều, như chim ưng bay ngược gió, bay vút lên chín trăm trượng, sau đó thả Tiểu Đậu Hoa xuống.

Còn La Hồng thì ngự kiếm hạ xuống lần nữa, vớt Tiểu Đậu Hoa lên.
Cứ lên lên xuống xuống như vậy hai ba lần.
Tiểu Đậu Hoa ngu luôn.

Nước mắt rơi lã chã.

Công tử... người chơi xấu!

La Hồng cười sụng sượng, hôm nay lại có tội ác vào tay.

Nguyên nhân hắn đi ngang qua huyện An Bình vớt Tiểu Đậu Hoa lên cũng không có gì phức tạp, Tiểu Đậu Hoa là kiếm thị của hắn, kiếm của La Hồng, ngoại trừ Ma kiếm Atula, những kiếm khác đều do Tiểu Đậu Hoa nuôi dưỡng kiếm khí, cho nên, nếu rèn một thanh kiếm bản mệnh thuộc về hắn thì cũng không thể thiếu Tiểu Đậu Hoa.

Ba người ngự kiếm lướt ngang qua vòm trời, chẳng mấy chốc đã tiến vào khu vực của vương triều Đại Sở.

Chương 869: Ba chùy đập Địa Hỏa, công tử tự đúc kiếm (4)

Vương triều Đại Sở, trên hoàng đô đồ nát.

Hoàng cung xây tạm.

Đài Long Tước.

Nữ đế mặc bào phục lộng lẫy, ngồi ngay ngắn trên ngai vàng, một tay chống cằm, một tay khẽ xoa trán.

"La Hồng có thể giết chết thiên nhân?"

Nữ đế lâm bầm, đôi mắt đẹp ngơ ngẩn, nghĩ mãi không thôi, như có tiếng vọng.

Chuyện này như hóa thành chấp niệm, khiến nàng ta không buông xuống được.

Đột nhiên.

Trong lòng nữ đế có cảm giác, chân mày khẽ nhúc nhích, đôi mắt nhìn về phía xa.

Nàng ta bảo Ngô Mị Nương đi tới Tắc Hạ Học Cung xin hợp tác, trở về rồi sao?

Thấy hai luồng kiếm khí sắc bén vắt ngang qua không trung.

"Lục Địa Kiếm Tiên?"

"Hóa Long Kiếm - Trần Thiên Huyền?"

Nữ đế nhướng mày một cái, ngồi thẳng người, Kim Ngô Vệ Đại Sở xung quanh đều đề cao cảnh giác tập trung lại trước người nàng ta.

Nhưng nữ đế lại khoát tay một cái, bảo Kim Ngô Vệ lui xuống.

"Chắc là tin tức của Ngô Mị Nương đã truyền đi, vương triều Đại La phái người tới"

Nữ đế nói.

Nàng ta đứng dậy khỏi ngai vàng, bước xuống đài Long Tước với vẻ sang trọng hoa lệ.

"Âm Hai đường ánh kiếm vắt ngang qua, hiện ra giữa tầng mây.

Ánh mắt nữ đế đảo qua, dừng lại trên người La Hồng, y phục trắng, mây vàng trên đỉnh đầu, thân thể thuần khiết lóng lánh lóa mắt, tất cả nhanh chóng hấp dẫn ánh mắt nàng ta.

"La Hồng?"

Nữ đế sững sốt, không ngờ La Hồng lại đích thân tới đây.

La Hồng và Trần Thiên Huyền từ trên vòm trời nhìn xuống, có thể nhìn thấy toàn bộ hoàng thành Đại Sở nay đã hóa thành một đồng đồ nát, khê neho mắt.

Rất rõ ràng, nơi này vừa trải qua một cuộc đại chiến tàn khốc.

La Hồng đứng trên kiếm Thuần Quân, nhìn lướt qua thiên môn treo cao trên hoàng thành Đại Sở.

Nhưng mục đích hẳn đến đây lần này là để tìm Ngô gia Đại Sở rèn kiếm, cho nên không nói gì với nữ đế ở bên dưới.

La Hồng và Trần Thiên Huyền đứng trên kiếm, khê vuốt cằm nhìn nữ đế, sau đó lướt đi trong ánh mắt ngơ ngẩn của nàng ta.

Nữ đế ngơ ngác, không chỉ nàng ta mà nhiều quan viên vương triều Đại Sở cũng ngây như phỗng.

Nữ đế nhanh chóng phục hồi tinh thần, La Hồng không phải đến đây liên minh?

Phương hướng kia, hình như là phương hướng của Ngô gia, La Hồng đến Ngô gia làm gì?

Nữ đế suy nghĩ một chút, sau đó tiến lên một bước, bay thẳng lên trời, đuổi theo.

Đại Sở có núi.

Trong núi có thác nước, thác chảy như ngân hà, như chuỗi ngọc.

Giữa sơn thủy có một ngọn núi cao hiểm trở trời lên từ mặt đất, vách đá dựng đứng, đâm thẳng lên trời, giống như một lưỡi kiếm sắc bén, có ba thác nước trút xuống.

Ngọn núi này tên là Vạn Kiếm.

Kiếm đạo thế gia nổi danh Đại Sở tọa lạc ở đó.

Trong núi mây mù lượn lờ, có tiếng mũi kiếm xé gió vang vọng không dứt.

Trong diễn võ trường.

Từng kiếm tu võ trang đầy đủ đang tập kiếm luyện kiếm.

Một ông lão mặc trường bào màu trắng đang cầm một thanh kiếm, chậm rãi vẽ một đường tròn.

Ông ta là lão tổ Ngô gia, một vị Lục Địa Kiếm Tiên cửu cảnh.

Cả đời này của ông ta, từ sau biến cố Long Tước, đã không thể nào đi ra khỏi núi Vạn Kiếm được nữa, ngay cả khi xảy ra chuyện thiên nhân tập kích hoàng đô Đại Sở lúc trước, ông ta cũng không ra tay.

Đột nhiên.

Ánh mắt ông ta bỗng khựng lại, chậm rãi thu kiếm, thở ra một hơi, hơi thở trong sạch lay động rừng kiếm khắp núi.

"Có khách tới, đón khách"

Ông lão nói.

Dứt lời, các kiếm tu trong diễn võ trường Ngô gia đều thu kiếm đứng yên, đưa mắt nhìn ra xa.

Chợt thấy hai luồng kiếm khí sắc bén xé rách bầu trời, chém tan không khí nồng nặc trên đỉnh núi.

Mới đặt chân lên núi Vạn Kiếm, Trần Thiên Huyền đã cảm nhận được kiếm khí toàn thân đang chấn động, như đang kích động muốn thoát ra khỏi cơ thể.

La Hồng lại rất ung dung bình thản, dù sao... thiên phú kiếm đạo của hắn quá nát.

Hai mắt Tiểu Đâu Hoa sáng lên, nàng vận hành nuôi dưỡng kiếm quyết, không ngừng hấp thu kiếm khí lan tỏa trong thiên địa.

Ngô Thanh Hoa chấp tay sau lưng, lạnh nhạt nhìn La Hồng và Trần Thiên Huyền, ông ta nhận ra Trần Thiên Huyền, dù sao cũng là Hóa Long Kiếm danh tiếng lẫy lừng, sao ông ta có thể không biết.

Còn La Hồng, ông ta chỉ mới nghe danh, đây là lần đầu tiên nhìn thấy.

Thấy dưới sự ảnh hưởng của kiếm khí mệnh mệnh trên núi Vạn Kiếm mà La Hồng vẫn bình thản ung dung, Ngô Thanh Hoa không khỏi tán dương.

Người này... thiên phú kiếm đạo thật yêu nghiệt!

Trần Thiên Huyền cũng nhìn thấy ông lão áo trắng đứng giữa diễn võ trường, đối phương hoàn hảo tự nhiên, giống như hòa làm một thể với trời đất, người hóa kiếm, kiếm hóa người, cảm giác này chính là người kiếm hợp nhất.

"Là hắn! Lão tổ Ngô gia - Ngô Thanh Hoa... Một vị Lục Địa Kiếm Tiên cửu cảnh, sức tấn công độc nhất vô nhị! Sức chiến đấu cực mạnh!"

Trần Thiên Huyền hít sâu một hơi, nói.

La Hồng nhướng mày một cái, đây là lần đầu tiên hắn được gặp Lục Địa Kiếm Tiên cửu cảnh.

Rất ít kiếm tiên có thể tự hành tới cửu cảnh.

"Tại hạ La Hồng, bái kiến Ngô tiên bối"

La Hồng nở nụ cười, đứng trên kiếm Thuần Quân, chấp tay một cái.

Ngô Thanh Hoa cười: "La Hồng?"

Các đệ tử Ngô gia trong diên võ trường đều biên sắc, có người trố mắt nhìn, có người ánh mắt vô cùng phức tạp.

Thiên tài Ngô gia bọn họ - Ngô Thiên chết trong tay La Hồng!

La Hồng cũng rất vui vẻ về sự biến hóa tâm trạng này.

Đến đây, biết đâu hẳn cũng sẽ giống như vị Lục Địa Kiếm Tiên năm đó, được thiên hạ bêu danh?

"Tại hạ muốn rèn một thanh kiếm thuận tay, cho nên, đặc biệt đến Ngô gia rèn kiếm"

La Hồng cười nói.

Dứt lời, bầu không khí trên đỉnh núi Vạn Kiếm bỗng trở nên lạnh lẽo nghiêm trang.

Ngô Thanh Hoa chấp tay sau lưng, bình tĩnh nhìn La Hồng: "Đài rèn kiếm của Ngô gia đã hai trăm năm không đốt lửa, cũng không đốt được lửa, tiểu hữu muốn rèn kiếm, hãy tìm cao nhân khác"

Sắc mặt Trần Thiên Huyền thoáng thay đổi, quả nhiên, muốn Ngô gia rèn kiếm rất khó.

La Hồng đứng trên kiếm Thuần Quân, tay áo lay động, cười nhạt:

"Bỏ công tử... cứ muốn rèn thì sao?"

Ngô Thanh Hoa nhìn La Hồng, giơ tay lên, từ từ ra một chiêu, kiếm khí vô tận tức khắc trào lên tận trời, cả ngọn núi kiếm cũng khẽ lay động.

Nhưng ngay khi Ngô Thanh Hoa vừa dâng kiếm khí lên, ánh mắt ông ta chợt thay đổi, nhìn về phía xa.

Ông ta cảm nhận được khí cơ quen thuộc.

Nữ đế Đại Sở!

Chương 870: Ba chùy đập Địa Hỏa, công tử tự đúc kiếm (5)

Ngô Thanh Hoa sững sốt, sao nữ đế lại tới đây?

Xa xa, nữ đế lơ lửng trên nền trời, quần áo hoa lệ tung bay, nhìn xuống núi Vạn Kiếm với vẻ lạnh lùng tột độ.

Nàng ta nhìn La Hồng, mục đích La Hồng tới Ngô gia là để rèn kiếm?

Ánh mắt nữ đế nhìn chăm chăm vào đỉnh đầu La Hồng, thấy một đám mây vàng ẩn chứa sức mạnh quy tắc, còn có tiếng rống giận không cam lòng của thiên nhân.

Nữ đế nheo mắt: "La tiểu hữu, mây vàng trên đỉnh đầu ngươi là do giết thiên nhân mà đoạt được?"

La Hồng cũng cảm ứng được nữ đế, thật không ngờ người phụ nữ này lại đuổi theo.

"Đây là quy tắc ban thưởng, giết thiên nhân sẽ được thưởng"

La Hồng gật đầu, không hề giấu diếm.

Hai mắt nữ đế đột nhiên trở nên nóng cháy: "Tốt!"

Nàng ta nhìn về phía Ngô Thanh Hoa trên núi kiếm: "Đúc kiếm cho hần, đây là ngươi nợ trẫm"

Trên đỉnh núi, thân thể Ngô Thanh Hoa run lên, ánh mắt vô cùng phức tạp.

Qua hồi lâu mới hóa thành một tiếng thở dài.

"Được"

Ngô Thanh Hoa đồng ý.

La Hồng lập tức ngơ ngác, sao lại đồng ý?

Không phải ông nên thà chết chứ không chịu khuất phục sao?

Kế hoạch bị thiên hạ bêu danh của bốn công tử... đột nhiên tan tành như thế?

Ngô Thanh Hoa nói xong, đập xuống một bước.

Diễn võ trường tức khắc chấn động, vô số đá gạch vỡ vụn, một đài cao được làm từ sắt đen vừa dày vừa nặng chọt mọc lên trên diễn võ trường.

Đài cao đen như mực, bề mặt khắc đầy hoa văn huyền bí, đài cao nối liền toàn bộ núi Vạn Kiếm, bên dưới có một luồng nhiệt kinh khủng đang bốc lên.

Trung tâm đài cao chìm trong tĩnh lặng, một cây búa lớn sừng sững trên đài.

"Nhưng đài rèn kiếm đã tắt lửa hai trăm năm, đại sư rèn kiếm Ngô gia cũng không ai có thể lay động búa Hàn Tâm đánh lửa một lần nữa."

"Kiếm này, không dễ rèn" Ngô Thanh Hoa tỏ ra kiếm ý mệnh mông khắp thiên địa, ông ta nói.

Trong diễn võ trường, mấy ông già cũng bay tới đây, xuất hiện xung quanh Ngô Thanh Hoa.

"La Hồng? Người giết chết thiên tài Ngô Thiên của tộc ta? Kiếm này... Ngô Đình ta không rèn" Một vị đại sư rèn kiếm mặc áo bào màu xám nói.

"Làm ơn mắc oán, kiếm này... không rèn" Một ông lão đầu tóc xồm xoàm nói.

"Đài rèn kiếm không đốt được lửa, ai rèn rèn một mình, kiếm này... không rèn." Một ông lão cao lớn chấp tay sau lưng nói.

Trong hư không, nữ đế nhíu mày.

Ngô Thanh Hoa đã đồng ý, nhưng dù sao Ngô Thanh Hoa cũng không phải đại sư rèn kiếm.

Kiếm này của La Hồng không dễ làm rồi.

Trong diễn võ trường, rất nhiều đệ tử Ngô gia đều tỏ vẻ khoái trá.

Trong lớp người trẻ Ngô Thiên có danh vọng cực cao, La Hồng giết Ngô Thiên khiến bọn họ khó chịu, hôm nay còn muốn Ngô gia rèn kiếm cho hắn, kiếm đâu ra?

Trong hư không, sắc mặt Trần Thiên Huyền đang đứng trên kiếm Địa Giao bỗng trở nên khó coi.

Kiếm này của công tử khó mà rèn nổi.

Sau một khắc.

Thân thể Trần Thiên Huyền chấn động.

Bởi vì ông nghe được La Hồng bên cạnh mình đang cười phá lên.

"Không rèn?"

"Vậy thì tốt, các người không rèn, bốn công tử tự rèn!"

La Hồng cười to.

Trên người, xác thịt trải qua sáu lần tôi luyện chấn động, khí huyết tăng vọt.

Nhảy khỏi Thuần Quân, như một viên sao băng nóng cháy rơi xuống, đập mạnh vào đài cao đen nhánh.

Đưa tay ra, cầm lấy búa Hàn Tâm khổng lồ!

Mấy đại sư rèn kiếm xung quanh chợt run lên, sau đó hừ lạnh một tiếng:
"Ngông cuồng!"

Nhóc con chưa mọc hết tóc, bày đặt rèn kiếm?

Rèn cái con khỉ!

Ngô Thanh Hoa nhướng mày một cái, không nói lời nào.

Nữ đệ cũng nheo mắt, đứng trong hư không, nhìn ra xa.

La Hồng cầm búa Hàn Tâm, một luồng khí cơ tràn ngập trời đất lan ra, áo trắng tung bay, La Hồng như một đóa sen trắng nở rộ trên đài rèn kiếm!

La Hồng nhắm mắt, trong đầu hân, tin tức của rèn kiếm sư tà linh nhanh chóng lướt qua.

Phản thưởng lấy được trước đây, đã đến lúc sử dụng.

Sau một cái chớp mắt.

La Hồng mở mắt, trong mắt như dâng lên địa hỏa!

"Lên!"

Khí huyết như rồng ủa ra, quán quanh thân thể.

Búa Hàn Tâm nặng nề như bị mặt đất hấp thụ đột nhiên bị La Hồng nhắc lên.

La Hồng giơ cao búa, đập xuống một cái.

Không khí như bị đập đến mức hốt hoảng gào thét, bỏ chạy tán loạn, hình thành làn sóng hữu hình, lan tỏa khắp không trung.

Trên đỉnh núi chợt nổi lên cuồng phong gào thét, như có vạn con rồng đang rít gào giận giữ.

"Âm Búa Hàn Tâm đập mạnh xuống đài rèn kiếm, tiếng nổ kinh khủng vang lên, đất rung núi chuyển.

Mọi người biến sắc.

Mấy đại sư từ chối rèn kiếm run rẩy toàn thân.

La Hồng lại liên tục gào thét, như dời non lấp biển, quơ múa búa Hàn Tâm khổng lồ!

Một búa!

Hai búa!

Ba búa!

P "Râm Đài đúc kiếm đen như mực chợt lóe xuống, dung nham nóng chảy phun ra từ chính giữa đài rèn kiếm, trông như một ngọn lửa chợt bùng lên!

Trời đất nổi gió.

Đài rèn kiếm, nổi lửa!

Một búa!

Hai búa!

Ba búa Đài cao sụp đổ, địa hỏa dâng lên!

Như có sấm sét nổ tung trên đỉnh núi Vạn Kiếp, âm thanh chấn động truyền ra trăm dặm, ngàn dặm!

Giờ khắc này, đài đúc kiếm lớn như vậy như mỗi một tác sắt đen đều đang chấn động, vang dội, giống như một con sư tử ngủ say phát ra tiếng gầm gừ từ trong bụng, không gian cũng rung động nhẹ nhẹ.

Địa hỏa đỏ au dâng lên từ vết lõm bị La Hồng đập ra, đài rèn kiếm truyền thừa mấy ngàn năm như có sinh mệnh, địa hỏa nổi lên mấy trượng như một tấm màn che, rực rỡ chói mắt!

Sau một cái chớp mắt, lại lập đập như một trận mưa lớn, trút xuống ào ào, chảy dọc theo hai bên đài cao, nhiệt độ nóng bỏng, như muốn hòa tan cả diễn võ trường!

Trên diễn võ trường, mọi người đều trở mắt đứng nhìn.

Những đại sư rèn kiếm tuyên bố không rèn kiếm cho La Chính đều trợn trừng hai mắt.

Nhìn vào trong tấm màn do địa hỏa tạo thành, La Hồng áo trắng tóc bạc như hoa sen nở rộ, chỉ cảm thấy một cơn chấn động ập tới.

"Keng!"

Âm thanh rền vang truyền ra.

Thoáng nhìn thấy một làn sóng khí lẫn lẫn lấy núi Vạn Kiếp làm trung tâm, phóng ra bốn phương tám hướng, dâng trào, cuộn cuộn!

Chương 871: Ngoài tà trong thánh, rèn kiếm chí tà (1)

Bốn hướng đông tây nam bắc, mấy ngàn dặm bên ngoài đều có thiên môn nổi lên, từng vị thiên nhân tiên khí lượn lờ bước ra, ánh mắt vừa kinh ngạc vừa nghiêm trọng.

Những thiên nhân đang không chế ý chí bách tính, cướp đoạt khí vận và tín ngưỡng trong phạm vi Đại Sở cũng bay lên trời, nhìn sang với vẻ kinh ngạc không thối.

"Đây là kiếm đạo thể gia nhân gian, đài rèn kiếm của Ngô gia..."

Đài rèn kiếm nổi lửa rồi?"

"Từ khi vị kia của Ngô gia lên thiên môn, Ngô gia đương thời còn ai có thể làm cho đài rèn kiếm nổi lửa?"

"Thú vị, quy tắc suy yếu... Nhân gian chuyện gì cũng xảy ra được"

Từng vị thiên nhân bước ra khỏi thiên môn, khiến khắp bầu trời tràn ngập tiên quang, các thiên nhân rỉ tai thăm thì, ung dung cười nhẹ.

Thiên nhân xung quanh không ai để tâm.

Trong diễn võ trường núi Vạn Kiếm của Ngô gia.

Ánh mắt Ngô Thanh Hoa cứng đờ, áo bào trắng bị ánh lửa địa hỏa thổi bùng lên, lay động theo gió.

Ông ta giơ tay lên, gõ nhẹ một cái.

Tức khắc, xung quanh diễn võ trường có kiếm khí ủa tới như mưa, hóa thành một vòng bảo hộ, ngăn chặn dung nham địa tâm phun trào.

Trong hư không.

Ánh mắt nữ đế lóe lên, chấp tay sau lưng, như ẩn như hiện giữa biển mây.

Đài rèn kiếm... vậy mà lại nổi lửa?

Thân thể của người này... Sao mà kinh khủng, còn là người sao?

Phải biết rằng mỗi một lần đài rèn kiếm Ngô gia nổi lửa thì phải hội tụ toàn bộ kiếm ý của kiếm tu Ngô gia, lấy kiếm ý kích hoạt búa Hàn Tâm, thúc đẩy Địa Tâm Hỏa.

La Hồng... đúng là trực tiếp dùng sức mạnh thân thể.

Nếu chỉ có sức mạnh thân thể thì không được, phải có đầy đủ nền tảng kiếm đạo, cần lấy kiếm ý để kích hoạt mới có thể làm cho đài rèn kiếm nổi lửa!

La Hồng... Không hổ là yêu nghiệt mạnh nhất nhân gian.
Trần Thiên Huyền cũng kinh ngạc tốt độ.
Chuyện gì vậy? Chẳng lẽ công tử còn biết rèn kiếm?

Tính cách La Hồng thế nào chẳng lẽ ông không biết?
Ông là người dạy kiếm đạo võ lòng cho La Hồng, là ông dẫn dắt La Hồng đi từng bước trên con đường kiếm tu, là ông từng bước truyền thụ cho La Hồng, thiên phú kiếm đạo của người rất yếu, không thể kiêu ngạo tự mãn.

Tiểu Đâu Hoa ở bên cạnh lại kiêu ngạo ngẩng đầu, vênh mặt, uốn ngực, ôm kiếm, hóp bụng, chân hình chữ bát!

Mấy lão già này không rèn kiếm cho công tử.
Công tử nhà ta... tự làm!

Trong diễn võ trường, trong ánh mắt từng vị đệ tử Ngô gia lộ rõ vẻ chán động, cảnh tượng này thật sự quá có sức đả kích.

Đại sư rèn kiếm Ngô Đình lên tiếng cự tuyệt rèn kiếm cho La Hồng đầu tiên thì chấp tay sau lưng, lạnh lùng cười: "Thật ra còn có một thân vũ lực, đáng tiếc, chỉ làm cho đài rèn kiếm nổi lửa mà thôi, chưa chứng tỏ được điều gì!"

"Một người trẻ tuổi, biết rèn kiếm là gì!"

Hai vị đại sư rèn kiếm khác cũng gật đầu: "Người này vũ lực vô song, lại có thiên phú kiếm đạo, có thể làm cho đài rèn kiếm nổi lửa, quả thực hiếm thấy, đáng tiếc... Không phải cứ có vũ lực là có thể rèn kiếm"

"Nếu người này cầu xin lão phu, lão phu có thể ra tay." Vị đại sư rèn kiếm cuối cùng thân nhiên nói.

Bọn họ không tin La Hồng biết rèn kiếm, rèn kiếm... tuy cũng là tu hành, nhưng lại không giống tu hành bình thường, phải chìm đắm, phải rèn luyện ngàn vạn lần, cần một lòng nghiên cứu.

Không phải chỉ cần thiên phú là được.

Cho nên, mặc dù La Hồng đánh cho đài rèn kiếm nổi lên lửa địa tâm, nhưng cũng không có nghĩa là La Hồng có thể rèn kiếm.

Ngô Thanh Hoa không nói gì.

Xung quanh diễn võ trường, từng đường kiếm khí bay vút tới, những đệ tử thiên tài của Ngô gia đang bế quan điều ngự kiếm bay tới, đáp xuống xung quanh diễn võ trường, bị hình ảnh trước mắt làm cho chấn động.

Chẳng lẽ là vị đại sư rèn kiếm nào trong tộc đang rèn kiếm?

Vậy mà lại sử dụng đài rèn kiếm!

Từ hai trăm năm trước, sau khi rèn ra thân binh Long Tước, đài rèn kiếm vẫn luôn vẫn luôn tắt lửa cho đến nay, không ai có thể sử dụng... Địa hỏa tái xuất, đài rèn kiếm lần nữa bốc cháy.

Bọn họ nhìn thấy La Hồng, hơi giật mình, chàng trai trẻ áo trắng tóc bạc, không giống đại sư rèn kiếm trong tộc.

Có người ngoài dân mượn đài rèn kiếm của Ngô gia để rèn kiếm?

Trong lúc nhất thời, ai nấy đều nổi lên hứng thú.

Ba búa đập ra địa hỏa trên đài rèn kiếm, thể lửa ngập trời bùng lên cuộn cuộn.

La Hồng lơ lửng trên khoảng không chính giữa đài rèn kiếm, thời khắc này đài rèn kiếm giống như miệng núi lửa, hơi nóng không ngừng bốc lên, ngay cả La Hồng cũng cảm thấy nóng rực.

Hắn từ từ nhắm hai mắt, trong đầu hiển thị thông tin của "Rèn kiếm sư tà linh", hắn cũng hiểu rõ một điều, rèn kiếm không phải một phát ăn ngay mà cần phải tích lũy.

La Hồng không có sự tích lũy này, bởi vì trước nay hắn chưa bao giờ tiếp xúc với việc rèn kiếm.

Nhưng đây cũng không phải chuyện gì to tát, La Hồng có kinh nghiệm của "Rèn kiếm sư tà linh", hắn cũng dần dần nắm bắt được việc rèn kiếm.

Nhắm mắt hồi lâu, dường như trong đầu đang diễn ra quá trình rèn kiếm.

Sau một khắc, La Hồng mở mắt ra, giờ tay lên, hút một cái.

Xung quanh diễn võ trường, những mảnh sắt tán loạn dùng cho các đệ tử luyện tập lập tức bay vút tới, nổ tung tấm màn địa hỏa, lao tới trước người La Hồng.

La Hồng cầm búa Hàn Tâm, búa Hàn Tâm vô cùng nặng nề, ngay cả khi La Hồng sử dụng thân thể đã trải qua sáu lần tôi luyện của mình thì vung nó lên cũng cực kỳ khó khăn.

Địa hỏa thiêu đốt, mảnh sắt bỗng trở nên đỏ bùng, La Hồng cầm búa Hàn Tâm, một búa nện xuống, mảnh sắt biến dạng.

Bên ngoài.

Ba vị đại sư rèn kiếm cười xùy một tiếng.

Bọn họ đã nhìn ra đây là lần đầu tiên La Hồng rèn kiếm, độ mạnh yếu, kinh nghiệm, góc độ đều rất bình thường, còn vô cùng lạ lẫm với tư liệu tham khảo.

Nói ngắn gọn, rác rưởi.

Có lẽ là học được ở đâu dăm ba cái thuật rèn kiếm linh tinh vớ vẩn thì đã chạy ra tự chuốc lấy xấu hổ.

Ngay cả nữ đế đang đứng trong hư không cũng phải lắc đầu.

Nàng ta xuất thân từ Ngô gia, tuy không biết thuật rèn kiếm, nhưng thân là Lục Địa Tiên cửu cảnh, khả năng quan sát vẫn phải có, sự lạ lẫm trong một búa này của La Hồng đã bộc lộ triệt để trình độ tay mơ của hắn.

La Hồng không thèm để ý tới ánh mắt nghi ngờ của người khác.

Hắn đang tìm cảm giác, đang tiến hành thử nghiệm.

Chương 872: Ngoài tà trong thánh, rèn kiếm chí tà (2)

Đây là lần đầu tiên rèn kiếm, ặc dù có danh hiệu và kinh nghiệm của rèn kiếm sư tà linh, nhưng hết thấy đều phải từ từ.

La Hồng không nhanh không chậm, đánh xuống miếng sắt trong đài rèn kiếm trần ngập địa hỏa.

Chất lọc tinh hoa trong miếng sắt.

Tạo hình.

Nện búa liên tục, rèn đúc...

Tôi rèn, dùng tinh hoa sinh mệnh rèn kiếm...

Động tác của La Hồng gọn gàng dứt khoát, từ lạ lẫm dần dần trở nên quen thuộc.

"Vù"

Một thanh kiếm không bị rơi chuôi bị La Hồng nhẹ nhàng ném đi, kiếm bắn ra, cắm vào mặt đất trên diễn võ trường, tỏa sáng chói mắt.

La Hồng giơ tay lên, lại hút đi một miếng sắt, một lần nữa luyện tập rèn kiếm.

Trong diễn võ trường, bầu không khí trở nên nặng nề.

Nhìn thanh kiếm đã được La Hồng rèn xong, các đệ tử Ngô gia đưa mắt nhìn nhau.

Ba vị đại sư rèn kiếm cũng đen mặt trầm ngâm.

Kiếm... cũng tạm.

Thế nhưng, đâu!

Người mẹ nó lấy cái gì để rèn kiếm?

Tinh hoa sinh mệnh?

Là tinh hoa sinh mệnh đó, tinh hoa sinh mệnh có thể làm cho Lục Địa Tiên khôi phục thân thể, người lại lấy đi rèn kiếm?

Hơn nữa còn là để rèn một thanh kiếm bình thường như vậy.

Nhưng ba vị đại sư rèn kiếm cũng không thể không thừa nhận rằng La Hồng thực sự biết rèn kiếm, từ non nớt đến thành thạo, từ lạ lẫm đến điêu luyện...

La Hồng thực sự đã hoàn thành một bước nhảy vọt chỉ trong một thời gian ngắn.

"Thiên tài! Thiên tài rèn kiếm!"

Ba vị đại sư rèn kiếm thâm cảm thán, ngay cả Ngô Đình không ưa gì La Hồng cũng cảm thán không thôi.

Thật là yêu nghiệt!

Trong khoảng thời gian ngắn, La Hồng đã hoàn thành một bước nhảy vọt, từ quan sát học hỏi đến thành thạo rèn kiếm!

Người khác phải mất hơn mười năm, mà La Hồng... chỉ trong chốc lát.

"Vù vù vù!"

Trong diễn võ trường cắm đầy kiếm, đều là kiếm do La Hồng rèn ra từ những miếng sắt trong diễn võ trường, dùng tinh hoa sinh mệnh để rèn...

Lửa trên đài rèn kiếm bốc lên.

La Hồng ở trong đó, từng bước làm quen với việc rèn kiếm.

"Phập!"

Lại một thanh kiếm phóng ra, chỉ có điều, thanh kiếm lần này đâm vào gạch xanh dễ dàng như cắt vào một miếng đậu hũ.

Phẩm chất của kiếm này hiển nhiên cực cao.

"Được rồi..."

La Hồng mở mắt ra, trên người có một luồng khí vận đặc biệt lan tỏa.

Hắn không hút miếng sắt nữa, đã rèn kiếm thành thạo.

Hắn nên bắt đầu thực sự rèn kiếm rồi, rèn ra một thanh kiếm bản mệnh thuộc riêng hắn!

Trong diễn võ trường.

Ba vị đại sư rèn kiếm chau mày: "Thằng nhóc này... muốn bắt đầu rèn kiếm rồi!"

Ngô Thanh Hoa cũng chấp tay, duy trì lá chắn kiếm khí, không cho dung nham địa hỏa nóng cháy trào ra.

Đại sư rèn kiếm Ngô Đình lại nheo mắt: "Rèn kiếm cần nguyên liệu, muốn rèn một thanh thân kiếm phải có nguyên liệu hàng đầu..."

"Ngô gia ta không cho hắn nguyên liệu hàng đầu, có cũng không l)

cho.

Đây là đang ám chỉ việc La Hồng không ngừng lấy sắt của Ngô gia để rèn kiếm.

Trong hư không, nữ đế bật cười một tiếng, mấy miếng sắt này là cái thá gì.

Đồ chơi cho đệ tử Ngô gia luyện tập, tinh hoa sinh mệnh nhuốm trên kiếm còn có giá trị hơn bản thân mấy thanh kiếm đó.

Mọi người cũng tò mò La Hồng sẽ lấy nguyên liệu gì ra để rèn kiếm.

La Hồng phô trương thanh thế đến Ngô gia rèn kiếm như vậy, rõ ràng không phải chỉ để rèn một thanh kiếm bình thường mà thôi.

Mục tiêu chắc chắn là thần binh!

Cho nên tất cả mọi người đều tò mò về nguyên liệu rèn kiếm của La Hồng.

Chợt thấy La Hồng rũ mi mắt, lấy ra một tấm mặt nạ, đeo lên mặt, khí tức toàn thân lập tức tăng vọt.

Sau một khắc, hần vươn tay, hút Tiểu Đậu Hoa về phía mình.

Thân thể Tiểu Đậu Hoa lung lay, thoáng chốc bị hút vào trong đài rèn kiếm.

Đây... lấy người rèn kiếm.

Mọi người xung quanh đều sửng sốt.

Nhưng rõ ràng là bọn họ suy nghĩ quá nhiều.

Bởi vì La Hồng chỉ ném Tiểu Đậu Hoa ra sau lưng, lấy đi kiếm Hoàng Quyền và kiếm Thiên Cơ mà nàng đang ôm.

La Hồng không động tới kiếm Địa Tạng, thứ này là kiếm của Địa Tạng Bồ Tát, La Hồng không tiện xuống tay.

Kiếm Thuần Quân đây vết nứt xé gió lao lên, kiếm Hoàng Quyền và kiếm Thiên Cơ cũng ở dưới chân La Hồng.

Ba thanh kiếm lơ lửng trên đài rèn kiếm.

La Hồng vung búa một cái, búa lớn như xô đẩy không khí, đập ra một vết lõm giữa hư không, gào thét trong gió.

Ba thanh kiếm kể cả kiếm Hoàng Quyền đột nhiên bị đập vào trong lửa địa tâm.

"Âm?"

Ánh lửa bùng lên tận trời.

Như một con rồng lửa nổi giận cựa mình trong biển lửa.

La Hồng dứt khoát lựa chọn nung chảy cả ba thanh kiếm!

Kiếm Hoàng Quyền, thần binh!

Kiếm Thiên Cơ, bán thần binh!

Kiếm Thuần Quân, thiên hạ danh kiếm!

Ba thanh kiếm này, ném đại một cái vào giang hồ đều có thể dấy lên một trận chiến đẫm máu, lại bị La Hồng nung chảy bằng phương thức này!

Nung kiếm... để rèn kiếm!

Đây chính là thuật rèn kiếm tà linh!

Trong diễn võ trường, ba vị đại sư rèn kiếm đột nhiên biến sắc, phần nộ tột cùng: "Đồ điên!"

"Nung chảy binh khí của người khác để rèn kiếm! Đây là thủ I?
đoạn đầu cơ trục lợi "Mỗi một thân binh đều ẩn chứa tâm huyết của chủ nhân, sao hắn có thể nung chảy binh khí của người khác?"

Ba vị đại sư rèn kiếm đều giận dữ quát mắng.

Những người khác thì chỉ nhìn chăm chăm, bọn họ không hiểu lắm về rèn kiếm, chỉ biết lần này La Hồng chơi lớn rồi, ba thanh kiếm này... quả thực quá quý giá, nhưng La Hồng lại thắng thùng nung chảy mà không chút do dự "Xèo xèo xèo!"

Kiếm Hoàng Quyền đang gãy dựa!

Bắn ra khỏi địa hỏa, kiếm ý kinh khủng trào dâng, nó không muốn bị nung chảy, nó là thân binh, là thân binh do khí vận vương triều Đại Hạ dung dưỡng sáu trăm năm mà thành!

Nhưng La Hồng chỉ dừng dừng.

Thân là binh khí nhưng lại không tuân theo ý của chủ nhân, kiếm Hoàng Quyền này... lại còn có ý thức phản kháng?

Nếu đột nhiên đánh lên hắn một phát, chẳng phải La Hồng hắn sẽ bị bầy chết?

Loại binh khí này... không có cũng được!

Cầm búa Hàn Tâm, một búa hạ xuống, khoảnh khắc nên xống, lớp lớp bóng chồng của cây búa không ngừng phân hóa.

Giống như chỉ trong nháy mắt, một búa nện xuống, Dưới một đòn nặng nề, kiếm Hoàng Quyền tru lên, một lần nữa ngã vào giữa biển lửa trong đài rèn kiếm.

Ánh lửa nuốt chửng.

Kiếm Thiên Cơ đã bắt đầu tan chảy, còn kiếm Thuần Quân vốn đã nứt vỡ cũng hóa thành hàng ngàn hàng vạn khối vụn.

Ba thanh kiếm hóa thành ba vũng kim loại lỏng.

Kiếm Hoàng Quyền màu vàng, kiếm Thiên Cơ màu trắng, kiếm Thuần Quân màu xanh!

Chương 873: Ngoài tà trong thánh, rèn kiếm chí tà (3)

La Hồng đặt chân lên đài cao, hai tay cầm búa Hàn Tâm, ánh mắt bỗng chốc trở nên sắc bén, giờ khắc này, tinh khí thần trên người hắn đã hoàn toàn phun trào.

Hạ búa như giết địch!

Hình bóng cây búa hiện lên chồng chất, đài rèn kiếm bỗng chốc nổ tung, ba vũng kim loại lỏng hòa làm một thể, không ngừng bị đập vào.

Đài rèn kiếm hứng chịu một búa này của La Hồng, như phát ra tiếng gào thét, như không thể chịu nổi.

"Rầm!"

Như đất rung núi lở.

Nhìn như một búa, trên thực tế là có lớp lớp hình bóng, khoảng chừng một trăm tám mươi búa!

Màn che địa hỏa bốc lên, như biển cả nổi cơn lốc, như một cơn sóng lớn cao hàng trăm trượng.

Giờ khắc này, ánh lửa đã nổi lên như màn che, ngay cả sinh linh tách xa ngàn dặm cũng có thể nhìn thấy rõ ràng núi Vạn Kiếm nổi lửa.

Trong diễn võ trường.

Người người biến sắc, mặt mày đê tử Ngô gia trắng bệch không còn giọt máu.

Ngô Thanh Hoa hít sâu một hơi, sau đó từ từ thở ra, đẩy lui hơi nóng trước người.

"Hai trăm năm không xuống núi, nhân gian... lại sinh ra một yêu nghiệt như vậy."

"Chỉ một búa này, Lục Địa Tiên dưới tam cảnh cũng khó mà chịu nổi.

Ngô Thanh Hoa nói.

Ba vị đại sư rèn kiếm sa sầm mặt, không nói câu nào.

Nung chảy kiếm của người khác để rèn kiếm cho mình, đây là thủ đoạn đầu cơ trục lợi, bọn họ xem thường!

Hơn nữa, dung hợp thần binh, thần binh có ý niệm, nếu bạo phát ngay khi rèn kiếm xong xuôi, đó sẽ là một tai họa, rèn kiếm nhất định thất bại!

Mọi người lại nhìn chằm chằm, bởi vì khí thể rèn kiếm của La Hồng giống như xuất binh chém giết, thể như chẻ tre.

La Hồng hạ búa không hề thu sức, phóng khoáng tùy ý, tóc bạc tung bay, đập vào hư không.

Mắt sáng như đuốc, chân ghim chặt trên đài cao!

Một búa!

Hai búa Ba búa Khí thế búa sau mạnh hơn búa trước!

Mỗi một búa đập ra lửa trên đài rèn kiếm đều ngày một bá đạo, ngày một mạnh mẽ!

Sóng khí bốc lên tận trời, nồng nặc cuộn cuộn, như một đám mây nặng nề đang lan rộng.

Vòm trời hơi biến sắc!

Trên đài rèn kiếm, kiếm phôi hiện lên.

Nhưng chỉ có như vậy?

Không!

Tâm thần La Hồng khê động, ngay sau đó, Thiên Sát Châu hiện ra.

La Hồng nắm chặt cây búa, vung tay nên xuống Thiên Sát Châu.

Khoảng không trên đài rèn kiếm, bóng đen lan tràn, một trăm lẻ tám thanh kiếm Sát Châu hiện ra.

"Đi La Hồng quát lên.

Hai tay cầm búa, một thanh kiếm Sát Châu lao vút về phía kiếm phôi, hóa thành tà sát nồng đậm, sau đó bị một búa của La Hồng đánh vào bên trong kiếm phôi.

Một trăm lẻ tám thanh kiếm Sát Châu, tổng cộng một trăm lẻ tám búa Toàn thân La Hồng mồ hôi đầm đìa, thân thể đã trải qua sáu lần tôi luyện phát sáng lấp lánh.

Trên đài rèn kiếm, kiếm phôi triệt để hóa thành màu đen kịt, đen như mực, bắt đầu run rẩy, như muốn giãy dụa khỏi đài rèn kiếm.

Đó là kiếm ý của kiếm Hoàng Quyền!

"Đồ chó má! Chủ nhân của ngươi đã bị bốn công tử giết chết?

Ngươi làm loạn cái gì?"

La Hồng quát lên giận dữ.

Búa Hàn Tâm vung lên hạ xuống, đường vòng cung tức khắc nở rộng, nên xuống như sấm sét, toàn bộ đài cao rung lên một cái, như muốn tan ra thành mảnh nhỏ!

Kiếm phôi lần nữa bị đập vào đài rèn kiếm.

Âm thanh chấn động vang lên trên núi Vạn Kiếm, truyền khắp tám hướng.

Kiếm ý kiếm Hoàng Quyền, tiêu tan.

Mô hôi nhê nhại khắp người La Hồng được lửa địa tâm hong khô, tay áo lay động, tóc bạc tung bay.

Dung nhập một trăm lẻ tám thanh kiếm Sát Châu, tà sát cuộn cuộn.

La Hồng còn cảm thấy chưa đủ, hẳn là rèn kiếm sư tà linh, không thể rèn loại kiếm thông thường được, hẳn muốn rèn... một thanh kiếm tà ác bậc nhất!

Đương nhiên, La Hồng không lựa chọn dung nhập Thất Sát Tà Liên vào trong đó, không cần thiết, Thất Sát Tà Liên chủ yếu để kích hoạt tà sát, binh khí của La Hồng cũng không cần nhiều tà sát như vậy.

Vô số tà ảnh nổi lên sau lưng La Hồng, chen chúc dày đặc, là tà ảnh Nam Chiếu bị hắn đánh thức, là tà ảnh của đội quân tà cổ.

Đều là tà tu, mỗi một kẻ đều là tà tu!

Không phải tà ảnh tà tu thì La Hồng không cần!

"Nhập!"

Hai tay hắn cầm búa, một búa nên xuống giống như một đường kiếm, có kiếm ý dâng lên.

Vô số tà ảnh tà tu điên cuồng lao về phía thanh kiếm trên đài rèn kiếm như thiêu thân lao đầu vào lửa, thoáng chốc đã dung nhập vào trong kiếm.

Bóng tối vô tận cuộn cuộn ào tới, sát tính cũng không cách nào ngăn cản!

Trong diễn võ trường.

Giờ khắc này, ngay cả Ngô Thanh Hoa cũng phải biến sắc.

Ba vị đại sư rèn kiếm trở mắt, chỉ tay, ngón tay đều đang run rẩy:

"Đây là tà kiếm, La Hồng... đang rèn tà kiếm!"

"Ngăn cản hắn, không thể để tà kiếm xuất thế, bằng không... sinh linh đồ thần!"

"Người này điên rồi! Hắn đang rèn tà kiếm!"

"âm âm âm!"

Trên vòm trời có mây đen bao phủ, giống như thiên phạt.

Giống như có người đang làm chuyện trái với đạo trời.

Trong hư không, nữ đế nhíu mày, tà kiếm?

Không thể nào... La Hồng này là tấm gương chính nghĩa trong nhân gian, sao lại rèn tà kiếm?

Trong này, chắc chắn có mờ ám.

"Kiếm chưa rèn xong, kết luận như vậy là quá sớm"

Nữ đế lên tiếng, âm thanh vang vọng, lần át giọng nói của ba vị đại sư rèn kiếm.

Ngô Thanh Hoa cũng nhìn thoáng qua, cau mày, không nói gì nữa.

"La Hồng này là tấm gương chính nghĩa được nhân gian công nhận, là khắc tinh của tà tu, số lượng tà tu chết trong tay hắn..."

không đếm nổi, hắn không thể nào rèn tà kiếm, yên tâm đi"

Nữ đề nói.

Trần Thiên Huyền đứng trên kiếm Địa Giao, trầm giọng nói:

"Những thứ dụng nhập trọng đó đều là linh hồn bị giam cầm của tà tu Nam Chiếu đã chết, sở dĩ kiếm hiện ra tà dị là bởi vì những tà tu này, có liên quan gì với công tử nhà ta?"

"Tà kiếm, các người thấy tà thì thật sự là tà?"

"Công tử nhà ta là học trò của phu tử, kiếm do hắn rèn, ngoài tà trong thánh, các người kêu gào cái gì?"

Trần Thanh Huyền thấp giọng quát lên, khiến mọi người yên lặng.

Liên tưởng đến danh tiếng tốt của La Hồng, nhiều người cũng nhú chặt lông mày, quả thực, La Hồng... sẽ rèn tà kiếm sao?

Tự hủy danh tiếng?

Hơn nữa, cho dù rèn được tà kiếm thì cũng không hợp với đạo của La Hồng, một thanh kiếm như vậy, rèn được rồi thì cũng có tác dụng gì?

Cho nên mọi người im lặng, tiếp tục quan sát.

Chương 874: Ngoài tà trong thánh, rèn kiếm chí tà (4)

La Hồng không để ý tới bên ngoài, đương nhiên, cũng không có cách nào phân tâm đi quản chuyện bên ngoài!

Đương nhiên, nếu hắn biết được suy đoán của mọi người về việc rèn kiếm của hắn, sợ là hắn sẽ học máu mắt.

Ngoài tà trong thánh?

Đâu!

Xin các người hãy tin tưởng vào hai mắt của mình có được không?

Lúc này La Hồng không thể phân tâm, quá trình rèn kiếm đã đi đến một thời khắc vô cùng quan trọng.

Kiểm phôi đã sắp thành hình, búa Hàn Tâm đập xuống không dưới nghìn lần, ngay cả thân thể đã trải qua sáu lần tôi luyện cũng vô cùng đau đớn, khí huyết sắp sửa không cung ứng nổi.

"Còn một bước!"

Ánh mắt La Hồng cực kỳ nghiêm túc.

Tâm thần khê động, sách da người treo trên biển ý chỉ lấy ra "một con Kiều Cổ tự tìm đường chết" được cất giữ.

"Ừ bì Kiều Cổ bì sách da người phong ấn trong trang lưu trữ, hơi thở suy nhược tới cực điểm, nhưng vẫn chưa chết đi!

Giờ khắc này, nó được La Hồng thả ra, thoáng chốc đã sống lại!

Kiều Cổ... không kém gì thần binh!

Đây chính là chúa tể của thập đại tà cổ Nam Cương!

Phẩm chất phi phạm!

Tiếng rít gào thể lương vang lên, trong con người như ngân hà đột nhiên bắn ra tia sáng.

La Hồng cũng không sợ hãi.

Búa Hàn Tâm quơ múa, một búa nên xuống!

"Bịch!"

Kiều Cổ bị đập vào trên kiếm phôi, hét lên giận dữ.

La Hồng thở dốc như rồng, không ngừng nện búa.

Búa sau mạnh hơn búa trước.

"Bịch bịch bịch!"

Toàn bộ núi Vạn Kiêm đều đang run chuyển, thác nước nổ tung, giữa sườn núi hiện đầy vết nứt.

Nếu không có Ngô Thanh Hoa lấy kiếm khí duy trì ổn định, sợ rằng ngọn núi này... đã sập!

Trong hư không, con người nữ đế co rút liên tục, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch lên, thiếu chút nữa là mắng lên thành tiếng!

"Đó là... Kiêu Cổ? Kiêu Cổ của Nam Ly Hỏa?"

Ngô Thanh Hoa cũng kinh ngạc, trước đây ông ta cũng từng giao đấu với Nam Ly Hỏa, biết Kiêu Cổ này đáng sợ và khó chơi đến mức nào!

Mà hôm nay, La Hồng lại lấy thứ này ra để rèn kiếm.

Kiêu Cổ rút lên thê lương, quanh quẩn trên đỉnh núi Vạn Kiêm!

Nhưng La Hồng lại không quan tâm, một búa đánh không chết thì đánh thêm búa nữa, hai búa, ba búa... cho đến nghìn búa, vạn búa!

Kiêu Cổ vốn đã kiệt sức thoi thóp sao có thể đỡ nổi, cuối cùng bị La Hồng đập nát!

"Đừng!"

Cuối cùng, Kiêu Cổ nổ tung.

Thi thể bị đập nát, vô số chất lỏng chảy ra, bị kiếm phôi hấp thu, dung nhập vào trong kiếm.

Tà sát trong thiên địa càng thêm nồng nặc.

La Hồng đột nhiên giơ tay, bay lên, tiểu Kiêu Cốt Tà Ảnh Kiêu Cổ hiện lên.

Bị La Hồng ném vào trong tà kiếm, đang rèn!

Nam Chiếu.

Thân thể Nam Ly Hỏa run lên bần bật, sau một khắc, gã mở miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Hơi thở của gã nhanh chóng suy nhược như lao xuống tử đỉnh núi.

Gã biết, bản mệnh của gã, Kiêu Cổ... đã chết!

Đậu!

Chết rồi!

Kiêu Cổ! Người chết thật thê thảm!

Vị Lục Địa Tiên Cửu Cảnh này, cổ đỏ bùng, hai mắt đỏ au, sát khí cuộn cuộn.

"Ta phải giết người! Phải giết người!"

Xa xa, vị tiên nhân chạy trốn lúc trước đã trở về, đáp xuống bên cạnh Nam Ly Hỏa vừa hộc máu, sắc mặt khó coi.

"La Hồng phải chết!" Nam Ly Hỏa ngẩng đầu, ánh mắt điên cuồng: "Quả nhân đồng ý với ngươi! Nhưng... La Hồng phải chết!"

Vị thiên nhân kia vừa lạnh lùng vừa nghiêm túc.

"Phu tử trấn áp tam giới, nhân gian lại cho ra một tồn tại có thể giết chết thiên nhân, đây là một biến số lớn... Không cần quốc chủ nói, hắn cũng phải chết!"

Thiên nhân nói.

Nam Ly Hỏa ngẩng đầu, nhìn chằm chằm về phía Đông.

"La Hồng đang rèn kiếm, hắn dám dùng Kiều Cỗ của quả nhân để rèn kiếm!"

"Nơi rèn kiếm... chỉ có thể là Ngô gia Đại Sở!"

"Giết"

Nam Ly Hỏa gầm nhẹ.

Sau một khắc, gã đứng thẳng người, giơ tay lên, vô số tu sĩ tà cổ trong thành Nam Chiếu đều kinh hoàng, bởi vì lúc này bản mạng cổ trong cơ thể bọn họ đều bị Nam Ly Hỏa hấp thu, bị hắn hấp thu vào cơ thể, cuối cùng ngưng tụ thành dáng vẻ một con Kiều Cỗ Đương nhiên, đây là Kiều Cỗ giải!

Mặc dù như thế, nhưng khí tức của Nam Ly Hỏa cũng đã khôi phục về trạng thái đỉnh cao.

Thiên nhân cười, hóa thành một đường tiên quang, chui vào trong thiên môn.

Qua hồi lâu.

Đằng sau thiên môn, có khí tức kinh khủng tột độ tràn ngập.

Bảy vị thiên nhân bước ra, trong đó còn có một thiên nhân cửu cảnh, đại đạo kéo dài ngàn dặm, chín đóa đạo hoa lung lay nở rộ.

Vị thiên nhân cửu cảnh này nở nụ cười tươi quét mắt nhìn qua Nam Ly Hỏa.

Bấm tay bắn ra.

Một chiếc bình ngọc bay về phía Nam Ly Hỏa.

"Đây là huyết mạch của Cửu Lê Yêu Tôn, một trong thập đại yêu tôn dưới trướng Thiên Vương, huyết mạch của thuần yêu tộc, Nam quốc chủ, xem như ngươi gặp may."

Thiên nhân cửu cảnh nói.

Nam Ly Hỏa hí mắt một cái, cầm lấy bình ngọc, cũng không vội đổi huyết mạch.

Nam Ly Hỏa ngoảnh đầu lại nhìn thoáng qua thành Nam Chiếu:

"Thiên Địa Tà Môn... chạy đi đâu rồi?"

"Chết tiệt!"

Nam Ly Hỏa rất tức giận, nếu lúc La Hồng vẫn còn ở đây, Tà Vương trong Thiên Địa Tà Môn bằng lòng ra tay, gã cũng sẽ không thêm như vậy,

Kiều Cổ cũng sẽ không bị cướp mất.

Nhưng Thiên Địa Tà Môn... mất rồi!

Phế vật!

Nam Ly Hỏa tức giận mắng một câu.

Sau đó, đạp một bước, lập tức cùng các vị thiên nhân phóng lên trời!

"La Hồng muốn rèn kiếm, hắn đang rèn thánh kiếm, quả nhân cảm nhận được, hắn dung nhập vô số linh hồn tà tu cùng với linh hồn của Kiêu Cổ, đây là đang muốn tạo ra kiếm trừ tà!"

"Một khi kiếm này rèn xong, thực lực của hắn nhất định sẽ tăng vọt, không thể để hắn hoàn thành!"

Nam Ly Hỏa nói.

Sau đó cùng chín vị thiên nhân lướt ngang qua bầu trời, nhắm về phía Ngô gia Đại Sở.

"âm âm âm!"

Tà ác cực hạn trào lên.

Nồng đậm như mực nước!

La Hồng quay đầu nhìn về phía Tiểu Đậu Hoa: "Tiểu Đậu Hoa, phóng kiếm khí ra!"

Tiểu Đậu Hoa thay La Hồng nuôi kiếm lâu như vậy, kiếm khí của nàng thích hợp với hắn nhất, cho nên, lấy kiếm khí này để nuôi kiếm phôi, thanh kiếm như vậy thích hợp với La Hồng hơn hết!

Đây cũng là nguyên nhân vì sao La Hồng để Tiểu Đậu Hoa tới đây rèn kiếm.

Tiểu Đậu Hoa đã mồ hôi đầm đìa, chỗ này quá khó chịu, nếu không có sức mạnh của La Hồng bao vây lấy nàng, sợ rằng nàng đã bị đốt thành tro bụi.

Trên mặt nàng mồ hôi nhễ nhại, nóng đến mức đỏ bừng lên.

Nhưng vừa nghe La Hồng gọi một tiếng nàng đã lập tức gật đầu thật mạnh.

"Công tử... Ta tới rồi!"

Dứt lời.

Tiểu Đậu Hoa ngẩng đầu, ưỡn ngực, hóp bụng, nâng mông, chân bình chữ bát!

Tóc đen tung bay, áo quần tán loạn, có kiếm khí mênh mông cuộn cuộn từ trong thân thể nàng trào ra, như bạch xà bắt đầu hành động.
"Leng keng leng keng!"

Chương 875: Ngoài tà trong thánh, rèn kiếm chí tà (5)

Cùng lúc đó.

Núi Vạn Kiếm.

Diễn võ trường, người người biến sắc.

Ngay cả Ngô Thanh Hoa cũng biến sắc!

Ngay khi luồng kiếm ý trên người Tiểu Đậu Hoa trào lên, toàn bộ núi Vạn Kiếm như khôi phục lại.

"Tốt lắm!"

La Hồng nheo mắt.

Hắn lấy búa Hàn Tâm làm kiếm, giữ tư thế cầm kiếm, hình vẽ hai màu vàng đen nổi lên dưới thân.

Một kiếm đưa ra.

Từng ngọn phật đăng, "ý" cường đại đánh thẳng vào toàn bộ núi Vạn Kiếm!

Kéo theo kiếm khí trên người Tiểu Đậu Hoa vào trong kiếm phôi màu đen ngòm.

"Vù vù vù!"

Cùng lúc đó.

Thời điểm tinh thần ý niệm của La Hồng kích động dòng sông kiếm khí, toàn bộ kiếm cắm trên các con đường trên núi Vạn Kiếm và tất cả bội kiếm của các đệ tử Ngô gia đều lao ra khỏi vỏ phóng lên cao.

Như là bị dẫn dắt, bay lên vòm trời, như đám mây nở rộ, vô cùng lóa mắt!

Ngô Thanh Hoa nhướng mày, giơ tay lên định đè xuống luồng ý này, nhưng... nhìn thoáng qua nữ đế trong hư không, ngẫm lại vẫn thấy thôi bỏ qua thì hơn, thở dài một hơi.

"Âm âm âm âm!"

Vạn thanh kiếm lơ lửng trên bầu trời núi Vạn Kiếm, cảnh tượng này vô cùng đẹp mắt.

Kiếm khí menh mông như mây.

Kiếm ý của vạn kiếm rót vào đài rèn kiếm.

La Hồng nắm chặt cây búa, như đâm ra một thanh phật kiếm.

Như có một pho tượng phật hiện lên trên đài rèn kiếm, nhìn xuống nhân gian.

"Âm?"

Vô số kiếm ý bị đập vào trong kiếm phôi.

Sau đó, vạn kiếm mất đi kiếm ý, lần lượt rơi xuống, cắm trên mặt đất...

Như chiến tranh nổi lên bốn phía.

Dung nham địa hỏa bùng lên.

Kiếm phôi chọt lao lên tận trời, cuốn theo ánh lửa cuộn cuộn, tiếng gào thét vang lên khắp trời đất, tấp về phía La Hồng áo trắng ướt đầm mồ hôi.

La Hồng bày ra tư thế, đưa Tiểu Đâu Hoa đã xuy lờ ra khỏi đài rèn kiếm.

Sau đó, lao thẳng lên trời, toàn thân bốc lên sương trắng.

Hết búa này tới búa khác.

Đánh tan dung nham trên kiếm phôi, lộ ra thân kiếm màu vàng đen.

Đến lúc này, kiếm phôi đã rèn xong!

La Hồng cười ha hả.

Kiếm phôi lơ lửng trên bầu trời.

"Tôi kiếm!"

La Hồng quát lên.

Trang lưu trữ mở ra, trút hết tinh hoa sinh mệnh ra ngoài.

Như chuỗi ngọc từ trên trời giáng xuống.

"Xèo!"

Một tiếng vang thật lớn.

Sóng nhiệt trào lên cuộn cuộn, tinh hoa sinh mệnh trút xuống kiếm phôi.

"Mây vàng quy tắc!"

Ánh mắt La Hồng sáng rực lên.

Giơ tay lên chụp một cái, đám mây phần thưởng khi giết chết thiên nhân lập tức bị La Hồng đánh vào trong kiếm phôi.

"Xèo xèo xèo!"

Kiếm phôi nhanh chóng nguội lại, nhưng La Hồng cũng biến sắc.

Chưa đủ!

Tinh hoa sinh mệnh chưa đủ, mây vàng ban thưởng cũng chưa đủ!

Trong diễn võ trường, thân thể ba vị đại sư rèn kiếm run lên, tà ý... biến mất rồi?

Đây là... trên cả thần binh?

Quả nhiên là thanh kiếm ngoài tà trong thánh, bọn họ được mở rộng tầm mắt!

Nhưng da mặt bọn họ run rẩy, không đủ nguyên liệu tôi kiếm, sắp thất bại!

Nhiều tinh hoa sinh mệnh như vậy vẫn không đủ để tôi kiếm.

Đột nhiên.

Trong đài rèn kiếm, La Hồng lao ra, hắt nhìn lướt qua ba vị đại sư rèn kiếm, nói: "Ba vị, thay ta chống đỡ nửa khắc!"

Ba vị đại sư rèn kiếm nghe vậy, hừ lạnh một tiếng.

"Mau!"

La Hồng trừng mắt, gầm lên!

Cơ mặt ba vị đại sư rèn kiếm run lên, Ậu! Đây là thái độ nhờ vả của người sao?

Nhưng ba vị đại sư cũng không muốn nhìn thấy thanh kiếm trên cả thân binh này thất bại như vậy!

Ba người gấp gấp bay lên trời, phóng ý niệm ra vây lấy kiếm phôi, trong nháy mắt, sắc mặt ba người đỏ lên, miệng mũi đầy máu.

Chỉ có tự mình trải nghiệm mới hiểu La Hồng gánh chịu bao nhiêu áp lực!

Còn La Hồng thì bay lên không trung, lấy Ma kiếm ra, sát khí đằng đằng.

"Nữ đế, đi theo ta!"

La Hồng nói.

Trong hư không, nữ đế nhìn xuống, nhíu mày: "Người đang ra lệnh cho trẫm?"

"Dẫn người đi giết thiên nhân!"

Giọng nói của La Hồng bay tới.

"Được!"

Nữ đế lập tức đồng ý.

Hai người hóa thành tia sáng bay vút về phía đa, s thiên nhân đang đứng ngoài nghìn dặm xem nào nhiệt, cười nói vui vẻ.

Chỉ chốc lát sau.

Mây vàng cuộn cuộn, mưa vàng bay lả tả.

Mây vàng lớn bằng hồ nước trên đỉnh đầu La Hồng chở đầy tinh hoa sinh mệnh từ trong thiên môn trở về.

Nữ đế vẫn còn hốt hoảng, trên gương mặt lạnh lùng tràn đầy hoang mang...

"Xèo!"

Tinh hoa sinh mệnh trút xuống, mây vàng ban thưởng lớn bằng hồ nước dung nhập vào trong đó.

"Âm âm"

Thoáng chốc, trên vòm trời, có sấm sét đùng đùng.

Kiểm thành.

Kiếp tới.

Trên vòm trời mây đen cuộn cuộn, mây vàng xuất hiện bởi vì thiên nhân gã xuống như bị một luồng sức mạnh bá đạo vô song xé rách, bị sức mạnh tối cao xé vụn.

Chẳng mấy chốc, mây đen hiện lên, trong mây đen có sấm sét dày đặc đang nhảy nhót, sấm sét này đều là kiếp.

Kiếp rèn kiếm!

Trên núi Vạn Kiếm đã hóa thành biển lửa từ lâu, dung nham sôi sùng sục dâng trào, rít gào như rồng lửa, mà trong dung nham, trên đài rèn kiếm, trên mặt ba vị đại sư rèn kiếm Ngô gia hiện rõ vẻ hưng phấn và chấn động.

Kiểm, thành rồi!

Tinh hoa sinh mệnh tràn vào như thiên hà rót xuống, việc tôi kiếm đầy khó khăn bỗng chốc hoàn thành, sóng nhiệt ào ào chảy khắp bề mặt kiếm đến bên trong kiếm.

Tôi kiếm là một quá trình vô cùng quan trọng, một thanh kiếm có mạnh hay không, có sắc bén hay không đều phải dựa vào quá trình tôi kiếm.

Chất lỏng để tôi kiếm cực kỳ quan trọng, như Ngô gia Đại Sở chuyên dùng một loại suối thánh trong thiên địa để rèn kiếm, chính vì có một ngụm nước suối này nên Ngô gia mới có thể rèn kiếm, mới xưng bá thiên hạ.

Nhưng nước suối tốt như vậy cũng không thể sánh bằng tinh hoa sinh mệnh.

"Vù vù vù!"

Ba vị đại sư rèn kiếm bay ra khỏi đài rèn kiếm, ho ra mấy ngụm máu, thực ra tu vi của bọn họ cũng không mạnh lắm, mạnh nhất là Ngô Đình, nhưng là Lục Địa Tiên nhị cảnh, ba người bọn họ đã dốc hết toàn lực để chống đỡ quá trình rèn kiếm.

Ngô Thanh Hoa giơ tay lên, kiếm khí như gió quét ngang qua, ổn định thân thể ba vị đại sư rèn kiếm, chỉ thấy bọn họ đang nhìn chăm chăm với vẻ điên cuồng.

Hành vi rèn kiếm vốn hoàn toàn không được coi trọng này, lúc này lại khiến bọn họ điên cuồng, thậm chí còn khiến bọn họ tình nguyện hiến dâng cả tính mạng.

Còn việc bọn họ chế giễu, xem thường La Hồng đã bị bọn họ hoon vút ra sau đầu từ lâu.

Nếu sự xem thường của bọn họ có thể đổi lấy một thanh kiếm khí trên cả thần binh giáng thế, vậy bọn họ bằng lòng xem thường cả thế giới.

Đây chính là thuật chế tạo, đây chính là hiến thân vì nghệ thuật, có lẽ chính nhờ tâm thái này bọn họ mới có thể trở thành đại sư rèn kiếm.

Chương 876: Thiên Tôn dẫn kiếp, mượn sấm sét tôi luyện lần thứ

bảy ()

Trọng hư không,

Trần Thiên Huyền đã chấn động từ lâu.

Ông lấy kiếm khí quán quanh Tiểu Đậu Hoa, để nàng bị La Hồng ném ra khỏi đài rèn kiếm nhưng vẫn không bị hoàn cảnh ảnh hưởng.

"Công tử... thực sự rèn ra một thanh kiếm!"

Trần Thiên Huyền chấn động không ngớt, kiếm Địa Giao dưới chân ông cũng đang run rẩy, đó là phản ứng khí gặp phải kiếm khí mạnh nhất.

Nữ đề thất hồn lạc phách trở về, trong đôi mắt xinh đẹp của nàng tràn đầy chấn động, hoang mang rối loạn.

Thiên nhân... dễ giết như vậy sao?

Lúc La Hồng gọi nàng ta đi giết thiên nhân, nàng ta còn không tin tưởng lắm, nhưng nếu La Hồng đã mở miệng thì nàng cũng muốn thử một lần.

Sau đó hai người một trước một sau đi tới chỗ mây vị thiên nhân.

La Hồng bảo nàng ta phong tỏa không gian để hấn đánh chết đám thiên nhân kia.

Nàng ta làm theo, trong đám thiên nhân đang xem náo nhiệt, kẻ mạnh nhất cũng chỉ ngũ cảnh, nữ đề trấn áp rất dễ dàng.

Nhưng nàng biết thiên nhân không dễ giết, cho dù giết được thì tinh hoa sinh mệnh mệnh môn cũng sẽ khiến bọn họ hồi sinh.

Nhưng nàng ta vẫn làm theo, bởi vì trong lòng nàng ta vẫn ôm hy vọng.

Mà La Hồng chưa từng phụ kỳ vọng của nàng ta.

Cho nàng ta hiểu được cái gì gọi là thiên nhân cũng có thể bị giết.

Chỉ thấy ý chí của La Hồng giống như một thanh đao, chém ra một cách dứt khoát, chém vào biến ý chí của đám thiên nhân kia, thoáng chốc, đại đạo đứt đoạn, đạo hoa điều tàn.

Tinh hoa sinh mệnh đằng sau thiên môn cũng trút uy năng xuống, nhưng lại bị La Hồng dùng thủ đoạn thần bị ngăn chặn.

Thậm chí nữ đề còn có thể nghe được dòng sông sinh mệnh cuộn cuộn đang rít gào giận dữ đằng sau thiên môn.

Đơn giản... như thế?

Nhanh như thế?

Giống như đặt một con cá đang giãy dựa lên mặt thớt, sau đó hạ đao, cá chết.

Thì ra giết thiên nhân dễ dàng như vậy?

Nữ đế thực sự hoang mang, cho dù lúc này đã trở về nhưng vẫn chìm trong trạng thái không thể tin tưởng, thậm chí còn hoài nghi thiên địa.

Nhưng rất nhanh sau đó, trong ánh mắt nàng ta dần dần hiện lên vẻ sáng tỏ, hưng phấn, cảm thán...

Đâu!

La Hồng... thực sự có thể giết thiên nhân!

Thậm chí, giết thiên nhân... như giết chó!

Thiên nhân là tai họa lớn nhất với nhân gian, nhưng đối với La Hồng... giết chết dễ như trở bàn tay!

Nữ đế mỉm cười, nụ cười càng lúc càng rạng rỡ.

Không hổ là tấm gương chính nghĩa nhân gian, đối phó với loại sâu một tội ác đối với nhân gian như đám thiên nhân này, quả nhiên dễ như trở bàn tay!

Trầm, mở rộng tầm mắt!

"Âm âm âm"

Mây đen cuộn cuộn, có sấm sét giận giữ.

Khí tượng thiên địa khê biến hóa!

Thiên địa nổi gió, mây đen dày đặc đến mức tận cùng ủa tới khoảng không trên đài rèn kiếm của núi Vạn Kiếm, như cùng trời đất tạo thành một mặt kính, có một thế giới tràn ngập mây đen muốn ép xuống.

Xung quanh núi Vạn Kiếm, cuồng phong gào thét can quét tấy cả, đại thụ bật gốc, quay cuồng, bị xóc lên tận trời, thác nước bỗng chảy ngược, như chuỗi ngọc bị chém đứt, văng tung toé.

Trong diễn võ trường.

Từng đệ tử Ngô gia đều cảm thấy áp lực đè nặng, đây là thiên địa uy áp, mệnh mệnh cuộn cuộn.

Ngô Thanh Hoa chấp tay sau lưng, tâm thần không chế kiếm khí hóa thành lá chắn, ngăn chặn toàn bộ lửa và dung nham phát ra từ dưới lòng đất, nếu không không chế được, dung nham địa tâm nóng cháy sẽ hủy diệt núi Vạn Kiếm ngay trong nháy mắt.

"Kiếp rèn kiếm..."

Áo trắng trên người Ngô Thanh Hoa không ngừng lay động, tung bay, ông ta nhìn chăm chăm vào mây đen như đang muốn đè sập núi Vạn Kiếm, ánh mắt phức tạp.

Kiếp rèn kiếm... tượng trưng cho kiếp nạn khi thần binh xuất thế.

Đây không phải lần đầu tiên ông ta nhìn thấy, hai trăm năm trước, khi rèn thành công kiếm Long Tước cũng đã dẫn tới một kiếp nạn.

Nhưng so với kiếp của kiếm Long Tước, kiếp nạn lần này còn nặng hơn.

"Rèn kiếm thành công chỉ là bước đầu tiên, có thể vượt qua kiếp nạn thiên địa hay không mới là then chốt"

"Không qua được kiếp nạn, thân chết đạo tiêu, kiếm hủy người vong..."

Ba vị đại sư rèn kiếm cũng nhìn chăm chăm không chớp mắt.

Đây là một thanh kiếm như thế nào?

Tà kiếm? Thánh kiếm?

Bọn họ không thể nói chính xác, cũng không có tư cách đánh giá.

Nung chảy thần binh làm nền tảng, dùng nhiều linh hồn tà tu và kiếm ý của vạn kiếm làm hồn, lấy tinh hoa sinh mệnh để tôi luyện, lấy phần thưởng quy tắc thiên địa để hỗ trợ tôi luyện...

Binh khí như vậy, trước không có ai, sau không ai có!

Không khí chiến tranh đột nhiên nổi lên cuộn cuộn, sóng gió càn quét khắp biển mây trên bầu trời.

Trời đất như chìm vào tĩnh lặng.

Đệ tử Ngô gia trên núi Vạn Kiếm và thiên nhân vây xem xung quanh cùng một vài môn khách giang hồ nghe tiếng mà đến đều nín thở.

Đặc biệt là đám thiên nhân kia, sắc mặt cực kỳ khó coi.

La Hồng và nữ đế giết thiên nhân, được quy tắc ban thưởng, sau đó lấy tinh hoa sinh mệnh bị cắt đứt với thiên môn để rèn kiếm.

Điều này khiến bọn họ hiểu được một điều, kẻ tàn nhẫn có thể giết chết thiên nhân tới rồi!

Điều này khiến bọn họ phần nộ, sát ý bắt đầu nổi lên, thanh kiếm do một người có thể giết chết thiên nhân tạo ra đáng sợ đến mức nào?

La Hồng không để ý đến bọn họ, mặc kệ tình hình bên ngoài.

Sau khi tôi kiếm thành công, hần chột cảm nhận được một sự vui sướng đến nhảy cẫng.

La Hồng lơ lửng trên bầu trời, giữa thiên địa có một thanh vàng đen.

Được tinh hoa sinh mệnh cọ rửa, quét sạch tà sát.

Lúc này, kiếm đã thành công, cũng dẫn tới kiếp nạn, còn có khí thể chiến tranh dâng lên trên đài rèn kiếm núi Vạn Kiếm.

Khí thể chiến tranh này, trong lúc gột rửa thanh kiếm, loáng thoáng, khiến thanh kiếm có trở nên sắc bén cực độ.

Nhưng vẫn còn một bước cuối cùng.
Thay kiếm mới đánh võ kiếp nạn này!

Chương 877: Thiên Tôn dẫn kiếp, mượn sấm sét tôi luyện lần thứ

bảy (2)

Huyện An Bình, Đông Sơn.

Tắc Hạ Học Cung.

Lý Tu Viễn đứng lên, đuổi người, ngáp một cái, xoa mắt, moi ra một cục ghèn.

Y nắm một cành hoa đào, để trần mặt đất, nhìn về hướng đông.

"Kiếp nạn rèn kiếm... Tiểu sư đệ, đúng là một thần nhân."

"Kiếm này lấy tà tu làm linh hồn, lấy kiếm ý vạn kiếm làm cốt... kiếm chí thánh chí tà, kiếp phạt mà nó dẫn tới hẳn là không yếu."

"Phụ tử từng nói nhân gian không có kiếp nạn, không có quy tắc, xuất hiện kiếp nạn cũng là ảnh hưởng của thiên giới đối với nhân gian, cái gọi là kiếp là do thiên nhân nắm giữ, kiếp này..."

không có ý tốt với tiểu sư đệ."

Tay áo rộng rãi của Lý Tu Viễn phát phơ lay động, y cất bước đi tới trước cung điện, bên cạnh là La Tiểu Tiểu kháu khỉnh bị bấm.

Sau đó, y nở nụ cười.

Tiến lên nửa bước, có dòng sông chính khí từ trên trời giáng xuống, lượn lờ quanh thân y.

"Tiểu Tiểu, trông coi Học Cung"

Lý Tu Viễn nói.

Sau một khắc, y chợt bay lên, cảm theo một cành đào, sải bước ngang trời.

Kiếp nạn ở phía Đông, mà y lại đi hướng Tây.

Phương hướng mà y đi tới là cung Côn Lôn.

Thân hình y bay vút trong gió, tốc độ cực nhanh, mấy ngàn dặm cũng chỉ chớp mắt một cái là qua.

Cung Côn Lôn trên núi Côn Lôn.

Tuyệt lớn tung bay, như một lớp lông ngỗng bao phủ khắp đất trời.

Cung điện trên cung Côn Lôn, mộng lung mờ hồ trong sương mù dày đặc, có thiên môn treo cao, có tiên nhân nhảy múa, khung cảnh huyền ảo, như có khí khái đạo gia bao phủ.

Núi Côn Lôn rất cao, cao đến mức không có một ngọn núi nào cao bằng.

Một ngọn núi, lại bao hàm cả bốn mùa trong trời đất.

Chân núi mùa hạ, sườn núi xuân thu, đỉnh núi là trời đông giá rét...

Cung Côn Lôn nằm trong một mảnh tuyết bay tán loạn.

Lý Tu Viễn đáp xuống, không mạnh mẽ, không bá đạo, chỉ như một vị khách qua đường.

Cầm một cành hoa đào, tay áo phát phơ, có cánh đào bay tán loạn.

Tiến lên một bước, dừng lại trước phiến đá bạch ngọc đầu tiên dưới chân núi cung Côn Lôn, vô số phiến đá, rậm rạp chằng chịt, xông lên tận trời.

Đây là Thiên Lộ Côn Lôn, Thiên Lộ dẫn thẳng tới cung Côn Lôn.

Dưới chân núi có một cánh cửa đền thờ, cánh cửa bạch ngọc vô cùng cao lớn được chế tạo từ đá bạch ngọc thượng đẳng, có tiên khí lượn lờ, người phàm nhìn vào sẽ tự động sinh ra kính sợ.

Dưới đền thờ có hai đạo nhân cung Côn Lôn, tu vi không tệ, khí tức nhất phẩm.

Hai người bọn họ ngồi xếp bằng trên bậc thang bạch ngọc, vừa kinh ngạc vừa sợ hãi nhìn chằm chằm Lý Tu Viễn tay cầm hoa đào đột nhiên xuất hiện.

Đương nhiên bọn họ nhận ra Lý Tu Viễn.

Nhị tiên sinh của Tắc Hạ Học Cung, nay đã niết bàn thành công, một trong số những người mạnh nhất nhân gian, sao bọn họ có thể không biết.

Lý Tu Viễn nô nức cười vô cùng ôn hòa.

"Tắc Hạ Học Cung mở bí cảnh Học Hải, hình như cung Côn Lôn các ngươi phải người đến phá"

"Muốn giết tiểu sư đệ của ta, còn muốn phá bí cảnh Học Hải của L) ta..."

"Đã như vậy, hôm nay tiểu sinh cũng tới đây phá nhà phá cửa"

Lý Tu Viễn nói với giọng cực kỳ êm dịu.

Ý nắm cành đào, đạp xuống một bước.

Đặt chân lên bậc thang bạch ngọc đầu tiên, ngẩng đầu lên, nhìn vào bậc thang bạch ngọc đâm thẳng vào nền trời, quất nhẹ một cái.

Thoáng chốc.

Thiên Lộ bạch ngọc rạn nứt, lan tới đỉnh núi, toàn bộ cung Côn Lôn đều đang run rẩy, như muốn sụp đổ.

Tám biển viết hai chữ "Côn Lôn" rồng bay phượng múa trên cánh cửa đền thờ rơi xuống.

Bị cánh đào của Lý Tu Viễn quất trúng, vỡ tan tành.

Tiếng cười nhẹ nhàng vang lên.

"Hôm nay một hoa trần áp cung Côn Lôn, Lý Tu Viễn của Tắc Hạ Học Cung đến thăm"

"Mời cung Côn Lôn... hủy diệt."

Sấm sét sáng rực giáng xuống.

Cuồng phong gào thét ầm ầm giáng xuống dưới ánh nhìn của hàng vạn người, trong tiếng hít sâu của các đệ tử Ngô gia trên núi Vạn Kiếm!

Đỉnh núi Vạn Kiếm bị biển sấm sét bao phủ, sấm sét chói mắt nhuộm cả ngọn núi thành màu bạch ngọc.

Biển sấm sét như một vòng xoáy khổng lồ, mà trung tâm của áp lực là đài rèn kiếm cũng với thanh kiếm trên đài cùng với người mặc áo trắng kia.

Áo trắng tóc bạc tung bay, La Hồng lơ lửng bên cạnh thanh kiếm vừa mới hoàn thành.

"xẹt xẹt xẹt!"

Sấm sét như rắn găm thét giáng xuống, áo trắng như một đóa sen trắng nở rộ trong biển sấm sét, kiếm và người tắm trong lôi kiếp, như được trải qua lễ rửa tội.

Qua hồi lâu, La Hồng vì rèn kiếm mà thân thể run rẩy bốc lên hơi nóng, lôi kiếm quán quanh thân đều bị đánh nát.

"Chỉ có vậy?"

La Hồng nhíu mày.

Uy lực của lôi kiếp còn... yếu hơn một chút so với tưởng tượng của hắn.

Đạo lôi kiếp đầu tiên bị hắn phá giải một cách nhẹ nhàng như vậy, thậm chí còn hơi... thất vọng.

Trong diễn võ trường, các đệ tử Ngô gia đã chấn động đến mức không biết phải nói gì.

Độ kiếp như ăn cơm uống nước?

Đây chính là thiên địa lôi kiếp, kiếp nạn chỉ xuất hiện khi có thân binh xuất thế, vậy mà La Hồng lại lấy thân thể để chống lại, không sợ sự gột rửa của lôi kiếp.

Ba vị đại sư rèn kiếm cũng mặt mày rạng rỡ, thấy La Hồng vượt qua đạo kiếp phạt đầu tiên, trong lòng bọn họ cũng thở phào một hơi.

Người tuổi trẻ bây giờ, quả nhiên lợi hại.

"Trong truyền thuyết, kiếp nạn rèn kiếp chia làm ba cấp, tương ứng với ba tầng thiên môn, do các thiên nhân ở các cấp bậc khác nhau nắm giữ..."

"Nhìn kiếp phạt của La công tử, chắc là kiếp phạt của thiên môn tầng thứ ba"

Tuy Ngô Đình không ưa La Chính, nhưng lúc này cũng không nhịn được mà lên tiếng.

Ngô Thanh Hoa gật đầu, chấp tay sau lưng.

Tiếp tục xem.

Lôi kiếp vẫn đang nổi lên trên vòm trời.

Dường như phương thức độ kiếp quá dễ dàng của La Hồng đã khiến tồn tại bên trên biển sấm sét nổi giận.

"xẹt xẹt xẹt!"

"Đùng!"

Thiên lôi nổ vang, như trong biển sấm sét có hai làn sóng lớn đụng vào nhau, dấy lên lửa giận kinh người.

Sau một khắc, biển sấm sét vô tận thay đổi, vốn là màu trắng chói lóa đột nhiên hóa thành màu xanh nhạt.

Giống như một đại dương thực sự, nhưng uy lực của sấm sét cũng càng ngày càng kinh khủng.

La Hồng nhìn chằm chằm, trong ánh mắt bắt đầu hiện lên vẻ hưng phấn.

"Lên!"

Áo trắng tóc bạc tung bay, tay áo lay động, khổng chế thanh kiếm mới hoàn thành, từng bước xông thẳng lên trời.

Chương 878: Thiên Tôn dẫn kiếp, mượn sấm sét tôi luyện lần thứ

bảy (3)

Trong biển sấm sét màu xanh nhạt như có một con cá lớn đang trở mình.

Sau đó, vô số tia sét giáng xuống như thác nước rồi hóa thành hình bàn tay, bàn tay kia... che lấp bầu trời, bộc phát ra sát khí kinh người, khoảnh khắc ấy, trời đất đảo lộn.

Bàn tay màu xanh nhạt giống hệt như thật, như một chiếc cối xay không thể lay chuyển lao thẳng về phía La Hồng và thanh kiếm màu vàng đen.

La Hồng cũng xé gió lao thẳng lên trên, ánh mắt sáng ngời, ngón tay gõ nhẹ một cái, trong lòng như có một tia nước chảy xuôi, thanh kiếm lập tức run lên, sau một cái chớp mắt, hóa thành con rồng màu vàng đen, gầm thét lao vào khung trời, bổ nhào về phía bàn tay lôi kiếp!

Hóa Long!

Bên dưới, áo xanh trên người Trần Thiên Huyền bay phấp phật, trong ánh mắt hiện lên vẻ kinh ngạc tán thán, Hóa Long Kiếm của La Hồng còn điêu luyện hơn cả ông!

Đây là yêu nghiệt kiếm đạo sao?!

Kiếm khí hóa rồng đụng thẳng vào bàn tay lôi kiếp.

Như muốn xé rách bàn tay lôi kiếp, phát ra tiếng ma sát vô cùng chói tai.

Vô số tia sét như những con rắn nhảy lên, đâm vào người La Hồng.

"Âm!"

Áo trắng trên người La Hồng lập tức nổ tan tác, để lộ nửa người trên rắn chắc vừa vặn.

Vô số tia sét đan chéo vào nhau, muốn xé rách da thịt rồi chui vào trong cơ thể La Hồng, phá hỏng kinh mạch, chặt đứt sinh mệnh của hắn.

Nhưng La Hồng chỉ ngửa mặt lên trời cười to, tóc bạc tung bay.

"Đắm chìm trong biển sấm sét, thoải mái"

Thân thể trải qua sáu lần tôi luyện của La Hồng đột nhiên bộc phát, đánh tan những tia sét này.

"Nhưng mà chỉ thoải mái thôi thì vẫn chưa đủ!"

La Hồng vươn tay, hai ngón tay khép lại thành kiếm chỉ.

"Lên!"

Kiểm chỉ nhắc lên, màu trời bỗng chốc thay đổi.

Kiểm vàng đen chém rách hư không, hóa thành hàng vạn hàng nghìn kiếm ánh, kiếm ánh chồng chếp, hóa thành một ngọn núi màu vàng đen, nguy nga, khí phách, hùng vĩ!

Kiểm Côn Lôn!

La Hồng chỉ tay một cái, kiếm Côn Lôn lập tức phóng ngang ra ngoài, chém vào bàn tay sấm sét.

"Đừng đừng đừng!"

Bầu trời chấn động, không khí dạt ra, sấm sét giáng xuống xối xả như mưa to.

La Hồng đạp lên không trung, từng bước lên trời.

Không sợ lôi kiếp, đắm chìm trong kiếp nạn, ngược dòng mà lên.

Dường như cơ bắp của hắn càng ngày càng mạnh.

Đắm chìm trong biển sấm sét đan xen, như cá gặp nước.

Trong diễn võ trường.

Tất cả mọi người đều chấn động, đây còn là người sao?

Thân thể gì đây?

Chống lại biển sấm sét như tắm trong gió xuân?

Đây chính là lôi kiếp đó, mỗi một kích đều không kém gì đòn tấn công của Lục Địa Tiên, nhưng La Hồng lại lấy thân thể gánh chịu.

Theo tư thế này, hắn là rất dễ dàng vượt qua kiếp nạn, không cần hao tổn bao nhiêu sức lực.

Trong hư không, tóc bạc tung bay, La Hồng mím môi, cầm kiếm, chĩa lên trời cao...

Chẳng qua cũng chỉ có vậy.

Rèn tà kiếm dẫn tới kiếp phạt, trọng lòng La Hồng có cảm ứng, đợi khi hắn đột phá Thiên Tà cảnh nhất phẩm, sợ là sẽ gặp kiếp phạt kinh khủng hơn nữa!

Mà hôm nay, chẳng qua chỉ là độ kiếp trước thời hạn mà thôi.

Đột nhiên.

Khí tức trong thiên địa thay đổi, như có thần nhân đang thì thầm trên trời cao.

Loáng thoáng, sâu trong biển sấm sét có một bóng người hiện lên, tiên khí lượn lờ, nhìn xuống chín tầng mây.

Đó là một thiên nhân, như có thể đè ép cả nhân gian!

Thiên nhân mở mắt, đằng sau biên sâm sét cũng có một đôi mắt mở ra, như khung trời bị xé ra hai khe hở.

La Hồng nheo mắt.

Cảm thấy không bình thường, hơi thở này... không thuộc về nhân gian!

"Đây là một vị "Tôn cảnh!"

La Hồng khẽ thì thảo.

Trong diễn võ trường.

Thân thể Ngô Thanh Hoa run rẩy: "Trên thập cảnh, Thiên Tôn!"

"Thiên Tôn dẫn kiếp! Đại nạn!"

Mấy trăm dặm xung quanh núi Vạn Kiếm, từng vị thiên nhân nhìn chăm chăm lên khung trời đều chấn động ra mặt.

"Là Thiên Tôn! Không biết là vị Thiên Tôn nào!"

"Phàm nhân này có thể khiến cho Thiên Tôn dẫn kiếp, đáng đời!"

Hắn đáng chết!"

"Kiếp nạn nhường này căn bản không phải kiếp nạn thần binh!"

Các vị thiên nhân hào hứng bàn luận.

Trên vòm trời, vạn con sóng lớn dạt ra, có mấy bóng người sát khshi đằng đằng xé rách màn trời.

Toàn thân Nam Ly Hỏa được bao bọc trong Kiêu Cố Giáp hấp thu tà cô của các tu sĩ tà cổ Nam Cương, đằng đằng sát khí, khí thể lên tới cực hạn.

Quanh thân gã là các thiên nhân đang bay lơ lửng, còn có một vị thiên nhân cửu cảnh, trong ánh mắt mang theo vẻ lạnh lẽo.

Bảy vị thiên nhân cộng thêm một Nam Ly Hỏa cửu cảnh, đội hình này rất mạnh.

Bọn họ lướt ngang qua trời cao, bay nhanh về phía núi Vạn Kiếm của Ngô gia Đại Sở.

Tám người treo trên bầu trời, nhìn vào tầng mây đen kịt xa xa, trong biển sâm sét nổi lên một luồng khí tức không thuộc về nhân gian.

Vị thiên nhân cửu cảnh kia chấp tay sau lưng, tiên khí lượn lờ, cười nhạt: "Thú vị, đây là Thiên Tôn dẫn kiếp."

"Mặc dù chỉ là một hình chiếu của Thiên Tôn, nhưng Thiên Tôn dẫn kiếp, chứng tỏ thanh kiếm mà người này chế tạo ra đã trên mức thần binh"

Thiên nhân nói.

Ánh mắt Nam Ly Hỏa tràn đầy băng lãnh, đằng đằng sát khí.

Gã sợ.

Cảm giác uy hiếp mà La Hồng mang lại cho gã thực sự quá kinh khủng, gã thực sự có chút sợ hãi.

Tốc độ trưởng thành của La Hồng thực sự quá nhanh.
Cộng thêm cái chết của Kiều Cô đã khiến sát niệm của gã dành cho La Hồng bành trướng đến cực hạn.

Mà hôm nay, La Hồng gặp phải kiếp nạn của Thiên Tôn, nguy cơ trùng trùng, lúc này chắc chắn là cơ hội tốt nhất để giết chết La Hồng!

"Đúng là trời giúp quả nhân!"

"Giết!"

Nam Ly Hỏa nói.

Sau một khắc, tám người lại lao ra, khí thế hùng hổ, không hề che giấu chút nào.

Thực ra cũng không che giấu được, Lục Địa Tiên cứu cánh muốn giết người, động tĩnh nhất định sẽ không nhỏ.

Hơn nữa La Hồng đang ở trong biển sấm sét, bọn họ cũng không thể im hơi lặng tiếng lên tới bên cạnh La Hồng, cho nên che giấu cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Thiên tôn dẫn kiếp?

Trong hư không, ánh mắt nữ đế vô cùng nghiêm trọng, La Hồng không thể chết được.

Nữ đế lần đầu ném được mùi vị giết chết thiên nhân, căn bản không muốn La Hồng chết đi, không có La Hồng, tu sĩ nhân gian khó mà giết được thiên nhân!

Hôm nay, La Hồng chính là bảo vật trong lòng nàng ta!

Nhưng đây là kiếp nạn, nàng ta không thể nhúng tay, điều này khiến nàng ta thấy hơi bất lực, nếu nhúng tay vào kiếp nạn, vốn là một người chết sẽ biến thành hai người chết.

Nữ đế chỉ có thể nhìn chăm chăm, tìm kiếm thời cơ xem mình có thể cứu La Hồng hay không.

Trong hư không.

Biển sấm sét gào rống, như đang sôi trào.

Núi Vạn Kiếm, lửa địa tâm dưới đài rèn kiếm cũng đã lắng lại, như bị ngưng kết vậy.

Chương 879: Rèn kiếm bán thánh binh, mượn sét chém Ly Hỏa!

q)

Đột nhiên, tuyết bắt đầu bay, tuyết lớn cuộn cuộn từ trên trời trút xuống phủ kín bầu trời!

Hư ảnh thiên tôn đứng sâu trong biển sấm sét lạnh lùng vô cảm nhìn xuống nhân gian, như một vị thần cao cao tại thượng, từ từ đưa ra một ngón tay.

Ngón tay kia thoáng chốc hội tụ vô số tia sét.

Sấm sét màu vàng nhạt, ngón tay màu vàng từ trên cao chỉ xuống mặt đất.

Khí thể trong thiên địa chợt biến hóa.

Thiên Tôn Chỉ Sét!

Hóa Chỉ Vi Kiếp!

"Âm âm âm!"

Bầu trời bắt đầu nổ tung, hư không bị xé ra vô số khe hở đen như mực.

Âm thanh như vải vóc bị xé toạc, như một ngôi sao đã đến lúc tận thế,

vang lên tiếng nổ báo hiệu hủy diệt.

Như Yêu Vương trong thần thoại không cam lòng mà rống giận trong thời khắc cuối cùng của sinh mệnh!

Một ngón tay quán lấy làn sóng triều vô tận trong biển sấm sét, đổ xuống âm âm, xé rách trời tuyết mây ngàn trượng, hung hăng như muốn diệt thế!

La Hồng nheo mắt, sau đó cầm kiếm.

Dưới chân sinh âm dương, hình vẽ đen vàng nổi lên.

Sau một khắc, cầm thanh kiếm mới rèn xong, một kiếm đâm ra, hình vẽ hai màu đen vàng dưới chân bỗng chốc phóng đại, không ngừng biến lớn...

Nhất Kiếm Âm Dương Kiếp!

Trong nháy mắt, một kiếm chém vào ngón tay.

Khe hở hư không quán đầu ngón tay bỗng chốc đứt đoạn.

La Hồng dùng một kiếm chém vào ngón tay kiếp phạt với khí thể không gì cản nổi.

Tia sét đùng đùng giáng xuống người hắn.

Da thịt La Hồng bỗng trở nên đen kịt.

La Hồng lại phá lên cười, vào giờ khắc này, thân thể đã trải qua sáu lần
tôi luyện của hắn bị quất trúng, hiện đầy vết rách, trăm ngàn lỗ thủng!
Thiên Tôn dẫn kiếp... mạnh thật đấy!
Không hổ là phục vụ cấp thiên tôn!

La Hồng cười to, tiếng cười của hắn vang dội khắp biển mây.
Thiên Tôn này dẫn tới Nhất Chỉ Chi Kiếp giống như quá khứ, thân thể
La Hồng cũng hóa thành tro tàn rồi phát ra ánh sáng kỳ dị.

Da chết rơi xuống, khí huyết sôi trào.
Toàn thân La Hồng như được quán quanh bởi sấm sét màu vàng.
Tinh hoa sinh mệnh cuộn cuộn gột rửa thân thể hắn, thân thể hắn đang
không ngừng hủy diệt rồi lại hồi sinh, một quá trình lột xác kinh người đang
diễn ra!

Thân thể đã trải qua sáu lần tôi luyện bắt đầu lột xác lần thứ bảy!
Trong diễn võ trường, tất cả mọi người kinh hãi nhìn cảnh tượng này.

Dẫn sét để tôi luyện thân thể, ngưng cuồng nhường nào, phong hoa
nuông nào!

Nếu phu tử là vô địch nhân gian.
Thì người này là bá đạo nhất nhân gian!

Ngay khi La Hồng đang bước vào thời khắc quan trọng trong quá trình
tôi luyện thân thể lần thứ bảy thì trong thiên địa có âm thanh trầm thấp nổ
vang, theo đó là sát khí vô tận.

"La hồng!"

"Chết đi!"

Đột nhiên.

Nam Ly Hỏa từ khoảng không cách xa mấy trăm dặm bên ngoài xông
vào biển sấm sét, đâm một quyền vào La Hồng đang chìm trong lễ rửa tội
hủy diệt và hồi sinh!

Hư ảnh Kiêu Cổ hiện lên, như không cam lòng, như phần nộ muốn báo
thù!

Bảy vị thiên nhân đi theo bên cạnh gã đều cười nhạt.
Đồng loạt ra tay.

Thoáng chốc, tiên khí lượn lờ.

Vô số đòn tấn công vắt ngang qua vòm trời, lao về phía La Hồng trong
biển sấm sét!

Lôi kiếp chưa hết.

Đã có sát khí phóng tới!

Sát khí!

Bỗng chốc xuất hiện!

Vào giờ khắc này, thiên địa đều biến sắc.

Kiếp là kiếp cấp cao nhất, chính là Thiên Tôn dẫn kiếp, chỉ tay một cái là sát khí vô biên, kiếp nạn như vậy, vốn chỉ cần dốc hết tinh lực ứng phó là được, nhưng vào giờ khắc này lại có sát khí vô biên hiện lên.

"Nam Ly Hỏa?"

Trong hư không, nữ đế chau mày, sau đó, ánh mắt bỗng trở nên sắc bén, không chỉ Nam Ly Hỏa... mà còn có bảy thiên nhân!

Một quyền của Nam Ly Hỏa không hề giữ lại chút gì, phát tiết hết toàn bộ sức mạnh.

Tà sát ngập trời cuộn cuộn, như muốn che lấp bầu trời, hóa thành biển tà sát.

Đòn đánh của thiên nhân có tiên khí lượn lờ xung quanh, trong nháy mắt đã lao tới như một cơn lốc xoáy.

Nam Ly Hỏa, Lục Địa Tiên cứu cảnh!

Mà trong số bảy thiên nhân đứng bên cạnh gã còn có một cứu cảnh!

Ngoại trừ cứu cảnh còn có rất nhiều Lục Địa Tiên từ ngũ cảnh trở lên!

Không ai ngờ được sát khí lại phóng tới nhanh như vậy!

Trên trời có thiên kiếp, dưới đất có sát khí.

Tình cảnh này giống như thiên la địa võng, nếu là người khác thì đã tuyệt vọng từ lâu!

"Âm âm âm!"

Hư không nổ tung, công phạt giáng xuống, khiến kiếp nạn trở nên càng kinh khủng và sâu thẳm.

Thân thể La Hồng bị sấm sét quất trúng, da thịt bong tróc, nhưng tinh hoa sinh mệnh quét qua, lại lần nữa phát động công kích lên thân thể đã trải qua bảy lần tôi luyện.

"Nam Ly Hỏa..."

La Hồng đứng trên biển sấm sét, tóc bạc tung bay, ánh mắt sắc bén.

Trong miệng hần khẽ thì thầm gì đó.

Thật ra hần cũng không kinh ngạc cho lắm, việc Nam Ly Hỏa tấn công vừa nằm trong dự đoán vừa hợp tình hợp lý.

Nam Ly Hỏa là tà tu, tính tình tự nhiên không tốt, sẽ không co đầu rút cổ chờ La Chỉnh đến giết mình.

Mà giờ khắc này, La Hồng hai mặt thọ địch, bị Thiên Tôn dẫn động kiếp phạt là thời khắc nguy hiểm nhất, mà lúc này cũng là thời cơ tốt nhất để giết La Hồng!

Một kiếp nạn, hiện tại đã qua một nửa, máu thịt toàn thân La Hồng đang run rẩy, đang lột xác, đang biến hóa!

Thời khắc này La Hồng đã hãm sâu vào kiếp nạn, không thể rút ra.
Một quyền của Nam Ly Hỏa vắt ngang qua bầu trời, lao tới.
Hàng loạt đòn đánh giáng xuống.

Trong hư không, nữ đế không chút do dự, tiến lên một bước.
Váy áo tung bay, tuy nàng ta vừa chiến đấu một trận với thiên nhân bước ra từ thiên môn Đại Sở, trạng thái suy giảm, hiện tại La Hồng là báu vật trong tim nàng ta, sao nàng ta có thể để hắn ngã xuống vào lúc này?

"Long Tước!"

Tóc đen tung bay, ánh mắt cao quý lạnh lẽo, thân hình xinh đẹp lao vút trong hư không.

Như có rộng gâm tước gọi đan xen, một thanh kiếm màu vàng phá vỡ không trung xuất hiện.

Nàng ta cầm kiếm Long Tước, đây là bản thể của kiếm Long Tước, là thần binh đích thực!

Không thua gì lò tào hóa của Đại Chu, không kém kiếm Hoàng Quyền của Đại Hại Một kiếm giáng xuống.

Như chém rách vòm trời, một luồng kiếm khí dấy lên cơn sóng lớn giữa không trung.

Chương 880: Rèn kiếm bán thánh binh, mượn sét chém Ly Hỏa!

(2)

Nam Ly Hỏa đánh ra một quyền, hơi biến sắc.
Nhưng, nữ đế vừa mới ra tay...

Trong hư không bỗng vang lên tiếng cười khẽ, một cánh cổng thiên môn hiện lên, chính là thiên môn treo trên hoàng cung Đại Sở, thiên nhân cửu cảnh chém giết với nữ đế đã lâu bước ra, còn có rất nhiều thiên nhân cười nhạt giữa làn tiên khí lượn lờ.

Hàng loạt đòn tấn công nhằm vào nữ đế giáng xuống.

Nữ đế bỗng sa sầm mặt, kiếm Long Tước chém ra, va chạm với đòn tấn công của các thiên nhân, khiến hư không tóe lửa, vô số kiếm khí lan tỏa.

"Người này rèn kiếm dẫn tới kiếp nạn từ Thiên Tôn, là thiên địa bất dung, nên chết."

Thiên nhân cửu cảnh mỉm cười nhả nhận.

Nữ đế tuy mạnh nhưng nhiều thiên nhân ra tay đồng loạt như vậy, đòn tấn công của nàng ta cũng bị ngăn chặn.

Không chỉ như vậy, bốn hướng đông tay nam bắc đều có thiên môn lơ lửng trên nhân gian.

Trần Thiên Huyền quát lên, ném Tiểu Đậu Hoa lên diễn võ trường, cười Địa Giao phóng lên cao, muốn ngăn cản Nam Ly Hỏa.

Mặc dù ông cũng hiểu hành động này là thiêu thân lao đầu vào lửa.

Công tử đang độ kiếp, đám thiên nhân này nhân cơ hội ra tay giết công tử!

Đề tiện!

"Nam Ly Hỏa... Người không biết xấu hổ sao?"

"Sống làm Lục Địa Tiên cửu cảnh mà lại đi đánh lén? Lẽ nào người không dám đường đường chính chính đánh một trận với công tử?"

Trần Thiên Huyền quát lên, Địa Giao bay lên vun vút, đại đạo bốn ngàn dặm sau lưng hiện ra, khí tức chết chóc quần quanh, Địa Giao hóa Cốt Long vất ngang chân trời.

Muốn một kiếm ngăn chặn Nam Ly Hỏa.

Đương nhiên Trần Thiên Huyền cũng biết mình chắc chắn không ngăn nổi, dù sao Nam Ly Hỏa cũng là Lục Địa Tiên cửu cảnh, bây giờ lại có

thêm Kiều Cổ giả, sức chiến đấu đã khôi phục thời kỳ đỉnh cao!

Một quyền này chưa chắc đã có thể ngăn cản được như La Hồng!

Nhưng ông có thể thử một lần, ít nhất... phải tranh thủ thời cơ cho công tử độ kiếp thành công!

"Âm âm âm!"

Một quyền giáng vào hư không, từng tắc vỡ nát.

Một con Cốt Long và một nắm đấm đâm đụng vào nhau.

Giống như Kiều Cổ và Cốt Long chém giết lẫn nhau.

Làn sóng chấn động như muốn lan tỏa khắp biển mây, khuấy động dòng khí, như muốn đánh vỡ cả núi Vạn Kiếm.

Trong diễn võ trường, cuồng phong gào thét, người người biến sắc.

Sắc mặt Tiểu Đậu Hoa tái nhợt, nhìn chằm chằm vào La Hồng bên trong biển sấm sét.

"Nam Ly Hỏa? Là tà tu Nam Chiếu!"

"Chết tiệt, thanh kiếm công tử La Hồng rèn ra chính là kiếm trụ tà, đám tà tu này đứng ngồi không yên! Muốn giết La Hồng, không cho kiếm trụ tà của La Hồng hoàn thành!"

"Một khi kiếm trụ tà thành công, sợ là sẽ mang đến tai ương cho tà tu khắp thiên hạ! Cho nên bọn họ mới sợ hãi!"

Trong diễn võ trường.

Ba vị đại sư rèn kiếm ngừng ho ra máu, nhưng khi thấy rõ sát khí, con người bọn họ cũng co chặt.

Chẳng mấy chốc bọn họ đã phân tích ra tình hình hiện tại.

Nam Ly Hỏa, đường đường Lục Địa Tiên cửu cảnh, quốc chủ Nam Chiếu, vậy mà lại đích thân đến giết một tu sĩ nhất phẩm!

Đây là hành động không biết xấu hổ.

Tất nhiên là Nam Ly Hỏa không cho phép kiếm trụ tà được rèn thành!

Ba vị đại sư rèn kiếm nổi giận đùng đùng, mắt thấy kiếm trụ tà vượt lên cả thần binh sắp ra lò, kết quả lại có một đám người chết tiệt đến cản trở, phá đám.

"Tộc trưởng! Xin hãy ra tay!"

Bọn họ nhìn về phía Ngô Thanh Hoa đang chấp tay sau lưng, sốt ruột nói.

Ngô Thanh Hoa cau mày.

"Lão phu... không xuất sơn"

Ngô Thanh Hoa lắc đầu nói.

Trong hư không.

Nữ đề bị một đám thiên nhân ngăn cản, sát khí cuộn cuộn, kiếm Long Tước quét ngang trời, không ngừng phóng ra kiếm khí hủy thiên diệt địa.

"Ngô Thanh Hoa, ra tay!"

Nữ đề quát lên!

Không xuất sơn?

Còn không xuất sơn?

Chẳng lẽ lão già nhà ngươi muốn xem trò vui?

Nghe vậy, sắc mặt Ngô Thanh Hoa bỗng trở nên luống cuống, đây là buộc ông ta phải xuất sơn!

Ngô Thanh Hoa nhìn về phía La Hồng đứng trong biển sấm sét, một kiếm chém nát một cái chỉ tay của Thiên Tôn, vô thức thở hắt một hơi, người này... được nữ đề lựa chọn như vậy sao?

Thiên nhân... thật nhiều.

Một khi ông ta ra tay thì có nghĩa là Ngô gia cũng muốn ra tay, nhiều thiên nhân như vậy, một khi xuống tay với Ngô gia, Ngô gia... không đỡ nổi.

Nhưng cuối cùng, toàn bộ cân nhắc của Ngô Thanh Hoa đều hóa thành một tiếng thở dài.

Ông ta tiến lên một bước, lập tức xuất hiện bên cạnh Trần Thiên Huyền.

Giơ tay lên, vẫy một cái.

Bỗng chốc!

Trên núi Vạn Kiếm, trong ba thác nước đang xối tung ồ ạt chợt có kiếm khí âm âm bộc phát.

Thác nước bị xé rách.

Ba luồng ánh kiếm phóng lên, xếp thành một thanh kiếm giữa không trung.

Đó là một thanh kiếm có phong cách vô cùng cổ xưa!

Có tia sét quần quanh, xèn xẹt không dứt.

Thần binh Ngô gia...

Thứ Lân!

Đó là một thanh thần binh truyền thừa mấy ngàn năm của Ngô gia.

Khác với Long Tước.

Long Tước được rèn từ hai trăm năm trước, còn chuôi Thứ Lân này mới thực sự là thần binh truyền thừa của Ngô gia!

"Cứ để yên cho tiểu hữu độ kiếp không được sao?"

Ngô Thanh Hoa bắt lấy Thứ Lân, áo trắng trên người không gió mà tự lay động, có một luồng kiếm ý từ trên người ông ta trào lên, như muốn

chém vỡ bầu trời, đâm phá mặt đất!

Cốt Long của Trần Thiên Huyền bị một quyền của Nam Ly Hỏa đâm vỡ nát.

Cổ kiếm Địa Giao thét lên một tiếng, bắn ngược trở về, được Trần Thiên Huyền nắm trong tay, miệng mũi ông đầy máu, đạp bước giữa không trung lui về sau.

Trần Thiên Huyền không có thân thể cường hãn trải qua sáu lần tôi luyện như La Hồng, căn bản không đỡ nổi đòn đánh của Nam Ly Hỏa.

Mà Ngô Thanh Hoa đã xuất hiện bên cạnh Trần Thiên Huyền, kiếm Thứ Lân trong tay nhẹ nhàng đập xuống.

Không sai, chính là đập xuống một kiếm.

Như có kỳ lân gào thét xông ra, mở to cái miệng khổng lồ, phun ra ánh kiếm tràn ngập bầu trời!

Một quyền của Nam Ly Hỏa tức khắc hóa thành mảnh vụn trong ánh kiếm đầy trời, vỡ thành tà sát màu đen bóng loáng.

"Đùng!"

Một bước không gì cản nổi của Nam Ly Hỏa cuối cùng cũng dừng lại, gã ngẩng đầu, trong mắt hiện lên vẻ ngạc nhiên.

"Ngô Thanh Hoa Ngô gia, Kỳ Lân Kiếm Tiên?"

Nam Ly Hỏa trầm giọng nói.

Vị Lục Địa Kiếm Tiên cường đại thành danh mấy trăm năm trước này, cường giả tự tạo cho mình một cái lồng giam, hôm nay...

cuối cùng đã xuất thế!

Chương 881: Rèn kiếm bán thánh binh, mượn sét chém Ly Hỏa!

(3)

"Ài... Nam Ly Hỏa nhà ngươi cũng là bá chủ một phương, trấn thủ Nam Cương, sáng lập Nam Chiếu kinh đô tà ác, việc gì phải so đo với một hậu bối nhất phẩm?"

Ngô Thanh Hoa cầm Thử Lân, thản nhiên nói.
Trong ánh mắt Nam Ly Hỏa trào lên sát khí.
Hậu bối nhất phẩm?

Tên hậu bối này... mẹ nó tàn sát Nam Chiếu của gã! Giết chết Kiều Cổ đáng thương của gã!

Cả nhà ông đây đều bị La Hồng diệt sạch rồi!

"Ngươi thì biết cái gì?"

Nam Ly Hỏa thấp giọng mắng một câu.

Sau một khắc, khí thể toàn thân dâng lên, như cá lớn hút nước, nguyên khí khắp bầu trời đều bị gã hấp thu vào trong thân thể, Kiều Cổ giả hóa thành một thanh trường đao đen nhánh, một đao chém xuống, như phá vỡ hư không.

"Không tệ"

Ngô Thanh Hoa khẽ nhướng mày, vuốt cằm.

Một đao này, quả thực có vài phần bá đạo của tà tu.

Đáng tiếc, vị kiếm tiên cứu cảnh đối đầu với y lại kém hơn rất nhiều, thiên hạ đương thời, danh hiệu kiếm tiên thuần túy nhất thuộc về ông ta.

Ngay cả nữ đế, kể cả Hạ Hoàng lúc trước, tuy thần binh đều là kiếm, nhưng bọn họ vẫn không phải kiếm tiên thuần túy.

Hạ Hoàng là võ tu, nữ đế tu vương đạo.

Cho nên, vẫn chưa có sức mạnh công phạt của kiếm tiên chân chính.

Ngô Thanh Hoa bay thẳng lên, tay áo tán loạn, không có bất cứ kiếm pháp lòe loẹt nào, một kiếm đập ra, kỳ lân lại gầm lên lần nữa.

Chỉ có điều, con kỳ lân này như đập lên dòng sông kiếm khí mà tới, khiến thiên địa đều không ngừng run rẩy.

Một đao của Nam Ly Hỏa bỗng chốc vỡ nát!

"Bán tôn... Thập cảnh?"

Sắc mặt Nam Ly Hỏa bỗng trở nên hoảng sợ.

Uy lực trong kiếm này khiến gã gần như không thở nổi, có thể gã sẽ bị một kiếm này chém chết!

Nếu Kiều Cô thật ở đây thì còn có thể chống đỡ phần nào, nhưng không có Kiều Cô giúp đỡ, Nam Ly Hỏa... đỡ không nổi!

"âm âm âm.."

Tiên quang lượn lờ.

Có một luồng tiên khí dồi dào của đợt tôi luyện thứ bảy quất tới, Nam Ly Hỏa gần như bị kiếm khí Kỳ Lân nuốt chửng, lúc này, lại có thiên nhân tới cứu viện!

La Hồng có thể giết thiên nhân, điều này đã hấp dẫn sự chú ý của rất nhiều thiên nhân, thời điểm này, La Hồng đang rơi vào kiếp nạn, nếu có thể giết chết được hắn cũng là một chuyện may mắn.

"Âm!"

Vài thiên nhân cửu cảnh mang theo đại đạo vắt ngang sau lưng, bước ra thiên môn, một tay chân động vòm trời, giao chiến với Ngô Thanh Hoa cùng dòng sông kiếm khí!

Ngô Thanh Hoa nhìn chăm chú, không dám khinh thường, rút kiếm nghênh đón.

Xé rách biển mây, nhảy lên trên biển mây, giao chiến với thiên nhân.

Nam Ly Hỏa thì nhân cơ hội này rút lui, thoát khỏi Ngô Thanh Hoa, lao vút về phía núi Vạn Kiếm của Ngô gia.

Trên vòm trời, biển mây, biển sấm sét đan vào nhau.

Trên biển mây có biển sấm sét, Ngô Thanh Hoa ngự kiếm lên chín tầng trời, chiến đấu với các thiên nhân cửu cảnh.

Trên núi Vạn Kiếm.

Mọi người đều biến sắc.

Nam Ly Hỏa vừa thoát khỏi Ngô Thanh Hoa, dưới biển mây, một viên sao chổi rơi xuống, sắc mặt các đệ tử Ngô gia trong diễn võ trường đều trở nên khó coi.

Ngô Thanh Hoa bị cầm chân rồi!

Nam Ly Hỏa lại lần nữa đánh tới, Trần Thiên Huyền ho ra máu, rút kiếm không chút sợ hãi, lần nữa đón địch.

"Phù phù phù"

Trong núi Vạn Kiếm của Ngô gia cũng có kiếm khí dâng lên, mấy kiếm tiên ngự kiếm xông ra, chém ra ánh kiếm đáng sợ, va chạm với Nam Ly Hỏa.

Nhưng số lượng kiếm tiên Ngô gia không nhiều, hơn nữa thực lực cũng không mạnh.

Đa số đều là Lục Địa Kiếm Tiên, nếu không tính ba vị đại sư rèn kiếm thì chỉ được ba người.

Ba người cộng thêm Trần Thiên Huyền, bốn vị kiếm tiên, kiếm khí cuộn cuộn xông lên tận trời, hóa thành rồng kiếm khí và chạm với Nam Ly Hỏa.

Nhưng bị Nam Ly Hỏa một đao phá giải!

Sự bá đạo của cửu cảnh đã được thể hiện rõ vào thời khắc này!

Trên hư không.

Nữ đế càng đánh càng giận, càng đánh càng thất vọng!

Nàng ta đánh vỡ thân thể một thiên nhân, nhưng đôi phương đã nhanh chóng ngưng tụ thành hình dưới sự cạo rửa của dòng sông sinh mệnh...

"Không giết được!"

Nữ đế phẫn nộ.

Sao nàng ta lại phế vật như vậy!

Lúc này, nàng ta bất giác nhớ lại thời điểm kẻ vai chiến đấu với La Hồng, sự lưu loát, dễ như trở bàn tay khi đó!

Giết thiên nhân như giết chó, vậy mới sướng!

Cảm xúc này khiến nàng ta càng thêm khẳng định, La Hồng không thể chết.

"Âm Kiếm Long Tước rít lên, hư không trăm nghìn trượng, kiếm khí hùng hồn và không gian đều đang chấn động.

Trận chiến này đã sớm thu hút sự quan tâm của rất nhiều người, khách giang hồ trong Đại Sở đều đang không ngừng run rẩy.

Lại là một trận chiến với thiên nhân, uy thế kinh khủng, áp lực làm cho người ta không thở nổi, thật đáng sợ!

Trong hư không cũng có nhiều thiên nhân đang xem kịch vui.

Thiên nhân cũng chia bè phái, đông nam tây bắc trung, năm thiên môn lớn là năm phe phái, năm loại huyết mạch.

"Phập!"

Thân thể La Hồng chấn động, mỗi một tế bào đều vỡ nát rồi lại khôi phục.

Tóc bạc tung bay, toàn thân nhuộm đầy máu, dù có sinh mệnh tinh hoa cạo rửa cũng không ngăn được máu tươi trào ra.

Cầm trong tay thanh kiếm vừa rèn, một kiếm đâm vào ngón tay kiếp nạn được ngưng tụ từ sấm sét màu vàng của thiên tôn.

Đây là lõi kiếm mang sức mạnh trong một ngón tay của thiên tôn, mạnh đến mức La Chỉnh cũng khó mà đỡ nổi, đây là sát kiếp, đại sát kiếp, không chỉ muốn hủy kiếm mà còn muốn giết người!

La Hồng hét lên.

Tóc dựng ngược lên, không khí quanh thân như bị dạt ra.

Thân thể La Hồng đang thăng hoa.

Hắn như được bao phủ bởi vô số tia sét màu vàng.

Qua hồi lâu, khi một mảnh sáng vàng nhỏ trên má vỡ nát rơi xuống, ánh sáng vàng rực rỡ phồng ra từ trong mảnh vỡ.

Ngay sau đó, toàn bộ thân thể màu vàng hiện đầy vết rạn.

"xẹt"

Vô số tia sét bị đánh bùng lên.

La Hồng cầm kiếm nhảy ra, dừng lại trên "ngón tay thiên tôn"

bị chém đứt một nửa, bàn chân cường tráng đập mạnh một cái, nâng kiếm chạy trên ngón tay khổng lồ.

Thân thể hắn rực rỡ lóa mắt, khí huyết cường tráng mạnh mẽ.

Mượn rét để rèn luyện thân thể, tôi luyện lần thứ bảy!

Hoàn thành!

Trên đầu ngón tay là một cánh tay như ẩn như hiện, sau cánh tay là biển sấm sét nối liền với nhân gian.

Bóng dáng mở hồ của thiên tôn hiện lên trên biển sấm sét.

Lạnh lùng nhìn xuống.

Chương 882: Rèn kiếm bán thánh binh, mượn sét chém Ly Hỏa!

@ La Hồng hoàn thành tôi luyện thân thể lần thứ bảy xong, chạy trên ngón tay kiếp nạn, kiếm trong tay chĩa ra vùng vàng như núi, nhắm thẳng vào thiên tôn trên bầu trời.

Mà thanh kiếm vốn tỏa ra vàng sáng màu vàng đậm, sau khi trải qua sự gột rửa của những tia sét vàng, bỗng chốc hóa thành trường kiếm màu vàng rực rỡ.

La Hồng nhìn chăm chú.

Núi Vạn Kiếm, diễn võ trường.

Ba vị đại sư đúc kiếm nước mắt lã chã, vui sướng khoa chân múa tay, phấn khích như một đám trẻ.

"Thành! Kiếm thành!"

"Ánh sáng vàng phủ khắp, tà sát không còn! Đây quả nhiên không phải tà kiếm, đây là một thanh vũ khí bán thánh!"

"Trời phù hộ Ngô gia ta, đài rèn kiếm Ngô gia cho ra một thanh binh khí bán thánh rồi!"

"Kiếm này... tên Tru Tà!"

Tiếng reo hò hưng phấn vang vọng khắp núi Vạn Kiếm giữa trận chiến ác liệt.

La Hồng đứng trên cánh tay sấm sét khổng lồ, mặt mày cùng chờ.

"Tru Tà?"

"Ta lại rèn ra một thanh kiếm để giết mình?"

Ai mẹ nó đặt cái tên Tru Tà này?

Có chỗ nào giống kiếm tru tà?

Hắn đã rót vào nhiều tà sát như vậy, nhiều linh hồn tà tu như vậy, thậm chí ngay cả Kiều Cổ đứng đầu thập đại tà cổ Nam Cương cũng được đưa vào trong thanh kiếm này, kết quả lại cho ra một thanh kiếm tru tà?

Kiếm này rõ ràng là kiếm chí tà!

La Hồng cúi đầu, ánh mắt dừng lại trên thanh trường kiếm sáng chói, suýt chút nữa chói mù mắt.

Trên thân kiếm có ánh sáng vàng nhấp nháy, như đang chớp mắt với La Hồng!

Đâu!

La Hồng đột nhiên muốn ném kiếm!

Màu vàng đậm ban đầu đẹp biết bao!

Kết quả người lại biến thành màu vàng rờn...

Tru Tà?

Lạnh tim!

Mắt La Hồng như muốn chảy huyết lệ, ngẩng đầu, tóc bạc tung bay ba nghìn trượng, nhìn chăm chăm thiên nhân đang đứng trong biển sấm sét.

"Đều tại người giáng sấm sét xuống!"

La Hồng quát lên giận dữ.

Không phải lỗi của hấn!

Hấn chính là rèn kiếm sư tà linh, rèn tà kiếm đích thực!

Tất cả mọi lỗi lầm đều là do lỗi kiếp này!

Đều do tia sét vàng này!

Làm bản tà kiếm của hấn!

Đứng trên bàn tay thiên lôi, tâm thần La Hồng khê động, ma kiếm A Tu

La tức khắc nổi lên, toàn thân đen kịt.

La Hồng đưa một tay cầm kiếm đen, một tay khác cầm kiếm vàng.

Đâm mạnh xuống!

"Phập!"

La Hồng bắt đầu chạy, chạy dọc theo cánh tay nổi liền nhân gian và biển sấm sét, nhảy vào biển sấm sét, nơi sâu thẳm trong thiên lôi vàng chói!

Ngón tay do lỗi kiếp hóa thành bị kéo ra hai khe rãnh.

"Làm càn!"

Sâu trong biển sấm sét, bóng dáng thiên tôn lạnh lùng nói.

Ông ta hóa ra thiên kiếp, người này lại không hề kính sợ!

Hình như hấn đang nổi giận.

Lỗi kiếp lại hóa thành một ngón tay của thiên tôn, đó là biểu tượng của ý chí vô thượng của thiên giới, muốn nghiền nát con kiến hôi này thành mảnh vụn!

Trời đất đồ tuyết lớn.

Tuyết lớn ngập trời, bao phủ núi non, càng muốn phủ kín nhân gian.

La Hồng theo lỗi kiếp mà lên, một tay cầm kiếm đen, một tay cầm kiếm

vàng!

Hai thanh kiếm đồng loạt ra tay, như hai con rồng gào thét uốn lượn lao thẳng lên trời.

Muốn chọc ra hai lỗ thủng trên vòm trời!

"âm âm âm!"

Thân thể La Hồng bê bết máu, bị vô số tia sét tán loạn quất đánh đến mức máu thịt lẫn lộn.

Nhưng hai luồng kiếm khí vẫn lên như điều gặp gió, như hóa thành âm dương giao hòa, dâng trào cuộn cuộn, hai thái cực đập vào sâu trong biển sấm sét!

"Âm âm"

Một tiếng nổ rung trời!

Áo ảnh thiên tôn bị đập trúng, nổ tán loạn, biển sấm sét nổi sóng, lập tức vỡ nát!

Áo ảnh thiên tôn tiêu tan, kiếp nạn... sắp bị phá rồi!

Trong hư không mười dặm quanh núi Vạn Kiếm.

Nam Ly Hỏa bị Trần Thiên Huyền và các Lục Địa Kiếm Tiên Ngô gia ngăn cản, trong lòng có cảm giác.

Thật không ngờ La Hồng lại lột xác, độ kiếp thành công nhanh như vậy!

Gã nhìn lướt qua Trần Thiên Huyền máu nhuộm vạt áo, lại nhìn các vị Lục Địa Kiếm Tiên Ngô gia kiếm khí dâng trào, hai mắt tối tăm.

Gã không thể dây dưa quá lâu với đám người này!

Mục tiêu của gã là... giết La Hồng!

Sau khi xác định quyết tâm.

Gã chột nheo mắt, áo giáp toàn thân chuyển động như chất lỏng, sau đó hóa thành tà cổ chẳng chịt.

Gã xua tan Kiều Cổ giả, xông lên ngăn cản nhóm người Trần Thiên Huyền!

"Phù phù phù!"

Tất cả tà cổ màu đen bay tán loạn, như mũi tên phóng ra giữa không trung.

Nhóm người Trần Thiên Huyền chỉ cảm giác được một cơn sóng tầm tới đang ập tới, kiếm trong tay chém ra, lại chỉ chém trúng những vật vô cùng kiên cố.

Cơn sóng tầm tới như hóa thành màn che, che lấp, ngăn cản bọn họ!

Chết tiệt!

Trần Thiên Huyền biến sắc, ông đã biết Nam Ly Hỏa muốn làm gì rồi.

Đây là không muốn tiếp tục dây dưa với ông!

"Âm!"

Nam Ly Hỏa bay lên cao, tay áo tung bay, xông vào biển sấm sét.

Gã đã thấy La Hồng đánh vỡ lôi kiếp, thấy La Hồng máu thịt lẫn lộn ngòi trong biển sấm sét!

Gã nhìn lướt qua vòm trời đằng sau biển sấm sét, bầu trời bị đập ra mấy cái lỗ to, biển mây tán loạn.

Ngay cả Nam Ly Hỏa cũng phải kinh ngạc tán thán.

La Hồng có thể làm được như vậy!

Nhưng sự bộc phát này khiến trong lòng Nam Ly Hỏa dâng lên sát khí thấu xương, người này nhất định phải chết!

Cho dù phải chịu đựng dư âm của lôi kiếp cũng phải chém chết La Hồng!

Lúc này biển sấm sét đã sắp sửa kết thúc, Nam Ly Hỏa phải nhân cơ hội này đưa La Hồng vào chỗ chết!

Tiến lên một bước, xuất hiện trên vòm trời, kéo ra từng luồng ảo ảnh, một con tà cổ hạ xuống, hóa thành trường đao mây đen, đây là Tà Đao Cổ một trong mười thập đại tà cổ Nam Cương.

Một đao bộ ra, chém vỡ biển mây, chém thẳng tới La Hồng đang bị sấm sét quất đánh.

La Hồng cũng cảm nhận được đòn đánh này, mở mắt ra.

Hắn nhìn Nam Ly Hỏa nghịch lôi kiếp mà đến, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, sau kinh ngạc... là hưng phấn.

Lôi kiếp còn chưa tan, Nam Ly Hỏa dám ra tay giết hắn, đây là đã chuẩn bị tinh thần lấy thân chống lôi kiếp?

La Hồng nở nụ cười.

Trong biển sấm sét.

La Hồng và Nam Ly Hỏa nhìn nhau, một người cười tươi rói, một người lạnh lùng.

"Người quá nóng vội, thánh nhân viết: nóng vội thì không được ăn đậu hũ nóng..."

"Người nên đợi lôi kiếp tan đi, hoặc là yên tâm ở lại Nam Chiếu đợi ta tới giết người."

Tóc bạc rũ xuống đầu vai máu thịt lẫn lộn, La Hồng nói.

Ánh mắt Nam Ly Hỏa lạnh lẽo, làm vậy để cho người thời gian đủ lông đủ cánh sao?

Chương 883: Rèn kiếm bán thánh binh, mượn sét chém Ly Hỏa!†

G)

Ra tay vào lúc này, tuy phải gánh lôi kiếp, nhưng lôi kiếp chỉ còn dư âm, gã là một cửu cảnh, đương nhiên có thể nhẹ nhàng gánh chịu.

Mà La Hồng ngươi thì chưa chắc có thể chịu đựng một cách nhẹ nhàng.

"Dư âm lôi kiếp mà thôi, ngươi đã là nỏ mạnh hết đã, giết ngươi, vừa lúc."

Nam Ly Hỏa nói, theo gã thấy, đây mới là thời cơ tốt nhất để giết La Hồng!

"Xoạt!"

Nam Ly Hỏa rút đao, vung đao chém lôi kiếp.

La Hồng cũng đứng bật dậy trên biển sấm sét, thân thể lập tức bị tia sét đánh loạn choạng.

Nhưng mà.

"xẹt?"

Lôi kiếp giáng xuống, thân thể Nam Ly Hỏa chấn động một cái, cảm giác nặng nề như núi lớn sụp đổ.

Kiếp này... thật mạnh!

Kiếp nạn của La Hồng, lại đến mức này!

Nhưng gã vẫn có thể chịu được, vẫn phải giết La Hồng!

Nam Ly Hỏa quát lên, tà sát trào ra, ngăn chặn sấm sét, đao trong tay bỏ về phía La Hồng đang lảo đảo trên biển sấm sét.

La Hồng nở nụ cười, tâm thần khê động, lấy ra Hạ Hoàng Thiên Giáp Thi.

Ném về phía mây kiếp.

"Âm Hạ Hoàng Thiên Giáp Thi xuất hiện, quỷ thi địa ngục hiện lên, tử khí ngập trời đậm tối, khiến uy lực của mây kiếp đột nhiên tăng vọt!

Sấm sét âm âm nổ mạnh, quất vào thân thể Hạ Hoàng Thiên Giáp Thi.

Một luồng tử khí cháy đen lan tràn ra.

Hạ Hoàng Thiên Giáp Thi bị quất trong biển sấm sét, không ngừng văng loạn.

La Hồng lại lấy Hạ Hoàng Thiên Giáp Thi làm lá chắn, trốn đằng sau, khóe miệng nhếch lên.

Nam Ly Hỏa: "..."

Gã bỗng cảm thấy mờ lụng.

Lôi kiếp đột nhiên bùng nổ uy lực khiến gã thấy trong lòng lạnh toát.

Một tia sét màu vàng đánh trúng đầu vai Nam Ly Hỏa, khiến đầu vai của gã tỏa ra tà sát cuộn cuộn, máu thịt khét lẹt.

Nam Ly Hỏa bỗng biến sắc!

Dư âm lôi kiếp... trở nên mạnh mẽ!

Không!

Là mạnh hơn rất nhiều!

Lấy thi thể bán tôn để tăng cường lôi kiếp!

La Hồng này... đồ điên!

La Hồng mỉm cười.

Bước ra một bước, lấy Hạ Hoàng Thiên Giáp Thi làm lá chắn, không cần nổi sấm sét giáng xuống, Hạ Hoàng Thiên Giáp Thi bị đánh cháy đen, nhưng La Hồng cũng không thêm dễ bụng.

Vốn là xác chết, tận dụng đến cùng mà thôi.

"xẹt xẹt!"

Nam Ly Hỏa bị sấm sét đánh liên tục rút lui, không thể nào vung thanh đao trong tay!

Dưới sự che chở của Thiên Giáp Thi, La Hồng đứng yên, hai tay cầm song kiếm, vặn cổ một cái, lớp da cháy đen dần tróc ra.

Thân thể rực rỡ tỏa ra khí chính dương óng ánh.

La Hồng cầm kiếm, thân thể bỗng lao vút đi.

Một kiếm chĩa vào Nam Ly Hỏa.

Nam Ly Hỏa bị lôi kiếp đánh tới mức run rẩy, lúc này, mắt gã đỏ bừng, thoáng hồi hận, đúng ra gã nên đợi lôi kiếp kết thúc!

Nhưng có thể nào gã cũng không ngờ tới, La Hồng lại có thủ đoạn làm cho lôi kiếp trở nên mạnh hơn!

Người khác đều giảm sức mạnh kiếp nạn, La Hồng thì ngược lại, không ra bài đúng kịch bản, lại đi tăng sức mạnh của kiếp!

Nhưng đối mặt với một kiếp của La Hồng, gã cũng vung đao chém ra, dưới sự áp chế của lôi kiếp, thực lực của gã giảm mất năm phần!

"Kengt"

Đao kiếm va chạm, sấm chớp vắt ngang qua, trong biển sấm sét như có dư âm kinh khủng nổ tung.

Thân thể La Hồng bay ngược ra sau, Nam Ly Hỏa cũng lùi một bước.

Nắm tà kiếm và ma kiếm, La Hồng nheo mắt: "Không hổ là cửu cảnh!"

"Nhưng... một thân tà sát của ngươi, đều thuộc về ta!"

"Cần phải lấy tà sát toàn thân ngươi giúp ta vượt lên nhất phẩm!"

La Hồng nhìn chăm chăm.

Lần nữa giết tới.

Một tia sét chưa kịp giáng xuống, La Hồng và Nam Ly Hỏa đã giao đầu
mấy tấm lãn, đao kiếm va đập.

La Hồng có Hạ Hoàng Thiên Giáp Thi ngăn chặn sấm sét, nhưng Nam
Ly Hỏa không có!

Cho nên Nam Ly Hỏa bị sấm sét đánh trúng, ho ra máu trong hư không.

La Hồng sẽ không từ bỏ cơ hội như vậy, từng ngọn đèn Phất bay lên lơ
lửng, ý chí lan tỏa.

Song kiếm trong tay quét ngang.

Trên biển sấm sét màu vàng có từng vị Đại Phất màu vàng hiện lên!

Một kiếm sinh ra mười tám vị Phất, hai kiếm sinh ra ba mươi sáu vị
Phất!

"Âm Nam Ly Hỏa cũng gào lên, một đao chém tan ba mươi sáu vị Phất,
thân thể cũng bị sét đánh bê bết máu!

Thân thể gã thậm chí còn không bằng thân thể đã trải qua bảy lần tôi
luyện của La Hồng, sao có thể gánh nổi qua nhiều kiếp phật!

Âm Dương kiếp, Hồng Trần kiếp!

Mỗi một kiếm đều là sát chiêu!

La Hồng điên cuồng phát tiết sức mạnh, thân thể tăng vọt, sức mạnh
cũng tăng vọt theo!

Vùng kiếm như quạt roi.

Quạt xuống, đánh biển sấm sét nổ tung, toàn thân Nam Ly Hỏa đều là
máu!

Nam Ly Hỏa rống giận.

Ngửa đầu gào thét, tóc cũng dựng ngược lên.

Gã không cam lòng thét lên.

Nhưng có lẽ bởi vì thiên lôi màu vàng không thể lay chuyển Hạ Hoàng
Thiên Giáp Thi cho nên đều hội tụ tới đỉnh đầu Nam Ly Hỏa, đánh về phía
gã.

Nam Ly Hỏa tức giận tới độ, lôi kiếp này, mẹ nó... bắt nạt kẻ yếu?

Thực tế như vậy sao?

La Hồng cũng chậm rãi bước ra từ trong biển sấm sét.

Hai thanh kiếm lượn vòng quanh thân hắn, một kiếm thành âm, một
kiếm thành dương, âm dương luân chuyển, hai thái cực vàng - đen! Hai

thanh kiếm thoáng chốc dâng lên kiếm khí vô tận.

Hóa thành âm dương đồ luân chuyển, mang theo sấm sét, đâm thẳng về phía Nam Ly Hỏa!

Nam Ly Hỏa bị sét đánh đến mức máu thịt nhầy nhụa, đột nhiên vung đao!

"Kengt"

Âm Dương Kiếm Đồ đập trúng đao.

La Hồng dè mũi kiếm xuống!

Âm Dương giáng xuống!

"âm âm âm!"

Giáng xuống mấy chục lần liên tục, khí cơ toàn thân La Hồng đã bị rút sạch.

Tà Đao Cổ trong tay Nam Ly Hỏa cũng hết phẩm rồi dần tan biến!

Nam Ly Hỏa bị sấm sét đánh trúng, hơi sức cạn kiệt, lại bị Âm Dương

Kiếm Đồ của La Hồng đánh mạnh trúng,

Thoáng chốc, hai tay Nam Ly Hỏa nổ vụn thành bùn máu!

Âm Dương Kiếm Đồ tiêu tan.

La Hồng cầm hai thanh kiếm.

Hung tợn đâm trúng.

Song kiếm đâm trúng hai vai gã.

Ý chí cường hãn vô song của La Hồng chui vào trong đó!

"Âm!"

Trên vòm trời, tia sét cuối cùng giáng xuống, đánh trúng La Hồng và Nam Ly Hỏa.

Sau đó, mây kiếp đầy trời như bị đánh vỡ.

Song kiếm của La Hồng đâm vào thân thể Nam Ly Hỏa, từ trên vòm trời bay thẳng xuống, như một ngọn lửa, như một viên thiên thạch từ trên trời rơi xuống.

"Rầm!"

Đập mạnh xuống đài rèn kiếm.

Địa Tâm Hỏa bị tuyết lớn lạnh lẽo bao phủ bỗng chốc dâng lên, như một màn che vờn khắp không gian.

Chương 884: Sơ Khuy Thần Thông, nháy mắt thấy Quỷ Đô (1)

Trong diễn võ trường.

Các đệ tử Ngô gia đều trợn mắt há mồm.

Nhìn lên đài rèn kiếm.

La Hồng máu thịt cháy đen đứng lên, gầm lên một tiếng đầy giận dữ.

Giữa địa hỏa phun trào, song kiếm chém nghiêng, chém Nam Ly Hỏa

vỡ thành từng mảnh!

"âm âm!"

Tuyết lớn tán loạn bỗng chốc bị hòa tan, hóa thành nước sôi nóng bỏng, bị hun nóng thành luồng khí trắng bao phủ khắp thiên địa.

Địa Tâm Hỏa trong đài rèn kiếm bốc lên như một tấm màn che, màu đỏ thẫm, cách xa mấy trăm dặm bên ngoài cũng có thể thấy được cảnh tượng hoành tráng này, khiến người ta hoa mắt mê mẩn.

Còn điều thực sự làm cho người ta ngây ngẩn chính là hai người bị đập xuống đài rèn kiếm.

Mùi máu tươi tràn ngập, trong không khí như có bùn máu nhỏ vụn đang tung bay.

Khi các đệ tử Ngô gia đang sồn tóc gáy, quốc chủ Nam Chiêu, một trong các Lục Địa Tiên cửu cảnh tại nhân gian - Nam Ly Hỏa - đã bị La Hồng cầm kiếm đâm xuyên thân thể, ghim chặt vào đài rèn kiếm.

Thân thể La Hồng sáng rực, đứng trên đài rèn kiếm, cầm hai thanh kiếm đâm chém, cắt cơ thể Nam Ly Hỏa thành ba mảnh, máu tươi nhuộm đỏ đài rèn kiếm, bắt ra âm thanh "xèo xèo"., Một kiếm chém cửu cảnh!

Đây còn là nhất phẩm sao?

Các tu sĩ nhất phẩm trong Ngô gia đều đang run rẩy, cùng là nhất phẩm, bọn họ là kiếm đạo tông sư lấy công phạt làm chủ, nhưng khi đối mặt với cửu cảnh, ngay cả dũng khí vùng kiếm bọn họ cũng không có.

Nhưng La Hồng lại lấy thực lực nhất phẩm chém giết Lục Địa Tiên cửu cảnh.

Đây chính là thiên tài yêu nghiệt nhất nhân gian.

"Rầm rầm rầm..."

Thân thể bị chém thành ba khúc của Nam Ly Hỏa đập vào đài rèn kiếm.

Gã không kêu gào thảm thiết, chỉ nhìn chăm chăm La Hồng, tia sét màu vàng nhạt vẫn còn nhấp nháy, lượn lờ quanh thân Nam Ly Hỏa và La Hồng.

Gã hận, gã thật sự không ngờ La Hồng lại lấu Thiên Giáp Thi kíp nổ dư âm lôi kiếp, đây gần như là chiến thuật lấy mạng đổi mạng, khiến Nam Ly Hỏa trở tay không kịp.

La Hồng không sợ chết, lấy mạng đổi mạng, lấy âm dương đồ, đánh vỡ biển sấm sét.

Thân thể bị chém đứt, máu đỏ dài rên kiêu!

Hai mắt Nam Ly Hỏa đỏ bừng, thân là Lục Địa Tiên cứu cảnh, sinh cơ mạnh mẽ bạo phát, thân thể bị chém đứt nhanh chóng hợp lại.

Nhưng La Hồng với thân trên cường tráng cõi trần đứng trên đài rèn kiếm, đeo mặt nạ Tà Quân, tóc bạc tung bay, nhếch miệng Cười.

Hắn nhìn chăm chăm Nam Ly Hỏa, tà kiếm trong tay vung lên.

Đâm một phát.

Tốc độ của kiếm này quá nhanh, nhanh đến mức Nam Ly Hỏa không thể tránh né.

Thậm chí mũi kiếm đâm xuyên qua không gian.

Nam Ly Hỏa tránh cũng không thể tránh, đầu bị đâm xuyên qua, giống như ý chí đều bị một kiếm chém vỡ.

La Hồng cầm tà kiếm đâm một phát, ghim chặt đầu Nam Ly Hỏa xuống đài rèn kiếm.

Toàn bộ đài rèn kiếm chộp rung lên, địa hỏa lan tràn, như một viên đá lớn rơi xuống mặt hồ yên ả, dấy lên từng cơn sóng lớn.

Trong ánh mắt Nam Ly Hỏa còn mang theo vẻ khiếp sợ.

tầm mắt của gã nương theo tà kiếm ánh vàng, nhìn chăm chăm La Hồng.

La Hồng tóc bạc tung bay, khóe môi nhếch lên nụ cười tà mị, nhìn chăm chăm Nam Ly Hỏa.

"Bỏ công tử nói rồi... Người nên ngoan ngoãn ở lại Nam Chiếu chờ ta tới giết."

La Hồng nói.

"Người lại không nghe lời."

Đứt lời.

Nam Ly Hỏa còn chưa kịp lên tiếng.

Tà kiếm trong tay La Hồng chợt xoay tròn, như một chiếc cối xay gió lớn, vừa chuyển động đã khuấy động nguyên khí khắp thiên địa, hơi nóng khắp bầu trời cũng cần quét khắp chốn.

"Âm!

Đầu Nam Ly Hỏa chọt nổ tung, chia năm xẻ bảy, như một trái dưa hấu nát vụn.

Cùng lúc đó.

Biển ý chí của Nam Ly Hỏa nổi lên, ý chí cường đại lao tới như sóng to gió lớn.

Phân thân ý chí của La Hồng thoát ra, Ma kiếm, Tà kiếm phân hóa, không hề sợ hãi, lao vào biển ý chí của Nam Ly Hỏa.

Ngay khi đầu Nam Ly Hỏa phát nổ, ý thức toàn thân cũng rơi vào trạng thái đờ đẫn, La Hồng tranh thủ thời khắc này, phân thân ý chí nâng kiếm xông vào biển ý chí của Nam Ly Hỏa.

"âm âm!"

Nam Ly Hỏa thân là Lục Địa Tiên cửu cảnh, ý chí của gã cường đại đến nhường nào, biển ý chí của gã cũng giống như đại dương mênh mông, đương nhiên, cũng không phải La Hồng chưa bao giờ chém giết ý chí của cường giả cửu cảnh.

Thiên nhân chết dưới một kiếm "Trảm Thần" của hắn cũng có vài người, nhưng những thiên nhân này đều bị Thư Sơn và Khổ Chu của thánh nhân trấn áp biển ý chí, cho nên La Hồng mới có thể chém diệt ý chí của đối phương một cách dễ dàng.

Mà Nam Ly Hỏa là tu sĩ nhân gian, cho dù là tà tu, nhưng Thư Sơn và Khổ Chu của thánh nhân cũng không áp chế và trấn áp biển ý chí của gã, muốn mượn chúng để giết chết Nam Ly Hỏa là điều rất khó.

"Âm La Hồng xâm nhập vào biển ý chí của Nam Ly Hỏa.

Không có Thư Sơn và Khổ Chu thì tự mình sáng tạo ra, cố gắng trấn áp biển ý chí của đối phương!

Ý chí của La Hồng bắt đầu khởi động, từng ngọn đèn Phật hiện lên, tám mươi một ngọn đèn Phật trút xuống, treo ở mỗi một ngõ ngách trong biển ý chí của Nam Ly Hỏa, như Phật quang vạn trượng, ngăn cản cơn sóng tận trời trong biển ý chí!

Trong biển ý chí, thể ý chí của Nam Ly Hỏa nhanh chóng hiện lên.

"Chỉ là một nhất phẩm, ý chí yếu ớt như một con kiến hôi mà cũng dám xâm nhập vào biển ý chí của quả nhân!"

Nam Ly Hỏa gầm nhẹ.

Thân thể gã bị phá, cho dù cấp bách cũng không thềm đề ý, gã ân" đã chuẩn bị sử dụng "máu thiên nhân" để thay đổi huyết mạch, có được sinh mệnh mới, giết chết La Hồng.

Nhưng La Hồng lại không biết sông chết mà nhảy vào biển ý chí của gã. Nếu muốn giết một Lục Địa Tiên, phải diệt cả thân thể và ý chí cùng một lúc mới được, đối với một vị Lục Địa Tiên, tầm quan trọng của biển ý chí còn lớn hơn, bởi vì biển ý chí chưa diệt thì còn có thể khôi phục thân thể, sau đó hồi sinh.

Một khi biển ý chí bị diệt, trên cơ bản là đã chết.

La Hồng chui vào trong biển ý chí của mình, Nam Ly Hỏa cũng biết hẳn muốn hoàn toàn giết chết mình.

Ngông cuồng Đối mặt với sự giam cầm của tám mươi một ngọn đèn Phật, biển ý chí của Nam Ly Hỏa dấy lên sóng lớn kinh khủng, trong biển ý chí của gã, gã là thần!

La Hồng làm vậy là tự đâm đầu vào chỗ chết!

Chương 885: Sơ Khuy Thần Thông, nháy mắt thấy Quỷ Đô (2)

"Âm Sức mạnh ý chí của Nam Ly Hỏa bùng phát, như một cơn lốc cán quét tất cả, khí cơ đáng sợ phân tán, phóng thẳng tới tám mươi một ngọn đèn Phật.

Phân thân ý chí của La Hồng chẳng hề sợ hãi, cầm Tà kiếm và Ma kiếm tiến lên, như người khổ hạnh đi trong sa mạc bão cát, lại giống như một người đi ngược gió giữa một cơn lốc xoáy.

Ánh sáng đèn Phật lập lòe nhấp nháy, giam cầm ý chí của Nam Ly Hỏa. Nhưng cửu cảnh dù sao vẫn là cửu cảnh, không có Thư Sơn trấn áp, La Hồng rất khó thực hiện Trảm Thần.

"Đùng đùng đùng†"

Biến ý chí đang phát nổ, có sát khí lạnh như băng khuấy động gào thét trong biến ý chí của Nam Ly Hỏa, gã muốn nghiền nát ý chí của La Hồng.

Nếu phân thân ý chí của La Hồng vỡ nát ở đây, cho dù hắn không chết cũng sẽ bị thương nặng!

Mà gã còn có máu thiên nhân có thể khôi phục thân thể, đây là cơ hội tốt nhất để gã xoay ngược tình thế giết chết La Hồng!

Trong biến ý chí, đèn Phật vỡ tan, việc phong ấn ý chí của Nam Ly Hỏa cũng càng thêm khó khăn.

La Hồng nhú mày, tâm thần khê động, bắt đầu kíp nổ đèn Phật.

"Âm Đèn Phật là do ý chí phân hóa thành, khoảnh khắc chúng nổ tung, toàn bộ biến ý chí như rung chuyển.

Biến ý chí của Nam Ly Hỏa rung chuyển, ý thức cũng mờ mịt.

Sau một khắc, La Hồng vùng kiếm.

Tà kiếm, Ma kiếm chém ra.

Trảm Thần!

Biến ý chí bị rạch ra, qua rất lâu mới có thể khép lại, kiếm Trảm Thần, trong quá trình lĩnh ngộ thần thông, La Hồng chỉ học được cách phá hủy, lại không học được cách hợp lại.

Cho nên dưới một kiếm này, biến ý chí của Nam Ly Hỏa như da thịt bị cắt, không ngừng chảy máu, từng vết rách không ngừng hiện lên.

Tà kiếm La Hồng vừa rèn xong tỏa ánh sáng vàng.

Nháy mắt, bị La Hồng rung mạnh một cái.

Bên trong ánh sáng vàng rực rỡ của thanh kiếm này, ẩn chứa hắc ám vô tận.

Vong linh khóc gào, tử linh giận dữ, quỷ thần gào thét...

Đây là một thanh kiếm chí tà, có thể lay động tâm thần và hồn phách của con người.

Cái gọi là Tru Tà, đều là chó má.

Đây mới là phương thức khởi động chính xác của thanh kiếm này!

La Hồng đứng trong cơn lốc ý chí kinh khủng, như một con thuyền cô độc, hắc chưa phải là Lục Địa Tiên, đối mặt với ý chí của Lục Địa Tiên chân chính, ý chí của hắc quá mức nhỏ yếu, sẽ sinh ra cảm giác kính sợ từ sâu trong linh hồn.

Nhưng, số lượng cửu cảnh chết trong tay La Hồng cũng không ít, không nói Hạ Hoàng, chỉ tính đám thiên nhân cửu cảnh đã chết kia cũng đủ để La Hồng không cần phải kính sợ.

Nam Ly Hỏa lại có chút sợ hãi sự bền bỉ của La Hồng.

La Hồng khí lực vô song, thân thể đã trải qua bảy lần tôi luyện, không hề thua kém Lục Địa Võ Tiên thất cảnh.

Nhưng dù sao La Hồng cũng không phải Lục Địa Tiên chân chính, cho nên Nam Ly Hỏa vẫn luôn cảm thấy ý chí sẽ là điểm yếu của hắc.

Mà hôm nay, gã mới thấy rõ, ý chí của La Hồng không phải nhược điểm thiếu hụt, mà ngược lại, là điểm mạnh nhất của La Hồng!

"Âm La Hồng mở mắt, dường như Tà Kiếm vàng chói cũng trở nên âm u lạnh lẽo.

Cảm nhận được vô số tiếng kêu khóc, gào thét, gầm gừ như quỷ thần, tâm thần La Hồng không ngừng phập phồng, lúc này, hắc cảm thấy ý chí của mình như đang xuyên qua thời không, vắt ngang vũ trụ, trở về tòa thành từng bắt gặp trong bí cảnh Địa Tạng lúc trước.

Một đóa sen nở rộ trong bóng tối, có Bồ Tát tóc đen rủ xuống nâng tay, giữa lòng bàn tay có thành trì.

Trong mơ hồ, dường như La Hồng đã đứng lặng hồi lâu, sao sáng đầy trời, dưới trời sao là quỷ thành quỷ khí tràn ngập trải dài, có tà khí cuộn cuộn, có tà sát như rắn cựa mình.

Trong lòng La Hồng chợt ngộ ra, gương kiếm lên giữa cơn lốc ý chí.

La Hồng mở mắt, đôi mắt sâu thẳm như địa ngục tối tăm.

Hắc gợn tay vung kiếm.

Có kiếm khí đặc quánh khuấy động biến ý chí của Nam Ly Hỏa, một kiếm này không phải Hồng Trần Kiếp, cũng không phải Âm Dương Kiếp.

Mà là kiếm thuật cường đại hãn mới học được, Hóa Long.

Một kiếm này cũng giống như Trần Thiên Huyền, một kiếm... hóa Cốt Long!

Cốt Long vừa hiện, nói liền u minh! Thế kiếm xoay chuyển, La Hồng múa kiếm trong u minh, một tay động Côn Lôn! Nhưng Côn Lôn này lại không phải tuyệt thể thiên cung... Tà sát ngấp trời bắn ra, khí tử vong nồng nặc cuộn cuộn, thiên cung hóa U Đô, quỷ thần phong cầm, xương trắng chất chồng!

La Hồng bỗng trợn mắt, ngón tay phóng chiêu, hóa thành một kiếm, tiêu diệt nghìn vạn.

Trong biến ý chí của Nam Ly Hỏa cũng có khí tức kinh khủng đang tung hoành.

"Đây là... cái gì?"

Nam Ly Hỏa khiếp sợ, thời khắc này, La Hồng... dường như lại ngộ ra gì đó!

Mà thanh kiếm trong tay hãn, sao lại bỗng chốc biến hóa, từ huy hoàng thánh khiết, hóa thành quỷ khí um tùm!

Đây không phải kiếm tru tà gì đó, bản thân nó chính là một thanh tà kiếm!

"La Hồng ngươi... lại rèn tà kiếm?"

Nam Ly Hỏa khiếp sợ.

Cùng lúc đó.

Giữa cơn lốc ý chí, La Hồng từ từ mở mắt, vẻ mặt không chút lay động> Còn lại tám mươi ngọn đèn Phật, từng ngọn bùng nổi Bổng chốc!

Tám mươi ngọn đèn Phật nổ tung, dấy lên một cơn lốc ý chí, xé rách bầu trời ý chí.

Cơn chấn động khiến Nam Ly Hỏa rơi vào trạng thái mờ mịt ngẩn ngui.

La Hồng lại chỉ tay xuất kiếm, một kiếm phóng ra, vô số kiếm khí hóa thành Cốt Long, rồi lại hóa thành núi kiếm, trên núi kiếm có u minh!

Vô số tà ảnh u hồn dung nhập trong kiếm còn đang gào khóc, gầm thét...

Quỷ bổng chốc hiện lên!

Một kiếm mờ u minh!

Kiểm pháp Trảm Thần cũng nằm trong chiêu này, hơn nữa còn được lĩnh ngộ vào thời khắc này, Trảm Thần và Tà kiếm hòa làm một thể, Tà kiếm là binh khí bán thánh, không chỉ là binh khí mà còn là ý chí, tinh thần, là kết tinh tu hành của La Hồng.

Cho nên, lúc này, hóa thành một chiêu kiếm thức trong biến ý chí của Nam Ly Hỏa, nháy mắt thấy Quỷ Đồi!

"Âm Một tòa thành âm u tà sát nguy nga, như có vô số quỷ thần kêu khóc rít gào, từ trên trời giáng xuống!"

Biến ý chí của Nam Ly Hỏa bỗng chốc bị tòa thành này trấn áp đến mức gần như đóng băng.

Thành trì khổng lồ che khuất Thiên Phật, thoát nhìn lúc ẩn lúc hiện, lại như thể không tồn tại trên thế gian.

Trước thành trì treo một thanh kiếm, một thanh tà kiếm hấp thu vô tận sức mạnh tà sát!

Trong mơ hồ, trong thành trì như có tồn tại kinh khủng tội độ nào đó vừa hồi sinh.

Chương 886: Sơ Khuy Thần Thông, nháy mắt thấy Quỷ Đô (3)

"Xoạt xoạt xoạt!"

Biên ý chí của Nam Ly Hỏa nháy mắt bị một tòa thành vắt ngang xé rách, khoảnh khắc áp xuống, vô số ý chí bị nghiền vỡ!

"Rốt cuộc đây là thứ gì?"

Nam Ly Hỏa chấn động.

Xương rỗng lót đường, Quỷ Đô áp xuống, trấn áp biên ý chí của gã, khiến ý chí cường đại của gã không cách nào ảnh hưởng đến La Hồng dù chỉ một chút!

Thời điểm Nam Ly Hỏa còn đang chấn động, thanh kiếm treo trên thành Quỷ Đô đã lập tức bắn ra, La Hồng áo trắng tung bay, cầm kiếm đáp xuống đại đạo chín nghìn dặm của Nam Ly Hỏa.

Một kiếm bổ ra, thoáng chốc, như một vị thần vô thượng, cầm kiếm chém đại đạo!

Một tiếng "xoạt" thật lớn vang lên!

Đại đạo của Nam Ly Hỏa bỗng chốc một phân thành hai, nứt vỡ từng đoạn!

Từng đóa hoa đại đạo vị chém rụng!

"Không thể nào!"

Hai mắt Nam Ly Hỏa thoáng chốc đỏ au!

Trên chiến trong biên ý chí, Nam Ly Hỏa chịu thiệt từ đầu đến cuối, sức mạnh ý chí của La Hồng thua xa gã, nhưng chỉ đập một cái đã khiến gã không thể dùng sức mạnh ý chí để tấn công.

Khiến gã từng giờ từng khắc đều rơi vào trạng thái ngơ ngác.

Như một chiếc thuyền cô độc trôi nổi trên đại dương, mà trên thuyền chỉ có một vị kiếm khách đầu đội đầu lạp thân mặc áo tơi rút kiếm vung lên, như chẻ đôi đại dương!

"Ta không cam lòng!"

Oán niệm của Nam Ly Hỏa ngút trời, sát khí dâng trào.

Gã đường đường là Lục Địa Tiên cửu cảnh, vậy mà lại bị một tu sĩ nhất phẩm... giết chết?

Bị La Hồng không mượn bất cứ vật bên ngoài nào...

Giết chết!

"Âm Trong đài rèn kiếm, địa hỏa lan tràn, bùng lên tận trời.

La Hồng ngồi xếp bằng trong đó, tinh khí thần đều đang biến hóa, kêu vang.

Trong biến ý chí.

Phân thân ý chí của La Hồng trở về, yếu ớt tột độ, hơi thở thoi thóp, như sắp chết đi.

Kiểm thức... khoảnh khắc gặp Quỷ Đô, có thể nói đó là chiêu kiếm mạnh nhất của La Hồng từ trước tới nay.

Sức mạnh ý chí của La Hồng hoàn toàn bị rút sạch, thậm chí tám mươi ngọn đèn cũng đồng loạt nổ tung mới làm được như vậy.

Lỗ mũi Tà Thần Nhị Cáp phóng to, đôi mắt ẩn trong sương đen thần bí mang theo vẻ khiếp sợ.

"Một kiếm này... mơ hồ chạm tới ngưỡng thần thông"

Tà Thần Nhị Cáp thở ra một hơi.

Tiểu La ngu xuẩn... Hình như... cũng không ngu xuẩn, thiên phú này, có vẻ như không tầm thường.

La Hồng bắt đầu tu dưỡng, một luồng ý chí phân thân gần như tiêu tan, nhưng ý chí của hắn lại không chút hao tổn.

Mà La Hồng cũng không vội vàng thu dọn thi thể Nam Ly Hỏa, đại đạo của gã bị hắn chém diệt, chết là điều không thể nghi ngờ.

La Chính cũng không sốt ruột.

Hắn ngồi xếp bằng, tổng kết một kiếm vừa mới chém ra.

Biến hóa của hắn cũng hấp dẫn sự chú ý của các cường giả đang giao chiến xung quanh.

Trên vòm trời, mây kiếm tiêu tan.

Trong hư không, các cường giả vẫn đang giao chiến.

Nữ đề bị các thiên nhân ngăn cản, Kỳ Lân Kiếm Tiên Ngô Thanh Hoa cũng bị nhiều thiên nhân ngăn trở.

Nhưng khi bọn họ nhìn thấy Nam Ly Hỏa bị La Hồng đâm vào đài rèn kiếm, bị hai thanh kiếm chém thành ba khúc, sau lưng còn có đại đạo đứt gãy lúc ẩn lúc hiện, động tác chiến đấu của mọi người đều khựng lại.

Kiểm tiên Ngô gia vừa xé rách ngăn trở của Kiêu Cổ giả và Trần Thiên Huyền đều chấn động ra mặt.

Chết rồi?

Đại đạo tan vỡ, đạo hoa điêu tàn... Nam Ly Hỏa đã bị La Hồng giết chết?

Tu sĩ nhất phẩm dùng sức mạnh của bản thân giết chết Lục Địa Tiên cứu cảnh?

Đây là thần thoại sao?

"âm âm âm!"

Dị tượng đại đạo vỡ nát rất kinh khủng, cả ngọn núi Vạn Kiếm đều bị bao phủ, Nam Ly Hỏa là cứu cảnh nhân gian, danh tiếng không nhỏ, dù sao, quốc chủ sáng lập ra Nam Cương kinh đô tà ác, so với Hạ Hoàng, nữ đế, thiên tử Đại Chu, tuy thua kém một bậc, nhưng thật sự không hề yếu!

Nữ đế cầm Long Tước trong tay, một kiếm ép lui mấy vị thiên nhân, đôi mắt anh khí nhìn lướt qua, dừng lại trên người La Hồng, ánh lên vẻ ngạc nhiên.

Nam Ly Hỏa bị giết rồi?

Không thể tin nổi!

Đây là chuyện mà tu sĩ nhất phẩm có thể làm được sao?

Nhất phẩm nắm giữ thần binh, giết Lục Địa Tiên ngũ cảnh trở xuống là điều có thể hiểu được.

Nhưng giết cứu cảnh...

Đây quả thực là chuyện nghìn lẻ một đêm.

Trong hư không, Ngô Thanh Hoa vùng kiếm rải ra dòng sông kiếm khí, ép lui ba vị thiên nhân cứu cảnh, trong con ngươi lóe lên ánh nhìn khác lạ.

"Giang sơn đời nào cũng có nhân tài, người cũ qua đi người mới lại tới"

Hai trăm năm không xuất sơn, nhân gian lại cho ra yêu nghiệt như vậy.

Hai trăm năm, vật đổi sao dời.

Ngay cả Ngô Thanh Hoa thời trẻ, công phạt vô song, cầm trong tay Thứ Lĩnh, cùng lắm cũng chỉ có thể giết chết một vài Lục Địa Tiên nhất cảnh nhị cảnh mà thôi.

Thế nhưng, đụng phải ngũ cảnh cũng phải chạy trốn chết.

Càng đừng nói tới cứu cảnh.

Cứu cảnh... đó đã xem như là sức mạnh bước nửa bước ra khỏi nhân gian rồi!

"âm âm âm!"

Trong hư không nổi lên đại đạo chín nghìn dặm, đại đạo đang sụp đổ, đang không ngừng tan biến...

Hình ảnh này, khiến người ta nhìn mà giật mình.

Trong thiên địa phảng phất như có tiếng kêu rên nức nở, thanh thế mặc dù không bằng lúc Hạ Hoàng ngã xuống, nhưng cũng xem như rất lớn.

Đột nhiên!

Những dị tượng này biên mất.

Ngồi xếp bằng giữa thân xác bị chém thành ba khúc và đầu lâu bị nổ vỡ của Nam Ly Hỏa, bỗng nhiên mở mắt.

Tóc bạc tung bay, La Hồng nhìn chăm chú.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên vòm trời, bầu trời vốn bị bao phủ bởi mây máu, mưa máu tràn lan, giờ đã khôi phục về bình thường.

Dị tượng cứu cảnh ngã xuống... biến mất rồi!

Đại đạo đứt đoạn như được sức mạnh vô hình nào đó nối liền lại!

Hồi sinh từ cái chết?

La Hồng nheo mắt.

Trong hư không, thiên nhân cứu cảnh tới cùng Nam Ly Hỏa phát ra tiếng cười khẽ.

Ngô Thanh Hoa biến sắc, nữ đế tức giận.

"Âm Một tiếng thở dài quanh quẩn khắp thiên địa, quanh quẩn trên đài rền kiêu.

"La Hồng, là người ép quả nhân!

Là giọng của Nam Ly Hỏa.

Nam Ly Hỏa bị đâm vỡ đầu đột nhiên lên tiếng vào đúng lúc này.

Âm thanh như địa ngục, ảm chứa uy thế vô tận.

Sau một khắc, trên thi thể của Nam Ly Hỏa hiện lên một chiếc bình ngọc, có sức mạnh cường đại tốt cùng không ngừng từ trong bình ngọc khuếch tán ra.

La Hồng nhìn chăm chăm bình ngọc, một làn sóng dao động mạnh mẽ tuyệt đối khuếch tán ra ngay sau đó!

Chương 887: Giải đặc biệt hơi loé sáng! (1)

La Hồng Di Hình Hoán Ảnh biến mất, rời khỏi đài rèn kiếm, đáp xuống diễn võ trường.

Mà giờ khắc này, dung nham nóng chảy bỗng chốc bao trùm xuống.

Bình ngọc nổ tung, dòng máu màu vàng trong đó văng ra tung tóe, sinh cơ mệnh môn cuộn cuộn khuếch tán, thân thể bị chém làm ba khúc của Nam Ly Hỏa nháy mắt hợp lại.

Nam Ly Hỏa tóc tai tán loạn, đôi mắt tỏa ra ánh vàng.

Dòng máu đỏ tươi trong cơ thể gã rút đi, bị máu vàng đẩy ra, một luồng uy thế vô hình lan ra, trên đỉnh đầu của gã có thiên môn nổi lên.

"Ào ào..."

Tinh hoa sinh mệnh từ trong thiên môn không ngừng chảy xuống.

Nam Ly Hỏa sống lại rồi!

Gã mở thanh môn, hoán đổi huyết mạch!

Khoảnh khắc bị La Hồng chém vỡ đại đạo, gã đã lựa chọn đổi huyết mạch!

Thậm chí, có tồn tại vô hình nào đó thay Nam Ly Hỏa ra tay, nổi lên đại đạo!

"Đó là... máu thiên nhân?"

"Nam Ly Hỏa thay máu thiên nhân, đây là đã lựa chọn phi thăng làm thiên nhân?"

Giờ khắc này.

Các cường giả nhân gian đã rõ ràng mục đích của Nam Ly Hỏa.

Mà vị thiên nhân cửu cảnh đưa máu thiên nhân cho Nam Ly Hỏa thì cười ha hả, Nam Ly Hỏa được dẫn vào thiên môn, khí vận của gã cũng chảy ào ạt vào trong cơ thể ông ta, khiến đại đạo khí vận của ông ta bắt đầu trào lên điên cuồng!

Thoáng chốc!

Đại đạo kéo dài vạn dặm.

"Ấm Vị thiên nhân này chỉ cảm giác khí tức của mình bỗng chốc bùng nổ, chín đóa hoa đại đạo nở rộ rực rỡ..."

Bán tôn!

Tiếp dẫn Nam Ly Hỏa phi thăng thiên môn, được khí vận của Nam Ly Hỏa rót vào, vị thiên nhân cửu cảnh này đã bước vào thập cảnh, trở thành bán tôn!

"Ha ha ha ha..."

"Nhân gian, đúng là một nơi béo bở."

Thiên nhân cười to.

Khoảnh khắc bước vào bán tôn, ông ta lấp lánh rực rỡ như vàng mặt trời, lóa mắt tột cùng.

Nữ đế giao chiến với ông ta, cảm thấy áp lực tăng vọt.

"Chúc mừng đạo huynh"

"Vận may của đạo huynh không tệ, tiếp dẫn một cửu cảnh nhân gian, thực sự làm chúng ta ghen tị"

Các thiên nhân xung quanh đều chấp tay nói.

Thiên nhân vừa bước vào bán tôn cũng cười tươi như hoa.

"Nam quốc chủ đã đổi thành huyết mạch Cửu Lê Yêu Tôn, Cửu Lê Yêu

Tôn am hiểu nhất là không chế lửa, hôm nay, thân ở đài rèn kiếm, đúng là trời giúp Nam quốc chủ, Nam quốc chủ dục hỏa trùng sinh, giới vực Đông thiên môn chúng ta lại có được một cao thủ!"

Vị bán tôn này vừa cười vừa nói, đường nhìn quét ngang, dừng lại trên núi Vạn Kiếm.

"âm âm âm!"

Địa hỏa dâng lên cuộn cuộn, như đang thiêu rụi vạn vật.

Địa hỏa như cá lớn phun nước, phun ra cột lửa xông lên tận trời, đâm qua tầng mây, khiến bầu trời như đang trào lên một đám mây hình nấm.

Trong cột lửa.

Toàn thân Nam Ly Hỏa có tiên quang quán quanh, thân thể có vài phần yêu hóa, ngoài thân thể có một lớp xương đặc biệt, như một bộ áo giáp mạnh nhất thiên hạ.

Nam Ly Hỏa siết chặt nắm đấm, trong đó có một đóa hoa lửa đang nở rộ.

Máu vàng chảy khắp xương, thịt, nội tạng, cải tạo thân thể gã.

Gã mở mắt ra, cao cao tại thượng, quan sát La Hồng trong diễn võ trường và các đệ tử Ngô gia.

Gã thở dài một hơi.

Cuối cùng vẫn lựa chọn đổi huyết mạch, trở thành thiên nhân.

Mất đi sức mạnh, như thức tỉnh từ cơn mê, từng dòng từng dòng chảy xuôi trong xương cốt máu thịt gã, rồi trào dâng, dâng lên nữa!

Nam Ly Hỏa nâng lưng lên, một khúc xương hóa thành đuôi, mọc ra sau mông gã.

Gã giơ tay lên, vô số ngọn lửa vùn vút xung quanh, như thần linh cai quản lửa, hồi sinh giữa thiên địa!

Gã nhìn chăm chăm La Hồng, chậm rãi nâng khóe miệng lên.

"Tới đây!"

"Âm Đẳng sau thiên môn, như có ánh sáng chiếu xuống.

Tiên khí lượn lờ, lửa cháy ngùn ngụt.

Nam Ly Hỏa như thiên thần giáng thế, mạnh đến cực điểm, không gì địch nổi!

Gã dục hỏa trùng sinh, cường đại cực hạn.

Trong diễn võ trường Mọi người chấn động, cảm thụ lực lượng đáng sợ kia, thân thể chợt run rẩy.

Nhiều đệ tử Ngô gia, thậm chí ngay cả dũng khí giờ kiếm cũng không có.

La Hồng tóc bạc tung bay, tháo mặt nạ Tà Quân.

Nhìn Nam Ly Hỏa đứng trên cột lửa, trợn mắt há mồm.

"Biến cái gì không biến... lại biến thành thiên nhân?"

"Không biết thiên nhân càng dễ giết sao?"

Những đợt hơi nóng cuộn cuộn xộc đến, một cảm giác mạnh mẽ chưa từng thấy đang len lỏi lẫn vào trong huyết mạch thịt của Nam Ly Hỏa.

Hơn nữa, một luồng sinh khí vô tận từ sâu bên trong cơ thể gã bộc phát, từ trong cõi u minh thông với một nơi bí ẩn đằng sau cánh cổng Thiên Môn, thứ sức mạnh kỳ lạ này khiến Nam Ly Hỏa càng thêm hiểu hàm ý sâu sa của việc thiên nhân trường sinh.

Sở dĩ thiên nhân có thể trường sinh được chính là nhờ thứ sức mạnh này.

Sức mạnh đến từ dòng chảy sinh mệnh.

"Huyết mạch của Cửu Lê yêu tôn..."

Nam Ly Hỏa nhìn bàn tay của mình, ngọn lửa đang bùng cháy trong lòng bàn tay, có một luồng tiên khí bàng bạc đang vây lượn lờ xung quanh, đem lại cho gã một cảm giác phúc chí tâm linh (0, một loại cảm giác thoát khỏi trói buộc của nhân gian, dường như rất tốt.

(1) Khi vận may đến thì trong lòng cũng sáng ra.

Tuy nhiên, Nam Ly Hỏa lại hiểu được rằng cái giá để có được dòng huyết mạch thay thế này là sự tự do của bản thân bị tước đoạt đi.

Dù rằng gã được trường sinh nhưng cũng đồng nghĩa rằng, gã đã mất đi tư cách làm người, gã không còn là nhân tộc nữa.

Khẽ thở dài một tiếng, đôi mắt của Nam Ly Hỏa động dậy, sát khí dưới đáy mắt dâng trào.

Gã nhớ lại những chuyện đã xảy ra trong biến ý chí.

Một kiếm kia của La Hồng khiến gã kinh hãi như nhìn thấy quỷ, gã chưa từng thấy loại kiếm pháp nào như vậy.

Ngay cả Nữ Đế đang nằm trong tay Long Tước Kiếm thì cũng không tài nào đỡ được một kiếm tuyệt diệu ấy.

Mà La Hồng này, hẳn mới chỉ là Nhất phẩm.

Yêu nghiệt, quả thực là yêu nghiệt!

Dù là Nam Ly Hỏa, người luôn muốn giết La Hồng thì cũng không thể không thừa nhận rằng La Hồng này đúng là yêu nghiệt, thậm chí... có thể nói là quái vật!

Thanh kiếm đó lở mờ gây cho gã một cảm giác vượt quá cực hạn của con người!

Không phải là cực hạn về sức mạnh bình thường, mà là cực hạn về một loại kỹ pháp huyền bí và bí ẩn!

Dù rằng gã đã trở thành một thiên nhân, đã đổi cả huyết mạch, nhưng cảm giác nguy hiểm đó vẫn đọng lại trong người như cũ!

Nhất định phải giết được hắn!

Ánh mắt Nam Ly Hỏa lướt ngang qua, khóa chặt La Hồng đang đứng trên võ đài.

Gã phóng lên một bước, trong phút chốc, toàn thân được bao quanh bởi ngọn lửa phừng phực, toàn bộ Địa Tâm Hỏa đều cuộn trào.

Địa Tâm Hỏa tựa như hóa thành một con rồng lửa.

Đốt cháy hư không, xé toạc cả bầu trời.

Đùng!!!

Ngọn lửa rơi xuống, làm nổ cả Chú Kiếm đài rung chấn không ngừng, dường như muốn chia năm xẻ bảy.

Cả ngọn núi Vạn Kiếm đều rung rung.

Nam Ly Hỏa đạp không khí mà đi, đổi huyết mạch, thăng lên thiên nhân Cửu phẩm, đại đạo phía sau Nam Ly Hỏa xuất hiện, thậm chí chỉ nửa bước cũng đã bước xa tới vạn dặm, gần như đã tiếp cận Thập cảnh.

Căng thẳng, khắc nghiệt, đáng sợ!

Trên võ đài, những đệ tử Ngô gia đều bị nỗi sợ hãi bao trùm.

Nhóm Lục Địa Kiếm Tiên của Ngô gia đang không bay lên, tay cầm trường kiếm, ngăn cản Nam Ly Hỏa.

Trân Thiên Huyền cũng như một con giao long đang canh giữ dưới đất, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Lại thêm một vị cường giả nhân gian thay huyết mạch, bỏ đi cơ thể người thường, trở thành thiên nhân.

Trong hư không.

Nhóm thiên nhân đột nhiên cười to.

"Các tu sĩ nhân gian, đã nhìn thấy chưa, ... Phi thăng để thành thiên nhân, sức mạnh sẽ được tăng lên, còn kéo dài tuổi thọ mãi mãi, có thể từ từ đi tìm đại đạo trong những năm tháng vô tận sau này."

Tên thiên nhân nhờ vào Nam Ly Hỏa thay đổi huyết mạch mà thăng lên Bán Tôn đột nhiên cười phá lên ha ha.

Tiếng cười vang khắp nơi.

Trong số những người bình thường đứng xung quanh, không ít người là cường giả của Nhân tộc đang theo dõi chăm chú, ánh mắt của đám Lục Địa Tiên lấp lóe không yên.

Nhiều người cảm nhận được khí thế trên người Nam Ly Hỏa đã mạnh lên nhiều, trong lòng chấn động.

"Hừ!"

"ồ ào!"

Nữ Đế Đại Sở một tay cầm kiếm Long Tước, xuất ra một kiếm.

Ngay giữa bầu trời, Long Tước sai cánh tung hoành trên không, đè thiên nhân cảnh giới Bán Tôn xuống, thế nhưng, bởi vì đối phương đã bước vào cảnh giới Bán Tôn nên Nữ đế đang cầm trong tay kiếm Long Tước mới miễn cưỡng có được thực lực ở mức Bán Tôn lại càng thêm phí sức.

Ngô Thanh Hoa cũng dốc hết toàn lực phóng ra một kiếm, Kiếm khí Trường Hà từ trên trời giáng xuống, một con Kỳ Lân đạp sóng mà đến khiến không khí xung quanh bị đè nén đến nghiền nát, buộc ba vị thiên nhân Cửu cảnh đứng xung quanh phải lùi lại.

Ông ta chính là Kiếm Tiên Cửu cảnh, sức công phá không hề thua kém so với Thập cảnh.

Đây cũng chính là sự bá đạo của một người thân là Lục Địa Kiếm Tiên như ông.

"Chư vị... sinh làm người, đó là diễm phúc của chúng ta, chư vị đừng vì ngu muội mà bị mê hoặc như vậy."

Ngô Thanh Hoa thản nhiên nói.

Tuy nhiên, dù có sự chấn nhiếp của hai cường giả nhưng vẫn có rất nhiều tán tu Lục Địa Tiên bị mê hoặc trước nó.

Trên võ đài.

Trong tay La Hồng cầm áo bào màu trắng, lại một lần nữa mặc vào, vạt áo bay lên, tay áo phát phới.

Trước uy áp chấn động trong hư không của Nam Ly Hỏa - kẻ như một vị thần chưởng khống lửa kia, hắn chẳng mấy để ý.

Dù thời khắc này Nam Ly Hỏa mạnh đến đáng sợ.

Nhưng... ngay từ thời khắc Nam Ly Hỏa lựa chọn trở thành thiên nhân thì mọi chuyện đều đã kết thúc.

Nam Ly Hỏa không còn là tồn tại đáng e ngại nữa.

Trở thành thiên nhân...

Số lượng thiên nhân chết trong tay La Hồng còn ít sao?

La Hồng đối phó với Lục Địa Tiên Cửu cảnh thì có lẽ phải mất nhiều thời gian, nhưng việc đối phó với thiên nhân Cửu cảnh thì... vô cùng dễ dàng.

La Hồng không để ý đến Nam Ly Hỏa, ngược lại chìm vào suy tư, hắn vô tình nhận ra một mảnh khóc trong biến ý chí của Nam Ly Hỏa, Đạn Chỉ Kiến Quỷ Đô là thủ đoạn mạnh nhất của hắn cho đến tận bây giờ.

Lời mà Tà Thần Nhị Cấp nói, La Hồng cũng nghe được, gần như hắn đã chạm được đến thần thông... nhưng nếu chạm không tới thì cũng chỉ là nguy thần thông.

Thanh kiếm này quả thực rất mạnh, nếu để La Hồng sử dụng thêm lần nữa thì chưa chắc hắn có thể cảm ngộ và thi triển ra được một kiếm này.

Có thể nói tất cả mọi thứ đều chỉ là sự trùng hợp, nếu tinh thần của Nam Ly Hỏa không bị áp chế thì có lẽ La Hồng cũng không làm được như vậy.

Chương 888: Giải đặc biệt hơi loé sáng! (2)

Vậy nên Nam Ly Hỏa là người tốt.

La Hồng đã chuẩn bị sẵn cho Nam Ly Hỏa một trò vui.

Tất nhiên, La Hồng làm vậy cũng là vì muốn lĩnh hội chiêu thức nguy thần thông Đạn Chỉ Kiên Quỷ Đô một cách tốt hơn mà thôi.

Về tổng thể mà nói, kế hoạch luyện chế binh khí của La Hồng lần này đã thành công viên mãn, đã đúc ra được binh khí Bán Thánh, nhục thân được rèn dũa bảy lần, còn tìm hiểu ra được nguy thần thông. Có thể nói La Hồng rất hài lòng, khuyết điểm duy nhất là Phá Tà kiếm lại không giống tà kiếm mà lại bị người ta gọi với cái tên Tru Tà.

Đây là điều làm cho La Hồng cảm thấy khó chịu nhất.

Tuy nhiên, cũng không làm ảnh hưởng tới toàn cục.

Ngay cả La Hồng cũng lơ mờ nhận ra, theo sự tăng lên của cảnh giới, hần mơ hồ hiểu ra rằng cái gì gọi là tà, cái gì gọi là thánh...

Thực chất chỉ đều là một mà thôi.

Có điều, hần vẫn chưa thể thông suốt được huyền ảo trong đó.

Thậm chí La Hồng còn lơ mờ cảm nhận được rằng, quyền sách da người đang trôi nổi trong biển ý chí như đang muốn lột xác.

Àm!

Khí thể trên người La Hồng sôi sục lên, hần muốn hoàn toàn cảm ngộ hoàn thiện nguy thần thông nên không muốn dây dưa với Nam Ly Hỏa nữa.

Nhìn Nam Ly Hỏa đạp không khí bay ra khỏi Chú Kiếm đài, tựa như muốn giẫm nổ Chú Kiếm đài, La Hồng cũng cầm thanh Tà kiếm trong tay, bước lên trời.

Mỗi một bước hạ xuống, không khí dường như được cô đặc lại thành một thực thể.

Nhưng, khí tức trên người của La Hồng vào lúc này so với huyết mạch yêu tộ của Nam Ly Hỏa thì khác nhau một trời một vực, tựa như đom đóm với vầng trăng.

"Tiễn ngươi lên đường, ta mới có thể cảm ngộ tốt được."

La Hồng nói.

Nam Ly Hỏa kéo theo cả biển lửa ngập trời, trong đôi mắt phát ra sát khí kinh người!

"Quả nhân đã mạnh hơn rất nhiều! Ta cũng phải thử xem... Xem ngươi đưa quả nhân lên đường như thế nào!"

Nam Ly Hỏa nói.

Ngay tức khắc, gã giơ tay lên, Địa Hỏa trong mặt đất lập tức tập hợp lại, ngưng tụ thành một ngọn giáo Địa Hỏa ngay trước mặt gã, ngọn giáo như hóa thành thực thể được bao quanh bởi ngọn lửa dữ dội nóng như thiêu đốt.

Kế đó, gã cầm lấy ngọn giáo, vắn eo.

Thoáng chốc!

Trời đất đã đổi màu!

Như thể thiên thạch từ trên trời rơi xuống, cả bầu trời được biển lửa chiếu rọi.

Ngọn giáo hỏa diễm xuyên thủng không khí, như muốn chia cắt trời đất ra làm hai nửa!

Trên không trung của Chú Kiếm Đài, một con sông hỏa diễm to lớn lan tràn tới vài dặm, tiến thẳng về phía La Hồng, muốn đâm xuyên qua hắn. Chỉ trong chớp mắt, nó đã đến trước mặt La Hồng, không khí xung quanh chợt như bị khựng lại!

La Hồng đứng lặng trên không, áo bào trắng vừa mới khoác vào lúc nãy đã dính chặt vào người hắn, làm hiện lộ nhục thân khô ngô cường tráng.

Mái tóc trắng tung bay ở phía sau.

La Hồng ngưng mắt, hai mắt sáng ngời.

Ngọn giáo này, uy lực vô cùng, cho dù chỉ là dư chấn, cũng khiến cho thân thể dày công khổ luyện của hắn cảm thấy áp lực như khó có thể gánh vác được.

Nhưng... vấn đề không lớn.

Tâm thần của La Hồng khẽ lay động.

Biển âm dương trong đan điền cuộn trào, hóa thành tà sát khí bốc lên.

Chỉ trong chốc lát, một luồng sáng đen nhánh giáng thẳng xuống từ trên bầu trời!

Thiên Giáp Thi Hạ Hoàng!

Đôi mắt đỏ tươi của Hạ Hoàng mở ra, sắc bén, lạnh lùng kèm theo tàn nhẫn, tất cả đều bộc lộ ra ngoài.

Nó vươn tay ra, tung một chuồng, đánh trúng ngọn giáo hỏa diễm.

Ngay lập tức, ngọn giáo hỏa diễm nổ tung từng tắc một, tiếng nổ kinh thiên động địa phát ra từ trên võ đài khiến không gian xung quanh tựa như có một cơn sóng quét ngang qua, giống như mặt đất đang hứng chịu bởi cơn động đất dữ dội.

La Hồng thôi động tà sát để Hạ Hoàng ngăn cản một chiêu này.

Mặc dù sức mạnh của ngọn giáo rất đáng sợ, nhưng Hạ Hoàng dù sao cũng là một Thiên Giáp Thi, là thể lực mạnh mẽ được Vân Thái Thương, cung chủ của Côn Luân Cung triệu hồi đến để phá vỡ sức mạnh của pho tượng phu tử.

Vậy nên đương nhiên, nó rất mạnh.

Nam Ly Hỏa tuy đã thay đổi huyết mạch nhưng vẫn chưa thể bước vào cảnh giới Bán Tôn, chiêu này dù rằng rất mạnh nhưng vẫn bị Thiên Giáp Thi Hạ Hoàng đỡ được.

Mắt của Nam Ly Hỏa ngưng lại: "Đáng thương, thật đáng thương..."

"Đã chết rồi, mà còn bị lãng nhục như vậy!"

Nam Ly Hỏa vừa dứt lời, ngay sau đó, cơ thể gã đột nhiên xuất hiện ở trên bầu trời trời, kéo ra hoạ diễm vô tận.

Gã cũng phát hiện ra rằng, mặc dù La Hồng có thể sử dụng Thiên Giáp Thi Hạ Hoàng để giao chiến, nhưng hẳn lại khó điều khiển hoàn toàn được.

Thiên Giáp Thi Hạ Hoàng, không đáng ngại, vẫn còn cơ hội để giết chết La Hồng!

La Hồng bật cười.

Ánh mắt ngưng lại, lập tức lùi lại một bước trong khoảng không.

Sau khi nhục thân được lột xác, bước đến cảnh giới Thất Đoàn, thân xác sẽ giống như có một sinh mạng mới, bên trong mỗi một tế bào đều chứa âm sát dồi dào.

Vạn Sát Quy Nhất khởi động, ngay lập tức âm sát được tách ra, giống như cá trở về biển rộng, biến thành sức mạnh của La Hồng.

Thân xác của La Hồng ngày càng phát ra hào quang chói lọi.

Như một cơ thể hoàn mỹ không hề có một chút tạp chất.

La Hồng đưa tay ra đặt lên thanh tà kiếm màu vàng kia, chậm chậm đưa một vòng lên trước. Theo quỹ đạo di chuyển, bên trong thanh tà kiếm màu vàng như được đúc ra từ khuôn thép kia hiện lên màu mực.

La Hồng lùi về phía sau một bước, áo bào trắng tinh khôi tung bay theo gió.

Tà kiếm màu mực vung lên.

Gỗ mạnh một cái chỉ trong chớp mắt.

Đạn Chỉ Kiến Quỷ Đô!

Oong oong oong...

Trong phút chốc, vô số kiếm khí bắn ra, đan xen ở trên bầu trời, tạo nên một tòa thành trì cao ngất ngưởng, bên trong thành trì màu mực ấy, khắp xung quanh đều là tiếng kêu gào, yêu ma nhảy múa...

Không khí phía dưới thiên địa ảm đạm đi, một tòa thành trì nguy nga che cả bầu trời!

Trên võ đài.

Tất cả đệ tử đều cảm thấy sợ hãi, toàn thân run rẩy, giống như đã chết qua đang đi một mình trên con đường U Minh.

Đó là gì?

Địa Ngục sao?!

Địa Ngục là như thế sao?!

Chương 889: Giải đặc biệt hơi loé sáng! (3)

La Hồng mặc bạch y như tuyết, tóc trắng như sương, im lặng đứng trước thành trì, mà trước thành có một thanh kiếm đang treo lơ lửng.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, tòa thành quý này rầm rập phát ra tiếng vang, đập mạnh về phía Nam Ly Hỏa!

Một đòn nguy thần thông, ngay giờ phút này La Hồng lại có thể thi triển nó trong hiện thực!

Đôi mắt của Nam Ly Hỏa bỗng nhiên ngưng tụ, lại là chiêu này!

Nhưng gã bây giờ không phải là thân thể ý chí lúc đó!

"Phá cho quả nhân!"

Nam Ly Hỏa giờ hai tay lên, chống đỡ cả một tòa thành quý nguy nga đang đổ ập xuống.

Trên núi Vạn Kiếm.

Một tòa thành vốn không được tồn tại ở nhân gian đột nhiên xuất hiện, đất núi rung chuyển, cả núi Vạn Kiếm đều đang rung chuyển.

Hai tay Nam Ly Hỏa chống đỡ cả tòa thành thế này, như một vị thần!

Nhưng, La Hồng mỉm cười.

"Thánh nhân giúp ta!"

La Hồng hô to.

Bên trong đan điền, Hư Ảnh Thánh Nhân từ từ mở mắt ra, thở dài một tiếng.

"Vốn là khách ở trần gian, sao lại hóa thành thiên nhân..."

"Hóa thành thiên nhân mà không vào Thiên Môn, còn dám tác oai tác quái ở nhân gian, đáng chém!"

âm âm!

Hư Ảnh Thánh Nhân hiện lên ngay sau lưng La Hồng, tiếp đó là một tiếng gầm thét chói tai, tựa như âm thanh cao ngất ở trên chín tầng mây, ùng ùng truyền vào tai tất cả mọi người.

Đặc biệt là Nam Ly Hỏa.

Gã chỉ cảm thấy toàn thân gã chấn động, ngay sau đó, trí não kích động, miệng với mũi đều chảy máu, dòng máu vàng chảy ra.

Phía trên "Kiếm khí Quỷ Đô", một quyê Thụ Sơn tỏa ra ánh sáng vàng rực rỡ hiện ra, đè ập xuống!

Nam Ly Hỏa chỉ cảm thấy mình như đang phải chống đỡ cả bầu trời!

Mà gã chỉ là một con kiến.

Giữa tiếng rít gào.

Nam Ly Hỏa bị đè mạnh xuống diễn võ trường, đầu gối khuyu xuống, đập vào mặt đất của võ đài, khiến cho nó nứt toác, hàng loạt gạch đá bắn ngược lên trời!

Nhóm người Trần Thiên Huyền và Lục Địa Kiếm Tiên của Ngô gia nhanh chóng chạy đi, vội vàng đem theo đám đệ tử còn đang chờ dẫn rời khỏi võ đài.

Nếu không rời đi, khí thế đáng sợ này sẽ lan tràn, nhóm đệ tử này sợ rằng sẽ chết hết!

Trần Thiên Huyền nhìn tòa thành, ánh mắt kinh ngạc tột độ.

"Đây là Kiếm thuật?"

Không thể tin được.

Sử dụng Kiếm khí biến hóa thành một tòa thành giống như thực!

Trên không trung, Ngô Thanh Hoa đang dốc toàn lực đối địch cũng ngoái đầu nhìn lại, nhìn thấy Kiếm Khí Quỷ Đô đang tập trung ở trên núi Vạn Kiếm, hết sức kinh ngạc.

Sự lĩnh hội của ông ta đối với Kiếm đạo, đương nhiên không tầm thường.

Vào lúc này, thấy một nhát kiếm của La Hồng, cứ như đang được nhìn thấy một con đường đại đạo bằng phẳng.

Toàn thân chấn động, tựa như bị thứ gì đó kích động.

"Thì ra là thế... thì ra là thế..."

Bịch bịch!

Nam Ly Hỏa hoàn toàn bị Quỷ Đô áp chế.

Mà trong biến ý chí của gã.

Phân thân ý chí của La Hồng lại xuất hiện.

Nam Ly Hỏa tức giận!

Còn dám tới!

Thế nhưng lần này, Nam Ly Hỏa cảm thấy cái chết của gã đang đến gần.

Trở thành thiên nhân...

Còn có gì ghê gớm không?

La Hồng lắc đầu, rất thất vọng.

Nam Ly Hỏa rít gào, trong biến ý chí nổi cơn sóng lớn, nhưng, nhanh chóng bị Thụ Sơn phá vỡ. Thụ Sơn phát ra ánh sáng chói lọi, nghiền nát tất cả, Ý chí của Nam Ly Hỏa lập tức bị trấn áp, không thể động đậy.

Không cần Phật Đẳng tự bạo, không cần Kiếm Khí Quỷ Đô.

Chỉ cần một cuốn sách của Thánh Nhân thì đã có thể trấn áp được thiên nhân của nhân gian.

Nam Ly Hỏa giật mình.

Kế đó, trong mắt của gã hiện lên vẻ cực kì điên cuồng.

"Người..."

Gã ngưng tụ ra phân thân ý chí.

Sức mạnh ở bậc Tứ cảnh, cũng không tệ lắm.

Nhưng, La Hồng bùng tay, Âm Dương Đồ hiện lên, Kiếm khí Trảm Thần.

Phân thân ý chí của Nam Ly Hỏa trực tiếp bị chặt đứt đầu!

Chẳng hề chống đỡ được dù chỉ là nháy mắt.

Áo trắng trên người La Hồng tung bay, tóc trắng như sương, từng bước đi lên Đại đạo của Nam Ly Hỏa, giờ tay vung chín thanh kiếm, kiếm chém Đạo hoa.

Chín đóa hoa đại đạo bị chém đứt lập tức tàn lụi.

Nam Ly Hỏa ngây ra.

Đơn giản như vậy... Đơn giản như vậy...

"Có lẽ người cảm thấy thiên nhân rất mạnh, cho nên người thay huyết mạch trở thành thiên nhân, tự cho mình là vô địch..."

"Nhưng trong mắt ta..."

"Người chỉ như một con kiến hôi, giết dễ như nhai sáo sến"

La Hồng thản nhiên nói.

"Không thú vị gì hết"

Uỳnh!!

Bên trong đôi mắt của Nam Ly Hỏa tràn ngập sự hoang mang, nghi ngờ về nhân sinh cùng với sự bàng hoàng.

Đúng là... Đúng là như thế sao?!

Không phải thiên nhân rất mạnh sao?

Gã thay đổi thành huyết mạch của Thiên Tôn, không phải đã mạnh hơn nhiều sao?

Nhưng hiện thực... vì sao lại tàn khốc như vậy!

Thiên nhân... không phải là sẽ bắt tử bắt diệt sao?

Nam Ly Hỏa cảm thấy cái chết đang dần đến gần gã, gã sắp không được sống nữa.

Con đường Đại Đạo bị chém đứt, Đạo Hoa tàn lụi, gã hẳn phải chết!

Trên diễn võ trường.

Thư Sơn biến mất, cả Kiếm Khí Quỷ Đô cũng đều biến mất.

Nam Ly Hỏa bị nện mạnh trên diễn võ trường, cả người lún sâu vào lòng đất, áo giáp trên người bị đánh nát, võ thành nhiều mảnh.

Gã quỳ rạp xuống đất, trong khi La Hồng với mái tóc trắng tung bay, chống Tà kiếm xuống đất, đứng trước mặt gã.

Trong thiên địa có tuyết rơi dày đặc, , không ngừng bay tới, bao trùm cả trời đất.

Ở phía trên bầu trời có mây vàng đang cuộn trào, bên trong tầng mây màu vàng này còn có dòng máu vàng tươi sắc bắn tung toé, máu vàng nhàn nhạt xen lẫn chút máu tươi.

"Ha ha ha ha..."

"Thiên nhân... Thật nực cười cho thiên nhân..."

"Vẫn là nhân gian... vô cùng tốt, quả nhân... sai rồi"

Nam Ly Hỏa quỳ xuống đất, thân thể không động đậy, gã không ngừng ho ra máu, ho ra máu màu vàng.

Cất tiếng cười thê lương.

Thần sắc bên trong đôi mắt đang dần tan đi Đại Đạo đã sụp đổ, Đạo Hoa đã tàn lụi.

Nam Ly Hỏa... ngã xuống!

Khi chưa thành thiên nhân, gã còn có thể đấu với La Hồng một phen dữ dội, khiến La Hồng thảm hại vô cùng.

Mà khi trở thành thiên nhân rồi, gã thậm chí không thể chạm được tới người của La Hồng, chỉ có thể nhìn hẩn như một bậc quân vương, dễ dàng giết gã.

Nam Ly Hỏa còn muốn thay đổi huyết mạch trở thành thiên nhân để tung ra đòn chí mạng.

Thật nực cười!

Chương 890: Giải đặc biệt hơi loé sáng! (4)

Sự im lặng bao trùm cả thiên hạ Nhìn bóng dáng ở trên đỉnh núi gió tuyết.

Ngay cả đám thiên nhân giao chiến ở trên không trung đều sững sờ...

Nữ Đế nắm chặt kiếm Long Tước, cơ thể không nhịn được run rẩy không ngừng, lông mi dài run rẩy theo, khuôn mặt nàng hiện lên vài phần kích động.

"Đó, chính là cảm giác này!"

"Thứ trăm muốn chính là cảm giác này!"

Nữ Đế cười to.

Mà Ngô Thanh Hoa cũng kinh sợ không thôi, không... không phải thiên nhân bắt tử bắt diệt sao?

Rầm!

Ở phía trên bầu trời, Thiên Môn hiện lên, Dòng sông sinh mệnh lướt qua, muốn đổ ào xuống như đang bổ sung sức sống cho Nam Ly Hỏa.

La Hồng liếc qua, giơ tay tung lên một chiêu, ngay lập tức chặn được lối Thiên Môn đưa sức sống qua, cắt đứt tinh hoa sinh mệnh, động tác thuần thục, một chiêu đã dứt.

Một hồi lâu sau, dòng sông sinh mệnh ở trong Thiên Môn, một lần nữa lại phát ra tiếng gào thét chói tai.

"Cầu tắc nhận gian! Lại... lại... lại một lần nữa ăn cắp tinh hoa sinh mệnh! Không thể tha thứ!"

Tiếng rống giận dữ gào lên, mơ hồ có thể nhìn thấy được, cả dòng sông như cuộn lên tạo thành một đợt sóng lớn.

La Hồng ngẩng đầu nhìn thoáng qua Thiên Môn, sắc mặt kỳ lạ.

Trong đầu hần chợt hiện lên một ý nghĩ táo bạo, liệu hần có thể cắt đứt tinh hoa sinh mệnh đến cực hạn, khiến cho dòng sông sinh mệnh không thể nào cung cấp tinh hoa sinh mệnh cho đám thiên nhân kia nữa?

Không chừng... là được?

Nếu đúng là như vậy, thiên nhân ở nhân gian, không phải là không thể giết!

Vốn dĩ thiên nhân không thể bị giết, là bởi vì luôn có tinh hoa sinh mệnh không ngừng chảy, còn có một dòng sông sinh mệnh luôn cung cấp tinh hoa cho bọn chúng.

Thân xác diệt không tận, một người bình thường không có cách nào thoát ly nhục thân như La Hồng, trực tiếp chém chết biến ý chí của thiên nhân được.

Mà dù là người bình thường diệt được biến ý chí của thiên nhân đi nữa, thì bên trong thân xác của thiên nhân cũng sẽ có một hạt giống ý chí khôi phục lại một lần nữa...

Vì vậy mới nói rằng thiên nhân khó giết.

Nhưng, trên thực tế, nguồn gốc của sự khó giết ấy chính là dòng sông sinh mệnh.

Nếu mất đi nguồn cung cấp của dòng sông sinh mệnh thì thiên nhân chẳng khác gì mây so với Lục Địa Tiên ở nhân gian cả.

Ý nghĩ này nổi lên trong đầu của La Hồng, không có cách nào xóa bỏ được, như đã cắm rễ sâu xuống đất.

Một đám mây kim sắc mang theo ban thưởng cuộn tới và treo lơ lửng trên đầu La Hồng.

La Hồng cũng không lập tức đi luyện hóa phần thưởng.

Hắn đi lên đỉnh núi, tới chỗ của Nam Ly Hỏa đang quỳ rạp trong gió tuyết, đã trở thành một cái xác bị tuyết dày bao phủ.

Đưa tay ra, chạm vào trán của Nam Ly Hỏa.

Giống như... đang an ủi thiên nhân.

Người ngoài nhìn vào thì thấy như La Hồng đang an ủi thiên nhân, nhưng trên thực tế, hắn đang hấp thụ tà sát của Nam Ly Hỏa.

Tà sát của Nam Ly Hỏa, La Hồng đã nhắm tới nó từ lâu rồi.

Một vị Tà tu Cửu cảnh, dưới nhân gian không có mấy người đạt được cảnh giới đó, mà Nam Ly Hỏa lại đạt tới trình độ hiếm có này thì đương nhiên La Hồng phải càng quý trọng.

May mà dù Nam Ly Hỏa có thay đổi huyết mạch thì tà sát cũng chưa từng biến mất!

âm âm!

Tà sát bên trong thân xác của Nam Ly Hỏa đang dần bị tước đoạt đi, theo toàn thân, đi vào bên trong cơ thể, đi vào đan điền Âm Dương Hải.

Hư Ảnh Thánh Nhân trừng mắt.

Trẻ con đúng là khó dạy. Lại có thể rước nhiều thứ dơ bẩn vào người như vậy.

Thư đến!

Chu (thuyền) đến!

Tinh lọc cận bản!

Tà sát trong sát hải vôn đã khô cạn nhanh chóng được bổ sung căng đầy, có lẽ là do sức mạnh của tà sát được tăng lên khiến Thư Sơn và Khô Chu đều phát ra hào quang hùng vĩ, ý chí của Thánh Nhân tiếp tục hiện lên, theo sự căng tràn của tà sát, duy trì Âm Dương Lưỡng Nghi.

Mà nhục thân của La Hồng thì không ngừng hấp thụ tà sát của Nam Ly Hỏa, cũng bắt đầu từ từ phát ra ánh hào quang hùng vĩ chói lọi.

Khí Chính Dương ngày càng mạnh lên, thậm chí còn mạnh hơn so với đám thiên nhân ở trên trời kia, tiên khí lượn lờ, sáng lòa.

Trên diễn võ trường, băng tuyết tan rã.

La Hồng mỉm cười, vồ nhẹ lên đỉnh đầu Nam Ly Hỏa.

Quang huy thánh khiết vô tận dâng trào, mà Nam Ly Hỏa thân là một Tà tu Cửu cảnh, dù là đã đổi huyết mạch, thì tà sát trong người cũng khó mà tiêu trừ, dù chỉ còn là thi thể, thì cũng đủ làm cho cây cỏ khô héo, muôn chim chết hết, sức sống biến mất trong phạm vi mấy chục dặm!

Tuy nhiên giờ đây, tà sát cùng sự hung tợn trên thân xác của Nam Ly Hỏa đang dần tiêu tan theo sự phủ đỉnh của La Hồng.

Thậm chí biểu cảm trên khuôn mặt khi chết của Nam Ly Hỏa cũng hiện lên vẻ thánh thiện và như trút bỏ được gánh nặng, dường như được siêu thoát.

Cảnh tượng này rơi vào tầm mắt của đám đệ tử Ngô gia... giống như một kỳ tích.

Tiêu Đậu Hoa mỉm cười.

Nhìn quang huy thánh khiết đang phát ánh hào quang chói lọi bên trong cơ thể của công tử, ánh mắt sáng bừng mấp máy.

Trần Thiên Huyền đi lên võ đài, mỉm cười, công tử vẫn là công tử của trước kia... Vẫn như mọi lần oai phong凛冽, dù là người khi còn sống đã gây ra tội ác tày trời, dù là người khi còn sống hô hào đòi giết chết công tử, thì sau khi đã chết thì công tử vẫn luôn độ cho kẻ đó, để kẻ đó được ra đi thanh thản.

Cả đời công tử tự do không chịu bị trói buộc, chỉ vì... muốn độ tà ma khắp thiên hạ.

Nguyện thiên hạ này sẽ chẳng còn Tà tu.

Ba vị đại sư đức kiếm của Ngô gia cực kỳ kích động.

Có lẽ... chính trái tim công lý thuần khiết luôn làm việc nghĩa này mới có thể hun đúc nên một binh khí Bán Thánh vượt qua các thần binh như vậy!

Không hổ danh là tiêu đệ tử Phu Tử thu nhận vào tuổi xế chiều.

Không hổ danh là tấm gương chính nghĩa ở nhân gian.

Nam Ly Hỏa đã chết.

Ồ trên trời, trận chiến khốc liệt dường như bị tạm ngưng vào lúc này.

Vài bóng người tản ra trên bầu trời.

Trong tay Ngô Thanh Hoa cầm Thử Lân, trên mặt không vui không buồn, ông ta không tiếp tục lĩnh hội vì thế cục lúc này không đúng lắm.

Chương 891: Giải đặc biệt hơi loé sáng! (5)

Ở đằng xa, sắc mặt của ba vị thiên nhân Cửu cảnh đều vô cùng khó coi. Nữ Đế cũng làm càn cười to, trong tiếng cười đầy sự sảng khoái, trong tay cầm kiếm Long Tước đứng ở trên trời, độc đoán vô Song.

"Đây là cái mà thiên nhân các ngươi gọi là bất tử bất diệt sao... nực cười, vô cùng nực cười!"

"Các ngươi... còn muốn trở thành thiên nhân sao?"

"Kết cục của Nam Ly Hỏa có thể chính là kết cục của các ngươi!"

Nữ Đế cười to.

Sảng khoái!

Quá sảng khoái!

La Hồng kẻ này, quả nhiên lợi hại!

Đám khách giang hồ đang theo dõi trận chiến lúc này cũng lặng đi, không nói nên lời, nhưng trong nội tâm đã bị đả kích, cũng theo cú ngã của Nam Ly Hỏa mà dập tắt đi.

Trên không trung, vị thiên nhân nhờ vào Nam Ly Hỏa mà đột phá Thập cảnh bước vào Bán Tôn, lúc này sắc mặt cực kỳ khó coi.

Nam Ly Hỏa... thực sự đã chết?

Tên này chỉ là một người thường nhân gian, lại chính là biến số có thể giết thiên nhân sao?!

Không có phu tử mà lại có thể đánh bại bọn họ chỉ bằng sức mạnh quy tắc.

Nhưng tên công tử yêu nghiệt này lại có thể giết được bọn họ!

Trên không trung, Thiên Môn đang vắt ngang.

Bầu không khí vào lúc này tạm thời đang lâm vào tình thế giằng co, cái chết của Nam Ly Hỏa như một sự cảnh cáo, dù sao thì Nam Ly Hỏa đã thay đổi huyết mạch của yêu tôn Cửu Lê, cũng được coi như là một Tôn thiên nhân Cửu cảnh.

Tuy nhiên, vẫn chết thảm như trước.

Điều này cho thấy rằng La Hồng hoàn toàn có đủ năng lực để giết thiên nhân Cửu cảnh.

Cũng chính vì như vậy, khiến bọn họ đột nhiên kiêng dè không thôi!

Nhóm thiên nhân tụ lại một chỗ, nhìn chăm chăm vào núi Vạn Kiếm, nhìn vào bàn tay đang khẽ vuốt ve đầu của Nam Ly Hỏa.

Nữ Đế và Ngô Thanh Hoa cũng bay đến gần, cả hai người cùng thở phào.

Dù rằng hai người bọn họ đều là những cường giả mạnh nhất thiên hạ, nhưng số lượng thiên nhân thật sự rất nhiều, chèn ép bọn họ đến thổ cũng khó.

"Hãy cẩn thận, La tiểu hữu đã có năng lực hạ thiên nhân, vì thế có thể sẽ khiến đám thiên nhân kia đề phòng, một khi đám thiên nhân đều đi ra từ năm hướng của Thiên Môn cùng liên thủ để hòng hạ được La tiểu hữu thì chưa chắc chúng ta đã ngăn cản được!"

Ngô Thanh Hoa nghiêm túc nói.

Ông dường như nhận thấy được mức độ nghiêm trọng của vấn đề hiện giờ.

Nữ Đế cũng nghiêm túc, kiếm Long Tước để ngang trước ngực, sát khí dâng trào.

La Hồng chính là hị vọng để giết đám thiên nhân đó, Nữ Đế không cho phép La Hồng xảy ra bất cứ chuyện gì.

Cả thiên hạ này, ai cũng có thể chết nhưng La Hồng tuyệt đối không thể chết!

Nhưng, điều Ngô Thanh Hoa nói cũng rất đúng, một khi đám thiên nhân mà đi ra từ năm hướng của Thiên Môn thực sự giết La Hồng thì bọn họ chưa chắc có thể ngăn cản được, dù sao trong số kẻ địch mà bọn họ phải đối đầu cũng có một tên Bán Tôn.

Dù chỉ mới đột phá thì cũng không phải thứ dễ đối phó!

Trên không trung.

Ba trong số năm cổng Thiên Môn đang lơ lửng ở trên từ bên trong đều có thiên nhân đi ra từ đó, số lượng không nhỏ, bóng dáng đông đảo.

Bao gồm Đông Tây Nam Bắc và cả ranh giới phía sau của năm hướng Thiên Môn, tất cả các hướng đều có thiên nhân đi ra từ bên trong.

Mặc dù Bán Tôn chỉ có một người, thế nhưng số lượng Cửu cảnh trong đó lại không ít.

Ngay giờ phút này, những thiên nhân đều cực kỳ ngưng trọng, tập hợp lại đứng cùng một nơi, mắt đối mắt nhìn nhau, bên trong đều chứa sự nghiêm túc.

"Tên này chính là hóa thân của Quy Tắc?"

"Hắn không phải là hóa thân của Quy Tắc, tên đó là La Hồng, là đệ tử của phu tử, được Thánh Nhân công nhận, và là người nắm trong tay binh

khí có sức mạnh Thánh Nhân Thượng Cổ... thứ sức mạnh này, đối với thiên nhân chúng ta mà nói, có tính áp chế cực lớn, nguy hiểm!"

"Tên này... nên chết, nếu không nhân gian ở dưới sẽ không để chúng ta tùy ý làm xằng nữa."

Từng lượt thiên nhân nói.

Chỉ trong chớp mắt, sát khí bùng nổ, bọn chúng hầu như đều có chung một nhận thức.

Giết La Hồng!

Nhân lúc La Hồng còn chưa quay về Tắc Hạ học cung, là cơ hội tốt nhất để giết chết La Hồng!

Hãy giết tên La Hồng ngay trên ngọn núi Vạn Kiếm này!

Trong lúc nhất thời.

Ồ trên bầu trời, có một cỗ sát khí bùng nổ xuyên thủng cả tầng mây.

Sắc mặt của Nữ Đế và Ngô Thanh Hoa đột nhiên trắng bệch.

Ngô Thanh Hoa gào to.

Nhóm Lục Địa Tiên của Ngô gia nhao nhao bay lên trời, hóa thành tuyến phòng thủ bao quanh ngoài núi Vạn Kiếm.

Nữ Đế cũng hét lên một tiếng dài.

Những Lục Địa Tiên bên trong Hoàng đô của Đại Sở ở cũng lao lên từ đằng xa.

Trần Thiên Huyền mặc y phục màu lam bay lên, địa giao chạm đất, hai tay rũ xuống, sát khí nồng nặc.

Ai muốn giết công tử, ông giết người đó ngay!

Mà ngay lúc này.

La Hồng lại không còn tâm trạng nào để mà để ý đến mối nguy hiểm hiện giờ.

Tâm trí của hắn đang bị một sức mạnh kỳ lạ hấp dẫn, lơ lửng tiến vào trong biển ý chí đang chứa đựng cuốn sách da người.

Cuốn sách da người này lại không gió mà bay, chậm chậm lật ra...

mở thẳng đến trang có phần thưởng.

Vào thời điểm tâm trí của La Hồng chìm vào kho phần thưởng, hắn không thể không sửng sốt.

Giải đặc biệt đứng ở đầu bảng, tựa như một mỹ nhân cao ngạo lạnh lùng...

Lại hơi loé sáng!

La Hồng hơi sửng sờ.

Thời điểm cuộn sách da người ăn trong trong biên ý chí, La Hồng không ngạc nhiên lắm, bởi vì dù nó có ẩn vào trong trong biên ý chí, nhưng chỉ cần tâm trí của hắn khẽ động thì có thể mở ra được ngay.

Nhưng, đó là do ý chí dẫn dắt, điều đó khác hoàn toàn so với việc nó tự hành động.

Nhưng mà, hiện giờ, cuốn sách... lại tự có hành động!

Trực tiếp lật đến trang phần thưởng, còn là phần thưởng đặc biệt sáng lấp lánh nữa!

Có ý gì đây?

Ánh mắt của La Hồng sáng bừng, không lẽ là đang nhắc nhở hắn là có thể đổi phần thưởng giải đặc biệt rồi?

Suy nghĩ vừa mới lóe lên, La Hồng liền giật mình!

Địch!

Giải đặc biệt sao?!

Chính là cái giải thưởng luôn treo lủng lẳng trên đầu bảng chưa bao giờ thay đổi sao?!

Chương 892: Thiên Ma Bất diệt, nhất chỉ vô song (1)

Hơi thở của La Hồng bỗng chốc dồn dập, trải qua trận chiến với Nam Ly Hỏa, La Hồng cũng đã hiểu ra được tầm quan trọng của sức mạnh rồi, thực lực của hắn vẫn còn quá yếu.

Khi đối đầu với Lục Địa Tiên Cửu cảnh đã vô cùng khó khăn, dù nhục thân bây giờ là thất luyện, dù là Đại Đạo đã gần tới tám ngàn dặm, nhưng, La Hồng cũng hiểu ra một điều, hắn vẫn chỉ là một Nhất phẩm, hiện giờ đối đầu với Cửu cảnh... cũng rất khó khăn, chỉ hơi bất cẩn thôi cũng sẽ bị giết!

Mà bây giờ, thế cục đã thay đổi, La Hồng có thể cảm nhận được một cảm giác áp bách khó hiểu.

Đây là áp lực đến từ thế giới phía sau Thiên Môn.

Phu tử đã hy sinh thân mình để trấn áp tam giới, là vì cái gì?

Cũng là bởi vì cảm giác áp bách này, hoặc có thể nói là áp lực, một khi quy tắc của nhân gian biến mất thì thiên nhân ở cảnh giới Thiên tôn sẽ lập tức giáng trần xuống nhân gian ngay, nhất định khi đó nhân gian sẽ phải hứng chịu một cơn kiếp nạn.

Thực chất trong lòng La Hồng hiểu rõ rằng sở dĩ hiện giờ có thể giết chết thiên nhân nguyên nhân là bởi vì hắn có thể thôi thúc Thư Sơn và Khô Chu - hai thần binh Thánh Nhân thượng cổ.

Hai món binh khí Thánh Nhân đi ra từ bên trong Học Hải bí cảnh này vẫn luôn làm theo quy tắc, chỉ cần là thiên nhân hạ giới thì đều sẽ bị chúng giam cầm.

Mà nếu không còn quy tắc thì binh khí Thánh Nhân sẽ không nghe theo lệnh nữa, đến khi đó thì việc có trấn áp được hai món binh khí này không cũng là điều khó nói.

Vậy nên, La Hồng không thể đặt tất cả hi vọng vào đó được.

Cũng chính vì lẽ đó, điều La Hồng muốn làm chính là tăng cường thực lực của bản thân, tự bản thân mình mạnh lên mới là mấu chốt, nếu hắn mạnh thì mọi vấn đề sẽ không còn là vấn đề nữa.

Vì thế, đối với việc có thể đổi được phần thưởng của giải đặc biệt La Hồng đương nhiên rất mong chờ.

[Kho phần thưởng] Giải đặc biệt: Thiên Ma Bất Diệt Thể (tội ác: +?2...2 Có thể đổi)

Giải nhất: Cữu Sát Tà Liên (tội ác: +100000~ + 1000000 Có thể đổi)

Giải nhì: Tà Pháp Địa Giai «Tà Đế kinh» (tội ác: +10000~ + 100000 Có thể đổi)

Giải ba: Tà Pháp Huyền Giai «Thẻ Tà Linh» (tội ác: +300~ + 1000 Có thể đổi)

Giải an ủi: Một viên Tụ Sát đan không hoàn hảo (tội ác +10/ - 1~?2...2 Có thể đổi)

La Hồng nhìn trang giải thưởng, không có nhiều thay đổi, giải nhất vẫn là Cữu Sát Tà Liên mà giải đặc biệt vẫn như cũ, vạn năm không đổi là Thiên Ma Bất Diệt Thế.

Chỉ có giải nhì là thay đổi còn lại giải ba và giải an ủi đều là những phần thưởng mà La Hồng không thích.

Suy nghĩ một lát, trên cuốn sách da người có dòng chữ bằng máu xuất hiện.

"Kiểm tra thấy đã lĩnh hội thần thông cơ bản"Đạn Chỉ Kiến Quỷ Độ; đồng thời số tội ác đạt được là một trăm vạn, mở ra quyền hạn có thể đổi Giải đặc biệt."

Hả?

La Hồng nhìn dòng chữ bằng máu này, cả người sửng sờ.

Hắn vốn cho rằng có đủ số tội ác thì mới có thể đổi, nhưng giờ xem ra, chỉ tính riêng số tội ác thôi thì không đủ.

Hóa ra, việc hắn lĩnh hội được thần thông cơ bản mới là điều kiện kích phát hình thức ân tâng này.

La Hồng hơi nhướn mày, vô cùng thích thú.

Giải đặc biệt đã được treo thưởng trong kho này từ rất lâu rồi, từ lúc hắn nhận được cuốn sách da người này thì đã được treo, mà yêu cầu Có thể đổi thưởng lại là một loạt dấu "?" khiến người ta không tài nào với tới được.

Bây giờ... còn không phải đã rơi vào tay bản công tử rồi sao.

Tâm trí khẽ chuyển động, bảng điều khiển xuất hiện.

Nhân vật: La Hồng Tội ác: +1280060 Cấp: 12 (đang chờ nhận phần thưởng)

Danh xưng: Ác Nhân Danh xưng chức nghiệp: Tà Linh Chú Kiếm Sư (cấp 2)

Chủng tộc: Nhân tộc (người phạm), Atula (đã kích hoạt)

Thần thông: «Trảm Thân», «Đạn Chỉ Kiến Quỷ Độ (nguy)» Cộng pháp tu hành: «Vạn Sát Quy Nhất (tàn)», «Kiếm Khí Quyết», «Uẩn Kiếm Quyết», «Phân Thiên Quyết"

Tu pháp tinh thân: «Bắc Đâu kinh (tàn)»

Thuật pháp: «Thiên Thủ Tà Phạt», «Tiểu Tà Nhiên Đăng Kinh» Kiếm pháp: «Hóa Long Kiếm», «Hồng Trần Kiếp»

Cảnh giới: Nhất phẩm (Thiên Tà), Nhất phẩm (Quy Tông), Nhất phẩm (Võ Vương), Nhất phẩm (Đại Nho), Nhất phẩm (Bồ Tát Quả)

Ánh mắt của La Hồng hướng thẳng đến cột Tội ác, tội ác lên đến 128 vạn!

Vốn dĩ là bảy mươi sáu vạn, lại tăng thêm năm mươi vạn nữa, chỉ trong một thời gian ngắn mà có thể tăng được nhiều tội ác đến vậy.

Trong số đó, phần lớn đều là tội ác đến từ việc hắn đã giết Lục Địa Tiên tại học cung trước đó và thu hoạch được từ việc ra tay đồ thành, đến từ việc giết chết Tà tu ở trong Nam Chiếu Thành.

La Hồng hít sâu một hơi, chỉ cảm thấy sáng khoái.

Số tội ác vượt hơn trăm vạn!

La Hồng hắn đã trở thành một đại ác nhân rồi!

Nhìn vào dòng danh hào chính thức, La Hồng cảm động suýt khóc, con đường để làm nhân vật phản diện thật gian nan!

Đối với việc Tà Linh Chú Kiếm đạt đến cấp hai, La Hồng cảm thấy nguyên nhân hắn là do hắn đã chế tạo ra binh khí cấp Bán Thánh, trong lúc chế tạo nó, La Hồng đã vài lần suýt bỏ cuộc.

Tuy nhiên, cuối cùng hắn vẫn kiên trì làm tiếp.

Xoa nhẹ bàn tay, La Hồng thực sự có chút mong đợi.

"Kiểm tra trước mắt số tội ác là 128 vạn có thể đổi lấy Thiên Ma Bất Diệt Thể (1%), có đổi không?

Dòng chữ bằng máu hiện lên.

La Hồng; "???"

Cái quái gì vậy?

Lão tử bị hoa mắt rồi sao?

Chỉ có thể đổi lấy Thiên Ma Bất Diệt Thể có một phần trăm...

Keo kiệt thế sao?

128 vạn tội ác có thể đổi lấy một phần trăm Thiên Ma Bất Diệt Thể, dùng được cái rắm, một trăm vạn tội ác của lão tử là có thể đổi lấy một đóa Cửu Sát Tà Liên, còn có thể đổi lấy việc Tà Thần Nhị Cấp ra tay chín lần lận đấy, như vậy không thơm hơn sao?!

Không đúng, còn số lẻ hai mươi tám vạn lại bị chó ăn mất à?!

Gian thương!

Đúng là đồ đại gian thương!

La Hồng cảm giác là người đứng sau cuốn sách da người này nhất định là một tên gian thương, 128 vạn tội ác đó, La Hồng hận từ lúc xuất đạo đến nay, lấy hết vốn liếng của bản thân, kết quả, chỉ đủ để có thể đổi được một phần trăm Thiên Ma Bất Diệt Thê...

Bỗng nhiên La Hồng có cảm giác xúc động muốn khóc.

Hắn rất muốn chỉ thẳng vào quyển sách da người, kêu tên gian thương đang sau kia ra đơn đả độc đấu một trận.

Nhưng nghĩ kỹ lại, La Hồng đành từ bỏ.

Chương 893: Thiên Ma Bất diệt, nhất chỉ vô song

(2)

Người đứng đằng sau này có vẻ rất trâu bò, ngay cả sự tồn tại như Tà Thần mà cũng có thể đem ra ban thưởng, người đằng sau này... Dù sao có thể nào thì cũng không phải là kẻ La Hồng có thể xử lý được.

"Có đổi không?"

Dòng chữ bằng máu hiện lên một lần nữa, mang theo ý tứ muốn thúc giục.

La Hồng lập tức nổi giận, thúc cái gì mà thúc, tiêu xài một con số tội ác lớn như vậy, người ta có thể không đau lòng sao?

Hắn đây còn chưa nổi nóng đâu!

"Đổi!"

Giận gì thì giận, đến cuối cùng La Hồng cũng chọn đổi.

Nuốt nước mắt, đổi!

Đối với việc chỉ có thể đổi lấy một phần trăm Thiên Ma Bất Diệt Thế, La Hồng chỉ đành nghe theo lựa chọn thôi!

Dù chỉ mở ra được có một phần trăm thì nó cũng là giải đặc biệt!

Hơn nữa, giải thưởng đã được kích hoạt và đổi được này, chắc cũng không đến nỗi quá tệ chứ?

Sau khi La Hồng lựa chọn đổi, ngay lập tức dòng chữ bằng máu dừng lại.

Rầm rầm!

Đột nhiên, La Hồng chỉ cảm thấy ý chí của hắn như muốn nổ tung, mơ hồ có tiếng gầm kinh khủng đang vang vọng bên tai.

Cuốn sách da người đang lơ lửng bên trong biến ý chí bất chợt bắn ra một tia sáng.

Bên trong làn sương mù huyền ảo, Tà Thần Nhị Cáp đang lười biếng chán chường, đột nhiên bị giật mình!

Y đứng bật dậy, toàn bộ biến ý chí đều rung chuyển.

"Đó là cái gì?"

"Đến cùng nó là cái gì?"

Lỗ mũi của Tà Thần Nhị Cáp mở to hết cỡ, nhìn chăm chăm tia sáng đen đang dần biến mất.

Y có thể cảm nhận thấy ý chí của tiểu La Hồng ngu ngốc kia...

biến mất rồi!

La Hồng cảm thấy tâm trí của hắn bị một tia sáng bao quanh lấy rồi biến mất ngay giữa thiên hạ.

Giống như đang đắm chìm vào trong biển cát vô biên, chìm dần, chìm dần.

Đến khi hắn tỉnh dậy, nhìn thấy một bầu trời đầy sao, bao la và vô tận, với vô vàn ngôi sao đang lơ lửng trên bầu trời, mỗi một ngôi sao sáng đều vô cùng lộng lẫy, tỏa sáng rực rỡ trên vòm trời đen đầy sao.

Một vài ngôi sao tỏa sáng với sinh mệnh đáng kinh ngạc, đó là những sinh mệnh lớn tinh, có sức sống vô hạn.

La Hồng cảm thấy như thân thể hắn đang trong trạng thái vô hình, lơ lửng giữa một bầu trời đầy sao.

Không thể cảm nhận được sự trôi qua của thời gian.

Rất lâu sau...

Hắn mới nhìn thấy!

Thấy được một ngôi sao đang đến gần, mà đó là một ngôi sao rách nát, không còn chút sinh khí nào, trên ngôi sao ấy có một thi thể khổng lồ đang nằm sắp xuống, dù là chưa đến gần nhưng La Hồng có thể cảm nhận được một thứ sức mạnh có thể làm rung động cả linh hồn của hắn.

Đó là một con thần long đáng sợ, lộ ra lớp vảy nhiều màu với khí tức cực mạnh, nếu như nó không chết e là sẽ phá tan cả tinh không này.

Hết ngôi sao này đến ngôi sao khác vụt ngang qua, trên những ngôi sao này La Hồng đều nhìn thấy có một thi thể có sinh khí mạnh mẽ ở trên đó.

Có Chân Hoàng, có đại bàng, còn có cả cự thú khổng lồ có thể che lấp cả bầu trời...

Thậm chí La Hồng còn nhìn thấy có cả những sinh linh hình người...

Nhưng khí tức của bọn chúng đều đã biến mất.

Hắn tới gần hơn mới có thể cảm nhận được bầu không khí xung quanh hoàn toàn im lặng, mùi chết chóc nồng nặc lan ra khắp nơi trong mọi góc ngách của hành tinh.

Sau một hồi lâu, tầm mắt của La Hồng dời đi.

Rơi vào một ngôi sao ở tận chỗ sâu trong ngách.

Ngôi sao ấy đen như mực, cũ kỹ tồi tàn, tỏa ra khí tức cũ nát.

Trên ngôi sao ấy, có một bóng người đang ngồi khoanh chân.

Dù là bóng hình người, nhưng có phải con người hay không, La Hồng cũng không biết.

Bất chợt!

Khi ý chí của La Hồng đang đến gần, đôi mắt tĩnh lặng, vô hồn bỗng nhiên mở ra!

Uỳnh!

La Hồng chỉ cảm thấy đầu óc hẫng như muốn ồ tung, ý chí mạnh mẽ dường như muốn ăn mòn cả tâm trí, linh hồn và thể xác của hẫng!

"Không biết ý chí đến từ nơi nào..."

"Muốn kế thừa truyền thừa của ta sao?"

Ánh mắt vô cùng lạnh lùng, như nhìn thấu La Hồng, áp lực nặng nề như muốn hủy diệt tất cả mọi thứ Tuy nhiên ngay sau đó, thần quang trong đôi mắt dần phai nhạt đi, như thể mất hết sức mạnh.

Y chán nản cúi đầu.

"Để lại một hạt giống hy vọng?"

"Ha ha..."

Giọng nói trầm thấp vang lên, tiếng cười dần lớn hơn, đến cuối cùng như mơ hồ vang lên khắp mọi góc ngách của hành tinh.

Sau một khắc, La Hồng cảm thấy có một cỗ sức mạnh đáng sợ, phát ra từ cơ thể của người này.

Ầm! Ầm!

hành tinh im ắng như đang dần có sức sống lại.

Những cái xác khổng lồ phía trên ngôi sao chết chóc đều bị chôn vùi, tiêu tan...

Dường như hành tinh này đã biến thành một cối xay khổng lồ, sức mạnh phát ra từ bóng người đó đang không ngừng xóa sổ, loại bỏ và cắt đứt.

Cuối cùng...

Một luồng năng lượng vô cùng mạnh mẽ chỉ biến thành một tia sáng đen phóng ra khỏi hành tinh.

Xuyên qua thời gian, không gian, vũ trụ và trời đất...

Mà ý chí của La Hồng cũng theo đó mà bị tiêu diệt!

La Hồng chợt mở mắt ra!

Phân thân ý chí của hẫng đang ngồi khoanh chân trong biển ý chí, thở dồn dập, một loại cảm giác ngọt ngào đang vây bủa xung quanh hẫng.

Đó là gì vậy?

Đó là ai?

Vì sao lại có nhiều thi thể với khí tức mạnh mẽ đến nhường ấy xuất hiện ở đó, và còn... người kia tại sao vẫn chưa chết?

Rất nhiều nghi vấn tràn ngập trong tâm trí và trong lòng của La Hồng.

Sự tồn tại của người này... quả thực mạnh mẽ đến mức khó lòng tin nổi, ít nhất cho đến nay, La Hồng chưa từng gặp thứ gì đáng sợ hơn sự tồn tại đó, cho dù là Phụ Tử... Không, không phải, dù là Phụ Tử cũng kém rất xa.

Tồn tại bậc ấy thì sao cuốn sách da người có thể kết nối được, rốt cuộc cuốn sách này là gì?

La Hồng thở hắt hên, khi những thứ trong cuốn sách da người bại lộ ra càng nhiều thì La Hồng mới càng hiểu ra rằng, cuốn sách này bí ẩn, mạnh và đáng sợ cỡ nào!

Thế nhưng một thứ đồ chơi mạnh như vậy, tại sao lại bị hấn nhất được?

La Hồng cau mày, nói cách khác, quá trình thu gom tội ác cũng là quá trình phục hồi cuốn sách da người này?

Hắn không tiếp tục suy nghĩ về vấn đề này nữa.

"Tiểu La ngu ngốc kia! Người đã làm gì vậy?"

"Nói cho Chỉ biết, thứ sức mạnh đó... là gì vậy?"

Âm thanh trầm thấp của Tà Thần Nhị Cáp vang lên trong biên ý chí.

La Hồng nhìn Tà Thần Nhị Cáp, lắc đầu.

Không cho ý biết bất kỳ câu trả lời nào, hắn lập tức thoát khỏi biên ý chí, chỉ còn lại Tà Thần Nhị Cáp, người đang vắt hết óc suy nghĩ dường như cũng không thể tìm ra nó, cực kỳ thất vọng.

Chương 894: Thiên Ma Bất diệt, nhất chỉ vô song (3)

Một luồng ánh sáng đen quét qua cả thiên địa!
âm âm!

Trên núi Vạn Kiếm, bão tuyết càn quét, đột nhiên, bão tuyết dày trời đều bị xé rách, một tia sáng đen không rõ từ nơi nào đến, xuyên qua từng tầng mây, cuối cùng bắn thẳng xuống mặt đất, bắn vào người La Hồng đang đưa tay vuốt đầu Nam Ly Hỏa trên diễn võ trường.

Mà giây phút tia sáng đen này chiếu thẳng xuống đất, cả trời và đất đều rung chuyển dữ dội.

Núi Vô Lượng.

Tại Vọng Xuyên Tự.

Pho tượng phụ tử phía dưới pho tượng Đế Thích bất chợt rung lên, xoạt xoạt xoạt xoạt...

Những vụn đá phía trên pho tượng phụ tử bắt đầu rơi xuống.

Quy tắc giữa thiên địa đang xoay vòng, chuyển động có phần bất ổn.

Tại Tắc Hạ học cung, huyện An Bình.

Sâu bên trong Học Hải bí cảnh.

Từng pho tượng phụ tử qua các đời bỗng nhiên rung lên khiến Kim Sắc Học Hải bên trong Học Hải bí cảnh xuất hiện cơn sóng dữ dội.

Cùng lúc đó.

Chỗ cao nhất của bầu trời dưới nhân gian.

Có bốn cánh Thiên Môn không lồ hiện lên, những vết nứt hư không đáng sợ trên Thiên Môn đang không ngừng chồng chéo lẫn nhau.

Phía dưới Thiên Môn, sức mạnh quy tắc đang hỗn loạn không ngừng, sức mạnh quy tắc đáng sợ ấy đan vào nhau tạo thành một tấm lưới không lồ, cô lập bốn cánh Thiên Môn với bên ngoài!

Đông, Tây, Bắc, Trung!

Bốn cánh Thiên Môn!

Trừ hướng Nam của Thiên Môn đã bị phụ tử trấn áp, thì tất cả bốn cánh Thiên Môn còn lại đều có hết cả, phía sau cánh cổng là khí tức đáng sợ đang rung chuyển, như thể có một sự tồn tại nào đó cực kỳ mạnh, xuyên thẳng qua cánh cổng để nhìn ra ngoài thế giới.

"Tia sáng đen vừa rồi... là gì vậy?"

"Tà ác như vậy... đèn từ cầm địa Hắc Âm sao?"

"Cầm địa Hắc Âm đã bị phong ấn mãi mãi rồi. Không thể nào là của mui con tà vật kia được..."

Những tồn tại kinh khủng đang thì thầm, đang trò chuyện, dùng lời nói của mình để khuấy động mọi góc ngách trong thiên hạ.

"Nhân gian đã bắt đầu có thiên nhân bỏ mạng rồi."

"Tia sáng đen này, là điềm xấu... Sai phách thêm vài thiên nhân nữa hạ giới đi, đã có kẻ chết rồi vậy thì chết nhiều hơn nữa... mài mòn quy tắc của nhân gian..."

"Cái này có thể được"

Sau khi những tồn tại mạnh mẽ kia trao đổi xong.

Bốn cánh Thiên Môn to lớn trực tiếp biến mất.

Núi Vạn Kiếm.

Diễn võ trường.

Ngay lúc những thiên nhân giằng co với Nữ Đế và Ngô Thanh Hoa thì chợt có một tia sáng đen bắn xuống.

Tia sáng đen quá nhanh, trong nháy mắt đã bắn vào trong cơ thể của La Hồng, khiến cơ thể hắn run lên, khí Chính Dương bao quanh cơ thể bỗng chốc nhạt đi nhiều.

Ở trên diễn võ trường, La Hồng không ngừng lùi về đằng sau, từng bước từng bước, nền đất của diễn võ trường bị giẫm lõm xuống võ vụn, vết nứt như mạng nhện tản ra tứ phía.

Biến cố đột ngột này khiến nhiều người giật mình, bầu không khí giằng co lúc này càng trở nên căng thẳng.

Lúc này, La Hồng cảm thấy tia sáng đen đó đang nhanh chóng len lỏi vào trong cơ thể hắn.

Bên trong đan điền, trên Thụ Sơn.

Hư Ảnh Thánh Nhân mở mắt ra.

"Này!"

Dường như tức giận, dường như đau đớn như óc, cũng dường như khó có thể tin được.

âm âm!

Tia sáng đen nhanh chóng chui vào trong đan điền, đánh bật lại những rào cản ngăn trở nó, đến cuối cùng rơi vào một nửa tà sát của Âm Dương Lưỡng Nghi Đồ.

Bùm!

Tia sáng đen lập tức biến hóa khiến không khí bên trong đan điền cũng thay đổi theo.

"Thiên Ma... Bất Diệt..."

Giọng nói đứt quãng từ bên trong sáng đen truyền ra.

Cuối cùng, âm vang nổ tung.

Dan điền của La Hồng vào lúc này đột nhiên nổ tung, như thể bị tia sáng đen ấy đến chiếm chỗ rồi chia năm xẻ bảy.

Không chỉ vậy, vào lúc này trên diễn võ trường...

Ai nấy đều sợ tới sững người, bởi vì có một cơn bão lớn vừa quét qua nơi này.

Áo bào trắng trên người La Hồng tung bay, trong phút chốc cơ thể của La Hồng hóa thành đám mây bụi, những hạt bụi cực kỳ nhỏ bé, tản ra mọi ngóc ngách trong không trung xung quang.

Gió quét ngang qua như con rồng uốn lượn trên diễn võ trường.

Mỗi một hạt bụi đều có kích thước vô cùng nhỏ, cực kỳ nhỏ bé, mỗi hạt đều hấp thu năng lượng trong thiên địa để nuôi dưỡng và cường hóa chính bản thân chúng.

Từng hạt tụ lại thành một cơn bão, bao vây cả biên ý chí của La Hồng như muốn hòa vào làm một với biên ý chí, hợp nhất cả ý chí cùng thân thể vật chủ.

Giống như thời sơ khai hoang tàn, giống như sự phục hồi của trời đất.

Mọi thứ trước sau chỉ diễn ra trong tích tắc, cơ thể từng bị phá hủy của La Hồng cũng phục hồi lại như cũ.

Khung xương, kinh mạch, nội tạng, máu thịt, lớp da... mọi thứ dần được tái tạo phục hồi lại, thậm chí ngay cả bạch y của La Hồng đã bị rách toạt ra từ trước cũng khôi phục về hình dáng cũ.

Bạch y bay phát phới, khí Chính Dương lại một lần nữa bao xung quanh cơ thể, tất cả mọi thứ dường như không có gì thay đổi, nhưng mọi thứ lại dường như thay đổi đến mức khiến tâm hồn người ta chấn động.

Ngay lúc ý chí dần dần khôi phục lại như cũ, La Hồng cũng từ từ mở mắt ra.

Mọi thứ trên đời tựa như đều trở nên sáng rõ, rõ ràng và linh hoạt hơn...

Các đệ tử của Ngô gia, Kiếm Tiên của Ngô gia, còn có nhóm người Trần Thiên Huyền đều nghi hoặc nhìn về phía La Hồng.

Vừa rồi... đã xảy ra chuyện gì?

La Hồng tựa như muốn bùng nổ, nhưng chỉ trong chớp mắt đã khôi phục lại về trạng thái cũ như ban đầu, dường như biểu hiện muốn bùng nổ

ấy chỉ là hư ảo.

Chính bản thân La Hồng lúc này cũng đang hoảng hốt, nhưng bên trong cơ thể lại có một thứ sức mạnh đang cuộn trào khiến La Hồng hiểu ra rằng trên người hắn chắc chắn đã có thứ gì đó thay đổi.

Nhục thân thất luyện vẫn là thất luyện.

Thế nhưng, cơ thể hắn lại có chỗ nào hơi khác.

Tâm trí của La Hồng lắng đọng.

Hắn có một cảm giác mơ hồ như sức mạnh ý chí của bản thân đã hòa làm một với từng mỗi một tế bào trong cơ thể, thực lực của bản thân, tốc độ, ý chí, phòng ngự, khí huyết dường như tất cả đã được tăng lên một bậc.

Nói ngắn gọn, bây giờ nhục thân của La Hồng đã hoàn thành bát luyện thể!

Lực chiến đã mạnh hơn trước ít nhất ba phần!

La Hồng khẽ cau mày, trong lòng lại có chút thất vọng, Thiên Ma Bất Diệt Thể này, ngoại trừ điểm này ra thì cũng không có quá nhiều thay đổi, hoặc là có thay đổi nhưng chính bản thân La Hồng cũng không biết.

"Không biết cuốn sách da người có chút gợi ý nào không"

La Hồng suy nghĩ.

Chương 895: Thiên Ma Bất diệt, nhất chỉ vô song

(4)

Tâm trí khê động, trong biển ý chí, cuốn sách da người vẫn lặng lẽ trôi lơ lửng trong biển ý chí, nhưng trên bề mặt của cuốn sổ lại hiện lên một dòng chữ lớn lấp lánh ở giữa.

"Đang cập nhật..."

CMNI Lại cập nhật?

La Hồng không nói gì.

"Thiên Ma Bất Diệt Thể (1%) cường hóa: Ngón trỏ của tay phải"

Có lẽ do cảm nhận được oán hận của La Hồng, một đoạn chữ bằng máu hiện lên, cuối cùng biến mất hoàn toàn mà cuốn sách da người lại không có động tĩnh nào.

"Ngón trỏ tay phải?"

La Hồng nhướng mày, trong chớp mắt tinh thần cảm giác đã rơi vào ngón trỏ tay phải, lúc này La Hồng cảm nhận được tia sáng đen ở trong đan điền đang bắt đầu kích hoạt, rồi tụ lại ở đầu ngón trỏ tay phải.

Ngón trỏ tay phải đen kịt như mực, sâu như lỗ đen, hấp thụ tất cả ánh sáng và nhiệt độ!

La Hồng cảm thấy hãn đang dần mạnh lên, cực kỳ mạnh!

Đi tới một bước, La Hồng đã dịch chuyển đi đến bên cạnh thi thể của Nam Ly Hỏa, tà sát của Nam Ly Hỏa đã bị La Hồng hấp thụ hoàn toàn.

Nhưng đáng tiếc, tà sát của một vị Tà tu Cửu cảnh như vậy vẫn không cách nào lấp đầy được La Hồng, không cách nào đột phá Nhất phẩm tiến vào cảnh giới tiếp theo của Tà tu!

Đây là điều mà La Hồng không lường trước được.

Tu luyện Tà tu như một cái hồ không đáy vậy!

Thiên hạ này lại chẳng có nhiều Tà tu để cho hãn hấp thụ!

La Hồng cảm thấy đau đầu, đau đầu kinh khủng.

Phập!

Chỉ mới điểm một cái, cơ thể của Nam Ly Hỏa đã bị đâm xuyên thủng trong nháy mắt, ngón tay phải của La Hồng đã được Thiên Ma Bất Diệt Thể cường hóa, đột nhiên rung chuyển, không gian cũng rung chuyển theo, rung chuyển với tần suất không đều, cơ thể của Nam Ly Hỏa ran rã ra, biến thành những hạt bụi nhỏ bé, tan thành mây khói.

Hả?

La Hồng nhường mảy, Nam Ly Hỏa đã là thiên nhân Cửu cảnh, tuy rằng thể chất của gã thuộc loại trung bình, nhưng so ra thì cũng phải ở mức lục hoặc thất luyện.

Nhưng, La Hồng chỉ cần chỉ một ngón, Nam Ly Hỏa đã hóa thành cát bụi!

Ngón tay này... có vẻ hơi mạnh đây!

Như thể cái chỉ tay vừa nãy, chỉ trong nháy mắt đã bắn ra một loại sóng năng lượng đáng sợ gấp ngàn vạn lần, hủy diệt hết mọi thứ Tia sáng đen chảy dọc xuống từ đầu ngón tay trở, ánh mắt La Hồng đảo qua, nhìn xuống

Thiên Giáp Thi Hạ Hoàng.

Có nên chỉ thử một lần không?

Dù rằng thân thể của Nam Ly Hỏa rất mạnh, nhưng nhục thân của gã ta lại không cứng rắn được như La Hồng.

Thế nhưng Thiên Giáp Thi Hạ Hoàng thì khác, đó là thân xác Thiên Giáp Thi cấp bậc bán Tôn Địa Ngục hàng thật giá thật, đã nhuốm qua vô số tử khí, có thể sánh ngang với kim loại cứng nhất.

Ngay cả Thiên Lôi cũng khó có thể nào mà làm xước một vết trên Thiên Giáp Thi Hạ Hoàng.

Cơ thể Thiên Giáp Thi Hạ Hoàng vạm vỡ không gì sánh được, im lặng đứng đó.

La Hồng suy nghĩ một chút, sáng đen tụ ở ngón tay, bắn ra một đường.

Đâm trúng vào ngực của Thiên Giáp Thi Hạ Hoàng.

Phụt!

Thiên Giáp Thi Hạ Hoàng vô cùng mạnh mẽ, dù là bị Nam Ly Hỏa chém cũng không bị xê xích chút nào vậy mà lại bị cái chỉ tay của La Hồng đánh nổ thành một cái động.

Kế đó, phát ra một tiếng bịch!

Ngực của Thiên Giáp Thi Hạ Hoàng ngay lập tức nổ tung, nổ ra một lỗ máu to bằng cái nắm tay.

Đây là tử khí của Thiên Giáp Thi Hạ Hoàng tự động đón đỡ, mới có thể chặn được ảnh hưởng của chiêu đó.

Nếu không thì cơ thể của Thiên Giáp Thi Hạ Hoàng đã bị tiêu diệt thành đồng tro tàn như Nam Ly Hỏa vừa rồi!

Thiên Giáp Thi Hạ Hoàng mở mắt, bên trong đôi mắt hung ác chứa đầy tơ máu dường như còn chất chứa nỗi oán hận không nguôi.

Mạnh thật!

La Hồng kinh ngạc thán phục.

Kế đó, La Hồng nhìn vào ngón tay của chính mình, chiêu thức của ngón tay này thật tuyệt vời!

Đúng là ngón tay xuyên vào đầu thì thùng đấy!

Thiên Ma Bất Diệt, nhất chỉ vô song!

Có lẽ nếu xét về thực lực chiến đấu thì La Hồng hẳn còn kém xa so với cường giả Cửu cảnh, nhưng... chỉ cần La Hồng hẳn chỉ một ngón tay thôi, cơ thể của đối phương nhất định sẽ nổ tung!

Ít nhất là đối với cơ thể của cường giả từ Bán Tôn trở xuống, chắc chắn sẽ không đỡ được chiêu này của hắn!

"Đây là chiêu chí mạng!"

Hai mắt của La Hồng sáng lên, tuy rằng trước đó còn cảm thấy tiếc nuối khi tiêu xài cả trăm vạn tội ác nhưng hiện tại xem ra cũng không tiếc nuối lắm.

"Dù đây chỉ có một phần trăm thôi, cường hóa Thiên Ma Bất Diệt Thể vào ngón tay, nếu cường hóa toàn bộ cơ thể này vậy thì những nơi bản công tử đi ngang qua bị sóng năng lượng càn quét, tất cả đều bị hóa thành tro bụi"

Đây cũng là Thiên Ma!

Hành tẩu thiên nhai!

La Hồng càng lúc càng phấn khích.

Tất nhiên, bên cạnh đó, La Hồng cũng có một số vấn đề đau đầu.

"Hút khô Nam Ly Hỏa cũng không thể đột phá Nhất phẩm Thiên Tà, hiện tại căn cơ Đại Đạo cũng mới chỉ được tám ngàn dặm..."

Xem ra nếu muốn đột phá lên Lục Địa Tiên thì nhất định phải dựa vào Thiên Địa Tà Môn"

"Nhưng quan trọng hơn là, thứ đồ chơi này không còn ở Nam Chiếu, chạy đi đâu rồi?"

La Hồng cau mày.

Ngay lúc La Hồng cau mày lại thì ở trên bầu trời, Nữ Đế và Ngô Thanh Hoa đang đối đầu với đám thiên nhân, cùng cảm thấy bầu không khí lúc này có chút không đúng.

Khí tức trên người La Hồng dường như đã trở nên mạnh mẽ hơn trước!

Thậm chí còn đem lại cho bọn họ một cảm giác nguy hiểm, càng lúc càng nhiều!

Đám thiên nhân không còn do dự nữa, liếc nhau một cái, đều hạ quyết tâm!

Giết La Hồng!

Tiêu diệt mối nguy duy nhất với thiên nhân trên thế gian này!

Nhân gian bên dưới sẽ trở thành thiên đường của thiên nhân bọn họ!

Uỳnh!!

Các Thiên Môn nhanh chóng tập hợp cùng một chỗ, xếp thành hàng ngang trên bầu trời.

Từng thiên nhân xếp thành hàng ngang lơ lửng trên bầu trời, khí tức mạnh mẽ của thiên nhân đan xen lẫn nhau.

"Giết!

Tên thiên nhân nhờ vào Nam Ly Hỏa thay đổi huyết mạch mà đã được thăng lên Bán Tôn, sắc mặt nghiêm túc, toàn thân chấn động như ra lệnh.

Thiên nhân ngày một nhiều lên!

Xé toạt bầu trời của nhân gian, hết vết nứt này đến vết nứt khác, lưu lại một làn sóng hỗn loạn trong không khí!

Nữ Đế và Ngô Thanh Hoa đạp không khí đứng vững, nhìn về phía hàng chục thiên nhân đang đứng cùng nhau phô trương thanh thế.

Bầu trời như đổi màu.

Sắc mặt của hai người cực kỳ nghiêm túc, gương kiếm hiên ngang ở trước mặt, Long Tước cùng với Thử Lân dường như cũng run sợ trước đại chiến trước mắt.

Chương 896: Để người người ở nhân gian có thể đồ tiên! (1)

Trần Thiên Huyền và từng Lục Địa Tiên của Ngô gia cũng nghiêm túc ngự kiếm ở trên không trung giữa cơn bão tuyết, Đại Đạo xuất hiện sau lưng họ, họ cũng đã chuẩn bị sẵn sàng để nghênh tiếp trận chiến kinh khủng này rồi, chiến đấu với thiên nhân, ắt sẽ rất gian nan!

Cơn bão tuyết đang càn quét trên núi Vạn Kiếm.

La Hồng cầm Tà Kiếm ngẩng đầu lên, có nhiều thiên nhân như vậy không biết sẽ thu được bao nhiêu tội ác nhỉ.

La Hồng nhìn những tên thiên nhân đang nóng lòng muốn đưa lễ vật cho hắn Mái tóc trắng tung bay, khóe miệng đằng sau mặt nạ nhếch lên một nụ cười tà.

Có qua có lại.

Hy vọng món quà đáp lễ của hắn, bọn thiên nhân này cũng sẽ thích.

Nhiều Thiên Nhân lao tới tập sát như vậy.

Cho dù là La Hồng cũng sẽ cảm thấy áp lực và uy hiếp, Thiên Nhân vốn đang xem náo nhiệt, cũng bởi vì cảm giác nguy cơ mà tham dự vào đó, hóa thành sức mạnh đáng sợ, muốn vây giết La Hồng.

Nhìn thấy hành động khủng bố giết chết Thiên Nhân của La Hồng, những Thiên Nhân này đứng ngơ không yên.

Thậm chí so với Phu Tử, bọn chúng càng thêm kiêng kỵ La Hồng.

Bởi vì, mặc dù Phu Tử khổng chế sức mạnh quy tắc, nhưng mà, Phu Tử rất ít hạ sát thủ với bọn chúng, cây roi quy tắc của Phu Tử nhiều lắm là quật cho bọn chúng nhục thân rạn nứt, bắt họ trở về Thiên Môn.

Thế nhưng La Hồng không như vậy, nghe nói kẻ này là tấm gương chính nghĩa của nhân gian...

Tinh thần trọng nghĩa cực mạnh!

Đối với những Thiên Nhân cực kỳ tàn nhẫn đi ra khỏi Thiên Môn, vi phạm quy tắc, muốn khổng chế nhân gian như bọn chúng, trên cơ bản nếu để La Hồng bắt lấy cơ hội thì chỉ có đường chết.

Trước đó La Hồng cũng giết Thiên Nhân, đại đa số Thiên Nhân cũng không coi là chuyện đáng kể.

Thế nhưng, Nam Ly Hỏa chết, thật sự kích thích mạnh đến những Thiên Nhân này.

Bọn chúng sợ hãi, thì ra Thiên Nhân cũng sẽ chết!

Cảm giác áp bách kinh khủng đánh tới, vô cùng áp lực, nặng nề đến mức khiến cho đám Thiên Nhân bọn chúng không thở nổi.

La Hồng tựa như một thanh đao sắc bén treo trên đỉnh đầu bọn chúng.

Phía trên bầu trời, Thiên Môn đến từ các nơi hội tụ ở đây, mặc dù đều là Thiên Môn hạ tam trọng, nhưng số lượng Thiên Môn đã đạt đến con số kinh người là tám, đi ra từ Thiên Nhân đã hơn mười vị, còn là có một người đã đột phá Bán Tôn!

Nếu đội hình như vậy tiến đánh vương triều nhân gian, bất kỳ một vương triều nào cũng không cách nào ngăn cản nổi.

Cho dù là vương triều Đại Hạ cường đại nhất trước đó, cũng ngăn không được!

Oanh!

Trời bầu trời có tuyết lớn rơi xuống, trong nháy mắt tuyết lớn đã bị đánh nát, nổ thành bột phấn, tiêu tán trên trời cao.

Hơn mười vị Thiên Nhân đứng đó đã làm dâng lên thanh thế hạo nhiên không gì sánh được.

Trời cao đã biến sắc, hắc ám cuộn cuộn đánh tới.

Ánh mắt Bán Tôn cầm đầu thật đanh thép, uy nghiêm dị thường, La Hồng quá quý dị, có thể giết Thiên Nhân, đã kinh động đến sát tâm của bọn họ, nếu không, bọn chúng cũng không muốn tùy tiện ra tay với đệ tử của Phu Tử Tắc Hạ Học Cung.

Hơn mười dặm, đối với Thiên Nhân mà nói thì chỉ là một cái chớp mắt mà thôi.

Từng vị Thiên Nhân đang cuộn lên khí lưu khuấy động, đứng lơ lửng giữa không trung, đã vây quanh toàn bộ Vạn Kiếm sơn.

"Ngô gia Đại Sở..."

"Chúng ta chỉ giết La Hồng, nếu giờ phút này các người rời đi, có thể giữ được bình an"

Bán Tôn cầm đầu lạnh như băng mà buông lời.

Sát cơ nổi lên trời đất, khiến cho mỗi một đệ tử Ngô gia phía trên Vạn Kiếm sơn lạnh cả người, thế nhưng cho dù cảm thấy sợ hãi và lạnh run, nhưng bọn họ vẫn giương thanh kiếm trong tay lên, nhắm ngay Thiên Nhân trên trời.

Ngô Thanh Hoa đạp lên hư không, một tay nắm Thứ Luân, chắn ngang ở trước người.

"La Hồng sinh ra làm người, là thiên kiêu của nhân gian ta, há có thể để các người tùy ý giết chết?"

"Thiên Nhân chung quy không phải người."

"Hôm nay các người có thể giết La Hồng, ngày khác... cũng có thể diệt Ngô gia ta"

"Đệ tử Ngô gia, bày trận trăm tiên!"

Ngô Thanh Hoa nói, vừa dứt câu, thanh âm của y càng ngày càng khuấy động, càng ngày càng nâng cao, cuối cùng, một thứ kiếm khí ngút trời lao ra từ trên người y, nổi lên trời đất.

Y giống như một thanh kiếm chói mắt nhất trên nhân gian, chính là Kiếm Tiên tuyệt thế.

"Âp Đỉnh Vạn Kiếm sơn biến thành một diễn võ trường trên đồng phế tích.

Đám đệ tử Ngô gia vốn đang sợ hãi cũng gần như bình tĩnh lại dưới sự bao phủ kiếm khí của Ngô Thanh Hoa, bọn họ cuồng nhiệt, bọn họ nhiệt huyết, bọn họ dâng trào chiến ý uy nghiêm, bọn họ là kiếm tu, bọn họ không sợ gì cả, bọn họ là kiếm tu thẳng tiến không lùi!

"Chiến!"

Mấy trăm đệ tử Ngô gia nhao nhao huy kiếm đậm chân, ngồi xếp bằng xuống chung quanh diễn võ trường.

Kiếm của bọn họ lao lên không trung, trôi nổi trước người, nở rộ ra kiếm quang vô tận.

Lấy Ngô gia của Vạn Kiếm sơn làm trung tâm, đột nhiên có kiếm khí hóa thành biển mây cuộn cuộn, quét sạch trên trời cao.

Trăm Tiên Kiếm Trận!

Một trận khốn tiên cũng có thể trăm tiên!

Ngô Thanh Hoa đứng lặng trong kiếm trận, cầm một thanh kiếm trong tay, chậm chậm đẩy về phía trước.

Sau lưng của y có một thanh cự kiếm vô cùng to lớn đang vắt ngang trên không, phảng phất như phá vỡ biển mây nà hiển hiện.

Chỉ thẳng về Thiên Nhân phía xa!

La Hồng đứng lặng trên diễn võ trường, cảm nhận được phần khí thế và khí khái này, hẳn có chút cảm khái.

Ngô gia không hổ là Kiếm Đạo thế gia có thể truyền thừa mấy ngàn năm.

So với kiếm tu gà mờ như hắn này, quả nhiên họ càng có phong thái kiếm tu!

Tiêu Đâu Hoa đứng lặng bên người La Hồng, nàng ôm Địa Tạng Kiếm, giờ phút này trong thân thể lờ mờ cũng là bị kiếm khí đang dâng trào, đôi mắt sắc bén, vô cùng kiên định.

La Hồng cười cười, cầm tà kiếm trong tay, duỗi lưng một cái.

Đôi mắt hần quét qua, nhìn hơn mười tên Thiên Nhân kia, khóe miệng không khỏi nhếch lên một cái: "Không biết... Có thể khiến Thiên Nhân cũng đứng lên hay không?"

La Hồng nỉ non một câu.

Sau một khắc, tà kiếm trong tay La Hồng lao lên, thoáng chốc kiếm quang đã xé rách trời cao, La Hồng áo trắng phát phới, nhảy lên đạp kiếm, giống như Kiếm Tiên phong thái vô hạn, trong nháy mắt đã xông vào trên mây xanh!

Áo trắng phát phới, tóc trắng tung bay.

Đôi mắt La Hồng như đao, trong lòng lại có khí thế mệnh mông đang ẩn hiện.

Chương 897: Để người người ở nhân gian có thể đồ tiên! (2)

Ngô Thanh Hoa nhìn thoáng qua La Hồng, nói: "La tiểu hữu yên tâm, mặc dù Thiên Nhân cường đại, nhưng bây giờ nhân gian còn có những lão cốt đầu chúng ta, còn không phải lúc để Thiên Nhân làm xằng làm bậy."

"Thiên Nhân muốn giết ngươi, cần phải hỏi qua Thứ Lân trong tay lão phu trước đã."

Phía bên kia.

Nữ Đế hoa phục bay lên, nắm chặt Long Tước Kiếm, chỉ về một Thiên Nhân phía xa, lườm La Hồng một chút, kiên định nói:

"Ngươi không thể chết!"

"Trẫm sẽ không để cho ngươi chết."

La Hồng nghe vậy, khoe môi nhếch lên, không khỏi cười ha hả, cười vui sướng, cười xúc động.

Tóc trắng bay lên, giống như Thần Ma!

Hắn hét dài một tiếng, làm vỡ nát bông tuyết bay múa khắp đất trời, làm cho mờ mịt cả mảnh thiên địa.

"Nếu nhân gian không phụ ta, vậy ta sẽ khiến cho nhân gian, người người có thể đồ tiên!"

La Hồng cười to.

Cười thoải mái, cười khuấy động.

Lời nói này vừa dứt, trong tay của hắn xuất hiện một Thất Sát Tà Liên cuối cùng, đây là một khối Tà Liên sau cùng mà hắn còn dự trữ, một khi dùng hết thì át chủ bài cũng coi như biến mất.

Vậy thì lấy đóa sen cuối cùng này, dâng lên một món quà lớn vì nhân gian!

Oanh!

Trong nháy mắt Tà Liên bị bóp nát, thoáng chốc sức mạnh tà sát đen kịt vô biên vô tận đã tung trào cuộn cuộn ra, phảng phất hóa thành một con rồng đen như mực, gào thét vang vọng cả trời saot Quán quanh người của La Hồng.

Trong ý chí hải, Tà Thần Nhị Cáp bỗng nhiên giương đầu lên.

Trái tim run lên.

Có phải... Có việc đến rồi hay không?

E dè cẩn thận như vậy, làm đau lòng người như vậy, chủ yếu là...
Y bị Tiểu La ngu xuẩn thả bò câu quá nhiều lần rồi.

Nhưng mà, trong lòng Tà Thần Nhị Cáp vẫn ẩn chứa một chút chờ mong!

Sương mù dày đặc thần bí bao phủ, lỗ mũi của Tà Thần Nhị Cáp có chút phóng đại.

Phảng phất như dán lên trên mặt kính vậy.

Bỗng dưng.

Lỗ mũi của Tà Thần Nhị Cáp phóng đại.

Trong ý chí hải, phảng phất có một giọt nước đang nhỏ xuống.

Tà sát nồng đậm cuộn cuộn lao tới.

La Hồng áo trắng phất phới, nhẹ bước đến dưới sự bao phủ của cơn rùng rợn đen tà sát, đập trên ngọn sóng của ý chí hải, mang theo dáng cười ôn hòa đi về phía của Tà Thần Nhị Cáp.

"Chỉ, phải đi ra ngoài chơi một chút?"

La Hồng cười nói.

Trong mắt Tà Thần Nhị Cáp, lời nói của La Hồng vào thời khắc này, phảng phất như giẫm lên thất thải tường vân mà xuất hiện vậy.

"Tiểu La ngu xuẩn, Chỉ... Cảm nhận được thành ý của người!"

Ý chí hải đang oanh tạc!

Trên đỉnh Vạn Kiếm sơn, áng mây trên trời cao bỗng nhiên nổ tung.

Mái tóc trắng của La Hồng đang bay máu, một mảnh tuyết bay lặng yên rơi xuống, rơi vào trước mặt hắn, lại thoáng chốc đã bị xé tan nát thành năm bảy mảnh.

Bỗng một ánh tím chợt xẹt qua, mái tóc trắng của La Hồng hóa thành màu tím, đôi mắt cũng đổi sang màu tương đồng!

Hào quang ánh tím cao quý không gì sánh được, giống như một con dã thú xông chuồng, trong ánh mắt là sự lạnh lẽo như băng, mang theo sát ý tận cùng, hung phẫn và cả... Phẫn nộ!

Cảm nhận được La Hồng khí tức trong nháy mắt biến hóa.

Nữ Đế còn đỏ, bởi vì dù sao nàng đã từng cảm nhận được sự thay đổi này của La Hồng trong trận chiến ở thành Thiên An.

Đó là một loại ý chí đặc biệt nhập vào thân, kẻ đứng sau La Hồng kia, rất mạnh, mạnh đến mức nàng cũng không nhìn thấu được.

Lúc trước Hạ Hoàng chỉ bước nửa bước vượt qua khỏi thập cảnh, chính là bị người phía sau La Hồng này đánh nổi Mả Ngô Thanh Hoa hai trăm năm nay chưa từng rời núi, lại không biết chuyện này.

Lúc này y phát hiện khí cơ trên thân La Hồng biến hóa, lập tức có mây phần kinh ngạc.

Rất nhiều Thiên Nhân kích xạ lao đến, mang đến áp bách đáng sợ, tạo nên một không khí khủng bố diệt sát hết tất cả.

Nhưng chúng đều bị một uy áp vô tận phản phát đến từ sâu trong hắc ám bức bách trở về.

La Hồng đứng lặng ở đó, tóc tím bay lên, khoe miệng tà tà mỉm lại. Hắn hơi hất cằm lên, quan sát những Thiên Nhân đang lao vút tới.

"Kiệt kiệt kiệt..."

"Đám phàm nhân ngu xuẩn, Chỉ vĩ đại của các ngươi lại trở về!"

"Run rẩy đi!"

La Hồng cười lớn, mái tóc màu tím phần phật trên trời cao.

Nhiều ngày như vậy trôi qua, Tiểu La ngu xuẩn rốt cục cũng nhớ đến Chỉ vĩ đại!

Là thời điểm để Chỉ thể hiện ra kỹ thuật chân chính!

"Khí tức thay đổi, cửu cảnh? Cứ như là..."

"Kẻ này quả nhiên có át chủ bài, không hổ là yêu nghiệt mạnh nhất nhân gian! Các vị đạo hữu, cẩn thận"

"Giết! Chỗ này không phải Tắc Hạ Học Cung, là cơ hội ngàn năm một thuở để giết hắn!"

Lời này vừa dứt, sắc mặt của rất nhiều Thiên Nhân trầm xuống, tiên khí quanh quần quanh người của bọn chúng, đồng loạt lao vút đến.

La Hồng có thể giết Thiên Nhân, nhưng mà... Nhiều Thiên Nhân như vậy, La Hồng có thể giết được hay sao?!

Hơn mười vị Thiên Nhân, trong đó còn có cường giả Bán Tôn, cho dù là một đại vương triều của nhân gian, sợ là cũng phải tan thành tro bụi dưới loại sức mạnh này!

Tám cánh Thiên Môn, tám tên Thiên Nhân cửu cảnh đi ra, tám đại đạo chín ngàn dặm phản phát như xuyên thấu quả thiên địa nhân gian, mang theo khí thế hùng hực!

Một tên Bán Tôn duy nhất thì lướt đi, vươn một tay ra, vô số nguyên khí thiên địa bị cuốn đi, hóa thành một bàn tay lớn gần một mẫu, đánh về phía Nữ Đệ "Xuất động bốn vị cửu cảnh, cản trở Ngô Thanh Hoa."

Bán Tôn nói.

Bốn vị cửu cảnh, cản trở một vị Ngô Thanh Hoa chưa vào Bán Tôn, vậy đã đủ coi trọng!

Nếu Ngô Thanh Hoa không cẩn thận một chút, rất có thể sẽ bị đánh chết!

Dù sao y còn chưa phải Bán Tôn, ba tên cứu cánh đã khiến y cố hết sức, càng đừng nói đến bốn.

Nhưng mà, Ngô Thanh Hoa vẫn bình thản không sợ, thậm chí vào giờ phút này, y đã không để ý đến sinh tử.

"Đến đi!"

Y giờ thanh kiếm trong tay lên, vô số kiếm hoa ngút trời, cứ như trên đại địa có thác nước chảy ngược.

Bốn tên Thiên Nhân cứu cánh cũng gào thét lao tới, giữa thiên địa mông lung xuất hiện ngàn vạn tiên quang, bàn tay tung ra, đánh nát hư không, sóng khí bị hất tung, phảng phất có thần quang lưu chuyển ở giữa thiên địa.

Ngô Thanh Hoa chém ra một kiếm, Kiếm Hà chảy ngược, có một con kỳ lân gào thét xuất hiện trên trời sao, giày xéo cả biển mây.

Đông!

Một sức nổ kinh khủng bắn ra, làn sóng năng lượng khuấy động lan tỏa.

Toàn bộ thiên hạ cứ như bị chấn động.

Chương 898: Để người người ở nhân gian có thể đồ tiên! (3)

Không ít cường giả đang ẩn trong hư không, đứng xa xa ngắm nhìn, cũng có Thiên Nhân đến từ Thiên Môn nơi khác đang nhìn trộm.

Từ khi Thiên Môn treo lơ lửng trên nhân gian, cuộc chiến của Thiên Nhân và tu sĩ nhân gian đã sớm không tính là chuyện hiểm lạ gì.

Nhưng mà, bây giờ trận chiến trên Vạn Kiếm sơn Ngô gia này lại liên quan đến hơn mười tên Thiên Nhân, tám tên cửu cảnh, một tên Bán Tôn, tổ hợp như vậy... Thật sự không thể khinh thường.

Nữ Đế bị ngăn cản, Ngô Thanh Hoa cũng bị bốn tên cửu cảnh chặn đường.

Bốn tên cửu cảnh còn lại hóa thành bốn ánh lưu quang vượt ngang hư không, đánh về phía La Hồng, bọn chúng đánh ra một chiêu, hư không cũng phải rung động.

Sát cơ nhắm vào La Hồng, không kiềm nén lại chút nào!

Trần Thiên Huyền hét lên giận dữ, một kiếm hóa Cốt Long, hấn và rất nhiều Lục Địa Tiên của Ngô gia muốn cản trở.

Nhưng mà, tốc độ của La Hồng mất tím càng nhanh hơn bọn họ.

Tà Thần Nhị Cáp bị áp chế lâu như vậy, bây giờ, rốt cục cũng được phóng thích ra, tựa như một con ngựa hoang mất cương, đôi mắt một mảnh thảo nguyên xanh mướt, y tự nhiên phải tùy ý phi nước đại!

Một tiếng thét dài hung phấn vang vọng, giống như có lôi đình đang nổ vang.

La Hồng mất tím đạp xuống một bước, biển mây vạn dặm cũng vì thế mà quay cuồng, một dòng khí bùng nổ tung, hóa thành một ánh tử quang bắn ra.

Đôi mắt rất nhiều Lục Địa Tiên bay nhào đến, hấn chẳng những không lui, ngược lại còn lấy thân lao tới.

"Chỉ, đánh nổ nhục thể của bọn chúng, bằng tốc độ nhanh nhất"

La Hồng ngồi xếp bằng ở bên trong ý chí, phía dưới quyền sách da người, nói.

"Chỉ hiểu rồi"

Giọng nói âm âm nổ tung trong ý chí hải.

Cho dù là La Hồng, cũng có thể nghe ra hung phấn ẩn chứa trong lời nói của Tà Thần.

Đó là bị sự hung phấn sau khi bị áp bách quá lâu, rốt cục cũng được thả ra.

Trong hiện thực.

Lôi đình màu tím cứ như đang tán loạn quanh thân La Hồng.

Trong nháy mắt La Hồng mắt tím bị bốn tên Thiên Nhân cửu cảnh vây quanh, bọn chúng vô cùng lạnh lùng, tiên quang lượn lờ, có người cầm kiếm, có người cầm thương, có người cầm đao...

Vây quanh La Hồng bốn phương tám hướng.

"Giết!"

Công phạt xé rách khung trời, xé biển mây ra thành từng khe rãnh to lớn.

Chỉ trong chớp mắt đã tràn ngập trời cao, giống như trăm ngàn thác nước thiên hà cùng nhau treo ngược mà đổ lên!

Trận giao thủ của những kẻ như vậy, khiến cho thiên tượng biến hóa, bỗng nhiên không thể xác định.

Mây mù mờ mịt, khung trời mênh mông như sóng!

Các giang hồ khách xem chiến chung quanh, người người biến sắc, đây chính là thực lực của Thiên Nhân!

Sức mạnh của Thiên Nhân vượt xa tu sĩ nhân gian!

Rất nhiều Lục Địa Tiên trong giang hồ, nhìn thấy vậy thì sắc mặt tràn đầy phức tạp và buồn lo vô cớ.

Thậm chí không ít bách tính của nhân gian đều đang ngược nhìn bầu trời.

Bốn tên cửu cảnh va chạm với La Hồng mắt tím, chỉ trong chốc lát, phảng phất như hóa thành năm ánh lưu quang giao phong trong hư không.

Ánh mắt của La Hồng mắt tím thật sắc bén.

Năng lượng do một Thất Sát Tà Liên cung cấp, đủ để Tà Thần Nhị Cáp bộc phát ra sức mạnh cường hãn.

Mà phần sức mạnh này càng ngày càng mạnh kể từ khi sức mạnh nhục thân của La Hồng tăng lên.

Nhục thân bát đoán (Tám lần rèn) của La Hồng khiến Tà Thần Nhị Cáp có thể càng vui sướng hơn, càng làm càn không kiêng sợ gì mà phát huy sức mạnh!

Ánh sáng màu tím tỏa ra hào quang rực rỡ trên không trung, giống như thác nước màu tím đang không ngừng cuốn qua.

Tốc độ quá nhanh, thậm chí cả biển mây cũng bị nổ tung.

Trong nháy mắt, một tên cửu cảnh đã bị La Hồng mắt tím tiếp cận sát người, mà La Hồng cũng không có động tác dư thừa gì, chỉ tung một quyền.

Một quyền này, phẳng phát như một cái lỗ đen, không ngừng cắn nuốt lấy hết thảy.

Trong nháy mắt cú đấm đó tung ra, vũ khí bán thần binh trong tay tên Thiên Nhân cửu cảnh kia bị nện gãy, nhục thân cũng là bị đánh nổ tung ngay lập tức trên trời cao!

"Kiệt kiệt kiệt!"

"Tiểu La ngu xuẩn... Thân thể này, đủ đã đó!"

Tà Thần Nhị Cáp cười ha hả.

Thoải mái!

Đánh nổ một tên Thiên Nhân cửu cảnh, lại không tiếp tục đề ý tới, dù đôi phương còn có thể tiếp tục tái tạo nhục thân dưới sự cạo rửa của Trường Hà Sinh Mệnh, y cũng không thêm đề ý.

Thân thể của y lao vút qua, tốc độ nhanh đến mức cực hạn.

Dựa theo ý của La Hồng, chỉ cần đánh nổ nhục thân của những Thiên Nhân này là được rồi.

Đối với Tà Thần Nhị Cáp mà nói, chuyện này hoàn toàn không có gì khó.

Nhục thân Bát Đoán, dù là trong giới Lục Địa Võ Tiên cũng là thứ cực kỳ hiếm thấy!

Tà Thần Nhị Cáp không chế nhục thân Bát Đoán, gần như mỗi một tác máu thịt đều lấy một loại tăng xuất đặc biệt mà run rẩy, trong cơn run rẩy, sẽ bắn ra sóng năng lượng kinh khủng!

La Hồng ngồi trong ý chí hải nhìn một quyền của Tà Thần, loáng thoáng như nhận thấy được dấu hiệu của thần thông!

Khó trách uy lực công phạt của Tà Thần Nhị Cáp cường đại như thế, thì ra là liên quan đến thần thông!

Phốc phốc!

Lại một tên cửu cảnh bị đánh nổ tung vào trong hư không!

Mang theo vài phần không thể tưởng tượng nổi, nhưng mà, nhục thân bị đánh nổ tung, lại rất nhanh có thể khôi phục tái tạo.

Hư không nổ tung, đó là La Hồng mắt tím nhanh chóng xê dịch dẫn đến hình thành một trận gió lốc, phẳng phát có một cơn rồng khổng lồ cuốn cả biển mây lên.

Chỉ trong nháy mắt, bốn tên Thiên Nhân cử cảnh đã bị đông loạt nghiền nát nhục thân!

"Tiếp tục, tương trợ Nữ Đế và Ngô Kiếm tiên, đánh nổ nhục thân của Thiên Nhân!"

Trọng ý chí hải, La Hồng ngồi xếp bằng, nói.

Mắt tím bỗng nhiên hào quang vạn trượng!

"Tiểu La ngu xuẩn, Chỉ nghe được thỉnh cầu của ngươi."

Tà Thần Nhị Cấp đáp lại.

Lời nói vừa dứt, La Hồng mắt tím đã bước ra một bước, biển mây cũng bị giẫm ra một cái hố cực lớn, chỉ trong chớp mắt tiếp theo, biển mây bị xé toạc ra.

Bốn tên Thiên Nhân cử cảnh đang giao phong với Ngô Thanh Hoa cũng sợ hãi cả kinh.

Một cụm màu tím đã bao phủ bọn chúng lại.

Một nắm đấm cực lớn lao qua không trung mà tới.

Năng lượng vô cùng kinh khủng bủa vây đến, uy năng không kém gì Bán Tôn, nhưng mà, càng đáng sợ chính là làn sóng năng lượng dao động trong đó!

Bành!

Một tên Thiên Nhân cử cảnh nổ tung, Ngô Thanh Hoa thấy thế, gào rít một tiếng, nắm lấy cơ hội mà vung ra một kiếm, vô số kiếm quang bỗng nhiên rủ xuống, xé nát một tên Thiên Nhân trước người!

Chương 899: Để người người ở nhân gian có thể đồ tiên! (4)

Biến cố này khiến cho hai tên Thiên Nhân còn lại tâm thần hoảng hốt.

Thế nhưng, chúng không kịp trốn, La Hồng mắt tím đã mượn một quyền thần thông, lại dồn ép phát nổ một tên lần nữa.

Mà công phạt của Ngô Thanh Hoa có thể so sánh với Bán Tôn, tên cửu cảnh cuối cùng cũng gần không được.

Đến tận đây, tám tên Thiên Nhân cửu cảnh đi ra khỏi Thiên Môn, đều đã bị đánh phát nổ nhục thân.

Huyết dịch màu vàng óng phảng phất hóa thành mạng nhện, vắt ngang trên biên mây, không ngừng chảy xuôi, có huyết nhục nát vụn đang không ngừng ngọ nguậy.

Trên bầu trời, sinh cơ mệnh mông, phảng phất tạo thành một trận gió lốc.

Ngô Thanh Hoa cũng thống khoái không thể nào nói nổi, áo tơ trắng phiêu đảng.

Y đang chuẩn bị cùng La Hồng nói hai câu, nhưng mà, La Hồng mắt tím chỉ liếc mắt nhìn một cái, hất cằm lên: "Phàm nhân ngu xuẩn, đánh nổ tất cả nhục thân của bọn chúng!"

Lời nói vừa dứt.

La Hồng mắt tím như hóa thành một ánh lôi đình màu tím, đánh về phía Thiên Nhân đã làm cho rất nhiều Ngô gia và Trần Thiên Huyền chảy xuôi máu tươi!

Phanh phanh phanh!

Thiên Nhân cửu cảnh liên thủ lại cũng không phải là đối thủ của La Hồng mắt tím, La Hồng mắt tím xông vào vòng vây của rất nhiều Thiên Nhân nằm dưới cửu cảnh, giống như một Sát Thần.

Quyền, chưởng, niết, đập, thụi!

Đánh ra đủ loại tư thế.

Trên biên mây.

Một đoàn lại một đoàn sương máu màu vàng nổ tung.

Hơn mười tên Thiên Nhân đi ra khỏi Thiên Môn, gần như trong nháy mắt đã bị đánh nổ tung cả nhục thân!

Mà động tác của La Hồng mắt tím, nhanh đến mức bọn chúng không cách nào nắm bắt được, cả nhìn còn không thấy rõ, phảng phất thời gian như đứng im lại, đây là một trận nghiền ép về mặt sức mạnh!

Sương máu màu vàng rực rỡ phảng phất như một trận pháo hoa lóa mắt nổ rộ trên khung trời!

Trần Thiên Huyền và các Lục Địa Tiên của Ngô gia đều nhìn ngây người, chủ yếu là những trận sương máu đồng thời nổ tung này thật sự là quá lóa mắt!

Phía bên kia.

Ngô Thanh Hoa hít sâu một hơi, đôi mắt ngưng tụ.

Trước đó La Hồng đã đồng ý mà nói, để nhân gian, người người có thể đồ tiên...

Chẳng lẽ... Bây giờ đang cố gắng vì những lời này sao?

Thế nhưng, vền vền đánh nổ nhục thân thì làm được cái gì?

Tĩnh hoa sinh mệnh chảy ngược, nhục thân của những Thiên Nhân này sẽ lại nhanh chóng tái tạo!

Nhưng mà, Ngô Thanh Hoa không hỏi.

Y giờ kiểm trong tay lên, bỗng nhiên trôi nổi ở trước lồng ngực, sau đó, hai tay giống như nắm lấy vắt mì mà lôi kéo về hướng hai bên.

Một thanh Thứ Luân, lập tức hóa thành ngàn vạn kiếm ảnh.

Chúng như hóa thành những thác nước chằng chịt chảy thẳng xuống, đánh về hướng Thiên Nhân Bán Tôn đang áp chế Nữ Đế.

Tên Bán Tôn này, mặc dù vừa đột phá, nhưng dù sao cũng là cường giả Bán Tôn, sức mạnh rất ghê gớm, cho dù là tiêu tán sức mạnh thì cũng có thể ép Nữ Đế không ngừng bị đánh bay.

Nữ Đế không còn ung dung hoa quý, nhìn qua có mấy phần chật vật, ho ra máu, nhưng sức mạnh hung lệ lại không hề yếu đi.

Ngô Thanh Hoa đánh tới, hóa giải áp lực của nàng.

Tên Thiên Nhân Bán Tôn kia cũng nhìn lướt qua nơi xa, nhìn thấy mấy chục tên Thiên Nhân bị đánh bạo nhục thân, một nét kinh ngạc khẽ lướt qua trên gương mặt.

"Buồn cười... Thiên Nhân bất tử bất diệt, vền vền chỉ đánh nổ nhục thân thì có thể làm gì?"

"Trường Hà Sinh Mệnh của Thiên giới chưa từng khô cạn, chúng ta có thể phục sinh vô hạn!"

"Đổi mệnh, các ngươi đổi không lại chúng ta!"

Tên Bán Tôn này tùy ý cười to.

Nhưng mà, rất nhanh, tiếng cười của hắn ta im bất đi.
Bởi vì trong nháy mắt La Hồng mắt tím đã xuất hiện ở phía sau hắn.
"Người đang giễu cợt Chi?"
"Ngay trước mặt Chi... Người cũng xúng cười?"

Oanh!

Một quyền bộc phát, một kích kinh khủng này khiến cho không gian cũng tan vỡ ra vết nứt không gian đen như mực!

Nữ Đế và Ngô Thanh Hoa cũng nắm lấy cơ hội, Long Tước và Thứ Lân đồng thời bắn ra, thoáng chốc kiếm hoa bay tung trên trời cao, làm nổ tan nhục thân của tên Bán Tôn này.

Một cụm sương máu màu vàng càng thêm lóa mắt nổ tung trên biển mây!

Toàn bộ biển mây đều bị nhiễm thành một màu vàng óng.

Đây không phải kim vân chúc mừng sau khi Thiên Nhân ngã xuống, mà là màu sắc bị máu tươi của Thiên Nhân nhuộm thành!

Oanh!!!

Huyết nhục văng tung tóe, giống như Tu La Địa Ngục.

Nhưng mà, vô số huyết nhục đều đang ngọ nguậy, sức mạnh ý chí của Thiên Nhân bắn ra, giống như tạo thành một trận gió lốc ý chí hải!

Tám cánh Thiên Môn bỗng nhiên vất ngang mà tới.

Từ trong đó, có tinh hoa sinh mệnh như thác nước mà chảy ra, tám cánh Thiên Môn, tám thác nước treo ngược!

Giống như một loạt dị tượng thiên địa lóa mắt không gì sánh được!

Mà trong ý chí hải.

La Hồng đầu đội quyền sách da người, nhìn thấy cảnh tượng này, hắn vẫn cười xán lạn một tiếng.

Phân thân ý chí hiển hiện, bước từng bước một giẫm lên hư không mà xuất hiện.

Đỉnh đầu là một ánh kim quang.

Rất nhiều giang hồ khách đang ngắm nhìn, cùng rất nhiều Thiên Nhân xem náo nhiệt, đều sững sờ.

La Hồng muốn làm gì?

Hắn muốn làm gì?

Ánh kim quang trên đỉnh đầu La Hồng là quyền sách da người, dù đang trong trạng thái bảo dưỡng, nhưng mà trang trữ vật của nó vẫn có thể sử dụng như cũ.

Hơn mười tên Thiên Nhân, lại thêm tám tên cửu cảnh, một tên Bán Tôn!

Nhiều Thiên Nhân như vậy, đồng thời bị đánh nổ tung nhục thân, số lượng tinh hoa sinh mệnh cần đến tự nhiên là con số kinh người!

Mà phân thân ý chí của La Hồng đứng lặng phía dưới Thiên Môn, tóc trắng bay múa, tay áo bông bành, nở nụ cười xán lạn.

Muôn tinh hoa sinh mệnh?

Bản công tử làm cho đám Thiên Nhân các người, đời này cũng không dùng được tinh hoa sinh mệnh!

Trang trữ vật!

Mời Cắt lấy cho lão tử!

La Hồng ngồi xếp bằng dưới tám cánh Thiên Môn.

Sau một khắc, tám thác nước tinh hoa sinh mệnh đang chảy thẳng xuống lập tức như bị một đao chặt đứt.

Sau đó đồng loạt biến mất ngay trên đỉnh đầu của La Hồng.

Chỉ còn lại một nửa chảy ra từ đằng sau Thiên Môn, một nửa còn lại đều đã khô cạn!

[Cảnh cáo: Trang trữ vật đã đầy, có muốn dọn sạch hay không?]

Dòng chữ nhắc nhở bằng máu hiển hiện.

La Hồng cười một tiếng.

Dọn sạch!

Chỉ thoáng chốc, tinh hoa sinh mệnh chứa đầy trong trang trữ vật đều bị La Hồng dọn sạch, lại trôi qua đến nơi không biết.

Khôi phục không gian trữ vật như cũ, lại bắt đầu điên cuồng cắn nuốt hút lấy tinh hoa sinh mệnh.

Oanh!

Tám cánh Thiên Môn bỗng nhiên rung động!

Chương 900: Để người người ở nhân gian có thể đồ tiên! (5)

Trong loáng thoáng, có thể nhìn thấy phía sau có một con sông dài đang cuộn trào lao nhanh không ngừng nghỉ.

Mà trong con sông ấy lại huyền hóa ra một khuôn mặt!

Một khuôn mặt giận dữ gào thét!

"Là ai?!"

"Ai ai lại lại lại cắt lấy tinh hoa sinh mệnh!"

Nhiều lắm!

Tinh hoa sinh mệnh bị cắt mất thật sự là nhiều lắm!

Còn nhiều thật nhiều so với mấy lần trước!

Tinh hoa sinh mệnh bị lãng phí như vậy, hẳn há có thể chịu đựng!

Mà La Hồng xếp bằng ở phía dưới Thiên Môn thì nở nụ cười, không nói gì, lần lượt dọn sạch trang trừ vật, lần lượt rót đầy trang trừ vật.

"Công tử ta, một người chặn Thiên Môn!"

"Ta lại muốn nhìn xem, là người có nhiều nước, hay là bản công tử?"

tử càng kéo dài "Chỉ cần ngươi dám trút tinh hoa sinh mệnh xuống nhân gian, bản công tử sẽ cắt bỏ! Cắt bỏ đến khi Trường Hà Sinh Mệnh của ngươi khô cạn!"

La Hồng cười ha hả.

Tiếng gầm thét lao vút ra từ trong Trường Hà Sinh Mệnh.

Nhưng mà, thân thể ngồi xếp bằng của La Hồng không ngừng nổi lên, cắt đứt toàn bộ tám thác nước tinh hoa sinh mệnh đang chảy ra, không ngừng chặn ngang phía sau Thiên Môn!

phảng phất lâm vào một trận giằng co.

Chỉ thoáng chốc.

Thiên địa cũng trở nên yên tĩnh trở lại.

"Xem như ngươi lợi hại!"

"Nhưng, ngươi sẽ chết! Ngươi nhất định sẽ chết!"

Thứ tồn tại bên trong Trường Hà Sinh Mệnh gầm thét.

Sau đó...

Giữa thiên địa, trong nhục thân của mỗi một tên Thiên Nhân, đều có một giọt máu màu vàng bắn về hướng Thiên Môn, phi tốc chui vào trong Thiên Môn.

Sau đó, Trường Hà Sinh Mệnh dâng trào quét đến, cuốn đi tất cả huyết dịch màu vàng.

Đại địa nhân gian.

Tất cả Thiên Nhân không thể tin mà ngẩng đầu, kinh ngạc không cách nào hình dung, thất vọng mất mát nhìn qua Trường Hà Sinh Mệnh đang cuộn trào bỏ đi đằng sau Thiên Môn.

Bọn chúng mơ hồ có một loại cảm giác, từ nay về sau, nếu bọn chúng bị đánh nổ nhục thân, sợ là... Không có Trường Hà Sinh Mệnh lại tái tạo nhục thân cho bọn chúng nữa!

Tu sĩ nhân gian... Có lẽ, thật sự người người có thể đồ tiên!

Trời, thay đổi!

Từng giọt huyết dịch màu vàng óng ả chứa sinh cơ nồng đậm không gì sánh được đang bắn vọt vào khung trời, bắn về hướng Thiên Môn, bị Trường Hà Sinh Mệnh phía sau Thiên Môn cuốn đi.

Sau đó thì không biết tung tích.

Từng vị Thiên Nhân ngửa đầu, trong tiên khí lượn lờ, chúng có chút thất lạc, có chút mê mang, có chút không biết làm sao.

"Trường Hà Sinh Mệnh... Lấy đi Sinh Mệnh Chi Chủng của chúng ta!"

"Giọt máu kia là căn cơ để chúng ta kết nối với Trường Hà Sinh Mệnh, là nguyên nhân có thể được tinh hoa sinh mệnh của Trường Hà tẩm bổ, bây giờ... Sinh Mệnh Chi Chủng này đã bị lấy đi"

"Vì sao lại thành như vậy, mất đi Sinh Mệnh Chi Chủng, có lẽ chúng ta sẽ không còn cách nào bắt tử bắt diệt!"

Tên Thiên Nhân nào cũng nỉ non, bọn chúng vốn đang xem náo nhiệt, thoáng chốc cũng cảm giác có chút ngơ ngơ.

Phảng phất như bị tai bay vạ gió, bọn chúng cũng chỉ nhìn náo nhiệt mà thôi, sao Sinh Mệnh Chi Chủng cũng bị lấy đi kia chứ?

Thậm chí, một vào Thiên Nhân căn bản không biết cuộc chiến trên Vạn Kiếm sơn Ngô gia, cũng bị lấy đi Sinh Mệnh Chi Chủng.

Vào giờ phút này, Thiên Nhân ở nhân gian đều bị cắt đứt liên hệ với Trường Hà Sinh Mệnh!

Điều này giống như một trận thiên lôi giáng xuống, điên cuồng đánh thẳng vào tâm thần cùng linh hồn của bọn chúng!

Rất nhiều Thiên Nhân dãi mắt trông về phía xa, có thể nhìn thấy thân ảnh thiếu niên áo trắng như tuyết, tóc trắng như sương ngồi xếp bằng phía dưới tám cánh Thiên Môn kia.

Kẻ gây nên mọi chuyện đều là tên này.

Là hắc, chặt đứt liên hệ giữa Trường Hà Sinh Mệnh cùng nhân gian Thiên Nhân.

Phảng phất như lấy thân thể phạm nhân, chặt đứt tiên lộ!

Lấy sức mạnh của một người, chặt đứt khoảng cách giữa người và tiên!

Từ đây, Thiên Nhân ở nhân gian sẽ mất đi tinh hoa sinh mệnh tâm bồ, không cách nào duy trì bất tử bất diệt, một khi nhục thân bị đánh nổ, bọn chúng sẽ y như tu sĩ nhân gian bình thường vậy, sau khi gian nan khôi phục mấy lần thì sẽ tan biến!

Bất tử bất diệt... Trở thành một chuyện cười!

Phía dưới tám cánh Thiên Môn.

La Hồng giẫm lên hư không mà lên, mái tóc bay phàn phật, khóe miệng của hắc treo một nụ cười nhạt.

Quả nhiên, không nằm ngoài suy đoán của hắc, trong Trường Hà Sinh Mệnh đằng sau Thiên Môn này hình như có thứ có trí khôn tồn tại.

Mà những Thiên Nhân này có thể được Trường Hà Sinh Mệnh tâm bồ mà bất tử bất diệt, nguyên nhân rất lớn cũng bởi vì sự tồn tại này.

Bây giờ, La Hồng liều mạng mà cắn nuốt và cắt đứt những tinh hoa sinh mệnh này, lại chọc giận đối phương.

Dù sao, những tinh hoa sinh mệnh bị dọn sạch kia, La Hồng cũng không biết sẽ bị đổ đi tới nơi nào.

Chỉ cần tinh hoa sinh mệnh còn dám tâm bồ cho bọn chúng, La Hồng hắc vẫn sẽ hút khô, vẫn sẽ dọn sạch!

Cũng do điên cuồng và hung ác như vậy, cuối cùng, hắc đã đạt được thành quả như thế.

Mặc dù không kém bao nhiêu so với dự đoán của La Hồng, nhưng mà, vốn ngay từ đầu, La Hồng muốn hút khô toàn bộ Trường Hà Sinh Mệnh.

Nhưng mà, loại kết quả hiện tại cũng không tệ, Thiên Nhân nhân gian đã mất đi sự ủng hộ của Trường Hà Sinh Mệnh, cũng không phải không thể giết chết khi ở nhân gian.

Phân thân ý chí của La Hồng đang cười lớn, thoải mái không gì sánh được mà cười ha ha.

Kể từ hôm nay, ở nhân gian, người người có thể đồ tiên!

âm âm!

Trường Hà Sinh Mệnh biến mất, Thiên Môn như bị bao phủ trong một tầng tĩnh mịch.

La Hồng thu hồi trang trữ vật, tinh hoa sinh mệnh trong trang trữ vật chỉ còn lại chừng phân nửa, bởi vì Trường Hà Sinh Mệnh đột nhiên không trút

tinh hoa sinh mệnh xuống nữa, khiến La Hồng cảnh giác, vội vàng đình chỉ trang trữ vật dọn sạch, vì thế khó khăn lắm mới có thể lưu lại một nửa tinh hoa sinh mệnh.

Ý chí trở về.

Hiệu quả của Thất Sát Tà Liên cũng ầm vang một tiếng mà rút đi.

Tà Thân Nhị Cáp tràn đầy, không cam lòng trở về bên trong ý chí hải, vẫn chưa thỏa mãn mà nhìn chăm chăm ra bên ngoài.

Lần này, mặc dù Nhị Cáp đánh sững lăm, nhưng mà... Không có đánh chết những người này, không cách nào thể hiện ra được sự vĩ đại của Chỉ cả.

La Hồng lại kiểm soát thân thể một lần nữa, bên tai lập tức truyền đến một giọng nói.

"Tiểu hữu... Người làm cái gì?"

Đây là giọng nói của Ngô Thanh Hoa, giờ phút này, Kiếm Tiên nhân gian như y cũng có mấy phần kinh ngạc.

"Người người có thể đồ tiên, có thật hay không?"

Ngô Thanh Hoa hỏi.

Chương 901: Năm đó đồ một thành, hôm nay đồ một tông (1)

"Không có tinh hoa sinh mệnh, không cách nào khôi phục nhục thân vô hạn, bọn chúng đã không còn khác biệt bao lớn so với Lục Địa Tiên Nhân Gian"

La Hồng cười nói.

Lời này vừa dứt, đôi mắt của Nữ Đế cùng Ngô Thanh Hoa đều sáng lên.

Lúc bọn họ nhìn thấy La Hồng cắt đứt tinh hoa sinh mệnh như phi long trút xuống của Trường Hà Sinh Mệnh, trong đầu cũng có loại suy nghĩ này.

Mà giờ phút này...

Suy nghĩ này đã được La Hồng xác định là đúng!

"Giết!"

Lông mi Nữ Đế run rẩy, lập tức hưng phấn đến rung động thân thể mềm mại, một tiếng gào rít vang lên, nàng cầm Long Tước Kiếm trong tay, lập tức xông lên.

Một tên Thiên Nhân cứu cánh bị La Hồng mắt tím đánh nổ nhục thân đầu tiên đã tái tạo lại được nhục thân, bọn chúng tái tạo nhục thân, chính là tiêu hao sức mạnh sinh mệnh ẩn chứa trong thân xác của bản thân, không nói đến tốc độ chậm chạp, còn có di chứng, ý chí mơ màng.

Nhục thân được tái tạo, ý chí còn có mấy phần hoảng hốt.

Công phạt của Nữ Đế đã ầm ầm giáng xuống, kiếm quang hóa long tước, chém nổ tên Thiên Nhân cứu cánh kia!

Lại nổ thành từng đoàn lại từng đoàn thịt nát màu vàng lẫn nữa.

"Không!"

Tên Thiên Nhân cứu cánh này tuyệt vọng đến tột cùng.

Bọn chúng đã mất đi năng lực bắt tử bắt diệt, bọn chúng cũng không còn là Thiên Nhân không chết!

Bành!

Ý chí hải chìm nổi xông ra, đôi mắt Nữ Đế bỗng nhiên sáng bừng lên, một kiếm vùng mạnh, chém phát nổ ý chí hải của tên Thiên Nhân này.

Kiểm khí hùng hồn không ngừng tiêu diệt ý chí của đối phương.

Mặc dù nàng không cách nào thi triển Trảm Thần, nhưng vẫn là có thể lấy ngoại lực cưỡng ép tiêu diệt ý chí hải của đối phương.

Âm âm!

Chỉ thoáng chốc.

Giống như thiên địa đều chấn động, sau một khắc, hình ảnh đại đạo đứt đoạn bỗng hiển hiện ra, chín đóa đạo hoa đang tàn lụi.

Một tên cửu cảnh Thiên Nhân, cũng ngã xuống trong nỗi không cam tâm vô hạn!

Chết thảm trong tay Nữ Đế.

Mà trong hư không, Nữ Đế nắm Long Tước Kiếm trong tay, thân thể không không chế được mà run rẩy, lâm vào sự mừng rỡ sau một trận mồ mịt.

La Hồng không gạt người!

Thật có thể giết!

Nàng tự tay giết một tên Thiên Nhân!

Nữ Đế bỗng nhiên hơi xúc động, nỗi lòng cũng có chút phức tạp.
âm âm!

Một cụm kim vân dày đặc cuộn cuộn xông đến, phi tốc bao phủ hướng về phía Nữ Đế, lơ lửng trên đỉnh đầu nàng, đây là ban thưởng của quy tắc khi giết chết được Thiên Nhân!

Phía bên kia, Ngô Thanh Hoa cũng xuất thủ, một kiếm chém ra, đánh cho một tên Thiên Nhân cửu cảnh vừa mới tái tạo thân hình đã sụp đổ nhục thân một lần nữa, trong nháy mắt khí tức đã lâm vào uế oải, mà ý chí hải cũng khó có thể bảo tồn, bị kiếm khí công phạt có thể sánh ngang với Bán Tôn tiêu diệt.

La Hồng cũng ra tay, giết Thiên Nhân là có được ban thưởng, hắn cũng không thể tùy tiện bỏ qua.

Hắn không tìm những Thiên Nhân cửu cảnh kia để giết, bởi vì khó giết.

Hắn trực tiếp xuất hiện quanh người mấy tên Thiên Nhân từ cửu cảnh trở xuống, tà kiếm hiển hiện, trong nháy mắt, tử khí nồng đậm đã dâng lên.

Đạn Chỉ Kiến Quỷ Đô!

Một tòa quỷ thành đen nghịt ép xuống, nghiền ép càn quét lấy tất cả.

Nhất Kiếm Trảm Thần tung ra, xé rách ý chí hải, chặt đứt đại đạo của đối phương.

Bá đạo vô song.

âm âm!

Đại đạo sụp đổ, đạo hoa tàn lụi, lại một tên Thiên Nhân mất mạng tại chỗ!

Một vài tên Thiên Nhân vừa mới ngưng tổ nhục thân sợ hãi!

Bọn chúng đã từng lựa chọn phi thăng Thiên Môn đổi thành huyết mạch, cho là bản thân mình bất tử bất diệt, nhưng mà, từng tên lại từng tên đang bị mất mạng ngay ở nhân gian vào lúc này!

Nhân gian này, còn có thể nán lại hay không?!

Từng tên Thiên Nhân vừa mới đáp nện lại nhục thân, chờ dần đứng nhìn đại đạo đứt đoạn, cùng với mưa máu đang bay lả tả.

Còn có từng cụm lại từng cụm kim vân tượng trưng cho quy tắc ban thưởng.

Bọn chúng lấy lại tinh thần, không chút do dự, xoay người bỏ chạy!

Không chạy thì sẽ chết!

Nhân gian biến thiên!

Thiên Nhân ở nhân gian, sẽ chết!

"Chạy đi đâu!"

Hào khí trong lòng Nữ Đế đang dâng lên, sát cơ cuộn cuộn, càng đánh càng hăng, Long Tước Kiếm phảng phát như sóng lại.

Nàng cùng Ngô Thanh Hoa vùng kiếm bức giết tên Bán Tôn vừa mới ngưng tổ nhục thân kia!

Tên Bán Tôn vừa lên chức này cũng như muốn rách cả mí mắt!

Đến cùng đã xảy ra chuyện gì?

Sao nhân gian lại trở thành như vậy!

Thiên Nhân của tám cánh Thiên Môn vốn bền chắc như thép, giờ phút này đang đồng loạt chạy trốn!

Bọn chúng không có dục vọng chiến đấu, vào thời khắc tử vong đang ở trước mắt, bọn chúng không có dũng khí chém giết một trận.

Nhưng mà, muốn trốn cũng không dễ dàng, Kiếm Tiên của Ngô gia và bọn người Trần Thiên Huyền đều đã xuất thủ.

Kiếm khí xen lẫn thành tám lưới lớn, cản trở những Thiên Nhân đã tâm thần sụp đổ này.

Mà La Hồng tay áo bông bành, rút kiếm đánh tới, chỉ có hai chiêu, một chiêu Đạn Chỉ Kiến Quỷ Đô, một chiêu Trảm Thần chặt đại đạo.

Từng tên từng tên Thiên Nhân lại mất mạng.

Thân hình vừa được đáp nện đã bị chém giết!

Áng mây màu vàng trở nên dày đặc không cách nào miêu tả, trên vòm của toàn bộ Vạn Kiếm sơn là một màu vàng nặng nề, phảng phát như rót vào mấy lớp chì, vô cùng nặng nề, giống như muốn đè sập cả thiên địa vậy.

Hơn mười tên Thiên Nhân đột kích đều bị La Hồng thanh toán, một kiếm một kiếm chém giết!

Chết trong tay La Hồng, trong tay các cường giả Kiêm Tiên Ngô gia, Trần Thiên Huyền.

Đây là một loạt kim vân dày đặc nồng hậu, rầm rộ đến mức ngàn năm cũng khó thấy một lần, khiến cho toàn bộ khung trời nhân gian cũng bị bao phủ.

Sức mạnh của quy tắc cũng đang rung chuyển, không ngừng phiêu đảng đến ban thưởng quy tắc.

Nữ Đế Đại Sở liên thủ với Ngô Thanh Hoa, ép cho tên Thiên Nhân Bán Tôn kia liên tục lùi về phía sau.

Mặc dù hắn ta là Bán Tôn, nhưng dù sao cũng là nhờ vào Nam Ly Hỏa, mà vừa đột phá, cho nên không quá quen với chuyện khổng chế sức mạnh, đối mặt với chí cường nhân gian là Nữ Đế cùng Ngô Thanh Hoa, hắn ta cũng đã phải cố hết sức.

Mặc dù Nữ Đế và Ngô Thanh Hoa đều là cửu cảnh, nhưng mà cảm Thần Bình trong tay, uy lực công phạt không kém Bán Tôn mấy may.

Thiên Nhân chung quanh chết thảm không ngừng, Thiên Nhân cửu cảnh chạy trốn, nhưng mà đa số những kẻ không phải cửu cảnh đều đi không được.

Tên Bán Tôn này nhìn thấy Thiên Nhân không ngừng mất mạng, đôi mắt cũng đỏ bừng lên!

Hắn ta còn muốn chạy, nhưng mà, hắn ta biết sợ là chính mình rất khó rời khỏi.

La Hồng đánh tới, kim vân nặng nề trên đỉnh đầu, kim vân ban thưởng kia giống như một vùng biển mênh mông, Bán Tôn kia nhìn thấy mà giật mình.

Nữ Đế, Ngô Thanh Hoa cộng thêm La Hồng, ba người chiến đấu với Thiên Nhân Bán Tôn!

Chương 902: Năm đó đồ một thành, hôm nay đồ một tông (2)

La Hồng vẫn tung ra một chiêu, Đạn Chỉ Kiến Quỷ Đô, đây là sức mạnh nguy thần thông!

Một tòa thành lớn quỷ khí âm trầm nguy nga tráng lệ âm một tiếng đã ép xuống, càn quét cả trời cao, phảng phất muốn đè nát tất cả mọi thứ.

Bên trong Quỷ Đô, La Hồng tóc trắng áo trắng phiêu diêu, giống như Trích Tiên đứng sững giữa quỷ thành.

"La Hồng!!!"

Tên Bán Tôn này muốn rách cả mí mắt, cực kỳ thống hận La Hồng, vốn cho rằng là một trận vây giết La Hồng, lại không nghĩ tới, bị La Hồng lấy phương thức như vậy phá cục!

Nêu nhân gian người người có thể đồ tiên, vậy những Thiên Nhân bọn chúng cũng lâm vào hiểm nguy.

La Hồng thì nở nụ cười: "Tức sao? Giận sao?"

"Vừa tức vừa giận, vậy thì đúng rồi"

Cái La Hồng muốn chính là loại cảm giác này.

Đối tượng tội ác mà một tên Thiên Nhân Bán Tôn nhằm vào, tuyệt đối không phải một con số nhỏ!

Bất Diệt Ma Khu của La Hồng muốn viên mãn, cũng phải dựa vào những Thiên Nhân này.

Oanh!

Thành lớn hùng tráng đè xuống, tên Thiên Nhân này gầm thét, mái tóc dài xõa vai bay tung lên cao.

Nhưng mà, Bán Tôn cũng thật mạnh, mặc dù chiến lực bây giờ của La Hồng còn không đạt đến cửu cảnh, nhưng cũng tới gần được rồi.

Ngô Thanh Hoa và Nữ Đế thì tất nhiên không cần phải nói, cường giả đỉnh cấp của nhân gian, cầm Thần Binh trong tay, công phạt VÔ song.

Nhưng mà, ba người công phạt như vậy, vẫn không cách nào nhanh chóng chém giết tên Thiên Nhân Bán Tôn không quen không chế sức mạnh này, thậm chí chỉ có thể đánh đến cục diện ngang tay.

La Hồng cũng lú lỏi, cái này cũng phần nào thể hiện sự cường đại của Tà Thần Nhị Cấp.

Dễ dàng đánh nổ nhục thân của tên cường giả Bán Tôn này.

Nhưng mà, Bán Tôn cũng hiểu rõ, sợ là hắn ta trốn không thoát, La Hồng, Ngô Thanh Hoa và cả Nữ Đế đều đang quyết chí muốn giết hắn ta cho bằng được.

"Một ngón tay giết chết ngươi."

La Hồng cười to.

Bán Tôn bị Nữ Đế và Ngô Thanh Hoa áp chế bỗng nhiên giận dữ, ngưng mắt trông lại, ánh mắt như hóa thành thần quang sắc bén cắt đứt cả dòng khí!

Một ngón tay giết chết hắn ta?

Phách lói đến cực điểm!

Mặc dù hắn ta bị áp chế, nhưng cũng không phải La Hồng ngươi có thể tùy tiện chém giết!

Đôi mắt La Hồng lấp lóe, điều động một tia ô quang trong đan điền!

Ngón trở tay phải sau khi đạt được Thiên Ma Bất Diệt Thể cường hóa, ngang nhiên đâm ra!

Phốc phốc!

Mà một ngón tay này của La Hồng, đúng là trực tiếp phá vỡ tiên khí hộ thể của tên Bán Tôn này, điểm trúng mi tâm của hắn ta.

Trong chốc lát, giống như vô số khoanh khắc, sinh diệt ngàn vạn.

Sức mạnh chấn động vô song đang khuếch tán!

"Đây là cái gì..."

Tên Bán Tôn này nhìn chằm chằm vào La Hồng vươn một ngón tay xuyên qua đầu của hắn ta, không thể tin được mà nói.

Một ngón tay này, huyền diệu khó giải thích, quả thật hắn ta ngăn không được!

"Cái này à... Ngươi không xứng biết"

La Hồng nói.

"Ngươi..."

Bán Tôn giận dữ, nhưng mà, sóng chấn động cường hãn khuếch tán, đầu của Bán Tôn trực tiếp nổ tung!

Thậm chí ngay cả huyết nhục cũng bị nổ thành những hạt cực kỳ nhỏ.

Ngay cả Hạ Hoàng Thiên Giáp Thi cũng đỡ không nổi, tên Thiên Nhân

Bán Tôn cũng không phải là chủ tu nhục thân này làm sao có thể chống đỡ được sức mạnh bộc phát này.

Nữ Đế và Ngô Thanh Hoa cũng vùng kiếm đánh tới.

Kiếm khí đồng loạt rót vào nhục thân của Bán Tôn, sau một khắc dẫn nổ, nhục thân của Bán Tôn lại bị đánh nổ lần nữa!

Chỉ còn lại ý chí hải, căn bản không ngăn được công phạt của ba người
La Hồng.

Bị tiêu diệt từng chút từng chút một!
âm âm!

Thiên địa nổ vang, mưa máu bay la tả!
Cường giả Bán Tôn ngã xuống, thanh thế đó đâu chỉ lớn hơn mấy lần so
với lúc Thiên Nhân bình thường mất mạng!
Giờ này khắc này.

Các nơi chốn nhân gian, trên biển mây, đều có Thiên Nhân Bán Tôn dõi
mắt nhìn ra xa, xúc động không thôi.

Các Thiên Nhân Bán Tôn ở Đại Hạ, Đại Chu, Kim Trướng Vương
Đình, đều là thở dài vạn phần.

Một vị Bán Tôn, cũng coi như là mang sức mạnh cực hạn của nhân
gian, nhưng mà, sức mạnh như vậy lại ngã xuống ở chốn nhân gian, cho dù
chỉ mới bước vào Bán Tôn, thế nhưng một vị Thiên Nhân Bán Tôn mất
mạng cũng mang ý nghĩa bầu trời nhân gian thật sự thay đổi.

Đại chiến kết thúc.

Phía trên Vạn Kiếm sơn chỉ còn lại có dị tượng thiên địa mây mưa màu
vàng đang bay la tả, một mảnh tưởng hòa.

Thiên Nhân tu luyện khí vận, mà bọn chúng vừa chết, nếu khí vận của
bọn chúng không ai thu liễm, vậy thì sẽ lan tỏa giữa thiên địa, dung nhập
vào vạn nơi hư không.

Bọn người La Hồng, Nữ Đế, Ngô Thanh Hoa không tận lực đi thu gom
những khí vận này.

Khí vận Thiên Nhân vốn thuộc về nhân gian, cho nên bây giờ những
Thiên Nhân này mất mạng, khí vận trở về các nơi nhân gian, cũng coi là bụi
về với bụi, đất về với đất.

Phía trên Vạn Kiếm sơn.

Bỗng nhiên bùng nổ một trận hoan hô.

Tiếng reo hò to lớn vang vọng toàn bộ khung trời, giống như muốn chấn
vỡ biển mây màu vàng.

Trên đỉnh đầu La Hồng, kim vân quy tắc ban thượng giống như hồ lớn
đang lơ lửng, số lượng Thiên Nhân chết trong tay hắn thật sự nhiều lắm,
cho nên, sức mạnh quy tắc hội tụ thành cũng không lộ tương đương.

Trên đỉnh đầu Nữ Đế, Ngô Thanh Hoa cũng có kim vân đang cuộn trào.

Nữ Đế cùng Ngô Thanh Hoa đáp xuống, khoan chân ngòi trên trên
diễn võ trường đã biến thành phế tích của Vạn Kiếm sơn.

Quanh thân hai người họ đều có dòng khí đang phun trào.

Long Tước Kiếm và Thử Lân Kiếm lơ lửng trước người của bọn họ.

Hai người bắt đầu hấp thu ban thưởng của quy tắc, ban thưởng đoạt được do giết chết Thiên Nhân cũng có chỗ cực tốt đối với bọn họ.

Mặc dù ban thưởng quy tắc của bọn họ không thể nhiều như La Hồng, nhưng cũng không phải nhỏ, lớn hơn nhiều so với ban thưởng lớn chừng cái nôi mà trước đó Lý Tu Viễn đạt được.

La Hồng thì giẫm lên hư không mà đứng, áo trắng tóc trắng, tay áo bông bành.

Trước người hắn lơ lửng đầy hài cốt nhục thân của đám Thiên Nhân đã chết đi...

Nhìn qua những nhục thân này, trong đan điền của La Hồng phun trào tà sát, bản dung hợp của "Vong Linh Tà Ảnh" và "Vạn Sát Quy Nhất" bắt đầu vận chuyển.

La Hồng bỗng nhiên giương một tay lên nhắm vào những hài cốt nhục thân kia.

Thanh âm trầm thấp, giống như đang ngâm xướng.

"Đứng lên!

Quân đoàn Tà Ảnh Thiên Nhân!

Chương 903: Năm đó đồ một thành, hôm nay đồ một tông (3)

Ông ong ong...

Cứ như có sóng dao động kỳ lạ đang tràn ngập trong hư không, sau đó, không khí cũng hơi lan tỏa sự chấn động.

Một cái rồi lại một cái tà ảnh đang ngo ngoe, cứ nhiên thật sự có tà ảnh Thiên Nhân đứng thẳng lên từ trong thị thể.

Số lượng Tà Ảnh không nhiều, tổng cộng mười cái, mà đều là Thiên Nhân có thực lực từ ngũ cảnh trở xuống.

La Hồng lại có chút thất vọng.

Mười tên tà ảnh Thiên Nhân, lơ lửng quanh thân La Hồng, khí tức cực độ hung hãn, phảng phất muốn chấn động vân lưu.

Nhưng mà, La Hồng lại không quá hài lòng, lấy sức chiến đấu bây giờ của hắn thì có thể nhẹ nhõm chém giết Thiên Nhân từ ngũ cảnh trở xuống.

Cho nên, những tà ảnh này không tính là có trợ lực rất mạnh đối với hắn.

La Hồng càng kỳ vọng chính là, có thể triệu hoán Thiên Nhân từ ngũ cảnh trở lên, thậm chí là tà ảnh cửu cảnh.

"Hay là tu vi kém chút"

La Hồng suy nghĩ, xúc động thở dài một hơi.

Mặc dù hắn là tà tu cảnh giới Thiên Tà nhất phẩm, nhưng mà triệu hoán tà ảnh ngũ cảnh trở xuống đã là cực hạn, muốn triệu hoán trên ngũ cảnh, có lẽ phải đợi hắn bước vào Lục Địa Tiên.

Tán đi tà ảnh.

Kim vân ban thưởng khổng lồ trên đỉnh đầu La Hồng phi tốc hạ xuống, rơi vào diễn võ trường trên Vạn Kiếm sơn.

Hắn khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu tiêu hóa ban thưởng đạt được.

âm âm!

Bỗng dừng!

Ngay lúc này, Nữ Đế cùng Ngô Thanh Hoa đã tiêu hóa ban thưởng của quy tắc, khí cơ trên người lập tức bắt đầu cuộn cuộn.

Đại đạo chỉ lộ của bọn họ hiện ra, vốn chỉ kém một đường là đạt đến đại đạo chỉ lộ vạn dặm, bỗng nhiên viên mãn.

Hai người họ gần như đồng thời đạt tới đại đạo chỉ lộ vạn dặm, bước vào cảnh giới Bán Tôn thập cảnh!

Nhân gian lại xuất hiện hai vị Bán Tôn!

Giờ khắc này, cả tòa Vạn Kiếm sơn phảng phất như được tường thụ vô tận bao phủ.

Có Long Tước trình tường, có Kỳ Lân đạp không.

Nữ Đế và Ngô Thanh Hoa chính là người mạnh nhất trong Kiếm Đạo đương thời, vào thời khắc đột phá bước vào Bán Tôn, ý chí của bọn họ khuếch tán hình thành thể ngộ Kiếm Đạo, như làn sương mù dày đặc đang cuộn trào, tràn ngập trong lòng mỗi một vị tu Sĩ.

Vạn Kiếm sơn phảng phất có hào quang vạn trượng.

Người người khoan chân, người người lĩnh hội.

Thiên địa yên tĩnh, tuyết lớn lướt nhẹ.

Vũng bùn đây đất rơi đây hoa đào màu hồng.

Có máu tươi đỏ thẩm thuận theo thang đá bạch ngọc của Côn Lôn cung mà không ngừng chảy xuôi xuống, nhuộm dần mặt đất, nhuộm đỏ cả ngọn núi.

Tiếng bước chân thanh thúy vang vọng lên, giống như có người đang chậm rãi dạo bước trong Côn Lôn cung.

Trên thang đá bạch ngọc, vô số đạo nhân Côn Lôn cung đã chết thảm, trên mi tâm của mỗi một tên đạo nhân chết đi, đều có một đóa hoa đào đang nở, cắt đứt ý chí, chặt đứt sinh cơ của bọn chúng.

Mà một vị nho sinh đang vượt vượt nhánh hoa đào, mái tóc đen tung bay, tay áo rộng rãi, chậm chậm hiển hiện ở cuối cầu thang đá.

Nhánh hoa đào giống như một thanh kiếm, đầu cành như mũi kiếm đang rỉ máu.

Trích Tĩnh Đài.

Đạo bào toàn thân Tề Quảng Lăng bay tán loạn, tay cầm một thanh kiếm gỗ đào, ánh mắt tràn đầy vẻ phức tạp.

Ông ta nhìn hơn mười đệ tử của Côn Lôn cung chết thảm dưới nhánh hoa đào của Lý Tu Viễn trước sơn môn, lại không biết nên nói cái gì.

Ông ta nhìn nam tử nho nhã ôn nhu kia, đôi phương vượt vượt nhánh hoa đào, tựa như sĩ tử phong lưu vào kinh đi thi, đang nghỉ ngơi dưới cây hoa đào, chiếm hết thiên hạ.

"Lý Tu Viễn..."

"Nhị tiên sinh của Tắc Hạ Học Cung"

Tề Quảng Lăng hít sâu một hơi, hạc bào bay lên, nỉ non mà nói.

Lý Tu Viễn đặt chân lên quảng trường rộng lớn của Côn Lôn cung, từng tên đệ tử Côn Lôn cung bốn phía quảng trường, đạo bào bay lên, lấp trận thế bắc đầu ngòi xếp bằng lại với nhau.

Trong cõi U Minh như có một lực áp bách khổng lồ hạ xuống.

Lý Tu Viễn cười cười, ánh mắt rơi vào trên người Tề Quảng Lăng đang đứng trên Trích Tinh Đài.

"Viện trưởng của Ti Thiên viện Đại Hạ... T Quảng Lăng?"

"Kính đã lâu."

Lý Tu Viễn lắc lắc máu tươi đỏ thẫm trên nhánh hoa đào, nói.

"Đạo hữu, không bằng ngươi và ta trao đổi vài câu?" Tề Quảng Lăng nói.

Lý Tu Viễn lại ôn nhu cười một tiếng, khoát tay: "Đừng gọi đạo hữu, tiểu sinh không tu đạo, chỉ đọc sách"

Tề Quảng Lăng nghe vậy lập tức khựng lại, lại nói: "Nhị tiên sinh cần gì phải chém tận giết tuyệt, Côn Lôn cung đã chết mấy chục đệ tử... Lửa giận của Nhị tiên sinh, có thể tiêu chưa?"

Lý Tu Viễn khẽ vuốt một đóa hoa đào, hình như có chút ngơ ngác, nói: "Kỳ thật tiểu sinh cũng không phải người tốt lành gì, năm đó tàn sát một thành, hôm nay tàn sát một tông... Tội nhiều thêm cũng không ngại"

Lời này vừa dứt, bên trong Côn Lôn cung, rất nhiều đệ tử bày trận đều toàn thân run lên, toát ra mấy phần hoảng sợ.

Lý Tu Viễn... Muốn đồ tông?

Hắn muốn đồ Côn Lôn cung?!

Lấy sức mạnh của một người, tàn sát cả thánh địa nhân gian?

Tề Quảng Lăng đứng lặng trên Trích Tinh Đài, khuôn mặt mang theo vài phần bất đắc dĩ: "Vì sao chứ?"

Lý Tu Viễn thì ngẩng đầu, lại không trả lời câu hỏi này, ngược lại nhìn vào Tề Quảng Lăng: "Viện trưởng không trốn?"

"Xu cát tị hung, tiểu sinh nguyên coi viện trưởng là mạnh nhất"

Tề Quảng Lăng lập tức cười khò: "Lý trạng nguyên quá khen rồi, lão đạo... Chỉ tham sống sợ chết mà thôi"

"Thôi, ta biết Vân Thái Thương không chết, để hắn đi ra chịu chết đi..."

Lý Tu Viễn nói: "Hắn mà chết, Côn Lôn cung này có thể không đồ"

"Nếu hắn không đi ra, vậy thì giết sạch Côn Lôn cung, để thánh địa đỏ máu, buộc hắn đi ra"

Y cầm nhánh hoa đào xuống mặt đất, cả tòa Côn Lôn sơn đều đang run rẩy.

Anh mắt Lý Tu Viên trở nên thâm thúy không gì sánh được, đôi mắt của y như nhìn thấu hư không, thấy được tà sát tối đen như mực!

Tà sát này quá nồng nặc, nồng đến mức khiến Lý Tu Viên không thể không đến Côn Lô cung một chuyến.

Mục đích y đến Côn Lô cung, trừ sớm quét dọn nguy cơ cho tiểu sư đệ ra, còn có một nguyên nhân là vì tà sát ngập trời này.

Tà sát nồng đậm như vậy giống như Tà Đế xuất thết Côn Lô cung, Tà Đế... Hai danh từ căn bản là không có cách nào liên hệ này, bây giờ lại liên kết thành một thể.

"Thánh địa vạn năm của nhân gian, cấu kết với Thiên Nhân thì cũng thôi đi, bây giờ... Thậm chí cũng có liên quan đến cả tà tu chi đạo nữa."

Lý Tu Viên xúc động.

Chương 904: Đại đạo rộng vạm, mục tiêu nhỏ đã hoàn thành!

(0)

Tề Quảng Lăng nghe vậy, cũng thở dài, hình như ông ta đã sớm biết một số việc.

Nhưng ông ta không thay đổi được cái gì.

"Ai là thánh, ai là tà?"

"Hết thầy chẳng qua là người thắng định nghĩa mà thôi."

Tề Quảng Lăng nói.

"Chưởng giáo từng nói, thánh có thể thành đạo, tà cũng có thể thành đạo.."

Lý Tu Viễn lắc đầu: "Lời lẽ sai trái."

Sau đó, y nhắc nhánh hoa đào đang cắm lên, xa xa nhắm ngay vào Tề Quảng Lăng.

"Nếu đã như vậy, vậy ta cứ giết, viện trưởng muốn chạy trốn thì sớm chạy đi."

Tiếng nói của Lý Tu Viễn mặc dù ôn nhu, nhưng mà vừa dứt lời, lại như kim qua thiết mã, khí thôn vạm dậm.

Sắc mặt Tề Quảng Lăng cũng nghiêm nghị.

"Vậy thì để lão đạo lãnh giáo một chút, phong thái của Nhị tiên sinh chiếm hết đại phong lưu của sĩ tử thiên hạ."

Tề Quảng Lăng đứng trên Trích Tinh Đài, hai tay chấp lại, thoáng chốc, phía sau có bảy cây cờ lớn hiện hiện.

"Đệ tử của Côn Lôn cung ở đâu?"

"Bắc Đẩu sát trận lên! Côn Lôn Đại Long Kỳ!"

Tề Quảng Lăng gào rít.

"Âp Phía trên Côn Lôn cung, mấy ngàn đệ tử, đạo bào bay lên, đồng loạt đáp lời.

Sau đó, tay đồng thời tiếp ấn, cầm ấn ký đẩy về phía trước.

Quảng trường phía trên Côn Lôn cung, có mây khói lượn lờ dâng lên, mây khói dần dần trở nên đen như mực, thời gian dần trôi qua hóa thành bầu trời đêm hoàn toàn tĩnh mịch không có ánh Sao.

Mà thân thể của mỗi một tên đệ tử Côn Lôn cung lấp lóe ánh hào quang, giống như sao trời trong đêm tối.

Tề Quảng Lăng cầm bảy cây cờ lớn trong tay, bảy cây cờ hợp thành một chuỗi, giống như một con rồng không lồ gào thét cả Tỉnh Hà.

Đạo bảo bay tán loạn, mái tóc bay lên, nhục thân như ánh trăng sáng ngân.

Giống như trời sao sừng sững.

Tề Quảng Lăng thầm thở dài trong lòng, ông ta thật sự không muốn xử lý cục diện rối rắm này, đáng tiếc... Không có cách nào.

Côn Lôn cung của bây giờ, đã biến vị.

Tiếp dẫn Thiên Nhân, đạt được khí vận của thiên hạ, đây là phương pháp tu hành của Côn Lôn cung, Tề Quảng Lăng sẽ không đi chú ý cái gì.

Nhưng mà, cái người kinh khủng sống lại bên trong bí cảnh Bắc Đầu bây giờ, lại khiến Côn Lôn cung triệt để biến vị, kỳ thật ông ta có thể phủi tay, không để ý tới cục diện rối rắm này.

Mà bây giờ, Lý Tu Viễn giết tới Côn Lôn cung.

Ông ta không thủ... Vậy ai thủ?

Loại người tham sống sợ chết, xu cát tị hung như ông ta, không tùy tiện mạo hiểm như vậy.

Lúc chung giáo bảo ông ta lưu thủ ở đây, trong lòng Tề Quảng Lăng sớm đã có chút kháng cự, đáng tiếc, cuối cùng ông ta vẫn không cách nào rút bỏ Côn Lôn cung.

Người đều có một mái nhà, mà Côn Lôn cung chính là nhà của Tề Quảng Lăng ông ta.

Thiên hạ to lớn, Tề Quảng Lăng có thể thoái lui khỏi bất cứ đâu, chỉ có Côn Lôn cung, dù chỉ là một tác vuông, ông ta cũng không được lui nửa bước.

Cho nên, bây giờ Lý Tu Viễn giết đến tận cửa.

Giống như lão Thiên Sư trên Long Hồ sơn chưa từng rút lui trong đại kiếp Thiên Nhân vậy.

Tề Quảng Lăng ông ta dù có ham sống, lại không sợ chết, cũng có kiên trì của chính mình.

Cái ông ta bảo vệ không phải chương giáo Vân Thái Thương.

Mà chính là Côn Lôn trong lòng ông ta.

Hôm nay, đành tử chiến.

Cái mà Tề Quảng Lăng bảo vệ chính là Côn Lôn trong lòng ông ta.

Bắc Đầu Thất Sát Trận, Côn Lôn Đại Long Kỳ!

Côn Lôn cung làm thánh địa truyền thừa vạn năm, sao lại không có bất kỳ át chủ bài nào, trên thực tế, trong nháy mắt Lý Tu Viễn đặt chân vào Côn

Lôn cung, Tề Quảng Lăng ông ta cũng đã bắt đầu thôi động trận pháp.

Côn Lôn cung có gần trăm cung khuyết, mấy vạn đệ tử, vào giờ phút này, chúng đều đi ra đạo cung, cung điện, hội tụ ngồi xếp bằng trên quảng trường để bày ra thế thất tinh.

Đệ tử Côn Lôn cung tự nhiên cũng là tinh nhuệ, không thể yếu hơn so với võ tăng của Vọng Xuyên tự.

Đại trận tạo thành vào giờ phút này, Bắc Đẩu Thất Sát Trận, cũng là cuốn lên sát cơ ngập trời, cuộn cuộn dâng trào trong cả mảnh thiên địa này.

Mà người chủ trì trận pháp chính là Tề Quảng Lăng, một tên Lục Địa Tiên cứu cảnh, thực lực của ông ta cũng rất mạnh, cũng vì vậy mà uy lực của trận pháp càng tăng lên.

Cứ việc Tề Quảng Lăng chỉ là cứu cảnh, nhưng dưới sự tăng cường của trận pháp, lại có được chiến lực của Bán Tôn!

Oanh!

Tề Quảng Lăng cứ như được bảy con rồng không lồ lôi kéo, vượt ngang qua cả trời sao.

Tề Quảng Lăng của thời khắc này, tiên phong đạo cốt, nhưng trong đôi mắt tràn đầy sắc bén, tràn đầy chiến ý.

Ông ta không trốn, nếu không trốn, vậy thì tử chiến đi!

Lý Tu Viễn lấy đạo Niết Bàn để bước vào Bán Tôn, đây cũng không phải tin tức bí mật gì, phân thân Vạn Thiên Hành của Vân Thái Thương, thậm chí cũng bị Lý Tu Viễn đánh nỗ.

Cho nên, đối mặt với vị nho sinh chiếm hết đại phong lưu của sĩ tử nhân gian này, Tề Quảng Lăng nhất định phải dốc hết toàn lực.

Vào thời khắc này, ông ta không phải vì Vân Thái Thương, mà là vì toàn bộ Côn Lôn.

Lý Tu Viễn bình tĩnh nhìn bốn phía hóa thành đây trời tinh không, Bắc Đẩu Thất Sát Trận này của Côn Lôn cung thật độc đáo đặc sắc.

Chính là lấy Tinh Không Thiên Đâu là khuôn mẫu để tạo dựng trận pháp, mà bí cảnh Bắc Đẩu cũng dùng cái này để chế tạo và sáng tạo.

Bây giờ, dùng ra sát trận này khiến cho Tề Quảng Lăng trực tiếp có được sức chiến đấu bằng với cấp bậc Bán Tôn, cũng coi là độc đáo.

Hội tụ ý chí của mấy vạn đệ tử vào một thân, lấy Côn Lôn Đại Long Kỳ làm môi giới, bắn ra nguồn sức mạnh này, hoàn toàn đáng để ca ngợi.

Lý Tu Viễn nhìn vào Tề Quảng Lăng, mặc kệ Tề Quảng Lăng có nổi khổ tâm gì, nhưng mà, nếu lựa chọn tử chiến, vậy Lý Tu Viễn cũng sẽ không nhân từ nương tay.

Rất nhiều con đường, đều là do tự bản thân mình lựa chọn, kỳ thật Lý Tu Viên đã cho Tề Quảng Lăng một cơ hội.

Nếu đã như vậy, vậy thì... Giết.

Chương 905: Đại đạo rộng vạm, mục tiêu nhỏ đã hoàn thành!

(2)

Y bỗng nhiên rút ra nhánh hoa đào trong tay, như một vàng đại nhật nổ tung giữa trời, dòng khí như hoá thành thực chất khuấy động căn quét hướng về bốn phương tám hướng, khói bụi tạo thành một vòng tròn, cũng khuếch tán ra từng đợt một.

Tiếng rống gầm nổ vang giữa tỉnh không.

Đạo bào của Tề Quảng Lăng bay tán loạn, vươn tay chỉ về xa xa.

Một cơn rồng lớn đang vắt ngang lao ra, xé rách màn trời đầy ánh sao, phẳng phát như sao băng xẹt qua.

Mà nhánh hoa đào của Lý Tu Viễn cũng thoáng chớp đã đánh tới, va chạm với cơn rồng khổng lồ kia, sức mạnh kinh khủng điên cuồng quét sạch, phẳng phát như tỉnh không bị xé nứt ra một vết rách.

Cơn rồng khổng lồ bị quét phát ra tiếng gào thét, bay ngược ra, vảy rồng tan nát.

Mà Tề Quảng Lăng bước vào Bán Tôn cũng dựng thẳng thân hình, đưa tay hướng lên trời, sáu cây Đại Long Kỳ sau lưng cũng đồng thời xuất động, mặc dù chỉ có sáu con Đại Long, nhưng lại như trăm ngàn Thương Long cùng nhau phát ra tiếng gầm giận dữ.

Pháp lực dâng lên, bảy con Đại Long lại lần nữa lao qua, va chạm về hướng Lý Tu Viễn.

Lý Tu Viễn nở nụ cười.

Y cầm nhánh hoa đào trong tay, lại điểm một cái lần nữa.

Sau lưng của y, có cây hoa đào hiển hiện, trên cây hoa đào tràn đầy những đoá hoa xán lạn như đồng tiền chập chờn, hoa đào khoe sắc, lóa mắt vô biên.

Tề Quảng Lăng ngưng mắt.

Lý Tu Viễn chính là Bán Tôn chân chính, mà Tề Quảng Lăng ông ta chỉ mượn nhờ trận pháp để bước vào cảnh giới này, chênh lệch trên thực lực vẫn còn tồn tại, cho nên, ông ta phải dùng ngoại vật để đền bù.

Tề Quảng Lăng thẳng thắn bày tỏ suy nghĩ trong lòng, nếu lựa chọn tử chiến, trong lòng cũng không có bất kỳ e ngại nào.

Mặc dù ông ta thích chạy trốn, nhưng mà một khi quyết định không chạy, vậy thì không chút lùi bước!

Chiến!

Chỉ có tử chiến!

Vô số pháp lực ngưng tụ, đạo bào của Tề Quảng Lăng bay tán loạn, tay vò một cái, tất cả mây khói trên đỉnh Côn Lôn sơn cũng bắt đầu lượn lờ phun trào, trong lúc phiên vân phúc vũ, trăm ngàn tiên quang chảy xuôi và tung hoành, cuối cùng hóa thành một thanh trường kiếm!

Đây là một thanh cổ kiếm sắc sỡ không gì sánh được.

"Thái Ất Kiếm!"

Lý Tu Viễn nhìn chằm chằm vào thanh kiếm mà Tề Quảng Lăng nắm trong tay, cho dù là y, cũng cảm giác được mấy phần nguy cơ.

Vọng Xuyên tự, Long Hồ sơn, và cả Côn Lôn cung, trong ba thánh địa này, quả nhiên vẫn là Côn Lôn cung bí ẩn và cường đại nhất.

Có lẽ Thái Ất Kiếm này không hiện thanh danh khắp thiên hạ, thế nhưng Lý Tu Viễn từng nhìn thấy ghi chép trong cổ tịch của Tắc Hạ Học Cung, Thái Ất Kiếm không chỉ là Thần Binh, còn là một binh khí Bán Thánh.

Tổ sư khai phái ngày xưa của Côn Lôn cung, kinh tài tuyệt diễm.

Thiên phú này từ đã tạo nên quy tắc không vượt qua được thập cấp từ thời Thượng Cổ kéo dài đến nay, quét ngang tất cả cường giả thiên hạ, quét ngang tất cả cửu cảnh.

Mà vị tổ sư khai phái này lại sử dụng Thái Ất Kiếm.

Cuộc chiến thánh địa năm đó, tổ sư khai phái của Côn Lôn cung cầm một kiếm, một kiếm đóng đỉnh cường giả cùng tranh tài đỉnh cấp năm đó, từ đó sáng lập nên Côn Lôn cung, kéo dài đến nay.

Thái Ất Kiếm này chính là bảo vật trấn phái của Côn Lôn cung.

Không nghĩ tới Tề Quảng Lăng lại có thể vận dụng, xem ra Vân Thái Thương thật sự xem Tề Quảng Lăng là chương giáo đời kế tiếp để bồi dưỡng.

"Giết!"

Tề Quảng Lăng hét lên giận dữ.

Thái Ất Kiếm trong tay bỗng nhiên bị ném ra.

Trường kiếm phá tan tinh hà, phút chốc thôi đã lướt qua mấy vạn dặm, khí tức hung hãn đến cực điểm xé rách bầu trời, giống như một con rồng đang giận dữ bùng thức tỉnh, dữ tợn gào thét, nó rồng giận theo bảy cây Đại Long Kỳ.

Áp lực kinh khủng phảng phất như xóa tan tất cả dòng khí trong tinh không.

Cho dù là một tên Lục Địa Tiên cứu cảnh, vào lúc này, sợ là cũng bị uy áp kinh khủng này đè nổi!

Đại Long Kỳ của Côn Lôn vốn là Thần Binh, lại cộng thêm Thái Ất Kiếm.

Uy năng thật sự như muốn hủy diệt thiên địa.

Tề Quảng Lăng thổ hồng học, một chiêu này gần như đã hao hết tất cả tinh khí thần của ông ta.

Nhưng mà, hắn còn cảm thấy không an toàn, làm hạn người không dồn chính mình vào tử địa, nhưng nếu ông ta lựa chọn tử chiến, tất nhiên sẽ dốc hết toàn lực.

Tề Quảng Lăng gào rít.

Quanh thân có ngàn vạn phù lục bay lên, giống như rồng lượn trên không.

Toàn bộ tinh không giống như bị phong ấn lại.

Khiến cho uy năng của Thái Ất Kiếm cùng Đại Long Kỳ cũng hoàn toàn thu nhỏ lại.

Nhưng Lý Tu Viễn lại có thể cảm giác được một sát cơ vô hình, khiến mi tâm của y mát lạnh.

Mà Tề Quảng Lăng cảm thấy còn chưa đủ, còn chưa đủ đảm bảo.

Tay ông ta năm ngón, siết đến mười ngón đều đổ máu, nắm một cái vào trong hư không.

Lập tức có năm ánh thần quang bắn ra từ giữa năm ngón tay của ông ta, thoáng chớp, trong tinh không càng ngày càng xán lạn.

Hóa thành Ngũ Sắc Thần Trảo, sức mạnh kinh khủng, càn quét hư không.

Đại Long Kỳ và Thái Ất Kiếm trùng trùng điệp điệp cùng đánh về phía Lý Tu Viễn!

Bốn loại sát chiêu, dưới sự tăng cường của Côn Lôn Bắc Đẩu Thất Sát Trận, loại nào cũng có uy lực không kém Bán Tôn, cho nên sức mạnh như vậy...

Phảng phất như hủy thiên diệt địa!

Lý Tu Viễn duỗi cái lưng mỗi dưới một cây hoa đào.

Trong tinh không giống như một ngôi sao nhỏ bé đến cùng cực, phảng phất sẽ bị làn sóng dao động ầm ầm cuốn đến lật úp vào bất cứ lúc nào.

Đôi mắt với sát cơ bộc phát do Tề Quảng Lăng dẫn động toàn bộ Côn Lôn cung.

Mái tóc Lý Tu Viễn bay lên, quần áo phất phật, cầm nhánh hoa đào trong tay, lại cười cười.

"Không hổ là thánh địa Côn Lôn cung, căn cơ... Quả thật không Hị kém. Lý Tu Viễn, nói.

"Nhưng mà tiểu sinh... Cao hơn một chút"

Lời nói vừa dứt.

Nhánh hoa đào trong tay Lý Tu Viễn sụp đổ từng khúc.

Mà y, tay áo lớn vẫy xuống, lộ ra một bàn tay trắng nõn, chậm chậm đẩy về phía trước, tựa như quét ngang toàn bộ tinh không.

Y không có Đại Đạo Chi Lộ, không có Đại Đạo Chi Hoa.

Nhưng mà, y có hoa.

Một đóa Hỏa Hoa Niết Bàn.

Đưa tay lên tinh không, tay đẩy như trời sập!

Chương 906: Đại đạo rộng vạn dặm, mục tiêu nhỏ đã hoàn thành!

G)

Khí cơ mệnh mông bao la đến cực điểm sụp đổ văng ra khắp nơi trong tinh không, khí tức khủng bố tràn ngập tất cả các tác vuông trong thiên địa.

Một đám lửa, một đóa hoa.

Niết Bàn Đạo Hỏa, hóa thành một đóa hoa đào.

Oanh!

Chỉ trong chốc lát, tinh không hóa thành biển lửa.

Đào Hoa Niết Bàn cùng Thái Ất Kiếm, Đại Long Kỳ, ngàn vạn phù lục, cùng Ngũ Sắc Thần Thảo sau cùng phát sinh va chạm.

Có tiếng động trầm đục nổ tung trong tinh không.

Trầm thấp lại xa xăm, đâm thẳng vào tâm linh!

Chỉ trong chốc lát thôi, Thái Ất Kiếm đã bay ngược ra, cờ xí của Đại Long Kỳ trong nháy mắt đã tan thành bột mịn, ngàn vạn phù lục sụp đổ, Ngũ Sắc Thần Thảo tan nát.

Tinh không phẳng phất như bị xé toạc ra, để lộ ra biển mây mịt mù quay cuồng phía sau!

Tê Quảng Lăng đứng trên Trích Tinh Đài, toàn thân run lên, sau một khắc, ông ta ho ra đầy máu, phun ra máu tươi, bắn tung tóe bốn phía, ông ta bước từng bước một xuống, gạch xanh trên Trích Tinh Đài lập tức bị giẫm đạp không ngừng tan nát, vết rạn nứt giống như mạng nhện lan ra bốn phía.

Tê Quảng Lăng có chút hoảng hốt.

Sau khi hoảng hốt, ông ta không khỏi phát ra một tiếng cười thảm.

"Quả nhiên, xu cát tị hung, nếu là hung, vậy thì phải trốn... Thiên Mệnh không thể trái được."

Tê Quảng Lăng phì ra một tiếng, ọc ra một ngụm máu lớn.

Có chút hồn bay phách lạc.

Ông ta không phải là đối thủ của Lý Tu Viễn.

Đây chính là Nhị tiên sinh của Tắc Hạ Học Cung, là nhân vật phong lưu tài tình thiên hạ đệ nhất trong trăm năm qua.

Lúc trước khi Lý Tu Viễn chỉ là nhất phẩm, đã phong hoa tuyết đại đến cực hạn, có thể tranh phong với La Hồng Trần tuổi trẻ, nhưng mà, Lý Tu Viễn không thêm để ý hư danh, về sau được Phu Tử thu làm đồ đệ, vẫn luôn

bận trước bận sau chung quanh Phu Tử, ngẫu nhiên chơi đùa hoa đào, nhân gian thiên hạ không có bao nhiêu chiến tích cùng thanh danh của Lý Tu Viễn.

Mà bây giờ, Lý Tu Viễn bộc lộ tài năng, lấy sức mạnh của Bán Tôn, đàn áp thánh địa thiên hạ đệ nhất Côn Lôn cung.

Đây chính là sự cường thế của Nhị tiên sinh, cũng là sự cường thế của đệ tử Tắc Hạ Học Cung.

Lý Tu Viễn cười nhạt.

Chấp tay sau lưng, chậm chậm cất bước.

Cũng theo bước chân, ánh sao đầy trời đều tán đi, giống như mực đậm bị dòng nước tách rời, xối đi sạch sẽ, trắng ngần noãn nả.

Phốc phốc!

Gần như chỉ trong chốc lát.

Tất cả đệ tử của Côn Lôn cung đều ho ra máu, miệng phun ra máu tươi nồng đậm đến cực điểm.

Ngã trên mặt đất, khí tức uể oải, tâm thần của bọn chúng bị phá, trận pháp đã tan, giờ phút này... Trong lòng chỉ còn lại sự sợ hãi.

Quá mạnh!

Đây chính là Nhị tiên sinh của Tắc Hạ Học Cung?

Một người thôi lại có thể trấn áp Côn Lôn cung, trấn áp một thánh địa nhân gian!

Lý Tu Viễn phiêu tán mà đến, đáp xuống Trích Tinh Đài.

Giơ tay lên, trong lòng bàn tay là một đóa Đào Hoa Hỏa Diễm đang lơ lửng, an tĩnh xoay tròn.

Lý Tu Viễn từ trên cao nhìn xuống Tề Quảng Lăng đang ngồi trên mặt đất.

Đạo bào trước người Tề Quảng Lăng đã sớm bị máu tươi nhuộm dân thành một màu đỏ bưng, nhìn qua hết sức chật vật, mái tóc đen của ông ta cũng đã hóa trắng hơn phân nửa.

Bờ môi Tề Quảng Lăng đang trào máu, đại đạo chỉ lộ phía sau bị phơi bày, đóa đóa đạo hoa.

Ông ta nhìn chằm chằm vào Lý Tu Viễn, nở nụ cười khổ.

"Xu cát tị hung cả một đời, cuối cùng vẫn không thể đào thoát khỏi gông xiềng của vận mệnh"

Lý Tu Viễn bình tĩnh nhìn.

Một đóa Đào Hoa Niết Bàn treo trên đỉnh đầu của Tề Quảng Lăng, mặc dù là một đóa hoa, nhưng mà giống như một thanh kiếm đang lơ lửng.

Hai mắt Tề Quảng Lăng nhắm nghiền.

Ông ta hồi tưởng rất nhiều chuyện, trước mắt có rất nhiều hình ảnh lóe lên một cái rồi biến mất, kỳ thật ông ta có thể trốn, bây giờ, rơi vào kết cục như thế, ông ta có hối hận không?

Hình ảnh lấp lóe phi tốc mà qua.

Đó là một ngày trời đông giá rét tuyết lớn đầy trời.

Tề Quảng Lăng lê bước trên con đường lớn tuyết lớn tung bay, ông ta rét lạnh đến mức toàn thân đều đỏ bừng, không có áo dày để mặc, giày trên chân cũng đã thủng một cái lỗ lớn.

Mỗi ngày ông ta hành khát, là vì có thể tìm được cái nhét đầy bao tử, mà mấy đứa trẻ bị phụ mẫu vứt bỏ giống như ông ta cũng không ít, cuối cùng phần lớn đều bị đông cứng chết trong trời băng đất tuyết này.

Mà ngày đó, Tề Quảng Lăng cũng cảm thấy mình sắp phải chết, ông ta ngã xuống trong đất tuyết, gương mặt đã bị tuyết lớn đông lạnh đến run lên, đã mất đi ý thức.

Ông ta cảm thấy sinh cơ không ngừng bị nhỏ đi từ trong nhục thể của mình.

Ông ta cảm thấy nhiệt lượng trên người cũng bắt đầu không ngừng biến mất.

Trước khi chết, ông ta ảo tưởng đến rất nhiều thứ, mong ngóng một cái bánh bao nóng hôi, một bát cháo ấm nồng, một to miếng ngon miệng...

Nhưng mà, tất cả mọi thứ đều là ảo tưởng của ông ta, trước khi chết, thiên địa lạnh lẽo mà tàn khốc cũng trở nên rất dịu dàng.

Ngay khi ý thức của ông ta sắp biến mất, một lão đạo đi ra khỏi khách sạn, nhìn thấy ông ta, mang ông ta về khách điếm.

Từ đó về sau, Tề Quảng Lăng đi theo người đạo nhân này, trở thành đạo đồng của đạo nhân này.

Đạo nhân mang ông ta về tới Côn Lôn cung, lần thứ nhất ông ta thấy được tông môn tu hành.

Dưới sự trợ giúp của lão đạo, ông ta bước lên con đường tu hành, được lão đạo thu làm đệ tử, ông ta cảm nhận được sự dịu dàng của thế giới này.

Ông ta học đạo trong Côn Lôn cung, có cháo nóng ăn, có màn thầu nóng ăn không hết, ông ta cảm thấy đây chính là thế giới tốt đẹp nhất.

Địa vị của sư phụ ông ta không cao lắm trong Côn Lôn cung, về sau thọ nguyên kết thúc, đã chết già rồi.

Mặc dù Tề Quảng Lăng đã mất đi sư phụ, nhưng mà, lại sống một khoảng thời gian tươi đẹp trong Côn Lôn cung, đó là thời gian ôn tồn nhất

trong trí nhớ của ông ta.

Sau khi sư phụ chết đi, thuật xu cát tị hung mà ông ta học được từ chỗ sư phụ, vẫn luôn che chở lấy ông ta.

Về sau ông ta hạ sơn lịch luyện, hành tẩu thiên hạ, cuối cùng trở thành viện trưởng Tì Thiên viện mà Côn Lôn cung an bài trong Vương Triều Đại Hạ.

Nhưng cứ việc có được Tì Thiên viện, nhưng ông ta vẫn hoài niệm thời gian học đạo lúc ở Côn Lôn cung.

Đó là một mảnh tình thổ trong lòng ông ta, đây là nơi thay đổi quỹ đạo nhân sinh của ông ta.

Chương 907: Đại đạo rộng vạm, mục tiêu nhỏ đã hoàn thành!

@ Ký ức bắt đầu trở nên mơ hồ.
Tề Quảng Lăng ngẩng đầu, dùng sắc mặt trắng bệch nhìn vào Lý Tu Viễn.

"Người không hối hận sao?"
"Kỳ thật người có thể trốn, có thể không chết"
Lý Tu Viễn nhìn Tề Quảng Lăng, nói.

Y và Tề Quảng Lăng cũng đã từng quen biết, cũng coi như người quen cũ, đều là người của Vương Triều Đại Hạ.

Tề Quảng Lăng lại nở nụ cười: "Thôi, một lần cuối cùng trong cuộc đời này... Chỉ một lần không hối hận"

"Nhân sinh ở trên đời, dù sao cũng phải có một thứ mà mình cần bảo vệ."
Tề Quảng Lăng nói.
Lý Tu Viễn nghe vậy, nao nao.

Sau đó, y khẽ gật đầu.
"Vậy thì, đi an lành"
Một chương bỗng nhiên đập xuống.

Đạo Hoa Niết Bàn Hỏa Diễm trong nháy mắt đập vào cái đầu đang giương cao của Tề Quảng Lăng, hỏa hoa văng ra khắp nơi, Niết Bàn Đạo Hỏa đốt cháy tất cả vạn vật.

Thần quang trong đôi mắt Tề Quảng Lăng lập tức vụt tắt đi.
Mà đại đạo chỉ lộ sau lưng của ông ta cũng sụp đổ từng khúc, chín đóa đạo hoa tàn lụi, tán thành những hạt bụi không cách nào đo lường.
Tề Quảng Lăng, ngã xuống.

Trên bầu trời, có huyết vân nồng đậm bao phủ đến, đây là dị trạng mới có khi Lục Địa Tiên cử cảnh nhân gian mất mạng.
Áo trắng của Lý Tu Viễn tung bay.

Tùy ý để làn mưa máu bay lả tả xuống.
Trong nháy mắt, Lý Tu Viễn lại tung ra một đoàn đạo hỏa, thoáng chốc đã đốt cháy thi thể của Tề Quảng Lăng thành hư vô, tan thành tro tàn.

Trong cơn mưa máu, có một trận gió thổi tới.
Nó cuốn lên tro cốt của Tề Quảng Lăng, tung bay tan vào chốn thiên địa giữa Côn Lôn cung, tựa như hoài niệm mà sâu não tạm biệt với mỗi một tác

đất trong Côn Lôn cung.

Tề Quảng Lăng chết rồi, nỗi lòng Lý Tu Viễn lại không có biến hoá và dao động quá lớn, đây là lựa chọn của bản thân Tề Quảng Lăng, y chỉ toại nguyện cho lựa chọn của ông ta.

Bỗng dưng.

Lý Tu Viễn bỗng nhiên khẽ giật mình.

Bởi vì, y phát hiện bên trong đạo bào của Tề Quảng Lăng đã hóa thành tro bụi, có một viên ngọc phù.

Đây là chìa khoá mở ra bí cảnh Bắc Đẩu mà Tề Quảng Lăng lưu lại.

Đứng trên Trích Tinh Đài, Lý Tu Viễn vuốt vuốt phù lục, nhìn lướt qua, một đám đạo nhân đôi mắt đỏ kè, ho ra máu không thôi trên quảng trường.

Lấy tu vi Bán Tôn bây giờ của Lý Tu Viễn, rất nhiều đạo nhân ngay cả nhất phẩm còn chưa đạt đến này, nếu y muốn giết thì trong nháy mắt là có thể giết hết.

Nhưng mà, y vuốt vuốt ngọc phù, cuối cùng vẫn không hạ sát thủ.

Có lẽ, là Tề Quảng Lăng xả thân, đổi một mạng cho bọn chúng.

"Tề Quảng Lăng này... Cũng tính là một nhân vật"

Lý Tu Viễn cảm khái một câu.

Bỗng nhiên, giữa thiên địa, có cơn mưa màu vàng bay lả tả đổ xuống, đầu nguồn hình như là đến từ vương triều Đại Sở, hương Vạn Kiếm sơn của Ngô gia.

"Ồ nhân gian, người người có thể đồ tiên!"

Giọng nói vang vọng trùng trùng điệp điệp, dường như tiếng chuông vô tận đang khuếch tán ra, khuấy động mỗi một góc hẻo lánh trong thiên địa.

Lý Tu Viễn nghe vậy, không khỏi khẽ giật mình.

Sau đó, khóe miệng của y nhếch lên một dáng cười ôn nhu, hẳn là tiêu sư đệ lại đồ sát Thiên Nhân, lần này cũng tốt, hình như còn chặt đứt liên hệ giữa Thiên Nhân và Trường Hà Sinh Mệnh, khiến cho Thiên Nhân không cách nào bắt tử bắt diệt ở nhân gian.

Gặp được tiêu sư đệ, xem như những Thiên Nhân này không may.

Lý Tu Viễn cười cười, lại không tiếp tục quan sát, y bóp nát ngọc phù trong tay.

Ngay lập tức, một cánh cửa miếu bỗng hiện lên.

Mà trên môn hộ của miếu thờ kia lại có một bóng dáng uyển chuyển ngồi ngay thẳng, nhìn từ trên cao xuống quan sát Lý Tu Viễn.

Lý Tu Viễn nhướng mày một cái, nữ nhân này chính là Thanh Xu tiên tử trước đó cản trở y giết Văn Thiên Hành.

Nữ nhân này... Rất mạnh, có được chiên lược Bán Tôn.

Mà ả ta lại vẫn luôn ngồi đó xem kịch.

Nếu như nữ nhân này xuất thủ, cứu Tề Quảng Lăng, có lẽ Tề Quảng Lăng sẽ không chết.

Nhưng mà nữ nhân này không động đậy, từ đầu đến cuối cũng chưa từng ra tay.

"Thiên Nhân... Lãnh huyết vô tình, buồn cười đến cực điểm, cuối cùng cũng không tính là người."

Lý Tu Viễn nhếch miệng, nói.

Thanh Xu tiên tử ngồi ngay ngắn trên môn hộ công đền, trên dung nhan tuyệt mỹ mang theo vài phần kinh ngạc.

"Cảm thấy... Người càng lãnh huyết vô tình, xem sinh mệnh như cỏ rác."

Thanh Xu tiên tử mở miệng, giọng nói rất êm tai.

Nếu không có Tề Quảng Lăng, giờ phút này, trên dưới Côn Lôn cung sợ là đã bị thanh niên mang theo nụ cười ôn nhu trước mắt đồ sát sạch sẽ rồi!

Nói đến máu lạnh, tên thanh niên trước mắt này còn kinh khủng hơn ả nhiều.

Nhưng mà người này, mới mở miệng đã là tiêu chuẩn kép!

Thanh Xu tiên tử nắm kiếm, đứng lặng trên môn hộ công đền, môn hộ này cũng là một trong bảy cái cửa vào của bí cảnh Bắc Đẩu.

"Người không nên tới Côn Lôn cung."

"Ồ Côn Lôn cung, sự ảnh hưởng của sức mạnh quy tắc sẽ suy yếu rất nhiều, chúng ta sẽ càng mạnh!"

Thanh Xu tiên tử thản nhiên nói.

Lý Tu Viễn nhìn vào Thanh Xu, sau đó nhìn về phía đằng sau môn hộ công đền, trong loáng thoáng, y cảm nhận được một luồng tà sát kinh khủng đang thức tỉnh.

"Tà Đế..."

"Quả nhiên Thiên Địa Tà Môn có liên quan đến Côn Lôn cung?"

Lý Tu Viễn như nghĩ tới điều gì đó, kinh ngạc hỏi: "Không phải đám Thiên Nhân các người tự xưng là thuần khiết không tì vết, sao lại cấu kết với tà tu? Cư nhiên còn che chở tà tu?"

Sắc mặt Thanh Xu tiên tử thật lạnh nhạt, không bị ngôn ngữ của Lý Tu Viễn khiêu khích chút nào cả.

Oanh!

Bỗng nhiên.

Sau lưng Lý Tu Viễn, hư không tan nát, một kẻ cường đại vô cùng, nhục thân khô ngô không gì sánh được, bao trùm trong lớp vảy rồng đã phá nát hư không lao ra.

Một cây trường thương màu vàng giờ lên ở xa xa, nhắm ngay Lý Tu Viễn, người này chính là một tên Thiên Nhân thuần huyết khác, Long Thứ.

"Tắc Hạ Học Cung là sân nhà của ngươi."

"Chỗ này... Chính là Côn Lôn cung, vì sân nhà của bọn ta."

"Nếu ngươi dám đến, vậy thì không cần đi nữa"

Long Thứ lạnh lùng mà nói.

Sát cơ mà hắn ta nhắm vào Lý Tu Viễn rất nồng nặc, là bởi vì Lý Tu Viễn, và còn cả La Hồng, khiến cho phân thân của Vân Thái Thương bị tiêu diệt.

Mà phân thân kia của Vân Thái Thương, nghe nói là biết được tin tức về Nhân Hoàng mộ, chuyện này khiến hắn ta ảo não không thôi.

Cho nên, hắn ta đẩy hết sai lầm lên người Lý Tu Viễn và La Hồng.

Chương 908: Đại đạo rộng vạm, mục tiêu nhỏ đã hoàn thành!

)

6 Lý Tu Viễn quét mắt nhìn Long Thử khí tức càn quét dậy trời, trùng kích trên quảng trường, khiến cho đám đệ tử Côn Lôn cung ngã trái ngã phải.

Khóe miệng y hơi nhếch lên: "Chỉ dựa vào hai người các ngươi?"

Long Thử nheo mắt lại, sát cơ cuộn cuộn: "Nhân gian thiên kiêu vẫn cứ càn rỡ như trước đây, hai người chúng ta chính là Tiên tộc thuần huyết và Long tộc thuần huyết, giết một mình ngươi, có gì không thể?"

"Ngươi có thể sống sót rồi nói sau"

Côn Lôn cung lại là sân nhà của Thiên Nhân, dù sao, Côn Lôn cung và Thiên Môn có liên quan, Côn Lôn cung chính là người phát ngôn của Thiên Nhân sau Thiên Môn ở nhân gian.

Lời nói của Long Thử vừa dứt, long thương trong tay bỗng nhiên đâm mạnh tới, phảng phất có Cự Long đang gào thét.

Thương quang kinh khủng nổ vang ra tiếng gầm khủng khiếp, dòng khí như bị xóa sổ, không gian cũng bị đâm ra một chỗ trống không lồ.

Lý Tu Viễn xoay người lại, trong nháy mắt đã bắn ra một đóa Đào Hoa Hỏa Diễm.

Đào Hoa Hỏa Diễm không ngừng ma sát với mũi thương, chấn động ra gợn sóng không gian, làm nứt toác ra vết nứt không gian thật lớn.

Thân thể Lý Tu Viễn, không ngừng chuyển động, bị một thương này bức cho lùi đến đằng sau môn hội!

Mà Thanh Xu tiên tử suy nghĩ, cũng lướt đi, một kiếm đâm tới, tiên khí như hóa thành tấm lụa năng lượng, hội tụ thành dòng chảy lao nhanh, hung hăng đánh về hướng Lý Tu Viễn.

Hai tên Bán Tôn cường đại liên thủ, trong nháy mắt Lý Tu Viễn cũng cảm thấy áp lực to lớn!

Đông!!!

Vào giờ phút này toàn bộ Côn Lôn cung đều run rẩy lên, mặt đất chia năm xẻ bảy nứt toác.

Cùng lúc đó.

Sáu cánh môn hộ công đèn khác đồng loạt chấn động giữa Côn Lôn cung, đột ngột mọc lên từ mặt đất.

Mà cánh cửa mà "Huyết Vũ Nguyên" đóng giữ, có tà sát nồng đậm từ trong đó dâng trào, không ngừng tràn ra bên ngoài.

Các đệ tử của Côn Lôn cung đều khẽ giật mình.

Chỉ trong chớp mắt tiếp theo, chúng cảm thấy hoa cả mắt.

cung khuyết vốn tiên quang sáng chói của Côn Lôn cung lâm vào một vùng tăm tối.

Bóng tối vô tận, u ám cứ như muốn nuốt chửng cả thiên địa!

Bên ngoài Côn Lôn cung, rất nhiều đệ tử ngồi xếp bằng, giống như nghe được chỉ lệnh gì, lại vận chuyển trận pháp lần nữa, dù sinh cơ đang không ngừng hao tổn, cũng không chối từ.

Trận pháp vận chuyển, khiến cho lòng ánh sáng có tiên khí lượn lờ bay lên, bao bọc lấy Côn Lôn cung vào trong đó, khiến cho hắc ám cùng tà sát kinh khủng không tiết ra ngoài chút nào.

Vạn Kiếm sơn, diễn võ trường trên đỉnh núi.

La Hồng ngồi xếp bằng, mái tóc trắng không gió mà bay lên, áo trắng trên người hắn cũng đang phàn phật múa lượn.

Nơi xa, Nữ Đế và Ngô Thanh Hoa đều đã hoàn thành lột xác, mượn ban thưởng của quy tắc, họ bước vào cảnh giới Bán Tôn, họ vui vẻ cảm nhận được hưng phấn khi thực lực tăng vọt lên.

Mà La Hồng thì trầm tĩnh lại, không ngừng luyện hóa ban thưởng quy tắc của thiên địa.

Lần này số lượng Thiên Nhân do hắn giết thật sự nhiều lắm, quang huy ban thưởng như đổ trút xuống, không ngừng chiếu rọi trên thân thể La Hồng.

La Hồng đạt được Nhục Thân Bát Đoán, tạm thời không có tăng lên quá lớn, nhưng mà, ý chí hải của hắn, tinh thần lực lại đang tăng vọt.

Vào thời khắc này, đại đạo vốn đã mở rộng tám ngàn dặm đang bắt đầu không ngừng lan tràn.

La Hồng dồn phần lớn ban thưởng quy tắc vào trong đó!

Nhưng mà, càng mở rộng ra xa thì càng trở nên khó khăn!

Chỉ thấy kim vân ban thưởng giống như hồ lớn trên đỉnh đầu La Hồng bắt đầu không ngừng co rút lại.

Mà phía bên kia, Nữ Đế cùng Ngô Thanh Hoa cũng đề xuống hưng phấn trong lòng, nhìn lại, họ hơi sửng sốt, mang theo mấy phần kinh ngạc.

Nhiều ban thưởng quy tắc như vậy, co rút lại nhanh như thế, đến cùng thì La Hồng đang làm cái gì?

Mở ra đại đạo?

Không giống lắm, bởi vì La Hồng chỉ là nhất phẩm, cảnh giới nhất phẩm muốn mở đại đạo, đại khái ngàn dặm cũng đã là cực hạn.

La Hồng tiêu hóa nhiều ban thưởng quy tắc như vậy, khí tức trên thân lại là cũng không thấy tăng trưởng quá nhiều, cái này... Có chút cổ quái.

Mà La Hồng không để ý đến bọn họ, tiếp tục mở rộng đại đạo, hao hết toàn bộ ban thưởng quy tắc.

Rốt cục!

Oanh!!!

La Hồng bỗng nhiên mở mắt, trên người có một luồng uy thế tăng vọt không gió mà bay, giữa thiên địa cứ như có tường vân bao phủ đến, như có ánh sáng buông xuống, chiếu rọi La Hồng giống như thất thải, tràn đầy điểm lạnh.

Đại đạo mở rộng vạn dặm!

Mục tiêu nhỏ mà La Hồng đặt ra, rốt cục cũng đã hoàn thành!

Vạn Kiếm sơn, trên diễn võ trường.

Có khí tức đang khuấy động.

Mái tóc của La Hồng đang tung bay, khí tức trên thân trở nên càng thêm nội liễm và thâm thúy, mặc dù vẫn chỉ là cảnh giới nhất phẩm, nhưng tinh khí thần và tinh thần diện mạo cả người hẳn lại hoàn toàn khác biệt với nhất phẩm.

Các đệ tử của Ngô gia đồng loạt đứng lặng đấy, ánh mắt nhìn về phía La Hồng lại chút phức tạp, dù sao thì trước đó thiên tài Ngô Thiên của Ngô gia bị La Hồng giết chết, mà danh vọng của Ngô Thiên bên trong Ngô gia còn lớn hơn rất nhiều so với chủ mạch Ngô Mi Nương.

Mà bây giờ, La Hồng đi vào Vạn Kiếm sơn, thông qua rèn đúc một thanh kiếm Bán Thánh, khiến cho bọn họ vui lòng phục tùng, tiếp theo đó, trong cuộc chiến Thiên Nhân đột kích, hẳn lại toả ra hào quang rực rỡ.

Khiến cho đệ tử Ngô gia ít đi mấy phần căm thù đối với La Hồng, tăng thêm vài phần sùng bái.

Nữ Đế và Ngô Thanh Hoa đều bước vào cảnh giới Bán Tôn, mà Trần Thiên Huyền cũng nhờ một chút phúc lợi, bước vào Lục Địa Tiên ngũ cảnh, thực lực của mọi người đều có đột phá, trong lòng tự nhiên có chút vui sướng.

Bọn họ nhìn về phía La Hồng, mơ hồ cảm giác La Hồng cũng có đột phá, nhưng lại không cảm nhận ra khí tức trên người La Hồng đến cùng là biến hóa ở nơi nào.

Cho dù là hai vị Bán Tôn vừa lên cấp Nữ Đế và Ngô Thanh Hoa cũng nhìn không thấu.

La Hồng mở mắt ra, thở ra một hơi, trên mặt mang theo mấy phần tươi cười.

Hấp thu được một sóng ban thưởng lớn như thế, hơn mười tên Thiên Nhân, lại thêm ban thưởng quy tắc nhờ giết một tên Thiên Nhân Bán Tôn, La Hồng rốt cục hoàn thành chuyện xây dựng căn cơ đại đạo, người khác là khai thác đại đạo kéo dài vạn dặm, mà La Hồng thì phát triển hướng ngang, mở rộng vạn dặm...

Chương 909: Nguy cơ của huyện An Bình, La Hồng trở về (1)

Đại đạo rộng vạn dặm, La Hồng cũng cảm giác được tiếp theo muốn kéo dài ra thêm ngàn dặm, sợ là sẽ gặp khó khăn đến mức không gì sánh được, đại đạo của hắn kéo dài một dặm, khó hơn người khác gấp trăm lần.

La Hồng cũng không biết đây rốt cuộc là chuyện tốt hay chuyện xấu.

Nhưng mà, nếu đưa ra lựa chọn này, La Hồng cũng không xoắn xuýt nhiều cái gì.

Không tiếp tục nán lâu ở Vạn Kiếm sơn.

Chủ yếu là, mục đích chuyến này của La Hồng đã hoàn thành, mặc dù thực lực của hắn vẫn là nhất phẩm, nhưng mà, bởi vì căn cơ đại đạo rộng vạn dặm, cho dù đối đầu Lục Địa Tiên hoặc là Thiên Nhân cứu cánh, La Hồng cũng cảm thấy mình có thể đánh một trận chiến.

Càng đừng nói La Hồng bây giờ có nguy thần thông là "Đạn Chi Kiến Quỷ Đô", có cả ý chí hải giả mạo thần thông Kỹ Trảm Thần, còn có.... Một đầu ngón tay của Bất Diệt Ma Khu.

Đây đều là át chủ bài, xem như Bản Tam Phủ của La Hồng.

Cho dù đối đầu với cứu cánh chân chính, có Tam Bản Phủ này, có thể địch lại cả cứu cánh, không chừng còn có thể giết chết cứu cánh!

Nữ Đế nhìn thấy La Hồng kết thúc tu hành, đi tới, nàng nắm Long Tước Kiếm, ung dung hoa quý, mặc dù là nữ nhân, nhưng lại có uy nghiêm khó mà chống cự xông thẳng vào mặt.

Nữ Đế hơi nhíu mày, nhìn vào La Hồng: "Lấy thực lực của ngươi, không nên vẫn là nhất phẩm, cho dù là tích lũy năng lượng, ngươi cũng đã vượt qua nhất phẩm bình thường..."

"La Hồng, ngươi thật sự làm cho trẫm càng ngày càng lau mắt mà nhìn"

Nữ Đế cười nói.

Nàng cười một tiếng, đúng là có loại giống như để ánh nắng đều xán lạn cảm giác.

Ngô Thanh Hoa nhìn thấy cũng có chút khó tin, không nghĩ tới sinh thời, y còn có thể nhìn thấy Nữ Đế cười!

Nữ Đế rất nhanh đã giấu đi nụ cười, nàng vẫn là Nữ Đế không nói cười tùy tiện kia, nàng quay đầu nhìn về hướng Côn Lôn cung, nhãn lông mày lại.

Ngô Thanh Hoa cũng nhìn về hướng kia.

"Vừa rồi ở hướng Côn Lôn cung, hình như có sóng dao động khủng bố bắn ra, có khả năng là cuộc chiến giữa Bán Tôn..."

"Côn Lôn cung?" La Hồng vừa kết thúc tụ hành cũng nhăn mày lại.

"Bệ hạ có thể hiểu được Côn Lôn cung đến mức nào?"

La Hồng hỏi.

Đối với nơi chuẩn bị cắt rau hẹ tiếp theo, La Hồng cảm thấy ít nhất cũng phải đưa cho một chút tôn trọng tối thiểu, tìm hiểu thực lực cụ thể của đối phương là thế nào rồi mới dự định làm gì.

Nữ Đế mang vẻ mặt vô cùng nghiêm túc: "Côn Lôn cung... Rất mạnh, nghe đồn là sau khi cấu kết với thiên môn Thiên giới, chính là mảnh đất đại ngàn của Thiên Nhân ở nhân gian"

"Nghe nói, bên trong Côn Lôn cung xuất hiện Trích Tiên, Trích Tiên thượng giới chuyển thế xuống nhân gian, phần lớn đều vào Côn Lôn cung."

"Hơn nữa, Côn Lôn cung có thể làm thánh địa của nhân gian, đương nhiên sẽ không đơn giản tầm thường, so với Long Hồ sơn, Vọng Xuyên tự... lịch sử của Côn Lôn cung có thể quay ngược lại khoảng thời gian không thua kém gì Tắc Hạ Học Cung cả"

Nữ Đế nói.

Ngô Thanh Hoa cũng khẽ gật đầu, vô cùng nghiêm túc: "Côn Lôn cung... Rất mạnh!"

"Không chỉ mạnh, nghe nói chương giáo Vân Thái Thương của Côn Lôn cung đã sống mấy thế, có thể đánh vỡ quy tắc, nghịch kháng Thiên Mệnh khi mà quy tắc Nhân Hoàng trải rộng nhân gian, và lúc phụ tử giám sát nhân gian thì tuyệt đối không phải bình thường"

"Phụ tử từng nói qua, nhân gian nếu có yêu nghiệt, Vân Thái Thương là người đầu tiên..."

Ngô Thanh Hoa, nói.

"Thậm chí, phía sau mấy lần vương triều nhân gian thay đổi đều có bóng dáng của Côn Lôn cung, trước đó chư quốc loạn chiến, phía sau mỗi một vị vương chủ chư quốc đều có một đạo nhân của Côn Lôn cung..."

Giống như một bàn tay vô hình, đùa bỡn thiên hạ, đùa bốn khí vận của nhân gian!"

La Hồng hơi nhíu mày lại.

Vân Thái Thương... Chính là cái người nhập vào Văn Thiên Hành trước đó, La Hồng nhờ mượn nhờ Thiên Giáp Thi của Hạ Hoàng đánh nổ đối

phương, cho nên cũng không có cảm giác quá lớn, bây giờ xem ra, đánh giá của mây đại lão này đối với Vân Thái Thương, có vẻ cũng cao ghê gớm.

Ngô Thanh Hoa giống như hỏi thăm mà nhìn về phía Nữ Đế, Nữ Đế cũng nhẹ gật đầu.

"Năm đó thiết kỵ của ba đại vương triều giẫm đạp khắp giang hồ, đã từng tiến đánh Côn Lôn cung..."

"Mục tiêu lựa chọn đầu tiên chính là Côn Lôn cung, một trong tam đại thánh địa... Thế nhưng, liên quân thiết kỵ của ba đại vương triều, mấy chục vạn đại quân, bày trận phía trước Côn Lôn cung, hoàng chủ của ba đại vương triều tự mình xuất chinh, mà bên trong Côn Lôn cung có phát triển quét xuống, cuốn đi ba vị hoàng chủ hoàng triều lúc ấy đều đã đạt tới vi cử cảnh"

"Cuối cùng, sau khi Hạ Hoàng, Chu Hoàng, Sở Hoàng đi xuống Côn Lôn cung, đều tự mình triệt binh."

"Kế hoạch ban đầu về hành động chinh phạt Vọng Xuyên tự và Long Hồ sơn, cũng bị từ bỏ toàn bộ"

"Về phần hoàng chủ của ba đại vương triều đã trải qua cái gì trên Côn Lôn cung, ai cũng không biết, mà từ đó về sau, Hạ Hoàng đã bắt đầu truy cầu trường sinh, Chu Hoàng cùng Sở Hoàng cũng lần lượt ngã xuống"

Nữ Đế kể lại, có chút nặng nề.

"Kỳ thật trăm có một suy đoán mới, Côn Lôn cung cấu kết với Thiên Nhân, mục đích của bọn chúng... Có lẽ là muốn phá vỡ quy tắc nhân gian mà Nhân Hoàng Thượng Cổ lưu lại"

"Nguyên nhân là gì?" La Hồng hỏi.

Nữ Đế quét nhìn Ngô Thanh Hoa một cái, nói: "Người hẳn phải biết, trong điển tịch của Ngô gia từng có ghi chép."

Ngô Thanh Hoa khẽ giật mình, sau đó đôi mắt ngưng trọng vạn phần:

"Ý người nói chính là một câu trong quyển 'Kiếm Tàng' kia ghi lại sao?"

"Trên trời dưới đất hẳn là hoàng thổ, cho nên muốn thành Hoàng, duy nhân gian người!"

Muốn thành Hoàng, chỉ có nhân gian?

Là bởi vì nguyên nhân này sao?

Ngay lập tức, trên diễn võ trường, im lặng hồi lâu.

Chỉ có cơn gió lạnh lạnh, làm cho những cục đá đã tan nát trên mặt đất cũng lăn đi.

La Hồng thở ra một hơi, không tiếp tục suy nghĩ đến chuyện của Côn Lôn cung, cái gì mà thành Hoàng không thành Hoàng, liên quan cái định

đến một đại ác nhân như hắc kìa chứ!

Hắc cười cười, chấp tay hướng về phía Nữ Đế cùng Ngô Thanh Hoa, đang dự định rời đi.

Mục đích chuyến này của hắc trên cơ bản xem như viên mãn, cho nên cũng không cần thiết tiếp tục lưu lại.

Nhưng mà, trước khi đi, Nữ Đế vẫn chân thành nói: "La công tử, trăm từng phái Ngô Mị Nương tiến về Học Cung, vốn là muốn cùng vương triều Đại La liên thủ chống chọi với Thiên Nhân"

"Mà bây giờ, La công tử tới Vạn Kiếm sơn của Ngô gia, sợ là Mị Nương đã bỏ lỡ, chuyện liên thủ... Cứ do trăm và La công tử ước định đi" Nữ Đế nói.

La Hồng khẽ giật mình.

Liên thủ cùng chống chọi với Thiên Nhân?

Thiên Nhân... Còn cần liên thủ cùng chống chọi sao?

Không phải tùy tiện giết à?

Đặc biệt là Thiên Nhân bây giờ, tu sĩ nhân gian đều có thể giết!

Chương 910: Nguy cơ của huyện An Bình, La Hồng trở về (2)

Nhưng mà, trông mặt của La Hồng hơi xoay chuyển, cười nói:

"Chuyện liên thủ vốn nên có Nữ Hoàng Đại La ta cùng bệ hạ trò chuyện, nhưng mà, ai kêu bản công tử là Nhiếp Chính Vương bá đạo nhất vương triều Đại La chứ, bản công tử thay Nữ Hoàng hứa với người!"

La Hồng bá đạo vô song mà vung tay một cái, biểu thị đã đáp ứng.

Nhiếp Chính Vương?

Đôi môi đỏ của Nữ Đế có chút cứng đờ.

Có cần phải như vậy?

Vương triều Đại La thành lập, vốn là vì La Hồng người, người tự nhiên nói một thì không hai.

La gia ngoại trừ La Hồng người, cộng thêm La Hồng Trần đã chết đi kia, những người khác căn bản không đáng chú ý, cũng thật sự không mở ra được vương triều Đại La.

Nữ Đế suy nghĩ, đôi mày lại chau lại.

Nhiếp Chính Vương... La Hồng đang lo lắng đối kháng Thiên Nhân thất bại, chính mình bỏ mạng, cho nên không muốn liên lụy đến vương triều Đại La sao?

Dù sao, một Nhiếp Chính Vương, nếu vương triều Đại La kịp thời chặt đứt cổ tay, hẳn còn có cơ hội để lại mối lửa Nữ Đế xúc động, thì ra là thế.

La Hồng nhìn thoáng qua biểu lộ của Nữ Đế, cười cười, Nữ Đế này...

Nhất định là đang phản cảm sự bá đạo của mình rồi.

Không ở lại lâu, sau khi lên tiếng chào Nữ Đế cùng Ngô Thanh Hoa, dưới sự chen chúc nhiệt tình như lửa của ba vị Chú Kiếm đại sư, La Hồng ngự tà kiếm mà lên.

Thuận tay tóm lấy Tiểu Đẩu Hoa, cùng Trần Thiên Huyền hóa thành hai ánh kiếm quang trắng xanh, biến mất ở giữa thiên địa.

Ngô Thanh Hoa chống lấy Thứ Lân Kiếm, nhìn La Hồng đang đi xa, xúc động ngàn vạn.

"Hai trăm năm khiến cho thiên địa thương hải tang điền, lại xuất hiện nhân vật như La tiểu hữu, thiên địa của bây giờ, Thiên Nhân buông xuống nhân gian, nhân gian nghênh đón thời khắc đen tối nhất, lại có dạng người chính nghĩa như La tiểu hữu, là chuyện may mắn của thiên hạ này!"

Ngô Thanh Hoa chống kiếm, vuốt vuốt râu, cười nói.

Nữ Đế liếc mắt nhìn y, "Cái tên đại diện cho tấm gương chính nghĩa của nhân gian, còn cần người khen?"

Động tác vuốt râu của Ngô Thanh Hoa lập tức cứng đờ.

Mà Nữ Đế vừa dứt lời thì vung Long Tước Kiếm ra, hư ảnh Long Tước hiển hiện, các Lục Địa Tiên của vương triều Đại Sở cũng đến đây trợ giúp cũng đồng loạt đi về hướng hoàng cung.

Huyện An Bình, Tắc Hạ Học Cung.

Trong học cung, chùm sáng khí vận vô cùng mạnh mẽ xông lên tận trời, làm kích động khung trời.

Chùm sáng khí vận kia quá mức mạnh mẽ, phảng phất tất cả khí vận của nhân gian đều hội tụ ở nơi này, nếu như nói cột sáng của Lục Địa Tiên bình thường là lớn bằng cánh tay, vậy vào giờ này khắc này, chùm sáng kia giống như đại thụ Thương Thiên hơn mười người cũng ôm hết không được!

Bên ngoài huyện An Bình, nơi ngàn dặm hư không.

Một chiếc chiến xa hoàng kim vắt ngang trên tầng mây, phảng phất muốn đè sập cả hư không, mà trên chiến xa kia, có một thanh niên áo trắng đứng lặng lầy, thanh niên trông vô cùng tuấn mỹ, quanh thân được thần quang bao phủ.

Mà chung quanh hắn ta, lại có từng tên lại từng tên Thiên Nhân đang lơ lửng.

Thanh niên này không phải người khác, chính là Hạ Vô Cực, người phi thăng của vương triều Đại Hạ, phụ thân của Hạ Kiếp!

Giờ này khắc này, Hạ Vô Cực nhìn chằm chằm vào chùm sáng khí vận xông lên tận trời phía trên Đông sơn nơi Tắc Hạ Học Cung, mà trong trung tâm chùm sáng kia là La Tiểu Tiểu đang chơi hoa đào trên bậc thang, trong đôi mắt hắn ta không khỏi hiện ra mấy phần tỉnh mang.

"Nàng này chính là Nữ Hoàng vương triều Đại La gánh vác bảy tám phần khí vận của nhân gian?"

"Thật sự là vô thượng thể chất, cho nên có thể tiếp nhận nhiều khí vận như vậy, loại thể chất này, chính là Khí Vận Chi Chủng, quả nhiên là có tư thái Hoàng Giả!"

Hạ Vô Cực đứng lặng trên Chiến Xa Hoàng Kim, ngưng trọng mà nói.

"Nếu nàng nhập Trung Thiên Môn ta, có lẽ đủ để một Thiên Nhân nhất cảnh nhảy lên trở thành Thiên Tôn!"

"Thần tộc nhất định phải có được nàng"

Hạ Vô Cực, nói.

Chung quanh hẳn có từng tên Thiên Nhân lơ lửng được bao phủ trong thần quang.

Nhưng mà, sắc mặt những Thiên Nhân này lại có mấy phần khó coi: "Bây giờ ở đại địa nhân gian, Thiên Nhân không còn bất tử bất diệt, Sinh Mệnh Chi Chúng bị Trường Hà Sinh Mệnh thu hồi, đối với chúng ta mà nói, chuyện này cực kỳ nguy hiểm"

"Khí Vận Chi Chúng đang ở Tắc Hạ Học Cung... Chúng ta muốn bắt giữ, rất khó!"

"Tắc Hạ Học Cung truyền thừa từ Thượng Cổ đến nay, chúng ta vẫn nên hành sự cẩn thận, Thiên Nhân vào học cung, trời sinh sẽ phải gánh chịu sự áp chế của quy tắc" Một tên Thiên Nhân có mấy phần tiên phong đạo cốt nói.

Hạ Vô Cực đứng lặng trên chiến xa Hoàng Kim lại khoát tay áo:

"Không sao, mặc dù Lý Tu Viễn ẩn giấu đi tung tích, nhưng ta thay thế huyết mạch, chính là Thần Nhân Thiên Tôn, Tôn Giả thứ năm dưới trướng Trung Thiên Vương,... Thần nhân vừa mở, có thể nhìn thấu vạn vật"

"Lý Tu Viễn một mình đi đến Côn Lôn cung, bị Thanh Xu và Long Thứ phong ấn vây khốn ở Côn Lôn cung, khó mà thoát thân, Thanh Xu và Long Thứ chính là Tiên tộc cùng Long tộc thuần huyết, cho dù Lý Tu Viễn yêu nghiệt đến đâu, nhưng kết cục cuối cùng cũng chỉ có thể là bỏ mình, bởi vì, trong Côn Lôn cung còn có một phân thân tà niệm của Vân Thái Thương!"

Tay áo của Hạ Vô Cực thật lỏng lẻo, tràn ngập quang hoa cao quý.

"Cho nên, bây giờ Tắc Hạ Học Cung trống rỗng, mặc dù có Đào Hoa Trận do Lý Tu Viễn bố trí, nhưng mà... Có thần nhân của ta tương trợ, trận pháp phía dưới Thiên Tôn, hầu như không là gì"

Hạ Vô Cực đưa ra ra lưng, đứng lặng trên chiến xa, khoe miệng cao ngạo mà nhếch lên.

Nhưng mà, dù sao cũng là Tắc Hạ Học Cung, bọn chúng vẫn sợ Lý Tu Viễn đang câu cá, dù sao, trong Tắc Hạ Học Cung đã chết mấy tên Thiên Nhân cửu cảnh.

Cho nên, Hạ Vô Cực điều động hai tên Thiên Nhân thất cảnh ra tay, xem như thăm dò.

Thực lực thất cảnh không tốt cũng chẳng xấu, dù gặp nguy hiểm, coi như không phá được trận pháp thì cũng có thể kịp thời rút đi.

"Cuộc chiến trên Vạn Kiềm sơn Ngô gia đã kết thúc, cái tên gương mẫu chính nghĩa của nhân gian, La Hồng kia sợ là cũng sắp trở về."

"Không sao, nếu La Hồng trở về, để ta tới chặn."

"Đi thôi"

Hạ Vô Cực, nói.

"Vâng"

Hai tên Thiên Nhân thất cảnh khom người, sau một khắc, hóa thành lưu quang, vất ngang hư không mà lao đi.

Chương 911: Nguy cơ của huyện An Bình, La Hồng trở về (3)

Triệu Tinh Hà đứng lặng trên cổng thành huyện An Bình.

Ông khoác hắc giáp trên người, hoành đao lập mã, sắc mặt vô cùng nghiêm túc.

Bây giờ, thiên hạ đang rung chuyển, trên bầu trời thỉnh thoảng có trận mưa máu bao phủ, thỉnh thoảng có kim vân diêm lạnh...

Những chuyện này đều để ông ta phải thật sự nghiêm túc, huyện An Bình chính là đô thành của vương triều Đại La, Triệu Tinh Hà gánh vác nhiệm vụ thủ thành, cho nên, ông không dám có bất kỳ lười biếng nào.

Thành lâu của huyện An Bình thực sự không tính là quá lớn, sau này huyện An Bình tuyệt đối phải khuếch trương, chỉ có điều, thế cục bây giờ không rõ, tạm thời huyện An Bình phải giữ vững tường thành vốn có.

Triệu Tinh Hà tuần tra một vòng bỗng dừng chân động thân thể.

Ông bỗng nhiên quay đầu, mặc đao bên hông đột nhiên rút ra, khí cơ cường giả thuộc về nhật phẩm trên thân lao vụt ra.

Đôi mắt của ông sắc bén như chim ưng, có thể nhìn thấy phía trên đám mây ở nơi xa, đúng là có hai vệt thần quang phi tốc lướt đến, giống như Lưu Hỏa thág sáu!

Kengt Triệu Tinh Hà lập tức hít sâu một hơi, bước ra một bước, thân thể bỗng lao thẳng lên không.

"Địch tập!!"

Một tiếng gào rít khuấy động mỗi một góc hẻm lách trong huyện An Bình.

Bên trong La phủ.

La Tiểu Bắc đang nhắm mắt đột nhiên mở bừng đôi mắt, Kim Thân sáng chói lao vút lên không.

La Hầu cùng La lão gia tử cũng nắm mặc đao, vọt ra khỏi La phủ.

Trong huyện nha.

Lưu huyện lệnh đi ra, nhìn lên bầu trời, hô hấp bỗng nhiên trì trệ.

Hai vệt thần quang lóa mắt không gì sánh được, khiến cho đôi mắt ông ta ần ần có chút thất thần.

Trong hư không, lưu quang tán đi, hóa thành bóng dáng hai tên Thiên Nhân, hai Thiên Nhân này cao cao tại thượng, quan sát bách tính bên trong

huyện An Bình, hắc ky trên công thành, và cả các cường giả nhât phâm của La gia là Triệu Tinh Hà, Tư Đồ Vi đang lao vút lên không!

"Sâu kiến"

Hai tên Thiên Nhân lơ lửng trên đám mây, mặc cho vân lưu khuấy động mà khinh thường cười một tiếng.

Sau một khắc, thân thể chúng lay động, thò bàn tay ra.

Sau đó, khí tức liên tục tăng lên, tiếp theo, đại đạo bảy ngàn dặm vắt ngang hiển hiện, đạo hoa mở ra bảy đóa, xán lạn chớp chòn!

Hai dị tượng phảng phát khiến cho thiên địa thất sắc.

Triệu Tinh Hà chỉ cảm thấy uy áp thiên địa đang ép xuống mãnh liệt.

Tư Đồ Vi cũng phát ra tiếng kêu rên!

Phốc phốc!

Rất nhiều nhât phẩm của La gia chỉ cảm thấy uy áp như núi đang áp bách xuống, dường như thiên địa cũng quay cuồng.

Trực tiếp bị ép nên trở về công thành.

"Chỗ này chính là Tắc Hạ Học Cung! Ai dám xâm phạm!"

Trong tiếng gào rít.

Võ Tiên Giáp màu vàng hiển hiện.

La Tiểu Bắc giống như một viên đạn pháo, xóa tan đi dòng khí, phi tốc bắn đến, vọt lên trên khung trời, khí huyết cuộn cuộn giống như ngọn lửa màu vàng đang thiêu đốt.

"Lục Địa Tiên nhị cảnh?"

Trong hư không, hai tên Thiên Nhân thất cảnh cười cười.

Một người trong đó bước ra một bước, đại đạo bảy ngàn dặm kinh khủng đè xuống, một bàn tay vươn ra, bỗng nhiên khế hút một cái.

Lực hút to lớn kéo La Tiểu Bắc lên trên biển mây khung trời.

Nơi xa, Hạ Vô Cực đứng lặng trên chiến xa Hoàng Kim, thần nhiên nói: "Tốc chiến tốc thắng..."

"Vâng,"

Nụ cười của hai tên Thiên Nhân thất cảnh biến mất, chúng bắt đầu nghiêm túc.

Sau một khắc.

Phía trên khung trời, Thiên Nhân thất cảnh nện xuống một chương.

Huyết dịch khắp người La Tiểu Bắc đang thiêu đốt, nhưng vẫn bị hung hăng đánh ập xuống mặt đất, Võ Tiên Giáp tan nát, đại địa bên ngoài huyện An Bình trong nháy mắt đã bị san bằng, lộ ra một chương ấn khổng lồ!

La Tiểu Bắc... Lại bị đánh.

Mà một tên Thiên Nhân khác cũng ra tay, có thần quang lưu chuyển, hóa thành một cây trường thương!

Một thương quét ra, thương quang kinh khủng vắt ngang đám mây, giống như sóng lớn vỡ đê.

Thương quang kinh khủng như hóa thành sóng năng lượng khủng bố đẩy ngang tất cả!

Giống như sơn hà vỡ nát, vô số đá vụn bị nện sập!

Cho dù là La Tiểu Tiểu đang chơi hoa đào trên Đông sơn cũng đứng thẳng lên, ngẩng nhìn về hướng huyện An Bình.

Ông!

Nhưng mà, ngay vào lúc năng lượng kinh khủng này sắp đến được tường thành huyện An Bình, giữa thiên địa lại có từng cánh từng cánh hoa đào nhẹ nhàng rơi xuống.

Một vòng tròn hơn mười dặm bên ngoài huyện An Bình, trong nháy mắt có vô số những gốc cây hoa đào đột ngột mọc lên từ mặt đất.

Khiến cho huyện An Bình giống như ẩn sâu trong một đào nguyên đầy hoa đào vậy.

Mà một kích toàn lực của Thiên Nhân thất cảnh kia chứa đựng sức mạnh kinh khủng có thể đẩy ngang Giang Lăng phủ, đập xuống trên trận pháp, lại giống như tảng đá chìm xuống đáy biển.

"Đào Hoa Trận của Lý trạng nguyên!"

Bên trong huyện An Bình, từng vị cường giả nhất cảnh đang bị áp chế bỗng biểu lộ ra mấy phần hưng phấn.

Bọn hắn vẫn có cơ hội, họ có át chủ bài!

Hư không ở nơi xa, trên chiến xa, mái tóc của Hạ Vô Cực bay lên, ông ta hét dài một tiếng.

Toàn bộ thiên địa lại như rung chuyển lên.

Sau đó, một bàn tay của Hạ Vô Cực điểm vào trên mi tâm, ngón tay chậm chậm vẽ xuống dưới.

Sau đó, da thịt trên mi tâm nứt ra, có ngàn vạn thần quang bắn ra từ trong mi tâm của ông ta, cứ như có thể chiếu rọi thiên địa!

"Thiên Tôn Thần Nhân!"

Mái tóc của Hạ Vô Cực bay tung lên, tay áo lỏng lẫ phát cao, chiến xa Hoàng Kim dưới thân nổ rộ quang huy sáng chói mà loá mắt!

Phía trên khung trời, vô số tầng mây như bị xé toạc ra.

Sau khi xé mở tầng mây, dường như có một tròng mắt to lớn xuất hiện, nó nhìn xuống quan sát nhân gian, bề ngỗ thiên hạ, quan sát đại địa thế

gian!

Trong rừng hoa đào, lập tức có cuồng phong gào thét!

Hạ Vô Cực chính là Bán Tôn, lấy thực lực của ông ta, lại thôi động Thiên Tôn Thân Nhân lần nữa, uy năng của một thức này cực kỳ khủng bố, giống như lời mà ông ta đã nói, nhân gian không có bất kỳ trận pháp nào có thể ngăn cản thân nhân.

Mặc dù Đào Hoa Trận của Lý Tu Viễn cường đại, nhưng vẫn là bắt đầu tan vỡ theo dòng thời gian trôi qua, một gốc lại một gốc cây hoa đào đang khô héo!

Oanh!

Chỉ trong chớp mắt tiếp theo, Đào Hoa Trận đã hoàn toàn tan biến.

Mà Hạ Vô Cực đứng lặng trên chiến xa, bùng lấy mắt trái, mắt trái của ông ta không ngừng chảy máu.

"Giỏi cho một Lý Tu Viễn! Không hổ là Nhị tiên sinh của Tắc Hạ Học Cung... Mạnh!"

trong lòng Hạ Vô Cực hoảng sợ đến tột cùng, ông ta đã thi triển Thiên Tôn Thân Nhân, mà khó khăn lắm mới đánh vỡ được trận pháp này!

Chương 912: Nguy cơ của huyện An Bình, La Hồng trở về (4)

Nhưng mà dù phá vỡ trận pháp, cũng bị thần nhãn phản phê, không ngừng chảy máu.

"Xuất thủ!"

Trong nháy mắt trận pháp bị đánh phá.

Thanh âm lạnh lùng đến cực điểm của Hạ Vô Cực nổ tung.

Nhất định phải thừa dịp lúc này, bắt La Tiểu Tiểu mang đi.

Bây giờ Tắc Hạ Học Cung trống rỗng không có cái gì, mặc dù vẫn khiến người ta kiêng kị, nhưng đây là cơ hội duy nhất để bọn chúng bắt lấy Khí Vận Chi Chủng của nhân gian!

Lý Tu Viễn bị nhốt ở Côn Lôn, huyết chiến với thiên kiêu Thiên giới thuần huyết, sinh tử chỉ trong một đường.

Mà La Hồng ở Vạn Kiếm sơn, vừa rồi đã trải qua huyết chiến, giờ phút này hẳn đang trong trạng thái khôi phục.

Cho nên bây giờ Tắc Hạ Học Cung đang trống rỗng!

Oanh!

Tên Thiên Nhân thất cảnh kia đứng lặng trong hư không, nắm trường thương, trong đôi mắt lại rực rỡ hào quang lần nữa, trường thương trong tay lại quét ra.

Lần này, thiếu mất Đào Hoa Trận phòng ngự mà Lý Tu Viễn bố trí, huyện An Bình lập tức bị lộ ra bên ngoài.

Phía dưới thương quang, trong nháy mắt tường thành vỡ nát, hóa thành tro bụi.

Mấy trăm hắc kỵ ra sức vung đao, chém ra đao khí muốn ngăn cản thương quang, nhưng mà, bọn họ làm sao có thể ngăn cản công phạt của một Lục Địa Tiên thất cảnh chí cường.

Cho nên, họ đồng loạt nổ thành bùn máu.

Hồ Bắc Hà trợn mắt trừng trừng, nắm mặc đao, toàn thân nhuốm máu, không ngừng an bài thiết kỵ của La gia, xếp hàng vung đao, không ngừng lấy thân thể huyết nhục ngăn cản thương quang này!

Nếu bọn họ không ngăn cản, để mặc cho thương quang này tiến quân thần tốc, sợ là toàn bộ huyện An Bình đều sẽ hóa thành phế tích, vô số bách tính huyện An Bình phải chết, huyện An Bình cũng máu chảy thành sông!

Cho nên, bọn họ thân là quân canh giữ của huyện An Bình, bọn họ không thể thoái thác trách nhiệm này được !

Y hệt như năm đó lúc bọn họ canh giữ biên giới nghiêm ngặt vì bách tính Tắc Bắc vậy!

La Tiểu Tiêu ôm một chùm hoa đào, nhìn thấy huyện An Bình không ngừng hóa thành phế tích dưới sự càn quét của thứ sức mạnh kinh khủng kia, đôi mắt của nàng cũng có chút dao động.

Tinh thần của nàng bắt đầu dao động kịch liệt, cột sáng khí vận quán quanh người của nàng âm một tiếng xông vào mây xanh.

Bí cảnh Học Hải.

Từng pho tượng phu tử bay ra từ trong đó, hình thái khác nhau, đập xuống quảng trường Tắc Hạ Học Cung.

Những pho tượng phu tử này vô cùng uy nghiêm, tản ra kim quang, kim quang hóa thành lông ánh sáng bao phủ xuống.

Bao phủ tất cả bách tính huyện An Bình, cuốn đến trong quảng trường học cung, nằm dưới sự che chở của ánh hào quang phu tử Mà thành lâu trước huyện An Bình đã hóa thành phế tích, từng mảng lớn từng mảng lớn phế tích nhấp nhô, tan vỡ, phế tích khuếch tán, không ngừng bao trùm hướng về phía nội thành.

May mà có ý chí của phu tử tản ra quang huy bao phủ, ngăn cản ánh hào quang này lan ra.

"ý chí của lịch đại phu tử?"

Tên Thiên Nhân thất cảnh kia chấn động trong lòng.

Mà Hạ Vô Cực đứng lặng trên chiến xa Hoàng Kim, bụng kín lấy cọn mắt trái đang không ngừng chảy xuôi dòng máu màu vàng, cắn răng: "Đều là một đám người chết thôi, có gì phải sợ!"

Hạ Vô Cực gào rít một tiếng, sau một khắc, thần nhãn trong mi tâm lại bắn ra thần quang sáng chói lần nữa, quang mang trấn áp xuống, muốn trùng kích phá tan lồng ánh sáng phòng ngự mà pho tượng lịch đại phu tử phát tán ra.

Động!

Tiếng vang kinh khủng rung động, phảng phất như toàn bộ thiên địa đều có thể nghe được tiếng vang cực lớn này.

Dòng khí hào hùng đang không ngừng phun trào, tứ tán khuấy động khắp mọi nơi.

Cùng lúc đó.

Trên biên mây, La Hồng và Trần Thiên Huyền ngự kiêu mà đi, xé rách trời không, giống như hai con sóng bạc ở giữa biển mây!

Bỗng dưng.

La Hồng ngưng mắt nhìn lại, sau khi căn cơ đại đạo viên mãn, sức mạnh cảm ứng tinh thần của hắn càng ngày càng mạnh lên.

"xảy ra chuyện rồi."

La Hồng nhíu mày, nói.

Trần Thiên Huyền khẽ giật mình, sau một khắc khuếch tán cảm giác, sắc mặt ông cũng đại biến.

Có làm thế nào ông cũng không nghĩ tới, lại có người dám tiến đánh Tắc Hạ Học Cung?

Tắc Hạ Học Cung không phải có Lý Tu Viễn trấn giữ sao, bây giờ Lý Tu Viễn niết bàn thành công, tu vi chiến lực không kém gì Bán Tôn, ai dám xâm phạm?

Oanh!

Cả hai lao xuống biển mây, trong nháy mắt đã về đến nhân gian!

Đứng lặng trên phi kiếm, đôi mắt trông về phía xa, có thể nhìn thấy rõ ràng huyện An Bình đã biến thành nửa mảnh phế tích.

Nếu không có Tắc Hạ Học Cung tản mát ra kim quang sáng chói, có lẽ, trong nháy mắt huyện An Bình đã bị san thành bình địa.

Lửa giận, thoáng chốc đã bắn ra từ trên người La Hồng cùng Trần Thiên Huyền.

Thiên Nhân!

Ánh mắt La Hồng quét qua, áo trắng tóc trắng phiêu nhiên, hắn thấy được Hạ Vô Cực đứng lặng trên chiến xa Hoàng Kim ở nơi xa, đang không ngừng phóng thích ra thần quang tiến đánh Tắc Hạ Học Cung.

Cùng kẻ đầu xỏ Thiên Nhân thất cảnh tay nắm trường thương, không ngừng quét ra thương quang khủng bố, cũng đã biến huyện An Bình thành phế tích.

"Thú vị thật, bản công tử vừa khiến cho nhân gian người người có thể đồ tiên, hiện tại đã có Thiên Nhân không tin tã mà đưa tới cửa?"

La Hồng giận quá thành cười.

Huyện An Bình, đó là nơi mà La Hồng hắn xuất đạo, cũng là đại bản doanh từ trước đến nay của La Hồng hắn.

Bây giờ, lại có người dám trộm nhà!

Sắc mặt Trần Thiên Huyền cũng âm trầm, hắn nhìn thấy bách tính huyện An Bình đều bị quang hoa bao phủ, ông thở ra một hơi, nhưng mà,

nhìn thấy không ít hắc kỵ tướng sĩ hóa thành bùn máu, vẫn có lửa giận kinh người đang dâng trào.

Đây chính là loạn thế.

Thiên Nhân giáng trần, xem phàm nhân như sô rơm cỏ rác, tùy ý giết chóc căn bản cũng không thấy theẹn.

Bởi vì những Thiên Nhân này, đã không phải là Nhân tộc!

Không thể tha thứ Mà La Hồng cũng hơi nghi hoặc một chút, Nhị sư huynh Lý Tu Viễn đâu?

Nhưng mà, không kịp nghĩ nhiều.

Áo trắng của La Hồng tung bay, một bước ngang tàng vọt tới, thoáng chốc, tà kiếm dưới chân xuyên qua trời cao, bỗng nhiên phóng đại!

Tà kiếm vắt ngang qua trời, La Hồng cầm kiếm, Nhất Kiếm Hồng Trần Kiếp, trong nháy mắt đã xé rách không gian!

Đây là một chiêu kiếm thức học được từ La Hồng Trần, giờ khắc này đã rực rỡ hào quang!

Hạ Vô Cực đứng lặng trên chiến xa Hoàng Kim, hai mắt đều đang chảy máu, ông ta lại thi triển "Thiên Tôn Thần Nhãn", đánh thủng một lỗ to trên lồng ánh sáng phòng ngự do pho tượng lịch đại phu tử hình thành, ông ta nghìn tính vạn tính, Tắc Hạ Học Cung không có phu tử, không có Lý Tu Viễn, lại còn có pho tượng của lịch đại phu tử...

Chương 913: Nguy cơ của huyện An Bình, La Hồng trở về (5)

Những pho tượng này xuất hiện, suýt nữa khiến cho kế hoạch của ông ta mất trắng!

"Ta cản trở La Hồng, các người nhanh chóng bắt đi Khí Vận Chi Chúng!"

Chiến xa của Hạ Vô Cực vắt ngang qua trời, hai con người chạy xuôi kim huyết, gào rít mà nói.

Oanh!

Sau lưng của ông ta, thần quang sáng chói lóa mắt, xuyên qua trời cao, trong tay xuất hiện một cây trường mâu màu vàng, quét ngang nhắm về hướng La Hồng.

Hạ Vô Cực chính là một Bán Tôn, sức mạnh của ông ta... phảng phất như muốn đánh thủng cả hư không!

La Hồng nhìn lướt qua.

Hắn vung Hạ Hoàng Thiên Giáp Thi ra, tà sát trong đan điền dâng trào.

Hạ Hoàng Thiên Giáp Thi gầm thét lao ra, một quyền đánh cho thiên địa u tối, trời long đất lở.

Một mâu của Hạ Vô Cực va chạm với Hạ Hoàng Thiên Giáp Thi, sau đó bị cản trở lại.

Mà một kiếm của La Hồng, xuyên qua không gian, giống như chui vào Trường Hà Thời Không, thoáng chốc đã áp súc không gian lao ra.

Tên Thiên Nhân thất cảnh ra tay, muốn lấy tay xuyên qua vết nứt bắt lấy La Tiểu Tiểu lập tức hoảng sợ.

Trường thương trong tay quét ngang mà ra.

La Hồng áo trắng tóc trắng tung bay, lãnh khốc không gì sánh được.

Nhất Kiếm Hồng Trần Kiếp cùng một thương va chạm, tạo nên kiếm thế, sau đó, trong nháy mắt một kiếm đầy quỷ khí u sầm ầm ầm buông xuống, thoáng chốc bao phủ, một tòa quỷ thành nguy nga bỗng nhiên ép xuống.

Tên Thiên Nhân thất cảnh này lập tức cảm nhận được sát cơ tới gần!

Tiếng gầm thét vang lên.

Nhưng mà, nhục thân bát đoán của La Hồng, áp đến sát người, nắm chặt tà kiếm, ném một kiếm như ném mâu ra ngoài.

Chỉ trong chớp mắt tiếp theo, vận chuyển một mạch đen nhánh trong đan điền, ngưng tụ đến ngón tay.

Thiên Ma Nhất Chỉ.

Một ngón tay điểm xuống!

Trong nháy mắt mi tâm của Thiên Nhân thất cảnh bị xuyên thủng thẳng qua.

Sau đó, sóng dao động đặc thù khuếch tán, đầu của Thiên Nhân nổ tung, giống như một đợt pháo hoa màu vàng!

Theo sát phía sau là một thức Trảm Thần, chém xuống trên đại đạo bảy ngàn dặm.

Bịch một tiếng, đã chém chết đại đại của Thiên Nhân kia, đạo hoa tàn lụi!

Một tên Thiên Nhân thất cảnh, giao thủ với La Hồng không đến một giây thì đã ngã xuống!

Sảng khoái đầm đìa!

Dễ như trở bàn tay!

Cho dù là Hạ Vô Cực đứng lặng trên chiến xa, đang giao thủ với Hạ Hoàng Thiên Giáp Thi, da mặt cũng run run lên từng cơn!

Con mẹ nói Tình huống gì thế này?

Nhất phẩm giết Thiên Nhân thất cảnh, có thể dễ dàng như vậy sao?

Kẻ này... Còn là người sao?

Cho dù là thiên kiều hậu duệ thuần huyết của thượng giới, cũng chưa hẳn có thể yêu nghiệt như La Hồng!

Mà bên trong huyện An Bình biến thành nửa mảnh phế tích.

Các tướng chủ Hồ Bắc Hà, Triệu Tinh Hà, toàn thân nhuốm máu, nhìn thấy La Hồng lấy thế sét đánh lôi đình chém giết Thiên Nhân thất cảnh, lập tức hưng phấn mà thê lương gào thét!

"Chiến!

Bọn họ phảng phất như đã chờ được người tâm phúc trở về!

Rống to cả khung trời, tiếng hét vang vọng Thương Thiên!

Mà La Hồng, trừng mắt lạnh lùng mà nhìn.

Trong lúc tay áo bông bành, một bước giẫm xuống, giẫm sụp đổ nhục thân của tên Thiên Nhân thất cảnh kia.

Giờ khắc này, thiên địa đều giống như đứng sững lại.

La Hồng mang theo Mặt Nạ Tà Quân, tóc trắng bay lên, chậm chậm ngẩng đầu, nhìn chăm chăm Hạ Vô Cực bị Thiên Giáp Thi cuốn lấy.

"Người lại là thứ gì?"

La Hồng lạnh như băng mà nói,
Hạ Vô Cực cũng nhìn chăm chăm La Hồng, một mâu đẩy ra Thiên Giáp
Thì, trong lòng có một luồng hơi lạnh bao phủ.
Sau một khắc, không chút do dự, ông ta quay người trốn đi.
La Hồng trở về rồi!
Sắc mặt Hạ Vô Cực hơi thay đổi, La Hồng là người đã giết cướp sự tồn
tại của Hạ Kiếp thì sao y có thể không biết.

Bây giờ người phong lưu nhất nhân gian phải kể tới Lý Tu Viễn, nhưng
mà nếu như muốn nói tới người chính nghĩa nhất tất nhiên phải là La Hồng
ở trước mắt.

Hắn là người dẹp yên tất cả mọi chuyện bất công trong thiên hạ.
Hạ Kiếp muốn giết phu tử, cuối cùng lại bị La Hồng giết chết.

Nam Ly Hỏa muốn gây tai họa cho thiên hạ cũng bị La Hồng giết chết.
Kê này...Được người ta xưng là tấm gương sáng của chính nghĩa cũng
không phải chỉ là hư danh.

Ngày nay sự tích chính nghĩa của La Hồng đang lưu truyền khắp trên
phố trong thiên hạ nhiều đến không xuể, người kể chuyện của các nước các
phủ các thành đều đang chịu ảnh hưởng của một thể lực vô danh, nước
miếng văng tung tóe nói về sự tích của La Hồng.

Cho nên họ há có thể không chú ý tới La Hồng?
Hạ Vô Cực rất xem trọng La Hồng thế nhưng La Hồng vẫn vượt xa dự
đoán của y.

Vừa trở về đã giết chết một Thiên Nhân thất cảnh chỉ trong ba chiêu!
Cho dù bây giờ ở trong nhân gian mọi người đều là đồ tiên, nhưng mà
nếu như thật sự muốn giết Thiên Nhân cũng không dễ dàng như vậy, dù sao
Thiên Nhân đều có thành tựu thăng thiên thành lục địa tiên, cho nên mỗi
một Thiên Nhân đều có sức chiến đấu cấp lục địa tiên.

Cho nên muốn giết Thiên Nhân hoàn toàn không có dễ dàng như vậy,
không có chiến lực cấp bậc lục địa tiên thì làm sao có thể giết được?

Mà La Hồng chỉ là nhất phẩm nhưng lại có thể giết thất cảnh trong ba
chiêu!

Yêu nghiệt mạnh nhất nhân gian!

Hạ Vô Cực cũng lùi lại!

âm âm!

Chiến xa màu vàng nằm ngang xé toạc bầu trời muốn chạy trốn.

La Hồng đứng lặng ở trên trời cao, đôi mắt lạnh giá nhìn chăm chăm Hạ
Vô Cực.

Hắn không đuôi theo, một bán tôn muôn đi trừ phi La Hồng mượn nhờ phụ thể Tà Thần, nếu không rất khó giữ đôi phương lại.

Nhưng mà không giết được Hạ Vô Cực, mặt khác có thể giết một Thiên Nhân thất cảnh lại không quá khó.

Trong hư không, bàn tay phạt đánh La Tiểu Bắc xuống mặt đất hết lần này đến lần khác, làm vỡ Võ Tiên giáp của La Tiểu Bắc thành từng mảnh, sắc mặt Thiên Nhân thất cảnh cả người nhuốm máu cũng thay đổi.

Vào lúc người bạn đồng hành rơi xuống thì ông ta đã cảm nhận được.

Lúc Hạ Vô Cực chạy trốn ông ta cũng đã dự định chạy thoát.

Nhưng mà La Hồng không có ý định để ông ta đi!

Tà kiếm rơi vào trong tay La Hồng, thân xác bát đoàn của La Hồng bỗng nhiên bắn ra khí huyết kinh khủng, áo trắng trên người cũng bị thổi phồng lên!

La Hồng nắm chặt tà kiếm bắn như cây lao, cơ thể uốn éo tà kiếm hóa thành một cây trường thương, ánh sáng của thương đen như mực làm cho hư không bởi vì chấn động mà không ngừng tan vỡ.

Vút!

Hư không sụp đổ thành từng khúc.

Chương 914: Hội tụ xung hùng xung bá trùng phạt Côn Luân! (1)

Một kiếm này trực tiếp xé rách trời cao hóa thành một con rồng màu đen tức giận gầm thét bắn về phía Thiên Nhân thất cảnh đang chạy trốn!

Thiên Nhân thất cảnh quay đầu bỗng nhiên đánh một chuông ra, khí lẫm bị đánh trở nên trống không, hư không kiên cố như tường!

Con rồng màu đen đập một kiếm vào phía trên tường khí, lập tức gây ra một vụ nổ kinh hoàng.

Hai luồng không khí đảo ngược nhau thối bay đồng đồ nát trên mặt đất!

Bên trong đồng đồ nát La Tiểu Bắc cả người nhuốm máu, mặt mũi bầm dập miệng mũi nhỏ máu bò dầy.

"Cháu trai!"

"Thay ta chơi chết già!"

La Tiểu Bắc phun ra một ngụm nước bọt mắng.

Trong hư không, La Hồng nhìn thoáng qua La Tiểu Bắc lại bị đánh.

Một lúc sau áo trắng nhẹ nhàng phồng lên rồi nhấc tay lên.

Tà Ảnh hiện hiện, Thiên Nhân Tà Ảnh trong nháy mắt cuốn về phía

Thiên Nhân thất cảnh.

Thiên Nhân liên tục đánh ra mấy chuông mới có thể đánh tan rất nhiều Tà Ảnh, mà La Hồng di hình hoán ảnh trong nháy mắt xuất hiện cầm tà kiếm đang bay vút trở lại trong tay, vung kiếm lên...Hắc kim âm dương đôi!

Phốc phốc!

Thiên Nhân lập tức chấn động.

Bên trong đôi mắt thoáng chốc rơi vào trong mê mang, La Hồng đi đến gần cơ thể gã một chuông năm đầu của đối phương rồi hung hăng bóp nát!

Sau đó một ý chí khác phân thân ra chui vào trong biên ý chí của đối phương, sau khi chém đối phương bay ra xa gần ba nghìn mét, thân xác không đầu của đối phương rơi xuống trước người La Tiểu Bắc.

La Tiểu Bắc khẽ giật mình, sau đó đôi mắt lộ ra vẻ hung ác, vô cùng hưng phấn!

"Mẹ kiếp!"

"Cho người đánh tiểu gia này!"

"Người con mẹ nó cũng có ngày hôm nay!"

La Tiểu Bắc không khách sáo chút nào, đây là cháu trai thay ông ấy phát tiết, ông ấy rõ ràng là La Thất gia mạnh mẽ nhưng lần nào cũng bị đánh, làm sao lại thành La lão thất chống đánh chuyên nghiệp rồi?

Đồng đông đông!

Ý chí của Thiên Nhân vẫn chưa biến mất vẫn còn lại một đoạn đại đạo, mà đầu của ông ta sau khi định hình lại thì phát hiện bản thân bị La Tiểu Bắc hung hăng đánh.

La Tiểu Bắc không ngừng hung hăng đánh ông ta, không ngừng đập vào trên thân xác của Thiên Nhân, mà Thiên Nhân này lại là thất cảnh hơn nữa lại còn có huyết mạch Thần tộc, huyết mạch Thần tộc nổi tiếng là có cơ thể cường hãn, La Hồng có thể tùy tiện đánh nổ thân xác của đối phương mà chỉ lợi dụng thiên ma nhất chỉ.

Mà La Tiểu Bắc lại không có thiên ma nhất chỉ.

Cho nên không ngừng đánh Thiên Nhân này nhưng lại không giết được đối phương.

Thiên Nhân thất cảnh sắp tuyệt vọng, đại đạo của ông ta bị thương nặng lại không thể khôi phục thực lực nên không cách nào giết La Tiểu Bắc.

"Van xin người giết ta đi!"

Thiên Nhân thất cảnh vô cùng tuyệt vọng nói.

Mà khuôn mặt của La Tiểu Bắc lại vô cùng đỏ bừng.

Mẹ kiếp!

Ngậm miệng!

Lão tử cũng muốn giết!

Uỳnh!

Cuối cùng Thiên Nhân lựa chọn tự chém đại đạo chết ngay tại chỗ!

La Tiểu Bắc cũng đã nhận được ban thưởng của Kim Vân.

Mà La Hồng không để ý tới những thứ này.

Sau khi Hạ Vô Cực bỏ chạy La Hồng không tiếp tục để ý tới nữa, hắn trở về bước từng bước trong đồng cỏ nát ở huyện An Bình.

Nơi xa.

Đám tướng lĩnh Triệu Tinh Hà, Hồ Bắc Hà cả người nhuốm máu.

Không ít hắc kỵ bị thương.

La Hậu và La lão gia tử cũng vô cùng nhếch nhác, trạng thái cực kém, Thiên Nhân thất cảnh...Cũng không yếu.

Nhưng mà họ không có bị thương, khi họ trở thành hắc kỵ thì họ đã hiểu rõ sống chết là trạng thái bình thường, dù sao chiến tranh làm gì có chuyện không có người chết.

La Hồng búng tay, sinh mệnh tinh hoa cuộn cuộn rơi xuống chữa khỏi thương thể của tất cả mọi người.

La Hồng dẫn theo Tiểu Đầu Hoa về tới học cung.

La Tiểu Tiểu ôm vòng hoa đào đứng lặng im trên đỉnh núi, đôi mắt to rung động.

La Hồng bước đến ôm nha đầu La Tiểu Tiểu.

"Nhị sư huynh đâu?"

La Hồng tò mò hỏi.

"Hoa đào thúc thúc nói muốn tới Côn Luân một chuyến nhưng mà đến bây giờ vẫn chưa trở về."

La Tiểu Tiểu hít sâu một hơi nói.

La Tiểu Tiểu vừa nói những lời này thì La Hồng đã hiểu, Lý Tu Viễn thế mà dự định một người một nhánh hoa đào đi dẹp yên Côn Luân cung?

Khó trách Tắc Hạ Học Cung không có người trấn thủ, hóa ra là vì nguyên nhân này.

Nhưng mà trước đó Lý Tu Viễn cũng đã để lại đại trận thủ hộ, đó chính là hoa đào trận.

Cho nên có hoa đào trận ở đây thì Tắc Hạ Học Cung và huyện An Bình hẳn là sẽ không tùy tiện bị kẻ thù công phá.

Đáng tiếc lại gặp phải Hạ Vô Cực, Hạ Vô Cực có được Thiên Tôn thân nhân chuyên phá trận pháp, cho nên mới dẫn tới tình trạng như lúc này.

May mà được pho tượng phụ tử Lịch Đại che chở nên mới làm cho huyện An Bình không có tử thương vô số.

"La Hồng ta được quan phương chứng nhận là đại ác nhân, thế mà lại bị thua thiệt?!"

La Hồng hít sâu một hơi ôm La Tiểu Tiểu, sắc mặt rất khó coi.

Hắn quả nhiên là đại ác nhân mất mặt nhất nhân gian thế mà lại chịu thiệt thòi lớn như thế, đại bản doanh suýt nữa cũng bị người ta đem đi mất!

"Thiên Nhân kia là ai?"

La Hồng thì thầm.

Mà Hạ Hoàng thiên giáp thì trở về rơi ở phía sau lưng La Hồng, cơ thể khô ngô giống như một tòa núi nhỏ.

"Y là Hạ Vô Cực...Đã từng là quốc chủ của Hạ quốc cũng là quốc chủ đại yêu nghiệt nhất, con của y là Hạ Kiếp nhưng mà sau khi Hạ Kiếp kế vị và kế thừa Hạ quốc thì y đã thăng thiên lên Thiên Môn, sau đó Hạ Kiếp dẫn dắt Hạ Quốc đã dẹp yên loạn lạc của các nước thành lập nên vương triều Đại Hạ"

Trần Thiên Huyền nhanh chóng rơi xuống, ánh mắt vô cùng ngưng trọng.

"Hạ Vô Cực?"

La Hồng nheo lại mắt.

Ân oán cũ.

Hắn và Hạ Hoàng vừa mới hết ân oán, bây giờ Hạ Vô Cực phụ thân của Hạ Kiếp từ Thiên Môn trở về nhân gian ra uy với La Hồng.

Thú vị.

Đánh từ nhỏ tới già?

Nhưng mà Hạ Vô Cực có đầu óc hơn Hạ Hoàng nhiều, thế mà còn biết trốn!

"Hạ Vô Cực...Bản công tử sẽ nhớ kỹ y."

La Hồng khẽ gật đầu.

Một bên khác hắn ôm La Tiểu Tiểu lao vùn vụt ra khỏi Hải Học bí cảnh rồi lơ lửng trước pho tượng phu tử Lịch Đại ở trên quảng trường trong học cung.

Nhìn từng pho tượng sinh động như thật nụ cười trên mặt La Hồng vụt tắt rồi buông La Tiểu Tiểu xuống sau đó nắm La Tiểu Tiểu cùng khom người trước các bức tượng.

Mà trên quảng trường của học cung có rất nhiều bách tính cũng nhao nhao quỳ rạp ở trên mặt đất lễ bái pho tượng phu tử Lịch Đại.

Chương 915: Hội tụ xưng hùng xưng bá trường phạt Côn Luân! (2)

Lần này nếu như không phải có những tiên hiền này thì sợ là huyện An Bình sẽ sinh linh đồ thần.

La Hồng nắm La Tiểu Tiểu quay đầu nhìn nàng: "Ngươi là Nữ Hoàng Đại La, ca là nhiếp chính vương, có gì dị nghị không?"

La Tiểu Tiểu cầm vòng hoa đào trong tay lườm La Hồng một chút: "Không hứng thú."

La Hồng lập tức đưa tay búng trán La Tiểu Tiểu làm cho La Tiểu Tiểu ngã ngối ở trên mặt đất rồi khóc rống lên.

La Tiểu Tiểu tiếp nhận chức vị Nữ Hoàng Đại La dưới sự va chạm vật lý.

Mà La Hồng lại trở thành nhiếp chính vương.

La Hồng hài lòng cười to.

Sau khi ném La Tiểu Tiểu về cây hoa đào của Lý Tu Viễn chơi, La Hồng nhớ tới phải làm chuyện chính.

Sở dĩ Hạ Vô Cực dám không chút kiêng kỵ ra tay nhắm vào Tắc Hạ Học Cung tuyệt đối là bởi vì biết thứ gì đó nên mới dám can đảm ra tay, hẳn là Lý Tu Viễn đã xảy ra chuyện.

Nghĩ đến điều này, La Hồng nghĩ nếu như Tắc Hạ Học Cung không có nhị sư huynh tao nhã chơi hoa đào sẽ thiếu đi niềm vui thú biết bao.

"Côn Luân cung..."

"Vốn dĩ muốn đợi rau hẹ trưởng thành rồi mới đi thu hoạch, bây giờ có lẽ sẽ sớm hơn một chút."

La Hồng chống kiếm đứng lặng trên đỉnh núi Tắc Hạ Học Cung ngắm nhìn về phương xa.

Nhưng mà trước khi đi La Hồng cảm thấy bản thân vẫn phải làm tốt công tác chuẩn bị.

"Thất Sát Tà Liên đã hao hết, nhưng mà...Ta còn cơ hội một lần thi triển Thần Giáng Thuật"

"Đương nhiên, bây giờ thực lực của bản thân ta cũng đã tăng lên không ít, còn có Thánh Nhân Thư Sơn và Khổ Châu bảo vệ nên vẫn có sức mạnh"

"Nhưng mà Côn Luân cung là thế lực phát ngôn của Thiên Nhân ở nhân gian nên không được khinh thường như cũ"

"Chỉ hai Thiên Nhân trước đó xuất hiện nghĩ cách cứu viện Văn Thiên Hành đã vô cùng mạnh mẽ."

La Hồng nhả đầu lông mày, áo trắng không ngừng bay bổng suy nghĩ cách đối phó, phân tích lá bài tẩy của mình xem có đủ để đối phó với Côn Luân cung hay không?

Bỗng nhiên, đôi mắt của La Hồng bắt gặp Ngô Mị Nương ở trên quảng trường của học cung.

Đôi mắt không khỏi sáng lên, không phải Nữ Đế đã nói muốn liên minh sao?

Đã như vậy hẳn có thể mời Nữ Đế và Ngô Thanh Hoa cùng nhau ra tay hay không?

Một mình hẳn đi đến Côn Luân cung rất nguy hiểm, nhưng nếu như liên hợp với những người bán tôn thì chưa hẳn không thể đi được.

Thậm chí còn có thể kêu gọi thiên tử của Đại Chu cùng với vương triều Đại Chu, cường giả của Long Hồ Sơn cùng nhau ra tay.

Đôi mắt của La Hồng càng ngày càng sáng!

Một mình hẳn không chơi lại Côn Luân cung nhưng mà hẳn có thể chiến đấu theo nhóm!

Chiến đấu theo nhóm vẫn luôn là điểm mạnh của La Hồng hẳn!

Hội tụ xung hùng xung bá trùng phạt Côn Luân!

Nghĩ đến đây La Hồng nói là làm.

Hắn giơ tay lên, một sợi kiếm khí lập tức biến hóa khôn lường ngưng tụ thành hai thanh kiếm.

Một thanh bay về phía vương triều Đại Sở, một thanh bay về phía núi Vạn Kiếm của Ngô gia.

Mà La Hồng lại bước ra một bước ngự kiếm, áo trắng và tóc trắng tung bay nhanh chóng bay về phía vương triều Đại Chu.

Nữ Đế và Ngô Thanh Hoa đều vừa mới liên lạc nên ắt dễ dàng mời được.

Nhưng mà thiên tử của Đại Chu thì chưa hẳn, La Hồng vẫn nên tự mình đi một chuyến dưới danh nghĩa là nhiếp chính vương của Đại La.

Hai luồng kiếm hoa nhanh chóng lướt qua bầu trời với tốc độ cực nhanh.

Trong hoàng cung của Đại Sở, Nữ Đế vừa mới trở về, ụng dung đẹp đẽ quý giá ngồi ở trên hoàng tọa dần dò đại thần ở phía dưới bắt đầu xây dựng lại thủ đô của vương triều Đại Sở.

Bổng dung.

Nữ Đế ngẩng đầu rồi khẽ nháp đôi môi đỏ.

"Phi kiếm truyền thư?"

Nữ Đế hơi nghi ngờ giơ tay lên, một lúc sau một thanh kiếm im hơi lặng tiếng lao vùn vụt vào trong.

Treo ở trên đài Long Tước.

Rất nhiều đại thần đều nhìn với vẻ nghi ngờ.

Nữ Đế búng tay, kiếm khí của Long Tước bung ra, kiếm quang đột nhiên trở nên tràn đầy.

"Nữ Đế tử tử có hứng thú tiêu diệt Côn Luân cùng không? Hẳn là sẽ có một số lượng lớn Thiên Nhân cho tử giết!—— Nhiếp chính vương Đại La."

Một câu đơn giản làm cho văn võ của vương triều Đại Sở nhìn thấy đều sững sờ.

Nữ Đế tử tử?!

"Có lẽ nào lại như vậy...Không lớn không nhỏ!"

"Ngôn ngữ ngả ngón, nội dung càn rỡ, coi trời bằng vung, có nhục nhất!"

"Nhiếp chính vương Đại La? Nghe hơi quen tai..."

Văn võ trong triều không ngừng toái ngôn toái ngữ.

Sắc mặt của Nữ Đế không nỏ nộ cười liếc mắt nhìn văn võ cả triều ở phía dưới: "Nhiếp chính vương Đại La...La Hồng"

Vừa mới nói dứt lời.

Âm thanh riu rít của văn võ cả triều lập tức dừng lại.

Sau một vài tiếng ho nhẹ mọi người người nhìn ta, ta nhìn người, nhìn nhau không nói gì.

Nữ Đế lập tức nhoẻn miệng cười, cười đến nỗi ánh nắng cũng trở nên càng rực rỡ.

Nữ Đế giơ tay nắm lấy, Long Tước Kiếm xé rách hư không lao ra.

"Các ái khanh, chuyện xây dựng lại thủ đô của Đại Sở giao lại cho các khanh"

"Trẫm đi một lát rồi sẽ trở lại."

Nữ Đế nói.

Vừa mới dứt lời Nữ Đế vung Long Tước kiếm ra, dáng người uyển chuyển bước ra một bước, trường bào khoan thai nhanh chóng di chuyển ngự kiếm ra khỏi đài Long Tước.

Mà văn võ cả triều vương triều Đại Sở đều khom người.

"Cung tiễn bệ hạ."

Âm thanh lớn đến nỗi xông lên tận trời.

Núi Vạn Kiếm của Ngô gia.

Ngô Thanh Hoa xếp bằng ở phía trên đài Chú Kiếm, tổ y tung bay, râu tóc đều bay bổng.

Bỗng dung y chậm chậm mở mắt ra, dường như cảm ứng được gì đó đưa mắt nhìn ra nơi xa, một thanh kiếm quang bắn tới.

"Khí tức của La tiểu hữu, không phải vừa mới rời đi sao?"

Ngô Thanh Hoa nhú mày giờ tay lên hư không giống như bắt thứ gì đó, đạo kiếm quang này cũng bị bắt.

"Cùng nhau tiêu diệt Côn Luân cung, bản công tử sẽ rèn đúc cho Ngô gia một thanh Bán Thánh Binh!—— La Hồng"

Tin tức tiêu tán.

Chân mày Ngô Thanh Hoa giãn ra.

"Tiêu diệt Côn Luân cung... Tâm của La tiểu hữu vẫn lớn như vậy."

Ngón tay của Ngô Thanh Hoa nhẹ nhàng giật gai lân trên hai chân.

Một lúc sau thở hắt ra một hơi, hơi thở giống như phi kiếm xuyên qua trời cao tám trăm dặm.

"Lần này núi Vạn Kiếm có thể may mắn thoát khỏi khó khăn vốn dĩ là thiếu La tiểu hữu một nhân tình, đã như vậy thì chiến thôi!"

Ngô Thanh Hoa đứng dậy duỗi lưng, núi Vạn Kiếm ở dưới người lập tức run rẩy, vô số kiếm khí dâng trào xé rách trời cao!

Chương 916: Hội tụ xưng hùng xưng bá trường phật Côn Luân! (3)

Trên diễn võ trường, rất nhiều đệ tử của Ngô gia đang nhao nhao với ánh mắt rạng rỡ.

Thấy Ngô Thanh Hoa ngự kiếm ra khỏi núi Vạn Kiếm, dường như khổng chế Kỳ Lân bay trên không, hình tượng vô cùng hiên ngang giống như tuyệt thế Kiếm Tiên xuất hành.

"Cung tiễn lão tổ!"

Trên diễn võ trường.

Mấy vạn đệ tử cùng hét lên.

Vương triều Đại Chu.

Đây là lần đầu tiên La Hồng tới Đại Chu, trước đó Hồng đạo cô đã từng mời nhiều lần, thế nhưng La Hồng vẫn chưa từng tới.

Mới vừa vào khu vực của vương triều Đại Chu, La Hồng đã cảm thấy mình bị theo dõi.

La Hồng nheo mắt lại rồi giơ tay lên búng ngón tay ra, lập tức có kiếm khí bàng bạc bắn ra, tiếp theo tất cả bóng ma hiện lên trên bầu trời!

Quý khí um tùm tràn ngập.

Trong quý đô có vô số vong hồn đang kêu thảm.

Một tòa thành lớn nguy nga vắt ngang bầu trời, che khuất bầu trời như muốn thay đổi bầu trời.

Bỗng nhiên đập xuống!

Trong hư không thoáng chốc có âm thanh rít gào.

Có đao quang giăng khắp nơi!

Hư không nổ tung.

Một đạo khách mặc quần áo màu xanh lam, bên hông đeo hai đao đeo gàiay cỏ hiện lên ở trên hư không.

"La công tử quả nhiên bắt phạm!"

"Tại hạ Tiêu Ngũ Lục của Tiêu gia!"

La Hồng ngự tả kiếm, chấp hai tay, áo trắng nhanh nhẹn tung bay, tóc trắng bay tán loạn.

Hơi nhíu lông mày: "Tiêu gia? Tiêu Nhị Thất là gì của người?"

"Đó là chất trai của tại hạ. Tiêu Ngũ Lục cười gượng nói.

"Nhị Dao Lưu của Tiêu gia..." La Hồng không khỏi nở nụ cười khi nhìn thấy song long đao quang của Tiêu Ngũ Lục làm cho quỷ trong nháy mắt bị đè nát, thật sự là nhất mạch tương thừa.

"Bản công tử có việc cần tới gặp thiên tử của Đại Chu."

La Hồng nói.

Tiêu Ngũ Lục gật đầu, tay run run thu hồi hai thanh đao vào trong vỏ đao ở bên hông.

"Ngày nay Thiên Nhân gây tai họa và rắc rối cho nhân gian, tại hạ theo lệnh của bệ hạ tuần tra bầu trời theo dõi dấu vết Thiên Nhân thâm nhập vào trong..."

"Công tử muốn gặp bệ hạ, tại hạ sẽ dẫn kiến công tử tới gặp bệ hạ"

Tiêu Ngũ Lục nói sau đó dẫn theo La Hồng nhanh chóng đi về phía vương đô của Đại Chu.

Thực lực của Tiêu Ngũ Lục không tệ, có thực lực lục địa tiên cử cảnh, hơn nữa đao khách đại khai đại hợp dựa vào song đao lưu chứng đạo nên chiến lực càng trở nên vô song.

Mặc dù kém hơn Ngô Thanh Hoa nhưng cũng không yếu.

Đại Số có Ngô gia, Đại Chu có Tiêu gia, đây là hai gia tộc lớn được nhân gian công nhận.

Bây giờ Tiêu Ngũ Lục vô cùng tin phục La Hồng, một kiếm của La Hồng làm cho hắn ta cảm thấy vô cùng áp bức, một nhất phẩm tạo áp bức cho một lục địa tiên cử cảnh, Tiêu Ngũ Lục thức sự hoàn toàn không dám tưởng tượng La Hồng yêu nghiệt đến mức nào.

Khó trách Tiêu Nhị Thất chặt trai nhà mình lại không ngừng khen ngợi La Hồng.

Mà lúc Tiêu Ngũ Lục và La Hồng đi về phía vương đô của Đại Chu.

Thiên tử của Đại Chu cũng đã nhận được tin tức đưa tới nên cũng rất coi trọng, bây giờ La Hồng là người đáng tin cậy của vương triều Đại La, cũng giống như Hạ Hoàng của vương triều Đại Hạ trước đó.

Đương nhiên sẽ không thờ ơ.

Hơn nữa La Hồng để người ở nhân gian có thể tàn sát tiên, hành động vĩ đại này làm cho thiên tử của Đại Chu không ngừng kính nể.

Đây là người tự cao tự đại mức nào mới có thể có thao tác này.

Điều duy nhất làm cho thiên tử của Đại Chu cảm khái là lão thiên sư Long Hồ Sơn bỏ mình.

Nếu như lão thiên sư chưa chết thì dưới thế cục như ngày hôm nay Long Hồ Sơn tất nhiên có thể một lần nữa thoát khỏi sự khống chế của

Thiên Nhân.

Vương đô Đại Chu.

Hoàng thành quan đạo.

La Hồng và Tiêu Ngũ Lục cùng rơi xuống, thiên tử của Đại Chu tự mình ra đón ở trên đường dài.

Thậm chí La Hồng còn nhìn thấy một số khuôn mặt quen thuộc, giống như là cô cô gả vào Đại Chu.

Thiên tử của Đại Chu cũng có lòng.

Mà La Hồng cũng không giấu diếm trực tiếp trò chuyện với thiên tử của Đại Chu, thông báo với thiên tử của Đại Chu chuyện tới cứu viện Lý Tu Viễn, tiêu diệt Côn Luân cung.

Thiên tử của Đại Chu nghe vậy cũng có vẻ ngưng trọng.

Tiêu diệt Côn Luân cung cũng không phải là chuyện dễ dàng, không thể nghi ngờ rằng Côn Luân cung rất mạnh, ở phía sau còn có thiên giới nữa đây!

Nhưng mà thiên tử của Đại Chu cũng đã suy nghĩ rất nhiều, bây giờ thiên hạ đã hỗn loạn không chịu nổi giống như luôn bị động bị đánh vậy không bằng chủ động xuất kích.

Phu tử trấn áp tam giới ba năm có lẽ cũng câu giờ cho tu sĩ ở trần gian.

Thiên tử của Đại Chu do dự không quá lâu, lần trước Thiên Nhân tiến đánh Đại Chu đã làm cho Đại Chu giật gấu vá vai từ lâu rồi.

Mà bây giờ người người tàn sát tiên, Thiên Nhân ở trong Đại Chu cũng trở nên căng thẳng, sớm muộn cũng sẽ lại lần nữa phát động tấn công thảo phạt để hủy diệt Đại Chu, chỉ có như vậy mới có thể kiểm soát hàng triệu dân Đại Chu rồi thu hoạch khí vận và tín ngưỡng!

Cho nên thiên tử của Đại Chu chỉ có thể tử chiến đến cùng!

Vào thời điểm này, quy mô La Hồng liên quân cũng trở nên không nhỏ.

Có hai bán tôn là Nữ Đế và Ngô Thanh Hoa cộng với thiên tử của Đại Chu, Tiêu Ngũ Lục lục địa tiên cửu cảnh, mà trong tay La Hồng còn có thi thể bán tôn Hạ Hoàng Thiên Giáp, sức mạnh như vậy...Tuyệt đối không kém!

Râm Râm râm!

Vương đô Đại Chu.

Trên đỉnh đầu thiên tử của Đại Chu có Tào Hóa Lô, bảo phục trên người tung bay, Tiêu Ngũ Lục ở cách đó không xa cũng tham chiến.

Hai thần binh cửu cảnh tham chiến nên vẫn không thể khinh thường chiến lực như cũ!

Rất nhiều triệu thân của vương triều Đại Chu nhao nhao khom người.
"Cung tiến bệ hạ!"

Thanh âm ồn ào náo động, đập tan dòng mây!

La Hồng cười, áo trắng tóc trắng ngự kiếm bay lên, thiên tử của Đại Chu cũng cười nhạt Tào Hóa Lô ở trên đỉnh đầu ngút trời, Tiêu Ngũ Lục lại yên tĩnh đi theo bên cạnh thiên tử của Đại Chu.

Cả ba lao lên trời.

Họ muốn nhanh chóng lao về phía Tắc Hạ Học Cung.

"Chờ đã!"

Bỗng dừng!

Bầu trời chấn động.

Có âm thanh như hoa sen nở, nổ tung từ xa!

Đã thấy phía trên bầu trời phía xa, có một dáng người đầy đặn cười tiên hạc phóng đến với tốc độ rất nhanh.

Trên lưng tiên hạc đôi mắt Hồng đạo cô hiện đầy tơ máu và bi thương.

Chương 917: Số 9 ngu xuẩn, chỉ là số 2 vĩ đại đây! (1)

Tiên Hạc giương cánh, phi tốc mà tới.

Trong hư không, La Hồng, Đại Chu Thiên Tử, và cả Tiêu Ngũ Lục đang chuẩn bị rời đi, lập tức ngừng lại, quay đầu trông lại.

"Quốc sư?"

Đại Chu Thiên Tử nhìn đạo cô Hồng Cổ Niệm ngồi xếp bằng trên lưng Tiên Hạc, lập tức ngây ngẩn cả người.

Sau đó, y hiểu ngay mục đích chuyến này mà Hồng Cổ Niệm tới, Long Hồ sơn phát sinh kịch biến, y cũng biết, lão Thiên Sư lấy thân chịu chết, đánh ra uy danh của Long Hồ sơn, giành được cho Long Hồ sơn một cơ hội thở dốc.

Mà lúc này nhìn thấy Hồng đạo cô, đối phương thật sự đã thương tang rất nhiều.

Hồng đạo cô là do lão Thiên Sư nuôi lớn, mà lão Thiên Sư vừa chết, Hồng Cổ Niệm tự nhiên cũng bị thương muốn chết.

Ba người lơ lửng trên bầu trời lẳng lặng chờ Hồng Cổ Niệm.

Trên không trung, vân lưu đang cuộn trào, có gió thổi phát tới, không ngừng cuộn lên ba đôi tay áo tung bay không ngừng.

Áo trắng tóc trắng của La Hồng bay lên, tà kiếm đứng lẳng, lẳng lặng quan sát.

Tốc độ của Hồng Cổ Niệm rất nhanh, xuất hiện ngay trước mặt La Hồng.

Nàng ngồi ngay ngấn trên lưng Tiên Hạc, dáng người vẫn yếu điệu mê người như cũ, nhưng mà, trên khuôn mặt xinh đẹp lại hiện đầy vẻ mệt mỏi và bị thương.

"Ra mắt bệ hạ"

Hồng Cổ Niệm nhìn thấy Đại Chu Thiên Tử, khẽ khom người, nói.

Đại Chu Thiên Tử khẽ gật đầu, thở dài nói: "Nén bi thương"

Phía bên Tiêu Ngũ Lục cũng khuyên Hồng Cổ Niệm nén bi thương.

Hồng Cổ Niệm nhìn về hướng La Hồng: "Thánh Tử... Lão Thiên Sư quy tiên, bây giờ, không có truyền thừa, hi vọng người có thể đến Long Hồ sơn một chuyến, kế thừa đạo thống của Long Hồ là SƠN.

Đôi mắt vẫn vẹn tơ máu của Hồng Cổ Niệm nhìn chăm chăm vào La Hồng, lần này nàng không giống như đang nói đùa.

Trước đó, nàng cũng gọi La Hồng là Thánh Tử, nhưng phần lớn đều là lời đùa giỡn, mà lần này, nàng là nghiêm túc.

Lão Thiên Sư ngã xuống, Long Hồ sơn bây giờ nguy cơ sớm tối, Long Hồ sơn chiếm giữ vị trí có thể tranh đoạt đạo môn chính tông với Côn Lôn cung, vô cùng nguy hiểm, một khi Côn Lôn cung ra tay, Long Hồ sơn nhất định sẽ bị hủy diệt.

Lão Thiên Sư vừa chết, căn cơ của Long Hồ sơn căn bản không có cách nào so sánh với Côn Lôn cung.

Cho nên, Hồng Cổ Niệm gửi gắm hi vọng lên người của La Hồng, trên người kẻ có Tiên Thiên Vô Cầu Thể này.

La Hồng nao nao, không nghĩ tới Hồng đạo cô xuất hiện, mới mở miệng đã bảo hấn đi kế thừa Long Hồ sơn.

Nhưng mà, La Hồng lại không có lựa chọn cự tuyệt, chủ yếu là bây giờ, hấn đang tu luyện rất nhiều thuật tu hành như Tà, Nho, Phật, Võ, Kiếm...

Mà tà và nho tạo thành Lương Nghi Đồ. Phật, Võ, Kiếm vốn có thể hình thành Tứ Tượng, thế nhưng còn thiếu một hệ, ba thiếu một, thiếu sót một chút cảm giác viên mãn.

Cho nên, La Hồng vốn định tìm nơi nào đó để tăng tu vi đạo tu lên đến viên mãn.

Lúc đầu, La Hồng dự định đi càn quét Côn Lôn cung, để có được phương pháp tu hành đạo môn, nhưng xem ra hiện tại, có lẽ cũng không cần, Long Hồ sơn cũng là đạo môn, có lẽ, đi Long Hồ sơn một chuyến là đủ để hoàn thiện phương pháp tu hành đạo môn.

Mặc dù Long Hồ sơn yếu hơn so với Côn Lôn cung.

Nhưng mà, La Hồng để ý sao?

La Hồng căn bản không thèm để ý yếu hay không yếu, hấn chỉ là cần phương pháp tu hành đạo môn, để hoàn thiện hệ thống tu hành của bản thân.

Về bản chất La Hồng vẫn là một tà tu thuần túy.

Chính là đại ác nhân nhân gian, chỉ có Tà Đạo là hoa hồng, còn lại đều là lá xanh.

Cho nên, La Hồng đồng ý chuyện này.

"Nếu đã như vậy, chúng ta cũng đến Long Hồ sơn một chuyến đi, đi bái tế lão Thiên Sư một lần."

Đại Chu Thiên Tử xúc động thở dài.

Sau đó, không kéo dài thêm nữa, bốn người phi độ lên không trung, phi tốc lao về hướng Long Hồ sơn.

Long Hồ sơn được dãy núi vây quanh, tiên khí lượn lờ, núi như rồng, nằm giữa mây mưa cuộn cuộn, lại như hổ.

Dương quang xán lạn chiếu rọi xuống, toàn bộ dãy núi đều tản ra quang huy rạng rỡ, giống như những ánh sáng ngút trời, đan thành hình Long Hồ.

Nguyên khí thiên địa ở nơi đây cực kỳ nồng đậm, đạo quán san sát, cũng là một thánh địa tu hành hiếm có.

Hồng Cổ Niệm cười hặc mà về.

La Hồng ngự kiếm, Đại Chu Thiên Tử bay vút trên trời, Tiêu Ngũ Lục ngự đao.

Bốn người đồng loạt đáp xuống, rơi vào quảng trường sơn môn trước Long Hồ sơn.

Giữa thiên địa đều tràn ngập huyết tinh nồng đậm, đó là mùi máu tanh lưu lại sau khi Thiên Nhân bị giết.

Mà trên quảng trường, trận pháp đang trôi nổi, tất cả đệ tử Long Hồ sơn đều tràn đầy bi thương, bọn họ xếp bằng ngồi dưới đất, duy trì lấy trận pháp.

"Sur tôn xả thân trấn phong lại huyết nhục của hai mươi ba tên Thiên Nhân..."

Hồng Cổ Niệm nói.

"Trong những huyết nhục này ẩn chứa ý niệm cường đại của Thiên Nhân, giết không được, chỉ có thể phong cấm mà thôi..."

La Hồng nhìn lướt qua, đích thật thấy được trong trận pháp đang áp chế từng khối huyết nhục đang ngổ nguậy, chảy xuôi huyết dịch màu vàng.

Bị trận pháp áp chế, dùng toàn bộ sức mạnh của Long Hồ sơn, áp chế huyết nhục của đám Thiên Nhân này.

Mà áp chế đồng huyết nhục ấy, gần như tiêu hao đại đa số tinh khí thần của đệ tử Long Hồ sơn.

Kỳ thật Hồng Cổ Niệm cũng bởi vì trấn phong những huyết nhục Thiên Nhân này, mà khiến cho tinh thần suy kiệt.

Đại Chu Thiên Tử nhíu mày, vấn đề của Long Hồ sơn rất nghiêm trọng.

Tiếp tục như vậy, không chừng Long Hồ sơn lại bởi vậy mà đạo thống sụp đổ. Trên khuôn mặt xinh đẹp của Hồng Cổ Niệm, toát ra mấy phần đau thương, Long Hồ sơn đã từng vô cùng huy hoàng lại rơi vào bước đường như thế này.

Trận chiến với Thiên Nhân kia, căn cơ của Long Hồ sơn gần như đều đã hao hụt, không ít Lục Địa Tiên đã chết, mà ngay cả lão Thiên Sư cũng về cõi tiên.

"Khi còn sống Lão Thiên Sư có phân phó ta, nếu như ngươi đến Long Hồ sơn, nhất định phải dẫn ngươi đi bí cảnh Thái Cực một chuyến, đó là bí cảnh của Long Hồ sơn, truyền thừa mấy ngàn năm"

Hồng Cổ Niệm nhìn La Hồng, nói.

La Hồng khẽ gật đầu.

Mục đích chuyến này hẳn tới, chính là vì đạt được phương pháp tu hành đạo môn, thuật đề tu đạo môn.

Nhưng mà trước đó, La Hồng cảm thấy hẳn có thể cắt một đợt rau hẹ.

Trạng thái tinh thần của Hồng Cổ Niệm rất kém cỏi, ý chí hải đang rung chuyển không ngớt, có nguy cơ sắp sụp đổ.

Bỗng nhiên, La Hồng nhìn về hướng nàng: "Giải khai trận pháp"

Lời nói của La Hồng khiến Hồng Cổ Niệm sửng sờ.

"Thiên hạ hôm nay, người người có thể đồ tiên, không cần trận pháp gì áp chế... Thiên Nhân, giết là được rồi."

La Hồng thản nhiên nói.

Chương 918: Số 9 ngu xuẩn, chỉ là số 2 vĩ đại đây!

(2)

Lời nói này, khiến cho Đại Chu Thiên Tử và Tiêu Ngũ Lục hoàn toàn không còn gì để nói, nhưng mà, bọn họ cũng hiểu, La Hồng có tư cách nói những lời này.

Dù sao, chiến tích của La Hồng trong trận chiến trên Vạn Kiếm sơn cũng đã truyền về Đại Chu.

Một trận chiến giết mấy chục Thiên Nhân, còn chém giết một cường giả Bán Tôn.

Mà còn chặt đứt liên hệ giữa Thiên Nhân và Trường Hà Sinh Mệnh đằng sau Thiên Môn, khiến Thiên Nhân không còn bắt tử bắt diệt, cũng sẽ tử vong ở nhân gian!

Hồng Cổ Niệm và đệ tử Long Hồ sơn vẫn luôn cố gắng trấn áp huyết nhục của Thiên Nhân, cũng không biết được chuyện xảy ra trong thiên hạ.

"Không thể!"

"Thiên Nhân không dễ giết, cũng không tiện giết, hai mươi ba tên Thiên Nhân này chính là do lão Thiên Sư liệu mình phong ấn, một khi phá vỡ phong ấn, Thiên Nhân nhất định sẽ khôi phục, sẽ mang đến cho Long Hồ sơn tai họa ngập đầu"

"Không có khả năng mở ra phong ấn, Thiên Nhân sao có thể nói giết là giết?"

Trong Long Hồ sơn, mấy vị đạo nhân Lục Địa Tiên mặt mũi tràn đầy tang thương, trong đôi mắt tràn đầy tơ máu mở miệng.

Không ít đệ tử cũng là tràn đầy bi phẫn.

Bọn họ không biết chiến tích của La Hồng, cho nên không tin, dù sao, trong hai mươi ba tên Thiên Nhân này có một tên Thiên Nhân cửu cảnh, mà cửu cảnh đã được coi là cao nhất của nhân gian rồi.

Hồng Cổ Niệm cũng có chút hoảng hốt, cảm giác có khả năng La Hồng đang nói giỡn.

Thiên Nhân... Giết là được rồi sao?

Lời nói này nghe thật là nhẹ nhàng.

Nàng hơi nhăn mày lại, đang muốn mở miệng.

Mà La Hồng quét nhìn rất nhiều đệ tử Long Hồ sơn một cái, sau đó giơ tay lên, nhẹ nhàng gõ một cái.

Bỗng nhiên tung ra kiếm, có luồng kiếm khí như Bạch Xà bắn ra từ một cái đâm nhẹ của hắn, ngay lập tức, tràn ngập toàn bộ quảng trường.

Trong sự trùng kích đan xen, trận pháp mà mỗi một đệ tử Long Hồ sơn phải đau khổ duy trì, đồng loạt bị đánh phá.

Oanh!

Trận pháp phong ấn mà Lão Thiên Sư liều mạng mình sử dụng, trong nháy mắt đã bị giải trừ.

Ánh hào quang màu vàng xông vào mây xanh.

Chỉ trong chớp mắt tiếp theo, ba đạo lưu quang vô cùng sáng chói, trong đồng huyết nhục bầy hầy, có khí thế khủng bố đang phóng thích, kiềm nén, ngột thở, khiến cho người ta thở không nổi.

Ba tên Thiên Nhân cử cảnh!

Biến cố này, khiến cho các đệ tử của Long Hồ sơn ngây dại.

Trận pháp bị giải trừ thì cũng thôi đi, Thiên Nhân cử cảnh sao lại biến thành ba tên chứ?!

Không phải hai mươi ba tên Thiên Nhân hay sao?

Trong đó chỉ có một tên cử cảnh thôi mà?

Rất nhiều đệ tử nghi hoặc không hiểu, tuy nhiên lại có sự khủng hoảng do vô tri quanh quần bao vây lấy họ.

Ba tên cử cảnh... Không có lão Thiên Sư của Long Hồ sơn thì nhất định không ngăn nổi nổi.

Mà đồng tử của Hồng Cổ Niệm cũng se chặt lại, không thể tin, La Hồng... lại ra tay giải trừ trận pháp mà lão Thiên Sư bố trí?

Tận thế của Long Hồ sơn... sắp tới rồi!

Một luồng khí tức khủng hoảng, phẫn nộ, tràn ngập bên trên quảng trường, không ít đệ tử Long Hồ sơn đều trợn mắt nhìn về hướng La Hồng.

La Hồng thì lại rất hài lòng với hành động bá đạo của mình.

"La công tử, cần chúng ta hỗ trợ không?"

Tâm thần Đại Chu Thiên Tử khê động, Tạo Hóa Lô dâng lên, hư không vụn vụn, khí cơ cường hoành, y ngưng trọng mà nói.

Tiêu Ngũ Lục cũng rút ra hai thanh đao Thần Binh vất bên hông ra, đao ý cuộn cuộn.

"Những Thiên Nhân này bị trận pháp áp chế, làm tiêu tan không ít tinh khí thần, thực lực sớm đã rơi xuống, về phần xuất hiện ba tên cử cảnh, hẳn là đạt thành do cắn nuốt huyết nhục của nhau khi bị phong ấn trong trận pháp, không sao, giết giống... Như giết chó.

La Hồng thản nhiên nói.

Lời nói vừa dứt, trong ánh mắt không thể tin của Hồng đạo cô, hần bước ra một bước.

Áo trắng tung bay, giống như một đóa hoa sen nở rộ.

La Hồng chống tà kiếm vào trong hư không, bình tĩnh nhìn ba tên Thiên Nhân đang dần dần khôi phục.

Khí tức kinh khủng, uy áp tràn ngập trên đỉnh Long Hồ sơn.

Mà rất nhiều đệ tử Long Hồ sơn, trên mặt toát ra vẻ tuyệt vọng đến tận cùng.

Đôi mắt của bọn họ vẫn vận tia máu, mỗi một không kham nổi, mặc dù như thế, họ vẫn lấy ra kiếm gỗ đào của chính mình, đứng xa xa nhắm ngay Thiên Nhân đang dần dần khôi phục.

Lão Thiên Sư chiến tử!

Bọn họ... Cũng sẽ không lui bước!

Bọn họ tuân theo ý chí của lão Thiên Sư!

Hồng Cổ Niệm cũng không rảnh mà bị thương, khí cơ dâng lên, kiếm gỗ đào, Ngũ Hành Phù Giáp, Chương Tâm Lô đủ loại thủ đoạn đã đồng loạt được tung ra.

Oanh!

Phía trên Long Hồ sơn, khói mây cuộn cuộn.

Rất nhanh, từng tên Thiên Nhân thành hình, ba tên Thiên Nhân cửu cảnh, huyết nhục đang được tái tạo, khôi phục nhục thân.

Nhưng mà, bị lão Thiên Sư phong ấn, bị các đệ tử Long Hồ sơn làm tiêu hao không ít tinh khí thần, khí cơ của bọn chúng cũng đã suy yếu không ít.

"Hồng Thiên Thu đáng chết!"

"Lại còn liều mình phong ấn chúng ta, cần gì chứ?"

"Thiên Nhân chúng ta, bắt tử bắt diệt!"

ba tên Thiên Nhân cửu cảnh cầm đầu mở mắt ra, tiên khí lượn lờ, sát cơ cuộn cuộn, tra tấn mà Long Hồ sơn mang đến cho bọn chúng, tiếp theo bọn chúng phải trả hết lại cho Long Hồ sơn!

Bọn chúng muốn Long Hồ sơn bị hủy diệt!

Oanh!

Long Hồ sơn đã không có Hồng Thiên Thu, không ngăn được ba Thiên Nhân bọn chúng!

"Chiến!"

Trên quảng trường, Hồng Cổ Niệm lao lên không trung, cầm kiếm gỗ đào trong tay, ánh mắt rạng rỡ nhìn chăm chăm vào ba tên Thiên Nhân cửu cảnh.

Nhưng mà, nàng còn không có kịp phản ứng, La Hồng đã xuất thủ.

Hắn dậm chân một cái, Nhất Kiếm Hồng Trần Kiếp.

Chém ra một kiếm từ trong Trường Hà Thời Không, tốc độ nhanh đến mức khiến người ta khó mà nắm bắt.

Tên Thiên Nhân cửu cảnh kia hoảng hốt một cái, đã bị một kiếm của La Hồng bao phủ ở bên trong!

"Chỉ là một tên nhất phẩm? Muốn chết!"

Tên Thiên Nhân cửu cảnh kia cười nhạt.

Thiếu niên nhất phẩm trước mắt này lại đâm vung kiếm hướng về một Thiên Nhân cửu cảnh là gã, thật sự là can đảm lắm.

Gã ta thân là Thiên Nhân cửu cảnh, đại đạo chín ngàn dặm, sức mạnh phòng ngự cũng cường hãn cùng cực, cho dù đứng đấy bất động, để tu sĩ nhất phẩm chặt chém, cũng chưa hẳn sẽ bị chém chết!

Nhưng mà, chỉ trong chớp mắt tiếp theo.

Phốc phốc!

Hồng Trần Kiếp đâm xuyên qua tên Thiên Nhân này, xoẹt một tiếng.

Chặn ngang đứt phăng tên gã ta, máu tươi màu vàng dâng lên, huyết nhục văng tung toé.

Không né à?

La Hồng ngơ ngác.

Lão Thiên Sư thực trâu bò, lại có thể phong ấn một tên Thiên Nhân cửu cảnh thành thiếu năng trí tuệ?

Chương 919: Số 9 ngu xuẩn, chỉ là số 2 vĩ đại đây!

(3)

Nếu đã như vậy, La Hồng ra tay càng hung ác.

Sau khi xé rách nhục thân của Thiên Nhân này, trực tiếp xâm nhập vào ý chí hải của đôi phương, Thánh Nhân Thư Sơn trấn áp xuống, uy thế huy hoàng âm âm đè nén.

Tên Thiên Nhân cửu cảnh này đã nhận ra không thích hợp!

Con mẹ nói!

Cái tên này con mẹ nó là nhất phẩm hay sao?

Nhưng mà, giờ phút này phản ứng lại thì đã không kịp, gã ta vốn đã bị đánh tan không ít tinh khí thân, sao có thể ngăn cản La Hồng khí thế đang hùng mạnh, chuẩn bị tru diệt Côn Lôn cùng?

Đại đạo chín ngàn dặm bị chém chết, đạo hoa tàn lụi!

Trên không trung Long Hồ sơn đang phiêu đảng mưa máu màu vàng.

Thiên địa cứ như cũng đang chúc mừng.

Mà động tác trên tay La Hồng không ngừng, còn lại hai tên cửu cảnh đã tàn rồi, hẳn muốn giết thì độ khó cũng không lớn!

Một kiếm giơ lên, Đạn Chỉ Kiến Quỷ Đồi!

Quỷ Đồi thăm thăm đập thẳng xuống, đánh cho một tên cửu cảnh huyết nhục vỡ nát.

Thiên Ma Nhất Chỉ điểm ra, một tên Thiên Nhân khác cũng bị chấn bẻ cả cái đầu!

Trảm Thần Nhất Kiếm, đại đạo tan nát!

Ba tên Thiên Nhân tàn phế này vừa vào nhân gian đã bị lão Thiên Sư xả thân phong ấn, bọn chúng căn bản không biết hành động hung ác của La Hồng ở trên Vạn Kiếm sơn.

Cho nên...

Cứ mất mạng như vậy.

Cơn mưa máu màu vàng bay lả tả không ngớt, giữa thiên địa còn vang vọng ba tên Thiên Nhân cửu cảnh đang kêu rên gào thét.

Bọn chúng... Chết rất thảm!

Làm sao lại chết chứ! Mà phía trên Long Hồ sơn, một đám đệ tử Long Hồ sơn đang chuẩn bị liều chết một trận cũng bị choáng váng.

Nhìn thấy cơn mưa máu màu vàng đầy trời, cùng với ba tên Thiên Nhân đã mất mạng, họ chỉ cảm thấy tâm thần bị trùng kích cực lớn.

Không phải nói... Thiên Nhân bắt tử bắt diệt, căn bản không giết được hay sao?

Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Thời đại... Thay đổi rồi sao?

Bọn họ đã theo không kịp bước chân của thời đại?

Hồng đạo cô cũng chờ đợi năm kiếm gỗ đào.

Trên khuôn mặt xinh đẹp, tràn đầy vẻ ngơ ngác.

Ta là ai? Ta đang ở đâu? Ta đang làm gì?

Sao Thiên Nhân lại mất mạng rồi?

Bốn câu hỏi ngơ ngác đánh thẳng vào tâm linh.

Sau một khắc, Hồng đạo cô hiểu ra, trong đôi mắt dâng lên vẻ khiếp sợ.

La Hồng... Càng ngày càng yêu nghiệt!

Thiên Nhân... hình như cũng không khó giết như trong tưởng tượng!

"Đa tạ Thánh Tử báo thù cho lão Thiên Sư!"

Hồng đạo cô lấy lại tinh thần, vô cùng kích động, quát chói tai một tiếng.

Một tiếng khê kêu này, quanh quẩn trong mỗi một góc hẻo lánh của Long Hồ sơn.

Toàn thân tất cả các đệ tử đều giật bắn lên một cái!

"Đa tạ Thánh Tử!"

"Thánh Tử vô địch!"

"Long Hồ đang lúc hưng thịnh, Thánh Tử bất bại!"

Tiếng hô giống như núi kêu biển gầm, truyền vang ra từ trong miệng của các đệ tử Long Hồ sơn.

Phía trên khung trời, có kim vân cuộn cuộn kéo đến, đây là kim vân ban thưởng, trên đỉnh đầu mỗi một vị đệ tử Long Hồ sơn đều có kim vân bao phủ, hoặc lớn hoặc nhỏ.

Trên đỉnh đầu Hồng đạo cô cũng có, phần thưởng của nàng lớn chừng nửa cái nôi, xem như phần thưởng không tệ.

Dù sao, nàng xem như xuất lực lớn nhất trong chuyện phong ấn ba tên cửu cảnh này, đương nhiên, lão Thiên Sư cũng hẳn có giải thưởng lớn, thế nhưng lão Thiên Sư đã ngã xuống, những phần thưởng này lại phân cho các đệ tử Long Hồ sơn.

"Đây là ban thưởng của quy tắc, xem như đồ tốt."

La Hồng thu kiếm lại, chống kiếm mà đứng, thần nhiên nói.

"Giết chết Thiên Nhân, có thể đến ban thưởng quy tắc của thiên địa, đây cũng là quy tắc, nếu muốn đột phá, hoặc là nâng cao một bước, vậy thì đi giết Thiên Nhân, những ban thưởng thiên địa này được thêm vào người, trợ giúp cho phá cảnh nhất"

La Hồng nói.

Đôi mắt Đại Chu Thiên Tử sáng lên, hô hấp của Tiêu Ngũ Lục cũng có chút dồn dập.

Đại Chu Thiên Tử cũng biết Nữ Đế và Ngô Thanh Hoa bước vào cảnh giới Bán Tôn, bây giờ y cũng đã rõ, sở dĩ hai người bọn họ có thể phá cảnh, chính là có liên quan đến phần thưởng này!

La Hồng không có gấp, chờ đợi rất nhiều đệ tử Long Hồ sơn và bọn người Hồng đạo cô luyện hóa xong những phần thưởng này.

Luyện hóa ban thưởng cũng không tốn hao quá nhiều thời gian.

Rất nhanh, Hồng đạo cô đã hoàn thành ban thưởng luyện hóa, dáng vẻ suy nhược của nàng cũng đã được quét sạch sành sanh, tinh khí thần cả người đã trở về.

Thậm chí, tu vi còn đã đột phá lên cao, tu vi của nàng bước vào lục cảnh!

Ánh mắt Hồng đạo cô rạng rỡ, khi nhìn về phía La Hồng còn mang theo sự mừng rỡ.

Lão Thiên Sư đã ngã xuống, đạo thống Long Hồ sơn tràn ngập nguy hiểm, mà áp chế ba tên Thiên Nhân còn làm hao hết tinh khí thần của các đệ tử.

Một khi tinh khí của các đệ tử hao hết, nhất định sẽ chỉ rơi vào kết cục bỏ mạng toàn bộ.

Đến lúc đó, Long Hồ sơn sẽ triệt để bị hủy diệt.

Mà bây giờ, La Hồng lấy thể sét đánh lời đình chém giết ba tên Thiên Nhân cứu cảnh, giúp Long Hồ sơn ngăn cản được nguy cơ diệt tông.

Dòng nước róc rách, bầu trời và mặt nước có chung một sắc màu.

Trên vách đá dựng đứng, có huyền quan đứng sừng sững.

"Đó là quan tài của lịch đại Thiên Sư"

Hồng đạo cô nói.

La Hồng ngự kiếm, Hồng đạo cô vừa cười hặc, vừa giới thiệu cho La Hồng.

Hai người lưu chuyển ở giữa sơn thủy, rất nhanh đã đến được một chân núi.

Trên đỉnh núi là hai tảng đá to lớn xếp chồng lên nhau, mà ở giữa hai tảng đá, có một cái khe hở, trong khe hở có một con đường đá dẫn thẳng lên mây xanh.

"Đây chính là Nhất Tuyền Thiên của Long Hồ sơn, đằng sau Nhất Tuyền Thiên, chính là bí cảnh Thái Cực"

Hồng đạo cô không đi vào Nhất Tuyền Thiên, mà là để La Hồng tự mình bước vào, La Hồng nắm giữ Đạo Nguyên, có được chìa khoá đi vào bí cảnh.

Hơn nữa, cơ duyên của đạo môn, coi trọng một chữ "Duyên", nếu La Hồng có duyên, tự nhiên có thể có được truyền thừa.

Nếu là vô duyên, vậy thì... Mệnh trung chủ định, cũng không cưỡng cầu được.

Tay áo trắng của La Hồng bông bênh, tóc trắng bay phất phới, bên hông vác lấy tạ kiếm, bước từng bước một đi lên Nhất Tuyền Thiên.

Dưới chân núi, Hồng đạo cô mong mọi và trông chờ.

Trong đôi mắt nàng mang theo vài phần chờ mong.

Chương 920: Số 9 ngu xuân, chỉ là số 2 vĩ đại đây!

(4)

Sương núi mông lung, La Hồng đang bước trên con đường đá cảm thấy sắc trời đang phát sinh biến hóa, phẳng phất có ráng mây cuộn cuộn, thái hà chiếu trời.

La Hồng bước từng bước một trèo lên bậc thang, có làn gió mát quét qua, làm cho tay áo trên người hắn tung bay.

Thoáng chốc đã vượt qua được mấy ngàn bậc thêm đá.

Nhất Tuyền Thiên Đền chật chội ở giữa hai tầng đá, La Hồng cười cười, thân thể ẩn vào trong đó, bị hắc ám vô tận do tảng đá lớn che đầy căn nướ.

Ông!

Ngay lập tức, có một cảm giác không gian vặn vẹo đang lưu chuyển.

La Hồng chỉ cảm thấy, ý chí của hắn như bị lôi kéo vào một mảnh đất huyền bí, quang hoa tối tăm mờ mịt quanh quần lấy, vung vẩy vào.

Mà trong ý chí hải của La Hồng.

Tà Thần Nhị Cáp đang buồn bực ngán ngẫm nằm sấp, bỗng nhiên giương đầu lên!

Lỗ mũi bỗng nhiên phóng đại!

"Chỉ... Ngươi thấy một khí tức quen thuộc!"

Tà Thần Nhị Cáp, nói.

Trong giọng nói của y mang theo vài phần không thể tin được.

Trong nhân gian này, làm sao y lại nghĩ được được khí tức quen thuộc chứ!

"Tiểu La ngu xuân!"

"Ngươi lại làm cái gì vậy hả Tiểu La ngu xuân!"

Tà Thần Nhị Cáp gào thét.

Tiểu La ngu xuân, có phải lại đang nghĩ biện pháp làm cho Chi thất nghiệp hay không?

Kẻ này thật nghiệt súc quá!

Nhưng mà, ý chí của La Hồng giống như là bị tách ra khỏi ý thức, ngồi xếp bằng trong ý chí hải, lại không nhúc nhích.

Mà lại có một ý thức khác, dường như đang chìm vào trong không gian huyền bí.

Dưới thân La Hồng, phía trên một trận đài Âm Dương Đồ Trộn, quang cầu có hào quang năm màu chiếu rọi đang không ngừng lơ lửng.

La Hồng liếc một cái là nhìn thấy, đại biểu cho năm loại thuộc tính Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ...

"Chỉ cảm nhận được, người thừa kế đời trước đã bỏ mình, người chính là người thừa kế tiếp theo sao?"

Bỗng dưng, có thanh âm vô cùng rõ ràng khuấy động mỗi một góc hẻo lánh trong không gian.

Hả?

Cách tự xưng này... Có chút quen thuộc?

Chỉ?

La Hồng ngẩng đầu, ngắm nhìn bốn phía, có chút hồ nghi không thôi: "Nhị Cáp? Là người sao?"

"Đừng đùa, ta đang làm chính sự mà."

Nhưng mà, thanh âm kia quanh quẩn không ngớt, lại không có đáp lại.

Bỗng dưng!

Trong quang hoa tối tăm mờ mịt, có huyền quang vô tận đang chiếu rọi xuống.

La Hồng quay người là có thể nhìn thấy, một hư ảnh huyền bí không gì sánh được bắt đầu nổi lên.

Hư ảnh kia đang dần dần bện lại thành hình dáng một con Thanh Ngu.

Chỉ có điều, Thanh Ngu này lại khổng lồ như sao trời, cảm giác áp bách đến cùng cực.

"Phạm nhân, giơ tay lên, nhắm mắt lại, cẩn thận mà cảm nhận, cảm nhận được cái gì thì chính là cái đó, chớ có cưỡng cầu."

Thanh Ngu nói.

La Hồng khẽ giật mình, không phải là Tà Thần Nhị Cáp.

Nhưng mà, cũng tự xưng là Chỉ, chẳng lẽ là đồng loại của Nhị Cáp?

Cũng là Tà Thần?

Con mẹ nói Long Hồ sơn tự xưng là đạo môn chính tông, vậy mà lại thờ phụng Tà Thần?

Hình như cảm nhận được suy nghĩ trong lòng La Hồng, con Thanh Ngu kia nhàn nhạt mở miệng: "Phạm nhân, chớ suy nghĩ quá nhiều."

"Biết quá nhiều, cũng không phải chuyện gì tốt"

Lời nói của Thanh Ngu làm La Hồng hít sâu một hơi, không tiếp tục suy nghĩ quá nhiều.

La Hồng đi tới trung tâm Thái Cực Đồ, ánh hào quang ngũ sắc bắt đầu vây quanh hắn.

La Hồng nhắm mắt lại, giơ tay lên, trong thoáng chớp, ánh hào quang ngũ sắc phảng phất bắt đầu không ngừng phóng đại trước mắt của hắn.

Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ... Phảng phất có năm mảnh phù lục đang lượn vòng quanh thân.

Xoay chuyển hồi lâu, phù lục "Kim"? lặng lẽ trôi nổi hướng về phía La Hồng, rơi vào trong lòng bàn tay La Hồng.

Thoáng chớp!

Bên trên Thái Cực Đồ này, kim quang sáng bùng lên!

Phía dưới Nhất Tuyến Thiên.

Hồng đạo cô ngẩng đầu lên, bên cạnh nàng, mấy vị lão đạo sĩ cũng hiểu biết về Long Hồ sơn đều đã xuất hiện.

Mấy người Đại Chu Thiên Tử, Tiêu Ngũ Lục cũng đi tới nơi đây.

Quan sát lấy Nhất Tuyến Thiên.

Bí cảnh Thái Cực bên trong Nhất Tuyến Thiên.

Đó là một bí cảnh vô cùng huyền bí, trong bí cảnh có một cái gì đó vô cùng kinh khủng mà thần bí.

Mà tồn tại kia, phụ trách giao lại truyền thừa.

Bỗng dưng!

Phía trên Nhất Tuyến Thiên, có kim quang sáng chói lóa mắt, ánh sáng màu vàng óng kia quá lóa mắt, chói lòa giống như một ánh thái dương gay gắt lao ra từ giữa trong tảng đá vậy!

Đôi mắt Hồng đạo cô lập tức run lên: "Xong rồi! Xong rồi!"

"La Hồng đạt được truyền thừa của bí cảnh! Đạt được sự tán thành của Đạo Tổ!"

"Cái màu vàng này... hẳn là "Kim Hành Quyết"!"

Hồng đạo cô kích động không thôi.

La Hồng thật sự có thể đạt được truyền thừa của Long Hồ sơn, đã bao nhiêu năm, từ khi lão Thiên Sư đạt được truyền thừa của Long Hồ sơn, mấy trăm năm qua, mỗi một lần đệ tử của Long Hồ sơn bước vào bí cảnh Thái Cực bên trong Nhất Tuyến Thiên, đều thất vọng không sao sánh được, tay không mà về.

Mà bây giờ, Nhất Tuyến Thiên lại tái hiện quang huy!

Cùng lúc đó.

Bên trong bí cảnh Thái Cực.

La Hồng bắt lấy chùm sáng màu vàng kia, bỗng dừng, tâm thần giống như xuyên qua không gian và thời gian, liên hệ với cõi U Minh, giống như phá vỡ cả thời gian!

Oanh!

Trong ý chí hải.

Tà Thần Nhị Cáp đột nhiên tỉnh thần!

"Này! Là số 9 sao?!"

"Số 9 gu xuân! Là người sao? Chỉ là số 2 vĩ đại đây, nghe thì xin trả lời!"

Tà Thần Nhị Cáp kích động không thôi.

Lỗ mũi càng ngày càng phóng đại.

Bên trong bí cảnh Thái Cực.

Hư ảnh của con Thanh Ngu vô cùng to lớn, phẳng phất như sao trời đè nén cả một mảnh khung trời, tròn mắt vốn thật nhỏ như khe hở, đang dần dần... dần dần... Không ngừng phóng đại, phóng đại...

Cuối cùng, mắt trâu tròng lớn như chuông đồng!

Tại sao trên người phạm nhân này lại có khí tức của số 2 thiếu năng trí tuệ kia chứ?!

Chương 921: Đại mộng nhập nhất phẩm, Trúc Cơ cuối cùng cũng

viên mãn! (1)

Trong không gian Hỗn Độn hư vô, phía trên Thái Cực Đài.

Hư ảnh Thanh Ngu to lớn trùng lớn đôi mắt như chuông đồng, nó hoài nghi có thể mình đã nghe lầm, nơi này là nhân gian, làm sao lại nghe được giọng nói của số ??

Nhìn quanh hai bên đằng sau, đôi mắt của Thanh Ngu rơi vào người phạm nhân đang nắm quang cầu màu vàng ở chính giữa Thái Cực trận đồ.

Nó và số 2 thành lập liên hệ, hình như chính là truyền đến từ trong thân thể của phạm nhân nhỏ bé trước mắt này, phạm nhân này, hình như là có liên quan đến số 2!

Thanh Ngu nghĩ đến điều này, trong đôi mắt như chuông đồng kia không khỏi lấp lóe qua mấy phản ánh sáng trí tuệ.

"Số 0 đã từng nói qua, khi chúng ta có thể sinh ra liên hệ với bên ngoài, điều này chứng minh, đây chính là thời điểm phong ấn của chúng ta sắp được giải trừ"

Đôi mắt của Thanh Ngu phát sáng lên.

Ánh mắt lại lần nữa khóa chặt lên trên người phạm nhân áo trắng tóc trắng trước mắt này, có lẽ, phạm nhân này chính là chìa khoá trọng yếu để mở ra phong ấn?

Vừa nghĩ đến đây, ánh mắt Thanh Ngu nhìn về phía La Hồng càng thêm thúy.

Có thể tiếp xúc với số 2, lại có thể tiếp xúc đến số 9 nó, bất kể có phải là chìa khoá mở ra phong ấn hay không, thân phận của phạm nhân trước mắt này nhất định là cực kỳ quan trọng.

"Muốn truyền thừa?"

"Chỉ đều cho ngươi!"

"Nhanh chóng trưởng thành!"

Tiếng nói của Thanh Ngu có chút hùng hậu.

Sau một khắc, hư ảnh to lớn bỗng nhiên giáng xuống một móng, cái móng đập xuống, quang cầu bốn màu còn lại cũng bị cưỡng ép bắn về phía La Hồng.

Làm xong những chuyện này, Thanh Ngu mới vừa lòng thỏa mãn.

"Này? Là số 9 ngu xuẩn sao? Con trâu nhà người đó! Đừng lân cận nữa, Chỉ nghe thấy tiếng nhắc móng của người rồi!"

Sau khi nắm cái quang cầu đều tràn vào trong cơ thể La Hồng, liên hệ giữa Tà Thần Nhị Cáp cùng Thanh Ngưu càng rõ ràng hơn.

Mà lời nói của Tà Thần Nhị Cáp cũng truyền đến từ một bên khác của thời không.

Nghe những lời của Tà Thần Nhị Cáp.

Hư ảnh Thanh Ngưu mặt không biểu tình.

Quả nhiên là thứ thiếu năng này, cái gì gọi là số 9 ngu xuẩn, nếu nó đáp lại, chẳng phải là thừa nhận mình là số 9 ngu xuẩn hay sao?

"Cút"

Hư ảnh của Thanh Ngưu nói một câu, sau đó, cái móng nghiền xuống liên tục.

Toàn bộ không gian Hỗn Độn đột nhiên nổ tung!

Trong ý chí hải của La Hồng.

Lỗ mũi của Tà Thần Nhị Cáp bỗng nhiên phóng đại, y cảm giác được liên hệ giữa mình và số 9... Bị cắt ngang!

Con mẹ nói Lại dám cắt đi tiếng của Chi?!

Còn bảo Chi vĩ đại cút?!

Không thể tha thứ Tà Thần Nhị Cáp vô cùng phần nộ, y vốn cho rằng là một lần tha hương gặp được cố tri, đồng hương gặp gỡ đồng hương, hai mắt lưng tròng.

Kết quả... Y lại bị ghét bỏ!

Tức xì khói!

Mà vào giờ phút này.

Ngoại giới.

Long Hồ sơn, Nhất Tuyền Thiên.

Ở dưới chân núi.

Hồng đạo cô kích động không thôi, hào quang màu vàng sáng chói kia xuất hiện, khiến cho người ta mê say, hiện tượng này mang ý nghĩa La Hồng được thu được truyền thừa bên trong bí cảnh Thái Cực!

Mấy trăm năm qua, Long Hồ sơn chưa từng có đệ tử nào lấy được truyền thừa, bây giờ La Hồng lại có được.

Quả nhiên, Tiên Thiên Vô Cấu Thể quả nhiên là cường hãn!

Không hổ là Tiên Thiên Đạo Thể Thánh Thai!

Long Hồ sơn... lại hưng thịnh!

trong đôi mắt Hồng đạo cô có sóng, gợn không ngừng, nhìn về hướng khung trời thái hà mệnh mông, toát ra mây phần tươi cười.

Sư tôn, ngài trên trời có linh, có thể an nghỉ!

Thiên Nhân bị giết, Long Hồ sơn có người kế tục, mọi chuyện đều tốt lên rồi!

Mà phía bên kia, Đại Chu Thiên Tử và Tiêu Ngũ Lục cũng để lộ vẻ tán thán.

Bọn họ làm cường giả của vương triều Đại Chu, mà Long Hồ sơn là quốc giáo Đại Chu, bọn họ sao lại không rõ bên trong Nhất Tuyến Thiên xuất hiện truyền thừa, mang ý nghĩa như thế nào.

Mặc dù Lão Thiên Sư ngã xuống, nhưng mà, truyền thừa của Long Hồ sơn cũng có người kế thừa, trong làn sóng tiếp theo, Long Hồ sơn sẽ đi lên một con đường được ăn cả ngã về không.

Quật khởi, hoặc là hủy diệt.

Tiếp theo La Hồng phải đi tranh phong với Côn Lôn cung, hơn nữa, La Hồng làm yêu nghiệt khiến cho nhân gian người người có thể đồ tiên, đối thủ của hắn không chỉ có một cái Côn Lôn cung, mà là tất cả Thiên Nhân trong toàn bộ thiên hạ!

Thậm chí, không chỉ có Thiên Nhân, còn có Thiên giới phía sau thiên môn.

Toàn bộ Thiên giới, đều có thể là địch nhân của La Hồng.

Mà Long Hồ sơn bây giờ lựa chọn La Hồng, nếu tương lai không bị hủy diệt, vậy cái chờ đợi Long Hồ sơn chính là đại hưng!

"Phù giáp mà Kim Hành Quyết luyện chế ra, có được sức mạnh không gì không phá được..."

"Ngũ Hành Phù Giáp của Long Hồ sơn vốn cường hãn, bây giờ, có Kim Hành Quyết gia trì, nhất định càng cường đại hơn"

Đại Chu Thiên Tử chấp tay sau lưng, cảm khái mà nói.

Tiêu Ngũ Lục chính là cường giả tu Đạo Đạo, đương nhiên, ở nhân gian, bên trong ngũ đại hệ thống Nho, Võ, Phật, Kiềm, Đạo, Đạo Đạo chưa từng xứng tầm ngang vế, nhưng mà, kỳ thật uy lực của Đạo Đạo cũng không yếu.

Thân là một vị đạo khách, hắn ta biết rõ, Kim hành trong Ngũ Hành thiên về sắc bén, phá hủy.

Nếu như hắn ta có thể tu hành Kim Hành Quyết, đạo thuật của hắn ta nhất định có thể nâng cao một bước!

Thậm chí có thể thăng lên đỉnh phong Đạo Đạo, trở thành khôi thủ Đạo Đạo, không chừng, còn có cơ hội để Đạo Đạo trở thành đại hệ thống tu hành thứ sáu!

Bỗng nhiên.

Sắc trời biến hóa, phía trên Nhất Tuyến Thiên.

Màu vàng sáng chói ban đầu đột nhiên biến hóa, hóa thành một màu đỏ rực, giống như một mặt trời hoàng hôn đang lặn về phương tây, ánh chiều tà lan tỏa, giống như ánh ráng chiều đang soi tỏa.

"Cái này..."

Hồng đạo cô mừng rỡ không thôi bỗng ngây ngẩn cả người.

Sau một khắc, đôi mi thật dài của nàng run lên, thân thể nõ nang run rẩy, trên mặt hiện ra vẻ không thể tin được.

Đây là... Hỏa Hành Quyết?!

Chương 922: Đại mộng nhập nhất phẩm, Trúc Cơ cuối cùng cũng

viên mãn! (2)

La Hồng không chỉ có đạt được một truyền thừa, còn chiếm được cái thứ hai?!

Không có khả năng!

Từ khi đạo thống Long Hồ sơn thành lập đến nay, chưa bao giờ có tình huống thu hoạch được truyền thừa thứ hai cả.

Trừ tổ sư gia của Long Hồ sơn!

Mà bây giờ, La Hồng đạt được truyền thừa thứ hai, khai sáng sử sách của Long Hồ sơn!

Sắc mặt của đám người Đại Chu Thiên Tử cũng ngưng trọng.

Xuất hiện biến cố?

La Hồng không chỉ đạt được Kim Hành Quyết, còn chiếm được Hỏa Hành Quyết?

Người này... Là quái vật sao?

Oanh!

Thoáng chốc!

Màu lửa đỏ bỗng rút đi, ánh hào quang xanh biếc rũ xuống, giống như sinh cơ ngày xuân bùng bùng, đang lan tỏa khắp trên Nhất Tuyền Thiên.

Màu xanh đập vào mắt, xanh đến mức kinh tâm!

Xanh đến mức đánh thẳng vào tâm linh!

"Mộc Hành Quyết?!"

Hồng đạo cô triệt để đỡ đỡ ra, cảm nhận được màu sắc phía trên Nhất Tuyền Thiên phảng phất để cho đại địa sống lại, không biết khi nào trên mặt của nàng có nước mắt rơi xuống.

Mộc Hành Quyết, đó là một trong Ngũ Hành Quyết mà lão Thiên Sư nắm giữ.

Cũng là truyền thừa mà lão Thiên Sư lấy được trong bí cảnh Long Hồ sơn.

Mà bây giờ, La Hồng cũng nhận được truyền thừa này.

Bên trên Long Hồ sơn, lúc đầu bởi vì sự ra đi của lão Thiên Sư, bách thảo héo khô, mà bây giờ, ánh hào quang màu xanh bỗng nhiên soi rọi, những cỏ cây đã chết đi kia đều đang thông thả khôi phục!

Khi ánh hào quang màu nâu và ánh sáng màu xanh lam cũng hiện tá, Thiên địa giống như triệt để lâm vào sự yên tĩnh như chết.

An tĩnh, yên tĩnh giống như cái chết!

Cho dù là Đại Chu Thiên Tử cũng không còn thông dong và bình tĩnh nổi nữa!

"Không hổ là La công tử..."

"Lại có thể đạt được truyền thừa Ngũ Hành Quyết hoàn chỉnh!

Long Hồ sơn lại hưng thịnh!"

Đại Chu Thiên Tử hít vào một hơi.

Hồng đạo cô và mấy vị Lục Địa Tiên khác của Long Hồ sơn đã sớm lâm vào trong điên cuồng, trong đôi mắt bọn họ tràn đầy không thể tin, có một cảm giác sợ hãi hoài nghi nhân sinh.

La Hồng... làm gì bí cảnh Thái Cực rồi?

Có phải hấn phá hủy bí cảnh Thái Cực rồi hay không?

Từ nay về sau, có phải Long Hồ sơn sẽ không có bí cảnh Thái Cực nữa hay không?

Chuyện này, quả thật là rất có khả năng đó!

Khi năm màu chùm sáng đồng loạt tràn vào cơ thể của La Hồng.

Trong đầu La Hồng không tự chủ được nổi lên nội dung pháp quyết

"Ngũ Hành Quyết".

Mỗi một văn tự đều đang nhảy nhót, giống như khắc sâu trong linh hồn của hấn vậy.

Hơn nữa, trong chùm sáng ẩn chứa sức mạnh pháp lực cực kỳ hùng hậu, những sức mạnh này phân tán đến tứ chi bách hài của hấn, không ngừng khiến sức mạnh của La Hồng trở nên cường đại.

Những pháp lực này, lấy nhục thân bây giờ của La Hồng, cũng có thể hoàn toàn tiếp nhận.

Cho nên, tụ vi đạo tụ của La Hồng cũng bắt đầu không ngừng tăng vọt!

Từ cửu phẩm, bắt đầu liên tục đột phá.

Pháp lực hóa thành đóa hoa sau lưng La Hồng không ngừng nở rộ...

Từ cửu phẩm liên tục vượt qua chín phẩm cấp, trực tiếp đạt đến cảnh giới nhất phẩm.

Mà La Hồng cảm thấy mình đang trong một giấc mộng.

Hắn mơ tới mình trở thành một đứa trẻ bị vứt bỏ, bị ném vào dưới chân Long Hồ sơn, trong cơn gió tuyết, hấn được nhặt lên trên núi.

Hắn giống như đã trải qua cả đời trong cơn mộng.

Cũng có thể nói là suy diên cả cuộc đời của người khác, hấn trở thành một tiểu đạo đồng chần trâu, tu hành phương pháp tu hành của Long Hồ sơn.

Hấn bắt đầu cô đọng pháp lực từng chút từng chút một, đầu tiên là Dưỡng Khí, Trúc Cơ, về sau là Kết Đan, Bạo Đan, Thành Anh...

Hấn bước từng bước từng bước từ tiểu đạo đồng trưởng thành thành một tu sĩ đạo môn cường đại.

Một giáp (sáu mươi năm) trôi đưa, trong núi không còn nhật nguyệt.

Làm bạn với Thanh Ngu, cùng múa với tịch mịch.

Hấn không ngừng tu hành phía trên Long Hồ sơn.

Đợi đến ngày trở thành nhất phẩm, cứ như có thiên lôi cuộn cuộn, La Hồng cảm thấy mình độ kiếp rồi.

Có kiếp lôi giáng xuống, La Hồng đều có thể nhẹ nhõm vượt qua.

Sau khi kiếp lôi kết thúc, Thiên Môn mở rộng.

Lực hút truyền đến từ đằng sau thiên môn, La Hồng có thể phi thăng!

Nhưng mà, ngay vào lúc sắp bước qua cánh cửa thiên môn, La Hồng biết được phải thay đổi huyết mạch, bước chân mới chỉ bước một nửa vào thiên môn đột nhiên rụt trở về.

Hấn bật tiếng cười lớn, từ bỏ cơ hội phi thăng thành tiên.

Quy tiên ngay tại chỗ, giống như hóa thành thanh khí khuấy động các nơi trong nhân gian.

Tĩnh mộng.

Đôi mắt của La Hồng trở nên thâm thúy rất nhiều, trong cơ thể hấn có pháp lực dâng trào cuộn cuộn, lao nhanh như dòng nước sông cả, đó là số lượng pháp lực dự trữ của nhất phẩm.

Mà La Hồng quả thật có cảm giác có thể dùng những pháp lực này như cánh tay của mình, không có chút cảm giác vướng víu nào tồn tại do cường ép tăng lên.

Đây chính là truyền thừa của bí cảnh Thái Cực Long Hồ sơn, thật là lợi hại!

Đôi mắt của La Hồng thâm thúy, cảm khái không thôi.

Hấn cảm khái lợi hại, không phải cái gọi là sự gia tăng thực lực giống như đốt cháy giai đoạn này, số lượng pháp lực dự trữ nhất phẩm cũng không đáng kể chút nào.

Điều làm La Hồng rung động là, cả một đời người trải qua trong giấc mộng kia, cuộc đời đó quá chân thực, chính là một đời chân thực của người tu đạo.

Mà dạng cả đời này, mới là thu hoạch lớn nhất của La Hồng trong việc này.

La Hồng khiêm khuyết là cái gì, kỳ thật chính là kinh nghiệm tu hành, mà hành trình đạo tu lần này cũng làm mở rộng tầm nhìn của La Hồng, giúp La Hồng càng có cảm ngộ sâu sắc đối với tu hành, đối với cuộc sống.

Trước đó La Hồng ra khỏi An Bình, một đường xuôi nam, đi bộ chín ngàn dặm, cũng là một loại cảm ngộ về phương diện tu hành.

Dưới sự trợ giúp của giấc mộng cả cuộc đời này, nhất hệ đạo tu của La Hồng không chỉ đạt đến nhất phẩm viên mãn, còn có thể tùy tâm sở dục mà không chế, sẽ không bởi vì độ thuần thực không chế sức mạnh không theo kịp mà dẫn đến năng lượng trong cơ thể bị mất cân bằng.

Cho nên, La Hồng mới cảm khái bí cảnh Thái Cực của Long Hồ sơn này cường đại.

Cái này đã không còn là quán đỉnh, có lẽ còn có thể hiểu thành một loại truyền thừa cảm ngộ tu hành.

Khi La Hồng mở mắt ra.

Hắn phát hiện mình đã không còn ở trong không gian Hỗn Độn kia.

Hắn xếp bằng trên con đường đá Nhất Tuyến Thiên.

Chung quanh là ánh hào quang ngũ thải sáng chói mà lóa mắt, trên đỉnh đầu La Hồng có một đóa hoa sen ngũ sắc lặng yên nở rộ, chiếu rọi hết thảy chung quanh giống như ánh cầu vồng.

Chương 923: Đại mộng nhập nhất phẩm, Trúc Cơ cuối cùng cũng

viên mãn! (3)

Sau khi tâm thần bình phục, pháp lực sôi trào trong cơ thể La Hồng cũng trở nên yên lặng.

Khí tức của La Hồng càng trầm ổn hơn.

Trên đại đạo rộng vạn dặm, có một đóa hoa đạo tu dâng lên.

Đại Đạo Chi Hoa lại nở rộ lần nữa, La Hồng lại cười nhạt một tiếng, giơ tay lên xẹt qua một cái.

Chém đạo hoa xuống.

Bây giờ, còn không phải lúc để đạo hoa nở rộ.

Bỗng nhiên giơ tay lên một cái.

Trên đỉnh đầu La Hồng bỗng nhiên có tiếng hân hải gầm thét.

Sau đó, Hắc Kim Lưỡng Nghi Đồ dâng lên.

Trên Hắc Kim Lưỡng Nghi Đồ, bốn phương vị đều có bốn thần vật đang lơ lửng.

Phật tu là Tiêu Phật Chung, võ tu là Võ Tiên Giáp, đạo tu là một đóa hoa sen Ngũ Sắc, kiếm tu chính là tà kiếm...

Lưỡng Nghi, Tứ Tượng... Đều đã viên mãn!

Bây giờ La Hồng đã xem như triệt để hoàn thành tu hành Trúc Cơ.

Kế tiếp điều La Hồng muốn làm, chính là đột phá!

Tu vi Tà tu dần dần đột phá, đạt tới cảnh giới Lục Địa Tiên, như vậy thì các tu vi khác mới có thể theo sát phía sau, dù sao, nghề chính của La Hồng hẳn chính là tà tu, không có khả năng lẫn lộn đầu đuôi.

Sau đó thì đi càn quét Côn Lôn cung, cứu ra Lý Tu Viễn, sau đó La Hồng hẳn cũng nên thật chuyên tâm tìm kiếm Thiên Địa Tà Môn, mượn

Thiên Địa Tà Môn, đột phá cảnh giới Tà Vương!

Chậm chậm thở ra một hơi, hân phun khí ra, thế mà cũng có tiên quang lượn lờ.

La Hồng đứng lên, cảm giác mình trở nên càng tiên phong đạo cốt, lại thêm hào quang do khí Chính Dương của Vô Cầu Thể bắn ra, nhìn qua La Hồng giống như Tiên Nhân chân chính vậy!

Cho dù là Thiên Nhân đi ra khỏi thiên môn cũng không tiên được bằng La Hồng!

La Hồng đi ra khỏi bí cảnh Thái Cực, đi xuống Nhất Tuyền Thiên. Hắn không ngự kiếm, giắt tà kiếm vào bên hông, giơ tay lên nhẹ nhàng vỗ một cái, lập tức khiến nguyên khí thiên địa hóa thành Tiên Hạc, hắn cười Tiên Hạc phiêu đảng bay xuống.

Quả thật có mấy phần phong thái đạo tu.

Bọn người Hồng đạo cô, Đại Chu Thiên Tử đều đã bay lên không trung, có chút không thể tin mà nhìn La Hồng.

Ai cũng không nghĩ tới, La Hồng lại có thể đạt được truyền thừa Ngũ Hành Quyết!

Phải biết là, bí cảnh Thái Cực kia chính là do tổ sư khai phá Long Hồ sơn để lại, nghe đồn thực lực của tổ sư khai phá cường đại vô cùng, còn có thể phân cao thấp với nhất đại phụ tử.

Chỉ tiếc, về sau theo dòng thời gian trôi qua, ngài đã ngã xuống.

Hồng đạo cô thì có chút khẩn trương, mặc dù nàng biết La Hồng tuyệt đối đã đạt được truyền thừa không lồ, nhưng dựa theo tính tình quái đản và danh xưng "Bí cảnh nhân đồ" của La Hồng...

Bây giờ bên trong bí cảnh Thái Cực không có người để giết, La Hồng có phá hủy bí cảnh hay không?

Hồng đạo cô cẩn thận từng li từng tí mà hỏi: "Thánh Tử... Bí cảnh còn lành lặn không?"

La Hồng vỗ tay một tiếng, tán đi Tiên Hạc nguyên khí dưới thân, đứng lặng trong hư không, cười cười: "Rất tốt"

"Ta cảm thấy bí cảnh Thái Cực của Long Hồ sơn mới là bí cảnh gần với bí cảnh Học Hải của Tắc Hạ Học Cung, bí cảnh Bắc Đẩu gì đó của Côn Lôn cung, thật sự là vô cùng rác rưởi."

La Hồng nói.

Chuyến đi lần này đến bí cảnh Long Hồ sơn khiến La Hồng phi thường vừa lòng.

Nghe được câu nói này, Hồng đạo cô lập tức nhẹ nhàng thở ra.

"Còn tưởng rằng Thánh Tử người thấy trong bí cảnh không có người có thể giết, sẽ phá hủy bí cảnh chứ"

Hồng đạo cô vỗ vỗ lồng ngực cao ngất, nói.

La Hồng trợn mắt, La Hồng hắn cũng không phải Nhị Cáp.

Làm sao có thể làm ra hành động không có đầu óc này.

Nhưng mà, nói đến Nhị Cáp, nếu La Hồng không có nghe nhầm, trong bí cảnh của Long Hồ sơn, hình như hắn có nghe thấy danh xưng tương tự với Tà Thần Nhị Cáp.

Oanh!

Nhưng mà, ngay vào lúc Hồng đạo cô vừa nhẹ nhàng thả ra.

Chỉ thoáng một cái.

Hai tảng đá lớn hai bên Nhất Tuyền Thiên kia bỗng nhiên hiện ra đây vết rạn.

Sau đó, dưới ánh nhìn của vạn chúng, ầm một tiếng đã tan nát, khói bụi cuồn cuộn ngút trời, vô số đá vụn đập xuống dưới núi...

Nhất Tuyền Thiên đã không còn.

Bí cảnh Thái Cực, cũng mất.

Hồng đạo cô ngơ ngác, bọn người Đại Chu Thiên Tử cũng cảm thấy hoảng hốt không thôi.

Bí cảnh nhân đồ... Quả nhiên bá đạo.

Không có người để đồ, vậy thì hủy đi bí cảnh!

Không thể trêu vào!

Đại Chu Thiên Tử nhẹ nhàng thả ra, may mắn vương triều Đại Chu chỉ nắm giữ một tiểu bí cảnh, La Hồng không để vào mắt, nếu không... sợ là tiểu bí cảnh của nhà mình cũng sẽ gặp nạn.

La Hồng nhìn thấy bí cảnh Thái Cực sụp đổ, cũng có chút sững SỜ.

Thật sự không phải hấn làm!

Con mẹ nói Bí cảnh cũng chơi trò dàn cảnh hại người à?

La Hồng hấn cũng không làm cái gì cả, chỉ đi học hỏi Ngũ Hành Quyết, bí cảnh này sao lại nổ kia chứ?

Đi dàn cảnh mà cũng không chuyên nghiệp như vậy!

Nụ cười trên mặt La Hồng có chút xấu hổ.

Hấn thật sự không phải Nhị Cáp!

Mà ánh mắt Hồng đạo cô nhìn về phía La Hồng thì là tràn đầy ai oán.

Lão nương tin người cái quỷ.

Nói rõ ràng là không hủy đi bí cảnh này kia mà?

La Hồng cười khan một tiếng.

Hấn nhìn về phía Đại Chu Thiên Tử cùng Tiêu Ngũ Lục.

"Hai vị, chúng ta còn có chính sự, phải đi bình định Côn Lôn cung, bản công tử mời Nữ Đế và Kỳ Lân Kiếm Tiên cùng nhau xuất thủ, việc này không nên chậm trễ, hiện tại cũng nên lên đường đi.."

Lời nói vừa dứt.

Áo bào trắng của La Hồng bỗng bành, không chế tà kiếm phóng lên tận trời, thẳng lên mây xanh.

Tạo Hóa Lô xuất hiện trên đỉnh đầu của Đại Chu Thiên Tử, y cười ha ha một tiếng, cũng đi theo.

Tiêu Nhị Thất đeo hai thanh đao bên hông, ngự đao phi hành, đuổi theo La Hồng.

Chỉ để lại Hồng đạo cô còn ghen lòng không thôi.

Nhưng mà, nhìn thấy bóng lưng La Hồng rời đi, đôi mắt Hồng đạo cô cũng ngưng trọng lại.

"Thánh Tử muốn tiến đánh Côn Lôn cung..."

"Bây giờ Thánh Tử đại diện cho Long Hồ sơn ta, trận chiến này, xem như cuộc chiến giữa đạo thống!"

Chương 924: Đại mộng nhập nhất phẩm, Trúc Cơ cuối cùng cũng

viên mãn! (4)

Đôi mắt của Hồng đạo cô lập tức kiên định lên.

Nàng mang theo hai vị đạo nhân Long Hồ sơn trở về trên quảng trường.

Đồng loạt kêu gọi bảy, tám vị Lục Địa Tiên còn sót lại của Long Hồ sơn, cùng nhau không chế Tiên Hạc, đi theo La Hồng.

Trận chiến này... Long Hồ sơn phải tử chiến đến cùng.

Bây giờ, Long Hồ sơn và La Hồng đã xem như triệt để buộc chặt với nhau.

Đặc biệt là, bí cảnh Thái Cực cũng sụp đổ.

Điều này nói rõ, một khi La Hồng bỏ mình, vậy thì truyền thừa của Long Hồ sơn sẽ triệt để bị đoạn tuyệt!

Cho nên, La Hồng không thể chết!

Dù là liều hết mạng sống của toàn bộ Long Hồ sơn!

Cho nên, Hồng đạo cô mang theo Lục Địa Tiên còn sót lại của Long Hồ sơn, đồng loạt đi theo La Hồng, đi bình định Côn Lôn cung!

Vèo vèo vèo La Hồng bước vào Long Hồ sơn, giết Thiên Nhân, lại vào bí cảnh Thái Cực, có được truyền thừa, nhưng những chuyện này kỳ thật cũng chỉ xảy ra trong thời gian nửa ngày thôi.

Bây giờ, La Hồng có được truyền thừa đạo môn, các hệ phương pháp tu hành cũng rốt cục đã viên mãn, luyện các hệ tu hành mà đạt đến Trúc Cơ đại viên mãn, khắp thiên hạ này, sợ cũng chỉ có một mình La Hồng.

La Hồng đứng lặng phía trên tà kiếm, hóa thành một trường long xé rách khung trời, lao về hướng Tắc Hạ Học Cung.

Đại Chu Thiên Tử và Tiêu Ngũ Lục đi theo phía sau.

Rất nhanh, họ đã thấy được Tắc Hạ Học Cung, phía dưới Đông sơn, nửa huyện An Bình đã biến thành phế tích.

Đôi mắt của Đại Chu Thiên Tử lập tức động lại, ngay cả huyện An Bình dưới sự bảo vệ của Tắc Hạ Học Cung cũng bị tập kích?

Nếu không có những Lục Địa Tiên Nhân Gian bọn họ thủ hộ và bảo vệ, Thiên Nhân trên trời giáng xuống nhân gian, thiên hạ vạn dân, vô số phàm nhân không tu hành trong thiên hạ, căn bản không có sức chống cự lại, sợ là sẽ trở thành sâu kiến trong sâu kiến.

Thiên Nhân vô tình, bởi vì bọn chúng đã không phải là người!
Cho nên, một khi nhân gian bị Thiên Nhân thống trị, vậy thì vạn dân chắc chắn sẽ trở thành heo chó, sinh linh bị nuôi nhốt.

Nhất định phải chống lại Thiên Nhân.

Đại Chu Thiên Tử nhú mày, trong lòng càng kiên định quyết tâm bình định khối u ác tính là Côn Lôn cung.

Phía trên Đông sơn.

Đã có hai bóng người an tĩnh đứng chấp tay ở đó.

Khi nhìn thấy phía trên khung trời, ba ánh quang hoa xé rách hư không, Nữ Đế cùng Ngô Thanh Hoa liếc nhau, cùng cười một tiếng.

Nữ Đế bước ra một bước, hư không cũng phảng phất bị áp súc dưới chân nàng, nàng quả thật là kỳ tài ngút trời, có thể lay sthân nữ nhi, đứng lặng trên đỉnh tu hành của nhân gian, thiên phú tự nhiên là không kém.

Chỉ ngắn ngủi trong một thời gian, nàng đã quen thuộc với chuyện nắm giữ sức mạnh Bán Tôn không ít.

Ngô Thanh Hoa thì là mộc mạc giản dị, cũng bước lên không mà bay lên.

Sau khi Đại Chu Thiên Tử gặp mặt Nữ Đế và Ngô Thanh Hoa, tâm thần không khỏi run lên.

Sức mạnh cấp bậc Bán Tôn, trong cõi U Minh, phảng phất có thể nhảy ra khỏi vùng thiên địa này, có loại khí cơ cảm giác làm không người nào có thể bắt được.

Trong hư không.

Đám người hội tụ.

Thiên Tử Đại Chu, Tiêu Ngũ Lục cầm Thần Binh cứu cánh trong tay, La Hồng thì có chiến lực cứu cánh.

Lại thêm hai vị Bán Tôn Nữ Đế và Ngô Thanh Hoa.

Đội hình như vậy, chính là đội hình đỉnh cấp của nhân gian!

Cho dù là một vương triều, sợ là muốn lật đổ chỉ trong khoảnh khắc cũng có thể làm được!

La Hồng nhìn thấy Nữ Đế cùng Ngô Thanh Hoa đều đã đến, không khỏi tay áo bông bênh mà nở nụ cười.

"Xuất phát!"

Không hàn huyên quá nhiều, cũng không nói lời hùng hồn gì cả.

La Hồng chỉ phun ra hai chữ.

Sau một khắc, Nữ Đế cùng Ngô Thanh Hoa liếc nhau.

"Xin mời"

Ngô Thanh Hoa chồng Thứ Lân, có chút nghiêng người.

Nữ Đế bước ra một bước, Long Tước Kiếm bắn ra thần quang, vọt thẳng ra ngoài.

Đại Chu Thiên Tử có Tạo Hóa Lô trên đỉnh đầu cười mở cười một tiếng, cùng Ngô Thanh Hoa cùng nhau đồng loạt hóa thành lưu quang, đi theo bay lên, phảng phất đám người này không phải đang chuẩn bị tiến hành một trận ác chiến, mà là một lần dạo chơi ngoạn thành vui vẻ.

La Hồng tay áo bông bênh, quay đầu mắt nhìn bọn người La Tiểu Tiểu, Tiểu Đậu Hoa đang mong mỏi cùng trông mong phía trên Tắc Hạ Học Cung.

Khoát tay áo, tà kiếm lơ lửng trước người.

La Hồng cười nhạt một tiếng, giẫm lên tà kiếm, lưu loạt bay qua trên không trung, hóa thành lưu quang, đuổi sát phía sau.

Hai vị Bán Tôn, hai vị Lục Địa Tiên tay cầm Thần Binh cửu cảnh, lại thêm La Hồng thực lực cường nhất phẩm nhưng lại khó mà phỏng đoán, có thể chém giết được cửu cảnh.

Tổ hợp như vậy, có thể xưng là nhóm chiến lực đỉnh cấp của nhân gian.

Phía chân trời xanh thẳm mênh mông vô bờ, những đám mây lười biếng treo trên bầu trời.

Khi gió nhẹ quét qua, mới có đám mây phát sinh di động nhỏ đến cực điểm, ánh nắng từ trên đó trút xuống, soi chiếu non sông tốt đẹp phía bên dưới.

Năm bóng người xé rách biển mây, phi tốc lao đi trong sóng mây đang cuộn trào.

Lục Địa Tiên có thể vượt qua không gian, càng đừng nói những cường giả có chiến lực vượt xa Lục Địa Tiên bình thường như bọn họ.

Người nào cũng đang lướt nhanh trong biển mây, khiến cho biển mây phảng phất có từng con từng con Bạch Long đang lặn lội.

Áo trắng của La Hồng bay lên, dưới dòng khí đang thổi quét xuyên thẳng qua sợi tóc, mái tóc trắng phơ bay lên tứ tán.

Tay áo hần bông bênh, ngời xấp bằng phía trên tà kiếm, giống như một Trích Tiên đang bay ngang qua không trung.

Mà quanh thân hần, các cường giả Nữ Đế, Ngô Thanh Hoa, Đại Chu Thiên Tử, Tiêu Ngũ Lục cũng đang bay nhanh lao tới, tiêu sái đến cực điểm.

"Phía dưới chính là vương triều Đại Hạ..."

"Ngày xưa vương triều Đại Hạ cường thịnh, mà sau khi Hạ Hoàng ngã xuống, rất nhiều đại quân đã tan vỡ, bây giờ, đã triệt để mất đi khả năng thống trị, rất nhiều bách tính Đại Hạ đều biến thành thứ mà Thiên Nhân nuôi nhốt"

"Mà cái này, chính là trạng thái bình thường khi Thiên Nhân thống trị nhân gian"

Đại Chu Thiên Tử chấp tay sau lưng, hoa phục trên người bay phát phới trong gió, y nhìn lướt qua vô số tình huống phía bên dưới, xúc động không thôi.

Phía trên đại địa, rất nhiều Thiên Nhân cảm ứng được trên bọn người La Hồng trên đỉnh đầu, cũng rung mình, từ bỏ bách tính mà phi tốc chạy trốn đi.

Lo lắng các cường giả nhân gian là bọn La Hồng trực tiếp ra tay đánh giết bọn chúng.

Chương 925: Công lên Côn Lôn, phân thân Tà Đết (1)

Nhưng mà, bọn người Đại Chu Thiên Tử ngay từ lúc bắt đầu đã không dự định xuất thủ giải cứu những bách tính này, về sau liền không có ý định đó.

Bởi vì thiên hạ hỗn loạn, vương triều Đại Hạ lớn như vậy, cương vực bao la, bao nhiêu bách tính bị Thiên Nhân nô dịch, biến thành công cụ để Thiên Nhân nghiền ép khí vận tín ngưỡng, bọn họ căn bản không cứu được.

Cho dù cứu được, cũng chỉ có thể trị ngọn không trị gốc.

Điều bọn họ cần phải làm là giải quyết đại phiền toái này của nhân gian từ gốc mà ra.

Nhưng mà, rất khó.

Bởi vì, Thiên giới quá bao la, mà vô số năm tháng đến nay, Thiên Nhân phi thăng bước vào thiên môn nhiều không kể xiết, cho dù bọn họ giết mấy Thiên Nhân này, căn bản cũng chỉ là hạt cát trong sa mạc.

Thiên môn không đóng, đằng sau Thiên giới vẫn sẽ có Thiên Nhân liên tục không ngừng mà đi ra.

rầm rầm rầm!

Cho nên, đám người không nhìn vào những chuyện xảy ra trên đại địa, chỉ bay thẳng về hướng Côn Lôn cung.

Bây giờ, diệt Côn Lôn cung đã là điều bắt buộc phải làm, nếu diệt được Côn Lôn cung, sẽ gây trở ngại rất lớn cho sức mạnh của Thiên Nhân ở nhân gian.

"Côn Lôn cung nằm ở địa vực Tây Nam vương triều Đại Hạ, có chút thần bí, tọa lạc ở phía trên Côn Lôn sơn, Côn Lôn sơn được nhân gian xưng tụng là tiên sơn, nghe nói vì đứng sừng sững trên đỉnh núi, vươn tay có thể hái ngôi sao, có thể đối thoại với Tiên Nhân"

Đại Chu Thiên Tử nói.

Dọc theo con đường này, Đại Chu Thiên Tử là nói nhiều nhất.

Y giơ tay lên, chỉ chỉ nơi xa.

"Đi thêm ba ngàn dặm là đến được khu vực Côn Lôn cung"

La Hồng ngồi xếp bằng phía trên tà kiếm, bỗng dung mở mắt ra, nhìn về hướng tây nam.

Trong loáng thoáng, hắn có thể nhìn thấy một ngọn núi tiên khí lượn lờ.

Nhưng mà, khiến La Hồng nhướn mày lên chính là, chung quanh ngọn núi được bao phủ trong tiên khí kia, hình như bị một tầng trận pháp thần bí bao phủ, bọc lại tất cả khí cơ, khiến cho tất cả mọi tình huống bên trong Côn Lôn cung không bị tiết lộ ra ngoài.

Không chỉ La Hồng đã nhận ra không thích hợp.

Ngô Thanh Hoa cũng cau mày.

"Xem ra Nhị tiên sinh thật sự là một mình tấn công lên Côn Lôn cung, nếu không, Côn Lôn cung sẽ không thi triển trận pháp như thế này để phong bế khí cơ."

Đôi mắt Nữ Đế vô cùng lạnh lẽo: "Côn Lôn cung chó má, cấu kết Thiên giới, hãm hại tu sĩ nhân gian, chính là hành động của kẻ gian, đáng chém!"

Nàng có một nguyện vọng nho nhỏ, đó chính là giết sạch tất cả Thiên Nhân trong thiên hạ.

Mà bây giờ, khoảng cách thực hiện nguyện vọng nhỏ này, hình như càng ngày càng gần.

"bị?"

Năm người không thảo luận quá nhiều, lập tức tăng nhanh tốc độ, lao về hướng Côn Lôn cung.

"Tru Côn Lôn!"

Tin tức này bỗng nhiên như bão táp mà quét tới, quét sạch hết cả ba đại vương triều là Đại Sở, Đại Hạ, Đại Chu!

Bọn Lục Địa Tiên trên Long Hồ sơn dốc hết toàn bộ sức mạnh, dưới sự dẫn đầu của Hồng đạo cô, phi tốc lướt qua khung trời.

Các cường giả Thiên Tử Đại Chu, Nữ Đế Đại Sở, Kỳ Lân Kiếm Tiên của Ngô gia, tâm gương chính nghĩa La công tử đồng loạt hội tụ lại với nhau, đi đến Côn Lôn cung, muốn tru diệt Côn Lôn.

Biết được tin tức này, các khách giang hồ hiện đang chịu đựng sự trấn áp của Thiên Nhân trên đại địa nhân gian, lập tức kích động, một vài tông môn, một vài thế gia tu hành đều có cường giả đi ra.

Hóa thành kinh phong phá vỡ dòng khí, đồng loạt hội tụ vào đại đội của Hồng đạo cô.

Hồng đạo cô cũng không nghĩ tới, nàng xuất hành sẽ gây nên tiếng vọng như thế này.

Hiển nhiên, thiên môn mở rộng, Thiên Nhân buông xuống nhân gian, xem thương sinh là sò cầu, nuôi nhốt thương sinh, cung cấp tín ngưỡng và khí vận...

Hành vi như vậy khiến mọi người nổi giận, không ít tông môn bại vong, không ít khách giang hồ đào vong trong quá trình này.

Mà kẻ gây ra mọi chuyện đều là Côn Lôn cung.

Bây giờ, biết được lời kêu gọi "Tru Côn Lôn" này, mọi người đều hội tụ lại.

Sơn môn Côn Lôn cung vỡ tan, đường núi từ đó nứt ra, không ngừng lan tràn đến cung điện trên đỉnh núi.

Mà vào giờ phút này, tại một trường đình cách Côn Lôn cung cả trăm dặm.

Có vài chục tên đệ tử Côn Lôn cung hội tụ ở nơi đây.

Mỗi một tên đệ tử Côn Lôn cung đều đạo bào bay tán loạn, lưng đeo trường kiếm, đôi mắt sắc bén không gì sánh được, khí tức ngút trời.

tu vi của đám đệ tử Côn Lôn cung này đều cũng nằm trên tam phẩm, thậm chí còn có vài tên cường giả cảnh giới nhất phẩm.

Trước đó, tòa trường đình này chính là trạm canh gác của Côn Lôn cung, dùng để quan trắc tình huống chung quanh Côn Lôn cung, xem có địch nhân xâm nhập Côn Lôn hay không.

Nhưng mà, phần lớn thời gian trong trường đình này đều không có đệ tử Côn Lôn cung tọa trấn, bởi vì, Côn Lôn cung là thánh địa nhân gian, ai dám xâm phạm?

Mà bây giờ, từ khi Lý Tu Viễn một người một nhánh hoa đào, quét nát sơn môn của Côn Lôn cung, giết chết mấy trăm tên đệ tử, Côn Lôn cung đã thận trọng lên.

Trong trường đình, một tên đạo nhân với mái tóc rũ xuống, bỗng dung mở mắt ra, gã ta nhìn về hướng khung trời xanh thẳm nhìn không thấy bờ ở nơi xa.

Thần sắc gã ta đột nhiên đại biến!

"Đó là cái gì?"

Phảng phất có năm con Bạch Long đang quay cuồng lao đến phía trên áng mây, xé rách chân trời, giống như lưu hỏa hung hăng đánh tới hướng Côn Lôn cung.

Bạch Long tán đi, hóa thành mấy bóng người rõ ràng.

Bọn người La Hồng tay áo bông bành, Nữ Đế ung dung hoa quý, Kiếm Tiên Ngô Thanh Hoa Kỳ Lân đồng loạt xuất hiện.

Hoặc ngự kiếm, hoặc bay lên không trung, khí tức hùng hồn, giống như che đầy cả mặt trời.

"Địch tập!!!"

Tên nam tử trần thủ trong trường đình, giờ phút này nhìn thấy tình hình như vậy, sắc mặt thoáng chốc đã trở nên tái nhợt.

Không chút do dự, trong tay của gã ta xuất hiện một viên ngọc phù, bỗng nhiên bóp nát.

Trong ngọc phù có một ánh quang hoa xông lên tận trời, sau đó, trên bầu trời, đột nhiên nổ tung.

Đối mặt phù lục tín hiệu này, bọn người La Hồng không để ý chút nào.

Chuyện bọn họ đột kích, cũng không có dự định che giấu Côn Lôn cung, lấy thực lực của Côn Lôn cung, rất dễ dàng có thể phát hiện sự tồn tại của bọn họ.

Cho nên, bọn người La Hồng lại bắn ra lần nữa, trực tiếp vượt qua phù lục tín hiệu, trăm dặm mà chỉ trong chớp mắt thôi là đã lao qua.

Chương 926: Công lên Côn Lôn, phân thân Tà Đết (2)

Về phần những tên đệ tử trong trường đình Côn Lôn cung kia.

Dù trong đó có không ít cường giả nhất phẩm tọa trấn, nhưng vẫn không thể khiến đám người La Hồng để mắt tới.

Các cường giả Bán Tôn, cửu cảnh, cũng không thể lại xuất thủ với lũ sâu kiến dưới chân.

Mục tiêu của bọn họ là Côn Lôn cung!

Là Lục Địa Tiên của Côn Lôn cung, Vân Thái Thương trong Côn Lôn cung† Mà khi bọn người La Hồng lướt qua bọn chúng, đệ tử trong trường đình Côn Lôn cung lập tức thở dài một hơi.

Chỉ là, cái thổ ra này chưa kịp kết thúc.

Bọn chúng đột nhiên cảm giác sát cơ ngập trời đang cuộn cuộn giữa thiên địa.

Quay đầu nhìn về phía nơi xa.

Lại nghe tiếng xé gió đang từng luồng từng luồng lao tới, vô số điểm đen dày đặc trên bầu trời, từng bóng người đang xuất hiện.

Tam phẩm, nhị phẩm, nhất phẩm, Lục Địa Tiên...

Chẳng chịt chi chít, nhiều vô số kể!

Đều là cường giả của nhân gian!

Có cường giả của một vài tông môn đã sa sút, có một vài bị thế gia tu hành Thiên Nhân đồ sát.

Những cường giả này hận Thiên Nhân đến cùng cực, cùng lúc đó, đối với kẻ đầu sỏ Côn Lôn cung đã dẫn đường cho Thiên Nhân đi xuống nhân gian, họ cũng ẩn chứa lửa giận cuộn cuộn.

Mà làm người dẫn đầu, Hồng đạo cô ngồi xếp bằng trên Tiên Hạc, đạo bào trên người bị gió thổi dán chặt lấy dáng người xinh đẹp.

Trong đôi mắt của nàng cũng tràn đầy sát cơ!

lão Thiên Sư vừa là cha vừa là thầy của mình phải bỏ mạng, Hồng đạo cô tràn đầy sát cơ đối với Côn Lôn cung!

"Giết!

Các cường giả Nữ Đế, Ngô Thanh Hoa không thèm quan tâm đến đám đệ tử Côn Lôn cung trong trường đình, nhưng bọn họ sẽ không buông bỏ.

Theo một tiếng gầm thét lạnh như băng.

Các cường giả của nhân gian đông loạt tung ra đòn công phạt, vô số công kích gào thét lao tới từ phía trên khung trời, toàn bộ trường đình, trực tiếp bị công phạt bao phủ, trong nháy mắt đã tan thành mây khói.

Hơn mười tên đệ tử Côn Lôn cung thì đã có phân nửa bỏ mình, những tên còn lại toàn thân nhuốm máu mà chạy, nhưng cũng không trốn được xa.

Hồng đạo cô vung bàn tay ra, nguyên khí cuộn lên, hóa thành bàn tay khổng lồ, chụp chết tên đệ tử nhất phẩm đứng đầu.

Những đệ tử khác cũng bị cường giả của nhân gian tấn công chôn vùi tại chỗ, khí tức tan biến, trong nháy mắt đã bỏ mình.

Sơn môn Côn Lôn cung.

Trong hư không.

Năm luồng khí tức mãnh liệt của bọn La Hồng, đang đứng lơ lửng.

Môn hộ công đền sơn môn đã sớm tan nát, cũng có thể nhìn thấy con đường đá bắt đầu nát thành hai nửa từ chính giữa.

Nhưng mà, cách trở bọn họ lại là một tấm chắn, đó là tấm chắn trận pháp, trong lúc mơ hồ, có thể nhìn thấy trên đỉnh Côn Lôn sơn, là bóng dáng của từng tên đệ tử Côn Lôn cung đang ngồi xếp bằng dưới đất, vận hành trận pháp.

"Đây là đại trận hộ sơn của Côn Lôn cung, nghe đồn đã được lưu truyền từ thời Thượng Cổ đến nay, có thể ngăn cản sức mạnh công phạt của Bán Tôn"

Sắc mặt của Nữ Đế vô cùng lãnh khốc, nàng mang theo Long Tước Kiếm, hoa phục bay lên.

Xuyên thấu qua tấm chắn, có thể nhìn thấy khí tà sát ngập trời đang cuộn trào bên trong tấm chắn, Côn Lôn cung vốn tiên khí lượn lờ, nay phảng phất như bị hắc ám bao phủ, có huyết sát đang dâng lên.

Cảnh tượng này, khiến cho tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

Ngô Thanh Hoa chân đạp Thứ Lân, ngự kiếm bay lên không, chấp tay sau lưng, áo tơ trắng bay phàn phật, y lắc đầu, trên mặt khó mà che giấu thất vọng: "Thánh địa mạnh nhất Nhân gian, bây giờ lại là tà khí bao trùm, giống như mảnh đất tà tu, đúng là mả mai không gì sánh được."

Mà La Hồng thì đã triệt để ngây ngẩn cả người.

Chuyện gì thế này?

Côn Lôn cung biến thành mảnh đất tà tu rồi sao?

Nhìn qua, giống như còn tà khí tận trời hơn cả Nam Chiếu thành.

Cùng lúc đó, La Hồng cảm giác được tám tà lệnh bảo trì liên hệ với Hoàng Siêu bên trong trang trữ vật kia bắt đầu không ngừng run rẩy.

Đôi mắt của La Hồng lập tức phát sáng!
Con mẹ nói Ai vat Thiên Địa Tà Môn... Thì ra là núp ở bên trong Côn Lôn cung!

Bản công tử đây là... Nhật được của từ trên trời rơi xuống rồi sao?!

Khó trách La Hồng không phát hiện tung tích Thiên Địa Tà Môn ở Nam Chiếu thành, hơn nữa, dùng lệnh bài có kết nối với Hoàng Siêu cũng không cách nào thành lập liên hệ.

Thì ra là ở chỗ này, dưới sự bao phủ của đại trận hộ sơn Côn Lôn cung, ngay cả sức mạnh tà sát cũng khó mà phun trào ra, tạo dựng liên hệ trở nên khó khăn cũng là chuyện đương nhiên.

La Hồng kích động, thánh địa lớn nhất nhân gian, danh xưng là đạo môn chính tông, thế mà lại cấu kết ở chung cùng với Thiên Địa Tà Môn.

Hoặc là nên nói, kẻ điều khiển lớn nhất phía sau Thiên Địa Tà Môn, có lẽ chính là Côn Lôn cung!

Khó trách, lấy mức độ khoan dung của tam đại vương triều đối với Thiên Địa Tà Môn, Thiên Địa Tà Môn còn có thể an ổn tồn tại, đồng thời mở phân đà ngay bên trong các đại vương triều.

Cái này há không phải cùng chung hình thức với Tị Thiên viện hay saot Giới cho một Côn Lôn cung, chính hay tà đều gom hết!

"Buồn cười đến cực điểm, đường đường Côn Lôn cung, đạo môn chính tông, thế mà lại xen lẫn với tà tu cùng một chỗ! Thật khiến người ta cảm thấy buồn nôn!"

"Khó trách Thiên Địa Tà Môn giết thế nào cũng giết không hết!"

Ti Thiên viện chính là nội ứng của Thiên Địa Tà Môn!"

Nữ Đế chán ghét đến cùng cực.

"Lão đầu Vãn Thái Thương! Hạng người ra vẻ đạo mạo, còn không ra nhận lấy cái chết!"

Lời nói Nữ Đế thông qua nguyên khí thiên địa nồng đậm mà cuộn trào, như tiếng sấm nổ âm âm nổ vang giữa thiên địa này!

Lời nói vừa dứt.

Nữ Đế bỗng nhiên giơ Long Tước Kiếm trong tay lên.

Trên thân, loại khí cơ cùng thiên địa hợp nhất này bỗng nhiên bắn ra, giống như một vệt sáng nối liền với trời đất!

Cảnh giới Bán Tôn, chiến lực vô song!

Một kiếm chém ra, kiếm quang phẳng phát như xé toạc cả trời, muốn chém nát vùng thiên địa này!

Phía dưới kiếm hoa, có Long Tước giương cánh!

Một kiêu này, quang hoa sáng chói, giống như chém ra cả biên mây vạn dặm, Long Tước to lớn hung hăng bay nhào đập vào vòng phòng ngự bảo vệ sơn môn Côn Lôn cung ở bên trong!

Chương 927: Công lên Côn Lôn, phân thân Tà Đết (3)

Đông!

Phảng phất như chuông cổ cùng reo lên, giống như cái chuông nặng nề nhất chuông bị cự lực gõ mạnh, tiếng chuông vang lên trùng trùng điệp điệp!

Nữ Đế bước vào cảnh giới Bán Tôn, một kiếm này của nàng lại bị đồ được!

Nữ Đế bịch bịch bịch rút lui nửa bước trong hư không, trên dung nhan tuyệt mỹ càng ngày càng lạnh lẽo.

Mà trong sơn môn Côn Lôn cung.

Có một đạo nhân cảnh giới Lục Địa Tiên, xuất hiện bên trong tà sát nồng đậm, nhìn thấy Nữ Đế không cách nào đánh vỡ đại trận hộ sơn, lập tức vui mừng, cười lạnh, nói: "Lớn mật! Lại dám xông vào Côn Lôn cung†"

Đôi mắt Nữ Đế thật lạnh lẽo, sát cơ cuộn cuộn: "Người thì tính là cái gì, người có tư cách mở miệng sao?"

Nữ Đế giơ Long Tước Kiếm trong tay lên, khí tức trên người lại không ngừng thăng lên lần nữa, nàng cũng không tin, mình ngay cả trận pháp hộ sơn của Côn Lôn cung cũng không phá được.

Nơi xa, từng bóng người đang phi tốc lao tới, cường giả của nhân gian đều đứng lơ lửng trên không, sát cơ cuộn cuộn nhìn chăm chăm vào Côn Lôn cung.

Cường giả giữa những người này, nhìn thấy tà sát nồng đậm bên trong Côn Lôn cung, cũng chấn động vô cùng.

Sau khi khiếp sợ, chỉ còn lại phần nộ đến tận trời!

Những tu sĩ này cảm thấy mình bị Côn Lôn cung lừa gạt.

Thánh địa nhân gian đã từng đức cao vọng trọng nhất, lại chính là Thiên Địa Tà Môn tà ác nhất!

Nữ Đế lại giơ Long Tước trong tay lên, mà phía bên kia, Ngô Thanh Hoa cũng nhíu mày, trong mắt có sát cơ phun trào.

"Kiếm tu chúng ta, làm việc thẳng thắn, căm ghét hạng người bản thủ như các ngươi nhất, nên một kiếm tru diệt!"

Vốn ban đầu Ngô Thanh Hoa còn không tình nguyện đến càn quét Côn Lôn cung, nhưng bây giờ, y đã lập xuống lời thề, nhất định phải diệt trừ

Côn Lôn!

"Bệ hạ, lão phu đến giúp ngươi!"

Ngô Thanh Hoa giờ một kiếm lên, trên người có kiếm khí ngập trời chảy xuôi từ đuôi đến chân, xuyên qua cả mây xanh.

Vung ra Thứ Lân, trong trường hà kiếm khí, có một con Kỳ Lân đang giẫm chân bước xuống, Kỳ Lân há miệng, phun ra vô số kiếm khí!

Hư không cũng bị cắt xẻ thành mảnh nhỏ!

Một kiếm Long Tước, cộng thêm một kiếm Thứ Lân.

Hai vị cường giả Bán Tôn chém ra một kiếm.

Một kiếm như khiến ch thiên địa ảm đạm, bỗng nhiên trảm lên đại trận hộ sơn của Côn Lôn cung.

Toàn bộ thiên địa cũng bỗng nhiên khựng lại, có khói bụi khuấy động bay lên từ chung quanh Côn Lôn cung, giống như Địa Long xoay người, gầm thét không ngớt, vô số đá vụn tứ tán văng khắp, cắt ra vô số khe nứt trên đại địa!

Mà khói bụi tán đi.

Tên trưởng lão Côn Lôn cung vừa mở miệng kia đã chảy mồ hôi lạnh ròng ròng toàn thân, sau khi thấy được đại trận hộ sơn vẫn không bị phá, lập tức mừng rỡ cười ha hả.

"Các ngươi cũng xứng làm kẻ thù của Côn Lôn cung ta sao!"

"Đợi đến khi chương giáo đại thành đạo thuật, các ngươi đều sẽ biến thành xương khô dưới chân Côn Lôn sơn ta!"

Trong đôi mắt trưởng lão này có tà sát phun trào, hiển nhiên cũng đã bị sức mạnh tà sát ảnh hưởng tới tâm thần.

Ánh mắt Nữ Đế càng lạnh lẽo, nàng lại bị một trưởng lão Côn Lôn cung nho nhỏ trào phúng.

Ngô Thanh Hoa lại nhíu mày, đại trận hộ sơn này, thật khó phá!

Mà cường giả chung quanh cũng hơi biến sắc mặt.

Xuất sư không suông sẻ!

Côn Lôn cung thật sự mạnh mẽ như vậy, ngay cả đại trận hộ sơn cũng khó mà đánh vỡ thế sao?

Sắc mặt Đại Chu Thiên Tử vô cùng ngưng trọng, ngay cả Nữ Đế liên thủ với Ngô Thanh Hoa cũng không đánh tan được, y và Tiêu Ngũ Lục cũng không có bất kỳ biện pháp nào.

Bỗng dưng.

Trong hư không, có tiếng cười trong sáng nổ tung.

Sau đó, tay áo trắng bông bênh, đã thấy La Hồng vác lấy tà kiếm, bước ra một bước, xuất hiện ở phía trước đại trận hộ sơn của Côn Lôn cung.

Tên trưởng lão kia gắt gao nhìn chăm chăm vào La Hồng, mà La Hồng cũng đang nhìn gã ta.

"Trận pháp này chính là cái mà Côn Lôn cung người cậy vào?"

"Chính là chỗ dựa mà người dám kêu gào với chúng ta?"

La Hồng nở nụ cười.

Chỉ trong chớp mắt tiếp theo, hần giơ tay lên, thân thể Vô Cấu Thể tản ra khí Chính Dương nồng đậm, sau đó, một ngón tay điểm ra!

Một phần trăm của Thiên Ma Bất Diệt Thể!

Thiên Ma Nhất Chỉ!

Một ngón tay của La Hồng điểm lên trên tám chấn của Côn Lôn cung.

Tám chấn không thể phá vỡ chống lại được kiếm chiêu của Nữ Đế và Ngô Thanh Hoa, lại dưới một ngón tay này, trong nháy mắt đã bị chột thủng!

Đầu ngón tay của La Hồng trực tiếp xuyên thấu qua tám chấn.

Chỉ trong chớp mắt tiếp theo, sóng chấn động huyền bí kia của Thiên Ma Nhất Chỉ bắt đầu khuếch tán ra.

Sóng chấn động của Thiên Ma!

Oanh!

Trước người La Hồng đột nhiên nổ tung ra một vụ nổ kinh khủng!

Đại trận hộ sơn của Côn Lôn cung trực tiếp bị một ngón tay của La Hồng làm cho nổ thành một lỗ thủng không lồ!

Tên trưởng lão kia sắc mặt đại biến, không có khả năng!

Đại trận có thể cản trở được Bán Tôn, làm sao lại dễ dàng bị một ngón tay đâm ra lỗ thủng như thế! Nữ Đế cùng Ngô Thanh Hoa khẽ giật mình, sau một khắc thì lập tức hít vào một hơi.

Đầu ngón tay này... Lợi hại như vậy?!

Nhưng mà, gương mặt Nữ Đế hiện ra nét vui mừng, uy nghiêm bao phủ.

"Chết đi!"

Long Tước Kiếm vung ra.

Bỗng nhiên bắn ra, phi tốc lướt qua bên tai La Hồng.

Tên trưởng lão cảnh giới Lục Địa Tiên kia của Côn Lôn cung trực tiếp bị Long Tước Kiếm xuyên qua, đóng đinh trên sơn đạo của Côn Lôn cung.

Bàn tay Nữ Đế bỗng nhiên nắm chặt một cái, ý chí hải của tên trưởng lão vừa mới nháy ra khỏi nhục thân, đã bị bóp sụp đổ! Trong tay Nữ Đế cấp bậc Bán Tôn, trưởng lão này... Căn bản không chống đỡ được.

Oanh!

Mà tấm chắn hộ sơn cũng tan nát, trên đỉnh núi, từng tên đệ tử đạo nhân Côn Lôn cung ngồi xếp bằng trên đá xanh, trên đất bằng, trên quảng trường, đều ho ra máu, tâm thần uể oải, khí tức gần như lụi tàn.

Đại trận bị phá, tâm thần của bọn chúng cũng bị trọng thương nặng nề!

La Hồng đứng lặng trước đại trận hộ sơn bị phá vỡ một lỗ thủng lớn trước đó kia.

Khóe miệng hẩn hơi nhếch lên.

Nhục thân cuộn cuộn phun trào, khí thế khủng bố dâng lên, sau đó, hai tay hẩn siết lại, nhục thân bát đoán, nhục thân đã tới gần viên mãn, vào thời khắc này đại triển thần uy, bỗng nhiên xé rách toạch cả đại trận ra!

Phốc!

Mỗi một tên đệ tử Côn Lôn đều ho ra một ngụm máu tươi, khí tức uể oải, suy sụp tinh thần ngã xuống đất, không rõ sống chết.

Mà đại trận hộ sơn, cũng đã triệt để bị phá.

"Giết!

Chương 928: Công lên Côn Lôn, phân thân Tà Đết (4)

Đôi mắt La Hồng ngưng tụ, mang theo hung phấn, mang theo kích động.

Côn Lôn cung lại chính là kẻ đứng đằng sau Thiên Địa Tà Môn, với người khác mà nói thì chuyện này không phải một tin tốt, nhưng mà, đối với La Hồng, lại là một tin vô cùng tuyệt vời.

Vừa vặn, giảm bớt không ít công sức của hắn, hốt nguyên một ổ!

Năm người bạn La Hồng, Nữ Đế, Ngô Thanh Hoa đồng loạt đáp xuống Côn Lôn cung, tà sát ngập trời cuộn cuộn, năm người đặt chân lên sơn môn Côn Lôn cung, trực tiếp phi lên không trung, rơi vào quảng trường trên đỉnh núi.

Giờ này khắc này, Côn Lôn cung đã triệt để bị tà sát ăn mòn, phảng phất như hóa thành tà vực, tiên cung đã từng tiên khí lượn lờ, cũng đổi thành Tà Cung tà khí lẫm nhẫm.

"Vân Thái Thương lão cẩu ở đâu?!"

Nữ Đế nắm chặt Long Tước Kiếm, gào rít một tiếng.

Một kiếm san bằng được tung ra, dưới một kiếm này, vô số cung điện đã đổ nát.

Rất nhiều đệ tử Côn Lôn cung cũng bị chém làm hai mảnh!

Kiếm khí kinh khủng dâng trào, Nữ Đế sát cơ cuộn cuộn.

La Hồng thì nhíu mày, hắn đang tìm tung tích của Lý Tu Viễn, nhưng mà, nhìn quanh toàn bộ sơn môn, cũng không tìm thấy Lý Tu Viễn ở nơi nào.

Nhị sự huynh, chẳng lẽ thật sự gặp phải bất trắc sao?

La Hồng đưa mắt nhìn ra xa, nhìn về hướng môn hộ cổng đền, La Hồng nhận ra, đằng sau cánh cửa kia, chính là bí cảnh Bắc Đẩu của Côn Lôn cung!

Môn hộ cổng đền mở rộng, có vòng xoáy đen kịt đang cuộn sạch, tà sát nồng đậm đang không ngừng khuếch tán ra từ bên trong, lan tràn không thôi.

Sắc mặt Đại Chu Thiên Tử đột biến, cứ như nghĩ tới điều gì: "Tà Đế?"

"Nghe đồn kẻ chủ mưu phía sau Thiên Địa Tà Môn chính là Tà Đế, chẳng lẽ, một phân thân khác của Vân Thái Thương, chính là Tà Đế?!"

Tà Đê?

Xung hô này vừa xuất hiện.

Bọn người Nữ Đế, Ngô Thanh Hoa, Tiêu Ngũ Lục đều biến sắc.

Thật sự có khả năng này, trước đó tất cả mọi người không liên tưởng Tà

Đê đến trên người Vân Thái Thương, mà bây giờ, Thiên Địa Tà Môn có liên quan đến Côn Lôn cung, có lẽ, Tà Đê thật sự có thể là Vân Thái Thương!

Sát cơ trong đôi mắt Nữ Đế cuộn cuộn, mặc kệ là Tà Đê, hay là Thiên Nhân, đều không phải là thứ tốt!

Tru sát!

Nữ Đế nâng Long Tước Kiếm lên, một chương đẩy ngang.

Long Tước Kiếm lập tức lôi cuốn lấy sức mạnh Bán Tôn của Nữ Đế, phi tốc bắn ra hướng về môn hộ của bí cảnh Bắc Đâu.

Hư không đang tan nát thành từng khúc, có Long Tước gương cánh, giận dữ mà va chạm vào môn hộ của bí cảnh Bắc Đâu!

Vòng xoáy đen như mực kia không ngừng phun ra tà sát ngập trời.

Ngay vào lúc Long Tước Kiếm chém trúng vòng xoáy kia.

Phảng phất có thứ gì đó hết sức kinh khủng mở mắt ra.

Đằng sau môn hộ, có một tròng mắt tà sát đen kịt thành hình, lạnh lẽo vô tình, tràn ngập ngang ngược, giết chóc!

"Cuối cùng các ngươi vẫn tới."

Thanh âm khàn khàn, mang theo vài phần hàn ý khiến toàn thân người ta nổi da gà.

"La Hồng... Ngươi làm hại bản tọa, không thể không sớm bại lộ phân thân Tà Đê, thù này... Bản tọa nhớ kỹ!"

Trong vòng xoáy tà sát, thanh âm lãnh khốc vang vọng ra.

"Tiểu Nữ Đế Đại Sở, còn có Ngô Thanh Hoa, hai người các ngươi thật vất vả mới bước vào thập cảnh Bán Tôn, không nên nhúng tay vào vùng nước đục này..."

"La Hồng... Ngươi có chuẩn bị mà đến, bản tọa và phu tử tranh đấu nhiều năm như vậy, hôm nay... Sẽ mang đến cho ngươi một ngạc nhiên.

Trong vòng xoáy tà sát, tròng mắt lạnh như băng kia bỗng nhiên sáng bừng lên ánh hào quang màu đỏ tươi!

Thoáng chốc, trong vòng xoáy tà sát, có hai bóng người đang chậm chậm đi ra.

Người bên trái, toàn thân được bao phủ trong áo bào đen, tay run run, áo bào đen được vạch trần, để lộ ra khuôn mặt của Ninh Vương.

Chỉ có điều, trên mặt mũi của ông ta tràn đầy đường vân tã sát, một con mắt đen kịt lạnh như băng giá, con mắt còn lại thì tràn đầy tuyệt vọng cùng điên cuồng.

Ông ta nhìn về phía La Hồng, mở to miệng, đứt quãng mà nói ra:
"Cứu... Cứu... Ta..."

Khí tức trên người ông ta trở nên cực kỳ cường đại, nhưng mà, ông ta lại không cách nào không chế nhục thân của mình, ông ta không muốn trở thành con rối, thế nhưng ông ta căn bản không chống lại được sức mạnh kinh khủng kia.

La Hồng cau mày lại, ánh mắt rơi vào bóng người đứng bên cạnh Ninh Vương.

Dáng người đó cũng được bao phủ trong chiếc áo bào đen.

Dưới cái nhìn soi mói của La Hồng, người nọ chậm chậm ngẩng đầu, để lộ ra một gương mặt quen thuộc, chỉ có điều, đôi mắt kia lại hoàn toàn bị một màu đen kịt bao phủ.

Đồng tử của La Hồng đột nhiên thít chặt, trong lòng chấn động mạnh một cái!

Thoáng chốc, giữa thiên địa có cánh hoa đào màu đen, đồng loạt rơi rụng.

Ngoài cửa sổ đang mưa xối xả, nước mưa như từng viên pha lê rơi xuống từ mây đen giăng kín, trút xuống lá chuối ngoài cửa sổ, như hạt châu rơi xuống đĩa ngọc, âm thanh lạnh lạnh quanh quẩn khắp tiểu lâu.

"Lộp bộp, lộp bộp."

Trong tiểu lâu Xuân Phong, ẩm trà tỏa khói nghi ngút, lá trà xanh biếc đang chìm nổi giữa làn nước nóng sôi sùng sục.

Phu tử ngồi trên xích đu, tiếng "cót két" vang lên liên hồi.

Lý Tu Viễn khoác áo trắng, lẳng lặng ngồi trên bờ đoàn, an tĩnh nhìn phu tử nấu nước pha trà.

Khẽ nhấp một ngụm trà phu tử pha, có cảm giác như cả trăm mùi vị của đời người nở rộ nơi đầu lưỡi.

Lông mày thon dài khẽ cau lại, đầu ngón tay đang cầm chén trà đã hơi đỏ lên.

"Thầy, thực sự muốn trấn áp tam giới sao?"

"Lỡ như vị trong cung Côn Lôn không mắc bẫy thì phải làm sao?"

"Có lẽ chúng ta còn có biện pháp tốt hơn!"

Lý Tu Viễn rầu rĩ hỏi phu tử.

Trên gương mặt già nua của phu tử đã tràn đầy nếp nhăn, ông cười hiền hậu, uống một ngụm trà nóng, một dòng ẩm áp thuận theo nước trà chảy ra khắp cơ thể, xua tan hơi mưa lạnh lẽo trong cơ thể.

"Con chuyên tâm trùg kích đạo niết bàn, nếu lão phu trấn áp tam giới, nhân gian nhất định sẽ có biến lớn, Vân Thái Thương dùng biện pháp đặc thù sống tới mấy đời, đa mưu túc trí, mưu tính sâu xa"

"Giống như một ván cờ, bày cờ, phá cờ đều là luân phiên, đại khái là ta xuất chiêu xong Vân Thái Thương cũng sẽ xuất chiêu, hắn và ta tranh đấu nhiều năm như vậy, hắn rất hiểu ta, mà lão phu...

cũng hiểu hắn"

"Vân Thái Thương tu một loại đạo pháp thượng cổ, chính là một loại thần thông bí thuật giả được truyền từ thời thượng cổ tới nay, là phương pháp phân thân, có nhiều phân thân."

Phu tử khẽ cười nói.

Chương 929: Phu tử tính kế, lấy tà tu đối phó tà tu! (1)

"Đương nhiên con cũng không cần lo lắng quá mức, nền tảng Tắc Hạ Học Cung sẽ không bị Vân Thái Thương hủy diệt dễ dàng như vậy."

"Lão phu sẽ để lại một cái bẫy trong bí cảnh, có lẽ có thể bẫy một phân thân của Vân Thái Thương"

Nghe vậy, hai mắt Lý Tu Viễn bỗng sáng ngời: "Là các đời phu tử?"

Phu tử không khỏi bật cười: "Đúng, bị con đoán được rồi, thông minh đấy"

Lý Tu Viễn dịu dàng cười tự đắc.

"Nhưng mà, pháp thuật phân thân có lẽ sẽ có hai phân thân, gài bẫy một cái thì vẫn còn một cái khác, theo quan sát nhiều năm của lão phu, phân thân cuối cùng hẳn là có liên quan đến Thiên Địa Tà Môn, Vân Thái Thương chặt đứt ác niệm của bản thân, lấy Đại Triều Hội làm cơ sở để bố trí một kế hoạch động trời, dùng để tạo dựng phân thân"

"Phân thân này là kẻ đứng đằng sau Thiên Địa Tà Môn, tục gọi Tà Đế"

Phu tử thổi hơi nóng trên chén trà, vừa nói vừa nhấp một ngụm trà nóng.

"Tà Đế?"

Lý Tu Viễn nghe vậy thì lập tức khiếp sợ, trong lòng chấn động không thôi.

"Chặt đứt tà niệm, lấy tà niệm làm phân thân, lấy những cái chết ở Đại Triều Hội làm chất dinh dưỡng, ngưng tụ "Hạt giống vạn tà, trở thành Tà Đế"

"Thực lực của Vân Thái Thương tuyệt đối không yếu, hẳn là một người rất có dã tâm, hẳn muốn chứng đạo nhân gian cho nên mới tìm hết bí thuật, sống lại mấy đời"

Phu tử nhìn ra tàu lá chuối tầm tã nước mưa ngoài cửa sổ, thong thả đáp.

Dần dần nói ra một vài bí mật, những bí mật này, Lý Tu Viễn chưa từng nghe qua.

Lý Tu Viễn biết rõ, phu tử đang sắp xếp hậu sự.

Y lặng lặng nghe.

"Vân Thái Thương kỳ tài ngút trời, nếu không có quy tắc thiên địa hạn chế thì giờ hẳn đã đạt tới Nhân Vương cảnh"

"Đáng tiếc, quy tắc thiên địa quá mạnh mẽ, mặc dù Vân Thái Thương yêu nghiệt như vậy cũng không thể vượt qua giới hạn, cho nên hẳn muốn phá vỡ quy tắc, muốn vượt ra tam giới, chứng đạo Nhân Vương, thậm chí là chứng đạo Nhân Hoàng!"

Phu tử cảm thân không thôi.

"Cho nên, Vân Thái Thương chặt đứt tà niệm, không có áp chế, một khi sống lại thì thực lực sẽ sánh ngang với cường giả Thiên Tôn chân chính, sức mạnh này đã vượt qua sức mạnh giới hạn của quy tắc Nhân Hoàng"

Phu tử nói.

Lý Tu Viễn hít sâu một hơi.

"Cho nên, một khi lão phu kéo theo một vị Thiên Vương, trấn áp tam giới, nhân gian nhất định sẽ có biến cố to lớn, Lý Tu Viễn con... không thể thay đổi biến cố này."

"Mà hy vọng duy nhất nằm trên người tiểu sư đệ của con, chỉ tiểu sư đệ của con mới có thể phá hỏng kế hoạch hồi sinh phân thân Tà Đế của Vân Thái Thương"

"Trừ tà, con không bằng tiểu sư đệ con."

Phu tử nói.

Nói xong, trong lòng phu tử thầm bổ sung một câu, đối diện loại sức mạnh tà ác như Tà Đế, chỉ có lấy tà trị tà!

"Tuy nhiên, lúc Tà Đế sống lại, thực lực của tiểu sư đệ con chưa chắc đã đạt tới trình độ có thể chống lại Bán Tôn, cho nên, cần con hỗ trợ."

Phu tử nhìn về phía Lý Tu Viễn, mỉm cười.

"Tuy thiên phú của con không bằng La Hồng Trần, cũng không bằng tiểu sư đệ, thậm chí còn kém xa Hạ Cực, còn cả ngày thích trêu hoa ghẹo nguyệt..."

Lý Tu Viễn: "..."

Phu tử, cho dù người ghét bỏ đủ điều thì con cũng là đệ tử người muốn quăng cũng quăng không được!

"Thế nhưng con theo đạo niết bàn, tâm cảnh kiên định, đây là ưu thế duy nhất của con, xả thân thành ma, chỉ giữ lại một tia sáng trong lòng, đây là cơ hội lột xác của con, nếu con có thể chống đỡ qua lần lột xác này mới được tính là thực sự niết bàn thành công, phá kén thành bướm, dục hỏa trùng sinh"

Phu tử đặt chén trà xuống, ngón tay gõ nhẹ lên ghế, nghiêm túc nói.

Nếu con niết bàn thành công, phân thân Tà Đế của Vân Thái Thương muốn không chế con, nhất định phải hao tổn lượng lớn sức mạnh tà sát và sức mạnh ý chí, thậm chí phải phân hóa ra một hạt giống tà ác, sẽ trì hoãn thời gian hồi sinh của Tà Đế"

Lý Tu Viễn nghe vậy, trong lòng bất giác run lên.

Qua hồi lâu.

Y đã hiểu, kiên định gặt đầu.

Xả thân nuôi ma, tranh thủ thời gian cho tiểu sư đệ sao?

Lý Tu Viễn thở ra một hơi.

Trừ tà, Lý Tu Viễn y quả thực không bằng La Hồng.

Lý Tu Viễn quay đầu nhìn làn lá chuối bị nước mưa xối xuống lộp độp không ngớt.

Thế nhưng, bàn về năng lực chịu đau, y mạnh hơn La Hồng rất nhiều.

Y đã trải qua quá nhiều thất bại và đau đớn, người yêu nhất bỏ mạng, niềm tin sụp đổ, sự thiêu đốt của lửa niết bàn...

Y lớn lên trong đau đớn.

Cho nên, xả thân nuôi ma... tính là gì?

Nếu thành công, có thể diệt trừ mối nguy hại lớn nhất cho nhân gian, loại bỏ nguy cơ cho Tắc Hạ Học Cung.

Nếu thất bại... thì thất bại thôi.

Nước mưa xối xuống tàu lá chuối, âm vang như thác đổ, dần có sương mù bốc lên, như hóa thành một khoảng không gian mờ mịt, trong đó có một luồng ánh sáng màu đỏ, kiên trì trong bóng đêm, không muốn bị bóng tối vô tận nuốt chửng.

"Âm Trọng bí cảnh Bắc Đẩu.

Lý Tu Viễn tỉnh lại từ trong ký ức.

Toàn thân y nhuộm máu, lửa niết bàn quanh thân không ngừng nhạt dần.

Xa xa, Thanh Xu Tiên Tử áo quần rách nát, thân thể bị một cánh đao thiêu đốt ngọn lửa niết bàn đâm xuyên qua, cắm vào bùn máu, máu vàng không ngừng chảy xuống.

Bên kia, Long Thứ hóa thân thành rồng vàng, vảy rồng đã nát tươm, máu rồng tung tóe, đầu rồng to lớn rơi xuống mặt đất, thổ độc không ngớt.

Nhưng kiếm của Thanh Xu Tiên Tử và trường mâu của Long Thứ cũng đâm xuyên qua Lý Tu Viễn Mưa máu tung bay.

Lý Tu Viễn mặt không biểu cảm, nhìn vô số máu tươi rơi vào biển mây, tà sát ngập trời dâng trào, dần dần hóa thành một người kiếm vô cùng to

lớn!

Đây là phân thân ý chí thứ hai của Vân Thái Thương, cũng là bảo đảm
lớn nhất ông ta để lại nhân gian!

Hôm nay, kích hoạt rồi!

Chương 930: Phu tử tính kế, lấy tà tu đối phó tà tu! (2)

Cánh đồng mưa máu tích lũy tà sát nhiều năm như vậy, bây giờ đã bắt đầu kích hoạt, một chiếc quan tài đen như mực, có vài đạo nhân đã hóa thành xương khô dùng xiềng xích lôi kéo quan tài hiện lên trên mặt đất cánh đồng mưa máu.

Sau đó, quan tài bị tà sát mệnh mông kích hoạt, tà sát hóa thành bàn tay, xóc quan tài lên.

Tà sát kinh khủng tràn vào quan tài như bị nuốt chửng, dần dần, có người ngồi dậy từ trong quan tài.

Lý Tu Viễn nhìn chăm chăm vào đó.

Y biết, đây chính là phân thân Tà Đế phu tử từng nói khi trấn áp tam giới!

Tu tử đã tính trước hết thảy, mưu tính toàn bội!

Từng luồng tà sát như hóa thành ký hiệu huyền bí trên khắp vùng đất, như côn trùng ngộ nguỵ, nhanh chóng lan tràn.

"Vân Thái Thương! Không chế hấn!"

Thanh Xu Tiên Tử bị cấm trên mặt đất, máu vàng chảy ra, oán độc nói.

"Biến hấn thành tà tu, giam cầm linh hồn hấn, khiến hấn vĩnh viễn không được siêu sinh!"

Độc nhất là lòng dạ đàn bà, ngay cả tiên tử cũng độc địa như vậy.

Trong quan tài, tà đế ngồi dậy nửa người, từ từ giơ tay lên.

Vô số hoa văn dần dần bò lên thân thể Lý Tu Viễn.

Ban đầu Lý Tu Viễn còn có thể giãy dụa một hồi.

Thế nhưng, sau khi hoa văn cuối cùng bao trùm lấy thân thể y, khoe miệng y bỗng nhếch lên một nụ cười.

Cứ vậy, trong con ngươi đen kịt của Lý Tu Viễn hiện lên một tia sáng mờ nhạt mà quật cường không thể nhìn thấy.

Tà sát tan đi, để lộ khuôn mặt và thân hình dưới lớp áo đen.

La Hồng cảm thấy trong lòng chấn động, có vài phần không thể tin nổi.

Nhị sư huynh bị tà sát không chế?

Không thể nào!

La Hồng nheo mắt, với thực lực của Lý Tu Viễn, cho dù chạy không thoát thì cũng không thể lựa chọn bị tà sát không chế mới phải!

Bên cạnh La Hồng, Nữ Đế, Ngô Thanh Hoa, thiên tử Đại Chu đều chấn động không thôi.

Bọn họ nhìn ánh mắt vô cảm, lạnh lùng của Lý Tu Viễn, ánh nhìn sâu thẳm, tối tăm này, và cả hoa đào quanh quần quanh thân Lý Tu Viễn.

Mỗi một cánh hoa đào đều đen như mực, đen đến mức khiến lòng người rét lạnh.

Ngô Thanh Hoa run rẩy trong lòng, bi thương dâng lên.

"Lẽ nào lại như vậy!"

"Van Thái Thương! Đồ chó nhà ngươi, đáng chết!"

Ngô Thanh Hoa nắm chặt Thứ Lân, ngửa đầu thét dài, áo bào trên người lay động không ngớt.

Nữ Đế cũng dâng trào sát khí.

Lý Tu Viễn, trạng nguyên Đại Hạ, tuy không qua lại nhiều lắm, nhưng Nữ Đế cũng biết y là nhân gian tuấn kiệt.

Mà hôm nay, nhân gian tuấn kiệt như vậy lại bị Van Thái Thương ăn mòn hóa thành tà tu, trở thành con rối!

Đau lòng nhường nào!

Nhưng ngay khi hai vị Bán Tôn bùng phát khí cợ.

Sau cánh cổng đền thờ lại có một bóng người chậm chậm bước Ta.

Sắc mặt Thanh Xu Tiên Tử trắng bệch, trước ngực bị cánh đào đâm xuyên, nhưng lúc này đã khôi phục dáng vẻ ban đầu, tuy nhiên, không có tinh hoa sinh mệnh tươi tắn, nàng ta cũng bị thương nặng.

Nàng ta nhìn Lý Tu Viễn mất đi ý chí, trở thành con rối, cực kỳ hả hê.

Người đàn ông này dám lấy cánh đào đâm xuyên qua ngực nàng ta, cầm nàng ta trên mặt đất, nàng ta là thiên tài tiên tộc trên thiên giới, chưa bao giờ chịu thua thiệt như vậy!

Long Thứ cũng khôi phục hình người, ánh mắt đầu vẻ sáng khoái.

"Hai vị Bán Tôn mới lên... A, có thể mà cũng muốn diệt cung Côn Lôn?"

Long Thứ cười lạnh, ngoắc tay một cái, một thanh trường mâu màu vàng lập tức xuất hiện trong tay gã, bước ra một bước làm toàn bộ cung Côn Lôn đất rung núi chuyển, xông về phía Ngô Thanh Hoa.

"Chiến!"

Ngô Thanh Hoa râu tóc tung bay, áo bào pháp phới, vô số kiếm khí từ dưới chân xông lên không trung.

Đối mặt với Long Thứ đánh tới, không chút sợ hãi.

"Thiên nhân làm loạn nhân gian, giết!"

Ngô Thanh Hoa vung lên một kiếm, kỳ lân rít gào, đụng vào trường mâu của Long Thứ, bỗng chốc, làn sóng năng lượng không ngừng lan ra trên cung Côn Lôn.

Hai người hóa thành hai đường sáng dây dưa không ngớt, nhảy lên biên mây, chiến đấu kịch liệt!

Nữ Đế giơ tay lên, kiếm Long Tước đang cắm trên người trường lão Lục Địa Tiên của cung Côn Lôn xé gió trở về, nằm trong tay nàng ta.

Mũi kiếm của nữ đế chĩa về một hướng, nhắm thẳng vào Thanh Xu Tiên Tử.

Chiếc cầm trơn bóng hếch lên, mặt mày kiêu ngạo, môi đỏ khê mở, nói:

"Kỹ nữ, trăm ban cho ngươi cái chết"

Ánh mắt Thanh Xu Tiên Tử sa sầm xuống.

"Tu sĩ nhân gian quả nhiên đều là kẻ điên!"

Thanh Xu Tiên Tử cầm trường kiếm, xông lên không trung, cùng nữ đế bay vào biên mây, bắt đầu một cuộc chiến sinh tử.

Trên cung Côn Lôn.

La Hồng áo trắng tóc bạc đứng yên một chỗ.

Bên cạnh hắn là thiên tử Đại Chu với lò tạo hóa trên đỉnh đầu, mặt mày ngưng trọng.

Tiên Ngũ Lục cũng hí mắt, từ từ nắm lấy hai thanh đao bên hông.

Bởi vì bọn họ có thể nhìn thấy từng thiên nhân bước ra từ sau thiên môn trên cung Côn Lôn.

Đây đều là thiên nhân cung Côn Lôn phi thăng từ thời thượng cổ.

Hôm nay, đều đã đi ra, số lượng rất nhiều, khí thế gần như áp đảo.

"Phàm phu tục tử cũng dám chống lại thiên nhân, nghịch phạt thách địa, tội ác tày trời!"

Thiên nhân bước ra từ sau thiên môn nhìn xuống La Hồng, Đại Chu Thiên Tử và những kẻ bên dưới, ai nấy đều cười nhạt.

Sau một khắc, có thiên nhân hét dài.

Từng người bước ra khỏi thiên môn, đại đạo khí vận sau lưng như dây câu của thiên nhân, còn nhân gian là một cái ao.

Tiên khí lượn lờ, xông tới đỉnh Côn Lôn.

Bốn phía, khách giang hồ vây giết cung Côn Lôn đều chấn động trong lòng, trong mắt hiện lên vẻ phẫn nộ và không cam lòng.

Cung Côn Lôn... quả nhiên là đại bản doanh của thiên nhân!

Thiên tử Đại Chu phóng ra khí tức toàn thân, lò tạo hóa trên đỉnh đầu thiêu đốt mãnh liệt!

"La công tử, trẫm cũng đi!"

Thiên tử Đại Chu cười to.

Lò tào hóa trên đỉnh đầu, từng bức đi lên bầu trời, một chưởng đánh lên lò tào hóa khiến lửa trong lò trút xuống, như đốt ra một dòng sông lửa trên vòm trời!

Bao phủ mấy vị thiên nhân vào bên trong!

Trong đó còn có một thiên nhân cửu cảnh!

Chương 931: Phu tử tính kế, lấy tà tu đối phó tà tu! (3)

Đôi mắt Tiêu Ngũ Lục cũng chợt đỏ au, song đao bên hông đã ra khỏi vỏ.

"Bệ hạ! Thần cũng tới!"

Song đao vung lên, như hai dải ngân hà từ dưới đất chảy ngược lên bầu trời.

Lưỡi đao sắc bén cắm vào vòm trời, chiến đấu với một vị thiên nhân cứu cánh bước ra từ thiên môn.

Đại chiến bỗng chốc nổ ra!

La Hồng không hề nhúc nhích.

Bên hông đeo Tà kiếm màu vàng, tóc bạc tung bay, tay áo lay động, nhìn chăm chăm Lý Tu Viễn trước vòng xoáy của công đền thờ bí cảnh Bắc Đâu.

Ý chí Ninh Vương vẫn bị tà sát xâm chiếm triệt để như trước, bị Tà Đế treo trên không trung.

Đôi mắt hắn ta đen kịt như mực, bắn ra thành một đường tuyến màu đen nhắm thẳng vào La Hồng.

Thậm chí thực lực của Ninh Vương còn được đẩy mạnh đốt cháy giai đoạn, lên thẳng tới cứu cánh.

Thiên phú của Ninh Vương cũng không tệ, đủ để đối chọi với La Hồng Trần trong thời đại của La Hồng Trần, nếu không có La Hồng Trần thì Ninh Vương đã là thiên tài ở thời đại đó.

Cho nên, Tà Đế cũng không chế Ninh Vương, đương nhiên, trong đó còn một nguyên nhân chủ yếu là Ninh Vương cũng là tà tu.

Nay Vân Thái Thương đã rất kiêng kỵ La Hồng rồi.

Nếu không có La Hồng, phân thân Văn Thiên Hàng của Vân Thái Thương chưa chắc đã bị đánh nát!

Bị La Hồng đánh nát một phân thân, Vân Thái Thương đã không dám chủ quan nữa.

Cho nên mặc dù đã không chế Lý Tu Viễn, nhưng vẫn làm ra một Ninh Vương để giết chết La Hồng!

Tuy như vậy sẽ trì hoãn thời gian sống lại của ông ta, nhưng ông ta không thềm để ý.

Nêu không có hai người này ngăn cản, phân thân Tà Đê muôn sông lại cũng vô cùng rắc rối, La Hồng nhất định sẽ ngăn cản.

"Âm!

Ninh Vương đánh tới.

Nhưng La Hồng lại không thêm để ý.

Hắn vẫn nhìn Lý Tu Viễn đang bị Tà Đê khống chế, trong mắt toàn là vẻ không thể tin.

Một người phóng khoáng như nhị sư huynh, sao có thể bị khống chế?

Hơn nữa chuyện này có vẻ không hợp lý, nếu Lý Tu Viễn không chắc chắn có thể san bằng cung Côn Lôn thì đã chẳng đơn độc đến đây, y không giống người lỗ mãng như vậy.

La Hồng nhíu mày, giơ tay lên, bóp một cánh hoa đào đen kịt như mực, lúc này Ninh Vương đột nhiên đánh tới, hắn giơ tay đẩy mạnh về phía trước.

Hạ Hoàng Thiên Giáp Thi đột nhiên mở mắt, đánh ra một quyền.

Ninh Vương bỗng chốc học máu văng ra, xương cốt nứt vỡ, toàn thân tung toé.

La Hồng không thêm liếc mắt lấy một cái, nhìn chăm chăm vào một cánh hoa đào, cẩn thận tra xét.

Họa đào màu đen, đen như mực, hoàn toàn bị tà sát nhuộm màu.

Hắn thấy rồi!

Đáp án quả nhiên nằm trong cánh hoa sư huynh vẫn thường chơi đùa.

Cùng là người chơi hoa, nhị sư huynh chơi hoa đào, La Hồng hắn chơi hoa sen, quả nhiên có tiếng nói chung.

La Hồng thấy được một hoa văn phát sáng trên cánh hoa đen như mực.

Như một tia sáng trong bóng tối vô tận.

Quả nhiên... trong lòng nhị sư huynh còn cất giữ một tia sáng!

Đó là Niết Bàn Đạo Hỏa.

"Âm!"

Đột nhiên.

Thân thể Lý Tu Viễn nhoáng lên, hành động rồi.

Y là cảnh giới Bán Tôn, tuy trong lòng chống cự, nhưng bị Tà Đê khống chế, thực lực cũng không kém.

Hư ảnh thánh nhân trong tâm trí La Hồng nhảy lên cảnh cáo!

Ngón tay La Hồng bắn ra kinh khí, bóp nát cánh đào, khoe miệng nhếch lên một nụ cười.

Lý Tu Viễn phát tay áo một cái, Thất Luyện màu đen quất xuống, nặng như núi đổ.

La Hồng không hề né tránh, lấy thân thể trải qua tám lần tôi luyện đón đỡ!

"Trong lòng nhị sư huynh còn cất giữ một tia sáng!"

"Đã thế, chẳng phải chỉ cần hút khô tà sát trên người nhị sư huynh... thì huynh ấy sẽ thanh tịnh?"

La Hồng nở nụ cười.

Đạo lý đơn giản như vậy!

Nhưng muốn hấp thu tà sát trên người Lý Tu Viễn, trước hết phải trấn áp Lý Tu Viễn!

Đón đỡ một kích của Lý Tu Viễn, áo trắng trên người La Hồng bay phàn phật, liên tục lui về sau hơn mười bước, mặt đất dưới chân không ngừng xuất hiện mười mấy vết rạn giống như mạng nhện Xa xa, nhìn Vương vừa ho ra máu, vừa bị điều kiện xông lên.

La Hồng nhìn lướt qua, thân thể dùng sức phá vỡ không gian bị phong tỏa, tiếng nổ lớn vang lên.

La Hồng xuất hiện bên cạnh Ninh Vương, tung ra một chiêu.

Tuy Ninh Vương đã bước vào cửu cảnh, nhưng dù sao cũng là bị cưỡng ép thăng cấp.

Nay căn cơ đại đạo của La Hồng đã tới vạn dặm, hơn nữa còn hoàn thành các Trúc Cơ tu hành.

Chiến lực không kém bất cứ một vị cửu cảnh nào!

Ngoắc tay một cái, nắm lấy đầu Ninh Vương, đập mạnh vào đỉnh núi Côn Lôn khiến cả ngọn núi chân động, nếu là núi tầm thường thì đã bị san bằng dưới một đòn này từ lâu, thế nhưng núi Côn Lôn vẫn kiên cố như trước, hiển nhiên là có sức mạnh huyền bí đang che chở bảo vệ.

Mà Ninh Vương bị đập một cái như vậy, cực kỳ thâm.

Đầu bị ép vỡ, biên ý chí suýt nữa bị nghiền nát.

Mà hết thấy những điều này chỉ là La Hồng tiện tay mà thôi.

Mục tiêu của La Hồng không phải Ninh Vương.

Sức hút mệnh bông bạo phát, sức mạnh tà sát trên người Ninh Vương đều tràn vào cơ thể La Hồng, hấp thu tà sát, khí chính dương trên người La Hồng cũng càng thêm rực rỡ!

Trong vòng xoáy tà sát.

Ánh mắt Tà Đế khựng lại.

"Là ngươi!"

"kẻ hút đi tà sát trong cánh đồng mưa máu khi đó chính là ngươi!"
Giọng nói trầm thấp của Tà Đế truyền ra.

La Hồng tóc bạc tung bay, ngẩng đầu, liếc nhìn Tà Đế một cái.
Khóe miệng nhếch lên.

"Vui không? Bất ngờ không?"

"Ngươi cho rằng... chỉ có ngươi là vai ác?"

La Hồng cười khẽ.

Thân thể lướt ngang ra, lần nữa đánh về phía Lý Tu Viễn, có điều, Hạ
Hoàng Thiên Giáp Thi bị La Hồng điều khiển, đã bay nhanh về phía Lý Tu
Viễn.

Hai người giáp công Lý Tu Viễn, khiến Lý Tu Viễn đã hóa thân tà tu,
chiến lực giảm sút, khó có thể chống đỡ!

Chương 932: Phu tử tính kế, lấy tà tu đối phó tà tu! (4)

Thân thể La Hồng tức khắc di hình hoán ảnh, xuất hiện đằng sau Lý Tu Viễn.

Giơ chân lên, đá vào hông Lý Tu Viễn, khiến y bay tới đỉnh núi, bay được hơn mười dặm thì đụng vào ngực Hạ Hoàng Thiên Giáp Thị.

La Hồng chỉ cảm thấy lạnh thấu tim, vui như mở cờ!

Một chữ, sướng!

"Đã muốn đá bay nhị sư huynh lẳng lơ này từ lâu rồi."

La Hồng cười ha hả.

Lý Tu Viễn bị Hạ Hoàng Thiên Giáp Thị giữ chặt, không thể động đậy.

Sức mạnh của Hạ Hoàng Thiên Giáp Thị tuyệt đối không kém!

Trong vòng xoáy Tà Sát, ánh mắt Tà Đế chột khựng lại.

La Hồng nhìn về phía ông ta, nhếch miệng cười: "Tà Đế? Chắc ngươi là phân thân của Vân Thái Thương nhỉ?"

"Chắc chắc chắc..."

"Chân thân bị phu tử phong ấn, phân thân trước bị phu tử gài bẫy trong bí cảnh Học Hải... Phân thân Tà Đế này, ta không ngại lên nói cho ngươi biết, hẳn là ngươi lại bị phu tử gài bẫy rồi."

"Bằng không, ngươi cho rằng với cái tính lẳng lơ màu mè của Lý Tu Viễn, sẽ đánh tới cung Côn Lôn khi không có gì đảm bảo sao?"

"Thật thảm, bị phu tử gài bẫy ba lần liên tục... Ngươi là heo sao?"

Tâm thái còn chưa sụp đổ ư?"

"Ầm ầm!"

Tà sát dâng trào trong cung Côn Lôn, cực kỳ nồng nặc, còn nồng hơn là thành Nam Chiếu được gọi là kinh đô tà tu!

Trong vòng xoáy tà sát, đôi mắt Tà Đế đột nhiên trừng lớn, nổi cơn thịnh nộ!

"Ngươi đang dọa bọn tọa?"

"Phu tử!"

Chẳng lẽ đúng như La Hồng nói, ông ta lại bị phu tử gài bẫy?

La Hồng lại đi tới bên cạnh Lý Tu Viễn, nhìn Lý Tu Viễn tà hóa bị Hạ Hoàng Thiên Giáp Thị không chế, nở nụ cười.

"Dọa ngươi?"

La Hồng giơ tay, đặt lên đầu Lý Tu Viễn.

"Âm Chợt có gió nổi lên.

Áo trắng tung bay không ngớt, ánh mắt lấp lánh: "Đừng nói chuyện, tự cảm nhận bằng trái tim đi, bọn công tử có dọa người hay không?"

"Thế gian này, có lẽ chỉ có phu tử biết, bọn công tử... am hiểu nhất chính là đôi phó tà tu!

"Bởi vì... bọn công tử chính là tà tu lớn nhất!"

Sau một khắc.

Sức hút mệnh môn từ trên người La Hồng bắn ra.

Tà sát trên người Lý Tu Viễn lập tức chảy dọc theo cánh tay La Hồng, tràn vào trong cơ thể hắn, hội tụ tại biển tà sát trong đan điền.

Một "hạt giống tà sát" đen kịt như sát châu ở trong cơ thể Lý Tu Viễn đã bị La Hồng hút ra!

Ánh mắt La Hồng chợt sáng bừng lên, như thể nhìn thấy cái gì hấp dẫn lắm.

Hạt giống tà sát mơ hồ kết nối với bí cảnh Bắc Đẩu đằng sau vòng xoáy tà sát!

Nối liền với nguồn tà ác!

La Hồng đã hiểu!

Quả nhiên là phu tử lại tiếp tục chèn ép Vân Thái Thương!

Chiến thuật chơi đùa, quả nhiên lòng dạ đen tối!

Một câu nói.

Thảo!

Phu tử trâu bò!

"Ma kiếm tiểu tử tử, ra đâu!"

"Sóng rồi!"

"Hấp thu thỏa thích đi!"

Ý chí La Hồng bốc lên, triệu hồi Ma kiếm.

Tức khắc, trong Ma kiếm Atula, váy đỏ tung bay, Ma kiếm tiểu tử tử ngồi trên thân kiếm, như đong đưa trên xích đu, hai mắt sáng ngời, thực sự có thể hút thỏa thích sao?

"âm âm!"

Khí tà sát cuộn trào không ngớt, như một đám mây đen đặc đang không ngừng xao động.

Thân thể La Hồng như hóa thành một cái động không đáy, không ngừng hấp thu tà sát vào cơ thể, chảy dọc theo tứ chi bách hài, tràn vào Sát Hải trong đan điền.

Đúng như phu tử dự đoán, hấp thu tà sát là sở trường của La Hồng.

La Chỉnh có thể hấp thu tà sát, đối phó với Tà Đế cũng sẽ dễ dàng hơn Lý Tu Viễn, cho dù Lý Tu Viễn đã niết bàn thành công, có chiến lược Bán Tôn, nhưng chống lại Tà Đế vẫn chỉ như lấy trứng chọi đá.

Mà La Hồng thì khác, theo kinh nghiệm của phu tử, lúc La Hồng chỉ mới là tứ phẩm ngũ phẩm thì đã giết chết tà tu nhất phẩm dễ như chơi, vậy bây giờ chưa chắc đã không có cơ hội vượt cấp giết Tà Đế Cho nên La Hồng chính là chỗ dựa lớn nhất trong kế hoạch chống lại phân thân Tà Đế

Vân Thái Thương của phu tử.

Trong hiện thực, phân thân Tà Đế của Vân Thái Thương thật sự đã mắc bẫy rồi!

Ngay cả La Chỉnh cũng không thể không thừa nhận, phu tử thật là cay độc, gừng càng già càng cay, Vân Thái Thương tính kẻ thiên hạ thương sinh, mà phu tử thì chỉ chăm chăm tính toán một mình Vân Thái Thương!

La Hồng triệu hoán Ma kiếm Atula, Ma kiếm tiêu tử tử vấy đỏ lay động, đôi mắt sáng ngời, lần này nàng có thể hấp thu thỏa thích.

La Hồng vung tay lên, bảo nàng mặc sức hút!

Trước đây còn kiêng kỵ tồn tại trong cánh đồng mưa máu, quấy rầy tiết tấu của hắc, hiện tại... Tà Đế trong cánh đồng mưa máu đã sống lại, còn cần lo lắng?

Lo lắng cái rắm!

Hút cạn kiệt là tốt nhất!

"Vậy ta thật sự bắt đầu hút nha?"

Ma kiếm tiêu tử tử nóng lòng muốn thử.

"Làm đi."

La Hồng đặt đầu Lý Tu Viễn vào lòng Hạ Hoàng Thiên Giáp Thị, cười nhạt nói.

"Âm!"

Dứt lời, ma kiếm run lên bần bật, đường văn trên bề mặt nó như có thêm sinh mệnh.

Đột nhiên, Ma kiếm như đang hô hấp, hơi thở giống như các lớn phun ra nuốt vào, hết thấy tà sát trên đỉnh cung Côn Lôn đều đột nhiên chấn động.

Sau đó, như bị lốc xoáy cán quét, cuộn cuộn quay cuồng, lao về phía Ma kiếm!

La Chỉnh lại tiếp tục hấp thu khí tà sát trong cơ thể Lý Tu Viễn, hạt giống tà sát đen như mực bị La Hồng hấp thu, kéo theo cả tà sát trong cánh

đồng mưa máu.

Thân thể La Hồng như hóa thành một cái động không đáy, tà sát mênh mông lao về phía hấn, gột rửa thân thể bát đoán của hấn, thể nhưng, thân thể hấn càng hút thì càng sáng rực rỡ, như một vàng sáng màu trắng mạnh mẽ vô song trong bóng tối!

Ngoài cung Côn Lôn, mọi người nhìn đến ngơ ngẩn.

Hồng đạo cô, lục địa tiên núi Long Hồ, còn có các tu sĩ giang hồ tụ tập mà tới, đều trợn mồm há mắt, không ai ngờ được bây giờ cung Côn Lôn lại biến thành một nơi tà sát như vậy.

Bọn họ nhìn La Hồng dù bị vô tận tà sát bao phủ mà thân thể vẫn sạch sẽ sáng trọng, như một đoá sen trắng giữa bùn lầy, ai nấy đều cảm thán ngàn vạn lần, ánh mắt kích động không thôi.

Nhưng bọn họ không nhìn lâu, cung Côn Lôn hôm nay, thiên nhân bước ra khỏi thiên môn, đại chiến có thể nổ ra bất cứ lúc nào.

Trận chiến vậy quét thánh địa nhân gian cung Côn Lôn này sẽ ảnh hưởng đến thế cục tương lai của nhân gian.

Cho nên bọn họ nhất định phải thắng!

Chương 933: Tà Đế chết tiệt, cắt rau họ của bốn công tử! (1)

Nữ đế, Ngô Thanh Hoa, thiên tử Đại Chu đều đã tử chiến, bọn họ có tư cách gì mà tránh né trận chiến này?

Cho nên, Hồng đạo cô dẫn đầu các Lục Địa Tiên xông lên đỉnh cung Côn Lôn, chiến đấu với các Lục Địa Tiên cung Côn Lôn và thiên nhân bước ra từ thiên môn!

Đại chiến nhanh chóng trở nên vô cùng kịch liệt.

May mà hiện nay thiên nhân đã không còn sự bảo vệ của dòng sông sinh mệnh, không còn bắt tử bắt diệt, nếu không, Lục Địa Tiên nhân gian căn bản không có chút dũng khí nào để quyết chiến một trận với thiên nhân.

Thiên nhân không còn bắt tử bắt diệt, ngoại trừ dòng máu màu vàng thì chẳng khác Lục Địa Tiên nhân gian là bao, có gì đáng sợ?

Máu đỏ tươi và máu vàng bắn tung tóe trên cung Côn Lôn.

Ban đầu tà sát ngập trời trong sơn môn cung Côn Lôn có ảnh hưởng cực lớn đối với người tu hành, bọn họ đều cần phân thân để ngăn cản tà sát ăn mòn.

Sau khi tất cả sức mạnh tà sát bị La Hồng hấp thu, hội tụ quanh thân hắn.

Bầu trời trên cung Côn Lôn trở nên trong sáng, mọi người cũng có thể đánh một trận thỏa thích!

Đây là sự trong sáng La công tử vì bọn họ mà liều mình đổi lấy!

Mọi người nhìn công tử La Hồng bị tà sát bủa vây, như một đóa sen trắng kiên cường trong bóng tối tà sát vô tận, như được cổ vũ, ý chí chiến đấu tăng vọt!

Lúc này La Hồng cũng không thể quan tâm tới tình hình chiến đấu của mọi người xung quanh.

Toàn bộ tinh thần đều tập trung vào việc hấp thu tà sát!

Hiện tại vì tà đạo của hắn là cảnh giới Thiên Tà nhất phẩm, cảnh giới này là nhờ sự trợ giúp của Nam Ly Hỏa mới đạt tới được, nhưng hút khô Nam Ly Hỏa cũng chỉ đạt được cảnh giới Thiên Tà nhất phẩm một cách khó nhọc mà thôi, Sát Hải của hắn vẫn luôn ở trạng thái khô kiệt.

Mà hôm nay, Vân Thái Thương bày kế lâu dài, lấy giết chóc trong Đại Triêu Hội làm cơ sở, ngưng tụ vô số tà sát, muốn làm Tà Đế sống lại.

La Hồng định mượn cơ hội này xem có thể khiến tu vi tà đạo đột phá qua nhất phẩm, đạt được cảnh giới Lục Địa Tiên hay không!

Nay La Hồng đã có đại đạo mở rộng vạn dặm, thân thể bát đoán, Trúc Cơ viên mãn, nay đã không còn bị áp chế, có thể lựa chọn đột phá Lục Địa Tiên, mà hắn cũng chỉ thiếu một bước nữa là có thể trở thành Lục Địa Tiên.

Một khi trở thành Lục Địa Tiên, thực lực của La Hồng chắc chắn sẽ có đột phá.

Cho nên hắn rất mong đợi!

Phu tử tính kế vân Thái Thương, đồng thời cũng đang lót đường cho hắn.

La Hồng đương nhiên sẽ không lãng phí công sức của phu tử!

Hút!

Điên cuồng hút!

La Hồng đang hút, Ma kiếm tiểu tử cũng đang hút.

Mầm mông tà sát bị hút ra khỏi thân thể Lý Tu Viễn, tà sát nồng nặc không ngừng tràn vào thân thể La Hồng.

Sát hải của hắn đang trào dâng cuộn cuộn, sóng to gió lớn.

Khí cơ của ma kiếm Atula cũng càng lúc càng mạnh, càng lúc càng đặc quánh, thân thể Ma kiếm tiểu tử dường như cũng trở nên càng lúc càng rõ ràng, như hóa thành người thật.

Trong vòng xoáy tà sát.

Trong con người phân thân Tà Đế của Vân Thái Thương tràn đầy khiếm sợ và giận dữ.

Cảm nhận được lực hút kinh khủng phát ra từ cơ thể La Hồng, ông ta lập tức khẳng định mình lại bị phu tử tính kế. Ông ta không nên tham lam lựa chọn không giết Lý Tu Viễn, mà chủ sử dụng một hạt giống tà sát để không chế y!

Vốn muốn lợi dụng Lý Tu Viễn để ngăn cản La Hồng.

Kết quả thành mây áo cưới cho đôi phương!

"Không được! Tốc độ hấp thu tà sát của người này quá nhanh, sao hắn làm được?"

"Sao có thể hấp thu tà sát một cách điên cuồng như vậy? Người này... chẳng lẽ thật sự là tà tu?"

"Không! Đây là đang tinh lọc tà sát, hay là hấp thu tà sát?"

Đôi mắt của phân thân Tà Đế Vân Thái Thương như vực sâu thăm thẳm, tràn đầy phẫn nộ và không dám tin tưởng!

"Phu tử!"

Ông ta giận dữ tốt độ.

Ba lần, bị phu tử tính kế ba lần liên tục, Vân Thái Thương thực sự cảm thấy tâm thái mình sắp phát nổ đến nơi rồi.

"Phu tử, là người ép bốn tọa, đã như vậy... Ta sẽ khiến nhân gian này loạn hơn nữa!"

Tà Đế gào thét, âm thanh khàn khàn lạnh như băng truyền ra từ bí cảnh Bắc Đẩu.

"Thiên Địa Tà Môn!"

"Âm?"

Tiếng nổ tung vang lên.

Sau một khắc, trên cung Côn Lôn, một cánh cửa khổng lồ tràn ngập tà sát nổi lên, vắt ngang vòm trời.

"Giết! Ngăn La Hồng! Giết La Hồng!"

Trong giọng nói của Tà Đế mang theo vài phần lạnh lùng uy nghiêm.

Chợt có một bóng người lao ra từ sau Thiên Địa Tà Môn Tà sát nồng nặc, khiến cung Côn Lôn như hóa thành đại dương tà sát.

Như có biển mây đen nhánh nổi lên cuộn cuộn, như bão tố tỏa ra sức ép kinh khủng!

Lại có mười lăm vị cường giả Tà Vương lao ra từ Thiên Địa Tà Môn, mỗi một Tà Vương đều là cường giả cảnh giới Lục Địa Tiên.

La Hồng đang thỏa thích hấp thu hạt giống tà sát.

Đột nhiên.

Tà Đế hừ lạnh một tiếng.

Sau đó, liên kết giữa hạt giống tà sát và cánh đồng mưa máu bị ông ta chém đứt!

Hạt giống tà sát bị La Hồng hút nứt, triệt để vỡ thành bột phấn màu đen.

Mười lăm cường giả Tà Vương vừa lao ra liên tục hét thảm, trong vòng xoáy tà sát bí cảnh Bắc Đẩu có từng sợi xích màu đen bắn ra, đâm xuyên qua đầu tà vương!

Những Tà Vương này đại ra, không thể tin nổi.

Như thể không ngờ tới, bọn họ phụng mệnh hành sự, Tà Đế vừa hồi sinh lại lựa chọn ra tay tàn ác với bọn họ!

Tiếng hét thảm vang lên liên tiếp.

Sau đó, mười lăm Tà Vương đều bị hút khô tà sát, bị vòng xoáy tà sát hút sạch.

"Âm Ngay cả biến ý chí của mười lăm Tà Vương đều bị hút nổ, cuối cùng hóa thành mười lăm cỗ thi thể lạnh như băng, rơi trên mặt đất.

Đã sau Thiên Địa Tà Môn, các tà tu điên cuồng chạy loạn.

Hoàng Siêu cũng nằm trong số đó, kinh hoàng tột độ.

Quả nhiên, tà tu chẳng có gì tốt!

Chương 934: Tà Đế chết tiệt, cắt rau hẹ của bốn công tử! (2)

Nói trở mặt là trở mặt, cho dù là người một nhà cũng có thể ra tay tàn ác không chút do dự. Khiến một tà tu nằm vùng như hắn ta, thật sự quá kinh hãi.

May là hôm nay La công tử tắm gương chính nghĩa đánh tới rồi, cuộc đời tà tu nằm vùng của hắn ta kết thúc rồi!

Hạt giống tà sát nổ tung.

Tà sát trong cánh đồng mưa máu lập tức cắt kết nối với La Hồng!

Sắc mặt La Hồng lập tức biến đổi.

Đâu!

Sao lại không hút nữa?

Tà Đế này lại chơi trò trắng sữ chặt cổ tay, không chút do dự chém một hạt giống tà sát!

Không cho La Hồng tiếp tục hút.

Từ bỏ một hạt giống tà sát, thời gian sống lại của Tà Đế sẽ càng lâu hơn nữa, nhưng tà đế chẳng thêm quan tâm.

Thậm chí còn thâm độc trù tính, ngay cả mười lăm vị Tà Vương vừa lao ra cũng bị Tà Đế hút khô.

Nhìn các Tà Vương bị hút khô, La Hồng lòng đau như cắt!

Tà Đế chết tiệt, dám cắt trộm rau hẹ của hắn!

Những Tà Vương này đều là rau hẹ hắn nuôi đấy!

Mà hôm nay, rau hẹ của hắn lại bị Tà Đế chặt mấy, La Hồng có cảm giác như cải thìa nhà mình bị heo ăn mất!

Lửa giận bốc lên!

Chém hạt giống tà sát, còn cắt rau hẹ của hắn.

Tà Đế, khinh người quá đáng!

Mà bên kia, liên hệ với hạt giống tà sát bị chém đứt, Ma kiếm Atula cũng không còn tà sát để hút.

Nàng chỉ cảm thấy mình vừa ăn phải một cú lừa rất lớn.

Ma kiếm tiểu tử tràn đầy ai oán liếc mắt nhìn La Hồng, giống như đang nhìn một ông chú bất lương lừa dối thiếu nữ ngây ngô đơn thuần.

Sao nói là tùy tiện hút, hút đủ thì thôi?

Giờ mới được bao lâu mà đã không hút nữa.

La Hồng tức giận đến mức run lên.

Hắn vất vả lắm mới hào phóng được một lần, để Ma kiếm tiêu tử tử hút thỏa thích, kết quả... lại bị Tà Đế phá hỏng.

La Hồng cắn răng, nhìn về phía vòng xoáy tà sát đang dần dần khép lại.

"Cắt rau hẹ của bốn công tử, còn muốn chạy?"

"Trên đời này có bữa trưa nào mà không phải trả tiền!"

"Người có biết người đang khiêu khích một đại ác nhân được công nhận không?"

Tay áo lay động, La Hồng cảm Ma kiếm Atula, bên hông đeo Tà kiếm.

Ánh mắt lướt qua thi thể mười lăm vị Tà Vương!

Đeo mặt nạ Tà Quân, cảm xúc bỗng trở nên lạnh lẽo, ác nghiệt, vô tình!

"Đứng lên!"

Âm thanh trầm thấp như tiếng ngâm xướng của một vị quân chủ thống trị cái chết.

La Hồng đáp xuống, ma kiếm chống mặt đất, hất cằm, tóc bạc tung bay.

Sau một khắc, mười lăm cô thi thể Tà Vương có hác ám lượn lờ, thực lực của đám Tà Vương này cũng không quá mạnh, trong đó chỉ có một vị trên ngũ cảnh, còn lại đều là dưới ngũ cảnh.

Sau đó, La Hồng triệu hoán tà ảnh, tất cả đều đứng lên.

Mười lăm vị tà vương, thành cộng triệu hoàn mười tà ảnh, xác suất thành công này cũng không tính là thấp.

Ánh mắt La Hồng lạnh lẽo, giơ tay lên, vẫy một cái.

Ảo ảnh trùng điệp!

Mười tà ảnh Tà Vương đạt tới cảnh giới Lục Địa Tiên đều hóa thành bóng đen lao vào thân thể La Hồng.

Khí tức trên người La Hồng liên tục dâng lên, trong lúc nhất thời, giống như một con cuồng thú kinh khủng!

"Âm Đạp xuống một bước, thân thể lập tức phóng ra một cái bóng màu đen, như một con thú nổi giận, gầm thét lao về phía lối vào vòng xoáy tà sát của bí cảnh Bắc Đẩu.

Lối vào vòng xoáy tà sát bị chặn lại, rất khó vào.

Nhưng La Hồng không hề sợ hãi, giơ tay lên, ánh sáng màu xám trong đan điền bắt đầu trào lên, quán đầu ngón tay, Thiên Ma Nhất Chỉ!

"Rầm!"

Làn sóng chấn động khuếch tán, vòng xoáy tà sát bỗng chốc bị nổ ra một cái lỗ lớn!

La Hồng cầm Ma kiếm, lôi kéo tàn ảnh, xông vào trong bí cảnh.

Tà Đê dám cắt rau hẹ của hần.
Chuyện này, chưa xong đâu!
Khí tà sát trên cung Côn Lôn bỗng chốc biến mất sạch sẽ, như chưa từng xuất hiện.

Thân thể Lý Tu Viễn vẫn bị Hạ Hoàng Thiên Giáp Thi ôm chặt.
Tuy La Hồng đã vào bí cảnh Bắc Đầu, nhưng Hạ Hoàng Thiên Giáp Thu vẫn chưa vào cùng.

Lý Tu Viễn lặng yên nằm trong lòng Hạ Hoàng Thiên Giáp Thi, chôn cả đầu vào, đột nhiên, ngón tay y nhúc nhích một cái.
Trong biến ý chí của y.

Hắc ám nồng nặc bao phủ, một cánh hoa đào mang theo một tia sáng, tia sáng giống như ánh nến vẫn tiếp tục kiên cường, không ngừng phá vỡ hắc ám, chiếu sáng xung quanh.

Sau đó, ánh sáng dần dần tăng vọt.

Ánh sáng bùng lên, hóa thành ánh lửa bùng bùng, cuộn cuộn lan tràn, như ngọn lửa cháy trên đồng cỏ, nháy mắt đã khiến biến ý chí biến thành biến lửa ngàn ngút.

Sinh cơ vốn đã mất đi, vào giờ khắc này, bỗng trào dâng mãnh liệt.
Trong lòng Hạ Hoàng Thiên Giáp Thi, Lý Tu Viễn đột nhiên mở mắt.
Ý chí của y đã sống lại, một lần nữa không chế được thân thể, thức tỉnh từ hủy diệt, trở về từ cái chết.

Lửa Niết Bàn tinh lọc linh hồn y, không những bị ăn mòn trong bóng đêm, mà còn hoàn thành một lần niết bàn, thành công sống lại!

Lý Tu Viễn cảm nhận được mình lại một lần nữa nắm giữ thân thể, một sự vui sướng lập tức dâng lên.

Tiểu sư đệ... Thành công rồi!

Không hổ là tiểu sư đệ được phu tử xem trọng, quả nhiên đúng như phu tử đã nói, hần am hiểu đối phó tà tu nhất!

Lý Tu Viễn lấy mình nuôi ma, dùng thân thể lấy đi một hạt giống tà ác của Tà Đê, trì hoãn quá trình sống lại của ông ta, tạo cơ hội cho La Hồng.

Hôm nay, đại chiến đã nổ ra.

Bỗng dưng, Lý Tu Viễn thoáng biến sắc, y cảm thấy hình như mặt của mình được đặt trên một vật cứng lạnh như băng.

Còn có, vì sao mộng lại có cảm giác đau?

"Âm Trên người Lý Tu Viễn bắn ra một luồng khí cơ cực kỳ cường đại, lập tức đánh bay Hạ Hoàng Thiên Giáp Thi.

Áo xanh trên người Lý Tu Viễn bay tán loạn, nhìn xung quanh, lập tức thấy rõ cảnh tượng trước mắt.

Trên vòm trời, khí tức kinh khủng đang va chạm, đó là cường giả cảnh giới Bán Tôn đang giao chiến.

Khắp nơi trong cung Côn Lô cũng đang chém giết không ngừng.

Máu tươi mà máu vàng của thiên nhân không ngừng chảy xuống.

Đại chiến... quả nhiên đã nổ ra.

Chương 935: Tà Đế chết tiệt, cắt rau hẹ của bốn công tử! (3)

Ánh mắt Lý Tu Viễn trở nên nghiêm túc.

Nhìn thấy Hạ Hoàng Thiên Giáp Thi, y lập tức đoán được La Hồng cũng tới, thế nhưng nhìn quanh một vòng vẫn không thấy bóng dáng La Hồng đâu bèn lớn mật suy đoán hẳn là hẳn đã vào bí cảnh Bắc Đầu.

"Trong bí cảnh Bắc Đầu là phân thân thứ ba của Vân Thái Thương, phân thân Tà Đế đang sống lại, phu tử đã nói, chắc là tiểu sư đệ sẽ có biện pháp đối phó với phân thân Tà Đế..."

Quanh thân Lý Tu Viễn là Niết Bàn Đạo Hỏa đang thiêu đốt.

Tu vi của y đã khôi phục, thậm chí còn nâng cao một bậc.

Đạo Niết Bàn, dục hỏa trùng sinh.

Tuy tu vi của y đã mạnh hơn, nhưng vì nhân gian hạn chế, y vẫn không thể vượt qua cảnh giới Bán Tôn.

Bán Tôn, là cảnh giới đỉnh cao của nhân gian!

Lý Tu Viễn dờ mắt, không nhìn vòng xoáy tà sát nữa, y biết mình không giúp được La Hồng, y đối phó tà tu không dễ dàng như La Hồng.

"Ám Sau lưng Lý Tu Viễn, một cây đao đóng đưa mọc lên, cây đao đen nhánh, tâm thần y khẽ động, màu đen lập tức rút đi, hóa thành màu hồng phấn.

Lý Tu Viễn một bước lên trời, vô số cánh đao bay lượn quanh thân, có đạo hỏa thiêu đốt.

Đứng trên đỉnh cung Côn Lôn, Lý Tu Viễn nhìn lướt qua cung Côn Lôn, các trận pháp đã bị phá, đệ tử cung Côn Lôn đã máu chảy không ngừng.

La Hồng không giết đám đệ tử này, nhưng Lý Tu Viễn y sẽ không nhân từ nương tay.

"Tiểu sư đệ vẫn quá chính nghĩa, quá nhân từ, thế nhưng, không thể nhân từ với kẻ địch"

"Vai ác này, để sư huynh làm đi"

Lý Tu Viễn nở nụ cười.

Lúc đầu Lý Tu Viễn đã đồng ý với Tê Quảng Lăng quá cố rằng sẽ không ra tay với đệ tử cung Côn Lôn.

Thế nhưng, phân thân thứ ba của Vân Thái Thương cùng với đám đệ tử cung Côn Lôn nổi giáo cho giấc này đã khiến Lý Tu Viễn từ bỏ ý định ban

đầu.

Dù cho nuốt lời y cũng không quan tâm.

Lý Tu Viễn y vốn không phải người tốt lành gì.

Tàn sát một thành cũng đã làm, tàn sát một tông thì thế nào?

Lý Tu Viễn bay lên trời, giơ tay lên, vô số cánh hoa đào từ mặt đất bốc lên, bao phủ từng đệ tử cung Côn Lôn.

Sau một khắc, Lý Tu Viễn chỉ tay một cái, bắn trúng một cánh đào, hoa đào nổ tung.

Ngay khi hoa đào nổ tung, các đệ tử cung Côn Lôn bị hoa đào bao phủ đều máu thịt vỡ nát, bỏ mình tại chỗ!

Trên cung Côn Lôn, máu tanh nồng nặc nổi lên cuộn cuộn như gió bão.

Máu tươi trào ra từ trong vòng xoáy hoa đào.

Cung Côn Lôn... thương vong vô số.

Trên vòm trời, một cánh thiên môn nổi lên.

Có từng vị thiên nhân tiên khí lượn lờ bước ra từ cánh cổng.

Lý Tu Viễn nở nụ cười.

Một tay chấp sau lưng, một tay bóp một cánh hoa đào.

Từng bước lên trời.

Một mình ngăn thiên môn.

Lý Tu Viễn chơi đùa hoa đào, mỉm cười.

"Lui về, bằng không... Giết không tha"

Các thiên nhân bước ra từ thiên môn chỉ cảm thấy một sức ép choán lấy trời đất ập tới, tất cả đều bị ép lui về thiên môn.

Trên biển mây.

Thanh Xu Tiên Tử đang chém giết với Nữ Đế chợt giật mình một cái, có dự cảm xấu.

Chợt thấy trên biển mây có vô số đám mây cuộn cuộn, hóa thành một đóa hoa đào khổng lồ.

Hoa đào như hóa thành đại trận, bao vây Thanh Xu Tiên Tử vào bên trong.

Nữ Đế thấy vậy, ánh mắt lập tức sáng bừng.

"Lý Tu Viễn?"

Thế gian này, chơi hoa đào, chỉ có thể là Lý Tu Viễn!

Không phải Lý Tu Viễn đã bị Tà Đế không chế rồi sao?

Dòng sông chính khí như một con rồng uốn lượn giữa không trung, kèm theo hoa đào bay lả tả.

Biên mây bị xé rách, lộ ra cảnh tượng bên dưới, Lý Tu Viễn ngời xệp
bằng trên dòng sông chính khí, ngăn chặn thiên môn, khiến đám thiên nhân
đằng sau thiên môn không dám tiến nửa bước vào nhân gian.

Nữ Đế nhìn lướt qua, trong lòng cả kinh, này... có mùi của phu tử!
Lý Tu Viễn hơi khom người với nữ đế.

Sau một khắc, lật tay một cái, cảnh đào hiện lên.
"Bệ hạ, tiểu sinh giúp ngài"
Lý Tu Viễn cười khẽ.

Đánh Thanh Xu Tiên Tử, y có kinh nghiệm.
Tuy một mình ngăn thiên môn, nhưng vẫn có thể giúp Nữ Đế và Ngô
Thanh Hoa một tay.
Dứt lời.

Lý Tu Viễn quát cảnh đào.
Trên cảnh đào, Niết Bàn Đạo Hỏa cháy hừng hực, hư không bóng chốc
vỡ nát, khó có thể duy trì.

Thanh Xu Tiên Tử tiếp một kiếm Long Tước của Nữ Đế, lại bị một roi
quất trúng, phần nộ gào thét.

Lồng ngực ả bị quất nát, tóc tai rối tung, nhìn cực kỳ chật vật.

Trên dung nhan tuyệt mỹ của ả mang theo phần nộ tột cùng.

Lý Tu Viễn... tên nghiệt súc này!

Cảnh đào đánh vào đầu đó?

Có còn phong độ cường giả hay không?

Sao phu tử lại thu cái thứ không biết xấu hổ như vậy làm đệ tử!

"Âm!"

Nữ Đế cười to: "Quất hay lắm"

"Kỹ nữ! Chết đi!"

Kiếm Long Tước trong tay Nữ Đế vung lên, kiếm khí dâng trào, Long
Tước hiện lên, hóa thành thế tấn công, xông qua biên mây, lao thẳng về
phía Thanh Xu Tiên Tử.

"Rầm!"

Dưới sự giúp đỡ của Lý Tu Viễn, Thanh Xu Tiên Tử vốn đã bị thương
lập tức máu văng tung tóe, chật vật vịn phần, ngực ả lại một lần nữa bị
đánh nát!

Đột nhiên, Nữ Đế đi tới bên cạnh Thanh Xu Tiên Tử.

Ánh mắt tràn đầy uy nghiêm, tràn đầy khí phách.

"Tiên tử?"

"Đồ chó má! Thiên nhân đằng sau thiên môn chẳng có lấy một thứ tốt!"

Nữ Đế khí phách mở miệng, tay nắm tóc Thanh Xu Tiên Tử, kéo mạnh một cái.

Trong con ngươi Thanh Xu Tiên Tử cuộn cuộn sát khí.

"Sớm muộn có một ngày, Nam Thiên tiên tộc ta sẽ giết sạch đám tu sĩ nhân gian đáng chết các ngươi!"

Thanh Xu Tiên Tử gào lên, kiếm trong tay chợt bỏ ra, chém về phía nữ đế.

Nữ Đế trừng mắt, kiếm Long Tước vung lên, chặn một kiếm của Thanh Xu Tiên Tử.

"Đáng tiếc ngươi đợi không được ngày đó!"

Dứt lời.

Dung nhan tuyệt mỹ của nữ đế mang theo vẻ điên cuồng, một tay lôi tóc Thanh Xu Tiên Tử, một tay dùng Long Tước đồ tiên kiếm.

Nữ Đế dứt khoát dùng đầu đánh vào đôi môi đỏ mọng Thanh Xu Tiên Tử, khiến môi ả vỡ nát!

Từng giọt máu tươi từ trên vòm trời rơi xuống lả tả.

Thanh Xu Tiên Tử cực kỳ thê thảm.

Chương 936: Tà Đế chết tiệt, cắt rau hẹ của bốn công tử! (4)

Giống như phát điên!

Chiến lược của cảnh giới Bán Tôn rất kinh khủng, thế nhưng, giờ khắc này, đôi bên chém giết, vô cùng đẫm máu và tàn khốc.

Thanh Xu Tiên Tử bị nữ đế đụng đầu liên tục, nữ đế đụng đến mức vàng trán trắng nõn đã bê bết máu, nhưng nàng vẫn không thêm để ý, không ngừng tấn công.

Thanh Xu Tiên Tử bị đánh đến mức biến ý chí rung chuyển.

Nữ Đế gào thét, kiếm Long Tước kề sát cổ Thanh Xu Tiên Tử, cắt ngang một đường!

"Phập?"

Đầu của Thanh Xu Tiên Tử rơi khỏi cổ, bị nữ đế bắt được.

"Xoạt" một tiếng.

Cảnh đào của Lý Tu Viễn quật xuống, đánh nát máu thịt Thanh Xu Tiên Tử bắt đầu từ ngực.

Bên kia.

Lý Tu Viễn nghỉ ngơi giây lát, lại dùng càn đào đã bê bết máu quật về phía Long Thử đang giao chiến với Ngô Thanh Hoat Ngô Thanh Hoa chính là kiếm tiên, hơn nữa còn bước vào Bán Tôn cảnh, mặc dù Long Thử là long tộc thuần huyết, nhưng vốn đã bị thương nặng bởi Lý Tu Viễn, chống lại Ngô Thanh Hoa công phạt vô song, gần như hoàn toàn chịu đánh.

Một cảnh đào của Lý Tu Viễn quật tới, giống như cọng rơm cuối cùng đè chết gã.

Máu rồng văng tung tóe, vẩy rồng vỡ nát, tiếng hét thảm vang vọng khắp bầu trời.

Ngô Thanh Hoa chính là kiếm tiên kinh nghiệm dày dặn, Thử Lân bay lên, vô số kiếm khí lan tràn khắp tầng mây, hóa thành kiếm thể menh mông, đập mạnh xuống, xuyên thủng xác rồng khổng lồ của Long Thử. Máu rồng màu vàng chảy ào ra như thác nước.

Không có dòng sông sinh mệnh tươi nhuận và bổ sung, Long Thử không còn bắt tử bắt diệt, dưới sự ma sát từ kiếm khí của Ngô Thanh Hoa, bị mài chết từng chút một!

Sự cường đại của Bán Tôn nhân gian đã vượt qua dự đoán của Long Thử "Không!"

Long Thử phát ra tiếng rống gầm đinh tai nhức óc.

Nhưng toàn thân Ngô Thanh Hoa nhuốm máu, râu tóc bê bết máu, đứng trên cổ rồng, chém xuống một kiếm, chặt đứt đầu rồng to lớn!

"Âm Đầu rồng khổng lồ từ trên trời rơi xuống, đập vào đài Trích Tinh máu chảy rùng rùng của cung Côn Lôn, đài Trích Tinh tức khắc vỡ nát.

Hồng đạo cô và khách giang hồ đang giao chiến với Lục Địa Tiên cung Côn Lôn đều giật mình thảng thốt.

Sau đó, hoan hô phấn khích, ý chí dâng cao!

Lý Tu Viễn ngồi xếp bằng trên dòng sông chính khí, chơi đùa hoa đảo.

Thanh Xu Tiên Tử và Long Thử thua trận, hai vị bán tôn là Nữ Đế và Ngô Thanh Hoa ra tay, thế cục tiếp theo, tu sĩ nhân gian mới có thể chiếm ưu thế khi đối đầu với thiên nhân.

Thế nhưng...

Lý Tu Viễn nhắm mắt.

Dòng mắt nhìn về phía cánh cổng tà sát của bí cảnh Bắc Đầu đang cuộn cuộn tà sát.

Điểm quan trọng nhất ảnh hưởng đến chiến cục vẫn là tiểu sư đệ có thể ngăn cản phân thân Tà Đế của Vân Thái Thương sống lại hay không!

Mưa máu màu vàng bay lả tả không ngừng.

Bầu trời cung Côn Lôn, thiên môn dưới tầng thứ ba treo san sát trên bầu trời, đằng sau cánh cửa, từng vị thiên nhân đứng sừng sững, nhìn xuống, trong mắt mang theo ánh nhìn phức tạp.

Vòm trời nhân gian, mưa máu màu vàng bay lả tả, mây vàng nồng nặc tột độ bay tới.

Đây là quy tắc ban thưởng, giết thiên nhân có thể đạt được phần thưởng, mà giết chết thiên nhân có huyết mạch thuần khiết thì phần thưởng càng thêm phong phú.

Thanh Xu Tiên Tử và Long Thử thua trận, bị nữ đế và Ngô Thanh Hoa lần lượt chém xuống nhân gian.

Hai người bọn họ là thiên tài trên thiên giới, một vị là tiên tộc huyết mạch thuần khiết, một vị là long tộc huyết mạch thuần khiết, thân phận, địa vị và thực lực đều cao hơn thiên nhân phi thăng từ nhân gian rất nhiều.

Nhưng hai tồn tại như vậy đều đã bỏ mình, cho nên quy tắc ban thưởng cũng hậu hĩnh vô cùng.

Nữ đế ngồi xếp bằng trên không trung, tay xách theo đầu lâu trắng nhợt mà xinh đẹp của Thanh Xu Tiên Tử.

Ngô Thanh Hoa thì đáp xuống đỉnh núi Côn Lôn, đứng trên đầu rồng khổng lồ, đeo kiếm trên lưng, kiếm khí trào dâng.

Mây quy tắc vàng rực lơ lửng trên đỉnh đầu bọn họ, bồi dưỡng họ, khôi phục thương thể của bọn họ, nâng cao thực lực vừa lên Bán Tôn chưa được ổn định của bọn họ.

Lý Tu Viễn cũng được mây vàng ban thưởng.

Nữ Đế và Ngô Thanh Hoa tuy thực lực cường đại nhưng bọn họ đánh một trận với Thanh Xu Tiên Tử, kỳ thực khả năng thắng lợi rất thấp, dù sao, tuy hai người kia bị đánh bị thương, nhưng dù sao cũng là bậc tôn quý trên thiên giới.

Nữ Đế và Ngô Thanh Hoa mới vào Bán Tôn cảnh, dù đang trong trạng thái đỉnh cao, nhưng giao chiến với hai người kia cũng rơi vào thế yếu, mà Lý Tu Viễn nhúng tay vào đã thay đổi hoàn toàn thế cục thắng bại của trận chiến này.

Cho nên phần thưởng của Lý Tu Viễn càng thêm hậu hĩnh, cuối cùng cũng không còn là một phần thưởng keo kiệt lớn bằng cái chảo nữa.

Lý Tu Viễn cười dịu dàng, cầm một cành đào, ngăn chặn thiên môn rậm rạp chẳng chịt trên bầu trời.

Đằng sau thiên môn có thiên nhân cảnh giới Bán Tôn đang rình rập.

Nhưng cái chết của Thanh Xu và Long Thứ đã khiến bọn họ không dám tùy tiện xuống trần gian.

Chiến cuộc trên cung Côn Lôn hoàn toàn thay đổi, hai vị Bán Tôn ngã xuống, cỗ vũ khí thể của các tu sĩ nhân gian, hơn nữa giết thiên nhân sẽ nhận được phần thưởng, điều này làm cho các tu sĩ giang hồ trở nên điên cuồng.

Có câu cầu phú quý trong nguy hiểm.

Thực ra chính là đang nói tới tình hình lúc này, nếu có thể giết chết một thiên nhân, được mây vàng ban thưởng, tu vi của bọn họ sẽ nâng cao đáng kể, thậm chí có thể đột phá giới hạn của bản thân!

Đối với La Hồng phần thưởng quy tắc chẳng đáng là gì, nhưng đối với các tu sĩ tầm thường thì nó vô cùng quan trọng!

"Âm Lò Tào Hóa nghiêng xuống.

Biển lửa lan tràn, hai vị thiên nhân cửu cảnh đang sống sờ sờ cứ thế bị luyện hóa.

Thiên tử Đại Chu toàn thân đầy máu, ngồi xếp bằng trên lò lửa, vui sướng cười to.

Tiêu Ngũ Lục chính là tuyệt thế song đao Lưu đao khách, thân thể hắn ta bị vài ngọn trường mâu đâm xuyên qua, thế nhưng số lượng thiên nhân bị hắn ta đánh chết cũng không ít, trong đó còn bao gồm một vài cửu cảnh!

Chương 937: Thân thể chín lần tôi luyện! Mượn 3000 tà sát! (1)

Bất kể là thiên tử Đại Chu hay Tiêu Ngũ Lục đều đã liều mạng chém giết.

Bởi vì bọn họ biết nếu trận chiến này thất bại, từ đó nhân gian này sẽ trở thành nhân gian của thiên nhân.

Cho nên, ai nấy đều liều mạng chiến đấu.

Mà kết quả cũng khiến bọn họ cảm thấy vui mừng.

Mây vàng bao phủ, vào giờ khắc này, tinh khí thần của thiên tử Đại Chu chợt bùng nổ!

Ông ta bước vào Bán Tôn cảnh, đại đạo lan dài vạn dặm, Lò Taoh Hóa sáp nhập vào đại đạo, khí thế càng thêm cường đại.

Tiêu Ngũ Lục càng được cổ vũ tinh thần, phá tan cách trở, đại đạo ngàn dặm, ánh đạo vắt ngang chân trời, khiến thế nhân nhìn rõ, đạo của đạo cũng có thể đạt tới đỉnh điểm.

Cung Côn Lôn trên núi Côn Lôn đã sớm trở thành một mảnh hoang tàn, thi thể ngang dọc chồng chất.

Có đệ tử cung Côn Lôn, có thiên nhân, có tu sĩ nhân gian...

Đây là một cuộc chiến, một cuộc chiến tàn khốc.

Nhưng, theo các thiên nhân bị Lý Tu Viễn ngăn chặn đằng sau thiên môn, cường giả cung Côn Lôn cũng dần ít đi.

Tất cả mọi người ngồi xếp bằng dưới mây vàng, cảm nhận quy tắc ban thưởng.

Đồng thời, mọi người cũng nhìn vào vòng xoáy tà sát của bí cảnh Bắc Đầu.

Không chỉ Lý Tu Viễn mà tất cả bọn họ đều biết rõ, La Chính vào bí cảnh Bắc Đầu, muốn ngăn cản Tà Đế sống lại, độ khó rất lớn, nhưng cũng chỉ có La Chính mới làm được điều này.

Không ai biết rõ một khi Tà Đế sống lại, hậu quả sẽ như thế nào.

Thế nhưng điều duy nhất có thể chắc chắn là không ai muốn Tà Đế sống lại!

Bí cảnh Bắc Đầu La Hồng đi tới bí cảnh Thiên Cơ trước, Thành cổ vẫn như cũ, chỉ có điều, Thành cổ hôm nay đã không còn trời trong mưa nhỏ,

mà là mưa máu xối xả, trong nước mưa xen lẫn tà sát nồng đậm khó có thể xua tan!

La Hồng đeo mặt nạ Tà Quân, trên người tầng tầng ảo ảnh, khí tức cường đại đến cực điểm.

Trở lại bí cảnh Thiên Cơ, hắn đã không còn là thằng nhóc yếu ớt mới bước đầu tiếp xúc với tu hành.

Phân thân Tà Đế của Vân Thái Dương, cũng không có ở bí cảnh Thiên Cơ, cho nên La Hồng cũng không định ở đây lâu, hắn cần phải đến cánh đồng mưa máu, cánh đồng mưa máu trong Đại Triều Hội, nơi hội tụ của vô số tà sát, đó mới là nơi Tà Đế sống lại.

Tà Đế cắt trộm rau hẹ của La Hồng, thù này La Hồng khó có thể quên.

Đạp xuống một bước, toàn bộ bí cảnh Thiên Cơ đều run rẩy, không ngừng lay động, mặt đất như muốn nứt ra.

La Hồng bay vút ra, thân thể tám lần tối luyện, không sợ áp chế của vết nứt không gian.

Hắn muốn xông ra khỏi bí cảnh Thiên Cơ.

Thế nhưng La Hồng đã nhanh chóng phát hiện chỗ kỳ lạ, hắn bị ngăn cản, không thể rời khỏi bí cảnh Thiên Cơ.

La Hồng chạy hồi lâu, cuối cùng đều trở về chỗ cũ.

"Bí cảnh Bắc Đẩu phân thành bảy bí cảnh nhỏ, nay bảy bí cảnh đã hợp nhất, có lẽ đã hình thành một trận pháp đặc biệt nào đó."

La Hồng rơi vào trầm tư.

La Hồng cảm giác có thể mình đã rơi vào ảo cảnh do bí cảnh tạo thành.

Vân Thái Dương định mượn bí cảnh Bắc Đẩu này để làm vướng hành động của La Hồng, kéo dài thời gian cho hắn ta sống lại Khí cơ trên người liên tục dâng lên.

Hai mắt La Hồng nhắm nghiền, hắn ổn định tâm thái của mình, bình tĩnh sau cơn phần nộ vì rau hẹ Tà Vương bị Tà Đế cắt lấy.

Hắn phải đột phá phong tỏa của các bí cảnh, tìm được cánh đồng mưa máu.

Chỉ có đánh vỡ bí cảnh Thiên Cơ, làm sao mà đánh?

Đương nhiên là dùng sức mà đánh, trước đây, khi ở trong bí cảnh Hoàng Triều của Trường Lăng Đại Hạ, Tà Thần Nhị Cấp đã dùng sức phá bí cảnh, một kiếm của Tà Thần trực tiếp chém rách vòm trời bí cảnh Hoàng Triều.

Hôm nay, La Hồng cũng có thể học theo cách này.

Mở mắt ra, khí cơ trên người không ngừng dâng trào, La Hồng giơ tay lên, Tà Kiếm phóng lên, tay ấn nhẹ vào kiếm.

Nguy Thân Thông, nháy mắt thầy Quỷ Đô!

Bầu trời bí cảnh Thiên Cơ, mưa máu bị xé rách, vô số kiếm khí hội tụ tấn công, hóa thành U Thành Quỷ Đô to lớn vô song.

Đại Thành sừng sững nguy nga, âm âm lao về phía bầu trời.

Nhưng bí cảnh Thiên Cơ phát ra tiếng nổ vang đình tai nhức óc, vẫn không hề bị đánh phá!

Hiện bí cảnh Thiên Cơ là bí cảnh chân chính, không phải bí cảnh nhân tạo giống như bí cảnh Hoàng Triều.

La Hồng nhíu mày.

Hắn dậm từng bước lên mặt đất, thân thể lập tức lao vào đám mây, tay áo tung bay, như tiên hạ phàm.

Không ngừng bay lên, bay lên!

Thành cô Thiên Cơ dưới chân đã biến thành một chấm đen nho nhỏ.

La Hồng lơ lửng trên bầu trời, dù trên bầu trời đầy cảm giác áp bách, nhưng với thân thể tám lần tôi luyện của La Hồng hiện tại, không có gì phải sợ.

Cuối cùng, La Hồng lên cao đến cực hạn, cảm nhận được cách trở.

Không chút do dự, ánh sáng đen quán lấy ngón tay, Thiên Ma Nhất Chỉ phóng ra!

Rạch một đường trong hư không.

Thoáng chốc!

Bầu trời trong bí cảnh Thiên Cơ đột nhiên phát ra tiếng nổ và nứt vỡ kinh khủng!

Như thể màn trời bị xé ra một vết nứt không gian khổng lồ.

Bí cảnh Thiên Cơ đất rung núi chuyển, bắt đầu lay động không ngừng, chẳng mấy chốc, kèm theo tiếng nổ vang, bí cảnh Thiên Cơ, dần dần đổ nát!

La Hồng chui ra khỏi bí cảnh nổ tung, nhanh chóng đi vào bí cảnh thứ hai, bí cảnh Thiên Tuyền.

La Hồng không thêm để ý, vẫn nhảy lên tận trời, Thiên Ma Nhất Chỉ phóng ra, thể thiên ma bất diệt cường đại vô song, khi đó La Hồng mơ được lên trời, mộng du trong tình không vũ trụ, được truyền thụ thiên ma bất diệt thể, khí tức kinh khủng đến mức có thể hủy diệt thiên địa.

Cho nên, thủ đoạn như vậy, nếu ở nhân gian, có thể dung là phương pháp phá hủy mạnh nhất.

Từng bí cảnh đều không ngăn được La Hồng.

Nhưng liên tục thi triển Thiên Ma Nhất Chỉ cũng tiêu hao rất nhiều.

"Âm!

Cuối cùng, La Hồng đi tới cánh đồng mưa máu quen thuộc, mùi máu tanh nồng, tử khí tràn ngập.

Sức mạnh tà sát trong trời đất nồng đậm đến bất tận, đều hóa thành mưa máu tuôn xối xả.

Khí cơ quanh thân La Hồng chấn động, hình thành một khu vực chân không quanh mình, khiến mưa máu không thể rơi vào.

Chương 938: Thân thể chín lần tôi luyện! Mượn 3000 tà sát! (2)

Đôi mắt đằng sau mặt nạ đảo qua một vòng, dừng lại trên chiếc quan tài nổi lên giữa đồng bùn máu.

Trên quan tài, có một bóng người nửa ngồi.

La Hồng tập trung nhìn vào, thấy rõ dáng hình bóng người dậy từ trong quan tài.

La Hồng ngăn ra.

Không chỉ La Hồng sửng sò mà Ma kiếm trong tay hắn cũng không ngừng run rẩy.

Bóng hình áo đỏ xinh đẹp vốn đang hờn dỗi bỗng nổi lên sau lưng La Hồng...

Ma Kiếm tiểu tử tỷ tỷ ngơ ngác nhìn người ngồi dậy từ trong quan tài, tóc đen rũ xuống, vành tai sắc nhọn, tà khí dâng cao...

"Đây là... Tộc Atula..."

Ma kiếm tiểu tử tỷ, khê thì thảm.

La Hồng sửng sốt: "Tộc Atula?"

Đương nhiên hắn biết tộc Atula, dù sao hiện tại La Hồng đã có thể mở ra hình thái Atula.

Hôm nay, phân thân Tà Đế của Vân Thái Thương lại là người tộc Atula?

"Đúng! Là tộc Atula! Không... Linh hồn không phải, thể xác phải!"

"Người này chiếm được thân thể của người tộc Atula, chẳng trách sát khí ở đây lại nồng nặc như vậy! Mỗi một người đều là thân thể tụ sát, có thể ngưng tụ tà sát trong thiên địa."

Ma kiếm tiểu tử tỷ mặt mày tái nhợt, trên mặt đầy vết máu, mang theo vài phần lạnh lùng và phẫn nộ.

Hiển nhiên, nàng ta nổi cơn thịnh nộ khi thấy thân thể tộc Atula bị chiếm cứ.

La Chính rơi xuống cánh đồng mưa máu, bùn máu lây lội che lấp từng khúc xương trắng.

Trong quan tài, hai tay Tà Đế dang ra, khoác lên quan tài, trên thân thể lo lón đầy đường vân màu máu, khuôn mặt Tà Đế cũng không được đẹp

lắm, thậm chí có vài phần dữ tợn, dùng từ mặt xanh nanh vàng để hình dung cũng không quá đáng.

Tà Đê mở mắt ra, nhìn chăm chăm La Hồng, trong ánh mắt có kinh ngạc, có lạnh lùng.

"Người lại có thể phá vỡ trận pháp phong tỏa hình thành từ bí ?
cảnh Bắc Đầu nhanh như vậy Tà Đê có chút kinh ngạc.

Ông ta thực sự kinh ngạc, vì có đủ thời gian để hoàn toàn thức tỉnh, ông ta đã dẫn La Hồng vào bí cảnh Thiên Cơ, từ bí cảnh Thiên Cơ muốn đi tới cánh đồng mưa máu phải trải qua rất nhiều trở ngại.

Nhưng La Hồng lại tới nhanh như vậy.

Trong cảm nhận của ông ta, La Hồng dùng vũ lực để phá vỡ phong tỏa của bí cảnh, người này... đúng là quái thai!

Bỗng nhiên, con người Tà Đê chuyển hướng, nhìn vào bóng hình váy đỏ xinh đẹp đằng sau La Hồng.

Trong mắt Tà Đê hiện lên vẻ kinh ngạc.

"Một trong tứ đại vương tộc của địa ngục thượng cổ... tộc Atula?"

"Không, không đúng... Không phải bản thể, chỉ là một luồng linh hồn!

Đây là... Kiếm linh do Atula hóa thành?"

Đôi mắt hẹp dài của Tà Đê giống như vực thẳm hun hút.

Giọng nói khàn khàn của ông ta vang vọng trong cánh đồng mưa máu tằm tã không dứt.

La Hồng nhìn tà đế, lông mày nhíu lại.

Không ngờ Tà Đê lại nhận ra lai lịch của Ma kiếm tiểu tử tử.

Xem ra, Vân Thái Thương này còn từng tiếp xúc với tộc Atula?

Tộc Atula địa ngục?

Một trong tứ đại vương tộc?

La Hồng biết được kha khá bí mật từ miệng Tà Đê.

Thì ra Ma kiếm tiểu tử tử đến từ địa ngục.

Atula sinh ra trong địa ngục!

"âm âm!"

Tà Đê nửa ngồi trong quan tài, tóc ông ta tung bay như tiên tử, đôi mắt nhìn chăm chăm La Hồng, nở nụ cười lạnh lẽo đến cực điểm.

"Người tới muộn rồi."

"Mặc dù một hạt giống tà ác mất đi, trì hoãn quá trình sống lại của bốn tọa, nhưng có hơn mười vị tà vương bổ sung cùng với tà sát dự trữ trong Thiên Địa Tà Môn, bốn tọa sống lại là điều không thể thay đổi, cho dù phụ tử ở đây cũng không ngăn được!"

Tà Đế lạnh lùng cười.

"Âm âm!"

Đột nhiên, toàn bộ cánh đồng mưa máu chấn động.

Ma kiếm tiêu tử tử đằng sau La Hồng lạnh giọng nói: "Giết hắn!"

"Hắn đang sỉ nhục dũng sĩ Atula!"

Trong con người Ma kiếm tiêu tử tử dâng trào sát khí.

Đây là lần đầu tiên La Hồng nhìn thấy tiêu tử tử vấy đỏ phần nộ như vậy.

"Người lấy cổ thi thể Atula này từ đâu?"

La Hồng đeo tà kiếm, cầm ma kiếm, bước từng bước giữa cuồng phong gào thét, giữa cánh đồng mưa máu chấn động không ngớt.

Dần dần, có thể thấy Tà Đế chậm rãi đứng lên từ trong quan tài.

Như có xiềng xích quy tắc không ngừng quán tới, leng keng lách cách đâm vào thân thể Tà Đế.

"Thân thể này?"

"Là đến từ tộc Atula đã bị diệt tộc..."

"Bồn tọa phải bỏ ra một cái giá lớn mới đổi được từ Thi Quỷ vương - một trong vương tộc ngày nay."

"Bày bố cánh đồng mưa máu, lấy tà sát được tạo thành từ cuộc giết chóc trong Đại Triều Hội để nuôi dưỡng, nuôi dưỡng tám trăm năm, cuối cùng thân thể này cũng có thể sống lại!"

Tà Đế không thèm để bụng việc lai lịch của thân thể này bị người khác biết được.

La Hồng nghe vậy, nhướng mày một cái.

"Đáng tiếc, quy tắc nhân gian hạn chế, bồn tọa vốn không nên thức tỉnh nhanh như vậy, chờ quy tắc nhân gian sụp đổ, bồn tọa thức tỉnh thì sẽ một bước trở thành thiên tôn, ba phân thân hợp thành một, có thể trùng kích Thiên Vương cảnh, thậm chí có thể chứng đạo Hoàng cảnh nhân gian! Đáng tiếc, hết thảy đều bị người và phụ tử phá hủy!"

Tà Đế vặn cổ mấy cái.

Vô số mưa máu len lõi giữa khí cơ trên người ông ta tỏa ra, chảy ngược vào tầng mây.

La Hồng nheo mắt, Tà Đế chưa hoàn toàn sống lại, thân thể ông ta còn chưa thể rời khỏi quan tài, hơn nữa, tà sát nồng nặc trong thiên địa vẫn đang không ngừng lao vào trong thân thể ông ta.

"Người trộm cắt rau họ của bồn công tử, còn có mặt mũi nói?"

La Hồng cũng lạnh mặt.

Hắn giơ tay lên, Ma kiếm hiện lên trên bầu trời, Ma kiếm tiêu tử tử vấy đỏ lay động.

"Không thể để cho hắn hoàn toàn sống lại, hút đi! Thỏa thích hút, hút khô toàn bộ tà sát trong cánh đồng mưa máu!"

La Chỉnh nói với Ma kiếm tiểu tử tử.

Vấy đỏ lay động, Ma kiếm tiểu tử tử thu bớt sát khí, không hỏi han dư thừa, lập tức bắt đầu điên cuồng hấp thu.

Chương 939: Thân thể chín lần tôi luyện! Mượn 3000 tà sát! (3)

Nhất thời, trong cánh đồng mưa máu hiện lên hai vòng xoáy tà sát, một bên là Tà Đế, một bên là Ma kiếm.

La Hồng rút tà kiếm ra, Sát Hải trong đan điền cũng bùng nổ lực hút, tu hành pháp "Vạn Sát Quy Nhất" đang hoạt động.

La Hồng cũng bắt đầu hấp thu tà sát.

Nhưng La Hồng bất đắc dĩ phát hiện tốc độ hấp thu tà sát của hắn so với Ma kiếm tiêu tỷ tỷ và Tà Đế, chẳng khác nào tân binh gặp cao thủ.

Đậu!

La Hồng thảm mắng một câu.

Rõ ràng hắn mới là tà tu chân chính!

La Hồng dứt khoát không hút tà sát nữa, dù sao Ma kiếm tiêu tỷ tỷ cũng sẽ tồn trữ, đến lúc đó lừa gạt Ma kiếm tiêu tỷ tỷ một chút, sau đó hút về mình là được rồi.

"Koatf"

La Hồng rút Ma kiếm ra, thân thể bỗng lao ra, phóng thẳng tới chỗ Tà Đế đang nửa ngồi trong quan tài.

Tru diệt Tà Đế Hút khô Tà Đế Nhất Kiếm Hồng Trần kiếp!

"Xoạt"

Không gian như bị chém ra, có dòng sông thời không chảy ra từ đó, La Hồng đột nhiên xuất hiện trước mặt Tà Đế.

Một kiếm vung ra, không gian bị chém rách, chấn động không ngớt.

Một kiếm này, muốn chém xuống đầu Tà Đế.

Thân thể tám lần tôi luyện, hơn nữa có thêm căn cơ đạu đạu vạn dặm, uy lực trong một kiếm này của La Hồng không kém gì một chiêu của Lục Địa Tiên cửu cảnh!

Mà giờ khắc này, lại có tà ảnh của hơn mười tà vương phụ thể, sức mạnh càng đột phá giới hạn!

Nhưng mà.

Tà Đế dựa vào chiếc quan tài đen như mực kia, chỉ lạnh lùng cười, vừa duy trì hấp thu tà sát, vừa đánh a một quyền.

"Rầm!"

La Hồng chỉ cảm thấy toàn thân chân động, thân thể sau tám lần tôi luyện cũng không đỡ nổi, da thịt nứt ra vài đường, máu tươi bắn ra tung tóe.

La Hồng bị một quyền của Tà Đế đẩy ngang, rơi xuống đất, hai chân cạy xuống mặt đất tạo thành hai đường rãnh dài tới mấy trăm dặm.

"Chỉ là một nhất phẩm, tuy có bí pháp tăng cường, nhưng... cũng chỉ có vậy mà thôi."

"Cho dù bốn tọa chưa hoàn toàn tỉnh lại thì vẫn có chiến lực Bán Tôn, ngươi lấy gì đến giết bốn tọa?"

Tà Đế cay nghiệt nói.

Lúc một quyền đánh bay La Hồng, thậm chí Tà Đế còn thở phào một hơi.

Vốn dĩ lúc La Hồng nói ông ta bị phu tử đặt bẫy, trái tim ông ta đã nhảy lên tận mắt.

Nhưng bây giờ xem ra, phu tử quả thực bẫy ông ta, nhưng đã đoán sai thực lực của La Hồng.

Thực lực của La Hồng đối phó với cửu cảnh thì còn được, nhưng muốn phá hỏng kế hoạch của ông ta là không thể nào.

Cho nên, phân thân Tà Đế - Vân Thái Thương vốn áp lực nặng nề đột nhiên thấy nhẹ nhõm.

La Hồng ngẩng đầu lên, sau lưng hắn là bùn máu xương cốt chồng chất thành những ngọn núi nhỏ thấy mà kinh hãi.

Mưa máu rơi xuống lả tả.

La Hồng gian nan lao tới, trong con ngươi tràn đầy hưng phấn.

"Thú vị... Thật mạnh!"

La Hồng quát lên một tiếng, tóc bạc tung bay, áo trắng lất phất.

Lại lần nữa phóng tới.

Một kiếm vung lên, kiếm Côn Lôn!

Với thực lực của La Hồng hiện tại, kiếm Côn Lôn hắn thi triển ra hẳn không thể khinh thường, một ngọn núi cao đen kịt như mực như thể đè ép bầu trời, nện xuống đầu Tà Đế.

Tà Đế vừa hấp thu tà sát vừa đánh ra một chưởng.

Tà sát nồng nặc hóa thành một chưởng che khuất bầu trời.

Đán tan kiếm Côn Lôn.

Một chưởng đánh thẳng về phía La Hồng, máu trong cơ thể hắn sôi trào, hắn còn chưa trang bị Võ Tiên Giáp, cười Tà kiếm bay vòng quanh, từng quyền đánh ra, va chạm với một chưởng của Tà Đế La Hồng đánh ra gần trăm quyền mới đánh tan được sức mạnh trong một chưởng của Tà Đế.

Thân thể trải qua tám lần tôi luyện, trong vết nứt đã có máu chảy ra.
Tâm thần La Hồng khế động, tinh hoa sinh mệnh trong trang lưu trữ tràn ra, khiến thương thể của hắn nhanh chóng khôi phục lại.

"Lại lần nữa!"

La Hồng cũng phấn khích lên.

Từng bước nặng nề hạ xuống, thân thể vô song, lần nữa đẩy ra một quyền.

Lựa chọn dùng thân thể để đấu với Tà Đết Nhưng thân thể Tà Đế chính là tộc Atula, trên cơ bản, lần nào thân thể La Hồng cũng suýt nữa vỡ nát.

Bị đánh bay hết lần này đến lần khác, văng ra rồi lại bay ngược trở lại.

Nhưng lần nào La Hồng cũng rất kiên nhẫn.

Khi bại khi thắng, thân thể nứt vỡ thì dùng tinh hoa sinh mệnh mang khôi phục lại, hắn không hề giữ lại chút nào, sinh mệnh tùy ý tiêu xài.

Lúc bắt đầu Tà Đế chẳng xem là gì, lơ đãng xem thường, sau đó dần dần cảm thấy có chỗ không đúng.

Dù cho ông ta đã ra tay thực sự độc ác, đánh thân thể La Hồng nổ tung thành bùn máu.

Nhưng dưới sự tưới tắm của tinh hoa sinh mệnh, La Hồng lại khôi phục như ban đầu.

Giống như thiên nhân bắt tử bắt diệt, phương thức khiến người ta chán ghét cực độ này biểu hiện trên người La Hồng vô cùng nhuần nhuyễn.

"Người đang mượn bản tọa để rèn luyện thân thể?"

Cuối cùng Tà Đế cũng phát hiện mục đích của La Hồng.

Sắc mặt thoáng chốc sa sầm xuống.

Ông ta bày tính tám trăm năm là để La Hồng người tôi luyện thân thể?

Tốt xấu gì cũng phải tôn trọng một chút chứ?

Mà thân thể La Hồng lại được tinh hoa sinh mệnh tưới tắm, khôi phục lại.

La Hồng cảm thấy thân thể mình sắp tôi luyện lần thứ chín xong xuôi, hai mắt tràn đầy lửa nóng.

Tấn công của Tà Đế lần nào cũng mang theo tà sát nồng nặc, những tà sát này sẽ ăn mòn máu thịt, chính là lựa chọn tốt nhất cho việc tôi luyện thân thể của La Hồng.

La Hồng cười ha hả: "Bị người phát hiện rồi, nhưng mà nói thật, thủ pháp của các hạ không tệ!"

Dứt lời, La Hồng lần nữa lao đi, hóa thành một luồng ảo ảnh giữa cánh đồng mưa máu, chạy về phía Tà Đế.

Tà Đế tức giận không thôi, đánh cũng không được mà không đánh cũng không xong.

Bởi vì, có đánh cũng không đánh chết La Hồng, mà không đánh thì công kích của La Hồng sẽ đánh trúng người mình.

Chuyện này thực sự khiến Tà Đế buồn bực muốn hộc máu.

Chương 940: Thân thể chín lần tôi luyện! Mượn 3000 tà sát! (4)

Mưu kế của phu tử... Hình như mơ hồ có hiệu quả!

Phu tử không phải thứ gì tốt.

Đệ tử của phu tử cũng không phải thứ gì tốt!

Thầy trò hai người đều khiến người ta chán ghét như nhau!

"Cút!"

Tà Đế giận giữ, cuosoi ừng vẫn lựa chọn ra tay.

Quát lên một tiếng, râu tóc tung bay.

Nếu đã đánh, vậy thì đánh cho tới chết đi!

Đánh tới khi người này hoàn toàn không cách nào phục sinh!

Sau một khắc, trên bầu trời cánh đồng mưa máu xảy ra biến hóa kinh

khủng.

Mây đen dày đặc không ngừng ép xuống, áp lực vạn phần, khiến người ta không thở nổi!

Tà Đế siết chặt nắm đấm, nện về phía trước một cái!

Một thanh trường mâu sấm sét rơi xuống.

Bay vút tới, La Hồng vừa đánh ra một quyền đột nhiên bị đánh trúng, ngay lập tức bay ngược ra mấy ngàn dặm.

Cả vùng đất không ngừng rung chuyển.

Tay Tà Đế đặt ngang, ép xuống!

"ầm ầm ầm!"

Sấm sét vẫn giáng xuống không ngừng.

Liên tục đánh La Hồng đến mức máu thịt lẫn lộn!

Sấm sét như mưa, giữa hàng nghìn hàng vạn tia sét, trang lưu trữ trên

đỉnh đầu La Hồng mở ra, không ngừng rót xuống tinh hoa sinh mệnh.

Thân thể La Hồng bị đánh nát rồi liền lại, liền lại rồi vỡ nát!

Trong thân thể La Hồng phát ra tiếng nổ vang đỉnh tai nhức óc, trong chớp nhoáng, thân thể chín lần tôi luyện, hoàn thành!

Thân thể, tu hành pháp, tất cả đều viên mãn!

Chính thức trở thành Trúc Cơ đại viên mãn!

Mà Tà Đế không hề để ý tới La Hồng.

mở miệng, hút từng ngụm một, như cá lớn hút nước.

Vô số tà sát chảy ào ào vào miệng ông ta, ông ta sắp sống lại rồi!

Ông ta sắp hoàn toàn sống lại, bước ra khỏi quan tài!

Bỗng nhiên!

Ánh mắt Tà Đế khựng lại, nhìn về phía xa, chợt thấy tốc độ hấp thu của

Ma kiếm Atula không hề thua kém gì mình!

Tà sát trong cánh đồng mưa máu đã bị Ma kiếm Atula hấp thu một nửa.

Bóng hình váy đỏ xinh đẹp lơ lửng trên Ma kiếm còn đang ợ một cái.

Sau khi hút vào luồng khí tà sát cuối cùng.

Mặt mày Tà Đế đỏ bừng!

Đậu!

Tà sát... mẹ nó không đủ nữa!

Suýt chút nữa!

Bị Ma kiếm hút đến mức không đủ để sống lại!

Mẹ nó!

Thanh kiếm rách nát gì, sao lại tham ăn như vậy!

Nhưng chẳng mấy chốc, ánh mắt Tà Đế đã trở nên lạnh lẽo, ông ta phải nghĩ cách sống lại.

Thiếu một chút tà sát, ông ta phải nghĩ cách gom đủ!

Ông ta rít lên một tiếng.

Sau một khắc, bầu trời trên cánh đồng mưa màu, Thiên Địa Tà Môn phá vỡ không gian, từ từ hiện lên.

Tà Đế vươn tay, bắt được Thiên Địa Tà Môn, không gian trong Tà Môn có rất nhiều tà tu, đều bị đánh thành máu bùn, nghiền ép ra tà sát, chảy vào trong cơ thể Tà Đế.

Tà Đế máu lạnh vô tình, hưởng thụ quá trình hấp thu tà sát.

"âm âm!"

Thân thể cao lớn của Tà Đế chậm rãi đứng dậy từ trong quan tài, xiềng xích quy tắc sắp không trấn áp được ông ta nữa rồi!

Tà Đế đã hoàn toàn sống lại!

Mà đằng xa.

La Hồng hoàn thành tôi luyện thân thể lần thứ chín, cũng đã mở mắt.

Hắn giơ tay lên, xa xa, Ma kiếm lập tức lao vút tới, bị La Hồng nắm trong tay.

Tiểu tử tử ma kiếm thỏa mãn ợ hơi.

La Hồng liếc mắt một cái.

"Cho ta mượn ba nghìn tà sát, hôm say sẽ cho ngươi hấp thu đủ."

"Thù của tộc Atula ngươi chính là thù của La Hồng!"

La Hồng nói.

Ma kiếm tiêu tử tử lập tức không vui.

Lại mượn?

Miệng lưỡi đàn ông, quỷ lừa đảo!

Người đã mượn bao nhiêu tà sát, người không đếm sao? Người đã trả lần nào chưa?

Nhưng mà.

Mặc dù Ma kiếm tiêu tử tử không tình nguyện, nhưng cuối cùng vẫn cho mượn.

"Âm Trọng Ma kiếm chảy ra cuộn cuộn tà sát, tà sát do Ma kiếm Atula hấp thu, giờ khắc này, trong sự đau lòng vạn phần của Ma kiếm tiêu tử tử, điên cuồng chảy ào vào trong cơ thể La Hồng.

Toàn thân La Hồng chấn động!

Đằng sau, đại đạo hiện ra, đại đạo rộng vạn dặm bắt đầu lan tràn, trên đó có một đóa hoa do tà sát ngưng tụ mà thành, lẳng lẳng nở rộ trên đại đạo!

Áo bào trắng bay lất phất, đôi mắt nhìn về phía Tà Đế ở đằng xa.

Tà Đế muốn hồi sinh vào hôm nay!

La Hồng ta đây... cũng vào hôm nay, đã là Trúc Cơ Đại Viên Mãn!

Nhất niệm đăng tiên, tiến vào Lục Địa Tiên!

"Âm âm Tà sát mệnh mệnh giống như nước sông dâng cao, điên cuồng chảy dọc theo Ma kiếm Atula, tràn vào trong cơ thể La Hồng, khiến thân thể La Hồng bỗng chốc nổi lên ánh đen!

Xa xa, ánh mắt Tà Đế cũng khựng lại, ông ta chậm rãi đứng lên từ trong quan tài, hư không xung quanh đều đang sụp đổ, vô số xiềng xích quy tắc quán tới, muốn phong ấn thân thể ông ta.

Thế nhưng khí tức Tà Đế vẫn không ngừng trở nên mạnh mẽ, ông ta đang sống lại, sống lại từ trong quan tài.

Phân thân thứ ba Vân Thái Thương chính là con át chủ bài lớn nhất mà ông ta để lại ở nhân gian!

Tuy tà sát trong cánh đồng mưa máu đã bị Ma kiếm Atula hút đi phân nửa, không đủ để Tà Đế sống lại, nhưng sức mạnh tà sát ép ra từ việc nghiền nát nhiều tà tu trong Tà Môn cũng đủ để ông ta hoàn thành giai đoạn cuối cùng của quá trình hồi sinh.

Bầu trời trong cánh đồng mưa máu cũng bắt đầu rạn nứt, một luồng đen thăm bắt đầu rũ xuống.

Đó là vết nứt không gian, vết nứt không gian rậm rạp chằng chịt đan chéo khắp xung quanh.

Tà Đế sống lại, Tà Đế nửa hồi sinh chỉ có thực lực cứu cảnh, nếu triệt để sống lại, sợ là còn mạnh hơn Hạ Hoàng năm xưa rất nhiều, thực sự đạt được sức mạnh cực hạn trong nhân gian!

Tà Đế quá mạnh mẽ, chính là tuyệt thế cường giả Vân Thái Thương sử dụng thân thể tộc Atula để tạo ra.

Chỉ là thân thể tộc Atula, có lẽ khi còn sống đã có sức mạnh Tôn cảnh, sau khi Vân Thái Thương đoạt xá sống lại cũng có thực lực cường đại nhất dưới quy tắc!

"La Hồng! Bồn tọa phải giết ngươi!"

Tà Đế đứng dậy khỏi quan tài, lưng ông ta càng ngày càng thẳng, khí tức kinh khủng tràn ngập đan xen.

Con ngươi ông ta giống như vực thẳm sâu hun hút.

Chương 941: Trảm thần khai đạo 5000 dặm, nhất niệm thăng Lục

Địa Tiên! (1)

Xa xa,

La Hồng cũng không quan tâm đến ông ta, vẫn trong trạng thái ngồi khoanh chân.

Ma kiếm Atula nằm ngang trên đùi, có khí tà sát đang không ngừng chảy cuộn cuộn vào trong cơ thể.

Đằng sau La Hồng, đại đạo trải rộng vạn dặm hiện ra.

Trên đại đạo có đạo hoa nở rộ.

Đây là một đóa đạo hoa kỳ dị, màu sắc sắc sỡ, Tà, Nho, Võ, Phật, Đạo, Kiếm, cộng thêm màu sắc vốn có của đạo hoa.

Đây là một đóa đạo hoa bảy màu.

Đạo hoa là hiện thân của tu hành pháp, là kết tinh của tu hành pháp, đạo hoa của mỗi người là một màu sắc khác nhau, còn La Hồng thì khác, đạo hoa của hắn có bảy màu!

Tượng trưng cho việc mỗi một tu hành pháp của La Hồng đều đã có đủ vốn liếng để đạt tới cảnh giới Lục Địa Tiên!

Trước đây các đạo đều có đạo hoa hiện lên, đều bị La Hồng vô tình chém rụng, nhưng hôm nay, hắn không chém.

Hắn nên đột phá Lục Địa Tiên rồi, thân thể chín lần tôi luyện, Trúc Cơ Đại Viên Mãn, lúc này không đột phá còn đợi đến khi nào?

Tà sát trong Ma kiếm Atula bị La Hồng không ngừng hấp thu, giúp hắn không ngừng trùng kích lên cảnh giới trên Thiên Tà nhất phẩm.

Thực ra La Hồng cũng không biết trên Thiên Tà nhất phẩm là cảnh giới gì.

Nhưng, trong thâm tâm, La Hồng có cảm giác như nước chảy thành sông, hắn biết, phương thức đột phá này là đúng!

Cho nên hắn tin tưởng cảm giác của mình, hắn giống như đang mở ra một con đường thuộc về riêng mình.

"âm âm âm!"

Âm Dương Ngư Hải, biển ý chí thánh nhân màu vàng và biển Tà Sát đen đặc trong đan điền, một bên gió yên biển lặng, không một gợn sóng, một bên sóng lớn ngập trời.

Một đóa đạo hoa bảy màu nở rộ, La Hồng vẫn đang tiếp tục mở ra đại đạo.

Tà Đế đắm chìm trong sấm sét đen đặc vô tận, xiềng xích quy tắc quất vào thân thể Atula của ông ta, ông ta chỉ lạnh nhạt nhìn.

Khi sức mạnh bắt đầu trở về, ông ta dần dần bình tâm tĩnh khí, không để ý hết thấy.

Ông ta cảm nhận được gông cùm xiềng xích trong thế giới này, đạt tới bình cảnh và cực hạn sức mạnh của thế giới này.

Ông ta là vô địch.

Cho dù phu tử phá giải phong ấn cũng không thể trấn áp ông ta.

Nhân gian rộng lớn như vậy, hết thấy đều nằm trong lòng bàn tay ông ta.

"Rắc rắc..."

Cánh đồng mưa máu bắt đầu rạn nứt, bí cảnh này sắp không chịu nổi khí tức của tà đế, mà khí tức của La Hồng cũng đang không ngừng trở nên mạnh mẽ, khiến cánh đồng mưa máu đang dần nứt vỡ.

Vô số mưa máu bị đánh tan.

Khí cơ trên người La Hồng không ngừng dâng cao, đạo hoa bảy màu chập chờn trên đại đạo của hắn, đạo hoa được bao phủ bởi bảy luồng ánh sáng, giữa mơ sắc màu mờ lung, tạo thành cảnh tượng mỹ lệ mà kỳ dị đến cực hạn.

"Âm Khí tức trên người La Hồng bắt đầu không ngừng thăng hoa, sức mạnh càng lúc càng lớn, lực lượng mạnh mẽ từ đại đạo đổ xuống, khiến thân thể La Hồng như đang lột xác!"

Cảnh giới Lục Địa Tiên là một cảnh giới thực sự siêu thoát phạm nhân, được gọi là tiên, đương nhiên không thể tầm thường.

Tà Đế đang sống lại, La Hồng đang đột phá.

Hai người như đang giành giật từng giây.

"Rắc rắc..."

Vòm trời cánh đồng mưa máu, cuối cùng đã hoàn toàn nứt ra.

Tà Đế đứng dậy từ trong quan tài, ngẩng đầu huyết sáo thật dài, trong tiếng huyết sáo xen lẫn tiếng thét kinh hãi, như sóng âm lan tràn, đánh vỡ toàn bộ cánh đồng mưa máu!

"Bồn tọa! Sống lại rồi!"

"Tà Đế... Giáng trần! Nhân gian nghênh đón thời kỳ hắc ám nhất!"

"Rầm rầm rầm!"

Một tiếng nổ kinh khủng vang lên.

Cánh đồng mưa máu nổ tung, bí cảnh Bắc Đâu đỏ nát, như sông núi nghiêng ngã, như hư không rạn nứt.

Trên cung Côn Lôn.

Lý Tu Viễn ngồi xếp bằng trên hư không, một mình ngăn cản đông đảo thiên nhân sau Thiên Môn trên tầng mây.

Sắc mặt điềm tĩnh, tư thế hào hiệp phóng túng, như sĩ tử phong lưu hào hoa phóng đảng, tay vuốt một cánh hoa đào, trên mặt mang theo nụ cười thông dong vô hạn.

Đột nhiên.

Nụ cười trên mặt Lý Tu Viễn biến mất, quay đầu nhìn về phía cửa vòng xoáy tà sát của bí cảnh Bắc Đâu!

Lại nghe một tiếng nổ tung, hư không chợt vỡ nát!

Cánh cổng đền thờ âm âm đỏ nảy, khí cơ áp lực kinh người lan tràn ra, toàn bộ đỉnh núi Côn Lôn đều đang run rẩy, thậm chí còn có vẻ như sắp không chịu nổi, chuẩn bị vỡ nát!

Tà sát ngập trời tuôn ra.

Trong tà sát có một cỗ quan tài bay ngang ra, đập mạnh xuống đất, đó là một cỗ quan tài cực kỳ cổ xưa, trên đó quanh quẩn hơi thở chết chóc và luồng khí tà sát nồng đậm sâu thẳm.

Một khi bị hơi thở chết chóc và luồng khí tà sát này dính vào, cho dù là tu sĩ nhất phẩm cũng sẽ bị ăn mòn chỉ trong nháy mắt.

Trên cung Côn Lôn,

Người người biến sắc!

Nhóm cường giả Nữ Đế, Ngô Thanh Hoa, Thiên tử Đại Chu vừa hấp thu xong phần thưởng quý tộc, sắc mặt ai nấy cũng vừa nghiêm trọng vừa khó coi.

"Tà Đế..."

Tà Đế sống lại rồi, nói cách khác, La Hồng vào bí cảnh Bắc Đâu nhằm ngăn cản Tà Đế hồi sinh... có thể đã thất bại!

Trên bầu trời, Lý Tu Viễn nằm nghiêng dưới tán hoa đào thở dài một hơi.

Tiểu sư đệ... thất bại rồi sao?

Chung quy Tà Đế vẫn quá mạnh mẽ.

Mặc dù tiểu sư đệ là khắc tinh tà tu, chuyên giết tà tu, nhưng Tà Đế không phải tà tu tầm thường, thực lực còn mạnh hơn cả Hạ Hoàng chỉ còn nửa bước là siêu thoát nhân gian khi xưa!

Sợ hãi, kìm nén, áp lực khiến người ta nghẹt thở tràn ngập khắp toàn bộ cung Côn Lôn.

Hồng đạo cô và các tu sĩ nhân gian đều rơi xuống quảng trường tan tành đổ nát của cung Côn Lôn, trên quảng trường, thi thể ngổn ngang, mọi người ngẩng đầu nhìn lên trời, trong ánh mắt tràn đầy sợ hãi và tuyệt vọng.

Có thể thấy bầu trời thoát cái hóa thành màu máu, mây màu nồng nặc đang bay cuộn cuộn!

Giữa mây máu có mưa máu đang không ngừng trút xuống tâm tã!

Bí cảnh Bắc Đẩu vũ hát, hiện lên giữa nhân gian!

Chương 942: Trảm thần khai đạo 5000 dặm, nhất niệm thăng Lục

Địa Tiên! (2)

Dưới mưa máu có sấm sét đen đặc đang giáng xuống liên hồi, một bóng người vô cùn cao lớn đứng lơ lửng.

Trong thân thể ẩn chứa sức bạo phát kinh khủng không gì sánh bằng.

"Tà Đết"

"Thật sự là Tà Đế! Tà Đế sống lại rồi?"

"Kế hoạch của Côn Lôn... thành công rồi?"

Sắc mặt nhóm người Hồng đạo cô cực kỳ khó coi.

Trên chín tầng mây.

Từng cánh cửa lơ lửng.

Đằng sau thiên môn, đôi mắt thiên nhân lóe lên, nhìn chăm chăm hiện tượng khác thường trên cung Côn Lôn.

Trong lúc tà sát ngập trời bùng lên, các thiên nhân đều vui mừng ra mặt.

"Vân Thái Thương thành công rồi! Lấy thân thể tộc Atula địa ngục, sống lại làm Tà Đế!"

"Không hổ là tu sĩ nhân gian được Nam Thiên Vương công nhận, chúng ta không cần do dự nữa, phân thân Tà Đế tộc Atula, chiến lực vô song, nhân gian không có phu tử, không ai có thể ngăn cản, ngay cả Lý Tu Viễn cũng không được!"

"Giết! Giết hết toàn bộ tu sĩ nhân gian nào chống cự chúng ta, giết sạch!"

"Đã đến lúc thiên nhân chúng ta thống trị nhân gian!"

Đằng sau thiên môn, các thiên nhân kích động không thôi.

"Âm âm âm!"

Thiên môn chấn động kịch liệt, có hai vị bán tôn đi ra, khí tức cường đại tới mức cực hạn, một luồng tiên quan phóng ra từ đằng sau thiên môn.

Như sóng lớn nổi sóng nhấp nhô, tiên khí liên miên, như một cơn sóng thủy triều tuôn ra từ nhiều thiên môn.

Khoảnh khắc Tà Đế sống lại, các thiên nhân bị Lý Tu Xa ngăn cản đều không còn do dự nữa, lựa chọn bước ra khỏi thiên môn, mang theo sát khí và ý chí chiến đấu, giáng xuống nhân gian.

Phương hướng vương triều Đại Hạ.

Hạ Vô Cực lơ lửng trên bầu trời, sắc mặt có vài phần lạnh lẽo.
Hắn ta nhớ lại chuyện gặp phải khi phái người tấn công Tắc Hạ Học Cung, muốn bắt đi La Tiểu Tiểu, La Hồng xuất hiện, ngăn cơn sóng dữ, nháy mắt đã đánh chết hai thiên nhân thất cảnh, cho hắn ta một đả kích nặng nề.

Dù hắn ta đã đổi thành huyết mạch thiên tôn, nhưng vẫn bị tiền lực của La Hồng dọa sợ.

"Người này không chết... Tương lai thiên nhân sẽ không có đất dung thân giữa nhân gian!"

"Lòng chính nghĩa của người này như nhật nguyệt sáng tỏ, bất cứ kẻ ác nào ở nhân gian cũng sẽ hoảng sợ không thôi, không thể chịu nổi dù chỉ một ngày!"

Cho nên, Hạ Vô Cực lựa chọn ra tay.

Không phải vì báo thù cho Hạ Kiếp.

Mặc dù Hạ Kiếp là con trai hắn ta, nhưng từ khi lựa chọn phi thăng thiên môn, hắn ta đã vứt bỏ người thân, hắn ta không phải người, cho nên cũng không để ý tình cảm huyết mạch gì đó.

Hắn ta chỉ lo lắng cho tương lai của chính mình.

Cho nên, Hạ Vô Cực ra tay.

Hắn ta vừa khởi động ý niệm, tất cả thiên nhân trong vương triều Đại Hạ đều hội tụ, cùng ông ta bay vút về phía cung Côn Lôn.

Lần này... Phải đuổi cùng giết tuyệt!

Lý Tu Viễn, La Hồng, Nữ Đế, Ngô Thanh Hoa... Toàn bộ chiến lực hàng đầu nhân gian đều phải bị xóa sổ!

Chỉ có như vậy, nhân gian tương lai, sẽ mặc sức cho thiên nhân vấy vùng!

Mới có thể ngăn chặn hết thủy sức mạnh phản kháng trong nhân gian!

Người người biến sắc, như nguy cơ diệt thế, thoáng chốc đã bao phủ khắp cung Côn Lôn.

Thực ra hiện tại cung Côn Lôn đã xem như hủy diệt.

Đệ tử cung Côn Lôn thương vong vô số, căn bản đều đã bị các tu sĩ giang hồ hội tụ tiêu diệt đến mức sạch sẽ.

Thế nhưng, vào giờ khắc này, nguy cơ thực sự không phải đệ tử cung Côn Lôn mà là Tà Đế Vân Thái Thương hồi sinh, còn có một thiên nhân bước ra từ thiên môn trên chín tầng mây.

Như một trận đại chiến sắp ập tới.

Trận quyết chiến giữa tu sĩ nhân gian và thiên nhân thiên môn!

Cánh đồng mưa máu hóa thành dị tượng lơ lửng trên cung Côn Lôn, như đã tự hóa thành một mảnh thiên địa đơn độc.

Tà Đế thân thể cường đại, vô số tà sát như những con rồng đen quần quanh cơ thể ông ta.

Ông ta ngửa đầu cười to.

Tiếng cười mang theo sức mạnh sóng âm kinh khủng, lan tràn khắp không gian.

Ông ta bước ra khỏi cánh đồng mưa máu, trong thiên địa có mây đen dày đặc cuốn tới, hội tụ trên đỉnh đầu ông ta.

Bầu trời nhân gian bỗng trở nên đen đặc.

Như Tà Đế đã nói.

Vị sự hồi sinh của ông ta, nhân gian sẽ nghênh đón thời kỳ hắc ám.

Sắc mặt Lý Tu Viễn cực kỳ khó coi, mặt mày Nữ Đế, Ngô Thanh Hoa, thiên tử Đại Chu cũng tràn đầy cảnh giác.

Đột nhiên, Lý Tu Viễn nhìn lên khung trời, thiên nhân bước ra từ thiên môn.

"Cút về!"

Vẻ mặt dịu dàng biến mất, thay vào đó là sự tàn nhẫn!

Tay nắm cành đao, quất xuống như roi, không gian vỡ nát, vô số khe nứt hội tụ, như hóa thành một dòng sông dài chảy vào mây trời.

Mấy vị thiên nhân ngũ cảnh gào lên, vươn tay định phản kháng, nhưng lại bị một roi của Lý Tu Viễn quất nát như giấy!

Tiếng hét thảm vang vọng chân trời, máu vàng bay lả tả!

Đại chiến bùng nổ rồi!

Nữ đế gào thét, kiếm Long Tước trong tay vung lên, toàn thân bay vút lên cao, sau lưng nàng ta có ảo ảnh Long Tước hiện lên, vô số ánh kiếm như thác nước chảy ngược, đâm về phía thiên nhân đang sau thiên môn!

Trận chiến này, hơn phân nửa thiên nhân hội tụ, thiên nhân san sát trên vòm trời, bảy mươi hai cánh thiên môn dưới tầng trời thứ ba đã hiện lên ba mươi sáu cánh.

Thiên nhân thay đổi huyết mạch, từ nhân gian phi thăng thiên giới, đã vượt quá một trăm vị.

Đây là chiến lực kinh khủng nhường nào!

Ngô Thanh Hoa cũng quất lên giận dữ, quanh thân ông ta dâng lên từng vòng kiếm khí, như dòng sông kiếm từ trời cao giáng xuống!

Thiên tử Đại Chu tuy mới bước vào Bán Tôn cảnh, nhưng có Lò Tạo Hóa tăng cường sức mạnh, chiến lực không hề yếu kém, y trọn mắt trừng

trùng, phần nộ gào lên hai tiếng thiên nhân.

Điên rồi!

Đám thiên nhân này điên rồi!

Cuối cùng cũng lộ ý đồ, đám thiên nhân này muốn đuổi tận giết tuyệt, muốn hủy diệt chiến lực hàng đầu nhân gian!

Chương 943: Trảm thần khai đạo 5000 dặm, nhất niệm thăng

Lục Địa Tiên! (3)

Một khi các tu sĩ nhân gian có mặt ở đây để vây giết cung Côn Lôn toàn bộ bỏ mình, nhân gian sẽ không có lực lượng đi đâu có thể chống lại thiên nhân!

Khí tức đè nén lan tràn không ngớt.

Đạo bào trên người Hồng đạo cô tung bay, đôi mắt cũng đỏ bừng.

Nàng nghĩ tới lão thiên sư hào hùng liêu chết, có lẽ ông cũng đã nghĩ tới thế cục ngày hôm nay cho nên ngày đó mới bắt chấp tất cả trấn áp một thiên môn.

Nhưng sức mạnh của một mình lão thiên sư vẫn có hạn!

"Thiên nhân các ngươi, nếu đã lựa chọn phi thăng thiên giới, từ bỏ thân thể con người thì lo mà làm thiên nhân của các ngươi đi, có gì lại gây họa cho nhân gian?"

Hồng đạo cô gào lên.

Kiểm gỗ đào trong tay vung lên.

"Nhân gian này là nhân gian của nhân tộc, không phải nhân gian của thiên nhân các ngươi, rút về!"

Hồng đạo cô bóp nát lá bùa, Ngũ Hành Phù Giáp Lục Sĩ hiện lên, kèm theo đó là tiếng rít gào xông lên tận trời.

Từng vị Lục Địa Tiên nhân gian bay lên trời, vung kiếm, quơ đao, gương thương, nâng cung!

Giờ khắc này, bầu không khí gương cung rút kiếm càng lúc càng nghiêm trọng!

Trên núi Côn Lôn có gió nổi lên, gió mang theo mùi máu tanh, rít gào!

Tà Đế sống lại, thân thể ti lớn đứng trong dị tượng cánh đồng mưa máu, nhìn xuống nhân gian.

Ông ta nở nụ cười lạnh lẽo, cũng không vội vàng ra tay đối phó tu sĩ nhân gian, mà thân thể khẽ động, bàn tay hóa thành móng vuốt, đánh nát hư không, đánh sâu vào trong góc cánh đồng mưa máu.

Nếu không có Tà Đế ra tay thì rất nhiều người đều không chú ý tới.

Ánh mắt Lý Tu Viễn khựng lại, cũng đã nhìn thấy La Hồng đang ngồi xếp bằng tại vị trí Tà Đế xuống tay, sau lưng có đại đạo hiện ra, đạo hoa bảy

màu tỏa sáng lấp lánh!

Lý Tu Viễn bỗng hiểu ra gì đó, đột nhiên hiểu ra vì sao La Hồng không thể ngăn cản Tà Đế.

Thì ra là tiểu sư đệ... muốn đột phá Lục Địa Tiên!

Sắc mặt Lý Tu Viễn thoáng thay đổi.

Đột phá Lục Địa Tiên... có tác dụng gì không?

Lý Tu Viễn không biết, nhưng, y hiểu rõ một điều. nếu tiểu sư đệ đã lựa chọn như vậy, thì y sẽ tôn trọng lựa chọn của tiểu sư đệ.

Lý Tu Viễn búng tay một cái.

Dòng sông chính khí lập tức cuốn ngang chân trời, cuốn theo từng cánh hoa đào bay rơi ngăn cản móng vuốt của Tà Đế.

"Xoạt!"

Vô số hoa đào hóa thành bột mịn.

Dòng sông chính khí bị một đòn đánh nát, như một con rồng bị vỡ đầu!

Thân thể Lý Tu Viễn bay ngược mấy trăm trượng giữa hư không, khí cơ chìm nổi bất định.

Thật mạnh!

Chẳng trách phu tử lại tính kế phân thân Tà Đế của Vân Thái Thương, thực sự quá mạnh!

Như thế đã thực sự đạt tới bình cảnh nhân gian!

Cách cường giả cảnh giới Thiên Tôn chân chính... chỉ một ranh giới mỏng manh!

Nhân gian hiện nay, có lẽ cũng chỉ mình Lý Tu Viễn đã niết bàn hai lần mới có thể ngăn cản Tà Đế, những Bán Tôn khác, ví dụ như Nữ Đế, Ngô Thanh Hoa, thiên tử Đại Chu, ba người cùng lên cũng chưa chắc đã đánh thắng Tà Đế Sâu trong cánh đồng mưa máu.

La Hồng từ từ mở mắt ra, đôi mắt sâu thẳm không gì sáng được, như có muôn đóa đạo hoa.

Tà Đế gào thét mà tới, một quyền nện xuống, đáng sợ đến mức hoàn toàn đánh vỡ không gian, sóng khí lan tràn, vô số mưa máu chảy ngược!

Lý Tu Viễn giơ tay lên, càn quét xuống, đụng tới một quyền này, càn quét vỡ nát, Lý Tu Viễn mượn lực bay ra xa nghìn trượng.

Xa xa, La Hồng giơ tay lên, đạn chỉ bắn ra.

Hạ Hoàng Thiên Giáp Thu đứng trên đỉnh cung Côn Lôn đột nhiên mở mắt.

La Hồng lại bắn ra một chiêu.

"Đại quân của ta, hãy chiến đấu vì quân chủ của các ngươi!"

Lời lẽ như ngâm xướng, vang dội khắp mỗi một góc ngách trong hư không!

Thoáng chốc.

Trước người La Hồng hiện lên tà ảnh dày đặc, điên cuồng lao về phía Tà Đế.

Không sợ chết, tà ảnh vốn cũng đã bắt tử bắt diệt!

Hạ Hoàng Thiên Giáp Thu sống lại, La Hồng hóa tà sát trong Ma kiếm thành sức mạnh điều khiển Hạ Hoàng Thiên Giáp Thi, lao về phía Tà Đế.

"Rầm!"

Một quyền, Hạ Hoàng Thiên Giáp Thu bị đánh rơi xuống đỉnh cung Côn Lôn, núi Côn Lôn bị đánh thấp xuống hàng trăm mét!

Nhưng dù sao Hạ Hoàng Thiên Giáp Thi cũng là do vật chết biến thành, đôi mắt trở nên đỏ au, không sợ chết tiếp tục đánh tới!

Lý Tu Viễn cũng không lùi bước, tiếp tục chém giết, cùng Hạ Hoàng Thiên Giáp Thu và tà ảnh đầy trời vây giết Tà Đế.

Dù vậy, hai người vẫn không ngừng bị đánh văng ra, chỉ trong giây lát toàn thân Lý Tu Viễn đã bê bết máu, bộ dạng có vẻ thê thảm.

Nhưng cứ bất chấp cái chết như vậy cũng đã ngăn cản được bước tiến của Tà Đế.

"Âm!"

Đột nhiên.

Sâu trong cánh đồng mưa máu, thiên địa dị tượng bị đánh tan.

Khí tức trên người La Hồng tăng vọt, hần đột phá rồi!

Đại đạo mở rộng nghìn dặm, bảy đóa đạo hoa nở rộ, rực rỡ lóa mắt, mà đây chỉ mới là bắt đầu...

Khí thức mãnh liệt trên người La Hồng không ngừng dâng trào, đại đạo sau lưng lại mở rộng, đương nhiên, vì đại đạo của La Hồng rộng tới vạn dặm, cho nên quá trình mở rộng cũng trở nên vô cùng chậm rãi.

Mà La Hồng tích lũy sâu dày, nếu không đại đạo mở rộng ngàn dặm cũng là một hy vọng xa vời.

Nhưng với nền tảng Trúc Cơ Viên Mãn và tích lũy của La Hồng để mở rộng đại đạo thì vẫn chậm đến mức tuyệt vọng.

Đại đạo mở rộng hai nghìn dặm!

Đóa đạo hoa bảy màu thứ hai hiện lên!

Tốc độ quá chậm!

Một phân thân ý chí của La Hồng hiện lên, tay cầm Tà kiếm, trăm thân mở đạo trong Hỗn Độn!

"Mở cho ta!"

Phân thân ý chí của La Hồng không ngừng vùng kiếm.
Một kiếm Trảm Thần, chém đại đạo, cũng mở đại đạo!
Chém rách Hồn Độn, ánh sáng hiện ra!

Đại đạo mở rộng ba nghìn dặm... bốn nghìn dặm... năm nghìn dặm!
Năm đóa đạo hoa bảy màu, lộng lẫy lóa mắt.

Đây là hình ảnh mỹ lệ nhường nào, đạo hoa của người khác chỉ có một màu, mà đạo hoa của La Hồng lại có những bảy sắc!

Chương 944: Trảm thần khai đạo 5000 dặm, nhất niệm thăng Lục

Địa Tiên! (4)

"Xoạt!"

Hồn Độn bao phủ đại đạo trở nên càng thêm kiên cố.

Phân thân ý chí của La Hồng đã hao hết sức mạnh, không thể mở rộng được nữa, lui về biên ý chí, mệt mỏi nghỉ ngơi.

La Hồng cũng mở mắt ra.

Một mạch phá cấm cảnh giới!

Yêu nghiệt đến mức này!

Xa xa.

Lý Tu Viễn đang giao chiến với Tà Đế, bị đánh tới mức toàn thân đầy máu, chợt quay đầu lại nhìn thoáng qua đại đạo của La Hồng.

Vừa nhìn một cái, ngay cả trạng nguyên Đại Hạ Lý Tu Viễn cũng không nhận được mà chửi tục!

"Đâu!"

"Mẹ nó đây là đại đạo gì vậy?"

Người khác đường hẹp quanh co, còn người lại là đường lớn thênh thang!

Sao người lại cứ muốn làm cho đặc biệt?

Đại đạo rộng vạn dặm, có ai từng thấy?

Cuối cùng Lý Tu Viễn đã hiểu vì sao rõ ràng La Hồng chiến lược vô song, hơn nữa giết được nhiều Lục Địa Tiên như vậy, được nhiều phần thưởng quy tắc như vậy mà lại chậm chạp không thể bước lên cảnh giới Lục Địa Tiên, đại đạo rộng thế này, sợ rằng toàn bộ phần thưởng đều dùng để mở rộng đại đạo rồi ấy chứ?

Tiểu sư đệ là đồ điên!

Quan trọng nhất là, đại đạo rộng như vậy, lúc La Hồng đột phá trở thành Lục Địa Tiên còn có thể đột phá năm cảnh giới liên tục, năm đóa đạo hoa nở rộ!

Nền tảng... hẳn còn sâu dày hơn nữa!

Lý Tu Viễn tự thẹn không bằng, thảo nào phu tử nói thiên phú của y không được, so sánh với tiểu sư đệ, y chính là rác rưởi!

Xa xa, phân thân Tà Đế của Vân Thái Thường cũng đột ngột cả kinh.

Mẹ nó!

Đây là đại đạo kiểu gì vậy? Còn có... Một mạch đột phá năm cảnh giới là cái quỷ gì?

Tu sĩ nhất phẩm nhân gian, ngoại trừ đi theo đạo niết bàn như Lý Tu Viễn là trường hợp đặc biệt, những tu sĩ khác, Lục Địa Tiên nhất phẩm cùng lắm cũng chỉ có thể mở ra đại đạo ba nghìn dặm, ba đóa đạo hoa, trở thành Lục Địa Tiên tam cảnh.

Loại yêu nghiệt quái thai vừa trở thành Lục Địa Tiên đã là ngũ cảnh như La Hồng này đúng là vạn năm khó gặp!

Điều này làm Tà Đế càng thêm quyết tâm phải giết bằng được La Hồng. Người này không chết, ngay cả Tà Đế cũng không có cảm giác an toàn! "Chết đi!"

Tà Đế thấp giọng gầm lên.

Ông ta vung lên một chiêu, Thiên Địa Tà Môn lập tức rơi vào tay ông ta, bị ông ta nắm lấy, đè mạnh xuống phía La Hồng!

Thiên Địa Tà Môn cũng là một món thần binh hàng đầu!

Xé gió lao tới, khiến nhiều tà ảnh đồng loạt vỡ nát.

Hạ Hoàng Thiên Giáp Thi bị đánh đến mức máu thịt vỡ nát hơn phân nửa, Lý Tu Viễn cũng kêu lên một tiếng đầy đau đớn, bay ngược ra.

Tà Đế vốn mạnh, lại còn có thần binh trong tay.

Lý Tu Viễn thực sự không đỡ nổi!

Tại khoảng không trên đỉnh đầu La Hồng, Thiên Địa Tà Môn chợt nên xuống, bao phủ hắn ở bên trong.

Tất cả xung quanh như đã hóa thành một vùng chân không!

"Âm La Hồng mở mắt, tóc bạc tung bay!

Xương cốt toàn thân hần phát ra tiếng nổ đôm đốp như rang đậu.

Đột phá, hoàn tất rồi!

Chém thần mở đạo năm nghìn dặm, nhất niệm trở thành Lục Địa Tiên!

Lột xác!

Đó là một sự lột xác từ trong ra ngoài!

Biến ý chí trở nên kiên cố, hư ảnh đạo đạo chiếu hình trong biến ý chí.

Thân thể La Hồng cũng phát sinh biến hóa, thâm thần khê động, khí huyết dâng lên, một bộ Võ Tiên Giáp màu vàng vô cùng tinh xảo bao trùm quanh thân hần.

Trên Võ Tiên Giáp có chín đường hoa văn, đó là Võ Tiên Giáp cửu đoán!

Chỉ riêng bộ Võ Tiên Giáp này đã có thể so với thần binh!

Sát Hải trong đan điền của La Hồng biến hóa triệt để, vàng đen chia nhau chiếm cứ, như hóa thành một thế giới thu nhỏ, giống như hang trời.

Hư Ảnh Thánh Nhân ngồi xếp bằng trong đó, hào quang vạn trượng.

Một luồng sáng đen quanh quẩn, khiến hang động mơ hồ phát sinh biến hóa.

"âm âm!

Thiên Địa Tà Môn ép xuống.

La Hồng mở mắt ra, duỗi người một cái, Võ Tiên Giáp cửu đoán tỏa ra hào quang vạn trượng, như thế hư không đều bị đánh vỡ.

Đối mặt với Thiên Địa Tà Môn đang nện xuống, La Hồng phá lên cười.

Tà kiếm xuất hiện nơi tay, binh khí bán thánh, chọt ving lên.

Kiểm khí hóa Côn Lôn!

Như nhỏ lên một ngọn núi.

Một tòa kiếm Côn Lôn ngược dòng lao về phía Thiên Địa Tà Môn!

"Âm Dòng chảy hư không hỗn loạn âm âm chảy xuôi.

Thiên Địa Tà Môn bị một kiếm này của La Hồng đánh lệch đi mấy thước theo chiều ngang.

Thiên Địa Tà Môn rơi trúng cung Côn Lôn, La Hồng vươn tay ra, một chương đè trên Thiên Địa Tà Môn.

Trong hư không.

Tà sát đen kịt quần quanh người Tà Đế, tầm mắt tụ lại một điểm!

La Hồng mới bước vào Lục Địa Tiên mà đã có hành động ngang ngược như vậy?

Đây là muốn đánh với ông ta một trận?

Từ nhất phẩm bước lên Lục Địa Tiên, đúng là một bước nhảy vọt đáng kể.

Nhưng... Đứng trước Bán Tôn đỉnh phong như ông ta, Lục Địa Tiên hay nhất phẩm thì có gì khác nhau?

Mặc dù đại đạo của La Hồng rộng tới vạn dặm, thế nhưng có rộng vạn dặm thì cũng chỉ là ngũ cảnh mà thôi!

Thực lực hiện tại của Tà Đế, đấu với dăm ba Bán Tôn cũng không thành vấn đề!

"Âm!"

Tà Đế đứng giữa hư không, giơ tay lên, theo hành động của ông ta, Thiên Địa Tà Môn như bị triệu hoán, bị bàn tay La Hồng đè ép vẫn không ngừng chấn động.

Trong biến ý chí của La Hồng, Tà Thần Nhị Cáp ẩn giữa sương mù mông lung, lỗ mũi phóng đại.

Phận thân ý chí vì mở đạo cho La Hồng mà trở nên yếu ớt vô cùng đang ngồi xếp bằng trong biến ý chí, thở hắt lên nói: "Nhị Cáp, người cảm thấy ta có đánh thắng Tà Đế được không?"

"Tiểu La ngu xuẩn, giờ mới biết hỏi chỉ vĩ đại?"

Tà Thần Nhị Cáp cười lạnh.

Nhưng vẫn mở miệng phân tích: "Tồn tại đoạt xá thi thể tộc Atula trở thành Bán Tôn cảnh này, có lẽ đã bước nửa bước ra khỏi hạn chế của quy tắc, rất mạnh"

"Tuy người cũng đột phá, có thể giao thủ đôi chút, nhưng, cứ chiến đấu liên tục thì người nhất định thất bại, thậm chí còn có thể bị giết chết"

Tà Thần Nhị Cáp nói.

La Hồng khẽ nhướn mày: "Nhưng ta lấy Trúc Cơ đại viên mãn để đột phá Lục Địa Tiên đây..."

Chương 945: Trảm thần khai đạo 5000 dặm, nhất niệm thăng Lục

Địa Tiên! (5)

Tà Thần Nhị Cáp suýt nữa cười ra tiếng.

"Nhưng đối phương là tồn tại chỉ nửa bước nữa thôi là đã thoát khỏi quy tắc, đoạt xá thân thể tộc Atula, lúc còn sống còn là cường giả Tôn cảnh, tuy chỉ là rác rưởi, nhưng đặt ở nhân gian, có thể xưng là vô địch"

"Đây còn là có quy tắc áp chế rồi đây, nếu không có quy tắc, Tà Đế rác rưởi này nhất định đã vào Tôn cảnh"

"Nếu lên tới Tôn cảnh, giết chết Tiểu La ngu xuẩn nhà ngươi chỉ cần một chiêu là đủ"

Tà Thần Nhị Cáp ghê tởm nói.

La Hồng nở nụ cười, thật sự không thể chiến sao?

Trăm cay nghìn đắng mới đột phá lên Lục Địa Tiên, kết quả ngươi lại nói với ta là chẳng có tác dụng gì?

La Hồng không tin.

Phải đấu rồi mới biết được!

Nhếch miệng cười một cái.

Trong hiện thực, La Hồng mở mắt, bàn tay vỗ mạnh một cái, đập Thiên

Địa Tà Môn bay ngược trở về.

Sau đó lấy mặt nạ Tà Quân ra, đeo lên mặt.

"Hình thái Atula!"

Quát lên một tiếng.

Thân thể La Hồng chợt vươn lên, trở nên thon dài, tóc bạc dài tới thắt lưng tung bay, như đao cứng xé rách hư không.

Tà Đế nhìn chằm chằm La Hồng đột nhiên biến hóa khí tức, ánh mắt bỗng khựng lại.

"Tộc Atula?"

"Ngươi còn lấy được truyền thừa của tộc Atula diệt vong..."

"Âm Tà Đế nghiêng đầu, không biết từ lúc nào La Hồng đã di hình hoán ảnh đến sau lưng ông ta, trong nháy mắt, im hơi lặng tiếng đánh ra một quyền.

Một quyền này mang theo gió lớn vù vù, không gian cũng bị đập ra một cái hố đen.

Võ Tiên Giáp cửu đoán có sức phòng ngự mạnh mẽ tột đỉnh, cộng thêm sức mạnh của thân thể cửu đoán, bá đạo vô song!

Tà Đế tung người một cái, cánh tay hóa thành một vòng tròn lớn, đập về phía La Hồng.

La Hồng cũng không tránh né, đôi mắt dưới mặt nạ Tà Quân tàn nhẫn vô tình!

Lúc còn là nhất phẩm hãn đã có thể giết chết cửu cảnh.

Hôm nay, hãn đã đạt tới ngũ cảnh, sao không thể giết chết Bán Tôn?

Tà Đế cũng là Bán Tôn, chỉ cần chưa vượt qua cực hạn nhân gian thì... có thể giết!

"Rầm!

Hai nắm đấm chạm nhau.

Sóng khí kinh khủng chọt bùng nổ!

Võ Tiên Giáp trùm trên cánh tay La Hồng chọt vỡ nát, cánh tay máu thịt mơ hồ, xương lộ cả ra.

Thế nhưng La Hồng lại chỉ cười phá lên sung sướng!

Bởi vì một quyền của Tà Đế cũng chỉ đến vậy mà thôi!

Tà Đế, hãn đâu lại được!

"Âm La Hồng đánh ra một quyền, sinh mệnh tinh hoa tưới tắm, thân thể nhanh chóng khôi phục.

Lần nữa di hình hoán ảnh biến mất, lại xuất hiện sau lưng Tà Đế, nháy mắt thấy Quỷ Đồi!

Quỷ thành đen kịt hiện lên trên đỉnh đầu Tà Đế Hung hăng nên xuống, như đá lớn rơi vào biển rộng, dấy lên sóng gió ngập trời!

Tà Đế gào thét.

Hai tay giơ lên, hoa văn của tộc Atula trên người như có sinh mệnh, ngo ngoáy không ngớt, hai quyền đánh ra, đập mạnh trên Quỷ Thành.

Thành vỡ!

Nhưng, thành hủy rồi, ánh kiếm lại hiện lên!

Nhất Kiếm Hồng Trần Kiếp!

Dòng sông thời gian cuộn trào, một kiếm đâm thẳng tới đầu Tà Đế Một lọn tóc của Tà Đế bị cắt đứt, thân thể bay ngang mấy trăm trượng, tà sát quanh thân cuộn cuộn liên hồi.

Xa xa!

Lý Tu Viễn hít vào một hơi.

Đậu!

Đây là tiểu sư đệ?

Lục Địa Tiên ngũ cảnh đánh với Bán Tôn - đôi thủ khiến ngay cả Lý Tu Viễn y cũng phải chịu đòn?

Mẹ nó, quả nhiên là quái vật!

Lý Tu Viễn vốn định nhúng tay cùng La Hồng tấn công Tà Đế, nhưng giọng nói của La Hồng đã bay tới.

"Nhị sư huynh, giúp những người khác"

"Tà Đế, để đệ giết!"

"Hôm nay, La Hồng đệ đăng tiên... Giết Tà Đế!"

La Hồng cầm kiếm nói.

Lý Tu Viễn quay đầu nhìn về phía xa, đông đảo thiên nhân xuống nhân gian, các tu sĩ nhân gian đều đang rơi vào trạng thái bị áp đảo, thậm chí có không ít người đã toàn thân đầm máu, như muốn ngã xuống!

"Được!"

Lý Tu Viễn quyết định dứt khoát, dòng sông chính khí nổi lên, sau đó lao vút đi.

Bay về phía đông đảo thiên nhân!

Ánh mắt Tà Đế khựng lại, tràn đầy giận dữ!

La Hồng đang khinh thường ông ta?

Định đơn độc giết Tà Đế?

Phân thân Tà Đế là tính toán tám trăm năm của Vân Thái Thường, là con át chủ bài lớn nhất của ông ta, là lá bài chưa lật để tính kế phu tử.

La Hồng nguoi... dựa vào cái gì mà đòi phá đám?

La Hồng nở nụ cười.

Tâm thần khê động, tà sát tuôn ra, xa xa, Hạ Hoàng Thiên Giáp Thi lao vút tới, nhắm vào Tà Đế La Hồng giơ tay lên, bóp một cái.

"Đứng lên!"

Đám tà ảnh bị Tà Đế đánh vỡ lại hiện lên giữa không trung.

Trên cung Côn Lôn, các Lục Địa Tiên đã chết, các thiên nhân bỏ mạng, cũng lần lượt đứng lên!

Trùng trùng điệp điệp, dày đặc chi chít!

Như bóng tối trào dâng, lao về phía Tà Đế Tà Thần Nhị Cấp nói hần không đánh lại Tà Đế là vì không biết hần còn có con bài chưa lật!

Thứ La Hồng am hiểu nhất... là quần ẩu!

La Hồng ẩn nấp giữa hàng nghìn hàng vạn tà ảnh, Tà Đế gào thét, đánh ra một chiêu, hơn mười tà ảnh Lục Địa Tiên bị đánh nát.

Thế nhưng, thoáng chốc!

Tà Đế chỉ cảm thấy nguy cơ ập xuống!

Chợt thấy La Hồng đột nhiên xuất hiện sau lưng ông ta, ngón trỏ chỉ ra một cái!

Một chỉ này, thiên địa biến sắc!

Tà Đế hoảng hốt một phen, như thấy được ánh sao trong vũ trụ, như thấy được thiên địa tan biến, thấy bóng dáng trời yên trên những vì sao...

Hình ảnh này khiến thân thể Tà Đế cứng đờ hồi lâu.

Sau đó, một ngón tay chợt phóng to trước mặt Tà Đế!

Cuối cùng...

Xuyên qua tầng khí cơ phòng ngự bên ngoài thân thể Tà Đế, xuyên qua hốc mắt ông ta!

Làn sóng thiên ma chấn động, tiếng hét thảm của Tà Đế vang vọng khắp Côn Lôn.

Một bên đầu, chia năm xẻ bảy!

Chương 946: Vì thế gian này, tà không thể thắng chính (1)

"Âm Thân thể của Tà Đế chính là thân thể tộc Atula, khi còn sống đối phương còn có thực lực Tôn cảnh, cường đại vô biên, cứng rắn không gì sánh được!

Cho dù vì đã chết mà thân thể suy nhược đi nhiều nhưng vẫn vạn phần cứng rắn, sức mạnh bình thường khó mà đánh vỡ!

Tà Đế Vận Thái Thương cũng vô cùng tự tin về thân thể này.

Bởi vì tiềm lực của thân thể này còn chưa được khai thác hết, ông ta chỉ vừa sống lại, việc khổng chế thân thể còn chưa lưu loát.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao ông ta muốn đánh phá quy tắc nhân gian, khiến quy tắc Nhân Hoàng không còn bao trùm trên nhân gian nữa.

Chỉ cần quy tắc không còn, thực lực của ông ta nhất định sẽ đạt tới cảnh giới Thiên Tôn, sau đó, có được sức mạnh trùng kích Thiên Vương cảnh!

Ngay sau đó, ông ta sẽ làm chúa tể nhân gian, thống trị nhân gian, mở lại Đại Triều Hội, thu về khí vận nhân gian!

Thậm chí có thể chứng đạo Thánh Hoàng!

Nhưng ông ta không ngờ một chỉ của La Chính đã đánh nát một nửa đầu của mình, khiến ông ta bị thương nặng!

Đó là loại sức mạnh gì?

Tà Đế Vận Thái Thương có chút sợ hãi, khoảnh khắc La Hồng bắn chỉ tới, ông ta đã thấy dị tượng trong cơn hoảng hốt...

Vũ trụ hoang vu, ánh sao tan vỡ, vô số sinh linh cường giả chết đi, còn có thân hình cao lớn ngồi trên những vì sao...

Mẹ nó đây là thứ gì?

Sao lại dễ bề tọa nhìn thấy mấy thứ này!

"Âm?

Tà Đế quát lên, khí cơ kinh khủng dâng trào, sức mạnh tà sát hóa thành thất luyện cường đại quát tới.

Võ Tiên Giáp của La Hồng bị quát trúng, hiện đầy vết rạn, thậm chí một nửa đã vỡ nát rơi xuống lả tả.

Sức mạnh khổng lồ đòn đánh của La Hồng bắn ngược trở lại như đạn pháo, như tảng đá bị ném xuống hồ lớn, dấy lên sóng to gió lớn!

La Hồng ho ra máu, sức mạnh của Tà Đê quá cường đại, nhưng La Hồng cũng vui sướng cười to.

"Tà Đê... chẳng qua cũng chỉ như vậy!"

"Người muốn xưng bá nhân gian, vậy người cứ xưng bá đi, sao phải cắt rau hẹ của bốn công tử! Người biết người phạm vào bao nhiêu tội không?"

"Cắt trộm rau hẹ của bốn công tử, bốn công tử nhất định sẽ giết chết người!"

La Hồng há miệng cười to, tinh hoa sinh mệnh chảy ngược, thân thể lại khôi phục như ban đầu.

Tà Đê ôm một bên đầu đã bị đập nát, khí tức chí âm không ngừng lan tràn.

Ông ta tính kế tám trăm năm, cuối cùng đã hồi sinh, nhưng vừa sống lại đã bị La Hồng đập vỡ một bên đầu.

Ý chí ông ta bắt đầu trào lên, muốn khôi phục phần máu thịt bị đánh nát, nhưng lại... không thể khôi phục!

Làn sóng chấn động quý dị kia khiến ông ta không thể khôi phục!

Điều này làm cho Tà Đê cảm thấy kinh hãi!

Chết tiệt!

Đây tuyệt đối không phải sức mạnh thuộc về nhân gian!

Sau khi trạng thái của La Hồng hoàn toàn khôi phục, tóc bạc tung bay, tay cầm Tà kiếm, lại lần nữa tung đòn tấn công.

Thiên Ma Nhất Chỉ uy lực cực mạnh, không gì cản nổi, nhưng...

khuyết điểm duy nhất chính là tiêu hao cực lớn, cần làm lạnh.

Sau khi thi triển một lần, cần làm lạnh chừng mười phút.

Mà chiến đấu khác với công phá bí cảnh lúc trước, đối với Bán Tôn, hai mươi phút đủ để sinh ra quá nhiều biến số Tà Đê không khôi phục được đầu, dứt khoát không hao phí sức lực khôi phục nữa.

Người ông ta chảy máu đen, lao vút ra, như mãnh thú giáng trần, nghiền nát một loạt tà ảnh, cuốn theo sát khí kinh khủng lao về phía La Hồng!

Ông ta nhất định phải giết La Hồng, La Hồng khiến ông ta cảm giác được biến số, người này quá nguy hiểm!

Nếu không giết chết La Hồng, cho hắn đủ thời gian để trưởng thành, tương lai, ông ta thật sự có thể sẽ bị La Hồng giết chết!

"Chết đi!"

Nửa cái đầu của Tà Đê găm thét.

Thiên Địa Tà Môn bỗng thu nhỏ, hóa thành một cánh cửa nhỏ bị ông ta đánh vỡ.

Tà sát kinh khủng cuộn trào, bị đập phá vỡ áp chế dữ dội.
La Hồng cầm Tà Kiếm, một kiếm chém ra, các kiếm thức Hồng Trần Kiếp, Âm Dương Kiếp đều được thi triển.

Nhưng La Hồng vẫn bị đánh văng ra như những lần trước.
Chênh lệch sức mạnh vẫn còn tồn tại, Tà Thần Nhị Cấp là tồn tại cực kỳ cổ xưa, ánh mắt thật sự đáng tin.

Nhưng La Hồng cũng không thêm đề ý.
Tà Đế thành thạo điều khiển thân thể, La Hồng cũng thành thạo nắm giữ sức mạnh.

Sức mạnh tăng vọt, nếu không có cách nào khống chế thì sẽ rất khó phát huy toàn bộ thực lực.

Đạn chỉ thấy Quỷ Đồi!

Ngụy Thần Thông Nhất Kiếm thi triển, trong nháy mắt, như Âm Đô giáng thế, nhiều tòa thành kinh khủng ngưng tụ thành thật, lần nữa áp xuống.

Không khí bị dạt ra, như bão tháp gào thét!

Phần thịt nát ở nửa bên đầu của Tà Đế đang không ngừng ngọ nguậy, đang dần dần khôi phục, thế nhưng, tốc độ rất chậm, trong Thiên Ma Nhất Chỉ ẩn chứa sức mạnh hủy diệt, khiến thương thể khép lại vô cùng khó khăn.

Nhưng giờ khắc này, Tà Đế cũng vô cùng tàn nhẫn, sát khí cuộn cuộn.

Bắt lấy Thiên Địa Tà Môn đang áp tới, va chạm với kiếm khí Quỷ Đồi.

Vụ nổ kinh khủng xảy ra, toàn bộ khu vực giống như bị một luồng sức mạnh kinh khủng nuốt mất, hai luồng khí đen nồng nặc đan cài vào nhau giữa không trung, giống như một đám mây đen bùng lên!

La Hồng bị đánh bay giữa hư không, thân thể đầy vết nứt, Võ Tiên Giáp vỡ tan tành, mảnh vỡ không ngừng rơi xuống.

Thế nhưng, trang lưu trở mở ra, tinh hoa sinh mệnh rót xuống như xả đồ miễn phí.

Khiến thân thể La Hồng lại khôi phục như lúc ban đầu.

Xa xa, Tà Đế lại lù lù bất động.

Quả thực hiện tại La Hồng có thể chiến đấu với cường giả cảnh giới Bán Tôn, nhưng đối diện với Tà Đế là Bán Tôn đỉnh phong, hẳn vẫn thu kém một chút!

"La Hồng... Người không giết được bốn tọa, thực lực của người còn kém xa!"

Hai mắt Tà Đế cực kỳ u ám.

Ông ta vừa mới sông lại đã bị La Hồng dây dưa.

La Hồng này rõ ràng chỉ có thực lực Lục Địa Tiên ngũ cảnh, nhưng lại khó chơi đến như vậy!

Khó chơi hơn cả Lý Tu Viễn!

La Hồng cũng nhếch miệng cười: "Tức không?"

"Tức là được rồi, ngươi không tức, bốn công tử còn không thèm giết ngươi!"

La Hồng tóc bạc tung bay, trạng thái Atula, cộng thêm mặt nạ Tà Quân, thân thể cường hãn vô biên, lao vút ra, Tà kiếm trong tay quét ngang một đường.

Vô số kiếm khí xuyên thủng hư không thành hàng ngàn lỗ hồng!

Chương 947: Vì thế gian này, tà không thể thắng chính (2)

Nhưng Tà Đế cũng không sợ, thân thể Atula của ông ta cường hãn vô biên, còn có sức phòng ngự của bản thân, chống lại những luồng kiếm khí này mà không chút sợ hãi.

La Hồng có thể làm ông ta bị thương, ngoại trừ những kiếm chiêu này, kiếm khí bình thường căn bản không thể gây thương tích cho ông ta!

Hiển nhiên La Hồng cũng phát hiện điểm này, thân thể cường hãn quả thực không thể khiến người ta sợ hãi, giống như La Hồng hiện tại, thân thể sau chín lần tôi luyện cộng thêm Võ Tiên Giáp, cho dù là Lục Địa Tiên ngũ cảnh đậm hãn, chỉ cần hãn bất động, đối phương cũng không thể đâm ra vết thương.

Tương tự, thứ Tà Đế kiêu ngạo lúc này chính là thân thể cường đại!

Nhưng Tà Đế đã quên mất một điểm, Tà kiếm này chính là binh khí bán thánh La Hồng hao tổn vô số tâm huyết mới rèn được!

Tà kiếm lơ lửng, La Hồng thành linh kéo mạnh một cái.

Tà Kiếm phân hóa thành hàng vạn hàng nghìn, kiếm Thiên Cơ, kiếm Thuần Quân... hư ảnh vạn kiếm hiện lên.

Giống như kéo ra một dòng sông kiếm khí!

âm âm lao về phía Tà Đế.

Tà Đế bị kiếm khí quét trúng, sức công phạt của kiếm khí đánh văng cánh tay ông ta bay xa mấy trăm dặm, tầng phòng ngự bên ngoài thân thể cũng hiện lên loang lổ vết kiếm.

Tà Đế cũng bị đánh đến mức nổi cơn thịnh nộ.

Một chương nện xuống, biển mây nổ tung.

Lao về phía La Hồng, sát chiêu không ngừng.

Hai người chiến đấu kịch liệt trên không trung, mỗi một lần va chạm đều sẽ nổ ra chấn động không gian kinh khủng.

Thế nhưng, chỉ được một lát La Hồng đã bị đánh bay, máu thịt sắp bị nghiền nát!

La Hồng không chút do dự dùng dòng sông sinh mệnh để khôi phục thân thể, kiếp vãn đánh tới!

Hãn giống như con dấn đập mãi không chết, xông lên hết lần này đến lần khác!

Đủ các loại chiêu thức đều được La Hồng thi triển.
Có Phật quang chiếu rọi, bàn tay Thiên Thủ Tà Phật áp xuống.

Có dòng sông chính khí chảy xuôi, hóa thành sợi dây trói buộc Tà Đế.
Cũng có thuật pháp Đạo tu, hóa thành Ngũ Hành Phù Giáp Lục Sĩ, pháp lực dâng trào, bắn ra sức mạnh ngũ hành thuần túy!

Đủ mọi thủ đoạn, tuy uy lực không mạnh nhưng màu mè lòe loet, đánh đến mức gương mặt Tà Đế càng lúc càng đen.

Người mẹ nó... làm ảo thuật hay gì?

Thế nhưng, trong lòng ông ta kinh hãi, nhiều đạo tu hành như vậy, La Hồng đều nắm giữ hết thảy, chẳng khác nào quái vật.

May mà thực lực của La Hồng còn yếu, đại đạo không xa, nếu La Hồng thực sự đạt tới đại đạo chín nghìn dặm, thậm chí vạn dặm, ông ta thực sự không làm gì được hắn.

Thế nhưng, hôm nay, La Hồng không giết được ông ta, thứ duy nhất ở La Hồng có thể uy hiếp được ông ta chính ngón tay có luồng sáng đen quấn quanh kia!

Ông ta chỉ cần cảnh giác một chiêu này của La Hồng là đủ rồi.

"Âm!"

La Hồng lại lần nữa toàn thân đầm máu bay ngược ra, khả năng không chế sức mạnh cũng càng ngày càng thuần thực.

Thế nhưng, Tà Đế giống như một bức tường vô cùng kiên cố, đánh thế nào cũng không đổ, căn bản không tìm được kẽ hở để mở rộng lỗ hổng!

Như Tà Thần Nhị Cáp đã nói, La Hồng muốn giết Tà Đế, khó!

Thậm chí muốn đánh bại thôi cũng rất khó!

Ánh mắt La Hồng lóe lên, sức mạnh củng cố tương đối, tiếp tục chiến đấu cũng không có ý nghĩa, chơi nhây chết Tà Đế? Căn bản không thể nào, tà sát trên người Tà Đế cuộn cuộn không ngừng, có lẽ đã tạo thành vòng tuần hoàn hoàn chỉnh trong cơ thể, có tiêu hao trong lúc chiến đấu cũng không tiêu hao đến chết được.

La Hồng thì ngược lại, cứ tiếp tục hao tổn, một khi tinh hoa sinh mệnh khô kiệt, hắn sẽ có nguy cơ bỏ mình!

Nhưng, Thiên Ma Nhất Chỉ của La Hồng có thể làm đôi phương bị thương!

Thế nhưng Thiên Ma Nhất Chỉ của La Hồng có ngắt quãng.

"Phải nghĩ cách giết chết Tà Đế!"

"Kéo vào biến ý chí chiến đấu?"

Anh mắt La Hồng lóe lên, trong biên ý chí có Tà Thân Nhị Cáp, có lẽ có cơ hội trấn áp đối phương, nhưng Tà Đế cũng biết rõ trong biên ý chí của La Hồng có một tồn tại thần bí, cho nên sẽ không dễ dàng tiến hành chiến đấu ý chí với La Hồng.

La Hồng và Tà Đế đánh nhau kịch liệt không ngừng, làn sóng dao động không ngừng khuếch tán.

Cả nhân gian đều có thể cảm nhận được sự chấn động kinh khủng này!

Đây là va chạm ở sức mạnh Bán Tôn, thậm chí vượt xa Bán Tôn tâm thường!

Lúc đầu Lý Tu Viễn còn hơi lo lắng, vài lần thấy La Hồng bị đánh bay ngược ra, không ngừng ho ra máu, thế nhưng chẳng mấy chốc đã dùng tinh hoa sinh mệnh tẩm tưới thân thể, khôi phục thương thế. Lúc này Lý Tu Viễn biết mình lo lắng vô ích, tiểu sự đề này của mình chính là một phú ông.

Y hùng hổ giết ra xa, giết về phía đám thiên nhân ra tay với các tu sĩ nhân gian!

Giờ khắc này, đại chiến kinh khủng bùng nổ trong nháy mắt.

Ba mươi sáu thiên môn, gần trăm thiên nhân!

Trong đó còn có cường giả Bán Tôn vốn không muốn ra tay bước ra từ thiên môn, ra tay trấn áp tu sĩ nhân gian!

Cột khí vận cao chọc trời thô to như vậy, đều đại diện cho một vị bán tôn.

Cột chọc trời thô to như vậy đạt hơn chín đạo, trong ba mươi sáu thiên môn có chín vị Bán Tôn đi ra, khiến người ta sợ hãi!

"Giết!"

Nữ Đế quát lên, kiếm Long Tước trong tay chém ra không chút sợ hãi, chém về phía một vị Bán Tôn.

Ngô Thanh Hoa cũng đấu với một vị thiên nhân Bán Tôn.

Thiên tử Đại Chu cười to, lò lửa trút xuống, cũng giao thủ với Bán Tôn.

Tiến vào biển mây.

Tuy Tiêu Ngũ Lục còn chưa phải Bán Tôn, thế nhưng lúc này, song đao chĩa về phía xa, không hề sợ hãi, nhắm vào Bán Tôn.

Lý Tu Viễn ngửa mặt lên trời, hoa đào sau lưng khẽ lay động.

Y đánh không lại Tà Đế, cực kỳ uất ức.

Thế nhưng, giờ khắc này, y chỉ có thể tìm đám Bán Tôn này để rửa đao!

"Âm?"

Nhưng có thêm Hạ Vô Cực và sáu vị bán tôn liên tiếp đánh tới, hóa thành chùm sáng khí vận đánh vào dòng sông chính khí của Lý Tu Viễn!

Chương 948: Vì thế gian này, tà không thể thắng chính (3)

"Giết, giết chết Lý Tu Viễn! Chiến ý của tu sĩ nhân gian nhất định sẽ sụp đổ!"

Hạ Vô Cực nói bằng giọng lạnh như băng.

Hắn ta vừa ra tay đã tung ra sát chiêu, Yêu Tôn Thần Nhân phóng ra ánh sáng đáng sợ.

Lý Tu Viễn nhìn lướt qua, cảnh đào quất tới, đánh tan ánh sáng của Yêu Tôn Thần Nhân!

Nhưng năm vị Bán Tôn khác cũng ra tay.

Sáu vị bán tôn hợp lại vây giết Lý Tu Viễn.

Lý Tu Viễn cũng cảm thấy áp lực tăng vọt, nhưng y chỉ ngửa mặt lên trời cười dài một tiếng, không hề sợ hãi.

Mà tu sĩ nhân gian cũng đang chém giết, một vài Lục Địa Tiên chón giang hồ, các Lục Địa Tiên thuộc các tu hành thế gia cũng đã ra tay.

Máu tươi tung tóe, trên trời không ngừng có thi thể rơi xuống nhân gian.

Toàn bộ núi Côn Lôn đều hóa thành địa ngục nhân gian.

Vô số thi thể cường giả, máu tươi và máu vàng xiên xiên vèo vèo, thế nhưng, hai loại máu đều phân biệt rõ ràng.

Máu thiên nhân không phải máu người, không thể hòa lẫn!

"Âm Bồn Ngũ Hành Phù Giáp Lục Sĩ của Hồng đạo cô đã bị đánh nát, chỉ còn lại Thổ Hành Phù Giáp Lục Sĩ còn đang chặt vật bảo vệ.

Sắc mặt nàng trắng bệch, không ngừng ho ra máu.

Nàng rống giận, vô cùng không cam lòng!

Số lượng thiên nhân thật sự quá nhiều, mà Lục Địa Tiên nhân gian vẫn chưa nhập cuộc toàn bộ.

Trận chiến này, thực lực chênh lệch quá xa!

Tu sĩ nhân gian tham gia vào trận chiến này, có thể sẽ bị diệt sạch toàn bộ!

Đương nhiên, thiên nhân cũng thương vong vô số, so với tu sĩ nhân gian không sợ chết, thiên nhân càng yêu quý sinh mạng, thiên nhân cầu trường sinh vốn là hạng người tham sống sợ chết, nếu không tham sống thì đã chẳng cầu trường sinh.

Càng tham sông lại càng thiêu đi sự ác liệt không sợ chết, cho nên, thương vong tương đối lớn.

Cứ một thiên nhân rơi xuống nhân gian lại có một đám mây vàng quy tắc bay tới ban thưởng.

Nhưng không ai kịp hấp thu, từng thời từng khắc đều đang chiến đấu kịch liệt!

Nếu phân tâm đi hấp thu quy tắc, sợ là sẽ bị kẻ địch chém giết!

Cường giả nhất phẩm, nhị phẩm chống lại thiên nhân, đều là con tốt thí, nhưng bọn họ cũng không sợ chết, mặc dù từng đám ngã xuống nhưng cũng mang đến phiền phức to lớn cho thiên nhân.

Thậm chí rất nhiều thiên nhân đều bị một đám cường giả nhất phẩm làm cho hao sức tới chết!

Chiến đấu cực kỳ oanh liệt.

Mây máu chảy xuôi trên bầu trời, như thiên địa đang khóc thương cho trận chiến này!

"Âm âm âm!"

Đột nhiên, mặt đất chấn động, là chấn động thực sự, giống như trời long đất lở!

Có thiên nhân đang giao chiến chột nhứ mây, nhìn ra xa.

Chỉ thấy trên mặt đất bằng phẳng mấy trăm dặm ngoài ngọn núi là một mảnh đông nghịt!

Đại quân!

Đại quân vương triều nhân gian!

Hàng vạn hàng nghìn lá cờ tung bay, đón gió phấp phới.

Dưới vòm mây màu máu, áo giáp màu đen trông có vẻ càng thêm đậm màu!

Âm thanh móng ngựa đạp xuống mặt đất vang vọng khắp cả vùng đất!

"Vương triều Đại La, Hắc kỵ La gia tới chiến!"

"Giết!"

Dẫn đầu là La Hậu toàn thân giáp đen, tay cầm Mặc đao La gia, cười chiến mã màu đen, đạp lên mặt đất đi tới.

Ba mươi vạn Hắc kỵ đã có hai mươi vạn tới đây, mười vạn còn lại trấn thủ An Bình!

Bên cạnh La Hậu, La lão gia tử cũng khoác áo giáp đen, ánh mắt tràn đầy chiến ý!

La Tiểu Bắc quát lên một tiếng, La Tiểu Bắc đột phá tới tam cảnh luôn dính vào Võ Tiên Giáp, Phân Thiên Quyết bạo phát, toàn thân như người

lửa màu vàng, phóng lên cao!

"Mặc dao La gia, ra khỏi vỏ!"

"Chém thiên nhân!"

La Hậu dẫn đầu đại quân xung phong tiến lên.

"Âm!"

Như gió lớn nổi lên.

Trên đồng bằng có đoàn quân cuộn cuộn nổi lên, sát khí tanh tưởi xộc lên tận trời, hóa thành chiến thần màu máu không lồ trên đoàn quân Hắc kỵ! Dưới thế quân bao vây, bề mặt Võ Tiên Giáp của La Tiểu Bắc phủ lên một tầng màu máu.

Ông quát lớn một tiếng, tham gia vào trận chiến trên cung Côn Lôn!

Một quyền đánh về phía một vị thiên nhân ngũ cánh, khiến đối phương bắn ra máu vàng, bay ngược giữa không trung!

Áo xanh trên người Trần Thiên Huyền tung bay, mặt mày lạnh lẽo, Địa Giao hóa Thiên Long, một kiếm vung ra, Cốt Long ngang trời, đánh cho một vị thiên nhân ngũ cánh máu thịt tung tóe!

Bên kia.

Tiếng yó ngựa lại vang lên!

Mặt đất nổ vang như sấm!

Như có bạch hồ gầm thét, tiếng gào rống vang vọng trời cao!

"Thiên nhân vô đạo, tai họa sinh linh! Tề Hồ dẫn đoàn quân Bạch Hồ đến cứu viện!"

"Dừng sĩ đội quân Bạch Hồ của ta ở đâu?"

"Giết!"

Phương hướng tây bắc, trên đồng bằng, cũng có đông đảo đại quân liệu chết mà tới, chính là đội quân Bạch Hồ tọa trấn Tây Cương của vương triều Đại Hạ!

Tề Hồ cầm đại kiếm trong tay, hai mươi vạn quân Bạch Hồ gào thét xông tới, thế quân thành hình!

Tề Hồ hét lên một tiếng, áo giáp trên người dựng lên, thân thể trở nên không lồ!

Đại đạo hiện lên trên đỉnh đầu hắn ta, vốn chỉ là Lục Địa Tiên dự bị, nay đã phá cảnh!

Đại đạo mở ra ba nghìn dặm, ba đóa đạo hoa!

Vừa phá cảnh đã là Lục Địa Tiên tam cảnh!

Cộng thêm khí thế của hai mươi vạn quân Bạch Hồ, như hổ gầm vòm trời, kiếm lớn vung lên, lướt về phía một thiên nhân ngũ cánh!

Đại quân Sở gia phương Bắc đánh tới, Lục Địa Tiên Sở gia là Sở Hiên cũng tham gia vào trận chiến đẫm máu.

Quân đội vương triều Đại Sở, quân đội vương triều Đại Chu đều rong ruổi sa trường mà tới!

Lần này không còn là tranh đấu giữa quân đội, đao, thương, giáo, mác của bọn họ đều hướng về phía thiên nhân trên bầu trời!

"Vù vù vù !"

Trên tầng mây, vô số phi kiếm bay ngang tới.

Ngô gia Đại Sở, kiếm tu Ngô gia đã tới đông đủ, gia nhập cuộc chiến!

Trên chùa Vong Xuyên.

Pháp La đại sư ngồi trên mặt đất, sắc mặt vô cùng phức tạp, xa xa, dưới pho tượng Đế Thích, pho tượng của phu tử vẫn bất động, đưa mắt ngắm nhìn.

Pháp La đại sư nhìn bức tượng phu tử một cái, trong mắt hiện lên vẻ ưu phiền.

"Phu tử, chuyện này cũng nằm trong tính toán của ông sao?"

"Loạn rồi, thiên hạ này... loạn rồi."

Chương 949: Vì thế gian này, tà không thể thắng chính (4)

A Di Đà Phật.

Pháp La đại sư tụng niệm Phật hiệu, thở dài một hơi.

Đây là trận chiến giữa tu sĩ nhân gian và thiên nhân sao?

Rõ ràng phu tử đã nói là ba năm sau, nhưng nay còn chưa qua một tháng, sao đã xông vào chém giết rồi?

Thế nhưng, nhìn về phía mây máu dày đặc trên cung Côn Lôn, mưa máu tung tóe, Pháp La đại sư không bình tĩnh nổi.

Ông đứng lên, tụng niệm Phật hiệu.

Thoáng chốc!

Trên chùa Vọng Xuyên, Phật quang chiếu rọi.

Có Phật tăng già nua hiện lên trên bầu trời, Phật quang tỏa sáng, bao phủ đông đảo võ tăng, bay lên không trung, hướng về phía chiến trường cung Côn Lôn!

Chùa Vọng Xuyên, tham chiến!

Còn kỳ hạn ba năm mà phu tử đã nói...

Kệ nó.

Khắp nơi đều đang chém giết, tiếng gào thét chấn động khắp nhân gian.

Người người biến sắc, cho dù không tham gia vào cuộc chiến cũng bay lên không trung, nhìn về phía cung Côn Lôn.

Đại chiến giữa tu sĩ và thiên nhân, cuối cùng vẫn nổ ra.

Thế nhưng, so với lúc ban đầu, thiên môn mở rộng, thiên nhân vào nhân gian mà không thể giết, bắt tử bắt diệt thì tính hình bây giờ tốt hơn nhiều.

Hôm nay, thiên nhân cũng có thể chết.

Cho nên tu sĩ nhân gian có thể liều mạng.

Trên Tắc Hạ Học Cung.

Sắc mặt La Tiểu Tiểu tái nhợt, nàng nhìn về phía cung Côn Lôn, con ngươi chiếu ngược hình ảnh chiến trường.

Quá thảm thiết!

Tu sĩ nhân gian thương vong vô số, thiên nhân cũng liên tục ngã xuống.

La Hồng đang chém giết Tà Đế, thân thể bị đánh trúng, không ngừng vỡ nát; Lý Tu Viễn bị sáu Bán Tôn vây giết, toàn thân đầm máu, các Bán Tôn khác cũng đang chém giết...

Thân thể La Tiểu Tiểu đang run rẩy, Tiểu Đậu Hoa đứng bên cạnh nàng, nắm tay nàng, sắc mặt cũng tái nhợt, nhưng ánh mắt vô cùng kiên định.

"Công tử nhất định sẽ thắng!"

Tiểu Đậu Hoa nói chắc nịch.

La Tiểu Tiểu nghiêng đầu nhìn Tiểu Đậu Hoa, hàng mi dài run rẩy: "Đậu Hoa tử, vì sao?"

"Thật sự có thể thắng sao?"

Thiên nhân quá đông, quá mạnh mẽ, giết mãi không hết!

Một trận gió thổi tới, thổi bùng lên vấy lụa trên người Tiểu Đậu Hoa và La Tiểu Tiểu.

Sắc mặt Tiểu Đậu Hoa tái nhợt, cười: "Đương nhiên, ta tin tưởng chắc chắn"

"Bởi vì... công tử chính nghĩa như vậy."

l?

"Mà thế gian này, tà không thể thắng chính "Âm La Hồng lại bị Tà Đế đánh bay, đâm vào biển mây tạo thành một cái hố sâu, chìm vào một vòng xoáy vô cùng lớn.

La Hồng bắn ra ngoài, tỉnh hoa sinh mệnh tưới tẩm khôi phục thân thể.

Trong con ngươi cũng hiện lên ánh nhìn hung ác, xa xa, một nửa đầu của Tà Đế đã khôi phục tương đối.

La Hồng nhìn chằm chằm Tà Đế, vô số tà ảnh lao vào đó, triển nhiều đối phương, nhưng Tà Đế lướt qua một cái, một loạt tà ảnh tức khắc tan vỡ.

Bất kể là tà ảnh thiên nhân hay tà ảnh Lục Địa Tiên, đều không chống đỡ nổi một khoảnh khắc.

Hạ Hoàng Thiên Giáp Thi lại lần nữa xông lên, Tà Đế đánh ra một quyền, thân thể Hạ Hoàng Thiên Giáp Thi vỡ nát, từ vòm trời rơi xuống mặt đất như một viên đạn pháo, mặt đất "rầm" một tiếng, như núi cao sụp xuống, bụi mù dày đặc xộc lên thành hình nấm.

Tà Đế vận cổ, nhìn chằm chằm La Hồng, sát khí cuộn cuộn.

"Đủ rồi!"

Thủ đoạn của La Hồng, chỉ có chừng này.

Không giết được ông ta nhưng vô cùng đáng ghét.

"Người nên chết đi, giết người xong, ta sẽ giết Lý Tu Viễn! Tắc Hạ Học

Cung không ai có thể ngăn cản bốn tọa, nhân gian này, sắp nghênh đón hắc ám rồi!"

Tà Đế cảm nhận thân thể và linh hồn đang dung hợp thành một.

Nụ cười càng thêm lạnh lẽo.

La Hồng quen thuộc với sức mạnh, chẳng lẽ không ta không quen thuộc thân thể!

Bán Tôn chỉ còn nửa bước là thoát khỏi quy tắc hạn chế, nhất định mạnh mẽ đáng sợ!

"Biết cái gì gọi là Thiên Tôn cảnh không? Biết sức mạnh Thiên Tôn mạnh đến mức nào không?" Tà Đế cười nhạt nhìn La Hồng.

"Hôm nay ta sẽ cho ngươi thấy rõ!"

Tà Đế thét dài.

Quanh thân ông ta, tà sát ngập trời hóa thành cột sáng màu đen kinh khủng chọc vào tầng mây.

Sau đó, sau lưng Tà Đế có đại đạo hiện ra, đại đạo vạn dặm, mười đóa đạo hoa nở rộ!

Dần dần, La Hồng áo trắng phân phát, biến sắc.

Bởi vì tận cùng đạo đạo vạn dặm sau lưng Tà Đế có một cánh cổng không gian hình tròn nổi lên.

Sau cánh cổng không gian là một thế giới tràn ngập tà sát!

"âm âm âm!"

Trong thiên địa, quy tắc chợt hiện lên, mây đen hắc ám cuộn cuộn áp tới.

Quy Tắc Kiếp Vân!

Tà Đế đã chạm vào quy tắc!

Cho dù là quy tắc đã bị nói lỏng, thì hôm nay Tà Đế cũng đã chạm vào rồi!

Quy tắc mà Nhân Hoàng định ra!

"La Hồng, thiên nhân mở đại đạo, Thiên Tôn mở hang trời! Đây cũng là nguyên nhân vì sao cường giả Thiên Tôn lại cường đại tột đỉnh!"

"Đại đạo vạn dặm, muốn tiếp tục mở thì nhất định phải hình thành hang trời, trong hang trời, đại đạo mới có thể tiếp tục mở rộng!"

"Một khi hình thành hang trời, sẽ có được sức mạnh khó lường!"

Tà Đế Vân Thái Thương cười lớn, vốn dĩ ở nhân gian, ông ta không cách nào hình thành hang trời, bởi vì quy tắc nhân gian hạn chế ông ta, muốn ngưng tụ hang trời quá khó khăn!

Thế nhưng, bản thân thị thể tộc Atula này đã là Thiên Tôn cảnh, tuy đã ngã xuống, hang trời sụp đổ, nhưng di tích hang trời vẫn còn, tám trăm năm nay, Vân Thái Thương vẫn luôn xây dựng lại động thiên trên di tích mà đối phương để lại!

Hôm nay, thành công!

Hang trời tái hiện trên nhân gian!

Đây là lần đầu tiên có hang trời xuất hiện trong suốt mấy vạn năm qua, kể từ khi Nhân Hoàng ngã xuống, quy tắc được đặt ra trên nhân gian.

Xa xa, La Hồng ngơ ngác nhìn hang trời đen kịt ở cuối đạo đạo của Tà Đế.

Về mặt này, trong mắt Tà Đế, giống như là ngây ngốc, tuyệt vọng, mông lung...

Tà Đế lập tức vui sướng cười to!

Đồ côn trùng thối thây đáng chết này thật sự khiến ông ta cực kỳ phiền chán, nhưng mà, nay hang trời hiện ra, La Hồng cũng không nhảy nhót được nữa!

Tà Đế ngửa mặt lên trời thét dài.

Quy tắc Nhân Hoàng trải rộng khắp hư không.

Trong hư không.

Một mình Lý Tu Viễn đấu với sáu Bán Tôn, cũng hoảng sợ quay đầu nhìn, khiếp sợ thốt lên: "Hang trời Tôn cảnh?"

Nhiều thiên nhân Bán Tôn cũng chấn động không ngớt.

Phân thân Tà Đế của Vân Thái Thương, ngay cả hang trời cũng làm ra được!

Mấy vạn năm nay, nhân gian chưa từng xuất hiện hang trời, vậy mà hôm nay lại xuất hiện!

Quả thực... Không thể tin nổi!

Chương 950: Vì thế gian này, tà không thể thắng chính (5)

Tà Đế... thật sự vô địch!

"Âm âm"

Mây kiếp cuộn cuộn, sức mạnh quy tắc hóa thành trường kiếm sắc bén lao tới!

Đó là quy tắc đang nổi giận.

Đột nhiên.

Ánh mắt Tà Đế khựng lại, đối đầu trực tiếp với quy tắc, nhất định không làm được!

Hôm nay, ông ta đã được xem như một vị cường giả Tôn cảnh, thế nhưng, ông ta không thể thực sự hoàn toàn bước vào Tôn cảnh.

Thực lực của ông ta đã ép sát đường giới tuyến của quy tắc, chỉ còn một chút, giới tuyến này sẽ đứt đoạn, ông ta sẽ bị sấm sét quy tắc đánh chết.

Nhưng Tà Đế đã tính toán từ lâu, kế hoạch tám trăm năm, trừ tính tám trăm năm!

Sao ông ta lại làm chuyện không chắc chắn?

"Thiên Địa Tà Môn!"

Tà Đế gào thét, đưa tay ra, cánh tay vất ngang bầu trời, nắm lấy Thiên Địa Tà Môn.

Tà sát trào dâng cuộn cuộn.

Thiên Địa Tà Môn lập tức bị Tà Đế nắm lấy, đập vào cánh cổng không gian của hang trời.

Khiến cánh cổng không gian này không mở rộng ra nữa, ổn định lại cánh cổng hang trời!

Đến lúc này, mây kiếm vốn hội tụ tại khoảng không trên đỉnh đẩu Tà Đế như động lại, có xu thế tiêu tán.

"Ha ha ha ha! Quả nhiên là được! Nhân Hoàng đã chết, quy tắc ông ta để lại cũng chỉ là vật chết, không biết linh hoạt! Lừa gạt quy tắc, bốn tọa đã chiếm được ưu thế!"

Tà Đế hưng phấn cười to.

Thoáng chốc, tất cả mọi người đều cảm nhận được một luồng áp lực!

Sắc mặt Lý Tu Viễn càng tái nhợt, xong rồi!

Vân Thái Thương này thật sự trâu bò, chẳng trách phu tử lại phải cân thặng đặt bẫy ông ta tới ba lần.

Thật không ngờ, ngay cả quy tắc Nhân Hoàng cũng dám lừa.

Hang trời thành hình, sợ là Tà Đế đã có chiến lược Tôn cảnh, cho dù không bằng Thiên Tôn chân chính, nhưng cũng không phải người mà tu sĩ nhân gian có thể ngăn cản.

Có lẽ phu tử sống lại, điều khiển quy tắc thì còn có thể đánh một trận.

Nhưng hôm nay, một mình phu tử trấn tam giới, còn phải ba năm nữa mới phá được phong ấn!

Ba năm... Khi nào mới tới!

Lý Tu Viễn nhìn về phía La Hồng, phát hiện hắn đang ngơ ngác, lòng y tràn đầy bi thương, ngay cả tiểu sư đệ hoạt bát yêu đời cũng nhìn tới ngây người...

Mà giờ khắc này, La Hồng đúng là hơi ngẩn ra.

Hắn nhìn động đen to lớn sau lưng Tà Đế.

Đó là hang trời?

Nếu đây là hang trời.

Hang trời này... hắn cũng có!

Trong đan điền, biển âm dương vàng - đen đang bày ra dáng vẻ của một thế giới nhỏ...

Đây... chính là hang trời sao?

Hang trời của La Hồng, một nửa là ý chí thánh nhân tràn ngập, Thư Sơn và Khô Chu vắt ngang, nửa còn lại là tà sát cuộn cuộn, Ma kiếm lơ lửng, cùng một giọt ánh sáng xám tro quanh quần...

Một nửa hiện ra thế giới màu vàng, một nửa hiện ra thế giới tà sát.

La Hồng cảm giác thứ đồ chơi này rất giống hang trời mà Tà Đế nói!

Đây là hang trời sao?

Tà Đế không nói, La Hồng còn không biết đâu đó!

Hắn vội vàng hỏi Tà Thần Nhị Cáp trong biển ý chí.

Tà Thần Nhị Cáp thổ phỉ phò nói một câu.

"Tiểu La ngu xuẩn, ngươi từ Trúc Cơ đại viên mãn trở thành Lục Địa

Tiên, ngươi cho rằng không được ích lợi gì sao? Đó là nền tảng chứng đạo, căn cơ để ngươi có thể thành thần, lúc đột phá, hình thức ban đầu của hang trời tự nhiên thành hình, cũng không dẫn tới quy tắc kiếp phạt"

"Của ngươi mới thực sự là hình thức ban đầu của hang trời, so với hang trời của Tà Đế, có thể kém về sức mạnh, nhưng đẳng cấp của ngươi cao hơn rất nhiều!

Tà Thần Nhị Cáp kiến thức rộng rãi, nói cho hần biết.
Thế ý chí của La Hồng nghe vậy, đôi mắt lập tức sáng bừng lên!
Xa xa.

Tà Đế lơ lửng giữa không trung, ý cười tràn ngập, ông ta di chuyển tầm mắt, dừng lại trên người La Hồng vẫn đang chờ đợi.
Giơ tay lên, hang trời to lớn vẫn đang lơ lửng.

Sau đó vung tay một cái.

"Xoạt" một tiếng!

Hư không vỡ nát, vô số tà sát màu đen phun trào ra!

Dưới sự điều khiển của Tà Đế, hang trời lao vút về phía La Hồng!

Tà Đế cười to không ngớt.

La Hồng... nên chết rồi!

Ngay khi hang trời của Tà Đế sắp đâm trúng La Hồng...

Bỗng dừng!

Nụ cười trên mặt Tà Đế chợt cứng đờ.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu La Hồng, hang trời của Tà Đế áp sát áo trắng của hần, dính chặt vào thân thể.

Tóc bạc tung bay, La Hồng ngẩng đầu, vẻ mặt kỳ quái.

Một chương đánh bay ra xa.

Đại đạo năm nghìn dặm hiện lên sau lưng hần, đạo hoa bảy màu lấp lánh sáng chói.

Nhưng mà...

Thứ làm cho nụ cười trên mặt Tà Đế khựng lại, đồng tử co chặt lại là...

Một chương đầy ngang của La Hồng.

Thoáng chốc, âm dương đồ vàng - đen hiện ra trên đại đạo của La Hồng.

Trong âm dương đồ, trong sắc vàng và sắc đen, có núi, có nước, có trời, có đất...

Đây là... hang trời?

Đâu!

Một tu sĩ vừa trở thành Lục Địa Tiên... sao có được hang trời?

"Âm!"

Hang trời của Tà Đế hạ xuống, hang trời của La Hồng lao vút lên.

Hai hang trời va vào nhau.

Sau đó...

Dường như thiên địa đều trở nên tĩnh lặng, không một tiếng động, yên ắng như đêm tối vĩnh hằng!

Một tiếng "rắc" giòn giã vang lên!

Vang vọng khắp mỗi một ngõ ngách trong nhân gian, vang vọng trong đầu mỗi người!

Nhưng là...

Hang trời của Tà Đế... bị đụng nát.

Thiên địa tĩnh mịch, chỉ còn lại tiếng nổ rền vang quanh quẩn vọng lại khắp các ngõ ngách trong thiên hạ.

Thậm chí, tiếng nổ này như xuyên qua thời gian lẫn không gian, vọng tới đằng sau thiên môn, khiến rất nhiều tồn tại đằng sau thiên môn đều phải khiếp sợ.

Đó là... hang trời?

Chương 951: Bày kế 800 năm, một sớm thành không

Tà Đế ngưng luyện ra hang trời, một nơi không thể xuất hiện hang trời như nhân gian, lại có thể tạo ra hang trời.

Đây quả thực là một bước đi đầu.

Nhưng điều khiến người ta không thể tin nổi chính là, hang trời Tà Đế vừa ngưng luyện đã bị nát bấy.

Trong nhân gian không chỉ có Tà Đế ngưng luyện được hang trời mà ngay cả La Hồng vừa mới đột phá cảnh giới Lục Địa Tiên cũng có thể ngưng luyện ra hang trời!

Chuyện này mẹ nó... mọi người chấn động đến mức không biết làm thế nào cho phải.

Rất nhiều Bán Tôn đều ngo ngác.

Khác với các tu sĩ nhân gian bị đứt đoạn đường tu hành, không biết tương lai ra sao, sau khi phi thăng thiên môn, thay đổi huyết mạch, bọn họ cũng biết được rất nhiều bí mật.

Thập cảnh hóa hang trời, hang trời mở, đó chính là Thiên Tôn!

Cho nên, mỗi một vị cường giả Bán Tôn ở đây đều đang nỗ lực vì hang trời.

Thậm chí rất nhiều người trong bọn họ đã nỗ lực mấy nghìn năm...

Thế nhưng, hiện tại, một nơi không thể nào tồn tại hang trời như nhân gian lại có một tu sĩ vừa đột phá Lục Địa Tiên ngưng luyện ra hang trời!

Trời, sao mà bất công!

Vụ nổ kinh khủng xảy ra.

Hang trời tà sát của Tà Đế nổ vụn, như trứng gà chọi vào tảng đá, nổ tan tành.

Trong lòng Tà Đế run rẩy!

Mặt mày bỗng chốc đỏ bừng lên, toàn thân run rẩy, hơi thở cũng trở nên gấp gáp.

"Không thể nào!"

Sao La Hồng lại có hang trời được?

Làm sao hắn có được?

Nếu phụ tử có hang trời thì Tà Đế hoàn toàn có thể hiểu được, nhưng sao La Hồng lại có?

Hắn chỉ là một tu sĩ vừa đột phá cảnh giới Lục Địa Tiên, sao ngưng luyện hang trời được?

Tà Đế cảm thấy mình bắt đầu không hiểu nổi thế giới này nữa, ông ta đã nắm chắc phần thắng, hang trời vừa xuất hiện, cho rằng mình có thể giết chết La Hồng, để nhân gian nghênh đón thời kỳ hắc ám.

Nhưng thật không ngờ, đòn sát thủ của ông ta, La Hồng cũng có!

Quan trọng nhất là, hai hang trời va chạm, vì sao... hang trời của ông ta lại vỡ nát!

Ông ta xây dựng lại hang trời trên tàn tích của hang trời tộc Atula, sao lại giống hệt như giấy vậy?

Toàn thân Tà Đế đều đang run rẩy, ánh mắt toàn là vẻ không thể tin nổi, quá mức kinh hãi.

Hết thấy những chuyện này đều nằm ngoài dự đoán của ông ta, nhưng La Hồng đột nhiên xuất hiện làm rối loạn kế hoạch của ông ta.

"Không!"

Thoáng chốc.

Tà Đế kịp hoàn hồn.

Đâu!

Hang trời ông đây vất vả khổ sở ngưng luyện võ rồi!

Đó là nền tảng để ông ta đột phá Thiên Tôn!

Chết tiệt!

Tà Đế giơ tay lên, nắm một cái, sức hút mạnh mẽ hát ra từ trong cơ thể ông ta, ông ta muốn hút hang trời tà sát đã đâm vào La Hồng trở về.

Mà La Hồng chỉ cười to không ngớt.

Cơ hội... Tìm được rồi!

Tà Đế giống như một bức tường, một bức tường không có bất cứ một lỗ hổng nào, La Hồng hoàn toàn không có cơ hội đánh ra một lỗ hổng rồi mở rộng nó ra.

Thế nhưng, La Hồng ngàn vạn lần không ngờ Tà Đế lại đưa cho hắn một cái dùi đục tường.

La Hồng có thể nói gì đây?

Đương nhiên là đục rồi!

Đục vào chỗ chết!

Hang trời, La Hồng cũng có, lấy Hắc Kim Lưỡng Nghi Đồ làm nền tảng để ngưng tụ hang trời, thành hình ngay trong lúc đột phá Lục Địa Tiên.

Nói cách khác, công pháp Tà tu vốn chính là quá trình ngưng luyện hang trời.

Công pháp tà tu mà La Hồng tu luyện vốn là "Vong Linh Tà Ảnh", môn công pháp này không trọn vẹn, thế nhưng, sản phẩm của Sách Da Người nhất định là hàng cao cấp.

Không nói cái khác, chỉ riêng mấy thủ đoạn như triệu hoán tà ảnh cũng đã rất lợi hại.

Cho nên, La Hồng dám khẳng định đẳng cấp của "Vong Linh Tà Ảnh" hoàn chỉnh tuyệt đối không thấp.

Sau đó, La Hồng chuyển sang tu luyện "Vạn Sát Quy Nhất" là "Vong Linh Tà Ảnh" sau khi dung hợp, đầu tiên là hình thành Sát Hải, rồi lại tụ sát thành núi, xuất hiện lục địa, bầu trời, vân vân...

Tu ra một thế giới tà sát.

Nói cách khác, cho dù không có Hư Ảnh Thánh Nhân can thiệp thì La Hồng cũng có thể ngưng luyện ra hang trời một cách thuận buồm xuôi gió!

Chỉ có điều, thứ được ngưng luyện ra vốn nên là hang trời Vạn Sát, thế nhưng, hiện tại, thứ ngưng luyện được lại là hang trời Thánh Tà.

Nửa thánh nửa tà!

Trong hang trời của La Hồng có Thư Sơn, có Khổ Chu, có Ma kiếm, có ánh đen Thiên Ma...

Là hang trời được ngưng tụ từ nền tảng chứng đạo.

Mà hang trời của Tà Đế có cái gì?

Ngoại trừ một cái hang thì đến cái rắm cũng không có.

Cho nên, va phải hang trời của La Hồng, bị đụng nát... cũng là lẽ thường!

Mà hang trời này, có lẽ chính là bước đột phá của La Hồng, là chìa khóa giết chết Tà Đế!

Hai hang trời va chạm, hiển nhiên Tà Đế cũng đã nhận ra hang trời của mình đang không ngừng vỡ nát, điên cuồng lôi kéo hang trời của mình trở về.

Một khi hang trời vỡ nát, tuy Tà Đế không chết, nhưng bị thương là điều chắc chắn.

Hơn nữa, ông ta cảm nhận được nguy cơ.

Ông ta cảm thấy La Hồng vốn không làm gì được mình, chỉ cần ông ta không liều lĩnh tiến vào biên ý chí của La Hồng là được, thế nhưng, bây giờ hang trời xuất hiện, chẳng khác nào La Hồng muốn giết ông ta mà ông ta còn thân thiết đưa cho hắn một thanh đao.

Cảm nhận được Tà Đế muốn kéo hang trời đã vỡ một nửa đi.

La Hồng cũng nở nụ cười.

"Người muốn đập thì đập, muốn đi thì đi, xem bốn công tử là gì?"

La Hồng cực kỳ lạnh lùng.

Một chương đẩy về phía trước, nhân lúc người yếu ớt, lấy mạng người!

Hơn nữa, La Hồng cũng không muốn để hang trời tà sát của La Hồng chạy đi như vậy.

Hang trời dần dần vỡ nát, tà sát vô cùng nồng nặc không ngừng tràn ra từ trong hang trời, bị hang trời của La Hồng hấp thu, tràn vào trong biển tà sát.

Thậm chí La Hồng đang thử nuốt trọn hang trời của Tà Đết "Thánh nhân giúp ta!"

La Hồng quát lên.

Chương 952: Người này thật sự yêu nghiệt như vậy?

Trong hang trời của La Hồng, nửa vàng, nửa đen.

Trong màu vàng có hào quang thánh nhân tỏa sáng vạn trượng, Hư Ảnh Thánh Nhân chợt mở mắt, hùng hùng hổ hổ.

Nhưng Hư Ảnh Thánh Nhân vẫn vung tay vỗ mạnh một cái.

Thoáng chốc, trong hang trời đầy thánh quang chợt có một chiếc thuyền vàng bay ra, đó là Khô Chu, Khô Chu được La Hồng đòi ra từ bí cảnh Học Hải!

Khô Chu như một thanh kiếm cực kỳ bén nhọn, bị Hư Ảnh Thánh Nhân đòi ra, đưa vào trong hang trời tà sát của Tà Đế "âm ỉm ỉm!"

Tốc độ vỡ nát của hang trời Tà Đế càng lúc càng nhanh, như một quả bóng bị bay hơi.

Tà Đế phục hồi tinh thần lại, lòng đang rỉ máu.

Ông ta không ngừng gào lên giận dữ.

Chết tiệt!

La Hồng! Dừng tay!

Nhưng mà, làm gì có chuyện La Hồng dừng tay, trong hang trời tà sát của Tà Đế có tà sát mệnh mông không ngừng tuôn ra, chảy vào trong hang trời của La Hồng, làm hang trời của hắn càng thêm vững chãi!

Khiến La Hồng sáng khoái tới mức suýt phải hét lên.

Hư Ảnh Thánh Nhân ngồi xếp bằng trên động Thánh Quang, thấy thế thì càng thêm bức bối, trẻ nhỏ không thể dạy!

"Rắc, rắc.."

Những vết nứt vỡ không ngừng lan tràn.

Hang trời của Tà Đế hiện đầy vết rách, trong thoáng chốc, như muốn vỡ nát.

Thế giới nhỏ trong hang trời như bị một con lốc kinh khủng cạo rửa, toàn bộ tà sát đều biến mất khỏi hang trời...

Mẹ nó!

Tà Đế sắp khóc ra máu!

Mưu tính tám trăm năm, kế hoạch tám trăm năm... một khắc thành không!

Đời người có mấy lần tám trăm năm?

Tà Đế cắn răng, cả hàm răng gần như sắp vỡ nát.
Trong lòng ông ta có vài phân bi thương, đây cũng là tính toán của phu tử sao?

Truyền lại Thư Sơn Thánh Nhân và Khổ Chu Thánh Nhân cho La Hồng, vào giờ khắc này, mang đến cho hang trời của ông ta một kích chí mạng!

Phu tử... đáng sợ như vậy sao?

"Âm!"

Cuối cùng hang trời tà sát của Tà Đế vẫn bị hút trở lại.

Chủ yếu là bởi vì La Hồng không hút nổi nữa, dù sao thực lực của hắn cũng chỉ là Lục Địa Tiên ngũ cảnh, sức ăn có hạn, muốn hoàn toàn hấp thu hang trời của Tà Đế, đúng là suy nghĩ quá dễ dàng.

Thậm chí La Hồng còn có cảm giác no căng bụng.

Đương nhiên, cũng chỉ có cảm giác no căng mà thôi.

Dường như thực lực cũng không được tăng cường quá nhiều, chỉ là hang trời trở nên vững chắc hơn một chút, ngoài ra... chẳng có gì nữa.

Điều này làm cho La Hồng có hơi thất vọng, hang trời... hình như cũng chẳng có gì trâu bò.

Ngay cả mở rộng một nghìn dặm đại đạo cũng không làm được.

"Hang trời... rác rưởi."

"Không, hang trời của Tà Đế mới là rác rưởi."

La Hồng thất vọng mắng chửi.

La Hồng hắn cũng có hang trời, không thể mắng cả hang trời của mình được.

Xa xa, Tà Đế nghe được lời La Hồng nói, toàn thân chấn động.
rác rưởi?

Tên này dám mắng hang trời của ông ta là rác rưởi? Được lợi còn khoe mẽ, giết người còn giết tâm?

Sao thể gian này lại có người như vậy?

"Âm Hai hang trời va chạm mạnh, vừa chạm vào đã tách ra.

Hang trời tà sát của Tà Đế bay trở về, lơ lửng trên đỉnh đầu ông ta, mà xa xa, hang trời của La Hồng cũng đã biến mất, trở về đan điền, chìm xuống.

Đó là nền tảng của hang trời, còn cần một chút thời gian mới thực sự thành hình.

Nhưng La Hồng không hề nghỉ ngơi, không hề tu luyện.

Tà kiên trong tay vung lên.

Nhất Kiếm Hồng Trần Kiếp!

Thoáng chốc, La Hồng như xuyên qua dòng sông thời gian, đột nhiên xuất hiện trước mặt Tà Đế.

Hang trời tà sát vỡ nát trên đỉnh đầu Tà Đế, vẻ mặt ông ta tràn đầy đau đớn, kiểm tra tình trạng hư hại của hang trời, may mà nền tảng chính thể của hang trời vẫn còn, chẳng qua là tà sát trong hang trời đã bị La Hồng hút hết tám phần mười!

Mẹ nó!

Ngay cả Tà Đế cũng không nhịn được, muốn chửi ầm lên.

Nghiệt súc!

Rốt cuộc thì ngươi là Tà Đế hay ông đây là Tà Đế.

Ông đây mới là chúa tể tà sát!

Đột nhiên, Tà Đế biến sắc, trên biển mây, ánh kiếm kinh khủng chợt kéo tới.

La Hồng đánh tới rồi, không hề nghỉ ngơi, trực tiếp đánh tới.

Thế nhưng, lúc này Tà Đế cũng đặng đặng sát khí.

Mất ông ta đồ ảu, La Hồng chỉ là một Lục Địa Tiên mới lên, vậy mà lại có nền tảng hang trời?

Vì sao?

Ban đầu Tà Đế còn nghĩ không ra, nhưng sau đó thì ông ta đã hiểu được.

Dù sao ông ta cũng là phân thân của Vân Thái Thương, có ký ức của Vân Thái Thương, từng đọc được rất nhiều chuyện từ trong sách cổ, nghe đồn nhân gian thời thượng cổ không có hạn chế.

Khi đó, một vài thiên tài có tư chất chứng đạo sẽ tự nhiên sinh ra nền tảng hang trời trong lúc đột phá thành Lục Địa Tiên, hang trời tự nhiên mà thành này là phù hợp với người tu hành nhất.

Chợ nên, Tà Đế biết rõ hang trời của La Hồng từ đâu mà ra.

Thế nhưng, ông ta cũng rất kinh hãi, thời đại thượng cổ, nguyên khí nồng nặc khắp thiên địa, không có quy tắc hạn chế, chỉ yêu nghiệt chứng đạo mới có thể làm được như vậy, mà hôm nay... La Hồng cũng làm được!

Người này thật sự yêu nghiệt như vậy?

Tà Đế hét lên.

Sát khí cuộn cuộn!

La Hồng càng yêu nghiệt thì ông ta càng phải giết La Hồng, không giết hẳn, ông ta ăn không ngon ngủ không yên!

Nhân lúc này, sức mạnh của ông ta hơn hẳn La Hồng, còn có khả năng giết chết La Hồng! Phải giết La Hồng!

"Ầm!"

Một quyền này của Tà Đế đã điều động sức mạnh tà sát khắp toàn thân, sau lưng ông ta hình thành vòng xoáy kinh khủng, hư không đều đang vỡ tan.

Nếu La Hồng đón đỡ, cho dù có Cửu Văn Võ Tiên Giáp, cho dù có thân thể cửu đoan thì cũng sẽ đâm máu lần nữa.

Thế nhưng, La Hồng lại không đón đỡ.

Ánh mắt hần sáng lên, tóc bạc dài tới thắt lưng bay phấp phới, thân thể bỗng biến mất, thay vào đó là Tà Ảnh Địch Sơn vẽ mặt mờ lung, trong con ngươi đỏ au của Tà Ảnh Địch Sơn, nước mắt lưng tròng, nháy mắt đã bị một quyền của Tà Đế đánh nát!

Mà La Hồng lại xuất hiện đằng sau Tà Đế.

Trên thân thể, khí huyết cuộn cuộn.

Chương 953: Tà Đế... bị La Hồng lừa rồi!

Một chỉ phóng ra, Thiên Ma Bất Diệt Chỉ!
Ánh sáng màu xám tro vùn vút ủa ra từ trong hang trời hình thức ban đầu, quán trên ngón tay, bị La Hồng phóng ra.

Chiến đấu kịch liệt lâu như vậy, Thiên Ma Bất Diệt Chỉ của La Hồng đã làm lạnh xong xuôi!

Mặc dù phóng ra một chiêu này đã tiêu hao sức mạnh ý chí rất lớn, nhưng La Hồng vẫn dũng mãnh bắn ra một chỉ, mục tiêu không phải Tà Đế mà là... Thiên Địa Tà Môn của hang trời bị Tà Đế trấn áp!

Thiên Ma Nhất Chỉ va chạm với Thiên Địa Tà Môn!

"Phập!"

Một chỉ nháy mắt xuyên qua cánh cửa, để lại một lỗ thủng sâu bằng ngón tay.

"Chấn!"

La Hồng quát lên.

Làn sóng chấn động đột nhiên bắn ra.

Thiên Địa Tà Môn rắc một tiếng, vị trí lỗ thủng đột nhiên hiện đây vết rạn, nhưng Thiên Địa Tà Môn không hổ là thần binh, chất liệu đặc biệt.

Ngay cả khi đã trúng Thiên Ma Nhất Chỉ cũng không hề sụp đổ.

La Hồng cũng bắt đầu ra tay hung ác.

Tà kiếm xuất hiện trong tay, hai tay nắm chặt, đập mạnh xuống.

"Rác Vết nứt chọt mở rộng!"

Lúc này Tà Đế cũng phản ứng lại, trong lòng chọt lạnh toát!

Ông ta đã biết mục đích của La Hồng!

Tà Đế lấy Thiên Địa Tà Môn lừa gạt quy tắc nhân gian, mà La Hồng lại trực tiếp ra tay mạnh với Thiên Địa Tà Môn, đây là định đánh vỡ Thiên Địa Tà Môn, để quy tắc thiên địa giáng xuống!

Sau lưng Tà Đế đột nhiên đổ mồ hôi lạnh!

Quy tắc nhân gian hiện nay chính là do Nhân Hoàng bố trí, ngay cả ông ta cũng không dám khinh thường.

Mặc dù quy tắc suy nhược, nhưng có suy nhược hơn nữa thì ông ta cũng không thể ngăn cản!

"Cút Nhìn La Hồng tay cầm Tà kiếm, không ngừng đâm chém vào Thiên Địa Tà Môn, Tà Đế vừa sợ vừa giận!"

Thân thể lướt ngang một cái, đánh ra một quyền.

Sóng khí kinh khủng lan ra từ năm dặm, nện mạnh một cái, như thiên thạch từ trên trời giáng xuống, đập mạnh về phía La Hồng!

Làn sóng dán sát thân thể La Hồng, nhưng hắn lại không hề tránh né.

Vẫn nắm chặt Tà kiếm, không ngừng đâm chém Thiên Địa Tà Môn.

Thiên Địa Tà Môn rất kiên cố, dù sao cũng là thần binh, nhưng lại không phải thần binh bình thường mà là thần binh hàng đầu, chỉ kém một bước so với binh khí bán thánh!

La Hồng muốn đánh vỡ nó trong một thời gian ngắn là cực kỳ khó khăn!

May mắn có Thiên Ma Nhất Chỉ mở ra một lỗ thủng, lại có Tà kiếm không ngừng đâm chém.

"Àm!"

Một quyền của Tà Đế lao tới.

Vĩ Tiên Giáp trên người La Hồng chấn động, bỗng chốc trở nên cực kỳ to lớn, chín đường hoa văn giống như chín con rồng cuộn mình.

đón đỡ một quyền của Tà Đế.

"Đùng!"

Vĩ Tiên Giáp vỡ nát, thân thể La Hồng cũng bị đập tới mức máu thịt mơ hồ, bắn tóe ra như một viên đạn pháo.

La Hồng nát bấy giữa biển mây, như một con thuyền cao tốc kéo theo những đường sóng hình rẽ quạt trên biển.

Thân thể La Hồng nát bấy, Tà Đế là Bán Tôn đỉnh phong, quá mạnh mẽ.

La Hồng suýt nữa bị đánh nát, trang lưu trữ hiện lên, tinh hoa sinh mệnh rót xuống, không ngừng giúp La Hồng khôi phục thương thế.

Trong thiên địa vang vọng tiếng cười trâm thấp của La Hồng.

Hang trời... là nhược điểm của Tà Đế La Hồng đứng lên giữa biển mây, chống kiếm, lạnh như băng nhìn Tà Đế.

"Âm Thiên Địa Tà Môn phong cầm tà sát, vỡ nát!"

Bị chém thành hai đoạn!

Tay chân Tà Đế lạnh toát, không xong rồi!

Đột ngột ngừng đầu, Tà Đế lập tức thấy được mây đen quy tắc dày đặc lần nữa cản quét tất cả.

Sấm sét hủy diệt nổi lên, nhân gian không thể xuất hiện hang trời, mà hôm nay, ông ta phá lệ, phá lệ thì cũng thôi đi, còn lừa gạt quy tắc, muốn giấu trời qua biển.

Cho nên, sức mạnh quy tắc đang ngưng tụ.

Giống như muốn diệt thế!

"Không! Quy tắc chết tiệt!"

Tà Đế Vận Thái Thương rống giận.

Ông ta đấu với phu tử, đấu với quy tắc cả đời, thật không ngờ... cuối cùng vẫn khó thoát khỏi quy tắc!

Tà Đế có phần hối hận, tại sao ông ta lại sử dụng hang trời, ông ta vốn tưởng rằng hang trời là đòn sát thủ của mình, nhưng thật không ngờ nó lại trở thành điểm yếu của mình!

Trên vòm trời tăm tối, áp lực khiến người ta không thở nổi lan tràn ra.

Sau một khắc, trong thiên địa, như có tiếng sấm nổ vang.

Như có ai đó đang thì thầm.

"Tự mở hang trời, vi phạm lệnh cấp nhân gian, vi phạm hoàng lệnh, tội đáng muôn chết!"

"âm âm!"

Trên vòm trời, sấm sét kinh khủng chọt đan vào nhau, như một tấm lưới lớn.

"Vù vù vù!"

Áp lực chỉ kéo dài nửa khắc.

Thoáng chốc.

Vô số sấm sét giáng xuống, dày đặc, giống như biển sấm sét từ trên trời áp xuống.

Uy lực trong trận sấm sét này kinh khủng hơn nhiều so với kiếp nạn La Hồng gặp phải khi rèn Tà kiếm!

Đây là kiếp nạn quy tắc!

Tà Đế bị vây vào giữa biển sấm sét, bị bao phủ ngay chính giữa vô số sấm sét!

"Quy tắc quy tắc, quy tắc nực cười!"

"Vì sao không thể xưng tôn trong nhân gian? Chỉ để bảo vệ loài người nhỏ bé như lũ kiến hôi này thôi ư?"

"Dựa vào cái gì?"

Tà Đế rống giận.

Ông ta không cam lòng.

Ông ta không kìm nén nổi tức giận.

Hang trời của ông ta bị La Hồng đung nát, tà sát bên trong đều bị hút tới sắp cạn kiệt, hôm nay, hang trời của ông ta chỉ còn một cái xác, kết quả còn bị kiếp nạn quy tắc trừng phạt!

Ông ta quá thảm!

"xẹt xẹt!"

Nhưng mặc kệ Tà Đế phần nộ thế nào, cho dù ông ta vùng quyền tấn công biến sấm sét, nhưng chỉ trong nháy mắt đã bị bao phủ, bị sấm sét đánh vào trong biển mây.

Tia sét kinh khủng đánh vào thân thể Tà Đế, đánh cho ông ta tới mức ngoài cháy trong mềm, đánh cho ông ta mình đầy thương tích.

Máu đen bắn tung toé.

Toàn bộ nhân gian tĩnh lặng như tờ.

Tà Đế... bị La Hồng lừa rồi!

Giờ khắc này, mọi người đều biết chuyện gì xảy ra.

Vốn tưởng Tà Đế mở hang trời đã là vô địch, kết quả vô địch không được ba giây đã bị La Hồng lừa một trận.

Lý Tu Viễn bị ba vị Bán Tôn bao vây tấn công, cười to không ngừng, thấy Tà Đế bị quy tắc kiếp phạt nã vào liên tục, thở dài một hơi, không hổ là tiêu sư đệ, chỉ có đệ mới làm được!

Lý Tu Viễn cười lớn, cánh đao quất ra, không ngừng đánh võ hư không, chiến ý tăng vọt, không phân thắng bại với sáu vị Bán Tôn!

Sáu vị thiên nhân Bán Tôn đồng loạt biến sắc!

Chương 954: La Hồng! Ta muốn ngươi chết!

Mà tu sĩ nhân gian đều khí thế tăng vọt.

Tà Đế, Tà Đế khiến người ta tuyệt vọng, bị La Hồng tính kết "Ha ha ha ha! Cổ ngữ nói, tà không thể thắng chính! Quả nhiên có lý! La công tử, Tề Hổ ta, bội phục!"

Toàn thân Tề Hổ đầm đìa máu vàng của thiên nhân, thanh kiếm trong tay chém ra từng đường ánh kiếm, đánh văng vừng vị thiên nhân ngũ cảnh.

Từng vị thiên nhân ngã xuống, rất nhiều thiên nhân bước ra từ thiên môn đều biến sắc.

Thế cục, dường như đã không còn nằm trong tầm kiểm soát của bọn họ nữa!

La Hồng nghe Tề Hổ nói xong, sắc mặt bỗng sa sầm.

Đánh không lo mà đánh đi, mắng ai vậy?

Cạnh khóc ai?

Cái gì gọi là tà không thể thắng chính? Đây gọi là lấy tà trị tà!

Nhưng lúc này La Hồng lười chửi nhau với Tề Hổ, hấn bản sử dụng tinh hoa sinh mệnh khôi phục thân thể.

Nhắc Tà kiếm lên, nhìn chăm chú vào Tà Đế đang bị sét đánh liên hồi.

Tà Đế bị đánh thể thảm, kiếp nạn quy tắc rất cường đại, kiếp nạn quy tắc có thể ngăn cản toàn bộ thiên giới xâm nhập nhân gian, sao có thể yếu được?

Tà Đế bị đánh đến mức máu tuôn ào ào.

Nhưng vẫn không chết.

Ông ta quá mạnh mẽ, thân thể tộc Atula khiến sức phòng ngự của ông ta vượt xa người thường.

Tà Đế cười thâm giữa sấm sét.

"La Hồng! Là ngươi ép bản tọa!"

"Là ngươi ép bản tọa!"

Tà Đế giận quá hóa điên.

Tính toán tám trăm năm, kế hoạch tám trăm năm.

Kết quả lại bị La Hồng phá hỏng!

Thật thể thảm!

Vân Thái Thương ông ta... sao lại thảm như vậy?

Vì sao nhân gian lại có quái vật như La Hồng?

Phân thân Tà Đế của Vân Thái Thương khóc ra máu, ông ta thật sự quá
bỉ kịch.

Ông ta gào khóc, cực kỳ không cam tâm.

Sau một khắc, tiếng rống giận chấn động cả nhân gian!

"Võ!"

"La Hồng! Ta muốn ngươi chết!"

Âm thanh thê lương vang vọng khắp nhân gian.

Sau đó, Tà Đế đắm chìm trong sấm sét, mặt đỏ au, hang trời tà sát rách
nát trên đỉnh đầu lao vút về phía La Hồng!

Đâu!

La Hồng cũng biến sắc.

Liên tục đi hình hoán ảnh, tốc độ nhanh đến mức cực hạn.

"Âm!"

Nổ tung.

Đó là chấn động khi hang trời của Tà Đế phát nổ! Giờ khắc này, toàn bộ
nhân gian bỗng bừng sáng, như một vầng mặt trời, từ từ mọc lên trên biển
mây nhân gian.

Vòng tròn sóng khí kinh khủng không ngừng nổ tung theo biển mây,
cuồn theo toàn bộ thiên địa, không ngừng càn quét, lan tràn...

Một làn khói hình nấm to lớn bốc lên tận trời.

Tất cả các cường giả đang giao chiến đều kinh hồn táng đảm dừng tay!

Lý Tu Viễn biến sắc, nhìn về phía trung tâm vụ nổ.

Tà Đế cũng rất dứt khoát, trực tiếp kíp nổ hang trời, dùng nó để tránh né
kiếp nạn quy tắc.

Sức mạnh khi hang trời phát nổ... Tiểu sư đệ có chết hay không?

Vào giờ khắc này, tất cả mọi người đều đang theo dõi bằng ánh mắt
phức tạp.

Đồng tử tu sĩ nhân gian co chặt lại, nhìn chăm chăm vào trung tâm vụ
nổ, mà động đảo thiên nhân thì chỉ cười lạnh.

La Hồng bị nổ chết là tốt nhất!

Người này... là khắc tinh và ác mộng của thiên nhân!

Nếu không có kẻ số một như La Hồng, dòng sông sinh mệnh cũng sẽ
không thu hồi hạt giống sinh mệnh, bọn họ vẫn bắt tử bắt diệt như trước.

Bọn họ có thể bắt tử bắt diệt, lúc đối đầu với tu sĩ nhân gian sẽ không
rơi vào thế bị động như hôm nay.

La Hồng... chết hay lắm!

Bụi mù cuộn cuộn, năng lượng bùng nổ kinh khủng, như muôn nô tung cả nhân gian!

Biển mây bị xuyên thủng.

Một cây cột năng lượng kinh khủng giáng xuống mặt đất, khiến mặt đất nứt ra một cái hố sâu vài trăm trượng, bụi mù cuộn cuộn như gió càn quét tất cả.

Bỗng dừng.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy.

Hai bóng người tan tác đang lơ lửng trên biển mây.

Một bên là Tà Đế, mây kiếp quy tắc tiêu tan, thân thể Tà Đế nứt vỡ, máu thịt lật cả lên, nhưng vẫn bùng bùng sinh cơ.

Tự kíp nổ hang trời, ông ta vẫn không chết!

Mà bên kia, dáng vẻ La Hồng cũng rất thê thảm, nhưng điều khiến mọi người chấn động là La Hồng cũng không chết!

Uy năng khi tự kíp nổ hang trời ngang bằng với đòn đánh của một vị Thiên Tôn!

Nhưng La Hồng vẫn không chết.

La Hồng nấp sau Hạ Hoàng Thiên Giáp Thu, cho dù như vậy, Võ Tiên Giáp vẫn vỡ nát, thân thể cửu đoan cũng bị nghiền nát hơn phân nửa, máu thịt lẫn lộn, toàn bộ da thịt bị hủy, bộ dạng rất thê thảm.

Nhưng La Hồng có tinh hoa sinh mệnh.

Hắn giống như con gián đánh mãi không chết, tinh hoa sinh mệnh không ngừng rót xuống, khiến La Hồng nhanh chóng khôi phục lại.

Một bộ áo bào trắng như sương tuyết khoác lên người, tay áo phát phới, tóc bạc rũ xuống thắt lưng...

La Hồng đã khôi phục lại!

Trong lòng hắn vẫn còn sợ hãi, suýt nữa hắn đã bị Tà Đế hoán đổi rồi!

Thế nhưng, thương thế lần này cũng khiến cho tinh hoa sinh mệnh của La Hồng hoàn toàn khô kiệt.

Bộ dạng Tà Đế cũng rất thê thảm, nhìn chăm chăm La Hồng áo trắng tung bay, lông tóc nguyên vẹn, khóe miệng giật một cái, mẹ nó như vậy rồi mà vẫn chưa chết?

Cho dù là Bán Tôn hàng đầu bị nổ, e rằng cũng phải mất hết sinh cơ!

Tinh hoa sinh mệnh, tinh hoa sinh mệnh chết tiệt!

Thế nhưng, không lâu sau, ông ta bỗng cười nhạt: "Tinh hoa sinh mệnh... tiêu hao cạn kiệt rồi nhỉ?"

"Tiếp theo đây, ngươi sẽ chết!"

Trên mặt Tà Đế toàn là vẻ thâm độc.

"La Hồng! Vì sao? Vì sao ngươi cứ một mực quấy rầy bổn tọa?"

"Bổn tọa muốn phá quy tắc, để nhân gian có thể xưng Tôn, để nhân gian tu hành không còn bình cảnh, tu sĩ nhân gian người người được trường sinh, chẳng lẽ như vậy là sai sao?"

"La Hồng ngươi, ngươi giữ vững ý chí gì? Rốt cuộc ngươi kiên trì và bảo vệ cái gì?"

"La Hồng ngươi thiên phú yêu nghiệt, xưa nay hiếm có, ngươi yêu nghiệt như vậy, cam tâm chỉ sống sáu trăm năm hay sao?"

Ngươi vốn nên có khoảng trời rộng lớn hơn, nhưng quy tắc không diệt, sáu trăm năm sau, ngươi sẽ trở thành một bộ xương khô!"

Tà Đế lạnh giọng nói.

Ông ta rất muốn biết vì sao La Hồng lại năm lần bảy lượt phá hỏng kế hoạch của mình.

Chẳng lẽ là vì chính nghĩa?

Chỉ vì ông ta là Tà Đế, nên La Hồng dù phải liều cả tính mạng cũng muốn giết ông ta?

Chương 955: Bồn tọa có thân thể tộc Atula... Người không giết

được!

La Hồng cầm Tà kiếm, mũi kiếm màu vàng tỏa sáng vạn trượng, thân thể hắt óng ánh trong suốt, khí chính dương không ngừng trào dâng.

Tà sát dâng lên càng nhiều, thân thể La Hồng càng thêm chói lóa.

La Hồng cũng rất bất đắc dĩ.

Đối với câu hỏi của Tà Đế, hắn chỉ nghiêm túc nhìn chằm chằm đối phương: "Tại sao muốn giết người, trong lòng người không biết sao?"

"Người có biết ta đã nhằm vào đám Tà Vương trong Thiên Địa Tà Môn từ lâu rồi không?"

"Người lên lút năng tay trên của ta, người biết không?"

Tà Đế ngăn ra.

Năng tay trên.

Lý do buồn cười biết bao.

Sau đó, cười thê lương: "Cần gì phải tìm cái cớ vô vị nhàm chán này?"

"Quả nhiên, người vẫn vì chính nghĩa trong lòng..."

La Hồng: "...

Đâu!

Ta nói thật, mẹ nó sao người lại không tin?

Nếu đã không tin, người còn hỏi cái gì!

"Nếu là vì chính nghĩa, vậy người đi chết đi!"

Ánh mắt Tà Đế trở nên dữ tợn.

Tà Đế, nói cách khác, là Vân Thái Thường không muốn từ bỏ.

Mưu tính tám trăm năm, vì một ngày phá vỡ quy tắc, chứng đạo trường sinh cho nhân gian.

Ông ta có giấc mơ thuộc về ông ta, ông ta phải tiếp tục theo đuổi giấc mơ của mình, không muốn tỉnh lại như vậy!

Ông ta sẽ không dễ dàng từ bỏ.

Không còn hang trời, vậy thì giết La Hồng, cướp hang trời của La Hồng!

Mất thêm tám trăm năm nữa thì có làm sao!

"Chết!"

Tà Đế lao vút ra, nháy mắt đã tới gần La Hồng.

Tuy bản thân bị thương nặng, tuy hang trời tự nô, cảnh giới tu vi đã rớt xuống cảnh giới Bán Tôn tầm thường, thế nhưng ông ta còn có thân thể Atula, ông ta vẫn là người mạnh nhất trong Bán Tôn!

La Hồng đã không còn tỉnh hoa sinh mệnh, hẳn sẽ chết!

La Hồng cũng đánh ra chân hỏa, Tà kiếm trong tay vung ra, kiếm Côn Lôn thành hình giáng xuống.

Đạn Chỉ Kiến Quỷ Đô, Thần Thông Nhất Kiếm cũng giáng xuống!

Tà Đê điên cuồng gào thét, song quyền đánh ra, đánh vỡ kiếm khí Quỷ

Đô! Đánh vỡ kiếm khí Côn Lôn!

Đôi mắt La Hồng lóe lên ánh nhìn sắc bén, hẳn không có ý định để Tà Thần Nhị Cáp phụ thể xuất chiến.

Cũng không cần!

Lần này, hẳn muốn đường đường chính chính dựa vào thực lực của mình, giết chết Tà Đê Tà Đê vẫn ôm hy vọng, vẫn muốn theo đuổi giấc mộng!

Đã như vậy, ta sẽ đánh tan giấc mộng của ngươi!

"Ầm!"

La Hồng di hình hoán ảnh tám trăm trượng!

Rơi xuống cung Côn Lôn đổ nát, rơi xuống đỉnh núi Côn Lôn.

Tà kiếm cắm vào mặt đất.

La Hồng giơ tay lên!

"Đứng lên"

Tóc bạc tung bay.

Một luồng sức mạnh vô hình lan tràn ra, trên người La Hồng bộc phát ra khí thể uy nghiêm, trào dâng cuộn cuộn, như quy tắc lan tràn!

Trên núi Côn Lôn, núi cây biến máu.

Có thi thể của thiên nhân, cũng có thi thể của tu sĩ nhân gian...

Người chết trận càng nhiều, La Hồng hẳn... càng mạnh!

Sau một tiếng ngâm xướng của La Hồng.

Thiên địa trở nên tĩnh lặng, giống như nổi gió.

Sau đó, từng bóng đen ngọ nguậy bò dậy trên những thi thể này.

Thậm chí, có tà ảnh thiên nhân bị La Hồng triệu hoán ra!

Tối tăm như mực, hắc ám giáng thế.

Rậm rạp chằng chịt...

Vây quanh La Hồng.

La Hồng đứng trên đỉnh núi, dưới chân hẳn, nơi tầm mắt có thể nhìn tới, đều là tà ảnh.

"Giết!"

La Hồng chỉ tay một cái.

Thoáng chốc.

Vô số đôi mắt đỏ au lóe lên, nhìn thẳng vào Tà Đế trên biển mây.

Vào thời khắc này, ngay cả Tà Đế, cũng cảm thấy lòng mình lạnh toát!

Đại quân tà ảnh đông nghịt ào ào xông tới!

Thậm chí còn có thiên nhân cửu cảnh tới vây giết, thực lực nâng cao tới Lục Địa Tiên cửu cảnh, những tà ảnh La Hồng có thể triệu hoán cũng mạnh mẽ hơn rất nhiều!

Bao vây tấn công là chuyện La Hồng am hiểu nhất!

Tà Đế lập tức rơi vào vòng vây, bị vô số tà ảnh bao phủ!

"Âm Tà Đế rống giận, một quyền đánh ra, vô số tà ảnh vỡ nát, ngay cả tà ảnh của thiên nhân cửu cảnh cũng không đỡ nổi, lập tức nổ tung.

Thế nhưng, trên đỉnh Côn Lôn, La Hồng đột nhiên vẫy tay một cái.

Vô số tà ảnh nổ tung lại khôi phục như cũ, gào thét xông về phía Tà Đế Chiến thuật bao vây tấn công!

Khiến Tà Đế đã phiền lại càng thêm phiền!

La Hồng nâng kiếm, sau lưng hiện ra đại đạo, đại đạo năm nghìn dặm, năm đóa hoa bảy màu.

Quan trọng nhất là, hình thức ban đầu của hang trời đã đè lên trên đó.

La Hồng quát lên.

Toàn bộ cường giả đang giao chiến trong nhân gian đều giật mình trong lòng.

Thiên nhân Bán Tôn nhao nhao ghé mắt nhìn về phía La Hồng trên đỉnh Côn Lôn.

Lý Tu Viễn cũng đưa mắt nhìn sang.

Thấy La Hồng đang từng bước lên trời.

Sức mạnh như có thể nhô cả một ngọn núi.

Toàn bộ cung Côn Lôn đều đang chấn động.

La Hồng giờ kiếm, không di hình hoán ảnh, cứ vậy từng bước lên trời, đâm lên không trung gió xoáy, khí lưu hỗn loạn!

Tà Đế bị nhiều tà ảnh vây giết, những tà ảnh này rất yếu đuối, nhưng giết chết rồi lại hiện lên, nổ tung rồi lại khôi phục.

La Hồng từng bước tới gần Tà Đế.

Sau đó, gơ tay lên, một đạn chỉ, Sinh Diệt Vạn Thiên!

Đạn Chỉ Kiến Quỷ Đô!

Một tòa thành nguy nga giáng xuống.

Tâm thần La Hồng khê động.
Hang trời thánh tà cũng thoát thể xông ra, như dung nhập vào tòa thành,
áp xuống.

Tất cả sức mạnh đều bày ra!
Tà Đế kinh hãi.

Ông ta cảm thấy xung quanh ngưng đọng, hư không bị phong cấm.
Hang trời của ông ta vỡ nát, nhưng hang trời của La Hồng vẫn còn!
Tà Đế mạnh mẽ ra đòn, Quỷ Đô vỡ nát, hang trời Thánh Tà của La Hồng cũng nổ vang, như muốn vỡ tan!
Trong lòng La Hồng run rẩy, cười nhạt đi tới.
Hàng nghìn hàng vạn quân đoàn tà ảnh vây giết Tà Đế, mở ra một con đường.

La Hồng thông thả cất bước trên con đường kia, gợn kiếm mà tới.
"Bồn tọa có thân thể tộc Atula... Người không giết được!" Tà Đế lạnh giọng nói, mặc dù trong lòng có hơi hoảng loạn.

La Hồng cũng cười.
Đám tà ảnh chia làm hai bên lần lượt chất chồng lên người La Hồng.
Nháy mắt, hàng nghìn hàng vạn tà ảnh quy về làm một.

La Hồng vùng Ma kiếm lên, một kiếm giáng xuống.
Nhắm vào đỉnh đầu Tà Đế.
Bỏ làm đôi!

Trong một kiếm này ẩn chứa Trảm Thần Nhất Kiếm.

Kéo theo đó, ngay cả đại đạo cũng bỏ làm đôi, một kiếm hủy diệt mười đóa đạo hoa!

Theo đó là tiếng kêu thảm thiết của Tà Đế "Âm Mây máu nồng nặc tột cùng lũ lượt kéo tới, bầu trời nhân gian hoàn toàn đổi màu!

Tà Đế, chết!

Một kiếm của La Hồng... giết chết Tà Đế.

Chương 956: Người này có tư chất thành Hoàng!

"âm âm âm!"

Mưa máu kinh khủng, thoáng chốc đã tràn ngập khắp vòm trời, như thiên địa kêu khóc, như trời xanh thở dài.

Tà Đế, Bán Tôn cảnh cực hạn, ngưng tụ hang trời, thậm chí, chỉ kém một phân nữa là có thể thoát khỏi hạn chế của quy tắc nhân gian, chọc một lỗ thủng trên tấm lưới quy tắc của nhân gian.

Người mạnh nhất nhân gian mà Vân Thái Thương tính toán tám trăm năm mới tạo nên.

Nhưng mà, một vị cường giả tuyệt thế như vậy, đã bỏ mình!

Lần này, bầu trời nhân gian thực sự biến sắc.

Mưa máu tầm tã trút xuống, kịch liệt hơn bất cứ một lần nào trong quá khứ, mưa xối xả, như một biển máu từ trên không trung rót xuống.

Mặc dù Tà Đế là tà tu, thế nhưng, Tà Đế không phải thiên nhân, ông ta là tu sĩ nhân gian, là ba phân thân của Vân Thái Thương, là Lục Địa Tiên nhân gian.

Cho nên, thiên địa kêu khóc vì cái chết của ông ta.

Toàn bộ nhân gian đều đang chìm trong một trận mưa máu, ngay cả biên giới nhân gian, những nơi không người, đều bị che lấp trong đó.

Mây máu lan tràn khắp mọi ngõ ngách, tuyên bố với thiên hạ rằng một cường giả nhân gian đi tới tận cùng của con đường tu hành đã bỏ mình.

Đây là Bán Tôn thứ hai của nhân gian ngã xuống, lần đầu tiên...

chính là lúc Hạ Hoàng đột phá, thế nhưng, so với Hạ Hoàng, cái chết của Tà Đế còn có thanh thế lớn hơn.

Trong biển mây mưa máu, từng tiếng thở dài lan tràn, như có một mối oán hận thiên cổ, như quy tắc Nhân hoàng đang thở dài.

Trong hư không.

Người người đại ra.

Đặc biệt là Bán Tôn bước ra từ thiên môn, thậm chí một vài tồn tại cường đại đằng sau thiên môn cũng rơi vào trầm tư.

Trời đất trở nên vô cùng vắng vẻ, tất cả mọi người rơi vào trạng thái tĩnh lặng như chết.

Nên nói gì đây?

Nên làm gì đây?

Chỉ có thể thở dài.

Một con ngựa đau cả tàu bỏ cô!

Thế xác và tinh thần thiên nhân đều vô có lạnh toát, lúc thiên môn mở ra, thiên nhân đều cho rằng thời đại thuộc về bọn họ đã tới.

Thế nhưng, ngàn lần không ngờ nhân gian lại cho ra một tên yêu nghiệt.

Một La Hồng đã khiến toàn bộ thiên nhân mất đi năng lực bắt tử bắt diệt, làm cho tu sĩ nhân gian có thể giết tiên, khiến thiên nhân không còn cao cao tại thượng, không còn muốn gì làm nấy.

Thậm chí, bởi vì thiếu niên La Hồng này, thiên nhân mới phải phát động một trận đại chiến, ba năm, bọn họ không đợi được nữa rồi.

Bởi vì nếu tình trạng này tiếp tục kéo dài, có lẽ tu sĩ nhân gian sẽ cường đại đến mức bọn họ khó có thể tưởng tượng nổi.

Nhân gian hiện giờ đã không còn nhân gian mà thiên nhân không chút kiêng kỵ.

Bọn họ muốn nuôi nhốt con người, thế nhưng, đám tu sĩ này lại không cho.

Bởi vì tu sĩ nhân gian có cơ sở để phản kháng bọn họ, thậm chí có thể giết bọn họ!

Cho nên, trận chiến này đã nổ ra.

Lúc bị tập kích tại cung Côn Lôn, khi được Tà Đế hiệu triệu, trong bảy mươi hai thiên môn đã có ba mươi sáu thiên môn xuất hiện...

Mười vị Bán Tôn.

Sức mạnh nhường này đã hoàn toàn lấn át tu sĩ nhân gian!

Thế nhưng, ai có thể ngờ được, chiến đấu tới lúc này, tu sĩ nhân gian càng đánh càng hăng, mặc dù có người ngã xuống, nhưng máu của họ đã trở thành động lực khích lệ tu sĩ nhân gian càng thêm hung ác.

"Đây chính là nhân tộc..."

Có thiên nhân Bán Tôn thì thâm.

Không sai, đây chính là nhân tộc, máu của nhân tộc, lúc nào cũng nhiệt tình cháy bỏng.

Còn bọn họ thì đã hoán đổi máu thiên nhân, bọn họ... đã không còn là người nữa rồi.

Bọn họ chỉ có thể hoài niệm cảm giác này trong ký ức, bọn họ đã không còn cảm nhận được nhiệt huyết của nhân tộc nữa rồi.

Bọn họ tu hành tới mức chết lặng, mất đi dũng khí, chỉ biết cầu trường sinh, nỗi sợ hãi cái chết bủa vây lấy bọn họ, khiến bọn họ không dám chém giết.

Tà Đế đã chết.

Trong lòng thiên nhân đã dân dân sụp đổ.

Còn công phật nhân gian nữa không?

Lui thôi, lui về đằng sau thiên môn, yên lặng chờ đợi ba năm sau, phong ấn của phu tử được phá giải, Nam Thiên Vương phá phong ấn, thiên môn tầng trời thứ ba giáng xuống nhân gian!

Như vậy, nhân gian này vẫn là nhân gian của thiên nhân.

Còn hôm nay, tu sĩ nhân gian đang lúc khí thế sôi sục, không thắng được.

So với tu sĩ nhân gian, thiên nhân không đủ tâm huyết.

"Ha ha ha ha!"

"Trời đất này, khóc cái gì? Một kẻ đầu sỏ chuyên gây tai họa và rắc rối cho nhân gian chết đi thì có gì đáng khóc!"

Lý Tu Viễn thô lỗ nói, cây đao sau lưng lung lay, ngửa đầu cười to.

Cành đao trong tay vung lên, xuyên qua vòm trời.

Đâm ra một cái lỗ lớn giữa mây máu!

Mây máu bao phủ nhân gian chợt bị Lý Tu Viễn đánh tan!

Khoảnh khắc La Hồng chém chết Tà Đế, Lý Tu Viễn cũng ngàn lần không thể tin nổi.

Y mẹ nó có thể nào cũng không ngờ được tiểu sư đệ lại thực sự giết chết Tà Đế cường đại vô song như vậy.

Đây là Tà Đế đó, đạt tới cực hạn của cảnh giới Bán Tôn xưa nay chưa từng có trong nhân gian.

Ngay cả Lý Tu Viễn y, Tà Đế có thể đánh thắng ba tên Lý Tu Viễn!

Vậy chẳng phải La Hồng có thể đánh thắng ba Lý Tu Viễn hay sao?

Đương nhiên, Lý Tu Viễn cũng hiểu rõ thực tế không phải như vậy, La Hồng giết Tà Đế cũng nhờ chiếm hết thiên thời địa lợi nhân hòa!

Nếu không phải Tà Đế thi triển ra hang trời, La Hồng chưa chắc đã tìm được cơ hội giết chết ông ta.

Một hang trời xuất hiện, đưa Tà Đế vào chỗ chết!

Lý Tu Viễn cười như mở cờ trong bụng.

Phu tử quả nhiên là phu tử, đa mưu túc trí, Lý Tu Viễn y vẫn còn quá non.

Chỉ có phu tử, ba lần tính kế Vân Thái Thương, chỉ có tiểu sư đệ, hai lần giết Vân Thái Thương!

Trong hư không.

Mưa máu tiêu tan.

Mà La Hồng cũng toàn thân nhuốm máu, một kiếm cuối cùng đã tiêu hao hết toàn bộ sức lực của hắn, là một kiếm mạnh nhất mà La Hồng dùng chính thực lực của mình chém ra từ khi bắt đầu tu hành cho tới nay.

Ảo ảnh trùng trùng điệp điệp, chính là tà ảnh thiên nhân, tà ảnh Lục Địa Tiên.

Lúc ảo ảnh chồng chất, sức mạnh của La Hồng thực sự đạt đến trình độ đứng đầu Bán Tôn!

Chương 957: "Chỉ một ngón tay là có thể nghiền nát người!"

Hơn nữa, La Hồng không lựa chọn dùng Tà kiếm, ngược lại là dùng Ma kiếm Atula.

Chẳng vì gì khác, mà là vì thân thể Tà Đế chính là thân thể của tộc Atula, thân thể này rất mạnh, nhưng lại có một khuyết điểm chí mạng!

La Hồng đánh cược Ma kiếm có thể khắc chế thân thể này, mà trên thực tế, cũng đúng là như vậy.

Hình bóng váy đỏ xinh đẹp hiện lên, hút khô toàn bộ tinh hoa trong thân thể tộc Atula.

Khí cơ Ma kiếm tăng vọt!

Một kiếm kia phối hợp cùng Trảm Thần, mạnh đến mức không thể tin nổi!

Cho nên dưới một kiếm này...

Thi thể Tà Đế bị chém làm hai nửa, ngay cả biển ý chí và đại đạo cũng bị chém đứt!

La Hồng thở hồng hộc, ý chí mệt mỏi, ngã ngồi trên không trung.

Thế nhưng, mọi người xung quanh đều khiếp sợ, yên tĩnh nhìn La Hồng, không ai dám tới quấy rầy.

Cho dù trạng thái của La Hồng lúc này vô cùng kém, cũng không ai dám tới nhúng tay, một vài thiên nhân Bán Tôn còn không nín nỗi sợ hãi.

La Hồng có thể giết chết Tà Đế, đương nhiên cũng có thể giết chết bọn họ.

Bọn họ ra tay với La Hồng... là đi chịu chết sao?

Đặc biệt là hôm nay tất cả cường giả nhân gian đều hội tụ tại đây, một mình Lý Tu Viễn có thể chống lại sáu Bán Tôn, mặc dù luôn phải chịu đòn, nhưng đúng là chặn được sáu vị bán tôn.

Mà bọn họ cũng không dám chắc chắn La Hồng có còn lá bài tẩy nào nữa hay không.

Tu sĩ nhân gian đều rất âm hiểm, bài tẩy tầng tầng lớp lớp.

Lúc này La Hồng cũng không để ý tới tình hình xung quanh, hắn đã dốc hết sức lực để giết Tà Đế.

Có thể nói là đã tính toán hết tất cả các khả năng mới giết được Tà Đế.

La Hồng chỉ có một phần trăm khả năng chém giết Tà Đế, mà La Hồng thật sự đã nắm bắt được một phần trăm này, đánh chết ông ta.

Thi thể Tà Đế rơi xuống mặt đất, thi thể tộc Atula bị hút khô tinh hoa, hoàn toàn không có dấu hiệu của sự sống.

Tà Đế thật sự đã chết.

Hơn nữa, biến máu đầy trời cũng không thể là giả.

Thiên địa bị thương, đó là hiện tượng chỉ xảy ra khi người mạnh nhất nhân gian ngã xuống.

Trong biến ý chí.

Tà Thần Nhị Cấp cũng chìm vào trầm tư.

Nó bị vả mặt!

Tiểu La ngu xuẩn... Vả mặt Tà Thần vĩ đại!

Nhưng Tà Thần Nhị Cấp thực sự không ngờ rằng La Hồng lại có thể giết chết Tà Đế.

"Tiểu La ngu xuẩn... không biết từ khi nào... vươn lên rồi."

"Hoàn toàn khác với Tiểu La yếu ớt, chỉ một cái khịt mũi của chỉ là có thể giết chết"

"Rớt nước mắt"

Tà Thần Nhị Cấp xúc động một phen.

Ngày trước Tiểu La còn là một tên yếu đuối kém cỏi, mà hôm nay, đã có thể giết chết Tà Đế rồi.

"Mặc dù Tà Đế rác rưởi này... quá yếu, cũng quá ngu xuẩn"

Tà Thần Nhị Cấp nhìn thông suốt, đúng là Tà Đế tự dâng cơ hội, đang yên đang lành đưa hang trời ra trần áp La Hồng làm cái gì?

Kết quả, hang trời trở thành bước đột phá cho La Hồng, tinh thần dâng cao, giết chết Tà Đế Trong biến ý chí, phân thân ý chí của La Hồng mở bùng phát.

Cười sảng khoái.

"Nhị Cấp, thấy chưa?"

La Hồng đắc ý.

Hắn dựa vào thực lực của mình, đích thân chém chết Tà Đế.

Tà Thần Nhị Cấp không coi trọng hắn, nhưng hắn không phục, hắn làm được rồi, hắn thật sự giết chết Tà Đế Đối mặt La Hồng mặt mày đắc ý.

Tà Thần Nhị Cấp cảm thấy La Hồng đang khiêu khích mình!

Cho nên, lỗ mũi kiêu ngạo của Tà Thần Nhị Cấp không ngừng nở to, hừ một tiếng: "Chẳng qua chỉ là giết chết một mặt hàng rác rưởi mượn thân xác người khác mà thôi."

"Tiểu La ngu xuẩn, người đang khoe khoang với chỉ sao?"
La Hồng chỉ cười, không nói gì thêm.

Hiện tại xem như La Hồng đã hiểu rõ tính khí Tà Thần Nhị Cáp.

Có chút kiêu ngạo, nhưng chẳng có gì đáng ngại.

"Nào dám, sau này còn phải dựa vào chỉ vĩ đại nữa đây"

Nghe vậy, Tà Thần Nhị Cáp hừ lạnh một cái.

Trong biến ý chí, La Hồng chỉ cảm thấy tinh thần sáng khoái, giết Tà Đế xong, hắn cũng thu hoạch rất lớn, không phải thu hoạch về vật chất mà là tinh thần.

Đột phá Lục Địa Tiên đã có trợ giúp rất lớn đối với khả năng nắm giữ và hiểu biết về sức mạnh của hắn, và cả thăng hoa tinh thần khi thực hiện một chém cuối cùng.

Không ai mạnh ngay từ đầu, ngay cả La Hồng cũng phải bắt đầu từ lúc nhỏ yếu, từng bước từng bước vươn lên.

Trước đây, nếu gặp phải kẻ địch mạnh, La Hồng đều lập tức triệu hoán Tà Thần Nhị Cáp, tuy lần nào cũng ở trong biến ý chí nghiêm túc quan sát và tổng kết tình hình chiến đấu.

Thế nhưng, không so được với tự mình ra trận chiến đấu với đối thủ.

"Tiểu La ngu xuẩn, cường giả chính là trưởng thành trong vô số trận chiến, không thể không nói, trận chiến này, chỉ quả thực không ngờ được."

Tà Thần Nhị Cáp nói.

La Hồng sững sốt, Tà Thần Nhị Cáp đang khen hắn sao?

Hiếm thấy, Tà Thần kiêu ngạo này còn biết khen người!

Như thế cảm nhận được ánh mắt kinh ngạc của La Hồng, lỗ mũi Tà Thần Nhị Cáp lại nở to, hừ lạnh một câu: "Thế nhưng, người ỉ?"

phải hiểu một điều, so với chỉ, người còn kém xa "Chỉ một ngón tay là có thể nghiền nát người!"

La Hồng liếc mắt.

Quả nhiên, lại làm kiêu.

Sau đó, biến ý chí trở nên yên lặng, Tà Thần Nhị Cáp ở trong hư vô nhìn chăm chăm La Hồng đang ngồi xếp bằng trong biến ý, cảm ngộ thu hoạch sau chiến đấu .chí.

Lỗ mũi dần dần nở to, ấn ký Tà Thần lưu lại trong biến ý chí, thế nhưng, Tà Thần Nhị Cáp cảm nhận được dường như La Hồng...

không cần hắn cho lắm.

La Hồng của hiện tại, tuy không đến mức vô địch nhân gian.

Thê nhưng, dưới tình huông đặc biệt, đôi đầu với Bán Tôn, chưa chắc đã không thể đánh một trận!

Tà Thần Nhị Cáp thở dài.

Chỉ... sắp thất nghiệp rồi.

Tà Thần Nhị Cáp nheo mắt, có lẽ... trận chiến tiếp theo, nên để Tiểu La ngu xuẩn thấy được sự mạnh mẽ của chỉ!

Tà Thần Nhị Cáp âm thầm hạ quyết tâm.

Chương 958: Đây là... lấy roi đánh thi thể?

Thế giới bên ngoài.

La Hồng khoanh chân ngồi giữa hư không, Tà Đế bỏ mạng, trận chiến bao vây tiêu diệt cung Côn Lôn này, trên cơ bản đã hạ màn rồi.

Cung Côn Lôn đã không còn khả năng trở mình.

Tất cả đệ tử cung Côn Lôn đều đã bỏ mạng, mà cung Côn Lôn cũng đã trở thành một mảnh hoang tàn đổ nát, chỗ dựa lớn nhất là phân thân Tà Đế của Vân Thái Thương cũng đã bị La Hồng chém chết!

Cung Côn Lôn không còn hy vọng nữa rồi.

Cứ điểm của thiên nhân tại nhân gian đã hoàn toàn bị tiêu diệt!

Cảnh giới Lục Địa Tiên, bản thân có sinh cơ mệnh mông vô tận, một kiếm cuối cùng của La Hồng đã tiêu hao cực lớn, có tà ảnh của thiên nhân và Lục Địa Tiên thêm thân, thậm chí còn có tà ảnh của thiên nhân cửu ảnh thêm thân, khiến La Hồng sắp không đỡ nổi nữa.

Trong hư không, thiên nhân bắt đầu bại lui, chạy tán loạn về phía thiên môn.

"Âm Trong biển mây.

Nữ đế quát lên, kiếm Long Tước chém ra, chặt đứt cánh tay của một vị Bán Tôn, đối phương thì bỏ của chạy lấy người.

Ngô Thanh Hoa cũng đâm ra một kiếm, dòng sông kiếm khí cuốn tới, quét nát thân thể một vị Bán Tôn.

Toàn thân thiên tử Đại Chu đầm máu, bước ra chiến trường, đuổi đám thiên nhân nghênh chiến với hấn ra trở về thiên môn.

Lò Tào Hóa trên đỉnh đầu thiên tử Đại Chu, gã trung niên trông có vẻ nho nhã này bỗng ngửa mặt cười to.

"Cút về!"

"Còn dám tới nhân gian, giết!"

Tiêu Ngũ Lục cũng cười to, hấn ta rút song đao ra, ánh đao quét ngang, khí cơ trên người sôi trào, đại đạo sau lưng dài tới vạn trượng, bước vào Bán Tôn cảnh!

Nhân gian, lại thêm một vị Bán Tôn!

Một cảnh đào của Lý Tu Viễn đánh tan mây máu đây trời, sáu vị Bán Tôn cũng không muốn tiếp tục chiến đấu.

Dù sao, bọn họ tiến vào nhân gian là để che chở cho Tà Đế sống lại.

Kết quả, phân thân Tà Đê của Vân Thái Thương vừa sông lại đã bỏ mình, quả thực khôi hài không gì sánh được.

Từng vị thiên nhân phóng lên trời cao.

Rất nhiều tu sĩ nhân tộc càng giết càng hăng, truy đuổi lên tận vòm trời!
Trên đồng bằng.

Các tướng sĩ cũng toàn thân đầm máu, bọn họ ngưng tụ quân thể, củng cố sức mạnh cho chủ tướng, nếu chủ tướng bị thương, bọn họ cũng sẽ bị thương, thậm chí có rất nhiều binh sĩ không gánh nổi áp lực, nổ tung thành bùn máu.

Thế nhưng, người người đều vô cùng hưng phấn, vô cùng kích động.

Trận chiến đầu tiên giữa tu sĩ nhân gian và thiên nhân, toàn thắng!

Nhìn thiên nhân chạy tán loạn, tiếng hoan hô như sấm rền vang vọng nổ tung khắp nhân gian!

La Hồng mở mắt ra, thân hình chột hạ xuống, đáp xuống giữa thi thể bị chia làm hai nửa của Tà Đế.

Giơ tay lên, thử triệu hoán tà ảnh, tiếc là thất bại.

Dù sao Tà Đế cũng là Tà Đế, là cảnh giới Bán Tôn đỉnh phong, nếu La Hồng trở thành cửu cảnh thì còn có thể triệu hoán một phen, nay hẳn chỉ mới ngũ cảnh, rất khó khăn.

La Hồng ngẩng đầu, áo trắng tung bay, nhân gian tu sĩ hoan hô reo hò, chân động tận trời!

Cảm nhận được tiếng hoan hô không ngớt, La Hồng khẽ nhếch miệng.

Cảm giác này cũng không tệ lắm.

Đương nhiên, nếu không phải tiếng hoan hô này là để ca ngợi chính nghĩa, La Hồng nghĩ... hết thấy đều tốt đẹp.

"Vân Thái Thương này... Cũng được xem là đồ cổ, sống mấy đời, có rất nhiều phân thân... Người này đã nghiên cứu sức mạnh tu hành trong nhân gian đến mức cực hạn"

La Hồng cảm thán.

Giết Tà Đế, thực sự là nhờ vào cả may mắn lẫn thiên phú và thực lực.

Trong lúc La Hồng còn đang cảm thán, trong biên ý chí, lỗ mũi Tà Thần Nhị Cáp nở to, hừ lạnh một tiếng.

"Tiểu La ngu xuẩn, người cho rằng hết thấy "Thực lực của tên Tà Đế rác rưởi này chẳng ra sao, nhưng thủ đoạn rất quỷ dị, người cho rằng hẳn đã chết? Linh hồn của hắn chưa diệt! Ngọn lửa linh hồn vẫn đang hoạt động!"

La Hồng ngẩn ra.

Lời của Tà Thần Nhị Cáp khiến La Hồng ngẩn ra, có ý gì?

"Phân thân Tà Đế này đúng là phân thân mạnh nhất, thậm chí nó chết đi sẽ có mưa máu trút xuống, nhưng ngươi thực sự cho rằng hắc đã chết?"

"Năng lực của hắc có vẻ giống Số Bảy, có thể phục sinh vô hạn, thế nhưng... yếu hơn Số Bảy rất nhiều, ở trạng thái mạnh nhất, số phân thân của Số Bảy có thể đạt tới hàng triệu, một người là một thế giới!"

"Tuy năng lực của người này yếu hơn nhiều, nhưng chỉ sẽ không nhìn nhầm, hắc là hắc còn có phân thân thứ tư"

Tà Thần Nhị Cấp nói.

Ánh mắt La Hồng dần dần trở nên nghiêm trọng.

Phân thân Văn Thiên Hành và phân thân Tà Đế đã bị giết, bản thể Văn

Thái Thương bị phụ tử trấn áp, còn có phân thân thứ tư?

Ồ đâu?

Còn Số Bảy mà Tà Thần Nhị Cấp vừa nhắc tới thì La Hồng cũng không để ý lắm, bởi vì hắc biết Tà Thần Nhị Cấp hình như là số hiệu, cho nên cũng không kinh ngạc.

"Chỉ vĩ đại có thể cảm nhận được phân thân ý chí đó đang ở đâu không?" La Hồng hỏi.

Tà Thần Nhị Cấp hừ lạnh một tiếng.

Lỗ mũi nở to.

"Khura khura khura..."

"Tiểu La ngu xuẩn, cầu xin chỉ đi"

"Đương nhiên, cầu xin chỉ cũng vô dụng thôi, vì chỉ cũng không biết, trừ phi hắc chủ động bại lộ."

La Hồng đã chuẩn bị mở miệng cầu xin.

Tự trọng là cái gì, một ác nhân như hắc thì cần tự trọng làm cái gì.

Thế nhưng nghe Tà Thần nói xong, La Hồng không nói không rằng, trực tiếp lui ra khỏi biên ý chí.

La Hồng mở mắt, ánh mắt vô cùng sắc bén.

Khí cơ trên người hắc đã khôi phục hơn phân nửa, tuy chưa khôi phục về trạng thái mạnh nhất, nhưng vì là Trúc Cơ đại viên mãn nên khả năng khôi phục của La Hồng mạnh hơn người bình thường rất nhiều.

Bay vút ra, lơ lửng trên cung Côn Lôn.

Không tìm được phân thân thứ tư của Văn Thái Thương thì đành tấn công bừa bãi vậy!

La Hồng giơ tay lên.

Thiên Sát Châu lơ lửng, hóa thành một trăm lẻ tám thanh kiếm Sát Châu.

Đẩy nhẹ một cái.
Thoáng chốc.

Tiếng nổ kinh khủng vang lên, kiếm khí ngập trời trong mỗi một thanh kiếm sát châu nổ tung, như một trăm lẻ tám cơn lốc xoáy đen kịch lan tràn khắp thiên địa!

"Rầm rầm rầm!"

Rơi xuống cung Côn Lôn.

Một lần nữa cần quét khắp cung Côn Lôn đã trở thành một cung điện hoang tàn.

Lý Tu Viễn vuốt ve hoa đào, nghi hoặc nhìn lại, dường như không hiểu tiểu sư đệ đang làm gì.

Đây là... lấy roi đánh thi thể?

Tiểu sư đệ... hận cung Côn Lôn như vậy?

Chương 959: Trận chiến này còn chưa kết thúc!

Cũng đúng, tiểu sư đệ ghét ác như thù, thống hận cung Côn Lôn cũng là lẽ thường.

Nữ Đế, Ngô Thanh Hoa và những người khác cũng kinh ngạc không thôi.

"Tiểu sư đệ, được rồi, chết sạch rồi, cung Côn Lôn đã bị tiêu diệt"

Lý Tu Viễn thở ra một hơi, dịu dàng cười nói.

Diệt sạch cung Côn Lôn nhà người ta, còn muốn quất xác, hơi quá đáng rồi...

La Hồng lại chau mày.

"Có thể Vân Thái Thương còn có một phân thân nữa"

"Phòng ngừa bất trắc"

La Hồng nói.

Lời này vừa vang lên, thiên địa thoáng chốc an tĩnh.

Sau một khắc, Lý Tu Viễn nện xuống một chưởng, vô số hoa đào hóa thành lưỡi đao kinh khủng dày đặc, bao phủ trên cung Côn Lôn.

"Ầm!"

Thoáng chốc!

Toàn bộ cung Côn Lôn đều bị cánh đào cắt tan tành.

Núi Côn Lôn, bị gọt nát rồi.

Thậm chí Lý Tu Viễn lơ lửng trên không trung, cảm cảnh đào, nói với vẻ âm u khó đoán: "Vân Thái Thương, đừng trốn nữa, tiểu sinh thấy người rồi!"

Đây là muốn lừa Vân Thái Thương xuất hiện?

La Hồng: "...

Đã nói không quất xác cơ mà?

Nhị sư huynh đang quật mồ nghiền xác đấy!

"Vân Thái Thương còn có một phân thân khác?"

Lý Tu Viễn thực sự không thể tin nổi, đã đến nước này rồi mà Vân Thái Thương còn có thể gây chuyện?

Mẹ nó đây là cái thứ gì?

"Chỉ là suy đoán mà thôi, có điều, nay cung Côn Lôn đã bị diệt, chỉ còn lại một phân thân cũng chẳng khuấy được sóng gió gì, hơn nữa, phân thân này của Vân Thái Thương cũng không mạnh"

"Phân thân Tà Đế mới là kế hoạch tám trăm năm của Vân Thái Thương, còn phân thân cuối cùng, chắc là đường lui của ông ta"
La Hồng nói.

Lời này nói xong, tâm trạng căng thẳng của đám người Nữ Đế, Ngô Thanh Hoa mới được thả lỏng.

Vậy thì tốt, có lẽ tiếp đây nhân gian sẽ nghênh đón một khoảng thời gian thái bình.

Chỉ cần đợi một chút, tranh thủ ghênh tiếp trận đại chiến ba năm sau, khi phong ấn của phụ tử bị phá giải.

Trận chiến ấy, có lẽ sẽ còn... oanh liệt hơn trận chiến ngày hôm nay!

Trong ba năm, tu sĩ nhân gian phải nỗ lực nâng cao tu vi, nhiều thêm vài Bán Tôn, như vậy sẽ có thêm cơ hội sống!

Lý Tu Viễn cũng cau mày, từ lúc La Hồng nói La Hồng còn có phân thân khác, trong lòng y vẫn luôn bất an, bởi vì y chú ý tới một việc.

Thần binh cùng Côn Lôn, gương Giám Thiên... mất rồi!

Trận đại chiến oanh liệt như vậy mà đến cả bóng đánh thần binh cấp cao như gương Giám Thiên cũng chưa từng xuất hiện!

Từ lúc La Hồng giết Tê Quảng Lăng, thần binh này như bốc hơi khỏi nhân gian, trong này... chắc chắn có mờ ám!

Đột nhiên.

Lý Tu Viễn ngẩng đầu, nhìn lên vòm trời.

Đồng tử chợt co chặt lại.

Chợt phát hiện, từng vị thiên nhân, Bán Tôn đang bay vút lên vòm trời, lúc sắp tới gần thiên môn thì đột nhiên dừng lại!

Bọn họ không vào thiên môn.

Sau đó, từng vị thiên nhân xoay người, trong mắt có ánh sáng vàng chói lóa đang lưu chuyển!

Tiên khí lượn lờ, áo bào tung bay, như những ngọn lửa, một lần nữa xông tới nhân gian!

Trong hư không.

Toàn thân Hạ Vô Cực run lên, ánh sáng màu vàng trong mắt đang không ngừng chuyển động.

"Không!"

"Ta không muốn về chịu chết! Ta đã thay huyết mạch thiên tôn, sao lại muốn ta đi chịu chết!"

Hạ Vô Cực giãy dụa.

La Hồng này, có vấn đề!

Ngay cả phân thân Tà Đê đã ngưng luyện ra hang trời của Vân Thái Thương cũng chết rồi, hắn ta đi, chắc chắn sẽ chết.

Cho nên, ông ta không muốn đi!

Nhưng trong huyết mạch có một luồng sức mạnh mệnh mông vô tận đang ra lệnh cho ông ta xông về phía nhân gian.

Những thiên nhân đang tháo chạy tán loạn đều được lệnh trở về!

Trận chiến này còn chưa kết thúc!

Vương triều Đại Chu.

Đế đô.

Tư Thiên viện.

Một vị đạo sĩ áo vải tiên phong đạo cốt đứng lặng trên nóc nhà Tư Thiên viện, đạo bào tung bay, nhìn về phía Tây, phương hướng cung Côn Lôn.

Vị lão đạo này mặt mày hồng nhuận, nét cười đầy mặt.

Khoảnh khắc phân thân Tà Đế bị La Hồng chém chết.

Trong biến ý chí của ông ta, một lá bùa lơ lửng bỗng cháy thành tro bụi, sau đó...

Nụ cười trên mặt đạo nhân dần dần biến mất, thay vào đó là vẻ lạnh lẽo.

Nếu Hồng đạo cô ở đây, nàng chắc chắn sẽ nhận ra lão đạo này không phải ai khác mà là... viện trưởng khiêm tốn nhất Tư Thiên viện Đại Chu, Khâu Bĩ Cơ.

"La Hồng..."

"Bồn tọa... không tha cho ngươi!"

Oán độc, lạnh lẽo.

Nụ cười trên mặt Khâu Bĩ Cơ biến mất, chỉ còn lại sát khí.

Ông ta giơ tay lên, gương Giám Thiên đã nứt một đường xuất hiện trong tay ông ta, trong gương Giám Thiên hiện lên một cảnh tượng, là hình ảnh Lý Tu Viễn quật xác nghiền xương tại cung Côn Lôn.

"Phá hỏng kế hoạch tám trăm năm của bồn tọa, hủy hoại hy vọng của bồn tọa..."

"Đã như vậy, hãy để toàn bộ nhân gian... chôn cùng bồn tọa!"

Âm thanh như tiếng gầm gừ truyền ra từ miệng Khâu Bĩ Cơ.

Lúc này Khâu Bĩ Cơ đã không còn là Khâu Bĩ Cơ mà là Vân Thái Thương.

Khâu Bĩ Cơ này là đường lui của Vân Thái Thương, cũng là phân thân yếu nhất, mặc dù không có sức chiến đấu mạnh mẽ nhưng đây là thủ đoạn

ngọc đá cùng tan Vân Thái Thương dành để phát động cuối cùng, là mỗi lửa dẫn nổi Sau một khắc.

Khâu Bĩ Cơ hét lên chói tai.

Âm thanh lan tỏa, xông lên tận trời, như lưỡi kiếm sắc bén, đâm vào thiên môn!

"Các người còn đang chờ đợi điều gì?"

"Mộ của Nhân Hoàng nằm trong bí cảnh Học Hải, La Hồng này vô cùng yêu nghiệt, có tư chất thành Hoàng! Vừa thành Lục Địa Tiên đã mở hang trời, nếu hấn vào mộ Nhân Hoàng chắc chắn sẽ nhận được truyền thừa từ Nhân Hoàng! Năm giữ quy tắc nhân gian!"

"Đến lúc đó, tam giới thống nhất! Tất cả các người đều sẽ trở thành tù nhân của La Hồng!"

Tiếng quát vang vọng, chấn động không ngớt, không ngừng trùng kích, lan tràn lên vòm trời.

"âm âm!"

Trên ba mươi sáu thiên môn thấp thoáng hiện lên thiên môn nguy nga đồ sộ hơn nữa, đó là thiên môn tầng trời thứ ba, chỉ là vẫn chưa hoàn toàn xuất hiện mà thôi.

Đằng sau hình bóng thiên môn, có một tồn tại kinh khủng đang nhìn xuống nhân gian!

Chương 960: "Không giết hấn, các ngươi đừng hòng có được

?

truyền thừa của Nhân Hoàng "Mộ Nhân Hoàng? Vân Thái Thương...
Người nói thật chứ?"

"Mộ Nhân Hoàng thật sự ở trong bí cảnh Học Hải?"

Có tồn tại thần bí hời, âm thanh như sấm rền.

Chính lúc này, các thiên nhân, cường giả Bán Tôn đang gấp gáp trở về
thiên môn đều đông loạt khựng lại.

Từ Thiên viện Đại Chu.

Áo vải trên người Khâu Bĩ Cơ tung bay, cười ha hả: "Nếu phân thân Tà
Đế của bốn tọa không bị diệt thì đương nhiên sẽ không nói cho các ngươi
biết hồng độc chiếm mộ Nhân Hoàng, nhưng phân thân Tà Đế đã mất, nói
cho các ngươi thì có làm sao!"

"Mộ Nhân Hoàng nằm trong bí cảnh Học Hải, nếu lời này là giả..."

Vân Thái Thương ta sẽ bị thiên lôi đánh xuống!"

Khâu Bĩ Cơ thét lên.

Gương Giám Thiên rực rỡ muôn trượng!

Một chùm sáng lao vào tận trời.

Mơ hồ phản chiếu hình ảnh lúc ông ta tiến vào bí cảnh Học Hải.

Như có uy áp Nhân Hoàng mệnh mông cuộn cuộn đang lan tràn.

Cảnh tượng này xuất hiện.

Tồn tại sau thiên môn tầng trời thứ ba không do dự nữa!

"Giết La Hồng! Hấn quá yêu nghiệt! Lại là tấm gương chính nghĩa nhân
gian, có lòng thương xót sinh linh! Người này có tư chất thành Hoàng! Một
khi vào mộ Nhân Hoàng, nhất định sẽ nhận được truyền thừa từ Nhân
Hoàng!"

Khâu Bĩ Cơ ngửa đầu, điên cuồng cười lớn.

"Giết hấn!"

"Không giết hấn, các ngươi đừng hòng có được truyền thừa của Nhân
Hoàng!"

Thoáng chốc.

Các thiên nhân đang gấp gáp trở về thiên môn đều bị tồn tại cường đại
không chế, sợ hãi, không cam lòng, phẫn nộ, tuyệt Vọng...

Lân nữa xông tới nhân gian!

Trên cung Côn Lôn hoang tàn đổ nát.

Tất cả mọi người biến sắc.

"Ồ vương triều Đại Chu! Là Khâu Bĩ Cơ!"

Thiên tử Đại Chu cảm nhận được chùm sáng của gương Giám Thiên bắn ra từ phía vương triều Đại Chu, hắn ta vạn lần không ngờ Khâu Bĩ Cơ khiếm tốn kia lại là phân thân thứ tư của Vân Thái Thương!

Sắc mặt La Hồng cũng cực kỳ nghiêm trọng.

Tên này, thật sự còn có phân thân thứ tư Đây là tách linh hồn của mình thành bốn phần?

Phân tách linh hồn đau đớn nhường nào, La Hồng hiểu rõ nhất, hắn cũng không muốn cảm nhận lần thứ hai.

Vân Thái Thương này lại phân tách ba lần... Tàn nhẫn!

Khâu Bĩ Cơ chính là đạo nhân áo vải gặp được tại Tây Cương?

Vị đạo nhân thích cười ha hả, còn muốn tranh đoạt thân thể thiên tiên không nhiễm bụi trần của hắn với Hồng đạo cô?

Nhưng, gương mặt La Hồng cũng dần dần trở nên xám xịt.

Cái gì gọi là tấm gương chính nghĩa, thương xót sinh linh, có tư chất thành Hoàng?

Đậu!

Mãng ai đó?

Vân Thái Thương thế mà vẫn còn một phân thân nữa, đây là điều mà tất cả mọi người đều không thể ngờ được.

Tà Đê phân thân là bố cục tổn mất tám trăm năm của Vân Thái Thương, tất cả mọi người đều nghĩ rằng đây chính là phân thân cuối cùng rồi, nhưng mà lại không có ai ngờ được rằng Vân Thái Thương vẫn còn giữ lại một phân thân nữa.

Khâu Bĩ Cơ, mặc dù người này là viện trưởng viện Tị Thiên, thế nhưng ông là một lão đạo sĩ vô cùng bí ẩn, thế mà bây giờ lại nhảy vào trước tầm mắt của mọi người, trở thành người thay thế của Vân Thái Thương!

Sắc mặt của Lý Tu Viễn cực kỳ khó coi.

Trần gian lại chuyển sang ngày mới.

Tất cả mọi người đều ngẩng đầu lên, một luồng áp lực cực kỳ kinh khủng ép xuống từ trên bầu trời, vô cùng nặng nề, làm người khác khó có cơ hội thở dốc, giống như một ngọn núi đè xuống.

Những Thiên nhân vốn phải chạy trốn chết kia lại tiếp tục đuổi giết đến.

Cho dù những Thiên nhân này không muốn nhưng bọn họ vẫn phải đuổi giết trở về như cũ, khí thế cuộn cuộn sôi sục bên trên tầng mây, làm nhân gian kinh hoàng.

Dường như muốn đẩy lên cơn bão tố cực kỳ khủng bố dưới trần gian.

Giờ phút này các tu sĩ dưới trần gian đều tái mét mặt mày, hình như tình hình có hơi không bình thường cho lắm.

Vốn cứ nghĩ cuộc chiến đấu ác liệt này đã đến hồi kết thúc rồi, nhưng bây giờ xem ra dường như ngọn lửa chiến tranh lại muốn bùng nổ trở lại.

"Giết!"

Đằng sau Hạ Tam Trọng Thiên Môn loáng thoáng có Trung Tam Trọng Thiên Môn hiện lên, có cường giả tối cao nhất đứng sau Trung Tam Trọng Thiên Môn cất lên tiếng nói vô cùng cay nghiệt.

Cường giả đằng sau Trung Tam Trọng Thiên Môn bị Khâu Bĩ Cơ thuyết phục.

Không chỉ vì mộ của Nhân Hoàng và truyền thừa của Nhân Hoàng.

Mà còn bởi vì thiên phú của La Hồng và năng lực triệu hồi ở nhân gian của La Hồng, cho dù người đứng đằng sau Thiên Môn không thừa nhận cũng không được, La Hồng thật sự có dáng vẻ của Thành Hoàng.

Vì thế cho nên, đối với loại yêu nghiệt này nhất định phải tiêu diệt không thể để sót lại bất cứ thứ gì!

Một khi để cho hắc vùng dậy thì đây chẳng khác gì là ác mộng kéo đến! rầm rầm rầm!

Từng Thiên nhân bỏ nhào xuống phía dưới, trong đôi mắt của bọn họ đầy ắp sự lạnh lùng, toát lên sát ý.

Mặc dù trong lòng bọn họ kháng cự, song lại có một luồng sức mạnh toát ra từ trong máu huyết trực tiếp phá vỡ ý chí của bọn họ, điều khiển cơ thể của bọn họ.

Đây cũng là tai hại khi chuyển hóa thành Thiên nhân, vào giờ phút này trong lòng của rất nhiều Thiên nhân đều cảm thấy vô cùng hối hận.

Hạ Vô Cực đang gào thét, nhưng mà hắc ta không thể nào chống cự lại sức mạnh trong máu huyết của mình.

Hắc ta giống như một con rối bị điều khiển.

Còn tu sĩ dưới trần gian lại không hề lo lắng chút nào.

"Tiểu sư đệ có dáng vẻ của Thành Hoàng? Lời này trái lại có mấy phần hợp lý..."

Trên tay Lý Tu Viễn cầm nhánh hoa đào, bay lên trời, quần áo phát phơ, cây hoa đào sau lưng y đong đưa trong gió, từng cánh hoa đào thì nhau rơi

xuông, giống như hóa thành những lưỡi dao xoay tròn, lơ lửng xung quanh người của y, chém vào trong không khí.

Đối mặt với đám Thiên nhân đang lao xuống, cảnh hoa đào của Lý Tu Viễn vung lên.

Nữ Đế hừ lạnh một tiếng, vung Long Tước kiếm lên: "Bảo vệ La công tử chính nghĩa nhất nhân gian! Giết!"

Chương 961: Thiên Tôn giáng trần, Tà Thân phụ thế

Ngô Thanh Hoa không hề nói gì, nắm chặt Thích Lân trong tay, đây chính là thái độ của hắn ta.

Tề Hồ ngẩng đầu cười to: "Cái gì gọi là Thiên nhân? Thay đổi dòng máu, trở thành tộc khác người, bây giờ bị không chế, biết thế chẳng làm, đây chính là Thiên nhân sao, Thiên nhân thật nực cười!"

Tu sĩ nhân gian cũng hăm hờ, mỗi người đều chẳng có chút gì là sợ hãi.

Chiến đấu, dòng máu trong người bọn họ đang sôi sục!

Cái chết?

Loài người có sợ gì?

Từ xưa đến nay đời người ai mà chẳng chết!

Nhưng thái độ này của tu sĩ dưới nhân gian làm đôi mắt của đám Thiên nhân đằng sau Thiên Môn đều nghiêm túc hẳn lên, cường giả tối cao đằng sau Trung Tam Trọng thì phát ra tiếng hừ lạnh.

Một luồng sóng tinh thần bí ẩn khuếch tán ra khắp nơi.

Điều khiển Thiên nhân bắt đầu tiến đánh tấn công.

Bởi vì bị điều khiển, vì thế nên những Thiên nhân này đều có chút hung hãn không sợ chết, sát ý sôi sục, tiến đánh càn quét, trong phút chốc làm sắc trời thay đổi!

Lý Tu Viễn vô cùng nghiêm túc, rất nhiều những tu sĩ dưới trần gian cũng bay ngược lên trời, bắt đầu cuộc chém giết bên trên bầu trời rộng lớn.

Sau vị Bán Tôn vây giết Lý Tu Viễn, lần này Lý Tu Viễn cảm thấy thật sự áp lực.

Bán Tôn chém giết với Bán Tôn, Cửu Cảnh cũng chém giết với Cửu Cảnh.

Cuộc chiến khốc liệt bùng nổ, trời đất mù mịt, mây biển cuộn cuộn!

Tiếng la hét khuấy động mỗi một góc dưới chốn trần gian!

Áo trắng của La Hồng bay phát phơ, chân mày đột nhiên nhíu lại, hắn nhìn lướt qua cuộc chiến đấu này, nở một nụ cười lạnh lẽo.

"Tám gương chính nghĩa, xót thương cho dân đen?"

La Hồng cười lạnh một tiếng.

Những gã Thiên nhân mắng hắn này đều đáng chết!

Mà giết Thiên nhân... Chính là nghề của La Hồng hắn!

Giết Tà Đế, La Hồng rất khó ra tay, bởi vì Tà Đế thật sự rất mạnh, đỉnh cao Bán Tôn, thậm chí còn luyện được đến Động Thiên, La Hồng rất khó tìm ra được sơ hở.

Nhưng mà, nếu như Tà Đế là Thiên nhân, vậy La Hồng có thể giết rất nhiều.

Bởi vì La Hồng có phương pháp khắc chế được Thiên nhân! Chỗ sơ hở của Thiên nhân quá nhiều!

La Hồng suy nghĩ một chút sau đó phóng mạnh về phía của Lý Tu Viễn, một mình Lý Tu Viễn ngăn cản sáu tên Bán Tôn, mà sáu tên Bán Tôn này hoàn toàn khác hẳn so với những tên lợi nước lần trước.

Lý Tu Viễn vị đánh cả người nhuộm đầm máu, hoa đào héo tàn, dáng vẻ cực kỳ thê thảm.

Giữa lúc Niết Bàn Đạo Hảo bắn mạnh ra khắp nơi, dường như đã đốt cháy hư không trở nên vạn vạo.

La Hồng đuổi giết tới, trong sáu tên Bán Tôn lập tức có ba gã tách ra đánh về phía La Hồng, mục tiêu của bọn chúng chính là La Hồng.

Lý Tu Viễn biến sắc: "Tiểu sư đệ mau lui lại, về Học cung!"

Ở chỗ Học cung có tượng của các đời Phu Tử trấn thủ, có quy tắc quân chân, Thiên nhân không dám ra tay tùy tiện.

Thế nhưng La Hồng trái lại còn chẳng hề sợ hãi, chỉ cười nhạt.

Hôm nay hắn đột phá lên Lục Địa Tiên, từ lâu đã không còn là hắn của lúc trước nữa rồi.

Giết Thiên nhân đối với La Hồng mà nói thì chỉ là làm thịt chó!

"Thánh Nhân, giúp ta!"

La Hồng quát lớn.

Ngay lúc sợi tóc bay phát phơ, La Hồng vung Tà kiếm trong tay lên.

Búng tay, gõ nhẹ.

Trong phút chốc, có tám trăm sinh diệt thay đổi khó lường!

Tiếng mãnh quỷ gào khóc, thành lâu nguy nga lơ lửng trên đỉnh đầu của những tên Bán Tôn Thiên nhân, che đầy bầu trời.

Búng tay thấy Quỷ Đô!

Quỷ Đô đè xuống trên đỉnh đầu!

Ý chí phân thân của La Hồng trong chớp mắt đánh tới, sát nhập vào trong biển ý chí của tên Bán Tôn này.

Tà Thánh Động Thiên bên trong đan điền.

Thánh Nhân Hư Ảnh đột nhiên mờ choàng mất ra, nhưng mà lần này lại không quở mắng, bởi vì chuyện lần này La Hồng làm là chuyện của con

người.

"Thiên nhân xuống trần gian, vi phạm quy tắc của Nhân Hoàng, đáng giết!"

Thánh Nhân Hư Ảnh oai nghiêm lên tiếng.

Thoáng chốc.

Gã Bán Tôn này lập tức cảm nhận được trong biển ý chí của mình có một tòa núi sách đè ép xuống.

Phương pháp giết Thiên nhân trước sau như một đã sớm bị La Hồng sử dụng vô cùng quen tay.

Đôi mắt La Hồng hơi cứng lại, Ma Kiếm tới tay, chém ra một chiêu trăm thần, lập tức chém chết Cửu Cảnh phân thân do tên Bán Tôn Thiên nhân này ngưng tụ ra...

Kiếm hoa rơi trên đại đạo, cắt đứt đại đạo, đường hoa bị chém tan tành chia năm xẻ bảy.

Xi xì!

Đôi mắt của gã Bán Tôn Thiên nhân này đại ra, sau một khắc, thần quang khôi phục, lại phát ra một tiếng hét vô cùng thảm thiết!

"Ta không cam lòng a!"

Gã Bán Tôn này gào thét thê thảm.

Rõ ràng gã đã chạy thoát được rồi, nhưng tại sao còn muốn ép buộc gã quay trở lại chịu chết?

Đại đạo của gã đã đổ nát, mạng sống đi đến điểm cuối cùng.

Gã cười thê thảm, nhìn khắp nhân gian: "Cái gọi là lên trời..."

Chính là trò bịp bợm lớn nhất!"

"Ta thật sự không cam lòng!"

Bay lên Thiên Môn, trút bỏ thân thể phạm trần, thay dòng máu khác, nhưng cuối cùng chỉ đổi lại một cơ thể bù nhìn.

Bây giờ bị điều khiển đi chịu chết, giống như tấm bia đỡ đạn không có lòng tự trọng!

Nực cười đến độ nào cơ chứ!

Nhưng mà có nực cười đến đâu đi chăng nữa cũng không có ai đồng tình với bọn họ.

Mưa máu màu vàng bao phủ khắp bầu trời, một vị Bán Tôn ngã xuống làm trời đất cũng theo đó mà thay đổi sắc màu.

Phản thưởng kim vân nhanh chóng che phủ đến, bao bọc lại thân thể của La Hồng, La Hồng không chút do dự nuốt chửng phần thưởng để khôi phục lại sức mạnh bản thân đã tiêu hao, hồi phục trạng thái!

Mặc dù thân thể Cửu Đoàn nắm giữ nặng lực tự chữa lành, nhưng mà sao có thể so sánh với tốc độ khép lại của vết thương?

Hiệu quả của phần thưởng này thậm chí còn tốt hơn so với tinh hoa mạng sống!

Những Bán Tôn vây giết La Hồng trong chớp mắt chết mất một người, vẫn chưa gây ra ảnh hưởng gì quá lớn.

Chương 962: Đánh hội đồng?

Tâm thần La Hồng hơi động, Hạ Hoàng Thiên Giáp Thi gần như tự chữa lành lao vút lên trời, chống đỡ hai vị Bán Tôn Thiên nhân còn sót lại.

Ngược lại La Hồng đang luyện hóa phần thưởng.
Râm râm!

Hạ Hoàng Thiên Giáp Thi lại bị đánh nát, tuy rằng cơ thể hắn ta vững chắc, thế nhưng đối thủ là hai gã Bán Tôn Thiên nhân, sức chiến đấu vô cùng mạnh mẽ. Dưới sự tấn công của họ, một bên thân thể của Hạ Hoàng Thiên Giáp Thi bị đánh tan nát, cực kỳ thê thảm!

Thế nhưng hắn ta cũng đã giúp được La Hồng có thời gian để luyện hóa phần thưởng.

Về mặt mỗi của La Hồng khi chiến đấu với Tà Đế đã bay biến mất sạch sành sanh.

La Hồng giết Tà Đế không có được phần thưởng, vì thế càng đánh càng mệt mỏi, nhưng giết Thiên nhân thì La Hồng lại có phần thưởng theo quy định.

Nhận được phần thưởng theo quy định, trạng thái của hắn nhanh chóng mạnh trở lại!

La Hồng cảm nhận được trạng thái đã hồi phục đủ đầy, phần thưởng khi giết một gã Bán Tôn vô cùng hậu hĩnh, làm tinh khí thần của La Hồng lại đạt được đến đỉnh cao!

Không chút do dự, tiếp tục giết tới.

"Thánh Nhân tiếp tục giúp ta!"

La Hồng quát lớn.

Có dúi để ôm thì ngu gì không ôm?!

Bên trong mô hình Thánh Tà Động Thiên, Thánh Nhân Hư Ảnh lần thứ hai mở mắt ra, khỏe miệng y giật giật, nhưng vẫn tiếp tục điều khiển núi sách bao phủ ép xuống.

La Hồng giơ một ngón tay ra, Thiên Ma Bất Diệt Chỉ!

Xì xì Ánh sáng màu xám đen lớn vờn trên đầu ngón tay của La Hồng.

Một ngón tay chỉ ra, mây biển rung chuyển, một điểm trực tiếp làm đầu của một tên Bán Tôn vỡ tung, dòng máu màu vàng vương vãi trong không trung, dày đặc chỉ chít, bắn tung tóe khắp nơi.

Thiên Ma Nhất Chỉ chính là sức mạnh giải thoát cho thân thể bất diệt của thiên ma.

Dùng sức mạnh Ngũ cảnh Lục Địa Tiên của bây giờ để phát huy ra, uy lực vô cùng mạnh!

Ngay cả Tà Đế nắm giữ thân thể cường giả của tộc A Tu La cũng bị một chỉ của La Hồng điểm nát đầu, Bán Tôn trước mặt này làm sao có thể sánh được với Tà Đế?

Thậm chí Thiên Ma Nhất Chỉ còn xâm nhập vào biến ý chí của đối phương, một chỉ xuyên thủng biến ý chí của đối phương, chạm vào trên đường đại đạo.

Tuy rằng chưa từng điểm nổ đại đạo, nhưng cũng điểm sập đại đạo của đối phương, làm cho đối phương nửa tàn phế!

"Chết!"

La Hồng tóc trắng bay bay, Tà Kiếm đột nhiên kể lên cổ của đối phương, một nhát đòn sức.

Một cái đầu người lập tức bay lên trời.

Phân thân ý chí của La Hồng nhảy vào trong biến ý chí của đối phương, biến ý chí bị sút mẻ làm sao có thể chống đỡ nổi hấn?

Từng nhát từng nhát kiếm mạnh mẽ chém đứt đại đạo của đối phương!

Tiếng hét thảm vang vọng!

Lại thêm một tên Bán Tôn ngã xuống!

Ba tên Bán Tôn vây giết La Hồng chỉ trong chớp mắt đã có hai tên bỏ mạng!

Đám mây quy tắc cuộn cuộn bao phủ đến, La Hồng cười ha hả, không ngừng nuốt chửng đám mây quy tắc để luyện hóa.

Những phần thưởng quy tắc này bị Động Thiên của La Hồng nuốt chửng, không ngừng hoàn thiện Động Thiên!

Còn về phụng dưỡng cuối cùng đến trên con đường đại đạo cũng không tính là nhiều, mở đường chỉ nhiều lắm là mấy chục dặm, chẳng thấm đâu vào đâu.

La Hồng cũng không quan tâm, hấn biết sau này muốn mở đường cũng rất khó khăn, vì thế hấn đã sớm có tính toán trước, lúc hấn tiến đánh Lục Địa Tiên, tích góp được nhiều đến cỡ nào cơ chứ.

Tà, Tu, Võ, Kiếm, Đạo, Phật... Lục đạo đều đạt đến đỉnh cao Nhất phẩm, thân thể còn thực hiện cả Cửu Đoàn!

Tích góp không lồ như vậy, La Hồng cứ nghĩ rằng lúc mình bước vào hàng Lục Địa Tiên, có thể mở được chín ngàn dặm đường trong một ngày, thẳng đến Cửu cảnh luôn.

Cuối cùng chỉ mở được đến năm ngàn dặm là đã cực hạn rồi.

Khi đó khí thế đang dồi dào, mở đường là dễ dàng nhất, song lúc ấy cũng chỉ mới mở được năm ngàn dặm mà thôi, La Hồng cũng hiểu rõ, sau này muốn tiếp tục mở rộng đại đạo sẽ càng thêm khó khăn!

Âm!

Kiểm run lên, vô số mưa máu màu vàng bắn tung tóe ra, xác chết của Bán Tôn rơi xuống trần gian.

La Hồng liếc nhìn một vòng, cuối cùng ánh mắt rơi vào tên Bán Tôn cuối cùng.

Không chút do dự, núi sách đè xuống, cách thức giống nhau, phương pháp giết chóc giống nhau!

Một lúc lâu sau, tiếng hét thảm nổ vang khung trời!

Tên Bán Tôn thứ ba bị La Hồng chém xuống, phần thưởng bao phủ kéo đến, La Hồng cũng không chút đắn đo, đến cái nào hắt nuốt liền cái đó, đây chính là chiến lợi phẩm thuộc về hắn, La Hồng còn cần chỉ phải do dự nữa!

Ba tên Bán Tôn ngã xuống, đồng thời cũng thay đổi thế cuộc!

Nhưng mà, La Hồng cứ nghĩ rằng có ba tên Bán Tôn liên tục chết đi sẽ làm thế tấn công của đám Thiên nhân thoáng khựng lại, song La Hồng đã đánh giá thấp mức độ tàn nhẫn của đám cường giả đẳng sau Trung Tam Trọng Thiên Môn.

Không những chẳng thêm ngó ngàng đến những Thiên nhân chết bị thương, mà thậm chí có thể nói là những Thiên nhân này đều cho bọn họ điều khiển, phục tùng mệnh lệnh đến chém giết La Hồng!

Xèo xèo xèo!

Không chỉ như vậy, bóng dáng của những gã Thiên nhân ở xung quanh cũng bay lượn đến.

Tất nhiên thực lực cũng không tính là mạnh mẽ gì, cũng chỉ là những Thiên nhân từ Ngũ cảnh đổ xuống.

Nhiều Thiên nhân như vậy xông về phía La Hồng muốn vây giết La Hồng.

La Hồng nở nụ cười.

Đánh hội đồng?

Từ lúc hắn bước chân ra giang hồ đến nay, thứ không sợ nhất đó chính là đánh hội đồng!

Giơ tay lên, La Hồng đột nhiên nắm chặt lại.

Thiên Nhân Tà Ảnh, Lục Địa Tiên Tà Ảnh cùng nhau hiện ra xông lên chém giết với những Thiên nhân này!

La Hồng không quan tâm những tên này nữa, Ngũ cảnh đô xuống La Hồng cũng không quan tâm, thậm chí đến cả Cửu cảnh trở xuống La Hồng cũng không thèm để ý.

Kẻ La Hồng muốn giết chính là Cửu cảnh và Bán Tôn!

Thiên nhân ở hai cảnh giới này mới là nguy hiểm nhất.

La Hồng vọt mạnh về phía Lý Tu Viễn, giúp đỡ Lý Tu Viễn, Lý Tu Viễn nắm giữ sức mạnh của đỉnh cao Bán Tôn, một khi thoát thân được thì tình hình cuộc chiến trong chớp mắt sẽ có sự thay đổi!

Mà Lý Tu Viễn cũng vô cùng vui mừng.

Chương 963: Bọn mi không thể cứu vãn được rồi!

Ba tên Bán Tôn vây giết y lại tái mét mặt mày, trong đó đôi mắt của Hạ Vô Cực lại toát lên vẻ vô cùng kinh hoàng!
Đáng chết, hắn ta muốn chạy trốn rồi!

Nhưng mà sức mạnh máu huyết trong cơ thể lại phát ra mệnh lệnh không thể cự cãi lại được, ép hắn ta phải vây giết Lý Tu Viễn, hắn ta không thể chống đỡ lại được!

La Hồng giết đến, hợp sức với Lý Tu Viễn, càng trở nên vô cùng hung hãn!

"Giết!"

Trên tay Lý Tu Viễn cầm cành hoa đào, lấy nhánh hoa làm kiếm, đột nhiên rút ra, đánh vào không khí nổ tung.

Cơ thể Hạ Vô Cực đột nhiên bị đánh vỡ tung, máu màu vàng bắn ra tung toé.

La Hồng áo trắng tung bay, vừa nói vừa cười cất bước đi đến, quát lớn một tiếng "Thánh Nhân giúp ta", ngay sau đó chính là núi sách ập xuống giữa đầu, đập đến nỗi Hạ Vô Cực mặt mày ngơ ngác, tinh thần hốt hoảng.

Lý Tu Viễn cộng thêm La Hồng, giết địch càng nhanh chóng hơn!

Cho dù Hạ Vô Cực có không cam lòng đi chăng nữa thì giờ phút này hắn ta cũng không thể trốn thoát.

Hắn ta cười thảm, hắn ta ngàn lần không ngờ rằng hôm nay mình sẽ bỏ mạng lại tại nơi này.

"La Hồng! Không hổ là đại diện chính nghĩa của nhân gian, Hạ Vô Cực ta phục ngươi!"

"Giữ cho thân xác ta toàn vẹn có được không?"

Hạ Vô Cực nở nụ cười thâm.

Vào đúng lúc này, hắn ta khâm phục La Hồng, có thể dẫn dắt tu sĩ nhân gian làm được như vậy, ở trong tuyệt cảnh đánh ra được một nước cờ trở mình.

Hạ Vô Cực hắn ta tự nhận không thể làm được, Hạ Vô Cực hắn ta chính là kẻ nhu nhược, sợ chết.

Bằng không lúc trước hắn ta cũng sẽ không lựa chọn bay lên Thiên Môn, trút bỏ xác thịt phạm trần, đổi thành dòng máu khác.

La Hồng nghe thấy lời của Hạ Vô Cực thì lập tức giận dữ.

"Mi là cái thá gì! Mi cũng xứng phục ta à?!"

La Hồng rút ra một chiêu Tà Kiêm, ngay lúc Hạ Vô Cực vẫn còn đang ngỡ ngàng hẳn đã đánh nát đôi phương, ngay cả toàn thân cũng không thềm giữ lại.

Đến lúc chết Hạ Vô Cực cũng không thể hiểu được, thường nói giờ tay không đánh người mặt cười, vì sao tên La Hồng đại diện cho chính nghĩa này lại không làm như vậy?

Âm!

Mưa máu tung bay.

Lý Tu Viễn cười lớn, đắm mình trong phần thưởng kim vân, vết thương hồi phục nhanh chóng, tinh khí thần đạt được đến đỉnh điểm.

Y tiếp tục hợp sức với La Hồng chém giết, tất cả những Bán Tôn còn lại đều ngã xuống!

Máu màu vàng tươi không ngừng bắn tung tóe, kim vân mệnh môn cuộn cuộn bao phủ bầu trời!

Lúc này, sáu tên Bán Tôn vây giết Lý Tu Viễn tất cả đều ngã xuống, bị chém giết rơi xuống trần gian!

Xác chết của lục tôn uy thế vô cùng mạnh mẽ nằm vắt vẻo trên không trung.

Tất cả mọi người đều hoảng hốt, tu sĩ nhân gian chỉ cảm thấy một luồng máu nóng xông thẳng lên trong lòng.

"Sáu tên Bán Tôn bỏ mình, bọn mi còn muốn đánh tiếp?!"

"Bọn mi không thể cứu vãn được rồi!"

Lý Tu Viễn quát lớn, giọng nói nổ vang, cuộn cuộn mở ra.

Mặc dù là một tên thư sinh nhưng lại có phong thái của đại tướng.

Nhưng mà, trên mặt của rất nhiều Thiên nhân toát lên vẻ bị quan, song lại không có bất cứ Thiên nhân nào ngừng lại hành động trong tay, bọn họ vẫn điên cuồng đánh tới.

Càng ngày càng có nhiều Thiên nhân bay nhào về phía La Hồng.

Lý Tu Viễn cau mày, y cảm thấy chuyện này có chút gì đó sai sai.

"Những gã Thiên nhân này bị điều khiển à... Cứ có cảm giác giống như cố tình bị sai đến đây chịu chết vậy!"

Chân mày La Hồng nhíu lại: "Đúng thật là như thế, Thiên nhân không thích chiến tranh, có lẽ bọn họ đã bị khống chế rồi, hoặc là gặp phải mệnh lệnh khó có thể làm trái được."

Lý Tu Viễn bĩu môi, nhặt lấy một đóa hoa đào: "Đây cũng là Thiên nhân đổi lấy dòng máu của tộc khác trên thiên giới, không được tự do, chết không hết tội!"

"Nhưng mà rốt cuộc mục đích của đôi phương là gì cơ chứ?"

Lý Tu Viễn nhíu mày, không ngừng tự hỏi.

Song mãi mà y vẫn không thể nghĩ ra được.

"Vẫn là do ít đọc sách quá, nếu như ta đọc sách nhiều hơn thì có lẽ có thể đoán ra được mục đích hiện tại của đám Thiên nhân kia!"

Lý Tu Viễn nói.

La Hồng nhìn lướt qua mọi người vẫn còn đang chiến đấu khốc liệt ở xung quanh, xoay xoay cổ: "Nghĩ nhiều như vậy làm gì?"

"Giết hết là được rồi!"

Vừa nói dứt lời, Lý Tu Viễn cũng nở nụ cười, đúng vậy.

Xem như biết được nguyên nhân thì cũng không tránh khỏi phải chiến đấu một trận, đã thế thì chỉ còn một chữ mà thôi, giết!

La Hồng và Lý Tu Viễn nhìn nhau một cái, trong chớp mắt hai người tách ra, mạnh mẽ vọt về phía chiến khu của đám người Nữ Đế và Ngô Thanh Hoa.

Kế trước mắt, quan trọng nhất là giải phóng sức chiến đấu ở cấp cao nhất.

Nữ Đế đang chiến đấu kịch liệt với một tên Thiên nhân Bán Tôn, tên Bán Tôn này cũng bị khống chế, hung hãn không sợ chết, Nữ Đế cũng khó có thể áp chế được đôi phương, trên người nàng dần dần hiện ra đầy vết thương.

Dù sao Nữ Đế cũng chỉ mới bước vào cảnh giới Bán Tôn, không thành thạo nắm giữ sức mạnh cho lắm.

Vì thế nên dần rơi vào thế yếu.

Mà lúc này La Hồng đã đánh tới, triển Ngụy Thần Thông, Quỷ Đô hiện lên, mạnh mẽ ép xuống.

Ép tên Bán Tôn Thiên nhân kia đến cả người máu vàng tung tóe.

"Giết"

Nữ Đế quát lớn, chớp lấy thời cơ, trong đôi mắt ánh lên sự tàn nhẫn, Long Tước kiếm đâm ra xuyên thẳng vào đầu của đôi phương, xé rách thân thể của đôi phương!

Ở một bên khác, Lý Tu Viễn cũng bắt đầu ra tay trợ giúp Ngô Thanh Hoa tiêu diệt đối thủ!

Cuộc chiến ác liệt đã đi đến giờ phút này, một phương Thiên nhân đã hoàn toàn tan tác, nhất là theo Bán Tôn ngã xuống, bên phía nhân tộc càng đánh càng hăng, vì sao?

Bán Tôn chết đi biến thành phần thưởng, không những làm cho tu sĩ
loài người hồi phục được vết thương mà khí thế cũng tăng vọt!

Chương 964: Đáng tiếc là phát hiện ra quá trễ.

Nhân tộc càng đánh càng mạnh, Thiên nhân càng đánh càng ít, tất nhiên đại thế đã định!

Vương triều Đại Chu.

Viện Tì Thiên.

Khâu Bĩ Cơ cầm gương Giam Thiên trong tay đứng im lặng, trên mặt ông toát lên một nụ cười gằn.

Từng tên Bán Tôn ngã xuống, cả Thiên Đô ở nhân gian đều nhuốm màu vàng tươi, vô số phần thưởng quy tắc đang lơ lửng.

Mà Khâu Bĩ Cơ lại cười ha hả, càng cười càng trở nên điên cuồng, ông chính là phân thân thứ tư của Thái Vân Thường, ông giống như một kẻ chơi cờ cả người đầm máu, run rẩy nôm nớp giờ quân cờ lên.

Ông lấy nhân gian làm ván cờ, dân chúng, Thiên nhân làm quân cờ, chỉ vì ván cờ lần này!

Tà Đế thức tỉnh, ván cờ của ông vốn dĩ phải thắng rồi, thế nhưng sự xuất hiện của La Hồng làm phần thắng trong ván cờ của ông hoàn toàn bị xoay chuyển.

"Chết đi, chết càng nhiều càng tốt!"

Khâu Bĩ Cơ cười điên cuồng.

Tu sĩ nhân gian cứ nghĩ là mình thắng rồi?

Thế nhưng các ngươi căn bản không biết... Thắng lợi mà các ngươi những tưởng chỉ là bắt đầu của thất bại mà thôi!

Mộ của Nhân Hoàng, phong thái của Thành Hoàng, tuyệt thế yêu nghiệt...

Tất cả những thứ này cũng làm cho nhân gian trở thành trung tâm của phong bạo.

Cho dù có quy tắc của Nhân Hoàng có thể bao phủ nhân gian, thế nhưng các ngươi thật sự cho rằng quy tắc là vô địch, là không hề có sơ hở hay sao?

Thiên nhân bị giết, tu sĩ nhân gian có thể chiếm được phần thưởng quy tắc, nhưng những phần thưởng quy tắc này... Cũng chính là quy tắc!

Lấy được càng nhiều phần thưởng thì quy tắc nhân gian bị rút đi cũng càng nhiều hơn, quy tắc chính là sự bảo vệ vững bền!

Nhiều phần thưởng quy tắc bị hấp thu như vậy, tất nhiên sẽ xuất hiện lỗ thủng!

Nếu không Thiên Tôn đứng sau Trung Tam Trọng Thiên môn cũng sẽ không đưa ra lựa chọn như vậy, không chế đám Thiên nhân quay trở về chịu chết thảm!

Trên bầu trời cung Côn Lôn.

Tu sĩ nhân gian thở hồng hộc, thế nhưng theo từng vị Thiên nhân ngã xuống, lần lượt từng chòm kim vân bỗng bành bay đến, có lớn có nhỏ.

Kích thước được quyết định bằng thực lực và tu vi của Thiên nhân bị giết chết.

Tu vi của Thiên nhân càng mạnh, quy tắc kim vân lại càng lớn, phần thưởng càng nhiều hơn.

Mà tu sĩ nhân gian ai nấy đều bị thương, giờ phút này họ đang nhìn chằm chằm phần thưởng kim vân, cũng không khỏi có chút hưng phấn.

Rất nhiều Lục Địa Tiên nhân gian dưới sự giúp đỡ của phần thưởng mà thành công phá cảnh!

Mà số lượng Thiên nhân ở trên bầu trời chỉ còn chưa đến hai mươi, hơn nữa đều là những Thiên nhân dưới Cửu cảnh.

Quần áo Lý Tu Viễn bay phất phơ, nắm lấy nhánh hoa đào, nhú chặt chân mày.

Y nhìn phần thưởng kim vân ào ào bay đến, nỗi lo lắng trong lòng ngày càng thêm mạnh liệt.

"Đừng giết nữa!"

Lý Tu Viễn bỗng nhiên nói.

Rất nhiều cường giả dừng hành động lại, trong sắc mặt toát lên vẻ khó hiểu.

Tình hình đang tốt, vì có gì không giết nữa?

Nữ Đế, Ngô Thanh Hoa và những người khác cũng khó hiểu nhìn sang, trận chiến này tu sĩ nhân gian đã hoàn toàn thắng lợi, chỉ cần giết sạch những Thiên nhân còn sót lại này thì trận chiến sẽ kết thúc tốt đẹp rồi!"

"Ta cảm thấy sức mạnh quy tắc càng ngày càng không ổn..."

Những Thiên nhân này giống như cố tình bị sai đến đây để chịu chết vậy."

Lý Tu Viễn nhú chặt chân mày, nhìn lên trời.

Trong lòng của y có sự lo lắng mãnh liệt.

Lời của Lý Tu Viễn làm sắc mặt của Nữ Đế, Ngô Thanh Hoa và những người khác khế biến, bọn họ chính là Bán Tôn, giờ phút này tỉ mỉ cảm nhận lại cũng cảm thấy sự thay đổi này.

Đúng thật, sức mạnh quy tắc ở nhân gian dường như thật sự trở nên bấp bênh hơn so với trong tưởng tượng!

"Những phần thưởng quy tắc bay đến sau khi giết được Thiên nhân đang quét sạch sức mạnh quy tắc!"

Lý Tu Viễn dường như nghĩ đến điều gì, đột nhiên biến sắc.

Đáng chết!

Đây cũng chính là mưu kế của Vân Thái Thương sao?!

Vân Thái Thương thật sự điên rồi, sức mạnh quy tắc buông lỏng sẽ đem đến hậu quả gì, Lý Tu Viễn há có thể không biết?

Bây giờ sức mạnh quy tắc tồn tại, hạn chế cảnh giới Thiên Tôn không thể xuống nhân gian, vì thế Thiên nhân mạnh nhất có giáng lâm thì cũng chỉ là Bán Tôn.

Mà một khi quy tắc buông lỏng ra, Thiên Tôn hạ phạm, nhân gian ai có thể chống đỡ nổi.

Thiên Tôn và Bán Tôn... Khoảng cách này giống như hồng cầu!

"Đừng giết nữa!"

Lý Tu Viễn lần thứ hai quát lớn lên.

Lần này rất nhiều tu sĩ đều dừng tay lại.

Mà bên trên bầu trời,

Ba mươi sáu cánh cổng Thiên Môn nhuộm máu màu vàng bên trên bầu trời, Thiên Môn Trung Tam Trọng lơ lửng, có bóng người cao lớn đứng yên lặng, phát ra tiếng cười vô cùng lạnh lẽo.

"Bị phát hiện rồi..."

"Cho dù nhân gian không còn Phu Tử, thế nhưng vẫn còn người thông minh"

"Đáng tiếc là phát hiện ra quá trễ."

Giọng nói hờ hững, cao cao tại thượng, giống như Đế Hoàng đang quan sát nhân gian.

Sau đó mọi người biến sắc.

Thiên nhân còn sót lại kia, trong tiếng hét thảm, trong đôi mắt lần thứ hai chảy xuôi ánh sáng màu vàng kim lộng lẫy, bị khổng chế vọt mạnh về phía La Hồng.

La Hồng hơi nhướng mày lên,

Hắn vốn định ra tay, nghe thấy lời phân tích của Lý Tu Viễn thì trái lại không còn ra tay nữa.

Nhưng mà La Hồng không ra tay, đám Thiên nhân kia lại bắt đầu phát điên!

rầm rầm rầm!
Tùng tên Thiên nhân thị nhau tự bộc phát!
Đại đạo đồ nát, thân thể vỡ tung, hóa thành nguồn năng lượng nổ tung
khủng bố.

Hất bay cơ thể La Hồng ra mấy trăm trượng.
May mà thân thể La Hồng Cửu Đoàn, nắm giữ Cửu Văn Võ Tiên Giáp,
sức phòng ngự vô địch, hơn nữa có Hạ Hoàng Thiên Giáp Thi làm khiên
chắn.

Mười mấy tên Thiên nhân tự bạo cũng chỉ nổ hất bay hấn mà thôi,
không thể làm hấn bị thương chút xíu nào.

Chủ yếu cũng vì những Thiên nhân tự bạo đều là Cửu cảnh đồ xuống,
sức chiến cũng bình thường.

Nhưng mà Lý Tu Viễn và mọi người đều biến sắc.

Chương 965: Nhân gian... Đã không còn ai có thể ngăn cản được

gã Sau khi những tên Thiên nhân bị ép tự bạo, lần lượt từng chòm phần thường kim vân bông bành bay đến, nhanh chóng lao về phía của La Hồng. La Hồng cũng ngơ ngác.

Những Thiên nhân này tự bạo đều tính là do La Hồng hấn giết hay sao? Mẹ kiếp!

Còn có chuyện như này nữa à?

Bản công tử đây bị cưỡng ép đập gôm à?!

Aml Theo sự xuất hiện của rất nhiều phần thưởng quy tắc kim vân, trong trời đất đột nhiên rung chuyển.

Thoáng chốc.

Trên chín tầng trời, vân lưu bị xếp trống rỗng, sóng khí kinh khủng nổ tung.

Giữa vô số quy tắc đang dây dưa tấn công lẫn nhau.

Có một cánh cửa Thiên Môn vô cùng đồ sộ hiện ra!

Trung Tam Trọng Thiên Môn hiện thết Bên trên ba mươi sáu cánh

Thiên Môn, một cánh Thiên Môn Trung Tam Trọng che lấp tất cả!

Két két két két...

Thiên Môn mở ra.

Đằng sau cánh cửa có một bóng người đứng lặng, sau một khắc, có vô số tiên quang phun trào bắn ra, phản chiếu ra hình bóng vô cùng cao lớn kia.

Kìm nén, mạnh mẽ, không gì địch nổi...

hơi thở kinh khủng tràn ngập cả nhân gian, dân thường toát ra vẻ sợ hãi, cường giả cũng cảm thấy vô cùng bí bách!

"Thiên Tôn!"

"Cường giả Thiên Tôn thật sự!"

"Thật độc ác! Lấy mạng sống của hàng chục Bán Tôn cùng hàng trăm Thiên nhân để mở ra một con đường ngắn ngủi bước vào nhân gian!"

Sắc mặt Lý Tu Viễn hoàn toàn thay đổi.

Vốn dĩ thế cuộc của nhân tộc dưới trần gian đã chiến thắng tất cả, thoáng chốc lại bị xoay chuyển.

Một vị Thiên Tôn hạ phàm đủ để thay đổi tất cả ưu thế của nhân tộc vật vả khổ cực chém giết!

Vô số sức mạnh quy tắc dây dưa kéo đến, đánh vào trên người của vị Thiên Tôn bước xuống nhân gian này.

Loáng thoáng có cú nổ khủng bố đột ngột sinh ra, nhưng lại bị vị Thiên Tôn này ngăn lại!

"Ha ha ha ha! Vân Thái Thương... Biện pháp của người đưa, quả nhiên là dùng được!"

Vị Thiên Tôn này ngẩng mặt lên trời cười ha hả.

Lấy mạng sống của rất nhiều Thiên nhân đổi lấy cơ hội cho gã xuống nhân gian.

Đáng giá không?

Đáng giá!

Nhân gian vô tôn, lại không có Phu Tử, gã xuống nhân gian, đó sẽ là tôn tối cao nhất, giống vua nhân gian từ Thượng Cối Chí cao vô thượng thật sự, nhân vật nghiền ép thật sự!

Ai có thể ngăn chặn được gã!

Lý Tu Viễn biến sắc, sau một khắc không chút do dự, vô số hoa đào quanh người khuấy động bắn ra, lửa Niết Bàn cháy rực lên, không khí đều bị đốt biến dạng.

"Cùng nhau ra tay! Thừa dịp gã mới xuống nhân gian, chưa vững chắc, ép gã lui trở về Thiên Môn!"

Lý Tu Viễn quát lớn.

Váy dài của Nữ Đế bay bay, hét to, Long Tước kiếm trong tay nàng đột nhiên chém ra hóa thành một con Long Tước cực lớn bay lên bầu trời.

Ngô Thanh Hoa cũng vô cùng nghiêm túc, vung kiếm, một chiêu kiếm Kỳ Lân chém ra vào không trung.

Đại Chu Thiên Tử gào thét, nện Tào Hóa Lô ra, đánh ra đòn mạnh nhất.

Tiêu Ngũ Lục Song Dao xẹt qua hư không, hội tụ thành một thể cùng tiến đánh thảo phạt với rất nhiều cường giả.

Cường giả Bán Tôn dưới trần gian cũng dốc hết sức mình đối phó ngay vào khoảnh khắc này.

Công phạt đánh tan cả mây biên, lướt qua ba mươi sáu tầng Thiên Môn rơi xuống, chém thẳng đến gã Thiên Tôn đi ra từ trong Trung Tam Trọng Thiên Môn, giáng lâm trần gian!

"Ha ha ha ha... Quá yếu!"

"Ta chính là chủ soái Nam Thiên Vương, Nguyên Khôi Thiên Tôn!"

Gã Thiên Tôn nọ cười to.

Sau một khắc, đối mặt với thể tấn công của Bán Tôn dưới trần gian, gã chỉ giờ tay lên.

Năng lượng trong trời đất hội tụ, tháo bỏ sức mạnh quy tắc đã suy yếu, hóa thành một quyền che kín bầu trời.

Một quyền nện xuống.

Lý Tu Viễn lập tức toàn thân phun ra máu, bắn ngược trở về.

Nữ Đế, Ngô Thanh Hoa, Đại Chu Thiên Tử và những người khác đều ho ra máu, thần binh đều bị nện đến nổi nhòe đi ánh sáng lộng lẫy!

Sức mạnh cấp bậc Thiên Tôn quá mạnh mẽ!

Vượt ra khỏi sức mạnh cực hạn của nhân gian!

Không cản được rồi!

Lý Tu Viễn miệng mũi chảy máu, vẻ mặt như tro tàn, nhân gian...

Phải chịu thua sao?

Nguyên Khôi Thiên Tôn cười lớn, xương cốt toàn thân đang bạo động, tiên quang tăng mạnh!

"Chết dưới tay của một vị Thiên Tôn, bọn mi cũng nên lấy làm vinh hạnh đi."

Gã vỗ ra một chưởng, hóa thành một chưởng che trời.

Một chưởng giống như bóng tối bao phủ, nhân gian phải ngênh đón thời khắc tối tăm!

Thì nhau đập về phía của Bán Tôn nhân gian bị trọng thương bắn ngược về.

Muốn dập tắt cơ hội sống của những Bán Tôn nhân gian này!

Diệt trừ sức chiến đấu mạnh nhất nhân gian!

Nhân gian... Đã không còn ai có thể ngăn cản được gã!

Từ xa.

La Hồng cũng biến sắc, không ngờ là Lý Tu Viễn và mọi người đã bị áp chế chỉ mới trong một chiêu?

"Chỉ vĩ đại!"

"Đến!"

La Hồng không chút nào do dự, quát lên.

Sau một khắc, đôi mắt chuyển thành màu tím!

Dấu vết của Tà Thần chấn động, Tà Thần Nhị Cấp phụ thể!

Lá bài tẩy ra hết!

Bỗng dừng!

Một ánh sáng màu tím bắn mạnh ra.

Mái tóc La Hồng chuyển thành màu tím. đôi mắt cũng chuyển thành màu tím, hất cầm Tà Kiếm trong tay phóng mạnh ngược lên trời.

Một chưởng của Thiên Tôn thế mà hạ xuống.

La Hồng mắt tím cười lạnh, bỏ ra một chiêu kiếm.

Một chiêu kiếm của Tà Thần chém hết ánh sáng, bóng tối hiện Ta.

Kiếm khí màu đen va chạm với một chưởng của Thiên Tôn!

Vụ nổ khủng bố đột ngột sinh ra!

Năng lượng đáng sợ tàn phá khắp nơi, La Hồng mắt tím bay ngược ra từ trong vụ nổ kinh khủng ra, lụi nhanh mấy trăm dặm ở trong hư không, một bước đạp xuống, đạp mây biến nổ thành một vùng lõm hình vòng tròn, đạp dòn thành một cái hồ to trập trùng!

Mà một chưởng của Thiên Tôn... Cũng tan biến!

Lý Tu Viễn, Nữ Đế, Ngô Thanh Hoa và những người khác đều khiếp sợ.

Người đời đại ra.

Trời đất yên tĩnh không hề có một tiếng động, chỉ còn sót lại tiếng vang lưu không ngừng xao động đang gào thét...

Một chưởng của Thiên Tôn!

Bị La Hồng ngăn lại được!

Chương 966: Thần Hàng đưa cái đồ chơi gì ra thế?

Biến cốt Biến cố lớn!

Bởi vì giết quá nhiều Thiên nhân, phần thưởng quy tắc quá nhiều dẫn đến quy tắc nhất thời xuất hiện lỗ thủng, khiến cho một vị Thiên Tôn nắm giữ năng lực hạ giới giáng lâm xuống trần gian!

Một vị Thiên Tôn, đó là sức mạnh khủng bố đến mức nào cơ chứ, lật tay làm mây úp tay làm mưa, nhân gian không có ai địch nổi.

Phải biết rằng trước đó, không tính Phu Tử thì sức mạnh mạnh nhất ở nhân gian chẳng qua cũng chỉ là Cửu cảnh, từ lúc Hạ Hoàng bắt đầu đột phát Bán Tôn thì mới liên tục xuất hiện cường giả Bán Tôn.

Bán Tôn, có thể nói chính là trần nhà của nhân gian rồi.

Mà bây giờ một vị Thiên Tôn giáng lâm nhân gian, đây đối với cả nhân gian mà nói đều là giây phút bóng tối bao trùm, là nguy hiểm lớn nhất mà nhân gian phải đối mặt cho tới giờ phút này.

Cho dù là nguy hiểm khi Tà Đế thức tỉnh mang đến cũng không lớn bằng giây phút này.

Áp lực, áp lực khủng khiếp làm người ta run rẩy!

Lý Tu Viễn và những Bán Tôn nhân gian khác cùng nhau hợp sức nhưng vẫn bị một chương của Nguyên Khôi Thiên Tôn trấn áp!

Sức mạnh của Bán Tôn vượt xa cực hạn của nhân gian!

Âm!!

Bàn tay không lò bắt đầu chậm chậm rời đi khỏi hư không.

La Hồng tóc tím mắt tím đứng lặng trên biển mây, toàn bộ mây biển đều lõm xuống thật sâu, chập trùng bất định.

Giữa đất trời đều hoàn toàn yên tĩnh.

Lý Tu Viễn và những người khác ổn định thân thể, cũng toát lên mấy phần ngạc nhiên và hoảng hốt.

Chặn... Chặn đứng rồi?

Một chương của Thiên Tôn bị La Hồng chặn đứng rồi.

Lý Tu Viễn vẫn luôn biết sức mạnh thần bí tồn tại ở sau lưng La Hồng này, trận chiến trước đó cùng với Tà Đế, sức mạnh sau lưng La Hồng vẫn luôn không ra tay, mà bây giờ, cuối cùng vị này cũng ra tay rồi.

Nhưng mà thật sự có thể chặn lại được sao?

Nhìn từ lần đầu tiên chạm trán với nhau, La Hồng và vị Thiên Tôn hạ phàm này vẫn có sự chênh lệch sức mạnh.

Uy thế dày đặc dường như làm không trung hoàn toàn rơi vào trong sự căng thẳng.

"Hà??"

Đôi mắt của Nguyên Khôi Thiên Tôn đột nhiên trợn tròn.

Bị chặn lại rồi?

Một vị Thiên Tôn như gã, nắm giữ sức mạnh vượt xa nhân gian, đánh ra một đòn không hề nương tay.

Thế mà bị La Hồng chặn lại.

Một Lục Địa Tiên Ngủ cảnh ở nhân gian chống đỡ được thế tiến công của gã?

Chuyện nghìn lẻ một đêm nực cười đến mức nào cơ chứ!

Thế nhưng, khi gã nhìn lại tình trạng trên cơ thể La Hồng, gã lập tức phát hiện ra một chút kỳ quái, đây không phải là nguồn sức mạnh của bản thân La Hồng, là sức mạnh hẩn vay mượn.

Nhưng mà có thể mạnh mẽ chống đỡ một quyền của Thiên Tôn thì cũng vô cùng phi phàm!

"La Hồng... Là tên yêu nghiệt nhân gian nắm giữ phong thái của Thành Hoàng mà Vân Thái Thương đã nhắc đến sao?"

Nguyên Khôi Thiên Tôn cao cao tại thượng nhìn xuống quan sát La Hồng.

Gã đứng trên cao nhìn xuống giống như đang nhìn một con giun dế.

Dù cho La Hồng có đỡ được một chương của gã, gã cũng không để ý cho lắm, bởi vì sức mạnh ở Tôn cảnh, nó xa đến nỗi phàm nhân không thể nào tưởng tượng ra được.

Mấy vạn năm ở nhân gian đã trôi qua rồi nhưng sức mạnh ở tầng Tôn cảnh vẫn chưa sinh ra đời.

Bọn họ không hề biết chút gì về sức mạnh khủng bố của Tôn cảnh cả.

Trên biển mây.

La Hồng đứng im lặng, đôi mắt lóe lên màu tím.

Trong biển ý chí, ý chí của La Hồng chiếm giữ tại nơi này, đôi mắt cực kỳ nghiêm túc.

Kế hoạch không theo kịp sự thay đổi.

Thì ra đây cũng chính là chiêu cuối cùng của Vân Thái Thương, trực tiếp dẫn ra một vị Thiên Tôn xuống trần gian, quét sạch tất cả chương ngại vật dưới trần gian!

Một chiêu này thật sự đủ tàn nhân!

Tên Vân Thái Thương này... Đáng chết!

Mà so với sự nghiêm túc của La Hồng thì trái lại Tà Thần Nhị Cáp không ngừng tung tăng reo hò.

"Khó khăn quá mà..."

"Cuối cùng Chỉ cũng xem như đã sống lại rồi!"

Tà Thần Nhị Cáp gân như muốn rút nước mắt, y khổ quá mà, vốn dĩ cứ nghĩ rằng Chỉ sắp thất nghiệp rồi, nhưng mà không, Chỉ vẫn còn có cơ hội!

Vốn dĩ muốn phô bày sức mạnh vĩ đại của Chỉ cho Tiểu La ngốc nghếch xem!

Bây giờ rốt cuộc có cơ hội rồi!

"Đối thủ là một vị Thiên Tôn, có được không đó?"

Trong biển ý chí, La Hồng thử hỏi thăm.

Tà Thần Nhị Cáp lại cười ha hả: "Tiểu La ngốc nghếch... Người đang xem thường Chỉ hả?"

"Ồ trong mắt Chỉ, Thiên Tôn là cái rắm gì!"

Bằng sức mạnh thân thể của La Hồng bây giờ, Tà Thần Nhị Cáp cũng có thể bùng nổ ra sức chiến đấu càng mạnh mẽ hơn, cho dù tiêu hao rất nhiều, nhưng chiến đấu với một vị Thiên Tôn cũng chưa chắc là không thể!

"Tiểu La ngốc nghếch, nếu thực sự không được thì cứ sử dụng Thần Hàng Thuật! Kêu gọi hình chiếu của Chỉ là được!"

"Có Chỉ ở đây, ngươi cứ yên tâm!"

Tà Thần Nhị Cáp nói.

Trong biển ý chí, La Hồng lập tức nở nụ cười.

Tuy rằng Tà Thần Nhị Cáp kiêu ngạo, nhưng không thể không nói, về mặt đánh nhau thì y vẫn rất đáng tin, ít nhất cũng chưa từng gây ra rắc rối lớn gì.

Hơn nữa Tà Thần Nhị Cáp mạnh thật sự Mặc dù Thiên Tôn cũng giỏi đấy, thế nhưng trong mắt La Hồng, cái gọi là Thiên Tôn... Đối mặt với Tà Thần, sợ cũng chỉ là chuyện trong một cái chớp mắt!

Thật ra thì, dấu ấn của Tà Thần không thể phát huy hết sức mạnh thật sự của Tà Thần.

Nếu thật sự không được thì La Hồng còn có thể sử dụng Thần Hàng Thuật!

Thần Hàng Thuật mới là lá bài tẩy lớn nhất của La Hồng.

Cho dù phải đánh đối rất lớn nhưng mà triệu hồi ra được một ảnh chiếu từ Tà Thần thì cũng vô cùng mạnh mẽ!

Chương 967: Muốn sử dụng Thần Hàng Thuật không?

Trên biển mây.

La Hồng mắt tím cầm Tà Kiếm ngẩng đầu lên.

Chỉ thấy Nguyên Khôi Thiên Tôn kia xoay xoay cổ, ánh mắt cũng nhìn chăm chăm La Hồng.

"Vân Thái Thương nói bắt buộc phải giết chết ngươi, xem ra cũng có lý lắm... Nhân gian rất ít khi xuất hiện loại yêu nghiệt kinh khủng như ngươi."

"Thanh Thù là bị ngươi giết đúng không?"

Nguyên Khôi Thiên Tôn lạnh lùng nói.

Thanh Thù Tiên Tử chính là thiên kiêu có huyết thống thuần huyết nhất của tiên tộc Thiên giới, ở thiên giới được xem là thiên kiêu.

Nhưng mà một vị thiên kiêu như vậy lại bỏ mạng dưới trần gian!

Thanh Thù vừa chết, bên trong tiên tộc cũng cảm nhận được.

La Hồng mắt tím không nói gì, giờ phút này Tà Thần Nhị Cáp đang khống chế thân thể, vì thế nên đối với những lời Nguyên Khôi Thiên Tôn nói đều mất điếc tai ngơ.

Ồ trong tai Tà Thần Nhị Cáp, tất cả lời nói đều đã trở thành những lời khiêu khích.

"Một Tôn cảnh nhỏ nhỏ cũng dám vênh váo trước mặt Chỉ à!"

La Hồng mắt tím cười lạnh một câu.

Sau một khắc, bước ra một bước, hóa thành ánh sáng màu tím bùng nổ bắn ra, cầm Tà Kiếm trong tay, đây chính là kiếm Bán Thánh, sức mạnh cũng không tệ lắm!

Đôi mắt của Nguyên Khôi Thiên Tôn từ từ lạnh lẽo, sát ý sôi sục.

"Muốn chết!"

Một quyền của gã vung ngang ra, hư không trong nháy mắt nổ tung, nắm đấm to lớn tung hoành trên bầu trời.

La Hồng mắt tím lại vui vẻ không hề lo lắng, chém ra một chiêu kiếm, mặc dù chỉ là sức mạnh ở cảnh giới Tôn cảnh nhưng vẫn được sử dụng đến vô cùng nhuần nhuyễn.

Không gian đều bị xé rách, một chiêu kiếm giống như chém ra vực sâu.

Đùng!

Nắm đấm va chạm với ánh kiếm.

Cú đâm kia cũng bị đánh bật.

Mà La Hồng mắt tím cũng cảm nhận được sức mạnh vô cùng to lớn, cơ thể cũng bắn ngược ra!

Nguyên Khôi Thiên Tôn lại vô cùng nghiêm túc, gã chính là một vị Thiên Tôn, thế nhưng lại không thể nào giết chết La Hồng ngay lập tức!

Cho dù là Bán Tôn Tà Đế đi chăng nữa, gã đánh chết cũng chỉ cần hai, ba đâm mà thôi!

Căn bản không cần lãng phí quá nhiều thời gian, thế nhưng, chiến đấu với La Hồng cấp bậc Lục Địa Tiên lại tốn sức như thế này.

Cho dù La Hồng vay mượn sức mạnh, thế nhưng lại mạnh mẽ đến đáng sợ!

La Hồng giờ phút này thậm chí loáng thoáng vượt qua cả cực hạn của nhân gian!

"Chết!"

Nguyên Khôi Thiên Tôn lạnh lùng quát lên Gã cũng không sơ suất, cũng không hề khinh thường.

Thân là Thiên Tôn, có thể tu hành đến cấp độ như bây giờ, cũng không phải là kẻ ngu ngốc gì, yêu nghiệt giống La Hồng gã đã từng thấy rất nhiều, Thiên giới có rất nhiều yêu nghiệt!

Yêu nghiệt đến cỡ này, nếu không lập tức giết chết thì tương lai ắt sẽ càng thêm khó trấn áp.

"Chỉ là mượn sức mạnh mà thôi, chết đi!"

Thân thể Nguyên Khôi Thiên Tôn nổ vang, tiên quang óng ánh lóa mắt, thân thể trong chớp mắt xé rách không gian, bước ra một bước, Dòng Sông Thời Không cũng giống như bị đánh ra.

Sau một chiêu, hư không nổ tung từng tấc từng tấc!

La Hồng mắt tím cảm nhận được áp lực, thân thể trong chớp mắt vụt ra, vừa né tránh vừa chém ra một kiếm!

Vừa đánh vừa lui!

Trong biến ý chí của La Hồng, dấu ấn của Tà Thần rung động, tiếng rít gào tức giận của Tà Thần Nhị Cấp truyền ra.

"Chỉ vĩ đại lại bị một con giun để áp chết"

"Thiên Tôn nho nhỏ mà Chỉ lại không thể giết chết được đối phương! Chỉ thật mất mặt quá đi mà!"

Tà Thần Nhị Cấp rất tức giận.

Theo cách nhìn của Chỉ, hẳn là Chỉ vừa ra tay đã có thể dễ dàng tiêu diệt đối phương mới phải!

Nhưng mà, lại bị Nguyên Khôi Thiên Tôn áp chết La Hồng cũng cảm có chút bất đắc dĩ, đây cũng chính là sức mạnh ở cảnh giới Thiên Tôn sao?

Có lẽ thật sự phải sử dụng Thần Hàng Thuật rồi!

Tuy rằng dấu ấn Tà Thần vô cùng mạnh mẽ, thế nhưng vẫn nằm trong phạm trù của quy tắc sức mạnh ở nhân gian, có thể chống đỡ được sức mạnh của Thiên Tôn là đã giỏi lắm rồi.

Trái lại thì La Hồng cũng không thất vọng cho lắm.

Gã Thiên Tôn chui vào nhân gian thông qua lỗ hồng của quy tắc này thật sự rất mạnh!

"Muốn sử dụng Thần Hàng Thuật không?"

La Hồng thử hỏi Tà Thần Nhị Cáp.

Cũng chính là hỏi dò Tà Thần Nhị Cáp có phải còn muốn tiếp tục chiến đấu với tên Thiên Tôn này không.

"Tiểu La gốc ghéech, cho Chỉ thêm một cơ hội!"

Nhưng mà Tà Thần Nhị Cáp lại gào lên Trong thực tế.

La Hồng mắt tím không hề né tránh, trong đôi mắt có ngọn lửa giận cuồng bạo sôi sục.

Từ xa.

Nguyên Khôi Thiên Tôn cũng bắt đầu nghiêm túc hẳn lên, chỉ thấy trong tay của Nguyên Khôi Thiên Tôn xuất hiện một thanh đao, đó là một trường đao tỏa ra uy năng dày đặc, trên đao khắc đầy tiên văn kỳ dị!

"Binh khí Bán Thánh!"

Từ đằng xa, Ngô Thanh Hoa tái mét mặt mày, với tư cách là một Kiếm Tiên đến từ Ngô gia thế gia chuyên rèn đúc kiếm, Ngô Thanh Hoa liếc mắt một cái là đã có thể nhìn ra chất liệu của thanh đao này!

Thế nhưng ngẫm lại thì cũng không khó lý giải cho lắm, một vị cường giả Thiên Tôn cầm trong tay một binh khí Bán Thánh cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Cường giả nắm giữ vũ khí mạnh mẽ là chuyện rất bình thường.

Mà có thêm binh khí Bán Thánh trợ giúp, thực lực của vị Thiên Tôn này tất nhiên sẽ càng mạnh hơn!

La Hồng có thể chống đỡ được sao?

Rất nhiều người đều biến sắc, cảm nhận được áp lực vô cùng to lớn!

Nguyên Khôi Thiên Tôn lại cười lạnh.

Gã hít sâu một hơi, ý chí mạnh mẽ chấn động.

Mặc dù gã chui qua lỗ hồng quy tắc của nhân gian, thế nhưng...

Ảnh hưởng của quy tắc sức mạnh vẫn còn tồn tại.

Gã nhất định phải đánh nhanh thắng nhanh, sau này lãng phí thời gian khổng chế nhân gian, tập trung tinh thần tra xét mộ Nhân Hoàng bên trong bí cảnh Học Hải.

Tầm quan trọng của mộ Nhân Hoàng mới là sốt một, quan trọng hơn so với bất cứ thứ gì!

Còn về tên La Hồng đứng trước mắt này, cho dù sức mạnh cũng khá đó, nhiều lần chạy thoát được từ trong gã.

Thế nhưng đó là do gã chưa bùng nổ ra sức mạnh thật sự.

Sức mạnh của Tôn cảnh không phải là thứ mà những người dưới trần gian này có thể tưởng tượng được!

Chương 968: Thần Thông?

Âm!

Bỗng nhiên.

Sau lưng Nguyên Khôi Thiên Tôn, một vòng xoáy bao phủ hiện lên, bên trong vòng xoáy nổi lên một thế giới nhỏ lượn lờ tiên khí.

Bên trong thế giới nhỏ có ngàn vạn tiên quang chông chéo, hào quang vạn sợi.

Tôn cảnh Động Thiên!

So với mô hình Động Thiên không được đầy đủ của Tà Đế, Động Thiên của Nguyên Khôi Thiên Tôn chính là Động Thiên hoàn thiện thật sự!

Bên trong Động Thiên kia gánh vác một đại đạo kéo dài vô tận, mới nhìn thoáng qua đại đạo đã thấy xa tít tắp vạn dặm.

Quy tắc của cả nhân gian giống như muốn bạo động lên vậy!

Mà Nguyên Khôi Thiên Tôn cũng hơi biến sắc, bây giờ quy tắc chưa giải phóng hết, triển khai Động Thiên ở chỗ vẫn là hơi quá sức.

Thế nhưng, nếu như có thể giết chết La Hồng, vậy cũng đủ rồi!

Aml Bên trong Động Thiên có sức mạnh kinh khủng bao phủ bắn ra, tràn vào bên trên thanh đao kia của Nguyên Khôi Thiên Tôn, trường đao lập tức giống như muốn ép sập hư không, sức mạnh đáng sợ hội tụ đến mức tận cùng.

Bên trên trường đao loáng thoáng có thần ý vô hình, một đao chém ra giống như thế giới nhỏ đè xuống.

Con đường chật chội chuyển động, khi thì có chư thiên tinh đấu, khi thì có bụi sơn trùng điệp, khi thì có đại thành cuộn cuộn...

Uy năng của một đao kia làm người ta nghẹt thở!

Làm trời đất giống như nghẹn ngào!

Đây cũng chính là Thiên Tôn, cao quý vô thượng! Không gì sánh bằng!

Nhân gian ai có thể đánh thắng được chứ! Trong lòng Lý Tu Viễn run rẩy, y không dám tưởng tượng, trước đây Phu Tử lấy roi quy tắc đánh ra lại là nhân vật khủng bố đến như vậy!

Y còn tưởng đâu Thiên Tôn rất bình thường nữa.

Đây là lần đầu tiên Lý Tu Viễn cảm nhận rõ được sức mạnh của Thiên Tôn!

Cũng vào lúc này Lý Tu Viễn mới hiểu rõ vì sao Phu Tử lại lo lắng như vậy, không thể chờ được nữa trả giá to lớn để đánh đổi như vậy, trấn áp tam

giới, phong ấn một vị Thiên Vương!

Thiên Tôn đã mạnh như thế, vậy Thiên Vương... Sẽ còn kinh khủng đến mức nào nữa!

Xi xit Một đạo của Nguyên Khôi Thiên Tôn có thần ý dày đặc phun trào, rất nhiều Lục Địa Tiên nhân gian bị ép đến ho ra máu.

Đại quân nhân gian đều bị ép đến gần như phải quỳ sụp xuống mặt đất!

Mọi người đều phải khỗ sở chống đỡ dưới uy thế kinh khủng của Thiên Tôn!

La Hồng mắt tím lơ lửng.

Bên trong đôi mắt màu tím tỏa ra ánh sáng lung linh, vô cùng thâm thúy, dường như nhìn thấy một cái vực sâu.

Trong biển ý chí.

Hô hấp của La Hồng khựng lại.

Giọng nói của Tà Thần Nhị Cáp vô cùng kích động.

"Tiểu La ngọc nghéch, nhìn rõ đây... Cái gì gọi là Thần Thông!"

"Chỉ cho ngươi mở mang kiến thức, cái gì gọi là Thần Thông!"

Tà Thần Nhị Cáo nói.

Sau một khắc, có tiếng cười to vang dội tràn ngập khắp trong biển ý chí của La Hồng.

"Khà khà khà..."

Bên trên biển mây.

Bầu trời màu xanh ngọc bị xé rách, không hiểu tại sao chợt tối đi, một vết ánh đao che đầy cả vòm trời, dường như đang xé rách tất cả bên trên bầu trời, nương theo uy thế khủng khiếp chém xuống.

Ánh đao kéo dài đến vạn trượng, đè ép trời đất!

Mà La Hồng mắt tím đứng dưới ánh đao kia lại nhỏ bé như một con giun đất.

Nhưng mà, thoáng chốc!

Giữa trời đất đều vang lên tiếng cười sang sảng của La Hồng.

"Khà khà khà..."

Sau đó, đằng sau lưng của La Hồng nổi lên một cái bóng mờ.

Đó là bóng mờ của Tà Thần Nhị Cáp.

Bóng mờ há miệng ra, trong lúc loáng thoáng hóa thành một cái miệng lớn vô cùng đáng sợ.

Giống như cự thú thuở sơ khai há to cái miệng lớn như bồn máu!

Tất cả mọi người đều đờ đẫn ra, nhìn với vẻ vô cùng chấn động, giống như nhìn thấy một cái vực sâu đang bị mở ra!

Vẻ mặt của Nguyên Khôi Thiên Tôn đột nhiên thay đổi, dường như nghĩ đến điều gì.

"Thần Thông?"

Không thể!

Toàn bộ tam giới, người có thể triển khai Thần Thông chỉ có thể đồng nghĩa với việc kẻ đó đã chạm đến sức mạnh Vương cảnh mới có thể!

Bây giờ ở nhân gian lại kinh hiện bóng dáng của Thần Thông!

Cho dù sức mạnh Thần Thông này dường như cũng không mạnh cho lắm!

Nhưng dù sao cũng là Thần Thông đó!

Miệng lớn giống như biến thành cái đầu của một con chó khổng lồ.

"Grào!!I"

Sau một tiếng gầm lớn, bên trên bầu trời cao chớp mắt đã bị nở sạch, vỡ tan ngàn vạn, Dòng Sông Thời Không ẩn náu bên trong không gian loạn lưu bị hét đến lộ ra ngoài.

Sóng âm của tiếng gào đụng vào ánh đao kinh diễm tuyệt thế nọ.

Ánh đao bỏ ra sóng âm của tiếng gào.

Sau đó va chạm với miệng lớn.

Ken két!

Miệng lớn cắn xuống!

Tất cả mọi người đều cảm thấy đôi mắt cũng sắp chảy ra nước mắt, ánh sáng chói mắt đến độ làm người khác không thể nào nhìn thẳng!

Bên trên biển mây, tất cả mây khói đều bị dẹp yên.

Hai luồng sức mạnh không thuộc về nhân gian va chạm vào giờ phút này.

Miệng lớn cắn ánh đao!

Ánh đao nát rạt Còn miệng lớn phát ra tiếng gào thét, sức mạnh bị suy yếu hơn rất nhiều, mạnh mẽ đánh tới Nguyên Khôi Thiên Tôn.

Nguyên Khôi Thiên Tôn gầm lớn, Động Thiên đè xuống, tiêu diệt nguồn sức mạnh của miệng lớn nọ!

Hai luồng sức mạnh trong lúc va chạm với nhau đã hoàn toàn tan biến, biến mất trong hư không...

Một làn sóng chạm vào nhau, khuấy động gió tan ra khắp nơi, làm nhân gian cuộn lên phong bạo.

Một lúc lâu sau cú va chạm này mới biến mất đi.

La Hồng mất tím thở hồng hộc.

Trong biến ý chí, dấu ấn Tà Thần mà Tà Thần Nhị Cáp để lại hiện ra đầy vết nứt, cũng không thể nào tiếp tục giữ được trạng thái Tà Thần Nhị Cáp phụ thể.

"Tiểu La ngọc nghéch, sử dụng Thần Hàng Thuật đi."

Tà Thần Nhị Cáp uất ức nói.

Khó khăn lắm y mới tìm được một cơ hội phô bày sức mạnh, cuối cùng lại không thể đánh bại được Nguyên Khôi Thiên Tôn.

Tà Thần Nhị Cáp tức lắm, đều là do sức mạnh của Tiểu La ngọc nghéch yếu quá.

Sức mạnh của Tiểu La ngọc nghéch mà mạnh hơn tí nữa thì y chắc chắn có thể đánh tan tên Thiên Tôn này.

Chương 969: Đừng đánh mặt! Đừng túm đầu!

âm âm âm!

Cú va chạm kinh khủng từ từ tiêu tan.

Tất cả mọi người đều chấn động.

Mà ở bên trong viện Ti Thiên của vương triều Đại Chu, Khâu Bĩ Cơ đứng yên lặng, thân thể ông hơi run rẩy, đây cũng chính là sức mạnh của Tôn cảnh...

Ông đã từng cách nguồn sức mạnh này, chỉ còn một tầng mà thôi!

Thế nhưng một tầng cách biệt này lại giống như rãnh trời!

Nhìn thấy cú va chạm này, Khâu Bĩ Cơ càng thấy không cam lòng, càng cảm thấy chuyện phân thân Tà Đế bị chém là chuyện đau đớn đến nhường nào!

Nhưng mà, Vân Thái Thương cũng không phải không còn cơ hội, đợi đến khi mộ của Nhân Hoàng mở ra, ông vẫn còn cơ hội, một khi nhận được truyền thừa của Nhân Hoàng, ông đương nhiên có thể quật khởi lần nữa!

Mộ Nhân Hoàng, đó là niềm hy vọng cuối cùng của ông!

Đôi mắt của Khâu Bĩ Cơ lấp lóe.

Nguyên Khôi Thiên Tôn sở cả tóc gáy Một chiêu Động Thiên ép xuống này của gã đã là sức mạnh mạnh nhất của gã rồi, đừng nói ở nhân gian, cho dù là ở thiên giới, Tôn cảnh tầm thường căn bản không thể nào đỡ được.

Nhưng mà, một chiêu thuận buồm xuôi gió này của gã, ở nhân gian... Bị đỡ được!

"Quái vật!"

Nguyên Khôi Thiên Tôn nhìn La Hồng, hít và một hơi, trong lòng có chút sợ hãi, xem như là mượn sức mạnh thì người này không chết, vẫn làm người khác cảm thấy hoảng sợ.

Chẳng trách Thanh Thủ Tiên Tử lại chết.

Thiên phú này của La Hồng, những yêu nghiệt đỉnh cao ở Thiên giới kia cũng chỉ đến thế này mà thôi.

Nhưng mà, may thay tất cả đều kết thúc rồi.

Nhìn trên người La Hồng trút đi màu tím, luồng sức mạnh làm gã cảm thấy sợ hãi trong lòng đã biến mất khỏi người La Hồng, Nguyên Khôi Thiên Tôn lập tức thở phào nhẹ nhõm.

"Ngươi... Đáng chết!"

Trong đôi mắt của Nguyên Khôi Thiên Tôn thoáng chốc hiện lên sát ý vô bờ bến.

Hôm nay ngay bây giờ, bắt buộc phải giết La Hồng trước!

"Người đã không còn nguồn sức mạnh vay mượn, tiếp theo... Nên đi chết rồi!"

Nguyên Khôi Thiên Tôn giơ tay lên, cầm lấy binh khí Bán Thanh trong tay, sau một khắc hét lớn một tiếng.

Thân thể bên trên trời xanh kéo ra đường đen cực hạn, trong nháy mắt đến sát bên cạnh La Hồng.

Tiêu rồi!

Lý Tu Viễn, Nữ Đế, Ngô Thanh Hoa và những vị Bán Tôn khác đột nhiên biến sắc.

Bọn họ muốn ra tay nhưng mà uy thế của Thiên Tôn kia ép xuống làm bọn họ căn bản không có sức để ra tay!

La Hồng tóc trắng bay bay, hấn đeo Mặt Nạ Tà Quân, sắc mặt vô cùng tái nhợt.

Thế nhưng hấn rất bình tĩnh, nhìn chăm chăm Nguyên Khôi Thiên Tôn trong chớp mắt áp sát đến gần hấn.

Giơ tay lên đánh ra một chiêu.

Hạ Hoàng Thiên Giáp Thi chợt hiện ra.

Hóa thành khiên chắn ngăn cản một đòn của Nguyên Khôi Thiên Tôn.

Mà tay của La Hồng đột nhiên kết ấn, tâm thần rung động.

Hấn nhìn Nguyên Khôi Thiên Tôn nhếch môi lộ ra nụ cười tươi tắn:
"Mi nhất định phải chết!"

Vừa nói dứt lời.

Thảo phạt của Nguyên Khôi Thiên Tôn đột nhiên nện xuống.

Hạ Hoàng Thiên Giáp Thi tức giận gào thét đón đánh, nhưng trong chớp mắt bị đập đến chia năm xẻ bảy.

Mà La Hồng cũng đã hoàn thành kết ấn.

Sóng tinh thần rung động!

Hấn nhìn chăm chăm Nguyên Khôi Thiên Tôn, thốt ra từng câu từng chữ.

"Thần Hàng!"

Ầm!!

Bỗng nhiên!

Nguyên Khôi Thiên Tôn chuẩn bị dồn hết sức mình đánh chết La Hồng chỉ cảm thấy thân thể gã cứng đờ.

Đó chính là sự ngọt ngào khi có một luồng năng lực vô cùng khủng bố xuất hiện!

Mà một quyền của gã nện xuống.

Trước mặt La Hồng đột nhiên có một khe hở vô cùng tăm tối nứt toác ra, hơi thở xa xôi, thâm thúy, khủng bố lan tràn ra từ trong cái khe nứt này!

Một quyền của Nguyên Khôi Thiên Tôn nện xuống trước vết nứt này, sức mạnh lập tức tan biến hết!

Có một giọng nữ kích động truyền ra từ sau vết nứt này.

"Phàm nhân, Chỉ lại lại lại nghe được thỉnh cầu của ngươi rồi!"

Âm!

La Hồng ngớ ra, lại là ngươi?!

Nữ Tà Thần đáng thương nọ! Số ba?!

Trong lòng La Hồng không khỏi mặc niệm cho Nữ Tà Thần này một chút, nữ Tà Thần này... E là phải chịu tội rồi.

Nguyên Khôi Thiên Tôn sờn cả tóc gáy, cho dù gã làm một vị Thiên Tôn cũng cảm nhận được sự ớn lạnh lan tràn khắp toàn thân mình.

Sau lưng của gã Động Thiên trôi nổi, trong tay cầm Bán Thánh, chớp mắt đã trốn ra xa.

"Đây là thứ gì?"

Trong lòng Nguyên Khôi Thiên Tôn vẫn còn sợ hãi.

Gã nhìn chằm chằm vào khe nứt đen kịt như mực kia.

Trong vết nứt có một sức mạnh vĩ đại muốn leo ra từ trong đó, nhưng mà...

Mới vừa trèo ra một nửa đã rít gào ồm trời!

"Số hai! Đáng chết! Ngươi lại đến rồi?!"

"Khà khà khà... Số ba! Xin lỗi nhé!"

Tiếng của Tà Thần Nhị Cáp vang vọng.

Nữ Tà Thần không ngừng gào thét chói tai, trong một chớp mắt tiếp theo, hét lên vô cùng oan ức: "Lão đại số không! Ngươi đã nhìn thấy chưa!"

Vừa nói dứt lời.

Đằng sau vết nứt, tiếng cười "khà khà" của Tà Thần Nhị Cáp đột nhiên im bặt.

Sau một khắc.

Bên trong truyền ra tiếng gào thét của Tà Thần Nhị Cáp.

"Không!"

"Lão đại, ngươi nghe ta giải thích đã, số ba còn nhỏ, ta chỉ dò đường trước dùm số ba thôi!"

"Đừng đánh mặt! Đừng túm đầu!"

Theo sau tiếng la hét thê thảm.

Thân thể của Tà Thần Nhị Cáp đã leo ra được phân nửa vết nứt lập tức bị một bàn tay lớn chặn đầu, kéo ngược trở về.

Mà người triển khai Thần Hàng Thuật, tinh khí thần cả người uể oải đến cùng cực như La Hồng lại đứng nhìn đến ngơ ngác.

Trong đầu đã tưởng tượng ra một bộ phim đạo đức gia đình siêu to khổng lồ!

Chờ đã!

La Hồng bỗng nhiên chấn động cả người.

Lão đại?

Lão đại của Tà Thần Nhị Cáp?

Chờ đất Đại ca à người đừng đi ra nhé!

Thần Hàng đưa ra cái đồ chơi gì đây?!

La Hồng chợt thấy hoảng hốt không rõ lý do!

Đệch!

Hắn sẽ bị hút khô sao?!

Sau một khắc.

Đằng sau vết nứt có một luồng khí thể vô cùng khủng bố bắn ra, một bóng người chậm chậm bước ra từ trong cái khe nứt, dường như trong một khoảnh khắc này, cả trời đất đều lu mờ ảm đạm, chỉ còn bóng người này sáng soi.

Cộp cộp cộp...

Chương 970: Số không! Số không mạnh mẽ!

Cả nhân gian dường như chỉ còn lại tiếng bước chân rõ ràng này thôi.
Thậm chí là sức mạnh quy tắc vốn dĩ hội tụ đến đây đều lơ lửng trên không...

Chùa Vong Xuyên.

Sức mạnh quy tắc gọn sóng mãnh liệt.

Bức tượng Phu Tử "kết" một tiếng hiện ra một vết nứt.

Bức tượng Phu Tử chậm chậm mở mắt ra.

"Hửm?"

"Ba năm... Nhanh như thế đã đến rồi à?"

P/S: Lại tiếp tục cập nhật trước thời gian, cập nhật lần hai đến rồi, xin phiếu tháng, xin phiếu đề cử nóng hổi mới ra lò nhé!

hơi thở đáng sợ giống như sắp hủy diệt thế giới.

Giữa trời đất chỉ còn lại tiếng bước chân vô cùng rõ ràng.

Cộc cộc cộc...

Đó thật sự là tiếng bước chân, giống như có người bước ra từ một thời không khác, một thế giới khác vậy, bóng đen mênh mông cuộn cuộn dường như chiếu rọi trong đáy mắt của mọi người, rồi lại làm cho tất cả mọi người đều không thể nhìn thấy TÔ.

Cảm giác nghẹt thở tràn ngập khắp trong đất trời.

Cho dù là Nguyên Khôi Thiên Tôn vô cùng mạnh mẽ, chui qua lỗ hổng quy tắc bước vào nhân gian cũng cảm nhận được một cơn rợn tóc gáy, chuyện này dường như có hơi vượt ngoài kế hoạch và dự tính của gã rồi, thậm chí còn có chút vượt ra khỏi sự tưởng tượng của gã.

Gã muốn giết La Hồng, vô cùng muốn, nhưng thủ đoạn của La Hồng cũng nhiều hơn những gì gã đã nghĩ.

Nhìn vào vết nứt vô cùng sâu giống như vực thẳm kia, cảm giác ớn lạnh cả người tràn xuống tận chân của Nguyên Khôi Thiên Tôn, cho dù gã là Tôn cảnh, khinh thường tất cả Thiên Tôn không gì sánh được ở nhân gian, thế nhưng giờ phút này trong lòng gã cũng không thể nào chắc chắn.

La Hồng... Còn có lá bài tẩy!

Tên yêu nghiệt ở nhân gian này rốt cuộc lấy đâu ra nhiều lá bài tẩy như vậy chứ?!

Không chỉ là Nguyên Khôi Thiên Tôn, tất cả mọi người ở nhân gian đều cảm nhận được một luồng cảm giác nghẹt thở, giống như cả linh hồn cũng

bị nuốt chửng vậy.

Bầu trời bỗng chốc hóa thành bóng tối vô tận.

Tâm thần của tất cả mọi người đều đang run rẩy.

Âm Áp lực kinh khủng đè xuống giống như cả bầu trời bao phủ trùm xuống, từng vị cường giả vốn dĩ đang lơ lửng trên bầu trời cũng thấy không thể nào giữ vững thân mình nữa, nhanh chóng rơi xuống, cuối cùng nện xuống mặt đất.

Tất cả Bán Tôn nhân gian đều rơi xuống đất.

Lý Tu Viễn, Nữ Đế, Kỳ Lân Kiếm Tiên, Đại Chu Thiên Tử và những cường giả Bán Tôn chí cường khác cũng đều không thể giữ được trạng thái bay trên không nữa.

Đó là một luồng sức mạnh không giới hạn, dưới luồng sức mạnh này, cho dù là bất cứ người nào cũng không thể bay lên trời được nữa, bay trên trời mang ý nghĩa vô lễ.

"Ta chính là Thiên Tôn tiên tộc! Ngươi là người phương nào, cũng dám ép ta?!"

Nguyên Khôi Thiên Tôn cũng không thể giữ vững thân mình được nữa, cái cảm giác ngọt ngạt này quá lớn.

Lớn đến nỗi làm gã có chút hoảng hốt, dường như đang đối mặt với nhân vật khủng bố tầm cỡ như Nam Thiên Vương.

Nguyên Khôi Thiên Tôn quát lớn, nhìn chòng chọc vào bóng người bước ra từ trong vết nứt đen kịt kia, hình ảnh người nọ nhìn không rõ lắm, giống như nhân tộc, nhưng lại cao lớn giống như một bầu trời sao.

Rốt cuộc là thứ gì?

Nguyên Khôi Thiên Tôn hét lên giận dữ, muốn duy trì thân mình, nhưng mà cho dù gã có kiên trì đến cỡ nào đi chăng nữa thì uy thế trời đất vẫn ngưng đọng trên người gã, làm cho gã không thể nào giữ vững thân mình được nữa, cuối cùng mạnh mẽ nện xuống mặt đất.

Giống như tất cả mọi người vậy, tất cả đều rơi xuống mặt đất, chỉ có thể ngược đầu lên nhìn giống như trông về phía của thần mình thật sự.

Quy tắc giữa trời đất đều bị xua tan, đây chính là quy tắc mà Nhân Hoàng đã bố trí, coi như là cỡ Thiên Vương đi chăng nữa cũng không dám tùy tiện trôi dạt, nhưng mà vào giờ phút này, trong lúc hoảng hốt mọi người cảm nhận được, quy tắc thiên địa dường như tạm thời bị đuổi tan ra mất.

Giống như bên trong sa mạc bị dạt ra một khoảng trống thật lớn.

Mà vào giờ phút này, người mà tâm thần thông suốt nhất có lẽ phải kể đến La Hồng.

Bên trên bầu trời nhân gian, vân cứ bay lên lơ lửng giữa không trung, cũng chỉ còn lại có mình La Hồng.

La Hồng lơ lửng, áo trắng tóc trắng lay lay.

Thế nhưng giờ phút này La Hồng lại khóc không ra nước mắt.

Đệch!

Chơi hơi bị lớn rồi!

Tà Thần Nhị Cáp từng nhắc nhở La Hồng, tác dụng phụ của Thần Hàng Thuật rất lớn, bởi vì Tà Thần được gọi ra cũng không biết sẽ là vị nào.

Vì thế trong tình huống bình thường, Tà Thần Nhị Cáp cũng không khuyến khích La Hồng sử dụng Thần Hàng Thuật.

Cái giá phải trả quá lớn, nguy hiểm cũng vô cùng lớn.

Thế nhưng lần này, đối mặt với một vị Thiên Tôn vượt xa cực hạn của nhân gian, Tà Thần Nhị Cáp cũng bất đắc dĩ lắm mới kêu La Hồng sử dụng Thần Hàng Thuật.

Thật ra Tà Thần Nhị Cáp cũng còn có chút chắc ăn, bởi vì đã để lại dấu ấn Tà Thần trên người của La Hồng rồi, chỉ cần chấp nhận thì vẫn có thể dễ dàng đi đến cuối cùng.

Tất cả đều hoàn mỹ như trong kế hoạch của Tà Thần Nhị Cáp, Tà Thần Nhị Cáp chuẩn bị tiếp tục đè lại số ba, giáng lâm nhân gian.

Nhưng mà dấu sao Tà Thần Nhị Cáp không thể nào ngờ được rằng, số ba... Lại chơi mách lẻo!

Mách lẻo lại với số không!

Đáng ghét!

Có phải là chơi không lại không!

Đệch!

Tà Thần Nhị Cáp nhin không được muốn rút nước mắt.

Mà lão đại số không không những không thềm nghe lời giải thích của y, còn đè mặt y đẩy y trở về lại.

Tà Thần Nhị Cáp bất lực, số ba quả nhiên là đồ đàn độn, lần này không ai còn cơ hội đi ra ngoài hít thở không khí nữa rồi nhỉ?

Trong khe nứt.

Dường như có ánh mắt sâu xa hiện ra.

Đó là ánh mắt u oán của Tà Thần Nhị Cáp, tất nhiên còn kèm theo cả tiếng cười khoái trá và sảng khoái của nữ Tà Thần số ba!

"Lão đại! Giúp ta giết chết gã Thiên Tôn nho nhỏ kia nhé! Cái thứ đồ chơi đó sỉ nhục ta!"

Nếu không ra được, Tà Thần Nhị Cáp vẫn ráng la lên.

Nhưng mà bóng người đi ra từ trong vết nứt vẫn không hề ngừng lại, cũng không quay đầu lại.

Chương 971: Lừa gạt số hai ngàn thơ?

Sắc mặt La Hồng thay đổi cực lớn, hẳn cảm thấy sức mạnh đang nhanh chóng tiêu hao, thậm chí ngay cả sức sống cũng bị điên cuồng hút cạn, đây rõ ràng là cảm giác thân thể bị hút sạch!

Thân Hàng Thuật lần này, đối diện giống như là một cái động không đáy vậy, điên cuồng hấp thu tất cả của La Hồng.

Thật sự sẽ bị hút khô mất!

Nỗi sợ của La Hồng đã trở thành sự thật rồi!

Dù cho đối phương chỉ là một hình chiếu giáng lâm, nhưng La Hồng cảm thấy mình thật sự có hơi đỡ không nổi.

Lão đại của Tà Thần Nhị Cấp?

Đầu lĩnh của Tà Thân?

Đại Cấp?!

Khe nứt to lớn, dường như trời đất đều bị xé rách ra, La Hồng trôi nổi lơ lửng, tay áo bay bay, tóc bạc bồng bềnh, khe nứt to lớn trước mặt này giống như đứng trước một cái vực sâu lơ lửng, tuy, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể rơi vào trong đó, vạn kiếp bất phục.

Bên trong mộ hình Thánh Tà Động Tiên lơ lửng của La Hồng, Thánh Nhân Hư Ảnh bất thình lình mở mắt ra, miệng há thật to, hùng hùng hổ hổ trước nay chưa từng có.

Cảnh báo nguy hiểm mãnh liệt đến mức tận cùng, chấn động tâm thần của La Hồng, nhắc nhở La Hồng.

Chạy mau!

Có nguy hiểm lớn!

Nhưng mà trong lòng La Hồng cũng thấy cay đắng lắm, mẹ nó hẳn cũng muốn chạy lắm cơ.

Nhưng mà hẳn không làm được!

Bóng người đằng sau vết nứt kia dần dần cất bước đi ra, hoàn toàn bao phủ bên trong một đoàn bóng tối, vô cùng mờ mịt, quý dị sâu xa.

Khủng bố ngập tràn không thể miêu tả được.

"Người phạm nhỏ bé, chính là người... Kêu gọi Chỉ?"

Bóng người bao phủ bên trong làn khói đen kia tới gần La Hồng, lạnh lùng nói.

Âm thanh bay bổng, cũng không hề lớn, thế nhưng lại giống như tiếng gõ Vạn Phật chuông bên trong chùa Vong Xuyên vậy, vang vọng khắp cả

nhân gian.

"À thì... Chắc là gọi nhầm rồi."

La Hồng cười khan nói.

Tà Thần Nhị Cáp thì La Hồng hiểu rõ, thế nhưng đối với "số không" vô cùng xa lạ ở trước mặt này, La Hồng thật sự chẳng hề biết một chút gì cả. Tính tình không biết, thực lực không biết, đáng đáp... Cũng không biết nốt.

"Là người kêu gọi số ba?"

"Lừa gạt số hai ngây thơ?"

Bóng người bị bao phủ bên trong làn khói đen kia hiển nhiên cũng không ngờ tới câu trả lời của La Hồng, nghĩ một chút sau đó đổi cách dùng từ khác.

La Hồng nghe thấy thế thì mặt đen thui.

Mâu thuẫn của gia đình các người không có liên quan gì đến ta!

"Ta đối với Nhị Cáp... À không, số hai là thật lòng! Ta chưa bao giờ lừa gạt y cả!"

La Hồng vội vàng nói.

Trời đất trở nên yên ắng, không hề có một chút âm thanh nào.

Hắn ta đang đến gần La Hồng, không ngừng bước đến gần, đối phương bị bao phủ trong bóng tối, từ từ tiến gần đến bên La Hồng.

Giống như đang xem kỹ hắc, lại giống như đang đánh giá.

La Hồng chưa từng căng thẳng như vậy, thế như hắn biết, bây giờ hắn đang phải đối mặt với một nhân vật vô cùng khủng bố, có lẽ là nhân vật chí cường bên trong toàn bộ tam giới.

Đối phương là hình chiếu sao?

La Hồng thậm chí nghĩ rằng đối phương không phải là hình chiếu giáng lâm, mà là đi ra từ trong khu vực thần bí không một ai biết được!

La Hồng cảm thấy tất cả của bản thân đều trần trụi không chỗ che thân bên dưới đôi mắt bị bao phủ bên trong sương mù màu đen của đối phương!

"Dấu ấn của số hai"

Giọng nói nhàn nhạt quanh.

Mang theo vài phần kinh ngạc.

Có thể làm cho số hai một mình để lại dấu ấn, chuyện này rất hiếm thấy.

"Thú vị"

"Có thể câu thông chư thần, rốt cuộc người là ai?"

Giọng nói như đang nỉ non.

La Hồng từ từ bảo bản thân mình bình tĩnh lại, hấn ngưng phát hiện ra, không phải do mình sợ hãi mà là do trên người đối phương có một luồng sức mạnh không tên, làm ảnh hưởng tâm tình của hấn.

So với Tà Thần Nhị Váp, đây mới thật sự là Tà Thần!

Nhân vật bị bao phủ trong bóng tối kia dường như bắt đầu cảm thấy hứng thú, là hứng thú đối với La Hồng.

Hấn ta duỗi tay ra, bóng tối dày đặc hóa thành một cái tay chộp về phía La Hồng.

Sau một khắc, La Hồng ngưng phát hiện ra, trong biên ý chí của mình có một bàn tay cực lớn hiện ra.

Trong lòng bàn tay tràn ngập sức mạnh kinh khủng, dường như làm tắt cả đèn ngưng đọng lại, để tất cả đều trở nên sụp đổ.

Biên ý chí của La Hồng dường như vào đúng lúc này đã rơi vào bên trong ngưng đọng, sức mạnh ý chí tạo thành sa mạc, không hề bị bão táp nhắc lên.

Nhưng mà, trong chớp mắt khi bàn tay nọ bước vào trong biên ý chí.

Sách Da Người lơ lửng ở nơi sâu nhất bên trong biên ý chí đột nhiên tỏa ra ánh sáng.

Vèo...

Trong chớp mắt, Sách Da Người nọ xuất hiện trước bàn tay này.

Bàn tay chạm lên Sách Da Người.

Trong loáng thoáng dường như có sinh diệt vô bờ bên đang biến hóa, phảng phất như đồng hỗn độn đồ nát.

Cái tay kia rút lui về.

Sách Da Người cũng một lần nữa quay về vị trí cũ, yên lặng lơ lửng bên trong biên ý chí của La Hồng.

Trong thực tế.

Bóng người bị bao phủ bên trong bóng tối kia hơi ngưng mắt.

"Đây là... cái gì?"

"Chỉ... Dường như đã gặp ở nơi nào đó rồi."

Lời nói lẩm bẩm làm La Hồng tê dại cả da đầu.

Vị nhân vật này đã từng thấy Sách Da Người rồi à?!

Có thể nói, bí mật lớn nhất từ đó đến giờ của La Hồng đó chính là Sách Da Người, mà bây giờ lại xuất hiện một nhân vật biết được sự tồn tại của Sách Da Người, La Hồng há có thể không hoảng sợ!

Đối phương nhanh chóng rơi vào trầm tư.

"Lão đại sô không! Giúp ta giết chết cái gã Thiên Tôn nhỏ bé kia đi mà!
Đừng có để gã chạy đó nha!"

Tiếng gào to của dấu ấn Tà Thần che kín vết rạn nứt vang vọng ra từ bên trong biên ý chí của La Hồng.

Bóng người bị bao phủ trong bóng tối kia nghe thấy thế thì thôi không suy nghĩ nữa, rút lại ánh mắt đang nghiên cứu La Hồng, tầm mắt lướt qua, di dời sang mặt đất của nhân gian, nhìn chăm chăm vào gã Nguyên Khôi Thiên Tôn bị uy thế của hắn ta đè xuống nằm rạp trên mặt đất.

Chương 972: Người đang vui vẻ cái búa gì ở đây thế?

Nguyên Khôi Thiên Tôn bị hắn ta nhìn lướt qua, đối với ánh mắt bị giấu bên trong bóng tối kia gã chỉ cảm thấy cơn hoảng sợ không thể nói bằng lời đang đè nghiền lên thân thể của gã, áp lực đáng sợ ép đến nỗi toàn thân gã không thể nhúc nhích!

Mà lời nói của Tà Thần Nhị Cáp, Nguyên Khôi Thiên Tôn cũng nghe thấy rất rõ ràng.

Nguyên Khôi Thiên Tôn tái xanh mặt mày, gã không thể đứng tại chỗ chờ chết, gã không muốn chết! Cũng không chấp nhận cứ thế mà chết đi!

Khó khăn lắm gã mới giáng lâm nhân gian, sao có thể chưa làm ăn được trò trống gì mà đã chết đi như vậy?!

Nguyên Khôi Thiên Tôn hét lên giận dữ, trường đao trong tay mạnh mẽ bổ rat Gã cũng không tin, bản thân hắn là Thiên Tôn trên thượng giới, xuyên qua lỗ hồng quy tắc giáng lâm nhân gian, sức chiến đấu mạnh nhất ở chỗ này cũng chỉ là Bán Tôn nhân gian, gã làm sao có thể chết được chứ?

Gã bổ một đao ra, ép buộc nhân vật trước mắt ra tay.

Nhân vật mạnh mẽ như vậy, không thể không bị quy tắc hạn chế, một khi ra tay, quy tắc của Nhân Hoàng ắt sẽ ngăn cản hắn ta.

Sức mạnh càng mạnh thì càng phải chịu sự hạn chế của quy tắc.

Cho dù là cường giả Thiên Vương cũng phải như thế, nhân vật trước mắt này tất nhiên cũng sẽ không chạy thoát hạn chế của quy tắc!

"Đã bao nhiêu năm rồi, rốt cuộc có người dám múa đao với Chỉ Á+s13 TỐI.

Âm thanh nhàn nhạt từ trong miệng số không bị bao phủ bên trong sương đen truyền ra.

Âm!

Bóng người bị bóng tối bao trùm kia từ từ giơ tay lên, phạm vi động tác vô cùng nhỏ.

Nhưng mà động tác nho nhỏ ấy lại gây ra thương tổn vô cùng lớn.

Thoáng chốc, sức mạnh quy tắc vốn dĩ bị chặn đứng trên bầu trời điên cuồng tụ tập đến, hóa thành từng sợi gông xiềng mạnh mẽ áp xuống quần quanh.

Bóng người bên trong khói đen hơi nhúu mày lại.

Giơ tay lên, thoáng đi lên trước ép xuống một chút.
âm âm âm!

Từng đường sức mạnh quy tắc nổ tung, nổ đến chia năm xẻ bảy!
Nguyên Khôi Thiên Tôn sợ ngây người!
Đệt!

Đây chính là quy tắc do Nhân Hoàng bố trí ra, mẹ nó người lại có thể ép nổ tung?!

Đây chính là nhân vật tâm cỡ Thiên Vương sao?

Lần này, Nguyên Khôi Thiên Tôn mới vừa giơ đao lên đã lập tức mềm nhũn ra, ngay cả can đảm vung xuống cũng không còn.

Gã quay đầu lại muốn xé rách không gian chạy trốn.

Nhưng mà, nhân vật bao trùm trong khói đen kia chỉ quét đến một chút lại gần như muốn ép sập không gian.

Nguyên Tôn Thiên Vương chỉ cảm thấy không gian trước mắt trở nên vô cùng vững chắc, căn bản không có cách nào xé rách!

"Quy tắc sức mạnh này, không tồi."

Đánh giá hờ hững từ trong miệng của nhân vật bị bao phủ bởi khói đen lơ lửng tràn ra.

Gương mặt La Hồng đỏ lên.

Mẹ nó đây chính là quy tắc của Nhân Hoàng đó, thế mà không tôi thôi à?

Nguyên Khôi Thiên Tôn cũng nghe thấy câu nói kia, sợ đến độ hai chân như muốn nhũn ra, không phải bảo Thiên Tôn ở nhân gian chính là vô địch mạnh nhất hay sao?

Tại sao hiện thực không hề giống như dáng vẻ bên trong tưởng tượng vậy.

Có điều, dường như Nguyên Khôi Thiên Tôn cũng có thể nghe ra được hàm ý ẩn trong lời nói của hắn ta, cũng chính là nhân vật trước mắt này không thể dễ dàng ra tay!

Nguyên Khôi Thiên Tôn lập tức mừng rỡ như điên, gã thắng cuộc rồi!

Dường như cảm nhận được tâm trạng mừng rỡ như điên của Nguyên Khôi Thiên Tôn.

Nhân vật bên trong khói đen kia hơi khó hiểu nhìn sang gã, không tiếp tục ra tay ép nổ quy tắc.

Người đang vui vẻ cái búa gì ở đây thế?

Số không giơ tay lên, một chỉ điểm lên mi tâm của La Hồng.

Thoáng chốc, mi tâm của La Hồng có một viên pha lê màu đen ngưng tụ lại.

Sau đó, La Hồng chỉ cảm thấy cơ thể mình bị người ta không chế...

Cảm giác giống như lúc bị Tà Thần phụ thể, thế nhưng, điều duy nhất không giống đó chính là, điều khiển, đó là một loại cảm giác bị căng nứt ra.

Giống như cố gắng nhét trọn một cái sa mạc rộng lớn vào một vại nước nhỏ vậy!

Ầm!

Mà La Hồng vừa nhúc nhích!

Cũng không có nhiều động tác lắm, một bước bước ra, áo trắng bay bay, thoáng chốc hóa thành áo đen như mực, giống như ngôi sao xa xôi đã tắt lịm, treo trên đỉnh đầu của Nguyên Khôi Thiên Tôn.

Trong lòng Nguyên Khôi Thiên Tôn chợt lạnh lẽo, Bồng dung gã ngừng đầu lên, lập tức nhìn thấy La Hồng đang lơ lửng.

La Hồng hóa thành bóng đen sâu thẳm thẳm, quan sát Nguyên Khôi Thiên Tôn.

Một bước đạp xuống.

Nguyên Khôi Thiên Tôn chỉ cảm thấy tử vong đang bao trùm trên đỉnh đầu, trong tiếng rít gào, bổ ra trường đao!

Trường đao binh khí Bán Thánh, vững chắc đến nhường nào!

Nhưng mà, dưới một bước đạp xuống của La Hồng, trường đao bị nổ tung từng tắc từng tắc, nứt ra chia năm xẻ bảy Cánh tay nào ra đòn của Nguyên Khôi Thiên Tôn cũng vỡ nát, máu thịt tung tóe, bộ xương đứt đoạn, nổ thành sương máu màu vàng.

ầm ầm ầm!

Một cú đạp trực tiếp xuống như thế, Nguyên Khôi Thiên Tôn căn bản không thể chống đỡ được.

Cho dù gã là Thiên Tôn mạnh nhất ở nhân gian, thế nhưng giờ phút này cũng chỉ còn sự bất lực vô bờ bến bao trùm lấy gã.

Không chống đỡ được!

Đây là... Quái vật!

Ầm!

Tiếng nổ tung cực lớn vang vọng khắp nơi, cả nhân gian đều đang rung chuyển, sức mạnh quy tắc khủng bố đang tuôn trào.

Tiếng kêu thảm thiết của Nguyên Khôi Thiên Tôn tràn ngập khắp trong trời đất.

Sau đó, một cái Động Thiên to lớn hiện ra, đây chính là Động Thiên của Nguyên Khôi Thiên Tôn!

Động Thiên bao bọc biển ý chí của gã cùng với đại đạo, hóa thành một tia sáng vàng nhanh chóng bắn mạnh ra lao về phía Trung Tam Trọng Thiên Môn!

Gã muốn chạy trốn.

Thân thể Thiên Tôn bị tiêu diệt, thế nhưng biển ý chí của gã vẫn còn nguyên vẹn, gã vẫn chưa chết!

Sau khi trở về Thiên giới, tắm rửa bên trong Dòng Sông Sinh Mệnh thì gã vẫn còn có cơ hội hồi phục!

Gã không muốn chết!

Gã chính là Thiên Tôn, gã trường sinh bất tử, bất tử bất diệt, há có thể chết ở nhân gian nực cười đang lụn bại này!

Chương 973: Đó là cái gì?

Mà giờ phút này.

Tất cả mọi người trong nhân gian đều đại ra.

Ai cũng không ngờ rằng, Nguyên Khôi Thiên Tôn bá đạo vô địch, dùng một chiêu đánh bại rất nhiều Bán Tôn nhân gian lại bị nghiền ép ra chỉ trong nháy mắt, đánh tan thân thể!

Lý Tu Viễn hít sâu một hơi.

Đây chính là nhân vật đứng sau lưng của tiểu sư đệ?

Này hơi bị mạnh quá mức rồi đấy nhỉ?

Lúc trước Phu Tử còn nói với y, đến một lúc nào đó muốn đi tìm nhân vật đứng sau lưng của tiểu sư đệ để tính sổ...

Lý Tu Viễn cảm thấy nếu như Phu Tử thật sự đi tìm đối phương tính sổ thì có thể bị đánh chết lắm ấy chứ! Thân thể của một vị Thiên Tôn cứ như thế bị ép nổ tung!

Đễ như trở bàn tay giống như ép chết một con kiến!

Đây chính là Thiên Tôn đến từ Thiên giới đó!

Vượt qua khỏi cực hạn sức mạnh của nhân gian!

Đôi mắt đen nhánh của La Hồng nhìn lướt qua, lúc nhìn thấy Động Thiên của Nguyên Khôi Thiên Tôn lướt vụt qua bay về phía Thiên Môn, trên mặt lập tức nở một nụ cười lạnh lùng.

Hắn chậm chậm xoay người.

"Chẳng trách số hai và số ba lại giành giật như vậy, cảm giác được ra ngoài hít thở không khí một chút trái lại cũng khá đấy."

Giọng nói nhàn nhạt quanh quẩn.

"Đáng tiếc..."

"Không thể ở lâu."

Vừa nói dứt lời.

Thân hình của La Hồng trong chớp mắt hóa thành vạn ngàn tàn ảnh, va nát không gian, xuất hiện trước Trung Tam Trọng Thiên Môn.

Bên trong Động Thiên, Nguyên Khôi Thiên Tôn vô cùng kinh hoàng nhìn La Hồng đứng ngoài Động Thiên đang quan sát gã.

Gã cảm thấy giờ phút này La Hồng giống y như một tên ác ma!

Thiên Vương?!

Đệch! Đây tuyệt đối là một vị Thiên Vương!

Thì ra dưới nhân gian ngoài trừ Phu Tử ra thì còn ẩn giấu sức chiến đấu cấp bậc Thiên Vương!

Vân Thái Thương hại ta rồi!

Âm ầm ầm!

Nguyên Khôi Thiên Tôn trốn bên trong Động Thiên không ngừng run lấy bầy.

Có điều, giờ phút này gã đã tới gần với Trung Tam Trọng Thiên Môn rồi, mà La Hồng vẫn chưa hề ra tay, vì thế, sau khi Động Thiên bao bọc lấy thân thể của gã chui vào trong Thiên Môn.

Sau khi gã được về tới Thiên giới một lần nữa, tiên khí dày đặc tràn ngập, làm Nguyên Khôi Thiên Tôn trốn sau Động Thiên lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Gã... Sống sót rồi!

Nhưng mà.

La Hồng đứng lặng trước Thiên Môn kia trái lại còn nở nụ cười.

Tay chấp đằng sau lưng, có vô số bóng tối hội tụ sau lưng La Hồng, cuối cùng hóa thành một cái móc câu đồng đưa!

Móc câu thoảng chốc chui vào đằng sau Thiên Môn Trung Tam Trọng!

âm ầm ầm!

Đằng sau Thiên Môn, Thiên giới.

Khu vực Nam Thiên Môn đột nhiên chấn động!

Vô số tiên khí bị xé rách, bị nhuộm bẩn, hóa thành một màu đen kịt khủng khiếp, bị ăn mòn thành vật chất nhiễm độc.

Mà bầu trời ở khu vực Nam Thiên Môn, một cái bóng mờ của móc câu màu đen hiện ra, che kín bầu trời, giống như cực thú hồng hoang vắt ngang vòm trời!

Vô số Thiên nhân đứng đằng sau khu vực Nam Thiên Môn đều sững sờ nhìn hình ảnh này.

Đây là cái gì thế?!

Cùng lúc đó!

Toàn bộ Thiên giới dường như cũng đang chấn động!

Bốn cánh Thiên Môn vô cùng to lớn hiện ra, vắt ngang bên trên bầu trời, uy thế khủng khiếp bị thả ra khắp nơi.

Phía Tây, Tây Thiên Môn, có một Phật Tổ tỏa ra kim quang vạn trượng hiện ra, chấp tay hành lễ, ngón tay chấp thành hoa, nhìn chăm chú vào móc câu giữa trời xé rách Thiên giới kia.

Phía Bắc, Bắc Thiên Môn, một con cự long vô cùng lớn màu hoàng kim uốn lượn như khắc ngang trời, đuôi rồng vung vẩy cứ như muốn che đầy tất cả, cũng nhìn chăm chú vào móc câu kia.

Phía Đông, Đông Thiên Môn, yêu khí xông thẳng lên trời, có bóng người nghiêm túc phóng tầm mắt nhìn sang, mang theo vài phần kiêng kỵ.

Khu vực ở giữa, Trung Thiên Môn, thần quang bắn ra, có bóng như ẩn như hiện ở trong đó.

Mà dưới ánh mắt nhìn chăm chú của rất nhiều cường giả.

Bóng mở của móc câu to lớn gào thét xuyên qua.

Động Thiên của Nguyên Khôi Thiên Tôn đột nhiên bị xuyên ra, Nguyên Khôi Thiên Tôn đang tròn trong đó kinh hoàng đến cực độ, gã đã tròn về Thiên Môn rồi, tại sao... còn không chịu buông tha cho gã nữa?

Tại sao... Còn có thể chết?!

"Chư vương, cứu ta!"

Nguyên Khôi Thiên Tôn thê thảm hét lớn.

Tiếng cầu cứu của gã khuấy động khắp nơi.

Nhưng mà...

Thờ ơ không động lòng.

Những Tứ Tôn với sức mạnh vô cùng mạnh mẽ cũng chỉ hờ hững nhìn sang.

Nguyên Khôi Thiên Tôn vô cùng tuyệt vọng, đáng tiếc, Nam Thiên Vương đã bị Phu Tử phong ấn rồi, bằng không vào giờ phút này Nam Thiên Vương có lẽ sẽ ra tay giúp gã một lần.

Nhưng mà không có nếu như.

Âm!

Động Thiên nổ tung, thoáng chốc, toàn bộ Thiên giới đều rung chuyển, sinh ra một đám mây to lớn hình nấm, không ngừng cuộn cuộn!

Mưa máu màu vàng bay lả tả.

Nguyên Khôi Thiên Tôn trước đó ngông cuồng tự đại đều ngã xuống!

Toàn bộ Thiên giới đều trở nên yên tĩnh.

Có điều, không ai lấy làm kinh hoàng tột độ, một vị Thiên Tôn ngã xuống, bên trong Thiên giới cũng không được coi là cái gì.

Nhưng mà, móc câu bóng mờ vắt ngang phía chân trời kia ngược lại làm bọn họ phải chú ý đến.

"Đó là cái gì?"

"Cái móc câu này... nồng nặc hơi thở bóng tối... hình như là đến từ Vùng Cẩm Bóng Tối."

"Thảo phạt đến từ nhân gian, nhưng lại do nhân vật tồn tại bên trong Vùng Cẩm Bóng Tối ở nơi thời không xa xôi ra tay... thú vị.

"Đây là chiêu sau cùng của Nhân Hoàng? Cũng không thể nào..."

Nhân Hoàng cùng sinh vật tà ác trong Vùng Cẩm Bóng Tối, làm sao có thể hợp tác với nhau cho được?"

"Bất kể như thế nào... chúng ta cần phải xem xét kỹ nhân gian một lần nữa, Nam Thiên Vương bị Phu Tử phong ấn, lại xuất hiện dấu vết của sinh vật bên trong Vùng Cẩm Bóng Tối..."

"Nước ở nhân gian, quá sâu!"

Nhân gian.

Quy tắc bạo động, có lẽ là sức mạnh quá mức kinh khủng làm cho sức mạnh quy tắc xao động.

Cả nhân gian lâm vào trong yên tĩnh một cách chết chóc.

Tất cả mọi người đều ngơ ngác ngẩng đầu lên nhìn bầu trời.

Chết rồi?

Chương 974: Lão nhân gia người... thì ra còn để lại hậu chiêu à?

Tiếng kêu thảm thiết của Nguyên Khôi Thiên Tôn, tất cả bọn họ cũng nghe thấy rất rõ ràng, một vị Thiên Tôn thiên kiếp chí cao vô thượng đã bị giết chết rồi!

Đằng sau Trung Tam Trọng Thiên Môn, mưa máu màu vàng bay lả tả, chuyện này mang ý nghĩa là Nguyên Khôi Thiên Tôn đã thật sự bỏ mình!

Lý Tu Viễn hít sâu vào một hơi.

Ánh mắt của Nữ Đế sáng lên, môi đỏ khê nhếch, nỉ non: "Ngang tàn!"

Ngô Thanh Hoa cũng nhìn đến sững sờ.

Tắc Hạ Học Cung.

La Tiểu Tiểu vô cùng hưng phấn, hoan hô nhảy nhót, Tiểu Đậu Hoa áo trắng tung bay trong gió, mang theo nụ cười.

"Ta biết ngay thế nào công tử cũng sẽ thắng! Trong lòng công tử hướng về chính nghĩa, từ xưa đến nay tà không thắng chính mà!"

Còn tu sĩ nhân gian thì sợ đến ngây người như phỗng, vốn tưởng đầu nhân gian sẽ phải đón một hồi tận thế sắp ập đến, nhưng lại không hề ngờ rằng, kết quả cuối cùng lại trở thành như vậy!

Thiên Tôn cường đại bị sống sờ sờ đánh chết!

Tu sĩ nhân gian trong lúc nhất thời tràn đầy tâm tình phức tạp.

Vèo!

Bóng tối từ trong thân thể của La Hồng lan tràn ra ngoài, chẳng mấy chốc đã tiếp tục hóa thành sương đen dày đặc.

Bóng người bên trong khói đen hiện lên phía sau lưng của La Hồng, hơi thở khủng bố, đây rầy đè ép.

La Hồng lại siết chặt cơ thịt trong tay, trong đôi mắt tràn đầy vẻ thán phục.

Thật mạnh!

Thật sự mạnh, La Hồng có thể chắc chắn, đây chỉ là một hình chiếu của đối phương mà thôi! Cũng không phải người thật hiện ra, thế nhưng so với hình chiếu của Tà Thần Nhị Cấp trước đó thì thật sự mạnh hơn rất nhiều!

Một chiêu móc câu cuối cùng quả thật muốn nổi liền trời đất!

Tà Thần Nhị Cấp mà đem so sánh với vị trước mắt này thì chỉ có thể dùng hai từ để hình dung, rác rưởi!

Dường như cảm nhận được suy nghĩ của La Hồng.

Dấu ấn Tà Thần của Nhị Cáp không ngừng chấn động, giống như có rít gào tức giận đang vang vọng!

Tiểu La ngốc nghếch, người đang sỉ nhục Chỉ hủ?!

Bảo Chỉ là rác rưởi gì hả?

Tuy rằng thật sự không đánh lại số không, thế nhưng... Chỉ vẫn là một nhân vật vô cùng mạnh mẽ!

Bầu không khí có mấy phần căng thẳng.

La Hồng lơ lửng, thân thể hơi cứng ngắc, mà số không đứng trong bóng tối cũng hờ hững nhìn La Hồng, dường như đang mất hồn, rơi vào trong trầm tư.

"Có thể câu thông chư thần... Năm giữ dấu ấn của số hai, dường như cũng có liên quan đến số chín..."

"Có lẽ... đây chính là duyên?"

"Người này... có thể giúp chúng ta rời khỏi Vùng Cấm Bóng Tối không?"

Đôi mắt trong bóng tối tràn đầy sâu xa, tràn đầy tính toán, nhưng cũng bao hàm cả sức ép vô cùng khủng bố.

Vốn dĩ La Hồng còn có chút căng thẳng, nhưng mà dần dà, suy nghĩ của La Hồng cũng bắt đầu bình tĩnh lại.

Bỗng nhiên.

tầm mắt của số không đứng trong bóng tối chợt chuyển một cái, nhìn về phía mặt đất ở nhân gian.

Sột soạt, sột soạt...

Giống như tiếng của tượng đá đang nứt ra.

Sau đó...

Giữa trời đất vang lên một tiếng thở dài.

"Ôi"

"Thời gian trôi mau."

"Ba năm... trôi qua nhanh quá."

Phương hướng từ chùa Vong Xuyên.

Nổi tiếp sau tiếng thở dài thì nhau vang lên.

Sau một khắc, chính khí Hạo Nhiên treo ngược trên bầu trời, vô số quy tắc hội tụ, hội tụ lại...

Phu Tử thoát khỏi trạng thái tượng đá điêu khắc, tay chấp sau lưng, đạp không bay lên, dưới sự chỉ lối của sông dài, đột nhiên xuất hiện.

Sức mạnh quy tắc của cả nhân gian cũng bắt đầu sôi sục, không nhịn được sôi sục.

Tất cả mọi người đều rung động, quay đầu nhìn về phía ánh sáng phóng vút lên trời kia, tất cả đều biến sắc.

Phương hướng từ vương triều Đại Chu.

Khâu Bĩ Cơ là phân thân cuối cùng của Vân Thái Thương không ngừng run rẩy: "Ta biết ngay, ta biết ngay mà!"

Quả nhiên Phu Tử vẫn còn giữ lại chiêu sau cùng!

Chỉ thấy Phu Tử bay lên trời, tay vồ một cái, vô sức quy tắc hóa thành dòng lũ, tập hợp vào trong tay ông, hóa thành một cái roi.

Râu tóc Phu Tử bay phát phơ, sống lưng thẳng thấp, từng bước lên trời, lơ lửng đối diện với số không bên trong bóng tối.

Số không bị bao phủ bên trong bóng tối nhìn Phu Tử cầm roi quy tắc bay lên trời, trong đôi mắt mang theo mấy phần kinh ngạc.

Mà trái tim mới vừa bình tĩnh lại của La Hồng.

Lại khó có thể tiếp tục giữ vững bình tĩnh được nữa.

P/S: Xin phiếu tháng, xin phiếu đề cử nóng hổi mới ra lò nha!

Vết nứt đen kịt vắt ngang bầu trời, giống như vực sâu treo lơ lửng, tạo cho người khác cảm giác uy hiếp không gì sánh kịp.

Mà bóng người đi ra từ trong vực sâu này càng mạnh mẽ, mạnh mẽ đến không thể tưởng tượng được, vượt xa giới hạn của nhân gian.

Bởi vì một cường giả Thiên Tôn từ thiên giới hạ xuống phạm trần, kẻ mạnh nhất khinh thường nhân gian, bị nghiền ép đánh chết, chính là cường giả đi ra từ trong vực này sâu này đã cường sát gã Thiên Tôn kia!

Có thể nói gã Thiên Tôn này là thâm hiểm nhất, nếu gã Thiên Tôn này không xuống phạm trần thì căn bản sẽ không chết, dù cho ở thiên giới thì

Thiên Tôn cũng là nhân vật mạnh mẽ, có thể xưng bá một phương.

Nhưng gã Thiên Tôn này lại bị chết thảm không rõ lý do.

Thiên Tôn chết thảm thật sự làm người khác chú ý, thế nhưng chuyện càng làm người khác chú ý hơn đó chính là Phu Tử vốn dĩ hóa thành tượng đá ở chùa Vong Xuyên đã phá vỡ phong ấn, xuất hiện ở thế gian!

Tất cả mọi người đều ngơ ngác!

Lúc trước một mình Phu Tử trấn áp phong ấn của ba giới, mạnh mẽ đến cỡ nào, bi tráng đến cỡ nào, liệu mình phong ấn Thiên Vương và Thi Vương, phong ấn ba năm.

Nhưng mà bây giờ kỳ hạn ba năm mới qua được bao lâu đâu, Phu Tử đây... sao lại thức tỉnh rồi?!

Lý Tu Viễn ngơ ngác, đờ đẫn nhìn Chính Khí Trường Hà xuyên qua bầu trời, nhìn dáng vẻ của Phu Tử đập lên Chính Khí Trường Hà, giờ tay ra một cái nắm lấy vô số quy tắc biến thành sợi roi quy tắc.

Lão nhân gia người... thì ra còn để lại hậu chiêu à?!

Chương 975: Lão đại của số hai cũng chính là lão đại của La Hồng

tại Y nhìn về phía của chùa Vong Xuyên, có thể nhìn thấy nơi Phu Tử rời đi, phong ấn của chùa Vong Xuyên cũng không hề rung chuyển gì lớn, vẫn được giữ lại.

Rất hiển nhiên, Phu Tử xé phong ấn mà ra, đó cũng là hậu chiêu mà Phu Tử để lại.

Lý Tu Viễn dở khóc dở cười.

Nói cách khác, tuy rằng vấn đề Nguyên Khôi Thiên Tôn giáng lâm nhân gian rất nghiêm trọng, thế nhưng thật ra đều nằm trong kế hoạch của Phu Tử?

Chỉ cần Phu Tử thức tỉnh, cầm sợi roi quy tắc trong tay, chỉ một gã Nguyên Khôi Thiên Tôn nhỏ bé thôi sợ là sẽ bị Phu Tử quật chết tươi!

Sức mạnh quy tắc của Nhân Hoàng rất mạnh, cũng không phải là Thiên Vương, căn bản không thể chống lại được.

Thế nhưng Lý Tu Viễn nhìn người cầm roi quy tắc, quay mặt lại đối diện với nhân vật vừa mới đánh chết một gã Thiên Tôn đang đứng bên cạnh La Hồng, trong lúc nhất thời y có hơi sợ.

Đại chiến đến đây, hẳn là sắp kết thúc rồi nhỉ.

Nhưng mà, nếu như bây giờ Phu Tử giao chiến với nhân vật thần bí này, Phu Tử sẽ bị đánh sao?

Lý Tu Viễn biến sắc, Nữ Đế, Ngô Thanh Hoa và những người khác cũng biến sắc, hiển nhiên bọn họ cũng đoán được tình huống như thế.

Còn có, tiếng thở của Phu Tử, bọn họ đều nghe thấy được, càng không nói gì.

Bên trên bầu trời, gió có chút lớn.

La Hồng lơ lửng, trong lòng có hơi lạnh.

Địch!

Sao Phu Tử lại xé phong ấn ra ngoài rồi? Chẳng phải nói ba năm sau mới có thể phá phong ấn à?

Vào giờ phút này La Hồng có chút ngơ ngác, nhìn Phu Tử khí thế hùng hổ đang đối đầu với số không, La Hồng chỉ cảm thấy áp lực của mình hơi bị lớn.

Số không mạnh tới cỡ nào?

La Hồng biết là rất mạnh, nhưng không có khái niệm khái quát, dù sao ngay cả nhân vật mạnh mẽ như Nguyên Khôi Thiên Tôn kia còn bị dễ dàng đánh nát, tuyệt đối là mạnh đến hết chỗ nói.

Phu Tử cũng mạnh, thậm chí cũng có thể gọi là vô địch mạnh nhất nhân gian.

Mà Phu Tử có thể điều khiển quy tắc, thế nhưng... trước đó số không đã nghiền nát quy tắc rồi!

"Phu Tử... lão gia người... tỉnh rồi à?"

La Hồng nhìn Phu Tử, vội vàng nói.

Phu Tử lại không hề để ý đến La Hồng, như gặp phải đại địch, tay ông cầm sợi roi quy tắc, roi quy tắc trong tay đang rung động mạnh mẽ, đó chính là bị hơi thở khủng bố trên người số không hấp dẫn.

Giống như sự kích động khi gặp được đối thủ.

Mặt La Hồng tối sầm xuống, đều là người mình, người kích động cái con khỉ gì!

Hình chiếu của số không bị bao trùm trong sương mù bóng tối dày đặc nhàn nhạt nhìn Phu Tử, trong đôi mắt của hắn ta đây rẫy ánh sáng của trí tuệ.

Đối với địch ý của Phu Tử, hắn ta cảm thấy đó chính là địch ý của chính tà không đội trời chung.

Số không biết thân phận của mình, chính là Tà Thần của Vùng Cấm Bóng Tối, mà người trước mặt này dường như là người điều khiển quy tắc nhân gian, đại diện cho chính đạo.

Nhưng mà, cũng chỉ đến thế mà thôi.

Phu Tử nhìn chăm chăm số không, nghiêm túc cùng kiên ky.

Thiên Vương?

Không, trong ngũ đại Thiên Vương của thiên giới, cũng không hề có một vị trước mặt này.

hơi thở của nhân vật trước mặt này cũng không thuộc về bất cứ một loại nào bên trong ngũ đại Thiên Môn.

Thậm chí, nhân vật trước mặt này mang lại một cảm giác áp lực vô hình cho Phu Tử. Phu Tử giơ sợi roi quy tắc trong tay lên, sức mạnh quy tắc ở xung quanh chồng chéo đan xen khắp quanh người ông, Phu Tử cũng cảm thấy không đúng, hơi chau mày lại.

"Thời gian ba năm... sức mạnh quy tắc sao vẫn còn dày đặc như vậy?"

Phu Tử nhíu mày, ông phát hiện điểm mù.

Theo lý mà nói, có thể kích thích được hậu chiêu ông đề lại sau cùng, vậy cũng chứng minh, quy tắc nhân gian đã sụp đổ, đại nạn của nhân gian đã ập đến.

Sẽ có rất nhiều Thiên Tôn giáng lâm nhân gian.

Phàm nhân bị nuôi nhốt, số mệnh nhân gian bị tước đoạt gần như không còn!

Cho nên Phu Tử mới có thể cảm nhận được tình huống quy tắc tan vỡ, mới có thể phá tan tượng đá để quay về nhân gian!

Cuối cùng, bây giờ Phu Tử lại phát hiện ra, sức mạnh quy tắc vẫn còn dày đặc như vậy!

Mặc dù yếu đi một ít so với ba năm trước, thế nhưng căn bản cũng không có khác biệt gì quá lớn!

Số mệnh nhân gian thậm chí còn thịnh vượng hơn!

Phu Tử hít sâu một hơi, bây giờ không phải là lúc để suy nghĩ những vấn đề này, nhân vật trước mắt này mới là vấn đề lớn nhất cần giải quyết.

Áp lực mà nhân vật trước mắt này đem lại cho ông không kém gì so với một vị Thiên Vương đi xuống nhân gian.

Tất nhiên, mới đầu Phu Tử cho rằng nhân vật này là tà vật sau lưng La Hồng.

Nhưng mà Phu Tử nhận ra được hơi thở của Tà Thần Nhị Cấp, còn hơi thở của nhân vật trước mắt này hoàn toàn khác với tà vật đứng sau lưng La Hồng.

Vì thế Phu Tử mới nghiêm túc như vậy.

Tà vật ngốc nghếch đáng yêu như kẻ trong biển ý chí của La Hồng thật sự có rất ít, tà vật đích thực đều là những thứ vô cùng độc ác, giết hại dân thường, tiêu diệt trời đất, đều có thể làm ra được.

Mà nhân vật trước mắt này nắm giữ sức mạnh như vậy!

"Các hạ... là người phương nào? Hoặc có lẽ là vật gì?"

Phu Tử trầm giọng nói.

Sợ roi quy tắc quân quanh người ông.

Số không bị bao phủ trong bóng tối nhàn nhạt nhìn ông, không hề lên tiếng.

La Hồng nghe thấy tiếng thở dài và câu hỏi của Phu Tử thì hơi ngớ ra, ba năm?

Phu Tử cho rằng đã qua ba năm nên mới phá phong ấn xuất hiện?

Địch!

Đâu mà ra ba năm chứ, ba tháng còn chưa đến nữa là, sao lại ba năm rồi!

Lão gia ngài bày tỏ... đi nhanh đi nào!

Tất nhiên La Hồng đã nhanh chóng suy nghĩ, dường như hiểu được một ít nguyên nhân trong đó.

Có lẽ là bởi vì sự xuất hiện của số không nên mới dẫn đến Phu Tử phán đoán sai thời gian.

Số không rất mạnh, thời điểm hấn ta xuất hiện, ép nát quy tắc, làm quy tắc trốn mất...

Có lẽ đúng thật là như thế, mới làm cho Phu Tử suy nghĩ sai lầm rằng quy tắc đã sụp đổ, thời gian ba năm đã đến rồi, vì thế nên phá phong ấn sớm hơn, trở về nhân gian sớm hơn!

Chương 976: Trời này, đất này, ánh sáng này, đều rất đẹp.

Không quan tâm đến La Hồng đang không ngừng thay đổi sắc mặt ở bên cạnh, Phu Tử nhìn số không đang ẩn mình trong bóng tối, hơi thở đè ép làm Phu Tử cũng cảm nhận được sự kiêng dè đối với số không, không hề trả lời.

Phu Tử hít sâu một hơi, xem ra không dễ nói chuyện rồi!

La Hồng muốn hiểu rõ được nguyên nhân, bèn muốn lên tiếng, nhưng Phu Tử lại liếc hắt một cái: "Tiểu La, trốn xa chút!"

"Quy tắc nhân gian vẫn còn, cũng không phải là nơi để bọn ngươi làm xằng làm bậy!"

Àm!

Phu Tử đột nhiên quất sợi roi quy tắc trong tay ra.

Giữa trời đất, bão táp đột nhiên nổi dậy!

Phu Tử giống như một ông lão khoác áo toại cô độc đứng im bên trên chiếc thuyền đang lênh đênh giữa biển cả, vung cần câu lên, khuấy đảo toàn bộ vòng xoáy cuộn cuộn bên trong lòng biển!

Mà giờ phút này sợi roi quy tắc chính là cần câu đó!

Mặt La Hồng lập tức đen lại.

Sao lại đấu võ rồi?

Phu Tử, đừng đánh người mình chứ! Xoạt!

Không khí trong chớp mắt bị xé toạc, đứt đoạn thành từng tắc, một roi này ẩn chứa sức mạnh quy tắc kinh khủng, khiến bầu trời của nhân gian gần như rung chuyển trong chớp mắt!

Trong hư không, đằng sau một cánh Thiên Môn.

Từng Thiên nhân đang quan sát, nhìn xuống, nhìn sức mạnh quy tắc đang xao động dưới nhân gian, không ngừng kinh hãi, không ngừng vui mừng!

Phu Tử này, người nắm giữ quy tắc, thật sự mạnh!

Sức mạnh quy tắc cỡ này mà hội tụ thì cho dù là Thiên Vương nhập cảnh thì e là cũng phải chịu thiệt rồi!

Nói cách khác, thật ra từ khi Nguyên Khôi Thiên Tôn bước vào nhân gian, kết cục của gã thật ra đã được quyết định từ lâu rồi!

Rất nhiều Thiên nhân không ngừng rửa thâm.

Nói cách khác, Phu Tử... mẹ nó còn đang đào hốt Phu Tử thật xảo trá!
Âm âm âm!

Số không nhìn sợi roi quy tắc đang đánh về phía hắn ta, trong đôi mắt toát lên một nét kinh dị.

Hắn ta giơ tay lên, vô số quy tắc quần quanh cánh tay của hắn ta, nhưng lại bị sức mạnh của hắn ta thoải mái đánh đứt ra từng mảnh.

Sợi roi quy tắc của Phu Tử giáng xuống, đánh xuống cánh tay của số không, nhưng mà trên cánh tay của số không loáng thoáng hiện ra một lớp giáp trụ màu đen ngưng tụ lại!

Sức mạnh quy tắc lập tức vỡ tan tành!

Sau đó bị số không trở tay bắt lại.

Bầu không khí trở nên giương cung bạt kiếm.

La Hồng thấy thế trong lòng cũng thấp thoáng lo lắng, tiếp tục như vậy không được, vì thế hét lớn một tiếng với số không: "Lão đại! Thủ hạ lưu tình!"

Phu Tử: ":

"

Có ý gì vậy?

Tiêu đề tử này... xem thường lão phu?

Số không đang ẩn mình bên trong sương đen cũng nhìn La Hồng một chút, lão đại?

Phạm nhân, người đang gọi Chỉ sao?

"Ngài là lão đại của số hai, cũng chính là lão đại của La Hồng ta!"

La Hồng cười xán lạn.

Số không lại rơi vào trầm tư, bắt đầu thất thần, hắn ta đang suy nghĩ ý tứ trong giọng nói của La Hồng.

Số hai có để lại dấu ấn Tà Thần bên trong biên ý chí của La Hồng, có lẽ, như vậy cũng là nội đúng.

La Hồng gọi hắn ta là lão đại cũng không có gì kỳ lạ cho lắm.

Nhưng mà cứ luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng lắm.

Thôi, ảnh hưởng không lớn.

Số không rất tò mò với La Hồng, chủ yếu vẫn là vì quyển sách dạ người bên trong biên ý chí của La Hồng, hắn ta luôn cảm thấy mình đã thấy nó ở đâu, nhưng mà mãi không nhớ được.

Thế nhưng có thể xác định một chuyện là, sách này rất thần bí, rất mạnh mẽ.

Kèm theo là số không cũng rất coi trọng La Hồng.

Tất nhiên cũng không chỉ có vậy, cũng là bởi vì La Hồng có thể kêu gọi được bọn họ thân ở trong Vùng Cấm Bóng Tối.

Đây mới là hy vọng lớn nhất.

Số không thả lỏng tay ra, Phu Tử chỉ cảm thấy cảm giác khủng bố khi bị bò cạp độc nhìn chăm chăm đột nhiên biến mất sạch, trong không hiểu vì sao thở phào nhẹ nhõm.

"Phu Tử, bởi vì có một vài tình huống bất ngờ xảy ra, vì thế ta mời vị tiên bối này đứng ra giúp đỡ... Hẳn không phải là kẻ địch, là đồng đội!"

Trước tiên La Hồng giải thích rõ ràng với Phu Tử rồi mới nói tiếp.

Phu Tử nghe thấy thế cũng liên tưởng đến chuyện La Hồng vốn dĩ tiếp xúc với tà vật kia, sắc mặt không khỏi sầm xuống.

Quả nhiên vẫn đi vào Tà đạo sao?

Lão phu cố gắng muốn đưa người về quỹ đạo như vậy, nhưng cuối cùng người vẫn đi sai đường.

Đệ tử của lão phu... sẽ không có đưa nào đi chính đạo sao.

Phu Tử ngược đầu nhìn trời, mất hết cả hứng.

Ông buông lỏng sợi roi quy tắc, nếu là đồng đội vậy không cần đánh nhau tiếp nữa, tất nhiên, Phu Tử cũng cảm thấy cho dù mình có cầm sợi roi quy tắc thì dường như cũng chưa chắc là đối thủ của vị trước mặt này.

Trong lòng Phu Tử vô cùng nặng nề, sao tà vật mà La Hồng tiếp xúc ngày một lớn mạnh vậy, tiếp tục như thế thì La Hồng sẽ bị sức mạnh tà vật hấp dẫn, hoàn toàn sa vào bẫy môn tả đạo.

Không được, lão phu phải nghĩ ra cách nào đó để La Hồng cảm nhận được sức mạnh của chính đạo.

Phu Tử cũng rơi vào trầm tư.

Sức mạnh có thể sánh ngang với tà vật trước mặt này, có lẽ, chỉ có sức mạnh của Nhân Hoàng...

Phu Tử nheo mắt lại, trong lòng lóe lên một ý nghĩ, mộ Nhân Hoàng!

Khí hắc ám đang không ngừng tràn, số không tỉnh lại từ trong suy tư, không nhìn La Hồng cũng không nhìn Phu Tử.

Hắn ta nhìn lướt qua trời đất nhân gian, lại ngẩng đầu lên, ngược nhìn trời xanh.

Ánh mắt thâm thúy, dường như muốn nhìn xuyên qua tất cả trong trời đất.

Hắn ta thấy được thiên giới, thấy được trời đất mênh mông bạt ngàn.

Cho dù là La Hồng cũng có thể cảm nhận được sự thất vọng toát lên bên dưới lớp sương mù tối tăm dày đặc này.

"Trời này, đất này, ánh sáng này, đều rất đẹp."

Số không thờ dài.

"Sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày, các huynh đệ tử muội... sẽ ra khỏi bóng tối, cảm nhận được sự tự do trong trời đất."

Số không nỉ non.

Chương 977: Thiên nhân... Sao lại chết nhiều như vậy?

Sau một khắc, hắn dứt khoát xoay người bước về phía vết nứt từ hư không kia.

Hắn ta muốn quay về rồi.
Không quay về nữa thì sẽ xảy ra chuyện lớn.
Lần này xem như đi ra hóng gió một chút.

Phu Tử cũng tỉnh lại khỏi suy tư, nhìn số không sắp rời đi, cảnh giác trong ánh mắt cũng bắt đầu tản đi.

Áp lực quá lớn, sự tồn tại của nhân vật này còn tạo áp lực lớn hơn cả một Thiên Vương!

Âm ảm ảm!

Khe nứt to lớn cũng bắt đầu khép lại bên trên khung trời.

Bóng dáng của số không đứng lặng bên trên miệng vết nứt, từng chút từng chút bị bóng tối vô tận nuốt chửng.

Đôi mắt của hắn ta đang quan sát nhân gian, quan sát La Hồng, quan sát tất cả.

Cuối cùng ánh mắt nhìn chằm chằm La Hồng.

Hắn ta giơ tay lên, cong ngón tay búng một cái.

Sau đó La Hồng lập tức cảm nhận được, một ngón tay bắn vào trong biển ý chí của hắn, điểm vào bên trên dấu ấn Tà Thần bị tan nát tả tơi của Tà Thần Nhị Cấp.

Một vết lại một vết hắc ám quán quanh bên trên, khiến dấu ấn Tà Thần sắp bị vụn vỡ của Tà Thần Nhị Cấp hoàn toàn lạnh lặn và vững chắc "Dấu ấn của số hai sẽ không bị phá hủy, đây là tự do của y."

"Người sử dụng pháp thuật cần phải trả một cái giá khổng lồ, có điều nếu người đã gọi Chỉ một tiếng lão đại thì không cần đánh đổi nữa..."

"Cố gắng sống sót, hy vọng có một ngày ngươi và ta có thể đường đường chính chính gặp lại."

"Đây chính là bản đồ đi đến Vùng Cấm Bóng Tối."

"Chỉ đợi ngươi"

Số không ẩn mình trong bóng tối nói.

Hắn ta vẫn còn mang theo hy vọng, tuy rằng không biết đến ngày đó cần biết bao nhiêu thời gian, có lẽ là vạn năm, mười vạn năm...

Bây giờ La Hồng trong mắt hẳn vẫn còn quá nhỏ bé.

Vừa nói dứt lời, trong biến ý chí của La Hồng, một chỉ số không điểm xuống nổ tung, có vô số tia sáng màu đen hội tụ, cuối cùng hóa thành một hạt châu.

Bên trong hạt trong có từng tia từng tia ánh sáng, hợp lại thành một tấm bản đồ.

Đó chính là bản đồ đi đến Vùng Cẩm Bóng Tối, hơi thở bóng tối quanh quẩn, giống như từ thuở xưa lưu truyền đến bây giờ.

Trong hư không, vết nứt giống như vực sâu ác ma đột nhiên khép lại, bóng tối trong trời đất đột nhiên rút đi giống như thủy triều.

Bóng tối lui sạch, ánh sáng hiện ra.

Mà La Hồng vốn dĩ cảm thấy bị hút cạn, thân thể loạn choạng lão đảo cũng chớp mắt hồi phục lại ngay khi số không rời đi.

Tất nhiên, cái giá vẫn phải có, sức mạnh Tà sát bên trong Thánh Tà Động Thiên bị hút cạn rồi.

Một giọt cũng chẳng còn.

La Hồng hút nhiều Tà sát bên trong Tà Đế Động Thiên như vậy, vào đúng lúc này, lại tiêu hao hết toàn bộ.

Số không này... so với Ma Kiếm tiêu tử tử còn biết hút hơn đây!

Có điều ngấm lại cũng phải, số không và Ma Kiếm tiêu tử tử cũng không phải nhân vật cùng một cấp bậc.

"Hy vọng có một ngày đường đường chính chính gặp lại?"

La Hồng nỉ non câu nói này, sắc mặt có chút quái lạ.

Lẽ nào lần này gặp mặt không phải là đường đường chính chính sao?

Chúng ta còn lén lút lút lút à?

Hoặc có lẽ ý của số không là, hy vọng có thể gặp lại La Hồng hẳn ở sào huyệt Tà Thần?

Không hổ là số không thích suy tư, nói chuyện... rất có nghệ thuật.

Mà trong biến ý chí của La Hồng.

Dấu ấn của Tà Thần Nhị Cấp đang dở sống dở chết hoàn toàn khôi phục như cũ.

"Khả khả khả!"

"Tiểu La gốc nghềch, Chỉ về rồi đây!"

Giọng nói của Tà Thần Nhị Cấp khuấy động trong biến ý chí của La Hồng.

Bạn này, ý thức của Tà Thần Nhị Cấp ẩn chứa bên trong dấu ấn gần như sắp biến mất rồi, không ngờ rằng trước khi lão đại rời khỏi lại giúp y phục

hồi lại như cũ.

Không hổ là lão đại.

Phân thân của La Hồng trong biến ý chí nhìn về phía Tà Thần Nhị Cáp, cười nói: "Đó là... số không?"

"Đúng, là lão đại của Chỉ đó, là nhân vật mạnh mẽ nhất mà Chỉ từng gặp được! Mạnh như thế nào thì Chỉ cũng không biết!"

"Cho đến nay vẫn vậy, không có nhân vật nào có thể khiến cho lão đại dùng hết sức mình ra tay chiến đấu!"

"Tiểu La ngọc nghêch, người cũng cảm nhận được chứ? Có sợ không? Thấy run chưa?"

Tà Thần Nhị Cáp vô cùng hưng phấn.

La Hồng nghe xong không khỏi hít sâu một hơi.

Mạnh như vậy à?

Có điều cũng đúng, chỉ là một hình chiếu mà đã có thể dễ dàng nghiền nát một gã Thiên Tôn, thậm chí còn làm cho quy tắc trốn đi, nhân vật như vậy..., cấp độ chắc chắn cực cao!

Cấp độ Hoàng sao?"

Ánh mắt La Hồng lóe lóe, trước đó Tà Thần Nhị Cáp nói y ở cấp độ Nhân Hoàng, La Hồng tổng hợp tất cả phán đoán, có thể Tà Thần Nhị Cáp đang giả ngâu hoặc khoác lác.

Có lẽ số không này mới thật sự là cấp độ "Hoàng"!

Không hỏi dò thêm nhiều chuyện liên quan đến số không nữa, La Hồng suy đoán, bên trong sào huyệt Tà Thần có lẽ còn có rất nhiều Tà Thần xếp theo số thứ tự.

La Hồng lùi ra khỏi biến ý chí.

Thế giới bên ngoài.

Phu Tử lơ lửng, ông phá vỡ phong ấn rồi, lơ lửng trong không trung, từng đường sức mạnh quy tắc quán quanh trên người ông.

Phu Tử đang quan sát xung quanh, ông thấy được núi Côn Lôn bị san thành bình địa, thấy được rất nhiều xác chết của các tu sĩ nhiễm đỏ cả mặt đất, cũng nhìn thấy rất nhiều xác chết của Thiên nhân phun đầy máu vàng.

Phu Tử hít sâu một hơi, Thiên nhân... Sao lại chết nhiều như vậy?!

Phu Tử nhìn xa xa, thấy được Lý Tu Viễn hoàn thành lần Niết Bàn thứ hai, nắm giữ sức chiến đấu ở đỉnh cao Bán Tôn, còn có Nữ Đế đột phá vào Bán Tôn, Ngô Thanh Hoa, Đại Chu Thiên Tử cùng những người khác...

Nhân gian cũng đã xảy ra không ít thay đổi.

Thế nhưng điều làm Phu Tử đen mặt đó chính là, những biến hóa này dường như cũng không phải hoàn thành trong vòng ba năm.

"Cách thời gian lão phu phong ấn Nam Thiên Vương... Vẫn chưa qua tới ba tháng?"

Phu Tử một mặt mờ mịt.

Chưa tới ba tháng sao?

Ông đánh đổi lớn như vậy, nhưng chỉ duy trì phong ấn chưa đến ba tháng?

Chương 978: Lão đại của số hai cũng chính là lão đại của La Hồng

ta!

Điều này làm cho Phu Tử có mấy phần đau lòng, cảm giác thất lòng đổ máu này không hiểu vì sao làm người ta hoảng hốt.

Sau khi số không rời khỏi, uy thế trong trời đất cũng bắt đầu tản đi, người người lại có thể lơ lửng giữa trời.

Lý Tu Viễn, Nữ Đế, Ngô Thanh Hoa và những người khác đều bay lên trời, lơ lửng bên trên trời xanh, đối diện Phu Tử.

La Hồng cũng mở mắt ra, ý chí thoát khỏi biên ý chí "Thời gian mới trôi qua chưa đến ba tháng, khoảng thời gian này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Phu Tử nhìn về phía Lý Tu Viễn, hỏi Trên mặt Lý Tu Viễn cũng toát lên mấy phần cười khổ, y cũng không hề nghĩ đến, Phu Tử lập tức phá phong ấn.

Trước đó Phu Tử sắp xếp hậu sự với y, Lý Tu Viễn cũng hiểu rất rõ, Phu Tử vì phong ấn Nam Thiên Vương mà bỏ ra bao nhiêu đánh đổi.

Mà tất cả những điều này đều liên quan rất lớn đến tiêu sư đệ.

La Hồng lại không hề nghe bọn họ nói chuyện phiếm.

Thiên nhân bại lợi, cung Côn Lôn cũng diệt rồi.

Hơn nữa lần này chiến đấu, La Hồng đột phá vào Ngũ Cảnh Lục Địa Tiên, tu vi của bản thân và sức chiến đấu nhận được sự tăng cấp cực lớn, La Hồng cũng khá là thỏa mãn.

Thu hoạch khá dồi dào.

Điều đáng tiếc là gã Nguyên Khôi Thiên Tôn đã chết đi kia cũng không khởi động phần thưởng quy tắc của nhân gian, nếu có thể khởi động phần thưởng, vậy mây quy tắc này tất nhiên rất lớn!

Có điều không có mây quy tắc thì tuy rằng La Hồng có chút tiếc nuối, nhưng trái lại cũng không có quá nhiều đáng tiếc.

Trái lại là giết chết nhiều Thiên nhân như vậy, cái chết của Nguyên Khôi Thiên Tôn, thật ra cũng có quan hệ gián tiếp với La Hồng, nên cũng cung cấp tội ác cho La Hồng.

Vì thế, điều La Hồng mong đợi nhất bây giờ chính là sách da người sắp cập nhật.

Hắn rất muốn biết bên trong sách da người, phần thưởng tội ác của hắn sẽ đạt đến mức nào!

Ít nhất cũng có thể đổi được Thiên Ma Bất Diệt Thể lần nữa nhỉ.

Nghĩ đến tội ác, đôi mắt La Hồng nhất thời nhắm lại, nhìn về phía của vương triều Đại Chu.

Chỗ ấy... còn có một con sóng tội ác có thể thu gặt!

Cùng với La Hồng đột phá vào Lục Địa Tiên, sáu cảm giác cũng trở nên ngày một mạnh mẽ, dù cho có ở khoảng cách xa như thế thì La Hồng cũng có thể cảm nhận được rõ ràng oán niệm của phân thân thứ tư của Vân Thái Thương.

Đây chính là oán niệm của ông đối với La Hồng!

Oán niệm lớn như thế, tội ác có thể thu nhận được... Tất nhiên không thấp rồi!

Âm!

Tà kiếm của La Hồng vừa mới vung ra, nhảy lên một bước, ngự kiếm bay lên.

Trong phút chốc, giống như lưu hỏa xé toạc khung trời, nhanh chóng bắn vọt về phía của vương triều Đại Chu.

Lý Tu Viễn cùng những người khác nhìn lại, nhìn thấy nơi mà La Hồng muốn tới, cũng lập tức hiểu rõ mục đích của La Hồng.

La Hồng tính đi tìm phân thân thứ tư của Vân Thái Thương để tính sổ, cũng chính là Khâu Bĩ Cơ để tính sổ.

Lý Tu Viễn cùng những người khác nở nụ cười, có La Hồng ra tay, trái lại bọn họ cũng không cần quá lo lắng, mặc dù Khâu Bĩ Cơ là phân thân thứ tư của Vân Thái Thương, thế nhưng La Hồng bây giờ, bàn về sức chiến đấu thì Bán Tôn tâm thường chưa chắc là đối thủ.

Vì thế... bọn họ cũng không có gì lo lắng quá nhiều.

Vương triều Đại Chu.

Viện Tị Thiên!

Khi Khâu Bĩ Cơ thấy Phu Tử phá tan phong ấn xuất hiện, sắc mặt ông lập tức trở nên vô cùng dữ tợn, ông lập tức biết rằng Phu Tử kẻ này còn để lại hậu chiêu!

Không ngờ rằng phân thân thứ tư này của ông thật ra cũng đã bị tính toán!

Phu Tử, ngươi là ma quỷ à!

Vân Thái Thương cảm thấy mình quá khổ.

Mà lúc La Hồng ngự kiềm đánh tới, Khâu Bĩ Cơ tức phân thân thứ tư của Vân Thái Thương không chút do dự xoay người bỏ chạy.

Ông hận Phu Tử.

Thề nhưng ông cũng căm hận La Hồng!

Phân thân Văn Thiên Thành bị La Hồng giết chết, phân thân Tà Đế cũng bị La Hồng tru diệt.

Bây giờ, ngay cả phân thân cuối cùng này cũng không buông tha sao?!

Oán niệm của Vân Thái Thương lập tức cuộn cuộn ngút trời.

Thậm chí còn vượt hơn cả oán niệm của ông đối với Phu Tử.

La Hồng cảm nhận được cơn oán niệm rùng rục này, trên mặt lập tức toát ra sắc mặt vui mừng!

Nhiệt tình thế à!

Không giết người thì giết ai?!

Âm!

Bên trên bầu trời đô thành của vương triều Đại Chu.

La Hồng trong chớp mắt phóng đến như lưu hỏa, trong đô thành, rất nhiều bách tính nhìn mà ngẩn ngơ.

Chỉ thấy La Hồng áo trắng tóc trắng bay bay, khí Chính Dương cả người óng ánh như hào quang nhật nguyệt, da thịt óng ánh sáng chói, không nhiễm bụi trần, thoát tục siêu phàm, như thần như tiên!

Có điều, đôi mắt với Khâu Bĩ Cơ đang bỏ trốn, La Hồng lại không thèm quan tâm hình tượng nở nụ cười "hề hề", muốn chạy trốn à?

Di Hình Hoán Ảnh bắn ra, trong chớp mắt La Hồng đã trao đổi vị trí với Tà Ảnh bò ra từ trong bóng dáng của Khâu Bĩ Cơ.

Nguy cơ tử vong đến gần Khâu Bĩ Cơ, cảm giác nguy hiểm nồng nặc làm Khâu Bĩ Cơ hoảng sợ.

La Hồng bây giờ giống như thú dữ mạnh mẽ.

Ông đột nhiên vút ra gương Giam Thiên!

Nhưng Tà Kiếm trong tay La Hồng đột nhiên đâm ra, Tà Kiếm là binh khí Bán Thánh, sau khi va chạm với gương Giam Thiên, trong chớp mắt đục thủng gương Giam Thiên!

Thần binh của cung Côn Lôn kia lúc này hoàn toàn hỏng mất!

Xi xì!

Mà một chiêu kiếm của La Hồng đục thủng gương Giam Thiên, tiện thể còn xuyên qua đầu của Khâu Bĩ Cơ Mũi kiếm xuyên thấu mi tâm, máu tươi chảy ròng ròng.

La Hồng cười cười, giơ tay lên, bấm tay trên chuôi kiếm bấm ra.

Giết ngay lập tức!
Lại một làn sóng tội ác, đến tay.
Sức chấn động bùng nổ.
Âm!

Đầu của Khâu Bĩ Cơ đột nhiên nổ tung, biển ý chí cũng theo đó mà chia
năm xẻ bảy!

P/S: Xin phiếu tháng, phiếu đề cử nóng hổi mới ra lò nhé!

Chương 979: Phu Tử đột này... quá nham hiểm!

Phân thân cuối cùng của Vân Thái Dương là Khâu Bĩ Cơ cũng đã chết. Bị một chiêu kiếm của La Hồng đóng đinh, không hề có sức chống đỡ, thậm chí ngay cả thân binh cung Côn Lôn - gương Giam Thiên cũng đã bị một chiêu kiếm của La Hồng đâm thủng.

Thân binh của cung Côn Lôn thì khá tốt, nhưng Tà Kiếm của La Hồng lại là binh khí Bán Thánh, được chế tạo từ rất nhiều thân binh hòa hợp lại, chất lượng tất nhiên vô cùng cao, đâm thủng một cái gương Giam Thiên cũng chẳng phải là chuyện gì khó khăn.

Mây máu cuộn cuộn, cái chết của Khâu Bĩ Cơ vẫn dẫn đến sắc trời thay đổi, dù sao ông cũng là một vị Lục Địa Tiên.

Mà Khâu Bĩ Cơ bỏ mình, màn kịch lớn chinh phạt Côn Lôn cuối cùng cũng hạ màn.

Tất cả tu sĩ nhân gian đều có chút hoảng hốt, ai cũng không ngờ rằng trận chiến này mọi người lại có thể chiến thắng sáng khoái hả hê như vậy.

Đúng vậy, chính là dùng sáng khoái hả hê để hình dung.

Dù cho Thiên nhân đứng đằng sau cung Côn Lôn cũng không thể ngăn cản được chiều hướng hủy diệt.

Cung Côn Lôn sụp đổ, tan thành mây khói, mà Thiên nhân xuống nhân gian cũng chết hết toàn bộ, tuy rằng Thiên môn vẫn treo lơ lửng giữa bầu trời cao cao, nhưng không có Thiên nhân nào dám tùy tiện bước vào nhân gian nữa.

Tu sĩ nhân gian dùng một trận thắng sáng khoái tràn trề để bảo vệ tôn nghiêm của nhân gian.

Sau khi La Hồng giết Vân Thái Thương thì không hề nán lại lâu ở vương triều Đại Chu.

Trận chiến này La Hồng cũng đã thu hoạch được rất nhiều, hắn đột phá lên Lục Địa Tiên, còn khám phá ra được một vài bí mật có liên quan đến Tà Thần, quen biết được số không - lão đại của Tà Thần, ôm được đùi lớn.

Điều quan trọng nhất là La Hồng cảm nhận được Sách Da Người trong biên ý chí đã hoàn thành bảo vệ cập nhật, dường như đã xảy ra thay đổi cực kỳ lớn.

La Hồng rất chờ mong, điều hắn chờ mong chính là tội ác mà mình thu gom được, tất nhiên, La Hồng đã gần như buông tha cho danh tiếng tội ác, điều hắn đang để ý đó chính là đối tượng mà tội ác nhắm đến.

Sức mạnh của đôi tượng mục tiêu càng mạnh thì đạt được càng nhiều tội ác.

Trận chiến này, số Thiên nhân bị La Hồng giết đã nhiều hơn mấy chục, còn giết thêm cả mấy vị Bán Tôn, thậm chí đến cả Nguyên Khôi Thiên Tôn bị chết thảm thật ra cũng có dính dáng đến La Hồng.

Vì thế La Hồng vẫn có chút chờ mong, hẳn chờ mong đến lúc mình đổi được Thiên Ma Bất Diệt Thể hoàn chỉnh.

Đơn giản chỉ là Thiên Ma nhất chỉ đã đủ mạnh mẽ đến tột độ, không gì có thể ngăn trở, thậm chí ngay cả đầu của Tà Đế cũng bị đâm nổ tung.

Thiên Ma Bất Diệt Thể hoàn chỉnh này một khi đã đổi được thành công, vậy La Hồng hẳn... có phải là có thể đấu với Thiên Vương không?!

La Hồng về đến phế tích cung Côn Lôn.

Thời gian hẳn giết Khâu Bì Cơ cũng không tiêu tốn là bao, chủ yếu vẫn là vì sức mạnh của Khâu Bì Cơ quá yếu, La Hồng căn bản không cần tiêu tốn quá nhiều sức lực.

Mà mấy người Lý Tu Viễn và Phu Tử cũng đã hoàn thành tự thuật cùng giao lưu.

Lý Tu Viễn báo lại tất cả những chuyện sau khi Phu Tử hóa thành tượng điêu khắc trấn áp tam giới, thế nhưng thực tế cũng không có cái gì để nói, dù sao thời gian trôi qua cũng không tính là dài lắm, dăm ba câu đã nói gần hết rồi.

Về mặt Phu Tử toát lên sự phức tạp.

Cảm nhận lớn nhất của Phu Tử đó chính là... Mất nhà rồi.

La Hồng dọn sạch cả Tắc Hạ học cung rồi.

Chẳng trách lúc hóa thân thành tượng đá lại có cảm giác thân thể bị hút sạch, còn chẳng hiểu vì sao xuất hiện tâm tình phức tạp như nhân gian không đáng...

"Chẳng trách người này có thể dễ dàng trấn áp Thiên nhân, hóa ra lấy được núi sách và truyền thừa của Khô Chu...

Phu Tử lắc lắc đầu, đây là điều ông thật sự không ngờ, cho dù là Phu Tử ông cũng rất khó sử dụng hai Thánh binh, nhưng mà La Hồng lại lấy được truyền thừa của Thánh binh.

Phu Tử vừa nghĩ đến đây thì trong đôi mắt lại lóe lên ánh sáng ước ao, có lẽ vẫn còn có hy vọng.

Tuy rằng La Hồng bị sức mạnh của tà vật hấp dẫn, thế nhưng sức mạnh của núi sách và Khô Chu cũng là không thể nghi ngờ, sự hấp dẫn của binh khí Thánh Nhân, có lẽ có thể làm La Hồng hồi tâm chuyển ý thì sao?

Phu Tử cảm thấy mình cũng quá khó khăn.

Từng có lúc, La Hồng vẫn chỉ là một thiếu niên gà mờ mới bước vào con đường tu hành, khi đó La Hồng ngoan ngoãn biết bao nhiêu, thật lòng khâm phục thì bái ông làm thầy.

Mà bây giờ... Haiz.

Đệ tử khóa này, thật sự quá khó dìu dắt.

Bên trên phế tích cung Côn Lôn, từng bóng người lơ lửng, bầu không khí toát lên vài phần nhiệt liệt.

Nữ Đế, Ngô Thanh Hoa, Thiên Tử Đại Chu, Tiêu Lục Ngũ và những cường giả khác đều toát lên vẻ hung phấn, trong hung phấn còn xen lẫn chút mờ mịt không dám tin tưởng.

Thắng rồi!

Tu sĩ nhân gian... thế mà chiến thắng rồi!

Nhân gian đấu với Thiên giới, nhân gian lại giành được thắng lợi!

Tuy rằng nhân gian cũng có rất nhiều người tu hành chết trận, thế nhưng so với Thiên nhân, Thiên Tôn của Thiên giới ngã xuống thì sự đánh đổi của nhân gian căn bản có thể bỏ qua không tính.

Mọi người không có buồn rầu sâu nặng, dù sao chiến tranh nào mà không có người chết, đây chính là một cuộc chiến tranh!

Cuộc chiến tranh giữa tu sĩ nhân gian và Thiên nhân Thiên giới!

Phu Tử lơ lửng, thở dài cảm khái.

Sau đó ngược đầu lên nhìn về bầu trời.

Thiên môn đóng chặt, đám Thiên nhân đều rút cổ về, lần này xem ra Thiên giới đã bị đánh sợ rồi.

Ánh mắt Phu Tử thâm thúy, thật ra cũng đã đoán ra được một số chuyện.

"Cũng được, sự xuất hiện của số không đủ khiến những tên cường giả bên trên Thiên giới kia kiêng kỵ một quãng thời gian, ít nhất là những lão già ấy cũng sẽ hiểu, nước nhân gian, vẫn rất sâu"

Phu Tử cười cười.

Chương 980: Ba trăm vạn tội ác sao!

Các tộc Thiên giới bị khiếp sợ, trái lại cũng xem như là một tin tốt, ít nhất nhân gian có thể lấy được một khoảng thời gian nghỉ ngơi xả hơi.

La Hồng quay lại.

Trên mặt toát lên hưng phấn, bên trên mũi kiếm Tà Kiếm còn có máu tươi nhỏ giọt tí tách, đó là máu của Khâu Bửu Cơ.

"Giết chết cũng tốt."

Phu Tử cũng không rút roi quy tắc lại, áo bào phồng lên, râu tóc phát phơ, nhìn La Hồng một chút, Phu Tử nhàn nhạt gật đầu.

Bản thể của Vân Thái Dương còn bị trấn áp bên trong bí cảnh Địa Tạng.

Toàn bộ phân thân đều bị tiêu diệt, bố cục Vân Thái Thương sắp đặt ở nhân gian xem như đã hoàn toàn bị hủy diệt, trái lại cũng không nhắc lên sóng lớn là bao.

"Sự phụ, người phá phong ấn ra ngoài, có khi nào sẽ dẫn đến phong ấn bị phá hủy hay không? Để cho Địa Ngục Thi Vương và Nam Thiên Vương cũng phá phong ấn ra ngoài?"

Lý Tu Viễn như nghĩ đến điều gì đó, có chút lo lắng hỏi.

Nữ Đế, Ngô Thanh Hoa và những người khác cũng lo lắng nhìn sang, tuy rằng Nguyên Khôi Thiên Tôn đã chết rồi nhưng sức mạnh khủng bố bộc phát ra khi mới nhập cảnh cũng để lại ấn tượng sâu sắc cho bọn họ!

Sức mạnh cảnh giới Thiên Tôn, nếu không có quy tắc nhân gian hạn chế thì quả nhiên là mạnh mẽ đến đáng sợ!

Dồi núi lấp biển cũng hoàn toàn có khả năng.

Mà mới là Thiên Tôn đã mạnh như thế, còn Thiên Vương và Thi Vương bên trên Thiên Tôn sẽ khủng bố đến mức nào nữa?

Mọi người không dám tưởng tượng.

"Không sao, sau đó lão phu vẫn có thể tiếp tục tọa trấn chùa Vong Xuyên, tiếp tục duy trì phong ấn, trước đó khi còn ở trạng thái hóa tượng, có thể trấn áp nhiều lắm là một năm nửa năm, bây giờ giải trừ trạng thái hóa tượng, hơn nữa quy tắc suy yếu, đại khái còn có thể trấn áp khoảng chừng một năm đi."

Phu Tử hồ hững nói.

Phong ấn còn có thể duy trì, còn có thể tiếp tục trấn áp?

Điều này trái lại làm mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Thế nhưng nghĩ đến thời gian trần áp phong ấn rút ngắn chỉ còn một năm, sắc mặt của mọi người không khỏi trầm trọng xuống.

Bọn họ thật sự vui không nổi.

Thiên Tôn đáng sợ như vậy, một khi nhân gian đã không còn Nhân Hoàng quy tắc bảo vệ, Thiên Tôn Thiên Vương thì nhau nhập cảnh, ai có thể cản được?

Thời gian một năm có đủ để nhân gian sinh ra được nhân vật cấp bậc Thiên Vương sao?

Cho dù là Lý Tu Viễn cũng cảm thấy vô cùng nặng nề, trong lòng không hề có một chút niềm tin nào.

Tuy rằng y đã hoàn thành hai lần Niết Bàn, thế nhưng kêu y đánh với cường giả cấp bậc Thiên Tôn thì y vẫn không đánh lại.

Kêu y trong vòng một năm đạt đến trình độ sánh ngang với Thiên Vương, trên căn bản là không thể.

Nằm mơ cũng không nhanh như vậy đâu!

Còn về tiểu sư đệ La Hồng?

Cũng rất khó khăn, bây giờ La Hồng chỉ mới ở Ngũ cảnh Lục Địa Tiên... Cách Thiên Vương còn kém xa lắm.

Phu Tử trái lại không hề nói gì, tình hình thay đổi cũng có hơi ngoài dự tính của ông, nhưng mà dưới cái nhìn của ông thì tình hình hôm nay vẫn xem là tốt đẹp.

Bởi vì trong dự tính của ông, ông giải trừ trạng thái hóa đá, vậy cách ngày quy tắc biến mất thật sự cũng không còn xa xôi, đó là tình hình tốt nhất.

Mà bây giờ còn có một năm làm bước đệm, vậy vẫn xem như là tình huống vô cùng lý tưởng.

Bồng nhiên.

Có một luồng hơi thở khủng bố tràn ngập.

Phu Tử bỗng nhiên ngừng đầu lên nhìn về phía bầu trời trên đỉnh đầu.

Chỉ thấy bốn cánh Thiên Môn khổng lồ vắt ngang bầu trời, vô số quy tắc đan dệt ra giống như sấm chớp đánh vào công trời.

Mà đằng sau cánh cổng loáng thoáng có nhân vật vô cùng vĩ đại hiện ra.

Có Phật Đà, có Thần Long, có Yêu Khí Xung Thiên, cũng có Thần Quang Mạn Mạn.

Ánh mắt Phu Tử lóe lên, cười cười.

Sau đó ông nhìn liếc rất nhiều Bán Tôn ở đây.

"Các vị đều là hy vọng của nhân gian, cùng lão phu lên"

Mọi người ngó ra.

Có điều Phu Tử không giải thích gì với bọn họ, khí lưu quanh người chuyển động, bắt đầu không ngừng bay lên, bay lên...

La Hồng trái lại không để ý lắm, giờ phút này tâm trí của hắn đang đắm chìm vào sách da người vừa hoàn thành xong bảo vệ cập nhật.

La Hồng cũng đã hơi quên mất đây là lần thứ mấy sách da người bảo vệ cập nhật.

Dù sao mỗi lần cập nhật sách da người cũng có chút thay đổi là được rồi, tất nhiên là thay đổi theo chiều hướng tốt, giống như trang chứa đồ kia, chức năng của không gian chứa đồ tuy rằng không mạnh mẽ lắm, thế nhưng... Thắng ở thực dụng, hơn nữa còn có thể giải quyết không ít vấn đề phiền phức cho La Hồng, ví dụ như sắp xếp hoa tinh hoa sinh mệnh vân vân.

Nói đến tinh hoa sinh mệnh còn đang chiến đấu với Tà Đế, toàn bộ tinh hoa sinh mệnh của La Hồng đều đã tiêu hao hết, điều này làm La Hồng nghĩ rằng không biết lúc nào mình mới có cơ hội đi vào Dòng Sông Thời Không để rót đầy tinh hoa sinh mệnh.

Tinh hoa sinh mệnh là đồ tốt mà.

Bất kể nói thế nào đi nữa, sự xuất hiện của trang chứa đồ đối với La Hồng mà nói thì vẫn có tầm quan trọng rất lớn.

Cho nên lần này La Hồng cũng khá chờ mong sự cập nhật của sách da người.

Không những chờ mong mình đã đạt được bao nhiêu tội ác mà còn mong chờ hơn là sách da người liệu có xuất hiện chức năng mới nào không!

Tâm thần của La Hồng chìm nổi trong biến ý chí.

Tâm thần khê động.

Sách da người nhất thời sáng lên rực rỡ, bên trên có sáu chữ cái lớn màu đỏ trôi nổi nhấp nháy.

"Bảo vệ cập nhật đã xong."

Trong lòng La Hồng vui vẻ.

Mở sách da người ra.

Đập vào mắt chính là bảng trang danh sách.

Nhân vật: La Hồng Tội ác: +3080888 Cấp độ: 15 (5 phần thưởng đang đợi nhận)

Tên gọi: Đại ác nhân Tên nghề nghiệp: Tà Linh Chú Kiếm Sư (cấp 2)

Chủng tộc: Loài người (người phạm), A Tu La (đã kích hoạt)

Động thiên: Thánh Tà Động Thiên Năng lực: , Công pháp tu hành: ,, Tu pháp tinh thần:

Pháp thuật: , Kiếm pháp: , , Cảnh giới: Ngũ cảnh (Tà Tiên), Khai Đạo Năm Ngàn Dặm (Kiếm, Nho, Võ, Phật, Đạo)

La Hồng nhìn lướt qua, phát hiện không có thay đổi gì quá nhiều, thông tin cơ bản cũng không thay đổi nhiều lắm.

Sau đó La Hồng nhìn vào cột tội ác, mới liếc nhìn thôi thì La Hồng đột nhiên thở gấp.

Ba trăm vạn tội ác sao!

Chương 981: Tuyên chiến? Không... chỉ là đàm phán thôi.

So với trước thì nhiều hơn hai trăm vạn, cuộc chiến san bằng tiêu diệt cung Côn Lôn này lại khiến cho hắc thu hoạch được nhiều tội ác như thế.

Song cẩn thận suy nghĩ lại thì cũng gần xấp xỉ, chủ yếu là vì giết nhiều cường giả, Tà Đế cấp bậc đỉnh cao bán Tôn, Thiên nhân Bán Tôn cũng có mấy tên, cuối cùng còn cộng thêm cả Nguyên Khôi Thiên Tôn nữa!

La Hồng cảm thấy số liệu này vẫn xem như là phù hợp.

Có lẽ danh tiếng tội ác vẫn còn hơi yếu một chút nhỉ?!

Vừa nghĩ đến đây, La Hồng lập tức thấy hơi lo lo, phải nhanh chóng đổi thành phần thưởng, đối với tình huống của La Hồng vẫn nắm chắc, không phải bị người khen ngợi thì tội ác đạt được có khi sẽ phải rút lại.

La Hồng nhanh chóng nhìn lướt qua sách da người, phát hiện lần bảo vệ cập nhật này, ở trang đối tượng nhắm vào, trên cơ sở của trang chứa đồ lại có thêm một trang mới, trang mới này tên là [Trang phục chết.

"Trang phục chết?" La Hồng ngẩn ra.

Dường như hơi không hiểu cái trang mới mọc ra này.

Có điều, không lâu sau có một hàng chữ bằng máu hiện ra giải thích nghi ngờ của La Hồng.

"Trang phục chết: Trước mắt có ba cơ hội phục chế (miễn phí), có thể phục chế sức mạnh của cường giả mà ký chủ từng gặp, tăng thêm bản thân, thời hạn một phút."

Phục chế... sức mạnh của cường giả?

Đệch!

Mẹ nó đây là... Thần kỹ à!

Hơi thở của La Hồng trở nên dồn dập, mẹ nó đây là cập nhật thần thánh gì thế?!

Cập nhật thế này, xin cho ta đánh thêm một lần nữa!

Có thể phục chế những cường giả đã từng gặp, vậy La Hồng hẳn có phải là có thể phục chế... Số không?!

La Hồng kích động gần như muốn bắt đầu run rẩy, hẳn có thể tượng tượng ra vẻ mặt của mình giờ phút này hẳn là đang cười ngây dại.

Đáng tiếc chỉ có ba cơ hội mà thôi.

"Nếu dùng hết ba cơ hội... có phải không còn cơ hội nào nữa không?"

La Hồng nói.

Trên sách da người, hàng chữ bằng máu lần thứ hai tuôn trào ra, dường như càng linh động hơn so với trước.

"Dùng hết ba cơ hội thì có thể nạp thêm, mỗi lần nạp cần tốn một trăm vạn tội ác, thời gian nạp là ba ngày."

La Hồng nhìn hàng chữ hiện ra bằng máu, cõi lòng lập tức lắng xuống.

Quả nhiên thân kỷ cỡ này không phải là thứ con nhà nghèo có thể với tới.

Nói cách khác, tội ác mà La Hồng đạt được tính đến giờ chỉ có thể nạp được ba lần thôi?

Không hiểu vì sao La Hồng bỗng nhiên buồn bã ủ rũ, buồn tẻ vô VI.

Nạp cái gì mà nạp, là Thiên Ma Bất Diệt Thể... %1, không thom sao?

"[Nhắc nhở thân thiện]: Được tặng một cơ hội trải nghiệm [Trang phục chế], thời gian kéo dài mười giây, có trải nghiệm không?"

Có lẽ cảm nhận được nỗi buồn to lớn trong lòng La Hồng.

Trên sách da người hiện lên một hàng chữ bằng máu.

La Hồng chau mày lại, người sử dụng trải nghiệm sao?

Cho dù là thế cũng không thể xóa được nỗi buồn to lớn trong lòng ta đâu!

"Trải nghiệm!"

"Xin lựa chọn đối tượng phục chế"

Chữ bằng máu hiện lên.

Vèo...

Thoáng chốc La Hồng chỉ cảm thấy ý chí bị kéo vào trong một hình ảnh không ngừng thay đổi, đó là hình ảnh trí nhớ của hắn, không ngừng chuyển động, không ngừng xoay tròn.

Cuối cùng đôi mắt La Hồng sáng lên, khóa chặt mục tiêu phục chế.

Đó chính là nhân vật khủng bố bị bóng tối bao phủ, đi ra từ trong khe nứt, khiến trời đất chỉ còn sót lại tiếng bước chân - lão đại của Tà Thần, số không"

"Đối tượng phục chế: Số không."

âm âm âm!

Bốn cánh Tam Trọng Thiên Môn lơ lửng trên bầu trời nơi nhân gian, ánh sáng tỏa ngàn trượng, vô cùng chói mắt.

Hiện lên bốn hình bóng vô cùng to lớn, hơi thở che lấp đất trời, quan sát nhân gian, giống như thần tiên lạnh lùng vô tình, cao cao tại thượng.

Áp lực, áp lực xưa nay chưa từng có bao trùm ập xuống.

Cho dù bốn nhân vật kia chưa từng ra khỏi Thiên Môn, nhưng chỉ vèn vèn là ánh mắt của bọn họ cũng đã đủ đem đến áp lực, cũng đã vô cùng khủng bố.

Thiên Vương!

Nhân vật cấp bậc Thiên Vương thật sự!

Sắc mặt Lý Tu Viễn rất khó coi, Lửa Niết Bàn của y suýt chút nữa đã bị đè nát!

Phu Tử lại như gió xuân ấm áp, áo trắng bay bay, nét mặt hờ hững, tay cầm roi quỳ tắc, sức mạnh cấp bậc Thiên Vương dường như không ảnh hưởng gì mấy đối với ông.

Mà Nữ Đế, Ngô Thanh Hoa, Đại Chu Thiên Tử và những Bán Tôn khác đều giống như Lý Tu Viễn, cảm nhận được áp lực cực kỳ khủng bố.

"Sự phụ... Như thế này là muốn tuyên chiến toàn diện sao?"

Lý Tu Viễn hít sâu một hơi, vô cùng nghiêm túc hỏi.

"Tuyên chiến? Không... chỉ là đàm phán thôi."

Phu Tử chấp tay sau lưng hờ hững nói.

"Trận chiến này nhân gian đã toàn thắng, cũng là vốn liếng cho chúng ta đàm phán"

Phu Tử cười nói.

Nói xong Phu Tử còn liếc mắt nhìn La Hồng đang ở nơi xa một cái, song lại sững sờ.

Ông dẫn Lý Tu Viễn, La Hồng và những người khác đến đàm phán thật ra cũng để cho bọn họ cảm nhận được một chút áp lực.

Thế nhưng không ngờ rằng lúc này La Hồng lại... Thất thần sao?!

Nhìn La Hồng gương mặt mơ màng, trên môi còn nở nụ cười khúc khích, sắc mặt Phu Tử hơi đơ ra, cảm thấy mình đàn gảy tai trâu rồi.

Lý Tu Viễn và mọi người bị đè nén thì sắc mặt khó coi.

Mà La Hồng cảm nhận được sức mạnh của Thiên Vương thì lại cười khúc khích.

Tiểu tử nguoi... Có thể tôn trọng Thiên Vương cường giả một chút xíu được không?!

Phu Tử hạ nhẹ một tiếng nhưng La Hồng lại không hề phản ứng tí nào, Phu Tử đã hiểu, tính toán mưu đồ của mình e rằng thành công cốc rồi.

Đệ tử này thật khó điều dắt mà.

Không quan tâm đến La Hồng nữa, Phu Tử lấy lại tinh thần cầm roi quỳ tắc trong tay, ngẩng đầu lên nhìn bốn vị Thiên Vương ở trên bầu trời.

Bốn bóng người cũng đang quan sát nhân gian, nhìn chăm chăm Phu Tử.

Đàm phán với Thiên Vương!

Trên bầu trời thoáng chốc im lặng không còn một tiếng động, chỉ còn sót lại sức mạnh kinh khủng đang bao phủ ngập tràn.

"Phu Tử, trận chiến này thật sự là nhân gian các ngươi hoàn toàn giành thắng lợi:

"Thế nhưng... Trận chiến này không đau không ngứa, không thay đổi được điều gì."

Chương 982: "Người đang uy hiếp lão phu?"

Đằng sau Bắc Thiên Môn, một Cự Long Hư Ảnh mở miệng, phát ra tiếng gầm gừ.

"Không thay đổi được gì? Vậy thì các người xuống đây đi."

Khóe miệng Phu Tử cong lên.

"Các người hẳn đang lo lắng về vị ban này đúng không? Đừng lo lắng, đó là một tà vật, chính tà không chung đường, lão phu không đội trời chung với tà vật, không thể cho hắn giáng lâm lần nữa."

Phu Tử nghiêm túc nói.

Mà lời này nghe vào trong bốn vị Thiên Vương bên trên bầu trời lại có ý nghĩa khác nhau.

Tà vật kia sẽ không giáng lâm lần nữa?

Xem Phu Tử nói chắc như đinh đóng cột nhưng bọn họ lại không tin, lời Phu Tử nói có thể tin sao?

Kết cục thảm của mấy cái phân thân Vân Thái Thương đều còn sò sò ngay trước mắt.

Thế nhưng mấy vị Thiên Vương cũng đã có cách.

Số không làm bọn họ phải kiêng kỵ, nếu như thật sự có liên quan đến thứ tà vật này thì bọn họ cũng phải suy tính một phen.

Ít nhất là trước khi quy tắc nhân gian biến mất đi, ai vào nhân gian đều phải gánh lấy cái chết.

Coi như là Thiên Vương xuống nhân gian thì sợ rằng cũng phải chịu tội.

Nếu chỉ có Phu Tử, sức mạnh quy tắc tuy rằng mạnh, không giết được Thiên Vương, chỉ có thể phong ấn, nhưng số không thì lại không giống vậy... Móc câu vắt ngang bầu trời kia tỏa ra một luồng nguy hiểm khủng bố!

"Không sao... Nhân vật này hẳn là đến từ Vùng Cẩm Bóng Tối..."

Vùng Cẩm Bóng Tối có cấm kỵ, hẳn ta thật sự không thể tùy tiện ra tay."

Đến từ Trung Thiên Môn, Trung Thiên Vương Thần Quang Mạn Mạn lên tiếng.

Trong lòng Phu Tử giật thót, nhưng trên mặt vẫn bình tĩnh không lộ ra gì.

Vùng Cẩm Bóng Tối?

Học được kiến thức mới rồi.

Những tà vật sau lưng La Hồng kia... đến từ Vùng Cẩm Bóng Tối sao?

Phu Tử chỉ từng nghe nói qua về Vùng Cẩm Bóng Tối, không hiểu nhiều lắm, trong điển tịch thượng cổ có nhắc đến đôi câu vài lời.

"A di đà Phật, Phu Tử, Nam Thiên Vương đã tâm bưng bưng, muốn ngấm chiếm đoạt nhân gian, thế nhưng chúng ta cũng không có suy nghĩ như thế, ít nhất là Phật Quốc sau Tây Thiên Môn của ta cũng không có suy nghĩ này..."

"Có điều, bây giờ quy tắc nhân gian bắt đầu yếu đi, Phu Tử cũng có thể cảm nhận được nhỉ? Chuyện này cũng đồng nghĩa là "Nhân Hoàng Mộ" sắp mở ra, mười vạn năm trước, Nhân Hoàng ngã xuống, trời đất vô cùng tăm tối, tam giới phân chia, không ngừng hỗn loạn..."

Phật Đà ở Tây Thiên Môn mở miệng.

Nhưng mà vừa mới nói được một chút đã bị Phu Tử cắt ngang:

"Đừng nói mấy câu vô nghĩa nữa, lão phu hiểu rõ lịch sử nhân gian hơn ngươi."

Phật Đà ở Tây Thiên Môn im bặt.

Hồi lâu sau mới lên tiếng: "Nhân Hoàng lập mộ, nghe đồn Nhân Hoàng Mộ trôi nổi bên trong Dòng Sông Thời Không... Năm vạn năm sẽ ngừng lại một lần, một lần ngừng lại là ba năm, mà lần này Nhân Hoàng Mộ xuất hiện bên trong Học Hải bí cảnh"

"Phu Tử ngươi mượn quy tắc trấn áp Nam Thiên Vương và địa ngục Thi Vương, vừa khéo cũng bằng thời gian ba năm, nếu bản tăng đoán không sai, bây giờ có lẽ Nhân Hoàng Mộ đã mở ra rồi, thế nhưng... Ngươi không muốn đề cho Nhân Hoàng Mộ xuất hiện cho nên muốn giấu giếm qua ba năm, khi Nhân Hoàng Mộ... lại trôi dạt bên trong Dòng Sông Thời Không đúng không?"

Lời vừa nói ra.

Như sấm chớp nổ tung.

Lý Tu Viễn, Nữ Đế, Ngô Thanh Hoa và những người khác nhất thời biến sắc, không ngờ rằng... trong này lại có bí ẩn như vậy.

Phu Tử hơi nhướng mày, không ngờ rằng đã bị phát hiện.

Chậm chậm thở dài, tin tức này hẳn là do Vân Thái Thương báo lại cho những kẻ này đúng không?

Có điều thật ra cũng không có gì thay đổi lắm, tin tức Nhân Hoàng Mộ xuất hiện không thể che giấu nổi.

Nhân Hoàng Mộ xuất hiện, truyền thừa Nhân Hoàng cất giấu trong đó, cường giả cấp bậc Thiên Vương đều sẽ cảm nhận được, dù cho có Tắc Hạ Học Cung trấn áp cũng không thể nào hoàn toàn áp chế loại cảm giác này.

Ông vốn định thừa dịp phong ân Nam Thiên Vương đền áp chê loại cảm giác này, nhưng xem ra hiệu quả cũng không tốt lắm.

"Thế nên các người muốn làm gì?"

Phu Tử nói.

"Nếu Nhân Hoàng Mộ đã mở ra, chúng ta cần danh sách những người vào Nhân Hoàng Mộ, mọi người đều biết, thời thượng cổ, Nhân Hoàng lập thần triều, thần triều có một trăm lẻ tám vương cảnh, Nhân Hoàng Mộ cũ có một trăm lẻ tám Nhập Mộ Lệnh, mười vạn năm qua, tất cả những Nhập Mộ Lệnh đều cất giữ bên trong Tắc Hạ Học Cung"

"Vì thế chúng ta không cầu mong gì khác, chỉ cần Nhập Mộ Lệnh."

Tây Thiên Vương Phật Đà mở miệng nói.

Mà lời y vừa nói ra, Cự Long Hư Ảnh gật đầu đồng tình, bóng dáng của Yêu Khí Xung Thiên và bóng dáng của Thần Quang Mạn Mạn cũng là đồng ý.

Phu Tử nở nụ cười.

"Nếu lão phu nói không thì sao?"

"Bây giờ quy tắc nhân gian còn tồn tại, mạnh mẽ xông vào... Các người chưa chắc có cái gan này đâu"

Phu Tử cầm roi quy tắc trong tay, lạnh lùng nói.
âm âm âm!

Nhưng Phu Tử vừa nói dứt lời, Thiên Vương trong tứ đại Thiên Môn, tất cả đều bùng nổ ra hơi thở vô cùng khủng bố.

"Phu Tử, ngươi đã trấn áp Nam Thiên Vương, đã là nỗ lực hết đà, liệu còn có sức mạnh trấn áp bọn ta nữa không?"

"Huống hồ sức mạnh quy tắc bây giờ đã bắt đầu suy yếu, hơn nữa Nguyên Khôi Thiên Tôn xuống nhân gian như thế nào, Phu Tử cũng chớ quên, mười vạn năm qua, số lượng Lục Địa Tiên nhân gian phi thăng lên Thiên giới cũng không ít..."

Phật Đà lên tiếng.

Ý tứ trong giọng nói rất rõ ràng, nếu Phu Tử không đồng ý, vậy thì vô mề không sợ sứt, dứt khoát lợi dụng cách thức lúc trước Nguyên Khôi Thiên Tôn đã dùng để hạ phạm, lấy cái chết của Thiên nhân để đánh đổi lại suy yếu của quy tắc ngày một gia tăng, xé rách lỗ hổng quy tắc.

Sức mạnh khủng khiếp, lại cộng thêm những lời nói này, nhất thời làm cho bầu không khí trong toàn bộ trời đất đều trở nên giương cung bạt kiếm.

Đôi mắt của Phu Tử đột nhiên trở nên lạnh lẽo: "Ngươi đang uy hiếp lão phu?"

Chương 983: Phu Tử có thể lấy ra được bao nhiêu tấm Nhập Mộ

Lệnh?

Phật Đà của Tây Thiên Môn cười cười: "A di đà Phật, bần tăng cũng không có ý này."

Thế nhưng không hề rút lại hơi thở trên người, tam tộc Thiên Vương khác cũng tỏa ra khí thế khiến trời đất nhân gian đổi sắc.

Hơi thở của Thiên Vương giống như biển cả có thể gột rửa sạch nhân gian, đột nhiên đổ ập xuống.

Lý Tu Viễn và những người khác đột nhiên biếc sắc, chỉ cảm thấy áp lực lớn đến độ chẳng thể thở dốc.

Tu sĩ nhân gian đột phá không được cực hạn của Bán tôn, mà Thiên giới lại không có hạn chế này, quy tắc Nhân Hoàng nhìn như bảo vệ nhân gian, nhưng mà một khi quy tắc biến mất, đối với con người mà nói đó chính là tai nạn!

Đồng thời bọn họ cũng có chút căm phẫn.

Nhân gian... vì sao lại đến mức này!

Cho dù là Phu Tử vô địch nhất nhân gian cũng đừng phải uy hiếp như thế này, trong lòng bọn họ nén giận lại, nhưng ngọn lửa này không có chỗ để trút giận.

Phu Tử nhìn như đang nổi giận nhưng thật ra trong lòng lại không để ý mấy.

Nhân Hoàng Mộ bị bại lộ là chuyện sớm muộn.

Mà Nhân Hoàng Mộ mở ra cũng là tất nhiên.

Phu Tử vốn định mượn Nhân Hoàng Mộ để tăng cường tu sĩ nhân gian, cũng có thể nói là tăng cường sức mạnh của nhân tộc.

Trong Nhân Hoàng Mộ không có quy tắc hạn chế, tu sĩ loài người có thể vào trong đó đột phá vào Tôn cảnh!

Một khi quy tắc nhân gian biến mất thì sau đó nhân gian ít nhất cũng cần đến cường giả Tôn cảnh tỏa trấn, cũng có thể chống cự được mấy phần.

Bầu không khí trở nên có chút nghiêm túc.

Bốn cường giả Thiên Vương quan sát Phu Tử.

Cảm giác ngột ngạt làm trời đất như lắng đọng lại.

Lúc lâu sau Phu Tử mới nở nụ cười: "Nhân Hoàng khai sáng thần triều, trăm sông đổ về biển lớn, vạn tộc đến châu... Vì thế các vị muốn vào mộ cũng không phải là không thể."

Nhưng Nhân Hoàng Mộ không phải là Thiên Kiêu thì không thể vào, bọn người muốn vào thì không có hy vọng gì cả, thế nhưng có thể để cho thiên kiêu của tộc các người đi vào."

"Đồng thời tu vi không được vượt qua Tôn cảnh"

Phu Tử nói.

Thỏa hiệp rồi!

Lý Tu Viễn và những người khác nhìn về phía Phu Tử thờ dài.

Cho dù là Phu Tử vô địch nhất nhân gia đối mặt với sự ép buộc của bốn vị Thiên Tôn cũng phải lựa chọn thỏa hiệp, dù sao đối mặt với Nam Thiên Vương, Phu Tử cũng chỉ có thể lựa chọn trấn áp, nếu như bốn vị Thiên Vương đồng thời ra tay, Phu Tử cũng chưa chắc chặn được.

Một luồng bị thương và uất ức không hiểu vì sao dâng trào, quanh quẩn ở trái tim của mỗi người.

Phu Tử trái lại rất bình tĩnh.

Nói thỏa hiệp trái lại cũng không phải, chủ yếu là... Vào Nhân Hoàng Mộ ít nhất cũng phải có tu vi Cửu cảnh, nhân gian...

Không thể tập hợp được nhiều cường giả như vậy.

Chỉ dựa vào tu sĩ nhân tộc vẫn không hẳn có thể tập hợp đủ một trăm lẻ tám tám Nhập Mộ Lệnh, mở ra Nhân Hoàng Mộ.

Mà đối diện với bốn vị Thiên Vương, Phu Tử lựa chọn thỏa hiệp!

Chuyện này đối với bọn họ mà nói là tin tức tốt.

Còn về tu vi không được vượt quá Tôn cảnh, chuyện này căn bản không tính là gì, bọn họ có thể trực tiếp để những thiên kiêu của các tộc áp cảnh vào nhân gian...

Mà vào trong Nhân Hoàng Mộ, trực tiếp có bỏ tu vi áp cảnh là được rồi.

"Phu Tử có thể lấy ra được bao nhiêu tám Nhập Mộ Lệnh?"

Thiên Vương Thân Quang Mạn Mạn ở Trung Thiên Môn mở miệng hỏi dò.

Phu Tử liếc mắt nhìn ông ta: "Ngũ đại Thiên Môn, mỗi Thiên Môn mười tám tám, tu sĩ của bọn ta cũng vào mười tám người."

Lời nói của Phu Tử làm tứ đại Thiên Vương đều hơi sững sờ.

Cái gì?

Lúc nào Phu Tử lại trở nên hào phóng như vậy?

Có trá gì không đó?

Có điều cần thận suy nghĩ lại thì muốn vào được Nhân Hoàng Mộ cũng phải có yêu cầu, không có thực lực đỉnh cao Cửu cảnh thì căn bản không thể vào được bí cảnh.

Mà nhân gian muốn kiếm ra được mười tám vị đỉnh cao Cửu cảnh, thậm chí cũng có chút khó khăn.

Tứ đại Thiên Vương nghĩ thông suốt được điểm này thì nhất thời phát ra tiếng cười lớn.

"Có thể"

Mắt Phu Tử lóe lên, cũng không nói nhảm nữa.

Nhân gian có mười tám tám Nhập Mộ Lệnh như thế là đủ rồi, quá nhiều rồi... Thật ra nhân gian không thể tập hợp được nhiều cường giả như vậy.

Tâm thần khẽ động.

Thoáng chốc.

Tắc Hạ Học Cung ở huyện An Bình.

Trên quảng trường trong học cung, những tượng Phu Tử của các đời đều tỏa ra ánh sáng hào quang óng ánh, sau đó, những bức tượng Phu Tử của các đời há miệng ra, trong miệng bọn họ nhả ra từng tám lệnh bài.

Tổng cộng có một trăm lẻ tám tám, giống như một trăm lẻ tám vệt ánh sáng phóng vút lên trời.

Giống như hợp thành vòm trời đầy sao!

Aml Bên trên bầu trời, đôi mắt của những cường giả Thiên Vương đang sau tứ đại Thiên Môn chợt lấp lóe.

Nhập Mộ Lệnh của Nhân Hoàng Mộ!

Phu Tử quát lạnh, giơ tay lên túm một cái, muốn nắm lấy mười tám tám Nhập Mộ Lệnh của tu sĩ nhân gian.

Mà đằng sau Thiên Môn, đôi mắt của tứ đại Thiên Vương lóe lên, sau một khắc, bắn ra hơi thở khủng bố, cũng thò tay ra, quy tay quần quanh tập hợp lại quất vào cánh tay của bọn họ làm xuất hiện đầy vết rạn nứt.

Song bọn họ lại không thèm quan tâm.

Bọn họ bay thẳng để Nhập Mộ Lệnh chớp lấy.

Bỗng nhiên.

Ánh mắt của Phu Tử chợt thay đổi.

Bởi vì bốn lão già này lại định lấy mất cả mười tám tám Nhập Mộ Lệnh của loài người.

Phu Tử hừ lạnh một tiếng.

Lập tức muốn quật roi quy tắc trong tay ra ngoài, rắn nuốt voi lòng tham không đáy!

Có điều ngay lúc Phu Tử định đánh roi quy tắc ra.

Bên cạnh Phu Tử.

La Hồng vẫn trôi nổi nở nụ cười ngây ngô bỗng nhiên mở choàng mắt ra.

Hắn và thúc giục chức năng phục chế, phục chế... Số không!

Thoáng chốc đôi mắt của La Hồng hóa thành một màu đen thui.

Sau lưng của hắn bỗng nhiên có bóng tối vô hạn phun trào!

Loáng thoáng có một móc câu bóng mờ đen như mực treo lơ lửng trên bầu trời.

Động tác thăm dò vào nhân gian của tứ đại Thiên Vương đột nhiên cứng đờ.

Sau đó ánh mắt nhìn về phía Phu Tử chợt thay đổi.

Đệch!

Không phải bảo chính tà không chung đường à?

Phu Tử đột này... quá nham hiểm!

P/S: Có hơi bí, xin phiếu tháng, phiếu đề cử mới ra lò nha!

Chương 984: Thăng cấp hồ phần thưởng, Cửu Long Tà Quân Liễn

âm âm âm!

Móc câu vắt vẻo giữa đất trời, hơi thở khổng bố tràn ngập làm bầu trời đột nhiên hiện ra vết nứt thật mảnh, đó là vết nứt không gian.

Hơi thở khổng bố trắng trợn không kiêng dè lan tràn giống như tận thế đến.

hơi thở quen thuộc, chính là hơi thở của số không mới vừa biến mất không lâu trước đó.

Giữa trời đất.

Hơi thở khổng bố bắn ra, tay áo của Phu Tử bay bay, trong lòng cũng chấn động, không ngờ rằng ông chưa ra dẫn mặt đám Thiên Vương Thiên môn thì La Hồng lại làm ra chuyện xấu nữa rồi.

Vị tà vật này không phải đã rời đi rồi sao?

Phu Tử cũng cảm nhận được tình trạng tà vật kia bị khe nứt không gian nuốt chửng rồi.

Nhưng mà, giờ phút này, hơi thở của tà vật lại bắn ra lần nữa!

Phu Tử hơi sửng sốt, cho dù trong lòng cuộn cuộn dậy sóng, nhưng ở mặt ngoài ông vẫn giữ vững bình tĩnh và thản nhiên.

Mà sự bình tĩnh là của ông làm tứ đại Thiên Vương ở đằng sau Thiên Môn đưa ra kết luận chắc chắn rằng những thứ này đều là do Phu Tử tính toán!

Phu Tử đang gài bẫy bọn chúng!

^ Aml Bàn tay lớn vắt ngang vòm trời, tứ đại Thiên Vương lập tức buông tha cho việc di cướp nhiều Nhập Mộ Lệnh hơn, từng người lấy đi mười tám tấm Nhập Mộ Lệnh thuộc về bọn họ sau đó rút tay về.

Đối với tà vật đến từ Vùng Cấm Bóng Tối này, bọn họ vẫn cảm thấy e dè trong lòng.

Bởi vì Vùng Cấm Bóng Tối rất bí ẩn, đó là nơi cấm kỵ.

"Phu Tử... Người thật nham hiểm!"

Thiên Vương Long Tộc lạnh lùng nói, sau một khắc hấn ta lại quay về đằng sau Thiên Môn.

Thiên Vương của Thần Tộc, Yêu Tộc và Phạt Tộc cũng đi lấy Nhập Mộ Lệnh, rút tay về, thở phào nhẹ nhõm.

Ít nhất Nhập Mộ Lệnh thuộc về bọn họ cũng đã lấy được tới tay rồi, điều này trái lại có thể làm bọn họ yên tâm hơn rất nhiều.

Bên dưới.

Phu Tử cầm roi quy tắc trong tay, tay chấp sau lưng đứng im lặng, dường như đã đoán trước được việc La Hồng sắp bùng nổ.

Phu Tử cười hờ hững: "Ai kêu các người tham lam"

Điều này làm cho tứ đại Thiên Vương càng thêm chắc chắn, Phu Tử đang sợ hãi bọn họ.

Tứ đại Thiên Vương nhìn nhau một chút, trong đôi mắt của đôi bên đều lộ ra sự nghiêm túc: "Lẽ nào nhân gian và Vùng Cẩm Bóng Tối thật sự thiết lập mối quan hệ?"

Chuyện này cũng không phải không thể, đợi khi quy tắc nhân gian sụp đổ thì Thiên giới nhất định phải đánh vào nhân gian, bởi vì chỉ có nhân gian mới có thể trở thành vua, vì thế bọn họ sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Còn nếu nhân gian thật sự có liên hệ với Vùng Cẩm Bóng Tối thì đến lúc đó bọn họ xuống nhân gian sẽ gặp phải sự cản trở từ nhân vật tồn tại trong Vùng Cẩm Bóng Tối kia sao?

Có điều, điều duy nhất khiến bọn họ yên tâm một chút đó chính là, trong sách cổ có ghi chép, sinh vật bên trong Vùng Cẩm Bóng Tối bị quy tắc cấm kỵ hạn chế, không thể nào rời khỏi Vùng Cẩm Bóng Tối.

Tuy rằng Phu Tử kinh ngạc trong lòng nhưng sắc mặt cũng không thay đổi gì quá nhiều, không nhanh không chậm lấy lại mười tám tâm Nhập Mộ Lệnh thuộc về nhân gian.

Sau đó, ông nhìn về phía tứ đại Thiên Vương vô cùng kiên dè nấp đằng sau Thiên Môn.

Giờ phút này Phu Tử cũng lấy lại tinh thần, trong lòng không có gì để nói.

Nhưng mà ông vẫn giữ nụ cười nhạt, vẫn giữ sự bí ẩn.

"Các vị, lão phu đảm bảo đây tuyệt đối là một lần cuối cùng, tà không thể thắng chính"

Phu Tử nói.

Trong hư không, tứ đại Thiên Vương đã rời đi thật xa, chỉ còn lại biển tiếng hừ lạnh lững lờ rơi xuống.

Tà không thắng chính cái con khi!

Phu Tử nham hiểm người, người nghĩ chúng ta còn có thể tin tưởng vào lời ma quỷ của người à?!

Thử nhìn một đồng thi thể của phân thân Vân Thái Thương còn chưa lạnh kìa, bị tính kế thâm biết bao nhiêu!

âm âm âm!

Lý Tu Viễn, Nữ Đế và những người khác cũng chấn động trong lòng, chưa lấy lại tinh thần được.

Mà trong chớp mắt La Hồng trải nghiệm sức mạnh phục chế, thoát ẩn thoát hiện, dường như có một loại cảm giác được số không phụ thể, loại cảm giác mạnh mẽ tràn ngập cả người ấy làm La Hồng có kích động vừa nghĩ tới thôi là đã có thể đánh nổ cả thế giới này.

Có quy tắc quán quanh kéo đến, quán lấy thân thể của La Hồng, nhưng mà, La Hồng chỉ thoáng nhúc nhích một cái thì sức mạnh quy tắc lập tức thì nhau đứt đoạn giống như công xiềng.

Trước đó số không phụ thể, kẻ khống chế thân thể mình chính là số không, mà bây giờ, La Hồng đang khống chế nguồn sức mạnh này, vì thế... La Hồng mới thật sự cảm nhận được sức mạnh của số không!

Cho nên La Hồng mới cực kỳ hoảng sợ.

Có còn là người nữa không?!

À không, có lẽ số không vốn chẳng phải là người!

Đệch!

Mạnh thật sự luôn đó!

So sánh với số không thì dấu ấn của Tà Thần Nhị Cấp quả thực chỉ là vụn vặt!

Trong biên ý chí, Tà Thần Nhị Cấp lười biếng nằm không cũng trúng đạn.

Lỗ mũi y đột nhiên phóng to lên.

Tiểu La ngọc ghéech... Hay rồi ha!

Đã bắt đầu không ngừng sỉ nhục Chỉ rồi ha!

Láo xược!

Lỗ mũi của Tà Thần Nhị Cấp không ngừng phóng to, có ngọn lửa giận đang dần dần phun trào, y nhất định phải tìm một cơ hội để thể hiện sức mạnh thực sự của mình, để Tiểu La ngọc ghéech hiểu rõ sức mạnh của Chỉ khủng bố đến cỡ nào!

Nhưng mà Tà Thần Nhị Cấp cũng hơi khó hiểu, vì sao lão đại đã rời đi rồi, La Hồng cũng không sử dụng Thân Hàng Thuật, vậy tại sao có thể bùng nổ ra hơi thở của lão đại?

Trong chớp mắt khi nhận lấy sức mạnh được phục chế từ số không, chẳng hiểu vì sao dường như có một mối liên hệ gì đó từ cõi u minh vượt

qua khoảng cách xa xôi.

La Hồng cảm thấy ý thức của mình trong phút chốc dường như bị dẫn dắt, tựa như bị lôi kéo vào trong vòng xoáy giữa thời gian và không gian.
Hắn cũng không biết ý thức của mình lơ lửng trôi đến nơi nào.

Chương 985: "Có thể phục chế Thiên Ma không?"

Qua hồi lâu, cũng có lẽ chỉ là một chớp mắt.

La Hồng mở mắt ra, nhưng lại phát hiện bóng tối dày đặc bao phủ.

Dường như hắn đã xuất hiện ở một thế giới hoàn toàn mới, thế giới này chỉ có một màu đen vô tận cùng với bóng tối vô tận, Trời là màu đen, đêm là màu đen, thậm chí đến cả dòng sông chảy xuôi cũng đều là màu đen.

Mà một đôi mắt từ trong bóng tối mở ra, hơi thở quen thuộc dường như chấn động trời đất.

La Hồng đối mặt với đôi mắt này, trong lòng cũng chấn động, một luồng cảm giác quen thuộc tự nhiên sinh ra!

"Loài người?!"

"Đệch!"

"Tiểu La ngọc nghếch?!"

Tiếng nổ vang nổ tung, thế giới toàn là bóng tối đều nổ tung.

Ý thức của La Hồng suýt chút nữa đã bị giọng nói này làm nổ tung cả rat "Không thể nào! Tiểu La ngọc nghếch sao có thể tới chỗ này?"

Chỗ này Vùng Cẩm Bóng Tối đó! Áu!!!"

Bên trong giọng nói kích động toát lên vài phần khó có thể tin được.

La Hồng cũng rất khó tin, Nhị Cấp là người sao?!

Nhưng mà giọng nói của Nhị Cấp rất nhanh đã trở nên im lặng, một giọng nói trầm ổn hờ hững lơ lửng truyền tới.

"Số hai, câm miệng, im lặng."

Là số không!

La Hồng xác định được, giọng nói này... Là số không!

"Áu! Lão đại, Tiểu La ngọc nghếch tìm được Chỉ rồi!"

Tà Thần Nhị Cấp nói.

"Tĩnh lại đi, không phải tìm người, là tìm Chỉ"

Số không suy nghĩ một giây sau đó nghiêm túc nói.

Tà Thần Nhị Cấp: "...

Hơi đau lòng một xiu.

La Hồng nghe được cuộc trò chuyện này thì suýt chút nữa đã cười phun.

Mà ở một bên khác, có một giọng nữ chấn động nổ tung: "Lão đại số không? Đây cũng chính là con người đã nhiều lần kêu gọi Chỉ đó sao?!"

"Ừ"

"Ô! Chỉ có thể gặp mặt hắn không?" Giọng nói của nữ Tà Thân có hơi hưng phấn.

"Không thể."

"Người không gặp hắn được, hắn lập tức sắp tan ra rồi." Số không nói.

Vừa nói dứt lời.

La Hồng cũng thật sự cảm nhận được ý chí của mình ngưng tụ cũng bắt đầu sụp đổ.

Từng chút từng chút biến mất bên trong thế giới tối tăm này.

Mà lúc La Hồng sắp biến mất.

âm âm âm!

Trong bóng tối, dường như có từng đôi từng đôi mắt mở ra, hơi thở khùng bố đan xen, làm thế giới tối tăm này bắt đầu rung chuyển, bắt đầu sụp đổ!

Cả người La Hồng giật mình một cái.

Những thứ này... đều là Tà Thân sao?!

Đại bản doanh của Tà Thân... Kích thích ghê!

Có điều, thời gian trải nghiệm sức mạnh phục chế chỉ có mười giây mà thôi, không bao lâu sau, ý chí của La Hồng biến mất không còn tăm hơi.

Thế giới bóng tối lại trở về với sự yên lặng, cực kỳ yên lặng, đến nỗi có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Giống như yên lặng một cách chết chóc, không có năm tháng, như bị năm tháng quên lãng.

Số không yên lặng phóng tầm mắt trong bóng tối.

Đôi mắt hơi gọn sáng.

Có lẽ, La Hồng đúng là niềm hy vọng của bọn Chi?

Ý chí của La Hồng quay về, thở hắt hắt từng ngụm lớn.

"Thời gian trải nghiệm sức mạnh phục chế đã kết thúc."

"Trước mắt số lần sử dụng [Trang phục chết] là ba lần"

Bên trên sách da người, hàng chữ màu máu lấp lóe lên, nhắc nhở La Hồng.

La Hồng lại có mấy phần kích động.

Quả nhiên, sau khi trải nghiệm xong, chỉ có hai từ để hình dung, đó chính là "Quá thơm"!

Sức mạnh của số không, đó là sức mạnh có thể giết chết Thiên Tôn!

La Hồng chỉ cảm thấy bản thân dường như đã vượt qua nhân gian, vượt qua tất cả!

Quá sung sướng!

Cảm giã điều khiển sức mạnh, quả thực vô cùng mất hồn, làm người ta khó thể quên được.

Điều đáng tiếc duy nhất đó chính là, không kéo dài, thời gian quá ngắn.

Chỉ có mười giây đồng hồ...

May mà đây là trải nghiệm, La Hồng còn có ba lần cơ hội để phục chế sức mạnh thật sự, phục chế sức mạnh thật sự có thể kéo dài một phút.

Một phút... Đã đủ làm rất nhiều chuyện!

Đây chính là một thần kỹ đó!

Đối với lần cập nhật này, La Hồng cảm thấy rất hài lòng.

Còn về thế giới bóng tối kia, La Hồng cũng không thể xác định có phải là chân thật hay không, thế nhưng thế giới đó cách La Hồng của bây giờ thật sự quá xa, tuy rằng số không cho hắn bản đồ, hy vọng La Hồng có thể đi tới.

Nhưng La Hồng hiểu rõ, bằng sức mạnh hiện tại của hắn thì sợ là căn bản không thể đến được.

Vẫn là sức mạnh quá yếu, phải trở nên mạnh mẽ!

Nhanh chóng trở nên mạnh mẽ!

La Hồng hít một hơi thật sâu.

Bỗng nhiên, La Hồng nhíu mày: "Không biết [Trang phục chế] này có thể phục chế sức mạnh của Thiên Ma được không?"

Thiên Ma, La Hồng nhớ vô cùng rõ ràng, lúc trước khi thu được sức mạnh Thiên Ma Bất Diệt Thể, hắn đã từng nằm mơ về một vũ trụ rách nát, ở bên trên một ngôi sao tắt ngúm, hắn thấy được bóng người ngồi im không nhúc nhích.

Hình bóng đó, mới thật sự là mạnh!

Dáng vẻ hiên ngang và cô độc ấy khi ngồi im ở nơi xa giữa vũ trụ trời sao làm trái tim La Hồng rung động.

Không dám tưởng tượng!

"Có thể phục chế Thiên Ma không?"

La Hồng suy nghĩ một chút, bèn hỏi thử sách da người.

Nhưng mà sách da người cũng không trả lời La Hồng vấn đề này.

La Hồng lại thấy hơi thất vọng, cứ như vậy, có lẽ cần La Hồng hắn tự mình thử nghiệm...

Có điều, bây giờ La Hồng trái lại không vội thử nghiệm, dù sao, cơ hội phục chế sức mạnh miễn phí chỉ có ba lần mà thôi, mỗi một lần đều vô cùng

quý giá, ba lần kết thúc, La Hồng muốn tiếp tục phục chế nữa thì phải tốn mất một triệu tội ác để đi nạp năng lượng!

Một triệu tội ác chỉ có thể đổi lấy một phút, La Hồng cảm thấy rất đau lòng.

Tâm thần khẽ động, lật tới Trang phần thưởng.

Có điều mới vừa lật đến Trang phần thưởng, bên trên có hàng chữ màu máu dần hiện ra.

Đó là lời nhắc nhở của sách da người.

"[Nhắc nhở thân thiện]: bảo trì cập nhật đã hoàn tất, tiến hành thăng cấp phần thưởng trong [Trang phần thưởng], đồng thời chu kỳ đổi thưởng sẽ kéo dài đến ba mươi ngày."

Dòng chữ màu máu này nhắc nhở làm La Hồng không khỏi choáng váng.

Chu kỳ đổi thưởng sẽ kéo dài?

Chương 986: Tiểu đệ tử này đúng là yêu nghiệt.

Chuyện này đối với La Hồng không phải là một tin tức tốt, dù sao La Hồng vẫn tự mình biết mình, chu kỳ kéo càng dài thì tội ác của hắn... Rất có thể sẽ giảm xuống!

Dù sao ở nhân gian cũng có một luồng sức mạnh không tên luôn luôn âm thầm khen ngợi hắn!

Nhưng mà phần thưởng tiến hành thăng cấp, chuyện này đối với La Hồng mà nó cũng miên cưỡng xem như là một tin tức tốt.

Đôi mắt xoay chuyển một cái, tầm mắt rơi vào trên hồ phần thưởng.

[Hồ phần thưởng] Hạng đặc biệt: Thiên Ma Bất Diệt Thể (Tội ác: +1000000~+??...?)

có thể đổi)(Cách thời gian hạ nhiệt xong xuôi còn lại 29 ngày)

Hạng nhất: Cửu Long Tà Quân Liễn (Thánh binh)(Tội ác:

+1000000~ + 1 ngàn vạn có thể đổi)

Hạng nhì: Tà Long Xi Cửu Hoàn Đao (Bán Thánh binh)(Tội ác:

+100000~ +1000000 có thể đổi)

Hạng ba: (Tội ác: +10000~ + 100000 có thể đổi)

An ủi: Một viên Tụ Sát Châu bản thăng cấp không chính thức cuối cùng (Tội ác: +100/ - 1~ - ?? có thể đổi)

La Hồng nhìn hồ phần thưởng, chớp chớp mắt.

Cấp bậc phần thưởng không thay đổi, vẫn là những cấp bậc như cũ kia, thậm chí phần thưởng đặc biệt vẫn giữ vững là Thiên Ma Bất Diệt Thể, thậm chí... Vẫn còn là giai đoạn hạ nhiệt, không thể thay đổi.

La Hồng cũng không còn gì để nói nữa.

Thêm vào chu kỳ phần thưởng lùi lại đến ba mươi ngày, nói cách khác, muốn đổi Thiên Ma Bất Diệt Thể còn phải đợi đến chu kỳ giải thưởng.

La Hồng thở dài tiếc nuối, hắn còn muốn nhanh chóng hoàn thành Thiên Ma Bất Diệt Thể đây.

Bây giờ La Hồng có ba triệu tội ác, tầm mắt lướt ngang, trước tiên bắt đầu xem từ giải nhì.

Giải nhì là một cây đao, La Hồng trực tiếp nhảy qua, hơn nữa chỉ là một thanh Bán Thánh binh.

La Hồng lấy cây đao này thì có ích lợi gì chứ?

Tà Kiếm của hắn cũng là Bán Thánh binh, vì thế đây không phải thức ăn của La Hồng.

Cho nên, cái có thể để La Hồng lựa chọn chỉ có giải nhất mà thôi.
Liếc mắt nhìn một cái, La Hồng ngây ngẩn cả người, Cửu Long Tà Quân Liễn?

Xe kéo?

Vật cưới à?

Đôi mắt La Hồng hơi sáng lên, món đồ chơi này... Trái lại có thể có.

Cửu Long Tà Quân Liễn, chẳng lẽ là xe kéo có chín con rồng kéo xe?

Cái đồ chơi này vừa nhìn đã biết chính là vật cưới chỉ có nhân vật phản diện bậc cao mới có mà thôi, cũng là chỉ có nhân vật phản diện bậc cao mới lờ loẹt sặc sỡ như thế này!

Rất phù hợp với thiết lập hình tượng của La Hồng hần!

Hơn nữa, Cửu long Tà Quân Liễn vừa nghe tên đã cảm thấy rất tà ác, lúc đi ra ngoài, che kín cả bầu trời, thường dân kinh hoàng, kẻ tu hành sợ hãi.

La Hồng vừa nghĩ đã cảm thấy oách chết đi được.

Vậy chọn người thôi!

Mắt La Hồng sáng rực lên, quyết định đổi phần thưởng hạng nhất này.

Ba triệu tội ác, một hơi đi tong.

"Có chắc chắn đổi [Cửu Long Tà Quân Liễn] hay không?"

Hàng chữ màu máu hiện ra giữa Trang phần thưởng.

"Chắc chắn!"

La Hồng kiên quyết.

Sau một khắc, hình ảnh trước mắt đột nhiên bắt đầu trở nên mơ hồ.

"Đổi thành công, chúc mừng túc chủ nhận được 'Tam Long Tà Quân Liễn' đến từ dị không gian!"

Khóe môi La Hồng nhếch lên, quả nhiên... ngâm nước rồi.

Ba triệu chỉ có thể đổi lại một cái đồ chơi ngâm nước, vẫn là bấy như trước đây, La Hồng rửa thầm trong lòng.

Chẳng bao lâu sau, dường như có một loại liên hệ đặc biệt từ trong cõi yu minh, La Hồng chỉ cần khẽ động tâm thần thì có thể xé rách không gian ra, gọi xe kéo xuất hiện.

La Hồng không hề triệu hoán ngay tại chỗ, hôm nay hần vẫn còn trong hư không, vẫn còn Phụ Tử bên cạnh, vì thế La Hồng nhìn xuống kích động thưởng thức xe cưới mới nhất của mình.

Ngay lúc La Hồng tính lui ra khỏi sách da người, La Hồng chợt nhớ lại hòm báu phần thưởng ở cấp bậc trước dường như mình vẫn chưa mở ra.

Tâm thần khẽ động.

Năm hòm báu tỏa ra ánh sáng rực rỡ lơ lửng ở trước mặt của La Hồng.
La Hồng lần lượt mở ra từng cái.

Hai cái hòm báu ở đầu, La Hồng đều nhận được mười sợi Bản Nguyên Sát Quang, đồ chơi này đối với La Hồng của bây giờ là hoàn toàn vô dụng.

Điều này làm La Hồng khá là thất vọng, trái lại mỗi hòm báu thứ ba ra, lại mở được một phần thưởng đặc biệt "Được thưởng một cơ hội 'giác ngộ'"
Cái phần thưởng này nghe tên là đã biết xảy ra chuyện gì rồi.

La Hồng trái lại rất hài lòng, giác ngộ... Rất hiếm có.

Như La Hồng hẳn, dường như cũng chỉ có lúc đi bộ chín ngàn dặm về Nam Chiếu mới miễn cưỡng giác ngộ được một lần.

Nhận được phần thưởng này, La Hồng không có lập tức giác ngộ, chủ yếu cũng là vì hắn mới đột phá, cũng không có cơ hội giác ngộ thật sự được cái gì.

Mở ra hai hòm báu cuối cùng, có lẽ là vận may đã đến giới hạn, lại trở thành mười sợi Bản Nguyên Sát Quang.

La Hồng thở dài, trước khi nhận phần thưởng thì nên đi xoa xoa mặt La Tiểu Tiểu một chút, dù sao bây giờ con bé này cũng đã là hạt giống vận may của nhân gian.

Xoa một chút, không chừng vận may sẽ tốt hơn tí xíu.

Cất sách dạ người vào, ý thức La Hồng trở về.

Bên trên bầu trời, gió rất lớn, gió thổi phàn phật, làm ống tay áo của La Hồng không ngừng lay động.

Lý Tu Viên, Nữ Đế, Ngô Thanh Hoa và những người khác đều giật mình và khiếp sợ nhìn La Hồng, vừa nãy tỏa ra hơi thở của số không làm bọn họ vẫn chưa thể phục hồi tinh thần lại!

Phu Tử liếc mắt nhìn La Hồng một chút, quăng một tấm lệnh bài cho La Hồng.

"Đây là Nhập Mộ Lệnh để vào Nhân Hoàng Mộ, người xem thử xem có thể luyện hóa hay không."

Phu Tử nói.

La Hồng nhận lấy lệnh bài lạnh lẽo được chế tạo từ huyền thiết, suy nghĩ một chút, vận chuyển Tà Sát.

â Aml Nhất thời có một lực bài xích cực kỳ mạnh mẽ khuếch tán tuôn ra từ trong lệnh bài.

La Hồng vội vàng chuyển đổi sức mạnh, thu hồi Tà Sát, thả ra sức mạnh Nho đạo, Chính Khí Trường Hà bao phủ tới, cuộn cuộn đằng sau lưng La

Hồng, chẳng mấy chốc La Hồng đã thoải mái hoàn thành luyện hóa.
Sắc mặt Phu Tử phức tạp nhìn La Hồng, không ngờ rằng... La Hồng đã
đạt đến sức mạnh Ngũ cảnh Lục Địa Tiên rồi.
Tiêu đệ tử này đúng là yêu nghiệt.

Chương 987: Thiên kiều nhập thế, trong nháy mắt lập bảng

Đáng tiếc, một lòng một dạ cũng không đặt trên con đường đúng đắn, vừa hay, lần này vào Nhân Hoàng Mộ, hy vọng có thể mượn sức mạnh của Nhân Hoàng để khai sáng cho La Hồng.

Sau khi Phu Tử ho nhẹ một tiếng, ông chia Nhập Mộ Lệnh cho Lý Tu Viễn, Nữ Đế, Ngô Thanh Hoa, Tiêu Ngũ Lục và những Bán tôn khác, rồi đưa những tấm còn lại cho Lý Tu Viễn.

"Những Nhập Mộ Lệnh còn lại, người tìm cơ hội chia cho cường giả nhân gian, người có được Nhập Mộ Lệnh, tu vi không thể thấp hơn Cửu cảnh, nếu không sẽ bị sức mạnh của Nhập Mộ Lệnh làm nổ tung."

Phu Tử nói.

"Mặt khác, tu sĩ Thiên giới có lẽ cũng sẽ tổ chức thiên kiều giáng lâm nhân gian trong thời gian ngắn, quan sát một chút, đừng để cho những thiên kiều kia náo loạn ở nhân gian"

Phu Tử nói xong, không đợi Lý Tu Viễn hỏi thêm cái gì.

Lập tức biến thành một vệt sáng lần nữa quay về nhân gian, ập xuống bức tượng Đế Thích ở đằng trước sân tập võ của chùa Vong Xuyên.

âm âm âm!

Pho tượng Đế Thích đằng sau Phu Tử đang run rẩy, có tiếng gào thét tức giận cùng với thảo phạt khủng bố bắn ra từ bên trong Địa Tạng bí cảnh ở đằng sau, làm nhân gian thay đổi sắc màu.

Phu Tử tuy rằng đã giải trừ trạng thái hóa đá, thế nhưng còn cần tiếp tục trấn áp, bằng không Nam Thiên Vương và Thi Vương sẽ xông ra, sẽ tạo ra ảnh hưởng đáng sợ đối với nhân gian.

Mà bên trên bầu trời, gương mặt Lý Tu Viễn sụp đổ, lão gia ngài lại vung tay làm ông chủ!

Trong hư không, mọi người đều đồng tình liếc nhìn Lý Tu Viễn, sau đó cũng thi nhau tản đi.

Một trận chiến ở cung Côn Lôn kết thúc, Nữ Đế, Ngô Thanh Hoa và những người khác đều lần lượt nói lời từ biệt với Lý Tu Viễn, mọi người mỗi người đi một ngã quay về vùng đất của bản thân.

Bọn họ lấy được Nhập Mộ Lệnh, cũng cần phải luyện hóa cho đàng hoàng, cũng phải cố gắng chuẩn bị cho cuộc hành trình vào Nhân Hoàng

Mộ.

La Hồng và Lý Tu Viễn quay về huyện An Bình, về lại Tắc Hạ học cung.

Mấy người La Hậu, La lão gia tử, La Tiểu Bắc cũng mang theo Hắc kỵ La gia trở lại huyện An Bình.

Cuộc chiến này, cho dù là Hắc kỵ mạnh mẽ cũng bị tử thương không ít.

Thế nhưng, sức mạnh tổng hợp của Hắc kỵ lại tăng lên không ít, bởi vì La Tiểu Bắc và các chủ tướng giết chết Thiên nhân, đạt được kim vân thưởng, cũng tính như một phần của bọn họ.

Xứng đáng để khen ngợi đó là, La Hậu và La lão gia tử đột phá, mở đường bên trong chiến trường, ngưng tụ đường hoa, đều bước chân vào cảnh giới Lục Địa Tiên.

Lục Địa Tiên của La gia lại có thêm hai vị.

La Hồng vội vàng quay về huyện An Bình, về đến La phủ.

Về lại trong căn phòng nhỏ thuộc về bản thân.

Khẩn cấp liên hệ với cảm ứng ở cõi u minh trong lòng.

Hắn muôn kêu gọi "Tam Long Tà Quân Liễn" thuộc về chính mình!

Đây chính là phần thưởng hạng nhất hắn đã tốn mất ba triệu tội ác để đổi thưởng, La Hồng trái lại muốn xem cái đồ chơi này rốt cuộc tại sao lại đáng giá nhiều tội ác như vậy!

Tâm thần khê động.

Triệu hồi Tà Quân Liễn!

Sau một khắc.

La Hồng chỉ cảm thấy bên tai mình vang lên tiếng rùng rùng âm đinh tai nhức óc.

Thoáng chốc.

Thánh Nhân Hư Ảnh bên trên Thánh Tà Động Thiên trong đan điền La Hồng cũng hùng hùng hổ hổ nhắm mắt lại!

Mà bầu trời huyện An Bình... Tối sầm!

P/S: Trạng thái không tốt, có hơi bí, xin phiếu tháng, phiếu đề cử mới ra lò nha!

Bầu trời huyện An Bình biến thành màu đen.

Hơn nữa còn có hơi thở cực kỳ khủng bố tràn ngập trên khắp cả bầu trời, giống như từ ban ngày lập tức biến thành đêm đen.

Tối om duỗi tay không thấy được năm ngón, thậm chí còn có tiếng hô hấp cực kỳ khủng bố tràn ngập ở phía chân trời.

Bên trong huyện An Bình.

Dân chúng đều hoang mang, sao mới đó mà trời đã tối sầm xuống rồi?
Bọn họ đi ra khỏi nhà ngược đầu lên nhìn trời, còn sót lại chỉ là một màu đen kịt, tối đen giống như mực.

Thoáng chốc.

Bầu trời di chuyển, cuồng phong gào thét nổi lên, ba cái đầu lâu vô cùng khổng lồ bao phủ cả bầu trời, dữ tợn và uy nghiêm, hơn nữa còn có uy thế kinh khủng mênh mông cuộn cuộn!

Đây là.... Long tộc?!

Gào!

Tiếng rống ngâm giống như nổ tung để tất cả người phạm đều thấy sắp nhũn cả hai chân, rất nhiều người trực tiếp co quắp ngồi xuống đất, thậm chí ngay cả can đảm để nhúc nhích cũng không có.

Đám người phạm ở huyện An Bình, tâm thái đều đã trải qua rèn luyện, bọn họ rất kiên cường, bởi vì trong mấy tháng gần gũi huyện An Bình đã trải qua quá nhiều chuyện.

Cường giả cấp cao tử thương vô số, Thiên nhân và tu sĩ nhân gian tranh đấu...

Uy thế của đủ loại cường giả đã sớm làm cho dân chúng huyện An Bình quen rồi.

Nhưng mà, lần này, dân chúng huyện An Bình vẫn bị sợ hãi.

Ba cái đầu rồng kia cực kỳ dữ tợn, dường như chảy xuôi dòng máu của Long tộc thật sự, vô cùng uy nghiêm, chỉ cần thả ra hơi thở cũng đủ làm người ta run rẩy.

Bây giờ trong huyện An Bình có rất nhiều khách giang hồ và tu sĩ và tu sĩ tụ tập.

Thế nhưng giờ phút này, những khách giang hồ và tu sĩ này bay lên trời, chỉ còn lại sự sợ hãi.

Ba cái đầu rồng này giống như hung thú tuyệt thế, khiến cho bọn họ ngay cả can đảm để quơ đao chống cự cũng không có.

Đây là... Cái gì vậy?!

Cùng lúc đó.

Bên trong Tắc Hạ học cung.

Lý Tu Viễn cũng bay lên trời, với tư cách là cường giả đã bước vào cảnh giới Bán tôn, tu vi của y tất nhiên cũng là cực mạnh.

Vào giờ phút này, y cần phải đứng ra.

Lý Tu Viễn có mấy phần nghiêm nghị.

Y phóng lên trời, cũng đã nhìn thấy rõ cái thứ che đầy toàn bộ cả bầu trời này là thứ gì rồi.

Đây là ba con hắc long, mà ba con hắc long này lại kéo theo cái xe kéo thật lớn!

Đây là... Xe kéo!

Xe kéo của một vị cường giả tuyệt thế Lý Tu Viễn hít vào một hơi, chỉ cần là ba con hắc long, dường như đã có sức mạnh không thua gì Bán tôn!

Sức mạnh kinh khủng kia, cho dù là Lý Tu Viễn cũng cảm thấy khá là kiêng kỵ.

Dùng ba con hắc long cấp bậc Bán tôn tới để kéo xe kéo, ai thế?

Nhãn hiệu tâm cỡ này... là Thiên tôn đỉnh cấp Thiên giới sao?

Lý Tu Viễn bắt đầu thấy sốt ruột.

Chương 988: Cái xe kéo này... Là của tiểu sư đệ?

Dường như y nghĩ đến điều gì, trước đó các cường giả Thiên vương lấy Nhập Mộ Lệnh từ chỗ của Phu Tử, nói là sẽ phái thiên kiêu của Thiên giới xuống nhân gian, có lẽ, xe kéo này chính là thiên kiêu đến từ thiên giới?

Đôi mắt của Lý Tu Viễn đột nhiên trầm xuống, dường như có hơi thể lạnh lẽo tỏa ra.

Quá nhanh!

Thế này cũng quá nhanh rồi nhỉ?

Thượng giới chẳng lẽ đã sớm có chuẩn bị, Nhập Mộ Lệnh vừa tới tay, thiên kiêu lập tức hạ phàm xuống nhân gian điều võ giương oai?!

Vừa nghĩ đến đây, Lý Tu Viễn cười lạnh.

Bây giờ quy tắc nhân gian chưa biến mất, Tôn cảnh không thể vào.

Lý Tu Viễn y vẫn là nhân vật cấp bậc đỉnh cao ở nhân gian, muốn làm ra vẻ cũng phải xem bản lĩnh!

Vừa nói dứt lời, phía sau Lý Tu Viễn lập tức có cây hoa đào hiện ra, vạn ngàn cánh hoa đào bắt đầu bay tán loạn, giống như một dòng thác màu hồng cuộn ngược bên trên bầu trời cao.

"Tại hạ Lý Tu Viễn, các hạ là người phương nào? Hà tất phải trốn trốn tránh tránh như vậy, xuống khỏi xe kéo gặp nhau, thì sao?"

Lý Tu Viễn tay nắm cánh hoa đào, nói.

Đúng vậy, Lý Tu Viễn có thể xác định, bên trong chiếc xe kéo kinh khủng có thể che kín bầu trời này tuyệt đối có người, thế nhưng Lý Tu Viễn không cảm nhận được.

Bởi vì xe kéo này tuyệt đối không phải là vật tầm thường, trước tiên không nói ba con hắc long cảnh giới Bán tôn, chỉ cần tòa xe của chiếc xe kéo này thôi cũng đã được chế tạo bằng chất liệu mà Lý Tu Viễn không nhìn ra được.

Bên trên còn điêu khắc rất nhiều trận pháp.

Tiếng quát của Lý Tu Viễn nổ vang trên bầu trời, nhưng mà một hồi lâu sau... Cũng không có người nào trả lời.

Ba con hắc long kéo xe chỉ liếc nhìn Lý Tu Viễn một cái, sau đó chẳng buồn nhúc nhích.

Cùng lúc đó.

La phủ.

La Hồng mặt tối sầm, cái này... La Hồng cũng không thể ngờ rằng, Tam Long Tà Quân Liễn này lại dùng cách thức ra trận bá đạo như vậy.

Cửu Long Tà Quân Liễn hoàn chỉnh chính là vật báu cấp độ Thánh binh.

Đối với Thánh binh, La Hồng tất nhiên hiểu rõ, Thánh Tà Động Thiên bên trong đan điền của hắn liền có hai cái Thánh binh thượng cổ tồn tại, một cái là Thư Sơn, một cái là Khô Chu.

Đương nhiên, La Hồng bây giờ vẫn chưa thể nào phát huy được sức mạnh thật sự của Thánh binh, thế nhưng không thể cản trở việc La Hồng hiểu rõ sức mạnh của Thánh binh.

Bây giờ Tam Long Tà Quân Liễn này mặc dù là phần thưởng bản ngăm nước, nhưng mà... Có lẽ cũng xem như là Thánh binh đi.

Chỉ là cái đầu này quá lớn, nếu như có thể thu nhỏ một chút là được rồi. La Hồng nghĩ như vậy trong lòng.

Thoáng chốc!

Bên trên bầu trời, Tam Long Tà Quân Liễn vô cùng to lớn đột nhiên bắt đầu thu nhỏ ngay lập tức, co nhỏ lại tròn một vòng.

Thay đổi này là Lý Tu Viễn giật mình trong lòng, nghĩ rằng đối phương có động tĩnh, muốn đi ra khỏi xe kéo.

Mà người phàm của huyện An Bình ở bên dưới cũng đều kinh hoảng bật thốt lên tiếng kêu kinh ngạc.

Bên trong La phủ, La Hồng ra khỏi phòng nhỏ, đứng lặng trong sân ngẩng đầu nhìn trời.

Nhìn tai nạn này, về mặt buồn cười.

Nhìn thấy mọi người kinh hoảng, trong lòng hắn chẳng hiểu vì sao lại thấy vui vẻ.

La Hồng trong lòng khẽ động, lại biến nhỏ thêm chút.

Nhất thời Tam Long Tà Quân Liễn này lại thu nhỏ trở lại, động tĩnh không nhỏ, làm bầu trời phát ra tiếng nổ vang đình tai nhức óc.

Nhìn dáng vẻ dân chúng trong huyện An Bình sợ hãi đến hồng mắt, khóe miệng La Hồng nở nụ cười hải lòng.

Cuối cùng cũng có chút dáng vẻ của nhân vật phản diện cấp cao rồi!

Nhìn dáng vẻ các người bị dọa sợ, trong lòng hắn ngọt ngào như uống mật!

La Hồng trái lại không chơi tiếp nữa, hắn đạp ra một bước, nhất thời thân thể phóng mạnh bay lên.

Ao trắng, tóc trắng bay bay, La Hồng xuất hiện trước Tam Long Tà Quân Liễn này.

Lý Tu Viễn nhìn thấy La Hồng xuất hiện, nhất thời sửng sốt, mở miệng, vừa định chuẩn bị nhắc nhở tiểu sư đệ chú ý an toàn.

Thì y nhìn thấy, ba con hắc long này hí lên, đầu sượt sượt sau lưng La Hồng, La Hồng từng bước từng bước lên xe kéo, ngồi bên trên.

Ông ơng ơng!

Tam Long Tà Quân Liễn vốn dĩ uy thế đầy trời nhất thời tỏa ra ánh sáng vạn trượng, khí Chính Dương nhận được sự phóng thích của Tà Quân Liễn, giống như một mặt trời chói chang nóng rực lấp lánh chói mắt.

Ba con hắc long lại gầm thét bén nhọn, kéo xe kéo, bánh xe kéo đẹp đẽ lộng lẫy chuyển động, cầu xé hư không.

Lý Tu Viễn sửng sốt.

Làm cả buổi...

Cái xe kéo này... Là của tiểu sư đệ?

Ồ, vậy thì không sao rồi.

Lý Tu Viễn nhìn lướt qua hoa đào lay động xung quanh thân mình.

Dường như mặt mũi không sánh bằng người ta rồi.

Bàn về cột nhà, y dường như bắt đầu lực bất tòng tâm rồi, dần dần không bằng tiểu sư đệ.

Sau khi La Hồng thu lại Tam Long Tà Quân Liễn, thoáng giải thích vài câu với Lý Tu Viễn rồi bèn quay về trong La phủ.

Chuyện của Tam Long Tà Quân Liễn không dễ giải thích cho lắm, La Hồng cũng lười giải thích thêm.

Sau khi đạt được tâm ý tương thông với xe kéo, La Hồng cũng dần dần mất đi hưng phấn, bởi vì sách da người đã nhắc nhở thân thiện với La Hồng.

Vốn tưởng rằng ba con hắc long đồng nghĩa với việc La Hồng có thêm sức chiến đấu của ba vị Bán tôn, nhưng điều làm La Hồng cảm thấy đáng tiếc chính là, ba con hắc long này chỉ đơn giản là vật cưỡi kéo xe kéo mà thôi, bất tử bất diệt, nhưng không có năng lực chiến đấu, cũng không phụ trách chiến đấu.

Nói đơn giản, dường như cũng chỉ có tác dụng giả trang mà thôi.

Ba triệu tội ác chỉ có thể đổi được một cái đồ chơi như vậy, chẳng hiểu vì sao La Hồng chột thấy xót.

Lý Tu Viễn thở phào nhẹ nhõm, cũng quay về Tắc Hạ học cung, vào trong Học Hải bí cảnh, tiếp tục bế quan.

Trận chiến trước đó, y cũng bị thương không nhẹ, y không những cần khôi phục thương thế, càng cần phải củng cố con đường Niết Bàn.

Chương 989: Tây Thiên Môn, thiên kiều Phật tộc, xuống nhân

gian.

Ở chùa Vong Xuyên.

Bên dưới bức tượng Đế Thích, Phu Tử thu hồi ánh mắt.

Khóe miệng co rút mạnh.

"Con thỏ nhỏ chết bầm này lấy xe kéo ở đâu ra thế, xe kéo tà khí bên trong tà khí... Còn dùng ba con Bán tôn Long tộc để kéo xe, lão phu còn chưa huênh hoang như vậy!"

Phu Tử lẩm bẩm một câu, sau đó thu hồi ánh mắt.

Chủ yếu cũng là La Hồng không có làm ra chuyện gì lớn, vì thế ông cũng không cần tiếp tục quan tâm.

Cuộc chiến ở cung Côn Lôn vừa kết thúc, Thiên nhân vào nhân gian đều sợ bị giết, không dám làm dữ ở nhân gian.

Nữ Đế và Thiên Tử Đại Chu cũng quay lại vương triều của từng người, chấn chỉnh vương triều, hai vị Bán tôn cũng tiến vào trạng thái bế quan, chuẩn bị cho hành trình vào Thiên Nhân Mộ sau đó.

Thật ra không chỉ là bọn họ, đại đa số người đều trở về tiến vào trạng thái bế quan.

Một trận chiến ở cung Côn Lôn, là một trận chiến mà tu sĩ nhân gian thu hoạch được lớn nhất.

Bởi vì Thiên nhân tử vong thật sự rất nhiều, ngay cả Bán tôn Thiên nhân cũng chết cả mười tên, phần thưởng từ đám mây quy tắc màu vàng khiến mọi người đều đắm chìm bên trong quy tắc, nhận được thu hoạch không lớn không nhỏ.

Lần này sau khi đột phá, thực lực tổng thể của tu sĩ nhân gian đều nhận lấy được sự tiến bộ rõ rệt!

Trước đó Thiên nhân chèn ép nhân gian, mà bây giờ, giết Thiên nhân trái lại trở thành phương thức để tu sĩ nhân gian nâng cao thực lực, hai cực xoay ngược lại, cũng khiến người ta có mấy phần kinh ngạc một cách không ngờ.

Huyện An Bình.

Sau khi La Hồng thu hồi Tam Long Tà Quân Liễn cũng bắt đầu bế quan.

Hắn bế quan dọn dẹp thu hoạch sau một trận chiến, hẳn một ngày mở đường năm ngàn dặm, hơn nữa còn ngưng tụ Động Thiên, sức mạnh La Hồng nâng lên cao vô cùng, hẳn cũng cần bế quan củng cố một chút.

La Hậu và La lão gia tử bước vào Lục Địa Tiên, điều này làm cho sức mạnh của La gia thậm chí là sức mạnh của vương triều Đại La đều tăng lên rất nhiều!

Hơn nữa còn có Trần Thiên Huyền, bây giờ sức mạnh của La gia cũng có thể một mình chống đỡ một phương.

Tất cả mọi người đều đang bế quan, điều này để mọi người tạm thời ngênh đón một khoảng thời gian yên bình.

Thế nhưng sau lưng yên bình thật ra chính là khúc nhạc dạo trước khi bão táp kéo đến.

Thời gian chậm chậm trôi qua, thoáng chốc mắt mà đã mười ngày.

Mười ngày này, nhân gian yên ổn, bốn biển thái bình, không chiến tranh.

Mà bên trên bầu trời nhân gian, từng cánh Thiên Môn lơ lửng, từng giây từng phút đều tỏa ra hơi thở cuộn cuộn.

Đằng sau Thiên Môn cũng có Thiên nhân đang quan sát nhân gian, đang quan sát tình hình nhân gian.

Lại qua tiếp năm ngày.

Bầu trời nhân gian biến sắc, đột nhiên có hơi thở khủng bố tràn ngập.

Có người ngẩng đầu, có thể nhìn thấy được Thiên Môn cao tới vạn trượng đang lơ lửng, ánh sáng rực rỡ sáng chói đến lóa mắt, Phật quang phổ chiếu, loáng thoáng có thể chiếu rọi một vùng Phật quốc rộng lớn mênh mông đằng sau cánh Thiên Môn ấy.

Mà Phật quốc Mạn Mạn có mười tám luồng sáng chuyển động, giống như có mười tám ngôi sao lơ lửng bay ra từ trong Phật quốc này.

Mười tám vị Phật tăng với những tư thái khác nhau đứng bên trên Thiên Môn.

"Tây Thiên Môn, thiên kiêu Phật tộc, xuống nhân gian."

Giọng nói nhàn nhạt vang vọng, khuếch đại vô cùng, có chuông Phật cổ xưa bị gõ vang, sau đó, đằng sau Thiên Môn, mười tám vị Phật tăng trẻ tuổi lập tức khom người với Phật quốc rồi quay người ra khỏi Tây Thiên Môn!

Từng đóa từng đóa sen vàng nở rộ giữa bầu trời xanh.

Mỗi bước nở sen vàng!

Xây ra dị tượng!

Có voi vàng khổng lồ hí phát ra tiếng hí đinh tai nhức óc, bỗng dưng nổ ra, vất vèo bên trên bầu trời!

Mười tám vị thiên kiêu, trong đó có mười lăm người chân đạp sen vàng lơ lửng cùng với voi khổng lồ màu vàng xung quanh.

Mà có ba vị thiên kiêu mặc áo cà sa đỏ tươi lại xếp bằng trên xe kéo bên trên lưng voi khổng lồ.

Nhân gian.

Chùa Vong Xuyên.

Chùa Vong Xuyên có lịch sử tám ngàn năm lâu đời đột nhiên chấn động, Phật quang ngút trời, giống như bị khí thế của mười tám vị thiên kiêu Phật tộc đi ra từ Tây Thiên Môn trên bầu trời hấp dẫn.

Áo cà sa của Pháp La đại sư tung bay, sắc mặt vô cùng nghiêm nghị: "Thiên kiêu Phật tộc Tây Thiên Môn... Thật mạnh! Ai nấy đều là Bán tôn Thập cảnh!"

"Bán tôn?" Xa xa, Phu Tử ngồi xếp bằng bên dưới bức tượng Đế Thích, râu tóc bay bay, cười nhạt: "Không những chỉ là Bán tôn, bây giờ quy tắc nhân gian chưa biến mất, bọn họ không dám để lộ thực lực Tôn cảnh mà thôi."

"Động Thiên của bọn họ bất vô âm tín, mỗi một người đều là Tôn cảnh, áp cảnh xuống nhân gian."

Lời nói của Phu Tử làm Pháp La đại sư chấn động cả người, trong lòng nhất thời trầm xuống, sau đó lạnh cả người.

Tôn cảnh... Đều là Tôn cảnh sao?!

Phu Tử cầm trong tay sách thánh hiền, yên lặng xem, nhưng lại thoải mái mà lạnh nhạt: "Áp cảnh Tôn cảnh thành Bán tôn để xuống nhân gian, xem như là thủ đoạn tâm thương, không có gì đáng để kinh ngạc"

Thiên giới có sáu đại tộc, Tiên, Thần, Yêu, Long, Phật, còn có Thiên nhân... Ngoại trừ Thiên nhà là thứ lai tạp dòng máu, ngoài ra những tộc khác đều là thuần huyết, mà những thiên kiêu này chính là hậu bối có huyết mạch thuần chủng nhất của các tộc, thiên phú của bọn họ khó có thể tương đương được."

"Từ nhỏ bọn họ đã nhận được rất nhiều tài nguyên, có được hoàn cảnh tu hành tuyệt hảo nhất, những thiên kiêu đến từ Thiên giới này tất nhiên là không yếu, không đạt tới Tôn cảnh cũng không đáng được gọi là thiên kiêu."

Phu Tử hờ hững nói.

Pháp La đại sư hít sâu một hơi, gật gật đầu.

Thê nhưng ông ây vên có chút lo lắng: "Những thiên kiều này xuống nhân gian, sợ là sẽ cực kỳ ngang tàn, nhân gian lại phải nghênh đón gió tanh mưa máu."

Phu Tử trái lại nhíu mày: "Gió tanh mưa máu cũng không đến nỗi, nhưng mà, những thiên kiều này ngang ngược là chuyện tất nhiên"

Chương 990: Bán tôn, thuần một màu Bán tôn!

Sau khi Phu Tử trầm ngâm suốt cả buổi.

Duỗi tay ra, trong tay không biết từ lúc nào đã xuất hiện một trang giấy, trang giấy này hiện ra màu vàng, có quy tắc sức mạnh cường đại đang cuộn trào.

"Nhân gian cần lập uy, đè ép khí thế của những tên thiên kiêu này một chút"

Phu Tử hí mắt, ông nhớ lại chiếc xe kéo hồng hách mảy mười mấy hôm trước La Hồng đã chinh ra.

"Đã như vậy, hãy lập một cái Thiên Kiêu bảng, có điều, làm chuyện này cần phải bá đạo một chút... Chuyện này để Tu Viễn đi làm, có thể sẽ có chút lực bất tòng tâm, dù sao ngay cả xe kéo Tu Viễn còn không có, chỉ có thể chơi hoa đào, không có ích gì"

Sau khi Phu Tử ghét bỏ Lý Tu Viễn một phen như thường lệ thì phun ra một hơi.

"Thôi, vẫn nên để cho tiểu tử La Hồng đi thôi."

Thư Sơn, Khô Chu đều ở chỗ đó của La Hồng.

Hơn nữa còn xe kéo ba con rồng kia.

Tiểu tử này... Quyết định vậy đi!

Tâm thần khẽ động, Phu Tử nhấc tay lên một cái, trang giấy màu vàng kia nhất thời gấp lại bắn mạnh lên giữa trời.
âm âm âm!

Đám thiên kiêu Phật tộc đi ra từ trong Tây Thiên môn, phút chốc giáng lâm nhân gian, tu sĩ nhân gian đều cảm nhận được trong lòng.

Cùng lúc đó.

Bên trong Đông Thiên môn, Bắc Thiên môn, Nam Thiên môn, Trung Thiên môn, tứ đại Thiên Môn đều có luồng hơi thở mạnh mẽ lơ lửng, có thiên kiêu đi ra.

Trọng Hạ Tam Trọng Thiên môn, từng vị Thiên nhân không ngừng tặc lưỡi, lần này vào nhân gian, không còn là Thiên nhân nữa, mà đều là những yêu nghiệt thuần huyết của các tộc Thiên giới!

Giống như Long Thích và Thanh Thủ Tiên Tử lúc trước.

Thế nhưng, Long Thích và Thanh Thủ Tiên Tử, bên trên Thiên giới thật ra cũng không coi là thiên kiêu, chỉ là bọn họ tự xưng mà thôi, miễn cưỡng tính thì cũng chỉ có thể tính là hạng hai mà thôi, bởi vì bọn họ chưa từng

ngưng tụ Động Thiên làm ra Tôn cảnh, so sánh với những thiên kiều sô một thì yếu hơn rất nhiều.

Mà lần này, vào Nhân Hoàng Mộ, trước đó đều là thiên kiều Tôn cảnh.

Âm!

Những thiên kiều Yêu tộc ở Đông Thiên môn ra khỏi Thiên môn.

Thoáng chốc, một con chim thú khổng lồ giương cánh, trong lúc giương cánh, che kín bầu trời, cánh mở ra lại có thể xa đến ngàn dặm!

Đây chính là một con yêu thú giống chim cấp bậc Bán tôn!

Mà trên phần lưng của con yêu thú giống chim này cũng có lắp xe kéo, có ba vị cường giả khí vũ hiên ngang ngồi ngay ngắn bên trên, vừa cười vừa nói.

Bọn họ quan sát nhân gian, chỉ chỉ trỏ trỏ.

Không ít tu sĩ nhân gian bay lên trời, nhú mào nhìn chăm chăm những thiên kiều nhập cảnh này nét mặt rất khó coi.

Bởi vì những tên thiên kiều này cao cao tại thượng quan sát bọn họ, trong đôi mắt mang theo chế giễu, giống như đang nhìn một đám thú hoang buồn cười và dị hợm.

Bắc Thiên Môn, thiên kiều Long tộc ra khỏi Thiên môn, hơi thở khủng bố tràn ngập trên bầu trời.

Từng đường long ảnh vắt ngang bầu trời.

Mà điều làm những tu sĩ nhân gian ồ lên ngạc nhiên đó chính là, những thiên kiều Long tộc đi ra từ Bắc Thiên Môn, trong đó có ba chiếc kiệu liễn, kẻ bê kiệu lại là Thiên nhân phi thăng, hơn nữa còn là Thiên nhân Cửu cảnh!

Dùng Thiên nhân cửu cảnh để khiêng kiệu!

Rất nhiều tu sĩ nhân gian cảm xúc phức tạp, dù sao, Thiên nhân vốn là Nhân tộc, bọn họ phi thăng lên Thiên giới, lại trở thành đây tớ kiệu phu khiêng kiệu, nực cười đến cỡ nào chứ.

Đằng sau Trung Thiên môn là Thần tộc, thiên kiều Thần tộc chân đạp chiến xa hoàng kim xuất hành, kéo chiến xa chính là một con hoàng kim sư vô cùng mạnh mẽ được ghi chép lại trong sách cổ, hơi thở càng không thua gì Bán tôn.

Nam Thiên môn đi ra chính là thiên kiều của Tiên tộc, khí thế lại càng thêm mạnh mẽ, có lẽ là vì Nam Thiên Vương bị phong ấn, thiên kiều Tiên tộc ai nấy đều cực kỳ lạnh lùng. không có sắc mặt gì tốt với nhân gian, thậm chí lần này bọn họ vào nhân gian còn mang theo mục đích giúp đỡ giải phóng cho Nam Thiên Vương.

Cảm giác ngột thở mạnh mẽ tuôn trào ra.
Tu sĩ nhân gian chỉ cảm thấy vô cùng ngột ngạt.
Trước nhân gian tu sĩ chỉ đối mặt với Thiên nhân phi thăng, vẫn không có cảm giác gì.

Mà lần này chính là thiên kiều cường tộc của Thiên giới vào nhân gian, cảm giác ngột ngạt đem đến hoàn toàn khác nhau!

Điều quan trọng là, những xe kéo của đám thiên kiều kia thật sự quá có cảm giác chân động!

Voi lớn mạnh mẽ, phi cầm cấp bậc Bán tôn, Thiên nhân Cửu cảnh khiêng kiệu, hoàng kim sư Bán tôn kéo xe...

Chỉ cần những chiếc xe kéo này thôi cũng đã đủ đàn áp tu sĩ nhân gian không thể ngóc đầu lên được.

Mạnh!

Quá mạnh!

Bán tôn, thuần một màu Bán tôn!

Sức mạnh quy tắc đều bị ảnh hưởng, xung kích giống như cơn sóng giận dữ.

Vèo vèo vèo Bán tôn nhân gian cũng lập tức bày ra dáng vẻ.

Đám thiên kiều Thiên giới vô cùng bá đạo, bọn họ cũng nhất định phải đứng ra, bằng không khí thể của tu sĩ nhân gia chắc chắn bị đè nén nặng nề!

Vương triều Đại Chu, Đại Chu Thiên Tử hiện ra, đội Tạo Hóa Lô trên đầu, đôi mắt vô cùng nghiêm nghị.

Y là Bán tôn, thậm chí còn nắm giữ Tạo Hóa Lô thần binh, thế nhưng, vào giờ phút này, vẫn cảm thấy áp lực lớn vô cùng.

Vương triều Đại Sở, Nữ Đế cũng hiện lên, Long Tước kiếm vắt ngang trời, Long Tước Hư Ảnh hiện ra, găm thét khắp cả trời xanh.

Ngô Thanh Hoa, Tiêu Ngũ Lục và những cường giả khác đều hiện Rầu Trong hư không.

Tiếng cười to không ngừng vang vọng.

Rất nhiều thiên kiều không thềm che giấu lời nói của mình.

"Nhân gian... quả nhiên rất yếu, Bán tôn chỉ có năm tên, chỉ thế này... cũng xứng nhận được mười tám tấm Nhập Mộ Lệnh, nực cười, nực Cười..."

"Mười vạn năm trước, Nhân Hoàng tại thế, khi đó nhân gian mới thật sự mạnh mẽ, hoàng triều đứng vững, các tộc xung thần, nhưng nhân gian của hôm nay, tan hoang rồi, không đáng nhắc tới."

"Thành cũng do Nhân Hoàng, bại cũng do Nhân Hoàng, nếu không có quy tắc Nhân Hoàng, nhân gian có cũng có thể sinh ra nhân vật Tôn cảnh

rồi..."

Từng tên thiên kiêu cười nhạo.

Sắc mặt của tu sĩ nhân gian đều trở nên khó coi.

Chương 991: Là La Hồng công tử!

Lý Tu Viễn đứng lặng trên đỉnh Đông Sơn, sắc mặt vô cùng nghiêm túc.

"Đám thiên kiêu Tôn cảnh áp cảnh..."

"Mỗi người đều không yếu nhĩ"

Lý Tu Viễn cảm thấy có chút vương tay vương chân, quan trọng nhất là, những thiên kiêu nắm giữ xe kéo kia, lại cho Lý Tu Viễn một cảm giác khủng bố đến cực điểm.

Thiên kiêu bên trong xe kéo kia càng mạnh hơn, càng kinh khủng hơn!

Điều quan trọng nhất là, Lý Tu Viễn phát hiện ra những thiên kiêu này đều là Tôn cảnh áp chế thực lực, cường giả rơi xuống Bán tôn.

Một khi vào Nhân Hoàng mộ, thiêu đi quy tắc áp chế, mỗi một tên này đều là cường giả Tôn cảnh!

Cường tộc Thiên giới, cũng bỏ ra vốn lớn nhĩ!

Cũng hoặc là nói, gốc gác của các tộc Thiên giới, thật sự mạnh mẽ! Đây vẫn chỉ là một thế hệ trẻ tuổi trong các đại cường tộc trên Thiên giới!

Âm!

Lý Tu Viễn tất nhiên không thể ngồi coi không thêm quan tâm.

Với tư cách là Nhị tiên sinh ở Tắc Hạ học cung, cũng là chủ nhân hiện tại của Tác Hạ học cung, y há có thể trốn tránh?

Hoa đào biến thành dòng lũ bao phủ, Lý Tu Viễn một thân áo đạo, giống như thư sinh đọc sách nho nhã dịu dàng, nở nụ cười ôn hòa với những thiên kiêu.

Chỉ có điều, dòng lũ hoa đào của Lý Tu Viễn tuy rằng chói mắt, nhưng so sánh với những vật cưỡi của rất nhiều thiên kiêu Thiên giới thì vẫn còn thua kém mọi người, hoàn toàn bị đàn áp.

La phủ.

La Hồng mở mắt ra, nhìn tờ giấy màu vàng lơ lửng trước mặt hắn, về mặt ngơ ngác.

Mà truyền âm của Phu Tử cũng nổ tung bên tai của hắn.

"Lập Thiên Kiêu bằng?"

"Chấn chỉnh khí thế của tu sĩ nhân gian?"

La Hồng nghe vậy, nhất thời có chút dở khóc dở cười.

Chuyện chính nghĩa như vậy, có thể đừng tìm tới bản công tử được không hả?

Ai thích thì người đó đi làm đi!

La Hồng phun ra một ngụm trọc khí, bế quan mười mấy ngày, La Hồng lại mở đường ngàn dặm, tu vi đạt đến Lục Địa Tiên Lục cảnh.

Nhưng lại không ngờ rằng, mới vừa mở mắt, Phu Tử đã cho hắn một cái nhiệm vụ như vậy.

La Hồng đứng dậy, chậm chậm quay người.

"Thôi thôi, sớm muộn gì cũng phải đối đầu với những thiên kiêu này, vừa khéo... Kéo một lần sóng thù hận, làm những thiên kiêu này vào sách nhỏ của La Hồng hẳn đây."

"Muốn ngang ngược đúng không, muốn đè ép kiêu ngạo của đám thiên kiêu Thiên giới đúng không?"

La Hồng cười cười.

Ngang ngược gì cơ, La Hồng là chuyên gia.

Nhìn Lý Tu Viễn đạp dòng lũ hoa đào, nhị sư huynh Lý Tu Viễn ở trước mặt đám xe kéo kia chẳng khác gì một tên lâu la, khéo miệng La Hồng hơi nhếch lên, lấy mặt nạ Tà Quân đeo vào trên mặt.

So biến hiệu?

So ngang ngược?

Tâm thần khê động.

Tam Long Tà Quân Liễn, hiện thế!

Thoáng chốc!

Trong huyện An Bình, đột nhiên có khí thế khủng bố bắn ra!

Ánh sáng chính dương rực rỡ óng ánh lại chói mắt!

La Hồng tóc trắng bay bay, áo trắng phất phơ, ngồi ngay ngắn bên trong xe kéo, giống như ngôi sao sáng rực, dưới sự lôi kéo của ba con Tà Long, phóng lên trời.

Trong nháy mắt thu hút ánh mắt của tất cả mọi người ở nhân gian.

So sánh với những vật cưỡi của các thiên kiêu Thiên giới kia, địa vị ngang bằng!

Ba con Tà Long lôi kéo Tà Quân Liễn cũng trở nên sống động, đánh nhau bọn chúng không biết, nhưng giả bộ ngẫu thì bọn họ có thể!

Ba tiếng rống ngâm chấn động dòng mây trên bầu trời nứt toạc!

Aml Khí thế khủng bố hiện ra hình sóng gợn lăn tăn, phóng xạ tản mạn ra.

Dòng sông hoa đào của Lý Tu Viễn bị tách ra, quay đầu tròn mắt há hốc mồm nhìn La Hồng bế quan xuất thế.

Chỉ thấy La Hồng lười biếng ngồi bên trong xe kéo.

Một tay chông cằm, ngồi bên trên xe kéo, tay nắm một tờ giấy màu vàng.

Nhẹ nhàng búng tay.

Tờ giấy bắn mạnh ra, đón gió căng phồng lên ba ngàn trượng!

Hóa thành một tấm bảng vàng to lớn vắt ngang khung trời!

Bên trên bầu trời có sức mạnh quy tắc dày đặc đang không ngừng cuộn trào.

La Hồng nhàn nhạt nhìn lướt qua những tên thiên kiêu ngồi ngay ngắn bên trên voi lớn, phi cạm, chiến xa, cỗ kiệu.

"Phu Tử mới nói rồi."

"Tất cả những kẻ xuống nhân gian, mỗi người giao ra một giọt tinh huyết, ghi vào Thiên Kiêu bảng"

"Người nào vi phạm, chém!"

Vừa nói dứt lời, mệnh mông cuộn cuộn vang vọng khắp toàn bộ bầu trời.

Cả nhân gian thoáng chốc trở nên hoàn toàn im lặng.

P/S: Xin phiếu tháng, xin phiếu đề cử nóng hổi mới ra lò nhé!

Yên tĩnh.

Yên tĩnh như cái chết, toàn bộ nhân gian, cứ như còn đang vang vọng câu nói của La Hồng.

Tu sĩ nhân gian kinh ngạc, những cường tộc thiên kiêu vừa mới đi ra thiên môn, cười nhạo quan sát nhân gian đại địa cũng kinh ngạc.

Đây là... hồ lang chỉ từ gì thế này?!

Cái gì gọi là giao ra tinh huyết, không giao thì chém?!

Nhân gian lại có tu sĩ bá đạo như vậy sao?

Sau một hồi yên lặng, nhân gian lập tức sôi trào lên, lời nói của La Hồng trùng trùng điệp điệp, giống như dòng lũ bất ngờ đổ trút xuống, nổ vang mỗi một góc hẻo lánh trong nhân gian.

"Là La Hồng công tử! công tử La Hồng đi ra!"

"Tám gương chính nghĩa của nhân gian chúng ta quả nhiên xuất hiện, những thiên kiêu Thiên giới bá đạo vô song này, nhìn chúng ta như sâu kiến, quả nhiên, công tử La Hồng chính nghĩa lâm nhiên ngồi không yên!"

"Quả nhiên, thế gian chỉ có công tử La Hồng chính trực là dám cùng cứng đối cứng với đám thiên kiêu Thiên giới!"

Trong nháy mắt, nhân gian sôi trào, đặc biệt là các tu sĩ nhân gian, nghe thấy tiếng nói của La Hồng, họ lập tức kích động và hưng phấn lên, phảng phất như lúc này trong nội tâm có một đám lửa đang triệt để thiêu đốt.

Thiên kiều Thiên giới rất bá đạo, nhưng mà... Công tử La Hồng của bọn họ càng bá đạo!

Giữa thiên địa, một tấm bảng vàng bỗng xuất hiện, kim bảng sáng chói nở rộ quang huy rạng rỡ chói mắt không gì sánh được.

Đây là trang sách Thánh Nhân biến thành, còn là hóa thân của sức mạnh quy tắc!

Lý Tu Viễn lấy lại tinh thần, khuôn mặt lập tức cổ quái, y nhìn thấy trang sách Thánh Nhân này thì lập tức hiểu có lẽ La Hồng thật sự không nói sai.

Trang sách Thánh Nhân này, chỉ có phu tử lấy ra được.

Nói cách khác, thật sự là phu tử đệ tiểu sư đệ La Hồng tới lấy tinh huyết của những thiên kiều Thiên giới này?

Chương 992: Công tử bá đạo trấn thiên kiêu!

Lập bảng Thiên Kiêu?

Cái này cũng... Quá bá đạo, quá không làm người rồi?

Đương nhiên, trong lòng Lý Tu Viễn rất nhanh lại lập bộp một cái, vì cái gì phụ tử không tìm Lý Tu Viễn y làm việc này?

Là Lý Tu Viễn y không đủ cợt nhả sao?

Hay là Lý Tu Viễn y... Thất sủng rồi?

Trong hự không.

Rất nhiều thiên kiêu Thiên giới cũng vô cùng kinh ngạc, sau khi kinh ngạc, bọn chúng đồng loạt lấy lại tinh thần.

tầm mắt của bọn chúng rơi lên trên người La Hồng.

Sau đó, đôi mắt đều khẽ giật giật.

Giờ này khắc này, tất cả mọi người thấy được La Hồng, cũng không cách nào không nhìn thấy, bởi vì La Hồng giờ khắc này thật sự là... Quá bá khí, quá phong cách!

Ba con Hắc Long vắt ngang chân trời, uy áp Bán Tôn kinh khủng đang tràn ngập, phảng phất như khiến cho cả hự không cũng lâm vào ngưng trệ, đây là Bán Tôn, có được uy áp của Long tộc!

Mà ba Bán Tôn Long tộc, lại đang kéo theo một chiếc xe kéo, trên xe là La Hồng áo trắng tóc bạc đang ngồi!

Cái này... Cái gì vậy!

Tất cả Tu sĩ nhân gian, thiên kiêu Thiên giới đều sợ ngây người.

Ai có thể nghĩ tới, nhân gian lại có người lấy phương thức bá đạo vô song như vậy để ra sân!

Phải biết là, cho dù là những thiên kiêu Thiên giới này, thực lực bản thân bọn chúng chính là Tôn cảnh, đã cực kỳ yêu nghiệt ở trong Thiên giới nên mới được ban thưởng tọa giá này.

Mà một tu sĩ hạ giới nhân gian nho nhỏ, có tài đức gì mà lại được ba con Long kéo xe cho chứ?!

Có tọa giá được ba vị Bán Tôn kéo?

Rống!

Tiếng rống hồng nổ vang khung trời, xông vào mây xanh, đánh tan mây trôi đầy trời.

Tọa giá mà La Hồng đang ngồi có trình độ lóa mắt đến mức khiến cho rất nhiều thiên kiêu Thiên giới đi ra khỏi thiên môn, bày ra tọa giá cường

đại đều phải ảm đạm phai mờ!

Thậm chí, Kim Tượng, các loại dị thú phi cầm kia còn cảm nhận được một sự kinh hoàng.

La Hồng ngồi trên chiếc xe kéo, mang theo Mặt Nạ Tà Quân, một tay chống cằm, một tay khoác lên tay vịn của chiếc xe kéo, điềm nhẹ một cái.

Sự lười biếng này, sự thanh thản này, khiến cho rất nhiều thiên kiêu Thiên giới đều có chút không được tự nhiên.

La Hồng giờ phút này ngược lại rất hài lòng.

Ba con Hắc Long mặc dù không có cách nào đánh nhau, nhưng mà có làm ra vẻ thì lại là nhất lưu, có thể chấn nhiếp tọa giá của thiên kiêu Thiên giới.

Mà giờ khắc này, rất nhiều thiên kiêu Thiên giới nhìn thấy rõ ràng, thiếu niên trên xe kéo kia cũng không phải Bán Tôn gì cả.

Chỉ là một tên Lục Địa Tiên, còn là Lục Địa Tiên lục cảnh.

Ngay lập tức, tất cả mọi người kinh ngạc.

Lục cảnh Lục Địa Tiên mà lại có thể cưỡi ba con Hắc Long kéo xe kéo?

Đây là mặt hàng gì thế này?!

Bắc Thiên Môn, ba tên thiên kiêu Long tộc lấy Thiên Nhân cửu cảnh nhắc kiêu lập tức giận dữ.

Mười lăm tên thiên kiêu Long tộc chung quanh cũng trợn mắt nhìn thẳng La Hồng.

Bởi vì bọn chúng cảm nhận được huyết mạch của ba con Hắc Long kéo xe kéo kia.

Sức mạnh huyết mạch có thể áp chế bọn chúng, khiến bọn chúng cảm thấy kiềm chế, điều này nói rõ, ba con Hắc Long này có lẽ là có được Long Hoàng huyết thuần chính!

Nhưng mà, ba con Long tộc có được huyết mạch Long Hoàng cao quý không gì sánh được như vậy, cư nhiên trở thành vật kéo xe cho một tên Lục Địa Tiên lục cảnh!

Cái này sao lại không khiến đám thiên kiêu Long tộc này tức giận?

La Hồng cũng không để ý, không thèm nhìn ánh mắt như phun lửa của rất nhiều thiên kiêu Long tộc.

Bọn chúng càng thêm tức giận, La Hồng càng hài lòng, dù sao càng tức giận càng muốn giết chết La Hồng hấn, giá trị của bọn chúng trong danh sách đối tượng nhằm vào mới càng cao.

"Tu sĩ nhân gian thật to gan, chỉ một lục cảnh thôi, lại dám lấy Bán Tôn Long tộc ta làm thú kéo xe! Nên giết!"

Dưới Bắc Thiên Môn.

Một tên nam tử đầu có sừng nhọn toàn thân được quấn trong áo bào ánh vàng rực rỡ được Thiên Nhân cử cảnh khiêng kiệu, lạnh lùng nói.

La Hồng quét mắt nhìn gã ta một cái, "Người đang dạy ta làm việc?"

"Nếu người đã mở miệng, vậy thì bắt đầu từ người đi, giao ra tinh huyết, nếu không chém!"

La Hồng ngồi trong xe kéo, nói.

Lời nói hoàn toàn bá khí như trước đó.

Các tu sĩ nhân gian đều hưng phấn lên.

Bọn họ cũng cảm thấy cực kỳ tức giận đối với đám thiên kiêu thiên giới đáng vẻ bề bề phách lối, không ai bì nổi này, thế nhưng lại không có cách, thực lực của bọn họ không sánh bằng.

Mà La Hồng đứng ra, lại để bọn họ cảm nhận được một trận sáng khoái!

Lý Tu Viễn lao vút lên đó, giẫm lên trường hà hoa đào, lơ lửng ở bên người La Hồng.

Y đến để chống trận cho La Hồng, khởi động khí phái.

Thứ Lâm Kiếm của Ngô Thanh Hoa cũng lao vút tới, Ngô lão gia tử chấp tay sau lưng, cười nhạt một tiếng.

Nữ Đế cũng nắm Long Tước Kiếm, sát cơ nổi lên bốn phía, không hỏi nguyên do, chỉ đứng bên cạnh La Hồng.

Bây giờ, Bán Tôn nhân gian bọn họ đều cùng chung mối thù, tự nhiên là đứng cùng một phương.

Nhưng mà, mặc dù như thế, năm vị Bán Tôn nhân gian, đối đầu với một đồng yêu nghiệt Thiên giới trên bầu trời, về phương diện khí thế, họ vẫn yếu kém hơn rất nhiều.

Tên thiên kiêu Long tộc kia ngồi trong kiệu, lập tức cười lạnh.

"Người thì tính là cái gì, trong mắt bản tôn tu sĩ lục cảnh cũng chỉ như sâu kiến."

Tên thiên kiêu Long tộc này rất ngông cuồng, bởi vì gã ta đã tiếp cận Thiên Tôn, rất có tự tin đối với thực lực của bản thân.

Hơn nữa, gã ta là thiên kiêu Long tộc thuần huyết, thực lực cực mạnh.

Trong mười tám tên thiên kiêu nắm giữ Nhập Mộ lệnh trong tay do Long tộc phái ra, gã ta xếp vào ba vị trí đầu, nếu không, cũng sẽ không có tư cách ngồi kiệu do Thiên Nhân khiêng.

Thiên kiêu tự nhiên đều là loại người kiệt ngạo bất tuân.

La Hồng bảo bọn chúng giao ra tinh huyết, thật sự là vô cùng buồn cười, tinh huyết trọng yếu đến cỡ nào, làm sao có thể giao cho Tu sĩ nhân

gian!

Cho nên, tên thiên kiêu Long tộc này cãi cộ với La Hồng hai câu thì xuất thủ.

Chương 993: Nếu có lần sau nữa, giết!

Một quyền đánh ra, một quyền đó là hóa thành vuốt rồng màu vàng ngay trong hư không, hư không lập tức bị bắt sụp đổ từng khúc!

Đây là sức mạnh của Bán Tôn, tám lạng nửa cân so với sức mạnh lúc trước của Tà Đế kia, dù sao tên thiên kiều Long tộc này cũng đã tiếp cận thực lực Bán Tôn.

Tất cả mọi người chỉ cảm thấy hoa cả mắt, công phạt cũng đã vượt ngang ngàn dặm, đập tới hướng La Hồng đang thân nhiên ngồi trong xe kéo "A, ngươi còn dám xuất thủ trước? Nơi này là nhân gian... Chỗ này là nơi có quy tắc"

La Hồng nói.

Lời nói vừa dứt, hần giơ tay lên nắm một cái, tám kim bảng Thánh Nhân màu vàng kia lập tức bị La Hồng cuốn lên.

Oanh!

Một kích của tên thiên kiều Long tộc, trong nháy mắt đã đánh hư không nứt ra niết bàn đáng sợ, Trường Hà Thời Không không ngừng chảy xuôi đằng sau hư không đã tan nát.

Một kích rất cường đại.

La Hồng lại cười nhạt một tiếng.

"Nhị sư huynh, ngăn cản"

La Hồng nói.

Lý Tu Viễn lơ lửng ở bên người La Hồng lập tức khẽ giật mình, cái gì chứ?

Nhưng mà, đối mặt với vuốt rồng đánh tới, Lý Tu Viễn giơ tay lên, một đoàn Niết Bàn Chi Hỏa nhảy lên trước người y, hần điểm ra một ngón tay, niết bàn chi hỏa hóa thành một đóa hoa đào nở rộ đến cực hạn.

Hoa đào và vuốt rồng va chạm, cả hai đều bị chôn vùi.

Lý Tu Viễn toàn thân chấn động, lần đụng chạm này, hần thoáng bị thất thế.

Mà ngay vào thời khắc công phạt của Lý Tu Viễn va chạm với thiên kiều long tộc kia, thân hình La Hồng đã biến mất.

Di Hình Hoán Ảnh.

La Hồng bỗng nhiên biến mất trên xe kéo, khi xuất hiện lần nữa, hần đã đứng ngay trước mặt thiên kiều Long tộc kia.

Oanh!

Trên thân thể La Hồng, khí huyết trên nhục thân cửu đoán dâng lên, Cửu Văn Võ Tiên Giáp xuất hiện.

Tay hắn nắm lấy kim bảng kia, hung hăng nên xuống.

"Muốn chết sao!"

Tên thiên kiêu Long tộc đó đang ngồi ngay ngắn trên ghế kiệu, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi.

Sự xuất hiện này của La Hồng cũng quá quỷ dị?

Nhưng mà, La Hồng chỉ là Lục Địa Tiên lục cảnh, lại dám tới gần một kẻ đã tiếp cận Tôn cảnh như gã ta, cái này không phải đang tự tìm cái chết hay sao?

Nhưng mà.

âm âm!

Sau khi kim bảng rơi xuống, sức mạnh quy tắc kinh khủng lập tức như thủy triều đang dâng lên cuộn cuộn!

"Quy tắc Nhân Hoàng?!"

Trên kim bảng này có quy tắc Nhân Hoàng, xem ra, đây quả thật là ý của phu tử.

Thiên kiêu Long tộc kia hơi biến sắc mặt, muốn né tránh kim bảng đang nên xuống này, gã ta không muốn tùy tiện chống cự lại quy tắc, dù gã cũng đã tiếp cận Tôn cảnh, có thể không đoái hoài đến quy tắc nhân gian bây giờ, nhưng mà, một khi quy tắc bộc phát, gã ta vẫn sẽ ăn thiệt thòi!

"Tránh sao?"

La Hồng bắt đầu cười nhạo.

"Không phải ngươi có khả năng lăm hay sao? Tránh cái gì mà tránh?"

"Bản công tử đứng ngay trước mắt ngươi, ngươi có giỏi thì đến đánh ta đi chứ?"

La Hồng nói.

Lời này vừa dứt, tên thiên kiêu Long tộc này gần như muốn thổ huyết!

Người này, làm sao lại có thể tiện như vậy chứ! Mà lời nói của La Hồng vừa dứt, trong nháy mắt ý chí đã kết nối với hư ảnh Thánh Nhân đang ngồi xếp bằng trong Thánh Tà Động Thiên.

"Thánh Nhân giúp ta!"

La Hồng thầm rít lên trong lòng.

Bên trong Thánh Tà Động Thiên, hư ảnh Thánh Nhân mở mắt ra đã chửi ầm lên, lấy tà vật làm tọa giá, trẻ con không thể dạy!

Nhưng mà, mắng thì mắng, hư ảnh Thánh Nhân nên động thủ thì vẫn sẽ động thủ!

Oanh!

Chỉ thoáng chốc, Thánh Nhân Thư Sơn nhập vào ý chí hải của tên thiên kiều Long tộc này.

Sau khi thực lực của La Hồng tăng lên, uy năng của Thánh Nhân Thư Sơn này cũng tăng lên rất nhiều!

Hơn nữa, so với Thiên Nhân, Thánh Nhân Thư Sơn có sức mạnh áp chế càng sâu hơn đối với thiên kiều Thiên giới thuần huyết!

Tên thiên kiều Long tộc này thoáng chốc đã lâm vào mê mang, ý chí bị Thư Sơn đập đến lâm vào hoảng hốt một lát!

Mà La Hồng thì vung lấy kim băng hung hăng nên xuống!

Bành!!!

Nhục thân của tên thiên kiều Long tộc này lập tức bị đánh nổ ra một đoàn sương máu màu vàng!

La Hồng áo trắng tung bay, trên thân tản mát ra sóng dao động huyền bí, đánh cho văng ra chút sương máu màu vàng, vung lấy kim băng đang chấn động sức mạnh quy tắc, không ngừng đâm xuống.

Nhục thân của tên thiên kiều Long tộc này bị nện thành một đồng bùn lầy!

Đôi mắt của La Hồng sáng lên, giờ tà kiếm trong tay lên, hung hăng đâm vào một đồng thịt nát.

Tiếng rú thảm lập tức vang vọng!

La Hồng một kiếm Trảm Thần, muốn trực tiếp chém chết đại đạo của tên thiên kiều Long tộc này!

Nhưng mà, hấn thất bại, mặc dù đôi phương rú thảm, nhưng mà trên đại đạo có Động Thiên hoàn chinh ép xuống, khiến cho đại đạo càng kiên cố La Hồng tràn đầy đáng tiếc trong lòng mà thu hồi tà kiếm, không tiếp tục chém ra nữa.

Nhục thân của đôi phương ngưng tụ, La Hồng bỏ ra một kiếm, chém xuống đầu của tên thiên kiều Long tộc này, sau đó, giờ một cước đá cái đầu này đi thật xa.

Sau đó, La Hồng giờ tay lên câu một cái, trong đồng bùn lầy kia, một giọt máu màu vàng trôi nổi lao ra, bị kim băng cắn nuốt.

Phía trên kim băng lập tức hiện ra văn tự.

"Thứ nhất, Long tộc, Long Uyên"

Bởi vì trên bảng Thiên Kiều này, chỉ ghi chép lấy máu của Long Uyên, cho nên, Long Uyên nằm ở thứ nhất.

Chỉ có điều, cái thứ nhất này... Là sỉ nhục!

"Thiên kiều Thiên giới... Không gì hơn cái này!"

"Nếu có lần sau nữa, giết!"

Dưới một cái đá của La Hồng, đồng bunn nhảy nhục thân của Long Uyên bị đá văng ra thật xa.

Sau một khắc, kim bảng trong tay hắn đã biến mất, lại về tới trên xe kéo lần nữa.

Phía sau La Hồng, hư ảnh của Thánh Nhân hiển hiện, có Thánh Nhân trợn to hai mắt, nổi giận quát vang cả khung trời, một tòa Thụ Sơn lơ lửng, trên thụ sơn, có vô số chữ chân ngôn Thánh Nhân "Chính" hiển hóa!

Mà ba con Hắc Long cũng bất động thời cơ, phát ra tiếng rống làm chấn động cả biển mây!

Bá khí vô song!

Đôi mắt của thiên kiều các tộc đều ngưng tụ!

Chương 994: Người này... Chẳng lẽ còn có thể vận dụng roi quy

tắc hay sao?

Có vẻ chúng cũng không nghĩ tới, Long Uyên vừa ra tay, thế mà lại bị La Hồng đánh nổ, cuối cùng... Còn bị cướp đi tinh huyết.

Quá nhanh!

Đây là Lục Địa Tiên lục cảnh sao?

Rất nhiều thiên kiêu tập trung nhìn vào, bọn chúng đã rõ... chúng gặp phải yêu nghiệt thiên kiêu của nhân gian!

Hơn nữa tuyệt đối là cái loại đỉnh cấp kia!

Nếu không lấy thực lực của Long Uyên, không thể bị dễ dàng đánh nổ như vậy, cho dù phía trên kim bảng có ẩn chứa sức mạnh quy tắc.

Nhục thân của Long Uyên nhanh chóng khôi phục lại, nhưng mà, tinh thần gã ta vẫn còn hoảng hốt không thôi.

"Bình khí Thánh Nhân... Người có thể vận dụng bình khí Thánh Nhân?"

Long Uyên hít vào một hơi.

Gã ta bị trấn áp trong nháy mắt, mặc dù gã ta bị tiếp cận, nhưng mà ý chí hải của gã vẫn rất cường đại, tuy nhiên vẫn bị La Hồng trấn áp, thánh quang Thư Sơn kia phun trào, chính là bình khí Thánh Nhân Thượng Cổ.

Nếu không, không có khả năng dễ dàng trấn áp được gã.

La Hồng ngồi ngay ngắn trên Tam Long Tà Quân Liên, khoe miệng hơi nhếch lên.

Không để ý đến Long Uyên, nếu đã lưu danh trên bảng, La Hồng cũng lười quan tâm đến gã ta.

Hắn vốn muốn giết Long Uyên, nhưng mà không dễ dàng như vậy, đối phương có được đại đạo Động Thiên trấn áp, trừ phi La Hồng tiêu diệt Động Thiên của đối phương.

Nhưng mà, mặc dù không giết thành, nhưng mà ra oai phủ đầu cũng đã đầy đủ!

La Hồng liếc nhìn trên bầu trời rất nhiều thiên kiêu khác đi ra khỏi thiên môn.

"Chư vị, cần ta động thủ với từng người sao?"

"Nơi này là nhân gian, quy tắc vẫn còn, dù bên trong các người có không ít kẻ tiếp cận Tôn cảnh đến đây, nhưng mà, đừng quên, lão đại của

La Hồng ta, vừa rồi có thể giết chết một tên Tôn cảnh dùng hết thực lực của mình đây!"

La Hồng cười nói.

Lời này vừa vang lên, cứ như một tảng đá rơi xuống hồ nước.

Trước đó không lâu chuyện Nguyên Khôi Thiên Tôn bị một cái móc câu xuyên qua, tru sát ở bên trong Thiên giới, đám thiên kiêu ở đây sao lại không biết chứ?

Trận chiến kia, còn dẫn ra tứ đại Thiên Vương, tiền đó thì các thiên kiêu có cảm Nhập Mộ lệnh có thể xuống nhân gian.

Mà người dùng móc câu làm kinh động thiên giới, là lão đại của La Hồng?

Vào thời khắc này, các thiên kiêu vốn đang rục rịch, lập tức trở nên yên lặng.

"Cửu đoán nhục thân, chấp chương bảng quy tắc, còn có thể vận dụng binh khí Thánh Nhân Thượng Cổ... Nhân gian, cũng có yêu nghiệt"

"Chúng ta nắm giữ Nhập Mộ lệnh bước xuống nhân gian, mục đích là vì thăm dò Nhân Hoàng mộ, cũng không muốn gây chuyện với các hạ."

"Hi vọng đến lúc đó khi vào Nhân Hoàng mộ, các hạ còn có thể giữ được khí phách như vậy."

Phật tộc Tây Thiên Môn, một Phật Đà ngồi trên lưng cự tượng màu vàng mở miệng cười.

La Hồng liếc mắt nhìn hắn ta: "Đừng lo lắng, vào Nhân Hoàng mộ, bản công tử cũng không giữ lại thực lực, đến lúc đó giết sạch các người."

"Mấy chuyện như giết thiên kiêu này, bản công tử thích nhất"

Tên Phật Đà kia nghe vậy, nói: "Thật can đảm."

"Nếu đã như vậy, bản tăng dẫn đầu thôi"

Tên Phật Đà kia cười một tiếng, giơ tay lên búng ra một cái, một giọt tinh huyết lập tức lao về phía trước.

Dung nhập vào Thiên Kiêu bảng.

Chỉ thoáng chốc.

Trên Thiên Kiêu bảng, lại hiện ra văn tự lần nữa.

"Thứ nhất, Phật tộc, Phạm Nguyệt."

Không sai, thứ hạng của Long Uyên bị ép xuống, Phạm Nguyệt này chiếm cứ đệ nhất!

Điều này nói rõ, Phạm Nguyệt mạnh hơn Long Uyên.

La Hồng ngồi trong xe kéo, hài lòng mà khẽ gật đầu.

Ánh mắt hần liếc nhìn rất nhiều thiên kiều Thiên giới: "Đều làm việc nhanh nhẹn một chút"

"Lẽ mà lẽ mề, cũng không có đáng vẻ thiên kiều chút nào cả"

Bọn người thiên kiều Thiên giới đều không biết nói gì, càng thẹn quá hoá giận, người này, đang sỉ nhục bọn chúng!

Mà Tu sĩ nhân gian thì chỉ cảm giác hết sức hoảng hốt.

La Hồng lại đang quát tháo những thiên kiều Thiên giới này, trước đó không phải những thiên kiều này không ai bì nổi sao?

Vênh váo hung hăng đâu? Từ trên cao nhìn xuống chúng sinh đâu?

Những Bán Tôn bọn người Nữ Đế, Ngô Thanh Hoa cũng hoảng hốt, nhưng mà rất nhanh, lại hiện ra ý cười.

Mà mặc dù thiên kiều Phật tộc Phạm Nguyệt dẫn đầu, nhưng mà, vẫn có không ít kẻ không muốn nhỏ máu vào kim băng.

Bọn chúng cười lạnh, không chế lấy tọa giá, muốn lập tức rời đi.

Trong đó lấy Long tộc là nổi bật nhất.

Bọn chúng lấy roi ra, quát lấy Thiên Nhân cứu cảnh đang nhắc kiệu, ra lệnh cho bọn chúng nhắc kiệu rời đi.

Thanh âm quát roi vô cùng rõ ràng, để lại vết thương máu chảy đầm đề trên lưng những Thiên Nhân cứu cảnh này.

Tên Thiên Nhân kia chết lặng, trong lòng đầy bi thương, thế nhưng bọn chúng bị thuật pháp của Long tộc vây khốn, chỉ có thể biến thành nô lệ.

La Hồng nheo mắt lại, xem ra... Mình còn chưa đủ bá đạo, không cách nào áp chế những thiên kiều này.

Đánh nổ Long Uyên là vì giết gà dọa khỉ, La Hồng vừa ra tay đã tung ra Thánh Nhân Thư Sơn áp đáy hòm, tự nhiên là có mục đích của mình.

"Đi sao?"

"Không giao ra tinh huyết nhập băng, bản công tử xem ai dám đi?"

La Hồng lạnh lùng quát.

Lời nói vừa dứt, chấn động thiên địa, không ít thiên kiều Thiên giới đều nở nụ cười lạnh.

"Thật cần rõ, La Hồng đúng không, nhân gian đã hiu quạnh, nếu không có quy tắc nơi đây hạn chế, chỉ là một lực cảnh cũng dám can rõ trước mặt chúng ta!"

"Vào Nhân Hoàng mộ, chúng ta nhất định sẽ giết ngươi!"

La Hồng gương mặt liếc nhìn, khóa chặt những thiên kiều mở miệng này.

Hần giơ tay lên, nhẹ nhàng vung lên.

Tam Long Tà Quân Liên lập tức đầu đá lao ra, La Hồng ngồi ngay ngắn trên đó.

"Lão sư, mượn roi quy tắc dùng một lát!"

La Hồng nói.

Nghe thấy roi quy tắc, rất nhiều thiên kiêu Thiên giới đều biến sắc.

Người này... Chẳng lẽ còn có thể vận dụng roi quy tắc hay sao?

Lý Tu Viễn cũng chấn động trọng lòng!

Con mẹ nói Ngay cả roi quy tắc mà phu tử cũng truyền cho tiểu sư đệ?

Lý Tu Viễn y... Đã không phải là đứa nhỏ mà phu tử coi trọng nhất sao?!

Chương 995: Vô cùng thâm hiểm.

Roi quy tắc chính là thứ mà lịch đại phu tử nắm giữ, chẳng lẽ phu tử đã nhận định tiêu sư đệ là phu tử đời sau sao?

Khuôn mặt Lý Tu Viễn tràn đầy bi phẫn.

Nếu đã như vậy, phu tử phải nói sớm chứ, trước đó phu tử còn nói Lý Tu Viễn y là lựa chọn tốt nhất cho vị trí phu tử đời sau!

Phu tử, tra (cận bã)!

Vọng Xuyên tự.

Phía trên pho tượng Đế Thích.

Phu tử đang say sưa ngon lành quan sát La Hồng ngồi ngay thẳng trên Tam Long liền hết sức phong cách, vô cùng bá đạo, chân nhiếp rất nhiều thiên kiêu, bỗng nhiên sắc mặt ông ấy cứng đờ.

"Người không vận dụng được roi quy tắc"

Phu tử mặt không biểu tình, truyền âm đáp lại.

Tiêu tử người... Muốn soán vị?

Mà trong hư không, La Hồng ngồi ngay ngắn trên xe kéo, cũng không xấu hổ, chỉ nói: "Không sao, đệ tử chỉ tên nào, lão sư quát tên đó!"

Phu tử: ".."

Lão phu quát người, người trang bức?

Người là muốn trang đi lão phu bức?

Nhưng mà, La Hồng mặc kệ, là phu tử bảo La Hồng hấn thể hiện bá khí, muốn trọng chân uy phong của nhân gian.

Muốn xe chạy há có thể không đổ thêm dầu?!

La Hồng giơ tay lên, đứng xa xa chỉ vào một tên thiên kiêu Long tộc.

Khóe miệng phu tử giật một cái, nhớ tới bí cảnh Học Hải bị dọn trống không, chậm rãi nhắm nghiền hai mắt.

Nhân gian... Không đáng.

Nhưng mà, roi quy tắc ngưng tụ trong tay ông, vẫn quát mạnh về phía hư không.

Thoáng chốc, tên thiên kiêu Long tộc bị La Hồng chỉ vào kia bị quát đến rú thảm không ngừng, nhục thân nổ tung!

Roi quy tắc, đây chính là thứ mà ngay cả Thiên Vương cũng phải kiêng kị!

Rất nhiều thiên kiêu Thiên giới vốn rất vênh váo hung hăng, chợt biến sắc.

La Hồng hơi lườm bọn chúng, giống như cười mà không phải cười.
"Giao ra tinh huyết, nếu không... Quất chết các người."

âm âm!

Một tiếng lại một tiếng hừ lạnh nổ vang.

Mỗi một tên thiên kiêu Thiên giới đều mang theo tiếng hừ lạnh, đồng loạt ném ra tinh huyết của chính mình, bắn thẳng vào bên trong Thiên Kiêu bảng.

Chịu xuống nước!

Đứng trước hành vi bá đạo của La Hồng, những thiên kiêu này cuối cùng vẫn phải chịu thua!

Khi trên Thiên Kiêu bảng hiện ra chín mươi danh tự.

Thiên kiêu Phật tộc Phạm Nguyệt ngồi ngay ngắn trên lưng Kim Tượng kia cười nói: "Tinh huyết của chúng ta đã nhập bảng, Tu sĩ nhân gian thì sao?"

"A, Bán Tôn nhân gian chỉ có năm người, còn lại cả tư cách nhập bảng cũng không có."

"Năm tên Bán Tôn kia, ít nhất phải giao ra tinh huyết nhập bảng đúng chứ?"

Lời nói của Phạm Nguyệt khiến cho không ít thiên kiêu trong hư không đều nở nụ cười.

"Lời này có lý."

"Chúng ta đã giao ra tinh huyết, Tu sĩ nhân gian không giao, chúng ta... Cũng sẽ không từ bỏ ý đồ."

Bọn Thiên kiêu Thiên giới cười lạnh.

Tinh huyết của Bán Tôn Nhân gian nhập bảng, sợ là phải xếp hạng chót, điều này cũng có thể làm cho những thiên kiêu này tìm lại chút mặt mũi.

Mà Tu sĩ nhân gian thì đồng loạt biến sắc, sắc mặt trở nên khó coi mấy phần.

Sắc mặt bọn người Nữ Đế, Ngô Thanh Hoa, Đại Chu Thiên Tử, Tiêu Ngũ Lục đều thay đổi.

Nhưng mà, bọn họ không có cách nào cự tuyệt.

Từng giọt tinh huyết bắn ra ngoài, rơi vào Thiên Kiêu bảng.

Oanh!

Bên trên Thiên Kiêu bảng, quang họa phun trào.

Quả nhiên, xếp hạng của bọn Nữ Đế, nằm ở chót.

Bị tất cả các thiên kiêu Thiên giới nghiền ép!

Dù sao bọn thiên kiêu này cũng tiếp cận Tôn cảnh, thực lực cực cao!

Tinh huyết của Lý Tu Viễn cũng bay vào Thiên Kiêu bảng.

Xếp hạng trên bảng đã hiện ra, nằm vị trí thứ tám mươi sáu trên Thiên Kiêu bảng, nhưng mà, chỉ thế thôi! Vẫn là hạng chót!

Trong hư không, rất nhiều thiên kiêu Thiên giới vui sướng cười nhạo lên, buông những lời chế nhạo, những câu mỉa mai, không che giấu chút nào.

Tu sĩ nhân gian đều là rác rưởi.

Long Uyên ngồi ngay ngắn trên ghế kiêu, một roi quất vào trên người kiêu phu Thiên Nhân cửu cảnh, bắt ép đối phương phát ra tiếng rú thảm.

Mà Long Uyên lạnh lùng nhìn chằm chằm vào La Hồng: "Tinh huyết của ngươi đâu? Ngươi cũng được coi là thiên kiêu nhân gian đúng chứ?"

"Nếu ngươi cũng muốn vào Nhân Hoàng mộ, vậy cũng giao ra tinh huyết của ngươi."

"Không có binh khí Thánh Nhân, không có roi quy tắc, ngươi tính là cái rắm gì!"

Long Uyên lạnh như băng, hùng hổ dọa người.

Các thiên kiêu chung quanh cũng cười nhạo nhìn vào La Hồng đang trên ngồi ngay ngắn trên Tam Long Tà Quân Liễn hết sức phong cách kia.

Bọn chúng muốn xem trò cười của La Hồng.

Chỉ là Lục Địa Tiên lục cảnh, xếp hạng của La Hồng nhất định sẽ là hạng chót!

Nhìn thấy La Hồng bị đem ra làm trò cười, bọn chúng cũng có thể tìm về một chút thắng lợi.

Nếu không có quy tắc áp bách, Tu sĩ nhân gian cũng chỉ là lũ sâu kiến trong mắt bọn chúng!

Cho nên, rất nhiều thiên kiêu đều mang ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm vào La Hồng.

Kim bảng treo trên bầu trời, trên đó có chín mươi lăm xếp hạng.

Kim quang sáng chói, tản ra dao động sức mạnh quy tắc, mỗi một tếp thiên kiêu giáng lâm từ Thiên giới đến nhân gian, đều giao ra tinh huyết, lưu danh trên bảng vàng.

Bây giờ, những thiên kiêu này muốn bức bách La Hồng cùng nhau trèo lên bảng.

Tất cả tu sĩ Nhân gian đều ngẩng đầu, ánh mắt rạng rỡ, nhìn chằm chằm vào Thiên Kiêu bảng kia, sắc mặt ngưng trọng, hít một hơi khí lạnh.

Danh sách bảng này cứ như một ngón núi lớn, hung hăng đè nén trên trái tim của mỗi người.

Thậm chí khiến cho cảm xúc vốn hưng phấn của tu sĩ nhân gian khi nhìn thấy La Hồng thô bạo trấn áp thiên kiều Thiên giới, bỗng nhiên lạnh lẽo lại.

Bởi vì bọn họ cũng thấy được xếp hạng của Bán Tôn nhân gian trên bảng.

Chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung... Vô cùng thâm hiểm.

Cho dù là Lý Tu Viên của Tắc Hạ Học Cung, cũng chỉ miễn cưỡng lên tới hạng thứ tám mươi sáu.

Mà Bán Tôn đức cao vọng trọng bọn người Nữ Đế, Ngô Thanh Hoa đều là hạng chót, khó có thể vượt qua bất kỳ một tên thiên kiều Thiên giới nào!

Cái này...

Tất cả mọi người biến sắc.

Chương 996: Đụng nát Động Thiên, đồ long!

Bọn hần biết giáng lâm lần này chính là thiên kiêu Thiên giới, thế nhưng, bởi vì trận chiến trên Côn Lôn cung lúc trước, tiêu diệt rất nhiều Thiên Nhân, Thiên Nhân ngã xuống như mưa rơi, cho nên, các tu sĩ nhân gian đều có chút tự đắc.

Nhưng mà, lần này đối phương quá cường đại, có chút vượt quá dự liệu của bọn họ.

Sự chênh lệch của Bán Tôn Nhân gian... với bọn chúng, khổng lồ đến như thế sao?

Trong hư không.

Sắc mặt Lý Tu Viễn khó coi, ngay cả hoa đào trong tay, cũng trở nên tê nhạt vô vị.

Y vốn cho rằng trên Thiên Kiêu bảng, mình chỉ ít có thể vào trung lưu, nhưng mà, thật sự không nghĩ đến, suýt nữa là hạng chót!

Y rõ ràng đã hoàn thành hai lần niết bàn!

Lòng Lý Tu Viễn nặng trĩu, trong lòng càng coi trọng những thiên kiêu Thiên giới này, không dám khinh thường.

Mà sắc mặt bọn người Nữ Đế, Ngô Thanh Hoa càng khó coi cực độ, bọn họ xếp hạng chót...

Nhưng mà, bọn họ cũng không có biện pháp, có lòng mà không đủ sức.

Bởi vì, dù sao bọn họ chỉ vừa mới đột phá bước vào cảnh giới Bán Tôn, mà những thiên kiêu Thiên giới này, phần lớn đều là cường giả đã tiếp cận Tôn cảnh!

Chỉ có điều, trong lòng bọn họ vẫn có chút không cam lòng.

La Hồng ngồi trong Tam Long Tà Quân Liễn, mái tóc bạc bay lên, mang trên mặt nụ cười nhàn nhạt.

Trong hư không, vô số những tên thiên kiêu Thiên giới ngồi xếp bằng phía trên tọa giá, đều tản mát ra áp bách cực kỳ mạnh mẽ, nhìn chăm chăm vào La Hồng.

Mặc dù La Hồng trấn áp đánh nổ Long Uyên, nhưng mà, kỳ thật các thiên kiêu ở đây đều không quá để ý.

Mặc dù thực lực của Long Uyên không tệ, nhưng mà trên Thiên Kiêu bảng, gã ta chỉ xếp hạng thứ mười lăm.

Huồng chi, rất nhiều thiên kiêu cũng không ngốc, bọn chúng cũng nhìn ra La Hồng có thể trấn áp Long Uyên, cũng không phải dựa vào thực lực

của bản thân, mà là do binh khí Thánh Nhân Thượng Cổ.

Nếu không có binh khí Thánh Nhân Thượng Cổ, La Hồng muốn so sánh với Long Uyên tiếp cận Tôn cảnh, sợ là kém quá xa.

Mặc dù La Hồng yêu nghiệt, nhưng tu vi của chính hắn vẫn chỉ là Lục Địa Tiên lục cảnh mà thôi.

Ngay cả Bán Tôn cũng còn chưa đạt tới được, lại có thể làm nên sóng gió gì.

Mà nếu La Hồng buộc bọn chúng trèo lên Thiên Kiêu bảng, bọn chúng tự nhiên cũng muốn để La Hồng lên Thiên Kiêu bảng, lấy lại danh dự.

La Hồng nở nụ cười, hắn lại không nghĩ tới, những thiên kiêu này sẽ buộc hắn trèo lên bảng.

Về phần những thiên kiêu này tính toán là cái gì, La Hồng cũng rõ ràng trong lòng, không phải chỉ muốn xem hắn xấu mặt hay sao?

Phu tử muốn để hắn thể hiện bá khí, trọng chân khí thể của nhân gian.

Cho nên, La Hồng nhìn về phía những thiên kiêu này, giống như cười mà không phải cười: "Thật sự muốn để bản công tử nhập bảng?"

"Các ngươi... Cũng chớ có hối hận"

Lời nói của La Hồng cũng không nhắc lên bao nhiêu gợn sóng, đại đa số thiên kiêu đều cười lạnh nhìn hắn.

Khóe miệng La Hồng nhếch lên một cái.

Ánh mắt rơi vào trên bảng danh sách.

"Đứng đầu Thiên Kiêu bảng, Thần tộc, Già Lâu."

"Thứ hai, Yêu tộc, Đế Thích Nhất"

"Thứ ba, Tiên tộc, Bạch Thiên Đẳng"

"Thứ tư, Phật tộc, Phạm Hỏa"

"Thứ năm, Long tộc, Long Nghiễm"

Năm vị trí đầu đều là chủng tộc khác biệt, cái này cũng không nằm ngoài dự đoán của La Hồng.

Vì truyền thừa trong Nhân Hoàng mộ, những cường tộc này cũng bất chấp mọi thứ.

La Hồng nỉ non những cái tên này, chủ nhân của những cái tên này đều rất kín tiếng không làm nổi bật, nhưng mà, càng kín tiếng thì càng để La Hồng coi trọng.

Có thể chiếm hàng thứ nhất trong rất nhiều các thiên kiêu tiếp cận Thiên Tôn, tất nhiên chúng đều là yêu nghiệt của các tộc!

La Hồng nhớ kỹ những cái tên này, mục đích phu tử bảo hắn dựng nên Thiên Kiêu bảng, không chỉ có tác dụng giả ngẫu nhiên, càng nhiều vẫn là

nhắc nhở Tu sĩ nhân gian, đề bọn họ biết được thực lực của những cường giả này đến cùng là như thế nào.

"Muốn ta cũng lên bảng..."

Khóe miệng La Hồng nhếch lên.

Nếu dựa theo thực lực cùng tu vi của bản thân, tinh huyết của La Hồng nhập bảng, sợ là chỉ có thể xếp ở vị trí sau cùng, dù sao hẳn chỉ là Lục Địa Tiên lục cảnh mà thôi.

Vẫn còn tồn tại chênh lệch với Bán Tôn, mặc dù La Hồng có thể chiến Bán Tôn, thế nhưng cũng chỉ tám lạng nửa cân.

Nhưng mà, La Hồng sao lại ngoan ngoãn nghe lời mà xếp ở cuối cùng kia chứ?

Hắn đã mở màn bá khí như thế, thô bạo trấn áp một tên thiên kiêu, há có thể bởi vì một bảng xếp hạng, mà khiến cho uy phong hắn thể hiện ra lúc trước, toàn bộ bị thiêu rụi không còn lại gì.

Tâm thần khẽ động, một giọt tinh huyết từ đầu ngón tay của La Hồng trôi nổi bay ra.

Nhưng mà, ngay vào thời điểm tinh huyết phiêu đảng bay ra, La Hồng lập tức liên kết với ấn ký Tà Thân của Tà Thần Nhị Cấp trong ý chí hải của hắn.

Điều động một tia khí tức của Tà Thần dung nhập vào bên trong tinh huyết.

Sau đó, La Hồng cong ngón búng ra, ném giọt tinh huyết này vào Thiên Kiêu bảng.

La Hồng chịu xuống nước!

Trong hư không, rất nhiều thiên kiêu cường giả đều cười lạnh, đứng quan sát La Hồng giao ra tinh huyết, cũng không khỏi cười nhạt.

Bọn chúng sẽ lập tức có thể lấy nhìn thấy trò cười của La Hồng.

Bây giờ bọn chúng quả thật không giết La Hồng được, bởi vì còn cần những Tu sĩ nhân gian này gom góp Nhập Mộ lệnh, mở ra Nhân Hoàng mộ.

Nhưng mà, cũng có thể nhục nhã La Hồng một chút.

Như Long Uyên của Long tộc cũng đã nghĩ ra những lời để chế giễu La Hồng trong bụng.

Một khi La Hồng xếp hạng chót, gã ta nhất định sẽ thỏa thích chế nhạo.

Ông!

Trong nháy mắt tinh huyết của La Hồng lao nhanh ra, bay vào bên trong thiên kiêu kim bảng.

Tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào kim bảng.

Cho dù là các yêu nghiệt xếp hạng hàng đầu luôn âm thầm kín tiếng hoặc có thể nói là vô cùng phóng khoáng như Đế Thích Nhất, Già Lâu, cũng đồng loạt mở mắt ra.

Bọn chúng hiển nhiên cũng tò mò về thứ hạng của La Hồng.

Chương 997: Tiểu tử này... Sao có thể cợt nhả như thế?

Sau khi La Hồng vung tinh huyết ra, liền dựa vào Tam Long Tà Quân Liễn, nhàn nhạt ngắm nhìn.

Oanh!

Thiên Kiêu bằng phía trên, tên La Hồng rất nhanh liền ngưng tụ mà ra. Tại kim bảng cuối cùng nhất...

Những yêu nghiệt đỉnh cấp vô cùng phóng khoáng đang mở mắt, lập tức cười cười, lại nhắm nghiền hai mắt lần nữa, không có gì thú vị.

Quả nhiên, Lục Địa Tiên lục cảnh chỉ có thể đứng hạng chót, không cần phải suy nghĩ nhiều.

Cho dù nhảy nhót tung tăng đến đâu, không có thực lực thì cũng chỉ là tôm tép nhãi nhép mà thôi.

Long Uyên của Long tộc còn phá lên cười, muốn mở miệng trào phúng.

Mà La Hồng liếc mắt nhìn gã ta.

Giơ tay lên, trong nháy mắt.

Thoáng chốc!

Có kiếm khí bắn ra từ ngón tay của La Hồng, trên đỉnh đầu Long Uyên lập tức nổi lên một tòa thành trì, là Đạn Chỉ Kiến Quỷ Đô!

Vô số quỷ hồn đang gào khóc, kiếm khí sắc bén không gì sánh được đột nhiên đè ép xuống, xóa sạch cả không khí, xé rách khung trời.

Sắc mặt Long Uyên nghiêm túc, một quyền đánh ra, va chạm với Quỷ Đô kia, vô số kiếm khí khuấy động, quét sạch đi mây trôi trên tầng mây.

Thật là kiếm thức bá đạo!

Sát cơ trong đôi mắt cuộn cuộn Long Uyên.

"Trợn to mắt chó của ngươi xem thật kỹ một chút"

La Hồng lại rất bình tĩnh, nói.

Lời nói vừa dứt.

Rất nhiều thiên kiêu ở đây đều chấn động thân thể.

Chỉ thấy phía trên kim bảng kia, cái tên vốn xếp hạng chót của La Hồng... Bắt đầu bò lên!

Quy tắc của Thiên Kiêu bảng này là cái gì?

Tinh huyết của những thiên kiêu kia rơi vào trong đó, sẽ "Đánh nhau" trên bảng, đánh thắng thì có thể chiếm cứ danh sách của đối phương.

Mà sau khi tinh huyết của La Hồng rơi vào trong đó, trực tiếp bộc phát ra khí tức của Tà Thần Nhị Cáp.

Bắt đầu không ngừng trấn áp rất nhiều tinh huyết.

Từ vị trí hạng chót, bay thẳng lên một đường!

Thứ chín mươi, thứ tám mươi tên, thứ bảy mươi...

Tốc độ dâng lên càng lúc càng nhanh!

Cảnh tượng này đã triệt để khiến cho người người trợn tròn mắt.

Lý Tu Viễn ngây dại, mấy người Nữ Đế, Ngô Thanh Hoa, Đại Chu

Thiên Tử cũng mang vẻ mặt ngớ ra.

Cái này... Xếp hạng còn có thể leo lên hay sao?

Long Uyên đã chuẩn bị xong ngôn từ trào phúng, lời nói đến trước miệng, lại nhả không ra, nhìn thấy xếp hạng của La Hồng không ngừng dâng lên trên Thiên Kiêu bảng.

Đây bụng trào phúng cuối cùng chỉ hóa thành một chữ.

Mát!

Cái quỷ gì?!

Vì cái gì xếp hạng của người còn có thể leo lên?!

Không chỉ Long Uyên, rất nhiều thiên kiêu Thiên giới đều tràn đầy biểu cảm quái dị cùng chấn kinh.

Bọn chúng nhìn thấy xếp hạng của La Hồng trên Thiên Kiêu bảng, đang từng chút từng chút lướt qua bọn chúng, nụ cười trên mặt chúng đều biến mất.

La Hồng thì lại cười tủm tỉm, tươi như hoa.

Tăng thêm một tia sức mạnh của Tà Thần Nhị Cáp bên trong tinh huyết, nếu thứ hạng này không bò lên nổi, vậy thì Tà Thần Nhị Cáp vẫn nên đóng gói thu thập một chút về hạng ỏ Tà Thần đi, đi ra cũng chỉ mất mặt.

Khi xếp hạng của La Hồng xâm nhập vào hai mươi vị trí đầu, mà vẫn còn đang đi đi lên trên, rất nhiều thiên kiêu đều có chút ngòai không yên.

Thậm chí, khi xếp hạng của La Hồng vượt qua Long Uyên, sắc mặt của Long Uyên biến hóa, cực kỳ khó coi.

"Không có khả năng! Ngươi gian lận!"

Long Uyên quát to.

Gã ta không tin, Thiên Kiêu bảng này chính là dựa theo thực lực chân chính mà đưa ra thứ hạng, La Hồng chỉ là một lực cảnh, làm sao có thể leo lên trên đầu của gã ta chứ.

La Hồng lười biếng dựa vào Tam Long Tà Quân Liễn, như cười mà không phải cười: "Đừng ngậm máu phun người, bản công tử vừa mới chém

đầu của người, đánh nỏ nhục thể của người, chịu thống khổ thể mà nhanh vậy đã quên rồi?"

La Hồng cười nói: "Cái này sao gọi là gian lận chứ, phải gọi là chậm nhiệt, hiểu không?"

Chậm nhiệt?

Long Uyên tức giận đến mức không ngừng run rẩy, sợ dĩ giả ta bị đánh bạo nhục thân, đều là bởi vì binh khí Thánh Nhân Thượng Cổ, không có binh khí Thánh Nhân Thượng Cổ, La Hồng người tính là cái rắm gì!

Chậm nhiệt có thể chậm nhiệt đến mức độ này?

Thể nhưng, giả ta á khẩu không trả lời được.

Mà giờ phút này, xếp hạng của La Hồng đã xâm nhập vào mười vị trí đầu.

Lần này, các loại yêu nghiệt như Già Lâu của Thần tộc, Đế Thích Nhất của Yêu tộc cũng không còn bình tĩnh.

"Chút tài mọn thôi, buồn cười."

"Thủ đoạn bịt tai trộm chuông, không có ý nghĩa."

"Thi triển thủ đoạn nhỏ để chơi đùa, cho dù người lên được thứ nhất thì thế nào? Buồn cười đến cực điểm, thật quá ngu xuẩn"

Các yêu nghiệt đỉnh cấp mở miệng.

Bởi vì thứ hạng của bọn chúng cũng bị La Hồng ép xuống.

Thứ hạng của La Hồng không ngừng lên cao, đè xuống bọn người Long Nghiễm, Phạm Hỏa, Bạch Thiên Đăng...

Xâm nhập ba vị trí đầu, sau đó, vẫn còn tiếp tục lên cao, đè xuống Đế Thích Nhất, đè xuống Già Lâu.

Cao cao tại thượng, vắt ngang ngay vị trí thứ nhất.

"Đứng đầu Thiên Kiêu bảng, Nhân tộc, La Hồng"

Giữa thiên địa lâm vào yên tĩnh như chết.

Rất nhiều thiên kiêu vôn định xem trò cười của La Hồng, kết quả, La Hồng lại để bọn chúng trở thành trò cười.

Làm sao làm được?

Không trọng yếu... Bởi vì La Hồng có thể làm được như vậy.

Mặc kệ thực lực của La Hồng có thật sự có thể đè bẹp rất nhiều thiên kiêu ở đây hay không, nhưng mà, nếu lập Thiên Kiêu bảng, còn có thể kéo thứ hạng của mình lên đến thứ nhất, đây cũng là bản lĩnh của La Hồng!

Vô Lượng sơn, Vọng Xuyên tự.

Phu tử thấy được cảnh tượng này, thấy thứ hạng của La Hồng đang đỉnh, cũng ngẩn cả người.

Tiêu tử này... Sao có thể cột nhĩ như thế?

Mục đích phu tử lập Thiên Kiêu bảng, là vì để Tu sĩ nhân gian nhận ra sự cường đại của bọn thiên kiêu Thiên giới, ông bảo La Hồng bá khí ra sân, trọng chân uy nghiêm của tu sĩ nhân gian, chính là vì làm nền cho xếp hạng thâm đậm trên Thiên Kiêu bảng.

Kết quả, La Hồng lại không ra bài theo kịch bản, trực tiếp kéo thứ hạng của mình lên đệ nhất!

Không sai, chính là kéo!

Phu tử hiểu rõ trọng lòng.

Nhưng mà La Hồng làm sao kéo được, phu tử không được rõ lắm.

Nhưng mà, chí ít... Đây cũng là một chuyện tốt.

Tiếng ô nổ tung lên trong nháy mắt.

Rất nhiều tu sĩ nhân gian, khí thế vốn đang ủ rũ uể oải, ngay vào thời khắc này, đột nhiên trở nên mạnh mẽ!

"Công tử đứng đầu vô địch!"

"Công tử đứng đầu vô địch ở nhân gian! Dù là thiên kiêu Thiên giới thì như thế nào? Cũng bị công tử trấn áp mà thôi!"

"La Hồng công tử vô song!"

Chương 998: Kiếm trong tay hắc, chém về phía Long Uyên!

Tu sĩ nhân gian cũng không quá rõ nội tình của Thiên Kiêu bảng, bọn họ chỉ biết là, La Hồng đăng đỉnh, La Hồng trước đó đánh nổ Long Uyên của thiên kiêu Thiên giới đã đăng đỉnh Thiên Kiêu bảng.

Nói cách khác, công tử mạnh hơn tất cả thiên kiêu Thiên giới!

Đối với những lời tán tụng, những tiếng reo hò này, La Hồng lại không để ý nhiều, xem như không nghe thấy, tai không nghe, tâm không phiền.

Hắn đã sớm biết nếu đáp ứng phu tử, làm chuyện chính nghĩa như thế, sớm muộn gì cũng sẽ bị khen.

Thế nhưng, La Hồng vẫn không có cự tuyệt, bởi vì bây giờ ở nhân gian, hắn đã sớm bị khen đến ba hoa chích chòe, tục ngữ nói nợ nhiều không sợ chết mà.

So với đắc tội những thiên kiêu Thiên giới này, để cho các thiên kiêu này bước vào quyển sách nhỏ của La Hồng hắc, bị khen khen một chút, lại có làm sao.

La Hồng ngồi ngay ngắn trong xe kéo, áo trắng tung bay, tóc bạc lưu động, cười nhạo.

"Nha, không cẩn thận đã leo lên đỉnh rồi"

"Thiên kiêu của Thiên giới... Không gì hơn cái này."

"Tu vì lục cảnh của bản công tử, thì ra cũng có thể đè ép chư vị, đăng đỉnh đứng đầu bảng"

La Hồng cười nói.

Kéo thù hận, La Hồng hắc là chuyên nghiệp.

Lời nói vừa dứt.

Trêu chọc đến rất nhiều thiên kiêu Thiên giới đều lửa giận dâng trào, cười lạnh liên tục, nhìn chăm chăm vào La Hồng, sát cơ phun trào, hận giờ phút này không thể lập tức xuất thủ, giết chết La Hồng, để nhân gian máu chảy thành sông!

"Chỉ là một tấm bảng, rất nhiều nội tình, cũng không tính được cái gì cả."

Kim quang sáng chói, một tên nam tử thần quang lan tỏa đứng lặng trên chiến xa do Hoàng Kim Sư kéo, thần nhiên nói.

Nam tử mở mắt ra, trong đôi mắt phảng phất có thần quang hóa thành lưỡi dao vắt ngang khung trời, khiến cho cả La Hồng cũng cảm thấy được áp bách.

La Hồng đoán được người này là ai, Thần tộc, Già Lâu!

Chính là nhân vật vốn đứng đầu Thiên Kiêu bảng kia, quả thật không giống với thể loại như Long Uyên.

Rất mạnh!

Nhưng mà, trên mặt La Hồng vẫn duy trì nụ cười nhạt như cũ.

Già Lâu nhìn thật sâu vào mắt La Hồng, lúc đầu hắn ta không La Hồng vào mắt, bởi vì hắn ta là yêu nghiệt của Thần tộc, thiên kiêu mạnh nhất thế hệ này, lần át những kẻ cùng thế hệ.

Trung Thiên Vương từng tán dương, tương lai của Già Lâu hắn ta nhất định có thể chứng đạo thành vương.

La Hồng chỉ là một lục cảnh, dù có đánh nổ Long Uyên thì như thế nào? Hắn ta căn bản không quan tâm.

Nhưng mà, khi La Hồng vượt mặt hắn ta trên Thiên Kiêu bảng, hắn đã chú ý tới La Hồng, từ nhỏ đến lớn, rất ít người có thể giẫm lên đầu của hắn ta.

Hắn ta là người đứng đầu hoàn toàn xứng đáng trong thế hệ này.

Cho dù là yêu nghiệt trong Long tộc, Tiên tộc, Phật tộc, Yêu tộc, Già Lâu cũng có thể lần át được đôi phương.

Mà bây giờ, lại bị một con tôm tép nhãi nhép lợi dụng thủ đoạn ti tiện để vượt mặt, làm cho đôi phương chiếm vị trí thứ nhất.

Sớm muộn gì cũng sẽ giết chết La Hồng.

Già Lâu lạnh nhạt, cho dù là bây giờ, hắn ta muốn giết La Hồng cũng là chuyện rất nhẹ nhàng.

Nhưng mà, lại giết không được, bởi vì bọn chúng còn cần đám tu sĩ nhân gian La Hồng, mở ra Nhân Hoàng mộ.

"Các thiên kiêu Thần tộc, theo bản tọa rời đi, chờ đợi Nhân Hoàng mộ mở ra"

Già Lâu thân nhiên nói.

Trò khôi hài nhảm chán này, không có ý nghĩa.

Sau một khắc, chiến xa kêu lên vang dội, trong tiếng gào thét của Hoàng Kim Sư Tử, chiến xa Hoàng Kim bị kéo lăn cuộn cuộn lên phía trên khung trời.

Các thiên kiêu Thần tộc còn lại đồng loạt đuổi theo.

Các thiên kiêu Thân tộc đã bỏ đi, những thiên kiêu khác cũng không ở lâu.

Thiên kiêu yêu tộc thì đồng loạt rời đi dưới sự dẫn đầu của Đế Thích Nhất, ngồi trên phi cầm vọt lên không trung.

Các thiên kiêu Phật tộc và Tiên tộc cũng đã rời đi.

Mặc dù Long Uyên giận dữ, nhưng mà, gã ta cũng không ở lâu, lạnh lùng nhìn chăm chăm vào La Hồng, roi trong tay quật lên tên nô bộc Thiên Nhân nhắc kiêu.

Mặc dù Thiên Nhân thay đổi huyết mạch, nhưng mà tiền thân cũng là người, quật vào Nhân tộc, Long Uyên cảm giác rất thoải mái.

Tưởng tượng tên Thiên Nhân này thành La Hồng, quật vào cảm thấy thật thoải mái.

Thậm chí, Long Uyên cười lạnh, chỉ vào cho Thiên Nhân cửu cảnh nhắc kiêu cho gã ta, người nọ bị quật đầy mình thương tích, giọt máu màu vàng chảy ra không ngừng, gã ta lạnh như băng mà nói: "Từ nay về sau, cứ gọi người là La Hồng!"

Đừng!

Một roi quật xuống, ánh mắt Thiên Nhân này chết lặng, kêu lên một tiếng đau đớn, giơ cổ kiêu lên, muốn giẫm lên không rời đi.

Bên trong Tam Long Tà Quân Liễn, La Hồng nheo mắt lại, hấn nhìn chăm chăm vào Long Uyên, khoe miệng nhếch lên một độ cong lạnh lẽo cực hạn.

Thật cho là La Hồng hấn không dám trở mặt!

Hôm nay, cứ đồ một con rồng, trợ hứng một chút!

La Hồng cũng không nói chuyện, trong nháy mắt đã động.

Song kiếm Tà kiếm, Ma kiếm lao ra.

La Hồng Di Hình Hoán Ảnh xuất hiện ngay bên người Long Uyên.

Kiểm khí càn quét lao ra, trong nháy mắt tên Thiên Nhân nhắc kiêu kia đã bị đòn công phạt của La Hồng liên lụy.

Trực tiếp bị kiếm khí chém chết.

La Hồng tiện tay vung một kiếm Trảm Thần, chặt đứt đại đạo của đối phương.

Ý chí của tên Thiên Nhân kia ngưng tụ, tràn đầy cảm giác giải thoát, hấn ta nhìn La Hồng, thâm trầm mà nói: "Tạ ơn..."

"Ta hồi hận phi thăng thành Thiên Nhân!"

"Nhân gian thật đẹp..."

"Ta sai rồi..."

Thiên Nhân nỉ non nói.

Sau một khắc, đại đao tan nát, ngã xuống ngay tại chỗ.

Nhưng mà, La Hồng chỉ quét mắt nhìn hắn ta một cái, nội tâm không hề có chút gợn sóng.

Kiểm trong tay hắn, chém về phía Long Uyên!

Long Uyên cũng không ngờ rằng, La Hồng nói động thủ thì lập tức động thủ!

Trên người La Hồng có binh khí Thánh Nhân Thượng Cổ tại, Long Uyên chưa chắc là đối thủ của hắn, cũng không muốn giao chiến cùng chém giết với La Hồng.

Bởi vì không cần thiết, nhân gian của bây giờ cũng có thể xem là sân nhà La Hồng.

Chờ vào Nhân Hoàng mộ, gã ta nhất định dễ dàng giết được La Hồng.

Chương 999: Người điên rồi!

"La Hồng! Người làm cái gì?!"

"Bây giờ Thiên giới và nhân gian đình chiến, người muốn nhắc lên chiến hỏa của Thiên giới cùng nhân gian sao?!"

Long Uyên gầm thét.

Gã ta đối mặt với tà kiếm cùng ma kiếm mà La Hồng chém tới, vuốt rồng nhô ra, nắm lấy hai thanh kiếm kia, tia lửa tung tóe không ngừng.

Mà áo trắng cùng tóc bạc của La Hồng bay lên, lại cười lạnh:

"Người thì tính là cái gì? Cũng xứng để gây nên chiến tranh giữa hai giới sao?"

La Hồng lập lại chiêu cũ, dao động lòng người, la lên nhờ hư ảnh Thánh Nhân trợ giúp.

Lần này, La Hồng trực tiếp vận dụng hai món binh khí Thánh Nhân Thượng Cổ là Thánh Nhân Thư Sơn và Khô Chu.

Trong ý chí hải của Long Uyên đột nhiên nổi lên cơn sóng lớn!

Hai món binh khí Thánh Nhân áp chế xuống, khiến sắc mặt gã ta biến thành sợ hãi!

Tên điên!

La Hồng này, quả nhiên là tên điên!

Dùng đến hai món binh khí Thánh Nhân, La Hồng thật sự muốn giết gã ta!

Long Uyên gầm thét, Động Thiên trên đại đạo hiển hiện, trấn áp lại đại đạo.

Thực lực bản thân gã ta chính là Tôn cảnh, mặc dù chỉ mới tiếp cận Bán Tôn, nhưng mà muốn giết chết gã cũng không dễ dàng như vậy!

Giết một Thiên Tôn, La Hồng có tài đức gì?!

"Người không giết được ta!"

Long Uyên vô cùng lạnh lẽo mà nói.

Chỉ cần La Hồng không giết chết gã ta, sớm muộn gì gã cũng giết La Hồng!

Nhân gian lại có tu sĩ phách lối bá đạo như thét Mà phân thân ý chí của La Hồng lao vào ý chí hải của Long Uyên, dưới sự áp chế của hai món binh khí Thánh Nhân, hấn xé ý chí hải của Long Uyên ra một vết rách to lớn!

Nhưng mà, Long Uyên có Động Thiên bảo hộ, La Hồng cũng cảm thấy khó giải quyết!

Nhưng... Cũng chỉ là khó giải quyết mà thôi!
Khó giải quyết không có nghĩa là không giết được!
Trước đó La Hồng không muốn giết Long Uyên, nhưng mà hiện tại, một chữ, giết!

Đôi mắt La Hồng lấp lóe ánh hào quang, Thánh Tà Động Thiên chìm nổi dâng ra, đè ép xâm nhập ý chí hải của đối phương.

Mà trong hiện thực, La Hồng một kiếm đàn áp Long Uyên, đại đạo sau lưng cũng được phơi bày ra, rộng vạn dặm, mở đường sáu ngàn dặm, đạo hoa hiện ra bảy màu khác nhau, còn có hình thức ban đầu của Thánh Tà Động Thiên...

Khi cảnh tượng này vừa xuất hiện, hoa mắt thần mê, giống như dị tượng mọc lên ngang trời!

Những thiên kiều các tộc vừa mới rời đi kia đều cứng đờ thân thể.

Già lâu của Thần tộc bỗng nhiên quay đầu, nhìn chăm chăm vào dị tượng này.

Các yêu nghiệt tuyệt thế Đế Thích Nhất của Yêu tộc, Bạch Thiên Đẳng của Tiên tộc, Phạm Hỏa của Phật tộc cũng không thể tin mà nhìn chăm chăm.

"Đại đạo vạn dặm?"

"Còn có đạo hoa bảy màu... Đây là mở đường bằng Trúc Cơ đại viên mãn!"

"Còn có hình thức ban đầu của Động Thiên! Kẻ này yêu nghiệt!"

Cho dù là những yêu nghiệt tuyệt thế như bọn chúng, giờ phút này, cũng không khỏi hít sâu một hơi, không thể giữ được bình tĩnh như trước đó.

Long Nghiễm của Long tộc cách Long Uyên gần nhất.

Dị biến bộc phát, hắn ta cũng hơi nhướng mày, nhưng cũng không xuất thủ.

Bởi vì, hắn ta không cảm thấy La Hồng có thể giết Long Uyên, cứ việc dị tượng đại đạo của La Hồng có chút yêu nghiệt, nhưng mà Long Uyên... Cũng không phải kẻ yếu, gã ta cũng đã tiếp cận Thiên Tôn, thực lực của bản thân chính là Thiên Tôn!

Nào dễ bị giết như vậy!

Thiên kiều Long tộc chung quanh cũng có suy nghĩ này.

Trong ý chí hải của Long Uyên.

Một cảm giác nguy cơ tử vong bỗng nhiên bao phủ lấy Long Uyên.

Ý chí của Long Uyên đang sợ hãi, hóa thân ý chí do gã ta ngưng tụ ra, bị La Hồng vô cùng bá đạo lấy Thư Sơn và Khổ Chu nghiền ép chém chết.

La Hồng quả thật không công phá được Động Thiên của Long Uyên, nhưng mà, La Hồng không chút do dự, lại lấy Thánh Tà Động Thiên đung vào.

"Người điên rồi! Động Thiên của người chỉ là hình thức ban đầu!

Một khi sụp đổ, người phải tốn hao thời gian mấy chục lần ngưng tụ Động Thiên để chữa trị!"

Long Uyên gào thét.

"Không sao cả, bản công tử xuất đạo tu hành đến nay cũng mới có một năm, tốn hao mười năm tu bổ Động Thiên, không tính là "ku)

gì:

La Hồng cười nói.

Long Uyên ngơ ngác, tu hành mới chỉ một năm?

Người mẹ nó đang thổi lồng đèn da trâu gì thế này?!

Tâm tính của Long Uyên có chút sụp đổ! Nhưng mà, La Hồng không nói nữa, lập tức đánh mặt lại, không quan tâm.

Thánh Tà Động Thiên tông thẳng vào.

Một tia ánh sáng màu xám lưu chuyển, hóa thành một ngón tay trong Động Thiên của La Hồng.

Phốc phốc!

Động Thiên hoàn chỉnh của Long Uyên va chạm với Động Thiên hình thức ban đầu của La Hồng, dưới sự rung mình của Long Uyên, Động Thiên của gã ta... vỡ nát từng khúc!

Đại đạo khai thác đến độ dài chín vạn dặm của Long Uyên được phơi bày ra, nó gần như đạt đến cực hạn kéo dài đại đạo trong Động Thiên!

La Hồng vác theo ma kiếm, bước lên đại đạo của Long Uyên như đang nhàn nhã đi bộ.

Sau đó, hắn cười nhạt một tiếng, một kiếm đâm xuống, mũi kiếm ma kiếm chém vào đại đạo của Long Uyên.

Trảm Thần!

La Hồng vung kiếm trên đại đạo của Long Uyên, mỗi một lần vung kiếm, sẽ có đại đạo đứt đoạn!

âm âm!

Ngoại giới.

tuyệt đại yêu nghiệt Long Nghiễm của Long tộc đột nhiên biến sắc.

"Dừng tay!"

Long Uyên sắp chết!

Động Thiên của Long Uyên lại bị đánh phá, đại đạo bại lộ ra ngoài, đại đạo bị chém chết!
âm âm!

Khí cơ của Long Nghiễm dâng trào, chỉ thoáng chốc, khí tức kinh khủng bắn ra, phản phát có hư ảnh một con Cự Long vô cùng to lớn đang vắt ngang nhân gian hiện hiện.

Hắn ta vượn một trảo chụp vào Long Uyên, muốn giải cứu Long Uyên.
Mà La Hồng mở mắt ra.

"Người cũng muốn chết?!"

Tà Thần phụ thể!

Mái tóc của La Hồng hóa thành màu tím, hắn chém ra một kiếm, va chạm với một trảo của Long Nghiễm, va chạm kịch liệt kia làm cho cả biển mây đầy trời cũng bị chia năm xẻ bảy.

Long Nghiễm thu hồi một trảo, trong lòng cũng chấn động.

Một trảo của hắn ta, bị đỡ được?!

La Hồng thời khắc này... Thật mạnh!

Chương 1000: Long Uyên... Chết rồi.

Người làm ebook: zalo 076 9417982

Mà Long Uyên phát ra tiếng rú thê lương bi thảm, đại đạo sụp đổ, dòng máu vàng đang chảy xuôi.

"Ta không cam lòng!"

Long Uyên thật sự không cam lòng, gã ta chính là cường giả cảnh giới Thiên Tôn, thế mà lại mơ mơ hồ hồ chết thảm ở nhân gian như vậy!

Gã ta sao có thể cam tâm?!

Oạn niệm đã sắp đầy tràn thành biển!

Nếu gã ta không áp chế xuống thành Bán Tôn, dựa vào cái gì La Hồng có thể nhảy nhót trước mặt gã?

Nhưng mà, bây giờ, tất cả đều đã biến thành hư không!

Động Thiên sụp đổ, đại đạo tan nát!

Thiên kiều Long tộc của Bắc Thiên Môn Thiên giới... Long Uyên, ngã xuống!

Cái xác rỗng màu vàng không lồ vắt ngang trong biển mây trên khung trời, dòng máu vàng ươm rơi xuống như mưa to tầm tã, rơi xuống hướng về nhân gian, còn có quy tắc thiên địa cuộn cuộn hùng vĩ cuốn tới, hóa thành một đám mây ban thưởng quy tắc màu vàng to lớn vô cùng che kín cả ngàn dặm, treo trên đỉnh đầu của La Hồng!

Mái tóc tím của La Hồng bay lên, không để ý đến đám mây quy tắc kia, giờ tay lên nắm một cái.

Một mảnh Nhập Mộ lệnh từ từ bay ra từ thi thể của Long Uyên, La Hồng vươn tay ra nắm lấy Nhập Mộ lệnh này.

Tâm thần La Hồng khẽ động, thu nạp long thi này vào trang trữ vật.

Thi thể của Thiên Tôn, có lẽ có thể chế tạo ra một thanh Thần Binh, cũng chớ có lãng phí!

Mà La Hồng không thu hồi Nhập Mộ lệnh của Long Uyên, chỉ liếc nhìn Long Nghiễm một cái.

Giờ tay lên cong ngón tay búng ra.

Chỉ thoáng chớp.

Mảnh Nhập Mộ lệnh này bị La Hồng bắn ra, lao thẳng vào Bắc Thiên Môn trên bầu trời.

"Cũng không tịch thu Nhập Mộ lệnh"

"Thay một tên thiên kiều hiệu chuyện chút tới đây"

La Hồng nhàn nhạt lên tiếng, giọng nói của hắn quanh quẩn trong thiên địa, khiến cho cả thiên địa cũng biến thành một mảnh tĩnh lặng.

Phách lối, bá đạo!

Dòng máu màu vàng bay lả tả trên trời cao, hóa thành mưa to tầm tã, đổ xuống nhân gian.

Lặng ngắt như tờ, lặng im không nói gì.

Giữa thiên địa chỉ còn lại giọng điệu phách lối bá đạo của La Hồng đang quanh quẩn.

Long Uyên chết rồi, một thiên kiêu đến từ Thiên giới, cứ như vậy đã bị La Hồng vô cùng bá đạo chém giết tại chỗ!

Ngay vào thời khắc này, toàn bộ thiên hạ như cũng trở nên yên tĩnh.

Long Uyên xếp hạng thứ mười sáu trên Thiên Kiêu bảng, vốn là thứ mười lăm, mà Lý Tu Viễn của Tắc Hạ Học Cung xếp hạng thứ tám mươi bảy...

Điều này nói rõ cái gì?

Nói rõ La Hồng công tử có thể đánh được bảy tám Lý Tu Viễn?!

Có lẽ nếu chỉ vờn vờn nhìn vào chuyện Long Uyên bị giết cũng không tính là cái gì, nhưng mà, khi tính cả xếp hạng trên Thiên Kiêu bảng, thì tương đối rung động lòng người.

Trong mắt của tu sĩ nhân gian.

La Hồng xếp hạng đầu tiên trên Thiên Kiêu bảng... Hoàn toàn xứng đáng!

âm âm!

La Hồng ném Nhập Mộ lệnh trở về đằng sau Bắc Thiên Môn, chỉ thoáng chốc, đằng sau Bắc Thiên Môn phảng phất có long ảnh kinh khủng đang lưu động, phảng phất có tiếng gầm nổ phẫn nộ đến cực điểm vang vọng không ngớt.

Đó là chí cường giả Long tộc đằng sau Bắc Thiên Môn đang tức giận.

Nhưng mà, La Hồng lại rất bình tĩnh, tức giận lại có thể làm gì nào?

Bây giờ quy tắc nhân gian còn tại, rồi quy tắc của phụ tử nơi tay, người nổi giận thì nổi giận, còn có thể lao vào nhân gian hay sao?

Ngược lại thì càng phẫn nộ, La Hồng càng vui vẻ.

Cái này cũng mang đến một ý tưởng cho La Hồng, ở nhân gian, danh vọng tội ác của La Hồng hẳn không thể trồng cấy vào, có lẽ, hắn có thể gửi hi vọng danh vọng tội ác lên Thiên giới!

Lúc đầu La Hồng cũng không muốn giết Long Uyên, thế nhưng ai biết, Long Uyên này lại tự mình tìm đường chết, dám vũ nhục La Hồng hắn.

La Hồng hấn thân là một đại ác nhân, nếu bị vũ nhục mà không đánh trả, vậy còn tính là ác nhân hay không? Còn có thể có tiếng xấu gì nữa?

Sắc mặt Long Nghiễm âm trầm, không chỉ Long Nghiễm, sắc mặt của các thiên kiêu Long tộc đều khó coi đến cực điểm, cái chết của Long Uyên, đối với bọn chúng mà nói, là một trùng kích to lớn!

Nhưng mà, đồng thời cũng làm cho bọn chúng kiêng kỵ mấy phần đối với nhân gian.

La Hồng tóc tím chưa giải trừ trạng thái Tà Thần phụ thể, hấn nhàn nhật nhìn vào Long Nghiễm, Long Nghiễm rất mạnh, nhưng mà giờ phút này, La Hồng dưới trạng thái Tà Thần phụ thể cũng không yếu!

Long Nghiễm hiển nhiên cũng có thể cảm nhận được điểm này, cho nên, hấn ta không xuất thủ.

Nơi xa, các cường giả Già Lâu của Thần tộc, Đế Thích Nhất của Yêu tộc đều sắc mặt ngưng trọng.

Long Uyên... Chết rồi.

Nói giết là giết.

Phải biết là, Long Uyên cũng xem như thiên kiêu đứng hàng đỉnh cao trong Long tộc của Bắc Thiên Môn, nếu không Long tộc cũng sẽ không an bài Thiên Nhân cử cảnh nhắc kiêu cho gã ta.

Cái này cũng là công nhận vị trí đứng trong ba vị trí đầu của gã ta trong lớp thiên kiêu Long tộc.

Nếu Long Uyên không bị áp chế thực lực, chiến lực của gã ta sẽ vô cùng cường đại, dù sao, đại đạo của gã ta đạt chín vạn dặm, sắp đạt đến cực hạn Động Thiên thứ nhất!

Cường giả như vậy, đặt ở Thiên giới cũng là chúa tể một phương.

Thế nhưng khi đến nhân gian, lại chết không rõ ràng.

Thiên địa lặng im.

Một hồi lâu sau, phía trên Bắc Thiên Môn, có khí tức rung chuyển.

Lại một tên thiên kiêu Long tộc đi ra khỏi thiên môn, cầm trong tay một khối Nhập Mộ lệnh, vào nhân gian.

Nhưng mà, so với Long Uyên, thực lực của tên thiên kiêu này hiển nhiên yếu hơn rất nhiều.

Long Nghiễm nhìn lướt qua, khi Long tộc phái ra thiên kiêu mới bước vào nhân gian, Long Nghiễm đã hiểu được, Long tộc không muốn khai chiến với nhân gian vì cái chết của Long Uyên.

Trên thực tế, dù muốn khai chiến, cũng không phải bây giờ.

Ít nhất phải chờ truyền thừa bên trong Nhân Hoàng mộ có định số, sau khi kết quả đã có, mới có thể chân chính khai chiến.

La Hồng nhìn vào tên thiên kiêu Long tộc mới cầm Nhập Mộ lệnh trong tay đang đi ra, lập tức cười nhạo một phen.

Chương 1001: Giết cũng giết không được

"Quả nhiên... Cái gọi là thiên kiêu, cũng đều là quân cờ của các đại nhân vật trên Thiên giới mà thôi, một quân cờ có thể vứt bỏ, có thể bỏ qua bất cứ lúc nào"

"Long Uyên, chết quá thảm rồi, lại cứ nghĩ là Thiên giới sẽ trở mặt vì hấn kia chứ"

La Hồng lắc đầu, cảm thấy không đáng vì Long Uyên.

Sắc mặt Long Nghiễm lập tức âm trầm, giết người tru tâm!

Ngay lập tức, sát ý trong lòng Long Nghiễm nhắm vào La Hồng dâng trào lên tột đỉnh.

Nhưng mà, hấn ta lấy đại cục làm trọng, nhịn không xuất thủ, ở nhân gian, La Hồng có hai món binh khí Thánh Nhân Thượng Cổ, gần như đang đứng ở thế bất bại, mặc dù Long Nghiễm tự cao là mình mạnh mẽ hơn Long Uyên, thậm chí hấn ta cũng nắm giữ Bán Thánh Binh, nhưng mà chưa hấn có thể giết được La Hồng!

Mà một khi La Hồng không chết, hai bên đã triệt để trở mặt, khiến cho phu tử tức giận, không mở Nhân Hoàng mộ.

Vậy coi như là làm hỏng đại sự!

Chủ yếu nhất là, chết mất một Long Uyên, chiến lực của phe thiên kiêu Long tộc, coi như yếu đi một chút so với tứ phương Thần, Tiên, Yêu, Phật, ban đầu tất cả mọi người có tổng cộng mười lăm thiên kiêu thực lực tương đương.

Mà chết mất một Long Uyên, tự nhiên ảnh hưởng cực lớn, một khi bước vào Nhân Hoàng mộ, các thiên kiêu Long tộc có thể sẽ bị áp chế.

La Hồng lại mặc kệ.

Hấn quét nhìn Long Nghiễm một chút, gờ tà kiếm trong tay lên, nhếch miệng cười nói: "Long Nghiễm đúng không? Còn muốn chiến?"

"Bản công tử đánh với ngươi.

Lời nói phách lối, bá khí vô song.

Tu sĩ nhân gian ai cũng vô cùng kích động, sắc mặt đỏ lên!

Cảm giác nghẹn khuất do trước đó bị thiên kiêu Thiên giới chèn ép, ngay vào lúc này, trên cơ bản đã phát tiết hết ra ngoài.

Long Nghiễm lại không để ý tới La Hồng, "Thiên kiêu Long tộc, theo ta rời đi"

Long Nghiễm muốn đi, tìm một chỗ ẩn vào trong đó, chỉ ít, Nhân Hoàng mộ không mở thì không ra.

Nếu không La Hồng này vẫn làm khó dễ, mọi người mơ tưởng được sống yên ổn.

La Hồng thấy Long Nghiễm lùi bước, không khỏi bĩu môi.

Hắn giơ tà kiếm trong tay lên, chỉ tên thiên kiều Long tộc mới vừa vào nhân gian trên khung trời phía xa kia.

"Giao ra một giọt tinh huyết, nếu không, kết cục của Long Uyên chính là kết cục của ngươi"

Bá đạo!

Đây là phản ứng đầu tiên của tên thiên kiều Long tộc này.

Hắn ta cũng không rõ nhân gian xảy ra chuyện gì, hắn còn đang bế quan thì đã bị cường giả Vương cảnh của Long tộc kêu gọi ra, nhét vào nhân gian.

Hắn ta đang muốn cự tuyệt, nhưng mà Long Nghiễm truyền âm,

Tên thiên kiều Long tộc này lập tức biến sắc, Long Nghiễm xuống nước chịu thua, còn bắt hắn ta giao ra tinh huyết.

Long Nghiễm là yêu nghiệt mạnh nhất trong thế hệ Long tộc này của bọn chúng, có thể tranh phong với các loại cường giả tuyệt thế yêu nghiệt như Già Lâu của Thần tộc, Đế Thích Nhất của Yêu tộc!

Tên thiên kiều này không do dự, vung ra một giọt tinh huyết.

Tinh huyết đã rơi vào trên Thiên Kiều bảng.

Trên bảng cũng có xếp hạng của thiên kiều này, thực lực cũng không yếu, xếp hạng năm mươi một, nhưng mà, so với Long Uyên thì kém hơi nhiều.

Thực lực tổng hợp của thiên kiều Long tộc có chút trượt xuống.

"La Hồng, đã hài lòng chưa?"

Long Nghiễm ngồi ngay ngắn trên ghế kiệu, thản nhiên nói.

Hắn ta kìm nén lửa giận, thế nhưng, ngọn lửa này không có khả năng phát tiết.

Ánh tím trên người La Hồng rút đi, về tới Tam Long Tà Quân Liễn, hắn lười biếng dựa vào, ánh mắt lại nhàn nhạt nhìn lướt qua Thiên Nhân cửu cảnh nhắc kiệu cho Long Nghiễm và một tên thiên kiều Long tộc khác.

Long Nghiễm nhú mày, hắn ta biết ý của La Hồng.

Lập tức thâm mắng trong lòng.

Sau một khắc thì ra tay.

Trong hư không vắt ngang ra một cái vuột rồng, hai tên Thiên Nhân cửu cảnh chưa kịp phản ứng là chuyện gì xảy ra, đã trực tiếp bị Long Nghiễm bóp nát đầu, tiêu diệt hai người nọ, đại đạo chỉ lộ cũng sụp đổ trong nháy mắt.

"Hừ?"

Giết hai tên Thiên Nhân cửu cảnh nhắc kiêu.

Long Nghiễm hừ lạnh một tiếng, mang theo các thiên kiêu Long tộc lao vút lên không mà rời đi.

Nơi xa, đám thiên kiêu Thần tộc, Tiên tộc, Yêu tộc, Phật tộc cũng không lại ở lâu, đồng loạt rời đi.

Bọn chúng sợ La Hồng lại làm khó dễ lần nữa.

Bọn chúng mới vào nhân gian, đối mặt với thủ đoạn như lưu manh của La Hồng, cũng rất là đau đầu.

Giết cũng giết không được, chỉ có thể mặc cho La Hồng phách lối bá đạo.

Vèo vèo vèo...

Vô số thiên kiêu đều là cường giả, bọn chúng lựa chọn rời đi, chỉ trong giây lát đã biến mất không thấy.

Trong hư không.

Bọn người Lý Tu Viễn, Nữ Đế, Đại Chu Thiên Tử đứng lơ lửng giữa không trung, nhìn chăm chú vào hướng rất nhiều thiên kiêu rời đi.

Lại hơi nhíu mày.

"Là hướng Kim Trướng Vương Đình..."

Giờ phút này, La Hồng đang ngồi trên Tam Long Tà Quân Liễn, lông mày cũng hơi nhíu: "Kim Trướng Vương Đình?"

Từ khi vương đình Đại Hãn tập sát La Hồng hấn ở Tắc Hạ Học Cung, sau khi bị La Hồng giết chết, trên cơ bản Kim Trướng Vương Đình đã không có thanh âm ở nhân gian.

Chẳng lẽ Kim Trướng Vương Đình có cầu kết với những thiên kiêu này?

"Đại khái hấn không phải có cầu kết, chỉ là bởi vì bây giờ Kim Trướng Vương Đình thiếu đi Đại Hấn, dễ bắt nạt nhất..."

"Bây giờ nhân gian thiên hạ, Đại Chu có Chu Thiên Tử, Đại Sở có Nữ Đế, mà Đại Hạ cùng khu vực Nam Cương ban đầu, đều bị vương triều Đại La chiếm cứ..."

"Cho nên, cũng chỉ có Kim Trướng Vương Đình dễ ức hiếp một chút"

Lý Tu Viễn phân tích lên.

Sắc mặt cả đám người lập tức cổ quái, hình như... Là đạo lý này.

Chỉ có điều, sau khi những thiên kiêu này bước vào Kim Trướng Vương Đình, thua thiệt... Sợ là bách tính cùng tu sĩ của Kim Trướng Vương Đình.

La Hồng lại không để ý đến những chuyện này, giết Long Uyên, mặc dù bá đạo và sảng khoái đấy, nhưng kỳ thật cũng không nhẹ nhàng, nếu không có hai đại binh khí Thánh Nhân Thượng Cổ, La Hồng căn bản không có hi vọng giết Long Uyên.

Chương 1002: Cương vực của Kim Trưởng Vương Đình.

Hơn nữa, Động Thiên va chạm vào nhau, cũng là chuyện vô cùng nguy hiểm.

Động Thiên chạm vào nhau chính là chuyện lưỡng bại câu thương, lúc ấy Long Uyên cũng không nghĩ đến La Hồng lại dám lợi dụng Động Thiên để phá hủy Động Thiên của gã ta.

Nếu không, Long Uyên giấu đại đạo vào trong Động Thiên, vậy thì bình an không lo.

Đáng tiếc, gã ta không tính tới hành vi điên cuồng của La Hồng.

Kết quả, Động Thiên của Long Uyên bị đánh vỡ, mà Thánh Tà Động Thiên của La Hồng cũng thoáng có mấy phần chấn động.

Giết chết Long Uyên, cũng mang đến cho La Hồng một lời nhắc nhở, thực lực bản thân hắn vẫn còn quá yếu.

Cũng như suy nghĩ của những thiên kiều Thiên giới này vậy, bây giờ bọn chúng không đấu với La Hồng, nhưng mà chờ bước vào Nhân Hoàng mộ, đến lúc đó giết La Hồng là chuyện dễ như trở bàn tay!

Điểm ấy La Hồng cũng rõ ràng, kỳ thật không chỉ La Hồng hiểu, bọn người Lý Tu Viễn, Nữ Đế, Đại Chu Thiên Tử càng hiểu hơn.

Cho nên, tất cả mọi người không quá mức mừng rỡ.

La Hồng nhìn lướt qua, Thiên Kiều băng vẫn đang lơ lửng trên bầu trời nhân gian, La Hồng không để ý tới, chuyện mà phu tử bảo hắn làm, hắn đã làm được, tiếp đó, La Hồng muốn đi tiêu hóa kim vân ban thưởng này.

Dù sao thực lực bản thân Long Uyên đã đạt đến Thiên Tôn, bị giết như thế, ban thưởng ban xuống sẽ phong phú vô cùng!

Bọn người Nữ Đế, Đại Chu Thiên Tử đồng loạt rời đi, bọn họ trở lại vương triều của chính mình.

Thiên kiều Thiên giới xuống nhân gian, cái này cũng không phải tin tốt gì.

La Hồng và Lý Tu Viễn cũng lần lượt về tới Tắc Hạ Học Cung.

Mà lần này thiên kiều Thiên giới tiến vào nhân gian, bá đạo không gì sánh được, khí thế trùng thiên, mặc dù bị La Hồng đánh gãy khí thế một lần, nhưng mà sự cường đại của thiên kiều Thiên giới là không thể nghi ngờ.

Tu sĩ nhân gian đều cảm thấy áp lực.

La Hồng về tới Tắc Hạ Học Cung, trực tiếp ngồi xếp bằng ngay trên quảng trường học cung.

Kim vân trên đỉnh đầu buông xuống, trong đó đều là ban thưởng do sức mạnh quy tắc biến thành, ban thưởng lớn đến như thế, có lẽ sẽ sinh ra một chút ảnh hưởng đối với sức mạnh quy tắc của nhân gian, nhưng mà, La Hồng cũng bất chấp.

Là phu tử bảo hấn bá đạo, để hấn trọng chân khí thể của nhân gian.

Giết Long Uyên cái gì, đều là tuân theo lời dạy bảo của phu tử.

La Hồng ngồi xếp bằng, tâm thần phun trào, bắt đầu luyện hóa những ban thưởng quy tắc này, khôi phục trạng thái và tăng thực lực lên.

Lý Tu Viễn cũng trở về Tắc Hạ Học Cung, nhìn La Hồng một chút, cũng không chơi hoa đào trong tay, mà bước vào Tầng Thư các, tiếp tục tu hành, y muốn ném thử tiến hành niết bàn lần thứ ba.

Không có ai quấy rầy La Hồng, cho dù trong học cung còn có không ít đệ tử.

Bây giờ tu vi của các đệ tử trong học cung đều chiếm được sự gia tăng không kém.

Tỷ như bọn người Tiêu Nhị Thất, Ngô Mị Nương, tu vi bây giờ đều đã đạt đến cảnh giới nhược nhất phẩm.

Tốc độ của bọn họ cũng không chậm, cái này chủ yếu là vì cường giả ngã xuống ở Tắc Hạ Học Cung quá nhiều, bọn họ có được quá nhiều năng lượng có thể luyện hóa tu hành, cho nên tu vi mới tăng lên nhanh chóng.

Thế nhưng, nhanh chóng đến đâu cũng không nhanh được bằng La Hồng.

Ngoài quảng trường.

Tiêu Nhị Thất đeo hai thanh đao bên hông, vẫn cầ lơ phất phơ như cũ, Ngô Mị Nương thì giương đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm vào La Hồng, hít một hơi thật sâu.

Bọn họ của hôm nay, chênh lệch với La Hồng thật sự là quá lớn.

Hai người đều có chút hoảng hốt, hiện giờ mới qua bao lâu, rõ ràng còn chưa tới thời gian một năm, vậy mà La Hồng đã có thể chiến đấu với Bán Tôn, thậm chí ngay cả thiên kiều từ Thiên giới xuống mà hấn cũng có thể nhẹ nhàng chém giết!

"Ai có thể nghĩ tới, lúc trước ở bí cảnh Thiên Cơ, La Hồng bị Gia Luật Sách đuổi theo đánh, bây giờ sợ là dùng một ngón tay thôi đã có thể nghiền chết Gia Luật Sách..."

"Đây chính là yêu nghiệt, cùng thể hệ với yêu nghiệt, cũng là bi ai của chúng ta, ngay cả khỏi bụi sau mộng huyễn cũng đuổi không HẠ kịp.

Tiêu Nhị Thất nhún vai, cười khô một phen.

Sau đó, quay người đi vào cung điện Hoa Tầm trong học cung để tiếp tục tu hành.

Người cùng thể hệ, ít có ai có thể đuổi theo La Hồng, đây cũng là yêu nghiệt, yêu nghiệt mong muốn mà không thể thành!

Thảo nguyên nhìn không thấy bờ bên, gió thổi cỏ rạp gập dề bề.

Cương vực của Kim Trướng Vương Đình.

Thành trì lớn nhất của Kim Trướng Vương Đình, thành Kim Lang tọa lạc ở trung tâm thảo nguyên.

Diện tích của thành Kim Lang khá lớn, mặc dù không sánh bằng thành Thiên An - đế đô Đại Hạ, nhưng mà ở bên ngoài thành trì, có vô số những lều vải được dựng nên, đây là chỗ ở của dân chúng thảo nguyên, những chỗ ở này xúm lại với nhau thì có thể vượt qua được diện tích của đế đô Đại Hạ.

Đây cũng là phong cách cùng đặc sắc của Kim Trướng Vương Đình.

Gia Luật A Cổ Đóa ngồi xếp bằng trên cổng thành Kim Lang thành, cảm nhận làn gió nhẹ trên thảo nguyên, khí huyết của ông ta đang lưu chuyển, thời gian dần trôi qua bên ngoài nhục thân, hóa thành một áo giáp huyết sắc.

Thiên phú của Gia Luật A Cổ Đóa cũng rất mạnh, trước đó đánh với Trần Thiên Huyền một trận, sau khi bước vào cảnh giới Lục Địa Võ Tiên, tính đến bây giờ thì cũng không đến một năm, ông ta đã mượn nhờ năng lượng phun trào không ngừng nghỉ trong giữa thiên địa từ các cuộc đại chiến, liên tục phá nhĩ cảnh.

Bây giờ, đạt đến cấp độ Lục Địa Võ Tiên tam cảnh.

Mà Gia Luật A Cổ Đóa ông ta cũng là thân hộ mệnh sau cùng của Kim Trướng Vương Đình.

Lục Địa Tiên của Kim Trướng Vương Đình đều đã tử thương, hầu như không còn, trong trận chiến mà Đại Hãn ra tay giết La Hồng, đã chết sạch.

Mà những ngày này, Gia Luật A Cổ Đóa kế vị vị trí Đại Hãn vương đình, ông ta vẫn chưa từng ra tay.

Đoạn thời gian trước có Thiên Nhân bước xuống phạm trần, đột kích Kim Trướng Vương Đình, Gia Luật A Cổ Đóa mới tử chiến với đối phương, bức đối phương bỏ đi.

Về sau chính là đủ loại đại chiến, dị tượng do Thiên Nhân không ngừng ngã xuống.

Cuối cùng cuộc chiến ở Côn Lôn cũng, Gia Luật A Cô Đóa cũng rục rịch, đáng tiếc, cuối cùng vẫn không tiến đến.

Chương 1003: Dũng sĩ của thảo nguyên... Vĩnh viễn không làm

nôi Bởi vì, Kim Trướng Vương Đình chỉ còn lại có một Lục Địa Tiên là ông ta, một khi ông ta bỏ mình, Kim Trướng Vương Đình nhất định sẽ bị hủy diệt.

Điều này khiến Gia Luật A Cổ Đóa cảm nhận được áp lực.

Gia Luật A Cổ Đóa cũng không biết, ông ta có thể bảo hộ bách tính của Kim Trướng Vương Đình tới khi nào.

Gia Luật Sách an tĩnh đi theo sau lưng Gia Luật A Cổ Đóa tu hành.

Bây giờ Gia Luật Sách cũng bước vào cấp độ nhược nhất phẩm, tốc độ rất nhanh, nhưng mà, Gia Luật Sách không có bất kỳ ý mừng nào.

Thiên hạ bây giờ đã thay đổi.

Kim Trướng Vương Đình vốn là thế lực mạnh nhất chỉ dưới tam đại vương triều, hiện giờ đã mất đi khả năng chiến đấu với thiên hạ.

Thậm chí trở thành miếng thịt béo trong mắt lũ Thiên Nhân Hạ Giới.

"La Hồng... Bây giờ La Hồng, có thể trăm Lục Địa Tiên thập cảnh... Chênh lệch giữa chúng ta, giống như lạch trời"

"Đời này, còn có hi vọng có thể đuổi kịp sao?"

Gia Luật Sách lắc đầu, có mấy phần ảm đạm.

Từng có lúc, y đứng thứ ba trong Hoàng Bảng, hâm hờ hăng hái.

Y từng đuổi giết La Hồng trong bí cảnh Thiên Cơ, nhưng hôm nay, chênh lệch giữa y cùng La Hồng đã trở nên quá lớn.

Oanh!

Bỗng nhiên, Gia Luật A Cổ Đóa ngồi xếp bằng trên tường thành Kim Lang thành đột nhiên mở mắt ra.

Trong đôi mắt có ngàn vạn mũi nhọn sắc bén.

"Gia Luật Sách!"

Gia Luật A Cổ Đóa quát lên.

Gia Luật Sách sững sờ, vội vàng khom người: "Đến ngay đây."

"Người lập tức chạy tới huyện An Bình, cầu viện vương triều Đại La, tìm tới La Hồng... Nhiếp Chính Vương của Đại La, nói cho hắn biết, Kim Trướng Vương Đình nguyện ý gia nhập vào Đại La! Từ đây cúi đầu xưng thần!"

Gia Luật A Cổ Đóa đứng người lên, thân thể vô cùng khôi ngô, nghiêm túc nói.

Ông ta nhìn về phía khung trời nơi xa, trong ánh mắt đã vô hi vô bi.

Tâm thần Gia Luật Sách đại chấn, có ý gì?

Thế nhưng, Gia Luật A Cổ Đóa không giải thích cho y cái gì, chỉ hét lớn về hướng Gia Luật Sách: "Đi!"

Gia Luật Sách cắn răng, lập tức phóng lên tận trời, một bước đạp lên không, hóa thành một ánh lưu quang phi tốc lao về hướng huyện An Bình.

Chỉ là mấy giây thôi, y đã lao vụt ra hơn mười dặm.

Cơn gió thảo nguyên đột nhiên tăng vọt, có gió lốc kinh khủng đang gào thét, đất bằng cứ như có dị tượng kinh khủng sinh sôi.

Vô số dê bò bị cuốn vào khung trời, nô thành những đám sương khói màu máu dày đặc.

Gia Luật Sách quay người nhìn lại, chỉ thấy được từng ánh lại từng ánh hào quang kinh khủng lướt qua khung trời, hiển hiện trên không Kim Lang thành.

Có cự tượng màu vàng giẫm đạp hư không, phía trên voi lớn có Phật Đà ngồi xếp bằng.

Có Hoàng Kim Sư Tử gầm thét cả trời xanh, có cự cầm giương cánh, che khuất bầu trời...

Đây đều là dị thú đáng sợ đến cực điểm, mà trên những dị thú này, lại là vô số những kẻ cường đại có khí tức khủng bố đến cực điểm, lạnh nhạt không gì sánh được.

Gia Luật Sách chỉ nhìn lướt qua, đã cảm giác tâm thần của mình như muốn nổ tung.

Gió thổi phát qua thảo nguyên, khiến cho tâm thần của y cũng đã nguội lạnh.

Y thấy được Gia Luật A Cổ Đóa trên cổng thành Kim Lang thành, hét giân dữ, đạp không mà lên, Võ Tiên Giáp bao trùm nhục thân, đánh tới những Thiên Nhân khí thể cường đại vô biên kia.

"Nơi đây là Kim Trướng Vương Đình của nhân gian, tạm thời sẽ là cư địa của chúng ta, chờ đợi Nhân Hoàng mở ra..."

Một thiên kiêu Thiên giới cường đại nhàn nhạt mở miệng.

Sau đó, tên thiên kiêu này quan sát Kim Trướng Vương Đình bên dưới.

Thấy được Gia Luật A Cổ Đóa mang theo rất nhiều cường giả nhất cảnh đánh tới.

"Sâu kiến mà thôi..."

"Người này hẳn là tu sĩ mạnh nhất trong Kim Trướng Vương Đình, không chế lấy hắn ta, để Kim Trướng Vương Đình phục vụ cho bọn ta, để bách tính của Kim Trướng Vương Đình thờ phụng chúng ta, cung cấp khí vận"

Tiếng nói nhàn nhạt độ đang khuấy động.

Sau đó, trong nháy mắt, có quang hoa cường đại rơi xuống.

Trong nháy mắt đã phủ kín lấy Gia Luật A Cổ Đóa phía trên đại địa thảo nguyên.

Cổ trên thảo nguyên đều bị đè xuống, ép ra một cái lỗ hình dạng chuông ẩn.

"Mở ra ý chí hải của ngươi, để cho chúng ta nô dịch"

Trong hư không vang lên tiếng nói lạnh lùng đến từ thiên kiều Long tộc.

Đại địa thảo nguyên, dân chúng của Kim Trướng Vương Đình đều sợ ngây người, người nào cũng run lẩy bẩy.

Kim Lang Vệ, đại quân thuộc về Kim Trướng Vương Đình lại huyết tính cực kỳ, đồng loạt rút đao ra, muốn giục ngựa giết địch.

Thế nhưng, dưới uy áp kinh khủng đó, lũ ngựa run lẩy bẩy, căn bản là không có cách nào đánh một trận chiến.

Rất nhiều tướng sĩ của Kim Trướng Vương Đình lòng đây bị thương, sau khi tiên Đại Hãn của vương đình bỏ mình, Kim Trướng Vương Đình căn bản chính là cá nằm trên thớt.

Dù Đại Hãn Gia Luật A Cổ Đóa liều chết thủ hộ, cũng khó có thể thủ hộ được.

Mà bây giờ, còn xuất hiện kẻ thù hoàn toàn khó mà địch nổi.

Đại Hãn cảnh giới Lục Địa Tiên tam cảnh bị trấn áp ngay trong nháy mắt.

"Thần phục?"

"Ta Gia Luật A Cổ Đóa, các ngươi tính là gì, cũng xứng để Gia Luật A Cổ Đóa thần phục!"

"Các ngươi là người sao? Đi ra từ đằng sau thiên môn, đều không phải là người, thứ không phải người... Cũng xứng bắt ta Gia Luật A Cổ Đóa thần phục?! Để Gia Luật A Cổ Đóa ta nuôi nết bách tính thảo nguyên cho các ngươi!"

"Ta Gia Luật A Cổ Đóa, không muốn làm tội nhân, đừng sĩ thảo nguyên, cũng không muốn làm tội nhân!"

Oanh!!!

Tiếng gầm thét của Gia Luật A Cổ Đóa nổ tung, giống như pháo đốt, xé rách cuồn phong thảo nguyên, nổ lên sóng gió kinh khủng!

Kỳ thật Gia Luật A Cổ Đóa đã sớm biết sẽ có ngày này đến.

Kỳ thật ông ta không muốn thần phục, cho dù là vương triều Đại La tấn công tới, ông ta cũng không muốn thần phục, nguyện chiến đến khi dũng sĩ thảo nguyên chảy hết giọt máu cuối cùng.

Đó là thất bại trong chiến tranh nhân gian, dù là bại ông ta cũng cam tâm tình nguyện.

Thế nhưng, Thiên Nhân đột kích, tộc khác của Thiên giới đột kích muốn bắt ông ta thần phục.

Gia Luật A Cổ Đóa càng không cam lòng.

Nhưng mà, ông ta không thể để dân chúng thảo nguyên đi theo ông, bị sinh linh không phải người nô dịch.

Dũng sĩ của thảo nguyên... Vĩnh viễn không làm nô!

Chương 1004: Giết Thiên Kiêu Giết Đến Nghiện!

Cho nên, ông ta tình nguyện để Gia Luật Sách đi đến vương triều Đại La cầu viện, để Kim Trưởng Vương Đình đầu hàng dưới chân vương triều Đại La, gia nhập vào Đại La, cúi đầu xưng thần trước Đại La.

Oanh!

Huyết nhục toàn thân Gia Luật A Cổ Đóa nổ tung, ông ta điều động năng lượng khí huyết toàn thân, quả thật đã chấn mở được phong ấn của tên thiên kiêu Thiên giới cường đại này.

Ông ta lấy xuống trường cung phần lưng, toàn thân chảy máu, giống như một người làm bằng máu.

Ông ta giẫm chân bước đi trong hư không, giương cung bắn tên!

Khí huyết ngưng tụ thành mũi tên, một mũi rồi lại một mũi, bắn về phía đám thiên kiêu trên bầu trời.

"Chỉ là sâu kiến, cũng dám phản kháng chúng ta"

Thiên kiêu bị tránh thoát trói buộc giận dữ, hắn ta chính là tiếp cận Thiên Tôn, lại bị một tên Lục Địa Tiên tam cảnh của nhân gian tránh thoát trói buộc?!

Đây là chuyện đáng xấu hổ cỡ nào!

Gia Luật A Cổ Đóa trừng mắt lạnh lùng nhìn hắn ta, áp lực kinh khủng khiến cho cây cung trong tay ông ta nổ tung, ông ta cũng đã nhuộm đầy máu tươi, ông rút loan đao thảo nguyên bên hông rat Tiếng rống giận xông thẳng lên chân trời.

"Dừng sĩ thảo nguyên! Vĩnh viễn không làm nô!"

Gia Luật A Cổ Đóa gầm thét!

Oanh!

Sau đó ông ta trực tiếp dẫn nổ nhục thân Lục Địa Vô Tiên của chính mình.

Cơn mưa máu bay lả tả.

Chỉ còn lại có một tiếng kêu khóc, quanh quẩn trên thảo nguyên, quanh quẩn bên tai dân chúng thảo nguyên sắc mặt trắng bệch, đang run rẩy sợ hãi.

Ngoài trăm dặm.

Gia Luật Sách cứ chạy mãi chảy mãi, động tác bỗng nhiên khựng lại.

Phụ thân của y, Gia Luật A Cổ Đóa... Chết!

Dừng sĩ thảo nguyên... Vĩnh viễn không làm nô...

Tiếng gào thét cuối cùng của phụ thân đang quanh quẩn bên tai của y, khiến cho cả trái tim Gia Luật Sách cũng trở nên nguội lạnh, y mơ hồ có chút hiểu ra, nếu thần phục trước Thiên Nhân, Thiên Nhân không phải người, vậy thì dân chúng của Kim Trướng Vương Đình sẽ thật sự biến thành nô lệ bị nuôi nhốt.

Cho nên Gia Luật A Cổ Đóa lựa chọn bảo y đi quy hàng vương triều Đại La.

Bởi vì vương triều Đại La... Là vương triều của Nhân tộc nhân gian!
Chẳng biết từ lúc nào, hình như y đã chảy xuôi huyết lệ.
Y phù phù một tiếng, quỳ rạp trên mặt đất.

"Đưa Đại Hãn!"

Tay Gia Luật Sách siết thành cầm quyền, nện ở trên ngực, thê lương quát to một tiếng.

Sau đó, y quay người bò lên, dùng hết toàn bộ khí lực chạy như bay về phía huyện An Bình.

La Hồng ngồi xếp bằng ở trên quảng trường của học cung, hắn đang luyện hóa quy tắc ban thưởng.

Giết Long Uyên đạt được quy tắc ban thưởng xem như là quy tắc phần thưởng hào hùng nhất mà La Hồng từng nhận được cho đến tận bây giờ.

Phải biết rằng thực lực của bản thân long Uyên là Thiên Tôn, nếu như là ngày thường La Hồng hoàn toàn không thể nào giết một Thiên Tôn, nếu như thật sự muốn giết trừ phi lại lần nữa thi triển Thần Giáng Thuật gọi lão đại Linh Hào ra.

Nhưng mà triệu hoán Linh Hào cũng không phải là chuyện dễ dàng.

âm âm!

Mây quy tắc vô cùng nồng đậm lơ lửng ở trên đỉnh đầu của La Hồng, đám mây màu vàng rực rỡ dường như có nước màu vàng chảy ở trong đó.

Xung quanh quảng trường của học cung có từng bóng người ngồi xếp bằng, không chỉ vậy trên con đường đá Đông Sơn của Tắc Hạ Học Cung còn có rất nhiều khách giang hồ cùng với tu sĩ ngồi xếp bằng ở trên bình địa lớn và chân núi của Đông Sơn.

Họ đều đang tu hành, đó là mây quy tắc ban thưởng, xem như phần chính đã bị La Hồng hấp thu nhưng mà nơi có lực lượng quy tắc tiêu tán ra cũng đủ để tu sĩ bình thường ăn đến nổi miệng đầy dầu.

Cho dù là Lý Tu Viễn cũng tìm một chỗ ở xung quanh quảng trường trong học cung để ngồi xếp bằng.

Cảm nhận được sự say mê hấp dẫn của quy tắc không ngừng tràn vào bên trong cơ thể.

Dưới sự thâm thấu của mây quy tắc ban thưởng màu vàng, càng ngày càng nhiều cường giả đạt được những lợi ích đáng kể.

Trần Thiên Huyền đột phá, từ ngũ cảnh bước vào lục cảnh, kiếm của ông càng thêm sắc bén.

Mấy người La Hậu, La lão gia tử vừa mới đột phá vào Lục Địa Tiên Cảnh cũng có thu hoạch lớn, mặc dù vẫn chưa phá cảnh nhưng mà tu vi vốn dĩ bởi vì đột phá không ổn định lại trở nên vững chắc.

thiên kiều của Thiên Giới vào nhân gian gây áp lực cực lớn cho tu sĩ ở nhân gian.

Ngoài ra còn có những người phi thăng vào Thiên Môn trở thành Thiên Nhân trường sinh, cuối cùng lại trở thành hình tượng nô bộc nhắc nhở cho thiên kiều của Long Tộc đối với họ cũng vô cùng kích thích.

Bây giờ tu sĩ ở nhân gian đã không còn ai muốn phi thăng nữa.

Phi thăng có gì tốt chứ?

Mất thân xác con người cuối cùng lại trở thành nô bộc của tộc khác?

Nhân gian mới là nơi tốt đẹp nhất.

Cũng là nơi mà vô số tu sĩ gửi gắm ở trong lòng.

Đương nhiên cũng bởi vì trận chiến Côn Luân cung nên trong lòng của rất nhiều tu sĩ ở nhân gian đều đều thống nhất với nhau, trong tiềm thức nghĩ rằng Thiên Nhân và tu sĩ ở Thiên Giới đều xâm nhập vào nhân gian để kiểm soát nhân gian.

Tu sĩ ở nhân gian phải trên dưới một lòng cùng nhau chống lại kẻ thù.

Cho nên trước đó lúc La Hồng trấn áp thiên kiều của Thiên Giới tu sĩ ở nhân gian mới cảm nhận được hưng phấn nhiệt tình như vậy.

Ngay cả La Tiểu Tiểu và Tiểu Đậu Hoa cũng tìm vị trí ngồi xếp bằng ở trên quảng trường của học cung cùng nhau thể ngộ.

Mây quy tắc màu vàng không ngừng bị tiêu hóa, bắt đầu không ngừng thu nhỏ.

La Hồng ngồi xếp bằng, áo trắng tóc trắng tung bay, khí tức trên cơ thể hần bắt đầu không ngừng mạnh lên, con đường đại đạo ở sau lưng được bày ra, trên đại đạo có Thánh Tà Động Thiên, có Thất Thái Đạo Hoa...

Một lượng lớn lực lượng quy tắc bị tiêu hóa được La Hồng bổ sung vào trong Thánh Tà Động Thiên để ổn định động thiên.

Đương nhiên La Hồng vốn dĩ muốn dùng lượng lớn lực lượng quy tắc để mở đường.

Khi giăng co với nhóm thiên kiêu La Hồng cũng cảm nhận được thực lực của mình không đủ.

Hắn cần phải nhanh chóng mở đường, ít nhất phải mở ra vạn dặm trở thành cường giả cảnh giới bán tôn mới có lực lượng.

Thiên kiêu của Thiên Giới đã tiếp cận tới Tôn Cảnh, thực lực của mỗi một người đều mạnh đến đáng sợ.

Chương 1005: "Thiên tài của Kim Trưởng Vương Đình...Gia Luật

Sách?"

Bởi vì mộ của Nhân Hoàng sắp mở ra, dù sao La Hồng xếp bằng ở quảng trường trong học cung nên cảm nhận rõ ràng nhất.

Bên trong Hải Hộ Bí Cảnh giống như nổi lên gợn sóng đáng sợ.

Dường như gợn sóng kia có liên quan tới mộ của Nhân Hoàng!

Nhưng mà mặc dù La Hồng muốn dùng phần lớn lực quy tắc để mở đường thể nhưng cuối cùng Thánh Tà Động Thiên cũng sẽ chủ động hấp thụ lực quy tắc.

Mà lực quy tắc La Hồng dùng để mở đường đã trở nên vô cùng ít.

Giết Long Uyên thu hoạch được số lượng lớn mây quy tắc, La Hồng khó khăn lắm mới mở được một nghìn dặm đường, từ đại đạo sáu nghìn dặm đạt đến đại đạo bảy nghìn dặm.

Nhưng mà trên thực tế, số lượng này đã vô cùng khả quan, dù sao đại đạo của La Hồng mở rộng đến vạn dặm, muốn mở đường cũng sẽ vô cùng khó khăn!

âm âm!

Thành công đột phá đến cảnh giới Lục Địa Tiên thất cảnh, La Hồng cũng lựa chọn củng cố tu vi, nhục thân đạt tới cửu đoàn, nhưng thật ra lại là một bình cảnh, bây giờ La Hồng muốn tăng nhục thân lên lại là vấn đề rất khó nên chỉ có thể dồn tinh lực vào việc mở đường.

Muốn tăng nhục thân có lẽ chỉ có thể dựa vào Thiên Ma Bất Diệt Thể, nhưng mà đổi lại Thiên Ma Bất Diệt Thể lại cần số lượng lớn tội ác.

Thời gian trôi qua từng chút một.

La Hồng tu hành ở trên quảng trường trong học cung, luyện hóa lực quy tắc.

Giống như đạo chủ của một phương đang giảng đạo.

Xung quanh quảng trường trong học cung, cường giả trong huyện An Bình đều được lực quy tắc tưới nhuần, mưa dầm thấm đất thu được đột phá.

Thậm chí ngay cả v đang trấn giữ huyện An Bình, thực lực tổng thể cũng được tăng lên cực lớn.

Vốn dĩ tu vi mỗi một sĩ tốt của hắc kỵ La gia đều là Ngũ phẩm, nhưng mà bây giờ tu vi của mỗi một hắc kỵ đều đạt đến cảnh tứ phẩm!

Ba trăm nghìn tu sĩ tứ phẩm tạo thành đội quân đáng sợ đến mức nào chứ! Cho dù là Lục Địa Tiên ngũ cảnh sợ là cũng phải kiêng kị.

Ngay khi La Hồng đắm chìm vào trong tu hành.
Bên ngoài huyện An Bình.
Gia Luật Sách đi tới với vẻ tràn đầy đau thương.

Y chạy trốn cũng không gây nên sự chú ý từ nhóm thiên kiêu của Thiên Giới, dù sao một yếu nhất phẩm ở trong mắt nhóm thiên kiêu giống như sâu kiến có thể bị nghiền chết bất cứ lúc nào.

Họ cũng không lo lắng Gia Luật Sách chạy trốn có thể tạo nên ảnh hưởng đáng sợ cho họ.

Đây cũng là lý do Gia Luật Sách có thể an toàn trốn vào bên trong Đại Hạ đi về phía huyện An Bình.

Lúc Gia Luật A Cổ Đóa chết mây máu cuộn cuộn ở trên bầu trời của Kim Trướng Vương Đình.

Trong lòng Gia Luật Sách tràn đầy vẻ bi thương, thậm chí còn tràn đầy vẻ thù hận.

Y muốn báo thù thế nhưng y hiểu dựa vào thực lực của bản thân hoàn toàn không thể nào thực hiện việc báo thù.

Bây giờ ở nhân gian chỉ có La Hồng!
Y đi đến huyện An Bình.

Đây là lần thứ hai y đến huyện An Bình, lần trước là lúc Thiên Cơ Bí Cảnh mở ra.

Mà một năm ngắn ngủi lại giống như biến đổi lớn lao trong cuộc đời.
Nhân gian đã thay đổi.

Triệu Tinh Hà đang ngồi xếp bằng trên cổng thành huyện An Bình, bây giờ ông là một trong những tướng lĩnh của hắc kỵ, tu vi của ông cũng đã đạt tới trình độ bán Võ Tiên, khoảng cách cũng chỉ còn một gang tấc.

Bây giờ trong huyện An Bình ai cũng kìm nén hơi thở.

Từ sau khi thiên kiêu của Thiên Giới che đậy nhân gian tất cả mọi người muốn đột phá, nắm chặt thời gian để đột phá tu vi.

Ai cũng có thể cảm nhận rõ ràng áp lực, tất cả mọi người có phán đoán sớm hay muộn gì có một ngày khi quy tắc dày đặc của Nhân Hoàng không còn ở trong nhân gian thì các cường giả và Thiên Nhân đã phi thăng trong trong một trăm nghìn năm của thiên giới sẽ đánh vào nhân gian.

Khi đó nếu như không đủ thực lực, chỉ sợ là sẽ bị hủy diệt.

Uỳnh!
Bổng dung.

Trong huyện An Bình có ánh sáng cao vạn trượng.
Đại đạo hiện ra có đạo hoa nở rộ.
Có người đột phá vào Lục Địa Tiên!
Một cây ngân thương xé rách trường không tạo ra một cái động lớn ở trong hư không!

Người đó là Thương Vương Viên Thành Cương!
Triệu Tinh Hà mở mắt ra, có phần ghen tị.

Mẹ kiếp! Thế mà lại để lão Viên đến trước!
Nhưng mà Triệu Tinh Hà bỗng nhiên nhìn về phía Gia Luật Sách ở phía dưới cổng thành huyện An Bình.

Hiu hiu.
Cả người ông mặc áo giáp màu đen bỗng nhiên lấp lóe lướt đi, khí lẫm liệt không rơi xuống dưới thành.

Áp bức mạnh mẽ của bán Võ Tiên làm cho Gia Luật Sách ngay lập tức bị ép đến nỗi liên tục lùi lại phía sau.

"Thiên tài của Kim Trướng Vương Đình...Gia Luật Sách?"

Sắc mặt của Triệu Tinh Hà lạnh lùng hà khắc, thân là hắc kỵ La gia đã chém giết giằng co với Kim Trướng Vương Đình nhiều năm như vậy, sao lại không nhận ra Gia Luật Sách chứ.

Triệu Tinh Hà không có bất cứ cảm tình gì với tu sĩ của Kim Trướng Vương Đình.

Không chỉ Triệu Tinh Hà mà tất cả hắc kỵ La gia đều không có cảm tình với Kim Trướng Vương Đình.

Cả người Gia Luật Sách run rẩy, không ngừng run rẩy dưới uy áp của Triệu Tinh Hà.

Một lúc sau Gia Luật Sách nện một đấm ở ngực, bờ môi bị cắn đến nỗi rướm máu.

Phù phù một tiếng quỳ ở trên mặt đất.

Triệu Tinh Hà với khí thế ồn ào náo động lập tức ngăn cản cả người.

Lưu huyện lệnh sai người dựng một tòa cung điện.

Đám người của La gia còn có vô số cường giả đều đứng lặng im ở hai bên cung điện.

Trần Thiên Huyền mặc thanh sam đột phá vào Lục Địa Tiên, Thương Vương Viên Thành Cương với khuôn mặt đầy ánh sáng đỏ còn có La Hậu, La lão gia tử, La Tiểu Bắc cùng với cường giả của La gia.

Khí cơ của Lục Địa Tiên tràn đầy.

Nhưng mà mặc dù như thế sắc mặt của mọi người sắc lại vô cùng nghiêm túc và ngưng trọng.

Khi La Hồng dẫn theo La Tiểu Tiểu với vẻ mặt ngây ngẩn đi vào trong cung điện.

Đặt La Tiểu Tiểu ngồi ở trên hoàng tọa dành cho Nữ Hoàng Đại La thì La Tiểu Tiểu từ chối.

Đáng tiếc dưới sự bức hiếp thâm trầm của La Hồng, lại lo lắng bị La Hồng tác động vật lý cho nên chỉ có thể ngồi ở trên hoàng tọa vẻ mặt đau khổ.

Chương 1006: Vương triều Đại La của chúng ta...Không nên đập

vào vũng nước đục này.

La Hồng hài lòng, dựa vào thân phận nhiếp chính vương của Đại La ngồi ngay ngắn ở phía sau màn.

Khi Gia Luật Sách thấy cảnh tượng này thì sững sờ.

Đây là thứ đồ chơi gì vậy?

Bây giờ vương triều Đại La không ai không biết La Hồng người là người làm chủ quản lý việc nhà? Không có việc gì tạo ra một Nữ Hoàng làm cái gì? Cởi quần đánh rắm sao?

Nhưng mà sắc mặt đám người của La gia đều rất nghiêm túc.

Triệu Đông Hán làm hộ vệ nhỏ lúc La Hồng vùng dậy, bây giờ cũng có nửa chức quan ở trong vương triều Đại La.

Dường như phát hiện ra sự nghi ngờ của Gia Luật Sách, Triệu Đông Hán lạnh lùng liếc mắt nhìn y, vết đao trên mặt hơi nhúc nhích: "Người cảm thấy kỳ lạ sao?"

"Nghĩ ngờ tại sao công tử không muốn tự lập hoàng mà phải làm nhiếp chính vương?"

"Người không hiểu công tử"

"Công tử là tu sĩ, là người tu hành thuần túy nên hẳn không muốn bị ảnh hưởng bởi sự vẩn đục của thế tục, đây cũng là nguyên nhân tu vi của công tử có thể đột nhiên tăng mạnh như thế"

"Công tử làm nhiếp chính vương chỉ bởi vì bệ hạ còn nhỏ tuổi, nếu không...Công tử sợ là đã sớm đi du lịch ở nhân gian, trừng trị cái ác để truyền thiện rồi."

Triệu Đông Hán mặc quan phục chỉnh tề vô cùng cung kính đứng vững.

Ông có thể có được như ngày hôm nay đều 1 bởi vì công tử, cho nên trong lòng của ông tràn đầy vẻ cung kính và sùng bái.

Gia Luật Sách hơi ngần người.

Thực sự cảm thấy Triệu Đông Hán nói có lý, y bỗng nhiên hiểu rõ mục đích La Hồng chỉ làm nhiếp chính vương.

Nếu như không phải vì tập trung vào tu hành thì há có thể có được thành tựu như ngày hôm nay.

Gia Luật Sách lên ngẩng đầu nhìn thoáng qua La Tiểu Tiểu đang ngồi ngay ngắn ở hoàng tọa sau lưng La Hồng, chỉ cảm thấy bản thân đang đối mặt với thiên địa!

Làm cho y có loại cảm giác ngạt thở, loại chênh lệch càng lúc càng lớn làm cho y tự ti mặc cảm.

Triệu Đông Hán hít sâu một hơi lắc đầu: "Người là kẻ thù đã từng đuổi giết công tử ở trong Thiên Cơ Bí Cảnh, nhưng người nhìn xem bây giờ công tử vẫn nguyện ý giúp đỡ người, đây là nhân nghĩa đến mức nào chứ? Bởi vì công tử hiểu rõ...Nhân gian trong tương lai người và người không phải là kẻ thù mà kẻ thù chân chính ở trên trời!"

"Nhân gian tương lai chắc chắn phải một lòng đoàn kết cùng nhau chống chọi với Thiên Nhân."

"Nếu không, Thiên Nhân nhập cảnh thì người ở trong nhân gian sẽ giống như heo chó bị Thiên Nhân nhốt và thống trị!"

Triệu Đông Hán chỉ lên trời.

Cả người Gia Luật Sách chấn động, đôi mắt trong nháy mắt dao động.

Những lời nói của Triệu Đông Hán đã thấm vào tận đáy lòng của ụ.

Tại sao Gia Luật A Cổ Đóa tình nguyện chết cũng không muốn thần phục Thiên Nhân? Cũng bởi vì Gia Luật A Cổ Đóa hiểu rõ bản thân là người, bách tính của Kim Trướng Vương Đình đều là người nên ông ta không muốn tương lai bách tính của Vương Đình sẽ trở thành heo dê bị nuôi nhốt, cung cấp khí vận và tín ngưỡng!

"Đại nghĩa!"

Gia Luật Sách chấp tay với Triệu Đông Hán.

Cơ thể khô ngô của Triệu Đông Hán hơi cúi người, cười nhạt đáp lễ lại.

La Hồng không quan tâm tới cuộc nói chuyện của Triệu Đông Hán và

Gia Luật Sách, sau khi hắn nghe thấy lời thỉnh cầu của Gia Luật Sách thì rơi vào trầm tư.

Gia Luật A Cổ Đóa...Đã chết.

Đại hãn của Kim Trướng Vương Đình chết ở trong tay thiên kiêu của Thiên Giới.

Trên thực tế, khi nhóm thiên kiêu của Thiên Giới đi về phía Kim Trướng Vương Đình đã định trước kết cục của Vương Đình.

Nhưng mà Gia Luật Sách đi cầu viện binh lại là chuyện mà La Hồng không nghĩ tới.

La Hồng dựa vào ghế, ngón tay nhẹ nhàng gõ vào đồ bảo vệ tay.

Ồ trước mặt hắn, La Tiểu Tiểu ngồi ở trên hoàng tọa giãy dụa cơ thể.

Thật là Phiền quá đi, chơi hoa đào không thơm hơn sao?
Tại sao phải làm Nữ Hoàng nhỏ của Đại La chứ! Tại sao nàng luôn phải chịu những áp lực không nên có ở cái tuổi này chứ.

Gia Luật Sách đến trái lại làm cho La Hồng sinh ra một ý nghĩ.

Bây giờ nhóm thiên kiêu của Thiên Giới chiếm cứ khu vực Kim Trướng

Vương Đình, họ đang chờ đợi mộ của Nhân Hoàng mở ra.

Mà khoảng thời gian này y đang ở giai đoạn đình chiến.

Nhưng mà...

Tại sao lại muốn đình chiến?

Sợ với những thiên kiêu của Thiên Giới, sức chiến đấu của nhân gian lại quá yếu.

Vì vậy La Hồng đang suy nghĩ tại sao lại đình chiến?

Chiến đấu mới là cách thức tốt nhất để tăng thực lực của tu sĩ ở nhân gian...

Ví dụ như giết một thiên kiêu của Thiên Giới làm cho quy tắc mây ban thưởng màu vàng để thăng thực lực của tu sĩ ở nhân gian.

Chín mươi thiên kiêu của Thiên Giới vào nhân gian...Đó cũng đều là ban thưởng!

Thực ra La Hồng rất động lòng, giết một Long Uyên La Hồng đã có thể mở đường được một nghìn dặm, nếu như để La Hồng khổ tu thì muốn mở đường ngàn dặm không biết phải hao phí bao nhiêu năm tháng!

Vì vậy La Hồng đang trầm tư, từ sau khi từ bỏ danh vọng tội ác ở nhân gian La Hồng dần dần bắt đầu đứng về phía tu sĩ ở nhân gian để tăng thực lực của nhân gian.

Mà chuyện Kim Trướng Vương Đình có lẽ là cái cớ thật sự không tệ hoặc là cách thức để gây chuyện.

Trong triều đình Đại La tất cả mọi người đều đang trầm tư.

Một lúc sau Trương Tĩnh Chi đứng dậy, y cũng mặc bào phục thủ phụ mới tinh của vương triều Đại La, đứng lặng im ở giữa triều đình nhú mày nói: "Vi thần có ý kiến khác"

"Thiên kiêu của Thiên Giới mỗi một người đều rất mạnh, vương triều Đại La của chúng ta...Không nên đập vào vũng nước đục này"

"Thu phục Kim Trướng Vương Đình sợ là phải hao phí cái giá cực lớn, bây giờ nhân gian đình chiến chính là thời điểm tốt tu dưỡng sinh lực để tăng quốc lực nên không nên làm to chuyện"

Trương Tĩnh Chi trình bày quan điểm của mình.

Đây cũng là điều sau khi y đã tranh chấp ở trong lòng mới đưa ra quan điểm này.
Trên triều đình lập tức ồn ào náo động.

Chương 1007: Công tử đây là...Muốn làm một đợt lớn!

Không ít võ tướng La gia cũng đứng dậy lựa chọn ủng hộ quan điểm của Trương Tĩnh Chỉ.

Ví dụ như Hồ Bắc Hà, Triệu Tinh Hà và các tướng lĩnh của La gia.

Mặc dù Gia Luật Sách tìm tới thành nhưng mà một khi lựa chọn thu phục Kim Trướng Vương Đình, vậy tất nhiên sẽ xảy ra xung đột với những nhóm thiên kiêu của Thiên Giới.

Không thể nghi ngờ những cường giả kia rất mạnh mẽ, Thiên Kiêu Bảng vẫn còn đang treo ở trên bầu trời đây.

Nhân gian ngoại trừ La Hồng, trên cơ bản sức chiến đấu đều ở vào giai đoạn hạng chót.

Cho nên tuy tiện phát động chiến tranh thì tu sĩ ở nhân gian chưa hẳn có thể thắng!

Trên thực tế, trên triều đình phần lớn mọi người đều cảm thấy không nên xuất binh cũng không nên ra tay.

Sắc mặt Gia Luật Sách trắng bệch.

Thất bại sao?

Nhiều giọng nói phản đối như vậy làm cho trong lòng Gia Luật Sách dần cảm thấy tuyệt vọng.

Nhưng mà thực ra tất cả đều nằm trong dự đoán của y, dù sao vốn dĩ quan hệ của La gia và Kim Trướng Vương Đình cũng không tốt lắm, La gia không xuất binh cho Kim Trướng Vương Đình cũng hợp tình hợp lý.

Phía trên ghế cao La Tiểu Tiểu vận vẹo cái móng nhỏ, cảm thấy hơi đứng ngồi không yên.

Nàng cảm thấy nàng cần nói gì đó.

Nhưng mà vừa mới mở miệng La Hồng đã đứng dậy, đè đầu của nàng xuống đè ép những lời muốn nói.

"Tất cả Lục Địa Tiên của La gia ở đâu?"

La Hồng thần nhiên nói.

La Hồng mới mở miệng thì sự ồn ào náo động bên trong đại điện lập tức trở nên yên tĩnh.

Tranh luận cũng ngay lập tức biến mất.

Ao xanh của Trần Thiên Huyền bay lên, đeo Hóa Long Kiêm ở sau lưng bước ra hơi cúi người: "Có thần"

Mấy người Thương Vương Viên Thành Cương, La Hậu, La Tiểu Bắc, La lão gia tử cũng nhao nhao đứng thẳng ra cúi người.

"Hóa Long Kiêm cầm một phần thủ dụ của bản vương tiến về Kim Trướng Vương Đình, thông báo với tất cả người của thiên giới rằng Kim Trướng Vương Đình là lãnh thổ thuộc vương triều Đại La, ra lệnh cho họ rút lui trong vòng ba ngày, kéo dài một ngày thì giết một người."

La Hồng thần nhiên nói.

Vừa mới dứt lời.

Cả đại điện bỗng nhiên trở nên yên tĩnh.

Cho dù là Trần Thiên Huyền vẫn luôn bình tĩnh cũng không khỏi ngẩn đầu.

Công tử...Làm thật sao?!

Ngang ngược như vậy sao?

Mà Gia Luật Sách vốn dĩ mặt xám như tro tàn cũng không thể tin được ngẩn đầu, bên trong đôi mắt kèm theo vẻ ngạc nhiên và kích động.

La Hồng...Quyết định ra tay sao?!

Quyết định giúp Kim Trướng Vương Đình?

Trương Tĩnh Chi khẽ giật mình hơi nhú mảy: "Vương thượng, xin hãy nghĩ lại..."

La Hồng cười: "Trong thiên hạ hẳn là hoàng thổ, Kim Trướng Vương Đình đã tìm tới thành thì sẽ là lãnh thổ của vương triều Đại La, bây giờ kẻ thù của nhân gian cũng không phải là nhân tộc mà là các loại chủng tộc Tiên, Thần, Long, Yêu, Phật và những gia tộc lớn bên trong thiên giới ở sau Thiên Môn..."

Mặc dù trước đó thiên hạ của nhân gian có rất nhiều chiến tranh nhưng khi đó nội bộ của nhân tộc chúng ta tranh đấu, mà bây giờ ngoại tộc đột kích hiển hiện phải bỏ qua hiềm khích lúc trước để cùng nhau chống địch"

"Thiên hạ của nhân gian chính là thiên hạ của nhân tộc."

La Hồng nói.

Những lời này nói năng có khí phách làm cho tất cả mọi người trong triều đình đều giật mình.

Trương Tĩnh Chi sửng sốt, một lúc sau sắc mặt vô cùng phức tạp cúi người chào thật sâu.

"Vương thượng đại nghĩa, là thần...Ngu muội"

Trên mặt La Hồng nở nụ cười nhưng mà trong lòng lại tràn đầy đắng
chát.

Đại nghĩa cái rắm!

Hắn quá khổ.

Kiên trì bố trí người lâu như đã sụp đổ rồi!

La Hồng hần....Rõ ràng là đại ác nhân!

Ta không vào Địa Ngục thì ai vào Địa Ngục chứ.

Ồ nhân gian thanh danh của La Hồng hần đã không cách nào khá hơn
nữa.

Vậy thì để tiếng xấu truyền bá ở trong thiên giới đi, chỉ có như vậy mới
có thể thu được nhiều danh vọng tội ác!

Vì vậy La Hồng cảm thấy những thiên kiêu của Thiên Giới phải chết.

Chết có thể gia tăng danh vọng tội ác của La Hồng hần lại có thể tăng
cường thực lực của La Hồng thì có sao mà không làm?

Gia Luật Sách nghe La Hồng nói thì cảm động rồi tỉnh rồi mù.

Y nhìn về phía Triệu Đông Hán, bên trong đôi mắt kèm theo vài phần
kính nể, y quả nhiên vẫn không hiểu La Hồng.

La Hồng không để ý tới Gia Luật Sách đang cảm động nhìn về phía rất
nhiều Lục Địa Tiên của La gia suy nghĩ một chút rồi nói:

"Mọi người cùng nhau đi tới Kim Trương Vương Đình, nhớ kỹ phải
hung hăng can quấy, ngang ngược, nếu như có thể làm cho những thiên kiêu
của Thiên Giới phẫn nộ là tốt nhất!

"Nếu như những thiên kiêu của Thiên Giới châm chọc khiêu khích thì
đừng do dự lập tức ra tay, ra tay bằng tất cả sức lực!"

La Hồng cười xán lạn.

Trần Thiên Huyền ngây ngẩn cả người.

Ý nghĩ đầu tiên của ông là công tử muốn để họ đi chịu chết, nhưng mà
dường như ông nhanh chóng nghĩ đến điều gì đó.

Công tử đây là...Muốn làm một đợt lớn!

Giết chết cường giả của thiên giới có thể lấy được quy tắc ban thưởng,
ban thưởng mà Long Uyên vừa mới chết cung cấp La Hồng phải mất mấy
ngày mới có thể tiêu hóa xong.

Tất cả tu sĩ trong huyện An Bình đều đã được tăng lên rất nhiều!

Vì vậy công tử muốn mượn đề tài để nói chuyện của mình để giết một
thiên kiêu của thượng giới sao?

Công tử...Giết thiên kiêu giết đến nghiện?

Như vậy thật sự được sao?

Trần Thiên Huyền không do dự: "Vâng"
La Hồng cười ha hả.

Giơ tay lên nguyên khí trong thiên địa ngưng tụ thành một tấm vải màu vàng, hắn viết thủ dụ lên trên tấm vải.

Thủ Tề Hỏa thành ánh sáng lung linh cuốn lên, Trần Thiên Huyền giờ tay bắt lấy.

Cười.

Mà La Hồng cũng búng ngón tay, Dịch Sơn Tà Ảnh mệnh mông mịt mờ xuất hiện, lấp đầy cái bóng của Trần Thiên Huyền.

Địa Giao ở sau lưng Trần Thiên Huyền ra khỏi vỏ hóa thành ánh sáng lung linh phóng lên tận trời.

La Tiểu Bắc, La Hậu, La lão gia tử, Viên Thành Cương và đám tu sĩ của La gia cũng nhao nhao lao vùn vụt ra ngoài.

Mọi người cùng nhau lao về phía Kim Trướng Vương Đình Họ không đoán được mục đích của La Hồng nhưng mà La Hồng đã bảo họ đi làm những chuyện này thì hắn là sẽ không hại họ.

Trong đại điện.

Nhóm văn thần võ tướng nhao nhao cúi người.

La Hồng ngồi ở trên cao, áo trắng tung bay chấp hai tay ở sau lưng, trên mặt tràn đầy nụ cười xán lạn vỗ đầu La Tiểu Tiểu Nữ Hoàng Đại La.

La Tiểu Tiểu lại đang hờn dỗi.

Nàng là một Nữ Hoàng cô đơn lạnh lẽo.

Chương 1008: Nhiếp chính vương của Đại La cái gì chứ!

Lịch Đại La, năm đầu tiên.

Thiên kiều của Thiên Giới vào nhân gian bị nhiếp chính vương của Đại La trấn áp, tránh khỏi Trung Nguyên và rút lui về Kim Trướng Vương Đình.

Đại hãn Gia Luật A Cổ Đóa của Kim Trướng Vương Đình chết trong khi chiến đấu, Gia Luật Sách mang theo lệnh truyền của đại hãn Vương Đình tới vương triều Đại La xin quy hàng.

Vương triều Đại La tiếp nhận việc Kim Trướng Vương Đình quy hàng, cũng nói: "Trong thiên hạ cho dù là hoàng thổ hay là tu sĩ ở nhân gian tất cả cùng nhau chống lại kẻ thù"

Vương triều Lục Địa Tiên của Đại La nhao nhao khởi hành, Hóa Long Kiếm Trần Thiên Huyền cầm chỉ thị do nhiếp chính vương của Đại La tự tay viết ở trong tay đi tới Kim Trướng Vương Đình, yêu cầu nhóm thiên kiều của Thiên Giới tránh lui khỏi thảo nguyên Vương Đình.

Chiến tranh bắt đầu ở nhân gian.

Khi đám Lục Địa Tiên của vương triều Đại La Trần Thiên Huyền, Viên Thành Cương, La Tiểu Bắc vô cùng hung hăng càn quấy lướt ngang qua bầu trời.

Rất nhiều cường giả đều chú ý tới.

Vương triều Đại Chu, vua của Đại Chu ở trong mật thất mở mắt ra, bên trong đôi mắt kèm theo vẻ nghi ngờ.

Tất cả người La gia đang hướng về phía Kim Trướng Vương Đình, đây không phải là hướng mà nhóm thiên kiều của Thiên Giới rút đi sao?

"La gia định làm gì vậy?"

Vua của Đại Chu cảm thấy nghi ngờ nhưng không xuất quan mà điều động một Lục Địa Tiên của vương triều Đại Chu đi theo để lên quan sát tình hình.

Nữ Đế cũng vậy, điều động cường giả đi theo để dò xét.

Vùng đất Tây Cương.

Tề Hổ cũng đã vào Lục Địa Tiên, khi đám người Trần Thiên Huyền ngang ngược bay ngang qua bầu trời, Tề Hổ hiển nhiên cũng cảm ứng

được, bây giờ Tề Hổ không lựa chọn tự lập làm vương mà cũng lựa chọn quy hàng vào vương triều Đại La.

"Chẳng lẽ muốn đánh thiên kiêu của Thiên Giới sao?"

Tề Hổ nghĩ đến đây thì đôi mắt lập tức lộ ra vẻ nghiêm nghị!

Tề Hổ ra lệnh quân đoàn Bạch Hổ của Tây Cương cố gắng hết sức lực tiến lên, vượt qua sông Cự Mã đi về phía khu vực ải Bắc để tập hợp với quân Tật Phong của Sở gia.

Một đội quân nửa triệu người bày binh bố trận ở ải Bắc, giăng co với khu vực Kim Trướng Vương Đình.

Đám người Trần Thiên Huyền lơ lửng ở trên bầu trời của ải Bắc, chiêu mộ Sở Hiên Lục Địa Tiên của Sở gia gia nhập vào trong đó, Tề Hổ cũng bay lên không trung.

Mặc dù họ không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng đây là nhịp điệu của việc muốn khai chiến.

Dù sao bây giờ hai người cũng là Lục Địa Tiên của vương triều Đại La nên không từ chối mà gia nhập vào trong đội ngũ Lục Địa Tiên.

Đội ngũ Lục Địa Tiên trùng điệp dày đặc trong không trung, bay lượn ở trên thảo nguyên.

Khu vực Kim Trướng Vương Đình.

Sau khi Gia Luật A Cổ Đóa chết trong trận chiến cả Vương Đình đều nhuộm trong màu máu.

Mà dân chúng của Kim Trướng Vương Đình được chia thành năm khu vực, các gia tộc Long, Tê, Yêu, Thần, Phật đều chiếm một khu vực.

Đám người Trần Thiên Huyền lơ lửng ở trên bầu trời nên có thể nhìn thấy rõ ràng, dân chúng của Kim Trướng Vương Đình quỳ rạp ở trên mặt đất, mặt mũi tràn đầy vẻ thành kính, đó là do tâm thần đã bị khống chế nên không ngừng nghiền ép tín ngưỡng và số mệnh.

Cho dù dùng cách thức như vậy để nghiền ép ra số mệnh cực kỳ ít, nhưng mà mấy ngày nay nhóm thiên kiêu của Thiên Giới lại không quan tâm đến.

Khi đám người Trần Thiên Huyền đi vào khu vực Vương Đình.

Khu vực của Long Tộc ở gần đám người Trần Thiên Huyền nhất.

Long Quảng chậm chậm mở mắt ra, cỏ xanh ở trên thảo nguyên chung quanh lập tức bị uốn cong hiện ra vòng tròn bắn ra bốn phương tám hướng.

"Long Hà, đi xem thử chuyện gì xảy ra?"

Long Quảng nhăn đầu lông mày nói.

Một thiên kiêu của Long Tộc lập tức bay lên bầu trời.

Long Hà xếp hạng thứ sáu mươi bảy trên Thiên Kiêu Bảng, thực lực xem như không tệ.

Long Hà rất lạnh lùng lơ lửng ở trên bầu trời, thản nhiên nhìn Trần Thiên Huyền và rất nhiều Lục Địa Tiên của La gia.

Trong con người kèm theo vẻ xem thường, cho dù Trần Thiên Huyền là người mạnh nhất cũng chỉ lực cảnh mà thôi, một đám người ô hợp.

Cho dù Long Hà chỉ xếp hạng sáu mươi bảy nhưng mà đã sắp tiếp cận với Tôn Cảnh nên vô cùng mạnh mẽ.

"Các người có chuyện gì?"

"Nếu như không có chuyện gì thì xin hãy nhanh chóng rời khỏi đây, đây là khu vực nghỉ ngơi của nhóm thiên kiêu của Long Tộc chúng ta"

Long Hà lạnh lùng nói.

Giọng điệu như vẻ ngồi tít trên cao.

Trần Thiên Huyền quét mắt nhìn gã không nói nhiều, trực tiếp ném chỉ thị mà La Hồng đưa cho ra ngoài.

"Nhiếp chính vương của vương triều Đại La có lệnh, tất cả hoàng thổ trong thiên hạ đều là của hoàng đế, bây giờ Kim Trướng Vương Đình đã là lãnh thổ thuộc vương triều Đại La, các người và nhóm thiên giới xin hãy nhanh chóng rời khỏi khu vực Kim Trướng Vương Đình, rút lui vào trong cánh đồng tuyết ở phía Bắc"

Trần Thiên Huyền thản nhiên nói.

Phía bắc của Kim Trướng Vương Đình có một vùng băng tuyết ngập trời, nơi đó rất hiếm khi nhìn thấy sinh linh, là nơi cực kỳ nguy hiểm.

Long Hà lập tức ngậy ngấn cả người, gã tiếp nhận chỉ thị rồi nhìn lướt qua.

Nội dung giống y như Trần Thiên Huyền miêu tả.

Thiên kiêu của Thiên Giới không chiếm cứ Đại Hạ cũng không tới Đại Chu, Đại Sở... Vì không muốn xảy ra xung đột với La Hồng nên tất cả đều rút lui về nơi này của Kim Trướng Vương Đình, bây giờ vẫn còn muốn họ rút lui nữa sao?

Nhiếp chính vương của vương triều Đại La? Ai vậy?!

Khinh người quá đáng?!

Long Hà làm sao có thể chịu được uất ức như vậy.

Bên trong đôi mắt lập tức hiện ra vẻ giận dữ, sừng rồng ở trên trán run rẩy.

Sức mạnh kinh khủng trong tay bắn ra xé rách chỉ thị thành mảnh nhỏ!

"Nhiếp chính vương của Đại La cái gì chứ! Các người thì tính là ỉ?"

thứ gì mà cũng xưng bảo chúng ta rút lui "Cút!"

Chương 1009: Lại giết nữa rồi?

Uy áp kinh khủng ở trên người Long Hà bắn ra.
Đây là uy áp cao nhất của Bán Tôn, thoáng chốc đám người Trần Thiên Huyền, La Tiểu Bắc chỉ cảm thấy cảm giác áp bách to lớn đánh tới.
Trời đất thay đổi, toàn bộ bầu trời đều trở nên tối tăm.
Đám Lục Địa Tiên Tề Hồ, Sở Hiên bỗng nhiên thay đổi sắc mặt.

Mà đôi mắt của Trần Thiên Huyền ngưng lại, không nói nhiều.
Dựa theo chỉ thị của La Hồng, ngay khi Long Hà tức giận đã chém một kiếm ra ngoài, kiếm ra khỏi vỏ thì Hóa Long, xương rồng to lớn cuốn theo tử khí dậy sóng lướt ngang trên bầu trời!

"Giết!"

Trần Thiên Huyền gầm thét.

Đám người La Tiểu Bắc, La Hậu, La lão gia tử cũng nhao nhao ra tay.

Vô số tấn công thảo phạt che đầy bầu trời!

"Một đám người ô hợp!"

Long Hà khinh thường chế nhạo.

Những đòn tấn công này gãi ngứa cho gã cũng tạm được.

Long Hà nhô móng vuốt ra, trong tích tắc móng rồng xé rách bầu trời, phá vỡ không gian.

Vô số tấn công thảo phạt bị nghiền ép sụp đổ. Nhưng mà sắc mặt Long Hà lại nhanh thay đổi!

Bởi vì phía sau Trần Thiên Huyền có Địch Sơn Tà Ảnh mê mạng xuất hiện, trong nháy mắt thay đổi hóa thành dáng vẻ La Hồng với áo trắng tóc trắng tung bay.

La Hồng giơ tay lên đánh ra một chiêu.

Xe kéo Tam Long Tà Quân lướt ngang qua bầu trời, Hắc Long gầm thét, tiếng long ngâm làm cho sắc mặt của Long Hà bỗng nhiên cứng ngắc.

"La Hồng?!"

Long Hà kinh hãi!

Tại sao cái người ghê gớm này lại xuất hiện?

Mà La Hồng ngồi ngay ngắn ở trên xe kéo Tam Long Tà Quân, vô cùng lạnh lùng hà khắc, ngồi tít trên cao, lòng đầy căm phẫn.

"Long Tộc to gan, dám can đảm làm tổn thương tu sĩ ở nhân gian của ta! Nhục nhã bản vương!"

"Muốn khai chiến với vương triều Đại La ta sao?!"

Long Hà sững sờ.
Nhưng mà La Hồng hoàn toàn không cho Long Hà thời gian để phản ứng.

Tâm thần khê động, trong lòng hò hét, Thánh Nhân giúp ta!

Khoảnh khắc tiếp theo Thánh Nhân Thụ Sơn và Thánh Nhân Khổ Châu hiển hiện, xâm nhập vào trong biển ý chí của Long Hà lặp lại chiêu giống y như lúc chém giết Long Uyên để giết chết Long Hải Long Hà không bằng Long Uyên nên sao có thể chống đỡ được đòn chí mạng của La Hồng!

Động tiên bị đâm nát.

Thoáng chốc, đại đạo bị câu xé hủy diệt!

Tiếng hú thảm thiết xẹt qua bầu trời rồi nổ tung ở trên thảo nguyên!

"Nhanh chóng hấp thu đám mây màu vàng của quy tắc!"

La Hồng quát chói tai.

Bởi vì đám người Trần Thiên Huyền đã từng ra tay cho nên quy tắc phán định sẽ có một chút ban thưởng, mặc dù không nhiều nhưng mà...Dù sao cũng là quy tắc ban thưởng!

Đám người Thương Vương Viên Thành Cương sững sờ, một lúc sau khuôn mặt ửng hồng và kích động, ngồi xếp bằng bắt đầu chiếm đoạt và luyện hóa đám mây màu vàng!

Thì ra là thế!

Đây chính là mục đích của La Hồng sao?!

Giết thiên kiều để tăng cường tu vi của tu sĩ ở nhân gian sao?

Công tử...Sao công tử có thể giỏi như vậy chứ?!

Mà trong khu vực Long Tộc.

Thoáng chốc trở nên yên tĩnh.

Một lúc sau khóe mắt Long Quảng như muốn nứt ra gầm thét nổ vang âm âm âm!

Những đám mây màu vàng vô cùng dày đặc cuộn sạch tất cả mọi thứ, trong phút chốc nó hoàn toàn bao phủ bầu trời rồi hóa thành một vùng ánh sáng màu vàng rực rỡ.

Tất cả các tu sĩ ở nhân gian, thậm chí tất cả những người phạm đều ngẩng đầu nhìn lên theo bản năng.

Lại tới nữa rồi?

Lại trở trời nữa rồi?

Tất cả mọi người đều cảm thấy ngáy ngẩn, mới chỉ được mấy ngày tại sao lại một lần nữa bị đám mây màu vàng bao phủ rồi.

Người phạm thì không sao, chỉ cảm thấy hiện tượng lạ khởi phát bất thành linh vô cùng bổ mắt, nếu như ở dưới đám mây màu vàng này thậm chí sẽ giúp họ giữ gìn sức khỏe, xóa bỏ thương tích.

Mà tu sĩ ở nhân gian lại trở nên điên cuồng.

Họ hiển nhiên có hiểu biết nhiều hơn người phạm, hiện tượng kỳ lạ như vậy đại biểu cho việc một thiên kiêu của Thiên Giới đã chết!

Thiên kiêu của Thiên Giới lại chết thêm một người!

Ai giết?

Không cần đoán cũng có thể biết được đó là ai, bởi vì ở nhân gian người có thể giết được thiên kiêu hình như chỉ có La Hồng mà thôi.

Đám người thiên tử của Đại Chu, Nữ Đế, Ngô Thanh Hoa, Tiêu Ngũ Lục đều là bán tôn nhao nhao phóng tới, đánh tan đám mây màu vàng nhìn về phía Kim Trướng Vương Đình.

Sắc mặt của họ rất kỳ lạ, La Hồng công tử...Lại giết thiên kiêu của Thiên Giới sao?

Chẳng phải vừa mới giết sao, bây giờ lại giết nữa, không nghỉ ngơi sao?

Đây là giết thiên kiêu giết tới nghiện rồi sao?

Hơn nữa giết thiên kiêu như vậy...Thực sự tốt sao? Không sợ những thiên kiêu này giống như vò đã mẻ không sợ rơi hoàn toàn vạch mặt đại khai sát giới ở nhân gian sao?

Đám người thiên tử của Đại Chu, Ngô Thanh Hoa đều có những lo lắng này.

Nhưng mà Nữ Đế lại không quan tâm, lông mi run rẩy, cơ thể mềm mại run rẩy vì hưng phấn.

Chính là cảm giác này!

Giết!

Nữ Đế không nói gì, ngay sau đó tâm thần khê động trực tiếp xé rách bầu trời hóa thành một luồng ánh sáng nhanh chóng bắn về phía bầu trời ở phía xa.

Ngô Thanh Hoa và Thiên tử của Đại Chu liếc nhìn nhau.

Cũng nhao nhao bay về phía Kim Trướng Vương Đình.

Cho dù như thế nào họ cũng phải đi xếp thành hàng để ủng hộ tinh thần cho La Hồng công tử!

Nếu như cần chiến đấu thì họ cũng có thể ra tay kịp thời.

Tắc Hạ Học Cung.

Lý Tu Viễn mở mắt ra, vẻ mặt của y không vui không buồn nhìn cái tên Long Hà xếp hạng thứ sáu mươi bảy trên Thiên Kiêu Bảng hoàn toàn biến

mật, xếp hạng của Lý Tu Viên thành linh tăng lên một hạng.

Ý nghĩ đầu tiên của Lý Tu Viễn là tiểu sư đệ lại giết rồng.

Ý nghĩ thứ hai là tại sao lại là Long Tộc?

Tiểu sư đệ và Long Tộc có thù oán gì sao?

Chùa Vọng Xuyên.

Pháp La đại sư và đám cao tăng xếp bằng ở trên diển võ trường, phụ tử cầm sách thánh hiền xem, cảm nhận được Kim Vân tràn đầy bầu trời thì khóe miệng khẽ giật.

Lại giết nữa rồi?

Chương 1010: Tiểu Địch, người chết thật là thảm!

Phu tử cũng hơi sững sờ.
Không nghĩ ngợi sao?
Giết tới nghiện luôn rồi?

Ông để La Hồng ngang ngược một chút nhưng mà không có bảo người phải ngang ngược tới như vậy, không xem thiên kiêu của Thượng Giới như con người sao?

Phu tử xem như hiểu rõ suy nghĩ của La Hồng, đây là dự định dùng thiên kiêu của Thiên Giới để làm chất dinh dưỡng cường hóa tu sĩ ở nhân gian, thông qua việc giết thiên kiêu đạt được ban thưởng Kim Vân để tăng cường thực lực tu sĩ ở nhân gian!

Ý tưởng này...Rất điên cuồng!
Đây là đòn thiên kiêu của Thượng Giới vào chỗ chết...
Phu Tử nở nụ cười.

Nhưng mà có sự khác biệt?

Xem như La Hồng không giết một khi mộ của mộ Nhân Hoàng ra, khi vào trong mộ Nhân Hoàng thì những thiên kiêu của Thượng Giới này cũng sẽ không bỏ qua cho La Hồng, tất nhiên sẽ ra tay với La Hồng.

Vì vậy...Giết hay không khác nhau ở chỗ nào?
âm âm!

Địa Tạng bí cảnh ở dưới người run lên bần bật, có tồn tại kinh khủng đang tấn công thảo phạt, lại càng có tiếng rít gào trầm trầm dường như từ một thời không khác bao vây và chặn đánh.

Phu tử gơ tay lên nhẹ nhàng gõ.

"Bình tĩnh một chút...Chỉ còn một năm nữa thôi nên hãy nhịn một chút"
Phu Tử nói.

Động tĩnh ở bên trong Địa Tạng bí cảnh trầm lắng một lúc, ngay sau đó hóa thành tiếng gầm thét vô cùng căm phẫn.

Nhìn đến nổi tê dại cả da!

Khu vực Kim Trướng Vương Đình.

Tiếng hét giận dữ vô cùng thê lương vang vọng khắp bầu trời!

Ban thưởng Kim Vân không lộ đang trôi nổi hội tụ ở trên đỉnh đầu của La Hồng, nhưng mà La Hồng không vội vàng hấp thu mà những cường giả của La gia vừa mới ra tay lúc này đều đang điên cuồng hấp thu ban thưởng Kim Vân.

Trần Thiên Huyền, La Tiêu Bắc, La Hậu, La lão gia tử và đám Lục Địa Tiên của La gia quả thực đều đang cười sái quai hàm.

Vốn dĩ họ tưởng rằng La Hồng thực sự muốn khai chiến với thiên kiêu của Thiên Giới vì Kim Trướng Vương Đình, ai biết...La Hồng con mẹ nó lại là ra tay vì muốn lấy ban thưởng cho họ!

Hấp thu!

Diên cuồng hấp thu, mặc dù họ thu hoạch được ban thưởng cũng không lớn, nhưng mà...Đối với tu sĩ ở nhân gian mà nói cũng đã đủ rồi.

Quá nhiều thì họ cũng không hấp thu được, đám mây như thế này lại vừa vặn.

La Hồng ngồi ngay ngắn ở bên trên liên Tam Long Tà Quân, ba đầu Hắc Long bắt đúng thời cơ phát ra tiếng gào thét điếc tai, không thể nghĩ ngờ phóng thích ra uy thế của bán tôn.

Long Hà chết quá nhanh, La Hồng vừa ra tay đã dùng tới thủ đoạn sấm sét không giữ lại chút nào, Thánh Nhân Thư Sơn và Thánh Nhân Khổ Thuyền đồng thời ép ra thậm chí còn diên cuồng ném ra Thánh Tà Động Thiên đập đến nỗi Thánh Tà Động Thiên của mình cũng hơi rung động, dường như muốn rạn nứt.

Nhưng mà La Hồng không quan tâm, đợi lát nữa thuận tiện dùng ban thưởng Kim Vân không lồ ở trên đỉnh đầu để chữa trị Động Thiên.

Có lẽ người thua thiệt nhưng La Hồng ta tuyệt đối sẽ không thua thiệt!

Âm âm ảm!

Kim Trướng Vương Đình bị các tộc thiên kiêu phân ra năm khu vực, bây giờ sau khi Long Hà chết cường giả của các tộc đều có hư ảnh nổi lên.

Già lâu của Thân Tộc, Bạch Thiên Đẳng của Tiên Tộc, Đế Thích Nhất Đẳng của Yêu Tộc, Phạn Hỏa của Phật Tộc và tất cả nhóm cường giả đều hiển hiện.

Sắc mặt của họ nghiêm túc, nhưng mà bên trong nghiêm túc còn kem theo vẻ kỳ lạ!

Long Quảng cảm phần nhất.

Thêm một thiên kiêu của Long Tộc đã chết, đây chính là Thiên Tôn hơn nữa còn là yêu nghiệt và cường giả trong Thiên Tôn, kết quả...Bị La Hồng liên tục giết hai người trong vòng vài ngày!

Đối với Long Tộc mà nói quả thực là thua thiệt!

Thua thiệt đến mức muốn bùng nổ Long Quảng là đại biểu của thiên kiêu Long Tộc hạ phạm lần này, gã ta quả thực bị chọc giận đến nỗi muốn bùng nổ Tại sao Tại sao lại là Long Tộc?!

La Hồng ngơ tại sao lại nhìn chăm chăm Long Tộc?!
Mẹ kiếp!
Long Quảng tức đến nỗi gần như muốn nứt ra tại chỗ!
Uỳnh!

"La Hồng! Ngươi làm gì vậy? Rốt cuộc ngươi đang làm gì vậy?
Muốn khơi dậy chiến tranh giữa Long Tộc và nhân gian sao?"
Long Quảng lãnh đạm u ám, sát cơ cuộn cuộn không ngừng phun trào!

Mười sáu thiên kiêu còn lại của Long Tộc cũng lơ lửng bay lên, sắc mặt của mỗi một người đều rất khó coi.

La Hồng ngồi ngay ngắn ở trên liễn Tan Long Tà Quân cười dịu dàng.

Nhưng mà khoảnh khắc tiếp theo Long Quảng đã dị chuyển!
Khí thế khủng bố gần như muốn rung chuyển quy tắc của trời đất.

Long trảo xé rách bầu trời, tạo ra khe rãnh to lớn, giống như vực thẳm bị xé toạc.

Một trảo của Long Quảng đập thẳng về phía La Hồng!

Tất cả uy áp giữa trời đất vào lúc này đều hóa thành một ngọn núi lớn hung hăng áp chế về phía La Hồng.

Sắc mặt La Hồng hơi thay đổi.

Không chút do dự vận dụng Thánh Nhân Thư Sơn!

Thánh Nhân Hư Ảnh bên trong Thánh Tà Động Thiên nhú mây.

Tiểu mao trùng mất rồi.

Mặc dù tiểu tử này bần nhảo không dính tường, trẻ con không thể dạy.

Nhưng mà khi quy tắc Nhân Hoàng chưa tiêu tan thì cường giả của Thiên Giới há có thể tùy tiện giết hãn?

Uỳnh!

Thánh Nhân Chân Ngôn hiển hiện, mỗi một chữ đều đang lưu chuyển.

Sau đó Thánh Nhân Thư Sơn ngăn ở trước người La Hồng đỡ được một trảo của Long Quảng!

Dao động năng lượng gợn sóng không ngừng khuếch tán ra ngoài, phía trên thảo nguyên bão cát nổi lên, vô số cỏ dại bị thổi bay lên như lưỡi dao!

Liễn Tam Long Tà Quân của La Hồng tỏa ra ánh sáng chói lọi vạn trượng, Thánh Nhân Thư Sơn lơ lửng trên đỉnh đầu, kim quang vạn trượng chiếu rọi La Hồng sáng chói như ánh mặt trời!

Long Quảng thu tay lại, long trảo đang không ngừng run rẩy!

Ánh mắt gã ta u ám đáng sợ và vô cùng dọa người.

Nhìn chăm chăm Thánh Nhân Thư Sơn trên đỉnh đầu La Hồng hít sâu một hơi, không tiếp tục ra tay nữa.

Thánh Nhân binh thượng côi

Chương 1011: Đây là muốn dồn Long Tộc vào chỗ chết?

Nếu như có thứ đồ chơi này thì Long Quảng rất khó giết La Hồng ở nhân gian.

Hơn nữa Long Quảng tiến vào mộ Nhân Hoàng tranh đoạt truyền thừa Nhân Hoàng với tư cách là chủ lực của Long Tộc nên gã ta không thể bại lộ quá nhiều.

Không thấy đám người Già Lâu, Đế Thích Nhất đều đang nhìn chăm chăm gã ta, hy vọng gã ta có thể bộc lộ ra át chủ bài trong trận chiến với La Hồng.

Một khi bại lộ, mọi người đã chuẩn bị vào trong mộ Nhân Hoàng tư sớm, vậy thì Long Quảng tuyệt đối sẽ thiệt thòi lớn!

Uỳnh!

Trần Thiên Huyền đột phá, khí tức đánh lên trên kiếm, từ Lục Địa Tiên lục cảnh đột phá đến thất cảnh, lần này ra tay mỗi đường được một nghìn dặm, cho dù Trần Thiên Huyền luôn nói năng thận trọng cũng vui đến nỗi toét miệng.

Về những người khác cũng có chỗ đột phá.

La Tiểu Bắc bước vào ngũ cảnh, khí tức hùng hực như lửa, La Hậu và La lão gia tử cũng đều đột phá thêm một cảnh.

Hai người Tề Hồ, Sở Hiên lặng lẽ meo meo tu bổ sức lực cũng đột phá một cảnh.

Có thể nói mọi người đều thu được chỗ tốt rất lớn!

Mà long thi to lớn của Long Hà vắt ngang ở trên trời cao, long thi dài tới mấy chục dặm tản ra long uy kinh khủng.

Nghiêm túc mà nói, đây xem như là thi thể của Thiên Tôn!

Thi thể Long Uyên cũng vậy, hơn nữa còn mạnh hơn!

La Hồng không chút do dự điều khiển thu nạp long thi vào trong trũ vật ngay trước ánh mắt tràn đầy sát cơ sôi trào của Long Quảng.

"Hai long thi Thiên Tôn...Có lẽ đẳng cấp Chú Kiếm Sư của ta có thể tăng lên một tầng nữa!"

Không biết La Hồng vô tình hay cố ý lắm bằm.

Đôi mắt Long Quảng thậm chí rất nhiều thiên kiêu của Long Tộc ở phía sau gã ta gần như đang phun lửa!

Kẻ này đáng đâm ngàn đao!
"La Hồng! Người dám bắt thi thể thiên kiều Long Tộc ta để luyện binh, ta sẽ giết người!"

Giọng nói của Long Quảng đẽ thấp, vô cùng âm u.
La Hồng nở nụ cười, tóc trắng tung bay dựa vào liễn, cười thản nhiên nói: "Người uy hiếp bản công tử?"

"Vậy thì bản công tử quyết định thanh Long Kiếm này."
Hai bên đối chọi gay gắt, sát cơ không ngừng dâng trào!
Long Quảng hít sâu một hơi ép bản thân phải tỉnh táo, mộ Nhân Hoàng mới là quan trọng nhất nên không thể tùy tiện ra tay, nghìn vạn không thể ra tay.

Một khi mộ Nhân Hoàng không mở ra, vậy xem như là đã làm hỏng sự kiện trọng đại ở trong tộc!

Nơi xa.
Đám người bán tôn Nữ Đế, thiên tử của Đại Chu, Ngô Thanh Hoa xông tới.

Nhìn thấy cảnh tượng đối đầu này tất cả đều lộ ra vẻ kỳ lạ.
Nhưng mà họ không hề tỏ ra vẻ sợ hãi.
Nữ Đế khịt mũi: "Tất cả các tộc của Thiên Giới dám bắt nạt tu sĩ ở nhân gian của chúng ta!"

Khoảnh khắc tiếp theo âm thanh của Long Tước vang lên.
Long Tước Kiếm lơ lửng trên đỉnh đầu của Nữ Đế.
"Chiến đấu!"

Nữ Đế gào rít, chiến ý hao hung, chém giết... Nàng ta không sợ!
Thiên tử của Đại Chu và Ngô Thanh Hoa lập tức dờ khóc dờ cười lắc đầu: "Nữ Đế... Chúng ta đang bắt nạt Long Tộc đây."

La Hồng vô cùng ngang ngược ngồi ngay ngắn ở trên liễn Tam Long Tà Quân, vừa vặn nhìn thấy Ngô Thanh Hoa đến.
Hắn thản nhiên nói: "Ngô Kiếm Tiên, bản vương mượn Chú Kiếm Đài của Ngô gia dùng một lát được không?"

Ngô Thanh Hoa lập tức sững sờ, La Hồng thật sự dự định dùng long thi đúc kiếm trước mặt Long Tộc sao?
Nhưng mà lúc này Ngô Thanh Hoa đương nhiên sẽ không làm La Hồng mất hứng.

"Nếu như La công tử cần thì hiển nhiên có thể."
Một lúc sau Ngô Thanh Hoa gào rít.

Si Lân Kiêm ra khỏi vỏ, ngáp lập tức cuộn lên Kiêm Khí Trường Hà trùng trùng điệp điệp gào thét ra ngoài.

Một lúc sau nâng Chú Kiếm Đài đen như mực vắt ngang khung trời.
Bùm!

Chú Kiếm Đài vô cùng đen nhánh giống như hắc kiếm to lớn hung hăng rơi xuống đập lên trên mặt đất, toàn bộ thảo nguyên đều rung chuyển.

La Hồng bước ra khỏi liền Tam Long Tà Quân nặng nề bước lên trên Chú Kiếm Đài.

Phốc phốc!

Chú Kiếm Đài giống như một thanh kiếm lớn đen như mực hung hăng đâm vào khắp mặt đất trên thảo nguyên, khắp nhập vào bên trong lòng đất nổi thẳng tới tâm trái đất!

Lửa thiêu đốt trên mặt đất làm cho Chú Kiếm Đài bắt đầu tản mát ra nhiệt độ nóng bỏng!

Nơi xa, sắc mặt cường giả của các tộc trong Thiên Giới càng ngày càng kỳ lạ.

Người con mẹ nó thật sự dự định đục kiếm sao?

Đây là muốn dồn Long Tộc vào chỗ chết?

La Hồng cười rồi phát tay, thi thể Long Hà dài tới mấy chục dặm lơ lửng ở trên thảo nguyên.

Tâm thần La Hồng khẽ động, sát châu lơ lửng trong chốc lát hóa thành ngàn vạn hắc kiếm.

Phốc phốc!

Hắc kiếm đâm xuống, thi thể Long Hà trong nháy mắt bị xé nát!

Vô số long huyết giống như thác nước màu vàng đổ xuống.

La Hồng lại cười phát tay, rất nhiều long huyết cuộn cuộn lao về phía nhóm Lục Địa Tiên của La gia.

"Máu này... Là long huyết Thiên Tôn cũng là bảo bối lớn, mọi người hãy chiết xuất năng lượng và luyện hóa." La Hồng cười nói.

Trần Thiên Huyền dẫn đầu lấy long huyết đổ vào trong cơ thể, thậm chí còn lấy Địa Giao ra dùng long huyết để rèn luyện.

La Tiểu Bắc cũng không khách sáo cười to, hỏa diễm đốt cháy xung quanh cơ thể đốt cháy long huyết không ngừng bốc hơi, có năng lượng bàng bạc tràn vào trong cơ thể làm cho cả người ông giống như bàn ủi.

"Thoải mái!"

La Tiểu Bắc cười to: "Ta lại càng trở nên cứng rắn hơn!"

Mấy người La Hậu, La lão gia tử cũng đều luyện hóa.

Đây đều là bảo bối, là thứ mà ngày thường rất khó có thể gặp được.

Bây giờ có La Hồng che chở nên họ có thể luyện hóa thỏa thích, thực ra họ cũng hiểu rõ ràng bây giờ La Hồng làm như vậy là vì để cho thực lực của họ có thể tăng lên, tất cả đều là vì toàn bộ nhân gian!

Mấy người thiên tử của Đại Chu, Nữ Đế, Ngô Thanh Hoa cũng nhận được long huyết.

Trái lại họ đều cảm thấy ngại.

Như vậy không tốt lắm đâu, họ chỉ mới vừa tới mà thôi.

Nhưng mà một lúc sau nghĩ đến xếp hạng của mình ở trên Thiên Kiêu Bảng còn xấu hổ cái rắm, lập tức luyện hóa long huyết.

Cảnh tượng này rơi vào trong mắt Long Quảng, kích thích gã ta ^À gần như không nhìn được muốn ra tay!

Chương 1012: Đây là muốn đuổi họ ra khỏi Kim Trướng Vương

Đình sao?

Gã ta không nhịn được muốn giận dữ hét lên!

La Hồng lại nở nụ cười rút gân rỗng, lột da rỗng, chém rụng sừng rỗng, giơ tay lên một chiêu làm cho địa hỏa phóng lên tận trời bắt đầu đốt cháy hòa tan cơ thể của Long Hải!

"La Hồng! Người đang tìm chết!" Long Quảng gầm thét.

La Hồng lại liếc nhìn gã ta, sau đó chuyển ánh mắt rơi vào trên người những thiên kiêu đang xem náo nhiệt ở xung quanh.

Đặc biệt là Già Lâu, Đê Thích Nhất, Bạch Thiên Đăng đại biểu của các tộc.

"Mọi người...Long Quảng muốn giết ta, ta thật sự rất sợ..."

"Ta là tiểu đệ tử mà phu tử yêu mến nhất, ta chết rồi phu tử tất nhiên sẽ phát điên, đến lúc đó sẽ nổi giận thu hồi lệnh vào mộ...Như vậy cũng tốt, mọi người không cần phải vào trong mộ Nhân Hoàng nữa"

Hắn vừa mới dứt lời sắc mặt của đám người Già Lâu, Đê Thích Nhất khẽ thay đổi.

La Hồng này...Muốn gây sự sao!

Phu tử thật sự sẽ phát điên vì La Hồng sao?

Khẳng định sẽ như vậy!

Không thấy Thánh Nhân Thư Sơn còn có Thánh Nhân Khổ Thuyền trên đỉnh đầu La Hồng kia sao, đây là Thánh Nhân binh thượng cổ quý nhất trong Hải Học bí cảnh!

Vật quý nhất như vậy mà phu tử còn cho La Hồng mà còn nói La Hồng không phải là báu vật ở trong lòng bàn tay phu tử thì thật sự là nói dối trắng trợn.

Vì vậy La Hồng không thể chết.

"khụ khụ..."

Phạm Hỏa của Phật Tộc lên tiếng trước, Hư Ảnh Phật Quang vạn trượng kèm theo nụ cười âm áp nói: "Long Quảng thí chủ bớt giận, Phật nói nhịn một chút gió êm sóng lặng, xin hãy lấy đại cục làm trọng"

"Long Hà khi nhục nhiếp chính vương ở nhân gian, khi nhục đệ tử của phu tử, đây là do gã ta tự làm tự chịu, đừng bởi vì một tội nhân mà làm

hồng chuyện lớn của Bắc Thiên Vương, như vậy các hạ cũng sẽ trở thành tội nhân của Long Tộc" Bạch Thiên Đăng của Tiên Tộc lên tiếng.

Già Lâu của Thần Tộc vô cùng khôi ngô, thần nhiên nói: "La Hồng không thể chết"

Già Lâu là người đơn giản và tràn đầy ngang ngược như vậy.

Hắn ta nói La Hồng không thể chết thì La Hồng không thể chết.

Thái độ Đế Thích Nhất Đăng của Yêu Tộc hiển nhiên không cần nói cũng biết.

Họ đều muốn thu hoạch được truyền thừa của Nhân Hoàng, còn muốn để các tộc Thiên Vương phá vỡ ràng buộc, nhiệm vụ trên người họ vô cùng quan trọng.

Chết một Long Hà thì có sao đâu chứ, dù sao người chết cũng không phải là người của họ.

Cảm nhận được sự áp chế ở mọi nơi Long Quảng tức đến nỗi run rẩy, mẹ kiếp các ngươi! Người chết không phải là người của các ngươi nên các ngươi có thể ngồi chiêm chọc như vậy đúng không?

Mà lúc này La Hồng đã bắt đầu đúc kiếm, phương pháp Tà Linh Chú Kiếm Sư hiện ra không bỏ sót chút nào, hắn rút linh hồn của Long Hà ra đốt cháy từng chút một trong tiếng gầm thê lương làm cho người ta rùng mình.

"Đau quá! Long Quảng cứu ta, Long Tộc cứu ta!"

"Ta nóng quá, ta thật là khó chịu!"

Linh hồn Long Hà gào thét thê lương làm cho người ta run sợ.

Nhưng mà cuối cùng Long Quảng vẫn không rã tay, cả người gã ta đều đang run rẩy, nhóm thiên kiều của Long Tộc cũng đều đang run rẩy.

Nhưng cuối cùng vẫn lấy đại cục làm trọng, nhịn xuống.

Quan trọng là cho dù Long Quảng rã tay cường giả Già Lâu của Thần Tộc, Đế Thích Nhất Đăng của Yêu Tộc Đăng đều sẽ ra tay ngăn cản gã ta.

Bởi vì La Hồng không thể chết, họ vẫn còn cần La Hồng để mở mộ Nhân Hoàng!

Một lúc sau linh hồn của Long Hà hoàn toàn trở nên yên lặng, mà ở phía trên Chú Kiếm Đài có ba thanh Long Kiếm với ánh sáng màu vàng óng ánh cũng đã thành hình, oán niệm và uy thế kinh khủng bắn ra ngoài.

Sừng rồng là một kiếm, thịt rồng là một kiếm, xương rồng cũng là một kiếm.

Thần binh!

Đây là ba thanh thần binh!

Có vân kiếp rơi xuống lại bị La Hồng đánh vỡ ngay lập tức!

La Hồng treo ba thanh Long Kiếm ở quanh người, khí thế như cầu vồng.

"Cảm ơn mọi người."

"Ngoài ra, Kim Trướng Vương Đình chính là là lãnh thổ của vương triều Đại La ta, trong thiên hạ đều là vương thổ xin mọi người hãy rời khỏi đây, nếu không...La Hồng ta sẽ không từ bỏ ý đồ."

La Hồng không tiếp tục dùng thi thể Long Uyên để đúc kiếm mà quay về liền Tam Long Tà Quân, ba thanh kiếm lơ lửng ở xung quanh xe thần nhiên nói.

Giọng nói quanh quẩn ở trên thảo nguyên.

Hắn vừa mới dứt lời sắc mặt nhóm thiên kiêu của Thiên Giới đều hơi thay đổi.

Đây là muốn đuổi họ ra khỏi Kim Trướng Vương Đình sao?

Long Quảng nở nụ cười giễu không trả lời, trái lại họ muốn xem thử đám người Già Lâu sẽ trả lời như thế nào.

Mà La Hồng ngồi ngay ngắn ở trên liền Tam Long Tà Quân vuốt ve ba thanh Long Kiếm.

Một bên khác tâm thần thao túng Tà Ảnh.

Già Lâu của Thần Tộc nhíu lông mày: "La Hồng, ta không xen vào chuyện này cũng không quấy nhiễu nơi này, mọi người im lặng chờ đợi mộ Nhân Hoàng mở ra không được sao?"

"Khi mộ Nhân Hoàng mở ra, chúng ta tự nhiên sẽ rời khỏi Kim Trướng Vương Đình" Già lâu nói.

Lập tức nhận được sự hưởng ứng của những cường giả khác.

Bỗng nhiên.

Một thiên kiêu của Thần Tộc nhíu mày phát hiện phía sau mình có bóng đen với khí tức nhỏ bé giống như sâu kiến xuất hiện.

"Giết!!!"

Địch Sơn Tà Ảnh hiển hiện vô cùng đáng sợ, nhưng mà La Hồng đã ra lệnh ở trong đầu của Địch Sơn Tà Ảnh.

Địch Sơn Tà Ảnh rút đại khảm đao trong tay ra chém về phía vị thiên kiêu của Thần tộc này.

Bang!

Địch Sơn Tà Ảnh chém vào trên người thiên kiêu của Thần tộc này lập tức bị thổi bay thành sương mù đen bởi cơ thể mạnh mẽ của thiên kiêu Thần Tộc này.

Trước khi nổ tung còn phát ra tiếng rú vô cùng thê lương!

Thiên kiêu của Thần Tộc sững sờ, cái quái gì vậy?
Con ruồi sao?

Nhưng mà La Hồng đang vuốt ve Long Kiếm ở trên liễn Tam Long Tà Quân bỗng nhiên ngẩng đầu.

Bên trong đôi mắt có vẻ đau thương căm giận và căm phẫn nhấp nhô.

"Tiểu Địch!!! Ngươi chết thật là thảm!"

La Hồng gào thét thảm thiết.

Một lúc sau di hình hoán ảnh xuất hiện ở bên cạnh thiên kiêu của Thần Tộc này, Thánh Nhân Thư Sơn, Thánh Nhân Khổ Thuyền đồng thời đánh xuống, trong nháy mắt che mất thiên kiêu của Thần Tộc này.

Chương 1013: Nhân gian thống nhất, số mệnh hợp nhất

Thánh Tà Động Thiên cũng hung hăng xô ra!

Trong chốc lá thiên kiêu của Thân Tộc con yếu hơn Long Hà một bậc bị Động Thiên nổ cho nát vụn, đại đạo đứt đoạn, chết thảm tại chỗ!

Đến chết thiên kiêu của Thần Tộc này cũng không biết đã xảy ra chuyện gì!

Mà tất cả mọi người bao gồm cả Già Lâu đệ nhất thiên kiêu của Thần Tộc đều trở nên ngây dại.

Troi đất yên tĩnh như chết, chỉ có mưa máu màu vàng không ngừng rơi xuống.

Bầu không khí trở nên im lặng chết người.

Nhân gian lại trở trời nữa rồi!

Mưa máu màu vàng đang rơi xuống, mà lần này bên trong mưa máu có sự không cam lòng và buồn phiền khó mà ức chế được, có một thiên kiêu của Thiên Giới đã chết!

Chết còn nhanh hơn cả Long Hà!

Lại đổi mới thiên kiêu có tốc độ chết nhanh nhất!

Giữa trời đất vẫn còn quanh quẩn tiếng gào thét thảm thiết của La Hồng: "Tiểu Địch, ngươi chết thật là thảm!"

Sau đó thiên kiêu của Thần Tộc chết!

Tất cả những điều này làm cho người ta không kịp phản ứng, cho dù là Già Lâu đệ nhất thiên kiêu Thân Tộc cũng không kịp phản ứng, ý nghĩ đầu tiên của hắn ta là Tiểu Địch là ai, sau đó mới phát hiện thiên kiêu nhà mình bị La Hồng giết!

Quá nhanh!

Từ lúc La Hồng ra tay đến khi thiên kiêu chết quả thực không cho bất kỳ thời gian nào để phản ứng!

Thiên kiêu của Thần Tộc chết, thi thể lơ lửng ở giữa không trung, thân quang vô tận bị đánh tan thành mảnh nhỏ.

Đôi mắt La Hồng đỏ hoe tràn đầy vẻ căm phẫn, khóe miệng hơi co rúm kèm theo vẻ đau buồn khó mà ức chế được!

"Già Lâu! Thiên kiêu của Thần Tộc ngươi dám ức hiếp huynh đệ của La Hồng ta! Giết huynh đệ Tiểu Địch của ta!" La Hồng vô cùng lạnh nhạt nói.

Vừa mới dứt lời vỗ một chưởng xuống, thi thể thiên kiêu của Thần Tộc này hung hăng rơi xuống đập ở trên thảo nguyên.

Tất cả mọi người sửng sò.

Cho dù là tu sĩ ở nhân gian cũng đều chờ người ra, đây là thao tác gì vậy?!

Già Lâu phản ứng lại, sát cơ bên trong đôi mắt bỗng nhiên hiện lên, hơn nữa khó có thể ức chế cảm phần không ngừng phun trào ra ngoài.

Vừa rồi hẳn ta đã nhìn thoáng qua thấy được một bóng đen, bóng đen kia tiến đánh thiên kiêu của Thần Tộc trái lại bị thân thể cường hãn đánh vỡ thành sương mù đen.

Vốn dĩ Già Lâu không có đề ý nhưng mà có thể nào hẳn ta cũng không ngờ được La Hồng thế mà lại mượn cơ hội để nổi dậy!

Bóng đen kia là tồn tại do La Hồng sắp xếp!

Đây là giả bị chạm vỡ!

Mẹ kiếp!

La Hồng này sao có thể không biết xấu hổ như vậy chứ?!

Khỏe miệng của tu sĩ ở nhân gian và đám người Trần Thiên Huyền không ngừng run rẩy, như vậy cũng được sao?

Đừng tưởng rằng họ không biết thuật câu linh khiến tướng của công tử có thể câu ra đồ chơi không ngừng hồi sinh!

Nhìn thấy dáng vẻ đau buồn muốn rách cả mí mắt của La Hồng thực sự tưởng rằng đã chết mất một người bạn tri kỷ đấy!

Vẻ mặt của Già Lâu lạnh lẽo, sát cơ cuộn cuộn.

Sắc mặt của La Hồng cũng vô cùng khó coi, tràn đầy vẻ đau lòng.

"Tiểu Địch, người chết quá thảm rồi...Người ta sống nương tựa lẫn nhau, từ khi ta xuất đạo đến nay vẫn luôn là trợ giúp lớn của ta nên trong lòng ta vẫn luôn nhớ kỹ, nào ngờ bây giờ người đầu bạc tiễn người đầu xanh, ta cảm thấy thật khó chịu!"

Vẻ đau buồn của La Hồng tràn đầy bầu trời.

La Hồng nhìn chằm chằm Già Lâu, ánh mắt kia hung ác làm cho đôi mắt của Già Lâu co rút lại.

"Thần Tộc đúng không? Hôm nay giết huynh đệ của ta, nếu không rời khỏi khu vực Kim Trướng Vương Đình La Hồng ta chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ, tốt nhất Già Lâu người nên giết ta nếu không chỉ cần các người con ở khu vực Kim Trướng Vương Đình một ngày thì La Hồng ta sẽ giết một thiên kiêu để tể diện Tiểu Địch huynh đệ của ta ở trên trời có linh thiêng!"

Giọng nói của La Hồng quanh quẩn ở trên thảo nguyên.

Sắc mặt Già Lâu thoáng chốc trở nên vô cùng u ám, cơ thể đang run rẩy, chân giẫm lên chiến xa màu vàng, khí tức kinh khủng đánh tan đám mây trên bầu trời!

La Hồng đang uy hiếp hấn ta?!

Đợi đấy Rõ ràng người chết là thiên kiêu của Thần Tộc hấn ta, tại sao La Hồng còn uy hiếp ngược lại hấn ta?

Người con mẹ nó đang đùa giỡn ta?!

Mà thiên kiêu của các tộc ở xung quanh cũng sững sờ.

Không ai có thể ngờ La Hồng đột nhiên ra tay giết người, rõ ràng vừa rồi hấn vẫn còn đang nhẹ vuốt ve Long Kiếm được rèn đúc từ thi thể của Long Hà, kết quả một lúc sau đã chơi chết một thiên kiêu của Thần Tộc!

Gia hỏa này sao lại có thể trở mặt nhanh như vậy chứ?

Quan trọng nhất là La Hồng quá ngang ngược đồng thời làm mất lòng Long Quảng và Già Lâu, nếu như mộ mộ Nhân Hoàng ra thì Long Quảng và Già Lâu sợ là sẽ cung nhau chết giết La Hồng!

Về Tiểu Địch kia chỉ là loại kiên cố tầm thường, chết thì chết sao La Hồng lại giết chết một thiên kiêu của Thần Tộc vì một thứ giống như con kiến hôi!

Điên rồi!

"La Hồng...Người đang tìm chết!"

Già Lâu vô cùng lạnh lùng, một lúc sau thân hình vô cùng cương nghị, thân ảnh phản chiếu trên thảo nguyên bỗng nhiên tỏa ra ánh sáng rực rỡ vạn trượng.

Nhưng mà ngay khi hấn ta chuẩn bị ra tay.

Ở phía xa Long Quảng thò một trảo ra, vắt ngang bầu trời.

"Già Lâu, lấy đại cục làm trọng" Long Quảng yếu ớt nói.

Long Quảng của Long Tộc ra tay!

Lúc này gã ta lại ra tay cản trở Già Lâu, ngăn cản Già Lâu ra tay với La Hồng.

Cảnh tượng này làm cho rất nhiều thiên kiêu của Thiên Giới đều thay đổi sắc mặt.

Chuyện gì xảy ra?

Đang làm cái gì vậy?!

Chương 1014: Chết còn thảm hơn Long Uyên, bị La Hồng giết với

về mặt sống sờ.

Mà đôi mắt của Già Lâu cũng co rút lại, trước đó hẳn ta cản trở Long Quảng không cho Long Quảng giết La Hồng, mà bây giờ Long Quảng cũng ra tay với lý do giống y như vậy!

Mặc dù Long Quảng không có nói là nở hoa ở trong bụng nhưng mà ít nhất trong lòng cũng đã cảm thấy thăng bằng hơn rất nhiều.

Thần Tộc cũng đã chết một thiên kiêu nên gã ta rất vui vẻ.

Ít nhất Long Hà không chết một cách vô ích mà còn có bạn.

Không đúng, Long Hà chết thảm hại hơn bị La Hồng rút gân lột da...Lại còn rên đúc thành thần binh, như vậy Long Hà chết thảm hại hơn nhiều!

Như vậy không thể được, tại sao chỉ có thi thể của Long Hà phải chịu tội?

Vì vậy Long Quảng không chỉ ngăn cản Già Lâu mà còn nhìn về phía La Hồng yếu ớt nói: "Thần huyết của Thần Tộc đúc thân càng mạnh hơn, thần cốt cũng là vật liệu đỉnh cấp để đúc binh!"

Gã ta vừa dứt lời giống như sấm chớp đánh xuống làm cho tất cả mọi người ở đây đều cảm thấy ngạc nhiên.

Ngay cả La Hồng đau lòng quá độ cũng ngăn ngại.

Vốn dĩ La Hồng thực sự không có ý định làm gì với thi thể thiên kiêu của Thần Tộc, bởi vì hẳn không biết thi thể của Thần Tộc có tác dụng như thế nào, nào biết lại là bảo bối giống như thi thể của Long Tộc.

Không ngờ thi thể của Thần Tộc còn trân quý hơn cả thi thể của Long Tộc!

La Hồng không chút do dự vung tay lên thu thi thể thiên kiêu của Thần Tộc vào trữ vật.

Không lo đau lòng, thu bảo bối quan trọng hơn!

Mà sắc mặt của Già Lâu càng thêm lạnh lẽo.

"Long Quảng...Người đang tìm cái chết!"

"Sớm hay muộn gì ta cũng giết người, rút gân lột da!"

Mà đôi mắt với sự uy hiếp của Già Lâu sắc mặt Long Quảng không có thay đổi quá lớn: "Già Lâu, người và ta cùng là yêu nghiệt trong tộc, người muốn giết ta không có dễ dàng như vậy đâu"

"Đừng tưởng rằng ngươi xếp thứ hai trên bảng thiên kiêu thì thật sự có thể nghiền ép được ta, ai mà không có át chủ bài chứ"

Long Quảng giễu cợt.

Trước đó không phải rất vui vẻ khi ngăn cản La Hồng sao?

Bây giờ trái lại ngươi lại tiếp tục ngăn cản ta!

Long Quảng và Già Lâu đối chọi gay gắt lập tức làm cho thế cục ở trên thảo nguyên trở nên giương cung bạt kiếm.

Phạm Hỏa của Phật Tộc, Đế Thích Nhất của Yêu Tộc, Bạch Thiên Đăng của Tiên Tộc và đám thiên kiêu yêu nghiệt cũng thay đổi sắc mặt trở nên kỳ lạ, hơn nữa còn có vẻ cảnh giác.

Cảnh giác La Hồng lại đột nhiên tập kích thiên kiêu trong tộc của họ.

Lúc này chỉ mới mấy ngày, mộ Nhân Hoàng vẫn chưa mở ra mà đã chết ba thiên kiêu!

Ba thiên kiêu đã chết đều là bảo bối ở trong tộc, đặt ở Thiên Giới không áp chế tu vi, đều là cường giả Thiên Tôn và là chúa tể của một phương!

Còn mạnh hơn Nguyên Khôi Thiên Tôn đã chết thảm lúc trước.

Nhưng mà yêu nghiệt trong tộc như vậy lại chết thảm ở nhân gian, một lần chết mất ba người.

Mặc dù họ đều biết vào mộ Nhân Hoàng khẳng định sẽ có thiên kiêu chết.

Nhưng lúc này vẫn chưa vào mộ Nhân Hoàng!

La Hồng thu thi thể thiên kiêu của Thần Tộc rồi quay về liền Tam Long Tà Quân, không cảm được nước mắt nhưng trên thực tế La Hồng cười đến nổi sái quai hàm.

La Hồng thật sự không ngờ Long Quảng sẽ đứng ra ngăn cản Già Lâu.

La Hồng hẳn không hổ là đại ác nhân trong nhân gian, thủ đoạn ly gián rất cao minh!

La Hồng tiếp tục duy trì vẻ đau buồn vì Tiểu Địch chết thảm.

Nhìn về phía các cường giả thiên kiêu trên thảo nguyên lạnh như băng nói: "Tiểu Địch huynh đệ của ta chết thảm nên ta rất tức giận, bây giờ ta nhìn thấy các ngươi đã cảm thấy phiền, khu vực Kim Trướng Vương Đình là lãnh thổ của vương triều Đại La ta, các ngươi không rời khỏi thì phải chết!"

"Cùng lắm thì không ai có thể vào trong mộ Nhân Hoàng! Tu sĩ của nhân gian sẽ tử chiến!"

La Hồng vừa mới dứt lời.

Trần Thiên Huyền cầm Địa Giao vừa mới được tắm rửa long huyết ở trong tay thần nhiên nói: "Theo nhiếp chính vương của Đại La, chiến!"

Đám người Nữ Đế, Ngô Thanh Hoa bán tôn cũng chỉ nói ra một chữ, chiến!

Bầu không khí bỗng nhiên lại trở nên giương cung bạt kiếm.

Thiên kiều của Thiên Giới nhao nhao thay đổi sắc mặt trở nên hết sức khó coi, La Hồng nãy...Quả thực là một tên điên!

Lại ép họ ra khỏi khu vực Kim Trướng Vương Đình?

Cần gì phải như vậy chứ?

"Phật tộc chúng ta rút lui."

Phạm Hỏa của Phật Tộc là người đầu tiên lên tiếng.

Họ đều có thể thấy được La Hồng mạnh mẽ và điên cuồng, gia hỏa này là thứ đồ chơi không biết xấu hổ, một khi bị đánh vào sợ là sẽ chết thêm một thiên kiều.

Họ không cần thiết phải vạch mặt với La Hồng chỉ vì một Kim Trướng Vương Đình.

Phạm Hỏa ngồi trên con voi khổng lồ bằng vàng, nhóm Phật tộc Phật Đà giẫm lên đài sen vàng lướt ngang qua bầu trời rời khỏi khu vực thảo nguyên của Kim Trướng Vương Đình, vào bên trong khu băng tuyết ngập trời ở phía bắc.

Bạch Thiên Đẳng của Tiên Tộc cũng dẫn theo nhóm thiên kiều của Tiên Tộc rời đi.

Đế Thích Nhất của Yêu Tộc cũng như thế.

Bỏ tên điên La Hồng sang một bên, lúc phút này tranh phong giữa Già Lâu và Long Quảng làm cho họ cảm thấy hơi sợ hãi.

Sợ hãi trong lòng hai người này không cân bằng, giật dây La Hồng tới giết thiên kiều của họ.

Phía trên thảo nguyên.

Chỉ còn lại Long Tộc và Thần Tộc.

Cơn mưa máu màu vàng vẫn giăng khắp bầu trời, gieo rắc nỗi đau thương cho thiên kiều của Thần Tộc đã chết.

Chết còn thảm hơn Long Uyên, bị La Hồng giết với vẻ mặt sững SỜ.

Long Hà và thiên kiều của Thần Tộc đã chết kia nhập mộ lần lượt được Long Quảng và Già Lâu thu về, cả hai cũng không tiếp tục đấu nữa.

Bởi vì không có ý nghĩa, họ chỉ có thể ngậm bồ hòn nuốt xuống.

Sát cơ của Già Lâu nồng đậm, cho tới bây giờ hãn tộc chưa từng bị thua thiệt lớn như vậy, hãn tộc là đệ nhất thiên kiều của Thần Tộc có thiên phú

yêu nghiệt, lần này thế mà bị áp chế thành như vậy.

Đều bởi vì mộ Nhân Hoàng, nếu không phải kiêng kỵ mộ Nhân Hoàng chưa mở ra thì sớm hay muộn hẳn ta cũng sẽ giết thứ đồ chơi như La Hồng!

Cho dù La Hồng có thánh nhân bình thượng cổ...Già Lâu cũng chưa chắc đã sợ Thần Tộc và Long Tộc cũng đều rút lui.

Uy áp kinh khủng bao phủ toàn bộ Kim Trướng Vương Đình hoàn toàn tiêu tán.

Chương 1015: Đừng để La Hồng lén lút loại bỏ bớt người!

Nhóm thiên kiêu của Thiên Giới rút lui!
Hai Lục Địa Tiên Tề Hồ và Sở Hiên thật sự hoảng sợ!
Mẹ kiếp!

Một người ép lui thiên kiêu của Thiên Giới!
Đây chính là La công tử chính nghĩa nhất nhân gian sao?!

La công tử dựa vào lực lượng một người cứu vớt mấy trăm vạn bách tính và sinh linh của Kim Trướng Vương Đình, tránh cho thiên kiêu của Thiên Giới hãm hại, còn trả lại cho mọi người một quê hương tươi sáng!

Trái lại La Hồng không để ý tới những điều này.

Trái lại cảm thấy hơi đáng tiếc, hắn vẫn còn muốn tìm cơ hội để giết chết thiên kiêu của tam tộc Tiên, Yêu, Phật để duy trì sự cân bằng.

Dù sao La Hồng hắn cần phải làm mưa móc ân huệ với các tộc Thiên Giới.

Đáng tiếc tam tộc Tiên Yêu Phật chạy quá nhanh.

La Hồng ngửa đầu nhìn quy tắc ban thưởng Kim Vân vô cùng không lỏ ở trên đỉnh đầu, một cái là giết Long Hà, một cái là giết thiên kiêu của Thần Tộc mà có được.

Hai đám Kim Vân vô cùng to lớn, trong đó có lực lượng quy tắc giao thoa tung hoành làm cho La Hồng hơi mong chờ.

Mặc dù nói liên tục sát hai thiên kiêu của Thiên Giới, nhưng mà áp lực ở nhân gian thực ra không chậm lại chút nào.

Bây giờ chẳng qua La Hồng mượn lỗ thủng quy tắc để nhóm cường giả Già Lâu, Long Quảng sợ ném chuột vỡ bình, một khi mộ Nhân Hoàng mở ra chắc chắn sẽ là một trận chém giết vô cùng thâm ác liệt.

Hơn nữa một khi quy tắc của nhân gian tiêu tan thì cường giả của Thiên Giới sẽ vào nhân gian, nhân gian cần phải trở nên càng mạnh và cùng nhau ngăn địch.

Chỉ dựa vào một mình La Hồng là không được.

Vì vậy La Hồng không lựa chọn hiện tại luyện hóa những lực lượng này, tâm thần hắn khẽ động lấy thi thể thiên kiêu của Thần Tộc ra.

Chuyện đầu tiên cần phải làm là lấy máu!

"Mọi người hãy tắm rửa thần huyết, mượn thần huyết để rèn cơ thể, tăng cường thực lực!" La Hồng nói.
Soạt!

Thần huyết giống như hóa thành mưa lớn cần quét ở trên bầu trời, rơi xuống đám người.

Sắc mặt đám người Trần Thiên Huyền vừa mới tắm rửa long huyết ngưng lại, ngồi xếp bằng bắt đầu tắm rửa thần huyết.

Việc này không giống với phi thăng Thiên Môn, vứt bỏ nhục thân nhân tộc đổi thành huyết mạch.

Đây là dùng máu thần huyết làm bảo vật luyện thân thể và tu hành.

Giống như máu của Long Hà, nghiêm chỉnh mà nói huyết dịch này là Thiên Tôn chi huyết, đương nhiên bị quy tắc áp chế nhưng mà năng lượng vẫn vô cùng to lớn như cũ.

Râm Râm râm!

Tu vi của mọi người đều đang trong quá trình luyện hóa thần huyết để bắt đầu đột phá.

Thậm chí ngay cả bán tôn Nữ Đế, thiên tử của Đại Chu, Ngô Thanh Hoa cũng đang mượn nhờ năng lượng của thần huyết để tăng cao tu vi.

Ở phía bắc Kim Trướng Vương Đình là một cánh đồng tuyết được bao phủ bởi gió và tuyết.

Các nhóm thiên kiêu bị buộc ra khỏi Kim Trướng Vương Đình, bây giờ đều đang chiếm cứ một khu vực bên trong cánh đồng tuyết.

Họ đều đã tiếp cận Thiên Tôn, tự thành Động Thiên, môi trường khắc nghiệt của băng và tuyết đối với họ mà nói không đáng kể chút nào.

Hư ảnh năm cường giả Già Lâu, Long Quảng, Bạch Thiên Đăng, Đế Thích Nhất, Phạn Hỏa chiếm cứ cánh đồng tuyết riêng mình, cao vút trong mây quan sát nhân gian.

Già Lâu nhìn thấy La Hồng đưa máu từ thi thể của thiên kiêu Thần Tộc cho tu sĩ của nhân gian tu hành thì sát cơ càng thêm cuộn cuộn.

Phạn Hỏa của Phật Tộc ngồi ngay ngắn ở phía trên con voi khổng lồ cười lãnh đạm: "Kẻ này thật sự rất biết nhảy nhót"

"Bây giờ sắp đến lúc mộ Nhân Hoàng mở ra, chúng ta đừng trêu chọc tới hắn, hắn càng nhảy nhót thì càng cho thấy hắn thiếu tự HÀ tin.

"Bởi vì La Hồng biết rõ một khi mộ Nhân Hoàng mở ra thì hắn sẽ mất vốn liếng để nhảy nhót, chúng ta cầm lệnh nhập mộ để vào mộ Nhân Hoàng phóng thích chiến lực của Thiên Tôn, đến lúc đó La Hồng không thể ngăn được."

Phạm Hỏa vô cùng tự tin.

Đế Thích Nhất của Yêu Tộc cũng gật đầu: "Hiển nhiên là như thế, cho nên bây giờ chúng ta tạm thời đừng trêu chọc hắn để bảo tồn thực lực, ngộ nhờ bị La Hồng giết đi hơn phân nửa thiên kiêu trong tộc trước khi mộ Nhân Hoàng mở ra, vậy thì lợi bất cập hại."

"Nếu như không chết ở trong mộ Nhân Hoàng vậy thì đó sẽ là cái chết vô ích"

"Mà tu sĩ ở nhân gian một khi vào mộ Nhân Hoàng, đối mặt chúng ta giống như sâu kiến đối mặt với voi, có thể nghiền nát bất cứ lúc nào"

Vô số cường giả đang đối thoại.

Họ dự định vắng lặng.

Dù sao họ cũng có thể cảm nhận được không bao lâu nữa mộ Nhân Hoàng sẽ mở ra.

Phu tử trấn áp Nam Thiên Vương, đại khái còn có thể duy trì thời gian thêm một năm nữa, mà mộ Nhân Hoàng tất nhiên sẽ mở ra trong năm ấy.

Một năm đối với những cường giả như họ mà nói chẳng qua chỉ trong nháy mắt mà thôi.

Già Lâu và Long Quảng vẫn còn đang đối chọi gay gắt, trước đó cả hai đã hơi vạch mặt.

Một lúc sau Long Quảng mới lên tiếng: "Vào mộ Nhân Hoàng thì phải giết La Hồng, thi thể của La Hồng...sẽ thuộc về Long Tộc ta, ta muốn đánh linh hồn hắn nghìn vạn roi để luyện thành con rối!"

Già Lâu mở mắt ra, thần quang bên trong đôi mắt giống như có thể làm cho không gian nổ nát vụn: "Thi thể La Hồng thuộc về Già Lâu ta, Long Quảng ngươi dám cướp thì ta sẽ giết ngươi!"

Đôi mắt Long Quảng lạnh lẽo, đôi sừng vàng trên trán phóng ra ý lạnh: "Già Lâu, đừng tưởng rằng chỉ có ngươi mới có át chủ bài, Long Tộc ta...Cũng có rất nhiều át chủ bài!"

"Mộ Nhân Hoàng và thi thể La Hồng ngươi và ta dựa vào bản lĩnh để tranh giành!"

Giọng nói lạnh như băng thổi bay gió tuyết khắp trời.

Già Lâu vô cùng ngang ngược vẫn ngang ngược như cũ: "Tranh giành sao? Ta muốn thi thể La Hồng nếu như ngươi dám đoạt vậy Long Quảng ngươi thử một chút xem!"

"Ha ha..." Long Quảng cười giễu.

Phía trên cánh đồng tuyết, bầu không khí trở nên im ắng.

Rất nhiều thiên kiêu của Thiên Giới đều không nói gì, họ không phải liên minh mà là đối thủ cạnh tranh, một khi mộ Nhân Hoàng mở ra thì họ tất nhiên sẽ tự mình cạnh tranh.

Phạm Hỏa của Phật Tộc yếu ớt nói: "Mọi người chú ý một chút, đừng để La Hồng lại tìm thấy cơ hội để nổi dậy, lên giết thiên kiêu..."
Đừng để La Hồng lên lút loại bỏ bớt người!

Chương 1016: "Cách gì?"

"Lúc này chúng ta lấy đại cục làm trọng nên phải nhẫn!"
Trời đất trở nên yên lặng.

Họ đều là những người đã tiếp cận Thiên Tôn, vốn dĩ phải vô địch ở nhân gian mới đứng, kết quả...Lại bị ép buộc thê thảm như thế, co đầu rút cổ vào một góc.

Nhất thời tất cả mọi người trở nên im lặng, cho dù Long Quảng và Già Lâu không ngừng tranh phong cũng trở nên im lặng.

Giữa trời đất chỉ còn lại tuyết bay hiu quạnh lạnh lẽo.

Bên trong cánh đồng tuyết rất nhiều thiên kiêu đang cạnh tranh lẫn nhau.

Mà phía trên thảo nguyên La Hồng lại đang suy nghĩ cách để tăng thực lực.

Bây giờ tu vi của La Hồng đã đạt đến thất cảnh, đại đạo rộng vạn dặm đã khai thác được bảy nghìn dặm.

Hơn nữa La Hồng có Thánh Tà Động Thiên nên đại đạo vững chắc, sức chiến đấu tăng lên cũng là vô cùng to lớn, nhưng mà càng đến đẳng sau La Hồng có thể cảm giác được việc mở đường càng trở nên khó khăn.

Đặc biệt đại đạo chín nghìn dặm là một trở ngại, Lục Địa Tiên cửu cảnh là một bước nhảy vọt nhỏ, khi đó khai thác đại đạo càng trở nên khó khăn.

Đại đạo của La Hồng mở rộng vạn dặm, khai thác đã khó lại thêm bình cảnh, hai đóa ban thưởng Kim Vân trên đỉnh đầu sợ là nhiều nhất cũng chỉ trợ giúp La Hồng chồng tu vi đến bát cảnh.

Thất cảnh và bát cảnh đối với La Hồng mà nói không khác nhau cho lắm.

Nhưng mà nếu như những phần thưởng Kim Vân này được trao cho các tu sĩ ở nhân gian, có lẽ có thể làm cho sức mạnh tổng thể của người ta có thể được cải thiện đáng kể.

"Vấn đề hiện tại là phần thưởng Kim Vân này thuộc về ta, làm sao ta có thể phân phát nó cho người khác?"

La Hồng không nghĩ ra, nhưng mà có người hần sẽ biết được.

Không để ý đến đám người vẫn còn đang tắm rửa thân huyết, La Hồng ngồi ngay ngắn ở bên trong liễn Tam Long Tà Quân để cỗ xe hoành không đi về phía chùa Vọng Xuyên.

Vùng trời trên chùa Vọng Xuyên.

Ba con hắc long vất ngang gào thét trên bầu trời, đám mây cũng đánh tan tành.

Tim của Pháp La đại sư và tăng nhân chùa Vọng Xuyên đều đập nhanh, khí tức của ba con hắc long bán tôn mù mịt, vô cùng kinh khủng.

La Hồng tới!

La Hồng bước ra khỏi xe rơi xuống phía trên diễn võ trường chùa Vọng Xuyên.

Ánh mắt Pháp La đại sư vô cùng phức tạp, La Hồng của ngày xưa thế mà đã phát triển đến trình độ như bây giờ...

Thật nhanh.

Ông ta vẫn còn nhớ kỹ cảnh tượng La Hồng bị vây giết trong sông Lan Thương cách chùa Vọng Xuyên không xa.

Tất cả thực ra chỉ mới có mấy tháng nhưng lại thoáng như đã qua mấy năm.

La Hồng cười với Pháp La đại sư sau đó trực tiếp tìm được phụ tử.

Phụ tử liếc nhìn liễn Tam Long Tà Quân đang treo trên bầu trời của chùa Vọng Xuyên thì cảm thấy hơi chua xót.

Phụ tử vô địch đứng đầu nhân gian cũng không có tọa giá như thế đâu.

"Tiểu tử ngươi...Nhiều lần giết thiên kiêu của Thiên Giới, một khi mộ Nhân Hoàng mở ra thì ngươi tất sẽ có đại kiếp."

Phụ tử đang ngồi dưới pho tượng Đế Thích tiếp tục tọa trấn.

Nhìn thấy La Hồng khoanh chân ngồi xuống ở phía xa thì không khỏi nhắc nhở.

"Giết hay không giết thì có gì khác biệt, cho dù không giết thì khi vào mộ Nhân Hoàng những tên kia cũng sẽ không bỏ qua cho ta, vì vậy...Không bằng giết họ để đổi lấy thực lực tăng lên, có sao lại không làm?" La Hồng nói.

Phụ tử lập tức im lặng, quả thực là có lý.

Cho dù La Hồng có giết hay không, trong mộ Nhân Hoàng chắc chắn sẽ có nguy cơ sinh tử.

Phụ tử nhìn La Hồng thấy ban thưởng Kim Vân vô cùng khổng lồ trên đỉnh đầu La Hồng, dường như hiểu rõ điều gì đó: "Ngươi hấp thu quá nhiều quy tắc ban thưởng, bây giờ hiệu quả quy tắc ban thưởng đối với ngươi càng ngày càng yếu..."

"Vì vậy ngươi hẳn là muốn hỏi thăm lão phu có cách nào để phân chia những phần thưởng này ra đúng không?"

"Cách thì hiển nhiên là có."

Đôi mắt La Hồng sáng lên: "Cách gì?"

Phu Tử nở nụ cười rồi lườm La Hồng, nói với vẻ sâu hiểm khó dò:

"Nhân gian thống nhất, số mệnh hợp nhất"

La Hồng khẽ giật mình.

Phu tử cười lãnh đạm nói: "Mặc dù số mệnh ở nhân gian thiếu thốn nhưng đã thu hồi không ít"

"Số mệnh của thiên hạ phân cửu tất hợp, hợp cửu tất phân, dựa vào số mệnh bấy giờ của nhân gian quy nhất để gia tăng thân, tạm thời đạt được địa vị đế vương của thiên hạ nhưng có thể giam cầm thiên hạ"

La Hồng nghe vậy thì khẽ nhíu lông mày.

Nhìn chằm chằm phu tử.

Phu tử cái lão âm hàng này...

Có phải là đang tính kế hãn không?

La Hồng cảm thấy phu tử muốn lừa mình, nhưng hãn không có chứng cứ.

Hãn vẫn nhớ Vân Thái Thương bị phu tử tính kế hết lần này tới lần khác, cực kỳ thâm hiểm, mặc dù là kẻ địch của Vân Thái Thương, nhưng hãn vẫn thấy hơi thương cảm.

Quả thật, bị phu tử tính kế nhiều lần như vậy, đương nhiên là thâm đến cùng cực.

Thế nhưng ở một phương diện khác, điều này cũng cho thấy sự cường đại của Vân Thái Thương, bị phu tử tính kế như vậy, cũng chỉ có Vân Thái Thương mới có được vinh hạnh này.

Biện pháp phu tử nói với La Chính khiến hãn do dự.

La Hồng hãn là đại ác nhân, phu tử lại muốn hãn làm Nhân Vương!

La Hồng không thương lượng với phu tử nhiều lắm, sau khi rời khỏi chùa Vọng Xuyên thì ngồi ngay ngắn trên kiệu Tam Long Tà Quân, suy nghĩ xem có nên làm theo biện pháp của phu tử hay không.

Nhân gian nhất thống, số mệnh quy nhất...

Đạt được địa vị Nhân Vương, sắc phong thiên hạ, dù số mệnh không đủ, không dễ sắc phong, nhưng phân chia một chút phần thưởng mây vàng cũng không khó.

Thế nhưng, bảo La Hồng lựa chọn đi làm Nhân Vương, hãn từ chối.

"Ừm... Có thể bảo con bé La Tiểu Tiểu làm, bốn công tử là nhiếp chính vương, chỉ phụ trách thống nhất thiên hạ, không phụ trách cai quản"

La Hồng ngồi trên kiệu, trong lòng đã có kế hoạch.

"Huông chỉ thông nhất nhân gian cũng cần phải chinh phạt, nhân gian bây giờ còn có Đại Sở, Đại Chu, cùng với các tiểu quốc xung quanh là các vương triều độc lập,, hiện tại muốn thống nhất nhân gian, vậy những vương triều và tiểu quốc này phải thần phục vương triều Đại La, giống như Kim Trướng Vương Đình, nằm trong sự thống trị của vương triều Đại La"

Chương 1017: Một chân đạp vô đường phi thăng của nhân gian

"Đại Sở, Đại Chu bằng lòng quy phục? Không muốn quy phục thì chỉ có thể chinh phạt bằng vũ lực, mà người chinh phạt nhất định sẽ chịu vô số lời thóa mạ"

La Hồng nở nụ cười.

Chuyện này... rất thích hợp với hần.

Làm Nhân Vương, La Hồng không am hiểu, nhưng làm ác nhân, đó là sở trường của hần!

"âm âm!"

La Hồng cười kiêu Tam Long Tà Quân, giống như Tà Quân xuất hành, lướt ngang vòm trời, chẳng mấy chốc đã về tới bầu trời Tắc Hạ Học Cung.

Ngoắc tay một cái, trong ánh mắt của rất nhiều văn võ đại thần thuộc triều đình vừa mới thành lập của vương triều Đại La, bắt nữ hoàng Đại La - La Tiểu Tiểu - mặt mày ngơ ngác, rời đi.

La Tiểu Tiểu ngồi trên kiệu Tà Quân, run cầm cập, cảm giác La Hồng lại muốn cảm động vật lý nàng.

Trong lòng hiểu rõ phẩm hạnh của La Hồng, dù sao đây đều là kinh nghiệm có được từ nước mắt.

Ánh mắt La Hồng loé lên, có thể thấy cột sáng khí vận khổng lồ nối liền cơ thể La Tiểu Tiểu, vô số khí vận nhân gian tụ lại, chảy vào trong người La Tiểu Tiểu.

Hạt giống khí vận.

Hạt giống khí vận mà Hạ Vô Cực khao khát trước đây, toàn bộ khí vận nhân gian đều hội tụ ở đó, cũng là nơi khí vận nhân gian quy về một điểm.

"Đại Oa"

Trên gương mặt nụ cười của La Tiểu Tiểu hiện lên một nụ cười nịnh nọt. La Chính cũng cười, giơ tay lên, đạn chỉ lên trán nàng.

La Tiểu Tiểu bị bắn trúng, ôm trán, ngồi trên kiệu Tà Quân, méo mào khóc không ra tiếng.

La Hồng bắt nạt La Tiểu Tiểu xong, cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều, làm Nhân Gian Vương gì đó, chuyện hội tụ khí vận cứ để La Tiểu Tiểu làm là được.

Việc hần cần làm... là lấy tiếng ác tối cao chinh phục các vương triều, tiểu quốc trong nhân gian.

"Âm La Hồng phóng ra khí cơ cường đại, không che giấu hành tung của mình ở nhân gian, kiệu Tam Long Tà Quân lướt đi, hắc longba đầu cô giả ngẫu, thả ra khí tức Bán Tôn, tiếng rống ngâm vang vọng vòm trời.

La Hồng dẫn theo La Tiêu Tiêu lướt qua hư không.

Chẳng mấy chốc đã đến vương triều Đại Sở.

Nữ đế cảm nhận được hơi thở của La Hồng, đã trở về từ thảo nguyên từ lâu.

Kiểm Long Tước bay trên đỉnh đầu, lơ lửng trên bầu trời vương triều Đại Sở.

Vây áo tung bay.

La Hồng ngồi trên kiệu Tà Quân, lạnh nhạt nhìn nữ đế vương triều Đại Sở, nguyên khí thiên địa bị điều động, trong cơn chấn động, giọng nói của La Hồng vang vọng hơn bao giờ hết.

Như trời giáng thiên lôi, ngay cả các bách tính trong vương triều Đại Sở cũng hoảng sợ ngáng đầu.

Chẳng lẽ lại có thiên nhân đột kích?

Lại có đại chiến sắp nổ ra?

Từng vị quan viên vương triều Đại Sở cũng bước tới đại điện, kinh ngạc, nghi ngờ, nhìn về phía kiệu Tam Long Tà Quân trên bầu trời.

Công tử La Hồng?

Muốn làm gì vậy?

Ngô Thanh Hoa cũng trở về từ thảo nguyên, ở phía xa, chấp tay sau lưng nhìn.

Nữ Đế nheo mắt lại, trong đôi mắt xinh đẹp có vài phần kinh ngạc, nàng ta cảm thấy La Hồng... thế tới rào rạt.

"Nữ Đế Đại Sở đâu?"

La Hồng nói.

"Ta là nhiếp chính vương Đại La, đích thân đưa Nữ Hoàng Đại La tới đây, đặc biệt báo cho các vị, vương triều Đại La muốn Đại Sở quy phục, các vị có ý kiến gì không?"

Muốn vương triều Đại Sở quy phục?

La Hồng vừa nói xong, toàn bộ vương triều Đại Sở lập tức chấn động, văn võ bá quan đều biến sắc.

Vương triều Đại La định thôn tính vương triều Đại Sở?

Không đúng, chẳng phải quan hệ giữa Nữ Đế và La Hồng rất tốt sao? Lúc trước còn cùng nhau chống giặc, sao mới có vài ngày mà vương triều Đại La đã định thôn tính vương triều Đại Sở?

Quyền quý khắp thành đều xoắn xuýt không hiểu, văn võ bá quan kinh ngạc nhìn nhau.

Nữ Đế đang đứng giữa không trung, nghe La Hồng nói xong thì ngây ngẩn cả người.

Đại Sở quy phục?

Đôi mắt Nữ Đế lóe lên, nàng biết, một người chính nghĩa như La công tử, sao có thể chọn đúng thời điểm mấu chốt thiên giới nhiều lần xuống nhân gian, mang đến áp lực to lớn cho nhân gian, không nhất trí đối ngoại mà lại đi thôn tính các vương triều các:

Trong chuyện này chắc chắn có điều mờ ám.

Nữ Đế suy nghĩ, kết hợp với những chuyện xảy ra trên thảo nguyên

Kim Trướng Vương Đình.

Trong đầu Nữ Đế đột nhiên lóe lên một tia sáng.

Nàng đã hiểu!

Công tử La Hồng muốn làm cho tất cả mọi người trong nhân gian đoàn kết một lòng, chung tay kháng địch sao?

Hiện tại nhân gian đã ở ngay bên bờ vực thẳm, có rơi hay không, chỉ trong một cái nháy mắt.

Tương lai, quy tắc vẫn luôn bảo vệ nhân gian sẽ tiêu tan, đến lúc đó, bách tính và sinh linh trong nhân gian sẽ phải đối mặt với toàn bộ lực lượng của các cường giả thiên giới.

Đến lúc đó, nhân tộc nhân gian sẽ có nguy cơ diệt chủng.

Nữ đế hít sâu một hơi, cho nên... La Hồng đang phòng ngừa chu đáo, nói cách khác, dù lưng đeo tiếng ác, cũng muốn chinh phạt, thống nhất nhân gian, muốn toàn bộ mọi người trong nhân gian đoàn kết một lòng?

Nếu không phải từng thấy La Hồng giết chết hai vị thiên tài thiên giới trên thảo nguyên Kim Trướng Vương Đình, Nữ Đế cũng sẽ không cảm thấy La Hồng tính toán như vậy, chỉ cảm thấy đột ngột và kinh ngạc.

Nhưng, ở trên thảo nguyên, La Hồng bất chấp an nguy, giết chết hai vị thiên tài thiên giới, còn phát ra nhiều bảo vật cho các tu sĩ nhân gian nâng cao thực lực.

Hành động tương phản này khiến nữ đế có cảm giác bực tức.

"Thời khắc hiện tại, không phải lúc các thế lực nhân gian tranh đấu lẫn nhau, nhân gian lúc này... cần một người lãnh đạo cường địa, mọi người

phải đoàn kết, không thể có ý kiến riêng rẽ, chỉ có thể đoàn kết nhất trí đối ngoại, trước sự xâm lấn của thiên giới, tìm được một con đường sống!"

Nữ Đế hít sâu một hơi, gương mặt xinh đẹp vô song đầy nghiêm túc.

Nữ Đế tự hỏi lòng, nàng có thể dẫn dắt vương triều Đại Sở sống sót trước sự xâm lược của thiên giới trong tương lai hay không?

Không thể, Nữ Đế không có lòng tin.

Nàng đứng cuối trong danh sách thiên tài, điều này càng khiến nàng không có tự tin.

Nàng không làm được, nhưng La Hồng có thể!

Có lẽ, La Hồng có thể dẫn dắt vương triều Đại Sở... vượt qua cửa ải khó khăn trong tương lai.

Chương 1018: "Nguyên Nữ Hoàng thiên thu vạn đại, thống nhất"

tam giới!"

Một câu nói của La Hồng khiến tâm trí Nữ Đế đang không ngừng cuộn trào.

Qua hồi lâu.

Nữ Đế nhìn về phía La Hồng, thần phục vương triều Đại La?

Đối với Nữ Đế, thực ra đây cũng không phải chuyện không thể chấp nhận.

Tiếp theo đây, mộ Nhân Hoàng mở ra, Nữ Đế là Bán Tôn nhân gian, nhất định phải đi vào trong đó, mà trong mộ Nhân Hoàng, không biết sinh tử, không ai biết mình có thể sống sót ra ngoài được hay không.

Nếu Nữ Đế nằng chết trong mộ Nhân Hoàng, Đại Sở nhất định sẽ loạn.

Có lẽ đối với bách tính Đại Sở, thần phục vương triều Đại La là một lựa chọn không tồi.

"Đại Sở ta nguyện thần phục Đại La"

"Nguyên nhân tộc mãi mãi hưng thịnh"

Nữ Đế thu kiếm Long Tước, ôm kiếm, khom người nói.

Lời này vừa ra, toàn bộ vương triều Đại Sở đều im bật.

Nữ Đế... Thần phục rồi?

Rất nhiều đại thân Đại Sở vốn phần nộ trong lòng đột nhiên mất tinh thần, bọn họ là mưu thần vương triều Đại Sở, nhìn thông thấu rất nhiều chuyện.

Có lẽ, thần phục Đại La mới là đường lui cho Đại Sở.

"Thần tử vương triều Đại Sở, nguyện thần phục Đại La"

"Nguyên nhân tộc mãi mãi hưng thịnh!"

Đế đô vương triều Đại Sở, từng thần tử, từng tu sĩ, đều chấp tay khom người.

Âm thanh vang vọng trời cao, chấn động vòm trời.

Cảnh tượng này khiến La Hồng ngơ ngác.

Đâu!

Có chuyện gì vậy?

Nữ Đế sao ngươi không phản kháng một chút? Không phần nộ một chút... Tốt xấu gì cũng phải cự tuyệt một chút chứ?

Thẳng thừng lựa chọn chấp nhận như vậy khiến La Hồng không kịp chuẩn bị tâm lý.

Hắn đã chuẩn bị trở thành đại ác nhân rồi, kết quả... Hắn còn chưa kịp nói gì thì vương triều Đại Sở đã dứt khoát cúi đầu.

Dứt khoát đến mức khiến La Hồng có chút mất mát.

Người phản kháng đi!

Người không phản kháng thì làm sao thể hiện được sự khốn nạn của La Hồng ta!

Một chút cảm giác chinh phục cũng không có.

Thế nhưng, sự thật đã định rồi, dưới sự lãnh đạo của Nữ Đế, vương triều Đại Sở bằng lòng gia nhập vương triều Đại La.

"Âm Trọng đế đô vương triều Đại Sở.

Nữ Đế vung tay một cái, ngọc tỷ vương triều bay ra, trọng ngọc tỷ có một chùm sáng khí vận phóng lên tận trời, trên đỉnh đầu mỗi một con dân Đại Sở đều có sức mạnh khí vận lơ lửng, chảy hết vào trong cột sáng khí vận rực rỡ lóa mắt của La Tiểu Tiểu.

"Vậy thì đến bái kiến Nữ Hoàng Đại La đi"

La Hồng nén xuống buồn bực trong lòng, ngồi ngay ngắn trên kiệu Tà Quân, lạnh nhạt nói.

"Bái kiến Nữ Hoàng Đại La"

"Nguyện Nữ Hoàng thiên thu vạn đại, nhất thống tam giới!"

Nịnh bợ là sở trường của các thần tử vương triều Đại Sở, không chút quanh co lòng vòng, bởi vì Nữ Đế Đại Sở thích đơn giản thô bạo, cho nên, nuôi ra một đám thần tử vương triều Đại Sở nịnh bợ một cách thô bạo.

Trong phút chốc, tiếng hô vang lên tận trời.

Mặt La Tiểu Tiểu đỏ bừng, quả nhiên người đọc sách nịnh bợ cũng khác người thường.

Mặt La Hồng đen lại, điều khiển kiệu Tà Quân lướt ngang bầu trời, đi về phía vương triều Đại Chu.

Nữ Đế bay lên không trung, theo sau.

Vương triều Đại Chu.

Thiên tử Đại Chu cũng đã cảm nhận được, lập tức trở về, đương nhiên cũng thấy cảnh tượng Nữ Đế Đại Sở quy phục vương triều Đại La.

Hiển nhiên, tiếp theo sẽ là Đại Chu.

Thế nhưng, kỳ thực thiên tử Đại Chu vẫn có chút không nề.

Thế nhưng, từ xa Nữ Đế đã thấy sắc mặt xoắn xuýt của thiên tử Đại Chu, thở dài một hơi, truyền âm nói: "Chúng ta sắp vào mộ Nhân Hoàng

rồi, ai biết trong mộ Nhân Hoàng sẽ xảy ra chuyện gì?"

"Chúng ta có thể sống sót ra ngoài hay không còn chưa biết, hơn nữa, nhân gian hiện tại đang chịu áp lực rất lớn, tương lai phải chống lại thiên nhân, người cảm thấy người có thể gánh nổi áp lực này sao?"

"Cho nên, người còn đang do dự gì nữa?"

Lời của nữ đế như sấm sét vang lên bên tai thiên tử Đại Chu.

Sắc mặt thiên tử Đại Chu dần trở nên phức tạp, y đã hiểu.

Y đã hiểu ý của công tử La Hồng, cũng hiểu được ý của Nữ Đế.

Thiên tử Đại Chu y quả thực không gánh vác nổi nhiệm vụ chống lại thiên giới, cho nên, quy phục vương triều Đại La mới là lựa chọn tốt nhất.

Cho nên, La Hồng còn chưa mở miệng, lò tạo hóa trên đỉnh đầu thiên tử Đại Chu đã lựa chọn đồ nghiêng.

"Đại Chu nguyện thần phục Đại La"

"Bái kiến Nữ Hoàng Đại La"

"Nguyện Nữ Hoàng thiên thu vạn đại, thống nhất tam giới!"

Thiên tử Đại Chu khom người, quần thần Đại Chu sau lưng y cũng như vậy.

Ngọc tỷ Đại Chu cũng bay ra, khí vận Đại Chu ẩn chứa trong đó đều chảy vào thân thể La Tiểu Tiểu.

Cột sáng khí vận trên người La Tiểu Tiểu như muốn nối liền trời đất.

Theo sự quy phục của Đại Sở và Đại Chu, một nửa khí vận nhân gian đã tập trung trong cơ thể La Tiểu Tiểu, loáng thoáng biến hóa ra thiên địa dị tượng.

Sau đó, La Hồng lại dẫn La Tiểu Tiểu tới Ngô gia.

Tuy Ngô gia không phải một vương triều, nhưng vì là thế lực hàng đầu nhân gian nên cũng có khí vận.

Khi Ngô gia cũng đầu hàng, thần phục vương triều Đại La, trong thiên địa dờn như có hư ảnh nữ hoàng của La Tiểu Tiểu hiện ra.

Đại Chu, Đại Sở, Ngô gia đều đầu hàng một cách dễ dàng.

Mặt La Hồng tức khắc sa sầm, chỉ có thể đổi mục tiêu sang các tiểu quốc.

Mà những tiểu quốc này lại không giống Đại Sở và Đại Chu, rất nhiều tiểu quốc đều bị thiên nhân thống trị.

Thậm chí còn có rất nhiều thiên nhân ẩn nấp trong đó, La Hồng vừa đến thì đều nhón nhào bỏ chạy, hấn đã ghen một cục tức, thẳng thừng ra tay.

Đám thiên nhân nằm vùng trong các tiểu quốc đều chết thảm.

Đôi với tiêu quốc, La Hồng không lựa chọn chính sách dụ dỗ, mà là một đường trấn áp.

Có thiên nhân thì giết, không có thiên nhân thì ép đối phương thần phục.

Từng luồng khí vận hội tụ vào trong thân thể La Tiểu Tiêu.

La Tiểu Tiêu ngồi trên kiệu Tà Quân, gương mặt bụi bặm, tóc bay tán loạn.

"Âm âm!"

Khi tiểu quốc cuối cùng cũng cúi đầu xưng thần trước vương triều Đại La.

Khí vận nhân gian lập tức rung chuyển, hấp dẫn sự quan tâm của các phương.

Chương 1019: Nhân gian thống nhất, khí vận ngưng tụ!

Chùa Vong Xuyên.

Trên mặt phu tử hiện lên ý cười.

Trẻ nhỏ... dễ dạy.

Mặc dù người nắm giữ khí vận không phải La Hồng, thế nhưng nếu La Hồng đã làm nhiếp chính vương thì hiển nhiên những khí vận này cũng không thể tách rời với hắn.

Phu tử hít sâu một hơi, lúc trước số không mang đến cho ông áp lực quá lớn.

Ông không có cách nào bày ra thực lực cường đại để dụ dỗ La Hồng bước lên chính đạo.

Thế nhưng hôm nay, ông đã dùng một phương thức khác khiến La Hồng cam tâm tình nguyện bước lên chính đạo.

Để ánh sáng chính đạo chiếu rọi khắp nhân gian.

Tính kế?

Đây không phải tính kế, đây chỉ là phu tử không đành lòng nhìn thấy một đại tài tại nhân gian lâm đường lạc lối.

Trong cánh đồng băng tuyết.

Từng hư ảnh hiện lên, đội trời đạp đất, vắt ngang thiên địa.

Hư ảnh của các yêu nghiệt hàng đầu thiên giới, Thần tộc Già Lâu, Long tộc Long Quảng, Yêu tộc Đế Thích Nhất, Tiên tộc Bạch Thiên Đăng, Phật tộc Phạm Hỏa dần dần hiện lên.

Bọn họ nhìn chăm chăm chùm sáng vận mệnh to lớn trên vòm trời nhân gian, còn có hư ảnh cô bé hiện ra từ khí vận.

Tất cả đều biến sắc.

"Khí vận nhân gian... sắp quy nhất rồi!"

"Là La Hồng làm sao?"

"Trừ hắn ra còn có thể là ai? Tên điên này, thống nhất nhân gian, khí vận quy nhất, đây là định liệu mạng đánh một trận sao?"

"Trận này thua rồi, nhân gian... sẽ không có cơ hội cứu vãn!"

Các thiên tài trò chuyện.

"Có điều, nhân gian thống nhất, tuy không sinh ra Nhân Hoàng được, nhưng có lẽ sẽ xuất hiện Nhân Vương!"

Tiên tộc Bạch Thiên Đẳng đột nhiên nói.

"Sẽ khiến ý chí Nhân tộc hội tụ về một nơi, trong sách cổ có ghi chép, Nhân tộc là một chủng tộc vô cùng kỳ lạ, bọn họ có thể thích nội đấu, nhưng một khi trên dưới đồng lòng, nhất trí đối ngoại thì sẽ phát huy sức mạnh kinh người."

"Đây cũng là lý do vì sao các Thiên vương thiên giới lại hao tâm tổn sức tạo ra 'cửa phi thăng'; chính là để ly gián Nhân tộc, tiếp dẫn Nhân tộc phi thăng thiên giới, làm Nhân tộc khuất phục dưới sự mê hoặc của trường sinh, không thể một lòng"

Già Lâu lơ lửng, không khỏi cau mày, tên La Hồng này thật sự không thể yên ổn một chỗ một lát nào, bọn họ đều đã định không để ý đến hắn nữa thì hắn lại làm ra hành động khiến bọn họ phải chú ý."

"Thông nhất nhân gian, khí vận quy nhất, nhất định sẽ xuất hiện Nhân Vương, đây không phải tin tức tốt đối với việc ta và các vị tiến vào nhân gian trong tương lai"

"Cho nên, nhất định phải ngăn cản!"

Già Lâu nói.

"Đúng là nên ngăn cản, bản tăng đồng ý" Phật tộc Phạm Hỏa cũng lên tiếng.

Đế Thích Nhất và Long Quảng cũng lần lượt nêu ý kiến.

Bọn họ thống nhất quan điểm, ngăn cản La Hồng hoàn thành ngưng tụ khí vận, phòng ngừa nhân gian xuất hiện Nhân Vương.

Nhân Vương này không phải Nhân Vương về mặt cảnh giới, mà là trụ cột tinh thần được hình thành khi tinh khí thần của Nhân tộc hợp nhất!

Già Lâu chấp tay sau lưng, đứng trên xe chiến màu vàng được kéo bởi sư tử vàng, sư tử vàng rít gào thổi tan tuyết lớn đầy trời.

"Chúng ta không thể không ra tay, nếu không sẽ để cái thứ mặt dày mày dạn như La Hồng bắt lấy cơ hội ra tay với chúng ta, La Hồng có thánh binh thượng cổ, thiên tài tâm thường không đỡ được!"

"Vậy chúng ta đừng ra tay."

"Nhân tộc thích nội đấu, vậy để đám thiên nhân đã vào thiên môn ra tay đi, để bọn họ mở ra 'cửa phi thăng' do các Thiên Vương chế tạo ra, đảo loạn khí vận nhân gian, làm cho khí vận nhân gian khó có thể quy nhất"

"Để 'cửa phi thăng' ra trận đầu tiên, hủy diệt hy vọng của nhân li gian Dừng thiên nhân, kẻ phản bội Nhân tộc đến ngăn cản khí vận Nhân tộc quy nhất."

Già Lâu vừa đề ra ý kiến này đã lập tức có được sự tán thành của tất cả mọi người.

"Âm Sau một khắc, nhóm cường giả Già Lâu không do dự nữa, khí thể phát ra, hóa thành chòm sáng phóng lên tận trời.

Nổi liền thiên môn.

"Nhân gian sắp thống nhất, khí vận sắp ngưng tụ, Nhân Vương sắp xuất hiện!"

"Lệnh cho thiên nhân thiên giới ra tay, mở ra cửa phi thăng, hấp dẫn Lục Địa Tiên nhân gian phi thăng, nhiễu loạn khí vận quy nhất, làm cho Nhân Vương không thể xuất hiện!"

Giọng nói của Già Lâu vang vọng khắp thiên giới.

"Âm Giữa thiên địa, năm cánh thiên môn tầng trời thứ ba lập tức hiện lên.

Có hư ảnh Thiên Vương hiện lên, nhìn xuống nhân gian.

Nhân gian bắt đầu giãy dụa lần cuối cùng rồi sao?

Muốn liều chết đánh một trận trước khi mộ Nhân Hoàng mở ra, quy tắc Nhân Hoàng tiêu tán?

"Được"

Thiên Vương lên tiếng, cho phép kế hoạch của đám Già Lâu!

Lúc thiên nhân trong tiểu quốc cuối cùng bị La Hồng một chương đánh chết.

Dưới máu vàng lả tả, tiểu quốc cuối cùng cũng gia nhập vương triều Đại La.

Một luồng khí vận thoát ra, chảy vào thân thể La Tiểu Tiểu.

Thoáng chốc.

Thiên Địa nổ vang!

Trên vòm trời, hư ảnh Nữ Hoàng Đại La càng lúc càng ngưng tụ thành thật.

Cột sáng khí vận phóng lên trời cao đã được nạp đầy, không ngừng đan xen, đâm thẳng.

Trong thoáng chốc, có một đại ấn màu trắng lơ lửng trong cột sáng khí vận.

Đó là... Nhân Vương ấn!

Vô số bách tính nhân gian đều ngẩng đầu lên nhìn cảnh tượng này.

Tu sĩ nhân gian, các Lục Địa Tiên nhân gian bay lên không trung, kích động vạn phần.

Các Bán Tôn nhân gian như Nữ Đế, thiên tử Đại Chu, Ngô Thanh Hoa, Tiêu Ngũ Lục cũng hít một hơi nhìn cảnh tượng này.

Nhân gian thống nhất, khí vận ngưng tụ!
Nhân Vương ẩn xuất hiện.
Đây là cảnh tượng hoành tráng nhường nào.
Trên chùa Vong Xuyên.

Pháp La đại sư và các tăng nhân chùa Vong Xuyên đều chấp tay hành lễ, tụng niệm Phật hiệu.

Phu tử ngồi xếp bằng dưới pho tượng Đế Thính, thân thể khôi khom, cười nhìn cảnh tượng hoành tráng này của nhân gian.

Trên kiệu Tam Long Tà Quân, thân thể La Tiêu Tiêu tỏa ra ánh sáng vạn trượng, sắp vượt qua ánh sáng chính dương của La Hồng.

Đột nhiên.
La Hồng ngẩng đầu.
Có thể thấy, trên vòm trời, từng cánh thiên môn lơ lửng hiện ra.
Tất cả đều là thiên môn dưới tầng trời thứ ba.

Trong các thiên môn dày đặc bóng người, thân thể như chập chờn giữa khí vận rung chuyển.

Chương 1020: La Hồng định dẫm nát cửa phi thăng sao?

Bỗng nhiên.

Từng vị thiên nhân bước ra khỏi thiên môn.

Trên vòm trời như hiện ra một con đường vắt ngang, có một cánh cửa kỳ dị, cánh cửa lơ lửng hoàn toàn do vàng sáng tạo thành.

Một con đường từ trong cánh cửa trải dài ra, bên kia con đường bên trong cánh cửa là dòng sông sinh mệnh trào dâng, đó là khí tức trường sinh!

Cửa phi thăng!

Đây là cửa phi thăng do cường giả Thiên Vương của thiên giới chế tạo ra!

Sức hấp dẫn khổng lồ mà cánh cửa kia phát ra đã thu hút Lục Địa Tiên nhân gian, khơi gợi khát vọng của Lục Địa Tiên nhân gian đối với trường sinh!

Trên kiệu Tam Long Tà Quân, La Hồng cảm thấy máu trong cơ thể đang xao động, như có một sự dẫn dắt linh hồn nào đó phát ra từ cánh cửa kia.

Tâm trí của rất nhiều Lục Địa Tiên nhân gian cũng đã bắt đầu rối loạn.

Nữ Đế, Ngô Thanh Hoa, thiên tử Đại Chu biến sắc, sắc mặt cực kỳ khó coi! Đó là cánh cửa gì?

Lại muốn cưỡng ép bọn họ gia nhập thiên môn?

Cường giả thiên giới ra tay rồi, đây là sợ khí vận nhân gian quy nhất cho nên mới ra tay ngăn cản?

Hơn nữa, còn có từng thiên nhân bước ra từ thiên môn!

Mỗi một cánh thiên môn đều có mấy chục vị thiên nhân bước ra!

Cộng thêm sự dẫn dắt từ cửa phi thăng, khiến khí vận sắp quy nhất của nhân gian cũng bắt đầu dao động.

Hư ảnh Nữ Hoàng bắt đầu chấn động, Nhân Vương ấn sắp ngưng tụ thành hình lại hiện ra vết nứt.

Vẻ mặt La Tiểu Tiểu hơi có vẻ khó chịu, khí vận rung chuyển cũng sẽ ảnh hưởng tới nàng.

Trong lỗ mũi trắng nõn của La Tiểu Tiểu có máu tươi chảy ra.

Nhưng nét mặt của cô bé vẫn tràn đầy quật cường!

Ánh mắt La Hồng chợt trở nên nghiêm túc.

Dù sao con bé này cũng là muội muội ruột của hã, vốn muốn cho con bé không đau không nhức trở thành Nữ Hoàng Đại La, nhưng bây giờ, áp lực lớn như vậy sẽ khiến con bé đau đớn vạn phần.

La Hồng vươn tay, xoa nhẹ trên đầu La Tiểu Tiểu.

Toàn bộ áp lực, ca thay người gánh.

"Âm?"

Một bước lên trời.

Chợt thấy, La Hồng áo trắng tóc bạc tung bay, đi từng bước về phía cánh cửa phi thăng phóng ra sức hấp dẫn không lồ vắt ngang giữa khung trời!

"Cánh cửa cho tu sĩ nhân gian phi thăng?"

"Nực cười, phi thăng lên thiên giới, từ bỏ xác người, không còn là nhân tộc? Loại phi thăng này... có cần thiết phải tồn tại không?"

La Hồng cười nhạo.

Cánh cửa phi thăng này là do cường giả Thiên Vương tạo ra.

Áp lực kinh khủng đè xuống.

Khiến toàn thân La Hồng bị nhấn xuống, gần như sắp bị ép quay lại nhân gian.

Nhưng La Hồng không bị đè xuống, đại đạo bảy nghìn dặm hiện lên, có đạo hoa bày sắc tỏa sáng rực rỡ, hang trời thánh tà cũng lơ lửng trên đại đạo.

Đó được lực hấp dẫn của cửa phi thăng.

La Hồng bước từng bước đi tới trước cánh cửa phi thăng.

Thậm chí còn vượt qua cửa phi thăng, đạp xuống một bước, dẫm nát cánh cửa.

"Cánh cửa rách nát này cũng xứng tồn tại giữa thiên địa? Nhìn bốn công tử một chân đạp nát đường phi thăng của nhân gian này!"

Muốn La Tiểu Tiểu ổn định trạng thái, muốn làm cho khí vận nhân gian ổn định lại.

Cần phải phá hỏng cánh cửa này!

La Hồng quát lên, khí huyết bùng bùng.

Hã muốn gọi Hư Ảnh Thánh Nhân, sử dụng Thư Sơn Thánh Nhân và Khô Chu Thánh Nhân đạp nát cánh cửa này.

Đáng tiếc, cánh cửa này không phải thiên nhân, Hư Ảnh Thánh Nhân không có phản ứng.

La Hồng cũng hiểu rõ, dựa vào sức mạnh của chính mình thì không thể đạp vỡ cánh cửa này!

Cho nên...

Tâm thần khê động.

Trong biến ý chí.

Sách da người bắt đầu lật trang, loạt xoạt một hồi, lật tới "Trang phục chế"

La Hồng có ba cơ hội phục chế miễn phí!

Không chút do dự.

La Hồng lựa chọn phục chế lão đại Số Không.

Bống chốc!

Bầu trời đột nhiên tối sầm lại, như hắc ám vô tận xâm lấn!

La Hồng đặt chân lên nóc cánh cửa phi thăng, sức mạnh của Số Không cũng tràn vào thân thể hắn.

Dầm mạnh một cái.

Đạp lên cửa phi thăng, một tiếng động thật lớn vang lên, cửa phi thăng chấn động mạnh, sức mạnh kinh khủng rung chuyển, sau một khắc đã hiện đây vết rạn.

Giống như một cước đạp vỡ vòm trời!

Một chân dẫm nát vòm trời!

Một chân dẫm nát đường phi thăng của nhân gian!

Chẳng chịt vết nứt giăng kín trên cửa phi thăng, nhưng mạng nên đan xen chồng chéo bao phủ khắp cánh cửa.

Toàn bộ tu sĩ nhân gian đều đang ngẩng đầu, ánh mắt sáng ngời, hưng phấn tột độ.

Lúc cửa phi thăng xuất hiện, mỗi một vị Lục Địa Tiên đều cảm thấy vô cùng khó chịu, cảm giác linh hồn bị dẫn dắt làm bọn họ cảm thấy như đang chìm sâu vào vũng bùn.

Cửa phi thăng, muốn ép buộc Lục Địa Tiên nhân gian phi thăng lên thiên giới!

Nếu lúc trước Lục Địa Tiên phi thăng lên thiên môn là tự nguyện thì sự xuất hiện của cửa phi thăng chẳng khác nào ép buộc tu sĩ nhân gian hóa thành thiên nhân, sự chống cự mạnh mẽ tràn ngập trong lòng mỗi một Lục Địa Tiên.

Ép buộc như vậy chắc chắn không có ý tốt, chắc chắn mục đích không trong sáng!

Trong quá khứ, thiên nhân là biểu tượng của trường sinh, nhưng dù vậy vẫn có rất nhiều Lục Địa Tiên không muốn phi thăng, mà hôm nay, thiên nhân mất đi năng lực trường sinh tại nhân gian, thậm chí, còn bỏ mạng ở

nhân gian, thiên nhân đã rơi xuống phạm trần từ lâu, không còn cao cao tại thượng.

Cho nên, Lục Địa Tiên cũng không có khát vọng mãnh liệt muốn phi thăng.

Mà sự xuất hiện của cửa phi thăng càng khẳng định suy nghĩ trong lòng bọn họ!

Phi thăng thành thiên nhân chẳng phải chuyện gì tốt!

Cự tuyệt!

Chống cự!

Nay nhân gian đã thống nhất, khí vận quy về một nơi, mà cửa phi thăng xuất hiện hòng ngăn chặn nhân gian thống nhất, không cho khí vận nhân gian hội tụ!

Dưới tình huống như vậy, rất nhiều Lục Địa Tiên đều phát điên, ánh mắt tràn ngập phần nội!

Thế nhưng lực hút của cửa phi thăng khiến bọn họ khốn khổ chống cự, tuyệt vọng tột cùng.

Mà lúc này, La Hồng bỗng xuất hiện.

Bay thẳng lên trời, tiếng chiêm chọc cười nhạo cửa phi thăng vang vọng khắp nhân gian!

Sau đó, La Hồng một bước dẫm lên cửa phi thăng, toàn thân bộc phát ra khí tức kinh khủng, khiến nhân gian tối sầm, một cước đạp xuống, cửa phi thăng hiện lên dày đặc vết nứt!

La Hồng định dẫm nát cửa phi thăng sao?

Bá đạo như vậy?

Trong đồng tuyết cực Bắc.

Hư ảnh của các thiên tài thiên giới Già Lâu, Đế Thích Nhất, Long Quảng hiện lên, nhìn cảnh tượng trên vòm trời.

Chương 1021: Thiên Vương nổi giận!

Kích hoạt cửa phi thăng là quyết định của bọn họ, là thiên tài các tộc, bọn họ biết rõ cửa phi thăng là cái gì, đó là một món vũ khí chuyên dùng để đối phó nhân gian được thiên giới chế tạo ra từ rất lâu.

Một khi cửa phi thăng mở ra sẽ hấp dẫn Lục Địa Tiên nhân gian không ngừng vào cửa phi thăng, rút đi thân người, thay đổi huyết mạch.

Cứ như vậy sẽ nhiều loạn tinh thần các tu sĩ nhân gian, khiến khí vận hỗn loạn.

Sức mạnh nhân gian suy yếu, tăng cường thực lực các tộc trên thiên giới!

Bọn họ đã định dùng cách này để phá hỏng thành quả của La Hồng.

Không sai, trong mắt bọn họ, La Chính định đưa khí vận nhân gian quy về một nơi, đây là một kế hoạch lớn.

Một khi khí vận nhân gian quy về một nơi, tuy chưa chắc đã sinh ra Nhân Hoàng, nhưng có thể sẽ xuất hiện Nhân Vương tượng trưng cho ý chí nhân gian ngưng tụ thành một thể, thống lĩnh nhân gian.

Một khi điều này xảy ra, nhân gian sẽ có năng lực liều chết đánh một trận.

Mà giờ khắc này, sắc mặt Già Lâu và đám yêu nghiệt thiên giới đều đã trở nên vô cùng khó coi.

Trong mắt bọn họ có chấn động, có không thể tin nổi, còn có mấy phần may mắn.

Bởi vì bọn họ thấy La Hồng dẫm chân một cái, giống như đạp vỡ vòm trời, khiến cửa phi thăng hiện đầy vết rạn, những vết rạn này lan tràn dày đặc, có nghĩa rằng cửa phi thăng sắp đổ nát!

La Hồng dám đạp vỡ cửa phi thăng?

Không thể nào!

Đây là bảo vật Thiên Vương các tộc hợp lực ngưng tụ mà thành, tuy các cường giả Thiên Vương không quá độc lòng, nhưng chỉ cần Thiên Vương ra tay thì chắc chắn phải là sản phẩm tốt nhất.

Cửa phi thăng này, có thể coi là thánh binh!

Trên thần binh chính là thánh binh!

Có thể nói, chất lượng của cửa phi thăng cực cao!

Nhưng một món thánh binh như vậy lại bị La Hồng đạp vỡ?

Điều này làm cho các thiên tài đều thấy ớn lạnh.

Bọn họ cảm thấy may mắn, không ngờ La Hồng lại còn có lá bài tẩy như vậy, sức mạnh như vậy!

Nếu La Hồng dùng thánh nhân binh thượng cổ đập nát cánh cửa phi thăng, bọn họ còn có thể tiếp thu, dù sao chất lượng của thánh nhân binh thượng cổ cũng cực cao, là hàng đầu trong các thánh binh!

Thế nhưng, La Hồng không dùng thánh nhân binh mà là một cước đạp xuống, đâm nát cửa phi thăng!

Đây là hành động của quái vật!

Sắc mặt của hai vị thiên tài thiên giới là Long Quảng, Già Lâu đều vô cùng nghiêm trọng.

"Không hổ là yêu nghiệt mạnh nhất nhân gian hiện tại, quả nhiên có con bài chưa lật... Nếu vào mộ Nhân Hoàng, thi triển lá bài này, chúng ta... sợ là không ứng phó nổi, sẽ gặp kiếp nạn lớn!"

"May mà hôm nay đã ép La Hồng tung ra con bài chưa lật này!"

Sắc mặt của hư ảnh Già Lâu và Long Quảng đã nghiêm trọng đến mức cực hạn.

Bọn họ thừa nhận, bọn họ không thể nhìn thấu La Hồng, cho rằng ngoại trừ thánh nhân binh thượng cổ thì hẳn chẳng có gì đáng để sợ hãi, nhưng hiện tại xem ra La Hồng còn giấu lá bài tẩy mà bọn họ không biết!

"Đây là thủ đoạn gì? Dường như khí tức của La Hồng đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất!"

"Luồng khí tức này có chút quen thuộc, hình như là khí cơ của vị cường giả hàng đầu chém giết mấy vị Nguyên Khôi Thiên Tôn trong thiên giới lúc trước!"

"Chỗ dựa của La Hồng, không thể khinh thường!"

Các vị thiên tài càng lúc càng nghiêm túc.

Bọn họ là thiên tài thiên giới, thực lực không tệ, cũng không phải kẻ ngu si, nhìn thông thấu rất nhiều việc.

Bọn họ vào nhân gian, mục đích là để tranh đoạt cơ duyên trong mộ Nhân Hoàng, là quan hệ cạnh tranh lẫn nhau, trước đây bọn họ cũng không xem La Hồng là đối thủ.

Thế nhưng, sau khi La Hồng cho thấy lá bài tẩy và thực lực của mình, bọn họ lập tức hiểu ra, sau khi vào mộ Nhân Hoàng, La Hồng cũng có thể là đối thủ cạnh tranh của bọn họ.

Hơn nữa, La Hồng là Nhân tộc, còn lãnh đạo việc hội tụ khí vận nhân gian, cho nên, một khi La Hồng vào mộ Nhân Hoàng, khả năng hẳn có được truyền thừa của Nhân Hoàng sẽ còn lớn hơn nữa.

Cho nên... bọn họ bắt đầu coi trọng La Hồng.

"Lại có thêm một lý do để giết La Hồng, một khi mộ Nhân Hoàng mở ra, ta phải giết La Hồng trước tiên!"

Long Quảng ngóc cao đầu, chăm chú nhìn La Hồng đập vỡ cửa phi thăng, nói chắc như đinh đóng cột.

Phật tộc Phạm Hỏa cũng nghiêm mặt, chấp tay hành lễ: "A Di Đà Phật, bản tăng cảm thấy có lý, có lẽ... sau khi vào mộ Nhân Hoàng, chúng ta bắt tay hợp tác, giết La Hồng!"

"Được!"

Lần này Già Lâu Thần tộc không hề cự tuyệt, lên tiếng tán thành.

Trong lúc nhất thời, các thiên tài yên tĩnh lại, thế nhưng, thực ra đáy lòng bọn họ đã đạt được một nhận thức chung.

Phục chế sức mạnh Số Không xong, La Hồng chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh mệnh mông tràn vào mỗi một góc ngách trong cơ thể.

Khiến thân thể hần gần như không gánh chịu nổi, muốn nổ tung.

Nhưng đã có kinh nghiệm từ đợt trước, La Hồng không quá mức giật mình.

Hần quát lên một tiếng, đập xuống, sức mạnh phục chế Số Không duy trì không được lâu lắm, chỉ có một phút.

La Hồng hần... chỉ trở nên cường đại trong một phút.

Trong một phút này, hần muốn làm xong tất cả mọi việc!

Cửa phi thăng dưới chân, vỡ nát cho ông đây!

Sức mạnh Số Không nhập thể, La Hồng cảm thấy tay mình có thể hái được cả sao!

Hần tin tưởng đây cũng không phải sức mạnh thực sự của Số Không, chỉ là sức mạnh thi triển lúc giết chết Nguyên Khôi Thiên Tôn, nhưng đối với La Hồng thì như vậy là đủ rồi.

Đập xuống hết lần này tới lần khác!

Cuối cùng!

Cửa phi thăng vỡ mất một góc.

"âm âm âm..."

Trên vòm trời, ba cánh thiên môn thuộc tầng trời thứ ba nổi lên, Nam Thiên Vương bị phủ tử phong ấn, nên hôm nay chỉ có thể xuất hiện thiên bốn thiên môn.

Hư ảnh của bốn cường giả Thiên Vương xuất hiện sau cánh cửa, có khí tức kinh khủng từ trên vòm trời lan tràn xuống.

"Làm càn!"

Có âm thanh tức giận vang vọng.
Thiên Vương nổi giận!

Chương 1022: Thiên nhân dưới Bán Tôn đều chết ngay tại chỗ.

Như sóng to gió lớn áp xuống La Hồng, muốn ép vỡ hẳn!
Cửa phi thăng chính là cánh cửa các cường giả Thiên Vương chế tạo ra, tuy không phải vật gì quá quan trọng nhưng cũng tượng trưng cho mặt mũi của Thiên Vương!

La Hồng đâm đập cửa phi thăng như vậy chẳng khác nào đâm lên mặt bọn họ!

Cho nên Thiên Vương mới nổi giận!

La Hồng cũng không sợ hãi, nay hẳn có Số Không nhập thể, cảm thấy có thể chống lại trời chống lại đất chống lại không khí!

Ai tới hẳn cũng không sợ!

Thiên Vương thì thế nào?

La Hồng cười dài, lại đâm mạnh một cái.

Một tiếng vang thật lớn!

Tiếng nổ kinh khủng quét ngang tất cả, đây là âm thanh cửa phi thăng bị La Hồng đập vỡ, đám mây hình nấm khổng lồ bùng lên trên biển mây, đất liền cũng nổi lên một đám mây hình nấm, chậm rãi lan tràn.

La Hồng ở giữa trung tâm vụ nổ, giữa năng lực cường đại chấn động khắp nơi, hẳn vẫn bay vút ra ngoài mà không chút thương tích.

Cửa phi thăng biến mất.

Các Lục Địa Tiên nhân gian chỉ cảm thấy tảng đá lớn trong lòng được gỡ xuống.

Không còn cảm nhận được áp lực, không còn bị lôi kéo, ép buộc vào thiên giới.

"âm âm âm..."

Khí vận nhận gian ổn định lại.

La Tiểu Tiểu ngồi trên kiệu Tam Long Tà Quân đã không còn khó chịu nữa, nàng ngẩng đầu, ánh mắt rạng rỡ nhìn chằm chằm La Hồng bước ra từ vụ nổ kinh khủng, chỉ cảm thấy trong lòng yên ổn không gì sánh được.

Trong mắt nàng, bóng lưng La Hồng cực kỳ to lớn, che mưa chắn gió cho nàng!

Nữ Đế, Thiên Tử Đại Chu, Ngô Thanh Hoa cũng thở phào một hơi.

Áp lực cửa phi thăng mang đến cho bọn họ thực sự quá lớn.

Bọn họ biết La Hồng thống nhất nhân gian, khí vận quy nhất là để tu sĩ nhân gian có thể trên dưới một lòng khi bị thiên giới chèn ép trong tương lai.

Cho nên, bọn họ cũng không hy vọng khung cảnh nhân gian thịnh thế này bị phá hủy.

Vô số khí vận ổn định phóng lên cao.

Dần dần, vết rạn xuất hiện trên Nhân Vương ấn biến mất, hoàn toàn ổn định.

"Âm Trọng hư không.

La Hồng mặt mày bình tĩnh, dẫm nát cửa phi thăng xong lại rảo bước nhẹ nhàng bước ra từ trong vụ nổ kinh hoàng.

Có sức mạnh của Số Không hộ thể, khiến La Hồng không sợ năng lượng kinh khủng khi cửa phi thăng nổ tung, nhưng năng lượng kinh khủng hình thành từ vụ nổ của cửa phi thăng cũng khiến trên mặt La Hồng hiện lên vẻ kinh ngạc.

Hắn về tới kiệu Tam Long Tà Quân, áo trắng không dính một hạt bụi, mà thể nhân nhìn hắn lại chỉ có thể nhìn thấy một vùng tối tăm, một vùng tối tăm không bao giờ kết thúc!

La Hồng vươn tay cầm lấy Nhân Vương ấn, chỉ cảm thấy vận khí thiên địa đều đang trào dâng ở bên trong.

Tu sĩ nhân gian kích động vạn phần, cảm giác thân thuộc bỗng trĩu dậy, cảm giác này hết sức mạnh mẽ, khiến bọn họ không đành lòng nổi mà quỳ xuống.

La Hồng cũng không để ý tới bọn họ, quét mắt nhìn, tầm mắt dừng lại trên người các thiên nhân bước ra từ thiên môn.

Cứ một thiên môn thì có mấy chục thiên nhân đi ra, mà trên vòm trời, thiên môn san sát, số lượng nhiều thiên nhân như vậy, khí tức họ tạo ra như muốn rung chuyển trời đất.

Nếu không có hành động vĩ đại đập cửa phi thăng của La Hồng thì thực sự quá mức chấn động, thời khắc này, tu sĩ nhân gian hẳn phải đang lo lắng áp lực kinh khủng mà đám thiên nhân này mang lại!

La Hồng quét mắt nhìn các thiên nhân, cười xùy một tiếng.

Thiên nhân?

Kinh nghiệm quái mà thôi.

Đang làm thiên nhân không làm, lại muốn trở thành vật cho nhân gian đánh lấy kinh nghiệm.

Trong lòng La Hồng hiểu rõ, kẻ phái mây thiên nhân này và khiên của phi thăng xuất hiện hẳn là đám thiên tài thiên giới bị hấn đòn tới cánh đồng tuyết ở Cực Bắc.

Cái đám ấy chưa bao giờ muốn cho hấn sống yên ổn.

Chỉ là, bọn họ phái đám thiên nhân luôn co đầu rút cổ trong thiên môn đi vào nhân gian, thật ra lại giúp La Hồng một việc lớn!

Hiện nay, thứ nhân gian cần nhất là kinh nghiệm quái!

"Tù bỏ xác người, phản bội Nhân tộc, thay đổi huyết mạch, nay còn nghe lệnh ngoại tộc, làm hại nhân gian, các ngươi... là tội đồ của Nhân tộc!"

La Hồng cầm Nhân Vương ấn, uy nghiêm tột đỉnh, như quân lâm thiên hạ.

Dứt lời, sức mạnh Số Không còn dư lại trên người mười giây lập tức bắn ra.

Kích hoạt Nhân Vương ấn.

Đánh mạnh một phát.

"Rầm rầm rầm!"

Toàn bộ thiên nhân bước ra từ thiên môn đều biến sắc.

Chợt thấy, vòm trời nhân gian bị một chiếc ấn khổng lồ che lấp, hầu như mỗi một vị thiên nhân đều bị sức mạnh của chiếc ấn bao phủ.

"Không"

"Chúng ta sai rồi!"

"Tha mạng!"

Thiên nhân biến sắc, bọn họ quay đầu, định chạy trốn về thiên môn.

Thế nhưng, áp lực mà Nhân Vương ấn phóng ra khiến tất cả thiên nhân ở đây đều mất đi dũng khí di chuyển.

Bọn họ muốn trở về thiên môn, nhưng không làm được!

Chỉ có thiên nhân Bán Tôn mới có thể thoát khỏi áp lực của Nhân Vương ấn.

Thế nhưng, dù thiên nhân Bán Tôn có thể thoát khỏi trói buộc thì cũng không kịp trở về thiên môn nữa rồi!

"Phù phù phù!"

Nhân Vương ấn áp xuống.

Thoáng chốc.

Thân thể các thiên nhân đều bị nghiền nát, trên trời cao, từng chùm máu vàng bắn ra tung tóe.

Như pháo hoa vàng xán lạn!

Rực rỡ lóa mắt!

Khiến các tu sĩ nhân gian hoa mắt mê muội.

Trong thiên địa vang lên tiếng hét thảm của cường giả Bán Tôn, từng vị thiên nhân Bán Tôn gào lên thê lương, thân xác bọn họ bị Nhân Vương ấn nghiền nát phân nửa, áp lực kinh khủng ẩn chứa trong Nhân Vương ấn khiến máu thịt bọn họ không thể khôi phục.

Khí vận trên đại đạo của bọn họ lập tức bị Nhân Vương ấn rút cạn.

Thiên nhân dưới Bán Tôn đều chết ngay tại chỗ.

Mà thiên nhân Bán Tôn đều bị thương nặng hấp hối!

Hết thấy đều xảy ra trong mười giây ngắn ngủi! Trong chớp mắt, nhanh đến mức không kịp nhìn rõ!

"Ầm ầm!"

Bầu trời hóa thành màu vàng sáng chói, chỉ còn lại màu vàng mênh mông vô tận!

Vô số máu tươi màu vàng bay lả tả, đây không phải máu vàng thiên địa dị tượng, mà thực sự là máu thiên nhân!

Những thiên nhân bị hủy diệt thân thể, trút xuống máu tươi màu vàng!

Chương 1023: Nhân Vương chính nghĩa nhất bảo vệ nhân gian!

Vào giờ khắc này, từ các tu sĩ nhân gian đến thiên tài thiên giới trong cánh đồng tuyết ở Cực Bắc đều hoảng sợ biến sắc.

Trong nháy mắt đã tàn sát được nhiều thiên nhân như vậy, còn đánh trọng thương đông đảo Bán Tôn.

Có thể làm được sao?

Dù Thiên Tôn ra tay cũng chưa chắc đã làm được như vậy!

Nhóm cường giả Già Lâu, Long Quảng hít sâu một hơi, lá bài tẩy của

La Hồng còn đáng sợ hơn tưởng tượng của bọn họ rất nhiều!

La Hồng cũng hơi tiếc nuối, quả nhiên, loại bỏ đám thiên nhân bước ra từ thiên môn đã là cực hạn rồi?

Không thể giết sạch cả đám Bán Tôn kia nữa?

Nhưng mà...

Thật ra như vậy cũng đủ rồi.

Đừng có chuyện gì cũng tự mình làm.

La Hồng suy nghĩ một chút, cảm Nhân Vương ấn nhuộm máu vàng, đứng lẳng lẳng trên kiệu Tam Long Tà Quân, thản nhiên nói: "Tu sĩ nhân gian ở đâu?"

Bên dưới.

Các bán tôn Nữ Đế, Ngô Thanh Hoa, Thiên Tử Đại Chu lập tức phản ứng kịp.

Hô lên: "Có!"

Các Lục Địa Tiên La gia, La Tiểu Bắc, La Hậu, ông cụ La gia, Trần Thiên Huyền cũng nhưng phẫn lên tiếng: "Có!"

Các Lục Địa Tiên hội tụ về đây như Tề Hồ, Sở Hiên cũng hưng phấn tột độ, hô lên.

La Hồng hài lòng gật đầu, nhân gian như vậy mới là nhân gian bùng bùng sức sống.

La Hồng cảm Nhân Vương ấn trong tay, từ từ vung lên, không hề nhiều lời, chỉ một chữ.

"Giết!"

Tiếng hô lớn bỗng chốc vang dội khắp nhân gian.

La Hồng nói "giết" chính là giết đám thiên nhân Bán Tôn sống tạm bợ giữa thiên địa, đám Bán Tôn không bị Nhân Vương ấn tiêu diệt.

Những bán tôn này đều bị thương nặng, đại đạo nứt vỡ, khí vận trong đại đạo cũng đã bị hấp thu.

Nói là hấp hối cũng không quá.

Tu sĩ nhân gian đều thở gấp.

Bọn họ hiểu mục đích của La Hồng, một vị thiên nhân Bán Tôn, đây chính là một phần thưởng to lớn!

Giết thiên nhân Bán Tôn, lấy được phần thưởng, đủ để giúp bọn họ phá cảnh!

Trong lúc nhất thời, ý chí chiến đấu của tu sĩ nhân gian dâng lên sục sôi, như khiên thiên địa được phủ lên một lớp máu tươi!

Sắc mặt những Bán Tôn rơi trên mặt đất đều tái nhợt, khó coi đến cùng cực, sợ hãi đến cùng cực.

Nhìn tu sĩ nhân gian lao tới từ bốn phương tám hướng, nhìn họ như nhìn miếng mồi béo bở, có một sự sợ hãi từ lòng bàn chân dâng lên tận đỉnh đầu.

Trong nháy mắt, từng vị thiên nhân Bán Tôn rơi xuống mặt đất đều bị vây đánh, bị các cường giả nhân gian dẫm đạp!

Tiếng gào thét thảm thiết vang vọng khắp mặt đất.

Mâu vàng không ngừng lan tràn khắp bầu trời nhân gian.

Ngày này, mưa máu màu vàng trút xuống không ngừng.

Ngày này, là ngày tàn của thiên nhân!

Mà trên đỉnh đầu La Hồng, mây vàng ban thưởng hội tụ như một đại dương rộng lớn.

Như thể một mình La Hồng chống lên một biển mây màu vàng.

Cánh đồng tuyết Cực Bắc.

Tĩnh lặng như chết.

Thần tộc Già Lâu, Long tộc Long Quảng, Phật tộc Phạm Hỏa, Yêu tộc Đế Thích Nhất, Tiên tộc Bạch Thiên Đăng, yêu nghiệt hàng đầu các tộc đều im bật.

Trong lòng bọn họ đều có một luồng hơi lạnh đang bắt đầu trào lên.

Bọn họ hoảng hốt, hình ảnh trong mắt bọn họ dường như vẫn là cảnh tượng vô số thiên nhân bị ấn Ma Vương tiêu diệt.

Bên tai vang vọng tiếng hét thảm thê lương của từng vị thiên nhân!

Nhân gian này... thay đổi rồi!

Khí vận nhân gian quy nhất, không ngăn được nữa!

Điều khiến bọn họ cảm thấy áp lực nhất là mây vàng ban thưởng khổng lồ trên đầu La Hồng.

"Phần thưởng quy tắc khổng lồ như vậy, nếu La Hồng luyện hóa toàn bộ, sợ là có thể bước lên Tôn Cảnh?"

Có thiên tài thiên giới thì thâm.

Nhưng Già Lâu Thần tộc lại nghiêm mặt nói: "Nếu La Hồng lựa chọn tự mình luyện hóa thì không sao, bởi vì một người luyện hóa quá nhiều phần thưởng quy tắc thì hiệu quả của phần thưởng quy tắc sẽ càng ngày càng yếu, phần thưởng quy tắc to lớn như vậy, phần lớn sẽ bị lãng phí"

"Thế nhưng, chỉ sợ La Hồng sẽ phân phát phần thưởng quy tắc này cho cả thiên hạ!"

Nghe xong lời này, các yêu nghiệt hàng đầu như Long Quảng, Phạm Hỏa, Đế Thích Nhất cũng biến sắc.

"Phân phát cho cả thiên hạ? Lấy Nhân Vương ấn?"

Giờ khắc này, rốt cuộc bọn họ cũng hiểu mục đích của La Hồng.

Bọn họ cũng hiểu gọi một đám thiên nhân đi quấy rối La Hồng là hành vi ngu xuẩn cỡ nào.

Đúng là tự dâng âm áp cho nhân gian!

Đám thiên nhân kia bị giết, phần thưởng quy tắc mà bọn họ biến thành, cũng đủ để thực lực của các tu sĩ nhân gian nâng cao một cách hoàn chỉnh!

Đâu!

Bọn họ nghìn tính vạn tính cũng không tính được mục đích của La Hồng lại là mang cả nhân gian cùng nhau nâng cao tu vi!

"Tính sai rồi... La Hồng này được gọi là người chính nghĩa nhất nhân gian, quả nhiên danh bất hư truyền!"

"Thảo nào Vân Thái Thương lại nói La Hồng... có tư chất thành hoàng!"

Xa xa.

Trên đỉnh đầu La Hồng có mây vàng ban thưởng khổng lồ, trong tay cầm Nhân Vương ấn, đứng trên kiệu Tam Long Tà Quân uy nghiêm vô song, như quân lâm thiên hạ.

Nhìn xuống nhân gian, ngắm nhìn cánh đồng tuyết Cực Bắc.

La Hồng như thấy được đám thiên tài thiên giới đang im bật, khẽ nhếch miệng.

Đây là nụ cười động lòng.

Trong cánh đồng tuyết Cực Bắc, cảm giác nguy cơ trong lòng từng vị thiên tài thiên giới đang không ngừng dâng lên!

Rốt cuộc khi nào mộ Nhân Hoàng mới mở ra?

Bọn họ sợ mộ Nhân Hoàng còn chưa mở ra, đám thiên tài thiên giới bọn họ đã bị đổi thành một nhóm người khác.

Nhân gian, thật nguy hiểm!

Chùa Vọng Xuyên.

Phu tử cười tươi như hoa.

Nhìn lên vòm trời, La Hồng cầm Nhân Vương ấn trong tay, hào quang vạn trượng, phu tử cười thoải mái, vuốt ve chòm râu, cảm động đến nghẹt mũi.

Ông quá vất vả.

Cuối cùng ông cũng thành công dụ dỗ La Hồng đi lên con đường Nhân Vương!

Cuối cùng cũng có một đệ tử đi lên chính đạo, để ánh sáng chính đạo chiếu rọi khắp nhân gian!

Phu tử cười xán lạn, nhân gian thật đáng giá!

Nhưng chẳng mấy chốc nụ cười trên mặt phu tử đã dần dần biến mất.

Nhìn mây vàng ban thưởng khổng lồ trên đỉnh đầu La Hồng, thở dài.

Lần này, nhân gian thống nhất, khí vận quy nhất, đúng là một kỳ tích lớn.

Thế nhưng, một lần giết chết nhiều thiên nhân như vậy, hội tụ nhiều mây vàng ban thưởng như vậy, đây cũng là một kích thích to lớn đối với sức mạnh quy tắc nhân gian.

Sợ là quy tắc Nhân Hoàng không trụ được bao lâu nữa.

Mộ Nhân Hoàng... có lẽ, không ẩn giấu được nữa.

Chương 1024: Tam giới, sắp thay đổi rồi!

La Hồng dời mắt khỏi cánh đồng tuyết Cực Bắc.

Tiếp theo mới là đoạn cao trào, là mấu chốt tăng cường sức mạnh nhân gian.

Phần thưởng quy tắc trên đầu hần càng lúc càng nhiều, nhưng hần biết, phần thưởng càng nhiều thì hiệu quả sau khi luyện hóa lại càng yếu.

Phương thức tốt nhất là chia phần thưởng này cho tất cả mọi người.

Trên thực tế, giết các thiên nhân Bán Tôn bị trọng thương, tu sĩ nhân gian cũng được ban thưởng, nhưng dù sao người khiến đám thiên nhân bán tôn này bị thương nặng cũng là La Hồng, cho nên càng nhiều mây vàng ban thưởng trên đỉnh đầu La Hồng.

La Hồng cười cười.

Tiêu hóa những phần thưởng này trước rồi tính, còn đám thiên tài thiên giới trong cánh đồng tuyết Cực Bắc thì ngày tháng còn dài.

Cho dù giết bọn họ thì hiệu quả của mây vàng ban thưởng cũng không lớn.

Nước nhỏ chảy dài, từ từ sẽ đến!

"Âm Toàn thân La Hồng tỏa ra hào quang vạn trượng, cầm Nhân Vương ấn trong tay, đi lên từng bước.

Trên mặt đất, các tu sĩ nhân gian hội tụ!

Bọn họ nhìn chăm chăm La Hồng bước thẳng lên trời bằng ánh mắt cuồng nhiệt, trong lòng có một ngọn lửa đang bắt đầu bốc lên.

Sự cường đại của thiên giới khiến các tu sĩ nhân gian tuyệt vọng.

Thế nhưng sự mạnh mẽ của La Hồng đã mang lại hy vọng cho bọn họ.

Mây vàng ban thưởng không lồ như vậy có lẽ sẽ đưa La Hồng trở thành cường giả Tôn cảnh đầu tiên trong nhân gian vượt qua thập cảnh!

Nhưng mà, trong lúc ai nấy đều đang mong chờ.

Mọi người đột nhiên kinh ngạc!

Chợt thấy Nhân Vương ấn trong tay La Hồng bay lên thật cao, bỗng hóa thành một thanh kiếm.

Nhân Vương ấn là do khí vận hóa thành, có thể hóa thành hàng vạn binh khí. Lúc này, nó hóa thành một thanh kiếm, La Hồng vung kiếm về phía mây vàng ban thưởng, hành động này khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc, đại ra.

Không chỉ tu sĩ nhân gian đại ra mà ngay cả các cường giả trên thiên giới nhìn xuống nhân gian cũng ngây dại!

La Hồng muốn làm gì?

Nhân Vương nhân gian muốn làm gì?

Quy tắc này chính là quy tắc của Nhân Hoàng, Nhân Vương vừa hình thành đã muốn chém quy tắc Nhân Hoàng?

Đại nghịch bất đạo như vậy sao?

"Phập!"

La Hồng vung kiếm Nhân Vương, kiếm khí dâng cao tám nghìn dặm, cắt mây vàng quy tắc ban thưởng giống như cắt một miếng bánh to lớn.

"Nữ Đế Đại Sở, trấn thủ vương triều Đại Sở tại nhân gian, huyết chiến thiên nhân, bảo vệ ngàn vạn bách tính, được liệt vào danh sách thiên tài, tranh phong với thiên tài thiên giới, nữ trung hào kiệt, luận công ban thưởng!"

"Thưởng vạn dặm mây vàng quy tắc! Mong Nữ Đế không ngừng cố gắng, tiêu diệt thiên tài thiên giới!"

La Hồng cao giọng nói, âm thanh vang vọng.

Nữ Đế cầm kiếm Long Tước, ngây người.

Không chỉ nàng mà toàn bộ nhân gian đều sửng sốt, đều ngừng thở, ngoác nhìn La Hồng cắt một khối mây vàng khác rồi luận công ban thưởng.

Phần thưởng lớn như vậy... La Hồng nói nhường là nhường?

Phải biết rằng, mây vàng ban thưởng có thể giúp người ta đột phá cảnh giới, lúc này, La Hồng phải mượn mây vàng ban thưởng này để đột phá Tôn cảnh mới đúng!

Trong phút chốc, Nữ Đế cũng không biết làm sao.

"Nữ Đế, nhận phần thưởng"

La Hồng đứng lặng trong hư không, nhú mày, quát lớn.

Âm thanh vang dội, như sấm sét đùng đùng!

Trong lòng Nữ Đế run lên.

Nàng hiểu rồi!

Nàng hiểu ra tất cả rồi!

Vương triều Đại Sở quy phục Đại La, ban đầu trong lòng Nữ Đế còn có chút chưa thích ứng, dù sao nàng thống trị vương triều Đại Sở nhiều năm như vậy, nay lại chấp tay dâng lên, sao có thể không chút khúc mắc?

Mà hôm nay, nàng đã hiểu, La Hồng thống nhất nhân gian là để hội tụ Nhân Vương ẩn, chia cắt mây vàng ban thưởng, tăng cường thực lực cho tu sĩ nhân gian!

Mục đích của La Hồng là vì nhân gian!

Hào hùng nghĩa hiệp!

Trong lòng nữ đế đảo động, xấu hổ vì khúc mắc trong lòng.

Lúc này nàng mới hiểu được hành động chính nghĩa của công tử La Hồng!

"Thần, bái tạ Nhân Vương!"

Ngay cả Nữ Đế tính cách lạnh nhạt cũng muốn rơi nước mắt, nhưng nàng nhin được, hét lên một tiếng, phần thưởng quy tắc lập tức lao tới.

Giờ khắc này, toàn bộ nhân gian đã hoàn toàn sôi trào, bùng nổ "Nhân Vương đại nghĩa! Nhân Vương vạn vạn tuế! Nhân tộc mãi mãi hưng thịnh!"

Từng vị tu sĩ đều cất giọng hoan hô!

Nhân Vương chính nghĩa nhất bảo vệ nhân gian!

Thiên Tử Đại Chu với lò Tào Hóa trên đỉnh đầu cũng mặt mày đỏ bừng.

Thì ra là thế, đây là nguyên nhân La Hồng muốn Đại Chu quy phục sao?

Đại nghĩa như vậy, quả thực chấn động lòng người!

Hành động như vậy có thể sánh ngang với thánh hiền!

Trong hư không, La Hồng nghe tu sĩ nhân gian gọi mình là Nhân Vương thì lập tức run lên, như bị sét đánh!

"Bồn công tử không phải Nhân Vương, là nhiếp chính vương Đại Lat"

"Nhân Vương là Nữ Hoàng Đại La ta!"

La Hồng nghiêng răng nghiêng lợi, cao giọng nói.

Đây là sự quật cường cuối cùng của hần!

Nhưng không ai nghe lời hần, tiếng hoan hô bên dưới vang lên hết đợt sóng này đến đợt sóng khác.

La Hồng thầm khóc trong lòng, tuy hần đã từ bỏ danh vọng tội ác nhân gian, chuyển sang chiến đấu vì danh vọng tội ác thiên giới.

Thế nhưng nghe được tiếng ca ngợi vang vọng trời đất khắp nhân gian này, trong lòng hần vẫn rất khó chịu, như đâm vào tim vậy!

"Dh ập là "Phập!"

La Hồng cắn răng, nén nước mắt, từng kiếm chém xuống mây vàng ban thưởng!

Đôi mắt tràn đầy sát khí nhìn chằm chằm vào thiên môn trên thiên giới.

Sớm muộn gì cũng sẽ tàn sát sạch sẽ thiên giới, tìm về tội ác đã từng mất đi! Bằng không... hần lỗ nặng!

"Thiên Tử Đại Chu nghe ban thưởng!"

"Kỳ Lâm Kiếm Tiên Ngô Thanh Hoa nghe ban thưởng!"

"Hóa Long Kiếm Trần Thiên Huyền nghe ban thưởng!"
"Đào Hoa Trạng Nguyên Lý Tu Viễn nghe ban thưởng!"

La Hồng chém xuống từng đám mây ban thưởng!
Hào hùng nghĩa hiệp!
Trong cánh đồng tuyết Cực Bắc.
Các thiên tài thiên giới hít vào một hơi.

Quả nhiên!

Bọn họ đoán đúng rồi!

La Hồng thực sự có thể cưỡng lại sức mê hoặc của quy tắc ban thưởng,
phân phát cho toàn thiên hạ!

Cho dù là đối thủ của La Hồng, giờ khắc này bọn họ cũng phải cảm
thán khôn nguôi, kính nể trong lòng!

Thế nhưng, bọn họ cũng hiểu một điều.

Nhân gian có Nhân Vương này...

Tam giới, sắp thay đổi rồi!

Chương 1025: La Hồng không trở về Tắc Hạ Học Cung.

Từng đám mây vàng ban thưởng bị La Hồng chém xuống.

Những Bán Tôn nhân gian như Lý Tu Viễn, Nữ Đế, Thiên Tử Đại Chu, Ngô Thanh Hoa đều chiếm được mây vàng ban thưởng khổng lồ, những mây vàng ban thưởng này không thể giúp tu vi của bọn họ đột phá giới hạn thập cảnh của nhân gian, bước vào Tôn cảnh.

Nhưng lại đủ cho tu vi Bán Tôn của bọn họ nâng cao một bước, thậm chí có thể bước vào cực hạn Bán Tôn, chạm tới trình độ ngưng tụ hang trời.

Đây là một trận cuồng hoan, toàn bộ tu sĩ nhân gian đều đang điên cuồng.

Về sau, La Hồng lạnh lùng yên tĩnh lại, cầm kiếm Nhân Vương trong tay, chém xuống từng đám mây vàng.

La Hồng không mở miệng nhắc tới tên họ nữa, tu sĩ nhân gian đều có thể đi lên lĩnh thưởng.

Mây vàng ban thưởng lớn như vậy nhanh chóng bị La Hồng chia nhỏ đến không nhỏ được nữa, bởi vì phần mây vàng ban thưởng còn dư lại đều thuộc về La Hồng, không chém được nữa.

Khi vị Lục Địa Tiên nhân gian cuối cùng thu được phần thưởng, cả nhân gian đều rơi vào bầu không khí điên cuồng.

"Nhân Vương muôn năm! Nhân tộc mãi mãi hưng thịnh!"

Đây là lời hoan hô của mỗi người ở đây, đều đang cơ ngạo La Hồng.

Đối mặt với cái này, sắc mặt La Hồng sa sầm đáng sợ, trong lòng như đang rỉ máu, nhưng hắn chỉ có thể thầm an ủi mình, hắn làm cho nhân gian trở nên cường đại, thiên giới biết được tin tức này sẽ càng thêm khó chịu.

Hắn đang lót đường cho danh vọng tội ác trên thiên giới!

Giống như trồng dưa được dưa, hạt giống gieo xuống hôm nay, ngày khác sẽ thu được dưa hấu vừa đỏ vừa ngọt!

"Tất cả những người được bản vương ban thưởng mây vàng, nếu ngày khác dám phản bội nhân gian, bản vương sẽ đích thân chém hắn thành tám mảnh! Rút linh hồn luyện thành tà ảnh!"

La Hồng nói với vẻ cay nghiệt.

Hắn muốn dùng cái này để ảnh hưởng tới thanh danh như mặt trời ban trưa của mình.

Nhưng các cường giả vẫn vô cùng phấn khích, căn bản không ai để ý tới uy hiếp của hắn.

Tế luyện tà ảnh?

Sao Nhân Vương có thể biết những tà pháp này được?

"Cẩn tuân Nhân Vương giáo huấn!"

"Chúng ta sinh ra làm người, đời đời kiếp kiếp làm người!"

Mọi người hô to.

Từng Lục Địa Tiên, từng tu sĩ nhân gian đều tỏ ra nghiêm túc, thậm chí còn lập lời thề.

Cho nên vòm trời nhân gian như có kiếp lôi cuộn cuộn, như đang hưởng ứng lời thề của người tu hành trong nhân gian.

"Âm Khí tức khắp nhân gian đang dâng trào, nguyên khí thiên địa đều trở nên nồng nặc tới cùng.

Khí vận nhân gian vốn rời rạc, nhưng giờ khắc này đã trở nên vô cùng ổn định.

Cảnh tượng này lọt vào mắt đông đảo cường giả thiên giới, khiến vẻ mặt bọn họ đều trở nên nghiêm trọng.

Bốn cánh thiên môn trên tầng trời thứ ba treo lơ lửng, sâu trong thiên môn có tồn tại vĩ đại vô song, có thể trấn áp một giới, cũng đang thông qua thiên môn, nhìn xuống nhân gian.

Có lẽ nhân gian đã không còn dễ đối phó như trước nữa.

Bởi vì tu sĩ nhân gian đã đoàn kết một lòng.

Nhân gian trước kia mặc dù có phụ tử, nhưng các cường giả thiên giới cũng chẳng thèm để ý, bởi vì tuy phụ tử là vô địch nhân gian, nhưng cũng không ngăn được các Lục Địa Tiên phi thăng, cho nên, một khi quy tắc nhân gian sụp đổ, một phụ tử, không ngăn được thiên giới!

Mà hôm nay, cả Nhân tộc đều đã buộc vào thành một sợi dây thừng, cảm giác này... không tốt chút nào!

Khiến các cường giả thuộc các tộc lớn trên thiên giới đều nhớ tới Nhân tộc bách chiến bách thắng trong quá khứ.

Thời điểm đó, dưới sự dẫn dắt của Nhân Hoàng, nhân tộc trấn áp các tộc trên Thiên giới, trấn áp các tộc địa ngục, thống nhất tam giới, khiến tam giới đều trở thành lãnh thổ của hoàng triều.

"Nhân Vương La Hồng..."

Đằng sau Thiên Môn nguy nga rộng lớn, bốn tộc Thần, Phật, Yêu, Long đều dời mắt, miệng thì thầm cái tên này.

Lần đầu tiên Thiên Vương bốn tộc coi trọng cái tên này.

Huyện An Bình, Đông Sơn.
Tắc Hạ Học Cung.

Lý Tu Viễn lần thứ ba giải phóng từ trạng thái niết bàn, hoa đào sau lưng lay động chấp chờn, trong tay cầm cành đào, phần thưởng quy tắc La Hồng phân cho y, y không cự tuyệt.

Chủ yếu là y nhìn lướt qua danh sách thiên tài, tên trên danh sách vẫn không có gì thay đổi, điều này khiến y cảm nhận được áp lực và nguy cơ.

Nếu theo trình tự tu hành bình thường, y có thể vượt qua không ít thiên tài trong bảng danh sách, thế nhưng, tuyệt đối không có sức thống trị.

Cho nên y không cự tuyệt mây vàng phần thưởng này, cũng không có lý do gì để cự tuyệt.

Hiện tại, mộ Nhân Hoàng sắp mở ra, đây không phải lúc dễ sĩ diện, bằng không, nếu là quá khứ, Lý Tu Viễn y sao có thể nhận lấy của bố thí như vậy?

Lý Tu Viễn y đường đường là nhị tiên sinh của Tắc Hạ Học Cung, còn cần tiểu sư đệ La Hồng nuôi dưỡng?

Lý Tu Viễn ngồi xếp bằng trên sân học cung, bắt đầu luyện hóa mây vàng ban thưởng.

Thực ra không chỉ riêng y, toàn bộ Lục Địa Tiên nhân gian sau khi thu được mây vàng ban thưởng thì đều lập tức khoanh chân luyện hóa.

Còn những tu sĩ dưới Lục Địa Tiên không có mây vàng phần thưởng, nhưng đều tập trung xung quanh cường giả luyện hóa mây vàng, trong quá trình luyện hóa sẽ có sức mạnh quy tắc rò rỉ ra, những sức mạnh rò rỉ này cũng đủ cho bọn họ ăn một bữa no nê.

Cho nên, toàn bộ nhân gian bỗng trở nên yên tĩnh.

La Hồng không trở về Tắc Hạ Học Cung.

Tuy mây vàng quy tắc mệnh mạng trên đỉnh đầu hắn đã bị phân phát rất nhiều, thế nhưng, giết Long Hà, giết một vị thiên tài Thần tộc, lại giết nhiều thiên nhân như vậy, La Hồng đã hội tụ được rất nhiều mây vàng quy tắc.

Dù đã phân phát nhiều mây vàng quy tắc như vậy, La Hồng vẫn còn lại rất nhiều phần thưởng.

Hắn cũng phải bắt đầu luyện hóa rồi.

La Hồng thậm chí không để La Tiểu Tiểu trở về vương triều Đại Lạp mà điều khiển kịệu Tam Long Tà Quân bay về phía cánh đồng tuyết Cực Bắc.

Gió tuyết đầy trời.

Tiếng rỗng ngậm xé rách hư không, nổ tung từng mảnh hoa tuyết.

Áo trắng lay động, đeo mặt nạ Tà Quân, tóc bạc phát phơ giữa gió tuyết.

Uy áp Bán Tôn kinh khủng tràn ngập khắp thiên địa.
Kiệu Tam Long Tà Quân dừng lại bên ngoài cánh đồng tuyết Cực Bắc.
Cột khí vận đầy ắp dồi dào trên người La Tiểu Tiểu như muốn chói mù
mắt đám thiên tài thiên giới trên cánh đồng tuyết Cực Bắc!

Chương 1026: Đây là hình thức ban đầu của hang trời?

Trong cánh đồng tuyết Cực Bắc.

Chín mươi vị thiên tài thiên giới bị La Hồng bức ép rời khỏi Kim Trương Vương Đình đều đã hiện lên giữa không trung.

Từng đôi mắt xuyên thấu qua gió tuyết, dừng lại trên kiệu Tam Long Tà Quân.

Thần tộc Già Lâu, Yêu tộc Đế Thích Nhất, Tiên tộc Bạch Thiên Đăng, hư ảnh yêu nghiệt các tộc đều cũng hiện lên, nhìn chăm chăm La Hồng.

Tên này muốn làm gì?

Trong mắt các thiên tài đều hiện lên vẻ khó hiểu.

La Hồng chỉ nở nụ cười, không ngó ngang tới bọn họ, bắt đầu luyện hóa phần thưởng quy tắc trên đỉnh đầu.

Hắn muốn xem bản thân không ngừng trở nên mạnh mẽ, có thể thu hút một vài thiên tài đến tập kích giết hắn hay không.

Nếu có thể thì đúng là quá tốt, giết chúng rồi đưa đi nuôi tu sĩ nhân gian!

Đây cũng là lý do vì sao La Hồng đưa cả La Tiểu Tiểu tới cùng, hiện La Tiểu Tiểu hội tụ vô số khí vận nhân gian, khiến khí vận quy về một mối, trở thành Nhân Vương.

Trước đây vì hạt giống khí vận nhân gian mà Hạ Vô Cực đã nhìn không được mà ra tay với La Tiểu Tiểu, điều này chứng tỏ La Tiểu Tiểu có sức hấp dẫn cực lớn đối với cường giả thiên giới.

Cho nên, La Hồng muốn xem có thể hấp dẫn đám thiên tài trong cánh đồng tuyết Cực Bắc ra tay hay không.

Đương nhiên La Hồng cũng sẽ không để La Tiểu Tiểu gặp nguy hiểm, hắn đặt một ý chí vào việc tu hành, ý chí còn lại thì bám vào thân thể La Tiểu Tiểu.

Nếu có cường giả tấn công thì sẽ lập tức phát động, lập tức triệu hồi Hư Ảnh Thánh Nhân, lấy Thánh Nhân Thư Sơn và Khô Chu ra!

Cho nên, an nguy của La Tiểu Tiểu vẫn được bảo đảm!

Hành vi kiêu ngạo của La Hồng đã chọc cho các thiên tài trong cánh đồng tuyết Cực Bắc không nén nổi tức giận.

Đây không phải hành vi của con người!

"Quá kiêu ngạo... Quá ngang ngược!"

"Thiên tài thiên giới chúng ta có bao giờ chịu thua thiệt như 1" vậy "Cảm giác La Hồng đang giễu cợt chúng ta... Đường như hẳn đoán được chúng ta không dám ra tay!"

Rất nhiều thiên tài phần nộ truyền âm không ngớt.
Long Quảng lơ lửng trên cánh đồng tuyết Cực Bắc, cao cao tại thượng, tài năng tột đỉnh.

Hai thiên tài Long tộc đã bỏ mạng, Long Quảng hận La Hồng thấu xương, nhưng hẳn ta cũng biết, La Hồng giống trống khua chiêng như vậy là đang gài bẫy bọn họ.

Một khi ra tay chắc chắn sẽ bị La Hồng giết chết, trở thành mây vàng ban thưởng.

Bi kịch của Long Uyên và Long Hà còn sờ sờ trước mắt.

Thân tộc Già Lâu lạnh lùng nhìn lướt qua, hạ lệnh cho các thiên tài Thân tộc không được ra tay.

Các yêu nghiệt khác cũng như vậy.

Bọn họ không ngốc, bọn họ đoán được mục đích của La Hồng, sẽ không ra tay giết hẳn.

Bọn họ đang chờ đợi mộ Nhân Hoàng mở ra.

Hôm nay cứ để La Hồng kiêu ngạo, chờ mộ Nhân Hoàng mở ra rồi... cứ để mà xem!

Đến lúc đó, La Hồng còn kiêu ngạo được nữa hay không?

Lúc đó... sẽ là ngày chết của La Hồng!

Một khi bước vào mộ Nhân Hoàng, bọn họ không cần phải áp chế tu vi, trực tiếp giải phóng tu vi, bước vào cảnh giới Thiên Tôn, dù La Hồng có lá bài tẩy thì cuối cùng cũng sẽ chết trong tay bọn họ Cho nên, điều bây giờ bọn họ cần làm là nhẫn nhịn!

Mặc kệ La Hồng khiêu khích như thế nào, bọn họ cũng không thể mắc bẫy!

Tên La Hồng này thừa kế sự thâm độc của phu tử!

Cánh đồng tuyết Cực Bắc, cuồng phong gào thét, gió tuyết xốc lên mù mịt.

Trong cánh đồng băng tuyết, giữa trời đất lạnh giá, từng vị thiên tài ngồi xếp bằng trên núi tuyết, nhìn chăm chăm La Hồng bên ngoài cánh đồng tuyết với vẻ cảnh giác tột độ.

La Hồng cũng không để ý tới bọn họ.

Hắn bắt đầu tập trung tu hành.

Đám thiên tài này ra tay là tốt nhất, không ra tay thì thôi, hấn cũng không để bụng.

Chỉ ít, ở đây nhìn chằm chằm đám thiên tài này sẽ bớt đi rất nhiều áp lực cho các tu sĩ nhân gian!

Khóe miệng La Hồng khẽ nhếch, tiến vào trạng thái tu hành.

Mây vàng ban thưởng to lớn bị La Hồng luyện hóa!

"âm âm âm..."

Sức mạnh quy tắc hóa thành năng lượng chảy tràn vào trong cơ thể La Hồng.

Kiểu Tam Long Tà Quân là ghế ngồi La Hồng tiêu phí ba trăm vạn tội ác mới đổi được, đương nhiên không chỉ có công hiệu làm màu, trên kiệu còn có trận pháp kỳ dị, có thể hỗ trợ tu hành!

Phần lớn năng lượng quy tắc đầu chảy vào trong hang trời của La Hồng.

Ngoài cánh đồng tuyết, dị tượng nổi lên.

Đó là hang trời thánh tà của La Hồng.

Hai màu vàng đen đan xen, hang trời phát ra sức hút kinh khủng, như một cái động không đáy, không ngừng hút sức mạnh quy tắc trong mây vàng.

Chỉ cảnh tượng này đã hấp dẫn sức chú ý của các thiên tài trong cánh đồng tuyết.

"Đây là hình thức ban đầu của hang trời?"

"La Hồng này... Quả nhiên yêu nghiệt, có thể sớm ngưng tụ hình thức ban đầu của hang trời thì đều là yêu nghiệt! Trên thiên giới, nhóm thiên tài hàng đầu như Già Lâu, Long Quảng đều đã ngưng tụ hang trời từ khi đạt tới cửu cảnh!"

"Sớm ngưng tụ hang trời thì thế nào? Quan trọng là chất lượng của hang trời! Nếu chất lượng hang trời không được thì có ngưng tụ sớm cũng chẳng phải chuyện gì tốt"

"Căn cứ vào độ dài đại đạo có thể dung nạp, hang trời được chia làm bốn cấp... Tính theo sao, yếu nhất là hang trời bình thường, chỉ có thể dung nạp dưới ba vạn dặm đại đạo."

"Thứ hai là hang trời tiểu thiên, có thể dung nạp dưới mười vạn dặm đại đạo."

"Cường đại nhất là hang trời đại thiên, có thể dung nạp hơn mười vạn dặm đại đạo!"

"Mà trên hang trời đại thiên là hang trời vô thượng, chỉ xuất hiện trong sách cổ, nghe đồn có thể dung nạp trăm vạn dặm đại đạo."

Các thiên tài đều đang trò chuyện qua lại.
Bọn họ thật sự tò mò hang trời của La Hồng là hang trời cấp độ nào, bởi vì bây giờ còn chưa nhìn ra, dù sao, ngay cả đường đạo đạo của La Hồng còn chưa hoàn tất!
"âm âm âm!"

La Hồng tu hành khiến dị tượng liên tục xuất hiện, thánh quang và tà quang đang không ngừng dâng trào, hủy diệt và sinh sôi đang lan tràn.
Yêu nghiệt Phật tộc Phạm Hỏa mở mắt, hư ảnh dày đặc khắp không trung.

Chương 1027: "Mộ Nhân Hoàng... cuối cùng vẫn không giấu

được."

Hắn ta cảm thán một tiếng: "Nền tảng hang trời của người này, sinh diệt lưu chuyển, một khi thành hình, chắc chắn là hang trời đại thiên..."

Hang trời đại thiên... đó là tồn tại cấp độ sánh ngang với các yêu nghiệt thiên giới như bọn họ!

Hang trời có thể dung nạp hơn mười vạn dặm đại đạo!

Có Phạm Hỏa lên tiếng, các thiên tài thân giới đều trở nên tĩnh lặng.

Hang trời đại thiên?

Có thể sao?

Nhân gian mười vạn năm qua không phải không có yêu nghiệt sớm ngưng tụ nền tảng hang trời, thế nhưng, nói chung cũng chỉ ngưng tụ ra hang trời tiểu thiên mà thôi.

Mà hôm nay, Phạm Hỏa lại nói La Hồng ngưng tụ ra hang trời đại thiên, trong hoàn cảnh ác liệt như này của nhân gian mà có thể ngưng tụ ra hang trời đại thiên, không hổ mang danh yêu nghiệt!

Nhóm cường giả Già Lâu, Đế Thích Nhất, Bạch Thiên Đẳng đều bay lên cao, nhìn chăm chăm vào La Hồng đang tu hành.

Bọn họ lạnh mặt, biểu cảm đều trở nên nghiêm trọng.

Thật sự là hang trời đại thiên!

Mặc dù chỉ là hình thức ban đầu, nhưng cũng đã cho thấy sự yêu nghiệt của La Hồng.

"Một khi vào mộ Nhân Hoàng, nhất định phải giết La Hồng!"

Năm yêu nghiệt các tộc lên tiếng lần nữa, càng thêm kiên định ý tưởng phải giết La Hồng ngay sau khi vào mộ Nhân Hoàng!

Trong hang trời thánh tà, Hư Ảnh Thánh Nhân khẽ nhúc nhích, phát ra cảnh cáo.

La Hồng mở mắt ra.

Nguy hiểm?

Đến từ đám yêu nghiệt thiên giới kia sao?

Đám yêu nghiệt thiên giới này có thể mang đến cảm giác nguy hiểm cho La Hồng?

Hiển nhiên, hắn là trong tay đám yêu nghiệt này còn có con bài chưa lật!

"Một khi mộ Nhân Hoàng mở ra, vào mộ Nhân Hoàng, đám yêu nghiệt Già Lâu, Phạm Hỏa khôi phục chiến lực thiên tôn, chắc chắn sẽ giết mình"

La Hồng nở nụ cười.

Nhưng hắn cũng không thềm đề ý.

Mộ Nhân Hoàng mở ra, một hồi gió tanh mưa máu là chuyện không thể tránh khỏi.

Hơn nữa, La Hồng ngăn chặn trước cánh đồng tuyết Cực Bắc, cũng đã không cần gì mặt mũi nữa rồi.

La Hồng cũng không tin chờ khi mộ Nhân Hoàng thực sự xuất hiện, đám thiên tài thiên giới này sẽ không bước chân ra khỏi cánh đồng tuyết.

Đến lúc đó... La Hồng hắn sẽ đẩy lên gió tanh mưa máu trước tất cả!

La Hồng nhắm mắt tiếp tục tu hành.

Hang trời hấp thu năng lượng, sau đó nhanh chóng ngừng hấp thu, vẫn là hình thức ban đầu của hang trời, chưa viên mãn!

La Hồng cũng cảm thấy ghen hòng, cái thứ hang trời rác rưởi này, hấp thu nhiều năng lượng thế rồi mà vẫn chưa viên mãn, người là cái động không đáy sao?

Đổi thành Ma kiếm tiểu tử thì đã ọi ra rồi ấy chứ.

Hang trời bài xích năng lượng, La Hồng bèn dùng năng lượng còn lại để mở rộng đại đạo.

Đại đạo của La Hồng cũng là một tên vua dạ dày, cần năng lượng mênh mông vô tận.

Bởi vì đại đạo của La Hồng đã rộng tới vạn dặm!

Đại đạo như này, đúng là quái vật!

Ngay khi đại đạo của La Hồng hiện ra giữa hư không như một dị tượng, sắc mặt các thiên tài trong cánh đồng tuyết Cực Bắc đều trở nên khó coi, ai nấy đều kinh ngạc ồ lên!

Lẽ nào đại đạo này không dài được?

Sao lại năm ngang?

Qua rất lâu, bọn họ mới phản ứng kịp... đại đạo của La Hồng nói rộng vạn dặm!

Đâu!

Đồ thần kinh!

Ai rảnh đi nói rộng đại đạo?

Phải biết mở rộng đại đạo, năng lượng cũng chẳng được tăng cường là bao, cho nên trong mắt các thiên tài, La Hồng chỉ là rảnh quá không có chuyện gì làm!

La Hồng bắt đầu dùng phần mây vàng còn thừa lại không ngừng mở rộng đại đạo.

Chớp mắt một cái, vài ngày đã trôi qua, sau khi dùng hết phần thưởng, La Hồng lại mở rộng ngàn dặm đại đạo, ngưng tụ một đóa đạo hoa bảy màu, mà đại đạo của hắn đã dài tám nghìn dặm.

Hiện tại La Hồng đã là Lục Địa Tiên bát cảnh.

"Rầm rầm rầm!"

Trong mấy ngày toàn bộ nhân gian an tĩnh tu luyện, trên vòm trời nhân gian không ngừng xuất hiện dị tượng!

Có rất nhiều tu sĩ nhất phẩm phá cảnh ngưng tụ đạo hoa trở thành Lục Địa Tiên.

Có rất nhiều tu sĩ, đạo đạo phá cảnh.

Nữ đế thét lên một tiếng, ngưng tụ ra đóa đạo hoa thứ mười, đại đạo vạn dặm, mười đóa đạo hoa tại Nàng bức chân vào Bán Tôn cực hạn!

Ngô Thanh Hoa cũng vậy, vô số kiếm khí gào thét quay cuồng quanh thân ông.

Dưới sự trợ giúp của mây vàng phần thưởng mà La Hồng ban cho, Bán Tôn nhân gian đều tiến thêm một bước!

Không chỉ như vậy.

Trần Thiên Huyền cũng trở thành Lục Địa Tiên cửu cảnh, ngày phá cảnh, có long cốt khổng lồ vắt ngang vòm trời.

La Tiểu Bắc là võ tu, lấy tôi luyện thân thể làm chủ chốt, trước đây có máu rồng của Thiên Tôn và để tôi luyện thân thể, sau lại có máu của thiên tài Thần Tộc cộng thêm phần thưởng quy tắc đề đột phá.

La Tiểu Bắc ngưng tụ Thất Văn Võ Tiên Giáp, cũng hoàn thành tôi luyện thân thể lần thứ bảy, ngoại trừ La Hồng, ông là người đạt kỷ lục khai sáng Võ Tiên Đoán Thể cao nhất.

Cũng nhờ vào đoán thể mà thực lực của La Tiểu Bắc cũng bước vào cảnh giới Lục Địa Võ Tiên cửu cảnh!

Tổng thể thực lực của nhân gian được tăng cường cực lớn!

Lúc tất cả mọi người luyện hóa xong mây vàng ban thưởng mà La Hồng phân phát.

Bầu trời nhân gian bỗng biến sắc!

Vô số sức mạnh quy tắc như sôi trào, không ngừng đan xen, không ngừng đập vào hư không.

Khí tức uy nghiêm tràn ngập, bị thương vô tận bao phủ khắp thiên địa.

Thậm chí ngay cả thiên giới cũng đang rung chuyển, địa ngục nổ vang.

Chùa Vong Xuyên.

Dưới pho tượng Đế Thích.

Sắc mặt phu tử ngẩn ra, lo lắng ngẩng đầu, nhìn về phía bí cảnh Học Hải.

Một tiếng thở dài náo nê lan tràn khắp đỉnh núi Vô Lượng.

"Mộ Nhân Hoàng... cuối cùng vẫn không giấu được."

Tiếng thở dài này của phu tử chứa quá nhiều cảm xúc.

Dưới thân phu tử, núi Vô Lượng đang chấn động, có tiếng cười lạnh như băng từ dưới chân núi truyền tới.

"Quy tắc đang dao động, mộ Nhân Hoàng mở ra rồi!"

"Lão thất phu, ngươi trấn áp bốn vương chẳng được bao lâu nữa!"

"Đợi khi quy tắc nhân gian tiêu tán, bốn vương phá vỡ phong ấn, không còn sức mạnh quy tắc hỗ trợ, ngươi làm sao đấu với bốn vương? Một ngón tay của bốn vương là đủ bóp chết ngươi! Cho ngươi tan xương nát thịt!"

Đây là giọng nói của Nam Thiên Vương đang bị trấn áp.

Nghe vậy, phu tử chỉ cười, bóp nát lão phu?

Lão phu... rất mong chờ.

Phu tử nhích mông, phong ấn dưới thân kiên cố, yên tĩnh lại, ông tiếp tục đọc sách thánh hiền, lạnh nhìn mây cuộn mây tan.

Chương 1028: Còn có thể quay về từ cái chết?

Tắc Hạ Học Cung.

Trong bí cảnh Học Hải đột nhiên có nước biển màu vàng trào dâng còn cuộn!

Từng pho tượng các đời phụ tử hóa thành tia sáng, từ sân Học Cung lao về bí cảnh Học Hải, bọn họ vốn muốn trấn áp bí cảnh Học Hải, nhưng không áp nổi nữa.

Tượng phụ tử lần lượt bắn ra!

Sau một khắc, trong bí cảnh Học Hải có một tấm bia đá cực kỳ cổ xưa mọc lên từ nước biển!

Từng pho tượng phụ tử các đời đều tỏ ra cung kính trước tấm bia mộ này.

Trên bia mộ, một chữ cũng không có, trơn tru nhẵn bóng, thế nhưng, chỉ cần nhìn vào nó thì sẽ có cảm giác như có vô số dòng chữ được khắc lên trên, có mộ văn to lớn nổi lên, kê ra công lao, thành tựu và huy hoàng khiến người ta tôn thờ của Nhân Hoàng từ mười vạn năm trước!

Mộ Nhân Hoàng!

Xuất hiện rồi!

Trên sân Học Cung.

Lý Tu Viễn giật mình một cái, y vẫn chưa hoàn thành niết bàn lần thứ ba, nhưng trên một đóa hoa đào đã có ba đốm lửa niết bàn được châm đốt.

Lý Tu Viễn thu hoa đào lại, vạt áo trên người bị thổi bay tán loạn.

Y xoay người, phất tay một cái.

"Đệ tử Học Cung nhanh chóng rút lui khỏi Tắc Hạ Học Cung"

Nói là làm liền.

Lý Tu Viễn dứt lời, bóng dáng các đệ tử Tắc Hạ Học Cung lập tức qua lại nườm nượp, chẳng mấy chốc đã xuất hiện dưới chân núi Đông Sơn.

Lý Tu Viễn chấp tay sau lưng, thông thả bước chân ra khỏi Tắc Hạ Học Cung.

Vươn tay nâng một cái.

Lòng ngực đề hử, phong thái ngời ngời, nâng cung điện trên đỉnh Đông Sơn trong lòng bàn tay.

Nâng lên tận trời.

"âm âm âm!"

Trong bí cảnh Học Hải, khí cơ kinh khủng không ngừng khuếch tán.

Tất cả mọi người trong nhân gian đều cảm thấy trong lòng chấn động!
Cánh đồng tuyết Cực Bắc.
Toàn bộ thiên tài thiên giới đều mở mắt.
Gió tuyết bị ánh mắt của bọn họ phá tan!

"Mộ Nhân Hoàng!"

Tất cả thiên tài chấn động trong lòng, sau một khắc, vui sướng tột độ bắt đầu trào dâng!

Mộ Nhân Hoàng... mẹ nó cuối cùng cũng xuất hiện!

Bọn họ không cần uất nghẹn vì bị La Hồng ngăn chặn trong cánh đồng tuyết Cực Bắc, giữa băng tuyết lạnh giá này nữa.

"âm âm âm!"

"Ha ha ha ha! Cuối cùng chúng ta cũng có thể rời khỏi cái nơi quỷ quái này rồi!"

Cả đám thiên tài thiên giới mừng rỡ cười lớn.

Ngoài cánh đồng tuyết Cực Bắc.

La Hồng ngồi ngay ngắn trên kiệu Tam Long Tà Quân, từ từ mở mắt, quay đầu lại nhìn về phía Tắc Hạ Học Cung.

Trong ánh mắt hiện lên vẻ nghiêm trọng.

"Mộ Nhân Hoàng..."

"Mộ Nhân Hoàng của Nhân tộc thượng cổ?"

Trong lòng La Hồng có một nghi hoặc rất lớn.

Tồn tại như Nhân Hoàng, là cường giả Hoàng Cảnh, cường đại tuyệt đối, lại có thể trấn áp tam giới, rốt cuộc khủng bố tới mức nào?

Nói bất tử bất diệt cũng không quá đáng, cường giả như vậy có thể bị năm tháng mài mòn tới chết sao?

Nhân hoàng cường địa như vậy, bị ai giết?

Ai lập mộ Nhân Hoàng?

Tại sao mười vạn năm sau, mộ Nhân Hoàng lại xuất hiện?

La Hồng có rất nhiều nghi hoặc.

Đương nhiên, hắn cũng không miệt mài theo đuổi những nghi hoặc này.

Hắn đứng lên trên kiệu Tam Long Tà Quân.

Duổi người.

Trong cánh đồng tuyết Cực Bắc.

Đám thiên tài thiên giới bị La Hồng vây chặn đều lần lượt hành động!

Hóa thành từng tia sáng lao vút ra khỏi băng tuyết, bọn họ muốn tới Tắc Hạ Học Cung, đi vào mộ Nhân Hoàng!

La Hồng nhắm mắt.

Đám thiên tài này... phấn khích thật đấy.

Nhưng có lẽ bọn họ đã quên, nhân gian hiện tại chính là sân nhà của La

Hồng hân!

Giơ tay lên, chỉ nhẹ một cái.

Xa xa.

Một vị thiên tài Long tộc tài cao vọt vọt đang hưng phấn tột độ.

Những ngày bị La Hồng vây chặn trong cánh đồng tuyết khiến bọn họ bức bối chết mất!

"Âm?

Gã đạp xuống một bước, vô số băng tuyết đổ sụp.

Một ngọn núi tuyết bị dẫm nát!

Nhanh hơn bất cứ ai khác!

Đột nhiên!

Vị thiên tài Long Tộc tài cao chót vót này bỗng ngẩn ra, cái bóng của gã ngơ ngậy, một mớ đen kịt lẫn lộn xuất hiện dưới chân gã.

"Râm!

Bước chân không kịp dừng, bóng đen bị dẫm nổi Tan tành!

Vị thiên tài Long tộc tài cao chót vót này bỗng lạnh thấu tâm can!

Vui quá hóa buồn!

Chỉ cảm thấy cảnh tượng này... có vẻ quen quen!

Không chỉ gã mà các thiên tài Long tộc sau lưng đều đờ người, bởi vì ngay khi lao ra khỏi cánh đồng băng tuyết, bọn họ cũng dẫm vỡ một cái bóng đen...

Xa xa.

Ánh mắt La Hồng chợt lóe lên ánh nhìn sắc bén!

Tiếng hét thảm vang lên từ trong miệng La Hồng.

"Tiểu Địch! Người chết thảm quá!"

"Còn có Tiểu Sở, Tiểu Cung, Tiểu Ngô! Các người cũng chết quá thảm!"

Tiếng hét thảm vừa dứt.

Cả đám thiên tài đột nhiên sồn tóc gáy!

Bắt đầu là gã thiên tài Long tộc tài cao chót vót kia rú lên một tiếng đầy

thảm thiết, sau đó liền bị Thư Sơn và Khô Chu của Thánh Nhân chôn vùi!

Hang trời vỡ nát, đạo đạo sụp đổ!

Mưa máu gió tanh cuồn cuộn nổi lên!

Trước khi chết gã thiên tài Long tộc này chỉ cảm giác cái tên Tiểu Địch có vẻ quen tai đến mức khắc cốt ghi tâm!

Tiêu Địch...

Tiểu Địch?

Rốt cuộc là vị anh hùng hảo hán nào?

Từng bóng người nối tiếp nhau nổ tung.

Âm thanh thê lương nổ vang trên khung trời.

Lại là công thức quen thuộc!

Lại là mùi vị quen thuộc!

Cái tên La Hồng kia lại áp dụng chiêu cũ!

Rất nhiều cường giả thiên tài thiên giới cảm giác được mộ Nhân Hoàng mở ra, muốn chạy tới khu vực có mộ Nhân Hoàng, giờ khắc này, mặt mày bỗng sa sầm!

Khi gã thiên kiêu Long tộc tài cao chói vọt chạy nhanh nhất chỉ còn lại một cỗ thi thể, toàn bộ thiên kiêu đều lạnh toát cả người, cái lạnh lan tràn từ lòng bàn chân cho tới đỉnh đầu.

La Hồng lại tới rồi!

Tiểu Địch quen thuộc... lại xuất hiện!

Rất nhiều thiên tài thiên giới đều thầm chửi trong lòng, đậu!

Không phải Tiểu Địch đã chết rồi sao?

Còn có thể quay về từ cái chết?

Mấy vị thiên kiêu không cẩn thận dẫm nát tà ảnh đều biến sắc, thân thể đang chạy nhanh của bọn họ bỗng chốc khựng lại.

Bọn họ đỡ người, La Hồng lại không để ý tới bọn họ.

Vừa gào thét thảm thiết vừa ra đòn!

Chương 1029: Ai giết ai còn chưa biết đâu

Thư Sơn Thánh Nhân, Khô Chu Thánh Nhân, hào quang vạn trượng, nhắm thẳng vào từng bị thiên kiêu mà nện xuống.

Giết trước rồi tính!

Hắn đã chờ cơ hội này quá lâu!

Hôm nay, La Hồng đã từ bỏ danh vọng tội ác của nhân gian, đặt hết mục tiêu vào thiên giới, hắn muốn cho sinh linh thiên giới cảm nhận được ác ý tràn ngập từ đại ác nhân La Hồng đến từ nhân gian.

Cho nên, ra tay với đám thiên tài các tộc có danh tiếng cực lớn tại thiên giới này tuyệt đối không sai!

"Âm Đại đạo đồ nát, hang trời vỡ tan!

La Hồng mượn thánh nhân binh thượng cổ, liên tục giết chết hai vị thiên kiêu.

Một vị là Long tộc, một vị là Yêu tộc!

Ai bảo hai người này chạy nhanh nhất!

"Âm Trong cánh đồng tuyết Cực Bắc.

Khí cơ kinh khủng phóng ra, hư ảnh xuất hiện, tràn ngập thiên địa.

Long tộc Long Quảng run rẩy toàn thân, cảm thấy lúc này trời băng đất tuyết cũng không lạnh bằng cái lạnh trong tim!

Vì sao?

Vì sao lại là Long tộc?

Vì sao La Hồng nguoi lại không bỏ qua cho thiên tài Long tộc?

Có thù oán gì?

Long Quảng thật sự phẫn nộ!

Gió tuyết đảo lộn, trong mắt như có một ngọn lửa đang thiêu đốt!

Chủ quan quá rồi!

Không ngờ La Hồng lại làm khó dễ vào đúng lúc này!

Lúc nào không chọn lại chọn đúng một khắc trước khi mộ Nhân Hoàng mở ra để làm khó dễ, giết chết thiên tài thiên giới!

Đây là chuyện bọn họ không thể nào ngờ tới!

Chủ yếu là không ngờ La Hồng lại làm ra chuyện không biết xấu hổ như vậy! Đây là việc mà con người làm được sao?

Gì mà Tiểu Định, gì mà Tiểu Cung, đây đều là cái cớ để hắn ra tay mà thôi!

Long Quảng đè nén cơn giận kinh khủng, tới nhân gian chuyên này đã có quá nhiều thiên tài Long tộc bỏ mạng!

Nhiều đến mức ngay cả gã cũng không còn đường rút lui, nếu không cách nào đoạt được truyền thừa trong mộ Nhân Hoàng, sau này trở về Long tộc trên thiên giới, sợ rằng sẽ phải chịu đựng cơn giận lôi đình của Thiên Vương Long tộc.

Mấy thiên tài này đều là hy vọng tương lai của Long tộc, đều có cơ hội chứng đạo thành Vương cảnh, chết một người là một tổn thất to lớn.

Cái chết bi thảm của Long Uyên và Long Hà lần trước đã khiến Thiên Vương Long tộc bất mãn về gã, mà hôm nay, lại một thiên tài Long tộc ngã xuống!

Long Quảng thật sự muốn học máu, La Hồng... nhất định không bỏ qua cho gã sao?

Gã nhất định phải giết chết La Hồng!
Bằng bất cứ giá nào!

Yêu tộc Đế Thích Nhất cũng nổi giận, lúc trước thiên kiều Yêu tộc cũng chưa có ai bỏ mạng, nhưng giờ đã bị La Hồng giết mất một vị.
Điên rồi!

Đây là đánh giá của Đế Thích Nhất về La Hồng!

Đế Thích Nhất cũng rõ ràng, có lẽ La Hồng cũng biết một khi mộ Nhân Hoàng mở ra, vào mộ Nhân Hoàng rồi, các yêu nghiệt thiên giới Già Lâu, Long Quảng sẽ khôi phục chiến lực thiên tôn, sẽ không dễ dàng để La Hồng sống tiếp.

Bọn họ nhất định sẽ ra tay với La Hồng, cho nên, La Hồng định giết chết một phần thiên kiều thiên giới ngay tại nhân gian!

Đám yêu nghiệt Già Lâu, Phạm Hỏa, Bạch Thiên Đăng cũng hiện lên.

Bọn họ quát lên một tiếng, khiến đám thiên kiều các tộc còn đang hưng phấn bình tĩnh lại, tập trung vào một chỗ, hóa thành một dòng nước lũ lao vút về phía mộ Nhân Hoàng.

"La Hồng... Người làm vậy chẳng có chút ý nghĩa nào cả..."

Phật tộc Phạm Hỏa lên tiếng, niệm tụng Phật hiệu, trách trời thương dân.

La Hồng thu hồi thi thể thiên kiều Long tộc và Yêu tộc, đứng giữa gió tuyết, áo trắng phật, hờ hững nhìn thoáng qua Phật tộc Phạm Hỏa.

Thật ra hãn cũng không có ý nhằm vào ai, ai chạy nhanh thì người đó chết!

Giết Long tộc cũng không phải cô ý, ai bảo vị thiên tài Long tộc tài năng xuất chúng kia lại chạy nhanh như vậy?

Còn việc Phạm Hỏa nói không có ý nghĩa, hắn cũng chỉ nở nụ cười.

Mộ Nhân Hoàng mở ra trước thời hạn một chút, hiện tu vi của hắn chỉ có bát cảnh, hang trời chưa viên mãn, điều này làm hắn có chút tiếc nuối, hắn vốn muốn nâng cao tu vi lên cực hạn Bán Tôn trước khi mộ Nhân Hoàng mở ra, đến lúc đó, vào mộ Nhân Hoàng, có thể tìm cơ hội đột phá Tôn cảnh!

Tuy nhiên, hắn phát hiện hắn suy nghĩ quá đơn giản.

Hắn giết nhiều thiên tài như vậy, giết nhiều thiên nhân như vậy, đúng là thu được rất nhiều phần thưởng quý giá, nhưng, có thu hoạch thì tất nhiên cũng phải trả giá.

Mộ Nhân Hoàng mở ra trước thời hạn chính là cái giá.

Cho nên, nếu mộ Nhân Hoàng đã mở ra, La Hồng hắn hoặc là không làm hoặc đã làm là làm tới cùng, lại giết thêm một vài thiên tài thiên giới!

Giết được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu, mặc dù thiên giới còn có thể phải thêm thiên tài xuống đây, thế nhưng, nhóm thiên tài xuống đầu tiên nhất định là tinh anh thiên giới!

Về phần thanh danh, La Hồng còn để ý thanh danh sao?

Hắn ước gì thanh danh của mình càng xấu càng tốt!

Tội ác của hắn càng nhiều, đến lúc đó, gọi ra Thiên Ma Bất Diệt Thể hoàn chỉnh, ai có thể đánh một trận với hắn?

Cho nên, nghe được lời Phật tộc Phạm Hỏa nói, La Hồng chỉ cười nhạt một tiếng.

Điều đáng tiếc duy nhất là không có cách nào tiếp tục ra tay.

Nhóm thiên tài tập trung một chỗ, La Hồng muốn giết, khó như lên trời!

Đặc biệt còn có đám yêu nghiệt như Già Lâu, Long Quảng, La Hồng muốn lừa giết đám yêu nghiệt này cũng rất khó khăn.

Bởi vì đám yêu nghiệt này hiển nhiên đều có phương pháp bảo vệ tính mạng.

Dù sao, sau khi La Hồng lấy thánh nhân bình thượng cổ ra dùng, đám yêu nghiệt Già Lâu, Long Quảng vẫn không tỏ ra lo lắng cho lắm, bọn chúng càng sợ La Hồng lành làm gáo vỡ làm môi, không chịu phối hợp mở mộ Nhân Hoàng.

"Cuối cùng mộ Nhân Hoàng cũng sắp mở ra, mộ Nhân Hoàng mới là hy vọng duy nhất của nhân gian, vào mộ Nhân Hoàng, tu sĩ nhân gian mới có

cơ hội bước lên Tôn cảnh... Tương lai, quy tắc Nhân Hoàng tiêu tan, có thể kéo dài hơi tàn dưới sự áp bách của thiên giới"

Phật tộc Phạm Hỏa thân nhiên nói.

Chương 1030: "Trẫm đi chuyến này, quyết chiến vì nhân gian!"

Lời của gã rất có đạo lý, bởi vì mở mộ Nhân Hoàng mới là phương pháp duy nhất để tុ sĩ nhân gian tăng cường thực lực.

La Hồng trở về kiệu Tam Long Tà Quân, trên đỉnh đầu, mây vàng ban thưởng lững thững bay tới.

Hắn đuổi người, xoa đầu La Tiểu Tiểu, thần nhiên nói: "Đương nhiên mộ Nhân Hoàng phải mở ra... Thế nhưng, mở lúc nào, phải xem tâm trạng của bốn công tử"

La Hồng nở nụ cười.

Hắn liếc mắt nhìn đám thiên tài thiên giới, nói: "Bốn công tử không vội, bởi vì chắc chắn các ngươi sốt ruột hơn bốn công tử"

Đám cường giả Già Lâu, Đế Thích Nhất, Long Quảng tức giận hừ một tiếng.

Bọn họ là thiên tài thiên giới, trên thực tế, lần này mộ Nhân Hoàng mở ra cũng là một cơ hội đối với bọn họ.

Nhân Hoàng của Nhân tộc thượng cổ là người mạnh nhất tam giới!

Truyền thừa của Nhân Hoàng, người người mơ ước.

Nếu là ngày thường, nhân gian không có quy tắc hạn chế, một khi mộ Nhân Hoàng mở ra, đám thiên tài chỉ mới ngưng tụ được một cái hang trời như bọn họ lấy đâu ra cơ hội đi vào mộ Nhân Hoàng, lấy đâu ra cơ hội tranh đoạt phần cơ duyên này?

Mộ Nhân Hoàng chắc chắn sẽ bị các chí tôn ngưng tụ ba hang trời, bị cường giả Vương cảnh, Thiên Vương xâm chiếm!

Thậm chí ngay cả một chút cơm thừa canh cặn cũng không có phần cho bọn họ.

Cho nên, đúng như La Hồng suy đoán, quả thực bọn họ sẽ sốt ruột hơn.

Nhìn đám thiên tài thiên giới tập trung một chỗ, sát khí dâng trào, nhìn chằm chằm vào mình.

La Hồng về tới kiệu Tam Long Tà Quân, bắt chéo chân, hai tay dang rộng, khí tràng như núi lớn đè xuống.

Tóc bạc tung bay, hờ hững quét mắt nhìn đám thiên tài thiên giới, cười xùy một tiếng.

Điều khiển kiệu Tam Long Tà Quân rời khỏi cánh đồng tuyết Cực Bắc!

Yêu nghiệt Phật tộc Phạm Hỏa ngồi xếp bằng trên lưng Kim Tượng cấp bậc Bán Tôn, nhìn La Hồng khí thế ngang ngược bá đạo rời đi, thở hắt một hơi.

"Hai cho một Nhân Vương nhận gian đượng thời!"

Long Quảng tỏa ra sát khí cuộn cuộn, sắc mặt Già Lâu cũng nặng nề u ám.

Bọn họ đưa mắt nhìn nhau, đối chọi gay gắt lúc trước đã tiêu tan phần nào.

Trong lúc nhìn nhau, chỉ còn lại sát khí sục sôi: "Vào mộ Nhân Hoàng, liên thủ, giết hắn!"

"Được"

Yêu nghiệt năm tộc đều tán thành.

"Xuất phát, tới mộ Nhân Hoàng!"

Dứt lời.

Thiên tài thiên giới đều xuất phát,

Đương nhiên Long Quảng và Đế Thích Nhất cũng truyền tin về Thiên giới, để Long tộc và Yêu tộc phái thêm một thiên tài hạ giới.

Sắc mặt Long Quảng sa sầm đáng sợ, bởi vì lúc gã truyền tin về, bầu không khí đằng sau Bắc thiên môn yên tĩnh tới đáng sợ.

Ngay cả Thiên Vương vẫn luôn xem trọng gã cũng trở nên trầm ngâm.

Long Quảng biết Thiên Vương Long tộc rất bất mãn với gã, là thủ lĩnh thiên tài Long Tộc, mộ Nhân Hoàng còn chưa mở ra mà đã có ba thiên tài bỏ mạng, vô dụng đến nhường nào!

"ầm ầm ầm!"

Kim Tượng của Phật Tộc lướt qua vòm trời, Hung Cầm của Yêu tộc đang rộng đôi cánh, Hoàng Kim Sư Tử của Thần tộc kéo chiến xa, xé gió là đi...

Thiên tài thiên giới nén xuống cảm xúc trong lòng, chạy về phía Tắc Hạ Học Cung!

Hôm nay, Tắc Hạ Học Cung đã trở thành tiêu điểm chú ý của nhân gian.

Cho dù không phải người tu hành cũng có thể cảm nhận được làn sóng dao động quỷ dị từ phía Tắc Hạ Học Cung truyền tới.

Nhân gian rối loạn, người tu hành và khách giang hồ từ Lục Địa Tiên trở xuống đều đồng loạt lên đường.

Tuy bọn họ biết mình sẽ chẳng thay đổi được gì, nhưng khí vận nhân gian vừa thống nhất, tinh thần tu sĩ nhân gian đều muôn người như một.

Cùng lúc đó.

Các cường giả nhân gian cầm trong tay Nhập Mộ Lệnh, muốn vào mộ Nhân Hoàng cũng đều đang chuẩn bị.

Vương triều Đại Sở.

Đài Long Tước.

Nữ đế mặc áo váy đỏ tươi, làn váy buông xuống như thác nước, phủ lên từng bậc thang.

Nàng đứng trên đài Long Tước, bên dưới là văn thần võ tướng vương triều Đại Sở.

Hôm nay, ánh mắt văn thần võ tướng đều dao động phức tạp, nghiêm túc khom người, nhìn lên nữ đế uy phong ngời ngời, cao cao tại thượng trên đài Long Tước, ánh mắt vẫn tràn ngập vẻ tôn thờ như trong quá khứ.

Thế nhưng, lo lắng lại nhiều hơn, bởi vì tiếp theo đây, Nữ Đế sẽ đi tới mộ Nhân Hoàng, chiến đấu vì tương lai của nhân gian.

Nữ Đế đứng lặng hồi lâu, mặc dù dưới sự trợ giúp của La Hồng, hấp thu mây vàng ban thưởng, tu vi đạt tới cực hạn Bán Tôn, cách đột phá Tôn cảnh chỉ còn một bước, thế nhưng, Nữ Đế vẫn không quá tự tin.

Chủ yếu là đối thủ quá mạnh mẽ!

Các thiên tài thiên giới đều đã áp sát Bán Tôn.

Vào mộ Nhân Hoàng, bọn họ sao có thể địch lại?

Ở nhân gian, La Hồng có thể lợi dụng thánh nhân binh thượng cổ để trấn áp các thiên tài thiên giới.

Nhưng sau khi vào mộ Nhân Hoàng, thiên tài thiên giới thoát khỏi ràng buộc, không phải áp chế tu vi, thực sự bước vào cảnh giới Thiên Tôn.

Chênh lệch giữa Bán Tôn và Thiên Tôn vô cùng lớn, không thể nào đấu.

Nhưng Nữ Đế cũng không quá sợ hãi, nàng hận thiên nhân, cũng hận các tộc trên thiên giới.

Thực ra nàng không mấy để tâm tới sống chết của bản thân.

Nàng thích chiến đấu, thích chém giết với cường giả thiên giới.

Chỉ có điều, thứ duy nhất khiến nàng lưu luyến chính là vương triều Đại Sở.

May mà La Hồng đã thống nhất nhân gian, hội tụ khí vận nhân gian về một nơi, dù nàng chết trong mộ Nhân Hoàng thì vương triều Đại Sở cũng chưa chắc đã bị tiêu diệt.

Điều này đã phần nào làm vui nổi phiền muộn trong lòng nàng.

Lúc này Nữ Đế mới hiểu được mục đích của La Hồng.

Im lặng không nói.

Nữ Đế đứng trên đài Long Tước vương đô Đại Sở.

Trên đường lớn vương đô, dân chúng tập trung đông nghịt, giữa đám đông nhốn nháo, ai nấy đều có thể nhìn thấy Nữ Đế đang đứng trên đài Long Tước, nhìn xuống vương đô.

Thời gian trôi qua từng giờ từng khắc.

Nữ Đế đột nhiên nở nụ cười, cười rực rỡ, cười nhu hòa, tựa như muôn hoa đua nở.

"Nguyên Nhân tộc mãi mãi cường thịnh, nguyên thiên hạ không có chiến tranh, nguyện Đại Số an bình..."

"Trẫm đi chuyến này, quyết chiến vì nhân gian!"

Môi mọng khẽ mở, nữ đế nói.

Chương 1031: "Nguyện khải hoàn!"

Sau một khắc, kiếm Long Tước lơ lửng bên người nàng chợt phóng thẳng lên cao.

Tiếng rỗng ngậm tước hót vang lên.

Hư ảnh Long Tước như một đóa hoa rực rỡ, nở rộ trên bầu trời vương đô Đại Sở.

Sao đó, làn váy đỏ phát phơ, hóa thành một bộ chiến giáp đỏ tươi ôm lấy thân thể yêu kiều.

"Vvù?"

Nữ Đế bay lên không trung, nhìn xuống con dân Đại Sở, cười lớn, sau đó ngự kiếm Long Tước, bay về phía Tắc Hạ Học Cung chiếu sáng bầu trời.

"Cung tiễn bệ hạ!"

"Nguyện Nhân tộc mãi cường thịnh, nguyện Đại Sở an bình!"

Dưới đài Long Tước có đại thần hô to, thoáng chốc, như một con sóng thủy triều, người người đều quỳ rạp xuống, vái lạy theo bóng hình khuất dần của Nữ Đế, chân thành ước nguyện.

Dân chúng vương triều Đại Sở cũng quỳ xuống, hô to, như thủy triều dâng trào!

Ngô gia cách vương triều Đại Sở không xa.

Đỉnh Vạn Kiếm Sơn.

Ngô Thanh Hoa chấp tay sau lưng, tà áo trắng phát phơ trong gió.

Con cháu Ngô gia đều đã hội tụ trọng diễn võ trường.

Ngô Thanh Hoa nhìn lướt qua, thấy vương triều Đại Sở có ánh kiếm xé rách màn trời, ông biết, Nữ Đế đã xuất phát, ông cũng nên lên đường.

Ông quay đầu nhìn về phía các kiếm tu Ngô gia.

"Kiếm tu chúng ta, không sợ chết, không sợ chiến đấu!"

"Như Nhân Vương đã nói, thiên nhân đùa giỡn nhân gian, các tộc thiên giới muốn diệt Nhân tộc, chúng ta không ngừng vươn lên, cầm kiếm trong tay, chém vỡ càn khôn!"

Ngô Thanh Hoa nói.

"Ta đi đây!"

Ngô Thanh Hoa cười thoải mái, một nụ cười như cười với biển xanh, Thứ Lân trên lưng ra khỏi vỏ, dòng sông kiếm khí xoáy vòng còn cuộn, cổ kiếm trên đỉnh Vạn Kiếm Sơn đều đang run rẩy, đều đang hưởng ứng.

Thứ Lân hóa thành một con kỳ lân, lao lên trời cao.

Ngô Thanh Hoa nhảy lên một cái, tay chắp sau lưng, dáng đứng như tùng, hóa thành tia sáng lao vút về phía Tắc Hạ Học Cung.

Trong diễn võ trường Ngô gia,

Toàn bộ kiếm tu đều đã rút kiếm ra.

Đều khởi động kiếm quyết, vô số phi kiếm phóng lên cao, như hóa thành một dòng thác kiếm, theo Ngô Thanh Hoa xông lên vòm trời.

"Tiền lão tô!"

"Kiếm tu chúng ta, không sợ chết, không sợ chiến đấu!"

Tiếng hô vang dội, khiến cả ngọn Vạn Kiếm Sơn đều run rẩy!

Vương triều Đại Chu.

Vô số dân chúng và triều thần đã tập trung đông đủ.

Như thịnh thế sắp tới, không khí nhiệt liệt khiến đế đô Đại Chu như một vùng lửa nóng.

Thiên Tử Đại Chu ngửa đầu cười to, lò Tào Hóa trên đỉnh đầu, cùng Tiêu Ngũ Lục lao vút lên trời.

Vô số con dân Đại Chu quỳ bái.

Cung tiền...

Thiên tử xuất chinh!

Huyện An Bình.

Phòng thủ trên lầu thành vô cùng nghiêm ngặt, đao thương san sát.

Đông đảo tướng sĩ Hắc kỵ đứng thẳng tắp, tay luôn đặt trên Mặc đao bên hông, trên người dâng lên sát khí uy nghiêm đáng sợ.

Hôm nay, vương triều Đại La chính là vương triều thống nhất nhân gian!

Là nơi khí vận nhân gian hội tụ!

Mà huyện An Bình chính là trung tâm của vương triều, nơi bọn họ trấn thủ chính là trọng tâm của vương triều!

Huyện An Bình, bầu trời mờ sáng, vô số ráng màu đen xen vào nhau, tạo thành một bức họa chân động lòng người.

Trong bức họa, bí cảnh Học Hải khi chìm khi nổi, vô số vàng sáng kéo dài, tỏa ra khí cơ kinh khủng.

Như sam trên người Lý Tu Viễn tung bay, sau lưng có hoa đào chập chờn.

Nằm nghiêng ngăn cản trước bí cảnh Học Hải.

Trong ngoài huyện An Bình đều có đại quân canh giữ, có Hắc kỵ, có đội quân Bạch Hồ được điều động đến, có cả Tật Phong quân của Sở gia, còn có Hiệp Phòng quân của Đại Chu và Đại Sở.

Toàn quân sẵn sàng, khí thế ngùn ngụt.

Cả huyện An Bình đều được phòng thủ nghiêm ngặt, một giọt nước cũng không lọt ra được.

Đột nhiên, như nghe được tiếng rống ngâm, một vầng sáng trắng chói mắt giống như mặt trời lóe lên, La Hồng đã trở về, hần đi tới thảo nguyên Kim Trướng Vương Đình, lên triệu hoán tà ảnh các thiên nhân đã ngã xuống, với thực lực hiện tại của hần, xác suất thành công khi triệu hoán tà ảnh đã tăng lên rất nhiều, những tà ảnh này chính là một trong những lá bài tẩy hần mang vào mộ Nhân Hoàng.

Làm xong hết thấy, La Hồng mới cười lên kiêu Tam Long Tà Quân, trở về huyện An Bình.

"Cung nghênh Nhân Vương!"

Trên lầu thành, chủ tướng Hắc kỵ hô lên.

Đại quân Hắc kỵ đều quỳ một chân trên đất, áo giáp va chạm phát ra tiếng leng keng không ngớt.

Như làn sóng đầu tiên trên mặt nước, thoáng chốc, lan ra, đẩy lên vô số làn sóng, hóa thành một cơn sóng lớn!

Tiếng hô như muốn nổ tung cả tầng mây.

La Hồng ngồi trong kiệu Tam Long Tà Quân, đã có thể thần nhiên đối mặt với sự ca ngợi này.

Hần ngẩng đầu nhìn Lý Tu Viễn đang ngăn trước bí cảnh Học Hải, gật đầu một cái.

La Hồng đưa La Tiểu Tiểu trở về La phủ.

Trong La phủ.

Mọi người La gia đều đã hội tụ đông đủ.

La Hậu, ông cụ La gia, La Tiểu Bắc, Trần Thiên Huyền đều có mặt tại đây.

Trần Thiên Huyền đao cổ kiếm Địa Giao sau lưng, áo xanh lất phất, nghiêm túc nói: "Cuối cùng mộ Nhân Hoàng vẫn mở ra..."

La Tiểu Bắc xoa tay, có chút nóng lòng.

Trần Thiên Huyền và La Tiểu Bắc đều đã bước chân lên Lục Địa Tiên cửu cảnh, có tư cách vào mộ Nhân Hoàng phân đấu một phen.

Nhóm cường giả La gia gồm La Hậu, ông cụ La gia và Thương Vương Viên Thành Cương lại không có tư cách vào mộ Nhân Hoàng, thực lực của bọn họ quá kém.

Dù La Hồng đã phân phát cho nhiều mây vàng ban thưởng, nhưng bọn họ muốn đạt tới Lục Địa Tiên cửu cảnh vẫn cần một khoảng thời gian.

Nhóm người La Hậu, ông cụ La gia, Thương Vương Viên Thành Cương không nói thêm gì.

Đồng loạt nắm tay, đặt lên ngực.

Như lúc thiết kỵ La gia xuất chinh.

Ông cụ La gia gỡ thanh đao bên hông xuống, đưa cho Trần Thiên Huyền.

La Hậu cũng gỡ đao xuống, đưa cho La Tiểu Bắc.

"Nguyên khai hoàn!"

Mặc đao của La gia không phải thần binh gì... Nhưng tượng trưng cho niềm tin và hy vọng của La gia!

Trần Thiên Huyền cười.

Áo xanh tung bay, bước lên không trung, xông lên tận trời.

La Tiểu Bắc nhếch miệng cười, khí huyết dâng trào, cũng lao ra khỏi La phủ.

Chương 1032: "Vào mộ Nhân Hoàng, thiên tài thiên giới nhất"

định sẽ chơi lớn."

Trong hư không.

Các thiên tài thiên giới đều hội tụ, khí cơ kinh khủng khiến sắc trời cũng thay đổi.

Thiên tài Long tộc, Yêu tộc, Thần tộc, Tiên tộc, Phật tộc đều hội tụ, chín mươi vị, không thiếu một ai!

La Hồng ngồi trên kiệu Tam Long Tà Quân, hờ hững nhìn lướt qua đám thiên tài, nói: "Chờ đi"

Phật tộc Phạm Hỏa niệm tụng Phật hiệu: "La thí chủ, cuối cùng mộ Nhân Hoàng vẫn phải mở ra, sớm một chút hay muộn một chút, không có gì khác biệt"

La Hồng liếc mắt nhìn gã, cười nhạt: "Con lừa ngọc nhà ngươi, sao lại nói nhiều như vậy?"

"Bồn công tử muốn mở muộn một chút, bồn công tử vui vẻ?"

Ngươi muốn vào sớm, ngươi có bản lĩnh thì tự mình mở ra đi?"

Tuy Phạm Hỏa này ẩn giấu khá tốt, nhưng La Hồng vẫn có thể cảm nhận được sát ý của đôi phương một cách rõ ràng, con lừa ngọc này cũng như mấy tên yêu nghiệt khác, cho nên hắn cũng không thêm khách khí.

"Chờ đi, không đợi được thì tự mình mở mộ Nhân Hoàng, nếu các ngươi có bản lĩnh"

La Hồng thản nhiên nói.

Lời này vừa dứt, các thiên tài thiên giới trong hư không đều bốc lên lửa giận.

Thế nhưng Nhập Mộ Lệnh chưa gom đủ thì vẫn chưa thể mở ra, cho nên bọn họ chỉ có thể nén giận, lạnh lùng nhìn La Hồng.

Dù sao bọn họ đảm bảo La Hồng nhất định sẽ mở mộ Nhân Hoàng, cho nên ai nấy đều cố kìm nén nóng nảy trong lòng.

Xa xa.

Các bán tôn nhân gian gồm Nữ Đế, Ngô Thanh Hoa, Thiên Tử Đại Chu, Tiêu Ngũ Lục đều đã hội tụ đông đủ.

Sau đó, Trần Thiên Huyền, La Tiểu Bắc cũng gia nhập.

Cộng thêm các Lục Địa Tiên cứu cảnh đến từ các thế lực trong nhân gian, Nhân tộc cũng gom đủ mười tám vị cường giả đi vào mộ Nhân Hoàng.

Trong hư không.

Có thiên giới nhìn thấy đám ô hợp Nhân tộc này, cười xùy một tiếng đầy trào phúng.

Trận thế này, sau khi các thiên tài vào mộ Nhân Hoàng, thoát khỏi gông xiềng, khôi phục chiến lực thiên tôn, bốc đại một người cũng có thể quét sạch cả đám.

Đám thiên tài thiên giới này chịu thiệt nhiều ngày như vậy, cuối cùng cũng tìm được một cơ hội xả giận.

Nhưng bọn họ vừa trào phúng xong.

La Hồng bỗng cười híp mắt nhìn chằm chằm bọn họ.

Cáo nhin này khiến nộ cười trên mặt đám thiên tài thiên giới dần dần biến mất.

Đâu!

Người này có độc!

Nộ cười của kẻ này luôn khiến thiên tài thiên giới có cảm giác dưới chân mình lại xuất hiện bóng đen mỏng manh, lại bị La Hồng tìm được cơ hội gây khó dễ.

Bọn họ dám cười những người khác, nhưng lại không dám cười La Hồng.

La Hồng dờ mắt, nộ cười trên mặt dần dần biến mất.

Trần Thiên Huyền nghiêm mặt: "Chúng ta phải vào mộ Nhân Hoàng rồi sao?"

La Hồng khoát tay áo: "Để bọn chúng chờ, vừa làm thịt hai thiên tài thiên giới, mọi người mượn mây vàng ban thưởng tu hành một chút, tranh thủ nâng cao thực lực."

La Hồng nói, khiến mọi người bỗng khựng lại.

Đám thiên tài thiên giới này... là nhà người nuôi sao?

Nhưng mọi người không có ý kiến, La Hồng biến ấn Nhân Vương thành kiếm, cắt mây vàng ban thưởng cho mọi người.

Mọi người lập tức ngồi khoanh chân tu hành trên bầu trời.

Điều này làm cho các thiên tài thiên giới ở phía xa bốc lên lửa giận cuộn cuộn.

Đám tu sĩ nhân gian này lại dùng phần thưởng có được từ việc giết chết thiên tài thiên giới tu hành ngay trước mặt bọn họ, quả thực không phải là

người!

Thế nhưng, bọn họ cũng chỉ có thể nén giận!
Chuyện nhỏ không nhìn sẽ hỏng chuyện lớn.
Lúc này không thích hợp để đẩy lên xung đột với tu sĩ nhân gian.

Chờ vào mộ Nhân Hoàng rồi, lại bắt đầu tính sổ từng cái một!
Thời gian từng giờ từng khắc trôi qua, chớp mắt đã ba ngày.
La Hồng cứ thế treo đám thiên tài thiên giới suốt ba ngày, khiến bọn họ vô cớ buồn bực.

Tiếng nổ trong bí cảnh Học Hải ngày càng kịch liệt, bia mộ không chữ của mộ Nhân Hoàng cũng đã hiện ra.

Trên vòm trời.

Bốn thiên môn nổi lên, đằng sau có cường giả Thiên Vương đang nhìn xuống bí cảnh Học Hải, quan sát mộ Nhân Hoàng!

La Hồng mở mắt, có chút tiếc nuối, hẳn vẫn không thể mở đại đạo tiến lên cửu cảnh, cửu cảnh quả nhiên là một cái hồ.

Nhìn mọi người dần dần thoát ra khỏi trạng thái tu hành.

La Hồng nheo mắt lại, ý chí dâng trào, tạo ra một lá chắn vô hình, ngăn chặn các thiên tài dò xét.

Trong hư không, Lý Tu Viễn cũng tham gia vào cuộc trò chuyện riêng tư này.

"Một khi mộ Nhân Hoàng mở ra, đám thiên tài thiên giới này đi vào trong đó sẽ khôi phục chiến lực Thiên Tôn, đến lúc đó... mọi người chắc chắn không địch lại"

La Hồng nói.

"Chúng ta không sợ, chỉ có liều chết chiến đấu!"

Nữ Đế nói.

La Hồng liếc mắt nhìn Nữ Đế, sao lại trở nên ngực to não nhỏ thế này?

"Chiến cái rắm, liều chết chiến đấu có ý nghĩa gì sao?"

"Vào mộ Nhân Hoàng, thiên tài thiên giới nhất định sẽ chơi lớn."

"Bọn họ càng muốn giết ta, nhưng... ta cũng muốn chơi lớn!"

Mọi người sững sờ.

Ta sẽ tung ra lá bài tẩy, nhân lúc bọn họ còn chưa bước vào Thiên Tôn cảnh, giết một ít, còn các người, sau khi vào mộ Nhân Hoàng thì lập tức chia ra mà chạy, tranh thủ đột phá Tôn cảnh ?

trong mộ Nhân Hoàng La Hồng nói.

Mọi người nghe vậy, sắc mặt lập tức thay đổi, La Hồng định một mình ngăn chặn đám thiên tài thiên giới này?

La Hồng định liều mình chặn ở phía sau cho bọn họ?

"Không thể!"

Trần Thiên Huyền lập tức nói.

Ngô Thanh Hoa cũng lắc đầu: "Chúng ta không phải hạng người ham sống sợ chết, chúng ta nguyện vì Nhân Vương ngăn cản thiên tài thiên giới, đoạt lấy một con đường sống cho Nhân Vương!"

Ta Tiểu Bắc cũng vô cùng nghiêm túc: "Cháu trai cả, thất gia ta đủ mạnh, có thể chống đỡ được!"

La Hồng chỉ trợn trắng mắt: "Ta không thèm làm mấy việc gì mà liều mình ngăn chặn, ta có con bài chưa lật, ta có năng lực vô địch trong vòng một phút, sau một phút... ta sẽ tự chạy!"

Nghe được lời này, sắc mặt mọi người mới dễ nhìn hơn một chút.

Thực ra bọn họ cũng có suy đoán về con bài chưa lật của La Hồng.

"Quyết định vậy đi"

"Vào mộ Nhân Hoàng, các người chia nhau ra chạy, liên tục chạy, đừng quay đầu lại!"

La Hồng dặn dò.

"Vâng"

Mọi người chỉ có thể nghe theo.

Chương 1033: "Cung Nhân Hoàng!"

Đám yêu nghiệt thiên giới Già Lâu, Long Quảng muốn giết La Hồng.
Mà La Hồng cũng muốn chơi bọn họ một ván.

Ai giết ai còn chưa biết đâu!

La Hồng còn có một kế hoạch lớn, nếu đã định để toàn bộ thiên giới biết được tiếng ác của hắn, vậy hắn chỉ có thể làm lại nghề cũ.

Chờ khi trở về từ mộ Nhân Hoàng, đánh đổ từng thiên tài thiên giới, lại đẩy lên một đợt sóng to gió lớn trước thiên môn, như vậy, tiếng ác của hắn trên thiên giới nhất định sẽ tăng vọt!

Nghĩ đến đây, La Hồng không nhịn được mà nở nụ cười.

Xa xa.

Trong mắt Phật Hỏa như có lửa Phật đang thiêu đốt.

"La Hồng, ba ngày rồi."

"Còn chưa chịu mở mộ Nhân Hoàng ra sao? Cứ tiếp tục kéo dài... cũng không có ý nghĩa gì"

Phạm Hỏa nói, giọng nói cũng dần trở nên lạnh lẽo.

Đám yêu nghiệt Già Lâu, Long Quảng, Bạch Thiên Đẳng cũng hừ lạnh.

La Hồng không thèm để ý tới bọn họ.

Tâm thần khẽ động, trên tay xuất hiện một tấm Nhập Mộ Lệnh.

Đằng sau hắn, nhóm người Trần Thiên Huyền, La Tiểu Bắc, Lý Tu Viễn cũng lấy Nhập Mộ Lệnh ra.

Tổng cộng mười tám miếng Nhập Mộ Lệnh.

Xa xa, ánh mắt các thiên tài thiên giới lóe lên, hô hấp đình trệ, cũng lấy ra Nhập Mộ Lệnh.

Chín mươi miếng Nhập Mộ Lệnh hiện lên.

Một trăm lẻ tám miếng Nhập Mộ Lệnh đã xuất hiện, thoáng chốc hình thành một trận pháp huyền bí trên vòm trời, như hợp thành trời sao vô tận đang không ngừng lưu chuyển!

"âm âm!"

Trong bí cảnh Học Hải, bia mộ Nhân Hoàng tức khắc tỏa ra ánh sáng chói lọi.

Một trăm lẻ tám miếng Nhập Mộ Lệnh đều lao về phía bí cảnh Học Hải.

Mặt biển bí cảnh Học Hải bắt đầu chuyển động, một vòng xoáy đen to lớn nổi lên!

Trên người mỗi một vị cường giả luyện hóa Nhập Mộ Lệnh đều có năng lượng bắt đầu trào dâng.

Ánh mắt sắc bén của đám yêu nghiệt Già Lâu, Long Quảng bắn ra bốn phía.

"Sau khi vào mộ, thoát khỏi trói buộc, khôi phục tu vi Thiên Tôn!"

"Giết La Hồng trước!"

Lời nói quanh quẩn bên tai mỗi một vị thiên tài thiên giới, như hóa thành một loại chấp niệm!

La Hồng chỉ nhếch miệng cười, cảm nhận được lực hút phát ra từ trong cơ thể.

Tâm thần khê động, trang lưu trữ lật tới trang phục chế.

Ai giết ai còn chưa biết được đâu!

Giữa những người cùng mang ý xấu.

Năng lượng xoáy vòng, người người đều hóa thành một ánh lửa lao vút về phía dòng xoáy màu đen!

Một trăm lẻ tám thân hình đều biến mất.

Bị một luồng sức hút quỷ dị dẫn dắt, hóa thành đốm lửa, lướt qua chân trời, lao vào trong bí cảnh Học Hải.

Vòng xoáy khổng lồ trước tấm bia trong bí cảnh Học Hải lập tức biến mất.

Trời đất, yên tĩnh trở lại.

Yên tĩnh đến mức quỷ dị, chỉ còn lại bảng xếp hạng thiên tài treo trước bí cảnh Học Hải đang chấp chờn trong gió.

Mộ Nhân Hoàng... cuối cùng vẫn mở ra!

Trên vòm trời nhân gian, từng cánh thiên môn nổi lên san sát.

Thiên môn dưới tầng trời thứ ba, hư ảnh thiên nhân dày đặc.

Thiên môn tầng trời thứ ba có cường giả Thiên Tôn, đứng sau cánh cửa, nhìn xuống nhân gian.

Bốn cánh thiên môn tầng trời thứ ba, bốn tộc Long, Thần, Yêu, Phật cũng mang theo vài phân chờ mong, nhìn chăm chăm vào mộ Nhân Hoàng.

Chùa Vong Xuyên.

Phu tử cầm sách thành hiền, lắng lặng quan sát, ông rất thanh thoi, lặng nhìn hoa nở hoa rơi, trong lòng mặc kệ hơn thua.

Mộ Nhân Hoàng mở ra, có nghĩa quá trình sức mạnh quy tắc nhân gian tiêu tan bắt đầu tiến vào thời kỳ đếm ngược.

Chẳng mấy chốc, có lẽ không tới một năm, sức mạnh quy tắc bao phủ khắp nhân gian có thể sẽ tiêu tán.

Phu tử thở dài một hơi.

Đừng thấy nhân gian hôm nay đã thống nhất, khí vận quy nhất, như thể đã đi lên đỉnh cao.

Nhưng Nhân tộc không có cường giả tối cao, một khi quy tắc tiêu tan, Nhân tộc sẽ đối mặt với sự vây quét của các tộc trên thiên giới.

Khắp nhân gian đều đang báo hiệu bất ổn, đều sắp trở thành chiến trường kinh khủng.

Nhân gian sắp nghênh đón thời kỳ hắc ám.

Hiện tại, hy vọng duy nhất của ông chính là nhóm người La Hồng có thể gạt hái cơ duyên trong mộ Nhân Hoàng, ít nhất... tu vi có thể đột phá và nâng cao một chút.

Lúc quy tắc nhân gian tiêu tan, có thể gắng gượng phản kháng vì nhân gian!

Thế nhưng, phu tử cũng hiểu, dù thật sự có người đột phá thập cảnh, trở thành thiên tôn...

Đối mặt với thiên giới, kết cục vẫn là bị trấn áp!

Phu tử ngẩng đầu, nhìn về phía thiên môn tầng thứ ba treo trên vòm trời, Thiên Vương bốn tộc Long, Phật, Yêu, Thần đều nhìn phu tử bằng ánh mắt phức tạp.

Phu tử ngăn chặn thiên giới lâu như vậy, cuối cùng cũng không ngăn được nữa.

Cho dù phu tử lợi dụng quy tắc, tính kế Nam Thiên Vương thì thế nào?

Cuối cùng vẫn không thay đổi được thế cục tam giới.

"Ầm ầm!"

La Hồng cảm thấy thân thể của mình bị một luồng sức mạnh cường đại trối buộc, đó là... sức mạnh quy tắc!

La Hồng vẫn luôn hấp thu phần thưởng quy tắc, cho nên luồng sức mạnh này vô cùng quen thuộc đối với hắn.

Cầm trong tay Nhập Mộ Lệnh, có được sự che chở của sức mạnh quy tắc, đi vào mộ Nhân Hoàng!

Trong quá trình truyền tống, hắn chỉ cảm thấy toàn cảnh trước mắt đều đang biến hóa, chỉ một cái chớp mắt, cũng có thể là lâu thật lâu.

Sức mạnh quy tắc bao phủ quanh thân biến mất.

La Hồng mở mắt ra, phát hiện mình xuất hiện trên một đài bạch ngọc vô cùng rộng lớn.

Đài bạch ngọc này trôi nổi lơ lửng, như treo trên vực sâu tối tăm vô tận!

Ngay khi La Chính tỉnh lại, xung quanh, từng đóm lửa vùn rơi xuống giống như thiên thạch, rơi xuống đài bạch ngọc, cộng thêm La Hồng, tổng cộng có một trăm lẻ tám người!

La Hồng nheo mắt, quát lên: "Ồ đây!"

Làn sóng dao động tinh thần của hắn lập tức khuếch tán trên đài bạch ngọc, giống như vầng trăng sáng trong đêm tối!

Nhóm Bán Tôn nhân gian gồm Nữ Đế, Thiên Tử Đại Chu, Ngô Thanh Hoa đều tỉnh táo lại.

Trần Thiên Huyền, La Tiểu Bắc cũng tỉnh táo.

Dựa theo trao đổi lúc ở ngoài nhân gian, bọn họ không chút do dự chạy về phía La Hồng.

Chẳng mấy chốc, mọi người đã tập trung một chỗ.

Ánh mắt La Hồng chuyển động, tại hướng tây bắc đài bạch ngọc có từng khối đá bạch ngọc treo lơ lửng, những khối đá bạch ngọc này hóa thành một con đường, dẫn tới một cung điện nguy nga rộng lớn!

"Cung Nhân Hoàng!"

"Âm Trên đài Bạch Ngọc phóng ra khí tức kinh khủng, giống như ngôi sao rơi xuống, lại giống như gong xiêng đã đè ép từ lâu, lúc này đều đứt đoạn.

Chương 1034: Phục chế Thiên Ma! Đều phải chết!

Thần tộc Già Lâu, Long tộc Long Quảng, Yêu tộc Đế Thích Nhất, Phật tộc Phạm Hỏa, Tiên tộc Bạch Thiên Đăng, đám yêu nghiệt này cũng tỉnh lại từ trạng thái truyền thống, trong mắt ánh lên vẻ hưng phấn, nhìn chăm chăm vào cung điện xa xa!

Đó là cung Nhân Hoàng!

Trong điện tịch thượng cổ các tộc đều ghi lại, quả nhiên là mộ Nhân Hoàng thực sự! Để đi vào mộ Nhân Hoàng, Thiên Vương các tộc đều đã bí mật chỉ đạo bọn họ, trong đó có miêu tả đáng về cung Nhân Hoàng cho bọn họ.

Nghe đồn cung Nhân Hoàng chính là một món hoàng binh thánh binh cao cấp, chính là cung điện của Nhân Hoàng thượng cổ, có uy lực khó lường.

Sau khi Nhân Hoàng ngã xuống, cung Nhân Hoàng này cũng chôn vùi theo!

"Quy tắc Nhân Hoàng tiêu tan! Nơi này... đã không còn quy tắc hạn chết"

Có thiên tài thiên giới hưng phấn kêu lên!

Sau một khắc, trên thân thể bọn họ có vàng sáng trào lên!

"Âm Trên đỉnh đầu các thiên tài thiên giới bỗng có đại đạo nổi lên, đại đạo của bọn họ kéo dài vô tận, có hang trời nổi lên, đại đạo chảy dài trong hang trời, không thấy đâu là điểm cuối.

Trên đỉnh đầu mỗi một thiên tài thiên giới đều có hang trời lơ lửng, hào quang vạn trượng, ráng mây cuộn cuộn!

Khí cơ thiên tôn kinh khủng lan tràn ra, giống như một con quái thú ngủ say đang dần thức tỉnh!

"La Hồng... Người phải chết!"

"Nhân tộc... Phải bị tiêu diệt!"

Từng thiên tài tàn nhẫn lạnh lùng nói.

Bọn họ bị chèn ép ở nhân gian quá lâu, chịu nhiều đau khổ, bị một Lục Địa Tiên bắt cảnh như La Hồng giam lỏng trong cánh đồng tuyết Cực Bắc, thậm chí còn bị La Hồng nhiều lần gài bẫy, giết chết đồng đội!

Hôm nay, bọn họ phải xả hết những uất nghẹn ngày trước!

"Một người cũng không bỏ sót! Giết chết toàn bộ Nhân tộc!"

Có thiên tài thoát khỏi gông xiềng, ngửa mặt lên trời cười dài.

Cười sung sướng tốt độ.

Có cảm giác tự do biển xanh mặc cá nhảy, trời rộng mặc chim bay!

"La Hồng... Cho dù ở nhân gian nguoi nông cuồng vô hạn, nhưng ở đây, nguoi lấy gì để nông cuồng?"

Các thiên tài thiên giới đều trở nên mạnh mẽ.

Thái độ trở nên kiêu ngạo, không còn vẻ khúm núm như khi bị La Hồng ngăn chặn trong cánh đồng tuyết Cực Bắc.

Nhân gian không có Tôn cảnh, hiện bọn họ đã khôi phục thực lực Tôn cảnh, mạnh mẽ vô địch!

Có thể quét sạch tu sĩ nhân gian!

Cho dù Nhân Vương La Hồng cường đại vô song cũng chẳng là gì trong mắt họ, chẳng có gì đáng sợ!

Lúc trước bọn họ tiến vào nhân gian là trái với quy tắc nhân gian, cho nên La Hồng có thể dùng thánh nhân binh đến giết bọn họ, nhưng ở trong mộ Nhân Hoàng, bọn họ đường đường chính chính cầm Nhập Mộ Lệnh mà vào, thánh nhân binh thượng cổ không làm được gì.

Cho nên, sức uy hiếp của La Hồng đối với bọn họ đã giảm đi nhiều!

"Vù vù vù!"

Tu sĩ nhân gian đều tập trung sau lưng La Hồng, sắc mặt vô cùng nặng nề.

Nữ Đế cầm kiếm Long Tước: "La công tử, thực sự không cần chúng ta xông lên cùng sao?"

"Cho dù chết trận, chúng ta cũng không sợ hãi!"

Ngô Thanh Hoa, Thiên Tử Đại Chu và các cường giả nhân gian đều đã sẵn sàng quyết chiến một trận.

"Tiểu sư đệ, sư huynh ở lại với đệ"

Tuy Lý Tu Viễn còn chưa hoàn thành lần niết bàn thứ ba, nhưng dưới sự trợ giúp của lượng lớn phần thưởng La Hồng phát cho, y cũng đã mơ hồ chạm tới ngưỡng kia.

Y cười nói, tay bóp một đóa hoa đạo, nhẹ nhàng chơi đùa.

Nhưng, La Hồng khẽ động tâm thần.

Kiểu Tam Long Tà Quân nổi lên, La Hồng ngồi bên trong, áo trắng tóc bạc tung bay, cực kỳ phóng khoáng.

Chỉ khoát tay với mọi người.

"Làm đúng theo kế hoạch, lập tức giải tán, tự mình tìm kiếm cơ duyên, tìm cơ hội đột phá, nhị sư huynh cũng vậy, đừng làm vương tay vương chân bốn công tử"

La Hồng nói chuyện không chút khách khí.
Nói xong, nhóm người Nữ Đế, Thiên Tử Đại Chu, Ngô Thanh Hoa cũng hết cách.

Lý Tu Viễn lườm một cái, hoa đào trong tay bị bóp vụn.

"Đi La Hồng quát lớn.

"Xoạt xoạt xoạt!"

Mười bảy người đằng sau đều lao vút ra khỏi đài bạch ngọc, dọc theo con đường do đá bạch ngọc lơ lửng tạo thành, xông về phía cung Nhân Hoàng!

Xung quanh tối tăm mù mịt, cung Nhân Hoàng như được dựng lên giữa biển trời mênh mông, sâu thẳm mà kỳ dị.

Tu sĩ nhân gian chạy như điên, cảnh tượng này đương nhiên không thể thoát khỏi tầm mắt của các thiên tài thiên giới đã khôi phục tu vi.

Tiếng cười nhạo vang lên không dứt.

"Quả nhiên... Trước đây tu sĩ nhân tộc đều vô cùng phách lối, vào mộ Nhân Hoàng rồi thì chẳng khác nào một lũ chó."

"Tu sĩ nhân gian vốn chỉ là con sâu cái kiến, có bản lĩnh gì mà đòi đánh với chúng ta một trận? Nếu không có quy tắc nhân gian hạn chế thì đúng là nhỏ bé yếu ớt đến đáng thương"

"Sự tồn tại của quy tắc chính là để che chở kẻ yếu, Nhân tộc đã mất đi vinh quang thời thượng cổ từ lâu, bọn họ đã không còn là Nhân tộc cường đại vô song, thống nhất tam giới dưới sự lãnh đạo của Nhân Hoàng nữa rồi."

Thiên tài thiên giới bay lên lơ lửng, khí tức như muốn đâm xuyên qua khoảng không đen đặc này.

Mỗi một vị Thiên Tôn trong bọn họ đều giống như ngôi sao giữa vũ trụ tăm tối, rực rỡ lóa mắt.

"Không cần để ý tới đám tu sĩ bỏ chạy này, trong đó ngoại trừ Lý Tu Viễn còn đáng kiêng kỵ thì những kẻ khác đều là rác rưởi."

"La Hồng dám ở lại ngăn chặn, hẳn phải có lá bài tẩy, cẩn thận chút"

"Giết La Hồng xong, giết đám tu sĩ bỏ chạy kia dễ như bóp chết một con kiến"

Yêu nghiệt hàng đầu Thần tộc, Già Lâu nói.

Thần tộc Già Lâu cũng đã hoàn thành phá cảnh, thoát khỏi ràng buộc của quy tắc, khí cơ bắt đầu điên cuồng tăng vọt.

Đằng sau hang trời của gã có vô số thần quang chiếu sáng, có thật nhiều sinh vật thần kỳ cánh dài đang bay lượn, trong hang trời còn tỏa ra khí tức

cực kỳ cổ xưa, một thế giới mỹ lệ hiện ra trong đó!

Hang trời của gã hoàn toàn khác với hang trời của các thiên tài Thần tộc khác, ngay cả La Hồng cũng cảm nhận được áp lực.

Chương 1035: La Hồng... có thể chống lại ba vị Thiên Tôn này

sao?

Đây là hang trời của yêu nghiệt hàng đầu Thần tộc sao?

Hang trời cấp bậc đại thiên!

Trong lúc tu hành, La Hồng từng nghe nói các thiên tài thiên giới phân chia hang trời thành các tầng cấp, cho nên vẫn có chút hiểu biết.

Hang trời bình thường, tiểu thiên, đại thiên, còn có hang trời vô thượng trong truyền thuyết...

Ở đây còn có bốn vị có khí cơ cường đại giống như Già Lâu.

Long tộc Long Quảng, Yêu tộc Đê Thích Nhất, Tiên tộc Bạch Thiên Đăng, Phật tộc Phạm Hỏa, lúc này bọn họ đều đã thoát khỏi ràng buộc, khí tức bắt đầu tăng lên vùn vụt.

Con người Già Lâu tỏa ra thần quang, hư ảnh khổng lồ chiếu rọi trên đài Bạch Ngọc.

Ánh mắt gã vô cùng lạnh lẽo, nhìn chăm chăm La Hồng, sát khí cuộn cuộn.

Nhưng sát khí của Long tộc Long Quảng còn nồng đậm hơn của Già Lâu.

"Già Lâu... La Hồng, để ta giết!"

La Hồng gầm lên.

Gã không chịu nổi, gã muốn giết La Hồng, nhất định phải tự tay giết La Hồng!

Long tộc đã có ba thiên tài chết trong tay La Hồng, gã sắp bị Thiên Vương Long tộc nghi ngờ thông đồng với La Hồng đến nơi rồi.

Sức mạnh ý chí đây nghi hoặc kia khiến Long Quảng gần như muốn phát điên!

Uy vọng trong tộc của gã đã giảm xuống rất nhiều.

Mà hết thảy đều là do La Hồng, chỉ có giết La Hồng, Long Quảng gã mới có thể rửa sạch nhục nhã và oán hận trong lòng!

"La Hồng dám ở lại ngăn chặn... Ngươi cho rằng hán không có con bài chưa lật sao? Đừng quên, lúc trước La Hồng từng một chân dẫm nát cửa phi thăng!"

"Còn có, có lẽ La Hồng vào mộ Nhân Hoàng cũng không giống như chúng ta tưởng tượng, có khi đã nắm giữ phương pháp kích hoạt thánh nhân bình thượng cô!"

Long Quảng phần nộ, nhưng Phật tộc Phạm Hỏa lại rất bình tĩnh.

Lời Phạm Hỏa nói khiến ánh mắt Già Lâu và Long Quảng lóe lên.

Long Quảng tuy phần nộ, nóng lòng muốn giết La Hồng, nhưng gã không ngu.

Hành động khác thường của La Hồng khiến bọn họ sinh lòng cảnh giác.

Xa xa, đài đá bạch ngọc, ở đầu con đường lơ lửng trên không.

La Hồng ngồi trên kiệu Tam Long Tà Quân, ngăn chặn ở đó.

Hắn cười nhạt nhìn các cường giả Thiên Tôn đã khôi phục ký ức.

Những khí tức này... thật đáng sợ!

Mỗi một vị đều không kém gì Nguyên Khôi Thiên Tôn đã tới nhân gian trước đây.

Nguyên Khôi Thiên Tôn... là thiên nhân, thiên nhân sau khi thay đổi huyết mạch, mà đám thiên tài trước mắt đây đều là thiên tài thuần huyết các tộc, bọn họ mạnh hơn Nguyên Khôi, nhưng điều này cũng nằm trong dự liệu.

La Hồng phóng ra sức mạnh tinh thần, cảm nhận được các tu sĩ Nhân tộc giải tán bỏ chạy đã đi vào mộ Nhân Hoàng.

Hắn tiếp tục ngăn chặn đám thiên tài này, khóe miệng hơi nhếch lên.

Bầu không khí như ngưng đọng lại.

Trước mặt nhiều cường giả Thiên Tôn khí tức ngút trời như vậy, khí tức của La Hồng chẳng khác nào tơ nhện.

Như một luồng khói bếp đang đối mặt với từng cơn lốc xoáy mãnh liệt!

"Giết!"

Long tộc Long Quảng gầm lên, lệnh cho các thiên tài Long Tộc dẫn đầu xông lên.

Ba vị Thiên Tôn Long tộc khôi phục thực lực, móng rồng xé rách hư không, khiến không trung nứt vỡ!

Áp lực kinh khủng, như dời non lấp biển.

Cuồng phong gào thét mà tới, La Hồng chỉ cảm thấy quần áo dán sát vào thân thể.

Ba vị Thiên Tôn ra tay!

La Hồng nghiêm túc vươn tay, giơ lên cao, ngoắc một cái.

"Đứng lên"

Âm thanh giống như ngâm xướng!

Các thiên tài thiên giới đều ngẩn ra.

Sau đó, chỉ thấy trước người La Hồng xuất hiện từng bóng đen ngo nguậy, đứng thẳng lên!

Tà ảnh thiên nhân La Hồng từng triệu hoán trên thảo nguyên Kim Trướng Vương Đình, vào giờ khắc này, đều được triệu hoán rat Đội quân tà ảnh!

La Hồng thu hồi kiệu Tam Long Tà Quân, sắp phải chiến đấu rồi, không phải lúc làm màu.

Ba con tà long trên kiệu Tam Long Tà Quân, ngoại trừ để làm màu thì chẳng có tác dụng gì cả, đánh nhau cũng không biết, không dùng được.

"Ừừừ.."

Lực lượng của Số Không bị La Hồng mượn trước đây đã tàn sát rất nhiều thiên nhân, lên tới mấy trăm.

Bởi vì thực lực La Hồng nâng cao, Tà Ảnh Thiên Nhân hẳn triệu hồi được cũng có hơn ba trăm vị, trong đó xác suất thất bại khi triệu hoán thiên nhân cửu cảnh và Bán Tôn tương đối cao, nhưng xác suất triệu hoán thành công các thiên nhân khác thì lại rất lớn.

Nhiều Tà Ảnh Thiên Nhân như vậy xuất hiện, khiến ba thiên tài thiên giới vừa ra tay bỗng biến sắc.

Long Quảng căng giãn dữ tốt độ.

"Quả nhiên! Quả nhiên La Hồng nhà ngươi vô cơ sinh sự!"

Gì mà Tiểu Địch!

Chỉ là một cái bóng mà thôi!

Vậy mà La Hồng lại lấy lý do này giết chết hai thiên tài Long tộc của gã! "Giết!"

Long Quảng tiếp tục gào lên!

Dứt lời, ba vị Thiên Tôn Long tộc không hề dừng tay.

Móng rồng lướt qua, vô số Tà Ảnh Thiên Nhân vỡ nát!

Đòn đánh từ ba hướng bay tới gần La Hồng, ngăn chặn toàn bộ đường lui của hắn!

Chỉ còn cách thi triển lá bài tẩy, nếu không sẽ bị đòn tấn công của đối thủ đánh chết!

Cường giả Thiên Tôn có thể sử dụng sức mạnh của hang trời, sức mạnh tăng vọt, Lục Địa Tiên không thể nào chống lại!

"Rầm rầm rầm rầm!"

Từng tà ảnh bị đập nát!

Dù là Tà Ảnh Thiên Nhân, nhưng sao có thể ngăn cản sức mạnh của những Thiên Tôn này?

Sau một cái chớp mắt, ba cái móng rồng đã lao tới trước mặt La Hồng, chụp một cái!

Trước cung Nhân Hoàng.

Lý Tu Viễn, Nữ Đế, Ngô Thanh Hoa đều đứng lặng, nhìn chăm chăm trận chiến trên đài bạch ngọc.

Thấy ba vị Thiên Tôn Long tộc khôi phục thực lực ra tay với La Hồng, bọn họ đều biến sắc!

La Hồng... có thể chống lại ba vị Thiên Tôn này sao?

Tuy La Hồng nói hắn có lá bài tẩy, nhưng bọn họ vẫn rất lo lắng.

Dù sao... kẻ bọn họ phải đối mặt đã không còn là đám thiên tài co ro khúm núm bị ngăn chặn trong cánh đồng tuyết Cực Bắc của nhân gian nữa.

Mà là một đám Thiên Tôn đã thoát khỏi gông xiềng, khôi phục tu vi

Trước đây nhân gian chỉ đối diện với một mình Nguyên Khôi Thiên Tôn mà đã gần như diệt vong.

Chương 1036: Một đánh chín mươi... Đánh thế nào?

Hôm nay, nhiều Thiên Tôn như vậy... sao mà đánh nổi?

"Đừng đừng đừng!"

Vô số tà ảnh nổ tung.

Ba cái móng rồng lao tới, ánh mắt La Hồng ngưng tụ lại.

Vào mộ Nhân Hoàng, La Hồng đã đoán được sẽ có một trận chiến như thế này, cho nên vì trận chiến này, hắn đã chuẩn bị thật lâu!

Tâm thần khê động.

Ba thanh Long kiếm được rèn bằng thi thể Long Hà bay dựng lên.

Ba thanh Long kiếm này là thần binh, La Hồng không chút do dự, rót sức mạnh tinh thần vào bên trong.

Là một rèn kiếm sư, La Hồng có một ưu thế tự nhiên, chính là làm thần binh này phát nổ! Thần binh rất chắc chắn, ẩn chứa năng lượng mênh mông, một khi kíp nổ, tuy năng sẽ vô cùng kinh khủng!

La Hồng lập tức kíp nổ ba thanh Long kiếm.

Năng lượng đáng sợ bỗng chốc trào ra!

Ba cái móng rồng chợt bị đẩy bay!

Xa xa.

Trong mắt đám yêu nghiệt thiên giới hiện lên vẻ vui sướng.

"Chỉ có như vậy?"

"Quả nhiên sau khi vào mộ Nhân Hoàng, người không thể dùng thánh nhân binh thượng cổ được nữa!"

Long Quảng nở nụ cười lạnh như băng.

Cho dù kíp nổ thần binh thì năng lượng phát ra cũng chưa chắc có thể gây tổn thương cho Thiên Tôn, chỉ miễn cưỡng ngăn được ba cái móng rồng mà thôi.

La Hồng cũng không hy vọng chỉ ba thanh thần binh này là có thể nổ chết Thiên Tôn!

Ý thức của hắn chìm vào trong biển ý chí.

"Lão nhì!"

Lá bài tẩy của La Hồng chính là mượn sức mạnh của Tà Thần hạng hai! Sức mạnh hắc ám bắt đầu khởi động, lỗ mũi Tà Thần hạng hai phồng to.

"Lão nhì?"

"Tiêu La ngu xuẩn, người đang gọi chỉ sao?"

Lời nói Tà Thần hạng hai quanh quẩn vang dội, có xu thế sắp dựng lông.

La Hồng cười cười: "Đại ca Số Không là đại ca của người, cũng là đại ca của ta, gọi người là lão nhị chẳng phải càng thêm thân thiết hay sao?"

"Hôm nay, tại mộ Nhân Hoàng, mượn sức mạnh ẩn ký của Tà Thần, có thể chiến đấu với Thiên Tôn được không?"

Tà Hồng chăm chú hỏi.

Tà Thần hạng hai thoáng sửng sốt, như thể bị miệng lưỡi của La Hồng xoay quanh, còn chưa kịp hoàn hồn.

Nhưng đối với vấn đề của La Hồng, Tà Thần hạng hai chỉ kiêu ngạo héch mui: "Đã không còn quy tắc áp chế, đương nhiên là có thể!

"Muốn chỉ ra tay?"

"Cầu xin chỉ..."

Nhưng Tà Thần hạng hai còn chưa dứt lời.

La Hồng đã chiếm được đáp án mình muốn, thoát ra khỏi không gian ý chí.

Giờ khắc này, năng lượng từ vụ nổ của ba thần binh còn chưa tiêu tan.

La Hồng quát lên.

Tà ảnh dày đặc!

Đông đảo Tà Ảnh Thiên Nhân lại ngưng tụ lần nữa, hội tụ vào trong cơ thể La Hồng, chồng chất trên người hắn.

Thoáng chốc, khí tức của La Hồng đột nhiên tăng vọt!

Nhưng như vậy còn chưa đủ, dù có nhiều Tà Ảnh Thiên Nhân như vậy, cường độ khí tức vẫn chưa đột phá Tôn cảnh!

Tôn cảnh... chính là một cái rãnh vô cùng lớn!

"Hạng hai!"

La Hồng quát lên.

Trong biển ý chí, Tà Thần hạng hai thở dài.

Từ sau khi Số Không xuất hiện, hình như Tiêu La ngu xuẩn đã càng ngày càng... không kính sợ chỉ nữa!

Tuy Tà Thần thở dài.

Nhưng nên ra tay thì vẫn ra tay.

Trong ẩn ký Tà Thần, sức mạnh Tà Thần khuếch tán ra.

Ánh mắt La Hồng bỗng hóa tím, tóc cũng hóa thành màu tím.

Tà kiếm vào tay, La Hồng mắt tím cầm Tà kiếm, cười xấu xa, thoáng chốc vô số đường kiếm hóa thành một cơn lốc xoáy quét ngang tất cả!

Ba móng rồng đánh tới đều bị chém vỡ!

Thực lực La Hồng nâng cao, cộng thêm tà ảnh chồng chất, mượn cả sức mạnh ẩn kỹ của Tà Thần, cuối cùng cũng đạt tới sức mạnh cấp bậc Thiên Tôn!

Một kiếm này, chém vỡ ba cái móng rồng!

Nhóm cường giả Già Lâu, Long Quảng, Phạm Hỏa, Đế Thích Nhất đều biến sắc!

Khí tức trên người La Hồng đã phá vỡ giới hạn, đạt tới Tôn cảnh?

Con bài chưa lật của người này đã vượt qua dự đoán và tưởng tượng của bọn họ "Không phải sợ... Đồng loạt ra tay!"

"Nếu La Hồng không có con bài chưa lật, một chiêu này đủ để đánh nát hắn!"

"Nếu La Hồng có lá bài tẩy, để ngừa bất trắc, chúng ta lấy thiên vương thánh binh ngăn cản con bài mà hắn đã dùng khi đập vỡ cửa phi thăng trước! Ngăn cản được rồi thì lập tức giết!"

"Các vị, liên thủ giết La Hồng, đừng giấu nghề nữa."

Yêu nghiệt các tộc Quảng Long, Già Lâu đều lên tiếng.

Bọn họ cũng đã đoán trước về lá bài tẩy của La Hồng.

Không muốn tiếp tục đêm dài lắm mộng.

Liên thủ, giết la hồng!

Đây cũng là ý kiến thống nhất của bọn họ lúc còn ở trong cánh đồng tuyết Cực Bắc!

"Ra tay!"

Sau một khắc, yêu nghiệt các tộc đều lớn tiếng quát lên!

Ra lệnh một tiếng.

Chín mươi vị thiên tài thiên giới, chín mươi Bán Tôn, đều đồng loạt ra tay!

Tuy hiện La Hồng đã bạo phát chiến lực Bán Tôn, nhưng một khi bị tấn công hội đồng như vậy, chắc chắn sẽ bị đánh nát!

Điểm này, ngay cả Tà Thần hạng hai cũng cảm giác được rõ ràng!

"Đâu!"

"Tiểu La ngu xuẩn, chỉ... không đỡ nổi nữa! Nổ mất!"

Tà Thần hạng hai cực kỳ ức chế, nói.

Sao mấy lần gần đây, nó cứ ra tay là lại gặp phải tình huống như này!

Nó là chỉ uy nghiêm vĩ đại, thật sự càng ngày càng yếu rồi!

Trong biển ý chí.

La Hồng cũng thờ dài tiếc nuối, có chút ghét bỏ.

Tà Thân hạng hai, yêu thật đây!
Không thể so sánh với đại ca Số Không.

Ôm chân đại ca Số Không vẫn sướng hơn!
Trước cung Nhân Hoàng.
Toàn bộ tu sĩ Nhân Tộc đều chờ người.

Thấy chín mươi vị thiên tài thiên giới đồng loạt ra tay, bọn họ đến thổ cũng không dám thở!

Thế tiên công kinh khủng như vậy... sao mà đổ được?

Cho dù La Hồng có chiến lực Thiên Tôn thì cũng không ngăn được.

Một đánh chín mươi... Đánh thế nào?

La Hồng cũng cảm thấy áp lực kinh khủng, thân thể như sắp bị áp lực này ép vỡ!

Đây là chín mươi vị Thiên Tôn thiên giới, trong đó còn có yêu nghiệt hàng đầu như Già Lâu, Long Quảng...

La Hồng cũng có cảm giác tuyệt vọng và ngạt thở!

Trước lúc vào mộ Nhân Hoàng, đã lật sách da người tới "trang phục chế"

Lúc trước dùng một lần, đập vỡ cửa phi thăng, hôm nay còn có cơ hội sử dụng miễn phí lần thứ hai!

Chương 1037: Ô nhân gian..... Người ta gọi là bí cảnh Nhân Đồ

La Hồng không chút do dự, định phục chế sức mạnh của "Số Không"! Nhưng ngay khi La Hồng chuẩn bị phục chế sức mạnh của "Số Không" thì lại nhắc trông thấy ánh nhìn khác thường trong mắt Già Lâu, Long Quảng, cùng với từng món thiên vương thánh binh cường đại tỏa sáng rực rỡ trong tay bọn họ!

Tinh thần hấn chấn động!

Lần trước hấn dẫm cửa phi thăng, hình như đã sử dụng sức mạnh của Số Không một lần rồi!

Đó là thiên vương thánh binh sao?

Nếu đám Già Lâu đã dám lấy ra thì chứng tỏ nó có thể ngăn cản sức mạnh của đại ca Số Không?

Trong lòng hấn lập tức sinh ra cảm giác nguy hiểm.

Mặc dù hấn rất tin tưởng đại ca Số Không, nhưng... lỡ như đại ca Số Không bao phát bị ngăn trở thì sao? Thiên vương thánh binh... hấn là rất mạnh nhỉ?

Không...

La Hồng đột nhiên thay đổi suy nghĩ.

Lần này, không mượn sức mạnh của Số Không nữa!

Đổi cái khác!

Nhất định phải chơi chết bọn họ!

La Hồng cắn răng một cái.

Trong đầu lập tức hiện lên hình ảnh Mộng Du Tinh Không!

Trên sao trời cô quạnh, một bóng dáng cao lớn đang ngồi xếp bằng!

Bóng dáng kia càng lúc càng rõ ràng trước mặt La Hồng, càng lúc càng rõ ràng!

Ý chí bắt đầu khởi động.

Trên sách da người, một dòng chữ máu khiến người ta sợ hãi chột nháy ra.

"Đang phân tích sức mạnh..."

"Phân tích hoàn tất! Có phục chế sức mạnh Thiên Ma hay không?"

"Tốt bụng nhắc nhở, sức mạnh Thiên Ma quá lớn, thời gian phục chế chỉ còn năm giây, có phục chế hay không?"

Năm giây?

Đâu? Chỉ có năm giây?

La Hồng hẳn chỉ có thể thoải mái năm giây thôi sao?

Hắn cảm thấy mình đau lòng đến nghẹt thở.

Nhưng tên đã lên dây, không bắn không được!

La Hồng đỏ mắt, cắn răng, lựa chọn phục chết Trong hiện thực.

Đôi mắt với lực bạo phát kinh khủng của chín mươi vị Thiên Tôn.

La Hồng mở mắt, đôi mắt tràn ngập tơ máu, sau một khắc, tiếng gào thét điên cuồng kinh khủng ập tới chỗ chín mươi vị Thiên Tôn.

"Đều phải chết!"

Phục chế Thiên Ma!

Bởi vì thực lực của Thiên Ma quá mạnh mẽ vì thế thời gian phục chế suy giảm đến năm giây!

La Hồng không cam lòng.

Đương nhiên, hắn cũng có chút do dự, năm giây..... hắn có thể diệt sạch được 90 thiên kiêu Thiên giới hay không?

Kể từ lúc mộ Nhân Hoàng chưa mở ra, La Hồng vẫn luôn trong trạng thái chuẩn bị, bởi vì hắn biết rõ khi vào mộ Nhân Hoàng, hắn ắt sẽ gặp phải đại kiếp nạn.

Cho nên hắn định sau khi tiến vào mộ Nhân Hoàng sẽ làm một đợt lớn.

So với việc nén giận nhận đòn, chẳng thà hắn chủ động xuất kích chém giết!

Vốn dĩ hắn định sẽ phục chế sức mạnh linh hào, trong vòng một phút giết sạch tất cả 90 vị thiên kiêu.

Nhưng, La Hồng cũng không nắm chắc được hắn có thành công hay không, tuy thực lực của linh hào bản thể quả thật rất mạnh, nhưng La Hồng lại chưa từng gặp qua, La Hồng chỉ nhìn thấy hình chiếu phân thân của linh hào, thứ hắn phục chế được cũng chỉ có thể là hình chiếu của phân thân, cho dù chỉ là một luồng hình chiếu của phân thân lại có thể mặt sát nguyên khôi Thiên Tôn.

Nhưng một luồng hình chiếu của phân thân này có thể đồng thời diệt tất 90 vị thiên kiêu Thiên giới sao?

La Hồng cảm thấy không quá chắc chắn.

Hơn nữa, có lẽ hai tên yêu nghiệt Già Lậu, Long Quảng còn nắm giữ bảo vật thiên vương, nếu như vậy, rất có thể hắn sẽ thất bại.

Cho nên, La Hồng mới hạ quyết tâm, lựa chọn sự tồn tại mà hắn cho rằng mạnh mẽ nhất từ trước đến nay, Thiên Ma!

một lân kia, mộng du sao trời, vị này ngôi xếp băng trên sao trời giữa vũ trụ rách nát, khủng bố đến mức nào cơ chứ?!

Trong vũ trụ rách nát kia, biết bao khối thi thể chìm nổi, trong đám thi thể đó, có khí tức cường đại đến đáng sợ!

Cho nên, La Hồng rất rõ ràng, Thiên Ma trong hoàn cảnh này, so với việc ngồi trên sao trời khô hạn kia, chắc chắn mạnh hơn!

Năm giây.....Hắn đánh cuộc một phen!

Oanh!

Sau khi La Hồng quyết định phục chế Thiên Ma.

La Hồng chỉ cảm thấy đầu óc của hắn trở nên hỗn độn, như bị tiếng la lớn vang lên ngay bên tai.

Trong cơn mơ màng, hắn cảm thấy tinh thần của bản thân hắn như bị kéo vào một nơi huyền bí.

Vũ trụ tinh thần đen như mực, tĩnh lặng vô cùng lần nữa hiện lên trước mắt hắn.

Vật đổi sao dời chỉ gian, vô số thi thể ở trước mắt bay vút mà qua.

Bỗng dưng.

Thời gian dường như ngưng đọng lại.

La Hồng nhìn thấy!

Hắn thấy được một thân ảnh đen như mực, cả người như một cái hắc động ngồi trên một ngôi sao, nó không ngừng hấp thụ ánh sáng cùng hơi nóng.

Thiên Ma!

Hắn ại gặp được!

Đây chính là sự tồn tại vô thượng, cả vũ trụ này dường như trở thành một cái lồng giam để nhốt nó, phong ấn nó.

Ngay cả sao trời trước mặt nó cũng nhỏ bé vô cùng!

Thiên Ma ngồi trên ngôi sao trời cổ kia dường như cảm nhận được ánh mắt của La Hồng, đột nhiên mở bừng mắt!

Nó cảm nhận được một sự tồn tại quý giá đang đánh cắp khí tức và sức mạnh của nó!

"Lại là người.....

Tiếng nói của nó vang vọng.

Giữa vũ trụ tĩnh mịch, tiếng nó vang lên khiến tất cả mọi thứ đều nứt ra, vô số sao trời sụp đổ, như gió vũ trụ càn quét, thi thể của không biết bao nhiêu cường giả bị gió đập vào, vỡ vụn!

Ý chí của La Hồng cũng bị xé vụn!

90 thiên kiêu của Thiên giới đồng loạt ra tay!

Già Lâu của Thần tộc, Long Quảng của Long tộc, Đế Thích Nhất của Yêu tộc, Phạm Hỏa của Phật tộc, Bạch Thiên Đẳng yêu nghiệt nhất trong Thiên tộc, mỗi người đều là thiên kiêu trong tộc.

Có được tín nhiệm để tiến mộ Nhân Hoàng đã đủ chứng minh một điều, bọn họ rất được người trong tộc coi trọng.

Thời điểm bọn họ cho nhau thấy thánh binh Thiên Vương mà mỗi người nắm giữ, ngay cả khi giờ phút bọn họ đang liên thủ này, trong ánh mắt vẫn ánh lên vẻ lạnh lùng cùng cười nhạo.

Quả nhiên, các tộc đều bố trí phương án khác và át chủ bài phía sau.

Bằng bất cứ giá nào cũng phải có được truyền thừa của Nhân Hoàng.

Chương 1038: Đây rốt cuộc là thứ gì?!

Thiên vương thánh binh.... đó chính là binh khí do Thiên vương nắm giữ, ẩn chứa khí tức và sức mạnh của Thiên Vương, chính là binh khí đương thời mạnh mẽ vô cùng.

Tuy rằng bọn họ không có cách nào bày ra sức mạnh như của Thiên Vương, nhưng Thiên Vương là cường giả khủng bố cỡ nào cơ chứ, cho dù chỉ có một luồng khí tức cũng có thể nghiền nát bầu trời!

Chính vì vậy, bọn họ ôm tâm tư giết chết La Hồng.

Bọn họ lần lượt lấy thánh binh Thiên Vương ra, thứ đại biểu cho sự coi trọng của họ với La Hồng!

Dù sao thì, bọn họ cũng đã từng thấy được con át chủ bài của La Hồng lúc đập đổ công phi thăng rồi!

"Tới!"

Đôi mắt của Long Quảng ngưng trọng lại, sát khí lạnh như băng bắn ra bốn phía.

"Quả nhiên, tên La Hồng này vẫn còn lá bài tẩy, bối cảnh sau lưng hắn quá dọa người rồi! Hình như Thiên Vương cũng từng nói, con át chủ bài của La Hồng là đến từ cấm khu hắc ám!"

Lời nói của Long Quảng khiến rất nhiều thiên kiêu đang xuất thủ xung quang biến sắc.

Cấm khu hắc ám, địa phương mà chỉ nghe tên đã khiến người khác cảm thấy sợ hãi.

Điều này lại càng thêm quyết tâm muốn giết La Hồng của bọn họ!

Bỗng nhiên!

Hư không bắt đầu run rẩy.

90 thiên kiêu đánh ra 90 đạo công phạt, trong mộ Nhân Hoàng không có hạn chế tu vi nên 90 đạo công phạt kia đều là công kích ở cảnh giới Thiên Tôn.

Sức mạnh bùng phát ra dường như muốn xé nát bóng đêm, đánh nát đài bạc ngọc!

Nhưng mà.

Đột nhiên, giữa đất trời bỗng có trận gió thổi qua.

Bọn họ lại thấy La Hồng đang lơ lửng trên không trung, đôi mắt của hắn trở nên đen như mực, cả người hắn như hóa thành màu mực.

Đất trời cũng trở nên u ám!

Công kích của bọn họ như đánh vào bóng đêm vô cùng vô tận, tất cả công kích như bị cắn nuốt, bị tiêu diệt hết!

La Hồng cúi thấp đầu, thân thể hắn không ngừng rạn vỡ, những vết nứt lan tràn trên cơ thể hắn, máu tươi vừa chảy ra đã bốc hơi mất!

Cái này đã đủ chứng minh, giờ khắc này, trong cơ thể La Hồng có sức mạnh khủng bố cỡ nào!

âm âm âm!

La Hồng có cảm giác như bản thân hắn sắp nổ tung.

Mạnh quá, hắn sắp nổ mất!

Tà thần Nhị Cấp trong biến ý chí của La Hồng cũng chấn động!

Đây là khí tức gì vậy?!

Da người quỳen sách rung động, làm như phát ra huyền ảo dao động ở trần an, ở ổn định La Hồng ý chí.

Đan điền của La Hồng, trong Thánh Tà Động Thiên, hư ảnh Thánh Nhân mở mắt, thánh nhân khở thuyền cùng thánh nhân thư sơn hiện lên, trấn áp trên đỉnh đầu La Hồng, giúp La Hồng trấn áp luồng sức mạnh khủng khiếp đang muốn bộc phát kia!

Mà ở bên ngoài.

Mà đám người Già Lâu, Long Quảng đang phóng ra công phạt như cuồng phong bỗng cảm nhận được nguy cơ khôn cùng, bọn họ là thiên kiêu, cảm ứng với nguy hiểm của bọn họ mạnh hơn rất nhiều so với đám tu sĩ tầm thường.

Thân hình của bọn họ bỗng run nhẹ.

Bọn họ vẫn chưa hoàn hồn mà nhìn chằm chằm vào La Hồng!

Cảm giác nguy hiểm này phát ra từ La Hồng!

"Có nguy hiểm!"

"cẩn thận!"

Một vị yêu nghiệt hét lên.

Ngay sau đó, trước mắt bọn họ chỉ còn lại có một mảnh tĩnh không, đó là hình ảnh một khoảng tĩnh không phản chiếu từ cơ thể La Hồng ra.

Giữa vũ trụ tĩnh mịch, từng ngôi sao hiện lên, lưu chuyển giữa ngân hà rực rỡ.

Đẹp đẽ đến vô cùng, hấp dẫn tinh thần của con người.

Nhưng, sâu trong vũ trụ kia, trên một ngôi sao căn cỗi đã không còn ánh sáng" có một bóng người ngồi xếp bằng.

Ngôi sao đã chết nên em hiểu là tắt ánh sáng:V Tất cả tiêu điểm đều tụ trên thân thể của người kia.

Đây là di tượng quý di đến cỡ nào cơ chứ! Đây là át chủ bài của La Hồng sao?

Bổng dung!

Bóng người trên vũ trụ kia bỗng mở bừng mắt, đôi mắt đen nhánh, kỳ lạ lại quý đi!.

Khoảnh khắc nó trợn mắt Có sóng khí ào ào tiến ra, không gian vỡ toác, thời gian sụp đổ Uy áp và áp lực khủng bố như từ trên trời giáng xuống!

Trên đài bạch ngọc, một thân ảnh to lớn vô cùng ngồi xếp bằng trên sao trời như trấn áp bầu trời!

Oanh!

Như 800 đám mây nắm nỏ tung tại cùng một thời gian và không gian!

Như có một cái động đen ngòm hiện ra!

Phanh phanh phanh!

Chỉ trong chốc lát, đài đá bạch ngọc đã phủ kín vết nứt.

Cùng lúc đó.

Cung Nhân Hoàng.

Loáng thoáng như có một sự tồn tại cổ xưa mà thâm thúy bùng tỉnh, mở đôi mắt vân đục, quét mắt ra.

Trong cung Nhân Hoàng tức khắc có khí tức mạnh mẽ tuyệt đối khuyếch tán.

Như muốn ổn định lại đài đá bạch ngọc đã vỡ nát tươm kia.

Mà trên đài đá bạch ngọc, thoáng chốc cũng đã lâm vào sự im lặng như chết.

90 vị Thiên Kiêu của Thiên giới đang xuất thủ, cả hai tên yêu nghiệt Già Lâu và Long Quảng đều cảm thấy vô cùng sợ hãi!

Bọn họ ngây ngốc nhìn hư ảnh to lớn vô cùng kia!

Tựa như hư ảnh kia phản chiếu lại một mảnh tinh không, áp xuống bọn họ, quả thực đã khắc sâu vào tâm trí họ!

Trên đài bạch ngọc, yên lặng như tờ.

Nhóm Thiên Kiêu của Thiên giới thậm chí còn chưa kịp kêu gào đã bị bóng đen vô tận nuốt chửng.

Thịch thịch thịch!

Những Thiên Kiêu quỳ rạp trên đài đá bạch ngọc đã phủ kín vết nứt, bọn họ mất đi linh hồn, đại đạo của bọn họ cũng nứt toác, động thiên của bọn họ cũng trở nên tĩnh mịch.

Đã chết!

Chỉ quét một cái liếc mắt đã giết chết tất cả các Thiên kiêu của Thiên giới!

Tất cả chỉ phát sinh trong vòng 3 giây đồng hồi!

Giây thứ 4 Máy tên yêu nghiệt Già Lâu, Long Quảng, Đế Thích Nhất, Phạm Hỏa đều hét lên đầy hoảng sợ mà thê lương. Nháy mắt, bọn họ đầm máu, động thiên cũng giăng kín vết rạn nứt, hơi thở uể oải, dưới sự cản trở" của mây thánh binh Thiên Vương, bọn họ khó khăn mưu cầu sự sống!

Ý là : mấy cái này nó cản trở lại sức mạnh kia, thì mình chuyên là giúp đỡ được không ạ?

"Đây là cái gì?!"

Đây rốt cuộc là thứ gì?!

Chương 1039: Thế này có chút khủng bố đây!

Thế gian sao có thể có sự tồn tại khủng khiếp bậc này?!

Thiên vương?!

Không!

Nó còn mạnh hơn cả Thiên Vương!

Mỗi người bọn họ đều nắm giữ thánh binh Thiên Vương cường đại vô cùng của tộc!

Nhưng, bọn họ không hề nghĩ tới, át chủ bài của La Hồng lần này còn mạnh hơn cả đợt trước!

Giây thứ năm!

Thánh binh Thiên Vương trong tay mấy tên yêu nghiệt đều run rẩy, trong đó có máu màu vàng chảy ra hóa thành một con người tí hon màu máu!

Thiên vương lưu thông máu, có hơi thở của thiên vương sống lại!

Oanh!

Một con rồng vàng, một hư ảnh của một cường giả Thần tộc với tám đôi cánh sau lưng, một vị Phật đà ngồi ngay ngắn trên không trung, một sinh linh như kim sí bằng điều, còn có thân ảnh tiên phong đạo cốt.

Năm giọt máu hóa thành năm đạo hư ảnh Thiên Vương!

Đây là át chủ bài của đám yêu nghiệt Già Lâu!

Nhưng, lúc này đây, bọn họ không còn cách nào giấu đi những con át chủ bài này nữa, lúc hư ảnh của Thiên Ma hiện lên, tất cả những hư ảnh Thiên Vương đều hiện lên, nháy mắt có thể bộc phát ra sức mạnh của Thiên Vương!

Năm tên yêu nghiệt Già Long, Long Quảng sớm đã xui lơ, rạp xuống như đồng bùn trên đài đá thạch ngọc.

Khi nhìn lên hư ảnh Thiên Vương hiện lên, cuối cùng bọn họ cũng có được chút an ủi.

Trước mặt cường giả chân chính, bọn họ nhỏ bé và hèn mọn đến buồn cười.

Nhưng hư ảnh Thiên Vương hiện lên lại cũng làm bọn họ vui Sướng, Được cứu rồi!

"Nhân Hoàng?"

Năm hư ảnh của Thiên Vương hiện lên, đó là một luồng ý chí của Thiên Vương xuất hiện.

Bọn họ ân nập trong thánh binh Thiên Vương là đề đôi phó với Nhân Hoàng có khả năng tồn tại trong mộ Nhân Hoàng!

Mà giây thứ năm.

Cũng là một giây cuối cùng mà hư ảnh Thiên Ma tồn tại ở thế giới này.
Một ngón tay chỉ ra ngoài.

Chân chính chỉ có một ngón tay của Thiên Ma.

Thoáng chốc!

Giữa đất trời chỉ còn lại một cái ngón tay như từ chốn sâu thẳm nơi vũ trụ hỗn độn điểm ra, muốn xé nát hết thủy hư không!

Năm hư ảnh của Thiên Vương còn chưa hình thành được nửa khắc đã nổ tung.

Thánh binh Thiên vương nổ tung, trở thành những mảnh vỡ vô dụng.

Sau đó, tất cả đều biến mất!

Sức mạnh khủng bố rút đi như thủy triều, biến mất trong mộ Nhân Hoàng.

Tĩnh mịch.

Chỉ còn lại tiếng hít thở nặng nề đến cực điểm đang vang lên.

Biến mất!

Cuối cùng cũng biến mất, đúng là dọa chết bọn họ rồi mà!

Bọn họ thế mà vẫn còn sống, đám người Già Lâu, Long Quảng sớm đã không còn cái ngạo khí của lúc mới vào mộ Nhân Hoàng.

Rốt cuộc thì cái tên La Hồng là loại quái vật gì vậy, thế mà hấn còn con át chủ bài như vậy?

Át chủ bài của bọn họ cũng bị La Hồng ép ra, đã thế còn hỏng hết!

Chết!

Đều chết hết rồi!

Ngoại trừ Long Quảng, Già Lâu nằm giữa thánh binh Thiên Vương, dùng tàn niệm từ một giọt máu Thiên Vương phát ra chết thay họ! Những thiên kiều Thiên Giới khác, tất cả đều chết hết!

Tất cả một đám người đều quỳ rạp trên đất, tuy thì thế còn toàn vẹn, nhưng lại mất đi linh hồn, đại đạo sụp đổ, động thiên điều Tử trạng cực kỳ thê thảm!

Năm giây, tất cả mọi việc chỉ phát sinh trong vòng năm giây đồng hồi!

Nhanh đến độ người khác không kịp nhìn thấy.

Chỉ còn lại nỗi sợ hãi bao trùm lấy họ!

La Hồng..... Kẻ điên, tên quái vật!

Trong mộ Nhân Hoàng.... Lại khôi phục lại sự yên tĩnh.

Nơi xa, cung Nhân Hoàng.

Rất nhiều tu sĩ loài người đứng lặng trước cung Nhân Hoàng lúc này đều ngây mặt ra.

Con người của đám người Lý Tu Viễn, nữ đế, Ngô Thanh Hoa co rụt lại.

Ngay vừa lúc này, bọn họ cũng có cảm giác hít thở không thông hắt vào trong óc, loại cảm giác này khiến bọn họ có cảm giác bọn họ sẽ chết ở nơi này.

Đương nhiên, loại cảm giác này chỉ diễn ra trong chớp mắt.

Sau đó, bọn họ liền nhìn thấy một mảnh tinh không hạ xuống, hư ảnh hiện ra và rất nhiều thiên kiêu của Thiên giới đã bỏ mạng!

Tiếng hít thở của những tu sĩ nhân gian dần trở nên nặng nề, vang vọng khắp nơi.

Đây chính là át chủ bài của La Hồng công tử sao!

Lúc trước bọn họ còn chẳng thèm coi trọng át chủ bài của La Hồng, giờ bọn họ biết bọn họ sai rồi.

Át chủ bài của La Hồng, mạnh đến mức bọn họ không thể tưởng tượng được!

"Đj!?"

Không do dự một chút nào.

Tu sĩ nhân gian hồi phục tinh thần từ sau cơn chấn động, sau đó, xoay người vào cung Nhân Hoàng thân ảnh biến mất trước cung điện.

Đồng!

La Hồng rơi trên mặt đất, máu thịt lẫn lộn, bộ dáng thảm hại vô cùng, Vượt quá sức chịu đựng của hắn!

Sức mạnh của Thiên Ma vượt xa khả năng tiếp nhận hiện giờ của La Hồng, La Hồng cảm thấy hắn đã quá chủ quan rồi.

Hắn chỉ nghĩ tới cảnh phục chế sức mạnh của Thiên Ma, bốc phát ra sức mạnh khủng bố, tận diệt được 90 thiên kiêu trong nháy mắt.

Nhưng hắn lại bỏ việc thân thể của hắn có thể gánh đỡ sức mạnh khủng khiếp này của Thiên Ma hay không!

"Thiên Ma..... Rốt cuộc là ai? Sao nó lại phải ngồi trên ngôi sao cần cỗi kia?"

La Hồng hít hà một hơi.

Tồn tại cường đại như Thiên Ma sao lại ngồi trên sao trời?

Mà quyền sách da người là thứ gì?

Mà nó có thể mượn dùng sức mạnh của Thiên Ma?

La Hồng cảm thấy, nhận thức của bản thân hẳn với quyển sách da người lại thay đổi một lần nữa, có lẽ nào người chế tạo ra quyển sách da người còn mạnh hơn cả Thiên Ma sao?!

So với Thiên Ma còn mạnh hơn..... Là trình độ kiêu gì cơ chứ?

La Hồng ngã trên mặt đất, ý chí uể oải, thân thể tàn tạ , trạng thái bây giờ của hẳn không những không tốt mà còn vô cùng thê thảm nữa.

Hắn suýt nữa thì chết.

Nhưng nội tâm La Hồng lại rất hưng phấn.

"Nhắc nhở hữu nghị: Phục chế sức mạnh Thiên ma dẫn đến việc cảm ứng Thiên Ma sẽ không thể phục chế trong thời gian ngắn"

Trên quyển sách da người, những dòng chữ đậm máu hiện lên, Đó là nhắc nhở cho La Hồng khiến trong lòng La Hồng rung mình!

Cảm ứng được?!

Thế này có chút khủng bố đây!

Chương 1040: Ngay cả thi thể của Long tộc ta người cũng không

tha sao?

Theo lý mà nói, phục chế sức mạnh chính là ăn cắp sức mạnh!

Thiên Ma..... có thể cảm ứng được rồi chạy đến giết hắn hay không?

Chẳng lẽ đây chính là theo võng tuyến đến giết người trong truyền thuyết sao?

La Hồng hít sâu một hơi, tuy vẫn còn một trang phục chế nữa nhưng La Hồng cũng không dám thử phục chế Thiên Ma thêm lần nữa.

La Hồng như tên điếc không sợ súng, Rõ ràng là trình độ của Thiên Ma cao đến đáng sợ!

Ít nhất, đó không phải là trình độ mà hiện giờ hắn có thể tiếp xúc được!

Đối với loại sức mạnh hắn chưa biết rõ này, La Hồng có chút kính sợ. Dù sao thì, Thiên Ma cũng không phải lão đại Linh Hào, chưa chắc đã ôm đui được!

Hơn nữa, với cái thân thể cừu rèn lại còn có đại đạo đã mở rộng vạn dặm, tám ngàn của La Hồng, thế mà khi mượn dùng đến sức mạnh của Thiên Ma vẫn không thể chống đỡ được.

Nếu không có thư sơn cùng khổ thuyền giúp đỡ hắn, La Hồng cảm thấy vào thời điểm hắn mượn dùng sức mạnh Thiên Ma, hắn có thể đã bị căng chết rồi!

Mượn dùng sức mạnh chính là phải trả một cái giá rất đắt!

La Hồng hít sâu một hơi.

Tinh thần hắn vừa động.

Xe liền tà quân do ba con rồng kéo hiện ra.

Cả người La Hồng như đám bùn ngồi đơ ở đó, máu tươi đã nhuộm đỏ thân hình hắn.

Hắn lướt nhìn qua đám người Long Quảng, Già Lâu cùng năm vị yêu nghiệt còn sống sót đang ngồi ngậy ra trên đài đá bạch ngọc, trong lòng hắn có chút đáng tiếc, yêu nghiệt đúng là yêu nghiệt, không dễ chết như vậy.

Trong lòng La Hồng xúc động muốn giết quách năm tên này đi. Nhưng sau khi suy đi tính lại, La Hồng vẫn từ bỏ.

Tuy rằng trạng thái của Long Quảng, Già Lâu cùng năm tên yêu nghiệt của các tộc trên Thiên giới không quá tốt, bị sức mạnh của hư ảnh Thiên

Ma ảnh hưởng dẫn đến bị thương nặng, nhưng dù sao bọn họ cũng là yêu nghiệt Thiên tôn, tu vi của bản thân bọn họ vẫn rất mạnh.

Với trạng thái hiện tại của La Hồng, muốn giết bọn họ rất khó!

La Hồng lo lắng rằng mình sẽ bản thân sẽ bị giết ngược lại.

Nói chung, La Hồng cảm thấy nếu hắn tự mình ra tay, xác suất bị người ta giết ngược lại cực cao!

Đương nhiên, lúc này, đám yêu nghiệt Long Quảng và Gia Lâu cũng đã bị dọa sợ.

Bọn họ có vài phần kinh sợ nhìn La Hồng, sợ La Hồng vẫn còn có thể bộc phát ra át chủ bài như vậy cho nên bọn họ cũng dám hành động thiếu suy nghĩ.

Cả người La Hồng nhiễm máu, ngồi trên tà quân liễn, máu tươi xuôi theo cạnh của Mặt Nạ Tà Quân, chảy tí tách.

Trạng thái của La Hồng vô cùng kém như muốn hỏng mất nhưng hắn không biểu hiện ra.

Khủy tay đặt trên đầu gối, tay chống cằm, tóc hắn cũng có máu chảy xuống nhưng hắn lại phát ra tiếng cười trầm thấp.

"Thiên kiêu thiên giới Hóa ra cũng chỉ có vậy"

"Đã quên giới thiệu, tại hạ là La Hồng..... Ô nhân gian, người ta gọi..... Bí cảnh Nhân Đồ"

La Hồng thấp giọng cười nhạt.

Bí cảnh người đồ.....

La Hồng quả thật rất vừa lòng với danh hiệu này, cảm giác nhân gian lớn như vậy, làm hắn hài lòng chính là danh hiệu Bí cảnh Nhân Đồ mà hắn được cấp, phù hợp nhất với La Hồng hắn.

La Hồng bị thương không nhẹ, cơ thể như muốn nát vụn, lúc này tất cả năng lượng có trong cơ thể hắn đều đã hao hết.

Nhưng La Hồng vẫn gian nan nâng tay lên.

Chậm rãi gõ một cái.

Ong!

Trong Thánh Tà Động Thiên, thiên sát châu hiện lên, dưới một cái gõ của La Hồng, tức khắc hóa thành muôn vạn luồng ánh sáng.

Bàn tay hạ xuống của La Hồng tức khắc nắm lại.

Thoáng chớp.

Sau những thi thể đang quỳ rạp trên đài đá bạch ngọc của thiên kiêu Thiên giới có tà ảnh nườm nượp hiện ra.

Phụt!

Tà ảnh nằm lay kiềm sát châu, đột nhiên chém qua.
Đầu của mấy vị Thiên Tôn này bị cắt xuống.

Bị La Hồng thu nạp vào trang trữ vật.

Vốn dĩ La Hồng muốn thu cả thi thể của đám thiên kiêu kia, dù sao bọn chúng cũng là thi thể của Thiên Tôn, đặt ở nhân gian chính là bảo bối đỉnh cấp.

Mỗi một khối thi thể của Thiên Tôn đều có thể chế tạo thành một món thần binh!

Đáng tiếc, trạng thái của La Hồng không tốt, bị thương nghiêm trọng, hơn nữa xa xa đám yêu nghiệt Già Lâu, Long Quảng vẫn chưa chết, tuy rằng bọn họ bị dọa sợ, nhưng một khi bọn họ hồi phục lại tinh thần, vây sát La Hồng, e là La Hồng sẽ thiệt lớn.

Vậy nên La Hồng thừa dịp bọn họ vẫn chưa phản ứng lại, cắt đầu cắt vào trong không gian trữ vật, sau đó liền định rời đi.

Đương nhiên, La Hồng không có buông tha Long tộc thiên kiêu thi thể, mười bảy cụ Long tộc thiên kiêu thi thể, La Hồng toàn bộ đều thu vào trữ vật trang nội.

Trong mắt La Hồng, thi thể của thiên kiêu Long tộc là thứ trân quý nhất cũng là thứ lời nhất!

Đột nhiên cả người Long Quảng run lên, cả người gã đã nhuốm đầy máu rồng, sừng trên đầu cũng vỡ nát.

Nhưng thời điểm La Hồng thu lấy toàn bộ thi thể của thiên kiêu Long tộc, Long Quảng đã kịp phản ứng lại.

Hắn rống lên đầy thế lương và tức giận!

Đôi mắt thoáng chớp đã đỏ rực!

"La Hồng! Ngay cả thi thể của Long tộc ta ngươi cũng không tha sao?!"

Ngươi là cướp à?!

Cướp cũng không như ngươi at Long Quảng bị từ tâm khởi.

(từ trong tim Long Quảng quặn lên một nỗi đau)

Sắc mặt của đám yêu nghiệt Già Lâu, Đế Thích Nhất, Phạn Hỏa tái nhợt, phục hồi lại tinh thần.

Ngây ngốc nhìn những thi thể bị chém mất đầu đầy đất.....

Một cổ hàn ý bao phủ trong lòng.

Mà La Hồng sớm đã điều khiển tam long tà quân liền chạy mất, lao vào phía cung Nhân Hoàng, chui vào trong đó, biến mất!

Trên đài đá bạch ngọc.

Từ trong cổ họng của năm vị Thiên kiêu phát ra tiếng gầm gừ kìm nén và hoảng sợ.

Chương 1041: Chỉ khi đủ mạnh mới không cần sợ hãi gì hết!

Huyện An Bình, Tắc Hạ Học Cung.

Trên bầu trời, thiên môn san sát nhau, thiên nhân và những cường giả của các tộc Thiên giới đều thông qua Thiên môn quan sát nhân gian, chú ý tình huống phát sinh ở mộ Nhân Hoàng.

Bỗng dưng!

Phu tử an tĩnh ngồi xếp bằng trên chùa Vọng Xuyên đột nhiên mở bừng mắt.

Cho dù là nội tâm như giếng cổ không chút của phu tử cũng nổi lên những con sóng lớn!

"Khí tức thật đáng sợ! Là ai?!"

Trong mộ Nhân Hoàng xuất hiện dị biến sao?

Không..... Không nên nhanh như vậy a.

Lúc này hắn mới tiến vào mộ Nhân Hoàng đâu được bao lâu, sao lại có động tĩnh lớn như vậy?!

Phu tử nhìn về phía bí cảnh Học Hải.

Loáng thoáng ông dường như thấy được hình ảnh phản chiếu của một mảnh sao trời, thấy được một thân ảnh ngồi xếp bằng trên sao trời càn cối!

Oanh!

Như cảm giác được ánh nhìn chăm chú của phu tử, thân ảnh ngồi trên sao trời càn cối kia ngẩng đầu, lộ ra vẻ sâu thẳm, cười với phu tử.

Đôi mắt của phu tử đau đớn, chợt ông nhắm mắt lại.

Suýt chút nữa, đôi mắt của ông đã bắn ra máu.

Cả nhân gian đều chợt ồ lên.

Thiên kiều bảng treo trên Tắc Hạ Học Cung.

Lúc này, Thiên Kiều bảng không ngừng run rẩy, lực quy tắc tràn Một cái tên lại thêm một cái bắt đầu phun ra máu tươi, cuối cùng là ảm đạm đi, bắt đầu rớt hạng trên bảng xếp hạng.

Thiên kiều Thiên giới, bắt đầu từ cái tên thứ bảy, máu ào ào chảy ra, cuối cùng là ảm đạm thất sắc.

Điều này có nghĩa là vị thiên kiều này đã chết.

Trái lại phe tu sĩ nhân gian.

Vôn dĩ cái tên Lý Tu Viên xếp thứ 86 trên bảng, lập tức đã bò lên đến hạng bảy!

Cái tốc độ lên hạng này y như ngồi trên tàu lượn siêu tốc vậy.

Bởi vì những thiên kiêu khác đều đã chết, Lý Tu Viên không chết tự nhiên là thăng hạng, thăng hạng không có cách nào ngăn lại.

Mà xếp hạng của đám người nữ đế, Ngô Thanh Hoa, Thiên tử Đại Chu cũng nhao nhao tiến lên.

Thật thật tại tại nằm thẳng!

(Chả làm gì mà cũng thăng hạng!)

Đây chính là nguyên nhân mà tu sĩ nhân gian kinh ngạc sao.

Là Thiên Kiêu Bảng có lỗi sao?

Hoặc cũng có thể là..... Đám người Lý Tu Viên, nữ đế che giấu sâu kín đến như vậy?!

Mà trên vòm trời, cường giả sau những Thiên môn san sát nhau lại lạnh cả người, sờn tóc gáy!

Chết sạch rồi?!

Ai giết?

Ai có năng lực giết được nhiều thiên kiêu như vậy?!

Vương cảnh? Hoặc cũng có thể là Thiên Vương?!

âm âm âm!

Trong hư không.

Trong bốn cánh Thiên môn Đông, Tây, Bắc, Trung hiện lên hư ảnh của bốn vị Thiên Vương, khí tức âm trầm, sắc mặt khó coi đến cực hạn.

Bọn họ không nhìn đến Thiên Kiêu đang chảy máu.

Lại nhìn chăm chăm vào chùa Vọng Xuyên.

Nhìn chăm chăm vào phu tử.

"Không hổ là phu tử..... Khó trách ngươi lại thống khoái mở ra mộ Nhân Hoàng như vậy, quả nhiên.....là một âm mưu!"

"Ngươi.....thật âm hiểm thay!"

Phu tử: "2??"

Lão phu chính là thánh nhân nho nhã hiền hoà, chính đại quang minh hướng đạo!

Lão phu âm hiểm cái quần què nhà ngươi !

Khinh lão phu không biết giận à?!

Âm hiểm?

Phu tử lắc đầu, giận thì giận thật nhưng phu tử rất nhanh đã bình tĩnh lại, không thèm để ý đến ba cánh Tam Trọng Thiên Môn và bốn hư ảnh của

Thiên Vương trên bầu trời cao thăm thăm kia nữa.

Tuy rằng ông không biết trong mộ Nhân Hoàng đã phát sinh ra chuyện, nhưng ông có thể đại khái đoán ra mọi chuyện.

"Luồng sức mạnh vừa nãy..... Là ma sao?"

"Đúng là ma"

Phu tử hít sâu một hơi, buông sách thánh hiền trong tay xuống, phóng tầm mắt về phía xa xa như muốn nhìn xuyên qua hư không..

Phu tử nhíu chặt chân mày, lộ ra một phần ưu tư: "Vốn dĩ muốn dùng mộ Nhân Hoàng để làm tên tiêu tử La Hồng có thể cảm nhận được sức mạnh chân chính vĩ ngạn của mộ Nhân Hoàng, hiểu được sức mạnh chính đạo mạnh mẽ biết bao nhiêu....."

"Chỉ là, không nghĩ tới, thế mà ma lực lại xuất hiện trước..... Hi vọng tên tiêu tử này không bị ma lực làm mờ mắt, có thể vững vàng tiếp bước trên con đường chính đạo"

Phu tử thở dài Sức mạnh của Nhân Hoàng là sức mạnh chính đạo sao?

Phu tử để cho đám người La Hồng tiến vào mộ Nhân Hoàng, ngoại trừ một chút bất đắc dĩ, thì cũng có chút tâm tư để cho La Hồng mở mang một chút kiến thức về sức mạnh chân chính của Nhân Hoàng.

Ông nhìn lướt qua Thiên Kiều Bảng.

Nhìn những cái tên ảm đạm rồi tụt hạng trên bảng Thiên Kiều, phu tử cười cười.

Việc thế này cũng không nằm ngoài dự liệu của ông.

Mỗi lần La Hồng tiến vào bí cảnh, có lần nào mà không chết cả đồng người?

Lúc này..... Cho dù, những người tiến vào mộ Nhân Hoàng cùng với La Hồng đều là những thiên kiều cường đại của Thiên Giới, mỗi vị đều là cường giả cảnh giới Thiên tôn.

Mộ Nhân Hoàng.

Cung Nhân Hoàng.

La Hồng điều khiển tam long tà quan liên vọt vào bên trong.

Hắn vừa mới thu thập thi thể của những thiên kiều Long tộc, nếu hắn tiếp tục ở lại trên đài đá bạch ngọc cũng không phải kể sách hay, tuy rằng Long Quảng bị thương nhưng trạng thái của La Hồng cũng không quá tốt.

Nếu thật sự nổi dậy đấu tranh, cho dù La Hồng có để cho Tà Thần nhập vào người cũng chưa chắc đánh được Long Quảng.

Thực lực của bản thân La Hồng vẫn quá thấp, chỉ là một tên Lục Địa Tiên Bát cảnh, hắn còn chưa bước vào giai đoạn thứ ba của Lục Địa Tiên,

Cửu Cảnh.

Nhất cảnh, Ngũ Cảnh, Cửu cảnh - đây là ba giai đoạn của Lục Địa Tiên, sau đó là Bán Tôn.

Cho nên, La Hồng cảm thấy lúc này tiến vào mộ Nhân Hoàng, nếu có cơ hội, có lẽ có thể tăng thực lực.

Lúc này đây, sau khi thấy được sức mạnh của Thiên Ma, La Hồng mới hiểu rõ cái gì mới gọi là vô địch chân chính.

Những âm mưu quỷ kế của người, trước sức mạnh chân chính, đều có một kết cục: bị nghiền nát!

Chỉ khi đủ mạnh mới không cần sợ hãi gì hết!

Chương 1042: Trong hoàng mộ có người sống?!

Đây là lần đầu tiên La Hồng khao khát một sức mạnh như vậy.
Trong lòng La Hồng, Thiên Ma đó chính là mục tiêu mới để theo đuổi!
Cung Nhân Hoàng vô cùng to lớn, nhìn xa tuy nhỏ nhưng khi lại gần, cung Nhân Hoàng này lại sừng sững như ngọn núi cao..

La Hồng đứng trước cung Nhân Hoàng, nhỏ bé như một hòn đá.
Cả người La Hồng run lên, máu trên người hắn tức khắc bị đánh cho tan tác, La Hồng lại trở nên trắng trẻo, quanh thân phát ra khí Chính Dương.

Bạch y hắn không nhiễm bụi trần, chỉ là sắc mặt có chút tái nhợt.
Cánh cổng cung Nhân Hoàng chưa bao giờ khép kín, như một cái động đen ngòm, sâu thẳm thẳm, La Hồng bước vào trong đó, hắn ngay lập tức cảm nhận được một lực hút đáng sợ, kéo thân hình hắn vào trong đó.
Đợi đến khi La Hồng mở mắt ra, hắn liền phát hiện ra hắn dường như đã tiến vào một khoảng trời mới.

Mệnh mang, cuộn cuộn.

Có hơi thở cổ xưa cuộn cuộn trào dâng.
Hắn phóng tầm mắt ra xa, giữa đất trời có muôn vàn đỉnh núi đột ngột nhô lên từ mặt đất như mũi kiếm sắc nhọn chém vào mây xanh.

Có vô số những hòn đá kì lạ lởm chởm mọc khắp nơi, bên trong cung điện không hề giống một tòa cung điện một chút nào mà ngược lại, lại càng giống một thế giới hơn.

Trên những đỉnh núi khuất tầm mắt của muôn vàn những ngọn núi cao chọc trời kia đều có những cung điện lặng lẽ nằm đó.

La Hồng nhìn lướt qua, hắn có thể cảm nhận được nguyên khí thiên địa nồng đậm.

Toàn bộ không gian vô cùng yên tĩnh, không có một chút sức sống nào, tình huống như vậy không biết đã kéo dài bao lâu, mà giờ đây, sự kéo dài này dường như đã hạ màn, bị người ta phá vỡ.

Khi mộ Nhân Hoàng mở ra, sự lặng im mười vạn năm trong cung Nhân Hoàng nghênh đón trận ôn áo náo động đầu tiên.

La Hồng đứng lặng giữa thế giới mệnh mang, hắn nhắm mắt lại, tinh thần bắt đầu phóng thích ra, muốn cảm nhận một chút đám người Lý Tu Viễn, nữ đế đang ở nơi nào trong cung Nhân Hoàng.

Cung Nhân Hoàng này, thực sự thần kì, tự hình thành bên trong nó một thế giới, quan trọng nhất chính là, La Hồng lại không cảm nhận được rõ

ràng khí tức và cường độ của cung Nhân Hoàng này.

Là bảo vật có cấp bậc cỡ nào cơ chứ.

Không nghi ngờ gì, cung Nhân Hoàng này chính bảo vật, không phải là thần binh, thánh binh, mà giống thánh nhân binh thượng cổ như Thư Sơn, Khô Chu hơn.....

Khả năng cung Nhân Hoàng là thần binh không lớn, cũng không đủ tư cách là thánh binh, La Hồng cảm thấy nó hẳn có cấp bậc không sai biệt lắm với thượng cổ thánh nhân binh.

Cảm giác trong chốc lát, La Hồng hiện chính mình tinh thần lực đều khó có thể khuếch trương mở ra.

Cảm nhận một hồi, La Hồng phát hiện ra tinh thần lực của bản thân hẳn khó có thể khuếch trương ra.

Phải biết rằng, hiện giờ, ý chí và lực tinh thần của La Hồng là cường đại vô cùng, chưa nói đến việc cảm nhận, chỉ cần hấn phóng thích thì việc bao phủ lên mấy ngàn dặm không phải là vấn đề.

Nhưng mà, tại cung Nhân Hoàng này, hẳn lại không có cách nào khếch tán ra ngoài.

"Cung Nhân Hoàng Rất lớn, mọi người đã bị truyền tống ngẫu nhiên đến một xó xỉnh nào đó trong cung Nhân Hoàng này rồi sao?"

Ánh mắt La Hồng khẽ loé lên.

Nếu như thế, vậy cũng được coi như một tin tốt.

La Hồng quét mắt liếc nhìn thế giới mênh mông rộng lớn này một cái, cười cười, sau đó, tinh thần vừa động, tam long tà quân liền ngay lập tức hiện lên.

La Hồng nhảy lên tà quân liền, muốn dùng tà quân liền để phóng về một cung điện nào đó phía xa xa.

Nhưng mà.

Tam long tà quân liền vừa mới vụt lên bầu trời.

"Làm càn!"

Một âm thanh già nua, khàn khàn vang vọng.

"Khảo nghiệm Nhân Hoàng, không được làm càn, không được bay lên không trung, không được thừa tọa giá!"

Âm thanh vang vọng về "Ba không" lại quỷ dị như truyền đăng trong cung điện vậy.

Tam long tà quân liền vẫn đang chạy như bay, bỗng dưng cảm nhận được áp lực khủng bố, ba còn tà long lập tức dừng lại, nằm bò trên mặt đất, run bần bật.

Là chúng bị sự tôn tại khủng bố kia dọa sợ.

Thật ra thì không chỉ có ba con hắc long, cho dù ngay cả La Hồng cũng khiếp sợ.

Sồn tóc gáy, có một luồng khí lạnh không ngừng lan ra trong cơ thể hắn.

Trong cung Nhân Hoàng..... Có người?

Người sống? Cũng hoặc có thể là người chết?!

La Hồng cảm thấy da đầu cũng run lên, cung Nhân Hoàng này chính là nơi mai táng Nhân Hoàng thượng cổ, nơi này có người mở miệng nói chuyện, vậy đó là ai?

Đầu tiên, La Hồng có thể loại trừ khả năng đó là trò đùa dai của nhị sự huynh Lý Tu Viễn, những tu sĩ nhân gian khác cũng chẳng nhảm chán đến độ đùa cùng La Hồng hắn.

Vậy thì, cũng chỉ còn lại một khả năng duy nhất, chủ nhân của âm thanh này là người vẫn luôn sống trong cung Nhân Hoàng!

ó người trong mộ Nhân Hoàng này, hay nói cách khác, người này vẫn luôn sống trong mộ!

Cái quần què!

Mộ cổ mười vạn năm.

Sau đó..... có âm thanh vang vọng!

Tự dưng lại có cảm giác âm trầm là thế nào?

Có lẽ nào..... Nhân Hoàng còn sống?!

Hô hấp của La Hồng ngừng lại, chả hiểu sao trong lòng lại tràn lan một cỗ áp lực.

Nhân Hoàng?

Sự sống trên cả Thiên Vương..... còn sống sao?

Có thể nào đã phát hiện ra bản chất đại ác nhân của La Hồng hắn? sau đó..... dùng một ngón tay bóp chết hắn?

"Xuống xe liền ngay, đi bộ vào cung điện"

"Niệm tình ngươi lần đầu tiên vào cung Nhân Hoàng, chưa biết quy củ, nếu còn có lần thứ hai, diệt!"

Âm thanh già nua kia lần nữa vang lên.

La Hồng nhú mày lại, nhưng hắn lại không tiếp tục không chế tam long tà quân liền, chủ yếu là do ba con tà long kia quỳ rạp trên mặt đất run lên bần bật có dùng được nữa đâu, một tí tác dụng cũng không có.

La Hồng thu hồi tà quân liền, đi bộ.

Chương 1043: "Tiểu sư đệ... Không có sao?"

Thật ra, La Hồng không có quá nhiều kháng cự với việc đi bộ, bởi vì đi bộ thật ra cũng là một quá trình đổi mới tâm tình.

Lúc trước, trong quá trình đi bộ sáu ngàn dặm hướng về Nam Quận, La Hồng có một sự chuyển biến không hề nhỏ, một lần lột xác kia, tuy rằng thực lực của La Hồng tăng lên không quá nhiều, nhưng lại xây dựng cho hắn một cơ sở vững chắc.

Dẫm lên mặt đất đầy sỏi đá, La Hồng bỗng dừng ngẩn ra, hắn có cảm giác toàn bộ không gian dường như sống lại.

Hắn ngẩng đầu, trên bầu trời có một "Mặt trời" đang treo lơ lửng, nhưng, mặt trời kia cũng không phải là một mặt trời chân chính, là do vô số nguyên khí thiên địa nhưng tụ lại thành một quả cầu nguyên khí.

La Hồng nhìn khắp đất trời, đột nhiên có cảm giác sáng suốt ra.

Trời, đất, núi, sông.....

La Hồng phun ra một ngụm trọc khí, trong thoáng chốc, tựa như hắn đã lý giải ra điều gì.

Cái thế giới nhỏ này là bản kế thừa và phát triển của động thiên hay sao?

Nhưng thật ra thì nó và tà thánh động thiên trong thánh động thiên của hắn cũng có chút giống nhau.

La Hồng tựa như suy tư điều gì đó, đi bộ về phía một tòa cung điện nơi xa xa.

Cùng lúc đó.

Cung Nhân Hoàng, thiên điện.

Một cái quan tài đồng thau an tĩnh tọa lạc trên đó, mà cỗ quan tài đó bị đẩy ra, một thân ảnh già nua tiều tụy ngồi ngay ngắn bên trong.

Sự thối nát, chết chóc, hơi thở nồng đậm của cái chết tràn lan.

Dường như người này đã chết rồi, lại dường như đang nhảy múa điên cuồng bên bờ vực của cái chết.

Tại một khắc này, đồng tử vân đục của lão nhân dường như phân thành rất nhiều hình ảnh, trong những hình ảnh đó, có mấy cái thế giới tương đồng, mà những thế giới ấy đều có người đang đi bộ.

Bất kể là đám người Lý Tu Viễn, Nữ Đế, Ngô Thanh Hoa tiến vào cung Nhân Hoàng trước đó.

Hay là La Hồng tiên vào sau, chậm hơn chút nữa, sau khi La Hồng tiên vào, còn có đám yêu nghiệt của Thiên giới Long Quảng, Già Lâu.

"Nhân tộc, Thần tộc, Yêu tộc, Long tộc, Tiên tộc, Phật tộc.....

Ông lão lẩm bẩm trong miệng, một lúc lâu sau, trên khuôn mặt tiêu tụy lại hiện lên nụ cười nhạt, còn có vẻ tiếp tục mong chờ.

"Muội vạn năm, người hoàng lưu lại quy tắc bắt đầu suy nhược, li này thuyết minh truyền thừa sắp hiện thế.....

"Muội vạn năm, những quy tắc Nhân Hoàng lưu lại đã bắt đầu suy yếu, điều này chứng minh truyền thừa sắp xuất thế..."

"Truyền thừa Nhân Hoàng..... ai sẽ có được nó đây?"

Ánh mắt của ông lão trở nên sâu thẳm thăm.

Ngay cả màn giao phong khấp khểnh phát sinh ngoài cung Nhân Hoàng, ông lão cũng không để ý tới.

Mục đích tồn tại của lão, chính là tiếp dẫn, tiếp dẫn cho người chân chính có duyên có được truyền thừa Nhân Hoàng.

Thời gian cứ lững thững trôi đi.

Không, thậm chí có thể nói là không cảm nhận được thời gian đang trôi qua.

La Hồng cởi giày, dẫm bàn chân trần của hắn lên mặt đất trải đầy cát sỏi, La Hồng biết thế giới này là giả nhưng trong quá trình hành tẩu hắn lại có cảm giác thế giới đang tồn tại rất chân thật.

Mặt đất dường như cũng có mạch đập rung lên.

Một ngàn dặm, hai ngàn dặm, ba ngàn dặm.....

La Hồng đi rất chậm.

Tâm tính của hắn vốn dĩ nóng nảy, trong quá trình hành tẩu này, vậy mà lại dần an tĩnh lại, như gột rửa đi bụi trần khiến cả người hắn tiến vào một trạng thái yên tĩnh khó có được.

Giống như ngồi thiền.

Đích đến của La Hồng chính là tòa cung điện không nhất, hắn đi bộ tới tòa cung điện kia, thế rồi đi được một vạn dặm, hai vạn, ba Chặng biết đã đi bao lâu, cũng biết bao xa, nhưng mảy may không kéo gần khoảng cách cùng với tòa cung điện kia.

Hắn như đang hành tẩu trên đại đạo, phong cảnh trước mắt một đường này như tranh vẽ, nhưng núi sông phía xa xa vẫn duy trì một khoảng cách không đổi.

Thật giả lẫn lộn, mê hoặc lòng người.

Làm La Hồng có chút không biết được rõ đâu là thật, đâu là giả.

Một loại cảm xúc cô độc lan tràn trong lòng.

La Hồng không có cách nào liên hệ với Tà thần Rẻ Tiền trong biển ý chí, thậm chí không có cách giao lưu, hẳn chỉ có thể mãi miết bước đi.

La Hồng hiểu được, đây là ý chí bị tróc, như bước vào một tình huống quỷ đả tường.

Nhưng nó hoàn toàn không giống với tình huống quỷ đả tường tâm thường, cái này lại giống như một hồi ảo cảnh, một trận mài đũa tâm hồn.

Mà muốn thoát khỏi con đường này, đến trước cung điện.

Có lẽ..... Việc cần làm chính là tâm hồn vô cùng chân thành.

Đây là một loại cảnh giới tâm linh, dưới sự thật, thật tâm không giả dối.

Khi đó, tự nhiên La Hồng có thể khai phá con đường vô tận này.

Cùng lúc đó.

Những người khác bước vào cung Nhân Hoàng, không ít người đã bước ra khỏi đại đạo, tiến vào cung điện.

Lý Tu Viễn chấp tay sau lưng, đứng lặng trước cửa cung khuyết.

Ở trước cung điện, có một khối bia đá màu đen, trên có khắc viết rất nhiều tên.

Lý Tu Viễn thấy được tên của y, về cơ bản, hẳn là tấm bia đá màu đen kia ghi dấu những cái tên của những người đã khai phá hồng trần đại đạo, đến trước cung khuyết.

Lý Tu Viễn cũng thấy được tên của đám người nữ đế, Ngô Thanh Hoa, thiên tử Đại Chu.

Thậm chí, Lý Tu Viễn còn thấy được tên của đám yêu nghiệt Thiên Giới Gia Lâu, Phạn Hỏa, Bạch Thiên Đăng.....

Điều này làm Lý Tu Viễn ngẩn ra.

"Tiểu sư đệ..... Không có sao?"

Sắc mặt của Lý Tu Viễn khẽ biến, La Hồng chắc chắn còn sống tiến vào cung Nhân Hoàng, mà tấm bia đá màu đen kia lại không có tên của La Hồng, vậy chỉ còn một cách giải thích, chính là La Hồng vẫn chưa thoát khỏi cửa thứ Nhất.

Bởi vì không ít Lục Địa Tiên Cửu cảnh của Nhân tộc tiến vào mộ Nhân Hoàng cũng không có tên trên đây, bọn họ chắc là đã bị kẹt trên đại đạo chỉ lộ, nhưng thật ra lại có tên của Trần Thiên Huyền và La Tiểu Bắc.

Tuy rằng hai người này mới lên Cửu cảnh, nhưng thật ra tâm cảnh không tồi chút nào, Lý Tu Viễn không khó hiểu, dù sao Trần Thiên Huyền ngã xuống mười năm, mà La Tiểu Bắc bị phong ấn dưới Giếng Phật, mười

năm điên khùng, dưới tình huống như vậy, tâm cảnh của hai người này đã rèn luyện vượt xa người thường.

Nhưng, tên của La Hồng lại chưa xuất hiện, điều này làm cho Lý Tu Viễn không khỏi hiện lên vài phần lo lắng.

Lý Tu Viễn hiểu rõ, thật ra lúc bắt đầu bước lên đại đạo cũng là thời điểm truyền thừa Nhân Hoàng bắt đầu.

Lý Tu Viễn vẫn hy vọng, tiểu sư đệ, Nhân Vương đương thời sẽ không thất bại.

Chương 1044: Đùng vội mắng chửi Nhân Hoàng

Không chỉ có Lý Tu Viễn .

Về mặt của mấy người nữ đế, Ngô Thanh Hoa, thiên tử Đại Chu cũng lộ ra sự lo lắng.

Trái lại, mấy tên yêu nghiệt Thiên Giới Già Lâu Thần tộc, Phạn Hỏa Phạt tộc sau khi kiềm chế sự kinh sợ trong lòng, bước vào mộ Nhân Hoàng, vậy mà giờ đã hành tẩu đến chỗ này.

"La Hồng, tu vi của người này tăng lên quá nhanh, tuổi lại quá trẻ, tâm cảnh theo không kịp, lúc này, e là truyền thừa Nhân Hoàng không có duyên với hần"

"Lấy biểu hiện như vậy của La Hồng, cái gọi là truyền thừa e là không còn bao nhiêu hy vọng, ngược lại hi vọng của chúng ta trở nên cực lớn!"

Ánh mắt của năm vị yêu nghiệt Thiên giới sáng lên, có mấy phần vui sướng lại có phần kiềm chế lửa giận.

Nhưng nhiều hơn chính là sự khinh thường, khinh thường với La Hồng.

Bản lĩnh La Hồng dùng sức của người khác thì là hạng nhất, nhưng thực lực của bản thân hần thì lại yếu vô cùng.

Mà lúc này La Hồng.

Sở dĩ hần chưa từng đặt chân đến trước tòa cung điện kia, nhưng thật ra cũng không phải hần chưa đi đến cuối con đường đại đạo.

La Hồng đứng lặng tại chỗ, với một tâm hồn chân thật, hần sớm đã có thể khám phá ra hư vọng trước mắt.

Hần có thể nhẹ nhàng cất bước, bước đến trước tòa cung điện còn cách xa ngàn vạn dặm kia, nhưng La Hồng lại không có làm thế.

Bởi vì La Hồng có một ý tưởng còn điên cuồng hơn.

Hần muốn mô phỏng lại thế giới này trong chính thánh động thiên của hần.

Thánh Tà Động Thiên của La Hồng chia ra làm hai nửa Thánh Tà, một bên chí Thánh, một bên lại chí Tà!

Bây giờ La Hồng định thu nhỏ không gian như thế giới thực này vào trong Thánh Động Thiên.

La Hồng bừng tỉnh, đã hiểu ra một chút vì sao hình thức Động Thiên ban đầu của hần lại hấp thu nhiều quy tắc khen thưởng như vậy, vẫn chưa hoàn toàn biến thành Động Thiên chân chính.

Thứ bị thiếu hụt chính cấu trúc của một thế giới thực.

Cho nên, La Hồng hiểu ra, hấn định dọn thế giới này vào trong Thánh Động Thiên.

Sông, núi, đất, trời, ...quái thạch, những ngọn núi dốc, v.v... rất nhiều nguyên tố đã dần dần hình thành trong Thánh Động Thiên của La Hồng.

Vốn dĩ, khung Động Thiên của La Hồng là do Thư Sơn và Khổ Chu tạo ra, nhưng đây cũng không phải là khung thật, một khi rút Thư Sơn và Khổ Chu ra, Thánh Động Thiên của La Hồng sẽ gặp phải nguy hiểm, nguy hiểm.

Mà trái lại, Động Thiên chí tà bên kia lại vững chắc hơn rất nhiều.

Bởi vì trong Động Thiên chí tà, La Hồng vẫn luôn tu luyện tà đạo, ngưng tụ ra tà hải, tà địa, tạo ra thiên tà, tà sát và hắc ám tràn ngập.

Bản thân nó cũng đã có khung, đạo của ta tu La Hồng, chính là khung của nó.

Cho nên, La Hồng đặt hết tinh thần của hấn lên Thánh Động Thiên, muốn dọn hết tất cả mọi thứ vào trong Động Thiên.

Oanh!

La Hồng còn đang đi bộ, sau lưng hấn, một con đường đại đạo rộng vạn dặm, dài tám ngàn dặm hiện ra, trên đó hiện ra đạo hoa bảy sắc mà hình thức ban đầu của Động Thiên cũng được đặt trên này!

Ý chí của La Hồng dừng mãnh tiến vào một nửa Động Thiên lỏng lẻo kim quang kia, trong đó đang hình thành nên một phiên bản thu nhỏ của thế giới này.

âm âm âm!

Mà La Hồng lại không biết rằng, trong lúc hấn tiến hành quá trình mô phỏng này thế giới xung quanh hấn bắt đầu rung động không yên.

Tùng đạo kim quang không ngừng giáng xuống, dừng mãnh tiến vào trong Động Thiên La Hồng.

Cung Nhân Hoàng, thiên điện.

Đôi mắt của thân ảnh già nua, tiêu tụy ngồi trong quan tài khế ngưng lại.

"Đại đạo hoàn chỉnh, còn có..... Hình thức ban đầu của Đại Thiên Động Thiên?"

"Đây là một Đại Thiên Động Thiên có tính dẻo dai cao, tên này bị điên hay sao mà dám tính toán mô phỏng thế này vào trong đó?"

Chẳng lẽ là hấn định ngưng tụ động thiên vô cùng?"

Trong con người vẫn đục của lão nhân mang theo mấy phần kinh ngạc.

"Không.....Đây là hấn muốn hủy đi thế giới nhỏ mà Nhân Hoàng lưu lại Lão nhân đại kinh thất sắc.

Thế gian sao lại có người thừa kê càn rỡ như vậy!
Sao lại không theo kịch bản thế chứ?!

Lão nhân có thể nhìn ra được, thế giới nhỏ kia đã bắt đầu không còn vững chắc, từng cỗ lực lượng binh rút ra, dung nhập vào Thánh Động Thiên của La Hồng.

Làm cho động thiên của La Hồng càng lúc càng vững chắc.
Không thể tiếp tục thế này thế này được, phải đá người này ra.
Lão nhân có chút nhấp nhô không yên, suýt nữa thì đá bay cái quan tài của lão.

Rõ ràng là La Hồng mở mắt trừng trừng, thế mà hắn lại phát hiện ra mình đang đứng trước cung điện..

Đến chân hắn cũng còn chưa nhắc, sao lại qua cửa rồi?

Đây là bug à? Có thể nghiêm túc cẩn thận hơn một chút được không?

Hắn còn tưởng là mô phỏng được thế giới kia, nếu là ngày thường, La Hồng sẽ không có cơ hội tốt như vậy nữa.

Tự mình ngưng tụ thế giới thánh động thiên, La Hồng không biết sẽ phải tốn thời gian đến mức nào, cũng không có cách nào để ổn định.

Làm gì có chuyện mô phỏng nhẹ nhàng và thoải mái cơ chứ?

Mà bây giờ La Hồng đến bên trong Thánh Động Thiên như một bản thu nhỏ của thế giới ở cung Nhân Hoàng, ổn định vô cùng.

Trong lòng hắn có chút tiếc nuối, ai đã động tay động chân với hắn?

"Thế mà nói tốt cho lĩnh hội, nói là tốt cho bồi dưỡng tâm "Đường đường là truyền thừa Nhân Hoàng lưu lại, không chơi nổi đúng không?!"

La Hồng hùng hùng hổ hổ nói.

"Đừng vội mắng chửi Nhân Hoàng..... Là lão phu động tay chân, có bản lĩnh ngươi mắng lão phu này!"

Âm thanh sâu kín truyền đến từ sau cung điện.

Thân hình của La Hồng ngay lập tức cứng lại, lời nói hùng hùng hổ hổ cũng bị nghẹt lại trong yết hầu.

Lại thấy cổng cung điện mở ra.

Một ông lão già nua, lưng đã còng cả xuống, chậm rãi kéo theo quan tài từ tròn cung điện bước ra.

Chương 1045: Phu tử đầu tiên

Kèo kẹt.

Trong cung điện cổ xưa, có một bóng người già nua nhăn nhoe bước ra, mang theo hơi thở cổ xưa.

Lời nói của lão nhân quanh quẩn khắp cung điện.

La Hồng sờn tóc gáy, lông tơ cả người dựng ngược.

Hắn nhìn chằm chằm lão nhân từ trong cung điện bước ra, một cỗ áp lực vô danh bao phủ trong lòng hắn, tuy hắn không thể cảm nhận được hơi thở và thực lực của lão nhân này, nhưng lão vẫn mang đến cho hắn cảm giác nguy hiểm.

Mộ Nhân hoàng..... Mười vạn năm chưa từng mở ra.

Nói cách khác, lão nhân này, có lẽ đã sống ở cỗ mộ mười vạn năm!

Một lão đầu, sống mười vạn năm, là một sự tồn tại vô cùng cường đại!

Huống chỉ còn là một người tu hành!

Thần kinh La Hồng căng chặt.

Vừa trộm mắng Nhân hoàng..... Đã bị bắt tại trận luôn sao?

Thật xấu hổ!

Lão nhân kéo lê quan tài, từng bước một, run run rẩy rẩy, bước đến từ cuối đường, như muốn áp nắp quan tài lên mặt La Hồng.

Đen tối, lặng nề, hơi thở lạnh băng, tràn ngập khắp đất trời.

Chỉ trong giây lát, lão nhân đã xuất hiện ở trước mặt La Hồng, chỉ cách trong gang tấc.

Ngoài việc để lộ hơi thở ra thì lão nhân chưa từng biểu lộ ra cái gì khác, nhưng chỉ hơi thở bộc phát ấy đã cường đại đến cực điểm.

Lão nhân không cao, thân hình lom khom, đứng trước mặt La Hồng, có vẻ thấp bé.

Lão nhân kéo quan đến, đứng lặng trước người La Hồng, ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt La Hồng.

La Hồng đứng đối diện với lão nhân, không khí có chút đình trệ, thân hình cứng lại, người xem ta, ta xem người..... Thời gian như ngừng chạy.

Hồi lâu, La Hồng mới xấu hổ cười cười: "Tiền bối..... Nghe lâm, Nhân hoàng uy vũ khí phách, trấn áp tam giới, tung hoành vô địch, là tấm gương sáng, tại hạ kính nể vô cùng, vẫn luôn là thần tượng trong lòng văn bối"

"Xuy."

Lão nhân lại cười nhạo một tiếng.

"Lão phu tuy già, nhưng không điếc....." Lão nhân lắc lắc đầu.

Cảm xúc La Hồng giờ phút này căng chặt, nhưng thật ra cũng hơi hơi thả lỏng, bởi vì, lão nhân trước mắt dường như không có ác ý.

"Mười vạn năm..... mộ Nhân hoàng mở ra, cũng đồng nghĩa với việc ân ký Nhân hoàng lưu lại ở tam giới sắp biến mất, một thời đại sắp hạ màn."

Trên mặt lão nhân mang theo vài phần tiếc nuối.

"Người trẻ tuổi, ngươi là Nhân tộc, nhân gian hiện giờ..... có tốt không?"

Thần sắc lão nhân phức tạp, đôi mắt hẩn rất kỳ dị, cho dù là La Hồng cũng không dám cùng lão đối diện, đôi mắt đối phương như có thể cắt không gian ra thành từng mảnh, vô cùng khó đoán, chỉ cần nhìn chăm chú một lúc thì tâm trí sẽ chìm vào trong đó, khó có thể kềm chế.

Giờ phút này, La Hồng cũng đã bình tĩnh trở lại, nghe lão nhân dò hỏi, nhanh chóng thở dài một hơi.

"Nhân gian bây giờ, không được tốt lắm."

"Trên Thiên môn, các tộc Thiên giới như hồ rình mồi nhìn chăm chăm vào nhân gian, bây giờ mộ Nhân hoàng lại mở ra, càng có nhiều thiên kiêu tiến vào nhân gian"

"Một đám thiên kiêu Thiên giới kia đều khinh người quá đáng, khinh nhục Nhân tộc, khinh chúng ta không có cường giả, nhiều lần áp bách, chiếm không gian sinh tồn của Nhân tộc, tu sĩ nhân gian đều bị chèn ép đến giữa cao nguyên băng tuyết, ở trong đó vừa đói vừa lạnh... Quá thảm!"

La Hồng nói cực thảm, chỉ kém nước tung bồi cảnh hoa tuyết bay bay để minh họa.

Lão nhân ngẩn ra.

Hắn ở trong mộ Nhân hoàng ngủ say mười vạn năm, đối với nhân gian hiện tại chỉ có chút hiểu biết nhỏ.

Không nghĩ tới, Nhân tộc đã từng uy chấn hoàng triều, thống nhất tam giới lại bị vây áp như vậy.

Nhưng lão nhân cũng mơ hồ cảm thấy có chút cổ quái.

Tuy hắn không biết tình huống của thế giới bên ngoài, nhưng lại biết truyện La Hồng và thiên kiêu các tộc tiến vào mộ Nhân hoàng.

Vừa rồi..... mới vừa nãy thôi, thiên kiêu các tộc dường như đã chết mất chín phần!

Đều chết trong tay La Hồng.....

Đây mới là điều lão nhân cảm thấy cổ quái nhất, nếu bên ngoài đúng như La Hồng nói, thì không gian sinh tồn củ Nhân tộc đều bị áp tới cánh

đông tuyết rồi sao, chỉ có thê sinh tôn trong hoàn cảnh khắc nghiệt ấy thật sao?

Lão nhân nhìn La Hồng, cả người La Hồng đều được bao phủ bởi Chính dương khí lộng lẫy, cùng Chính khí Trường Giang lưu chuyển quanh thân. Đôi mắt lão nhân hiện lên tia kỳ dị, xem thấu động tiên trong đan điền La Hồng, thấy được Hư ảnh Thánh nhân ngồi xếp bằng ở giữa cùng với Thánh nhân Thư Sơn và Thánh nhân Khổ Lão nhân bừng tỉnh, người này..... Chính là người thừa kế Tắc Hạ học cung sao?

Có thể phác họa Hư ảnh Thánh nhân thượng cổ, còn có thể không chế Thư Sơn và Khổ Thuyền.....

Là nhân vật đi ngang ở chính đạo, còn là hy vọng đời sau của Tắc Hạ học cung.

Người như vậy, sao có thể nói dối?

"Nhân hoàng chết, nhân gian khổ, trăm triệu Nhân tộc trở thành ^ 1 ^ »%

La Hồng thở dài, thanh âm tràn ngập bất đắc dĩ, bi phẫn.

Lão nhân ngán ra, thân hình run nhè nhẹ.

Nhân tộc..... Thảm như vậy sao?!

Trăm triệu Nhân tộc trở thành nô lệ!

Nhân gian thật bi thảm!

Nhân tộc sao lại lưu lạc đến bước đường này?

Đại Phu Tử..... là phế vật sao?!

Tuy lời nói La Hồng có chút khuếch đại nhưng đại đa số vẫn phù hợp tình huống thực tế.

Nhân tộc hiện giờ thật sự bị các tộc Thiên giới áp bách.

Nếu quy tắc Nhân hoàng tiêu tán, lấy thực lực Thiên giới thì nhân gian không ngăn được, nhân gian không có Thiên vương, trước mắt chỉ có Phu Tử có thể lấy quy tắc để trấn áp.

Một khi đã không có quy tắc, không cách nào hạn chế Thiên vương tiến vào, ở nhân gian thì ai có thể ngăn cản Thiên vương?

Đến lúc đó, kết cục Nhân tộc có thể còn thảm hơn việc bị áp đến đồng bằng nhiều lần.

La Hồng nhìn lão nhân không ngừng thở dài một cái, miễn cưỡng cười nói: "Tiền bối, không sao..... Chúng ta đã quen rồi."

"Nghịch cảnh trước mắt, không có gì đáng sợ cả, tộc chúng ta..... có thể hồi sinh từ chết chóc!"

"Đây cũng là mục đích ta tiến vào mộ Nhân hoàng, hy vọng có thể lần thứ hai khôi phục vinh quang thượng cổ! Làm ánh sáng Nhân hoàng chiếu

trên đại đạo."

Chương 1046: Sống mười vạn năm quá trâu bò đi!

Lão nhân nhìn về phía La Hồng, trong mắt tràn đầy vui mừng.

Nhân tộc tuy yếu, nhưng hiện tại xem ra, Nhân tộc vẫn chưa sa ngã, vẫn nỗ lực tự mình cố gắng.

Yếu không sợ, sợ nhất là mất đi tín niệm.

Thực ra lão nhân cũng đoán được thực trạng của Nhân tộc.

Nhân gian bị quy tắc Nhân hoàng hạn chế, tuy rằng có thể bảo hộ Nhân tộc an bình, nhưng lại làm mất đi hy vọng lớn mạnh của Nhân tộc.

Theo quy tắc của Nhân hoàng, Nhân tộc không thể trường sinh, mà Thiên giới có được Trường giang sinh mệnh có thể trường sinh bất tử.

Nhân tộc rất khó có thể xuất hiện đại tu sĩ cường đại, mạnh nhất cũng chỉ là nửa tôn, đây cũng là điều làm hạn chế chiến lực nhân gian.

Một khi quy tắc Nhân hoàng mất đi, làm sao có thể cùng Thiên giới so sánh.

"Người nói..... Lão phu tin, người là hy vọng của Tắc Hạ học cung, sẽ không lừa lão phu"

Lão nhân nói.

"Thiên giới mười vạn năm trước không yếu, dù Nhân hoàng thống trị tam giới, Thiên giới có không ít đồ cổ, bọn họ sống lâu dài, tu vi cùng cảnh giới đạt đến một trình độ đáng sợ."

La Hồng ngắt ra: "Tiền bối nói ... các tộc Thiên vương?"

"Hiện giờ trên nhân gian không có tứ đại Tam Trọng Thiên môn, khí cơ những cường giả Thiên vương rất khủng bố....."

Lão nhân nhìn lướt qua La Hồng, khuôn mặt cổ quái: "Thiên vương?"

"Không..... Lão phu nói chính là các tộc " Ngụy hoàng "

"Thiên vương không tồi, nhưng..... so với " Ngụy hoàng ` thì vẫn thua kém"

"Thiên vương, hẳn là các tộc biểu hiện ra chiến lực"

Lão nhân nói.

La Hồng nhẹ nhàng hít vào một hơi.

Ngụy hoàng?

La Hồng không biết tin tức này, hẳn cho rằng Thiên vương đã là tộc có thực lực cường đại nhất, nhưng xem ra..... Cũng không phải thế.

Nói như vậy, chiến lược của lão đại Linh Hào..... Rất có thể là cấp bậc Ngụy hoàng?

La Hồng nhần nhần mày, nhưng đây chỉ là suy đoán của hần.

Bỗng nhiên, La Hồng nhìn về phía lão nhân, "Tiền bối là cường giả của tộc chúng ta?"

Lão nhân liếc La Hồng một cái, ánh sáng trong mắt lưu chuyển hỗn độn: "Lão phu là Nhân tộc phụng mệnh Nhân hoàng trấn thủ trong mộ, cũng coi như làm người thủ mộ Nhân hoàng"

Thủ mộ mười vạn năm?

Đây là kiểu tình cảm chân thành tha thiết gì đây?

La Hồng nhanh chóng nghiêm nghị trở lại.

Mười vạn năm, ai có thể chịu đựng mười vạn năm cô đơn, dù phần lớn thời gian đều ngủ nhưng tất nhiên cũng sẽ có thời điểm tỉnh táo.

Lão nhân như nhìn ra suy nghĩ trong lòng La Hồng, bùi ngùi thở dài:

"Mười vạn năm, cứ 9000 năm ta sẽ tỉnh lại một lần, mỗi lần sẽ thanh tỉnh trong ngàn năm, chờ đợi mộ Nhân hoàng mở ra."

"Lão phu tỉnh chín lần, cho nên phỏng đoán ra nhân gian đã qua mười vạn năm."

"Lão phu không chỉ là người trông mộ mà còn là người dẫn đường, trong mộ Nhân hoàng có lưu lại truyền thừa..... Hy vọng đời sau có thể có được truyền thừa, tái hiện vinh quang thượng ^21% có."

Quả nhiên có truyền thừa Nhân hoàng, đôi mắt La Hồng sáng lên.

"Truyền thừa Nhân hoàng, đối xử bình đẳng, nhưng lão phu là Nhân tộc, nên vẫn hy vọng Nhân tộc có thể có được truyền thừa....."

Lão nhân nói, "Cho nên, lúc gặp người, cũng cảm thấy người có hy vọng đạt được truyền thừa Nhân hoàng"

La Hồng ngưng thần nín thở, không nói gì.

Lão nhân cười, nâng tay lên, thoáng chốc, từng hình ảnh một hiện ra, ở giữa là bóng người ngồi xếp bằng giữa các cung điện.

Có Lý Tu Viễn, có Trần Thiên Huyền, có Nữ đế..... Tất cả đều là Nhân tộc tu sĩ.

Đương nhiên, cũng có Long Quảng, Già Lâu.

Bọn họ đều ngồi xếp bằng phía trước cung điện, nhưng lão nhân vẫn chưa đi gặp bọn họ.

Mà người duy nhất lão nhân thấy, chính là La Hồng.

Quả nhiên như lời lão nhân nói, hần xem trọng La Hồng.

"Nếu nghiêm túc tính ra, người cũng coi như là thân thích của lão phu."

:Lời này vừa thốt ra, long trời lở đất.
La Hồng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía lão nhân.

"Người là người của Tắc Hạ học cung, năm đó Nhân hoàng lập Tắc Hạ học cung, lão phu chính thức là Sơ đại Phu Tử đầu tiên"

Lão nhân cười ha hả, tuy rằng già nua, tuy rằng tử khí quán quanh, nhưng trong mắt vẫn tràn ngập ý cười.

Mà lời này vào tai La Hồng lại giống như đất bằng nổi sấm sét.
Sơ đại Phu Tử?!
Mẹ nó!

Tổ sự gia hiển linh!
La Hồng sợ ngây người.
Sơ đại Phu Tử còn sống?!

Sống mười vạn năm quá trâu bò đi!
La Hồng hấn mới gần hai mươi tuổi, cùng với một người sống mười vạn năm nói truyện, áp lực thật lớn mà.

"Lão phu đi ra gặp người bởi vì người là người đầu tiên dùng phương pháp phá cửa đi vào, có chút không giống người thường"

Lão nhân nhìn La Hồng thật sâu, nói.

La Hồng biết lão là người trong nhà, lo sợ tiểu thế giới của mình bị phát hiện.

La Hồng cười gượng không nói lời nào.

"Người rất có tiềm lực, lão phu xem trọng người, nhưng sẽ không lập tức cho người truyền thừa Nhân hoàng, ta vẫn muốn xem cơ duyên của người."

Sơ đại Phu Tử, nói.

"Cửa thứ nhất là vòng sàng lọc, không đi ra khỏi đại đạo vô tận, thì chỉ có thể bị lạc ở trong đó, mất đi tư cách nhận truyền thừa."

"Khi đi ra được đại đạo vô tận là cửa thứ hai, cửa thứ hai khó hơn, Nhân hoàng lập lên " bia Bách Đạo ; người phải ở trong đó tìm hiểu, từ những gì người hiểu được mà lần lượt hiện trên bia Bách Đạo, tình huống cụ thể đến lúc đó người sẽ hiểu được....."

"Chỉ khi đoạt được vị trí đứng đầu, mới có tư cách thành người thừa kế truyền thừa.

Sơ đại Phu Tử, nhận nhặt nói.

Sơ đại Phu Tử chấp tay sau lưng, "Hiện giờ Nhân tộc bị Thiên giới đàn áp, sinh sống gian nan, lão phu kỳ đặt vọng cao vào người, nếu không..... Nhân tộc, sẽ bị huỷ diệt"

"Ta chỉ muốn nói với ngươi như vậy, lão phu cũng không thay đổi được gì, việc lão phu một mình ở nơi này cũng có nguyên nhân"

"Lão phu là Khổng Hư, Sơ đại Phu Tử Tắc Hạ học cung.....

Lão nhân cười nói.

Sau đó, ngón tay khô khốc như khô nhánh cây từ từ nâng lên.

Điểm vào một vị trí nhỏ trên đan điền La Hồng.

Một đạo ánh sáng ủa ra, tràn vào trong đan điền của La Hồng.

"Thư Sơn và Khô Thuyền chính là bảo vật trấn áp Tắc Hạ học cung, cũng là binh khí Thánh nhân, lão phu cũng từng sử dụng "% qua.

Chương 1047: "Nghịem đạo, đầu tiên phải làm cho đại đạo cho

mình hiện ra!"

"Lấy thực lực của ngươi hiện giờ, muốn nắm giữ Thư Sơn và Khổ Thuyền, là không có khả năng, không vào vương cảnh thì khó có thể khống chế, lão phu truyền pháp cho ngươi, đây vừa là pháp, cũng là chìa khóa, khi ngươi tiến vào tôn cảnh, thì có thể sử dụng Thư Sơn và Khổ Thuyền."

Lão nhân cười nói.

Sau đó thu tay lại.

La Hồng cũng cảm giác được một chút biến hóa, nhưng lại phát hiện không được.

La Hồng rung mình, cũng hiểu được thực lực của vị Sư đại Phu Tử này, sợ là rất mạnh và đáng sợ.

La Hồng hấn hiện giờ chỉ còn dư lại một lần sử dụng quyền phục chế trang, Thiên Ma không phục chế được, phục chế lực lượng Linh Hòa cần cảnh giác rất cao, có lẽ..... Lần sau có thể phục chế thử vị Sư đại Phu Tử này.

Đôi mắt La Hồng quay tròn.

Sư đại Phu Tử Không Hư đột nhiên cảnh giác, cảm giác như mình đang bị theo dõi vậy.

"Đi thôi."

"Chút tán gẫu này chỉ hy vọng ngươi có thể xông qua cửa thứ hai, " Lão phu không hy vọng truyền thừa rơi vào ngoại tộc tay."

Sư đại Phu Tử Không Hư nói.

La Hồng chỉ cảm thấy một lực lượng đẩy hấn ra.

La Hồng vẫn còn có chút lời nói muốn hỏi, ví dụ như, Nhân hoàng đã chết thật chưa, có chết thật thì vì sao Nhân hoàng mạnh như vậy lại chết..... rất nhiều vấn đề.

Nhưng Sư đại Phu Tử lại không cho La Hồng cơ hội.

Cho nên, La Hồng không được hỏi, cảm thấy vật đổi sao dời, bị vứt ra ngoài.

Đợi đến khi La Hồng tỉnh táo lại, phát hiện chính mình lại trở lại phía trước cung điện, nhưng lần này cửa cung điện đóng chặt, chưa từng mở ra, cũng không có lão nhân từ giữa đi ra.

Một khối tâm bia đá an tĩnh đứng trước.
Trên tấm bia đá, tràn ngập tên.

Mà trên bia còn phát ra ánh sáng rực rỡ.
"Bia Bách Đạo!"

Trên tấm bia đá, hiện lên ba chữ, rộng lớn tráng lệ!

Ở một khu vực khác, mọi người ngồi xếp bằng trước cung điện nhìn chăm chăm tấm bia đá cũng đã nhận ra sự biến hóa của nó, bọn họ cũng nhìn thấy ba chữ "Bia Bách Đạo" thì đều kích động.

"Cửa thứ nhất, ma nghị, cửa thứ hai, nghiệm đạo....."

Phía trên tấm bia đá đen hiện lên văn tự mạng hơi thở cổ xưa như đến từ thời thượng cổ, sau mười vạn năm lại được thấy ánh mặt trời., "Người qua cửa thứ nhất mới có thể nghiệm đạo, nghiệm đạo ở bên trong bia Bách Đạo, trong đó chứa ký lục tu hành thiên hạ đạo, tiến vào trong bia sẽ kích phát một loại đạo tu hành, ở trong nuôi dưỡng ý niệm, tích lũy kiến thức, từ đó xếp hạng theo tích lũy, người nào xếp hạng cao nhất sẽ nhận được truyền thừa của Nhân hoàng."

Trên bia đá đen tuyền ghi quy tắc bằng văn tự cổ xưa một cách vô cùng rành mạch.

Trước mỗi tòa cung điện,
Hô hấp mỗi người đều dồn dập.

Già Lâu, Long Quảng, Bạch Thiên Đăng, Đế Thích Nhất, Phạm Hỏa đang chờ nhóm yêu nghiệt Thiên giới, thở hổn hển như rồng!

Truyền thừa Nhân hoàng!

Rốt cuộc cũng đã đến gần truyền thừa Nhân hoàng!

Nếu có được truyền thừa Nhân hoàng, có thể chân chính bước lên con đường hoàng đạo, có khả năng đứng đầu tam giới.

Năm vị yêu nghiệt vạn phân kích động, có lẽ nếu không chết trong đại nạn, tất có hạnh phúc đến cuối đời!

Không có con át chủ bài luôn bùng nổ - La Hồng, rốt cuộc có thể đến gần truyền thừa Nhân hoàng!

Ánh sao bắn ra 4 phía trong mắt năm vị yêu nghiệt.

Tuy rằng bọn họ ở trong những tòa cung điện khác nhau, nhưng bọn họ vẫn rất tự tin.

Theo suy nghĩ của bọn họ, người có thể phân cao thấp cùng bọn họ cũng chỉ có bọn họ.

Về phần La Hồng, thực lực quá thấp, tuy tên La Hồng vẫn xuất hiện trên bia đá đen tuyền kia nhưng lại xuất hiện cuối cùng và chậm nhất.

Việc này chứng tỏ rằng La Hồng ở cửa thứ nhất 'ma nghị không thể hiện được tư thái ưu tú.

La Hồng có rất nhiều con át chủ bài nhưng tu vi lại yếu, được mọi người công nhận là thực lực thấp.

Ở truyền thừa Nhân hoàng tranh đoạt trung, không có quá lớn ưu thế, Mà cửa thứ hai, nghiêm đạo.

Tiến vào bia Bách Đạo, cần tìm hiểu về đại đạo, tích lũy tri thức, La Hồng tu hành còn ít, tư lịch còn thấp, chắc chắn chỉ đến làm nền.

Cho nên, đối tượng cạnh tranh trực tiếp với bọn họ chỉ có thể là yêu nghiệt của các tộc.

Nhận tộc Lý Tu Viễn cũng đáng để chú ý một chút, nhưng cũng chỉ là đáng để chú ý một chút mà thôi.

Oanh!

Bia đá màu đen đã hoàn toàn hiện ra toàn bộ quy tắc truyền thừa.

Nhanh chóng có lực hút từ trong bia đá phát ra.

Bọn họ chỉ cảm thấy ý chí của mình bị cắt mất một phần, hóa thành một tiểu ý chí chui vào trong bia đá.

Già Lâu rất tự tin, y là thế hệ yêu nghiệt của Thần tộc, xét về thiên phú, y xếp thứ nhất.

Toàn bộ tam giới, trong thế hệ trẻ tuổi, người có thể so sánh với y chỉ có Phạn Hỏa, Long Quảng, Bạch Thiên Đăng, Đế Thích Nhất.

Nhưng so sánh cũng có nghĩa là không bằng.

Già Lâu hẳn tự tin có thể thắng họ về thiên phú.

Nhất định có thể tại vòng 'nghiệm đạo trở hết tài năng!

Truyền thừa Nhân hoàng..... Già Lâu y nhất định phải có được.

Ý chí Già Lâu nhanh chóng tiến vào trong bia đá.

Trước mặt hẳn chính là một sườn núi cực dốc, mây khói lượn lờ.

"Nghiệm đạo, đầu tiên phải làm cho đại đạo cho mình hiện ra!"

Già Lâu nở nụ cười.

Phía trên sườn núi có một khối đá lờm chờm, y ngồi trên một bàn đá, bất động như núi.

Sau đó, y từ từ thở ta, ngẩng đầu lên, hồi ức tu hành trong lòng bắt đầu hiện ra.

Thiện kiếm Thần tộc, kiếm pháp Chí cường Thần tộc, kiếm Thảm Phán, tất cả đều vô cùng cường đại, tung hoành tam giới!

Cho nên, Già Lâu từ nhỏ đã tu hành kiếm pháp!

Cho nên, đại đạo của y là kiếm đạo!

Oanh!

Sợi tóc Già Lâu tùy ý bay bay trong gió, hấn ngẩng đầu, nhìn chăm chăm sườn núi.

Trong chốc lát!

Phía trên sườn núi, y mãnh liệt quay cuồng, sau đó lao nhanh về phía thác nước phi thẳng xuống trong nháy mắt, bọt nước nổ tung giữa không trung.

âm âm ảm!

Giống như bình bạc vỡ tan trong nước, kiếm khí biến thành thác nước, bay thẳng xuống, nhanh chóng đánh sâu vào trong người Già Lâu.

Già Lâu cảm giác lưng mình như đang đeo toàn bộ thế giới.

Hấn gầm nhẹ, cả người tỏa sáng, trên thân thể y còn hiện lên những dòng chữ kì lạ, trong tay y xuất hiện một thần kiếm bắn ra ánh sáng xa vạn trượng, vung kiếm chém vào thác nước!

Y đi lên ngược dòng thác!

Chương 1048: "Truyền thừa mộ Nhân hoàng... truyền thừa Nhân

hoàng... nên xuất hiện rồi."

Dòng nước như muốn bùng nổ, tiểu ý chí của y như bị thiêu đốt, tiểu ý chí gặp phải lực lượng mạnh mẽ đang đổ xuống thì không ngừng trốn tránh.

Mà muốn thoát ra phải hiểu được dụng ý của Bia Bách Đạo!

Bia ý dần dần ngưng tụ thành một cái bóng cao 6 trượng!

Bên ngoài cung điện.

Bản thể Già Lâu neho mắt lại, nhìn chăm chăm vào bia đá màu đen trước mặt mình.

"Già Lâu, bia ý: Một trượng sáu, xếp hạng: Đệ nhất"

Già Lâu thấy một màn này liền nhanh chóng vui sướng.

Tầm mắt y lướt ngang tên những người khác nằm trên bảng xếp hạng kia.

"Đế Thích Nhất, bia ý: Một trượng năm, xếp hạng: Đệ nhị"

Đế thích xếp thứ hai?

Già Lâu hít sâu một hơi, quả nhiên, Thế hệ mạnh nhất Yêu tộc thực sự có thực lực.

Ồ bên dưới là Phạm Hỏa, Long Quảng và Lý Tu Viễn.

Yêu nghiệt Tiên tộc Bạch Thiên Đăng xếp thứ sáu, bị Lý Tu Viễn vượt qua.

Già Lâu hơi hơi ngưng mắt, bia ý của Lý Tu Viễn đạt một trượng, hóa ra cũng không yếu.

Y đột nhiên nghĩ đến một truyện, tầm mắt Già Lâu lướt xuống muốn tìm tên của La Hồng.

Ồ cuối bảng mới tìm thấy bia ý của La Hồng ghi: Ba thước.

Cái quái gì đây?

Già Lâu nhanh chóng nở nụ cười.

Mới ba thước, đúng là rác rưởi!

Đây mà cũng xứng có truyền thừa Nhân hoàng?

"Nhân tộc La Hồng, tuy nhiều át chủ bài, nhưng tu hành ngắn ngủi, người này lại là Nhân tộc nên không chiếm được ưu thế!"

Cho dù là La Hồng..... Cũng khó có thể thay đổi"

Trong lòng Già Lâu xuất hiện tia trào phúng nhàn nhạt.

Y chờ mong khoảnh khắc mà y đạt được truyền thừa thì sắc mặt của La Hồng sẽ như thế nào.

La Hồng giờ khắc này.

Vạn phần đau đầu.

Không phải đau đầu tích lũy bia ý, mà là thật sự đau đầu..... Hấn nói quá nhiều, phải làm sao bây giờ?

Tà, Nho, Phật, Đạo, Kiếm, Võ..... Sáu cái đại đạo, hấn đều đọc qua, nhưng không phải loại tu hành khổ sở.

Cho nên, lúc sáu đại đạo vườn quanh khe núi, thời điểm thác nước phi thẳng xuống.

La Hồng suýt chút nữa bị dọa hỏng!

Cái cảm giác hít thở không thông khi bị sáu đạo mai phục thật quá ác liệt!

Khi sáu dòng thác nước cùng đổ xuống, La Hồng suýt chút nữa bị đè dẹp lép.

La Hồng dùng hết toàn lực, mới có thể gian nan đứng dậy, lực lượng ý chí của hấn toàn bộ bị áp chế, muốn trốn thoát bia ý, khó như lên trời.

La Hồng chỉ có thể cắn răng, chậm rãi chống đỡ.

Hấn phải thừa nhận áp lực từ sáu đạo, so với người khác chỉ có một đạo, hấn quá khổ.

La Hồng đen mặt, lần đầu tiên cảm thấy rằng việc tìm hiểu nhiều đạo một lúc quá cũng có nhược điểm.

Hấn chắc là người bết bắng rồi!

La Hồng cảm giác như mình đã xếp cuối.

Bên ngoài, La Hồng nhìn lướt qua tấm bia đá màu đen kia, trong lòng chua xót, như có hàng ngàn bông tuyết đau đớn đang bay bay.

Niềm vui của người này và nỗi buồn của người kia liên hệ rất chặt chẽ với nhau mà!

Trần thúc nói rất đúng, thiên phú của La Hồng hấn... thật rác rưởi!

Tu hành..... thật khó!

Cùng lúc đó.

Cung Nhân hoàng, Thiên Điện.

Sơ đại Phu Tử già nua ngồi trên nắp quan tài, trong mắt hiện lên sự hỗn loạn.

Nhiều hình ảnh khác nhau được phản chiếu trong đôi mắt của lão.

Trong hình ảnh, lão thấy được Già Lâu đang chống lại thác nước, tỏa ra ánh sáng rạng rỡ, khí phách hăng hái, ngược dòng bay thẳng lên.

Hắn thấy được Lý Tu Viễn dùng lửa Niết bàn, đốt cháy thác nước.
Cũng thấy Long Quảng, hóa thành rồng vàng, vô cùng lộng lẫy!

Cuối cùng, Sơ đại Phu Tử thấy được La Hồng.....

Ngay từ đầu, lão thấy La Hồng chỉ ngưng tụ được ba thước bia ý, trong lòng có chút bối rối, ba thước bia ý ấy không thể nào sánh được với tài năng thực sự của La Hồng!

La Hồng ở cửa thứ nhất bày ra được động thiên sắp đạt đến cấp bậc vô thượng động thiên!

Kết quả, ở cửa thứ hai, La Hồng lại biểu hiện kém cỏi như thế.

Nhưng khi lão nhìn thấy sáu đạo đang vây quanh La Hồng trên hẻm núi, sáu đạo thác nước cùng nhau phi thẳng xuống dưới, trong đầu lão liền hiện lên một dấu hỏi.

Cửa "nghiệm đạo; không phải là lựa chọn đạo tinh thông nhất để kiểm nghiệm hay sao?

Vì sao người khác có một thác nước mà La Hồng người lại có tận 6 cái?

Chứng tỏ La Hồng có thể thừa nhận áp lực gấp 6 lần của người khác!

Thế mà La Hồng còn ngưng tụ được ba thước bia ý, đồng nghĩa với việc hắn thật chất đã ngưng tụ được một trọng tám bia ý!

Này..... quái vật mà!

Có lẽ..... đây là người thừa kế mà Nhân hoàng đã chờ đợi suốt vạn năm nay?

Người này có tư chất Nhân hoàng!

Sơ đại Phu Tử như hiểu ra điều gì đó, cả người run lên, đột nhiên, cái nắp quan tài dưới người bị lão xé vỡ nát.

Sơ đại Phu Tử có chút đau lòng.

Một chút bất cẩn thôi mà đã làm vỡ mất quan tài.

Quan tài vỡ ra, lão thật sự rất đau lòng, đây là quan tài mà lão đã ngủ hơn mười vạn năm, lão còn muốn lúc chết đi cũng có thể nằm ở cái quan tài này.

Nào ngờ quan tài lại vô tình bị vỡ.

Tuy Sơ đại Phu Tử đau lòng nhưng trong mắt vẫn xẹt qua chút ánh sáng lập lòe, tiếp tục nhìn chăm chăm La Hồng.

Đỡ áp lực gấp 6 lần người khác, tu cả 6 đạo đến cực hạn, tu đến độ có thể dẫn động bia Bách Đạo, trước nay chưa từng có ai thiên phú như vậy.

"Thời đại..... vẫn luôn thay đổi!"

Sơ đại Phu Tử bùi ngùi.

Lão cũng đã hiểu ra, vì sao mà mười vạn năm qua, mỗi 9000 năm thức tỉnh một lần, 9 lần trước lão chưa từng thấy ai có thể mở được mộ Nhân hoàng.

Nó đang chờ đúng người.

Ánh mắt Sơ đại Phu Tử lập loè, có chút chờ mong.

"Truyền thừa mộ Nhân hoàng..... truyền thừa Nhân hoàng..... nên xuất hiện rồi"

Trong mắt Sơ đại Phu Tử tràn đầy xúc động.

Lão không đi xem nhóm thiên kiêu đang tranh nhau trước bia Bách Đọa.

Lão đưa mắt nhìn ra xa, như thể đang nhìn vào bóng tối sâu thẳm.

Thời gian dường như đang quay ngược trở lại, như một dòng sông thời gian đang dâng trào.

Lão như trở về mười vạn năm trước, ngày đó, Nhân hoàng mặc áo giáp bằng vàng, tây cầm kiếm Nhân hoàng bước đi trên con đường đầy sao, dẫn đầu quân đội Nhân tộc hướng đến vùng đất vô định.

Nhưng cuối cùng, thứ mà lão chờ được là những cơn mưa máu, sự thay đổi của Nhân tộc, hoàng triều sụp đổ, đại đạo nổ vang.

Chương 1049: La Hồng ta, đã đến đây

Mười vạn năm biến hóa, Nhân tộc ngã xuống từ vị thế bá chủ, nhân gian lâm vào thời kì đen tối.

Phật, Tiên, Yêu, Thần, Long.....Ngụy hoàng của các tộc cũng đã trở về, năm tộc cũng quật khởi từ đó nhất thống Thiên giới.

Sơ đại Phu Tử dần dần thu hồi ánh mắt.

Búng tay một cái đã qua mười vạn năm, giờ quay đầu nhìn lại thì đã cảnh còn người mất.

Vinh quang Nhân tộc thời thượng cổ không còn nữa, ấn kí Nhân hoàng lưu lại cũng đã dần dần tiêu tan.

Dù mạnh như Nhân hoàng, cũng không thắng được thời gian.

"Năm đó đã xảy ra chuyện gì? Trận chiến ấy.....đã kết thúc như thế nào?"

Âm thanh Sơ đại Phu Tử từ trong cung điện sâu thẳm tĩnh lặng truyền ra.

Lão rất muốn biết.

Nhưng lão không có cách nào biết được, Nhân hoàng đã chuẩn bị mộ Nhân hoàng trước khi xuất chinh, chuẩn bị khảo niệm cho hậu nhân, ai vượt qua mới có thể nhận được truyền thừa.

Nếu Sơ đại Phu Tử muốn biết sự tình năm đó thì chỉ có thể gửi hy vọng vào người thừa kế.

Nếu nhân được truyền thừa Nhân hoàng, có thể biết chút thông tin tình hình trận chiến năm đó.

Bia Bách Đạo, là một khảo nghiệm, nhưng cũng là một kỳ ngộ.

Mỗi một người tiến vào Bia Bách Đạo, sẽ nhận được cạo rửa từ đại đạo, trong quá trình tiếp thu bia ý cũng hoàn thiện đại đạo của bản thân, thông qua Bia Bách Đạo bổ sung những gì bản thân còn thiếu.

Trước cung điện.

Mọi người đều nhìn chăm chăm tấm bia đá đen tuyền đang hiện lên xếp hạng.

Người đứng hạng nhất vẫn là Già Lâu, bia ý của y đã lên tới ba trọng và còn từ từ tăng lên.

Vốn Già Lâu còn chú ý La Hồng, nhưng khi nhìn thấy bia ý của hắn mới được chín thước, Già Lâu cười nhạo thêm lần nữa, rồi mất đi hứng thú, không để ý đến La Hồng nữa.

Ngược lại Lý Tu Viên đã nhanh chóng xếp thứ hai, bìa ý đạt tới hai trượng tám, thậm chí còn vượt cả Yêu Tộc Đế Thích Nhất.

Điều khiến Già Lâu chú ý là nhân gian vẫn có yêu nghiệt.

Bởi vì quy tắc Nhân hoàng áp chế và hoàn cảnh đặc thù làm cho Nhân tộc không thể phóng thích hoàn toàn tài năng.

Ở nhân gian, tuổi Lý Tu Viên không quá lớn, đã đạt được cảnh giới Bán tôn, thậm chí còn đi ra khỏi con đường niết bàn, một lần chết là một lần sống lại.

Đủ để chứng tỏ thiên phú của Lý Tu Viên.

Người mà Già Lâu coi trọng lại có thêm Lý Tu Viên, bớt đi La Hồng.

Y sẽ không khinh thường bất kỳ địch nhân nào, đặc biệt là Nhân tộc.

Nhân tộc tại thượng cổ vô cùng huy hoàng, còn có Nhân hoàng thành lập đại vương triều bao trùm cả tam giới Tuy Nhân tộc ngày nay đơn độc nhưng dù sao đây cũng là truyền thừa của Nhân hoàng, Nhân tộc có ưu thế lớn hơn.

Tuy rằng truyền thừa Nhân hoàng bình đẳng, nhưng Nhân hoàng vẫn là Nhân tộc, Nhân hoàng sao có thể bỏ qua nhân sĩ cùng tộc với mình?

Cho nên, Già Lâu rất coi trọng Lý Tu Viên!

Mặt khác.

Đám người Nữ đế, Thiên tử Đại Chu, Ngô Thanh Hoa đều có tu vi Bán tôn lại không thể tin được mà nhìn chằm chằm tấm bìa đá màu đen.

Bìa ý của La Hồng mới ngưng tụ được chín thước, hoàn toàn không phù hợp với biểu hiện của hần, càng làm bọn họ chấn động và tiếc nuối.

La Hồng chính là hoàng đế thế nhân, sao lại biểu hiện kém cỏi như vậy?

Ngay cả La Tiểu Bắc cũng đã ngưng tụ được một trượng năm bìa ý, mà bìa ý của La Hồng vẫn dưới một vạn.

Chẳng lẽ tuyệt thế yêu nghiệt La Hồng lại thành gỗ mục ?

Đôi mắt Trần Thiên Huyền nghiêm túc, ông hiểu rất rõ thiên phú của công tử.

Nếu không vì lo lắng La Hồng quá kiêu ngạo, Trần Thiên Huyền đã sớm hết mức khen ngợi hần.

Công tử mới tu luyện được bao lâu, tập kiếm được bao lâu, ... đã đạt được tu vi như vậy, chỉ riêng thiên phú này thì không ai có thể theo kịp trong tam giới?

Tuyệt thế thiên kiêu ở trước mặt công tử đều là gà chó!

Nhưng lần 'nghiệm đạo lần này lại làm Trần Thiên Huyền bất ngờ Trần Thiên Huyền trầm mặc.

Không thể!

Tâm tình của các tu sĩ Nhân tộc trữu nặng.

Tâm tình của Lý Tu Viễn càng nặng nề hơn, cho nên y càng nôn nóng hơn!

Dựa vào tình thế hiện tại, chẳng lẽ truyền thừa Nhân hoàng sẽ vào tay ngoại tộc?

Lý Tu Viễn không cam lòng, y tưởng rằng La Hồng sẽ là hy vọng lớn nhất, lại không ngờ được, tiểu sư đệ lại đứng bết bắng!

"Thời gian tiểu sư đệ tu hành ngắn ngủi, tuy rằng cảnh giới và tu vi tăng nhanh, nhưng hiểu biết về đại đạo vẫn không so được với đám thiên kiều Thiên giới!"

Lý Tu Viễn thở dài.

Y nghĩ mình đã hiểu được nguyên nhân Cho nên, Lý Tu Viễn bắt đầu chạy nước rút, nếu tiểu sư đệ không nhanh chóng tăng lên, thì gánh nặng này phải để Lý Tu Viễn y gánh.

Truyền thừa Nhân hoàng phải thuộc về Nhân tộc!

Lý Tu Viễn hiểu rõ, một khi truyền thừa Nhân hoàng rơi vào tay ngoại tộc thì tai ương chắc chắn sẽ đến với Nhân tộc.

Một khi quy tắc Nhân hoàng biến mất, truyền thừa Nhân hoàng rơi vào tay ngoại tộc thì tia hy vọng cuối cùng của Nhân tộc sẽ biến mất.

Đây là việc mà Lý Tu Viễn không hề muốn nhìn thấy.

Vì vậy Lý Tu Viễn không hề chân chừ, điên cuồng ngưng tụ bìa ý, lửa Niết bàn quanh thân hắn không ngừng thiêu đốt.

Y đang đuổi sát Thân tộc Già Lâu.

Nhân tộc..... Không thể thua!

Truyền thừa Nhân hoàng không thể bị mất!

Đây là chấp niệm của Lý Tu Viễn, chấp niệm của Nhân tộc!

La Hồng giờ phút này không để ý được nhiều như vậy.

Bởi vì áp lực hắn phải chịu quá lớn, sáu đạo thác nước đổ xuống như muốn đánh nát lực lượng ý chí của hắn.

Đây là Bìa Bách Đạo?

Đây là cửa khảo nghiệm thứ hai?

Thật khó!

La Hồng nhìn thấy tên mình trên bảng xếp hạng, bết bắng!

Hắn thật sự đứng cuối cùng, mọi người thật lợi hại, vì sao bọn họ ngưng tụ bìa ý lại nhẹ nhàng thế?

La Hồng cắn răng, hắn không phải một người dễ chịu thua, nhưng lúc này, hắn cảm thấy rất bất lực.

Hắn đã dùng toàn lực, nhưng vẫn rất khó.

Nhưng sự cọ rửa của Bia Bách Đạo lại là tin tức tốt đối với La Hồng, trợ giúp La Hồng rửa sạch tạp chất trên đại đạo của bản thân.

Đại đạo càng thêm tinh khiết, cảm nhận về đại đạo của La Hồng càng thêm khắc sâu.

La Hồng thấy có chút được an ủi.

Nhìn tên mình cuối bảng xếp hạng, La Hồng dù cố hết sức cũng không thể vượt lên được.

La Hồng từ bỏ, không tranh đoạt nữa.

Chương 1050: "Yêu nghiệt Tiên tộc ... Bạch Thiên Đăng."

Tam giới quả nhiên vẫn có thiên kiêu.
Mà La Hồng hấn, như lời Trần thúc, thiên phú thường thường.
Vì vậy La Hồng bình tĩnh trở lại, không hề nóng nảy, vì dù có sốt ruột thì cũng không đuổi kịp những thiên kiêu đầu bảng.
Hắn chỉ có thể an tĩnh lại, yên lặng ngưng tụ bìa ý.
Hiểu được đại đạo, tích lũy đại đạo.

La Hồng cũng hiểu, quá trình tu vi của hắn quá ngắn, thời điểm được bìa Bách Đạo cọ rửa, hắn lại càng hiểu.

Điểm yếu duy nhất của La Hồng là thời gian tu hành quá ngắn, tu vi tăng quá nhanh.

Kể cả những cấp bậc cao hơn cũng đều do hắn nuốt khen thưởng, kể cả đại đạo ngày càng tăng lên cũng được mở ra từ khen thưởng.

Cho nên La Hồng muốn dùng thực lực của mình để tu luyện đại đạo.

Phía trước cung điện, gió nhẹ nhàng thổi.

La Hồng ngồi xếp bằng trên mặt đất, vững chắc như bàn thạch.

Tâm hắn sáng như gương, không chút bụi trần.

Sóng lớn đang sôi trào trong biển ý chí của hắn cũng dần bình ổn.

Quyển sách da người lơ lửng trên biển ý chí cũng tỏa ra ánh sáng.

Từ từ mở ra giao diện.

Lật qua từng trang một.

Một phần ý chí trong biển ý chí từ từ mở mắt ra, kinh ngạc nhìn sách da người.

Đột nhiên, sách da người phát ra ánh sáng chói lóa.

Ánh sáng quán quanh ý chí La Hồng, dần dần làm ý chí La Hồng xảy ra thay đổi.

Trong bìa Bách Đạo như tỏa ra lực hút khác thường.

Đôi mắt La Hồng sáng lên, hắn biết, trên người hắn đã biến hóa do quyển sách da người.

Ý chí rời khỏi cơ thể.

Rất nhanh, bìa Bách Đạo rút ra một phần ý chí của hắn Phần ý chí lúc trước là do bìa Bách Đạo ngưng tụ ra, lần này La Hồng tự mình ngưng tụ ý chí lại cũng có thể tiến vào bìa Bách Đạo!

Oanh!

Phần ý chí này bước vào bia Bách Đạo rất nhanh được bia ý cọ rửa.

La Hồng nhìn sáu dòng thác nước đang không ngừng trút xuống, đôi mắt hần như tỏa sáng.

"Đây là..... muốn hai phần ý chí này cùng ngưng tụ bia ý sao?"

La Hồng nghĩ.

Nhưng La Hồng lại nhanh chóng lắc đầu.

"Không!"

"Sách da người không có khả năng trợ giúp mình cùng ngưng tụ bia ý, lấy nhân tính của nó thì không làm ra được việc tốt bụng như vậy.

Đôi mắt La Hồng sáng lên.

Hắn ngẩng đầu, dọc theo thác nước nhìn về đỉnh thác.

Đôi mắt chậm rãi chuyển động, trong lòng có ý tưởng nảy sinh.

Ngay sau đó, La Hồng liền không chế phần ý chí thứ hai đi thẳng về phía đỉnh thác, tìm kiếm nguồn thác.

La Hồng không cố hết sức, chỉ cần xuôi theo thác nước là có thể vượt lên trên.

Rất nhanh, phần ý chí thứ hai đã vượt lên đỉnh thác.

Hắn đưa mắt nhìn quanh, một con sông cuộn cuộn hiện ra trước mắt.

Đó là sông lớn chứa đại đạo, sông lớn cuộn cuộn bắn lên những bọt trắng, có năng lực khủng khiếp, có thể đánh bay một tên Bán tôn.

Sông rộng lớn vô cùng, mênh mông vô bờ.

Trên con sông lớn lại phân ra nhiều nhánh sông.

Trong mờ hồ La Hồng còn có thể nhìn thấy hư ảnh ở cuối dòng.

"Đều là người quen....."

La Hồng lâm bâm.

Thần tộc Già Lâu, Yêu tộc Đế Thích Nhất, Phật tộc Phạn Hỏa còn có Long tộc Long Quảng, thậm chí, La Hồng còn thấy hư ảnh Lý Tu Viễn, Nữ đế, Trần Thiên Huyền.

"Đây là phong cảnh bên trên thác nước sao?"

La Hồng nở nụ cười.

Hắn hiểu ra, làm một người xấu, hắn hiểu sách da người nhất!

Hắn không hồ là người xấu được chứng nhận!

Sách da người để một phần ý chí nữa của hắn vào Bia Bách Đạo, e rằng để thực hiện một số việc ghê tởm.

Bằng cách này cũng có thể thu thập tội ác hay sao?!

La Hồng nở nụ cười.

Hắn bắt đầu như một con thuyền nhỏ xuôi theo dòng sông đại đạo!

Hắn rất nhanh thấy được một hư ảnh.

"Yêu nghiệt Tiên tộc Bạch Thiên Đăng."

La Hồng nheo mắt, hắn nhận ra tên yêu nghiệt này, trong năm vị yêu nghiệt Tiên giới thì vị Bạch Thiên Đăng này là yếu nhất.

Thần tộc Già Lâu cao ngạo, Long tộc Long Quảng tính tình nóng nảy, Phật tộc Phạm Hỏa ba phải, Yêu tộc Đế Thích Nhất và Tiên tộc Bạch Thiên Đăng lại khá trầm mặc.

Nếu so sánh với Đế Thích Nhất thì Bạch Thiên Đăng yếu hơn một chút.

Có lẽ là do Phụ Tử đã dùng phong ấn kéo thực lực của Nam Thiên vương Tiên tộc xuống.

Nhưng không thể phủ nhận, Bạch Thiên Đăng vẫn là một yêu nghiệt Tiên tộc, thiên phú rất mạnh.

Bia ý Bạch Thiên Đăng ngưng tụ đã đạt tới hai trọng bảy, xếp hạng thứ 4, chỉ ở sau Yêu tộc Đế Thích Nhất.

La Hồng rất hâm mộ, hắn bây giờ mới ngưng tụ được chín thước bia ý còn tên Bạch Thiên Đăng đã ngưng tụ được gấp 3 lần hắn!

Thật lợi hại!

La Hồng liếc hư ảnh Bạch Thiên Đăng một cái.

Sau đó, hắn đặt chân lên đại đạo của Bạch Thiên Đăng Oanh!

La Hồng cảm thấy khung cảnh trước mắt xảy ra biến hóa.

Bạch Thiên Đăng là Tiên tộc, hắn tu hành tiên thuật cùng với đạo thuật!

Hoàn toàn giống với hệ thống tu đạo mà La Hồng biết.

Đại đạo của Bạch Thiên Đăng chính là nơi tổng kết quá trình tu đạo của hắn.

La Hồng xâm nhập vào đại đạo của Bạch Thiên Đăng cũng bừng tỉnh hiểu được quá trình tu đạo của Bạch Thiên Đăng, hắn cảm giác như mình biến thành Bạch Thiên Đăng bắt đầu trải qua quá trình tu tiên thuật.

Bạch Thiên Đăng luận giải rất sâu sắc về tiên thuật, dù sao cũng là thế hệ yêu nghiệt của Tiên, tương lai rất có khả năng bước vào cảnh giới Vương.

Vì vậy La Hồng thông qua việc cảm thụ đại đạo của đối phương mà rút ra thu hoạch cho mình.

Tiên thuật có hiệu quả như tu pháp của đạo môn, vì vậy La Hồng ở trong lúc tìm hiểu tiên thuật đã đạt được thêm hiểu biết về tu pháp của đạo môn.

Cho nên đại đạo của đạo môn đang được phần ý chí thứ nhất ngưng tụ nhanh chóng tăng lên thành một trượng!

Trong sáu đạo, đạo môn trở thành đạo dẫn trước.

Khiến cho bia ý La Hồng đã đạt một trượng.

La Hồng ở trên đại đạo của Bạch Thiên Đẳng không ngừng học hỏi.

Một lúc sau, hắn không tiếp tục lĩnh hội nữa mà chuân bị xem đại đạo của những người khác.

Cho nên La Hồng không không ở đây lâu, đứng dậy rời đi.

Tiếp tục bốn ba trên sông lớn.

Chương 1051: La Hồng..... muốn trời dậy rồi.

Trước khi dời đi, La Hồng còn cho Bạch Thiên Đăng một món quà nhỏ. Vừa nghĩ xong liền đi sâu vào trong đại đạo, kích động ý chí tụ thành một câu.

"La Hồng đã đến đây!"

Sau khi La Hồng lưu lại dòng chữ này, cũng không biết ảnh hưởng đại đạo của đôi phương hay không, La Hồng cười cười rời đi, tiếp tục bốn ba, hẳn đi đến đại đạo của vị tiếp theo.

Hắn đi ngang qua Nữ đế, Trần Thiên Huyền, Ngô Thanh Hoa và đám tu sĩ Nhân tộc nhưng không hề tiến vào.

Vì La Hồng cũng không rõ việc đi vào đại đạo của họ có làm ảnh hưởng đến quá trình tu luyện của họ hay không.

Cho nên hắn chỉ tùy ý bước vào đại đạo của những tên yêu nghiệt ngoại tộc, còn với tu sĩ Nhân tộc, La Hồng sẽ cẩn thận hơn, nhờ đâu làm hỏng con đường tu hành của người ta thì không được tốt lắm.

Cùng lúc đó.

Ý chí Bạch Thiên Đăng đang ngồi bên dưới thác nước, ý chí được cọ rửa từ từ hình thành bìa ý, theo thời gian ngưng tụ được một tấm ảnh bìa cao hai trượng bảy.

Bạch Thiên Đăng rất vừa lòng, khi Nam Thiên vương bị phong ấn, cường giả Tiên tộc liên dẫn dò hắn, khi vào nhân gian nhất định phải khiêm tốn.

Không được xung đột với yêu nghiệt Già Lâu.

Trên thực tế, thiên phú của Bạch Thiên Đăng, cũng không kém gì Già Lâu, Long Quảng.

Bạch Thiên Đăng cũng sẽ trở thành thế hệ yêu nghiệt mới của thời đại này!

Truyền thừa Nhân hoàng, Bạch Thiên Đăng sẽ không dễ dàng bỏ qua! Bổng nhiên.

Bạch Thiên Đăng cảm thấy ý chí của mình như nổ tung, ý thức mơ hồ, nội tâm trống rỗng, như có người đoạt mất linh ngộ đại đạo của hắn.

Khiến việc ngưng tụ bìa ý Bạch Thiên Đăng trở nên chậm lại, tốc độ thác nước chảy xuống đã chậm lại.

Việc này làm Bạch Thiên Đăng kinh hãi.
Sao lại thế này?

Chẳng lẽ mình đã đến cực hạn ?!
Không..... Không có khả năng!
Thiên phú Bạch Thiên Đăng hẳn không thể yếu như vậy được!
Đây không phải trình độ của Bạch Thiên Đăng hẳn!

Bạch Thiên Đăng không phục.
Hắn dùng sức lắc lắc đầu, suýt nữa không chịu được áp lực từ thác nước.

Đột nhiên.
Phía trên thác nước, một luồng ý chí mạnh mẽ áp xuống.
Ý chí hóa vật chất, hình thành một dòng chữ.

"La Hồng đã đến đây."

Bùm!

Đoạn văn tự này như tỏa ra một loại cảm xúc.
Bất ngờ không?!

Bạch Thiên Đăng ngốc luôn.
Mẹ nó!
Cái gì vậy!

Bia Bách Đạo còn có mấy thứ này vào làm loạn.
La Hồng..... đã đến đây?

Bia Bách Đạo cạo rửa đại đạo, làm hẳn lĩnh ngộ được con đường tu hành, cũng là nơi riêng tư nhất của sông đại đạo!
Nhưng..... La Hồng đã đến đây là cái quỷ gì?
Tên này giám mạnh mẽ tiến vào đại đạo của hắn?!
Có cảm giác như mình đã bị lừa!

La Hồng..... tên này không phải đang đứng cuối bảng sao?
Tên nhóc này đã làm gì đại đạo của hắn?

Hắn từng cho rằng mình là yêu nghiệt đệ nhất của Tiên tộc, thiên phú vô song.

Nhưng khi dòng chữ này hiện ra, hắn cảm giác như có ai đó tiêu vào đại đạo của hắn vậy.

Cơ thể Bạch Thiên Đăng như muốn nứt ra, tâm tình lạnh lẽo.
Tự tin của hắn bắt đầu giao động!

Trước cửa cung điện, Bạch Thiên Đăng đột nhiên mở mắt, trong mắt tràn đầy tơ máu, hắn nhìn chằm chằm vào tấm bia.

Lại thấy bia ý của La Hồng vốn chỉ có chín thước giờ đã lên một vạn hai!

Tốc độ thăng tiến..... Có vẻ hơi nhanh Bạch Thiên Đăng chợt bừng tỉnh.

La Hồng..... muốn trời dậy rồi.

La Hồng không biết tình hình chỗ Bạch Thiên Đăng, hắn cũng không kịp để ý tới, bây giờ hắn đang lên cao theo dòng sông đại đạo, cảm ngộ đại đạo của những người khác.

Sau khi nếm được ngon ngọt từ chỗ Bạch Thiên Đăng, La Hồng cũng muốn nếm thử đại đạo của những người khác một chút.

Hắn không động vào các tu sĩ nhân gian như Lý Tu Viễn, Nữ Đế, Trần Thiên Huyền.

Hắn chỉ chọn riêng đại đạo của các thiên tài thiên giới, không chỉ giá trị cao hơn mà còn không có bất cứ gánh nặng nào, thành công là tốt nhất, không thành công cũng không sao.

Sau Bạch Thiên Đăng, La Hồng tiếp tục cười gió vượt sóng, sông lớn cuộn cuộn như rồng gầm giận giữ, mỗi một con sóng đều là một lần đạo uẩn sục sôi.

Chẳng mấy chốc, La Hồng đã lựa chọn được mục tiêu kế tiếp.

Sau Bạch Thiên Đăng là Long Quảng của Long tộc, bạn cũ.

Hư ảnh Long Quảng ngồi xếp bằng trên cao, gương mặt mang theo vẻ uy nghiêm khí phách đặc trưng của tu sĩ Long tộc.

La Chính nhìn lướt qua, chậc lưỡi một cái.

Sau một khắc, phân thân ý chí bước ra, chui vào trong nhánh sông đại đạo bao quanh thân thể Long Quảng.

"Àm!"

La Hồng chỉ cảm thấy hình ảnh trước mắt mình chợt biến đổi, hắn cảm giác mình đã hóa thành một con cá chạch bơi lội trong thiên địa của Long tộc.

Đó là quá trình ngộ đạo của Long Quảng.

Sau đó hắn bắt đầu lột xác thân thể, thân rồng lột xác hết lần này đến lần khác!

Đạo của Long tộc, thực ra khá giống với Võ đạo, đi theo con đường tăng cường thân thể, tăng cường sức mạnh, một đuôi quét qua có thể dời non lấp biển, cường đại tốt cùng!

Mà võ tu Nhân tộc cũng tu luyện thân thể, đi theo con đường tôi luyện xác thịt.

Trùng hợp, La Hồng cũng có thành tựu tôi luyện thân thể, hắn đã hoàn thành chín lần tôi luyện, đạt đến cực hạn đoán thể trong nhân gian.

Cảm ngộ về Võ đạo cũng cực kỳ sâu sắc.

Cho nên, La Hồng được rất nhiều lợi ích trong nhánh sông đại đạo của Long Quảng.

Thậm chí còn mơ hồ học được một vài thuật đoán thể của Long tộc.

Thậm chí căn cứ vào loại thuật đoán thể này, La Hồng còn kết hợp với một luồng năng lượng màu đen của Thiên Ma Bất Diệt Thể, cho ra một loại thuật đoán thể hoàn toàn mới.

Quan hệ giữa Long tộc và La Hồng cực kỳ sâu xa.

Bởi vì kiếm thuật mà La Hồng tu luyện ngay từ đầu chính là kiếm thuật Hóa Long do Trần Thiên Huyền truyền thụ.

Cửu Kiếm Hóa Long, mục tiêu chính là một kiếm chém ra rồng lớn quét ngang.

Càng về sau, quan hệ giữa La Hồng và Long tộc càng thêm gắn bó và mật thiết.

Hắn góp nhặt được không ít thi thể Long tộc, như Long Uyên, Long Hà gì đó...

Tay nhẵn nhuôm đầy máu Long tộc.

Đó là một quan hệ nhân quả vẫn vít không đứt, khó lòng cắt đứt.

Chương 1052: Truyền thừa Nhân Hoàng, thuộc về Già Lâu ta!

Lại cộng thêm dung hợp năng lượng Thiên Ma.

Cho nên La Hồng gọi thuật đoán thể này là "Ma Long Đoán Thể Thuật"

Hư ảnh Long Quảng ngồi xếp bằng trên không trung, phân thân ý chí của La Hồng cũng ngồi xếp bằng, nhánh sông đại đạo bị cắt đứt, cuộn trào theo ý chí của La Hồng, nhấp nhô lên xuống không ngừng.

Trên thân thể La Hồng xuất hiện một bộ Võ Tiên Giáp, thể nhưng, chẳng mấy chốc, cả bộ Võ Tiên Giáp cũng vỡ vụn tan tành!

Đề lộ thân thể tráng kiện của La Hồng, tay bóp ấn ký, mỗi một tế bào đều đang phát sáng, trong thân thể có năng lượng mệnh mệnh trào ra.

Năng lượng Thiên Ma dung hợp với sức mạnh đại đạo dội xuống, khiến mỗi một tế bào trong cơ thể La Hồng đều long lanh rực rỡ, dần trở nên cường đại!

Đây cũng là "Ma Long Đoán Thể Thuật" La Hồng chế lại từ phương pháp tu hành thân thể của Long tộc, mỗi một tế bào đều như ẩn chứa một chân long, mà chân long lại bị năng lượng Thiên Ma ảnh hưởng, biến thành ma long đáng sợ!

Qua hồi lâu, La Hồng mở mắt ra.

Thân thể của hắn đang ngày càng cường đại, thân thể vốn đã đạt tới mức giới hạn, nay lại phá vỡ giới hạn, thân thể cửu đoán của hắn vừa thực hiện một bước nhảy vọt!

Mặc dù La Hồng chưa đạt đến Thiên Ma Bất Diệt Thể, nhưng cũng có thể thông qua một môn tu hành thân thể để cải thiện thể xác của mình tăng cường khí lực cho bản thân.

Trước khi đối được Thiên Ma Bất Diệt Thể hoàn chỉnh đã có được thân thể cường đại.

Đương nhiên, ngồi xếp bằng trong đại đạo của Long Quảng chỉ là một luồng phân thân ý chí của La Hồng, muốn thực sự tu hành Ma Long Đoán Thể Thuật thì phải chờ ý chí trở về rồi mới tiến hành thử nghiệm.

Thế nhưng, ít nhất, cảm ngộ trên con đường Võ đạo của La Hồng đã tiến bộ hơn trước rất nhiều.

Trong này có một phần hỗ trợ rất lớn đến từ Long Quảng.

Giống như mượn đạo của Long Quảng để giúp nuôi dưỡng đạo của chính mình.

"Long tộc... Quả nhiên đều là rồng tốt!"

La Hồng cảm thán vạn lần.

Nhiều lần như vậy, Long tộc đã mang lại cho hắn quá nhiều lợi ích, trước đây là phần thưởng quy tắc mệnh mông, hôm nay là phương pháp tu hành thân thể, hết thảy đều là vật vô giá.

Cho nên La Hồng cũng không hề keo kiệt, lấy sức mạnh ý chí khắc xuống một câu trên đại đạo của Long Quảng.

"Đạo của người rất tốt, La Hồng ta đến bơi một chuyến! Rất vui vẻ!"

Viết xong.

La Hồng rời khỏi nhánh sông đại đạo của Long Quảng, mặt mày ngậm cười đi về phía thiên tài thiên giới kế tiếp.

Mục tiêu kế tiếp của hắn, Phật tộc, Phạm Hỏa.

Phật tộc thì không có gì để bàn cãi, cảm ngộ của Phạm Hỏa trên Phật đạo cũng cực kỳ sâu sắc, mà hiểu biết của La Hồng về Phật đạo thực ra cũng không sâu lắm.

Đều dựa vào chiếc chuông Phật nhỏ được ngưng tụ từ tám nghìn năm Phật vận của chùa Vọng Xuyên cùng với tà pháp Thiên Thủ Tà Phật, còn có Tiểu Tà Nhiên Đăng Kinh, thấp sáng cảm ngộ Phật đạo mà đèn Phật thu được.

Mà lần này, La Hồng bước vào cảm ngộ Phật đạo của Phạm Hỏa, cũng được gột rửa một lần.

Có nhận thức rõ ràng về Phật đạo khiến Phật đạo vốn có nâng cao một bậc.

Giống như khi mượn đạo của Bạch Thiên Đăng và Long Quảng để tạo ra đạo cho mình, La Hồng vẫn tiếp tục hành vi cũ.

Đây thực ra là một hành vi cướp đoạt, La Hồng chặn cướp cảm ngộ của bọn họ trên thượng ngàn, cảm ngộ của bọn họ sẽ trở nên chậm trễ.

Nhưng La Hồng không thêm để ý, thậm chí hắn còn cố ý để lại dòng chữ "đến bơi một chuyến", xem có thể khiến mấy kẻ này nổi giận, thu hoạch một ít tội ác hay không.

Ra khỏi đại đạo của Phạm Hỏa, toàn thân La Hồng đều như phát sáng, như một pho tượng Phật.

Sau Phạm Hỏa, mục yieeu kế tiếp của La Hồng là Đế Thích Nhất của yêu tộc.

Tương tự như Bạch Thiên Đăng, thực ra Đế Thích Nhất cũng rất khiêm tốn, lần này cũng khiến tốn như trước.

Đạo của Đế Thích Nhất hơi giống với Long tộc, điều tu thân thể, La Hồng cảm ngộ một hồi, kết hợp với thân thể Yêu tộc, lần nữa hoàn thiện "Ma Long Đoán Thể Thuật".

Ít nhất, đạo của mỗi một thiên kiêu đều mang tới cho La Hồng lợi ích cực kỳ phong phú.

Sau khi ra khỏi đạo của Đế Thích Nhất, mục tiêu của La Hồng chính là Thần tộc Già Lâu.

Đây cũng là một người bạn cũ.

Lúc trước ở nhân gian, Già Lâu này hô đánh hô giết La Hồng, hôm nay đã không còn hô nữa, nhưng La Hồng biết sát ý trong lòng Già Lâu đối với hắn tuyệt đối không nhỏ.

Già Lâu này là một kẻ cực kỳ kiêu ngạo tự phụ.

La Hồng cũng rất tò mò đạo của gã là cái gì.

Hư ảnh Già Lâu trên không trung, hiện tại Già Lâu là người ngưng tụ ý nghĩa trong tám bia cao nhất, bia ý đã đạt tới sáu trượng sáu!

Lý Tu Viễn đứng thứ hai, mới ngưng tụ được năm trượng tám.

Xem như bị bỏ lại khá xa.

Già Lâu này, về thiên phú tu hành, đúng là có vốn liếng để kiêu ngạo.

Đương nhiên, cũng bởi Lý Tu Viễn tu đạo niết bàn, đây là một con đường cực kỳ khó đi, bởi vì từ thời thượng cổ tới nay, có rất ít người đi theo con đường này.

Cho dù có thì trên cơ bản đều bỏ dỡ giữa chừng trên con đường niết bàn.

Cho nên, đạo của Lý Tu Viễn càng đi về sau thì càng khó cảm ngộ, cho nên, muốn ngưng tụ bia ý càng thêm trắc trở!

Sở dĩ Lý Tu Viễn còn giữ được vị trí thứ hai cũng là nhờ một phần công lao của La Hồng.

Nếu không phải La Hồng ảnh hưởng tới đâm Đế Thích Nhất, Phạm Hỏa, Bạch Thiên Đăng thì có lẽ hạng hai của Lý Tu Viễn không giữ được nữa.

La Hồng bước chân vào đại đạo của Già Lâu.

Trong khoảnh khắc, kiếm ý kinh khủng dội xuống, ánh mắt La Hồng cứng đờ lại!

Kiểm ý sắc bén, như muốn chém nát ý chí của La Hồng!

Kiểm ý thật mạnh!

Đây chính là đạo của Già Lâu sao?

Chương 1053: "Hạng nhất là Già Lâu!"

Kiểm đạo... La Hồng cũng có, hơn nữa, La Hồng tự nhận thiên phú kiếm đạo của mình cực kỳ nông cạn, cho nên, lần này, kiếm đạo của Già Lâu xuất hiện khiến La Hồng vô cùng phấn khích.

Hiểu biết về Kiếm đạo của La Hồng thực ra không sâu, tuy uy lực trong kiếm pháp vô cùng cường đại, nhưng đây cũng là vì bản thân kiếm pháp đã rất cường đại, kiếm đạo căn bản thì La Hồng còn kém xa.

Cho nên, La Hồng rất hứng thú với đạo của Già Lâu, vừa lúc có thể bổ sung khuyết thiếu trên kiếm đạo của hắn.

Thời gian từng giờ từng khắc trôi qua.

Bách Đạo bia thực ra là một bài kiểm tra về khám phá đại đạo.

Nói là kiểm tra, thực ra cũng có lợi ích rất lớn, bởi vì trong quá trình tìm hiểu Bách Đạo bia, có thể phát hiện khuyết điểm trên đại đạo của mình.

Trong thiên điện.

Bóng dáng già nua khom khom đứng lặng, trong con ngươi hiện lên ánh nhìn phức tạp nặng nề.

Sắc mặt phụ tử đời đầu đầy vẻ khó hiểu, hơi há miệng, không biết nên nói gì.

Ông cảm thấy hình như La Hồng đang ăn gian.

Bởi vì, ý chí của La Hồng đi vào Bách Đạo bia, không chỉ có một, mà là... hai!

Nếu hai thể ý chí này xông vào dòng thác lục đạo đại đạo trút xuống, vậy có được tính là gian lận không?

Mà thôi...

Người khác đều lấy một thể ý chí lao vào thác đại đạo, mà thể ý chí của La Hồng lại dám gian lận.

Thế nhưng... La Hồng vẫn chưa dùng ý chí thứ hai để lao vào thác đại đạo.

Cho nên, cái này có tính là gian lận không?

Không tính...

Phụ tử đời đầu cảm nhận được ý chí thứ hai của La Hồng, cũng biết ý chí thứ hai của hắn đã bước vào nhánh sông của dòng sông đại đạo.

Nhưng chỉ cần không lao vào thác đại đạo để ngưng tụ bia ý thì không được tính là gian lận.

Phụ tử đời đầu nở nụ cười.

Về việc bước vào nhánh sông đại đạo của tộc khác, tìm hiểu đại đạo, nâng cao cảm ngộ của mình đối với đại đạo.

Chuyện của người đọc sách, sao có thể gọi là gian lận.

Đây là tham khảo!

"âm âm!"

Già Lâu cảm thấy lĩnh hội của mình đối với kiếm Phán Quyết càng lúc càng chậm, còn có cảm giác trống rỗng, như đạo mà mình tìm hiểu được đang vô cớ bị xói mòn trong dòng sông chảy tràn cuộn cuộn.

Điều này làm sắc mặt Già Lâu thoáng thay đổi.

Đặc biệt, ngay khi lời nhắn "đến bờ một chuyến" của La Hồng chảy xuống từ một đoạn sông đại đạo khác, lửa giận trong lòng Già Lâu như muốn bốc lên ngùn ngụt.

"La Hồng! Lại là ngươi!"

Sắc mặt Già Lâu tái nhợt, tên này đúng là âm hồn không tan!

Già Lâu nhìn chằm chằm vào Bách Đạo bia, có thể thấy, tên của La Hồng đã không còn nằm ở dưới đáy mà đang ngưng tụ bia ý ba trọng.

Thay thế vị trí dưới cùng của La Hồng là La Tiểu Bắc, chỉ mới hoàn thành ngưng tụ bia ý hai trọng chín.

Đương nhiên, trong mắt Già Lâu, thứ hai đếm ngược và thứ nhất đếm ngược không có gì khác biệt, dù sao cũng không cùng một cấp bậc với gã.

"La Hồng chết tiệt... Đây là cam chịu rồi, lựa chọn tới làm ta ghê tởm?"

"Muốn ảnh hưởng tới việc ngưng tụ bia ý và khám phá đại đạo của ta, tạo cơ hội cho Lý Tu Viễn vượt qua ta?"

Về mặt Già Lâu giễu cợt.

Bia ý của gã đã đạt tới sáu trọng sáu, tuy bị La Hồng ảnh hưởng, không tiến bộ được nữa nhưng Lý Tu Viễn còn kém xa gã, hôm nay Lý Tu Viễn mới đạt được sáu trọng một cách khó nhọc.

Căn bản không đủ sức uy hiếp.

"Truyền thừa của Nhân Hoàng... Nhất định phải thuộc về Già Lâu tại"

Trong mắt Già Lâu hiện lên vẻ điên cuồng.

Trong mơ hồ, gã cảm nhận được mình đã cảm nhận được gần điểm cuối của Bách Đạo bia.

Một khi đến điểm cuối, gã vẫn sẽ duy trì vị trí đứng đầu, có nghĩa là gã đã hoàn thành thử thách thứ hai, có thể thu được truyền thừa của Nhân Hoàng!

Tương lai của gã xán lạn tươi sáng!

Nhân Hoàng... Đó chính là cường giả Hoàng cảnh chân chính.

Trên khắp thiên giới, cường giả Hoàng cảnh cũng chỉ là truyền thuyết, trong Thần tộc ngoại trừ Thiên Vương còn có Thần Hoàng, nhưng Thần Hoàng cũng chỉ là Ngụy Hoàng mà thôi.

Chưa từng thực sự đặt chân vào Hoàng cảnh!

Mà Già Lâu thu được truyền thừa của Nhân Hoàng, tương lai nhất định bước vào Hoàng cảnh, sẽ trở thành bảo vật trong tay Thần tộc, địa vị chí cao vô thượng!

Trong tam giới này, sẽ có một vùng trời riêng của gã!

Già Lâu vô cùng hưng phấn.

Ánh mắt nhìn chăm chăm vào Bách Đạo bia.

Trước quần thể cung điện, nhiều người dần rời khỏi quá trình tìm hiểu Bách Đạo bia.

Bọn họ thu hoạch được rất nhiều, nhưng hiện tại không phải lúc để quan tâm tới thu hoạch, bọn họ nhìn chăm chăm Bách Đạo bia, có thể thấy Lý Tu Viễn còn đang ngưng tụ trên Bách Đạo bia.

Trong lòng đám yêu nghiệt thiên giới Bạch Thiên Đăng, Long Quảng, Đế Thích Nhất, Phạm Hỏa đều đang rỉ máu, phát ra tiếng gào thét từ sâu trong cổ họng.

"La Hồng!"

Bọn họ cực kỳ không cam lòng!

Vô cùng không cam lòng!

Hết thấy đều tại La Hồng, kẻ xếp thứ hai từ dưới lên này ảnh hưởng tới bọn họ.

Khiến bọn họ mất đi cơ hội tranh giành hạng nhất.

Thậm chí còn không thể vượt qua cả Lý Tu Viễn.

Bọn họ đều suy đoán hết thấy những chuyện này đều là kế hoạch của La Hồng, hẳn tự biết mình không có hy vọng đạt hạng nhất, cho nên mới ảnh hưởng tới việc khám phá của bọn họ, lót đường cho Lý Tu Viễn!

"Không hổ là học trò của phu tử, quả nhiên nham hiểm y như sư phụ hần!"

Tiếng gầm gừ không cam tâm của bọn họ vang vọng quanh quần trong cung điện.

"Nhưng, đáng tiếc... Lý Tu Viễn không chịu cố gắng, hẳn tu đạo niết bàn, bắt đầu tìm hiểu đã vô cùng khó khăn, La Hồng quây nhiễu chúng ta thì đã làm sao? Lý Tu Viễn vẫn không giành được hạng nhất!"

"Hạng nhất là Già Lâu!"

Cho dù không cam lòng, nhưng Thần tộc Già Lâu chiếm được hạng nhất vẫn vớt vát được một chút mặt mũi của yêu nghiệt thiên giới bọn họ!

Bọn họ không giết được La Hồng trong chiến đấu, bởi vì La Hồng có lá bài tẩy, thậm chí còn có thể bộc phát thực lực cường đại và kinh khủng.

Thế nhưng, về mặt tìm hiểu và lĩnh hội, bọn họ không thể tiếp tục thua!

Chương 1054: Nên công bố kết quả sau cùng rồi!

Trong các cung điện.

Tu sĩ Nhân tộc đều ngưng tìm hiểu Bách Đạo bìa, ngoại trừ Lý Tu Viễn.

Lý Tu Viễn vẫn không từ bỏ.

Y đang kiên trì, nỗ lực tiến lên.

Bia ý của Thần tộc Già Lâu đã ngưng hoạt động, nói cách khác, thành tích của Già Lâu đã xác định.

Thế nhưng, Lý Tu Viễn còn có thể tiếp tục tiến lên!

Lý Tu Viễn cắn răng, tiến lên từng chút từng chút.

Sáu trọng một, sáu trọng hai...

Thế nhưng, quá khó khăn, quá mệt mỏi.

Rất ít người đặt chân lên đạo niết bàn, Lý Tu Viễn có thể đi tới bây giờ đã là rất hiếm hoi!

Thế nhưng... y vẫn còn cách Già Lâu quá xa.

Bốn thực còn lại, như trời và vực!

Toàn bộ cung Nhân Hoàng yên tĩnh như chết, mọi người đều đang ngừng thở, nhìn chăm chăm xếp hạng trên bia mộ.

Nhưng cuối cùng, bia ý của Lý Tu Viễn dừng lại tại sáu trọng hai...

Trận tranh đoạt bia ý này cuối cùng vẫn hạ màn.

Không kéo dài nữa.

Thần tộc Già Lâu, sáu trọng sáu, đứng đầu!

Cuối cùng truyền thừa của Nhân Hoàng... thuộc về Già Lâu rồi!

Trước cung điện.

Toàn thân Lý Tu Viễn lạnh lẽo, ánh mắt ngơ ngác nhìn xếp hạng trên Bách Đạo bìa, có chút mông lung.

Thua rồi...

Y thua, có nghĩa rằng cả Nhân tộc đều thua.

Truyền thừa của Nhân hoàng bị Thần tộc đoạt được, bóng tối sắp phủ xuống nhân gian.

Nhân gian... sắp xong rồi.

Không chỉ Lý Tu Viễn.

Trong cung điện khác...

Sắc mặt nhóm cường giả Nữ Đế, Thiên Tử Đại Chu, Ngô Thanh Hoa,

Trần Thiên Huyền, La Tiểu Bắc đều tái nhợt tuyệt vọng.

Hết hy vọng rồi.

Lẽ nào mười vạn năm kết thúc, Nhân tộc vẫn không tránh khỏi kết cục bị tiêu diệt?

Lý Tu Viễn thua rồi, không thể ngưng tụ bìa ý vượt qua sáu trượng sáu, bại bởi Thần tộc Già Lâu, cắt đứt hy vọng của nhân gian.

Mà tụ sĩ nhân gian, còn ai có thể vượt qua yêu nghiệt Thần tộc Già Lâu? La Hồng?

Không được... La Hồng xếp hạng quá thấp, khó khăn lắm mới ngưng tụ được ba trượng bìa ý, cách Thần tộc Già Lâu quá xa, khoảng cách này khiến người ta tuyệt vọng.

Đột nhiên.

Ánh mắt như tro tàn của Lý Tu Viễn bỗng lay động.

Ánh mắt Nữ Đế, Trần Thiên Huyền, Thiên Tử Đại Chu cũng lay động.

Không!

Vẫn còn hy vọng!

Bởi vì bọn họ nhìn thấy bìa ý La Hồng ngưng tụ từ ba trượng vượt lên tới ba trượng một.

Vẫn chưa dừng lại!

La Hồng vẫn đang tiếp tục ngưng tụ bìa ý!

Như một ánh lửa trong bóng đêm vô tận, thiêu đốt cả một cánh đồng, triệu hồi ánh sáng cho thiên hạ.

Đây là một tia hy vọng cuối cùng của nhân gian!

"Không... Nhân gian còn có hy vọng!"

Sắc mặt Lý Tu Viễn khế dao động.

Tiểu sư đệ còn chưa thất bại!

Tiểu sư đệ vẫn đang kiên trì!

Tuy trong lòng Lý Tu Viễn hiểu rõ với tình trạng của La Hồng, muối đi tới sáu trượng sáu, thậm chí vượt qua thành tích của Già Lâu là quá khó khăn, thậm chí còn không thể nào.

Bởi vì đại đạo của La Hồng dội xuống cùng một thời điểm với bọn họ.

Mà áp lực từ thác nước lại biến hóa theo thời gian, áp lực hiện tại vô cùng lớn, cho dù La Hồng còn có thể kiên trì, ý chí vững như bàn thạch, cũng sẽ có lúc bị nghiền nát.

Thời gian càng lâu, áp lực càng lớn, La Hồng không kiên trì được quá lâu nữa.

Bên kia.

Thần tộc Già Lâu vốn mừng rỡ như điên không chờ được truyền thừa của Nhân Hoàng, đôi mắt cũng co rút lại.

Gã nhìn về phía Bách Đạo bia, thấy La Hồng còn đang ngưng tụ bia ý!

"Ba trượng một... Phế vật như vậy, có gì mà kiên trì?"

"Thời gian qua lâu như vậy, áp lực lớn đến mức khó có thể tưởng tượng,

La Hồng người còn tiếp tục kiên trì thì có ý nghĩa gì?"

"Nhân tộc đã thua, thời đại của Nhân tộc... kết thúc rồi!"

Già Lâu khẽ gầm lên trong cổ họng.

Long Quảng Long tộc, Đế Thích Nhất Yêu tộc, Phạm Hỏa Phật tộc, Bạch Thiên Đăng Tiên tộc cũng nhìn chăm chăm.

Bia ý của La Hồng còn đang ngưng tụ, chữ số trên Bách Đạo bia còn đang nhảy nhót.

Ba trượng một, ba trượng hai, ba trượng ba...

Thời gian từng giờ từng khắc trôi qua, không ngừng trôi qua...

Một ngày, hai ngày, ba ngày...

La Hồng vẫn đang kiên trì, vững như bàn thạch.

Chữ số trên Bách Đạo bia vẫn dừng lại ở năm trượng!

Dần dần, như một ngọn sóng có thể ập xuống bất cứ lúc nào, sau đó

quét nát ý chí của La Hồng!

Cuối cùng...

La Hồng dừng lại.

Trên Bách Đạo bia, tên của La Hồng xếp thứ năm.

Đầu tiên là Già Lâu, sáu trượng sáu.

Thứ hai là Lý Tu Viễn, sáu trượng hai!

Thứ ba là Đế Thích Nhất, năm trượng hai.

Thứ tư là Phạm Hỏa, năm trượng hai.

Còn La Hồng, năm trượng, xếp thứ năm...

Một ngày, hai ngày, ba ngày...

Bia ý La Hồng ngưng tụ, như đã xác định, không nhúc nhích nữa.

Kết thúc rồi.

Tinh thần căng thẳng của Già Lâu từ từ buông lỏng.

Có tiếng cười trầm thấp mừng như điên phát ra từ miệng gã, như nổ

vang mỗi một góc ngách trong cung Nhân Hoàng!

"Chỉ có vậy?"

"Cũng chỉ có vậy mà thôi... Kiên trì cái gì chứ!"

"Truyền thừa của Nhân Hoàng thuộc về Già Lâu ta!"

Già Lâu ngửa mặt lên trời cười to, cười như điên.

Trong một cung điện khác.

Tu sĩ Nhân tộc đều buồn bã biến sắc.

Lân này ánh mắt Lý Tu Viễn hoàn toàn ảm đạm, thất bại rồi.
Tiểu sư đệ... cũng thất bại rồi.

Y cũng đã trải qua, kiên trì nhiều ngày như vậy, có thể tưởng tượng phải chịu đựng bao nhiêu đau đớn, chịu đựng dòng thác đại đạo gột rửa mãnh liệt nhường nào!

Không trách La Hồng được... Hết thầy đều là số mệnh của Nhân tộc.
Cung Nhân Hoàng, thiên điện.

Phu tử đời đầu khom người thật thấp, nở nụ cười, không ai biết rõ hơn ông rốt cuộc ai thông qua cửa thứ hai, nghiệm đạo quan.

Ai mới là người thực sự có tư cách thu được truyền thừa của Nhân Hoàng.

Trong ánh mắt đục ngầu của phu tử đời đầu tràn đầy vui mừng.

Không hổ là đệ tử Tắc Hạ Học Cung, chăm chỉ cần cù tiến lên trên con đường chính đạo.

Trẻ nhỏ, dễ dạy!

Phu tử đời đầu giơ tay lên, từ từ áp xuống!

Nên công bố kết quả sau cùng rồi!

"Âm âm âm..."

Chương 1055: Nhân tộc... hình như vẫn chưa thua!

Cùng lúc đó.

Một làn sóng dao động kỳ dị khuếch tán ra.

Trong cung Nhân Hoàng, các thiên tài vốn bị tách ra, giờ khắc này tất cả đều nhìn thấy lẫn nhau, từng tòa cung điện đột ngột mọc lên trên đỉnh núi. Bọn họ ở trên đỉnh núi, đối diện nhìn nhau, có thể nhìn thấy rõ ràng. Già Lâu đứng lặng trước đại điện, tinh thần phấn khởi, tóc vàng tung bay, thân thái sáng láng.

Xa xa.

Trên ngọn núi của La Tiểu Bắc bỗng nổ vang một tiếng, đại đạo rót xuống, cuối cùng dòng đại đạo chảy hết, một tấm bia đá ba trượng màu đen nổi lên.

Đây là bia ý La Tiểu Bắc ngưng tụ được!

Kế tiếp là thiên tử Đại Chu, đại đạo trên đỉnh đầu chảy hết, bia ý hiện ra, bốn trượng một.

Sau đó... là người kế tiếp.

Từng người một, dần dần hiện lên theo trình tự đếm ngược.

Tuy nhiên, sau khi bia ý bốn trượng của Long Quảng ngưng tụ thành hình thì lại nhảy cóc tới bia ý năm trượng một của Phạm Hỏa.

La Hồng... bị bỏ quên sao?

Nụ cười trên mặt Già Lâu vẫn như trước, gã không để ý, vì dù sao bia ý của La Hồng cũng chỉ có năm trượng, đây là sự thực!

"Âm Cuối cùng cũng đến phiên Già Lâu.

Dòng chảy đại đạo trút xuống, như ngân hà màu bạc chảy xuôi.

Sau một khắc, như tẩy hết bụi trần.

Bia ý của Già Lâu, sáu trượng sáu, lần át quần hùng!

Già Lâu không nhìn được, cười ha hả.

Hôm nay, thật vui vẻ.

Sau khi bia ý của Già Lâu xuất hiện, cuối cùng cũng đến phiên La Hồng.

Trên ngọn núi của La Hồng cũng có đại đạo hiện ra.

Nhưng mà...

Ánh mắt mọi người co rút lại, hô hấp ngưng trệ.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu của La Hồng...
Một, hai, ba...

Sáu dòng chảy đại đạo liên tiếp trút xuống, như sáu dải ngân hà treo trên vòm trời!

Sau sáu dải ngân hà có bìa đá tẩy hết bụi trần xuất hiện!
Vô cùng đẹp mắt!

"Ha ha ha... ặc!"

Thấy sáu tấm bìa đá san sát...

Tiếng cười sảng khoái của Già Lâu dần dần ngưng bật.

Có người, cười cho lắm... giờ thì khóc rồi.

Diễn hình là yêu nghiệt Thân tộc Già Lâu lúc này.

Gã chưa bao giờ nghĩ, đã đến tình cảnh này rồi mà vẫn còn xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đến từ người không nằm ngoài dự liệu.

La Hồng... Quả nhiên lại làm ra chuyện ngoài ý muốn.

Gã chỉ biết, tên La Hồng này chắc chắn còn đang giấu một lá bài quan trọng.

Lúc trước La Hồng xếp cuối, Già Lâu không tin, gã thực sự không tin La Hồng sẽ xếp cuối, người đi đầu của thời đại này, vương của thời đại này.

Yêu nghiệt nhân gian thống nhất nhân gian, khí vận quý nhất, sao có thể biểu hiện kém như vậy.

Trình độ suýt nữa đứng dưới chót.

Nếu không có kẻ đứng cuối là Hàm Hóa, La Hồng thực sự xếp cuối.

Sau đó, La Hồng lại lợi ngược dòng, từ thứ hai đếm ngược nhảy lên thành thứ năm.

Thực ra Già Lâu tuy lo lắng trong lòng, nhưng cũng hài lòng hơn bao giờ hết.

Gã chỉ sợ La Hồng chẳng hề làm gì, chẳng biểu hiện gì, tự động hạ thấp bản thân xếp thứ hai từ dưới lên, như vậy có lẽ gã thực sự sẽ sợ hãi, sẽ lo lắng, sợ La Hồng vẫn giấu chiêu sau, đòn sức đánh trả, đến lúc đó sẽ thể hiện năng lực, làm một màn lợi ngược dòng xoay chuyển tình thế.

Đây là điều gã lo lắng, La Hồng xếp thứ hai dưới lên, lúc La Hồng nghị lực không gì sánh bằng, nhảy thẳng lên hạng thứ năm, chính là lúc Già Lâu vui vẻ nhất!

Nhưng, gã nhầm rồi.

Suy nghĩ của gã không sai, nhưng... gã vui mừng quá sớm.

Gã cho rằng La Hồng đang giấu chiêu sau, điều này không sai, La Hồng thực sự đang giấu chiêu sau, hơn nữa còn là một chiêu sau chấn động lòng

người.

Nhìn tám bia đá treo lơ lửng trong ngân hà dần dần hiện ra.

Già Lâu cười quá hóa khóc.

Sáu tám... Mẹ nó sao có thể là sáu tám?

Lúc sáu tám bia đá hiện lên, tim Già Lâu như rớt xuống một cái, cười không nổi nữa, gã biết truyền thừa Nhân Hoàng lại lung lay nữa rồi.

Không, có lẽ ngay cả lung lay cũng không có.

Sáu tám bia đá... Mỗi một tám bia đá là cảm ngộ của một loại đạo, nói cách khác, La Hồng cảm ngộ sáu đạo cùng một lúc!

Người khác chịu một áp lực, mà La Hồng lại cùng một lúc gánh vác sáu áp lực.

Đây sẽ là biến cố sao?

Già Lâu run rẩy trong lòng.

Tất cả mọi người xung quanh cũng sợ ngây người.

Màn chắn ngăn cách mọi người biến mất, từng thiên tài chiếm cứ một ngọn núi hiện lên, nhìn bia đá ngưng tụ bia ý của đối phương, lại nhìn sáu tám bia đá trên đỉnh đầu La Hồng.

Một luồng hơi lạnh vô cớ xộc lên từ tận đáy lòng!

Long Quảng, Bạch Thiên Đẳng, Đế Thích Nhất, Phạm Hỏa, bốn thiên tài thiên giới đỏ mắt: "Không thể nào!"

"Làm sao La Hồng có thể hiện ra sáu đạo cùng một lúc! Hắn dựa vào cái gì?"

Bọn họ phần nộ gào thét.

Đại đạo trên Bách Đạo Bia hiện ra, duy chỉ có một phương pháp, chính là thực sự thấu hiểu toàn diện.

Chẳng lẽ La Hồng tinh thông cả sáu đạo?

La Hồng tu hành mới được bao lâu, còn trẻ như vậy... dựa vào cái gì?

Hơn nữa La Hồng dựa vào cái gì mà mở ra sáu đạo cùng một lúc, còn có thể ngưng tụ mỗi một bia ý tới năm trọng!

Người này ăn gian sao?

Nhất định là ăn gian!

Không chỉ thiên tài thiên giới mà ngay cả tu sĩ nhân gian cũng ngỡ ngác!

Lý Tu Viễn vốn đã mất hết hy vọng cũng kinh ngạc ngẩn đầu, ngỡ ngác nhìn sáu tám bia đá lơ lửng trên đỉnh đầu La Hồng, không biết nên khóc hay nên cười...

Đậu!

Tiểu sư đệ này, lúc nào cũng thích chơi đùa với trái tim của người khác!
Y đã nói mà, với thiên phú yêu nghiệt của tiểu sư đệ, sao có thể xếp cuối.

Thì ra là mở sáu đạo cùng một lúc...

Thảo nào lúc đầu lại chậm như vậy, còn không bằng cả La Tiểu Bắc, cho nên bị La Tiểu Bắc chèn ép hồi lâu, chỉ tới cuối cùng mới lật ngược tình thế.

Thì ra là nguyên nhân này,

Giải thích như vậy nghe rất hợp lý!

Tiểu sư đệ... Quả nhiên vẫn là yêu nghiệt!

Nhân gian đệ nhất yêu nghiệt đương thời!

Lý Tu Viễn cực kỳ hiếu ngạo, nhưng trước La Hồng, sự kiêu ngạo và tự mãn của y đều tan thành mây khói.

La Hồng là quái vật, không thể so sánh!

Nữ Đế, Thiên Tử Đại Chu, Ngô Thanh Hoa cũng thở phào một hơi, không giấu được vẻ mừng rỡ.

Nhân tộc... hình như vẫn chưa thua!

Nhân tộc còn có cơ hội!

Đúng vậy, sáu tấm bia đá, mỗi một tấm bia đá đều đạt tới năm trọng.

Tổng thể là ba mươi trọng!

Cao hơn sáu trọng của Già Lâu rất nhiều, cho nên, thắng bại còn chưa biết được.

Chương 1056: Người đọc sách... Nói lý một chút có được không

Cuối cùng truyền thừa Nhân Hoàng về tay ai, vẫn chưa biết được!

Đương nhiên, bọn họ cũng hiểu rõ rằng không thể tính như vậy, bởi vì mỗi một tấm bia đá, càng về sau thì càng khó ngưng tụ.

Thế nhưng sáu tấm bia đá của La Hồng đều năm triệu, độ khó cũng không thua kém Già Lâu!

Kết quả cuối cùng ra sao, không ai biết trước.
Mà giờ khắc này.

Trên đỉnh núi của La Hồng, trước cung điện, hắc ngòi xếp bằng trên mặt đất, có chút mệt mỏi, nhưng ý chí trở về thân thể, mệt mỏi cũng không được.

Quá mệt mỏi, quá cực khổ.

Hắn phải chịu đựng áp lực gấp sáu lần người khác, nếu người khác khiêng một ngọn núi thì La Hồng phải khiêng sáu ngọn núi, gần như sắp đè nát nát.

Trên thực tế, nếu không phải La Hồng dùng phân thân đi qua đại đạo của các thiên tài thiên giới, thu được cảm ngộ của đám yêu nghiệt Già Lâu, Phạm Hỏa thì việc ngưng tụ bia đá tới năm triệu là vô cùng trắc trở!

Sau khi phân thân trở về, La Hồng cũng biểu rõ những cảm ngộ này, áp lực không ngừng trở nên nặng nề theo thời gian, tiêu hóa cảm ngộ, hóa thành cảm ngộ của bản thân về đại đạo mới là năm triệu từ từ ngưng tụ được trong mười ngày cuối cùng!

Về kết quả sau cùng, La Hồng cũng không rõ lắm.

Hắn đứng thứ năm trên Bách Đạo Bia, về phần có được xác định hạng nhất hay không, trong lòng hắn cũng không nắm chắc.

"Âm Động nhiên.

Mặt đất chấn động.

Mọi người đều quay đầu nhìn lại, có thể thấy trong một cung điện đen ngòm, dường như có một khí tức kinh khủng đang sống lại.

Sau đó, cánh cửa cung điện mở rộng ra.

"Cột kẹt, cột kẹt..."

"Năm tháng chậm rãi trôi qua, thời gian tàn lụi lại luân hồi..."

"Cửa ải nghiệm đạo... Nên có kết quả rồi"

Giọng nói già nua, như bị năm tháng gột rửa.
Có tiếng xiềng xích loạt xoạt, có tiếng va chạm nặng nề.
Cánh cửa cung điện cổ xưa mở ra.

Dáng người lom khom chậm rãi đi ra từ cửa, kéo theo một chiếc quan tài cổ xưa, chậm rì rì, từng bước một, mỗi một bước đều như dẫm lên thời gian, từ vạn năm xưa cũ đi tới!

Trong cổ mộ... có người sống!

"Hizzz!"

Tiếng hít sâu không ngừng vang lên trước hàng loạt cung điện.
Quá kinh ngạc!

Ông lão xuất hiện, giống như một quả bom hạng nặng nổ tung trong tâm trí mỗi người.

Từ yêu nghiệt thiên giới đến tu sĩ nhân gian đều kinh ngạc vạn phần, ngoại trừ La Hồng.

Bởi vì hắn đã biết đến sự tồn tại của ông lão từ lâu, vị này chính là lão tổ của Tắc Hạ Học Cung nhà mình, phụ tử đời đầu!

Là người một nhà, là chống lưng của hắn!

Cho nên, nụ cười của hắn lại tươi sáng hơn vài phần.

Còn những người khác, chỉ còn lại chân động.

Ngay cả Lý Tu Viễn cũng nhìn chăm chăm ông lão kéo quan tài bằng vẻ mặt sợ hãi.

Trong cổ mộ mười vạn năm chưa một lần mở ra lại xuất hiện một ông lão.

Đây sẽ là tồn tại như thế nào?

Một tồn tại đã sống mười vạn năm!

Tuyệt đối là cường giả hàng đầu!

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều cảm thấy bất an.

Ông lão gầy gò, già nua, tràn ngập hơi thở chết chóc, như có thể chết bất cứ lúc nào.

Ông quá già rồi, trong con ngươi tràn đầy ánh nhìn sâu xa và trí tuệ.

Ông lão kéo quan tài, ngồi trên ván quan tài loang lổ vết nứt, rất nhiều người tò mò vì sao cổ quan tài này lại nứt, nhưng không ai hỏi ra miệng.

Ánh mắt đục ngầu mà sâu thẳm của ông lão lướt qua mỗi một vị cường giả trên đỉnh núi, cười sâu xa.

"Mỗi một cửa ải đều là thử thách dành cho các ngươi, tác cho rằng các ngươi không vượt qua thử thách cũng đã thu được lợi ích to lớn..."

"Năm đó Nhân Hoàng cai quản tam giới, các tộc khắp thiên hạ đều là thân dân, bởi vậy, Nhân Hoàng bác ái, cho dù các người thất bại, cho dù không có được truyền thừa Nhân Hoàng thì cũng có cơ hội để tiến bộ."

Ông lão nói với giọng già nua từng trải.

"Các hạ là ai?" Thần tộc Già Lâu nheo mắt hỏi.

Một tồn tại đã sống mười vạn năm trong cổ mộ Nhân Hoàng, chắc chắn phải được ghi chép trong sách cổ.

Cho nên, gã không thể không nghiêm túc.

"Lão phu?"

Ông lão cười cười: "Nói người cũng không hiểu, thượng cổ đã qua, danh hiệu của lão phu cũng không còn xuất hiện trên thế gian, thời đại này là thời đại của các người, lão phu... một lão già bị thời đại vứt bỏ, không tham gia nào nhiệt nữa."

Lời này, khiến cả cung Nhân Hoàng yên tĩnh hồi lâu.

Một người bị thời đại vứt bỏ.

Dù nói như vậy, nhưng ai có thể không kiêng dè.

Ngay cả đám Già Lâu đã khôi phục thực lực, có chiến lực Thiên Tôn cường đại cũng cảm thấy mình vô cùng nhỏ bé trước mặt ông lão này!

"Kết quả đánh giá cuối cùng trên Bạch Đạo Bia, vẫn chưa kết thúc..."

"Các người, từ từ xem"

Ông lão nói.

Ông ngồi trên nắp quan tài, đưa mắt nhìn ra xa.

Mọi người cũng giật mình trong lòng, kể cả La Hồng.

Hắn ngẩng đầu, nhìn lên đỉnh đầu mình.

Phút chốc, lại như nghe được tiếng đất rung núi lở, chợt thấy từng tấm bia đá bắt đầu hiện đầy vết nứt.

Một tiếng vang thật lớn, một tấm bia đã sụp đổ, hóa thành vô số vật chất màu đen văng tung toé.

Đó là bia ý ngưng tụ, bia ý càn quét mà qua, cuối cùng hóa thành dòng sông màu đen cuộn xuống, sáp nhập vào tấm bia đá đầu tiên.

Mà tấm bia đá đầu tiên, cũng từ năm trượng cao lên tới sáu trượng!

Một tấm bia đá dung nhập vào một tấm bia đá khác, chỉ cao thêm một trượng, điều này nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người!

Già Lâu lại biến sắc.

"Âm Trên đỉnh đầu La Hồng, lại một tấm bia đá nữa nổ tung.

Vẫn dung nhập vào tấm bia đá đầu tiên, lần này, bia đá lại cao thêm một trượng.

Những tấm bia đá còn lại đều nô tung, dung nhập vào trong đó, cứ một tấm bia đá lại cao thêm một trượng... Cuối cùng, bia đá của La Hồng... cao tới mười trượng!

"Âm Toàn thân La Hồng như tỏa ra hào quang.

Trên Bách Đạo Bia, La Hồng vốn xếp thứ năm, bỗng chốc vượt qua đám người, thăng lên hạng nhất, giữa các ngọn núi nhỏ, chiếm lấy vị trí đầu tiên.

Mười trượng, vượt xa sáu trượng của Già Lâu xếp hạng hai.

Tiếng ồn ào bỗng chốc nổ tung.

Sắc mặt Lý Tu Viễn thay đổi, sắc hồng nhuận bắt đầu nổi lên, thắng rồi! Không còn gì để nghi ngờ, tiểu sư đệ thắng rồi.

Chương 1057: Truyền thừa Nhân Hoàng... thuộc về La Hồng rồi.

Những lúc vui mừng như thế này, Lý Tu Viễn không đành lòng nổi hóa ra một đóa hoa đào, chơi đùa một phen.

Trần Thiên Huyền, Thiên Tử Đại Chu, Nữ Đế cũng thở phào một hơi.
Thắng rồi!

Nhân gian... còn có cơ hội!

"Dựa vào cái gì? Vì sao?"

Mắt Già Lâu Thần tộc như muốn nứt ra, đứng sững trước cung điện, trên đỉnh đầu là bia đá sáu trượng, tràn đầy điên cuồng và không cam tâm.

Gã lên tiếng chất vấn, giọng nói lạnh lẽo quanh quẩn trong cổ mộ.

Khắp mộ Nhân Hoàng vô cùng an tĩnh.

"Dựa vào cái gì mà La Chính lấy sáu đạo bắt đầu? Rõ ràng hẳn chỉ ngưng tụ được năm trượng bia ý, lấy sáu đạo bắt đầu, không phải ăn gian sao? Ta chỉ có một đạo, cho dù ta có ngưng tụ thể nào cũng không thắng được La Hồng! Cho nên ngay từ đầu đã định trước là ta thua sao?"

"Cho ta sáu đạo... Ta cũng làm được!"

"Ta không phục!"

"Thần tộc ta... Không phục!"

"Lấy phương thức này thắng ta, Nhân Vương La Hồng đương thời... cũng chỉ có vậy mà thôi!"

Tiếng chất vấn của Thần tộc Già Lâu vang vọng khắp không gian.

La Chính đứng thẳng trên đỉnh núi, áo trắng tung bay, cười xùy một tiếng.

"La Hồng ta làm việc, cần phải giải thích với ngươi hay sao?"

La Hồng nói.

Lời này cực kỳ ngông cuồng.

Thế nhưng Già Lâu mặc kệ, gã không phục.

Gã nhìn chằm chằm ông lão.

Ông lão ngồi trên mấp quan tài, nở nụ cười.

"Không phục sao?"

"Không phục rất tốt..."

"Lão phu là người đọc sách, thích nhất lấy đức phục người."

Ông lão cười nói.

"Mặc dù quy tắc là do Nhân Hoàng lập ra, nhưng lão phu cũng không phải người không nói lý, cho nên... cho các ngươi một cơ hội"

Ông lão cười nhẹ, sau đó giơ tay lên, mỗi một ngón tay đều cực kỳ khô quắt, như chỉ còn một lớp da bao lấy đốt xương, sau đó, từ từ quơ một cái, như một bức tranh ghép hình.

Thời gian không gian đều chấn động chập chờn vào lúc này.

Sau một cái chớp mắt.

Bia đá sáu trượng trên đỉnh đầu Già Lâu biến mất.

"Âm!

Một tấm bia đá năm trượng giáng xuống Ánh mắt Già Lâu khựng lại, lập tức hiểu được ý ông lão.

Đây là muốn Già Lâu cảm nhận áp lực La Hồng từng gánh chịu?

Trong lòng Già Lâu lập tức có ngọn lửa bùng lên.

Trong mắt Già Lâu, La Hồng quả thực... cũng chỉ có vậy mà thôi!

Gã là yêu nghiệt hàng đầu của Thần tộc, thiên phú của gã cao nhất Thần

tộc suốt mấy vạn năm qua!

Truyền thừa của Nhân Hoàng... Gã nhất định phải có được!

La Hồng dám lấy phương thức gian dối để thắng cuộc, gã không phục!

Ông lão cười khế, đầu ngón tay khô héo chỉ nhẹ một cái, hư không lập tức chấn động.

Sau một khắc, lại một tấm bia đá mọc lên trong hư không, rơi xuống.

"Âm!"

Năng lượng kinh khủng đan xen trên đỉnh đầu Già Lâu.

Gã thoáng biến sắc, bắt đầu cảm nhận được áp lực.

Nhưng gã cắn răng.

"Cũng chỉ như vậy!"

Mà ông lão vẫn không để ý đến gã.

Lại chỉ tay một cái.

Tám thứ ba, tám thứ tư...

Lại hai tấm bia đá liên tục rơi xuống, đỉnh núi dưới thân Già Lâu cũng đang lung lay, còn Già Lâu chỉ cảm thấy toàn thân như bị núi lớn đè nặng.

Bốn tấm bia đá, bốn luồng áp lực...

Không đơn giản như một cộng một bằng hai, chúng dây dưa lẫn nhau, như vạn dải thiên hà từ trên trời đổ xuống!

"Âm Già Lâu cong đầu gối, cánh tay gã giang rộng, nâng bốn tấm bia đá lên.

"Cũng chỉ có vậy!"

Già Lâu vẫn lạnh lùng nói.

La Chỉnh hờ hững nhìn qua, khoe môi nhếch lên, cười như không Cười.

Trước đây hẳn bị ánh sáng của sách da người bao lấy, phân thân ý chí chui vào trong đại đạo trở về, La Chỉnh vận chuyển "Ma Long Đoán Thể Thuật", khiến thân thể đột phá giới hạn cửu đoán, sức mạnh tăng vọt đáng kể, lúc đó mới gánh chịu được áp lực của sáu tấm bia kia!

La Hồng hiểu rõ đạo của Thân tộc, không mạnh về thân thể.

Trên thực tế, thực lực của Già Lâu rất mạnh, nhưng sức mạnh thân thể chưa chắc đã sánh bằng La Hồng lúc vừa hoàn thành Ma Long Đoán Thể Thuật.

"Rầm!"

Lúc tấm bia đá thứ năm rơi xuống.

Toàn thân Già Lâu nhoáng lên, hai chân run rẩy.

"Rầm!"

Đầu gối gã mềm nhũn, sắp đổ không nổi, quỳ một chân trên đất, một chân đã nửa ngòai xuống!

Gã cắn răng, cổ họng phát ra tiếng gầm nhẹ!

Trong mắt tràn đầy tơ máu, toàn thân run rẩy.

"Cũng chỉ... có như vậy!"

Gã rống to.

Nhưng ông lão chỉ lắc đầu, lại chỉ tay một cái.

Tám bia đá cuối cùng rơi xuống.

Sáu tấm bia đá đè lên đỉnh đầu Già Lâu.

"Bịch!"

Già Lâu ho ra máu, thân thể bắt đầu hiện đầy vết rạn, bắt đầu nứt ra, cuối cùng, bị đè sát xuống đất, ngay cả sức lực để nhúc nhích một ngón tay cũng không có.

Già Lâu sững người...

Áp lực này... thì ra lớn như vậy?

Già Lâu vốn tưởng rằng với thực lực Thiên Tôn của mình, La Hồng có thể chống đỡ, gã cũng có thể chống đỡ.

Nhưng gã sai rồi...

Gã đỡ không nổi.

"Tên đệ nhất này... Ngươi chịu nổi không?"

Ông lão thản nhiên nói.

"Hơn nữa, vẫn chưa có đại đạo đồ xuống đâu đấy..."

"Nếu có đại đạo trút xuống, áp lực tăng thêm ba phần, ví dụ như vậy."

Ông lão chỉ tay một cái.
Không gian trên đỉnh đầu Già Lâu nổi lên gợn sóng, sau đó, thực sự có
dòng sông đại đạo từ không trung trút xuống.

Áp vào mặt Già Lâu.
Già Lâu bị đè xuống tận đáy hừ lạnh một tiếng, như bị búa tạ nên
xuống, cẳng chân bị đập vừa nhấc lên được một chút lại ngã xuống, như thể
không còn hơi thở.

"Lão phu là người đọc sách, thích nhất là lấy lý phục người, còn có ai
không phục? Lão phu tặng hán một đạo lý"

Ông lão ngồi trên quan tài, thản nhiên nói.
Còn có người không phục sao?
Không thấy Già Lâu bị đè đến mức ngay cả động đậy cũng không động
nổi sao?

Thì ra áp lực La Hồng phải chịu đựng lại... lớn như vậy?
Sáu luồng áp lực, lớn đến mức vượt mức tưởng tượng.
Nhưng mọi người đều hiểu rõ, như vậy tính ra cũng không sai, tuy Già
Lâu bị La Hồng ảnh hưởng, nhưng cho dù không bị ảnh hưởng thì bìa ý gã
nhưng tụ được cùng lắm cũng chỉ có bảy trượng.

Sáu bìa ý của La Hồng hợp lại thành một, đạt mười trượng!
Bị đè như vậy, Già Lâu có thể không bị ép vỡ sao?
Không ai mở miệng, không ai đề ra nghi vấn.
Già Lâu nói La Hồng cũng chỉ có như vậy, thực ra lúc trước trong lòng
bọn họ cũng nghĩ như vậy, nhưng bây giờ... suy nghĩ này đã biến mất.
Truyền thừa Nhân Hoàng... thuộc về La Hồng rồi.

Chương 1058: Nhân Hoàng kiếp, tam giới động!

Bọn họ thất bại, mất đi hy vọng tranh đoạt truyền thừa Nhân Hoàng với La Hồng!

Đột nhiên.

Xa xa, ánh mắt Long Quảng khựng lại, giọng nói trầm thấp vang lên: "La Hồng ăn gian... Hắn chờ lúc chúng ta cảm ngộ đại đạo, ảnh hưởng chúng ta!"

Nếu không có La Hồng, bọn họ còn có thể ngưng tụ bìa ý cao hơn!

"Ăn gian?"

"Cũng không phải ăn gian, nếu không có các vị, La Hồng ta cũng khó mà ngưng tụ được năm trọng bìa ý."

"Đại đạo của các vị rất tốt, La Hồng ta, cực kỳ hài lòng"

La Hồng nở nụ cười.

Vừa dứt lời, đám người Long Quảng bị nghẹn họng, mặt mày tối sầm!

La Hồng lấy đạo của bọn họ để ngưng tụ bìa ý?

Đây là hành vi của đạo tặc!

Ăn gian!

Nhưng, ông lão chỉ lắc đầu.

Giơ tay lên, đè xuống một cái.

"Rầm rầm rầm!"

Sau một khắc, không giống như Già Lâu, sáu tấm đạo bìa âm âm rơi xuống, dù Long Quảng là Long tộc, tu luyện thân thể, nhưng vẫn bị ép chặt, rơi mạnh xuống đất, không thể động đậy.

"Hắn cũng giống các ngươi, đều lấy một phân thân ý chí chống lại áp lực, sao lại nói là ăn gian?"

"Ăn gian... phải có chứng cứ"

"Nếu hắn lấy hai phân thân, chia sẻ áp lực, lão phu sẽ xử hắn ăn gian."

Ông lão lại nói.

Lời này, đám yêu nghiệt Bạch Đăng Thiên, Phạm Hỏa, Đế Thích Nhất đều không nói nên lời.

Ông lão sống mười vạn năm trong cổ mộ này rõ ràng là muốn ủng hộ La Hồng, thậm chí có thể nói là... bao che!

Không sai! Bao che!

Ông lão này... là Nhân tộc!

Tự xưng là người đọc sách?

Bao che La Hồng...

Ba yêu nghiệt thiên giới chợt nhớ ra gì đó, hình như bọn họ đã từng lật xem ghi chép trong sách cổ.

"Phu tử đòi đầu?"

"Người là phu tử đòi đầu!"

Phạm Hỏa khiếp sợ, quát khẽ một tiếng!

Phu tử đòi đầu, tổ sư gia của La Hồng!

Chẳng trách ông ta lại không tiếc sức lực bảo vệ La Hồng, lại bao che La Hồng như vậy!

Đậu!

Mẹ nó đây mới là trò ăn gian lớn nhất!

Ông lão nở nụ cười, sau một khắc, trên mặt lập tức hiện lên biểu cảm nghiêm nghị: "Cuối thời Nhân Hoàng, Nhân tộc suy yếu, yêu nghiệt thiên giới các ngươi ập xuống nhân gian, ép vạn dân nhân gian phải trốn vào trong cánh đồng băng tuyết, bị thảm cỡ nào, thê lương cỡ nào? Đám thần tử từng cúi đầu dưới trướng Nhân I?"

Hoàng, nay lại dám điều võ dương oai lẫn át Nhân tộc "Lão phu đã nửa bước xuống mộ, không thể nhìn thấy nhân gian thảm trạng như vậy!"

Ông lão quát lên, âm thanh nổ tung trong cung Nhân Hoàng.

.aa?

Phạm Hỏa, Bạch Thiên Đăng, Đế Thích Nhất ngơ ngác.

Đậu! Nói ngược rồi?

Rõ ràng bọn họ bị La Hồng giam cầm trong cánh đồng tuyết cực bắc, nửa bước khó đi!

Người đọc sách... Nói đạo lý một chút được không?

Ông lão không thèm để ý, sau một khắc, năm ngón tay khô gầy bỗng quơ một cái.

Bỗng chốc.

Bia đá trên đỉnh đầu Bạch Thiên Đăng, Phạm Hỏa, Đế Thích Nhất đều nổ tung.

Sau đó hóa thành sáu tấm bia đá.

Bia đá như rừng, nện mạnh xuống!

"Bị ch!"

Ba vị thiên tài thiên giới Phạm Hỏa, Đế Thích Nhất, Phật Thiên Đăng cũng bị ép ho ra máu, cực kì thê thảm.

Đậu!

Quả nhiên phu tử đòi nào cũng như nhau... Đều không nói lý!

Phu tử đòi đầu trần áp ba vị thiên tài thiên giới xong.
Quét mát nhìn các tu sĩ nhân tộc, búng tay một cái.

"Đây vốn là số mệnh của các người... Cảm ngộ cẩn thận, trong mộ Nhân Hoàng không có quy tắc, các người có thể mượn nơi này để nâng cao cảm ngộ, ngưng tụ hang trời, đột phá vào Tôn cảnh"

Ông lão nói.
Dứt lời, nhìn La Hồng một cái.
Tay quơ một cái.

La Hồng cảm thấy hoa mắt.
"Đi theo lão phụ, kế thừa truyền thừa Nhân Hoàng cực kỳ mạo hiểm!"
"Sống, hoặc chết"
"Có thể kế thừa hay không, phải xem vận mệnh của người."

"âm âm!"

Ông lão giơ tay quơ một cái.

Lập tức, cung điện đóng chặt cửa trước mặt La Hồng bắt đầu từ từ mở ra, âm thanh ken két liên tục vang lên, quanh quần bên tai không dứt, như vùng đất bí mật bị phủ bụi vô số năm tháng dần dần hé mở.

La Chính lướt mắt nhìn qua, đưa mắt ra xa, nhìn vào cung điện đằng sau cánh cửa.

"Đằng sau đó, chính là cửa ải cuối cùng, truyền thừa Nhân Hoàng"

Ông lão ngồi trên quan tài vừa cười vừa nói.

Trong phút chốc, tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về đây, nhìn lên ngọn núi của La Hồng cùng với cung điện mở rộng cánh cửa trên đỉnh núi.
Truyền thừa Nhân Hoàng... Có thể nói là truyền thừa cao cấp nhất tam giới!

Ngay cả thiên tài Thiên giới cũng phải điên cuồng vì truyền thừa này, bọn họ tình nguyện hạ thấp cảnh giới xuống phạm trần chỉ vì muốn có được tư cách tranh giành truyền thừa này.

Đủ để chứng tỏ sức mê hoặc của truyền thừa này lớn đến mức nào.
Mà hôm nay, cuối cùng truyền thừa này cũng tìm được chốn về, gần như hạ màn rồi, La Hồng chiếm được nó.

Lý Tu Viễn cũng mừng rỡ, Nữ Đế, Thiên Tử Đại Chu, Ngô Thanh Hoa cũng không hề ghen tị.

La Hồng có được truyền thừa này, bọn họ chỉ cảm thấy vui vẻ.

Dù sao, nay La Hồng đã thống nhất nhân gian, khí vận quy tụ, là Nhân Vương đương thời.

Sự tồn tại của hắn chính là trụ cột tinh thần của Nhân tộc nhân gian thời đại này.

Không ai thích hợp thu hoạch được truyền thừa Nhân Hoàng hơn La Hồng.

Nếu bị thiên tài tộc khác lấy được, thời kỳ hắc ám sẽ ập xuống Nhân tộc, nhưng tu sĩ nhân gian lấy được thì hết thảy đều không thành vấn đề.

Mà trở thành hy vọng quật khởi của tu sĩ nhân gian.

La Hồng đứng lên, cung điện sâu thẳm tĩnh mịch, sâu không thấy đáy, như có sức hút vô cùng mạnh mẽ không ngừng lôi héo hắn bước từng bước vào trong cung điện.

Nhưng hắn không lập tức đi vào.

Mà nhìn về phía phụ tử đời đầu ngồi trên quan tài rách nát xa xa.

"Kế thừa truyền thừa Nhân Hoàng... Sống và chết? Có ý gì?"

La Hồng hỏi.

Kế thừa truyền thừa Nhân Hoàng này... còn có mạo hiểm nữa à?

Chương 1059: "An phận một chút... Đừng ép lão phu ra tay."

Phu tử đời đầu cười: "Đương nhiên có mạo hiểm, không có chuyện gì là không mạo hiểm cả, có được truyền thừa Nhân Hoàng đồng nghĩa với trách nhiệm, trách nhiệm này, nếu không đủ năng lực gánh vác thì sẽ gánh không nổi"

"Như lời người nói, nay Nhân tộc đang phải đối mặt với vô số mối nguy, lão phu cũng không biết, Long, Thần, Yêu, Phật, Tiên... những chủng tộc đã từng cúi đầu xưng thần mới hoàng triều Phu tử đời đầu cười nói.

Ông vẫn rất có cảm tình với La Hồng, chính nghĩa lỗi lạc, khí chính dương nồng nặc như vậy, khiến ông nhớ lại mình thời trẻ.

La Hồng gật đầu, nhưng sau đó chột nhứ mày, trong lòng vẫn còn thắc mắc, hỏi: "Tiền bối... Nhân Hoàng thực sự chết rồi sao?"

Ngay cả phu tử đời đầu cũng có thể sống mười vạn năm, cường giả cấp bậc như Nhân Hoàng hẳn phải bất tử bất diệt mới đúng, sao lại ngã xuống, sao lại chết?

Vấn đề này vừa ra, mộ Nhân Hoàng bỗng trở nên yên tĩnh.

Phu tử đời đầu nhìn La Hồng, qua hồi lâu mới thở dài: "Lão phu cũng không biết Nhân Hoàng ngã xuống hay chưa... Nhưng mười vạn năm chỉ thoáng qua như hơi thở, quy tắc Nhân Hoàng để lại trong thiên địa bắt đầu tiêu tán, mà Nhân Hoàng vẫn chưa trở về... Có lẽ là đã bỏ mình"

Phu tử thở dài một hơi.

"Ngay cả tiền bối cũng không biết? Nếu Nhân Hoàng ngã xuống, có lẽ nhân gian phải có dị tượng chứ?"

La Hồng hỏi.

Phu tử đời đầu nhìn hắn, nói: "Thiên địa dị tượng? Người nghĩ thiên địa dị tượng là cái gì? Đó đầu là dị tượng quy tắc Nhân Hoàng mang tới, nếu thiên địa không có quy tắc thì dị tượng đâu ra?"

"Hơn nữa, nếu Nhân Hoàng ngã xuống cũng là ở nơi quy tắc không tới được..."

"Quy tắc cũng không tới được, lấy đâu ra dị tượng..."

Ông lão thở dài.

Cho nên, ông cũng không rõ Nhân Hoàng có ngã xuống hay không, thế nhưng, mặc kệ còn sống hay đã chết, mười vạn năm qua, người chưa từng trở về này cũng chỉ có thể trở thành kẻ bị thời đại vứt bỏ.

La Hồng gật đầu.

Sống chết không rõ sao?

La Hồng nheo mắt lại, thế giới này... Ân chứa quá nhiều bí mật.

Nhân Hoàng mất tích hay đã chết?

Rốt cuộc sách da người là thứ gì?

Vì sao Thiên Ma cường đại như vậy lại ngồi cô quạnh trong tình không? Rất nhiều rất nhiều bí mật, La Hồng cũng không hiểu lắm, thậm chí có thể nói với thực lực hiện tại của hắn thì không có tư cách tìm hiểu.

La Hồng không nghĩ nữa, thở hắt một hơi.

Hắn nhìn về phía phụ tử đời đầu, cười nói: "Một vấn đề cuối cùng..."

"Nhân Hoàng đi thì đi, vì sao lại thiết lập quy tắc cho nhân gian, làm tu sĩ nhân gian không thể vượt qua thập cảnh? Đây không phải là mua dây buộc mình sao? Có khác nào bảo Nhân tộc chia sẵn cổ cho các tộc Thiên giới giết chết?

La Hồng hỏi.

Vấn đề này, thật ra có vài phần hùng hồn khí phách.

La Hồng cũng rất bất mãn khí chịu, nếu không có quy tắc nhân gian này thì đã có rất nhiều tu sĩ nhân gian bước vào thập cảnh, Tôn cảnh, Vương cảnh, thậm chí Thiên Vương... nhân gian cũng có.

Như vậy thế cục nhân gian cũng sẽ không tràn ngập nguy cơ như bây giờ.

Phụ tử đời đầu nghe xong câu hỏi này cũng ngẩn ra, sau đó nở nụ cười.

"Vấn đề này, lão phu tạm thời không trả lời được, thật ra người sẽ nhanh chóng hiểu được"

"Năm xưa đánh một trận, Nhân Hoàng đã mang đi toàn bộ tu sĩ Tôn cảnh trở lên trong nhân gian, trong đó có mấy chục Thiên Vương, mấy trăm Vương cảnh, thậm chí có mấy nghìn mấy vạn Tôn cảnh... Đó là thời đại huy hoàng nhất, vĩ đại nhất."

"Mang đi nhiều cường giả như vậy, chiến lực hàng đầu của nhân gian bị thiếu hụt, vì để bảo vệ nhân gian không sụp đổ, vì để nhân gian có thể duy trì trật tự vận hành nên mới bày ra quy tắc này, Nhân tộc không giống các tộc khác, Nhân tộc có nhiều người chưa từng tu hành, quá nhỏ bé yếu ớt, nếu không bố trí bảo vệ, tùy ý chinh chiến, chỉ một chút dư âm cũng đủ gây ra vô số thương vong, máu chảy nhân gian"

"Cho nên, quy tắc này thực sự rất cần thiết."

"Đương nhiên, còn có một vài nguyên do, chờ người thực sự ngưng tụ hang trời, người sẽ hiểu được."

"Nói chung, Nhân Hoàng làm như vậy là để bảo vệ nhân gian, không phải hại nhân gian... Chỉ có thể nói, mười vạn năm rồi, hành động thiện ý của Nhân Hoàng năm xưa đã trở thành vương bản của ngày nay, mang đến nguy cơ to lớn cho Nhân tộc"

"Chỉ có thể nói... Thời gian thay đổi quá nhiều thứ"

Ông lão nói với giọng tang thương.

La Hồng trầm ngâm.

Chờ ngưng tụ hang trời... sẽ hiểu sao?

La Hồng mỉm cười, nhìn về phía cung điện sâu thẳm, áo trắng tung bay, tóc bạc phấp phới, cất bước đi vào cung điện.

Bốn phía chỉ còn lại tiếng bước chân vang vọng quanh quần.

Thấy La Hồng bước vào cung điện.

Tâm trạng các tu sĩ nhân gian cũng trở nên căng thẳng.

Đám yêu nghiệt Thiên giới bị bia đá đè trên mặt đất không cử động nổi từng muôn nứt cả vành mắt.

Truyền thừa Nhân Hoàng, thuộc về Nhân tộc rồi!

Thật sự không cam lòng, thật sự không phục!

Đặc biệt là Thân tộc Già Lâu, tóc vàng bù xù xoa tung trên gương mặt, tiếng gầm nhẹ không ngừng phát ra từ sâu trong cổ họng.

Dù phụ tử đời đầu để gã cảm nhận áp lực La Hồng phải gánh chịu, gã vẫn không cam lòng, bởi gã cảm thấy gã thất bại là do bị La Hồng gài bẫy, nếu không phải La Hồng đánh cắp cảm ngộ trên dòng sông đại đạo của gã thì bia ý của gã còn có thể tăng lên!

Mặc dù La Hồng có thể vượt qua gã, nhưng cũng là nhờ vào đánh cắp bia ý của người khác hóa thành bia ý của mình, dùng phương thức này để nâng cao bản thân!

Cho nên, làm sao Già Lâu chịu phục?

"âm âm!"

La Hồng tiến vào, cánh cửa cung điện chợt khép lại.

Phụ tử đời đầu nở nụ cười, trong ánh mắt có vài phần kỳ vọng.

Nhưng ông nhanh chóng bình tĩnh lại, nhìn về phía đám thiên tài Thiên giới đang bị đè bẹp.

"An phận một chút... Đừng ép lão phu ra tay."

Chương 1060: "Người có thể xoay người rời khỏi dòng sông thời gian."

gian."

Ông lão già nua cần cỗi, như thể sẽ chết đi bất cứ lúc nào.

Nhưng lời của ông như có âm chỉ.

Nhóm người Lý Tu Viễn lẳng lặng ngồi xếp bằng, cũng không để ý tới

La Hồng đã đi vào cung điện.

Bọn họ cũng không thể ảnh hưởng tới chuyện La Hồng có lấy được truyền thừa Nhân Hoàng hay không, hiện bọn họ còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Như phu tử đời đầu đã nói, bọn họ nên mượn cảm ngộ từ lần tham ngộ đạo đạo này để đột phá cảnh giới tu vi!

Nếu có thể đột phá lên Tôn cảnh thì đây sẽ là một tin tức tốt đối với nhân gian!

Lý Tu Viễn tĩnh tâm trên đỉnh núi trước tiên, đằng sau hắn có một cây hoa đào mọc lên, từng đóa hoa đào nở rộ khoe sắc, tươi đẹp rực rỡ.

Trên đỉnh đầu Lý Tu Viễn là bia ý sáu trượng hai đang bắt đầu tan rã từng chút từng chút một.

Năng lượng tan rã như tơ như nước, như một dòng chảy nhỏ giọt, quần quanh thân Lý Tu Viễn, khiến khí tức trên người y bắt đầu biến hóa và tăng lên không ngừng.

Từng ngọn lửa niết bàn bùng lên.

Phu tử đời đầu nhìn thoáng qua: "Niết Bàn Đạo Hỏa, lấy hoa đào làm vật dẫn, quá mức phô trương phóng túng... Muốn hoàn thành lần niết bàn thứ ba, cần phải tĩnh tâm, an tĩnh cảm ngộ."

Lý Tu Viễn có thể ngưng tụ bia ý sáu trượng hai, trong mắt phu tử đời đầu, thiên phú nhường này cũng xem như không tệ.

Lý Tu Viễn còn là đệ tử Tắc Hạ Học Cung, cho nên mặc dù Lý Tu Viễn đam mê hoa đào, có chút phô trương làm màu, so với chàng trai kiên định như La Hồng có phần thua kém, nhưng phu tử đời đầu vẫn chỉ bảo cho Lý Tu Viễn một chút.

Phu tử đời đầu vươn tay, ngón tay khô quắt như cây củi ấn vào hư không, không trung tức khắc nổi lên một làn sóng gợn.

Sóng gọn lan ra, khí tức phập phồng không ổn định của Lý Tu Viễn lập tức bắt đầu bình ổn trở lại.

Còn những tu sĩ nhân gian khác, phu tử đời đầu cũng chỉ tay một cái.

Đều là một ít trợ giúp, giúp bọn họ có thể cảm ngộ và dung hợp sức mạnh đại đạo.

Bia ý của Nữ Đế, Thiên Tử Đại Chu, Ngô Thanh Hoa... đều đang tan rã, khí tức bắt đầu nâng cao ổn định.

Trong mơ hồ có nền tảng hang trời hiện ra.

Bắt đầu tiến lên Tôn cảnh!

Còn đám yêu thiết Thiên giới bị áp chế thì không có cơ hội này, cho dù bọn họ đã cảm ngộ rất nhiều bia ý, nhưng giờ khắc này, bị ông lão trấn áp, bia ý của bọn họ đều không thể phân giải để cung cấp năng lượng cho bọn họ nâng cao thực lực.

Theo lời của ông lão.

Đám yêu nghiệt Thiên giới này dám ép Nhân tộc co đầu rụt cổ trong cánh đồng tuyết Cực Bắc, một đám xấu xa!

Muốn luyện hóa năng lượng bia ý, mơ đi!

La Hồng đi vào cung điện.

Con đường trong cung điện rất dài, rất xa.

La Hồng không ngừng đi vào chỗ sâu trong cung điện, cứ đi như vậy, hắn cũng cảm giác được cảnh tượng xung quanh thay đổi.

Như có dòng nước chảy tới, La Hồng đạp bước, dòng nước nổi lên sóng gọn, còn bắn lên bọt bước lẫn tẩn.

La Hồng từng một lần tiến vào dòng sông thời gian, cho nên hắn hiểu những dòng nước này, không phải dòng nước tầm thường mà là dòng nước của dòng sông thời gian!

La Hồng đi trên dòng nước, như dẫm lên vô số năm tháng, trở về thượng cổ.

Có một tia chiều tà từ ngoài cung điện rọi xuống, chiếu trên cung điện, khiến cả tòa cung điện đều được bao phủ bởi ánh sáng mờ, có cảm giác như mặt trời xuống núi.

Trên cao trong cung điện, không có ghé rồng, cũng không có ngai vàng.

Chỉ có một tám bờ đoàn, là bờ đoàn mây tre đan.

Trên bờ đoàn có một bóng người đưa lưng về phía hắn, đưa lưng về phía chúng sinh, không thấy rõ khuôn mặt, không thấy rõ hết thảy.

La Hồng dừng bước, trong lòng có cảm giác kỳ dị, hắn như xuyên qua không gian thời gian, về tới năm tháng xa xưa.

Bóng người đưa lưng về phía chúng sinh, uy nghiêm vô hạn, uy áp vô hạn, khí thế hào hùng, rực rỡ huy hoàng.

Vốn nên sợ hãi, nhưng La Hồng lại không có quá nhiều cảm giác.

"Người tới rồi."

Bóng người ngồi ngay ngắn trên bờ đoàn đưa lưng về phía La Hồng chợt nói.

La Hồng híp mắt, không đáp lại, là đang nói với ta mình sao?

Đây là... Nhân Hoàng?

"Tà tu à? Không... Còn là một Võ tu, Nho tu, Kiếm tu, Phật tu..."

Thú vị, chuyện lạ nhân gian"

Nhân Hoàng lại nói.

Được rồi, giờ thì La Hồng có thể xác định, đối phương đúng là đang nói chuyện với hắn.

Đâu!

Trâu bò!

Đây chẳng phải là đối thoại xuyên thời gian xuyên không gian sao?

"Năm tháng đằng đằng vạn năm, quy tắc ta lập ra cũng sắp tiêu tan, mộ Nhân Hoàng mở ra, cũng có nghĩa rằng ta chưa trở về, hoặc là đã chết, hoặc là bị giam cầm... Bất kể thế nào, thế cục nhân gian cũng không được lạc quan cho lắm"

Nhân Hoàng nói.

La Hồng gật đầu, đúng là không được lạc quan, tuy đã nhiều yêu nghiệt thiên tài Thiên giới bị giết, nhưng trên thực tế, thế cục chính thể của nhân gian vẫn luôn nguy cấp, một khi quy tắc tiêu tán, Nam Thiên Vương bị phong ấn phá cảnh mà ra, Thiên Vương Thiên giới cũng có thể dễ dàng hạ phạm, nhân gian sẽ đối mặt với nguy hiểm lớn nhất.

Hơn nữa, ngoại trừ những thứ này, La Hồng còn biết một nguồn nguy hiểm không cho phép người ta lơ là, đó chính là Địa Ngục...

Địa Tạng Bồ Tát tọa hóa, phụ tử thay ông trấn thủ Địa Ngục ba năm.

Một khi quy tắc Nhân Hoàng tiêu tan, Địa Ngục cũng sẽ bắt đầu tác oai tác quái!

Nên mới nói, Nhân tộc thực sự khó khăn.

"Người có thể tới được đây, nghĩa là đã được Không học sĩ công nhận, thế nhưng truyền thừa Nhân Hoàng không dễ kế thừa, người còn có một cơ hội để quay đầu"

"Người có thể xoay người rời khỏi dòng sông thời gian."

Nhân Hoàng nói.

Chương 1061: "La Hồng bắt đầu tiếp nhận truyền thừa Nhân

Hoàng rồi...

"Hoặc là, người tin vào may mắn, cảm thấy mình có chí bảo vô thượng, có ấn ký Tà Thần hắc ám, có ý chí Thánh Nhân và Thánh Nhân Bình thượng cổ, cảm thấy chắc chắn có thể kế thừa truyền thừa Nhân Hoàng... Một khi người tiến hành truyền thừa Nhân Hoàng, ngay cả chí bảo vô thượng cũng không giúp được người, ấn ký Tà Thần lại càng vô dụng, người phải sống, chỉ khi dựa vào nghị lực của người, lòng kiên trì của người, linh hồn của người, còn tất cả ngoại vật đều là hư ảo."

Nhân Hoàng nói, khiến La Hồng rung mình kinh ngạc.

Hắn ngẩng đầu nhìn, trên bờ đoàn vẫn chỉ có một bóng lưng, nhưng như thể đằng sau bóng lưng này mọc ra một đôi mắt, giúp La Hồng nhìn thấu hết thảy!

Sách da người, ấn ký Tà Thần của La Hồng đều bị nhìn thấu!

Chí bảo vô thượng có lẽ là sách da người, La Hồng không phru nhận điều này, trước nay La Hồng chưa từng nhìn thấu sách da người.

"Người còn muốn tiếp tục tiếp thu truyền thừa Nhân Hoàng?"

Giọng nói nhàn nhạt mang theo uy nghiêm vang lên quanh quần trong cung điện.

La Hồng bắt đầu suy nghĩ cẩn kẽ.

Hôm nay, hắn đã tích góp được vô số tội ác trên Thiên giới, đang chuẩn bị thu hoạch.

Thế nhưng...

Một khi không có được truyền thừa Nhân Hoàng, trở về nhân gian, quy tắc Nhân Hoàng tiêu tán, hắn sẽ phải đón nhận sự tấn công trừng phạt của các tộc trên Thiên giới.

Đến lúc đó, hắn nhất định phải chết, người chết rồi, tội ác cũng mất theo.

Chuyện bi thương nhất không gì bằng người đã chết, thành quả vẫn chưa thu hồi.

Cho nên, La Hồng không thể chết được, hơn nữa hắn còn đang không ngừng tăng cường bản thân.

Truyền thừa Nhân Hoàng, La Hồng vất vả cực khổ mới đi tới hôm nay, đương nhiên không thể từ bỏ.

"Ta... tiếp nhận truyền thừa!"

La Hồng nói.

Dứt lời, khí chính dương trên người hắn tỏa sáng rực rỡ, ấn Nhân Vương trong ngực cũng chấn động.

Lời lẽ khí thế hùng hồn quanh quẩn sâu trong cung điện.

Qua hồi lâu, Nhân Hoàng ngồi đưa lưng về phía La Chính chợt nở nụ cười, tiếng cười mang theo cảm giác thoải mái.

"Nhân Vương đương thời, lòng mang thiên hạ thương sinh, tốt..."

Sắc mặt La Hồng tức khắc cứng đờ.

Hắn rất muốn nói, người hiểu lầm rồi, nhưng lại không kịp mở miệng.

Ánh sáng mặt trời chiếu rọi xuống cung điện bắt đầu xao động không ngừng, có vô số tơ vàng ngang dọc đan chéo vào nhau, không ngừng hội tụ trước bóng người đang đưa lưng về phía La Hồng, hóa thành một khối ấn nhỏ.

Ấn nhỏ mang theo sức hút vô tận.

"Truyền thừa Nhân Hoàng... Thực ra chính là cung Nhân Hoàng..."

"Khiến cung Nhân Hoàng nhận chủ, có nghĩa rằng người đã chiếm được truyền thừa"

"Cung Nhân Hoàng chính là Hoàng binh đỉnh cấp, quá trình nhận chủ sẽ thử thách về ý chí, tâm linh, trách nhiệm... Thập tử nhất sinh, ta gọi đây là Nhân Hoàng Kiếp, nhiều lần trải qua kiếp nạn, sẽ có được một cuộc đời mới"

"Chúc người may mắn, Nhân Vương đời này."

Dứt lời.

La Hồng cảm giác được khối ấn nhỏ kia bắn ra, vừa phản ứng kịp thì nó đã chui vào trong biển ý chí của hắn.

Biển ý chí của La Hồng.

Bỗng dấy lên cơn sóng kinh hoàng!

"Âm!"

Sách da người tỏa ra ánh sáng vàng, ấn nhỏ rung lên, di dời vị trí.

Ấn ký Tà Thần Nhị Cấp để lại bắt đầu run rẩy.

Trong lỗ mũi lớn hiện lên giữa sương mù dày đặc.

"Ấn Nhân Hoàng?"

"Thật mạnh!"

"Âm!"

Ân nhỏ không bắt nạt được sách da người, nhưng đôi với Tà Thần Nhị Cáp thì lại ra tay không chút nể tình.

Sức mạnh bài xích kinh khủng bạo phát, Tà Thần Nhị Cáp bị ép bắn ra, không ngừng bị xua đuổi khỏi biên ý chí...

Cuối cùng, bị ép tới sát góc biên ý chí, dỗi mắt nhìn vào.

Phân thân ý chí và linh hồn của La Hồng đều bị hút vào trong ấn.

Truyền thừa Nhân Hoàng, bắt đầu rồi.

Khoảnh khắc linh hồn bị hút vào trong khối ấn, đau đớn kịch liệt bắt đầu lan tràn.

Là đau đớn chân thực, không phải ảo ảnh, mà là đau đớn như linh hồn bị xé rách!

Trong miệng La Hồng bắt đầu vang lên tiếng gào thét thê lương.

"âm âm!

Trong cung Nhân Hoàng.

Khoảnh khắc linh hồn của La Hồng bị hút vào trong ấn.

Phu tử đời đầu ngồi trên quan tài, tặng cho nhân gian một màn tạo hóa, sóng mắt lay động, trong con người đục ngầu sâu thẳm như có năng lượng vô tận đang dần tiêu tan.

Ông quay đầu lại, nhìn vào sâu trong cung điện.

Nở một nụ cười ôn hòa: "Bắt đầu rồi... Truyền thừa Nhân Hoàng"

"Hi vọng người có thể chống đỡ được."

Lý Tu Viễn còn đang tu hành cũng mở mắt ra, nhóm cường giả Nữ Đế, Thiên Tử Đại Chu, Ngô Thanh Hoa cũng mở mắt, nhìn vào sâu trong cung điện.

Có tiếng gào thét đau đớn thảm thiết vang lên từ sâu trong cung điện, như xuyên qua không gian, thời gian, tràn đầy đau khổ.

Khiến người ta nghe mà biến sắc.

Đau đớn giống như linh hồn bị xé rách hết lần này đến lần khác!

Truyền thừa Nhân Hoàng... khổ sở như vậy sao?

Nhóm người Lý Tu Viễn không nén nổi lo âu.

Nữ Đế, Thiên Tử Đại Chu, Ngô Thanh Hoa cũng cảm thán vạn lần.

"La công tử không hổ là người chính nghĩa nhất nhân gian..."

"Vì tương lai của Nhân tộc, để Nhân tộc không bị tiêu diệt, tình nguyện gánh chịu đau đớn vô tận, chống lên một bầu trời cho nhân gian..."

"Không hổ là Nhân Vương có thể làm cho nhân gian thống nhất, khí vận quy tụ."

Tiếng cảm thán phiêu tán.

Tâm trạng mọi người đều chìm xuống, tiếp tục đột phá tu vi, bọn họ đã có nền tảng hang trời, hoàn toàn bước ra một bước cuối cùng, bước chân vào Tôn cảnh.

Đám yêu nghiệt Thiên giới Già Lâu, Phạm Hỏa, Long Quảng nghe được tiếng gào thét thảm thiết của La Hồng vang lên trong cung điện đều vui mừng ra mặt.

"La Hồng bắt đầu tiếp nhận truyền thừa Nhân Hoàng rồi..."

"Có vẻ rất đau, hẳn có thất bại không nhỉ, từ khi xuất đạo tới nay La Hồng chưa từng phải chịu khổ, hẳn nhất định sẽ thất bại!"

Bọn họ cũng chỉ có thể ôm hy vọng như vậy mà thôi.

Nếu La Hồng thất bại, bọn họ... còn có cơ hội.

Chương 1062: Nho, Đạo, Phật, Võ, Kiếm, Tà...

Ngoại giới, nhân gian.

Trong thoáng chốc, sức mạnh quy tắc nhân gian chợt sôi trào lên, như dầu sôi trong chảo nóng.

Chùa Vọng Xuyên.

Phu tử ngồi xếp bằng đột nhiên mở mắt ra, trong thoáng chốc, bên tai ông phảng phất nghe được tiếng gào thét đau đớn thảm thiết của La Hồng.

"Truyền thừa Nhân Hoàng... mở ra rồi."

"Thằng nhóc này... có thể thành công không đây?"

Phu tử nhíu mày, giữa trán hiện lên mấy phân sâu lo.

Thực tế thằng nhóc này không chỉ tu chính đạo mà còn dính đến cả tà đạo.

Phu tử ngẩng đầu, truyền thừa Nhân Hoàng mở ra, mấy lão già trên

Thiên giới có lẽ cũng cảm giác được?

Kế tiếp... sẽ bắt đầu một cơn bão táp.

Thiên giới.

Hàng triệu triệu vùng lãnh thổ rộng lớn.

Trong đất tổ các tộc cũng có khí tức kinh khủng phập phồng.

Trên bầu trời các thiên môn lớn đều có những đôi mắt sâu thẳm xa xưa chợt mở ra, như xé rách thời không.

Cảm giác bồn chồn khiến các tồn tại trong đất tổ các tộc đều cảm thấy bất an.

"Thất bại... yêu nghiệt thiên tài các tộc đều thất bại rồi"

"Truyền thừa Nhân Hoàng cuối cùng vẫn rơi vào tay Nhân tộc!"

"Nếu có người chiếm được truyền thừa Nhân Hoàng thì sẽ có Tân Hoàng sao? Hoặc là... Nhân Hoàng sẽ trở về sao... Sẽ xử lý chúng ta sao?"

Từng tồn tại hàng đầu đang đối thoại ở khoảng cách xa xôi.

Qua hồi lâu.

Có tiếng thở dài chậm chậm vang lên.

"Chúng ta đã không còn đường lui nữa rồi..."

"Mặc kệ truyền thừa Nhân Hoàng có bị chiếm lấy hay không, Nhân Hoàng... có nhân mới có Hoàng..."

"Nhân tộc không còn, dù là Nhân Hoàng... thì có thể làm gì?"

"Bày mưu tính kế mấy vạn năm, hiện nay vô số thiên nhân trên Thiên giới... Thiên nhân hủy diệt Nhân tộc, chưa chắc không được."

"Nhân Hoàng quá nguy hiểm"

"Tam giới... Không cần Nhân Hoàng"

Đau! Đau tận xương tủy!

La Hồng chưa bao giờ cảm nhận nỗi đau đớn như thế này, giống như linh hồn bị xé rách, hơn nữa không chỉ nhẹ nhàng xé rách mà là dùng lưỡi dao cắt xẻo linh hồn.

Quá đau.

Ngay cả khi ở ngoài phủ thành Giang Lăng, giết đến mức máu me đầy người, mình đầy thương tích, so với lúc này, đau đớn khi đó hoàn toàn không đáng kể, giống như một loại xa xỉ phẩm.

La Hồng thở dốc không ngớt, ánh mắt bỗng chốc đỏ bừng, toàn thân run lên cầm cập không ngừng.

Hắn ngồi xếp bằng trong cung điện, ánh chiều tà chiếu rọi trên người hắn.

Nhìn bên ngoài không thể nhận thấy bất kỳ tình trạng nào của hắn, trông có vẻ như không chút hao tổn, thậm chí đến một cọng tóc gãy cũng không làm sao, nhưng toàn thân hắn đã đầm đìa mồ hôi lạnh, gân xanh trên cổ trỗi hết cả lên.

Hắn đang phải chịu đựng sự đau đớn đến từ linh hồn, cơn đau này không đến từ bên ngoài mà đến từ bên trong, đến từ tâm hồn và tinh thần, từ ý chí.

Như vượt qua hết thảy cách trở, trực tiếp cắt lên dây thần kinh cảm nhận đau đớn của người.

Trong biển ý chí, một khối ẩn nhỏ lẳng lẳng lơ lơ, nhưng trên đó cũng có năng lượng linh khủng đang khuếch tán, tạo thành hình gợn sóng, từng vòng từng vòng không ngừng lan ra.

Lúc này biển ý chí đã chia làm hai nửa.

Khu vực có sách da người là một phần, khu vực có khối ẩn là một phần.

Làn sóng năng lượng mà khối ẩn phóng ra đánh vào sách da người, nhưng không gây ra bất cứ ảnh hưởng gì.

Không thể dây lên một chút dao động.

Còn ẩn ký của Tà Thần Nhị Cấp lại đang nấp ở sát biên giới.

Rộn rầy quan sát cuộc tranh đấu giữa hai vị đại lão trong biển ý chí, cực kỳ giống một tên lâu la làm khán giả.

Đau đớn không ngừng tăng lên, La Hồng cũng không biết cơn đau này khi nào mới kết thúc.

Nhưng, trong thoáng chốc, hắn có cảm giác rằng, lúc này mới chỉ là bắt đầu mà thôi.

Luyện hóa khối ấn nhỏ này, nắm giữ cung Nhân Hoàng, đây chính là truyền thừa Nhân Hoàng.

Mà điều La Hồng cần làm rất đơn giản, chính là luyện hóa, luyện hóa khối ấn nhỏ.

Muốn luyện hóa khối ấn, điều cần làm là dung nhập linh hồn vào trong ấn, quá trình dung hợp rất chậm, nhưng lại vô cùng đau đớn.

Tốc độ dung hợp không nhanh, mà theo tiến độ dung hợp dần dần đi lên, mức độ đau đớn cũng chậm chậm tăng dần!

Trên thực tế, quá trình lan rộng nỗi đau này cũng là một quá trình tôi luyện.

Tuy từ khi tu hành đến nay La Hồng vẫn luôn cận kề cái chết, nhưng mức độ tôi luyện như vậy lại rất hiếm hoi.

La Hồng có thể cảm nhận được thời gian trôi qua.

Trong tòa cung điện này, xung quanh có tiếng nước chảy róc rách truyền đến, đó là âm thanh của dòng chảy thời không.

Mà giờ khắc này, nếu có người từ ngoài cung điện nhìn vào, có thể nhìn thấy rõ ràng, tòa cung điện này được xây dựng trong một dòng sông thời gian.

Mặc cho thời gian đánh vào.

Trong cung điện, tốc độ thời gian nhanh hơn bên ngoài rất nhiều, một hơi thở ở bên ngoài, có lẽ trong cung điện đã trôi qua mười năm, trăm năm, có khi là nghìn năm!

Thủ đoạn của Nhân Hoàng quả thực cường đại đến đáng sợ, nhưng thời khắc này, La Hồng đã không còn tâm trạng đâu mà để ý những chuyện này.

Hắn chỉ có thể căng chặt thần linh, gắng gượng chịu đựng cơn đau khó có thể che giấu này!

Một giây, một phút.

Thời gian tí tách.

Như nước chảy cuộn cuộn.

Một năm, hai năm, ba năm...

Linh hồn của La Hồng lảng lảng chìm nổi trong khối ấn, hắn đang lảng nghe tiếng nước chảy, hắn cảm thấy mình phải phân tán sức chú ý một chút, nếu không sẽ chỉ tập trung cảm nhận đau đớn.

Sớm muộn gì hắn cũng sẽ bị cơn đau này hành hạ đến phát điên, đến khi linh hồn vỡ nát.

La Hồng suy nghĩ biện pháp, muôn dựa vào cách khác để tôi luyện thể xác và tinh thần.

Hắn bắt đầu luyện kiếm, lấy ý chí mô phỏng ra một hình người đang luyện kiếm.

Luyện hết lần này đến lần khác, mỗi một lần múa kiếm hắn sẽ thầm đếm trong lòng, hắn phải dùng việc này để phân tán lực chú ý.

Như vậy vẫn chưa đủ, luyện kiếm xong, hắn sẽ bắt đầu đọc sách thánh hiền.

Thậm chí, ngay cả "Đạo Đức Kinh" kiếp trước đã đọc một lần, giờ khắc này cũng hiện ra một cách rõ ràng trong tâm trí.

Hắn ngâm nga Đạo Đức Kinh, giảm bớt đau đớn trong ý chí.

Nho, Đạo, Phật, Võ, Kiếm, Tà...

Sáu đạo đều là phương thức phân tán lực chú ý của La Hồng.

Chương 1063: Ba lần luân hồi, hang trời Tam Hoàng!

Trên Tà đạo, La Hồng tôi luyện thần thông, Tà Kiếm Ngụy Thần Thông, Đạn Chỉ Kiếm Quỷ Đô.

Trên Phật đạo, La Hồng tôi luyện Thiên Thủ Tà Phật và Tiểu Tà Thiên Đẳng Kinh, mỗi một lần đau đớn siêu thoát đều thấp lên một ngọn đèn Phật.

Trên Võ đạo, bởi vì không có thân thể, La Hồng duy trì nghiên cứu và thôi diễn "Ma Long Đoán Thể Thuật" vừa hoàn thiện.

Trên Đạo pháp, hắn tụng niệm "Đạo Đức Kinh", niệm không ngừng nghỉ.

Nho đạo, hắn bắt đầu đọc thơ!

Tụng niệm một vài tác phẩm Nho đạo từ kiếp trước còn giữ lại trong ký ức, các loại thơ ca, tóm lại có thể nhớ được cái gì thì đọc cái đó.

Cứ như vậy, La Hồng thật sự cảm nhận được đau đớn thuyên giảm, hắn đã không còn quá đau như vậy nữa.

Đương nhiên, đau đớn vẫn như cũ, nhưng lại không ngừng tăng lên.

Nhưng bởi vì có những nghiên cứu khác của hắn, cho nên tâm thuận như một, có thể chia nổi đau ra.

Trong quá trình tôi luyện khô khan nhằm chán này, đau đớn không ngừng tăng lên, nhưng La Hồng cũng không để ý nữa, có lẽ là đã quen rồi, quen với đau đớn, không bị cơn đau ảnh hưởng, một lòng chỉ biết nghiên cứu đạo thuộc về mình.

Nho, Đạo, Phật, Kiếm, Tà, Võ... La Hồng đang không ngừng tu hành thuật pháp sáu đạo, giờ khắc này, hắn chợt cảm thấy may mắn vì mình tu cả sáu đạo, nếu không có sáu đạo này, hắn cảm thấy có lẽ mình sẽ không có nhiều thời gian để phân tán lực chú ý như vậy.

Lần lượt tu hành sáu đạo, còn chưa kịp cảm nhận đau đớn, một ngày đã trôi qua.

Sau đó, lại bắt đầu một lần nữa.

La Hồng cũng không biết mình đã trải qua bao nhiêu năm tháng, hắn chỉ cảm thấy mỗi một ngày đều trở nên dài đằng đẵng.

Trong biển ý chí của hắn, đèn Phật cứ tăng thêm một ngọn rồi một ngọn.

Sức mạnh linh hồn của hắn đang chậm rãi tăng cường!

Thế giới bên ngoài.

Phu tử đời đầu vẫn ngồi trên quan tài, khuôn mặt tiêu tụy, toàn thân tràn ngập tử khí.

Ông thực sự sắp chết rồi, ở trong mộ Nhân Hoàng, không có dòng sông sinh mệnh tưới rớt, ông có thể kiên trì sống lâu như vậy đều nhờ vào thực lực cường đại.

Nếu Thiên giới không có dòng sông sinh mệnh, ngay cả cường giả cấp bậc Thiên Vương cũng sẽ có ngày kết thúc sinh mệnh.

Chính dòng sông sinh mệnh mới là thứ giúp Thiên giới kéo dài truyền thuyết trường sinh bất tử.

Phu tử đời đầu nhìn nắp quan tài dưới mộ bằng ánh mắt nuối tiếc, giờ khắc này, nắp quan tài hiện đầy vết rạn, đó là do ông cẩn thận ngồi làm nó nứt ra.

Nhưng không đáng ngại.

Phu tử đời đầu nhìn vào sâu trong cung điện, người khác nhìn không thấy cái gì, nhưng ông có thể nhìn thấy loáng thoáng vài thứ.

Ông thấy một cung điện bị dòng sông thời không bao quanh, cung điện tỏa ra ánh sáng huy hoàng.

Đó là khí tức Nhân Hoàng.

Ông ở trong cổ mộ mười vạn năm cũng chưa từng nhìn thấy cung điện này.

Mà hôm nay, bởi vì thử thách truyền thừa Nhân Hoàng, cung điện này xuất hiện.

"Là khí tức Nhân Hoàng..."

"Với thực lực của Nhân Hoàng, nếu còn chưa chết trận, mười vạn năm... Cũng sẽ không khiến thọ nguyên của ông đi tới tận cùng"

Nhân Hoàng rất mạnh, cường giả Hoàng cảnh chân chính, đừng nói mười vạn năm, ngay cả trăm vạn năm cũng chưa chắc đã đi đến tận cùng.

Vậy xem như là sinh mệnh vĩnh hằng.

Hả?

Đột nhiên, phu tử đời đầu giơ tay lên, bấm đốt ngón tay.

"Trăm năm rồi..."

"Nghị lực của người này không tệ, đau đớn trăm năm, ngay cả một vị Tôn cảnh cũng bị hành hạ tới mức phát điên.

Phu tử đời đầu cảm thán.

Về mặt ông tràn đầy vui mừng, đúng là một thằng nhóc đầy sức sống, ông quả nhiên không nhìn lầm La Hồng.

Chẳng trách lại được phu tử đời này phó thác kỳ vọng nhiều như vậy, chẳng trách lại có thể đại diện Nhân tộc tới đây tranh giành truyền thừa Nhân Hoàng.

Đúng là vừa mạnh mẽ vừa nghị lực.

"Đáng tiếc, trăm năm còn chưa đủ..."

Phu tử đời đầu lắc đầu, lẳng lặng nhìn xuống.

Ông không biết La Hồng dùng cách gì phân tán đau đớn, thế nhưng, ít nhất, La Hồng có thể bạo phát.

Không hổ là người đọc sách.

Theo thời gian trôi qua.

Trong cung Nhân Hoàng, tiếng gào thét đau đớn bắt đầu nhỏ dần, cho đến khi hoàn toàn im bật.

Không phải La Hồng không đau nữa, mà hắn đã quen với đau đớn, không gào thét nữa.

Phu tử đời đầu cũng có chút chấn động.

Ông giơ cánh tay khô gầy lên, run rẩy...

"Ba trăm năm rồi..."

"Đau đớn không giới hạn, khái niệm thời gian đã bị bỏ quên từ lâu..."

Người này... lợi hại!"

Phu tử đời đầu có vài phản kích động, có vài phản phản kích.

Sự đau đớn này, dường như La Hồng chịu được rồi.

Hoặc là, La Hồng thực sự có cơ hội lấy được truyền thừa Nhân Hoàng?

Trên thực tế, cho dù ban đầu La Hồng biểu hiện rất ưu tú, nhưng trong mắt phu tử đời đầu, La Hồng muốn có được truyền thừa Nhân Hoàng vẫn rất khó khăn.

Đương nhiên, không phải vì thực lực của La Hồng thấp.

Thực ra truyền thừa Nhân Hoàng cũng không liên quan gì đến thực lực cao thấp, cho dù chỉ là một tu sĩ cửu phẩm, nhưng chỉ cần duyên tới, chưa chắc đã không có cơ hội lấy được truyền thừa.

Thử thách thực sự là tâm tính, trải nghiệm, còn có ý chí và cường độ.

La Hồng quá trẻ tuổi, trẻ đến mức lần đầu tiên nhìn thấy La Hồng, phu tử đời đầu suýt nữa cho rằng mình nhìn nhầm.

Có tới hai mươi tuổi không?

Đó không phải cái tuổi mà lão phu còn đang ngủ kho kho sao?

Mà La Hồng còn chưa tới hai mươi tuổi lại có thể trở thành một Lục Địa Tiên Bát cảnh, có thể thấy thiên phú mạnh đến nhường nào.

Thực ra đôi mắt đục ngầu của phu tử đời đầu có thể thấy được rất nhiều, cũng nhìn thấu rất nhiều thứ.

Ông thấy sức mạnh quy tắc trên người La Hồng nồng đậm đến mức sắp tràn ra, liền hiểu được, La Hồng có thể đạt tới trình độ này khi còn chưa đầy hai mươi tuổi, phần lớn là vì ăn quá nhiều sức mạnh quy tắc.

Dùng sức mạnh quy tắc, đẩy tu vi của bản thân lên tới trình độ này.

Cho nên, thực ra phu tử đời đầu cũng không coi trọng La Hồng, thế nhưng, hôm nay... La Hồng kiên trì ba nghìn năm mà ý chí vẫn chưa suy sụp, vẫn tiếp tục kiên trì, phu tử đời đầu thật sự chấn động.

Chương 1064: Đây là một thời đại hắc ám!

"Rác!

Vết nứt trên mặt tài dưới thân lại dài thêm một đoạn.

Phu tử đòi đầu cúi nhìn, mặt mày sầu khổ.

"Nhóc con, có bản lĩnh... Người khiến lão phu thực sự ngồi võ cổ quan tài này đi!"

Phu tử đòi đầu thầm nói.

Trong cung Nhân Hoàng.

Khi tiếng hét thảm của La Hồng lắng xuống.

Phía tu sĩ nhân gian cũng có khí cơ cường đại tuôn ra.

Nữ Đế đột phá, trên đỉnh đầu của nàng, thế giới nhỏ trong hang trời hiện ra, trong hang trời của nàng có kiếm Long Tước trấn áp, rồng và tước đang bay lượn.

Nữ Đế ngưng tụ hang trời thành công, bước vào Tôn cảnh!

Trở thành cường giả đầu tiên của Nhân tộc bước vào Tôn cảnh!

Phu tử đòi đầu nhìn lướt qua: "Hang trời tiểu thiên... Tạm được."

Không phải hang trời bình thường, ở thượng giới, thiên phú của Nữ Đế cũng có thể xưng là hàng đầu.

Nếu có thể ngưng tụ hang trời đại thiên thì sẽ ngang hàng với đám yêu nghiệt Già Lâu, Long Quảng.

Mà ba ngày sau khi Nữ Đế đột phá, Ngô Thanh Hoa cũng đột phá, ông cũng ngưng tụ ra một hang trời, trong hang trời, kiếm khí đỏ thẳng xuống, hóa thành một dòng sông dài cuộn cuộn.

"Ô? Gần tới hang trời đại thiên rồi, quy tắc áp chế mười vạn năm khiến Nhân tộc sinh ra không ít thiên tài, cũng đúng, dưới sự áp chế của quy tắc mà có thể chạm tới ngưỡng cửa vượt qua thập cảnh, đương nhiên thiên phú không tệ.

Theo sát phía sau, Thiên Tử Đại Chu cũng đột phá.

Các tu sĩ nhân gian đều đang đột phá, nhưng cũng là bình thường, vào mộ Nhân Hoàng vốn là một cơ duyên.

Xa xa, năm thiên tài Thiên Giới bị trấn áp nhìn đến đỏ mắt.

Nếu không phải bị phu tử đòi đầu quỷ quái này trấn áp.

Lúc này bọn họ đã có cơ hội ngưng tụ hang trời thứ hai.

Tôn cảnh tu hành chia thành ba cấp độ.

Theo thứ tự là, một hang trời, hai hang trời, ba hang trời...

Mỗi khi có thêm một hang trời đều là minh chứng cho một lần thực lực nâng cao.

Ngưng tụ ba hang trời đồng thời rót đầy năng lượng vào hang trời có nghĩa là đã đạt tới cảnh giới Chí Tôn!

Cực hạn của Tôn cảnh chính là Chí Tôn!

Phu tử đời đầu quét mắt nhìn qua năm thiên tài Thiên giới đang không cam lòng đằng kia, cười nhạt một cái.

Yêu nghiệt thiên tài?

Trong mắt ông, chẳng là cái thá gì.

Nhân Hoàng trấn áp cả một thời đại, khi đó, yêu nghiệt thiên tài xuất hiện lớp lớp.

Giống như đám yêu nghiệt Già Lâu, Long Quảng cũng không ít.

Mà hôm nay, sau mười vạn năm, quy tắc Nhân Hoàng tiêu tan, lại một thời đại tranh đấu, xuất hiện yêu nghiệt... cũng rất bình thường.

Thế nhưng, phu tử đời đầu cũng không để ý tới đám yêu nghiệt này.

Trong mắt ông không có yêu nghiệt, bởi vì bản thân ông đã là đứng đầu yêu nghiệt.

Nhóm người Nữ Đế, Ngô Thanh Hoa hoàn thành đột phá, khí tức phập phồng, nhưng sắc mặt của bọn họ lại vô cùng nặng nề.

Bọn họ nhìn về phía phu tử đời đầu, cung kính khom người.

"Tiền bối... Không biết tình hình chỗ La công tử thế nào rồi?"

"Tiếng gào thét của hắn đã biến mất, có phải... lạnh ít dữ nhiều rồi không?"

Nữ Đế hỏi.

Bọn họ thực sự có chút lo lắng cho La Hồng.

Phu tử đời đầu chỉ cười: "Hắn không sao, các ngươi yên tâm ổn định tu vi đi"

Nói xong, phu tử đời đầu ngẩng mặt nhìn lên vòm trời, nở nụ cười nhẹ nhàng, chẳng qua, nụ cười này... có chút lạnh lẽo.

"Nhanh thôi... Có lẽ sẽ nổ ra một trận đại chiến, trận đại chiến này... các ngươi phải ra tay."

Phu tử đời đầu nói, khiến nhóm Nữ Đế biến sắc.

La Hồng không sao, tảng đá lớn trong lòng bọn họ được gỡ xuống.

Cho nên, ai nấy trở về vị trí cũ, bắt đầu ổn định tu vi, tiếp tục tu hành.

Phu tử đời đầu dời mắt, mang theo vài phần chờ mong, tiếp tục nhìn về phía La Hồng đang tiếp nhận truyền thừa Nhân Hoàng.

Người đời sau, thực sự có thể mang đến bất ngờ cho ông sao?

Kết thúc cửa ải tôi luyện tâm trí, vật kế tiếp... chính là cửa ải quan trọng nhất, Minh Tâm.

Cũng là thử thách quan trọng nhất xem La Hồng có thể gánh vác trách nhiệm của một Nhân Hoàng hay không.

Không biết từ lúc nào, La Hồng cảm thấy đau đớn rút đi như thủy triều, như một cơn sóng lớn, cuộn trào tới tận cùng rồi ồ ạt rút lui.

Để lại một đồng hồn độn đây đây.

Trong biến ý chí của La Hồng, ngàn vạn ngọn đèn Phật, không biết sức mạnh tinh thần cường đại tới nhường nào.

Đây là một lần lột xác, cũng có thể gọi là một lần niết bàn.

"Âm âm âm.."

Sau khi cảm giác đau đớn biến mất.

La Hồng cảm giác hình ảnh xung quanh bắt đầu biến hóa, hắn cảm giác như mình trải qua dòng chảy thời không, như xuyên qua không gian, thời gian.

Bị ném ra khỏi dòng sông thời gian.

Hắn trở mắt nhìn thế giới, thấy được một thế giới mới.

La Hồng rơi xuống mặt đất, còn có chút mờ mịt.

Đây là gì?

Truyền thừa Nhân Hoàng... Thất bại rồi sao?

Lại sống lại nữa rồi?

Hắn phát hiện lần này mình biến thành một đứa trẻ sơ sinh, được bao bọc trong một lớp da thú.

Đây là một thế giới mới.

Xem ra thật sự là truyền thừa Nhân Hoàng thất bại, La Hồng muốn cảm nhận biến ý chí, nhưng chỉ thấy một mảnh mù mịt.

Giống như lúc không thể tu hành.

Hắn không cảm nhận được bất cứ vật gì, sách da người, Tà Thần Nhị Cấp đều đã biến mất.

Hắn lại sống lại một đời thêm lần nữa.

Thất bại thì thất bại đi, La Hồng tiếp nhận chuyện sống lại một đời chủ yếu là vì tôi luyện tinh thần khiến năng lực tiếp nhận của hắn mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Thời gian thấm thoát, La Hồng cũng biết đây là một thế giới như thế nào.

Hắn về tới thời đại khởi nguyên của Nhân tộc.

Thời đại này, hết thảy đều dốt nát thô sơ.

Nhân tộc sông trong thời đại ăn tươi nuốt sống, sinh tồn bằng cách săn bắt.

Nhưng thế giới này có rất nhiều ác thú cường đại, ác thú hoành hành, săn bắt Nhân tộc.

La Hồng đang lớn lên, cũng đang quan sát, hắn như một trí giả đang nghiền ngẫm.

Dần dần hắn quên mất mộ Nhân Hoàng, truyền thừa Nhân Hoàng.

Hắn đã nhìn quen sống chết, hoàn cảnh của Nhân tộc quá khắc nghiệt, ác thú cường đại càng có thể tung ra thủ đoạn thần thông kinh khủng.

Đây là một thời đại hắc ám!

Chương 1065: Ngày hôm đó, danh hào của La Hồng, Hi Hoàng.

Nhân tộc sống trong u mê và tăm tối.
Mà La Hồng tới đây, trơ mắt nhìn thời đại.

La Hồng dần dần trưởng thành, bọc trong da thú, hắn bắt đầu lãnh đạo Nhân tộc, xây dựng nhà ở, thậm chí dùng đá mài vũ khí, chế tạo hàng rào dùng để ngăn cản ác thú.

Thời điểm hắc ám ập xuống, mang tới áp lực vô tận cho Nhân tộc.
Ác thú trong bóng tối thổ ô ô, như muốn hủy diệt dũng cảm của Nhân tộc.

La Hồng suy tư, ngẩng đầu nhìn lên vòm trời, thấy có sao băng cắt ngang bầu trời đêm, rơi xuống mặt đất, khiến đêm tối bỗng chốc sáng như ban ngày, còn có trời rung đất chuyển, khiến Nhân tộc hoảng sợ.

La Hồng đứng giữa núi lở đất mòn, chạy ra khỏi pháo đài Nhân tộc, hắn lao tới nơi ánh lửa đầu tiên rơi xuống.

Hắn hô hời, gào thét, cảm nhận được hy vọng đang tới.

Vô số ác thú hoảng loạn chạy trốn, mà La Hồng lại đi ngược với dòng chảy ác thú, thân thể của hắn bị cắt xé, máu chảy không ngừng, cảm nhận được sức mạnh đang dần xói mòn.

Cuối cùng, La Hồng đã tới điểm cuối cùng của đêm tối, nơi ánh sáng chiếu rọi.

Từng ngọn lửa sáng rực soi sáng đêm đen, phát tán trên đồng bằng, như những đóa hoa rực rỡ xán lạn.

Như ánh sao chiếu rọi nhân gian.

La Hồng khóc lã chã, hắn thận trọng tới gần những ngọn lửa này.

Hắn nhặt cành cây lên, đưa vào ngọn lửa.

Cành cây bốc cháy, ngọn lửa bập bùng mang đến ánh sáng cho nhân gian.

La Hồng cầm ngọn lửa này, trở về pháo đài Nhân tộc, vô số hắc ám sợ hãi ánh lửa bắt đầu rút lui.

La Hồng trở về trong tiếng reo hò của Nhân tộc, mang tới hy vọng cho Nhân tộc...

Nhân tộc giữ lại ngọn lửa đầu tiên, ánh lửa thiêu đốt hừng hực, tượng trưng cho Tân Hỏa của Nhân tộc, mãi không tắt.

Thời gian trôi qua, La Hồng già đi.
Hắn chết già, trước khi chết, hắn bảo người đưa thi thể của hắn vào trong Tân Hỏa của Nhân tộc, không ngừng thiêu đốt.

Tân Hỏa bất diệt Ngày hôm đó, Nhân tộc bị thương!
Từng ngọn lửa trại bùng lên, như chiếu sáng cả nhân gian.

Ngày hôm đó, Nhân tộc tôn La Hồng thành Hoàng, danh hào Toại Hoàng.

Âm!

Trong cung điện được bao quanh bởi dòng sông thời gian.

Thân thể La Hồng an tĩnh ngồi xếp bằng, áo trắng tóc bạc tung bay, mà đằng sau La Hồng chợt có đại đạo hiện ra.

Đại đạo rộng vạn dặm, dài ngàn dặm rủ xuống, trên đại đạo, có một hang trời hiện lên, đó là hang trời Thánh Tà.

Trong hang trời, thánh tà lưu chuyển.

Thế nhưng...

Đó cũng không phải trọng điểm!

Trọng điểm là đại đạo của La Hồng bỗng chốc dài ra ngàn dặm, giới hạn Lục Địa Tiên cử cảnh nháy mắt bị phá tan!

Trên đại đạo của La Hồng lại có một nền tảng hang trời hiện lên.

Đó là hang trời không ngừng tỏa ra ánh sáng vàng rực rỡ.

Trong hang trời... hiện ra một bức họa giống như sử thi, trong bức họa chính là tất cả những gì La Hồng đã trải qua.

Kết thúc là cảnh La Hồng được tôn thành Toại Hoàng.

Bức tranh này tạo thành một hang trời!

Năng lượng trong hang trời này mệnh mông cuộn cuộn, đè ép hang trời Thánh Tà này sang một bên.

Trong hang trời Thánh Tà, Hư Ảnh Thánh Nhân mở mắt ra, trong ánh mắt hiện lên vẻ chấn động, sau đó vui mừng gật đầu, trẻ nhỏ dễ dạy.

Trong biến ý chí của La Hồng.

Khối ấn nhỏ kia đang run rẩy, muốn bay ra khỏi biến ý chí của hắn, truyền thừa Nhân Hoàng dường như đã kết thúc.

Thế nhưng, khối ấn nhỏ vừa bay ra khỏi biến ý chí của La Hồng, đột nhiên, sách da người bùng lên ánh sáng, hóa thành một tia sáng bay ra, kéo khối ấn nhỏ trở lại.

"Âm!

La Hồng cảm giác mình lại trải qua một lần luân hồi.

Hắn mở mắt ra, vừa sống lại một đời, hắn vẫn quên đi rất nhiều thứ, quên mình đang tiếp thu truyền thừa Nhân Hoàng trong cung Nhân Hoàng, cũng quên mất mình đời trước, ngược hắc ám, lấy lửa làm kiếm, chém ra một đường sáng trong đêm tối vô tận!

La Hồng lại sống lại một đời, mà lần này Nhân tộc không còn ăn lông ở lỗ.

Thế nhưng lại gặp phải vô số nguy cơ kinh khủng, bởi vì sự tồn tại của lửa nên ác thú trong bóng tối đã biến mất rất nhiều.

Nhưng những ác thú nắm giữ thần thông khó lường thường tấn công ban ngày vẫn khiến Nhân tộc thương vong vô số, họ vẫn là thức ăn của ác thú.

Nhân tộc giống như bị ác thú chăn nuôi, cho dù cầm trong tay vũ khí đá mài thì vẫn không thể chống lại ác thú, bởi vì vũ khí không thể đâm rách lớp vảy và da lông kiên cố của ác thú!

La Hồng bắt đầu suy nghĩ, hắn bắt đầu nghiên cứu nhân thể, trong đầu vô cơ hiện ra ánh sáng màu đen và màu vàng...

Đen đại diện cho Tà, vàng đại diện cho Thánh.

Hắn ngồi xếp bằng trên đỉnh núi, ngồi như thế bảy ngày bảy đêm, hứng chịu gió táp mưa sa, ánh sáng vàng đen trong đan điền vận chuyển, bắt đầu hấp thu được luồng nguyên khí đầu tiên trong thiên địa.

La Hồng bắt đầu tu hành, khí lực trở nên mạnh mẽ, một mình chống lại ác thú, trở về bộ lạc trong Nhân tộc, đâm chết một con ác thú, Nhân tộc hoan hô reo hò, được Nhân tộc tôn thành Hoàng.

Dưới sự lãnh đạo của La Hồng, ác thú vốn vô địch đã không còn vô địch nữa, cũng sẽ bị thương.

Thương vong của Nhân tộc giảm đi đáng kể.

Nhưng, trong đêm khuya, La Hồng sẽ ngồi bên cạnh Tân Hỏa Nhân tộc suy ngẫm.

Tiếp tục như vậy cũng không được, Nhân tộc muốn trở nên mạnh hơn, chỉ dựa vào một mình hắn là không đủ.

Tặng con cá không bằng tặng cần câu.

Cho nên, La Hồng bắt đầu nghiên cứu, hắn bày ra Hắc Kim Đồ, giáo dục Nhân tộc.

Hắn hiệu triệu vô số Nhân tộc tập trung dưới chân núi, còn hắn lại ở trên đỉnh núi, giữa bình minh nhô cao, vận chuyển Hắc Kim Đồ.

Sau một khắc, hắn dẫn nổ thân thể của mình, Hắc Kim Đồ đột nhiên phóng lớn, vắt ngang vòm trời!

Hắc Kim Đồ, khắc trên đỉnh núi.
Một trận mưa nguyên khí ào ào rơi xuống.

La Hồng mang đến nguyên khí cho nhân gian, cớ nguyên khí tưới tắm, thân thể Nhân tộc bắt đầu trở nên mạnh mẽ, vũ khí bắt đầu trở nên sắc bén.

Dưới sự hướng dẫn của Hắc Kim Đồ, Nhân tộc bước lên con đường tu hành.

Mặc dù La Hồng đã không còn trên thế gian, nhưng Hắc Kim Đồ hắc đế lại vào sáng sớm hôm đó đã mang tới hy vọng cho Nhân tộc.

Ngày hôm đó, Nhân tộc đại bi!

Ngày hôm đó, danh hào của La Hồng, Hi Hoàng.

Chương 1066: Lão thần, cung nghênh Nhân Hoàng

"Âm!"

Trong cung Nhân Hoàng.

Khí tức của La Hồng vẫn đang tiếp tục tăng vọt!

Đại đạo lại lan ra một nghìn dặm, đại đạo vạn dặm!

Nền tảng hang trời lại lần nữa ngưng tụ, trong hang trời cắt ra một bức họa, trong bức họa chính là hình ảnh Hi Hoàng sáng tạo Hắc Kim Đồ.

Lần thứ hai tạo thành hang trời, hang trời Nhị Hoàn!

Trong thoáng chốc, La Hồng như nghĩ tới điều gì.

Chẳng lẽ lần này là tạo ra động thiên Tam Hoàng?

Dẫn dắt thời đại Nhân tộc?

Trong biên ý chí của La Hồng, ấn nhỏ không ngừng run rẩy, trên đó hiện ra một vết nứt, muốn giãy dụa thoát ra khỏi biên ý chí của La Hồng.

Nhưng bị sách da người kéo chặt.

La Hồng vận chuyển ý chí, lại bắt đầu lần luân hồi thứ ba.

Ngoài cung Nhân Hoàng.

Phu tử ngồi trên quan tài, toàn thân run rẩy không ngớt, nhìn chăm chăm cung Nhân Hoàng.

Ông cảm nhận được... cung Nhân Hoàng, có chủ rồi!

La Hồng thành công rồi!

Thế nhưng, La Hồng nhận chủ thành công, sao còn chưa thức tỉnh?

Hắn... đang làm cái gì?

Phu tử đời đầu run rẩy, nhìn chăm chăm chỗ sâu trong cung Nhân Hoàng, có thể thấy ánh sáng chói lọi đang bùng lên.

Sau một khắc, đôi mắt đục ngầu của phu tử đời đầu sáng bùng lên.

Thấy thập thoáng vài bức họa sử thi.

"Rắc Tiếng động giòn giã vang lên.

Quan tài dưới thân phu tử đời đầu bỗng chốc chỉ năm xẻ bảy, nổ tung.

Phu tử đời đầu nhìn thoáng qua quan tài vỡ nát, ngẩng đầu, đôi mắt đục ngầu đầm lệ...

Phu tử đời đầu đang rơi lệ, nhưng cũng không phải khóc vì cổ quan tài vỡ nát dưới thân.

Mà là sâu trong cung Nhân Hoàng đang phát ra một lợi uy thể huy hoàng, khiến ông xúc động, như thấy được hình ảnh Nhân tộc vùng lên từ dưới đáy, hình ảnh kia ảnh hưởng cảm xúc của ông, vô cớ bi thương.

Truyền thừa Nhân Hoàng rốt cuộc là cái gì?

Thực ra trong lòng phu tử đời đầu cũng có một vài suy đoán, cũng biết một chút.

Rất có thể đó là chí bảo hàng đầu cung Nhân Hoàng này nhận chủ, được cung Nhân Hoàng nhận chủ là đã có được sự công nhận của Nhân Hoàng, trở thành người lãnh đạo mới của Nhân tộc.

Mà cung Nhân Hoàng có linh hồn, không phải cứ muốn nhận chủ là có thể nhận chủ, dù sao, bảo vật hàng đầu như cung Nhân Hoàng, năng lượng và sức phá hoại của nó đều tới mức có thể hủy diệt thiên địa.

Cho nên, bọn họ lựa chọn chủ nhân cũng cực kỳ thận trọng.

Tâm tính, tiềm lực, tất cả các phương diện đều phải xem xét.

Phu tử đời đầu đã sống trong cô mộ mười vạn năm, trong mộ Nhân Hoàng có một chút gió thổi cỏ lay, ông đều có thể cảm nhận được.

Cho nên, lúc trước, phu tử đời đầu đã cảm nhận được biến hóa, cung Nhân Hoàng đổi chủ rồi, La Hồng hoàn thành quá trình nhận chủ, trở thành chủ nhân cung Nhân Hoàng.

Nói cách khác, La Hồng đã được Nhân Hoàng công nhận.

Ban đầu trong lòng phu tử đời đầu có chút khiếp sợ, đương nhiên, ngoài khiếp sợ, nhiều hơn là mừng rỡ và xúc động.

Khi La Hồng hoàn thành nhận chủ cung Nhân Hoàng, có nghĩa rằng một thời đại kết thúc.

Một tàn lưu của thời đại cũ, không thuộc về thời đại này như ông, đương nhiên trong mừng rỡ còn xen chút cô quạnh.

Nhưng ngay khi ông cho rằng La Hồng đã hoàn thành nhận chủ, lấy được truyền thừa Nhân Hoàng, phải trở về.

Truyền thừa Nhân Hoàng... vẫn chưa kết thúc!

Không, phải nói là truyền thừa Nhân Hoàng đã kết thúc, nhưng La Hồng lại không muốn để nó kết thúc, dường như hắn đã làm ra chuyện lớn nào đó!

Toàn thân phu tử đời đầu run rẩy, quan tài dưới thân bị ông ngồi vỡ nát, mặc dù không lâu trước đó mới hạ lời thề sẽ không để quan tài hư hại một chút nào nữa.

Nhưng ôm nay, ông không quan tâm được nhiều như vậy.

Lau nước mắt, phu tử đời đầu từ từ thổ ra một hơi.

La Hồng...

Đứa trẻ này còn xuất sắc hơn cả trong tưởng tượng của ông.

Nhưng La Hồng vẫn còn tiếp tục, vậy có lẽ tiêu hao và đau đớn kế tiếp còn nhiều hơn trước gấp bội.

Phu tử đời đầu không hiểu vì sao La Hồng phải như vậy, thế nhưng ông tôn trọng lựa chọn của La Hồng.

Trong mắt ông, La Hồng vẫn chỉ là đứa trẻ.

"Hi vọng người có thể sông sót ra ngoài."

Phu tử đời đầu ôm hi vọng.

Ông có thể cảm nhận được hơi thở yếu ớt của La Hồng ở chỗ sâu trong cung Nhân Hoàng.

La Hồng muốn mở hang trời hang trời Tam Hoàng.

Đây là một hành động điên cuồng, mà sau khi La Hồng mở ra hai hang trời Toại Hoàng, Hi Hoàng, hắn liền cảm nhận được sức mạnh linh hồn, nói đúng hơn là ý chí của mình, sắp không kiên trì nổi nữa.

Như ở giữa một cơn lốc xoáy, chịu đựng tấn công kinh khủng, áp lực khổng lồ, khiến sợi dây căng chặt trong đầu La Hồng như muốn đứt ra.

Hai lần luân hồi, mở ra hang trời Lương Hoàng, trải qua hai lần quật khối giống như trong sử thi của Nhân tộc.

La Hồng không biết đây là chân thực hay là hư ảo.

Là linh hồn của hắn thực sự xuyên qua dòng sông thời gian, quay về viễn cổ, trải qua hết thảy trong thời kỳ sơ khai của Nhân tộc.

Cũng có thể hết thảy chỉ là một ảo ảnh.

La Hồng không biết, hắn chỉ biết sức mạnh linh hồn của mình tiêu hao cực lớn, nhưng nếu đã lựa chọn ngưng tụ hang trời Tam Hoàng thì hắn không thể rút lui.

Một khi ngưng tụ hang trời Tam Hoàng thì phải ba vị Hoàng cùng hiện, bằng không hang trời sẽ nhanh chóng tan vỡ, như vậy, không chỉ linh hồn của La Hồng sẽ bị chấn thương không thể vãn hồi mà tất cả mọi công sức khổ cực trước đây đều sẽ hóa thành bọt nước.

Đương nhiên La Hồng không muốn như vậy.

Trong lòng hắn có điều bản thân một mực kiên trì.

Hắn cắn răng.

Trong biên ý chí, ẩn Nhân Hoàng đã hiện đầy vết nứt, năng lượng của nó đã bị rút đi rất nhiều.

Nó muốn đi, nhưng lại bị sách da người giữ chặt, hoàn toàn không thể đi.

Năng lượng cuộn cuộn từ trong ắn nhỏ phát ra, rót vào trong thân thể La Hồng.

"Loạt xoạt loạt xoạt..."

Như dòng sông thời gian đang chảy, trong năm tháng, nổi lên một bọt sóng.

Ý chí của La Hồng phập phồng chìm nổi, cảm giác mình lại bắt đầu một lần luân hồi.

Mà lần luân hồi này.

La Hồng vô cùng suy yếu.

Chương 1067: Ngay hôm đó, danh hào của La Hồng, Nông Hoàng!

Lần thứ ba luân hồi, La Hồng đã suy yếu tới cùng cực, cảm giác suy yếu đến từ sinh hồn khiến hắn thấy như mình có thể bỏ mạng bất cứ lúc nào.

Hắn mở mắt ra, nhìn thấy một tia nắng chiếu vào, thông đỏ như lửa.

Hắn nghe thấy tiếng nức nở của Nhân tộc, nghe được tiếng kêu khóc thê lương, nhìn xác chết khắp mặt đất, đều là thi hài Nhân tộc.

Vô số thi thể chồng chất, hư thối, tanh tưởi, xếp chồng thành núi.

Dường như cái chết đã trở thành dòng chảy chính trong kiếp này.

Chính trong hoàn cảnh như vậy, La Hồng bắt đầu lớn lên.

So với hai lần luân hồi trước, lần luân hồi thứ ba khiến La Hồng cảm giác được sức mạnh yếu ớt.

Đời này, Tân Hỏa Nhân tộc chưa tắt, vẫn thiêu đốt như trước, Nhân tộc cũng đã bước lên con đường tu hành, nguyên khí dồi dào, cho ra đời rất nhiều tu sĩ cường đại chống lại sự xâm lấn của ác thú.

Nhân tộc đã trở nên mạnh mẽ, nhưng cái chết chưa bao giờ suy giảm.

Ngay cả tu sĩ có thể hấp thu thiên địa nguyên khí, vẫn không thể thoát khỏi cái chết.

Đời này, vô số tai ương lan tràn, bệnh tật như bám vào xương cốt, như sương mù bao phủ mặt đất, bao trùm cả Nhân tộc.

Ngay cả tu sĩ Nhân tộc cường sáng cũng sẽ bị bệnh tật ăn mòn, dần dần trở nên suy yếu, cuối cùng bỏ mạng, thành một đồng xương khô tanh tưởi.

Trong thời đại này, Nhân vật vẫn chật vật khát cầu sự sống.

Bọn họ chiến thắng ác thú kinh khủng, cũng phá vỡ bóng tối vô tận, thế nhưng, lại phải đối mặt với bệnh tật và tai ương đào không ra nhìn không thấy sờ không được.

Thậm chí một vài ác thú còn sử dụng thủ đoạn ác độc cùng cực, như phun độc vật, làm mưa độc, gây ô nhiễm nguồn nước sạch sẽ thiết yếu của Nhân tộc.

Nhân tộc không thể chống đỡ, sau khi trúng độc, ngay cả Nhân tộc lấy nguyên khí tu hành cũng chỉ có thể ngồi yên chờ chết.

La Hồng lớn lên trong hoàn cảnh ác liệt này.

Nhưng hắn không thay đổi được gì, hắn yếu ớt nhiều bệnh, thậm chí ngay cả tu hành nguyên khí cũng vô cùng chậm chạp.

Hắn chỉ là một kẻ nhỏ bé trong Nhân tộc, địa vị cũng không cao, bởi vì từ sau khi phương pháp rửa nguyên khí được tạo ra, chỉ có tu sĩ tu luyện nguyên khí mới có thể khiến Nhân tộc chú ý.

Thực lực càng mạnh thì địa vị trong Nhân tộc càng cao.

Thế nhưng, giống như hai lần luân hồi trước, hắn tự biết suy ngẫm.

Sự hắc ám mà bây giờ Nhân tộc đang đối mặt còn tồi tệ hơn hai lần trước.

Ác thú trở nên giao hoạt, Nhân tộc cũng cần phải thay đổi.

Rất nhanh, La Hồng nghiên cứu ra cách tu hành có hiệu quả tẩy rửa, thông qua cách tu hành này, tu sĩ Nhân tộc bị trúng độc có thể tẩy sạch độc tố trong thân thể, nếu may mắn có thể nhặt về một cái mạng.

Gia tăng xác suất sống sót cho Nhân tộc.

Cách tu hành này của La Hồng được truyền bá rộng rãi, Nhân tộc bắt đầu coi trọng hắn, hắn cũng bắt đầu trở thành một nhân vật đức cao vọng trọng.

Tuy tu vi của hắn không cao, nhưng hắn là người có trí tuệ nhất.

La Hồng suy ngẫm, nhìn hoa tươi cỏ dại khắp núi, bắt đầu suy ngẫm...

Dưới sự hộ vệ của tu sĩ Nhân tộc, hắn thăm dò từng ngọn núi cổ xưa.

Tay cầm gậy cổ, không sợ hoàn cảnh ác liệt, đi qua núi rừng, ngắt lấy thảo dược, nuốt vào bụng.

Hắn không biết thảo dược nào có thể cứu người, không biết thảo dược nào là kịch độc.

Hắn lấy thân thử thuốc.

Phương pháp gội rửa nguyên khí cũng được La Hồng đẩy lên tới mức cực hạn, nhiều lần hắn suýt nữa trúng độc bỏ mình, may có phương pháp cơ rửa nguyên khí, nhặt về một cái mạng.

Hắn ghi lại dược hiệu, đặc tính, tác dụng giải độc của mỗi một loại thảo dược.

La Hồng mang thảo dược về Nhân tộc, mở ra một cánh cửa thế giới mới cho Nhân tộc, như thể trong sương mù vô tận, lấy cỏ làm kiếm, chém ra một đường sáng!

Độc tố của ác thú bắt đầu mất đi hiệu lực, rất nhiều độc tố đều bị thảo dược khắc chế.

Nguồn nước bị ô nhiễm, La Hồng dạy mọi người đun sôi mới uống, lại bổ sung thảo dược.

Thậm chí, một vài bệnh tật đều có thể chữa trị bằng thảo dược.

La Hồng lần nữa mở ra ánh sáng vạn tượng cho Nhân tộc.

Hắn đi qua trăm sông nghìn núi, xông pha rừng sâu núi thẳm, quanh co mấy vòng sinh tử, dẫn đường trong đêm tối.

Thậm chí còn phát minh ra thuật luyện đan, luyện chế thảo dược thành đan dược, càng tiện mang theo.

Thế nhưng, thảo dược quá quý giá, rất nhiều thảo dược đối diện với độc tố cũng chẳng làm được gì.

Ác thú quá狡 hoạt, dùng đủ các loại độc tố kỳ quái hiếm có, không ngừng bức ép không gian sinh tồn của Nhân tộc, khiến Nhân tộc chết thảm, trở thành đồ ăn của bọn chúng.

La Hồng cảm thấy không thể cứ như vậy mãi được, dù có thảo dược thì có thể thế nào?

Cho nên, La Hồng tìm tới các Nhân tộc khác, truyền lại hình vẽ trăm loại thảo dược và phương thuốc dân gian.

Còn hắn thì đứng lên, đối mặt với từng con ác thú mang theo chất động, cười khẽ một cái, nguyên khí vận chuyển.

Một cơn mưa nguyên khí trút xuống, như cọ rửa nhân gian.

La Hồng nuốt từng cây lại từng cây thảo dược.

Năng lượng trong thân thể lập tức tăng vọt, thân thể của hắn bắt đầu trở nên trong suốt, lục phủ ngũ tạng đều có thể thấy được rõ ràng.

Trong nụ cười nhạt, hắn và trời đất hòa làm một thể, hòa tan vào cơn mưa nguyên khí tràn ngập thiên địa.

Lấy nơi La Hồng từng ngồi làm trung tâm, từng vòng từng vòng, trên mặt đất mọc lên từng bụi thảo dược, bách thảo chập chờn.

Thân hóa bách thảo, mạnh đến ánh sáng cho nhân gian.

Độc tố của ác thú trở nên vô dụng, bởi có thể tìm được ách đối phó trong mảnh đất đây cỏ này.

Mặc kệ là độc tố nào, đều có thể tìm được thuốc giải.

Đây là La Hồng dành cả tinh hoa một đời để phụng hiến, là hi vọng của hắn về sự kéo dài của Nhân tộc.

Ngày hôm đó, Nhân tộc đại bi.

Ngày hôm đó, danh hào của La Hồng, Nông Hoàng!

Chương 1068: Sao lại ngưng tụ hang trời Tam Hoàng?

Khí cơ trên người La Hồng đột nhiên lắng xuống.

Toàn bộ cung Nhân Hoàng như chìm vào tĩnh lặng, lần thứ ba luân hồi này như đã tiêu hết toàn bộ ý niệm tinh thần và sức mạnh linh hồn của La Hồng.

Trong biển ý chí, gió yên biển lặng, không một gợn sóng.

Trong cung Nhân Hoàng, La Hồng ngồi xếp bằng, tóc bạc rũ xuống, áo trắng phiêu phiêu cũng bất động, hắn giống như một cái xác khô, chỉ ngồi như vậy, không chút động tĩnh.

Trong biển ý chí của La Hồng.

Ấn nhỏ bay ra, lung lay loạn choạng, như một kẻ uống say, lại giống một người bị móc rỗng.

Trên ấn nhỏ hiện đầy vết rạn, dày đặc chẳng chịt, nhìn mà hoảng hốt.

Ấn nhỏ trôi ra ngoài, treo trên đỉnh đầu La Hồng, đột nhiên, ùng một tiếng, nổ tan tành.

Sau đó có năng lượng nồng nặc từ trong ấn nhỏ lan tràn ra, bao phủ quanh thân La Hồng, khiến linh hồn trầm lặng của La Hồng như bị thức tỉnh từng chút từng chút một.

"Âm Trong cung Nhân Hoàng, năng lượng bỗng chốc trào lên.

Sau lưng La Hồng, đại đạo dài vạn dặm, rộng vạn dặm, giống như không phải một con đường đại đạo mà là một vùng trời riêng vậy.

Ồ trên đó có hang trời hình tròn đang lơ lửng, sau hang trời có ánh sáng minh minh càn quét khắp chốn.

Nền tảng hang trời Thánh Tà và hang trời Lưỡng Hoàng.

Trong hang trời Lưỡng Hoàng lại có một bức tranh sử thi bắt đầu mở ra.

Đó là bức tranh của Nông Hoàng, sau khi bức họa thành hình, như có một khúc hát buồn hào hùng bi tráng đang vang vọng.

Khí tức trên người La Hồng bắt đầu sôi trào, đại đạo của hắn trở nên vô cùng vững vàng.

La Hồng mở mắt ra, hắn vốn chỉ tới cấp bậc Lục Địa Tiên bát cảnh đã bước thẳng lên thập cảnh, hôm nay, hang trời còn đang mơ hồ thành hình, có cơ sở để bước vào Tôn cảnh!

Quan trọng nhất là, La Hồng ngưng tụ ra hai hang trời một Là hang trời Thánh Tà, một Là hang trời Tam Hoàng.

Mượn năng lượng trong ấn Nhân Hoàng ngưng tụ ra hang trời Tam Hoàng.

Mà hang trời Tam Hoàng vừa xuất thế, ánh sáng rực rỡ lập tức khiến cả cung Nhân Hoàng đều được chiếu sáng.

La Hồng dần dần tỉnh lại.

Hắn ngồi xếp bằng trong cung Nhân Hoàng, khí tức đạt tới cực hạn, Thập cảnh, công thêm hai hang trời...

La Hồng cảm thấy mình đã có chiến lược Tôn cảnh.

Trong cung Nhân Hoàng.

Bóng lưng Nhân Hoàng vẫn tồn tại như trước, ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn, như có một đôi mắt vượt qua dòng chảy không gian thời gian nhìn chăm chăm vào hắn, trong ánh mắt có vài phần vui mừng.

"Hậu bối, chúc mừng ngươi chiếm được truyền thừa Nhân Hoàng"

"Thực ra truyền thừa Nhân Hoàng không chỉ là cung Nhân Hoàng mà còn là một loại ý chí"

"Ấn Nhân Hoàng đưa ngươi trở về viễn cổ, đưa ngươi đi cảm nhận cảnh tượng Nhân tộc quật khởi, đây thực ra là sự kéo dài và tương truyền của Tân Hỏa Nhân tộc và ý chí, đây mới là thứ quan trọng thực sự trong truyền thừa Nhân Hoàng"

Nhân Hoàng nói.

Đương nhiên, có lẽ ông cũng không biết, ấn nhỏ đưa La Hồng quay về viễn cổ không chỉ một lần, mà là ba lần trong một thời gian ngắn.

Ấn nhỏ hoàn toàn bị móc rỗng, vỡ thành mảnh nhỏ.

Nhưng ít nhất truyền thừa Nhân Hoàng vẫn được truyền lại hoàn chỉnh.

Thứ được lưu giữ trong cung Nhân Hoàng chẳng qua chỉ là một luồng ý chí Nhân Hoàng để lại từ năm tháng xa xưa.

La Hồng đứng lên, sức mạnh dòng sông thời gian bắt đầu rút đi, bóng lưng Nhân Hoàng bắt đầu tiêu tan.

Tiếng cười nhè nhè, vang lên trong hình bóng đang dần biến mất của Nhân Hoàng.

"Nguyện Nhân đạo hưng thịnh, Nhân tộc vĩnh tồn!"

La Hồng đứng thẳng, áo trắng tóc bạc, có gió thổi tới, khẽ lay động.

La Hồng cảm nhận được đại đạo đã mở rộng tới mức tận cùng cùng với khí tức mệnh môn vô tận, sắc mặt phúc tạp.

Hang trời Tam Hoàng...

Phản kháng, sáng tạo, dâng hiến... Ba loại ý chí, khiến linh hồn và ý chí của La Hồng kiên cố tới mức không gì phá nổi.

Tu vi cũng đạt tới Thập cảnh.

Lần này, có thể nói là La Hồng thu hoạch lớn.

Thế nhưng...

La Hồng vô cớ buồn bực.

Ta mẹ nó làm cái gì rồi?

Hắn là đại ác nhân được công nhận chính thức... Sao lại ngưng tụ hang trời Tam Hoàng?

Tam Hoàng thịnh thế, lãnh đại Nhân tộc đi lên từ dưới đáy, việc này... thật sự quá chính nghĩa.

Ngưng tụ hang trời này... Hoàn toàn không hợp với hắn!

Lắc đầu, không kịp sậu não.

Hôm nay tu vi La Hồng đã đạt tới một bình cảnh, ở trạng thái cực hạn của Bán Tôn.

Tuy hang trời Tam Hoàng đã viên mãn, nhưng muốn thực sự bước vào Tôn cảnh, trừ phi hang trời Thánh Tà của hắn cũng viên mãn.

Như vậy khiến La Hồng có chút tiếc nuối.

Hắn có chút hoảng hốt, không biết qua bao nhiêu năm tháng, mặc dù hắn vẫn sẽ để ý tới sách da người, để ý tới thân phận đại ác nhân, thế nhưng, trên thực tế, La Hồng đã trở nên chín chắn hơn rất nhiều.

Như Nhân Hoàng đã nói, nếu đã ngưng tụ hang trời Tam Hoàng thì phải gánh được trách nhiệm cần phải gánh vác.

La Hồng từ từ thở ra một hơi.

Truyền thừa Nhân Hoàng lần này khiến La Hồng trải qua một lần lột xác.

Trước đây bởi vì thăng cấp quá nhanh, thực lực của La Hồng có chút không thực tế.

Thế nhưng, hôm nay, thử thách của ấn nhỏ đã giúp linh hồn và ý chí tinh thần của La Hồng trở nên vô cùng mạnh, mà trong vô số năm tháng, nghiên cứu về lục đạo cũng khiến nền tảng của hắn trở nên vô cùng vững chắc!

Tuy hiện La Hồng đã là Bán Tôn, thế nhưng, hắn tin rằng dựa vào thực lực của bản thân, vượt cấp chiến Thiên Tôn cũng không thành vấn đề!

Đại đạo rộng vạn dặm, dài vạn dặm.

Cường độ năng lượng của La Hồng cũng không thua kém cường giả Tôn cảnh là bao.

Mặc kệ quá trình như thế nào, thu hoạch luôn khiến người ta mừng rỡ.

Khỏe miệng La Hồng nở nụ cười, áo trắng tung bay, xoay người đi ra khỏi cung điện.

Đã lấy được truyền thừa Nhân Hoàng, đến lúc đi rồi.

Ngoài cung Nhân Hoàng.

Toàn thân phu tử đời đầu đang run rẩy vì kích động, ông cảm nhận được một sự uy nghiêm hào hùng!

Đôi mắt đục ngầu của ông sâu thăm thẳm, như có một dòng chảy không bao giờ dứt đoạn.

Ông ngẩng đầu, nhìn về phía cung Nhân Hoàng.

Giờ khắc này, không chỉ có phu tử đời đầu.

Nhóm Nữ Đế, Ngô Thanh Hoạ, Thiên Tử Đại Châu vừa đột phá thành công đang củng cố tu vi, cũng đều mở mắt ra, nhìn về phía cung Nhân Hoàng.

Chương 1069: "Công tử quả thật quá chính nghĩa rồi."

Trong cung Nhân Hoàng có động tĩnh khác lạ rồi, bọn họ có thể cảm nhận được một cách rõ ràng.

Có tiếng bước chân vang vọng.

Một bóng người đi ra từ chỗ sâu trong cung điện.

Đám yêu nghiệt Già Lâu, Long Quảng bị bìa đá áp chế, con người chột co chặt lại.

Tâm trạng bọn họ lạnh mất nửa đoạn.

Trong cung Nhân Hoàng có người đi ra, tình hình này, xem ra...

La Hồng đã thành công thừa kế truyền thừa Nhân Hoàng.

Chết tiệt!

"La Hồng... Đê tiện!"

"Nếu không phải tên này ăn cắp cảm ngộ đại đạo của chúng ta, hấn lấy cái gì để thừa kế truyền thừa Nhân Hoàng! Ta không cam tâm!"

Giờ khắc này, bọn họ đều không phục.

Đám yêu nghiệt Long Quảng, Phạm Hỏa, Đế Thích Nhất đều không cam lòng tốt độ.

Bỗng nhiên.

Bọn họ sững sờ, tiếng gào thét chột ngừng lại.

Bởi vì, trong cung Nhân Hoàng.

Một bóng người áo trắng tóc bạc từ từ đi ra.

Vẫn là La Hồng, La Hồng không hề thay đổi, chỉ có điều, La Hồng hôm nay, dường như mang theo khí chất không tầm thường.

So với trước kia... Chính khí lấn liệt hơn, khiến người ta sinh lòng yêu mến hơn.

Mà đằng sau La Hồng như có một bước họa cuộn tròn đang dần dần mở ra.

Bọn họ thấy được hình ảnh Nhân tộc quật khởi, gian nan cầu sinh trong hoàn cảnh khắc nghiệt.

Thấy được Tân Hỏa truyền đời, thấy được Hắc Kim Đồ, thấy được phong thái tuyệt thế vô song khi hóa thân bách thảo cứu vớt Nhân tộc...

Trùng trùng điệp điệp, uy lực vô biên!

Đây là... La Hồng?

Nữ Đế, Thiên Tử Đại Chu, Ngô Thanh Hoa nhìn phát ngốc, những người khác cũng giật mình tỉnh giấc từ trong tu hành.

Ngay cả Lý Tu Viễn cũng mở mắt ra, nhìn chăm chăm La Hồng, không thể tin nổi.

La Hồng chấp tay sau lưng, trong ánh mắt có phần tang thương, những trải nghiệm lần này đã khiến hắn trưởng thành hơn rất nhiều.

Bỗng nhiên.

La Hồng đi ra khỏi cung Nhân Hoàng, cung Nhân Hoàng đồ sộ nguy nga bắt đầu run rẩy, cung điện khổng lồ bắt đầu liên tục thu nhỏ lại, thu nhỏ lại...

Cuối cùng, hóa thành một bàn tay, chui vào trong hang trời Tam Hoàng khí thế hùng dũng.

La Hồng dừng bước, hờ hững nhìn qua.

"Âm!"

Như có uy áp cuốn tới.

Ủy nghiêm vô song.

Nữ Đế, Thiên Tử Đại Chu, Ngô Thanh Hoa hoảng sợ phát hiện ra, mình đã là tồn tại Tôn cảnh nhưng lại vô thức quỵ rạp xuống!

Lý Tu Viễn cũng cảm thấy mình quỵ rạp trên mặt đất, trong lòng hoảng sợ vạn phần, ta quỵ tiểu sư đệ, nhất thời, hoa đào trong tay cũng không thơm nữa.

Ngay cả đám yêu nghiệt Thiên Giới bị áp chế cũng cảm nhận được một trận uy áp kéo tới.

Khiến bọn họ không tự chủ cúi thấp đầu xuống, trong lòng có chút sợ hãi, giống như cúi đầu xưng thần.

Đột nhiên, khí tức kinh khủng trên người bọn họ khuếch tán ra, trên người bọn họ đều có hư ảnh cổ xưa nổi lên, đánh tan uy áp mà La Hồng mang tới, bọn họ ngẩng đầu, nhìn chăm chăm La Hồng bằng ánh mắt phức tạp.

"Nhân tộc... có Nhân Hoàng mới rồi."

Đôi mắt đục ngầu của phụ tử đời đầu tràn đầy kích động, ông không thềm đề ý tới những hư ảnh cổ xưa nổi lên trên đám yêu nghiệt Thiên giới.

Ông nhìn chăm chăm La Hồng.

Toàn thân run rẩy, khuôn mặt già nua tràn đầy vui mừng.

Thân thể khô héo lom khom của ông chợt thẳng tắp.

Phát tay áo một cái.

Sau đó từ từ khom người.

"Mười vạn năm rồi..."

"Lão thần, cung nghênh Nhân Hoàng"

"Công tử quả thật quá chính nghĩa rồi:"

Nghênh Nhân Hoàng!

Ba từ này tuy đơn giản nhưng lại rất có sức nặng.

Tên của vị Nhân hoàng này nặng nề, uy nghiêm như thần linh, nghênh Nhân hoàng thể hiện sự công nhận của các Phu Tử đời đầu đối với La Hồng và đối với ngôi vị Nhân Hoàng của La Hồng.

Mặc dù Phu Tử đời đầu là thần, nhưng không ai có thể đoán được chính xác một tồn tại khủng bố, sống tới một trăm ngàn năm rồi cuộc mạnh tới đâu.

Vì vậy, việc được Phu Tử đời đầu công nhận cũng là một loại vinh dự tối cao.

La Hồng nghe thấy lời nói của vị Phu Tử đời đầu, biểu cảm trên mặt vẫn im lìm như giếng cạn.

Vui mừng?

Không hẳn, đối với La Hồng mà nói, hẳn cũng không quá vui vẻ.

Dẫu sao, chuyện chính nghĩa như trở thành Nhân hoàng cũng càng ngày càng cách xa dự tính ban đầu của hắn.

Tuy nhiên, La Hồng vẫn mỉm cười trước sự nhiệt tình và chân thành trong ánh mắt đục ngầu của Phu Tử đời đầu.

"Tiền bối không cần khách sáo."

La Hồng chỉ có thể nói như vậy.

Vị Phu Tử đời đầu tuy có gầy gò, nhăn nhoe nhưng đôi mắt lại lấp lánh có thần, hoàn toàn không giống một ông lão đã sống trăm ngàn năm và sắp gần đất xa trời.

"Chúc mừng Tân đế đã nhận được truyền thừa của Nhân hoàng, kéo dài hy vọng cho tộc ta."

Phu Tử đời đầu cười đứng lên.

Ông đập nát quan tài của bản thân để đổi lấy một vị Tân đế thì có gì thua thiệt đâu chứ?

Phu Tử đời đầu rất hài lòng với tâm tính, thiên phú của La Hồng, cho nên... đối với La Hồng - người thừa kế ngai vị, sâu trong thâm tâm, ông cũng rất hài lòng.

Hơn nữa, ông thấy trên người của La Hồng có một hơi thở khác thường.

Đôi mắt đục ngầu của ông có thể nhìn thấu rất nhiều thứ, ông nhìn thấy đại lộ chấn động lòng người của La Hồng, ông cũng nhìn thấy hai cái hang

động trên đại lộ.

Cái phía trước là Thánh Tà Động Thiên, còn có một cái... Chính là hang động có ánh sáng rực rỡ, chói lọi muôn trượng, nhức mắt vô cùng.

Hang động này tràn ngập hơi thở của Nhân hoàng, cũng là tồn tại khiến ông phải rơi lệ trước đó.

"Vô Thượng Động Thiên..."

Phu Tử đời đầu nỉ non một lúc, ánh mắt nổi lên sóng gió.

Ngay cả Nhân hoàng ở thời thượng cổ cũng rất ít khi xuất hiện Vô Thượng Động Thiên, bởi vì thật sự quá khó xuất hiện.

Nhưng mà, hôm nay, sau khi La Hồng nhận truyền thừa từ Nhân hoàng, hẳn lại ngộ ra được Vô Thượng Động Thiên...

Trên thực tế, Phu Tử đời đầu cũng đoán được, truyền thừa của Nhân hoàng không thể nào khiến La Hồng hiểu ra và ngưng tụ ra Vô Thượng Động Thiên, nhưng mà sau khi Nhân Hoàng Cung nhận chủ, La Hồng không ngừng lĩnh hội, khi đó, có lẽ mới là lúc Vô Thượng Động Thiên bắt đầu ngưng tụ.

Vị Phu Tử đời đầu cảm nhận được bầu không khí huy hoàng, to lớn trong hang động.

Ngoài ra, các dạng ý chí và tinh thần khác nhau của nhân tộc đời trước, đối chọi, sáng tạo và còn có dằng hiến...

Ba loại cảm xúc này đã khắc sâu vào giác quan của vị Phu Tử đời đầu.

Chương 1070: Hoàng Binh hồi phục, thề giết Tân đế

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến vị Phu Tử đời đầu thừa nhận La Hồng là Nhân hoàng.

La Hồng đổ Phu Tử đời đầu lên, ánh mắt quét qua, ở phía xa, sắc mặt của Nữ đế, Ngô Thanh Hoa và Hoàng đế nước Đại Chu cũng lộ ra vẻ kích động.

"La công tử... thành công rồi?"

"Truyền thừa của Nhân hoàng... nhận được rồi?"

Tất cả họ đều hưng phấn, không ngừng mở miệng nói, tò mò và mong đợi.

La Hồng gật đầu.

Truyền thừa của Nhân hoàng?

Hình như khi hoàng cung nhận chủ, hắn đã được kế thừa, hắn dùng nhiều thời gian như vậy, trên thực tế là để ngưng tụ ra Tam Hoàng Động Thiên.

Dựa vào cảm nhận của La Hồng về sức mạnh của hang động, Tam Hoàng Động Thiên này chắc là Vô Thượng Động Thiên, so với Thánh Tà Động Thiên của hắn mạnh hơn một chút xíu.

Chỉ đáng tiếc là Thánh Tà Động Thiên vẫn chưa đạt tới mức viên mãn, La Hồng hắn vẫn thuộc về nửa tôn cảnh giới như cũ, không có cách nào bước vào Tôn Cảnh.

Lý Tu Viễn cũng bị tầm mắt của La Hồng quét qua, hơi xấu hổ, dù sao y phải quỳ với tiểu sư đệ nha... Tự nhiên có chút xấu hổ và mắc cỡ.

Lý Tu Viễn đứng lên, cúi đầu, cầm trong tay hoa đào, chơi đùa với cánh hoa, nhờ đó giấu đi sự lúng túng.

âm âm!

Một giọng nói nặng nề bỗng vang lên khắp nơi.

Đó là âm thanh của sự trời buộc bị phá vỡ.

Già Lâu, Long Quảng, Đế Thích Nhất, Phạn Hỏa, Bạch Đăng và những yêu quái Thiên giới khác rút rít trốn thoát khỏi phép trời buộc do Phu Tử thi triển.

Bọn họ bay lơ lửng trong không trung, sau lưng cuối cùng cũng hiện ra hư ảnh.

Hư ảnh kia vô cùng cổ xưa, tựa như đã sống qua những năm tháng dài đằng đằng.

Và với sự trợ giúp của những hư ảnh này, hơi thở của Già Lâu, Long Quảng và những người khác trở nên vô cùng mạnh mẽ.

"Nhân hoàng đã biến mất hơn trăm ngàn năm qua, Nhân hoàng không có ở đây, Tam giới luôn ổn định..."

"Tại sao lại có Tân đế mới ra đời?"

"Sự xuất hiện của Nhân hoàng sẽ chỉ khiến Tam giới rơi vào hỗn loạn một lần nữa, duy trì sự bình yên ban đầu, không tốt sao?"

Ông lão già nua lên tiếng, tiếng nói kinh khủng, chấn động khắp nơi.

La Hồng ngẩng đầu lên, hơi nhú mày.

"Chà... đều là mấy lão già cổ hủ thôi, hơn nữa cũng chỉ là một phần ý chí, không nên sợ hãi."

Phu Tử đòi đầu cười nhạt.

Vì đã thừa nhận La Hồng, nên ông sẽ không để cho La Hồng dễ dàng bị tổn hại, đây là trách nhiệm của người tiếp đón như ông.

"Những lão già như các người hiện giờ chỉ có thể làm ra một ít trò mèo như vậy."

"Nhân hoàng cũng biết các người đối với Nhân tộc không có ý tốt, không phải tộc ta, lòng dạ sẽ khác, bởi vậy, trước khi rời đi, ngài cố ý đặt ra một lệnh cấm."

"Thần, tiên, quỷ, phật, rồng... Năm tộc nguy hoàng, nếu các cường giả của năm chủng tộc dám có bất kỳ ý đồ xấu nào nhằm chống lại nhân tộc, những lệnh cấm này sẽ được kích hoạt, giam cầm riêng các người trong trung vực giới, dựa vào thế cục hiện nay của nhân gian, năm tộc các người quả nhiên là không nhịn được, cho nên đều kích hoạt lệnh cấm của Nhân hoàng, bị giam cầm."

Phu Tử đòi đầu nhẹ giọng nói.

Lời nói của ông quanh quẩn trong ngôi mộ cổ, giọng nói khàn khàn nhưng tràn đầy sự phấn khích.

Lông mày của La Hồng cũng hơi nhướng lên.

Trong này còn có những thứ bí mật hơn.

"Tiền bối, tại sao năm đó Nhân hoàng không dẫn theo những cường giả của năm tộc tham gia cuộc chiến và để bọn chúng làm bia đỡ đạn? Trái lại lưu lại hậu hoạn cho nhân tộc?"

La Hồng tò mò hỏi.

Phu Tử đòi đầu nghe xong câu hỏi này, cười khô nói: "Lão phu cũng không hiểu lắm, nhưng nói chung có lẽ là bởi vì quá tự tin đi"

"Đương nhiên, cũng có một phần nguyên do là vì kiêng dè năm tộc, lúc đó thực lực tổng thể của năm tộc không hề yếu, mà trong trận chiến đó, Nhân hoàng rất tự tin, tự tin nhất định có thể chiến thắng, chỉ cần thu được thành quả chiến thắng, tổng thể sức mạnh của nhân tộc ta tất nhiên sẽ tăng vọt."

"Ta cũng không hiểu rõ những bí mật bên trong lắm, nói chung là tình huống năm đó là... Nhân hoàng vì muốn giành lấy nhiều lợi ích cho nhân tộc, không ngờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên mới dẫn tới tình trạng ngày nay."

"Mà sự biến mất của Nhân hoàng và cường giả cấp cao của nhân tộc quá đột ngột, thật là khiến cho người ta không kịp trở tay."

"Điều này đã dẫn đến cục diện hiện giờ của nhân tộc."

Phu Tử đòi đầu nói.

La Hồng hiểu những gì ông nói.

Nhân hoàng lấy một số lượng lớn cường giả nhân tộc đi chinh chiến, bởi vì ông ta nắm chắc mười phần, cho nên mới cảm thấy có thể toàn thắng và có thu hoạch lớn.

Vì vậy, ông ta không dẫn theo bất kỳ cường giả của tộc nào khác.

Nhưng mà, cuối cùng hình như là khinh suất.

Toàn bộ cường giả cấp cao của nhân tộc đã biến mất, nhưng may là còn để lại quy tắc của Nhân hoàng, mới khiến cho nhân tộc may mắn tránh khỏi tình hình khó khăn.

Nhưng mà, mặc dù vào lúc đó đã giải quyết được nguy cơ, nhưng mối nguy này đã kéo dài suốt trăm ngàn năm.

"Không sao, Nhân hoàng không cần lo lắng. Quy tắc do Nhân hoàng đòi trước đặt ra có ý bố trí nhằm vào những món đồ cổ này, cho dù quy tắc ở nhận gian của Nhân hoàng có tan biến, những món đồ cổ này cũng chưa chắc có thể xuất thủ"

Phu Tử đòi đầu mỉm cười.

Xa Xa.

Đằng sau lưng là hư ảnh của rất nhiều các yêu quái trên thiên giới, bọn chúng nhìn chăm chăm vào La Hồng.

"Không Hư..."

"Nhân hoàng đòi trước còn chưa chết, người há có thể lập Tân đế..."

Từng ông lão già cổ lên tiếng.

Phu Tử đời đầu vô cùng già nua, liếc nhìn bọn họ một cái, cười nhạt nói: "Tân đế đã nhận truyền thừa của Nhân hoàng đời trước, tại sao không thể lập Tân đế?"

"Trước khi Nhân hoàng rời đi, ngài để ta lại để tiếp đón người, trăm ngàn năm qua đi, chính là để chờ tới ngày hôm nay, tồn tại vì Tân đế ra đời."

Sau lưng, hư ảnh của đám người Già Lâu, Long Quảng vô cùng lạnh lùng.

"Ta tin tưởng chắc chắn rằng Nhân hoàng bệ hạ sẽ trở về, vì vậy... Tân đế phải chết!"

Tru sát!

Lấy danh nghĩa của Nhân hoàng cũ, tru sát Nhân hoàng mới!

Chương 1071: Thượng cổ Hoàng Binh vô cùng mạnh mẽ!

Từ góc độ của cường giả năm tộc, nhân gian ngày nay không cần Nhân hoàng, Nhân hoàng biến mất hay là đã chết cũng không quan trọng, nhân gian nên duy trì trạng thái hiện tại!

La Hồng không cần thiết tồn tại, Tân đế cũng không cần thiết ra đời!

Năm tộc bọn họ hiện giờ đang thống trị thiên giới, không cần tới một Tân đế tới quơ tay múa chân!

Phu Tử đời đầu nghe tới đây, nhất thời hai mắt tròn tròn, ngập tràn tức giận.

Đôi mắt đục ngầu mở to, như thể hỗn loạn giáng xuống, bao phủ thiên địa.

"Làm càn!"

Phu Tử đời đầu lên tiếng, chấn động mãi không thôi.

Tuy nhiên, hư ảnh Già Lâu và những yêu quái sau lưng vẫn duy trì nụ cười nhạt như cũ.

"Khổng Hư, ngươi không thể thay đổi được gì đâu, cũng không cứu được nhân tộc. Hôm nay nhân tộc đã không còn ưu thế như thời thượng cổ nữa, những cường giả còn sót lại từ đó đến nay chỉ còn mỗi một mình ngươi, ngươi có thể thay đổi điều gì hả?"

Các lão già già nua chậm rãi mở miệng.

"Khi quý tộc ở nhân gian của Nhân hoàng biến mất, những hạn chế mà Nhân hoàng áp đặt cho bọn ta vẫn còn như cũ chứ? Cho dù bọn ta không thể phá vỡ quy tắc, vẫn có cách ảnh hưởng đến Tam giới..."

"Nhân hoàng nhất định phải là nhân tài, bất kể là Nhân hoàng mới hay cũ, nếu không có nhân tộc thì khó mà chống đỡ nổi, cũng không giữ được danh xưng Nhân hoàng!"

Có lão già trực tiếp xé rách mặt, lạnh lùng nói.

"Một trăm ngàn năm qua, Khổng Hư ngươi đã đến cực hạn rồi phải không? Lãng mộ của Nhân hoàng không có suối nguồn sinh mệnh, không thể kéo dài tuổi thọ và sinh cơ cho ngươi, ngươi vốn không ngăn được bọn ta!"

Ông ta dứt lời.

Phu Tử đời đầu không khỏi cười lạnh.

Ong giơ tay lên, ngón tay có khớp xương rõ ràng, giống như năm thanh thần kiếm, chỉ vào hư không: "Các người cứ thử xem."

Vuu vuu vuu† Nữ đế, Hoàng đế nước Đại Chu, Ngô Thanh Hoa sắp bước vào hàng ngũ cường giả Tôn Cảnh rồi rít xông lên, đáp xuống quanh người của La Hồng, tập trung nhìn chăm chăm vào những yêu quái trên thiên giới kia.

"Tân đế ư?"

"Thật nực cười, thật nực cười..."

"Nhân tộc bỏ mình, xuất hiện một Tân đế thì có ích lợi gì?"

Hư ảnh của ông lão cười lạnh.

Vù vù...

Trong thoáng chốc.

Năm hư ảnh ngay lập tức bị tách khỏi cơ thể của năm vị yêu quái trên Thiên giới.

Hóa thành năm đạo ma ảnh trải dài khắp trời đất, cảm giác uy áp cực lớn khiến người ta cảm thấy vô cùng đè nén.

Ngay cả Nữ đế đã bước vào cảnh giới Tôn Cảnh, Ngô Thanh Hoa và những người khác cũng có phần đè nén, có chút không thở nổi.

Cơ thể gầy gò với tám lưng hơi còng của Phu Tử đời đầu dần dần thẳng đứng.

Trong đôi người đục ngầu dần lộ ra một vẻ ngưng trọng.

Những lão già cổ hủ này quả nhiên không chỉ đơn giản là yêu quái tới tranh đoạt truyền thừa của Nhân hoàng, bọn họ có chuẩn bị mà tới.

Nếu có thể đoạt được truyền thừa của Nhân hoàng là tốt nhất, nếu không được, vậy thì... Hủy diệt hẳn!

Một khi Tân đế là nhân tộc, lập tức sẽ bị giết chết!

Vì thế, bọn họ cũng đã chuẩn bị đầy đủ!

Âm!

Có ánh sáng thần thánh vô tận đột nhiên trào dâng, khoảng không bắt đầu vỡ ra từng tấc.

Già Lâu chỉ phát ra một tiếng gầm nhẹ cực kỳ thống khổ.

Một khắc sau, phần lưng của Già Lâu đột nhiên nứt ra, một đồng cánh màu trắng bỗng nhiên mở ra, từ trong máu thịt lan tràn ra.

Những đôi cánh trắng đầy ánh sáng thần thánh, xếp chồng lên nhau.

Sau đó, dưới sự bao phủ của đôi cánh màu trắng, có một thanh kiếm dường như vượt qua cả thời gian và không gian xuất hiện!

Hư không đang sụp đổ, năm tháng tựa như không chịu được nữa, bị chém đôi.

Đó là một thanh kiếm, cực kỳ to lớn, một thanh kiếm với khí thế uy nghiêm!

Hàm chứa cực hạn sắc bén nhất thế gian.

Tròng mắt của Phu Tử đời đầu như đông lại: "Thần tộc... Thẩm Phán Kiếm!"

"Thượng cổ Hoàng Binh!"

Ngay khi lời của Phu Tử đời đầu thốt ra, tất cả mọi người chỉ cảm thấy linh hồn của mình chợt chấn động một phen.

Thượng cổ Hoàng Binh?

Đó là binh khí do Hoàng giả cổ đại sử dụng.

Không phải ngụy hoàng, mà là hoàng giả chân chính của tất cả các chủng tộc!

Nó đã vượt qua Thánh Binh, thậm chí còn vượt qua cả vũ khí mạnh mẽ nhất là Thánh Nhân Binh!

"Bằng vào bước đầu hồi phục Thượng cổ Hoàng Binh, mà đã muốn giết chết Tân đế..... Không khỏi là quá khinh thường người tộc ta, quá khinh thường lão phu rồi đấy chứ?"

Nhưng mà sắc mặt của Phu Tử đời đầu không chút thay đổi, vô cùng điềm đạm, nhẹ giọng nói.

Hư ảnh của năm lão già cùng cười nhạt.

"Không Hư ngươi, Phu Tử đời đầu, ngươi là người có năng lực dưới trướng của Nhân hoàng. Ở thời cổ đại, ngươi cũng là người mạnh nhất, làm sao bọn ta dám khinh thường ngươi được chứ?"

"Tuy nhiên, hiện tại đã trăm ngàn năm trôi qua, ngươi có thể phát huy được bao nhiêu chiến lực đây?"

"Một món Thượng cổ Hoàng Binh là đủ để cản ngươi."

Trong hư không, lão già của Thần tộc nhẹ giọng nói.

Khi những lời này vang lên, năm hư ảnh liên thủ thúc giục, bọn họ không thể dùng cơ thể thật sự ra mặt, thậm chí không có cách nào rời khỏi giới vực cổ giới, bởi vì quy tắc của Nhân hoàng đã hạn chế bọn họ.

Nhưng mà, không có gì đáng ngại, bây giờ quy tắc của Nhân hoàng đã dẫn ra, bọn họ cũng có thể tính toán một ít chuyện.

Bùm!

Kiểm quang vô tận, sáng chói như bạc, từ trên không trung rủ xuống, giống như đại dương mệnh mông dăng trào, làm cho thân xác gần như bị

chia năm xẻ bảy, không chịu nổi.

Ánh kiếm như thác đổ, như phán xét hết thảy tội ác trong thiên địa.

Ánh mắt của Phu Tử đời đầu lạnh như băng, thân thể thẳng tắp, trở tay một cái, một cây bút rơi vào trọng tay, cây bút này đột nhiên bị bắn ra ngoài, hư không bỗng dưng bị chấn vỡ tan tành.

Nó va chạm với ánh sáng chói lọi bị cắt bởi Thẩm Phán Kiếm.

Bùm!

Trời đất rung chuyển, hai người giao thủ, xé nát không gian, giao chiến và va chạm qua dòng sông dài thời gian và không gian.

Thẩm Phán Kiếm bị năm lão già thúc giục, Thượng cổ Hoàng Binh vào thời khắc này bắt đầu khôi phục, uy áp lộ ra dường như muốn phá hủy toàn bộ lăng mộ của hoàng đế.

Phu Tử đời đầu đập lên không trung, bút trong tay không ngừng hướng ra ngoài, như rơi rắc hỗn độn cùng ánh dương sáng chói.

Dưới sự thúc giục của năm vị lão già cổ hủ, Thượng cổ Hoàng Binh vô cùng mạnh mẽ!

Chương 1072: Giết La Hồng.

Phu Tử đòi đầu cũng vẫn rất mạnh mẽ, cuối cùng dưới sức lực của một người, đỡ được một kiếm của Thượng cổ Hoàng Binh đang khôi phục!

Năm vị không khỏi thở dài: "Lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, không hổ là Phu Tử đòi đầu..."

"Nhưng mà người có thể chống đỡ được một món, liệu có đỡ được hai món không?"

Lão già của Thần tộc.

Ông ta vừa dứt lời, từ trên người của Yêu tộc Đế Thích xuất hiện một tia sáng phóng lên bầu trời.

Giữa luồng yêu khí bay ngất trời, một thanh trường kiếm to lớn từ chỗ u minh, xác định vị trí lướt ngang qua, phá vỡ thời gian và không gian mà tới!

Cả người Yêu tộc yêu quái Đế Thích đang không ngừng chảy máu, nhưng ánh mắt lại vô cùng hưng phấn.

"Yêu tộc Thượng cổ Hoàng Binh, Yêu Hoàng Kích!"

Sắc mặt của Phu Tử đòi đầu biến đổi.

Hai món Thượng cổ Hoàng Binh...

Điên rồi! Mấy lão già này điên rồi!

Đúng là trả một cái giá vô cùng đắt mà!

Mặc dù bản thân mấy ông già cổ hủ ấy không cách nào xuất thế, nhưng chỉ cần thúc giục khí tức của một món Thượng cổ Hoàng Binh cũng đủ để hủy thiên diệt địa!

Nên biết là...

Những Thượng cổ Hoàng Binh này cũng không phải là binh khí của ngụy hoàng, mà bản thân binh khí của ngụy hoàng còn chưa đủ để xưng là Hoàng Binh!

Đó là người mạnh nhất trong tất cả các chủng tộc thời cổ đại và là vũ khí chứng minh binh khí của Hoàng đế. Nó là bảo vật trấn tộc của các tộc!

Nó tượng trưng cho vinh quang năm xưa của các tộc thời thượng cổ. Hư ảnh của năm vị lão già cổ xưa kia bắt đầu không ngừng tan rã, muốn kích hoạt Thượng cổ Hoàng Binh của Thần tộc phải chịu sự tiêu hao cực lớn, nhưng vì không muốn xảy ra sơ sót, nên bọn họ mới mang theo hai món Hoàng Binh.

Thần tộc Thẩm Phán Kiếm, Yêu tộc... Yêu Hoàng Kích!

Âm!

Yêu Hoàng Kịch vắt ngang hư không, trong đó ẩn chứa uy áp của Hoàng giả thượng cổ bắt đầu khôi phục!

Áp lực kinh khủng khiến cho các cường giả trong lăng mộ của Nhân hoàng đều biến sắc.

Lý Tu Viễn không tiếp tục chơi đùa với hoa đào nữa, y ngẩng đầu lên, trong mắt hiện lên vẻ kinh hãi!

Nó quan trọng tới vậy sao?

Tiêu sư đệ nhận được truyền thừa của Nhân hoàng hình như là đã chọc vào tổ ong vò vẽ vậy.

Cường giả trên Thiên giới... đều sốt ruột!

Họ đang vội!

Chặn lại!

Lý Tu Viễn bay vút lên trời, Niết Bàn hỏa diễm giống như bay múa trong biển lửa.

Y muốn chống lại uy áp của Yêu Hoàng Kịch, nhưng mà chênh lệch quá lớn.

Nữ đế, Ngô Thanh Hoa, hoàng đế của Đại Chu và những người khác cũng muốn ngăn cản, nhưng chỉ cần một tia uy áp của Thượng cổ Hoàng Binh lộ ra đã suýt chút nữa nghiền nát thân thể của bọn họ!

Âm!

Hào quang của Yêu Hoàng Kịch khôi phục, như thể có một tồn tại hùng mạnh đang nhìn xuống nhân gian.

"Giết Tân đết"

Yêu tộc già nua thâm thúy nói.

Ông ta vừa nói xong.

Yêu Hoàng Kịch ngay lập tức cắt ngang hư không, đè ép lên từng tấc của không gian, dường như khiến dòng sông thời không cũng phải hiện ra.

Sắc mặt của Phu Tử đời đầu thay đổi rõ rệt.

Ông sử dụng mưu kế, liên tục gõ vào mấy cây bút trên tay, mỗi cây bút đều đánh vào trên thân Thảm Phán Kiếm, khiến nó bay ngược lại.

Tuy nhiên, Thảm Phán Kiếm dù sao cũng là Thượng cổ Hoàng Binh, nó chế trụ lại Phu Tử đời đầu và quần lầy ông.

La Hồng đứng nghiêm, cảm giác được trường kiếm dày đặc trên không trung, ngay cả La Hồng cũng cảm thấy hồi hộp, rung động trong lòng.

Thượng cổ Hoàng Binh... Trên thực tế, mỗi một món Hoàng Binh đều đại diện cho thời đại tráng lệ, khoáng đạt của một chủng tộc.

Đôi với Yêu Hoàng Kịch, mặc dù La Hồng có phân kiêng dè nhưng cũng không quá mức khiếp sợ.

La Hồng hiểu rõ chuyện của bản thân, Tam Hoàng Động Thiên của hắn chính là Vô Thượng Động Thiên, cường giả trên Thiên giới lại không phải người ngu, Vô Thượng Động Thiên xuất thế, không ra tay giết hắn lúc này thì còn đợi lúc nào nữa?

Đôi mắt Yêu Hoàng Kịch sắp đánh tới.

La Hồng nheo mắt.

Ý niệm vừa động, hắn đã đè ép cung điện của Nhân hoàng trong Tam Hoàng Động Thiên rồi thúc giục ra ngoài.

Với thực lực của La Hồng hiện tại, hắn vẫn không thể di chuyển cung điện, nhưng chỉ có thể thẳng tay lấy nó để đập!

Hắn lấy ra cung điện của Nhân hoàng, đập thẳng vào Yêu Hoàng Kịch.

Cung điện Nhân hoàng cũng là Thượng cổ Hoàng Binh, hơn nữa còn là Binh khí của Nhân hoàng, Nhân hoàng đã chết hay chưa vẫn không có kết luận, cho nên, uy năng của cung điện khó lường.

Cho dù La Hồng không điều khiển được, uy áp vô cùng bá đạo của Yêu Hoàng Kịch đã sớm kích thích cung điện Nhân Hoàng, khiến nó chủ động thả ra uy áp, chủ động chống địch!

Bùm!

Hai món Thượng cổ Hoàng Binh trực tiếp xé rách không gian, va chạm trên dòng sông dài thời không, uy áp kinh khủng hỗn loạn không ngừng nghỉ, mỗi lần va chạm sẽ khiến cho dòng sông thời không nổi sóng kinh người!

"Nhân Hoàng Cung?!"

Còn mấy lão già của năm tộc thì hơi ngạc nhiên và biến sắc.

Bọn họ không ngờ La Hồng thực sự nắm trong tay binh khí Nhân Hoàng thời thượng cổ, Nhân Hoàng Cung!

Yêu Hoàng Kịch bị Nhân Hoàng Cung chặn lại.

Có vẻ như việc giết La Hồng đã trở nên khó khăn hơn một chút.

Bên trên dòng sông thời không, Phu Tử đòi đầu thở dài một hơi, chặn được là tốt, La Hồng không sao là tốt.

Mà năm lão già cũng đang nhìn chằm chằm.

Nếu không có hai món Thượng cổ Hoàng Binh, kế hoạch của bọn họ coi như vô nghĩa!

Tuy nhiên, họ rất nhanh đã nghĩ ra điều gì đó.

Vù vù...

Ba vị yêu quái Long Quảng, Bạch Đăng và Phạn Hỏa đột nhiên tỉnh lại!
Đôi mắt rất tỉnh táo, run rẩy cảm nhận uy áp của Hoàng Binh.
"Giết!"

"Thừa dịp Tân đế chưa tiến vào Tôn Cảnh, giết!"

Long tộc cổ xưa lạnh lùng quát một tiếng.

Hoàng Binh không cách nào giết La Hồng, vậy thì dùng yêu quái Thiên
giới tới giết.

Tu vì hôm nay của La Hồng vẫn là nửa tôn như cũ, mà ba tên Long
Quảng, Bạch Đăng và Phạn Hỏa đều là yêu quái của các tộc, thực lực
đương nhiên là mạnh mẽ!

Giết La Hồng!

Chương 1073: Thượng Cổ Hoàng Binh!

Ba người Long Quảng, Bạch Đăng và Phạn Hỏa lập tức hiểu ra, ánh mắt ngưng tụ, nhìn về phía La Hồng đang mặc áo trắng.

Ba người họ nhìn nhau, thủ đoạn mượn lực lúc trước của La Hồng vẫn để lại nỗi sợ hãi trong lòng bọn họ.

Họ thực sự có thể giết La Hồng sao?

Nhưng mà ba người bọn họ dù sao cũng là yêu quái, trong lòng bọn họ đã nhanh chóng đưa ra quyết định!

Giết!

La Hồng nhất định phải chết!

Nếu như La Hồng thực sự có lá bài tẩy, còn có thể mượn lực lượng của tồn tại kinh khủng kia, bọn họ cũng không cần chiến đấu, trực tiếp chạy trốn là được.

Nếu không mượn lực, La Hồng chỉ là nửa tồn... Dưới sự liên thủ của ba vị yêu quái, La Hồng cũng không thể tùy tiện giết chết được đâu!

Nhân gian.

Bầu không khí trở nên có chút trầm trọng, trên bầu trời, treo hết Thiên Môn này tới Thiên Môn khác, xuyên qua Thiên Môn tựa như có thể nhìn thấy phía sau là Thiên giới lồng lộng, tráng lệ.

Có một luồng khí tức kinh khủng và đè nén tràn ra, cuộn cuộn giống như mây trôi, sức mạnh của pháp tắc nhân gian tràn ngập bầu trời tựa như tạo thành một ráng mây lóa mắt.

Những dân chúng tầm thường có thể không có cảm giác gì.

Nhưng mà mỗi một tu sĩ ở nhân gian đã tu luyện tới Tam phẩm trở lên, có thể câu thông với uy áp của thiên địa đều có thể cảm nhận được những thay đổi của thiên địa, như thể trên bầu trời có người đang quan sát gắt gao nhân gian vậy!

Vong Xuyên Tự.

Phu tử ngồi ngay ngắn, tay cầm một quyển sách thánh hiền, với một đôi mắt bình thản.

Ông nhìn về phía Học Hải bí cảnh, bí cảnh tồn tại đã lâu, bia đá không chữ của Nhân Hoàng vẫn đứng nghiêm như cũ, có uy áp sáng rực tản ra khắp nơi.

Quy tắc giống như một tấm lưới giăng ra, không ngừng lan ra từ chính bia đá không chữ của Nhân Hoàng.

Tuy nhiên vào lúc này, lưới lớn bắt đầu náo loạn không ngừng.
Ánh mắt của Phu tử ngưng tụ, trong đó hiện lên một tia sáng.
Quy tắc của Nhân Hoàng trở nên hỗn loạn, có nghĩa là trong lăng mộ cổ, truyền thừa của Nhân Hoàng đã đưa ra lựa chọn.

Ai nhận được truyền thừa của Nhân Hoàng đây?
Ngay cả Phu tử cũng không biết chuyện gì đã xảy ra trong lăng mộ của Nhân Hoàng...

Tuy nhiên, ông vẫn có một chút hi vọng, hy vọng La Hồng, Lý Tu Viễn và những người khác có thể có được truyền thừa của Nhân Hoàng, dầu sao thì cũng không thể để lại truyền thừa cho những yêu quái tới từ Thiên giới.

Mặc dù, Phu tử biết rằng La Hồng đã gây ra sóng to gió lớn trong mật địa và giết chết nhiều thiên kiêu của Thiên giới, khiến nhiều tên tuổi trong danh sách thiên kiêu bắt đầu ứa máu, ảm đạm.

Tuy nhiên, Thần tộc Già Lâu, Yêu tộc Đế Thích Nhất, Long tộc Long Quảng và những tên yêu quái khác cũng không biến mất hết, điều đó có nghĩa là những tên yêu quái cấp cao này vẫn còn sống.

Bạn phải biết rằng có thể trở thành yêu quái của các tộc vốn dĩ đã mang trong mình một khí vận to lớn, vậy thì có thể lấy được truyền thừa của Nhân Hoàng!

Cho nên, bất kể thế nào thì Phu tử vẫn có hơi bận tâm và lo lắng.

Hả?

Phu tử bỗng nhiên hơi nhú mảy, bộ râu phiêu đảng trong gió.

Ông đang cầm sách thánh hiền, tà áo tung bay, ngẩng đầu lên, nhìn về phía bầu trời.

Trong lúc mơ hồ.

Phía trên bầu trời nổi lên năm cánh cổng Thiên Môn và ba tầng trời, trong đó bộc phát ra khí tức kinh khủng.

Ngoài trừ Tiên tộc Nam Thiên Vương, những Thiên Vương mạnh nhất trong bốn tộc đều hiện lên, nhìn xuống nhân gian, với uy áp đáng sợ bộc phát ra khỏi cơ thể, như thể họ đang dẫn dắt một cái gì đó.

Trong số đó, cả người Thiên Vương của Thần tộc và Yêu tộc dường như đang muốn bốc cháy, ở trước cửa bên trên trời cao, họ giống như hai quả bom mặt trời chói chang!

Phu tử nheo mắt lại, giơ tay lên, quy tắc của thiên địa giống như nước chảy róc rách, lướt qua đầu ngón tay ông.

Ông lơ mơ cảm nhận được một luồng khí tức vô cùng đáng sợ.

"Thượng Cổ Hoàng Bình..."

Thần tộc và Yêu tộc đã sử dụng Thượng Cổ Hoàng Binh!
Chính giữa ngôi mộ của Nhân Hoàng có thể xảy ra một cuộc đại chiến kinh khủng!

Về mặt của Phu tử hơi đỏ, nhưng sau đó, trong mắt ông lại hiện lên vẻ hung phấn.

Tại sao Yêu tộc và Thần tộc lại thúc giục Thượng Cổ Hoàng Binh?

Quá rõ ràng, chỉ có một cách giải thích thôi đó là Yêu tộc và Thần tộc không lấy được truyền thừa của Nhân Hoàng, cho dù là yêu quái ba tộc Long tộc, Phật tộc, Tiên tộc lấy được cũng không có khả năng xé rách mặt mà vận dụng năng lượng của Thượng Cổ Hoàng Binh.

Lời giải thích duy nhất chính là truyền thừa của Nhân Hoàng đã bị Nhân tộc lấy được.

Mà chỉ có hai người có thể giành được truyền thừa của Nhân Hoàng, một người là La Hồng, người còn lại là Lý Tu Viễn.

Phu tử cầm quyền sách thánh hiền, chạm nhẹ vào không khí trước mặt, vuốt râu một cái.

"Thằng nhóc Tu Viễn này tuy có khí vận không tệ, nhưng đáng tiếc lại thích chơi với hoa đào, đi đường Niết Bàn, sát tâm cũng quá nặng, căn bản không thể kế thừa truyền thừa của Nhân Hoàng. Nói cách khác, người lấy được truyền thừa của Nhân Hoàng là La Hồng"

Nếu là La Hồng, Phu tử trái lại cảm thấy có thể tạm chấp nhận.

"La Hồng..."

Ánh mắt của Phu tử lóe lên.

Một khắc sau, ông giơ tay lên, năm ngón tay hóa thành mảnh kiếm sắc, pháp tắc nhân gian dao động đột ngột rồi vọt lên.

Ông không biết chuyện gì đã xảy ra trong lăng mộ của Nhân Hoàng.

Ông cũng không biết ai là người có được truyền thừa của Nhân Hoàng, nhưng những gì ông có thể làm là ngăn cản sức mạnh của những vị Thiên Vương chí tôn này một lát.

Ông che giấu ảnh hưởng của Thiên Vương chí tôn và Thượng Cổ Hoàng Binh đối với người trong mộ.

Bùm!!!

Bầu trời ở nhân gian bắt đầu thay đổi.

Trong lăng mộ cô của Nhân Hoàng.

Không gian bị xé rách.

Có những sự tồn tại chí cường tranh đoạt lẫn nhau.

Tiên, Yêu, Thân, Phật, Long... Một luồng ý chí hư ảnh của năm đại tộc cổ xưa trên Thiên giới giáng xuống, hơn nữa, còn thúc giục Thượng Cổ Hoàng Binh là Thâm Phán Kiếm ra, khiến cho Hoàng Binh hồi phục, uy áp cuộn cuộn.

Dòng sông Thời Không cũng bị đánh tan không dứt.

Phu tử đời đầu không chút sợ hãi, vung tay lên, bút rơi không dấu vết, ngòi bút như kiếm, hư không vỡ tan, trấn áp uy lực của Thượng Cổ Hoàng Binh!

Chương 1074: Lửa của Phạn Hỏa

Những hư ảnh của năm đại gia tộc cổ xưa đều vô cùng ngưng trọng, thực lực của Phu tử đời đầu khiến bọn họ hoảng sợ.

Phải biết rằng đây là Thượng Cổ Hoàng Binh!

Nó là một vũ khí được sử dụng bởi Hoàng giả chân chính, ẩn chứa uy lực của Hoàng Đạo và đều gây ra lực áp chế cực lớn cho bất kỳ người tu hành nào.

Nhưng mà vị Phu tử đời đầu không hề sợ hãi, lấy thân thể yếu ớt chặn đứng uy áp của Hoàng giả!

Uy áp của Hoàng giả không chút nào ảnh hưởng tới vị Phu tử đời đầu.

Một tay của Phu tử đời đầu cầm bút, trên lưng gánh trách nhiệm đi trong Dòng sông Thời Không như một bậc thánh nhân.

"Lão phu làm người ngay thẳng, đi xuyên không gian thời gian, khinh trời, khinh đất, chỉ coi trọng Nhân tộc..."

"Hoàng đế của Thần tộc nguoi, không phải hoàng đế của Nhân tộc ta, lão phu bất kính không sợ!"

Phu tử đời đầu nhẹ giọng nói.

Cây bút trong tay ông lại chĩa ra, Dòng sông Thời Không giống như hóa thành bát mực, bay ra hắt vào trên Thảm Phán Kiếm.

Áp chế Thượng Cổ Thần Binh mới khôi phục.

Hư ảnh của năm ông lão như đông cứng lại.

Phu tử đời đầu không hổ là hộ vệ mà Nhân Hoàng để lại nhằm bảo vệ cho Nhân tộc.

Mặc dù Nhân Hoàng tự tin nhưng không hề tự phụ, vẫn để lại cho đời sau một Phu tử đời đầu Không Hư từ thời thượng cổ cũng đã rất mạnh!

Hôm nay, mặc dù một trăm ngàn năm đã trôi qua, năm tháng đã ăn mòn thân xác của Không Hư và tiêu hao ý chí của ông ta, nhưng khi ra tay, Không Hư vẫn cực kỳ mạnh mẽ như xưa!

Tuy nhiên, mấy lão già của năm tộc lại cười nhạo, muốn dùng lời nói để ảnh hưởng đến Phu tử đời đầu.

"Nguoi từ bỏ đi, Tân Đế nhất định phải chết, hấn quá yếu, còn chưa tới Tôn Cảnh, yêu quái của tộc ta đã đủ giết hấn rồi!"

"Nguoi có thể chặn Thảm Phán Kiếm, Nhân Hoàng Cung có thể chặn được Yêu Hoàng Kích, nhưng mà... Ai có thể chặn hết yêu quái của năm tộc ta thay Tân Đế đây!"

"Một trăm ngàn năm đã qua, quy tắc của Nhân Hoàng cũng đã suy yếu đến cực điểm, bọn ta vốn dĩ muốn chờ xem rốt cuộc truyền thừa của Nhân Hoàng cuối cùng rơi vào nhà nào. Ngày hôm nay, nếu truyền thừa của Nhân Hoàng lại quay về với Nhân tộc, để ngăn chặn Nhân tộc trỗi dậy trở lại, bọn ta sẽ niêm phong Hoàng mộ, lấy Thượng Cổ Hoàng Binh tới làm tan biến quy tắc của nhân gian! Nhân gian sẽ nghênh đón đòn tiên đánh đồng loạt của bọn ta!"

"Nhân tộc nên bị tiêu diệt!"

Phu tử đời đầu chăm chú nhìn, râu ria xồm xoàm, sắc mặt lạnh lùng. Không nói một lời và giữ cho tâm trí không bị dao động. Cây bút trong tay ông đột nhiên hướng ra ngoài, trấn áp kiếm quang vô tận của Thẩm Phán Kiếm.

Cục diện lâm vào thế giằng co.

Tuy vậy vị Phu tử đời đầu cũng biết rằng nơi này không phải là trận chiến quyết định thắng bại của cuộc tranh giành, trận chiến trấn áp giữa Yêu Hoàng Kích và Nhân Hoàng Cung cũng không phải.

Trận chiến giữa La Hồng và rất nhiều yêu quái đánh nhau mới đúng. Bùm!

Trong lăng mộ của Nhân Hoàng, vùng đất rộng lớn đang rung chuyển. Bởi vì Thân tộc Già Lâu và Yêu tộc Đế Thích Nhất đã trở thành vật dẫn cho Thượng Cổ Hoàng Binh tái thế nên không cách nào xuất thủ.

Tuy nhiên, ba người Long tộc Long Quảng, Phật tộc Phạm Hỏa và Tiên tộc Bạch Thiên Đẳng đều có thể xuất thủ mà không chút kiêng dè.

Họ đều là những tên yêu quái cấp cao đã ngưng tụ một động thiên lớn, mạnh nhất trong cảnh giới về động thiên! Thực lực vô cùng mạnh mẽ!

Mục tiêu của họ là giết La Hồng!

Ở trên mặt đất, ba người hóa thành những luồng ánh sáng, vén lên cát bụi cuộn cuộn, đánh cho lăng mộ cổ xưa trong hư vô và đất đai mệnh mông xung quanh chấn động không ngừng nghỉ!

Long Quảng biến thành một con rồng, một con rồng không lồ, dài đến ngàn dặm, một cái đầu rồng vĩ đại giống như một ngọn núi với cái miệng to như chậu máu.

Bên phía Nhân tộc.

Đám người Nữ Đế, Ngô Thanh Hoa, Hoàng đế nước Đại Chu, Tiêu Ngũ đều rời rít lao tới.

Tất cả đều đã bước chân vào Tôn Cảnh, ngưng tụ động thiên của chính mình!

Khi họ cảm thấy ba tên yêu quái của Thiên giới sắp giết La Hồng, họ không chút do dự đứng dậy!

"Chiến!"

Nữ Đế nhất thời cao hứng, huýt sáo một tiếng, Long Tước Kiếm xoay quanh động thiên, phát ra ánh sáng kỳ dị chói mắt, Long Tước Kiếm từ trên bầu trời động thiên bắn ra, uy lực tăng mạnh!

Một kiếm bổ về phía Phật tộc Phạn Hỏa.

"A di đà phật"

Phạn Hỏa liếc mắt nhìn, áo cà sa tung bay, một chương hoành không bị đẩy ra, trên bầu trời của đỉnh động thiên, dường như có hàng ngàn vị Phật đang hành hương!

Một con Phật Chương lộ ra khỏi bầu trời động thiên và va chạm với Long Tước Kiếm của Nữ Đế!

Cả người của Nữ Đế run lên, bỗng chốc ho ra máu, lặng lẽ rút lui trên vùng đất vắng lặng!

Mỗi bước chân giẫm lên nền đất đều để lại những vũng máu trên mặt đất.

"Cùng nhau!"

Nữ Đế lau vết máu trên khóe miệng, trong con mắt tràn đầy sự hung ác! Chiến đấu, Nữ Đế nài sợ ai chứ?!

Ngô Thanh Hoa khẽ quát một tiếng, hai tay cầm kiếm, chọt trong động thiên, trong phút chốc, vô số kiếm khí bay ra từ trên bầu trời động thiên.

Vạn Kiếm Động Thiên... Cũng là Tiểu động thiên!

Nhưng mà Phu tử đòi đầu đánh giá rằng khoảng cách với Đại động thiên không chênh lệch bao nhiêu!

Đám người Ngô Thanh Hoa, Nữ Đế, Hoàng đế của Đại Chu đều có thiên phú rất mạnh, có thể bị pháp tắc của Nhân tộc áp chế, không thể phá nổi mười cảnh giới, đã tu hành đến nửa Tôn Cảnh thì không thể nào không có thiên phú!

Hoàng đế của Đại Chu cũng hét lên và xuất thủ.

Hỏa lò bị thiêu hủy, ngọn lửa vô tận tựa như phơi bày hết ngàn dặm đất đỏ đồ sộ.

Cả ba liên thủ cùng chống lại Phạn Hỏa.

Tuy vậy bọn họ vẫn bị ngọn lửa của Phạn Hỏa đè bẹp và đánh gục.

Lửa của Phạn Hỏa quả là yêu nghiệt của Phật tộc, đúng là rất bất phàm!

Chương 1075: Tại sao... Ông vẫn bị ăn đòn?

Đây là tình trạng khi Phạn Hỏa bị thương nặng bởi sức mạnh Phục Chế của Thiên Ma của La Hồng.

Nếu là ở thời kỳ hoàng kim, ngọn lửa của Phạn Hỏa đã trấn áp ba người bọn Nữ Đế từ lâu.

Chỉ có điều, hôm nay chỉ có thể duy trì trạng thái giằng co.

Tiên tộc Bạch Thiên Đăng cũng đánh tới, trong tay có một thanh kiếm, đó là Tiên Kiếm, phẩm chất hẳn là Bán Thánh Chi Bình, Bạch Thiên Đăng cũng là yêu nghiệt trong Tiên tộc, trong tộc cũng khá coi trọng gã ta.

Gã ta thu lại hơi thở, bỗng bành như đoàn mây trắng, nhanh chóng tới gần, muốn giết chết La Hồng trong một kích.

Tuy nhiên, mới vừa bay vùn vụt ra không xa, gã ta đã bị người ngăn lại.

Người đó không ai khác chính là Lý Tu Viễn.

Lý Tu Viễn lơ lửng quanh ngọn lửa Niết Bàn, hơi thở ổn định, trong tay cầm một nhánh hoa đào, nhìn chăm chăm vào Bạch Thiên Đăng.

"Tiểu tử, đánh lén không phải là thói quen tốt."

Lý Tu Viễn nói.

Lửa Niết Bàn thiêu đốt khắp người y và kết thành bóng dáng của một đóa hoa đào!

Với một cái búng tay của y, một bông hoa đào xoay tròn, ép về phía Bạch Thiên Đăng.

Sợi tóc của Bạch Thiên Đăng tung bay theo gió, tiên phong đạo cốt, Tiên Kiếm trong tay trong nháy mắt chém nổ tung hoa đào.

"Người vừa mới hoàn thành lần Niết Bàn thứ ba, bước đầu có được chiến lực của Tôn Cảnh, xứng tới cản ta sao?"

Bạch Thiên Đăng cười lạnh.

Gã ta chính là yêu nghiệt của Tiên tộc, mặc dù dưới ánh sáng của một đám người Già Lâu, Đế Thích Nhất, gã ta tỏ ra khiêm tốn hơn rất nhiều.

Nhưng mà thực lực của bản thân gã ta cũng không kém!

Động thiên của gã ta cũng là Đại động thiên!

Bùm!

Trên động thiên và con đường tiến vào có vô số động thiên trùng trùng điệp điệp, kéo dài vô tận, lực lượng rót đầy vào cơ thể, Bạch Thiên Đăng chém xuống một kiếm, vô số đóa hoa đào nổ tung.

Lý Tu Viên khẽ cười, y đã hấp thụ gân hét hai bia đá và hoàn thành Niết Bàn lần thứ ba vào thời khắc cuối cùng, nên hôm nay chiến lực của y cũng không tính là yếu.

Chung quanh Bạch Thiên Đăng là từng bụi hoa đào lần lượt nổi lên.

Dưới mỗi cây hoa đào sẽ có một Lý Tu Viễn nằm nghiêng trên đất, hờn ngục hờn bụng, thật là phóng đảng!

Bạch Thiên Đăng liên tục mượn lực từ trong động thiên, tiên lực cuộn cuộn, kiếm quang kinh khủng lấp lư chung quanh.

Toàn thân Lý Tu Viễn ở dưới mỗi cây hoa đào đều nhuốm máu, thương tích khắp người nhưng y vẫn giữ nụ cười như cũ, những lúc máu tươi đầm đìa, y lại mỉm cười ở bên dưới cây hoa đào nhuốm máu.

Bạch Thiên Đăng rợn hết cả tóc gáy!

Mẹ kiếp!

Con mẹ nó thủ đoạn dê tiện!

Có bản lĩnh thì đường đường chính chính ra đây đánh một trận!

Lý Tu Viễn cũng biết so về sức chiến đấu, y chưa chắc có thể thắng được Bạch Thiên Đăng nhưng so về kỹ thuật đặt bẫy, Lý Tu Viễn vẫn có thể bẫy được một hai.

Vì vậy, y không thể xông ra đánh chính diện, chỉ có thể lợi dụng cây hoa đào, phô trương để ảnh hưởng tâm lý đối phương.

Thủ đoạn này... có tên là, quân tử cười dưới gốc cây hoa đào!

Bạch Thiên Đăng có loại cảm giác bất lực.

Quân tử cười?!

Cười ghê rợn!

Cười như một bóng ma!

Bùm!

Bạch Thiên Đăng và Phạm Hỏa đều bị chặn lại, hai tên yêu nghiệt của Thiên giới có thực lực cực mạnh, vậy mà vẫn bị ngăn cản.

Mà Long Quảng cũng nhìn chăm chú, hiển nhiên là cũng cảm giác được thực lực tổng thể của Nhân tộc được tăng lên.

Trước đó, người mạnh nhất của Nhân tộc cũng chỉ là nửa Tôn mà thôi, nhưng hiện tại, Nhân tộc lại ra mấy vị Tôn Cảnh, thậm chí có thể chặn cả Bạch Thiên Đăng và Phạm Hỏa!

Vì vậy, gánh nặng đồng loạt đổ lên người Long Quảng!

Gầm!

Long Quảng hóa thành thân rồng dài ngàn dặm, vô cùng to lớn, giữa từng đợt móng rồng, mặt đất rộng lớn trong lăng mộ của Nhân Hoàng bị xé

ra một khe rãnh nhìn thấy mà giật mình!

Sức mạnh đáng sợ giống như bão táp trên bầu trời đầy sao, áp sát La Hồng!

Lúc này, La Hồng đứng yên tại chỗ, quần áo trắng tung bay, mái tóc trắng đung đưa điên cuồng trong bão tố.

Gã ta lặng lẽ đứng nghiêm, với một nụ cười nhạt trên môi.

La Hồng giãy dụa, vặn vẹo cổ.

Hắn lấy được truyền thừa của Nhân Hoàng, mở liên tục 2.000 dặm đường, đại lộ đạt tới viên mãn và ngưng tụ ra Tam Hoàng Động Thiên.

Phải biết là Tam Hoàng Động Thiên và Thánh Tà Động Thiên có thể không giống nhau.

Thánh Tà Động Thiên chưa từng viên mãn, nhưng Tam Hoàng Động Thiên lại là Viên mãn Động Thiên!

Với chiến lực hiện tại của La Hồng, hắn có thể chiến một trận với Tôn Cảnh mà không có bất kỳ vấn đề gì!

Hơn nữa, La Hồng đã trải qua truyền thừa của Nhân Hoàng, hết lần này đến lần khác mài giũa sáu đạo pháp, đã thông hiểu một cách thấu triệt, không còn như trước đây sợ có cảnh giới, nhưng kỹ xảo của La Hồng cũng không quá thành thạo.

La Hồng cần một trận chiến để xác nhận ý tưởng của mình!

"Ta tới!"

"Chiến!"

Xa xa, La Tiểu Bắc gào thét, cảm ngộ của La Tiểu Bắc tuy không cao, nhưng tu vi của ông đã đạt đến nửa Tôn.

Giờ phút này, nhìn thấy Long Quảng trực tiếp tới giết chết La Hồng, ông cũng nóng lòng muốn xuất thủ.

Cả người ông là kim quang sáng chói như một người lửa vượt qua cả bầu trời dày đặc.

Máu thịt dâng trào đến tột cùng.

Bùm!

Tuy nhiên, Long Quảng khịt mũi coi thường La Tiểu Bắc đang ngáng đường, móng rồng đè xuống, La Tiểu Bắc chỉ cảm thấy thiên địa đều tối đen.

Hai cánh tay chọt giờ lên, chặn được móng vuốt của con rồng.

Đất đai đang nổ tung, cơ thể của La Tiểu Bắc bị đập mạnh xuống đất bằng một móng vuốt.

Cả người chảy máu liên tục, biến thành vũng máu dưới đất.

La Tiêu Bắc có chút không cam lòng...

Ông rõ ràng đã trở nên mạnh mẽ hơn, tại sao... Ông vẫn bị ăn đòn?!

Ông La Tiêu Bắc... Chẳng lẽ chỉ có thể chịu đòn sao?!

Long Quảng cũng ngạc nhiên.

Với một vuốt rồng này, gã ta không đập chết được một La Tiêu Bắc còn con vừa mới bước vào nửa Tôn!

Làm thế nào mà con người này có thể cứng như vậy chứ?!

Ngay khi La Tiêu Bắc chuẩn bị hứng chịu thêm một vuốt rồng nữa.

Chương 1076: Cái thời đại này rốt cuộc không thuộc về ta

Máu huyết cả người của La Hồng đang sôi trào.

2 Trong đầu hắn bắt đầu vận chuyển "Ma Long Đoán Thể Thuật", chính là Đoán thể thuật do hắn sáng tạo ra.

Nó là sản phẩm của sự kết hợp giữa Đoán thể thuật của Long tộc và sản phẩm của Thiên Ma Bất Diệt Thể!

Nó chắc chắn không phải là một Đoán thể thuật thông thường!

Từng giọt máu của La Hồng đều đang sôi trào, một đạo long ngâm nổ tung, dung hợp lực lượng Thiên Ma, La Hồng chỉ cảm thấy những ràng buộc trong Cửu Đoán Nhục Thân của cơ thể hoàn toàn bị phá vỡ! Trong suốt ba ngàn năm mà truyền thừa của Nhân Hoàng trui rèn linh hồn của mình, La Hồng đã mô phỏng Ma Long Đoán Thể Thuật trên cơ thể hắn vô số lần.

Bây giờ, ngay khi hắn tu hành, hắn đã phá vỡ công cùm!

Khí huyết đang sôi trào, mọi tế bào dường như đang dung hợp với lực lượng Thiên Ma và Ma Long thần bí!

Lực lượng Thiên Ma vốn dĩ có vẻ u tối, nhưng sau khi bị pha loãng, nó biến thành một luồng sáng màu trắng.

Vì vậy, Ma Long Đoán Thể Thuật đã hoàn thành, cơ thể của La Hồng sáng chói như ánh mặt trời.

Hắn đánh ra một cú đấm và va chạm với đuôi rồng của Long Quảng!

Thân xác nửa Tôn Cảnh, chống lại thân rồng của Thiên Tôn!

Long tộc nổi tiếng với Đoán thể thuật, thân xác chúng đã được tôi luyện, tự nhiên cũng mạnh mẽ vô song!

Nhưng mà một cú đấm và một cái đuôi va vào nhau, đuôi rồng cuối cùng bị quật tung ra.

La Hồng cười lớn, chỉ cảm thấy sung sướng tràn trề, hắn ra từng quyền một, khơi thông chiến ý đã tích tụ trong cơ thể ba ngàn năm qua! Hai người giống như dã thú thô bạo, chiến đấu trên mặt đất mênh mông của lăng mộ Nhân Hoàng.

Đất đai bị cày nát thành từng rãnh, nhìn thấy mà giật mình!

Long Quảng càng đánh càng thêm hoảng sợ!

Không thể nào!

Trong lòng gã ta đang điên cuồng gào rú!
Đây là Nhân tộc ư?

Đây là một con quái vật!
Cơ thể con người vô cùng yếu ớt, làm sao có thể kinh khủng như vậy?
Cảm giác như thể gã ta đang đối mặt với một thiên ngoại ma vật kinh khủng!

Cơ thể của La Hồng vốn là Cửu Đoán, nhưng bây giờ gông xiềng đã bị phá vỡ, thân thể của hắn càng ngày càng mạnh, không hề yếu hơn thân xác của Long Quảng.

Hai người chiến đấu kịch liệt, đánh tới cạn máu!
La Hồng thậm chí còn xé rách bụng của Long Quảng, máu rồng tưới lên da thịt, tẩm trong máu rồng, hấp thu năng lượng của máu rồng, làm cho da thịt càng thêm có uy lực!

Long Quảng điên rồi!
Sau khi thể chất của La Hồng tăng lên đến cực hạn, hắn không thể tiếp tục tăng lên nữa.

La Hồng chia Ma Long Đoán Thể Thuật thành ba giai đoạn, giai đoạn đầu, tất cả các tế bào trên bề mặt cơ thể đều được rèn rũa.

Ở giai đoạn thứ hai, các cơ quan nội tạng cũng được rèn luyện.

Giai đoạn thứ ba là chế tạo xương cốt và cốt tủy!
Bà giai đoạn hoàn thành, trong tế bào toàn thân có Ma Long găm thét, cơ thể sẽ trải qua một sự thay đổi về chất, cường hãn vô song, tuy rằng không thể so với thân thể bất tử của Thiên Ma Bất Diệt Thể, nhưng ít nhất cũng có thể chạm vào một số ngưỡng cửa!

Hôm nay, La Hồng chiến đấu với Long Quảng, thể chất của hắn nhất thời đạt tới cực hạn, hầu hết tế bào trên bề mặt cơ thể đã hoàn thành lột xác, Ma Long đang găm thét.

Như vậy là đã sắp hoàn thành giai đoạn đầu tiên, không chênh lệch nhiều.

Lúc này, La Hồng làm cho Long Quảng có cảm giác hồi hộp, tim đập nhanh, Long Quảng cảm thấy như đang phải đối mặt với một thú dữ cô xưa!

Một quyền đập bay Long Quảng, cơ thể dài hàng ngàn dặm của Long Quảng đập xuống đất, đất rung núi chuyển.

La Hồng trôi lơ lửng trong hư không, máu huyết toàn thân bốc hơi, ánh mắt sáng ngời.

Nên kết thúc.

La Hồng vung tay lên, Ma Kiêm A Tu La, Tà Kiêm cũng xuất hiện.

Giữa hai bàn tay.

Xe kéo Tam Long Tà Quân nổi lên, Tà Long ba đầu run lẩy bẩy, hôm nay La Hồng bộc phát càng kinh khủng.

La Hồng ngồi trên xe kéo Tà Quân, lười biếng dựa vào.

Trên thân rồng của Long Quảng có rất nhiều vảy rồng bị nổ tung, nhưng trông mắt lại cực kỳ ngưng trọng.

Gã ta coi La Hồng thành một đối thủ ngang tầm!

Gã ta đột nhiên vận chuyển động thiên.

Sau lưng, đại lộ hiện ra.

Đại động thiên thuộc về gã ta nổi lên, đại lộ trải dài trăm ngàn dặm, giống như một con rồng uốn lượn!

Bùm!

Năng lượng trong động thiên trút xuống, khí tức của Long Quảng bắt đầu tăng vọt.

"La Hồng... dù sao ngươi cũng chỉ là nửa Tôn Cảnh. Dù cho động thiên của ngươi là Đại động thiên đi nữa thì cũng chỉ là hình thức ban đầu thôi!"

Long Quảng lạnh như băng nói, về mặt thân xác, gã ta không làm gì được La Hồng.

Tuy nhiên, gã ta rất mạnh khi ở trong động thiên!

Sức mạnh của động thiên được khơi thông khiến cho khí tức của Long Quảng tăng lên đến trình độ cao nhất.

Long Quảng hóa thành thân người, thân thể cuối cùng đung nát hư không, giống như một dải cầu vồng dài lao về phía La Hồng!

Gã ta vung quyền ra.

Hàng ngàn con Kim Long đập chền ở giữa và đổ xuống như thác nước.

Chết!!!

Long Quảng gào thét.

Giờ phút này, Bạch Thiên Đẳng và Phạn Hỏa đang chiến đấu kịch liệt ở phía xa đều bị thu hút sự chú ý, không thể không nhìn qua.

Họ cũng hoảng sợ khi nhìn thấy cảnh tượng Long Quảng mở hết động thiên!

Tuy nhiên, ngay sau đó, một cảnh tượng còn gây sốc hơn nữa đã xảy ra. Sau lưng La Hồng cũng mở ra đại lộ, nhưng là... Chiều rộng đến ngàn dặm, vạn dặm đại lộ như vậy... Cũng coi như là đại lộ sao?

Bọn họ đang nghi ngờ, nhưng họ không có thời gian để tự hỏi.

Bởi vì ở trên đỉnh đầu của La Hồng cũng có một Đại động thiên sáng rực lên.

Trong động thiên, dường như có ba bức bích họa đang từ từ mở ra.

Khí tức kinh khủng như thể Hoàng giả đang hồi phục!

Toàn thân của Long Quảng run lên, ở sâu trong nội tâm sinh ra một nỗi sợ hãi tột cùng!

Đây là...

"Vô Thượng Động Thiên?!"

Long Quảng rung động.

Trong thời đại này... Ra đời Vô Thượng Động Thiên ư?!

Chẳng trách thực lực của La Hồng không hề thua kém gã ta!

Thời đại này... Thực sự phải đổi thôi!

Chương 1077: Long tộc... Quả thực là một chủng tộc đáng yêu

mà.

La Hồng ngồi trên xe kéo Tam Long Tà Quân, nhìn xuống Long Quảng, sáng ngời vô cùng, Tam Hoàng Động Thiên trôi lơ lửng trên đỉnh đầu, lực lượng dồi dào từ chính động thiên trào ra.

Trong thoáng chốc.

La Hồng nâng tay lên, gõ nhẹ.

Ngụy Thần Thông.

Chết tiệt, đi đòi nhà ma mất!

Dưới sự trợ giúp của Tam Hoàng Động Thiên!

Một khắc sau!

Ma quỷ đã biến mất, một tòa thành lớn hiện ra dưới ánh sáng vàng chói lọi, dường như muốn chiếu sáng toàn bộ lăng mộ cổ của Nhân Hoàng. Ở phía trên tòa thành lớn, mơ hồ có ba bóng người đang yên tĩnh ngồi xếp bằng, sau lưng cả ba người đều có dị tượng xuất hiện.

Có ngọn lửa xông lên trời, có bức tranh vàng đen xoay tròn, có ngọn cỏ dài...

Ý chí mạnh mẽ đè ép hư không.

Thành trì đè xuống.

Nội tâm tràn ngập tự tin của Long Quảng bắt đầu dao động, sức mạnh động thiên của gã ta sụp đổ, thân xác gã không ngừng tuôn ra máu dưới áp lực của thành trì màu vàng!

Giờ phút này, dưới sự gia cố của Tam Hoàng Động Thiên, Ngụy Thần Thông của La Hồng như ma nhập, dường như trong mơ hồ có uy lực của thần thông chân chính!

Xi xi!

Dưới áp lực, Long Quảng quỳ xuống trong hư không, quỳ trước mặt xe kéo Tà Quân của La Hồng.

Vô số máu màu vàng vương vãi ra.

Long Quảng không thể động dậy dưới sức ép của thành trì khổng lồ, Đại động thiên của gã ta cũng bị phá nát, đại lộ của gã cũng hiện đầy vết rách...

Khí tức của Long Quảng trong nháy mắt vừa rơi xuống ngàn dặm.

Con người của gã mang đầy vẻ không cam lòng và mất mát.

Gã ta ngưng tụ Vô Thượng Động Thiên và giành được sự khen ngợi của Ngụy Hoàng Long tộc.

Gã ta từng giương mắt nhìn thời đại này, cho rằng sẽ làm chấn động Long Vũ của Tam giới.

Nhưng gã ta đã nhầm.

Ở thời đại hào hùng này... Nó cuối cùng vẫn trở thành bàn đạp cho người khác, trở thành một nắm xương khô không đáng kể trên con đường xuống hoàng tuyền.

"Cái thời đại này... Cuối cùng vẫn không thuộc về ta."

Long Quảng thở dài.

Yêu nghiệt của năm tộc, gã ta là người đầu tiên chết, Long tộc...

Quá thảm.

La Hồng vẫn lạnh lùng, không chút lưu tình.

Hắn giơ tay lên che lại năm ngón tay, hắn đột nhiên đánh ra, giữa lòng bàn tay, thành trì đột nhiên đè xuống.

Như thể có Thần Thông chân chính ở trong lòng bàn tay, có lực lượng của Vô Thượng Động Thiên hỗ trợ, Quỷ đô biến thành Hoàng thành, sáng rực rộng rãi, khí thế không gì cản nổi!

Long Quảng quật cường ngẩng đầu lên, thần quang trong mắt hoàn toàn ảm đạm, ý chí bị tiêu diệt, máu thịt bị Hoàng thành từng chút một quét sạch.

Cuối cùng máu thịt bị tiêu diệt!

Chỉ có một Sâm Bạch Long Cốt ngàn dặm còn sót lại, vắt ngang trên mặt đất, vô tận thế lương.

Một chương diệt kiêu hùng, cát vàng chôn xương khô!

Đễ như bốn...

Yêu nghiệt Long tộc của thời đại - Long Quảng!

Đã chết!

Tiếng rống kêu gào quanh quẩn trong ngôi mộ cổ.

Tất cả mọi người đều chấn động.

Sau một hồi gầm thét và than khóc, toàn bộ ngôi mộ cổ rơi vào sự im lặng chết chóc, không một tiếng động, mọi người ngây ra như phỗng.

Long Quảng... Bỏ mình!

Năm tộc của Thiên giới, ngàn năm một thế hệ, yêu nghiệt thiên tài của nhất tộc thế hệ này - Long Quảng, bỏ mạng ở mộ của Nhân Hoàng!

Mỗi một vị yêu quái đều có đại khí vận quanh thân, yêu quái như thế, theo lý mà nói thì cực kỳ khó chết, nhưng mà... Nhưng vẫn phải chết, chết

trong lúc tranh đoạt cơ duyên ở giữa mộ của Nhân Hoàng!

Gã ta đã bỏ mạng trên con đường tranh giành ngôi Hoàng đế.

Trở thành một thành viên trong vô vàn đống xương khô trên con đường đến hoàng tuyến!

Đường về suối vàng chôn đầy xương khô!

Trong lúc nhất thời, một cơn ớn lạnh và sợ hãi vương vít trong gió sương.

Ở phía xa, Phan Hỏa và Bạch Thiên Đẳng đều rợn cả tóc gáy.

Long Quảng không giết được La Hồng mới bước vào nửa Tôn Cảnh, mà lại bị hấn giết lại!

Đây chính là thực lực của La Hồng sau khi nhận truyền thừa của Nhân Hoàng sao?

Làm sao có thể như thế?

Chẳng bao lâu sau, bọn họ đã hiểu ra, bởi vì họ cảm nhận được sức sống và sự dao động mãnh liệt của Vô Thượng Động Thiên!

Vô Thượng Động Thiên ư?!

Mẹ kiếp!

La Hồng đã lấy được truyền thừa của Nhân Hoàng, đồng thời còn ngưng tụ ra Vô Thượng Động Thiên!

Trong toàn bộ Thiên giới, không có bất kỳ một vị Thiên Kiêu nào ngưng tụ ra được Vô Thượng Động Thiên!

Cho dù là trong yêu quái thiên tài của năm tộc, người có thiên phú cực cao như Già Lâu chẳng hạn, động thiên của hắn ta cũng chỉ là Ngụy Vô Thượng Động Thiên thôi, nhìn qua dường như chỉ thiếu chút ít, nhưng thực tế là cách Vô Thượng Động Thiên một quãng rất xa!

Vô Thượng Động Thiên... Đó là đồng nghĩa với sự tồn tại mê hoặc nhất đối với bất kỳ yêu quái nào!

Khó trách Long Quảng lại chết!

Yêu quái ngưng tụ Vô Thượng Động Thiên đều là quái vật, chuyện chiến đấu vượt cấp là chuyện bình thường như cơm bữa!

Trong lịch sử của các gia tộc, không phải không có những người ngưng tụ ra Vô Thượng Động Thiên.

Nhưng mà, những người như vậy lác đác, không có mấy.

Giống như Thần tộc, một quãng thời gian dài trôi qua, cho tới nay, Thần tộc mới chỉ sinh ra ba vị yêu quái ngưng tụ ra Vô Thượng Động Thiên, một vị trong số đó đã trở thành Ngụy Thần Hoàng!

Hai người còn lại, một người đã trở thành Thiên Vương và nắm trong tay Thiên Môn Chí Cường, người còn lại cũng là Thiên Vương đỉnh cấp xưng bá một vực!

Họ đều trở thành chiến lực đứng đầu Thân tộc, tồn tại mạnh nhất có thể trông xuống Tam giới.

Mặc dù là nói khi đang ở Tôn Cảnh, không nhất thiết phải ngưng tụ ra Vô Thượng Động Thiên mới có thể trở thành Hoàng.

Nhưng mà nếu có thể ngưng tụ ra Vô Thượng Động Thiên, cơ hội trở thành Hoàng sẽ lớn hơn rất nhiều!

La Hồng... Đúng là quái vật mà!

La Hồng ngồi ngay ngắn trên xe kéo Tam Long Tà Quân, một tay chống cằm, ánh mắt thờ ơ.

Hắn giao chiến với yêu quái của Long tộc quá lâu rồi.

Tất cả Thiêu Kiêu của Long tộc ở Hạ giới... Cuối cùng vẫn bị hắn xóa sổ toàn bộ!

Long tộc... Quả thực là một chủng tộc đáng yêu mà.

Chương 1078: Không chút do dự, chỉ có giết!

Một chủng tộc vô tư dâng hiến cho hắn.

Chúng mang lại cho hắn quá nhiều chỗ tốt và đồ ngon.

La Hồng cảm thấy rằng tin tức này phải gửi về Thiên giới mới được, như vậy mới có thể khiến "Món nợ tội ác" trên Thiên giới mà hắn nhận được tăng lên gấp bội.

Đối với cái chết của Long Quảng, La Hồng cũng có chút buồn bực.

Nguyên nhân chính là do Long Quảng bị Tam Hoàng Động Thiên sau khi được tăng phúc của Ngụy Thần Thông đánh tan nên chỉ còn lại một bộ long cốt, giá trị bị giảm đi rất nhiều, điều này khiến cho La Hồng khá thất vọng.

Tuy nhiên, long cốt của bậc yêu nghiệt như Long Quảng cũng là bảo vật, nếu luyện chế tốt, cũng có thể chế ra Thần Binh!

La Hồng bỗng nhiên dùng ý nghĩ thu hồi long cốt của Long Quảng vào trong túi trữ vật.

Nhưng lần này, trên mặt của La Hồng tràn trề ý cười.

Hắn không dùng dấu ấn của Hư Ảnh Tà Thần, cũng không mượn dùng sức mạnh của Phục Chế, hắn trực tiếp dùng thực lực của chính mình giết chết một vị Thiên Tôn!

Tuy La Hồng chỉ là nửa Tôn Cảnh, nhưng hiện giờ, hắn hoàn toàn có thể làm một Thiên Tôn Động Thiên cực hạn.

Thực ra, thiếu sót và nhược điểm của La Hồng là không thành thạo các kỹ xảo chiến đấu và không hiểu sâu về các đạo lý bên trong.

Tuy nhiên, sau ba ngàn năm bị hành hạ trong khi nhận truyền thừa của Nhân Hoàng, kiến thức hiện tại của La Hồng về sáu đạo, cũng như kỹ xảo chiến đấu đã trở nên vô cùng lão luyện.

Nếu không phải như vậy, cho dù có sự gia trì của Tam Hoàng Động Thiên, La Hồng chỉ là Ngụy Thần Thông cùng với Quỷ Đô, trong nháy mắt cũng chưa chắc có thể tăng lên tới cấp Thần Thông.

Ngay khi thần thông vừa ra, đã đủ để La Hồng đánh ngang tay với cấp hai. Dù Long Quảng là Động Thiên đỉnh phong cũng bị đánh chết ngay tại chỗ, thậm chí giờ này, La Hồng cũng có thể đánh một trận với hai Động Thiên Thiên Tôn.

Đây đúng là một loại Thần Thông mạnh mẽ!

Thứ có thể làm cho Sách da người giống trông, phật cờ như được thưởng thế này thì đủ biết Thần Thông đáng sợ như thế nào.

Những long cốt còn lại của Long Quảng đã bị La Hồng thu hồi, ở phía xa, Bạch Thiên Đăng và Phạn Hỏa đang giao chiến với đám người Lý Tu Viễn và Nữ Đế. Từ lâu, chúng đã không còn ý chí chiến đấu!

Ý thức về nguy cơ quá lớn, khiến cho bọn chúng biết rằng Long Quảng đã chết, bọn chúng... Cũng sẽ nhanh chóng giống vậy.

Họ đã giao tranh với nhau hàng ngàn năm và họ đều là những người nổi bật trong những người đồng trang lứa, bọn họ hiểu rất rõ nhau.

Trên thực tế, thực lực mỗi người gần như đồng đều.

Long Quảng đã chết, bọn họ nhất định cũng sống không nổi!

Trốn chạy!

Bạch Thiên Đăng và Phạn Hỏa không ham chiến nữa, bọn chúng cũng không muốn chết ở chỗ này đâu!

Bùm!

Phật âm của Phạn Hỏa đẩy tới mức cao nhất, trong Động thiên của gã ta có một bóng Phật quang soi chiếu, tựa như bao phủ cả một mảnh thiên địa.

Trong lúc tụng kinh niệm Phật, Nữ Đế, hoàng đế nước Đại Chu và Ngô Thanh Hoa bị đánh bay ra ngoài.

Còn gã ta lại ngồi xếp bằng dưới Kim Liên, muốn cướp đường mà trốn.

Bạch Thiên Đăng cũng như vậy, trực tiếp xé toạc Động Thiên, tiên quang đáng sợ xuất hiện, giống như xé rách không gian rồi trốn vào một không gian khác.

Cả hai đều là yêu quái thuộc các tộc khác nhau, đám người Lý Tu Viễn chỉ miễn cưỡng đối kháng lại, không thể nào giữ nổi chân họ.

Chẳng qua họ chỉ giao phong ngăn ngừa với yêu quái Phạn Hỏa của Phật tộc.

Nữ Đế, hoàng đế của Đại Chu và Ngô Thanh Hoa đều có thương tích đầy người và ở trong tình trạng vô cùng tồi tệ.

Phạn Hỏa vô cùng mạnh mẽ!

Mà Lý Tu Viễn cũng bê bết máu, không còn sức đuổi giết.

Tuy nhiên, trạng thái tinh thần của họ rất tốt, La Hồng giết Long Quảng và giết một vị yêu quái của Thiên Giới. Thật là một tin tức khiến lòng người phấn chấn!

Có một tiếng huýt sáo tràn ngập hưng phấn bỗng nhiên vang lên.

Thắng!

Họ đã chiến thắng một lần nữa!

Trận chiến trong lăng mộ của Nhân Hoàng này, bọn họ toàn thắng, thiên kiêu của Thiên Giới, đại bại!

Nhân tộc, tất thắng!

La Hồng không để ý đến sự kích động của bọn họ, trực tiếp cưỡi xe kéo Tam Long Tà Quân, giữa tiếng long ngâm, đuổi theo giết chết Phạn Hỏa và Bạch Thiên Đăng.

Lý do mà hắn truy sát bọn họ thật ra cũng rất đơn giản, hai người này trước kia chắc hẳn là cũng hận La Hồng, hắn tích lũy nhiều tội ác nhằm vào họ, nếu không giết bọn họ thì làm sao có thể thu hồi tội ác đây?

Cho nên, đối với La Hồng mà nói, bọn họ đáng chết!

"La Hồng!"

Phạn Hỏa của Phật tộc chạy tương đối chậm, nhìn thấy La Hồng đuổi theo, gã ta đột nhiên biến sắc!

Chết tiệt!

La Hồng giết Long Quảng, còn đủ sức giết bọn họ ư?

Thằng điên này!

"Bạch Thiên Đăng! Cùng nhau ra tay giết chết hắn!"

"Long Quảng bị giết, hắn đương nhiên không thể nào thoải mái như vậy. Tuy rằng hắn ngưng tụ ra Vô Thượng Động Thiên, nhưng La Hồng cũng chỉ mới bước vào nửa Tôn Cảnh! Chúng ta cùng nhau liên thủ, hắn chắc chắn không thể đối đầu với hai Động Thiên Tôn Cảnh!"

Phạn Hỏa huyết sáo, trong tay gã ta xuất hiện một chuỗi Phật châu, mỗi chuỗi hạt đều tỏa ra ánh sáng vàng kim!

Mà Bạch Thiên Đăng của Tiên tộc cũng chui ra từ chỗ trốn trong không gian bị xé rách, sắc mặt cực kỳ khó coi!

Cả ba người đều lơ lửng trên không trung, tạo thành một thế trận giằng co.

La Hồng lười biếng ngồi trên Tam Long Tà Quân, trên mặt đeo mặt nạ Tà Quân, cả người đều tỏa ra hơi thở tà mị, phóng túng không kiềm chế được.

"Đúng vậy, đừng chạy trốn, tới giết ta đi..."

La Hồng mỉm cười.

"Trong mộ của Nhân Hoàng, các ngươi muốn chạy trốn, nhưng không dễ dàng như vậy đâu... Chờ Yêu Hoàng Kích bị Nhân Hoàng Cung trấn áp, ta có thể không chế Nhân Hoàng Cung, giết các ngươi... Chẳng qua chỉ cần một cái phát tay thôi."

Ngay khi những lời này vang lên, sắc mặt của Phạn Hỏa và Bạch Thiên
Đã đột nhiên trầm xuống.

Hai người nhìn nhau!

Giết!

Không chút do dự, chỉ có giết!

Chương 1079: Ngộ Thần Thông, Khai Động Thiên lần nữa

Bùm!

Không có bất kỳ sự nương tay nào, xuất thủ chính là sát chiêu.

Động thiên của Phạn Hỏa mở ra, Đại Động Thiên, phát quang vạn trượng!

Mơ hồ như có vạn Phật trôi nổi trong đó tung kinh, có bóng Phật sừng sững che trời, ảnh hưởng đến tâm cảnh của La Hồng, khiến cho La Hồng trung thành với Phật!

Mà Bạch Thiên Đẳng cũng tung sát chiêu một cách đột ngột, trong động thiên hiện ra hình ảnh của các tòa tiên cảnh cổ xưa, vạn tiên hội tụ tổ chức một sự kiện trọng đại!

Động thiên của Bạch Thiên Đẳng cũng là Đại Động Thiên, không kém gì Động thiên của Phạn Hỏa.

Tiên quang lượn lờ, uốn mình xuống như dòng thác.

Bạch Thiên Đẳng dùng Tiên Kiếm trong tay chém mạnh ra, trong phút chốc, chém đứt không gian một trăm ngàn lần!

Sát chiêu của hai tên yêu quái rơi xuống, không gian lập tức bị cắt thành từng mảnh.

Nguy cơ tử vong đang bao phủ lên La Hồng!

La Hồng nhìn chăm chú, ngồi ngay ngắn trên xe kéo Tam Long Tà Quân.

Sợ dĩ hấn ép hai người ở lại thực ra cũng là có mục đích riêng, một là thu hồi tội ác, hai là La Hồng muốn xem Động thiên của hai người trong lúc giao tranh.

La Hồng phát hiện ra rằng việc quan sát Động thiên có thể giúp cho Thánh Tà Động Thiên kiểm tra các kẻ hở và làm cho Thánh Tà Động Thiên nhanh chóng đạt tới viên mãn.

Yêu quái rất khó giết, La Hồng hiểu sâu sắc điều này, giống như La Hồng hấn rất khó chết.

Vì vậy, một khi để Bạch Thiên Đẳng và Phạn Hỏa chạy trốn, lần sau gặp sẽ rất khó giết!

Đối mặt với công kích của hai người, hai mắt của La Hồng sáng lên, nhìn chăm chăm vào Động thiên của hai người từ từ hiện ra!

Uy thế của Đại Động Thiên không phải là tầm thường.
Người có khả năng ngưng tụ ra Đại Động Thiên cũng có thể xưng là một yêu nghiệt.

La Hồng cũng thừa nhận điều này.
Vạn Phật và Vạn Tiên... Đây là Động thiên bí ẩn của Phạn Hỏa và Bạch Thiên Đăng.

Cơ thể của La Hồng căng phồng, tuy chưa hoàn thành giai đoạn đầu tiên của Ma Long Đoán Thể Thuật, nhưng hầu hết tế bào trong cơ thể đều ẩn chứa ma long, giữa những tiếng gầm thét, tựa như có hàng ngàn con rồng đang gào lên, chấn động lòng người!

Nó giống như một tiếng gầm kinh hoàng từ con thú dữ cổ đại!
La Hồng lao vào Tiên quang vô tận và Phật quang vô tận.
Cơ thể nửa Tôn cuối cùng vẫn lao vào và chống cự lại đòn tấn công của hai tên Thiên Tôn yêu nghiệt!

Bùm!
Chẳng mấy chốc, cả người La Hồng toàn là máu, hắn mở ra một con đường máu, Ma Kiếm A Tu La cùng Tà Kiếm bắn ra, ý niệm ngự kiếm, chém ra vô tận kiếm hoa!

Kiểm thuật của La Hồng đã sớm thăng hoa khi được trui rèn qua khoảng thời gian ba nghìn năm ở trong truyền thừa của Nhân Hoàng.

Hắn không còn chỉ biết những kiếm thuật nhỏ bé nữa, lúc này, mỗi một chiêu thức của hắn đều ẩn chứa ý chí của kiếm đạo!

Hiện giờ, hắn cũng coi như là một vị Tông sư kiếm đạo thực thụ, Kiếm Tiên chân chính!

Không, La Hồng tự xưng là... Là Kiếm Ma, cái danh xưng này sẽ phù hợp với thân phận của hắn hơn!

Bùm!
Trong khoảnh khắc, Ma Kiếm nhô ra như một biển kiếm quang rộng lớn và chém về phía Bạch Thiên Đăng.

Tà Kiếm hóa thành một đường thẳng, ép sát về phía của Phạn Hỏa!

Phật quang, Tiên quang, kiếm khí rít gào quần quít khiến không gian tan biến.

Năng lượng dâng trào gợn sóng, rung chuyển không ngừng.

La Hồng cũng đang mài giũa bản thân, không phải rèn luyện thể lực, mà là chui rèn kiếm pháp của bản thân!

Trên thực tế, kiếm pháp là phương thức tấn công chính của La Hồng, Ngụy Thần Thông của hắn thực chất là kiếm thuật.

Mà lần này, La Hồng lại lơ mờ nhận ra điều đó.
Khi kiếm khí không ngừng quanh quần xung quanh hần.

La Hồng dường như đã rơi vào một loại trạng thái kỳ dị!
Khi Phạn Hỏa và Bạch Thiên Đẳng thấy vậy, bọn họ bỗng nhiên rất tức giận!

"Lĩnh ngộ trong lúc lâm trận, hần xem thường chúng ta sao?"

Hai tên yêu quái kiêu ngạo tới mức nào chứ, nhưng giờ khắc này, La Hồng lại như rút niềm kiêu ngạo của bọn chúng xuống đất, rồi mặc sức giẫm đạp!

"La Hồng nguoi... Còn chưa thành Tôn đâu!"

Phạn Hỏa từ trên Kim Liên đứng lên, đầu trọc sạch sẽ sáng ngời, ngẩng đầu hét lên đầy giận dữ, vị Từ Phật Đà sau lưng tựa như biến thành Nộ La Hán!

Bạch Thiên Đẳng cũng đầy sát cơ, vô số Tiên ảnh phi nước đại ra khỏi động thiên của gã ta và lao về phía La Hồng!

Cả ba người từng bước tiến tới thạch đài bằng ngọc trong mộ của Nhân Hoàng.

Trên bụi bạch ngọc, từng vị Thiên Kiêu đã chết, quỷ sát trên thạch đài bằng bạch ngọc, họ bị kích động không ngừng chập chờn.

Bùm!

La Hồng học máu, thân hình trên không trung lùi về sau mấy bước.

Nhưng mặt hần lại tràn ngập ý cười.

Biến ý chí của hần đang trào dâng dữ dội, cuối cùng hần đã nhận ra điều đó!

Ba ngàn năm luyện kiếm, ba ngàn năm kiên trì trong đau đớn, giờ phút này, biến thành một chiêu thức...

Bùm!

"Nỗi đau linh hồn trong ba nghìn năm, hội tụ trong một, nỗi đau... Cần được sẻ chia!"

La Hồng cười rạng rỡ.

Đôi mắt bỗng ngưng bình tĩnh lại.

Phạn Hỏa nhờ Nộ La Hán ban phước, nên quyền pháp có thể thông thiên, Bạch Thiên Đẳng cũng dựa vào Vạn Tiên Động Thiên nên sát khí tăng mạnh.

La Hồng dám khinh thường, ngộ đạo trong quá trình chiến đấu với bọn họ, chẳng qua là tự tìm cái chết mà thôi!

Bất cần như vậy, đây chính là cơ hội giết chết La Hồng của bọn họ!

Mà La Hồng nở nụ cười rạng rỡ.
Hắn giờ kiếm lên, vô số kiếm khí quanh thân tạo thành vòng tròn, kiếm Côn Lôn xuất hiện, nhưng lần này kiếm Côn Lôn đã thay đổi!
Cuối cùng nó bị La Hồng áp súc liên tục.

La Hồng dùng ý nghĩ gọi long cốt của Long Quảng bay vùn vụt ra khỏi túi trữ vật.

Những oán hận của long cốt cũng không ngừng hòa vào trong kiếm Côn Luân.

Kiếm Côn Luân bị đè bẹp, cuối cùng... Nó biến thành một cái máy chém!

Máy chém hình đầu rồng, Long Đầu Trát Dao!

Một luồng kiếm khí liên quan đến Long Đầu Trát Dao ở trên cao!

Bùm!

La Hồng vùng tay khua kiếm, năng lượng kiếm khí tụ lại, hóa thành một thanh đao chém xuống từ trên trời cao!

Một Long Đầu Trát hiện ra!

Lại là một môn Ngụy Thần Thông khác!

Chương 1080: Ta là người điều khiển Vong Linh

Bùm!

Sinh ra từ Ngụy Thần Thông của Côn Lôn kiếm, Nhất Khẩu Long Đầu

Trát, vung kiếm chém bay đầu!

Một chiêu này đánh trực diện.

Phạm Hỏa bị bao trùm trong nháy mắt.

Toàn thân của Phạm Hỏa phát lạnh, trong lòng kinh hãi!

Long Đầu Trát Dao chém về phía gã, gã ta khó mà thoát!

Ý chí của gã đang lung lay, như thể cùng một lúc chịu đựng sự hành hạ và thống khổ tích lũy trong ba ngàn năm!

Xì xì Động thiên ảm đạm không ánh sáng, máy chém hạ xuống.

Đầu của Phạm Hỏa bay ra ngoài!

Ngay cả linh hồn cũng bị cắt làm đôi.

Cái đầu bị chặt và bay ra xa của Phạm Hỏa kêu lên thảm thiết!

Mà bên kia, Bạch Thiên Đẳng bỗng nhiên run sợ!

Đây là loại kiếm thuật gì? !

La Hồng thực sự lĩnh ngộ ra được kiếm thuật vô thượng!

Đúng là một con quái vật!

So với hắn, bọn họ còn kém rất nhiều!

Tân Đế, người này định trước sẽ trở thành bậc Hoàng giả chí cao vô thượng!

Bạch Thiên Đẳng lung lay dữ dội, muốn chạy trốn vào trong không gian.

Còn sắc mặt của La Hồng lại tái nhợt, nhưng hắn lại cười một cách vui vẻ, định trốn hả?

Trốn đi đâu đây?

Đây... Là một chỗ tốt!

Đó là một nơi tốt để thể hiện hết năng lực của hắn!

Đó là sân nhà của La Hồng!

Sắc mặt của La Hồng tái nhợt, giơ tay lên, đột nhiên nhấc lên!

Đứng lên!

Giữa tiếng ngâm khê vang vọng.

Như thể một vương quốc chết chóc đang thức giấc.

Bạch Thiên Đẳng chỉ có cảm giác da đầu tê rần!

Một khắc sau, giữa những xác chết của thiên kiêu trên Thiên giới đang quy trên bệ bạch ngọc, một bóng người vắn vẹo hiện ra.

Đôi mắt đỏ tươi không ngừng sáng lên, giống như đôi mắt sói hoang trong cánh đồng tối tăm!

Đó là rất nhiều Thiên kiêu của Thiên giới đã chết vì trúng ảnh hưởng của sức mạnh của Thiên Ma trước đây!

Trong số chín mươi vị Thiên Kiêu, có tám mươi lăm người chết, nhưng mà La Hồng đã triệu hồi thành công, gọi tới hai mươi lăm vị La Hồng tiếp nhận truyền thừa của Nhân Hoàng, linh hồn của hắn cũng được củng cố, lại thêm chịu thống khổ trong khi rèn luyện, nên hắn càng trở nên mạnh mẽ hơn, cho nên tỉ lệ triệu hồi Tà Ảnh thành công cũng tăng lên rất nhiều!

Những đạo Tà Ảnh lần lượt bắn ra.

Đây đều là Thiên Kiêu Tà Ảnh, bàn về sức chiến đấu thì chúng không hề yếu!

Chúng bay ra lôi kéo Bạch Thiên Đẳng làm cho gã ta vô cùng hoảng sợ!

Lúc đầu, gã ta còn có thể đánh nát một vài tên, nhưng tới khi hai mươi lăm người lao vào, gã ta bị ngũ mã phanh thây trong nháy mắt.

Ngụy Thần Thông, kiếm khí hóa thành máy chém, đột nhiên rơi xuống!

Phù phù!

Bạch Thiên Đẳng cũng bị chém đầu, tiếng hét kinh hoàng trong lăng mộ của Nhân Hoàng vang lên.

Máu màu vàng tươi đầy mặt đất.

La Hồng khẽ nở nụ cười.

Sau khi làm chúng bị thương nặng, số phận của hai người rất rõ ràng.

So với Long Quảng, bọn họ còn bi thảm hơn, La Hồng từng chút từng chút đập nát con đường, hủy diệt động thiên!

Yêu quái của Phật tộc và Tiên tộc... Tất cả đều chết một cách thê thảm!

Hai thi thể không đầu tách rời nhau rơi trên nền bạch ngọc, máu vàng nhuộm thành vùng máu.

Xe kéo Tam Long Tà Quân lại tới, khí Chính Dương trên người được cọ rửa, máu tươi biến mất, khôi phục trạng thái, quần áo trắng như tuyết.

Hắn lười biếng ngồi xuống.

Chống cằm bằng một tay.

Tà Long ba đầu ngẩng cao đầu, trận chiến đã kết thúc, đã đến lúc chúng phải ra về một lần nữa.

Lần lượt từng bóng Tà Ảnh hiện lên, trôi lơ lửng sau lưng của La Hồng.

La Hồng vừa mới tạo ra Ngụy Thần Thông, nhưng hấn lại nhíu mày, trong lòng có chút cảm ngộ, chỉ có điều bởi vì chế tạo ra Ngụy Thần Thông, tiêu hao quá nhiều năng lượng nên thế.

Nhưng La Hồng không muốn từ bỏ linh cảm đột nhiên xuất hiện này.
Dường như hấn nhớ lại lúc mình mở rương bảo vật, lấy được cơ hội "lĩnh ngộ".

An Vì vậy, La Hồng đành phải lựa chọn sử dụng cơ hội "lĩnh ngộ" này.
"Hiện tại còn lại một cơ hội "lĩnh ngộ" bạn có sử dụng nó không?"
Trong biên ý chí, dòng chữ bằng máu xuất hiện trên Sách da người, nhắc nhở La Hồng.

"Có!"
La Hồng lập tức đáp ứng, nếu hấn đã chọn sử dụng, dĩ nhiên sẽ không do dự.

"Lĩnh ngộ bắt đầu, bắt đầu đếm ngược thời gian... Một nén nhang"
Bùm!
Trong thoáng chốc.

La Hồng chỉ cảm thấy đầu óc trở nên vô cùng thông suốt, cả người tựa như bước vào một cảnh giới huyền diệu, khó lý giải bằng lời.
Hai mắt của La Hồng tràn đầy cơ trí chói lọi, hấn vung tay lên, xuất chiêu.

"Đứng lên"
Phía trên xác chết của Phạm Hỏa và Bạch Thiên Đăng bắt đầu xuất hiện một số Tà Ảnh đột nhiên ngộ nguậy!

Mà La Hồng ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm hư không, trong mơ hồ dường như hấn nhìn thấy một sợi dây màu đen!
Sợi dây đó liên kết với một quốc gia trong một không gian khác!

Vương quốc của Vong Linh Tà Ảnh!
La Hồng đã từng vào đất nước đó để thu phục linh hồn của Hạ Hoàng.
Ở đây, hấn rơi vào trạng thái lĩnh ngộ đầy huyền diệu và khó giải thích này.

Tà Ảnh của Phạm Hỏa và Bạch Thiên Đăng bò dậy.
Thật đáng tiếc cho Long Quảng, xương cốt hòa vào kiếm Côn Luân biến thành một kiếm chiêu, ngay cả tàn hồn cũng không còn, khó có thể triệu hồi Tà Ảnh lần nữa.

Không còn hài cốt nữa.
Nhưng mà Tà Ảnh của Long Quảng đòi lấy một chiêu của Ngụy Thần Thông, dĩ nhiên là không thiệt!

"Vương quốc Vong Linh... Tà Ảnh...
La Hồng lắm lắm."

Trong phút chốc.

Đại lộ dài vạn dặm của hắn hiện ra.

Tam Hoàng Động Thiên, Thánh Tà Động Thiên, hai động thiên treo trên đó có uy năng vô song, cung cấp cho La Hồng một nguồn sức mạnh dồi dào không ngừng!

Chỉ có điều Tam Hoàng Động Thiên là một Động thiên hoàn chỉnh, trong khi Thánh Tà Động Thiên mới hình thành hình dạng ban đầu.

Bỗng nhiên!

Trên đại lộ của La Hồng, một vòng xoáy bắt đầu xuất hiện, hình thức ban đầu của một động thiên khác cũng xuất hiện.

Những Tà Ảnh liên tục chui vào Động thiên với hình dạng ban đầu kia!
Bùm!

Tâm trí của La Hồng rơi xuống Tà Ảnh Động Thiên, đây là một thế giới đen tối chỉ có bóng tối vô tận.

Những Tà Ảnh lần lượt xuất hiện và tất cả những Tà Ảnh mà La Hồng đã triệu hồi đều xuất hiện ở đây.

La Hồng nhìn bóng tối vô tận, giơ tay chỉ về phía xa.

Có những ngọn núi đen nhô lên khỏi mặt đất.

Hắn giơ tay lên, rạch ra một đường, một dòng sông đen cuộn cuộn hiện ra.

Hắn giơ tay đẩy một cái, trời và đất tách ra, trời đất đen kịt, nhất thời có sương chiều chói lói mịt mờ lất phất.

"Ta là người điều khiển Vong Linh, thế giới của Tà Ảnh, ta là Quân vương!"

Chương 1081: Tân Đế... Uy vũ!

Cung điện màu đen từ dưới đất mọc lên, La Hồng ngồi trên ngai vàng, nhìn xuống những Tà Ảnh đang quỳ gối trong thế giới hắc ám do chính mình tạo ra Tà Ảnh do Phạn Hỏa và Bạch Thiên Đẳng biến thành không muốn quỳ xuống.

La Hồng vung tay lên.
Trật tự bỗng nhiên đè xuống.
"Ở đây, ta là quy tắc!"

Bùm!
Tà Ảnh của Phạn Hỏa và Bạch Thiên Đẳng đột nhiên vỡ nát, lần lượt vỡ tan, ngưng tụ hết lần này đến lần khác...

Cuối cùng, bọn họ đã thần phục.
Thành kính quỳ rạp xuống đất.
"Bái kiến Quân vương của ta!"
Vô số Tà Ảnh lần lượt quỳ xuống, rậm rạp chi chít, tôn sùng và cuồng tín!

"Bái kiến Quân vương của ta!"
Bùm!

La Hồng mở mắt ra.
Trên đại lộ, hình thức ban đầu của động thiên tràn ngập tà khí xuất hiện.
Thời gian lĩnh ngộ trong một nén nhang sắp đến, lĩnh ngộ biến mất.

La Hồng chỉ cảm thấy trên đại lộ của mình có thêm một động thiên trong hình dáng sơ khai.

La Hồng sửng sốt, cũng không nói nên lời.
Ba ngày trong động thiên...

Đời này hẳn còn có thể trở thành Tôn Cảnh sao? !
Hắn vẫn chưa biết khi nào Thánh Tà Động Thiên sẽ viên mãn.
Bây giờ... Lại mở ra thêm một động thiên là thế giới của Tà Ảnh!

Đây là động thiên tập trung những Vong Linh Tà Ảnh bỏ mình!
La Hồng hít một hơi thật sâu.
Hắn không hiểu đã xảy ra cái gì khi lĩnh ngộ!

Vấn đề là Tà Ảnh Động Thiên này... Dường như cũng là một cái động không đây!

Chỉ là hình dáng ban đầu mà thôi, xem ra không hề kém hơn thời điểm ban đầu khi Tam Hoàng Động Thiên ngưng tụ ra Toại Hoàng!

Mẹ kiếp!

Làm thế nào để đạt được viên mãn đây?

Chẳng nhẽ cả cuộc đời này hấn đều là nửa Tôn sao?!

Một Thánh Tà Động Thiên đã khó dứt nó ăn no rồi, giờ lại thêm Tà Ảnh Động Thiên!

La Hồng cảm thấy việc tu hành thật khó khăn.

Mà khi La Hồng cảm khái tu hành thật khó.

Xa xa.

Hư ảnh của năm tộc cổ xưa đang giao chiến với Phu tử đời đầu khê rùng mình.

Đặc biệt là ba lão già của Long tộc, Tiên tộc và Phật tộc.

Bởi vì sau khi Phạn Hỏa, Bạch Thiên Đăng và Long Quảng chết, bọn họ đã mất đi chỗ dựa, đại thế bắt đầu tán loạn!

"Chết?!"

"Bạch Thiên Đăng, Phạn Hỏa và Long Quảng... đều chết hết ư?!"

Ba lão già của năm tộc, tức giận!

Thậm chí, ngay cả Phu tử đời đầu cũng có phần choáng váng.

Ông cảm thấy uy lực của Thượng Cô Hoàng Bình Thẩm Phán Kiếm càng ngày càng yếu.

Đôi mắt hỗn độn của Phu tử đời đầu lóe lên, như thể nhìn thấu thời gian và không gian, nhìn thấy cái chết thê thảm của ba người Long Quảng, Bạch Thiên Đăng và Phạn Hỏa!

Một nụ cười thỏa mãn chợt nở trên khuôn mặt già nua của vị Phu tử đời đầu.

Thắng!

Tân đế quả nhiên không làm cho ông thất vọng!

Giết ba tên yêu quái và đập lên xương khô, tiễn chúng về nơi suối vàng!

Đây là minh chứng của Đạo!

Nhân tộc, sẽ quật khởi lần nữa!

Tam giới, Nhân tộc lên ngôi!

Chết!

Ba tên yêu quái Long Quảng, Phạn Hỏa và Bạch Thiên Đăng đều ngã xuống.

Ngàn năm qua, thế gian mới xuất hiện một yêu nghiệt, người đứng đầu thế hệ Thiên Kiêu này, cuối cùng tất cả đều chết một cách thê thảm như vậy trong lăng mộ của Nhân Hoàng.

Giờ phút này, ngay cả mây lão già của năm tộc cũng đau lòng không thôi.

Chết quá nhiều Thiên Kiêu rồi!

Một trăm lẻ tám người tiến vào lăng mộ, năm tộc chiếm 90, tức là có 90 vị Thiên Kiêu tiến vào lăng mộ của Nhân Hoàng, hiện tại, còn lại bao nhiêu đây?

Chỉ còn lại Già Lâu và Đế Thích thôi...

Ngay cả những kẻ yêu nghiệt cũng đã bỏ mình!

Tất cả đều chết trong tay của La Hồng!

Đây cũng là một tổn thất to lớn đối với năm tộc suốt ngàn năm qua, huyết mạch truyền thừa suýt nữa bị đứt đoạn!

Hơn nữa, bọn họ cũng chưa kịp ra tay lấy truyền thừa của Nhân Hoàng thì Nhân tộc đã nhanh tay giành lấy, đối với năm tộc trên Thiên giới mà nói, đây là một cuộc làm ăn lỗ vốn.

Bùm!

Với sự ra đi của Long Quảng, Bạch Thiên Đăng và Phạn Hỏa, những hư ảnh già cỗi của Long tộc, Tiên tộc và Phật tộc rốt cuộc không thể chịu đựng nổi và bắt đầu tan biến!

"Nhân tộc phải bị tiêu diệt!"

"Năm tộc của ta... không muốn làm nô lệ nữa!"

Trong hư không.

Khi hư ảnh của tổ tiên ba tộc tiêu tan, họ gầm thét ra những âm thanh đè nén, sự không cam lòng vắng vắng đâu đây!

Còn lại hư ảnh của hai lão già bên Thân tộc và Yêu tộc, sắc mặt của hai lão cũng trở nên khó coi vô cùng, bọn họ điều khiển Thượng Cổ Hoàng Binh Thâm Phán Kiếm, muốn tiếp tục chèn ép Phụ tử đời đầu.

Nhưng Phụ tử đời đầu như gà chiến, đánh càng hăng máu hơn, lực lượng tăng vọt.

Kiếm pháp xoay tròn!

Thâm Phán Kiếm dần mất đi ánh sáng, vốn sắp hồi phục lại khí tức của Hoàng giả, cũng bắt đầu lập lòe trong gió.

Hai hư ảnh của lão già hai tộc như đang nhìn nhau qua một khoảng không xa xăm.

"Phải mang Thượng Cổ Hoàng Binh rời khỏi đây!"

Thất bại!

Đây là điều mà họ chưa bao giờ ngờ tới.

Lần này tiến vào lăng mộ của Nhân Hoàng, sau lưng bọn họ có thể nói là đã chuẩn bị đủ, phải đi chín mươi vị Thiên Kiêu, trong đó có năm tên vị yêu nghiệt đương thời, ngoại trừ năm giữ Thiên Vương Bình ra, bọn họ còn nắm giữ Thượng Cổ Hoàng Binh.

Họ vốn tưởng rằng sẽ không xảy ra sai sót gì, nắm chắc mười phần.
Cuối cùng vẫn ngậm ngùi trong nỗi thất bại!

Thậm chí còn làm mất ba tên yêu nghiệt!

Phu tử đời đầu sung sướng, cười to, Tân Đế... Uy vũ!

Bùm!

Ở phía trên của dòng sông Thời Không, sông dài cuộn sóng hùng hậu, Yêu Hoàng Kích sáng bóng sau lưng trở nên ảm đạm, bị đánh bay, lộn ngược, tuy Nhân Hoàng Cung chỉ có ý thức bản thân khôi phục nhưng uy lực cũng vô song.

Dù gì đây cũng là lăng mộ của Nhân Hoàng, là sân nhà của Nhân Hoàng!

Yêu Hoàng Kích không làm cản nổi ở đây, bị Nhân Hoàng Cung mạnh mẽ trấn áp!

Khí tức của hai lão già bên Yêu tộc và Thần tộc bắt đầu yếu dần.

Thẩm Phán Kiếm và Yêu Hoàng Kích phát nổ nhanh chóng và chúng lao về phía khoảng không theo hướng của Già Lâu và Đế Thích Nhất.

Đây là định rút lui!

Nếu không có hư ảnh của ba lão tổ thì không thể thúc giục Thượng Cổ Hoàng Binh tới đánh chết Tân Đế.

"Không còn hy vọng nào, chúng ta nhất định phải đợi quy tắc tại nhân gian của Nhân Hoàng tiêu tán, khi đó ồ ạt tấn công vào nhân gian, mới có cơ hội diệt trừ Tân Đế!"

Lão tổ Thần tộc lạnh như băng nói.

Chương 1082: Mọi thứ đều được tính toán!

Một khắc sau.
Hư không bể tan tành.

Già Lâu giang rộng đôi cánh, muốn bọc lại Thẩm Phán Kiếm, thu lại thanh kiếm này!

Xa xa, La Hồng lười biếng ngồi trên xe kéo Tam Long Tà Quân, lông mày hơi nhướng lên.

Quả nhiên, vào giờ phút này, Già Lâu Thần tộc và Yêu tộc Đế Thích Nhất bị hai vị Lão tổ của hai tộc coi là vật dẫn của Thượng Cổ Hoàng Binh, hàm chứa khí tức và năng lượng kinh khủng.

La Hồng không tùy ý ra tay là đúng.

La Hồng vốn muốn giết cả Già Lâu và Đế Thích Nhất cùng một lúc.

Phu tử đời đầu đập không mà tới, trên thân thể già nua tuy rằng có tử khí quần thân, nhưng thần sắc tràn đầy tinh thần.

Biểu hiện vừa rồi của La Hồng khiến ông thích thú, hài lòng và khiến ông càng thêm hăng hái.

Ông nhìn thấy La Hồng đang ngồi trên xe kéo Tam Long Tà Quân, trên mặt mang theo ý cười, nhẹ nhàng gật đầu.

Sau đó, ông nhìn về phía của Già Lâu và Đế Thích Nhất.

Hai tay bỗng nhiên nắm lại.

Hai món binh khí quay về tay của Già Lâu và Đế Thích Nhất, nhưng tốc độ trở lại của Thượng Cổ Hoàng Binh, Thẩm Phán Kiếm và Yêu Hoàng Kích hơi chậm lại.

Mà lòng bàn tay khô héo của Phu tử đời đầu đang đặt trên hai món Hoàng Binh.

Bùm!

Thượng Cổ Hoàng Binh có thể là bị khí tức của Phu tử đời đầu bức bách, ở trên món binh khí bắt đầu hồi phục uy áp đáng sợ, rung chuyển liên hồi! Muốn đánh vỡ bàn tay của Phu tử đời đầu ra!

"Không Hư! Ngươi điên rồi ư?!"

Biểu cảm của hai lão già đã dung hợp vào cơ thể của Già Lâu và Đế Thích Nhất đột ngột thay đổi, đồng thời hét lớn.

Họ không ngờ rằng Phu tử đời đầu lại thực sự ra tay bắt lấy Hoàng Binh!

Phu tử đời đầu cười nhạt một tiếng, trong cơ thể máu không ngừng chảy ra, hóa thành sợi tơ, bện thành một tấm lưới lớn, quấn lấy hai món Hoàng Binh.

Sau đó, thi thể của Phu tử đời đầu rơi xuống nhanh chóng.

Chiếc quan tài bay vút lên, thi thể của vị Phu tử đời đầu bị đập trở lại vào trong quan tài.

"Các người tưởng muốn tới thì tới, muốn đi thì đi là được sao?"

"Đây là lăng mộ của Nhân Hoàng, không phải hậu hoa viên của các người."

"Các người mang Thượng Cổ Hoàng Binh vào mộ của Nhân Hoàng là hành vi đại bất kính, cho nên các người phải trả giá đắt cho hành động đó... Hai món Thượng Cổ Hoàng Binh, ta tạm thời giữ lại ở chỗ này vậy."

"Lão Phu tuy già, nhưng tạm thời vẫn có năng lực lấy thân xác phong ấn hai món Hoàng Binh!"

"Ha ha ha..."

Phu tử đời đầu cười lớn.

Sau đó, khí tức trên cơ thể thực sự bắt đầu biến mất liên tục cho đến khi hoàn toàn không phát ra một tiếng động nào.

Thẩm Phán Kiêm và Yêu Hoàng Kích không ngừng run rẩy bị Phu tử đời đầu nhét vào trong quan tài.

Mà khí tức của Phu tử đời đầu cũng trở nên hết sức yếu ớt.

Bang Bang!

Hư ảnh của hai lão già đã dung nhập vào cơ thể của Già Lâu và Đế Thích Nhất sắp nứt toạc ra và tan vỡ!

Già Lâu và Đế Thích Nhất tỉnh lại, thần sắc tái nhợt đi!

Có biến!

Mọi chuyện xảy ra vượt ngoài dự đoán!

Ba người Long Quảng, Bạch Thiên Đẳng và Phạn Hỏa đều đã chết, giờ ngay cả Thượng Cổ Hoàng Binh trong tộc cũng bị trấn áp và phong ấn!

Lần này tiến vào lăng mộ của Nhân Hoàng, năm tộc đúng là thiệt hại nặng nề!

Già Lâu và Đế Thích Nhất liếc nhìn nhau một cái, cả hai đều nhìn thấy sự kinh ngạc và kinh hoàng trong mắt nhau.

Tình cảnh khôn khổ này khiến họ nhớ đến một người.

Vân Thái Thương!

Trước đây, Vân Thái Thương cũng bị Phu tử đời đầu tính toán như vậy!

Hôm nay, trình độ thâm hiểm của họ không khác gì Vân Thái Thương.

"Thật là tàn nhẫn! Thật là xảo quyệt! Đúng là giỏi tính toán!"
Đôi môi của Già Lâu Thần tộc tái nhợt và không ngừng run rẩy.

"Thật là một vị cao thủ đương thời, ông ta vô cùng quỷ quyệt. Từ lúc vào mộ và giao cho năm tộc, chúng ta đã bị tính kế rồi!"

Cả người của Đế Thích Nhất run lên.
Chết rồi... Chết hết rồi!

Những Thiên Kiêu vào lăng mộ của Nhân Hoàng, ngoại trừ hai người họ, đều đã chết hết!

Cho dù là Long Quảng có đại khí vận trong người và những người khác cũng đều không sống sót!

Khó trách Phu tử thời nay lại cho bọn họ vào lăng mộ một cách sáng khoái như vậy!

Quả nhiên là một cái hố to!
Mọi thứ đều được tính toán!
Trốn!

Già Lâu và Đế Thích Nhất không chút do dự, quay người bỏ chạy.

Lăng mộ của Nhân Hoàng đã bắt đầu náo loạn, còn có khuynh hướng đứng không vững, lúc này bọn họ có thể trực tiếp trốn khỏi lăng mộ Nhân Hoàng!

Thoát khỏi lăng mộ của Nhân Hoàng, thoát khỏi nhân gian, trở về Thiên giới...

Họ mới có thể cảm thấy một chút thoải mái và an toàn!

Khi Phu tử đòi đầu trấn áp hai món Thượng Cổ Hoàng Binh, La Hồng khê cau mày, không có ý định đuổi theo Già Lâu và Đế Thích Nhất, mà hần lại đứng trước mặt của Phu tử đòi đầu.

"Tiên bói..."

La Hồng có chút lo lắng, bởi vì dáng vẻ của Phu tử đòi đầu nhìn quá thâm trầm, tựa hồ sẽ ngã xuống bất cứ lúc nào.

"Tân Đế không cần lo lắng, lão thần không chết được..."

"Chỉ có điều, muốn trấn áp được hai món Hoàng Binh, e rằng sẽ không trợ giúp được cho Nhân Hoàng bệ hạ quá nhiều"

Vị Phu tử đòi đầu ngồi ngay ngắn trong quan tài, cười nhạt.

Chỉ có điều là trên mặt ông lại hiện lên một tia tử khí nồng đậm.

"Tân Đế vừa mới kế thừa truyền thừa, đáng tiếc là thời gian còn lại không nhiều lắm. Lão thần chỉ có thể cố gắng hết sức tranh thủ thời gian cho Nhân hoàng bệ hạ."

"Năm tộc vừa khéo đưa tới hai món Thượng Cô Hoàng Bình, lão thân cố hết sức trấn áp, thiếu đi hai món Thượng Cô Hoàng Bình, Thiên giới có muốn tách quy tắc của Nhân Hoàng ra cũng trở nên khó khăn hơn."

"Cũng có thể chia sẻ một chút áp lực cho bộ hạ."

Phu tử đời đầu nói.

Ở phía xa, tu sĩ nhân gian cũng rới rít lao tới, rơi xuống chung quanh quan tài, nghe xong lời của Phu tử đời đầu, trong lòng không khỏi cảm thán và cảm thấy kính nể.

"Đi đi, đã trăm ngàn năm rồi... Đây chính là chuyện duy nhất mà Lão phu có thể làm vì Nhân tộc."

"Nguyên cho Nhân tộc tồn tại mãi mãi..."

Phu tử đời đầu nói.

Ông từ từ nhắm mắt lại, hơi thở bắt đầu dần dần biến mất.

Chương 1083: Nguy cơ kinh khủng!

Thẩm Phán Kiếm và Yêu Hoàng Kích đang xao động bất an kia cũng từ trạng thái run rẩy, bình tĩnh lại.

Cuối cùng, nó hoàn toàn im lặng, như thể không phát ra một tiếng động nào.

La Hồng hít một hơi thật sâu.

Nữ Đế, Hoàng đế nước Đại Chu và mọi người xung quanh đều xúc động muôn phần, đây mới đúng là cường giả Nhân tộc đáng kính ngưỡng.

"Đi La Hồng không nói nhiều, chỉ nói một chữ.

Mọi người rút lui khỏi lăng mộ của Nhân Hoàng!

Đuổi theo Già Lâu và Đế Thích Nhất!

Hai tên yêu nghiệt này cũng phải chết!

Hôm nay, La Hồng không có ý định thả bất kỳ yêu nghiệt Thiên giới nào trở về Thiên giới!

"Được!"

Nữ Đế, hoàng đế của Đại Chu, Ngô Thanh Hoa, Tiêu Ngũ Lục và những người khác đều vô cùng nhiệt tình.

Chiến công giết chết Long Quảng, Bạch Thiên Đăng và Phạn Hỏa của La Hồng quả là một hành động vĩ đại, khiến bọn họ cảm nhận được sức mạnh của hắn, đây chính là một Động thiên của một vị yêu nghiệt cấp Tôn Cảnh.

Nhưng lại bị La Hồng bức bách chém chết!

Vào lúc này, sĩ khí của họ đã đang dâng cao!

La Hồng ngồi ngay ngắn trên xe kéo Tam Long Tà Quân, thoáng chốc hóa thành ánh sáng, truy đuổi ra bên ngoài lăng mộ của Nhân Hoàng.

Nữ Đế, hoàng đế của Đại Chu, Ngô Thanh Hoa và những người khác rồi rít đuổi theo.

Trần Thiên Huyền và La Tiểu Bắc chút tiếc nuối, họ chưa bước chân vào Tôn Cảnh.

Nguyên nhân chính là khi vào trong mộ của Nhân Hoàng, tu vi của bọn họ quá thấp, chỉ có Cửu Phẩm, hiện tại khó khăn lắm mới tới nửa Tôn.

Nên không phải nói tới những người chưa đạt tới Cửu Phẩm.

Khi khảo nghiệm của mộ Nhân Hoàng biến mất, tất cả mọi người đã tỉnh lại.

Mặc dù bọn họ đã đạt được những thành tựu nho nhỏ, nhưng so với những người đã đột phá Tôn Cảnh thì thu hoạch của bọn họ có chút nhỏ nhất, không đáng kể!

Tất nhiên, có người tiếc nuối, có người hạnh phúc, có người hựt hăng. Họ cảm thấy như mình vừa mơ một giấc mơ vậy.

Trận chiến trong lăng mộ của Nhân Hoàng dường như không liên quan gì đến họ!

Thế giới bên ngoài, nhân gian!

Yên lặng giống như chết!

Tất cả mọi người đang nhìn chăm chăm vào danh sách Thiên Kiêu đang trôi nổi trên Huyện An Bình...

Ngay vừa rồi, trên bảng danh sách Thiên Kiêu đột nhiên xuất hiện máu màu vàng, sau đó, một số thứ hạng trong danh sách Thiên Kiêu bắt đầu trở nên âm đạm và cuối cùng mất đi ánh sáng rực rỡ Long Quảng, Bạch Thiên Đăng, Phạn Hỏa!

Những yêu nghiệt của ba tộc Long tộc, Tiên tộc và Phật tộc... bị gạch tên khỏi danh sách Thiên Kiêu!

Cả ba đã ngã xuống!

Đây quả thực là một tin tức khiến toàn trường sôi trào, một tin tức làm khuấy động tâm trí mọi người.

Cuối cùng, có một vị yêu nghiệt của Thiên giới chết, mà không chỉ chết một vị, cả ba vị đều ngã xuống!

Trong Thiên Môn, tên các cường giả trên Thiên giới đều lần lượt có hào quang, trong mắt của mọi người tràn ngập thần sắc chấn động!

Không thể nào!

Yêu nghiệt đều có đại khí vận trên người, làm sao yêu nghiệt có thể chết được nhỉ?

Tuy nhiên, cái tên âm đạm, không có ánh sáng trong danh sách Thiên Kiêu giống như một đòn giáng nặng nề, khiến sắc mặt của các cường giả của ba bộ tộc tái nhợt và phải thừa nhận sự thật tàn khốc này!

Ngay khi tất cả mọi người đang chìm đắm trong sự bàng hoàng trước sự ngã xuống của ba tên yêu nghiệt.

Khí tức của nhân gian bỗng dung vô cùng trôi trào và sốt ruột.

Huyện An Bình.

Tắc Hạ Học Cung, Học Hải bí cảnh!

Mọi người đột nhiên ngẩng đầu lên vì cảm nhận được hơi thở sôi trào, hết hơi này đến hơi khác, giống như tiếng nổ của núi non, biển lớn đang sôi

trào.

Trong Học Hải bí cảnh, biển vàng cuộn cuộn, cuộn lên những con sóng lớn.

"Muốn đi ra!"

Mọi người đều bị sốc.

Chuyến thăm dò lăng mộ của Nhân Hoàng sắp kết thúc, có phải chuyến thăm mộ kéo dài một tháng này cuối cùng cũng có kết quả rồi ư?

Tất cả mọi người đều rất tò mò, ai là người có được truyền thừa của Nhân Hoàng!

Ngay cả vị Phu tử ngồi đờ ra ngắm Vọng Xuyên Tự cũng lặng lẽ quan sát, tuy trong lòng ông có một số suy đoán, nhưng mắt thấy là thật.

Phía trên Thiên Môn, có Thiên Vương cường giả, có Tôn Cảnh cường giả đều đang nhìn chăm chăm vào Học Hải bí cảnh!

Thời gian trôi qua từng chút một.

Bỗng dưng.

Biển mênh mông vàng có gợn sóng.

Ở phía trước của ngôi mộ, một xoáy nước xuất hiện, xoáy nước càng ngày càng lớn, và cuối cùng bao phủ hàng chục ngàn dặm.

Tạo thành một lối đi!

Bùm!

Hai luồng ánh sáng bắn ra nhanh như chớp, cả người nhuộm máu, hơi thở yếu nhược!

"Đó là yêu nghiệt của Thần tộc Già Lâu!"

"Còn có yêu nghiệt của Yêu tộc Đế Thích Nhất!"

Có người ngạc nhiên kêu lên.

Tất cả mọi người đều kinh hãi.

Nhưng khi Già Lâu và Đế Thích Nhất lần lượt ra khỏi lăng mộ của Nhân Hoàng, hai người không hề thu hồi khí tức của mình, mà vẫn duy trì tu vi Tôn Cảnh và Động thiên đỉnh phong.

Nhưng mà, có lẽ là bởi vì bọn họ vừa ra khỏi mộ của Nhân Hoàng, nên mặc dù họ thả ra khí tức, nhưng không dẫn tới sự trừng phạt của bất kỳ quy tắc nào.

Vì vậy, khi hơi thở Tôn Cảnh tỏa ra mà không hề có sự kiềm nén nào, cả thế giới dường như chìm trong sự đè nén!

Ở phía trên của Tắc Hạ Học Cung.

Khuôn mặt của La Tiểu Tiêu tái mét, nàng phải chịu tải khí vận quy nhất của nhân gian, nên mới cảm nhận rõ ràng nhất về điều đó.

Tiểu Đậu Hoa cũng đang dắt La Tiểu Tiểu, nàng nắm chặt tay của La Tiểu Tiểu, mặc cho áp lực rất lớn, nàng cũng vẫn không hề lùi bước.

Ồ trong Huyện An Bình.

Đôi mắt của đội quân tinh nhuệ La gia cũng đỏ bừng.

La Hậu gầm lên, La lão gia tử cũng hét lên đầy giận dữ, tất cả binh lính và tướng lĩnh của Vương triều Đại La đều rút đao bên hông ra.

Tinh thần chiến đấu lan tràn thành sương mù dày đặc, cần phải chống lại được uy áp của Thiên Tôn.

Nguy cơ!

Nguy cơ kinh khủng!

Chương 1084: Nhất định có thể giết hẳn ta!

Vào lúc này, nếu Già Lâu và Đế Thích Nhất muốn ra tay với Huyện An Bình, sợ là họ có thể dễ dàng quét sạch Huyện An Bình và giết sạch tất cả mọi người trong Huyện An Bình!

Tuy nhiên, trong trường hợp mà mọi người đều vô cùng căng thẳng.

Già Lâu và Đế Thích Nhất không chú ý đến khu vực xung quanh.

Cả hai người họ chỉ liếc nhìn Vọng Xuyên Tự, nhìn chăm chăm vào Phu tử đang ngồi đờ ra, vẻ mặt đầy sự điên cuồng.

"Giải cho một vị Phu tử đương thời!"

"Thật độc ác và quỷ quyệt!"

"Chín mươi vị Thiên Kiêu, tám mươi tám người bị hại chết! Thật quá tàn nhẫn!"

Cả hai la hét thảm thiết.

Khí tức bùng ra, giống như một tia sáng kích động ở nhân gian, xuyên qua thiên địa, nhanh chóng lao về phía đỉnh của nhân gian.

Họ vội vàng chạy trốn, muốn quay trở lại Thiên giới!

Nhưng nhân gian hoàn toàn bị cuốn vào một cuộc náo động vì lời nói của hai người.

Phu tử?

Mọi thứ đều là do Phu tử tính toán ư?!

Tại Vọng Xuyên Tự, vị Phu tử cầm một quyển sách thánh hiền và ngồi dưới bức tượng Phật nghe giảng với một nụ cười lịch sự, mà không có vẻ lúng túng.

Tính toán gì chứ?!

Trong lăng mộ của Nhân Hoàng xảy ra chuyện gì, lão phu hoàn toàn không biết, tại sao lại mắng lão phu là người âm hiểm chứ?

Người ngồi trên núi, cái nôi từ trên trời rơi xuống!

Không thể để lão phu ngồi yên trấn áp phong ấn được ư?

Mặt của Phu tử nở một nụ cười cứng ngắc.

Bỗng dưng.

Ông hơi suy nghĩ, nhìn về phía Học Hải bí cảnh.

Nhưng lại thấy một làn sóng dao động trong Học Hải bí cảnh, và trong vòng xoáy, từng bóng người lần lượt bắn ra.

Trên đỉnh đầu của Nữ Đế là Long Tước Động Thiên, phong thái tài hoa, tay nàng cầm Long Tước Kiếm, ánh kiếm hướng lên trời!

Luồng khí tức kinh khủng khuấy động trong nhân gian, làm cho năng lượng ở nhân gian cũng sôi sục theo!

Đây là cảnh giới vượt qua Thập Cảnh nửa Tôn, cảnh giới hơi thở hòa hợp!

Tôn Cảnh! Nữ Đế lên cấp Tôn Cảnh!

Nhân gian xuất hiện Tôn Cảnh!

Ngay cả là Phu tử cũng lộ ra một chút hưng phấn!

Quả nhiên là vào lăng mộ của Nhân Hoàng thật sự có cơ hội đột phá lên Tôn Cảnh!

Bang bang bang!

Ba người Hoàng đế của Đại Chu, Kỳ Lân Kiếm Tiên Ngô Thanh Hoa, Tiêu Ngũ Lục cũng phi nước đại ra khỏi vòng xoáy.

Khí tức của ba người cũng không kiềm nén chút nào, phóng thích hết ra!

Nhân gian hoàn toàn chìm vào im lặng chết chóc!

Lại là ba vị Tôn Cảnh ư?!

Nhân gian muốn quật khởi!

Về phần Lý Tu Viễn, bởi vì y đã hoàn thành ba lần Niết Bàn, khí tức của y không hề bùng nổ nên trái lại khó nhận ra y đã bước chân vào Tôn Cảnh.

La Hồng đâu?

Ý nghĩ này đột nhiên nảy ra trong đầu của tất cả mọi người.

Nhân Vương đương thời, Công tử La Hồng đâu rồi?!

Hắn cũng vào mộ của Nhân Hoàng, chẳng lẽ không lấy được gì sao?!

Nhưng mà, mọi người chưa kịp khiếp sợ.

Lý Tu Viễn, Nữ Đế, Hoàng đế nước Đại Chu và năm vị có chiến lực Tôn Cảnh ở nhân gian rút rít phóng lên cao, hóa thành năm luồng khí, đánh tới Già Lâu và Đế Thích Nhất.

"Bọn nhãi nhép kia, ở lại đây!"

Lý Tu Viễn cười dịu dàng.

Y đột nhiên bóp nát một đóa hoa đào trong tay.

Hết cây hoa đào này đến cây hoa đào khác bỗng nhiên hiện ra trên bầu trời.

Con đường trước mặt của Già Lâu và Đế Thích Nhất bị chặn lại.

Cơ thể của hai người thoáng chốc bị bắn ngược lại.

Còn Nữ Đế, hoàng đế nước Đại Chu, Ngô Thanh Hoa, Tiêu Ngũ Lục và những người khác đều nhanh chóng ra tay.

Động thiên mở hết cỡ, sức mạnh khủng bố đan xen đầy trời.
Đế Thích Nhất tức giận hét lên, quay người lại tung ra một cú đấm, cuối cùng đánh bay bốn người Nữ Đế rồi lui ra ngoài.

Sắc mặt của Già Lâu hơi biến đổi. Một thanh kiếm sáng chói vạn trượng xuất hiện trong tay của hắn ta, Thiên Thần Thẩm Phán Động Thiên mở ra, kiếm chém ra một chiêu.

Nó tương tự như Thẩm Phán Kiếm, nhưng khí tức khác nhau một trời một vực.

Mặc dù như vậy, nhưng uy lực của nó vô cùng đáng sợ, đang lúc hắn ta chột chém xuống, Lý Tu Viễn đang nằm nghiêng cười dưới tán cây hoa đào, máu tươi đầm đìa.

Tuy nhiên, động tác của Già Lâu thoáng chốc bị chặn lại!

Mọi người trong thiên hạ đều trầm mặc, ngơ ngác ngẩng đầu nhìn trận chiến Tôn Cảnh đột nhiên nổ ra trên bầu trời.

Nhân gian vốn im lặng bao ngày nay bỗng trở nên bốc khói lửa!

Già Lâu và Đế Thích Nhất đã bị chặn.

Hai người thực sự không nghĩ sẽ ham chiến, họ chỉ muốn nhanh chóng trở về Thiên giới.

Nhân gian... Quá nguy hiểm!

Chín mươi vị Thiên Kiêu bước tới nhân gian, bây giờ chỉ còn lại đứng hai người bọn họ.

Họ không nhanh chóng rời khỏi thì cũng phải chết.

Thiên Kiêu bước vào nhân gian đều đã chết hết!

Thế hệ này của Thiên giới có lẽ sẽ đứt đoạn!

Có một tiếng rùng rợn gầm thét bỗng vang lên.

Già Lâu và Đế Thích Nhất đều biến sắc, ngẩng đầu lên và nhìn thấy mặt trời trên thế giới đang bị che khuất.

Mà La Hồng đang ngồi trên xe kéo Tam Long Tà Quân lơ lửng giữa không trung, Tà Long ba đầu làm ra vẻ, gầm lên, như thể thống trị thế giới!

Mà trên xe kéo.

La Hồng lười biếng ngồi.

Mơ màng nhìn Già Lâu và Đế Thích Nhất.

"Bỏ trốn khá nhanh đấy:

La Hồng cười khúc khích, mái tóc bạch kim đung đưa trong gió nhẹ.

Lý Tu Viễn trở lại xoa ngực, sắc mặt tái nhợt kinh khủng.

Thần tộc Già Lâu không hổ là kẻ mạnh nhất trong năm kẻ yêu nghiệt, rất mạnh!

Lý Tu Viễn y gần như đã bị đánh tan!

"La Hồng!"

Đầu tóc của Già Lâu rơi bù, chân đạp lên mây, nhìn chăm chăm vào La Hồng.

Tim hần ta chột chùng xuống, La Hồng đuổi tới rồi!

La Hồng lấy được truyền thừa của Nhân Hoàng, thực lực vô cùng mạnh mẽ, có thể giết Long Quảng, Phạn Hỏa và Bạch Thiên Đăng...

Nhất định có thể giết hần ta!

Nhưng thế gian đang náo động.

Nhiều người đang nhìn chăm chăm vào La Hồng, hưng phấn, cuồng nhiệt!

Chương 1085: Thiên Kiêu của các người... Đã về rồi

Bởi vì, thời điểm La Hồng xuất hiện, khí vận của nhân gian nhất thời tăng vọt, tất cả mọi người đều cảm thấy như sống lại lần nữa.

La Hồng không nói nhảm với Già Lâu nữa.

Hắn bước ra khỏi xe kéo Tam Long Tà Quân, khí tức của hắn đột nhiên tăng vọt.

Sau khi sử dụng Ma Long Đoán Thể Thuật, da thịt bộc phát ra một luồng khí tức đáng sợ, giống như con thú hung dữ cổ xưa đang gầm thét.

Sau lưng hắn để lộ con đường, Tam Hoàng Động Thiên nổi lên.

Một cái búng tay vang lên.

Trên bầu trời của nhân gian, một tòa thành trì nguy nga, tráng lệ và sáng rực vô biên hiện ra!

Có ba hư ảnh đang ngồi xếp bằng trên tháp.

Đạn Chỉ Kiến Hoàng Đô!

La Hồng tận công Già Lâu bằng một chiêu, đòn công phạt kinh khủng ngay lập tức nhấn chìm Già Lâu.

Bang!!!

Già Lâu rú lên thảm thiết và nổ tung, vang dội khắp cả bầu trời.

Cả người hắn ta bê bết máu, cơ thể bị nổ tung, biên ý chí vỡ vụn khiến hắn ta vô cùng thống khổ.

Già Lâu sợ hãi muôn phần!

Làm thế nào hắn có thể mạnh như vậy?!

Lúc trước, khi La Hồng giết Long Quảng và những kẻ yêu nghiệt khác, Già Lâu và Đế Thích Nhất vẫn bị lão tổ của hai gia tộc không chế nên cũng không biết rõ.

Họ biết rằng La Hồng đã trở nên mạnh hơn, nhưng họ không ngờ lại mạnh đến vậy!

Về sức mạnh chiến đấu, Già Lâu rất tự phụ, nhưng hắn ta lại bị đánh bại bởi La Hồng!

La Hồng vẫn không nói nhiều thêm một câu, bởi vì không cần thiết, giết Già Lâu là tội ác của hắn đương nhiên sẽ tăng vọt.

Vì vậy, không cần nói nhảm, giết là xong chuyện!

La Hồng vùng tay lên, vô sô kiêm khí từ trong cơ thể hần dâng lên mãnh liệt.

Sau Đạn Chỉ Kiến Hoàng Đô, chính là Ngụy Thần Thông, Long Đầu Trát Dao, chém đầu hần ta!

Nhìn thấy Hoàng thành trước khi đầu thai!

Già Lâu nhuộm đầy máu vàng, quay đầu bỏ chạy, tuy nhiên, ánh mắt của La Hồng trở nên lạnh lùng, giờ tay lên, vô số Tà ảnh Thiên Kiêu phi ra.

Giống như một bàn tay vươn ra trong vực thẳm của địa ngục, nắm lấy cơ thể của Già Lâu.

Động thiên thần quang vạn trượng của Già Lâu đánh bay từng vị Tà ảnh Thiên Kiêu.

Già Lâu quả thực rất mạnh, cho dù là La Hồng không thừa nhận cũng không được.

La Hồng bước nhanh tới, Ma Long Đoán Thể Thuật khiến cho cơ thể càng thêm cường hãn, chiến đấu với Già Lâu.

Máu vàng nhuộm cả bầu trời.

Trận chiến giữa hai người diễn ra trên biển mây, trận chiến rung chuyển chấn động toàn bộ thế giới, mọi người đều ngẩng đầu kinh ngạc nhìn bọn họ, chỉ cảm thấy thiên địa đều đang biến sắc.

Hồi lâu sau.

La Hồng chỉ vào giữa trán của Già Lâu.

La Hồng chỉ vào giữa mi tâm và đâm xuyên qua đầu của hần ta!

Đang lúc tâm thần của Già Lâu chấn động, La Hồng tóm cổ hần ta, quật mạnh ra, Long Đầu Trát Dao rơi xuống.

Trong lúc máu vàng phọt ra, đầu của Già Lâu đã bị chặt đứt!

Đại lộ sụp đổ, cả động thiên cũng sụp đổ! Có thể nói là trong Thiên giới trăm ngàn năm qua, yêu nghiệt Già Lâu là mạnh nhất, nhưng cũng là người chết thảm nhất ở nhân gian.

Ở đằng xa, Đế Thích Nhất sợ hãi, gã muốn chạy trốn nhưng La Hồng sẽ không bỏ qua cho gã, so với Già Lâu, gã yếu hơn một chút.

Gã bị tất cả Tôn Cảnh ở đây vây đánh, hơn nữa còn có bá đạo mà cường đại La Hồng nữa, gã chỉ có thể chết trong tuyệt vọng!

Tất cả mọi người ở nhân gian đều bị sốc.

Mà sau Thiên Môn ở Thiên giới, rất nhiều cường giả Thiên giới đang theo dõi trận chiến này cũng tức giận không thôi.

La Hồng một tay giữ đầu của Già Lâu và tay kia cầm đầu của Đế Thích Nhất.

Hắn vừa cười vừa tràn đầy kích động, bay lên tận trời xanh.
Hắn muốn thu thập làn sóng tội ác và danh vọng trên Thiên giới!
Chẳng bao lâu, La Hồng đã đến trước một cánh cổng tới Thiên giới.

Sau Thiên Môn, đám Thiên nhân vô cùng sợ hãi.
Tuy nhiên, bản năng thôi thúc bọn họ chống lại La Hồng.
"Cút!"

La Hồng nhắc chân và đạp thật mạnh lên đó.
Hắn lúc này giống hệt ác bá dưới nhân gian đang phá cửa.
Những thứ ngăn cản trước các Thiên nhân cũng đồng loạt nổ tung, hóa thành một vũng bùn máu.

La Hồng mặc bộ quần áo trắng loang lổ vết máu vàng, cầm đầu của Già Lâu và Đế Thích Nhất, ngang ngược xông vào trong đằng sau Thiên Môn.
Sau Thiên Môn.

La Hồng nhìn thấy một thế giới rộng lớn, độc nhất vô nhị.
Đây chính là Thiên giới!
Mệnh mệnh vô ngần, cường giả mọc như nấm!

La Hồng bước ra Thiên Môn.
Hắn ném đầu của Già Lâu và Đế Thích Nhất lên thật cao!
Tâm niệm chuyển động, trong túi trữ vật, vô số đầu lâu của Thiên Kiêu, hoặc là kinh hãi, hoặc là tuyệt vọng, hoặc là kinh ngạc, cùng với những ưu tư lúc còn sống, tuôn ra như mưa từ trong túi trữ vật...
Nó giống như một cơn mưa rào đầu lâu của Thiên Kiêu!
La Hồng cảm rõ, bướng bỉnh, cười to hết cỡ.

"Khà khà khà!"
"Bọn Thiên giới ngu ngốc, Thiên Kiêu của các ngươi... Đã về rồi!"
Thiên Giới vô cùng rộng lớn.

Chủ yếu chia thành năm khu vực ở Đông Nam Tây Bắc, mà đây còn chưa phải là tất cả bản đồ của Thiên Giới, vẫn còn một số khu vực ví dụ như một số khu vực cấm đáng sợ...
Mà lúc này một góc vắng vẻ ở trên Thiên Giới.

Sau khi xuống Thiên Môn Tam Trọng áo trắng của La Hồng tung bay, không ngừng nở nụ cười xấu xa.

Hắn vừa cười vừa lần lượt ném những cái đầu lâu này đến đầu lâu khác của thiên kiêu từ trong trữ vật trang ra ngoài.

Đây là những thiên kiêu đã chết, ở trong mộ Nhân Hoàng bị lực lượng của Thiên Ma chấn nhiếp chết, lúc La Hồng ra khỏi mộ Nhân Hoàng đã thuận tay thu đầu lâu của họ.

Dù sao La Hồng dự tính muốn cho Thiên Giới một cơn mưa đầu người, vì vậy đương nhiên sẽ không để thi thể của thiên kiêu đã chết lẻ loi trôi nổi ở trong mộ Nhân Hoàng, sử dụng đồ bỏ đi là một thói quen tốt.

Thiên Giới rộng lớn nhưng mà sinh linh đông đảo, Thiên Nhân, ngũ tộc...Thậm chí còn có không ít tiểu tộc vân vân, Thiên Giới sinh sôi một trăm nghìn năm hiển nhiên là không phải bình thường.

Nhưng mà lúc này phần lớn các sinh linh ở Thiên Giới đều cảm nhận được khí tức của những thiên kiêu đã chết.

Chương 1086: Tam Động Thiên do Chí Tôn ngưng tụ ra!

ầm ầm!

Thiên kiều chết ở trong mộ Nhân Hoàng không có hiện tượng khác lạ nhưng mà lúc này những cái đầu lâu này bị La Hồng ném trở về Thiên Giới, bỗng nhiên có hiện tượng lạ xuất hiện.

Dù sao những thiên kiều đã chết đều là cường giả Tôn Cảnh, trước đó Nguyên Khôi Thiên Tôn chết cũng dẫn đến hiện tượng khác lạ, những thiên kiều này chết hiển nhiên cũng sẽ có những hiện tượng khác lạ trong trời đất.

Từng cái đầu lâu rơi xuống đập ở trên mặt đất, phía trên bầu trời lập tức có Kim Vân cuộn cuộn tuôn ra ngoài, có mưa máu màu vàng đang bay lả tả.

Đặc biệt là đầu lâu của Già Lâu và Đê Thích Nhất, hai người này là yêu nghiệt ở trong tộc nên thân phận và địa vị của họ đều rất tôn quý.

Vốn dĩ họ là những người có số mệnh lớn ở trong thiên kiều, cho nên họ chết đã dẫn tới hiện tượng khác lạ càng kịch liệt hơn!

Mà lúc này La Hồng đứng lặng ở sau Thiên Môn Tam Trọng.

Tâm thần lại chìm vào bên trong cuốn sổ da người lật ra trang bảng điều khiển.

Có thể thấy rõ ràng số liệu của mình ở trên trang bảng điều khiển.

Nhân vật: La Hồng Tội ác: +6080261(:)

Đăng cấp: 18(1)

Danh hiệu: Đại ác nhân Chức danh nghề nghiệp: Tà Linh Chú Kiếm Sư (Cấp 2)

Chủng tộc: Nhân Tộc (Phàm nhân), Atula (Đã kích hoạt)

Động Thiên: Tam Hoàng Động Thiên (Vô thượng), Thánh Tà Động Thiên (Chưa định hình), Tà Chủ Động Thiên (Chưa định hình)

Thân thông: (Trảm Thần }, (Đạn Chỉ Kiến Quỷ Đô (Ngụy }), (Vực Kiếm Long Đầu Trát (Ngụy } } Công pháp tu hành: Vạn Sát Quy Nhất (

Tàn } }, (Kiếm Khí Quyết }, (Uẩn Kiếm Quyết }, (Phàn Thiên Quyết }

Thuật pháp: Thiên Thủ Tà Phật }, (Tiểu Tà Nhiên Đăng Kinh } Kiếm pháp: (Hóa Long Kiếm }, Hồng Trần Kiếp }, Âm Dương kiếp }

Cảnh giới: Thập cảnh (Tà Tiên), mở đường vạn dặm (Kiếm, Nho, Võ, Phật, Đạo) Bán Tôn.

Quét mắt nhìn trang bảng điều khiển ánh mắt La Hồng rơi lên trên cột tội ác.

So với ba triệu tội lỗi trước đây bây giờ lại cộng thêm khoảng ba triệu, ba triệu tội ác phần lớn đều được cống hiến hào phóng từ chín mươi thiên kiêu.

Phải biết rằng hơn chín mươi Thiên Tôn đã chết!

Trong đó đám yêu nghiệt Già Lâu, Đế Thích Nhất, Long Quảng có tu vi cao thâm nên cung cấp tội ác cũng nhiều hơn.

Trước đó La Hồng giết một đông lớn Thiên Nhân có cảnh giới Bán Tôn, cộng với Nguyên Khôi Thiên Tôn đã có thể đạt được rất nhiều tội ác, nhiều Thiên Tôn như vậy cho dù chết hơi nhanh một chút nhưng đối với La Hồng hẳn lại không đủ hận thấu xương, nhưng mà cũng có thể ép ra rất nhiều tội ác mới đúng!

Chẳng qua cũng chỉ có thêm ba triệu tội ác, sau khi chia ra mỗi một thiên kiêu của Thiên Giới mới cung cấp hơn ba mươi nghìn điểm tội ác, không phù hợp với tâm lý mong đợi của La Hồng cho lắm.

La Hồng hẳn tốn công hao tâm tổn trí trêu chọc các người như vậy mà các người mới chỉ hận một tí tẹo như thế sao? Lòng dạ không nhỏ hẹp chút nào vậy mà cũng xứng đáng với cái tên thiên kiêu của các người sao?!

Mà ngay khi La Hồng đang nhìn chằm chằm cột tội ác, tội ác trên đó cũng ngày càng tăng lên.

Đương nhiên tốc độ tăng lên quá chậm.

La Hồng...Rất không hài lòng!

Kế hoạch mà hắn chuẩn bị lâu như vậy để có được lợi nhuận danh vọng tội ác!

La Hồng hiển nhiên là không đủ hài lòng đối với kết quả như vậy.

Nhiều đầu lâu của thiên kiêu giống như trời mưa, chẳng lẽ...Còn chưa đủ kích thích sao?

Thế hệ trẻ tuổi ưu tú nhất trong tộc của các người bị ta sỉ nhục như vậy mà các người không tức giận chút nào sao?

Còn có chủng tộc nào có suy nghĩ muốn tiến thoái giống nhau hay không?

Tất cả các tộc ở Thiên Giới thật sự là không chịu hăng hái tranh giành!

Sớm hay muộn gì cũng sẽ xong đời!

La Hồng than thở.

La Hồng cảm thấy còn phải thêm một môi lửa nữa.

"Thiên kiều của Thiên Giới chỉ có như vậy mà thôi, người thừa kế truyền thừa Nhân Hoàng bây giờ đã là hoàng đế của nhân gian...Này!"

"Thượng cho các người một trận mưa pháo hoa"

La Hồng lên tiếng, giọng nói mệnh mông cuồn cuộn khuấy động ở trong Thiên Giới.

Làm tan vỡ bầu trời đầy mây!

Đầu lâu của Già Lâu bị La Hồng quăng ra ngoài rơi xuống đập ở trên mặt đất, trong nháy mắt La Hồng vùng một luồng kiếm khí ra đánh trúng đầu lâu của Già Lâu!

Một bông pháo hoa màu vàng chói lọi trong nháy mắt nổ tung ở khắp Thiên Giới!

Già Lâu yêu nghiệt này chết nên ảnh hưởng rất to lớn!

Khắp Thiên Giới đều có tầng mây màu vàng cuồn cuộn dâng trào, chỉ một thoáng đã bao trùm một khu vực rộng lớn.

Hơn nữa phía trên bầu trời Động Thiên "Thiên Thận Thẩm Phán" của Già Lâu được phơi bày ra ngoài tỏa ra khắp Thiên Giới, đây là Động Thiên đã tiếp cận vô thượng, hiện tượng khác lạ sụp đổ trong nháy mắt đã làm kinh động đến vô số cường giả.

Những tiếng hú thảm thiết vang vọng giữa đất trời.

Già Lâu hóa thành một bóng dáng màu vàng óng đang sụp đổ, cuối cùng đã hoàn toàn chết hẳn!

Cảnh tượng này rốt cuộc dẫn tới chấn động trong Thiên Giới!

"Già Lâu là yêu nghiệt trong Thần Tộc tại sao hắn ta lại chết?!"

"A chuyện này...Quá đột ngột! Không phải Già Lâu tới nhân gian để tranh đoạt truyền thừa của Nhân Hoàng sao? Đạt được cơ duyên lớn sao? Bây giờ nhân gian yếu như vậy ngay cả Tôn Cảnh cũng không có vậy tại sao Già Lâu lại chết?"

"Trời ạ! Yêu nghiệt mười nghìn năm mới có của Thần Tộc đã chết! Ai làm vậy?!"

Vô số tiếng kinh hô vang lên.

Từng luồng khí tức đang thức tỉnh.

Uỳnh!

Đặc biệt là khu vực Thiên Môn, nơi này chính là khu vực do Thần Tộc quản lý.

Những tồn tại cổ đại được hồi sinh, bóng dáng vĩ ngạn dường như muốn chống đỡ trời đất!

Có cường giả xông vào bầu trời, Tam Động Thiên lơ lửng, khí tức giống như ánh mặt trời chói mắt chiếu rọi Thiên Giới, tiếng rống giận dữ khuấy động từ đằng xa.

Đây là Tam Động Thiên do Chí Tôn ngưng tụ ra!

Cũng có tồn tại Vương Cảnh vô cùng mạnh mẽ, hư ảnh tỏa ra toàn bộ Thiên Giới, trợn mắt nhìn thẳng nhân gian, uy áp rung chuyển bầu trời!

Vô số cường giả đều nổi giận.

Đặc biệt là Thân Tộc!

Chương 1087: "Đóng chặt Thiên Môn lại!"

Mà La Hồng lại nở hoa ở trong bụng, giận là được rồi!

Chỉ sợ các ngươi không giận, bản công tử đầu tắt mặt tối giết nhiều thiên kiêu như vậy nếu không thật sự để các ngươi thưởng thức một trận mưa pháo hoa thì sẽ làm cho bản công tử khô héo!

La Hồng học theo Tà Thần Nhị Cấp nở nụ cười xấu xa "Kiệt kiệt"

Búng ngón tay,
Tùng luồng kiếm quang lần lượt bắn ra.
Thình thịch!

Đầu lâu của Đế Thích Nhất yêu nghiệt trong Yêu Tộc cũng nổ tung rồi cuộn lên hiện tượng khác lạ đầy trời.

Mặc dù kém hơn Già Lâu một chút nhưng mà lại làm cho các cường giả trong khu vực Yêu Tộc của Thiên Môn giận không kìm được! Cũng giống như Thần Tộc trong Thiêm Môn, từng bóng dáng hiển hiện, có Chí Tôn, có Vương Cảnh!

Mà La Hồng lại càng ngày càng hưng phấn, đúng vậy, chính là loại cảm giác này!

Giận! Hận!

Nảy sinh ra sự chán ghét và thống hận với bản công tử!

Bản công tử chính là tâm ma và là ma quỷ được định sẵn ở trong số mệnh của các ngươi!

Kiệt kiệt kiệt!

Các ngón tay của La Hồng gần như co rút.

Đầu lâu của chín mươi thiên kiêu lần lượt nổ tung!

Bốn khu vực Đông Nam Tây trong Thiên Môn đều có cường giả rống giận gào thét.

Bắc Thiên Môn không có, chủ yếu là thi cốt của Long Quảng bị La Hồng hòa hợp vào trong long đầu trát nên trái lại không thể phát ra sự thù hận!

Nhưng mà những thiên kiêu yêu nghiệt khác của Long Tộc trái lại cũng làm cho Long Tộc giận dữ!

La Hồng nhìn chăm chăm vào tộc ác trên trang điều khiển trong sổ da người theo thời gian thực.

Mỗi một giây đều là một trăm nghìn, tăng thêm một trăm nghìn tội ác!
Chỉ chốc lát sau đã đạt đến bảy triệu tội ác!

Mà tốc độ này vẫn còn đang tăng lên!
La Hồng không tiếp tục ở lâu trên Thiên Giới, dù sao chỗ này cũng vô cùng nguy hiểm.

Sau khi làm một trận mưa đầu lâu La Hồng rút lui ra khỏi Thiên Môn Tam Trọng không đáng chú ý này.

Nhưng mà vừa rời khỏi Thiên Môn, tội ác bên trong sổ da người dừng lại không tiếp tục tăng lên nữa.

Điều này làm cho La Hồng khẽ giật mình.

Mẹ kiếp!

Còn có hạn chế khu vực sao?

Muốn thu hoạch được danh vọng tội ác ở Thiên Giới thì La Hồng hẳn chắc chắn phải ngoi đầu ở trong Thiên Giới.

Nếu không khi ra khỏi Thiên Giới, danh vọng tội ác sẽ không tăng lên nữa!

Đây chính là chịu thua thiệt!

Thiên Giới.

Từng khu vực trong Thiên Môn đều có cường giả đang tức giận sôi trào.

Tân Hoàng mới của nhân gian?

Chính là yêu nghiệt của Nhân Tộc đã đạt được truyền thừa của Nhân Hoàng trong mộ Nhân Hoàng?

Thật ngang ngược, thật là hung hăng càn quấy, thật sự là muốn ăn đòn!

Khuynh đảo ra mưa đầu người của thiên kiêu thì cũng thôi đi, thế mà còn dám khiêu khích họ!

May mà La Hồng cũng chỉ dám làm loạn một lúc, bây giờ đã lập tức rút lui ra khỏi khu vực Thiên Môn.

Bổng dung.

Ngay khi tất cả cường giả đều buông lỏng.

La Hồng lại chui vào từ sau Thiên Môn.

"Bản công tử...Lại trở về!"

La Hồng kiệt kiệt cười ha hả.

Quả nhiên vừa về tới Thiên Giới, La Hồng phát hiện ra tội ác đã dừng lại ở trong sổ da người lại lần nữa bắt đầu tăng lên!

La Hồng lập tức cảm thấy rất vui mừng!

Khá lắm!

Hiện thực như vậy sao?

Nếu đã như vậy thì hãy tạo ra sóng gió trong Thiên Môn này nhiều một chút, chỉ cần không tạo sóng gió đến nỗi mất liên lạc thì vấn đề không lớn

lắm!

Tiếng cười của La Hồng lại lần nữa kích động.

Vô số cường giả trong Thiên Giới đều ngậy ngán cả người, ngơ ngác nhìn La Hồng rõ ràng đã rút lui ra khỏi Thiên Môn nhưng lại lần nữa xuất hiện.

Hắn...Con mẹ nó còn dám trở về sao?!

Đây là Thiên Giới chứ không phải nhân gian!

Ở Thiên Giới, trong ngũ đại tộc có không ít cường giả!

Trước tiên đừng nói về Thiên Tôn của Động Thiên, chỉ cần ba Chí Tôn

Động Thiên còn có Vương Cảnh cùng với cường giả Thiên Vương cũng đã đủ để dễ dàng đè bẹp La Hồng!

Mặc dù đám người Già Lâu, Long Quảng mạnh mẽ nhưng chỉ là yêu nghiệt của thế hệ tuổi trẻ.

Cho nên khi nhìn thấy La Hồng lại xông tới từ sau Thiên Môn.

Cường giả của Thiên Giới chỉ còn lại một ý nghĩ.

Kê này...Quá hung hăng cần quấy!

Không chỉ là cường giả của Thiên Giới, cho dù là rất nhiều tu sĩ của nhân gian cũng đều sững sờ.

La Hồng đang làm gì vậy?!

Ra ra vào vào giữa Thiên Môn...Giống như đang tìm biên giới của đường chết, nhảy liên hồi!

Thiên Giới...Rất nguy hiểm!

Chùa Vọng Xuyên, khước miệng phu tử khê giật không nói gì.

Cảnh tượng La Hồng chiến đấu mạnh mẽ chém giết Già Lâu và Đế Thích Nhất đã đủ để phu tử chân kinh, không ngờ trong một thời gian ngắn ngủi thực lực của La Hồng lại có thể tăng lên nhiều như vậy!

Đây chính là truyền thừa của Nhân Hoàng sao?

Không...Thực ra phu tử cũng hơi hiểu rõ truyền thừa của Nhân Hoàng, có lẽ truyền thừa của Nhân Hoàng sẽ làm cho thực lực tăng lên nhưng mà không phải giống như tình hình lúc này.

La Hồng chỉ là Bán Tôn nhưng lại có thể giết yêu nghiệt Thiên Tôn!

Chuyện này...Không hợp lý!

Nhưng mà nghĩ lại thì phu tử không khỏi cười gượng.

Ồ trên người La Hồng còn có bao nhiêu thứ hợp lý chứ?

Bây giờ điều mà phu tử lo lắng là trước đó La Hồng phóng đấng tìm đường chết ở Thiên Môn, sợ là thực sự sẽ tìm đường chết cho bản thân!

Những Thiên Vương ở trên Thiên Giới sợ là hận chết La Hồng.

Chẳng lẽ thật sự muôn dân tới Thiên Vương ra tay sao?

La Hồng đứng lặng ở dưới Thiên Môn Tam Trọng, ý chí và cảm giác gắt gao khuếch tán ra ngoài để cảm nhận tất cả mọi thứ ở xung quanh.

Mà tiếng cười bướng bỉnh của hắn cũng làm cho cường giả của Thiên Giới nổi giận.

Hắn giết thiên kiêu của ngũ tộc vốn dĩ đã gây nên oán giận to lớn, bây giờ lại trào phúng như vậy hiển nhiên sẽ gây nên sự tức giận vô cùng lớn!

"Ra tay!"

"Giữ kẻ này lại!"

"Đóng chặt Thiên Môn lại!"

Phía xa hàng triệu dặm có hư ảnh cường giả Vương Cảnh chìm nổi, khí tức cực mạnh dờn dợn như muốn tiêu diệt trời đất!

Đây là lần đầu tiên La Hồng có thể cảm ứng rõ ràng thực lực không giữ lại chút nào của cường giả Vương Cảnh!

Chương 1088: Chạy trốn?

La Hồng dám hung hăng càn quấy ở trong Thiên Môn nên họ muốn để La Hồng có đến mà không có về!

Uỳnh!

Bỗng dưng khu vực ở gần La Hồng nhất có một luồng khí tức kinh khủng hiện ra.

Có một Thiên Nhân giết ra, đây là một Thiên Tôn hơn nữa còn là Thiên Tôn đã ngưng tụ ra Nhị Động Thiên!

Người này hẳn là đã thay huyết mạch của Tiên Tộc, toàn thân tiên phong đạo cốt.

Tay cầm trường thương đâm tới!

Trong hai cái Động Thiên phun trào ra sức mạnh to lớn làm cho uy năng của một thương này cực kỳ khủng bố!

Vất ngang trời cao, đụng nát dòng chảy của mây, cản trở La Hồng!

La Hồng nhíu lông mày.

"Thiên Nhân? Vứt bỏ thân thể làm chó săn cho các tộc của Thiên Giới, thứ đồ chơi rác rưởi mà cũng xứng ngăn cả ta sao?!"

La Hồng giễu cợt.

"Thiên kiều thể hệ trẻ của Thiên Giới đều bị ta giết sạch sành sanh, hạng người có thiên phú tâm thường như người thì tính là thứ đồ chơi gì chứ!"

La Hồng bướng bỉnh cười to!

Tà kiếm trong tay hắn hiện ra sau đó vung một kiếm ra, Quỷ Đô hoảng sợ hiện ra!

Không tăng thêm sức mạnh của Tam Hoàng Động Thiên, một kiếm thần thông đã có thể ngăn cản sự tấn công thảo phạt của Thiên Nhân Thiên Tôn cấp Nhị Động Thiên!

Uỳnh!

Dao động kinh khủng hiện ra gọn sóng tản ra bốn phía.

Thiên Nhân Thiên Tôn Nhị Động Thiên run sợ.

La Hồng chẳng qua chỉ là Bán Tôn... Thế mà có thể đồ được một đòn mà bản thân đã lĩnh hội được tư Thiên Tôn Nhị Động Thiên?!

Cảnh tượng này không chỉ làm cho Thiên Nhân Thiên Tôn hoảng sợ.

Rất nhiều cường giả trong Thiên Giới nhanh chóng bùng nổ về phía này cũng cực kỳ chấn động.

Họ chỉ biết rằng La Hồng bắn nỏ đầu lâu của từng thiên kiêu ở ngay trước mặt họ làm cho Thiên Giới có một cơn mưa đầu lâu của thiên kiêu cùng với vỡ kịch pháo hoa.

Nhưng mà lúc này họ mới hiểu được nỗi kinh hoàng thực sự của yêu nghiệt Nhân Tộc trong nhân gian!

Yêu nghiệt đạt được truyền thừa của Nhân Hoàng!

Nhân Hoàng mới trong nhân gian?!

Vô số cường giả của Thiên Giới cảm thấy run sợ ở trong lòng.

Tâm thần của La Hồng khẽ động, liền Tam Long Tà Quân lập tức hiện ra.

La Hồng lười biếng ngồi ở trên đó, một tay chống cằm khinh thường quét mắt nhìn khắp Thiên Giới.

Khí chất lười biếng mà khinh thường này bị hấn năm gát gao.

Mặc dù không mở miệng nói bất cứ điều gì nhưng mà sát cơ của cường giả trên Thiên Giới đối với hấn lại bộc phát đến cực điểm!

"La Hồng!"

"Kế thừa truyền thừa của Nhân Hoàng, có tư thế trở thành hoàng đế!"

"Giết hấn!"

Bỗng dưng.

Trong bốn khu vực ở đông tây bắc có bốn Thiên Môn với ánh sáng rực rỡ vắt ngang qua.

Đó là trên Thiên Môn Tam Trọng.

Tất cả bốn khu vực Thiên Môn đều hiện ra.

Có Phật Thích Ca Mâu Ni to lớn lạnh lùng liếc nhìn.

Có phe cánh cường giả của Thần Tộc mở rộng che khuất bầu trời.

Thân thể Thiên Vương của Long Tộc kéo dài trăm vạn dặm vắt ngang trên bầu trời, uy áp mênh mông cuộn cuộn giữa tiếng long ngâm, toàn bộ sông núi trên Thiên Giới đều đang rung chuyển!

Trong lòng La Hồng mơ hồ toát ra vẻ ớn lạnh cả người!

Khi tội ác đạt tới tám triệu La Hồng không chút do dự lập tức muốn trốn rời khỏi Thiên Môn của Thiên Giới!

Nhưng mà ngay khi La Hồng chuẩn bị rời khỏi.

Trong Đông Nam Tây Bắc.

Bên trong tổ địa của ngũ đại tộc.

Có uy áp huy hoàng tràn đầy, đó là sức mạnh của quy tắc, có giọng nói dường như đến từ đầu bên kia của thời gian và không gian.

"Kẻ này chính là tân hoàng của Nhân Tộc!"

"Không tiếc bất cứ giá nào! Giết hắn!"

Bốn Thiên Vương bỗng nhiên thay đổi sắc mặt.

Vốn dĩ họ còn ngần ngại vì thể diện nên không có ý định ra tay, bây giờ lại ra tay không chút do dự.

Thiên Vương của Thần Tộc nhô ra tay, một cái tay trong chốc lát bao trùm nửa bầu trời của Thiên Giới.

"Bán Tôn nhỏ nhỏ mà cũng dám hung hăng càn quấy như vậy!"

"Thiên Giới là nơi người muốn tới thì tới, muốn đi thì đi sao?"

"Ồ lại!"

Kéo kẹt kéo kẹt!

Khi một cái tay nay nhô ra.

Những cường giả của Thiên Giới ở gần La Hồng cũng ra tay.

Trong đó lấy Chí Tôn Tam Động Thiên làm chủ!

Từng cường giả Chí Tôn Tam Động Thiên lơ lửng, đại đạo trong Động Thiên kéo dài bát ngát!

Sự tấn công thảo phạt của họ mạnh mẽ mà đáng sợ!

Không gian xung quanh La Hồng dường như muốn sụp đổ vô số năng lượng ép xuống hình thành uy áp phong tỏa, dường như muốn ép La Hồng đến nỗi không thở nổi!

Thiên Môn Tam Trọng sau lưng La Hồng đang run rẩy gần như không chịu được muốn sụp đổ! Mà Thiên Vương Thần Tộc kia ra tay càng dọa người hơn, khoảng cách trăm vạn dặm lập tức được rút ngắn!

Lần đầu tiên La Hồng rung mình, đây chính là chiến lực của Thiên Giới cấp cao?!

Thảo nào phụ tử lại lo lắng như vậy!

Thật sự...Rất cao!

La Hồng lập tức thu hồi liền Tam Long Tà Quân, gào rít một tiếng.

Tam Hoàng Động Thiên phơi bày ra ngoài.

Ong ong ong.....

Trong Động Thiên hư ảnh của Toại Hoàng, Hi Hoàng, Nông Hoàng, Tam Hoàng hiện ra.

Tất cả áp lực ở trước mặt La Hồng đều trở thành hư vô, cho dù là uy áp của Thiên Vương làm cho La Hồng cảm thấy kiềm chế, nhưng mà vẫn đỡ được sự áp bách mang lại!

Hơn nữa dưới sự chống đỡ của Tam Hoàng Động Thiên Thiên Môn chỗ La Hồng đang đứng cũng đã ổn định và không còn bị sụp đổ nữa!

Đương nhiên chống ra Tam Hoàng Động Thiên đã là cực hạn.

Một đồng lớn Chí Tôn lại còn có Thiên Vương ra tay.
Trừ phi La Hồng phục chế Thiên Ma, hoặc là sức mạnh đời đầu của phụ tử.

Nếu không có thể chạy được bao xa thì hay bấy nhiêu!
Đương nhiên, không cần thiết bởi vì phải tỏ ra giỏi giang mà lãng phí cơ hội quý giá cuối cùng để sao chép các trang.

"Thiên Vương...Cũng chỉ có như vậy mà thôi!"

La Hồng thâm trầm bỏ lại một câu!

Trực tiếp chui ra khỏi Thiên Môn trở về nhân gian!

Tấn công thảo phạt bị lật ngược ngay lập tức.

Khu vực La Hồng vỗ Thiên Môn Tam Trọng lập tức bị chôn vùi và biến mất vào hư vô!

Cho dù Thiên Môn Tam Trọng kia có phẩm chất đỉnh cấp Thánh Binh cũng trực tiếp nổ tung chia năm xẻ bảy! Biến mất như tro bụi Nhưng La Hồng vẫn trốn được và cũng không bị thương.

Chạy trốn?!

Chương 1089: Người ở Thiên Giới suýt nữa mất liên lạc

Mỗi một Chí Tôn không dám tin.
Sắc mặt Thiên Vương của Thần Tộc cũng âm trầm đáng sợ!
Một Bán Tôn nghênh ngang vào Thiên Giới diễu võ giương oai ở trước
mặt họ, sau đó phui mông xoay người bỏ chạy?
Đây quả thực là trần trụi tát vào mặt của họ!
Đặc biệt là Thiên Vương của Thần Tộc người quản lý Thiên Môn đang
toát ra sát khí ghê người.

Sự tức giận và sát ý đối với La Hồng nâng cao thêm một bước!
Già lâu là hậu bối được ông ta xem trọng chết ở trong tay La Hồng thì
thôi, ông ta tự mình ra tay mà vẫn không thể xóa bỏ La Hồng!

Mất hết mặt mũi của Thiên Vương!
"Đó là Đại Thiên Động Thiên siêu việt... Vô Thượng Động Thiên?!"
"Lơ là rồi..."

"Vô Thượng Động Thiên có tư thế trở thành hoàng đế, không sợ uy áp
phong tỏa khó trách có thể chạy thoát khỏi bàn tay của bản vương..."

Một lúc sau.
Thiên Vương của Thần Tộc mới can rằng trầm thấp lên tiếng.
Đành phải chỉ ra Vô Thượng Động Thiên của La Hồng làm lý do sảy
tay của bản thân để cứu vãn chút mặt mũi.
Nhân gian.

La Hồng từ phía sau Thiên Môn quay lại ngay lập tức!
Nhưng mà hoàn toàn không thể nói chuyện với người khác, trong nháy
mắt giờ tay lên búng ngón tay, trên mặt đất có bóng dáng Địch Sơn Tà Ảnh
xuất hiện ở bên cạnh.

La Hồng lập tức di hình hoán ảnh với Địch Sơn Tà Ảnh.
Địch Sơn Tà Ảnh gãi đầu với vẻ mặt hoang mang.
Năng lượng tấn công thảo phạt tuyệt thế ở bên trong Thiên Môn ngay
lập tức bị phá thành mảnh nhỏ và bị chôn vùi!
Mà năng lượng do Thiên Môn tiêu tán ra cũng không thể khuếch tán ra
ngoài, bị quy tắc Nhân Hoàng của nhân gian áp chế xuống, bình tĩnh lại hóa
thành một hơi gió mát.

Toàn bộ nhân gian đều trở nên im ắng.

Tất cả mọi người nhìn Thiên Môn treo ở trên bầu trời, trở thành mảnh vỡ, tiêu tán theo gió từng chút một.

Người người ngậy ra như phồng.

La Hồng...Đem Thiên Môn đến nỗi không có sóng nữa!

Nhân gian trở nên im ắng.

Gió nhẹ thổi tung những đám mây trắng trên bầu trời, tạo nên những sợi mây lất phất đung đưa.

Tất cả mọi người đều ngẩng đầu về phía Thiên Môn bị La Hồng làm nổ tung, không biết nên nói gì.

Từ mấy tháng trước Thiên Môn nay đã xuất hiện trên bầu trời của nhân gian, treo ở trên đỉnh đầu của mỗi người tạo ra áp lực vô cùng đáng sợ cho tất cả mọi người.

Mà bây giờ Thiên Môn ở tít trên cao thế mà bị La Hồng làm cho nổ tung!

Tất cả mọi người ở nhân gian đỡ người ra, không biết nên nói gì cho phải, tu sĩ này đến tu sĩ khác của nhân gian chỉ còn lại âm thanh hít vào một ngụm khí lạnh.

Vù vù vùi!

Từng âm thanh xé gió lần lượt vang lên.

Đám người Tôn Cảnh Lý Tu Viễn, Nữ Đế, thiên tử của Đại Chu của nhân gian nhao nhao bay lên bầu trời, sắc mặt kỳ lạ và nghiêm túc.

Họ chỉ thấy La Hồng nhảy ra nhảy vào ở bên ngoài Thiên Môn.

Kết quả sau khi trêu chọc các cường giả của Thiên Môn nổi trận lôi đình tấn công thảo phạt thì trực tiếp đánh nổ Thiên Môn!

Trái lại La Hồng rất bình tĩnh.

Người ở Thiên Giới chưa đến nỗi mất liên lạc, tất cả không phải là vấn đề gì lớn.

Trong bầu trời.

Từng cái Thiên Môn trôi nổi.

Có bóng người lướt qua ở sau Thiên Môn.

Bên trên Tam Trọng Thiên Môn, bên trong Tam Trọng Thiên Môn, bên dưới Tam Trọng Thiên Môn...Đều chật ních cường giả các tộc trong Thiên Giới.

"La Hồng!"

Trong Thiên Môn, Thiên Vương của Thần Tộc người nắm trong tay quyền điều khiển Thiên Môn.

Thiên Vương của Thần Tộc to lớn vô song, ngôi tít trên cao giống như thần chỉ quan sát ở phía sau.

Đôi mắt của ông ta thâm thúy giống như có sự sụp đổ đang lưu chuyển.
"Người trốn không thoát được đâu, người chắc chắn phải chết!
Chắc chắn sẽ chết!"

Trong giọng nói Thiên Vương của Thần Tộc tràn đầy sát cơ và sát ý kinh khủng.

Ông ta muốn giết La Hồng!

Chắc chắn phải giết!

Không chỉ vì báo thù cho Già Lâu mà còn vì La Hồng đã tát vào mặt của ông ta, cảnh tượng này cần phải thu hồi lại.

Ông ta đường đường là Thiên Vương của Thiên Giới chí cao vô thượng, thế mà bị một Bán Tôn của nhân gian trêu đùa và làm nhục.

Trong khi ra tay thế mà vẫn chưa giết chết được đối phương.

Điều này làm cho Thiên Vương của Thần Tộc tức đến nổi khó mà ức chế được tâm trạng của mình.

La Hồng phát tay, liền Tam Long Tà Quân nổi lên, hất ngời lên liền Tam Long Tà Quân bay vút lên như điều gặp gió rồi thần nhiên nhìn bóng dáng của Thiên Vương ở trên bầu trời.

"Có bản lĩnh thì tới giết bản công tử chứ đừng chỉ biết đứng đó la Oai oái?"

La Hồng tựa ở trên liền Tà Quân chậm chậm tháo mặt nạ Tà Quân xuống, mái tóc bông bênh, đáp trả không chút khách sáo.

"Các người càng tức giận bản công tử càng vui vẻ!"

Lúc này trong lòng La Hồng quả thực muốn cười nở hoa.

Lúc này danh vọng tội ác của hắn ở Thiên Giới sợ là sẽ chạm vào đáy cốc.

Như vậy cũng tốt, hắn ở nhân gian không có được danh vọng tội ác vậy thì tới Thiên Giới quét cho thỏa thích đi!

Điều tiếc nuối duy nhất là không cách nào vào Thiên Giới trong thời gian ngắn, hắn vẫn muốn vào Thiên Giới lén lút để danh vọng tội ác tăng thêm chút nữa.

Bây giờ tội ác bên trong sổ da người đã đạt hơn tám triệu, tăng hơn 5 triệu so với trước đó, nói cách khác trừ bỏ đánh giết rất nhiều thiên kiều yêu nghiệt của Thiên Giới để nhằm vào tội ác, chỉ riêng danh vọng tội ác mà La Hồng quét ở Thiên Giới đã có khoảng hai triệu.

Đây có thể nói là thu hoạch lớn!

Đây còn là nguyên nhân hấn bị đuổi xuống Thiên Giới quá nhanh, nếu như La Hồng ở Thiên Giới thêm một thời gian thì danh vọng tội ác sẽ đạt đến mức rất cao!

Cho nên trong lòng La Hồng Thiên Giới đã hoàn toàn bị hấn cho là chỗ tốt.

Ít nhất thì tốt hơn nhân gian.

Nhân gian toàn là một đám đồ chơi chương khí mù mịt, ngoại trừ khen hấn ra thì chẳng có gì, gỗ mục không khắc được!

"La Hồng...Đừng hung hăng càn quấy!"

"Quy tắc Nhân Hoàng suy yếu nên ngươi sẽ không hung hăng càn quấy được lâu đâu..."

"Ngũ tộc của ta đã thảo luận xong sẽ vận dụng năm thượng cổ hoàng binh để tấn công quy tắc của nhân gian."

"Cứ đợi đi, tuy ngươi nhận được truyền thừa của Nhân Hoàng nhưng ngươi không cứu vớt được nhân gian, không cứu vớt được Nhân Tộc!"

Chương 1090: Không thể gỡ bỏ cái tên lão nham hiểm này sao?

"Đợi đến khi quy tắc bị thượng cổ hoàng binh của ngũ tộc khôi phục cho người mắc bệnh và tách uy áp ra, tộc ta chắc chắn sẽ tấn công thảo phạt nhân gian, lấy cái đầu ở trên cổ La Hồng người để tế điện yêu nghiệt thiên kiêu của tộc ta!"

Giọng nói lạnh lùng của Thiên Vương Thần Tộc Băng chấn động toàn bộ nhân gian.

Trong giọng điệu uy hiếp tràn đầy sát ý.

Làm cho tu sĩ ở nhân gian vốn dĩ còn hơi hưng phấn, sắc mặt của mỗi một người đều trở nên trắng bệch, im lặng.

kiềm chế, kiềm chế vô tận!

Thiên Giới...Quá mạnh.

So với nhân gian mà nói quá mạnh!

Một khi nhân gian không còn quy tắc che chở vậy thì làm sao có thể ngăn cản các cường giả của Thiên Giới đánh vào?

Chỉ riêng trước đó họ đã cảm ứng được sự tấn công thảo phạt đuổi giết La Hồng xuyên thấu qua Thiên Môn làm cho họ không thể nổi dậy bất cứ tâm tư phản kháng nào.

Làm sao bây giờ?

Không hiểu sao trong lòng tu sĩ của nhân gian cảm thấy hơi khủng hoảng.

Mà đây cũng chính là mục đích của Thiên Vương Thần Tộc.

La Hồng giễu cợt: "Thượng cổ hoàng binh của ngũ tộc? Có thể góp đủ năm hoàng binh sao? Há mồm là có sao?"

Lời nói giễu cợt của La Hồng làm cho đôi mắt Thiên Vương của Thần Tộc ở sau Thiên Môn ngưng lại, trong lòng khẽ chùng xuống.

Thẩm Phán Chi Kiểm thượng cổ hoàng binh của tộc ông ta vẫn chưa trở về, chẳng lẽ...Xảy ra chuyện ngoài ý muốn rồi sao?

"khụ khụ khu..."

"Lão phu vẫn chưa chết đâu nên xin mọi người hãy tôn trọng lão phu một chút."

Phu tử ở trên chùa Vọng Xuyên khẽ ho nói.

Giọng nói của ông ngược lại làm cho rất nhiều tu sĩ của nhân gian đang khủng hoảng trở nên yên tĩnh.

Nhân gian còn có phu tử!

"Đừng lo lắng, nếu như quý tộc Nhân Hoàng thật sự tiêu tan thì lão phu sẽ mở rộng hai tay nghênh đón mọi người đến đây, nên mọi người cứ thỏa thích đi về phía lão phu, không cần phải khách sáo với lão phu.

Phu tử cầm sách thánh hiền ở trong tay, áo trắng bông bênh, cười nói.

Những lời này vừa mới được nói ra ngược lại giống như rót thuốc trợ tim cho người ta.

Mà sắc mặt của Thiên Nhân và cường giả các tộc ở trên Thiên Môn cũng hơi ngưng trệ.

Phu tử... Là một người rất nham hiểm!

Dựa theo tin tức đáng tin mà Già Lâu và đám yêu nghiệt truyền về trước khi chết.

Lần này sở dĩ thiên kiêu yêu nghiệt của Thiên Giới toàn quân bị diệt, rất có thể đã rơi vào cái bẫy của phu tử!

Vì vậy họ không thể không kiêng kị phu tử.

Nếu như phu tử thật sự mở rộng tay để họ vào nhân gian vậy thì họ không thể không đề phòng.

Người nham hiểm này... Có phải đã đào sẵn cái hố to không.

Cho dù là nhân gian hay là Thiên Giới dường như đều trở nên yên tĩnh.

Có từng sự kiêng kị với phu tử đang cuộn trào.

Bên trên chùa Vọng Xuyên.

Phu tử không nói gì.

Bỗng nhiên cảm thấy không đúng cho lắm, trong lòng cảm thấy đáng ghét.

Không thể gỡ bỏ cái tên lão nham hiểm này sao?

Ông đường đường chính chính là nho sĩ đọc sách thánh hiền, làm sao... Lại trở thành lão nham hiểm rồi?

Thiên Giới ở sau Thiên Môn chỉ có âm thanh hư lạnh vang vọng.

Lần này ngũ tộc chết chín mươi thiên kiêu yêu nghiệt, đối với ngũ tộc mà nói cũng là thương gân động cốt, mặc dù chưa từng dao động gốc rễ của họ nhưng mà lại có ảnh hưởng rất to lớn đối với đời kế tiếp.

Đương nhiên chủ yếu là tôn thương trên mặt lớn nhất.

La Hồng ở trong Thiên Giới cho nổ tung đầu lâu của từng thiên kiêu làm lóa mắt như pháo hoa.

Bây giờ ngũ đại tộc đã sắp trở thành trò cười của Thiên Nhân và rất nhiều tiêu tộc.

Cường giả trong ngũ tộc vô cùng căm thù La Hồng.

rầm rầm rầm!

Giữa tiếng hù lạnh.

Thiên Vương của Thần Tộc ẩn nấp, bốn phiến trên Tam Trọng Thiên Môn biến mất.

Mà trong Tam Trọng Thiên Môn và dưới Tam Trọng Thiên Môn vẫn treo ở trên bầu trời như cũ, nhưng mà các cửa lần lượt được đóng kín.

Cho dù là Thiên Nhân hay là cường giả các tộc trong Thiên Giới đều ần núp bóng dáng, lần này chịu thiệt thòi lớn làm cho Thiên Giới chỉ có thể nhìn xuống.

Họ không vội.

Mặc dù xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hoàng binh của Thần Tộc và Yêu Tộc dường như bị giữ lại ở trong mộ Nhân Hoàng.

Nhưng mà thượng cổ hoàng binh là tồn tại như thế nào nên không thể bị hư hao, chỉ cần đợi đến khi quy tắc Nhân Hoàng ở nhân gian biến mất họ có thể đánh vào nhân gian, một lần nữa thu hồi thượng cổ hoàng binh.

Đến lúc đó, nhân gian sẽ bị thống trị bởi ngũ tộc.

Trong tam giới, Thiên Giới và nhân gian đều bị thống trị bởi ngũ tộc, tổng thể lực lượng của ngũ tộc sẽ càng ngày càng mạnh, nhân gian làm sao có tư cách trở thành hoàng đế chứ.

Một khi cường giả trong ngũ tộc có thể trở thành hoàng đế ở nhân gian vậy thì khoảng cách chinh phục Địa Ngục còn xa sao?

Tam giới nhất thống, nguyện vọng của ngũ tộc sẽ không còn xa xôi.

Thiên Môn trở nên yên tĩnh.

Thiên Giới dường như cũng không còn giãy vò nữa.

Nhưng mà tất cả mọi người đều hiểu rõ đây chỉ là sự yên tĩnh trước khi mưa bão tới mà thôi.

Một khi quy tắc của nhân gian tiêu tan thì Thiên Môn sẽ lại lần nữa mở ra, đến lúc đó cường giả của ngũ tộc như Tôn Cảnh, Thiên Tôn, Chí Tôn, còn có Vương cảnh, Thiên Vương, tất cả đều sẽ vào trong nhân gian.

Nhân gian sẽ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, Nhân Tộc sẽ gặp phải thời khắc đen tối nhất!

Tất cả mọi người đều cảm thấy nặng nề ở trong lòng.

Vốn dĩ tu sĩ của nhân gian vui vẻ bởi vì tất cả thiên kiêu của Thiên Giới đều bị tiêu diệt, lúc này lại lần nữa trở nên nặng nề.

Đám người Tôn Giả Nữ Đê, thiên tử của Đại Chu, Ngô Thanh Hoa cũng cảm thấy gánh nặng nặng nề ở trên bả vai của mình.

Họ vẫn muốn tiếp tục mạnh lên, chỉ có điều ngưng tụ một Động Thiên Tôn Giả căn bản là không đủ!

Ít nhất cũng phải ngưng tụ ba Động Thiên trở thành cường giả cấp bậc Chí Tôn mới có tư cách đối mặt với nguy cơ tiếp theo của Nhân Tộc!

"khụ khụ..."

"La Hồng đến đây."

Nhân gian trở nên yên tĩnh.

Một cảnh tượng nhưng mà trong lòng của mọi người lại có đủ các loại cảm xúc.

Giọng nói của phu tử từ đằng xa bay tới.

La Hồng ngồi ở trên liễn Tam Long Tà Quân kìm nén xúc động sau khi tổng kết thu hoạch, không chế liễn Tam Long Tà Quân nhanh chóng lao về phía chùa Vọng Xuyên.

Chương 1091: Đây chính là Ngụy Hoàng!

Phía trên chùa Vọng Xuyên.

Phu tử nhìn La Hồng với vẻ mặt hơi phức tạp.

Ông có thể nhìn ra tu vi của La Hồng là Bán Tôn Thập cảnh, hơn nữa còn ngưng tụ ra Động Thiên...

Đó là giới hạn của Bán Tôn, khoảng cách bước vào Tôn Cảnh thực ra không chênh lệch nhiều.

La Hồng thu hồi liền Tam Long Tà Quân rơi xuống chùa Vọng Xuyên, đám người Pháp La đại sư ở trên chùa Vọng Xuyên đều nhìn La Hồng với ánh mắt phức tạp.

"Bần tăng ra mắt Nhân Hoàng"

Pháp La đại sư cung kính hành đại lễ.

Bây giờ La Hồng...Đạt được truyền thừa của Nhân Hoàng nên đã trở thành Nhân Hoàng!

Nhân Hoàng của nhân gian!

Một trăm nghìn năm qua, rốt cuộc nhân gian lại lần nữa xuất hiện Nhân Hoàng!

Đây là một thời đại mới tinh, đáng tiếc đây cũng là thời đại đau khổ nhất.

Ngôi vị hoàng đế này của La Hồng không dễ ngồi cho lắm.

Cường tộc trên Thiên Giới rình mò, các tộc của Địa Ngục cũng đang nhìn chăm chăm.

Nhân Tộc đang trong tình trạng nguy cơ một sớm một chiều, lúc này trở thành Nhân Hoàng cũng không phải là vinh quang gì mà là một loại áp lực, càng giống như một loại bùa đòi mạng.

La Hồng cười đáp lễ.

Sau đó đi thẳng tới trước pho tượng Đế Thính.

"Một nhóm vào trong mộ Nhân Hoàng, thu hoạch tan hoang?"

Phu Tử cười nói.

La Hồng khẽ gật đầu: "Đệ tử đạt được truyền thừa của Nhân Hoàng, nhận làm chủ binh của Nhân Hoàng và Nhân Hoàng cung, mặc dù bây giờ vẫn chưa vận dụng được nhưng mà ảnh hưởng cũng không lớn.

Phu tử bùi ngùi, truyền thừa của Nhân Hoàng, trong lòng phu tử hiểu rất rõ ràng Nhân Hoàng thời cổ mạnh như thế nào.

"Người nói với ta chuyện xảy ra ở trong mộ Nhân Hoàng" Phu tử nói.

Ngược lại La Hồng không do dự, xếp bằng ở trước pho tượng Đế Thích êm tai nói.

Phu tử nghiêm túc nghe, trên khuôn mặt cũng lộ ra vẻ nghiêm túc.

Nghe đến cuối cùng, khóe miệng phu tử khẽ nở nụ cười xán lạn.

"Người có thể chống lại áp lực và đau đớn chịu đựng Nhân Hoàng cung, như vậy có thể nói rõ người có một trái tim chính nghĩa thay Nhân Tộc làm

sụp đổ tòa nhà đồ sộ...Người hấn là đã cảm nhận được sức mạnh của Nhân Hoàng rất mạnh mẽ...Đi theo chính đạo, tâm hướng về ánh sáng, sớm hay muộn gì rồi sẽ có một ngày người cũng có thể mạnh mẽ giống như Nhân

Hoang và có thể quan sát tam giới." Phu tử nói.

La Hồng trả lời với vẻ mặt tràn đầy mập mờ.

Nhân Hoàng...Mạnh sao?

Không có nhiều cảm giác cho lắm, có thể so sánh được với Tà Thần Linh Hào? So sánh được với Thiên Ma trong vũ trụ Khô Tọa sao?

Tà ác mới là chân lý!

Phu tử cảm thấy hài lòng với thái độ của La Hồng, quả nhiên chuyển đi đến mộ Nhân Hoàng lần này làm cho La Hồng thông suốt, hiểu rõ nên lựa chọn như thế nào giữa tà đạo và chính đạo.

Tà đạo thấp kém không ra gì làm sao có thể so sánh với chính đạo của nhân gian?

Trẻ nhỏ dễ dạy!

Phu tử thấy tinh thần La Hồng hoảng hốt thì không khỏi thở dài.

Tưởng rằng La Hồng đang lo lắng một khi quy tắc Nhân Hoàng ở nhân gian tiêu tan thì nhân gian sẽ gặp phải nguy cơ kinh khủng.

Phu Tử cười, cầm cuốn sách thánh hiền ở trong tay nhẹ nhàng gõ lên đầu La Hồng: "Đừng lo lắng..."

"Trời sập thì lão sư sẽ gánh cho ngươi."

"Sớm hay muộn thì quy tắc trong nhân gian cũng sẽ tiêu tan, sao lão sư lại không có sự chuẩn bị trước chứ?"

Phu Tử cười: "Tiếp theo ngươi cứ lo tu hành cho tốt, bây giờ đã đạt được truyền thừa của Nhân Hoàng nên tu vi của ngươi sẽ tiến vào thời kỳ đột nhiên tăng mạnh"

"Bây giờ quy tắc ở nhân gian không có hạn chế với ngươi vậy thì ngươi hãy bước vào cảnh Thiên Vương sớm một chút, như vậy nhân gian cũng sẽ có thêm sức mạnh." Phu Tử cười nói.

La Hồng nghe vậy thì mím môi.

Tu vi đột nhiên tăng mạnh?

Nào có dễ dàng như vậy...Thánh Tà Động Thiên và Tà Chủ Động Thiên đều là hang không đáy, La Hồng cũng không biết đến khi nào mới có thể lấp đầy hai cái động này.

Bỗng nhiên La Hồng khẽ giật mình, dường như nghĩ đến điều gì đó, ánh mắt phức tạp nhìn về phía phu tử.

Không thể nào?

Chẳng lẽ đúng như những gì phu tử nói, tất cả đều là ngấm ngấm mưu tính?

Chín mươi thiên kiều của Thiên Giới chết, cũng là do phu tử ngấm ngấm mưu tính?

Tiếp theo phu tử đang ngấm ngấm mưu tính với Thiên Giới?

Không hổ là phu tử, thật là nham hiểm!

La Hồng hít sâu một hơi.

Phu tử cảm giác được ánh mắt của La Hồng thì khuôn mặt lập tức tối sầm.

Phu tử luôn cảm giác hình tượng của mình ở trong lòng La Hồng đã sụp đổ "Không có đơn giản như vậy, cũng chỉ là chuẩn bị ở phía sau thôi...Đại kiếp tiếp theo của nhân gian là chuyện không thể tránh được, không biết sẽ phải chết bao nhiêu người..." Phu tử thở dài.

"May mà có phu tử đời đầu trấn áp hai thượng cổ hoàng binh, nếu không...Quy tắc Nhân Hoàng sẽ sụp đổ trước thời hạn dưới sự tấn công thảo phạt của thượng cổ hoàng binh, đại nạn của nhân gian sẽ tới trước thời hạn, lão phu cũng sẽ không có bất cứ cách nào" Phu tử nói.

La Hồng khẽ gật đầu.

Phu tử ngược lại làm cho La Hồng tỉnh táo, hoàn toàn đúng như vậy, hiện tại vẫn chưa phải thời điểm may mắn, nguy cơ mà tiếp theo nhân gian gặp phải...Nếu như không độ được thì vấn đề sẽ rất nghiêm trọng.

Cho dù phu tử có đường lui nhưng mà cũng không thể khinh thường Thiên Giới, chỉ riêng hư ảnh lão cổ hủ của ngũ tộc hiện ra ở trong trước mặt Nhân Hoàng đã đủ để La Hồng đề cao cảnh giác.

Đây chính là Ngụy Hoàng!

Cho dù lão tổ của ngũ tộc bị hạn chế, nhưng mà...Vẫn là nhân tổ không xác định như cũ.

"A...Có lẽ bản công tử có thể đi tìm sự giúp đỡ"

La Hồng nhíu lông mày rơi vào im lặng suy nghĩ.

Tìm sự giúp đỡ, có thể sao.

La Hồng đứng dậy cáo từ phu tử, sau đó nhẹ lướt đi.

Phu tử nhìn theo bóng lưng La Hồng rời đi, không khỏi than nhẹ.

Từ lúc tu hành cho đến nay chưa được hai năm nhưng đã phải gánh vác trách nhiệm nặng như thế...

Chương 1092: "Đổi!"

La Hồng rời khỏi chùa Vọng Xuyên về Tắc Hạ Học Cung.

Sau khi hàn luyện với đám người La gia vài câu, chuyển khí vận có được sau khi giết Già Lâu và đám yêu nghiệt của Thiên Giới lên trên người La Tiểu Tiểu.

Bây giờ La Tiểu Tiểu hoàn toàn đã trở thành cơ thể gánh chịu khí vận.

Tuy nàng còn nhỏ tuổi nhưng tu vi cũng đã đạt đến mức độ khó mà tin nổi.

Nàng không tu hành, tu vi đột phá đơn thuần là bởi vì khí vận chồng chất.

Bây giờ cường độ năng lượng khí vận ở trên người La Tiểu Tiểu cũng đã đạt đến cấp bậc Bán Tôn.

La Hồng về tới học cung.

Đi thẳng vào trong Tàng Thư Các.

"Tìm sự giúp đỡ, vậy phải tìm ai?"

Trong lòng La Hồng có một ý nghĩ to gan.

Hắn muốn đi tìm lão đại!

Tìm lão đại Linh Hào!

Ngũ tộc trong Thiên Giới rất mạnh sao?

Được thôi, quả thực là rất mạnh, mỗi một tộc đều có cường giả Thiên Vương kiểm soát trên Tam Trọng Thiên Môn, thậm chí có Ngụy Hoàng sống những năm tháng dài đằng đẳng!

Áp lực vẫn rất lớn.

Nhưng mà La Hồng hắn cũng không phải là người không có bối cảnh!

La Hồng tìm kiếm ở trong Tàng Thư Các, muốn tìm kiếm nội dung có liên quan tới khu vực cấm hắc ám.

Nhưng mà đáng tiếc La Hồng không tìm thấy, khu vực cấm hắc ám không được ghi chép ở trong Tàng Thư Các của Tắc Hạ Học Cung.

Ngược lại La Hồng cũng không thất vọng.

Hắn ngồi xếp bằng, tâm thần khẽ động chìm vào trong biển ý chí.

Trong biển ý chí ân ký của Tà Thần Nhị Cấp yên tĩnh lơ lửng.

Dường như cảm ứng được La Hồng đến, Tà Thần Nhị Cấp được bao phủ trong sương mù, lỗ mũi hơi phóng to, mặc dù Tà Thần Nhị Cấp không có khuôn mặt ở chỗ La Hồng nhưng đây là nơi duy trì sự quật cường sau cùng của y.

"Tiểu La ngu xuẩn tìm Chi có chuyện gì sao?"
Tà Thần Nhị Cáp lạnh lùng kiêu ngạo nói.
La Hồng cười: "Lão nhị, có phải nơi ở của các người là Thiên Giới không?"

Tà Thần Nhị Cáp: "....."

"Lão Nhị?"

Nhị cái rắm!

"Tiểu La ngu xuẩn, người lay động theo chiều gió rồi!"
Chi vẫn còn nhớ rõ dáng vẻ run lay bấy của người ở trước mặt Chi lúc người còn nhỏ yếu!

Nhưng mà vấn đề mà La Hồng hỏi ngược lại làm cho hai mắt Tà Thần Nhị Cáp sáng lên.

"Khu vực cấm hắc ám có rất ít sinh linh nhưng mà nói một cách chính xác nơi đó hoàn toàn thuộc về Thiên Giới." Tà Thần Nhị Cáp nói.

La Hồng hỏi vấn đề này chẳng lẽ muốn tới đại bản doanh sao?

"Lần trước không phải lão đại Linh Hào có để lại cho người một tấm bản đồ sao?"

"Người dựa theo địa đồ kia là có thể tìm được khu vực cấm hắc ám" Tà Thần Nhị Cáp nói.

Hai mắt La Hồng sáng rực giờ tay lên, trong lòng bàn tay lập tức có luồng sáng màu đen dâng lên, sau đó một tấm bản đồ màu đen nhánh xuất hiện.

"Khu vực cấm hắc ám..." La Hồng thì thầm.

"Là nơi bị phong ấn sao? Các người bị phong ấn? lão đại Linh Hào mạnh như vậy ai có thể phong ấn được chứ? Nhân Hoàng sao?"

La Hồng tò mò hỏi.

Lỗ mũi Tà Thần Nhị Cáp bỗng nhiên nở to: "Không nhớ rõ, không thể nhớ cũng không dám nhớ..."

"Khu vực cấm hắc ám tồn tại quá lâu, thậm chí còn có trước khi Nhân Hoàng thống nhất tam giới."

La Hồng nghe vậy thì toàn thân chấn động.

Giống như hiểu được điều khó lường gì đó.

Khu vực cấm hắc ám này rốt cuộc do ai xây dựng?

Còn tồn tại trước khi Nhân Hoàng thống nhất tam giới...

La Hồng hít sâu một hơi, những Tà Thần bị phong cấm ở trong khu vực cấm hắc ám này rốt cuộc là gì?

Tại sao lại có liên hệ với sở da người?

Có liên quan tới Thiên Ma sao?

Trong lòng La Hồng nảy sinh vô số nghi ngờ, sỗ da người giống như một đầu nguồn dính lúu tới rất nhiều tồn tại mạnh mẽ.

"Tiểu La ngu xuẩn...Nữ người muốn tìm kiếm khu vực cấm hắc ám sao?"

Lỗ mũi Tà Thần Nhị Cấp nở to đến cực hạn.

"Muốn tìm khu vực cấm hắc ám thì chắc chắn phải vào trong Thiên Giới, nhưng mà Thiên Môn đã bị các tộc trong Thiên Giới kiểm soát, người vừa vào Thiên Giới sẽ phải gánh chịu vô số tấn công thảo phạt đuổi giết."

"Nhưng mà Chỉ lạng lẽ nói cho người một bí mật, thực ra nhân gian vẫn còn một lối đi có thể lén vào trong Thiên Giới." Tà Thần Nhị Cấp lạng lẽ nói.

"Nếu như là người bình thường thì Chỉ sẽ không nói!"

La Hồng nghe vậy, đôi mắt sáng lên lập tức và có tinh thần.

"Lão nhị người nói."

Tà Thần Nhị Cấp: "....."

Bỗng nhiên cảm thấy hơi tẻ nhạt vô vị.

Nhưng mà sương mù dâng cao, Tà Thần Nhị Cấp điều chỉnh quyết tâm, cười kiệt kiệt kiệt, cao thâm khó lường nói: "Cửu Hào, Long Hồ Sơn"

Đôi mắt La Hồng khẽ ngưng trệ.

Long Hồ Sơn?

Trước đó bên trong Thái Cực bí cảnh dường như đã cảm ứng được gì đó.

La Hồng khẽ gật đầu, ngược lại không có trả lời.

La Hồng đã quyết định sẽ vào Thiên Giới, nhưng mà ít nhất không phải là bây giờ.

Việc cần làm lúc này là phải tăng tu vi.

Tiếp theo La Hồng và Tà Thần Nhị Cấp lại hàn huyên một lúc sau đó chuyển lực chú ý lên trên sỗ da người.

Hắn đã ở trong mộ Nhân Hoàng khoảng một tháng.

Mà hôm qua sau khi trải qua sự thù hận ở trong Thiên Giới.

Thanh danh của hắn ở Thiên Giới sợ là đã tiếng xấu lan xa.

Cho nổ đầu lâu của thiên kiêu giống như nổ pháo hoa, thao tác này có thể nói là hoàn toàn làm rách lòng của ngũ tộc.

Hắn còn mắng Thiên Nhân không bằng chó nên cũng đã làm rách lòng của Thiên Nhân.

Cho nên thanh danh của hắn tốt mới có quý.

La Hồng cũng không tin ở trên Thiên Giới sẽ có người rửa sạch thanh danh cho hắn!

Tâm thần khê động.

Bên trên trang bảng điều khiển.

Cột tội ác: 8096251(:)

Tổng cộng có hơn tám triệu tội ác, đối với La Hồng mà nói đây là một ban thưởng khổng lồ đến cực điểm!

Lật đến trang ban thưởng.

[Hô ban thưởng] Hạng nhất: Thiên Ma Bất Diệt Thể (Tội ác: +1000000~+??.....?)

Có thể đổi)(Hoàn tất để nguội)

Liếc mắt đã thấy hoàn tất làm lạnh Thiên Ma Bất Diệt Thể.

Điều này làm cho đôi mắt của La Hồng không khỏi hơi sáng lên.

Lại có thể đổi Thiên Ma Bất Diệt Thể!

Tám triệu tội ác ít nhất có thể cường hóa...Một cánh tay?

Tâm thần khê động, La Hồng lựa chọn đổi.

"Bạn có chắc chắn đổi Thiên Ma Bất Diệt Thể (8%) không?"

Phía trên sô da người hiện lên một dòng chữ màu máu nhắc nhở La Hồng.

Vù vù điều khắc hoàn toàn như trước đây.

"Đổi!" La Hồng nói.

"Bắt đầu đổi, xin đợi..."

Chương 1093: Tiểu La ngu xuẩn, người lay động theo chiều gió

rồi!

Sau khi hiện lên dòng chữ nhắc nhở bằng máu bèn trở nên im lặng.

Trong chốc lát.

Có khí tức tuôn ra.

La Hồng cảm giác bản thân lại bắt đầu nằm mơ, như thể đang trôi vào bầu trời đầy sao chết chóc vô tận.

Bên trong bầu trời sao...

Hư ảnh Thiên Ma ở trên ngôi sao Khô Tọa, tóc tai bù xù ngắc đầu, bóng tối vô tận phun trào ra ngoài làm cho bầu trời đầy sao run lên.

Những xác sống hùng mạnh gần những ngôi sao Khô Tọa lần lượt bị tiêu diệt.

"Lại...Lại tới nữa rồi?"

Bị nghiền rồi sao?

Uỳnh!

Nhưng mà Thiên Ma không ngăn cản.

Một đám ô quang dày đặc bắn ra xuyên thủng bầu trời đầy sao của vũ trụ, trong nháy mắt biến mất.

Nhân gian.

Chùa Vọng Xuyên.

Phu tử vừa mới cảm khái La Hồng đã thông suốt, nụ cười trên mặt vẫn chưa biến mất.

Bỗng nhiên ngắc đầu, đôi mắt của ông thâm thúy mơ hồ dâng lên một chút hỗn loạn.

Ồ phía Tắc Hạ Học Cung...

Mơ hồ trong đó.

Phu tử dường như nhìn thấy một bầu trời đầy sao, một bóng dáng đen tối ngồi ở trên các vì sao.

Nhìn bóng dáng kia giống như ma đầu hủy diệt thế giới, phu tử bỗng nhiên che miệng lại.

Có phải tất cả những chuyện lão phu đã làm đều cho chó ăn không?

Nhân gian...Không đáng!

Thông suốt cái rắm!

La Hồng...Thông suốt đầu chứ?!

La Hồng không cảm thấy có thể gây nên sự chú ý của bất cứ ai khi đối Thiên Ma Bất Diệt Thể.

Trên thực tế, bây giờ La Hồng cũng không thèm để ý, ở nhân gian ai có thể làm gì hắn?

Hắn đã vô địch rồi?

Người ở trong nhân gian có thể đánh lại hắn chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Ngoại trừ phụ tử vô cùng nham hiểm, người bình thường La Hồng thật sự không thèm để ý tới.

La Hồng xếp bằng ở bên trong Tắc Hạ Học Cung, một tia ánh sáng màu đen nhanh chóng rơi xuống, ý thức của La Hồng nhanh chóng tỉnh táo lại.

Bầu trời đầy sao đồ nát trong vũ trụ ở trước mắt, thi thể của một cường giả nằm vắt ngang, bóng dáng Thiên Ma ngồi ở trên các vì sao của Khô Tọa đều biến mất không thấy gì nữa.

Đây rốt cuộc là ảo tưởng hay là chân thực, cho dù là La Hồng cũng không cách nào phân rõ.

Quá thần bí.

Hay là nói sô da người trong biển ý chí quá mạnh.

La Hồng thu hồi tâm thần nhìn Thiên Ma ô quang dường như đã xuất hiện trước mặt mình ngay lập tức, ô quang rơi xuống quán chặt nửa cánh tay của La Hồng.

Vốn dĩ một phần trăm chỉ là một ngón tay, nhưng mà hiện tại đã dung hợp thành tám phần trăm, cộng với vốn dĩ một phần trăm tổng cộng là chín phần trăm, gần tới mười phần trăm, nửa cánh tay đã đổi thành Thiên Ma Bất Diệt Thể!

Xuy xuy xuy!

Cho dù thân xác của La Hồng đã đạt tới đỉnh phong giai đoạn thứ nhất của Ma Long Đoan Thể Thuật, tất cả tế bào trong thân xác đều đã suy biến thành Ma Long nhưng mà lúc này dưới sự dung hợp của Thiên Ma Bất Diệt Thể máu thịt vẫn hòa tan suy biến từng chút một như cũ.

Đôi mắt của La Hồng ngưng trệ!

Trong lòng không khỏi hiện ra một ý nghĩ.

Thiên Ma Bất Diệt Thể rất mạnh...

Thiên Ma rất khủng bố, La Hồng thừa nhận điều này.

Dù sao hắn tự mình sao chép sức mạnh của Thiên Ma, thời gian sao chép giảm xuống còn ba giây, sức mạnh cũng không thể hiện ra quá nhiều,

chỉ mở mắt ra nhìn lướt qua đã có thể quét sạch toàn bộ kẻ địch.

Cho nên Thiên Ma mạnh đến đáng sợ.

Loại đáng sợ này làm cho La Hồng rất là kiêng kỵ.

Mặc dù nói bây giờ La Hồng rất yên tâm về sở da người, nhưng mà La Hồng chưa hẳn đã yên tâm về Thiên Ma.

Nếu như hắn đổi hoàn chỉnh, hay nói cách khác cơ thể trăm phần trăm là Thiên Ma Bất Diệt Thể, vậy có thể trở thành con rối Thiên Ma hay không, thậm chí hóa thân thành Thiên Ma đánh mất chính mình?

Loại khả năng này chưa hẳn sẽ không tồn tại.

Mà sở da người sẽ nhắc nhở hắn sao?

Ngộ nhỡ...Sở da người do Thiên Ma bằng da bằng thịt chế tạo ra thì sao?

Mục đích là để người thu hoạch được sở da người hoàn thành việc đổi Thiên Ma Bất Diệt Thể, cuối cùng thực hiện cách tái sinh Thiên Ma khác?!

Cũng có thể.

Đó không phải là thuyết âm mưu của La Hồng mà là sự cảnh giác cần có.

Vậy nếu không dung hợp sức mạnh Thiên Ma Ô Quang thì sao?

Không chuyển đổi thành Thiên Ma Bất Diệt Thể thì sao?

La Hồng lắc đầu, tội ác được trao đổi là do hắn kiếm được một cách quang minh chính đại, tại sao lại không thể dùng chứ?

Hắn phải mạnh lên, cơ hội tốt như vậy há có thể bị từ bỏ chỉ vì một suy đoán?

La Hồng muốn dùng, hơn nữa còn dung hợp một cách quang minh chính đại.

Nhưng mà hắn vừa mới dùng Thiên Ma Ô Quang để cải tiến Ma Long Đoàn Thể Thuật!

Ô quang không ngừng tràn vào nửa cánh tay của La Hồng, nguyên một bàn tay còn có một nửa cánh tay bị ô quang bao phủ.

La Hồng dựa vào Ma Long Đoàn Thể Thuật để tiến hành rèn đúc thân xác.

Từng đầu Ma Long xảy ra suy biến dưới sự lây nhiễm của ô quang!

Máu thịt của La Hồng cũng đang suy biến.

Máu thịt vỡ vụn, hòa tan, thậm chí ngay cả xương cốt cũng vỡ vụn hòa tan, cuối cùng lại có xương cốt mới sinh sôi, máu thịt mới lan tràn.

Sự đau đớn đợt này đến đợt khác liên tục đan xen trên cánh tay của La Hồng.

Hơn nữa bởi vì đôi tám phần trăm Thiên Ma Bất Diệt Thể.

Nói là tám phần trăm thì chỉ đúng tám phần trăm, không hơn không thiếu chút nào.

La Hồng vô cùng đau đớn, muốn điều động năng lượng Thiên Ma đi chuyển đến các bộ phận khác của cơ thể để phân tán đau đớn, nhưng mà hoàn toàn không thể nào phân tán được.

Những năng lượng Thiên Ma này chỉ có tác dụng trên cánh tay.

Đây chính là suy biến tám phần trăm Thiên Ma Bất Diệt Thể!

May mà La Hồng đã từng trải qua nỗi đau không phải của con người lúc nhận truyền thừa của Nhân Hoàng ở trong mộ Nhân Hoàng, thống khổ mà luyện ba nghìn năm làm cho La Hồng đã quen thuộc với loại cảm giác này từ lâu rồi.

Không la cũng không kêu đau.

La Hồng rất bình tĩnh, không ngừng vận chuyển Ma Long Đoàn Thể Thuật để cải tạo máu thịt và xương cốt ở trên cánh tay.

Chương 1094: "Tiểu La ngu xuẩn từ bỏ đi"

Một lúc sau.

Trên cánh tay của La Hồng, mỗi một viên trong tế bào Ma Long đều xảy ra suy biến.

Nếu như nói Ma Long nguyên bản là loại rồng hơi non nớt, vậy thì lúc này bóng rồng hiện diện trong mỗi một tế bào của La Hồng chính là bạo long Thái Cổ!

Chính là loại mạnh mẽ mà đáng sợ.

Khi sợi Thiên Ma Ô Quang cuối cùng hao hết.

Toàn bộ cánh tay của La Hồng cũng đã hoàn thành việc cải tạo.

Nhìn từ bên ngoài thì không có gì thay đổi, nhưng mà chỉ cần tâm ý của La Hồng khẽ động sẽ có năng lượng ô quang xen lẫn trên cánh tay, cuối cùng hóa thành một bộ áo giáp màu xám bao trùm lên trên đó.

Sức lực bùng nổ, năng lượng...La Hồng có thể cảm giác được một sự gia tăng đáng kể!

Sóng xung kích kỳ quái càng trở nên đáng sợ!

Thậm chí ngay cả ngón tay của Thiên Ma nguyên bản cũng bị La Hồng cải tạo.

Trong mật thất, La Hồng mở mắt ra.

Bàn tay bỗng nhiên siết chặt.

Một cảm giác giống như sai sử một cánh tay làm cho La Hồng khẽ nhíu mày.

Hắn như vậy không phải là Thiên Ma Bất Diệt Thể, mà là sau khi dung hợp năng lượng Thiên Ma trải qua suy biến để rèn đúc thể thuật!

La Hồng tạm thời được gọi là Thiên Ma Bạo Long Đoàn Thể Thuật!

Bản thể hay là thân xác của La Hồng hắn.

Mặc dù nói La Hồng cũng không biết như vậy có hiệu quả hay không, nhưng mà ngộ nhờ tương lai trưởng thành đến Thiên Ma có lẽ có thể thay đổi chút gì đó?

Sau khi đổi Thiên Ma Bất Diệt Thể xong, hồ ban thường đã rơi vào trạng thái ngủ ngủ và không thể sử dụng trong ba mươi ngày.

Ngược lại La Hồng cũng không thêm quan tâm.

Trong ba mươi ngày hắn muốn sử dụng cũng không sử dụng được.

Bây giờ hắn không thể vào Thiên Giới, trên cơ bản không thu hoạch được tội ác.

Không có tội ác thì lấy gì để đòi Thiên Ma Bất Diệt Thể?

Mấy ngày tiếp theo La Hồng không hề có động tĩnh gì, hẳn đang cùng cố thu hoạch ban thưởng của cuộc trao đổi này.

Sự thay đổi ở nửa bên phải của cánh tay có ảnh hưởng rất lớn.

Chỉ một cánh tay này La Hồng tạm thời cảm thấy sức mạnh có thể bộc phát đã đạt đến cấp bậc Thiên Tôn Nhị Động Thiên.

Hơn nữa còn có một số sức mạnh đặc thù.

Ví dụ như La Hồng thôi động toàn lực, khi áo giáp màu xám xuất hiện cũng sẽ có uy áp vô cùng kinh khủng bắn ra.

Cảm giác áp bách của uy áp này vô cùng mạnh, La Hồng mù quáng đoán rằng hẳn là uy áp Thiên Ma phiên bản suy yếu.

Uy áp Thiên Ma cộng với làn sóng xung kích kỳ lạ, Nhị Động Thiên Tôn Cảnh không cẩn thận cũng sẽ bị làm cho nổ tung!

La Hồng xem như hài lòng, đương nhiên cứ như vậy sức chống đỡ thân xác của hắn yếu hơn cánh tay này một chút, nhưng mà khả năng La Hồng tìm được nhiều năng lượng Thiên Ma như vậy để rèn thể cũng không lớn cho lắm, chỉ có thể nói tạm thời để đó chờ đến lúc đổi năng lượng Thiên Ma tiếp tục cải tạo.

Thu hồi tâm thần, La Hồng phá cửa ra ngoài, sau khi đổi Thiên Ma Bất Diệt Thể xong La Hồng không cần thiết phải tiếp tục bế quan.

Mà ngay khi La Hồng xuất quan.

Tiếng xé gió nhao nhao nổ vang!

Nhóm cường giả Nữ Đế, thiên tử của Đại Chu, Ngô Thanh Hoa, Tiêu Ngũ Lục, Trần Thiên Huyền nhao nhao nhanh chóng lướt đến.

Hội tụ ở trước quảng trường trong Tắc Hạ Học Cung.

"Tham kiến Nhân Hoàng bệ hạ!"

Từng người cung kính khom người, đặc biệt là Nữ Đế căng tãn mát ra vẻ cuồng nhiệt từ bên trong ra bên ngoài.

La Hồng cảm thấy hơi bất đắc dĩ, La Hồng thực sự không có hứng thú với Nhân Hoàng bỏ đi này.

Vốn dĩ hắn là tà tu, làm sao có thể làm hoàng đế.

Đám người Nữ Đế đến đây cầu kiến La Hồng với mục đích rất đơn giản, lo lắng ngũ tộc trong Thiên Giới và Thiên Nhân sẽ vào nhân gian sau khi quy tắc Nhân Hoàng bị tiêu tan.

Đối với vấn đề này La Hồng hiển nhiên cũng cảm thấy khó giải quyết.

Thực lực của Thiên Giới rất mạnh, rất khủng bố.

So với Nhân Tộc thực sự mạnh hơn rất nhiều, chủ yếu là Thiên Giới không có hạn chế, một trăm nghìn năm qua đều không ngừng phát triển, số lượng cường giả Tôn Cảnh nhiều không đếm xuể.

Thậm chí còn có rất nhiều Chí Tôn, Vương Cảnh.

Nhân Tộc ngoại trừ những người vừa mới đột phá vào Tôn Cảnh ở trong mộ Nhân Hoàng thì ở trước mặt ngũ tộc của Thiên Giới căn bản không là gì cả.

"Các người tạm thời cố gắng tu hành, nâng cao thực lực tổng thể của các tu sĩ trong nhân gian, cho dù như thế nào cũng phải chuẩn bị cho chiến tranh"

"Ít nhất cũng còn khoảng nửa năm nữa quy tắc Thượng cổ Nhân Hoàng để lại mới tiêu tan, chúng ta còn nửa năm để chuẩn bị" La Hồng nói.

Đám người cảm thấy bất đắc dĩ, thời gian nửa năm thật sự là quá ngắn.

Cho dù tu sĩ ở nhân gian có yêu nghiệt như thế nào đi nữa thì nửa năm cũng không thể thêm ra một đồng Tôn Cảnh và Vương Cảnh.

"Khó, khó, khó..."

Kỳ Lân Kiếm Tiên Ngô Thanh Hoa thở dài ba tiếng, nói ra ba chữ khó.

"Không sao, vẫn còn nửa năm, bản công tử sẽ tìm về thời gian lên Thiên Giới một chuyến, tranh thủ đi tìm một số đồng minh mạnh mẽ" La Hồng cười nói.

"Nhân Tộc chúng ta vẫn còn có đồng minh sao?" Người nói chuyện là thiên tử của Đại Chu.

La Hồng khẽ gật đầu nhưng lại không chỉ ra cụ thể đồng minh là ai, nói người cũng không biết vậy cần gì phải nói?

Hơn nữa rất khó để nói có thể tranh thủ được hay không.

Có lẽ Tà Thần Nhị Cấp rất dễ lừa.

Nhưng mà Linh Hào lại không được.

Đám người Nữ Đế tạm thời rút lui.

Mà La Hồng lại lật tìm chút điển tịch ở trong Tàng Thư Các của Tắc Hạ Học Cung, cuối cùng vẫn không thể tìm được bất cứ thứ gì có liên quan tới ghi chép về khu vực cấm hắc ám.

"Tiêu La ngu xuẩn từ bỏ đi"

"Nếu như nói những cường tộc cổ xưa ở trên Thiên Giới có lẽ sẽ có liên quan tới ghi chép khu vực cấm hắc ám"

"Chúng ta đã tồn tại trước khi Nhân Hoàng thành lập hoàng triều của Nhân Tộc, nhưng sự tồn tại của chúng ta là cấm kỵ, cho nên những tin tức liên quan tới chúng ta đều đã bị Nhân Hoàng xóa bỏ."

Ấn ký của Tà Thần Nhị Cấp chấn động nói ra những lời này.

Chương 1095: Ba thượng cổ hoàng binh.

La Hồng giật mình.

Sau khi nói chuyện với mọi người La Hồng tiếp tục xếp bằng ở trên quảng trường, ổn định tu vi của mình, một bên cũng đang khuếch tán lĩnh hội đạo uẩn của mình để những Lục Địa Tiên của nhân gian ở phạm vi xung quanh Tắc Hạ Học Cung có thể có cảm ngộ rõ ràng, tu vi cũng được tăng lên.

Về phần vương triều Đại La đang thu nạp tất cả tu sĩ ở trong nhân gian.

Thành lập ra một đội quân cực kỳ hùng mạnh, thậm chí còn có Lục Địa Tiên hợp thành quân đội.

Đương nhiên, số lượng Lục Địa Tiên tạo thành quân đội tương đối ít.

Đại đa số vẫn là tu sĩ Nhất phẩm, Nhị phẩm thành lập tạo thành đại quân.

Quân đoàn này được xưng là quân đoàn Đại La.

Nhân Tộc cũng không chịu thua, cho dù tổng thể sức mạnh của Thiên Giới làm cho nhân gian tuyệt vọng, nhưng mà không có người tùy tiện nhận thua.

Từ xưa đến nay Nhân Tộc không phải là một chủng tộc tùy tiện nhận thua, huống chỉ Nhân Tộc ở nhân gian đã có người đáng tin.

Khí vận quy về làm một, thiên hạ thống nhất.

Cùng lắm thì Nhân Tộc...Tử chiến!

Phía trên bầu trời.

Phật Tộc ở Tây Thiên Môn, Tiên Tộc ở Nam Thiên Môn, Long Tộc ở Bắc Thiên Môn...Ba cánh cửa nổi lên ở trên Tam Trọng Thiên Môn.

Quang huy vạn trượng!

Toàn bộ nhân gian thoáng chốc rung chuyển.

Tất cả tu sĩ ở nhân gian đều xông xáo đề cao cảnh giác, lo lắng nhìn chằm chằm Thiên Môn ở trên bầu trời!

Ở sau Thiên Môn, Thiên Vương của Phật Tộc, Thiên Vương của Long Tộc và Tiên Tộc ba cường giả cấp bậc Bán Bộ Thiên Vương đều hiện ra.

Dáng vẻ khí thế hùng hổ, tư thái dường như muốn tiến đánh nhân gian.

Phía trên chùa Vọng Xuyên, phu tử chậm chậm mở mắt liếc nhìn rồi lại một lần nữa nhắm lại.

Bên trong Địa Tạng bí cảnh dưới thân thể của ông có tiếng cười lạnh như băng vang ra.

"Cảm nhận được rồi! Đó là khí tức thượng cô hoàng binh của Tiên Tộc ta!"

"Ha ha ha! Quy tắc nhân gian sẽ tiêu tan dưới sự tấn công thảo phạt của hoàng binh, các ngươi không kiên trì được lâu nữa đâu ?

Đó là giọng nói của Nam Thiên Vương bị phụ tử hổ.

Nam Thiên Vương là thiên ngoại của Tiên Tộc nên nhiên có thể cảm ứng rõ ràng khí tức thượng cô hoàng binh của Tiên Tộc.

Điều này làm cho Nam Thiên Vương cảm thấy hy vọng có thể thoát khỏi khó khăn.

Phụ tử hổ vẫn từ từ nhắm hai mắt như cũ, khí tức ở trên người thu liễm không rò rỉ ra chút nào.

Uỳnh!

"Nhân gian...Sớm hay muộn gì cũng sẽ bị chiếm đóng!"

"Lũ sâu kiến Nhân Tộc hãy tận hưởng những ngày bình yên đi!

Đợi đến khi Long Tộc ta công phá nhân gian tất cả các ngươi đều sẽ trở thành khẩu phần lương thực của Long Tộc ta!"

"Phật quang chiếu khắp muôn nơi, tất cả mọi nơi đều là đất phật..."

Thiên Vương của Long Tộc và Phật Tộc đều lên tiếng.

Một lúc sau trên đỉnh đầu thiên ngoại của Long Tộc có một hạt châu màu vàng óng hiện hiện.

Thiên Vương của Long Tộc gào rít.

Trong khi lượn vòng dường như nâng hạt châu này đựng nát thời gian và không gian.

Có uy áp trùng điệp của thượng cô Long Hoàng bắn ra từ trong đó!

Long Hoàng Châu thượng cô hoàng binh của Long Tộc!

Uỳnh!

Khi thượng cô hoàng uy khôi phục, uy áp kích thích quy tắc của nhân gian, vô số quy tắc Nhân Hoàng của nhân gian hiện ra va chạm và ma sát với Hoang Vị phát ra âm thanh cứng rắn!

Cứ như vậy kéo dài tới mấy ngày sau.

Long Hoàng Châu thu lại.

Sau đó Thiên Vương của Phật Tộc tụng niệm phật hiệu.

Trên đỉnh đầu có treo một phật chuông lơ lửng với phật quang vạn trượng, vô số phật quang từ đó rủ xuống, cũng có hoàng uy trùng điệp khuếch tán ra ngoài!

Phật Hoàng Chuông thượng cô hoàng binh của Phật Tộc!

Hai hượng cổ hoàng binh khôi phục làm cho quy tắc Nhân Hoàng ở nhân gian gần như muốn sôi trào.

Giữa trời đất có quy tắc lút nhua lút nhít lộ ra.

Quy tắc đang rung chuyển, mơ hồ trong đó có cường giả có thể nhìn thấy đường quy tắc ở nhân gian đang đứt đoạn!

Điều này có nghĩa là các quy tắc đang sụp đổ! Ba Thiên Vương Bán Bộ của Tiên Tộc cùng hợp lực thúc giục thượng cổ hoàng binh của Tiên Tộc, tháp Đế Tiên, một tháp đá cực kỳ đơn giản!

Ba thượng cổ hoàng binh thay phiên bị kích hoạt, khí tức Hoàng giả bên trong hoàng binh thay phiên khôi phục, kích thích quy tắc của nhân gian làm hao mòn quy tắc của nhân gian.

Đây cũng là kết quả sau khi ngũ tộc bàn bạc.

Chủ yếu là bởi vì Yêu Hoàng Kích và Thẩm Phán Chi Kiếm bị trấn áp ở trong mộ Nhân Hoàng.

Mà La Hồng đạt được truyền thừa của Nhân Hoàng lại ngưng tụ ra Động Thiên tượng trưng cho Hoàng giả chí tư vô thượng.

Ngũ tộc của Thiên Giới hơi kiêng kị, cũng muốn nhanh chóng xóa bỏ quy tắc của nhân gian để tiêu diệt Nhân Tộc và giết chết La Hồng, tránh cho đêm dài lắm mộng!

Nhân Tộc là một chủng tộc rất giỏi trong việc tạo ra kỳ tích!

Không thể để cho Nhân Tộc có cơ hội thở dốc!

Mà tam đại hoàng binh lam phai mờ quy tắc của nhân gian là một loại chần chừ.

Làm cho sinh linh ở nhân gian sống trong hoảng loạn mọi lúc!

La Hồng thu hồi ánh mắt.

Ba thượng cổ hoàng binh.

Sắc mặt của La Hồng hơi nghiêm túc, thượng cổ hoàng binh khôi phục khí tức phóng ra có thể làm hao mòn quy tắc của nhân gian, đây hoàn toàn không phải là một tin tức tốt.

Bây giờ mặc dù chiến lược của La Hồng vô song, nhưng mà đối đầu với Chí Tôn sẽ hơi giật gấu vá vai.

Một khi nhân gian không có quy tắc Nhân Hoàng che chở chẳng khác gì là tấm màn che bị xé rách, hoàn toàn bại lộ ở trước mặt Thiên Giới giống như dê béo đợi bị làm thịt!

"Vốn dĩ còn có thể duy trì sức mạnh của quy tắc thêm nửa năm, nếu như cứ tiếp tục bị ngũ tộc dùng thượng cổ hoàng binh làm hao mòn, có thể duy trì ba tháng cũng đã không tệ rồi!"

La Hồng hít sâu một hơi.

Nhưng mà thực ra La Hồng cũng hơi xúc động, nếu không phải phụ tử đời đầu tiên trấn áp phong ấn hai thượng cổ hoàng binh.

Năm thượng cổ hoàng binh thay phiên nhau, thời gian này e rằng phải rút ngắn thêm một tháng nữa.

Chương 1096: Cửu Hào Long Hồ Sơn.

La Hồng hiển nhiên không thể để cho họ tùy ý như vậy.

Trên quảng trường của Học Cung.

La Hồng mở mắt đứng dậy.

Mà từng Lục Địa Tiên đều ngẩng đầu nhìn chằm chằm thượng cổ hoàng binh của các tộc ở trên bầu trời.

Hoàng giả uy áp trùng điệp làm cho họ hoàn toàn không thể thở nổi, cho dù chỉ đối mặt với binh khí còn sót lại thượng cổ Hoàng giả cũng có một loại cảm giác phát ra từ trong lòng làm cho họ tuyệt vọng.

Lục Địa Tiên đã như thế thì càng đừng nói tới tu sĩ tâm thường cùng với bách tính trong nhân gian.

Thượng cổ hoàng binh xuất hiện, hoàn toàn ảnh hưởng tới tâm thái của tu sĩ ở nhân gian.

La Hồng đứng thẳng người chậm chậm thở dài.

Phất tay, liền Tam Long Tà Quân lập tức nổi lên.

La Hồng ngồi ngay ngắn ở trên đó, áo trắng tóc trắng bay trong gió, ba Tà Long ngửa đầu thét dài, uy áp Bán Tôn khuếch tán cổ làm ra vẻ chúng chuyên nghiệp!

Mà La Hồng gây rối như vậy hiển nhiên đã hấp dẫn sự chú ý của tu sĩ trong nhân gian.

Đám người Nữ Đế, thiên tử của Đại Chu, Ngô Thanh Hoa nhao nhao phóng đến.

Thấy La Hồng cười ở trong xe vua bay lên như điều gặp gió, khuôn mặt lập tức kích động.

"Ba thượng cổ hoàng binh..."

"Hoàng binh của Nhân Tộc ta mới là chính thống!"

La Hồng cười ha hả.

Tâm thần khê động.

Trong đan điền, Nhân Hoàng Cung lập tức huy hoàng rực rỡ đại thịnh.

Bởi vì cảm nhận được khí tức của thượng cổ hoàng binh nên tự động bay lượn ra ngoài.

Lên như điều gặp gió, không ngừng biến lớn, cuối cùng hóa thành một tòa cung điện nguy nga cao ngất!

Vô số kim quang đang cuộn trào!

Đối kháng với uy thế của ba thượng cổ hoàng binh Long Hoàng Châu, Phật Hoàng Chuông, tháp Đế Tiên!

Nhưng mà chỉ như thế mà thôi.

Không người thôi động Nhân Hoàng Cung, vẫn không cách nào trấn áp lại lực lượng quy tắc sôi trào như cũ.

Mà La Hồng lại giận dữ hét lên, tóc bạc tung bay, Tam Hoàng Động Thiên chiêu rọi, bóng dáng của ba Hoàng giả dường như đi ra từ trong Động Thiên xếp bằng ở trước Nhân Hoàng Cung.

Uỳnh!

Quy tắc Nhân Hoàng sôi trào ở trong nhân gian dường như có người đáng tin cậy nên ổn định lại, không còn bị ba thượng cổ hoàng binh kích thích và làm phai mờ.

Tu sĩ ở nhân gian cũng cảm giác được tâm thần vững chắc của nhau, không còn bị ảnh hưởng bởi ba thượng cổ hoàng binh.

Cùng lúc đó.

Ở sau ba cánh cửa Thiên Môn trên bầu trời.

Thiên Vương của Long Tộc và Phật Tộc đều cười lạnh nhạt.

"La Hồng là thiên phú yêu nghiệt, chỉ trong nửa năm có lẽ hẳn thật sự có thể tạo ra đột phá hay sáng tạo kỳ tích gì đó, dù sao cũng là yêu nghiệt tìm hiểu ra Vô Thượng Động Thiên nên mọi chuyện đều có thể xảy ra, nhưng hôm nay bị chúng ta ngăn chặn, hẳn cần thôi động Nhân Hoàng Cung đến đối kháng hoàng binh, của tộc chúng ta, sợ là không có thời gian tiếp tục tu hành nữa..."

"Hẳn lấy Nhân Hoàng Cung để trấn áp quy tắc, chỉ trị ngọn chứ không trị gốc, ba tháng sau quy tắc của nhân gian vẫn sẽ sụp đổ như cũ, Nhân Tộc vẫn sẽ bị tiêu diệt như cũ"

Thiên Vương của Phật Tộc cười lạnh nhạt, dường như tất cả đều ở trong lòng bàn tay.

Cho dù Nhân Hoàng Cung trấn áp ba hoàng binh, nhưng mà cho dù như thế nào Thiên Giới cũng có lợi.

Mà lúc họ đang ngâm ngâm mưu tính với La Hồng.

La Hồng chỉ để lại một ý chí phân thân để thôi động Nhân Hoàng Cung.

Mà bản thể của La Hồng đưa tay hướng lên trên mặt đất có một Tà Ảnh nổi lên, không phải ai khác chính là Tà Ảnh của Sở Thiên Nam.

Tà Ảnh của Sở Thiên Nam lặng yên không tiếng động dung hợp với La Hồng làm cho La Hồng hóa thành Sở Thiên Nam.

Thao tác này trước đó La Hồng đã từng làm một lần ở trong hoàng lăng của Đại Hạ.

Bây giờ lặp lại chiêu cũ ngược lại rất quen thuộc.

Tà Ảnh điều hâu rơi xuống, La Hồng hóa thân thành Sở Thiên Nam xếp bằng ở trên Tà Ảnh điều hâu, đập tan đám mây giương cánh bay về phía Long Hồ Sơn.

La Hồng cũng đã đoán được suy nghĩ của nhóm Thiên Vương trên Thiên Giới.

Nhưng mà sao La Hồng có thể bị treo cổ lên trên cây chứ?

Họ đang tính kế La Hồng, sao La Hồng không thể tính kế họ.

Họ tưởng rằng đã dây dưa tâm thần của La Hồng làm cho La Hồng thiếu phương pháp phân thân không cách nào tu hành, không cách nào đột phá được nữa.

Nhưng trên thực tế, La Hồng thì lại dự định gây lên gợn sóng ở trên Thiên Giới, trộm nhà...A không, bí mật điều động viện binh.

La Hồng quả thật dự định vào Thiên Giới để tìm viện binh.

Hắn nắm bản đồ khu vực cấm hắc ám mà Linh Hào đưa cho hắn ở trong tay, đây là một trong những lá bài tẩy của hắn để vào Thiên Giới, bản đồ sẽ đưa ra hướng dẫn để dẫn đường cho hắn.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là có thể đi vào Thiên Giới.

Có hai cách để vào Thiên Giới, một là bay thẳng đến cổng Thiên Môn, hai là dùng sức mạnh cưỡng chế để vào Thiên Môn, hai cách đều không thể thoát khỏi Thiên Môn, mà hôm nay Thiên Môn đã bị ngũ tộc của Thượng Giới kiểm soát ở trong tay, thực ra có thể nói là lục tộc, Thiên Nhân không được tính là Nhân Tộc nên cũng được xem là một tộc trong Thiên Giới.

Một khi La Hồng vào Thiên Giới thông qua Thiên Môn sợ là sẽ trở thành mục tiêu bị bao vây tiến đánh và bị vô số tấn công thảo phạt nuốt chửng ngay lập tức, không thể chết lần nữa.

Điều này thực ra cũng không khó để tưởng tượng.

Dù sao tội ác mà bây giờ La Hồng vót được ở Thiên Giới đã sắp đạt được hai triệu.

Nhiều tội ác như vậy nói rõ thanh danh của hắn ở Thiên Giới xấu như thế nào?!

Vốn dĩ La Hồng không có lựa chọn thứ ba cho nên La Hồng dự định mượn nhờ Tà Ảnh, thay đổi cách ăn mặc trở thành một thiên kiều của Thiên Giới để xen lẫn vào trong Thiên Giới.

Nhưng mà tỉ lệ bại lộ vẫn rất lớn, dù sao Thiên Môn đều bị kiểm soát ở trong tay các cường giả của ngũ tộc.

Mặc dù Tà Ảnh Phụ Thể có thể thay đổi lòng tở, thế nhưng đối với cường giả cấp bậc Chí Tôn, Vương Cảnh mà nói sẽ tạo ra ảnh hưởng không lớn.

Mà bây giờ La Hồng có lựa chọn tốt hơn, đó chính là bước vào Thiên Giới thông qua lối đi khác.

Lối đi này do Tà Thần Nhị Cấp nói cho hắn biết...

Cửu Hào Long Hồ Sơn.

Chương 1097: "Người thật sự là chó sao?!"

Tiếng điều hâu xé toạc màn đêm.

Phía trên Long Hồ Sơn, đạo cô Hồng Cổ Niệm bỗng nhiên mở mắt ra, vầng trán của bà ta kèm theo vẻ ngạc nhiên, bấm đốt ngón tay tính toán, mơ hồ như tính được gì đó.

"Kẻ thù tấn công!"

Hồng đạo cô bỗng dung quát chói tai.

Tiếng quát chói tai của bà ta nổ vang, bên trong Long Hồ Sơn lập tức có bảy tám Lục Địa Tiên phóng đến, trong đó có hai ba người là Lục Địa Tiên ngũ cảnh trở lên, cộng với Hồng đạo cô bây giờ đã đạt đến bát cảnh, như vậy cũng là một nguồn sức mạnh không yếu.

Trên bầu trời đêm đen kịt, một con điều hâu màu đen giương cánh bay đến.

Cơ thể của Hồng đạo cô và đám người Lục Địa Tiên của Long Hồ Sơn căng cứng nhưng mà họ nhanh chóng toát ra vẻ ngạc nhiên.

Bởi vì họ nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

"Sở Thiên Nam?"

"Hình như là hắn ta...Không phải hắn ta chết lâu rồi sao? Chết ở trong tay Thánh Tử..."

"Sở Thiên Nam khởi tử hoàn sinh sao?"

Mấy Lục Địa Tiên vô cùng ngạc nhiên.

Lúc đầu Hồng đạo cô cũng hoảng hốt, nhưng mà khi bà ta nhìn thấy bóng điều hâu màu đen ở dưới người Sở Thiên Nam thì đột nhiên nghĩ đến gì đó.

Trên khuôn mặt xinh đẹp toát ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

Bà ta nhìn phía trên bầu trời, trước Nhân Hoàng Cung La Hồng đang khó nhọc chống lại thượng cổ hoàng binh của tam tộc, lại nhìn La Hồng đang xếp bằng ở trên lưng Tà Ảnh điều hâu, có một loại cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

"Hồng Cổ Niệm ra mắt Thánh Tử!"

Đạo bào của Hồng đạo cô phất phơ ở trong gió đêm phác họa ra dáng người xinh đẹp của bà ta, bà ta khó nén được vẻ kích động chấp tay ở trong bầu trời đêm.

Mấy Lục Địa Tiên ở xung quanh cũng cảm thấy ngạc nhiên.

La Hồng hóa thân thành Sở Thiên Nam lại nở nụ cười, Hồng đạo cô hoàn toàn nhanh trí giống y như trước đây.

La Hồng lấy thân phận Sở Thiên Nam rơi xuống bãi lớn của Long Hồ Sơn: "Không cần đa lễ, lần này bản công tử chỉ khiêm tốn đến đây mà thôi"

La Hồng cười.

Hắn chỉ về phía Nhân Hoàng Cung ở trên bầu trời: "Thánh Tử vẫn còn đang ở trong Nhân Hoàng Cung khó khăn chống cự thượng cổ hoàng binh nên thiếu phương pháp phân thân"

La Hồng quai gở nói.

Hồng đạo cô ngay lập tức hiểu rõ, La Hồng như vậy là muốn kiếm chuyện.

Điều hồ ly sơn?

Mình tu sạn đạo, ám độ trần thương?

Không hồ là tiêu đệ tử của phu tử, sự nham hiểm của phu tử tinh tú khắc sâu vào xương tủy!

Mà nhóm đạo nhân của Long Hồ Sơn cũng lập tức kịp phản ứng, Sở Thiên Nam sao lại là La Hồng!

Thánh Tử của Long Hồ Sơn!

"Ra mắt Thánh Tử!"

Mấy Lục Địa Tiên vô cùng kích động.

Bây giờ La Hồng ở nhân gian chính là tồn tại thần thoại, đạt được truyền thừa của Nhân Hoàng, Nhân Hoàng của hiện tại...

Ai dám khinh thường cái thân phận này chứ.

Sau khi La Hồng hàn huyên với mọi người bèn để Hồng đạo cô dẫn đường đi về phía Thái Cực bí cảnh.

Mặc dù Hồng đạo cô cảm thấy kỳ lạ, dù sao trước đó La Hồng cũng đã từng vào Thái Cực bí cảnh, bây giờ lại vào thì sẽ không có ý nghĩa gì cả.

Hơn nữa dựa vào tu vi và thực lực hiện tại của La Hồng, vào Thái Cực bí cảnh cũng không có sự trợ giúp quá lớn.

Về phần nguyên nhân La Hồng chưa hề nói, hắn cũng không thể nói, Long Hồ Sơn nắm giữ một lối đi để vào Thiên Giới?

Sợ là sẽ dọa chết Hồng đạo cô.

Một khi lối đi này bị lộ ra ngoài sau đó Thiên Giới tấn công tới thì Long Hồ Sơn sợ rằng sẽ bị san bằng chỉ sau một đêm.

La Hồng để Hồng đạo cô chờ ở bên ngoài bí cảnh, bản thân thì đi thẳng lên trên trời, trốn vào tiên thiên của Long Hồ Sơn để vào Thái Cực bí cảnh.

Bên trong bí cảnh vô cùng đen tối, giống như một sự hỗn loạn hoàn toàn giống như trước đây.

La Hồng lơ lửng trong đó, tiêu tan phân thân của Tà Ảnh Sở Thiên Nam.

Vù và...

Biến ý chí của La Hồng cuộn cuộn.

Ấn ký Tà Thần ngay lập tức trôi nổi hóa thành hình dạng của Tà Thần Nhị Cáp được bao phủ trong sương mù.

"Tiêu La ngu xuẩn, mở to mắt ra mà nhìn Chử"

Tà Thần Nhị Cáp cười ha hả.

"Cửu Hào! Nhanh ra đây! Đồng hương tới rồi!"

Tà Thần Nhị Cáp la lên.

Âm thanh chấn động không ngừng rung chuyển ở bên trong bí cảnh.

La Hồng nổi lơ lửng, sắc mặt lạnh nhạt như nước, nhưng mà trong lòng cũng hơi tò mò.

"Cửu Hào?"

Bây giờ La Hồng đã biết số thứ tự của Tà Thần, có Linh Hào, Nhị Hào, Tam Hào, cùng với Cửu Hào...

Những Tà Thần này thực sự được sắp xếp dựa theo số thứ tự.

Cũng không biết có phải thực lực cụ thể cũng được phân chia theo danh sách hay không.

Sau khi Tà Thần Nhị Cáp la lên cũng không có thần bí tồn tại đáp lại, điều này làm cho Tà Thần Nhị Cáp cảm thấy bản thân giống như bị tát vào mặt!

Một lúc sau.

Sương mù dày đặc bắt đầu rung chuyển, lỗ mũi của Tà Thần Nhị Cáp nở to, ấn ký Tà Thần lập tức chấn động.

La Hồng sững sờ, vẻ tò mò bên trong đôi mắt dâng lên.

Bởi vì trước đó Tà Thần Nhị Cáp tồn tại bằng phương thức ấn ký, hơn nữa vẫn luôn lơ lửng ở trong sương mù dày đặc làm cho người ta không nhìn thấy rõ hình dạng.

Mà bây giờ Tà Thần Nhị Cáp dường như muốn lộ ra hình dạng!

Màn sương mù dày đặc tan đi, dần dần...Hình dạng bản thể của Tà Thần Nhị Cáp dường như hiện ra ở trước mặt La Hồng.

La Hồng hơi sững sờ Mẹ kiếp!

Màn sương mù dày đặc tan đi, hình dạng của Tà Thần Nhị Cáp hiện ra, đó là một con chó lười biếng, đường cong ưu nhã...sinh linh.

Chỉ có điều lông tơ đen nhánh, còn có đôi mắt đỏ tươi thể hiện vẻ ngang ngược của y.

"Người thật sự là chó sao?!"

Khóe miệng La Hồng khẽ giật, cái búa đá này thực sự là Nhị Cáp!

Tà Thần Nhị Cáp trôi nổi ở trong không trung, cơ thể vô cùng cao lớn, cái đuôi rủ xuống, đôi mắt lườm La Hồng.

Cái miệng không lồ đầy răng sắc nhọn khẽ mở ra, có khí lưu kinh khủng tràn đầy.

"Chó?! tiểu La ngu xuẩn, người đang sỉ nhục Chi?!"

Chương 1098: Bản thể của Tà Thần Nhị Cáp

Lỗ mũi của Tà Thần Nhị Cáp nở to, có khí nóng kinh khủng giống như hai đạo khí lăng không lồ phun ra làm rung chuyển toàn bộ bí cảnh.

"Chỉ chính là U Minh Lang Hoàng cao quý!" Tà Thần Nhị Cáp nói.

Sói?

Sói và Nhị Cáp...Có khác biệt sao?

Hình như không có gì khác biệt.

La Hồng đã từng được huấn luyện chuyên nghiệp nên dưới tình huống bình thường hẳn sẽ không cười, nhưng nhìn lỗ mũi của Tà Thần Nhị Cáp đang nở to cùng với thân hình được bao phủ trong bóng đêm, nếu như rút hết bóng đêm rồi một lần nữa tô màu lại, Nhị Cáp bỗng nhiên quay đầu lại thì đó là một con Husky lẫn vào đàn sói.

Vì vậy La Hồng không nhịn được phốc nở nụ cười.

Tà Thần Nhị Cáp cảm giác Chỉ vĩ đại bị xúc phạm bởi nụ cười đơn giản của La Hồng.

Luôn cảm giác La Hồng đang sỉ nhục Chỉ!

U Minh Lang Hoàng?

La Hồng chưa từng nghe nói, hẳn là chủng tộc thời Thái Cổ đi.

Ừnh!

Ngay khi bản thể của Tà Thần Nhị Cáp hình thành phơi bày ra ngoài.

Toàn bộ bí cảnh đột nhiên rung chuyển.

Một lúc sau có một thứ ánh sáng rực rỡ dâng lên, như thể có sự sống lại của các sinh linh Thái Cổ.

Âm thanh nổ tung.

La Hồng nhìn thấy một con Thanh Ngưu vô cùng to lớn, Thanh Ngưu kia giống như một ngôi sao vô cùng to lớn đến mức lấp đầy toàn bộ không gian!

"Cửu Hào!"

Tà Thần Nhị Cáp ngạc nhiên mừng rỡ!

Thanh Ngưu lười biếng mở mắt ra nhìn La Hồng, cuối cùng mới nhìn về phía Tà Thần Nhị Cáp.

Quả nhiên là bức bách này!

Quấy nhiễu giấc mộng của gã!

"Cửu Hào là ta đây, Nhị Hào!" Tà Thần Nhị Cáp kích động, gập đồng hương nơi đất khách quê người nên hai mắt lưng tròng!

"Cút!" Thanh Ngưu nói.

Sau đó nhắm mắt lại dự định tiếp tục ngủ say.

Giọng điệu không khách sáo như thế làm cho tâm trạng Tà Thần Nhị Cáp nhất thời mất đi vẻ hưng phấn.

Đường như cảm ứng được ánh mắt kỳ lạ của La Hồng.

Trên mặt Tà Thần Nhị Cáp tự giác không còn chút ánh sáng nào, y đường đường là Tà Thần Nhị Hào vĩ đại thế mà lại mất hết thể diện trước mặt tiêu La ngu xuẩn!

"Cửu Hào hèn mọn này sao lại nói chuyện với Nhị Hào là Chi như vậy?! Không biết lớn nhỏ!" Tà Thần Nhị Cáp nói.

Đôi mắt của Thanh Ngưu trợn to nhìn Tà Thần Nhị Cáp giống như nhìn đồ đàn.

Ngươi làm ra vẻ cái gì?!

"Luận về thực lực, ngoại trừ lão đại Linh Hào và Nhất Hào, những người khác gần như giống nhau, ngươi làm ra vẻ cái gì chứ?"

Thanh Ngưu mở miệng, giọng nói nổ vang chấn động toàn bộ bí cảnh.

Tà Thần Nhị Cáp giống như bị sét đánh, mẹ kiếp, trào phúng Chi?

Đều là đồng hương mà không cho nhau chút thể diện nào sao?

Không thấy tiêu La ngu xuẩn đang ở đây sao?!

Tà Thần Nhị Cáp nghe rằng, có hắc khí từ trong miệng y không ngừng tràn ra ngoài.

"Cửu Hào rác rưởi! Ngươi chờ đó cho Chi!"

Tà Thần Nhị Cáp trầm thấp uy hiếp.

Thanh Ngưu không nhìn thẳng Tà Thần Nhị Cáp: "Chỉ là một ấn ký hèn hạ mà hung hăng can quấy cái gì chứ"

Đôi mắt Thanh Ngưu chuyển động rơi vào trên người La Hồng.

Gã biết La Hồng.

"Mạnh lên rồi..."

Thanh Ngưu cảm khái, chỉ mới chưa được bao lâu mà tu vi của La Hồng đã tăng vọt nhiều như vậy.

Không hô là người mà lão ngưu nhìn trúng.

"Ngươi đến tìm Chi có chuyện gì?"

Gã không thèm để ý tới Nhị Hào, nhìn chung Nhị Hào chỉ là một người dẫn đường.

"Tiền bối"

La Hồng cười chấp tay.

Tính tình của Cửu Hào Tà Thần rất cứng, rất trâu!

Vốn dĩ La Hồng còn tưởng rằng Tà Thần Nhị Cáp là Nhị Hào thì sẽ có mặt mũi ở trong đại bản doanh của Tà Thần, bây giờ xem ra...Hình như cũng không phải là như thế.

Ngoại trừ nữ Tà Thần Tam Hào nhiều lần bị bắt nạt, cho dù là Linh Hào hay là Cửu Hào hình như đều không thèm để ý tới y.

Hóa ra, Tà Thần Nhị Cáp...Là đệ đệ?!

La Hồng cười.

"Có việc thì nói, Chỉ có thể cảm nhận được khí tức của lão đại Linh Hào ở trên người người, điều gì đã xảy ra với người trước chuyến đi này?" Thanh Ngu nói.

Đôi mắt như chuông đồng của gã nhìn chăm chăm La Hồng.

Trái lại La Hồng cũng không quá mức e ngại nói: "Nhị Hào nói có thể vào Thiên Giới thông qua chỗ của tiên bối, cho nên mới tới hỏi thăm một chút."

"Vào Thiên Giới?"

Đôi mắt như chuông đồng của Thanh Ngu lại lần nữa trừng lớn.

"Tới Thiên Giới làm gì?"

"Tu vị của người quá yếu, sẽ bị đánh chết"

La Hồng khẽ giật mình, trực tiếp như vậy sao?

"Tại hạ được lão đại Linh Hào đưa cho bản đồ của khu vực cấm hắc ám xem có thể trợ giúp giải phóng cho mọi người hay không" La Hồng nói.

Đôi mắt to như chuông đồng của Thanh Ngu hơi nheo lại.

"Bồ đi, người quá yếu"

Thật đau lòng, con trâu này thật ngay thẳng!

"Nhưng mà người muốn tới thì Chỉ cũng sẽ không ngăn cản người, người trẻ tuổi thì nên chịu thiệt thòi nhiều một chút, mặc dù Chỉ cảm thấy người quá yếu, căn bản không thể rung chuyển được phong ấn của khu vực cấm hắc ám, nhưng mà người phải tin tưởng vào bản thân người, Linh Hào nói trong lòng phải có hy vọng."

"Ngũ tộc đang vận dụng thượng cổ hoàng binh nên dồn tất cả lực chú ý vào nhân gian, lúc này người vào Thiên Giới đục nước béo cò ngược lại không gây nên chú ý."

Thanh Ngu suy nghĩ rồi nói.

La Hồng đã lười nói.

Hắn xem như hiểu rõ, Linh Hào cao ngạo lạnh lùng, Nhị Hào kiêu ngạo, Cửu Hào Thanh Ngu này lại là một tên ngốc ngay thẳng luôn nói thẳng?

Tà Thần Nhị Cáp một lần nữa bao phủ vào trong sương mù dày đặc, không còn để ý tới Thanh Ngu nữa.

La Hồng cũng trực tiếp hỏi cách để có thể vào Thiên Giới.

"Có thể vào Thiên Giới nhưng mà vẫn khuyên ngươi một câu, giữ được núi xanh không lo không có củi đốt, ngươi có thể đợi đến lúc tu vi tăng thêm một chút rồi hãy vào Thiên Giới."

Thanh Ngu có lòng tốt lại đau lòng nói.

La Hồng hít sâu một hơi: "Quy tắc Nhân Hoàng của nhân gian sắp tiêu tan, Thiên Giới để lại thời gian cho nhân gian không nhiều"

Thanh Ngu nghe vậy, đôi mắt như chuông đồng lại lần nữa tròng lớn: "Vậy cũng đúng, vậy nếu như ngươi ở đâu cũng sẽ chết còn không bằng liều một phen"

"Được thôi, Chỉ có thể cho ngươi mở lối đi để vào Thiên Giới, ngươi chuẩn bị một chút rồi hãy vào Thiên Giới."

La Hồng cười, trong lòng cũng khẽ chấn động.

Chương 1099: "Lấy trời đất làm bàn cờ, lấy vạn vật làm quân cờ,

gọi là thao bàn thủ!"

Tà Thần Cửu Hào thế mà thật sự nắm giữ lối đi vào Thiên Giới ở trong tay!

La Hồng suy nghĩ lại lần nữa hỏi: "Tiền bối, lối đi này an toàn không? Cương giả của ngũ tộc trong Thiên Giới có biết tới sự tồn tại của lối đi này không?"

Thanh Nguu thở hổn hển: "Yên tâm, họ không biết"

"Một trăm nghìn năm qua trên cơ bản không có Nhân Tộc vào Thiên Giới thông qua con đường này, Nhân Tộc ở trong nhân gian đều quá ngu, từ sau khi Nhân Hoàng biến mất họ đều lựa chọn phi thăng hay đổi huyết mạch trở thành Thiên Nhân vào Thiên Giới giống như mất trí vậy, quả thực muốn cười chết trâu."

"Nếu như người đi thì người chính là người thông minh đầu tiên trong nhân gian đi vào lối đi này"

La Hồng nghe vậy cũng không nói gì.

Những người khác cũng muốn đi, chủ yếu là đi như thế nào, họ không cách nào giao tiếp với Tà Thần Nhị Cấp thì làm thế nào biết ở bên trong Long Hồ Sơn lại có Tà Thần Cửu Hào?

La Hồng lắc đầu, không nói thêm gì nữa.

Chỉ chấp tay, sau khi cảm ơn Thanh Nguu thì ngồi xếp bằng ở trong bí cảnh.

Vào Thiên Giới cũng không phải là chuyện nhỏ, nếu như La Hồng không cẩn thận bị bại lộ vậy thứ chờ đợi hắn cũng không phải tầm thường, rất có thể cường giả của ngũ tộc sẽ dốc hết toàn bộ sức mạnh để tiến hành vây quét hắn!

Mặc dù La Hồng hắn rất tự tin, nhưng mà đối mặt với sự vây quét của ngũ tộc sợ là cũng khó thoát khỏi tai kiếp.

Mặc dù lời nói của Cửu Hào khó nghe nhưng mà rất chân thực.

Thực lực của La Hồng quả thực không đủ mạnh.

Một số Chí Tôn mạnh mẽ cũng có thể làm cho La Hồng cảm thấy khó giải quyết chứ đừng nói tới Vương Cảnh hay là Thiên Vương!

"Chuẩn bị một chút, Chỉ sắp mở lối đi ở nhân gian thông lên Thiên Giới, nhớ kỹ thời gian duy trì lối đi này chỉ có năm giây"

"Ngoài ra, người muốn trở về nhân gian từ phía Thiên Giới cũng cần phải đến địa điểm đã được chỉ định, nếu như ta cảm ứng được người thì sẽ tự động mở lối đi để trở về."

"Đương nhiên, người cũng có thể trở về từ sau Thiên Môn, nhưng mà nguy hiểm rất lớn và dễ dàng bị đánh chết." Thanh Ngu nói.

Có lẽ là vì quan hệ với Linh Hào nên Thanh Ngu vẫn hơi khách sáo với La Hồng.

La Hồng nghi ngờ, nếu như La Hồng không có tăng quan hệ với Linh Hào mà dựa vào quan hệ với Tà Thần Nhị Cáp sợ là sẽ bị Thanh Ngu này đập bay.

Nhị Cáp...Ồ!

Không có chút mặt mũi nào cả.

La Hồng cười, sau đó im lặng suy nghĩ.

Vào Thiên Giới, đương nhiên cũng phải chuẩn bị cho tốt.

Tâm thần khẽ động, đại đạo của La Hồng phơi bày ra ngoài, trên đại đạo Thánh Tà Động Thiên, Tà Chủ Động Thiên còn có Tam Hoàng Động Thiên nhao nhao phơi bày ra ngoài.

Bên trong Tà Chủ Động Thiên có từng Tà Ảnh đứng xếp hàng trôi nổi ra ngoài.

"Ồ?" Thanh Ngu lập tức cảm thấy ngạc nhiên khi cảm ứng được ba Động Thiên của La Hồng.

"Mặc dù yếu nhưng mà tình hình bên trong tốt, không tệ!"

Thanh Ngu giản dị tự nhiên khen ngợi.

Ba Động Thiên, Tam Hoàng Động Thiên là Vô Thượng Động Thiên, Thánh Tà và Tà Chủ đều có khả năng trở thành Vô Thượng.

Tình hình bên trong như vậy làm sao có thể không tốt chứ?!

La Hồng không nói gì thêm, từng Tà Ảnh lần lượt trôi nổi ra ngoài, tất cả đều là những thiên kiêu của Thiên Giới đã chết, trong đó có không ít người bị La Hồng triệu hoán làm Tà Ảnh.

Mà La Hồng muốn vào Thiên Giới thì dựa vào thân phận thiên kiêu của Thiên Giới để vào là tốt nhất.

Hai mươi mấy Tà Ảnh của thiên kiêu tùy ý để La Hồng lựa chọn, La Hồng suy nghĩ rồi chọn một thiên kiêu của Thần Tộc có thực lực không được xem là mạnh cũng không yếu.

Thiên kiêu của Thần Tộc này tên là Già Lặc Tử.

La Hồng suy nghĩ, cái tên này quá dung tục nên trực tiếp sửa thành Già La.

Sau khi dung hợp với Tà Ảnh Già Lạc Tử, La Hồng có thể cảm nhận được ký ức của Già Lạc Tử, mặc dù rất nhiều ký ức đều rất nhỏ nhặt nhưng mà vấn đề không lớn, La Hồng ngược lại biết tất cả thông tin chủ yếu liên quan tới chỉ nhánh gia tộc trong Thần Tộc.

Sau khi La Hồng cảm nhận, La Hồng ben nhanh chóng sửa sang lại cuộc đời của Già Lạc Tử một lần.

Sau khi dung hợp với Tà Ảnh Già Lạc Tử, hình như là có một màng mỏng màu đen bao trùm ở trên người La Hồng.

Về ngoài của La Hồng có tám chín phần giống với Già Lạc Tử, khí tức gần như giống nhau như đúc.

Trước đó La Hồng đã từng dung hợp với Tà Ảnh Sở Thiên Nam, nhưng không có độ tương tự cao như vậy.

Mà bây giờ, thuận theo sự ngưng tụ của Tà Chủ Động Thiên, loại trình độ này thay đổi càng ngày càng thuận buồm xuôi gió.

La Hồng mở mắt ra, cả người hóa thành Thần Tộc, tóc vàng đầu đây bay lên lộ ra vô cùng đẹp đẽ.

Tâm thần khẽ động, phía sau lập tức có ánh sáng rực rỡ phun trào, đôi cánh màu trắng mở rộng, hai đôi, bốn cái, bốn cánh Thần Tộc.

Cánh chim ở sau lưng là nét đặc thù của Thần Tộc.

Thanh Ngưu vẫn yên lặng nhìn La Hồng thay đổi Nhìn thấy La Hồng hóa thành Thần Tộc thì không khỏi sợ hãi thán phục: "Năng lực này không tệ, Nhân Tộc quả nhiên đều là những người nham hiểm"

"Giống như phu tử trong nhân gian sắp xếp những Vân Thái Thương kia rất rõ ràng, Chỉ nhìn thấy cũng gây người! Trình độ nham hiểm bất phân cao thấp với Ngũ Hao!"

"Đối với tồn tại nham hiểm này từ đó đến giờ Chỉ đều lựa chọn trực tiếp đánh chết!"

Khóe miệng La Hồng khẽ giật, người ở Long Hồ Sơn này vẫn luôn ăn dưa sao?

Thanh danh của phu tử xem ra hoàn toàn gắn liền với sự nham hiểm.

Nhưng mà dù sao phu tử cũng là lão sư của La Hồng hử, La Hồng cảm thấy cần phải giữ gìn thanh danh cho phu tử: "Tiền bối, có lẽ người đã hiểu lầm về phu tử"

"Phu tử như vậy không gọi là nham hiểm, chuyện của Nhân Tộc sao có thể gọi là nham hiểm phải gọi là tính toán không bỏ sót"

"Lấy trời đất làm bàn cờ, lấy vạn vật làm quân cờ, gọi là thao bàn thủ!
La Hồng nói.

Chương 1100: Đây là...Sinh Mệnh Trường Hà?!

Đôi mắt to như chuông đồng của Thanh Ngu lại lần nữa trừng lớn: "Như vậy còn không phải là nham hiểm sao?!"

La Hồng mệt mỏi, phu tử, không phải đệ tử không rửa sạch cho người mà thực sự là ngài quá đen tối.

Đệ tử đã cố gắng hết sức.

Không tiếp tục tiếp tục trò chuyện nữa, La Hồng chuẩn bị vào Thiên Giới.

Hắn rời khỏi Thái Cực bí cảnh trước, dẫn dò Hồng đạo cô vài câu nói hắn muốn bề quan tại bên trong Thái Cực bí cảnh, bảo Hồng đạo cô làm hộ pháp cho hắn.

Chuyện hắn vào Thiên Giới xem như là tuyệt mật nên không muốn bị lộ mới tốt.

Ngũ tộc trong Thiên Giới đều tưởng rằng La Hồng hắn đang cố gắng hết sức để chống cự thượng cổ hoàng binh nên không có thời gian tu hành tăng tu vi.

Khi La Hồng từ trên Thiên Giới trở về mang theo một đồng lớn Tà Thần hắc ám.

Cường giả của ngũ tộc trong Thiên Giới sợ là sẽ vỡ òa La Hồng một lần nữa đi vào bên trong bí cảnh.

Tà Thần Nhị Cấp và Cửu Hào Thanh Ngu không hợp ý nhau dù chỉ là nửa câu nên thiếu chút nữa đã đánh nhau.

Vì vậy trực tiếp thở phào trở lại trong biến ý chí của La Hồng.

Sau khi La Hồng trở về, Thanh Ngu trừng đôi mắt to như chuông đồng nói: "Nhân Tộc nhỏ bé, chuẩn bị xong chưa?"

La Hồng ngồi xếp bằng hóa thành hình dạng Già La của Thần Tộc cười nói: "Chuẩn bị xong rồi."

"Vậy thì bắt đầu thôi, lối đi mở ra chỉ có năm giây." Thanh Ngu nói.

Vừa mới dứt lời.

Toàn bộ Thái Cực bí cảnh bỗng nhiên rung chuyển.

Ủnh!!!

Thoáng chốc, thân hình của Thanh Ngu hiện ra, bỗng nhiên móng trước giờ lên giống như là một con Thanh Ngu găm thét về phía bầu trời sao, sau đó giờ cao móng trước đập xuống!

Đồng!

Bên trong bí cảnh có một quan ải của Nhân Tộc nổi lên.

Quan ải kia vô cùng cao lớn, cao vót tận trời, như thể được kết nối với bầu trời.

Trước quan ải có trận pháp hiện ra, phía trên trận pháp giống như có sao trời xếp chồng lên nhau tạo thành một con nghé con.

"Lên trâu!" Thanh Ngưu trầm thấp mở miệng.

La Hồng không chút do dự bước lên trên lưng nghé con, nói là nghé con nhưng mà ngay khi La Hồng đạp lên trên, lưng trâu giống như là bình nguyên rộng lớn.

âm âm!

Cưỡi trâu ra khỏi quan ải, xông thẳng lên trời!

Trận pháp lưu chuyển, La Hồng chỉ cảm thấy một loại cảm giác xé rách, thoáng chốc biến mất ở trọng trận pháp.

Quan ải to lớn biến mất.

Bên trong bí cảnh, Thanh Ngưu trở nên yên lặng.

Nhân gian.

Chùa Vọng Xuyên.

Phu tử đang từ từ nhắm hai mắt bỗng dung lại mở mắt ra, bên trong đáy mắt hiện ra vẻ ngạc nhiên.

Ông nhìn về phía Long Hồ Sơn, vừa rồi không gian mịt mờ kia dao động, lóe lên một cái rồi biến mất, nếu không phải ông kiểm soát sức mạnh quy tắc của nhân gian thì có lẽ sẽ không cảm giác được.

Đây là...Lên trời sao?!

Khóe miệng phu tử khẽ giật.

Nhưng mà ông nhanh chóng nhắm mắt lại, tiếp tục giả vờ như không có chuyện gì.

Phía trên bầu trời.

Nhân Hoàng Cung run bần bật.

Nhưng mà tần suất rung động vô cùng mịt mờ.

Ý chí phân thân của La Hồng ngồi ngay ngắn ở trước Nhân Hoàng Cung mở mắt lộ ra một nụ cười xán lạn.

Uỳnh!

Đó là tiếng bọt nước bắn tung tóe.

La Hồng phát hiện mình đã đắm vào Thời Không Trường Hà, cưỡi một bóng trâu hư ảo đi bộ trong Thời Không Trường Hà.

Từng tiếng bọt nước va chạm vào nhau vang lên.

Trâu ảnh chỉ nâng sừng trâu lên bỗng nhiên va chạm xé rách bọt nước.

La Hồng xếp bằng ở trên lưng trâu có thể cảm nhận được thời gian không gian đang trôi qua.

"Trong tam giới, chỉ có nhân gian là chính thống, Thiên Giới và Địa Ngục thực ra đều do các cường giả Vô thượng Chí Tôn mở ra sau này..."

"Vốn dĩ không có trời, không có đất, cường giả nói phải có trời, cho nên có trời, phải có đất cho nên có đất"

Trâu ảnh phát ra âm thanh nổ vang, đó là âm thanh của Thanh Ngưu.

La Hồng nghe vậy thì hít sâu một hơi.

Thiên Giới vậy mà lại do cường giả mở?

Khai thiên lập địa?

Một giây, hai giây, ba giây...

Dường như có đồng hồ đang chạy, âm thanh tí tách nổ vang bên tai.

Bỗng dưng khi âm thanh thứ năm tí tách vang vọng.

Âm thanh trầm ngâm của Thanh Ngưu vang vọng.

"Đến rồi"

Sau đó Thanh Ngưu lắc một cái hất La Hồng từ trên lưng xuống dưới.

Đôi mắt của La Hồng co rút lại, đã nhìn thấy một vòng xoáy cực lớn phía trên Thời Không Trường Hà ở trước mặt.

Vòng xoáy này...Là cửa vào của Thiên Giới?!

La Hồng bị Thanh Ngưu hất xuống rơi vào bên trong vòng xoáy, trong chốc lát đã không còn tiếng động gì nữa.

Mà Thanh Ngưu nhìn thoáng qua rồi thở phào nhẹ nhõm: "Nguy hiểm thật, may mắn tới vào giây thứ năm, nếu như chậm thêm một giây nữa...Tiểu tử này rơi xuống thì người sẽ biến mất"

Thanh Ngưu lắc đầu.

Sau đó cúi đầu.

Vòng xoáy kia biến mất không thấy đâu nữa, có một đôi tròng mắt nổi lên bên trong Thời Không Trường Hà, vô cùng cảnh giác nhìn chăm chăm Thanh Ngưu.

Thanh Ngưu xoay người, chậm rãi ung dung tắm rửa trong Thời Không Trường Hà, đưa người đi rồi nên gã hiển nhiên sẽ không vội, cực kỳ giống như một con trâu đang tắm.

Mà La Hồng ngã vào vòng xoáy trong Thời Không Trường Hà nhanh chóng cảm giác được sự xé rách.

Bịch một tiếng.

Vô số bong bóng nổ tung.

La Hồng cảm giác dường như bản thân bị quăng ra từ bên trong đáy sông.

Ừng ục ừng ục!

Áp lực nước đáng sợ gần như nghiền nát cơ thể đã được rèn đúc siêu việt của La Hồng, dòng nước mênh mông điên cuồng xông tới.

Ngoài ra La Hồng còn cảm thấy khí cơ sinh mệnh dồi dào đến cực điểm!

La Hồng mở mắt ra.

Giờ tay lên, trên mặt lập tức hiện ra vẻ kỳ lạ.

Khí cơ sinh mệnh nồng đậm dâng lên...

Đây là...Sinh Mệnh Trường Hà?!

Cửa vào Thiên Giới mà Cửu Hào nắm giữ ở dưới đáy Sinh Mệnh

Trường Hà sao?

Đây thực ra không phải là vấn đề lớn.

Nhưng vấn đề quan trọng nhất là...La Hồng vẫn còn nhớ sự tồn tại đáng sợ mà La Hồng đã cắt đứt nguồn cung cấp Sinh Mệnh Trường Hà! Bây giờ hẳn xuất hiện ở đáy sông của Sinh Mệnh Trường Hà, không phải tương đương với việc hung hăng can quấy đưa bản thân đến trước miệng của đối phương hỏi đối phương có dám ăn hay không sao?

Xong đời!

Bổng dung!

Toàn bộ Sinh Mệnh Trường Hà bổng nhiên sôi trào.

Một ý chí kinh khủng dường như cảm ứng được khí tức quen thuộc nên bắt đầu khôi phục.

La Hồng cảm thụ được Sinh Mệnh Trường Hà bổng nhiên trở nên cuộn cuộn.

Sắc mặt trở nên cứng ngắc.

Cảm giác như bản thân muốn nứt toác!

Mẹ kiếp!

Người vừa tới Thiên Giới.

Thực sự muốn tạo sóng đến mất liên lạc!

Chương 1101: Đó là giả vờ!

Sinh Mệnh Trường Hà lao nhanh không thôi.

Đây là một con sông dài đã có từ khi Thiên Giới khai thiên lập địa, vô cùng cổ xưa và có từ lâu đời.

Sông dài trải dài vô tận, không biết bắt nguồn từ đâu.

Có Thiên Vương của Thiên Giới đã từng thuận theo Sinh Mệnh Trường Hà để đi tìm đầu nguồn, muốn tìm cơ hội để đột phá Hoàng Cảnh cuối cùng lại hoảng sợ trở về, không dám nói gì.

Đây là ghi chép tin tức có liên quan tới Sinh Mệnh Trường Hà của Thiên Giới ở trong sách cổ của Tắc Hạ Học Cung.

Cho nên lúc La Hồng xuất hiện ở dưới đáy của Trường Hà thì cả người hơi sững sờ.

Lặn vào Thiên Giới này bắt đầu từ độ khó của Địa Ngục!

Hắn không ngờ lối đi thông lên Thiên Giới ẩn giấu dưới nhân gian lại nằm ở dưới đáy của Sinh Mệnh Trường Hà, thảo nào nhiều năm như vậy mà không bị cường giả ở trên Thiên Giới phát hiện.

Lối đi nằm ở dưới đáy của Sinh Mệnh Trường Hà thì ai có thể phát hiện được chứ?

Ai sẽ nhàn rỗi không có chuyện gì phóng thích tinh thần lực đi thăm dò Sinh Mệnh Trường Hà, phải biết rằng Sinh Mệnh Trường Hà thật sự không đơn giản, nó đã tồn tại từ khi Thiên Giới khai thiên lập địa, hơn nữa những thứ đang lao nhanh ở bên trong chính là sinh mệnh tinh hoa.

Sinh mệnh tinh hoa để Thiên Giới vĩnh hằng bất diệt, để ngũ tộc của Thiên Giới trường sinh bất tử!

Như vậy bên trong Sinh Mệnh Trường Hà tuyệt đối có tồn tại vô cùng kinh khủng, ít nhất cũng có cấp bậc Thiên Vương.

Bởi vì không phải Thiên Vương thì chưa hẳn bảo đảm có thể ở trong Sinh Mệnh Trường Hà!

Cho nên La Hồng thật sự hơi sững sờ và sợ hãi.

Sớm biết như vậy không bằng La Hồng trực tiếp đi qua Thiên Môn để vào Thiên Giới.

Chỉ cần hắn chạy đủ nhanh để tránh khỏi đợt bao vây tấn công của cường giả trên Thiên Giới khi mới vào Thiên Môn thì hắn có thể thông qua Tà Ảnh chuyển hóa thành thiên kiều của Thiên Giới, từ đó lừa dối tất cả.

Mà bây giờ vừa mới bắt đầu đã xuất hiện ở bên trong Sinh Mệnh Trường Hà, lại còn thu hút sự chú ý bởi sự tồn tại đáng sợ nhất trong sông dài.

La Hồng có thể làm gì chứ?

Uỳnh!

Bên trong dòng sông dài có áp bách kinh khủng cuốn tới ngay lập tức, cho dù là sinh mệnh tinh hoa hình thành dòng nước cũng tràn đầy mạch nước ngầm kinh khủng, mạch nước ngầm kia hung dũng đủ để đánh nát đỉnh núi, xé rách tất cả mọi thứ. Cho dù là thân xác của La Hồng cũng ần ần hơi không chịu được.

Sau khi La Hồng ổn định thân hình không chút do dự bắt đầu nhanh chóng phóng đi muốn xông ra khỏi Sinh Mệnh Trường Hà.

Chỗ này quá nguy hiểm!

Trên thực tế bên trong Thánh Tà Động Thiên của La Hồng, Hư Ảnh Thánh Nhân đã bắt đầu cảnh cáo nhắc nhở La Hồng rằng lúc này quá nguy hiểm nên bảo hắn lên bờ sớm một chút.

"Rống!!!"

Bổng dung.

Bên trong Sinh Mệnh Trường Hà có một ý chí trùng điệp đánh thẳng tới, mỗi một sinh mệnh tinh hoa giống như đang sôi trào!

"Là người!"

"Ta nhận ra người!"

Tiếng gầm gừ trầm thấp nổ tung.

La Hồng đang giống như một con cá linh hoạt lướt nhanh trong Sinh Mệnh Trường Hà bỗng nhiên thay đổi sắc mặt.

Đây là găm thét của tồn tại mà lúc trước khi La Hồng chặt đứt liên hệ giữa Thiên Nhân trong nhân gian với Sinh Mệnh Trường Hà Cảm nhận của tồn tại này quả nhiên trải rộng toàn bộ Sinh Mệnh Trường Hà, nếu không lúc trước La Hồng chơi nhiều sinh mệnh tinh hoa như vậy không có khả năng gây nên sự chú ý của người này!

"Người nhận lầm rồi! Ta là Thần Tộc!"

La Hồng rầu rĩ nói.

Sau đó không quay đầu lại phóng ra ngoài!

"Là người! Quả nhiên là người!"

"Chính là giọng nói muốn ăn đòn này!"

Toàn bộ Sinh Mệnh Trường Hà đều đang chấn động.

Loáng thoáng như có uy áp kinh khủng đang không ngừng tới gần.

La Hồng run sợ thay đôi sắc mặt.

Bùm!

Nước trong Sinh Mệnh Trường Hà bỗng nhiên nổ tung, bên trong dòng nước tạo thành một khuôn mặt, khuôn mặt kia vô cùng to lớn mờ mịt nhìn không rõ mà chỉ có ngũ quan hiện ra.

Trong tiếng gầm có áp bách to lớn tốc thẳng vào mặt.

Xoạt xoạt xoạt xoạt...

Vô số sinh mệnh tinh hoa dương như cũng bắt đầu đông lại giống như là đóng băng!

Thật mạnh!

Tuyệt đối là cường giả đỉnh cấp, thậm chí là tồn tại cấp bậc Thiên Vương!

La Hồng âm thầm kêu khổ ở trong lòng.

Cho dù có như thế nào hắn cũng không ngờ vừa mới vào Thiên Giới thế mà đã gặp phải kẻ thù cũ!

Dòng nước của Sinh Mệnh Trường Hà lập tức đông đặc, cơ thể La Hồng giống như bị giam giữ ở bên trong hồ phách trở nên cứng đờ.

Cho dù sức mạnh thân xác của La Hồng cực mạnh, nhưng vẫn khá tổn sức khi muốn đánh vỡ sự đông đặc của sinh mệnh tinh hoa này!

Uỳnh!

Dòng nước phá vỡ.

Trước khuôn mặt có một bàn tay vô cùng to lớn chộp về phía La Hồng!

Bàn tay cũng do sinh mệnh tinh hoa tạo thành, những nơi nó đi qua dòng nước sinh mệnh tinh hoa đông đặc nhao nhao nổ tung!

La Hồng thay đổi sắc mặt, đây là muốn đánh nát hắn!

La Hồng gào rít, tay phải bỗng nhiên nắm lại.

Ánh sáng đen nhánh dâng trào tạo thành một mảnh áo giáp trên cánh tay của hắn, ánh sáng của giáp áo giáp dâng trào, có sức mạnh kinh khủng đang lan tràn và bộc phát ra ngoài!

"Làm vỡ cho ta!"

La Hồng khễ gầm, làn sóng xung kích kỳ lạ lan truyền, sóng Thiên Ma chấn động!

Bùm!

Sinh mệnh tinh hoa đông đặc bị làm vỡ vụn ngay lập tức rồi nổ tung thành vô số loại bột cực nhỏ đến cực điểm!

Trước người La Hồng bị nên ra một mảnh trống rỗng!

Đột nhiên cánh tay được sinh mệnh tinh hoa ngưng tụ đánh tới, tâm thần La Hồng khẽ động, trữ vật trang mở ra.

Cánh tay này trực tiếp bị hấn chứa vào bên trong trữ vật trang.

La Hồng cũng không giả vờ nữa, tồn tại bên trong Sinh Mệnh Trường Hà nhận ra hấn cho nên khi vận dụng trữ vật trang đã trực tiếp ngả bài!

La Hồng một tay đối phó với sinh mệnh tinh hoa.

Đó là giả vờ

Chương 1102: Nợ phong lưu do Nhân Hoàng để lại

Toàn bộ cánh tay thoáng chốc biến mất.

Trước người La Hồng trở thành một mảnh hư vô.

Tồn tại bên trong Sinh Mệnh Trường Hà giống như rơi vào trong sự ngưng ngừng ngán ngủ.

Mà La Hồng lại lấy lại tinh thần phóng về phía mặt sông Sinh Mệnh Trường Hà.

Trước tiên chạy ra khỏi mặt sông đã rồi lại nói, ở bên trong Sinh Mệnh Trường Hà quá nguy hiểm!

Đối phương quả thực có thể bắt hấn rất dễ dàng!

Hơn nữa La Hồng cũng đã phát hiện ra sức mạnh của hấn hoàn toàn không cùng một cấp độ với đối phương.

Có thể ngăn cản đợt công kích thứ nhất của đối phương đều là do mượn nhờ trư vật trang.

Lần thứ hai La Hồng còn có thể chống đỡ được sao?

La Hồng cảm thấy rất khó.

Ngay khi La Hồng muốn phóng ra khỏi mặt sông tồn tại kinh khủng ở bên trong Sinh Mệnh Trường Hà rốt cuộc cũng phản ứng lại.

"Muốn đi sao?"

Thoáng chốc.

Thân hình La Hồng giống như một quả đạn đại bác hung hăng đụng vào mặt ngoài của dòng sông dai.

Trong lòng La Hồng bỗng nhiên trầm xuống.

Mặt ngoài của Sinh Mệnh Trường Hà kiên cố giống như sao trời, La Hồng lúng ta lúng túng đụng vào trên đó rồi cả người lại bật trở về!

"Tiền bối, tại hạ là Nhân Hoàng đương thời của nhân gian, vào Thiên Giới chỉ vì muốn tìm kiếm một lối thoát cho hàng tỷ sinh linh ở nhân gian, nếu như tại hạ và tiền bối có bất kỳ ân oán nào tại hạ sẵn sàng để tiền bối xử lý sau khi giải quyết xong chuyện ở nhân gian!"

La Hồng nhìn thấy không thể đi ngoài được nên lơ lửng ở trong dòng sông nói.

Đánh thì không đánh lại được.

Chạy thì không chạy thoát được, xem ra chỉ có thể lừa gạt.

Về chuyện sử dụng chức năng Phục Chế cuối cùng còn lại mà trang điều khiển để lại, La Hồng đã từng nghĩ về nó nhưng mà một khi sử dụng sẽ mang ý nghĩa tin tức của La Hồng ở Thiên Giới tất nhiên sẽ bị lộ ra ngoài.

Vi vậy La Hồng không muốn sử dụng chức năng Phục Chế, hắn muốn đợi thêm một chút nữa.

Ong ong ong...

Dòng nước đang không ngừng dâng trào Rất nhanh ở cách trước người La Hồng không xa.

Có một quái vật khổng lồ hiện ra, vô số dòng nước hội tụ giống như là một một quả cầu băng khổng lồ.

Bên trong khối băng dần dần hiện ra một bóng dáng.

La Hồng ngưng trọng nhìn về phía đó.

Tồn tại kinh khủng bên trong Sinh Mệnh Trường Hà?

Bóng dáng người kia chậm rãi phôi bày ra ngoài, từng chút từng chút...

La Hồng nhanh chóng cảm thấy hơi ngạc nhiên, bởi vì bóng dáng này có lồi có lõm, hiện ra hơi mờ...

Lại là một con cái?

Phi lễ chó nhìn!

Uỳnh!

Dòng nước trong nháy mắt nổ tung, La Hồng chỉ cảm thấy một cảm giác áp bách tốc thẳng vào mặt.

"Nhân Hoàng đương thời?"

"Buồn cười"

Giọng nói này vẫn nam không ra nam, nữ không ra nữ không phân biệt được như cũ.

Nhưng mà có một điều có thể xác định được là La Hồng cảm thấy có sát cơ kinh khủng!

Khi tắc tới cái tên Nhân Hoàng sát cơ vô cùng dày đặc, dày đặc đến nỗi làm cho La Hồng mơ hồ nghĩ được hương vị kỳ lạ ở trong đó.

Nữ nhân này có phải từng có câu chuyện và bí mật gì đó với Nhân Hoàng không thể cho ai biết không?

Vậy nhưng hai chữ "buồn cười" giống như đang cắn răng nghiền lợi cắn hai chữ "cạn bả"

Về mặt La Hồng đáng ghét, Nhân Hoàng này...Thật sự không phải là thứ gì tốt!

Không thể làm được gì?

Làm rối loạn quy tắc ở nhân gian, trêu chọc đến nỗi làm cho Nhân Tộc không cách nào mạnh lên được, không cách nào sinh ra cường giả đỉnh cấp.

Bây giờ La Hồng hấn vào Thiên Giới để tìm viện binh nhưng xem ra dường như phải chết dưới nợ phong lưu của Nhân Hoàng rồi.

"Ta không phải Nhân Hoàng đương thời, ta tên Già Lặc Tử của Thần Tộc!"

La Hồng vội vàng đòi một lí do thoái thác khác!

"Miệng toàn nói mê sảng, trong miệng không có một câu nào là thật!

"Nhân Tộc đều ghê tởm như vậy!"

Nữ nhân trong nháy mắt xuất hiện ở trước mặt của La Hồng, cơ thể hơi mờ dường như hòa nhập vào bên trong sinh mệnh tinh hoa.

Nàng ta nhìn chăm chăm La Hồng, một cái tay chộp về phía La Hồng.

"Ồ lại đây đi!"

"Ồ nhân gian người rất hung hăng càn quấy nên Chỉ không đối phó được người, nhưng mà ở đây...Người trốn không thoát! Tất cả mọi thứ ở bên trong Sinh Mệnh Trường Hà đều do Chỉ làm ỉ"

chủ Nữ nhân nói.

"Người là ai?"

La Hồng hỏi, trong lòng căng thẳng đến cực điểm, dự định lập tức sử dụng Phục Chế Diệp, không thể Phục Chế Thiên Ma ngược lại có thể Phục Chế lão đại Linh Hào.

"Người trộm nhiều sinh mệnh tinh hoa của Chỉ như vậy mà ngay cả tên của Chỉ người cũng không biết sao?"

"Chỉ chính là mẫu thân sinh mệnh! Mẫu thân của con sông này!"

Nữ nhân tức giận nói.

Ban tay tinh tề của nàng ta sở về phía khuôn mặt của La Hồng.

Bên trong Thánh Tà Động Thiên của La Hồng cảm giác được nguy cơ bộc phát đến cực hạn nên đang không ngừng nhảy lên nhắc nhở La Hồng có nguy hiểm lớn.

La Hồng cũng biết là bản thân đang gặp nguy hiểm.

Hư Ảnh Thánh Nhân đại lão đang cố nhắc nhở ngược lại cũng ra tay.

Nhưng mà đáng tiếc nơi này là Thiên Giới, ở Thiên Giới không có quy tắc Nhân Hoàng cũng không tồn tại chuyện vi phạm quy tắc Nhân Hoàng.

Cho nên Hư Ảnh Thánh Nhân hoàn toàn không giúp được La Hồng.

Cho dù là thượng cổ thánh nhân bình Thư Sách và Khổ Thuyền cũng không có bất cứ động tĩnh nào.

"Ồ lại đi, sa vào trong ô áp của mẫu thân!"

Nữ nhân tiếp tục nói.

Vừa mới dứt lời, ngón tay trong suốt của nữ nhân gân như muốn đung chạm đến khuôn mặt của La Hồng.

Trong lòng La Hồng ần ần có loại cảm giác muốn sa vào trong lòng ngực của mẫu thân"

Điều này làm cho La Hồng sợ hãi và hoảng sợ!

Mẹ kiếp!

Nữ nhân này có độc!

Thật sự có độc, La Hồng hấn trong truyền thừa Nhân Hoàng đã từng gặp nhiều đau đớn và tra tấn của linh hồn như vậy nhưng ý chí vẫn kiên định, thế mà suýt nữa đã bị nữ nhân này mê hoặc!

Tồn tại tự xưng là mẫu thần sinh mệnh vẫn luôn đang quan sát La Hồng, nàng ta có thể xác định trên người La Hồng khẳng định có bí mật gì đó.

Lại có thể nuốt chửng sinh mệnh tinh hoa, đồng thời đến những nơi nàng ta không thể cảm giác được!

Điều này rất không thể tưởng tượng nổi!

Vì vậy nàng ta muốn kiểm soát La Hồng để thăm dò bí mật ở trong cơ thể La Hồng!

Chương 1103: Nữ nhân này...Cũng bị phong ấn?

Sinh Mệnh Trường Hà rất nguy hiểm, mặc dù sinh cơ bùng bùng nhưng mà ở Thiên Giới không có bao nhiêu người nguyện ý nhảy vào bên trong Trường Hà.

Bởi vì không biết bên trong Trường Hà sẽ tồn tại những nguy hiểm như thế nào.

Phải biết rằng Sinh Mệnh Trường Hà là một báu vật có sức sống vô hạn, nhưng mà bên trong Trường Hà không có bất kỳ sinh mệnh nào tồn tại!

Điều này đủ để chứng minh tất cả!

Đôi mắt trong suốt của nữ nhân lóe ra ánh sáng.

Bỗng dưng ngón tay của nàng ta chạm đến khuôn mặt của La Hồng!

Hử?

Mẫu thân sinh mệnh thâm giạt mình ở trong lòng.

Đã thấy cả mái tóc của La Hồng hóa thành màu tím.

Trên cơ thể bùng nổ ra một luồng khí tức vô cùng mạnh mẽ.

Sau lưng La Hồng nổi lên một cái đầu chó vô cùng lớn, a không đầu sói, phát ra tiếng gào thét kinh khủng.

Sinh mệnh tinh hoa nổ tung, mà La Hồng cũng là thoát khỏi ảnh hưởng của nàng ta chạy đến nơi xa.

"Khí tức của Tà Thần bên trong khu vực cấm hắc ám..."

Dáng người mẫu thân sinh mệnh uyển chuyển, ánh mắt nhìn chằm chằm La Hồng với vẻ kỳ lạ.

"Đáng tiếc không phải là người mạnh nhất kia..."

"Chỉ là ấn ký của Tiểu Tà thần nên không thể trở thành lá bài tẩy của ngươi."

Mẫu thân sinh mệnh lắc đầu.

Đã thấy phía sau La Hồng sức mạnh của Tà Thần Nhị Cấp lại lần nữa bùng nổ, một cái đầu sói đang gầm thét.

Nhưng mà mẫu thân sinh mệnh giơ tay lên bỗng nhiên nắm lại một cách mạnh mẽ.

Phốc phốc!

Đầu sói trực tiếp bị bóp nát, cơ thể La Hồng cũng ngay lập tức bắn ra máu tươi đỏ thẫm!

Thật mạnh!

Trong lòng La Hồng cảm thấy run sợ, hình thái phụ thể Tà Thân thể mà bị nữ nhân này bóp nát!

Vương Cảnh?

Hoặc là cường giả cấp bậc Thiên Vương?

Thậm chí...Càng mạnh hơn?!

La Hồng không chút do dự dự định sử dụng sức mạnh Phục Chế Diệt.

Nếu không sẽ không chịu được.

Đây cũng là nguyên nhân Nữ nhân này không giết hắn, dường như đối phương muốn thăm dò bí mật của hắn?

Trên người La Hồng có bí mật gì chứ?

Bí mật duy nhất...Chính là mở ra sổ da người trong trũ vật trang!

Nữ nhân này...Tâm tư thật lớn!

Nhưng mà ngay khi La Hồng chuẩn bị sử dụng Phục Chế Diệt.

Bàn tay của nữ nhân lại lần nữa chộp tới.

Bỗng dưng.

Trước người La Hồng có một tấm bản đồ màu đen trôi nổi phơi bày ra ngoài.

Hắc ám giống như là mực nước vô cùng dễ thấy ở trong Sinh Mệnh

Trường Hà.

Tay mẫu thân sinh mệnh lập tức bị bắn ra ngoài.

Sợi tóc trong suốt của Nàng ta đang nổi lơ lửng nhìn chăm chăm bản đồ hắc ám đang nổi lên kem theo vẻ ngưng trọng.

"Mẫu thân sinh mệnh, hãy nể mặt Chi"

Trong bản đồ hắc ám có giọng nói thản nhiên bỗng bành ra ngoài.

Toàn bộ dòng nước Sinh Mệnh Trường Hà không ngừng tuôn trào

dường như đã ngưng trệ vào lúc này.

Đó là giọng nói của lão đại Linh Hào.

"Lão đại Linh Hào chơi chết nàng ta! Nàng ta thế mà mắng Chi!"

Đây là giọng nói của Nhị Hào.

"Im miệng!"

Linh Hào khề mắng, sau đó nương theo tiếng đá bay giọng nói của Nhị Hào biến mất.

La Hồng ngây ngẩn cả người.

Bản đồ bắt đầu không ngừng thay đổi, dần dần hóa thành một một hình bóng bị bao phủ trong sương mù, không thể nhìn rõ hay nhìn xuyên thấu.

Thực ra La Hồng hơi tò mò rốt cuộc Linh Hào là sinh linh gì.

Cửu Hào là Thanh Ngưu, Nhị Hào là sói, vậy Linh Hào thì sao?

"Khu vực cấm hắc ám...Yên tĩnh lâu như vậy, bây giờ cũng bắt đầu rối loạn rồi? Các người...Cũng không chờ được nữa?"

Mẫu thần sinh mệnh nhìn chăm chăm bóng tối kia nói với vẻ mặt hơi phức tạp.

Nàng ta có thể bỏ qua Tiểu Tà thần trước đó, nhưng mà không thể nào bỏ qua Linh Hào ở trước mắt.

"Không đến mức rối loạn, chỉ là Nhân Tộc này có nguồn gốc rất sâu với Chỉ, bán cho Chỉ một ít thể diện là được rồi?"

Linh Hào tiếp tục thản nhiên nói.

Giọng nói của Linh Hào mãi mãi vẫn không có chút rung động nào như vậy.

"Nguồn gốc? Khu vực cấm hắc ám là cấm địa của Thiên Giới, khu vực cấm hắc ám...Quy tắc ở trong đó không có trật tự, chỉ là một Nhân Tộc Bán Tôn ngay cả tới gần còn không làm được thì sẽ có nguồn gốc như thế nào? Chẳng lẽ các người muốn dựa vào Nhân Tộc này để giải phóng các người sao?"

Mẫu thần sinh mệnh tiếp tục nói chuyện với Linh Hào.

"Người chỉ cần nói thả hay là không thả thôi?" Linh Hào nói.

Đôi mắt mẫu thần sinh mệnh ngưng trệ, bỗng nhiên phá lên cười thê lương: "Điên rồi, các người hoàn toàn điên rồi! Quá lâu, nhiều năm dài đằng đặc làm cho các người trở nên điên rồi!"

"Các người thế mà lại gửi gắm hy vọng giải phóng lên trên người của một Nhân Tộc Bán Tôn nho nhỏ!"

"Nhân Tộc không thể tin! Không thể tin! Nhân Tộc đều khốn kiếp!"

Mẫu thần sinh mệnh điên cuồng la lên.

Ngược lại Linh Hào không nói gì thêm, chỉ phát ra một tiếng thở dài "Hắn không giống" Linh Hào nói.

Vừa mới dứt lời mẫu thần sinh mệnh lập tức trở nên yên tĩnh.

Nữ nhân nhìn chăm chăm La Hồng, dường như muốn nhìn thấu La Hồng.

Nàng ta bỗng nhiên nở nụ cười: "Hoàn toàn chính xác, hắn không giống"

"Trên người hắn dường như có thứ gì đó!"

"Có lẽ thật sự đúng như lời người nói, có thể giúp các người giải phóng..."

Mẫu thần sinh mệnh nói như vậy, Linh Hào quần ở trong bóng tối ben hiểu rõ, nữ nhân này hẳn là đồng ý.

"Chỉ có thể thả Nhân Tộc này đi, nhưng mà Chỉ có yêu cầu. Mẫu thân sinh mệnh nói.

"Nói." Giọng nói của Linh Hào thản nhiên bay ra.

"Nếu như hãn trợ giúp các người giải phóng, Chỉ muốn các người giúp giải phóng cho Chỉ!" Mẫu thân sinh mệnh nói.

"Quá lâu, Chỉ đã chịu đủ những năm tháng như thế này rồi!"

"Nếu như Nhân Tộc này có thể giúp đỡ các người giải phóng khu vực cấm hắc ám, vậy thì cũng có thể giúp đỡ Chỉ giải phóng!"

Linh Hào im lặng.

Đại muội tử, người nghĩ quá xa vời rồi.

Có thể giải phóng hay không vẫn còn là một vấn đề đấy.

Mà La Hồng trốn ở sau lưng Linh Hào nghe thấy yêu cầu của nữ nhân cũng cảm thấy hơi ngạc nhiên.

Nữ nhân này...Cũng bị phong ấn?

Cũng bị phong cấm giống như Tà Thần hắc ám?

Chương 1104: Đó không phải lén chui vào, mà là tự sát.

Nữ nhân dường như cảm nhận được La Hồng ngạc nhiên thì trở nên điên cuồng: "Chỉ bị phong cấm, toàn bộ Thiên Giới đều đang hấp thu sức mạnh của Chỉ, nếu không người cho rằng một Nhân Tộc Bán Tôn nhỏ nhỏ có thể tránh thoát được sự trói buộc của Chỉ sao?"

La Hồng nghe vậy thì trong lòng lập tức cảm thấy hoảng sợ!

Sinh mệnh Trương Hà chảy qua toàn bộ Thiên Giới, mà toàn bộ Thiên Giới đều đang hấp thu sức mạnh của mẫu thân sinh mệnh!

Lực xung kích của những lời này hơi lớn!

Tất cả đều bởi vì mẫu thân sinh mệnh sao?

Vậy bản thân mẫu thân sinh mệnh này sẽ mạnh như thế nào chứ?!

"La Hồng, người cảm thấy thế nào?"

Linh Hào không lập tức trả lời mà hỏi La Hồng.

La Hồng có thể có lựa chọn sao?

Đồng ý trước rồi lại nói, sau này có giải phóng hay không còn không phải là phải xem hẳn sao?

La Hồng lên tiếng: "Ta đồng ý"
âm âm!

Sau khi La Hồng lên tiếng, thoáng chốc mẫu thân sinh mệnh điên cuồng nở nụ cười.

"Chỉ sẽ không tùy tiện tin tưởng Nhân Tộc, Nhân Tộc đều là đồ lừa đảo
Mẫu thân sinh mệnh lập tức bùng tay, luồng sáng trắng như sữa xông vào biển ý chí của La Hồng.

Tạo thành một ấn ký.

Ấn ký của Tà Thần Nhị Cấp hóa thành đầu sói, phát ra gào thét phần nộ.
Nhưng mà bộp một tiếng.

Bị ấn ký màu trắng như sữa của mẫu thân sinh mệnh tát cho một cái.

Ngao ô một tiếng, phóng đến nơi hẻo lánh trong biển ý chí.

Dấu ấn của mẫu thân sinh mệnh vô cùng ngang ngược xâm chiếm vị trí của Tà Thần Nhị Cấp.

"Đây là ấn ký để lại trong biển ý chí của người, đây là chúc phúc tới từ mẫu thân nhưng mà chúc phúc lúc nào cũng có thể sẽ biến thành nguyên rủa!"

Một khi người vi phạm vào lời thề, ấn ký mẫu thân sẽ nổ tung và chôn vùi biến ý chí của người! Lúc đó người sẽ chết! Người chạy ỉ?
trốn tới nơi nào cũng sẽ chết Mẫu thân sinh mệnh điên cuồng nở nụ cười.

Trong lòng La Hồng lập tức trầm xuống.
Nữ nhân này thật sự là tiểu quỷ thông minh!

Không, là bị tiên Nhân Hoàng chăm sóc dạy bảo thành tiểu quỷ thông minh!

La Hồng rất là tức giận.

Mà Linh Hào dường như đã dự liệu được tất cả.
Linh Hào để La Hồng tự mình đưa ra quyết định cũng bởi vì duyên cớ này.

"Vậy có thể bỏ qua cho hấn rồi chứ?"

Linh Hào thản nhiên hỏi.

Mẫu thân sinh mệnh nhìn thật sâu La Hồng.

"Nhân Tộc...Đều không phải thứ gì tốt!"

Trước khi đi mẫu thân sinh mệnh vẫn tức giận mắng một câu.

Một lúc sau trở về bên trong quả cầu băng khổng lồ kia, trong nháy mắt biến mất không thấy đâu nữa.

Sinh Mệnh trường hà khôi phục vẻ yên tĩnh.

Mặt sông vốn cực kỳ kiên cố trở nên không còn kiên cố nữa. La Hồng dễ dàng phá tan, xuất hiện ở Thiên giới.

Sinh Mệnh mẫu thân rời đi, có điều vì sự tồn tại của nàng đã kích thích đến bản đồ mà Linh Hào đã đưa.

Mà Linh Hào vẫn chưa biến mất.

Y chìm trong một vùng tăm tối, đôi mắt thâm thúy nhìn La Hồng:

"Sinh Mệnh mẫu thân đã để lại dấu ấn... Đó không hẳn là chuyện xấu, cũng không được tốt lắm. Người bình thường thật sự không thể nhận được dấu ấn của Sinh Mệnh mẫu thân. Nếu người đã đồng ý với Sinh Mệnh mẫu thân thì cố gắng hoàn thành đi"

Linh Hào thở dài.

"Sinh Mệnh mẫu thân cũng thật đáng thương..."

Bị tên đàn ông tôi tệ Nhân Hoàng lừa dối?

Thật đáng thương.

La Hồng câm nín, nhưng vẫn phải nói:

"Nếu ta có khả năng, tất nhiên ta sẽ giúp một tay."

Hư ảo Linh Hào mỉm cười:

"Thiên giới đôi với người thực quá nguy hiểm. Chỉ có thể đoán được một chút về mục đích người tới đó... Sớm xử lý xong, có thể sớm về nhân gian một chút."

"Bằng không, một khi bị cường giả cấp bậc Thiên Vương của năm tộc phát hiện, người có chấp cánh cũng khó thoát."

Linh Hào nói.

La Hồng cũng hiểu.

Linh Hào không trò chuyện nhiều thêm với La Hồng, mau chóng không thể duy trì được hình tượng, hóa thành một tờ bản đồ trốn vào trong biển ý chí của La Hồng.

Chỉ cần La Hồng động tâm ý một cái là có thể điều động ra tờ bản đồ, sẽ có được một ấn tượng rõ ràng đối với Thiên giới.

Hắn liếc mắt nhìn Sinh mệnh trường hà cuộn cuộn nổi sóng. Dựa theo đối thoại giữa Sinh Mệnh mẫu thần và Linh Hào, Sinh Mệnh trường hà thực ra cũng là một vùng cấm?

Ở Thiên giới, vùng cấm đều rất nguy hiểm.

Mỗi vùng cấm đều ẩn chứa bí mật xa xôi.

Như Sinh Mệnh trường hà, như vùng cấm Hắc Ám, chúng đã tồn tại từ khi Thiên giới mở ra.

Một bước đi tới, dòng nước chân dâng trào, thân hình La Hồng như tên rời cung bắn mạnh đi, lao ra khỏi Sinh Mệnh trường hà.

La Hồng liếc nhìn, tâm thần hơi động, trang chứa đồ mở ra.

Một khắc sau, hắn chứa chặt nịch trang chứa đồ bằng tinh hoa sinh mệnh.

âm âm âm!

Sinh Mệnh trường hà lại bắt đầu xao động. Mẫu thần Sinh Mệnh dường như cảm ứng được hành vi của La Hồng và vô cùng giận dữ, hùng hùng hổ hổ mắng Nhân tộc không có thứ tốt.

Nhưng chưa lộ đầu ra, La Hồng đã thu dọn xong trang chứa đồ rồi bỏ chạy.

Ngược lại, Sinh Mệnh mẫu thần tạm thời sẽ không xử hắn, còn cần La Hồng đến giải cứu, có thể hao tổn một chút lông dê vậy.

Thiên giới, tổ địa của năm bộ tộc.

Có những nhân vật khủng bố đồng thời mở mắt.

Một khắc sau, hư ảnh chiếu lên trên không trung, năm vị cường giả từ xa đối diện nhau.

"Cảm ứng được không?"

"Sinh Mệnh trường hà đang dao động, dường như Sinh Mệnh mẫu thần nổi giận."

"Dường như còn có sóng thời không..."

"Có người đã kinh động Sinh Mệnh mẫu thần?"

Hư ảnh năm vị cường giả trôi nổi trên cao, dù ở Thiên giới có rất nhiều cường giả nhưng cũng phải rung mình.

"Quái lại... Gợn sóng lại biến mất. Sinh Mệnh trường hà lại khôi phục yên tĩnh."

Các cường giả nhìn nhau đầy vẻ lạ thường. Thế nhưng, vẻ lạ thường nhanh chóng biến mất sạch.

"Bao năm qua, những tồn tại ở vùng cấm này luôn rục rịch, thật không biết là chuyện tốt hay xấu. Tất cả lên tinh thần phòng ngừa chẳng may."

"Nguồn gốc của làn sóng kia ở vị trí khu vực do Thần tộc quản lý, Thần tộc người phải người đi kiểm tra một chút"

Năm người đối diện với nhau, giao lưu bằng ý chí, sau đó tản ra.

Họ cảm giác được dị động của thời không, nhưng không đi tra xét.

Bởi vì dị động này tới từ Sinh Mệnh trường hà. Sóng thời không có phản tương tự như khi Thiên môn mở ra, thế nhưng nếu tới từ Sinh Mệnh trường hà thì không cần để ý tới.

Mặc dù Sinh Mệnh trường hà nồng nặc tinh hoa sinh mệnh, nhưng không phải nơi tốt lành gì.

Nhân vật khổng lồ bên trong Sinh Mệnh trường hà hung dữ vô cùng.

Làn sóng kia lan ra từ Sinh Mệnh trường hà, đảo quanh một vòng rồi không có gì xảy ra nữa.

Chẳng lẽ còn có kẻ dám lén chui vào Thiên giới qua Sinh Mệnh trường hà hay sao?

Đó không phải lén chui vào, mà là tự sát.

Có điều, hư ảnh vị cường giả Thần tộc kia quả thực không hề thả lỏng.

Y gọi tới một vị Vương cảnh dẫn người đi tra xét.

Chương 1105: "Người cũng xứng tự xưng là người?"

La Hồng lao vút đi rất xa. Tuy hắn còn có thể nghe thấy âm thanh mãnh liệt của sóng từ Sinh Mệnh trường hà, nhưng không nhìn thấy dòng sông kia.

Lững lờ hạ xuống, La Hồng vẫn còn sợ hãi.

Thiên giới quả thực nguy hiểm vạn phần so với nhân gian. Chủ yếu vì nhân gian không có nhân vật có thực lực quá mức mạnh mẽ, mà Thiên giới lại khác, các vùng cấp tầng tầng lớp lớp.

Giờ phút này La Hồng vẫn duy trì dáng vẻ thiên kiêu Già Lặc Bỉ của Thần tộc.

Tâm thần hắn hơi động, tinh hoa sinh mệnh rải xuống, thương thế trên người nhanh chóng được khôi phục. Lúc trước hắn bị Sinh Mệnh mẫu thân tóm một cái, thân thể suýt bị bóp nát.

Tinh hoa sinh mệnh tưới xuống, thân thể nhanh chóng khôi phục.

Không thể không nói, tinh hoa sinh mệnh quả thực là bảo vật. Dù đối với La Hồng hiện tại, việc khôi phục vết thương vẫn vô cùng nhanh chóng.

Chẳng trách Sinh Mệnh trường hà lại có thể làm cho sinh linh trên Thiên giới vĩnh hằng bất hủ, bất tử bất diệt.

La Hồng tìm một chỗ đất trống ngồi khoanh chân, đầu tiên cần xác định vị trí của mình tại Thiên giới.

"Khu cấm hắc ám ở cực Bắc. Khu vực ta đang ở chắc hẳn ở trong năm đại vực của Thiên giới, là khu vực Trung Thiên môn thuộc về Trung bộ Thần tộc."

"Vì vậy, ta cần đi thẳng hướng Bắc đến khi đặt chân tới vị trí của vùng cấm Hắc Ám."

La Hồng hít sâu, xác định hành trình của mình.

Bây giờ hắn đang lấy hình thái Già Lặc Bỉ, đi qua khu vực Thần tộc không quá khó.

Đương nhiên, La Hồng sẽ không tự xưng mình là Già Lặc Bỉ. Dù sao Già Lặc Bỉ cũng là thiên kiêu đã chết tại nhân gian, có thể sẽ không ít Thần tộc biết tin này.

Một khi đã tự xưng Già Lặc Bỉ, chẳng phải hắn sẽ bị lộ?

La Hồng không dừng lâu. Thiên giới rất nguy hiểm. Hắn lãng phí một chút thời gian ở Thiên giới thì sẽ thêm một phần nguy hiểm.

Hơn nữa, nhân gian không cho hắn có nhiều thời gian hơn.

La Hồng chỉ còn lại ba tháng. Một khi hết ba tháng mà hắn còn chưa dẫn viện quân về nhân gian, sợ rằng nhân gian sẽ gặp đại nạn.

Tuy rằng La Hồng không có hứng thú nhiều với vị trí Nhân Hoàng, nhưng nhân gian có vương triều Đại La, có Tắc Hạ Học Cung, có huyện An Bình, đều là những nơi ký thác tình cảm của hắn.

Vì vậy La Hồng không muốn những nơi đó bị hủy diệt.

Tâm thần động, đôi cánh sau lưng La Hồng vỗ mạnh. Hắn đột nhiên lao mạnh lên. Đây là đặc điểm của Thần tộc, có cánh bay được. Thần tộc tự xưng là Thần dực. Thần dực càng nhiều, kẻ đó càng cao quý.

Trong lúc La Hồng bay đi, ý thức chìm vào trong sách da người.

Bây giờ đã vào Thiên giới, cột tội ác trong sách da người lại vững bước nhảy lên.

Có điều, vì trước đây trận mưa đầu người thiên kiêu đã qua khá lâu, nhiệt độ giảm dần, tội ác cung cấp cho La Hồng không quá nhiều. Tốc độ tăng trưởng tội ác thậm chí đang chậm dần lại.

Điều này khiến La Hồng hơi biến sắc.

Hắn vào Thiên giới còn có một mục đích khác, đó là chính là kiếm tội ác.

Tội ác này không tăng, La Hồng chẳng phải đến trắng tay?

Vì chút tội ác ấy mà hắn suýt bị Sinh Mệnh mẫu thân bóp chết, tội ác này không thể không tăng.

La Hồng cảm thấy, hắn đi một đường hướng Bắc vẫn có thể kiếm chút tội ác.

Kiểm tội ác trên Thiên giới chẳng phải dễ dàng?

Trong khi La Hồng suy tư, hắn vẫn giữ thế lao đi.

Bỗng,

La Hồng cảm giác được một trận khí cuộn cuộn phun trào tới.

Từ xa, mấy vị Thiên nhân dắt tay nhau đi tới. Thần quang sáng tỏ, rõ ràng là Thiên nhân đã chuyển đổi huyết thống Thần tộc.

La Hồng liếc mắt một cái liền cười, đang lo không có nơi kiếm tội ác đây.

Tổng cộng mười vị Thiên nhân, trong đó có chín vị Bán Tôn, một vị Thiên tôn Động Thiên.

Đối với Thiên nhân phi thăng vào Thiên giới, La Hồng không hề có chút thiện cảm nào. Những kẻ đó đã không còn có thể gọi là người.

Thiên Tôn dẫn đầu Thiên nhân nhìn thấy La Hồng, cảm thụ khí tức Bán Tôn trên người La Hồng nên không có chút khinh thường nào. Bán Tôn Thần tộc trẻ như vậy quả thực không thể khinh thường.

Ồ trong Thần tộc, kẻ như thế được coi là một tiểu thiên kiêu.

Bây giờ, đỉnh cấp thiên kiêu của Thần tộc ở nhân gian bị giết sạch, ngay cả yêu nghiệt Già Lâu cũng ngã xuống, địa vị của những tiểu thiên kiêu tất nhiên được nâng cao lên rất nhiều.

"Tại hạ An Tổ, không biết..."

Thiên nhân Thiên Tôn cười chấp tay.

Nhưng chỉ một khắc sau, y biến sắc.

Bởi vì vị thiên kiêu Thần tộc kia liếc y một cái, căn bản không có xu thế dừng lại.

Thậm chí có tiếng cười châm chọc chậm chậm truyền tới.

"Thiên nhân? Trông như chó thể cũng dám chặn đường Già La ta? Cút!"

Tiếng mắng chửi không chút khách khí.

An Tổ và các Thiên nhân cấp bậc Bán Tôn đều nhăn mặt khó chịu.

Tiên sư!

Bây giờ thiên kiêu Thần tộc đều lớn lối vậy sao?

Trước kia cầu họ phi thăng lên, kẻ nào kẻ nấy đều ôn tồn, hứa hẹn các loại lợi ích.

Kết quả, phi thăng rồi lại bắt đầu nhục mạ?

Thật sự là, cái gì không chiếm được lúc nào cũng đòi hỏi, chiếm được rồi lập tức ném đi như giấy rách sao?

"Các hạ... chuyện gì cũng có thể nói."

An Tổ nén giận nói.

"Ngươi là cái thá gì? Ngươi cũng xứng để Già La ta nói chuyện với ngươi?"

Nhưng La Hồng chỉ cười gằn.

Hung hăng can quấy chính là chuyên môn của hắn.

Đại ác nhân được quan phương chứng thực cầu tìm hiệu một phen.

Chuyên gì cũng từ từ là không thể, thậm chí ta còn muốn đánh ngươi.

Aml Trong chớp mắt khi La Hồng tới gần An Tổ, An Tổ đột nhiên cảm thấy nguy cơ. Y là Thiên nhân Thiên Tôn, thực lực không phải là yếu.

Mà La Hồng bộc phát trong nháy mắt, nửa cánh tay được cường hóa nhờ thuật rèn thể Thiên Ma Bạo Long đột nhiên đập tới.

Không gian rung lên một loạt, giống như sắp bị đập nát.
Sắc mặt An Tổ không ngừng co giật.

Nguy cơ tử vong bao trùm y.

Mẹ nhà người!

Một lời không hợp lập tức chém giết?

"Thiên kiều Thần tộc... Khinh người quá đáng!"

An Tổ tức giận mắng.

"Người cũng xứng tự xưng là người? Chẳng qua là một con chó vẫy đuôi, khóc lóc van xin Thần tộc ta mà thôi. Nói người là chó, chó còn cảm thấy đổ oạn cho nó."

La Hồng nói.

Chương 1106: "Xem ra là thiên kiêu Thần tộc ta giết chết"

Dưới một chưởng, sóng Thiên Ma khuếch tán.

Âm!

Mặc dù An Tổ là Thiên Tôn, nhưng cũng không phải Thiên Tôn có thiên phú mạnh mẽ. Y ngưng luyện được động thiên cũng chỉ là động thiên bình thường, thậm chí còn chưa được tính là tiêu động thiên.

Phải biết rằng, kẻ có thể ngưng tụ tiểu thiên động thiên đã được coi như tiểu thiên kiêu.

Hai tay An Tổ đột nhiên nổ tung. Máu màu vàng bắn tung tóe.

Một vị Thiên Tôn bị La Hồng dùng một chưởng đánh bay đi như điều đứt dây, nện xuống đất, đập ra một cái hố thật sâu, thậm chí san bằng cả một ngọn núi nhỏ.

La Hồng đập cánh, vẻ khinh thường, hung hăng, ương ngạnh.

Mấy vị Thiên nhân Bán Tôn xung quanh run rẩy, mặt biến sắc không ngừng, thậm chí có vẻ sợ hãi hiện lên.

"Người..."

Một vị Thiên nhân Bán Tôn run rẩy nói.

"Người cái gì mà người?"

La Hồng liếc mắt, cong ngón tay búng một cái.

Thoáng chốc, không khí nổ tung, áp lực kinh khủng nện xuống như búa tạ, đập cho vị Bán Tôn này vỡ tung.

Tĩnh hoa sinh mệnh phun trào, vị Bán Tôn kia mới khôi phục lại như cũ.

La Hồng nhếch miệng, giơ tay lên ép xuống một cái, rất nhiều Bán Tôn bị ép nát thân thể, máu chảy ướm đầm.

An Tổ bị đè bẹp dưới đất, liên tục bị phá tan thân thể, niềm tin mất sạch, vừa uất ức vừa nhục nhã.

Trong lòng dâng lên sự bi thương.

Thiên nhân... Buồn cười biết bao.

Y hối hận vì sao ngày trước lại muốn phi thăng thành Thiên nhân.

Vào Thiên giới không hề có tôn nghiêm, giống như con chó chết!

Y đã từng cho rằng phi thăng Thiên giới thì có thể trở thành người trên người, nhưng y sai lầm rồi. Dù y trở thành Thiên Tôn trên Thiên giới,

nhưng y vẫn chỉ là kẻ bị coi thường.

"Thần tộc! Đừng vội khinh người quá đáng!"

An Tổ cảm giác mình không thể để như vậy. Y muốn bảo vệ lòng tự tôn cuối cùng của mình.

Y gào thét.

Khí thể Thiên Tôn phóng ra không hề giữ lại, động thiên giáng xuống, chiếu rọi trời đất.

La Hồng xì cười một tiếng.

"rác rưởi."

Nói xong, La Hồng cảm giác tội ác áp ủ gần đủ nên không còn giữ lại. Hấn vung một quyền dung hợp với cánh tay năng lượng Thiên Ma, sức mạnh bùng nổ mạnh vô cùng.

Các vị Thiên nhân Bán Tôn chớp mắt bị đè nát, biến ý chí bị ép nổ, đại đạo nổ tung.

An Tổ kia cũng bị nhuộm máu, động thiên bị La Hồng một quyền xuyên thủng.

Cuối cùng, y ngã xuống trong thê thảm tận cùng.

Aml Trọng chớp mắt khi An Tổ ngã xuống, trong trời đất mịt mù có dị tượng xuất hiện, nhưng cũng nhanh chóng tiêu tan. Con người La Hồng khẽ nhúc nhích.

Hắn ngẩng đầu lên, phát hiện phía trên đầu mình không biết xuất hiện một đám mây vàng từ bao giờ, là đám mây do lực lượng quy tắc tụ thành.

La Hồng ngạc nhiên.

Thiên giới chắc hẳn không bị quy tắc Nhân Hoàng bao phủ mới phải, sao lại cũng có việc quy tắc khen thưởng?

Hơn nữa, đám mây kia không phải là quy tắc Nhân Hoàng, chắc hẳn là mây quy tắc khen thưởng vô tự vô chủ.

La Hồng dường như cảm thấy hiểu ra điều gì, dường như hắn không hay không biết đã phát hiện ra một bí mật lớn của Thiên giới.

Chẳng trách Thiên giới và Nhân gian bị phân cách.

Nếu nhân tộc của Nhân gian giết sinh linh trên Thiên giới cũng được thưởng, vậy chẳng phải Nhân tộc sẽ phát cuồng?

La Hồng nở nụ cười.

Hắn có thể nhìn thấy, ngay khoảnh khắc sau khi An Tổ và các Thiên nhân ngã xuống, điểm tội ác trong sách da người của La Hồng lập tức tăng vọt thêm hơn một vạn. Tuy rằng số lượng không sánh bằng việc giết thiên kiều yêu nghiệt, nhưng cũng không ít.

Thêm vào một đông khen thưởng quy tắc này, La Hồng cảm giác Thiên giới đúng là nơi tốt. La Hồng... có cảm giác không muốn trở về.

Ý chí lực phun trào, chớp mắt bao vây lấy đám mây quy tắc kia.

Từ trong Thánh Tà động thiên bùng ra sức hút hấp thu hoàn toàn mây quy tắc.

La Hồng mừng rỡ, đang lo không có chỗ nhét đây cái động không đáy Thánh Tà động thiên này, bây giờ đã có cách.

Đám An Tổ ngã xuống toàn bộ, La Hồng nhếch miệng cười. Cặp cánh sau lưng hắn đập mạnh, đẩy hắn bay vọt ra xa. Dường như La Hồng cảm ứng được một nơi tụ tập.

Mà ngay sau khi La Hồng rời đi khoảng nửa ngày.

Sóng hư không.

Thần quang óng ánh phun trào.

Thần quang tỏa xuống, có một bóng người trôi nổi bên trong.

Cặp cánh phe phẩy thể hiện hết vẻ thần thánh.

"Nơi đây dường như có Thiên nhân đã chết..."

"Chết mất một vị Thiên Tôn."

"Có mấy vị Thiên nhân Bán Tôn nữa"

Khí tức kinh khủng khiến không gian vặn vẹo, khiến sự tồn tại được bao phủ trong thần quang màu vàng kia trở nên cực kỳ bất mắt. Bốn đôi cánh sau lưng giống như cuộn lên bão táp hư không.

"Thiên nhân, con hoang Nhân tộc đổi huyết thống mà thành..."

Thứ gà chó mà thôi, chết thì chết."

Người cầm đầu lạnh nhạt nói.

"Chí cường giả trong tộc phái bản vương tới đây tra xét sự xuất hiện của sóng dao động từ Sinh Mệnh trường hà, đây mới là việc chính"

Nam tử cực kỳ anh tuấn nói.

Mấy vị cường giả Thần tộc có khí tức hơi yếu đồng loạt gật đầu.

"Minh Vũ Thần Vương mặc dù là Thiên nhân, chúng ta rất ghét, thế nhưng dù sao cũng là Thiên nhân trong phạm vi quản lý của Thần tộc chúng ta. Là ai giết họ, cần phải điều tra rõ ràng"

"Các Thiên nhân phối hợp với Đao Vương, nếu bị hỏi tội, chúng ta cũng có cái để trả lời."

Một vị Chí Tôn của Thần tộc nói.

Ánh mắt nam tử anh tuấn lóe lên, gật đầu.

Một khắc sau, y giơ tay lên. Vô tận lực lượng quy tắc dâng trào, hội tụ trong bàn tay y, tỏ ra chói mắt mà thần dị.

"Thời gian hồi tưởng!"

Ánh mắt các Chí Tôn xung quanh sáng lên. Đây là thủ đoạn mà chỉ cường giả cấp bậc Vương cảnh mới có thể dễ dàng sử dụng.

Ít nhất, họ không dùng được.

Dưới ánh sáng dâng trào, hình ảnh được phơi bày.

Trong hình, La Hồng biến thành Già Lặc Bỉ dùng một quyền đâm chết

Thiên Tôn An Tổ, một chương quét sạch rất nhiều Thiên nhân.

Hình ảnh tới đó thì im bật, không còn hình ảnh La Hồng nhận được phần thưởng quy tắc.

Bởi vì khí tức của Minh Vũ Thần Vương anh tuấn bắt đầu dao động.

Hiển nhiên, Thời gian hồi tưởng mang tới gánh nặng rất lớn cho y.

Vì mấy Thiên nhân đã chết mà tiêu hao quá nhiều thì thực không đáng.

"Xem ra là thiên kiêu Thần tộc ta giết chết"

Chương 1107: "Tại sao? Người là Thần tộc, tại sao muốn giết ta?"

Minh Vũ Thần Vương cười nhạt.

"Đây là thiên kiều nào trong tộc? Với thực lực Bán Tôn mà một quyền ung dung xóa bỏ Thiên nhân cấp Thiên Tôn. Thiên phú dường như khá mạnh!"

"Dường như hắn khá giống với thiên kiều Già Lặc Bỉ chết dưới nhân gian..."

"Hắn tự xưng Già La. Trong các thiên kiều có tiếng của Thần tộc dường như không có Già La này, chắc là tới từ một số chi nhánh nhỏ của Thần tộc..."

Các cường giả Thần tộc nghị luận sôi nổi.

Dù là Minh Vũ Thần Vương cũng sáng mắt lên. Y có thể nhìn ra phong thái khi La Hồng dễ dàng xóa bỏ An Tổ. Hậu bối như thế, trong lớp trẻ tuổi không có mấy người làm dễ dàng như vậy.

"Minh Lộc, Minh Hồ, Già La này chắc hắn còn chưa đi quá xa.

Các người tìm hắn, mang hắn về đây. Bản vương muốn gặp hắn một lần. Thiên tài của chi nhánh Thần tộc lưu lạc bên ngoài, bản vương nên có gắng bồi dưỡng hắn một phen"

Minh Vũ Thần Vương nói.

Minh Lộc và Minh Hồ không phải kẻ yếu, nhưng cả hai không phải Chí Tôn mà là Thiên Tôn của Thần tộc cấp nhị động thiên đặc biệt.

Hai người cung kính đáp lời rồi bay vụt đi.

Minh Vũ Thần Vương dẫn mấy vị Chí Tôn và hai vị Thiên Tôn nhị động thiên đi về hướng Sinh Mệnh trường hà.

Chí Cường giả trong tộc phái y đến tra xét, y vẫn phải quan tâm một phen.

La Hồng tất nhiên không biết bị cường giả Thần tộc nhắm vào.

Lý do dễ mất tới vẫn là vì thiên phú quá yêu nghiệt.

Nếu có biết, La Hồng cũng chỉ có thể than thở, là vàng thì ở đâu cũng phát sáng.

La Hồng đập cánh bay đi, sau lưng lơ lửng dừng trên bầu trời một tòa thành nhỏ.

La Hồng không che dấu khí tức.

Khí tức Bán Tôn đỉnh cấp như ngọn núi ép xuống thành nhỏ.
Nói là thành nhỏ, thực ra nếu đặt xuống nhân gian, tòa thành này có thể sánh ngang với thành trì đỉnh cấp như đế đô của Đại Hạ.

La Hồng cười quỷ dị.

Ở Thiên giới có thể sẽ không có kẻ nào trộm khen hấn. Ở chỗ này, chỉ cần La Hồng làm ác, tội ác đều sẽ tăng vọt.

La Hồng thích Thiên giới.

Ở chỗ này, hấn mới có thể tìm về cảm giác làm đại ác nhân.

Vù vù vù!

Trong thành trì thoáng chốc có những ánh sáng lao vọt lên trời.

Người đi đầu là một vị Thiên Tôn Thần tộc, sau lưng cũng có hai đôi cánh thần, khí tức hùng hậu, hấn là Thiên Tôn Thần tộc nhị động thiên. Gã nhìn La Hồng, trong mắt lộ vẻ kỳ dị.

Sau vị Thiên Tôn này là các Thiên nhân khác.

Đây là một thành trì hỗn hợp Thiên nhân và Thần tộc.

Đối với thiên kiều Thần tộc, vị Thiên Tôn Thần tộc kia tỏ ra rất nhiệt tình. Các Thiên nhân sau lưng gã cũng tỏ vẻ nịnh nọt, cúi đầu khom lưng.

"Vị huynh đệ trong tộc này tới từ chi nhánh Thần tộc nào? Tại hạ thành chủ thành Lăng Hà, An Tuyền, chính đang tụ tập cường giả trao đổi việc đánh vào Nhân gian khi quý tộc Nhân Hoàng tiêu tan sau ba tháng nữa, sẽ làm chuyện đồ thành diệt quốc, giết Nhân tộc. Huynh đệ tới thật đúng lúc, có muốn đi cùng?"

Cường giả Thần tộc dẫn đầu cười nói.

La Hồng ngần ra.

Hấn nghe đối phương nói xong, nụ cười trên mặt càng dày.

Trên Thiên giới bây giờ, sợ rằng tất cả các tu sĩ cường tộc đều đang mài đao soàn soạt, chuẩn bị vung đao về phía Nhân gian.

La Hồng cười rục rờ. Thành chủ An Tuyền cho rằng La Hồng động lòng.

Dù sao, với thiên phú mà La Hồng bày ra, tương lai của hấn tất nhiên không thể đo lường. An Tuyền là một thành chủ, ánh mắt tất nhiên phải có.

"Đồ thành diệt quốc sao?"

La Hồng cười xán lạn.

Hấn vỗ cánh bay về phía thành chủ An Tuyền.

An Tuyền cũng cười xán lạn đi lên đón.

"Vừa vặn, có thể đồ thành một cái luyện tay nghề chút" La Hồng cười nói.

Thành chủ An Tuyền đang bay tới chột như cứng đờ.
Gã nghe thấy điều không đúng trong lời nói của La Hồng.

Thân hình hắn chớp mắt lui đi.
Giết vào Nhân gian?
Đồ thành diệt quốc?
La Hồng cười rục rờ.

Đây có thể là suy nghĩ của đa số tu sĩ Thiên giới. Khi quy tắc Nhân Hoàng bao phủ Nhân gian tiêu tán, cả Nhân gian chẳng khác nào không có chút đề phòng với Thiên giới. Cho dù cường giả Nhân gian có chống đối, nhưng Nhân gian được quy tắc Nhân Hoàng bao phủ mười vạn năm, có thể có cường giả gì hay sao?

Không phi thăng thì khó mà đột phá Tôn cảnh, cũng chỉ có mấy người trước đây đi vào mộ Nhân Hoàng mới có thể đột phá Tôn cảnh, nhưng đối mặt với vô số cường giả của Thiên giới quả thực chỉ như đom đóm rung cây.

Thành chủ An Tuyền cảm nhận được sát ý tỏa ra từ La Hồng.

Y nhìn La Hồng, tuy gương mặt tươi cười, dáng vẻ cũng là tu sĩ Thần tộc, thế nhưng sát ý kia là thật!

Cho nên thành chủ An Tuyền lập tức muốn kéo dài khoảng cách với La Hồng.

La Hồng đã cất lời, tất nhiên không nường tay.
Trong nháy mắt, lực lượng tinh thần bạo phát.

Tuy rằng hắn chỉ ở cấp Bán Tôn, mà vị thành chỉ Thần thành này là một vị Tôn cảnh nhện động thiên.

Nhưng La Hồng không có gì phải sợ.

La Hồng vung tay phải lên, ánh sáng đen lộng lẫy nháy mắt trùm kín cánh tay, hóa thành bộ giáp. Một quyền của La Hồng tung ra.

Gào!

Thành chủ Thần thành An Tuyền cảm thấy ý thức mơ hồ, trước mắt giống như hiện ra vô số Ma Long gào thét.

Sắc mặt y chột trắng nhợt.

Thủ đoạn gì đây?

La Hồng lập tức triệt tiêu khoảng cách giữa hắn và thành chủ An Tuyền.
"Đồ thành diệt quốc? Bỏn công tử... Rất yêu thích"

La Hồng nhếch miệng nở nụ cười.

Đôi mắt hắn lạnh lùng băng giá, không có chút tình cảm nào.

O Nhân gian, hã không làm được. O Thiên giới, La Hồng không làm được hay sao?

Vừa vặn, lũ người này đang tìm cách làm sao giết vào Nhân gian.

Đồ thành diệt quốc? La Hồng cho bọn họ cảm nhận trước một phen.

Đương nhiên, La Hồng vào Thiên giới có nghĩa là phải làm việc khiêm tốn, đi tới Hắc Ám động thiên xin giúp đỡ.

Trên thực tế, La Hồng cảm thấy mình đã biết được rất nhiều.

Hắn không thể hiện ra thân phận La Hồng của mình.

Hắn dùng thân phận thiên kiều Thần tộc làm việc.

Oành!

Mặc dù thành chủ An Tuyên là Tôn giả nhị động thiên, nhưng khoảng cách giữa y và La Hồng quá gần. Hơn nữa, La Hồng đột nhiên bùng phát, lực lượng thân thể kia khủng bố cực độ.

Thành chủ An Tuyên chưa kịp dẫn ra lực lượng động thiên đã bị La Hồng một quyền đánh nổ nung thân thể.

Tinh hoa sinh mệnh trút xuống, thân hình An Tuyên còn đang trong quá trình khôi phục và gây dựng lại.

La Hồng lại tung quyền.

Một quyền cải biến từ Thiên Ma Bất Diệt Thể trực tiếp đánh vào đại đạo và động thiên của An Tuyên.

Thân thể ý chí của An Tuyên gào lên thê thảm.

"Tại sao? Ngươi là Thần tộc, tại sao muốn giết ta?"

Chương 1108: Sinh Mệnh mẫu thân bị lừa gạt rồi

Thành chủ An Tuyên không hiểu, lòng tràn đầy nghi hoặc.
Thế nhưng, La Hồng sẽ không giải thích nghi hoặc cho y. Tà kiếm bắn ra, tâm thần ngự kiếm, chớp mắt chém phá đại đạo.

Thành chủ An tuyên sụp đổ mất một động thiên, tu vi rơi xuống.
Thân hình y vừa gây dựng lại lần nữa lập tức bị La Hồng tiếp tục đánh tan.

Lần này, La Hồng triệt để dùng Tà kiếm đóng đinh đôi phương.

"Ta không cam lòng!"

An Tuyên hét lên thê thảm.

Y là thành chủ Thần thành, thân phận địa vị ở trong Thần tộc thực sự không phải thấp. Chi nhánh gia tộc của y ở Thần tộc có năng lực rất lớn. Y đi ra chỉ để ma vàng một phen, chờ quay về tổ địa Thần tộc, một khi tu vi đột phá lên Chí Tôn, y sẽ được gia tộc trao trọng trách.

Nhưng y làm sao có thể ngờ tới sẽ gặp tai bay vạ gió mà chẳng hiểu sao.

"Tại sao?"

"Không phải ngươi thích đồ thành diệt quốc sao? Việc này là sở trường của bốn công tử, để bốn công tử dạy ngươi."

La Hồng cười khế, lại tung một quyền. Linh hồn An Tuyên hoàn toàn tịch diệt.

âm âm âm!

Một vị Tôn cảnh nhị động thiên ngã xuống, bầu trời trên Thần thành xuất hiện dị tượng.

La Hồng cũng cảm nhận được một đám mây quy tắc màu vàng bỗng bành trôi tới.

Trong khoảng khắc khi đám mây trôi tới...

La Hồng biết, thân phận của hắn có khả năng không giấu được nữa.

Ồ trong Thần thành.

Có thêm bốn, năm vị Tôn cảnh lao vụt tới. Những Tôn giả Thiên nhân khác biến sắc không ngừng.

Họ thấy đám mây vàng ban thưởng trên đầu La Hồng lập tức hiểu rõ.

"Ngươi không phải người Thần tộc! Ngươi là người Nhân tộc!"

"Ngươi là khách Nhân gian!"

Bốn vị Tôn cảnh Thần tộc nhìn thành chủ An Tuyên đã ngã xuống, đôi mắt lập tức đỏ rực lên.

La Hồng không nói nhiều, vung tay vung một cái.
"Các bằng hữu Thiên giới, thiên kiều của các ngươi về rồi!"

"Tất cả... Đứng lên!"
Lời nói của La Hồng chấn động.
Lời vừa ra.

Trên bầu trời Thần thành, mấy vị Tôn giả Thần tộc ngo ngác đến biến sắc.

"Lời... Lời này..."

"Thật quen thuộc!"
"Ngươi là... Nhân Hoàng..."

Bốn vị Tôn giả nói. Họ quay đầu nhìn về phương xa. Ở nơi đó, cường giả năm tộc đang thao túng Thượng cổ Hoàng Binh oanh kích quy tắc Nhân Hoàng của Nhân gian.

Mà Nhân Hoàng đương thế hiện đang khống chế Nhân Hoàng cung gian nan chống cự.

Một Thế trước mắt lại là kẻ nào?

Nhưng bọn họ còn chưa kịp nghĩ ra, rất nhiều tà ảnh đã lơ lửng hiện ra. Đó là tà ảnh của hai mươi mấy vị thiên kiều.

Vì bây giờ La Hồng có Tà Chủ động thiên, dù hấn gọi ra những tà ảnh bậc này thì cũng không hề tiêu hao bao nhiêu đối với tà sát của bản thân.

"Giết"

La Hồng lạnh nhạt thốt ra một chữ.
Trong nháy mắt, hấn lao vụt ra.
Quá trình chiến đấu đơn giản lại trực tiếp.
Giết chóc nhanh chóng như một trận bão táp mùa hè.

Thoáng cái đã hạ màn.

Hai mươi mấy vị thiên kiều Tôn cảnh ra tay, trong đó còn có loại yêu nghiệt giống như Bạch Thiên Đẳng, Phạm Hỏa.

Bốn, năm vị Tôn cảnh Thần tộc chết thảm.

Bán Tôn từ Thần thành phóng ra càng không gây cản trở được chút nào đã chết.

Máu vàng bay lả tả như mưa.

La Hồng vung Tà kiếm một cái, một vị Thiên nhân nuốt hận.

Cả bầu trời phía trên Thần thành bị máu vàng bao phủ. Rất nhiều thi thể không ngừng rơi rụng, đập xuống đường phố trong thành trì, máu nhuộm mặt đất.

Sinh linh trong thành run rẩy.

Họ kinh hoảng tốt độ. Cảnh tượng như trong ác mộng không ngừng sinh sôi trước mắt họ.

Bởi vì khi những cường giả kia không ngừng rơi xuống đất thành thi thể sẽ có những bóng đen bò lên, giống như ma quỷ chui lên từ Địa Ngục.

Trong hư không.

La Hồng ngồi khoanh chân, đại đạo phơi bày. Trên đại đạo, Tà Chủ động thiên xuất hiện. Từng tà ảnh bò ra từ các thi thể trong Thần thành, hòa vào động thiên.

La Hồng chợt bừng tỉnh. Thì ra giết chóc và triệu hoán tà ảnh mới là thủ đoạn giúp Tà Chủ động thiên đạt tới viên mãn.

Có điều, khỏe miệng hán chợt giật giật.

Dựa theo tiết tấu hiện giờ, Tà Chủ động thiên này chính là một cái động không đáy, muốn đồ đầy nó thực không biết phải mất bao nhiêu lâu. Đồ một tòa thành có bảy, tám vị Tôn cảnh, lại thêm một đồng lớn Bán Tôn tạo thành tà ảnh, vậy mà hoàn toàn không có xu thế lấp đầy.

La Hồng cũng không biết phải đồ sát bao nhiêu tòa thành.

"Hoặc là cần tà ảnh cường giả?"

"Có lẽ đồ sát một chỗ tổ địa Thần tộc là đủ chẳng?"

Mắt La Hồng lập lòe, trong lòng có ý nghĩ lớn mật.

Thế nhưng, ý nghĩ này quá thực quá to gan.

Tổ địa Thần tộc có vô số cường giả. Đừng nói Chí Tôn Tam động thiên, cho dù có là Vương cảnh cũng có một đồng lớn, càng đừng nói có Thiên Vương cảnh giữ.

Có điều, La Hồng tới Thiên giới chính là để kiêu ngạo, để phóng túng...

Muốn chơi thì chơi, chỉ cần không chơi đến Thất Liên thì không thành vấn đề.

Bây giờ La Hồng có sức chiến đấu Tôn cảnh. Tôn cảnh cảnh giới Nhị động thiên đều có tỉ lệ triệu hoán thành tà ảnh rất cao.

Vì vậy, La Hồng cảm giác vấn đề không lớn.

Hắn nhìn lướt qua Thần thành.

La Hồng cảm giác được khí tức tinh hoa sinh mệnh dày đặc.

"Hừ!"

Ngay khi La Hồng khuếch tán thân thức ra...

Trong biển ý chí của hắn có tiếng hừ lạnh nổ vang.

La Hồng sững sờ.

Tiếng hừ lạnh này không phải tư thái ngạo mạn của Tà Thần Nhị Cáp.

La Hồng đi vào biển ý chí, nhìn thấy dấu ấn Tà Thần Nhị Cáp bị ép vào góc biển ý chí cực kỳ uất ức.

Mà tiếng hừ lạnh kia chính là từ dấu ấn Sinh Mệnh mẫu thần.

"Ồ Thiên giới, những sinh linh này xây dựng thành trì đều dẫn ra một nhánh nhỏ từ Sinh Mệnh trường hà"

"Cái gọi là Thần thành đều được xây dựng trên một dòng nhánh của Sinh Mệnh trường hà!"

Từ dấu ấn Sinh Mệnh mẫu thần phát ra tiếng nói.

La Hồng hít sâu một hơi. Chẳng trách hắn nghe thấy tiếng nước chảy xiết, hóa ra là Sinh Mệnh trường hà chảy bên dưới thành trì.

"Xấu xa! Những sinh linh Thiên giới này thực sự xấu muốn chết!"

"Thứ chảy ra từ Sinh Mệnh trường hà chính là tinh hoa sinh mệnh sao?"

Đó là dòng máu của Mẫu thần! Bọn chúng xây dựng niềm vui sướng của chúng trên sự đau khổ của Mẫu thần, thực sự là tội không thể tha!"

La Hồng biểu đạt lòng căm phẫn sục sôi.

Chương 1109: "Xảy ra vấn đề rồi!"

Dấu ấn Sinh Mệnh mẫu thần vốn cũng rất giận dữ, nhưng nghe La Hồng nói chợt có cảm giác đồng cảm.

"Sinh Mệnh mẫu thần vĩ đại! Ta cảm thấy muốn giải phóng ngài cần phải lớn gan hơn chút nữa. Những thành trì sinh mệnh này xây trên mạch máu của ngài. Chúng hút sức mạnh của ngài giống như ký sinh trùng, đúng là tội ác!"

"Phải cho chúng nhận được trừng phạt đáng có!"

La Hồng tức giận bất bình nói.

"Trừng phạt gì?" Sinh Mệnh mẫu thần hỏi.

Tuy rằng nàng cảm thấy Nhân tộc không có thứ gì tốt, nhưng La Hồng lại nói chạm tới tâm khảm của nàng.

"Chẳng phải bọn người này xây dựng thành trì trên mạch máu của ngài sao? Nổ tung những thành trì này đi! Cho toàn bộ Thiên giới được xem một trận pháo hoa rực rỡ, để bọn họ biết Sinh Mệnh mẫu thần cũng có lúc giận dữ!"

La Hồng nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Dấu ấn Sinh Mệnh mẫu thần run lên, người nói đúng!

Chi cũng có lúc tức giận!

La Hồng cười:

"Mẫu thần vĩ đại, tiểu La đi trước giúp ngài tìm kiếm cách nổ ra pháo hoa!"

Đằng xa.

Tà Thần Nhị Cấp chìm trong sương mù dày đặc nhìn đáng vẻ La Hồng mà bĩu môi, thở hắt hắt, xem thường, khinh bỉ.

Nịnh nọt!

Không biết xấu hổ! Nói cái gì xây dựng niềm vui sướng trên sự đau khổ của Mẫu thần.

Trước kia cướp tình hoa sinh mệnh, La Hồng nhà người cười rất vui vẻ mãi! Sao bây giờ lại trở mặt rồi?

Tiểu La ngu xuẩn, có mới nới cũ!

Từ khi dấu ấn Tà Thần Nhị Cấp không còn cung cấp được trợ lực quá mạnh mẽ, La Hồng lập tức đổi mặt, gọi cái gì lão Nhị, lão Nhị luôn mồm.

Tưởng tượng lại năm đó xem, tiểu La ngu xuẩn toàn gọi y là "Chi vĩ đại".

Dấu ấn Tà Thần Nhị Cáp buồn bã ủ rũ.

"Có thể"

Dấu ấn Sinh Mệnh mẫu thần tỏa ra gợn sóng đáp lại La Hồng.

Sau đó, trên bầu trời Thần thành, La Hồng mở mắt.

Một khắc sau, hần bước ra một bước đáp xuống Thần thành.

Tại trung tâm Thần thành, La Hồng nhìn thấy một dòng sông sinh mệnh nhỏ chảy cuộn cuộn.

Đây là mạch máu của cả tòa Thần thành này, cũng là khởi nguồn năng lượng.

Trong Thần thành có cung cấp năng lượng tinh hoa sinh mệnh, các sinh linh sống trong đó tự nhiên được tăng tu vi lên tới cấp bậc Thiên nhân.

"Nên làm sao mới làm nổ được Thần thành đây? Năng lượng tinh hoa là mấu chốt"

La Hồng suy tư.

Có điều, hần không nghĩ đến biện pháp làm nổ tinh hoa sinh mệnh.

Tâm thần hơi động, La Hồng đi vào biên ý chí, lần thứ hai xuất hiện trước Sinh Mệnh mẫu thần. La Hồng không có cách, chẳng lẽ Sinh Mệnh mẫu thần cũng không có cách nào?

"Mẫu thần vĩ đại, tiểu La tra xét được, muốn làm nổ Thần thành thả ra pháo hoa chói mắt cần làm nổ tinh hoa sinh mệnh"

"Bởi vì tinh hoa sinh mệnh chính là máu của Mẫu thần vĩ đại, tiểu La tôn trọng tất cả những gì thuộc về Mẫu thần, cho nên tiểu La 2w không muốn tùy tiện làm nổ, cũng không có cách nào làm nổ."

"Đề đám ký sinh trùng chết tiệt kia nhận một bài học, không biết Mẫu thần có biện pháp chẳng?"

La Hồng hỏi.

Dấu ấn Sinh Mệnh mẫu thần trầm mặc.

"Có thể, chỉ cần ngươi ngưng tụ ra một dấu ấn thu nhỏ của ta trong lòng bàn tay, chia cắt một phần tinh thần ý chí hòa vào dấu ấn, sau đó thả dấu ấn vào trong nhánh sông là được."

Dấu ấn Sinh Mệnh mẫu thần mất hồi lâu mới chậm rãi nói.

Đằng xa, lỗ mũi Tà Thần Nhị Cáp phồng to.

Xong chim, xong chim!

Sinh Mệnh mẫu thần bị dao động lắc lư rồi!

Không phải ngươi hận Nhân tộc sao? Không phải hận Nhân Hoàng sao?

Sao mới dăm ba câu đã bị dao động rồi?

Sinh linh giống cái đều dễ bị gạt gẫm như vậy sao?

La Hồng lại mừng rỡ, sau khi cảm ơn Sinh Mệnh mẫu thân ngốc nghếch dễ thương lập tức lui ra khỏi biển ý chí.

Hắn giơ bàn tay về phía bầu trời Thần thành, có năng lượng sinh mệnh hội tụ trong lòng bàn tay hắn, hóa thành một dấu ấn sinh mệnh hình khối vuông.

La Hồng vung kiếm chém thần trong biển ý chí của mình.
Trực tiếp dùng thuật Trảm Thần chém xuống một khối ý chí lực nhỏ.
Sắc mặt La Hồng thoáng cái xám xịt.

"Vì khiến cho đám ký sinh trùng này phải trả giá lớn lao, vì tự do của Mẫu thân vĩ đại, Tiểu La chém xuốngs biển ý chí thì có gì đáng sợ!"

La Hồng nói lời lẽ đại nghĩa tràn trề.

Dấu ấn Sinh Mệnh mẫu thân tỏa sáng rực rỡ, có vẻ khá cảm động.

Ở đằng xa, Tà Thần Nhị Cấp trong khói đen bày tỏ mình sắp ới.

Cắt có chút xiu ý chí tinh thần còn ra vẻ muốn chết muốn sống, chẳng phải chỉ vì tranh thủ lòng cảm thông của Sinh Mệnh mẫu thân sao?

Tiểu La ngu xuẩn, trí tuệ của chỉ đã nhìn thấu tất cả, người thật sự là đồ chó!

La Hồng cắt xuống không nhiều lực lượng tinh thần, hòa vào dấu ấn trong bàn tay, mọi việc chỉ xảy ra trong chốc lát.

Bỗng nhiên, La Hồng hơi nhíu mày.

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn về phía xa ngoài Thần thành, Tà ảnh Địch Sơn hắn để lại vừa nhìn thấy hai cường giả Tôn cảnh của Thần tộc đang nhanh chóng lướt tới.

"Viện quân Thần tộc tới nhanh vậy sao?"

La Hồng nheo mắt lại.

Hắn vừa giết chết An Tuyên, đối phương đã tới.

"Nhìn khí thế thì không phải Nhị động thiên Tôn cảnh bình thường. Động thiên ngưng tụ chắc hẳn là tiểu thiên động thiên, thuộc hạng thiên kiêu nhất lưu"

Sắc mặt La Hồng trở nên nghiêm túc.

Đương nhiên, giết họ không phải vấn đề lớn. Điều mà La Hồng lo lắng là sau lưng họ còn có cường giả.

Có điều, La Hồng liếc mắt nhìn dấu ấn Sinh Mệnh mẫu thân trong tay, nhếch miệng cười.

Đến cũng tốt.

Vừa vặn cho họ thưởng thức pháo hoa một trận.

Sắc mặt Minh Lộc Minh Hồ đầy nghiêm nghị.

Thực lực hai người không yếu, ý chí khuếch tán, từ rất xa đã nhận biết được từng luồng khí tức của Thần tộc ngã xuống.

Hai người liếc mắt nhìn nhau.

"xảy ra vấn đề rồi!"

Thiên nhân bạo động?

Có khả năng, thành trì phía xa chắc là nơi Thiên nhân và Thần tộc cùng sống. Trên thực tế, cường giả Thần tộc được phái ra cũng là để nhìn chăm chăm vào Thiên nhân.

Cho nên, xuất hiện vấn đề Thiên nhân bạo động đúng là có thể.

"Vị thiên kiều mà Minh Vũ Thần Vương kia nhìn chăm chăm vào cũng ở trong thành trì này, không nên chết."

Hai người đối mặt, có vẻ quan tâm tới sống chết của La Hồng hơn.

Họ tăng tốc lao tới Thần thành.

Chương .

0: "Nhân gian gọi tiểu sinh là... Trạng nguyên Hoa

Đào.

Trên bầu trời Thần thành, mùi máu tươi tràn ngập. Hai vị Thần tộc Minh Lộc và Minh Hồ tới từ tổ địa Thần tộc, hai vị Tôn cảnh Nhị động thiên nhất thời nhăn mặt.

Mùi máu nồng như vậy... Chết bao nhiêu cường giả?

Đây là đồ thành sao?

Một tòa thành Thần tộc bị đồ sát toàn bộ không phải là tin tốt đối với Thần tộc.

Bỗng dưng, hai người nhìn thấy La Hồng đang nguy trang thành Già Lặc Bì đứng giữa quảng trường Thần thành.

"Hắn không sao, may mắn!"

"Bằng không Minh Vũ Thần Vương sẽ trách tội. Ta và người đều sẽ không hay ho."

Minh Lộc thở phào nhẹ nhõm.

Hai người đáp xuống thành trì, rơi xuống cạnh La Hồng.

"Nhanh đi theo chúng ta."

Minh Lộc và Minh Hồ nói với La Hồng.

Nhưng khả năng nhận biết của hai người cũng hết sức nhạy cảm.

Từ lúc chưa tiếp xúc với La Hồng, họ đã cảm ứng được mùi máu tươi tanh nồng và sát cơ đậm đặc trên người La Hồng.

La Hồng lại cười tươi với họ.

"Thích xem pháo hoa không?"

La Hồng nói.
Minh Lộc và Minh Hồ cũng sờ.

Lập tức, La Hồng thả đầu ấn sinh mệnh hòa thêm lực lượng tinh thần xuống nhánh sinh mệnh trường hà trong thành được mở cách đó không xa.

Minh Lộc và Minh Hồ không hiểu.

Thế nhưng La Hồng vốn đang đứng trước mặt họ chớp mắt đã sử dụng Di Hình Hoán Ảnh.

La Hồng biến mất, thay vào đó là tà ảnh Địch Sơn mặt ngu ngơ, gãi đầu gãi tai.

Con người Minh Lộc và Minh Hồ chợt co rụt lại.

"Không được!"

Cánh thần sau lưng họ vỡ mạnh, muốn đẩy họ phóng lên trời.

Thế nhưng nhánh sinh mệnh trường hà đột nhiên bạo động. Mỗi giọt tinh hoa sinh mệnh trong dòng sông dường như sôi lên.

Giống như có tiếng rít giận dữ chấn động Thiên giới.

Ánh Nhánh sông Sinh Mệnh trường hà trong Thần thành dường như phồng lên, càng ngày càng dâng trào, cuối cùng nổ ụp ra như sấm dậy đất bằng.

Năng lượng khủng bố sôi sục khiến không gian cũng bị phá vỡ tan.

Tà ảnh Địch Sơn nháy mắt bị năng lượng nổ tung xé nát.

Mà hai vị cường giả Thần tộc Minh Lộc và Minh Hồ đột nhiên biến sắc.

Kia là cái gì?

Thần thành được nhánh sông Sinh Mệnh trường hà trấn áp chính là kiến trúc vững chắc nhất, làm sao lại nổ?

Còn nữa, "Già Là" thiên kiêu Thần tộc vừa nãy còn đứng trước mặt họ chớp mắt đã thay đổi?

Nhưng giờ phút này không phải lúc nghĩ những thứ đó.

Khoảnh khắc ngay khi Sinh Mệnh trường hà nổ tung, năng lượng khủng bố phát tiết ra.

Hai người nhanh chóng lao vút ra khỏi Thần thành.

Một đám mây hình nấm phóng lên trời, không ngừng lan tỏa.

Giống như một đóa pháo hoa rực rỡ đến tận cùng.

Vào đúng lúc này, cường giả Thần tộc trong phạm vi mấy vạn dặm đều bị kinh động.

Năng lượng nổ tung này sánh bằng vụ nổ của một vị Vương cảnh.

Đây rốt cuộc là cái gì?

Cách Thần thành nghìn dặm.

La Hồng chớp mắt xuất hiện ở đây do đôi vị trí với tà ảnh Dịch Sơn đã sắp xếp từ trước.

Toàn bộ mặt đất rung lên âm âm, rạn nứt nhằng nhịt. Sóng năng lượng kinh khủng phát tán ra xa.

Dù La Hồng là người gây ra thì cũng phải hít một hơi lạnh.

Thứ này...

Kích thích quá chứ?

Cả tòa Thần thành nổ tung thành đất bằng. Luồng sóng xung kích từ vụ nổ kia hơn xa một kích thần thông toàn lực của La Hồng.

Dù là hai Tôn cảnh Nhị động thiên khác tự nổ có khi cũng không có uy năng khủng bố được như vậy.

"Sánh được Vương cảnh tự nổ sao?"

La Hồng thật kích động, kích động đến toàn thân run rẩy.

Làm nổ một nhánh sông đã có thể sánh với việc Vương cảnh tự nổ.

La Hồng nhìn chăm chú không dời mắt khỏi cả dòng Sinh mệnh trường hà chảy ào ạt kia. Nếu cả Sinh Mệnh trường hà nổ tung thì...

Có khi cả Thiên giới cũng bốc hơi luôn?

La Hồng hít sâu một hơi, không dám nghĩ, không dám nghĩ.

Mà trên đỉnh đầu hắn, một đám mây vàng kim lớn như cái ao trôi nổi.

Đôi mắt La Hồng hơi gọn sóng. Một lát sau, hắn cất bước, phút chốc đã biến mất.

Lần thứ hai La Hồng xuất hiện trên bầu trời Thần thành.

Cả Thần thành giờ phút này hoàn thành hóa thành phế tích, một hố sâu đường kính mấy nghìn dặm, nhìn thấy mà giật mình.

Trong hố sâu.

Một bóng đen gian nan bò dậy.

"Vây còn chưa chết... mạng cứng quá."

La Hồng lảo bảo.

Vụ nổ ngang với Vương cảnh tự nổ mà còn có thể giữ được một hơi.

Mình Hồ đã chết, còn lại Minh Lộc vẫn sống sót.

Đại đạo đã vỡ nát, hai động thiên chống đỡ năng lượng nổ phát tiết từ Thần thành cũng triệt để tan tành.

Y sắp chết rồi.

Thế nhưng, y thật sự không cam lòng. Y cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Minh Lộc ngẩng đầu lên nhìn thấy La Hồng.

Y thấy vị Thiên kiều gọi là "Già La" kia đang lơ lửng trên cao, trên đầu có mây vàng dày đặc.

Mây vàng quy tắc khen thưởng?

Ồ Thiên giới, có thể có mây vàng khen thưởng... chỉ có tu sĩ Nhân gian!

"Người... Người là Nhân tộc!"

Minh Lộc giống như hồi quang phản chiếu, mắt tròn trừng.

La Hồng cười cợt.

Hắn vung tay lên, đột nhiên bóp lại.

Ma kiếm Atula từ trên trời giáng xuống, chớp mắt đóng đinh Minh Lộc, chặt đứt sinh cơ.

Ngay khi Minh Lộc ngã xuống.

Nhóm Minh Vũ Thần Vương đang phóng như bay tới Sinh Mệnh trường hà đột nhiên giật mình.

Vẻ khó tin nhìn về phía Thần thành.

Họ cũng cảm ứng được đóa mây hình nắm to lớn kia.

"Minh Lộc, Minh Hồ... Chết rồi!"

Sắc mặt Minh Vũ Thần Vương âm trầm đáng sợ.

Y thét lên một tiếng.

Một khắc sau, ý chí tinh thần khủng bố tràn ra.

Trên Thần thành, La Hồng chớp mắt.

Hắn phát hiện trong thi thể Minh Lộc có năng lượng bắn ra.

Một cái bóng hiện ra, xé rách trời cao.

Cái bóng nhìn chòng chọc vào La Hồng, cũng nhìn thấy đám mây vàng trên đầu hắn.

"Nhân tộc?"

Hư ảnh Minh Vũ Thần Vương cực kỳ âm trầm.

Một tia ý nhiệm mà y gửi vào thân thể Minh Lộc hiện lên.

Thần tộc thiên kiều đã biến thành Nhân tộc!

"Người là ai... Người đến cùng là ai?"

Minh Vũ Thần Vương lạnh lẽo hỏi.

La Hồng có thể cảm giác được, đây là một vị cường giả Thần tộc Vương cảnh.

Hơn nữa, đôi phương cách nơi này không xa.

Địa phương này lại có một vị Vương cảnh?

Wương cảnh của Thần tộc không cần tiền sao?

La Hồng lao vút lên, không dự định ở lại lâu.

"Người rút cuộc là ai?"

Minh Vũ Thần Vương gào thét.
La Hồng liếc mắt nhìn y, bỗng tản đi tà ảnh.

Tóc bạc biến thành tóc đen, tay cầm một quyển sách Thánh Nhân, tín niệm dao động, nguyên khí đất trời ngưng tụ hóa thành một vùng hoa đào phấp phới.

La Hồng nhìn Minh Vũ giận dữ.
Hắn cười hiên lành, trịnh trọng nói:

"Nếu đã bị người cơ trí nhìn thấu, vậy thì ta ngả bài, không cần giả dạng..."

"Ta là cường giả Nhân tộc giết địch, xưa nay đều không thay tên đổi họ. Tại họ Lý, tên Tu Viễn."

"Trạng nguyên khoa cử của vương triều Đại Hạ nơi Nhân gian, nhị đệ tử thân truyền của Phu tử đương đại tại Tắc Hạ Học Cung, sư huynh của Nhân Hoàng đương đại La Hồng, Đào hoa thánh thủ Niết bàn chơi chơi thiên phú cực mạnh, Lý tu Viễn"

"Nhân gian gọi tiểu sinh là... Trạng nguyên Hoa Đào."

Chương .

1: Lý Tu Viễn xong đời rồi!

Thánh thủ đắc đạo chơi hoa đào?

Trạng Nguyên khoa cử Nhân gian?

Trạng nguyên Hoa Đào... Lý Tu Viễn?

La Hồng nói bằng ngữ điệu đều đều, hoàn toàn không có ý che giấu. La Hồng vừa nói vừa mỉm cười cực kỳ tự tin.

Minh Vũ Thần Vương nhận ra nụ cười này, là sự tự tin thuộc về thiên tài.

Lúc trước yêu nghiệt Thần tộc Già Lâu nói chuyện với người cũng tự tin như vậy.

Hư ảnh Minh Vũ Thần Vương lơ lửng trên cao nhìn La Hồng chằm chằm, trong mắt dần tỏa ra vẻ nghiêm túc.

Kê làm ra tất cả những điều này lại là thiên kiêu Nhân tộc!

Điều này giúp giải thích sự việc. Minh Vũ Thần Vương là tu sĩ Vương cảnh của Thần tộc đã sống thág năm dài đằng đẳng. Y từng trải qua rất nhiều chuyện. Năm đó Nhân Hoàng của Nhân tộc chưa chinh phục Thiên giới đã lén chui vào Thiên giới làm chút chuyện, y có nghe ngóng được chuyện này.

Đó là lịch sử của Nhân Hoàng Nhân tộc, nhưng nó chứng tỏ một vấn đề, thực ra Nhân tộc có thể tiến vào Thiên giới qua Sinh Mệnh trường hà.

Lý Tu Viễn này hẳn cũng vào Thiên giới qua phương thức như vậy.
Vừa nghĩ tới đó, Minh Vũ Thần Vương giật mình.
"Người này... Không thể chết được, phải bắt sống hắn!"
"Sinh Mệnh trường hà chính là vùng cấm, là cấm địa sinh mệnh.

Dù cường giả cấp bậc Thiên Vương cũng không dám tùy tiện đi vào Sinh Mệnh trường hà, mà người này lại có thể đi qua Sinh Mệnh trường hà để vào Thiên giới!"

"Trong này nhất định chứa bí ẩn Nhân gian có thể thành Hoàng,"
Đôi mắt Minh Vũ Thần Vương sáng rực.
Lý Tu Viễn...

Y đã từng nghe qua cái tên này.
Y không phải không chú ý đến chuyện Nhân gian. Là Thần Vương của Thần tộc, tương lai y nhất định phải tiến vào Nhân gian, vì chỉ có đi Nhân gian mới có tư cách thành Hoàng.

Dù không được thành Hoàng cũng có khả năng cao xung kích Thiên Vương và ngụy Hoàng.

Cho nên, y đều hiểu rõ các thiên tài nhân gian.

Lý Tu Viễn, nhị đệ tử của Phu tử đương đại, đi Niết Bàn đạo, phá vỡ cực hạn Nhân gian.

Thiên giới đánh giá kẻ này là: Yêu nghiệt!

Yêu nghiệt chỉ đứng sau Nhân Hoàng La Hồng.

Niết Bàn đạo chính là đại đạo hướng tử mà sinh. Chỉ hơi sơ sót một chút, kết cục chính là vạn kiếp bất phục. Kẻ có dũng khí tu hành đạo như vậy chính là uy hiếp to lớn.

La Hồng cười.

Tất nhiên hắn không biết Minh Vũ Thần Vương đã suy nghĩ nhiều như vậy, thậm chí còn định bắt sống La Hồng.

La Hồng lôi ra tên Lý Tu Viễn đương nhiên cũng có mục đích, lại không lo bị trả thù.

Mà La Hồng bây giờ đang thao túng cung Nhân Hoàng chống đỡ Phật tộc, Tiên tộc, Long tộc dùng thượng cổ hoàng binh xung kích.

Cường giả Thiên Vương của ba tộc này đều cho rằng La Hồng bị liên lụy, kéo chân, bị phân tâm, không thể tu hành, không thể tăng cường bản thân.

Một khi chuyện La Hồng ở Thiên giới bị lộ ra, Thiên Vương của ba tộc rất có thể sẽ chung một chiến tuyến, từ bỏ thảo phạt Nhân gian, vây quét La Hồng trong Thiên giới.

Vì vậy, La Hồng mới kéo tên tuổi Lý Tu Viễn ra chống đỡ.
La Hồng cảm giác mình mô phỏng phong cách Lý Tu Viễn rất dễ dàng.

Cho dù không có tà ảnh của Lý Tu Viễn, La Hồng không thể thực hiện Tà ảnh phân thân.

Thế nhưng, La Hồng và Lý Tu Viễn đều là đệ tử tại Tắc Hạ Học Cung, đều mặc áo trắng như tuyết, đều nho nhã hiền hòa.

La Hồng nguyện trang thành Lý Tu Viễn không cần thay đổi nhiều.

Điều duy nhất hẳn phải làm là biến tóc thành màu đen, tay cầm hoa đào.

Chỉ cần tư thế chơi hoa đào đúng, người người đều có thể là Lý Tu

Viễn.

Đỉnh đầu có mây vàng quy tắc khen thưởng không lồ.

La Hồng nở nụ cười, cất bước tới. Hư không rung động. Hắn không để ý đến hư ảnh Minh Vũ Thần Vương đang giận dữ, biến mất trốn đi xa.

Phá nổ một tòa thành Thân tộc, hiện giờ tất nhiên là phải chạy trốn.

Tuy rằng có nhị sư huynh công nội, nhưng La Hồng cảm giác mình vẫn là tiểu sư đệ có lương tâm, tương đối là được, không nên để cho nhị sư huynh công nội quá nhiều.

Đương nhiên, chủ yếu nhất là, La Hồng biết nếu cãi cọ với Minh Vũ Thần Vương hồi lâu tên kia sẽ truy sát đến ngay.

Không lâu sau khi La Hồng biến mất.

Minh Vũ Thần Vương quả nhiên phá không đến, không gian nổ âm.

Y đi ra từ vết nứt không gian, thần sắc đầy lạnh lẽo.

"Không hổ là yêu nghiệt Nhân gian.

Ý thức nguy cơ rất đầy đủ, chạy rất nhanh... Là loại hàng vương tay vương chân."

Minh Vũ Thần Vương nhìn hố sâu rộng mấy nghìn dặm dưới đáy Thần thành, sắc mặt âm trầm.

Minh Lộc và Minh Hồ không phải Thiên Tôn nhị động thiên bình thường, chính là thiên kiều ngưng tụ thành tiểu thiên động thiên. Hai người này tương lai có thể xung kích Chí Tôn, thậm chí Vương cảnh.

Lập tức chết mất hai người, đối với Minh Vũ Thần Vương đương nhiên vô cùng đau lòng.

Sau khi Minh Vũ Thần Vương xuất hiện không lâu, hư không lại vỡ ra.

Các vị Chí Tôn lần lượt xuất hiện. Họ nhìn Thần thành bị san thành bình địa, sắc mặt cũng rất khó nhìn.

"Đồ sát một tòa Thần thành... Kẻ này, tội ác ngập trời! Phải giết!"

"Nhân tộc Lý Tu Viên... Tại hạ biết một. Nghe đồn lúc ở Nhân gian, kẻ này là Trạng Nguyên, chính là hạng tay dính đầy máu tươi!"

"Người này vốn là một nhân ma, nhân ma nồng nặc sát tính, còn là nhân ma có sở thích đặc biệt, thích vừa giết chóc vừa chơi hoa đào.

Các vị Chí Tôn có hiểu biết về Nhân gian.

Minh Vũ Thần Vương giơ tay lên, tiếng thảo luận nhỏ xuống.

"Phải một người về tổ địa, báo tin tức nơi này về, đồng thời nói cho cường giả trong tộc, bản Vương sẽ đích thân truy sát Lý Tu Viên!"

"Thông báo toàn bộ Thiên giới, yêu nghiệt Nhân tộc Lý Tu Viên lén vào Thiên giới, làm chuyện của nhân ma, tàn sát một toàn Thần thành của Thần tộc ta, tội nghiệt liên miên, không thể tha thứ!"

"Ô Thiên giới, Lý Tu Viên chấp cánh cũng khó thoát!"

Minh Vũ Thần Vương nói.

Các Chí Tôn Thần tộc phía sau nhất thời rùng mình.

Lý Tu Viên xong đời rồi!

Một vị Vương cảnh tuyên bố muốn giết người, kẻ đó thật sự khó chạy.

"Vâng"

Các Chí Tôn cung kính đáp.

Sau đó, một vị Chí Tôn theo sắp xếp của Minh Vũ Thần Vương nhanh chóng lao về phía tổ địa Thần tộc.

Minh Vũ Thần Vương lại phá nát không gian, bước vào, dẫn dắt các Chí Tôn truy sát La Hồng.

Chương .

2: La Hồng biến thành Lý Tu Viên từ lúc nào?

Thần tộc phát ra lệnh truy nã.

Tin tức trong chớp mắt chấn động toàn bộ Thiên giới, truyền ra mệnh mệnh cuộn cuộn, khiến Thiên giới rung động.

Yêu nghiệt Nhân gian Lý Tu viên... Lén chui vào Thiên giới?

Còn đồ sát một tòa thành trì của Thần tộc?

Tàn sát mấy vị Tôn cảnh của Thần tộc...

Tội nghiệt ngập trời!

Khi tổ địa Thần tộc biết tin này, tất cả đều coi trọng.

Thực ra cũng không chỉ Thần tộc, Long tộc, Yêu tộc, tiên tộc, Phật tộc đều coi trọng.

"Hiện nay Thiên môn nằm trong tay năm tộc chúng ta, Lý Tu Viên không thể lén vào Thiên giới mà không gây động tĩnh gì.

Khả năng duy nhất chính là biện pháp mà nghe đồn năm đó Nhân Hoàng của Nhân tộc lên chui vào Thiên giới!"

"Nhân gian còn có một lối vào Thiên giới, lối vào đó có thể liên quan tới huyền bí Nhân Hoàng của Nhân gian, liên quan đến huyền bí thành Hoàng!"

"Lý Tu Viễn... Trên người hắn có bí mật lớn!"

Các tộc chấn động.

Bất kể là năm tộc hay cường giả Thiên nhân đều có lòng riêng.

Còn về lời nói của Minh Vũ Thần Vương, không ai để ý.

Bốn đại tộc Tiên tộc, Yêu tộc, Phật tộc, Long tộc đều sai ra một vị

Vương cảnh dẫn theo rất nhiều cường giả Thiên Tôn ra khỏi tổ địa để truy sát Lý Tu Viễn.

Họ đều hiểu việc bắt Lý Tu Viễn có ý nghĩa quan trọng.

Dù không cách nào biết bí mật thành Hoàng của Nhân gian, nhưng chỉ cần biết lối vào Thiên giới từ Nhân gian kia là đã đủ.

Nhất thời, Thượng giới nổi mây cát gió!

Thiên giới.

Thần tộc và Tiên tộc tụ họp, tại chỗ có một hẻm núi đứt gãy kéo ngang tám vạn dặm.

Trong hẻm núi kia có một cung điện cực kỳ rộng lớn, nguy nga.

Cung điện vô cùng tinh xảo, khí thế hùng vĩ mênh mông, mái cong chạm khắc, gạch vàng lưu ly, đỉnh đài lâu các, tiên khí thần quang lượn lờ...

Cung điện này gọi là Thiên Nhân cung.

Nơi này chính là nơi hội tụ Thiên nhân phi thăng Thiên giới từ Nhân giới.

Trong Thiên Nhân cung có một luồng khí vừa thức tỉnh.

"Nhân gian Lý Tu Viễn... Lén vào Thiên giới?"

"Quả nhiên, Nhân gian quả nhiên có một con đường có thể vào Thiên giới mà không cần qua Thiên môn. Lối đi kia... Chính là do Thượng cổ Nhân Hoàng để lại."

"Lý Tu Viễn không thể rơi vào tay năm tộc. Hợp Đạo Vương..."

Người mang Lý Tu Viễn về Thiên Nhân cung! Chúng ta cần phải biết lối đi bí mật kia. Thiên nhân chúng ta vốn đã gian nan, nếu có lối đi này trong tay, tất nhiên chúng ta sẽ ung dung hơn rất nhiều"

Trong Thiên Nhân cung có đủ loại ý chí mạnh mẽ đang rung động.

Rất nhanh, có một bóng dáng khôi ngô lao vụt ra từ Thiên Nhân cung.

Khắp nơi đều có hành động.

Nhân gian cũng đang rung động.

Một bộ phận thân ý chí của La Hồng đang ngồi khoanh chân trước cung Nhân Hoàng. Cung Nhân Hoàng tỏa ra uy thế hoàng giả mệnh mông cuộn cuộn, chống đỡ lấy thượng cổ Hoàng binh đo ba tộc thôi thúc.

Àm!

Long Hoàng Châu đập xuống, bị Nhân Hoàng cung hất bay.

Có bóng người vô cùng to lớn che khuất cả bầu trời đang quan sát Nhân gian.

"Được lắm, đương đại Nhân Hoàng..."

"Nhân tộc chưa từ bỏ sao? Các người còn có thể chống đỡ bao lâu?"

"Người phái yêu nghiệt Nhân tộc Lý Tu Viễn vào Thiên giới đồ sát một thành trì Thần tộc, giết chóc vô số, là muốn y trưởng thành trong giết chóc, nhanh chóng trở thành chí cường giả giả gánh vác một phương sao?"

Khí tức Thiên Vương hùng hồn tràn ngập, lời nói lạnh lẽo mà châm chọc.

Trước Nhân Hoàng cung.

Phân thân ý chí của La Hồng mở mắt, cười mỉm.

"Bị người phát hiện?"

La Hồng cười.

Chợt, hân cười to.

Tiếng cười cuộn cuộn truyền khắp Nhân gian.

"Sư huynh ta, Trọng Nguyên hoa đào Lý Tu Viễn, vào Thiên giới, giết Thần tộc, đồ sát một thành trì Thần tộc, dương oai Nhân tộc ta!"

"Chiến ý không tan, Nhân tộc bất diệt!"

"Thắng lợi!"

Tiếng nói của La Hồng khuếch tán ra xa.

Vô số tu sĩ Nhân gian nghe thấy đều ngẩn ngơ, sau đó đôi mắt lần lượt sáng rực lên.

Họ bay lên trời, phóng thích khí thể, hơi thở mạnh mẽ, giống như một vùng biển khí tức liên miên.

Hai Vốn khí thể của tu sĩ Nhân gian trầm mê, đúng lúc này chợt tăng vọt.

Ai có thể ngờ, tu sĩ Nhân gian đang gian nan chống đỡ thảo phạt từ Thiên giới, Lý Tu Viễn đã lén lút đi Thiên giới diệt sát cả một thành trì.

La Hồng cười nhạt.

Hư ảnh Thiên Vương Long tộc hơi sững người.

Y không ngờ lời nói của mình lại thành thủ đoạn cổ vũ khí thế Nhân gian của La Hồng.

Sơ ý bị La Hồng chơi cho một đòn khó chịu.

Y không nói nữa.

Y muốn làm La Hồng khó chịu, nhưng chỉ đành chờ Lý Tu Viễn bị tóm mới có thể.

Nhân gian, Vọng Xuyên Tự.

Phu tử đang nâng sách Thánh hiền đột nhiên mở mắt, cơ mặt run rẩy một thoáng.

Cái gì?

Người nói cái quái gì thế?

Người đồ sát một thành trì Thần tộc trên Thiên giới?

Thằng nhóc này làm thế nào vậy?

Còn nữa... La Hồng biến thành Lý Tu Viễn từ lúc nào?

Có điều, Phu tử cũng không ngạc. Đôi mắt ông hơi lóe lên, rồi cười đầy thâm ý. Phu tử nhẹ nhàng vuốt râu.

Ông đã hiểu!

Giả vờ giả vịt cho các cường giả Thiên giới nhìn để bỏ đi lo lắng trong lòng chúng.

Dù sao, Lý Tu Viễn vào Thiên giới và La Hồng vào Thiên giới hoàn toàn là hai việc khác nhau.

Tuy Lý Tu Viễn và La Hồng đều là đệ tử của Phu tử, nhưng Phu tử không thể không thừa nhận, La Hồng từng yếu ớt đã trưởng thành đến mức không ai dám coi thường.

Đương đại Nhân Hoàng, vào Thiên giới gây náo loạn, tuyệt đối là cấp độ bão táp.

Cường giả năm tộc sợ là sẽ phải dốc toàn lực hành động để giết La Hồng.

Dù sao, Phu tử cũng đã đọc điển tịch trong Tắc Hạ Học Cung, biết rõ Nhân Hoàng đời trước từng khuấy lên mưa gió lớn cỡ nào.

Mà La Hồng cũng là Nhân Hoàng lại vào Thiên giới, đãi ngộ có thể giống Lý Tu Viễn sao?

Tuy Lý Tu Viễn có phần thiên phú, nhưng trong mắt cường giả Thiên giới cũng chỉ có thiên phú mà thôi.

Mức độ uy hiếp so với La Hồng kém hơn không chỉ một chút.

Phu tử mỉm cười gật đầu.

Ông cảm khái thở một hơi.

"Tiểu tử này nhí nha nhí nhảnh, gây ra cả đống chuyện, khác quá nhiều so với người đọc sách nho nhã, hiền hòa như lão phu"

Phu tử cười nói.

Chương .

3: Tu Viễn... Lão sư tin tưởng người!

Không biết là học từ ai.

Có điều, Phu tử dường như nghĩ tới điều gì.

"A... Lý Tu Viễn ở Thiên giới, vậy Lý Tu Viễn kia... tạm thời để hẩn biến mất đi"

"Bằng không lỡ lộ đầu ra lại dễ gây sợ hãi."

"La Hồng bị phát hiện ra ở Thiên giới thì vấn đề lớn lắm."

Vừa nhớ tới đây, Phu tử chợt đứng ngồi không yên.

Tâm thần ông hơi dao động, Hạo nhiên chính khí trên đầu lao vụt xuống.

Nó hóa thành một người tí hon.

Người tí hon Phu tử mặc nho sam pháp phối, cất bước hư không, trong phút chốc đã vượt đại ngàn tới Tắc Hạ Học Cung.

Trong học cung, tàng thư các.

Lý Tu Viễn ngồi khoanh chân. Giờ khắc này, y không biết gì về mọi việc thế giới bên ngoài.

Y đang bế quan trùng kích cảnh giới Niết Bàn, dự định xung kích Niết Bàn lần thứ tư.

Nhân tộc đối mặt với nguy cơ, y hiểu.

Trong mộ Nhân Hoàng, Lý Tu Viễn lần đầu tiên cảm giác được sự vô lực của mình.

Đối mặt với Già Lâu, Long Nghiễm, loại yêu nghiệt của Thiên giới, Lý Tu Viễn dù dùng toàn lực cũng không thể đối kháng được.

Y niết bàn ba lần đã có thể chiến với Thiên Tôn Nhất động thiên, nhưng đám yêu nghiệt Già Lâu, Long Nghiễm quá mạnh mẽ, ngưng tụ ra động thiên lại toàn là đại thiên động thiên, lực chiến đấu cực mạnh, có thể chiến với Thiên Tôn Nhị động thiên.

Lý Tu Viễn căn bản không phải là đối thủ.

Nếu không phải La Hồng sáng tạo ra kỳ tích, Nhân tộc đã tan vỡ.

Vì vậy, Lý Tu Viễn mới điên cuồng khổ tu, muốn thành trụ cột Nhân tộc trước khi quy tắc Nhân Hoàng tiêu tan.

Y biết Phu tử có lá bài giấu.

Nhưng chẳng may có bất ngờ xảy ra?

Dù sao, năm tộc Thiên giới đã truyền thừa mây trăm nghìn năm, quá mạnh mẽ.

Hả?

Bỗng nhiên.

Lý Tu Viễn sững sờ. Ý cảm giác không gian chấn động.

Ngọn lửa Niết Bàn cháy rừng rực. Xung quanh y hiện ra từng đóa hoa đào.

Trước mắt Lý Tu Viễn có một người tí hon Hạo nhiên chính khí xuất hiện.

"Phu tử?"

Lý Tu Viễn giật mình. Không phải Phu tử đang tọa trấn Vọng Xuyên Tự sao?

Người tí hon do Phu tử ngưng tụ Hạo nhiên chính khí chấp tay sau lưng, bình thản nhìn Lý Tu Viễn.

"Định tiến hành Niết Bàn lần thứ tư sao?"

"Nguy hiểm rất lớn, thế nhưng, rất cần thiết..."

Phu tử nói.

Lý Tu Viễn cay đắng lắc đầu:

"Lão sư, quá khó. Con cảm ngộ chưa đủ. Có lẽ, còn cần ra ngoài giải sầu."

"Giống như tiểu sư đệ lúc trước, cất bước sáu ngàn dặm cảm ngộ thiên địa."

"Mấy tháng ngắn ngủi, liên tục hoàn thành ba lần Niết Bàn, thân thể con... không chịu được."

Lý Tu Viễn nói.

Bế quan quả thực không sai, nhưng bế quan mãi lại không phải lựa chọn tốt.

Lao động kết hợp nghỉ ngơi mới là vương đạo.

"Thả lỏng, giải sầu?"

"Không thể!"

Phu tử bỗng nhiên nghiêm nghị nói.

"Tự Viễn! Thời gian cho Nhân tộc không còn nhiều rồi!"

"Cố gắng tu hành trong Tàng thư các đi. Đợi khi quy tắc Nhân Hoàng tan đi, nguy cơ giáng lâm, hi vọng con có thể một mình gánh vác một phương."

"Nhân tộc... Cần con"

"Cố gắng Niết Bàn. Lần thứ tư, con nhất định thành công. Chỉ cần gắng sức, có công mài sắt có ngày nên kim. Lão sư tin tưởng con!"

Phu tử nói lời đầy tình ý chân thành.

Lý Tu Viễn cảm động.

Một lúc sau, người tí hon Phu tử nổ tung.

Sau đó năng lượng hóa thành lực lượng quy tắc hùng hồn, như một cái lồng hạ xuống Tầng thư các.

Về cảm động trên mặt Lý Tu Viễn cứng đờ.

Y hơi sững người, cơ trí nhận ra sự việc không ổn.

Phu tử, người không đứng!

Lý Tu Viễn hơi biến sắc, tán đi lửa Niết Bàn xung quanh, lao mạnh tới cửa Tầng thư các.

Y đẩy một cái.

Chợt ngơ ngác!

Hả?

Khóa rồi?

Vấn đề nghiêm trọng rồi!

Phu tử, có phải người muốn chơi con không?

Phu tử, người là người đọc sách chính thống, có chuyện gì cứ nói thẳng đi, đáng vẻ như thế khiến người ta sợ sệt.

"Thả ta ra ngoài a!"

Lý Tu Viễn gào lên thê thảm, tiếng hét thậm chí phá tan không khí.

La Hồng không biết Nhân xảy ra chuyện gì.

Nếu hắn biết Phu tử thẳng tay nhốt luôn Lý Tu Viễn trong Tầng thư các để bí danh Lý Tu viễn của hắn không lộ, thậm chí còn thả xuống lồng giam...

Vậy thì La Hồng chỉ có thể vui mừng khen một tiếng:

Thiên đạo có luân hồi, trời xanh vòng qua ai?

Lúc trước Lý Tu Viễn ép hắn xem sách Thánh Nhân cũng đã nhốt hắn vào Tầng thư các, thậm chí còn lập lồng giam.

Bây giờ chính là báo ứng!

Đương nhiên, La Hồng lúc này không biết, mà biết cũng chỉ cười về hiểu ý.

Toàn bộ Thiên giới đều đang triển khai truy nã hắn.

Họ muốn bắt sống hắn, thăm dò bí mật trên người hắn. La Hồng cũng đánh giá thấp mức độ ảnh hưởng khi thân phận bại lộ.

Cùng với tầm quan trọng của đường nối giữa Nhân gian và Thiên giới.

Hắn dẫn nó một tòa thành, nó cả một nhánh của Sinh Mệnh trường hà, hóa ra một đóa pháo hoa ở Thiên giới.

Thế nhưng, đối với cả Thiên giới bao la không bờ bến này mà nói, pháo hoa này cũng không ảnh hưởng bao nhiêu.

La Hồng tiếp tục đi về phía Bắc.

Minh Vũ Thần Vương đang đuổi giết hắn, La Hồng cảm ứng được.

Hư ảnh Thánh Nhân trong lòng hắn không ngừng phát sinh kỳ cảnh.

Hiển nhiên, một khi bị Minh Vũ Thần Vương đuổi theo, La Hồng rất có khả năng gặp phải nguy cơ chân chính.

Có điều, La Hồng có đội sách.

Hắn dùng trang chứa đồ chứa hết mây vàng khen thưởng vào, đồng thời thay đổi tà ảnh phụ thể, đổi thân phận.

Không còn là Già Lặc Bỉ, mà hắn trở thành một vị Bán Tôn Thiên nhân lang thang sau khi phi thăng.

Thiên nhân Bán Tôn, ở Thiên giới không phải hiếm thấy, địa vị không thấp cũng không cao, rất bình thường, khiêm tốn, căn bản không khiến bất kỳ ai chú ý.

Thậm chí La Hồng còn xen lẫn giữa một đám Bán Tôn Thiên nhân, vừa lén lút dùng Thánh tà động thiên nuốt phần thưởng quy tắc.

Phần thưởng từ việc diệt một tòa thành tất nhiên bất phàm, lượng rất khổng lồ, muốn luyện hóa nhanh là rất khó.

Chương .

4: Thiên nhân... chết không hết tội.

La Hồng vừa mò mẫm luyện hóa, vừa trò chuyện rất vui vẻ với các Bán Tôn Thiên nhân.

Đồng hành cùng La Hồng là hai vị Bán Tôn Thiên nhân tỏa thân quang mờ ảo, đều là Bán Tôn Thiên đôi huyết thống Thần tộc.

"Địch Sơn huynh, phía trước chính là một cứ điểm của Thiên nhân tại Thiên giới, gọi là 'Thành Vĩnh Yên. Hợp Đạo Vương từ Thiên Nhân cung tới, bây giờ đang mời gọi Thiên nhân trong cảnh khu vực Trung Thiên môn tới thành Vĩnh Yên."

"Lần này, Lý Tu Viễn thực sự làm lớn chuyện, đồng thời bị năm tộc truy nã. Năm tộc đều phái ra cường giả Vương cảnh truy sát Lý Tu Viễn. Tại hạ phi thăng Thiên giới năm trăm năm, lần đầu tiên ta nhìn thấy Nhân tộc được đối đãi bậc này."

Một vị Bán Tôn Thiên nhân khôi ngô nói.

"Hợp Đạo Vương mời gọi các Bán Tôn Thiên nhân rải rác khắp nơi tụ tập lại ở thành Vĩnh Yên để cùng truy nã Lý Tu Viễn. Nếu chúng ta có thể bắt được Lý Tu Viễn, chúng ta có cơ hội gia nhập Thiên Nhân cung tu hành đây!"

Có một vị Bán Tôn Thiên nhân hưng phấn cười.
La Hồng vừa luyện hóa phần thưởng quy tắc vừa nhíu mày.
"Hợp Đạo Vương..."

Thiên nhân từ Nhân gian phi thăng lên Thiên giới thực ra cũng không phải không có cường giả. La Hồng lần đầu tiên biết được, thì ra trong Thiên Nhân cung lại có bảy vị Thiên nhân Vương cảnh tọa trấn, trở thành tổ chức Thiên nhân to lớn nhất Thiên giới.

Trở thành trụ cột của đoàn thể Thiên nhân vốn bị các phương trên Thiên giới xem thường.

Hợp Đạo Vương chính là Vương cảnh xếp hạng bảy trong bảy Vương cảnh Thiên nhân.

Có điều, đôi mắt La Hồng hơi lóe lên vẻ tàn khốc. Mục đích của kẻ tên Hợp Đạo Vương này cũng là bắt hãm, không có gì khác biệt với cường giả năm tộc.

La Hồng vốn đang chờ mong với Thiên nhân.
Hiện giờ không còn chờ mong nữa.

Thiên nhân, không phải là người!
Chúng là kẻ phản bội Nhân tộc, đáng chết!

Thiên nhân còn am hiểu xuống tay ác độc với Nhân tộc hơn năm tộc kia.

"Thật sao? Bán Tôn chúng ta cũng có cơ hội? Lý Tu Viễn này... bá đạo cực kỳ, thẳng tay đồ diệt cả một tòa Thần thành. Ta sợ Lý Tu Viễn lần vào thành Vĩnh Yên, cũng làm nổ thành Vĩnh Yên, đến lúc đó mọi người đều phải chết!"

La Hồng hóa thân Bán Tôn Thiên nhân ra vẻ kinh ngạc nói.

"Ha ha ha, Địch Sơn huynh cả nghĩ quá rồi. Thành Vĩnh Yên sao có thể giống thành nhỏ bị nổ của Thần tộc được."

"Trong thành Vĩnh Yên không chỉ có Vương cảnh Hợp Đạo Vương tọa trấn, mà thành chủ thành Vĩnh Yên càng là Chí Tôn đỉnh cấp của Thiên nhân chúng ta, có khả năng xung kích cấp độ Vương cảnh, tương lai rất có thể trở thành vị Vương thứ tám của Thiên nhân"

"Thành trì Thiên giới phân ra năm đẳng. Tổ địa các tộc chính là nhất đẳng, Thiên Nhân cung là nhị đẳng, mà thành Vĩnh Yên chính là tam đẳng,

so với Thần thành ngũ đẳng bị hủy kia có nhánh sông Sinh Mệnh trường hà lớn hơn, rộng hơn, ổn định hơn!"

"Cho nên, muốn nổ tung thành Vĩnh Yên căn bản không thể."

Vị Bán Tôn Thiên nhân cười to.

La Hồng nghe thấy thế liền tỏ vẻ đầy khiếp sợ, nhưng trong lòng đang suy nghĩ.

Nhánh Sinh Mệnh trường hà càng lớn, càng rộng, càng ổn hơn?

Trước mặt La Hồng, không có nhánh sông gì gọi là càng lớn, càng rộng, càng ổn hơn cả.

To hơn nữa liệu có lớn bằng Sinh Mệnh mẫu thần?

Sinh Mệnh mẫu thần mới thật sự là người khổng chế Sinh Mệnh trường hà, không tồn tại nơi nào không nổ được.

Chỉ cần dao động Mẫu thần, La Hồng chính là Thần phá hoại trên Thiên giới.

Vì vậy, trước mặt Sinh Mệnh mẫu thần, chỉ cần trong thành có chỉ nhánh của Sinh Mệnh trường hà thì không tồn tại khả năng không nổ được.

Thành Vĩnh Yên này là thành trì tam đẳng... Nổ lên có phải càng thoải mái hơn không?

Thần thành ngũ đẳng nổ đã có uy lực ngang với Vương cảnh tự nổ, không biết thành Vĩnh Yên tam đẳng mà nổ sẽ mạnh bao nhiêu?

Không biết... có thể nổ chết Vương cảnh hay không?

Nổ chết Vương cảnh?

Vừa nghĩ đã thấy kích thích, nhưng độ khả thi có lớn không?

La Hồng cũng không rõ. Hắn không được cảm nhận đại khái về lực lượng của Vương cảnh, dù sao cho tới hiện giờ hắn vẫn chưa từng chính diện đối đầu với cường giả Vương cảnh bao giờ.

Trên thực tế, dù là cường giả Chí Tôn tam động thiên, La Hồng cũng cảm thấy vương tay vương chân, mà Vương cảnh sợ là còn mạnh hơn.

Trước đây nổ chết hai vị Thiên Tôn Nhị động thiên Minh Lộc và Minh Hồ, Minh Vũ Thần Vương đã giáng lâm nhờ một tia ý chí giấu trong người Minh Lộc, khi đó La Hồng từng cảm nhận được áp lực.

Sau đó trong quá trình chạy trốn, hư ảnh Thánh Nhân cũng không ngừng báo nguy.

Điều này chứng tỏ, tu sĩ Vương cảnh thật sự rất nguy hiểm đối với La Hồng hiện tại.

La Hồng vẫn cực kỳ tin tưởng vào tác dụng báo động của hư ảnh Thánh Nhân. Dù sao, nếu ngay cả Thánh Nhân mà còn không tin, thế gian này còn

cái gì có thể tin được nữa?

"Hợp Dao Vương muốn tổ chức tất cả Thiên nhân trong lãnh thổ Thần tộc tiến hành vây quét nhắm vào ta sao?"

La Hồng nghĩ tới đây liền cười.

Hợp Dao Vương... Vốn là Nhân tộc, mà bây giờ là Thiên nhân.

Vốn đã là Nhân tộc, tại sao nổi giáo cho giặc?

Bây giờ kẻ này thậm chí càng lạnh lùng hạ sát thủ với người từng là tộc nhân của mình.

Quả nhiên, một khi đã phản bội, nội tâm sẽ trở nên càng ác hơn, càng lãnh khốc hơn, giết người cùng tộc càng vô tình hơn.

La Hồng cũng toát ra vẻ lạnh lùng. Thiên nhân... chết không hết tội.

Hợp Dao Vương đúng không?

La Hồng nheo mắt, càng ngày càng giận.

Hai vị Bán Tôn Thiên nhân bên cạnh còn đang vui vẻ tán phét với La Hồng. La Hồng duy trì vẻ tươi cười, vừa giao lưu vừa lén lút dùng trang chứa đồ thả ra một chút xíu mây vàng khen thưởng quy tắc, cực kỳ yêu, yếu đến độ bản thân La Hồng không chăm chú phóng lực ý chí ra tra xét cũng không phát hiện được.

Chương .

5: "Mở bình khí chứa đồ trên người ra!"

Đây là lời của La Hồng.

Hắn chuyên nhắm vào Vương cảnh. Dù cho là Chí Tôn, La Hồng cũng có lòng tin rằng đối phương chưa chắc đã tra xét tới được.

Thế nhưng, nếu là Vương cảnh, một chút mây quy tắc yếu ớt đến tận cùng là La Hồng thả ra e cũng sẽ bị đối phương nhận ra.

Cho dù đối phương cảm thấy đây là cạm bẫy, chắc chắn đối phương cũng sẽ đi thành Vĩnh Yên một chuyến.

La Hồng tiếp tục rải lời mỗi câu trên đường đi, vừa nói vừa cười với hai vị Bán Tôn chạy như bay về thành Vĩnh Yên.

Vị trí của thành Vĩnh Yên chính ở phương Bắc Thiên môn vực của Thần tộc, hướng tới gần Bắc Thiên môn vực của Long tộc.

La Hồng và hai vị Bán Tôn Nhân tộc nhanh chóng tụ họp với rất nhiều Thiên nhân, tạo thành đại đội tiến lên.

Thiên nhân Cửu cảnh trở xuống bay vụt.

Cũng có rất nhiều Thiên nhân cấp Bán Tôn.

Thậm chí còn có Thiên Tôn Thiên nhân đi cùng. Khí tức Thiên nhân hội tụ thành dòng lũ.

Rất nhanh, thành Vĩnh Yên đã tới trước mắt.

Từ đường chân trời rất xa, La Hồng đã nhìn thấy một thành trì giống như một quái vật vô cùng khổng lồ choán chỗ trên mặt đất.

Thành Vĩnh Yên được xem như thành trì tam đẳng tại Thiên giới tuyệt đối không thể lấy thành trì mà La Hồng nổ tung trước đó Ta SO.

Thân hình La Hồng trước tòa thành trì bé như hạt bụi.

Cửa thành cao lớn cực kỳ, giống như một cái miệng há ngoác.

Vừa tới gần thành Vĩnh Yên, vốn hai vị Bán Tôn Thiên nhân đang trò chuyện vui vẻ với hân lập tức trở nên yên lặng, không dám thở mạnh, yên tĩnh bay về phía thành.

Nghiêm túc cực kỳ.

Bởi vì trên tường thành nơi cửa thành có một bóng người cực kỳ khôi ngô đang lặng lẽ đứng.

Trong cảm nhận, thân hình này nguy nga giống như núi cao vạn trượng, khí tức sâu dày mà khủng bố, hoàn toàn có thể đè nát người khác.

Vương cảnh!

Một trong Thất Vương Thiên nhân, Hợp Dao Vương!

Một vị Vương cảnh trấn thủ cửa thành Vĩnh Yên, chẳng trách rất nhiều thiên nhân đi vào phải run rẩy, không dám nói to.

Trên cửa thành không chỉ có riêng một Hợp Dao Vương.

Còn có rất nhiều vị Chí Tôn Tam động thiên đang lơ lửng, vẻ nghiêm túc.

Bao nhiêu cường giả xuất hiện trước cửa thành như vậy tất nhiên không phải vì nghênh đón Thiên nhân khu vực Thần tộc hội tụ tới.

Mục đích của bọn họ là vì tra xét, phòng ngừa La Hồng ẩn nấp chui vào thành Vĩnh yên.

Dù sao, kết cục của tòa Thần thành bị nổ tung trước đó vẫn còn rõ ràng trước mắt.

Mà việc làm nổ Thần thành như vậy...

Dù là Vương cảnh như Hợp Dao Vương cũng không cảm giác thấy mình có thể làm được, trừ khi lợi dụng Thánh binh mạnh mẽ.

Trên thực tế, nhiều cường giả Thiên giới đã từng suy tính về phương án làm nổ Thần thành, họ đều thiên về hướng dùng Thánh binh tự nổ làm vật dẫn. Thông qua việc Thánh binh nổ tác động tới nhánh của Sinh Mệnh trường hà khiến nó phát tiết năng lượng, từ đó làm nổ thành trì.

Tuy rằng đám cường giả như Hợp Dao Vương không cảm thấy thành Vĩnh Yên bị dẫn nổ, nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, trên đời này

Nhân Hoàng mạnh mẽ cực điểm còn có thể ngã xuống, còn cái gì không thể?

Cho nên mới có tình huống Hợp Dao Vương và rất nhiều Chí Tôn Thiên nhân canh giữ trước thành Vĩnh Yên.

Bọn họ phải tra xét, loại trừ từng Thiên nhân vào thành.

Tình huống tra xét cũng đơn giản, chính là tra xét xem có Thánh binh hay không.

Đội ngũ kéo dài như một con rồng.

Có Tôn cảnh Nhất động thiên, cũng có Tôn cảnh Nhị động thiên, tất cả đều bị tra xét.

Nhưng những người đó đều được cho đi.

Hợp Dao Vương chủ yếu tra xét Tôn cảnh.

Bởi vì, Lý Tu Viễn sở hữu lực lượng có thể giết Tôn cảnh, đó là tình báo mà tất cả đều biết.

Còn về Bán Tôn cùng với Thiên nhân cảnh giới Cửu cảnh trở xuống, việc tra xét sẽ không chặt chẽ lắm.

Cường giả đều xem thường kẻ giả dạng thành người yếu, mà cũng không dễ giả dạng như vậy. Dù sao sáng năng lượng trên người cũng rất dễ để lộ bản thân.

"Nâng cao tinh thần lên! Theo tình báo, Lý Tu Viễn chuyên che giấu thân phận, là quái vật đội lốt lòng dạ độc ác. Hắn đang đội lốt giả trang thành một thiên tài Thần tộc, mục đích là làm thành chủ An Tuyền của Thần thành kia nói lỏng cảnh giác, khiến Thần thành bị phá"

"Vì vậy, tất cả nhìn chăm chú, cố gắng tra xét. Nếu có khuôn mặt xa lạ, càng phải lưu ý."

Hợp Dao Vương lạnh nhạt nói.

Trên lưng y có trường đao đen xì, có quang hoa chảy như mực nước.

Mắt y đảo qua từng cái, như có đao cương cắt chém hư không khiến các

Thiên nhân không dám nhìn thẳng, rũ mắt đi qua.

La Hồng cũng rung mình.

Hắn sẽ bị phát hiện sao?

Nếu Vương cảnh thực sự dùng ý chí tra xét chặt chẽ, nguy trang của hắn có thể bị nhìn xuyên.

Có điều, may mà số lượng Thiên nhân đi vào thành Vĩnh Yên quá nhiều.

La Hồng chỉ là một Bán Tôn, quả thực không bắt mắt.

Hơn nữa, khi La Hồng đến nơi cách thành Vĩnh Yên ba nghìn dặm đã không thả mây quy tắc ra nữa.

Loại Bán Tôn như La Hồng vào thành đương nhiên sẽ không bị Hợp Dao Vương kiểm tra.

Thế nhưng, kiểm tra La Hồng cũng là một vị Chí Tôn.

Vị Thiên nhân Bán Tôn trước mặt hắn vừa qua được cửa thành, đã vào trong thành.

La Hồng bình tĩnh đi nhanh về phía trước.

"Đứng lại"

"Tên gọi là gì?"

Một vị Chí Tôn Thiên nhân có thần quang dập dềnh sau lưng lạnh nhạt nói.

Gã liếc La Hồng một chút, không nhìn ra cái gì không đúng.

"Địch Sơn."

La Hồng biểu hiện vẻ lo lắng, căng thẳng, đáp.

Vị Chí Tôn Thiên nhân không quá để ý đến trạng thái của La Hồng. Bất kỳ vị Bán Tôn nào đối mặt với một vị Chí Tôn Tam động thiên lại có thể không sợ hãi run rẩy sao?

Hiện tượng bình thường.

Sau đó, vị Chí Tôn này hỏi một số vấn đề, ví dụ như phi thăng đã bao năm, phi thăng từ khu vực Nhân gian nào, vân vân.

La Hồng đã sớm chuẩn bị câu trả lời, cho nên hắn ứng đối rất nhẹ nhàng trôi chảy.

"Mở binh khí chứa đồ trên người ra!"

Chương .

6: "Nếu Lý Tu Viễn dám làm nổ thành, ba vị Chí Tôn đủ ngăn hắn"

Chí Tôn lãnh đạm nhìn La Hồng.

La Hồng do dự một chút.

Vị Chí Tôn kia nhất thời nheo mắt.

La Hồng kịp thời biểu hiện run cả người, sau đó mới lấy ra một cái nhẫn chứa đồ chiếm được từ thi thể một Thiên nhân, mở ra.

Hắn đồ một cây kiếm thần binh hạ đẳng từ trong nhẫn.

"Chỉ một thần binh hạ đẳng, ngươi còn lo bản tọa sẽ cướp của ngươi?"

Buồn cười cực kỳ."

"Vào thành"

Vị Chí Tôn liếc một cái, cười coi thường.

Sau đó gã vung tay ra hiệu thả người.
La Hồng thở ra một hơi.

Vội thu về nhận chưa đồ, La Hồng dự định bay vào trong thành.
Vị Chí Tôn vốn đã cho người đi, nhưng đôi mắt đột nhiên sáng choang,
uy thế tinh thần không kém Tôn cảnh Nhị động thiên bùng phát.
Uy thế tinh thần hung hãn ném tới La Hồng.

Tâm thần La Hồng chợt hơi rung, thoáng chốc đã hiểu, đây là sự thăm dò của vị Chí Tôn kia.

Nếu La Hồng biểu hiện vẻ nhẹ nhàng, tất nhiên hẳn sẽ có vấn đề.

Một vị Bán Tôn bị uy thế của Nhị động thiên ép tới nên biểu hiện ra dáng vẻ gì?

May mà La Hồng rất bình tĩnh, tuy kinh ngạc nhưng ngay lập tức phản ứng lại.

Hắn trực tiếp biểu hiện ra dáng vẻ lúc trước mình bị uy thế Thiên Ma áp bức.

Thoáng chốc, sắc mặt hắn trắng bệch, biến ý chí rung lên âm âm.

Vị Chí Tôn kia lập tức thu hồi uy thế, gật đầu, lần này thật sự cho đi.

Sắc mặt La Hồng vẫn trắng bệch, thân thể hắn run lên từng tắc, vẻ sợ hãi không dứt tiến vào trong thành.

Vị Chí Tôn kia cười liếc dáng vẻ sợ hãi của La Hồng, cười nhạt, tiếp tục tra xét.

Mà gã không biết là ngay lúc gã vừa thu hồi ánh mắt, La Hồng cũng lên liếc gã một cái.

Hắn nhớ kỹ vị Chí Tôn kia vào trong đầu.

Bồn công tử... Nhớ kỹ người.

Ngoài thành Vĩnh Yên.

Không gian chợt vụn vỡ.

Khí tức khinh khủng tràn ngập, đất rung núi chuyển, một vết nứt lớn vụn vỡ kéo dài.

Minh Vũ Thần Vương bước ra từ vết nứt, sắc mặt nhạt như nước.

Y giơ tay lên, đột nhiên kéo một cái vào hư không.

Thoáng chốc, một chút mây quy tắc mảnh như tơ nhện hiện ra.

"Một chút phần thưởng quy tắc cực kỳ yếu ớt còn lại..."

Minh Vũ Thần Vương nhếch miệng.

"Thú vị..."

"Dẫn dụ? Hoặc là cạm bẫy?"

Minh Vũ Thần Vương ngẩng đầu nhìn về phía thành Vĩnh Yên nguy nga phía xa.

Đó là thành trì của Thiên nhân, theo lý mà nói, năm tộc đều không bước vào được. Đây là một trong những điều ước định trước với Thiên nhân.

Cũng là điều kiện mà Thất Vương Thiên nhân tranh thủ được từ năm tộc.

Rồng, tiên, thân, phật, yêu, trong năm đại vực đều có một thành trì cấp ba giống như thành Vĩnh Yên.

Có điều, bây giờ tình huống có phần đặc biệt.

Rầm rầm rầm!

Từng luồng khí tức mạnh mẽ tỏa ra, không ngừng dao động.

Minh Vũ Thần Vương ngẩng đầu, hư không bốn phía vặn vẹo, lần lượt có những vị Vương cảnh cường giả không kém y xuất hiện.

Đây là các Vương cảnh của các tộc.

Mỗi vị đều là chúa tể một phương.

Yêu, tiên, phật, rồng, Vương cảnh bốn tộc đều xuất hiện.

Họ nhìn thấy Minh Vũ Thần vương đang cầm sợi mây quy tắc.

Mấy vị Vương cảnh hiển nhiên không ai ngu ngốc.

"Nhân tộc yêu nghiệt Lý Tu Viễn... Rất ngông cuồng."

"Cố ý để lại mây quy tắc là sợ chúng ta không tìm được hấn sao?"

Hay là có ý định chôn vùi luôn chúng ta?"

Một vị Tiên Vương nở nụ cười.

"Kẻ này đại khái sẽ ở trong thành Vĩnh Yên. Hấn dự định cho nổ giống thành trì ngũ đẳng kia, muốn nổ chết chúng ta sao?" Long Vương của Long tộc cũng cười, cười sự vô tri của La Hồng.

Minh Vũ Thần Vương khá khách khí với mấy vị Vương cảnh.

"Các vị, nếu đã đến rồi thì bằng vào bản lãnh bản thân tự bắt Lý Tu Viễn đi."

Minh Vũ Thần Vương bình thản nói.

Y cũng có thể đoán được mục đích những Vương cảnh này tới đây.

Có điều, Minh Vũ Thần Vương quả thực cũng cảm thấy Lý Tu Viễn khá vương tay vương chân.

Người này có thể thay đổi thân phận, thậm chí thay đổi khí tức, quả thực không dễ bắt lắm.

"Nếu hấn đã muốn dùng thành Vĩnh Yên nổ chết chúng ta, vậy chúng ta tùy theo ý nguyện của hấn"

"Thật sự cho rằng thành trì tam đẳng dễ nổ vậy sao?"

Mấy vị Vương cảnh cười khẽ.
Một khắc sau, họ lần lượt phá không lao về hướng thành Vĩnh Yên.
Trên bầu trời thành Vĩnh Yên.

Hợp Dao Vương vác đeo đen đột nhiên phóng mắt ra xa.
"Hợp Dao Vương, Lý Tu Viễn này bố trí mỗi nhử hấp dẫn chúng ta về thành Vĩnh Yên... Đóng kín thành Vĩnh Yên, tìm Lý Tu Viễn"

Minh Vũ Thần Vương lơ lửng giữa không trung, từ trên cao nhìn xuống, lạnh nhạt nói.

Hợp Dao Vương nhú mày.
"Minh Vũ, người đang dạy ta làm việc?"

Hợp Dao Vương lạnh lùng nói, yên tĩnh đứng trên thành trì, nhưng đã có vô số đao cương bắn ra. Đao khí khuấy đảo không khí thành bão táp khủng bố.

Nhưng Vương cảnh bốn tộc khác đã cười xuất hiện, còn có các vị Chí Tôn mạnh mẽ lơ lửng, khiến Hợp Dao Vương sầm mặt.

"Lý Tu Viễn chắc nỗ Thần thành đến nghiệm. Người mở thành Vĩnh Yên ra, để chúng ta đi vào trần thủ nhánh sông Sinh Mệnh trường hà. Một khi hấn hiện thân, nhất định hấn sẽ tự chui đầu vào lưới."

"Hợp Dao Vương, không phải người muốn che chở Lý Tu Viễn chứ?"

"Tuy rằng các người đối huyết thông, nhưng năm tộc chúng ta vẫn hoài nghi tồn tại Nhân tộc mang lòng riêng"

Mấy vị Vương cảnh cười nhạt, tiếng cười vang vọng.

Trong thành Vĩnh Yên, các Thiên nhân run rẩy.

Đây chính là Vương cảnh. Mỗi vị Vương cảnh ở Thiên giới đều là hạng bá chủ một phương. Ít nhất, các Thiên nhân như họ không trên nổi.

Hợp Dao Vương nghe thấy thế, cơ mặt co giật.

Lời này thật châm chọc.

Thế nhưng, Hợp Dao Vương không thể phản bác. Tuy rằng Thất Vương của Thiên nhân mạnh, nhưng so với năm bộ tộc thì không đỡ nổi một đòn.

"Chỗ chi nhánh của Sinh Mệnh trường hà, bản vương đã phái ba vị Chí Tôn trấn giữ, sẽ không để xảy ra sai lầm"

"Nếu Lý Tu Viễn dám làm nỗ thành, ba vị Chí Tôn đủ ngăn hấn"

Hợp Dao Vương lạnh nhạt nói.

Chương .

7: Vương cảnh tự tin, La Hồng buông tay làm một lần
Minh Vũ Thần Vương cười nhạo.

Y bước tới.

Thoáng chốc, y đã tới bầu trời thành Vĩnh Yên. Uy thế không lồ như núi cao đè xuống, khiến các Thiên nhân trong thành quỳ sụp xuống.

"Hợp Dao Vương... Người đã đổi thành huyết thống Thần tộc ta, chẳng qua chỉ là nô bộc cho Thần tộc ta. Mặc dù người đặt Vương cảnh, nhưng cũng chỉ là nô bộc mà thôi."

"Bản vương muốn tra xét, người mở cửa thành là được."

Khí tức Minh Vũ Thần Vương như bão táp cuộn cuộn.

Vương cảnh của bốn tộc khác cũng cười to, lần lượt đặt chân xuống thành Vĩnh Yên.

Muốn làm nổ thành để mài chết họ sao?

Họ không tin Lý Tu Viễn làm nổ thành mà không cần trả giá thứ gì.

Nhánh sông Sinh Mệnh trường hà trong thành trì tam đẳng cực kỳ vững chắc. Cho dù Vương cảnh cũng rất khó làm được điều đó. Dù Lý Tu Viễn có thủ đoạn đặc biệt cũng không thể dễ dàng làm ra được.

Hơn nữa, có thể nổ tung được thì đã sao?

Cường giả Vương cảnh cũng không dễ bị nổ chết như vậy.

Lý Tu Viễn chẳng biết gì về lực lượng của Vương cảnh sở hữu Thánh binh cả.

Năm vị Vương cảnh ở đây, dù nổ thành, họ cũng có thể ép xuống.

Họ chính là hi vọng La Hồng thật sự dẫn nổ thành Vĩnh Yên.

Không nói nhiều.

Năm vị Vương cảnh vào thành, chớp mắt lực lượng ý chí mệnh mỏng ào ạt bao phủ.

Oành oành oành!

Trong thành, từng vị Thiên nhân bị ý chí của Vương cảnh ép nổ.

Tất cả Thiên nhân đều gào hét đau đớn.

Năm vị Vương cảnh của năm tộc giết Thiên nhân chẳng thèm nương tay. Trong mắt họ, Thiên nhân... cũng chỉ là người.

Đôi mắt Hợp Dao Vương lạnh như sương.

Thế nhưng, y không cần.

Nếu Lý Tu Viễn thật sự ẩn nấp vào thành Vĩnh Yên, có lẽ công kích không phân biệt như vậy thật sự có thể tìm ra Lý Tu Viễn.

Nếu tìm ra được, Hợp Dao Vương lại ra tay cũng không muộn.

Oành!

Oành oành!

Ý chí Vương cảnh ào ạt càn quét. Thiên nhân Cửu cảnh trở xuống ngã nhào. Thiên nhân Cửu cảnh cung gào hét, máu me đầm đìa, không ngừng

chết đi.

Thiên nhân Bán Tôn cũng bị áp bức, máu chảy ròng ròng, chết tại chỗ.

Thậm chí có không ít Tôn cảnh Thiên nhân Nhất động thiên cũng bị ép

căng.

Rất nhiều Thiên nhân nhìn thấy vẻ thờ ơ lạnh lùng của Hợp Dao Vương, chỉ có thể cười thảm.

Cái gọi là đại hội bắt Lý Tu Viễn, thì ra... buồn cười thay.

Thiên nhân... Vô tình!

Trong thành Vĩnh Yên.

Thời điểm năm vị Vương cảnh đồng thời xuất hiện, nội tâm La Hồng sâm xuống.

Năm vị Vương cảnh ra tay sấm sét, căn bản không hề quan tâm đến tính mạng Thiên nhân, trực tiếp xóa bỏ tất cả. Thủ đoạn cực kỳ độc ác.

Nhưng không thể không nói, rất có hiệu quả.

Cơn bão ý chí lập tức ập về phía La Hồng,

Một khi bão ý chí cuốn phải, La Hồng nhất định bại lộ!

"Bất cần rồi..."

La Hồng cắn răng.

Thực lực của Vương cảnh dường như còn mạnh hơn hẳn tưởng tượng.

Các Vương cảnh của Thiên giới càng tự tin hơn những thiên kiêu yêu nghiệt như Già Lâu, Long Nghiễm.

Cũng càng ác hơn họ.

La Hồng vẫn rất thuận buồm xuôi gió, lần này thực sự gặp phải phiền toái.

Mà La Hồng cũng vì tự tin nên mới dám đưa thân vào phiền toái này.

"Biết rõ ta có thể làm nổ thành trì... vậy mà vẫn bước vào thành mà không e ngại gì."

"Năm vị Vương cảnh chắc chắn có thể chịu được áp lực từ vụ nổ sao?"

Một khi lựa chọn làm nổ thành, tất nhiên La Hồng sẽ bại lộ.

Nhưng một khắc sau, trong mắt La Hồng tuôn ra vẻ hung ác.

Bão ý chí phủ tới, kiêu gì hãnh cũng sẽ bại lộ.

Đã vậy, vậy thì buông tay làm một phen!

Ào ào!

Bão ý chí cuốn qua. Sắc mặt La Hồng lập tức trắng bệch, từ mắt mũi chảy ra máu.

Thế nhưng, hãnh không thực sự bị bão ý chí gây thương tích. La Hồng để Sinh Mệnh mẫu thần ngưng tụ ra dấu ấn sinh mệnh, còn hãnh dùng thuật

Trảm Thần chém xuống một phần lực lượng ý chí to lớn để tác động tới dấu ấn sinh mệnh.

Thành trì tam đẳng, muốn dẫn nổ nhánh Sinh Mệnh trường hà thì La Hồng quả thực phải trả giá lớn.

Chém xuống ý chí, La Hồng cảm thấy đầu đau như sắp nổ tung.

Nhưng hẳn còn có thể chịu được đau đớn khi truyền thừa Nhân Hoàng, chút đau đớn như này không phải là vấn đề lớn.

La Hồng bình tĩnh nhìn lướt qua năm vị Vương cảnh trôi nổi trên trời.

Hắn cười.

La Hồng không tin năm vị Vương cảnh đỡ nổi sóng xung kích từ vụ nổ thành Vĩnh Yên mà không tổn hại chút nào.

Mà nếu họ bị thương...

Thì đó chính là cơ hội của La Hồng.

Vương cảnh... Rất mạnh!

Thế nhưng, không hẳn không giết được.

La Hồng ngẩng đầu lên, nhìn ra phía xa, nơi có ba vị Chí Tôn trần thủ quanh nhánh Sinh Mệnh trường hà.

Khí tức mạnh mẽ đan xen, phong tỏa đường lối, khiến không có bất kỳ kẻ nào tới gần được.

Thế nhưng, người khác không thể tới gần, La Hồng lại không hẳn.

La Hồng giơ tay lên...

Ba vị Chí Tôn đột nhiên mở mắt.

Họ phát hiện cái bóng dưới chân mình có bóng đen ngọ nguậy.

Ba vị Chí Tôn chợt ngơ ngác.

Đây là cái gì?

Cái bóng nhúc nhích nhô lên, thoáng chốc hóa thành dáng vẻ La Hồng.

Di Hình Hoán Ảnh!

La Hồng xuất hiện, ba vị Thiên nhân Chí Tôn lập tức phản ứng.

"Lý Tu Viễn!"

Ba vị Chí Tôn quát lớn.

Trong chớp mắt khi La Hồng hành động, nhóm Minh Vũ Thần Vương trên trời dừng bão ý chí. Họ nhìn chằm chằm về phía La Hồng ở chỗ ba vị Chí Tôn, cười mỉa.

"Nhân tộc thiên kiêu Lý Tu Viễn... Tìm được người rồi!"

La Hồng quét mắt nhìn năm vị Vương cảnh, trước mặt năm người thả dấu ấn sinh mệnh vào nhánh Sinh Mệnh trường hà.

Ba vị Chí Tôn Thiên nhân thủ cạnh nhánh sông Sinh Mệnh trường hà lập tức phản ứng, cảm giác như nằm mơ. Thì ra nổ thành đơn giản, thô bạo vậy thôi sao?

Mà họ không kịp ra tay với La Hồng, lập tức hoảng loạn lao vụt ra xa.

Họ không muốn chết!

Bởi vì họ cảm giác được năng lượng từ Sinh Mệnh trường hà đang sôi sục.

Thật sự... sắp nổ! Nếu nổ thật, họ sẽ chết.

La Hồng cười nhếch miệng, nhìn chăm chăm các Vương cảnh.

Không phải các người tài cao gan lớn sao?

Không phải các người tự tin sao?

Không phải các người cảm thấy nổ tòa thành thôi, không nổ chết các người được sao?

Vậy để Sinh Mệnh mẫu thần bùng nổ cơn tức càng mạnh hơn đi!

Mà người có thể làm Sinh Mệnh mẫu thần càng nóng nảy hơn chỉ có một.

Tâm thần La Hồng rung lên, lật tới [Trang phục chế], sử dụng cơ hội phục chế lực lượng cuối cùng.

"Mời xác định đối tượng phục chế lực lượng."

"Đối tượng phục chế... Nhân Hoàng!"

Chương .

8: Trời đất sụp đổ

La Hồng quả thực đã bất cân, hoặc có thể nói là vì xưa nay luôn thuận buồm xuôi gió khiến hắn có phần khinh thường đối thủ.

Hắn không có nhận thức đại khái đối với thực lực của Vương cảnh.

Trước đây khi Thần thành ngũ đẳng kia nổ tung, uy lực sánh ngang vụ tự nổ của một vị Vương cảnh, nhưng đó chỉ có thể coi là Vương cảnh yếu nhất. Hơn nữa, tự nổ đơn thuần cũng không khó chống cự.

Nếu Vương cảnh cầm trong tay Thánh binh đỉnh cấp, như vậy tự nổ không thể nào ảnh hưởng tới kẻ đó được.

Đương nhiên, cũng không thể trách La Hồng. Dù sao đừng nói Vương cảnh, cho dù là Tôn cảnh cũng rất khó gặp được ở Nhân gian.

Thế nhưng, La Hồng từng gặp các nhân vật khủng bố như Nhân Hoàng, Linh Hào, Thiên Ma.

Chỉ có thể nói, mạnh quá mạnh, yếu quá yếu, loại không trên không dưới như Vương cảnh khiến La Hồng phán đoán sai lầm, chỉ có thể coi như tầm mắt hắn chưa đủ.

Thế nhưng, điều này ngược lại nhắc nhở La Hồng.

Tuy hẳn muốn làm đại ác nhân tại Thiên giới, nhưng hẳn cũng không phải tên ngu xuẩn đâm đầu vào chỗ chết.

Năm vị Vương cảnh lại thêm Hợp Đạo Vương của Thiên nhân, nói cách khác, trong thành Vĩnh Yên lúc này hội tụ sáu vị Vương cảnh.

Mục đích của họ chính là bắt lấy La Hồng, ép hỏi vị trí đường từ Nhân gian xâm nhập Thiên môn.

Dù là La Hồng, giờ khắc này hẳn cũng cảm giác thấy một sự tuyệt vọng chấp cánh cũng khó thoát.

Sức mạnh của Vương cảnh vượt xa Chí Tôn.

Lần đầu tiên La Hồng thực sự cảm nhận được.

Vốn trước khi vào Thiên giới, La Hồng vẫn không cảm thấy sẽ quá nguy hiểm, vì hẳn rất tự tin vào thủ đoạn của mình. Tuy Phụ tử, Tà Thần Thanh Ngưu đều nói rằng Thiên giới nguy hiểm, nhưng hẳn không thềm để ý.

Nhưng lần này La Hồng vào Thiên giới đã khiến hẳn phải cảnh giác.

Dù sao, La Hồng vừa vào Thiên giới đã suýt bị Sinh Mệnh mẫu thân bóp chết.

Hiện giờ hẳn lại còn bị Vương cảnh vây quét, nguy cơ sống còn, tính mạng như ngàn cân treo sợi tóc.

Thiên giới... Thật sự rất nguy hiểm.

Vì thế, La Hồng liều mạng,

Lá bài tẩy quả thực là đồ tốt, nhưng có thể cứu mạng mới được gọi là lá bài tẩy.

Có mạng mà giữ, lá bài tẩy mới có thể phát huy hiệu quả lớn nhất.

Vì vậy La Hồng ra tay, không do dự chút nào.

Hắn không ần nhẫn, không chờ đợi, lập tức bùng phát, thả dáu ấn Sinh Mệnh mẫu thân vào nhánh của Sinh Mệnh trường hà, trực tiếp dẫn nổ thành Vĩnh Yên.

Ầm!

Thành Vĩnh Yên đột nhiên chìm trong tĩnh mịch.

Các vị Thiên nhân đều cảm giác được như có một cơn giận dữ hung ác che trời phủ đất, năng lượng kinh khủng đang không ngừng xông xáo khắp nơi.

Cảm giác nguy cơ sống còn khiến mỗi vị Thiên nhân khủng hoảng, bằng bản năng chạy trốn, lao như bay ra khỏi thành.

Phía trên thành Vĩnh Yên.

Vương cảnh năm tộc hơi biên sắc, ngay cả Hợp Dao Vương cũng nhăn mặt.

Thì ra họ đều đoán sai.

Thủ đoạn làm nổ thành trì của La Hồng dường như không phức tạp như họ tưởng tượng, không phải nhờ Thánh binh gì đó.

Ít nhất, tận tới hiện giờ họ vẫn không hiểu La Hồng làm thế nào.

Dưới sự trấn áp của nhánh Sinh Mệnh trường hà...

Thành Vĩnh Yên cực kỳ vững chắc sắp nổ tung vì năng lượng vọt lên.

Quan trọng nhất là, La Hồng lại quyết đoán như vậy, chớp mắt khi bị bại lộ đã lập tức làm nổ thành Vĩnh Yên.

Ấm!

Nhánh Sinh Mệnh trường hà bị làm nổ, năng lượng sôi trào rồi nổ tung.

Không gian quanh nhánh sông Sinh Mệnh trường hà bắt đầu sụp xuống, giống như bị thứ khủng bố nào đó hút vào.

Mà sau khi sụp đổ là đột nhiên bành trướng.

Hào quang chói mắt tốt độ bắn mạnh.

Một quả cầu năng lượng không ngừng mở rộng, nổ tung, nổ tung.

Sóng năng lượng chấn động lan tỏa ra, dập tắt tất cả. Không gian sụp đổ, nứt toác, hiện ra mọi vật.

Trong thành Vĩnh Yên, Thiên nhân có tu vi yếu trước năng lượng chấn động lập tức bị xóa bỏ. Thân thể, linh hồn họ hóa thành hư vô.

Người thực lực mạnh hơn chút, đã vào Tôn cảnh, còn có thể chạy đi được một đoạn.

Thế nhưng, tốc độ chạy trốn không sánh bằng tốc độ nổ tung.

Phốc phốc phốc!

Từng chùm máu bắn tung như pháo hoa trong lúc sóng năng lượng từ vụ nổ lan tỏa.

Lần lượt từng vị Thiên nhân bị nuốt chửng.

Thành Vĩnh Yên thật sự bị làm nổ rồi.

Tòa thành trì của Thiên nhân vốn dùng làm nơi vây quét Lý Tu Viễn đã bị dẫn nổ.

Ba vị Chí Tôn vốn trấn thủ bên nhánh sông ngo ngác, muốn chạy mà không kịp.

Năng lượng nổ bao trùm tới họ trước tiên, họ chỉ có thể xoay người chống cự.

Ba động thiên hiện lên, đại đạo lát đường.

Nhưng họ phải đối mặt với thành Vĩnh Yên nổ tung.

Thân thể ba vị Chí Tôn dần tan rã. Đại đạo chậm rãi bị năng lượng dập tắt. Động thiên vỡ tan. Sinh mệnh biến mất.

Ngã xuống trong chớp mắt.

Ba vị Chí Tôn ngưng tụ ba động thiên trước mặt năng lượng nổ tung không chống lại được một lúc.

Tất cả mọi chuyện xảy ra quá nhanh, nhanh tới mức người ta không kịp phản ứng.

Trên bầu trời.

Minh Vũ Thần Vương nghiêm nghị. Cảm nhận của y vẫn không ngừng khuếch tán, xem xem La Hồng có phương án rút lui hay không. Y muốn khóa chặt đường lui của La Hồng. Thế nhưng, khi y phát hiện La Hồng vẫn chưa thoát đi, trái tim của y cuối cùng không còn bình tĩnh được nữa.

"Lý Tu Viễn này... thật sự định đồng quy vu tận?"

Vương cảnh Long tộc, Tiên tộc, Phật tộc, Yêu tộc chấn động trong lòng.

Yêu nghiệt Nhân tộc này đều kiên quyết như vậy sao?

Bị sáu vị Vương cảnh vây quét nên thẳng thắn đồng quy vu tận, dẫn nổ toàn thành Vĩnh Yên!

"Lý Tu Viễn này là kẻ độc ác. Hắn muốn kéo năm Vương cảnh chúng ta cùng chết theo sao?"

"Chỉ một Tôn cảnh đổi lấy năm Vương cảnh chúng ta, tất nhiên hắn không thiệt thòi."

"Đáng tiếc, thật sự cho rằng làm nổ thành Vĩnh Yên là có thể đổi được chúng ta sao?"

Năm Vương cảnh phục hồi tinh thần, cười gằn.

Mặt đất trong thành Vĩnh Yên nổ tung, gạch đá trải đường bắn văng khắp nơi.

Trời đất sụp đổ Từ giữa thành, bốn phía thành Vĩnh Yên vỡ tan, sụp đổ.

Chương .

9: Đây là... đạo Nhân tộc!

Không biết bao nhiêu Thiên nhân chết. Vì Hợp Đạo Vương gọi tới toàn bộ Thiên nhân phi thăng tại khu vực Thần tộc tới thành Vĩnh Yên, cho nên Thiên nhân chết lúc này nhiều không kể xiết.

Năng lượng từ vụ nổ hắt tới.

Hợp Đạo Vương cũng căng toàn thân, cây đao màu đen sau lưng bay ra, rơi vào tay, đột ngột quét ngang.

Hư ảnh cây đao màu đen hiện lên, va chạm với năng lượng nổ tung.

Cây đao đen của Hợp Đạo Vương ngăn cả năng lượng nổ, nhưng năng lượng không ngừng phát xạ đẩy lui y ra xa.

Năng lượng vẫn tiếp tục bành trướng, Hợp Đạo Vương cũng không ngừng bị đẩy rời xa vùng nội thành Vĩnh Yên.

Thiên nhân Tôn cảnh không sống nổi,
Tôn cảnh Nhị động thiên cũng chết gần hết.

Chỉ có Chí Tôn ở cự ly xa, chạy trốn sớm, còn có thể miễn cưỡng giữ được một mạng.

Thế nhưng, Thiên nhiên bậc Chí Tôn trong thành Vĩnh Yên có bao nhiêu?

Trên bầu trời,

Minh Vũ Thần Vương thét dài. Trên người y đột nhiên có một bộ giáp trụ cực kỳ tinh xảo bao trùm. Bộ giáp trùm lấy cơ thể, tỏa ra ánh sáng rực rỡ, khí tức cổ điển tràn ngập.

Đây chính là một Thánh binh đỉnh cấp thượng cổ, lại là loại thiên về phòng ngự.

Vương cảnh của bốn tộc khác cũng lần lượt triển khai thủ đoạn, có đỉnh cấp thánh binh xuất thế chống cự năng lượng nổ tung từ thành Vĩnh Yên cho họ.

Âm!

Thành Vĩnh Yên nổ tung, triệt để không còn che giấu được nữa.

Trong phút chốc, hào quang xông lên trời, va nát vô số tầng mây của Thiên giới. Cả mặt đất rung lên âm âm.

Một đám mây hình nấm khổng lồ khuếch tán.

Trong ánh mắt chấn động của vô số cường giả, đám mây chậm rãi lan tỏa.

Có điều, năng lượng từ đám mây hình nấm giống như nổ tung trên đất bằng bị sáu vị Vương cảnh hợp lực đỡ được.

Vụ nổ không mở rộng thêm, bị nén vào.

Sáu vị Vương cảnh không lựa chọn trốn, chủ yếu là vì sức một người căn bản không đủ để chống cự, cho nên cả sáu vị Vương cảnh đồng thời hợp lực lấy hết lá bài tẩy ra ngăn lại.

Vụ nổ kéo dài không biết bao lâu.

Hồi lâu sau, sóng xung động tỏa khắp Thiên giới dần lắng lẽ tiêu tán.

Vì sáu vị Vương cảnh liều mạng chống cự sóng xung động, năm vị Thiên nhân Chí Tôn thân thể tàn tạ có thể an toàn trốn thoát.

Họ ngơ ngác nhìn lại, chỉ thấy được mặt đất bị san bằng, thành Vĩnh Yên đã hoàn toàn biến mất khỏi Thiên giới.

Thành trì vô cùng to lớn này không ngừng đổ sụp trong sóng xung kích, hóa thành tro bụi.

Một thành trì tam đẳng đã không còn!

La Hồng không dùng Di Hình Hoán Ảnh thoát đi.

Không phải là vì không kịp, mà là vì không cần thiết.

Khi La Hồng chọn phục chế lực lượng Nhân Hoàng, trên người hắn tự nhiên tỏa ra khí tức Nhân Hoàng.

Trong biển ý chí, dấu ấn Sinh Mệnh mẫu thần đột nhiên bùng phát, muốn bảo vệ La Hồng.

Bởi vì La Hồng đã dẫn nổ năng lượng Sinh Mệnh trường hà.

Mà Sinh Mệnh mẫu thần là kẻ không chế Sinh Mệnh trường hà, cho nên dấu ấn sinh mệnh do Mẫu thần ngưng tụ ra có thể làm năng lượng nổ tung hoàn toàn trôi lướt qua La Hồng.

Có Mẫu thần bảo vệ, La Hồng không cần Di Hình Hoán Ảnh. Dù sao hắn cũng đã vận dụng trạng phục chế cuối cùng, cho nên chạy trốn là không thể.

Phục chế lực lượng Nhân Hoàng xong, La Hồng tiếp nhận truyền thừa Nhân Hoàng tại Nhân Hoàng cung đã nhìn thấy bóng lưng Nhân Hoàng. Đó cũng là lần duy nhất La Hồng nhìn thấy Nhân Hoàng.

Tất nhiên La Hồng chọn phục chế bóng lưng Nhân Hoàng lúc ấy.

Thiên Ma không thể phục chế. Nếu phục chế Số Không, với trạng thái của Số Không trước đó cũng chưa chắc có thể giết được Vương cảnh, không đủ bảo hiểm.

Cho nên La Hồng chọn phục chế người mạnh nhất mà hắn từng ĐÁP.

Nhân Hoàng.

Tuy chỉ là một hình ảnh, nhưng dù sao cũng là Nhân Hoàng.

La Hồng cảm thấy dù không sánh bằng Thiên Ma, nhưng cũng không đến nỗi giết gấu vá vai chứ?

Vù...

Chớp mắt khi chấp nhận phục chế, La Hồng cảm giác ý chí của mình bị kéo vào một không gian kỳ dị.

Thời gian chảy đi, năm tháng qua lại.

La Hồng phát hiện mình đang trở lại Nhân Hoàng cung, tìm hiểu Nhân Hoàng cung.

Hắn nhìn thấy bóng lưng Nhân Hoàng ngồi khoanh chân trên Nhân Hoàng cung.

Xung quanh là dòng sông thời gian đang chảy.

Bóng lưng Nhân Hoàng vẫn ngồi khoanh chân.

Thần bí mà mạnh mẽ.

"Người... Lại tới nữa rồi?"

Nhân Hoàng nói.

"Người muốn mượn sức mạnh của ta?"

La Hồng gật gật đầu:

"Gặp phải chút phiền toái nhỏ."

Phiền toái nhỏ?

Nhân Hoàng cười cười nói:

"Được."

"Có điều, hình ảnh mà ta để lại chỉ là một dấu ấn dừng lại ở Thời Không trường hà, thực ra cũng không có lực lượng gì. Nếu người muốn mượn lực, vậy chờ chút, ta cho người mượn lực lượng."

Nhân Hoàng nói.

La Hồng ngẩn ra.

Sau một khắc, cảnh vật trước mắt vỡ tan.

Trong biển ý chí của La Hồng.

Dấu ấn Sinh Mệnh mẫu thần không ngừng rung động.

"Là hắn!"

"Hắn trở về rồi!"

"Người đàn ông kia... Trở về rồi!"

Dấu ấn Sinh Mệnh mẫu thần kêu gọi.

Oán niệm sôi trào.

Cho dù bị La Hồng dao động, nhưng nàng vẫn không thể tiêu tan oán niệm đối với Nhân Hoàng.

Ý chí của La Hồng trở về biển ý chí, thấy dấu ấn Sinh Mệnh mẫu thần sắp hủy đi biển ý chí của hắn.

Bỗng dừng.

Một tia hào quang bắn ra.

Đó là luồng sáng âm áp cực kỳ, tràn đầy uy nghiêm Hoàng đạo, sung mãn quang huy chính đạo.

Nó từ nơi không biết trong biển ý chí của La Hồng chiếu xuống.

Rất nhanh, ánh sáng lát thành một đại đạo cực kỳ dài. Ở cuối đại đạo có một luồng Hoàng uy cuộn cuộn tới từ bóng người ngồi khoanh chân sáng

rực.

Nhân Hoàng.

La Hồng trợn mắt.

Nhân Hoàng... chơi cái gì vậy?

Trực tiếp phô bày trong biển ý chí của La Hồng?

Dấu ấn Sinh Mệnh mẫu thần cũng rùng xao động.

Dấu ấn Tà Thần Nhị Cáp bị đẩy ra một góc cũng không dám thở mạnh.

Mệt Tiểu La ngu xuẩn xảy ra chuyện gì?

Tại sao trong biển ý chí có đủ loại đại lão nhảy ra?

Đúng là... Khó chịu!

Ý chí La Hồng nhìn chăm chú theo Nhân Hoàng tại điểm cuối đại đạo.

Đây là một đại đạo khác với tất cả người khác. La Hồng nhìn thấy trên

đại đạo dường như chiếu rọi ra vô số hình ảnh Nhân tộc, giống như có hình ảnh thu nhỏ của các đời cường giả Nhân tộc ngưng tụ trên đó, ẩn chứa ý chí Nhân tộc, tinh khí thần của Nhân tộc.

Đây là... đạo Nhân tộc!

Chương 1120: Nhân Hoàng trở về?

Ồ cuối đại đạo, một bóng người dường như đội vương miện đang ngồi.
"Chớp mắt bãi bể nương dâu, mười vạn năm sớm chiều chớp mắt mà qua..."

Một tiếng thở dài thản nhiên từ Nhân Hoàng truyền tới.

Giây lát sau, Nhân Hoàng giơ tay, điểm một cái về phía trước.

"Lực lượng Nhân Hoàng được phục chế thành công."

Trong sách da người, trên trang phục chế có lời nhắc nhở xuất hiện.

Trước kia khi phục chế bóng lưng Nhân Hoàng, trang sách phục chế chưa từng có lời nhắc phục chế thành công.

Bây giờ Nhân Hoàng dường như chủ động vượt qua Thời Không trường hà thành lập liên hệ với biển ý chí của La Hồng, gửi tới lực lượng, để La Hồng thành công phục chế.

"Không biết người gặp phải nguy cơ bao lớn, lại lo lắng lực lượng quá mạnh sẽ khiến người lạc lối, ta cho một chút lực lượng nhỏ trước, dùng tạm đi..."

Nhân Hoàng nói.

La Hồng nhìn điểm cuối đại đạo. Hắn không thể nhìn rõ dáng vẻ Nhân Hoàng.

"Tiền bối ở phương nào?"

La Hồng suy nghĩ một chút, hỏi.

"Người ở đâu? Người ở đâu? Người đã đồng ý với chỉ!"

Dấu ấn Sinh Mệnh mẫu thân cũng lên tiếng, giọng nói đầy ai oán, thê lương.

Nhân Hoàng không trả lời câu hỏi của La Hồng trước mà nhìn dấu ấn Sinh Mệnh mẫu thân.

"Người cũng tiếp xúc được Sinh Mệnh mẫu thân sao? Nàng là sinh linh đáng thương. Ta từng hứa sẽ giải phóng cho nàng. Đáng tiếc... ta thất hứa."

Nhân Hoàng đáp.

Ông ta nhìn Sinh Mệnh mẫu thân, trong mắt đầy vẻ dịu dàng.

"Sinh Sinh, là lỗi của ta. Năm đó ta cho người hi vọng, nhưng cũng cho người tuyệt vọng. Mười vạn năm qua, không lúc nào ta không nhớ người, muốn liều mạng trở về giải thoát giam cầm cho người..."

"Nhưng mà, quá khó. Mười vạn năm..."

"Sinh Sinh, có thể tha thứ cho ta không?"

Nhân Hoàng thở dài.

Dấu ấn Sinh Mệnh mẫu thân run lên bần bật.

Sinh Sinh? Đã bao năm chưa được nghe cách gọi thân mật chỉ thuộc về nàng như vậy...

Mười vạn năm thật sự quá lâu.

Nhưng nàng chờ được đáp án mà nàng mong muốn.

Nàng từng ai oán, từng giận dữ, oán hận...

Nhưng khi Nhân Hoàng mở lời cầu xin nàng tha thứ, Sinh Mệnh mẫu thân mềm lòng. Nàng không biết mình có tim hay không, nhưng sự giận dữ, ai oán của nàng đều tiên tan thành mây khói.

"Chi tha thứ cho ngươi."

"Chỉ tin tưởng ngươi."

"Chi nguyện chờ ngươi về."

Dấu ấn Sinh Mệnh mẫu thân hóa thành dáng vẻ phụ nữ, thần sắc phức tạp, dịu dàng nói.

Trước kia nàng đòi chết đòi sống, dáng vẻ như oán phụ, giận dữ ai oán... Tất cả đều biến mất.

La Hồng kinh ngạc cực kỳ.

Tà Thần Nhị Cấp cũng sợ ngu cả người.

Dù là phân thân ý chí của La Hồng cũng dựng cả tóc gáy, da gà khắp người.

Nhân Hoàng... không hổ là đại lão!

Nhân Hoàng vừa mỗ lời... chính là bậc đại sư lừa gạt.

Mắt Nhân Hoàng xoay sang La Hồng.

"Nhân Hoàng đương đại, ta không cách nào trả lời vấn đề của ngươi, cũng không thể trả lời ngươi."

"Thế nhưng, ta có cảm giác, tương lai... Ngươi nhất định có thể cùng ta kề vai chiến đấu."

Nhân Hoàng nói.

La Hồng nghe mà ngây ngốc.

"Ta ở trong biển ý chí của ngươi cảm ứng thấy khí tức của những Tà Thần từ vùng cấm hắc ám. Giúp họ, phá vỡ phong ấn đi! Ta cần vị Đại Tà Thần kia trợ giúp."

Nhân Hoàng lại nói.

Một khắc sau, La Hồng cảm thấy ánh sáng lấp lóe. Tại điểm cuối đại đạo, Nhân Hoàng lẩy vương miện xuống, tóc tai xỏa tung, ném vương miện tới.

Thời Không trường hà gâm thét, lực lượng kinh khủng bắn tới vương miện.

Thế nhưng vương miện cũng vững vàng phá tan lực lượng thời không để đến cạnh La Hồng.

Nó nhập vào biển ý chí của La Hồng.

La Hồng giơ tay lên, phát hiện lòng bàn tay của mình có một dấu ấn vương miện.

"Đại Tà Thân? Tiền bối nói tới lão đại Số Không?"

"Nhưng tiền bối là Nhân Hoàng, họ là Tà Thần. Tiền bối làm sao lại cần lực lượng của Tà Thần?"

La Hồng nghiêm túc.

Có lẽ vì vừa lấy xuống vương miện, đại đạo kết nối với biển ý chí của La Hồng rung động, bắt đầu vỡ nát.

"Chính? Tà? Ai nói chính nhất định là chính, tà nhất định là tà?"

Cái gọi là chính và tà chẳng qua là định nghĩa của người khác mà thôi"

"Như thế nào là chính? Như thế nào là tà?"

"Phải dùng tâm cảm nhận mới biết được, chính không phải chính, tà không phải tà"

Nhân Hoàng nghe thấy La Hồng nói liền cười lớn.

Trong tiếng cười bao hàm châm chọc và trào phúng. Ông không ngừng lắc đầu.

Tiếng cười dần đi xa. Đại đạo biến mất, tất cả đều biến mất.

Thế nhưng, La Hồng biết, những gì vừa phát sinh lại đều là thật.

Cuộc đối thoại vượt thời không với Nhân Hoàng tưởng là dài đằng đẳng, nhưng trên thực tế chỉ là trong giây lát.

Đôi mắt La Hồng chợt sáng tỏ.

Trong thân thể có lực lượng mạnh cực điểm bắt đầu tràn ra.

Một chút lực lượng mà Nhân Hoàng cấp cho đột nhiên ào vào thân thể

La Hồng.

Lực lượng này không như lúc phục chế Thiên Ma, bị nén lại chỉ còn năm giây.

Mà nó cho La Hồng một phút không chế.

Thực ra La Hồng vẫn có phần lo lắng, không biết một chút lực lượng này có thể chiến với cường giả Vương cảnh hay không.

Âm!

Trong phế tích thành Vĩnh Yên.

La Hồng đột nhiên mở mắt. Trên người hắn có hoàng uy mênh mông như biển tràn ra. Sau lưng hắn có một hư ảnh.

Đó là một vị đầu đội vương miện đang lặng lẽ đứng ở điểm cuối thời không.

Hư ảnh này vừa xuất hiện, toàn Thiên giới đột nhiên rung chuyển.

Long, Thần, Tiên, Yêu, Phật... tại tổ địa của năm tộc.

Các nhân vật khủng bố, cổ lão mờ mắt.

Ngơ ngác, khiếp sợ, khó tin...

Đủ loại tâm trạng hiện lên trong mắt, không thể đè nén.

"Nhân Hoàng!"

"Nhân Hoàng trở về sao?"

"Là khí tức của Nhân Hoàng? Nhân Hoàng... Chưa chết?"

Chỉ một hư ảnh đã khiến họ sợ hãi không thể kìm nén.

Một khắc sau.

Trên bầu trời tổ địa năm tộc có năm hư ảnh phóng lên trời.

Thế nhưng, Thời Không trường hà đột nhiên xuất hiện, quát nỏ không gian.

Thời Không trường hà trút xuống, hóa thành xiềng xích to lớn quấn chặt năm bóng người.

Khiến họ không thể rời khỏi tổ địa quá xa.

Đây là Ngụy Hoàng của năm tộc, cũng là lực lượng to lớn nhất của năm tộc.

Họ bay lên trời, nhìn về phương xa. Trong con mắt của Ngụy Hoàng thuộc về năm tộc có ánh sáng bắn ra.

Thiên Vương của năm tộc cũng bị kinh động.

Họ nhìn xa xa, thấy đám mây hình nấm từ vụ nổ thành Vĩnh Yên, cũng nhìn thấy một hư ảnh trong đám mây kia.

Nhân Hoàng!

Không phải đương đại Nhân Hoàng La Hồng này, mà chính là Nhân Hoàng trước kia thống trị tam giới, uy chấn thiên địa!

Ồ trong đám mây hình nấm kia...

Một bóng người tóc trắng, áo trắng đang gánh chịu hư ảnh Nhân Hoàng.

Bóng người đó thoát cái xuất hiện phía sau Minh Vũ Thần Vương vừa chống cự vụ nổ thành Vĩnh Yên.

Hai tay vung ra, như vỗ một cái.

Lập tức đập vỡ tung đầu Minh Vũ Thần Vương vẫn đang vẻ tràn đầy khó tin.

Chương 1121: Động thiên... vỡ tan!

Oành!

Trời long đất lở!

tinh lực chộc trời!

Thành Vĩnh Yên nổ tung hoàn toàn, chỉ còn lại năng lượng nổ tung khủng bố từ nhánh sông Sinh Mệnh trường hà đang nhộn nhạo.

Thiên địa dường như không còn một tiếng động, bởi vì tiếng nổ tung quá vang dội.

Im lặng đến tột cùng, không một tiếng động!

Trong thành Vĩnh Yên, tất cả Thiên nhân đều đã ngã xuống, nổ tung từng đóa hoa máu màu vàng.

Ngoài thành Vĩnh Yên, Thiên nhân trong phạm vi ngàn dặm cũng bị sóng xung kích khổng lồ liên lụy, bị đánh văng máu.

Chỉ có rất ít Tôn cảnh tồn tại.

Ở ngoài ngàn dặm, các Thiên nhân run rẩy dưới dư âm vụ nổ.

Tất cả sững sờ nhìn một vầng mặt trời nóng rực tỏa ra tại vị trí thành Vĩnh Yên...

Thành trì tam đẳng Vĩnh Yên lớn như vậy mà... Không còn rồi!

Ngoài ngàn dặm, mấy cường giả bậc Chí Tôn bị thương, máu vàng nhuộm đầm thân, ngồi bệt xuống đất, vẻ kinh hoàng nhìn về phía thành Vĩnh Yên. Mắt họ co rút lại, sợ hãi khôn cùng.

Họ nhìn thấy La Hồng xuất hiện giống như dịch chuyển tức thời từ trong vụ nổ thành Vĩnh Yên, còn có Minh Vũ Thần Vương bị La Hồng đập nát đầu.

Cái lạnh lẽo tràn toàn thân.

Một Vương cảnh... vậy mà bị Lý Tu Viễn đập nát đầu?

Đây chính là thiên kiêu của Nhân tộc sao?

Quái vật!

Giờ phút này, thành Vĩnh Yên trở thành trung tâm ánh mắt của toàn bộ

Thiên giới. Vô số cường giả hướng tầm mắt tới thành Vĩnh Yên.

Đám mây hình nắm kinh động toàn bộ Thiên giới.

Còn có hư ảnh Nhân Hoàng kia tỏa ra hoàng uy cuộn cuộn càng khiến người ta sợ hãi.

Nhân Hoàng trở về?

Không!

Không phải, là yêu nghiệt Nhân tộc vận dụng sức mạnh của Nhân Hoàng.

Lực lượng của thượng cổ Nhân Hoàng tái hiện tại Thiên giới.

Năm đó Nhân Hoàng biến mất tăm tích khỏi Thiên giới, vừa biến mất là mười vạn năm.

Bây giờ lại xuất hiện lực lượng Nhân Hoàng lẽ nào... Lý Tu Viễn vào Thiên giới với mục đích dẫn dắt Nhân Hoàng trở về?

Muốn cứu vớt Nhân gian sắp bị diệt?

Bất kể thế nào, họ đều biết rõ. Lý Tu Viễn ở Thiên giới... Thiên giới thật sự sắp biến đổi lớn rồi!

Trên bầu trời thành Vĩnh Yên.

Hai tay La Hồng ướt đầm máu vàng. Lực lượng kinh khủng trong cơ thể đạt tới cực hạn thân thể.

Nhân Hoàng cho mượn sức mạnh của ông rất có lòng, vừa vận đạt tới cực hạn thân thể La Hồng, sẽ không làm thân thể hấn bị thương, lại có thể tận dụng sức mạnh mượn tới một cách hoàn mỹ.

Tính toán tỉ mỉ như vậy khiến La Hồng lú lờ.

Có lẽ... chỉ có tâm tư tỉ mỉ như vậy, Nhân Hoàng mới có thể gạt gẫm Sinh Mệnh mẫu thần xoay vòng như vậy.

La Hồng thật không biết nói gì.

Vì sợ lực lượng quá mạnh sẽ chèn nổ tung cơ thể mình, cho nên ông ta cho một chút lực lượng.

Đây là một chút lực lượng thôi sao?

Đầu của Minh Vũ Thần Vương vừa bị hấn đập vỡ.

Nhẹ nhàng đến mức hồ đồ.

Phải biết rằng, cường giả cấp bậc Vương cảnh có cường độ thân thể hoàn toàn khác xa Chí Tôn.

Bởi vì thân thể đủ mạnh, uy thế tỏa ra mới đủ áp lực.

Thân thể thực ra là nền tảng gánh chịu lực lượng. Thân thể cường giả khẳng định cực kỳ mạnh mẽ, điều ấy không cần nghi ngờ.

Thế nhưng, La Hồng lúc này bùng phát lực lượng lại có thể nhẹ nhàng đập nát đầu đối phương.

Àm!

Minh Vũ Thần Vương cũng không kịp phản ứng. Có điều, đối với cường giả Vương cảnh mà nói, bị đập nổ một cái đầu căn bản không phải vấn đề.

Cường giả Tôn cảnh còn có thể bắt tử bắt diệt, đừng nói Vương cảnh.

Thế nhưng, đối với cấp bậc chiến đấu cỡ Vương cảnh, một khi đã bị đánh nổ đầu tức là đã rơi vào thế yếu.

La Hồng không thu tay, sát cơ ào ạt, lực lượng của hắn chỉ có một phút.
Hắn quét mắt nhìn năm Vương cảnh khác.
Trong vòng một phút...
Đều phải chết!

Âm!

La Hồng nắm chặt tay. Nhân Hoàng cho mượn lực lượng giúp La Hồng có thể trắng trợn vận dụng lực lượng Thiên Ma.

Gào!

Trên cánh tay hắn có vô số Ma Long gào thét. Bóng tối đen xám bắn ra từng tia, hóa thành bao cổ tay dữ tợn bọc cánh tay La Hồng.

Trên bao cổ tay phủ kín gai nhọn màu xám đen.

Thiên Ma chấn động. Minh Vũ Thần Vương vừa khôi phục được một nửa đầu lại bị La Hồng đập nát.

La Hồng vung tay, trong lòng bàn tay Thiên Ma có vương miện Nhân Hoàng tỏa ra hào quang chói mắt.

La Hồng vỗ xuống một chương, chộp về phía đại đạo và động thiên của Minh Vũ Thần Vương.

"Muốn chết!"

Minh Vũ Thần Vương chợt tỉnh ngộ. Tuy y không có đầu, nhưng ý chí rung động vẫn phát ra tiếng gào.

Chỉ là Bán Tôn, dù mượn lực đi nữa mà cũng dám giết Vương cảnh?

Wương cảnh há lại dễ giết như vậy?

"Lý Tu Viễn ngươi chẳng biết gì về lực lượng của Vương cảnh!"

Minh Vũ Thần Vương có ba động thiên, trong đó lại có lực lượng quy tắc tràn ra.

Lực lượng quy tắc chính là mục đích tu hành và không chế của cường giả cấp bậc Vương cảnh.

Vô số lực lượng quy tắc đan xen lan tỏa, hóa thành một chiếc lưới lớn trong động thiên của Minh Vũ Thần Vương, chộp tới La Hồng.

Lực lượng quy tắc chính là lực lượng cao hơn một cấp so với nguyên khí đất trời.

Mượn lực lượng này, lực lượng quy tắc đủ để đè nát La Hồng.

Nhưng Minh Vũ Thần Vương mau chóng phát hiện, mình sai rồi.

Đùng!

Bởi vì trong một chương của La Hồng không chỉ có lực lượng Thiên Ma, còn có vương miện Nhân Hoàng bám vào.

Nhân Hoàng chính là tay già đòi chơi quy tắc. Quy tắc mà ông ta bố trí khiến cả Thiên giới suốt vạn năm không dám xâm nhập Nhân gian.

Nếu như nói Minh Vũ Thần Vương là tuyển thủ lực lượng quy tắc cấp đồng thau, vậy Nhân Hoàng chính là vương giả chơi quy tắc.

Xi xi Chiếc lưới quy tắc lập tức tan rã, ý chí Minh Vũ Thần Vương toát ra vẻ hoảng sợ.

Nhưng đã quá muộn rồi.

Căn bản không cho y có cơ hội phản ứng, Thiên Ma vồ một chương vào động thiên, sóng chấn động Thiên Ma truyền tới.

Tiểu thế giới trong động thiên rung lên ầm ầm, thiên địa đổ nát.

Động thiên... vỡ tan!

Chương 1122: Sao trên người Lý Tu Viễn lại có hư ảnh Thánh

Nhân?

Minh Vũ Thần Vương thét lên thê thảm. Có điều, phát huy một động thiên, y vẫn còn hai cái,

Tạm thời không chết.

Thế nhưng Minh Vũ Thần Vương cảm nhận được sự uy hiếp của cái chết.

La Hồng có lực lượng Nhân Hoàng chống đỡ, với trình độ quy tắc của Minh Vũ Thần Vương, làm sao y có thể ảnh hưởng đến La Hồng?

"Lý Tu Viễn!"

Minh Vũ Thần Vương gầm lên.

"Ngươi và ta đều lui một bước. Bản vương lập tức dẫn cường giả Thần tộc lui về, không vây quét ngươi."

Nhưng La Hồng chỉ cười.

"Lý Tu Viễn nói, ngươi phải chết"

La Hồng nói.

Lời nói vừa ra, La Hồng giở lại trò cũ, tiếp tục thảo phạt động thiên thứ hai của Minh Vũ Thần Vương.

Quy tắc trong động thiên phản khởi phản kháng, nhưng lại dễ dàng bị dập tắt.

Đại đạo dài tới trăm triệu dặm cũng đứt thành từng đoạn.

Minh Vũ Thần Vương thật sự hoảng rồi. Chỉ còn lại một động thiên, nếu lại vỡ tan nữa, y chắc chắn phải chết.

Có lẽ, y sẽ trở thành Vương cảnh đầu tiên của Thiên giới chết đi.

Y không muốn chết.

Nhưng có chết hay không cũng đã không thể tìm được y.

La Hồng sẽ không bỏ qua cho y.

Trước chưa nói giết một Vương cảnh sẽ thu hoạch bao nhiêu phần thưởng tội ác, chỉ cần phần thưởng tới từ quy tắc Thiên giới đã là đồ tốt.

Thánh Tà động thiên của La Hồng chính là cái động không đáy, cần rất nhiều lực lượng quy tắc.

Lại nói, La Hồng bị ép phải lộ ra nhiều lá bài tẩy như vậy, mới vừa vào Thiên giới đã phải ép vào góc chết, tất cả đều vì Minh Vũ Thần Vương này.

Với bản tính đại ác nhân của La Hồng, người không chết thì ai chết?
La Hồng không sử dụng thủ đoạn khác, vì vào giờ phút này, mượn lực lượng Nhân Hoàng, một tay Thiên Ma, lại thêm vương miện Nhân Hoàng, đó mới là thủ đoạn mạnh mẽ nhất.

Đừng!

Minh Vũ Thần Vương gào thét đau đớn, tiếng gào nổ tung hư không.
Động thiên thứ ba của y cũng bị La Hồng phá nát.
Khí tức của y nhanh chóng suy yếu, không ngừng rơi cảnh giới.

Thế nhưng, La Hồng vẫn không hề mềm lòng chút nào.
Sóng Thiên Ma chấn động, đập tan ý chí Minh Vũ Thần Vương.

"Không"

Ý chí của Minh Vũ Thần Vương bị tiêu diệt.

Y không cam lòng, hồi hận tận cùng.

Y không làm sao tưởng tượng được một tên thiên kiêu Nhân tộc nhỏ bé lên vào Thiên giới lại có thể giết y.

Một Tôn cảnh của Nhân tộc lại giết Vương cảnh là y!

Wương cảnh... đã ngã xuống!

Wương cảnh đầu tiên của Thiên giới ngã xuống.

Mưa máu màu vàng rơi lả tả.

Sau đó, từ bầu trời có màu máu hiện lên, không phải màu vàng, mà là màu đỏ!

Thiên giới đang than thở.

Có điều, phạm vi của mưa máu không lớn, chỉ bao trùm khu vực Thần tộc.

Mưa máu đỏ tươi hắt xuống. Trong cơn mưa, hóa thân quy tắc của Minh Vũ Thần Vương hiện lên, rồi rơi vỡ từng chút một.

Vô tận bài ca bị thương cất lên.

Trong khu vực Thần tộc, mọi Thần tộc đều ngây người như phỗng, ngơ ngác nhìn lên mưa máu, nhìn thấy hóa thân quy tắc Thần Vương đang vỡ vụn.

Một vị Vương cảnh lại... Chết sao?

Thần tộc làm sao thế này?

Yêu nghiệt đứng đầu một thời đại đã chết.

Bây giờ lại ngã xuống một vị Vương cảnh.

Trên bầu trời thành Vĩnh Yên, năng lượng vụ nổ còn đang lan rộng.

Từ lúc La Hồng dịch chuyển rồi ra tay với Minh Vũ Thần Vương, tới lúc Minh Vũ Thần Vương ngã xuống, tất cả chỉ xảy ra trong khoảng mười

giây.

Ở bên khác.

Vương cảnh bốn tộc Yêu, Long, Tiên, Phật chợt có phản ứng, nhưng chỉ còn nhìn thấy thi thể không đầu của Minh Vũ Thần Vương được giáp trụ

Thánh binh đỉnh cấp bao vây đang nhanh chóng rơi xuống đất.

Chết... Chết rồi?

Năm vị Vương cảnh sững sờ. Họ thật sự chưa kịp phản ứng.

Sau đó, cảm giác lạnh lẽo chạy khắp người, sau đó chính là sát ý không biên giới.

"Lý Tu Viễn không chết... hắn sẽ gây ra gió tanh mưa máu tại Thiên giới!"

Vương cảnh Phật tộc nghiêm túc nói.

Thế nhưng, vào giờ phút này, họ đang phải chống cự với sóng năng lượng từ vụ nổ thành Vĩnh Yên. Nếu họ rời tay, sóng năng lượng tất nhiên sẽ kích vào người họ. Họ không chết cũng tàn tật.

Xi xi Ở đằng xa.

Hợp Dao Vương không hề do dự buông bỏ thanh đao đen, lập tức xoay người bắn vút đi xa.

Sóng năng lượng nổ thành Vĩnh Yên đánh vào lưng y.

Phản lưng Hợp Dao Vương lập tức bắn tóe máu vàng. Thế nhưng, y không thèm quan tâm mà vẫn lao mạnh đi.

Chạy trốn!

Hợp Dao Vương... Chạy trốn!

Không bởi vì gì khác, chỉ vì hư ảnh Nhân Hoàng sau lưng La Hồng.

Nhân Hoàng, đối với những kẻ phản bội Nhân tộc là Thiên nhân mà nói, đó là một lực áp chế lớn không gì sánh kịp. Bởi vì, họ sinh ra là người, cuối cùng vẫn còn yếu tố người ở trong.

Vương cảnh bốn tộc ngơ ngác, mặt biến sắc.

Hợp Dao Vương này lại lập tức bỏ chạy?

Nhất thời, bốn Vương cảnh cũng rơi vào hoảng hốt.

Thế nhưng, La Hồng không khiến họ hoảng hốt quá lâu, bởi vì La Hồng đánh tới rồi.

Cánh tay Thiên Ma vút thẳng tới Vương cảnh Phật tộc.

Đơn giản chỉ vì tên này nói nhiều nhất.

Vương cảnh Phật tộc thét dài, phát quang sáng rực, lực lượng quy tắc ào ạt, vừa đỡ lấy sóng năng lượng vừa phản sát La Hồng.

"Các vị, trợ giúp bản tăng. Bằng không, chúng ta đều phải chết!"

Vương cảnh Phật tộc quát.

Vương cảnh Long tộc, Yêu tộc và Tiên tộc kiên quyết, từ bỏ chống cự
sóng năng lượng từ vụ nổ.

Họ bị xung kích tóe máu, nhưng vẫn nhanh chóng bắn vọt về phía La
Hồng.

Hư ảnh Nhân Hoàng sau lưng La Hồng khiến bọn họ quá kinh sợ.

Từ cảnh La Hồng dễ dàng giết chết Minh Vũ Thần Vương, lực lượng
của hắn tuyệt không thể khinh thường.

Thế nhưng, La Hồng tất nhiên cảm ứng được họ đang đánh tới.

Tâm thần dao động.

Được lực lượng Nhân Hoàng hỗ trợ, Thánh Tà động thiên hiện lên trên
đầu.

Hư ảnh Thánh Nhân mở mắt, nhìn thấy Vương cảnh ba tộc đánh tới lập
tức giận dữ.

"Không phải Nhân tộc ta, còn dám can đảm xâm phạm!"

"Sách đến, thuyền đến!"

Thánh Nhân quát vang.

"Tắc Hạ Học Cung... Thượng cổ Thánh Nhân?"

Vương cảnh ba tộc hoảng hốt.

Sao trên người Lý Tu Viễn lại có hư ảnh Thánh Nhân?

Chương 1123: Ma kiếm Atula vung vẩy.

Họ thoáng nhận ra điều không ổn. Vì sao trước đó không có tình báo nào?

"Lý Tu Viễn chính là nhị tiên sinh của Tắc Hạ Học Cung, chính là nhị đệ tử của Phu tử đương đại, tất nhiên đó là lá bài tẩy của hắn.

Người này... giống như Phu tử, kế thừa lòng nham hiểm"

Vương cảnh Tiên tộc lạnh lùng nói.

Thiên Vương của Tiên tộc bị Phu tử trấn áp, Tiên tộc vẫn canh cánh trong lòng việc này.

Vương cảnh Long tộc và Yêu tộc đồng loạt hét lên, ra tay. Quy tắc rung động, họ ra tay chống đối với Thụ Sơn và Khô Chu của Thánh Nhân.

Anh mắt Vương cảnh Tiên tộc lạnh lẽo, bay vút tới, giết về phía La Hồng đang muốn chém giết động thiên của Vương cảnh Phật tộc.

Àm!

Nhưng La Hồng đã ném vút thi thể mặc giáp trụ Thánh binh của Minh Vũ Thần Vương ra, đập tới Vương cảnh Tiên tộc.

Vương cảnh Tiên tộc vung đòn đánh vào thi thể. Thi thể nổ vang, nhưng không vỡ ra.

Vương cảnh Tiên tộc cũng bị cản lại một thoáng.

Chỉ một chớp mắt như thế, La Hồng đột nhiên trợn mắt.

Ồ bên khác, Vương cảnh Phật tộc bị đánh nổ tung mi tâm, hét thảm.

"Lý Tu Viễn!"

Vương cảnh Phật tộc gào lên đau đớn.

Mưa máu lại xuất hiện giữa đất trời.

Vương cảnh Tiên tộc biến sắc.

Quá nhanh!

Vương cảnh Phật tộc làm sao lại chết nhanh như vậy?

Còn lại ba mươi giây, La Hồng không phí lời, nhân lúc lực lượng Nhân Hoàng vẫn còn tiếp tục ra tay.

Hắn vô một cái, Ma Kiếm xuất hiện.

Được lực lượng Nhân Hoàng hỗ trợ, uy lực của Ma Kiếm triệt để bùng phát.

Ma Kiếm tiêu tử tử hiện lên, vẩy đỏ phấp phới.

Đôi mắt nàng hóa thành màu đỏ tươi...

Vương cảnh Tiên tộc cảm thấy trước mắt mờ đi, giống như nhìn thấy Địa Ngục, thấy vực sâu, thấy vô tận thì thể Atula chất đông, cảnh tượng bị diệt tộc.

Vương cảnh Tiên tộc bỗng dưng cảm thấy nguy cơ bùng phát, ý chí phá tan ảo cảnh, nhưng La Hồng đã đâm Ma Kiếm tới.
Một kiếm xuyên đầu.

Đầu lâu Vương cảnh Tiên tộc vẫn còn vẻ mê man.
La Hồng giở trò cũ, sát cơ tỏa ra, thuật pháp sát phạt bùng phát.
Hắn thảo phạt động thiên của Vương cảnh Tiên tộc.
Được lực lượng Nhân Hoàng và Thiên Ma hỗ trợ, La Hồng giống như sát thần.

Mười giây sau, vị Vương cảnh Tiên tộc cũng tử vong.
La Hồng còn lại mười giây.

Giành giật từng giây là điều cần thiết hiện tại đối với hắn.
Mười giây giết hai vị Vương cảnh... Áp lực cực lớn, nhưng không phải không được.

Giết!
Sát cơ cuộn cuộn trong mắt La Hồng. Điều hắn cần làm lúc này là giết!
Năm vị Vương cảnh còn sót lại Long tộc và Yêu tộc...
Họ bị Thư Sơn và Khô Chu của Thánh Nhân áp chế.

Thậm chí, họ bị hai món vũ khí của Thánh Nhân thượng cổ ép cho máu me đầm đìa, liên tục đẩy lùi.

Binh khí của Thánh Nhân thượng cổ không phải vật phàm.

Binh khí đẳng cấp cao vời, chỉ đứng sau Hoàng binh thượng cổ.

Thậm chí, uy lực của chúng còn không kém Hoàng binh.

Thượng cổ Thánh Nhân chính là một tồn tại phi thường kỳ dị, chính là trụ cột của Tắc Hạ Học Cung. Nghe đồn, người đó có lực lượng đủ để sánh vai với Nhân Hoàng.

Chính là một trong hai trụ cột của Nhân tộc.

La Hồng cực kỳ vui mừng.

Một cánh tay Thiên Ma và vương miện Nhân Hoàng chia ra chém giết, phân biệt đánh vào động thiên của hai Vương cảnh.

Miệng mũi La Hồng chảy máu. Đồng loạt chém giết càng tạo áp lực to lớn hơn với La Hồng, đặc biệt ý chí và linh hồn của hắn thậm chí có cảm giác bị xé rách.

Thế nhưng, La Hồng chính là kẻ điên cuồng, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể giết hai vị Vương cảnh trong mười giây.

Quá điên cuồng!

La Hồng đều cảm giác mình quá điên cuồng.

Miệng mũi chảy máu, đầu La Hồng đau nứt, tròng mắt phủ kín tơ máu.

Thân thể hần ngoại trừ cánh tay Thiên Ma bắt đầu nứt nẻ, máu rỉ ra, chảy xuống.

Cánh tay Thiên Ma và vương miện Nhân Hoàng tách ra cũng khiến uy lực suy yếu đi nhiều, muốn giết đôi phương cũng trở nên khó khăn.

Nhưng La Hồng bất ngờ phát hiện công năng của Ma Kiếm Atula.

Nó lại có thể khiến Vương cảnh Tiên tộc rơi vào cảnh mê man ngán ngủ. Vì vậy, La Hồng gửi hi vọng vào Ma Kiếm Atula.

Ong ong ong...

Ma kiếm Atula vung vẩy.

Thoáng chốc, váy đỏ phần phật, Ma Kiếm tiêu tủy tủy bay tới, đôi mắt đỏ như máu, thậm chí có dòng nước mắt máu chảy xuôi.

Vương cảnh Yêu tộc và Long tộc nhất thời cứng người, linh hồn dường như cũng bị ảnh hưởng.

Cũng vì một giây ngưng đọng này, động thiên của họ bị hung hãn phá tan.

Sau đó chính là tan vỡ như dê sụp.

La Hồng thét lớn, Vương cảnh Yêu tộc và Long tộc hét thảm, thắng bại đã quyết định.

Thiên địa trở nên yên tĩnh.

Mưa máu rả rích.

Quy tắc than thở.

Năm vị Vương cảnh ngã xuống trong khoảnh khắc.

Khiến cả Thiên giới đổi sắc.

La Hồng máu nhuộm toàn thân. Một phút đã sắp qua, hần thụ hồi thi thể Vương cảnh Long tộc và Yêu tộc, nhin cơn hỗn loạn trong đầu, dùng Di Hình Hoán Ảnh nháy mắt biến mất.

Lần sau xuất hiện, hần đã ở ngoài thành Vĩnh Yên, bên cạnh ba vị Chí Tôn Thiên nhân còn may mắn sống sót.

Một vị trong đó chính là kẻ đã tra xét La Hồng trước cửa thành Vĩnh Yên.

La Hồng dịch chuyển sau lưng người này, miệng mũi vẫn nhỏ máu tươi, chỉ liếc mắt nhìn người này một cái rồi tung quyền Thiên Ma.

Lực lượng Nhân Hoàng còn sót mấy giây cuối cùng, La Hồng không đánh lòng lãng phí dù chỉ một giây.

Hơn nữa, La Hồng thù rất dai. Vị Chí Tôn Thiên nhân này sớm đã bị hấn nhăm kỹ.

Phụp.

La Hồng đập tan đại đạo và động thiên của đối phương.

Lực lượng giết được cả Vương cảnh, chỉ một Chí Tôn Thiên nhân làm sao chống cự?

Ba động thiên chớp mắt nổ tung.

Giết chết Chí Tôn này, La Hồng liếc nhìn phương hướng Hợp Đạo Vương biến mất, thở dài.

Thật tiếc nuối.

Chạy mất một tên.

Nguyên vọng diệt sạch xem ra thất bại rồi.

La Hồng không ở lại nữa, Di Hình Hoán Ảnh trốn đi xa.

Sóng xung kích từ thành Vĩnh Yên không còn bị kìm nén, lập tức bùng nổ.

Phạm vi vạn dặm đều bị bao trùm. Nguyên khu vực như bị thiên tai tàn quét, mặt đất rạn nứt, vô số sinh linh hóa thành khói bay.

Chương 1124: Một ngày đồ sát năm Vương!

Toàn bộ Thiên giới chìm trong trầm mặc.

Các hướng Đông, Tây, Nam, Bắc và Trung tâm của Thiên giới đều có cường giả thần sắc phức tạp nhìn bầu trời với mây máu ào ạt trôi.

Trong Thiên Nhân cung, sáu vị Vương cảnh Thiên nhân còn lại cũng phóng lên trời.

Dị tượng cường giả rơi ngã đã bao vạn năm qua chưa từng xuất hiện trên Thiên giới?

Trong một ngày lại ngã xuống năm vị Vương cảnh.

Mười vạn năm qua, Thiên giới còn chưa từng có năm vị Vương cảnh chết đi.

Ngày hôm nay, Thiên giới mất âm thanh.

Vô số cường giả trầm mặc.

Trạng Nguyên hoa đào Lý tu Viễn... Cái tên này đã hoàn toàn vang danh Thiên giới.

Mượn lực lượng Nhân Hoàng gần như tái hiện cái oai của Nhân Hoàng. Một ngày diệt năm Vương.

Ở Nhân gian thích chơi hoa đào, ở Thiên giới thích chơi pháo hoa.

Kẻ điên từ Nhân gian.

Sau trầm mặc, Thiên giới sôi lên ầm ầm.

Trong các tổ địa đều có cường giả bay lên trời.

Bắt sông? Không cần!

Hiện giờ các tộc chỉ còn một suy nghĩ.

Tên điên Lý Tu Viễn của Nhân gian... Nhất định phải chết!

Toàn bộ Thiên giới giống như một vùng biển bị đảo lộn, nhấc lên sóng thần dữ dội.

Cái danh kẻ điên Lý Tu Viễn của Nhân gian truyền khắp Thiên giới, vào tai rất nhiều cường giả.

Một ngày diệt năm Vương, đây là hành vi tráng lệ cỡ nào!

Vương cảnh không phải kẻ yếu, là cường giả cao cấp nhất của mỗi phe thế lực tại Thiên giới.

Vương cảnh chính là lực lượng trung kiên. Mỗi vị Vương cảnh ngã xuống đều là chuyện lớn động tới gân cốt đối với bất kỳ bộ tộc nào.

Chỉ cần xem Thiên nhân phi thăng từ Nhân gian là thấy. Mười vạn năm qua, có bao Thiên nhân phi thăng, mà nhiều Thiên nhân như vậy tại Thiên

giới cũng chỉ có bảy vị đột phá vào Vương cảnh, được gọi là Thiên nhân Thất Vương.

Vương cảnh của các tộc về mặt số lượng có thể nhiều hơn Thiên nhân, nhưng không thể không nói, cường giả Vương cảnh vẫn là tồn tại vô cùng quý hiếm.

Các tộc đều chấn động.

Trong tổ địa có cường giả Vương cảnh xuất hiện giữa trời, sắc mặt mỗi người đều âm trầm đáng sợ.

Ngày hôm đó, Lý Tu Viễn chính là con ma điên của Thiên giới.

Mà Lý Tu Viễn cũng trở thành đối tượng phải giết của các tộc. Kẻ có thể vận dụng lực lượng Nhân Hoàng, Lý Tu Viễn, thân là thiên tài của Tắc Hạ Học Cung, xâm nhập Thiên giới rất có khả năng là vì triệu hoán Thượng cổ Nhân Hoàng trở về.

Đối với các tộc mà nói, bây giờ Thiên giới đã rất tốt, thế cuộc rất ổn định, không cần Nhân Hoàng.

Không cần một Nhân Hoàng thống trị Tam giới cuội lên đầu họ.

Hôm nay họ là chúa tể của Tam giới, mà một khi Nhân Hoàng trở về, địa vị của họ sẽ tuột dốc. Lại thêm những việc làm của họ cả trăm nghìn năm qua đối với Nhân tộc, chỉ cần Nhân Hoàng trở về, bọn họ là kẻ đầu tiên gặp xui xẻo.

Vì lẽ đó, năm tộc đều không muốn Nhân Hoàng trở về.

Lý Tu Viễn... nhất định phải chết!

Sóng gió Thiên giới bị khuấy đảo. Các tộc đều rất nghiêm túc với Lý Tu Viễn. Có điều, họ vẫn chưa phải ra cường giả cấp bậc Thiên Vương đi truy sát Lý Tu Viễn. Dù sao họ cũng phải lo lắng khả năng Lý Tu Viễn còn cất giấu lá bài tẩy. Nếu họ lại phải đối bằng một vị Thiên Vương thì đúng là phải đổ máu.

Cho nên, họ phải ra rất nhiều cường giả Vương cảnh.

Mỗi tộc đều điều động ít nhất hai vị Vương cảnh trở lên.

Nói cách khác, các tộc phát động tổng cộng trên mười vị Vương cảnh truy sát Lý Tu Viễn.

Lý Tu Viễn có thể giết năm Vương trong một ngày, nhưng nếu mười vị Vương cảnh...

Lý Tu Viễn gặp phải, chỉ có trốn!

Thế nhưng, trên thực tế, cường giả cấp cao của các tộc trên Thiên giới cũng đâu có ngu.

Trên bầu trời tổ địa năm tộc đều có hư ảnh lờ mờ.

Họ bị Thời Không trường hà biến thành xiềng xích quán chặt, chỉ có thể nhìn chăm chăm hư ảnh Nhân Hoàng biến mất phía xa, sắc mặt vạn phần nghiêm nghị.

Các tộc cũng có cường giả cấp bậc Thiên Vương bay lên trời, quan sát phía xa xa.

"Kia... chính là Lý Tu Viễn sao?"

"Lý Tu Viễn này là thiên kiêu Nhân gian. Chúng ta từng có chú ý tới... Đường như... Cũng không yêu nghiệt đến mức này chứ?"

"Hơn nữa, tác phong của người này có phần khác với Lý Tu Viễn, chính là... có phần giống với Nhân Hoàng đương đại, La Hồng"

Trên trời, các vị cường giả Thiên Vương có chú ý tới Nhân gian đối mặt, giao lưu.

"Không thể là La Hồng. La Hồng đang vận hành Nhân Hoàng cung, không thể vào Thiên giới."

Cố Thiên Vương nói.

Rất nhiều Thiên Vương trầm mặc. Họ nhìn hướng Nhân gian.

Có thể thấy được La Hồng với Hoàng uy cuộn cuộn, ngôi khoanh chân trong ánh sáng vàng lòng lánh trước Nhân Hoàng cung.

La Hồng cười tươi như hoa, mỉm cười với Thiên giới, nụ cười lộ hàm răng xán lạn.

Được rồi, La Hồng tọa trấn Nhân Hoàng cung, không thể rời đi...

Nhưng bọn họ luôn cảm thấy có chút kỳ quái.

Nhân tộc Lý Tu Viễn... Không lợi hại như vậy chứ?

Nhân gian.

Trước Nhân Hoàng cung.

Đôi mắt La Hồng khế đảo.

Aml Thượng cổ thần binh Nhân Hoàng khủng bố lại thức tỉnh, Hoàng uy ào ạt, xung kích Nhân Hoàng cung, muốn ép vỡ tan Nhân Hoàng cung.

Đường như nó muốn thăm dò La Hồng, xem kẻ vận hành Nhân Hoàng cung có đúng là La Hồng hay không.

Trước Nhân Hoàng cung, La Hồng cười to, tóc trắng bông bênh.

"Tiểu muội, ca ca mượn số mệnh của muội dùng một lát!"

La Hồng cười to.

Hắn giơ tay chụp một cái.

Thoáng chốc, tại Tắc Hạ Học Cung.

La Tiểu Tiểu đang yên lặng ngồi trong rừng hoa đào chợt có chùm sáng số mệnh màu trắng lao thẳng lên trời. Số mệnh mệnh mông phút chốc hóa

thành rồng trắng gào thét lao vào mây, sau đó nhào tới bao phủ La Hồng.

^ Aml Nhân Hoàng cung được số mệnh trợ giúp càng trở nên vững chắc.

Thế công kích từ ba món Thượng cổ Hoàng binh thức tỉnh bị Nhân Hoàng cung cản lại toàn bộ.

Điều này khiến Thiên Vương của ba tộc đang điều khiển Thượng cổ Hoàng binh nghiêm túc nhìn.

Thật sự là La Hồng!

Kẻ duy nhất có thể điều khiển Nhân Hoàng cung chỉ có La Hồng đã nhận được truyền thừa Nhân Hoàng. Nói cách khác, kẻ giết chóc lung tung trên Thiên giới đúng là Lý Tu Viễn?

Lý Tu Viễn này... đáng chết!

Ở Tắc Hạ Học Cung.

Chương 1125: Thiên giới... lại không phải là Nhân gian.

La Tiểu Tiểu chớp mắt. Tiểu Đậu Hoa yên tĩnh đứng cạnh, bảo hộ nàng.
"Kia không phải đại oa! Đại oa không dễ nói chuyện như vậy!"

La Tiểu Tiểu xác định, người tọa trấn trước Nhân Hoàng cung tuyệt đối không phải La Hồng chân chính.

Đôi mắt Tiểu Đậu Hoa lấp lánh, dường như đoán được điều gì, nhưng không nói.

Trên trời.

La Hồng yên tĩnh ngồi trước Nhân Hoàng cung, chống lên bầu trời Nhân tộc.

Tâm lòng vạn chúng dường như hội tụ hết trên người hắn.

"Ha ha ha... Các người đang tức muốn điên sao?"

"Ra tay như vậy, là do nhị sư huynh Lý Tu Viễn của ta ở Thiên giới làm gì chẳng?"

La Hồng nheo mắt.

"Để ta đoán xem... Ta thấy Thiên giới có mây máu cuộn cuộn.

Thiên Tôn ngã xuống chắc hẳn không gây ra mây máu. Xem ra...

có Vương cảnh bị giết!"

"Năm tộc đều đang tức giận, lại còn dị tượng mây máu năm lần liên.

"Ha ha ha ha, bốn công tử biết rồi... Nhị sư huynh ta trên Thiên giới một ngày đồ sát năm Vương!"

La Hồng cười to.

Trong hư không, sau Thiên môn.

Ba vị cường giả Thiên Vương điều khiển Thượng cổ Hoàng binh trấn áp Nhân gian đều nhăn mặt.

Bởi vì, họ đã có thể đoán được tiếp theo La Hồng sẽ làm gì.

"Ha ha ha..."

"Tin mừng đặc biệt!"

"Sư huynh ta, Trạng nguyên hoa đào Lý Tu Viễn, sau khi đồ sát một tòa thành của Thần tộc đã diệt mười Vương cảnh chỉ trong một ngày! Giết đến độ mưa máu tràn ngập Thiên giới, dương oai Nhân tộc ta!"

"Chiến ý không tiêu, Nhân tộc bất diệt!"

"Kẻ phạm Nhân gian ta, giết không ta!"

La Hồng đứng trước Nhân Hoàng cung quát lên như sấm sét ầm ầm, truyền khắp thế gian.

Nữ Đế, Ngô Thanh Hoa, Thiên tử Đại Chu, các cường giả nhân gian vô cùng kích động, khí tức bùng phát, đồng loạt vang lên tiếng hoan hô hưng phấn.

Khí thế Nhân gian lúc này đã được đẩy lên đỉnh.

Tâm trạng con người kích động tột độ.

Bây giờ, người Nhân gian đều đã biết Lý Tu Viễn giết vào Thiên giới, khiến cường giả Thiên giới không được an bình.

Lý Tu Viễn bây giờ sớm đã trở thành một truyền thuyết nhân gian.

Vọng Xuyên Tự.

Miệng Phu tử giật giật.

Một ngày đồ sát mười Vương cảnh?

Người đùa ta hả?

Có điều, tuy Phu tử chưa từng vào Thiên giới, nhưng cũng có thể cảm nhận được dị tượng Thiên giới biến hóa.

Liên tục xuất hiện năm lần dị tượng, hơn nữa còn là dị tượng màu máu, quy tắc bí ca.

Điều này nói rõ, Vương cảnh ngã xuống ít nhất có năm vị.

La Hồng chỉ một Bán Tôn nhỏ bé sao có thể đồ sát năm Vương ở Thiên giới?

Dù Phu tử với tâm thái ôn hòa cũng có phần đứng ngồi không yên.

Ông nhìn về phía Tắc Hạ Học Cung, nhìn về phía Tàng Thư Các.

Ông cảm thấy, Lý Tu Viễn... vẫn là đừng nên đi ra. Cái tên Lý Tu Viễn này hiện tại thực sự quá mất mặt.

Tiếp tục giam giữ là tốt nhất.

Tu Viễn à, sư phụ cũng chỉ muốn tốt cho con thôi.

Vừa nhớ tới.

Phu tử động tâm thần, trên cánh cửa Tàng Thư Các xuất hiện thêm một chiếc khóa quy tắc.

Trong Tàng Thư Các.

Ngực Lý Tu Viễn đập bình bịch.

Mặt Sao bỗng dưng phát hoảng?

Thiên giới.

La Hồng dùng Di Hình Hoán Ảnh rời đi, toàn thân máu me đầm đìa, trạng thái phi thường kém cỏi.

Lực lượng Nhân Hoàng đã biên mật, La Hồng cũng rơi vào trạng thái kiệt sức.

Lần này đối với La Hồng chính là một nguy cơ hiểm thấy. Sáu Vương cảnh vây quét, tình thế hầu như chắc chắn phải chết.

La Hồng cũng đã vận dụng trang sách phục chế miễn phí cuối cùng.

La Hồng thiếu mất một lá bài tây. Lần thứ hai khi gặp nguy cơ như thế, hẳn chắc chắn phải chết.

^ Aml La Hồng bay ngang một khoảng rất xa, một đường lao nhanh về phương Bắc, nhưng cuối cùng vẫn không chịu nổi, rơi ào xuống đất.

Ngửa mặt nằm ngã trên mặt đất, La Hồng thở hồng hộc.

Phía trên hắn, mây quy tắc vàng kim cực kỳ dày đặc hội tụ tới, rộng lớn không nhìn thấy điểm cuối.

Nếu nói trước kia mây khen thưởng quy tắc chỉ lớn bằng ao nước.

Vậy bây giờ, sau khi giết năm vị Vương cảnh, lại giết rất nhiều Thiên nhân, Thiên tôn, Chí Tôn... trong thành Vĩnh Yên...

Một chiêu này của La Hồng quả thực là vua nổ.

Hắn nổ chết đại đa số cường giả còn mạnh hơn hắn nhiều.

Những cường giả này chết đi, biến thành phần thưởng quy tắc, tất cả đều thuộc về La Hồng.

Năm vị Vương cảnh chết đi là do La Hồng tự tay làm. Dù hắn mượn lực lượng Nhân Hoàng, nhưng cũng coi như chính tay hắn giết. Vì vậy, phần thưởng không bị cắt xét nửa phần.

Khen thưởng không hề như vậy hội tụ đến, dù là La Hồng giờ phút này nằm ở trạng thái trọng thương đều phải sững sờ.

So với lần trước, phần thưởng này gấp đâu chỉ nghìn lần.

"Nhiều phần thưởng quy tắc như vậy... Nếu nuốt chứng luyện hóa toàn bộ, không biết có thể chống chọi Thánh Tà động thiên lên viên mãn hay không!"

La Hồng nói thầm.

Có thể không?

Chết mất năm vị Vương cảnh, lại thêm phần thưởng từ rất nhiều vị tu sĩ Chí Tôn, phải chăng có thể giúp Thánh Tà động thiên của La Hồng viên mãn?

La Hồng không rõ, hắn cũng không chắc chắn chút nào.

Thánh Tà động thiên chính là cái động không đáy. Nếu đã không có đáy, La Hồng thực không biết lúc nào mới có thể lấp kín.

Mà lần này, La Hồng làm nổ thành Vĩnh Yên, vong hồn người chết do Tà Chủ động thiên tự động triệu hoán cũng hấp thu lượng lớn tà ảnh.

Bây giờ, thế giới vong linh trong Tà Chủ động thiên của La Hồng đã có quá năm mươi vạn tà ảnh.

Đương nhiên, chỉ vậy thôi thì vẫn còn thiếu rất nhiều.

Tâm thần dao động, hắn lấy ra sinh mệnh tinh hoa trong trang chứa đồ tước xuống.

Loạt xoạt...

La Hồng cảm giác thương thế trong người mình đang chuyển biến tốt lên.

Hắn ngồi dậy, giơ tay vung một chiêu.

Từng tà ảnh xuất hiện, lao vụt đi, theo dõi tình trạng trong phạm vi năm nghìn dặm, hòa vào bóng cổ thụ. Người ngoài căn bản không thể nào phát hiện.

Một khi có kẻ xâm nhập phạm vi năm nghìn dặm quanh La Hồng, tà ảnh sẽ lập tức báo cho La Hồng, hắn sẽ tỉnh lại.

Nếu dùng ý chí để tra xét, tốc độ phản hồi sẽ chậm hơn rất nhiều.

Lúc La Hồng nhận biết được đối phương, có lẽ đối phương đã đánh tới. Như vậy quá nguy hiểm.

Thế nhưng, La Hồng lợi dụng tà ảnh là có thể tránh né nguy hiểm từ sớm.

Sự tình ở thành Vĩnh Yên cho La Hồng lời nhắc nhở.

Thiên giới... lại không phải là Nhân gian.

Chương 1126: Kẻ này... có độc.

Ồ Thiên giới, La Hồng hơi bất cẩn một chút là sẽ chết.
Thế nhưng, cùng với nguy hiểm chính là kỳ ngộ tương ứng.

Kỳ ngộ vô biên!

Chỉ cần đám mây khen thưởng như đại dương trên đầu kia đã đủ cho La Hồng thu hoạch dồi dào.

Tam Hoàng động thiên là động thiên vô thượng.

Thế nhưng, La Hồng có cảm giác, Thánh Tà động thiên cùng Tà Chủ động thiên đều là động thiên vô thượng.

Mặc dù Tam Hoàng động thiên có thể viên mãn là nhờ hấp thu dấu ấn Nhân Hoàng tại Nhân Hoàng cung. Dấu ấn mà Nhân Hoàng để lại mạnh bao nhiêu, La Hồng có thể tưởng tượng.

Mà Tam Hoàng động thiên chính nhờ thế mới viên mãn.

Thánh Tà động thiên và Tà Chủ động thiên muốn viên mãn tất nhiên cần năng lượng lớn đến độ khó tưởng tượng.

Tiếp tục tích góp năng lượng, gánh nặng mà đường xa.

Vì mây khen thưởng thực sự quá khổng lồ, La Hồng không thể thu hết vào trạng chứa đồ, đơn giản là mặc kệ.

Hắn ngồi xuống trực tiếp luyện hóa.

Đại đạo hiện ra. Bây giờ đại đạo của La Hồng đã dài vạn dặm, rộng vạn dặm.

Trên đại đạo, ba động thiên như ba đóa hoa nở rộ, tụ đỉnh.

Tam Hoàng động thiên, huy hoàng đại khí.

Thánh Tà động thiên, sinh diệt bất định.

Tà Chủ động thiên, tử ý kéo dài.

Đây chính là ba động thiên của La Hồng. Theo quá trình hắn luyện hóa, mây khen thưởng quy tắc mệnh mông dần hóa thành dòng chảy tràn vào Thánh Tà động thiên, lấp dần.

Hợp Đạo Vương im lặng, mặt lạnh lùng, nhanh chóng lướt đi.

Giọt giọt máu vàng từ phần lưng y rơi rớt, nhưng y không để ý chút nào.

Năm lần dị tượng xuất hiện trên trời làm y biết rõ, năm vị Vương cảnh bên Minh Vũ Thân Vương đều đã chết.

Nhân tộc Lý Tu Viên... một tên điên.

Vậy mà giết năm vị Vương cảnh!

Thời điểm thành Vĩnh Yên nổ tung, Hợp Dao Vương đã hiểu mức độ nghiêm trọng của sự việc. Lý Tu Viễn này... càng khó đối phó hơn tưởng tượng.

Chủ yếu nhất là, kẻ này lòng dạ độc ác, quyết đoán mãnh liệt!

Trong thành Vĩnh Yên hội tụ bao nhiêu Thiên nhân như vậy, hầu như toàn bộ Thiên nhân phi thăng tại khu vực Thần tộc đều hưởng ứng lời kêu gọi của y, kết quả bị La Hồng làm nổ chết toàn bộ.

Vì vậy, Hợp Dao Vương không chút do dự, lập tức quay lưng chạy trốn. Quả nhiên, y thắng cược. Nếu y không trốn, kết cục sẽ giống đám Minh Vũ Thần Vương, đều phải chết!

Hơn nữa, với thái độ thù hận của Lý Tu Viễn với Thiên nhân, có khả năng y còn là kẻ chết trước.

Hợp Dao Vương có thể từ một Thiên nhân nho nhỏ phi thăng lên Thiên giới trở thành một trong Thất Vương Thiên nhân ngày nay, tất nhiên là vì y cẩn thận.

Bỗng nhiên.

Hợp Dao Vương dừng lại.

Một luồng ý chí tinh thần mạnh tuyệt đối đột nhiên quét tới.

Hợp Dao Vương biến sắc.

Chỉ thấy, phía trước y đột nhiên có cái bóng ngưng tụ thành, từ trên cao quan sát y.

"Hợp Dao Vương, ngươi không nên trốn!"

Bóng người nói.

Hợp Dao Vương nhăn nhó mặt mày, lắc đầu:

"Bản Vương không thể không trốn. Bản Vương không muốn chết, không đánh cược được."

"Lý Tu Viễn kia mượn lực lượng Nhân Hoàng giết năm vị Vương cảnh, nhưng sau đó sẽ là đèn cạn dầu. Ngươi không trốn, hẳn đã phải chết"

"Mà ngươi chạy trốn vừa vặn cho hắn cơ hội rời đi."

Bóng người nói.

Hợp Dao Vương ngăn người, sắc mặt đỏ căng thẳng hơn nhiều.

"Thế gian này không có thuốc hồi hận. Ta không muốn chết, cũng không muốn cược."

"Đây là lý do trong Thiên giới này, ta có thể bộc lộ tài năng giữa vô số Thiên nhân, trở thành một trong bảy Vương cảnh Thiên nhân"

Hợp Dao Vương nghiêm túc nói.

"Thôi, hiện tại Lý Tu Viễn đã là đèn cạn dầu. Người mau chóng trở lại, giết hắn"

"Lý Tu Viễn vào Thiên giới, mục đích chắc hắn là tìm tới con đường mà trước kia Nhân Hoàng biến mất, muốn gọi Nhân Hoàng trở về."

"Nhân Hoàng không thể trở về, tuyệt đối không thể!"

"Cho nên... Người nhất định phải giết hắn"

Bóng người nghiêm túc nói.

Hợp Đạo Vương nhất thời biến sắc, sắc mặt khó coi.

Muốn y trở lại giết Lý Tu Viễn?

Y không dám.

Năm vị Vương cảnh bỏ mình khiến Hợp Đạo Vương sợ hãi. Y không dám hứa chắc Lý Tu Viễn thật sự không còn lá bài tẩy.

Mà y cũng biết bóng người làm sao lại e ngại Nhân Hoàng trở về, thậm chí còn e ngại hơn năm tộc trên Thiên giới nhiều lắm.

"Ô Thiên giới, Thiên nhân bị năm tộc chèn ép. Người cho rằng người có thể an toàn trưởng thành đến Vương cảnh là tại sao?"

"Ta có thể cho người an toàn thành Vương, cũng có thể khiến người chết"

Bóng người lạnh lùng nói.

Còn người trong mắt Hợp Đạo Vương co rụt, cảm giác lạnh lẽo chạy dọc sống lưng.

Y cảm giác ngọt ngào, thở không nổi.

Hồi lâu sau, y mới thổ hắt ra một hơi:

"Ây"

"Bản Vương lập tức đi truy sát Lý Tu Viễn!"

"Trần Thủ đại nhân... Xin bớt giận"

Bóng người nghe thấy lời Hợp Đạo Vương, bầu không khí mới trở nên hòa hoãn hơn nhiều.

"Đi thôi, chờ tin tức của người."

"Nếu giết được Lý Tu Viễn, bản tọa trợ giúp người thành Thiên Vương."

"Thiên nhân cũng nên xuất hiện một Thiên Vương"

Lời vừa xong, bóng người đột nhiên tiêu tan.

Hợp Đạo Vương nghiêm túc hẳn lên, lao vụt đi, hướng về phía khu vực thành Vĩnh Yên.

Vừa nhìn đã thấy cả khu vực đã thành phế tích, năng lượng nổ tung còn đang tàn phá bừa bãi.

Y ngẩng đầu lên, tiếp tục hướng về phía Bắc.

Liên hệ với y chính là Trấn Thủ của Thiên giới, cũng là chủ nhân to lớn nhất sau lưng Thiên Nhân cung.

Đó là sự tồn tại sâu không lường được, y không dám trêu chọc.

Bởi vì Hợp Đao Vương hiểu rõ, đối phương muốn giết y quả thực rất dễ dàng.

Vì lẽ đó, đường lui của y chỉ có là giết Lý Tu Viễn!

"Hi vọng Lý Tu Viễn thật sự bị thương nặng. Kẻ này... có độc."

Rõ ràng chỉ là một Tôn cảnh nhưng lại có thể mượn lực lượng của Nhân Hoàng giết năm vị Vương cảnh.

Vì lẽ đó Hợp Đao Vương rất sợ, sợ mình một đi không trở lại.

Có điều, Trấn Thủ Thiên giới nói Lý Tu Viễn đã trọng thương, lá bài tẩy mất hết, hay là... là thật?

Trấn Thủ Thiên giới rất hùng mạnh.

Chương 1127: Trở thành Thiên Vương duy nhất trong các Thiên

nhân!
âm âm âm!

Mây quy tắc khen thưởng không ngừng bị luyện hóa. Lực lượng quy tắc giao thoa, hóa thành thác nước bạc không ngừng đổ xuống.

Trên đỉnh đầu La Hồng, Thánh Tà động thiên như vực sâu không ngừng nuốt chửng lực lượng quy tắc đổ xuống.

Hai phần ba quy tắc khen thưởng đều tràn vào Thánh Tà động thiên. Về mặt La Hồng dần toát ra vẻ vui mừng, bởi vì hắn cảm giác được Thánh Tà động thiên dường như có xu thế bị lấp đầy.

Hấp thu khoảng hai phần ba mây quy tắc, Thánh Tà động thiên không còn tiếp tục hấp thu.

Còn lại một phần ba, La Hồng dùng để gột rửa thân thể.

Về tu vi, vì động thiên nên La Hồng không thể đột phá vào Tôn cảnh.

Nhưng không sao, hắn có thể dùng mây quy tắc để rèn luyện cơ thể.

Cánh tay Thiên Ma tạm thời không thể gột rửa, bởi vì lực lượng quy tắc không thể xâm nhập vào nó. Thế nhưng, thân thể La Hồng có thể.

Theo quá trình gột rửa, La Hồng vận hành thuật rèn thể Thiên Ma Bạo Long.

Hắn cường hóa mỗi con Ma Long trong tế bào.

Thân thể La Hồng không ngừng trở nên mạnh mẽ, mỗi tế bào đều tỏa ra khí tức kinh khủng.

Có điều, so với cánh tay Thiên Ma, chênh lệch vẫn có một chút.

Hả?

Đang rèn thể, La Hồng đột nhiên mở mắt.

Tà ảnh Địch Sơn ở ngoài xa năm nghìn dặm đột nhiên cảm ứng được một luồng khí thể khủng bố đang lao tới.

Đây là... Vương cảnh!

Vì vậy, tà ảnh Địch Sơn bá trước cho La Hồng.

"Vương cảnh?"

La Hồng nhíu mày.

Trong mắt hắn phản chiếu thị giác của tà ảnh Địch Sơn. Hắn thấy Hợp Dao Vương vác cây đao màu đen với sát khí cuồn cuộn.

"Hợp Dao vương?"

La Hồng nhăn trán.

Tên hèn này vậy mà lại dám quay về?

Trước đây Hợp Dao Vương bắt chấp bị năng lượng nổ từ thành Vĩnh Yên công kích bị thương cũng phải chạy trốn.

Nhưng hiện tại y dám một mình trở lại.

Muốn hái trộm đào?

Cảm thấy La Hồng bị trọng thương... là không thể lật bài?

"Hợp Dao Vương này có phần thú vị."

"Vốn tưởng y là thứ hèn nhát, bây giờ xem ra cũng là một lão âm hiểm!"

La Hồng nheo mắt.

Đi rồi lại quay về, biết La Hồng đã giết năm vị Vương cảnh còn dám trở lại?

Tâm tư của Hợp Dao Vương này thâm trầm đáng sợ.

Hợp Dao Vương mạnh không?

Vương cảnh Thiên nhân đương nhiên mạnh!

Đừng nghìn La Hồng lúc trước giết được năm Vương cảnh, nhưng nếu hắn dùng thực lực bản thân đối đầu với Hợp Dao Vương, sợ rằng chớp mắt hắn sẽ bị giết.

Vương cảnh... Thật sự không có kẻ yếu.

La Hồng đứng lên, thu hết lực lượng quy tắc còn lại vào trang chứa đồ.

"Bây giờ ta không có trang phục chế miễn phí, muốn phục chế lực lượng Nhân Hoàng nhất định phải tiêu hao điểm tội ác..."

"Đợt này tuy kiếm bộn, nhưng chỉ một Hợp Dao Vương không đáng cho ta lãng phí nhiều tội ác."

La Hồng nheo mắt, lòng nảy sinh một ý tưởng lớn mật.

Thiên giới này thuộc về ai?

Không phải năm tộc, không phải Thiên nhân, mà là... Sinh Mệnh mẫu thần.

Sinh Mệnh trường hà của nàng xuyên khắp Thiên giới. Nàng mới là tồn tại trâu bò nhất!

Lại thêm lời ngon tiếng ngọt của lão dân chơi Nhân Hoàng này nữa.

Sinh Mệnh mẫu thần đã hoàn toàn sa đọa.

Nàng tình nguyện chờ mười vạn năm chỉ vì ngày lão dân chơi trở về.

Đây là một vị... sư nương ngay thẳng.

Cho nên, La Hồng cực.

Ầm!

La Hồng lao vút lên trời, hóa thành vệt sáng lao mạnh đi xa.

Cách năm nghìn dặm.

Hợp Dao Vương bỗng dừng lại.

Mắt y lóe lên, giơ tay, đột nhiên hút một cái.

Tà ảnh Địch Sơn run rẩy bị tóm lấy.

"Quá yếu... Thiên giới có thứ yếu ớt như vậy sao?"

Hợp Dao Vương nhú mày.

Sau đó, y cảm ứng được Lý Tu Viễn vừa bắn vút đi.

"Bị phát hiện rồi! Là bởi vì đồ chơi này?"

Hợp Dao Vương không ngốc, lập tức hiểu rõ. Thứ đen sì sì này chính là thủ đoạn tra xét của La Hồng.

Hợp Dao Vương không kinh sợ mà còn mừng.

"Tên này quả nhiên bị thương nặng! Bằng không hẳn đã không phải cần thận như vậy."

Giết người này, có cơ hội!

Hợp Dao Vương bóp mạnh.

Tà ảnh Địch Sơn thét lên, bị bóp nổ tung.

Tiểu Địch, chết thật thật thật thảm!

Hợp Dao Vương không ẩn giấu khí tức nữa, bùng phát lên. Lực lượng Vương cảnh phóng thích như một vàng mặt trời.

Không gian tắc tắc nổ tung, Súc Địa Thành Thôn, năm nghìn dặm, chỉ mười hít thở là qua.

"Lý Tu Viễn!"

Tiếng hô ầm vang của Hợp Dao Vương vang vọng.

Trong mắt y, tuy rằng La Hồng không chảy máu đầm đìa, nhưng khí tức uể oải, ý chí mỏng manh, hiển nhiên bị thương nặng.

Quả nhiên, tin tức mà Trấn Thủ đại nhân đưa cho là chính xác.

Lý Tu Viễn... Có thể giết!

Sát cơ bỗng chốc phóng ra như hóa thành thực chất.

La Hồng quay đầu, con mắt đầy tơ máu, đáng vẻ thêm thảm tận cùng:

"Hợp Dao Vương? Người không chạy trốn?"

"Dám truy sát Lý Tu Viễn ta, không sợ lá bài tẩy của ta?"

Hợp Dao Vương cười lạnh, lá bài tẩy?

Càng là vậy càng cho thấy người chột dạ.

Hợp Dao Vương nhất thời hoàn toàn yên tâm.

"Chết!"

Hợp Dao Vương lạnh lùng cất tiếng.
Cây đao đen vung một phát về phía La Hồng.

Một đao hạ xuống, thiên địa tối sầm.
Ánh đao chém vụt qua hư không, cắt chém không gian, càng có lực lượng quy tắc tràn ngập thành vòng phong tỏa đáng sợ.
Hợp Dao Vương cũng bị La Hồng dọa sợ, vừa ra tay đã vận dụng lực lượng quy tắc.

Y muốn bóp chết Lý Tu Viễn.
La Hồng liếc nhìn lại, đáng về hoảng sợ muốn rách mí mắt.

Có điều, chỉ một lúc sau, La Hồng lấy thi thể Minh Vũ Thần Vương ra từ trang chứa đồ, lấy đỉnh cấp Thánh binh trên người Minh Vũ Thần Vương.

Minh Vũ Thần Vương bị lột sạch, thi thể ném ra.
Đúng lúc Hợp Dao Vương chém xuống.
Thi thể Minh Vũ Thần Vương bị chém nát.
Ánh đao vẫn không ngừng, tiếp tục hạ xuống.

Đao chém lên người La Hồng, dù hấn mặc đỉnh cấp Thánh binh nhưng vẫn bị chém cực kỳ thâm, máu nhuộm bầu trời.
Hắn rơi xuống như ngôi sao chổi, giáng xuống biên giới Sinh Mệnh trường hà, đập thành một hố sâu.

Âm!

Hợp Dao Vương đập không đi tới, vóc dáng khô ngô, tay cầm đao, sát cơ lạnh khốc cuộn cuộn.

"Giáp phòng ngự đỉnh cấp Thánh binh của Minh Vũ..."

"Xem ra ngươi thực sự không còn lá bài khác, là đèn cạn dầu."

Hợp Dao Vương nhếch miệng cười lạnh.

Đôi mắt y đây lạnh lẽo, cũng có cảm xúc hừng hực bốc cháy.

Giết Lý Tu Viễn, tất nhiên y sẽ được Trấn Thủ Thiên giới khen ngợi, có lẽ... y sẽ có cơ hội được Trấn Thủ Thiên giới cung cấp tài nguyên, bước vào Thiên Vương!

Y sẽ trở thành Thiên Vương duy nhất trong các Thiên nhân!

Chương 1128: Sư nương, cứu con!

La Hồng bò dậy từ hồ sâu, miệng mũi chảy máu, trạng thái cực tệ. Hắn lao đảo bay về phía Sinh Mệnh trường hà.

"Người đừng tới đây! Ta có người ở trong sông!"

La Hồng đứng ở bờ Sinh Mệnh trường hà, cảm thụ sinh mệnh cuộn cuộn, nhìn Hợp Dao Vương khí thế rực rỡ đi tới, thở hổn hển hết lên.

Sắc mặt Hợp Dao Vương hơi nghiêm lại. Y nhìn Sinh Mệnh trường hà.

Sau đó y lại liếc nhìn La Hồng đã là đèn cạn dầu.

Nheo mắt lại, có chút do dự.

Sinh Mệnh trường hà... Cẩm địa của Thiên giới.

Đó là vùng đất chết!

Trong sông có người?

Trong sông có chỗ dựa của Lý Tu Viễn?

Y nghĩ tới nhánh sông Sinh Mệnh trường hà nhiều lần bị dẫn nổ.

Phải chăng... trong Sinh Mệnh trường hà thực sự có chỗ dựa của La Hồng?

Trong lúc Hợp Dao Vương đang suy nghĩ.

La Hồng chợt bùng phát khí tức lao mạnh về phía xa theo bờ sông.

Hợp Dao Vương chợt phản ứng, mắt sáng lên.

"Cố làm ra vẻ!"

Y bổ một đao, lại đánh cho La Hồng văng máu. Thánh binh trên người La Hồng cũng mờ nhạt đi.

Hợp Dao Vương cần một đao nữa là có thể phá tan đỉnh cấp Thánh binh, giết La Hồng!

Thế nhưng, La Hồng chợt dừng lại:

"Ta có người trong sông!"

Hợp Dao Vương cười to.

Lão tử tin ngươi mới có quỷ!

Lập tức, y lại bổ một đao.

La Hồng cắn răng, giậm chân, xoay người bổ nhào xuống Sinh Mệnh trường hà.

Ừm một cái, bọt nước bắn tung.

Hợp Dao Vương nhú mày.

Nhảy sông?

Mặc dù Sinh Mệnh trường hà là vùng cấm, nhưng La Hồng nhảy vào đó chưa chắc đã chết.

Vì vậy, y bước tới bên trên Sinh Mệnh trường hà.

Y thấy giữa sông có một bóng đen, đầu La Hồng nổi trên mặt nước.

Đao màu đen trong tay chặt xuống.

Thế nhưng, La Hồng nhìn Hợp Dao Vương lại cười quỷ dị.

"Đã nói ta có người trong sông... Vì sao ngươi không tin?"

La Hồng lập tức gào hét:

"Sư nương! Cứu con!"

Hợp Dao Vương chợt hơi ngừng lại.

Sư nương?

"Tiểu La, đừng gọi loạn!"

"Chi... Chỉ không phải sư nương của ngươi!"

Có giọng nói vang lên.

Mệt Thứ gì thế?

Hợp Dao Vương giật nảy mình, lòng sợ hãi cực kỳ.

Giây lát sau, Sinh Mệnh trường hà đột nhiên nhào tới một cơn sóng lớn.

Oành, cơn sóng đánh tan ánh đao mà y chém tới La Hồng.

Sau đó, lại một cơn sóng lớn đánh rơi y vào trong sông.

Đây là cái gì?

Tâm trạng sợ hãi trong lòng Hợp Dao Vương bỗng chốc dâng trào. Thân là một cường giả Vương cảnh, ông ta vốn không nên kinh hoảng luống cuống như vậy, nhưng tình hình lúc này đã hoàn toàn vượt ra khỏi dự đoán của ông ta.

Ông ta chưa từng nghĩ rằng tất cả mọi chuyện một Nhân tộc như Lý Tu Viễn nói ra lại đều đúng sự thật!

Trong dòng sông sinh mệnh đằng sau La Hồng thực sự có người!

Dòng sông sinh mệnh là vùng cấm của Thiên giới.

Thực sự có cường giả ra tay giúp La Hồng sao?

Sư nương?

Thầy của Lý Tu Viễn là ai?

Phu tử đương thời của nhân gian, nói cách khác, tồn tại trong dòng sông thời gian là tình nhân của phu tử?

Đậu!

Một cành hoa quất tới, nhánh hoa ẩn chứa tinh hoa sinh mệnh nồng nặc mang theo sức mạnh cực kỳ kinh khủng, khiến Hợp Dao Vương không thể chống đỡ, cứ thế bị đánh vào trong dòng sông sinh mệnh.

"Âm!

Thân là cường giả Vương cảnh có thể điều khiển sức mạnh quy tắc, đột nhiên bạo phát!

Ông ta muốn thoát khỏi ràng buộc, lao ra khỏi dòng sông sinh mệnh!

Nhưng, có một luồng sức mạnh như một ngọn núi áp xuống, như muốn đè nát thân thể Hợp Dao Vương, ông ta liên tục bị đẩy rơi xuống trong dòng sông sinh mệnh.

"Không!"

"Tha cho ta, ta sai rồi!"

Hợp Dao Vương vạn phần hoảng sợ gào lên.

Thế nhưng, ông ta vừa mở miệng, tinh hoa sinh mệnh nồng nặc đã điên cuồng rót vào miệng ông ta, tràn vào trong dạ dày.

Sinh cơ nồng nặc bỗng chốc bùng lên trong thân thể Hợp Dao Vương!

Căng tràn trong thân thể Hợp Dao Vương, khiến nó như muốn nổ tung!

Trong dòng sông sinh mệnh, Hợp Dao Vương đang giãy dụa, vẫy ra hết bọt nước này đến bọt nước khác!

Thanh đao màu đen trong tay ông ta cắt qua dòng nước, rút đao chém nước, muốn chặt đứt luồng sức mạnh đè ép đó.

Ông ta cảm thấy thân thể thả lỏng, muốn lao ra khỏi dòng sông sinh mệnh, nhưng vừa ló đầu ra đã bị một luồng sức mạnh cường đại lôi kéo ở mắt cá chân, lại một lần nữa bị lôi về dòng sông sinh mệnh.

La Hồng trôi nổi giữa dòng sông sinh mệnh, ấn ký sinh mệnh vờn quanh bốn phía, chống đỡ sức mạnh kinh khủng cho hắn.

Áp lực trong dòng sông sinh mệnh lập tức biến mất.

La Hồng cười như không cười nhìn về phía Hợp Dao Vương, đối phương đang không ngừng giãy dụa, giống như người chết đuối.

La Hồng đã được lĩnh hội sự kinh khủng của dòng sông sinh mệnh.

Lúc mới vừa vào Thiên giới đã gặp nguy hiểm trong dòng sông sinh mệnh, Sinh Mệnh Mẫu Thần xuất hiện, suýt nữa bóp chết hắn, nếu không có Tà Thần Số Không trong cảm khu hắc ám xuất hiện, lúc này chắc xác La Hồng đã lạnh.

Tuy Sinh Mệnh Mẫu Thần đã bị phong cấm, nhưng La Hồng có thể chắc chắn một điểm, chắc chắn Sinh Mệnh Mẫu Thần có sức mạnh vượt qua Vương cảnh, hoặc ít nhất thì cũng phải có sức mạnh Vương cảnh.

Đây cũng là lý do vì sao La Hồng lựa chọn dòng sông sinh mệnh để đào bẫy giết chết Hợp Dao Vương!

"Hợp Dao Vương... cảm giác thế nào?"

La Hồng nở nụ cười, giọng nói truyền tới.
Hợp Dao Vương vẫn cứ giãy dụa, tỉnh hoa sinh mệnh căng võ bụng ông ta.

Sinh cơ nồng nặc khiến máu thịt ông ta bắt đầu tan rã.

Tinh hoa sinh mệnh là bảo vật, có thể hồi sinh thân xác con người, nhưng bất cứ thứ gì cũng cần phải có mức độ, quá nhiều thì sẽ trở thành thuốc độc!

Cực hạn của sống là chết, đây cũng là ý nghĩa tồn tại của dòng sông sinh mệnh.

"Lý Tu Viễn... Tha cho ta!"

Hợp Dao Vương rất đau đớn, vừa giãy dụa vừa nói.

La Hồng chỉ cười ha hả.

Nghe người khác gọi hắn là Lý Tu Viễn, không hiểu sao lại có chút sáng khoái.

Có cảm giác nhìn người đời đều là một đám ngu xuẩn.

"Người muốn giết ta, bây giờ lại bảo ta tha cho người?"

"Người thấy Lý Tu Viễn ta giống một kẻ mềm lòng lắm sao?"

La Hồng cười phá lên.

"Không phải ta muốn giết người, ta bị ép!"

Hợp Dao Vương gào lên thảm thiết.

Chương 1129: "La hồng! Tha ta!"

Lúc này bộ dạng ông ta vô cùng thê thảm, đại đạo và hang trời đều đã hiện ra.

Hang trời sâu thăm, mà tinh hoa sinh mệnh lạo hóa thành hàng dài, muốn chui vào trong hang trời của ông ta.

Sức mạnh quy tắc trong hang trời đan cài thành lưới, đang cất lực ngăn cản sự xâm lấn của tinh hoa sinh mệnh.

Một khi hang trời bị xâm nhập, Hợp Dao Vương cũng cách cái chết không xa.

"BỊ ép?"

La Hồng ngăn ra.

Thật không ngờ Hợp Dao Vương tới giết hắn không phải vì khí phách của hắn.

Ài2"

La Hồng nhìn chăm chú, hỏi.

Năm tộc bức ép sao?

Nếu thật là như vậy thì tên Hợp Dao Vương này lại càng đáng chết hơn nữa.

"Là Thiên Giới Trấn Thủ! Hắn sợ ngươi dẫn Nhân Hoàng thượng cổ trở về, cho nên nói với ta rằng ngươi bị thương nặng, không có đường lui, ép ta tới giết ngươi! Ta căn bản không muốn giết ngươi!"

Hợp Dao Vương giãy dụa, nhưng thân thể đã bắt đầu tan rã.

Ông ta hét thảm một tiếng, hang trời đầu tiên bị công phá, tinh hoa sinh mệnh điên cuồng tràn vào, sinh cơ nồng nặc khuếch tán, hang trời bị xâm nhập lập tức nổ tung!

Hợp Dao Vương mất một hang trời, đại đạo sụp mất một đoạn.

Mà La Hồng lại đang suy ngẫm lời nói của Hợp Dao Vương.

"Thiên Giới Trấn Thủ..."

La Hồng nheo mắt lại.

Hình như vừa khám phá ra một bí mật!

Phu tử là trấn thủ nhân gian, Địa Tạng Bồ Tát trấn thủ Địa Ngục... Thiên Giới Trấn Thủ là ai?

La Hồng thật sự không có khái niệm này, phu tử cũng chưa từng nhắc tới.

Hiên nhiên, trần thủ Thuên giới này hẳn là kẻ phản bội Nhân tộc, hoặc là trần thủ Nhân giới này vốn cũng không phải Nhân tộc?

"Tha cho ta!"

Hợp Dao Vương mong mỗi nhìn La Hồng.

"Âm âm!"

Trong dòng sông sinh mệnh, áp lực kinh khủng tràn ngập, dòng chảy hóa thành thực chất, quái vật khổng lồ trong suốt như một quả cầu pha lê hiện lên.

Sau một khắc, quả cầu thủy tinh mở ra, bên trong hiện lên một thân hình yêu kiều.

Chính là Sinh Mệnh Mẫu Thần!

"Sư nương!"

La Hồng gọi mà không chút do dự.

"Cảm tạ ơn cứu mạng của sư nương!"

Tuy La Hồng biết Sinh Mệnh Mẫu Thần chưa chắc đã là sư nương, thậm chí có thể chỉ là một Mẫu Thần đáng thương bị Nhân Hoàng lừa dối, thế nhưng La Hồng gọi một tiếng cũng đâu có mất miếng thịt nào?

"Đừng gọi vậy! Chỉ... Chỉ không phải sư nương của ngươi!"

Sinh Mệnh Mẫu Thần đã không còn uy nghiêm và điên cuồng như lần đầu tiên gặp mặt La Hồng.

Có lẽ là Nhân Hoàng đã nói chuyện với bà trong ấn ký sinh mệnh, truyền về bản thể, để Sinh Mệnh Mẫu Thần biết Nhân Hoàng biến mất mười vạn năm là có nỗi khổ riêng.

Cho nên Sinh Mệnh Mẫu Thần đã bỏ qua phần nộ và oán hận đối với Nhân Hoàng.

Chỉ còn lại chờ đợi và chờ đợi.

Giống như người vợ ở nhà lặng lẽ chờ chồng.

Dù thời gian có dài thế nào, Sinh Mệnh Mẫu Thần vẫn sẽ chờ đợi.

"Ta là đệ tử Nhân Hoàng, Mẫu Thần vĩ đại là thần trong lòng Nhân Hoàng, vậy đương nhiên là sư nương của La Hồng ta!"

La Hồng toét miệng, cười xán lạn.

La Hồng không nói mình là Lý Tu Viễn, nói chuyện với sư nương nhà mình, không cần mấy thân phận vớ vẩn kia.

Nghe La Hồng nói, trên mặt Sinh Mệnh Mẫu Thần thoáng hiện lên vẻ thẹn thùng, sau đó lại có chút hài lòng thỏa mãn.

"La Hồng?"

Xa xa, Hợp Dao Vương còn chưa chết.

Ông ta bị Sinh Mệnh Mẫu Thần áp chế tới mức ngay cả một ngón tay cũng không động đậy được.

Nghe được lời La Hồng, toàn thân Hợp Dao Vương run lên, ánh mắt tràn đầy không thể tin.

Người trước mắt là La Hồng? Không phải tên điên Lý Tu Viễn?

La Hồng liếc mắt nhìn ông ta như nhìn một kẻ ngu si: "Bỏn công tử không phải kẻ ngốc, lên Thiên giới còn dùng thân phận thật?"

"Nhị sư huynh của ta tuy ưu tú, nhưng cũng chỉ ưu tú mà thôi"

Trong mắt Hợp Dao Vương hiện lên muôn vàn sợ hãi!

Có chuyện rồi!

Chuyện lớn rồi!

Lý Tu Viễn không phải Lý Tu Viễn mà là Nhân Hoàng đời này - La Hồng!

Nhân Hoàng lên Thiên giới, Thiên giới nhất định sẽ long trời lở đất!

Hợp Dao Vương cười thê lương, tất cả mọi người đều bị La Hồng đùa giỡn, thì ra tất cả mọi người đều bị La Hồng lừa gạt!

Gì mà tên điên nhân gian Lý Tu Viễn, đều là giả!

"Âm Thâm chí Hợp Dao Vương đã mất hết hy vọng.

Hang trời thứ hai tức khắc bị tinh hoa sinh mệnh công phá, trong khoảnh khắc, hơi thở của Hợp Dao Vương trở nên suy nhược.

Sinh Mệnh Mẫu Thần giơ tay lên, bóp một cái.

Hang trời cuối cùng bị Sinh Mệnh Mẫu Thần bóp vỡ trong nháy mắt, sức mạnh quý tộc của Hợp Dao Vương chẳng thể tạo nên bất cứ ngăn trở nào.

"Tiểu La, Hợp Dao Vương này giao cho ngươi giết."

Sinh Mệnh Mẫu Thần nói.

Hôm nay Sinh Mệnh Mẫu Thần không có phần nộ, không có ai oán, chỉ có tán thưởng và yêu thích đối với La Hồng.

Đệ tử Nhân Hoàng này, quá là dẻo miệng!

Phải thưởng!

Cho nên, Hợp Dao Vương bị thưởng cho La Hồng!

Sinh Mệnh Mẫu Thần giơ tay lên.

Thân thể suy nhược của Hợp Dao Vương bỗng bị hút ra, ném cho La Hồng.

Hại mắt La Hồng tức khắc sáng bừng lên.

Hắn hiểu rõ mục đích của Sinh Mệnh Mẫu Thần.

Đây là định tặng Hợp Dao Vương cho hắn giết!

Sinh Mệnh Mẫu Thân đương nhiên biết quy tắc của Thiên giới, một Bán Tôn như La Hồng giết chết Vương cảnh, quy tắc ban thưởng hẳn phải khinh khủng tới mức tận cùng.

La Hồng cũng bắt đầu mong đợi!

Trên thực tế, lần trước mượn sức mạnh Nhân Hoàng giết chết năm vị Vương cảnh, dù có phần thưởng quy tắc nhưng đều yếu đi một chút.

Dù sao, đó cũng không phải sức mạnh thực sự của La Hồng.

Đương nhiên, lần này cũng không tính là La Hồng lấy thực lực chân chính để giết Vương cảnh.

Nhưng lần này La Hồng không mượn sức mạnh phụ thể mà trực tiếp lấy thực lực Bán tôn giết chết Vương cảnh, phần thưởng chắc chắn hậu hĩnh!

"Đa tạ sư nương!"

"Sư nương uy vũ!"

La Hồng ca ngợi một tiếng.

Sau một khắc, Ma kiếm Atula xuất hiện trong tay hắn, bỗng chốc lao ra, đâm về phía Hợp Dao Vương.

"Không! La hồng! Tha ta!"

Hợp Dao Vương kêu gào thảm thiết, giọng nói tuyệt vọng xen lẫn sợ hãi.

Nhưng La Hồng lòng dạ sắt đá, tha cho người? Vậy chẳng phải sẽ làm nhục cái danh đại ác nhân của La Hồng ta?

Bởi vì trong dòng sông sinh mệnh, La Hồng muốn giết Hợp Dao Vương bằng cách chém giết thân thể là không thể nào, hắn chỉ có thể thông qua cách tiêu diệt biến ý chí và ý chí để giết một vị Vương cảnh như Hợp Dao Vương!

Chương 1130: Kết quả bị giết ngược.

Thời khắc này, Trảm Thần Thuật phát huy tới cực hạn.

Mặc dù đại đạo của Hợp Dao Vương dài thênh thang, nhưng ba hang trời đã hủy, linh hồn thương tổn từ lâu, dưới thần thông cao siêu như Trảm Thần, cũng bắt đầu sụp đổ Hợp Dao Vương chết thảm!

Linh hồn tan biến, đại đạo đổ nát!
Cuối cùng, không còn một hơi thở.
Chết trong dòng sông sinh mệnh.

Mà thân thể của hắn cũng khó bảo tồn, bị hòa tan từng chút từng chút một, biến mất không còn bóng dáng.

Đây cũng là sự đáng sợ của dòng sông sinh mệnh!

Cực hạn của sống chính là chết!

Giết Hợp Dao Vương xong, La Chính chỉ cảm thấy toàn thân run lên một cái, sức mạnh quy tắc lập tức bắt đầu khởi động, điên cuồng hội tụ.

Phần thưởng giết chết Hợp Dao Vương vô cùng hậu hĩnh, mặc dù yếu hơn biển mây ban thưởng lúc trước một chút, nhưng cũng không nhỏ.

La Hồng không rời khỏi dòng sông sinh mệnh, trực tiếp luyện hóa những phần thưởng này ngay trong đó.

Có sư nương che chở, ở trong dòng sông sinh mệnh là an toàn nhất!

Sinh Mệnh Mẫu Thần cũng không quấy rầy La Hồng.

Chỉ thẹn thùng nhớ lại việc La Hồng gọi bà là sư nương.

La Hồng là đệ tử Nhân Hoàng.

La Hồng gọi bà là sư nương?

Tiếng gọi sư nương này... thật dễ nghe!

Hợp Dao Vương bỏ mạng!

Thiên giới lại xuất hiện mây máu mưa máu!

Máu đỏ tươi, chiếu rọi khắp Thiên giới.

Từng vị Vương cảnh xuất hiện muốn truy sát La Hồng cũng hoảng hốt ngây ngẩn.

Lại một vị Vương cảnh chết đi!

Vị thứ sáu rồi!

Bóng dáng thể lương của Hợp Dao Vương chiếu trên nền trời, cuối cùng hoàn toàn tan biến.

Hiện tượng này khiến mỗi một vị Vương cảnh đều vô có sợ hãi.

Tên diên nhân gian Lý Tu Viễn xuất hiện tại Thiên giới, cho tới bây giờ mới chỉ được vài ngày ngắn ngủi mà đã... giết chết sáu vị Vương cảnh!

Người này, sao mà làm được?

Theo đánh giá của các phương, sức mạnh Nhân Hoàng mà Lý Tu Viễn mượn dùng đã biến mất rồi mới đúng!

Hắn làm sao giết chết Hợp Dao Vương.

Thiên Nhân cung.

Sáu hư ảnh Vương cảnh bay lơ lửng, nhìn dị thượng thiên địa mà cái chết của Hợp Dao Vương dần tới, có chút mê man.

Thiên nhân tổng cộng chỉ có bảy vị Vương cảnh...

Hôm nay, Hợp Dao Vương ngã xuống, lực lượng thiên nhân Thiên giới thiệt hại nặng nề.

Mà sáu vị thiên nhân cực kỳ hiểu rõ tính cách của Hợp Dao Vương, chẳng phải Hợp Dao Vương đã chạy trốn rồi sao?

Nhưng tại sao lại quay về chịu chết?

Rõ ràng có người khiến Hợp Dao Vương quay về chịu chết.

Là ai?

Thiên Giới Trần Thủ?

Ánh mắt sáu vị Vương cảnh còn lại đều lóe lên.

Trong lúc bọn họ đang còn suy đoán thì sâu trong Thiên Nhân cung đột nhiên nổi lên một luồng khí cơ hồi sinh mệnh mông cuồn cuộn.

"Không cần đoán, vốn muốn bảo hắn đi giết Lý Tu Viễn, kết quả lại bị giết ngược, phé vật"

Âm thanh lạnh nhạt bay ra.

Nghe được âm thanh này, thân thể sáu vị Vương cảnh đều run lên!

Đúng là Thiên Giới Trần Thủ!

Trên thực tế, chính vì có Thiên Giới Trần Thủ nên thiên nhân mới có thể bình an tồn tại trong Thiên giới, thậm chí dưới sự áp bách của năm tộc, còn cấu thành một thế lực riêng.

"Lý Tu Viễn nhất định phải chết, mặc kệ hắn lên Thiên giới với mục đích gì, hắn có thể điều động sức mạnh Nhân Hoàng, hắn là một tai họa!"

"Một khi Nhân Hoàng trở về, Thiên giới chắc chắn sẽ xáo trộn!"

Thiên nhân... nhất định sẽ bị tiêu diệt!"

Thiên Giới Trần Thủ lạnh lùng nói.

"Cho nên, toàn bộ các người phải truy sát Lý Tu Viễn! Bằng bất cứ giá nào!"

"Nêu giết được Lý Tu Viên, ta sẽ giúp đỡ một trong các người bước vào Thiên Vương cảnh!"

Lời của Thiên Giới Trấn Thủ khiến sáu vị thiên nhân Vương cảnh ngừng thở.

Không có quá nhiều do dự.

Sáu vị thiên nhân lần lượt lao ra khỏi Thiên Nhân cung, mỗi người một phương, hiệu triệu thiên nhân Thiên giới, muốn tập trung lực lượng của toàn bộ thiên nhân để giết Lý Tu Viên!

Cái chết của Hợp Dao Vương cũng không gây ra biến động quá lớn.

Vương cảnh đến từ năm tộc không hề lùi bước, vẫn từ khắp nơi tập trung tới, có lẽ ảnh hưởng duy nhất từ cái chết của Hợp Dao Vương chính là khiến bọn họ cảnh giác hơn rất nhiều.

Vốn cho rằng La Hồng không có lá bài tẩy, bây giờ xem ra không hẳn là như vậy!

La Hồng còn có lá bài tẩy, vậy nhớ cẩn thận một chút.

Năm vị Vương cảnh đã chết chính là lời nhắc nhở cho bọn họ!

Tiếng xé gió không ngừng vang lên, từng vị Vương cảnh cường hãn lần lượt xé rách không gian mà ra, Chí Tôn, Tôn cảnh các tộc đi theo đằng sau tạo thành một đội ngũ.

Vị trí tập trung của bọn họ chính là nơi Địch Sơn bị tàn nhẫn bóp VỠ.

Khí tức kinh khủng đan xen, liên miên không dứt, khiến sắc trời cũng mờ đi.

Năm tộc, Long, Tiên, Thần, Phật, Yêu, tổng cộng mười bốn vị Vương cảnh, ngoại trừ Phật tộc có hai vị Vương cảnh, những tộc khác đều là ba vị.

Mười bốn vị Vương Cảnh lơ lửng trên không trung, đưa mắt nhìn nhau, đều thấy được vẻ nghiêm trọng trong mắt đối phương.

"Thời Không Hồi Tưởng!"

Vương cảnh Thần tộc cực kỳ nghiêm túc, giơ tay lên bắn ra thần lực, sau một khắc, trong mắt có vô số tia sáng đang bắt đầu trào lên cuộn cuộn.

Cuối cùng, thấy được phương hướng rời đi của Hợp Dao Vương!

"Quả đúng là Hợp Dao Vương đuổi theo giết Lý Tu Viên... Kết quả bị giết ngược"

Vương cảnh Thần tộc nói.

Sau một khắc, bọn họ đều đi theo phương hướng truy sát của Hợp Dao Vương.

Khí tức Vương cảnh để lại không tiêu tan nhanh như vậy!

Chẳng mấy chốc, bọn họ đã đuổi tới bên rìa dòng sông sinh mệnh.

Mười bốn vị Vương cảnh nhanh chóng hạ xuống, dừng lại trên bờ dòng sông sinh mệnh.

Nhìn dòng sông sinh mệnh nổi sóng cuộn cuộn, như có quái vật giận dữ đang rít gào trong đó, sắc mặt bỗng trở nên khó coi.

Chương 1131: Hang trời viên mãn, đột phá thành Tôn!

Nơi biến mất cuối cùng của khí cơ Hợp Dao Vương chính là chỗ này.

"Chẳng lẽ là bị kéo vào dòng sông sinh mệnh giết chết?"

"Không cảm nhận được ầu đả trên bờ, khả năng duy nhất chính là chết trong dòng sông sinh mệnh!"

Từng vị Vương cảnh phân tích đúng được tám chín phần.

Đưa mắt nhìn nhau, vẻ căng thẳng trong ánh mắt chợt tiêu tan.

"Thì ra Lý Tu Viễn dùng dòng sông sinh mệnh bẫy chết Hợp Dao Vương, đây là một tin tốt đối với chúng ta."

"Điều này chứng tỏ Lý Tu Viễn đã không còn lá bài tẩy"

"Chỉ cần chúng ta không tới gần dòng sông sinh mệnh thì Lý Tu Viễn không thể bẫy chết chúng ta!"

Mười bốn vị Vương cảnh cười nói, sau đó lần lượt ngồi xuống bờ.

Bọn họ nhìn chằm chằm dòng sông sinh mệnh, có thể cảm nhận được sinh cơ yếu ớt trong dòng sông sinh mệnh đang bắt đầu trào lên.

Bọn họ nhìn dòng sông sinh mệnh chảy cuộn cuộn, thậm chí có vài phần nhiệt huyết.

Mặc dù dòng sông sinh mệnh là vùng cấm nhưng là nơi cung cấp tinh hoa sinh mệnh lớn nhất cho Thiên giới.

Tuy các tộc có thể thu hoạch tinh hoa sinh mệnh để sử dụng.

Nhưng không cách nào nắm giữ hoàn toàn.

Mà Lý Tu Viễn lại có thể bắt tử bắt diệt trong dòng sông sinh mệnh, điều này chứng tỏ hắc nắm trong tay phương pháp khống chế dòng sông sinh mệnh!

Nếu có được phương pháp này, có lẽ thế cục Thiên giới sẽ thay đổi lớn!

"Hắn không thể ở trong đó cả đời được... Một khi ra khỏi dòng sông sinh mệnh, chúng ta sẽ giết hắn!"

Mười bốn vị Vương cảnh thống nhất ý kiến.

Trong dòng sông sinh mệnh.

La Hồng nhấp nhô chìm nổi, đang luyện hóa phần thưởng quy tắc đến từ việc giết chết Hợp Dao Vương.

Sinh Mệnh Mẫu Thần thì đang lạnh nhạt ngẩng đầu, xuyên qua mặt nước gợn sóng lăn tăn, như có thể thấy được mười bốn bóng người ngồi xếp

bằng trên bờ sông.

La Hồng không quan tâm tới mấy người này.

Hắn một lòng một dạ tập trung luyện hóa phân hưởng quy tắc.

"âm âm âm!"

Dù trong dòng sông sinh mệnh, phần thưởng quy tắc đều đổ xuống, tràn vào trong hang trời Thánh Tà.

"Rầm rầm rầm!"

Trong hang trời Thánh Tà có tiếng sấm vang lên không dứt.

La Hồng căn rằng luyện hóa, phần thưởng quy tắc mệnh mệnh tràn vào, hắn không tin không thể lấp đầy.

Hang động Thánh Tà đang run rẩy.

Đại đạo hiện lên trên đỉnh đầu hắn, trên đại đạo, đạo hoa bảy màu rực rỡ tươi đẹp không gì sánh bằng.

"Âm..."

Đột nhiên, một làn sóng dao động huyền bí khuếch tán ra.

Sau đó, hai mắt La Hồng chợt sáng lên!

Trong hang trời Thánh Tà, Hư Ảnh Thánh Nhân mở mắt, vui mừng ra mặt.

Vô số ánh sáng màu vàng bắt đầu lan ra, còn bên kia là bóng tối vô tận bao trùm lên tất cả.

Bên phía màu vàng có núi có sông có trời có đất, chính là thế giới phỏng chế mô phỏng trong cung Nhân Hoàng.

Còn bên màu đen cũng tương tự.

Phần thưởng quy tắc bị La Hồng hấp thụ, lấp đầy trong đó, mở ra một vùng sông núi!

Hai thế giới, một vàng một đen, như sinh ra hỗn độn bất tận!

"Âm âm!"

Đột nhiên.

Trên thế giới màu vàng, sách Thánh Nhân run lên.

Nửa hang trời màu vàng bay ra, đập vào thế giới hắc ám, lơ lửng trong đó, Hư Ảnh Thánh Nhân ngồi xếp bằng trên Thư Sơn, quan sát hắc ám vô tận.

Trong thế giới hắc ám, Ma kiếm Atula cũng bay ra, đập vào thế giới màu vàng, vấy đỏ tung bay, Ma kiếm tiểu tỷ tỷ lơ lửng giữa vầng sáng vàng.

Từng tia sáng vàng nổi lên trong bóng tối!

Hắc Kim Âm Dương Đồi!

Hang trời Vô Thượng - hang trời Thánh Tà... cuối cùng đã hoàn tất Hang trời viên mãn!

"Âm Khí tức trên người La Hồng đột nhiên bắt đầu trào lên.

Trào lên không thể áp chết Khoảng không bên trên dòng sông sinh mệnh cũng có mây quy tắc kinh khủng tụ tới, đây là mây kiếp quy tắc!

Khoảnh khắc hang trời Thánh Tà viên mãn, La Hồng chân chính thực hoàn thành Thập cảnh đại viên mãn!

Hắn muốn... đột phá thành Tôn!

"Âm âm"

Thiên giới bắt đầu thay đổi rồi, có dày đặc mây đen bắt đầu ùn ùn kéo tới.

Trên bờ dòng sông sinh mệnh, mười bốn vị Vương cảnh ngồi xếp bằng, giờ khắc này họ cũng cảm nhận được biến hóa trên vòm trời, đều ngẩng đầu nhìn mây kiếp cuộn cuộn kéo tới.

"Mây kiếp?"

"Đột phá mây kiếp, nhìn vào dao động năng lượng thì hình như là Bán Tôn nhập cảnh!"

"Có thể dẫn tới mây kiếp... Chúng ta đã ngưng tụ hang trời đại thiên, trở thành Tôn cảnh!"

Các vị Vương cảnh thực lực cường đại, ánh mắt cũng không thể kém được.

Thấy tính huống này cũng đoán được đây chính là Động Thiên Chi Kiếp khi bước vào Tôn cảnh.

Có người sắp đột phá vào Tôn cảnh@ Thoảng chốc.

Mười bốn vị Vương cảnh đối diện, đưa mắt nhìn nhau, dường như bọn họ đã nghĩ tới một khả năng nào đó vô cùng không tốt!

Ồ đây yếu nhất đều là Tôn cảnh hai hang trời, căn bản không ai có thể đột phá nhập Tôn, nói cách khác, mây kiếp này hẳn là do Lý Tu Viễn đang trôn trong dòng sông sinh mệnh.

Lý Tu Viễn... chỉ là một Bán Tôn?

Chỉ một Bán Tôn mà có thể giết chết sáu vị Vương cảnh?

Đây là thao tác thần tiên gì?

Nếu Lý Tu Viễn là Tôn cảnh cấp bậc yêu nghiệt, bọn họ còn có thể tiếp thu việc hắn giết chết sáu vị Vương cảnh, nhưng bây giờ bọn họ lại biết được Lý Tu Viễn chỉ là một Bán Tôn?

"Bán Tôn? Không thể nào!"

Vương cảnh Long tộc, đôi mắt đột nhiên khựng lại, có uy lực kinh khủng tràn ra.

"Theo tin tức chúng ta lấy được, Lý Tu Viễn đi theo đạo Niết Bàn, hẳn là đã bước vào Tôn cảnh từ lâu, không thể nào chỉ là một Bán Tôn! Hơn nữa, đạo Niết Bàn không ngưng tụ hang trời! Không thể dẫn tới mây kiếp nhùng này được!"

Lời này khiến bầu không khí trở nên Mười bốn vị Vương cảnh cũng không phải người ngu.

Bọn họ đưa mắt nhìn nhau, như thể trong lòng đã có suy đoán.

"Lý Tu Viễn..."

"Thật sự là Lý Tu Viễn sao?"

"Nhân gian bị phong tỏa mười vạn năm, mười vạn năm qua, yêu nghiệt chân chính không nhiều, thời đại bây giờ, có thiên phú ngưng tụ hang trời đại thiên... chỉ có Nhân Hoàng đương thời!"

Các vị Vương cảnh đều nhao nhao lên tiếng.

Nhân Hoàng đương thời là Bán Tôn, điều này bọn họ đều biết.

Cho nên, bọn họ không khỏi liên tưởng tới La Hồng.

Bầu không khí bỗng trở nên im lặng.

Sau đó, mười bốn vị Vương cảnh đối diện nhau, cuối cùng đều truyền tin về cho đất tổ nhà mình.

Chương 1132: "Hắn tuyệt đối không thể nào là Lý Tu Viễn!"

La Chỉnh cũng không để ý lắm tới nhận xét bên ngoài.
Trên thực tế, hiện tại La Hồng cũng không để ý tới chuyện có bại lộ hay không.

Cái vỏ bọc Lý Tu Viễn này cũng không giấu được lâu, hắn không thể xem toàn bộ cường giả thiên giới như một đám ngu si được.

Có thể mượn cái vỏ bọc Lý Tu Viễn làm ra nhiều chuyện như vậy, phần lớn là vì tin tức đôi bên không trùng khớp mà thôi.

Thậm chí La Hồng còn đoán được, sau khi phu tử biết được chiến tích trên thiên giới của hắn, không chừng còn chủ động nhốt nhị sư huynh Lý Tu Viễn lại ấy chứ.

Mà giờ khắc này, La Hồng chỉ một lòng một dạ tập trung vào việc trùng kích Tôn cảnh.

Quá lâu rồi.

Đối với La Hồng, từ khi Bán Tôn bước lên Tôn cũng không phải lâu về mặt thời gian mà là lâu về mặt tích lũy năng lượng.

Từ khi nhận gian chém giết thiên nhân, La Hồng đã đưa phần lớn phần thưởng quy tắc vào hang trời Thánh Tà, cứ duy trì liên tục như vậy cho đến tận hôm nay, không biết La Chỉnh đã bỏ ra bao nhiêu phần thưởng quy tắc.

Đổi thành phần thưởng nhờ việc giết Vương cảnh, sợ rằng đã có thể giết chết bảy tám vị Vương cảnh rồi!

Nhiều phần thưởng quy tắc như vậy, nếu không phải dùng để xây dựng hang trời, mà dùng để bồi đắp tu vi cho La Hồng thì có lẽ hắn đã trở thành Chí Tôn.

Thế nhưng La Hồng vẫn lựa chọn lấp đầy hang trời vô thượng!
Hang trời Thánh Tà đã viên mãn.

La Hồng cũng đã đạt tới trình độ có thể đi lên Tôn cảnh.

Thế nhưng, thực ra trong lòng La Hồng cũng không hề nắm chắc, thậm chí còn hơi thấp thỏm không yên.

Hắn thật sự có thể bước vào Tôn cảnh sao?

Dù sao, hắn chỉ có ba nền tảng hang trời, khi còn ở trong mộ Nhân Hoàng đã thử trùng kích Tôn cảnh, bởi vì hang trời Thánh Tà chưa viên mãn nên thất bại, mà hôm nay hắn lại ngưng tụ hang trời Tà Chủ...

La Hồng cảm giác lần này cho dù đã vô cùng tới gần Tôn cảnh, nhưng thật sự có thể thành sao? Cảm giác là một thứ rất khó nói chính xác!

La Hồng trôi nổi trong dòng sông sinh mệnh, được tinh hoa sinh mệnh bao vây lấy, ấn ký sinh mệnh xung quanh không ngừng nhấp nhô, chống đỡ sức mạnh ăn mòn của tinh hoa sinh mệnh.

Trên vòm trời.

Mây đen ngưng tụ tới mức cực hạn, rầm rầm trút xuống!

Sấm sét kinh khủng xé rách màn trời như những ngọn giáo sấm sét màu xanh đánh vào dòng sông sinh mệnh!

Đây là hiện thân của quy tắc thiên địa, chính là thái độ của Thiên Đạo, ngay cả dòng sông sinh mệnh cũng không thể ngăn cản sức mạnh này được.

Đối với lời kiếp đầu tiên, La Hồng không chút sợ hãi.

Hang trời Thánh Tà mở ra, nuốt chửng tia sét này, đánh tan nó!

Thế nhưng, tia sét đầu tiên chỉ là món khai vị, sau đó, từng tia sét điện cuồng đánh xuống, trên dòng sông sinh mệnh đều hóa thành một vùng biển sấm sét.

Vô số tia sét rực rỡ lóa mắt, vô cùng chói lọi.

La Hồng lập tức bị bao phủ.

Hang trời Thánh Tà mở ra, hang trời vô thượng quả thực bá đạo, dưới lễ rửa tội của lời kiếp cũng không hề có dấu hiệu nứt vỡ.

Mà thân thể La Hồng cũng đang đắm chìm trong sấm sét.

Thậm chí hắn còn vận hành thuật đoán thể, muốn mượn cơ hội này dùng sấm sét để tôi luyện thân thể.

Sấm sét chính là hiện thân của quy tắc Thiên Đạo, thậm chí Thiên Ma còn không từ chối loại năng lực này, điên cuồng hấp thu năng lượng sấm sét khiến thân thể La Hồng càng lúc càng mạnh.

Theo phán đoán hiện tại, thân thể của La Hồng đã đạt tới giai đoạn đầu tiên của thuật Thiên Ma Bạo Long Đoán Thể!

Mỗi một tế bào trên bề mặt cơ thể đều ẩn chứa Ma Long!

Trong một ý niệm, thân thể khê động, hàng nghìn hàng vạn ma long hét gào, hình thành nên sức uy hiếp kinh khủng!

Dòng sông sinh mệnh bị sấm sét bổ ra.

Như bị một đao chém đôi, dòng nước văng sang hai bên.

La Hồng đang ngồi ở giữa, bị sấm sét tấn công.

Đây là sấm sét Thiên Đạo, uy lực vô cùng cường đại, căn bản không giống kiếp phạt Tôn cảnh, uy lực cường đại đến mức Tôn cảnh có hai hang trời bình thường cũng sẽ bị đánh chết!

Ngay cả Chí Tôn cũng cảm thấy nan giải.

Đây là hang trời Tôn cảnh?

Trên bờ dòng sông sinh mệnh, từng vị Vương cảnh đều đứng lên, nhìn chăm chăm hình ảnh đẹp mắt kia, chân động không gì sánh được.

"Không phải hang trời đại thiên! Là hang trời vô thượng nhập Tôn cảnh!"

Vương cảnh Thần tộc hô lên.

Trong giọng điệu tràn đầy chân động và không thể tin nổi!

Gã từng thấy Già Lâu đột phá Tôn cảnh, hang trời của Già Lâu là hang trời đại thiên đỉnh cấp, thiên phú yêu nghiệt tốt độ, cũng không thua kém hang trời vô thượng trong truyền thuyết là bao.

Cho nên hang trời của Già Lâu đột phá vô cùng đẹp mắt.

Nhưng so với kiếp phạt đột phá của người trước mắt, giống như tiểu vu gặp đại vu, chênh lệch cực lớn!

Chỉ có duy nhất một khả năng, kiếp phạt mà người trước mắt dẫn tới căn bản không phải kiếp phạt hang trời đại thiên gì đó mà là kiếp phạt hang trời vô thượng chân chính!

"Hắn tuyệt đối không thể nào là Lý Tu Viễn!"

Vương cảnh Thần tộc kích động nói!

"Vù vù vù!"

Hiện tượng lạ ở đây cũng khiến các phe chú ý.

Từng tiếng nói xé gió vang lên, vô số cường giả đều đang ô ạt đi về phía này.

Nhận được lệnh của Thiên Giới Trần Thủ, sáu vị thiên nhân Vương cảnh từ cung Thiên Nhân vượt qua hư không phi tới đây đều đã xuất hiện, không hổ là chân động và thanh thế lời kiếp lớn như vậy, sao có thể giấu diếm được.

Mà đằng sau sáu vị thiên nhân Vương cảnh còn có rất nhiều thiên nhân bay tới.

Thiên nhân bình thường, thiên nhân Bán Tôn, thiên nhân Tôn cảnh, có thể nói, thiên nhân đã dốc hết toàn bộ lực lượng!

Khu vực lời kiếp trên dòng sông sinh mệnh gần như có thể nói là chật như nêm cối!

Mỗi một phương hướng đều có cường giả thiên nhân bao vây.

Mười bốn vị Vương cảnh trong năm tộc đều nhìn chăm chăm với vẻ nghiêm trọng.

Nhìn thiên nhân dốc hết toàn bộ lực lượng, có vài phần nghiêm túc.

"Bảy Vương của thiên nhân đã mất đi một Hợp Đao Vương, vậy mà còn đại động can qua như vậy?"

Vương cảnh Thần tộc nhìn chăm chú.

Dù sao đây vẫn là biên giới Thần tộc, cho nên, thiên nhân huy động toàn bộ lực lượng như vậy đương nhiên sẽ thu hút sự chú ý của gã.

Động tĩnh như vậy chính là muốn ép Lý Tu Viễn vào chỗ chết!

Chương 1133: "Còn có một đám tạp chủng phá ổ mà ra..."

Thiên Vương các tộc đều có suy đoán.

Vị cường giả này rất có thể là Thiên Giới Trấn Thủ vẫn luôn ẩn nấp trong Thiên Giới!

Sáu thiên nhân Vương đứng trên không trung, khí tức kinh khủng đan xen, bằng vai phải vế với mười bốn vị Vương cảnh.

Dù sao, luận thực lực, mười bốn vị Vương cảnh mà các tộc phái tới không thể sánh bằng Huyền Thiết Vương và Linh Phù Vương.

Hư không vặn vẹo một phen.

Có một hư ảnh chậm chậm nổi lên, hư ảnh này cao cao tại thượng, nhìn xuống thiên địa.

"Đây là kiếp phạt mà hang trời vô thượng dẫn tới..."

"Quả nhiên, đúng như bốn tọa dự đoán... Lý Tu Viễn này có vấn đề"

Hư ảnh từ từ mở miệng nói.

Sự xuất hiện của hắn ta, lời nói của hắn ta khiến mười bốn vị Vương cảnh của năm tộc đều biến sắc.

"Bái kiến Thiên Giới Trấn Thủ!"

Vương cảnh các tộc đều cung kính chấp tay.

Thiên Giới Trấn Thủ là tồn tại có cùng cấp bậc với phu tử ở nhân gian, đương nhiên là đang nói tới địa vị.

Địa vị giống như phu tử ở nhân gian.

Trên Thiên giới, Thiên Giới Trấn Thủ cũng có thân phận không tầm thường.

Cùng cấp bậc với Thiên Vương đỉnh cấp của các tộc, đặt ở trong tộc thì sẽ ngồi ghế trên!

"Hắn rất có thể là La Hồng..."

"Nhân Hoàng đương thời - La Hồng"

Thiên Giới Trấn Thủ nói.

"Lý Tu Viễn chính là nhị đệ tử của phu tử, thực ra thiên phú không quá mạnh, chỉ ở mức khá, sau đó đi theo đạo Niết Bàn mới đạt được thành tựu xuất sắc, nhưng, tính hạn chế của đạo Niết Bàn rất lớn, hơn nữa, đột phá cũng không thể dẫn tới Động Thiên Chi Kiếp"

"Cho nên, người đột phá trong dòng sông sinh mệnh tuyệt đối không phải Lý Tu Viễn!"

Thiên Giới Trần Thủ nói.

"Nhưng cho dù có phải Lý Tu Viễn hay không hẳn cũng phải chết"

Thiên nhân Vương cảnh đều vô cùng lạnh lùng tấn nhần, sát khí bắt đầu bốc lên.

Ánh mắt Vương cảnh các tộc hơi lóe lên, trong lúc đối diện cũng phát ra sát cơ.

La Hồng...

Nếu thật sự là Nhân Hoàng nhân gian La Hồng, hẳn nhất định phải chết!

Chưa nói tới thân phận và địa vị của La Hồng, chỉ riêng việc lúc trước La Hồng lấy đầu của thiên tài các tộc Thiên giới bắn pháo hoa cũng đủ để bọn họ muốn giết La Hồng!

Cùng lúc đó, Vương cảnh các tộc vừa truyền tin về cho tộc mình, cũng bắt đầu suy nghĩ hành động.

Bọn họ đều đã nhận được hồi âm từ tộc mình.

Cường giả trong tộc cũng suy đoán người trong dòng sông sinh mệnh không phải Lý Tu Viễn, khả năng lớn hơn là Nhân Hoàng nhân gian La Hồng!

Trong hư không, hư ảnh Thiên Giới Trần Thủ nhìn chằm chằm bóng người trong biển sấm sét.

"La Hồng là Nhân Hoàng đương thời, theo bốn tọa biết, hình như hẳn nắm giữ năng lực phân thân ý chí..."

"Ban đầu ở Tắc Hạ Học Cung tại Nhân Gian, lúc bí cảnh Học Hải mở ra, hẳn đã thi triển năng lực đó, tin tức này là Vân Thái Thương truyền cho bốn tọa"

"Khi đó, La Hồng có thể hành động cả ở ngoài và trong bí cảnh, hơn nữa còn là ý chí độc lập!"

"Cho nên, rất có thể Lý Tu Viễn này cũng là La Hồng!"

Dứt lời, cường giả các tộc lập tức bùng tỉnh.

Nếu đây thật sự là La Hồng thì mọi chuyện xem như đã được giải thích hợp lý vì sao lần này lại dẫn tới Động Thiên Chi Kiếp Tôn cảnh.

Sát cơ nồng nặc bắt đầu lan tràn bốn phía.

Nhiều cường giả đều nhìn về phía dòng sông sinh mệnh, thật sự là La Hồng?

Nhân Hoàng nhân gian La Hồng lại chạy tới Thiên giới... Đúng là tự tìm đường chết!

Nhân Hoàng chết, tu sĩ nhân gian sẽ tan rã, biên số duy nhất đã biên mất, nhân gian sẽ triệt để mất đi vật cản, bị Thiên giới chiếm cứ trong tay!

Cho nên, trong mắt rất nhiều cường giả, cái chết của La Hồng là vô cùng tất yếu!

"Âm La Hồng không thể duy trì trạng thái Tà Ảnh Phụ Thể, áo trắng tóc bạc tung bay, toàn thân như có máu tươi đỏ thẫm chảy ra, thân thể của hắn đang lột xác,

Mượn sấm sét để tôi luyện thân thể, mượn sấm sét để luyện hóa hang trời Thánh Tài!

Dần dần, trên người La Hồng có một luồng uy thế cường đại trào ra, hang trời Thánh Tà cộng thêm hang trời Tam Hoàng...

Hai hang trời liên tục viên mãn, khiến khí tức của La Hồng càng thêm lớn mạnh!

Thế nhưng, La Hồng đột nhiên cau chặt lông mày.

Không đột phá nổi!

Vẫn không có cách nào để tiến lên Tôn cảnh!

La Hồng cười khổ.

Mẹ nó chứ! Quá thiên tài cũng là một loại phiền não.

Chưa nhập Tôn mà đã ngưng tụ nền tảng ba hang trời vô thượng, kết quả dồn mình tới một bình cảnh khó có thể đột phá!

La Hồng cảm thấy nếu hắn muốn đột phá thì hang trời Tà Chủ cũng phải đạt tới trạng thái viên mãn mới được!

Thế nhưng, giờ khắc này lấy đâu ra cơ hội cho hắn đưa hang trời Tà Chủ lên tới viên mãn?

Còn việc làm sao tăng cường hang trời Tà Chủ thì La Hồng lại biết.

Biện pháp đơn giản nhất chính là tập hợp tà ảnh!

Triệu hồi tà ảnh, sau đó tập trung tà ảnh vào hang trời Tà Chủ, hang trời Tà Chủ sẽ không ngừng hoàn thiện!

Hang trời Thánh Tà là hấp thu phần thưởng quy tắc, còn hang trời Tà Chủ cần tà ảnh.

Tà ảnh chính là sức mạnh của hang trời Tà Chủ.

Chủ yếu là phần thưởng quy tắc không có bất cứ trợ giúp nào với hang trời Tà Ảnh.

Xa xa.

Sinh Mệnh Mẫu Thần lặng lẽ lơ lửng.

Bà nhìn trạng thái của La Hồng, cũng vô cùng kinh ngạc, trong kinh ngạc tột độ còn có một chút thỏa mãn.

Không hổ là đệ tử của chàng.
Quả nhiên có vài phần khí phách của chàng!
Có thể ngưng tụ ra ba hang trời đẳng cấp như vậy!
Có điều, đây là chuyện tốt, nhưng cũng là chuyện xấu, ba hang trời ở đẳng cấp này, nếu không có duyên phận kỳ diệu thì ngay cả yêu nghiệt cũng bị nó hại chết, cả đời cũng không tìm được cơ hội đột phá.

"Tiểu La... Bên ngoài rất nguy hiểm, có hai mươi Vương cảnh đang canh chừng ngươi."

"Còn có một đám tạp chủng phá ổ mà ra..."

Sinh Mệnh Mẫu Thân nói.

Chương 1134: Giết chóc như vậy vẫn quá chậm!

La Hồng cảm nhận được lời kiếp đang dần dần suy yếu.
Phiền não đầy đầu.

Lúc này, nghe Sinh Mệnh Mẫu Thần nói vậy, ánh mắt La Hồng khựng lại.

Hai mươi vị Vương cảnh đang canh chừng hấn?

La Hồng cười khô, hiển nhiên, mặt mũi có vẻ lớn, hơn nữa La Hồng cũng đoán được thân phận của mình có lẽ đã bại lộ.

Hơn nữa Động Thiên Chỉ Kiếp xuất hiện, chỉ cần không phải đồ đàn độn thì đều có thể đoán được thân phận Lý Tu Viễn có vấn đề.

Đột nhiên, La Hồng ngậy người.

Hắn chợt ngừng đầu, tóc tại bù xù, dáng vẻ có chút chật vật.

"Sư nương, bên ngoài có rất nhiều tạp chủng?"

La Hồng biết, tạp chủng trong miệng Sinh Mệnh Mẫu Thần chính là thiên nhân.

"Có bao nhiêu?"

La Hồng hỏi.

Sinh Mệnh Mẫu Thần được gọi là sư nương, hơi thẹn thùng.

Nhưng vẫn đáp: "Rất nhiều, lười đếm"

La Hồng nheo mắt.

Hắn nhìn lời phạt bắt đầu dần dần suy yếu.

Thế nhưng hắn vẫn không có cách đột phá Tôn cảnh, điều này khiến hắn cũng có đôi chút lo lắng.

Hắn lên Thiên giới, mục đích lớn nhất chính là để tăng cường bản thân, mục đích thứ hai là tìm kiếm giúp đỡ.

Nhưng hôm nay, mục đích đầu tiên đành phải cứ thế buông xuôi sao?

Ngay cả Tôn cảnh cũng không đột phá được, sao có thể tăng cường bản thân.

Chỉ tiếp xúc ngắn ngủi, đông đảo Vương cảnh của Thiên giới đã khiến La Hồng cảm nhận được áp lực cực lớn!

Thế nhưng, giờ khắc này, lời nói của Sinh Mệnh Mẫu Thần lại khiến La Hồng động lòng.

Số lượng Thiên nhân rất nhiều.

Không biết có đủ cho hắn lấp đầy hang trời Tà Chủ hay không?

Giết Thiên Nhân, triệu hoán tà ảnh, lấp đầy hang trời Tà Chủ!

Trong lòng La Hồng lập tức đưa ra quyết định.

"Hôm nay nhất định phải đột phá Tôn cảnh!"

La Hồng hít một hơi thật sâu.

Hắn không còn nhiều thời gian!

Sau khi đột phá Tôn cảnh, nhất định phải đi tới Cẩm Khu Hắc Ám một chuyến, xem có thể tìm kiếm trợ giúp hay không!

La Hồng nhìn về phía Sinh Mệnh Mẫu Thần ở đằng xa.

"Su nương!"

La Hồng kêu.

Toàn thân Sinh Mệnh Mẫu Thần run lên, sao mà miệng thẳng nhóc này lại ngọt như vậy!

Đệ tử muốn liều một phen, muốn đột phá Tôn cảnh, cho nên xin nhờ sự nương giúp đệ tử cầm chân hai mươi Vương cảnh ngồi kia "Không biết sự nương có thể cầm chân họ được không?"

La Hồng cung kính hỏi.

Sinh Mệnh Mẫu Thần nhíu mày.

"Hiện Chỉ đang rơi vào trạng thái bị phong cấm, muốn giết hai mươi vị Vương cảnh, trừ khi bọn họ đi vào dòng sông sinh mệnh, nếu không xuống sông... ngay cả Chỉ cũng khó mà làm được"

Khóe miệng La Hồng giật một cái: "Không cần giết, cầm chân là được"

"Hả? Chỉ cần cầm chân sao? Không giết sao?" Sinh Mệnh Mẫu Thần hơi tiếc nuối.

Nhưng vẫn nghiêm túc nói: "Nếu chỉ cầm chân thôi thì không thành vấn đề, cho dù bọn họ không xuống sông cũng không sao."

"Nhưng không níu chân được lâu lắm, một khi Chỉ ra tay sẽ khiến các cường giả cấp bậc Thiên Vương chú ý"

Lời của Sinh Mệnh Mẫu Thần khiến La Hồng khẽ nhíu mày.

Vừa nghĩ tới đây, La Hồng cắn răng: "Cực một phen vậy!"

Sinh Mệnh Mẫu Thần mỉm cười.

Thú vị.

Tiểu La muốn làm gì đây?

Đối với bà, cầm chân hai mươi Vương cảnh cũng không phải chuyện gì khó.

Nếu không phải bị phong cấm, chỉ hai mươi Vương cảnh, giết chết dễ như trở bàn tay.

Đột nhiên!

La Hồng đang lơ lửng trong dòng sông, sinh mệnh chợt mở mắt, thân thể bỗng chốc dịch chuyển không gian biến mất.
Di Hình Hoán Ảnh!

Sấm sét chưa tan, nhưng La Hồng đã biến mất!
Sự khác thường này khiến các cường giả trên bờ đều biến sắc.
Mọi người đều đang đợi La Hồng độ kiếp xong xuôi, kết quả ngay cả Động Thiên Chi Kiếp còn chưa kết thúc mà La Hồng đã ra tay!

"Muốn chết? !"

Hai mươi vị Vương cảnh đều nở nụ cười.

Một tu sĩ dám ra tay trong khi đang độ Động Thiên Chi Kiếp.

Nếu La Hồng tung ra lá bài tẩy hay gì đó, bọn họ còn có thể kinh ngạc một chút, nhưng lúc này La Hồng chỉ phát ra khí cơ Bán Tôn mà thôi.

Vương cảnh lại sợ Bán Tôn sao?

Không thể nào!

Cho dù trước nay La Hồng vẫn luôn là Bán Tôn mạnh nhất, nhưng vậy thì sao?

Chênh lệch giữa Vương cảnh và Bán Tôn như trời và vực!

Nhưng ngay khi Vương cảnh định ra tay thì dòng sông sinh mệnh đột nhiên xảy ra hiện tượng lạ.

Chợt có tiếng sóng dậy vang dội!

Vòm trời bỗng chốc tối đen.

Chợt thấy trong dòng sông sinh mệnh có từng dòng nước bắn ra.

Hai mươi bảy dòng nước như hai mươi con rồng gào thét lao tới, tinh khí sinh mệnh nồng nặc xông ra khắp bốn phía.

Hai mươi vị Vương cảnh đều bị bao phủ bên trong!

"Chết tiệt!"

"Tồn tại trong dòng sông sinh mệnh ra tay giúp La Hồng?"

"Chặn lại!"

Hai mươi vị Vương cảnh đều bị dòng nước của dòng sông sinh mệnh cuốn vào, dòng nước nổ tung, hóa thành màn nước đẹp đẽ vô cùng, sau đó hóa thành lồng giam, nhốt chặt hai mươi vị Vương cảnh.

"Rầm rầm rầm!"

Khí cơ Vương cảnh đều phóng ra.

Nhưng đánh vào lồng giam cũng khó có thể dao động hay phá vỡ nó.

Hai mươi vị Vương cảnh đều biến sắc!

Mà La Hồng cũng hoàn thành Di Hình Hoán Ảnh, xuất hiện đằng sau một vị thiên nhân Bán Tôn.

Cánh tay Thiên Ma đánh nhẹ một cái.

Nháy mắt đã xé rách đại đạo của đối phương, giết chết đối phương!

Tuy hiện tại La Hồng cũng là Bán Tôn, nhưng lúc đối đầu với những người cùng cảnh giới, hắn có thể giết chết ngay trong chớp mắt!

Ánh mắt La Hồng lạnh lẽo tột độ.

Vị thiên nhân đã chết này còn chưa kịp hét lên một tiếng.

La Hồng lại Di Hình Hoán Ảnh biến mất, tốc độ nhanh đến mức khó có thể bắt lấy, giáng xuống một chiêu, lại giết chết một vị thiên nhân Bán Tôn!

La Hồng ra khỏi dòng sông sinh mệnh, liếc mắt nhìn sang, thấy được số lượng thiên nhân nhiều không đếm xuể.

Chẳng trách Sinh Mệnh Mẫu Thần lại không muốn đếm, hắn cũng không muốn đếm!

La Hồng cũng mặc kệ, thiên nhân dày đặc xuất hiện ở đây là để vây giết hắn!

Đã như vậy.

Vậy toàn bộ đều hóa thành tà ảnh của hắn đi!

Trở thành con dân trong vương quốc vong linh của hắn!

Bóng tối... phủ xuống Thiên giới!

La Hồng nhảy vào đám người, giết chóc trắng trợn, cánh tay thiên ma của hắn đánh thẳng vào đại đạo của đối phương, giết chết đối phương, hiệu quả giết chóc cực cao!

Chỉ trong mấy hơi thở mà số thiên nhân chết đi đã lên tới hàng trăm, trong đó có hơn mười Bán Tôn, có hai vị Tôn cảnh một hang trời, mà Cửu cảnh tầm thường trở xuống càng nhiều không kể xiết!

Nhưng giết chóc như vậy vẫn quá chậm!

Sinh Mệnh Mẫu Thần giam chặt hai mươi vị Vương cảnh.

Thế nhưng...

Còn có Chí Tôn các tộc cùng với cường giả Chí Tôn trong nhóm thiên nhân lại không bị mắc kẹt!

Lúc này, bọn họ phản ứng kịp, đều đỏ mắt, điên cuồng xông về phía La Hồng!

Một vị Chí Tôn đánh tới, La Hồng không chút sợ hãi.

Tâm thần khê động, Thư Sơn Thánh Nhân áp xuống.

Chương 1135: Đây mới là mục tiêu của hắn!

Trước có phu tử đời đầu truyền cho hắn cách điều khiển Thư Sơn, hơn nữa lần này hang trời Thánh Tà đã viên mãn, ngay cả thánh nhân thượng cổ cũng có thể bị hắn điều khiển đôi chút!

Phụt!

Vị Chí Tôn tấn công tới bị La Hồng đập phun máu bay ngược ra ngoài, Thư Sơn Thánh Nhân tỏa sáng lấp lánh, thánh nhân bình thượng cổ quả nhiên danh bất hư truyền.

Mơ hồ có khí tức thánh nhân thượng cổ sống lại, áp xuống hư không, hủy diệt muôn đời!

Nhưng thực lực La Hồng có hạn, khó có thể khiến thánh nhân bình hoàn toàn sống lại.

Chí Tôn xung quanh lại lao tới vây giết, đánh tan tác một vị Chí Tôn cũng không có chút tác dụng cảnh cáo nào!

Lúc này, những Chí Tôn này cũng đã phát hiện tình hình không đúng lắm!

Hai mươi vị Vương cảnh lại bị giam cầm như thét La Hồng vừa ra ngoài đã lập tức lao vào giết chóc!

Có khí cơ kinh khủng tràn ngập khắp thiên giới, chấn động cả Thiên giới!

La Hồng thoáng biến sắc!

Không chút do dự Thế nhưng, nếu La Hồng đã quyết định để hang trời Tà Chủ cũng viên mãn vào hôm nay, lấy tư thái ba hang trời cùng viên mãn bước vào Tôn cảnh thì đương nhiên sẽ không từ bỏ như vậy!

Sẽ không bởi vì chút uy hiếp này mà nhụt chí!

Nhiều thiện nhân tề tụ như vậy, cơ hội tốt như vậy, La Hồng không đời nào để hụt mất!

"Trang phục chế" miễn phí không còn nữa?

Không sao!

La Hồng hắn còn có thể chỉ tiền!

"Tiêu hao một trăm vạn tội ác có đổi được một lần "trang phục chế" hay không?"

Sách da người chữ máu tràn lan.

La Hồng cười rộ lên.

Chắc chắn!

"Mời xác định đối tượng phục chế"
La Hồng suy nghĩ một chút...

Nhếch miệng một cái.

"Phục chế... Sinh Mệnh Mẫu Thần!"

Sinh Mệnh Mẫu Thần cũng là cường giả hàng đầu, lần này La Hồng không phục chế Nhân Hoàng, cũng không phục chế Thiên Ma.

Thẳng thực lựa chọn phục chế sức mạnh của Sinh Mệnh Mẫu Thần!

La Hồng suy đoán, sau đây hẳn có thể nắm trong tay sức mạnh của dòng sông sinh mệnh!

Thêm một trận nữa...

Lấy nước nhấn chìm đại quân thiên nhân!

Một trăm vạn tối ác lập tức phóng ra ngoài.

Đây xem như là lần đầu tiên La Hồng chỉ tiên, nhưng hẳn không kịp đau lòng.

Lựa chọn phục chế Sinh Mệnh Mẫu Thần, đây cũng là một quyết định cực kỳ lớn gan của La Hồng, dù sao bản sao của Sinh Mệnh Mẫu Thần cũng cách hẳn thật sự quá gần.

Gần với bản sao của nhân vật lớn như vậy, La Hồng lại có cảm giác kích thích lạ thường!

Nhưng giờ khắc này, mượn sức mạnh của Sinh Mệnh Mẫu Thần có lẽ là lựa chọn tốt nhất, dù sao, nếu thu được sức mạnh của Mẫu Thần, có thể nắm giữ dòng sông sinh mệnh thì tuyệt đối có thể phát ra sức mạnh cực kỳ cường đại và đáng sợ.

Cho nên, La Hồng đưa ra lựa chọn phục chế.

"Đang phân tích sức mạnh..."

"Phân tích kết thúc"

"Chúc mừng ký chủ phục chế thành công sức mạnh Sinh Mệnh Mẫu Thần, duy trì liên tục một phút."

Trên sách da người nổi lên dòng chữ màu máu, đưa ra lời nhắc nhở cho La Hồng.

Ánh mắt La Hồng khựng lại.

Lần này, thậm chí còn không có một chút hoảng hốt.

La Hồng trực tiếp cảm nhận được trong thân thể mình đang bắt đầu hiện lên một luồng sức mạnh cực kỳ dồi dào, bắt đầu bạo phát!

Sức mạnh của Sinh Mệnh Mẫu Thần... Thời khắc này, đang lan tràn trong mỗi một tế bào của La Hồng!

Sinh cơ nồng nặc tới cùng bỗng chốc càn quét khắp chốn!

Hả?

Trong dòng sông sinh mệnh.

Sinh Mệnh Mẫu Thần đang không chế hai mươi vị Vương cảnh đột nhiên cảm thấy thân thể mình như bị đào đi một khối.

Bà chợt nhìn về phía La Hồng, lại phát hiện khí cơ trên người La Hồng bắt đầu tăng vọt!

"Này..."

Bà cảm giác được năng lượng mất đi trong thân thể đang chạy tới trên người La Hồng.

Đây là thủ đoạn gì?

Mượn lực?

Nhưng Chỉ vẫn chưa đồng ý, La Hồng lại có thể lấy năng lượng của bà, đây chính là cướp bóc!

Trên người La Hồng nhất định có bí mật!

Ánh mắt Sinh Mệnh Mẫu Thần loé lên, tuy bà bị La Hồng dễ ngon dễ ngọt mụ mị đầu óc, nhưng bà cũng không ngốc.

Giờ khắc này, bà chợt nhớ tới sự kỳ lạ của Tà Thần ở Cẩm Khu Hắc Âm.

Ngay cả vị Số 0 vô cùng cường đại cũng chạy đến La Hồng, điều này chứng tỏ La Hồng thật sự có thể giúp đỡ phá phong cấm của Cẩm Khu Hắc Âm!

"Xoạt..."

Sinh Mệnh Mẫu Thần đột nhiên ngẩng đầu, làn tóc bay bay.

Không hiểu vì sao bà lại cảm thấy như có tiếng gông xiềng vỡ tung toé!

Như phong ấn giam cầm bà đã nứt ra một chút!

Phong cấm đã giam cầm bà không biết bao nhiêu năm tháng, dường như thật sự có hy vọng phá vỡ!

"Ám Khí tức của La Hồng bỗng chốc tăng vọt, thời hạn một phút, điều La Hồng làm chỉ có giết chóc!

Những cường giả cảnh giới Chí Tôn ba hàng trời đánh về phía La Hồng đột nhiên cảm giác được áp lực phát ra trên người La Hồng!

La Hồng lướt mắt nhìn qua.

Áp lực kinh khủng khiến tinh thần mấy vị Chí Tôn đều như muốn sụp đổ! "Phụt"

La Hồng đánh ra một quyền, Thiên Ma Nhất Quyền cuốn theo sinh cơ nồng nặc, vị Chí Tôn này tức khắc bị đánh tan tành!

Ba hang trời bỗng chốc nổ tung, thậm chí không cần La Hồng đánh từng cái một!

Một vị Chí Tôn cứ thế tiêu tan không chút động tĩnh, khiến các Chí Tôn đến đây sát phạt đều phải sợ hãi.

Bọn họ muốn giết La Hồng, nhưng La Hồng lại đột nhiên tung ra con bài chưa lật, khiến bọn họ tuyệt vọng.

La Hồng cảm giác trong sâu thẳm con người mình như có được sức khổng chế vô thượng, hắn quay đầu nhìn về phía dòng sông sinh mệnh, thấy được hai mươi vị Vương cảnh bị giam cầm trong lồng giam do tinh hoa sinh mệnh biến thành.

La Hồng rất muốn đi giết Vương cảnh, hiện tại hắn đang nắm giữ sức mạnh của Sinh Mệnh Mẫu Thần, thực sự có thể giết.

Nhưng, cũng không cần thiết!

Bởi vì giết Vương cảnh cũng chẳng được bao nhiêu ích lợi, lợi ích duy nhất chính là phần thưởng quy tắc.

Bây giờ phần thưởng quy tắc cũng không có hiệu quả với La Hồng cho lắm, điều hắn phải làm... là giết chóc!

Giết sạch thiên nhân, giết sạch những thiên nhân tới vây giết hắn!

Một vị Chí Tôn ngã xuống, khiến các Chí Tôn khác sợ hãi.

Bọn họ đều bắt đầu phóng đi.

Lúc này La Hồng chắc chắn có thực lực Vương cảnh!

Lá bài chưa lật của người này sao cứ dùng mãi không hết như vậy!

Lúc trước giết sáu vị Vương cảnh, bây giờ còn bộc phát ra sức mạnh Vương cảnh.

Cuộc chiến giữa những cường giả Vương cảnh, muốn giết đối phương rất khó, thế nhưng La Hồng đã giết chết sáu vị.

Chí Tôn muốn thoát đi, La Hồng cũng không quan tâm.

Hắn cũng mặc kệ đám Vương cảnh đang bị giam cầm.

Hắn quét mắt nhìn các thiên nhân Cửu cảnh, Bán Tôn, thậm chí cả Chí Tôn cảnh...

Đây mới là mục tiêu của hắn!

Chương 1136: Quá thiên tài cũng là một loại phiền não

Sức mạnh ngày càng bành trướng trong thân thể khiến hắn há miệng thở dốc.

"Hăng hái lên!"

La Hồng cười to.

Giơ tay lên, quay về phía dòng sông sinh mệnh, nắm ngón tay uốn cong, tạo thành một bàn tay khổng lồ giữa thiên địa, như nắm thanh thân kiếm đâm xuống!

Dòng sông sinh mệnh tức khắc bị sức mạnh của La Hồng lôi kéo.

Một tiếng nổ vang lên, vô số dòng tinh hoa sinh mệnh bắn lên cao, như một màn nước che lấp thiên địa!

Như Hải Thần lướt sóng mà đi!

"Chết hết đi!"

La Hồng cười ha hả, như tiếng cười của Ma Vương.

Dưới đây.

Thiên nhân các cảnh đều kinh hoàng, tuyệt vọng, như một đám kiến nóng lòng bỏ chạy tứ tán.

Màn nước phóng lên cao.

La Hồng giơ tay lên, bàn tay hướng lên trời, màn nước không ngừng hội tụ trên tay hắn, cuối cùng hóa thành một quả cầu nước khổng lồ, một quả cầu nước hoàn toàn do tinh hoa sinh mệnh tạo thành!

Đây là sức mạnh của Sinh Mệnh Mẫu Thần, sức mạnh nắm giữ tinh hoa sinh mệnh!

Bàn tay chọt vung lên.

Quả cầu tinh hoa sinh mệnh khổng lồ chọt bị La Hồng đập xuống!

Như nâng lên một ngôi sao đang ào ào rơi xuống!

"Rầm!"

Quả cầu nước rơi xuống mặt đất, mặt đất đều bị quét sạch, như biển gầm vỗ lên mặt cát, sức mạnh đáng sợ vượt qua sức người, chôn vùi phá hủy tất cả.

Từng vị thiên nhân vị dòng tinh hoa sinh mệnh nuốt chửng!

Tiếng hét thảm bao phủ khắp thiên địa!

Nhấn chìm đại quân thiên nhân!

La Hồng làm được rồi!

Những cường giả cấp bậc Chí Tôn đều vô cùng sợ hãi!

Có thể nào bọn họ cũng không ngờ được La Hồng lại có thể điều khiển

dòng sông sinh mệnh!

Đây là dòng sông sinh mệnh đất, Cẩm Khu Sinh Mệnh xưa nay Thiên giới vẫn luôn sợ hãi, vùng đất mà ngay cả cường giả cấp bậc Thiên Vương cũng không dám tùy tiện đặt chân lên!

Nếu không phải tồn tại kinh khủng trong dòng sông sinh mệnh vừa ra tay, hơn nữa còn khống chế hai mươi vị Vương cảnh ngay trong nháy mắt. thậm chí bọn họ còn cho rằng lúc này La Hồng đã bị tồn tại kinh khủng trong dòng sông sinh mệnh đoạt xá!

Hai mươi vị Vương cảnh bị bao vây trong lòng nước cũng biến sắc.

Trong đó, sáu vị thiên nhân Vương cảnh trong cung Thiên Nhân là dữ dội nhất.

Trong đó, Huyền Thiết Vương và Linh Phù Vương đã hoàn toàn biến sắc!

La Hồng này... sao lại không ra bài theo kịch bản?

Còn có, năm vị Vương cảnh chết đi lúc trước và Hợp Dao Vương đã chết đều là phế vật sao?

Sáu vị Vương cảnh lại không thể ép La Hồng tung ra con bài chưa lật?

"Âm Sáu vị thiên nhân Vương cảnh điên cuồng tấn công lòng nước, nhưng lại không thể đánh vỡ!

Điều này khiến bọn họ càng thêm lo lắng!

Còn Vương cảnh các tộc thì đã bình tĩnh trở lại.

Chủ yếu là bọn họ cũng cảm thấy nếu tồn tại trong dòng sông sinh mệnh này muốn giết bọn họ cũng không dễ dàng như vậy.

Chỉ cần bọn họ phòng ngự chặt chẽ thì chưa chắc sẽ chết!

Mà con bài chưa lật La Hồng tung ra cũng không có ý giết chết bọn họ, ngược lại là muốn giết chết các thiên nhân.

Điều này khiến bọn họ có cảm giác như đang xem kịch vui.

Dù sao, cường giả các tộc dần tới, cho dù yếu nhất cũng là Tôn cảnh hai hạng trời, cường giả như vậy cho dù không thể chống cự khi đối mặt với La Hồng, nhưng chạy trốn thì không thành vấn đề.

Mục tiêu của La Hồng là thiên nhân!

Tất cả mọi người đều đã nhìn ra điểm này!

"Âm Quả cầu nước không lồ rơi xuống mặt đất, như hóa thành một hồ nước cuộn cuộn.

Tất cả các thiên nhân nhỏ yếu đều bị quả cầu nước nuốt chửng.
Duy có một vài thiên nhân Tôn cảnh hai hang trời cùng với Chí Tôn đã
kịp bỏ trốn.

Bọn họ kinh hoàng tột độ nhìn thiên nhân giãy dụa trong dòng nước
cuồn cuộn.

Tinh hoa sinh mệnh hình thành hồ nước đã không còn là bảo vật gì nữa
mà là độc dược đáng sợ thật sự!

Trốn!

Những thiên nhân hai hang trời sống sót và Chí Tôn vội vàng chạy trốn
và không quay đầu lại!

La Hồng không để ý đến bọn họ.

Thời gian phục chế của hắn chỉ có một phút, hắn phải hoàn thành giết
chóc trong khoảng thời gian này!

Lơ lửng giữa không trung, nhìn xuống từng thiên nhân giãy dụa giữa
dòng nước sinh mệnh.

La Hồng từ từ giơ tay lên.

Nhưng, khoảnh khắc hắn vừa giơ tay lên thì đột nhiên có đòn đánh đáng
sợ giáng xuống!

Đó là một hư ảnh, nhưng cho dù là hư ảnh cũng có thể phát ra công kích
khiến La Hồng đã phục chế sức mạnh của Sinh Mệnh Mẫu Thần cũng phải
cảm thấy lạnh toát!

"Thiên Giới Trấn Thủ!"

La Hồng quát lên!

"Người chính là Thiên Giới Trấn Thủ, tuân lệnh Nhân Hoàng trấn thủ
Thiên giới, người dám ra tay với ta?"

Lời của La Hồng khuếch tán ra, chấn động không gian.

La Hồng vẫn luôn biết tới hư ảnh Trấn Thủ Thiên Giới, thời điểm Sinh
Mệnh Mẫu Thần ra tay vây khốn cũng không thể vây khốn ông ta.

La Hồng vẫn luôn đề phòng đối phương.

Hiện tại Thiên Giới Trấn Thủ đã thực sự ra tay.

Có nghĩa rằng Thiên Giới Trấn Thủ này thực sự phản bội Nhân tộc,
không còn gì để lưu luyến và nương tay nữa rồi.

Cảm xúc hư ảnh Thiên Giới Trấn Thủ không hề dao động, ông ta chỉ có
một mục đích.

Giết La Hồng!

Nói cách khác là ngăn cản La Hồng!

Anh mắt La Hồng trở nên nghiêm túc, hăn không hề muôn có quá nhiều gút mắt với Thiên Giới Trấn Thủ!

Làm nhiều chuyện như vậy, giờ chỉ còn lại ba mươi giây.

Hăn không có thời gian để lãng phí với Thiên Giới Trấn Thủ.

"Thiên Giới Trấn Thủ... Dĩ hạ phạm thượng! Người nhất định phải chết!"

La Hồng lạnh lùng uy hiếp.

Hư ảnh Thiên Giới Trấn Thủ lại cười xùy một tiếng.

"Người chỉ là một Nhân Hoàng đương thời chẳng làm nên trò trống gì, Nhân Hoàng thượng cổ suốt mười vạn năm chưa từng trở về, sau này hăn cũng khó mà trở về, hăn chết rồi..."

"Người là cái thá gì.... Dựa vào cái gì mà muốn bản tôn phục người, tôn người?"

Thiên Giới Trấn Thủ thản nhiên nói.

Sau một khắc, bàn tay không lồ chợt ngưng tụ thành vật thật, hung hăn nghiền nát không gian, vô số sức mạnh quy tắc đan xen kéo tới.

Áp lực trên người La Hồng gia tăng mãnh liệt, hăn biết một chiêu này của Trấn Thủ Thiên Giới không giết được mình, nhưng áp lực nó mang tới sẽ làm trì hoãn thời gian phục chế của hăn!

La Hồng cắn răng, tâm niệm khế động.

Thánh nhân bình thượng cổ lập tức được kích hoạt!

Hư Ảnh Thánh Nhân trong hang trời Thánh Tà của La Hồng chợt mở mắt.

"Làm càn!"

Thánh Nhân giận dữ quát!

Chương 1137: "Quái vật! La Hồng... là quái vật!"

Sau một khắc, vô số ánh sáng vàng bắt đầu trào lên, thánh nhân bình được thôi động bằng sức mạnh của Sinh Mệnh Mẫu Thần, đương nhiên không tầm thường.

"Âm Thư Sơn vọt lên, uy lực thánh nhận thượng cổ sống lại.

Một chương do hư ảnh Thiên Giới Trấn Thủ ngưng tụ đã mạnh mẽ nện xuống!

Năng lượng kinh khủng đánh nát không gian, tạo thành một cơn sóng thần đáng sợ lan ra khắp bốn phương tám hướng!

La Hồng quát lên một tiếng, sức mạnh toàn thân đang sôi trào.

Tuy thân thể của hắn đã được cường hóa rất nhiều lần, có thể chịu được sự bạo phát của sức mạnh này, nhưng cũng máu tươi đầm đìa, trông vô cùng dữ tợn.

Thiên Giới Trấn Thủ này... chết tiệt!

La Hồng gào thét trong lòng!

Tên này muốn phá hỏng việc lớn của hắn!

Hư ảnh Thiên Giới Trấn Thủ hơi nhíu mày, không ngờ La Hồng lại đã được một chiêu này của mình.

Thánh nhân bình thượng cổ của Tắc Hạ Học Cung!

Quả nhiên là Nhân Hoàng nhân gian - La Hồng!

Thiên Giới Trấn Thủ không do dự nữa, lại tiếp tục đánh giết.

Nhưng...

Hư ảnh của ông ta bỗng biến sắc!

Bởi vì trong dòng sông sinh mệnh chợt có một mũi tên nước vô cùng to lớn bắn ra!

"Phập"

Một mũi tên đâm xuyên qua hư ảnh Thiên Giới Trấn Thủ!

"Người nói... ai không về?"

"Người nói... ai chết!"

Giọng nói trầm thấp mang theo vẻ đáng sợ không thể miêu tả!

Hư ảnh Thiên Giới Trấn Thủ nhìn vào dòng sông sinh mệnh với vẻ không thể tin nổi: "Không thể nào! Người đã bị phong cấm, người không thể ra tay với ta!"

Ông ta trấn thủ thiên giới nhiều năm như vậy.

Biết rõ tình hình của dòng sông sinh mệnh.

Ông ta biết rõ Sinh Mệnh Mẫu Thần trong dòng sông sinh mệnh không thể nào ra tay với ông ta!

Lúc này Sinh Mệnh Mẫu Thần đang rất phẫn nộ.

Nhân Hoàng không về được nữa?

Chỉ một lòng chờ đợi, sao có thể không về?

Nhân Hoàng vừa mới nói chuyện với bà, an ủi bà!

Sao có thể không về!

"Âm Có lẽ vì La Hồng phục chế sức mạnh của Sinh Mệnh Mẫu Thần nên đã làm vỡ một góc phong cầm.

Khiến một phần sức mạnh của Sinh Mệnh Mẫu Thần khơi thông ra từ dòng sông sinh mệnh!

Trong dòng sông sinh mệnh chợt nổi lên dòng nước cuộn cuộn ngập trời.

Dòng nước hóa thành một bàn tay.

Đột nhiên chụp xuống.

Nắm lấy hư ảnh Thiên Giới Trấn Thủ như xách một con gà con.

"Cái đồ thối miêng nhà ngươi!"

Sinh Mệnh Mẫu Thần phẫn nộ!

"Phập Hư ảnh Thiên Giới Trấn Thủ cứ thế bị bóp vỡ!

Hai mươi Vương cảnh trong lồng nước đều cảm thấy toàn thân lạnh toát...

Bọn họ vốn đang điên cuồng đánh phá lồng nước, động tác bỗng khựng lại, không dám nhúc nhích!

Thật đáng sợ!

Hư ảnh Thiên Giới Trấn Thủ mang trong mình sức mạnh Vương cảnh đỉnh phong!

Ít nhất cũng mạnh hơn bọn họ!

Nhưng một tồn tại cường đại như vậy lại bị tồn tại trong dòng sông sinh mệnh bóp nát!

Thật đáng sợ!

Cầm Khu Sinh Mệnh, Cầm Khu Thượng Cổ, quả nhiên kinh khủng!

La Hồng cũng mừng rồi!

Tâm niệm khẽ động, giơ tay lên, cũng quơ một cái.

Những thiên nhân bị dòng tảo hoa sinh mệnh bao phủ đều hét thảm.

Dòng nước như con rắn nhỏ quấn quanh thân thể bọn họ.

Sau đó, dưới cái quơ tay của La Hồng.

Đồng loạt nổ tung!

Từng đóa hoa máu màu vàng nở tung trong hồ sinh mệnh!
Thiên nhân bị cuốn vào tình hoa sinh mệnh đều đã ngã xuống, chết sạch sẽ!

Đại đạo đang đổ nát, linh hồn đang hóa thành tro bụi!

La Hồng buông tay ra, vô số máu loãng màu vàng nhuộm tình hoa sinh mệnh thành màu vàng!

Xương cốt không ngừng bị nghiền nát.

Cảnh tượng tàn nhẫn tột cùng.

Ánh mắt La Hồng sáng người, hắc cảm giác tiến hành trận giết chóc này xong sẽ thu được rất nhiều tội ác.

Tội ác lần này thoáng cái vượt qua hơn trăm vạn.

Nói cách khác, lần này La Hồng phục chế sức mạnh của Sinh Mệnh Mẫu Thần, lần chỉ tiên này chẳng những không thiệt mà ngược lại còn có lời!

Đương nhiên, đây không phải lúc quan tâm mấy chuyện này.

La Hồng giơ tay lên, hang trời Tà Chủ tức khắc lơ lửng trên đại đạo của hắn.

Bóng đêm vô tận, khí tức tử vong vô tận từ hang trời Tà Chủ trào Ta.

"Đứng lên!"

La Hồng giơ tay lên, như che lấp thiên địa, bao phủ toàn bộ xương cốt, sau đó chậm rãi nâng lên.

Trong đồng xương cốt vỡ vụn của thiên nhân.

Từng tà ảnh vụn vẹo đứng lên!

Một cái, hai cái, ba cái...

Rậm rạp chi chít, các thiên nhân đã chết đi đều hóa thành tà ảnh!

Mà trong hang trời Tà Chủ cũng có một hư ảnh chiếu xuống.

Có một vương tọa bạch cốt, trên vương tọa, có bóng người màu trắng sáng chói lóa mắt, chiếu rọi bầu trời!

Lạnh lẽo, vô tình, không có chút tình cảm nào, nhìn xuống vô số tà ảnh.

"Đến đây, con dân của ta, trở về với vòng tay của quân chủ!"

Lời nói trong hang trời Tà Chủ phiêu đảng ra ngoài.

"Âm Trong hang trời Tà Chủ như dẫn xuống một tia sáng, giống như mở ra một con đường vong linh.

Vô số tà ảnh vong linh được dẫn đường, đặt chân lên một thế giới hướng về cái chết, đi vào hang trời Tà Chủ!

La Hồng có thể cảm nhận được khí tức trong hang trời Tà Chủ đang không ngừng tăng cường.

Những tà ảnh cũ cũng đã xuất hiện trong thế giới của vong linh.
Trong thế giới hắc ám kia, vô số tà ảnh vong linh quỳ rạp dưới đất, đôi mắt đỏ au, như vô số ánh sao lộng lẫy nhấp nháy trong không trung!

La Hồng không ở yên một chỗ.

Thiên nhân nhỏ yếu đồng loạt bỏ mạng, nhưng La Hồng vẫn lo lắng những tà ảnh này không đủ để khiến hang trời Tà Chủ yên mãn.

Cho nên, hắn lợi dụng thời gian còn lại để tiếp tục giết chóc!

Hắn phóng ra, xác định mục tiêu, Tôn cảnh hai hang trời!

Toàn bộ cường giả Tôn cảnh hai hang trời vốn vẫn chưa bay xa, nhưng đột nhiên cảm giác mặt đất nứt ra, tinh hoa sinh mệnh biến thành dòng nước, buộc chặt mắt cá chân bọn họ!

Bất kể là nhóm thiên nhân hay Tôn cảnh hai hang trời thuộc năm tộc đều khó có thể thoát khỏi số phận bị La Hồng bắt lấy!

La Hồng cần bọn họ, cần những Tôn cảnh hai hang trời này lấp đầy chỗ trống trong hang trời của hắn!

"Ở lại đi!"

La Hồng nói.

Lúc này, hắn giơ tay lên, quơ một cái.

Những Tôn cảnh hai hang trời không thể thoát khỏi móng vuốt của hắn đều nổ tung, máu thịt lẫn lộn!

Chết thảm tại chỗ!

Đại đạo của bọn họ đổ nát, hang trời rơi vỡ!

Tinh hoa sinh mệnh, tận cùng của sinh chính là tử!

Ăn mòn đại đạo và hang trời của những cường giả này!

La Hồng lại ngoắc tay một cái, tà ảnh bò dậy từ trong đồng thi thể nát nhừ của cường giả hai hang trời, như nghe được lời hiệu triệu của Tử Vong

Quân Chủ, bay về phía hang trời.

Trong lòng nước.

Hai mươi vị Vương cảnh đều điên cuồng!

"Hang trời vô thượng! Mẹ nó lại là một hang trời vô thượng!"

"Quái vật! La Hồng... là quái vật!"

Chương 1138: Vừa nhập Tôn cảnh đã thành Chí Tôn!

Hang trời Bán Tôn, ngưng tụ ba hang trời đều là hang trời vô thượng! Người này mở ra tiền lệ Bán Tôn mạnh nhất, trước chưa có ai, sau không ai có!"

Vương cảnh năm tộc chấn động không ngớt.
Ba hang trời vô thượng... Đây là quái vật gì?
Người có thể ngưng tụ hang trời vô thượng trên cơ bản đều có thể trở thành Thiên Vương!

Thế nhưng, cho dù là cường giả Thiên Vương, Bán Tôn, cũng lắm cũng chỉ ngưng tụ một hang trời vô thượng.
Bởi vì tài nguyên mà hang trời vô thượng cần quả thực đáng sợ!

Thế nhưng, tài nguyên sống trong nhân gian tài nguyên cần cỗi, lại bồi đắp hai hang trời vô thượng tới mức viên mãn, thậm chí, hôm nay, hang trời thứ ba cũng đã viên mãn!

"ngăn cản hắn! Phải ngăn cản hắn!"

Những Vương cảnh vốn đã từ bỏ tấn công lòng nước đột nhiên bị La Hồng kích thích, lại tiếp tục phát động tấn công.
Nhưng La Hồng không thèm để ý.

Hắn tin tưởng Sinh Mệnh Mẫu Thần, bởi vì Sinh Mệnh Mẫu Thần đã nói, bà có thể cầm chân hai mươi vị Vương cảnh!

Sinh Mệnh Mẫu Thần đáng tin hơn Tà Thần Nhị Cấp nhiều lắm, cho nên La Hồng rất yên tâm!

Trong hư không.

Sức mạnh phục chế La Hồng hao tổn một trăm vạn tội ác mới đổi được bắt đầu rút đi.

Sức mạnh đáng sợ biến mất.

Thế nhưng, hang trời Tà Chủ của La Hồng... cũng đã viên mãn.

Thoáng chốc!

Hang trời Tà Chủ như hóa thành một cái động đen tối tăm không ngừng cắn nuốt tất cả.

Hang trời Tà Chủ, hang trời vô thượng thứ ba... viên mãn!

La Hồng ngửa đầu cười ha hả, tùy ý cười to, tóc bạc tung bay!

Hắn phách lối như một đại ma đầu!

Xa xa, từng vị Chí Tôn thiên giới bay lơ lửng, từ xa ngắm nhìn La Hồng, ánh mắt vô cùng phức tạp.

"Rầm rầm rầm!"

Khí tức trên người La Hồng bắt đầu dâng lên!

Giờ khắc này, ba hang trời viên mãn vắt ngang qua đại đạo của La Hồng!

Trên đỉnh đầu, mây kiếp còn dư lại, bỗng chốc hội tụ không ngừng, sấm sét cuộn cuộn giáng xuống, La Hồng vừa cười to vừa ngược dòng mà lên.

Nhảy vào trong biển mây, đánh nát vô số sấm sét!

La Hồng vẫn luôn cầm ở cảnh giới Bán Tôn, vào giờ khắc này, đã phá vỡ gông cùm xiềng xích, đột phá bình cảnh!

Hắn bước chân vào Tôn cảnh!

Không chỉ Tôn cảnh!

Đại đạo của La Hồng vốn tới vạn dặm, giờ khắc này đã bắt đầu điên cuồng tăng vọt!

Phần thưởng quy tắc La Hồng đạt được nhờ giết chết rất nhiều Chí Tôn đều bị đưa lên trên đại đạo!

Đại đạo không ngừng mở rộng, hai vạn dặm, ba vạn dặm, bốn vạn dặm...

La Hồng ngồi xếp bằng trên hư không, khí tức tăng vọt!

Trong hang trời Tam Hoàng, đại đạo lan dài bỗng chốc trải rộng, phủ lên toàn bộ hang trời!

Trong hang trời Thánh Tà, đại đạo như cầu, nối liền Thánh và Tà!

Trong hang trời Tà Chủ, hang trời trở nên đen kịt, vô số tà ảnh vong linh điên cuồng tăng cường trên đại đạo!

Ba đại đạo!

Ba hang trời!

Đằng sau La Hồng, ba hang trời mở rộng hiện lên.

Ngày hôm nay, cuối cùng La Hồng đã thành Tôn cảnh!

Vừa nhập Tôn cảnh đã là Chí Tôn!

Một ngày mở ra ba hang trời, cả ba hang trời đều viên mãn, vừa nhập Tôn cảnh đã là Chí Tôn!

Vào giờ khắc này, La Hồng gần như trở thành ngôi sao sáng nhất trên bầu trời.

Hai mươi vị cường giả Vượng cảnh trong lòng nước cũng đã nhìn thấu mục đích của La Hồng, biết hắn định nhập Chí Tôn ngay ngày hôm nay.

Lấy ba hang trời vô thượng trở thành Chí Tôn... Đây là quái vật gì?

Chí Tôn như vậy, đáng sợ đến nhường nào?

Hai mươi vị Vương cảnh khó có thể tưởng tượng, dù sao suốt mười vạn năm qua, phần lớn yêu nghiệt Thiên giới đều chỉ có thể ngưng tụ ra một hang trời vô thượng, cho dù chỉ một hang trời vô thượng, sau khi trở thành Chí Tôn lúc đối diện một Vương cảnh tâm thường yếu ớt cũng có thể đối kháng đôi chút!

Cho nên, sau khi biết La Hồng dùng ba hang trời vô thượng trở thành Chí Tôn, trong lòng rất nhiều cường giả Vương cảnh đều dấy lên sóng to gió lớn!

La Hồng ngồi xếp bằng trong hư không.

Khí tức trên người đang thay đổi, đã hoàn toàn độ xong Động Thiên Chi Kiếp, ba hang trời viên mãn, hình thành dao động vô cùng đặc biệt, lôi kiếp giáng xuống quanh thân La Hồng đều bị hang trời cắn nuốt.

Căn bản không thể làm La Hồng bị thương mảy may.

Sức mạnh thân thể của La Hồng trong sự bồi đắp sức mạnh, bắt đầu lột xác!

Mỗi khi thăng cấp cảnh giới đều sẽ sinh ra lột xác và thăng hoa, lúc này La Hồng cũng là như vậy.

Thân thể La Hồng trở nên cường đại, khí huyết cuộn cuộn, như sấm sét đánh xuống.

Đoán thể giai đoạn thứ nhất đã hoàn thành, mỗi một tác da thịt tế bào đều kiên cố như sắt thép, như có ma long đang găm thét.

Thế nhưng, điều này chỉ giới hạn bên ngoài cơ thể, kế tiếp đoán thể giai đoạn thứ hai, mục tiêu của La Hồng là tôi luyện lục phủ ngũ tạng.

Đương nhiên, đoán thể cũng là một quá trình lâu dài, La Hồng cần phải từ từ.

Dù sao, đoán thể cũng cần tài nguyên.

La Hồng mở mắt ra, ba hang trời sau lưng hắn giống như ba ngôi Sao.

Tâm thần khẽ động, liền có sức mạnh khổng lồ từ trong hang trời tràn ra, khiến La Hồng cảm giác được năng lượng đang không ngừng trào dâng!

Cảm giác này... Giống như lúc Trạng Phục Chế phục chế sức mạnh của cường giả, nhưng lúc này đây La Hồng đang mượn sức mạnh của chính mình, sức mạnh thuộc về hang trời của mình.

Chẳng trách... Tôn cảnh và Bán Tôn lại chênh lệch lớn như vậy.

Có được hang trời, trên cơ bản chẳng khác nào sức mạnh cuộn cuộn không ngừng tiêu hao bất tận, Bán Tôn sao có thể là đối thủ.

Cấp bậc Bán Tôn thật ra vẫn là cấp bậc điều động thiên địa nguyên khí, tới Tôn cảnh, sức mạnh bản thân có hang trời duy trì, ào ào bất tận.

Đây chính là chênh lệch.

La Hồng cảm giác được sức mạnh bùng nổ trong thân thể, lập tức nở nụ cười.

Đáng giá!

Tuy liều mạng một trận, nhưng có thể thành công bước vào cảnh giới

Chí Tôn, La Hồng cảm thấy mình không thiệt!

Còn chiến lực bây giờ của hắn, hắn cũng không rõ lắm, không biết cụ thể mạnh bao nhiêu, dù sao hắn đã dùng ba hang trời vô thượng trở thành

Chí Tôn.

Chiến lực... Không biết có thể đấu với Vương cảnh hay không!

Mặc dù La Hồng là Chí Tôn, nhưng cũng chỉ được tính là một Chí Tôn bình thường.

Dù sao, trong ba hang trời, đại đạo cũng không trải quá dài.

Hang trời vô thượng... Theo lý mà nói, đại đạo trong hang trời có thể kéo dài hơn trăm dặm!

Hang trời đại thiên có thể đạt tới trăm vạn dặm, hang trời vô thượng càng thêm thần bí và cường đại, sao có thể không kéo dài?

Chương 1139: Dòng sông sinh mệnh... Cẩm Khu Sinh Mệnh nổi

danh nhất Thiên giới La Hồng không phân tích sức mạnh của bản thân, hần mở mắt ra, nhìn xuống dưới.

Trên mặt đất, một mảnh hỗn độn, vô số thi thể.
Phần lớn đều là thiên nhân bị La Hồng giết chết.

Sắc mặt La Hồng lạnh nhạt như nước, không hề để tâm tới đám thiên nhân đã chết này, trong lòng cũng không có chút dao động cảm xúc nào.

Mấy thiên nhân này có thể trở thành tài nguyên thúc đẩy hang trời Tà Chủ của hần đi tới viên mãn là vinh hạnh của bọn họ!

"Tiểu La, thời gian không còn nhiều nữa"

Đột nhiên.

Giọng nói của Sinh Mệnh Mẫu Thần phát ra từ dòng sông sinh mệnh.

La Hồng chớp mắt, ý của Mẫu Thần Sinh Mệnh hần là bà đã không cảm chân hai mươi vị Vương cảnh được nữa.

Hần nhìn ra biên giới Thiên giới xa xôi, có thể cảm nhận được khí tức kinh khủng đang lan tràn.

Đó là khí cơ những cường giả mạnh nhất trong các tộc phát ra, còn có một luồng khí cơ quen thuộc đang từ xa tới gần, đó là khí tức của Thiên Giới Trấn Thủ!

Hư ảnh Thiên Giới Trấn Thủ bị Sinh Mệnh Mẫu Thần bóp vỡ, lúc này cũng có chút suy yếu.

Đương nhiên, mục tiêu chủ yếu nhất vẫn là giết La Hồng.

La Hồng còn chưa chết, Thiên Giới Trấn Thủ vẫn có cảm giác ăn không ngon ngủ không yên.

Đây đều là cường giả cấp bậc Thiên Vương, một ý niệm của bọn họ có thể kéo dài vạn dặm, tốc độ nhanh tới mức cực hạn.

Tuy từ đất tổ các tộc đi tới đây có hơi chậm, nhưng không mất nhiều thời gian.

Chủ yếu, từ khi La Hồng bắt đầu giết chóc cho tới khi hang trời viên mãn, trước sau chỉ tới một phút, cường giả các tộc phản ứng kịp rồi đi tới đây cũng cần một khoảng thời gian.

La Hồng nhìn lướt qua, đã cô áp lực vô hạn áp tới.

Quy tắc thiên địa đều đang sôi trào, chấn động!

Có thể điều động sức mạnh quy tắc quy mô lớn như vậy, hẳn là cường giả cấp bậc Thiên Vương!

Tuy La Hồng đã bước vào Chí Tôn, chống lại Vương cảnh còn có thể đấu được một chút, chống lại Thiên Vương thì cái gì cũng không cần nghĩ, chạy là xong chuyện!

"Âm La Hồng không để ý tới những thiên nhân còn sống sót xung quanh.

Có thể nói, tràng giết chóc này của La Hồng đã làm tổn thương nguyên khí của nhóm thiên nhân một cách nặng nề!

Các Vương cảnh trong cung Thiên Nhân đã điều động phần lớn thiên nhân tiến hành bao vây tiêu diệt La Hồng, nhưng lại đều bị La Hồng tàn sát sạch sẽ.

Chỉ có Chí Tôn và Tôn cảnh hai hạng trời thoát được.

Chỉ có thể dùng một từ "thảm" để hình dung.

La Hồng nhanh chóng bước về phía dòng sông sinh mệnh.

Tu vi bước vào Chí Tôn, La Hồng đã cảm thấy mỹ mãn, hơn nữa, cái bẫy tội ác cũng đã đặt xong, La Hồng không cần ở lại nữa, đi thẳng tới Cẩm Khu Hắc Âm là được.

Hai mươi lồng giam bằng nước đã bắt đầu chấn động.

Có Vương cảnh đỉnh cấp như Huyền Thiết Vương, Linh Phù Vương, lồng nước sắp bị phá tan!

"Âm?

"Ở lại"

Đột nhiên.

Huyền Thiết Vương phá vỡ lồng nước.

Khí tức đáng sợ không ngừng rung chuyển, khiến dòng sông sinh mệnh nổi lên sóng nước ngập trời.

Trong mắt Huyền Thiết Vương tràn đầy sát khí, thiên nhân Thiên giới bị La Hồng tàn sát sạch sẽ, thế lực ông ta gây dựng lâu như vậy đã bị La Hồng hủy hết!

Huyền Thiết Vương là Vương cảnh mạnh nhất trong cung Thiên Nhân, tuy không thêm để ý mấy thiên nhân này, nhưng cũng nhờ có bọn họ mới có thể hình thành nên hệ thống thiên nhân, mới có thể tập trung sức mạnh, đứng vững ở Thiên giới.

Hôm nay, một lần bao vây tiêu diệt lại chôn vùi hơn phân nửa cơ nghiệp của ông ta.

Sao ông ta có thể không phẫn nộ!

Ánh mắt La Hồng khựng lại, khí cơ của Huyền Thiết Vương rất kinh khủng, như ánh sao giáng xuống, không khí trong thiên địa đều bị dạt ra.

Huyền Thiết Vương không phải chỉ vừa mới vào Vương cảnh mà là cường giả đỉnh cấp trong Vương cảnh.

Vừa ra tay đã khiến La Hồng hít thở không thông.

Thế nhưng...

Cũng chỉ có vậy mà thôi!

La Hồng không cảm giác được nguy cơ tử vong, hắn có thể đánh một trận!

La Hồng quát lên.

Thiên Ma Nhất Chương đánh ra, sức mạnh Thiên Ma chấn động bắt đầu trào lên, trong ba hang trời vô thượng đều có năng lượng cường đại bị điều động.

Một chương của La Hồng và một chương của Huyền Thiết Vương đụng vào nhau.

Năng lượng dạng sóng khuếch tán ra khắp bốn phía, chấn động hư không, chấn động thiên địa.

"Ám Ảnh mắt Huyền Thiết Vương khựng lại, thậm chí còn ánh lên vẻ không thể tin nổi!

Bởi vì ông ta cảm giác được trong cú va chạm với La Hồng có lực chấn động cường đại đến cực hạn khuếch tán ra, thân thể mà ông ta vẫn luôn kiêu ngạo cũng muốn nứt ra trong làn sóng chấn động này!

Đây là Chí Tôn?

Huyền Thiết Vương chấn động trong lòng.

La Hồng cũng cảm giác được sức mạnh như dùi non lấp biển đang bùng nổ.

Nhưng năng lượng hội tụ trong ba hang trời bổ sung trên người La Hồng đã giúp hắn ngăn chặn lại.

Nhưng sức mạnh khổng lồ vẫn đẩy La Hồng ra xa mấy trăm dặm, mặt đất cũng bị cày ra một khe rãnh.

Nhưng cũng chỉ có như vậy.

La Hồng... không chút thương tích!

Vương cảnh và Chí Tôn độ sức một chương, La Hồng cảnh giới Chí Tôn lại không chút thương tích!

Cùng lắm là khí huyết rối loạn một phen.

Huyền Thiết Vương kinh hãi, đây là Chí Tôn ngưng tụ ba hang trời vô thượng sao? Cường đại như vậy?

Mười chín vị Vương cảnh trong lòng nước cũng chân động, nhất thời quên mất mình đang tấn công lòng nước.

"Không thể nào!"

"Huyền Thiết Vương chính là Vương cảnh đỉnh cấp, sao lại không thể giết chết La Hồng chỉ trong một chiêu?"

"Chí Tôn đấu với Vương cảnh trước nay không phải không có, nhưng vừa vào Chí Tôn đấu với Vương cảnh đỉnh cấp... cái này quá hiếm! Trước chưa có ai, sau không ai có! Ba hang trời vô thượng... Quả nhiên cường đại!"

Nội tâm các cường giả Vương cảnh đều không thể bình tĩnh nổi.

La Hồng vui như mô cờ.

Nhưng hắn cũng không lưu luyến chiến đấu cho lắm.

Giơ tay lên, Di Hình Hoán Ảnh.

Bồng chóc đã xuất hiện tại khoảng không bên trên dòng sông sinh mệnh.

Huyền Thiết Vương phản ứng kịp, quát lên một tiếng rồi lao tới truy sát.

La Hồng lại cười như không cười, chỉ xuống dòng sông sinh mệnh.

Huyền Thiết Vương giật mình trong lòng!

Dòng sông sinh mệnh... Cẩm Khu Sinh Mệnh nổi danh nhất Thiên giới, sao ông ta có thể không sợ!

Trong lòng ông ta lạnh toát.

Chương 1140: "Phong ấn của người bị lỏng rồi?"

Một bàn tay không lộ từ dòng sông sinh mệnh đánh tới, là bàn tay do tinh hoa sinh mệnh ngưng tụ thành, năng lượng dâng trào cuộn cuộn, đánh về phía Huyền Thiết Vương.

Huyền Thiết Vương kinh sợ hét lên.

Nhưng bị đánh cho máu tươi đầm đìa, máu vàng phun ra ào ạt, thân thể lộn nhào trên không, trượt qua dòng sông sinh mệnh, rơi xuống mặt đất, đập ra một cái hố sâu, thở hồng hộc.

Về sợ hãi trong mắt vẫn chưa tiêu tan.

Đáng sợ Cấp bậc Thiên Vương!

Tồn tại trong dòng sông sinh mệnh chắc chắn có chiến lực cấp Thiên Vương!

May mà ông ta đủ cứng, bằng không có thể đã bị đánh nát dưới một chương này!

Một khi bị đánh nát thân thể trên dòng sông sinh mệnh thì thứ chờ đợi ông ta cũng chỉ có cái chết.

La Hồng đứng trên dòng sông sinh mệnh, nở nụ cười.

Sinh Mệnh Mẫu Thần... Quả nhiên đáng gờm!

"Âm!"

Mười chín lòng nước còn lại cũng đồng loạt nổ tung.

Mười chín vị Vương cảnh lơ lửng trên không trung, sắc mặt cực kỳ khó coi, nhìn thi hài đầy đất và La Hồng lơ lửng trên mặt nước dòng sông sinh mệnh, bỗng chốc cảm thấy phiền não.

Bọn họ đều cảm thấy khô hạn.

Thiên giới lớn như vậy, cường giả vô số, vậy mà lại bị một Bán Tôn nhỏ nhoi như La Hồng quậy cho gà bay chó sủa!

Thậm chí còn tồn thất nhiều cường giả như vậy!

"Đi mau, có rất nhiều cường giả cấp bậc Thiên Vương đang trên đường tới đây."

Giọng điệu của Sinh Mệnh Mẫu Thần có vài phần nghiêm túc.

La Chính nghe vậy, không chút do dự, bởi vì hắn cũng cảm nhận được khí tức áp lực của cường giả cấp bậc Thiên Vương.

Khí tức của nhóm cường giả này vô cùng rõ ràng, quy tắc đều bị khuấy động, không cần Sinh Mệnh Mẫu Thần nhắc nhở La Hồng cũng biết được.

"Số lượng nhiều lắm, nếu cố gắng giết người, Chỉ rơi vào trạng thái bị phong cấm, chưa chắc có thể ngăn cản được, trừ khi người giúp Chỉ phá giải phong cấm như lúc trước khoảng ba bốn lần"

Giọng nói của Sinh Mệnh Mẫu Thần lại vang lên.

La Chính ngăn ra, giúp Sinh Mệnh Mẫu Thần phá giải một góc phong cấm?

Nhưng La Hồng nhanh chóng suy nghĩ rõ ràng, chẳng lẽ vừa rồi sử dụng Trang Phục Chế phục chế sức mạnh của Sinh Mệnh Mẫu Thần, cho nên đã giúp đỡ bà ấy phá giải một góc?

La Hồng lắc đầu, Trang Phục Chế đang ở giai đoạn nghỉ ngơi, thời gian là ba ngày.

Tạm thời đừng nghĩ đến chuyện này.

Cho nên, La Hồng lấy Khổ Chu ra mà không chút do dự.

Khổ Chu màu vàng rơi trên mặt nước dòng sông sinh mệnh, La Hồng nhảy lên một cái, đứng trên Khổ Chu, theo dòng sông sinh mệnh đi lên hướng bắc.

Khổ Chu chính là thánh nhân bình thượng cổ, cộng thêm dòng sông sinh mệnh thúc đẩy, tốc độ lướt gió rẽ sóng nhanh tới mức cực hạn.

Như một con rồng vàng lao ra từ dòng sông sinh mệnh.

Dòng nước vỡ ra lan rộng thành hình nón.

La Hồng rời đi, đương nhiên thu hút sự chú ý của hai mươi Vương cảnh.

Bọn họ đưa mắt nhìn nhau, không chút do dự, lập tức bay lên trời, đột ngột phi lên từ trên bờ dòng sông sinh mệnh, nhanh chóng đuổi theo La Hồng.

Thiên phú yêu nghiệt của La Hồng khiến bọn họ sợ hãi.

Vừa vào Chí Tôn đã có thể đấu với cường giả Vương cảnh, đáng sợ nhường nào?

Huông chỉ La Hồng còn là Nhân Hoàng nhân gian, Thiên giới thêm thường nhân gian đã lâu, hôm nay Nhân Hoàng nhân gian tới Thiên giới, nếu có thể giết thì tương lai cường giả Thiên giới đánh chiếm nhân gian sẽ có ưu thế cực lớn!

"Đuổi theo!"

Hai mươi vị Vương cảnh đều xé gió truy sát.

Nhưng La Hồng cưỡi Khổ Chu, lướt nhanh trên dòng sông sinh mệnh, hai mươi vị Vương cảnh toàn lực bay theo, đều không đuổi kịp.

"Âm Đột nhiên.

Có áp lực kinh khủng lan tràn tới.

Có bóng người khổng lồ từ trên trời giáng xuống, đó là một vị cường giả cấp bậc Thiên Vương!

Thiên Vương Thần tộc!

Thần tộc có tổng cộng ba vị Thiên Vương, vị Thiên Vương truy sát tới này là bị đột phá Thiên Vương cuối cùng, cũng là vị có thực lực yếu nhất.

Trong ba vị Thiên Vương, mạnh nhất là Trung Thiên Vương trấn thủ Thiên môn!

Một vị khác là Thiên Vương có uy tín trong Thần tộc, thực lực sâu không lường được.

"Là Già Lam Thiên Vương!"

"Thiên Vương ra tay, La Hồng... mọc cánh cũng khó thoát!"

"Thật sự tưởng Thiên giới không ai thu phục được hắn sao!"

Hai mươi vị Vương cảnh truy đuổi tới đều thở phào một hơi.

Già Lam Thiên Vương của Thần Tộc đích thân ra tay, bọn họ liền biết tình hình hắn là ổn rồi!

Đương nhiên, sắc mặt hai mươi vị Vương cảnh cũng rất khó coi, hai mươi vị Vương cảnh ra tay mà vẫn để một tên Tôn cảnh chạy thoát.

Còn phải để Thiên Vương ra tay, đúng là nhục nhã tột cùng!

Già Lam Thiên Vương cũng không thèm để ý tới hai mươi vị Vương cảnh.

Thậm chí không thèm liếc mắt lấy một cái.

Thân thể khổng lồ vạn trượng của ông ta chợt thu nhỏ lại, vắt ngang dòng sông sinh mệnh, sáu đôi cánh sau lưng mở rộng ra, lông trắng tung bay.

Tay ông ta cầm một thanh trường đao, đó là Thiên Vương binh, có sức mạnh quy tắc mệnh môn cuộn cuộn, như thể hư không cũng đang vận vẹo, như thể muốn vỡ nát.

Già Lam Thiên Vương mặt mày lạnh lẽo, đằng đằng sát khí.

Ông ta chính là Thiên Vương mạnh nhất trong tộc Già của Thần tộc, Già Lâu là hậu bối ông ta đặc ý nhất, kết quả lại chết trong tay La Hồng, thậm chí còn bị La Hồng lấy bắn pháo hoa.

Cho nên ông ta không ưa gì La Hồng, thậm chí lần này ông ta còn chủ động ra tay.

"Nhân Hoàng Nhân tộc La Hồng... Ngươi chạy không thoát đâu."

"Ngươi đã không sợ chết, gan lớn như vậy, dám vào Thiên giới, vậy hãy chuẩn bị tinh thần bỏ mạng tại Thiên giới đi!"

Già Lam Thiên Vương thần nhiên nói.

Trường đao trong tay ông ta chợt xém xuống, dòng sông sinh mệnh bị chẻ ra.

Nhưng Già Lam nhanh chóng biến sắc.

Bởi vì ông ta phát hiện trong dòng sông sinh mệnh lại có một vòng xoáy nước do tinh hoa sinh mệnh hóa thành đang lao tới.

Đánh vào trường đao của ông ta.

Không gian bên trên dòng sông sinh mệnh bỗng chốc vỡ nát, nổ tung thành vô số vết nứt, chỉ còn một mảnh tối tăm.

"Sinh Mệnh Mẫu Thần!"

Sắc mặt Già Lam trở nên nghiêm túc.

"Phong ấn của ngươi bị lỏng rồi?"

Trong giọng nói của ông ta mang theo vài phần không thể tin nổi.

Chương 1141: Nơi mà sinh linh không thể chạm tới.

Phong cấm của dòng sông sinh mệnh, hơn mười vạn năm nay chưa từng buông lỏng, vậy mà hôm nay lại được nói lỏng!

Lễ nào Cấm Khu Sinh Mệnh mở phong ấn rồi?

Đối với toàn bộ Thiên giới, đây chẳng phải tin tức gì tốt lành!

Thiên giới hôm nay là do năm tộc cùng nhau thống trị.

Một khi dòng sông sinh mệnh gỡ bỏ phong cấm, vậy thế cục Thiên giới sẽ một lần nữa rung chuyển kịch liệt!

Quan trọng nhất là...

Mặc dù dòng sông sinh mệnh là Cấm Khu Sinh Mệnh, nhưng vì sự tồn tại của dòng sông sinh mệnh nên sinh linh Thiên giới mới có thể dựa vào sự tưới tắm của tinh hoa sinh mệnh, từ đó bất tử bất diệt.

Một khi Cấm Khu Sinh Mệnh gỡ bỏ phong cấm, tinh hoa sinh mệnh đương nhiên sẽ bị thu về, Thiên giới sẽ rung chuyển triệt để!

Cho nên, sắc mặt Già Lam Thiên Vương trở nên nghiêm túc hơn bao giờ hết!

Già Lam Thiên Vương vỗ đôi cánh sau lưng, thanh đao trong tay lại lần nữa chém tới.

Cần phải thoát khỏi tấn công của Sinh Mệnh Mẫu Thần, trực tiếp chém chết La Hồng.

Giết La Hồng mới là chuyện quan trọng nhất!

Nhưng La Hồng không chể Khổ Chu, trực tiếp chìm vào dòng sông sinh mệnh, lặn xuống đáy sông.

Dòng sông sinh mệnh là sân nhà của Sinh Mệnh Mẫu Thần.

Thiên Vương Thần Tộc dám đến, chắc chắn chịu không nổi!

Quả thực Già Lam Thiên Vương không dám xuống sông.

Ông ta dám ra tay trên mặt sông, nhưng vào dòng sông sinh mệnh rồi sẽ bị vô số tinh hoa sinh mệnh bao phủ, thực lực sẽ suy yếu, thậm chí sẽ chặt đứt liên hệ với quy tắc, đến lúc đó sẽ bỏ mạng!

Đâu phải dòng sông sinh mệnh chưa từng giết chết cường giả cấp bậc Thiên Vương!

Cho nên, Già Lam Thiên Vương rất nghiêm túc.

Trong dòng sông sinh mệnh, La Hồng cũng thở phào một hơi.

Quanh thân hần, ẩn ký sinh mệnh lơ lửng, giúp hần tránh khỏi sự ăn mòn của tình hoa sinh mệnh.

Mà trong biển ý chí của hần, địa đồ Thiên giới Số Không đưa cho hần chỉ dẫn hần đi về Cẩm Khu Hắc Âm phương Bắc.

Dòng sông sinh mệnh dâng lên không ngớt, tràn ngập khắp Thiên giới.

Thế nhưng, căn cứ vào địa đồ trong biển ý chí của La Hồng, cứ liên tục đi dọc theo dòng sông sinh mệnh thì không thể tới Cẩm Khu Hắc Âm.

Dòng sông sinh mệnh là Cẩm Khu Sinh Mệnh, mà Cẩm Khu Hắc Âm cũng là cẩm khu.

Hai cẩm khu không nối liền nhau!

Đây chính là điều khiến La Hồng đau đầu.

Bên ngoài có cường giả cấp bậc Thiên Vương chặn đường, một khi hần ra khỏi dòng sông sinh mệnh, có lẽ sẽ bị cường giả cấp bậc Thiên Vương thẳng tay giết chết!

La Hồng có thể chống lại Vương cảnh, nhưng chống lại cấp bậc Thiên Vương thì nghĩ cũng không cần nghĩ, hần không có sức chống trả.

"Âm!"

Dòng sông sinh mệnh dâng lên.

Trên dòng sông sinh mệnh, Già Lam Thiên Vương cũng đang nhanh chóng đuổi theo, luôn luôn tập trung vào vị trí của La Hồng trong dòng sông sinh mệnh.

Ông ta không dám xuống sông là vì có Sinh Mệnh Mẫu Thần ở đó.

Nhưng ông ta không tin La Hồng có thể ở mãi trong dòng sông sinh mệnh.

Cứ tiến lên như vậy, chẳng mấy chốc đã ra khỏi khu vực Thần tộc, đi vào khu vực Long tộc.

Khí tức kinh khủng bắn ra, có tiếng gầm rống vang vọng.

Một con thần long giống như được đúc bằng vàng phóng tới, trên thân thể không lồ tràn đầy sức mạnh quy tắc khuấy động hư không!

Đây là Thiên Vương Long tộc!

"Người đâu?"

Già Lam Thiên Vương nhìn thoáng qua vị Thiên Vương Long tộc có khí tức không thua gì mình này.

"Long Ngạo Thiên Vương, đã lâu không gặp, phong thái vẫn như trước."

Già Lam Thiên Vương cười nhạt một tiếng.

Ông ta chỉ vào dòng sông sinh mệnh, ý bảo La Hồng đang ở dưới sông.

Ông ta không dám tùy tiện tiến vào dòng sông sinh mệnh cũng là chuyện thường tình!

"Cùng nhau?"

Long Ngạo Thiên Vương nhìn Già Lam Thiên Vương một cái, nói.

Ánh mắt hai vị cường giả cấp bậc Thiên Vương lóe lên, sau đó đồng thời ra tay, lao vào dòng sông sinh mệnh.

Bọt nước kinh khủng văng lên trăm nghìn trượng!

Nhưng hai người vừa vào trong dòng sông sinh mệnh, sức nước vô tận áp tới.

Một gương mặt hiện lên trong dòng sông sinh mệnh, gào thét lao về phía bọn họ!

Sức mạnh quy tắc kinh khủng như khiến dòng sông sinh mệnh đặc quánh lại, muốn giam chặt hai người trong dòng sông sinh mệnh.

Hai vị cường giả cấp bậc Thiên Vương là Long Ngạo và Già Lam chợt biến sắc.

"Áo ào!"

Hai người và Sinh Mệnh Mẫu Thần giao phong, chỉ trong một chiêu đã phải rút lui ra khỏi dòng sông sinh mệnh.

Trong lòng sông, chiến lực của Sinh Mệnh Mẫu Thần quá mạnh mẽ Dù sao cũng là sức mạnh có thể giết chết Thiên Vương!

Sắc mặt của Long Ngạo và Già Lam đều trở nên nghiêm trọng.

Bọn họ không tiếp tục ra tay mà lướt trên mặt nước, đi tới chỗ La Hồng.

"Dù sao hắn cũng phải ra khỏi dòng sông sinh mệnh, cho dù không ra đây thì cé chờ Thiên Vương tụ tập, giết chết hắn!"

Già Lam Thiên Vương nói.

Sau đó, Già Lam và Long Ngạo đối diện, hai người không phát động tấn công nữa mà tập trung vào vị trí của La Hồng, rong ruổi trên Thiên Giới.

Dòng sông sinh mệnh xuyên qua Thiên giới, cho nên ba người gần như đã chạy dọc khắp Thiên giới!

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Một ngày, hai ngày, ba ngày...

La Hồng cũng dần dần bình tĩnh lại.

Tuy ở ngoài dòng sông sinh mệnh, hai vị cường giả cấp bậc Thiên Vương là Già Lam và Long Ngạo vẫn đang nhìn chăm chăm vào hắn.

Hơn nữa, ngoại trừ Già Lam và Long Ngạo, cường giả Thiên Vương của Yêu tộc và Phật tộc cũng đã tới.

Tiên tộc vì có một vị Nam Thiên Vương bị phong cấm, cho nên không dám tùy tiện sai phái Thiên Vương rời khỏi tổ địa.

Nhưng bốn vị cường giả Thiên Vương đích thân đến giết một Chí Tôn như La Hồng, như vậy cũng đủ coi trọng!

Mà giờ khắc này, khoảng cách tới Cẩm Khu Hắc Ám đã không xa.

Rong ruổi suốt một đoạn đường, đã sắp tới sát biên giới Thiên giới, đi lên phía trước chính là khu vực hỗn loạn vô tận.

Nơi mà sinh linh không thể chạm tới.

Cho nên tiếp theo, La Hồng nhất định phải tìm cơ hội phá vỡ mặt nước, đi tới Cẩm Khu Hắc Ám.

Quan trọng nhất là, trong lúc người truy ta đuổi, bất tri bất giác, đã qua ba ngày.

Những ngày bị Thiên Vương truy sát ở Thiên giới, kích thích đến lạ.

Chương 1142: "Già lam... Người đang làm cái gì?"

Ba ngày...

Trang Phục Chế kết thúc nghỉ ngơi.

Đây mới là nguyên nhân vì sao La Hồng bình tĩnh trở lại, cũng là tự tin lớn nhất của La Hồng.

Trước đây Sinh Mệnh Mẫu Thần từng đề nghị La Hồng, trong lòng hắn cũng đã có ý tưởng.

Tuy dòng sông sinh mệnh và Cẩm Khu Hắc Ám không liên thông, nhưng lúc này cũng cách Cẩm Khu Hắc Ám không xa.

Phục chế sức mạnh của Số Không ở khoảng cách gần như vậy.

Không biết có thể giúp Số Không phá bỏ một góc phong ấn? Bộc phát sức mạnh hay không?

Trên thực tế, La Hồng cũng không có nhiều thời gian để suy tính!

"Âm Ngay khi bốn vị Thiên Vương tề tụ.

Cuối cùng bọn họ cũng không nhịn được nữa.

La Hồng vẫn trốn trong dòng sông sinh mệnh, không biết muốn đi tới đâu, hơn nữa, đằng trước chính là Cẩm Khu Hắc Ám.

Bọn họ bắt đầu dừng ngồi không yên.

Cho nên quyết định ra tay.

Bốn vị Thiên Vương lao vào dòng sông sinh mệnh.

Sóng nước vỡ rat Sinh Mệnh Mẫu Thần quát lên, nhưng ba vị Thiên Vương cũng liên tục ra tay, quy tắc rung động, ngăn cản tấn công của Sinh Mệnh Mẫu Thần.

Thiên Vương Thần tộc Già Làm bay tới chỗ La Hồng với tốc độ nhanh nhất.

Giết chết La Hồng rồi lập tức rời khỏi dòng sông sinh mệnh!

Bốn vị Thiên Vương tấn công Cẩm Khu Sinh Mệnh, đây có thể nói là một chuyện lớn kinh động cả Thiên giới.

Tuy nhiên.

La Hồng ngồi ngay ngắn trên Khổ Chu.

Tươi cười rạng rỡ.

Ngay khi Già Lam tới gần, La Hồng không kịp đau lòng đã không chút do dự tiêu tốn một triệu tối ác để sử dụng Trang Phục Chế, phục chế sức

manh của lão đại Số Không!

Khoảnh khắc hắc dùng Trang Phục Chế.

"Âm Trong Cẩm Khu Hắc Âm.

Trong bóng tối vô tận.

Một đôi mắt từ từ mở ra.

Tiêu tiền sướng nhất thời, một mục tiêu tiền một mục sướng!

Đáng tiếc, La Hồng cũng không có cơ hội để một mục tiêu tiền, mỗi một lần tiêu tiền xong đều phải nghỉ tạm ba ngày.

Tin tốt duy nhất là, đã ba ngày kể từ lần tiêu tiền trước, bởi vậy, cuối cùng La Hồng cũng có một con đường sống!

La Hồng một lần nữa lựa chọn phục chế, phục chế sức mạnh của Số Không.

Chỉ có điều, lần phục chế này cũng không phải thông qua Thần Hàng Thuật để Số Không hàng lâm mà là Số Không nổi lên trên dòng sông sinh mệnh!

Bởi vì La Hồng có thể xác định sức mạnh Số Không lúc trước chỉ là một hình chiếu, không so được với cường giả cấp bậc Thiên Vương, cho nên chỉ có thể thử sức mạnh của Số Không đã nhìn thấy trong dòng sông sinh mệnh trước kia.

Đương nhiên, phục chế sức mạnh cũng không phải mục đích, thực ra La Hồng đang đánh cược vì một mục đích lớn hơn.

Đánh cược xem cách Cẩm Khu Hắc Âm gần như vậy, nếu phục chế sức mạnh của Số Không, có lẽ khiến lão đại Số Không chú ý, sẽ xảy ra hiện tượng lạ gì!

Khoảng cách gần như vậy, hẳn là Số Không có thể cảm nhận được.

Theo giải thích của Sinh Mệnh Mẫu Thần, lúc trước La Hồng phục chế sức mạnh của bà đã xé mở một góc phong cấm, cho nên bà mới có thể phát ra sức mạnh cường đại như vậy.

Cho nên, La Hồng lại đánh cược một lần!

"Âm!"

Bởi vì khoảng cách gần, La Hồng hoàn thành phục chế, có thể cảm nhận rõ ràng sức mạnh trong thân thể đang bắt đầu tăng vọt!

Có một luồng khí cơ cường đại bắn ra, khiến tinh hoa sinh mệnh xung quanh đều tỏa ra tứ phía.

La Hồng tập trung quan sát!

Đằng sau thấp thoáng hiện lên một bóng người đen như mực.

Hình bóng kia bình tĩnh nhìn Già Lam Thiên Vương, dòng sông sinh mệnh như bị đông cứng lại!

La Hồng cũng cảm nhận được sức mạnh kia bùng lên, mặt mày mừng rỡ.

Thời gian phục chế một phút cũng đủ để La Hồng làm rất nhiều chuyện!

Ngay khi trên người La Hồng bắn ra hơi thở của Số Không, Khổ Chu dưới chân hắn bỗng lấp lánh ánh vàng, cực kỳ lóa mắt, từng tia sáng vàng như những lưỡi dao sắc bén xé rách hư không.

Trên Khổ Chu, uy lực Thánh Nhân thượng cổ hội sinh, bùng nổ!

Già Lam Thiên Vương vừa tới gần đã lập tức biến sắc!

Thánh Nhân Khổ Chu mơ hồ có dấu hiệu hồi sinh toàn bộ, như là đang tức giận.

La Hồng thấy thế thì tức khắc mừng rỡ.

Niềm vui bất ngờ!

Trong hang trời Thánh Tà, Hư Ảnh Thánh Nhân trở mắt, lòng đau như xé, quát lớn trẻ hư khó dạy.

La Hồng lại mặc kệ, giờ khắc này, giữ mạng mới là chuyện quan trọng nhất!

La Hồng nhảy lên một cái, Khổ Chu chợt bị hắn đẩy ra, khí tức Thánh Nhân Thượng Cổ hoàn toàn hồi sinh khiến Khổ Chu trở nên vô cùng táo bạo và mạnh mẽ.

Áp lực kinh khủng đẩy lùi sóng lớn, từng tác hư không đồng loạt sụp đổ! Ngay cả những khoảng không vỡ nát cũng đang vụn vụn.

Già Lam Thiên Vương nhìn chăm chú, với sức mạnh của La Hồng, cho dù có thể sử dụng Thánh Nhân Bình Thượng Cổ thì cũng không thể đạt được uy lực như vậy.

Là lá bài chưa lật của La Hồng sao?

Đương nhiên Già Lam Thiên Vương cũng cảm nhận được biến hóa hơi thở trên người La Hồng.

Trở nên hắc ám, tà ác.

Như một con bò cạp trong bóng đêm vô tận!

Cảm giác này khiến Già Lam Thiên Vương nhớ tới hư ảnh trên Thiên giới lúc trước.

Là vị cường giả sau lưng La Hồng!

"Cũng chỉ có... như vậy!"

Sức mạnh hư ảnh kia ban cho La Hồng cũng chỉ đến mức Thiên Vương mà thôi.

Cùng là Thiên Vương, ông ta có gì để sợ?
Hơn nữa Già Lam Thiên Vương không tin La Hồng có thể duy trì sức
mạnh như vậy được lâu!

Già Lam Thiên Vương nheo mắt lại, trường đao trong tay hung hãn
chém ra.

Ánh đao kinh khủng chém xuống Thánh Nhân Khổ Chu, trực tiếp chém
bay Khổ Chu.

Nhưng Thánh Nhân Khổ Chu cũng đã ngăn chặn Già Lam Thiên Vương
đôi chút.

La Hồng không chút do dự, không hề ham chiến.

Hắn biết tuy mình đã phục chế sức mạnh Số Không, nhưng muốn chiến
thắng Già Lam Thiên Vương là chuyện không thể.

Cho dù có thể chiến thắng, nhưng cùng là chiến lực cấp bậc Thiên
Vương, cũng không thể giải quyết trong một thời gian ngắn được.

Cho nên La Hồng không chút do dự, bay vút ra ngoài dòng sông sinh
mệnh!

"Su nường! Giúp đệ tử ngăn cản bọn họ một chút!"

La Hồng quát lên.

"Được"

Giọng của Sinh Mệnh Mẫu Thần truyền tới.

La Hồng hóa thành một cái bóng đen, lao ra khỏi mặt nước với tốc độ
cực nhanh.

Thánh Nhân Khổ Chu cũng hóa thành ánh sáng vàng trở về trong hang
trời Thánh Tà của La Hồng.

Sắc mặt Già Lam Thiên Thương âm u.

"Già lam... Người đang làm cái gì?"

Chương 1143: Chết trong nháy mắt!

Xa xa, Thiên Vương ba tộc còn lại cũng tức giận quát lên.

Long Ngạo Thiên Vương và hai vị Thiên Vương khác liên thủ ngăn cản Sinh Mệnh Mẫu Thần, đề Già Lam Thiên Vương của Thần tộc đi giết La Hồng, một vị Thiên Vương giết một Chí Tôn, có gì khó?

Nhưng Già Lam lại để La Hồng chạy trốn.

La Hồng xông ra khỏi dòng sông sinh mệnh.

Mẹ nó... Giờ thì hồng rồi!

Phế vật!

Vào thời khắc này, trong lòng ba vị Thiên Vương đều nổi lên một nghi vấn như vậy.

Đương nhiên bọn họ không nói ra, nói ra sẽ đắc tội Già Lam.

Già Lam trầm mặt, không nói gì, đôi cánh sau lưng run lên, hóa thành một tia sáng vàng đuôi theo La Hồng.

Lần này sảy tay khiến ông ta rất mất mặt.

"Xoạt xoạt xoạt xoạt..."

La Hồng vọt ra khỏi mặt nước.

Sinh Mệnh Mẫu Thần giơ tay lên chụp một cái.

Bỗng chốc, mặt nước dòng sông sinh mệnh tức khắc đông cứng lại, trở nên vô cùng kiên cố, như kết lại thành một khối băng dày cộm.

"Bịch!"

Già Lam Thiên Vương đụng vào mặt nước đông cứng, lại không thể đánh vỡ phong tỏa này.

"Chết tiệt!"

Già Lam Thiên Vương phần nộ ra mặt.

Trường đao Thiên Vương trong tay đột nhiên bỏ ra.

Như một đao chém trời, ánh đao kinh khủng nổ rộ trong tay, bổ vào tầng phong cấm của dòng sông sinh mệnh.

Dù sao Sinh Mệnh Mẫu Thần cũng đã bị phong cấm, sức mạnh có phần suy nhược, hơn nữa bà cũng chỉ định làm vương chân Già Lam Thiên Vương một chút mà thôi, cho nên bị Già Lam Thiên Vương một đao phá vỡ bà cũng không quá để ý.

Dù sao bà cũng ngăn cản Già Lam Thiên Vương được giây lát, như vậy là đủ rồi.

Với sức mạnh cấp bậc Thiên Vương của La Hồng hiện tạo, thời gian ngắn như vậy cũng đủ để hắn chạy một khoảng xa.

Mà thực tế đúng là như vậy.

Dòng sông sinh mệnh tách ra, La Hồng lao ra khỏi mặt nước.

Một bước đạp xuống, không khí đều bị dầm nát, dồn sức phi thẳng về phía Cẩm Khu Hắc Âm.

Bên ngoài dòng sông sinh mệnh, hai mươi vị Vương Cảnh còn lại đều chấn động và hoảng sợ nhìn La Hồng bất ngờ lao ra!

Bốn vị cường giả cấp bậc Thiên Vương vây giết La Hồng!

Kết quả... La Hồng lại trốn thoát?

Quái vật gì vậy!

"Âm!"

Khí cơ Huyền Thiết Vương, Linh Phù Vương bắn ra, đôi mắt nhìn chăm chăm vào La Hồng trong hư không.

Hai người phóng lên cao, chuẩn bị ra tay ngăn cản La Hồng.

Bọn họ cảm nhận được Già Lam Thiên Vương đang phá vỡ phong tỏa của dòng sông sinh mệnh mà ra.

Nếu có thể ngăn cản La Hồng, đối với bọn họ, đây tất nhiên là một công lớn, thậm chí La Hồng cũng sẽ vì vậy mà bỏ mạng!

Đây là kết quả mà bọn họ muốn.

Hơn nữa, Huyền Thiết Vương và Linh Phù Vương đều là Vương cảnh đỉnh phong, cho nên bọn họ ra tay cũng vì tự tin vào thực lực của bản thân.

Dù sao, thời khắc này La Hồng đang mang trong mình uy áp cấp bậc Thiên Vương.

La Hồng nhìn lướt qua, sắc mặt âm u như nước.

Huyền Thiết Vương và Linh Phù Vương đồng thời ra tay, điều này hơi nằm ngoài dự liệu của hắn.

Nhưng La Hồng chỉ giơ tay lên, dưới sự kích thích của sức mạnh Số Không, Cảnh Tay Thiên Ma bắn ra uy áp kinh khủng cực hạn!

"Bùng!"

Thân thể Linh Phù Vương nháy mắt bị đánh nát!

Chỉ còn lại biến ý chí đang kêu gào thảm thiết.

Huyền Thiết Vương cũng toàn thân đầm máu, không thể tin nổi.

Ông ta và Linh Phù Vương là Vương cảnh đỉnh cấp, vậy mà không ngăn cản La Hồng được chút nào sao?

Đây là sức mạnh của Thiên Vương?

Mà La Hồng cũng rất tàn nhẫn, Ma Kiêm Atula xuất hiện nơi này, Trảm Thần Nhất Kiếm giáng xuống.

Linh Phù Vương chỉ còn lại biểu ý chí, lập tức bị hấn chia ra làm đôi.

Còn sức mạnh quy tắc của bọn họ, La Hồng cũng lập lại phương thức tương tự, dùng Thiên Ma Nhất Chương cộng thêm Vương Miện Nhân Hoàng đập tan!

Nhân Hoàng chính là tay già đời trong việc chơi đùa với quy tắc, cho nên Vương Miện Nhân Hoàng như có tác dụng áp chế trời sinh đối với sức mạnh quy tắc!

Ba hang trời của Linh Phù Vương đỡ không nổi, đều rơi xuống, tan tành!

Đại đạo đổ nát, máu nhuộm vòm trời!

Linh Phù Vương Vương cảnh đỉnh cấp tức khắc bỏ mạng!

Toàn thân huyền Thiết Vương nhuộm máu, rơi trên mặt đất, tràn đầy sợ hãi, kinh hoàng.

Chết trong nháy mắt!

Linh Phù Vương bị giết chết chỉ trong nháy mắt!

Bọn họ không phải loại Vương cảnh yếu ớt!

Giết Linh Phù Vương, La Hồng mất chừng mười giây.

Mười giây, đối với một người chỉ có một phút phục chế sức mạnh như La Hồng, quý giá đến nhường nào!

Thấy Huyền Thiết Vương không có ý muốn tiếp tục ngăn cản, La Hồng không để ý tới ông ta nữa, lao vút giữa không trung.

Đi về phía Cẩm Khu Hắc Âm.

"Âm?"

Mặt nước dòng sông sinh mệnh nổ tung.

Già Lam Thiên Vương phóng lên cao, đôi cánh sau lưng trải rộng, trong tay cầm binh khí Thiên Vương, bộc phát ra khí tức sát phạt cực hạn.

Ông ta nhìn lên vòm trời tuôn trào mưa máu và tràn ngập mùi máu tanh.

Nhiều chặt lông mày.

Nhìn Huyền Thiết Vương đầm đìa máu, lại nhìn Linh Phù Vương bị đánh nát dưới đất.

Nhếch miệng một cái.

"Phế vật."

Hai chữ lạnh nhạt, lại không có chút nào che giấu.

Huyền Thiết Vương toàn thân nhuộm máu ngấn ra, sau một khắc, nở nụ cười sâu thẳm.

Già Lam Thiên Vương lại tiếp tục truy sát La Hồng đã đi xa.

"Rầm rầm rầm!"

Trong dòng sông sinh mệnh cũng nổ ra đại chiến, tinh hoa sinh mệnh như sóng thần báo lộc bao phủ khắp bốn phương, có tiếng rống giận vang lên không ngớt.

Ba tiếng nổ mạnh vang lên.

Long Ngạo Thiên và hai vị Thiên Vương còn lại lao ra khỏi dòng sông sinh mệnh, khí tức phập phồng.

Ông ta nhìn thoáng qua phương hướng rời đi của Già Lam Thiên Vương, cũng đuổi theo.

Hết thấy những việc này chỉ xảy ra trong chớp nhoáng.

Cuộc chiến cấp bậc cường giả Thiên Vương nhanh như vậy đấy!

Mười mấy vị cường giả Vương cảnh còn lại chưa phản ứng kịp, bốn vị Thiên Vương đã nhảy ra khỏi dòng sông sinh mệnh truy sát La Hồng.

La Hồng không thi triển Di Hình Hoán Ảnh, lúc này, Di Hình Hoán Ảnh còn chẳng nhanh bằng cấp bậc Thiên Vương bay lượn.

Mọi người bay suốt mấy giây, La Hồng đã bay được gần vạn dặm.

Tốc độ thực sự quá nhanh!

Chương 1144: "Người còn có đường lui nào?"

Cấm Khu Hắc Ám cũng nhanh chóng hiện lên trước mặt La Hồng.
Cấm Khu Hắc Ám như một nơi cách biệt với thế giới.

Đó là một thế giới tăm tối, bầu trời tối đen, mặt đất tối đen, núi đen, nước đen... Hết thấy đều màu đen!

Có khí cơ chết chóc vô tận từ trong đó tràn ra, còn có một loại sức mạnh quy tắc tách biệt với thế giới bên ngoài đang lan tràn.

Đây chính là Cấm Khu Hắc Ám!

Lại một Cấm Khu Sinh Mệnh của Thiên giới.

Trong cấm khu Hắc Ám ẩn chứa sức mạnh quy tắc đáng sợ, ngay cả cường giả Thiên Vương cũng không muốn đặt chân vào.

Một khi đặt chân vào đó, thậm chí sẽ bị bóng tối ăn mòn, cuối cùng ngã xuống.

Ở Thiên giới, Cấm Khu Hắc Ám cũng được gọi là Vùng Đất Thiên Phạt.

Tồn tại bị nhốt trong Cấm Khu Hắc Ám đều là sinh linh bị thiên địa vút bởi Mâu thuẫn của La Hồng chính là Cấm Khu Hắc Ám!

Hiện La Hồng chỉ cách Cấm Khu Hắc Ám chừng vạn dặm.

Theo sự không chế thời gian của La Hồng, sau mười giây, thời gian phục chế sức mạnh sẽ tiêu hao sạch sẽ, vừa lúc có thể tới Cấm Khu Hắc Ám.

Đương nhiên, đây là trạng thái lý tưởng nhất.

Thế nhưng, kế hoạch thường không theo kịp biến số Ngay khi La Hồng đang xuyên phá không trung mà chạy, thiên địa chợt có áp lực mạnh mẽ tột độ lan tới!

Ngay cả khi có được chiến lực cấp bậc Thiên Vương, La Hồng cũng cảm thấy áp lực nặng nề.

Chợt thấy một bóng người xuất hiện trước người hắn, cách xa ngàn dặm, xé rách không gian mà ra.

La Hồng lao tới, bóng người đó giơ tay lên, đập xuống một cái!

"Thiên Giới Trần Thủ?"

La Hồng ngẩn ra, trong mắt bỗng trào lửa giận!

Lại là Thiên Giới Trần Thủ!

Lúc trước là Thiên Giới Trần Thủ ngăn cản hắn, bây giờ vẫn là kẻ này!

Toàn thân Thiên Giới Trần Thủ được phủ kín bởi một chiếc áo choàng có hoa văn đám mây, chiếc áo bào này cũng là Thánh Binh phẩm cấp cực cao.

"Người muốn vào Cẩm Khu Hắc Âm?"

"Là nhiệm vụ Nhân Hoàng Thượng Cổ giao cho người nhỉ..."

Dường như Trần Thủ Thiên Giới biết được gì đó, thản nhiên nói.

Ông ta giáng xuống một quyền, giờ khắc này, trời đất như tiêu điều biến mất ngay trước mặt La Hồng, chỉ còn lại một nắm đám đang không ngừng phóng đại.

La Hồng sờ cả tóc gáy.

Thiên Giới Trần Thủ tuyệt đối không phải dạng yếu kém, đây là tồn tại từ thời Nhân Hoàng còn sống cho tới tận bây giờ!

Đây là tồn tại cùng cấp bậc với phụ tử đời đầu!

La Hồng quát lên.

Thiên Ma Nhất Chương mạnh mẽ đánh ra, đụng phải nắm đám này, làn sóng chấn động Thiên Ma lan tỏa khắp xung quanh.

Thân thể La Hồng bay ngược ra sau, nhưng vẫn đỡ được nắm đám này.

Thế nhưng, thân hình đang lao vun vút của hắn cũng bị chặn lại.

"Âm!"

"Thì ra là Trần Thủ đại nhân ra tay, như vậy, La Hồng... có mọc cánh cũng khó thoát."

Già Lam Thiên Vương đánh tới, cười phá lên.

Sau đó, có tiếng xé gió vang lên.

Chỉ vài giây.

Long Ngạo Thiên Vương và hai vị Thiên Vương khác cũng chạy tới.

La Hồng chỉ cảm thấy thể xác và tinh thần chìm xuống.

Xung quanh tràn ngập uy áp Thiên Vương, khiến hắn cảm thấy áp lực cực độ.

Không gian xung quanh đều bị phong tỏa, toàn bộ đường lui và điểm đột phá của La Hồng đều bị cường giả cấp bậc Thiên Vương ngăn cản.

Thiên Giới Trần Thủ không trả lời Già Lam Thiên Vương, vẫn duy trì vẻ lạnh lùng, hờ hững nhìn La Hồng.

Mục đích ông ta xuất hiện chính là để giết La Hồng, cũng là vì không cho La Hồng đi vào Cẩm Khu Hắc Âm.

Dù sao, năm đó trước khi Nhân Hoàng biến mất đã từng đi vào Cẩm Khu Hắc Âm.

Có lẽ trong Cẩm Khu Hắc Âm có biện pháp đưa Nhân Hoàng trở về!

Thiên Giới Trần Thủ tuyệt đối không cho phép Nhân Hoàng trở về, như vậy, ông ta sẽ gặp tai họa lớn.

La Hồng lơ lửng, khí tức trên người còn đang phập phồng, thời gian từng giây trôi qua.

Sức mạnh cấp bậc Thiên Vương trên người La Hồng cũng bắt đầu dần dần biến mất.

"Quả nhiên không phải sức mạnh của mình, những thứ mượn được đều có thời hạn"

"Xem ra luồng sức mạnh này của ngươi cũng không kiên trì được bao lâu"

"Suyết nữa để thằng nhóc nhà ngươi chạy thoát, Nhân Hoàng đương thời cũng có chút bản lĩnh đấy, được bốn vị Thiên Vương truy sát, La Hồng ngươi cũng đủ để lưu danh thiên cổ"

Các cường giả Thiên Vương cười khẽ.

Bọn họ không vội vàng ra tay, lúc này La Hồng vẫn còn chiến lực Thiên Vương, nếu muốn liều mạng chém giết thì vẫn có thể giết chết một trong số đó.

Cho nên, các vị Thiên Vương không muốn chơi đùa với La Hồng, dù sao La Hồng cũng đã không còn đường lui, bị bọn họ ép tới đường cùng, yên tâm chờ sức mạnh trên người La Hồng biến mất, La Hồng chỉ còn lại cảnh giới Chí Tôn, bọn họ muốn giết dễ như trở bàn tay.

La Hồng cũng cảm thấy hơi khổ sở.

Thất bại rồi.

Bị năm vị cường giả cấp bậc Thiên Vương vây bắt, sao mà chạy?

Đây là đường cùng!

Nhưng trong mắt La Hồng bỗng hiện lên ánh nhìn hung ác...

Chấp nhận số phận?

La Hồng tuyệt đối không thể chấp nhận số phận.

Hắn nhìn chăm chăm Trần Thủ Thiên Giới, nhếch miệng cười:

"Thiên Giới Trần Thủ phải không... Nếu không phải tại ngươi, bản công tử đã chạy rồi"

"Hai lần rồi, thù này bản công tử nhớ kỹ."

Thiên Giới Trần Thủ lại cực kỳ lạnh nhạt.

"Nhớ kỹ thì được gì, lần này, ngươi chắc chắn phải chết."

"Ngươi còn có đường lui nào?"

La Hồng nở nụ cười: "Ngươi phản bội Nhân Hoàng, còn dẫn đầu lập nên hệ thống thiên nhân, bản thân lại nấp đằng sau thao túng, ngươi muốn

bắt chước con đường của Nhân Hoàng, sau đó thành Hoàng đúng không?"
Đây là suy đoán của La Hồng.

Thiên Giới Trần Thủ lại không phủ nhận, ông ta được phủ kín bởi áo choàng, nở nụ cười: "Không hổ là Nhân Hoàng đương thời, rất sáng suốt."
"Đáng tiếc, thiên nhân..."

"Thay đổi huyết mạch, huyết mạch không thuần, sinh linh có dòng máu hỗn tạp đều là một đám phế vật, tính sai rồi"
Thiên Giới Trần Thủ cảm thán.

Xung quanh, ánh mắt Già Lam Thiên Vương và các cường giả cấp bậc Thiên Vương khác đều khựng lại.

Bọn họ lại không hề hay biết gì về bí mật này, hóa ra sự xuất hiện của thiên nhân chính là do Thiên Giới Trần Thủ đứng đằng sau thúc đẩy.

Một bên làm suy yếu sức mạnh nhân gian, một bên cố gắng tiến lên Hoàng cảnh!

Đúng là một công đôi việc.

Chương 1145: Chỉ... Cuối cùng cũng vùng lên rồi

Khí cơ trên người La Hồng tuột dốc không phanh, bởi vì đã sắp hết một phút.

Thiên Giới Trần Thủ thấy vậy, nở nụ cười: "Xem ra... Đã hết giờ."

"Vậy xin mời Nhân Hoàng đương thời... lên đường thôi"

Già Lam Thiên Vương nheo mắt, khoe miệng nhếch lên, trường đao Thiên Vương trong tay giờ cao.

Nhưng giờ lên được phân nửa, động tác lại bị chặn lại.

Bởi vì Già Lam Thiên Vương nhìn thấy trong Cẩm Khu Hắc Âm tối tăm như mực...

Một đôi mắt đỏ au đang lẳng lẳng nhìn hắn.

"Phập"

Đột nhiên!

Thiên Giới Trần Thủ ẩn trong áo bào hoa văn đám mây đột nhiên nheo mắt lại.

Một cái móc đen như mực xuyên qua lồng ngực ông ta!

Máu đỏ thẫm không ngừng nhỏ xuống.

"Xoạt!"

Thân thể Thiên Giới Trần Thủ chợt nổ tung, hóa thành bụi máu.

"Phân thân?"

"Đường đường Thiên Giới Trần Thủ vậy mà lại trở thành một kẻ giấu đầu lòi đuôi... Nực cười"

Giọng điệu lạnh nhạt trôi dạt ra.

Biến cố này khiến các vị cường giả cấp bậc Thiên Vương giật mình!

Đầu tiên là vì phân thân của Thiên Giới Trần Thủ.

Sau đó thì, cho dù là phân thân, Thiên Giới Trần Thủ cũng có chiến lực cấp bậc Thiên Vương, bằng không làm sao có thể ngăn cản La Hồng đang mang trong mình chiến lực Thiên Vương!

Nhưng phân thân của Thiên Giới Trần Thủ bị giết rồi!

Ngay cả La Hồng cũng chân động không ngớt.

Đầu!

Thiên Giới Trần Thủ này cũng là một kẻ gian xảo, lại là phân thân... Nhiều phân thân như vậy, khiến La Hồng bất giác nhớ tới một người.

Móc câu kia từ Cẩm Khu Hắc Âm phóng tới, treo ngược trên chân trời Thiên giới, bóng đen sâu thẳm cực hạn từ đó lan tỏa ra.

Ánh mắt La Hồng tức khắc sáng lên.
"Lão đại Số Không!"

La Hồng reo lên!
Hắn hưng phấn trong lòng, thành công rồi!
Tới gần Số Không quả nhiên có thể khiến Số Không chú ý.
Thậm chí xé rách một góc phong ấn, cho Số Không cơ hội ra tay!

"Tồn tại cổ xưa trong Cẩm Khu Hắc Ám? Chết tiệt!"

"Lúc trước là phong cấm của Cẩm Khu Sinh Mệnh nói lỏng, bây giờ...
Ngay cả Cẩm Khu Hắc Ám cũng lỏng rồi sao?"

Nhóm cường giả Già Lam Thiên Vương đều biến sắc!
Sau một khắc.

Già Lam Thiên Vương đột nhiên lướt ngang, xuất hiện bên cạnh La Hồng, La Hồng chỉ có cảnh giới Chí Tôn tuyệt đối không đỡ nổi một đao của ông ta.

Tuy nhiên.
Móc câu kia lại lao tới.

"Kengt"

Một tiếng vang thật lớn!

Già Lam Thiên Vương chỉ cảm thấy thanh đao trong tay sắp bị đánh bay!

Vậy mà móc câu kia vẫn ổn định như thường!
"Đồng loạt ra tay!"

Già Lam Thiên Vương quát lên.

Long Ngạo Thiên Vương và Thiên Vương hai tộc khác đều không chút do dự, không hẹn mà cùng ra tay.

Hư không bỗng chốc vỡ nát, chỉ còn lại vô số dòng chảy hỗn loạn!

Quy tắc mệnh mông cuồn cuộn bắt đầu trào lên, lao về phía La Hồng.

Bốn vị Thiên Vương giết La Hồng, Già Lam không tin một cái móc nhỏ nhoi có thể ngăn cản bốn vị Thiên Vương!

Trong Cẩm Khu Hắc Ám, đôi mắt đỏ au vô cùng to lớn, hờ hững nhìn bọn họ.

"Tiểu La, sử dụng thuật pháp triệu hoán lúc trước của ngươi, đồng thời, đánh vỡ ấn ký Tà Thần của Số Hai."

Giọng nói lạnh nhạt phát ra từ Cẩm Khu Hắc Ám.

La Hồng ngẩn ra.

Sau một khắc, ánh mắt chợt sáng lên!

Không do dự, lập tức nghe theo!

"Am!

Dưới sự áp bách của Thiên Vương, toàn thân La Hồng thấm đẫm máu tươi.

"Thần Hàng!"

Sức mạnh ý chí của La Hồng chấn động kịch liệt!

Thần Hàng Thuật hoạt động!

Trong biến ý chí, ấn ký Tà Thần Nhị Cáp đang hưng phấn tốt độ.

"Tiểu La ngu xuẩn! Mau chém Chi!"

"Mau lên!"

Trăm Thần bạo phát, La Hồng chém ra một kiếm, ấn ký Tà Thần Nhị Cáp tức khắc vỡ nát!

Thoáng chốc!

Thần Hàng Thuật thi triển xong.

Trên đỉnh đầu La Hồng có một khe hở đen kịt bị xé ra.

Khe hở này như tạo thành một con đường đặc biệt nối liền Cẩm Khu Hắc Ám.

Một bóng đen vô cùng to lớn từ trên một đỉnh núi đen kịt trong Cẩm Khu Hắc Ám nhảy xuống, như một cú nhảy tín ngưỡng!

Sau một khắc, dần dần hiện lên từ khe nứt đen kịt trên đỉnh đầu La Hồng, khí cơ kinh khủng khó tả lan tràn!

"Tiểu La ngu xuẩn, Chi... lại về rồi đây!"

"mở to mắt nhìn đi!"

"Chi... cuối cùng cũng vùng lên!"

"Ha ha ha..."

Không gian bắt đầu vỡ vụn từng tắc từng tắc.

Khe nứt to lớn xé ra, để Thiên giới dường như cũng chào đón bóng tối xuất hiện!

Già Lam Thiên Vương và những Thiên giới Thiên Vương hung hãn khác đều biến sắc.

Đây là cái gì?!

Nhân vật bên trong Vùng Cẩm Bóng Tối... Phá phong ấn xuất hiện rồi sao?

Không thể nào!

Sao La Hồng có thể làm được, Vùng Cẩm Bóng Tối đã tồn tại từ thời đại thượng cổ, khi đó những nhân vật bên trong vùng cấm đều đã bị niêm phong, qua biết bao năm tháng dài đằng đẳng như vậy mà cũng chưa từng

giải phong ấn tạo sao cứ khăng khăng đợi đến lúc bọn họ muốn La Hồng thì mới phá phong ấn?

"Khà khà khà..."

Trong tiếng cười lạnh lẽo ẩn chứa oán niệm và hưng phấn đáng sợ.

Một cái bóng đen vô cùng to lớn từ trong khe nứt đen lờm kia cất bước đi ra, vết nứt xé toạc ra vô cùng lớn, lớn đến mức dường như muốn chia Thiên giới ra làm hai.

Rầm Rầm rầm!

Toàn bộ Thiên giới dường như cũng cảm nhận được hơi thở sôi sục từ bên trong khu vực cấm này.

Rầm, rầm...

Có tiếng dây xích va chạm vang vọng, một cái móng vuốt thò ra từ đằng sau khe nứt, lông đen như mực, từng cái từng cái như kim thép, giống như thần binh cắt đứt không gian!

"Chỉ vĩ đại... Cuối cùng rồi sẽ vùng dậy!"

Đây là câu nói của Tà Thần Nhị Cấp!

La Hồng nghe thấy rồi.

Vẫn rầm thối như xưa, vẫn quen thuộc như xưa.

La Hồng vào giờ phút này, trạng thái cũng cực kỳ kém.

Triển khai Thân Hàng Thuật cần phải trả một cái giá thật lớn, dù cho là

La Hồng của bây giờ thực lực đã mạnh hơn rất nhiều, mở được ba cái Động Thiên, nắm giữ năng lượng mà Động Thiên cung cấp.

Thế nhưng đối với hắn mà nói thì vẫn có cảm giác bị hút khô!

Ý chí của Tà Thần Nhị Cấp vỡ nát vẫn còn sâu trọng biển ý chí, giống như triệu hoán Tà Thần Nhị Cấp giáng lâm, đây là kiến của Linh Hào đưa ra cho La Hồng.

La Hồng vốn dĩ có hơi chần chừ, thế nhưng sức mạnh dấu ấn Tà Thần Nhị Cấp giúp đỡ cho La Hồng bây giờ đã càng ngày càng yếu, thậm chí có thể nói là chẳng có chút hiệu quả nào.

Vì thế La Hồng trực tiếp lựa chọn nghiền nát.

Nếu như có thể vượt qua cửa ải khó khăn lần này, dấu ấn của Tà Thần Nhị Cấp xem như có nát bấy thì cũng đủ để xài!

Mà khoảnh khắc khi hư không xuất hiện một vết nứt.

Toàn bộ Thiên giới đều đang rung chuyển.

Vô số sức mạnh quy tắc, giống như không thể kiềm chế được sôi trào lên.

Bên trong tổ địa của các tộc.

Tiếng dây xích va chạm liên tục, đó là xiềng xích do Dòng Sông Thời Không tạo thành, dính vào thân thể của bọn họ, xông thẳng lên trời!

Đó là nhân vật chí cường giả bên trong tổ địa các tộc, bị quy tắc hạn chế không thể nào thoát thân.

Mà vào giờ phút này trên gương mặt bọn họ chỉ có chấn động vô bờ bến!

"Nhân vật bên trong Vùng Cẩm Bóng Tối... Phá phong ấn?"

"Không thể nào!"

"Không giống như phá phong ấn, hình như giống bị triệu hoán hơn?! Nếu Vùng Cẩm Bóng Tối bị phá phong ấn, vậy động tĩnh này tất nhiên rất lớn!"

Chương 1146: "Đây là U Minh Lang Thượng Cổ đã tuyệt tích!"

Từng vị từng vị lão tổ các tộc rơi vào điên cuồng.

Trên thực tế thì tình trạng của bọn họ cùng với rất nhiều khu vực cấm trên Thiên giới có khác gì nhau, bọn họ cũng bị phong ấn, thậm chí là bị Dòng Sông Thời Không phong ấn.

Chỉ có điều, kẻ bố trí phong ấn cho bọn họ lại là Thượng Cổ Nhân Hoàng!

Vị kia là một người trong nhân tộc!

Hơi thở khủng bố không ngừng chấn động, có lẽ là do sinh linh bên trong Vùng Cấm Bóng Tối hiện thế, làm bọn họ chịu kích thích thật lớn.

Cái phong ấn mà bọn họ muốn phá tan, kéo dài đến xiềng xích được biến thành từ Dòng Sông Thời Không, giống như bị kích thích, bắn ra luồng sức mạnh khủng bố vô bờ bến, kéo bọn họ về lại bên trong tổ địa.

Cường giả của các tộc đều biến sắc, thậm chí cường giả Thiên Vương đang thôi thúc Thượng Cổ Nhân Hoàng Bình tấn công vào Thiên môn trấn thủ nhân gian đều hung hăng nhìn lại, nhìn về phía Thiên giới.

Vết nứt ngang dọc trời đất.

Có bóng tối dày đặc giống như con sông bị vỡ đê dâng trào xông ra từ bên trong.

La Hồng đứng lạng lơ lửng trên không, hơi thở trên người u ám bất định.

Thế nhưng hắn lại nhếch miệng, lộ ra nụ cười vô cùng xán lạn.

Hắn nhìn chăm chăm vào vết nứt trong hư không, vui sướng nở nụ cười.

Thực lực của hắn trở nên mạnh mẽ, những chuyện có thể làm cũng càng nhiều hơn, hắn của ngày xưa không thể chịu đựng nổi sức mạnh của Tà Thần Nhị Cấp, bây giờ tuy rằng chịu đựng vẫn còn gian nan, nhưng cũng không hẳn là không được!

Không bao lâu sau, đằng sau vết nứt có một con quái vật khổng lồ chậm chậm xuất hiện.

Bóng tối giống như hóa thành ngọn lửa rực thiêu đốt, đốt cháy không trung, vạn vạo cả trời và đất.

Giống như lửa đỏ đến từ cõi u minh, tượng trưng cho sự hủy diệt!

"Khà khà khà..."

"Run rẩy đi! Đám rác rưởi!"
Tà Thần Nhị Cáp cười to.

Y chạy ra khỏi khe nứt bóng tối, giữa tiếng rầm rầm, có năng lượng kỳ dị biến thành xiềng xích quấn quanh lấy y.

Thế nhưng Tà Thần Nhị Cáp lại không thèm để ý.

Một cái đầu sói vô cùng khổng lồ giống như một ngọn núi cao, cao vút nơi chín tầng mây, cao cao giương lên.

Tiếng sói tru chấn động toàn bộ Thiên giới!

Giống như tượng trưng cho tai ương, tượng trưng cho tử vong...

Bóng tối giáng lâm mặt đất.

Tùng tùng tùng!

Hư không đều đang sụp đổ! Già Lam, Long Ngạo bốn vị Thiên Vương vốn dĩ đang áp sát bên cạnh La Hồng đều biến sắc!

Bọn họ căn bản không thể ngờ rằng lại xuất hiện tình huống như vậy!

La Hồng lại còn có lá bài tẩy!

Bây giờ hẳn còn có thể câu thông với nhân vật khủng bố bên trong Vùng Cẩm Bóng Tối!

"Nhân vật bên trong Vùng Cẩm Bóng Tối sao?!"

"Trong sách cổ từng có ghi chép, chính là nhân vật khủng bố bị phong ấn từ trước thời thượng cổ!"

Sắc mặt Già Lam rất khó coi.

Hơn nữa, cái móc câu đen kịt như mực này ngăn cản, nếu muốn giết La Hồng... Dường như càng không thể nào!

"Không được! Nhất định phải giết La Hồng, giết chết Nhân Hoàng đương thời!"

"Chỉ có hắn chết mới có thể làm cho nhân gian không còn nắm giữ biến số!"

Già Lam Thiên Vương cắn răng, trường đao tay vung lên, vô cùng lạnh lùng nói.

"Liều mạng!"

"Sinh linh trong Vùng Cẩm Bóng Tối đã bị phong cấm không biết bao nhiêu năm tháng, dù cho có phá phong ấn thì sức chiến đấu cũng sẽ không mạnh mẽ!"

"Long Ngạo, Đế Nguyên Thiên hai người các ngươi chặn vị cường giả xuất hiện trong Vùng Cẩm Bóng Tối này!"

"Phạm Lung ngươi ngăn cản cái móc câu kia!"

Vẻ mặt Già Lam lộ ra vẻ ngoan độc, trực tiếp phân chia phương án thảo phạt.

Chủ yếu là, gã truy sát La Hồng từ khu vực Thần tộc mãi đến chỗ này, cũng không phải muốn từ bỏ việc giết chết La Hồng!

Ba vị cường giả Thiên Vương khác cũng không có phản ứng gì lớn lắm, chủ yếu là đã đến lúc này rồi, bọn họ cũng không ngu, nếu như còn không đoàn kết cùng nhau xông lên, muốn giết La Hồng căn bản là chuyện không thể nào!

Một khi La Hồng thoát thân tiến vào Vùng Cấm Bóng Tối, nếu muốn giết thì sẽ là chuyện mơ tưởng!

"Được!"

Ba người còn lại lập tức trả lời.

Sau một khắc, trong chớp mắt xuất phát, Long Ngạo và Thiên Vương Yêu tộc Đế Nguyên Thiên cùng nhau bay thẳng lên trời.

Hai người đều biến thành bản thể.

Long Ngạo chính là một con rồng hoàng kim cơ thể dài đến vạn trượng, Đế Nguyên Thiên thì là một con yêu thú hồn mang, cũng có thân thể vô cùng to lớn.

Thế nhưng thân thể hai người tuy rằng khổng lồ, nhưng so sánh với Tà Thần Nhị Cáp đi ra từ trong khe nứt giữa trời, dường như vẫn nhỏ bé hơn rất nhiều!

Con người của Tà Thần Nhị Cáp đỏ tươi, cả người y đều đen kịt. Hơi thở khủng bố tràn ngập, không gian xung quanh đều đang sụp đổ!
"Tiểu La ngốc nghếch! Xem cho kỹ, sức mạnh thực sự của Chi!"

Tà Thần Nhị Cáp cười to.

Sau một khắc, một cái chân đánh về phía Long Ngạo.

Giống như có một mảng u minh minh mông giáng xuống từ trên trời, đập xuống, đập vào trên thân thể của Hoàng Kim Long Ngạo.

Long Ngạo thân là Thiên Vương, có thể điều khiển sức mạnh quy tắc trong trời đất, nhưng vẫn bị ép đến nỗi cả người bắn ra máu tươi màu vàng nhạt nồng nặc.

Yêu thú khổng lồ, Đế Nguyên Thiên cũng ra tay.

Gầm lên giận dữ, trong miệng phun ra chùm sáng năng lượng đáng sợ, xuyên qua không gian ném tới Tà Thần Nhị Cáp.

Đầu sói Nhị Cáp đột nhiên há mồm ra giống như cái miệng khổng lồ của vực sâu, trong miệng toàn là máu tươi đỏ lòm!

Có năng lượng hạt đen ngòm không ngừng hội tụ trước miệng của y, một viên hạt màu đen không ngừng ngưng tụ, nặng nề đến nỗi sắp ép cả không gian đều nổ tung vụn vụn!

Âm!

Hạt màu đen hóa thành chùm sáng màu đen, trực tiếp đánh vụn không gian, va chạm với ánh sáng mọc lên của Đế Nguyên Thiên.

Đế Nguyên Thiên thân là Thiên Vương Yêu tộc, vào giờ phút này lại chấn động cả người.

Chùm sáng của hắn ta cầu xé nổ tung.

Sau đó bị chùm sáng màu đen xuyên qua thân thể.

Chùm sáng màu đen kia giống như hóa thành một cái trường mâu, đóng đinh cơ thể không lồ của Đế Nguyên Thiên vào trong hư không.

Máu Thiên Vương không ngừng chảy tràn, đập xuống làm cả mặt đất nổ tung!

Một phen giao đấu, trong chớp mắt.

Long Ngạo và Đế Nguyên Thiên liên thủ, hai vị cường giả Thiên Vương lập tức bị áp chế hoàn toàn!

"U Minh Lang! Đây là U Minh Lang Thượng Cổ đã tuyệt tích!"

Đế Nguyên Thiên nhận ra bản thể của Tà Thần Nhị Cấp, nhất thời phát ra tiếng thét sợ hãi!

"Ngăn lại!"

"Y vẫn chưa hoàn toàn phá phong ấn! Nhất định phải cản lại!"

Già Lam cũng kinh hoàng trong lòng, không ngờ rằng hai vị Thiên Vương liên thủ lại còn bị Tà Thần Nhị Cấp ung dung đánh nát!

Đây là trong tình huống đối phương còn chưa hoàn toàn giải phong ấn!

Nếu như hoàn toàn giải phong ấn thì phải đánh thế nào nữa?!

Chương 1147: Long Ngạo khổng lồ như vậy sao lại biến mất rồi?!

La Hồng cũng có chút hoảng sợ, bởi vì kết thúc triển khai Thần Hàng Thuật, ba cái Động Thiên đều suýt chút nữa bị rút cạn, thế nhưng, so với trước kia triển khai Thần Hàng Thuật, La Hồng bây giờ đã xem như là dễ dàng hơn rất nhiều rồi, vẫn chưa xuất hiện tình huống cơ thể tan vỡ.

"Bản thể của Tà Thần Nhị Cáp... U Minh Lang?"

La Hồng cũng giật cả mình.

Đây là... Cái thứ gì vậy?"

Được rồi, La Hồng vẫn chưa từng nghe thấy cái tên U Minh Lang này, ít nhất là tam giới bây giờ dường như cũng không có bộ tộc U Minh Lang này.

"Còn viết bản thể của Chỉ là U Minh Lang nữa à? Bò sát nhỏ và giun dài nhỏ, đúng là có chút hiểu biết đấy! Khả khả khả!"

Thân thể cao lớn của Tà Thần Nhị Cáp trong nháy mắt lướt qua, xuất hiện bên cạnh của Long Ngạo và Đế Nguyên Thiên, tuy rằng bị quy tắc trời buộc, thế nhưng lần này ít nhất y có thể phát huy ba, bốn phần năng lực.

"Nhưng Chỉ không phải là U Minh Lang bình thường, chính là U Minh Lang Hoàng!"

Xi xi Tà Thần Nhị Cáp há to cái miệng lớn giống như chậu máu, cắn xuống một cái.

Bản thể hoàng kim long do Long Ngạo biến thành nhất thời bật ra một tiếng hét thảm thiết, bởi vì hắn ta bị Tà Thần Nhị Cáp đè lại, cắn đứt cổ, máu tươi phun trào như suối nguồn.

Trái tim Già Lam run lên, giờ phút này hắn ta có chỉ có thể nhắm mắt ra tay!

Thiên Vương Phật tộc Phạm Lung cũng ra tay, trong tay xuất hiện từng chuỗi lại từng chuỗi Phật châu hoàng kim, trong mỗi một viên Phật châu đều tập hợp sức mạnh quy tắc, giữa lúc đan xen nhau, bay về phía móc câu đen kịt như mực bị phong ấn!

Móc câu này cũng bắn mạnh ra từ bên trong Vùng Cấm Bóng Tối, sức mạnh bị suy yếu rất nhiều, thế nhưng vẫn có sức chiến đấu của Thiên Vương.

Thế nhưng so sánh với U Minh Lang Hoàng khổng lồ bên trên vòm trời, Tà Thần Nhị Cáp, móc câu này hiển nhiên dễ đối phó hơn rất nhiều.

Từng viên Phật châu đột nhiên co rút nhanh, trói cái móc câu lại.

Phạm Lung hóa thành một vị kim Phật, một chuông đề xuống, trong lòng bàn tay giống như có Phật quốc hiện ra, vào khoảnh khắc này bùng nổ đến mức tận cùng.

Trong lúc ba vị Thiên Vương toàn lực ra tay.

Già Lam cũng không rảnh rỗi, sát ý của hắn ta đối với La Hồng, vào giờ phút này bạo phát đến mức cùng cực.

Không có móc câu, đã không còn U Minh Lang Hoàng, La Hồng sao có thể ngăn cản hắn ta được nữa?

Già Lam Thiên Vương thật sự rất ngoài ý muốn, La Hồng chỉ là một Chí Tôn, lại có thể ở Thiên giới thu được nhiều sự giúp đỡ và lá bài tẩy như vậy!

"Chết!!!"

Tất cả chỉ phát sinh ở trong chớp mắt.

Cường giả cấp bậc Thiên Vương giao chiến nhanh đến cỡ nào, giống như sấm sét lóe lên trong chớp mắt, Già Lam Thiên Vương dĩ nhiên lại xuất hiện ở bên cạnh La Hồng, trường đao trong tay hung hãn chém xuống.

Đôi mắt của hắn ta đỏ bừng, hắn ta đường đường là một Thiên Vương mà lại bị một tên Chí Tôn như La Hồng ép đến mức đường sơn cùng thủy tận như vậy, quá là thâm hiểm!

Mà La Hồng cũng cảm nhận được sự kiềm nén này, sắc mặt cũng hơi thay đổi.

Tà Thần Nhị Cáp bị ngăn cản, móc câu của lão đại Linh Hào cũng bị chặn lại.

Một đao của Già Lam Thiên Vương, dù sao chưa chắc gì Già Lam Thiên Vương đã ngăn cản được!

La Hồng cắn răng, lấy Thánh Nhân Khô Chu và Thánh Nhân Thư Sơn ra, muốn dùng hai cái thứ này để ngăn cản!

Không biết có thể ngăn cản được hay không!

"Thượng Cổ Thánh Nhân binh?"

Khoảnh khắc khi Già Lam Thiên Vương vung trường đao lên, cũng thấy được động tác của La Hồng, trong đôi mắt lóe lên một vết khinh bỉ và xem thường.

Thượng Cổ Thánh Nhân binh thật sự là binh khí cường đại, nhưng cũng phải xem người sử dụng!

Trước đó có thể ngăn cản, đó là bởi vì La Hồng bạo phát sức chiến đấu cấp Thiên Vương, mà bây giờ, La Hồng lấy đầu ra sức mạnh cấp Thiên Vương.

Dùng Thượng Cổ Nhân binh chống đỡ, chỉ có thể bị sức mạnh phản chấn đánh chết!

Một đao tiếp tục đánh xuống!
Bầu trời đề nổ tung từng tắc từng tắc!
Hơi thở của La Hồng hơi khựng lại.
Bên trong Vùng Cấm Bóng Tối.

Đội con người màu đỏ tươi kia nhìn Già Lam Thiên Vương chém một đao về phía La Hồng.
Sau một khắc.

Phía trên và phía dưới đôi mắt này...
Đều có một loạt đôi mắt từ từ mở ra, ánh sáng màu đỏ tươi làm cả người Già Lam Thiên Vương run lên.

Nhưng mà Già Lam Thiên Vương lại liều mạng, mục đích chỉ có giết La Hồng!

Trong Vùng Cấm Bóng Tối, có một tiếng thở dài nhàn nhạt thở ra.
Sau một khắc, Tà Thần Nhị Cấp được Thần Hàng Thuật triệu hồi ra từ trong vết nứt, bỗng nhiên cả người run lên.

Miệng đầy long huyết quay lại nhìn về phía khe nứt.
Cả gương mặt đều là đau buồn phần nội!

"Lão đại Linh Hào! Đừng... Đừng mà!"

Sau đó.

Tà Thần Nhị Cấp bị một luồng sức mạnh khổng lồ kéo đi, lôi vào phía khe nứt.

Giống như cái kiểu lúc trước y đã kéo nữ Tà Thần kia về chỗ đó.
Hình ảnh đã từng quen thuộc làm Tà Thần Nhị Cấp tràn đầy căm phẫn.
"Há há há! Lão đại giải quyết đẹp lắm!"

"Nhị Hào! Mẹ nó người cũng có ngày hôm nay!"

Đằng sau vết nứt truyền đến tiếng cười hưng phấn của nữ Tà Thần Tam Hào!

Điều này càng làm cho Tà Thần Nhị Cấp căm phẫn hơn!
Đạo trời có tuần hoàn, trời xanh không tha cho một ai!
Linh Hào lôi về.

Tà Thần Nhị Cấp hiểu rất rõ, bản thân không thể phản kháng được, đã như vậy, y vất vả lắm mới có thể đi ra hít thở không khí, có như thế nào

cũng phải kéo một tên chịu tội thay!

Vì thế Tà Thần Nhị Cáp lập tức cắn vào thân thể Long Ngạo, kéo hắn ta vào trong khe nứt.

Thiên Vương Long tộc bản thể là hoàng kim long Long Ngạo nhất thời tràn ngập điên cuồng!

Đệt Thả hắn ta ra!

Hắn ta không muốn vào trong đó!

Nhưng mà Tà Thần Nhị Cáp cắn rất chặt, cuối cùng sau khi Long Ngạo bị kéo vào khe nứt thì hoàn toàn không còn một tiếng động nào nữa.

Thiên Vương Yêu tộc Đế Nguyên Thiên biến thành yêu thú khổng lồ, bị dọa run lẩy bẩy, không dám thử mạnh.

Xảy ra chuyện gì vậy?

Long Ngạo không lộ như vậy sao lại biến mất rồi?!

Sau khi bóng dáng của Long Ngạo và Tà Thần Nhị Cáp hoàn toàn biến mất.

Vết nứt vẫn chưa biến mất.

Sau đó lại có một gong kìm tràn ngập ánh sáng hỗn độn từ từ thò ra từ bên trong, không nhanh không chậm, thế nhưng ẩn chứa huyền ảo cực hạn!

Chương 1148: Xếp hàng số không, Hồn Độn Hạt Tỏi

Phía dưới.

Một đao của Già Lam Thiên Vương đánh xuống, chém lên Thụ Sơn và Khô Chu.

Hai cái Thánh Nhân Binh cũng hung hãn bùng nổ sức mạnh khủng bố, thứ đồ được một đao kia lại chính là sức mạnh phản chấn vô cùng mạnh mẽ, làm cả người La Hồng đều bắn máu tung toé, thân thể mạnh mẽ cũng có chút chống đỡ không nổi nữa!

Thế nhưng thân thể La Hồng cũng không hề bình thường, trải qua từng lần lột xác, thân thể cực kỳ mạnh mẽ không kém gì Vương Cảnh, vì thế La Hồng vẫn có thể đỡ được!

Hai cái Thánh Nhân binh, cộng với trả giá bằng thân thể suýt nữa nổ tung, ngăn cản một đòn liều mạng của một vị Thiên Vương.

La Hồng cũng dùng hết sức mình.

Già Lam Thiên Vương cũng lạnh mặt, loại yêu nghiệt này, một đao chém xuống không chém chết là rất bình thường!

Một đao chém không chết, vậy thì chém thêm một đao nữa!

Già Lam Thiên Vương điều động sức mạnh quy tắc khủng bố, đao thứ hai đột nhiên chém ra.

Nhưng mà một đao kia chưa kịp hạ xuống.

Hắn ta lập tức cảm thấy trời tối sầm.

Một cái kim to lớn đập xuống.

Già Lam Thiên Vương chỉ cảm thấy sau khi mình bị cái kim khóa chặt, hơi lạnh không tên lập tức ồ ạt tới!

Đao trong tay giương lên chém về phía cái kim nện xuống!

Nhưng mà điều làm Già Lam Thiên Vương sồn cả tóc gáy đó chính là, Thiên Vương binh trường đao của hắn ta lại cái kim đè xuống, nổ tung từng tắc từng tắc!

Đây là cái kim gì vậy?!

Mà lúc cái kim này xuất hiện, giống như có hơi thở hỗn loạn đang cuộn trào!

Keng!

Một tiếng giòn tan!

Kìm mở ra.

Xì xì Một tiếng vang trầm thấp, kìm khép lại.

Sau đóm Già Lam Thiên Vương vẫn còn duy trì trạng thái chống đỡ lập tức tê dại phát hiện ra bị đã bị chặn ngang chặt đứt.

Hắn ta thậm chí cũng không biết mình đã bị chém đứt như thế nào!

La Hồng cả người nhuốm máu hít vào một hơi, nhìn Già Lam Thiên Vương trong chớp mắt bị chặt đứt làm hai, cũng có chút ngơ ngác.

Hắn cũng không phát hiện ra Già Lam Thiên Vương đã bị chẻ làm hai như thế nào.

Kìm, móc câu...

Khóe miệng La Hồng giật giật.

Tà Thần Nhị Cáp là sói.

Vậy... Lão đại Linh Hào... Đừng nói là bò cạp nhé?!

Già Lam Thiên Vương sực tỉnh lại, gương mặt không ngừng chấn động!

Bên trong Vùng Cấm Bóng Tối... Rốt cuộc có quái vật gì chứ?!

Hắn ta chính là một vị Thiên Vương, chưa kịp nhận ra gì cả đã bị chém đứt cơ thể!

Già Lam Thiên Vương không thể nghĩ đến chuyện giết chết La Hồng nữa!

Bởi vì cái kìm to lớn này kẹp xuống, hắn ta biết mình không thể giết nữa rồi!

Thậm chí hắn ta còn không trốn nữa thì rất có thể sẽ bị bỏ mạng tại chỗ này!

Già Lam Thiên Vương điên cuồng lùi về phía sau, nửa người dưới của hắn ta trực tiếp bị làm nổ tung!

Một vị Thiên Vương bị nổ tung nửa bên cơ thể, rụng chuyển hư không, có điều gọng kìm to lớn vẫn chưa đuổi theo, chỉ đè xuống, đỡ được dư âm.

Từ xa.

Thiên Vương Yêu tộc, Đế Nguyên Thiên Lang nhếch nhác chạy trốn.

Thiên Vương Phật tộc Phạm Lung đang trấn áp móc câu cũng trắng bệch sắc mặt, trong lúc từng viên Phật châu nổ nát, Phạm Lung niệm một câu a di đà Phật sau đó bắt đầu chạy trốn.

Bốn vị Thiên Vương vây giết La Hồng.

Bây giờ chỉ còn sót lại ba vị Thiên Vương, bị đánh toi bời xoay người chạy trốn.

Mà Thiên Vương Long tộc Long Ngạo thì càng không thể trở về được nữa.

Cả người La Hồng nhuộm máu, ngồi bệt xuống đất, vui mừng nở nụ cười.

Già Lam Thiên Vương nổ tung nửa người dưới, còn lại nửa người trên chạy trốn, trực tiếp điều khiển quy tắc, xé rách không gian chạy đi.

Có điều, La Hồng nhìn về hướng Già Lam Thiên Vương chạy trốn, con mắt nhất thời sáng lên.

Hắn lau máu tươi nơi khóe môi, vô cùng vui sướng thét lên.

"Sự nương! Giết chết hắn!"

Giọng nói của La Hồng mệnh mệnh cuộn cuộn nổ tung.

Già Lam Thiên Vương một bên đầm máu, một bên chạy qua hư không bỗng dưng biến sắc, bởi vì hắn ta bị thương cho nên theo bản năng chạy gần về phía Dòng Sông Sự Sống.

Định là mượn tinh hoa sinh mệnh để khôi phục thân thể.

Nhưng mà...

Nhìn Dòng Sông Sự Sống đang cuộn cuộn, hắn ta bỗng nhiên biến sắc!

Bên trong Dòng Sông Sự Sống, đột nhiên có một bàn tay ngưng tụ từ trong tinh hoa sinh mệnh vờ ra, chớp về phía Già Lam Thiên Vương.

Lập tức tóm chặt lấy nửa người trên của Già Lam Thiên Vương.

Sau khi gương mặt của Già Lam Thiên Vương run rẩy dữ dội thì cánh chim sau lưng đều nhuộm đầy máu.

Không chút do dự, hắn lập tức bỏ lại nửa người trên bị Sinh Mệnh Mẫu Thần chớp lấy, chỉ còn dư lại một cái đầu chạy thoát đi, chạy như bay về phía Dòng Sông Sự Sống.

Đùng!

Nửa người trên bị kéo vào bên trong Dòng Sông Sự Sống, hoàn toàn tan nát.

Thân thể của Sinh Mệnh Mẫu Thần hiện ra, có mấy phần tiếc nuối.

Quyết đoán thật, trực tiếp cắt đứt đầu chạy đi mất.

Không chỉ có Sinh Mệnh Mẫu Thần tiếc nuối mà La Hồng cũng rất lấy làm tiếc nuối.

Già Lam Thiên Vương lại không chết, để hắn ta chạy thoát rồi!

Như thế xem, kẻ duy nhất gặp xui xẻo hình như chỉ có Thiên Vương Long tộc.

Long tộc... Thật thâm hiểm.

Rầm rầm rầm!

Bốn vị Thiên Vương tan tác, Thiên Vương Long tộc thì lại mất tung tích.

Kết quả này làm cho cả Thiên giới đều rung chuyển!
Cùng lúc đó.

Bên trong tổ địa các tộc, đều có hư ảnh vĩ đại hiện ra, ngẩng nhìn về phía Vùng Cẩm Bóng Tối.

Nhất là hư ảnh bên trong tổ địa Long tộc thì lại càng phần nộ gấp vạn phần.

âm âm!

Thiên Nhân Cung cũng nhô lên từ mặt đất, tỏa ra hào quang vô tận.

Một bóng người bao bọc trong bảo phục vân mây, đứng lặng ở trước

Thiên Nhân Cung, tay chấp sau lưng, không thấy rõ gương mặt, nhưng khí thế của y lại không hề kém cạnh gì với lão tôn tộc.

Đôi mắt của y thâm thúy nhìn chằm chằm vào Vùng Cẩm Bóng Tối, nhìn chằm chằm cái kim màu đen khổng lồ thò ra từ bên trong khe nứt.

Trần thủ Thiên giới nhìn cái kim này, nỉ non lên tiếng: "Năm đó Nhân Hoàng từ thăm dò vùng cấm, từng nhắc tới..."

"Bên trong Vùng Cẩm Bóng Tối có một con bò cạp khổng lồ cực kỳ mạnh mẽ, chính là tà vật được sinh ra từ trong thời kỳ hỗn độn, được xưng là Hạt Tổ, xếp hàng số không..."

"Nhưng năm đó đích thân Nhân Hoàng đi vào vùng cấm cũng không thể mời được vị này."

"Mà bây giờ, bị này lại ra tay vì một Nhân Hoàng đương thời vô cùng nhỏ yếu?!"

"Rốt cuộc... Là tại vì sao chứ?!"

P/S: Xin phiếu tháng, xin phiếu đề cử mới ra lò nhé!

Chương 1149: "Nhân gian không có cường giả đỉnh cấp, có gì để

sợ?"

Nhân vật bên trong Vùng Cẩm Bóng Tối, vì sao lại ra tay vì La Hồng.

Đối với các vị cường giả Thiên giới mà nói thì là một bí ẩn chưa có lời giải đáp, cho dù là những lão tổ các tộc sức mạnh chí cường cũng khó thể nghĩ ra được.

Bên trong Thiên Nhân cung, canh giữ Thiên giới đưa ra câu hỏi và chất vấn, bọn họ muốn biết và hiểu rõ.

Nhưng điều đáng tiếc là La Hồng sẽ không cho bọn họ lời giải thích, đám Tà vật bên trong vùng cẩm bóng tối lại càng không có khả năng cho bọn họ bất cứ lời thích nào!

Tất nhiên, trên thực tế mọi cũng có thể đoán ra được một ít, chỉ là không muốn tin tưởng mà thôi.

Dù sao một tu sĩ chẳng qua chỉ mới ngưng tụ Đông Thiên trở thành chí tôn như La Hồng sao có thể giúp những nhân vật khủng bố bên trong Vùng Cẩm Bóng Tối giải phong ấn?

Có thể sao?

Chuyện mà Thượng Cổ Nhân Hoàng cũng chưa từng làm được thì La Hồng sao có thể làm được?

Hư ảnh của ngũ tộc lão tổ, còn có canh giữ trong Thiên Nhân cung của Thiên giới sắc mặt vô cùng nghiêm túc, bọn họ nhìn khu vực cẩm dần dần bị bóng tối bao phủ.

Khe nứt bóng tối bắt đầu khép lại, Hồn Độn Hạt Tổ bắt đầu rút kìm lớn về.

Vùng Cẩm Bóng Tối lại trở về với im lặng.

Nhưng La Hồng chạy thoát đối với các cường giả của Thiên giới mà nói thì chẳng khác gì một cái gai cắm trong yết hầu làm bọn họ cảm thấy cực kì khó chịu.

Đương Đại Nhân Hoàng vào Thiên giới chính là cơ hội tốt nhất để giết chết La Hồng.

Nhưng mà Đương Đại Nhân Hoàng ở Thiên giới lại cầu thông được với nhân vật trong vùng cẩm và Vùng Cẩm Bóng Tối, dựa vào hai khu vực cẩm đùa giỡn xoay vòng các vị cường giả Thiên giới.

Điều này làm cho các vị cường giả tức giận tới cực điểm.
không ký đối với La Hồng cũng đạt tới đỉnh cao.

Trên người của ngũ tộc lão tổ bị dây xích của dòng sông sự sống trói chặt ánh mắt của bọn thôi không nhìn về bên trong Vùng Cấm Bóng Tối nữa, nhìn về phía canh giữ Thiên giới bên trong Thiên Nhân cung.

Đối với canh giữ Thiên giới không làm việc này bọn họ cũng đã từng nghe nói.

Thế nhưng so sánh với Phu Tử canh giữ nhân gian, tên canh giữ Thiên giới thật sự quá kém cỏi.

Hai mươi ngàn năm trước khi Nhân Hoàng biến mất còn có thể lộ mặt, tám mươi ngàn năm sau thì đã hoàn toàn biến mất rồi.

Tất cả cường giả đều cho rằng vị canh giữ Thiên giới này đã bỏ mình rồi.

Bây giờ nhìn lại, vị canh giữ Thiên giới này dường như cũng là một người có dã tâm.

Hắn ta dẫn dắt ngũ tộc sáng lập một mạch Thiên nhân, muốn thông qua một mạch Thiên nhân tìm được thời cơ đột phá vào Hoàng cảnh!

Đã tâm tới cỏi này không thể bảo là không lớn, trong thời đại tam giới không vua như bây giờ một khi canh giữ Thiên giới thành vua thật, có lẽ thống nhất Thiên giới.

Mà bây giờ ngũ tộc lão tổ cũng đã cảm nhận được.

Sức mạnh của canh giữ Thiên giới có lẽ yếu hơn bọn một chút, nhưng cấp độ chỉ kém bọn họ một bậc.

Sở dĩ chưa từng bước vào là sợ quy tắc trấn áp mà Nhân Hoàng đã để lại.

Một khi bước vào ngưỡng cửa kia quy tắc Nhân Hoàng sẽ tìm tới.

"Năm vị, tên La Hồng này chính là Đương Đại Nhân Hoàng của nhân tộc, mục đích vào Thiên giới là để tiếp đón Nhân Hoàng quay về, các vị chắc cũng không muốn Nhân Hoàng quay về chứ nhỉ?"

Canh giữ Thiên giới chấp tay nói với năm vị lão tổ bị Dòng Sông Thời Gian phong ấn.

"Canh giữ Thiên giới... Người phản bội Nhân Hoàng, cho nên so với bọn ta thì càng không muốn nhìn thấy Thiên Hoàng quay về nhỉ"

Năm vị lão tổ cũng hờ hững nói.

Canh giữ Thiên giới nở nụ cười, cũng không phủ nhận việc làm của bản thân, chỉ xua xua tay, nhún vai một cái.

"Đó là tất nhiên."

"Vì thế mục đích của các ngươi và bản tọa là giống nhau..."

"La Hồng không chết, các ngươi và bản tọa ăn ngủ không yên"

Canh giữ Thiên giới ngồi xếp bằng trước Thiên Nhân cung, nhìn ngắm ngũ tộc lão tổ.

Sáu vị nhân vật đặt ở tam giới đều xem như cấp bậc chí cường giả, đối mặt với nhau.

Giống như đang trao đổi một đại hội nghị.

Ông ơng ơng...

Có sức mạnh quy tắc bàng bạc tràn ngập, những sức mạnh quy tắc này chính là thứ canh giữ Thiên giới điều khiển, lập tức phân cách bốn phía.

Cuộc nói chuyện của sáu vị cường giả không mấy may tiết lộ chút gì.

à Aml Không chỉ là ngũ tộc lão tổ.

Còn có bốn vị Thiên vương đỉnh cấp bước vào khu vực.

Thần tộc Trung Thiên Vương, Phật tộc Tây Thiên Vương, Yêu tộc Đông Thiên Vương, Long tộc bị Thiên Vương...

Ngoại trừ Tiên tộc Nam Thiên Vương bị Phu Tử trấn áp thâm thối thì tất cả tứ tộc Thiên Vương đều có mặt.

Vốn dĩ cuộc thảo phạt đối với loài người cũng tạm thời dừng lại.

"Ngày quy tắc Nhân Hoàng ở nhân gian sụp đổ sắp tới rồi, đây là một trận đại biến, cũng là sự thay đổi của một thời đại."

"Chư vị, đừng tưởng rằng quy tắc Nhân Hoàng tàn đi là Thiên giới có thể dễ dàng tiếp cận nhân gian, đừng quá khinh thường nhân gian."

Canh giữ Thiên giới tọa trấn bên trong Thiên Nhân cung nói.

"Nhân gian không có cường giả đỉnh cấp, có gì để sợ?"

Thần tộc Trung Thiên Vương nhíu mày nói.

"Không có cường giả đỉnh cấp?" Canh giữ Thiên giới lắc lắc đầu:

"Ngươi đã coi thường canh giữ nhân gian, cũng coi thường Tắc Hạ học cung rồi:

"Phu Tử chính là một cách gọi, mỗi một đời Phu Tử cũng không thể khinh thường."

"Trong đó, lấy Phu Tử đời đầu tiên cùng với Phu Tử thời đại cuối cùng là bây giờ, lại càng vượt trội."

"Phu Tử đời đầu tiên tất nhiên là không cần phải nói, sống từ Thượng Cổ đến giờ, lúc ở thời Thượng Cổ thì đã tiếng tăm cực vang dội, mà Phu Tử của thời đại bây giờ cũng không thể khinh thường, tuy rằng tu vi của Phu Tử đời cuối cũng bình thường thôi, nhưng tâm tư kín đáo, dùng sự nham

hiểm giả dối để nổi danh, chuyên tính kế tam giới, kết cục của Nam Thiên Vương chư vị cũng đã thấy rõ."

Canh giữ Thiên giới cười nói, hắn ta cũng là người canh giữ, đối với những kẻ canh giữ khác tất nhiên hiểu rõ ràng.

"Nhưng cũng chỉ là như vậy, hai tên Phu Tử thôi có gì mà sợ, một khi quý tặc Nhân Hoàng biến mất chúng ta không còn sự trở ngại nào nữa, trực tiếp đánh vào nhân gian, bằng vào số lượng của Thiên Vương các tộc chúng ta, giết Phu Tử chỉ là chuyện nhỏ."

Chương 1150: Đi vào bên trong Vùng Cẩm Bóng Tối.

Long tộc Bắc Thiên Vương cũng vô cùng lạnh lùng.

Sắc mặt của canh giữ Thiên giới cũng lạnh xuống, hắn ta chỉ chỉ vào Vùng Cẩm Bóng Tối, cùng với Dòng Sông Sự Sống: "Các người có thể đảm bảo cường giả bên trong Vùng Cẩm Bóng Tối và Vùng Cẩm Sinh Mệnh sẽ không ra đời không?"

"Nếu bọn họ xuất hiện che chở cho nhân gian thì các người sẽ là đối thủ sao?"

"Đừng nên coi thường nhân gian, dù sao, bây giờ là thời đại cuối cùng, trong thời gian một thời đại thay đổi, cũng là thời điểm mà những chuyện ngoài ý muốn dễ dàng xuất hiện nhất!"

"Một khi các người quá khinh địch, kết cục sẽ giống như lần trước vậy quét, thất bại thảm hại!"

Từng lời nói của canh giữ Thiên giới như châu như ngọc.

Cường giả ngũ tộc trở nên im lặng.

Hồi lâu sau, ngũ tộc lão tổ lạnh lùng nói: "Canh giữ Thiên giới định hợp tác như thế nào?"

Bọn họ thật sự không đoán ra được vì sao canh giữ Thiên giới lại tìm bọn họ hợp tác?

Cùng nhau tấn công Vùng Cẩm Bóng Tối?

Nhưng mà nếu Vùng Cẩm Bóng Tối thật sự dễ dàng tấn công như vậy thì ngũ tộc đã sớm san bằng đối phương rồi.

Canh giữ Thiên giới nở nụ cười xán lạn, trái lại hắn ta chỉ chỉ xuống nhân gian.

"Quy tắc nhân gian tiêu tan, đại khái còn cần một tháng nữa."

"Quá lâu."

"Một tháng đối với La Hồng mà nói, có quá nhiều biến số, vì thế chúng ta cùng nhau hợp tác đánh xuống nhân gian."

Canh giữ Thiên giới nói.

Lời này vừa thốt ra.

Các đại cường giả đều ngơ ngác.

"Quy tắc Nhân Hoàng chưa tiêu tan, sao có thể đánh vào?"

Phật tộc Tây Thiên Vương chính là một vị đại Phật có Phật quang phổ chiếu, vô cùng nghiêm túc nói.

Canh giữ Thiên giới giờ tay lên, hay tay kết ấn.

Thoáng chốc, bên trong Thiên Nhân cung lập tức có những điểm sáng vàng óng lít nha lít nhít hiện lên, mỗi một điểm sáng đều đại diện cho Thiên nhân.

"Bản tọa có thể điều khiển hết tất cả Thiên nhân phi thăng thiên giới, nếu như Bản tọa để những Thiên nhân vào nhân gian này tự bạo, có thể làm quy tắc Nhân Hoàng suy yếu ở mức độ lớn."

Canh giữ Thiên giới nở nụ cười.

Mà vừa nói dứt lời.

Ngũ tộc cường giả đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Tàn nhẫn!

Thật độc ác!

Canh giữ Thiên giới này định hiện tể tất cả Thiên nhân sao?

Một mạch Thiên nhân không thể nào sáng tạo thời cơ thành Hoàng cho hần ta, vì lẽ đó canh giữ Thiên giới định bán đứng toàn bộ một mạch Thiên nhân.

Quả nhiên kiên quyết, quả nhiên là một nhân vật hung ác!

"Sau khi quy tắc Nhân Hoàng suy yếu, lập tức tiếp tục dùng Thượng Cổ Hoàng binh đánh vào nhân gian, đến lúc đó có thể làm quy tắc Nhân Hoàng sớm biết mất trước thời hạn..."

"La Hồng mới vào Thiên giới, lập tức trộn Thiên giới thành một bãi nước đục, mà Vùng Cẩm Bóng Tối, ai biết có thể phá giải phong cấm của Vùng Cẩm Bóng Tối hay không?"

"Một khi tà vật bên trong khu vực cấm trắng trộn không kiêng dè xé phong ấn xông ra, tất nhiên là sự giúp đỡ mạnh nhất cho Nhân tộc, vì thế, chúng ta phải ép La Hồng đi ra, hoặc là ép La Hồng trở về nhân gian!"

"Chỉ có như thế mới có thể một lần tiêu diệt sạch sẽ tất cả uy hiếp trong nhân gian."

Canh giữ Thiên giới nghiêm túc nói.

Sau đó, hần ta không tiếp tục nói nữa, im lặng nhìn ngũ tộc lão tổ và ngũ tộc Thiên Vương.

Hần ta không biết La Hồng có thể phá giải phong cấm của Vùng Cẩm Bóng Tối hay không.

Thế nhưng, đến cả tà vật xếp hàng số không, Hỗn Độn Hạt Tử cũng ra tay vì La Hồng, điều này chẳng hiểu vì sao mang đến một cảm giác nguy

hiểm cho canh giữ Thiên giới!

Im lặng một lát.

Ngũ tộc lão tổ nhìn về phía canh giữ Thiên giới, nheo mắt lại:

"Lúc nào ra tay?"

Lời này vừa dứt, canh giữ Thiên giới lập tức cười khẽ, điều này đã đại biểu cho việc ngũ tộc đồng với phương án của hãn ta, muốn cùng hợp tác tiêu diệt nhân gian.

Canh giữ Thiên giới vừa cười vừa đứng dậy, hơi chấp tay với ngũ tộc lão tổ.

"Vậy trước tiên chúc chúng ta hợp tác vui vẻ."

"Ba ngày sau ra tay."

Bốn vị Thiên Vương cùng truy sát La Hồng, Long tộc Thiên Vương bị lôi kéo vào trong khe nứt đen kịt, mà Già Lam Thiên Vương lại bị hại đến nỗi chỉ còn lại một cái xương sọ.

Tình trạng thê thảm như vậy đã hoàn toàn kinh động đến Thiên giới.

Hai mươi vị Vương Cảnh truy sát, chết mất một Linh Phù Vương, Huyền Thiết Vương bị thương nặng, trong lúc Già Lam Thiên Vương chạy trốn, hãn ta đã rút đi từ lâu rồi.

Một màn kịch lớn đuổi giết La Hồng, xem như đã hoàn toàn hạ màn.

La Hồng bây giờ có nhân vật bên trong Vùng Cẩm Bóng Tối che chở, muốn dễ dàng giết chết sợ là không thể nào.

Trừ phi...

Toàn bộ Thiên giới liên thủ cùng nhau, cũng có mấy phần khả năng có thể tấn công Vùng Cẩm Bóng Tối!

Mà một màn kịch lớn oanh oanh liệt liệt truy sát La Hồng, cuối cùng cũng hạ màn.

Các tộc Thiên giới có thể nói là chịu thiệt lớn.

Trong đó... Lại là Long tộc chịu thiệt thòi lớn nhất!

Dù sao, đã mất một Thiên Vương!

Vùng Cẩm Bóng Tối.

La Hồng nằm trên mặt đất lạnh lẽo, cả người hãn nhuốm máu, mỗi một tác da thịt đều bị nhuộm đỏ.

May mà sau khi thân thể cường hóa, sức hồi phục đã trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều, hơn nữa có sự trợ giúp của tinh hoa sinh mệnh, La Hồng sẽ nhanh chóng hồi phục lại.

Ngồi dậy từ dưới đất, La Hồng thở ra một hơi.

Sống rồi.

Bị tứ đại Thiên Vương truy sát, lại có thể sống sót.
Chính bản thân La Hồng cũng cảm thấy khó mà tin được, Thiên Vương... Đây chính là nhân vật đỉnh cấp trong tam giới.

Quay đầu nhìn về phía Vùng Cẩm Bóng Tối ở đằng xa, đó là một ngọn sơn mạch, bên trong sơn mạch, từng ngọn từng ngọn núi giống như Tà kiếm màu đen.

Tối tăm, tà dị, không thể gọi tên!

Trong loáng thoáng La Hồng có thể cảm nhận được từng cặp mắt đang im lặng theo dõi hắn.

"Dựa theo bản đồ để lại trong đầu của ngươi, đi vào bên trong Vùng Cẩm Bóng Tối."

Có giọng nói nhàn nhạt từ trong vùng cẩm lơ lửng truyền đến.

La Hồng đã nghe ra được đây chính là giọng nói của Linh Hào!

Xếp hàng số không, Hỗn Độn Hạt Tử.

Lời nói của canh giữ Thiên giới cũng không có che giấu gì nhiều, vì thế

La Hồng nghe thấy rõ ràng.

Lão đại Linh Hào quả nhiên là một con bò cạp, sinh ra ở thời hỗn độn, vô cùng cổ xưa.

Thế nhưng La Hồng lại càng tò mò, nhân vật mạnh mẽ như vậy sao lại bị trấn áp phong cấm chứ?

Chương 1151: "Lão đại Linh Hào gọi Chỉ đến đón người."

Tu dưỡng một lát, thương thể của La Hồng hồi phục.

Hắn liếc mắt nhìn ngũ tộc cường giả biến mất, lông mày hơi chau lại.

Hắn hiểu rõ ngoài Vùng Cẩm Bóng Tối ra thì tất nhiên có vô số cường giả đang theo dõi hắn, bây giờ hắn mà xuất hiện thì chắc hắn sẽ bị vây đánh.

Mà bây giờ, lá bài tẩy đã không còn, một khi bị vây đánh thì La Hồng hẳn phải chết.

Cho nên hắn chỉ có thể đi về phía Vùng Cẩm Bóng Tối, nhưng mà, La Hồng vốn dĩ cũng không định đường cũ trở về.

Cơ thể chấn động, máu tươi trên người ồ ạt chấn động, trở thành mưa máu ngập tràn.

La Hồng khôi phục áo trắng như tuyết, từ từ bước đi, chậm chậm đi về Vùng Cẩm Bóng Tối.

"Nhớ kỹ, phải đi theo bản đồ trong đầu"

"Từ từ mà đi, đừng bay, đừng chạy, không nên nhảy."

Lời nói của Linh Hào lại truyền ra, nhắc nhở La Hồng.

La Hồng chậm chậm cất bước, chẳng mấy chốc đã có sương mù màu đen dày đặc cuộn cuộn kéo đến, lập tức nuốt chửng lấy La Hồng!

Bóng tối đuổi tay chẳng thấy được năm ngón.

Căn bản không nhìn thấy phía trước ở chỗ nào.

Nhưng mà La Hồng nhanh chóng cảm nhận được, có một luồng sức mạnh quy tắc vừa hỗn loạn vừa táo bạo quanh quẩn khắp bốn phía, giống như sấm chớp không có thứ tự đâm về phía trước.

La Hồng hít sâu một hơi, nếu như tùy ý bước vào, một khi đi nhầm bước thì sợ là cũng sẽ bị sức mạnh quy tắc cắn chết!

Sức mạnh quy tắc cỡ này thì dù là cường giả cấp bậc Thiên Vương đi vào cũng phải hồi hận.

Trong biến ý chí của La Hồng, bản đồ hiện ra, La Hồng dựa theo bản con đường được đánh dấu trên bản đồ chậm chậm cất bước.

Nhờ có sự chỉ dẫn của bản đồ, mỗi một bước La Hồng đi đều được giảm bớt nguy hiểm do sức mạnh quy tắc nhấn chìm.

Dần dà càng đi lại hiện ra một con đường.

Con đường đi vào sâu trong bóng tối.
Dường như thời không đang vận vẹo, La Hồng cảm thấy Dòng Sông
Thời Không dường như cũng ngăn cách với chỗ này.

Cuối cùng!

La Hồng bước ra một bước, dưới chân trống rỗng, một sức hút khổng lồ
kéo lấy hắn, giống như rơi xuống địa ngục vô biên!

Không biết rơi xuống bao lâu, một cơn gió lốc lớn thổi lên trên.

Làm cơ thể La Hồng từ từ ổn định, chậm chậm bay xuống.

Đạp lên mặt đất vững chắc.

Trái tim đang căng thẳng của La Hồng từ từ bình tĩnh lại.

"Người đã đến rồi."

Giọng nói hờ hững truyền đến.

Sau một khắc, mặt đất nhúc nhích, từ từ có một bóng người bò lên từ
mặt đất.

"Lão đại Linh Hào gọi Chỉ đến đón người."

La Hồng ngó ra, lập tức phát hiện ra có một màu đen đứng trước mặt
hắn, hơn nữa còn hóa thành dáng vẻ của La Hồng hắn.

Con người La Hồng co rụt lại.

"La Hồng" đứng đối diện khẽ mỉm cười.

"Không cần lo lắng, Chỉ là Thất Hào... Chỉ sợ bản thể sẽ hù dọa người
cho nên mới lấy phân thân tới gặp người."

Khóe miệng La Hồng giật giật.

Dường như hắn đã từng nghe Tà Thần Nhị Cáp nói, Thất Hào có vô số
phân thân tồn tại.

Nhị Hào là sói, Linh Hào là bò cạp, vậy phân thân của Thất Hào sẽ là
cái gì?

Dường như cảm nhận được sự tò mò của La Hồng.

Phân thân Thất Hào cười nhạt: "Bản thể của Chỉ rất đáng sợ, lão đại
Linh Hào cũng không cho Chỉ lấy bản thể gặp người khác"

"Nhưng mà nếu người đã tò mò, vậy thì người hãy xem đi"

Vừa nói dứt lời.

Thất Hào trước mặt đã biến mất.

Sau một khắc, bùn đất màu đen trên mặt đất nứt ra, có một con người
màu đỏ tươi hiện ra.

La Hồng nhìn thấy một con giun dài...

"Bản thể của Chỉ là giun vạn biến, qua mỗi một khoảng thời gian thì
Chỉ sẽ phải cắt một đoạn đuôi, một đoạn đuôi sẽ biến thành phân thân."

Thất Hào cười nói.

La Hồng đơ mặt.

Con giun?

Thất Hào là con giun?

Sào huyết Tà Thần trong Vùng Cấm Bóng Tối... là thế giới động vật à?

"Nếu đã để lộ bản thể, vậy thì không cần che giấu nữa."

"Trực tiếp xuất phát, dẫn người đi gặp lão đại Linh Hào"

Con giun Thất Hào cười nói.

Vừa nói dứt lời, La Hồng lập tức cảm nhận được cơ thể của mình bị nâng lên, bùn đất trên mặt đất nứt toạc, không ngừng nổ tung sang hai bên.

Tốc độ nhanh như sấm, cấp tốc như chớp.

Hồi lâu sau.

Có kim quang nồng nặc chiếu sáng bóng tối.

Từ xa xa La Hồng đã nhìn thấy Long tộc Thiên Vương Long Ngạo trước đó vây giết hãn.

Vị Long tộc Thiên Vương giờ phút này lơ lửng giữa không trung, run cầm cập.

Bởi vì...

Ồ xung quanh hãn ta.

Có rất nhiều những nhân vật khủng bố thân hình khổng lồ hơn hãn ta rất nhiều.

Trong số đó La Hồng nhìn thấy Tà Thần Nhị Cấp bản thể là U Minh Lang Hoàng!

"Lão đại Linh Hào, người dẫn đến rồi!"

Thất Hào dưới thân La Hồng la lên một tiếng.

Thoáng chốc, La Hồng lập tức phát hiện ra, những quái vật khổng lồ từ xa xa đằng kia thì nhau quay đầu nhìn lại.

Bóng tối giống như trong chớp mắt đọng lại, áp lực khủng bố như núi lớn bao phủ tới!

Ong ong ong...

Từng đôi con người màu đỏ tươi hiện ra trong bóng tối.

Cho dù La Hồng đã sớm chuẩn bị tâm lý thật tốt nhưng vẫn cảm thấy có một luồng khí lạnh ô tới.

râm râm râm!

Đột nhiên đất đai đều chấn động.

Mặt đất nổ tung!

Một cơn gió lớn gào thét ập tới.

Thoảng chốc, áp lực cực lớn làm La Hồng như muốn nghệt thở.

"Tiểu La ngọc ngêch! Cuối cùng ngươi cũng tới rồi!"

Một cái đầu sói khổng lồ phá tan bóng tối dày đặc hiện ra trước mặt

La Hồng, trong lỗ mũi to lớn giống như có sóng khí nồng nặc đến mức tận cùng dâng lên, như muốn thổi bay La Hồng!

Đứng trước đầu sói to lớn này, La Hồng chỉ là một con kiến.

"Nhị Hào, đừng hù hấn"

Thất Hào nói.

"Con giun dài kia ngươi cút sang một bên!"

"Ngươi thì biết cái gì, Chỉ và Tiểu La thân hơn ngươi nhiều!"

Tà Thần Nhị Cấp liếc giun vạn biến ở dưới thân La Hồng bằng nửa con mắt.

Âm!

Nhưng mà Tà Thần Nhị Cấp vừa mới nói xong.

Thì mặt đất lại bắt đầu rung động, Tà Thần Nhị Cấp lập tức bị húc bay.

Thanh ngư khổng lồ trườn con mắt to giống như chuông đồng, nhìn

chằm chằm La Hồng.

"Ồ, tên tiểu tử ngươi thật sự không chết, còn sống đi tới Vùng Cấm Bóng Tối! Lợi hại đó!"

Thanh ngư cười to.

La Hồng nở nụ cười: "Thanh ngư tiền bối."

Trong con ngươi giống như chuông đồng của thanh ngư hiện lên một chút ý cười: "Không tồi."

Xèo!

Một cơn gió nhẹ lướt qua, trên đầu thanh ngư, một hình uyển chuyển chậm chậm hiện ra, không bao lâu sau, bóng dáng uyển chuyển này hóa thành một con mèo đen.

Con ngươi đỏ tươi của mèo đen quan sát La Hồng.

"Ngươi chính là phạm nhân triệu hồi Chỉ hết lần này đến lần khác?!"

Đây là giọng nói của nữ Tà Thần kia!

La Hồng sững sốt, sắc mặt không khỏi trở nên kỳ lạ.

Vị này chính là nữ Tà Thần tội nghiệp vị Nhị Cấp bắt nạt đây sao?

La Hồng cười cười với đối phương.

Mà con hắc miêu kia lại hừ lạnh một tiếng, sau đó xoay đầu đi.

Thấy La Hồng, mèo đen lại nhớ đến chuyện đau lòng.

"Đi thôi, lão đại Linh Hào đang đợi kia."

Thất Hào nói.

Chương 1152: Đây chính là phương thức chào hỏi của đám Tà

Thần hay sao?

Vừa nói dứt lời, Thất Hào lập tức dẫn La Hồng nhanh chóng bắn mạnh về phương xa.

Không bao lâu sau.

La Hồng cảm thấy mình bị đưa đến một khu vực trung tâm, khu vực giống như tế đàn.

Sau đó.

Xung quanh tế đàn, lần lượt từng vị Tà Thần vô cùng cao lớn đứng lặng, thân thể đều cực kỳ khổng lồ, giống như núi cao!

Cho dù là Tam Hào Tà Thần mèo đen vốn dĩ nhỏ nhắn xinh xắn cũng biến thành cực kỳ to lớn.

Grào!

Bỗng nhiên.

La Hồng mới vừa đứng vững.

Trên đỉnh đầu của hắn lập tức vang lên tiếng gào thét sợ hãi đến cùng cực.

"Không!!!"

Đó là Long tộc Thiên Vượng Long Ngạo.

Thế là nhìn thấy, thân thể Long Ngạo dài đến vạn trượng bị mấy vị Tà Thần đồng thời ra tay xé rách.

Sau đó, máu rồng màu vàng tung tóe như thác nước ào ạt, giàn giụa văng xuống tế đàn.

Mà cơ thể của Long Ngạo thì lại nứt gãy ra thành mấy khúc rớt xuống tế đàn, rơi vào trong vũng máu.

Đầu Long Ngạo vẫn còn mang theo sợ hãi.

Còn về biến ý chí và Động Thiên của Long Ngạo... thì đã sớm bị mất đi.

La Hồng đứng trên tế đàn.

Giống như có gió thổi tới làm La Hồng cảm thấy không khí có hơi lạnh lẽo.

Đây chính là phương thức chào hỏi của đám Tà Thần hay sao?
âm âm âm!

Thiên giới.

Bỗng dưng xảy ra biến hóa kinh thiên động địa.

Bất kể mỗi một góc ngách nào trên Thiên giới cũng bị màu máu bao trùm, Thiên giới vốn dĩ tiên khí lượng lớn, năng lượng ngập tràn trong chớp mắt hóa thành vùng đất âm u chết chóc.

Mây máu dày đặc cuộn cuộn kéo đến bên trên bầu trời, giống như xếp thành biển mây, tầng mây dày đặc nổi giống như bão táp màu máu sắp kéo đến.

Long tộc tổ địa, đất rung núi chuyển cùng với mặt đất rạn nứt và những ngọn núi đổ nát, có dòng máu không ngừng trào ra từ bên trong mặt đất bị rạn nứt của Long tộc tổ địa, lan tràn ra giống như suối phun!

Tất cả Long tộc đều chấn động cả người vẻ mặt không thể tin được!

Long tộc lão tổ phóng lên trời phát ra tiếng gào thét, râu tóc đều dựng đứng hết lên, sau lưng của ông ta là từng sợi dây xích được tạo thành từ Dòng Sông Thời Không bám dính vào thân thể của ông ta.

Rất nhiều cường giả Long tộc cũng tỏ ra kinh hãi, lần lượt từng vị cường giả Long tộc bay lên trời, mê man, ngơ ngàng, không biết phải làm sao, nhìn về phương xa, nhìn lên bầu trời.

Mây máu máu vô cùng dày đặc.

Sau một khắc, bên trong đám mây máu này có Long hồn thể thảm đang gãy đổ.

"Ta... không cam lòng"

Đó là sự xuất hiện của quy tắc, đó là Thiên Vương của Long tộc...

Long Ngạo!

Xèo xèo xo!

Long tộc Bắc Thiên Vương, còn có một vị Thiên Vương lâu đời khác trong Long tộc cũng không tin được nhìn lên bầu trời.

"Long Ngạo... chết rồi!"

Hồi lâu sau trong miệng Bắc Thiên Vương phát ra tiếng lẩm bẩm gần như là thể tin được!

Một vị Thiên Vương của Long tộc đã bỏ mình rồi!

Cường giả cấp bậc Thiên Vương cho dù khắp cả Thiên giới cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, nhưng mà cho dù là cường giả đứng đầu tam giới thì vẫn ngã xuống như vậy.

Toàn thể Long tộc đều run lấy lấy.

Long tộc lão tổ rống giận, Long tộc Bắc Thiên Vương cũng giận Sôi gan.

Quy tắc đang sụp đổ giữa trời đất hóa thành bóng mờ của Long Ngạo, rơi xuống từ bên trên vòm trời giống như một ngôi sao sụp đổ.

Không chỉ có Long tộc.

Một vị Thiên Vương ngã xuống, đối với toàn bộ Thiên giới cũng là chuyện rất chấn động.

Tiên tộc, Yêu tộc, Thần tộc, Phật tộc và bốn tộc khác cũng có cường giả lơ lửng giữa bầu trời.

Thần tộc tổ địa chỉ còn sót lại một cái đầu của Già Lam Thiên Vương, trên mặt toàn là nét cười thâm hiểm.

Hắn ta vô cùng hoảng sợ, hắn ta có hơi ngỗ ngược.

Long Ngạo... đã chết.

Long Ngạo cùng với hắn ta tiến đánh La Hồng, lại chết thảm như vậy!

Long Ngạo bị kéo vào Vùng Cấm Bóng Tối, chuyện này hắn ta biết, nhưng mà trước đó Long Ngạo cũng chưa chết, hắn ta vẫn le lói một chút hy vọng trong lòng, bây giờ Long Ngạo đã chết đi, hiện tượng lạ xuất hiện trong trời đất...

Tia may mắn trong lòng của Già Lam cũng theo đó biến mất.

Dù sao hắn ta cũng có trách nhiệm trong cái chết của Long Ngạo.

"Vùng Cấm Bóng Tối..."

Đầu của Già Lam run rẩy.

Long Ngạo không hề yếu, nhưng lại chết thảm bên trong Vùng Cấm Bóng Tối, một vị cường giả cấp bậc Thiên Vương nào có ngã xuống dễ dàng như vậy.

Nếu không phải chết trận.

Có thể nói là bất tử bất diệt.

Long tộc lại là chủng độ trường sinh, có sống đến mấy trăm ngàn năm cũng không có bất kỳ vấn đề gì.

"La Hồng..." Trong đôi mắt của Già Lam toát ra sự hoảng sợ, người này có độc à!

Chỉ là một Chí Tôn mà đã hãm hại biết bao nhiêu cường giả?

Mà vào giờ phút này.

Ngũ tộc lão tổ vốn dĩ ẩn nấp biến mất, trong đôi mắt của bọn họ mang theo mấy phần mờ mịt.

Đã bao năm rồi.

Bao nhiêu năm rồi Thiên giới chưa từng có cường giả cấp bậc Thiên Vương ngã xuống rồi?

Thiên Nhân cung lại hiện ra, ánh sáng rực rỡ lượn lờ, tiên khí lớn vờn.

Canh giữ Thiên giới hiện ra trong Thiên Nhân cung, hờ hững nhìn lão tô ngũ tộc một cái, thở dài một hơi: "Đây cũng là cái giá cần thiết phải trả cho sự thay đổi của thời đại..."

"Thượng Cổ đã trở thành dĩ vãng, mà thời đại mới xuất hiện chắc chắn sẽ đi kèm theo tử vong và máu tươi."

"Sự ngã xuống của Long Ngạo... Chỉ mới là bắt đầu."

"La Hồng không chết, Đương Đại Nhân Hoàng bất diệt, ngũ tộc tất nhiên phải chết nhiều cường giả hơn"

Lời nói của canh giữ Thiên giới giống như chuông đồng, mỗi một nơi hẻo lánh xung quanh Thiên giới, mỗi một vị nghe thấy thế thì đôi mắt đều hơi rung động.

La Hồng không chết... thì bọn họ phải chết sao?

Sự thay đổi của thời đại đều được đánh đổi bằng máu tanh!

Trong ánh mắt của ngũ tộc lão tổ đều lập lòe ánh sáng.

Mà đôi mắt của ngũ tộc Thiên Vương cũng từ từ trở nên kiên quyết.

Bọn họ đều đang quan sát nhân gian.

"Còn ba ngày nữa..."

Mà canh giữ Thiên giới cười cười, hắn ta nhìn lướt qua bên dưới Thiên Nhân cung ồ ạt những Thiên nhân giống như dòng lũ hưởng ứng triệu hiệu, Thiên nhân hội tụ đến, mang theo nụ cười nhả nhận giả tạo trên mặt, chỉ có điều đằng sau nụ cười dường như mang theo vài phần uy nghiêm đáng sợ.

Chương 1153: "Canh gác Thiên giới... lầm đường lạc lối rồi"

Dưới nhân gian.

La Hồng xếp bằng trước cung Nhân Hoàng, sắc mặt lạnh lùng.

Bại lộ rồi.

Chuyện của Thiên giới đã bại lộ rồi, nhưng mà, một tia phân thân ý chí cuối cùng hắn để lại ở chỗ này, tất nhiên là hiểu rõ.

Hơn nữa, rất nhiều Thiên Vương vốn dĩ tấn công Nhân Hoàng cung, xúi giục Thượng Cổ Hoàng binh cũng đã biến mất rồi, dường như bọn họ đã lui về Thiên giới, không hề tấn công nhân gian.

Ngày hôm nay trái lại khiến rất nhiều tu sĩ nhân gian thở phào nhẹ nhõm, thoáng có thời gian thở lấy hơi.

Tuy rằng người chống đỡ cuộc tấn công của thượng giới không phải là bọn họ, nhưng mà sự ngọt ngào của Thượng Cổ Hoàng binh này đem đến làm bọn họ có chút khó chịu.

Ý chí phân thân của La Hồng rời khỏi Nhân Hoàng cung, hóa thành lưu quang nhanh chóng lập lóe.

Hắn đi tới chùa Vong Xuyên.

Trong chùa Vong Xuyên, Phu Tử đang ngồi im lặng đọc sách Thánh Hiền.

La Hồng hạ tay xuống, Phu Tử lập tức bỏ quyển sách trên tay xuống dụi dằm nhìn hắn.

"Tiểu tử ngươi... lá gan quá lớn"

Phu Tử nói.

La Hồng cười cười: "Cầu giàu sang từ trong nguy hiểm, từ từ chờ chết không phải phong cách của bản công tử"

Phu Tử cũng gật đầu, ông ngược đầu lên nhìn về phía bầu trời:

"Thiên giới chắc đã xảy ra chuyện lớn gì rồi..."

"Bắc Thiên Vương, Đông Thiên Vương và Tây Thiên Vương cũng sẽ không tiếp tục xúi giục Thượng Cổ Thánh Nhân binh tiến công, hiển nhiên là bên trong Thiên giới đã xảy ra chuyện gì rồi."

Phu Tử lạnh lùng nói.

Ông liếc nhìn về phía La Hồng với ánh mắt kỳ dị, nhưng có thể khiến cho cường giả Thiên giới lui binh, có lẽ là La Hồng lại đang làm chuyện lớn

gì đó ở Thiên giới rồi.

"Nói thử nghe xem, ngươi đã làm gì ở trên Thiên giới rồi?"

Phu Tử ngồi nghiêm chỉnh vuốt nhẹ chòm râu, nói.

Trên diễn võ trường.

Pháp La đại sư và rất nhiều cao tăng khác của chùa Vong Xuyên đều ngồi xếp bằng, bọn họ rất trình trọng, La Hồng bây giờ đã nhận được truyền thừa của Nhân Hoàng, đại diện cho Nhân Hoàng, cho nên La Hồng xuất hiện ở tại đây cũng đồng nghĩa với việc Nhân Hoàng đến thăm, tất nhiên bọn họ không thể thất lễ.

Mà cuộc nói chuyện giữa Phu Tử và La Hồng cũng bắt đầu làm cho họ cảm thấy tò mò trong lòng.

La Hồng ngồi xếp bằng xuống, gãi gãi đầu.

"Thật ra cũng không có làm chuyện lớn gì, trên Thiên giới vẫn luôn bị đuổi giết..."

La Hồng nói.

Phu Tử gật đầu: "Trước đó ngươi cao giọng tuyên dương những việc làm của Lý Tu Viễn, chắc hẳn là việc của ngươi làm đúng không..."

"Vẫn còn tốt chứ, đều là Thiên nhân nhất mạch tự tìm, cho nổ thành Vĩnh An cũng là vì tự vệ"

"Thậm chí, sau khi Hợp Dao Vương bị ta giết chết, ta trốn vào Dòng Sông Sự Sống để thoát thân, bị hai mươi vị Vương Cảnh bao vây."

Động tác vuốt râu của Phu Tử hơi khựng lại.

Hai mươi vị Vương Cảnh truy sát?

"Hai mươi vị?"

Phu Tử hỏi.

"Đúng, Vương Cảnh Thiên nhân nhất mạch, gần như dốc hết toàn sức mạnh, bởi vì ta giết Hợp Dao Vương, vì thế sau vị Vương Cảnh còn lại dẫn đầu một đồng Thiên nhân truy sát tới"

La Hồng hít sâu một hơi.

"Hơn nữa ngũ tộc, mỗi một tộc đại thể điều động hơn hai vị Vương Cảnh trở lên, vì thế tổng cộng là hai mươi vị Vương Cảnh"

"Đệ tử cũng bị ép đến mức đường cùng ngõ cụt, phải trốn bên trong Dòng Sông Sự Sống để tìm kiếm biện pháp cầu sinh"

"May mà vì đệ tử giết rất nhiều cường giả, đạt được phần thưởng quy tắc, mượn quy tắc thưởng, một lần để Động Thiên đạt tới viên mãn, nhưng mà, đệ tử ở cảnh giới Bán Tôn đã tìm hiểu và ngưng tụ được ba cái mô hình

Động Thiên, vì thế còn chưa thể bước vào Tôn Cảnh, vì thế đệ tử cần rảnh một cái, giậm chân một cái, liêu mạng"

"Đệ tử bạo phát lá bài tẩy, giết sạch tất cả Thiên nhân Nhược Cảnh đến vây giết, vì thế cái Động Thiên thứ ba cũng đã viên mãn..."

"Đệ tử nhờ vào đó bước vào cảnh giới Chí Tôn."

La Hồng cười nói.

Xoạch.

Phu Tử trượt tay một cái, nhin không được kéo cả râu mép của mình luôn.

Chí Tôn?

Lúc này mới lên trời có mấy ngày chứ, ngươi đã thành Chí Tôn rồi sao?

Tôn Cảnh chia làm ba tầng cấp, cần ngưng tụ ba cái Động Thiên, cuối cùng... Bây giờ La Hồng lại nói với Phu Tử, lúc hắn ở Bán Tôn đã một hơi ngưng tụ hẳn ba cái Động Thiên, vừa vào Tôn Cảnh thì đã lên Chí Tôn!

Pháp La đại sư và các cao tăng của chùa Vong Xuyên ở xung quanh vẫn luôn lắng nghe đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Bị hai mươi vị Vương Cảnh truy sát, đành buộc lòng phải bước vào Tôn Cảnh, trong một lúc bất cẩn đã trở thành Chí Tôn!

Như này là đang nói tiếng người sao?!

"Bước vào cảnh giới Chí Tôn chẳng là gì cả, trên Thiên giới... Cho dù là Chí Tôn chẳng qua cũng là đồ bỏ đi"

La Hồng lắc đầu, thở dài có mấy phần tiếc nuối.

Ở Thiên giới, hắn mới hiểu rõ sức lực của mình yếu ớt, thì ra, so sánh với cường giả thật sự thì La Hồng hắn còn kém xa lắm.

"Ngươi nói tiếp."

Phu Tử mặt không biến sắc, nói.

La Hồng gật đầu: "Có lẽ là động tĩnh đệ tử vào Chí Tôn có hơi lớn, đối đầu với hai mươi vị Vương Cảnh, đệ tử chưa chắc có thể đánh lại... Vì thế đệ tử tiếp tục trốn."

"Nhưng mà ngũ tộc lại phát động Thiên Vương cấp bậc cường giả đuổi theo đệ tử! Đám lão già kia quả thật không biết xấu hổ!"

"Chẳng qua bởi vì Thiên Vương truy sát cần có thời gian, nhưng mà chẳng biết nhảy đây ra một tên canh giữ Thiên giới, lại nhiều lần ngáng chân đệ tử, suýt chút nữa đã làm đệ tử rơi vào vòng vây đuổi giết."

Sắc mặt La Hồng nhẵn lại, vô cùng nghiêm túc nói.

"Canh giữ Thiên giới?"

Con người của Phu Tử ngưng lại, vô cùng nghiêm túc nói.

"Đúng, chính là canh giữ Thiên giới, nếu nói Thiên nhân... Thật ra chính là Thiên giới liên thủ ngũ tộc cường giả làm ra."

"Canh gác Thiên giới định thông qua sáng tạo Thiên nhân nhất mạch để nhờ vào đó bước lên Hoàng Cảnh, nhưng mà nói chung thì vẫn là thất bại."

La Hồng nói.

Phu Tử vuốt nhẹ chòm râu.

"Tam giới trần thủ, địa ngục, nhân gian, Thiên giới... Mỗi một vị canh gác Thiên giới đều từng được Nhân Hoàng đích thân sắc phong"

"Mỗi một vị đều có chức trách trên người"

"Canh gác Thiên giới... lâm đường lạc lối rồi."

Phu Tử lạnh lùng nói.

La Hồng gật gật đầu, nếu có cơ hội thì nhất định phải giết chết cái tên này.

Đối với canh gác Thiên giới, La Hồng cũng không có ấn tượng tốt gì mấy.

"Sau đó đệ tử tiếp tục trốn, chỉ có thể trốn chạy về phía của Vùng Cấm Bóng Tối, bên trong Vùng Cấm Bóng Tối có tiền bối đệ tử quen biết"

Phu Tử nghe thấy thế, không nhìn được nhéo râu mép.

Trong lòng có linh cảm không tốt lắm.

Chương 1154: "Nhất Hào dậy rồi:"

Vùng Cẩm Bóng Tối?

Chính là những thứ Tà vật lúc trước La Hồng đã tiếp xúc sao?

La Hồng vừa cảm nhận được sức mạnh và sức hấp dẫn của Nhân Hoàng, vừa bước lên con đường đàng hoàng của Nhân Hoàng, này chẳng phải lại bị dạy hư nữa rồi sao?

Sắc mặt Phu Tử rất phức tạp, nghe xong lời nói của La Hồng thì cũng không biết đã bứt bao nhiêu cọng râu mép rồi.

Thiên giới vì La Hồng mà mất đi một tên Thiên Vương...

Tam giới loạn chiến còn chưa bắt đầu thì đã có Thiên Vương bỏ mạng.

Một vị Thiên Vương ngã xuống cũng xem như đã làm cho người khác giảm bớt không ít áp lực.

Nhưng mà Phu Tử cũng không biểu hiện ra vẻ khiếp sợ.

"Vậy nói cách khác, bây giờ người đang ở trong Vùng Cẩm Bóng Tối? Chỗ vùng cấm... Tràn đầy những bất ngờ, tiểu tử người phải cẩn thận một chút, còn về Thiên giới... Nếu canh giữ Thiên giới và ngũ tộc liên thủ với nhau, đại khái là sẽ muốn phát động tổng tiến công trước thời hạn..."

Phu Tử nói.

Sau đó, ông cười cười phát tay áo một cái: "Người yên tâm giải quyết chuyện của Thiên giới đi, Vùng Cẩm Bóng Tối đây rầy những điều xa lạ, dù cho ở thời Thượng Cổ thì cũng chính là vùng đất cực kỳ nguy hiểm, tự người cẩn thận một chút"

"Nhận gian có lão phu, chỉ cần lão phu không chết, nhân gian..."

Sẽ bắt diệt."

Phu Tử cười nói.

Lời nói nhẹ tên như gió nhưng tràn đầy sự tự tin và ngang ngược.

Con người La Hồng ngưng lại, gật gật đầu: "Có lời này của Phu Tử, đệ tử đã yên tâm rồi."

Sau một khắc, La Hồng đứng dậy, chuyến này hẳn đến tìm Phu Tử chỉ là để nhắc nhở Phu Tử về tình hình liên quan đến Thiên giới.

Nếu Phu Tử đã sớm có chuẩn bị, vậy La Hồng sẽ tiếp tục quay về canh giữ Nhân Hoàng cung.

Phu Tử nhìn bóng lưng của La Hồng đã đi xa, nở nụ cười trên mặt.

Làm người ta nhìn không rõ, dò không ra.

Vùng Cẩm Bóng Tối.

La Hồng đứng trên tể đàn, sắc mặt có chút thay đổi.

Bên trên đàn có tể máu Thiên Vương đậm đặc đang chảy xuôi, cùng với xác chết nát tan của Long tộc Thiên Vương khổng lồ giống như núi lớn, La

Hồng mới hiểu rõ, đây là hang ổ của Tà Thần.

Những tên này chính là Tà Thần!

"Khà khà khà..."

"Các vị, có phải Chỉ thông minh lắm không? Lôi con giun dài lớn này vào đây làm đồ chơi mới cho mọi người, cải thiện thức ăn!"

Lời nói kiêu ngạo của Tà Thần Nhị Cấp vang vọng.

"Hừ! Nhị Hào! Người im đi! Nếu không phải người hai lần ba lượt chiếm đường đi của Chỉ thì Chỉ có thể vui hơn nữa!"

Linh Hào cũng chính là con mèo đen cực kỳ khổng lồ kia nói với giọng lạnh như băng.

Nhị Hào và Tam Hào đang cãi nhau, thậm chí còn loáng thoáng có xu thế ra tay.

"Đừng cãi nữa, cãi nhau đã không biết bao nhiêu năm rồi, còn cãi nữa...

Có thấy phiền không?"

Tiếng nói trầm thấp của Cửu Hào thanh nguru.

"Hơn nữa còn có khách ở đây, chừa lại chút mặt mũi cho mình đi"

Tà Thần Nhị Cấp và nữ Tà Thần Tam Hào nhất thời im lặng trở lại.

Mà Thất Hào kia, cũng chính là giun vạn biến thì lại quỳ mở miệng lớn ra, lén lút nuốt vào một miếng thịt nhỏ của Long Ngạo, thậm chí trong bóng tối còn vang lên tiếng nhai nuốt rột rột.

"Tiểu La ngốc nghếch, bắt đầu ăn thôi!"

"Có chuyện gì thì ăn xong rồi nói tiếp!"

Tà Thần Nhị Cấp cười ha hả.

Giây sau cũng vùi đầu cắn một miếng thịt rỗng, giữa máu me đậm đà kèm theo tiếng nhai nuốt, máu me và bộ xương vang lên tiếng bị cắn nát làm người ta sồn cả tóc gáy.

Nữ Tà Thần Tam Hào cũng giống vậy, gặm một miếng thịt rỗng lên sau đó bắt đầu ăn sảng khoái.

"Úi chà, thơm thật! Đúng là thịt rỗng là thơm nhất!"

Tà Thần Nhị Cấp thở dài nói.

"Tiểu La ngốc nghếch... Ăn đi chứ, đừng khách sáo, nếu không nhờ người thì Chỉ cũng không ăn được thịt rỗng tươi mới thế này:

Tà Thần Nhị Cấp vừa ăn vừa nói.

La Hồng cười gượng.

Nhưng mà đôi mắt với từng đôi mắt đỏ tươi sâu xa, La Hồng trái lại vẫn cảm thấy những Tà Thần này sẽ ăn luôn cả hân luôn.

La Hồng lấy Tà Kiếm ra, cắt xuống một miếng thịt rỗng nhỏ, sau đó lấy kiếm xiên vào.

"Nhị Cáp, cho tí lửa."

La Hồng suy nghĩ một lát sau đó gọi.

Tà Thần Nhị Cáp liếc La Hồng một cái, giơ móng vuốt khổng lồ lên cong ngón tay búng một cái.

Âm!

Một khóm lửa nóng màu tối lập tức nổ tung trước mặt La Hồng.

"Đây là U Minh Hỏa, cẩn thận một chút, người tay nhỏ chân nhỏ, lỡ không cẩn thận sẽ bị nướng thành tro đấy:

Tà Thần Nhị Cáp nói.

La Hồng cười cười không ché Tà kiếm gác thịt rỗng lên U Minh Hỏa để nướng.

Thịt nướng dù sao cũng tốt hơn thịt sống mà ha?

Thậm chí La Hồng còn duỗi tay lên tóm một cái, nguyên khí giữa trời đất bị hân nén lại, hóa thành thứ gì đó giống như là những viên phấn thủy tinh, bị La Hồng rải lên thịt rỗng màu vàng óng ánh đang nướng.

Thịt rỗng bắt đầu chảy mỡ, mùi thịt thơm nức bắt đầu lan tỏa từ trong đó.

Rất nhiều đôi mắt màu đỏ tươi của Tà Thần lập tức quay lại.

Mũi bọn họ hơi nhúc nhích, liếc mắt nhìn thịt rỗng sóng sánh nước mỡ vàng óng được La Hồng nướng, rồi nhìn lại thịt rỗng sũng đầm đìa máu tươi đang ngấm trong miệng mình, nhất thời thịt trong miệng cũng không còn thơm nữa.

Vèo vèo vèo Từng bóng người hiện lên.

Tà Thần Nhị Cáp hóa thành một bóng người bị bao phủ trong sương mù màu đen dày đặc, mà Tam Hào lại biến thành một bóng dáng nữ tử uyển chuyển, thanh ngư thì hóa thành thanh niên khỏe mạnh, Thất Hào hóa thành một tiểu thiếu niên.

Bọn họ ngồi xôm xung quanh La Hồng đang nướng thịt, con người trong sương mù mang theo bóng tối nồng nặc tỏa sáng lấp lánh.

"Đây là gì?" Tam Hào nói.

"Ngốc! Đây gọi là thịt nướng, Nhân tộc quả nhiên là chủng tộc sành ăn nhất, thơm quá!"

Lỗ mũi của Tà Thần Nhị Cáp phóng to, không ngừng rung lên.

Chẳng mấy chốc, thịt nướng La Hồng đang cắm trên Tà kiếm để nướng đã nướng xong rồi, mùi thơm dậy lên khắp nơi.

Nhưng mà ngay lúc La Hồng đang chuẩn bị chia thịt cho các vị Tà Thần để ăn làm quen.

Bỗng nhiên!

La Hồng phát hiện ra một cái miệng lớn đột nhiên xuất hiện.

Xèo một tiếng!

Thịt nướng đã không thấy đâu nữa!

Đến cả U Minh Hỏa và Tà kiếm cũng mất tiêu, giống như bị nhân vật khủng bố nào đó nuốt trọn lấy một cái!

Tóc gáy La Hồng dựng đứng.

Mà Tà Thần Nhị Cấp thì bày ra vẻ mặt không thể nào tin được, dáng vẻ như sắp sụp đổ! "Á á á! Thịt nướng của Chi!"

Tà Thần Nhị Cấp tuyệt vọng rống to.

Tam Hào, Cửu Hào còn có Thất Hào thì lại toát lên vẻ tiếc hùi hụi.

"Hết rồi, cái gì cũng hết luôn"

"Nhất Hào dậy rồi."

Cửu Hào thanh ngưu tiếc nuối nói.

Chương 1155: Nhân Hoàng, đã lâu không gặp

Lúc này La Hồng mới thoáng lấy lại tinh thần, Nhất Hào? Tà Thần Nhất Hào?

Số một bên trong danh sách Tà Thần?

Con người của La Hồng chợt trở nên nghiêm túc, hẳn biết Linh Hào, lão đại Linh Hào mạnh mẽ vô biên, sâu không lường được, vậy còn Nhất Hào... Thì sao?

"Mùi vị không tồi, Nhân tộc đúng là có nghiên cứu sâu sắc về cái ăn"

Giọng nói nhàn nhạt vang vọng truyền đến, chỉ là tốc độ nói chuyện này có hơi chậm.

Sau đó, phù một tiếng.

Giống như tiếng nhô ra cái gì đó, Tà kiếm bắn mạnh về đêm vào trước người La Hồng, loạn choà loạn choạng.

"Tiểu nhân tộc, nướng thêm một chút thịt rồng đi, Chỉ rất đói."

Giọng nói chậm chậm lại vang lên.

Mà Tà Thần Nhị Cấp, Tam Hào, Cửu Hào, Thất Hào và các Tà Thần khác đều im lặng không lên tiếng.

Đối với Nhất Hào này, dường như bọn họ càng sợ hãi hơn cả Linh Hào.

Bỗng nhiên.

Bên cạnh La Hồng có một cái bóng đen chậm chậm ngưng tụ ra, hơi thờ lập lờ không ổn định, sâu không lường được.

"Được rồi, Nhất Hào, đừng dọa Tiểu La"

Giọng nói ôn hòa mà già nua vang lên.

"Ồ"

Nhất Hào bất đắc dĩ trả lời một câu, sau đó trở nên im lặng.

Từ đầu đến cuối La Hồng đều không hề nhìn thấy dáng dấp của Nhất Hào.

"Lão đại!"

Mà Tà Thần Nhị Cấp, Tam Hào, Thất Hào, Cửu Hào và các Tà Thần khác đều mở miệng.

La Hồng cũng nhìn về phía bóng đen, bóng đen bao phủ trong bóng tối, không thấy rõ dáng dấp mà chỉ cười vỗ vai La Hồng.

"Trong mấy trăm ngàn năm từ xưa đến nay, ngươi là Nhân tộc thứ hai đi vào Vùng Cấm Bóng Tối."

Bóng người màu đen cười nói.

"Người trước là Nhân Hoàng?"

La Hồng hỏi.

"Đúng, Thượng Cổ Nhân Hoàng... Thực lực rất mạnh, đáng tiếc..."

Cả người Linh Hào đều bao phủ trong bóng tối, nói.

Sau một khắc, bên dưới áo choàng của Linh Hào trong chớp mắt bắn mạnh ra đuôi móc, quấn quanh tay trái của La Hồng.

Nhấc tay La Hồng lên cao!

Năm ngón tay của La Hồng mở ra, trong lòng bàn tay, dấu ấn vương miện của Nhân Hoàng lập tức vỡ đầu tỏa ra ánh sáng rạng rỡ!

"Đi ra đi."

"Bạn cũ gặp lại, chớ trốn trốn tránh tránh"

Linh Hào nói.

Trong lòng La Hồng ngớ ra, sau đó lập tức phát hiện vương miện kia thoát khỏi lòng bàn tay của hắn.

Có tiếng cười khê khuếch tán ra từ trọng đó rồi lớn vồn.

Từ từ, bên dưới vương miện có vô số sức mạnh quy tắc kim quang hiện lên, ngưng tụ lại thành một bóng người màu vàng óng.
râm râm râm!

Tà Thần Nhị Cáp, Tam Hào, Thất Hào, Cửu Hào Tà Thần ồ ạt thả ra hơi thở khủng bố, con người màu đỏ tươi lạnh lùng nhìn chằm chằm bóng người màu vàng óng!

Toàn bộ Vùng Cẩm Bóng Tối đều trong một giây phút này, giống như bắt đầu trở nên dao động!

Mà La Hồng nhìn bóng người màu vàng óng ngưng tụ ra trước mắt, cũng toát lên một chút chấn động.

Linh Hào buông lỏng đuôi bò cạp quấn quanh cánh tay La Hồng.

Nhìn bóng người được tạo thành từ vương miện này, hờ hững nói:

"Nhân Hoàng, đã lâu không gặp."

Nhân Hoàng?

Con người của La Hồng đột nhiên trở nên chăm chú, nhìn chằm chằm vương miện bay ra từ trong lòng bàn tay mình, cùng với bóng người được tạo thành từ bên dưới vương miện.

Thượng Cổ Nhân Hoàng!

Đây trái lại là điều nằm ngoài ý muốn của La Hồng, không ngờ rằng thì ra Nhân Hoàng đã sớm có kế hoạch, dấu ấn vương miện này tất nhiên La Hồng vẫn còn nhớ, chính là trò chơi Nhân Hoàng để lại lúc trước khi phục chế sức mạnh của La Hồng.

La Hồng nheo mắt lại, bên trong vương miện này còn có ý chí của Nhân Hoàng hay sao?

Không hồ là ông già tôi tề, im ỉm làm ra thủ đoạn như thế này, nếu không có Linh Hào ép vương miện ra ngoài, vậy vương miện này ở trong lòng bàn tay của La Hồng chẳng khác gì quả bom hẹn giờ.

Nhưng mà thứ này của Nhân Hoàng để lại, dường như vốn là để cho sau khi La Hồng đi vào Vùng Cẩm Bóng Tối thì bỏ lệnh cấm trong Vùng Cẩm Bóng Tối.

^ Amt Hoi thở khùng bố chấn động, khuấy đảo khắp nơi.

Dù cho là La Hồng bây giờ đã vượt qua cảnh giới Chí Tôn, nhưng lúc đối mặt với uy thế này cũng chỉ còn lại kết cục run lẩy bẩy.

Áp lực quá lớn!

Sức mạnh của mỗi một vị Tà Thần đều vượt xa La Hồng.

Nhìn kết cục của Long tộc Thiên Vương Long Ngạo thì biết rồi, tốt xấu gì cũng là một Thiên Vương, nhưng xuất hiện bên trong Vùng Cẩm Bóng Tối này, chưa sống hơn nửa ngày thì đã bị chém thành ngàn mảnh, thậm chí trở thành khẩu phần lương thực tươi mới.

Long tộc... Thảm thật sự!

La Hồng trong lúc hoảng hốt cũng không khỏi cảm thấy bi ai cho Long tộc.

Dường như từ khi Long tộc xuất hiện thì Long tộc này vẫn luôn chịu tội, bắt đầu từ những thiên kiều Long tộc xuống nhân gian, trong ngũ tộc, kẻ chết thảm đều là Long tộc!

"Linh Hào huynh, đừng giương cung bạt kiếm như vậy, đều là lão bằng hữu"

Bên dưới vương miện, tiếng cười hòa nhã của Nhân Hoàng lơ lửng phát ra.

Bầu không khí bây giờ thật sự là giương cung bạt kiếm, từng vị Tà Thần thì nhau bộc phát hơi thở khùng bố, nguồn sức mạnh này nếu là ở Thiên giới ngũ tộc cũng phải ăn ngủ không yên.

Bóng người màu đen do Linh Hào biến thành nhìn bóng người màu vàng óng của Nhân Hoàng, chỉ giờ tay lên.

"Ra tay."

Linh Hào nói.

Vừa nói dứt lời.

Tà Thần Nhị Cấp "grào" một tiếng lập tức bay nhào lên, một móng vuốt đập xuống, có quy tắc sức mạnh dày đặc bắt đầu không ngừng đánh vào,

chân động.

Thanh ngư cũng ra tay, vung sừng trâu lên hung hăng đập xuống, không gian dường như cũng bị va chạm tạo nên làn sóng nhấp nhô không ngừng!

Tam Hào và Thất Hào cũng cùng nhau ra tay tấn công, sức mạnh của bọn họ đều cực kỳ mạnh mẽ.

Thậm chí mạnh đến nỗi có hơi vượt xa nhận thức của La Hồng, cho dù là Thiên Vương, ở trước mặt những Tà Thần này thì dường như cũng trở nên yếu đuối.

Nếu không có Vùng Cấm Bóng Tối, sợ rằng những Tà Thần này sẽ trở thành bá chủ của thế giới!

Chương 1156: "Mười vạn năm trước Nhân Hoàng thử giải trừ

phong cầm thất bại hay sao?"

Nhân Hoàng hư ảnh lại cười cười.

Trong phút chốc thân hình không ngừng lấp lóe, không ngừng dịch chuyển, sức mạnh quy tắc giống như đã hóa thành mưa xuân bắt đầu rơi lất phất trong Vùng Cầm Bóng Tối.

Mà chỗ nào có mưa xuân rơi xuống thì Nhân Hoàng sẽ có thể không ngừng di chuyển đến vị trí kia.

Sự tấn công của rất nhiều Tà Thần đều trở thành công cốc.

Thậm chí đến cả cái bóng của Nhân Hoàng hư ảnh cũng không thể chạm đến.

Tà Thần Nhị Cấp lập tức điện tiết lên.

"Lão đại, Chỉ muốn bùng nổ!"

Tà Thần Nhị Cấp tức giận rống lên.

Trên người y có lửa nóng tối màu dày đặc bắt đầu bốc lên, đâu là U Minh Hỏa, giống như muốn đốt cháy toàn bộ cả đất trời.

Nhưng mà, Tà Thần Nhị Cấp mới vừa chuẩn bị bùng nổ thì Linh Hào lập tức lắc lắc đầu.

"Bỏ đi"

Tam Hào, Thất Hào, Cửu Hào lập tức dừng tay lại.

Trong lòng Tà Thần Nhị Cấp giống như có mười ngàn con bò cạp chạy qua!

Đệch!

Chơi Chỉ à?

Tà Thần Nhị Cấp tủi thân cảm thấy mình như sắp nổ tung rồi.

La Hồng vẻ mặt quái dị nhìn Tà Thần Nhị Cấp.

Quả nhiên...

Bên trong nhiều Tà Thần như vậy thì Nhị Cấp khá là ngây thơ.

Linh Hào không quan tâm tới Tà Thần Nhị Cấp mặt mày buồn thiu, chỉ nhìn Nhân Hoàng hư ảnh nhẹ nhàng như mây gió, lạnh nhạt nói: "Có thể dễ dàng ngăn trở sự tấn công của bọn họ, xem ra không phải là tàn niệm để lại, người thật sự vẫn chưa chết, biến mất mười vạn năm, đã đi tới đâu vậy?"

Linh Hào kêu Tà Thần Nhị Cáp khoan ra tay, mục đích chính là để thăm dò.

Vấn đề của Linh Hào làm Nhân Hoàng không khỏi cười ha ha.

"Người thật sự muốn biết?"

Nhưng mà Nhân Hoàng chưa lên tiếng thì Linh Hào đã phát tay áo một cái: "Đừng nói, Chỉ không muốn biết."

Có vài chuyện biết và không biết là hai khái niệm.

Có một số chuyện, biết rồi thì phải trả một cái giá thật lớn.

Nhân Hoàng im lặng: "Nếu không muốn biết vậy thì thôi."

"Người tới Vùng Cẩm Bóng Tối là để làm gì?" Linh Hào hỏi.

Nhân Hoàng hừ ảnh lại chỉ vào La Hồng: "Đúng lúc gặp tiểu tử này nên truyền một tia ý chí, muốn tới tìm người giúp một chuyện."

Linh Hào nghe thấy thế, đôi mắt trong bóng tối không chút gọn sòng.

"Phong cấm trong Vùng Cẩm Bóng Tối, người cũng hiểu... Phong cấm chưa giải thì Chỉ không thể nào giúp người bất cứ chuyện ạn gì.

"Huống chi, xem như phá giải phong cấm thì chưa chắc gì Chỉ sẽ giúp người."

"Muời vạn năm trước Chỉ đã nói với người rồi."

Nhân Hoàng lại im lặng.

Hồi lâu sau mới thở dài.

"Nếu ta giúp người mở phong cấm thì người có chịu giúp ta một chuyện hay không?"

Nhân Hoàng hồi.

"Tuy rằng Chỉ là Tà Thần, thế nhưng nói chuyện giữ lời."

"Nếu người có thể giúp Chỉ phá giải phong cấm trong Vùng Cẩm Bóng Tối, Chỉ sẽ nợ người một ân tình, tất nhiên sẽ giúp đỡ người."

Linh Hào hờ hững nói.

Nhân Hoàng hừ ảnh lập tức nở nụ cười vui vẻ.

Mà bên cạnh La Hồng, Tà Thần Nhị Cáp biến thành bóng người hiện lên, gương mặt bị bao phủ trong bóng tối nhìn không rõ lắm, nhưng lỗ mũi thì rất to, thở hắt ra.

"Tiểu La ngọc ghéch, đối thủ cạnh tranh của người đã xuất hiện rồi!"

"Nhân Hoàng này muốn giành lão đại với người!"

Tà Thần Nhị Cáp nhỏ giọng lầm bầm.

La Hồng liếc y một cái, không hề nói gì.

Phong cấm của Vùng Cẩm Bóng Tối, La Hồng cũng không nắm chắc có thể phá giải, dù sao, so sánh với Vùng Cẩm Bóng Tối thì thực lực của La

Hồng thật sự quá nhỏ bé.

Còn về quan hệ cạnh tranh, trái lại cũng không có.

Mục tiêu của Nhân Hoàng là Linh Hào, mà mục tiêu của La Hồng không phải Linh Hào, La Hồng cảm thấy mình có thể phá giải phong cấm cho Tà Thần Nhị Cáp là tốt lắm rồi.

Còn về Linh Hào thực lực mạnh mẽ đến mức tận cùng, La Hồng cảm thấy mình không thể giải phong cấm rồi.

Vì thế La Hồng và Nhân Hoàng căn bản không tồn tại quan hệ cạnh tranh gì cả.

Nhân Hoàng hư ảnh đáp xuống bên cạnh La Hồng, La Hồng không thấy rõ mặt mũi của ông ta thế như có thể cảm nhận được Nhân Hoàng đang nở nụ cười với hắn.

La Hồng gật gật đầu.

Hình như Nhân Hoàng còn đang mở miệng muốn hỏi thăm gì đó.

Có điều, Linh Hào giờ tay lên túm một cái, La Hồng lập tức xuất hiện bên cạnh hắn ta.

"Đi thôi, Vùng Cấm Bóng Tối không thể ở lâu, sức mạnh bóng tối bên trong vùng cấm mỗi một giờ phút đều sẽ ăn mòn linh hồn, nếu ở lại quá lâu thì sẽ bị bóng tối hoàn toàn nuốt chửng, cuối cùng sẽ bị giữ lại trong vùng cấm, không thể thoát đi được."

Linh Hào nói.

Con người La Hồng co rụt lại.

"Có lẽ người không cảm nhận được, nhưng sức mạnh bóng tối thật sự đang ăn mòn linh hồn và biến ý chí của người"

Lời nói của Linh Hào không khỏi làm La Hồng trở nên cảnh giác.

Sức mạnh ý chí của hắn điều động, cẩn thận cảm nhận, nhất thời ngơ ngác phát hiện ra, bên trong trời đất thật sự có hạt nhỏ li ti đen kịt như mực đang chậm chậm trôi nổi lơ lửng, giống như muốn hòa nhập vào linh hồn của hắn.

"Không cần lo lắng, trên người người có chí bảo, sức mạnh bóng tối trong khoảng thời gian ngắn không thể nào ăn mòn người."

Linh Hào nói.

Thế là hắn ta mang theo La Hồng chạy như bay, vừa chạy như bay vừa nói: "Mười vạn năm qua người là sinh linh thứ hai đi vào Vùng Cấm Bóng Tối, người thứ nhất là Nhân Hoàng, mà ông ta thì dựa vào thực lực của bản thân, mạnh mẽ chịu đựng quy tắc bóng tối, đặt chân vào vùng cấm"

"Mà ngươi thì không giống, mấy ngàn năm nay Chỉ đã suy diễn, cuối cùng vẽ ra con đường quy tắc bên ngoài Vùng Cẩm Bóng Tối, mà ngươi chính là người được Chỉ lựa chọn."

"Nếu không có quy tắc mà Chỉ đã vẽ lại thì ngươi cũng không vào được Vùng Cẩm Bóng Tối."

"Vì thế, Chỉ rất mong chờ ngươi."

Linh Hào nói.

"Chỉ mong chờ rằng ngươi có thể xóa bỏ phong cấm trong Vùng Cẩm Bóng Tối..."

La Hồng lập tức cảm thấy áp lực rất lớn: "Mười vạn năm trước Nhân Hoàng thử giải trừ phong cấm thất bại hay sao?"

"Không, ông ta có thể giải trừ phong cấm, nhưng lúc đó ông ta lại lựa chọn từ bỏ."

Linh Hào lạnh nhạt nói.

Hử?

La Hồng lập tức ngơ ngác cả người.

Hắn vẫn luôn nghĩ rằng Nhân Hoàng không thể nào giải được phong cấm của Vùng Cẩm Bóng Tối, bây giờ nhìn lại thì hình như cũng không phải như vậy.

Năm đó hình như Nhân Hoàng thật sự có thể gỡ bỏ phong cấm trong Vùng Cẩm Bóng Tối!

"Thật ra cũng không thể nói là từ bỏ, chỉ là không đủ thỏa mãn, ông ta có thể gỡ bỏ phong cấm của Nhất Hào, thế nhưng ông ta không ta không muốn, mục tiêu của ông ta là Chỉ."

Trong giọng nói của Linh Hào toát lên một chút ý cười.

Nhưng mà trong nụ cười kia lại chất chứa mấy phần thất vọng và bất đắc dĩ.

Nhất Hào Tà Thần?

Đôi mắt La Hồng trở nên nghiêm túc, Nhất Hào Tà Thần này là vị nào?

Chương 1157: Đây xem như là hy vọng cuối cùng của ta.

Căn cứ theo thái độ trước đó của mấy người Tà Thần Nhị Cấp, hình như sức mạnh của Nhất Hào Tà Thần này vô cùng mạnh mẽ.

La Hồng còn muốn hỏi thêm gì đó nhưng mà Linh Hào không nói tiếp nữa.

"Đến rồi."

Âm!

Linh Hào mang theo La Hồng nhanh như chớp đáp xuống.

Giống như một giọt nước bên trong hải vực mênh mông, làm mặt nước gợn lên từng làn bọt sóng, sóng gợn khắp nơi, dấy lên sóng cả và sóng lớn ngập trời.

Sau đó Nhân Hoàng hư ảnh cùng với Nhị Hào, Tam Hào, Thất Hào, Cửu Hào Tà Thần thi nhau đáp xuống.

"Lần này Nhân Hoàng vào Vùng Cẩm Bóng Tối có lẽ mục đích của là để thử nghiệm giải trừ phong cấm của Chỉ"

Linh Hào chìm trong bóng tối nói.

"Còn về vì sao Nhân Hoàng lại lưu lại Nhân Hoàng vương miện trên cơ thể người, thì chắc ông ta đã nhận ra được bản đồ Chỉ để lại cho người, bản đồ này chính là bản đồ quy tắc bên ngoài Vùng Cẩm Bóng Tối mà Chỉ đã hao tổn biết bao năm tháng ngưng luyện thành"

"Trước đó Nhân Hoàng thực lực mạnh mẽ, vì thế có thể độc hết sức phá tan phong cấm đến Vùng Cẩm Bóng Tối, mà lần này, Nhân Hoàng không thể nào dùng sức mạnh phá tan được, vì thế, sau khi nhận ra được bản đồ này thì lập tức dồn sức mạnh bám lên người người."

Linh Hào nói, đây thật ra là suy đoán của hắn ta, thế nhưng La Hồng lại giống như bưng tỉnh, suy đoán này cơ bản là đúng.

Điều này cũng có thể giải thích được vì sao Nhân Hoàng lại không hề giữ lại chút tin tưởng nào, La Hồng hẳn chỉ là một Chí Tôn, có thể mở ra phong cấm Vùng Cẩm Bóng Tối!

Trước mắt là một vùng biển, đại dương vô cùng tối tăm, sâu không lường được.

Linh Hào bọc trong áo choàng màu đen, hắn ta giơ tay lên xa xa nắm lấy vùng biển vô ngần này.

Sau một khắc, nước biển đột nhiên gợn sóng, giống như một vòng xoáy to lớn bay khắp đại dương màu đen.

Cũng không biết qua bao lâu, trong nước biển lại xuất hiện mười một tòa tháp nhọn đen kịt như mực, chậm chậm trôi nổi trong nước biển.

Bên trên mỗi một tòa tháp nhọn đều tràn ngập quy tắc gợn sóng nồng nặc tới cực điểm, nắm giữ sự chấn động làm cho tâm thần người ta sụp đổ.

La Hồng chỉ cảm thấy có một luồng áp lực xộc thẳng vào mặt, giống như có một con cự thú hoang cổ gào thét về phía hắn!

"Đây là..."

La Hồng hít sâu một hơi.

"Cái này gọi là tháp Tà Thần."

"Bên trong Vùng Cẩm Bóng Tối, Tà Thần từ Linh Hào đến Thập Hào, đều bị phong cấm bởi tháp Tà Thần này."

Linh Hào chậm chậm rũ tay xuống, bình tĩnh nói.

Nhân Hoàng hư ảnh cũng cười cười: "Mười vạn năm, cuối cùng cũng đặt chân lên nơi này một lần nữa..."

"Các Tà Thần khác đều không giúp được ta, chỉ có ngươi..." Nhân Hoàng hư ảnh tiếp tục nhìn chằm chằm Linh Hào.

"Lần này ta nhất định sẽ mở phong cấm cho ngươi!"

Linh Hào không để ý tới ông ta, chỉ nhìn từng tòa tháp nhọn này, lắc lắc đầu.

"Bên trong mỗi một tòa tháp nhọn đều phong ấn thần cách của các Chỉ, còn về phá giải phong cấm như thế nào thì Chỉ cũng không hiểu lắm"

Linh Hào nhìn về phía La Hồng, trong con ngươi màu đỏ tươi này của hắn ta cũng không có những sự bạo ngược như những Tà Thần khác, nhiều hơn vẫn là mong chờ.

Bởi vì mười vạn năm qua La Hồng là người đầu tiên khơi lên sức mạnh của hắn ta.

Đây chuyện đến cả Nhân Hoàng cũng chưa từng làm được.

"La Hồng không được, sức mạnh quy tắc trong tháp Tà Thần vô cùng dày đặc, muốn phá giải phong cấm nhất định phải vô cùng thông hiểu về quy tắc, chỉ có như thế mới có thể phá giải phong cấm của tháp Tà Thần."

Nhân Hoàng hư ảnh lắc đầu nói.

"Vì thế từ lúc mới bắt đầu Nhân Hoàng đã không hề có lòng tin với ta rồi?"

La Hồng nhìn Nhân Hoàng hư ảnh nói.

"Người là Đương Đại Nhân Hoàng, ta cũng biết bây giờ tam giới gặp phải phiền phức lớn, thế nhưng đối với ngũ tộc mà nói, tai họa mà ta đối mặt mới thật sự là phiền phức."

Nhân Hoàng thở dài.

La Hồng gật gật đầu, hẳn hiểu rõ, dù sao, La Hồng hẳn bị Nhân Hoàng xem thành công cụ hình người, công cụ hình người dân Nhân Hoàng ý chí và Vùng Cẩm Bóng Tối.

Nhân Hoàng nãy quả nhiên là ông già tôi tẹ mà.

Dọa dẫm Sinh Mệnh Mẫu Thần để Sinh Mệnh Mẫu Thần ngoan ngoãn trở mắt nhìn ông ta quay về.

Bây giờ thì lại xem La Hồng hẳn là công cụ hình người.

Người trước cũng thôi đi, người sau thì không thể tha thứ được.

La Hồng đường đường chính chính với La Hồng, La Hồng cũng có thể chấp nhận, loại lên la lên lút này làm La Hồng rất khó chịu.

"Tiểu tử ngươi cũng không cần giận hờn trong lòng"

Nhân Hoàng nở nụ cười.

"Ta chỉ không muốn Tà Thần trong Vùng Cẩm Bóng Tối phát hiện ra mục đích mà thôi, ai kêu trong biên ý chí của ngươi có một ấn ký Tà Thần, có quỷ trong lòng làm gì?"

"Ta không thể sai sót, bởi vì... Đây xem như là hy vọng cuối cùng của ta"

Nhân Hoàng thở dài.

"Đã như vậy, phá giải phong cấm bằng bản lĩnh của mình đi!"

La Hồng nói.

Nhân Hoàng nhìn La Hồng một chút, bỗng nhiên nở nụ cười:

"Tiểu tử ngươi thật là điên... Điên là chuyện tốt, yêu nghiệt của tộc ta nên điên cuồng như vậy, đáng tiếc... Tu vi của ngươi quá yếu, chỉ là Chí Tôn, muốn phá giải phong cấm do quy tắc sức mạnh bố trí thì quá khó khăn."

"Tu vi yếu, còn không phải do ông giở trò quỷ." La Hồng cười nhạo một tiếng.

Cái hồ Nhân Hoàng quy tắc kia ở nhân gian kia chính là kiệt tác của Nhân Hoàng.

Linh Hào trái lại rất bình tĩnh.

Hắn ta biết trong biên ý chí của La Hồng có chí bảo, mặc dù có chí bảo nhưng không nhất định có thể phá giải phong cấm.

Nhưng mà... Trước đó La Hồng có thể thôi thúc sức mạnh của hắn ta, đây cũng là bất ngờ ngoài ý muốn, có lẽ có một chút hy vọng.

Vì thế hắn ta vẫn có chút xiu mong chờ nhỏ nhỏ.

Sau đó Nhân Hoàng nhìn về phía Linh Hào: "Nếu ta thay người phá giải phong cấm, giúp ta"

Linh Hào gật đầu.

Chương 1158: Giao đấu với Nhân Hoàng

Sau một khắc, Nhân Hoàng cười to, bước từng bước về phía trước.

Âm!

Vô số quy tắc sức mạnh trong chớp mắt bắt đầu dập dờn, bên trên từng tòa từng tòa tháp Tà Thần giống như có hơi thở khổng lồ đến cùng cực đang thức tỉnh.

Cho dù là Nhân Hoàng hư ảnh, trong luồng sức mạnh chồng chéo lên nhau cũng chập chờn chao đảo, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bị nhấn chìm.

Mà Nhân Hoàng trực tiếp vọt qua mười tòa tháp ở đằng trước đi đến tòa tháp cuối cùng, đó là một tòa tháp nhọn sắc bén như một cái trường kiếm màu đen, sức mạnh quy tắc bao phủ dày đặc đến cùng cực, giống như chọc vào tầng mây bên trong Vùng Cấm Bóng Tối.

Đây là tháp Tà Thần của Linh Hào, phong ấn thần cách của Linh Hào.

Thần cách là thứ quan trọng nhất của một vị thần thánh.

Thân thể của Nhân Hoàng bắt đầu vặn vẹo giống như sắp bị quy tắc sức mạnh nuốt chửng.

"Xi! Tên Nhân Hoàng này trong mắt chỉ có lão đại, đúng là làm cho Chỉ khó chịu thật sự!" Tà Thần Nhị Cấp thì thầm nói.

"Tiểu La ngốc nghếch, đánh bại ông ta! Chỉ mời người ăn thịt rồng!"

La Hồng trực tiếp lườm Tà Thần Nhị Cấp một cái.

Thịt rồng vừa nãy cũng là do La Hồng hấn mời kìa!

Dù sao là do La Hồng câu tới, không phải là La Hồng hấn mời khách hay sao?

"Tiểu La cũng không được, dù sao thực lực của hấn còn quá yếu, thậm chí còn chưa từng chạm đến Vương Cảnh, đối với quy tắc căn bản không biết một chữ nào, hoàn toàn không thể phá giải quy tắc sức mạnh phong cấm tháp Tà Thần của chúng ta."

Thanh ngư Cửu Hào lắc đầu nói.

"Để Tiểu La đi thử phong cấm của Thập Hào thử xem, quy tắc phong cấm của Thập Hào yếu nhất, có lẽ có cơ hội phá giải thì sao?"

Giun vạn biến Thất Hào hóa thành dáng vẻ của La Hồng, cười nói.

Nhưng Linh Hào lại nhìn về phía La Hồng: "Giao đấu với Thượng Cổ Nhân Hoàng... Có áp lực không?"

"Trên mặt hiêu biết về quy tắc, chênh lệch giữa người và Thượng Cổ Nhân Hoàng vượt xa cả mười vạn tám ngàn dặm."

"Nếu người không bằng lòng thử nghiệm thì có thể lựa chọn từ bỏ, Chỉ có thể đưa người rời khỏi Vùng Cấm Bóng Tối."

La Hồng trở nên im lặng.

Giao chiến với Nhân Hoàng?"

Chuyện này nếu đổi lại thành bất cứ một vị tu sĩ nào ở nhân gian thì chỉ sợ là sẽ không có bất cứ tự tin nào để giao đấu với Nhân Hoàng.

Dù sao Thượng Cổ Nhân Hoàng quá mức yêu nghiệt, thống nhất tam giới, chính là chủ của địa ngục, nhân gian và Thiên giới.

Ngũ tộc đều xưng thần với ông ta, cường giả như vậy có phong thái cái thế đến mức nào.

Nhưng mà La Hồng sợ hãi ư?

La Hồng cười cười, có gì để sợ?

Có thể giao chiến với một yêu nghiệt như vậy, thật ra cũng là một chuyện may mắn.

Đến Vùng Cấm Bóng Tối cầu quân cứu viện là một mục đích.

Trên thực tế, trước đó La Hồng tới vùng cấm là để giải phong cấm cho các Tà Thần bên trong Vùng Cấm Bóng Tối, cũng xem như là vì Tà Thần Nhị Cấp.

Dù sao từ lúc ra giang hồ tới giờ, Tà Thần Nhị Cấp đã giúp đỡ La Hồng hẳn không ít, La Hồng cũng xem Tà Thần Nhị Cấp như là bằng hữu, đến giúp bằng hữu giải phong cấm, đây cũng là mục đích thứ hai của hắn.

Tất nhiên La Hồng cũng có mục đích thứ ba.

Đó chính là Vùng Cấm Bóng Tối chính là vùng cấm sự sống, nếu La Hồng có thể giải phong ấn thì tuyệt đối sẽ làm Thiên giới rơi vào bạo loạn cực lớn.

Đến lúc đó chắc chắn ai ai cũng sẽ chửi bới La Hồng hắn.

Danh vọng tội ác của La Hồng có thể tăng vọt một bậc!

Một mũi tên trúng ba đích, có vì sao mà không làm?

Dường như cảm nhận được trong mắt của La Hồng cũng không có sợ hãi gì mấy, Linh Hào đã biết câu trả lời, ngạc nhiên gật gù.

"Đi thôi, lựa chọn tháp Tà Thần mà người muốn thử giải phong ấn.

Linh Hào nói.

La Hồng cười cười sau đó cất bước ra, một bước đạp xuống, nhất thời quy tắc sức mạnh kinh khủng khuấy đảo lên, ép cơ thể La Hồng gần như là muốn rơi vào trong đại dương màu đen.

La Hồng khó khăn ngược đầu lên...
Hắn cảm thấy rằng dường như cổ cũng không còn thuộc về chính hắn nữa.

Ngẩng đầu lên từng chút từng chút một cuối cùng La Hồng ngẩng đầu lên nhìn về phía bầu trời.
âm âm âm...

Từng tòa từng tòa tháp Tà Thần.

Giống như có vô số quy tắc đang tràn ngập và quân quanh.

Một vị Vương Cảnh chỉ có thể nắm giữ một luồng quy tắc sức mạnh, mà vào giờ phút này, trên bầu trời, số lượng quy tắc sức mạnh nhiều đến mức không thể kể hết, quy tắc giống như biển rộng!

Đây cũng là quy tắc sức mạnh phong ấn những Tà Thần này.

Khủng bố và đáng sợ!

La Hồng thở dốc phun ra một hơi.

Cảm nhận được quy tắc đang đè ép xuống, đến cả nhúc nhích một ngón tay cũng không thể được.

Bất thành linh.

Biến ý chí của La Hồng run lên, sách da người im lặng lơ lửng hơi toát ra một chút kim quang.

Sau đó, La Hồng cảm nhận được áp lực của quy tắc mang đến dường như đã dịu lại rất nhiều.

Sách Da Người...

La Hồng nở nụ cười.

Hắn chậm chậm cất bước đi về phía tháp Tà Thần của Tà Thần Nhị Cấp.

Dù sao hắn và Tà Thần Nhị Cấp cũng thân hơn một chút.

Mặc dù nói quy tắc sức mạnh tháp Tà Thần của Thập Hào càng yếu hơn, thế nhưng cho dù có yếu hơn đi nữa thì đối với La Hồng mà nói, thật ra cũng không có gì khác biệt.

Đều mạnh mẽ đến mức làm La Hồng không thể nào chống đỡ được.

Dù sao cái nào cũng không chống đỡ được, vậy chọn cái gì cũng không khác nhau là bao.

Quy tắc sức mạnh bóp méo thân hình của La Hồng, khiến cho cơ thể của hắn, trong mắt Linh Hào và các Tà Thần khác trở nên không còn rõ ràng.

Bên ngoài.

Tà Thần Nhị Cấp bỗng nhiên ngó ra.

Y nhìn về phía Linh hào.

"Lão đại Linh Hào, Tiêu La ngọc nghếch lại chống đỡ áp lực của quy tắc... Lựa chọn tháp của Nhị Hào Tà Thần"

Tà Thần Nhị Cấp nói.

Tam Hào hắc miêu, Thất Hào giun vạn biến và Cửu Hào thanh ngư đều khó mà tin nổi: "Nhị Hào à? Còn tưởng đâu hắc sẽ chọn tháp của Thập Hào Tà Thần ít áp lực nhất nữa chứ?"

"Nhưng mà, hắc lại có thể chống đỡ được áp lực quy tắc, cũng không cần thích ứng một chút nào luôn?"

Lỗ của Tà Thần Nhị Cấp hơi phồng lên, thoáng chốc có mấy phần hưng phấn, thế nhưng chẳng mấy chốc sau lại gục xuống: "Thôi đi, bằng thực lực rác rưởi của Tiêu La ngọc nghếch thì chọn cái gì cũng giống như nhau mà thôi."

Linh Hào trái lại cười cười.

Con người màu đỏ tươi thâm thúy.

Lựa chọn của La Hồng đúng là không nằm ngoài sự dự liệu của hắc ta.

Dù sao La Hồng và Nhị Hào tiếp xúc nhiều nhất, quan hệ cũng tốt nhất.

La Hồng lựa chọn Nhị Hào cũng là hợp tình hợp lý.

Tên tiểu tử này rất nói nghĩa khí, phẩm hạnh... Rất chính nghĩa.

Mà trước tháp Tà Thần của Linh Hào.

Nhân Hoàng hư ảnh ngồi xếp bằng quay đầu lại nhìn về phía La Hồng đứng cách đó không xa, ở trước tháp của Nhị Hào Tà Thần, hơi run lên.

Sau đó lập tức thu hồi ánh mắt.

Chương 1159: Quyền sách da người này..... Rốt cuộc là thứ gì!

La Hồng có thể chống đỡ được quy tắc áp lực vô biên này, thật sự làm cho Nhân Hoàng có một xúu ngạc nhiên.

Thế nhưng ông ta vẫn không nghĩ rằng La Hồng có thể phá giải tháp Tà Thầm, trước là như thế này, bây giờ thì cũng như vậy.

Bằng tu vi của cấp bậc Chí Tôn, chưa hề xem qua quy tắc, cảnh giới như vậy thì tháp của Thập Hào Tà Thân cũng chưa chắc gì có thể phá giải.

Tháp Nhị Hào Tà Thân thì lại càng không thể nào.

Chính bởi vì Vùng Cấm Bóng Tối khó có thể phá giải, vì thế Nhân Hoàng mới có thể cố ý bắt lấy La Hồng khơi lên cơ hội của ông ta, truyền tống một tia ý chí trở về, muốn mở ra cấm chế của Linh Hào.

Nhân Hoàng hư ảnh thu hồi ánh mắt, ánh mắt gọn sóng, tâm thần từ từ lắng đọng.

Đây là cơ hội cuối cùng của ông ta rồi.

Mà ở một bên khác.

La Hồng ngồi xếp bằng trước tháp của Nhị Hào Tà Thân.

Trong lòng lại dậy lên sóng to gió lớn.

Trước mắt của hắn, từng đường quy tắc giống như mật mã của lập trình viên, không ngừng chuyển động, làm tay mơ như hắn hoa cả mắt.

Cái mẹ nói... Mấy thứ hằm bà lằng gì đây?

Nếu dựa vào thực lực để phá giải thì có cho La Hồng cả đời La Hồng cũng không thể phá giải được.

Suy đoán của Nhân Hoàng không sai, La Hồng hoàn toàn không hiểu gì về quy tắc cấm, phá giải bằng bản lĩnh là không có khả năng.

Nhưng điều sai lầm duy nhất đó chính ra, La Hồng có thể bước ra giang hồ, không phải nhờ vào thực lực của chính mình.

Nhân Hoàng hiểu quy tắc.

La Hồng cũng không cần hiểu.

Nhân sinh như một trò đùa, không cần phải giải thích!

Thật ra La Hồng cũng không nghĩ tới việc quyền sách da người sẽ có phản ứng.

Nhưng, tuy rằng La Hồng có chút ngoài ý muốn, nhưng lại có cảm giác loại tình huống cũng hợp tình hợp lý.

Dù sao thì, lúc trước trong quyển sách da người có rất nhiều phần thưởng có quan hệ với Tà Thần trong ao trì, La Hồng cảm thấy, quyển sách da người có lẽ có thể thử phá giải một chút phong ấn vùng cấm hắc ám.

Dù sao, thời gian hẩn tu hành quá ngắn, tuy đã bước vào chí tôn, nhưng cũng bởi vì không cẩn thận ngưng tụ ba cái động thiên vô thượng mà một bước ngã vào.

Dựa theo tình huống bình thường, cao nhất La Hồng mới chỉ đạt tới Tôn cảnh, bấn tám luồng đại bác cũng chưa động tới quy tắc.

Nếu thay đổi phụ tử nhân gian, còn có thể có hy vọng, dù sao cả đời phụ tử đều có liên hệ với quy tắc, thậm chí có thể vận quy tắc Nhân Hoàng thành một cái roi.

Cho nên, La Hồng không ôm hy vọng ngay cả với bản thân hẩn.

Nhưng, quyển sách da người đã soi đường cho hẩn!

La Hồng ngồi xếp bằng trước tháp tà thần rẻ tiền.

Hẩn nhắm mắt lại, cảm giác ý chí trong biển quyển sách da người, đương nhiên, chủ yếu cũng là vì những lực lượng quy tắc đó quá chói mắt, hẩn xem không hiểu, rất chỉ là một tim.

Tinh thần của La Hồng chìm vào trong biển ý chí.

Mà quyển sách da người tỏa ra ánh sáng vàng, trong thoáng chóc, có một chút năng lượng hùng hồn đang phát ra.

La Hồng nhìn chằm chằm vào quyển sách da người.

Quyển sách da người này đã ở cùng La Hồng rất lâu rồi, La Hồng có thể bước đến con đường tu hành cũng là nhờ quyển sách này.

Quyển sách này quá thần bí, La Hồng cũng không biết quyển sách này đến từ phương nào, ai là người lưu lại nó.

Nhưng, cho đến tận bây giờ, quyển sách da người đều giúp đỡ La Hồng.

Đây là một chuyện tốt với La Hồng.

Cho dù La Hồng cảm thấy thiên hạ không có bữa cơm nào là miễn phí, cũng sẽ chẳng có ai cho người lợi ích một cách vô ích.

Cái giá phải trả và kết quả nhận được luôn tỉ lệ thuận với nhau.

Nhưng, bây giờ La Hồng vẫn còn quá yếu, hẩn cần quyển sách da người trợ giúp hẩn trở nên mạnh mẽ.

Hẩn không có cách nào thoát khỏi món bảo vật này.

Oanh!

Dường như quyển sách da người cảm ứng được ý chí của La Hồng, run lên nhẹ nhẹ.

Ngay sau đó, trên này đột nhiên phát ra một luồng ánh sáng lộng lẫy vô cùng.

Soạt một tiếng!

Giống như nháy mắt đã biến mất trong biển ý chí của La Hồng.

Lần thứ hai xuất hiện đã ở bên ngoài.

La Hồng đột nhiên mở mắt ra!

Lần đầu tiên quyền sách da người xuất hiện thay đổi lớn như vậy!

Quyền sách da người lơ lửng trước người La Hồng, an tĩnh lượn vòng.

La Hồng, theo bản năng, đưa tay ra và bắt được quyền sách da người ra như thánh nhân nâng sách, giống như nâng sách thánh hiền.

Oanh!

Vốn dĩ, áp lực lúc trước còn tồn tại quanh thân La Hồng bỗng chốc tiêu tán!

La Hồng đứng lên, đi về phía thần cách của tà thần rẽ tiền trong tháp Tà Thần.

Bước đi chậm rãi, kiên định vô cùng.

Mà theo bước La Hồng đi, lực lượng quy tắc dường như đều được nén lại, vốn dĩ lực lượng quy tắc không ngừng di chuyển, cộ sát bỗng chột lảng động lại.

Như cả thời gian và không gian dường như đều ngừng lại!

Trọng mắt La Hồng đầy vẻ kinh ngạc!

Trần áp lực lượng của quy tắc?!

Quyền sách da người này trâu bò vậy sao?

Đúng là cấp bậc tồn tại má thiên hạ, mẹ thiên nhiên mà!

Phải biết rằng, cường giả cảnh Vương có thể hiểu được lực lượng quy tắc, không chế được lực lượng quy tắc, chiến lực tăng vọt mấy chục lần không ngừng nghỉ, bởi vì lực lượng mạnh nhất trong thiên địa chính là lực lượng quy tắc.

Ngay cả cường giả Thiên Vương cũng đang không chế lực lượng quy tắc.

Thậm chí, ngay đến cả Nhân Hoàng, sự tồn tại còn vượt qua cả Thiên Vương Hoàng cảnh cũng đang chơi đùa với quy tắc!

Quy tắc mà Nhân Hoàng tạo ra giúp nhân gian ngăn cản được mười vạn năm xâm phạm của Thiên giới và Địa ngục... Có thể nói là một tay chơi quy tắc già đời!

Mà hiện giờ, quyền sách da người trong tay La Hồng thế mà lại có thể trấn áp được quy tắc!

Trong Tạm giới, có chí bảo trấn áp được quy tắc hay sao?

Chắc chắn là không có.

Ít nhất, ở trong ấn tượng của La Hồng cũng không có cảm giác là có chí bảo có thể trấn áp quy tắc gì đó!

Cho dù là hoàng binh thượng cổ cũng không thể!

Cho nên, La Hồng mới khiếp sợ, quyền sách da người này..... Rốt cuộc là thứ gì!

P/S: Xin phiếu tháng, xin phiếu đề cử nóng hổi mới ra lò nhé!

Chương 1160: Chỉ cần hơi vô ý một chút, sẽ bị lực quy tắc gột rửa

đến chết!

Nhìn quy tắc đang ngưng kết lại.

La Hồng vươn cánh tay Thiên Ma ra, một ngón tay chạm vào đó.

Oanh!

Một năng lượng khủng bố dội lại khiến cho ngón tay La Hồng vắng ra, ngón tay bị chấn động đến đỏ lên.

Lực lượng quy tắc nhìn thì có vẻ bình tĩnh nhưng thực tế thì vô cùng nóng nảy.

Giống như trong đất trời, một khi có người có người vượt qua quy tắc, ắt sẽ gặp phải cảnh trả thù và chém giết vô cùng, vô tận của quy tắc!

Đây cũng là điểm mạnh của quy tắc.

Chẳng sợ La Hồng cánh tay lợi dụng Thiên Ma năng lượng rèn luyện, dùng Thiên Ma bạo long rèn thể thuật tới rèn, nhưng là, như cũ bị quy tắc chi lực cấp suýt nữa băng khai.

Cho dù cánh tay của La Hồng dùng năng lượng của Thiên Ma Nhưng mà, khi đối mặt với sức mạnh như vậy, mắt của La Hồng lại sáng lên.

Đang lo thân thể đạt tới trình độ hiện tại sẽ không còn chỗ để rèn luyện nữa.....

Rèn thể thuật của La Hồng cần có năng lượng nhưng với loại năng lượng này lại yêu cầu thập phần hà khắc.

Năng lượng không thể quá mạnh vì nếu quá mạnh thì sẽ giết chết hần mất.

Năng lượng cũng không thể quá yếu, một khi quá yếu, căn bản sẽ không đạt được mục đích của rèn thể.

Mà bây giờ lực lượng quy tắc dưới sự khống chế của quyền sách da người tựa hồ rất vừa vặn, không quá mạnh cũng không quá yếu, đúng là một năng lượng thật tốt để rèn thể.

Quả thật là La Hồng có chút chờ mong, có lẽ lực lượng quy tắc này còn sáng khoái hơn cả lôi kiếp!

Trên thực tế, thật ra thì lôi kiếp cũng chỉ là một loại biến chủng của lực lượng quy tắc, nghiêm khắc mà nói về ý nghĩ lôi kiếp cũng coi như là lực lượng quy tắc!

La Hồng thử dùng tâm trí kết nối với quyền sách da người, khiến cho quyền sách da người bùng ra một luồng lực lượng quy tắc, mỗi một sợi quy tắc như mưa tơ trút xuống.

La Hồng trực tiếp lấy cơ thể chạm vào!

Oanh!

Thân thể của La Hồng trải qua lời kiếp trong thời kì kiếp phạt chí tôn đã đạt đến trình độ thứ hai, bắt đầu rèn luyện lực phủ ngũ tạng.

Khiến cho từng tế bào trong lực phủ ngũ tạng đều ẩn chứa ma long đang rít gào.

Làm thân thể tự đạt tới một loại thăng hoa.

Phụt!

Mưa bụi của lực lượng quy tắc trực tiếp xé rách thân thể La Hồng, khiến cho La Hồng có cảm giác như cả người gặp phải chấn động kịch liệt, lực phủ ngũ tạng như bị búa tạ đập vào, dường như đều đã lệch khỏi vị trí vốn có.

La Hồng lại là chẳng thêm đề ý đến.

Rèn thể.... Vốn dĩ chính là quá trình bị đánh như vậy!

Tiếp tục!

Tinh thần của La Hồng vừa động, làm cho quyền sách da người thả ra luồng lực lượng quy tắc thứ hai, biến thành mưa bụi.

Hai đợt mưa bụi rơi xuống, lực phủ ngũ tạng của La Hồng tức khắc rung chuyển không ngừng!

Phải biết rằng, chỉ khi đạt đến Vương cảnh thì mới có thể không chế được lực lượng quy tắc, hơn nữa số lượng không chế cũng không được nhiều, nói chung cũng chỉ được một tia.

Nói cách khác, giờ phút này La Hồng rèn thể chính là hoàn toàn dùng thân thể chống cự công phạt cảnh Vương!

"Lại đến!"

La Hồng gào lên.

Quyển sách da người khẽ lộ lên ánh sáng vàng.

Đợt mưa bụi thứ ba đã buống xuống, đánh vào khoảng không khiến cả đất trời sụp đổ.

Nháy mắt, La Hồng đã nhiễm đầy máu, bạch y đầu bạc đều bị nhuộm thành màu đỏ!

Nhưng, bên trong thân thể La Hồng phát ra tiếng nổ vang!

Lực quy tắc bị hấn dẫn dắt, gột rửa khắp lực phủ ngũ tạng, khiến cho thân thể La Hồng dần dần trở nên khủng bố thêm.

Tháp Tà thần Linh Hào.

Dường như Nhân Hoàng nghe thấy được tiếng gầm này đến tiếng gầm khác, ngay lập tức sắc mặt trở nên cổ quái.

Hắn quay đầu nhìn về phía vị trí của tháp Tà Thần số 2.

Lực quy tắc nồng đậm dường như hóa thành mây mù vẩn vít, che mờ đôi mắt của Nhân Hoàng, khiến ông ta không nhìn rõ được tình huống.

Nhưng, Nhân Hoàng là cường hãn cỡ nào cơ chứ, không chế của lão với quy tắc, có thể nói là đứng đầu tam giới.

Nhưng, tinh thần vừa động, những quy tắc vốn lờ mờ hóa thành màn sương mù dày đặc quấn quanh trước mắt lão ta bỗng rút tở phá kén mà mở ra.

Lão ta mơ hồ thấy được trước trước tháp Tà Thần số 2 kia, La Hồng cả người nhuốm màu đỏ, không ngừng ho ra máu.

"Lợi dụng lực quy tắc để rèn thể?"

"Tiểu tử này..... quá đồi điên cuồng!"

Nhãn lực của Nhân Hoàng cỡ nào cơ chứ, liếc mắt một cái, lão đã nhìn ra mục đích của La Hồng.

Nhưng, ngay cả Nhân Hoàng cũng phải sửng sốt trước dũng khí của La Hồng, dùng lực quy tắc để rèn thể, đơn giản là hắn không coi bản thân mình như con người, đây là coi bản thân mình như hung thú viễn cổ hay sao?

Chỉ cần hơi vô ý một chút, sẽ bị lực quy tắc gột rửa đến chết!

Nhân Hoàng lắc đầu.

"Cơ mà, dù thế, muốn phá giải phong ấn cũng rất khó, có lẽ thu hoạch duy nhất của tiểu tử này chính là lợi dụng quy tắc để rèn tháp Nhân Hoàng cười cười, sau đó ánh mắt tiếp tục dừng lại trên tháp Tà Thần.

Mười vạn năm trước, lão ta đã đến vùng cấm hắc ám, một lần ấy, lão nhất lực phá vạn pháp, trực tiếp tiến vào khu vực tháp Tà Thần của vùng cấm hắc ám.

Ồ tà thần trong tháp, bọn có thể phá vỡ nhất hào tà thần đóng cửa.

Trong tháp Tà Thần, vốn dĩ lão ta có thể phá giải được phong ấn của Tà Thần số Một.

Nhưng, mục tiêu của lão ta không phải Tà Thần số Một mà là Linh Hào! Bởi vì, linh hào cho lão ta cảm giác thực lực còn mạnh hơn!

Chỉ có Linh Hào mới có thể trở thành trợ thủ của lão ta, cho lão ta nhiều sự trợ giúp.

Ông ông ông.....

Hư ảnh Nhân Hoàng xuất thủ, tuy lão ta chỉ là một hư ảnh, chỉ chứa đựng một sợi ý chí nhưng lại có được lý giải độc đáo về lực quy tắc của Nhân Hoàng.

Cho nên, trong nháy mắt lão ta xuất thủ, lực quy tắc trước tháp Tà Thân Linh Hào như nổi lên gợn sóng, không ngừng rung động.

Mà khuôn mặt của lão cũng lâm vào trầm tư.

Lão bắt đầu không ngừng chài chuốt lực quy tắc, cẩn thận từng chút từng chút một kích thích lực quy tắc.

Sợ rằng chạm phải một sợi dây nào sẽ ngay lập tức dẫn tới sự sụp đổ, việc phá giải phong ấn sẽ thất bại.

.....e.

Chương 1161: "Cái phong ấn..... Rốt cuộc là ai đặt ra?"

Mà ngoại giới.

Linh Hào bị bọc trong bóng tối, Tà Thần số 2, số 3, số 7, số 9 đều đứng lặng trên mặt nước hắc ám, ngắm nhìn tháp Tà Thần ở nơi xa.

"Tiểu La ngu xuẩn đang làm gì vậy? Hắn đang lợi dụng lực quy tắc để rèn thể sao?"

Tà thần rẽ tiền mở to hai mắt nhìn, nói.

Ngay sau đó, trong lòng nó đầy căm phẫn.

"Có thể tôn trọng Chỉ một chút hay không? Lựa chọn Chỉ chính là để rèn thể trước tháp Tà Thần của Chỉ hay sao?"

Linh Hào liếc mắt nhìn nó, tà thần rẽ tiền đang đầy mặt bi phẫn ngay lập tức ngậm miệng lại.

Nó vẫn có một chút kính sợ Linh Hào.

Hắc Miêu Số 3 lại tiếc nuối lắc đầu: "Xem ra, quả nhiên là không có gì hy vọng, tu vi của phạm nhân này vẫn còn quá yếu, còn có nhiều điểm yếu kém so với Nhân Hoàng"

"Hắn chỉ có thể mượn dùng quy tắc để rèn thể, trên cơ bản, không thể nào phá giải được phong ấn quy tắc "

Lời nói của Hắc Miêu khiến cho nhóm Tà Thần có mặt ở đây đều trầm mặc lại.

Phong ấn của vùng cấm hắc ám...Chính là cơn ác mộng với bọn họ, bởi vì chính bọn họ đều rất rõ ràng phong ấn có bao nhiêu kinh khủng!

Cho dù, mạnh như Linh Hào cũng không thể nào phá giải được phong ấn này, điều này cũng để giải thích được vấn đề.

Cái phong ấn này vẫn luôn phong ấn bọn họ trước cả thượng cổ, đã nhiều năm như vậy trôi qua, một chút dấu hiệu suy yếu nó cũng không có, cái này còn khủng bố hơn!

Phải biết là, cho dù là quy tắc do Nhân Hoàng bố trí ở nhân gian, khi mười vạn năm trôi qua cũng bắt đầu suy yếu.

Tà thần nhóm cũng là cảm giác được rất là vô lực.

Nhóm tà thần cũng cảm thấy rất chỉ là bất lực.

Thực ra bọn tà thần số 2, số 3, số 7 và số 9 cũng rất mờ mịt.

"Lão đại, cái phong ấn..... Rốt cuộc là ai đặt ra?"

Tà thần rẽ tiên nhìn về phía Linh Hào, hỏi.

Trước thượng cổ, tà thần rẽ tiên có được sức mạnh vô cùng mạnh mẽ, nên ở nơi ngoài kia nó kiêu ngạo vô cùng, hủy thiên diệt địa, thậm chí còn sáng lập ra U Minh Lang Tộc khủng bố.

Nhưng, cuối cùng có một ngày, tà thần Husky bị một sức mạnh khủng bố trấn áp, có một bàn tay giáng xuống giữa đất trời, bắt nó đi, tróc đi thần cách của nó, rồi ném nó vào trong vùng cấm hắc ám.

Khi đó, tà thần rẽ tiên tuyệt vọng đến cực điểm, nó cũng không biết rõ ai là người phong ấn nó.

Mà khi đó, trong vùng cấm hắc ám, Linh Hào và Nhất Hào đã tồn tại, tà thần Husky tưởng rằng Linh Hào đã phong ấn nó, cho nên nó liền đi tìm Linh Hào đánh một trận.

Tất nhiên, kết quả chẳng cần nói cũng biết.

Tà thần rẽ tiên bị đánh cho gần vạn năm, sinh hoạt cũng không thể tự gánh vác.

"Không biết"

Linh Hào nhàn nhạt nói.

Câu trả lời này làm cho rất nhiều tà thần đang nhón chân mong chờ đáp án thất vọng.

màu đỏ tươi trong con người của Linh Hào trở nên sâu xa.

Hắn ra nhìn thoáng qua bên ngoài vùng cấm hắc ám, như muốn nhìn thấu vòm trời.

"Tuy rằng ta không biết là ai, nhưng có thể đoán ra được, sở dĩ chúng ta bị phong ấn tại nơi này, chính là bởi vì đã động đến một l) điều cấm kị gì đó....."

Linh Hào nói.

Rất nhiều tà thần trở mắt nhìn nhau, hồi lâu sau, mới buồn bã thở dài.

Ồ hắc ám vùng cấm trung, bọn họ mất đi tự do.

Bọn họ thật sự có thể phá vỡ được phong ấn, giành lấy được tự do một lần nữa hay sao?

Đây cũng là lý do tại sao Hắc Miêu số 3 lại hưng phấn như vậy khi cảm nhận được lệnh triệu tập của La Hồng và điên cuồng và #F †8 như vậy vào thời điểm bị tà thần Husky kéo lại vào vùng cấm hắc ám.

Đối với bọn họ mà nói, tự do rất đáng quý.

Trong lúc nhất thời, trên biển hắc ám đã dần an tĩnh lại, đã không còn bất kể âm thanh gì nữa.

Đôi mắt màu đỏ tươi đây bình tĩnh của Linh Hòa nhìn trước tháp Tà Thần số 2 kia, thấy lực quy tắc gột rửa La Hồng.

Hắn ta quả thực rất chờ mong.

Chờ mong La Hồng một lần nữa tạo ra một kì tích cho hắn ta.

Oanh!

Nháy mắt cả người La Hồng chảy máu như suối, nhưng, bên trong thân thể hắn lại tản mát ra một thần vận đặc biệt.

Đó chính là lý do mà lực quy tắc lan tràn đến mọi góc ngách trong tế bào.

La Hồng khoan chân ngồi, sợi tóc tung bay, đôi mắt như đuốc.

Dưới sự gột rửa của lực quy tắc, thân thể của La Hồng hoàn mỹ tiến vào giai đoạn thứ hai, lực phủ ngũ tạng đã hoàn thành rèn luyện.

Sâu trong mỗi tế bào đều ẩn chứa ma long rít gào!

Mà trong ma long này lại ẩn chứa hàm ý quy tắc đặc biệt.

La Hồng bắt lấy quyển sách da người, định trụ lực quy tắc gột rửa, đồng thời thừa nhận mười mấy đạo lực quy tắc gột rửa cũng đã đạt đến giới hạn của La Hồng.

Hắn thở hồng hộc nhưng trên khuôn mặt lại toát ra vẻ vui sướng.

Quả nhiên, việc rèn thể lúc này chính là một niềm vui ngoài ý muốn.

Lấy lực quy tắc để rèn thể thể mà lại là một biện pháp không tồi chút nào, La Hồng cảm thấy, những tài nguyên mà hắn cần sau khi rèn thể như đều rơi xuống.

Vùng cấm hắc ám thật đúng là một địa phương tốt.

Ở nơi này, nhóm tà thần đều rất đáng yêu, và lực quy tắc cũng rất thơm.

La Hồng đuổi người, cả người chấn động, đánh văng máu loãng trên người hắn.

Rèn thể xong rồi, tiếp theo sẽ thử một chút, có thể phá giải phong ấn của tháp Tà Thần hay không.

Hắn ngẩng đầu, nhìn về xa xa, thân ảnh Nhân Hoàng trước tháp Tà Thần Linh Hào càng ngày càng mờ hồ, tựa như có chút không thấy rõ lắm.

La Hồng cầm quyển sách da người trong tay, nghĩ một chút, tiến về phía tháp Tà Thần số 2.

Áp lực do lực quy tắc phóng thích ra vô cùng khủng bố, nhưng lại chẳng mấy may ảnh hưởng đến La Hồng.

Hơn nữa, quyển sách da người trong tay La Hồng tỏa ra ánh sáng vàng khắp bốn phía, lực lượng pháp tắc giống như bức màn bị kéo ra sang hai bên từng chút một!

Chương 1162: Chỉ cảm thấy thân thể..... Bị đào rỗng

Bên ngoài.

Trong đôi mắt của Linh Hào bỗng hiện lên vẻ cổ quái!

Tà thần hạng hai cũng có chút bấn loạn.

"Lão đại! Cảm giác không đúng!"

Tà thần hạng hai thầm thì.

Tà Thần số 3, số 7, số 9 đều nhìn về phía này, ý gì vậy? Không đúng ở chỗ nào?

"Cảm giác ... Lực quy tắc bao phủ bên ngoài tháp tà Tà Thần bị ỉ?

lột ra, rất giống với quần áo trên thân thể bị xé mạnh ra Tà thần rỏ tiền nói.

Xé mạnh ra?!

Đây là mạnh mẽ phá vỡ phong ấn lực quy tắc hay sao?

Không đúng a, thứ mà Nhân Hoàng phá giải chính là tháp Tà Thần Linh Hòa, vì sao tháp Tà Thần số 2 lại có phản ứng lớn như vậy?

Bỗng nhiên, rất nhiều tà thần đều ngây người.

Chẳng lẽ..... Là vì La Hồng hay sao?

"Nếu nói Nhân Hoàng dựa theo trình tự quy tắc, tháo bỏ nút thắt từng chút từng chút một, vậy thì Tiểu La kia như lời của số 2 chính là mạnh mẽ xé rách quần áo của hắn."

"Một người thì tuân thủ quy tắc, một người lại... không tuân thủ " Hị quy tắc.

Linh Hào nói.

Sắc mặt của hắn ta thật sự có chút cổ quái!

Quả nhiên kinh hỉ xuất hiện!

Biểu hiện của La Hồng thật sự cho hắn ta niềm vui ngoài ý muốn mà.

Trong mắt của Linh Hào.

Nhân Hoàng đang cực cực khổ khổ, vắt óc lợi dụng những hiểu biết của bản thân lão với lực quy tắc mà gian nan phá giải phong ấn thuộc về hắn ta.

Mà La Hồng... Chính là tao thủ lộng tư, đáng vẻ nhẹ nhàng lại ẩn chứa mấy phần bạo lực không nói đạo lý để phá vỡ phong ấn.

Thế này quả thực...cũng mẹ nó cũng quá đơn giản rồi!

Cho dù là Linh Hào cũng không nhịn được có mà có loại xúc động muốn nói bậy. Đối với việc La Hồng có được chí bảo, trong lòng Linh Hào cũng dần dần dâng lên một chút tò mò.

Tất nhiên, cũng chỉ là tò mò thôi.

Linh Hào cảm nhận được, chí bảo trong tay La Hồng dường như có lực áp chế cường đại với lực quy tắc.

Linh Hào tựa như suy nghĩ điều gì.

Nhân Hoàng cảm thấy mình đang không ngừng theo gió vượt sóng, tiến mạnh về phía trước trên lực quy tắc đã biến thành sông dài.

Mấy năm nay, những hiểu biết của Nhân Hoàng với lực quy tắc thật ra cũng có tăng lên, đây là lý do lão ra dùng tất cả mọi thứ, cũng lựa chọn tấn công vào phong ấn của Linh Hào.

Nhưng, dòng chảy quy tắc vẫn đáng sợ trước sau như một.

Hư ảnh của Nhân Hoàng có vài phần mờ mịt, thậm chí mấy ngọn sóng lớn do quy tắc gợn lộn cũng suýt nữa đánh bay Nhân Hoàng.

Quá khó khăn!

Trong lòng Nhân Hoàng có chút chấn động, càng tiếng xúc lại càng chấn động.

Phong ấn của những tà thần này rốt cuộc là cái tồn tại khủng bố?

Đặc biệt lại còn có thể phong ấn được Linh Hào, sự tồn tại cường như vậy, không phải hẳn ta đã siêu thoát khỏi tam giới rồi hay sao? Sao còn phong ấn? Nhân Hoàng lắc lắc đầu, không tiếp tục tự hỏi điều này.

Lão ta cảm thấy nếu bản thân lão thật sự đi sâu vào suy nghĩ, có thể sẽ bị lâm vào ngõ cụt, không thể nào thoát ra, Đối với kế hoạch ngày hôm nay, việc phá giải những khó khăn trước mắt mới là điều quan trọng nhất.

phá vỡ phong ấn, lão ta có thể có được sự trợ giúp của Linh Hào, mới có cơ hội giải quyết được phiền toái trước mắt!

Sóng lớn ập tới.

Hư ảnh Nhân Hoàng rung động một trận, trong loáng thoáng, thậm chí có chút mơ hồ, tựa như bị đánh nát.

Bỗng nhiên, hư ảnh Nhân Hoàng run lên, không thể tin được mà quay đầu nhìn lại.

Lại nhìn thấy, giữa sông dài quy tắc phía xa xa có một đạo thân ảnh cũng đang theo gió vượt sóng mà đến.

Đó là lực quy tắc trước tháp Tà Thần số 2 biến thành sông dài quy tắc.

Trên đó, bạch y của La Hồng tung bay, tóc bạc như sương tuyết, hẳn đi bộ tới.

Trước mặt hắn, chẳng có chút sóng lớn quy tắc nào, thậm chí đến một chút ảnh hưởng của sông dài lực quy tắc cũng không có, Gió êm sóng lặng như trên đất bằng.

Nhân Hoàng ngơ ngẩn.

Con mẹ nó!

Người mẹ nó còn đi trên sông dài quy tắc hay sao?

Đó là La Hồng?

Vì cái gì mà sông dài quy tắc dưới chân La Hồng lại bình lặng như thế, đến một chút xao động cũng không có?

Cái này vẫn là sông dài quy tắc mà lão ta quen thuộc hay sao?

La Hồng từng bước bước về phía trước, rất nhanh đã vượt qua sông dài quy tắc.

Dần dần biến mất trong mắt Nhân Hoàng.

La Hồng..... Tiến vào tháp Tà Thần!

Chỉ để lại Nhân Hoàng vẫn còn đang hoài nghi nhân sinh.

Oanh!

Một ngọn sóng lớn đánh ụp tới, hư ảnh Nhân Hoàng suýt chút nữa bị ngọn sóng này đánh cho tan biến!

.....e.

La Hồng nắm quyền sách da người trong tay, vượt qua phong ấn quy tắc.

Hắn như đã phá vỡ phong ấn, bước vào trong tháp Tà Thần.

Bên trong tháp Tà Thần, La Hồng rất nhanh đã bị một cỗ lực lượng kì lạ dẫn dắt, bay lên tới tầng cao nhất.

Ở đỉnh cao nhất, có một viên tinh thạch màu đen.

tinh thạch kia bày ra dáng của một con sói nhỏ đang ngủ say.

Giống bộ dáng bản thể của tà thần hạng hai như đức.

Ủ Minh Lang!

Thần cách của tà thần hạng hai!

Mắt La Hồng sáng lên.

Mà phía trên thần cách, có một năng lượng khủng bố đến cực điểm, tựa như chỉ cần một chút thôi cũng đã đè san bằng một toàn thành Vĩnh An!

Đây là lực lượng thần cách!

La Hồng vẫn rất nghiêm túc với thần cách này, cũng không dám dễ dàng dùng tay đụng vào.

La Hồng vẫn rất nghiêm túc với thần cách này, cũng Đang lo nên giải phong ấn như thế nào.

Bỗng dung.

Quyển sách da người trong tay hắn ngay lập tức phát ra chấn động, hóa thành một đạo ánh sáng vàng bay vọt ray, bao bọc lấy thân cách của tà thần rẻ tiền, sau đó, năng lượng trong thân cách tựa như cũng bay ra, dừng mãnh tiến vào trong quyển sách.

Bên ngoài.

Cả người tà thần rẻ tiền bỗng nhiên run lên.

"Nga ~"

Nó không nhìn được mà phát ra một tiếng rên khe khẽ.

Sau khi rên lên, trọng mắt của tà thần rẻ tiền đầy vẻ mê mang, Chỉ cảm thấy sức mạnh toàn thân đang trôi đi.

Tiểu La ngu xuẩn..... đang làm cái gì?

Chỉ cảm thấy thân thể..... Bị đào rỗng

Chương 1163: Thần cách của tà thần hạng hai..... đã hoàn toàn

biến mất!

Tà thần rẻ tiền có cảm giác bản thân y bị đào rỗng.

Ngay cả nó cũng ngây ngốc luôn rồi.

Chỉ có một cách giải thích cho tình huống này, có người động đến thần cách của nó, hơn nữa còn hấp thụ sức mạnh của nó từ trong thần cách.

Cùng với một tiếng "Nga" mất hồn của tên tà thần rẻ tiền này, tà thần số ba, số bảy, và số 8 đều liếc qua y với vẻ ghét bỏ vô cùng, sau đó bay vụt đi.

Linh Hào cũng liếc nó đầy kinh ngạc, đôi mắt dần trở nên thâm thúy, nhìn về phía bóng tối trong biển tháp tà thần.

Cảm giác bị động vào thần cách của Tà thần hạng hai này đã chứng minh cho một tình huống, La Hồng đã khai phá được phong ấn..... Bước vào trong tháp Tà Thần!

Chỉ có như vậy mới có giải thích cho việc vì sao tà thần hạng hai lại có cảm giác bản thân bị đào rỗng.

Đôi mắt của Linh Hào sáng lên, dường như trong đó ẩn chứa cảm giác hưng phấn, ngay cả Linh Hào cũng nhìn được mà kích động, dù sao thì, nhiều năm như vậy qua đi, cũng chỉ có hai người chân chính bước được vào vùng cấm hắc ám, một người là La Hồng, người còn lại là Nhân Hoàng.

Mà lúc trước, Nhân Hoàng có thể phá giải được vùng cấm hắc ám, mục tiêu chính là Linh Hào gã, khiến cho những linh hào khác mất đi cơ hội ra khỏi vùng cấm, cho nên thật ra Linh Hào không thích Nhân Hoàng, nhưng La Hồng thì lại khác, La Hồng có phẩm hạnh đoan chính, chính nghĩa vô cùng, hẳn nguyện ý tiến vào nơi Thiên giới nguy hiểm trùng trùng này, có thể nói là tuyệt cảnh, cử tử nhất sinh vì Nhân tộc.

Tâm tính như vậy, trái phải rõ ràng đều xách đến thanh.

Nếu là La Hồng, hẳn sẽ chọn những tà thần khác cơ hội đi!

Thật ra Linh Hào không để ý đến việc bản thân gã có thể ra ngoài được không, dù sao thì gã chính là hỗn độn bò cạp tổ, ngủ một giấc là trải dài qua vô số năm tháng, gã có thể chịu đựng được bóng tối và sự im lặng.

Cho nên, hẳn nguyện ý để những tà thần khác có thể ra khỏi vùng cấm hắc ám.

Đã qua nhiều năm như vậy, những tà thần khác trong vùng cấm hắc ám đều gọi Linh Hào gã là lão đại, Linh Hào cũng coi bọn họ là huynh đệ tử muội, tự nhiên gã hi vọng bọn họ sẽ được giải thoát.

"Tiểu La..... Thật đã tạo ra kỳ tích a....

Mắt của Linh Hào sáng lên, ánh lên vài phần vui mừng.

Mà trong tháp tà thần.

La Hồng nhìn thân cách của tà thần hạng hai bị bao vây hoàn toàn trong quyền sách da người, trên mặt hắn cũng hiện lên vẻ mặt cổ quái.

Hắn cảm nhận được sức mạnh trong thân cách không ngừng bị hút vào quyền sách da người, quyền sách da người như một cái động không đáy, không ngừng hút thần lực trong thân cách vào đó.

Thật ra loại cảm giác này cũng không xa lạ.

Giống như mấy tên tà tu hấp thụ tà sát lúc trước, La Hồng dường như coi thân cách thành một tà tu.

Cho nên La Hồng mới có cảm giác cổ quái.

Nhưng mà, cảm giác cổ quái này chỉ diễn ra trong chốc lát, La Hồng đã có chút lo lo, liệu có thể nào đào rỗng hoàn toàn tà thần hạng hai này hay không?

Có thể làm tà thần hạng hai mất hết sức mạnh hay không?

Tốt xấu gì tà thần hạng hai vẫn luôn giúp đỡ hắn, La Hồng vẫn có chút giao tình với nó.

Có lẽ do cảm ứng được tâm tư của La Hồng, tốc độ hấp thụ của quyền sách da người bắt đầu thong thả giảm đi.

Đương nhiên, chỉ là giảm bớt đi thôi, hấp thụ thì nó vẫn hấp thụ.

Hơn nữa, trong quyền sách da người, cũng dần có năng lượng phản hồi lại như hấp thụ tà sát của mấy tên tà tu đó, sau đó phản hồi lại trên cơ thể hắn lúc trước.

La Hồng khoanh chân ngồi xuống.

Từng chút năng lượng trong thân cách tản ra.

Nháy mắt đã làm thân hình La Hồng căng lên như muốn nổ tung.

Sắc mặt của La Hồng khẽ biến, cắn răng mà dẫn dắt năng lượng này, năng lượng này chính là sức mạnh đến từ trong thân cách của tà thần rẻ tiền, là sức mạnh thuần túy nhất.

Vốn dĩ La Hồng định dùng tới đoàn thể, nhưng suy nghĩ lại thấy dùng tới đoàn thể thật sự quá lãng phí, dù sao thì nên ngoài còn có cả đồng lực quy tắc mà lực tà thần lại tương đối trân quý.

Cho nên, tinh thần của La Hồng vừa động, sức mạnh tà thần này đã bị bóng của ý chí chính hấn che khuất mất.

Đại đạo hiện ra, ba cái động thiên vô thượng Tam Hoàng, Tà Chủ, Tà Thánh ào ào hiện ra.

Oanh!

Có lực hút không lồ bùng nổ, lực thần cách của tà thần hạng hai dừng mạnh ào ào tiến vào trong ba cái động thiên, bắt đầu rót đầu của ba cái động thiên....

Nhưng, thần lực của tà thần lại không tương thích với ba cái động thiên, suýt nữa thì bào mòn ba cái động thiên đến nổ tan tành.

Giống như nước sông từ trên trời giáng thẳng xuống mà cọ rửa, căn bản La Hồng không gánh đỡ được.

Hơn nữa, đại đa số năng lượng đều đã bị quyền sách da người hấp thu, chỉ có một bộ phận nhỏ mới tiến vào bên trong ba cái động thiên của La Hồng.

Hiệu suất như vậy thật sự quá là thấp.

La Hồng nhíu chặt mày, cả người như lâm vào trầm tư.

Bất tri bất giác, thời gian thấm thoát trôi đi.

Tinh thần của La Hồng vừa động, thử lôi kéo sức mạnh tà thần, hội tụ ngay phía trên đại đạo, ngay sau đó, một cái động thiên ở hình thức ban đầu hiện lên!

Vào thời điểm cái động thiên ở hình thức ban đầu này hiện lên, đột nhiên La Hồng ngẩng đầu lên, hấn có chút kinh ngạc và khó tin.

Động thiên thứ tư?

Sao lại có động thiên thứ tư này?

Dựa theo sự phân chia của hệ thống tu hành, ngay cả cường giả chí tôn cũng chỉ có ba cái động thiên thôi đó.

Mà cái động thiên ở hình thức ban đầu này được tạo ra ở phía trên đại đạo, thoáng chốc như hóa thành thành một cái động không đáy, không ngừng cắn nuốt sức mạnh của tà thần hạng hai thoát ra từ trong đó.

Dường như dưới sự di chuyển cùng dẫn dắt của sức mạnh thần cách, dần dần trong động thiên ở hình thức ban đầu của La Hồng có hư ảnh của một con sói nhỏ hiện lên.

Lực lượng thần cách ào ào lao về phía con sói nhỏ, ngưng tụ trên đó một bản thu nhỏ của thần cách U Minh Lang Hoàng.

Oanh!

Mà sức mạnh thần cách vẫn không ngừng tiến vào trong đó.

Dần dần, sức mạnh thần lực hấp thu lại.

Hắn lại thấy, trong tháp Tà Thần, thần cách của tà thần hạng hai..... đã hoàn toàn biến mất!

Chương 1164: Lấy một cánh tay của Thiên Ma làm búa!

La Hồng bối rối Cái này..... Hắn nên làm thế nào bây giờ?

Tà thần rở tiền..... người nghe ta giải thích, không phải ta cố ý đâu!

La Hồng mím môi, hắn có cảm giác như hắn vừa làm một chuyện xấu vậy.

Rốt cuộc thì quyển sách da người này có lai lịch gì, vậy mà có thể hút cạn sức mạnh thần cách của một tà thần.

Mà giờ này khắc này, ngoại giới.

Mà lúc này, ở bên ngoài.

Tà thần hạng hai nằm xụi lơ trên mặt đất, trong đôi mắt nó đầy mê mang.

Nó nhìn về phía lão đại Linh Hào: "Lão đại.... Chỉ phải chết rồi."

"Chỉ không cảm nhận được thần cách.....

"Lão đại, đưa huynh đệ lên đường.....

Tà thần Husky bị thương đến độ hô hấp cũng khó khăn.

Tên Tiểu La ngu ngốc kia... hút khô Chỉ rồi!

Đôi mắt của Linh Hào sáng lấp lánh.

Mà đám số 3, số 7, số 9 lại rất vui sướng khi người khác gặp họa, cười ha hả.

Đây chính là báo ứng!

Rất nhanh, trên quyển sách da người, có một dòng chữ màu máu bắt đầu hiện ra.

"Đã hấp thu đủ năng lượng"

"Có thể lựa chọn vật dẫn hấp thu năng lượng hoặc càn quét sạch sẽ năng lượng."

"Mời lựa chọn"

Mà thời điểm ba dòng chữ màu máu hiện lên, La Hồng hoàn toàn kinh ngạc, Đã ăn vào rồi lại còn nhả ra?

Đây là mà điều La Hồng chưa từng nghĩ tới, quyển sách da 101541 (2))2000 100 có lượng tâm at Năng lượng thần cách của tà thần Husky hoàn toàn bị hút cạn, kết quả, quyển sách da người còn nhả ra, bỗng nhiên trong đầu của La Hồng có một luồng điện vụt qua!

La Hồng nhìn thoáng qua tháp tà thần số 2 đã rỗng tuếch kia!

Trong lòng hần dân rõ ràng dân lên, có một suy nghĩ lớn mật hiện lên.

Dù sao thì, La Hồng cũng không hiểu đầy đủ về quy tắc, hiểu biết của hần với quy tắc cũng chỉ có thể nói là rất chung chung.

Không so được với Nhân Hoàng, cho dù quyển sách da người giúp hần trấn áp quy tắc, nhưng trấn áp quy tắc cũng không đại diện cho việc La Hồng có thể phá giải được quy tắc.

Hần căn bản không thể nào giúp tà thần rẽ tiền phá giải được phong ấn.

Nhưng mà..... hành động đáng xấu hổ nảy của quyển sách da người đã giúp La Hồng biến một điều không thể thành một điều có thể La Hồng hưng phấn nở nụ cười, trong đầu hần có một ý tưởng lớn mật đang kích động.

Năng lượng phát tiết ra từ trong quyển sách da người cần đến vật dẫn, vậy vật dẫn là gì?

La Hồng nghĩ tới một thân phận khác vô cùng khiêm tốn của mình, tà linh chú kiếm sư!

Đúc kiếm làm vật dẫn, để cho quyển sách da người trút năng lượng tà thần đã được hấp thu vào bên trong thần binh, như ma kiếm A Tu Lat. Đương nhiên, cứ như vậy, đối với kiếm thể yêu cầu, liền trở nên vô cùng nghiêm khắc.

Tất nhiên, nếu như vậy thì yêu cầu với kiếm thể cũng trở nên nghiêm ngặt vô cùng.

Kiểm thể bình thường căn bản không chịu được sức mạnh của tà thần.

Trán của La Hồng nhíu chặt lại, hần bắt đầu lâm vào trầm tư, hần đang tự hỏi về tính khả thi của kế hoạch này.

Mà trên thực tế, La Hồng cũng chỉ có một sự lựa chọn này.

Dùng những cách thức bình thường để phá giải quy tắc, hần là La Hồng sẽ không có nhiều cơ hội lắm..... thôi bỏ đi!

Đúng lúc, hần cũng tìm hiểu cái động thiên thứ tư được ngưng tụ, cái động thiên này còn hấp thu sức mạnh của tà thần hạng hai, có lẽ..... có thể thử dùng loại lực lượng này để đúc một thanh kiếm!

Trong lòng La Hồng nghĩ vậy nên không tiếp tục do dự nữa.

Nói là làm luôn, La Hồng dự định sẽ đi đến bên trong tháp Tà Thần này.

Tình thần vừa động.

Tà kiếm ngay lập tức hiện ra.

Đây là tà kiếm mà lúc trước La Hồng đúc ra ở nhân gian, bán thánh binh.

Thử dùng thanh kiếm này làm vật dẫn tà thần rẽ tiền đi!

La Hồng đứng lên, thân thể nhất thời kích động, mỗi tế bào trong cơ thể dường như đã hoàn toàn sống lại.

Đúc lại tà kiếm?

Sự lựa chọn này ngược lại lại rất khả thi.

Nhưng để đúc được kiếm cần có lò rèn kiếm và cần có lửa.

La Hồng cười khẽ, nâng tay lên, vẫy về phía hư không một cái.

Thoáng chốc, đại đạo hiện ra, cái động thiên thứ tư với hình thức ban đầu xuất hiện.

Cái động thiên hấp thu sức mạnh của tà thần rẻ tiền, kích động lực lượng khủng bố của U Minh Lang.

"Lửa tới!"

La Hồng cười khẽ.

Hư ảnh thần cách của tà thần rẻ tiền trong động thiên ngay lập tức há miệng ra, một ra một ngọn lửa U Minh Hỏa.

La Hồng cười tùm tùm: "Thật ngoan."

La Hồng có cảm giác, để cho thần cách của tà thần Husky hiện ra trong động thiên thật ra cũng không tồi, nếu như khi nào thấy tên tà thần hạng hai kia khó chịu, chỉ cần tiến vào trong động thiên đánh một trận là tốt rồi.

Hắn đã từng là Tiểu La, giờ xoay người một cái biến thành chủ nhân!

Oanh!

U Minh Hỏa cháy hùng hực, lấy động thiên làm lò rèn, lấy U Minh làm lửa!

Tà kiếm tung ra, rơi vào trong ngọn lửa kia, dưới ngọn lửa đang cháy hùng hực kia, nó ngay lập tức tan chảy.

La Hồng nắm tay, quát lên một tiếng chói tai, một cánh tay của Thiên Ma chợt biến hóa, phủ một lớp áo giáp màu xám.

Năng lượng của Thiên Ma đang lưu chuyển, một một tế bào đều đang điên cuồng gào thét.

Lấy một cánh tay của Thiên Ma làm búa!

Tất cả đều đã chuẩn bị ổn thỏa, bắt đầu rèn!

Thịch thịch thịch!

La Hồng nện từng quyền lại từng quyền xuống, tà kiếm ngay lập tức bắt đầu tan rã.

Tinh thần của La Hồng vừa động, hắn lấy ra hết khối thi thể cảnh Vương này đến thi thể cảnh Vương khác mà lúc trước hắn cất giữ trong trong trang trữ vật, ào ào dung nhập vào trong tà kiếm.

âm âm âm!

Trong tháp tà thân to như vậy lại yên tĩnh vô cùng.

Chỉ còn lại âm thanh tiếng búa của La Hồng không ngừng đập vào tà kiếm không ngừng vang vọng.

Muốn đúc tà kiếm biến thành một binh khí đỉnh cấp có thể chịu đựng được lực của Tà Thần cũng là một kỹ thuật làm việc.

La Hồng hít một hơi thật sâu.

Hắn nhìn quanh bốn phía, cuối cùng ánh mắt lại dừng lại trên đồ vật trang trí trong tháp Tà Thần.

La Hồng nạy tay lên hút lấy, không ít đồ vật trong tháp Tà Thần đều bị La Hồng hút đi, một ít những chiếc bình cổ xưa, một ít bàn ghế trân quý, vân vân.

Tháp tà thân có thể trấn áp được Tà Thần, tuyệt đối không phải vật tầm thường, có khả năng bản thân tháp Tà Thần chính là chí bảo đỉnh cấp, thậm chí còn không kém với thượng cổ hoàng binh.

Tuy La Hồng không thể dung hòa tháp Tà Thần số 2, nhưng để làm tan chảy đồ vật trong tháp tà thân lại không phải là vấn đề gì quá lớn.

Tà kiếm hóa thành một chất lỏng kim loại, một quyền La Hồng như búa, không ngừng vung lên, nện xuống..

Thịch thịch thịch!

Thanh âm thanh thúy truyền ra từ trong tháp số 2 tà thân.

Chương 1165: Đó là thần cách tà thần!

Trước tháp Tà Thần Linh Hào.

Tinh thần của Nhân Hoàng ngay lập tức nổi lên gợn sóng kịch liệt, hư ảnh của Nhân Hoàng bị lực lượng của quy tắc bao mòn đến mơ hồ, dường như đã không chống đỡ được nữa, như muốn tiêu tán đi.

Mà nghe được tiếng "Leng keng" thanh thúy, Nhân Hoàng không khỏi quay đầu nhìn về phía tháp Tháp Tà Thần số hai.

Việc La Hồng tiến vào tháp tà thần số 2, đây là việc Nhân Hoàng trăm triệu lần không nghĩ tới, nhưng vào tháp tà thần không có nghĩa là có thể giúp đỡ tà thần phá giải được phong cấm.

Lĩnh ngộ không đủ lực lượng quy tắc thì chẳng khác nào không có cách cởi bỏ xiềng xích, giúp tà thần phá bỏ phong ấn.

"Loại tiếng gõ lại có quy luật..... Đây là rèn binh khí sao?"

Nhân Hoàng khẽ sửng sốt.

Cùng với thanh âm này, Nhân Hoàng dường như có thể nhìn thấy La Hồng không ngừng vung lên, nện xuống cái búa lớn, và tình hình rèn đúc binh khí.

Nhân Hoàng tất nhiên là hiểu biết về việc đúc rèn binh khí, trên thực tế mỗi một vị cường giả đều là một vị đại sư đúc rèn binh khí ưu tú, có những hiểu biết nhất định về việc đúc binh khí.

Nhưng, vào thời điểm này, Nhân Hoàng lại tỏ vẻ không hiểu, ông ta không hiểu lắm giờ này La Hồng đúc binh khí có tác dụng gì.

Lắc lắc đầu, Nhân Hoàng không hề tự hỏi vấn đề này nữa, ông ta đội vương miện trên đầu, tiếp tục đi về phía tháp Tà Thần Linh Hào.

"Linh Hào..... Càng ngày càng mạnh"

Nhân Hoàng có thể cảm nhận được muốn phá giải tháp Tà Thần Linh Hào sẽ trở nên khó khăn hơn trong mười vạn năm.

Nhưng, ông ta đã không có đường lui nữa!

Bên ngoài.

Tà thần Husky nằm xụi lơ trên mặt đất, đến khí lực và sức lực để động đậy một cái cũng không có.

Tà thần Husky sống còn gì luyến tiếc, nhìn lên vòm trời hắc ám.

Dường như nó đang hồi tưởng lại những năm tháng tà thần ngẩn ngui.

Nó đang hoài niệm lại hương vị tự do.

Linh hào nhìn thoáng qua trạng thái của tà thần Husky, cười cười.

Lúc trước nó đúng là có chút ló lảng, nó còn tưởng rằng La Hồng đã động đến điều cấm kỵ gì đó, dẫn tới tà thần Husky xuất hiện biến có, bây giờ xem ra cũng không phải như thế.

Nếu muốn chết, tà thần Husky đã chết từ lâu rồi.

Linh Hào ghét bỏ nói: "Muốn chết, lăn sang một bên mà chết"

Ngay lập tức lỗ mũi của tà thần Husky nở to ra, giãy giụa bò dậy từ mặt đất, nhìn một cái..... Đây là nói cái chuyện hoang đường gì sao?

Có thể có chút xiu tôn trọng với một thần sắp chết được hay không?!

Linh Hào lười để ý đến tà thần hạng hai, nó tựa như nghĩ điều gì đó, nhìn tháp Tà Thần số 2, trong con mắt đỏ tươi có vô số ánh sáng đang lưu chuyển.

Nó thấy được La Hồng đang đúc rèn binh khí, mồ hôi đỏ như mưa trong tháp Tà Thần.

"Đúc binh....."

"Tiểu la muốn làm cái gì?"

Linh hào sẽ không âm thấy La Hồng chỉ là đang đơn thuần đúc binh khí, việc đúc binh khí này ắt hẳn là có mục đích, nhưng, Linh Hào lại không đoán ra được mục đích này.

Có rất nhiều bảo vật dung nhập vào, hơn nữa lại còn rèn luyện bên trong động thiên, rồi bên trong động thiên còn có sức mạnh tà thần dũng mạnh tiến vào, tất cả khiến cho tà kiếm bắt đầu dần trở nên càng ngày càng khủng bố!

Kinh nghiệm tà linh đúc binh sư của La Hồng cũng đang không ngừng tăng lên, nhất nhanh đã đạt tới một trình độ có thể so sánh với trình độ của đại sư Cánh tay của La Hồng Thiên Ma hóa bắt lấy tà kiếm nóng cháy, hấn bùng tay, tia lửa văng ra khắp nơi, tia lửa bùng lên như muốn đốt cháy, thiêu hủy tất cả mọi thứ "Không biết là có đủ để chịu được sức mạnh của tà thần rở tiền hay không..."

La Hồng lâm vào trầm tư.

Nhưng, dung nhập rất nhiều thi thể vương cảnh, hơn nữa còn rèn luyện năng lượng tà thần, cộng với một ít đồ vật trong tháp Tà Thần, những việc này đã là cực hạn mà La Hồng có thể làm.

"Lựa chọn năng lượng tiếp thu vật dẫn, lấy kiếm này làm vật dẫn."

La Hồng nói.

Trên quyền sách da người ngay lập tức có ánh sáng vàng lóe lên.

Ngay sau đó, năng lượng khủng bố bắt đầu tuôn ra.

rầm rầm!

Không ngừng đánh mạnh vào phía trên tà kiêm, trong phút chốc, thanh
tà kiêm này đã bị đập mạnh đến mức như muốn vỡ ra.

Lực lượng thần cách bắt đầu tuôn ra không ngừng ra.

Sợi tóc của La Hồng bay toán loạn, hấn bị lực lượng hỗn loạn đánh bay
ra xa.

Lực lượng tà thần tuôn ra từ bên trong quyển sách da người rất nhanh đã
hóa thành một viên ngọc trong suốt phía trên thân tà kiêm, viên ngọc bắt
đầu khảm vào trong thanh tà kiêm kia.

Dường như trên đó phủ đầy những vết nứt nhỏ.

La Hồng tức khắc biến sắc.

Hắn không chút do dự, mở trang trữ vật, lấy Tinh Hoa Sinh Mệnh đã
hấp thu điên cuồng phun trên thanh tà kiêm!

Xuy xuy xuy!

Khí nóng sôi sùng sục đang trào động.

Rất nhanh những vết nứt phía trên thanh kiêm đã khép lại dưới tác dụng
của Tinh Hoa Sinh Mệnh, rạn nứt rồi lại rạn nứt.

Loáng thoáng, dường như có thể nhìn thấy được trên thân kiêm có hư
ảnh của tà thần hạng hai hiện ra, đang giận dữ gào thét!

Bên ngoài.

Tà thần rỏ tiền cảm thấy cảm thấy thân thể vốn dĩ bị đào rỗng lại dường
như đang dần dần được lấp đầy!

Nó giật mình một cái, xoay mình đứng lên, nhìn chăm chăm vào tháp
Tà Thần kia!

"GP "Chỉ..... Cảm giác thân thể giống như được lấp đầy!"

Tà thần rỏ tiền nói.

Ồ kìa, Chỉ lại sống!

Tà thần rỏ tiền có chút hưng phấn, có chút tinh thần, nó không cần chết
nữa!

Oanh!

Lại thấy, biển hắc ám đột nhiên nổi gợn sóng nhỏ đến độ không thể phát
hiện ra được ngọn nguồn, rồi gợn sóng cuốn đến từ phía đã trở thành sóng
gió động trời!

Lại nhìn vị trí của tháp Tà Thần số 2.

La Hồng phá vỡ lực lượng quy tắc vững vàng, từng bước bước ra từ
trong tháp Tà Thần số hai đi ra!

Bỗng dưng!

Đôi mắt của tà thần hạng hai sáng lên!

Khí tức trên người nó bắt đầu trở nên càng ngày càng khủng bốt Rổng!
Bản thể của tà thần hạng hai nháy mắt đã tới gần, thoáng chốc, thân hình vạn tượng kia đột nhiên hiện lên, ngọn U Minh Hỏa khủng bố đốt cháy cả hư không.

Từng đạo xiềng xích quy tắc hiện ra xung quanh bản thể của nó, ào ào, dày đặc, nhiều không đếm nổi!

Cả người của Linh Hào, tà thần số 3, số 7, số 9 đều chấn động!

Ngay sau đó, ngay cả là Linh Hòa ổn trọng nhất cũng kích động lên, nhìn chăm chăm vào thân ảnh dần dần hiện ra trước tháp Tà Thần số 2!

Trước tháp Tháp Tà Thần Linh Hào.

Nhân Hoàng, đầu đội vương miện, chấn động toàn thân, ông ta như đi trên băng mỏng, suýt chút nữa đã xuất hiện sai lầm.

Ông ta quay đầu nhìn về phía tháp Tà Thần số 2.

Đã nhìn thấy La Hồng, tay cầm một thanh kiếm tho to, bước từng bước vững chãi ra khỏi sông dài quy tắc!

Mà đây cũng không phải là trọng điểm.

Trọng điểm chính là, phía trên chuôi kiếm của thanh trường kiếm mà La Hồng đang nắm trong tay có một viên tinh thạch khuếch tán ra những xung động của tà thần thần lực.

Đó là thần cách tà thần!

Chương 1166: Chỉ, tự do ?!

Tại một khắc này, trong lòng Nhân Hoàng chấn động!
"Không thể nào!"

Thực ra, mục đích chính của việc giải phóng tà thần chính là phóng thích thần cách của tà thần thông qua việc cởi bỏ phong ấn!

Nói ngắn gọn thì chính là phá vỡ những xiềng xích của quy tắc, mang thần cách ra khỏi tháp Tà Thần!

La Hồng lại làm được!

Tại một khắc này, suy nghĩ của Nhân Hoàng đột nhiên thông suốt!

La Hồng mang cái này tháp Tà Thần bằng cách rèn đúc binh khí, dùng thần cách tác động lên nguyên liệu rèn đúc binh khí hay sao?

"Không..... Không đúng!"

"Thần cách của tà thần có tính tự chủ, không thể nào trở thành nguyên liệu đúc binh khí, năng lượng trong đó quá mạnh mẽ, một khi dùng phương thức đúc rèn binh khí cuối cùng cũng sẽ nổ tung!"

"Dùng thần cách để đúc rèn binh khí là không thể nào!"

Hư ảnh của Nhân Hoàng không ngừng lắc đầu, ông ta cảm thấy bản thân ông ta không hiểu thao tác La Hồng lắm.

Rốt cuộc thì tên tiểu tử này sao lại làm được vậy?

Mà tại sao hắn làm được điều này, Nhân Hoàng không nghĩ ra, đám tà thần Linh Hào, số 2, số 3, số 7 cũng không nghĩ ra!

Bọn nó chỉ biết đến một điều duy nhất, đó là La Hồng mang thần cách số 2 ra khỏi tháp Tà Thần!

La Hồng từng bước dọc theo sông dài quy tắc bị quyền sách da người trần áp bước ra.

La Hồng thở hồng hộc, tinh khí thần trên người có chút uể oải.

Nhưng, trong mắt hắn lại ánh lên sự hưng phấn!

Hắn nhìn về phía tà thần hạng hai.

Có thể nhìn thấy, phía trên bản thể của tà thần hạng hai, từng cái xiềng xích quy tắc trên thần thể dưới sự giãy giụa của nó, bắt đầu ào ào vỡ tung toé!

Oanh!

Cuối cùng, khi La Hồng đã hoàn toàn đi ra khỏi sông dài quy tắc.

Tà thần hạng hai hưng phấn hét lên, Khí cơ khủng bố nổ tung, những gợn sóng năng lượng hiện lên.

Ngay lập tức, vô số xiềng xích lần lượt đứt đoạn!
Trên mặt La Hồng treo nét cười, hân hạnh lên mặt biển đã dậy lên sóng gió mãnh liệt của biển hắc ám.

Hắn chậm rãi giờ kiếm trong tay lên, mũi kiếm hướng về phía xa xa.

Mà tà thần rẽ tiền sau khi thoát khỏi trói buộc, vẻ mặt nó tràn đầy vui sướng.

Khí cơ khủng bố tràn ngập mỗi góc ngách trong vùng cấm hắc ám.

Con sói cực đại cũng chậm rãi cúi đầu xuống.

Chóp mũi nó đụng vào mũi kiếm mà La Hồng giờ lên.

Chỉ, tự do.

Thiên giới.

Một ngày bình yên trôi qua.

Hiện giờ, tất cả các cường giả trên Thiên giới đều thở phào nhẹ nhõm, mọi người nhìn chăm chăm vào Vùng Cấm Bóng Tối, giờ phút này, tảng đá đè nặng trong lòng họ bấy lâu bỗng chốc từ từ rơi xuống.

Họ cuối cùng cũng bình tĩnh lại, lúc Nhân Hoàng La Hồng từ nhân gian tiến vào Thiên giới, Thiên giới vốn dĩ bình lặng trở nên vô cùng nóng nảy, Chí Tôn chết, Vương Cảnh chết, thậm chí ngay cả Thiên Vương cũng chết rồi!

Tình hình ở Thiên giới thay đổi liên tục, các hiện tượng kỳ quái dồn dập kéo tới, khiến cho người có bản lĩnh tới mấy thì trong lòng cũng sinh ra một cảm giác vừa dồn nén mà cũng vừa vô cùng nặng nề.

Điều quan trọng nhất là La Hồng, kẻ đã làm ra nhiều việc chấn động lòng người như vậy lại vẫn chưa chết, mà lại trốn trong Vùng Cấm Bóng Tối.

Điều này khiến cho cường giả của năm tộc đều tức giận không chịu nổi.

Bọn họ hận không thể tụ tập hết binh lực của năm tộc tới đây, rồi cưỡng chế tấn công Vùng Cấm Bóng Tối kia, chỉ đáng tiếc là dù bọn họ có lòng nhưng cũng không có lá gan làm thế.

Vùng Cấm Bóng Tối không phải là khu vực dễ dàng tiến vào.

Trước khi vị Nhân Hoàng cổ đại thống nhất tam giới, Vùng Cấm Bóng Tối này đã tồn tại.

Đối với Vùng Cấm Bóng Tối, năm gia tộc cũng có chút hiểu biết, nhưng đều là tin tức dùng sinh mạng để đổi lấy.

Ví dụ như bóng tối trong Vùng Cấm có hàng dài Tà Thần vô cùng kinh khủng, mọi người vốn dĩ không hiểu rõ những thứ này lắm.

Năm tháng dần trôi, thông qua những tin tức mà không ít cường giả dùng tính mạng đổi lấy, họ dần dần biết được sức mạnh và sự kinh khủng của tà ma trong Vùng Cẩm Bóng Tối.

Bọn họ biết được là những tà ma trong Vùng Cẩm Bóng Tối cực kỳ kinh khủng, nhưng chúng đều bị phong ấn trong Vùng Cẩm, không có cách nào thoát ra khỏi chỗ đó.

Vì vậy, chỉ cần không chủ động tấn công vào Vùng Cẩm thì sẽ không gặp nhiều nguy hiểm quá lớn.

Đây chính là lý do tại sao khi La Hồng trốn vào trong Vùng Cẩm Bóng Tối mà năm gia tộc không dám đuổi giết.

Chỉ có điều, năm gia tộc không hoàn toàn buông lỏng cảnh giác.

Phía ngoài của Vùng Cẩm Bóng Tối, cả năm gia tộc đều đã cho đại quân đóng quân ở đây, mỗi đội quân đều được dẫn dắt bởi một vị cường giả Vương Cảnh.

Chỉ cần thấy La Hồng thấp thoáng trong Vùng Cẩm thôi, bọn họ sẽ biết ngay, lập tức lao vào bao vây!

Dĩ nhiên đây cũng chỉ là để chuẩn bị cho cuộc tiến đánh nhân gian vào hai ngày tới thôi!

Hai ngày sau, Thiên giới sẽ phát động tổng tiến công.

Điều duy nhất làm thay đổi tình hình có lẽ là La Hồng, người bị ép vào Vùng Cẩm Bóng Tối.

Họ chỉ cần phái người nhìn chăm chăm vào La Hồng, lúc tấn công nhân gian sẽ xuất hiện ít biến số hơn!

Hơn nữa, La Hồng đã có ba cái Vô Thượng Động Thiên đạt tới cảnh giới Chí Tôn, có chiến lực Vương Cảnh, một khi để hãn trở lại nhân gian, cũng sẽ làm tăng độ khó khi tiến đánh nơi đây!

Bùm!

Nhưng một ngày bình yên đã trôi qua.

Những cường giả của các chủng tộc đang nhìn chăm chăm vào Vùng Cẩm Bóng Tối đột nhiên cảm thấy trong lòng chấn động.

Có một luồng khí tức kinh khủng chui ra khỏi Vùng Cẩm Bóng Tối.

Vùng Cẩm Bóng Tối im lặng hàng trăm ngàn năm dường như giờ phút này đã khôi phục lại như xưa, phía trên bầu trời của Vùng Cẩm bỗng xuất hiện một hư ảnh U Minh Lang cực lớn, gầm thét, rống giận.

Bùm bùm bùm!

Toàn bộ Thiên giới, vào giờ khắc này, đất rung núi chuyển.

Mọi người biến sắc.

Môi một vị cường giả đều cảm thấy vô cùng áp lực!

Các cường giả Vương Cảnh của tất cả các chủng tộc đang canh gác bên ngoài Vùng Cẩm Bóng Tối đều vô cùng tập trung, cảnh giác cao độ.
Trong đáy mắt, có một nỗi sợ hãi không tên âm thầm hiện lên.

Chương 1167: "Ta với người còn phân biệt gì chứ, cảm ơn cái gì."

Trên đất tổ của các tộc.

Cường giả cấp Thiên Vương che lấp không trung, quanh thân họ có vô số quy tắc hóa thành xiềng xích của trật tự rủ xuống, ngắm nhìn phương xa, nhìn chăm chăm vào Vùng Cẩm Bóng Tối.

âm âm!

Bầu trời Thiên giới đột nhiên có tiếng sấm kinh thiên động địa, không ngừng đánh thẳng vào cùng trời cuối đất!

Giống như ngày tận thế sắp đến!

"Thiên kiếp?!"

"Thiên địa tức giận ... Trời đất giáng thiên kiếp!"

"Đây là điềm báo ... Đại Hung xuất thế!"

Cường giả Thiên Vương của các tộc trên Thiên giới nghiêm túc vạn phần, bọn họ có nhãn lực cực cao, đương nhiên là hiểu rõ dị tượng kinh khủng như này có ý nghĩa như thế nào.

Thiên Nhân Cung phát ra tia sáng kỳ dị.

Tia sáng phóng lên cao, lộ ra hư ảnh của Cung điện, vô số Thiên Nhân trôi nổi, có tiên âm lượn lờ, có cảm sát hài hòa.

Hắn mặc áo bào rộng rãi, sợi tóc tung bay, trấn thủ Thiên giới, lặng lẽ ngồi ở trước Thiên Nhân Cung.

Đôi mắt sâu thẳm nhìn về phương xa, nhìn hư ảnh của U Minh Lang đang gầm thét khiến thiên địa u ám, vẻ mặt của hắn dần trở nên nghiêm túc.

"Đại Hung xuất thế! Tà ma trong Vùng Cẩm Bóng Tối ... muốn phá phong ấn mà ra sao?"

"Tam giới ... Sắp nổi bão rồi!"

Người trấn thủ Thiên giới nghiêm túc vô cùng.

La Hồng đi vào Vùng Cẩm Bóng Tối và kết quả là trong Vùng Cẩm Bóng Tối đã xảy ra sự thay đổi to lớn như vậy, điều này cho thấy điều gì?

Cho thấy rất có thể tình huống này là do La Hồng gây ra!

Nhưng mà lấy thực lực mới ở cảnh giới Chí Tôn của La Hồng thì sao có thể làm mưa làm gió trong Vùng Cẩm Bóng Tối được chứ?

Những thứ tà ma đó cực kỳ cường đại, chỉ cần vô ý hất xì một cái thôi, e rằng đã có thể tiêu diệt được La Hồng.

Mà có thể hạn chế và phong ấn những thứ tà ma này thì có thể thấy tầm chế phong ấn Vùng Cấm Bóng Tối này kinh khủng tới mức nào, mấy trăm ngàn năm qua, phong ấn cũng không mấy may sút mẻ, kết quả là chỉ một La Hồng với cảnh giới Chí Tôn nho nhỏ, vừa vào Vùng Cấm Bóng Tối đã có thể phá giải ư?

"Bỏn tọa ... Không tin!"

"Mọi thứ có thể chỉ là một sự trùng hợp."

"Chỉ có điều, dù có tin hay không thì vẫn phải phải cường giả vào trông coi Vùng Cấm Bóng Tối!"

Chỉ còn hai ngày nữa là Thiên giới sẽ tấn công nhân gian.

Gã ta không muốn giờ phút quan trọng lại xảy ra thêm bất kỳ biến cố nào nữa!

Nếu La Hồng đã trốn vào Vùng Cấm Bóng Tối thì tốt nhất nên trốn thật kỹ vào.

Người trấn thủ Thiên giới cười khẽ một tiếng.

Nhất mạch của Thiên Nhân ... Hẳn ta không ôm chút hy vọng nào cả.

Đã như vậy, người trấn thủ Thiên giới cũng chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào trên người Nhân tộc ở nhân gian.

Con người của người trấn thủ Thiên giới có mấy phần ánh sáng, dấu sao thì hẳn ta cũng coi như là một Nhân tộc.

Dòng sông cuộc đời đang dâng trào, dòng nước ngầm đang từ từ lộ ra.

Tại vị trí của con sông sinh mệnh gần kề với Vùng Cấm Bóng Tối, tình hoa của sinh mệnh không ngừng chất đọng, rồi hóa thành một bóng người yêu kiều, uyển chuyển.

Cả người của Sinh mệnh Thần Mẫu tồn tại dưới trạng thái trong suốt, bà ta nhìn chằm chằm Vùng Cấm Bóng Tối phía xa.

Nhìn thấy bóng ma to lớn phía trên Vùng Cấm Bóng Tối, trong mắt bà ta toát ra một chút hưng phấn.

"Tà Thần Nhị Cấp ngu xuẩn ... đã phá vỡ phong ấn ư?"

Sinh mệnh Thần Mẫu run rẩy.

Là ai?

Ai đã giúp Tà Thần Nhị Cấp phá vỡ phong ấn?

Nếu Tà Thần Nhị Cấp đã giải được phong ấn, vậy đến bao giờ tới lượt bà ta được giải phóng đây.

Chắc sẽ nhanh thôi.

Trong Vùng Cấm Bóng Tối.

Bản thể của Tà Thần Nhị Cáp có hào quang lúc nhạt lúc đậm, loáng thoáng có vết nứt đen nhánh, quanh thân chấn động dữ dội.

Từng chuỗi gông xiềng đứt đoạn.

Tà Thần Nhị Cáp cảm thấy Vùng Cấm Bóng Tối không thể giữ nổi chân hắn ta.

Chủ yếu là do Thần cách đã thoát khỏi Tháp Tà Thần, điều này tương đương với việc đồ vật áp chế hắn ta đã bị lấy đi.

Trong Vùng Cấm Bóng Tối, nơi đây im lặng như chết, thậm chí còn có tiếng thở dốc nặng nề dồn dập, lên xuống.

Bản thể của Tà Thần Nhị Cáp lộ ra, hơi thở của U Minh Lang Hoàng bung ra, sức mạnh ngang tàng và nồng nhiệt đó đã khiến nhiều Tà Thần hâm mộ vô cùng.

Tà Thần thứ Ba, thứ Bảy, thứ Chín ghen tị tới đỏ mắt.

Đôi mắt của Số Không sáng lên, vui sướng cười phá lên.

Hắn ta thật sự không ngờ, thật sự là nằm ngoài dự tính của hắn tại La Hồng... Lại thực sự trợ giúp Số Hai giải phóng ần!

Tên tiểu tử này lại thật sự làm được điều đó!

Số Hai được giải phóng, Số Không cảm thấy còn vui hơn là chính mình được giải phóng, những huynh đệ bị những thứ này đóng đinh ở đây mấy trăm ngàn năm, được cứu rồi!

La Hồng nắm thanh Tà Kiếm mới đúc, mà lòng trào dâng nhiều cảm xúc phức tạp.

Đầu sói khổng lồ cúi xuống, chóp mũi của nó nằm trên mũi kiếm đang giơ lên.

Có một bầu không khí kỳ dị bao trùm nơi đây.

Tà Thần Nhị Cáp lặng lẽ nhìn hắn, cảm xúc có chút phức tạp.

La Hồng cũng nở nụ cười rạng rỡ.

La Hồng và Tà Thần Nhị Cáp hết sức quen thuộc với nhau, có lẽ bởi vì Sách da người, cả hai vốn không thể cùng xuất hiện, trời xui đất khiến thế nào, lại đụng phải nhau.

"Tiểu La ngu dốt, đa tạ." Tà Thần Nhị Cáp nói.

Giữa những khe hở, cả bóng tối như run lên, dường như sắp nổ tung đến nơi.

Đây là lần đầu tiên Tà Thần Nhị Cáp cúi cái đầu cao ngạo xuống, cũng là lần đầu tiên nói lời cảm ơn với La Hồng.

La Hồng mỉm cười.

"Ta với người còn phân biệt gì chứ, cảm ơn cái gì."

Sức mạnh của Thần cách đã bị La Hồng hấp thu rất nhiều, nhưng so với tự do, với Tà Thần Nhị Cáp mà nói, sự hao hụt này không đáng là bao.

Lỗ mũi của Tà Thần Nhị Cáp đột nhiên nở to, ngay sau đó, một cơn sóng nhiệt mãnh liệt tuôn ra cuồn cuộn.

Luồng nhiệt này khiến cho áo quần và mái tóc trắng của La Hồng tung bay.

"Ta thích cảm ớn thì cảm ớn thôi, Tiểu La ngốc nghếch, ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì mà để đến nỗi cơ thể yếu đi vậy!"

Chương 1168: Đó là bản thể của Số Không!

Tà Thần Nhị Cáp nói ra.

Bầu không khí nhất thời thay đổi.

Bầu không khí tốt quá, nói không là không.

La Hồng liếc mắt, nhẹ nhàng ném thanh Tà Kiếm trong tay đi, trong nháy mắt nó bay về phía Tà Thần Nhị Cáp.

"Đầu tiên ta rút năng lượng trong Thần cách ra, sau đó dùng phương pháp rèn binh để tích hợp sức mạnh của Thần cách vào binh khí, lúc đó binh khí sẽ chịu tải Thần cách, giống như là phương pháp chuyển đời, có hơi tương tự Di Hoa Tiếp Mộc."

"Tuy nhiên, vẫn chưa rõ liệu Thần cách có thể được đưa ra khỏi Vùng Cẩm Bồng Tối thông qua phương pháp chịu tải này hay không nữa."

"Ta cần phải thử đã" La Hồng nói.

Hắn đang giải thích cách giải khai phong ấn.

Hắn không chỉ giải thích cho Tà Thần Nhị Cáp nghe mà cũng là đang giải thích cho Số Không và các Tà Thần khác nghe nữa.

"Hấp thụ sức mạnh của Thần cách ư?"

Số Không nhẹ nhàng bay tới, giơ tay và búng ngón tay, bắn ra.

Cơ thể khổng lồ của Tà Thần Nhị Cáp ngay lập tức bị đánh bật ra.

Tên này đúng là người giỏi phá hỏng bầu không khí nhất, giữ hắn ta lại đây đúng là hỏng bét mà.

"Là chí bảo trong tay người sao?"

Số Không lên tiếng hỏi.

La Hồng nghe xong liền giật mình, Số Không có thể nhìn thấu Sách da người mà hắn đang nắm giữ ư?

Nhưng vừa nghĩ tới đây, La Hồng đột nhiên sửng sốt.

Xét cho cùng, Số Không là Bộ Cáp Hỗn Độn, được coi là tồn tại cấp cao nhất trong Tam giới, với nhãn lực của mình, hắn ta có thể nhìn thấu

Sách da người, điều này cũng không nằm ngoài dự đoán.

La Hồng gật đầu một cái, không giải thích quá nhiều.

Số Không đột nhiên hiểu rằng chí vật mà có khả năng hấp thụ sức mạnh của Thần cách do La Hồng sở hữu dường như còn mạnh mẽ hơn những gì hắn ta tưởng tượng!

Nhưng mà Số Không không có lòng tham.

Chỉ bảo đều có linh tính, nó sẽ tự mình lựa chọn chủ nhân, cơ duyên đến với ai thì người đó được, còn nếu cơ duyên không tới, có cố gắng cướp đoạt thì chỉ có thể nhận lấy nhân quả đáng sợ mà thôi.

Số Không bị giam hãm trong Vùng Cấm Bóng Tối nhiều năm như vậy, rất có Phật tính, nhưng chính Phật tính này mới có thể khiến hắn ta chịu đựng qua những năm tháng dài cô đơn vô tận.

"Rất tốt, đa tạ, Tiểu La."

Số Không nói.

Hắn ta cũng lên tiếng cảm ơn hắn.

Những lời nói của Số Không tràn ngập sự xúc động và trịnh trọng.

Lời cảm ơn này rất nặng.

Đúng lúc này, các Tà Thần số Ba, số Bảy, số Chín cũng có phản ứng.

Tự do ... Hai từ này gần như là một từ ngữ quá xa xỉ đối với bọn họ, nhưng hôm nay, có vẻ như họ cũng có đủ tư cách để chạm vào nói La Hồng... Là hy vọng của bọn họ!

"Nói cách khác, nếu muốn giúp những Tà Thần khác giải khai phong ấn, chỉ cần vật chịu tải đủ mạnh phải không?"

Số Không hỏi.

La Hồng gật đầu một cái: "Về cơ bản, Tà Kiếm vốn là Bán Thánh Bình, ta thêm tất cả thi thể Vương Cảnh do ta nắm giữ, cộng với tất cả cổ vật có thể di chuyển trong Tháp Tà Thần, cùng luyện chế ra một chuỗi kiếm mới."

"Đương nhiên, bởi vì kiếm thuật của ta có hạn, chỉ có thể dùng tài liệu tới góp, cho nên, ta có thể miễn cưỡng chế tạo ra một phần vũ khí chịu tải được Số Hai."

La Hồng thản nhiên nói.

Ý tứ của hắn quá rõ ràng, để hắn chế tạo một vật chịu tải thứ hai, hắn không có tiền, một nghèo hai trắng tay, rỗng túi.

Nếu muốn hắn chế tạo ra vật chịu tải thứ hai, vậy thì chủ động cung cấp tài liệu đi.

Suy cho cùng, Số Không cũng là người biết đối nhân xử thế, nghe thấy La Hồng nói vậy, hắn ta đã hiểu ra.

Hắn ta dùng suy nghĩ giờ tay lên, xuất một chiêu.

lộ) phía xa, hải cốt của Long Ngạo, một vị cường giả cấp Thiên Vương đột nhiên bị kéo qua.

Máu thịt bị rút hết ra, chỉ còn lại lớp long cốt dồi dào.

"Đây là long cốt cấp Thiên Vương, hắn là một loại tài liệu đúc kiếm tốt."

"Đủ chưa?" Số Không hỏi.

La Hồng lúu hết cả lưỡi, hài cốt cấp Thiên Vương, người nói cho là cho luôn sao?

Không hổ là lão đại Số Không, quả nhiên ra tay hào phóng.

"Một bộ Long cốt cấp Thiên Vương chỉ có thể tạo ra một Thánh Binh cấp cao, nhưng mà... Chẳng qua là một bộ chỉ có thể giải phong ấn cho một vị Tà Thần.

La Hồng nói.

La Hồng thực sự không có cách nào, mặc dù bộ long cốt rất lớn nhưng khi thật sự chế tạo, hần nhiều nhất cũng chỉ có thể làm ra một món.

Số Không đột nhiên cau mày, sự lo âu hiện lên trong mắt của hắn ta.

Dáng vẻ kia trông cực kỳ giống một người cha già muốn gom góp tiền mừng để chuẩn bị một ngôi nhà cho các con trai của mình.

La Hồng cũng thật sự không có cách khác, tuy rằng từ trước đến nay hắn thu thập rất nhiều bảo vật, nhưng những bảo vật này đối với Tà Thần cũng không là gì, căn bản không thể chế tạo ra bảo vật có thể chịu tải được Thần cách của bọn họ.

Ma kiếm A Tu La trái lại có thể chịu tải một vị, nhưng mà La Hồng không bỏ được.

Bởi vì hắn cảm thấy Ma Kiếm A Tu La tuyệt đối có một bí mật lớn, hơn nữa ... Tiểu thư Ma Kiếm vốn đã đủ đáng thương rồi, chẳng nhẽ lại bắt nàng với Tà Thần chen chúc một chỗ, vậy không phải là quá đáng thương hay sao?

Số Không cũng hiểu.

"Ta hiểu rồi, Tiểu La, những chuyện này ... Cứ để ta giải quyết."

Số Không nghiêm nghị nói.

La Hồng có thể cung cấp Tà Kiếm cho Nhị Cấp, đó là dựa trên giao tình của hắn và Nhị Cấp.

Nhưng mà La Hồng không có giao tình gì với hắn ta và những Tà Thần khác cả.

Đôi mắt đỏ rực của Số Không nhấp nháy.

Một khắc sau, hắn ta nhìn về phía bóng tối trong Vùng Cấm.

Ừ ừ...

Bầu không khí trong Vùng Cấm Bóng Tối đột nhiên thay đổi, La Hồng chỉ cảm thấy thiên địa như vỡ đôi vậy.

Dường như sức mạnh hỗn độn đang tràn ngập nơi đây.

Sức mạnh của các quy tắc trong toàn bộ Vùng Cấm Bóng Tối cũng đang xao động, cũng đang găm thét.

Chín mươi phần trăm sức mạnh của các quy tắc đã được điều động và biến thành xiềng xích.

Mà La Hồng cũng vô cùng bàng hoàng khi nhìn thấy vật chí cực không lồ kia, thứ đó còn lớn hơn một ngôi sao, đó là một thân thể cao lớn, tỏa ra hơi thở mạnh mẽ khiến cho La Hồng thở dốc một cách khó khăn.

Đó là bản thể của Số Không!

Bộ Cạp Hồn Độn!

Chẳng qua chỉ là vén màn bóng tối, lộ ra một góc của tầng băng chìm thôi, vậy mà đã áp chế La Hồng hoàn toàn!

Đúng là ... Một tồn tại đáng sợ!

Hưu!

Trong thoáng chốc.

La Hồng nhìn thấy cái đuôi của Bộ Cạp Hồn Độn di chuyển, cái đuôi giật giật như ngân hà đang lấp lóe.

Muôn vạn luật lệ vương vịu, đập diu trên đuôi.

Liên tục làm suy yếu sức mạnh của cái đuôi.

Nhưng mà bất chấp điều này, đuôi của Bộ Cạp Hồn Độn đã xé toạc hàng rào quy tắc và lao ra khỏi Vùng Cấm Bóng Tối.

Chương 1169: Giết Vương Cảnh như giết gà

Ngoại giới.

Trên vùng đồng bằng rộng lớn trước Vùng Cấm Bóng Tối.

Cường giả của năm tộc đều đang đóng quân ở đây.

Năm tộc Thần, Tiên, Phật, Yêu, Long đều phái những cường giả Vương Cảnh dẫn đầu đại quân.

Trong số đó, có mấy chục vị Tôn đỉnh phong, các tộc đều do một vị Vương Cảnh dẫn đội.

Đội hình như vậy có thể tung hoành toàn bộ Thiên giới.

Bọn họ nhìn chằm chằm vào Vùng Cấm Bóng Tối và khóa chặt vị trí của La Hồng, chỉ cần La Hồng có bất cứ sự khác thường nào, họ nhất định sẽ xuất binh đến bao vây La Hồng ngay lập tức.

Họ không cho La Hồng bất kỳ cơ hội nào để lén lút trở về nhân gian!

Còn từ Vùng Cấm Bóng Tối về nhân gian thì càng đừng mơ tới.

Vùng Cấm Bóng Tối ngăn cách với thiên địa, không có đường nào trở về nhân gian cả.

Bỗng dưng.

Bóng dáng khổng lồ của U Minh Lang Hoàng đã biến mất, một khắc sau, lại có thứ khác xuất hiện, nhưng nó lại là một con vật yếu ớt với một cái đuôi màu đen to lớn, ẩn chứa sức mạnh vô biên.

Cái đuôi quất mạnh xuống đất.

Phía trên vùng đồng bằng.

Vương Cảnh của các tộc vội vàng thoát khỏi trạng thái tu luyện, đương nhiên dù là đang ở trạng thái tu luyện đi nữa thì tinh thần của bọn họ cũng vô cùng căng thẳng.

Không dám làm ra hành động gì khác.

Bỗng nhiên.

Bóng tối phủ xuống.

Năm vị Vương Cảnh của năm gia tộc chỉ cảm thấy trong lòng ớn lạnh từng cơn!

Một khắc sau, hư không tan vỡ.

Một cái đuôi dài bắn ra.

Xi xì xì!

Vương Cảnh của Tiên tộc bị cái đuôi của con bọ cạp áp chế tới mức không thể động đậy, trong nháy mắt gã ta bị đâm xuyên qua cơ thể, trong

biên ý chí, con bọ cạp hung hăng xông vào. Lúc này, biên ý chí âm âm sụp đổ, ba cái động thiên tan tành, gã ta chết trong nháy mắt.

Mà đây, mới chỉ là bắt đầu thôi.

Con bọ cạp không dừng lại, tiếp tục quăng quật, kéo thi thể của Vương Cảnh Tiên tộc đi.

Vương Cảnh của Phạt gia gằm thét, nhưng gã cũng không chống đỡ được, bị đâm xuyên qua cơ thể, máu me đầm đìa tung tóe trên mặt đất.

Đuôi bọ cạp không ngừng nghỉ, tiếp tục tấn công, Vương Cảnh của Yêu tộc hóa thành yêu thú khổng lồ, nhưng vẫn như cũ, chạy không thoát, bị đâm xuyên người.

Từng người giống như xiên thịt nướng, từng miếng từng miếng thịt ngon lành!

Khi Vương Cảnh của Long tộc nhìn thấy tình trạng thê thảm của các vị Vương Cảnh khác, gã ta nhanh chóng hóa thành rồng, lập tức chạy trốn!

Vùng Cẩm Bóng Tối!

Thời tiết đã thay đổi!

Vùng Cẩm Bóng Tối vốn yên tĩnh mấy trăm ngàn năm nay, bắt đầu một màn giết chóc!

Trốn!

Nhưng mà Vương Cảnh của Long tộc muốn chạy trốn, nhưng làm sao chạy thoát được!

Một luồng sát khí đáng sợ ập xuống ngay lập tức.

Vương Cảnh của Long tộc tuyệt vọng nhìn bốn phía, xung quanh treo đầy những chiếc đuôi bọ cạp với thi thể Vương Cảnh của bốn gia tộc.

Biến ảo không ngừng, phong tỏa tất cả đường lui của Vương Cảnh Long tộc.

"Ta cũng biết! Ta cũng biết mà!"

"Ta không nên đến!"

Vị Vương Cảnh của Long tộc này vô cùng sợ hãi và tức giận không thôi!

Gã ta vốn cũng không nghĩ tới sẽ đến Vùng Cẩm Bóng Tối.

Bởi vì Long Ngạo Thiên Vương chết thảm, gã ta chỉ là một Vương Cảnh nho nhỏ, làm sao có thể sống nổi?

Quả nhiên, tai họa ập xuống đầu gã ta.

Gã ta ... Cũng phải chết!

"Long tộc ... Lại càng không phải chạy."

Đuôi bộ cạp xuyên qua người Vương Cảnh của Long tộc, cuối cùng meo meo một câu.

Bùm bùm bùm!!!

Thiên giới, máu huyết tuôn trào.

Trong nháy mắt, năm vị Vương Cảnh đều chết, khiến cho thiên địa thất sắc, làm cho thiên địa lộ ra sự bất thường.

Đuôi bộ cạp nhanh chóng rút lại và chui vào Vùng Cấm Bóng Tối.

Trên những vùng đồng bằng rộng lớn.

Tất cả cường giả trong đội quân năm tộc đều ngơ ngác, luồng cuồng ngẩng đầu nhìn cái đuôi bộ cạp to lớn trong Vùng Cấm Bóng Tối cùng với thi thể của năm vị Vương Cảnh.

Nhiều cường giả vẫn còn khá nghi ngờ.

Chuyện gì đã xảy ra?

Chỉ có cơn mưa máu bắt tận giăng đầy trời, để cho bọn họ hiểu ...

Có vẻ như năm vị Vương Cảnh đã chết một cách vội vàng.

Trong Vùng Cấm Bóng Tối.

Bùm!

Bản thể của Bộ Cạp Hỗn Độn vẫn đang trôi lơ lửng ở chỗ cũ.

Một tiếng rít vang phá không vang lên khắp chốn.

Năm bóng người bị quăng tới, đập xuống nền đất lạnh.

Đây là năm vị Vương Cảnh, họ đã bị cắt đứt sinh lực và ngã xuống hết.

La Hồng sững sờ.

Đây chắc chắn là năm vị Vương Cảnh, không phải là năm con gà nha...

Cho dù La Hồng toàn lực chiến đấu, e rằng cũng chỉ đánh với một trong hai con gà, không, hẳn chỉ đấu nổi với vị Vương Cảnh trên năm năm thôi.

Giết Vương Cảnh như giết gà ... Không hổ là Số Không!

"Đủ chưa?"

Số Không nói.

Bùm!

Cơ thể khổng lồ của Bộ Cạp Hỗn Độn không ngừng xuất hiện trong bóng tối.

Với sự xuất hiện của bản thể, những quy tắc trong Vùng Cấm Bóng Tối đột nhiên xao động.

Số Không đang đứng trước Tháp Tà Thần.

Tà Thần Nhị Cấp được La Hồng giải khai phong ấn đang khiếp sợ trước ảo ảnh của Nhân Hoàng.

"Đừng!"

"Chờ một chút!"

Nhưng, không đợi hắn ta nói xong.

Hư ảnh của Nhân Hoàng - người dùng một nửa sức mạnh của mình để phá vỡ các quy tắc, bỗng nhiên bị một làn sóng quy tắc to lớn đánh tan!

Chiếc vương miện bị đập vào tường, bay ngược ra, rơi xuống đất phát ra tiếng leng keng.

Nhân Hoàng... Thất bại.

Sự không ổn định của các quy tắc đương nhiên sẽ có ảnh hưởng hết sức nghiêm trọng, quy tắc đang đánh vào phong ấn của Nhân Hoàng và khiến nó tan rã tức thì.

Đương nhiên, nếu Số Không khiếm tốn một chút thì ảnh hưởng đối với Số Không và Tháp Tà Thần sẽ không lớn lắm, nhưng Số Không sẽ để ý đến điều này hay sao?

Nhân Hoàng muốn cố gắng giúp hắn ta giải khai phong ấn, nhưng Nhân Hoàng có mục đích riêng, muốn Số Không trở thành trợ thủ cho Nhân Hoàng, Số Không thực sự không biết cách giải phong ấn hay sao?

Về việc được tự do, Số Không không để ý lắm, so với những huynh đệ tỷ muội kia, Số Không thực sự không quan tâm đến tự do nhiều.

Xét cho cùng, dầu sao hắn ta cũng là Bộ Cáp Hỗn Độn nhất tộc, ngủ một giấc là đã trôi qua thời gian dài vô tận, cho nên hắn ta vốn không quan tâm tới việc giải phong ấn lắm.

Tuy nhiên, Tà Thần Số Hại và Số Ba cần được tự do, bọn họ đã bị giam cầm trong Vùng Cấm Bóng Tối đã lâu, gần như sắp tan rã tới nơi.

Nhưng Nhân Hoàng không giúp bọn họ giải phong ấn, cho nên, Số Không cần gì để lại mặt mũi cho Nhân Hoàng chứ?

Còn chờ cái mẹ gì nữa, có mà chờ cái rắm ấy!

Hiện giờ, trong mắt của Số Không, Nhân Hoàng là một kẻ cặn bã, chỉ có Tiêu La mới là bảo vật!

La Hồng cũng nói không nên lời, nhìn thấy Số Không đứng trước Tháp Tà Thần cố gắng giải phong ấn, sắp đi được một nửa con đường mà Nhân Hoàng từng đi, Số Không như tát một cái tát thật đau vào mặt của Nhân Hoàng, hắn cảm thấy Nhân Hoàng quá thâm hiểm!

Chương 1170: "Vẫn là một nhân vật lớn..."

La Hồng thật ra không có quá nhiều cảm xúc đối với Nhân Hoàng, cũng không có sự sùng bái gì cả, thậm chí La Hồng còn cảm thấy Nhân Hoàng có chút xấu xa, chuyên đi gài bẫy người khác.

Có quá nhiều người bị ông ta hãm hại, nhân gian, Phu Tử đời đầu, ngay cả Sinh mệnh Thân Mẫu cũng bị bẫy...

Vì vậy, La Hồng không có nhiều cảm tình với Nhân Hoàng.

Về phần nguy cơ mà Nhân Hoàng phải đối mặt, La Hồng cũng không quan tâm, dù sao cũng không ảnh hưởng đến hắn, La Hồng cũng không biết Nhân Hoàng gặp phải nguy hiểm gì.

Đôi mắt của Số Không sáng lên, hắn ta giơ tay bắt lấy, vương miện bắn ra khỏi dòng sông quy tắc đã nằm trong lòng bàn tay.

"Thêm thứ đồ chơi này nữa, đủ chưa?"

Bản thể khổng lồ của Số Không nhìn về phía La Hồng rồi nói.

Vù vù...

Trong vương miện.

Sức mạnh của Nhân Hoàng lại hiện ra lần nữa, hóa thành bóng dáng của Nhân Hoàng.

"Đừng mà..."

Nhân Hoàng bắt lực nói.

Cho dù là người mạnh nhất Nhân tộc đi nữa, vào thời khắc này, ông ta cũng có hơi điên cuồng.

Ông ta vẫn còn trong trạng thái khiếp sợ khi biết La Hồng đã phá được phong ấn cho Số Hai trong Tháp Tà Thần, không ngờ là Số Không lại để ý tới bảo bối trên người của ông ta.

Ông ta vô cùng nghi ngờ rằng con sóng khổng lồ đánh thẳng vào dòng sông quy tắc, và con sóng lớn đánh tan công sức của ông ta trong gang tấc là do Số Không âm thầm làm ra.

Nếu không, với năng lực khổng lồ chế quy tắc của ông ta thì cũng không đến nỗi thất bại thảm hại như vậy mới đúng.

Nhân Hoàng cũng có chút không hiểu, dở khóc dở cười đến tột cùng.

Chẳng lẽ Số Không thực sự không quan tâm tới việc giải phong ấn sao?

Thực sự không quan tâm đến tự do ư?

"Người thất bại rồi."

Với sự chuyển động của bản thể giống như ngôi sao của Số Không, toàn bộ đồi núi và đất đai của Vùng Cẩm Bồng Tối rung chuyển liên tục, trời long đất lở nghiêm trọng.

Lời nói của Số Không như gõ tỉnh người trong mộng, làm cho Nhân Hoàng không biết phải làm sao, chẳng phải thất bại là do người cản trở từ trong hay sao chứ.

Nhưng mà, Số Không nói cũng đúng, ông ta thất bại.

Sau một trăm nghìn năm cố gắng phá giải, ông ta vẫn không thể thành công, lại thất bại lần nữa.

Nhân Hoàng không cố chấp nữa, trở nên dừng dừng, có lẽ mọi chuyện xảy ra đều là do số mệnh đã định.

La Hồng đứng lặng yên, bình tĩnh nhìn hai vị đại lão trao đổi.

Hư ảnh của Nhân Hoàng tò mò nhìn La Hồng, cười nói: "Tiểu tử, quả nhiên người có chút khác biệt so với người khác, xem ra là do ta đã coi thường người rồi."

"Người sở hữu một bí mật lớn, hơn nữa, người có thể nghĩ ra cách chịu tải đồ vật, chuyển Thân cách vào trọng nó, đúng là đáng quý."

"Dĩ nhiên, điều quan trọng nhất chính là người có thể chuyển đổi một cách hoàn mỹ, đó mới là mấu chốt của vấn đề."

Nhân Hoàng không chút keo kiệt, đưa ra một lời khen ngợi.

Quả thực, hành động của La Hồng nằm ngoài dự đoán của ông ta.

Tuy nhiên trên thực tế, chiêu thức của La Hồng không thể sao chép, dù sao cũng không dễ dàng áp chế sức mạnh quy tắc để tiến vào Tháp Tà Thân.

La Hồng là người đầu tiên làm được, Nhân Hoàng đã đoán được điều này, nhưng làm Nhân Hoàng, ông ta cũng nhìn thấu được, có thể giải phong ấn, cũng là do bản lĩnh của La Hồng.

"Tình huống tiếp sau đây của Nhân tộc rất không lạc quan, thị phi đúng sai không ai có thể đánh giá được. Nếu như khi đó ta không đặt ra quy tắc, có lẽ, bây giờ Tam giới chắc đã không còn Nhân tộc nữa."

Nhân Hoàng nhìn La Hồng và mỉm cười nói.

"Chỉ có điều, dấu sao tất cả mọi sự đều là do ta mà ra, ta cũng không muốn Nhân tộc bị hủy diệt, vương miện của Nhân Hoàng này ta sẽ giao lại cho người."

"Một khi các quy tắc của nhân gian tan biến, nó cũng có thể cung cấp một số trợ giúp."

Nhân Hoàng nhìn La Hồng rồi nói.

Sau đó, Nhân Hoàng nhìn Số Không, hơi chớp tay, rồi lại nhìn La Hồng một cái thật sâu.

"Năm gia tộc thật ra không đáng lo, ta hi vọng rằng Nhân tộc đời này cũng sẽ không gặp phải bất kỳ nguy cơ chân chính nào"

Nhân Hoàng khẽ thở dài.

Sau đó, ông ta giơ tay lên, tháo chiếc vương miện ra và nhẹ nhàng ném đi.

Vương miện đột nhiên hóa thành tia sáng, chui vào lòng bàn tay của La Hồng, biến thành dấu ấn hình vương miện.

Hư ảnh của Nhân Hoàng cũng bắt đầu tiêu tan từng chút một.

Trong Vùng Cẩm Bóng Tối, đi đôi với một tiếng thét dài là bóng dáng mờ ảo, sắp tan biến của Nhân Hoàng.

Vùng Cẩm Bóng Tối lại trở nên yên tĩnh.

Các Tà Thần đều im lặng.

La Hồng cũng lặng im.

Số Không thờ ơ nhìn, không buồn cũng không vui.

"Vẫn là một nhân vật lớn..."

"Trở ngại mà hấn gặp phải, ta cũng có thể đoán được một ít, chỉ có điều, ta cũng đã nhắc nhở hấn."

"Nhưng hấn vẫn muốn đối mặt với nó, nếu hấn đã đưa ra lựa chọn như vậy thì phải gánh chịu cái giá phải trả thôi." Số Không nói.

Họ đều là những người trưởng thành và cần phải chịu trách nhiệm về những lựa chọn của mình.

Điều đáng tiếc duy nhất là Nhân Hoàng lại lừa hấn ta nữa, ông ta lại đưa vương miện cho La Hồng, vậy thì khó lấy vương miện của KÓA? TL KEM? LQK/ ĐÀ? VCL KEK/ XU KEV/LIE+ Trên thực tế, hấn ta cũng biết rằng sẽ rất khó để thả cả mười huynh đệ tỷ muội ra, muốn giúp toàn bộ đạt được tự do là điều vô cùng khó khăn.

"Lão đại, đừng lo lắng, chuyện này vốn là chuyện phải tính về lâu về dài, cần phải từ từ mà."

Ở phía xa, Số Bảy Vạn Biến Dẫn biến thành thiếu niên, nở một nụ cười hiền từ nói.

Tà Thần Số Bảy có tính cách rất tốt.

Số Không mỉm cười một tiếng, bản thể khổng lồ của hấn ta bắt đầu tiêu tán, ngay sau đó biến mất không còn tăm hơi.

Sau đó, bóng người màu đen của Số Không xuất hiện trở lại.

"Đúng vậy, chỉ là do ta quá lo lắng thôi"

Số Không nói.

Chương 1171: Hai tên này ... Đều là Tà Thần!

Hắn ta nhìn về phía La Hồng, cũng biết mình hơi vội vàng, cho dù thu thập thật nhiều tài nguyên, muốn chế tạo đủ vật chịu tải Thần cách cho các Tà Thần cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

"Tiểu La, nhờ vào ngươi."

Số Không nói.

La Hồng mỉm cười, hai mắt sáng ngời: "Đôi bên cùng giúp nhau thôi mà, ta cũng cần sự trợ giúp của chư vị Tà Thần ở đây, giúp Tà Thần đạt được tự do, thật ra cũng là đang giúp chính bản thân ta."

Tuy rằng Nhân Hoàng nói năm gia tộc không đáng lo ngại, nhưng ông ta đã đi khỏi Tam giới suốt trăm ngàn năm qua, làm sao hiểu rõ thực lực của mấy lão già nơi này nữa.

"Hiện giờ, cường giả trong Nhân tộc quá ít, một khi quy tắc của Nhân Hoàng tiêu tán, cường giả của năm gia tộc tới nhân gian, nhân gian ắt sẽ trở thành nơi luyện ngục, cường giả của năm gia tộc trên Thiên giới có quá nhiều!"

La Hồng nghiêm nghị nói.

Số Không gật đầu một cái.

"Nếu là như vậy, trước tiên chúng ta hãy chế long cốt của Thiên Vương và thân xác của Tứ Cụ Vương Cảnh thành vật chịu tải đi"

"Từng ấy chắc là đủ để đưa hai vị Tà Thần ra khỏi Vùng Cẩm Bóng Tối."

Số Không nói.

"Mặc dù là dùng vật chịu tải và phương pháp Di Hoa Tiếp Mộc để đưa Thần cách của Tà Thần rời khỏi Vùng Cẩm Bóng Tối, nhưng như vậy thì mỗi một vị Tà Thần khó có thể sử dụng hết sức mạnh chân chính của mình"

"Dẫu sao, khả năng chịu tải của vật mang theo là có hạn. Một khi thực lực hoàn toàn bùng nổ và sức mạnh của Thần cách cũng bộc lộ ra hết, vật chịu tải chắc chắn sẽ vỡ nát, cấm chế sẽ lại đến, sức mạnh quy tắc của Vùng Cẩm Bóng Tối sẽ bị cuốn đi một lần nữa, kéo theo Tháp Tà Thần và trấn áp nó thêm một lần nữa."

Sau khi Số Không biết được mánh khéo của La Hồng, hắn ta cũng đã phân tích cái được mất trong quá trình thực hiện phương pháp.

Ngay cả La Hồng cũng không nghĩ tới điều này.

Những vật chịu tải thực sự có thể trợ giúp trong việc treo đầu dê bán thịt chó, mang Thần cách của Tà Thần rời khỏi Tháp Tà Thần, rời khỏi Vùng Cấm Bóng Tối, khôi phục tự do.

Nhưng mà ...

Thực lực của Tà Thần thực sự quá mạnh mẽ, tuyệt đối vượt qua Thiên Vương, một khi hoàn toàn bùng nổ, vật chịu tải tất nhiên sẽ không thể chịu nổi mà nổ tung.

Vì vậy, đây cũng được coi là một nguy cơ, hơn nữa còn là mối nguy hiểm cần phải nghiêm túc chú ý, La Hồng cũng phải chú ý đến nó một chút.

Ngộ nhỡ không cẩn thận gặp phải thì vật chịu tải sẽ nổ tung, vậy cũng không tốt lắm.

La Hồng nghiêm túc gật đầu một cái.

Số Không mỉm cười và vỗ vai La Hồng, để La Hồng không nên có quá nhiều áp lực.

Xa xa, Tà Thần Nhị Cấp co người lại, chạy nhanh trở lại.

"Lão đại, vậy vật chịu tải kế tiếp nên chọn ai lên đây?"

Tà Thần Nhị Cấp hưng phấn lao tới.

Ngay sau khi vấn đề này được đưa ra, bầu không khí đột nhiên trở nên nghiêm túc.

Số Ba, Số Bảy và Số Chín đều nhìn chằm chằm vào Số Không.

Ngay cả Số Không cũng có chút nhúc nhích.

Những Tà Thần khác chưa tỉnh lại mà vẫn đang ngủ say thì không sao, Số Bốn, Số Năm, Số Sáu, Số Tám và Số Mười chưa từng tỉnh lại, vấn đề cũng không lớn.

Tuy nhiên, bây giờ chỉ có hai chỗ, còn người đã thức tỉnh là Số Một, Số Ba, Số Bảy, Số Chín ...

Số Một cũng khá ổn, tính khí của Số Một cũng giống như hấn ta Bộ Cáp Hồn Động, không mất nhiều thời gian để thoát ra khỏi Vùng Cấm Bóng Tối, thực ra cũng không phải là vấn đề lớn.

Nhưng mà Số Ba, Số Bảy và Số Chín cũng đều không thể chịu được sự cô đơn.

"Xét trên phương diện giới hạn của vật chịu tải, Số Bảy và Số Chín đi ra ngoài là tốt nhất".

Số Không nói.

Số Ba, tức là Tà Thần mèo đen, cũng chính là nữ Tà Thần luôn bị Tà Thần Nhị Cấp bắt nạt, trong con người của nàng ta xuất hiện sự bi thương

nồng đậm.

Nàng thật là khổ quá đi!

Tại sao người bị tổn thương luôn là nàng chứ! "He he he!"

"Đúng rồi! Cho Số Ba ra ngoài để làm gì? Mèo đen vô dụng!"

Tà Thần Nhị Cấp đứng ở một bên, cười nhạo trên sự đau khổ của người khác.

Mèo đen Số Ba đột nhiên nổi khùng: "Số Hai! Câm miệng!"

"Ta không phải là một con mèo bình thường, ta là Cửu Vĩ Thiên Miêu tôn quý!"

Số Ba vốn đã đang đứng trên bờ vực thẳm của sự tức giận, sau khi bị Tà Thần Nhị Cấp nói như vậy, nổi ủy khuất trong lòng tựa như phun trào ra ngoài, như cơn cuồng phong dữ dội, đánh văng tất cả ra ngoài.

Khí tức kinh khủng, điên cuồng tuôn ra trên người nàng ta, điên cuồng phun trào.

Số Bảy và Số Chín ban đầu rất vui vẻ, nhưng khi nhìn thấy vậy thì không khỏi có chút biến sắc.

Số Không có hơi nhúc nhích.

Một con mèo và một con chó, không, một con mèo và một con sói, sao có thể náo loạn tới vậy chứ.

Giảng co trăm ngàn năm cũng không thấy mệt mỏi.

Còn việc này nữa, nếu cả hai cùng đi ra khỏi Vùng Cẩm Bóng Tối, chẳng phải Tiểu La sẽ khó trấn áp hai đứa nó hay sao?

Nếu đến lúc đó không trấn áp được vậy thì vấn đề này trở nên nghiêm trọng rồi đây.

Hai tên này ... Đều là Tà Thần!

Hồi Tà Thần toàn năng!

"Số Ba! Yên lặng"

Số Không thờ ơ nói, một luồng khí kinh khủng đột nhiên bộc phát ra khỏi cơ thể của hắn ta, Số Ba vốn đang nổi cáu, toàn thân bắt đầu run lên, từ bình tĩnh lại, nàng ta mím môi, thân hình lập tức biến mất trong bóng tối, liếm móng vuốt tựa như lặng lẽ liếm miệng vết thương.

Nàng ta quen rồi, dù sao nàng ta vẫn luôn là người bị tổn thương.

Trước đó, La Hồng triệu hồi nàng ta để mở khe nứt không gian, nhưng tất cả đã bị tên Số hai kia áp chế hết, cướp đi cơ hội đi ra ngoài hóng mát một tí của nàng ta.

Mà hôm nay, nàng ta sẽ lại trở thành kẻ bị bỏ rơi.

Nàng ta quen rồi, mèo sinh ra vốn đã khó khăn.

La Hồng nhìn lướt qua, coi như hấn có đồng cảm với sự đáng thương của nữ Tà Thần đi nữa thì dù sao, đây cũng là chuyện nhà của Tà Thần, La Hồng hấn ... Không liên quan.

La Hồng hấn cũng không quản nổi.

Mặc dù, nếu là La Hồng mở miệng, khả năng cao là Số Không sẽ nhận lời, nhưng trong trường hợp này, chẳng phải tương đương với việc xúc phạm Số Bảy và Số Chín hay sao?

Vì vậy, La Hồng chọn cách im lặng.

Chương 1172: Nhiệm vụ hết sức gian nan.

Tà Thần Nhị Cáp vẫn đứng một bên cười không ngừng.
Tuy nhiên, sau khi bị Số Không trừng mắt, điệu cười tà ác bắt đầu yếu dần.

Số Bảy do dự một lúc rồi nói: "Lão đại...
"Không bằng nhường lại cơ hội này cho Số Ba đi"
Số Không ngăn ra.

Tính cách của Số Bảy tương đối ôn hòa, dù sao cũng là Vạn Biến Dẫn nhất tộc, vốn là gia tộc không tranh không đoạt với đời.

"Chỉ có điều, khi Số Ba ra khỏi Vùng Cấm Bóng Tối, có thể thử mang theo một cái phân thân ra ngoài, như vậy thì cũng coi như giúp ta mở mang kiến thức về thế giới bên ngoài."

Số Bảy biến thành thiếu niên cười đắc ý, nụ cười rực rỡ như trăng rằm.
Số Không nghe vậy, trong con ngươi đỏ tươi không khỏi toát ra ánh nhìn phức tạp.

"Đã như vậy thì kế tiếp, hai món vật chịu tải sẽ chở Số Ba và Số Chín đi ra ngoài." Số Không nói.

Nói xong, Số Ba đang nấp trong bóng tối lập tức bắn ra, trong mắt nàng ta hiện lên vẻ ngạc nhiên và mừng rỡ.

Mà Số Không nhìn vào bóng tối đằng xa: "Số Một, ngươi thấy thế nào?"
Trong số các Tà Thần khác hiện đã thức tỉnh, chỉ còn lại Số Một.

"Ta... Không... Có... Ý... Kiến"

Số Một cũng trả lời, chậm rãi khoan thai, không nhanh không chậm.
Năm từ nói năm lần thở.

Các Tà Thần khác trái lại cũng không để ý lắm, bởi vì đây chính là phong cách của Số Một.

Số Không liếc mắt nhìn, hơi khó chịu nhìn La Hồng, nói: "Số một chính là như vậy, nói chuyện luôn luôn chậm rãi..."

"Chuyện này cũng liên quan đến bản thể của Số Một" Số Không nói.

La Hồng không khỏi thấy buồn cười: "Bản thể của Số Một là cái gì? Có thể tiết lộ chút được không?"

Số Không bật cười: "Cái này có gì mà không tiết lộ được chứ? Bản thể của Số Một là... Thôn Thiên Oa."

"Cũng có thể được coi là một sinh vật được sinh ra trong hỗn độn, sinh linh trong Đại Tiên Thiên, sức chiến đấu của nó cũng rất mạnh"

Thôn Thiên Oa?
Ốc sên sao?!

Thảo nào, Số Một nói chậm chạp như vậy, mọi thứ đều không nhanh không chậm.

La Hồng hơi kinh ngạc.

Có chút không ngờ.

Đây là Tà Thần ư?

Bầu không khí bên trong có tình yêu thương, không có sự cạnh tranh hay tranh giành, thậm chí bọn họ còn nhường nhịn lẫn nhau...

Đây là Tà Thần ư?

Trong lúc nhất thời, La Hồng có hơi mờ mịt.

Cái gọi là Tiên tộc, Thần tộc, nghe có vẻ đường đường chính chính, nhưng trên thực tế, lòng dạ ác độc, không ngừng tranh đoạt.

Nhưng cái gọi là Tà Thần, lại nương tựa lẫn nhau, tương thân tương ái...

Chính không ra chính, tà không ra tà!

Cái thế giới này ... hình như có hơi đảo điên rồi.

"Làm phiền người, Tiểu La-"

Số Không nhìn La Hồng và nói.

Lạc Hồng cười: "Không phiền gì đâu, là việc ta cần làm thôi."

Số Không cũng gật đầu, từ ban đầu chỉ có một chút kỳ vọng, bây giờ kỳ vọng đã thành hiện thực, Số Không có cảm giác như chuyện này không thật chút nào.

La Hồng không nói thêm gì nữa, trong lòng có suy nghĩ, hẳn đem thi thể của Thiên Vương và thi thể của Vương Cảnh nhét vào trong túi trữ vật.

Còn hẳn bước tới Số Chín trong Tháp Tà Thần.

Bùm!

Sông dài pháp tắc đầy sóng lớn kinh hoàng, uy áp tràn ngập, tựa như núi lớn đè ép.

Sách da người phát ra kim quang, giúp La Hồng chống lại tất cả uy áp.

Tay La Hồng cầm sách, trấn áp dòng sông dài quy tắc đang xao động, đi về phía Tháp Tà Thần với tốc độ không nhanh không chậm.

Trong sự trông mong của Số Không, Số Ba, Số Chín, La Hồng tiến vào vị trí Số Chín trong tháp.

Có lẽ vì đã có kinh nghiệm trong tháp với Tà Thần Số Hai, lần này, La Hồng có cảm giác quen tay hơn nhiều.

Hắn lấy Sách da người phủ lên vị trí Thần cách của Tà Thần Số Chín.

Ở thế giới bên ngoài.

Số Chín Thanh Ngu cũng rụn hết cả người lên.
Sau đó, hấn ta phát ra một tiếng kêu thoải mái tận cùng.
Một khắc sau, hấn ta cảm thấy sức mạnh của Thần cách của mình bị hút đi.

Bên trong Tháp Tà Thần số chín.
Sức mạnh của Thần cách của Tà Thần nhanh chóng bị hút hết, mà Tà Thần Động Thiên của La Hồng lại lộ ra, lực hút cực mạnh từ trong đó tuôn ra.

Trong nhất thời, hư ảnh một con Thanh Ngu hiện ra giữa Tà Thần Động Thiên.

La Hồng có chút kinh hãi, thậm chí còn có chút nghi ngờ, Tà Thần Động Thiên này, chẳng lẽ phải hấp thụ hết tất cả sức mạnh trong các Thần cách ở Vùng Cấm Bóng Tối mới có thể Viên Mãn ư?

Nhiệm vụ hết sức gian nan.

Đương nhiên là cái ý tưởng này chỉ vụt thoáng qua rồi biến mất.

Trong lúc mơ hồ, La Hồng đã cảm thấy áp lực, Tà Thần Động Thiên hấp thụ sức mạnh của Tà Thần, nhưng phần sức mạnh này sẽ chèn ép lên Đại Lộ của La Hồng.

Một khi áp lực trở nên quá lớn, Đại Lộ của La Hồng rất có thể sẽ bị nghiền nát!

Vì vậy, nếu hấn muốn giải phóng hoàn toàn Tà Thần trong Vùng Cấm Bóng Tối, bản thân thực lực của chính La Hồng cũng phải theo kịp đã.

Với thực lực hiện giờ của hấn, giải phóng ba vị Tà Thần đã là cực hạn rồi.

Nếu muốn giải phong ấn cho Số Một và Số Không, thực lực hiện tại của La Hồng còn lâu mới đủ!

Sau khi Sách da người hấp thụ sức mạnh Thần cách của Tà Thần, La Hồng lấy ra long cốt của Thiên Vương và bắt đầu rèn phôi kiếm.

Đương nhiên, Tà Kiếm chịu tải Tà Thần Nhị Cấp cũng bị hấn dẫn vào, Tà Thần Nhị Cấp xuất hiện, há miệng, phun ra U Minh Hỏa có độ tinh thuần cực cao.

Mặc dù Tà Thần Nhị Cấp rất không đáng tin cậy và luôn thích cười trên sự đau khổ của người khác, nhưng khi nhắc đến chuyện giải phong ấn cho đồng bạn, hấn ta vẫn rất nghiêm túc.

Đương đương đương...

Bên trong Tháp Tà Thần Số Chín, lại truyền ra âm thanh rèn đúc binh khí.

Sự yên tĩnh và kích động ở mọi góc ngách của Vùng Cẩm Bóng Tối.

Với long cốt của Thiên Vương làm nguyên liệu, có thể nói đây chính là nguyên liệu vô cùng cao cấp của Tam giới, dù sao thì cường giả Thiên Vương cũng đã là người mạnh nhất Tam giới rồi.

Mặc dù là hài cốt của Thiên Vương nhưng dù sao cũng là thi thể của Long tộc, La Hồng đã từng chế tạo Long Kiếm, bất kể là long cốt của Thiên Kiêu hay là long cốt của Thiên Vương, đều là long cốt nên việc chế tạo ra kiếm cũng không khác biệt nhiều.

Chẳng mấy chốc, long cốt khổng lồ đã được La Hồng rèn thành một thanh trường kiếm màu vàng dài không quá ba thước tám!

Sách da người tiết ra năng lượng Thần cách của Tà Thần Số Chín.

Bùm!!

Thần cách dần dần xuất hiện trên thân kiếm long cốt vàng kim, bắt đầu thực hiện việc đòi năng lượng từ Thần cách!

Bóng tối trên bờ biển.

Thanh Ngưu Số Chín vốn đã bị khoét rỗng bỗng trở nên sung sức!

Bản thể thực sự hiện lên.

Mặc dù Vạn Trọng Thanh Ngưu nhỏ hơn bản thể chân chính của Số Không, nhưng nó vẫn vô cùng to lớn như cũ, giữa những tiếng gầm rú, Vùng Cẩm Bóng Tối trở nên hỗn loạn!

xiềng xích lần lượt nổi lên, cuốn lấy bản thể của Thanh Ngưu.

Giống như Tà Thần Nhị Cấp trước đó.

Mà hôm nay, Thanh Ngưu cũng đang bắt đầu giải phong ấn, gốc rễ của các quy tắc đã bị đứt đoạn!

Chương 1173: Năm gia tộc này ... Quá ngu ngốc.

Thiên giới.

Lại rung chuyển lần nữa!

Sự ra đi đột ngột của năm vị Vương Cảnh khiến cho các cường giả trên Thiên giới lập tức nghiêm túc hẳn lên, quân đội vốn đóng quân quanh Vùng Cấm Bóng Tối rồi rút lui.

Thực ra, cường giả của các tộc đều sợ hãi, sự tồn tại trong Vùng Cấm Bóng Tối mạnh mẽ đến đáng sợ.

Năm vị Vương Cảnh giống như năm con gà con vậy, trong nháy mắt đã bị bắt đi, bị đưa vào Vùng Cấm Bóng Tối, chết trong tích tắc.

Các cường giả của các tộc đều không phải là đồ ngu, bọn họ ở lại, rất có thể sẽ cùng nhau chờ chết.

Chẳng bao lâu, trước Vùng Cấm Bóng Tối, các cường giả trên Thiên giới vốn định ở lại giám thị và kiểm chế La Hồng đã rồi rút chạy sạch.

Đương nhiên, bọn họ cũng không chạy sạch hết.

Còn có một số cường giả chí tôn, rút lui vạn dặm, ở ngoài ngàn dặm nhìn chằm chằm vào Vùng Cấm Bóng Tối.

Trong một ngày, biến cố lại xuất hiện!

Hư ảnh một con Thanh Ngưu khổng lồ hiện ra, giống như Ngưu Ma, gầm thét với thiên địa.

Gào!!

Phía trên Thiên giới, tiếng sấm kinh hoàng phá tan bầu trời, dường như đang tìm kiếm mục tiêu mới, lại một vị Đại Hung xuất thế Nhiều cường giả trên Thiên giới đều hoảng sợ tới biến sắc.

Biến cố liên tục xảy ra cũng khiến cho các cường giả trên Thiên giới không còn do dự nữa.

Chẳng lẽ những chuyện như Đại Hung xuất thế đều là do La Hồng làm bậy trong Vùng Cấm Bóng Tối ư?

Chư cường rồi rít kêu gọi những cường giả từ khắp các nơi trên Thiên giới tới.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí trên Thiên giới trở nên khủng bố hơn bao giờ hết.

Trước Thiên Môn do các gia tộc khác nhau kiểm soát, đại quân của năm gia tộc đang đứng chờ sẵn ở đó.

Phía đông nam, tây bắc và trung cung có năm cửa thượng, phía trước là Tam Trọng Thiên.

Ngoại trừ Nam Thiên Môn không có chủ ra.

Tất cả các cổng đều có Thiên Vương cấp cao trôi lơ lửng, hư ảnh mênh mông, giống như ánh nắng ngày hè.

Thiên Nhân Cung trôi lơ lửng, chiếm cứ Nam Thiên Môn.

Người trấn thủ Thiên giới lười biếng ngồi ở trước Thiên Nhân Cung, ngấm nhìn Thiên Vương của năm gia tộc, thờ ơ nói: "Ta cũng nghi ngờ vụ Đại Hung xuất thế, không biết có phải là tác phẩm La Hồng - Nhân Hoàng đời này hay không nữa, nhưng dù thế nào, bọn họ cũng không thể kéo dài nữa."

Giọng nói của Người trấn thủ Thiên giới thật hùng hồn.

Trên Thiên giới.

Các Thiên Vương cấp cao của năm gia tộc đều thờ ơ quan sát, chờ Người trấn thủ Thiên giới làm gương.

Người trấn thủ Thiên giới cười càng thêm rực rỡ.

Chỉ có điều, hẳn ta cũng không để ý.

Hắn ta bước ra khỏi Thiên Nhân Cung, vô số ánh sáng rực rỡ dâng trào.

Hắn ta phát tay, Thiên Nhân Cung đột nhiên chạy như bay về phía Nam Thiên Môn ở bên ngoài, hướng về phía nhân gian.

Mà trong Thiên Nhân Cung, có những sợi xích quy tắc thường xuyên quấn lấy nhau.

Mọi sợi dây quy tắc đều liên quan đến một Thiên Nhân vô cùng điên cuồng với tròng mắt đỏ rực!

Bùm!

Nhân gian và thiên địa đều đang chấn động!

Vọng Xuyên Tự.

Phu tử nhắm mắt, lại đột nhiên mở mắt ra, ngửa đầu lên nhìn trời.

Ông thấy từng vị Thiên Nhân từ cửa sau của Thiên Môn hiện lên, giống như một ngọn lửa xông vào nhân gian.

Phu tử thở dài.

Nhân gian đang rơi vào hỗn loạn.

Thiên giới.

Tầng mây cuộn cuộn.

Từng cường giả của năm gia tộc đứng lơ lửng trên không, đại quân xếp hàng chờ nghe phân phó.

Tất cả người mở đường đều là cường giả có cảnh giới cao, cường giả nửa Tôn liếc mắt là thấy, số lượng Tôn Cảnh cũng vô cùng khả quan.

Khí tức kinh khủng đan xen, liên miên giữa trời và đất.

Sau khi đại quân của các tộc tới, Chí Tôn, Vương Cảnh cũng đang chuẩn bị, có hư ảnh xuất hiện, hào quang càng lúc càng kinh khủng, khiến cho thiên địa phải biến sắc.

Mà trong đội quân của mỗi tộc đều có những cường giả cấp Thiên Vương trấn thủ!

Sát khí hùng hậu, đại chiến sắp bắt đầu.

Chỉ có điều, mặc dù đại quân của năm gia tộc tập hợp lại với nhau, nhưng họ không ngay lập tức phát động tấn công nhân gian.

Các cường giả đều đang nhìn chăm chăm vào Người trấn thủ Thiên giới ở phía xa, quan sát tình trạng của nhân gian.

Quy tắc của Nhân Hoàng vẫn chưa tiêu tan, trận chiến này không dễ dàng nổ ra như vậy, thực ra bọn họ thật sự không hoàn toàn tin tưởng vào Người trấn thủ Thiên giới lắm.

Ngộ nhỡ... Khi bọn họ chuẩn bị tấn công nhân gian, mà thời điểm đó, quy tắc Nhân Hoàng đặt ra cho nhân gian không biến mất, vậy chẳng phải bọn họ lao vào chịu tội hay sao?

Quy tắc của Nhân Hoàng chưa bị phá vỡ, một khi bọn họ động thủ với nhân gian, sẽ bị quy tắc trừng phạt!

Vì vậy, cường giả của Thiên giới không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Trừ khi ... Các quy tắc của nhân gian thực sự biến mất.

Dẫu sao, Người trấn thủ Thiên giới đã từng là cận thần của Nhân Hoàng, bọn họ cũng không dám tin tưởng hoàn toàn.

Người trấn thủ Thiên giới cũng hiểu rõ điều này.

Vì vậy, Người trấn thủ Thiên giới chỉ cười nhạt.

Nhân Hoàng từng nói rằng năm gia tộc không đáng lo ngại cũng vì điều này.

Năm gia tộc vốn dĩ không hòa hợp, trái lại họ còn đề phòng lẫn nhau, thậm chí còn ra tay chém giết, thanh trừng nội bộ.

Nhưng bây giờ, cuộc tổng tiến công vào nhân gian cũng tồn tại mục đích khác nhau, bọn họ không thích hợp làm đồng minh, từ góc độ của Người trấn thủ Thiên giới, bọn họ định sẵn đã không thể làm nổi đại sự.

Nếu không phải nhờ vào Người trấn thủ Thiên giới liên hiệp với nhau, năm gia tộc thật sự sẽ đợi đến khi quy tắc của nhân gian tiêu tan rồi mới phát động tổng tấn công!

Họ sẽ giúp cho nhân gian có thêm nhiều thời gian để chuẩn bị,
Hôm nay nhân gian cho ra đời một yêu nghiệt như La Hồng, Nhân
Hoàng đời này như vậy, còn ai dám cho La Hồng thêm thời gian nữa.

Theo tin tức mà Người trấn thủ Thiên giới thu được, La Hồng mới tu
luyện được một năm rưỡi.

Một năm rưỡi thôi!

Chỉ trong một khoảng thời gian đủ ngủ một giấc, mà đã... Cho ra đời
một tên có thiên phú dị bẩm như vậy.

Hắn ngưng tụ ra ba Vô Thượng Động Thiên, lấy cảnh giới Chí Tôn mà
đã có thể chiến một trận với Vương Cảnh!

Hắn đúng là một con quái vật có sức mạnh đáng sợ, cho dù là Nhân
Hoàng thời thượng cổ lúc còn trẻ cũng chưa chắc đã có phong thái như vậy
chứ?!

La Hồng - Nhân Hoàng đời này khiến cho Người trấn thủ Thiên giới có
cảm giác nguy hiểm, hẳn ta cảm thấy cứ như là thời đại thượng cổ đang cố
gắng dần dần ra một thời đại yêu nghiệt.

Cứ như vậy, những con người xưa cũ như bọn họ có thể dễ dàng trở
thành đá kê chân cho tên yêu nghiệt ấy trưởng thành cũng nên!

Vì vậy, Người trấn thủ Thiên giới bắt đầu lo lắng, hẳn ta không muốn để
cho La Hồng có thời gian tiếp tục tôi luyện.

Vốn dĩ, những Người trấn thủ Thiên giới đều mong đợi năm gia tộc của
Thiên giới sẽ giết chết La Hồng, nhưng năm gia tộc này ... Quá ngu ngốc.

Chương 1174: Gia đình Tà Thần tương thân tương ái

Không lâu sau khi La Hồng tiến vào Thiên giới, hắn nỗ tung một tòa Thành Thần, giết chết sáu vị Vương Cảnh, giết chết một vị Thiên Vương!

Nếu hắn ta tiếp tục đứng nhìn nữa, e rằng năm gia tộc ... Không còn trên đời nữa.

Người trấn thủ Thiên giới không suy nghĩ nữa, mỉm cười nhã nhặn đối mặt với ánh mắt lạnh lùng của Thiên Vương năm gia tộc.

Sau đó, hắn ta lơ lửng trên không trung, giữa ý chí dâng trào, hắn ta không chế lần lượt từng vị Thiên Nhân, như thể một dòng nước lũ từ Thiên Nhân Cung chảy xuống, giống như một dòng sông mệnh mang chảy thẳng xuống.

Bỗng nhiên.

Người trấn thủ Thiên giới quay đầu lại và nhìn về hướng của Vùng Cẩm Bóng Tối!

Giữa thiên địa, có tiếng cười sung sướng cực độ vang lên.

"He he he!!!"

"Cuối cùng ta cũng được tự do rồi meo meo!"

Đi kèm với tiếng cười sảng khoái này là vẻ mặt tái nhợt của Người trấn thủ Thiên giới.

Lại một tà vật trong Vùng Cẩm Bóng Tối phá cấm chế mà ra ư?!

Có phải do La Hồng không?

Nhất định là do hắn gây ra!

Không chỉ mỗi Người trấn thủ Thiên giới thay đổi sắc mặt, mà ngay cả cường giả cấp Thiên Vương của năm gia tộc cũng đều muôn phần sợ hãi.

Một lần nữa xuất hiện tình trạng bất thường, chẳng lẽ tà ma trong Vùng Cẩm Bóng Tối được giải thoát rồi sao?

Liệu Thiên giới có phải đối mặt với sự chà đạp của tà ma trong Vùng Cẩm Bóng Tối không?

râm râm.

xiềng xích chứa năng lượng quy tắc bị đâm thủng, lần lượt những cường giả mạnh nhất bị phong ấn ở đất tổ trời dậy, bay vọt lên, trong con người của họ tràn ngập sự bất an!

"Không thể nào! Cầm ché trong Vùng Cầm Bóng Tôi còn kinh khủng hơn cầm ché giam cầm chúng ta! Cầm ché trong đó làm sao có thể bị phá hủy được chứ?!"

"Trừ phi Nhân Hoàng trở về, nếu không thì chuyện này phải giải thích thế nào đây?!"

Các thành viên mạnh nhất của năm gia tộc lạnh hết cả sống lưng!

Tại thời điểm này.

Trong Vùng Cầm Bóng Tôi.

Biến ý chí của La Hồng sắp nổ tung, uể oải bước ra khỏi dòng sông dài quy tắc của Tháp Tà Thần Số Ba.

Nhờ có Sách da người trấn giữ, dòng sông quy tắc hết sức khôn khéo và bình tĩnh.

La Hồng cầm trên tay một thanh đoản kiếm, nó được làm ra từ tài liệu trong thi thể của năm vị Vương Cảnh, trong đó long cốt của Vương Cảnh Long tộc được dùng làm phôi kiếm chính.

Mà con dao găm này là vật chịu tải cho Số Ba.

La Hồng vừa bước ra khỏi Biên Bóng Tối, Số Không đã ngay lập tức lao tới.

Trong nháy mắt, Cửu Vĩ Thiên Miêu Số Ba hóa ra bản thể, đó là một con vật to lớn vô cùng, sau lưng là chín cái đuôi màu đen đang phe phẩy.

Đôi mắt nàng ta sáng ngời, trong đó chứa đựng niềm phấn khích vô hạn.

Móng vuốt mèo nhô ra, La Hồng đưa thanh kiếm trong tay ra.

xiềng xích trên người của Hắc Miêu từ từ đứt đoạn!

Tà Thần Số Ba được tự do!

Số Không xuất hiện bên cạnh La Hồng, nhìn năng lượng và trạng thái không ổn định của La Hồng, sắc mặt hắn ta hơi thay đổi.

"Xem ra, làm được như vậy, đã là cực hạn của ngươi."

Trong nháy mắt, Số Không đã nhìn thấy thể chất và đại lộ của La Hồng đã đạt đến cực hạn.

La Hồng gật đầu: "Tà Thần càng mạnh, ta cần phải chịu áp lực càng lớn."

"Số Không và Số Một, có lẽ phải đợi ta tăng thực lực của mình lên mới được."

Số Không mỉm cười: "Không sao, đừng lo lắng ... Số Bốn, Số Năm, Số Sáu và Số Tám còn đang trong cơn mê, bọn họ không vội."

"Về phần Số Một, cũng không vội giống ta." Số Không nói.

La Hồng gật đầu, nhìn xung quanh, giờ tay ra hiệu.

Ba luồng ánh sáng thoảng chớp bay nhanh tới.

Theo thứ tự là ba thanh kiếm, Tà Thần Nhị Cáp, Số Ba, Số Chín, ba cây kiếm, ba vật chịu tải ba vị Tà Thần.

"Trước tiên giấu ý chí vào sâu trong vật chịu tải, để ta thử một chút xem có đưa được các người ra khỏi Vùng Cẩm Bóng Tối không đã" La Hồng nói.

"Bên ngoài Vùng Cẩm Bóng Tối, còn có những sức mạnh quy tắc cực kỳ đáng sợ. Nếu không thể giải quyết được những sức mạnh pháp tắc này... Thì vẫn không tính là giải khai phong ấn thành công"

Số Không nghe thế, chỉ cười mỉm và nói.

"Đừng lo lắng, nếu người có thể đột phá vỡ sức mạnh pháp tắc trước Biển Bóng Tối trước Tháp Tà Thần, sức mạnh pháp tắc bên ngoài Vùng Cẩm Bóng Tối tự nhiên có thể dễ dàng hóa giải"

"Thậm chí, người không cần làm gì, có bản đồ là đã đủ để rời khỏi Vùng Cẩm Bóng Tối" Số Không nói.

Đương nhiên, nói thì nói như vậy, nhưng trong lòng của Số Không vẫn có hơi hồi hộp và cảnh giác.

La Hồng nhìn về phía Tà Thần Nhị Cáp, Hắc Miêu và Thanh Ngưu rồi nói: "Phiền ba vị tiên bối, sau khi ra khỏi Vùng Cẩm Bóng Tối, hãy thả ra hơi thở của mình, càng hung hăng, bá đạo một chút càng tốt, để cho người trong Thiên giới biết các vị đã trở về."

Hai mắt La Hồng sáng ngời như sao, coi như sức mạnh tội ác của bốn Công tử đều dựa vào các người.

"Chỉ là ta không thích kiêu kiêu căng, ngạo mạn lắm, đây không phải là phong cách của ta."

Lỗ mũi của Tà Thần Nhị Cáp nở to, hắt ta cứ thở hỗn hển và liên tục càu nhàu.

La Hồng liếc hắt ta một cái.

La Hồng chỉ lơ đi.

Lúc này, Hắc Miêu Số Ba và Thanh Ngưu Số Chín cùng nhìn La Hồng càng thấy vừa lòng, bọn họ đương nhiên sẽ không phản kháng quá nhiều.

Bọn họ đồng ý luôn.

Không phải chỉ là thả ra hơi thở thôi sao?

Bọn họ vốn là Tà Thần, khắp Thiên giới đều từng có dấu chân của họ!

La Hồng nhận được câu trả lời, nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Trước đây, hắt bước vào Vùng Cẩm Bóng Tối với vẻ mặt ủ rũ, còn bây giờ, cuối cùng hắt đã có thể ngẩng cao đầu, ưỡn ngực nghênh ngang đi ra

khỏi Vùng Âm Bóng Tối.

Mặc dù Tà Thần Nhị Cấp, Hắc Miêu và Thanh Ngưu không thể bộc lộ hết toàn bộ sức mạnh của mình, nhưng thực lực hiện giờ có thể sánh ngang với bậc cường giả cấp Thiên Vương.

Nói tóm lại, giờ La Hồng đã có ba vị Thiên Vương bảo vệ!

Hắn đang nắm giữ cái bằng hiệu vàng, quả là hãnh diện!

La Hồng thậm chí còn nghĩ tới nếu ba vị Tà Thần đồng thời bộc phát sức mạnh, không biết có thể giết chết một đám Thiên Vương không?

Nếu có thể chết hết Thiên Vương, La Hồng cảm thấy tội ác do đối phương cung cấp đủ để cho miệng của La Hồng dính đầy dầu mỡ!

"Đi"

Chương 1175: Vùng Cẩm Bóng Tối ... Hàng dài Tà Thần?

La Hồng không ở lại lâu.

Hắn đã lờ mờ cảm nhận được nguy hiểm truyền tới từ nhân gian, dầu sao, hắn vẫn giữ lại một ý chí của phân thân ở nhân gian. La Hồng có thể cảm ứng được những gì xảy ra trên nhân gian.

Rầm rầm Rầm!

La Hồng đeo trên lưng một hộp kiếm, được chế tạo từ long cốt còn sót lại của Thiên Vương, hắn để dành mười một vị trí, tương ứng với mười một vị Tà Thần.

Ba vị Tà Thần không kìm chế được niềm hưng phấn.

Một khắc sau, tất cả bọn họ đều biến thành ánh sáng trắng bay vào kiếm.

Bóng dáng của Số Không chấp tay sau lưng, gật đầu cười.

Chỉ có điều, hắn ta đưa ra một lời nhắc nhở nghiêm túc.

"Khiêm tốn một chút, không nên phá vỡ giới hạn của vật chịu tải, một khi đã vượt qua ranh giới, có lẽ các ngươi sẽ bị bắt về Tháp Tà Thần một lần nữa, đến lúc đó, quy tắc của cấm chế sẽ càng thêm vững chắc, muốn giải trừ phong ấn sẽ càng khó hơn"

Số Không nhắc nhở.

"Lão đại, ngươi nói nhiều quá!" Tà kiếm khẽ run lên, lời nói của Tà Thần Nhị Cấp truyền ra có phần hơi nóng nảy.

Tròng mắt đỏ tươi của Số Không nhất thời tuôn ra những luồng sáng nguy hiểm.

"Số Hai, ở lại với ta nhé?"

Số Không nói với một giọng trầm thấp.

Tà Thần Nhị Cấp đột nhiên im bật, im lặng vài giây: "Lão đại, ta sẽ nhớ ngươi lắm"

"Trong lòng ta, ngươi mãi mãi là Lão đại!"

Một con sói trở mặt nhanh hơn lật sách.

La Hồng mỉm cười và chấp tay với Số Không.

Còn trong mắt của Số Bảy đứng sau Số Không hiện lên một chút hâm mộ, sau khi hâm mộ xong, hắn ta giơ tay ra, đánh gãy một cánh tay.

Khi cánh tay đang ngo nguậy, nó đột nhiên biến thành một mặt dây chuyền và treo trên hộp kiếm.

"Không biết mang theo nó có thể che giấu sức mạnh của quy tắc và rời khỏi Vùng Cấm Bóng Tối hay không nữa?"

Số Bảy nói.

La Hồng liếc nhìn mặt dây chuyền, giọng nói phát ra từ mặt dây chuyền, nhưng mặt dây chuyền trông giống như mặt dây chuyền thật.

La Hồng không nói gì, sau khi chấp tay lần nữa, hắn nhanh chóng đi ra khỏi Vùng Cấm Bóng Tối.

Vừa ra khỏi Vùng Cấm Bóng Tối, sức mạnh cực kỳ đáng sợ của quy tắc đột nhiên giáng xuống.

Suy nghĩ của La Hồng vừa chuyển, Sách da người nhất thời bay ra, nằm trong lòng bàn tay của hắn.

Bùm!

Lực lượng pháp tắc tuôn xuống như sấm sét đập về phía La Hồng.

Song, nhờ sự hiện diện của Sách da người, sức mạnh quy tắc nhanh chóng biến thành một cơn mưa xuân, không hề có uy lực đáng sợ nào cả.

Về mặt của La Hồng lập tức trở nên vui mừng.

Đúng là thật sự có thể!

Vậy thì chẳng phải hắn có thể đi vào Vùng Cấm Bóng Tối bất cứ lúc nào và tiến vào bất cứ chỗ nào hay sao?

Mặc dù Số Không đã đưa cho La Hồng bản đồ đánh dấu những chỗ quy tắc hay thay đổi, nhưng chính Số Không cũng nói rằng quy tắc của tuyến đường sẽ thay đổi khi có người ở bên ngoài tiến vào Vùng Cấm Bóng Tối.

Lần tới, bản đồ này sẽ không còn hữu dụng nữa.

Nếu muốn vào Vùng Cấm Bóng Tối thì Số Không sẽ phải tiêu tốn thời gian khá dài để suy diễn ra bản đồ mới.

Bây giờ, La Hồng đã có Sách da người, hắn có thể vào Vùng Cấm Bóng Tối mọi lúc mọi nơi, giống như về nhà vậy.

La Hồng vô cùng hạnh phúc.

Mặt dây chuyền nằm im trên hộp kiếm không phát ra chút tiếng động nào.

Nhưng, trong lúc mơ hồ, các quy tắc dường như dao động không ngừng. Có thể nó cảm thấy bị lừa dối và muốn bùng nổ tức thì!

Chuông báo động trong lòng La Hồng không ngừng reo vang, Thánh Tà Động Thiên và hư ảnh của Thánh Nhân không ngừng cảnh báo.

May mắn thay, nhờ có Sách da người trợ giúp trân áp làm cho toàn bộ nguy hiểm đều biến mất, thế giới bình yên trở lại.

Cuối cùng, La Hồng cũng nhìn thấy ánh ban mai ngoài kia.

Đó là ánh sáng rực rỡ của Thiên giới, là lối ra của Vùng Cấm Bóng Tối!

La Hồng đứng ở rìa lối ra của Vùng Cấm Bóng Tối, nhìn lại chỗ sâu trong khu vực cấm kia.

Hắn vẫn có thể thấy bóng dáng của Số Không, hai tay chấp sau lưng, đứng trên lưng một con ốc sên khổng lồ, mỉm cười với bọn họ.

La Hồng thở phào nhẹ nhõm.

Vùng Cấm Bóng Tối ... Hàng dài Tà Thần?

La Hồng mỉm cười.

Hắn quay người bước ra ngoài.

Bùm!

Bóng tối vô tận và các quy tắc ngay lập tức che mất lối vào.

Tiếng sấm kinh khủng không ngừng đan xen!

Sức mạnh quy tắc dồn nén tức giận lâu ngày, đang dùng hết sức gầm thét, cuối cùng biến thành hết bóng người này đến bóng người khác đang vô cùng tức giận!

Trong Vùng Cấm Bóng Tối.

Số Không chăm chú quan sát sự biến đổi của các quy tắc, hắn ta giơ tay lên, bản thể thực sự hiện ra từ phía sau!

"Có chuyện gì ... Đập với nó."

Bùm!

Chiếc kìm khổng lồ đập xuống, bóng người do vô số quy tắc tạo thành lập tức bị vỡ tan!

Bùm bùm bùm!

Cả thế giới đã trải qua những thay đổi long trời lở đất.

Vị Thiên Nhân như ngọn lửa đang cháy, từ bầu trời xuống nhân gian, xuyên qua biển mây, như sao băng rơi xuống!

Nhân gian vốn yên tĩnh một đoạn thời gian, ngay lập tức sôi sục lên.

Tu sĩ nhân gian nhao nhao bay lên trời!

"Chiến đấu!"

Bên ngoài Huyện An Bình.

La Hậu, La lão gia tử, La Tiểu Bắc và binh lính của nhà họ La đều gầm thét liên hồi, bọn họ khoác trên người áo giáp vàng kim, rút Mặc Dao bên hông ra.

Trên mặt đất bên ngoài Huyện An Bình, Hắc y nhân của gia tộc La gia, mặc áo giáp đen, cũng rút ra Mặc Dao, đối mặt với Thiên Nhân từ trên trời bay xuống mà không hề sợ hãi!

Sau một thời gian yên ổn như vậy, cuối cùng đại chiến vẫn xảy ra!

Tuy rằng Phu tử nói vẫn còn ba tháng, nhưng ai cũng biết Thiên giới sẽ không thật sự cho bọn họ thời gian ba tháng.

Họ thường xuyên thấy có tin dữ truyền về từ Thiên giới.

Thiên giới chắc chắn sẽ tấn công trước!

Thiên giới muốn tiêu diệt tất cả các chủng tộc ở nhân gian và họ sẽ không ngu ngốc chờ đợi cho đến khi các quy tắc của nhân gian tiêu tan.

Dù sao các Đại tướng cũng đều là người thân kinh bách chiến, bọn họ biết kẻ địch sẽ không đợi tới thời gian ước định mới tiến hành tấn công.

Do đó, mọi người đều đã vào tư thế chiến đấu, chuẩn bị sẵn sàng cho trận chiến!

Hiện nay, toàn bộ nhân gian đều thuộc về Vương triều Đại La.

Nhưng mà Nữ đế Đại Sở cũng xuất lĩnh quân đội Đại Sở ra trận.

Hoàng đế của Đại Chu cũng dẫn đầu binh lính Đại Chu và bài binh bố trận trên vùng đồng bằng.

Ngô gia dùng Kiếm Tiên bay lên trời.

Tất cả mọi người đều là người tu hành, họ lộ ra hơi thở và chiến đấu hết mình.

Trong thời khắc sinh tử tồn vong, không có tu sĩ nhân gian nào lui bước cả!

Tuy Nhân tộc ở nhân gian có xảy ra nội chiến, nhưng thực sự tới thời khắc đe dọa tới tính mạng, tất cả mọi người sẽ cùng đoàn kết một lòng và cùng nhau chiến đấu chống lại kẻ thù!

Đây là một trong những lý do tại sao năm gia tộc trên Thiên giới lại sợ Nhân tộc tới vậy.

Chương 1176: "Thay ta bảo vệ nơi đây."

Vọng Xuyên Tự.

Phu tử ngồi ngay ngắn, râu tóc tung bay, ánh mắt sắc bén.

Hồi lâu sau, Phu Tử lại thở dài.

"Tiểu tử La Hồng này ... nó còn ở lại Thiên giới làm gì?"

Theo lý mà nói, mặc dù Thiên giới sẽ phát động tấn công với nhân gian, nhưng không thể tiến hành nhanh như vậy, có lẽ phải sớm hơn hai tháng rồi!

Mặc dù trong lòng Phu Tử cũng đã chuẩn bị sẵn sàng nhưng khi thực sự đối mặt với nó, ông vẫn... Hơi chùn bước!

Điều duy nhất có thể giải thích là tên tiểu tử La Hồng lại làm ra chút đại sự gì trên Thiên giới.

Phu Tử hít một hơi thật sâu.

Trước đó, La Hồng hỏi ông liệu ông có thể ở lại bảo vệ nhân gian hay không, Phu Tử đã trả lời một cách rất quả quyết và đầy chắc nịch.

Nhưng dù sao, hẳn cũng phải kéo dài thời gian cho ông già này chứ.

Phu Tử cũng cười khò không thôi, tiểu đồ đệ này ... Đúng là đứa trẻ chuyên gây chuyện mà.

Phu Tử tập trung tư tưởng, giơ tay lên, gõ nhẹ xuống.

Ngay lập tức.

Trong Tắc Hạ Học Cung, ổ khóa cửa trước của Tàng Thư Các đột nhiên bị nứt, mảnh vỡ văng tung tóe.

Ngồi ngay ngắn trong Tàng Thư Các, ánh mắt của Lý Tu Viễn khẽ dao động, ngọn lửa Niết Bàn trên người hừng hực sức sống, bởi vì Lý Tu Viễn bị Phu Tử cưỡng chế bế quan nên Lý Tu Viễn không hiểu sao có khuynh hướng bắt buộc phải hoàn thành lần Niết Bàn thứ ba.

Chỉ có điều, vẫn còn thiếu một chút nữa.

Mà bây giờ, ổ khóa ngoài cửa rơi xuống, điều đó có nghĩa là lệnh cấm đối với y đã kết thúc.

Coi như Phu Tử còn có chút lương tâm.

Lệnh cấm cũng chỉ còn vài ngày nữa là hết, nhưng đối với Lý Tu Viễn, điều đó vẫn có thể chấp nhận được.

Vì vậy, y đứng dậy, cửa mở toang, y đẩy cửa của Tàng Thư Các ra.

Hử?

Sắc mặt của Lý Tu Viễn đột nhiên thay đổi, trước đây cánh cửa đã bị chặn bởi quy tắc, y không thể cảm nhận được tình hình thế giới bên ngoài. Nhưng hôm nay, ngay sau khi rời khỏi Tầng Thứ Các, Lý Tu Viễn ngay lập tức phát hiện ra rất nhiều Thiên Nhân đi ra khỏi Thiên Môn, nhanh chóng bay xuống nhân gian.

Lý Tu Viễn vừa khó hiểu vừa tức giận không thôi!

Khó trách Phu Tử lại mở cửa cho y ra ngoài, hóa ra là do Thiên giới bắt đầu tấn công nhân gian.

Tuy nhiên, Lý Tu Viễn cũng không đau buồn và phẫn nộ quá lâu, chính sự vẫn quan trọng hơn.

Cơ thể của y lập tức lóe lên và xuất hiện trên quảng trường ở Học Cung.

La Tiểu Tiêu và Tiểu Đâu Hoa đều đang đứng ở quảng trường trong Học Cung, nơi đó cũng có không ít đệ tử của Tác Hạ Học Cung nữa.

Khi nhìn thấy Lý Tu Viễn xuất hiện, ánh mắt của rất nhiều người đột nhiên lộ ra vẻ nhiệt tình!

"Trạng Nguyên Hoa Đào đã trở lại rồi ư?!"

"Trạng Nguyên Hoa Đào vào Thiên giới, hiện giờ y đã trở lại rồi sao?"

"Chúc mừng Trạng Nguyên Hoa Đào khai hoàn trở về! Có Trạng Nguyên Hoa Đào trợ giúp, nhân gian tất thắng!"

Từng vị tu sĩ rồi rít chúc mừng.

Lý Tu Viễn khó hiểu vô cùng.

Y đã làm gì đặc biệt ư?

Mặc dù, Lý Tu Viễn không biết họ đang nói về điều gì, nhưng y là người có khí độ, nên vẫn mỉm cười chào hỏi họ.

Y bóp một đóa hoa đào trong tay, cười dịu dàng, nhẹ nhàng gật đầu đối với từng vị tu sĩ đang chúc mừng.

Tựa như muốn nói, mọi sự chỉ là chuyện nhỏ.

Dù trong lòng y cũng có chút nghi ngờ nhưng y sẽ không biểu hiện ra ngoài.

Sau khi gật đầu chào từng người, y bay lên trời, y là chiến lực cấp cao của nhân gian, vào giờ phút này, đương nhiên y không thể làm như không liên quan đến mình.

Thực ra, bản thân của Lý Tu Viễn cũng có chút nghi ngờ, tại sao Thiên giới lại tấn công nhân gian trước thời hạn vậy nhỉ?

Chẳng bao lâu, giữa những cánh hoa đào bay trong gió, Lý Tu Viễn đi tới Vọng Xuyên Tự.

"Không kịp giải thích"

"Thay ta bảo vệ nơi đây."

"Công kích toàn diện của Thiên giới sắp bắt đầu, kế tiếp, tốc độ biến mất của quy tắc do Nhân Hoàng tạo ra sẽ tăng nhanh!"

"Tranh thủ cho ta một chút thời gian."

Phu Tử rất nghiêm túc, nói.

Về mặt của Lý Tu Viễn đột nhiên trở nên nghiêm nghị, y vốn muốn hỏi Phu Tử tại sao lại nhốt y lại, nhưng bây giờ, y hiểu rằng chính sự quan trọng hơn.

"Được"

Lý Tu Viễn gật đầu.

Khí tức trong cơ thể y đột nhiên bùng nổ.

Y xoay người lại, nhìn thấy từng vị Thiên Nhân lần lượt hạ xuống từ trên tầng trời, ánh mắt dần dần trở nên nghiêm túc.

Chỉ có điều, may mắn thay, có một thứ khiến Lý Tu Viễn thở phào.

Tu vi của những Thiên Nhân này đều không cao, phần lớn đều là Thiên Nhân có tu vi nửa Tôn, cấp chín trở xuống.

Hiện tại, có thể nói Lý Tu Viễn là cường giả mạnh nhất thiên hạ, dù sao y cũng đã hoàn thành Niết Bàn lần thứ hai, thậm chí ngay cả Niết Bàn lần thứ ba cũng chỉ còn kém nửa bước.

Hôm nay, tại nhân gian, tu vi của y là cao nhất.

Y muốn đứng ra làm gương!

Thiên giới.

Người trấn thủ Thiên giới biến sắc.

Hắn ta không nhìn vào Vùng Cấm Bóng Tối nữa, trong lòng hơi nặng trĩu, La Hồng... Tính uy hiếp của nam tử này càng ngày càng lớn!

Hắn ta không còn do dự nữa, đã đến lúc phá vỡ quy tắc của nhân gian.

Hắn ta phải ép La Hồng quay trở lại nhân gian, tiện thể diệt trừ hắn luôn.

Theo miêu tả về nhân gian đối với La Hồng, hắn là người đại diện cho chính nghĩa, là tấm gương sáng trên thế gian, người như vậy không thể nào để mặc cho nhân gian bị tiêu diệt, nên một khi nhân gian gặp nguy hiểm, hắn nhất định sẽ trở về.

Vì vậy, Người trấn thủ Thiên giới không còn do dự nữa.

Hắn ta nhìn từng vị Thiên Nhân hạ xuống như đóm lửa.

Người trấn thủ Thiên giới há miệng, ho ra một giọt máu màu vàng.

Bàn tay đột nhiên nắm thật chặt.

Máu vàng vỡ tan thành từng mảnh trong chốc lát!

Chương 1177: Bảo vệ Trạng Nguyên Hoa Đào!

Nhân gian.

Quanh thân Lý Tu Viễn nở đầy hoa đào, tung bay theo gió, khi y xuất hiện, toàn bộ thế giới đều sôi trào.

Phân thân của La Hồng ngồi trước Hoàng cung.

Ba món Thượng Cổ Hoàng Binh của ba tộc Long tộc, Phật tộc, Tiên tộc lại khôi phục dưới sự thao túng của các cường giả Thiên Vương, khí tức kinh khủng đột nhiên tràn ngập nơi đây.

Phân thân của La Hồng đang điều khiển Nhân Hoàng Cung để chống lại kẻ địch.

Lý Tu Viễn bay lên trời.

Trong ánh mắt hưng phấn và tin tưởng của các tu sĩ ở nhân gian, bọn họ bay lên trời.

Trong khoảng thời gian này, chiến tích của Trạng Nguyên Hoa Đào Lý Tu Viễn đã truyền cảm hứng cho toàn bộ giới tu sĩ.

Vì vậy, nhờ sự xuất hiện của Lý Tu Viễn, tinh thần chiến đấu của những tu sĩ trong thiên hạ nhất thời dâng cao.

Bản thân của Lý Tu Viễn cũng bối rối, y luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

Bùm bùm bùm!

Lý Tu Viễn cảm thấy y phải làm tiên phong trong cuộc đối kháng với Thiên Nhân.

Vì vậy, y một thân một mình, bay lên trời cao, giữa muôn vàn đóa hoa đào bay tán loạn.

Nhìn từ xa, cứ như thể một mình Lý Tu Viễn đơn độc đấu với những ánh lửa giữa bầu trời vậy!

Bỗng dưng.

Giữa thiên địa có một tiếng nổ lớn, như thể có một giọt máu màu vàng xuất hiện, và nó nổ tung trong tích tắc!

Tất cả Thiên Nhân đang ở nhân gian đều phát ra tiếng hét thảm thiết.

Bọn chúng nổ tung, vô số máu màu vàng tràn ngập thiên địa!

Trên đỉnh đầu của Lý Tu Viễn, vô số pháo hoa màu vàng chói lọi nổ tung.

Cảnh tượng này dường như đã trở thành một truyền kỳ!

Tại Vọng Xuyên Tự, Phu Tử nhất thời biến sắc, hình như ông đã biết được mục đích của đối phương.

Những người trong Hoàng cung.

Sắc mặt của La Hồng đột nhiên thay đổi.

Đồng loạt cho nhiều Thiên Nhân nổ tung như vậy, bọn chúng muốn làm gì đây?

Phân thân của La Hồng không khỏi lo lắng, trên mặt tràn đầy vẻ buồn bực, nhưng có một giọng nói truyền tới.

Trước hết cứ động viên Nhân tộc đã, chuyện còn lại tính sau.

Tinh thần của tướng sĩ không thể suy yếu!

"Trạng Nguyên Hoa Đào, bố trí Tam giới, giết chết trăm ngàn Thiên Nhân trong nháy mắt, bảo vệ cho Trạng Nguyên Hoa Đào Lý Tu Viễn!"

Cả thế gian đều bị bức tranh Thiên Nhân bị nổ tung làm cho lóa mắt, người nổ thành pháo hoa, họ sững sờ hồi lâu.

Họ nghe thấy tiếng gào của La Hồng.

Thoáng chốc, tất cả tu sĩ ở nhân gian đều tràn đầy kiêu ngạo và vô cùng hưng phấn.

"Bảo vệ Trạng Nguyên Hoa Đào!"

Phu Tử: '..

Lý Tu Viễn vừa bay lên trên, nhìn pháo hoa trên bầu trời, nhìn vô số tu sĩ nhân loại đang vô cùng hưng phấn, đột nhiên trở nên trầm tư, trên mặt tràn đầy suy ngẫm.

Trong lúc y bị giam cầm ...

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Từng đoàn pháo hoa chói lọi bùng nổ trên bầu trời ở nhân gian, đằng sau mỗi chùm pháo hoa đều có một vị Thiên Nhân ngã xuống.

Đây là một cơn mưa của những cái chết non trẻ, tràn đầy hơi thở của chết chóc.

Tiếng gào thét của La Hồng vang vọng khắp thiên địa.

La Hồng muốn huy động khí thế của nhân gian, không ngờ lại có rất nhiều Thiên Nhân cùng ngã xuống, quả là một cơ hội tuyệt VỜI.

Mà tu sĩ nhân gian cũng bị La Hồng dẫn dắt.

Dẫu sao, Lý Tu Viễn vừa mới bay lên không trung, sau đó vô số Thiên Nhân rơi xuống rồi nổ tung, giống như thật sự là do Lý Tu Viễn để lại đường lùi cho mình vậy.

Mọi người chưa tận mắt chứng kiến chiến tích của Lý Tu Viễn ở Thiên giới, nhưng đều đã từng nghe qua những chiến tích huy hoàng kia.

Vì vậy, bọn họ rất tin tưởng Lý Tu Viễn, cho nên biểu hiện xuất sắc của Lý Tu Viễn khiến cho tiếng hoan hô dâng cao tới nổi xé toạc cả bầu trời.

Đương nhiên, cũng không phải tất cả các tu sĩ đều bị La Hồng làm chệch hướng.

Nữ Đế, Ngô Thanh Hoa, Hoàng đế nước Đại Chu cùng những cường giả Tôn Cảnh đều mang vẻ mặt nghiêm nghị, tu vi bình thường không thể tự dung nổ tung như thế, chẳng lẽ bọn họ không nhìn ra hay sao?

Lý Tu Viễn vốn chẳng làm gì cả. Điều thực sự khiến những Thiên Nhân này nổ tung và ngã xuống là do sức mạnh từ trên Thiên giới. Những Thiên Nhân này ... đột nhiên nổ tung mà không hề báo trước, bởi vì máu trong cơ thể bọn họ đã bị khống chế và dẫn tới tình trạng tự bạo.

Đây là một cuộc giết hại được lên kế hoạch từ lâu!

Cơn mưa màu vàng bao trùm cả bầu trời, dày đặc che khuất cả mặt trời.

Tiếng la hét thảm thiết của Thiên Nhân vang vọng khắp chốn, những oán niệm, hối hận cực độ bao trùm khắp bầu trời trên nhân gian.

âm âm!

Các quy tắc trên thế gian bắt đầu xáo động.

Nó như một bình phong vô hình nằm giữa thiên địa để che chở cho nhân gian.

Còn các Thiên Nhân rơi xuống, nổ tung và hóa thành máu vàng, liên tục tràn ra, đập vào kết giới vô hình, như thể nó sắp ăn mòn và phá vỡ kết giới đang bảo vệ nơi đây!

Cảnh tượng này ngay lập tức làm chấn động tâm trí của rất nhiều cường giả.

Lý Tu Viễn không quan tâm đến nó nữa.

"Dùng Thiên Nhân tự bạo tới phá vỡ các quy tắc mà Nhân Hoàng để lại trên thế gian! Thật là tàn nhẫn!"

Sắc mặt của Lý Tu Viễn thay đổi liên tục.

Bây giờ, nhân gian đang phải đối mặt với thử thách khó khăn nhất từ trước tới giờ!

Lẽ ra quy tắc có thể bảo vệ nhân gian trong ba tháng nữa, nhưng sau khi bị công phá liên tục như vậy, có lẽ sẽ không tồn tại được quá ba ngày!

Một khi các quy tắc biến mất, cường giả ở Thiên giới sẽ không còn bị cản trở, bọn chúng sẽ không hề hấn gì khi xâm lược nhân gian, vậy bản vùng đất này bằng dòng máu tanh nồng.

Có lẽ Nhân tộc trên thế gian sẽ bị tiêu diệt hoàn toàn chẳng? Bị bắt làm nô lệ!

Bóng tối sẽ hoàn toàn bao trùm thế giới!

"Được!"

Trên Thiên giới, các Thiên Vương của năm gia tộc đều tỏ ra vô cùng vui mừng khi nhìn thấy hiện tượng này!

Người trấn thủ Thiên giới ... Quả nhiên rất lợi hại!

Không ngờ hẳn ta lại hy sinh nhiều mạng sống của Thiên Nhân như vậy? Lấy cái này làm đường dẫn ư? Cùng mở ra lối đi tới nhân gian nào!

Đúng là một kẻ điên rồi!

Không ít cường giả của năm gia tộc cảm thấy có hơi lạnh sống lưng. Bọn họ hợp tác với Người trấn thủ Thiên giới vì hiệp nghị, không biết là tốt hay xấu, có lẽ phải đề phòng người này một chút.

Nhưng không thể không nói, thế cục hôm nay, đối với Thiên giới mà nói, quả là trạng thái hoàn hảo nhất!

"Mau thúc giục Thượng Cổ Hoàng Binh đi? Làm hỗn loạn quy tắc của nhân gian!"

"Hôm nay? Chúng ta phải phá vỡ quy tắc của thế gian!"

"Nhân gian ... Sẽ đổ máu!"

Có cường giả cấp Thiên Vương đứng sau Thiên Môn của Thiên giới quá kích động, cười lớn tiếng.

Chương 1178: Thiên Nhân không còn, Nhân tộc diệt vong.

Một khắc sau.

Cửa sau của Thượng Tam Trọng Thiên? Xuất hiện hư ảnh của Thiên Vương? Khí tức kinh khủng bắn ra? Thúc giục Thượng Cổ Hoàng Binh.

Khí tức của Hoàng giả đang hồi phục? Tựa như trời long đất lở, nhật nguyệt hắt hiu!

Nhân gian như rơi vào địa ngục!

Ngay cả không ít tu sĩ nhân loại cao ngạo, lúc này cũng có hơi thất thần, có chút sợ hãi!

La Hồng đang ngồi trong Hoàng cung? Sức mạnh của Nhân Hoàng Cung bùng nổ? Lực lượng của Nhân Hoàng vẫn đang dao động? Trấn áp Thượng Cổ Hoàng Binh của ba gia tộc.

Giờ phút này? La Hồng vẫn còn tồn tại nỗi sợ hãi trong lòng, nếu không phải Phu Tử đời đầu trấn áp được hai món Thượng Cổ Hoàng Binh thì có lẽ? Vào lúc này, quy tắc của Nhân tộc đã bị xé rách.

Hoàng Binh của năm gia tộc cùng tề tựu, năm món Hoàng Binh cùng khôi phục như cũ là điều hiển nhiên, không thể ngăn được!

"Giúp ta chống đỡ!"

Phân thân của La Hồng hét lên.

Trên không trung, hư ảnh của Thiên Vương cười lạnh như băng.

"La Hồng? Người chỉ là một phân thân, làm sao có thể ngăn cản chúng ta?"

"Cơ thể thật của người đang ẩn thân trong Vùng Cấm Bóng Tối.

Mục đích tấn công nhân gian của bọn ta là muốn ép người ra ngoài, chỉ là một phân thân nhỏ bé, làm sao đủ!"

Thiên Vương của năm gia tộc vô cùng uy nghiêm, bản thể của La Hồng thực sự đã tiến vào Thiên giới và khuấy đảo Thiên giới tới mức trời long đất lở.

Điều đó khiến cho bọn họ vô cùng tức giận, ai có thể tưởng tượng được tên La Hồng mới tiến vào cảnh giới nửa Tôn, vừa đặt chân vào Thiên giới, đã giết chết được cả Vương Cảnh chứ!

Ngay cả Thiên Vương cũng bị đập chết.

La Hồng nhất định phải chết, đây là nhận định chung của năm gia tộc!

Phân thân của La Hồng bật cười, ngay sau đó, toàn thân bùng lên ngọn lửa, đốt cháy phân thân làm điều kiện, hấn thúc giục Nhân Hoàng Cung, trấn áp ba món Thượng Cổ Hoàng Binh!

Bùm bùm bùm!

Bầu trời trên thế gian nhuộm màu vàng kim trong nháy mắt.

Nó vô cùng chói lọi và cực kỳ quyền rũ, nhưng những thứ càng hào nhoáng bao nhiêu thì đằng sau đó lại là sự điên cuồng và xấu xí bấy nhiêu.

Quy tắc của thiên địa trở nên mờ nhạt, không đỡ nổi xu thế sắp tới.

Lý Tu Viễn, Nữ Đế, Hoàng đế nước Đại Chu và Ngô Thanh Hoa đều hấp tấp bay lên cùng với phân thân.

Họ nhìn lên bầu trời, cảm thấy bất lực không thể giải thích được.

Giờ phút này, bọn họ không thể làm gì khác hơn là nhìn lên trời, tuy có tu vi Tôn Cảnh nhưng khi đối mặt với vô số cường giả đại diện cho Thiên giới và đối mặt với con quái vật như năm gia tộc, họ lại thấy mình yếu ớt như con kiến hôi!

Cảm giác này quả thật làm cho con người ta thấy tuyệt vọng và ngột ngạt!

Vọng Xuyên Tự.

Phu Tử nhắm mắt lại, nhân gian thực sự đang đối mặt với nguy hiểm đe dọa tới tính mạng.

Hèn chỉ La Hồng hỏi ông có gánh nổi không.

Nếu nhân gian không thể vượt qua kiếp nạn này, e rằng nó thực sự sẽ bị phá hủy hoàn toàn.

Trên thực tế, Phu Tử đã đoán trước được ngày này từ rất lâu rồi, không ngờ tới nó lại đến sớm hơn nhiều như vậy.

Tuy rằng ông chuẩn bị không đầy đủ, nhưng trên thế gian, làm gì có chuyện nào xảy ra mà cho ta đủ thời gian để chuẩn bị chứ?

May mắn thay, ông cuối cùng cũng chuẩn bị xong mọi thứ.

Tiếp theo, chính là trận chiến quyết định!

Ngay cả khi Thiên giới thực sự muốn đánh chiếm nhân gian, họ cũng sẽ phải trả một cái giá rất lớn.

Không hiểu sao, trong lòng của Phu Tử dâng trào sát khí, con giun xéo lăm cũng oằn, đừng ép người đang hoảng phải cầm dao giết người.

Phu Tử cảm giác bản thân là người đang hoảng, bị kẻ xấu dồn vào đường cùng nên phải đứng lên chống lại cái ác.

Năm gia tộc trên Thiên giới không ngừng chèn ép, đè đầu cưỡi cổ họ, hôm nay, đến mức này rồi, không thể lùi bước nữa!

Vậy thì... Cứ chiến thôi!

Bùm bùm bùm!

Tại Vọng Xuyên Tự, tiếng chuông của Đức Phật đã vang lên.

Trên Diển Võ Trường,

Nhiều tầng lầu ngói xếp bằng bắt đầu niệm tiếng Phạn, tụng kinh niệm Phật, có vô số đèn Phật quang chiếu rọi khắp thiên hạ.

Mọi nơi trong nhân gian đều bao trùm chiến ý của tu sĩ.

Đoàn quân đã sẵn sàng lên đường, chỉ chờ xuất phát.

Các tu sĩ tràn đầy khí thế, muốn quyết chiến đến hơi thở cuối cùng!

Huyết mạch của Thiên Nhân bay khắp trời cũng có vài phần kích thích

tu sĩ trong thiên hạ, thực ra, Thiên Nhân vốn là Nhân tộc biến thành, nhưng số phận cuối cùng lại thật thê thảm.

Nếu nhân gian thực sự bị đánh bại, vậy còn bọn họ, những người nơi này thì sao, chẳng lẽ lại có kết quả tốt hơn ư?

Có lẽ, đến cuối cùng, bọn họ còn có số phận thê thảm hơn cả những Thiên Nhân này mất.

Cho nên, bọn họ chỉ còn cách sống chết với nhân gian, quyết chiến vì mảnh đất thân yêu!

Trên Thiên giới.

Người trấn thủ Thiên giới từ từ thở ra một hơi dài, hắn ta bóp nát một giọt máu màu vàng, chính là huyết mạch khởi nguyên của tất cả Thiên Nhân do hắn ta điều khiển.

Đó cũng là vốn liếng mà hắn dự định ban đầu dùng để đánh thẳng vào Hoàng Cảnh.

Thật đáng tiếc, Thiên Nhân ... Vốn là con lại, nên không thể tính là một chủng tộc mới tinh, chủng tộc như vậy không thể trở thành Hoàng đế!

Trừ khi Nhân tộc ở nhân gian bị tiêu diệt, Thiên Nhân tộc mới có thể cướp đoạt ngôi vị.

Tuy nhiên, sự xuất hiện của La Hồng làm cho hắn ta cảm thấy nguy hiểm tiềm tàng, vốn dĩ hắn ta muốn từ từ tính toán, nhưng bây giờ đã không còn kịp nữa.

Vì vậy, hắn ta chỉ có thể thực hiện hạ sách này, hiến tế tất cả Thiên Nhân, mở ra lối đi tới nhân gian!

Thiên Nhân không còn, Nhân tộc diệt vong.

Sau đó, hắn ta sẽ tái tạo ra một chủng tộc mới trên nhân gian, đồng thời tạo ra một kỷ nguyên mới trên thế giới, có lẽ hắn ta thật sự có cơ hội bước chân vào Hoàng Cảnh!

Hoàng Cảnh mà hắn ta đã mơ ước bấy lâu!
Chỉ có điều, điều khiến Người trần thủ Thiên giới không ngờ tới là năm
gia tộc lại vô dụng như vậy, hắn ta đã hiến tế toàn bộ Thiên Nhân nhất
mạch, gây ra ảnh hưởng rất lớn đến quy tắc của thế giới, cuối cùng vẫn
không thể phá vỡ vách ngăn quy tắc của nhân gian!

Chương 1179: Người trấn thủ Thiên giới... Đúng là điên thật rồi!

Năm gia tộc quả là một lũ phé vật!
Đúng là lũ không lên nổi mặt bàn!

Nếu như quy tắc của Nhân Hoàng không hạn chế tu sĩ nhân gian, có lẽ năm tộc trong Thiên giới đã bị Nhân tộc xóa sổ từ lâu rồi!

"Các ngươi còn chờ cái gì nữa?"

"Cứ chậm chạp như vậy thì làm sao thành đại sự?!"

Người trấn thủ Thiên giới lần đầu tiên nhìn về phía cường giả năm tộc, vô cùng nghiêm túc nói.

Về mặt của cường giả năm gia tộc cũng sầm lại.

Cái này cũng trách bọn họ ư?

La Hồng đốt cháy sức mạnh của phân thân và cưỡng ép Nhân Hoàng Cung trấn áp Hoàng Binh của ba tộc. Bọn họ có thể làm sao? Bọn họ cũng rất tuyệt vọng mà?

Sao cái tên trấn thủ Thiên giới này lại nói chuyện lằng xẹt quá vậy!

Người thử đập tan Nhân Hoàng Cung đi xem nào?!

Người trấn thủ Thiên giới dĩ nhiên không có khả năng phá vỡ Nhân Hoàng Cung, hẳn ta còn không có Thượng Cổ Hoàng Binh, làm sao có thể phá vỡ được?

"Dùng tính mạng bù vào đi!"

"Phái người trọng tộc mở đường đi, nửa Tôn, Tôn Cảnh, Chí Tôn tiến vào nhân gian! Giết chết các quy tắc đi!"

"Các ngươi là heo sao?!"

Người trấn thủ Thiên giới tức giận mắng!

Năm gia tộc này muốn không có thương vong, lại muốn đoạt thiên hạ, là muốn ăn rơm phải không?!

Mẹ kiếp!

Một đám phé vật!

Những lời nói của Người trấn thủ Thiên giới đầy phẫn nộ, khuấy động Thiên giới, khiến cho cường giả năm tộc ở đây đồng loạt biến sắc.

Hồi lâu sau.

Trong đất tổ của năm gia tộc, có một tiếng thở dài phát ra.

"Giết đi, dùng tính mạng làm tiêu tan quy tắc..."

"Nhân gian ... Chắc chắn sẽ biến mất."

Kẻ mạnh nhất trong năm gia tộc đã lên tiếng.

Bọn họ hiển nhiên cũng hiểu rằng suy nghĩ chiếm lấy nhân gian mà không có thương vong là điều phi thực tế.

Người trấn thủ Thiên giới đã hy sinh toàn bộ Thiên Nhân nhất mạch, hiến tể tất cả Thiên Nhân, gần như xé nát quy tắc của thế giới, lúc này, bọn họ chắc chắn phải nắm chặt lấy cơ hội này!

Bùm bùm bùm!

Một khắc sau, khí tức kinh khủng trên Thiên giới bùng ra.

Dưới sự dẫn đường của cường giả Vương Cảnh, đội quân của năm gia tộc đồng loạt xông ra Thiên Môn và tiến về phía nhân gian!

Quy tắc giống như những con sóng lớn ngút trời, cuộn lên hết lớp này đến lớp khác!

Cường giả mở đường của năm tộc Tiên, Phật, Yêu, Rồng, Thần đều than khóc thảm thiết.

Đối mặt với sức mạnh của pháp tắc, bọn họ làm sao có thể chống lại được, làn sóng này đã đánh nát rất nhiều cường giả, da thịt vỡ tung, máu vàng tuôn ra, cảnh tượng vô cùng đẫm máu, vô số xương cốt bay ngang trời.

Thảm thiết!

Chỉ có thể dùng từ thảm thiết để hình dung thôi!

Trên nhân gian, vẻ mặt của mọi người đều thay đổi.

Lý Tu Viễn, Nữ Đế, Hoàng đế của Đại Chu và nhóm cường giả đều vô cùng hoảng sợ!

Điên rồi!

Đây có phải là chiến lược của năm gia tộc?

Sử dụng mạng sống để phá vỡ các quy tắc phòng ngự của nhân gian?!

Nhân gian ... Thực sự chống chọi được sao?!

Người trấn thủ Thiên giới rất hài lòng với tình cảnh này, đây là cách chính xác để tháo gỡ cục diện!

Tuy rằng hắn ta không có Thượng Cổ Hoàng Binh, nhưng hắn ta vẫn giữ lại đường lui cho mình!

Một trăm ngàn năm qua, hắn ta cũng không phải không làm gì!

"Nhân gian vẫn không thể khinh thường như xưa, kế tiếp Người bảo vệ nhân gian... Sẽ có động thái gì đây?"

Người trấn thủ Thiên giới nheo mắt, suy tư.

Bóng dáng hắn ta thoát ần thoát hiện sau Nam Thiên Môn.

Người bảo vệ nhân gian đã bắt giữ Nam Thiên Vương, nên Nam Thiên Môn hiện giờ trống không. Mặc dù Tiên tộc đã phái cường giả trấn thủ và trông chừng chỗ này, nhưng Người trấn thủ Thiên giới vẫn muốn tự mình coi chừng Thiên Môn, dĩ nhiên là Tiên tộc không có dị nghị gì.

Người trấn thủ Thiên giới nhìn xung quanh, hắn ta cảm thấy có chút bất an, bởi vì Vùng Cẩm Bóng Tối chột yên tĩnh lại, trái lại khiến hắn cảm thấy có gì đó không ổn.

Liệu La Hồng có còn ở trong Vùng Cẩm Bóng Tối không?

Hắn sẽ rời khỏi Vùng Cẩm Bóng Tối và chiến đấu cùng nhân gian chứ?

Người trấn thủ Thiên giới không tiếp tục ngẫm nghĩ về điều đó nữa.

Bởi vì bất kể La Hồng có ở Vùng Cẩm hay là đã thoát khỏi nơi đó thì hắn ta cũng không hề quan tâm.

Nếu như La Hồng xuất hiện, hắn ta nhất định sẽ giết hắn, nếu vẫn còn ở trong Vùng Cẩm, nhân gian sẽ bị hủy diệt ... Dù thế nào đi chăng nữa, hắn ta vẫn sẽ có lời.

Một khắc sau, Người trấn thủ Thiên giới đã vươn tay ra sau Nam Thiên Môn!

Thiên Nhân Cung ngay lập tức tỏa ra ánh sáng vạn trượng!

Tu sĩ nhân gian hoảng sợ vạn phần, họ nhìn thấy phía sau của Nam Thiên Môn xuất hiện một cánh tay vô cùng vĩ đại, đang vỗ vào cánh cổng!

Thiên Nhân Cung vỡ tung tóe và tự phân giải, nó giống như biến thành cánh tay bảo vệ quán quanh trên cánh tay của Người trấn thủ Thiên giới!

Người trấn thủ Thiên giới vỗ xuống cánh tay này.

Hắn ta đã phá vỡ bức tường ngăn cách làm bằng quy tắc.

Quy tắc nên lên áo giáp của Thiên Nhân Cung, vô số tia chớp, sấm sét, quy tắc đang dao động quét sạch mọi thứ!

Thiên Nhân Cung đang vỡ nát và nứt ra từng mảnh.

Mà cánh tay của Người trấn thủ Thiên giới cũng biến mất theo sự tan biến của quy tắc!

Các cường giả Thiên Vương của năm tộc nhìn từ xa, hai tròng mắt co rút lại, kêu lên sợ hãi, Người trấn thủ Thiên giới... Đúng là điên thật rồi!

Hắn ta chủ động từ bỏ Thiên Vương Binh cấp cao Thiên Nhân Cung, cộng thêm một cánh tay.

Hắn ta dùng cái giá lớn như vậy chỉ để phá vỡ rào cản của quy tắc trên nhân gian.

Không biết hắn ta có thù oán lớn tới đâu mà lại làm vậy!

Người trấn thủ Thiên giới đã từng là cận thần dưới trướng của Nhân Hoàng và đã từng phụng sự cho nhân gian.

Tình yêu càng sâu đậm, hạ thủ càng nặng tay đúng không?!

So sánh như vậy mới thấy hình như liên minh năm gia tộc của bọn họ có vẻ không quyết liệt lắm!

Người trấn thủ Thiên giới có thực lực cao cường như vậy, mà bọn họ lại sợ đầu sợ đuôi, thật là vô cùng nực cười!

Cánh tay của Người trấn thủ Thiên giới bị quy tắc hủy diệt, dù có sinh mệnh tinh hoa cũng khó có thể lành lại trong thời gian ngắn!

Do đó, cái giá phải trả thực sự không hề nhỏ!

Bùm!!

Tuy cái giá mà Người trấn thủ Thiên giới phải trả rất đắt, nhưng phần thưởng cũng vô cùng đáng giá!

Chương 1180: "Đồ điên! Người chỉ là người phạm! Làm như thế

người sẽ chết!"

Một vết nứt lớn xuất hiện trên bầu trời giữa nhân gian.

Trong khe, sức mạnh của quy tắc đã trở nên vô cùng yếu ớt!

Sắc mặt của Người trấn thủ Thiên giới tái nhợt, một món Thiên Vương

Bình định cấp bị hủy, cánh tay cũng mất, hắn ta không quan tâm chút nào.

Hắn ta nghiêng đầu nhìn về phía cường giả năm tộc: "Tấn công vào chỗ khe hở!"

"Thánh Binh, Thiên Vương Binh tự bạo!"

Người trấn thủ Thiên giới giận dữ hét lớn.

Lòng của cường giả năm tộc tự dung rét buốt, một khắc sau, trong số năm gia tộc, có rất nhiều Vương Cảnh đã bay lên không trung.

Họ ném hết tất cả các vũ khí trong tay ra.

Đao thương phủ việt kiếm!

Tất cả các loại vũ khí đang tỏa ra ánh sáng với dao động kỳ lạ!

Đây đều là Thần Binh, Thánh Binh, và dĩ nhiên trong đó cũng xen lẫn cường giả Thiên Vương sử dụng Thiên Vương Binh!

Cường giả của năm tộc cũng đau đớn như mất đi một miếng thịt, nhưng để phá bỏ rào cản của các quy tắc trên nhân gian, bọn họ cũng không thêm để ý!

"Phá!!!"

Các cường giả trên Thiên giới nối đuôi nhau, gầm thét xông thẳng vào Thiên Môn nhưng bọn họ đều không tin!

Mọi người đều như vậy, đã bỏ ra bao nhiêu là Thần Binh, Thánh Binh, Thiên Vương Binh cũng vẫn không thể xé được kết giới của Nhân Hoàng!

Ở nhân gian, áp lực khủng bố đột nhiên tới gần.

Lý Tu Viễn, Nữ Đế, Hoàng đế của Đại Chu cùng những người khác chỉ cảm thấy áp chế kinh người trên bầu trời, giống như biển cả mệnh mang.

Lực áp chế này đã trút xuống thế gian.

Bọn họ nghiêng rặng, hơi thở Tôn Cảnh bộc phát, đại lộ hiện ra, động thiên chìm nổi.

Họ dùng chính thực lực của mình để chịu đựng uy áp này!

Phù phù!

Ngay cả người mạnh nhất là Lý Tu Viễn trong nháy mắt, cũng chảy máu đầm đìa, uy áp trời giáng này ... Là uy áp của cả Thiên giới, quá mạnh mẽ!

Việc tự phát nổ của vô số vũ khí thực sự đã xé toạc vách ngăn tạo thành từ quy tắc nhân gian, chỗ rách ra càng ngày càng lớn!

"Phá vỡ!"

Các cường giả của năm gia tộc đều vô cùng phấn chấn!

Ban đầu, hẳn ta định dùng uy năng của Thượng Cổ Hoàng Binh để xé rách vách ngăn của nhân gian, nhưng hẳn ta không ngờ rằng bản thể của La Hồng lại đang ở trên Thiên giới, còn phân thân lại có thể thúc giục Nhân Hoàng Cung ở trình độ cao nhất.

Thượng Cổ Hoàng Binh đã bị áp chế, nhưng lấy hàng loạt Thần Binh, Thánh Binh và Thiên Vương Binh làm cái giá, kết giới ở nhân gian cuối cùng đã bị xé toạc!

"Giết!!"

"Tiêu diệt Nhân tộc!"

Bùm bùm bùm!

Trên Thiên giới, lần lượt từng Thiên Môn tỏa sáng rực rỡ và phát ra ánh sáng chói lọi!

Cường giả mở đường của năm gia tộc chết tương đối nhiều, nhưng đối với năm gia tộc mà nói, những cường giả này còn chưa đủ tính là thiệt hại về người.

Cho đến cuối cùng, chiến tranh ắt hẳn sẽ có thương vong.

Cánh cửa đến nhân gian, cuối cùng vẫn mở ra!

Viu viu viut Phía sau Thiên Môn, từng bóng người nhanh chóng lao ra!

Mật độ dày đặc, trong khoảnh khắc, bầu trời phía trên nhân gian, dường như có vô số thiên binh, thiên tướng đứng hiên ngang giữa không trung, giữa biển mây mù mịt, nhìn xuống nhân gian!

Còn có cả Vương Cảnh xuất hiện, tỏa ra uy áp kinh khủng!

Phịch phịch phịch!

Cả thế giới đang rung chuyển!

Lý Tu Viễn tức giận gầm lên, ngọn lửa Niết Bàn thiêu đốt quanh thân.

Nữ Đế, Hoàng đế của Đại Chu, Ngô Thanh Hoa và các Tôn Cảnh khác cũng bộc lộ hết sức chiến đấu.

"Cút về!"

Các cường giả gầm lên.

Chiến ý dâng cao tột độ.

Tu sĩ nhân gian xếp thành đại quân, cũng vào đúng giờ khắc này, linh khí tụ lại, đồng lòng nhất trí!

Nhưng nó quá yếu!

Một bàn tay to vươn ra từ phía sau Thiên Môn.

Đó là bàn tay của một vị cường giả Vương Cảnh.

Lý Tu Viễn, Nữ Đế và những người khác lập tức bị trấn áp, máu tươi vọt ra khỏi cổ họng, bay thẳng ra, ngã mạnh xuống nền đất, khiến mặt đất lõm xuống một hố sâu to đùng.

Còn Thiên giới, các cường giả mở đường, cũng như các vị Tôn Cảnh, Vương Cảnh nối đuôi nhau đi tới nhân gian, trôi lơ lửng trên chín tầng mây. Tiên quang huyền ảo, thần quang sáng chói. Thiên địa rơi vào màn đêm tăm tối.

Lý Tu Viễn tuyệt vọng.

Đánh kiểu gì đây?

Chênh lệch khoảng cách quá lớn! Họ vốn không phải là đối thủ cùng cấp bậc!

Lý Tu Viễn nghiêng rằng, một nỗi đè nén cực lớn, tác động tới linh hồn của y, dưới áp lực của Niết Bàn Đạo, dục hỏa trùng sinh!

Lý Tu Viễn vẫn bị kẹt trong tầng thứ ba của Niết Bàn Tâm Cảnh, lúc này, y đột nhiên đột phá!

Lửa Niết Bàn nhảy nhót trên nền đất nơi nhân gian giống như một đóa hoa đào tươi đẹp nở rộ một cách rực rỡ!

Lý Tu Viễn bay vút lên trên, như một vị thần!

Hơn mười vị cường giả của năm gia tộc đang dọn đường trực tiếp bị hòa tan.

Cho dù là Tôn Cảnh cũng phải vội vàng né tránh.

Chỉ có Chí Tôn ra tay mới có thể đỡ được một kích này của Lý Tu Viễn!

"Chỉ một mình ngươi làm sao có thể ngăn cản được bọn ta?"

Chí Tôn đỡ đòn của Lý Tu Viễn giở giọng chế nhạo.

Trong mắt của bọn họ, nhân gian đã là vật nằm trong túi.

Chỉ là một tu sĩ đã hoàn thành lần Niết Bàn thứ ba, cùng lắm thì có cảnh giới tương đương với một vị Chí Tôn, thì có thể thay đổi điều gì chứ?

Nếu nhân gian cũng chỉ có những thủ đoạn này, vậy con đường dẫn tới sự diệt vong không còn xa!

Có khi năm gia tộc của Thiên giới cũng không cần phải bỏ ra quá nhiều mà vẫn có thể nhất thống nhân gian!

Vọng Xuyên Tự.

Phu Tử từ từ mở mắt ra.

Đôi mắt ông sâu thăm thẳm.

Các quy tắc của nhân gian cuối cùng vẫn bị phá vỡ.

Ông thấy Lý Tu Viễn người đầy máu.

Phu Tử không tiếp tục khoanh chân ngồi xuống, trong miệng phát ra một tiếng cười nhạt.

Phía dưới ông là Nam Thiên Vương bị phong ấn hưng phấn cười thích thú.

"Phu Tử! Quy tắc của nhân gian bị phá vỡ, ngươi không thể ngăn cản nổi đâu!"

"Ha ha ha ha! Ta cuối cùng sẽ trở về! Ta nhất định sẽ xé nát ngươi!"

Nghe tiếng cười của Nam Thiên Vương, Phu Tử cười đầy khinh bỉ và lắc đầu một cái.

Phu Tử giơ tay lên, những trang sách thánh hiền bằng vàng quán quanh người, có ánh vàng sáng rực rỡ.

Ông đột ngột ấn nó xuống bằng một bàn tay.

Bùm!

Pho tượng của Đế Thích chợt chấn động.

Tiếng cười của Nam Thiên Vương đột ngột ngưng lại.

Những trang sách thánh hiền màu vàng bỗng chốc tràn vào vùng phong ấn.

Lần lượt từng sợi xích đều dần bắn ra từ các trang sách thánh nhân, quán quanh cơ thể của Phu Tử.

"Đừng!!!"

"Ngươi muốn làm gì?!"

"Đồ điên! Ngươi chỉ là người phạm! Làm như thế ngươi sẽ chết!"

"Mọi thứ đều là âm mưu của ngươi! Ngươi đã tính toán ta từ sớm rồi! Đồ điên! Lão già vô sỉ!"

Chương 1181: Thiên địa này thấp quá, một mình Lão phu vẫn

chống đỡ nổi Địa Tàng Bí Cảnh vốn im lặng một thời bỗng nhiên nổ tung.

Một tiếng gầm thét đầy giận dữ không ngừng vang lên.

Đó là tiếng gầm thét của Nam Thiên Vương!

Ông ta vừa ngạc nhiên vừa sợ hãi!

Nhưng mà Phu Tử không để ý đến ông ta, chợt đứng dậy, cơ thể già nua với cái lưng còng dần dần thẳng tắp.

Hết sợi xích này đến sợi xích khác gông chặt vào tám thân tàn tạ của ông.

xiềng xích hấp thu sức mạnh của Nam Thiên Vương rồi tiếp tục tràn vào trong cơ thể ông.

Ngay từ khi Phu Tử trấn áp và phong ấn Nam Thiên Vương, ông đã lên kế hoạch và bắt đầu chuẩn bị.

Bởi vì Phu Tử biết rằng quy tắc của thế gian sớm muộn gì cũng sẽ tan biến.

Hơn nữa, bởi vì quy tắc, nhân gian không thể sinh ra cường giả cấp cao nào, làm sao có thể chống lại Thiên giới chứ?

Vì vậy, ông đã trù tính hết tất cả mọi thứ Phong ấn Nam Thiên Vương chỉ là mở màn...

Tất cả mọi thứ cũng là vì ngày hôm nay!

La Hồng từng hỏi Phu Tử rằng liệu ông có nắm chắc sẽ chặn được đòn tấn công của Thiên giới hay không?

Phu Tử nói rằng ông có nắm chắc, điều này... Ông đương nhiên là chắc chắn rồi!

Bùm!

Khí tức của Phu Tử bỗng nhiên tăng vọt!

Làn da của Phu Tử lần lượt xuất hiện Chân ngôn của các Thánh Nhân, dày đặc, chằng chịt, cơ thể như bị nguồn năng lượng cải tạo nuốt chửng, sức mạnh quá lớn khiến ông như muốn tự bạo!

Phu Tử đã hấp thụ sức mạnh của Nam Thiên Vương và biến nó thành lực lượng cho bản thân sử dụng!

Với thủ đoạn này, ông đã đạt được chiến lực của Thiên Vương!

Nhân gian cần sức mạnh của Thiên Vương.
Rào rào!

xiềng xích quấn lấy nhau.

Phu Tử ngẩng đầu nhìn Lý Tu Viễn bị đánh tới nổi cả người đầy máu.
Giơ tay lên và dồn sức đánh một nhát!

Giờ phút này, Phu Tử hút lấy sức mạnh của Nam Thiên Vương, hiện giờ ông đã có chiến lực cấp Thiên Vương.

Tuy rằng quy tắc của nhân gian đang tan rã, không thể dùng roi pháp tắc dễ dàng đánh lui tu sĩ Thiên giới, nhưng cũng có thể nâng cao thực lực bằng cách hấp thu sức mạnh của Thiên Vương!

Chỉ Tôn đang đối đầu với Lý Tu Viễn bỗng nhiên sợ hãi, trong nháy mắt, gã ta đã bị một luồng năng lượng nhanh chóng bóp nát trong lòng bàn tay!

Ba cái động thiên đồng thời sụp đổ Đại lộ sụp đổ Lý Tu Viễn thổ hồng hển nhìn lại bóng người cao ngất đang đứng trên đỉnh của Vọng Xuyên Tự.

Nhân gian có Phu Tử.

Nhưng khi y nhìn thấy bóng dáng cao lớn thẳng tắp trên Vọng Xuyên Tự, liền tiến lên một bước.

Đằng sau lưng ông có vô số những quy tắc vô tận quấn quanh.

Khí thế đáng sợ, giống như đại dương mê mông dâng trào, chèn ép uy áp của những thứ trên Thiên giới đối với nhân gian, toàn bộ mọi thứ tựa như đồi núi lập biển, bọn họ quay ngược về Thiên giới!

"Thiên địa này thấp quá."

"Lão phu... Vẫn một mình chống đỡ nổi."

Phu Tử Xuất thét hơi thở kinh người, như muốn dời núi lập biển, nho sam tung bay, râu tóc phiêu trong gió, Phu Tử bước ra từ Vọng Xuyên Tự, vung tay lên, lập tức nghiền nát một cường giả cấp bậc Chí Tôn khác!

Lý Tu Viễn kinh ngạc, nhưng sau chân động, trong cơ thể chỉ có ngọn lửa cuồng bạo hùng hực thiêu đốt, hưng phấn như núi lửa phun trào!

Nhân gian có Phu Tử!

Nhân gian không còn tuyệt vọng!

Dường như có vô số xiềng xích đánh tới sau lưng của Phu Tử, tất cả đều lao vào trong cơ thể của Phu Tử, không ngừng hấp thu năng lượng từ Địa Tàng Bí Cảnh rót vào trong cơ thể của Phu Tử.

Khí tức của Phu Tử càng lúc càng mạnh, thực lực của ông đã đạt tới cấp bậc Thiên Vương trong chốc lát.

Trên thực tế, dựa vào lý luận tu hành bình thường, Phu Tử không thể nào có được sức mạnh như vậy, nhưng mà dùng trang sách của thánh nhân làm trận và Chân ngôn của thánh nhân làm vốn để củng cố cơ thể, vậy nên Phu Tử có thể sử dụng sức chiến đấu ở cảnh giới Thiên Vương.

Nhân gian vốn không có chiến lực cấp Thiên Vương, thế nhưng hôm nay, nhân gian có Phu Tử, chẳng khác nào có hy vọng!

Râu và tóc của Phu Tử bay phấp phới, chấp hai tay sau lưng, đứng lặng giữa hư không.

Ông từng bước từng bước lên trời cao, như thể ông đang lấy sức lực một người để chống cả mảnh thiên địa này vậy.

Ông nói mảnh thiên địa này quá thấp Đó là bởi vì ông quá cao!

Mà ở nhân gian, tất cả các tu sĩ đang lâm vào trạng thái sợ hãi, vào lúc này, cũng cảm nhận được năng lượng từ Phu Tử, khiến cho bọn họ cảm thấy bình tĩnh hơn.

Bọn họ cười một cách rục rờ.

Có Phu Tử, mới có hy vọng.

Nhân gian còn có hy vọng.

Sự xuất thế của Phu Tử cũng khiến cho cường giả của Thiên giới chấn động, cường giả của năm tộc bước ra từ sau Thiên Môn.

Thậm chí còn có một cường giả cấp bậc Thiên Vương, nhìn xuống nhân gian.

Bọn họ cao lớn vô cùng, năng lượng trên người thậm chí có thể nghiền nát hư không, đập vỡ núi sông!

"Phu Tử ở nhân gian..."

"Quả nhiên, thật sự là không thể coi thường nhân gian, cho dù lâm vào bước đường cùng vẫn sẽ có biến số xuất hiện, Người bảo vệ nhân gian ... Người chính là con át chủ bài của nhân gian sao?"

Một Thiên Vương của Thần tộc ra vẻ cao ngạo, vô cùng uy nghiêm, nhìn xuống Phu Tử.

Nho sam trên người của Phu Tử tung bay, trên da thịt của ông không ngừng có những Chân ngôn của thánh nhân có màu vàng kim đang ngo nguậy.

Phu Tử mỉm cười, ông là lá bài tẩy của nhân gian sao?

Đương nhiên là không phải rồi.

Nhưng mà, nếu như các người đã cho là vậy, lão phu đương nhiên không có gì để nói.

"Ngươi chỉ là một Thiên Vương nho nhỏ, sức mạnh còn là do lấy từ người khác, ngươi thật sự cho rằng dùng sức một người có thể xoay chuyển được tình thế hiện giờ hay sao?"

"Nhân gian sẽ bị tiêu diệt, là xu thế tất yếu, dù ngươi có là Phu Tử đi nữa... Cũng không thể thay đổi được!"

"Tuy rằng ngươi là Người bảo vệ nhân gian, nhưng không có quy tắc của Nhân Hoàng, ngươi có thể làm gì bọn ta đây?"

Chương 1182: Nhân tộc thành do Nhân Hoàng, mà bại cũng do

Nhân Hoàng.

Thiên vương của bốn tộc Tiên, Phật, Yêu, Rồng cũng lần lượt xuất hiện, sông núi rung chuyển giữa khe hở.

Đây là cường giả có cấp bậc Thiên Vương, khí tức do chúng phóng ra khiến người ta tuyệt vọng và khiếp sợ!

Phu Tử giờ tay lên.

Giữa lòng bàn tay, pháp tắc của Nhân Hoàng bị năm tộc cùng Người trấn thủ Thiên giới phá hủy, rốt cuộc từ từ nổi lên, không ngừng ngưng tụ trong lòng bàn tay của ông, cuối cùng hóa thành roi pháp tắc.

Đương nhiên, roi quy tắc này không có năng lực khống chế sinh linh trên Thiên giới, nhưng dù sao cũng là roi do quy tắc của Nhân Hoàng ngưng tụ ra, uy lực của nó có lẽ không thể so sánh với Thượng Cổ Hoàng Binh, nhưng nó cũng là vũ khí trong số các Thiên Vương Binh.

"Lão phu có thể đỡ nổi không... Các người thử một chút là biết thôi."

Phu Tử cầm một cây roi quy tắc trong tay, vô số xiềng xích lấp lờ, chập chờn và chạm sau lưng.

Người trấn thủ Thiên giới xuất hiện từ phía sau Thiên môn, ánh mắt đầy vẻ ngưng trọng.

"Người bảo vệ nhân gian..."

"Từ bỏ đi, Nhân Hoàng sẽ không trở về nữa... Người không thể thay đổi điều gì đâu, nhân gian định trước phải bị tiêu diệt, tốt hơn hết người nên hợp tác với ta, có lẽ có thể tìm được cơ duyên và thời cơ đột phá Hoàng Cảnh."

Người trấn thủ Thiên giới nhìn xuống Phu Tử từ phía sau Nam Thiên Môn và chậm rãi thốt ra.

Lúc này, Phu Tử mới ngẩng đầu lên, với đôi mắt thâm thúy, ông nhìn thấy Người trấn thủ Thiên giới qua Nam Thiên Môn.

"Đừng nói ra những lời dơ bẩn!"

"Người không xứng cùng Lão phu liên thủ!"

"Người là cái thá gì!"

"Đồ không bằng heo chó, đồ tạp chủng"

Phu Tử há mồm hét lớn.

Lời nói ra có lực tác động cực mạnh, ông mở miệng chậm chọc.
Khuôn mặt của Người trần thủ Thiên giới trong phút chốc trở nên u ám.
Mẹ kiếp!

Lũ có học mất dạy!

"Rượu mời không uống, chỉ thích uống rượu phạt, ngươi cho là một
mình ngươi có thể chống lại năm gia tộc sao? Có thể ngăn cản bước chân
của Bồn tọa hay sao?"

"Số lượng Thiên Vương có thể nghiền nát nhân gian quá nhiều."

Người trần thủ Thiên giới lạnh lùng nói.

Vì Phu Tử không hợp tác, vậy thì hãy xuống địa ngục đi.

Tất cả các chương ngại vật ở nhân gian cần phải biến mất!

Cường giả cấp bậc Thiên Vương của năm gia tộc cũng không nói nhảm.

Phu Tử là chương ngại vật cuối cùng, nếu Người trần thủ Thiên giới

không động thủ thì bọn họ sẽ ra tay.

Mối ân oán giữa năm gia tộc trên Thiên giới và Phu Tử nhân gian có thể
nói là đã từ rất lâu.

Bùm!

Thiên Vương của năm gia tộc ra nhập cuộc chiến tức thì!

Trời đất tựa như sắp sụp đổ vậy.

Trong phút chốc, năm vị Thiên Vương cùng ra tay, công kích kinh
người, trong phút chốc khiến nhân gian u ám.

Tuy nhiên, điều kỳ lạ là cho dù sức tấn công của cấp bậc Thiên Vương
khủng khiếp như vậy, nhưng cũng chưa từng hủy diệt nhân gian lần nào.

Nhân gian dường như được bảo vệ bởi một lực lượng kỳ lạ.

Phu Tử cảm roi quy tắc, cảm thấy sung sướng vô cùng, không hề sợ hãi
và tiến lên chống lại bọn chúng.

Roi bị rút ra, không gian trong nháy mắt bị xé nát, Dòng Sông Thời
Không cũng bị rút ra, thập thoảng sau vết nứt!

Ông giơ tay lên, một sợi xích sau lưng bị ông rút ra, hóa thành một cây
thương, đeo bên hông, cây thương này bị ông ném ra, ném ra như điện
quang, tiến về phía một vị Thiên Vương!

Năm vị Thiên Vương của năm gia tộc đều xuất thủ, công phạt và va
chạm nhau, hư không gào thét!

Phu Tử quả thực rất mạnh, cho dù sức mạnh có được là lấy từ Nam
Thiên Vương, nhưng Phu Tử có sức mạnh của Thiên Vương, lại có thể cố
gắng lấy một địch năm.

Tuy rằng ông bị đè bẹp hoàn toàn, nhưng là lấy một chọi năm cũng không hề đơn giản!

Đôi mắt của Phu Tử trở nên kiên định, không có một chút nao núng nào.

Ông liên tục rút lấy năng lượng trong Địa Tàng Bí Cảnh, đó là năng lượng của Nam Thiên Vương, còn có năng lượng của một vị Địa Ngục Thi Vương.

Đương nhiên, hôm nay, sức mạnh mà Phu Tử rút ra chỉ là năng lượng của Nam Thiên Vương thôi, dù sao thì sức mạnh của Thi Vương cũng là của tà ma, Phu Tử vẫn muốn hướng các đệ tử đi vào con đường đúng đắn nên phải làm gương!

Trên bầu trời nhân gian, phút chốc xuất hiện vô số vết nứt, đó là vết nứt không gian, Phu Tử cùng năm vị Thiên Vương xông vào vết nứt không gian, giao chiến với nhau, khí tức chỉ rò rỉ ra một chút thôi đã cực kỳ đáng sợ!

Trái tim của các tu sĩ nhân gian dần dần trầm xuống.

Phu Tử dù có mạnh tới đâu, cũng có giới hạn.

Hiện giờ, ở nhân gian không còn quy tắc nào nữa và sự trợ giúp đắc lực nhất của Phu Tử đã biến mất, mặc dù Phu Tử tính toán mượn sức mạnh của Nam Thiên Vương để sử dụng, nhưng số lượng Thiên Vương trên Thiên giới quả thực là không nhỏ!

Nhân gian ... Còn có thể đổ nổi không?

"Chiến!"

Cả người của Lý Tu Viễn đầm máu, y bay vọt lên cao.

Sau khi y thành công bước vào lần Niết Bàn thứ ba, mặc dù biết rõ khó khăn của trận chiến này, y vẫn không lui bước.

Lúc này, khí huyết của vô số tu sĩ trên nhân gian dâng trào.

"Chiến!"

Mọi người đều giơ vũ khí lên.

Ngay cả tu sĩ Cửu phẩm, tu sĩ có cảnh giới thấp nhất cũng đỏ bừng mặt, rống lên.

Nữ Đế và những người khác nhìn như phát điên.

Bọn họ hết sức không cam lòng, nếu không phải Nhân Hoàng phong tỏa quy tắc, thực lực của nhân gian nhất định không chỉ như vậy, cho dù không so được với Thiên giới, cũng không yếu đuối tới vậy.

Chính vì những hành động ngu ngốc của vị Nhân Hoàng kia mà nhân gian phải đối mặt với đại nạn ngày hôm nay.

Có thể nói, Nhân tộc thành do Nhân Hoàng, mà bại cũng do Nhân Hoàng.

Có lẽ Nhân tộc thời thượng cổ rất coi trọng vinh quang của Nhân Hoàng, nhưng Nhân tộc ở thời đại này sẽ chỉ chửi thề khi nhắc tới Nhân Hoàng!

Chương 1183: Không hổ là Phu Tử.

Ở nhân gian, từng vị Lục Địa Tiên bay lên trời cao.

Trong khoảng thời gian này, Nhân tộc cũng phát triển một cách nhanh chóng, số lượng Lục Địa Tiên cũng tăng lên rất nhiều, nhưng trên thực tế, lực ảnh hưởng đến cục diện của toàn bộ trận chiến cũng không lớn lắm.

Phu Tử giao chiến với các Thiên Vương của Thiên giới.

Điều này khiến nhân gian lại phải phơi bày sức mạnh trước năm gia tộc trên Thiên giới.

Người thực sự có thể đe dọa tới năm gia tộc trên Thiên giới thực sự chỉ có mình Phu Tử.

Bây giờ Phu Tử đã bị ngăn lại, tương đương với việc Thiên giới bất khả chiến bại!

Nhiều cường giả Vương Cảnh bỗng nhiên cười khẩy.

Bọn họ rồi rít ra tay!

Chỉ cần tu sĩ nhân loại bị giết, vậy thì chỉ còn lại Phu Tử, cũng chẳng làm nên trò trống gì.

Nhân gian vẫn bị hủy diệt!

"Tự tìm cái chết."

Tuy nhiên, ngay khi vị Vương Cảnh này định ra tay.

Một cây roi quy tắc rút ra từ vết nứt trong không gian, chỉ trong tích tắc, thân thể vị Vương Cảnh này trực tiếp nổ tung thành từng mảnh, nổ thành một đám mây máu.

Chỉ còn lại biến ý chí đang bỏ chạy thật nhanh.

Trong khi chiến đấu với cường giả Thiên Vương, Phu Tử vẫn nhìn chăm chăm vào nhân gian!

Phu Tử nhanh chóng tiêu diệt một vị Vương Cảnh đang định tấn công ông!

Phía sau Nam Thiên Môn.

Người trấn thủ Thiên giới không khỏi thầm rủa: "Đồ rác rưởi!"

"Năm gia tộc đúng là lũ vô dụng. Cường giả không dám liều mạng, người yếu cũng không dốc hết sức!"

"Trăm ngàn năm phát triển khiến cho các ngươi quên đi cái gì gọi là chiến tranh rồi sao?"

"Nếu các ngươi cứ tiếp tục như thế này, làm sao có thể chinh phục nhân gian đây?!"

Phu Tử vẫn còn có thể rảnh rỗi đề ý tới nhân gian, chủ yếu là bởi vì năm cường giả cấp Thiên Vương gây không đủ áp lực cho ông ta!

Nếu năm vị cường giả cấp Thiên Vương liều mình chiến đấu, Phu Tử còn có thể ung dung như vậy sao?!

Sắc mặt của năm vị cường giả Thiên Vương cũng hơi thay đổi, bọn họ cũng cảm thấy có gì đó không đúng lắm!

Lực công kích lập tức tăng vọt, Phu Tử rên rỉ, da thịt bắt đầu rỉ máu, uy áp tăng lên rất nhiều.

Phía sau Nam Thiên Môn, ánh mắt của Người trấn thủ Thiên giới lóe lên, nhìn chằm chằm, không dời mắt vào nhân gian.

Ông đang chờ đợi tới giây phút La Hồng xuất hiện Ông tin tưởng rằng La Hồng nhất định sẽ xuất hiện!

La Hồng là tấm gương sáng cho ngọn cờ chính nghĩa mà nhân gian cần noi theo, có danh tiếng như vậy, La Hồng tuyệt đối là chiến sĩ vô cùng chính nghĩa.

Hắn chắc chắn sẽ không thể trở mắt nhìn nhân gian đi vào con đường diệt vong!

Về phần La Hồng bị kẹt trong Vùng Cấm Bóng Tối, đến cả Người trấn thủ Thiên giới cũng không tin, nếu La Hồng đã có thể tiến vào Vùng Cấm Bóng Tối, vậy thì chắc hẳn sẽ có cách ra khỏi đó thôi!

Bên ngoài của Vùng Cấm Bóng Tối, La Hồng có thể lên vào Thiên giới, cũng có thể lén trở về!

Tuy nhiên, thực lực của La Hồng nói chung là vẫn yếu, trên thực tế không đến mức đáng sợ, cho dù rời khỏi Vùng Cấm Bóng Tối, hắn cũng không thể thay đổi được kết cục của nhân gian.

Sở dĩ đến bây giờ Người trấn thủ Thiên giới vẫn chưa xuất thủ vì thực ra hắn ta cũng đang chờ đợi, ngoài La Hồng và Phu Tử, thực ra còn có một con át chủ bài khác khiến người ta phải kiêng dè.

Đó là Phu Tử đòi đầu.

Phu Tử đòi đầu cùng một lúc trấn áp hai món Thượng Cổ Hoàng Binh!

Tuy rằng, Phu Tử đòi đầu trấn áp hai món Hoàng Binh, nhưng...

Bây giờ quy tắc đã tan biến, hiệu lực của Thượng Cổ Hoàng Binh yếu hơn rất nhiều, nếu Phu Tử đòi đầu không phải trấn áp nữa, tương đương với việc thêm một chiến lực cấp cao!

Thực lực của Phu Tử đòi đầu rất mạnh mẽ, Người trấn thủ Thiên giới đương nhiên là hiểu rõ!

Dẫu sao cũng là... Một người quen cũ.

Thiên giới.

Cách Vùng Cẩm Bóng Tối một khoảng rất xa.

Tất cả những tu sĩ của năm tộc đang ở lại theo dõi đều tan thành mây khói.

"Tiểu La, tất cả tu sĩ mà năm gia tộc để lại để giám sát người đều đã được giải quyết"

La Hồng rời khỏi Vùng Cẩm Bóng Tối, trên lưng mang theo hộp kiếm.

Mặt dây chuyền nhỏ bằng ngọc bích trên hộp kiếm leng keng, và giọng nói của Tà Thần số 7 cất lên.

Đây là điều mà La Hồng yêu cầu Tà Thần số 7. Tuy rằng Tà Thần số 7 biến thành mặt dây chuyền ngọc bích, nhưng sức mạnh của hắn ta không hề yếu, hơn nữa sức chiến đấu cấp độ Thiên Vương cũng không hề yếu.

Hắn ta bí mật giải quyết kẻ bám đuôi mạnh nhất do năm gia tộc để lại một cách dễ dàng.

Điều này đã làm cho tin tức La Hồng rời khỏi Vùng Cẩm Bóng Tối không kịp truyền tới thượng giới.

Về mặt của La Hồng hết sức lo lắng, hắn vốn định làm cho ba tên Tà Thần đã rời khỏi Vùng Cẩm Bóng Tối gào thét và làm ra động tác gì đó, để các cường giả Thiên giới hiểu rằng Tà Thần trong Vùng Cẩm Bóng Tối đã phá vỡ phong ấn.

Tuy nhiên, khi La Hồng biết được chuyện của nhân gian, hắn lại bỏ đi ý định này.

Hắn đề lộ chuyện của Tà Thần làm gì?

Lúc cần thiết, coi nó như đòn sát thủ, không phải là kế hay để tiêu diệt các tu sĩ trong năm gia tộc sao?

Có lẽ còn có thể giết thêm một tên Thiên Vương nữa chứ?

Với cả, La Hồng luôn tuân theo lời dạy của Phu Tử.

Phân thân của La Hồng đang đốt cháy sức mạnh và tiếp tục thúc giục Nhân Hoàng Cung, có nghĩa là tình hình ở nhân gian đã rất nguy cấp.

La Hồng phải vội vàng quay lại.

Phu Tử xuất thủ, La Hồng cũng biết được phần nào thực lực của Phu Tử thông qua phân thân.

Ngay cả La Hồng, vốn là đệ tử của Phu Tử cũng không khỏi chấn động vô cùng.

Hắn không ngờ tới cách mà Phu Tử sử dụng lại là hấp thu sức mạnh của Nam Thiên Vương, để đạt được sức mạnh cấp Thiên Vương, chống lại Thiên giới!

Hóa ra, khi Phu Tử phong ân Nam Thiên Vương, ông đã tính đến tình huống hôm nay rồi sao?

Thật là quá đáng sợ!

Không hổ là Phu Tử.

Lão đầu được cả Tam giới công nhận!

Tuy nhiên, dù sao Phu Tử cũng chỉ có một mình, cho dù thực lực có là cấp Thiên Vương đi nữa, cũng chỉ có thể giúp nhân gian chống cự một hồi, nhưng vẫn rất khó để chặn lại cuộc tổng tấn công của Thiên giới.

Cho nên, La Hồng phải nhanh chóng tới giúp đỡ.

Hắn giơ tay lên.

Một bóng Tà Ảnh nổi lên.

Đó là hư ảnh của Thiên Kiêu ở Thiên giới, sống nhờ trên thân thể của

La Hồng, lúc này, La Hồng liền hóa thành vị Thiên Kiêu của Thần tộc kia.

La Hồng quen thuộc nhất với việc che giấu hơi thở.

Dẫu sao, lúc hắn tiến vào Thiên giới, cũng là dùng phương thức này, hiện tại có ý định rời khỏi Thiên giới, hắn vẫn phải rời đi bằng cách này, hơn nữa, cách này sẽ là một bất ngờ lớn cho Thiên giới!

Chương 1184: Nguy hiểm ở đâu cơ chứ?

Trước đó, La Hồng vào được Thiên giới là thông qua trận truyền tống của Thanh Ngưu và đi qua Dòng sông sinh mệnh.

Bây giờ, La Hồng không cần phải lén lút như thế này nữa.

La Hồng dự định quay trở lại nhân gian thông qua Thiên Môn một cách quang minh chính đại!

Sau khi biến thành Thiên Kiêu của Thần tộc là Già La, La Hồng chạy như bay, thẳng về hướng Trung Thiên Môn.

Khoảng cách giữa các Tam Trọng Thiên Môn ở trên Thiên giới vẫn còn rất xa.

La Hồng lại bước vào Dòng sông sinh mạng và đi ngược dòng, nhưng với sự giúp đỡ của Sinh mệnh Thần Mẫu, hần nhanh như chớp, suýt nữa đã đến được khu vực giữa Trung Thiên Môn.

Sinh mệnh Thần Mẫu huyền hóa ra cơ thể từ Dòng sông sinh mạng và gặt đầu với La Hồng.

La Hồng chấp tay, lưng đeo Tà Thần Kiếm và cái hộp, xoay người rời đi.

Đôi mắt của Sinh mệnh Thần Mẫu có mấy phần mong đợi, rồi hóa thành nước tràn đi.

Bà ta vẫn lựa chọn chờ đợi Nhân Hoàng trở về dưới Dòng sông sinh mạng, bởi vì Nhân Hoàng đã hứa, cho nên bà sẽ mãi chờ đợi.

Giữa Thiên Môn.

Giữa trời, các Thiên Vương bước vào nhân gian để giao chiến với Phu Tử.

Nhưng mà, hôm nay khu vực bên dưới Trung Thiên Môn ở Thiên giới lại vô cùng náo nhiệt.

Đội quân của Thần tộc tập trung hết tại đây, cường giả mở đường, nửa Tôn, Tôn Cảnh, Chí Tôn... Số lượng rất đáng kể.

La Hồng chỉ nhìn lướt qua đã hiểu nhân gian khó có thể chống lại nhiều đòn tấn công dồn dập như vậy!

Vì vậy, La Hồng cảm thấy mình phải làm gì đó để gây ra chút phiền phức cho hậu phương của Thiên giới, để cho bọn họ sợ hãi, không dám tùy tiện tấn công nhân gian.

La Hồng thầm nghĩ trong lòng, sau đó hần biến thành Thiên Kiêu của Thần tộc, rồi đi tới khu vực mà Thần tộc đang hội họp.

Bởi vì quy tắc của thế gian đã thoát ra ngoài, Thần tộc hiệu triệu Thần tộc trên Thiên giới hội tụ, bây giờ có vô số cường giả của Thần tộc đến biểu quyết, thậm chí có một số vị cường giả Thần tộc đang ẩn náu trong rừng sâu núi thẳm cũng phá cửa mà ra, chạy tới nơi đây.

Vì vậy, sự dò xét với thân phận của tu sĩ trong Thần tộc cũng không cần quan sát quá nhiều, chủ yếu là do muốn dò xét cũng không thể tìm ra cái gì.

Chủ yếu cũng là do La Hồng bị kẹt trong Vùng Cấm Bóng Tối và không thể dễ dàng xuất hiện.

Nếu không có La Hồng, một chàng trai giỏi giả trang thành người khác, thì cường giả Thiên giới sẽ không lo lắng nhiều về thân phận.

Tính cảnh giác của Thần tộc thấp hơn dự đoán của La Hồng.

Hoặc có lẽ Thần tộc không nghĩ rằng sẽ có ai đó phát động một cuộc tấn công từ bên trong phải không?

La Hồng không thể nói nên lời.

Giờ phút này, hắn biến thành Thiên Kiêu của Thiên giới Già La, vừa vào Thần tộc, đã bị xếp vào trong quân đội.

Theo hướng của Trung Thiên Môn về phía dòng nước.

La Hồng lặng lẽ ở lại trong đội ngũ, theo dõi dòng nước.

Hắn ngẩng đầu nhìn Trung Thiên Môn, loáng thoáng cảm giác được có một cỗ khí tức cuồng bạo đang chìm nổi trong Trung Thiên Môn, và ở đó có một vị cường giả cấp bậc Thiên Vương đang ngồi trấn giữ!

Hơn nữa khí tức này... Có hơi quen thuộc!

Thiên Vương Già Lam!

Trước kia, chính Thiên Vương Già Lam đã bỏ lại thân xác và cầm cái đầu bỏ chạy!

Thân thể của Thiên Vương Già Lam bị phá hủy, nhưng dưới sự đắp nặn của một lượng lớn tài nguyên trong Thần tộc, cơ thể hắn ta đã khôi phục như xưa, nhưng hơi thở có chút yếu ớt.

Vì vậy, hắn ta chịu trách nhiệm ngồi canh giữ ở Trung Thiên Môn.

La Hồng nhìn người quen cũ Thiên Vương Già Lam mà không nhận được cười.

La Hồng không phải là một kẻ thù dai.

Tuy nhiên, hắn bị Thiên Vương Già Lam đuổi giết gần như xuyên qua toàn bộ Thiên giới, mỗi hận này đương nhiên là La Hồng phải nhớ kỹ rồi!

Thật là trùng hợp!

La Hồng cười rạo rỡ.

Giết Thiên Vương Già Lam... Quả là một sự lựa chọn tốt nhất!

Tại sao u2 Bởi vì Thiên Vương Già Lam đã tích lũy quá nhiều tội ác, nếu có thể làm thịt đối phương, La Hồng cảm thấy hẳn sẽ có được một lượng lớn tội ác.

Số lượng có lẽ không ít hơn những tội lỗi nhận được khi Thiên giới nghe tin ba vị Tà Thần phá phong ấn, náo loạn thiên hạ!

Bỗng nhiên.

La Hồng nhìn cường giả Vương Cảnh dẫn đầu đoàn đội ở phía xa, trên mặt lộ ra vẻ đau khổ cùng tức giận.

"Đại nhân! Ta muốn ra trận!"

"Anh trai Già Lặc của ta đã chết thảm dưới tay nhân gian, ta muốn báo thù cho anh ấy, ta muốn chinh phạt nhân gian!"

La Hồng hét lên đầy thảm thiết.

Vương Cảnh đứng đầu liếc nhìn La Hồng.

Trong lúc mơ hồ, gã ta thật sự cảm thấy La Hồng có chút giống với Già Lặc đã chết.

Gã ta sững sờ, một giây sau mới thở dài tiếc nuối.

Già Lâu, Già Lặc là Thiên Kiêu của Thần tộc chết một cách bi thảm trên nhân gian, đối với Thần tộc mà nói, coi như Thiên Kiêu đến thời đại này đã đứt đoạn, khiến cho Thần tộc tổn thương nguyên khí nặng nề.

Gã ta trái lại có thể cảm nhận được sự đau buồn và tức giận của La Hồng lúc này.

"Hiện giờ Phu Tử nhân gian đang chiến đấu với năm vị Thiên Vương. Lúc này, nhân gian rất nguy hiểm, xem qua tình hình đã rồi tính tiếp."

"Chẳng qua, người nóng lòng muốn báo thù, chuyện này Bốn vương có thể hiểu được, vậy chúng ta đi tới Thiên Môn trước, sau khi họ giết chết Phu Tử, chúng ta sẽ tiến vào nhân gian!"

Vị Vương Cảnh này nói.

La Hồng rất muốn trả thù, vị Vương Cảnh này lộ ra vẻ xúc động, vì vậy gã ta đã mở cửa sau cho La Hồng.

La Hồng sững sốt trong chốc lát, kế tiếp lộ ra vẻ mừng rỡ như điên, giả vờ nghiêng răng nghiêng lợi.

Hắn không ngừng cảm tạ vị Vương Cảnh này.

Vô cùng cảm ơn vị đại hiệp!

Ta thay mặt Thiên Vương Già Lam cảm ơn người!

Ồ đây, chỉ có mình vị Vương Cảnh cầm đầu là cảm khái vô cùng, La Hồng cố nén đôi vai run rẩy của mình và phi nước đại về phía Trung Thiên Môn.

Cửa Trung Thiên Môn.

Thiên Vương Già Lam ngồi xếp bằng.

Trong mơ hồ, gã ta có một cảm giác nguy hiểm ập tới.

Tại sao gã ta lại có cảm giác nguy hiểm nhỉ?

Gã ta vẫn ngồi canh giữ ở Trung Thiên Môn... Nguy hiểm ở đâu cơ chứ?

Chương 1185: Người đừng tới đây!

Thiên Vương Già Lam cau mày, ngẩng đầu lên, đột nhiên nhìn thấy đại quân của Thần tộc, có một vị Tôn Cảnh yếu ớt cấp tốc chạy tới.

"Đứng lại"

Thiên vương Già Lam quát lớn!

Tuy nhiên, ngay sau đó, Thiên vương Già Lam đã phải sửng sốt.

Bởi vì vị Tôn Cảnh này quá yếu ớt, nên nghe được lời mắng nhiếc của gã ta, cuối cùng vẫn thờ ơ, vẫn phi nước đại về phía trước.

"Người đừng tới đây"

Thiên vương Già Lam hoảng sợ tới biến sắc.

Gã ta đã nghĩ tới điều gì!

Quả nhiên, một khắc sau, Thiên Kiêu Thần tộc ngẩng đầu lên và nở một nụ cười rực rỡ với gã ta, nụ cười này rất quen thuộc.

Hình ảnh tên yêu nghiệt Nhân tộc La Hồng đã bị gã ta đuổi giết ba ngày ba đêm chồng lên nhau!

La Hồng cười rạng rỡ.

Hắn giơ tay lên, cầm kiếm chỉ thiên!

"Các bạn Tà Thần... Ra ngoài nào... Làm việc thôi!"

La Hồng mỉm cười.

Màn trình diễn đầu tiên của các Tà Thần, nổi lửa lên nào!

Đỉnh đỉnh đỉnh!

Tiếng kiếm bay rền trời mệnh mông!

Ba thanh kiếm từ hộp kiếm sau lưng đột nhiên xuất hiện phía sau La Hồng, kiếm quang dày đặc không trung.

Kiếm khí bao trùm ba ngàn dặm xung quanh!

Đi kèm với bốn nụ cười tà ác của Tà Thần, bởi vì La Hồng cũng cười theo.

"He he he!"

Thiên Vương Già Lam đang ngồi xếp bằng giữa Trung Thiên Môn, trong nháy mắt, gã ta vô cùng hoang mang.

Một con chó khổng lồ che ngang bầu trời, một con Cửu Vĩ Miêu màu đen, một con Thanh Ngưu...

Nước xung quanh vây chặt lấy gã ta, nước chảy không lọt, hơn nữa còn nhìn chằm chằm vào hắn.

Thiên vương Già Lam tràn ngập khổ sở.

La Hồng!

La Hồng chính là người được đích thân Phụ Tử truyền dạy!

Rốt cuộc là tên quái nào... Đã để cho hắn trốn thoát?!

Bùm!

Một khắc sau.

Ba đạo tấn công rơi xuống.

Thiên vương Già Lam... Đôi mắt của gã ta tối sầm.

Mà Thiên giới...

Lập tức bị máu bạo phủ, mây máu cuộn trào!

Thiên Vương, chết.

Uỳnh!

Một vụ nổ kinh hoàng lập tức xảy ra, nổ tung từ vị trí cửa ngõ của Trung Thiên Môn, ngay sau đó dao động giống như một cơn sóng vô cùng lớn cán quét lan tràn toàn bộ Thiên Giới.

Âm thanh thê lương bi thảm vang vọng toàn bộ trời đất.

Đó là tiếng hét thê thảm của Già Lam Thiên Vương, ông ta thực sự quá thê thảm.

Ông ta không ngờ La Hồng lại quang minh chính đại từ Thiên Môn trở về nhân gian rồi trực tiếp đi tới bên cạnh ông ta.

Quan trọng nhất là thủ đoạn nổ tung trong nháy mắt của La Hồng làm cho trong lòng ông ta trở nên nguội lạnh!

Ba người!

Ba người có chiến lực Thiên Vương đỉnh cấp bộc phát cùng một lúc!

Già Lam Thiên Vương không kịp phản ứng nên ngay lập tức trực tiếp bị sự tấn công thảo phạt khủng bố nuốt mất.

Nếu để cho ông ta có đủ thời gian để phản ứng cho dù ba Thiên Vương cùng tấn công thì ông ta cũng chưa chắc sẽ chết, ít nhất ông ta còn có thể dựa vào một góc ngoan cố chống lại.

Thế nhưng tất cả đều quá đột ngột.

Khi ba Thiên Vương kẻ sát mặt chuyển vận thì Già Lam Thiên Vương làm sao có thể cản được?

Vốn dĩ ông ta bị thương thân xác chỉ còn lại đầu lâu, cho dù dùng tài nguyên ở trong tộc để ngưng tụ thân xác một lần nữa thì thực lực của ông ta thực sự bị giảm lớn.

Vốn dĩ ông ta chỉ mới vừa đột phá Thiên Vương, sau khi bị thương lại gặp phải ba Thiên Vương kẻ sát mặt chuyển vận nên trực tiếp bị đánh nổi Uỳnh!

Đại đạo sụp đổ, Động Thiên rơi vỡ.

Quy Tắc Trường Hà đang nổ nát chia năm xẻ bảy, lực lượng Quy Tắc

Vô Tự điên cuồng tuôn ra bốn phương tám hướng!

Thiên Giới lập tức thay đổi màu sắc, bầu trời bị bao phủ bởi màu máu đường như muốn nhỏ máu!

Đây là hiện tượng khác thường khi người có cấp bậc Thiên Vương chết, trước đó Long Ngạo Thiên Vương chết cũng có hiện tượng khác lạ như thế này, mà bây giờ lại xuất hiện hiện tượng khác lạ có nghĩa là cường giả cấp bậc Thiên Vương chết.

Lúc này toàn bộ Thiên Giới đều rơi vào trạng thái im lặng như chết.

Tất cả cường giả đều cảm thấy rùng mình.

Bên trong tổ địa của ngũ tộc có tiếng xiềng xích của quy tắc va chạm vang vọng, lão tổ của ngũ tộc bay lên, bên trong đôi mắt tràn đầy vẻ rung động và không thể tin!

"Ai..... Chết?"

Hư ảnh của Già Lam Thiên Vương nổi lên giữa trời đất? Vô số lông trắng bay tán loạn, phía trên lông trắng còn nhiễm máu tươi.

Tiếng rú thê thảm tràn đầy không cam lòng của Già Lam Thiên Vương đang rung chuyển.

"Thần Tộc...Hãy báo thù cho ta!"

"Ta...Chết rất thảm!"

Uỳnh!

Hư ảnh nổ tung? Một Thiên Vương hoàn toàn biến mất giữa trời đất? Một tồn tại có thể lưu lại một bút nổi bật trong Thời Không Trường Hà cứ như vậy tàn lụi.

Bên trong tổ địa của Thần Tộc lão tổ Thần Tộc lập tức phát ra tiếng gầm thét!

"Già Lam!"

Người chết là Già Lam!

Thiên Vương của Thần Tộc!

Chết tiệt!

Không phải Già Lam trốn ở sau Thiên Môn sao, tại sao lại chết?

Ai giết ông ta?

Già Lam cũng không phải chinh chiến ở tiền tuyến của Trung Thiên Môn tại sao lại chết mơ hồ như vậy!

Bốn tộc Tiên, Yêu, Phật, Long cũng không cười trên nỗi đau của người khác, họ cũng không ngừng thất vọng và đau khổ. Bởi vì họ cũng không

hiều tại sao thập Già Lam Thiên Vương lại chết.

Chết quá đột ngột? Quá làm cho người ta không có chuẩn bị.

Hành động tiên đánh nhân gian vĩ đại vừa mới bắt đầu mấy Thiên Vương khác đang chiến đấu kịch liệt với Phu Tử ở nhân gian. Kết quả không hiểu tại sao Già Lam Thiên Vương lại chết.

Làm cho khí thế đội quân của Thiên Giới gặp phải sự xung kích to lớn, đây quả thực...Là cảm giác rất chán nản!

Nếu như không phải bởi vì Già Lam đã chết thì họ cũng nghi ngờ Già Lam Thiên Vương là kẻ lừa đảo của đối phương.

Chương 1186: "Không hổ là đệ tử của lão phu!"

Trước đó lúc đuổi giết La Hồng đã hổ chết Long Ngạo Thiên vương. Bây giờ lại đả kích khí thế đội quân của Thiên Giới.

Mà ở trước Trung Thiên Môn.

Vụ nổ kinh khủng vẫn còn đang kéo dài, một đám mây to hình nấm bay lên trời che đầy toàn bộ trời đất làm cho vô số cường giả đều ngây ngốc nhìn.

Đặc biệt là đội quân Thần Tộc hội tụ ở dưới Thiên Môn đều nhìn ngây người.

Thần Tộc Vương Cảnh muốn La Hồng tiến về phía Trung Thiên Môn bỗng nhiên lắc người một cái, hắn ta nhớ tới nụ cười xán lạn La Hồng.

Mẹ kiếp!

Bây giờ càng nghĩ càng sợ.

Đó là La Hồng!

Hắn ta nghe thấy tiếng gầm cuối cùng của Già Lam Thiên Vương.

Nhưng mà chưa kịp phản ứng Già Lam Thiên Vương đã bị ba bóng đen giết chết!

Chưa tới một lần hít thở Già Lam Thiên Vương đã bị đánh cho nổ tung!

Như vậy có nghĩa là đối phương có ba người có chiến lực cấp bậc Thiên Vương!

Kinh khủng!

"Chạy!"

Vương Cảnh dẫn đầu muốn rách cả mí mắt, lập tức phát ra tiếng gầm thét!

Một lúc sau đội quân Thần Tộc do hắc ta dẫn đầu điên cuồng chạy tứ tán bốn phương tám hướng.

"Kiệt kiệt kiệt..."

Một con sói U Minh to lớn nổi lên giữa bụi mù cuồn cuộn.

Bóng tối trôi nổi ở trên người, có quy tắc xiềng xích đang được dân ra để tấn công, đây là một thứ tà ma kinh khủng từ trong bóng tối đi ra.

Tà Thần Nhị Cấp vỗ móng vuốt xuống.

Phía trên Thiên Giới lập tức nổi lên vuốt sói to lớn, những nơi mà vuốt sói đi qua tất cả đều tan thành tro bụi Có vô số cường giả của Thần Tộc bị giết chết!

Ngoại trừ những Chí Tôn, Vương Cảnh chạy nhanh những tu sĩ từ Chí Tôn trở xuống trên cơ bản khó trốn khỏi tai họa nguy hiểm, bị một móng vuốt đập nát thân thể, đại đạo và Động Thiên nhao nhao bị chôn vùi!

Vô số thi thể tu sĩ Thần Tộc chìm nổi ở giữa Sơn Hà của Thiên Giới.
Mùi máu tanh nồng đậm đến cực hạn.

Thứ tà ma xuất thế, trời đất nổ tung!
Tà Thần Nhị Cáp vô cùng hưng phấn!
Đây mới thật sự là phong thái của Tà Thần!

Trời đất này đã cảm nhận được sự kinh khủng đến từ Chỉ rồi chứ!
Run rẩy dưới uy áp của Chỉ phải không!
Vù vù vù "Nhị Cáp, trở về!"
Nhưng mà La Hồng áo trắng tung bay giữa bụi mù cuộn cuộn hết lên.

Tiếng hét vừa vang lên Tà Thần Nhị Cáp lập tức hóa thành ánh sáng trở thành một thanh kiếm trở về bên trong hộp kiếm của La Hồng, khí tức thu liễm làm cho nguc tộc của Thiên Giới không thể nhìn thấu.

Già Lam Thiên Vương chết, thân xác nổ thành bốn năm khúc, ba Tà Thần Nhị Hào, Tam Hào, Cửu Hào ra tay cho dù không cách nào ra tay hết toàn lực nhưng mà giết chết một Già Lam Thiên Vương vẫn không có vấn đề gì.

"Đáng tiếc...Thi thể của Thần Tộc không có tác dụng cũng không thể chế tạo binh khí, bằng không sức gánh chịu của Thất Hào sẽ có hy vọng."

Giọng nói của mèo đen Tam Hào từ trong kiếm truyền ra.

Tam Hào vẫn đề bụng về vấn đề này, dù sao cũng là Thất Hào nhường vị trí cho nàng ta nên nàng ta nhớ kỹ ân tình này.

"Không sao, cuộc đại chiến tiếp theo vẫn còn rất nhiều, ba người chúng ta ra trước cũng phải gánh vác sứ mệnh to lớn đó là chúng ta phải thu thập bảo vật nhiều hơn, đặc biệt là thi thể cường giả của Long Tộc."

"Long Tộc rất tốt, cả người đều là bảo vật."

Giọng nói của Tà Thần Nhị Cáp.

La Hồng cười: "Hoàn toàn chính xác, Long Tộc là chủng tộc hiền lành"
Nhất thời giữa trời đất vang lên tiếng cười của bốn người.

Về thi cốt của Già Lam Thiên Vương cũng không phải là không có tác dụng, La Hồng tháo của đối phương xuống, chiếc cánh này trái lại là cũng là vật liệu đỉnh cấp.

Dù sao cũng là cường giả cấp bậc Thiên Vương, mặc dù không so được với Long Tộc cả người đều là bảo vật nhưng mà cũng không quá khó coi.

Về đội quân Thần Tộc bị đánh tan ra.

La Hồng không đuổi giết.

Ngay khi chém giết Già Lam La Hồng đã cảm thấy tiếng xé gió truyền đến, bên trong tổ địa của ngũ tộc có cường giả đánh tới.

La Hồng không do dự chút nào xoay người nhào về phía Trung Thiên Môn.

Cheng cheng cheng!

Ba thanh Tà Thần Kiếm bay lên bầu trời.

Tà Thần Nhị Cáp, Cửu Vĩ Thiên Miêu, Thanh Ngưu to lớn.

Ba Tà Thần Hư Ảnh hiển hiện, bóng tối dày đặc dường như màn đêm đã buông xuống.

La Hồng cười to trở về nhân gian!

"Kiệt kiệt kiệt..."

"Nhân gian, đại ác nhân của các người đã trở về!"

Tiếng cười to của La Hồng lập tức vang lên từ sau Trung Thiên Môn.

Nhân gian.

Năm Thiên Vương đang chiến đấu kịch liệt với Phu Tử sợ hãi thay đổi sắc mặt!

Họ há có thể không cảm nhận được sự chấn động khi Già Lam Thiên Vương chết chứ, giữa Trung Thiên Môn thậm chí phát tiết ra năng lượng kinh khủng, đó là lực lượng của Quy Tắc Vô Tự đại biểu cho việc một cường giả Thiên Vương dùng quy tắc đã chết!

"La Hồng!"

Sắc mặt của Thần Tộc ở Trung Thiên Môn đều tối sầm.

Tại sao lại là Thần Tộc?!

La Hồng vô cùng hung hăng càn quấy từ trong Trung Thiên Môn đi ra có nghĩa Thiên Vương đã chết là Già Lam Thiên Vương của Thần Tộc!

"Đáng chết! Gia hỏa này...Tại sao có thể quang minh chính đại từ Thiên Môn trở về chứ?!"

"Già Lam là đồ ăn hại sao? Tại sao lại để La Hồng ngênh ngang trở về như vậy chứ?"

Tùng Thiên Vương vừa hoảng sợ vừa giận.

Hoảng sợ là bởi vì La Hồng hung hăng càn quấy trở về, giận là sao Già Lam Thiên Vương không thể báo nguy trước.

Cả người Phu Tử nhuốm máu nhưng mà trạng thái lại rất ung dung.

Sau khi La Hồng xông ra từ sau Thiên Môn thì Phu Tử nở nụ cười.

La Hồng tiểu tử này...Lại cho ông ấy một sự ngạc nhiên vui mừng lớn!

Ngũ tộc của Thiên Giới lại chết một Thiên Vương!

Phải biết rằng cường giả cấp bậc Thiên Vương cũng không phải là rau cải trắng, mỗi khi chết một người thì đó cũng là tổn thất vô cùng lớn.

Có thể làm suy yếu lực lượng ngũ tộc của Thiên Giới!

"Không hổ là đệ tử của lão phu!"

Phu Tử cười to.

Quy Tắc Chi Tiên trong tay bỗng nhiên trở thành nên cứng và thẳng hóa thành một cây trường thương trong nháy mắt đâm ra ngoài.

Thời Không Trường Hà đều bị chọc ra một lỗ thủng vô cùng lớn, Tiên Tộc Thiên Vương yếu nhất nên bị một thương đâm giết bay ngược ra ngoài!

"Đệ tử của lão phu đã giết hai Thiên Vương, vậy thì lão phu cũng không thể tụt lại phía sau!"

Phu Tử ngửa đầu cười to.

Bên trong đôi mắt có sự điên cuồng đang hiện lên!

Uỳnh!

Ông ấy giơ tay lên rồi bỗng nhiên đè ép.

Lão phu, hút Bên trong Địa Tạng bí cảnh lập tức có tiếng giận dữ gào thét truyền ra.

Chương 1187: Bốn Động Thiên?

Một lúc sau không chỉ lực lượng của Nam Thiên Vương bị hút đi thậm chí lực lượng của Thi Vương trước đó bị phong cấm trong đó cũng bị ông ấy hút ra.

Quanh người Phu Tử từ từ có tử khí dày đặc đang tràn ngập.

Thánh Nhân Chân Ngôn màu vàng ở trên người Phu Tử cũng dần dần hiện ra màu đen, màu đen xen lẫn với màu vàng lộ ra vẻ tà dị.

Hấp thu lực lượng của Thi Vương và Thiên Vương lực lượng của Phu Tử lập tức đạt đến mức cực hạn.

Thân xác của Phu Tử dường như muốn nổ.

"Chết tiệt!"

Cảm nhận được khí cơ trên người Phu Tử tăng vọt Thiên Vương của ngũ tộc nhao nhao thay đổi sắc mặt!

"Trần áp ông ấy!"

"Lực lượng đi mượn cuối cùng cũng không phải là của mình!"

Thiên Vương của ngũ tộc không quan tới việc bị phân tâm, không quan tâm để ý tới Già Lam Thiên Vương bị giết chết và La Hồng đã trở về nhân gian.

Lập tức ra tay nhanh như chớp.

Thời Không Trường Hà lập tức có sóng to gió lớn nổi lên.

Sáu người đang chiến đấu kịch liệt.

Phu Tử dựa vào cơ thể người phạm tiếp nhận lực lượng của Thiên Vương và Thi Vương quả thực vô cùng ngang ngược, nắm giữ cả hai lực lượng cũng làm cho thực lực của Phu Tử tăng lên một cấp!

Phu Tử đánh Tiên Tộc Thiên Vương yếu nhất.

Đánh đôi phương đến nỗi liên tục tháo chạy, tiên khí tiêu tán nên không thể dựa vào tiên phong đạo cốt!

Hôm nay lão phu muốn giết Tiên!

La Hồng bước vào nhân gian.

Âm thanh hung hăng càn quấy đang kích động, nhân gian cũng lập tức nổi lên gợn sóng.

Vô số tu sĩ nhân gian nhao nhao ngẩng đầu, hưng phấn ngây ngốc nhìn về phía La Hồng.

La Hồng...Sao lại trở về từ Thiên Giới?

Hắn đuổi giết vào Thiên Giới lúc nào?

Rất nhiều người không hiểu bởi vì La Hồng rõ ràng vẫn luôn trấn giữ ở trước Nhân Hoàng Cung giúp đỡ nhân gian chống cự uy áp và tấn công thảo phạt của thượng cổ hoàng binh.

Nhưng mà một số cường giả ở nhân gian lại giết mình, La Hồng quả nhiên đã không ở nhân gian từ lâu mà chạy tới Thiên Giới để kiếm chuyện.

Thảo nào Thiên Giới lại đột nhiên điên cuồng nhanh chóng tấn công thảo phạt vào nhân gian.

Hóa ra trước đó thông báo chiến tích của Lý Tu Viễn có lẽ đều là chiến tích của La Hồng!

Lý Tu Viễn cũng hiểu được nên cảm thấy dở khóc dở cười.

Nhưng mà lúc này nhìn thấy La Hồng xông ra từ Thiên Môn còn kéo theo thi cốt của một Thiên Vương thì Lý Tu Viễn chỉ cảm thấy hưng phấn, áp lực trên bờ vai cũng biến mất!

Vốn dĩ áp lực nặng nề đến nỗi làm cho y không cách nào chống cự lúc này nhao nhao tiêu tán!

Uỳnh!

Lý Tu Viễn vỗ một chưởng ra, một đóa hoa đào nở rộ.

Đây lui tám Chí Tôn của Thiên Giới đang vây quanh y.

Lý Tu Viễn thoải mái cười ha hả.

"Vẫn còn chưa cút sao!"

"Sur đệ của lão tử đã trở về!"

"Các ngươi...Đều phải chết!"

Lý Tu Viễn cười to, vừa cười vừa ho ra máu, dáng vẻ vô cùng thâm trầm.

Nhưng mà y không quan tâm!

La Hồng vừa mới giết một Thiên Vương!

Mẹ kiếp...Đó là một Thiên Vương đấy!

Mấy Chí Tôn vây giết Lý Tu Viễn cũng thay đổi sắc mặt, họ hiển nhiên cũng đã từng nghe về tên tuổi của La Hồng, Thiên Giới bị La Hồng pha trộn giống như một vũng nước đục cuối cùng La Hồng vẫn chưa chết còn giết chết sáu Vương Cảnh, lừa giết một Thiên Vương còn bình yên vô sự khi rơi vào trong khu vực cấm hắc ám!

Mà bây giờ hắn lại trở về!

"Giết hắn rồi nhanh chóng rút lui!"

Đội quân của Thiên Giới bị Phu Tử chấn nhiếp nên không tùy tiện ra tay, phần lớn cường giả đều dự định yên lặng theo dõi mọi chuyện, nếu như Phu Tử chết thì họ sẽ trắng trợn xông vào nhân gian giết chóc.

Về chuyện họ vây giết Lý Tu Viễn cũng chỉ là phụng mệnh làm việc, vì muốn lấy được kỳ hoa Niết Bàn Chi Đạo mà Lý Tu Viễn tu hành.

Lý Tu Viễn phát tay, sóng nhiệt cuộn cuộn, Niết Bàn Chi Hỏa hóa thành ngọn lửa hình hoa đào nhìn vô cùng lóa mắt.

Y cười ở bên trong hoa.

Cho dù chỉ mới sơ bộ hoàn thành ba lần Niết Bàn nhưng mà thực ra y cũng không được xem là yếu!

Ồ phía xa.

Các cường giả tu sĩ ở nhân gian đều vô cùng thê thảm.

Tạo hóa hỏa lò của thiên tử Đại Chu bị đánh bay, thân xác sụp đổ chỉ còn lại biển ý chí bảo vệ linh hồn.

Cả người Nữ Đế nhuốm máu, hai tay bị gãy.

Kiểm khí quanh người Ngô Thanh Hoa hao hết, nửa người dưới biển mất.

Họ điên cuồng chém giết, không lùi bước khi đối mặt với sự vây giết của Tôn Cảnh!

Mà rốt cuộc thì họ cũng chờ được.

Chờ La Hồng trở về!

La Hồng đi ra khỏi Thiên Môn hiển nhiên cũng đã thấy được tình trạng của nhân gian lúc này.

Vô số người chết và bị thương.

Cho dù có Phu Tử chấn nhiếp nhưng mà đội quân Thiên Giới đánh vào nhân gian nên không có khả năng không có chút thương vong nào.

Tu sĩ tạo thành đội quân, không ít tu sĩ bị đánh chết, thân xác hóa thành bùn máu, ý chí bị tiêu diệt.

Nhưng mà cho dù chết thì vào thời khắc cuối cùng họ đều không lùi bước.

La Hồng cũng đều nhìn thấy tình trạng thê thảm của đám người Lý Tu Viễn, Nữ Đế, thiên tử Đại Chu.

Khóe miệng La Hồng toét ra, sát cơ cuộn cuộn.

Vù vù vù! Bên trong hộp kiếm ở trên lưng của hắn.....

Ba thanh tà kiếm nhanh chóng lướt đi đâm xuyên qua không gian bay về phía Thời Không Trường Hà.

La Hồng để ba Tà Thần đi giúp đỡ Phu Tử giết Thiên Vương.

Mà La Hồng lại nở nụ cười lạnh như băng!

Ồ Thiên Giới bị ép phải bỏ chạy, bây giờ trở lại sân nhà là nhân gian cũng nên lớn lối một chút!

Uỳnh!

La Hồng giơ tay lên, trong nháy mắt Tà Ảnh hiện lên ở dưới chân Lý Tu Viễn, sát na di hình hoán ảnh xuất hiện.

Các Chí Tôn vây giết Lý Tu Viễn giật mình ở trong lòng.

"La Hồng?!"

"Trốn!"

Những Chí Tôn này không ngốc, chiến tích của La Hồng ở Thiên Giới kinh khủng đến mức nào chứ!

Ngay cả Vương cảnh cũng bị La Hồng giết sáu người.

Đừng thấy tu vi của La Hồng chỉ là Chí Tôn, nhưng mà.....Chí Tôn yêu nghiệt như La Hồng tuyệt đối không giống với họ!

Họ cũng không muốn chịu chết!

Cho nên lựa chọn bỏ trốn!

La Hồng nở nụ cười xán lạn.

Chí Tôn?

La Hồng cũng không biết hiện tại ở cảnh giới nào!

Tâm thần khê động, đại đạo của La Hồng hiện ra, ba Vô Thượng Động Thiên và một Tà Thần Động Thiên, bốn Động Thiên giống như bốn đóa hoa lơ lửng ở trên đó.

Bốn Động Thiên?

Các Chí Tôn chuẩn bị chạy trốn về Thiên Giới lập tức khê giật mình.

Cho dù là Chí Tôn thì cũng chỉ có ba Động Thiên?

Chương 1188: Thiên Vương Phật Tộc trực tiếp bị đụng bay!

Một lúc sau sắc mặt thay đổi!

Đỉnh linh!

Tiếng cười của Thất Hào Tà Thần từ trong hộp kiếm mà La Hồng đeo ở trên lưng vang lên.

Uy áp thuộc về cấp bậc Thiên Vương tràn ngập.

Cơ thể của mấy Chí Tôn lập tức cứng đờ, không ngừng run rẩy trước uy áp của Thiên Vương, ngay cả tốc độ chạy trốn cũng trở nên chậm.

La Hồng bỗng nhiên nắm chặt tay.

Bên trong thân xác có tiếng gầm kinh khủng nổ tung!

Hắn đánh một đấm ra ngoài một Chí Tôn trực tiếp bị đánh nổ đầu lâu, đại đạo, Động Thiên...Cũng bị ép nổ tung dưới một đấm của La Hồng!

Mấy Chí Tôn còn lại kịp phản ứng.

Thế nhưng La Hồng lại vung ma kiếm A Tu La ra lập tức có quỷ hiện ở trên đỉnh đầu của mấy Chí Tôn!

Một kiếm thần thông rơi xuống!

Bây giờ chiến lực của La Hồng đã ngang bằng với Vương Cảnh, một kiếm này nên xuống mấy Chí Tôn bị giết ngay lập tức!

Lý Tu Viễn ở bên trong hoa không quên nở nụ cười.

Mẹ kiếp!

Mạnh như vậy?!

Sư huynh như y...Bị vượt qua rồi!

La Hồng liếc nhìn Lý Tu Viễn, những Chí Tôn này định bắt sống Lý Tu Viễn, nếu không bảy tám Chí Tôn vây giết nếu như thực sự muốn giết thì bây giờ Lý Tu Viễn đã chết.

Đội quân Thiên Giới rất mạnh nhưng mà bây giờ La Hồng...Cũng không kém.

Hắn giơ tay lên đánh ra một chiêu.

Tà chủ Động Thiên xoay quanh, một lúc sau trong thi thể của bảy tám

Chí Tôn lập tức có Tà Ảnh nhúc nhích, từng Tà Ảnh bò lên.

Những Tà Ảnh này quỳ sát trong hư không cung kính cúi lạy La Hồng.

"Chúng ta tuân theo quân chủ..."

Từng Tà Ảnh mở miệng.

La Hồng nhìn lướt qua, tóc trắng và áo trắng bay lên.

Mà Lý Tu Viễn ở phía sau hẳn lại cảm thấy rung động.

Đây là câu linh khiển tướng của La Hồng sao?

Thuật pháp này...Tại sao càng ngày lại càng trở nên biến thái?!

"Giết"

La Hồng lập tức nói.

Bảy tám Chí Tôn lập tức lao ra giúp đám người thiên tử Đại Chu, Nữ Đế Đại Sở.

Mà La Hồng ngẩng đầu nhìn đội quân Thiên Giới lít nha lít nhít ở phía trên bầu trời nhếch miệng cười.

Tu sĩ ở nhân gian bởi vì Nhân Hoàng hồ hàng cho nên không có quá nhiều cường giả, nhưng nhân gian không có La Hồng hẳn lại có.

La Hồng hẳn từ khi xuất đạo đến nay cũng là một người thành quân.

Một mình chống lại Thiên Giới...Thì có là gì?

La Hồng giang hai tay.

Từng cường giả Thiên Giới nhìn chăm chăm La Hồng, mà La Hồng nhếch miệng cười.

Uỳnh!

Tà chủ Động Thiên giống như lỗ đen xoay tròn.

Một lúc sau trong lỗ đen có từng hắc mang bay ra, ở sau lưng La Hồng hóa thành đội quân màu đen lít nha lít nhít!

Quân đoàn Tà Ảnh lại xuất hiện ở nhân gian!

Mà cái này...Lại chỉ mới bắt đầu.

La Hồng nhắm mắt lại cảm ứng mùi máu vô tận giữa trời đất, đó là rất nhiều Thiên Nhân bị nổ tung bởi người trấn thủ của Thiên Giới.

Thực ra số lượng rất nhiều.

Cho dù hàng trăm nghìn năm Thiên Nhân là vốn tích lũy từ người trấn thủ của Thiên Giới.

Mà trong một triều đại tất cả đều bị hẳn làm nổ.

La Hồng nở nụ cười.

Thiên Nhân...Sánh được với Long Tộc.

Trước đó giết Thiên Nhân thì sẽ nhận được quy tắc ban thưởng.

Nếu như hôm nay người đã chết, vậy thì đó cũng là Tà Ảnh!

"Đứng dậy!"

Giọng nói của La Hồng trầm thấp giống như đang ngâm xướng.

Chỉ chốc lát.

Vô số vong hồn kêu thảm, gió lạnh đang kêu khóc.

Toàn bộ mặt đất ở nhân gian nơi vô số thi cốt của Thiên Nhân gục ngã có từng bóng đen nhúc nhích chậm chậm bò lên.

Sau Nam Thiên Môn.

Đôi mắt người trấn thủ Thiên Giới bỗng nhiên co rụt lại!

Đã thấy nhân gian...Một quân đoàn Bất Tử màu đen đứng chỉnh tề dày đặc khắp mặt đất nhân gian, đôi mắt đỏ rực lần lượt nhướng lên mang theo oán niệm, phần nộ và giết chóc!

Ngửa mặt nhìn lên Thiên Giới!

Nhìn chăm chăm người trấn thủ của Thiên Giới.

Lúc này oán niệm của họ hoàn toàn bộc phát.

Làm cho quân đoàn tử linh hắc ám này càng thêm kinh khủng!

Khai Đạo Cảnh, Tôn Cảnh, Chí Tôn Cảnh...Thậm chí còn có mấy Vương Cảnh cá biệt!

Đội quân Thiên Nhân lúc này hóa thành đội quân tử linh!

Người trấn thủ Thiên Giới hiển tế toàn bộ Thiên Nhân nhất mạch trái lại trở thành của La Hồng!

Mà ở một bên khác!

Phía trên Thời Không Trường Hà.

Cơ thể Phu Tử thẳng tắp, quy tắc trường tiên cầm ở trong tay biến thành trường thương rồi không ngừng đâm vào Tiên Tộc Thiên Vương.

Tiên Tộc Thiên Vương bị đâm đến nổi cả người máu me đầm đìa, trạng thái vô cùng kém!

"Giúp ta!"

Tiên Tộc Thiên Vương sắp điên rồi!

Mẹ kiếp!

Năm Thiên Vương vây giết một người kết quả ông ta suýt chút nữa bị đâm chết!

Thiên Vương của bốn tộc Yêu, Phật, Thần, Long trên Thiên Môn rất cuộc đang làm gì vậy?

Bốn Thiên Vương mỗi một người đều mạnh hơn ông ta thế nhưng lúc này lại giống như là đang đánh xì dầu vậy!

Phu Tử nở nụ cười xán lạn.

"Ai đến thì lão phu sẽ chỉ chăm chăm giết người đó!"

"Nhân Tộc không sợ chết."

Phu Tử ho ra máu nói.

Uỳnh!

Bôn Thiên Vương đương nhiên cũng không đứng xem kịch, nêu như Phu Tử bị năm người vây giết nhưng lại mạnh mẽ giết chết một Thiên Vương vậy thì họ sẽ mất hết mặt mũi!

Nhưng mà lúc họ chuẩn bị ra tay.

Ba thanh tà kiếm bao trùm bóng tối phóng đến.

Đôi mắt Phu Tử rực sáng, ông ấy cảm ứng được khí tức quen thuộc!

"Kiệt kiệt kiệt! Phàm nhân ngu xuẩn!"

Tà Thần Nhị Cấp cười ha hả.

Thoáng chốc thân hình từ bên trong tà kiếm hiện ra.

U Minh Lang Hoàng lại một lần nữa xuất hiện giữa trời đất!

Tà Thần Nhị Cấp tung một trảo không giữ lại chút nào cố gắng hết sức ứng phó chụp về phía Bắc Thiên Vương Long Tộc!

Bắc Thiên Vương giật mình trong lòng, đưa long trảo ra va chạm với Tà Thần Nhị Cấp, năng lượng kinh khủng nổ tung, làm cho Thời Không Trường Hà nhấc lên gợn sóng ngập trời Cánh tay Bắc Thiên vương nổ tung bay tứ tung!

"Đỉnh cấp Thiên Vương?!"

Không thể nào!

Nhân Tộc sao có thể có quân cứu viện mạnh như vậy chứ?!

"Meot"

Tà Thần Tam Hào cũng xuất thế.

Cửu Vĩ Thiên Miêu cũng đã từng là con vật hung ác giữa trời đất, nếu không cũng sẽ không bị mang cái danh là Tà Thần và bị phong cấm ở khu vực hắc ám!

Chín cái cái đuôi hợp làm một trong nháy mắt kéo xuống.

Thiên Vương, trong Thần Tộc bỗng nhiên thay đổi sắc mặt đánh một quyền ra, nháy mắt bị chín cái đuôi cuốn cực kỳ chặt chẽ.

Thanh Nguu hiện thân, man ngư va chạm!

Thiên Vương Phật Tộc trực tiếp bị đụng bay!

Chương 1189: Long Tộc thâm

Khuôn mặt của Đông Vương Nhất Yêu Tộc rung động.

Ba Đỉnh Cấp Thiên Vương không kém gì họ?!

"Các ngươi là tà vật bên trong khu vực hắc ám?!"

Đông Thiên Vương nghĩ đến điều gì đó quát chói tai!

"Kiệt kiệt kiệt!"

"Phàm nhân đồng loạt ra tay đi không cần phải để ý đến những thứ khác, trước hết giết Long!"

Tà Thần Nhị Cấp lờm Thiên Vương Yêu Tộc nói.

Bàn tay cầm quy tắc trường thương của Phu Tử lập tức trì trệ:

"Không giết Tiên Tộc sao?"

Lão phu đánh rất mệt mỏi.

"Tiên Tộc có cánh tay và bắp chân nhỏ nên không có chỗ dùng, Tiểu La nói rất đúng vẫn là Long Tộc tốt, khắp người đều là bảo vật!"

Tà Thần Nhị Cấp cười ha hả trong nháy mắt biến mất, một móng vuốt kéo xuống Bắc Thiên Vương Long Tộc bị quất bay tứ tung.

Phu Tử vô có thở dài.

Không tiếp tục do dự nữa.

Lập tức ném quy tắc trường thương ra ngoài.

Lực lượng của Nam Thiên Vương và Thi Vương bộc phát trong một thương này.

Thoáng chốc!

Cơ thể Bắc Thiên vương Long Tộc bị đóng đinh ở không trung!

Mặc dù lực lượng quy tắc tiêu tán nhưng mà Phu Tử vẫn là một tay chơi quy tắc tốt như cũ!

Đôi mắt Tà Thần Nhị Cấp lập tức sáng lên.

Một lúc sau ba Tà Thần tự loại bỏ đối thủ của mình.

Bay vượt qua, nhào tới!

Bắc Thiên Vương Long Tộc tràn đầy vẻ sợ hãi!

Tại sao?!

Tại sao lại muốn đánh ông ta?

Ba đỉnh cấp Thiên Vương cộng với một Phu Tử đùa giỡn quy tắc!

Bắc Thiên Vương Long Tộc làm sao có thể cản được?

Ồ phía xa.

Thiên Vương Tiên Tộc thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy nghi mà sợ.

Thiên Vương Yêu tộc, Thần Tộc và Phật Tộc muốn chi viện.
Nhưng mà nhìn thấy ba tà vật giống như là chó điên...Hàn ý từ đáy lòng
lan tràn.

Họ sợ hãi ba tà vật giống như là chó điên thay đổi mục tiêu tới giết họ.
Cho nên họ do dự.
Sự do dự này.

Bắc Thiên Vương Long Tộc...Chỉ còn lại tuyệt vọng.
Ta hối hận...Sinh ra là Long!
Long Tộc nguy rồi!

Vật tà ác bên trong khu vực cấm hắc ám xuất thế Thực lực hùng mạnh
có thể so với Thiên Vương đỉnh cấp!

Hơn nữa còn là Nhân Tộc đứng đầu của Nhân Gian! Điều này đối với
ngũ tộc trên Thiên Giới và Trấn Thủ Thiên Giới mà nói không phải là một
tin tức tốt.

Không ngờ Nhân Tộc thế mà còn có thể cầu được một chút hy vọng
sống trong bước đường cùng, thu được lực lượng và sự giúp đỡ của vật tà
ác trong khu vực cấm hắc ám!

Uỳnh!

Bên trong Thời Không Trường Hà.

Long Huyết cuộn cuộn hòa với dòng nước chảy ở bên trong Thời
Không Trường Hà quay cuồng giống như đang sôi sùng sục!

Bắc Thiên Vương Long Tộc bị một thương của Phu Tử đóng ở bên
trong Thời Không Trường Hà hóa thành thân rồng thực sự, đó là một quái
vật khổng lồ dài hàng vạn trượng, thể xác ngang ngạnh dường như có thể
nghiền nát vô số dãy núi!

Nhưng mà một quái vật khổng lồ như vậy lại bị đặt ở bên trong Trường
Hà, máu tươi đang không ngừng chảy ra.

Móng rồng bị chém đứt, thân rồng bị xé nứt, đầu rồng bị chém xuống!

Bắc Thiên Vương Long Tộc €hồ ềề# Bắc ĩnien Vương hoàn toàn không
thể nào chống lại được!

Đây là ba vật tà ác vô cùng đáng sợ!

Phốc phốc!

Đầu rồng bị chém xuống bị Tà Thần Nhị Cáp nuốt vào trong bụng.

"Đầu rồng này mạnh hơn Long Ngạo kia rất nhiều, đầu rồng này có lẽ
có thể chế tạo thành một thứ chịu lực cho Bát Hào"

Tà Thần Nhị Cáp hưng phấn cười.

Họ giông như cá diếc sang sông hoàn toàn cào nát Bắc Thiên Vương
Long Tộc!

Rút gân lột da!
Gãy tay gãy chân!

Quá tàn nhẫn!
Cho dù là Phu Tử đứng đầu một phương cũng cảm thấy không đành lòng xem tiếp.

Những vật tà ác này quả thực làm nhục sự lịch thiệp.
Đương nhiên Phu Tử cũng lén nhận một ít máu tươi của Bắc Thiên Vương.

Nhân lúc còn nóng phải nạo vét một ít máu của Thiên Vương, Đặc biệt là long huyết của Thiên Vương Long Tộc cũng là thuốc bổ đỉnh cấp có thể tạo một ao long huyết ở Nhân Gian để trở thành thánh địa tu hành của Nhân Tộc.

Bây giờ Nhân Gian đã mất đi quy tắc do Nhân Hoàng sắp xếp để phòng ngự, mọi người đều có thể phá vỡ ràng buộc của thập cảnh cho nên nếu như Nhân Tộc có thể vượt qua nguy cơ đáng sợ này thì Nhân Tộc sẽ nghênh đón một thời kỳ phát triển phồn vinh.

Đến lúc đó ao long huyết sẽ là thứ tốt.
Có thể tăng số lượng cường giả Nhân Tộc ra đời!
Ông làm tất cả cũng là vì Nhân Tộc!

"Tại sao chỉ nhắm vào Long Tộc của ta!"
Bắc Thiên Vương không cam lòng gậm thét!
Long hồn dâng trào, đại đạo sụp đổ, quy tắc sụp đổ, Động Thiên rơi
VỖ!

Có thể trở thành Thiên Vương, Động Thiên bên trong Đại Thiên Động Thiên đều là Động Thiên đỉnh cấp giống như một thế giới nhỏ rơi vỡ, cả mặt đất và bầu trời đều sụp đổ!

Trời đất đang rỉ máu, một Thiên Vương chết ở Nhân Gian nổi lên hiện tượng khác thường làm cho người ta cảm thấy đáng sợ.

Máu tươi bay lả tả, trời đất ảm đạm, đêm tối và ban ngày đang không ngừng xen kẽ!

Thiên Vương của bốn tộc Tiên, Thần, Phật, Yêu sợ hãi thay đổi sắc mặt!
Bắc Thiên Vương...Chết rồi!

Thế thì còn đánh như thế nào chứ?

Nhân Gian dường như càng trở nên khó công phá hơn họ tưởng tượng!

Đặc biệt là Thiên Vương Yêu Tộc, bản thể của ông ta cũng là một yêu thú dũng mãnh, thực ra hơi giống Long Tộc nên ông ta hơi lo lắng, kết cục của Bắc Thiên Vương rất có thể cũng sẽ trở thành kết cục của ông ta!

Mà Thiên Vương Tiên Tộc góp đủ số lượng lúc này tim đập rất nhanh.

Mẹ kiếp!

Vốn dĩ người mà Phu Tử muốn chơi chết chính là ông ta!

Nhân Gian chưa từng xuất hiện hao tổn to lớn gì mà Thiên Giới đã liên tiếp chết mất ba Thiên Vương.

Long Ngạo, Già Lam còn có Bắc Thiên Vương!

Họ đều là cường giả đỉnh cấp bên trong Thiên Giới, mấy chục vạn năm cũng chưa từng chết nhưng lại liên tiếp đâm máu trong mấy ngày nay!

Quả nhiên muốn thay đổi thời đại thì phải dùng máu tươi để trải đường!

Nhưng mà trái lại họ vẫn không trốn tránh.

Thay vào đó họ quay trở lại Nhân Gian nhao nhao chống lại thượng cổ hoàng binh cùng với Nhân Hoàng Cung để lấy lại.

Ba kiện của Phật Tộc, Tiên Tộc, Long Tộc cùng chống lại thượng cổ hoàng binh với Nhân Hoàng Cung đã được giải thoát.

Có hoàng binh ở trong tay họ mới có chút lực lượng!

Ừnh!

Tây Thiên Vương và Thiên Vương Tiên Tộc cầm thượng cổ hoàng binh trong tay mượn nhờ uy áp của hoàng binh trái lại cũng trở nên vô cùng hùng mạnh.

Cho dù là Tà Thần Nhị Cấp cùng với đám Tà Thần cũng không dễ dàng ra tay với họ.

Mà Bắc Thiên Vương chết cũng dẫn tới việc Thiên Giới rung chuyển kịch liệt!

Chương 1190: "Một đám ô hợp mà thôi..."

Thiên Giới.

Tổ địa của Long Tộc đất rung núi chuyển, máu tươi bay lả tả, long hồn rên rỉ!

Bắc Thiên Vương...Đã chết!

Long Tộc...Lại chết thêm một Thiên Vương!

Quá vô cùng thê thảm!

Nếu cứ tiếp tục như vậy Long Tộc thật sự sẽ bị giết sạch sẽ!

Soạt, soạt tiếng xiềng xích va chạm vang vọng không dứt.

Lão tổ Long Tộc bay lên trời, ông ta cũng là Ngụy Hoàng của Long Tộc bị quy tắc đã đề ra của Nhân Hoàng hạn chế, mặt mũi ông ta tràn đầy vẻ âm trầm, bên trong đôi mắt cũng tràn đầy vẻ cực kỳ bi thương.

Long Ngạo chết, Bắc Thiên Vương cũng đã chết, bây giờ Long Tộc chỉ còn lại một Thiên Vương Long Tộc trấn áp Bắc Thiên Môn đang run lẩy bẩy!

"Thiên Vương của bốn tộc Yêu, Tiên, Thần, Phật...Tại sao thấy chết không cứu?!"

Lão tổ Long Tộc gầm thét!

Âm thanh khuấy động mỗi một nơi hẻo lánh trong Thiên Giới không ngừng phát ra.

Soạt, soạt!

Quy tắc xiềng xích đang bị thắt chặt, hư không đang rung chuyển.

Lão tổ của bốn tộc cũng nhao nhao xuất hiện, họ đều bị quy tắc xiềng xích trói buộc.

"Long Hoàng họ cũng không cố ý...Họ bị vật tà ác bên trong khu vực cấm hắc ám chấn nhiếp!"

Lão tổ của bốn tộc xuất hiện nói với vẻ vô cùng nghiêm túc.

Họ giải vây cho Thiên Vương của các tộc.

Nếu như không giải thích thì vấn đề sẽ còn nghiêm trọng hơn.

Long Tộc Long Hoàng đã đứng ngồi không yên, dù sao cũng đã chết hai cường giả cấp bậc Thiên Vương!

Cho dù các tộc đều có Thiên Vương ẩn tàng nhưng mà liên tục chết hai người đối với nhất tộc mà nói đó là sự đả kích lớn như thế nào chứ.

"Ta không muốn nghe các người nói nhảm!"

"Long Tộc của ta liên tục chết hai Thiên Vương mà bốn tộc lại thấy chết không cứu, Long Tộc ta sẽ không đánh Nhân Gian nữa!"

Long Hoàng vô cùng lạnh lùng nói.

"Tất cả Long Tộc! Rút về Thiên Giới, rút về tổ địa Long Tộc!"

"Tiên Thần Yêu Phật muốn đánh Nhân Gian thì để họ tự mình đi đánh đi!"

Bên trong đôi mắt của Long Hoàng tràn đầy vẻ tàn khốc!

Nguy cơ!

Long Hoàng bị xiềng xích quán quanh nhưng mà trong con người của ông ta lại có thể thấy được nguy cơ bất tận đang quán chặt lấy Long Tộc!

Ông ta là Ngự Hoàng nửa bước bước vào Hoàng Cảnh nên có thể nhìn thấu quá khứ và tương lai!

Ông ta ảm ảm nhìn thấy cảnh tượng vạn long tràn đầy bi thương, long thi ở khắp mọi nơi.

Thời đại này Long Tộc rất có thể sẽ bị diệt tộc!

Long Ngạo và Bắc Thiên Vương chết chính là mồi dẫn lửa, đó chính là một kíp nổ "Này!"

Khu vực Bắc Thiên Môn.

Vào lúc Bắc Thiên Vương chết Thiên Vương trần thủ Bắc Thiên Môn run lấy bầy.

Trong con người tràn đầy vẻ sợ hãi, thực lực của ông ta mạnh hơn Long Ngạo một chút nhưng mà lại yếu hơn Bắc Thiên Vương rất nhiều!

Nếu như lúc này Bắc Thiên Vương đổi thành ông ta thì ông ta sẽ chết càng thảm hại hơn!

Long Tộc...Rốt cuộc đã tạo nghiệt gì vậy chứ! Cho nên khi nghe thấy giọng nói của Long Hoàng thì Thiên Vương này không do dự chút nào lập tức thu dọn đội quân Long Tộc nhanh chóng lui về tổ địa.

Lão tổ Long Tộc gầm thét.

Giọng nói nổ tung ở trong Thiên Giới, một lúc sau Long Hoàng giận dữ hét lên một móng vuốt màu vàng xé rách trời đất xuyên qua Thiên Giới và Nhân Gian!

âm âm!

Lúc này khí tức thượng cổ hoàng binh của Long Tộc chấn động lập tức xé rách không gian trở về Thiên Giới mất tăm hơi!

Trận chiến tấn công thảo phạt nhân gian này Long Tộc...Rút lui!

Trần Thủ Thiên Giới thay đổi sắc mặt.

Trong lòng không khỏi thầm mắng!

Quả nhiên ngũ tộc thực sự không đáng tin cậy!

Ngũ tộc không đồng lòng, muốn hủy diệt Nhân Tộc quả thực là người si nói mộng!

Đôi mắt của gã ta thâm thúy nhìn về phía trận chiến ở bên trong Thời Không Trường Hà.

Bắc Thiên Vương đã chết nên thế cục của trận chiến trái lại vẫn chia năm tưng thái như cũ, bởi vì có hai thượng cổ hoàng binh trở lại viện trợ làm cho trận chiến này vẫn để lại lo lắng như cũ.

"Ngớ ngẩn! Sớm như vậy không phải tốt rồi sao?!"

Trần Thủ Thiên Giới thâm mắng.

Trước đó Thiên Vương của ngũ tộc đều sợ chết, đều sợ bị Phu Tử thay đổi trước khi chết.

Cho nên mặc dù ra tay nhưng mà vẫn đánh rụt đầu rụt đuôi.

Lúc này mới dẫn đến Bắc Thiên Vương chết mất!

Dẫn đến Long Tộc rút lui ra khỏi trận thảo phạt này!

Nhưng mà cho dù là Trần Thủ Thiên Giới cũng không thể không thừa nhận Long Tộc thật sự thâm hiểm!

Nhân Tộc và vật tà ác ở bên trong khu vực cấm hắc ám giống như để mắt tới Long Tộc!

Ánh mắt Trần Thủ Thiên Giới di chuyển nhìn về phía đội quân Nhân Gian tăng vọt khi thế vì La Hồng trở về.

Còn có quân đoàn ngàn vạn Tà Ảnh do La Hồng dùng vong hồn của Thiên Nhân đã chết triệu hoán ra.

"Nhân Hoàng thời đại này...Khá là kỳ quái."

Ánh mắt Trần Thủ Thiên Giới lóe lên.

Đây là tà thuật sao?

Tà thuật học được ở bên trong khu vực cấm hắc ám sao?

Triệu hoán vong linh người chết để bản thân dùng tà ác như thế chẳng lẽ Nhân Hoàng thời đại này có cầu kết với Địa Ngục sao?!

Trần Thủ Thiên Giới càng phát hiện ra La Hồng phải chết!

Bởi vì La Hồng mang đến cho gã ta một cảm giác càng ngày càng kinh khủng.

Trần Thủ Thiên Giới ở sau Nam Thiên Môn quan sát Nhân Gian.

Gã ta nhìn chăm chăm La Hồng.

Cứ như vậy nhìn chăm chăm, một lúc sau thân thể của gã ta bước lên phía trước một bước.

Lập tức biến mất không thấy gì nữa!

Nhân Gian.

La Hồng ngẩng đầu, mặt nạ Tà Quân bao trùm ở trên mặt, thuộc tính tăng thêm, tóc bạc bay lên.

Trần Thủ Thiên Giới bỗng nhiên hiện ra ở Nhân Gian!

Khí thế khủng bố ngang nhiên bắn ra giống như dãi núi lấp biển.

Khí tức của Thiên Vương đỉnh cấp!

La Hồng nheo mắt lại rồi giơ tay lên, bỗng nhiên đập một cái!

Uỳnh!

Vô số Tà Ảnh gầm thét, rống giận phóng lên tận trời!

Thân ảnh Trần Thủ Thiên Giới vào Nhân Gian vô cùng cao lớn giống như thần minh!

Đối mặt với vô số Tà Ảnh đi ngược dòng nước Trần Thủ Thiên Giới vô cùng lạnh lùng duỗi một ngón tay ra vẫy vào Nhân Gian!

Giống như là vẫy mực.

Tất cả Tà Ảnh xông lên nhao nhao nổ tung.

Giống như là mực bị nước mưa cọ rửa bay ngược trở lại Nhân Gian!

"Một đám ô hợp mà thôi..."

Trần Thủ Thiên Giới lãnh khốc vô tình nói.

Chương 1191: Đây chính là thực lực của Thiên Vương đỉnh cấp?

Một lúc sau thân hình của gã ta biến mất khỏi bầu trời không thấy đâu nữa.

La Hồng cảm thấy nguy cơ!

Đây là một Thiên Vương đỉnh cấp thực sự! Thực lực vô cùng hùng mạnh!

Hơi không cẩn thận La Hồng có thể sẽ bị nghiền ép đến chết!

La Hồng cầm ma kiếm A Tu La.

Mà bên cạnh hần tay áo Trấn Thủ Thiên Giới bay lên chớp mắt xuất hiện!

"Người có thể mượn lực tìm ba vật tà ác trợ giúp quả thực đã vượt quá dự kiến của bản tọa nhưng mà người dám trở về thì phải chết!"

"Nếu như người như yên tâm trốn ở bên trong khu vực cấm hắc ám thì bản tọa chưa hẳn có thể làm gì người!"

Trấn Thủ Thiên Giới xuất hiện ở sau lưng La Hồng đạm mạc nói.

Trong tay của gã ta xuất hiện một thanh kiếm, đây là Thiên Vương Bình đỉnh tiêm cũng là bội kiếm của Trấn Thủ Thiên Giới.

Đâm một kiếm ra, kiếm khí vô cùng tận dâng lên.

Quả nhiên là một kiếm quang lạnh ba vạn dặm!

Lông tơ La Hồng dựng đứng, đây là cực hạn của kiếm thuật!

Nguy cơ tử vong lập tức bao quanh La Hồng!

Nhưng mà.

Ngay khi một kiếm này sắp đâm trúng La Hồng thì hộp kiếm ở trên lưng La Hồng và khuyên tai ngọc nhỏ nhỏ run lên.

Sau đó hóa thành một con giun khổng lồ che khuất bầu trời!

Uỳnh!

Con giun và kiếm mang va chạm vào nhau!

Năng lượng gọn sóng hết vòng này đến vòng khác, lực lượng quy tắc dao động triệt tiêu lẫn nhau!

Nhân Gian không ngừng rung chuyển, đất nứt ra trời dường như cũng muốn vỡ nát!

"Vẫn còn một vật tà ác nữa sao?!"

"Hử? Phân thân?"

Đội mắt Trần Thủ Thiên Giới co rút lại.

Hắn không ngờ La Hồng thể mà còn mang theo một vật tà ác khác từ trong khu vực cấm hắc ám ra ngoài!

Nhưng mà tầm mắt Trần Thủ Thiên Giới cực mạnh, liếc mắt đã nhìn ra vật tà ác này khác với ba vật tà ác đang giúp đỡ Phu Tử.

Ba người kia là chân thân mà người này chỉ là một phân thân!
Chiến lực cũng vô cùng yếu, chỉ mới vào cấp bậc Thiên Vương.
Nửa thân thể của Thất Hào nổ tung.

Nhưng mà cũng xem như là miễn cưỡng đồ được một đòn tấn công của Trần Thủ Thiên Giới.

"Tiểu La đây là một phân thân!"

Giọng nói của Thất Hào vang vọng ở bên tai La Hồng.

Lại là phân thân?!

Trần Thủ Thiên Giới... Thật sự con mẹ nó cẩn thận đến cực hạn!

Đã đến lúc này tại sao vẫn chỉ cử ra một phân thân?!

La Hồng cũng cảm thấy hết cách, hắn cho rằng tự mình xuất hiện để hấp dẫn Trần Thủ Thiên Giới hành động nhưng không ngờ Trần Thủ Thiên Giới có thể bộc phát ra chiến lực đỉnh cấp thể mà cũng chỉ là một phân thân!

Sắc mặt của Trần Thủ Thiên Giới cũng vô cùng kỳ lạ, gã ta nhìn chăm chăm một nửa con giun kia.

Ánh mắt đã xác nhận đều là phân thân của một người!

Gã ta ngửi được mùi âm mưu!

La Hồng này... Là đệ tử chân truyền của Phu Tử ở Nhân Gian!

Kê này âm hiểm giống y như Phu Tử!

Ngay khi vật tà ác này xuất hiện Trần Thủ Thiên Giới đã hiểu rõ La Hồng đang tính kế gã ta!

La Hồng cũng hẳn đã đoán được khi trở lại Nhân Gian gã ta thân là Trần Thủ Thiên Giới chắc chắn sẽ ra tay.

Thế nhưng La Hồng vẫn vô cùng hung hăng càn quấy trở về!

Nhưng mà gã ta không lo lắng, bởi vì đây chỉ là một phân thân của gã ta!

Phân thân này có chiến lực của Thiên Vương cấp bậc đỉnh cấp đủ để giết chết La Hồng!

Nếu chỉ có một vật tà ác này bảo vệ!

Vậy La Hồng hẳn là phải chết!

Vật tà ác này không thể ngăn được!

Bên trong Thời Không Trường Hà.

Phu Tử đang đánh nhau với Thiên Vương cầm thượng cổ hoàng binh trong tay hơi thay đổi sắc mặt.

Chân ngón mà đen và màu vàng xen lẫn thân của ông khẽ run lên quay đầu nhìn về phía Nhân Gian!

La Hồng gặp nguy hiểm, Trấn Thủ Thiên Giới tự mình ra tay!

Trấn Thủ Thiên Giới là thần tử được Nhân Hoàng thượng cổ tự mình sắc phong có thực lực cực mạnh!

Từ thượng cổ sống đến bây giờ đã mười vạn năm, tuyệt đối đáng sợ "Ba người hãy ngăn cản một chút!"

"Hôm nay lão phu muốn giết phản nghịch của Nhân Tộc!"

Phu Tử kéo Quy Tắc Trường Thương đâm chân đi ra khỏi Thời Không Trường Hà!

Tà Thần Nhị Cấp, Cửu Vĩ Thiên Miêu còn có Thanh Ngu liếc mắt nhìn ông không nói gì.

Thêm một Phu Tử hay thiếu một Phu Tử cũng không có gì khác biệt.

Họ thân là Tà Thần nên ba đánh bốn vẫn rất nhẹ nhàng, cho dù đối phương nắm giữ thượng cổ hoàng binh mặc dù khó giải quyết nhưng vẫn đề không lớn.

Uỳnh!

Kiểm trong tay Trấn Thủ Thiên Giới lại lần nữa vung ra, kiếm khí không chút kiêng kỵ khuấy động ở mỗi một nơi hẻo lánh của Nhân Gian!

Thật mạnh!

Đây chính là thực lực của Thiên Vương đỉnh cấp?!

Đối với việc vận dụng quy tắc đã đạt tới trình độ xuất thần nhập hóa!

Tâm thần La Hồng khẽ động, câu thông với Nhân Hoàng Cung!

Phân thân xếp bằng ở trước Nhân Hoàng Cung ngừng thiêu đốt hóa thành một ánh sáng trở lại trong biển ý chí của La Hồng.

Nhân Hoàng Cung cũng lập tức di chuyển nên xuống giữa trời!

Trấn Thủ Thiên Giới nhướng mày.

Gã ta vẫn hơi kiêng kỵ Nhân Hoàng Cung, gã ta sợ sẽ kích thích khí cơ của Nhân Hoàng gây áp chế gã ta, dù sao gã ta cũng đã từng là thần tử của Nhân Hoàng.

Gã ta giờ kiếm lên dờ đi một khoảng cách né tránh Nhân Hoàng Cung nên xuống, trong nháy mắt xuất hiện ở sau lưng La Hồng chém một kiếm ra muốn chém đầu La Hồng!

La Hồng nhếch miệng nở nụ cười.

Giơ tay lên!

Vô số Tà Ảnh lại một lần nữa nhao nhao hội tụ giống như biển người bay về phía Trấn Thủ Thiên Giới!

Giống như một ngọn núi bằng người đặt Trấn Thủ Thiên Giới ở dưới đáy.

Đôi mắt La Hồng ngưng lại, hít sâu một hơi.

Thánh Nhân Thư Sơn và Thánh Nhân Khổ Thuyền cũng nhao nhao lao ra đánh về phía Trấn Thủ Thiên Giới!

Hắn không có nhiều thứ khác nhưng có rất nhiều bảo bối!

Cùng lúc đó.

Không gian bị xé toạc.

Phu Tử ngắt đầu ưỡn ngực giết ra ngoài!

Quy Tắc Trường Thương trong tay vung lên đột nhiên trở nên mềm hóa thành Quy Tắc Trường Tiên quát về phía Trấn Thủ Thiên Giới!

"Cầu kết ngũ tộc bỏ bê nhiệm vụ, thần tội lỗi có mặt mũi nào sống chui nhủi ở thế gian?!"

Phu Tử quát chói tai!

Chương 1192: Bản công tử có rất nhiều Sinh Mệnh Tinh Hoa

Phu Tử cầm Quy Tắc Chỉ Tiên ở trong tay giết ra ngoài làm cho Trần Thủ Thiên Giới hơi thay đổi sắc mặt.

Nhưng mà cũng đánh một kiếm ra đánh lui Quy Tắc Chỉ Tiên!

Bây giờ quy tắc Nhân Hoàng ở Nhân Gian đã sụp đổ, Quy Tắc Chỉ Tiên cũng không còn lực thống trị như trước!

Một kiếm của Trần Thủ Thiên Giới đánh tan tất cả Tà Ảnh đang áp chế hắn ta, có một kiếm bay về phía Quy Tắc Chỉ Tiên của Phu Tử, kiếm khí chém lên trên Thánh Nhân Thư Sơn và Thánh Nhân Khổ Thuyền!

Thánh Nhân Hư Ảnh ở bên trong Thánh Tà Động Thiên lập tức mở mắt ra.

Tức dưng cả lông mày!

"Làm càn!"

"Uổng công ngươi là thần!"

"Phản nghịch đáng chém!"

Thánh Nhân Hư Ảnh gầm thét!

Thoáng chốc dặm chân từ trong Thánh Tà Động Thiên đi ra!

Trên Thánh Nhân Thư Sơn và Thánh Nhân Khổ Thuyền lập tức có khí tức thượng cổ thánh nhân khôi phục! Ủy năng kinh khủng!

Đôi mắt La Hồng rực sáng!

Nhìn chăm chăm Trần Thủ Thiên Giới nhếch miệng nở nụ cười xán lạn.

"Ngươi không giết được bản công tử có tức hay không?!"

"Trái lại bản công tử muốn xem thử ngươi có bao nhiêu phân thân có thể giết!"

La Hồng lập tức giơ tay lên.

Bỗng nhiên ép xuống.

"Phu Tử...Giúp ta!"

La Hồng gào rít.

Phu Tử đang cầm Quy Tắc Chỉ Tiên trong tay khẽ giật mình.

Không phải lão phu đang ra tay sao?!

Nhưng mà một lúc sau Phu Tử bèn hiểu rõ, ánh mắt của ông vô cùng phức tạp, La Hồng hoàn toàn không phải đang gọi ông!

Ừnh!!

Trên bầu trời của huyện An Bình, khi Thánh Nhân Hư Ảnh dậm chân bước ra Học Hải Bí Cảnh bắt đầu run rẩy.

Nhân Hoàng Vô Tự Bi lập tức xuất hiện phản chiếu ở Nhân Gian, dường như xuyên qua tam giới!

Vô số quy tắc phơi bày ở trước Vô Tự Bi!

"Ồi chao..."

Một tiếng thở dài trầm thấp tràn ngập giữa trời đất.
rầm rầm rầm!

Hai hoàng binh chấn động trời đất đang run rẩy!

Sau đó bắn ra!

Thầm Phán Chi Kiếm và Yêu Hoàng Kích!

Hai thượng cổ hoàng binh bị trấn áp ở bên trong Học Hải Bí Cảnh nương theo đó gào thét xông ra khỏi bí cảnh!

Khí tức ngút trời, đất rung núi chuyển, nhiều chỗ ở trên mặt đất của Nhân Gian rạn nứt!

Mà La Hồng quát chói tai.

Nhân Hoàng Cung bay ngang không trung, đánh về phía hai thượng cổ hoàng binh!

Rầm Rầm rầm!

Có khí tức Hoàng Giả khôi phục nhưng mà bên trong Nhân Hoàng Cung cũng có khí cơ Nhân Hoàng khôi phục trấn áp hai thượng cổ hoàng binh!

Mà trước mộ bia không có chữ của Nhân Hoàng.

Một cái quan tài không có nắp nổi lên.

Âm u đầy tử khí.

Trần Thủ Thiên Giới ngưng mắt!

Gã ta biết là ai, đó là Phu Tử đời đầu tiên!

Gã ta đã đề phòng chiêu này từ lâu rồi!

"Ồi chao...Hạ Thương người thân là Trần Thủ Thiên Giới...Tội gì phải đi đến tình trạng như bây giờ?"

"Người từng vì Nhân Tộc, tại sao lại biến mình trở nên dở dờ ương ương..."

Giọng nói già nua vang vọng ở mỗi một nơi hẻo lánh của Nhân Gian!

Trái lại Trần Thủ Thiên Giới rất bình tĩnh.

"Không Hư người chỉ còn sống được mấy ngày nữa, trong mộ Nhân Hoàng không có Sinh Mệnh Tinh Hoa tưới nhuần thọ nguyên của người đã đạt tới cực hạn, lần này ra tay người chắc chắn sẽ chết!"

Trần Thủ Thiên Giới thần nhiên nói.

Bên trong quan tài cổ có tiếng ho khan vang vọng.

"Sống có gì vui, chết có gì đáng sợ chứ?"

"Người đọc sách như chúng ta chỉ cầu không then với lương tâm"

"Giết người sẽ không then với lương tâm"

Bên trong quan tài cổ xưa.

Một thân ảnh gầy như que củi, gầy đát xa trời chằm chằm ngồi dậy.

Đây là Phu Tử đời đầu tiên, chỉ có điều cặp mắt kia vẫn bao la như bầu

trời vũ trụ đầy sao.

Mà La Hồng thấy quan tài cổ xuất hiện.

Lập tức nhếch miệng nở nụ cười.

Hắn nhìn thoáng qua Trần Thủ Thiên Giới, nụ cười trên mặt càng thêm

xán lạn.

"Những thứ khác bản công tử không có nhiều nhưng lại có rất nhiều Sinh Mệnh Tinh Hoa!"

"Thứ mà bản công tử có chính là Sinh Mệnh Tinh Hoa!"

La Hồng giơ tay lên, đi hình hoán ảnh.

Trong nháy mắt xuất hiện ở phía trước Tam Trọng Thiên ở trên bầu trời.

Đánh một đám ra ngoài!

Tất cả ngũ tộc ở trước Thiên Môn nhao nhao bị đánh nổi La Hồng vung tay lên, Thiên Ma lập tức bay ra đưa tay tháo Thiên Môn xuống.

Nâng Thiên Môn lại lần nữa di hình hoán ảnh xuất hiện ở phía trên quan tài.

"Sư nương! Lại giúp ta!"

La Hồng quát về phía sau Thiên Môn!

Một tiếng quát này.

Làm cho sắc mặt của Trần Thủ Thiên Giới trở nên kỳ lạ.

Sư nương?

Gọi ai vậy?

"Đừng...Đừng gọi như vậy, Chỉ không phải sư nương của người!"

"Nếu còn gọi như vậy Chỉ...Chỉ sẽ tức giận!"

Ngay giữa trời đất tĩnh mịch.

Sau Thiên Môn có giọng nói ngượng ngùng quanh quẩn.

Sau đó...

Sau Thiên Môn trào lên âm thanh cuộn cuộn!

Một nhánh của Sinh Mệnh Trường Hà lập tức trút xuống!

Bay thẳng xuống ba nghìn thước, Ngân Hà mờ ảo rớt xuống từ chín tầng mây!

Cả một nhánh sông nhao nhao rớt về phía quan tài của Phu Tử đời đầu tiên!

Bên trong quan tài...

Phu Tử đời đầu tiên bỗng nhiên ho khan.

Sinh mệnh Trường Hà mà cũng có thể điều động được sao?

Nhân Hoàng đương thời...

Sao lại ưu tú như vậy!

âm âm!

Khi các nhánh của Sinh Mệnh Trường Hà chảy xuống giống như thác nước Ngân Hà treo ở trên bầu trời của Nhân Gian, tưới mát cho chiếc quan tài cổ xưa tràn đầy tử khí kia.

Cả Thiên Giới đều rung động!

Trước đó Thiên Nhân đã mất đi sự chi viện của Sinh Mệnh Trường Hà nên không thể nào bắt tử bắt diệt ở Nhân Gian, vì vậy chết và bị thương vô số.

Ai có thể ngờ bây giờ Sinh Mệnh Trường Hà trong lúc La Hồng nói cười lại lần nữa từ phía trên Thiên Giới tưới vào Nhân Gian.

Tiêu chuẩn kép như vậy sao?

Còn có rất nhiều cường giả nhớ rõ trước đó người chặt đứt liên hệ giữa Nhân Gian và Sinh Mệnh Trường Hà chính là La Hồng, bây giờ để Sinh Mệnh Trường Hà vào Nhân Gian cũng là La Hồng.

Sinh Mệnh Trường Hà là do nhà của ngươi mô sao?

Chương 1193: Người cản ta hay là cứu Nhân Gian!"

Sắc mặt cường giả của Thiên Giới đều trở nên khó coi, Sinh Mệnh Trường Hà là một trong những khu vực cấm cổ xưa nhất Thiên Giới dường như lại trở thành vườn sau của La Hồng, điều này làm cho không ít cường giả đều cảm thấy bất lực.

Trần Thủ Thiên Giới là người thay đổi sắc mặt lớn nhất, gã ta đã dự đoán được át chủ bài của La Hồng có thể là Phu Tử đời đầu tiên.

Nhưng mà dù sao Phu Tử đời đầu tiên cũng đã sống mười vạn năm, nếu như không có Sinh Mệnh Tinh Hoa tưới nhuần mộ Nhân Hoàng thì thọ nguyên cũng đã sắp đến điểm cuối.

Vì vậy Trần Thủ Thiên Giới cũng không quá mức e ngại, bởi vì thọ nguyên sắp hết cho nên thực lực của Phu Tử đời đầu tiên cũng sẽ trượt xuống.

Đây cũng là điều mà Trần Thủ Thiên Giới đã đoán trước được.

Nhưng điều mà Trần Thủ Thiên Giới không dự đoán được chính là La Hồng lại có thể điều động Sinh Mệnh Trường Hà của Thiên Giới!

Có thể làm cho Sinh Mệnh Tinh Hoa vào Nhân Gian nhiều như vậy!

Sinh Mệnh Tinh Hoa...Chính là sản phẩm bên trong khu vực cấm Sinh Mệnh, một lượng nhỏ Sinh Mệnh Tinh Hoa là thuốc bổ, số lượng lớn Sinh Mệnh Tinh Hoa là độc dược đòi mạng.

Thứ mà Phu Tử đời đầu tiên thiếu là cái gì?

Đó là Sinh Mệnh Tinh Hoa cho nên nhiều Sinh Mệnh Tinh Hoa như vậy tưới xuống làm cho tử khí ở bên trong chiếc quan tài cổ xưa cũng bắt đầu nhao nhao bị tách ra!

Có khí tức vô cùng hùng mạnh khôi phục ở bên trong quan tài.

Đó là khí tức của sức sống giống như là một gốc cây từng già một lần nữa bừng sáng như mùa xuân thứ hai.

Kèo kẹt kèo kẹt...

Sinh Mệnh Tinh Hoa tưới xuống, Giống như một dải Ngân Hà đang bay đi.

Phu Tử đời đầu tiên từ bên trong quan tài chậm rãi ngồi dậy sau đó đứng lên Cơ thể gầy như que củi được cọ rửa dưới Sinh Mệnh Tinh Hoa thực sự giống như là một khối cầu khô quắt bị thổi chậm rãi phồng lên.

Đôi mắt Phu Tử đời đầu tiên thâm thúy mênh mông như bầu trời đây sao.

Mỗi một tế bào trong cơ thể ông ấy đều đang điên cuồng nuốt năng lượng của Sinh Mệnh Tinh Hoa, thông qua năng lượng này để đánh thức lực lượng ở mỗi một nơi hẻo lánh trong cơ thể.

Cho dù là Phu Tử đời đầu tiên cũng không đoán được Nhân Hoàng đương thời lại có thể lừa Sinh Mệnh Tinh Hoa bên trong Sinh Mệnh Trường Hà ra ngoài.

Đối với sự tồn tại kinh khủng trong khu vực cấm Sinh Mệnh kia mười vạn năm trước Phu Tử đời đầu tiên cũng đã được chứng kiến.

Sinh Mệnh mẫu thân cũng không phải là hạng người dễ chung sống.

Sinh Mệnh Trường Hà cũng không phải là nơi tốt lành gì, sinh linh chết ở bên trong Sinh Mệnh Trường Hà nhiều không kể xiết!

Có thể được xưng là khu vực cấm Sinh Mệnh hiển nhiên sẽ có chỗ kinh khủng của nó.

Vì vậy Phu Tử đời đầu tiên mới cảm thấy ngạc nhiên khi La Hồng có thể điều động Sinh Mệnh mẫu thân!

Nhưng mà cho dù như thế nào thì hiện tại chuyện mà Phu Tử đời đầu tiên phải làm là khôi phục!

Trước tiên khôi phục lại trạng thái!

Khí tức đang rung chuyển giống như một con thú dữ ẩn nấp chậm rãi thức dậy từ trong cơn ngủ mê.

Tất cả mọi người mơ hồ cảm thấy được giữa trời đất dường như nhiều hơn một đôi mắt đang quan sát Nhân Gian, quan sát...Toàn bộ tam giới!

Trần Thủ Thiên Giới thay đổi sắc mặt.

Khôi phục rồi!

Không Hư Phu Tử đời đầu tiên...Hoàn toàn khôi phục!

Chết tiệt!

Trần Thủ Thiên Giới không chút do dự ngang nhiên quét Thiên Vương kiếm ở trong tay chém ra một khe rộng trong không gian.

Bước ra một bước, thân hình bay lên trời hướng về phía Nam Thiên Môn.

Gã ta muốn chạy trở về Thiên Giới, cuối cùng thì Nhân Gian cũng không phải là sân nhà của gã ta!

La Hồng này lại một lần nữa nằm ngoài dự đoán của gã ta.

Dựa vào phân thân của Thiên Vương đỉnh cấp để ra tay vốn dĩ tưởng rằng có thể tùy tiện giết chết La Hồng nhưng không ngờ tiểu tử này lại đang

tính kế gã ta!

Thế mà cố ý lấy bản thân làm môi nhử để dẫn dụ gã ta ra ngoài.

Có lẽ có thể nói lần này ngay từ đầu mục tiêu của La Hồng có thể chính là gã ta!

Phu Tử nhìn khí cơ của Phu Tử đời đầu tiên dường như làm cho cả tam giới đều rung chuyển, đây là lão tổ tông đấy!

Phu Tử cũng cảm thấy rất ngạc nhiên, nâng Thiên Môn nở nụ cười xán lạn với La Hồng.

Tiểu tử này thực sự giỏi tính toán!

Có phong độ giống lão phu!

Phu Tử giơ tay lên, quy tắc hóa thành trường thương, ông ngửa mặt lên trời cười.

Lập tức đâm một thương ra chặn đường lui của Trần Thủ Thiên Giới!

"Nhân Gian vô cùng tốt, hãy ở lại uống chút trà đã!"

Phu Tử cười to.

"Ngươi và ta đều là trần thủ, hẳn là có không ít tiếng nói chung!"

Đôi mắt của Trần Thủ Thiên Giới lạnh lùng hà khắc nhìn Phu Tử cảm thấy gia hỏa này đang tính kế gã ta!

Sư phụ và đệ tử đều không phải là thứ gì tốt!

Sự nham hiểm của La Hồng đều thừa nhận từ sư phụ nham hiểm này!

Kiểm trong tay bỗng nhiên quét ra va chạm với Quy Tắc Trường Thương của Phu Tử.

Phu Tử hấp thu lực lượng của Nam Thiên Vương và Thi Vương nên chiến lực tăng vọt rất nhiều, không kém gì Thiên Vương đỉnh cấp.

Một thương này va chạm với một kiếm kia thực sự là không phân cao thấp!

Toàn bộ Nhân Gian dường như cũng quanh quẩn với âm thanh va chạm của sắt và vàng!

Nhưng mà Trần Thủ Thiên Giới không mấy may tham chiến, nếu như tiếp tục chiến đấu đối với gã ta mà nói sẽ không có chỗ tốt.

Dù sao Phu Tử đời đầu tiên cũng đã khôi phục.

Nếu như lão đồ cổ này khôi phục hết sức lực thì thực lực sợ là không kém gì Ngụy Hoàng!

Nếu như phân thân này bị giữ lại thì đó chính là tặng đồ ăn!

"Cút!"

Trần Thủ Thiên Giới cũng trở nên tức giận.

Gã ta nâng Thiên Vương kiếm ở trong tay lên, giữa trời đất lập tức có kiếm quang ùm ùm kéo đến chém về phía toàn bộ Nhân Gian!

"Người cản ta hay là cứu Nhân Gian!"

Bên trong đôi mắt của Trấn Thủ Thiên Giới lạnh lùng và tàn nhẫn giống như là máy móc không có chút tình cảm nào.

Phu Tử thay đổi sắc mặt.

Ông hiển nhiên không thể ngồi xem toàn bộ Nhân Gian bị kiếm khí của Trấn Thủ Thiên Giới tiêu diệt.

Cuối cùng vẫn không ngăn cản Trấn Thủ Thiên Giới nữa.

Phu Tử quát chói tai, Quy Tắc Trường Thương trong tay nổ tung hóa thành vô số thương mang, va chạm với kiếm khí của Trấn Thủ Thiên Giới triệt tiêu lực lượng của đối phương.

Chương 1194: Phu Tử đời đầu tiên...Đây chính là một Ngụy

Hoàng!

Mặt đất ở Nhân Gian.

Khuôn mặt của tất cả mọi người đều sợ hãi.

Nhìn bầu trời luôn thay đổi, ngày đêm không rõ, một cảm giác ớn lạnh khó giải thích bao trùm khắp cơ thể.

Vừa rồi họ tưởng rằng mình sẽ phải chết.

Nhìn kiếm khí đột nhiên xuất hiện ùn ùn kéo đến rồi lại nhì vô số thương mang...

Quả nhiên là thần tiên đánh nhau người phạm gặp nạn!

Trần Thủ Thiên Giới khịt mũi, mất đi sự ngăn cản của Phu Tử hắn ta bước ra một bước, Nam Thiên Môn đã gần trong gang tấc!

Thế nhưng bàn chân vừa mới đặt tới Nam Thiên Môn gã ta đã sợ hãi thay đổi sắc mặt.

Bởi vì giữa trời đất bỗng nhiên xuất hiện một bàn tay, bàn tay kia vô cùng to lớn đến nỗi không thể tưởng tượng được che đầy mặt trời, dường như toàn bộ Nhân Gian đều sinh ra và chết đi giữa lòng bàn tay này.

Nam Thiên Môn lập tức bị cái bàn tay này nắm lấy.

Uỳnh!

Bàn tay khép kín!

Nam Thiên Môn lập tức phát ra âm thanh không chịu nổi!

Khoảnh khắc tiếp theo hiện đầy vết nứt.

Trần Thủ Thiên Giới bỗng nhiên rút chân bị buộc phải rút lui.

Mà bàn tay biến mất, đã thấy phía trên Nam Thiên Môn có một chiếc quan tài cổ xưa đang ngăn cản ở trước cửa, không để cho bất luận sinh linh nào tới gần một bước.

Bên trong quan tài một lão nhân hiền lành tóc trắng yên tĩnh ngồi ngay thẳng, bình tĩnh nhìn Trần Thủ Thiên Giới.

"Hạ Thương, ngươi và ta đã mười vạn năm không gặp có gì chưa trò chuyện vài câu đã bỏ chạy?"

Lão nhân thần nhiên nói.

Trần Thủ Thiên Giới hít sâu một hơi, Không Hư trải qua sự gột rửa của Sinh Mệnh Tinh Hoa nhìn qua dường như trạng thái đã tốt lên rất nhiều,

không còn loại trạng thái sắp chết kia nữa.

Thậm chí có thể điều động lực lượng kinh khủng.

Chỉ uy áp phát ra từ trên người đã có thể làm cho Thiên Vương đình cấp như Trần Thủ Thiên Giới phải sợ hãi.

Khổng Hư thế mà thật sự khôi phục chiến lực!

Mặc dù không còn như lúc hưng thịnh nhưng mà ít nhất cũng đã đạt bảy tám mươi phần trăm!

Cường giả Ngụy Hoàng với lực lượng bảy tám mươi phần trăm không phải Thiên Vương có thể sánh được!

"Khổng Hư...Người không cần phải giả bộ, người không nên xuất thế nếu như tiếp tục tròn ở trong Nhân Hoàng Cung thì người còn có thể sống thêm mấy năm, nhưng bây giờ người xuất thế thì cho dù có Sinh Mệnh Tinh Hoa tưới nhuận người vẫn sẽ không sống được quá lâu như cũ!"

Đôi mắt của Trần Thủ Thiên Giới cũng trở nên thâm thúy giống như xem thấu Phu Tử đời đầu tiên, phơi bày sự nguy trang của Phu Tử đời đầu tiên.

"Ha ha...Người đoán xem?"

Khổng Hư cười.

Nửa người của ông ở bên trong quan tài, nửa người trên lại thẳng tắp.

Trần Thủ Thiên Giới hít sâu một hơi nâng kiếm ở trong tay lên, trên thân Thiên Vương kiếm có ý chí dao động vô cùng mãnh liệt.

Khoảnh khắc tiếp theo kiếm bị vút ra ngoài.

Vù một tiếng bay về phía Khổng Hư Phu Tử đời đầu tiên!

Uỳnh!

Thiên Vương Binh bị Trần Thủ Thiên Giới kích nổi Một đám mây hình nấm bay lên trước Nam Thiên Môn giống như pháo hoa vô cùng rực rỡ!

Tất cả tu sĩ ở Nhân Gian đều rung động nơm nớp nhìn, cuộc chiến đấu cấp độ này vượt xa trí tưởng tượng của họ.

Ồ phía xa.

La Hồng cũng thờ hồng học, hấn tháo bỏ Tam Trọng Thiên Môn.

Thiên Môn được xem là chí bảo vô cùng nặng nề, cho dù dựa vào thực lực của La Hồng hôm nay muốn nâng Thiên Môn lên vẫn rất tốn sức.

Bây giờ Phu Tử đời đầu tiên không cần Sinh Mệnh Tinh Hoa nữa nên La Hồng cũng không tiếp tục khiêng.

"Sư nương, cảm ơn!"

La Hồng quát lớn về phía bên trong Thiên Môn.

"Tiểu La, đừng...Đừng kêu lung tung! Chỉ thực sự sẽ tức giận!"

Giọng nói của Sinh Mệnh mâu thân từ phía trên trong Thiên Môn bay ra ngoài.

La Hồng nở nụ cười xán lạn.

Tức giận cái gì chứ.

Bản công tử kêu thì kêu, có làm hay không là chuyện của người.

La Hồng không nói thêm gì, hẩn nhìn về cuộc chiến đấu ở phía xa neho mắt lại, Trấn Thủ Thiên Giới...Đây là một lão lớn!

La Hồng cũng không nguyện ý bỏ qua cho gã ta!

Lão này lòng dạ độc ác hơn nữa còn vô cùng ghê gớm.

Là một tai họa lớn!

La Hồng cũng đã đặt bản thân vào nguy hiểm mà Trấn Thủ Thiên Giới chỉ điều động phân thân đến đây!

Thực sự là muốn ầu ta một mảnh bầu trời!

Uỳnh!

La Hồng bước từng bước một lên trên bầu trời.

Lưng đeo hộp kiếm, Thất Hào bị đánh bằng chỉ còn lại một nửa thân thể nhanh chóng khôi phục hóa thành mặt dây chuyền nhỏ treo ở sau lưng La Hồng.

"Sau khi Phu Tử cản trở tất cả kiếm khí cho người ở Nhân Gian cũng bay lên trời cầm Quy Tắc Trường Thương trong tay lơ lửng ở bên cạnh La Hồng.

Phu Tử liếc mắt nhìn La Hồng một chút, bên trong đôi mắt kèm theo vẻ ngạc nhiên và sợ hãi thán phục.

"Tiểu tử người...Càng ngày càng phát triển vượt quá dự đoán của lão phu"

"Lão phu tưởng rằng mục tiêu của người là Thiên Vương ngũ tộc của Thiên Giới, không ngờ...Người lại có ý định với Trấn Thủ Thiên Giới."

"Thực là nham hiểm" Phu Tử nói.

La Hồng nhìn về phía Phu Tử: "Đều do Phu Tử dạy tốt"

Phu Tử tối sầm mặt, lão phu nham hiểm khi nào?

Ông luôn có cảm giác tiểu tử La Hồng này đang mắng ông!

Nhưng mà Phu Tử cũng cảm thán, ông đã từng vô số lần tưởng tượng khi quy tắc Nhân Gian tiêu tán thì Nhân Gian sẽ gặp phải nguy cơ như thế nào.

Nhưng không ngờ kết quả lại như vậy.

Bụi mù cuốn cuộn tiêu tán.

Khổng Hư vẫn ngồi ở bên trong quan tài như cũ, mà một Thiên Vương Bình tự nô thế mà không hề gây tổn thương đến Khổng Hư chút nào.

Thực lực này quả nhiên là hùng mạnh đáng sợ.

Trần Thủ Thiên Giới ngẩng đầu nhìn về phía Tam Trọng Thiên Môn khác.

Thiên Vương Long Tộc Bắc Thiên Môn rút lui, Thiên Vương trấn giữ ở Trung Thiên Môn bị La Hồng hồ chết nhưng mà Thiên Vương Đông Thiên Môn, Tây Thiên Môn vẫn còn.

"Giúp ta!"

Trần Thủ Thiên Giới rống to.

Tuy nhiên sắc mặt Thiên Vương Yêu Tộc của Đông Thiên Môn và Thiên Vương Phật Tộc của Tây Thiên Môn lại phức tạp trốn ở sau Thiên Môn!

Ở phía trên Thời Không Trường Hà nhóm cường giả Tà Thần Nhị Cấp cầm thương cổ hoàng binh ở trong tay đang giao chiến với Thiên Vương của các tộc cũng sợ hãi thay đổi sắc mặt.

Phu Tử đòi đầu tiên xuất thét Hơn nữa còn khôi phục chiến lực!

Phu Tử đòi đầu tiên...Đây chính là một Ngự Hoàng!

Chương 1195: "Bây giờ ngươi...Đánh thắng được bản tọa sao?"

Lưu Tình hình bên trong Nhân Gian quả nhiên mạnh mẽ hơn họ tưởng tượng nhiều!

Cộng với ba vật tà ác khó chơi Nhân Gian xem ra cũng không phải là dễ dàng tùy tiện tấn công như vậy!

Uỳnh!

Cho nên Thiên Vương của bốn tộc bắt đầu rút lui!

Trái tim Trấn Thủ Thiên Giới lạnh một nửa.

Đồ bỏ đi!

Ngũ tộc của Thiên Giới quả nhiên là đồ bỏ đi!

Nhân Hoàng vắng bóng mười vạn năm để họ quất tháo mười vạn năm, nghi ngại lấy lại sức mười vạn năm kết quả lại như thế này?

Ngũ tộc thực sự không trông cậy được!

Về tức giận bên trong đôi mắt của Trấn Thủ Thiên Giới dần dần biến mất, để đồng đội ngu ngốc chọc tức tới cơ thể thì không đáng.

Đôi mắt gã ta bình tĩnh thản nhiên nhìn Không Hư ngồi ở bên trong quan tài.

"Mười vạn năm không gặp để bản tọa mở mang kiến thức về thực lực của Không Hư ngươi."

Trấn Thủ Thiên Giới cười to.

Đã không thể trốn không nữa...

Vậy thì hãy nhẹ nhàng vui vẻ chiến một trận!

Uỳnh!

Trấn Thủ Thiên Giới đạp một bước xuống, khí cơ Thiên Vương bắn ra bên trong Vu Trường Không lập tức lôi kéo ra nghìn vạn tàn ảnh, đâm một đâm về phía Không Hư.

Nhưng mà Không Hư ngồi ở trong quan tài chỉ khẽ nâng tay lên.

Vỗ một bàn tay xuống.

Đùng!

Đạp Trấn Thủ Thiên Giới nổ tung giống như là đạp chết một con ruồi!

Hồi hợt vô cùng nhẹ nhàng thoải mái.

Yên tĩnh.

Cho dù là La Hồng cũng sợ ngây người!

Nhẹ nhàng như vậy sao?!
Như vậy còn hơn cả đánh bằng chùy!
Mặc dù Trấn Thủ Thiên Giới chỉ là một phân thân nhưng mà cũng không yếu!

Tốt xấu gì cũng có thực lực Thiên Vương đỉnh cấp!
Thế nhưng lại hoàn toàn bị nghiền ép.
Phu Tử cũng đương thời cũng hơi hoảng sợ nhìn thoáng qua Quy Tắc Trường Tiên ở trong tay, bỗng nhiên cảm thấy hơi tẻ nhạt vô vị.
"Dùng phân thân để thăm dò lão phu? Người xem thường ai vậy?"
"Ra đi, đừng trốn nữa."

Phu Tử đòi đầu tiên thân nhiên nói.
Ông ấy thu tay về hai tay vỗ hai bên quan tài, cơ thể chậm rãi đứng dậy từ trong quan tài.

Nho sam màu xám bình thường giống như là một lão nho sĩ thanh liêm.

Đôi mắt Khổng Hư thâm thúy giống như có bầu trời đầy sao vô tận đang lưu chuyển, vươn tay về phía Trấn Thủ Thiên Giới bị đánh tan thành máu.

Bầu trời đột nhiên bị xé toạc!
Thời Không Trường Hà bỗng nhiên hiển hiện!
âm âm!

âm âm!

Thời Không Trường Hà đang không ngừng dâng trào!
Mỗi một giọt nước đều là ảnh thu nhỏ của năm tháng!
Mà bàn tay cứng cáp kia thuận theo vị trí phân thân của Trấn Thủ Thiên

Giới bị xé rách vỡ xuống.

Sóng lớn của Thời Không Trường Hà bị đập tan, Trường Hà bị xé rách.
Hư Ảnh Thanh Ngưu rồn ở trong Thời Không Trường Hà bị giật mình.

Nhưng mà bàn tay kia không nhìn gã mà tiếp tục vỗ tới chụp vào nơi sâu thẳm trong Thời Không Trường Hà!

Uỳnh!!

Bỗng dưng!

Bên trong Thời Không Trường Hà có một luồng khí tức vô cùng kinh khủng hiện ra và khôi phục!

La Hồng thấy được, Phu Tử thấy được, không ít cường giả đều thấy được.

Thiên Giới!

Bên trong tổ địa năm tộc xiềng xích Quy Tắc quất rầm một tiếng, năm Ngụy Hoàng của ngũ tộc phóng lên tận trời, hư ảnh chiếu rọi toàn bộ Thiên Giới, đôi mắt thâm thúy nhìn chằm chằm Thời Không Trường Hà.

"Phu Tử đòi đầu tiên...Khổng Hư!"

"Ông ấy xuất thế, trước đó ông ấy chiến đấu với ý chí phân của chúng ta thực lực đã trượt xuống chỉ có thể bằng Thiên Vương bình thường, mà bây giờ ông ấy lại khôi phục chiến lực!"

"Ngụy Hoàng a...Mặc dù là Ngụy nhưng mà chiếm chữ Hoàng, đó chính là sự kiên cường của trời đất!"

Trong giọng nói Ngụy Hoàng ngũ tộc kèm theo cảm xúc phức tạp.

Khổng Hư khôi phục thực lực thì sẽ khác với họ, họ bị Nhân hoàng phong cấm mà Khổng Hư thì không, đó là người tiêu dao nhất trời đất!

"Lúc trước Hạ Thương Trấn Thủ Thiên Giới thế mà chỉ là phân thân?"

"Cũng đúng, mười vạn năm trước Hạ Thương đã là Thiên Vương đỉnh cấp nên không có khả năng mười vạn năm sau vẫn là Thiên Vương đỉnh cấp..."

"Hạ Thương....Bại lộ rồi"

Ngụy Hoàng của ngũ tộc nhìn chằm chằm Thời Không Trường Hà, họ nhìn thấy Phu Tử đòi đầu tiên Khổng Hư phá vỡ Thời Không Trường Hà bằng một chương, nhìn thấy nơi sâu thẳm trong Thời Không Trường Hà có một tảng đá.

Phía trên tảng đá có một quái vật chiếm đóng!

Nhìn quái vật kia cho dù là tim của Ngụy Hoàng ngũ tộc cũng đập nhanh không thôi!

Mà ánh mắt của Khổng Hư Phu Tử đòi đầu tiên cũng phức tạp, thở dài.

"Vốn dĩ là nhân thân cố gì phải làm mình đồ đồ ương ương"

Khổng Hư lắc đầu.

La Hồng cũng nhìn chằm chằm bóng dáng ở nơi sâu ở trong Thời Không Trường Hà, bên trong đôi mắt có gì đó kỳ lạ và chấn động.

Bởi vì đó là một người có móng vuốt của Long Tộc, cánh của Thần Tộc, khí của Tiên Tộc, cơ thể của Yêu Tộc, đầu của Phật Tộc, phía sau bóng dáng có xiềng xích quấn quanh nhưng lại không có cảm giác bị phong cấm.

Đương nhiên ở trên người Hạ Thương Trấn Thủ Thiên Giới cũng cảm nhận được một chút khí tức của người.

Xương cốt của gã ta vẫn là xương người.

Nhưng mà dù có xương người thì vẫn là quái vật dở đồ ương ương như cũ, giống như một con quái vật đáng sợ trong thời cổ đại.

Tập hợp đủ quy tắc Ngụy Hoàng của ngũ tộc hội tụ thành một thể, muốn dùng cái này để phá vỡ ràng buộc trở thành Hoàng Giả vô thượng!

Mà dòng máu chảy xuôi ở trong cơ thể gã ta lại là hỗn hợp máu của ngũ tộc!

Thiên Nhân đổi thành huyết mạch nhất tộc còn gã ta lại đổi thành huyết mạch của ngũ tộc!

Thiên Nhân là bị động mà gã ta lại là chiếm cứ chủ động!

Thậm chí huyết mạch thay thế cũng là Ngụy Hoàng của ngũ tộc!

Chính là tinh huyết của Ngụy Hoàng!

Vì vậy lúc này khí cơ của Hạ Thương Trấn Thủ Thiên Giới vô cùng đáng sợ.

Đầu phật của gã ta chậm chậm mở mắt, bên trong đôi mắt có chỉ ý từ bi vô tận.

Không Hư nhìn gã ta lắc đầu: "Mười vạn năm bề dâu, ở trên thân thể của ngươi không nhìn thấy bất luận thứ gì của đáng vẻ lúc trước.

Hạ Thương Trấn Thủ Thiên Giới nở nụ cười: "Ngươi bị phủ bụi ngủ mười vạn năm, ngươi hiển nhiên cảm thấy nhẹ nhõm nhưng ta lại tỉnh táo mười vạn năm, Nhân Hoàng chưa về thì ta không thể tìm thấy con đường phía trước ở nơi nào, ta muốn đột phá vào Hoàng Cảnh nhưng lại không tìm thấy bất cứ hy vọng nào cả, ngươi có biết nỗi tuyệt vọng khi không tìm thấy hy vọng là cái gì không?"

"Không Hư ngươi tìm được chân thân của bản tọa thì sao chứ?"

"Bây giờ ngươi...Đánh thắng được bản tọa sao?"

Xem như Nhân Hoàng đích thân tới...Bây giờ bản tọa chưa hẳn không thể đo sức, một lão già phủ bụi mười vạn năm như người sao lại điên cuồng ngang ngược như vậy?"

Chương 1196: Chân thân của Trấn Thủ Thiên Giới

Phía trên đầu phật của Hạ Thương Trấn Thủ Thiên Giới đột nhiên toát ra vẻ dữ tợn.

Gã ta đứng dậy, thân thể vô cùng to lớn giống như dã thú tuyệt thế gầm thét Thời Không, dòng nước trong Thời Không Trường Hà va chạm vào người gã ta nhưng gã ta lại không bị ảnh hưởng chút nào.

Soạt, soạt!

Sau lưng của gã ta bị móc năm sợi xiềng xích dày cộp và đáng sợ!

Nhìn thấy xiềng xích này Ngụy Hoàng của ngũ tộc đều thay đổi sắc mặt, xiềng xích này...Đã niêm phong Quy Tắc xiềng xích trên người Ngụy Hoàng họ!

Mà điều thực sự làm cho họ thay đổi sắc mặt chính là.
xiềng xích này đang lén hấp thu lực lượng của họ!

Ồ nơi sâu trong Thời Không Trường Hà.

Có một tảng đá, đó là tảng đá được ngưng tụ từ quy tắc hơn nửa phía trên tảng đá có một con thú dữ to lớn đang đứng đó.

Thú dữ to lớn này là chân thân của Trấn Thủ Thiên Giới!

Không ai có thể đoán được chân thân của Trấn Thủ Thiên Giới lại là như vậy!

Hòa hợp tinh hoa ngũ tộc, đổi thành tinh huyết của ngũ tộc, tất cả phát triển biến hóa của sinh linh đã không còn là người nữa mà là một loại thú dữ.

Năm xiềng xích đánh vào hư không, đâm xuyên Thời Không Trường Hà kết nối với Thiên Giới, thuận theo Thiên Giới kết nối với tổ địa ngũ tộc.

Quy tắc xiềng xích rung động, bên trong tổ địa của ngũ tộc cơ thể các lão tổ đều run rẩy tràn đầy vẻ không thể tin nổi!

Quy tắc xiềng xích này thế mà đang lén hấp thu lực lượng của họ!

Chết tiệt!

Cái tên điên này!

Lão tổ ngũ tộc của Thiên Giới hoàn toàn ngồi không yên.

Trên mặt họ hiện lên vẻ phẫn nộ, họ bị Nhân Hoàng phong cấm ở bên trong tổ địa kết quả Trấn Thủ Thiên Giới lại đang lén hấp thu lực lượng của họ!

Trộm cắp?!

Nhân Tộc quả nhiên không có một ai tốt cả!

Mà Nhân Gian.

Phu Tử cũng hơi thay đổi sắc mặt bởi vì lúc này thủ đoạn của Trấn Thủ Thiên Giới làm cho ông không khỏi nhớ tới chuyện mà mình đã làm với

Nam Thiên Vương và Địa Ngục Thi Vương.

Không khác nhau cho lắm!

Chuyện này...Rất kỳ lạ!

Nhưng mà sau khi cảm thấy kỳ lạ bên trong đôi mắt Phu Tử thực sự hiện lên vẻ lo lắng.

Phu Tử dựa vào cơ thể người phạm để hấp thu lực lượng của Nam Thiên Vương và Địa Ngục Thi Vương, thu hoạch được chiến lực Thiên Vương đỉnh cấp mà nếu như Trấn Thủ Thiên Giới hấp thu lực lượng lão tổ ngũ tộc thì thực lực chẳng phải là sẽ phá vỡ ràng buộc sao?

Phu Tử đòi đầu tiên có thể chống đỡ nổi sao?

Vấn đề ngay cả Phu Tử cũng không rõ ràng cho lắm.

La Hồng cũng hơi thay đổi sắc mặt.

Trấn Thủ Thiên Giới có lòng dạ độc ác vượt qua sự tưởng tượng của La Hồng, vốn tưởng rằng Trấn Thủ Thiên Giới chỉ tương đối hung ác với Thiên Nhân, không ngờ lại hung ác với cả bản thân như vậy!

Thế mà lại cải tạo bản thân trở thành quái vật!

Thời gian...Thật sự sẽ bức điên một người?

Thực tế trái lại La Hồng cảm thấy Trấn Thủ Thiên Giới hơi đáng thương.

Mười vạn năm gần ta muốn đột phá vào Hoàng Cảnh nhưng không tìm thấy cơ hội, cho nên gần ta mới bí quá hoá liều dung hợp lực lượng của ngũ tộc không theo quy tắc bình thường muốn bước một bước Thành Hoàng!

Kết quả làm cho bản thân người không ra người quỷ không ra quỷ.

Sắc mặt Khổng Hư Phu Tử đòi đầu tiên lạnh nhạt.

Cho dù lực lượng ở bên trong Thời Không Trường Hà bộc phát ra vô cùng đáng sợ? Càng không có chừng mực đang xung kích tâm linh của ông ấy.

Nhưng mà ông ấy rất bình tĩnh? Không bởi vì chân thân của Hạ Thương Trấn Thủ Thiên Giới biểu hiện ra khí cơ kinh khủng mà có bất kỳ lo âu và thay đổi sắc mặt nào.

Ông ấy bước ra một bước vào Thời Không Trường Hà.

Mặc dù được Sinh Mệnh Trường Hà tưới nhuần trở nên trẻ lại rất nhiều nhưng mà ông ấy nhìn qua vẫn già nua như cũ.

Lung hơi công? Nho sam bay lên.

Ông ấy giờ tay lên.

Thánh Nhân Thư Sơn và Thánh Nhân Khổ Thuyền đang lượn quanh người La Hồng lập tức hóa thành ánh sáng nhanh chóng bay về phía ông ấy.

Khổ Thuyền hóa thành một cây bút, Thư Sơn hóa thành một quyển sách.

Phu Tử đời đầu tiên chấp bút nâng sách giống như là một người dạy học.

La Hồng ngẩng đầu, trong lòng hít một ngụm khí lạnh? Lúc này Thánh Nhân Hư Ảnh bên trong Thánh Tà Động Thiên dường như ẩn ẩn trùng hợp giống với dáng vẻ của Phu Tử đời đầu tiên.

Trước đó bởi vì Phu Tử đời đầu tiên gầy như que củi, âm u đầy tử khí nên lúc nào cũng có nguy hiểm có thể chết đi? La Hồng cũng không liên kết Thánh Nhân Hư Ảnh và Phu Tử đời đầu tiên.

Hiện tại xem ra Thánh Nhân Hư Ảnh rất có thể chính là ý niệm mà Phu Tử đời đầu tiên để lại!

Hóa ra cho tới nay Phu Tử đời đầu tiên vẫn luôn ở bên cạnh hắn!

Phu Tử cầm Quy Tắc Trường Tiên trong tay cũng hít một ngụm khí lạnh.

Ông đi tới bên cạnh La Hồng nhìn La Hồng với vẻ rung động cười cười: "Phu Tử đời đầu tiên... Là truyền kỳ"

"Người chưa từng kế thừa vị trí Phu Tử nên không hiểu mỗi một thời đại Phu Tử đều sẽ vào bên trong Học Hải Bí Cảnh đạt được truyền thừa và thử thách của ý chí Thánh Nhân, khi đó, sẽ trải qua một giấc chiêm bao trở lại thượng cổ chứng kiến vinh quang của thượng cổ..."

"Khi đó có thể nhìn thấy hình tượng vô cùng tài hoa của Phu Tử đời đầu tiên thời thượng cổ"

"Nếu như nói Nhân Hoàng là tồn tại trấn áp một thời đại, vậy thì Phu Tử... Là tồn tại giúp đỡ Nhân Hoàng trấn áp một thời đại"

"Mặc dù ông ấy là Ngụy Hoàng nhưng mà Thánh Đạo cùng loại với Niết Bàn Đạo mượn nguyên lực của vạn vạn sinh linh ở Nhân Gian đạt được sức mạnh vô thượng, trên thực tế thì không yếu hơn Hoàng Giả! Ông ấy được gọi là Thánh Nhân đã từng dựa vào cái tên Thánh chống lại Chân Hoàng của ngũ tộc!"

Cả người Phu Tử bao phủ ở bên trong Thánh Nhân Chân Ngôn cảm khái nói.

La Hồng nghe mà dường như đang mơ về thời thượng cổ trở thời đại âm âm sóng dậy kia.

Thời đại kia Nhân Tộc là Tôn, ngũ tộc là Thần.

Uy áp của Nhân Tộc áp đảo tam giới, Nhân Hoàng thống lĩnh, ngũ tộc tôn trọng lẫn nhau,, Phu Tử đời đầu tiên dựa vào Thánh Nhân Chi Tử giáo dục cảm hóa ngũ tộc.

Đáng tiếc Nhân Hoàng trốn đi, Phu Tử đời đầu tiên ngồi lặng lẽ trong lăng mộ của Nhân Hoàng.

Lần ngồi xuống này kéo dài mười vạn năm, thế sự xoay vần, thọ nguyên hao hết nên sắp chết.

Phu Tử cảm khái: "Thánh Nhân cũng là người, ngồi mười vạn năm nên sức sống cũng sẽ tiêu tan, thọ nguyên cũng sẽ tiêu tán"

La Hồng hít sâu một hơi nhìn về phía bên trong Thời Không Trường Hà sắp phát sinh một trận chiến đấu.

Bây giờ truyền kỳ trở về.

Chương 1197: Gãy cánh.

Lúc này.

Thiên Giới và Nhân Gian đều có cường giả đang nhìn về phía Thời Không Trường Hà.

Xem trận chiến vô tiền khoáng hậu này.

Trận chiến của Ngụy Hoàng!

Trận chiến của hai cường giả Nhân Tộc sống từ mười vạn năm đến nay!

Bên trong Thời Không Trường Hà.

Phu Tử đời đầu tiên cầm hai Thánh Nhân Bình thượng cổ ở trong tay, cả người có ánh sáng màu vàng bắt đầu phun trào, ánh sáng màu vàng này quá chói mắt và chói mắt, thực sự đang đè xuống Thời Không Trường Hà.

Ông ấy đạp một bước xuống, năm tháng dài đằng đặc dường như chảy xuôi ở dưới chân của ông ấy.

Không Hư Phu Tử đời đầu tiên bước trên Thời Không Trường Hà giống như ông ấy đang hồi tưởng về một trăm năm của tam giới.

"Một trăm nghìn năm này có gì đáng xem đâu chứ...Như cái lồng giam!"

Phía trên tảng đá.

Hạ Thương Trần Thủ Thiên Giới phát ra tiếng gầm nhẹ.

Hắn ta bước ra một bước, thân xác kinh khủng trực tiếp trấn áp Thời Không Trường Hà đang xao động.

Hai người đứng ở hai đầu của Thời Không Trường Hà.

"Nhân Hoàng không biết tưng tích một trăm nghìn năm, người đời đều tưởng rằng Nhân Hoàng đã chết nhưng mà bản tọa biết Nhân Hoàng chưa chết!"

"Sức mạnh của Nhân Hoàng có thể ảnh hưởng tới bản tọa bất cứ lúc nào!"

Trần Thủ Thiên Giới lạnh lùng vô tình nói.

"Nếu như Nhân Hoàng đã rời khỏi thế giới này vậy tại sao còn phong tỏa trời đất không cho người khác trở thành Hoàng?"

"Tại sao lại ích kỷ như vậy?!" Trần Thủ Thiên Giới rống giận.

Phu Tử đời đầu tiên lắc đầu: "Mặt hàng như ngươi nêu như trở thành Hoàng đó mới là trời cao không có mắt"

Không Hư nói sau đó tiếp tục giẫm lên Thời Không Trường Hà đi về phía Trần Thủ Thiên Giới đã trở thành quái vật.

Quái vật găm thét, toàn bộ Trường Hà đều đang rung chuyển!
Nhưng mà Không Hư Phu Tử đòi đầu tiên vẫn đi bộ nhàn nhã lại vui mừng không sợ.

Bên trong đôi mắt của Trấn Thủ Thiên Giới tràn đầy vẻ hung ác!
Phu Tử đòi đầu tiên điên cuồng ngang ngược kích thích hấn ta!
"Người không hận sao? Bị Nhân Hoàng niêm phong vây hãm một trăm năm...Người không hận chút nào sao?!" Trấn Thủ Thiên Giới rống giận.
Hấn ta lập tức lướt qua vô số tàn ảnh ở phía trên Trường Hà.
Trong tích tắc móng rồng giơ lên xuất hiện ở trước mặt Phu Tử đòi đầu tiên.

Vô số quy tắc lực lượng cuộn trào ở trong Thời Không Trường Hà hóa thành một móng vuốt rồng to lớn hung hăng nện xuống!

Không gian nổ tung, vô số vết nứt không gian hỗn loạn đang trào dâng..

Thậm chí có nhiều quy tắc lực lượng tan rã đang xen lẫn với nhau.

Nhưng mà Không Hư Phu Tử đòi đầu tiên chỉ cười hờ hững.

"Có gì để hận chứ, bởi vì người không nhìn thấy rất nhiều chuyện"

"Nếu như người nhìn thấy thì người sẽ không hận, thậm chí người sẽ cảm thấy may mắn, sẽ cảm ơn, sẽ cảm kích"

"Đáng tiếc người không hiểu, người chỉ là một tên ngu xuẩn vô tri chỉ biết hời hợt mà thôi"

Phu Tử đòi đầu tiên nói.

Đôi mắt của ông ấy thâm thúy như bầu trời đầy sao bao la.

Ông ấy nhìn về phía cuối cùng của Thời Không Trường Hà giống như là nhìn thấy được một bầu trời đầy sao sáng loá chói mắt!

Nơi ấy có vẻ đẹp mà người bình thường không nhìn thấy được.

Một tiếng thở dài nhẹ nhẹ.

Khô Thuyền trong tay Không Hư trở thành bút bỗng nhiên chấm xuống!

Một quyền được dung hợp từ tinh hoa ngũ tộc của Hạ Thương lập tức máu tươi bắn tung tóe rơi rụng sụp đổ từng khúc một dưới một chấm này!

Hạ Thương Trấn Thủ Thiên Giới đổi khuôn mặt Phật Thủ bỗng nhiên thay đổi sắc mặt.

Trái lại hấn ta lập tức lướt ở trên Thời Không Trường Hà cuốn đi vô số khoảng cách và thời không.

Hấn ta cảnh giác nhìn chằm chằm Không Hư.

Một móng vuốt rồng của hấn ta biến mất, đây chính là thân xác đỉnh cấp nên không thể phá vỡ!

Nhưng mà Không Hư Phu Tử đòi đầu tiên châm một bút xuống thì móng vuốt rồng của hắn ta bị chém xuống.

Dường như đây không phải là một cây bút mà là một cây đao!

Không Hư Phu Tử đòi đầu tiên nhìn xem Trần Thủ Thiên Giới đã lút rui thì cười chế giễu.

Ông ấy dường như hoàn toàn không xem Trần Thủ Thiên Giới như là một đối thủ.

Ông ấy tiếp tục bước ở trên Thời Không Trường Hà quan sát lịch sử thay đổi của tam giới trong một trăm năm, đi du lịch trong một giấc mơ lớn hàng nghìn năm.

Bên ngoài Thời Không Trường Hà.

Hai mắt của La Hồng sáng ngời, phong thái này vô cùng kinh diễm!

Hơn nữa La Hồng dường như có thể cảm giác được Phu Tử đòi đầu tiên biết được điều gì đó.

Chẳng lẽ ông ấy biết Nhân Hoàng đi đâu sao?

Ông ấy biết tại sao Nhân Hoàng không thể trở về sao?

La Hồng không nói thêm gì nữa.

Mỗi người đều có bí mật riêng giống như La Hồng hắn, sở da người trong biển ý chí cũng là bí mật lớn.

Phu Tử đòi đầu tiên có bí mật không phải rất bình thường sao?

Hắn không tìm tòi nghiên cứu.

Chỉ yên tĩnh xem, cho tới bây giờ trận chiến này đã không còn là trận chiến mà hắn có thể xen vào được.

Cấp bậc chiến đấu của Ngụy Hoàng bây giờ La Hồng tạm thời còn chưa có tư cách.

Cho dù là Tà Thần Nhị Cấp hay những Tà Thần khác trở về cũng không thể thay đổi được gì.

Trừ phi nhóm Tà Thần từ bỏ vật chịu lực.

Trần Thủ Thiên Giới rất nghiêm túc, hắn ta nhìn thấy Phu Tử đòi đầu tiên đang bước ở trong Thời Không Trường Hà giống như là đang bỏ tít một trăm nghìn năm đời người còn thiếu kia Theo mỗi bước chân khí cơ ở trên người Phu Tử đòi đầu tiên dường như lại tăng lên!

Điều này làm cho Trần Thủ Thiên Giới cảm thấy rất lo lắng!

Hắn ta giận dữ hét lên rồi ra tay!

Trần Thủ Thiên Giới hóa thành một đầu rồng vẩy đuôi, trời đất sụp đổ giống như Ngụy Hoàng của Long Tộc xuất thế! Nhưng mà nghênh đón hắn là một bút của Phu Tử đòi đầu tiên.

Phốc phốc!

Đuôi rồng bị chặt đứt, máu bắn khắp Trời Không Trường Hà.

Trần Thủ Thiên Giới hóa thành Ngụy Hoàng Thân Tộc, mười hai cánh ở phía sau mở ra giống như thể tay đang cầm Thâm Phán Chi Kiếm chém tới.

Nhưng mà nghênh đón hắn ta vẫn chỉ là một bút như cũ.

Gãy cánh.

Chương 1198: "Đáng chém!"

Trần Thủ Thiên Giới đã phát huy tất cả thần thông mà hắn ta dung hợp từ ngũ tộc.

Thế nhưng đều bị Phu Tử đòi đầu tiên hời hợt đặt bút phá đi!

Mặc cho người có nghìn vạn hoa văn ta vẫn dùng một bút phá đi.

Mà ông ấy cũng đi hết một trăm nghìn năm trên Thời không Trường Hà.

Khí tức trên cơ thể Phu Tử đòi đầu tiên càng thêm ngưng tụ, càng thêm

đáng sợ, đôi mắt của ông ấy càng thêm thâm thúy, Trần Thủ Thiên Giới thậm chí không dám đối mặt với Phu Tử đòi đầu tiên!

"Không thể nào! Tại sao người lại mạnh như vậy?!" Trần Thủ Thiên Giới cảm thấy hơi tuyệt vọng!

Phu Tử đòi đầu tiên bị niêm phong vây hãm ở trong mộ Nhân Hoàng suy yếu một trăm nghìn năm.

Mà hắn ta lại phóng đăng ở bên ngoài tu hành một trăm nghìn năm.

Thế nhưng hắn ta vẫn không phải là đối thủ của Phu Tử đòi đầu tiên như cũ.

Tại sao lại như thế?!

Hắn ta không cam tâm!

Hoàn toàn chính xác, hắn ta thừa nhận một trăm nghìn năm trước Không Hư rất mạnh!

Nhưng mà bây giờ đã không còn là thời thượng cổ, Không Hư cũng không phải là Không Hư của năm đó mà ông ấy vô cùng suy yếu, ông ấy thậm chí mục nát không chịu nổi nhưng tại sao hắn ta vẫn không thể đánh lại!

"Từ lúc người bắt đầu không tự tin với thân xác của bản thân người đã được định sẵn là không thể lên đến đỉnh phong, người sẽ không được thưởng thức phong cảnh ở nơi cao, người khúm núm như một kẻ sợ hãi thì làm sao có thể so sánh với lão phu được chứ?"

"Ồ thời thượng cổ Lão phu đã cầm bút dám chiến đấu với Chân Hoàng! Người thay một thân xác dờ dể ương ương đã cảm thấy bản thân rất hung ác sao? Tưởng rằng lão phu sẽ sợ người sao?"

Phu Tử đòi đầu tiên chế giễu.

Khi ông ấy đập xuống mũi chân dẫm nát bọt nước cuối cùng trong Thời Không Trường Hà.

Đã đi đến cuối con đường của một trăm nghìn năm.

Đôi mắt của ông ấy càng thêm thâm thúy.

Ánh sáng màu vàng ở trên người ông ấy óng ánh chói mắt đến cực hạn, thân thể của ông ấy cao lớn giống như chỉ cần dậm chân đi hai bước đã có thể đi tới điểm cuối của Thời Không Trường Hà "Ta không phục!" Trần Thủ Thiên Giới gầm thét!

Hắn ta cảm thấy nếu như Nhân Hoàng trở về hắn ta không đánh lại vậy thì thôi.

Tại sao một lão Khổng Hư bắt tử mà hắn ta cũng không thể đánh lại được?

Một trăm nghìn năm qua hắn ta không ngừng nghiên cứu, không ngừng mạnh lên.

Chẳng lẽ...Chỉ là đang nghiên cứu về tịch mịch thôi sao?!

Uỳnh!

Khí huyết của Trần Thủ Thiên Giới dâng trào giống như có sức mạnh kinh khủng đến cực điểm đang rung chuyển.

Khí tức của hắn ta cuộn cuộn, phía sau có Hư Ảnh Hoàng Giả của ngũ tộc nổi lên!

Thiên Giới, cả người lão tộc của ngũ tộc run rẩy!

"Đó là ý chí do Chân Hoàng Long Tộc ta để lại!"

"Còn có ý chí Chân Hoàng Thần tộc ta!"

"Hạ Thương này tìm thấy những ý chí này ở đâu vậy, ngay cả ý chí của Chân Hoàng Tiên Tộc ta cũng có!"

Từng lão cổ đồng ở Thiên Giới cảm thấy hoảng sợ!

Rống!!!

Giống như năm Hư Ảnh Chân Hoàng đang ngưng tụ thành thực chất ở phía trên Thời Không Trường Hà.

Ánh mắt họ thâm thúy, sát khí của họ dậy sóng.

Nhưng mà Khổng Hư Phụ Tử đời đầu tiên lại chỉ cười hờ hững.

"Chân Hoàng của ngũ tộc sao? Chân thân đã chết, thì ý chí còn để lại sẽ thế nào chứ?"

Ném cây bút ở trong tay ra ngoài.

Bút rơi gió mưa kinh động!

Ý chí Chân Hoàng của ngũ tộc nhao nhao nổ tung.

Bị một bút đâm xuyên qua!

Cả người Trần Thủ Thiên Giới nhuộm máu, dáng vẻ giống như trở nên điên cuồng.

Hắn ta rất thâm thâm!

Nhưng mà trong đôi mắt chỉ còn lại vẻ điên cuồng!
Năm sợi xiềng xích ở sau lưng của hắn ta đột nhiên thẳng băng!
Hắn ta bắt đầu điên cuồng hấp thụ sức mạnh của Ngụy Hoàng bị phong
cắm ở trong tổ địa ngũ tộc!

"Là người ép ta!"

"Hấp thụ sức mạnh Ngụy Hoàng thì phong cấm của họ sẽ vỡ tan!"

"Ngụy Hoàng của ngũ tộc sẽ hoàn toàn được phóng thích! Nhân
Tộc... Vĩnh viễn không có ngày yên tĩnh!"

Hạ Thương Trần Thủ Thiên Giới cười lớn.

Soạt!

xiềng xích thẳng băng, năng lượng kinh khủng không ngừng tràn vào cơ
thể của hắn ta từ đầu kia của xiềng xích.

Bên trong tổ địa của ngũ tộc.

Năm lão cổ đồng nhao nhao phát ra tiếng gầm thét nhưng mà lại không
thể làm gì, sức mạnh của họ đang bị hút đi!

Nhưng mà những lời của Trần Thủ Thiên Giới cũng làm cho đôi mắt
của họ chuyển động.

Nếu như có thể phá được phong ấn thì bị hút đi chút năng lượng...Hình
như cũng chưa hẳn là không thể?!

Cho nên lão tổ của ngũ tộc chỉ vùng vẫy tượng trưng một hồi mà thôi.

Sức mạnh quy tắc tràn vào bên trong thân xác của Trần Thủ Thiên Giới.

Cơ thể của hắn ta bắt đầu phình to trở nên càng thêm quái dị!

Giống như là quái vật xấu xí đến cực điểm!

Dữ tợn mà đáng sợ!

Không có thứ tự, điên cuồng, hủy diệt...

Chỉ còn lại ý chí hủy diệt đang cuộn trào!

Tập hợp sức mạnh Ngụy Hoàng của ngũ tộc!

Lúc này Trần Thủ Thiên Giới càng thêm mạnh hơn so với trước, thậm
chí mạnh hơn rất nhiều!

Rống!!!

Tảng đá ở dưới chân hắn ta trong Thời Không Trường Hà bắt đầu nổ
tung, nứt vỡ...

Từng sợi xiềng xích ở sau lưng của hắn ta bị đứt đoạn!

Nhưng mà hắn ta không thêm để ý.

Đôi mắt hắn ta đỏ ngầu gào thét về phía Phụ Tử đời đầu tiên!

Giống như đang nói người lấy cái gì để giết ta!

Mà Phu Tử đòi đầu tiên lại nở nụ cười, một tay nâng sách, một tay chấp bút.

Khẽ than nhẹ.

"Ngụy Hoàng của ngũ tộc phá phong cấm...Hạ Thương Trấn Thủ Thiên Giới bỏ rơi nhiệm vụ chưa làm hết chức trách"

"Đáng chém!"

Chữ "chém" thốt ra khỏi miệng Phu Tử đòi đầu tiên lập tức vang vọng khắp tam giới.

Lưỡi nổ hoa sen, trời đất rung chuyển!

Ngang nhiên ném quyển sách trong tay ra ngoài.

Trong chốc lát hóa thành một ngọn núi vô cùng cao lớn, nguy nga bao la hùng vĩ!

Phía trên ngọn núi lớn có vô số Thánh Nhân Chân Ngôn đang di chuyển.

Ánh sáng màu vàng rơi xuống trên cơ thể quái dị của Trấn Thủ Thiên Giới.

Uỳnh!

Trấn Thủ Thiên Giới gào thét, cơ thể bị đè lại đặt ở trên Thư Sơn.

Chỉ còn lại cái đầu vụn vẹo mà xấu xí hiện ra ở bên ngoài.

Chương 1199: Trấn Thủ Địa Ngục...Đã xảy ra chuyện!

Phu Tử đời đầu tiên mỉm cười.

Một thân ảnh xuất hiện ở trước đầu Trấn Thủ Thiên Giới.

Giờ tay lên tay cầm một cây bút vàng.

Phốc phốc!

Bút vàng chấm xuống đầu của Trấn Thủ Thiên Giới lập tức bị chấm cho nổ tung!

Cường giả hấp thụ sức mạnh Ngụy Hoàng của ngũ tộc đứng ở trên đỉnh của tam giới lúc này đã bị giết!

Bùm bùm bùm!!!

Sức mạnh kinh khủng không có trật tự hoàn toàn bị chôn vùi và nổ tung!

Thời Không Trường Hà cũng bị chôn vùi một đoạn, bọt nước biến mất hóa thành hư vô vô tận!

Mạnh mẽ đáng sợ!

Mà thân xác của Trấn Thủ Thiên Giới biến mất chỉ còn lại biển ý chí.

Biển ý chí còn lại của Trấn Thủ Thiên Giới trái lại trở nên rõ ràng hơn rất nhiều.

Bên trong đôi mắt của hắn ta tràn đầy vẻ phức tạp nhìn Không Hư Phu Tử đời đầu tiên, trong miệng chỉ còn lại cảm thán và thôn thức.

"Một trăm nghìn năm lão cổ động của Nhân Tộc...Chẳng còn lại bao nhiêu, chết một người hay thiếu một người lại trở nên cô đơn nhiều thêm mấy phần"

"Nhìn khắp Nhân Gian có bao nhiêu khuôn mặt người thế nhưng lại không có một khuôn mặt nào quen thuộc, nhưng người...Chắc chắn phải chết"

Không Hư Phu Tử đời đầu tiên lắc đầu.

Giết Trấn Thủ Thiên Giới rồi ông ấy cũng có chút cô đơn và buồn bực lẫn lộn.

Bây giờ người quen ở Nhân Gian có mấy người chứ?

Mặc dù nói Ngụy Hoàng của ngũ tộc, Thiên Vương đều là những gương mặt quen thuộc nhưng mà họ lại không phải người.

"Đúng vậy...Ta hành động điên rồ."

"Thế nhưng ta không có lựa chọn nào khác."

"Ta không nhìn thấy đường, không nhìn thấy hy vọng"

"Ta chỉ lựa chọn đánh cược một lần nhưng hiển nhiên là ta đã thua cuộc."

Trần Thủ Thiên Giới hiện ra hư ảnh trong biển ý chí lắc đầu nói.

Hắn ta nhìn Không Hư nói: "Người hắn là đã nhìn thấy gì đó nhưng người chưa từng nói cho ta biết"

Không Hư lắc đầu: "Người sẽ không muốn biết, biết rồi người sẽ càng tuyệt vọng hơn"

Trần Thủ Thiên Giới nở nụ cười: "Có lẽ vậy."

"Nhưng như vậy thì sao chứ?"

"Người mạnh như vậy rồi cũng sẽ chết..."

Không Hư nâng bút lên không muốn nói tiếp nữa: "Lên đường đi."

Chấm một bút xuống.

Giống như cắt bầu trời đầy sao bằng một thanh kiếm!

Phốc phốc!

Biển ý chí của Trần Thủ Thiên Giới bỗng nhiên bị chém thành hai nửa!

Cả Thiên Giới đều đang chấn động, mặt đất rạn nứt, vô số ngọn núi biến mất.

Nhưng mà ánh mắt của Phu Tử đời đầu tiên lại hơi ngậm ngùi.

Thời Không Trường Hà đột nhiên nổ tung!

Bóng tối vô tận như thủy triều cuộn tới, một lúc sau một khuôn mặt vô cùng to lớn hiện ra, khuôn mặt đó giống như cả thế giới đen tối và tĩnh mịch!

Khuôn mặt kia há cái miệng rộng ra cắn một cái!

Biển ý chí của Trần Thủ Thiên Giới bị chém thành hai nửa bỗng nhiên bị nuốt hết một nửa!

Mà một nửa còn lại bị Phu Tử đời đầu tiên làm cho vỡ tung!

"Địa Ngục Thi Ma Hoàng!"

Khuôn mặt to lớn kia sau khi nuốt một nửa biển ý chí của Trần Thủ Thiên Giới thì hướng về phía Phu Tử đời đầu tiên nhếch miệng cười sau đó lại một lần nữa hòa vào trong bóng tối vô tận như thủy triều biến mất không thấy gì nữa.

Phu Tử đời đầu tiên nhìn về phía bóng tối vô tận như thủy triều.

Một tay nâng sách, một tay chấp bút.

Nhú lông mày, nho sam bay lên.

"Người canh giữ Địa Ngục đâu?"

"Địa Ngục...Cũng loạn rồi sao?"

Địa Ngục...Có có thể đã xuất hiện sự rối loạn!

Sự thay đổi đột ngột làm cho cường giả của cả tam giới cũng hơi thay đổi sắc mặt.

Không ai có thể ngờ ý chí biến của Trấn Thủ Thiên Giới bị chém làm hai nửa sau đó lại bị nuốt chửng bởi một sự tồn tại đáng sợ trào ra từ thủy triều đen tối!

Trấn Thủ Thiên Giới chết rồi sao?!

Vô số cường giả đều cảm thấy mệnh mông mịt mù, mặc dù Thiên Giới xuất hiện hiện tượng kỳ lạ nhưng mà không xuất hiện hiện tượng kỳ lạ như khi cường giả chết, đây cũng có ý nghĩa là Trấn Thủ Thiên Giới rất có thể chưa chết!

Đặc biệt là lão tổ của ngũ tộc, bởi vì Trấn Thủ Thiên Giới vận dụng sức mạnh của xiềng xích để hút sức mạnh của họ làm đứt đoạn Quy Tắc xiềng xích, cho nên họ được phóng thích.

Vốn dĩ họ nên cảm nhận được sự tự do, cảm nhận được vui vẻ.

Thế nhưng không hiểu tại sao lại không thể vui vẻ nổi.

Dù sao thế cục hôm nay đối với ngũ tộc mà nói cũng không được xem là tốt bởi vì Thánh Nhân của Nhân Gian xuất thế, Phu Tử đời đầu tiên khôi phục chiến lược của thời kỳ đỉnh phong, một người mạnh mẽ như Trấn Thủ Thiên Giới còn bị Không Hư Phu Tử đời đầu tiên đâm thủng bằng một bút, tùy tiện giết chết.

Vậy cường giả ngũ tộc thật sự có thể chống đỡ được cơn tức của Phu Tử đời đầu tiên sao?

Quan trọng nhất là Trấn Thủ Thiên Giới rốt cuộc có chết hay không?

Tại sao Địa Ngục Thi Ma Hoàng đột nhiên xuất thế nuốt ý chí biến của Trấn Thủ Thiên Giới?

Địa Ngục Thi Ma Hoàng cũng không phải là kẻ yếu, một trăm nghìn năm trước cũng đã là Ngụy Hoàng cấp cao nhất chỉ cách Chân Hoàng Cảnh nửa bước.

Hơn nữa Địa Ngục Thi Ma Hoàng có chiến lược vô song, đây chính là lão tổ của Địa Ngục Thi Ma nhất tộc, là tồn tại cùng cấp bậc với Chân Hoàng của ngũ tộc thời thượng cổ.

Năm đó Nhân Hoàng rời khỏi tam giới đi đến nơi nào chưa biết đã sắc phong ba cường giả Địa Ngục, Nhân Gian, Trấn Thủ Thiên Giới tam giới.

Đồng thời còn có quy tắc lực lượng đáng sợ dày đặc cả tam giới để ổn định trật tự của tam giới.

Địa Ngục Thi Ma Hoàng cũng bị phong ấn giống như họ.

Một trăm nghìn năm qua không thể nào ra khỏi Địa Ngục, thậm chí phong cấm của Địa Ngục Thi Ma Hoàng còn đáng sợ hơn của họ bởi vì Thi Ma Hoàng rất mạnh!

Nhưng hôm nay xem ra Địa Ngục Thi Ma Hoàng dường như cũng đã được phóng thích!

Trần Thủ Địa Ngục...Đã xảy ra chuyện!

Phải chăng Địa Ngục Thi Ma Hoàng đã hợp tác với Trần Thủ Thiên Giới?

Nếu không họ không thể nào giải thích được tại sao Địa Ngục Thi Ma Hoàng sẽ ra tay cứu Trần Thủ Thiên Giới.

Tất cả đều giống như một đám sương mù khó tan phủ lên đầu họ làm cho họ không thể nghĩ ra cũng không thể nhìn thấu.

Chương 1200: "Ông ấy đang cáo biệt thế giới này."

Thời Không Trường Hà khôi phục lại vẻ bình tĩnh? Bình tĩnh không không có chút gọn sóng nào.

Khổng Hư đang lơ lửng ở trong không trung một tay ôm sách một tay cầm bút, một làn gió nhẹ lướt qua như những gọn sóng thổi tung mái tóc trên trán ông ấy.

Ánh mắt Khổng Hư sâu thẳm giống như một dòng sông đầy sao, giống như bầu trời đầy sao rực rỡ? Ánh mắt như vậy thật sự là sâu không lường được!

Khí tức ở trên người ông ấy bắt đầu càng ngày càng mạnh, sau khi giết Trần Thủ Thiên Giới khí tức trên người Không Hư giống như đã đạt được thăng hoa tới cực hạn!

Ông ấy giống như một Thánh Nhân thực sự đứng lặng ở trong Thời Không Trường Hà quan sát tất cả mọi vật ở trong trời đất và quan sát tam giới.

Tất cả cường giới của Thiên Giới, ngũ tộc đều rùng mình. Cho dù là lão tổ các tộc ở bên trong tổ địa cũng dựng đứng cả lông tơ.

Quang huy rực rỡ, khí tức uy nghiêm, ý chí thánh thiện. Phu Tử đời đầu tiên đứng lặng ở phía trên Thời Không Trường Hà, bước chân như đang đi trong cuộc đời của mỗi người kết hợp với đại đạo của trời đất dường như muốn để chúng sinh quỳ bái!

Đây chính là Phu Tử đời đầu tiên, Thánh Nhân của Nhân Tộc!

Cho dù là La Hồng và Phu Tử đều cảm thấy vô cùng phức tạp.

Đây chính là cường giả đỉnh cấp thực sự giữa trời đất.

Cường giả cùng thời đại với Nhân Hoàng!

âm âm!

Thiên Giới vẫn còn tiếp tục nổ vang, đất rung núi chuyển từng cường giả của ngũ tộc lặng im không nói gì.

Ong ong ong! Thẩm Phán Chi Kiếm và Yêu Hoàng Kích bị Nhân Hoàng Cung chỗ trần áp nhao nhao run rẩy, một lúc sau xé ngang bầu trời trở về bên trong tổ địa của Thần Tộc và Yêu Tộc.

Bên trong Thời Không Trường Hà.

Khổng Hư Phu Tử đời đầu tiên dạo bước trên đó.

Ông ấy chậm rãi xoay người, cơ thể đơn bạc lại vô cùng uy nghiêm.
Làm cho hoàng binh ngũ tộc phải phát ra tiếng leng keng, khí tức của Hoàng Giả thượng cổ rủ xuống!

Cho dù là thượng cổ hoàng binh lúc này cũng cảm nhận được vẻ lo lắng và uy hiếp.

Ừnh!

Khổng Hư Phu Tử đời đầu tiên chậm chậm quay người, khí tức trên người ông ấy càng ngày càng hùng hực giống như là ánh mặt trời chói mắt chiếu rọi toàn bộ tam giới.

Làm cho tâm thần của tất cả mọi người đều rung động dường như muốn quỳ bái.

Thánh Nhân xuất hành.

Vô số hào quang xuất hiện ở phía sau Phu Tử đời đầu tiên, màu sắc đẹp đẽ phong phú vô cùng lóa mắt!

Nhân Gian.

Tất cả bách tính, tất cả người tu hành lúc này đều quỳ xuống, họ dập đầu về phía Phu Tử đời đầu tiên, cực kỳ thành kính quỳ lạy!

Tâm thần của La Hồng và Phu Tử đều run lên.

Cả người Phu Tử hiện đầy Thánh Nhân Chân Ngôn, sắc mặt vô cùng ngưng trọng.

"Có vấn đề..."

La Hồng cũng khẽ gật đầu.

Trạng thái của Phu Tử đời đầu tiên...Rất không thích hợp.

"Giống như là pháo bông xán lạn nhưng mà...Chỉ có thể tiếp tục trong chớp mắt mà thôi." La Hồng thì thầm.

Phu Tử nhìn La Hồng một chút, đúng vậy chính là loại cảm giác này!

Lúc này Phu Tử đời đầu tiên thậm chí có thể nói là cường đại đến không thể địch nổi rất có thể còn mạnh hơn Khổng Hư một trăm nghìn năm trước!

Đây có phải là một giấc mơ trở về thời cổ đại?

Hay là hồi quang phản chiếu?

La Hồng nhíu mày, đây không phải là đáng vẻ mà hẳn mong đợi.

Hắn dẫn dắt Sinh Mệnh Tinh Hoa bên trong Sinh Mệnh Trường Hà đến tưới tiêu cho Phu Tử đời đầu tiên, vốn dĩ là muốn để Phu Tử đời đầu tiên khôi phục lại đỉnh phong có thể lại lần nữa sống những năm tháng dài đằng đẳng, trở thành trụ cột của Nhân Tộc để bảo đảm cho Nhân Tộc muôn đời thái bình.

Nhưng mà Phu Tử đời đầu tiên dường như không giống như hấn dự định.

Bước trên Sinh Mệnh Trường Hà một trăm nghìn năm,giết chết Trần Thủ Thiên Giới chỉ trong một chiêu, thực lực mạnh mẽ như vậy thậm chí không thể so với những Chân Hoàng cổ kia!

Đây mới thực sự là cường giả!

Nhưng mà sau khi cường giả này giết Trần Thủ Thiên Giới dường như trong lòng chỉ còn lại tràn đầy hoang mang và nỗi buồn vô cớ.

Đó là một loại thần thờ không hợp với thời đại!

Râu tóc của Phu Tử bay lên nhìn chăm chăm bóng dáng Không Hư Phu Tử đời đầu tiên bước ra một bước từ trên Thời Không Trường Hà trở lại Nhân Gian, đôi mắt dần dần co rút lại.

Dường như ông đã hiểu rõ gì đó.

"Ông ấy đang cáo biệt thế giới này"

Phu Tử vô cùng phức tạp nói.

Trên thực tế ông cũng đã từng có ý nghĩ này, khi ông hấp thụ sức mạnh của Nam Thiên Vương và Thi Vương để bản thân dùng mà Nhân Gian đang ở trong trận chiến đã đưa ra quyết định này.

Bởi vì Phu Tử hiểu rõ ông dùng cơ thể của người phạm để hấp thu nhiều năng lượng kinh khủng như vậy thì ông sẽ không sống lâu được.

Mà bây giờ ông cũng nhìn thấy cảm giác quen thuộc ở trên người Phu Tử đời đầu tiên.

âm âm!

Cường giả ở bên trong Thiên Giới nhìn mình nhìn bóng dáng từ bên trong Thời Không Trường Hà đi ra.

Đó là sự tồn tại của một thứ ánh sáng thánh thiện đến cùng cực.

Dưới chân có ánh sáng dường như một mảnh lan tràn dưới chân của Phu Tử đời đầu tiên giống như một đóa nở rộ rực rỡ.

Nhân Gian dường như nghênh đón hiện tượng kỳ lạ xuất hiện.

Vô số người đều quỳ lạy tràn đầy cuồng nhiệt.

Phu Tử đời đầu tiên một tay nâng sách một tay cầm bút, bước ra một bước, hào quang giống như lát thành một con đường.

Chỉ là trong chốc lát dường như mỗi một hơi thở.

Đã vượt qua nghìn dặm xuất hiện ở trước mặt Phu Tử và La Hồng.

Đôi mắt Không Hư Phu Tử đời đầu tiên thâm thúy đến nỗi giống như một vũ trụ mệnh mông.

Phía sau Phu Tử dính dáng tới xiềng xích Địa Tạng Bí Cảnh, ôm quyền, chấp tay nhận lễ với đệ tử "Người là Phu Tử đương đại sao?"

Không Hư dịu dàng nhìn Phu Tử, trên người ông ấy có một loại quang huy bình yên.

Phu Tử khẽ gật đầu.

"Dựa vào cơ thể của người phạm mượn quy tắc chi lực để hấp thụ sức mạnh của hai Thiên Vương đỉnh cấp, rất điên cuồng"

"Nhưng thân xác của người không chịu được sẽ chết."

Không Hư nói.

Phu Tử mỉm cười: "Người sống một đời chỉ cầu không thẹn với lương tâm, ta dùng mạng sống để bảo vệ Nhân Tộc nên không thẹn với lương tâm"

"Hay cho một cái không thẹn với lương tâm." Không Hư cười.

"Không tệ"

Ông ấy giơ tay lên, bút trong tay chường vạch một đường.

Giống như một cây đao chém đứt hàng rào giữa trời đất.

Sau đó lòng bàn tay của Phu Tử đời đầu tiên nứt ra, bị cắt tạo thành một vết sẹo, có một giọt máu máu vàng từ đó chảy xuống.

Đó là máu của Thánh Nhân!

Chương 1201: "Lão thân phải đi rồi..."

Năng lượng đáng sợ đang dâng trào dường như có thể nghiền nát hư không của vạn giới.

Phu Tử đời đầu tiên lập tức chuyển giọt máu này về phía Phu Tử.

Phu Tử khẽ giật mình, cảm giác như giọt máu này khảm vào ẩm đường của ông.

"Phu Tử của thế gian...Chỉ cần có một người."

"Lão phu chẳng qua chỉ là một ông già bị thời đại vứt bỏ, cũng đã nhìn thấu sự sống và cái chết, lão phu muốn thuận theo con đường của Nhân Hoàng đi truy tìm tung tích của Nhân Hoàng"

Phu Tử đời đầu tiên tự nói.

Phu Tử bị máu Thánh Nhân bao phủ, huyết dịch đang cọ rửa cơ thể của ông làm cho khí cơ của ông không ngừng mạnh lên.

Thánh Nhân Chân Ngôn bắt đầu rút đi.

Mà thân xác của Phu Tử bắt đầu hoàn toàn nổ tung rồi không ngừng vỡ vụn.

Nhưng mà dưới sự cọ rửa và tưới nhuần của máu Thánh Nhân sự vỡ vụn này lại nhanh chóng khôi phục như cũ.

Phu Tử hoảng hốt, ông không chết.

Phu Tử đời đầu tiên cứu ông.

"Vì thiên địa lập tâm, vì sinh dân lập mệnh, vì vãng thánh kế tuyệt học..."

"Vì vạn thế mở thái bình..."

"Nguyên Nhân Tộc Vĩnh Xương."

Không Hư Phu Tử đời đầu tiên ôn hòa mỉm cười nhìn Phu Tử nói.

Cả người Phu Tử chấn động quỳ trước hư không dập đầu nói:

"Đệ tử cần tuân theo dạy bảo."

Sau đó Không Hư Phu Tử đời đầu tiên mỉm cười nhìn về phía La Hồng, cả người thánh khiết trên mặt mỉm cười còn kèm theo vẻ áy náy.

"Cảm ơn bộ hạ cho lão thần cơ hội có thể điều động Sinh Mệnh Tinh Hoa trong Sinh Mệnh Trường Hà, thủ đoạn của bộ hạ quả thực vượt qua sức tưởng tượng của lão thần"

"Nhưng mà lão thần muốn đi trước một bước."

La Hồng nhìn Phu Tử đời đầu tiên nhíu lông mày: "Vốn dĩ không cần phải như thế, nếu như Nhân Tộc có tiền bối tọa trấn thì chắc chắn sẽ an ổn"

không lo, ngũ tộc không thể tạo ra sóng lớn"

Phu Tử đời đầu tiên cười ha hả: "Ngũ tộc...Không đủ để gây sợ hãi.

"Rất nhiều chuyện biết cũng không phải là chuyện gì tốt"

"Lão thần tin tưởng bệ hạ, dù một ngày kia chúng ta không thể ngăn được có lẽ bệ hạ có thể làm người chống lại bầu trời cho Nhân Tộc"

Đôi mắt của La Hồng hơi co rút lại.

Hắn dường như nghe ra có chuyện trong trong lời nói của Phu Tử đời đầu tiên.

Chúng ta?

Ai?

Phu Tử đời đầu tiên cùng với ai?

Cùng Nhân Hoàng sao?!

Nhân Hoàng Cung đã từng nói những lời này, rất nhiều chuyện biết cũng không phải là chuyện tốt cho nên Nhân Hoàng Cung không thực sự nói hết mọi chuyện cho hắn biết.

Mà Phu Tử đời đầu tiên có lẽ đã biết gì đó, ngày hôm nay ông ấy lựa chọn thăng hoa tới cực điểm có lẽ chính là vì muốn phát huy ánh sáng và sức nóng cuối cùng.

"Nhưng mà trước lúc rời đi lão thần có lẽ vật muốn tặng cho bệ hạ"

Phu Tử đời đầu tiên cười nói.

Sau đó ông ấy giơ tay lên che mắt phải của mình.

Chậm chậm lấy xuống một bầu trời đầy sao.

Bầu trời sao mà ông ấy tháo xuống thoáng chốc hóa thành Thánh Nhân Hư Ảnh, chỉ có điều đôi mắt thâm thúy của Thánh Nhân hóa thành ánh sáng trốn vào bên trong Thánh Tà Động Thiên của La Hồng.

Mắt phải của La Hồng dường như cũng có sự thay đổi.

Loáng thoáng trở nên thâm thúy dường như có thể nhìn thấy một bầu trời sao.

Giữa trời đất dường như có thứ gì đó trở nên khác.

Mắt phải của Phu Tử đời đầu tiên trở nên rất bình thường nhưng mà vẫn thâm thúy giống như bầu trời như cũ, ông ấy cười chấp tay về phía La Hồng.

"Lão thần phải đi rồi..."

Ông ấy vừa dứt lời thì không tiếp tục nói với La Hồng nữa.

Ông ấy xoay người, hào quang dưới chân vạn trượng.

Phu Tử đứng dậy sóng vai cùng với La Hồng.

Họ nhìn thấy Phu Tử đời đầu tiên vừa sải bước ra thì thời gian và không gian đều nhanh chóng rút gọn dưới chân ông ấy, có ngàn vạn hào quang mới lấp lóe, nguyên khí giữa trời đất đều hóa thành yêu tinh bay múa xung quanh ông ấy.

Phu Tử đời đầu tiên rơi xuống Nhân Gian, đi bộ không nhanh không chậm nhưng lúc đi bộ cho dù là cường giả Thiên Vương cũng không thể đuổi theo bước chân của ông ấy.

Phu Tử đời đầu tiên đi bộ đo lường sông núi trăm triệu dặm của Nhân Gian.

Ông ấy đi tới một ngọn núi hoang chấp tay, khoan thai thở dài, đôi mắt của ông ấy thâm thúy dường như thấy được thời không mười vạn năm, ngọn núi hoang có chôn xương khô của hồng nhan.

Ông ấy giơ tay lên, vô số mưa nguyên khí trút xuống, trên núi hoang có màu xanh biếc hiển hiện, sức sống bùng bùng, cỏ xanh dày đặc cả ngọn núi, sau đó giữa cỏ xanh rực rỡ gấm hoa đẹp không sao tả xiết.

Sau khi làm xong hết tất cả mọi thứ Không Hư Phu Tử đời đầu tiên tiếp tục đi bộ.

Trên người ông ấy mang theo về thần thò, trăm nghìn năm giữa trời đất đã thay đổi rất nhiều khuôn mặt, những người cùng thời đại đều đã trở thành xương khô, thậm chí không thể tìm thấy bất cứ dấu vết nào ở bên trong núi sông lộng lẫy này.

Ông ấy vừa đi vừa nghỉ, đi vào đại dương mệnh mệnh, đạp lên hoang mạc, đi đến thôn nhỏ, vắng lại thành lớn...

Bên trên bầu trời.

Mắt phải của La Hồng thâm thúy dẫn Phu Tử đuổi theo bước chân của Phu Tử đời đầu tiên.

Ông ấy đang hồi tưởng về một trăm nghìn năm này, ông ấy đang hồi tưởng lại vùng đất lộng lẫy quen thuộc này bởi vì ông ấy sắp rời khỏi thế giới này.

Theo mỗi bước chân của Phu Tử đời đầu tiên khí tức kinh khủng ở trên người ông ấy giống như là bắt đầu không ngừng thu liễm dưới cơn mưa xuân rả rích.

Rốt cục ông ấy cũng về tới Tắc Hạ Học Cung.

Học Cung vẫn như cũ, ông ấy nhìn thấy từng bức tượng Phu Tử.

Mỗi một bức tượng Phu Tử đều đại biểu một khoảng thời gian.

Thánh quang óng ánh giống như là có vô số ngọn nến rú xuống.

Mà những bức tượng kia dường như cũng hồi phục lại cười xán lạn
giống như đệ tử cầm quả hương về phía Phu Tử đời đầu tiên.

Phu Tử đời đầu tiên nở nụ cười xán lạn.

Chương 1202: Vì hòa bình cho muôn đời

Vùng sông núi này vô cùng tốt.

Một trăm nghìn năm nhìn bao nhiêu cũng không đủ.

Cuối cùng Phu Tử đời đầu tiên đi tới chùa Vọng Xuyên, đi tới phía trên Địa Tạng Bí Cảnh.

Ở đây ông ấy cảm nhận được khí tức của Địa Ngục.

Đôi mắt ông ấy thâm thúy, mắt như bầu trời sao, trong mắt ông ấy hiện ra một hình ảnh, bên trong là hình ảnh Địa Tạng Bồ Tát hương tiêu ngọc vấn, tọa hóa tiêu tán giữa trời đất.

"Trần Thủ Địa Ngục..."

Phu Tử đời đầu tiên buồn vô cớ.

Trần Thủ Địa Ngục cũng được truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác giống như Phu Tử ở Nhân Gian, đáng tiếc dường như đã bị đứt đoạn truyền thừa.

Chỉ có điều Phu Tử đời đầu tiên nhanh chóng khẽ giật mình, bởi vì ông ấy phát hiện Địa Tạng Bồ Tát tóc xanh tung bay lựa chọn một người.

Người kia ngồi ở trên bông hoa sen đen cười tươi như hoa.

La Hồng Nhân Hoàng đương thời!

Trần Thủ Địa Ngục...Nhân Hoàng đương thời...La Hồng?

Phu Tử đời đầu tiên hoảng hốt, một lúc sau phá lên cười.

Nhân Gian có tân hoàng, có lẽ...Trần Thủ tam giới cũng hoàn toàn không cần tiếp tục tồn tại nữa!

Bởi vì có Nhân Hoàng, tam giới...Đều phải cúi đầu!

"Địa Ngục Thi Ma Hoàng?"

"Không biết mục đích người nuốt biển ý chí của Trần Thủ Thiên Giới là gì?"

"Nhưng mà Địa Ngục cuối cùng rồi sẽ trở lại sự thống trị của Nhân Tộc"

Phu Tử đời đầu tiên cười.

Sau đó ông ấy lấy Thư Sơn ở trên tay vỗ vào sách một cái!

Lối vào Địa Tạng Bí Cảnh hiện ra!

Hiện ra một thế giới mênh mông.

Cả người Nam Thiên Vương nhiễm máu vàng, bên trong đôi mắt tràn đầy vẻ điên cuồng!

Còn có một Thi Vương bị trấn áp cũng phát ra tiếng gào thét.

Dường như cảm thấy phong ấn đã được mở ra.

Thi Vương trần đầy vẻ giết chóc điên cuồng hướng về phía Phu Tử đời đầu tiên, trong mắt La Hồng và Phu Tử Địa Ngục Thi Vương Thiên Vương đỉnh cấp chưa tiếp xúc với Phu Tử đời đầu tiên đã hóa thành bụi mịn và tan thành mây khói.

Nam Thiên Vương ngừng gào thét, khí thế khủng bố làm cho gã rung động nơm nớp.

Chân gã mềm nhũn quỳ ở trên mặt đất.

Ngơ ngác nhìn Phu Tử đời đầu tiên.

Phu Tử đời đầu tiên vươn tay phủ lên đỉnh đầu làm tiêu tan lệ khí ở trong mắt Nam Thiên Vương.

"Lệ khí quá nặng, đi theo lão phu đi, dẫn người đi gặp một ít tinh thần đại hải"

Phu Tử đời đầu tiên cười.

Sau đó Nam Thiên Vương đứng dậy thành kính cung kính đứng ở bên cạnh Phu Tử đời đầu tiên hóa thành tiểu đồng khôn ngoan.

Rống!!

Trong địa ngục tối thui.

Có thủy triều đen tối cuộn cuộn đến, bên trong thủy triều có một khuôn mặt không lồ hiện ra.

"Cho dù người muốn làm gì thì phải trấn áp trước rồi lại nói, Địa Ngục Thi Ma Hoàng người là thiên đại dị số, năm đó lão phu đã khuyên can Nhân Hoàng giết người nhưng đáng tiếc Nhân Hoàng có việc nên biến mất khỏi tam giới, vì vậy chỉ phong ấn người để người sống tạm đến nay."

"Nhưng mà cho dù người muốn làm gì thì trước tiên phải phá Thụ Sơn của lão phu rồi lại nói"

Phu Tử đời đầu tiên cười đánh một chuông ra ngoài.

Một chuông này đập lên trên Thụ Sơn, hung hăng đánh Thụ Sơn vào bên trong thủy triều tối đen!

Đông!!!

Thủy triều nổ tung tạo nghìn tầng sóng lớn!

Vô số đồng thi, Ngân Thi, Kim Thi chờ Thi Ma nhất tộc tồn tại, biến mất nhanh như khói!

"Không Hư!!"

Nhưng mà trong địa ngục, bên trong thủy triều tối đen chỉ có sự tức giận đến cực hạn gầm thét vang lên!

Mà Không Hư không tiếp tục ở lâu dẫn theo Nam Thiên Vương thành kính đi ra khỏi Địa Tạng Bí Cảnh.

Dùng Thư Sơn để trấn phong Địa Tạng Bí Cảnh, Phu Tử đòi đầu tiên dẫn theo Nam Thiên Vương phóng lên tận trời.

Ánh mắt của La Hồng và Phu Tử hiện ra vẻ phức tạp.

Địa Ngục, Nhân Gian đều đi một chuyến.

Tiếp theo Phu Tử đòi đầu tiên có thể muốn đi Thiên Giới.

Quả nhiên Phu Tử đòi đầu tiên chấp tay, có một đại đạo bằng vàng lát ở dưới chân ông ấy.

Ông ấy dẫn theo Nam Thiên Vương thuận theo đại đạo bằng vàng đi thẳng lên trời.

Ông ấy không đi tới Thiên Môn, ông ấy cũng không cần đi tới Thiên môn gì cả.

Bước một bước xuống thời không đều đang sụp đổ, sau đó bước một bước đạp vỡ bầu trời trên Thiên Giới xuất hiện ở Thiên Giới!

Uỳnh!!

Thánh nhân quang huy chiếu rọi Thiên Giới, cường giả trong tổ địa ngũ tộc đều chấn động!

Phu Tử đòi đầu tiên dẫn theo Nam Thiên Vương đi về phía tổ địa của ngũ tộc, ông ấy đi tới tổ địa Long Tộc rồi đi vào bên trong, lão tổ của ngũ tộc vừa mới được Trấn Thủ Thiên Giới giải phong ấn phát ra tiếng gầm thét!

Nhưng mà Phu Tử đòi đầu tiên quăng bút ở trong tay hóa thành năm thanh kiếm.

Thanh kiếm với kim quan chảy xuôi.

Phu Tử đòi đầu tiên bước vào tổ địa của Long Tộc vỗ một bàn tay xuống, lão tổ của Long Tộc rống giận bị quạt vào mặt đất.

Một thanh kiếm màu vàng đâm xuống đánh lão tổ của Long Tộc vào bên trong tổ địa.

Phu Tử đòi đầu tiên chấp tay thao túng năm thanh kiếm, đi khắp tổ địa của ngũ tộc dùng kiếm đóng xuyên lão tổ của ngũ tộc vào trong tổ địa, bên trong ngũ tộc khí tức Hoàng Giả khôi phục rung chuyển nhưng lại nhanh chóng lắng xuống.

Địa Ngục Thi Ma Hoàng dùng Thư Sách phong cấm, lão tổ ngũ tộc của Thiên Giới thì lại dùng Khổ Thuyền hóa kiếm trấn áp.

La Hồng và Phu Tử nhìn thấy trợn mắt há hốc mồm.

Cái này cũng...Quá bá đạo đi!

Một ý nghĩ khác lại là lão tổ của ngũ tộc...Thật sự là quá thê thảm!

Mà Phu Tử đời đầu tiên đi ra khỏi tổ địa của ngũ tộc, ông ấy đi tới Sinh Mệnh Trường Hà vô vô số Sinh Mệnh Tinh Hoa ở trong đó dâng trào hóa thành Sinh Mệnh Mẫu Thần với dáng vẻ kiêu ngạo mà cao cao tại thượng.

Phu Tử đời đầu tiên chấp tay cảm ơn Sinh Mệnh Mẫu Thần vì đối phương đã tặng Sinh Mệnh Tinh Hoa rồi rời khỏi khu vực cấm Sinh Mệnh.

Ông ấy tiếp tục đi bộ tới khu vực cấm hắc ám.

La Hồng hơi giật mình nhưng mà trong lòng lại càng trầm mặc.

Phu Tử đời đầu tiên đang dùng cách thức của mình để tạm biệt với thế giới này.

Ông ấy muốn đi đâu?

Nghe đồn Nhân Hoàng cũng vào khu vực cấm hắc ám, cuối cùng một trăm nghìn năm vẫn chưa về.

Mà bây giờ Phu Tử đời đầu tiên chẳng lẽ cũng đi con đường này sao?

Lúc trước khu vực cấm hắc ám quy tắc giống như vực sâu, vô cùng kinh khủng.

Phu Tử đời đầu tiên Tiểu cười, phỉ nhạo sam ở trên người chậm chậm thở dài sau đó xoay đầu nhìn, ánh mắt hiền lành liếc nhìn tam giới, nhìn Thiên Giới, nhìn Nhân Gian, nhìn Địa Ngục.

Một ánh mắt nhìn một trăm nghìn năm.

Sau đó quay lại khẽ cười nhắc chân bước đi.

rầm rầm rầm!

Toàn bộ Thiên Giới đều đang run rẩy, trời đất giống như là bị xé rách tả tơi, vô số quy tắc đang lẫn lộn.

Phu Tử đời đầu tiên dẫn theo Nam Thiên Vương, đại đạo màu vàng ở dưới chân vỡ ra chống lại quy tắc của khu vực cấm đen tối, mở đường đi vào nơi sâu trong khu vực cấm đen tối.

Chương 1203: hu vực cấm hắc ám...Người nói đi vào là có thể đi

vào được sao?

Khu vực cấm hắc ám.

Đó là một khu vực thần bí nằm ở tít ngoài rìa của Thiên Giới.

Cổ xưa giống như khu vực cấm Sinh Mệnh và có trước cả thời đại Nhân Hoàng, sở dĩ cả tam giới kiêng kỵ khu vực cấm hắc ám không chỉ bởi vì sự tồn tại của vật tà ác đáng sợ mà còn bởi vì một trăm nghìn năm trước Nhân Hoàng cũng biến mất ở trong khu vực cấm hắc ám, mà lần biến mất này lại là một trăm nghìn năm.

Nhân Hoàng cũng không chết ở trong khu vực cấm hắc ám, bởi vì dựa vào cấp độ của Nhân Hoàng một khi xảy ra chiến đấu hoàn toàn không thể nào ngăn cản được, điều đó sẽ làm rung chuyển cả tam giới.

Mà Nhân Hoàng biến mất nhưng lại biến mất một cách im lặng không có bất cứ động tĩnh gì.

Một trăm nghìn năm qua rất nhiều cường giả của Nhân Tộc đã hy sinh mạng sống của mình để khám phá khu vực cấm hắc ám nhưng họ đều bị quy tắc đáng sợ ở ngoài khu vực cấm hắc ám giết chết.

Chỉ sợ ngay cả cường giả cấp Thiên Vương cũng sẽ chết.

Do đó dân dã không còn ai quan tâm tới chuyện của Nhân Hoàng nữa, mà cường giả của Nhân Tộc cũng dần dần bắt đầu già và chết theo năm tháng.

Mà hôm nay tam giới lại lần nữa trở nên hỗn loạn.

Có một bóng người dường như phản chiếu cả tam giới lại một lần nữa muốn đi vào khu vực cấm hắc ám thần bí này!

Khổng Hư Phu Tử đời đầu tiên, thánh của Nhân Tộc!

Một người mạnh mẽ làm cho ngũ tộc phải tuyệt vọng, những cử chỉ nhỏ đã có thể trấn áp lão tổ của ngũ tộc vừa mới được phóng thích.

Sự tồn tại trụ cột của Nhân Tộc lại muốn tấn công vào khu vực cấm hắc ám!

Lúc này ánh mắt của tất cả cường giả trong tam giới đều dồn vào khu vực cấm hắc ám, muốn xem thử Khổng Hư có tận công thành công khu vực cấm hắc ám hay không.

La Hồng, Phu Tử và đám cường giả lơ lửng ở trên bầu trời nhìn chăm chăm về phía khu vực cấm hắc ám.

Trên bầu trời,

Phu Tử đời đầu tiên bước vào.

Thư Sơn trấn áp Địa Ngục, Khổ Thuyền trấn áp lão tổ ngũ tộc...

Giống như ông ấy sinh ra với hai bàn tay trắng thì rời đi cũng với hai bàn tay trắng.

Đôi mắt Không Hư thâm thúy, bởi vì ông ấy đã cho La Hồng một con mắt nên bây giờ ông ấy chỉ còn lại mắt bên trái bao la như bầu trời sao.

Có thể nhìn thấy được sự đáng sợ của những quy tắc trong khu vực cấm hắc ám ở trong mắt ông ấy, đó là một loại đáng sợ có thể hủy diệt mọi thứ.

Không Hư Phu Tử đời đầu tiên hít một hơi thật sâu.

Đôi mắt sâu thẳm mà phức tạp.

Một trăm nghìn năm trước ông ấy theo dõi Nhân Hoàng đi vào khu vực cấm hắc ám, lần này đôi mắt ông ấy xuyên qua khu vực cấm nhìn thấy ở phía sau khu vực cấm có một con đường hỗn độn vô tận.

Con đường dẫn đến nơi chưa biết.

Lần này ông ấy biết sẽ rất tệ bởi vì không biết nên mới đáng sợ.

Nhân Hoàng chắc chắn chưa từng quay về, một trăm nghìn năm rồi mà không gửi một tin tức nào về, cứ như thể đã bị mắc kẹt ở trên đường không thể trở về được.

Mà hôm nay ông ấy thử thách khu vực cấm hắc ám cũng muốn đi vào con đường này.

Trên thực tế không phải ông ấy đi tìm Nhân Hoàng mà là muốn đi xem thử con đường này sẽ dẫn tới nơi nào.

Bởi vì tuổi thọ của ông ấy không còn nhiều nữa.

Ông ấy đã quá thăng hoa nên không thể cầm cự được lâu nữa.

Đại đạo màu vàng phá vỡ mọi thứ tột tiến sâu vào trong khu vực cấm hắc ám.

Không Hư mặc nho sam chấp hai tay ở sau lưng, nở nụ cười bước từng bước vào trong.

Ông ấy vừa mới bước một bước xuống thời gian và không gian như thể lùi lại phía sau ông ấy một cách nhanh chóng làm cho người ta khó có thể nắm bắt!

Âm âm âm!

Tuy nhiên khi vừa đặt chân lên đại đạo màu vàng sức mạnh của quy tắc trong khu vực cấm hắc ám bỗng chốc ập xuống.

Đó là một loại sức mạnh dường như ngay cả Thiên Vương cũng sẽ bị tiêu diệt.

Phu Tử đời đầu tiên không hề sợ hãi, ông ấy siết chặt nắm đấm tung một đấm vào giữa đánh nổ sức mạnh của quy tắc.

Nếu như nói Linh Hào đưa bản đồ cho La Hồng là để La Hồng tìm được quy tắc vào khu vực cấm thì lúc này Phu Tử đời đầu tiên hoàn toàn bỏ qua và phá bỏ tất cả quy tắc để bước vào trong khu vực cấm.

Thủ đoạn như vậy chỉ có những người có đủ sức mạnh mới có thể phát huy được.

Cần hỗ trợ của sức mạnh.

Giống như là sự tồn tại đáng sợ tấn công vào khu vực cấm hắc ám, những cử chỉ nhỏ, sự hỗn loạn và sức mạnh của quy tắc đánh thẳng vào Phu Tử đời đầu tiên.

Tuy nhiên Phu Tử đời đầu tiên giống như một vùng đất hoang xé toạc sự cần cỗi được tạo ra bởi tất cả quy tắc bằng một cú đấm, sau đó dẫn Nam Thiên Vương bước vào trong khu vực cấm hắc ám.

Bên trong khu vực cấm hắc ám.

Khí cơ kinh khủng trôi nổi.

Có sự tồn tại ngủ say đang từ từ mở mắt.

"Khu vực cấm hắc ám quả nhiên đáng sợ!"

Phu Tử không khỏi cảm thán khi nhìn thấy bóng dáng của Không Hư Phu Tử đời đầu tiên biến mất.

Sắc mặt Phu Tử phức tạp, trong lời nói chứa đựng vẻ mất mát và đau thương, bởi vì ông cảm nhận được cái chết của Phu Tử đời đầu tiên.

Cường giả đức cao vọng trọng này sống từ một trăm nghìn năm trước cho đến bây giờ có lẽ thực sự phải đi tới sự cuối cùng của cuộc đời rồi.

"Đúng vậy, khu vực cấm hắc ám thực sự đáng sợ...Bản công tử hiểu rõ nếu như sự tồn tại đáng sợ trong khu vực cấm hắc ám được phóng thích ra ngoài, thì sẽ không khó có thể tiêu diệt cả tam giới trong thời đại không có Hoàng Đế thực sự này."

La Hồng cũng gật đầu công nhận lời nói của Phu Tử.

Phu Tử ngửa đầu nhìn La Hồng, ông nhớ rõ hình như La Hồng từng bị đuổi giết chạy vào trong khu vực cấm hắc ám.

15:54 11:31 22/07/2021 Tiểu tử này nói bản thân hiểu rõ khu vực cấm hắc ám, trái lại...cũng có đạo lý.

La Hồng suy nghĩ rồi thở dài nói: "Mà thôi, mặc dù vừa mới ra khỏi khu vực cấm hắc ám nhưng mà vẫn nên đi xem xét một chút, ngộ nhỡ có đánh

nhau thì ta cũng có thể can ngăn"

Dù sao Phu Tử đời đầu tiên và Linh Hào đều được xem là người của mình.

Nghe thấy La Hồng nói Phu Tử không khỏi liếc mắt nhìn, tiểu tử này...đang thổi phồng sao?

Khu vực cấm hắc ám...Người nói đi vào là có thể đi vào được sao?

"Phu Tử, Nhân Gian tạm thời giao cho người, nếu như cường giả của Thiên Giới lại có động tĩnh kỳ lạ thì người hãy ngăn cản trước."

La Hồng nói xong cũng không đợi Phu Tử nói gì.

Hắn bước một bước ra hóa thành một luồng sáng bắn về phía khu vực cấm hắc ám.

Tốc độ của hắn không được tính là nhanh nhưng mà cộng với mấy lần thay đổi bóng dáng và hình dạng nên nhanh chóng đến trước khu vực cấm hắc ám.

Sức mạnh quy tắc đáng sợ đang gào thét đây giận dữ.

Quy tắc của La Hồng là tâm thần bất định, quyền sở da người ở trong biển ý chí phát ra ánh vàng rực rỡ, lập tức làm nổ sức mạnh quy tắc làm cho trực tiếp bị san bằng.

Phu Tử không nói ra lời, La Hồng đi ở trên mặt đất giống như một chiếc thuyền độc mộc băng qua dòng sông êm ái vượt vào trong khu vực cấm hắc ám.

Chương 1204: "Đều là người của mình cả, đừng đánh"

Phu Tử đời đầu tiên đặt chân xuống mặt đất tối tăm, chỉ cảm thấy sự ớn lạnh từ dưới lòng bàn chân.

Tuy nhiên trước mặt có một bóng người xuất hiện ở trong bóng tối mờ mịt nhìn ông ấy với đôi mắt đỏ hoe.

"Nhân Tộc quả thực là một dòng tộc không bình thường..."

"Một trăm nghìn năm nay ngươi là người thứ hai xé bỏ lệnh cấm một cách thô bạo và đặt chân đến nơi này."

11:31 13:54 22/07/2021 Một giọng nói bình tĩnh vang lên.

Linh Hào nhìn Phu Tử đời đầu tiên.

Lông tóc Phu Tử đời đầu tiên dựng ngược, cảm thấy một sự áp bức, đây là một cường giả.

Tà Thần xếp theo thứ tự ở trong khu vực cấm hắc ám!

Tuyệt đối là một cường giả Hoàng Cảnh!

Ít nhất lúc này Không Hư Phu Tử đời đầu tiên không có gì chắc chắn có thể thắng được đối phương.

Linh Hào rất bình tĩnh nhìn Phu Tử đời đầu tiên.

"Người đầu tiên xé bỏ niêm phong một cách thô bạo hẳn là Nhân Hoàng phải không?"

Không Hư Phu Tử đời đầu tiên nhìn Linh Hào cười nói.

Khí tức trên người ông ấy bộc phát giống như một Hoàng Giả, khí tức tối cao như vậy cũng kích thích quy tắc trong khu vực cấm hắc ám.

Như thể có dã thú viễn cổ thức tỉnh, từng khí cơ đáng sợ đang lan tràn.

Cơ thể Phu Tử đời đầu tiên siết chặt.

Cảm giác như không thể tin được, đây là con đường mà Nhân Hoàng từng đi qua sao?

Trong khu vực cấm hắc ám này...Có nhiều cường giả bị niêm phong như vậy sao?

Mỗi một người đều không yếu hơn ông ấy, nếu như dùng hết sức lực thì sẽ chết chứ không có cơ hội sống.

Cho dù là Chân Hoàng cũng sẽ như thế Đặc biệt là Tà Thần Linh Hào xếp theo thứ tự ở trước mặt càng đem lại cho ông ấy sự cường bức tuyệt vọng vô song.

Sức ép kia còn tệ hơn cả Nhân Hoàng năm đó!

Trong đầu của Không Hư Phu Tử đời đầu tiên hiện ra một suy nghĩ đáng sợ.

Rốt cuộc là ai đã niêm phong những tồn tại đáng sợ này?

Rốt cuộc là ai?

Cho dù là Nhân Hoàng...Cũng không thể làm được!

Vậy sẽ là ai chứ?

Lần đầu vào trong khu vực cấm hắc ám Phu Tử đời đầu tiên đã cảm thấy hơi tuyệt vọng.

Mà Nam Thiên Vương ở bên cạnh ông ấy lại càng run lẩy bẩy.

Đây không phải là trận chiến mà gã ta có thể tham gia vào, mặc dù gã ta là Thiên Vương hơn nữa còn là Thiên Vương đỉnh cấp nhưng mà trước khí tức này gã ta cũng nhỏ bé giống như lâu la vậy.

Nếu như gã ta không cẩn thận sẽ muôn đời muôn kiếp không trở lại được!

Nhưng mà ngay khi khí thế đối chọi gay gắt sắp va vào nhau thì một cuộc đối đầu long trời lở đất xảy ra.

Đôi mắt đỏ hoe của Linh Hào khê dao động.

Phu Tử đời đầu tiên lại sững sờ, quay đầu nhìn về phía sau.

Vừa nhìn sắc mặt của Phu Tử đời đầu tiên đột nhiên trở nên kỳ lạ.

Bởi vì ông ấy nhìn thấy La Hồng bước vào, gió thổi phát phơ mây trôi lững lờ, bạch y tóc trắng thậm chí còn nhẹ nhàng tung bay theo luồng khí tức hỗn loạn.

"Bệ hạ...Sao lại tới đây?"

Phu Tử đời đầu tiên sững sờ.

13:54 15:29 22/07/2021 Quan trọng hơn là dáng vẻ hờ hợt của La Hồng giống như là về nhà của mình vậy.

Loại cảm giác này làm cho Phu Tử đời đầu tiên càng cảm thấy kỳ lạ và hài hước hơn.

Còn sức mạnh quy tắc đáng sợ ở bên ngoài khu vực cấm hắc ám thì sao?

Sao lại không ảnh hưởng tới La Hồng?

Nếu như không có thực lực Hoàng Cảnh thì hoàn toàn không thể nào phá vỡ những niêm phong kia mới đúng!

"La Hồng?"

Linh Hào cũng cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, trong đôi mắt đỏ hoe hiện lên vẻ hoảng hốt.

Không phải La Hồng vừa mới rời khỏi khu vực cấm hắc ám sao, tại sao lại tới nữa rồi?

Nhưng mà điều làm cho Linh Hào sáng mắt nhất chính là mặc dù La Hồng dễ dàng áp chế sức mạnh của quy tắc để đi vào khu vực cấm hắc ám, điều này có nghĩa là khu vực cấm hắc ám không có hạn chế với La Hồng, hẳn muốn tới thì tới, muốn đi thì đi.

Hoàn toàn không cần phải chiến đấu một cách tuyệt vọng giống như Nhân Hoàng và Phu Tử đời đầu tiên.

Chỉ sợ ngay cả Linh Hào cũng cảm thấy hơi lờ mờ.

Khu vực cấm hắc ám... Chẳng lẽ thực sự do nhà La Hồng mở ra sao?

La Hồng không khỏi thở dài khi nhìn thấy Phu Tử đời đầu tiên và Linh Hào cùng với những Tà Thần khác vừa mới thức tỉnh đang đối chọi gay gắt với nhau.

"Đều là người của mình cả, đừng đánh"

Sau khi La Hồng thở dài thì nỗ nộ cười nói.

Phu Tử đời đầu tiên và Linh Hào nhất thời im lặng.

Phu Tử đời đầu tiên vô cùng ngạc nhiên trước sự xuất hiện của La Hồng, Linh Hào lại không nói nên lời khi La Hồng đoán được điều gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Năm đó Nhân Hoàng có thể vượt qua khu vực cấm hắc ám cũng đã phải chiến đấu suốt chặng đường.

"Mà thôi, nếu như Tiểu La đã đích thân can thiệp vậy thì ngươi có thể rời đi..."

"Vượt qua biển bóng tối ngươi sẽ tìm thấy tất cả mọi con đường mà ngươi muốn tìm"

Linh Hào nói.

Linh Hào nhượng bộ rồi, nể mặt La Hồng không chỉ bởi vì La Hồng có thể giúp đỡ rất nhiều Tà Thần tháo bỏ niêm phong.

Càng bởi vì Linh Hào nhìn trúng khả năng tiềm tàng trong tương lai của La Hồng.

Trái lại La Hồng rất trịnh trọng chấp tay về phía Linh Hào: "Cảm ơn lão đại Linh Hào."

Linh Hào biết thể diện của bản thân không có mạnh như vậy, chủ yếu là bởi vì Linh Hào xuống nước.

Linh Hào vẫy tay: "Không cần phải cảm ơn, bởi vì để ông ấy đi qua có khả năng sẽ tống ông ấy vào chỗ chết."

13:09 10:55 24/07/2021 "Nhưng mà nhìn dáng vẻ ông ấy như vậy có lẽ không sống được bao lâu nữa, vốn dĩ đó là sức mạnh có được bằng cách đốt cháy nguồn gốc của sự sống..."

Linh Hào vừa nhìn đã có thể nhìn thấy rõ trạng thái của Phu Tử đời đầu tiên, loại trạng thái này cho dù là đi ở trên đường cũng không thể đi được xa.

Phu Tử không nói gì, trái lại cũng không để ý nhiều mà chỉ nở nụ Cười. Có thể giảm được một cuộc chiến hiển nhiên là tốt nhất.

La Hồng trở nên im lặng.

Phu Tử đời đầu tiên không ở lại lâu, ông ấy ở trong thế giới tối tăm này giống như một ngọn đèn cổ gắng hết sức đốt cháy bản thân.

Sinh mệnh của ông ấy rất dồi dào nhưng sự dồi dào đó không thể duy trì được lâu.

Ông ấy bước đi.

Bóng tối bị phá vỡ, từng Tà Thần khôi phục lại ở dưới xiềng xích thân nhiên nhìn ông ấy.

Phu Tử đời đầu tiên bình tĩnh hòa nhã đi ngang qua Tà Thần.

Linh Hào dẫn La Hồng yên lặng đi theo ở phía sau Phu Tử đời đầu tiên.

Trong biển tối tăm, bóng tối vô hạn hóa thành sóng lớn.

Từng tháp Tà Thần thấp thoáng ở trong biển đen, lúc này sức mạnh quy tắc vô cùng đáng sợ, mỗi một dòng nước biển đen đều là sức mạnh của quy tắc!

Cho dù là Phu Tử đời đầu tiên xuất hiện ở đây cũng cảm giác được áp lực.

Nhưng mà Phu Tử đời đầu tiên ngửa đầu, ông ấy nhìn về phía bầu trời đen tối.

Con mắt bên trái như bầu trời sao mệnh mông.

Dường như ông ấy có thể nhìn thấy rất nhiều thứ...

Chương 1205: Sáng nghe đạo, tối chết cũng cam

La Hồng và Linh Hào trôi nổi ở ngoài biển đen, những Tà Thần ở trong tháp Tà Thần đều không thể tới gần.

Đó cũng là lý do họ không thể nào tháo bỏ niêm phong.

Bởi vì Tà Thần họ bị khóa ở bên trong, họ không thể nào tới gần Thần Cách của mình, một khi tới gần sẽ bị giết chết bởi sức mạnh quý tộc!

La Hồng tò mò nhìn Phu Tử đời đầu tiên đang bước đi ở trên biển đen hỏi Linh Hào đứng ở bên cạnh: "Nơi này...Có đường sao?"

Linh Hào bị bao trùm bởi bóng tối im lặng một lúc lâu mới gật đầu: "Có."

La Hồng nhíu mày.

Có lẽ là bởi vì hắn quá mạnh.

Hơn nữa Phu Tử đời đầu tiên đứng lặng hồi lâu trong biển đen giống như đang đúc kết lại cảm xúc của chính mình, một lúc lâu sau đôi mắt như bầu trời đầy sao của ông ấy bỗng nhiên bùng sáng.

"Ha ha ha!"

"Lão phu...Nhìn thấy rồi!"

Phu Tử đời đầu tiên ngửa đầu cười to.

Lòng bàn tay của ông hóa thành một thanh đao, lúc này sinh mệnh thăng hoa nhất hoàn toàn bộc phát.

Như vầng thái dương rực rỡ trong khu vực cấm hắc ám!

Chói mắt, rực rỡ...

10:55 11:26 24/07/2021 Ông ấy tập trung phần lớn sức mạng sinh mệnh ở trong bàn tay hóa thành một thanh đao chém xuyên qua bóng tối!

Bóng tối đột nhiên bị xé toạc, một cái miệng nhỏ màu vàng bị xé nát trong bóng tối vô tận.

Cả người Phu Tử đời đầu tiên vấy máu.

Máu ở trên người ông ấy càng ngày chảy càng nhiều, sau khi sinh mệnh được đốt cháy đến mức cao nhất thì bắt đầu trở nên u ám suy yếu.

"Một trăm nghìn năm rồi! Đây là con đường đã bị niêm phong một trăm nghìn năm!"

"Một con đường làm cho Nhân Tộc đang ở đỉnh phong bắt đầu trở nên suy yếu! Hôm nay lão phu phải tìm được người!"

Phu Tử đời đầu tiên hét lên.

Nhân Hoàng đã bước đi trên con đường này giống như dấn thân vào một con đường không thể quay lại.

Mà hôm nay Phu Tử đời đầu tiên cũng bước đi trên con đường này.

Không, ông ấy càng nhìn rõ hơn Nhân Hoàng!

Cột kẹt cột kẹt!

Máu ở trên người Phu Tử đời đầu tiên bắn ra ngoài, mỗi một giọt máu rơi xuống trong biển đen đều làm cho biển đen dường như sôi trào!

11:26 14:27 24/07/2021 Ô rìa biển đen sắc mặt của La Hồng trở nên khó coi.

Đó là...Đang làm gì vậy?

"Ông ấy đang mở đường!"

"Dường như ông ấy càng điên cuồng hơn Nhân Hoàng..."

"Nhân Hoàng mở đường rồi bước thẳng vào trong sau đó đóng cửa lại, ông ấy dường như...Muốn để lại một cánh cửa cho thế hệ sau!"

Ánh sáng vô cùng rực rỡ lóe lên trong đôi mắt đỏ hoe của Linh Hào!

"Đôi mắt của ông ấy rất kỳ lạ, dường như có thể nhìn xuyên qua bóng tối, đây là dáng vẻ của một nhà thông thái, ông ấy muốn trực xuất sự hoang mang cho thế hệ sau..."

"Vừa đúng lúc ngươi cũng ở đây, ông ấy muốn ngươi nhìn thấy gì đó"

Linh Hào nói.

Linh Hào dường như trở nên hơi kỳ lạ cũng hơi hưng phấn!

Một con ốc sên hình sao to lớn nổi lên, hai con mắt ở phía trên xúc tu lại tinh táo nhìn chằm chằm Phu Tử đời đầu tiên cả người đầy máu.

"Số Một, ngươi cũng tới rồi!"

Linh Hào nói.

Con ốc sên to lớn gật đầu.

Sau đó không nói thêm gì nữa.

Mà Linh Hào cũng quay đầu lại tiếp tục nhìn chằm chằm Phu Tử đời đầu tiên.

xi Vô số máu chảy ra từ trên người Phu Tử đời đầu tiên, mà những dòng máu này bắt đầu đốt cháy rồi hóa thành năng lượng.

Xèo!

Một tiếng động lớn!

Vô số ánh sáng vàng rực rỡ giữa bóng tối.

Biến ý chí của La Hồng run rẩy, ngay sau đó con mắt được Phu Tử đời đầu tiên cho xuất hiện ánh sáng chói lọi vô tận.

Nhưng mà La Hồng nhìn thấy rồi!

Một bên rơi nước mắt, một bên nhìn thấy rõ ràng.
Sau khi nhìn thấy ánh sáng màu vàng có một con đường.

Đó là con đường được lát bởi vô số vì sao.
Đây là con đường trên bầu trời đầy sao được lát đã đến tận cùng bầu trời.

Tâm thần của La Hồng chấn động, cả người đều đang run rẩy.
Hắn mơ hồ cảm thấy một loại cảm giác quen thuộc!
Con đường đến bầu trời đầy sao...Hình như...Hình như...Lúc trước đã từng nhìn thấy!

Hắn đã từng mơ thấy những vì sao!
Hắn đã từng nhớ lòng của Thiên Ma.
Vị trí củ Thiên ma là ở trong một bầu trời đầy sao!

Trong bầu trời sao kia La Hồng nhìn thấy rất nhiều thi thể, có cổ thú, có cường giả Nhân Tộc cũng có Long Phượng Kỳ Lân đáng SỢ.

14:27 15:02 24/07/2021 Con đường đến bầu trời đầy sao dẫn đến...vùng chết sao?

Nhân Hoàng nói hắn tự chiến đấu nên hắn vẫn luôn chiến đấu.
Tồn tại làm cho Nhân Hoàng vẫn luôn tiếp tục chiến đấu, cảm thấy tuyệt vọng muốn quay về điều động binh lính sẽ là ai chứ?

Bàn chân La Hồng ớn lạnh, trong đầu không ngừng suy nghĩ.
Có một suy nghĩ đáng sợ hiện lên ở trong đầu làm cho hắn cảm thấy sợ hãi.

Tồn tại mà Nhân Hoàng vẫn luôn chống lại...Sẽ là Thiên Ma sao?
Tồn tại khô héo ngồi trên những vì sao mở mắt ra nhìn thoáng qua như thể muốn tiêu diệt vô số sinh linh!
Nhưng mà La Hồng lại nhanh chóng cảm thấy nghi ngờ.

Nếu như thật sự là Thiên Ma...
Vậy quyền sở da người của hắn...Lại là chuyện gì chứ?
Vì sao quyền sở da người có thể nhớ lòng của Thiên Ma?

Có thể liên tục hoán đổi Thiên Ma bất tử?
Tất cả...Lại là chuyện gì gì chứ?
La Hồng cảm thấy đầu óc của mình như muốn nổ tung.

Uỳnh!
Cơ thể của Phu Tử đời đầu tiên bắt đầu trở nên xanh xao, lom khom và già nua.
Một cảm giác thôi rửa tràn ngập khắp cơ thể.

Nhưng mà Phu Tử đòi đầu tiên vô cùng hưng phấn, bởi vì ông ấy đã xác minh được phỏng đoán của mình!

Uỳnh!

Khi con đường lên những vì sao xuất hiện.

Một luồng khí cơ quen thuộc từ trong con đường đó lan tỏa ra ngoài...

Đó là khí tức của Nhân Hoàng để lại!

"Quả nhiên trời đất này, tam giới này...Chỉ là một cái lồng.

"Lão phu không thể nào phá được cái lồng này!"

"Nhưng mà hôm nay...Phải xé một góc và mở ra một khe hở! Để cho thế hệ sau có thể hiểu được trời cao đất rộng! Để thế hệ sau không cong mê muội ngu dốt nữa!"

Phu Tử đòi đầu tiên cười.

Ông ấy đã tự thiêu mình, tuổi thọ của ông ấy đã đạt tới cực hạn.

Nơi xa.

Sắc mặt của Linh Hào và Số Một to lớn như một ngôi sao rất phức tạp.

"Đáng giá sao?"

Họ thì thầm.

Mà La Hồng đang sững sờ nhìn Phu Tử đòi đầu tiên giống như một kẻ điên.

"Đáng giá...Sáng nghe đạo, tôi chết cũng cam!"

La Hồng cũng đang thì thầm.

Mà những lời hăn thì thầm là để cho Linh Hào, Số Một còn có Phu Tử đòi đầu tiên người đầy máu và khí tức suy yếu nghe thấy đều chấn động.

"Ha ha ha...Hay cho câu sáng nghe đạo, tôi chết cũng cam!"

"Lão phu chết rồi nên cứ nói thoải mái!"

"Cái tên Nhân Hoàng ngốc kia!"

"Đi thì đi thôi còn không biết để lại một cách cửa! Nếu như để lại một cánh cửa thì Nhân Tộc sẽ không kiệt sức như lúc này!"

"Hôm nay lão phu...Để lại cửa cho thế hệ sau!"

Uỳnh!

Phu Tử đòi đầu tiên cười rồi tự đốt cháy mình.

Ông ấy duỗi lưng mở ra một khe hở.

Bóng tối ở trên đầu, bóng tối ở dưới chân.

Chân không ngừng bước xuống, tay không ngừng hướng lên trên.

Xé mở bầu trời đầy sao!

Giống như xé mở bầu trời!

Chương 1206: "Chính là bàn tay này..."

Uỳnh!

Bóng tối bị xé toạc.

Dựa vào sức lực mở ra bầu trời làm cho bóng tối bị xé toạc tạo ra một tia sáng.

Lộ ra một cánh cổng chiếu sáng ở trong bóng tối.

Thánh Nhân bùng cháy giống như một ngọn lửa kế thừa đang hùng hực thiêu đốt tất cả bóng tối.

Khí tức của Phu Tử đời đầu tiên bắt đầu tiêu trừ, lúc này thân thể, gân cốt của ông ấy biến thành một năng lượng đáng sợ nổ bùng đoàn hóa thành một cánh cổng.

Ồ sau cánh cổng có một con đường vô định dẫn đến bầu trời sao, phía bên kia con đường là bầu trời sao vô tận, sâu thẳm khó có thể nắm được.

Một bầu trời đầy sao giống như đôi mắt của Phu Tử đời đầu tiên.

Phu Tử đời đầu tiên cười lớn.

Suy nghĩ của ông ấy hóa thành một bóng dáng màu vàng, ông ấy mở cánh cổng ra rồi ngửa đầu cười lớn đi về phía cửa đặt chân lên con đường đầy sao sau đó biến mất ở trên đường.

Bóng tối lặng ngắt như tờ.

Phu Tử đời đầu tiên xé mở bầu trời làm cho tồn tại ở trong khu vực cấm hắc ám đều trở nên im lặng không biết phải nói gì cũng không biết phải biểu đạt như thế nào.

Phu Tử đời đầu tiên tọa hóa rồi nhưng mà ông ấy lại mở một con đường cho thế hệ sau để khám phá những điều chưa biết.

Ít nhất thì tương lai nếu như có người có thể đi vào trong khu vực cấm hắc ám thì có thể nhìn thấy cánh cổng này, hiểu rõ Nhân Hoàng còn có đám người kiệt xuất như Phu Tử đời đầu tiên đều từng giẫm lên con đường không thể quay về này.

Mà ở ngoài tam giới còn có bầu trời đầy sao và trời đất rộng lớn.

"Sáng nghe đạo...Tối chết cũng cam."

Bóng của Linh Hào ở trong bóng tối thì thào, hắt ta rơi vào trong im lặng, trầm tư, suy nghĩ.

Phu Tử đời đầu tiên hy sinh bản thân để xé mở một góc của bóng tối.

Nhân Tộc...Là một loại chủng tộc không thể hiểu nổi.

Linh Hào thở dài.

Vì muốn tìm đạo cho dù là hy sinh cả tính mạng...
Điều này thực sự có ý nghĩa sao?

Năm đó Nhân Hoàng cũng vậy, bây giờ Phu Tử đòi đầu tiên cũng vậy...
Hà tất phải như thế?

Linh Hào cảm thán ở trong lòng, hẳn ta không hiểu những người này
cho lắm.

Hắn ta nhìn về phía La Hồng ở bên cạnh, lúc này La Hồng cũng đang ở
trong trạng thái hốt hoảng.

Hắn nhìn chằm chằm bầu trời đầy sao ở sau cánh cổng, cơ thể khẽ run.

"Đằng sau cánh cổng là bầu trời sao..."

"Con đường mà Nhân Hoàng giẫm lên chính là con đường đây Sao..."

La Hồng thì thầm.

Đúng như hắn đã dự đoán Nhân Hoàng và Thiên Ma đã gặp nhau sao?

Hay nói cách khác Nhân Hoàng vẫn luôn chống lại Thiên Ma?

Nhưng mà quyền sở da người lại là gì?

Hai mắt La Hồng ngưng tụ, ở trong biến ý chí ngưng tụ ra một bóng
dáng nhìn chằm chằm quyền sở da người ở trong biến ý chí.

Chính bởi vì cuốn sổ da người nên La Hồng mới có thể đạt đến trình độ
này.

Nhưng mà những gì đã gặp phải ngày hôm nay, Phu Tử đòi đầu tiên hy
sinh bản thân cũng xé nát sương mù dày đặc đen tối làm cho La Hồng hiểu
rõ một số chuyện.

Thiên Ma, Nhân Hoàng...

Phần thưởng cuối cùng của cuốn sổ da người là lấy được thi thể bất tử
của Thiên Ma, người tạo ra sổ da người mạnh hơn Thiên Ma sao?

Hay là nói đó chính là Thiên Ma?

Cái gọi là thi thể bất tử của Thiên Ma... Chẳng lẽ là một cái bẫy sao?

La Hồng hít sâu một hơi, nếu như tập hợp đủ một trăm phần trăm thi thể
bất tử của Thiên Ma sẽ dẫn đến phụ thể của Thiên Ma sao?

Tất cả những nỗ lực của hắn lúc này có thể trở thành thu hoạch của
Thiên Ma.

La Hồng không biết nhưng ngay khi ý nghĩ này xuất hiện trong lòng La
Hồng trở nên cảnh giác.

Linh Hào nhìn thấy vẻ mênh mông mịt mù và sự vùng vẫy ở trong mắt
La Hồng, hiển nhiên con đường dẫn đến bầu trời đầy sao sau khu vực cấm
hắc ám làm cho La Hồng chần động.

Hắn ta không thể giải thích bất cứ điều gì.

Bởi vì bản thân hắn đã bị nhốt ở trong một cái lồng, khu vực cấm hắc ám chính là cái lồng lớn nhất đối với Tà Thần.

Nhìn ánh sáng rực rỡ giữa trời đất bắt đầu từ từ giảm xuống.

Phu Tử đời đầu tiên tự thiêu đốt bản thân mở ra cánh cổng đầy sao, cứ như vậy lặng lẽ lơ lửng trong khu vực cấm hắc ám.

Linh Hào thở dài.

Một lúc sau.

Toàn bộ khu vực cấm hắc ám chuyển động!
âm âm âm!

Sự ép buộc đáng sợ lan tràn, một con bọ cạp to lớn xuất hiện sau lưng

Linh Hào, đuôi của con bọ cạp đột nhiên đập mạnh xuống.

Hướng về phía cánh cổng bầu trời đầy sao.

La Hồng đang ngẩn ngơ đột nhiên bừng tỉnh.

Linh Hào muốn làm gì?

Phu Tử đời đầu tiên phải trả giá bằng mạng sống của mình mới có thể mở ra cánh cổng kia?

La Hồng há hốc miệng.

Hắn muốn ngăn cản nhưng mà La Hồng quay đầu lại nhìn thấy trên vai hắn có một con ốc sên màu đen không biết đã nằm trên đó từ bao giờ.

"Yên tâm, Linh Hào sẽ không đóng cánh cửa này."

Đây là Tà Thần Nhất Hào.

Tốc độ nói quá chậm, chậm đến mức La Hồng vừa mới nghe xong.

Cái đuôi bà cạp của Linh Hào vô tri vô thức đã đâm về phía cánh cổng.

Uỳnh!

Nhưng mà.

Không biết từ lúc nào, biển đen trong khu vực cấm hắc ám đột nhiên sôi trào, bóng tối vô tận bùng nổ, dưới biển tối thực sự có một lực lượng đều đặn dâng trào.

Vô số lực lượng quy tắc dâng trào hóa thành một bàn tay trắng sáng.

Lúc này tất cả Tà Thần ở trong khu vực cấm hắc ám dường như đã khô phục từ trong bóng tối mở đôi mắt đỏ tươi nhìn chằm chằm vào một lòng bàn tay bắn ra từ trong biển tối!

Đó là lòng bàn tay quy tắc vô thượng!

Có áo nghĩa huyền ảo khó hiểu, La Hồng chỉ nhìn lướt qua thôi đã cảm thấy tâm thần rung động!

Lòng bàn tay tiếp tục đâm về phía cánh cổng mà Phu Tử đời đầu tiên hóa ra.

Sức mạnh của bàn tay này vô song, bất khả chiến bại!
Thậm chí còn có khí tức Hoàng Giả đáng sợ dày đặc.

Làm cho mọi thứ đều bị tiêu diệt!

"Chính là bàn tay này..."

Ốc sên Nhất Hào nằm ở trên vai La Hồng nói rất chậm.

Lúc này La Hồng xem như hiểu rõ.

Sự xuất hiện của bàn tay này là muốn tiêu diệt cánh cổng kia mà bàn tay của Linh Hào chính là vì bảo vệ cánh cổng này!

Chương 1207: Nam Thiên Vương...Đã ngã xuống.

Uỳnh!

Một bên là bóng tối vô tận, một bên giống như là ánh sáng rực rỡ dâng trào.

La Hồng cảm thấy đôi mắt của mình đã mất khả năng thu nhận ánh sáng trong chốc lát!

Chỉ có con mắt đầy sao của Phu Tử đời đầu tiên mới có thể nhìn rõ cục diện cuộc đối đầu.

Tất cả mọi thứ đến nhanh mà đi cũng nhanh!

Bóng tối dường như đã cuốn theo thủy triều, thủy triều lên xuống nhấp nhô.

Bàn tay trắng sáng biến mất.

Mà cái đuôi bọ cạp của Linh Hào dường như bị đứt mất một đoạn sau đó lại quay lại như cũ.

Cơ thể cực kỳ to lớn của bọ cạp bắt đầu biến mất rồi dần dần biến mất trong bóng tối.

Cổng Tinh Không lặng lẽ trôi trên biển đen.

Sau đó dường như phản chiếu một con đường sao.

Bàn tay lúc nãy muốn phá hủy cổng Tinh Không nhưng Linh Hào đã ra tay chặn đứng sức mạnh hủy diệt kia.

Linh Hào quay lại rồi.

Cuốn vào trong bóng tối, không còn tiếp tục duy trì cơ thể bọ cạp nữa.

"Bàn tay kia...Là gì vậy?"

La Hồng hít một ngụm khí lạnh nói.

"Như người nhìn thấy, đó chính là tồn tại niêm phong tất cả Tà Thần..."

Linh Hào nói.

Không che dấu gì cả.

Tồn tại niêm phong Tà Thần, La Hồng im lặng, lúc trước hắn đã từng nghe thấy Tà Thần nói lúc đầu hắn ta bất khả chiến bại, tùy tiện liêu lĩnh.

Nhưng mà bị một bàn tay bắt được sau đó niêm phong trong khu vực cấm hắc ám, vừa niêm phong...chính là năm tháng vô tận.

Mà hôm nay La Hồng dường như đã nhìn thấy bàn tay này.

"Tạm thời đừng đóng cánh cổng này để nó tồn tại ở đây đi"

"Nhưng mà ít nhất hiện tại tam giới hắn không nên có bất kỳ sự tồn tại nào có đủ tư cách để bước qua cánh cổng này."

"Bởi vì quá nguy hiểm"

Linh Hào nói.

La Hồng gật đầu.

Hắn nhìn sâu vào cánh cổng Tinh Không, ở sau cánh cổng có một con đường đầy sao dẫn đến vũ trụ vô định.

Phu Tử đời đầu tiên nói tam giới là một nhà tù, La Hồng ngược lại có thể cảm nhận được một chút.

Đáng tiếc thực lực của hắn lúc này quá yếu nên hoàn toàn không có tư cách phá vỡ nhà tù, có lẽ đợi đến khi hắn có tư cách sẽ đến đây bước lên trên con đường đầy sao.

Đơn thuần chỉ là bước đi trên đó.

Phu Tử đời đầu tiên để lại cánh cổng cho thế hệ sau, cánh cổng này là cánh cửa hy vọng vì muốn để thế hệ mai sau có cơ hội đặt chân lên những vì sao quay về một con đường mới.

La Hồng cúi đầu về phía cánh cổng.

Mơ hồ như có thể thấy một bóng người ở phía trên cánh cổng đang ngồi lặng lẽ cúi đầu xuống.

"Tiền Phu Tử đời đầu tiên"

La Hồng lâm bẫm.

Sau đó xoay người rời khỏi biển đen.

Một cơn gió thổi qua.

Thổi một ngôi sao vỡ nát như những hạt cát.

Một bóng dáng đầy máu không biết bản thân đã chiến đấu và chống đỡ bao lâu.

Người đó khó khăn mở mắt ra nhìn vào những vì sao và bóng tối vô tận với vẻ hệt hăng.

"Hình như...Cảm nhận được khí tức của tam giới..."

"Hình như lão gia hỏa Không Hư kia..."

Tiếng thì thầm dần dần trở nên lớn hơn ở trong bóng tối chết chóc.

Một lúc lâu sau bóng dáng kia mới lắc đầu cười gượng.

"Xem ra...Thực sự sắp tới cực hạn không thể chống đỡ được nữa rồi nên sinh ra ảo giác..."

"Rất muốn quay về nhìn bầu trời và mặt đất của tam giới..."

Tiếng thì thầm vẫn tiếp tục như cũ.

Bỗng.

Bóng người này dừng lại.

Ông ấy nhìn bầu trời đầy sao trong bóng tối và tĩnh mịch.

Ông ấy nhìn thấy rồi...

Một bóng người màu vàng như chìm trong bão táp, không ngừng găm thét!

Phu Tử đòi đầu tiên rơi xuống.

Dường như ông ấy đã dùng cách hy sinh mạnh mẽ nhất, sáng nghe đạo tôi chết cũng cam.

Ông ấy giải quyết những nghi ngờ ở trong đầu, ông ấy cảm thấy bản thân đã tìm thấy những điều cần phải tìm kiếm.

Vì vậy cho đến lúc chết ông ấy không tiếc gì.

La Hồng cảm sở da người bước ra khỏi khu vực cấm hắc ám, cho dù trong lòng La Hồng cảm thấy hơi khúc mắc về sở da người nhưng hắn không biết thứ này có phải là thủ đoạn của Thiên Ma để ăn mòn hắn hay không, cái gọi là thi thể bất tử của Thiên Ma có phải là vì muốn đúc cơ thể để phục sinh cho Thiên Ma hay không.

La Hồng không muốn đoán bởi vì hiện tại hắn không đủ tư cách.

Hắn quá yếu không đánh lại cả Thiên Vương.

Vì vậy đối với quyền sở da người La Hồng vẫn tận dụng hết khả năng.

Nếu như có thể trấn áp quy tắc trong khu vực cấm hắc ám để bản thân hắn có thể đi lại tự do ở trong khu vực cấm hắc ám thì hiển nhiên La Hồng sẽ không quan tâm.

"Sở da người có thể trấn áp quy tắc chỉ có hai cách giải thích, một là người tạo ra sở da người cao hơn quy tắc, hai là...Người tạo ra sở da người có cùng nguồn gốc với quy tắc này! "

La Hồng hít sâu một hơi, đây là hai suy đoán rõ ràng nhất của hắn về nguồn gốc của cuốn sở da người.

Tất cả đều quá trùng hợp.

Lúc hắn vừa mới xuyên qua thì sở da người đã xuất hiện ở bên người hắn rồi.

Làm sao lại có chuyện trùng hợp như vậy chứ?

Dường như tất cả đều đã được sắp xếp sẵn.

Cảm giác này làm cho La Hồng rất khó chịu.

Phu Tử đòi đầu tiên đã chết mà Nam Thiên Vương được Phu Tử đòi đầu tiên thu phục lại được phái bước ra khỏi cánh cổng Tinh Không đặt chân lên bầu trời đầy sao vô biên ở phía bên kia cánh cổng.

Mà La Hồng vừa mới bước ra khỏi tam giới.

Ngẩng đầu nhìn thấy tam giới đang chảy máu, vô số máu tươi đang chảy cuồn cuộn.

Đây là hình ảnh về sự sụp đổ của một Thiên Vương.
Bóng của Nam Thiên Vương lóe lên giữa trời đất rồi rơi xuống.
Nam Thiên Vương...Đã ngã xuống.
Tốc độ ngã xuống dường như rất nhanh.

Khi vừa đặt chân lên Tinh Không vô tận hẳn ta đã chết trong nháy mắt.
Quả nhiên con đường Tinh Không vô cùng nguy hiểm.
Nếu như La Hồng muốn đặt chân lên bầu trời đầy sao thì ít nhất phải có
thực lực của Hoàng Cảnh mới được, nếu không đi vào đó không khác gì đi
vào chỗ chết.

Mà ngày hôm nay ngũ tộc trong Thiên Giới run lẩy bẩy.

Cường giả của ngũ tộc đã trải qua một trận thăng trầm lớn, lúc này đều
đang ngây ngẩn và không thở nổi.

Trần Thủ Thiên Giới bị giết nhưng mà lại phóng thích lão tổ của ngũ
tộc, thế nhưng trong nháy mắt lão tổ của ngũ tộc đã bị Phu Tử đời đầu tiên
niêm phong.

Làm cho họ vui mừng vô ích.

Mà Phu Tử đời đầu tiên hào hoa phong nhã tuyệt đại thể hiện ra phong
thái của cường giả trong Nhân Tộc làm cho họ lại một lần nữa cảm nhận sự
đáng sợ do Nhân Tộc đem lại một trăm nghìn năm qua, một cảm giác không
gì sánh được.

Cường giả ngũ tộc đã từng vô cùng tự tin muốn tiêu diệt Nhân Tộc cảm
thấy hơi tuyệt vọng.

Chương 1208: Ánh sáng chính đạo sáng ngời nhất Nhân Gian.

Phu Tử lơ lửng ở ngoài khu vực cấm hắc ám.

Ông nhìn thấy La Hồng đi ra khỏi khu vực cấm hắc ám thì đôi mắt đột nhiên sáng ngời.

không chỉ có ông mà tất cả cường giả trong ngũ tộc đều nhìn chăm chăm La Hồng.

"Phu Tử đòi đầu tiên đâu?"

Phu Tử hỏi.

La Hồng lắc đầu: "Theo đuổi đại đạo, bước lên con đường Tinh Không vô tận, ông ấy đi tìm con đường mà Nhân Hoàng từng đi."

Lời nói của La Hồng làm cho Phu Tử giật mình, nói hoa hòe hoa sói nhưng thực ra...Chính là Phu Tử đòi đầu tiên đã ngã xuống rồi.

Không thể quay về được nữa.

Giống như Nhân Hoàng, không thể quay về được nữa.

Phu Tử trở nên im lặng không biết là bị thương hay là gì.

Khó lắm Nhân Tộc mới có một người làm cột trụ nhưng mà tốc độ ngã xuống của người làm cột trụ này lại hơi nhanh.

Nếu như đợi đến lúc ngũ tộc phản ứng biết được Phu Tử đòi đầu tiên đã ngã xuống, có lẽ Nhân Gian sẽ một lần nữa bị tấn công bởi ngũ tộc!

Phu Tử nhíu mày.

Thậm chí tiếp theo bởi vì sợ hãi tất cả sức mạnh do Phu Tử đòi đầu tiên sản sinh ra mà ngũ tộc sẽ càng thêm cảnh giác Nhân Tộc, thậm chí...Càng tràn đầy sát khí.

Bởi vì cảm giác đáng sợ do Nhân Tộc mang lại cho ngũ tộc.

La Hồng liếc nhìn Phu Tử nhận được sự tươi nhuận từ Phu Tử đòi đầu tiên nên trạng thái của Phu Tử dường như tốt hơn nhiều, nhưng mà mượn nhờ sức mạnh của Nam Thiên Vương và Thi Vương cũng bắt đầu sụt giảm.

Nhưng mà bởi vì sức mạnh ẩn chứa trong máu của Phu Tử đòi đầu tiên nên hôm nay Phu Tử chẳng những đã khôi phục thậm chí không cần dựa vào sức mạnh, sức chiến đấu của bản thân cũng có thể so với trạng thái vương giả bình thường.

Mà cơ thể gốc của Phu Tử hiện giờ đã không bị hạn chế bởi quy tắc của Nhân Hoàng, chẳng mấy chốc thực lực của Phu Tử có thể bước vào cảnh

giới của thiên vương.

Không ở lại lâu trên Thiên Giới.

La Hồng và Phu Tử trực tiếp trở lại Thế Giới thông qua Thiên Môn.

Phu Tử đời đầu tiên chết rồi, Thánh Nhân của Nhân Tộc đã ngã xuống,

ngược lại không tạo ra hiện tượng kỳ lạ kịch liệt gì.

Chỉ là trời đất đang có tuyết rơi.

Cả Nhân Gian được bao phủ bởi tuyết trắng.

Dường như trời đất ngập tràn một nỗi buồn khôn tả.

Trong khoảng không từng cánh lại từng cánh công Thiên Môn trôi nổi như cũ.

Cuộc tấn công đầu tiên của ngũ tộc vào Nhân Gian đã kết thúc trong thất bại.

Trần Thủ Thiên Giới ngã xuống, Thiên Vương Long Tộc ngã xuống...

Mặt khác Nhân Gian có vô số người bị thương nhưng chỉ có một số tu sĩ thực lực khá yếu mới ngã xuống.

Dường như mức độ thương vong của toàn bộ Nhân Gian thực sự là một trời một vực.

Tiếng còi rút lui vang lên từ trong tổ địa ngũ tộc trên Thiên Giới, cường giả của ngũ tộc nhao nhao rút lui về tổ địa của mình.

Thánh Nhân của Nhân Tộc xuất thế hiển linh tam giới.

Lúc này ngũ tộc làm sao dám có hành động kỳ lạ chứ?

Mặc dù Thánh Nhân của Nhân Tộc đã đi vào trong khu vực cấm hắc ám dường như không có tin tức gì nhưng mà trong một khoảng thời gian ngắn họ vẫn không dám làm gì Nhân Gian như cũ.

Sợ hãi Thánh Nhân trở về, lại lần nữa tính toán rành mạch.

Lúc này Nhân Gian sẽ được thái bình trong một thời gian.

La Hồng và Phu Tử trôi nổi ở trên bầu trời.

Trên mặt đất của Nhân Gian một vùng hỗn loạn.

Có vô số xương cốt chìm nổi, đó đều là thi cốt của cường giả hóa thành năng lượng và tinh khí hào hùng.

Rất nhiều người tu luyện lúc này đã phá được nút thắt và đạt được những bước đột phá.

"Hạn chế của Nhân Gian đã biến mất, tiếp theo có lẽ Nhân Gian sẽ nghênh đón một kỷ nguyên phát triển mạnh mẽ và nhanh chóng."

Hai mắt La Hồng sáng ngời nói.

"Nhưng mà Nhân Gian vẫn còn quá ít tài nguyên để tu hành..."

Phu Tử nói.

Đúng vậy, một trăm nghìn năm qua hạn chế của quy tắc đã gây ra những thay đổi lớn trong môi trường sống của Nhân Gian.

Nồng độ nguyên khí của trời đất không bằng một phần mười của Thiên Giới cho nên dẫn tới tài nguyên tu hành cũng vô cùng ít, một số thiên tài địa bảo, linh dược trân quý hoàn toàn rất khó tìm.

"Đúng vậy...Tu hành cần phải có tài nguyên, bây giờ Nhân Tộc ở Nhân Gian đã là một gia tộc lớn, Nhân Gian là tổ địa của Nhân Tộc nên con cần phải có tài nguyên để tu hành"

La Hồng lâm bầm.

Nhưng mà tiếp theo ánh mắt của La Hồng đã trở nên rạng rỡ.

Hắn giơ tay lên.

Ở phía dưới.

Ba bóng dáng bay lên trời.

Ba người Nữ Đế Đại Sở, Ngô Thanh Hoa và Thiên Tử Đại Chu.

Bây giờ ba người đều đã bước vào Tôn Cảnh trở thành những cường giả đỉnh cấp trong Nhân Gian.

"Tập hợp cường giả, tu sĩ cấp cáo trở lên của Nhân Gian!"

La Hồng nói.

Hai mắt Nữ Đế Đại Sở sáng lên: "Muốn làm gì?"

La Hồng cười: "Phu Tử nói đúng, Nhân Gian không có tài nguyên, Nhân Tộc muốn trở nên mạnh mẽ lại quá chậm, nếu như hôm nay đã thay đổi diện mạo mới, quy tắc của Nhân Gian biến mất thay vào đó là nghênh đón một kỷ nguyên mới, chúng ta chắc chắn phải trở nên mạnh mẽ"

"Nếu đã như thế, trước khi ngũ tộc biết Phu Tử đời đầu tiên ngã xuống, họ vẫn chưa phản ứng..."

"Chúng ta chủ động tấn công vào tổ địa của ngũ tộc!"

"Lấy tài nguyên!"

Hai mắt La Hồng sáng ngời!

Lời nói của La Hồng làm cho Nữ Đế Đại Sở, Thiên Tử Đại Chu và Ngô Thanh Hoa nhất thời chân động.

Phu Tử đời đầu tiên...Ngã xuống rồi sao?

Thánh Nhân phong hoa tuyết đại của Nhân Tộc...Sao lại biến mất rồi?

Ba người nhìn tuyết rơi dày đặc đầy bầu trời trong lòng có thể cảm nhận được sự bi thương ở trong những bông tuyết bay.

Hóa ra...Tất cả bi thương đều bởi vì điều này.

Thánh Nhân ngã xuống, trời đất tiếc thương.

Nhưng nỗi đau buồn đó cũng chỉ là một nỗi buồn bình yên như vậy.

"Không cần phải đau buồn, Phu Tử đòi đầu tiên đi rất râm rộ, chúng ta phải cảm thấy vui mừng mới phải, bởi vì ông ấy đã tìm được đường đi của mình!"

La Hồng cười nói.

Tất cả mọi người đều im lặng.

Phu Tử trôi nổi ở bên cạnh La Hồng, quần áo tung bay hài lòng nhìn La Hồng thống lĩnh mọi việc.

La Hồng như vậy mới là đứa trẻ ngoan đi trên con đường chính đạo, là ánh sáng rực rỡ nhất trên con đường chính đạo củ Nhân Gian.

Mà La Hồng không nói gì mà chỉ giơ tay lên.

Ba thanh kiếm màu đen xuyên qua thời gian không gian vô tận.

"Kiệt kiệt kiệt..."

Bóng của Tà Thần Nhị Hào, Tam Hào, Cửu Hào hiện hiện trôi nổi giữa trời đất Nhân Gian.

Bóng tối đáng sợ quét qua toàn bộ Nhân Gian làm cho trời đất u ám, không ngừng xao động.

La Hồng vô cùng hưng phấn, ngẩng đầu nhìn lên trên trời.

Có ba Tàn Thần sánh ngang với thiên vương đỉnh cấp đến giúp đỡ.

Mục tiêu tiếp theo là...

Cướp sạch Thiên Giới!

Phu Tử nhìn thấy La Hồng hưng phấn nở nụ cười, có vẻ như vô cùng hòa hợp khi ở cùng với ba Tà Thần.

Đột nhiên cảm thấy hơi mệt.

Lão phu thu lại những lời đã nói trước đó.

Chương 1209: La gia...Có dám hay không?

La Hồng thu ba thanh kiếm ở trong tay lại.

Ba Tà Thần Nhị Hào, Tam Hào, Cửu Hào bước ra khỏi khu vực cấm hắc ám sở hữu sức mạnh chiến đấu của Thiên Vương đỉnh cấp.

Đây là sức mạnh rất khủng bố, hơn nữa do La Hồng nắm giữ sức mạnh.

La Hồng không quan tâm Phu Tử có thái độ như thế nào, ánh sáng chính đạo gì đó có quan hệ gì với La Hồng hẳn chứ.

Mặc dù không có Phu Tử đòi đầu tiên nhưng mà Nhân Gian cũng không phải là thật sự không có sức phản kháng.

Ít nhất ba Tà Thần mà La Hồng dẫn ra ngoài chính là sức mạnh của Nhân Tộc!

Mặc dù ngũ tộc trên Thiên Giới có nhiều cường giả Thiên Vương nhưng mà ba Tà Thần cũng không phải dễ trêu.

Thực sự trong tình thế ép buộc thì La Hồng thậm chí lựa chọn để Tà Thần nổ tung vật chịu lực, ít nhất có thể bộc phát ra thực lực mạnh nhất thoáng qua, sức mạnh làm cho cả trời đất đều cảm thấy hoảng sợ!

Đây cũng là át chủ bài của La Hồng.

Dù sao thì La Hồng có sở da người ở trong tay, khu vực cấm hắc ám chính là nhà hắn, cho dù sau khi Tà Thần nổ tung vật chịu lực lại lần nữa ra khỏi khu vực cấm hắc ám sẽ trở nên rất khó khăn thì đã sao chứ?

La Hồng vẫn nắm chắc để Tà Thần ra khỏi khu vực cấm hắc ám như cũ!

Vù vù vù...

Ba thanh kiếm thu lại uy năng, quay lại trong vỏ kiếm của La Hồng.

Mà ba thân ảnh quán ở bên trong áo bào đen lại nổi lên, đó là ba thân ảnh của Tà Thần, bọn hắn dựa vào ý chí cụ hóa ra thân thể.

Tà Thần Nhị Cấp quán ở bên trong áo bào đen nên không nhìn thấy rõ khuôn mặt.

Tam Hào thì lộ đầu ra ngoài, đó lại là một khuôn mặt hơi không đứng đắn, đôi tai mèo đầy lông xù, đôi mắt vô cùng lớn trong đó lộ ra vẻ quyến rũ.

Về Thanh Ngưu lại hóa thành một người đàn ông to lớn với hai cái sừng ở trên đầu nhìn vô cùng khôi ngô, giống như một quái vật khổng lồ.

Tam Hào giơ tay lên liếm mu bàn tay của mình, đôi mắt xinh xắn nhìn lướt qua bốn phía nở nụ cười: "Tiểu La muốn đi cướp bóc Thiên Giới sao?"

"Loại chuyện này...Chỉ rất thích!"

Tam Hào cười nói.

Sau đó nàng ta lại liếc mắt nhìn Tà Thần Nhị Cáp đang quần ở bên trong áo bào đen không khỏi xem thường: "Trốn cái gì mà trốn!"

"Ai mà không biết ngươi là một tên thiếu đạo đức chứ?"

Tà Thần Nhị Cáp trốn ở bên trong áo bào đen lập tức giống như là muốn võ tở: "Nhị Hào! Muốn đánh nhau sao?!"

"Nơi này cũng không phải ở bên trong khu vực cấm, không có lão đại Linh Hào giúp ngươi? Ngươi chỉ có bị đánh mà thôi!"

Lỗ mũi của Tà Thần Nhị Cáp phồng lớn, tức giận hừ nói.

"Đến đây! Đánh Chi đi? Đánh đi! Đánh chết Chi thì thôi!"

Tam Hào trừng mắt.

Nhìn thấy hai tên này lại muốn bắt đầu cãi nhau? Thanh Ngu lập tức im lặng lắc đầu.

Rất nhiều tu sĩ của Nhân Tộc ở xung quanh nhìn thấy cũng trợn mắt há hốc mồm.

Phu Tử lại hơi ngạc nhiên.

Những Tà ma từ trong khu vực cấm hắc ám đi ra này dường như không giống như ông tưởng tượng.

Mặc dù thực lực mạnh mẽ cũng bị nhuộm hắc ám nhưng mà tính cách...Dường như hơi hồn nhiên.

Phu Tử nở nụ cười, Tà Thần sao?

Ngược lại khá thú vị.

Có đôi khi Tà thật sự Tà sao?

Tự xưng là chính đạo tiên thân có đôi khi cũng có thể xấu xa đến mức làm người ta ngạc nhiên.

La Hồng không để ý đến Nhị Hào và Tam Hào đang làm âm ỉ mà nhìn về phía đám người Nữ Đế, Thiên Tử Đại Chu.

Sắp xếp cho họ xuống dưới tụ tập với đội quân.

Tiếp theo La Hồng chuẩn bị làm một trận lớn, nhân lúc dư uy của Phu Tử đời đầu tiên vẫn còn, nhân lúc cường giả của ngũ tộc trên Thiên Giới vẫn chưa biết tình hình lúc này của Nhân Gian.

Nhân gian đứt gãy một trăm nghìn năm muốn vượt qua Thiên Giới trong khoảng thời gian ngắn cần có số lượng lớn tài nguyên!

Mà ở trong mắt La Hồng toàn bộ Thiên Giới là kho tài nguyên vô cùng lớn.

Mặc dù quy tắc ở Nhân Gian tiêu tán nhưng mà quy tắc Thiên Giới vẫn còn chưa tan.

Giết địch ở Thiên Giới? Nhưng có cơ hội thu hoạch được ban thưởng của quý tộc!

"Này."

Nữ Đế vô cùng hưng phấn nhận mệnh đi xuống.

Mặc dù Thiên Tử Đại Chu và Ngô Thanh Hoa do dự nhưng mà cũng không phản bác lại La Hồng nhao nhao rời đi.

Phu tử nhìn thoáng qua La Hồng hơi nhíu mày: "kiềm chế một chút, lão phu muốn về Học Cung bế quan để tổng kết thu hoạch của trận chiến này một chút"

"Đúng rồi, bây giờ dựa vào thực lực của tiểu tử ngươi tiếp nhận Địa Ngục Trấn Thủ hẳn là rất nhẹ nhàng, có rảnh thì hãy đi Địa Tạng Bí Cảnh một lần."

Phụ Tử nói với La Hồng.

Thực lực của La hồng tăng lên rất nhanh, ít nhất đã vượt ra khỏi dự đoán củ Phu Tử.

Phu tử dặn dò thêm vài câu rồi rời đi, mặc dù ông đạt được máu thánh của Phu Tử đời đầu tiên nhưng mà muốn củng cố phần sức mạnh này vẫn cần phải tốn một chút thời gian.

Ngoài ra Phu Tử đời đầu tiên không chỉ cho máu thánh mà còn cho ông một loại truyền thừa.

Truyền thừa thực sự của Phu Tử đạt được truyền thừa của Phu Tử đời đầu tiên, có lẽ Phu Tử cũng có thể trưởng thành trở thành trụ cột của Nhân Gian trợ giúp Nhân Gian ngăn lại cửa ải đại nạn tiếp theo.

La Hồng đeo hộp kiếm, trong hộp kiếm có giấu ba thanh kiếm, ba Tà Thần Nhị Hào, Tam Hào, Cửu Hào đi theo ở bên cạnh hắn, Nhị Hào và Tam Hào lúu rúu không ngừng cãi nhau, Thanh Ngưu lại rất yên tĩnh.

La Hồng về tới Nhân Gian, về tới Tắc Hạ Học Cung, huyện An Bình.

Huyện An Bình hoàn toàn yên ắng như trước đây, nhưng mà bởi vì bây giờ trở thành trung tâm Đại La vương triều cho nên mức độ phồn hoa vượt xa lúc trước.

Vốn dĩ huyện An Bình trở thành một tòa thành lớn, thành trì vô cùng to lớn.

Nhưng mà vẫn duy trì tên tuổi của huyện An Bình như cũ mà thôi.

La hồng bỗng bệnh rơi xuống, ba người La gia La Hậu, La lão gia tử còn có La Tiểu Bắc nhanh chóng đi đến, phía sau còn có đám người Trần Thiên Huyền, Viên thành Cương.

Bây giờ những người này đều đã bước vào cảnh giới Lục Địa Tiên, thực lực đều có thể nói là khinh thường Nhân Gian.

"Tập hợp hắc kỵ của La gia."

La hồng rơi trên cổng thành huyện An Bình nói với cường giả La gia đang đi tới.

La Hậu khẽ giật mình.

"Tập hợp hắc kỵ làm gì?"

La Hồng cười chỉ lên trời.

"Năm đó hắc kỵ của La gia đập giang hồ..."

"Bây giờ hắc kỵ của La gia đập Thiên Giới!"

"Có dám không?"

La Hồng cười đùa nói lại làm cho cường giả của La gia đều trở nên yên lặng.

Hắc đao che trời, móng ngựa đập trời?

La gia...Có dám hay không?

Đương nhiên dám!

Dường như có một sự nhiệt huyết từ trong cơ thể người La gia phun trào ra ngoài, một lúc sau mỗi một người đều thẳng cổ phát ra tiếng gầm thét vô cùng hưng phấn!

La Hậu lập tức rời đi, đi triệu tập hắc kỵ của La gia.

Tướng chủ La gia cũng nhao nhao nhận lệnh rời đi.

Chương 1210: Đại đạo hiện ra, bốn cái Động Thiên lơ lửng!

Không lâu sau bên ngoài huyện An Bình có lít nha lít nhít hắc kỵ của La gia nhao nhao tụ tập.

Đội quân hiện ra sắp xếp phương trận, khắp núi đồi đều là hắc giáp giống như binh chủng hung hãn từ trong địa ngục đi ra!

La Hồng đứng lặng ở trên đỉnh thành, từng sợi tóc trắng tung bay, ánh mắt thâm thúy của hắn nhìn về đội quân ở phía xa.

Khỏe miệng khế nhếch.

La Hồng hắc...Cho tới bây giờ không phải là người tốt lành gì.

Chỉ là đại ác nhân ở Nhân Gian cho nên nói đạo đức gì chứ?

Nhân lúc bây giờ Thiên Giới vẫn còn chưa hoàn hồn hiển nhiên phải đánh một đợt.

Phu Tử nói rất đúng, bây giờ Nhân Gian bách phế đãi hưng, bởi vì quy tắc trấn áp Nhân Gian một trăm nghìn năm biến mất nên việc tu hành của tu sĩ ở Nhân Gian cần phải có số lượng lớn tài nguyên!

Nếu Nhân Gian đã không có tài nguyên vậy thì đi Thiên Giới cướp!

Giống như là cường đạo hung ác nhất, giết chóc cướp tài nguyên!

Nhân Gian giống như là tội phạm, mà La Hồng hắc là thủ lĩnh của thổ phi!

Như vậy...Đủ hư rồi chứ?

La Hồng khế nở nụ cười.

Thiết kỵ của La gia nhanh chóng tụ tập ở bên ngoài huyện An Bình.

Bây giờ thực lực tổng thể thiết kỵ của La gia đều được cải thiện đáng kể, về cơ bản họ đều là tu sĩ cấp cao, thấp hơn tam phẩm đều không có tư cách trở thành thành viên của đội thiết kỵ.

Nhưng mà đối với La Hồng mà nói thực lực quân đội như vậy chỉ có thể coi là bình thường.

Đối đầu là ngũ tộc Thiên Giới với cấp bậc Lục Địa Tiên, tu sĩ ở Nhân Gian yếu chính là điểm yếu của nền tảng.

Mà bây giờ La Hồng muốn thay đổi tất cả!

Hắn muốn dẫn một quân đội một trăm nghìn người cao phẩm vào Thiên Giới, sau đó dẫn về một đội thiết kỵ La gia toàn diện tạo thành từ Lục Địa Tiên!

Sau khi La Hồng động viên một hồi thì điều động nhiệt huyết của mỗi một tu sĩ.

Sau đó La Hồng trở về Tắc Hạ Học Cung.

Trước đó hẳn cần phải bế quan.

Cho dù trong lòng La Hồng cảm thấy hơi cảnh giác đối với sở da người nhưng mà nếu như có thể mượn nhờ sở da người đề mạnh lên thì La Hồng hiển nhiên sẽ không từ chối.

Theo như La Hồng thấy sở da người chính là một thanh kiếm hai lưỡi.

Có thể lập tức trợ giúp người mạnh lên nhưng mà trong tương lai sẽ mang đến nguy cơ đáng sợ.

Tắc Hạ Học Cung.

Phu tử đang bế quan, Lý Tu Viễn đang bế quan, La Hồng cũng đang bế quan.

Tâm thần La Hồng khê động.

Về ba Tà Thần, La Hồng bảo Tiểu Đậu Hoa dẫn họ đi dạo ở trong huyện An Bình và ăn một số món ngon.

Trong mật thất.

Tâm thần La Hồng khê động.

Sở da người vốn dĩ đang chìm nổi ở trong biên ý chí lập tức xuất hiện ở trong tay của hắn.

Nhân vật: La Hồng.

Tội ác: +15080888 Đăng cấp: 20 Danh hiệu: Nhân vật phản diện nhỏ
Danh hiệu nghề nghiệp: Tà Linh Chú Kiếm Sư (Cấp 5)

Chủng tộc: Nhân Tộc (Người Phạm), A Tu La (Đã kích hoạt)

Động Thiên: Thánh Tà Động Thiên, Tà Chủ Động Thiên, Tam Hoàng Động Thiên Thần thông: Tinh Không Chi Nhãn, ๓ Trảm Thần }, (Lập tức nhìn thấy quỷ đều (Ngụy) } Công pháp tu hành: Vạn Sát Quy Nhất (Tàn) }, (Kiếm Khí Quyết), (Uẩn Kiếm Quyết }, (Phần Thiên Quyết } Tinh thần tu pháp: (Bắc Đẩu Kinh (Tàn) } Thuật pháp: Thiên Thủ Tà Phật }, Tiểu Tà Nhiên Đăng Kinh } Kiếm pháp: (Hóa Long Kiếm }, (Hồng Trần Kiếp }, Âm Dương Kiếp } La Hồng nhìn lướt qua bảng, ánh mắt rơi vào cột tội ác, điều làm cho hắn vui mừng chính là sau khi trải qua sự giày vò của Thiên Giới!

Gián tiếp chết không ít Chí Tôn, Vương Cảnh, Thiên Vương...Tội ác của La Hồng tăng lên rất nhiều.

Đại đa số đều nhằm vào tội ác của đối tượng, hơn nữa còn có một phần là tội ác danh vọng!

Danh tiếng của La Hồng ở trong Thiên Giới đã vô cùng hồng hét không có chút điểm tốt nào.

Cho nên đây cũng là lý do tội ác danh vọng của hắn liên tục tăng lên.

Đương nhiên, bây giờ La Hồng hẳn ở Nhân Gian cho nên tội ác danh vọng ở Thiên Giới cũng không tăng.

Đăng cấp cũng đạt tới hai mươi, đăng sau có rất nhiều rương bảo bối đang chờ đợi hắn nhận lấy.

La Hồng suy nghĩ rồi nhận lấy.

Làm cho hắn ngạc nhiên chính là khi mở ra những rương bảo vật này toàn bộ đều là Căn Nguyên Sát Quang!

La Hồng nuốt chút nữa lật bàn!

Nhưng mà La Hồng nhanh chóng ổn định lại, hắn lật đến trang ban thưởng.

Ban thưởng vẫn đang thay đổi nhưng mà Thiên Ma Bất Diệt Thể hồi đoái lại vẫn tồn tại như cũ.

Vẫn còn thời gian đếm ngược ba mươi ngày.

La Hồng suy nghĩ rồi chọn đổi.

Lựa chọn đổi tất cả tội ác thành Thiên Ma Bất Diệt Thể, cho dù La Hồng cảm giác Thiên Ma Bất Diệt Thể dường như có vấn đề.

Nhưng mà La Hồng vẫn lựa chọn đổi như cũ.

Lúc trước hắn thông qua cải thiện năng lượng Thiên Ma Bất Diệt Thể để rèn luyện cơ thể, bây giờ vẫn có thể làm như cũ.

Uỳnh!!

Khi La Hồng lựa chọn đổi dường như có sức mạnh Thiên Ma từ bên ngoài truyền đến.

Dường như chiếu rọi Nhân Gian.

Toàn bộ Nhân Gian đều đang rung chuyển.

Ô Sắc Quang Huy giống như là đáng đồ từ trên Quỳnh Vũ xuống.

Gió mây trên bầu trời Tắc Hạ Học Cung thay đổi.

La Hồng mượn nhờ Ô Sắc Quân Huy không ngừng cải thiện sức mạnh của thân xác, Ma Long rèn thể Lân này mượn nhờ năng lượng Thiên Ma nên cả người La Hồng ngoại trừ đầu lâu đều thực hiện rèn thể.

Trong mật thất.

La Hồng mở mắt ra, đôi mắt sáng rực như lửa, mắt phải như sao trời minh mông, đó là quà tặng của Phu Tử đời đầu tiên.

Đại đạo hiện ra, bốn cái Động Thiên lơ lửng!

La Hồng đứng lặng, hư không đều như đang bùng nổ, khẽ vung một quyền hư không nổ tung!

"Bây giờ sức mạnh hẳn là có thể chiến đấu với Vương Cảnh..."

"Nhưng mà đối đầu Thiên Vương vẫn quá cố sức"

"Bước vào Vương Cảnh có thể kiểm soát quy tắc trời đất, Vương Cảnh nắm giữ quy tắc như tơ, mà Thiên Vương nắm giữ quy tắc như sông nước mênh mông!"

La hồng hít sâu một hơi, rõ ràng biết thực lực của bản thân.

Nhưng mà bốn cái Động Thiên của La Hồng cần quá nhiều sức mạnh để ngưng tụ đại đạo.

"Nếu như an ổn ngưng tụ đại đạo tự nhiên là sẽ không quá khó, bây giờ quy tắc Nhân Hoàng biến mất, muốn ngưng tụ đại đạo...Xem ra thật sự phải đi cướp Thiên Giới một đợt."

La Hồng nheo mắt nở nụ cười.

Chương 1211: Ô nhà đợi bốn công tử trở về

Ba ngày sau, La Hồng xuất quan.
Phu Tử, Lý Tu Viễn vẫn đang bế quan như cũ.
La hồng không để ý đến họ, Tiểu Đậu Hoa dẫn theo ba Tà Thần bị đồ ăn ngon của Nhân Gian chinh phục trở về.

Trong lòng ba Tà Thần không nỡ bỏ hóa thành ba thanh kiếm trở về bên trong vỏ kiếm.

Tiểu Đậu Hoa bụm miệng yên lặng đứng im tại chỗ nhìn La Hồng cảm thấy hơi nhát gan bất an.

Bây giờ La Hồng càng ngày càng mạnh mẽ, đứng càng ngày càng Cao.
Dường như khác với La Hồng lúc trước đã từng gõ đầu Tiểu Đậu Hoa.

Thậm chí hoàn toàn khác với công tử thường hung dữ với nàng.

Tiểu Đậu Hoa mím môi, ần ần như có loại cảm giác có khoảng cách.

La hồng tóc trắng rủ xuống đi tới bên người Tiểu Đậu Hoa nhẹ nhàng cúi người nở nụ cười tà mị.

Nàng cầm Tiểu Đậu Hoa lên.

Tiểu Đậu Hoa bụm miệng, đôi mắt trong veo như nước hơi dao động.

Mà La Hồng lại nhanh chóng nghiêm mặt.

"Ô nhà đợi bốn công tử trở về, đợi sau khi cướp được Thiên Giới bốn công tử sẽ dẫn ngươi tới Địa Ngục một chuyến!"

"Tủi thân cái gì chứ?"

"Thực lực yếu, ngươi còn tủi thân cái gì?"

Giọng điệu của La Hồng rất hung dữ.

Tiểu Đậu Hoa khẽ giật mình sau đó nở nụ cười xán lạn cười:

"Công tử...Đừng hung dữ oa."

Mùi vị quen thuộc, vẫn là công tử quen thuộc...

La hồng cười, đã rất lâu rồi không có hung dữ với Tiểu Đậu Hoa, vừa mới hung dữ tâm tình bèn trở nên thoải mái.

Giơ tay lên khẽ chỉ vào khoảng không.

La Tiểu Tiểu ở phía xa đang nhìn chăm chăm về phía này với vẻ mặt

hóng hớt chỉ cảm thấy đầu bị đập mạnh.

Đau đến nổi suýt nữa nàng chảy nước mũi.

Ca...Ngươi quả nhiên vẫn là ma quỷ!

La hồng cười ha hả bước ra một bước, trực tiếp lướt ra ngoài Tắc Hạ Học Cung.

Váy của Tiêu Đậu Hoa tung bay nhìn về phía La Hồng biên mật.

Siết chặt nắm đấm.

Nàng sẽ đứng ở đây đợi công tử trở về!

Ba ngày.

La hồng đi ra khỏi Tắc Hạ Học Cung tới vùng quê bên ngoài huyện An Bình.

Thiên Tử Đại Chu, Nữ Đế Đại Sở còn có kiếm tu Ngô gia và hắc kỵ La giat Tứ đại quân đoàn nhao nhao hội tụ, mỗi một nhánh quân đội có một trăm nghìn người, đại quân tổng cộng có bốn trăm nghìn người!

Bốn trăm nghìn tu sĩ cao cấp!

Cộng với không ít Lục Địa Tiên, đây xem như là chiến lực mạnh nhất Nhân Gian.

"Trước đó ngũ tộc Thiên Giới xem Nhân Gian như miếng thịt mỡ, Thiên Môn mở rộng ở trên bầu trời quan sát chúng ta như lâu la."

"Thậm chí mỗi một người không ngừng uy hiếp chúng ta muốn giết Nhân Gian!"

"Bây giờ họ co đầu rút cổ ở Thiên Giới, các người dám theo bốn công tử giết tới Thiên Giới, ngựa đập ngũ tộc không!"

La Hồng liếc nhìn một đám người đen nghịt nói.

Những người này đều không phải Tà Ảnh, đây đều là người thật.

Mà La Hồng cũng không có bất kỳ luống cuống gì cả.

Hắn tìm Tam Long Tà Quân liền ngồi ngay ngắn trên đó giống như quân chủ trong thế giới vong linh quan sát vô số Tà Ảnh.

Trong đại quân, đôi mắt của mỗi người đều đỏ bừng!

Nhân Tộc quá hèn mọn!

Trận đánh lúc trước giống như sâu kiến đối mặt với thiên kiêu Thiên Giới đối mặt đại quân Thiên Giới, đối mặt Thiên Nhân.

Áp lực kia vô cùng lớn làm cho mỗi một tu sĩ đều cảm thấy tuyệt vọng.

Mà bây giờ tuyệt vọng tiêu tan, họ nghênh đón ánh sáng.

Không phải họ không dám chiến đấu, trước đó là không có tư cách chiến đấu!

Mà bây giờ họ có tư cách chiến đấu!

Chỉ cần đi theo La Hồng thì có tư cách chiến đấu!

"Chiến!!!"

Mỗi một người giậm dõ hét lên!

Giọng nói lao vút lên trời!

Đám người Thiên Tử Đại Chu, Nữ Đế Đại Sở, Ngô Thanh Hoa nhìn La Hồng ngồi ngay ngắn ở phía trên Tà Quân liễn, thoáng chốc cảm giác La Hồng lúc này thực sự giống như quân vương làm cho người ta cảm thấy kinh diễm.

Không hổ là Nhân Hoàng đương thời!
"Nếu như mọi người đã dám chiến vậy thì chiến thôi!"
"Hắc đao chẻ trời cao, theo ta ngựa đập Thiên Giới!"

La Hồng cười to.
Một lúc sau tâm thần khê động.
Tam Long Tà Quân liễn lập tức gào thét bay lên.

Mục tiêu là Bắc Thiên Môn!
"Trận chiến đầu tiên là Long Tộc!"
"Đại quân...Xuất phát!"
Giọng nói của La Hồng liên tục từ trên trời rơi xuống!

Một lúc sau bầu không khí của Nhân Gian nóng như lửa!
Đại quân mệnh mông bay thẳng tới Bắc Thiên Môn!
Trận chiến đầu tiên, mục tiêu Long Tộc.

Khi lời nói của La Hồng vang vọng khắp Nhân Gian, đôi mắt tu sĩ Nhân Gian đều sáng lên.
Long Tộc...Được thôi!

Trước đó La Hồng giết chết một yêu nghiệt của Long Tộc ở Nhân Gian, cả người Long Tộc kia đều là bảo vật, máu rồng có thể rèn thể, xương rồng có thể đúc binh, vảy rồng có thể đúc giáp...Quả thực là bảo khố di động trời sinh!

Tất cả mọi người thêm đến phát khóc.
Đáng tiếc trước đó số lượng thiên kiêu của Long Tộc vào Nhân Gian quá ít nên không thể giết.

Mà bây giờ dưới sự dẫn đầu của La Hồng muốn ngựa đập Thiên Giới, có lẽ mỗi một người trong Nhân Tộc đều có thể đạt được thu hoạch!
Tiếng la giết trong nháy mắt chấn động trời.

Một luồng khí lưu mạnh mẽ tuôn ra ở trên Nhân Gian giống như là đại bàng giương cánh, lên như điều gặp gió chín vạn dặm!
La Hồng ngồi ngay ngắn trên Tam Long Tà Quân liễn đi đầu lao về phía bầu trời.

Bắc Thiên Môn.
Đối với người phát động tấn công thảo phạt xem như hoàn toàn thua.

Cường giả Thiên Vương ngũ tộc trong Thiên Giới đều lui về bên trong tổ địa của mình, chủ yếu là phong thái của Thánh Nhân Phu Tử đời đầu tiên thật sự là quá kinh khủng.

Vậy được đi giữa trời đất phóng thích ra uy áp, cho dù là cường giả ngũ tộc cũng không nhìn được tản mát ra xúc động muốn quỳ bái ở trong lòng!

Họ hoàn toàn không ngăn được loại cảm xúc kia cho nên họ sợ hãi!

Phu Tử đời đầu tiên dưới trạng thái toàn thịnh thể nhưng có thể chiến đấu cùng với cường giả Chân Hoàng.

Nhân Tộc xuất hiện trụ cột như vậy thì ai còn dám tùy tiện đi phạm vào Nhân Tộc chứ.

Lúc này trong lòng cường giả ngũ tộc cũng đã hiểu rõ cho dù một trăm nghìn năm đã trôi qua, Nhân Tộc vẫn không phải chủng tộc mà họ có thể tùy tiện hủy diệt như cũ.

Nội tình của Nhân Tộc sâu không lường được!

Mà bây giờ Trấn Thủ ở trên Thiên Môn đều là Vương Cảnh của các tộc.

Trấn Thủ Bắc Thiên Môn là một Vương Cảnh của Long Tộc.

Nhưng mà Vương Cảnh Long Tộc này tài hoa xuất chúng đang khoanh chân ở phía sau Bắc Thiên Môn tĩnh tu bỗng nhiên giật mình trong lòng? Không hiểu sao lại cảm thấy có một cảm giác sợ hãi.

Hắn ta đứng dậy đi về phía Bắc Thiên Môn.

Lại phát hiện ra một luồng sát cơ và chiến ý kinh khủng phóng lên tận trời giống như thác nước bay thẳng xuống dưới đánh thẳng vào hắn ta.

Vương Cảnh của Long Tộc sợ hãi thay đổi sắc mặt.

Kẻ địch tập kích!

Chương 1212: "Vĩnh viễn không làm nô lệ!"

Đôi mắt của hắn nhìn về phía cửa Bắc Thiên Môn thì nhìn thấy một vùng đen nghịt, tất cả đều là tu sĩ của Nhân Tộc, số lượng nhiều không kể xiết.

Mà người dẫn đầu lại là La Hồng áo trắng tóc trắng ngồi ngay ngắn trên liễn Tam Long Tà Quân!

Rất nhiều cường giả của Long Tộc tọa trấn Bắc Thiên Môn cũng bỗng nhiên bừng tỉnh? Từng hư ảnh tại hiện ra ở sau Thiên Môn.

"Nhân Hoàng La Hồng! Người muốn làm gì?!"

Vương Cảnh Long Tộc gầm thét!

Trong lòng hắn cảm thấy sợ hãi, La Hồng này rốt cuộc muốn làm gì?

Trong lòng của người đó vẫn cảm thấy hơi không thể tin được?

La Hồng thế nhưng lại dẫn theo những cường giả của Nhân Tộc chủ động phát động tấn công thảo phạt Thiên Giới?

Điên rồi sao?!

Mặc dù cường giả ngũ tộc trên Thiên Giới liên thủ tấn công thảo phạt Nhân Gian thất bại.

Nhưng mà ngũ tộc vẫn chưa bị hủy diệt, cường giả dày đặc như rừng, tu sĩ Nhân Gian lấy dũng khí ở đâu ra dám nghịch tập tấn công lên Thiên Giới?

La Hồng một bước xé rách hư không đặt chân lên Bắc Thiên Môn.

Hắn ngồi ngay ngắn dựa ở trên liễn Tam Long Tà Quân.

Liễn Tam Long Tà Quân có công năng chơi rất vui đó chính là theo thực lực của La Hồng tăng lên thực lực của ba con Hắc Long cũng sẽ tăng lên theo.

Trước đó tu vi của La Hồng là bán tôn nên ba con Hắc Long chỉ đạt tới Tôn Cảnh? Mà bây giờ tu vi của La Hồng là chí tôn nên ba con Hắc Long vừa đúng lúc đạt đến Vương Cảnh!

Cuối cùng so với La Hồng cũng cao hơn một chút, nhưng mà chúng lại là tọa kỵ của La Hồng.

Như vậy mới lộ ra phong cách hơi cao cao tại thượng của La Hồng.

Dựa vào Hắc Long Vương Cảnh để kéo tọa giá, đây chính là lá bài chính!

Ba con Hắc Long Vương Cảnh dù đặt ở Thiên Giới cho dù là Thiên Vương xuất hành cũng không có lá bài chính như vậy.

Vương cảnh đã xem như là một cường giả thế lực đỉnh cấp.

Đương nhiên ba con Hắc Long trên liên Tam Long Tà Quân là loại nhìn thì ngon mà không dùng được, ngoại trừ cố làm ra vẻ bên ngoài ra thì không thể đánh nhau.

Ngược lại có thể giữ thể diện.

Cho nên khi La Hồng ngồi trên liên Tam Long Tà Quân vắt ngang Bắc Thiên Môn phóng thích ra uy áp Vương Cảnh thì cường giả Vương Cảnh của Long Tộc tọa trấn Thiên Môn muốn rách cả mí mắt!

Đánh như thế nào?!

Cầm đầu đánh! Ba Vương Cảnh lôi kéo tọa giá mà bản thân La Hồng có thể so sánh với yêu nghiệt chí tôn Vương Cảnh!

Ba con Hắc Long Vương Cảnh dù đặt ở Thiên Giới cho dù là Thiên Vương xuất hành cũng không có lá bài chính như vậy.

Vương cảnh đã xem như là một cường giả thế lực đỉnh cấp.

Đương nhiên ba con Hắc Long trên liên Tam Long Tà Quân là loại nhìn thì ngon mà không dùng được, ngoại trừ cố làm ra vẻ bên ngoài ra thì không thể đánh nhau.

Ngược lại có thể giữ thể diện.

Cho nên khi La Hồng ngồi trên liên Tam Long Tà Quân vắt ngang Bắc Thiên Môn phóng thích ra uy áp Vương Cảnh thì cường giả Vương Cảnh của Long Tộc tọa trấn Thiên Môn muốn rách cả mí mắt!

Đánh như thế nào?!

Cầm đầu đánh! Ba Vương Cảnh lôi kéo tọa giá mà bản thân La Hồng có thể so sánh với yêu nghiệt chí tôn Vương Cảnh!

"Vĩnh viễn không làm nô lệ!"

Tiếng gầm gừ của Tôn Cảnh, Bán Tôn Long Tộc tọa trấn Bắc Thiên Môn đánh về phía đại quân của Nhân Tộc!

La Hồng cười.

Rất hài lòng đối với ý phản kháng của Vương Cảnh này, đúng vậy, chính là muốn phản kháng!

Người phản kháng bốn công tử mới có thể giết người!

La Hồng giơ tay lên bỗng nhiên gõ vào hư không!

Thoáng chốc!

Tất cả những bóng ma hóa thành kiếm khí đều hiện lên giữa bầu trời.

Bên trong thành trì mệnh mông mà vĩ ngạc có vô số quang hoa đang phá diệt.

Đây là thân thông, bây giờ thân thông mà La Hồng thi triển, uy năng tuyệt đối không tầm thường!

Vương Cảnh am hiểu quy tắc nhưng mà La Hồng dựa vào sức lực phá đi!

Ma kiếm Atula vắt ngang bầu trời bị La Hồng lướt qua, cường giả Vương Cảnh Long Tộc bị La Hồng chém ở giữa trời!

Vương Cảnh Long Tộc cầm quy tắc, dựa vào sức của một sợi quy tắc hóa thành trường mâu, muốn chém giết La Hồng!

Nhưng mà thân xác La Hồng vô địch, thân xác được dùng Thiên Ma chi lực để rèn thể nên vô cùng dũng mãnh.

Quy tắc nhắm đánh Long Tộc không tổn hao gì.

Phốc phốc!

Phía sau La Hồng bày biện ra đại đạo cùng với bốn cái Động Thiên.

Ma kiếm phóng ra xa xuyên qua Động Thiên của Vương Cảnh, dựa vào thể Quân Lâm Thiên Hạ, sức mạnh không thể địch nổi đánh nát ba cái Động Thiên của Vương Cảnh này!

Vương Cảnh Long Tộc mang theo vẻ hoang mang, bản thân chết, quy tắc của Nhân Gian tiêu tán, vốn dĩ nên là Thiên Giới chiếm đoạt Nhân Gian.

Uỳnh!

Vương Cảnh chết vẫn có cảnh tượng kì dị hiện lên trong trời đất.

Huyết sắc trên bầu trời cuộn cuộn.

Một đám mây quy tắc bay tới treo ở trên đỉnh đầu La Hồng bị La Hồng hấp thu trọng nháy mắt.

Quy tắc ban thưởng khi giết chết một Vương Cảnh đối với La Hồng hiện tại mà nói thật sự là không đáng nói đến, có chút ít còn hơn không.

Vương Cảnh Trấn Thủ Thiên Môn chết làm cho Long Tộc Trấn Thủ Thiên Môn khác lòng tràn đầy bi thương.

Long Tộc...Thật thê thảm!

Tại sao đều nhìn chằm chằm Long Tộc để giết?!

Cho đến nay Long Tộc đã chết bao nhiêu cường giả?

Trong lúc nhất thời dậy lên nỗi buồn, những Tôn Cảnh, Chí Tôn Long Tộc này gằm thét, chiến ý tràn trề, dù chết cũng muốn kéo theo vô số cường giả của Nhân Gian!

"Đầu hàng sẽ không giết."

"Nhân Tộc ta vốn là chúa tể tam giới, bây giờ kiểm soát Thiên Giới nên không muốn giết chóc quá mức.

"Vĩnh viễn không làm nô lệ!"

Tiếng gầm gừ của Tôn Cảnh, Bán Tôn Long Tộc tọa trấn Bắc Thiên
Môn đánh về phía đại quân của Nhân Tộc!

Chương 1213: La Hồng hấn...Làm sao có thể có tâm lòng nhân

hậu được chứ! La Hồng cười.

Rất hài lòng đối với ý phản kháng của Vương Cảnh này, đúng vậy, chính là muốn phản kháng!

Người phản kháng bốn công tử mới có thể giết người!

La Hồng giơ tay lên bỗng nhiên gõ vào hư không!

Thoáng chốc!

Tất cả những bóng ma hóa thành kiếm khí đều hiện lên giữa bầu trời.

Bên trong thành trì mệnh mông mà vĩ ngạn có vô số quang hoa đang phá diệt.

Đây là thần thông, bây giờ thần thông mà La Hồng thi triển, uy năng tuyệt đối không tầm thường!

Vương Cảnh am hiểu quy tắc nhưng mà La Hồng dựa vào sức lực phá đi!

Ma kiếm Atula vắt ngang bầu trời bị La Hồng lướt qua, cường giả Vương Cảnh Long Tộc bị La Hồng chém ở giữa trời!

Vương Cảnh Long Tộc cầm quy tắc, dựa vào sức của một sợi quy tắc hóa thành trường mâu, muốn chém giết La Hồng!

Nhưng mà thân xác La Hồng vô địch, thân xác được dùng Thiên Ma chi lực để rèn thể nên vô cùng dũng mãnh.

Quy tắc nhằm đánh Long Tộc không tổn hao gì.

Phốc phốc!

Phía sau La Hồng bày biện ra đại đạo cùng với bốn cái Động Thiên.

Ma kiếm phóng ra xa xuyên qua Động Thiên của Vương Cảnh, dựa vào thế Quân Lâm Thiên Hạ, sức mạnh không thể địch nổi đánh nát ba cái Động Thiên của Vương Cảnh này!

Vương Cảnh Long Tộc mang theo vẻ hoang mang, bản thân chết, quy tắc của Nhân Gian tiêu tán, vốn dĩ nên là Thiên Giới chiếm đoạt Nhân Gian. Uỳnh!

Vương Cảnh chết vẫn có cảnh tượng kì dị hiện lên trong trời đất.

Huyết sắc trên bầu trời cuộn cuộn.

Một đám mây quy tắc bay tới treo ở trên đỉnh đầu La Hồng bị La Hồng hấp thu trong nháy mắt.

Quy tắc ban thưởng khi giết chết một Vương Cảnh đôi với La Hồng hiện tại mà nói thật sự là không đáng nói đến, có chút ít còn hơn không.

Vương Cảnh Trần Thủ Thiên Môn chết làm cho Long Tộc Trần Thủ Thiên Môn khác lòng tràn đầy bi thương.

Long Tộc...Thật thê thảm!

Tại sao đều nhìn chăm chăm Long Tộc để giết?!

Cho đến nay Long Tộc đã chết bao nhiêu cường giả?

Trong lúc nhất thời dậy lên nỗi buồn, những Tôn Cảnh, Chí Tôn Long Tộc này găm thét, chiến ý tràn trề, dù chết cũng muốn kéo theo vô số cường giả của Nhân Gian!

"Đầu hàng sẽ không giết."

"Nhân Tộc ta vốn là chúa tể tam giới, bây giờ kiểm soát Thiên Giới nên không muốn giết chóc quá mức,

La Hồng ngồi ngay ngắn thẳng tắp ở trên liễn Tam Long Tà Quân giống như một Hoàng Giả chân chính.

Có Chính Dương Chi Khí phiêu đăng ngút trời, có hào quang vô tận óng ánh chói mắt!

Cộng với ba con Hắc Long rồng giận gào thét làm cho trời đất lập tức trở nên âm đạm.

Trong lòng nhóm cường giả Chí Tôn, Tôn Cảnh của Long Tộc đều run lên.

Đầu hàng...Có thể không chết sao?

Long Tộc vốn dĩ là thần tử của Nhân Tộc, năm đó cũng đã thần phục Nhân Tộc cho nên bây giờ thần phục...Có gì là không thể chứ?

Hiện tại họ đang giữ tính mệnh, nếu như không chết sau này nếu như cường giả ở bên trong tổ địa xuất thủ thì họ còn có thể giữ được mạng sống!

Cho nên dưới uy áp của La Hồng rất nhiều cường giả Long Tộc đều cúi cái đầu đã từng rất cao quý của họ xuống.

Tất cả đám người Thiên Tử Đại Chu, Nữ Đế Đại Sở, La Tiểu Bắc, Trần Thiên Huyền đều nhú mày.

Nhìn cường giả Long Tộc thần phục trong lòng cũng không cảm thấy yên ổn.

La Hồng bảo họ đánh vào Thiên Giới, ngựa đạp ngũ tộc chẳng lẽ chính là muốn thu phục đối phương như vậy sao?

Nhưng ngộ nhỡ những cường giả này khi đang đại chiến lại quay đầu đâm một kích, đối với Nhân Tộc bây giờ cũng không được tính là mạnh mẽ mà nói tuyệt đối là tai nạn!

Hơn nữa những cường giả Long Tộc này thần phục khả năng rất lớn là vì chờ đợi cường giả Long Tộc tổ địa bên trong cứu vớt.

Cho nên họ mới phát hiện ra La Hồng quyết định để Long Tộc thần phục cũng không phải là rất chính xác.

Mà La Hồng chỉ nở nụ cười.

Hắn nhìn thấy những Long Tộc này buông lỏng cảnh giác hiển nhiên là vừa lòng thỏa ý.

La Hồng cười ha hả.

"Người đâu tới bắt lấy!"

Giọng nói của La Hồng vừa dứt nhóm cường giả Thiên Tử Đại Chu, Nữ Đế Đại Sở muốn nói lại thôi, thế nhưng cuối cùng vẫn không có ý bắt bẻ La Hồng.

"Nhân Hoàng bệ hạ đây là không đành lòng tạo quá nhiều sát nghiệt..."

"Tâm địa của Nhân Hoàng vẫn quá thiện lương"

"Dù sao Nhân Hoàng chính là hạng người chính nghĩa nhất Nhân Gian...Đã từng vì Nhân Gian làm gương chính nghĩa..."

Giọng nói vẫn đang quanh quẩn.

Lúc này có không ít nhân tài giật mình, đây mới là phong cách ban đầu của công tử.

Mà ở bên trên liền Tam Long Tà Quân khuôn mặt La Hồng trở nên hơi đen.

Đám người kia...Có phải là đang lén khen hắn không?

Làm gương chính nghĩa?

Thật sự cho rằng giữ lại tính mạng của những cường giả Long Tộc này là bởi vì La Hồng hắn rộng lượng sao?

La Hồng hắn...Chính là nhân vật phản diện nhỏ được quan phương chứng nhận!

Giết tồn tại của rồng không nháy mắt!

Cường giả của Long Tộc chết bao nhiêu người đều có liên quan tới La Hồng hắn!

La Hồng hắn...Làm sao có thể có tấm lòng nhân hậu được chứ!

Nhưng mà La Hồng không giải thích gì cả, đợi lát nữa đám gia hỏa này sẽ biết hắn đã phải dùng nhiều tâm tư trí lực thế nào, đôi mắt của hắn tinh sáng, đại quân xuất phát.

Đại quân giam giữ cường giả Long Tộc đi về phía Sinh Mệnh Trường Hà.

Mà lúc này cường giả Long Tộc bị bắt cũng đều trở nên ngây ngẩn!

rác rưởi!

Một đồng rác rưởi lớn!

Một đám người yếu kém thể mà bắt giữ họ?

La Hồng thể mà dẫn theo một đám tu sĩ Nhân Gian Tam Phẩm, Nhị Phẩm xâm nhập vào Thiên Giới? Đây là một đám tu sĩ không có cảnh giới Lục Địa Tiên đối với cường giả Tôn Cảnh mà nói hắt cái xì hơi thì có thể chơi chết!

La Hồng dẫn theo một đám mặt hàng này đến tiền đánh Long Tộc?

Điên rồi sao?!

Thật sự tưởng rằng Long Tộc là quả hồng mềm sao?

Mặc dù Long Tộc chết nhiều cường giả như vậy nhưng mà ở Thiên Giới, Long Tộc vẫn là cường tộc đỉnh cấp như cũ!

Kiến nhiều mặc dù có thể cắn chết voi nhưng mà phải dùng bao nhiêu tính mạng để lấp chứ?

La Hồng hoàn toàn rất yêu nghiệt nhưng mà đó cũng chỉ là một yêu nghiệt của Nhân Tộc.

Một đám người ô hợp như vậy làm sao có thể đánh thắng Long Tộc chứ?

Trong lòng không ít cường giả Long Tộc đầu hàng tràn đầy vẻ hối hận, nếu không phải họ bị thủ đoạn Sát Vương Cảnh của La Hồng chấn nhiếp thì sao họ có thể đầu hàng chứ?

Nếu như không đầu hàng họ xông vào trong đám người giết chóc sợ là cũng có thể giết đến nội Nhân Tộc sợ hãi!

Nhưng mà đáng tiếc họ đã bị bắt làm tù binh.

Chương 1214: Cơ hội như vậy...Khó có được!

Tiếng vó ngựa nổ tung.

Đại quân đi tới bờ sông Sinh Mệnh Trường Hà.

Trùng trùng điệp điệp che lại bình nguyên bên ngoài Sinh Mệnh Trường Hà.

La Hồng bay lên không, uy thế của liễn Tam Long Tà Quân vẫn như cũ.

La Hồng cười tươi như hoa, phá vỡ Sinh Mệnh Trường Hà rồi đi vào trong đó.

Sinh Mệnh Tinh Hoa tuôn ra, thân hình Sinh Mệnh Mẫu Thần phơi bày ra ngoài.

"Sư nương!"

La Hồng nhiệt tình như lửa kêu lên.

Sinh Mệnh Mẫu Thần lập tức trì trệ, khoát tay áo: "Tiểu La...Đừng, đừng gọi lung tung!"

La Hồng cười xán lạn: "Đệ tử đâu có gọi lung tung, sư nương ở đây đau khổ chờ Nhân Hoàng sư tôn trở về, đây chính là thành l là ý "Phân chân thành này cảm động trời, cảm động đất! Phần tình ỉ?"

cảm này có trời đất chứng giám "Nếu như Nhân Hoàng dám nói tiên bói không phải sư nương thì La Hồng cái ta sẽ là người đầu tiên không nhận!"

Lời nói của La Hồng âm vang hữu lực, có khí phách.

Khí cơ của Sinh Mệnh Mẫu Thần liên tục chập trùng.

Tiểu La...Miệng thật là ngọt.

Lời nói thật là dễ nghe.

Chỉ rất vui vẻ.

La Hồng cười tươi như hoa lại hàn huyên với Sinh Mệnh Mẫu Thần rất nhiều cho tới chuyện nhìn thấy được tình hình Nhân Hoàng ở trong khu vực cấm hắc ám.

Thoáng một cái làm cho Sinh Mệnh Mẫu Thần giật thót.

La Hồng gặp được Nhân Hoàng?

Nhưng mà khi biết được Nhân Hoàng chỉ là một hình ảnh ý chí thì ánh mắt Sinh Mệnh Mẫu Thần lại trở nên ảm đạm hơi thất vọng.

La Hồng lại trở nên nghiêm túc nói: "Sư nương yên tâm, sư tôn đi rất an tường, trước khi đi cố ý căn dặn đệ tử muốn tới tìm sư nương, nói với sư nương hãy yên tâm chờ sư tôn, sư tôn chắc chắn sẽ trở về!"

La Hồng vừa mới dứt lời.

Linh Hào ở bên trong khu vực cấm hắc ám bèn ho khan.
Nhân Hoàng...Đã từng nói những lời này sao?

Nghe nói Tiểu La kế thừa truyền thừa của Nhân Hoàng.
Đây là kế thừa sự cặn bã của Nhân Hoàng sao?

Đôi mắt của Sinh Mệnh Mẫu Thần lập tức dao động mãnh liệt, nghe đến
nổi trái tim dâng trào.

Hắn bảo Chỉ chờ hắn trở về!

Oán niệm một trăm nghìn năm, một trăm nghìn năm chờ đợi, lúc
này...Đều tan thành mây khói!

Sinh Mệnh Mẫu Thần hí mắt vui vẻ giống như là tiểu nữ hài ngây thơ.

La Hồng thở dài: "Đáng tiếc bây giờ đệ tử gặp chút phiền phức, đệ tử
dẫn theo tu sĩ Nhân Tộc nhao nhao vào Thiên Giới, thế nhưng ở Thiên Giới
không có chỗ nương tựa, cho nên đệ tử cầu xin sư nương có thể tài trợ cho
một ít Sinh Mệnh Tinh Hoa..."

La Hồng trơ mắt nhìn Sinh Mệnh Mẫu Thần nói.

Nhưng mà giờ phút này Sinh Mệnh Mẫu Thần đang mở cờ trong bụng
nên vung tay lên: "Sợ cái gì chứ?"

"Chỉ cho phép, dựa theo quy cách của Thiên Nhân nếu như Thiên Nhân
kết nối Sinh Mệnh Trường Hà và hấp thu Sinh Mệnh Tinh Hoa thì sẽ bắt tử
bất diệt!"

"Bây giờ Thiên Nhân Nhất Mạch vẫn tiêu diệt sạch sẽ, chỉ đang rêu
Sinh Mệnh Tinh Hoa không có chỗ phát tiết đây này"

"Tiểu La chỉ cần người thân của người ở Thiên Giới thì đều có thể đạt
được phần vinh hạnh đặc biệt này."

Tâm tình của Sinh Mệnh Mẫu Thần thật tốt nên rất hào phóng.

Đôi mắt La Hồng lập tức sáng lên.

Sau khi cảm ơn Sinh Mệnh Mẫu Thần thì rời khỏi Sinh Mệnh Trường
Hà.

Uỳnh!

Bên ngoài đại quân Nhân Tộc phân tán trú đóng ở bên ngoài Trường
Hà, cả người chấn động.

Đã thấy La Hồng cười liên Tam Long Tà Quân chìm nổi ở phía trên
Sinh Mệnh Trường Hà.

Vô cùng nghiêm túc liếc nhìn đại quân Nhân Tộc, khóe miệng nhếch
lên nở nụ cười tà mị nói: "Cảm ơn quà tặng của Sinh Mệnh Mẫu Thần!"

"Từ lúc này tu sĩ của Nhân Tộc ta với Thiên Giới...Bắt tử bất diệt"

"Thỏa thích...Chiến đi!"

Lời nói vừa dứt.

Bên trong Sinh Mệnh Trường Hà lập tức có sóng cả dậy trời, vô số dòng nước hóa thành sợi tơ giống như là nhánh sông vô cùng nhỏ bé, kết nối với mỗi một tu sĩ Nhân Tộc!

Trong lòng đám người Nữ Đế, Thiên Tử Đại Chu, Ngô Thanh Hoa, Trần Thiên Huyền đều chấn động.

Cho dù là họ cũng đã đạt được sự kết nối với Sinh Mệnh Trường Hà.

Lúc này mỗi một tu sĩ Nhân Tộc đều có thể cảm giác được rõ ràng trong biển ý chí của mình có thêm một dấu ấn sinh mệnh nhỏ!

Đó chính là ấn ký Sinh Mệnh Trường Hà kết nối với họ.

Chỉ cần ấn ký không vỡ Sinh Mệnh Tinh Hoa sẽ cung cấp cho họ bất cứ lúc nào giống nhau trước đó nhập Nhân Gian Thiên Nhân như vậy, bất tử bất diệt!

Mà cường giả Long Tộc bị Nhân Tộc bắt lập tức rùng mình!

Chuyện này...Xảy ra chuyện lớn rồi!

Phải biết rằng cường giả ngũ tộc Thiên Giới cũng không cách nào đạt được dấu ấn sinh mệnh, không cách nào được Sinh Mệnh Trường Hà tưới tiêu bất cứ lúc nào.

Họ cần phải chủ động đi dẫn dắt.

Cần một loại bí pháp.

Loại bí pháp kia rất huy động nhân lực, chỉ có khi tiến đánh Nhân Gian mới có thể vận dụng, cho nên mới có thể xuất hiện tình huống Thiên Nhân vào Nhân Gian bất tử bất diệt.

Mà bây giờ Nhân Tộc giết vào Thiên Giới, cũng bắt đầu bất tử bất diệt!

La Hồng này...Thế mà có thể làm được như thế?!

Lại có thể làm cho Sinh Mệnh Mẫu Thần làm như thế cho hắn!

Không thể tưởng tượng nổi!

Ừnh!

Khi Sinh Mệnh Tinh Hoa tưới tiêu mà xuống, cả người mấy chục vạn đại quân Nhân Tộc đều chấn động, mỗi người đều cảm thấy bên trong thân thể liên tục không ngừng có lực sinh mệnh!

Thậm chí có một số tu sĩ đang ở bình cảnh cũng trực tiếp phá vỡ ràng buộc bước vào cảnh giới mới!

Có không ít Bán Bộ Lục Địa Tiên trực tiếp đánh vỡ ràng buộc bước vào cấp độ Lục Địa Tiên!

Tâm thần tu sĩ Nhân Gian khuấy động!

Mà đây chỉ mới bắt đầu!

Trong hư không.
La Hồng từ trên liền Tam Long Tà Quân đứng dậy, đôi mắt sáng như đuốc.

Thậm trầm nhìn chằm chằm cường giả Long Tộc ở phía dưới bị Nhân Tộc bắt làm tù binh.

"Giữa sống chết có đại cơ duyên..."

"Bây giờ có Sinh Mệnh Tinh Hoa chi viện, vậy hãy buông tay ra giết!"

"Những tù binh Long Tộc này để cho các người luyện tay một chút!"

"Giết hết họ bốn công tử dẫn các người ngựa đạp tổ địa Long Tộc!"

Lời nói thậm trầm của La Hồng vang lên.

Thoáng chốc!

Đám tù binh Long Tộc lập tức vỡ tổ.

Năm Chí Tôn, tám Tôn Cảnh, hay là hơn mười Bán Tôn, cùng trên trăm cường giả Long Tộc mở đường đều rùng mình!

"Mẹ kiếp!"

"La Hồng! Tại sao có thể như vậy?! Chúng ta đã đầu hàng Nhân Tộc!

Chúng ta đầu hàng rồi!"

"La Hồng! Người không nói võ đức!"

Tiếng rống giận dữ liên tục nổ tung!

Mà đám người ở Tôn Cảnh Thiên Tử Đại Chu, Đại Sở Nữ Đế, Trần Thiên Huyền, Ngô Thanh Hoa lập tức bừng tỉnh đại ngộ!

La Hồng đây là tại tạo cơ hội cho họ!

Tạo một cuộc chém giết giữa sống chết, thông qua giết chóc với cường giả để tạo cơ hội thăng thực lực của bản thân!

Cơ hội như vậy...Khó có được!

Chương 1215: La Hồng người không nói võ đức!

Dù sao nếu như ở Nhân Gian, người chết trận thì chính là chết.
Mà bây giờ ở Thiên Giới họ... Là quân đoàn Bất Tử!

Rốt cuộc học cũng hiểu rõ sự hao tâm tổn trí của công tử!

"Giết!

Trần Thiên Huyền quát chói tai.

Giao kiếm trong nháy mắt phóng ra xa, vô số kiếm khí tuôn ra, thanh sam của hắn bay lên, ngự kiếm phóng ra đâm thẳng về phía một cường giả Chí Tôn khác!

Mà phía sau hắn cường giả nhà họ La La Tiểu Bắc, La Hậu, La lão gia tử, Viên thành Cương, cũng đi theo hắn vây giết Chí Tôn!

"Cút!

Chí Tôn Long Tộc này giận dữ!

Gào thét đuôi rồng quét qua.

Trần Thiên Huyền lập tức bay tứ tung la lên đánh tới La Tiểu Bắc trực tiếp bị một cái đuôi đập nát!

Cho dù thân xác của hắn mạnh mẽ nhưng mà ở trước mặt Chí Tôn vẫn yếu đuối như cũ.

Nhưng mà Sinh Mệnh Tinh Hoa chảy ngược xuống, thân xác của La Tiểu Bắc được tái tạo!

La Tiểu Bắc nhẹ nhàng trợn mắt.

Trước đó là bị đánh, lần này là chịu chết!

Nhưng mà La Tiểu Bắc không sợ hãi, bị đánh... Ông là người chuyên nghiệp!

Dù sao ông chính là Võ Tiên mạnh nhất Nhân Gian!

Nữ Đế Đại Sở dẫn đầu cường giả Đại Sở vây giết một Chí Tôn.

Ngô Thanh Hoa dẫn đầu Kiếm Tiên Ngô gia vây giết một Chí Tôn của Long Tộc.

Mà một trăm nghìn cường giả hắc kỵ từ cao phẩm tạo thành đại quân lại bày trận vây giết từng Tôn Cảnh!

Bên cạnh Sinh Mệnh Trường Hà đại chiến bộc phát, tiếng la giết động trời, huyết khí ngút trời!

Trong hư không La Hồng cười xán lạn.

Võ đức?

Có ích lợi gì!

Muốn nhanh chóng tăng thực lực lên vì có chiến đấu!
Mà trước đó Thiên Nhân ở Nhân Gian hiện ra thủ đoạn bắt tử bắt diệt,
bây giờ...Nhân Tộc cũng có thể!
Ừnh!

Nhanh chóng có một người mở đường giết cường giả Long Tộc, lập tức
gào lên thê thảm.

Đám mây quy tắc bay ở trên bầu trời.

Mỗi một tu sĩ vây giết cao phẩm được chia một chút xiu, mà một chút
cũng đủ làm cho họ mừng rỡ như điên!

Bởi vì một chút cũng đủ làm cho họ phá vỡ bình chương và hàng rào để
bước vào cảnh giới tiếp theo!

Cảnh tượng này truyền ra.

Càng làm cho tu sĩ Nhân Tộc đều rơi vào trong điên cuồng!

Vô số tu sĩ cao phẩm hung hãn không sợ chết bay nhào về phía một Tôn
Cảnh, vô số máu tươi nổ tung, vô số Sinh Mệnh Tinh Hoa cần quét, Long
Tộc Tôn Cảnh lòng tràn đầy tuyệt vọng, thực sự là bị một nhóm tu sĩ Nhân
Tộc sống sờ sờ đánh chết!

Tử vong lập tức rơi xuống.

Long Tộc Tôn Cảnh nhìn quanh một đám tu sĩ Nhân Gian với đôi mắt
đỏ hoe vô cùng điên cuồng.

Hắn về Thiên Giới...

Mới thật sự ý thức được.

Tai họa của Ngũ tộc Thiên Giới.

Rơi xuống!

Tiếng hét thê lương bi thảm xé rách vẻ an bình và yên tĩnh của Thiên
Giới.

Toàn bộ cường giả ngũ tộc Thiên Giới đều thỉnh thoảng run rẩy, từ sau
khi La Hồng tiến vào Thiên Giới toàn bộ Thiên Giới không tiếp tục an bình
và bình tĩnh như một trăm năm trước.

Đầu tiên là Tôn Cảnh chết rồi lại là Chí Tôn chết, sau đó là Vương
Cảnh chết thậm chí Thiên Vương...Cũng chết mất mấy người!

Cho nên ngũ tộc Thiên Giới bắt đầu lo lắng, họ phát động tấn công thảo
phạt Nhân Gian, cường giả ngũ tộc nhao nhao hội tụ tiến công Nhân Gian,
đáng tiếc cuộc tiến công này cuối cùng kết thúc bằng thất bại.

Nhân Tộc cuối cùng vẫn là quật khởi.

Có một Thánh Nhân tương đương với thượng cổ Hoàng Giả che chở
Nhân Tộc, ngũ tộc căn bản không thể tạo nên sóng gió cũng không dám

đánh Nhân Tộc.

Thánh Nhân Quang Huy giương vẫy, ngũ tộc đều chỉ có thể trốn ở bên trong tổ địa của mình.

Dù sao hình tượng Thánh Nhân lại một lần nữa trấn phong lão tổ ngũ tộc thật sự là quá rung động!

Bắc Vực.

Tổ địa Long Tộc.

Lão tổ Long Tộc đang thê lương rống giận, lão tổ bị một thanh kiếm màu vàng xuyên thân thể, long huyết giương vẫy.

Mỗi một lần lão tổ giãy dụa sẽ dẫn đến toàn bộ tổ địa Long Tộc liên tục chấn động.

Nhưng mà không thay đổi được gì cả, tổ địa Long Tộc có chấn động thế nào thì cường giả lão tổ Long Tộc tương đương với cấp bậc Ngụy Hoàng vẫn bị phong cầm như cũ.

Trong miệng gào thét tên Khổng Hư Phu Tử đòi đầu tiên.

Lửa giận cuộn cuộn.

Mà cường giả Long Tộc lại ngơ ngác nhìn lên trên bầu trời của tổ địa có đủ loại hiện tượng kỳ lạ nổi lên.

Hư ảnh Long Tộc rú thẳm hiển hiện, ý vị này làm cho không ít cường giả Long Tộc chết.

Mà rất nhanh có tin tức từ phía bên trong Thiên Giới truyền đến, Bắc Thiên Môn...Thất thủ.

Long Tộc vốn dĩ trấn thủ Bắc Thiên Môn bị Nhân Tộc công chiếm.

Nhân Tộc thế mà trực tiếp nghịch công lên Thiên Giới, từ Bắc Thiên Môn giết vào chiếm cứ Bắc Thiên Môn, đồng thời toàn bộ bắt giết cường giả Long Tộc!

Bên trong tổ địa Long Tộc chỉ có duy nhất Thiên Vương Long Tộc lao vùn vụt ra ngoài, sắc mặt âm trầm như nước, bên trong đôi mắt có sát cơ cuộn cuộn.

"Nhân Tộc!"

Thiên Vương Long Tộc nghiêng răng nghiêng lợi.

Lòng tràn đầy bi thương, Long Tộc...Thật sự quá thảm!

Trong trận chiến giữa ngũ tộc đôi người Nhân Tộc ở Nhân Gian, Long Tộc thật sự trở thành vật hi sinh lớn nhất!

Chiến tổn lớn nhất cũng là Long Tộc!

Chết mất hai Thiên Vương, Vương Cảnh cũng không ít, về những Long Tộc bình thường càng tử thương vô số Bi ai? Đây chính là bi ai của chiến

tranh!

"Nhân Tộc thực sự nên bị diệt! Tam giới nếu như bị Nhân Tộc thống trị thì ngũ tộc Thiên Giới sẽ nghênh đón thời khắc đen tối!"

Tiếng gầm thét từ trong miệng Thiên Vương truyền ra ngoài!

Lão lơ lửng bay lên hóa thành chân thân? Đó là một con xích hồng hỏa long vô cùng to lớn có được khí cơ kiềm chế cùng với sức mạnh nóng hổi có thể đốt cháy vạn vật.

Bên trong tổ địa Long Tộc từng Long Tộc cũng bay lên trời.

"Chiến!"

.....

Chương 1216: "Quá xa xưa nên Chỉ quên mất rồi."

Chiến tranh? Có lúc vượt quá ngoài dự đoán của người ta.

Long Tộc tưởng rằng họ thu nạp chiến tuyến trở về tổ địa thì tất cả có thể mạnh khỏe.

Thế nhưng ngũ tộc liên minh gây nên chiến tranh giữa Nhân Gian và Thiên Giới, Long Tộc cũng có phần thì làm sao có thể đơn giản mạnh khỏe như vậy được chứ.

Bên cạnh Sinh Mệnh Trường Hà.

Thì cốt chìm nổi.

Từng thi thể của cường giả Long Tộc nằm ngang ở bên cạnh bờ, máu tươi màu vàng làm cho Sinh Mệnh Trường Hà đều nhiễm màu vàng lóng lánh.

Ồ đây tu sĩ Nhân Tộc đen nghịt, mỗi một người đều ngồi xếp bằng ở dưới đất.

Một trận chiến này mỗi một tu sĩ Nhân Tộc đều thu hoạch tương đối khá.

Cho dù là tu sĩ Nhân Gian Tam Phẩm, Nhị phẩm, Nhất Phẩm cũng dính không ít, thu được ban thưởng Kim Vận.

Những quy tắc ban thưởng này đối với họ mà nói quả thực là chí bảo, có thể nói một trận chiến này qua đi tu vi mỗi người trong đại quân Nhân Tộc đều có thay đổi.

Ít nhất đều tăng lên một cấp độ!

Đám người Nữ Đế, Thiên Tử Đại Chu, Ngô Thanh Hoa, Trần Thiên Huyền lại chém giết Chí Tôn nên thu được phần thưởng cực lớn.

Phần ban thưởng này làm cho họ trực tiếp ngưng tụ ra Động Thiên thứ hai!

Tất cả đều bước vào Động Thiên thứ hai của cấp Tôn Cảnh.

Thực lực tổng hợp của Nhân Tộc được tăng lên.

La Hồng ngồi ngay ngắn ở trên liễn Tam Long Tà Quân, trên mặt nở nụ cười nhàn nhạt.

Một trận chiến này hẳn không nhúng tay vào thậm chí không triệu hoán Tà Ảnh ra để tham chiến, bởi vì không cần phải như vậy, số lượng Long

Tộc cũng không nhiều, mặc dù thực lực mạnh mẽ nhưng mà kiên nhiều căn chết voi.

Nếu như La Hồng ra tay sẽ giải quyết chỉ trong vài phút.

Dù là trong đó có Chí Tôn thì lại như thế nào chứ?

Vương Cảnh mạnh nhất đều bị hắn giải quyết, còn thừa lại một chút tôm tép để tu sĩ Nhân Tộc đến giết, cuối cùng chuyển hóa thành quy tắc ban thưởng, có sao lại không làm?

Nhân Tộc muốn mạnh lên, muốn trở thành đại quân ác mộng của Thiên Giới không trải qua chiến đấu là không thể nào.

La Hồng không nghĩ cuối cùng đối với việc chinh phạt Thiên Giới trở thành một mình hắn đang chiến đấu.

Nhưng mà La Hồng cũng không muốn bị thương và tổn vong quá lớn, tu sĩ Nhân Tộc vẫn chưa trở thành Lục Địa Tiên, nếu như đối đầu với cường giả của Thiên Giới sợ là vừa chết chính là chết một mảng lớn.

Cho nên La Hồng mới tự mình tìm tới Sinh Mệnh Trường Hà, để Sinh Mệnh Mẫu Thần cho mỗi một vị tu sĩ Nhân Tộc ngưng tụ dấu ấn sinh mệnh, thu hoạch được tư cách bất tử bất diệt.

Đương nhiên thao tác này của La Hồng cũng ngoài dự đoán của những cường giả Long Tộc bị bắt làm tù binh này.

Trên thực tế thực ra Thiên Giới đều đặc biệt nhằm vào bí thuật như vậy, nhưng mà La Hồng đột nhiên thi triển thủ đoạn những cường giả Long Tộc này căn bản không kịp thi triển thủ đoạn để ứng đối.

Mặt khác dấu ấn sinh mệnh của tu sĩ Nhân Tộc đều là Sinh Mệnh Mẫu Thần tự mình kết nối, tính bền dẻo cực mạnh khó mà chặt đứt, cũng không phải giống như bí pháp mà trước đó cường giả ngũ tộc đã dùng để kết nối.

Có thể nói bây giờ ở Thiên Giới, đại quân dưới trướng La Hồng mới thật sự là bất tử bất diệt.

Chỉ cần Sinh Mệnh Trường Hà không cạn khô thì Nhân Tộc sẽ bất tử bất diệt!

Đương nhiên đây chỉ là thuyết pháp lý tưởng hóa, nếu như cường giả ngũ tộc cường sát thì ở bên trong quá trình chiến đấu linh hồn của tu sĩ Nhân Tộc đều bị cưỡng ép xóa đi, đó dĩ nhiên chính là chết không thể chết thêm được nữa.

Cho nên mỗi một lần chiến đấu thực lực của đối tượng cũng không thể vượt qua quá nhiều.

Đây cũng là nguyên nhân La Hồng giải quyết cường giả Vương Cảnh Long Tộc trần thủ trước.

rầm rầm rầm!
Từng khí cơ bàng bạc đang gào thét,
Trong đại quân Nhân Tộc có rất nhiều người đang đột phá đến cảnh giới
Lục Địa Tiên tại chỗ, đưa tới ban thưởng năng lượng phản hồi.

La Hồng cười tươi như hoa.
Về thi thể Long Tộc ở phía dưới La Hồng không có thu thập mà để La
Tiểu Bắc và các tướng lĩnh cùng thu nạp làm chiến lợi phẩm.

Khí huyết đang chìm nổi, năng lượng đang cuộn trào.
Sóng gợn lăn tăn phía trên Sinh Mệnh Trường Hà, có gió nhẹ chậm
chậm thổi qua.

La Hồng cho hai người họ thời gian đột phá và vững chắc, cuộc chiến
sau đó vẫn phải tiếp tục.

La Hồng ngồi ngay ngắn ở trên liễn Tam Long Tà Quân, vào Sinh Mệnh
Trường Hà tâm sự với Sinh Mệnh Mẫu Thần.

"Thật sự cảm tạ sư nương."
La Hồng vừa thấy mặt lập tức vô cùng trịnh trọng khom người.
Sinh Mệnh Mẫu Thần lập tức cười xán lạn, Tiểu La vẫn lễ phép, miệng
thật ngọt.

Trên thực tế đối với Sinh Mệnh Mẫu Thần mà nói cho đại quân Nhân
Tộc kết nối dấu ấn sinh mệnh không phải là chuyện lớn chút nào, có thể
tính là có qua có lại mà thôi.

"Đúng rồi, sư nương bị phong cấm ở bên trong khu vực cấm sinh mệnh
này đã bao nhiêu năm rồi?"

La Hồng cùng Sinh Mệnh Mẫu Thần hàn huyên một hồi sau, cười hỏi.
Sinh Mệnh Mẫu Thần khẽ giật mình, thân thể nàng ta trong suốt, bên
trong đôi mắt hiện ra vẻ tiếp tục theo đuổi ký ức .

"Quá xa xưa nên Chỉ quên mất rồi."

"Dù sao khi đó Thiên Giới vẫn còn là một vùng vô cùng hoang dã Chỉ
đã có ở đó rồi, nếu như quả thực có thể đếm thời gian thì hẳn là lâu hơn Tà
Thần Linh Hào một chút..."

Sinh Mệnh Mẫu Thần nói.
La Hồng hít sâu một hơi, máy bay chiến đấu cổ xưa!
Nhưng mà La Hồng nhanh chóng nhíu mày: "Sư nương, đám Tà Thần
lão đại Linh Hào đã từng nói họ bị một bàn tay lớn không biết tên bắt và
phong cấm, vậy sư nương thì sao?"

Hợp kiếm ở phía sau lưng La Hồng hơi rung động.

Chương 1217: "Chiến tử là vinh quang của quân nhân!"

Một lúc sau Tà Thần Nhị Cáp, Hắc Miêu, Thanh Ngưu nhao nhao hiện ra hình người.

"Đúng vậy, bọn Chỉ quả thật là bị bàn tay lớn kia bắt giam cầm, sau đó bị phong cấm ở bên trong khu vực cấm hắc ám, vừa phong cấm đã mấy trăm nghìn năm"

Sinh Mệnh Mẫu Thần nở nụ cười: "Cái này cũng không quá rõ ràng nhưng mà Chỉ từng nhìn thấy họ nhảy nhót tung bồng ở bên trong Thiên Giới làm hại một phương."

"Làm gì có làm hại một phương?!"

Hắc Miêu Tam Hào lại vô cùng oan ức la lên.

"Chỉ vừa đột phá, ngưng tụ thần cách nên đang hưng phấn, ngao du Thiên Giới giết mấy hung thú phách lối trước đó từng đối địch với Chỉ, làm sao lại làm hại một phương?"

"Giết kẻ thù cũng gọi là làm hại một phương sao?"

Hắc Miêu Tam Hào ủy khuất nói.

Thanh Ngưu khẽ gật đầu: "Thực ra Chỉ cũng như thế"

Tà Thần Nhị Cáp lại hơi xấu hổ, dường như hẳn thực sự làm hại một phương, dù sao hẳn quá hưng phấn, nhảy nhót tung bồng nên đã phá vỡ núi chém biển, không cẩn thận gây họa tới những tồn tại nhỏ bé trên Thiên Giới nên không chừng những gì người kia nói cũng đúng."

"Nhưng mà cũng không thể trách Chỉ, khi Chỉ hưng phấn chạy nhanh hết mức thì làm sao quan tâm được sâu kiến ở trên đất chứ?"

La Hồng nghe vậy thì hơi nhíu mày.

"Nói cách khác...Trong tam giới tồn tại một loại quy tắc, một khi sức mạnh vượt qua hạn chế của quy tắc thì sẽ ra tay trấn áp?"

La Hồng ngưng trọng nói.

Dường như hẳn người được một loại hương vị bí mật nào đó.

Sinh Mệnh Mẫu Thần khẽ gật đầu: "Xem như là thế đi"

"Trước đó Nhân Hoàng đã từng nói với Chỉ về đề tài này, quy tắc thần bí kia không nên nói là quy tắc mà phải nói là một loại ý chí"

Ý chí?!

Đôi mắt La Hồng ngưng lại, hít sâu một hơi.

"Đúng vậy, chính là một loại ý chí, trời đất có đại đạo, tu sĩ mở đường, ngưng tụ Động Thiên sau đó nắm giữ quy tắc, thực ra đều dưới sự giám thị của ý chí này."

"Thực lực càng mạnh mẽ thì càng có thể cảm nhận được sự giám thị của sức mạnh này."

Sinh Mệnh Mẫu Thần bình tĩnh nói.

La Hồng rơi vào im lặng.

Bỗng nhiên mặt dây chuyền trên hộp kiếm nhỏ ở sau lưng La Hồng lay động, phân thân của Thất Hào phát ra thanh âm trầm thấp.

"Nhân Hoàng tiểu gia hỏa kia cũng đã từng nói với Chỉ được xưng là ý của thiên đạo."

Thanh âm này vừa phát ra.

La Hồng lập tức bị giật mình.

Tà Thần Nhị Cấp, Hắc Miêu Tam Hào, Thanh Ngưu Cửu Hào cũng hãi hùng khiếp vía.

"Lão đại Linh Hào!"

"Ngươi lại nghe lén!"

"Lão đại, lần sau lên tiếng có thể bắt chuyện được không?"

Sắc mặt của ba Tà Thần sắp trở nên đen.

La Hồng lại cười gượng, Linh Hào này...Nỡ ngược lại là ma cuồng nghe lén.

"Ách...Không phải Chỉ cố ý, Chỉ chỉ đang cảm thấy đề tài này hơi thú vị nên trong lòng có cảm giác."

Mặt dây chuyền nhỏ tiếp tục phát ra tiếng.

La Hồng vội ho, vội vàng kéo chủ đề trở về: "Ý của thiên đạo?"

"Điều này rất dễ hiểu, trước đó quy tắc Nhân Hoàng tồn tại nơi giết Thiên Nhân ở Nhân Gian nhưng lại được quy tắc ban thưởng..."

"Quy tắc tràn đầy Thiên Giới thì sao? Ngươi cho rằng cũng là sức lực quy tắc của Nhân Hoàng sao?"

"Mặc dù Nhân Hoàng chơi quy tắc xem như không tệ, nhưng mà...Muốn trải rộng toàn bộ Thiên Giới, thậm chí toàn bộ tam giới...Vẫn hơi kém chút."

Linh Hào nói.

Sinh Mệnh Mẫu Thần cũng khẽ gật đầu: "Nhân Hoàng không được."

Khóe miệng La Hồng khẽ giật một cái, nghiêm túc liếc nhìn Sinh Mệnh Mẫu Thần luôn cảm giác người háo sắc nhưng bốn công tử không có chứng cứ.

"Cho nên quy tắc bao phủ trên Thiên Giới...Cũng không phải là do Nhân Hoàng đặt ra sao?"

Ồ Thiên Giới giết địch được thưởng cũng không liên quan gì tới Nhân Hoàng? La Hồng hít sâu một hơi, thậm chí có cảm giác rung mình, hẳn vẫn tưởng rằng quy tắc Thiên Giới cũng là do Nhân Hoàng đặt ra.

Hiện tại những đại lão ở trong khu vực cấm nói cho hẳn biết rằng không phải!

Mà do "ý của thiên đạo" bỏ đi tạo ra?

Nhân Hoàng làm cho La Hồng thật sự thất vọng.

Bỗng nhiên ánh mắt La Hồng hơi đổi: "Cho nên bàn tay trần áp phong ấn Tà Thần...Chính là do ý của thiên đạo hiện ra?"

"Cái này thì không biết, trên thực tế cái gọi là khái niệm "ý của thiên đạo đều do Nhân Hoàng nói ra, trước đó Chỉ chưa từng nghĩ tới"

Linh Hào nói.

Sinh Mệnh Mẫu Thần cũng khẽ gật đầu: "Muốn phóng thích cho đám Chỉ cũng không phải dễ dàng như vậy, đám Chỉ và những tiểu miêu tiểu cầu này khác nhau..."

Sinh Mệnh Mẫu Thần làm cho Tà Thần Nhị Cấp và Hắc Miêu Tam Hào lập tức xù lông.

Sao lại kêu là tiểu miêu tiểu cầu?!

Ám chỉ ai đây chứ?

Họ thế nhưng là tồn tại thần cách chính đạo!

Chính là Tà Thần vô cùng kinh khủng!

Thanh Ngưu trừng đôi mắt to như chuông đồng biểu thị rằng không ám chỉ ai, Chỉ chỉ phụ trách xem nào nhiệt.

La Hồng cười.

Hắn bỗng nhiên phát giác những đại lão bị phong cấm ở bên trong khu vực cấm thật thú vị.

Thậm chí có thể dùng từ tính tình thuần khiết để hình dung.

Ở chung với những tồn tại này ngược lại thật thoải mái.

La Hồng không tiếp tục trò chuyện nhưng mà trong lòng lại nhớ kỹ lời nói của Sinh Mệnh Mẫu Thần, tam giới này vẫn tồn tại lực lượng quy tắc đặc biệt áp đảo phía trên tam giới, giám thị tất cả mọi thứ.

Một khi thực lực đạt tới một cảnh giới thì sẽ bị phong cấm?

Như Tà Thần và Sinh Mệnh Mẫu Thần vân vân?

"Ý của thiên đạo..."

La Hồng nheo mắt.

Hắn hơi nheo mắt liếc nhìn, sô da người yên tĩnh lơ lửng ở trong biên ý chí, thứ chơi này...Có quan hệ với ý của thiên đạo sao?

Sau khi La Hồng tạm biệt Sinh Mệnh Mẫu Thần nhóm Tà Thần hùng hùng hổ hổ hóa thành phi kiếm trở vào bao.

La Hồng trở lại phía trên liền Tam Long Tà Quân.

Mà bên cạnh Sinh Mệnh Trường Hà, đại quân Nhân Tộc đều vô cùng kích động nhao nhao đứng thẳng người hưng phấn nhìn La Hồng!

So với mới vừa vào Thiên Giới, lần chiến đấu này thực lực tổng hợp của đại quân Nhân Tộc dường như cũng được tăng lên và đột phá không nhỏ.

Hơn nữa...

Bởi vì lần lượt trải qua sống và chết nên trên mặt tu sĩ Nhân Tộc đều có thêm rất nhiều tang thương và kiên nghị.

"Chuẩn bị xong chưa?"

"Trận chiến tiếp theo, tổ địa Long Tộc!"

La Hồng liếc nhìn đại quân, đứng lặng ở phía trên xe nói.

"Đừng tưởng rằng có ấn ký sinh mệnh thì các người sẽ bất tử bất diệt, ngũ tộc Thiên Giới đều nắm giữ bí thuật chặt đứt kết nối Sinh Mệnh Trường Hà trong tay, trận chiến tiếp theo các người rất có thể sẽ chết, sẽ chết rất nhiều rất nhiều người!"

"Sơ sao?"

Ánh mắt La Hồng như sắt.

Nhưng mà đại quân Nhân Tộc đều ngửa đầu, mặc kệ là ánh mắt của Đại Sở, quân Đại Chu hoặc là thiết kỵ La gia đều rạng rỡ, chỉ có lửa nóng, chỉ có chiến ý!

"Không sợ!"

"Chiến tử là vinh quang của quân nhân!"

La Hồng cười ha hả.

"Xuất phát!"

Một lời nói trùng trùng điệp điệp khuấy động Thiên Giới!

La Hồng không ẩn nấp thân hình của mình, hắn cứ như vậy đường đường chính chính đâm thẳng về phía tổ địa Long Tộc ở Bắc Vực!

Toàn bộ Thiên Giới dường như cũng đang run rẩy.

Chương 1218: Quân đoàn bất tử

Thần Tộc.

Ánh mắt của hai cường giả Thiên Vương thâm thúy, sắc mặt ngưng trọng.

"Điên rồi!"

"La Hồng này... Thế mà lại dẫn đại quân Nhân Tộc đánh vào Thiên Giới, không kiêng kỵ như vậy, không sợ hãi như vậy!"

Sắc mặt của hai Thần Tộc Thiên Vương rất khó coi.

"Thánh Nhân của Nhân Tộc xuất thế, che đầy đương thời, tam giới ai dám tranh phong?"

"Đây chính là sức mạnh của La Hồng... Cho dù Ngụy Hoàng của tộc ta xuất thế cũng chưa hẳn có thể chiến thắng Thánh Nhân kia và Khổng Hư Phụ Tử đời đầu tiên kia..."

"La Hồng trương cờ trống tiến đánh Long Tộc lớn như vậy... Chúng ta muốn ra tay không?"

"Trung Thiên Vương chúng ta cứ yên tĩnh quan sát, một khi Long Tộc bị diệt có lẽ sẽ đến phiên Thần Tộc chúng ta!"

Một Thiên Vương Thần Tộc ngưng mắt hỏi.

Trung Thiên Vương cũng là Thiên Vương mạnh nhất Thần Tộc, tồn tại trấn thủ Trung Thiên Môn.

"Long Tộc không thể bị diệt tộc... La Hồng không dám đâu."

Nhưng mà Trung Thiên Vương chỉ thản nhiên nói.

"Người cho rằng lúc trước Nhân Hoàng chinh phạt tam giới, tại sao không diệt tận ngũ tộc Thiên Giới? Không phải hèn không được mà là hèn không dám"

"Ngũ tộc chúng ta chính là tộc thiên quyền, nếu như La Hồng thật sự giết Long Tộc thì chắc chắn sẽ gặp tai ách... Không cần chờ ta ra tay hèn sẽ bị tai ách lớn giáng xuống!"

"Huống hồ La Hồng thật sự sẽ diệt Long Tộc sao?"

"Đừng xem thường Long Tộc, không, đừng xem thường bất kỳ tộc nào trong ngục tộc..."

Ánh mắt Trung Thiên Vương lóe ra tinh mang.

Dường như hiểu được gì đó.

Một Thiên Vương Thần Tộc khác ngưng trệ, bỗng nhiên không mở miệng nói chuyện nữa.

Cùng lúc đó.

Các phương trên Thiên Giới đều có thái độ như vậy.

Phật Tộc ở Tây Vực.

Tây Thiên Vương Phật Môn cũng nói với hai Thiên Vương Phật Tộc dưới trướng như vậy.

Đại tộc Yêu Tộc Đông Vực, Tiên Tộc Nam Vực vân vân cũng đều như vậy, họ không xuất binh chi viện Long Tộc ngược lại chỉ xem náo nhiệt.

Cho dù Nhân Tộc thật sự có Thánh Nhân thượng cổ tọa trấn thì lại như thế nào chứ?

Thiên Giới cũng không đơn giản như vậy.

Bắc Vực.

Tổ địa Long Tộc.

Long Tộc còn lại duy nhất một Thiên Vương, Long Hỏa Thiên Vương kết thúc truyền âm qua ý chỉ.

Nhưng mà điều làm cho sắc mặt hắn ta tuyệt vọng chính là hắn ta truyền âm cho Yêu Tộc, Thần Tộc, Tiên Tộc và Phật Tộc, thế nhưng...Bốn tộc mạnh mẽ này hoàn toàn không đến chi viện Long Tộc!

Họ muốn ngồi nhìn Long Tộc bị hủy diệt?!

Long Hỏa Thiên Vương cười thâm, hắn ta biết bốn tộc đang tính toán cái gì.

Bốn tộc đang đánh cược, thế nhưng cái giá phải trả khi cược lại là Long Tộc nhất tộc bị hủy diệt!

Chết tiệt!

Long Tộc không cam lòng!

Nhớ lại lúc bắt đầu tấn công thảo phạt Nhân Gian...

Long Tộc một ngựa đi đầu muốn tranh đoạt để thu hoạch được lợi ích lớn nhất.

Trước đó tích cực bao nhiêu thì hiện tại liên thảm bấy nhiêu!

Bên trong đôi mắt Long Hỏa Thiên Vương tràn đầy thê lương.

"La Hồng..."

"Muốn chiến...Thì chiến!"

Ánh mắt Long Hỏa Thiên Vương tràn đầy sát cơ!

Hắn ta thật sự e ngại La Hồng sao?

Cũng không e ngại, hắn ta cũng biết tình hình của La Hồng, dẫn theo mấy trăm nghìn đại quân Nhân Tộc, mà đại quân Nhân Tộc đại đa số đều là Tam Phẩm, Nhị phẩm, Nhất Phẩm ngay cả Lục Địa Tiên cũng không phải tu sĩ!

Như vậy thì sao phải e ngại?!

Long Tộc e ngại chính là Khổng Hư Thánh Nhân thượng cỏi Chỉ có Khổng Hư mới làm cho Long Tộc bị diệt tộc!

"Nếu như La Hồng đã không cho Long Tộc đường sống vậy thì chiến thôi, thật sự tưởng rằng Long Tộc là một trong những kẻ yếu của ngũ tộc Thiên Giới sao?!"

Long Hỏa Thiên Vương gầm thét biến thành thân thể quanh quẩn ở trên bầu trời của tổ địa Long Tộc.

"Chuẩn bị bí thuật cổ để chặt đứt liên hệ giữa dấu ấn sinh mệnh của Nhân Tộc và Sinh Mệnh Trường Hà!"

"Dám chiến Long Tộc vậy thì sẽ để cho Nhân Tộc trả giá lớn!"

Đại quân xuất phát như qua chỗ không người!

Một số tộc nhỏ ở Thiên Giới lại đang run lẩy bẩy, hoàn toàn không dám xen vào.

Mà khí thế của đại quân Nhân Tộc tràn đầy, La Hồng cười liễn Tam Long Tà Quân, dựa vào ba con Hắc Long Vương Cảnh để kéo xe cang chấn nhiếp rất nhiều tiểu tộc phải sợ hãi.

Tổ địa Long Tộc ở ngay nơi xa.

Trần ngập bị thương, phần nộ cùng sát ý.

Nhưng mà La Hồng không để ý chút nào, đại quân Nhân Tộc dưới trướng hãn cũng không thêm để ý.

Ngựa đạp Thiên Giới, đây là hứa hẹn mà La Hồng đã cho mọi người, ngày hôm nay hãn muốn thực hiện hứa hẹn này, nhân lúc tin tức Phu Tử đời đầu tiên chết vẫn chưa truyền ra ngoài phải làm một ít chuyện, tăng cường thực lực của tu sĩ Nhân Tộc rồi lại nói!

Về đại đạo chỉ ý của tam giới, La Hồng cũng không quản được bao nhiêu.

Long Tộc bị thương, La Hồng cũng không quan tâm.

Trước đó khi Long Tộc tiến đánh Nhân Tộc cũng không thấy nhân từ nương tay.

Khói lửa ngập trời đêm không ngủ!

Nhân Tộc giết tới!

Xa xa, La Hồng nhìn thấy tổ địa Long Tộc, đó là một địa vực mệnh môn, một tòa lại một tòa tổ rồng đột ngột từ mặt đất mọc lên.

"Giết!"

La Hồng thẳng tắp sống lưng ngồi ngay ngắn ở bên trên liễn Tam Long Tà Quân nói.

Phía trên mặt đất.

Đại quân Nhân Tộc, người người gào thét la lên.

Hắc kỵ của La gia rút mặc đao ra, xa xa chỉ lên trời.

Hắc đao che trời cao, móng ngựa đạp Thiên Giới!

Uỳnh!

Bên trong tổ địa Long Tộc, hư ảnh Long Hỏa Thiên Vương hiện ra vô cùng khổng lồ giống như một hung thú tuyệt thể quan sát La Hồng.

"La Hồng!"

Giọng nói lạnh như băng từ trong miệng truyền ra.

Mà mấy trăm Chí Tôn Long Tộc phóng lên tận trời, trong miệng tụng niệm long ngữ thượng cổ đặc biệt.

Toàn bộ tổ địa Long Tộc giống như hóa thành một ác long khổng lồ mở miệng lớn ra!

Đây chính là bí thuật của Long Tộc có thể chặt đứt liên thông với Sinh Mệnh Trường Hà!

"Nếu như ngươi dám đánh tới thì sẽ để cho Nhân Tộc ngươi có đến mà không có về!"

Long Hỏa Thiên Vương Long Tộc lạnh nhạt nói.

Hắn ta đang đánh cược!

Cược La Hồng vì tính mạng của tu sĩ Nhân Tộc sẽ không dám tiến đánh quy mô, cuối cùng sẽ lui binh!

Trong trận pháp này, ấn ký của Sinh Mệnh Trường Hà vô hiệu, Nhân Tộc sẽ chỉ lưu lại từng đồng thi cốt.

Bên trên liên Tam Long Tà Quân, La Hồng ngồi ngay ngắn thân hình chậm rãi đứng dậy, khoe miệng khê nhếch.

Long Tộc...Ngược lại giỏi tính toán!

La Hồng cười khê.

Một lúc sau bước ra một bước.

Khi ba con Hắc Long kéo liên cổ làm ra vẻ làm mưa làm gió.

Bỗng nhiên giơ tay lên ra một chiêu.

"Đứng dậy!"

Đại đạo hiện ra trên đỉnh đầu La Hồng, Tà Chủ Động Thiên hiển hiện đen nhánh như lỗ đen!

Mà trong lỗ đen đôi mắt ung dung tinh hồng hiển hiện!

Vù vù vù!

Vô số quân đoàn Tà Ảnh từ bên trong Tà chủ Động Thiên lao xuống, lít nha lít nhít lơ lửng ở bên trên bầu trời!

Giống như hắc ám rơi xuống, vô số cường giả Tà Ảnh đang quan sát xung quanh La Hồng.

Giống như bảo vệ quân chủ La Hồng kiểm soát hắc ám và tử vong! Những Tà Ảnh này đều có khí cơ không kém, Vương Cảnh, Chí Tôn, Tôn Cảnh số lượng cũng không ít...

Dù sao trước đó Trần Thủ Thiên Giới hiến tế Thiên Giới nhất mạch, gần như toàn bộ thành toàn La Hồng.

Long Hỏa Thiên Vương nhìn quân đoàn Tà Ảnh lít nha lít nhít bỗng nhiên tê cả da đầu!

Hắn biết những bóng đen này là những tồn tại bất tử bất diệt!

Mà những tồn tại bất tử bất diệt này hoàn toàn không phải thông qua Sinh Mệnh Trường Hà cung cấp Sinh Mệnh Tinh Hoa để cấu kết!

Khuôn mặt Long Hỏa trời Vương Nhất tràn đầy ủy khuất!

Hai quân đoàn Bất Tử...Làm sao chinh?

Những tin tức mà cường giả Long Tộc phản hồi quả nhiên đúng!

Nhân Hoàng trẻ tuổi của Nhân Tộc này...

Không nói võ đức!

Chương 1219: Sức mạnh của Chí Tôn đánh cùng Thiên Vương...

Tà ảnh lúc nhúc.

Sự tà ác, cái chết và bóng tối.....

Ba loại nguyên tố quanh quần bên quân đoàn từ trong Vô Thượng Động

Thiên của La Hồng đi ra.

Đây là một quân đoàn giết không chết, có quân kỷ nghiêm ngặt, hoàn toàn nằm dưới không chế của La Hồng.

Trừ khi La Hồng chết, đóng lại có Động Thiên Vô Thượng đó, còn không quân đoàn kia chính là sự tồn tại bất tử bất diệt!

Chính vì vậy, vào khoảnh khắc quân đoàn này xuất hiện, những cường giả Long Tộc thành lập ra trận pháp bí thuật thượng cổ rồi rút biến sắc.

Đôi mắt của Long Hỏa Thiên Vương co rút lại, ý muốn giết Nhân tộc của gã e là sẽ thật bại.

Trận pháp thượng cổ liệu có thể chặt đứt được bản chất bất tử bất diệt này của tà ảnh hay không?

Rõ ràng là không thể nào, lúc này quân đoàn Nhân tộc là đại biểu của sự sống, vô số tinh hoa sinh mệnh có mối liên kết cùng với dòng sông Sinh Mệnh nên sinh sôi không ngừng, bất tử bất diệt.

Mà quân đoàn tà ảnh lại là đại diện của cái chết, dưới tử khí thẳng trảm, chỉ cần tử khí không tiêu tán sẽ không thể nào mất đi được!

Đây hoàn toàn là hai thái cực bất tử bất diệt, bí thuật thượng cổ có thể chặt đứt được sinh cơ của dòng sông Sinh Mệnh, có thể tưởng tượng được muốn cắt đứt được khí cơ tử vong của tà ảnh căn bản là không thể nào!

Đánh, chỉ có thể kiên trì đánh đến cùng!

Nhưng mà điều khiến cho Long Hỏa Thiên Vương đau đầu chính là chiến lực của tà ảnh còn mạnh hơn nhiều so với quân đoàn Nhân tộc, đa phần là cấp bậc Lục Địa Tiên, lại có không ít Tôn cảnh, Chí Tôn, thậm chí là Vương cảnh!

Oanh!

Ở cái này mặt nạ dưới, La Hồng ý chí lực được tăng phúc, thối quết mở ra.

Dưới chiếc mặt nạ này, ý chí lực của La Hồng được tăng cường, tất cả mở ra.

Tóc bạc của hắn bay bay, toàn thân đều tản ra sự tà mị quỷ dị.
"Giết"

Ngón tay La Hồng gõ nhẹ vào hư không, nhàn nhạt nói.
Bình tĩnh như đang nói một câu đơn giản "Ăn cơm" vậy.
Lời nói vừa dứt.

Nháy mắt hết tà ảnh này đến tà ảnh khác lao vụt ra, khí thế hung lệ của bọn chúng tràn ngập, như những tín đồ cuồng nhiệt nhất, vì vua của bọn chúng mà chinh chiến tứ phương!
Trên mặt đất.

Đám cường giả nữ đế Đại Sở, thiên tử Đại Chu, Ngô Thanh Hoa, Trần Thiên huyền cũng hít mạnh một hơi.
Suýt chút nữa, bọn họ quên mất nghề cũ của La Hồng.

Thuật pháp đạo môn thần kỳ này.

Thuật pháp đạo môn?

Đây là thí thuật pháp đạo môn.

Lúc này, đám cường giả Nhân tộc ai cũng không tin thuật pháp này là thuật pháp đạo môn. Cái này vừa nhìn thấy đã là một loại thủ đoạn tà ác, rất có khả năng còn là một bí pháp đến từ địa ngục!

"Thuật pháp có tà ác hay không, không quan trọng. Quan trọng chính là người thi triển thuật pháp."

Nếu tâm thuật bất chính, cho dù người có được thuật pháp chính nghĩa nhất cũng là tà. Nhưng nếu tâm người vẫn còn chính nghĩa, cho dù là thuật pháp tà ác nhất cũng là thuật pháp chính nghĩa!"

Nữ đế Đại Sở nhìn La Hồng phong hoa tuyết đại ngồi ngay ngắn trên tam long tà quân liễm, lâm lâm.

Cường giả Nhân tộc cũng dần dần nóng lên.

Bọn họ không động, bởi bọn họ biết, La Hồng dẫn đầu, thi triển quân đoàn tà ảnh là để giúp bọn họ đánh vỡ bí thuật thượng cổ của Long tộc. Dưới tình huống bí thuật thượng cổ còn tồn tại ở đó, cường giả Nhân tộc đánh vào trong, e là sẽ tử thương thảm trọng.

Nếu có thể phá trận, không cần phải ương ngạnh, không có ai lại ngại mạng thừa.

"Cút!

Trên bầu trời.

Khí tức của Long Hỏa Thiên Vương cuộn cuộn.

Một trào của gã giáng xuống. Long trào ngang trời, cả vòm trời như bị bao phủ lấy.

Sô tà ảnh Vương cảnh vừa mới lao vút tới nháy mắt đã bị ngọn lửa thiêu thành tro.

La Hồng cảm giác được tà sát bốc hơi, cười nhạt tiếng, từ lúc Động Thiên Vô Thượng kia mở ra, đã lâu lắm rồi La Hồng không còn phải lo lắng vì tà sát không đủ.

Dưới ý niệm của La Hồng, đám tà ảnh Vương cảnh ấy rất nhanh được hình thành, tiếp tục giết về phía tổ địa Long Tộc.

"Giết!"

Ánh mắt của Long Hỏa Thiên Vương Long tộc co rút lại, trong thân thể nổi lên một trận hàn ý, quân đoàn bắt tử như vậy thật đúng là làm cho lòng người rét lạnh!

Âm âm âm!

Quả thật Long tộc không yếu, đây chính là chủng tộc cổ xưa truyền thừa đã mấy chục vạn năm Thiên Giới!

Trong đó có vô số cường giả.

Số lượng vương cảnh có mấy chục vị, chí tôn còn có gần cả trăm.

Đây mới lực lượng của một tộc thôi.

La Hồng đáp không trung mà tiến ra, sau khi cải tiến Thiên Ma Bất Diệt Thể thân thể như hắc động, lúc này phát ra khí cơ khủng bố, trong mỗi tế bào đều có năng lượng đang kích động, như bạo long đang rít gào!

La Hồng đi ra khỏi tam long tà quân liền, chủ động xuất chiến.

Hắn muốn thử tư vị Thiên Vương một lần!

"Muốn chết!"

Ngọn lửa khắp người Long Hỏa Thiên Vương bùng lên, đó là chân hỏa Long tộc có thể đem hư không đốt cháy, có thể thiêu rụi vạn vật!

Trong nháy mắt, không gian rách nát, uy áp của Long Hỏa Thiên Vương cuộn cuộn, lực quy tắc như lôi đình giáng xuống quanh thân, một trảo giết về phía La Hồng.

Trong phút chốc, đã hút hết không khí quanh thân La Hồng.

La Hồng chỉ là một Chí Tôn, cho dù là Chí Tôn yêu nghiệt, muốn đánh cùng Thiên Vương, vẫn là một chuyện hết sức hoang đường!

Quy tắc áp lực quả thực rất mạnh, Thiên Vương điều khiển lực quy tắc vượt xa khả năng mà Vương Cảnh có được.

Vương Cảnh chỉ là một dòng suối nhỏ, mà Thiên Vương lại chính là một dòng sông chảy siết!

Căn bản không phải cùng một đẳng cấp!

Nhưng, ý chí của La Hồng trong quyền da người chấn động một cái, nháy mắt uy áp quy tắc tiêu tán!

Dường như quyền sách da người là khắc tinh của quy tắc!

Dùng quy tắc chèn ép La Hồng căn bản là vô dụng.

Ngay cả quy tắc Vùng Cẩm Bóng Tối, La Hồng còn có làm lơ, quy tắc như vậy làm sao có thể chèn ép được hắn?

La Hồng không vận dụng Tà Thần.

Mà nắm tay lại.

Ồ quang sau khi cải tiến Thiên Ma Bất Diệt Thể đại thịnh, một quyền đẩy ra!

Oanh!

Thân thể của Long Hỏa Thiên Vương vô cùng cường hãn, một trào thăm dò hạ xuống, va chạm với một quyền của La Hồng!

Giống như hai vì sao cắt ngang bầu trời sao va vào nhau!

Tiếng nổ khủng bố vang lên, càn quét đất trời, cả Thiên Giới tại một khắc này cũng không ngừng rung chuyển.

Những gợn sóng năng lượng do lực lượng vĩ đại tạo ra, như những tầng sóng khí, dâng trào hết tầng này đến tầng khác!

Đặng đặng đặng!

Trên không trung, La Hồng liên tục lùi về sau mấy trăm trượng, mỗi bước đạp xuống, không trung như bị đạp nứt ra.

Một quyền của La Hồng đã phủ kín vết nứt, nhưng lại không nổ tung.

Trong vết rạn, máu tươi trào ra trông đáng sợ.

Mà một trào Long Hỏa Thiên Vương chỉ hơi hơi tê dại!

Kết quả của trận đánh đã rõ.

La Hồng thua, nhưng...Cả thiên giới, nhóm cường giả khắp nơi đang nhìn chăm chăm vào trận chiến Long tộc tổ địa lại lâm vào tĩnh lặng Sức mạnh của Chí Tôn đánh cùng Thiên Vương...

Chương 1220: "Đại quân Nhân tộc ở đâu?!"

La Hồng thế mà chỉ là thoáng rơi vào thế hạ phong?!

Điểm phân chênh lệch này hình như cũng không giống trong tưởng tượng của mọi người!

Trong đó, Long Hỏa Thiên Vương của Long tộc lại có chút ngần ngại. Tuy rằng gã không phải là Thiên Vương mạnh nhất Long tộc.

Nhưng, gã dù sao cũng là Thiên Vương, chiến lực cũng không yếu, thế mà lại không thể dùng một chiêu mà nghiền nát La Hồng? Ngay cả là Vương Cảnh cũng đều bị gã đánh nát bét!

Đây là Chí Tôn gì cơ chứ?!

Một tên Chí Tôn nhãi nhép lại có thể ứng phó được với mũi nhọn của hắn!

Khủng bố!

Tên La Hồng này mới chỉ là Chí Tôn, nếu đạt tới Vương Cảnh.....

Có phải là có thể chống lại được Thiên Vương rồi hay không?

Cái quần què chứ! Đây là tên quái thai gì vậy a!

Ngày trước, lúc Nhân Hoàng ở cảnh giới Chí Tôn cũng không đáng sợ như vậy đâu?!

Một hồi Tinh Hoa Sinh Mệnh ào ào rơi xuống, thân thể của La Hồng nháy mắt đã khôi phục hoàn hảo!

La Hồng nhếch miệng nở nụ cười.

"Thiên Vương..... Quả nhiên là rất mạnh!"

Ngay sau đó, La Hồng lần thứ hai đạp không tiến ra!

"Đến đây! Tái chiến!"

La Hồng ngửa đầu thét lên, chiến ý mạnh mẽ!

Hắn lại vung một quyền lên, đập về phía Long Hỏa Thiên Vương!

Long Hỏa Thiên Vương giận dữ, gã có cảm giác gã đang bị nhục nhã.

Đuôi rồng quét qua tựa như một cây kích lớn, ép phá đất trời, vung về phía La Hồng!

Mà lúc một quyền của La Hồng tới gần, trong nháy mắt, một quyền hóa thành kiếm chỉ!

Kiếm chỉ khẩu động!

Kiếm khí dâng lên!

Quanh thân La Hồng, vô số kiếm khí nhọn nhọn nhọn lên.

Ba đuôi kiếm trong hộp kiếm lao ra khỏi vỏ trong nháy mắt, chém về phía Thiên Vương Long Tộc!

Đối với một chiêu này, Long Hỏa Thiên Vương cũng chẳng để ý nhiều, kiếm của la Hồng, trừ phi là hoàng binh thượng cô, nếu không, còn có thể chặt đứt được cái đuôi của gã sao?

Chỉ là, vào thời điểm ba thanh kiếm gần tới chỗ gã, Long Hỏa Thiên Vương ngay lập tức cảm giác được một mối nguy hiểm!

Thoáng chốc!

Phía trên ba chuôi kiếm, có hắc ám tràn trề, nồng đậm như hóa thành ba cái hắc động!

Con mẹ nói!

Trong phút chốc, khóe mắt của Long Hỏa Thiên Vương muốn nứt rat Có ám khí!

Gã muốn rút đuôi rồng lại nhưng không còn kịp nữa rồi!

"Khắc khắc khắc..."

"Đuôi rồng vừa to lại vừa thô... đã đến đây rồi vậy thì không cần đi nữa!"

"Chỉ thích."

Hắc kiếm chấn động, sau đó, một tà vật màu đen thật lớn hiện lên.

Đó là một con sói lớn vắt ngang đất trời, tựa như bước ra từ trong U

Minh, thân hình thon dài, bốn móng vuốt cường tráng hữu lực!

Long Hỏa Thiên Vương chỉ cảm thấy sồn cả tóc gáy!

"Tà vật Vùng Cấm Bóng Tối!"

Tà vật này thế mà lại được giấu trong kiếm của La Hồng!

Mệt Sao lại hèn hạ thế chứ! Tà vật trong Vùng Cấm Bóng Tối là tồn tại cỡ nào chứ?

Nghe đồn là sự sống có thể sánh cùng với Hoàng Cảnh, cuối cùng lại trở thành ám khí cho người dùng?!

Người trẻ tuổi, người hãy tự trọng đi!

Nhưng mà, tam thanh kiếm, tam con tà vật!

Trong lúc mèo đen Số Ba cười duyên dáng, móng vuốt mèo giáng xuống, Thanh Ngưu còn trực tiếp hơn, sừng trâu rất lớn bắt đầu húc, húc về phía Long Hỏa Thiên Vương!

Long Hỏa Thiên Vương nháy mắt gặp được ba vị Thiên Vương...

Đánh lén!

Không sai, chính là đánh lén!

Ba vị Thiên Vương đỉnh cấp đột nhiên không tiếng động xuất hiện từ trong kiếm!

Làm sao gã phản ứng cho kịp?

Nhìn cái tên La Hồng kia nổi cả đồng gân xanh, la hét liên tục, tựa như muốn đánh ra một quyền liều mạng với gã.

Kết quả, tất cả đều là nguy trang!

Phụt!

Tà thần tự kỉ hưng phấn, Mèo Đen Số Ba cười bén nhọn, Thanh Nguo lãnh khốc...

Công phạt của ba vị tà thần với chiến lực Thiên Vương đỉnh cấp giáng xuống.

Trong nháy mắt, máu rồng nhuộm cả trời xanh!

Thân rồng bị đánh vỡ vụn!

Đuôi rồng bị gãy, vảy rồng vỡ nát, xương rồng dính máu tươi bắn tung tóe, máu thịt biến thành huyết bùn!

Từ trong yết hầu của Long Hỏa Thiên Vương phát ra tiếng gào thảm thiết!

Thân thể của gã bị xé rách, bị cướp đoạt!

Ba tà vật, thật là đáng sợ!

Oanh!

Đầu Long Hỏa Thiên Vương bị đánh bay, rơi lại về trong tổ địa Long tộc.

Cùng lúc ấy, quân đoàn tà ảnh mất đi cản trở cũng nhảy vào trong trận pháp Long tộc.

Cường giả Long tộc cũng xung phong liều chết đứng lên, chém giết cùng với quân đoàn tà ảnh!

Phụt!

Có tà ảnh vỡ vụn, cũng có cường giả Long tộc đổ máu!

Chiến tranh nháy mắt bùng nổ, trận pháp thượng cổ do Long tộc bố trí căn bản vô dụng!

Long Hỏa Thiên Vương trong nháy mắt gặp phải tập sát, nguy hiểm sớm tới!

La Hồng chẳng để ý tới gã, mà nâng tay lên.

Thiên Sát châu hiện lên.

Giữa những ngón tay La Hồng gõ nhẹ, Sát châu tức khắc một hóa hai, hai hóa ba, ba hóa thành muôn vạn!

Kiểm Sát Châu chi chít quanh thân La Hồng.

Bàn tay La Hồng đẩy ra phía trước.

"Nhất kiếm hóa rồng"

Kiểm Hóa Long!

Đây là kiếm pháp mà La Hồng học được từ chỗ của Trần Thiên Huyền.

Mà hiện giờ, La Hồng tiến vào Chí Tôn, thi triển một kiếm này đúng là làm nhật nguyệt chẳng còn ánh sáng!

Một con hắc long rít gào với bầu trời sao hiện lên, dữ tợn vô cùng, toàn thân phủ kín gai xương, chẳng có chút uy nghiêm nào của thần long.

Vốn là một kiếm thuật sát phạt, biến thành kiếm long cần uy nghiêm gì?!

Giữa những cuồng giả Mấy vị cuồng giả Vương Cảnh đầy trời đều lên, trong tiếng rống giận công phạt trào dâng đánh về phía La Hồng đang chém Hóa Long.

Lấy kiếm Hóa Long tàn sát Long tộc...

Đúng là trò mĩa mai thật lớn!

Phụt!

Trong phút chốc mấy vị Vương Cảnh ho ra máu, thân thể bị một kiếm của La Hồng gạt, hóa thành huyết bùn!

Kiểm thuật, vốn chính là kiếm thuật công phạt cực kỳ cường đại!

Hơn nữa, La Hồng còn thêm vào sức mạnh của Vô Thượng Động Thiên Tà Chủ Động Thiên, Vương Cảnh tầm thường căn bản không ngăn lại được!

Kiểm long rống giận, lao về phía tổ địa Long tộc mà cầu xé!

Mặt đất bị kéo ra một khe rãnh.

Tường thành Long Thành sụp đổ, trong khoảnh khắc rất rất nhiều ổ rồng bị vỡ nát!

Tóc bạc La Hồng ay bay, mặt nạ Tà Quân bị dính phải máu rồng, hẳn chẳng có chút gì đồng tình, tâm vừa lạnh lại kiên định.

Quy tắc Nhân Hoàng Nhân gian tiêu tán, nếu không có Phu Tử đầu tiên xuất thế, có lẽ hiện giờ thảm trạng này sẽ phát sinh ở Nhân gian.

Nhìn rất nhiều tu sĩ Long tộc ngã xuống chết thảm dưới sự vây sát của quân đoàn tà ảnh.

La Hồng chẳng qua là nâng tay lên, tạo một chiêu.

Trong thoáng chốc, trong thi thể của những cuồng giả Long tộc này có vong linh tà ảnh bò lên.

Cường giả Long tộc sồn hết tóc gáy, đồng bạn vốn kẻ vai chiến đấu, thế mà lúc này lại hướng đồ đao về phía mình, há có thể không làm cho lòng

người rét lạnh?!

La Hồng một bước đạp xuống, một quyền hoành kích, một tên Vương Cảnh vọt lên, bị La Hồng áp cho rơi xuống.

"Đại quân Nhân tộc ở đâu?!"

La Hồng rống to!

"Đây Hắc kỵ La Gia, đại quân của Đại Chu, Đại Sở, còn có các loại kiếm tiên Ngô gia, mắt đỏ lên, phát ra tiếng hét lớn!

Giết!

Trận pháp thượng cổ của Long tộc không còn nữa, vậy tiếp theo chính là chiến trường của bọn họ!

La Hồng thay bọn họ mở ra cục diện!

Bọn họ cũng sẽ không làm La Hồng thất vọng!

Chương 1221: "Long tộc... còn che giấu một Thiên Vương đỉnh

cấp sao?!"

Trên thực tế, nhìn thấy quân đoàn tà ảnh của La Hồng, các tu sĩ nhân gian mới rõ ràng, thực ra thì La Hồng không cần đến bọn họ cũng có khả năng hủy diệt Long tộc!

Sở dĩ, La Hồng mang theo bọn họ chinh phạt Thiên giới, mục đích là để bọn họ có thể trở nên mạnh mẽ hơn trong chiến đấu!

La Hồng công tử..... Đúng là dụng tâm lương khô! Tiếng la hét chém giết náo loạn trên mặt đất.

Vó ngựa trùng trùng giẫm xuống, thanh âm vang dội!

Hắc kỵ La gia cùng với những hắc giáp mã chạy xuyên qua tổ địa Long tộc!

Giết về phía những cường giả Long tộc, giống như lúc trước bọn họ đánh nhau cùng những tù binh Long tộc đó, trận chiến lúc này càng thêm oanh liệt!

Bởi vì có quá nhiều cường giả Long tộc!

Chỉ Tôn nhiều đạt đến cả trăm người, cho dù có quân đoàn tà ảnh dẫn dắt, có lọt mắt người sát nhập vào đại quân Nhân tộc cũng là một trận tàn sát và giết chóc!

Trần Thiên Huyền rống giận, áo xanh nhiễm máu, căm phẫn mà tàn sát!

Nhị Động Thiên của ông chém giết Chỉ Tôn, chênh lệch quá lớn, nháy mắt đã bị đánh vỡ!

Sát cơ của Chỉ Tôn Long cuộn cuộn, vào lúc y muốn hủy diệt biên ý chí của Trần Thiên Huyền, La Tiểu Bắc, La Hậu bậc Lục Địa Tiên ở nơi xa xa điên cuồng phóng tới, giữ lấy tên Chỉ Tôn.

Mà trong giây lát, thân thể của Trần Thiên Huyền được trọng tổ, ông lần nữa điều khiển kiếm Địa Giao giết về phía Chỉ Tôn Long tộc!

Kiến nhiều cần chết được voi, nhưng, trong lúc voi giãy giụa, kiến cũng thương vong vô số! Trần Thiên Huyền không biết bản thân ông bị đánh vỡ bao nhiêu lần, lấy thực lực của ông để giết một tên Chỉ Tôn thật quá khó khăn.

Nhưng dưới sự phấn đấu bảo hộ quên mình của đám người La Tiểu Bắc, La Hậu, Trần Thiên Huyền lần lượt khôi phục!

"Chết đi!"

Cuối cùng, Trần Thiên Huyền phóng ra, lấy mạng đối mạnh, một kiếm xuyên qua đầu của Chí Tôn nhưng ông cũng bị đánh vỡ.

Nhưng Trần Thiên Huyền cười, dưới sự gột rửa của Tinh Hoa Sinh Mệnh ông rất nhanh đã khôi phục, còn vị kia không có Tinh Hoa Sinh Mệnh, tốc độ khôi phục rất chậm.

Ông triển khai công phạt với động thiên và biến ý chí của đối phương!

Hết lần này đến lần khác, gian nan tiến công!

Oanh!

Cuối cùng, một tên Chí Tôn bị giết chết!

Mây vàng khen thưởng bay tới, đám người Thiên Huyền và La Tiểu Bắc đắm chìm dưới khen thưởng quý tộc! Tu vi nhanh chóng tăng lên!

Một màn này, bùng nổ ở khắp nơi, đám thiên tử Đại chu, nữ đế Đại Sở cũng đang chém giết!

Trong đại quân Nhân Tộc cũng có người chết, tử vong vĩnh viễn bởi vì thân thể chưa kịp hồi phục đã bị cường giả Long tộc cường đại đánh mất linh hồn cùng biến ý chí!

Thảm thiết!

Cực kỳ thảm thiết!

La Hồng không ra tay tương trợ, bởi hắn biết, Nhân tộc rơi ở phía sau mười vạn năm, muốn nhanh chóng trở nên mạnh mẽ, chỉ có chiến đấu, chỉ có giết chóc!

Có được khen thưởng quý tộc, tu vi tăng vọt mới là duy nhất đường ra!

La Hồng còn chém giết cùng Vương Cảnh, hơn mười tên Vương Cảnh cùng vậy giết hắn.

La Hồng cũng rơi vào thế hạ phong.

Cơ mà, thân thể của La Hồng cường hãn, tuy rằng hắn rơi vào thế hạ phong nhưng lại rất khó bị giết.

Trong trận chiến, La Hồng lại còn không ngừng thích ứng với sức mạnh tăng vọt của bản thân, học tập cách vận dụng sức mạnh của động thiên!

Tà Thần Động Thiên..... Đây là một cái động thiên độc lập được tạo ra.

Tựa hồ cũng chẳng ảnh hưởng La Hồng đánh vào Vương Cảnh chân chính!

La Hồng muốn tiến vào Vương Cảnh, thứ hắn cần phải nắm giữ chính là quy tắc!

Nơi xa.

Long Hỏa Thiên Vương bi ai, tuyệt vọng!

Gã làm sao có thể là đối thủ của ba vị tà vật?!

"Tiên, Thần, Phật, Yêu!!! Bốn tộc các người cứ như vậy đứng nhìn sao?!"

"Nhìn tên La Hồng này diệt Long tộc ta sao?!"

Long Hỏa kêu gào thảm thiết.

"Môi ở răng lạnh, chẳng lẽ các người không hiểu đạo lý ấy sao?!"

Long Hỏa Thiên Vương la hét liên tục.

"Ái chà? Còn có sức mà kêu? Để Chỉ cho đi chết!"

Một trảo của Tà Thần tự kỉ đánh ra, nháy mắt làm cho đầu của Long Hỏa Thiên Vương vỡ nát!

Tà thần tự kỉ quay đầu nhìn về phía nơi xa: "Tiểu La ngu ngốc sao vẫn còn chưa tới? Còn không tới nữa, con rắn này không chịu được nữa đâu"

Mèo đen Số Ba còn hưng phấn liếm móng vuốt: "Nếu không, Chỉ chờ, xuống tay nhẹ một chút meo?"

Bọn chúng đang chờ La Hồng cọ chủ công đó!

Bọn chúng giết Thiên Vương Long tộc, nhưng lại chẳng có khen thưởng quy tắc gì cả, bởi bọn chúng đã vượt khỏi phạm đối tượng quy tắc khen thưởng.

Dù sao thì, bọn chúng cũng là sự tồn tại bị quy tắc phong cấm, trừng phạt.

"Tiểu La ngu xuẩn! Mau tới đây!"

Tà thần Husky cao giọng gọi.

La Hồng tắm máu, ngã xuống trong lúc va chạm cùng một vị Vương Cảnh đỉnh cấp của Long tộc, tức khắc đôi mắt hắn sáng ngời.

Tinh thần của hắn vừa động, điều khiển tà ảnh Vương Cảnh cuộn lấy tên đối thủ Vương Cảnh trước mắt.

Còn hắn thì tung ta tung tãng đi về phía chiến trường giết Thiên Vương.

Hắn chính là đi cọ lấy kinh nghiệm!

Thân thể của Long Hỏa Thiên Vương cứng lại, tức khắc bùng nổ cơn giận!

Một Biển gã thành cái gì đây?!

Là máy ATM sao?!

Ngang nhiên đâm nhọc nhã một Thiên Vương như vậy sao!

Mà Long Hỏa Thiên Vương nhìn thấy cường giả của bốn tộc thờ ơ, tìm gã tức khắc trùng xuống.

Hắn gượng cười đau khổ Nực cười thay Liên Minh Ngũ tộc..... Ngũ tộc Thiên giới, tâm trước nay chưa từng ở cùng nhau!

Chẳng trách Nhân tộc lại có thể liên tiếp chinh phạt được Thiên giới, đánh hạ Thiên Giới, đem lãnh thổ quốc gia của hoàng triều Nhân tộc trải khắp đất trời.

"Ngũ tộc ta chính là thiên quyền tộc, nhưng tại sao lại... không đấu lại được sự quật khởi của Nhân tộc bé nhỏ!"

Long Hỏa Thiên Vương cười khở.

Lời nói của gã vang dội chân động!

Oanh!

Sắc mặt của La Hồng tiến đến xoát kinh nghiệm khế đời.

Lại thấy trong tổ địa Long tộc, thượng cổ hoàng binh Long tộc tức khắc bị thúc giục!

Hoàng uy khủng bố, cuộn cuộn bao phủ!

Kích động mở ra trong nháy mắt.

Mấy trăm vị nhân tộc tu sĩ, nháy mắt bị mai một, linh hồn đều mất đi cái loại này, chết thảm đương trường!

Mấy trăm tu sĩ Nhân tộc nháy mắt bị chôn vùi, cũng có người thì mất đi linh hồn, chết thảm tại chỗ!

"Long tộc... còn che giấu một Thiên Vương đỉnh cấp sao?!"

Chương 1:

: Thế nào là chính, thế nào là tà?!

Đôi mắt của La Hồng ngưng lại.

Chung tộc cổ xưa này quả nhiên có nội tình thâm hậu, bóc lột khắc chỉ e cũng như vậy.

Ngoài Ngụy Hoàng bị phong cấm, Long tộc còn có một Thiên Vương đỉnh cấp bởi chỉ có Thiên Vương mới có thể thúc giục được hoàng binh thượng cổ!

Nhưng, đôi mắt của La Hồng lại ngưng lại, thúc giục được hoàng binh thượng cổ thì thế nào?

Bên ngoài bàn tay La Hồng, vương miện Nhân Hoàng với ánh sáng vạn trượng trong tay hắn, nháy mắt cung Nhân Hoàng bị thúc giục như được kích hoạt!

Trong cung Nhân Hoàng, có hư ảnh Nhân Hoàng hiện ra!

Đầu đội vương miện!

Nháy mắt áp lực áp xuống, cổ hoàng binh của Long tộc tức khắc bị áp chết "Không!"

Sâu trong tổ địa Long tộc, một lão long già nua đến cực điểm sống lại, trên người thậm chí hơi thở nhàn nhạt của Hoàng giả, đây là một vị cường giả Thiên Vương tựa như đã bước được nửa bước chân vào cảnh giới Ngụy Hoàng.

Trong khoảnh khắc đầu Cổ Long này sống lại, cường giả tứ tộc vẫn luôn quan sát trận chiến, tức khắc phun ra một hơi!

Quả nhiên, Long tộc có giấu át chủ bài!

Không, phải nói là các tộc đều có giấu át chủ bài, chẳng qua là không bị ép xuất ra thôi!

Oanh!

Hư không tác tác nứt vỡ.

Mục tiêu của Thiên Vương Long tộc mới xuất hiện này là ... La Hồng!

Lão muốn trực tiếp giết chết La Hồng La Hồng lại cười lạnh.

Nếu vị Thiên Vương Long tộc đi vớt lấy Long Hỏa Thiên Vương, có lẽ còn có thể cứu được Long Hỏa, nhưng nếu lựa chọn giết hắn, vậy tên Long Hỏa kia... hắn phải chết!

Trợ công của Long Hỏa này, hắn chắc chắn muốn rồi!

Tinh thần của La Hồng vừa động, khoảnh khắc Thiên Vương Long tộc đánh tới, phân thân của Số Bảy bùng nổ, hóa thành một con giun thật lớn, đánh nhau cùng với vị Thiên Vương này của Long tộc!

Nhưng mà, nháy mắt phân thân của Số Bảy bị đánh vỡ!

Mà La Hồng cũng bay ra giữa những sóng năng lượng đang kích động.

La Hồng phúi tay, dao cầu Long đầu tức khắc hiện ra giữa hư không!

"Giết!"

Dao cầu chém xuống, máu của Long Hỏa Thiên Vương tóe lên!

Đầu rồng bị chém đứt!

Mà giữa lúc tà thần tự tử, Mèo Đen và Thanh Ngưu hưng phấn, công phạt rào rào giáng xuống!

Long Hỏa Thiên Vương kêu gào thảm thiết, biểu ý chí vỡ nát, ba cái động thiên bắt đầu nứt nẻ!

Thân thể vĩ đại của Long Hỏa rống giận, rít gào, gãy giữa, cuối cùng vỡ nát, máu nhiễm cả tổ địa Long tộc!

Động thiên rơi vỡ, thiên địa than khóc!

Vị Thiên Vương Long tộc cổ xưa kia lộ vẻ bi thương vạn phần!

Lão không thể giết chết La Hồng, La Hồng còn có tà vật cấp bậc Thiên Vương hộ thể.

Thế này còn đánh mẹ gì nữa mà đánh?!

Đi đời rồi a!

Long tộc của Thiên giới thiên quyền tộc... không ngờ lại phải đối mặt với một kết cục như vậy!

Mười vạn năm trước, Nhân Hoàng phong hoa tuyết đại chinh phạt ngũ tộc, Long tộc cũng chưa từng bị diệt tộc.

Mà thời đại này, Long tộc thế mà lại bị một Nhân Hoàng mới chỉ là Chí Tôn cảnh ép buộc đến độ diệt tộc?!

Thảm thương thay!

Trong mắt của lão giả Long tộc tràn đầy vẻ tuyệt vọng và điên cuồng.

Long Hỏa Thiên Vương ngã xuống, Long tộc chỉ còn lại một mình lão là Thiên Vương.

Kế tiếp lão tất nhiên không thể ngăn lại sự vây ấu của bốn tà vật Thiên Vương khi không có sự tương trợ từ Thiên Vương bốn tộc!

Mà Tiên tộc, Thần tộc, Phật tộc tự xưng chính nghĩa lại lạnh lùng vô cùng, căn bản chẳng muốn ra tay!

Mà những thứ đến từ Vùng Cẩm Bóng tối, bị gọi là tà vật cấm kỵ lại nguyện ý chẵn dao thay cho La Hồng!

Thế nào là chính, thế nào là tà?!
Đúng là nực cười đến cực điểm!
Dù sao, lão sớm hay muộn cũng sẽ chết!

Một khi đã như vậy.....
Lão quay đầu, năng lượng kích động bên trong thân rồng, vô số phép tắc bị hút vào trong thân rồng của lão.
Lão hướng về chỗ sâu trong tổ địa Long tộc.

Đi vào chỗ vị Ngụy Hoàng Long tộc bị kiếm Thánh Nhân do Phu Tử đòi đầu ghim vào sâu trong tổ địa Long tộc!
"Thỉnh Long hoàng xuất sơn!!!"

Oanh!
Một tiếng vang lớn!
Vị Thiên Vương Long tộc này tự bạo, làm cho kiếm Thánh Nhân của Không Hư rút xuống!

Việc cường giả Thiên Vương ẩn trong tổ địa Long tộc thế mà lại tự phát nổ bản thân nằm ngoài dự liệu của tất cả mọi người.
Tự bạo động thiên, biến ý chí và thân thể!

Hồi phi yên diệt, thi cốt vô tồn.
Một khi chọn tự bạo chính là chọn lấy việc hủy đi dấu vết của mình trong trời đất, năng lượng khủng bố sẽ bào mòn tất cả, đừng nói là thân thể, ngay cả linh hồn cũng sẽ bị trừ khử.

Nhưng, tự bạo cũng đồng nghĩa đổi lấy một lực lượng vô cùng to lớn.
Một lực lượng đủ để hủy thiên diệt địa.
Oanh!!!

Một vị Thiên Vương tự bạo là tình huống phi thường hiếm thấy, ngay cả La Hồng cũng vô cùng kinh ngạc, ai mà có thể nghĩ đến một vị Thiên Vương đang ở đỉnh cao Long tộc lại sẽ chọn tự bạo!

Lấy lực lượng tự bạo mà đánh vỡ phong cấm do Phu tử Không Hư bố trí!
Không hư lấy khổ thuyền biến thành thánh nhân kiếm tức khắc bị đẩy lùi!

Khoảnh khắc bị đẩy lùi thậm chí còn mang theo một lượng lớn máu thịt của lão tổ Long tộc!

Một màn này làm người ta sồn tóc gáy biết bao!

Cường giả bốn tộc Tiên, Thần, Yêu, Phật chỉ còn lại sự khiếp sợ lúc này.

Thế này cũng quá cương liệt rồi!

Nhưng... có ý nghĩ gì sao?!

Dù sao, bây giờ nhân gian có vị thượng cổ thánh nhân Khổng Hư tọa
trần, thực lực không hề yếu hơn cường giả Chân Hoàng!

Thế nên giải phóng lão tổ Long tộc có ý nghĩa gì đâu?

Nhưng, trên thực tế, chỉ có La Hồng là biết tình huống này không có lợi
với nhân gian cỡ nào.

Phụ tử đầu tiên đã chết.

Nếu lão tổ Long tộc thật sự xuất thế, nhân gian quả đúng là không có
một ai có thể trấn áp được đối phương.

Chương 1223: Thánh nhân Nhân tộc... có vấn đề!

âm âm âm!

La Hồng bay lơ lửng trong không trung, trong mắt cũng ánh lên mấy phần nghiêm trọng.

Chưa từng gặp cảnh Thiên vương tự bạo trước đây.

Long tộc cũng không phải là cũng không có ham muốn sống sót.

Nhưng việc Thiên vương tự bạo là một cái giá quá đắt để giải phóng lão tổ Long tộc...

Điều này càng làm mọi người thêm tặc lưỡi!

Máu thịt hóa thành bùn, xương rồng dính màu máu vàng, bay tứ tung...

Từng vị cường giả Long tộc ngẩng đầu, khóc nỉ non không ngừng, huyết lệ chảy xuôi, bầu không khí bị ai bao trùm cả Long tộc.

Long tộc.....Gặp phải tai họa diệt tộc a!

Rõ ràng là Thiên giới thiên quyết tộc lại gặp phải đại nạn như vậy? Vô số cường giả Long tộc than khóc, gào rống!

Thiên Vương Long tộc Chết sạch a!

Bốn vị Thiên Vương là vốn tích lũy mấy chục vạn năm của Long tộc, là căn cơ của tộc, nhưng mà ngày hôm nay, tất cả đều bị giết chết.

Kẻ đầu sỏ là Nhân tộc!

Nhưng đồng lõa lại là bốn tộc còn lại của Thiên giới!

Vốn dĩ bốn tộc nên đồng khí nên chỉ nhưng lại luôn áp ủ những ý đồ xấu xa, không muốn cứu viện cho Long tộc, khiến Long tộc bị ép tới hoàn cảnh này.

Bốn tộc kia muốn dùng lực lượng của Long tộc hòng tiêu hao lực lượng của Nhân tộc.

Đây là nhử yếu bi ai!

Oanh!

Năng lượng khủng bố nổi lên gợn sóng, chiếu sáng toàn bộ Thiên giới như một quả cầu ánh sáng thật lớn nổ tung, mài mòn hết thủy, không ngừng lớn lên...

Phóng lớn đến cực đại, sau đó lại bắt đầu nhanh chóng thu nhỏ lại, thu nhỏ lại như hạt bụi, cuối cùng hoàn toàn biến mất!

Kiểm Thánh Kiến bay toán loạn, rơi xuống trên mặt đất.

Một cỗ khí cơ khủng bố đến cực điểm mang theo tiếng gào thét bi thương và thương xót đến cực điểm, vang vọng cả Thiên giới!

"Long tộc... sao lại diệt vong a!"

Trong âm thanh đầy sự bi thương được bao phủ cả uy áp thiên địa!

Đây là âm thanh của lão tổ Long tộc, đây là âm thanh của Ngụy Hoàng

Long tộc.

Có uy áp Hoàng cảnh mệnh mông cuộn cuộn, sắc trời cũng đang biến hóa.

La Hồng lơ lửng trên hư không, sóng khí cuồng mãnh thổi khiến quần áo hần không ngừng bay bay.

Hắn nhìn thấy từ trong tổ địa Long tộc, có một một thân hình vĩ ngạn đang chậm rãi bò lên.

Đó là một con cự long, cự long chưa từng gặp trước đây, thân thể khổng lồ như bầu trời sao, quanh thân phẳng phát tràn ngập trật tự quy tắc!

Cường đại!

Đây là từ duy nhất mà La Hồng có thể tượng tượng ra được!

Đương nhiên, vẫn còn yếu hơn không ít nếu so sánh cùng Phu tử đời đầu nhưng khí tức của Phu tử đời đầu nội liên, không cho người ta áp lực quá lớn.

Cho nên La Hồng không có cách nào cảm nhận được khí tức của Hoàng cảnh chân chính trên người Phu tử đời đầu.

Nhưng lúc này, vị Ngụy Hoàng Long tộc này thật sự giống như Hoàng cảnh sống lại.

Trời đã tối rồi!

Tà Thần Tự kỉ, Số Ba Mèo Đen, còn có Số Chín Thanh Ngu, ba vị tà thần này trước mặt Ngụy Hoàng Long tộc đều rất nhỏ bé, căn bản không có cách nào đánh đồng được!

Cho dù là Ngụy Hoàng Long tộc có bị thương đi nữa nhưng vẫn là cường giả Ngụy Hoàng!

Có một chữ "Hoàng" kia đều là cường giả tam giới!

Đất nứt núi lở!

Toàn bộ Long tộc tổ địa, trong phút chốc đánh sâu vào khởi một vòng lại một vòng hoàn trạng chân động khí cơ!

Cự Long quá lớn, cả Thiên giới đều có thể thấy được, lão quan sát đại quân Nhân tộc tấn công Long tộc tổ đại, cùng đám người La Hồng, trong mắt lão có sát khí cuộn cuộn, không thêm che giấu chút nào.

Giờ này khắc này.

Cường giả bốn tộc đều chấn động!

"Long hoàng..... Giải phong!"

"Không thể tưởng tượng được, lấy một vị Thiên giới đỉnh cấp là cái giá để đánh bay phong cầm do thánh nhân thượng cổ bố trí, giải phóng Long Hoàng!"

"Long hoàng xuất thế, lại..... Chẳng thay đổi được cái gì."

Thiên Vương các tộc đều đang nỉ non Tuy Long Hoàng chỉ là Ngụy Hoàng nhưng mạnh mẽ không thể nghi ngờ.

Nhưng mọi người đều biết rằng Long Hoàng không phải là đối thủ của Phu tử đời đầu!

Phu tử đời đầu Không Hư chính thánh nhân thượng cổ sống từ thời thượng cổ đến giờ, một sớm sống lại, được thượng cổ thánh nhân chiến lược, thắng rất thật hoàng cấp bậc cường giả.

Ngụy Hoàng Long tộc.... đánh không lại!

Oanh!

Long Hoàng như một con cự long được đắp bằng vàng, khổng lồ vô cùng, như một vì sao trời chiếm cứ trên Thiên giới Đồi mắt của lão quan sát tứ phương!

Trong cổ họng phát ra tiếng gầm nhẹ!

"Không Hư?"

"Ra đây a!"

"Bốn Hoàng đánh với ngươi một trận!"

Long Hoàng gầm nhẹ, vô cùng căm phẫn.

Long tộc gặp phải nguy cơ diệt tộc chính là Nhân tộc làm ra, nhưng ngay cả Long Hoàng lực bất tòng tâm.

Ngay cả thời thượng cổ Nhân Hoàng, Nhân Hoàng chinh phục tam giới, Long tộc cũng chưa từng gặp phải nguy cơ diệt tộc, mà ở thời đại này, Chân Hoàng không xuất hiện, Long tộc lại suýt nữa bị diệt tộc!

Tiêng gào thét nổ tung, cuộn cuộn khuếch trương.

Đại quân Nhân tộc sồn tóc gáy, lui bước, trên đỉnh đầu của từng vị cường giả Nhân tộc đều trôi lơ lửng một đám kim vân khen thưởng.

Chỉ cần cùng cường giả Long tộc chém giết, hơn nữa giết chết cường giả của phe đối phương đều có thể có được kim vân khen thưởng!

Nhưng lúc này lại chẳng người nào chọn luyện hóa.

Bởi vì thật sự không kịp nữa rồi!

Tuy rằng bọn họ không sợ chết, nhưng vẫn bị uy thế của Long hoàng chấn nhiếp, làm sợ hãi.

Mà đám cường giả thiên tử Đại Chu, nữ đế Đại Sở cũng sồn cả tóc gáy, rồi rút mang đại quân lui lại.

Long Hoàng xuất thế, trận chiến này vẫn không thứ mà bọn họ có thể nhúng tay vào.

Cho dù là đại quân trăm vạn, ngàn vạn người đi lên e là cũng không đủ để cho Long Hoàng giết.

Kiến nhiều căn chết voi, nhưng nhiều kiến có thể chôn vùi cả một ngôi sao hay sao?

Giữa đất trời chỉ còn lại tiếng gào thét của Long Hoàng.

Trong lòng Long Hoàng vô cùng phẫn nộ, lão bị Nhân Hoàng phong cấm mười vạn năm, lại bị việc Long tộc sắp sửa diệt tộc, cả bốn vị Thiên Vương Long tộc đã chết sạch kích thích, lúc này thậm chí Long Hoàng còn có chút điên khùng!

Lão gào thét tên của Không Hư.

Thanh âm vang vọng quanh quẩn trên Thiên giới.

Nhưng, thời gian trôi đi từng giờ từng phút.

Phu tử đời đầu Không hư vẫn không xuất hiện.

g?

Tại một khắc này, cường giả của bốn tộc cũng cảm giác được có điều không thích hợp.

Trụ cột của Nhân gian, Phu tử đời đầu Không Hư sao còn chưa xuất hiện? Không nên a?!

Hiện giờ Nhân Hoàng giải phong, Không Hư còn không nhanh xuất hiện mà trấn áp đối phương? Đợi toàn bộ cường giả Nhân tộc ở đây bị Long Hoàng giết chết hết sao?

Thiên Vương bốn tộc Thần, Tiên, Phật, Yêu kích động lên.

Cách trở trên hư không, bọn họ đối mặt với nhau, có thể nhìn trong đôi mắt nhau vẻ kinh ngạc cùng... Kính hi!

Thánh nhân Nhân tộc... có vấn đề!

Chương 1224: "Có lẽ nào..... Khổng hư đã xảy ra chuyện?!"

Vốn dĩ, con át chủ bài lớn nhất của Nhân tộc chính là Phu tử đời đầu, là nguyên nhân khiến bọn họ không dám tùy tiện nhúng tay vào trận đấu tiêu diệt Long tộc.

Hiện tại, xem ra....

Phu tử đời đầu bị phong cấm?

Hoặc là..... Chết rồi?

Bọn họ không biết cụ thể thế nào nhưng chẳng trở ngại gì đến việc bọn họ đưa ra suy đoán như vậy.

Nhưng mà, cường giả bốn tộc không có hành động thiếu suy nghĩ.

Chủ yếu là sự âm hiểm của phu tử đương thời đã cho bọn họ một bài học, bọn họ sẽ không tùy tiện ra tay.

nhờ đâu đây là cái hồ do Phu tử đời đầu đào thì sao?

Cố ý chờ cho bọn họ ra tay, khi bọn mắc câu, lúc đó, một mẻ hốt gọn bọn họ.

Chuyện gì thế này?

Đôi mắt của lão tổ Long tộc, Ngụy Hoàng Long Hoàng cũng sáng lên.

Sát khí lạnh băng không thu liễm chút nào, cảm giác của lão mạnh mẽ khuếch tán nhưng lão vẫn không cảm nhận được khí cơ của Phu tử đời đầu.

Phu tử đời đầu... đi đâu rồi?

Đã chết... hay là giống như Nhân Hoàng thượng cổ rời khỏi tam giới?!

Oanh!

Long hoàng đôi mắt chuyển động, tầm mắt dừng ở trước mắt tam đầu tà vật cùng với La Hồng trên người.

La Hồng, Nhân Hoàng đời này, một kẻ ngoan độc mới chỉ đến cảnh giới Chí Tôn lại dám mang theo đại quân Nhân Tộc đến hủy diệt Long tộc, thậm chí hấn còn suýt nữa thành công!

Long Hoàng chẳng có bất kì hảo cảm gì với La Hồng.

Nhân Hoàng đời này?

Năm tộc không cần đến Nhân Hoàng!

Nhân Hoàng không có một cái gì tốt cả, Nhân Hoàng thượng cổ trước khi rời đi còn phong ấn bọn họ cả mười vạn năm, đúng là ghê tởm muốn chết!

Nhân Hoàng đời này nhìn qua cũng không phải người tốt lành gì!

"Giết Long tộc ta!

"Đáng giết!

Long Hoàng lạnh lùng nói, trên thân hình khủng bố ấy có năng lượng
nổ mạnh!

Nháy mắt, một trảo giáng xuống Tác tắc hư không vỡ nát!

Uy áp Hoàng cảnh cuộn cuộn trào ra, kích động giữa đất trời!

Tà thần tự kỉ, Số Ba Mèo Đen còn có Số Chín Thanh Ngu ba vị tả thần

cùng ra tay!

Oanh!

Bóng tối và ánh sáng vàng phát ra.

Ba vị tả thần bắn ra mấy ngàn trượng mà thân hình của Long Hoàng
cũng run rẩy một phen!

Lông mày của La Hồng nhú chặt lại, dường như thể cực biến hóa nằm
ngoài dự liệu của hắn.

La Hồng diệt Long tộc, vốn dĩ không nghĩ tới Long Hoàng bị phong
cắm, dù sao cường giả Hoàng Cảnh cũng khó đối phó.

Dù sao thì, thể cực biến hóa luôn không theo kịp những biến hóa ngoài
ý muốn!

Ai mà nghĩ ra được một vị lão thiên vương Long tộc lại tình nguyện tự
bạo, để giải phong Long hoàng?

"Tà vật Vùng Cấm Bóng Tối... Các ngươi là vật là đất trời bất dung.
Bây giờ còn phá phong cấm, náo loạn thiên hạ! Nhân tộc cấu kết với tà vật
là tội không thể tha thứ, không hợp với ý chí của thiên địa! Nhân tộc...

Đáng chết!"

Anh mắt vô cùng lạnh lùng của Long Hoàng liếc qua ba vị tả thần.

"Cái con rắn thiêu nãng trí tuệ kia! Nếu không phải Chỉ không có cách
nào phát huy toàn lực, sớm hay muộn ta cũng đánh chết ngươi!" Tà thần tự
kỉ biến thành U Minh Lang khổng lồ, lạnh lùng nói.

Sỉ nhục!

Ba Tà thần liên thủ mà còn bị Long Hoàng đánh đuổi.

Tuy rằng bọn họ đã phá phong cấm rời khỏi Vùng Cấm Bóng Tối,
nhưng lại phải rời đi dưới hình thức vật chịu tải.

Cái vật chịu tải này cũng chỉ là một vật chịu tải cấp Thiên Vương,
không cách nào chịu được việc bọn họ toàn lực ra tay.

Đây mới là nguyên nhân mà Long Hoàng trước mặt bọn họ làm hùm
làm hổ!

"Nực cười đến cực điểm!"

Long Hoàng nâng một trảo lên, nháy mắt Long Hoàng Châu lơ lửng trước người lão.

Đây là Long Hoàng Châu, thượng cổ hoàng binh!

Binh khí do Chân Hoàng lưu lại!

Chính là chí bảo của Long tộc.

Trước kia, do những Thiên Vương thúc giục nên không có cách nào mà phát huy được sức mạnh chân chính của Long Hoàng Chân, mà lúc này, được Long Hoàng thúc giục, sức mạnh chân chính của Long Hoàng Châu tức khắc bùng nổ!

Phảng phất như có thần long bảy màu hiện ra, vắt ngang qua thời không.

Lạnh lùng quan sát Thiên giới!

"Chết!"

Long Hoàng đầu có Long Hoàng Châu hướng long trảo về phía La Hồng phía xa xa!

Thoáng chốc!

Long Hoàng Châu tức khắc xé nát thời không, lao thẳng về phía La Hồng!

Trong nháy mắt này, La Hồng cảm giác được một cơn ớn lạnh!

Đó là tử vong hàn ý!

Thời không bị đâm vỡ nát, Long Hoàng Châu như là một viên thiên thạch giáng xuống, bay vút về phía La Hồng, chỉ nhấp nháy mấy cái đã xuất hiện trên đỉnh đầu La Hồng!

La Hồng thét lên.

Trong phút chốc, cung Nhân Hoàng trở về!

Lao vào Long Hoàng Châu!

Đông!

Khoảnh khắc va chạm.

Cung Nhân Hoàng tức khắc bị cuốn vào mặt đất, mặt đất nứt na, núi sông rung chuyển.

La Hồng đứng trước cung Nhân Hoàng, cả người đều nhiễm máu, nhếch miệng cười.

Suýt chút nữa, hắn bị Long Hoàng đập chết!

Long Hoàng nheo mắt lại, đã như vậy..... vì sao Phu tử đời đầu còn chưa xuất hiện?!

Chẳng lẽ..... Thật sự biến mất rồi sao?!

Long Hoàng neho mắt lại, một màn Không Hư hành tâu Đại Thiên, dùng một kiếm ghim lão trong tổ địa lúc trước, khiến lão không dám tùy tiện động đây.

Bởi vì thực lực của Không Hư vượt xa lão.

Nhưng, nếu Không Hư biến mất, có lẽ Nhân tộc cũng không còn đáng sợ nữa!

Nhân Hoàng biến mất, Không Hư biến mất.....

Đây là thời điểm Nhân tộc suy yếu nhất!

Long hoàng không tin Nhân tộc còn có át chủ bài!

Hai vị Hoàng cảnh của Nhân tộc đều biến mất không thấy đâu, Nhân tộc lại bị phong cấm mười vạn năm, Nhân tộc lấy cái gì mà đấu cùng lão?!

Cùng lúc đó.

Cường giả bốn tộc tựa hồ cũng cảm nhận được điều gì đó không thích hợp.

"Còn không ra? La Hồng đang sống sờ sờ sẽ bị giết chết mất!"

"Thật cổ quái, nếu Phu tử đời đầu Không Hư còn sống, lấy thực lực Chân Hoàng của ông, khi có chuyện xảy ra, nhất định là Long Hoàng không đánh lại, có khả năng sẽ trốn vào sâu trong Bóng Tối!"

"Có lẽ nào..... Không hư đã xảy ra chuyện?!"

Ánh mắt của Thiên Vương bốn tộc sáng lên, bọn họ nhìn La Hồng trốn dưới sự che chở của cung Nhân Hoàng, trong lòng có cổ xúc động.

Long Hoàng vừa đánh nhau kịch liệt với ba vị tà thần, vừa thúc giục Long Hoàng Châu phát động công phạt với cung Nhân Hoàng!

Uy áp hoàng giả mệnh mộng cuộn cuộn bốn phía.

La Hồng ngồi xếp bằng trước cung Nhân Hoàng.

Cho dù hắn đã trốn dưới sự bảo hộ và phòng ngự của cung Nhân Hoàng, cung Nhân Hoàng đã chặn lại công phạt, nhưng mỗi lần công phạt Long Hoàng Châu đều đập cho La Hồng cả người đầy máu, ho ra máu!

Chương 1225: Tiểu La ngu xuẩn, người phải phụ trách với Chỉ a!

Nếu còn tiếp tục, La Hồng đang sống sờ sờ có khả năng sẽ bị rung thành thịt nát!

Đây là hai kiện Hoàng Đạo chí bảo tranh phong!

Mà La Hồng lại cười, chấn động của phản lực quả thực rất mạnh, hần còn xếp bằng ngay trong đó, dưới tác động của hai cổ uy áp Hoàng Đạo lại lựa chọn rèn luyện thân thể!

Tinh Hoa Sinh Mệnh không ngừng tưới xuống, máu thịt rách nát lại hồi phục!

Hết lần này đến lần khác, thân thể của La Hồng đang không ngừng trở nên mạnh mẽ!

Đôi mắt của Long Hoàng đang đờ đánh ba vị tà thần tức khắc co rụt lại.
Thế này mà cũng được à?!

Lấy uy áp Hoàng Đạo để rèn luyện thân thể, cái tên Nhân Hoàng đời này quả đúng là đồ điên!

"Người có thể chịu được bao lâu?!"

"Đền Vương Cảnh người cũng không phải, cho dù có điều khiển cung Nhân Hoàng thì có thể chấn bao lâu?"

Long hoàng lạnh lùng mở miệng, sát khí cuộn cuộn!

Phải dùng máu của La Hồng để tế điện cho những người Long tộc đã chết!

Rống!

Long Hoàng gào thét, phóng một trảo ra, nháy mắt ba vị tà thần bị đánh bay!

Đền Hoàng Cảnh, quả thực rất mạnh!

Long hoàng tức giận mà gào thét, uy áp Hoàng Đạo trong thân hình lão dũng mãnh tiến vào không ngừng vào trong Long Hoàng Châu, dường như tại một khắc này, hoàng binh thượng cổ này hoàn toàn sống lại.

Dường như một góc Thiên giới bị sụp đổ, năng lượng mai một, gió lốc càn quét!

Dòng sông thời không cũng hiện ra, không ngừng chảy xiết!

Phụt!

Trong cung Nhân Hoàng, nháy mắt thân thể La Hồng như một con búp bê sứ phủ kín vết nứt nẻ, trong miệng hần học ra máu, trạng thái kém vô cùng!

Lão già này, giỏi thật!

Mà La Hồng nhìn chăm chăm vào Long Hoàng, nở nụ cười tà mị.

"Ngay bây giờ?"

"E là đánh không chết ta!"

Tiếng cười kích động của La Hồng vang lên.

"Bây giờ ngươi không đánh chết ta, đợi chút nữa, bản công tử nhất định sẽ lột da rút gân ngươi!"

La Hồng nói.

Lời nói của La Hồng càng chọc giận Long Hoàng!

Tên này ngông cuồng cực kì!

Phía xa xa.

Mắt của cường giả bốn tộc cũng sáng lập lòe.

Ngay sau đó.

Từ phía đối diện, bốn tộc đều có cường giả Thiên Vương đi ra!

âm âm âm!

Hư ảnh chiếu rọi cả Thiên Giới, Thiên Vương đi ra, nháy mắt từ hướng tổ địa các tộc có công phạt khủng bố đánh ra.

Bọn họ điều khiển hoàng binh thượng cổ của các tộc!

"Nhân tộc cầu kết cùng tả vật Vùng Cấm Bóng Tối, sớm đã bị vắn đục, không nên cùng tồn tại với tam giới, đáng chết!"

"A di đà phật, Long Hoàng, Phật tộc của ta đến trợ trận!"

"Ngươi cho rằng ngươi tránh trong cung Nhân Hoàng là sẽ bắt tử sao? La Hồng... Hôm nay là ngày giỗ của ngươi!"

Thiên Vương bốn tộc đi ra ngoài.

Bọn họ xác định, thánh nhân Nhân tộc Không Hư khẳng định đã xảy ra chuyện, nếu không, dưới tình huống này, không thể nào lại không xuất hiện, mặc kệ La Hồng bị đánh chết.

Cho nên, bốn tộc ra tay!

Thứ bọn họ am hiểu nhất chính là bỏ đá xuống giếng!

Thiên Vương bốn tộc thúc giục hoàng binh thượng cổ, uy áp bộc phát ra cũng không hề yếu!

Trong phút chốc, bốn phương tám hướng của không gian đều bị đánh vỡ!

Cung Nhân Hoàng nơi La Hồng đang tròn bị phá thành các mảnh nhỏ, nổ thành bột phấn!

Gió lốc bóng tối càn quét, con sông thời không chảy xiết!
Trong phút chốc La Hồng ho ra máu, thân thể trực tiếp vỡ nát!

Chỉ còn lại biển ý chí lơ lửng.

Nhưng, trong nháy mắt, con sông Sinh Mệnh quay, trong lúc Tinh Hao Sinh Mệnh trào ra, La Hồng khôi phục lại.

Long Hoàng tức giận hừ một tiếng, nhìn về phía con sông Sinh Mệnh phía xa xa.

"Vùng Cấm Sinh Mệnh cũng muốn nhúng tay vào?"

"Nhân tộc cầu kết cùng Bóng Tối, Sinh Mệnh Mẫu Thần đừng vội nhảm!"

Long Hoàng lạnh lùng nói.

Trong con sông Sinh Mệnh, chậm rãi ngưng tụ ra thân hình trong suốt của Sinh Mệnh Mẫu Thần.

Sinh Mệnh Mẫu Thần lãnh khốc vô tình, cao lãnh vạn phần nhìn chăm chăm vào Long Hoàng.

"Người đang giáo Chỉ làm việc?"

"Người cũng xứng uy hiếp Chỉ?"

Lời nói của Sinh Mệnh Mẫu Thần làm Long Hoàng cứng lại.

Dù sao lão cũng không phải Chân Hoàng, đúng là không thể uy hiếp được Sinh Mệnh Mẫu Thần.

Sinh Mệnh Mẫu Thần quá thần bí, quá cổ xưa, dường như bà đã tồn tại từ thời điểm sáng lập thiên địa!

Nhưng mà lão cũng chẳng quan tâm, giết La Hồng là được.

Trong miệng Long Hoàng tụng niệm Long ngữ, thoáng chốc chấn động kỳ dị khuếch tán, hóa thành bí thuật thượng cội Giống như một cây đao muốn chém đứt liên hệ giữa La Hồng và con sông Sinh Mệnh!

Mất đi sự bổ sung Tinh Hoa Sinh Mệnh từ con sông Sinh Mệnh, La Hồng chẳng chóng thì chầy sẽ mất đi sức sống mà chết!

Cùng lúc đó.

Thiên Vương bốn tộc nườm nượp tới!

"Giết!"

Thiên Vương bốn tộc Thần, Tiên, Yêu, Phật trong tay cầm kiếm Thảm Phán, tháp Đế Tiên, kích Yêu Hoàng, chuông Phật Hoàng, bốn kiện hoàng binh tượng cổ đánh về phía cung Nhân Hoàng!

Cho dù La Hồng có tránh ở trong cung Nhân Hoàng cũng sẽ bị chôn vui mà chết!

Mà La Hồng ngẩng đầu lên, cả người nhiễm máu, đôi mắt dưới mặt nạ Tà Quân lại sáng vạn phần.

Hắn nhìn cường giả bốn tộc tham chiến, nhếch mép nở nụ cười.

Hắn chờ lâu như vậy, cuối cùng bốn tộc này cũng phải cường giả đến!

La Hồng lung lay đứng lên.

Áo bào trắng toàn thân đều nhuộm màu máu, nhưng thân thể của hắn lại rất mạnh mẽ.

Mà La Hồng nhìn Long Hoàng và Thiên Vương bốn tộc đang đánh tới, che mặt nở nụ cười.

Hắn nâng lên tay tạo một chiêu.

Thanh gươm khê giương lên!

Một thanh tà kiếm đen như mực lơ lửng trước mặt hắn.

"Nhị Cáp, làm ơn!"

"Cho Tiểu La xem thực lực chân chính của ngươi."

La Hồng cười nói.

Lời nói vừa dứt, cong tay, chọt gõ xuống!

Thanh kiếm đen nhánh, nháy mắt bị gõ, kiếm... gãy!

Nơi xa.

Bản thể U Minh Lang của tà thần rỏ tiền tức khắc ngẩng đầu lên, trong con ngươi đỏ tươi chứa đầy nước mắt.

"Tiểu La ngu xuẩn! Coi chừng! Sức mạnh chân chính của Chỉ! Về sau, tôn trọng Chỉ một chút!"

"Tiểu La ngu xuẩn, ngươi phải phụ trách với Chỉ a!"

Ngay sau đó!

Vật chứa đựng tà thần, vỡ vụn!

Lang Hoàng U Minh ...thoát ra!

Mà tại một khắc này khí cơ của tà thần hạng hai điên cuồng tăng lên!

Chương 1226: Trắng muốt, thần bí!

La Hồng có thể phóng thích tà vật đáng sợ ở trong khu vực cấm hắc ám vốn dĩ đã làm cho vô số cường giả Thiên Giới rất khiếp SỢ.

Đương nhiên họ cũng biết cái gọi là phóng thích của La Hồng dường như cũng không phải là hoàn toàn phóng thích, nếu không sau khi tà vật bên trong khu vực cấm hắc ám được phóng thích thực lực tuyệt đối không có khả năng chỉ có cấp bậc Thiên Vương!

Trong cổ tịch của các tộc đều có ghi chép, tà vật bên trong khu vực cấm hắc ám đều vô cùng mạnh, nghe đồn cho dù là Hoàng Giả của các tộc cũng không dám tùy tiện đặt chân vào.

Cho nên có thể suy đoán ra, tà vật bên trong v vực cấm hắc ám ít nhất đều có thực lực Hoàng Cảnh!

Nhưng trước đó đều là suy đoán, mà bây giờ mới thật sự phát hiện thực lực của tà vật bên trong khu vực cấm hắc ám!

Xoạt xoạt...

Đó là âm thanh của kiếm bị gãy.

Vật gánh chịu của Tà Thần Nhị Cáp đứt gãy.

La Hồng thông qua vật gánh chịu để đâm Tà Thần Nhị Cáp và Tà Thần xếp theo thứ tự có thể đi ra khỏi khu vực cấm, có thể đi ra bên ngoài hít thở không khí.

Nhưng mà loại thủ đoạn này vẫn có hạn chế, bởi vì phong cấm của khu vực cấm hắc ám thật sự là quá mạnh, dựa vào thực lực trước mắt của La Hồng căn bản là không có bất kỳ hi vọng có thể phá vỡ phong cấm.

Cho nên La Hồng chỉ có thể lựa chọn biện pháp như vậy.

Thông qua vật gánh chịu để gánh chịu Thần Cách của Tà Thần làm cho Tà Thần có thể thoát ra khỏi khu vực cấm hắc ám.

Nhưng mà một khi sức mạnh vượt ra khỏi sức chịu đựng của vật gánh chịu thì sức mạnh Thần Cách bị phong cấm đè trấn áp Tà Thần sẽ hoàn toàn được phóng thích, bộc phát ra sức mạnh kinh khủng đến cực điểm!

Lúc này chính là tình huống như vậy!

Cả Thiên Giới dường như bị bóng tối bao trùm!

Trời đất sụp đổ, mặt đất rạn nứt vì không chịu nổi sức mạnh, bầu trời đều bị lực lượng quy tắc xé rách giống như thượng thiên đang gào thét, đang tức giận...

Khí tức trên người Tà Thần Nhị Cáp không ngừng bay lên, thân thể vốn dĩ khổng lồ lại lần nữa phình to, vượt qua cả cơ thể của Long Hoàng.

Đây là một con U Minh Lãng tuấn tú, đây là một con U Minh Lãng...Hoàng!

Trong Nhân Hoàng Cung La Hồng đang ho ra máu, hấn bị Long Hoàng và cường giả tứ tộc thôi động thượng cổ hoàng binh để trấn áp thân xác sụp đổ rồi lại khép lại...

Thương thể cũng không thấp, tất cả sinh lực ẩn chứa trong cơ thể đều bị tiêu hao.

Nhưng mà La Hồng thoải mái cười ha hả.

Bên trong đôi mắt có vẻ chờ mong.

Hắn đang chờ mong Tà Thần Nhị Cáp hoàn toàn được phóng thích có thể mang đến cho hắn kinh hỉ hay không!

Nghe người nói khoác lêu như vậy nên đã đến lúc xem thử bản lĩnh thật sự của ngươi!

Vốn dĩ Tà Thần Nhị Cáp có chiến lược cấp Thiên Vương, trước đó gia hỏa này vẫn luôn nói khoác mình rất mạnh mẽ, hiện tại ngược lại La Hồng có thể xem thật kỹ một chút!

Long Hoàng rút lui!

Thiên Vương của tứ tộc cũng thay đổi sắc mặt.

Mẹ kiếp!

La Hồng quả nhiên đang đào hầm chờ họ.

Sớm không bộc phát, muộn không bộc phát, chờ đến khi họ ra tay mới bộc phát!

Thượng cổ hoàng binh của các tộc mà mỗi người họ nắm giữ bắt đầu rút lui!

Không rút lui không được, bởi vì khí tức khôi phục kia đã vượt qua mức mà họ có thể chịu đựng!

Họ đã cảm nhận được Hoàng Ủy đang tràn ngập!

Long Hoàng đứng đầu cảm nhận được rõ ràng nhất, mơ hồ như có sát khí vô song đang khôi phục!

Giống như hung thú Thái Cổ từ trong bóng tối mở mắt ra, nhìn chằm chằm con mồi thuộc về họ!

Họ cảm thượng cổ hoàng binh ở trong tay rồi rút lui.

Họ vừa mới rút lui La Hồng đã cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều, thân xác rạn nứt nhanh chóng khôi phục lại.

Hắn đứng ở trước Nhân Hoàng Cung chậm chậm ngẩng đầu lên.

Cơ thể của Tà Thần Nhị Cấp đã trở nên không nhìn thấy điểm cuối cùng từ lâu.

Không lồ giống như là khảm vào trời cao!

Xì xì xì...

Bầu trời đang vỡ vụn, sấm sét đang sinh sôi chôn vùi vào bên trong không gian, Thời Không Trường Hà cuộn cuộn dâng trào!

Chuyện này...

Long Hoàng rung mình!

Tay gã cầm Long Hoàng Châu nhìn U Minh Lang Hoàng còn không lồ hơn gã nhiều, không hiểu sao cảm thấy rung động!

Thậm chí gã còn cảm thấy một sự áp chế từ đẳng cấp bên trên phát ra, đó là một loại cảm giác sợ hãi được sinh ra từ sâu trong huyết mạch!

"Hoàng Cảnh!"

Tuyệt đối là Hoàng Cảnh!

Nếu không trong huyết mạch của gã không có khả năng hiện ra cảm giác sợ hãi!

"Kiệt kiệt kiệt..."

"Tiểu La ngu xuẩn...Cảm nhận được chưa?!"

Tà Thần Nhị Cấp lên tiếng.

Giọng nói sáng rõ chấn động khắp Thiên Giới, đất rung núi chuyển, đất nứt núi lở.

La Hồng đứng lặng ở trong Nhân Hoàng Cung nhếch miệng cười.

Thực sự rất mạnh Đây là lần đầu tiên La Hồng hoàn toàn cảm nhận được sức mạnh của Tà Thần Nhị Cấp, trước đó lúc còn nhỏ yếu mượn lực và sự trợ giúp cũng không nhiều.

Mà lần này không phải mượn lực mà để chân thân của Tà Thần Nhị Cấp xuất hiện!

Cảnh Chân Hoàng?!

La Hồng hít sâu một hơi, hắn không biết lúc nào mới có thể đạt tới cảnh giới như vậy!

"Giết"

Nhưng mà La Hồng nhanh chóng thay đổi sắc mặt la lên.

Bên trong khu vực cấm hắc ám...Đã có phản ứng!

Khu vực cấm hắc ám.

Linh Hào, Nhất hào, Thất Hào còn có đám Tà Thần Ngũ Hào, Lục Hào đều thức tỉnh, họ đứng ở biên giới của biển hắc ám.

Lúc này trên biên Hắc Am cánh công do Phu Tử đòi đầu tiên mở ra vân treo ở trên cao như cũ, mà trên biển Hắc Ám có bảy tòa tháp Tà Thần, tháp Tà Thần Nhị Hào có quy tắc kinh khủng đang dao động!

"Bị cảm ứng được, quả nhiên rất khó giấu diếm"

Linh Hào nhìn tháp Tà Thần xông ra mặt biển gần như muốn lật tung biển Hắc Ám, trên mặt hiện ra vẻ xúc động.

Phía trên tháp Tà Thần, lực lượng quy tắc đang không ngừng dâng trào...

Cuối cùng hóa thành một bàn tay lớn.

Trắng muốt, thần bí!

Thổi phù một tiếng!

Xé rách quy tắc ở bên ngoài khu vực cấm hắc ám, xuất hiện giữa trời đất, vô lấy thân thể của Tà Thần Nhị Cấp!

Chương 1227: Tự do...Quả nhiên là xa xỉ!

Sắc mặt La Hồng thay đổi, đó là do phân thân của Thất Hào nói cho hắn biết.

Bên trong khu vực cấm hắc ám tháp Tà Thần thứ hai đã xông ra khỏi biển Hắc Ám, ngưng tụ ra một bàn tay!

Bàn tay kia chộp về phía Tà Thần Nhị Cấp!

Cho nên La Hồng mới kêu lên!

Uỳnh!

Ánh sáng trong mắt đỏ hoe của Tà Thần Nhị Cấp cao vút, cái đuôi của hắn quét qua, mặt đất bị cày ra một khe rãnh giống như lòng sông!

Long Hoàng rừng mình, Long Hoàng Châu ở trên đỉnh đầu đang nhanh chóng chạy trốn!

"Trước đó là con sâu dài nhà người giả vờ với ta."

Tà Thần Nhị Cấp nhìn chăm chăm Long Hoàng!

Long Hoàng gầm thét, ánh sáng màu vàng khắp người nở rộ, đồng thời thúc giục thượng cổ hoàng binh bộc phát ra thượng cổ hoàng uy, Thần Long bảy màu gào thét ra ngoài.

Nhưng mà một móng vuốt to lớn xù lông vỗ xuống.

Động tác nhẹ nhàng, không vội không chậm.

Thế nhưng những nơi đi qua bầu trời sụp đổ thành từng khúc, liên tục rung chuyển!

Thần Long bảy màu bị một móng vuốt này đập trúng lập tức vỡ chia năm xẻ bảy!

Long Hoàng Châu phát ra một tiếng rên rỉ!

Long Hoàng lập tức kinh hãi, chỉ cảm thấy lực lượng quy tắc phát tiết như lũ quét làm cho gã không thể ngăn cản!

Long Hoàng phát ra tiếng gào rít, mặc dù gã là Ngự Hoàng nhưng mà cũng có được uy áp của Hoàng Đạo!

Thân thể mà gã chiếm giữ có ánh sáng màu vàng nở rộ.

Thế nhưng vẫn chỉ một móng vuốt như cũ!

Uỳnh!

Một móng vuốt của Tà Thần Nhị Cấp vỗ trúng làm cho Long Hoàng trực tiếp bị đập đến nổi toàn thân đầm máu, thân thể cao lớn bay tứ tung rồi đập xuống đất làm san bằng mặt đất, vô số sông núi bị phá hủy!

"Ngao! Thoải mái!"

Tà Thần Nhị Cáp cười ha hả.
Quá lâu, lâu đến mức Tà Thần Nhị Cáp cũng đã quên mất lực lượng không hạn chế ở bên ngoài được phóng thích là lúc nào!
Thời tiết thật là trong veo!
Đây là hương vị tự do!

Bốn móng vuốt của Tà Thần Nhị Cáp rơi xuống đất, chậm chậm cất bước.

Mỗi một lần rơi xuống đều làm cho đất rung núi chuyển!

Tà Thần Nhị Cáp bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía nơi xa, đó là phương hướng của khu vực cấm hắc ám...

Lực lượng đáng sợ làm cho linh hồn của tất cả mọi người đều rung động tràn ra ngoài.

"Chết tiệt! Tới nhanh lắm!"

Lông sói trên người Tà Thần Nhị Cáp nổi lên!

"Tại sao?"

Tà Thần Nhị Cáp nhìn chăm chăm vào bàn tay to trắng muốt kia!

Một trường đánh tới từ giữa trời đất!

Giống như là cả vùng trời bị áp chế, lực lượng quy tắc mạnh tới cực điểm!

Tà Thần Nhị Cáp rất không cam lòng, hắn vừa mới hoàn toàn được phóng thích, kết quả phong cấm bèn xuất hiện!

Đám Tà Thần họ đã làm sai điều gì?

Tại sao lại phong cấm họ ở trong này?

Tà Thần Nhị Cáp cảm thấy mặc dù họ là Tà Thần nhưng mà họ còn có nghĩa khí hơn Thần Hoàng, Tiên Hoàng nhiều!

Âm hiểm xảo trá, làm nhiều việc ác chính là những cường giả tự xưng là chính nghĩa này!

"Chỉ không cam lòng!!!"

Tà Thần Nhị Cáp rít lên.

Sóng âm nổ tung, tâm tình của hắn hơi không khống chế được!

Bầu trời lập tức giống như mặt kính tràn đầy vết rạn như muốn vỡ vụn!

Long Hoàng suýt nữa bị móng vuốt của Tà Thần Nhị Cáp chụp chết ngã ở trên mặt đất, toàn thân chảy máu lập tức lấy lại tinh thần, ngạc nhiên vui mừng!

"Quả nhiên đám tà vật các người là thứ đồ chơi mà trời đất không dung!"

"Các người được phóng thích kaf vì phạm thiên đạo! Cuối cùng các người vẫn sẽ bị phong cấm!"

Long Hoàng cười ha hả.

Gã biết bị phong cấm là tư vị như thế nào, họ bị Nhân hoàng phong ấn một trăm nghìn năm nên hận thấu Nhân Hoàng đáng chết kia.

Nhưng mà đối với Tà Thần họ càng hy vọng Tà Thần bị phong ấn!

Thiên Vương của tứ tộc nắm thượng cổ hoàng binh ở trong tay cũng thở phào nhẹ nhõm.

Khi Tà Thần Nhị Cáp hoàn toàn được phóng thích uy áp Hoàng Cảnh đáng sợ tới cực điểm kia làm cho họ không thể thở nổi, đó tuyệt đối không phải là Ngụy Hoàng mà là Hoàng Cảnh thực sự"

Thậm chí còn mạnh hơn cả Chân Hoàng của Long Tộc!

Long Hoàng là tồn tại đã trải qua thời đại Chân Hoàng!

Thời đại mà Long Hoàng thượng cổ tồn tại là một thế giới lớn, khi đó ngũ tộc sinh ra Chân Hoàng, Nhân Tộc sinh ra Nhân Hoàng.

Nhân Hoàng chinh phục tam giới, chinh phạt ngũ tộc, Chân Hoàng các tộc tại thời điểm này đều bị đánh lui.

Nhân Hoàng và Chân Hoàng ngũ tộc quyết chiến cùng với Thời Không Trường Hà, một người trấn áp Chân Hoàng ngũ tộc, khi chiến thắng cuối cùng Chân Hoàng ngũ tộc không biết từ chỗ nào rời khỏi tam giới, không thấy tung tích đâu nữa...

Tà Thần ở trước mặt có khí tức còn mạnh hơn cả Chân Hoàng của ngũ tộc!

Nhưng mà hiện tại xem ra Hoàng Cảnh tam giới...Dường như không hiểu sao cũng bị nguyên rửa.

Năm đó Nhân Hoàng trốn khỏi tam giới, thánh nhân Nhân Tộc tự phong một trăm nghìn năm, vừa võ phong dường như sẽ chết...

Sinh Mệnh Mẫu Thần bị phong cấm ở bên trong khu vực cấm Sinh Mệnh.

Tà Thần cũng bị phong cấm ở bên trong khu vực cấm hắc ám.

Cường giả Hoàng Cảnh tam giới dường như cũng có số mệnh không tốt lắm!

Đây là nguyên rửa sao?

Nguyên rửa Hoàng Giả?

Cường giả Thiên Vương của tứ tộc lúc này dường như im lặng suy nghĩ.

Uỳnh!

Tốc độ của bàn tay kia quá nhanh, uy áp từ trong lòng bàn tay tỏa ra làm cho người ta quỳ bái!

Tà Thần Nhị Cáp kiên cường ngẩng đầu lên há miệng, trong hàm răng sắc bén của hắn có một viên năng lượng hắc ám đang hội tụ Uỳnh!!

Hạt hắc ám nén đến cực hạn hóa thành sóng năng lượng, đáng sợ gào thét xuyên qua thời gian và không gian đung vào bàn tay to trắng muốt kia, nhưng lại không thể nào làm tổn thương tới bàn tay kia!

Hắc Miêu Tam Hào, Thanh Ngưu Cửu Hào mặc dù chưa từng hoàn toàn phóng thích nhưng lúc này cũng có loại cảm xúc bị ai đang tràn ngập!

Tự do...Quả nhiên là xa xỉ!

Long Hoàng cười to, gã biết gã đã an toàn!

Ít nhất tà vật này không có tâm tư để đối phó với hắn!

Nhưng mà trong lòng gã vẫn còn cảm thấy sợ hãi và suy đoán lai lịch của bàn tay này!

Đáng tiếc gã không đoán ra được, tam giới...Còn tồn tại đến mức này?

Có thể trấn áp sự tồn tại của Nhân Hoàng?

Chương 1228: Ngăn cản được rồi.

Trong Nhân Hoàng Cung.

La Hồng cũng nhìn thấy bàn tay này, sắc mặt nghiêm nghị.

Ý thiên đạo?!

Đây cũng là điều mà hắn biết được thông qua Linh Hào cũng là tổng kết của Nhân Hoàng.

La Hồng có thể suy đoán ra năm đó Nhân Hoàng khẳng định cũng cảm nhận được một loại lực lượng vô danh áp bách nào đó, cho nên không thể không trốn khỏi tam giới!

"Nguyên rủa Hoàng Cảnh?"

La Hồng thì thầm.

Một lúc sau hắn bước ra một bước hướng về phía bàn tay trắng muốt dường như đang trấn áp trời đất kia!

La hồng muốn kiểm tra thử gì!

Đương nhiên cũng là đang đánh cược!

Tâm thần khê động, sỗ da người vẫn luôn yên tĩnh lơ lửng ở trong biên ý chí của La Hồng run lên bần bật, xuất hiện ở trong tay La Hồng.

Tay La Hồng nâng sỗ nhìn chăm chăm bàn tay đang đánh tới kia!

Tà Thần Nhị Cáp chấn kinh, tức giận kêu lên: "Tiêu La ngu xuẩn người đang làm cái gì vậy?!"

"Nhanh tránh ra!"

Sức mạnh của bàn tay trắng muốt kia...Tuyệt không phải là thứ mà La Hồng có thể chống lại!

Long Hoàng, Thiên Vương tứ tộc đều chấn kinh, La Hồng này...Sợ là đang tìm cái chết?!

Thật sự tưởng rằng bản thân là Nhân Hoàng thượng cổ sao?

Mà La Hồng lại như gió xuân, áo trắng tóc trắng bay lên, chỉ hờ hững nở nụ cười: "Không cần phải để ý đến ta."

"Người đã bầu bạn với sự trưởng thành của ta, hôm nay đổi lại tôi đánh đổi tự do cho người."

"Đương nhiên đừng quên làm thịt Long Hoàng và Thiên Vương tứ tộc này...Họ đều là vật liệu thượng đẳng"

"A, còn có hoàng binh của ngũ tộc cũng có thể đoạt, cũng là vật liệu vô cùng tốt để hòa tan với nhau."

Giọng nói của La Hồng vang vọng.

Hắc Miêu Tam Hào, Thanh Ngu Cửu Hào đều sợ ngậy người, nhất thời mũi cảm thấy hơi chua xót.

Đối với hai câu cuối cùng của La Hồng hẳn lựa chọn quên.

Tiểu La...Thật sự là quá tốt!

Quá chính trực!

Cho dù họ là tà vật ở trong bóng tối nhưng lại không ghét bỏ mà nguyện ý đổi lấy tự do cho họ!

Mà Long Hoàng và Thiên Vương tứ tộc lại cười nhạo, La Hồng cho rằng hẳn là ai chứ?

Chỉ là Chí Tôn thì làm sao có thể ngăn cản một chương kinh khủng này chứ?

Đôi mắt Tà Thần Nhị Cáp lấp lóe hơi nhếch môi!

La Hồng có thể ngăn lại một lát sao?

Tà Thần Nhị Cáp không biết nhưng mà hẳn lựa chọn tin tưởng.

Bởi vì La Hồng có thể giúp hắn phóng thích khỏi tháp Tà Thần, vậy dựa vào cái gì không tin chứ?

Rống!

Một tiếng gầm lớn.

Tà Thần Nhị Cáp không để ý tới bàn tay trắng muốt kia.

Mà lại lần nữa đánh ra một móng vuốt về phía Long Hoàng!

Đôi mắt Long Hoàng thít chặt lại lần nữa thôi động Long Hoàng Châu nhưng thân xác vẫn bị đánh sụp đổ như trước, lại lần nữa bay tứ tung ở trên mặt đất...

La Hồng bước đi trên bầu trời, áo trắng như tuyết.

Bàn tay trắng muốt đánh về phía hắn, nương theo lực lượng quy tắc đáng sợ tràn ngập dường như muốn chôn vùi tất cả trong trời đất!

La Hồng cảm sở da người nhìn chăm chăm bàn tay trắng muốt kia!

Tốc độ của bàn tay trắng muốt cực nhanh!

Dường như thế giới trôi nhanh vô cùng, nhìn có vẻ không nhanh thế nhưng lại hoàn toàn không thể né tránh được!

La Hồng cũng chưa từng muốn né tránh, khi hắn lựa chọn bước ra để ngăn cản.

Uỳnh!!

Như thể một trái pháo nện xuống, bầu trời chỗ La Hồng đứng lập tức trở nên tối sầm!

Mà La Hồng chỉ có một động tác là cảm sở da người ở trong tay chậm chậm đi về phía trước!

Hắn đang đánh cược!

Cược số da người có quan hệ với ý thiên đạo!

Bởi vì La Hồng có thể cảm giác được dị động, khi bàn tay trắng muốt từ trong khu vực cầm hắc ám đánh ra số da người hiện lên ánh sáng màu vàng!

Ánh sáng màu vàng giống như lần đầu tiên hắn nhận được số da người

này ở trong bãi tha ma!

Số da người không ngừng rung động dưới uy áp đáng sợ.

Một lúc sau có ánh sáng màu vàng mờ mịt chợt loé lên.

La Hồng chỉ cảm thấy trời đất như giống nhau!

Bốp!

Bàn tay đánh tới.

La Hồng đập số da người lên trên đó.

Ồ trước bàn tay khổng lồ La Hồng nhỏ bé như một hạt bụi.

Nhưng mà lại làm cho bàn tay không thể ngăn cản lại ngừng trệ!

La Hồng chỉ cảm thấy ý chí run lên, một lúc sau trời đất sáng rõ.

Hắn ngẩng đầu, thuận theo bàn tay trắng muốt dường như những đám mây được xua tan có thể nhìn thấy rõ thứ gì đó...

Sau bàn tay này còn có một dáng người.

Chỉ có điều La Hồng chỉ có thể nhìn rõ ràng dáng người nhưng không nhìn thấy mặt người.

Phốc phốc phốc phốc!

Cơ thể La Hồng bắn ra máu tươi.

Bóng người trước mặt giống như là một hạt bụi nhỏ bé lơ lửng ở nơi vô cùng cao lớn giống như xuyên qua vũ trụ mệnh mông.

Bàn tay dừng lại, không tiếp tục hướng về phía trước nữa.

Ngăn cản được rồi.

Tà Thần Nhị Cáp đang đánh nhau với Long Hoàng toàn thân run lên!

Uy hiếp đáng sợ kia đã biến mất!

Tà Thần Nhị Cáp đột nhiên hét lên đầy phẫn khích.

"Không thể nào!!!"

Long Hoàng bị hắn đè ở dưới người lại toát ra vẻ không thể tin!

La Hồng chỉ là một Chí Tôn, làm sao có thể ngăn cản được một cường này!

Nhưng mà sự thật lại như thết "Sâu dài, Chỉ tạm thời được tự do nên người không vui sao?!"

Tà Thần Nhị Cáp gầm thét.

Một móng vuốt rơi xuống, đầu của Long Hoàng lập tức bị đập cho nổ tung!

Tà Thần Nhị Cáp há cái miệng lớn ra hút mạnh vào, miệng của hắn dường như hóa thành cửa vào U Minh!

Lập tức chiếm giữ thi thể sụp đổ của Long Hoàng, thượng cổ hoàng binh và Long Hoàng Châu đều bị nuốt vào trong!

Bùm bùm bùm bùm!

Thiên Vương tứ tộc cầm thượng cổ hoàng binh ở trong tay cũng rung mình.

Họ vừa hoàn hồn sau chiêu thức chặn bàn tay to kia.

Đã bị cái đuôi của Tà Thần Nhị Cáp quét trúng.

Bốn nhóm sương mù máu màu vàng nổ tung trong khoảng không!

Tà Thần Nhị Cáp lại lần nữa khế hút.

Lúc này.

Bốn kiện thượng cổ hoàng binh cũng đều bị hắn nuốt vào trong bụng!

Về bốn Thiên Vương hắn cũng không có bỏ qua mà cùng nuốt vào!

Những thứ này đều là vật liệu chế tạo vật gánh chịu!

Đều là đồ vật mà La Hồng cần!

La Hồng làm cảnh tượng như vậy là vì những thứ này!

Tà Thần Nhị Cáp cũng không ngờ.

Một lúc sau có ánh sáng màu vàng mờ mịt chợt lóe lên.

La Hồng chỉ cảm thấy trời đất như giống nhau!

Bốp!

Bàn tay đánh tới.

La Hồng đập sỗ da người lên trên đó.

Ở trước bàn tay không lồ La Hồng nhỏ bé như một hạt bụi.

Nhưng mà lại làm cho bàn tay không thể ngăn cản lại ngừng trệ!

La Hồng chỉ cảm thấy ý chí run lên, một lúc sau trời đất sáng rõ.

Hắn ngừng đầu, thuận theo bàn tay trắng muốt dường như những đám mây được xua tan có thể nhìn thấy rõ thứ gì đó...

Sau bàn tay này còn có một dáng người.

Chỉ có điều La Hồng chỉ có thể nhìn rõ ràng dáng người nhưng không nhìn thấy mặt người.

Phốc phốc phốc phốc!

Cơ thể La Hồng bắn ra máu tươi.

Bóng người trước mặt giống như là một hạt bụi nhỏ bé lơ lửng ở nơi vô cùng cao lớn giống như xuyên qua vũ trụ mênh mông.

Bàn tay dừng lại, không tiếp tục hướng về phía trước nữa.
Ngăn cản được rồi.

Chương 1229: Rốt cuộc là ai!

Tà Thần Nhị Cáp đang đánh nhau với Long Hoàng toàn thân run lên!

Uy hiếp đáng sợ kia đã biến mất!

Tà Thần Nhị Cáp đột nhiên hét lên đầy phấn khích.

"Không thể nào!!!"

Long Hoàng bị hấn đè ở dưới người lại toát ra vẻ không thể tin!

La Hồng chỉ là một Chí Tôn, làm sao có thể ngăn cản được một cường ngưu này!

Nhưng mà sự thật lại như thết "Sâu dài, Chỉ tạm thời được tự do nên người không vui sao?!"

Tà Thần Nhị Cáp gầm thét.

Một móng vuốt rơi xuống, đầu của Long Hoàng lập tức bị đập cho nổ tung!

Tà Thần Nhị Cáp há cái miệng lớn ra hút mạnh vào, miệng của hấn dường như hóa thành cửa vào U Minh!

Lập tức chiếm giữ thi thể sụp đổ của Long Hoàng, thượng cổ hoàng binh và Long Hoàng Châu đều bị nuốt vào trong!

Bùm bùm bùm bùm!

Thiên Vương tứ tộc cảm thượng cổ hoàng binh ở trong tay cũng rung mình.

Họ vừa hoàn hồn sau chiêu thức chặn bàn tay to kia.

Đã bị cái đuôi của Tà Thần Nhị Cáp quét trúng.

Bốn nhóm sương mù máu màu vàng nổ tung trong khoảng không!

Tà Thần Nhị Cáp lại lần nữa khế hút.

Lúc này.

Bốn kiện thượng cổ hoàng binh cũng đều bị hấn nuốt vào trong bụng!

Về bốn Thiên Vương hấn cũng không có bỏ qua mà cùng nuốt vào!

Những thứ này đều là vật liệu chế tạo vật gánh chịu!

Đều là đồ vật mà La Hồng cần!

La Hồng làm cảnh tượng như vậy là vì những thứ này!

Tà Thần Nhị Cáp cũng không ngốc.

Đã chết!

Tử vong trở thành giai điệu lúc này, toàn bộ trời đất đều tràn ngập trong bóng tối và đau thương.

Long Hoàng Long Tộc bị tà vật khổng lồ nuốt trọn trong một ngụm, ngay cả thượng cổ hoàng binh của Long Tộc cũng bị chiếm đoạt không còn cách nào trở về.

Mà Thiên Vương của tứ tộc cầm thượng cổ hoàng binh trong tay nhưng cũng gặp phải tình huống như vậy, họ cũng đều bị chiếm đoạt, tính cả thượng cổ hoàng binh.

Thật là đáng sợ, quả thực không ai có thể địch lại, đây chính là đáng sợ tà vật trong khu vực cấm hắc ám sau khi bộc phát ra thực lực sao?

Thật sự là mạnh đến đáng sợ, không thể địch nổi!

Long Tộc hoàn toàn rơi vào trong cảnh gào thét.

Mà cường giả trong tổ địa tứ tộc cũng đang nhìn ra xa, lúc này cũng toàn thân run rẩy, sợ hãi tràn ngập thân thể của họ làm cho họ chỉ còn lại hoảng sợ và tuyệt vọng.

Tại sao có thể như vậy?

Không phải Phu Tử đời đầu tiên, Thánh Nhân của Nhân Tộc đã xảy ra chuyện sao?

Nhân Tộc hẳn không có át chủ bài mới đúng, thế nhưng tà vật ở bên trong khu vực cấm hắc ám hoàn toàn phóng thích, bộc phát lực lượng vượt qua tưởng tượng của mọi người.

Đây mới là chiến lực đỉnh cấp và cao nhất tam giới!
âm âm!

Bên trong tổ địa các tộc từng hư ảnh chiếu rọi Thiên Giới.

Đó là lão tổ của các tộc, cường giả cấp bậc Ngụy Hoàng.

Cảnh tượng Long Hoàng bị chiếm đoạt hoàn toàn làm cho họ ngạc nhiên, cả người bay lên không trung, nhìn ra ngoài.

Có thể xác định lúc này phóng mắt nhìn khắp Thiên Giới có thể thấy rõ ràng bóng dáng Tà Thần, tuyệt đối đã đạt đến trình độ Hoàng Cảnh.

"Tam giới...Sắp thay đổi rồi!"

"Triệu tập tất cả Thần Tộc ở bên ngoài trở về tổ địa, phong bế tộc địa!"

Lão tổ Thần Tộc với mười hai cánh đang rộng vô cùng óng ánh, thế nhưng lại đang hãi hùng khiếp vía lên tiếng.

"Phật Tộc Tây Vực, tất cả tu sĩ Phật Tộc trở về, phong bế tổ địa..."

"Tộc dân của Yêu Tộc nghe lệnh, lập tức trở về về! Ngay lập tức!"

Lão tổ Phật tộc, Yêu Tộc, Tiên Tộc cũng như Ngụy Hoàng của Thần tộc lên tiếng.

Đây là thế cục xấu nhất!

Đối với ngũ tộc Thiên Giới mà nói, đây là thế cục xấu nhất!

La Hồng có Tà Thần trợ giúp nên ngũ tộc tuyệt đối không phải là đối thủ của La Hồng, cuối cùng chỉ có thể giống như Long Tộc lúc này, rơi vào kết cục thảm như vậy!

Cho nên lão tổ của tứ tộc quả quyết hạ lệnh, phong bế tổ địa.

Trừ phi Nhân Tộc mạnh mẽ tấn công, nếu không sẽ không ra khỏi tổ địa!

Nhưng mà phong bế tổ địa sẽ ngăn cách với tam giới gây nên ảnh hưởng vô cùng to lớn, thế nhưng lại không có lựa chọn nào khác, Long Hoàng chết thảm, thượng cổ hoàng binh ngũ tộc bị chiếm đoạt, bốn người ra khỏi tổ địa giúp đỡ Thiên Vương cũng chết thảm...

Ngũ tộc Thiên Giới tổn thất quá nghiêm trọng!

Nếu như tiếp tục, tứ tộc thực sự sẽ có nguy cơ bị hủy diệt!

Vù vù vù! Tin tức truyền ra, cường giả của tứ tộc rất trịnh trọng lên tiếng.

Trong phút chốc toàn bộ thế giới hỗn loạn, cường giả tứ phương vốn dĩ tản ra khắp nơi bèn hóa thành hắc tuyến trên trời đất, bắn về phía tổ tiên của các tộc.

Đối với La Hồng mà nói, thời gian giống như là dừng lại.

Cảm giác qua một cái chớp mắt nhưng lại giống như đã qua thời gian dài đằng đặc.

Hắn thành công rồi!

Sở dĩ da người thật sự có thể ngăn cản một chương này, đây là chuyện vô cùng không thể tưởng tượng nổi!

Sức mạnh của một chương này ngay cả Tà Thần Nhị Cáp hưng thịnh cũng có thể tóm được, dựa vào thực lực của La Hồng quả thực là châu chấu đá xe.

Nhưng mà hắn quả thực chống đỡ được!

Nhưng La Hồng vẫn dùng sở dĩ da người để chặn như cũ.

cản trở bàn tay to trắng muốt này làm cho nó ngừng lại ở giữa không trung không tiếp tục vỗ về phía trước nữa, cho nên Tà Thần Nhị Cáp có thời gian tự do phát huy.

Đề Tà Thần Nhị Cáp trấn áp và chiếm đoạt Long Hoàng cùng với Thiên Vương tứ tộc!

Uỳnh!

Không biết thời gian tiếp tục trôi qua bao lâu rồi bỗng nhiên uỳnh một tiếng.

La Hồng chỉ cảm thấy ý chí của mình giống như bị rút khô.

Sắc mặt của hắn trắng bệch như tờ giấy ngã ngòi ở trong Nhân Hoàng Cung.

Sồ da người trở lại trong biên ý chí của hắn, ánh sáng rực rỡ thu lại không còn bắn ra nữa.

Mà bàn tay to lớn trắng muốt đã mất đi trở ngại, tiếp tục đánh tới!

Hư không vỡ nát thành từng khúc, vô số vụ nổ không gian dường như gây ra một cơn bão năng lượng đáng sợ!

Đôi mắt Tà Thần Nhị Cáp ngưng lại!

Quay người nhẹ nhàng trợn mắt với bàn tay trắng muốt này!

Rống to một tiếng.

Lông trên người Tà Thần Nhị Cáp giống như thép nhao nhao dựng đứng, hắn ta há miệng hắc ám trong miệng tụ lại hóa thành một quả cầu năng lượng nóng bỏng nhất bắn ra không gian, hủy diệt thời gian, không gian!

Đông!!!

Đạn pháo năng lượng đen tối này bắn trúng bàn tay trắng sáng này nhưng cũng không có nhiều tác động.

Quy tắc kinh khủng rơi xuống giống như sấm sét bắn ra bốn phía Tà Thần Nhị Cáp.

Uỳnh!

Mặt đất lập tức rạn nứt, Tà Thần Nhị Cáp bị ép xuống dưới, rơi đập ở trên mặt đất.

Bàn tay hóa thành vô số lực lượng quy tắc giống như lưới lớn bao mỗi một nơi trên cơ thể của Tà Thần Nhị Cáp!

"Chỉ không phục!"

"Rốt cuộc là ai? Rốt cuộc là ai!"

Tà Thần Nhị Cáp rống to.

Hắn ta không ngừng giãy dụa nhưng mà hắn ta biết hắn ta không thể giãy dụa được, cảnh tượng này chỉ tái hiện cảnh tượng hàng trăm nghìn năm trước mà thôi.

Trời đất trở nên hoàn toàn yên tĩnh.

Chương 1230: "Không để lại một tên nào."

Hắc Miêu Tam Hào, Thanh ngư Cửu Hào im lặng nhìn.

Cảnh tượng này rất tàn khốc, họ hướng tới tự do nhưng luôn có những thứ kìm hãm, ngăn cản sự tự do của họ.

"Ý thiên đạo sao?"

Trong Nhân Hoàng Cung sắc mặt La Hồng trắng bệch ngồi xếp bằng, hấn ngửa đầu bình tĩnh nhìn.

Hắn không ngăn cản được, hắn có thể thoát ngấn trở bàn tay to nhưng lại không thể nào cản trở bàn tay này tóm Tà Thần Nhị Cáp.

Không vì cái gì khác, chỉ bởi vì thực lực của La Hồng quá yếu.

Tất cả bởi vì hắn không đủ mạnh, nếu như hắn đủ mạnh thì có thể trực tiếp xé rách và đánh nổ bàn tay này!

Tà Thần Nhị Cáp cũng có thể được tự do.

âm âm!

Giữa trời đất chỉ còn lại tiếng gầm thét không cam lòng của Tà Thần Nhị Cáp.

Một lúc sau tiếng rống giận dữ dần dần biến mất.

Bóng tối cuộn đến như một cơn sóng, Tà Thần Nhị Cáp bị kéo trở lại trong khu vực cấm hắc ám.

Chỉ có móng vuốt sáng vẫn còn ngoan cổ vùng vẫy tới phút cuối cùng!

Đông!

Biển hắc ám nổi lên những cơn sóng dữ dội.

Tháp Tà Thần Nhị Hào lại một lần nữa trở về, tất cả đều bình tĩnh trở lại.

Đám Tà Thần Linh Hào, Nhất Hào khe khẽ thở dài.

Thân hình của Tà Thần Nhị Cáp trở lại trong khu vực cấm hắc ám.

Tràn đầy nước mắt nước mũi.

"Lão đại Linh Hào...Chỉ lại trở về!"

Tà Thần Nhị Cáp lòng tràn đầy bi thương nói.

Chỉ con mẹ nó...Còn chưa chơi chán!

Tại sao lại là Chỉ?!

Tam Hào ngu xuẩn như vậy tại sao La Hồng không nghiền nát vật gánh chịu của Tam Hào?

Linh Hào liếc mắt nhìn hắn ta: "Trở về thì hãy ngoan ngoãn ở lại, lực lượng quy tắc trong tháp Tà Thần Nhị Hào mạnh gấp hai lần so với trước

đó, người muôn phóng thích sợ là khó hơn nhiều so với trước đó."

"Nhưng mà lần này Nhị Hào người làm rất tốt, người có thể chống lại sự mê hoặc của tự do để thực hiện hứa hẹn, vật gánh chịu vỡ vụn trợ giúp tiểu La...Người thật sự là làm cho Chỉ lau mắt mà nhìn"

Giọng nói của Linh Hào ôn hòa.

Tà Thần Nhị Cấp trợn tròn mắt.

Trời ạ!

Lão đại Linh Hào đang khen Chỉ sao?

Đã bao nhiêu năm rồi cũng có một ngày Nhị Cấp hẳn ta được lão đại khen!

Tà Thần Nhị Cấp nhếch môi, hưng phấn cười to.

"Chỉ cũng không có tốt như lão đại khen!"

Tà Thần Nhị Cấp vung vẩy lấy cái đuôi.

Một lúc sau hé miệng.

Oe!

Đông đông đông...

Thần Phán Chi Kiếm, Yêu Hoàng Kích, Long Hoàng Châu, tháp Đế Tiên, chuông Phật Hoàng...

Năm thượng cổ hoàng binh nhao nhao từ trong miệng Tà Thần Nhị Cấp tuôn ra, còn dính nhuộm dịch nhờn.

rầm rầm Rầm!

Khí tức đáng sợ trên năm thượng cổ hoàng binh đột nhiên bộc phát, bắt đầu khôi phục.

Có lẽ bởi vì thân ở bên trong khu vực cấm hắc ám bị khí tức đáng sợ nhuộm dần cho nên năm thượng cổ hoàng binh tự động khôi phục, tự động bộc phát ra cảnh giác, cùng cảm thấy cảm giác nguy CÔ!

Giữa tiếng vù vù...Từng hư ảnh hiện ra.

Có hư ảnh Chân Hoàng của Thần Tộc, Chân Hoàng của Yêu Tộc tiêm ả bên trong ý chí thượng cổ hoàng binh nổi lên.

Nhưng mà lúc này những hư ảnh của ý chí này chỉ còn lại sự cảnh giác.

Bóng dáng đen tối của Linh Hào cười dịu dàng: "Trong khoảng thời gian này khu vực cấm hắc ám còn sống động hơn mấy trăm vạn năm trước."

"Náo nhiệt một chút rất tốt, Chỉ...Thích náo nhiệt"

Vù vù!

Long Hoàng còn có Thiên Vương tứ tộc hiện ra.

Cả người họ nhiễm đầy dịch nhờn của Tà Thần Nhị Cáp, vô cùng hoảng sợ nhìn.

"Các huynh đệ, ra ngoài đón khách."

Linh Hào cười ha hả.

Ngao ô!

Tà Thần Nhị Cáp lập tức hóa thành chân thân U Minh Lang Hoàng, cơ thể khổng lồ quan sát Long Hoàng và Thiên Vương tứ tộc.

Ốc sên to lớn xé rách bóng tối hóa thành hình dạng dưới bóng tối lưỡi biếng lờm Long Hoàng và Thiên Vương tứ tộc.

Đông đông đông!

Mặt đất rung chuyển, chân thân của Linh Hào, bộ cặp hồn độn cũng từ trong bóng tối mở mắt ra...

kiềm chế, hoàng uy, khí tức tử vong tràn ngập.

Cả người Long Hoàng mềm nhũn, cảm giác mình...Đi xa.

Thiên Vương tứ tộc Yêu, Tiên, Thần, Phật ngồi sụp xuống đất, nơm nớp lo sợ.

Bị một đồng tôn tại có cấp bậc Chân Hoàng để mắt tới nên không ngừng lo lắng chờ đợi xem sẽ chết như thế nào.

Ồ bên ngoài.

Một trận chiến náo động lập tức hạ màn.

Kết cục là Long Hoàng biến mất.

Nhưng mà chiến tranh vẫn còn chưa kết thúc, bên trong tổ địa Long Tộc từng cường giả Long Tộc vẫn trừng mắt, không dám tin như cũ.

Long Hoàng của họ...Không còn nữa.

Long Hoàng của họ...Đã băng hà!

Thế thì còn đánh gì nữa?

Nhân Tộc cũng chưa tỉnh hồn.

Quá kích thích!

Vừa rồi khí cơ của cường giả kia va chạm quả thực vượt ra khỏi tưởng tượng của họ, lúc này họ mới hiểu được tại sao La Hồng muốn để họ chém giết mạnh lên.

Hóa ra họ thực sự là quá yếu khi đối mặt với cường giả chân chính của thế giới này!

"Chiến!"

Trong đại quân Nhân Tộc sĩ khí của từng tu sĩ đại chấn!

Hóa ra khi Long Hoàng xuất thế La Hồng ở thế yếu, tất cả mọi người đều tuyệt vọng nhưng mà không ngờ công tử lại đào một cái hố to chờ đợi

Long Hoàng và cường giả Thiên Vương tứ tộc nhảy xuống.
Quả nhiên người đọc sách tâm đều bản!

La Hồng công tử không hổ là đệ tử thân truyền của phu tử đương thời,
sự âm hiểm này sâu đến chân truyền!
Tiếng la giết lại lần nữa bộc phát.

Khí thế của Long Tộc giảm lớn.
Long Hoàng biến mất bí ẩn, tất cả Thiên Vương của Long Tộc đều chết
đối với Long Tộc mà nói đây là đả kích rất lớn.

Đại quân Nhân Tộc lít nha lít nhít bay tới.
Đám người Thiên Tử Đại Chu, Nữ Đế Đại Sở, Ngô Thanh Hoa càng trở
nên kích động tìm cường giả để giao đấu...

Không ngừng có người chết.
Chí Tôn, Tôn Cảnh, Bán Tôn...
Cường giả Long Tộc chết vô số kẻ!
"La Hồng! Long Tộc ta đầu hàng! Chúng ta lựa chọn đầu hàng!"

Bên trong tổ địa Long Tộc.
Một cường giả Chí Tôn của Long Tộc phát ra tiếng rống thê lương.
Trên bầu trời.

Trong Nhân Hoàng Cung có ánh sáng màu vàng óng ánh.
Sắc mặt La Hồng trắng bệch ngồi xếp bằng quan sát một góc chiến
tranh của Thiên Giới chỉ thản nhiên nở nụ cười.
"Đầu hàng?"

"Bản công tử cũng không phải hạng người nhân từ như Nhân Hoàng
thượng cổ, đầu hàng? Cúi đầu xưng thần? Không cần"
"Không để lại một tên nào."

La Hồng nói.
Mặc dù giọng điệu vô cùng yếu nhưng lại làm cho cơ thể cường giả cả
Long Tộc và Nhân Tộc đều chân động!

Chương 1231: Buồn cười...Buồn cười đến cực điểm!

Chiến ý của Nhân Tộc mạnh mẽ.
Long Tộc vô cùng tuyệt vọng, liên tục bại lui!
Đại chiến kéo dài nửa tháng.

Từng cường giả Long Tộc chết!
Đám mây màu vàng trôi lơ lửng tràn đầy trên đỉnh đầu của mỗi một cường giả Nhân Tộc tham gia chiến đấu.

Nữ Đế Đại Sở rút gào, khí cơ của nàng ta tăng lên, Động Thiên thứ ba hiện ra, Đại Đạo thông qua đám mây màu vàng tưới nhuần trở nên hẹp và dài!

Nàng ta bước vào cấp bậc Chí Tôn!
Đám người Thiên Tử Đại Chu, Ngô Thanh Hoa, Trần Thiên Huyền sau khi trải qua một lần tử vong, phục sinh cũng thành công cảm ngộ Động Thiên thứ ba, chứng đạo Chí Tôn!

Mà trận chiến này dưới sự bao trùm của vô số quy tắc ban thưởng Nhân Tộc đã tạo ra rất nhiều Lục Địa Tiên!

Bởi vì có đám mây màu vàng ban thưởng trợ giúp nên không có bình cảnh, tu sĩ vốn dĩ là Nhất Phẩm đều là trở thành Lục Địa Tiên, thậm chí có tu sĩ Nhị Phẩm vượt hai đoạn bước vào cấp bậc Lục Địa Tiên.

Mà cũng có rất nhiều Tôn Cảnh ra đời!

Thực lực tổng hợp của Nhân Tộc đã vượt qua trong một lần.
Quy tắc ban thưởng của Thiên Giới đều bị Nhân Tộc tiêu hao rất lớn.
Long Tộc bại!

Vốn dĩ bởi vì Long Hoàng biến mất, Thiên Vương chết mà ý chí chiến đấu sụt giảm nên các cường giả Long Tộc bắt đầu rút lui.

Họ không thể từ bỏ tổ địa của Long Tộc.
Bắt đầu chạy trốn ở Thiên Giới!

Mà đám người Trần Thiên Huyền, La Hậu, La Tiểu Bắc lại dẫn theo hắc ky, hắc đao múa trời cao, móng ngựa đập Long Tộc đuổi giết chỉ nhánh Long Tộc còn sót lại.

Chỉ nhánh Long Tộc còn thừa lại mấy Vương Cảnh và hơn mười Chí Tôn hình thành một đội ngũ, trong đội ngũ phần lớn đều là người già yếu tàn tật trong Long Tộc.

Nhưng mà La Hậu là đại tướng quân trấn thủ Tắc Bắc ở Nhân Gian mấy chục năm nên hiển nhiên biết sự tàn khốc của chiến tranh, đừng xem thường những người già yếu tàn tật này, người già yếu tàn tật của Long Tộc đối với Nhân Tộc mà nói vẫn mạnh mẽ không thể tưởng tượng nổi như cũ.

Nếu như không đuổi tận giết tuyệt, nếu để họ chui vào Nhân Gian trả thù, như vậy đối với Nhân Tộc mà nói tuyệt đối là tai ách cực lớn.

Đội ngũ còn sót lại của Long Tộc chạy thực mạng, họ bỏ chạy về phía Tây Vực ở Thiên Giới.

Bởi vì hướng bắc là hướng của khu vực cấm hắc ám, bây giờ khu vực cấm hắc ám đã hoàn toàn mang nhãn hiệu của La Hồng, nếu như chạy trốn vào trong khu vực cấm hắc ám thì chính là tìm tới cái chết.

Tiếng vó ngựa nổ tung.

Phật Tộc ở Tây Vực.

Bởi vì một trận chiến lúc trước chuyện Long Hoàng bị Tà Thần Nhị Cáp nuốt trong một ngum, bây giờ Phật Tộc Tây Vực Phật cũng phong bế trong tổ địa.

Không có bất kỳ liên hệ gì với bên ngoài.

Nhưng mà khi đội ngũ còn sót lại của Long Tộc tới gần, dưới sự cầu xin của rất nhiều Vương Cảnh Long Tộc, tổ địa phong cấm của Phật Tộc Tây Vực cũng mở ra.

"Tịch luật luật ~"

La Hậu kéo dây cương, Trần Thiên Huyền ngự kiếm hoành không nhú lông mày!

Mặt đất của Phật Tộc Tây Vực có Phật quang phổ chiếu.

Một Thiên Vương Phật Tộc, Phật Thích Ca không lồ giống như che đậy mặt trời tràn đầy nụ cười xuất hiện.

La Hậu và Trần Thiên Huyền trở nên cảnh giác, họ không tiếp tục đuổi giết, đối mặt với Thiên Vương họ tuyệt đối không phải là đối thủ, kết cục chỉ có chịu chết mà thôi.

Cho nên họ không chút do dự dẫn theo hắc kỵ quay ngựa rời đi.

Cường giả Long Tộc còn sót lại nhìn thấy đại quân Nhân Tộc của La Hậu và Trần Thiên Huyền rời đi thì thở phào nhẹ nhõm.

Họ đã được cứu.

Thế nhưng Vương Cảnh Long Tộc cảm thấy bị thương khi quay đầu nhìn sinh linh Long Tộc tràn đầy hỗn loạn còn sót lại.

Long Tộc đã từng vô cùng mạnh mẽ đứng song song với ngũ tộc, khinh thường Thiên Giới lại gần như bị vây giết gần hết trong thời gian ngắn

ngủ!

"Đa tạ Thiên Vương Phạm Tây giúp đỡ."

Mấy Vương Cảnh Long Tộc khom người cảm tạ trước thân ảnh Thiên Vương Phật Tộc vô cùng to lớn.

Nếu như không có Thiên Vương Phật Tộc giúp đỡ thì đám cường giả Nhân Tộc Trần Thiên Huyền không thể dễ dàng rút lui như vậy.

Thế nhưng mấy Vương Cảnh Long Tộc nhanh chóng thay đổi sắc mặt. Họ cảm thấy không thích hợp.

Họ ngẩng đầu lại nhìn thấy Thiên Vương Phạm Tây đang quan sát họ, trên mặt nở nụ cười.

Nụ cười của Phật Thích Ca ngây thơ chân thành... Thế nhưng lại làm cho nhóm Vương Cảnh Long Tộc cảm thấy rùng mình!

Khuôn mặt cười của Phật hiện lên sát cơ!

"A di đà phật."

"Long Tộc bi thảm, Long Tộc quá khổ, đi theo ngã phật, hướng tới cực lạc."

"Vì sáng lập ra thế giới cực lạc hãy góp một phần lực đi."

Thiên Vương Phạm Tây cười ôn hòa.

Một lúc sau phật chương rơi xuống.

"Không!!"

Vương Cảnh Long Tộc vừa mới lên tiếng lập tức bị nhắc lên.

Nhưng mà sao họ có thể là đối thủ của Thiên Vương Phạm Tây.

Dưới một chương này lập tức bị ép rơi đập trên mặt đất.

Phong cầm tổ địa Phật Tộc mở ra, từng Phật Thích Ca này đến Phật Thích Ca khác bay lơ lửng trên bầu trời đầy âm nhạc, ánh sáng của Đức Phật sáng ngời, nhân hậu và thiện lương.

Thế nhưng lại mỉm cười rút gân lột da những người còn sót lại của Long Tộc...

Vương Cảnh Long Tộc bị Thiên Vương Phạm Tây áp chế ở trên mặt đất ngơ ngác nhìn...

Ngũ tộc của Thiên Giới đồng khí liên chỉ chính là đồng minh, cũng là thiên quyến chỉ tộc, giúp đỡ lẫn nhau?

Buồn cười... Buồn cười đến cực điểm!

Nhân Tộc muốn đối phó với Long Tộc là bởi vì Long Tộc muốn diệt Nhân Tộc trước.

Mà tứ tộc vốn dĩ là đồng minh ra tay tàn nhẫn, không nhẹ tay thậm chí còn hung ác hơn cả Nhân Tộc!

Tinh Thỏ PhậT Tộc nhiễm Long Huyết, vong hồn Long Tộc quanh quẩn,
không cam lòng phần nộ.

Chương 1232: Phật mỉm cười

Trong Nhân Hoàng Cung.

Kim Vân ban thưởng lơ lửng trên đỉnh đầu La Hồng.

Nhưng mà hắn cũng không lập tức luyện hóa những Kim Vân ban thưởng này mà chậm rãi thu hồi ánh mắt từ trong Phật Quốc Tây Vực, hắn kể tục con mắt Tĩnh Không sâu thẳm như những vì sao lấp lánh trên bầu trời của Phu Tử đời đầu tiên.

Hắn nhìn thấy rõ tình trạng thâm hiểm của Long Tộc.

Chậm chậm thở phào nhẹ nhõm.

"Thiện như thế nào, ác như thế nào?"

"Chính như thế nào, Tà như thế nào?"

La Hồng lắc đầu.

Có lúc hắn rất bá đạo cũng như việc vốn dĩ hắn định làm một người xấu, làm một nhân vật phản diện thế nhưng cuối cùng trời đất xui khiến lại trở thành một người tốt, trở thành người làm gương chính nghĩa.

Hiện thực luôn buồn cười như vậy.

Không suy nghĩ tình trạng thâm hiểm của Long Tộc thêm nữa, Phật Tộc tóm Long Tộc hắn sẽ không thật sự đuổi tận giết tuyệt Long Tộc, có lẽ sẽ thuần dưỡng Long Tộc còn sót lại trở thành tọa kỵ, hiển lộ rõ ràng thân phận bối cảnh của Phật Tộc.

La Hồng chậm chậm thở phào nhẹ nhõm.

Hắn nhìn qua đại quân ở bên trong tổ địa Long Tộc.

Có rất nhiều người bị thương và chết, đội quân hàng trăm nghìn người trong trận chiến này có lẽ đã có hàng chục nghìn người thương vong.

Bị khí cơ của Long Hoàng chôn vùi hoặc là bị giết trong trận chiến.

Mặc dù có Sinh Mệnh Trường Hà kết nối nhưng cũng không phải là vạn năng, bắt tử bắt diệt.

Nhưng mà bây giờ thực lực tổng hợp của đại quân Nhân Tộc đã được tăng vọt.

Mà đây mới chỉ là mở đầu, mật tàng của Long Tộc bên trong tổ địa Long Tộc có đủ loại bảo vật, sau khi bị Nhân Tộc chuyển về Nhân Gian sợ là lại có thể làm cho thực lực chính thể của Nhân Tộc tăng lên!

Chiến tranh quả nhiên là phương thức tăng thực lực lên nhanh nhất.

Nhân Tộc bây giờ không còn yếu ớt như lúc quy tắc Nhân Hoàng tiêu tan chỉ có thể mặc cho ngũ tộc xâm lược.

Đại quân Nhân Tộc lúc này đã trở thành một thế lực không thể khinh thường.

Ít nhất bất luận là một trong tứ tộc Thần Tiên Yêu Phật muốn ăn Nhân Tộc cũng không có dễ dàng như vậy!

Trong Nhân Hoàng Cung La Hồng chiếm đoạt tất cả quy tắc ban thưởng, khí tức khôi phục nhảy lên tới đỉnh phong.

Trong bốn Động Thiên đại đạo Tam Hoàng Động Thiên lan tràn đến cuối cùng, đại đạo Tà Chủ Động Thiên cũng lan tràn đến cuối cùng, dù sao trận chiến này cũng tử thương vô số đều trở thành Tà Ảnh và là chất dinh dưỡng của hắn.

Mà đại đạo Thánh Tà Động Thiên chỉ mở ra hơn phân nửa, Kim Vân ban thưởng không đủ.

Cho nên hắn vẫn ở cảnh giới Chí Tôn như cũ, chưa bước vào Vương Cảnh.

Nhưng mà La Hồng không quan tâm, không tiếp tục tu hành nữa.

Hắn cần quét một số tài liệu quý hiếm ở bên trong tổ địa Long Tộc.

Cười liễn Tam Long Tà Quân, cường giả Thiên Vương các tộc ở bên trong tổ địa đang tránh né đều nhìn chăm chú giống như là tuần sát Thiên Giới, đi về phía khu vực cấm hắc ám.

La Hồng muốn thử một chút...Có thể kéo lão đại Linh Hào ra hay không!

Thử hoàn toàn phóng thích khu vực cấm hắc ám!

Bốn gia tộc đóng chặt cửa nhà thờ tổ, ngăn cách với thế giới bên ngoài.

Nguyên nhân chính là do bọn họ sợ hãi trước sự tồn tại đã được giải phóng hoàn toàn của Vùng Cấm Bóng Tối, những thứ trong đó lại còn sở hữu sức chiến đấu cấp bậc Chân Hoàng, Nhân tộc có được sự trợ giúp như vậy thì làm sao bọn họ có thể chiến thắng nổi?

Trước đây, khi các quy tắc của thế giới tan biến, bọn họ còn nghĩ sẽ phát động một cuộc tấn công vào nhân gian và tiêu diệt Nhân tộc.

Hiện giờ, họ không nghĩ tới, La Hồng lại không tính mang theo Nhân tộc tấn công nhà thờ tổ của bọn họ, cũng coi như không tệ lắm.

Đương nhiên, thứ khiến cường giả của bốn tộc cảnh giác nhất thực ra không phải là cường giả của Nhân tộc, dù họ có mạnh hơn nữa thì đầu sao cũng vẫn khá yếu, bọn họ chỉ lo lắng là La Hồng sẽ thả Tà vật trong Vùng Cấm Bóng Tối ra.

Bọn họ nhớ rõ là có bốn con Tà vật luôn quanh quẩn bên La Hồng, chỉ một con trong đó tùy tiện ra ngoài đã có sức mạnh cấp Hoàng Cảnh, mặc dù

chúng sẽ bị lực lượng thần bí trong Vùng Cấm Bóng Tối bắt về nhưng vẫn khá gay go.

Nhưng ít nhất, trong thời điểm này, thứ đó nháy mắt giải phóng hoàn toàn năng lượng, La Hồng có được trợ lực cấp Chân Hoàng như vậy đã coi như vô địch.

Sức mạnh có thể tiêu diệt tất cả các tộc.

Kết quả là tất cả các tộc trong bốn gia tộc đều không muốn là con chim đầu đàn, xuất đầu lộ diện trước mặt hắn.

Lúc này, có ba Tà vật đứng bên cạnh La Hồng, cho dù không dùng toàn lực, nhưng sức mạnh chấn nhiếp vẫn tồn tại.

La Hồng cũng biết điều này, Hắc Miêu số ba, Thanh Ngưu số chín, còn phân thân của số bảy... Điều này tương đương với việc La Hồng ôm ba quả bom nguyên tử.

La Hồng sẽ không chủ động tấn công, nhưng cũng đã đủ để đe dọa khắp chốn.

Đòn tấn công của Tà Thần Nhị Cấp khiến bốn gia tộc trên Thiên giới sợ hãi.

Ở thời đại mà không có Chân Hoàng, việc giải phóng hoàn toàn và nắm Tà Thần Nhị Cấp trong tay đã có thể coi như bất khả chiến bại!

Thậm chí, lực chấn nhiếp lần này so với Phu Tử đời đầu tạo ra cho bốn gia tộc còn lợi hại hơn.

Tuy rằng Phu Tử đời đầu mạnh mẽ, nhưng ông ta cũng chưa từng chém chết Ngụy Hoàng, chẳng qua là phong ấn Ngụy Hoàng ở các tộc.

Nhưng Tà Thần Nhị Cấp thì khác, thứ Tà vật này thật sự đã giết chết một cường giả cấp bậc Ngụy Hoàng!

Vì vậy, La Hồng cũng không lo lắng rằng những cường giả của bốn tộc sẽ xông ra khỏi nhà thờ tổ và giết địch, trừ khi họ định liều mạng với La Hồng.

Nhưng xác suất họ liều mạng không lớn lắm.

Những lão già tồn tại từ xa xưa này rất luyện tiếc mạng sống.

Ngay cả cứu viện cho Long tộc cũng không tình nguyện, không cần trông cậy vào việc bọn họ sẽ liều mạng.

La Hồng tọa trên xe kéo Tam Long Tà Quân, bay ngang bầu trời Thiên giới, lần này, hắn không hề che giấu chút nào, cũng không thay đổi quần áo.

Hắn lấy thân phận La Hồng, xuyên qua tầng trời Thiên giới.

Trước đó, khi mới tiến vào Thiên giới, bọn họ đã từng trốn chui trốn nhủi như mấy tên trộm gà trộm chó, vì một khi lộ diện, hắn sẽ bị các cường

giả của năm tộc trong Thiên giới vây hãm và đuôi giết.

Giờ đây, hẳn cuối cùng cũng có thể đường đường chính chính du ngoạn khắp Thiên giới.

Lấy tên của Nhân Hoàng, bay khắp Thiên giới!

rầm rầm!

Hắc Long ba đầu cấp Vương Cảnh kéo chiến xa, bọn chúng gầm rú, uy áp cấp Vương Cảnh không hề kiêng dè, lan tràn tứ phương.

Bọn họ vô cùng kiêu ngạo, tà khí kinh người.

Tuy họ không thể chiến đấu, nhưng xét trên phương diện làm màu, họ là giỏi nhất.

Trên Thiên Giới, có rất nhiều thành trì, nhiều gia tộc nhỏ đều kinh ngạc nhìn xe kéo bay ngang bầu trời.

Vô số tu sĩ rùng mình, run lấy bầy.

Gió trời khắp Thiên Giới đổi chiều rồi!

Thời kỳ thống trị của năm chủng tộc đã trở thành dĩ vãng, hiện giờ, Thiên Giới đã bị Nhân tộc chiếm cứt

Chương 1233: Đều là gia tộc lớn cùng thời đại

La Hồng vô cùng phách lối bay vút trên không, đã tới Vùng Cẩm Bóng Tối.

Trong hộp kiếm, hai thanh Tà kiếm run lên, hiện ra bóng dáng của Hắc Miêu số Ba và Thanh Ngưu số Chín.

Nhanh quá vậy, đã về tới nhà rồi sao?

Bọn họ vừa nhìn thấy Vùng Cẩm Bóng Tối, cuối cùng mới có cảm giác thấp thỏm, háo hức giống như sắp được về nhà mẹ đẻ.

La Hồng mỉm cười, nhưng không thu lại xe kéo Tam Long Tà Quân.

Sức mạnh của những quy tắc trong Vùng Cẩm Bóng Tối đánh tới.

La Hồng vừa suy nghĩ, Sách da người đột nhiên xuất hiện, hấn chỉ tay về phía trước, một con đường lớn được tạo ra, xe kéo Tam Long Tà Quân bay vun vút và đi thẳng vào khu vực cấm.

Bóng tối quét ngang.

Tam Long Tà Quân vẫn kiêu ngạo như xưa, không ngừng nghỉ kéo thù hận khắp nơi, tình cờ phóng ra khí tức Vương Cảnh của mình.

Chỉ có điều, đến khi từng vị Tà Thần lần lượt xuất hiện, con Hắc Long ba đầu lại kinh sợ, lập tức thu hết khí tức lại, run lẩy bẩy.

Số Không đến, khi hấn ta cảm nhận được La Hồng tiến vào cấm địa tối tăm, nó lập tức xuất hiện.

Hấn ta liếc nhìn con Hắc Long ba đầu, trong đôi mắt đỏ tươi có chút ngạc nhiên.

"Tộc Thái Cổ Ngao Long?"

"Đây là chủng tộc đã tuyệt chủng, ngươi lại có thể tìm được một con làm xe kéo."

Số Không có chút kinh ngạc, tộc Thái Cổ đã có từ ngàn xưa, sinh ra trong thời kỳ hỗn độn kinh khủng kia.

"Ngao Long?"

Đây là lần đầu tiên La Hồng biết đến nguồn gốc của Hắc Long ba đầu này, quả nhiên, những thứ trong Sách da người dường như đều có lai lịch đặc biệt.

Nhưng mà tộc Ngao Long... Bị diệt tộc rồi sao?

Ma Kiếm Tiểu Tà của tộc A Tu La hình như cũng bị diệt tộc, nhưng tất cả chúng đều được sử dụng làm phần thưởng của Sách da người...

Ánh mắt La Hồng lóe lên.

"Lão đại Số Không, không phải Số 2 đã bắt được Long Hoàng sao?"

"Tuy rằng chỉ là Ngụy Hoàng, nhưng vật chịu tải được chế tạo từ long cốt của hắn, không biết nó có thể chứa đựng Lão đại Số Không mà không vỡ không nữa"

La Hồng cười nói.

Đây vốn là mục đích của hắn, hắn đã nhờ Tà Thần Nhị Cấp bắt Long Hoàng vào Vùng Cấm Bóng Tối chính là để dùng vào lúc này.

Số Không vẫn lắc đầu.

"Ngụy Hoàng sao?"

"Vẫn hơi kém một chút."

Số Không nói.

La Hồng nhất thời ngẩn ra, lát sau mới phản ứng kịp, không khỏi hít sâu một hơi, vật chứa làm từ Ngụy Hoàng không chịu nổi, vẫn còn thiếu một chút, vậy thì Lão đại Số Không phải mạnh tới mức nào chứ?

Chẳng lẽ phải bắt Chân Hoàng tới làm vật chịu tải ư?

La Hồng có hơi đau đầu, Chân Hoàng... Cũng không dễ bắt đâu.

Nhưng mà, có thể thử một lần.

"Đi thôi, bọn họ đều bị nhốt trong kia, đang chờ ngươi đây."

Số Không nói.

Sau đó, hắn ta dẫn La Hồng như dạo bước giữa thời không, trong nháy mắt đã đến bờ biển Bóng Tối.

La Hồng liếc mắt là nhìn thấy Ngụy Hoàng Long tộc và bốn vị Thiên Vương đang bị rất nhiều Tà Thần canh giữ ở trung tâm, họ đang run như cây sậy...

Khi Ngụy Hoàng Long tộc nhìn thấy La Hồng, toàn thân run lên, tựa như nhìn thấy hy vọng!

"La Hồng! Cho ta ra ngoài đi! Long tộc của ta nguyện ý quy phục ngươi, coi ngươi là chủ nhân!"

Long Hoàng cầu xin.

Lão ta gửi thấy mùi vị của cái chết!

Ngay khi La Hồng xuất hiện, lão ta chắc chắn phải chết, lão ta đã nhìn ra sát ý trong mắt những thứ Tà vật này rồi!

"Đầu hàng?"

"Mơ đi, Thiên Giới làm gì còn Long tộc nữa..."

La Hồng thốt ra.

Long Hoàng nghe vậy, toàn thân chấn động, trong mắt chột lóe lên muôn vạn sự khủng hoảng và ngạc nhiên!

"Người tàn sát Long tộc?!"

Long Hoàng sững sốt.

Hắn không dám tin, làm sao La Hồng lại có thể tàn sát Long tộc?

Mục tiêu của La Hồng không phải là chinh phục Thiên Giới sao?

Cũng giống như Nhân Hoàng thời thượng cổ, khôi phục vinh quang cho Nhân tộc, thống trị Tam giới hay sao?

"Giết thì cứ giết thôi, người có ý kiến à?"

La Hồng bình thản nói.

La Hồng không giải thích, cũng không cần thiết phải giải thích làm gì.

Đúng lúc, hắn đang lo lắng những việc xảy ra chưa đủ làm Long Hoàng hận hắn, nếu bây giờ đâm lão ta, nhất định Long Hoàng sẽ cung cấp cho hắn rất nhiều tội ác!

"La Hồng! Người sẽ không được chết tử tế đâu!"

"Long tộc là Tộc Thiên Quyển. Năm đó, đến Nhân Hoàng thượng cổ cũng không dám tiêu diệt Long tộc, nếu như người dám cả gan tiêu diệt Long tộc, người sẽ bị trời phạt!"

Long Hoàng rống lên.

Sau khi biết được Long tộc bị tiêu diệt, ông ta chịu đả kích cực lớn!

"Ồn ào"

Số Không nhàn nhạt liếc nhìn ông ta.

Hắn ta vừa nói xong, Long Hoàng như bị sét đánh, bỗng nhiên bị đàn áp tới mức đập mạnh xuống đất, không thể nhúc nhích.

"Tộc Thiên Quyển? Vô cùng nực cười... Chẳng qua là vì các người khôn khéo, nghe lời thôi."

"Các người thử không nghe lời xem, nhất định sẽ chết nhanh hơn so với bất cứ ai đây!"

Tà Thần Nhị Cáp đứng ở phía xa, buông lời khinh thường, chế nhạo.

La Hồng không khỏi liếc mắt nhìn lại.

"Tiểu La ngu xuẩn, người nhìn ta làm gì? Mỗi một Tà Thần trong hàng ngũ ở các địa đều từng là tộc trưởng của chủng tộc đứng đầu, có đông đảo người dân trong tộc, nhưng chỉ vì phong ấn mà người trong tộc đều bị tiêu diệt"

"Bất kể là Số Ba, Số Bảy hay Số Chín, tất cả đều là như vậy:

Tà Thần Nhị Cáp bĩu môi nói.

Mi tâm La Hồng khẽ nhíu lại, như đang chìm đắm trong suy nghĩ, không nghe lời... Thì phải bị tiêu diệt sao?

Số Không gật đầu: "Hầu hết các Tà Thần theo thứ tự ở Vùng Cấm Bóng Tối đều như vậy cả. Dựa theo vai vế trước sau, bọn họ đã từng là một chủng tộc lớn."

"Tộc Ú Minh Lang, tộc Thiên Miêu, tộc Thanh Ngưu, tộc Vạn Biến Dẫn..."

"Đều là gia tộc lớn cùng thời đại."

"Đương nhiên, chỉ là không tính tộc sinh ra trong Hỗn Độn, số lượng tộc dân cũng không nhiều... Xem ra bây giờ chỉ còn một vài cá thể."

Số Không cười nói.

Chương 1234: Trảm Thần

Long Hoàng đang giãy giụa, La Hồng gật đầu, chuyển đi này trái lại lượm lặt được khá nhiều, ít nhất hắn cũng hiểu được một số bí ^ mật.

"Vậy thì bắt đầu đi"

La Hồng nói.

La Hồng vừa dứt câu, Tà Thần Nhị Cáp đột nhiên hưng phấn hẳn lên!

"Ta đã thấy ngựa mất đám người này từ lâu rồi!"

Tà Thần Nhị Cáp ngay lập tức vung móng vuốt về phía Thiên Vương của Thần tộc, vị cường giả cấp Thiên Vương này vẫn chưa kịp phản ứng, đã bị đánh bay đầu.

Biến ý chí xuất hiện, Tà Thần Nhị Cáp vung móng vuốt, tiếp tục vỗ xuống.

Trong cảm địa tối tăm, sức chiến đấu của Tà Thần Nhị Cáp cũng không bị hạn chế quá nhiều!

"Tiểu La ngu xuẩn! Còn không nhanh chóng tới đây hút lấy!"

Tà Thần Nhị Cáp hét lên.

La Hồng mỉm cười, đôi mắt thăm thẳm như bầu trời đầy sao, trên đầu hiện ra đại lộ, động thiên trôi nổi.

Tam Hoàng Động Thiên Đại Đạo đã viên mãn, Tà Chủ Động Thiên Đại Đạo cũng đã viên mãn, Thánh Tà Động Thiên Đại Đạo đã khai thác một nửa, còn Tà Thần Động Thiên vẫn chưa viên mãn...

Đây là trạng thái hiện tại của La Hồng!

Lúc này, La Hồng cũng có chút mong đợi, hắn có thể giúp đỡ giết chết những Thiên Vương, thậm chí là vị Long Hoàng này, không biết làm xong hắn có thể nhận được bao nhiêu phần thưởng từ quy tắc đây!

Số Không liếc nhìn hắn và mỉm cười.

Bỗng dưng, bản thể của Hỗn Độn Hạt Tỏ hiện lên, bầu trời bị xé rách, lộ ra một khe hở trên Vùng Cẩm Bóng Tối, giống như một vực thẳm.

hơi thở của Thiên Giới tràn ra.

Vùng Cẩm Bóng Tối sẽ ngăn cách phần thưởng từ quy tắc của Thiên Giới, cho nên Số Không đã thẳng tay xé rách Vùng Cẩm Bóng Tối trong chốc lát, cho phép phần thưởng này rơi xuống.

Bùm!

La Hồng thi triển Thần Thông "Đạn Chỉ Kiến Quỷ Đô".

Với thực lực hiện tại của hắn, sử dụng thần thông bậc này, đương nhiên uy năng sẽ không tầm thường.

Kiểm khí tràn đầy, một tòa thành đông nghịt quý hiện lên, che phủ xuống.

Đập về phía Thiên Vương của Thần tộc!

Thiên Vương Thần tộc hét lên thảm thiết, bị Tà Thần Nhị Cáp cộng với La Hồng cùng nhau giết chết!

Ừ ừ...

Khoảnh khắc Thiên Vương Thần tộc ngã xuống.

Số Không xé toạc vực sâu bên ngoài, một đám kim vân đột nhiên bay tới. Đây là kim vân, phần thưởng từ Thiên Giới, ngày hôm nay, đúng lúc này chợt hiện ra.

Treo lơ lửng trên đỉnh đầu của La Hồng.

Cùng lúc đó.

Vào thời điểm Thiên Vương của Thần tộc ngã xuống, vùng đất tổ tiên của Thần tộc lập tức đổ mưa máu, hư ảnh của Thiên Vương đã chết xuất hiện, tràn đầy không cam lòng và ngập tiếng kêu rên!

Toàn bộ Thần tộc, yên tĩnh vô cùng.

Chết, lại chết thêm một vị Thiên Vương nữa!

"Đất tổ đã đóng chặt... Đóng chặt vào một chút"

Ở sâu trong vùng đất tổ tiên của Thần tộc, Thần Hoàng mở miệng.

Trong Vùng Cấm Bóng Tối.

La Hồng ngồi xếp bằng, tinh luyện từng chút từng chút một kim vân, trong đám kim vân được thưởng có tồn tại lực lượng quy tắc, chính là chất dinh dưỡng tốt nhất để khai mở Đại Đạo.

Thành Tà Động Thiên Đại Đạo chỉ mới phát triển được một nửa, khoảng năm trăm ngàn năm, La Hồng tiếp tục phát triển, hấp thụ phần thưởng hỗ trợ giết chết vị Thiên Vương để mở ra Đại Đạo.

Sau khi hắn hấp thụ gần hết đám kim vân được thưởng, Đại Đạo lan ra trăm dặm.

Thánh Tà Động Thiên cũng "âm âm" nổ vang, đạt được viên mãn!

Sau khi ba cái động thiên đạt được viên mãn, tinh khí thần của La Hồng lại xảy ra biến hóa, tiếng nổ vang không dứt.

Nhưng mà đúng lúc này, La Hồng lại cau mày và từ từ mở mắt.

"Theo lý mà nói, ba cái động thiên đạt viên mãn, ta hẳn là nước chảy thành sông tiến vào Vương Cảnh mới đúng chứ..."

La Hồng đầy nghi ngờ.

Chẳng lẽ là bởi vì Tà Thần Động Thiên?

La Hồng khác với Chí Tôn bình thường, những người khác đều có ba cái động thiên, nhưng hắn lại có thêm một cái động thiên nữa là Tà Thần Động Thiên.

Hắn vốn định lần này sẽ vào Vùng Cấm Bóng Tối rồi bước vào Vương Cảnh.

Như vậy thì quá trình giúp tái tạo vật chịu tải sẽ trở nên dễ dàng hơn nhiều.

Tuy nhiên, không ngờ rằng ba cái động thiên đã viên mãn, hắn vẫn chưa thể bước chân vào Vương Cảnh.

Chẳng lẽ phải đợi Tà Thần Động Thiên cũng viên mãn sao?

Nhưng mà Tà Thần Động Thiên vốn là thứ ngoài dự liệu của hắn.

Ngay cả các phân thưởng từ quy tắc cũng không thể lấp đầy Tà Thần Động Thiên, muốn Tà Thần Động Thiên viên mãn, có lẽ La Hồng phải giải phong ấn cho các Tà Thần...

La Hồng nhú mày, từ từ buông lỏng.

Số Không nhìn qua, nhẹ nhàng nói: "Không có cách nào bước vào Vương Cảnh sao?"

"Tuy rằng cảnh giới Vương Cảnh có chút xa lạ với ngươi, nhưng..."

Nếu ngươi muốn đột phá Vương Cảnh thì việc giải khai phong ấn chắc hẳn có liên quan mật thiết...

"Thông qua phá bỏ phong ấn Tà Thần, cảm ngộ lực lượng trong quy tắc, đạt thành viên mãn cho động thiên cuối cùng của ngươi."

Lão đại Số Không rất tỉnh vi, chỉ cần nhìn thoáng qua là hắn ta đã có thể thấy được vấn đề của La Hồng.

La Hồng gật đầu, khóe miệng hơi nhếch lên.

"Vậy thì cứ thử trước đi!"

"Trước tiên ta sẽ thử giải trừ phong ấn cho Lão đại Số Không, tính toán chế tạo vật chịu tải cho cơ thể của Lão đại Số Không vậy."

La Hồng mỉm cười.

Số Không giật mình khi nghe những lời đó, hắn ta bật cười: "Chỉ là, không cần"

"Trước đó, ngươi cứ tạo ra vật chịu tải cho Số Một đi, giúp đỡ hắn giải trừ phong ấn đã"

Đây là điều mà La Hồng không ngờ tới.

"Ngươi chỉ cần giải trừ phong ấn Tà Thần để bổ sung lực lượng quy tắc nhằm làm viên mãn động thiên cuối cùng... Số Một là đủ À»m TỐI."

"Nếu người có thể giải khai phong ấn cho Số Một, lượng quy tắc đó đủ để Tiểu La người hoàn thành động thiên cuối cùng."

Số Không nói.

La Hồng nghe vậy, nhất thời không biết làm sao. Đối với Số Một, La Hồng không quá thân quen, tính tình cũng không hiểu rõ, phong cách lại càng không quen.

Nhưng nếu Số Không đã mở lời, chẳng lẽ La Hồng còn có thể phản bác sao?

Dưa xanh hái không ngọt, La Hồng sẽ không ép Số Không.

Bùm!

Khí tức của La Hồng nhất thời tăng vọt lên, bốn động thiên vất ngang trời như bốn vì sao sa.

Hắn đi về phía Long Hoàng bị trấn áp.

"Tiền bối Số Một ở nơi nào?"

"Tới phụ một tay, giết Long Hoàng,"

La Hồng mỉm cười.

Bùm!

Thoáng chốc.

Toàn bộ cầm địa tới tăm nứt toác, long trời lở đất!

Một con ốc sên khổng lồ như thể đang cõng trên lưng một đỉnh núi cao chót vót bỗng nổi lên.

"Tiểu La đứng không?"

"Người trước tiên đánh hắn, rồi ta xuất thủ."

"Ngụy Hoàng, dính chữ Hoàng, không dễ giết."

Tốc độ nhả chữ của Ốc sên rất chậm.

Từ từ, chậm rãi, La Hồng nghe xong cũng bắt đầu nóng nảy.

Một khắc sau, La Hồng không chút do dự mà lập tức ra tay!

Hắn không thi triển Đạn Chỉ Kiến Quỷ Đô.

Dù sao Long Hoàng cũng là Ngụy Hoàng, với thực lực hiện tại, La Hồng sợ rằng khó có thể đả thương được Long Hoàng!

Độ đó, La Hồng đã sử dụng "Trảm Thần"!

Hắn tách ý chí ra.

Chương 1235: Ngụy Hoàng... Rất khó giết?

Ánh sáng của Ma Kiếm A Tu La rực rỡ vạn trượng, cầm ma kiếm trong tay, bước ra một bước, đặt chân lên Đại Đạo vô cùng mệnh mông của Long Hoàng!

Hắn dùng kiếm chém xuống, tạo ra một vết thương lớn trên con đường đến Đại Đạo!

Tuy nhiên, vết thương này cũng không lớn.

La Hồng thở dài, Hoàng Cảnh thật là mạnh!

Đại Đạo của Long Hoàng bị thương, lập tức gầm lên!

La Hồng lại chẳng quan tâm gì tới, chém từng kiếm Trảm Thần tới tấp.

La Hồng có ý rút lui, biến ý chí phập phồng không ngừng.

Mà con Ốc sên bự Số Một bất ngờ há miệng ra.

Sức hút khủng khiếp bùng nổ ngay lập tức!

Long Hoàng chỉ cảm thấy lực hút kinh khủng làm cho hắn ta không kịp ngăn cản, trực tiếp bị hút vào trong miệng ốc sên...

Rắc rắc...

Trong Vòng Cẩm Bóng Tối, La Hồng kinh ngạc nhìn theo.

Long Hoàng bị Ốc sên nhai, nuốt.

Thân xác của Long Hoàng bị nhai ra bã, Đại Đạo sụp đổ, ý chí bị chôn vùi, Động Thiên rơi vỡ...

Một vị cường giả Ngụy Hoàng, đã từng là tồn tại đứng đầu Tam giới.

Nhưng cuối cùng, đến cả phản kháng cũng không làm được, hắn ta đã bị cắn chết.

La Hồng ngẩn ra, đây chính là ý người nói, Ngụy Hoàng... Rất khó giết?!

Tam giới.

Hỗn loạn!

Quả là một trận mưa máu tanh nồng, quy tắc cuộn cuộn, tiếng kêu khóc của hàng ngàn người.

Cho dù là Thiên Giới, hoặc là nhân gian, hay là địa ngục, tất cả đều đã hóa thành một biển máu vô tận.

Máu đang bay tán loạn!

Hư ảnh của một con Cự Long Hoàng Kim xuất hiện, cuối cùng...

Nó bị chôn vùi, mọi thứ đổ nát...

Một cái lô không lô đột nhiên xuất hiện trên bầu trời phía trên vùng đất của tổ tiên Long tộc!

Bầu trời, như sụp đổ! Tại vùng đất tổ tiên mới niêm phong của bốn gia tộc.

Ngụy Hoàng của bốn tộc dao động kịch liệt.

Long Hoàng... Bỏ mình!

Long Hoàng đã chết!

Tam giới chấn động, không chỉ Thiên giới xảy ra đại loạn, mà ở nhân gian và cả địa ngục cũng có tiếng nổ ầm vang kinh khủng và chấn động.

Sau khi Long Hoàng chết, hiện giờ, năm gia tộc trên Thiên giới chỉ còn lại bốn, Long tộc đã hoàn toàn trở thành dĩ vãng.

Tiên, Yêu, Thần, Phật, Long... Long tộc hoàn toàn bị gạch tên khỏi năm tộc!

Tất cả mọi người đều bị sốc, không biết dùng từ ngữ nào để diễn tả sự bàng hoàng trong lòng, dầu sao, ông ta cũng là vị "Hoàng"

đầu tiên ngã xuống trong suốt một trăm ngàn năm qua!

Cho dù là Ngụy Hoàng cũng có chữ "Hoàng" trong tên, thân phận và địa vị hoàn toàn khác với Thiên Vương, đây là địa vị và cái uy của cường giả cấp cao.

Trong các chủng tộc, đều tồn tại một vị giống như vũ khí hạt nhân vậy.

Cho dù là Nhân Hoàng thượng cổ, khi lựa chọn rời khỏi Tam giới và đi khám phá những điều chưa biết, ngài cũng giữ lại hậu chiêu, lựa chọn phong ấn năm vị Ngụy Hoàng, điều này cũng coi như biến tướng công nhận thực lực của cấp bậc Ngụy Hoàng.

Một Ngụy Hoàng có thể chiến đấu với tám chín vị cường giả Thiên Vương mà không ngờ rơi vào thế yếu, cũng coi như là kim bài miễn tử.

Mà hôm nay, bầu trời lại sụp đổ! Một vị Ngụy Hoàng đã bỏ mình! rầm rầm!

Hư ảnh của Long Hoàng run rẩy trên thương khung, xé nát bầu trời, tia lửa bắn ra bốn phía.

Trên bầu trời xuất hiện một lỗ thủng cực lớn, bên dưới lỗ thủng là Dòng sông Thời Không chảy xiết, mà Dòng sông Thời Không cũng mở ra một cái lỗ, dưới lỗ thủng có vô số năng lượng quy tắc hỗn độn đang cuộn trào, như muốn rửa sạch thế giới.

Dường như một góc trời đã bị khoét rỗng.

Thiên giới, Tây vực.

Miền đất Phật rộng lớn.

Một con bị giam giữ giữa tháp Phật, như dung hợp thành một thể với tháp, Vương Cảnh của Long tộc ngẩng đầu lên, nhìn thấy bầu trời có một lỗ thủng khổng lồ ở giữa.

Từng hàng nước mắt rơi xuống.

Long tộc... Xong rồi. Kể từ đó, trên Thiên giới, Long tộc hoàn toàn bị xóa tên!

Ở trên đất Phật, đất tổ bị niêm phong của Phật tộc, Ngụy Hoàng Phật tộc, Đang trôi lơ lửng, nhìn chăm chăm vào lỗ hổng lớn trên bầu trời, thân thể khẽ run lên.

Ngụy Hoàng đã chết...

Một làn sóng mới của thời đại... Có lẽ đang đến gần.

Trong Vùng Cẩm Bóng Tối.

La Hồng rợn cả tóc gáy khi nhìn thấy Ốc sên Số Một nuốt chửng Long Hoàng, nhai chết đi sống lại.

Thôn Thiên Oa... Quả là khủng khiếp!

Đây chính là một cường giả cấp Ngụy Hoàng cơ mà, La Hồng có dùng hết sức tấn công, cũng không thể phá vỡ hàng phòng ngự của đôi phương.

Kết quả không ngờ tới là một sự tồn tại đáng sợ và mạnh mẽ như vậy lại bị con Ốc sên Số Một nhai đến chết!

Trong Vùng Cẩm Bóng Tối, những Tà Thần như Số Không rất bình tĩnh, như thể đã biết rõ mọi chuyện xung quanh và đã quen với chúng.

"Thôn Thiên Oa là chủng tộc có tuổi thọ ngang với trời đất, mà Số Một là Thôn Thiên Oa Hoàng, là tồn tại chí cường sinh ra sau hỗn loạn, muốn giết chết một cường giả Ngụy Hoàng nho nhỏ, cũng không khó."

Số Không mỉm cười.

Aml Dù sao tên Long Hoàng đã chết ấy cũng đã bị La Hồng đánh bị thương Đại Đạo, cho nên coi như La Hồng đã ra một chút trợ lực!

Do đó, phần thưởng từ quy tắc chồng chất lên nhau, số lượng lớn hơn nhiều so với phần thưởng quy tắc trước đó!

Xa xa, trong Vùng Cẩm Bóng Tối, còn lại ba Thiên Vương đang run bần bật, chân có hơi mềm nhũn ra.

Ồ đây... Toàn là mạ quý!

Long Hoàng... Chết rất thê thảm!

Một vị Ngụy Hoàng, nói giết là giết, lại còn hỗ trợ La Hồng xuống tay nữa, quả thật là cái chết không thể nhục nhã hơn được nữa!

Nhưng mà, bọn họ không thể đồng cảm với Long Hoàng, bởi vì người chịu chung số phận tiếp theo chính là bọn họ.

Chỉ có điều, hình như La Hồng không để ý tới họ, vào giờ phút này, hắn đang đắm mình trong phần thưởng từ quy tắc mà hắn có được khi giết Long Hoàng. Phần thưởng từ quy tắc vô cùng phong phú, gần như khiến hắn chết ngạt.

Tuy nhiên, La Hồng không hề luyện hóa, mà lại đứng lên và nhìn chăm chăm vào Số Một với ánh mắt sáng quắc.

"Long cốt!"

La Hồng nói.

Số Một uể oải liếc nhìn La Hồng, hé mở cái miệng ốc nhỏ nhắn.

Sau đó, trong lúc Long cốt của Long Hoàng đang ngọ nguậy, hắn ta phun xương cốt ra ngoài, rơi xuống trước mặt của La Hồng.

La Hồng nhìn về phía Tà Thân Nhị Cấp, khí thế trên người đột nhiên xảy ra biến hóa.

"U Minh Hỏa!"

Hôm nay, bởi vì hắn đã từng chế tạo ra vật chịu tải, nên cấp bậc Tà Linh Chú Kiếm Sư đã phát sinh thay đổi từ lâu.

Hắn có một loại khí chất đặc biệt.

Chương 1236: Đúng là không thể tưởng tượng nổi!

Xa xa, Tà Thần Nhị Cáp híp mắt, Tiểu La gốc ghéch đã trưởng thành rồi nha.

Nhưng mà, hiếm khi hấn ta không thả nó ra, vừa há miệng, đã phun ra, thoáng chốc, U Minh Hỏa khủng bố bay đến giữa Vùng Cẩm Bóng Tối.

Trong Vùng Cẩm Bóng Tối, khắp nơi đều tràn ngập bóng đêm.

La Hồng nắm lấy Long cột vô cùng to lớn của Long Hoàng và ném nó vào U Minh Hỏa gần đó.

Tách tách tách...

Tốc độ cháy có chút chậm, cho dù là Long Hoàng đã chết, nhưng trong Long cột vẫn ẩn chứa uy lực của pháp tắc.

Độ khó hòa tan có hơi cao.

"Số Hai, dùng Thần Hỏa đi"

Số Không nhìn lướt qua Tà Thần Nhị Cáp, và điềm đạm nói.

Cái tên lười biếng này.

Tà Thần Nhị Cáp nghe xong cũng không từ chối, vừa mở miệng thì tựa như có năng lượng nhanh chóng lao ra khỏi tháp Tà Thần Số Hai.

Một ngọn lửa đỏ rực bùng cháy, soi sáng bóng tối.

Một nhúm lửa nhỏ, không nhiều lắm nhưng nhiệt độ lại cực cao, Biển Bóng Tối dường như đang sôi trào.

Mà Vùng Cẩm Bóng Tối cũng được chiếu sáng, được bao phủ bởi một lớp ánh đỏ tươi sáng bóng.

La Hồng nhất thời cảm thấy có chút kinh ngạc: "Sao cái này sáng quá vậy? Tại sao không dùng ngọn lửa này đốt cháy bóng tối?"

Lời nói của La Hồng khiến Tà Thần Nhị Cáp có cảm giác hấn muốn bị đập toại tả.

Đốt cháy bóng tối nào có dễ dàng như vậy!

Thần Hỏa là Thần Cách của hỏa diễm, người đã thấy ai dùng bom nguyên tử để chiếu sáng chưa?

Khi La Hồng nhìn thấy nhiều Tà Thần lơ mình, cũng không lúng túng, lực ý chí chuyển động, hấn bắt đầu rền Long cột của Long Hoàng!

La Hồng vung búa tạ làm bằng xương cốt của Thiên Vương, thân thể run lên, từng tế bào như phun ra năng lượng mạnh mẽ.

Hắn lợi dụng năng lượng Thiên Ma để cải tạo nhục thân và hôm nay chúng cũng bùng nổ với sức mạnh vô cùng mạnh mẽ.

Hắn dùng búa tạ đập vỡ xương cốt của Long Hoàng.
Tia lửa bắn ra khắp nơi, tung tóe và cuốn trôi bóng tối.
Tùng Tà Thần không hề nhìn xuống, lại quan sát La Hồng, nhìn chằm chằm hắn chế tạo vật chịu tải.

Có những cảm xúc phức tạp trong đôi mắt đỏ tươi của những Tà Thần.
Thời gian trôi qua từng chút một.

Trong quá trình rèn đúc, La Hồng đã tích hợp các phần thưởng thu được từ quy tắc khi tiêu diệt vua rồng vào vật chịu tải.

Đây là một thanh đoản kiếm, hài cốt của Long Hoàng to lớn như vậy đã được La Hồng tinh luyện và rènũa lại, cuối cùng nó biến thành một thanh đoản kiếm, thanh kiếm dung hòa với lực lượng quy tắc khổng lồ, ở trên đó hiện lên từng đóa kim vân.

Có những ánh sáng bí ẩn nhấp nháy trong các quy tắc.

Vào thời điểm này, Thiên Vương của các bộ tộc Tiên, Yêu, Phật tộc đang nhìn chằm chằm vào La Hồng.

Bọn họ đã rất sốc khi chứng kiến La Hồng lấy xương cốt của Long Hoàng làm tài liệu luyện chế binh khí. Đây có phải là lý do tại sao La Hồng có thể giải phóng Tà vật trong Vùng Cấm Bóng Tối không?

Đây là lần đầu tiên La Hồng lấy hài cốt của Long Hoàng làm tài liệu để chế tạo binh khí, và nó cũng mang lại áp lực cực lớn cho trình độ đúc kiếm của hắn.

La Hồng không biết liệu mình có thể thành công đúc kiếm hay không nữa.

Tuy vậy, hắn vẫn không bỏ cuộc, mắt thấy sắp thất bại, hắn đã rớt vào một đám mây chính là phần thưởng từ quy tắc, nó giống như một chất phụ gia, cứu thanh kiếm sắp thành phế phẩm!

Trong quá trình này, trình độ đúc kiếm của La Hồng đang được tăng lên, và khả năng kiểm soát sức mạnh của La Hồng cũng đang được cải thiện.

Hiện tại, trình độ lực khống chế của Chí Tôn đỉnh phong như La Hồng còn chưa đạt tới viên mãn, nhưng hiện giờ, coi như đã hoàn toàn viên mãn!

Gào!

Khi Long Hoàng Kiếm được đúc tới chín phần tinh khiết, tiếng rống ngấm đột nhiên nổ tung trong Vùng Cấm Bóng Tối.

Đó là khí linh được sinh ra từ Long Hoàng Kiếm!

Anh mắt của La Hồng thay đổi, ngừng đúc kiem, cách không rèn luyện Long Hoàng Kiếm nóng bỏng, lấy cánh tay Thiên Ma ra bắt kiếm, bước lên Biển Bồng Tồi.

La Hồng đi về hướng tháp Tà Thần Số Một.

Sóng lớn lên xuống, đợt sóng trên và dưới chìm nổi.

Sức mạnh của các quy tắc bị áp chế một cách khủng khiếp, áp lực của các quy tắc trước tháp Tà Thần Số Một chắc phải mạnh hơn một cấp so với tháp Tà Thần Số Hai.

Nhưng so với Số Không thì vẫn còn kém chút ít.

Chỉ có điều, đối với La Hồng mà nói, độ ảnh hưởng thực ra cũng không lớn, dù sao bản thân cũng không cần chịu áp lực.

La Hồng cũng làm giống như khi hấn bước vào tháp Tà Thần Số Hai lúc đầu vậy.

Suy nghĩ của La Hồng chuyển động, Sách da người trong biển ý chí tỏa ra kim quang, pháp tắc tiêu tan như mây khói, mở đường cho La Hồng.

La Hồng đi theo con đường này, đi bộ đến tháp Tà Thần Số Một.

La Hồng ngày càng tò mò về nguồn gốc của Sách da người, nó có tác dụng "che giấu" cực mạnh đối với sức mạnh quy tắc.

Tuy nhiên, La Hồng vẫn không thể đoán được nguồn gốc cụ thể của Sách da người, nhưng có thể chắc chắn một điều là Sách da người này hẳn có liên quan đến ý của Thiên Đạo.

Hắn hít sâu một hơi và không suy nghĩ sâu về vấn đề này.

Vì bây giờ, hắn chưa đủ đẳng cấp.

Ngay cả Vương Cảnh còn chưa đạt tới, suy nghĩ quá nhiều cũng không mang lại lợi ích gì cho hắn.

Ở cấp độ cao hơn, hắn sẽ suy tính về vấn đề đó sau.

Trời sụp, đã có người khác đến chống đỡ.

Điều mà La Hồng phải làm là cố gắng hoàn thành việc trước mắt tốt nhất có thể!

Bùm!

Tháp Tà Thần Số Một cuối cùng vẫn sụp đổ dưới tay La Hồng.

Khi hắn mở cánh cổng của tháp Tà Thần Số Một và đi sâu vào trong, Số Một lười biếng từ từ mở mắt ra.

Tên Nhân tộc này thực sự có thể đặt chân đến tháp Tà Thần của mình
ư2 Đúng là không thể tưởng tượng nổi!

Số Một thực sự rất ngạc nhiên, bởi vì thực lực của La Hồng không mạnh, mặc dù La Hồng có thể đặt chân đến tháp Tà Thần của Số Hai, Số

Ba, Số Chín.

Nhưng mà, dù sao thì hấn ta cũng là Số Một, so với Số Hai và Số Ba, hấn ta cũng cường đại hơn nhiều.

Vậy mà La Hồng vẫn đi đến cùng được.

Đối với La Hồng mà nói, quá trình dung hợp Thần Cách trái lại quen tay hay việc, chủ yếu là tiến vào tháp Tà Thần của Số Một, đối với La Hồng mà nói, vấn đề tiếp theo không thành vấn đề.

Trong tháp Tà Thần, La Hồng tiếp tục rèn đũa Long Hoàng Kiếm và chế tạo vật chịu tải!

Lần chế tạo này kéo dài rất lâu, dù sao thực lực của Số Một rất mạnh, hấn ta có thể dễ dàng giết chết Long Hoàng.

Thực lực càng mạnh thì việc chế tạo vật chịu tải càng khó.

Lần này, La Hồng lĩnh hội càng sâu sắc hơn!

Chương 1237: Hợp nhất Động Thiên, cuối cùng thành Vương!

Bùm!

Rốt cuộc, một vài ngày sau.

Trong bóng tối, có gì đó bắt đầu xao động!

Toàn bộ Vùng Cẩm Bóng Tối dường như đang rung chuyển, những sợi xích nối tiếp nhau, đều đặn cổ xưa và sâu thẳm tối đen như mực vắt ngang, đan chéo vào nhau, chấn vỡ thiên địa!

Vỏ ốc khổng lồ của Số Một thực sự có một chuỗi quy tắc xiềng xích dày đặc, chẳng chịt, quấn lấy nhau, làm cho người ta hoa cả mắt!

Ba vị Thiên Vương đều khiếp sợ!

"Số Một, nhân cơ hội này giải khai phong ấn đi!"

Đôi mắt của Số Không sáng lên, hân ta quát lớn.

La Hồng làm được rồi!

Tên tiểu tử này thực sự giúp Số Một giải trừ được phong ấn!

Cơ thể của Ốc sên khổng lồ Số Một lười biếng di chuyển một chút.

Vô số sợi xích căng chặt trong chốc lát, không gian vỡ tan giữa âm thanh kéo kẹt!

Bang bang bang!

Một khắc sau, dần dần từng đoạn xiềng xích bị đứt đoạn!

Trong Vùng Cẩm Bóng Tối, nơi đó nhất thời xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất!

Bùm!

Khi tất cả xiềng xích biến mất không còn một móng, một bóng người mập mập lơ lửng trên không trung, xung quanh bóng người mập mập kia, không gian đang sụp đổ, nứt toác.

"Ta... Cuối cùng... Được tự do rồi..."

Số Một cười ha hả nói nhưng tốc độ nói rất chậm chạp khiến người nghe rất là khó chịu.

Số Không nhìn về phía Số Một, khá hài lòng.

Cứ yên tâm.

La Hồng thậm chí có thể giúp Số Một phá phong ấn, vậy thì những Tà Thần khác về cơ bản là không có vấn đề gì!

Xung quanh tháp Tà Thần Số Một, Biển Bóng Tối cuộn cuộn với những dòng nước xoáy.

La Hồng bước ra khỏi đó, cầm trong tay Long Hoàng Kiếm lóe lên ánh sáng đen.

Thanh Long Hoàng Kiếm này hợp nhất với Thần Cách của Số Một, tựa như đã trải qua một sự lột xác đẹp đẽ vô cùng, và dường như chứa đựng những lực lượng quy tắc kỳ dị đang chập chờn!

Thanh kiếm lại có hoàng uy cực kỳ kinh khủng!

La Hồng với mái tóc trắng bay nhẹ theo làn gió, khi đang giúp Tà Thần Số Một giải trừ phong ấn, hắn cũng cảm nhận được sự phản hồi mãnh liệt từ quy tắc.

Đại Đạo của hắn hiện ra, trên đỉnh đầu, bốn cái động thiên xuất hiện.

Ba cái động thiên Thánh Tà, Tam Hoàng, Tà Chủ đều đã viên mãn.

Thứ duy nhất không viên mãn chính là Tà Thần Động Thiên.

Nhưng vào lúc này, Tà Thần Động Thiên cũng đã trải qua quá trình biến đổi!

Bên trong động thiên, một hư ảnh Ốc sên dần dần thành hình.

Ban đầu, trong Tà Thần Động Thiên, chỉ có ba hư ảnh Tà Thần là U Minh Lang, Hắc Miêu, Thanh Ngưu.

Bây giờ, sau khi Thôn Thiên Oa Số Một được giải phóng, hư ảnh của Thôn Thiên Oa cũng hiện diện.

Trong nháy mắt, trong hang động Tà Thần của La Hồng, năng lượng bắt đầu dâng trào và sôi sục!

Trong chớp mắt, sức mạnh của động thiên tăng vọt đến Viên mãn!

Sức mạnh của Tà Thần Số Một cường đại nằm ngoài dự đoán của La Hồng!

Dĩ nhiên, Tà Thần Động Thiên của La Hồng đã phác họa hư ảnh của Số Một, đạt được một tiểu viên mãn, nhưng không phải là một đại viên mãn.

Nhưng mà, tiểu viên mãn này lại có ý nghĩa rất lớn đối với La Hồng.

Bởi vì La Hồng cảm thấy rằng mình có thể chạm đến rìa cảnh giới Vương Cảnh!

Hưu!

Long Hoàng Kiếm bắn ra và rơi vào tay của Tà Thần Số Một mập mạp ngay lập tức.

Số Một đang chơi với Long Hoàng Kiếm, hắn ta nở một nụ cười ngây ngô với tâm thái khá hài lòng.

Còn La Hồng lại ngồi xếp bằng.

Số Một và Số Không nhìn nhau, họ đều nhìn thấy sự thay đổi trong cơ thể của La Hồng.

"Người sẽ đột phá. Số Một đã xua tay đi bớt lực lượng quy tắc, làm cho động thiên thứ tư của người thực hiện tiêu viên mãn."

"Có tư cách đánh sâu vào Vương Cảnh"

Số Không mỉm cười nói.

"Bốn cái động thiên đúng là hiếm thấy. Động thứ tư quả là dị thường, giống như Tà Thân chúng ta, mặc dù thân ở Tam giới, nhưng lại bị bài xích với bên ngoài."

Số Không thở dài, cảm khái.

Số Một mập mạp, với nụ cười trên môi.

Dù sao hắn ta cũng rất vui vẻ, có thể được tự do, làm sao không vui đây.

Mặc dù hắn ta đã quen với sự cô đơn và gò bó, nhưng hương vị của sự tự do thật tuyệt vời.

"Tiểu La giúp ta đạt được tự do, ta sẽ giúp hắn một tay."

Số Một nói.

Nói xong câu đó.

Số Một giơ tay lên, những ngón tay đây thít hơi chạm vào hư không.

Bóng tối bị xé tan trong tích tắc!

Trong Tà Thân Động Thiên của La Hồng, hư ảnh của Thôn Thiên Oa tựa như sống lại.

Có một giọng nói vang lên bên tai La Hồng.

"Giải phóng tâm trí, không chế ý chí, chiếm đoạt động thiên, động thiên hợp nhất."

Số Một truyền câu nói vào đầu của hắn.

Không nhanh không chậm, tốc độ khá chậm.

Nhưng mà, cả người của La Hồng chấn động.

Hợp nhất bốn động thiên ư?!

Làm sao hợp nhất?

Ngay sau đó, La Hồng biết, trong lòng có chút cảm giác.

Hắn chợt mở mắt ra.

Trên Đại Đạo có hoa nở rực rỡ, sắc hoa bảy màu, lóa mắt vô cùng.

Trong Tà Thân Động Thiên, hư ảnh của Thôn Thiên Oa thò đầu ra, há to miệng và chợt hút mạnh.

Với cú hút này, miệng Thôn Thiên Oa như biến thành một cái lỗ đen.

Tất cả mọi thứ giữa trời và đất đều bị hút mạnh vào đó!

Trong Tam Hoàng Động Thiên, hư ảnh của ba Nhân Hoàng xuất hiện.

Trong Tà Chủ Động Thiên, một mảnh thê giới của vong linh giáng lâm.

Trong Thánh Tà Động Thiên, hai cực thánh tà xoay vần liên tục!

Ba động thiên bắt đầu không ngừng tụ hợp...

Sau đó, bốn cái động thiên từ từ chồng lên nhau, loáng thoáng trong đó có một luồng khí tức hỗn độn nhàn nhạt bộc phát!

Trong Vùng Cấm Bóng Tối,

Ba vị Thiên Vương bị bắt đều vô cùng sửng sốt.

Họ há hốc miệng, khiếp sợ tột cùng!

"Đây là... Cái gì!"

"Hợp nhất ba cái động thiên... Chuyện này vốn không thể nào thực hiện nổi!"

"Mỗi một động thiên đều đại diện cho một thế giới riêng, sao có thể hợp động thiên làm một được? Cái gọi là hợp nhất, nhất định phải vật lộn, phá hủy một động thiên khác."

Ba vị cường giả đây chính là Thiên Vương.

Đối với đạo tu hành, bọn họ cũng có sự tự lý giải riêng.

Không phải không có yêu nghiệt Chí Tôn thử nghiệm hợp nhất động thiên, nhưng về cơ bản đều thất bại, đã từng có những yêu nghiệt ngưng tụ ra Vô Thượng Động Thiên, cố gắng dung hợp động thiên, cuối cùng ba cái động thiên đồng loạt nổ tung thành từng mảnh, tu vi cả đời bay mất!

Vì vậy, hợp nhất động thiên là điều mà từ xa xưa đã được coi là không thể, là trái với ý của Thiên Đạo!

Nhưng bây giờ, La Hồng dường như đã thành công!

Chương 1238: Lời nguyện của Hoàng giả không phải là thứ dễ

giải quyết!
Bùm!!

Trong Tà Thần Động Thiên, ba cái Vô Thượng Động Thiên hòa vào trong đó, xoay vòng không ngừng, giống như một đóa hoa đang nở. Chiều sáng bóng tối của Vùng Cấm và mang lại ánh sáng vô tận!

Cùng lúc đó.

Tâm trí của La Hồng cũng đang chấn động.

Hắn cảm thấy mình đang phi nước đại trên đại đạo.

Đại đạo của hắn có chiều rộng vạn dặm, trùng trùng điệp điệp, kéo dài tới vô tận.

Hôm nay, hắn đặt chân lên đó và dùng chân nhìn ra xa, chỉ cảm thấy một cảm giác sâu không lường được.

Có sức mạnh quy tắc lôi kéo hắn xuống.

Trên đại đạo của La Hồng, những sợi năng lượng đan xen, kéo đến như lũ cuốn.

Tuy vậy, ngưng tụ ra như thế cũng không có nghĩa là La Hồng đã chân chính bước chân tới cảnh giới Vương Cảnh.

Thực tế, chân chính bước vào Vương Cảnh là để cho lực lượng quy tắc bao trùm và mở ra Đại Đạo.

Một dòng chảy đều đặn được tạo ra giữa ba động thiên và ba động thiên nối tiếp với dòng chảy tạo thành một quy tắc liên tục, chỉ bằng cách này, hắn mới nắm trong tay quy tắc và trở thành Vương Cảnh.

Mà về cơ bản, cường giả ở cấp bậc Thiên Vương được sinh ra dựa trên quy tắc dòng suối, mở rộng Đạo Cơ, tạo thành dòng Trường Hà chảy xiết.

Nhưng La Hồng thì khác, ngay từ đầu, Đại Đạo của hắn vốn có chiều rộng vạn dặm, với cả Đạo Cơ của hắn quả thật quá là vững chắc.

Cho nên...

La hồng vốn đã khó đánh sâu vào Vương Cảnh, hơn nữa, hắn vô tình ngưng tụ bốn cái Vô Thượng Động Thiên, muốn đặt chân vào Vương Cảnh lại càng khó hơn.

Và lần này, với sự giúp đỡ của Tà Thần Thôn Thiên Oa Số Một, bốn động thiên đã hòa làm một.

La Hồng lập tức cảm nhận được lực kéo của pháp tắc đôi với động thiên của mình!

Chỉ có điều, sức mạnh quy tắc trong thiên địa lại quá ít!

Đại Đạo của La Hồng cần rất nhiều sức mạnh quy tắc để lấp đầy nó!

Vì vậy, ngay cả Tà Thần Số Một cũng không ngờ rằng dù đã dung hợp bốn động thiên nhưng La Hồng vẫn chưa thể đột phá tới Vương Cảnh.

La Hồng ngồi xếp bằng bên rìa của Biển Bóng Tối, động thiên đã hợp nhất trên đỉnh đầu đang chìm nổi trong hỗn độn!

"Đại Đạo của hần thật to và dài..." Thôn Thiên Oa Số Một chậm rãi thốt ra.

"Số Không, mau nghĩ cách đi, nếu không suốt đời tên tiểu tử Nhân tộc này cũng đừng hòng bước vào Vương Cảnh"

Số Một đang hỏi Số Không.

Số Không rơi vào trầm tư, sau đó ngẩng đầu nhìn vết nứt khổng lồ trong Dòng sông Thời Không do Long Hoàng ngã xuống tạo thành, hai mắt sáng lên.

Một khắc sau, chận thân của Số Không xuất hiện, Hỗn Độn Hạt Tổ xuất thế, vô số quy tắc quán quanh, nhưng Hạt Tổ hoàn toàn không quan tâm.

Kẹp bọ cạp cực lớn rơi xuống, lỗ hổng do Long Hoàng chết đột nhiên xé toạc ra!

Các rách ngày càng lớn!

Dòng sông Thời Không đột nhiên nổi lên!

Số Không hóa thành bóng người, vô số sợi xích quy tắc quán lấy chân thân của hần ta.

Hần ta đưa tay ra và nắm lấy nó.

Chiếc kìm khổng lồ lao vào Dòng sông Thời Không, chọt khều nó, như một con dao, cắt mở thiên hà.

Dòng sông Thời Không vô tận lập tức bị cắt thành hai mảnh!

Hần cắt ra một cái rãnh lớn.

Trong rãnh, quy tắc tứ tán, nằm rải rác và lộn xộn.

Số Không ném La Hồng vào cái rãnh kia.

Bốn động thiên hợp nhất hình thành nên Hỗn Độn Động Thiên, nó điên cuồng cắn nuốt vết rãnh do sự đứt gãy của Dòng sông Thời Không.

Sức mạnh hào hùng của các quy tắc tràn vào trong động thiên của La Hồng.

Hần không biết động thiên đã hút bao lâu.

Âm!!

Những tiếng vang vô cùng lớn.

La Hồng mở mắt, thở ra một hơi khí độc, khiến tinh thần sáng khoái, rồi hần ngồi xếp bằng trong Dòng sông Thời Không, với mái tóc bạch kim tung bay, lại giờ tay lên, ngưng tụ sức mạnh quy tắc cách lòng bàn tay ba tắc.

xiềng xích trời buộc Chí Tồn đã bị phá vỡ.

Hôm nay, La Hồng hần cuối cùng đã thành Vương!

Vương Cảnh!

La Hồng cuối cùng đã đạt thành Vương Cảnh...

Dĩ nhiên, con đường đến Vương Cảnh này không hề suôn sẻ, cũng không nhẹ nhàng như nước chảy và cũng chẳng phẳng lặng như tơ lụa chút nào.

Nếu đi theo con đường tơ lụa để đạt được Vương Cảnh, ở thời điểm, La Hồng lấp đầy ba cái động thiên, đạt tới viên mãn, đã có thể dễ dàng tiến vào Vương Cảnh.

Nhưng mà, La Hồng lại vô tình lĩnh hội được cái động thiên thứ tư, điều này khiến cho con đường tiến vào Vương Cảnh của La Hồng chậm lại rất nhiều, thậm chí ngay cả căn cơ tu luyện cao vút của La Hồng cũng bị đình trệ một thời gian.

Về phương diện này, La Hồng cũng rất bất lực, ngưng tụ ra động thiên thứ tư, hần cũng không biết phải làm sao.

May mắn thay, động thiên thứ tư... Tuy rằng ảnh hưởng đến thời gian đột phá của hần, nhưng... Vấn đề không lớn, cuối cùng hần đã tiến vào cảnh giới Vương Cảnh!

Vương Cảnh là quá trình tập hợp sức mạnh của các quy tắc.

Sức mạnh quy tắc vốn là dòng suối hết sức nhỏ ban đầu, mở rộng ra đến khi lực lượng biến thành một dòng sông dài, trên thực tế, đó là quá trình mở ra một dòng sông dài các quy tắc trong động thiên.

La Hồng thực sự không ngờ rằng sức mạnh quy tắc thoát ra khi hần trợ giúp Số Một phá bỏ phong ấn lại đủ để khiến động thiên thứ tư - Tà Thần Động Thiên của hần đạt được tiểu viên mãn, ít nhất, có thể làm cho động thiên của hần tiếp tục thăng cấp.

Đây coi như là một niềm vui ngoài ý muốn.

Nhưng mà, nếu La Hồng muốn đạt đến Vương Cảnh viên mãn, điều đó không hề dễ dàng.

La Hồng phải giải phóng toàn bộ Tà Thần trong Vùng Cấm Bóng Tối, chỉ có như vậy, hần mới có thể chân chính bước lên con đường tới Thiên Vương!

Đối với giải trừ phong ấn cho Tà Thần, La Hồng cũng không để ý lắm. Bởi vì đây là một chuyện rất quan trọng, những Tà Thần này đều là trợ lực của hắn, mặc dù hiện nay, ở trong Tam giới, hắn đã có địa vị chí cao vô thượng.

Nhưng La Hồng sẽ không quên, ngoài Tam giới có rất nhiều hiểm uy, vị Nhân Hoàng đã ra khỏi Tam giới và không quay trở lại suốt một trăm nghìn năm, chính là kết cục của La Hồng.

Ngoài Tam giới ra, tuyệt đối có sự uy hiếp vô cùng đáng sợ!

Ngoài ra, La Hồng cũng để ý đến ý chí của Thiên Đạo, thứ đồ chơi này... Có vẻ không phải là loại hiền lành.

Số Không, Sinh mệnh Thân Mẫu, Đại lão Số Một và các Tà Thần khác hình như bị phong ấn bởi chính ý chí của Thiên Đạo.

Lời nguyện của Hoàng giả không phải là thứ đồ dễ giải quyết!

Theo thực lực không ngừng tăng lên, sớm muộn gì cũng có ngày, La Hồng sẽ chạm tới cảnh giới này, nên trước sau gì, khi La Hồng đặt chân vào cảnh giới Hoàng giả, sẽ gặp phải lời nguyện của Hoàng giả.

Tới khi đó, La Hồng không chắc Sách da người sẽ cung cấp trợ lực cho hắn.

Vì vậy, từ bây giờ, La Hồng sẽ xây dựng đội ngũ nòng cốt và trợ lực thuộc về riêng mình.

Chương 1239: Bị Dòng sông Thời Không ảnh hưởng, bóp méo thời

không!

Những Tà Thần trong Vùng Cấm Bóng Tối rất đơn thuần, bọn họ cũng đều rất có nghĩa khí.

Có lẽ, bọn họ được gọi là Tà Thần đều là cường giả có vết nhơ, nhưng La Hồng cảm thấy bọn họ so với cường giả Tiên, Thần, Yêu, Phật tộc có lương tâm hơn nhiều.

Cường giả của bốn tộc tuy có thực lực mạnh, nhưng lòng dạ quá đen tối!

Cũng giống như Người trấn thủ Thiên giới trước đây, có lẽ đó là thói quen luôn cao cao tại thượng, sự thờ ơ đối với sinh mệnh và trái tim sắt đá khiến nhân tâm ớn lạnh.

Toàn bộ dòng dõi Thiên Nhân đều giống nhau, nói giết là giết, vốn không chớp mắt.

Có lẽ, trong mắt họ, Nhân tộc ngày này chẳng khác gì heo chó.

Còn năm gia tộc trên Thiên giới không phải là đồng minh có thể phó thác sau lưng, giống như Người trấn thủ Thiên giới, sẽ bị năm tộc lừa, dẫn tới nổ tung.

Vì vậy, La Hồng cảm thấy lựa chọn Tà Thần trong Vùng Cấm Bóng Tối, còn có người sở hữu dòng sông sinh mệnh - Sinh mệnh Mẫu Thần, những tồn tại này bị ý chí của Thiên Đạo phong ấn tại đây càng khiến hắn cảm thấy an tâm hơn.

Bùm!

Quy tắc của Dòng sông Thời Không, giống như móng vuốt của một con bạch tuộc, không ngừng đâm chọc bốn phía.

La Hồng đột nhiên cảm thấy sức mạnh ý chí của mình càng ngày càng nặng, càng ngày càng chìm sâu xuống.

Giống như chìm xuống đáy vực thẳm.

Trong Vùng Cấm Bóng Tối.

Cơ thể của Số Không bị hết sợi xích này đến sợi xích khác đánh mạnh vào người.

Chỉ có điều, bản thể chân chính vô cùng không lồ của Hạt Tổ Hồn Độn lại không quan tâm chút nào.

Trên đầu hắc tạ, có một Dòng sông Thời Không chia cắt thành hai đoạn, La Hồng đang ngồi xếp bằng trong đó, không ngừng hấp thu sức mạnh quy tắc hỗn loạn thoát ra từ dưới Dòng sông Thời Không.

Mà hơi thở của La Hồng, trong quá trình hấp thu sức mạnh của quy tắc, không ngừng trở nên mạnh mẽ hơn.

Trên đỉnh đầu hắc, trong Hỗn Độn Động Thiên, có một tia sáng yếu ớt đang dâng trào.

Số Một với dáng vẻ mũm mĩm, mập mạp, đang đứng sóng vai, lơ lửng bên cạnh Số Không.

"Số Không, có vẻ ngươi rất coi trọng hắc? Ta không ngờ ngươi bằng lòng chặt đứt Dòng sông Thời Không cho hắc, làm loại chuyện trái với Thiên Đạo này sẽ thu hút sự chú ý của Thiên Đạo, nếu vậy thì quy tắc trừng phạt sẽ càng mạnh mẽ hơn."

Số Một mũm mĩm nhìn Số Không và mỉm cười ngây ngô nói.
Ý tứ trong lời nói của hắc ta cũng mang theo mấy phần tò mò.
Số Không đã vì La Hồng, mà bỏ ra cái giá không nhỏ.

"Không sao, hắc đáng giá"

Số Không nở một nụ cười nhạt.

"Trong Vùng Cấm Bóng Tối, anh em Tà Thần ta có tính cách giống nhau. Nếu ta đã chọn tin vào hắc, thì chính là tin tưởng hắc, sẽ không có quá nhiều do dự. Dựa vào lời Nhân tộc thì là nếu ngươi chọn đầu tư, vậy phải tin tưởng hắc."

"Hơn nữa, tên này, không giống."

"Hắc cần một đồng minh, một đồng minh đáng tin cậy."

"Mà ta có lẽ sẽ trở thành đồng minh của hắc"

Số Không nói.

Nụ cười trên khuôn mặt bầu bĩnh của Số Một càng tươi thắm hơn.

Một màu sắc kỳ lạ thoáng qua trong mắt hắc ta.

Hàng trăm ngàn năm nay, đây là lần đầu tiên hắc ta thấy Số Không thưởng thức một sinh linh tới vậy.

Tuy vậy, Số Một lại nhìn La Hồng, người đang ngồi xếp bằng trong Dòng sông Thời Không, với một sự xúc động.

Hàng trăm ngàn năm.

La Hồng là sinh vật đầu tiên giúp hắc ta giải trừ phong ấn.

Số Một có thể cảm nhận được Thần Cách của hắc ta đã mất đi sự trói buộc với tháp Tà Thần, giờ đây, hắc ta có thể dễ dàng rời khỏi Vùng Cấm Bóng Tối, du hành Tam giới và đi đến bất cứ nơi đâu.

La Hồng không có quá nhiều ràng buộc đối với Long Hoàng Kiêm.

Nếu muốn rời khỏi La Hồng, hẳn ta còn không cần chào hỏi La Hồng, cứ việc rời đi thôi.

Cái được gọi là vật chịu tải, thực ra giống như quần áo của bọn họ vậy, sẽ không hạn chế số lượng.

Nhưng nếu hẳn ta cởi bỏ hết quần áo, ý chí của Thiên Đạo sẽ lại cảm nhận được, họ sẽ bị bắt trở lại tháp Tà Thần trong Vùng Cấm Bóng Tối và Thần Cách sẽ lại bị phong ấn.

"Lời nguyên của Hoàng giả..."

Số Một ngẩng đầu nhếch mép nhìn bầu trời Tam Giới, trên mặt mang theo ý cười.

Số Không nói La Hồng cần một đồng minh, còn Số Không sẵn sàng trở thành đồng minh này.

Số Một hiểu ý tứ trong đó.

Điều này cho thấy Số Không rất coi trọng La Hồng, thậm chí còn cho rằng tương lai của La Hồng... Nhất định sẽ phát triển đến trình độ Hoàng giả.

Hắn sẽ đối mặt với ý chí của Thiên Đạo...

Khi đó, La Hồng nhất định sẽ đụng phải lời nguyên của Hoàng giả, sẽ va chạm với ý chí Thiên Đạo.

Và sau đó...

Toàn bộ Tà Thần chính là đồng minh của La Hồng, chính là trợ lực giúp La Hồng.

Mà Số Không... Cũng rất mong chờ một sự tồn tại có thể đánh vỡ lời nguyên từ ý chí Thiên Đạo.

Tam giới... Thực sự cần một cá thể như vậy tồn tại.

Còn tên Nhân Hoàng thượng cổ...

Thật quá ngu xuẩn, không cần tính tới.

Số Một suy nghĩ rất nhiều, tuy tốc độ nói chậm, nhưng... Hẳn ta không hề ngu ngốc.

Ngay khi Số Một đang suy tính về nhiều thứ.

Số Không đột nhiên cau mày.

"Số Một, người nhìn Tiểu La một chút đi, trạng thái của hắn... Có vẻ không đúng lắm"

Số Không nói.

Khuôn mặt toàn thịnh của Số Một đột nhiên lộ ra vẻ choáng váng.

Một khắc sau, hắn ta đột nhiên nhìn về phía La Hồng trong Dòng sông Thời Không.

"Hà??"

"Dòng sông Thời Không đã bị cắt đứt, lực lượng quy tắc chạy tán loạn hình như đang gột rửa ý chí của hắn, trôi dạt nó đến một nơi vô định"

"Đại Đạo của hắn vẫn đang hấp thu quy tắc, mở ra sông quy tắc trong Vương Cảnh, nhưng ý chí của hắn dường như... Bị Dòng sông Thời Không ảnh hưởng, bóp méo thời không!"

Thứ mà Số Một đang tu luyện chính là chiếm đoạt các quy tắc, sức mạnh căn cốt thực chất là một biến thể của sức mạnh bóp méo thời không.

Vì vậy, Số Một có thể nhìn thấu trạng thái không đúng hiện giờ của La Hồng.

Chương 1240: Họ đều chết hết...

La Hồng loáng thoáng cảm thấy mình hình như lại mộng du.

Lần này, hẳn lại du đãng tới một mảnh tỉnh không.

Một cơn gió thổi qua, lay động những tinh không trên đại lộ giống như hóa thành tinh thần toái thạch.

Đó là một đại lộ được lát hoàn toàn bởi những ngôi sao và sỏi, vỡ vụn, thậm chí trên sỏi còn nhuộm màu máu khó phai.

Đây là một con đường đầm máu.

Một bóng người bê bê máu đang ngồi xếp bằng trên đại lộ này.

Ở bên cạnh hình bóng này, sau khi Không Hư - vị Phu tử đời đầu nghe thấy, đã mở ra cửa sau của tinh không, sức mạnh ý chí còn lại, giống như một cơn bão ý chí, đụng vào bầu trời đầy sao rộng lớn này.

Bóng người ấy ngồi đối diện với ý chí của Không Hư.

Hai người nhìn nhau không nói nên lời, chỉ còn lại sự im lặng chết chóc, trên bầu trời đầy sao rộng lớn này, mọi thứ đều vô cùng yên tĩnh, không một tiếng động.

"Nhân Hoàng đời này... Là tên tiểu tử gọi là La Hồng kia sao?"

Bóng dáng nhuộm máu cười nói.

La Hồng bối rối theo dõi và lắng nghe cuộc đối thoại giữa hai người.

Ở phía đối diện của thân hình nhuộm máu, vị Phu tử đời đầu Không Hư được bao phủ bởi kim quang, cũng nhìn người đó một cách phức tạp.

Nhân Hoàng!

Vị Nhân Hoàng thượng cổ đã thực sự nhìn thấy ông khi ông quyết định lao ra khỏi cánh cửa của tinh không như những con thiêu thân lao vào ngọn lửa.

Người này đã bị mắc kẹt trên con đường tới tinh không suốt trăm ngàn năm qua.

Khi nhìn thấy cơ thể Nhân Hoàng nhuộm đầy máu và hơi thở suy yếu đến cực điểm, Phu tử đời đầu không khỏi xúc động.

Núi cùng nước tận bờ hết lối, bóng liễu hoa tươi lại một làng, chính là nói ngài.

Ở nhân gian, ông không thấy bất kỳ người quen nào.

Mọi thứ đều hóa bãi bê nướng dầu, hết thấy đều khắc lên dấu vết của năm tháng.

Nhưng khi ông chọn cái chêt và can đảm bước vào tỉnh không này, ông phát hiện ra một người quen đang ngồi một mình trên đường lên tỉnh không, nhuốm đầy máu, chiến đấu điên cuồng, bảo vệ sự bình yên của Tam giới.

Phu tử đời đầu lắng nghe Nhân Hoàng kể lể, nghe rất nhiều.

Đa số thời gian đều là Nhân Hoàng nói, Phu tử đời đầu chỉ nghe, ngồi trên tỉnh không đã trăm ngàn năm, nhưng ngài và Phu tử đời đầu cũng không say ngủ trăm ngàn năm, có lần tỉnh lại, nhìn chung quanh, tất cả đều mờ mịt.

Ngài thực sự cô đơn suốt trăm nghìn năm.

Không có người nói chuyện, không ai trò chuyện cùng, chỉ có bóng tối và sự tĩnh mịch bầu bạn với ngài.

"Vì thế nên bệ hạ ngậy người ở đây suốt trăm ngàn năm qua ư?"

"Người chiến đấu với ai?"

Ý chí của Phu tử đời đầu dao động kịch liệt, hỏi.

Nhân Hoàng mỉm cười, giương đôi mắt mệt mỏi nhìn bóng tối và vùng hư vô phía xa xa.

"Đánh nhau với ai ư?"

"Coi như là... với trời đi."

Nhân Hoàng cười nói.

"Vì sao năm đó bệ hạ lại rời khỏi Tam giới?" Phu tử đời đầu cau mày hỏi.

"Tại sao? Lúc đó, thực lực người yếu... Nhưng sau này, khi phải khai mở tỉnh không, người thực sự không biết gì sao?"

Nhân Hoàng nói.

"Chẳng lẽ người không cảm nhận được lực áp chế khi căn cơ tu luyện của người đã khôi phục đến đỉnh phong, thậm chí lên tầng thứ cao hơn sao?"

"Cảm giác có thứ gì đó muốn áp chế người."

Phu tử đời đầu liếc mắt một cái, ông gật đầu, quả thực có loại cảm giác bị áp chế.

Trên thực tế, ông vẫn muốn ở lại nhân gian lâu hơn để giúp ổn định thế cục.

Nhưng mà, mọi thứ đến quá vội vàng và ông không có đủ thời gian.

Không chỉ bởi vì thực lực suy yếu, mà bởi vì cảm giác khủng hoảng này, nếu không rời khỏi Tam giới, ông có thể sẽ bị quy tắc phong ấn và nhắm tới.

"Thứ đồ chơi này... Ta gọi nó là lời nguyên của Hoàng giả"

"Trước đó, người đã tiên vào thời khắc thăng hoa, đạt tới trình độ cao nhất, người thực sự bước vào cảnh giới Hoàng giả. Một khi bước vào cảnh giới Hoàng giả, người sẽ bị ý chí của Thiên Đạo bài xích và nguyên rửa. Ý chí của Thiên Đạo không cho phép Tam giới có một tồn tại mạnh mẽ như vậy... "

"Ý chí của Thiên Đạo?"

"Ý chí của Tam giới, cũng có lẽ là ý chí của mảnh tinh không này, ý chí có hơi méo mó..."

"Méo mó?"

Phu tử đời đầu hí hóp mắt hỏi.

"Chỉ cần người bước vào cảnh giới Hoàng giả, cũng sẽ bị phong ấn"

"Ồ Tam giới, năm tháng vô tận, người cho là bấy lâu nay chỉ sinh ra từng ấy cường giả Hoàng Cảnh hay sao?"

"Thời gian càng lâu, Hoàng Cảnh lại càng dễ dàng ra đời, nhưng hôm nay, người nhìn Tam giới xem, còn có bao nhiêu vị cường giả Hoàng Cảnh?"

Đôi mắt của Nhân Hoàng thật sâu sắc, nhìn tĩnh không mênh mang.

Có thể thấy, phía cuối tĩnh không dường như có một tia sáng thủy triều đang dâng trào.

Ở phía trên tia sáng, có năm bóng người vô cùng to lớn đang lướt sóng mà tới!

Phu tử đời đầu cũng cảm ứng được, ý chí kim quang đại thịnh, vô cùng tập trung nhìn vào bóng người mới tới.

Đó chính là sự tồn tại luôn chiến đấu với Nhân Hoàng suốt một trăm ngàn năm qua ư?!

Hình như ông đã tiếp xúc với một bí mật hết sức khủng khiếp!

Nhân Hoàng nhìn khí thế kinh khủng của những thứ vừa tiến tới, nụ cười trên mặt càng ngày càng rực rỡ.

Dường như ngài đã sẵn sàng cho một trận đại chiến.

Có điều là Nhân Hoàng vẫn kể lại một cách chậm rãi, như thể ngài muốn nói cho thiên địa biết những gì chôn giấu trong lòng.

"Một trăm ngàn năm qua, ngoài chiến đấu, ta còn phát hiện ra một số thứ. Phía bên kia của tĩnh không, ta gọi là bờ bên kia, có tồn tại một vị vượt qua cả Hoàng giả, kéo thấp ý chí của tĩnh không, không biết đã bao nhiêu năm trôi qua, chỉ biết ý chí của Tam giới đã phá quá nhiều cường giả giết chết sự tồn tại mạnh mẽ kia... "

"Họ đều chết hết..."

"Có lẽ, năm dài tháng rộng vô tận qua, Hoàng Cảnh của Tam giới đều chết ở nơi đó..."

Nhân Hoàng chậm rãi nói.

Chương 1241: Ta chiến đấu suốt một trăm ngàn năm

Bùm!!!!

Một cơn sóng thủy triều quét qua.

Năm luồng khí tức kinh khủng khiến các vì sao trở nên hỗn loạn, vô số sỏi đá cuộn cuộn, dường như bị chôn vùi trong cát bụi!

Nhân Hoàng đứng lên, ý chí của Phu tử đời đầu cũng trôi lơ lửng theo.

Nhân Hoàng nở nụ cười rực rỡ nói: "Một trăm ngàn năm qua đi, sức mạnh của ta cũng sắp cạn kiệt rồi, Khổng Hư, lão già nguoi tới thật đúng lúc..."

"Đúng lúc... chúng ta có thể chiến một trận cuối oanh oanh liệt liệt"

Nhân Hoàng nói.

"Ta cố ý mượn tay tiểu tử La Hồng để đi một chuyến tới Vùng Cẩm Bóng Tối, nhưng đáng tiếc... Ta giải trừ phong ấn thất bại:

"Nhưng mà nguoi tới cũng đúng lúc lắm."

Phu tử đời đầu nheo mắt nhìn năm bóng người ở đằng xa.

Ông thấy rõ, nhưng điều làm cho ông bất ngờ là năm vị cường giả kia rốt cuộc lại là tồn tại quen thuộc.

Thần quang đầy trời, tiên khí lượn lờ, phật tính soi rọi, yêu khí ngất trời, long ngâm như sấm!

Thần, Tiên, Yêu, Phật, Long!

"Đây là... Chân Hoàng của năm tộc?"

"Chân Hoàng của năm tộc... không phải là đã ngã xuống rồi sao?!"

Ý chí của Phu tử đời đầu vô cùng kính hãi, mở miệng hỏi.

"Không... Bọn họ không phải là Chân Hoàng của năm tộc! Mà là con rối của Thiên Đạo."

Nhân Hoàng chậm rãi nói.

"Thiên Đạo muốn biến ta thành một con rối... Ta không muốn điều đó.

Thiên Đạo muốn con rối của mình bước vào Tam giới, loại trừ tất cả sinh linh trong Tam giới, để có thêm sức mạnh cường đại hơn nhằm tiêu diệt những kẻ cường hãn nhất tới từ mảnh tỉnh không khác, nhưng ta không đồng ý."

"Dù sao, ta vẫn là Nhân Hoàng. Thiên Đạo muốn thanh tẩy Tam giới, tức là phải diệt trừ hết cả Nhân tộc, ta không muốn điều đó xảy ra."

"Ta có ba tâm nguyện chưa hoàn thành, đây chính là lý do tại sao ta lại canh giữ ở đây suốt trăm ngàn năm qua."

"Hôm nay, sinh mệnh ta sắp tới hồi kết, không ngăn được nữa, đúng lúc ngươi tới đây, chúng ta có thể đấu một trận oanh liệt rồi!"

"Chỉ đáng tiếc, ngươi và ta sẽ ngã xuống ở tỉnh không vô danh này, không ai có thể làm chứng cho cuộc chiến nơi đây."

"Được, ta đã chiến đấu một trăm ngàn năm, cuối cùng cũng có một trận chung kết!"

Nhân Hoàng cười lớn, áo bào nhuốm máu tung bay, trong mắt hiện lên chiến ý sôi sục và rực rỡ, hung hãn nhìn về phương xa.

Mặc dù nhân gian đã bị ngài giam lỏng một trăm ngàn năm, cũng khiến cho nhân gian bỏ lỡ thời gian một trăm ngàn năm phát triển, nhưng đồng thời cũng là cơ hội cho vô số người phạm sinh sôi nảy nở, không có tộc nào bị tuyệt chủng, phát triển rực rỡ suốt trăm ngàn năm.

Mặc dù, Vương triều đã thay đổi, nhưng Nhân tộc vẫn luôn sinh sôi, nảy nở và biến hóa không ngừng trong suốt tiến trình lịch sử.

Về tổng thể, nhân gian luôn thái bình thịnh thế.

Đằng sau sự bình yên luôn cần một ai đó âm thầm tiến về phía trước.

Cho nên, Nhân Hoàng không hối hận.

La Hồng hơi bối rối và có chút kinh ngạc.

Hắn ngơ ngác nhìn về phía Nhân Hoàng có mấy phần trung nhị này, khóe miệng không khỏi co giật.

Không có ai chứng kiến trận quyết chiến cuối cùng của các ngươi sao?

Dường như bọn họ không nhìn thấy sự hiện diện của La Hồng.

Bây giờ, La Hồng không rõ mình đang ở trạng thái nào... Là chết hay là một hồi mộng du đây?

Là ý thức trôi dạt, cho nên hắn có thể cảm nhận được ý chí của Nhân Hoàng và Phu tử đời đầu lúc này sao?

Thực ra, La Hồng đã rất khiếp sợ và chấn động khi nhìn thấy cả hai người.

La Hồng vốn tưởng rằng Phu tử đời đầu đã ra đi vĩnh viễn, nhưng hắn không ngờ rằng thật sự có một tia ý chí, bước ra khỏi Tam giới, vươn lên bầu trời đầy sao, thậm chí còn chạm mặt Nhân Hoàng.

Nhân Hoàng và Phu tử đời đầu dường như không phát hiện ra La Hồng, nhưng hắn lại nhìn thấy và nghe rõ những gì họ nói.

La Hồng vô cùng kinh hãi trước những bí mật mà Nhân Hoàng vừa nói.

Y chí của Thiên Đạo chính là ông trời của Tam giới, nhưng lại hạn chế Hoàng Giả ra đời, Hoàng Giả của thời đại thượng cổ, thậm chí viễn cổ, thái cổ đều bị tính kế và dẫn dắt tới tình không, chiến đấu với những người mạnh nhất đến từ tình không khác, để rồi cuối cùng tất cả đều chết trận.

Cả người La Hồng như run lên, có cảm giác như mình đã nghĩ ra điều gì đó.

Hắn có một cảm giác quen thuộc không thể giải thích được, còn mảnh tình không kia... Có phải La Hồng thông qua Sách da người, chớp đúng thời điểm thích hợp, mộng du tới tình không khác, thấy được toàn bộ mọi chuyện không?

Lần đó, La Hồng cũng nhìn thấy thi thể của rất nhiều cường giả, bao gồm rồng, phượng, kỳ lân, giải trãi và cả cường giả Nhân tộc... Gần như bao hàm tất cả các chủng tộc.

Và cuối cùng, trong sâu thẳm của tình không, phía trên một ngôi sao hiu quạnh, chỉ có một bóng người đang khoanh chân, ngồi xếp bằng, bóng dáng đó... Chính là Thiên Ma.

Chẳng lẽ cường giả trong miệng của Nhân Hoàng ý chỉ Thiên Ma?

La Hồng hít sâu một hơi, cảm thấy mọi thứ dường như đều là một chiếc nhẫn, nhưng lại thiếu đi một điểm mấu chốt khiến cho toàn bộ chiếc nhẫn hoàn toàn nối liền.

La Hồng không tiếp tục suy tính nữa, hiện tại hắn vừa mới trở thành Vương Cảnh, so với những đại lão này thì hắn chỉ là một tên lâu la, đừng thấy hắn làm náo loạn Tam giới mà nhảm, thực ra hắn tự biết rõ thực lực của bản thân, hắn có thể khuấy động mưa gió ở Tam giới là do mượn sức mạnh của Tà Thần.

Nếu chỉ dựa vào thực lực của bản thân, hắn hoàn toàn không làm được.

Ý thức dường như dần rõ ràng hơn.

La Hồng tiếp tục nhìn tình không chìm trong bóng tối và im lặng, Nhân Hoàng và Phu tử đời đầu đứng lên, chiến ý trong họ dâng trào mãnh liệt.

Chương 1242: Vây thì... Chiến đi.

Nhân Hoàng ngẩng đầu lên, ông ta loáng thoáng có cảm giác dường như có thứ gì đó đang theo dõi mình, nhưng lại không nhìn thấy.

Trạng thái kỳ lạ này khiến Nhân Hoàng cau mày, nhưng, ngay sau đó, ông ta không nghĩ về nó nữa.

"Người rình coi... Có phải là Thiên không?"

Nhân Hoàng cười nhạo.

Ý của Thiên Đạo chính là ý trời.

Nhân Hoàng đã canh giữ suốt trăm ngàn năm, chiến đấu gian khổ trong nhiều năm, đối chọi với Thiên Đạo không chết không thôi.

Thiên muốn khống chế ông ta, mà hôm nay chính là thời điểm tốt nhất để kiểm soát ông.

Nhưng mà, Nhân Hoàng không hề sợ hãi, ngày hôm nay, ông ta có thể đứng ở độ cao này và trở thành trụ cột của Nhân tộc, ông dĩ nhiên không phải là kẻ yếu đuối gì.

Có thể trở thành một vị Hoàng Cảnh vượt ra khỏi Tam giới, thực lực của Nhân Hoàng vốn đã sâu không lường được.

"Lão Khổng, cùng đánh một trận với ta, ngươi dám không?"

"Lần này, làm một vỏ lớn!"

Nhân Hoàng cười lên, vung tay, một đạo kim quang ngưng tụ trong tay Nhân Hoàng.

Đó mới là Hoàng Binh chân chính của Nhân Hoàng, là Nhân Hoàng Thương!

Thân thể và ý chí của Phu tử đời đầu lơ lửng, toàn thân Khổng Hư tràn ngập kim quang rực rỡ, ánh mắt phức tạp nhìn Nhân Hoàng.

"Chiến một trận... Có gì mà không dám chứ."

"Nhưng mà bệ hạ thật sự muốn làm như vậy sao? Tại sao bệ hạ phải khổ vậy, người có thể chờ Hoàng Giả thoát khỏi Tam giới, lên giúp bệ hạ mà, như vậy chúng ta sẽ nắm chắc phần thắng hơn"

Phu tử đời đầu nói.

Nhân Hoàng sừng sốt, cười tủm tỉm: "Giúp ta ư? Ta cũng từng đi tìm người giúp đỡ, nhưng vẫn không thành, giờ đây, thân xác như đèn đã cạn dầu, thà rằng quyết đấu một trận oanh liệt còn hơn kéo dài hơi tàn nơi phương xa."

"Còn bảo ta chờ người trong Tam giới tới đây, cũng quá lâu đi, trong Tam giới ngày nay, người mạnh nhất chỉ là Ngụy Hoàng của năm tộc, nhưng bọn họ sẽ không thể nào thành Hoàng được, bởi vì Chân Long Hoàng chưa từng chết đi..."

"Mà Nhân tộc... Lại càng không có hy vọng, điều này ta rõ nhất, quy tắc ta đặt ra chính là bảo vệ nhân gian qua trăm ngàn năm, vốn không thể sinh ra Chân Hoàng."

"Hơn nữa ta còn chưa ngã xuống, Nhân tộc muốn sản sinh ra một Chân Hoàng càng khó hơn."

"Mặc dù Nhân tộc khác với năm chủng tộc, Nhân tộc có thể sinh ra hai vị Hoàng Cảnh, nhưng nếu vị Hoàng Cảnh thứ nhất chưa nằm xuống, thì độ khó khi tạo ra người thứ hai sẽ càng lớn, gần như không thể nào."

Nhân Hoàng trầm ngâm.

Phu tử đời đầu ngân ra, nhưng ông phải thừa nhận những gì Nhân Hoàng nói là đúng.

Nếu loài người không bị lệnh cấm trong một trăm ngàn năm, với tốc độ sản sinh ra người tài của các thế hệ, có lẽ thực sự có hy vọng tạo ra một vị Hoàng Cảnh thứ hai.

Chỉ đáng tiếc.....

Nó đã được bảo vệ bởi các quy tắc của Nhân Hoàng trong suốt trăm ngàn năm.

Nghĩ đến đây, vị Phu tử đời đầu vẫn không khỏi muốn mắng chửi Nhân Hoàng.

Đúng là ngu xuẩn!

Nhưng có lẽ Nhân Hoàng thật ra cũng không sai, đứng ở góc độ của Nhân Hoàng, ông ta đã sử dụng các quy tắc của mình để bảo vệ nhân gian suốt trăm ngàn năm, giúp nó không bị năm tộc trên Thiên giới và Địa Ngục Thi Ma tộc xâm lược và tấn công, vậy là đủ rồi.

Nhưng Nhân Hoàng lại tự đào hố chôn mình, khiến cho hôm nay, Nhân tộc không sinh ra thêm cường giả nào để tiếp viện cho ông cả.

Phu tử đời đầu lại lâm vào hoảng hốt, nhưng ông lại nghĩ đến La Hồng.

"Hôm nay, nhân gian cho ra đời Tân Hoàng..."

Nhân Hoàng liếc mắt nhìn vị Phu tử đời đầu, sau đó nhìn dòng nước cuộn cuộn và sóng biển dâng xa, như thể năm bóng người đang dẫm lên dải ngân hà mà đến, tựa như họ được phản chiếu trên bầu trời đầy sao của vũ trụ.

Nhân Hoàng bật cười: "Người đang nói về tiểu tử La Hồng kia ư?"

Tiểu tử đó đúng thật là giỏi tạo ra kỳ tích, nhưng tiếc là... Hấn còn quá trẻ và thời gian còn lại dành cho hấn cũng quá ngắn"

"Tiểu tử đó quả thực là ngọn nguồn sản sinh ra hy vọng. Hấn nhất định có thể bảo vệ Nhân tộc, giao phó nhân loại cho hấn, ta rất an tâm"

Nhân Hoàng mỉm cười.

Ông ta đã gặp La Hồng, người có thể nhận được truyền thừa từ Hoàng, không một ai không phải người có ý chí kiên định, phẩm hạnh liêm chính cả.

Mà La Hồng có thể giúp Tà Thần trong Vùng Cấm Bóng Tối giải phong ấn, Nhân Hoàng thấy vậy cũng rất cảm động.

Thậm chí, có thể nói, nó giống như một kỳ ngộ thần thánh, khiến Nhân Hoàng tỉnh khỏi cơn mơ.

Ý tưởng giúp Tà Thần trong Vùng Cấm Bóng Tối thoát khỏi phong ấn bằng cách làm ra vật chịu tải, lấy cách thức treo đầu dê bán thịt chó, giúp Tà Thần đạt được tự do lần nữa, ý định của hấn làm cho Nhân Hoàng cảm thấy cuộc đời thật tươi đẹp.

"Ý tưởng của La Hồng thực sự rất hay, nhưng thật đáng tiếc, ta biết phương pháp này quá muộn, hơn nữa, ta cũng không còn đủ năng lượng để thực hiện nó nữa..."

"Tuy vậy, nếu người có thể nhìn thấy tên tiểu tử đó, người phải nói với hấn rằng nếu hấn muốn giải thoát cho Số Không, vật chịu tải tầm thường không đủ sức, lúc này, những binh khí mà hấn chế tạo là tuyệt đối không đủ để chứa Số Không..."

"Vì vậy, nếu hấn muốn giải phong ấn cho Số Không, trước tiên hấn cần đến địa ngục A Tu La, học nghệ thuật rèn binh khí từ tộc A Tu La, thuật rèn đúc binh khí của tộc A Tu La có một không hai ở Tam giới, Hoàng Binh của các tộc đều tham khảo Kỳ Chú Binh Thuật, trong đó Chú Kiếm là đứng đầu..."

Nhân Hoàng dường như đang lẩm bẩm.

Chẳng qua là ông chợt nghĩ ra điều gì thì nói nấy thôi.

"Đáng tiếc, ta không còn cơ hội trở về nữa."

Nhân Hoàng thở dài, không nói thêm gì nữa.

Bọn họ nói nhiều như vậy, nhưng thực ra họ không có cơ hội quay về, La Hồng cũng sẽ không thể nào biết được.

Ông ta ngẩng đầu lên, nhìn thấy sự xuất hiện của năm kẻ địch cùng chiến đấu một trăm nghìn năm.

"Chiến!"

Nhân Hoàng giờ ngọn thương lên, chiếc áo choàng nhuộm máu đang tung bay.

Ý chí của Phụ tử đời đầu tập trung hơn bao giờ, ông cũng không hỏi gì nữa, tuy rằng Không Hư cảm thấy Nhân Hoàng có chút ngốc, nhưng dù sao ngài cũng là Nhân Hoàng thượng cô.

Một người tài giỏi có khả năng thống nhất Tam giới.

Hơn nữa, ngài đã trấn giữ tinh không suốt một trăm nghìn năm, ngài ấy thực sự đã che chở cho chúng sinh trong Tam giới tròn trăm ngàn năm.

Thật đáng ngưỡng mộ.

"Vậy thì... Chiến đi."

"Lão thần chỉ còn lại ý chí, cũng không làm được gì nhiều, vậy để ta vì bệ hạ, mở ra một vết rách đi."

Phụ tử đời đầu cười tươi, chiến ý cuộn cuộn.

Hắn ngưng tụ một thân ý chí trôn vào tinh không, chỉ muốn tìm ra Nhân Hoàng thượng cô, không nghĩ tới không những tìm được Nhân Hoàng, mà còn vô tình phát hiện ra một bí mật to lớn.

Chương 1243: Cường ép phá cục!

Bùm!

Phu tử đời đầu đắm chìm trong ánh kim quang sáng chói, giống như mặt trời chói lọi trên bầu trời đầy sao tối tăm và tĩnh lặng.

Ông đi bộ, tay cầm sách, tay cầm bút, tất cả đều là ngưng tụ bởi sức mạnh ý chí, không có thực thể, nhưng vào lúc này, dường như một núi sách sống động và một con thuyền lênh đèn.

Ở phía xa, vị Chân Hoàng của năm tộc thần, tiên, yêu, phật và long hạ xuống.

Họ đặt chân lên tinh hà, quan sát vị Nhân Hoàng cảm thương đang nhuốm máu và vị Phu tử đời đầu được bao phủ bởi kim quang chói lọi.

Đôi mắt của họ đã mất đi sự sáng trong, còn lại, chỉ là một màu trắng trống rỗng, vô hồn, đó là cảm giác lạnh nhạt, xa rời thực tại.

Ý của Thiên Đạo.

Các Chân Hoàng của năm chủng tộc bị ý chí của Thiên Đạo nắm trong lòng bàn tay.

Cái gọi là Thiên quyền tộc chính là như vậy, bọn họ trở thành con rối và nô lệ của Thiên Đạo.

Năm đó, trong Trận chiến Tam giới, Chân Hoàng của năm tộc đã bị Nhân Hoàng đánh bại và trục xuất khỏi Tam giới, họ lang thang khắp các tỉnh không và cuối cùng trở thành con rối của Thiên Đạo.

Nhân Hoàng cũng không ngờ tới, chỉ có thể cảm thán không thôi, đúng là mầm mống của hôm nay, chính là quả của mai sau.

Nhân quả đều do ông ta tạo ra, đã như vậy, hôm nay, hãy để ông cắt đứt đoạn nhân quả này đi.

Nhân Hoàng luôn tích trữ sức mạnh, suốt trăm ngàn năm qua, ông ta luôn chiến đấu hết mình, nhưng ngoài sự điên cuồng lúc đầu, Nhân Hoàng biết rằng ông cần phải sống sót.

Nếu không một khi ông ta hoàn toàn tiêu hao hết năng lượng, chính là trùng với ý đồ của Thiên Đạo, thừa dịp ông yếu đi mà xông vào.

Vì vậy, trong thời gian qua, Nhân Hoàng cũng chưa từng phản khởi xuất chiến.

Chiến đấu mà không giữ lại chút gì.

Nhưng, hôm nay... Ông muốn đánh đắm một trận ra trò, vậy thì cứ tung hết ra đi!

Bùm!

Phu tử đòi đầu đập lên không trung, bút trong tay không ngừng bay múa, trong phút chốc, một luồng pháp tắc như cây bút mực ngưng tụ ở bầu trời đầy sao, vắt ngang trời cao.

Năm vị Chân Hoàng quá mạnh, cho dù giao chiến nhiều năm với Nhân Hoàng như vậy, nhưng bọn họ vẫn cường đại như xưa.

Bọn họ thờ ơ, họ như đứng trên cao nhìn xuống chúng sanh.

Phu tử đòi đầu nhanh chóng thay đổi sắc mặt, công kích của ông bị triệt tiêu, dễ dàng bị phá nát.

"Đừng nương tay, người giữ chân một tên, bốn tên còn lại, để ta tới giết!"

Nhân Hoàng đứng phía sau lưng Phu tử đòi đầu, trịnh trọng nói.

Khi Phu tử đòi đầu nghe được "Ta tới giết", ông không khỏi dâng trào cảm xúc hưng phấn.

Bùm!

Nhân Hoàng cầm cây Nhân Hoàng Thương trên tay, chỉ cần một tiêu quét ra, tựa như tiêu diệt cả một mảng tinh không!

Phu tử đòi đầu cười to.

Tuy chỉ còn lại ý chí nhưng sức chiến đấu không hề yếu, sau một trăm ngàn năm, cuối cùng ông cũng được sóng vai chiến đấu với Nhân Hoàng, cảm giác quen thuộc này đã làm cho ông như trở về hồi ức thời thượng cổ.

Cho nên, ông tràn ngập vui sướng, ông đã từng thề, có chết cũng không hối hận.

Hôm nay, khi gặp lại cố nhân, trong lòng ông không hề hối hận!

"Giết!"

Phu tử đòi đầu nổi giận quát lớn, ý chí rực rỡ chói lòa!

Năng lượng dao động mạnh mẽ âm âm bộc phát ra, núi sách vững vàng mà phủ xuống, trấn áp Chân Hoàng.

Còn Phu tử đòi đầu ngồi xếp bằng trên núi sách, nhíu mày chấp bút.

Thoáng chốc, ý chí của Phu tử đòi đầu bùng bùng nở rộ!

"Bệ hạ... Lão thần đi trước một bước."

Vị Phu tử này dường như cũng hiểu được quyết tâm hôm nay của Nhân Hoàng.

Ông vốn là một người đã chết, đã như vậy, trong trận chiến này, ông không cần phải giữ lại gì nữa.

Nhân Hoàng cần giúp đỡ, vậy thì ông sẽ thay Nhân Hoàng tìm một lối ra.

Có đôi khi mình phải hy sinh, như Nhân Hoàng đã từng nói, sở dĩ có thời đại thái bình thịnh thế là bởi vì có người đang vì thế nhân mà gánh vác trọng trách.

Ý chí của Phu tử đời đầu bắt đầu bốc cháy.

Vô số lực lượng quy tắc trào ra khỏi cơ thể ông, ăn mòn Chân Hoàng Tiên tộc đang bị áp chế.

Thân thể của vị Chân Hoàng của Tiên tộc lập tức bị tan ra, vỡ vụn ra từng mảnh.

Mà ý chí của Phu tử đời đầu cũng tàn lại, như ngọn đèn cây hóa thành tro.

Ông tự thiêu đốt bản thân.

Nhưng mà, lúc mở cánh cửa tới tỉnh không, Phu tử đời đầu đã dùng hết sức mạnh.

Cho nên, ông vốn có ý muốn kéo Chân Hoàng của Tiên tộc chết chung, nhưng cuối cùng vẫn kém chút.

Chân Hoàng của Tiên tộc bị thương nặng, cơ thể tan nát tung toé.

Các quy tắc và đại đạo bị ảnh hưởng nặng nề, Phu tử đời đầu đã làm hết sức để khiến gã ta bị thương nặng.

Trên bầu trời đầy sao, bóng dáng của vị Phu tử đời đầu tan biến từng chút một, lần này, là biến mất mãi mãi.

Ông biến mất một cách đầy kiêu ngạo và vẻ vang.

Đó là tất cả những gì ông có thể làm vì Nhân Hoàng.

Bùm!

Trên bầu trời đầy sao, Phu tử đời đầu đã hoàn toàn tiêu tán.

Lần này, Phu tử đời đầu đã thật sự vẫn lạc.

Xa xa, Nhân Hoàng vùng trường thương xẹt qua không trung, toàn thân tràn ngập huyết khí, khí thế chói lọi, đại thịnh.

Ông ta đang cười, cười trong nước mắt.

Một trăm ngàn năm qua, người bạn hữu duy nhất, đã đi về nơi xa mãi.

Vì sự nghiệp vĩ đại của ông, người ấy đã khăng khải hi sinh, chém trọng thương vị Chân Hoàng của Tiên tộc, đồng thời vì ông mở ra một con đường máu.

Ông vất vả tìm thời cơ đột phá nhưng hết lần này đến lần khác đều thất bại, ông không mời nổi Hỗn Độn Hạt Tỏ trong Vùng Cấm Bóng Tối ra, lại còn mượn cơ hội bắt Phu tử đời đầu lấy cái chết để phá vỡ thế cục.

Cường ép phá cục!

Nhân Hoàng gào thét, ngọn giáo của ông ta như đang nhảy múa, cuộn xoắn tinh không khắp ba ngàn dặm, ngọn thương bay lượn ở giữa, như thể sắp đánh sập các ngôi sao đang treo lơ lửng!

Bang!

Chân Hoàng của Tiên tộc lập tức bị đánh nát!

Tiên huyết như nắng hạn gặp mưa rào, vương vãi khắp tinh không.

Trên bầu trời đầy sao, máu của Chân Hoàng Tiên tộc có màu đỏ, đây mới thật sự là máu.

Bởi vì bọn họ bị Thiên Đạo khống chế, cho nên máu của sinh linh năm tộc trên Thiên giới đều là màu vàng, đó chính là huyết sắc của Thiên quyền tộc.

Nhân Hoàng vùng thương lên, giết chết ý chí của Tiên Hoàng!

Nhân Hoàng lấy cái chết của Phu tử đời đầu làm giá, đánh chết Tiên Hoàng!

Bầu trời đầy sao run lên, như có vô số ngôi sao rơi xuống hóa thành một ngọn lửa!

Trăm ngàn năm tháng ngôi chờ đợi, đôi lấy trận chiến đẫm máu hôm nay!

Chương 1244: Sinh ra làm người, thật vinh dự biết bao.

Nhân Hoàng như đèn đã cạn dầu, nhưng lúc này, ông ta như tỉnh mộng, trở lại thời kỳ đỉnh cao!

Ông ta cũng đã phải trả một cái giá rất đắt, ông thiêu đốt máu của mình để đổi lấy lực lượng tối cường!

Đôi mắt của Chân Hoàng bốn tộc trắng dã, nghe theo mệnh lệnh của ý chí Thiên Đạo, giết chết Nhân Hoàng!

Nhân Hoàng gào thét, dùng tay không nắm lấy, pháp tắc đột nhiên hóa thành vô số kiếm sắc bén nhọn, giống như biển hồ sấm sét vang dội, đột nhiên bao phủ khắp chốn.

Chân Hoàng của Long tộc bị đánh tơi tả.

Tuy vậy, Nhân Hoàng cũng bị ba gã Chân Hoàng khác tấn công, máu đỏ tươi rơi rụng.

Năm vị Chân Hoàng muốn quay về Tam giới, họ bị ý chí Thiên Đạo chơi đùa trong lòng bàn tay, nó muốn làm một cuộc đại thanh tẩy cho Tam giới, diệt tuyệt hết thủy sinh linh.

Nhân Hoàng đương nhiên không cho phép, cho nên muốn ngăn cản.

Mà cái giá để ngăn cản nó chính là một trăm ngàn năm.

Suốt thời gian qua, nơi đây đã xảy ra quá nhiều trận chiến lớn nhỏ, nhưng lần này Nhân Hoàng không giữ lại nữa, cũng không muốn trấn giữ thêm trăm ngàn năm nữa.

Ông ta muốn giải quyết dứt điểm bằng trận chiến này!

Đúng lúc, ông, người Nhân Hoàng không xứng chức này, cũng có thể giải thoát, đổi lấy cơ hội cho một thiên tài Nhân tộc khác có tư cách và cơ hội để đột phá lên cấp Hoàng!

Bành!

Nhân Hoàng để lộ ra một cái hang động, đó là Vô Thượng Động Thiên, quy tắc trong đó nhiều như biển khơi, còn năng lượng như sao trời.

Phát nổ ngay lập tức!

Không một chút do dự, năng lượng trong Vô Thượng Động Thiên nổ tung, năng lượng nhiều đến nỗi khiến hư không như rách ra một lỗ thủng!

Khi làm nổ bay một Chân Hoàng, sắc mặt của Nhân Hoàng trở nên tái nhợt, cầm chắc cây trường thương và xông ra giết tiếp, đóng đinh Chân

Hoàng của Thân tộc vào khoảng không, dày vò từng chút một!

Trận chiến muôn phần hung hiểm, Nhân Hoàng liều chết mà chiến, không cần tính mạng!

Hắn không biết trận chiến kéo dài bao lâu, cũng không biết đã qua mấy ngày mấy đêm.

Chân Hoàng của Long tộc bị Nhân Hoàng tay không xé nát, long huyết đỏ tươi tuôn ra, thân rồng tan vỡ nằm vắt ngang giữa bầu trời đầy sao, đầy sát khí.

Một nửa cơ thể của Nhân Hoàng đã bị phá nát bởi cú đâm của Yêu Hoàng, nhưng Nhân Hoàng cũng làm nổ tung động thiên làm cái giá, chịu tổn thương về mình để giết chết ý chí của đối phương.

Xóa sổ Yêu Hoàng!

Thân xác khổng lồ của Yêu Hoàng nằm dọc trên con đường dẫn đến các vì sao, hình ảnh này khiến cho lòng người phải sợ hãi.

Cuối cùng, cuộc chiến dần lắng lại.

Xung quanh có dòng chảy hỗn loạn, năm thi thể xếp dọc thẳng hàng, trong xác chết vẫn còn vết máu, từng giọt máu đều chứa đựng năng lượng ngang ngược.

Cơ thể của Nhân Hoàng bị nhuộm đỏ bởi máu tươi, ngọn trường thương của ông ta bị gãy và thân xác của ông cũng đang trên đà tan biến.

Tuy vậy, Nhân Hoàng nhìn năm vị Chân Hoàng đã ngã xuống, lại thấp giọng cười lên.

An oạn trăm năm ngàn năm sẽ chấm dứt vào ngày hôm nay.

Ít nhất, ý chí của Thiên Đạo sẽ mất đi sức mạnh của năm con tốt Chân Hoàng, lực thao túng sẽ giảm mạnh, vậy thì mối nguy gây tổn hại tới Tam giới cũng sẽ giảm bớt một chút.

Nhân Hoàng đứng dậy, một mình lẻ bóng xoay người trên tỉnh không, đối mặt với Tam giới, quay lưng về phía tỉnh không.

Ông ta ho ra máu, nhưng ho khan mãi mà không ra chút máu nào, bởi lẽ ông không còn máu để chảy ra nữa.

Ông ta nhìn chăm chăm vào Tam giới.

Bước từng bước một, tập tễnh mà tiến.

Ông lão đảo, bước về phía Tam giới, bước lên con đường giữa bầu trời đầy sao được lát bằng gạch vụn.

Quá lâu, ông muốn trở lại Tam giới.

Ông nhớ núi, nước, bầu trời, đất đai của nhân gian...

Ông quay lưng lại với chúng sinh, một mình trấn giữ suốt trăm ngàn năm.

Sự cô quạnh gần như nuốt chửng trái tim ông.

Nhưng bây giờ, sinh mệnh đã đi tới điểm cuối, Nhân Hoàng muốn trở lại quá khứ mà ông đã từng quen thuộc.

Ông muốn lặng lẽ ngồi bên bờ sông Sinh Mệnh, nhìn dòng thủy triều lên, ngắm hoa nở rồi tàn, ngắm mây cuộn mây tan, phẩm một vò rượu ngon, trêu ghẹo Sinh mệnh Thần Mẫu hay then thùng.

Nhân Hoàng lão đảo tiên về phía trước, cánh cửa tỉnh không do vị Phu tử đời đầu mở đã hiện ra trước mắt.

Ông ỏi ra ít máu, mang theo một nụ cười có phần buồn bã.

Trong hư vô.

La Hồng dường như cũng không còn mơ hồ nữa, hần lặng lẽ quan sát.

Đây là một vị cường giả đáng để ngưỡng mộ.

Bảo vệ tinh không một mình trong suốt trăm ngàn năm.

Nỗi cô đơn, tĩnh mịch cũng đủ khiến người ta phát điên.

Nhân Hoàng và Phu tử đời đầu nghĩ rằng trận chiến oanh liệt của họ có thể không ai nhìn thấy, nhưng họ không biết rằng La Hồng đã thực sự nhìn thấy mọi thứ.

Thời gian và không gian vặn vẹo tựa như một bức tranh giống như ảo ảnh, khiến cho La Hồng nhất thời cảm thấy vô cùng phức tạp.

Bởi vì mở ra Tam Hoàng Động Thiên, đối với những thứ này, La Hồng có ấn tượng rất sâu sắc, khi mộng du Đại Thiên, quan sát trận chiến này, hần cũng nhận được không ít, tuy rằng bốn động thiên hợp nhất, nhưng hợp nhất động thiên cũng có thể diễn tiến thành Tam Hoàng Động Thiên, năng lượng trong động thiên quét sạch mọi thứ, nên tăng lên một cách đáng kể.

Sau khi chứng kiến trận chiến của Nhân Hoàng, La Hồng có một cảm giác mờ nhạt...

Sinh ra làm người, thật vinh dự biết bao.

Nhân Hoàng không ngừng đi về phía trước, ông ta có thể cảm giác được sinh cơ tiêu tán.

Tuy vậy, ông ta không quan tâm, ông vốn là đèn sắp cạn dầu, vốn dĩ Nhân Hoàng có chút tuyệt vọng khi không mời được Số Không tới trợ trận, nhưng sự xuất hiện của Phu tử đời đầu đã cho ông ta một bất ngờ nhỏ.

Với sự giúp đỡ của Không Hư, ông ta đã tàn sát hết Hoàng Cảnh của năm tộc.

Giờ chỉ còn lại một nỗi lo lắng.

Cánh cửa tỉnh không gập trong gang tấc mở ra chính nhờ đôt cháy sinh mệnh, giống như khai thiên.

Nhân Hoàng trở về từ tỉnh không, bước từng bước một.

Ông ta đứng ở cửa bên ngoài của tỉnh không, ngắm nhìn Tam giới từ trên cao.

Ông nhìn thấy núi xanh, nước biếc, và thấy được phong cảnh xinh đẹp.

Cuối cùng cũng có cảm giác gần quê hương mà lòng đâm nao núng.

Nhân Hoàng bê bết máu, nhưng lại trịnh trọng chỉnh lại vương miện trên đỉnh đầu cùng y phục, sau đó trên mặt mang theo nụ cười ôn hòa.

Ông ta bước chân vào cánh cửa tỉnh không.

Chương 1245: Người đàn ông đó đã trở lại!

Vùng Cẩm Bồng Tối.

Số Không, Số Một và những người khác ngạc nhiên trước trạng thái kỳ lạ của La Hồng, ánh mắt của họ lại thay đổi một chút.

Bọn họ quay đầu nhìn về phía Biển Bồng Tối, tại biển trời tối tăm, Phụ tử đời đầu Không Hư dùng sinh mệnh mở ra một cánh cổng.

Sau cánh cổng, một hình bóng dần dần được hình thành.

Về mặt của Số Không đột nhiên phức tạp, nhất thời, hắn ta buông tiếng thở dài.

Dòng sông Sinh Mệnh.

Bùm!

Những con sóng lớn đột nhiên cuộn trào mãnh liệt, vô số cơn lốc bùng nổ và cuộn lên...

Cuối cùng, nó biến thành một bóng người yếu điệu.

Hình người ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, đôi mắt trong suốt mang theo khao khát cùng mây phản hưng phấn.

"Ngài đã trở lại để thực hiện lời hứa với ta!"

"Người đàn ông đó... Đã trở lại!"

Người đàn ông đó đã trở lại!

Giữa Dòng Sông Sinh Mệnh, dòng nước dần dần ngưng tụ ra dáng dấp của Sinh mệnh Thần Mẫu, bà ta mong mỏi ngắm về phương xa, nhìn về nơi xa xôi ấy, trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn.

Hình ảnh về một trăm nghìn năm trước hiện lên trong tâm trí bà.

Người đàn ông đang ngồi làm bạn bên bờ sông dài dưới ánh hoàng hôn, không có ai kề bên, người đó cất lời trò chuyện với bà, bà bèn ngưng tụ thành thân xác rồi xuôi dòng đến bên, người đàn ông chỉ nhìn bà và mỉm cười.

Người đó nói rằng ông sẽ đi xa nhà một chuyến, đi ra khỏi Tam giới, khám phá bí mật về ý chí của Thiên Đạo, cũng như bí mật của Tam giới.

Sau khi người đàn ông về, chính ông sẽ là người giúp bà cởi bỏ phong ấn, lấy lại tự do.

Khi đó, ban đầu bà không tin, nhưng bà cảm nhận được sự chân thành trong lời nói của người đàn ông nên đã chọn cách tin tưởng.

Bà một mực đợi chờ, đợi suốt ngàn năm, lại ngàn năm nữa, lại thêm mười ngàn năm nữa lặng lẽ trôi qua, đến khi bãi bể nương dâu, đến khi Tam

giới xoay vần...

Nhưng người đó cuối cùng vẫn chưa một lần trở lại.

Sinh mệnh Mẫu Thần bắt đầu phát điên, bà không muốn tin vào người đàn ông này nữa, nhưng phải đến khi tên đồ đệ Tiểu La của ông xuất hiện, hẳn cứ mở miệng ngậm miệng gọi bà là Sư nương, nghe toàn lời mật ngọt của hắn, bà mới hiểu được, người đàn ông kia vẫn đang cố gắng để trở về, đôi phương chưa bao giờ quên bà.

Và hôm nay, cuối cùng bà cũng đợi được đến ngày này.

Bà sung sướng tới nỗi muốn hét lên thật to.

Toàn bộ Thiên giới, tất cả dòng sông Sinh mệnh đều nổi sóng ngầm mãnh liệt.

Mà vào giờ phút này, Nhân Hoàng men theo cánh cổng tĩnh không do Phu tử đời đầu mở, trở lại Tam giới.

Tất cả cường giả trong toàn cõi Tam giới đều cảm nhận được điều đó.

Đất tổ của bốn tộc Thần, Tiên, Yêu, Phật vốn bị phong tỏa, lại có một luồng khí tức kinh người tràn ra, giống như một tia sáng lao thẳng lên bầu trời.

Bốn vị Thiên Vương mạnh mẽ phá vỡ phong ấn và đứng lơ lửng trên không trung, bóng của họ chiếu trên Thiên giới.

Bốn cường giả nhìn nhau, trong đôi mắt đều có thể nhìn ra vẻ ngưng trọng.

Bọn họ là cường giả cấp cao, nhãn lực của bọn họ đương nhiên không kém, cho nên họ có thể nhìn rõ các quy tắc sắp tan biến mà Hoàng để lại trong hư không.

Tất cả đều được vận chuyển một cách máy móc, nhưng vào lúc này, dường như nó đã tìm được chủ nhân vậy, trở nên vô cùng trật tự và mạnh mẽ!

Điều này cho thấy cái gì?

Chủ nhân của các quy tắc đã trở về!

"Chủ nhân của quy tắc... Chẳng lẽ là Nhân Hoàng thượng cổ đã trở về?"

"Nhân Hoàng thượng cổ ư? Lão đã biến mất suốt trăm ngàn năm, chẳng lẽ còn chưa chết? Lão sẽ trở về lúc này sao?"

"Tam giới sinh ra hai Nhân Hoàng ư? Một tên Nhân Hoàng hiện giờ đã phong ấn đất tổ của chúng ta, giờ đây, lại thêm Nhân Hoàng thượng cổ trở về nữa, chuyện này làm sao có thể xảy ra?"

Mỗi vị cường giả ở đây đều để lộ biểu cảm khó coi.

Mặc dù, đúng là lúc trước họ luôn môm nói rằng Nhân Hoàng thượng cổ mới là chính thống.

Nhưng mà, trên thực tế, làm sao bọn họ bằng lòng để Nhân Hoàng thượng cổ quay về đây?

Đối với bọn họ mà nói, sự trở về của Nhân Hoàng thời thượng cổ không phải là một tin tốt lành!

Họ thà rằng Nhân Hoàng không bao giờ trở lại, Nhân Hoàng thời thượng cổ... Cũng chẳng phải loại người tốt đẹp gì cho cam.

Thực ra, Nhân Hoàng thượng cổ còn mạnh hơn gấp nhiều lần!

Lão ta mạnh hơn La Hồng rất nhiều.

La Hồng mới chỉ là Chí Tôn, nhưng Nhân Hoàng thượng cổ...

Chính là cường giả cấp Chân Hoàng!

Người mạnh nhất trong Tam giới, lão ta có thể trực xuất Chân Hoàng của năm gia tộc!

Vì vậy, đối với sự trở lại của Nhân Hoàng, cường giả của Thiên giới vẫn rất sợ hãi.

"Đóng cửa đất tổ! Đóng cửa lại!"

"Lấy cường giả Thiên Vương làm mốc, bố trí đại trận khép kín!"

"Đóng cửa kín vào, không ai được phép ra ngoài!"

Trong bốn gia tộc, có một tiếng nổ vang trời.

Đó là tiếng nói truyền ra từ đất tổ của cường giả Ngụy Hoàng các tộc.

Giọng nói của họ có vẻ nhuốm màu phấn khích, hưng phấn và không thể tin được!

Bọn họ triển khai phương thức khép kín cao cấp nhất, lấy cường giả Thiên Vương làm gốc, thiết lập đại trận!

Ngay cả Thiên Vương của các chủng tộc cũng đều khiếp sợ không thôi, dù sao sau khi trải qua một vòng giết chóc của La Hồng, số lượng cường giả Thiên Vương ngày nay thừa thớt hơn rất nhiều.

Vì vậy, ngay khi câu nói của các bậc cường giả Ngụy Hoàng xuất hiện, các cường giả Thiên Vương đều tỏ ra không hài lòng.

Tuy nhiên, ngay sau đó, các cường giả Ngụy Hoàng của năm gia tộc truyền âm cho các Thiên Vương, điều này khiến cho sự bất mãn của các Thiên Vương tan thành mây khói.

Bất mãn ư?

Còn gì bất mãn nữa đây?!

Giương mặt của các cường giả Thiên Vương thậm chí còn toát ra vẻ mừng rỡ như điên, tiếp tục đóng kín đất tổ Bọn họ giống như định ngủ

đông, đợi chờ thời cơ để hốt hết một mẻ!

Nếu Chân Hoàng ở đây, nhìn thấy hành động của bọn họ, đương nhiên sẽ hiểu được cường giả đang vui mừng vì điều gì.

Bởi vì, giữa tinh không, Nhân Hoàng đã tiêu diệt hết năm vị Chân Hoàng đang bị ý chí của Thiên Đạo khống chế.

Năm vị Ngụy Hoàng ở Thiên giới đã nhiều năm như vậy nhưng vẫn không thể đột phá, bước vào hàng ngũ Chân Hoàng, bởi vì Chân Hoàng trong tộc bọn họ chưa từng thật sự ngã xuống, mỗi tộc sẽ chỉ xuất hiện một vị Chân Hoàng, đây là ước định từ thuở sơ khai của thiên địa, quy tắc muôn đời không đổi.

Bởi vậy, sau khi Nhân Hoàng giết chết Chân Hoàng của năm tộc, các vị Ngụy Hoàng trong bốn tộc đều cảm ứng được, bọn họ dĩ nhiên là mừng như điên, bởi vì nó có nghĩa là cơ duyên của họ tới rồi!

Đóng kín đất tổ, lĩnh hội các quy tắc, đánh mạnh vào Chân Hoàng!

Chương 1246: Rất nhiều chuyện, nhìn thấu, không thể nói ra...

Vùng Cẩm Bóng Tối.

Số Không và số Một không để ý tới trạng thái kỳ quái của La Hồng nữa. Bởi vì họ phát hiện ra, cùng với sự trở về từ cửa tỉnh không của Nhân Hoàng, La Hồng tựa như cũng khôi phục lại như cũ!

Việc hấp thu quy tắc của La Hồng dần dần có xu hướng viên mãn, tu vi Vương Cảnh hoàn toàn vững chắc.

Vì vậy, bọn họ không để ý tới La Hồng nữa.

Không chết thì không phải vấn đề lớn.

Nhưng vị Nhân Hoàng bước qua cửa tỉnh không kia lại rất có vấn đề.

Bọn họ là người mạnh nhất trong Tam giới, đương nhiên họ có thể cảm nhận được khí tức của Nhân Hoàng vào lúc này không đúng lắm.

hơi thở của ông ta đang tiêu tán dường như núi đổ nứt toác, sinh cơ dần mất, cận kề cái chết.

Động thiên của Nhân Hoàng đã biến mất, đại lộ cũng vỡ nát hết.

Bây giờ, chẳng có thứ thuốc nào có thể cứu nổi.

Thậm chí, có thể nói Nhân Hoàng chỉ còn lại một tia ý chí đang không ngừng kiên trì.

Nếu không nhờ như vậy, có lẽ Nhân Hoàng còn không bước qua nổi cánh cổng tỉnh không để trở về.

Bùm!

Biển Bóng Tối nhấp nhô lên xuống, những con sóng đang dâng trào mãnh liệt.

Nhân Hoàng bước ra, kim bào loang lỗ vết máu tươi, sắc mặt tái nhợt, hơi thở yếu ớt.

Ông ta nhìn Vùng Cẩm Bóng Tối vô cùng quen thuộc, không khỏi cười nhẹ.

Bóng tối bao trùm lấy ông, cố gắng ăn mòn cơ thể ông ta.

Số Không nhìn lướt qua, nhắc tay lên và búng ngón tay.

Vô số bóng tối lập tức tản ra khỏi cơ thể Nhân Hoàng.

"Một trăm ngàn năm rồi, rốt cục người đã trở về, đáng tiếc..."

Số Không tiếc nuối nói.

Thực ra, Số Không vô cùng thương thức vị Nhân Hoàng này.

"Những gì tiền bối đã dạy đều đúng, tiếc rằng năm tháng trôi quá vội vàng, ta không thể quay đầu lại nữa..."

Nhân Hoàng mỉm cười.

"Trên thực tế, nếu có thể mời tiền bối ra mặt giúp đỡ, kết quả có lẽ không phải như bây giờ."

Số Không nói một cách thờ ơ: "Người không thể giúp ta tự do, ta không trách người."

Nhân Hoàng cười nói: "Đương nhiên là không liên quan gì đến tiền bối, là do văn bối học nghệ không tinh"

"Ta rời khỏi Tam giới đã trăm ngàn năm, thời gian trôi qua vội vã, hiện tại có thể trở về, văn bối đã biết đủ."

Nhân Hoàng cười tủm tỉm nói, trong giọng điệu có chút vui mừng.

Số Một Thôn Thiên Oa biến thành bản thể, nheo mắt nhìn Nhân Hoàng: "Người ra khỏi Tam giới, phát hiện ra cái gì?"

"Chắc phải có lý do cho việc người không quay trở lại trong suốt một trăm ngàn năm chứ, đúng không? Người đã phát giác ra bí mật gì?"

"Sức mạnh trong cái phong ấn này thực sự là do ý chí của Thiên Đạo sao?"

Nhân Hoàng loạng choạng bước ra khỏi Biển Bóng Tối và đặt chân lên Vùng Cẩm Bóng Tối.

Ông ta bước đi một cách chậm rãi, không nhanh không chậm.

Ông ta không trả lời ngay nan đề của Số Một Thôn Thiên Oa.

Ông ngừng đầu nhìn về phía bầu trời, từ đây có thể thấy chỗ phía trên Vùng Cẩm Bóng Tối bị xé nát, phía trên vùng cấm địa có một Dòng Sông Thời Không đang gầm thét.

Dòng Sông Thời Không như vỡ ra làm đôi, giữa dòng sông đó, bóng dáng La Hồng trong y phục trắng với mái tóc trắng đang nhấp nhô lên xuống.

"Là La Hồng..."

Nhân Hoàng cảm khái.

Mới qua bao lâu đâu, chớp mắt ta cảm ứng được với La Hồng, trước kia hẳn mới chỉ là nửa Tồn Cảnh, ai ngờ giờ đã bước tới Vương Cảnh.

Tốc độ tu hành kiểu gì vậy?

Cũng quá nhanh đi...

Người có thể xé rách Dòng Sông Thời Không, lấy quy tắc trong Dòng Sông Thời Không làm chất dinh dưỡng, bút pháp này cũng chỉ có thể xuất ra từ tay của Tà Thần Số Không trong Vùng Cẩm Bóng Tối thôi.

Có vẻ như La Hồng rất được Số Không thương thức.
Nhân Hoàng có chút hâm mộ, nhưng cũng chỉ là hâm mộ mà thôi.

Là Nhân Hoàng, ông ta cũng có niềm kiêu hãnh của riêng mình, Tà Thần Số Không trong Vùng Cấm Bóng Tối thực sự rất cường đại, thậm chí có thể nói là mạnh mẽ ngoài mong đợi của ông.

Đó chính là Hỗn Độn Hạt Tô được sinh ra từ thuở sơ khai hỗn độn, là vô địch chí cao!

Cho dù là Hoàng Cảnh, coi như là Chân Hoàng thì sao chứ?

Trên người của Hỗn Độn Hạt Tô thực ra ẩn chứa một bí mật lớn, nhưng bí mật này ... Nhân Hoàng không được phép và cũng không có tư cách biết được.

"La Hồng cũng là người tộc ta, tiểu tử này nếu nhận được sự công nhận của tiên bối, hy vọng... Thực sự có thể thay đổi điều gì đó."

Nhân Hoàng mỉm cười.

Số Không gật đầu.

Có một chút ánh sáng yếu ớt trong đôi mắt đỏ tươi.

Sau đó, Nhân Hoàng nhìn về phía Tà Thần Số Một, Số Hai, Số Ba và nhiều Tà Thần phía sau.

"Giải phong ấn chưa chắc đã là chuyện tốt..."

"Nếu chư vị ở trong Vùng Cấm Bóng Tối làm Tà Thần có lẽ sẽ tốt hơn"

Nhân Hoàng nói có thâm ý khác.

Nếu như giải phong ấn, ý chí của Thiên Đạo có thể sẽ thử khổng chế những Tà Thần này.

Hôm nay, Chân Hoàng trong Tam giới đã chết quá nhiều, mà trên chiến trường tình không kỳ lạ kia, người mạnh nhất vẫn chưa chết.

Ý chí của Thiên Đạo cũng phải triệu hồi và điều khiển cường giả từ Tam giới để chiến đấu với cường giả vô cùng mạnh kia.

Tà Thần trong Vùng Cấm Bóng Tối chính là mục tiêu hàng đầu của ý chí Thiên Đạo.

Đôi mắt của Số Không và Số Một đều như đông cứng lại.

Ý tứ trong câu từ của Nhân Hoàng khiến họ không khỏi rơi vào trầm ngâm.

"Rất nhiều chuyện, nhìn thấu, không thể nói ra..."

"Mặc dù ta biết một số bí mật, nhưng có câu, thiên cơ bất khả lộ, có một số việc chỉ có thể chỉ điểm đến là ngừng."

Nhân Hoàng cười sáng khoái.

Thực ra, ông ta không có ý định trả thù vì các Tà Thân trong Vùng Cẩm Bóng Tối không ra tay giúp đỡ.

Trên thực tế, ban đầu Nhân Hoàng đến với mục đích thu phục Tà Thân trong cấm địa, mục đích của ông vốn không đơn thuần, Tà Thân không giúp ông ta cũng là điều hợp tình hợp lý.

Tuy nhiên, sở dĩ Nhân Hoàng không nói ra là bởi vì ở tầng thứ như bọn họ, vốn dĩ là pháp tắc sẽ tuân theo quy tắc.

Lỡ hé ra câu nào, rồi bị ý chí của Thiên Đạo nghe được, thì ảnh hưởng sẽ rất lớn.

Chiếc áo choàng nhuộm máu của Nhân Hoàng tung bay, ông ta sải bước ra khỏi Vùng Cẩm Bóng Tối.

Bóng tối tan biến và mở ra một tia sáng.

Chương 1247: Bốn bề đều là nhà

Ở Dòng Sông Thời Không.

La Hồng mở mắt ra.

Bốn động thiên hợp nhất làm một, các quy tắc giống như dòng nước lũ chảy trôi trong động thiên.

Đôi mắt thâm thúy nhìn vào vị Nhân Hoàng đang bước ra khỏi Vùng Cẩm Bóng Tối.

Khí thể quanh thân của La Hồng bắt đầu nhanh chóng thu về.

Nhân Hoàng và Phu tử đời đầu có thể không biết rằng những trận chiến khốc liệt mà họ đã trải qua trên tinh không, trên thực tế, không phải là không ai biết.

Ít nhất, La Hồng đã "nhìn thấy" nó.

Nhờ có động thiên che giấu hành tung.

Khí tức của La Hồng đã trở lại, hắn bước ra một bước và ngay lập tức đi ngang qua Đại Thiên, đi ra khỏi Dòng Sông Thời Không và hạ xuống Thiên giới.

Hắn rơi xuống bên người Nhân Hoàng.

Nhân Hoàng vừa đi ra khỏi Vùng Cẩm Bóng Tối, không khỏi nhìn về phía La Hồng.

Nhân Hoàng thượng cổ và Nhân Hoàng đời này không ngờ lại lấy cách thức này chính thức gặp mặt nhau lần đầu tiên.

Nhưng mà, hai người họ đều không nói nên lời.

Một lúc lâu sau, Nhân Hoàng mới lão đạo đi tới bên người La Hồng, nâng tay lên, nhẹ nhàng vỗ về.

Không có sức mạnh kinh thiên động địa nào, như thể một vị trưởng giả đang nhẹ nhàng vỗ về một hậu bối trẻ đầy triển vọng vậy.

"Không tệ"

Nhân Hoàng bật cười.

Mặc dù đây là lần đầu tiên, ông ta nhìn thấy La Hồng, nhưng La Hồng đã nhận được truyền thừa của ông và cũng được sư phụ Không Hư khen ngợi, kết hợp với biểu hiện trước đó của hắn trong Vùng Cẩm Bóng Tối.

Nhân Hoàng nói ra hai từ tán thưởng "Không tệ" đã khiến cho La Hồng phấn khởi không thôi.

"Dẫn ta đi xem một vòng."

"Ta muốn trở lại nhân gian, ngắm nhìn sự thay đổi sau nhiều năm xa cách của thế gian."

Nhân Hoàng cười nói.

La Hồng nghe vậy, trong đôi mắt không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

Nhân Hoàng đang cậ kê cái chết.

Yêu cầu này cũng không quá phận.

"Được."

La Hồng trả lời ngắn gọn và súc tích.

Hắn giơ tay lên, xe kéo Tam Long Tà Quân bỗng nhiên nổi lên.

Khi tu vi của La Hồng tiến vào Vương Cảnh, khí tức của Tam Long Tà Quân lập tức tăng vọt, tiến vào cảnh giới Thiên Vương, bọn chúng càng kiêu ngạo hơn, mũi rồng cứ hếch ngược lên trời.

Vẻ mặt của Nhân Hoàng trở nên kỳ lạ.

Tộc Ngao Long ư?

"Đừng... Đừng rêu rao như vậy..."

Nhân Hoàng xua tay một cái.

"Ta nguyện lấy thân phận người bình thường, nhìn ngắm trời đất, con người khắp thế gian..."

La Hồng đột nhiên mỉm cười, thu hồi xe kéo Tam Long Tà Quân.

Tâm trí hắn bắt đầu chuyển động.

Một luồng lực lượng quy tắc như dòng suối nhỏ, lan ra dưới bàn chân của Nhân Hoàng.

"Trước tiên chúng ta đi tới Vùng Cấm Sinh Mệnh chứ? Ngài không đi gặp Sinh mệnh Thần Mẫu sao?"

La Hồng nói.

Nhân Hoàng lắc đầu một cái: "Ta lừa gạt nàng, không thể giúp nàng mở ra cấm chế..."

"Ta nguyện dùng khoảng thời gian cuối cùng của cuộc đời để chuộc tội.

Trước đó, ta chỉ muốn... Về qua nhà một chút"

Về nhà.

Những từ ngữ giản đơn, với một giọng điệu có phần run rẩy và nỗi nhớ nhung quê nhà.

Mà nhân gian, chính là nhà của Nhân Hoàng.

"Được."

La Hồng bật cười.

Tóc trắng tung bay, trong chốc lát không gian bị xé rách.

Nhân gian.

Huyện An Bình.

Người đến người đi tập nập.

Nhân Hoàng đã thay y phục, khuôn mặt có hơi già nhưng thân hình vẫn rắn rỏi, thẳng tắp.

Ông ta đi lại trên đường phố, bầu không khí náo nhiệt tác động đến Nhân Hoàng, ông đã ngậy người trên tỉnh không suốt trăm ngàn năm qua, bao quanh chỉ là bóng tối tĩnh mịch, cảnh tượng trước mắt như đã cách một đời.

Nhân gian dính khói lửa, thật đúng là làm cho người ta phải hoài niệm.

Nhân Hoàng nở nụ cười rục rờ như ánh mặt trời, có chút không giống cường giả sắp phải lìa xa cõi đời.

Ông kéo La Hồng như người ông nội dắt tôn nhi vậy.

La Hồng cũng đã thay đổi diện mạo của mình, hần hóa thành dáng vẻ của một vị công tử văn nhã.

Nhân Hoàng đưa La Hồng đến một sạp nhỏ bán hoành thánh trước một con hẻm ở huyện An Bình.

"Lão bản, cho một bát hoành thánh"

Nhân Hoàng mỉm cười hét lên.

Lão bản đột nhiên cất cao giọng đáp lời: "Được!"

Sau đó, ông ta bắt tay vào làm việc.

Nhân Hoàng và La Hồng ngồi trên chiếc ghế dài trước bàn vuông.

La Hồng có chút khó hiểu, hần không ngờ tới Nhân Hoàng trở lại nhân gian, không hề nhìn ngắm sông núi trập lệ, cũng không nhìn quy tắc của thế gian, lại càng không đi du ngoạn Tắc Hạ Học Cung...

Nhưng ông ta lại đến một gian hàng hoành thánh nho nhỏ.

Chẳng lẽ Nhân Hoàng lại là người thích ăn hàng ư?

Chỉ có điều, một bát hoành thánh thông thường thì có gì ngon chứ?

Một lúc sau, lão bản múc hoành thánh ra, bung lên.

La Hồng và Nhân Hoàng đều không nói nhiều nữa, hai người bắt đầu ăn, Nhân Hoàng ăn từ từ, chậm rãi, còn La Hồng vừa ăn một bát vừa kêu lão bản cho thêm chén nữa.

Nói mới nhớ, đã nhiều năm rồi hần không ăn hoành thánh, đúng là ngon thật sự.

Đó là một loại... Hương vị bình thường.

"Lão bản, mùi vị không tệ nha."

Nhân Hoàng cười nói.

Lão bản cười ha hả, quay sang lau mồ hôi trên trán rồi tiếp tục làm việc.

"Khi ta ngồi một mình trên mảnh tỉnh không kia, ta đã từng nghĩ về những gì ta sẽ làm sau khi trở lại nhân gian, có lẽ ta sẽ đi chu du khắp danh sơn Đại Xuyên, có lẽ cũng sẽ đáp bay mọi thành trì của các tộc, sẽ đi ngắm cảnh đẹp trong thiên hạ, ăn hết những món nổi danh ở nhân thế..."

"Nhưng cuối cùng, ta phát hiện ra lúc mình trở về nhân gian, điều ta khao khát nhất chỉ là ăn hết một chén hoành thánh nóng hổi, xì xụp húp nước dùng thơm ngon, đó là suy nghĩ chân thật dưới đáy lòng ta."

"Tu hành cũng là như vậy, hãy kiên định với suy nghĩ trong lòng, hiểu ra bản tâm, mới là chánh đạo."

Nhân Hoàng cười nói với La Hồng.

Sau đó, ông ta cầm bát hoành thánh lên và uống một hớp hết bát nước súp nóng hổi.

Nhân Hoàng lau mặt, hai má có chút ửng hồng.

"Một chén hoành thánh cũng có thể nhìn ra sự phồn vinh và thịnh vượng ngày nay của nhân gian, đương lúc thái bình thịnh thế"

"Đề có được sự thái bình này, ta không hề hối tiếc."

Nhân Hoàng mỉm cười.

La Hồng cũng lau miệng, mấy cái bát bên cạnh chất thành một đống, nhìn qua thì có khoảng bảy tám cái bát.

So với Nhân Hoàng, La Hồng rất có hứng thú ăn uống.

La Hồng thở ra một hơi, sáng khoái mà nở nụ cười: "Lão gia tử, ngài còn muốn đi dạo đâu nữa?"

Nhân Hoàng lắc đầu, liếc nhìn đường phố nhộn nhịp, cười tươi như hoa, má lúm đồng tiền ẩn hiện.

"Ta hài lòng rồi."

"Ta đây chinh chiến Tam giới, chinh phạt tứ phương, cốt cũng chỉ để cho trăm họ Nhân tộc ta an cư lạc nghiệp, để cho người phàm có thể bình yên cả đời chẳng?"

"Lão thất phu Khổng Hư có nói đưa mắt nhìn ra xa, mọi thứ đều mịt mù, thời đại này không còn thuộc về hần nữa, ta nghĩ là chẳng qua lão già ấy khác người thôi!"

"Tại sao nhìn xung quanh lại mịt mịt hết được, nếu lòng mang thiên hạ, bốn biển đều là nhà"

Nhân Hoàng nói xong, không nhịn được cười lớn.

Hần không biết ông ta lấy đâu ra một mảnh bạc vụn, đặt lên bàn.

"Lão bản, tính tiền, không cần thối."

"Oi chao, khách quan đưa tôi nhiều tiên quá, nêu ngài cảm thấy ngon, lần sau lại tới đây nhé"

"Ha ha, lão bản đúng là người tốt, không cần thôi, lần sau lão phu sẽ lại đến, nhất định sẽ ăn cho thật thống khoái."

"Vậy được rồi, lần sau khách quan tới, tôi sẽ dẫn người dưới cho khách quan thêm mấy viên hoành thánh!"

Nhân Hoàng vui vẻ nói chuyện phiếm, liền cười lớn.

Sau đó, ông ta quay người và rời đi cùng với La Hồng.

La Hồng như có điều suy nghĩ, đúng như lời ông ta nói, thời đại không hợp, không trách ai được, lòng nhập phạm trần, bốn bề đều là nhà...

Điều quan trọng không phải là sai thời điểm, mà là người cần phải hòa nhập với thời đại!

Đây không phải là sự muộn màng của Nhân Hoàng, mà là lời từ biệt của Nhân Hoàng.

Chương 1248: Có đôi khi, mọi việc không được như người ta

mong muốn Nhân Hoàng không tiếp tục đi đâu nữa, mà để cho La Hồng đưa ông về Thiên giới.

Hai người tiến thẳng đến Dòng Sông Sinh Mệnh.

Thời gian của ông ta cũng không còn nhiều lắm.

Mỗi khi ông nghĩ về những niệm tưởng, sinh mạng lại khô cạn đi mấy phần.

La Hồng không nói nhiều, từ Thiên Môn tiến quân thần tốc tới thẳng Dòng Sông Sinh Mệnh.

Một luồng lưu quang lướt nhanh qua, xé toạc bầu trời.

Ông có thể cảm ứng được sự xao động và nóng nảy của Dòng Sông Sinh Mệnh!

La Hồng nhảy xuống, đỡ lấy Nhân Hoàng già yếu.

Bên bờ sông Sinh Mệnh.

La Hồng buông lỏng bàn tay đang đỡ lấy ông, ông lão mỉm cười, gạt đầu với hân, sau đó chậm rãi đi về phía trước.

Ông ta bước từng bước một, bước chân tập tễnh, nhưng cũng vững chắc vô ngần.

Dường như có một cơn gió nhẹ thoảng qua.

Những con sóng của Dòng Sông Sinh Mệnh cứ thế dần dâng cao.

Dòng sông uốn lượn, từ từ hội tụ, hóa thành một bóng người.

Bóng hình với dáng người yếu điệu, nàng lặng lẽ nhìn ông lão đang tập tễnh bước tới.

Nắng chiều dương dần tàn, ánh dương tan theo gió.

Lòng của Sinh mệnh Thần Mẫu tự dưng dâng lên một nỗi sợ hãi không biết tên, trong niềm sợ hãi lại vương chút mừng rỡ.

Bước từng bước thật chậm rãi, từ tốn, rồi đến dồn dập, cuối cùng... Là chạy đến như bay!

Hoàng hôn, chiều tà.

Ráng chiều nhàn nhạt như nhuộm một tầng lửa đỏ rải xuống, tràn ngập khắp thiên địa.

Sinh Mệnh Mẫu Thần dùng tinh hoa sinh mệnh nhưng tụ thành hình người trong suốt, di chuyển trên bờ, bà đi vội vàng, càng lúc càng nhanh,

cuối cùng như một tia chớp, dấy lên một trận cuồng phong, đè thấp cây cỏ xung quanh.

Nhân Hoàng thì bước đi tập tễnh, mỉm cười ôn hòa.

"Ta, về rồi đây"

Thầy Sinh Mệnh Mẫu Thần vội vàng lao tới, Nhân Hoàng nhẹ giọng nói, như đang nỉ non.

La Hồng không tiếp tục đi theo, hẩn buông lỏng tay, im lặng lùi lại mấy bước, bình tĩnh nhìn hai người.

Bay ra rất xa, giống như tàng hình.

Thời điểm này, La Hồng không cần cướp đất diễn, hẩn không cần làm gì cả.

Trả lại không gian và thời gian cho đôi oạn gia này.

Nhân Hoàng cũng không để ý tới La Hồng, giờ khắc này Nhân Hoàng đã già nua, ngồi ở bờ sông.

Nắng chiều rơi xuống, cái bóng già nua kéo dài.

Nhân Hoàng cũng thoáng hốt hoảng, trong đầu hiện lên một vài ký ức xa xôi đến mức gần như bị ông lãng quên.

Thời đại của mười vạn năm trước.

Khi đó ông vẫn là một cường giả hào hoa phong nhã, giống như La Hồng bây giờ, phong hoa tuyết đại, áo trắng như tuyết.

Một người áp chế Chân Hoàng năm tộc, danh tiếng vang vọng khắp tam giới.

Ông khi đó, vô địch khắp thiên hạ, kiêu ngạo vô song, ông đi khắp thiên hạ, đã tâm bưng bưng, muốn hoàn toàn thu phục tam giới.

Cấm Khu Sinh Mệnh, Cấm Khu Hắc Ám trở thành mục tiêu của ông.

Tuy ông là một Hoàng cảnh, nhưng ông biết lịch sử tam giới xa xưa hơn cả ông.

Ba cấm khu nổi danh tam giới, Cấm Khu Sinh Mệnh, Cấm Khu Hắc Ám, và còn một... Cấm Khu Thời Không.

Cấm Khu Thời Không thần bí nhất, bởi vì nằm ngoài tam giới, hóa thành dòng sông Thời Không, có được sức mạnh khó lường, hơn nữa, dưới dòng sông Thời Không lại có một tầng sức mạnh quy tắc thật dày.

Nhân Hoàng thăm dò dòng sông Thời Không, xâm nhập tận nguồn dòng sông Thời Không, mà ngọn nguồn, chính là cấm khu.

Nhưng ông vẫn chưa đặt chân tới ngọn nguồn dòng sông thời không mà lựa chọn chinh khục Cấm Khu Sinh Mệnh trước.

Ông cũng từng cho rằng những tồn tại bị liệt vào Cẩm Khu, những tồn tại bị nhốt trong đó, chắc chắn là tội ác tày trời.

Nhưng ông phát hiện mình sai rồi.

Ông đặt chân vào Cẩm Khu Sinh Mệnh, rong ruổi trong dòng sông, thức tỉnh Sinh Mệnh Mẫu Thần ngủ say trong đó từ thời xa xưa.

Sự đơn thuần của đôi phương khiến Nhân Hoàng không đành lòng ra tay.

Đây là một tồn tại thực lực cường đại nhưng lại quá mức đơn thuần, hoàn toàn không đáng gờm tới tồn tại tà ác tột cùng trong cẩm khu mà ông tưởng tượng.

Khi đó Nhân Hoàng cảm thấy Sinh Mệnh Mẫu Thần tuy đơn thuần, nhưng cũng có thể là giả vờ để lừa mình.

Cho nên Nhân Hoàng vẫn lựa chọn ra tay, giao thủ với Sinh Mệnh Mẫu Thần trong dòng sông Sinh Mệnh.

Bị đánh hết lần này tới lần khác.

Nhân Hoàng đánh không lại Sinh Mệnh Mẫu Thần, nhưng Sinh Mệnh Mẫu Thần vẫn chưa ra đòn hiểm.

Nhân Hoàng tung hoành tam giới chưa một lần thua, đến Cẩm Khu Sinh mệnh lại bị Sinh Mệnh Mẫu Thần tấn như đòn, điều này khiến Nhân Hoàng bắt đầu hoài nghi cuộc đời.

Mà tính tình Nhân Hoàng cũng rất quật cường, trong Cẩm Khu Sinh Mệnh, căng thẳng với Sinh Mệnh Mẫu Thần, không ngừng đánh nhau, không ngừng bầm dập mặt mũi.

Hai người không đánh không quen nhau.

Mỗi một lần đánh nhau xong, Sinh Mệnh Mẫu Thần đều sẽ tạo ra làn sóng tĩnh hoa sinh mệnh, đẩy Nhân Hoàng lên bờ cát.

Nhân Hoàng lại cười ha hả đứng lên, ngồi trên bờ sông, nói chuyện phiếm với Sinh Mệnh Mẫu Thần.

Lúc đầu, Sinh Mệnh Mẫu Thần lạnh lùng cao ngạo không thèm để ý tới Nhân Hoàng, nhưng sau đó lại không chịu nổi Nhân Hoàng luyên thuyên cả ngày lẫn đêm.

Nhân Hoàng kể lại Nhân gian vui vẻ, kể một vài chuyện thú vị, còn kể một vài câu chuyện xa xưa.

Những chuyện này đã hấp dẫn Sinh Mệnh Mẫu Thần bị giam cầm suốt năm tháng dài đằng đẳng.

Nhân Hoàng lập tức nổi lên hứng thú, ông phát hiện mình không thể chinh phục Sinh Mệnh Mẫu Thần bằng thực lực, nhưng có thể sử dụng cách

khác.

Cứ như vậy, dần dần, Sinh Mệnh Mẫu Thân như một tờ giấy trắng, dưới sự tiếp cận của Nhân Hoàng, cuối cùng vẫn bị nhiễm mực.

Nhân Hoàng thậm chí còn nhận lời giúp Sinh Mệnh Mẫu Thân phá giải phong cấm.

Sinh Mệnh Mẫu Thân tin.

Nhưng thực lực của Nhân Hoàng không đủ cường đại, cho nên trong quá trình Nhân Hoàng và Sinh Mệnh Mẫu Thân đấu qua đấu lại, Sinh Mệnh Mẫu Thân đều dạy cho ông một vài thứ.

Dần dần, thực lực Hoàng cảnh của Nhân Hoàng bắt đầu trở nên mạnh mẽ.

Khả năng khống chế quy tắc cũng càng ngày càng mạnh!

Cuối cùng, Nhân Hoàng đạt tới trình độ không thua kém gì Sinh Mệnh Mẫu Thân, lúc giao đấu không dễ dàng thua cuộc.

Nhân Hoàng cảm giác được sự bài xích của tam giới, ông biết nếu ông còn tiếp tục trở nên mạnh mẽ, có lẽ ông sẽ gặp phải tai ương đáng sợ.

Cho nên Nhân Hoàng lựa chọn bước ra tam giới nhìn xem, tìm kiếm biện pháp phá giải sự áp chế này.

Còn phong cấm của Sinh Mệnh Mẫu Thân, Nhân Hoàng cũng không có cách nào.

Ông hy vọng ra tam giới nhìn xem, thực lực tăng lên, ông sẽ trở về trợ giúp Sinh Mệnh Mẫu Thân phá giải phong cấm.

Nhưng ai biết, lần này vừa đi là đi suốt mười vạn năm.

Khi ông trở về, đã vật đổi sao dời, tu vi không còn, thậm chí còn cận kề cái chết.

Có đôi khi, mọi việc không được như người ta mong muốn.

Chương 1249: Cạnh tranh đã bắt đầu!

Nhân Hoàng nhìn Sinh Mệnh Mẫu Thần xuất hiện trước mặt mình.

Vẫn là dáng vẻ lúc trước, mười vạn năm không để lại bất cứ dấu vết nào trên mặt nàng.

Nàng thọ nguyên vô tận, vĩnh hằng bất diệt.

Nàng là tôn tại bất tử.

Tồn tại như vậy không nên biết quá nhiều, cứ là một trang giấy trắng mới là tốt nhất.

Trong mắt Nhân Hoàng hiện lên mấy phần thương tiếc và chua xót.

Ông sai rồi, bất tử bất diệt, nhưng lại chất chứa bi thương, sống như vậy đau khổ nhường nào?

Sự đau đớn vĩnh hằng bất diệt.

Nỗi nhớ không thể xóa nhòa.

Nhân Hoàng thở dài.

Sinh Mệnh Mẫu Thần hóa thành dáng vẻ một cô gái nhân loại, thật ra đây cũng là bản thể của bà, dựa vào hình thái tại nơi sâu thẳm nhất trong trí nhớ của bà để biến thành.

Giờ khắc này, trong mắt Sinh Mệnh Mẫu Thần mang theo vài phần kinh hoàng.

Là tồn tại mãi mãi cảm với sinh mệnh nhất, bà có thể cảm nhận được sinh cơ của Nhân Hoàng đang không ngừng trôi mất.

Bà thấy hang trời của Nhân Hoàng biến mất, sức mạnh quy tắc như mạng nhện rối loạn cắt nát linh hồn của Nhân Hoàng.

Sinh cơ không ngừng trôi đi, Nhân Hoàng đã dấu hết đèn tắt, cận kề cái chết.

"Ta không thể giúp nàng phá giải phong cấm..."

Nhân Hoàng nở nụ cười.

Sinh Mệnh Mẫu Thần "Âm!"

Dòng sông Sinh Mệnh dâng sau đột nhiên dâng lên một cột nước ngưng tụ từ tinh hoa sinh mệnh.

Sinh Mệnh Mẫu Thần quơ tay một cái, cột nước được ngưng tụ từ tinh hoa sinh mệnh tức khắc bốc hơi, khí nóng hầm hập.

Trong hơi nóng bốc lên nghi ngút, từng giọt tinh hoa sinh mệnh nồng đậm hiện lên, bị Sinh Mệnh Mẫu Thần điều khiển, điên cuồng rót vào trong cơ thể Nhân Hoàng.

Muốn bổ sung nguồn sinh cơ đã mất đi của Nhân Hoàng.

Nhưng cũng không có tác dụng, sinh cơ của Nhân Hoàng vẫn không ngừng trôi đi, không ngừng tan biến.

"Vô ích thôi... Đây là đạo thương của Chân Hoàng, tinh hoa sinh mệnh có thể bổ sung sinh cơ, nhưng không thể chữa trị vết thương đại đạo của Chân Hoàng"

Nhân Hoàng lại cười, bảo Mẫu Thần Sinh Mệnh dừng tay.

Nhưng Sinh Mệnh Mẫu Thần vẫn ương bướng lắc đầu, không ngừng vận chuyển tinh hoa sinh mệnh.

Xa xa, La Hồng đứng yên, thản nhiên nhìn cảnh tượng này.

Thương thế của Nhân Hoàng chính là dùng mệnh đổi lấy năm vị Chân Hoàng!

Tuy tinh hoa sinh mệnh có hiệu quả cao, nhưng đối với cường giả Hoàng cảnh thì ảnh hưởng lại hữu hạn.

Sinh mệnh lực của cường giả Chân Hoàng mạnh đến nhường nào, tinh hoa sinh mệnh không bổ sung nổi, huống chỉ đây còn là đạo thương, tương tổn linh hồn, thương tổn đại đạo.

Ba hang trời của Nhân Hoàng đều đã nổ tung, đây là cái giá để giết chết năm vị Chân Hoàng.

Phải biết năm vị Chân Hoàng kia chính là con rối do Thiên Đạo điều khiển, cùng cấp với Nhân Hoàng và Thiên Đẩu, kinh thiên động địa.

Sinh Mệnh Mẫu Thần vẫn cố chấp vận chuyển tinh hoa sinh mệnh.

Chỉ là, thất bại hết lần này đến lần khác, khiến Sinh Mệnh Mẫu Thần chịu đả kích nặng nề.

"Không cần như thế"

Nhân Hoàng cười nói.

Ông bắt lấy tay Sinh Mệnh Mẫu Thần, bà vẫn đang không ngừng giãy dụa.

Mình có thể làm được, mình là Sinh Mệnh Mẫu Thần, nắm trong tay sinh cơ, có thể cứu sống người đàn ông này!

"Ta đã để nàng đợi mười vạn năm, tuy cô không còn nhiều thời gian, nhưng vẫn nhớ nhung quá khứ"

"Nàng ngồi, ta kể chuyện cho nàng nghe"

"Giống như năm đó"

Nhân Hoàng nhẹ giọng nói.

Mức độ giãy dụa của Sinh Mệnh Mẫu Thần bắt đầu yếu đi, dần dần yên tĩnh.

Dưới hoàng hôn, ráng chiều như máu, mặt nước lấp loáng, gió nhẹ lật phất, cỏ lau bên bờ sông đung đưa lay động...

Như làn tuyết nhấp nhô gợn sóng.

Sinh Mệnh Mẫu Thần im lặng, như một cô gái nhỏ ngoan ngoãn, ngồi xuống bên cạnh Nhân Hoàng.

Nhân Hoàng nhìn mặt nước lấp loáng, nhẹ giọng kể chuyện.

Ông để bà đợi mười vạn năm.

Nhưng chỉ hy vọng có thể trở về tam giới, dùng thời khắc cuối cùng của sinh mệnh để ở bên bà.

Thiên giới.

Tổ địa bốn tộc, không trung.

Trên vòm trời bỗng hiện lên hào quang vạn trượng!

Từng tia sáng rực rỡ chói mắt.

Đột nhiên.

Sâu trong tổ địa, bốn Ngụy Hoàng các tộc được bao phủ trong sức mạnh quy tắc lấp lánh chợt mở mắt.

Trong mắt tràn đầy vẻ phấn khích!

Bọn họ nghe thấy âm thanh của bầu trời, bọn họ quả nhiên là Thiên Quyển Chi Tộc!

"Nhân Hoàng trở về rồi, hiện đang cận kề cái chết, mười vạn năm nay... bị Chân Hoàng năm tộc ngăn chặn ở bên ngoài bầu trời!"

"Mà sở dĩ ta có thể chạm tới quy tắc Chân Hoàng chính là vì Nhân Hoàng đã trả giá bằng đạo thương để giết chết Chân Hoàng năm tộc!"

Ánh mắt Ngụy Hoàng các tộc trong tổ địa đang dao động.

Cường giả bốn tộc ngẩng đầu, bọn họ có thể nhìn thấy vô số sức mạnh quy tắc như dẹt thành một gương mặt trên bầu trời!

Đó là hóa thân của quy tắc, là hóa thân của Thiên Đạo Chi Ý!

"Năm tộc quả nhiên là Thiên Quyển Chi Tộc!"

"Trời ban ý chỉ, Nhân Hoàng đã đến buổi xế chiều, sắp bỏ mạng, bảo tộc ta đi tranh đoạt thi thể Nhân Hoàng!"

"Bởi vì Ngụy Hoàng Long tộc ngã xuống, cho nên đại đạo của năm tộc thừa ra một cái, nếu có thể đoạt được thi thể Nhân Hoàng, sức mạnh quy tắc của Chân Hoàng Long tộc phân phối cho các tộc khác!"

Tiếng hít thở trầm thấp và tiếng cười phấn khích tột độ nhưng lại bị đè nén quanh quẩn khắp tổ địa của bốn tộc.

Hư ảnh lão tổ bốn tộc hiện lên, sức mạnh quy tắc không ngừng đan chéo, như muốn tạo thành một vương miện.

Vương miện trời ban!

Bọn họ là Hoàng được Thiên Đạo Chi Ý thực sự thừa nhận!

Tổ địa bốn tộc bỗng trở nên ồn ào, tiếng nổ vang vọng khắp nơi.

Từng vị cường giả Thiên Vương bay lên không trung.

Tây Vực, tổ địa Phật tộc.

Tây Thiên Vương Phật tộc tươi cười, tay cầm một đóa hoa, trong tổ địa, Phật Hoàng nhấc tay lên, khẽ chạm nhẹ.

Hư không nổi lên gợn sóng, một dấu chấm màu đỏ tươi ngưng tụ giữa trần Tây Thiên Vương.

"Đi thôi, cướp được thi thể của Nhân Hoàng thượng cổ... Phật tộc nhất định sẽ hưng thịnh, mở rộng lãnh thổ Phật tộc ra khắp tam giới!"

Trung vực, tổ địa Thần tộc.

Thần quang minh mờ.

Cánh chim sải rộng, Thiên Vương Thần tộc bay lên, trong tay cầm một thanh binh khí Ngụy Hoàng.

Mà trong tổ địa, Thần Hoàng búng tay một cái, một chiếc lông vũ bay xuống, hóa thành quy tắc, dung nhập vào thân thể Thiên Vương.

Nam vực, tổ địa Thiên tộc.

Thiên Vương Tiên tộc ra khỏi tổ địa, tiên khí lượn lờ, dẫn pháp chỉ Tiên Hoàng trải rộng khắp bầu trời.

Đông vực, tổ địa Yêu tộc.

Một Thiên Vương Yêu tộc phá vỡ phong cấm trong tổ địa mà ra, như mãnh thú thượng cổ, gào thét kinh thiên động địa!"

Bốn vị Thiên Vương mạnh mẽ vô song được trời cao ban phúc, thời khắc này, bọn họ như muốn thoát khỏi giới hạn Thiên Vương!

Bọn họ mừng rỡ.

Nhân Hoàng sắp chết, bọn họ vui mừng khôn xiết.

Thực lực tăng lên, càng thêm vui mừng.

Bốn vị Thiên Vương lơ lửng trên không sung, ánh mắt chạm nhau, như lưỡi kiếm sắc bén va chạm.

Khí thế của bọn họ cạnh tranh lẫn nhau, không ai nhường ai.

Thi thể Nhân Hoàng quá quan trọng.

Ai có được thi thể Nhân Hoàng, chẳng những Ngụy Hoàng trong tộc có thể chứng đạo trở thành Chân Hoàng, mà còn... có thể lấy được sức mạnh của Chân Hoàng Long tộc!

Cho nên thi thể Nhân Hoàng trở thành một vật báu đánh vỡ thế cân bằng, bọn họ sẽ không dễ dàng từ bỏ!

Khoảnh khắc bọn họ đi ra khỏi tổ địa, cạnh tranh đã bắt đầu!

Đương nhiên, bọn họ cũng đoán trước được Nhân Hoàng đương thời nhất định sẽ ra tay ngăn cản, thậm chí còn sẽ triệt để cởi bỏ phong ấn cho Tà Thần trong Cẩm Khu Hắc Ám để ngăn cản bọn họ.

Cũng giống như U Minh Lang Hoàng khi xưa.

Nhưng bọn họ cũng không hề bụng, được trời cao ban phúc, bọn họ tin rằng mình có thể ngăn cản Tà Thần trong phút chốc.

Mà những tà vật trong cẩm khu Hắc Ám cũng chỉ có thể xuất thế trong chốc lát, chúng là tồn tại cấm khi, trời cao không cho phép tồn tại trên thế gian.

Chương 1250: Từng ngẩng đầu nhìn Thiên Vương, hôm nay chiến

Thiên Vương Bên bờ dòng sông Sinh Mệnh.

Vẫn yên tĩnh như trước.

Dòng sông Sinh Mệnh lăn tăn gợn sóng, gió thổi nhẹ nhẹ.

Giọng nói dịu dàng của Nhân Hoàng quanh quẩn trên mặt hồ, ông đang kể một câu chuyện, trong mắt đầy vẻ hoài niệm.

Trên đỉnh đầu, mây cuộn mây tan, đám mây nhuốm một lớp ráng vàng, thỉnh thoảng thay đổi màu sắc.

Nhân Hoàng ngẩng đầu nhìn trời, lại nhìn thoáng qua Sinh Mệnh Mẫu Thần đang im lặng lắng nghe, trên mặt bỗng hiện lên vẻ hốt hoảng.

Còn có một sự vui sướng.

Ông tình nguyện chìm đắm vào giờ khắc này, vạn vạn năm.

Ông tình nguyện cảnh tượng này mãi mãi dừng lại, dừng lại trong ký ức.

Đáng tiếc, sinh mệnh của ông đã sắp kết thúc, thời gian của ông không còn nhiều nữa.

Cúi đầu nhìn sự bi thương trong mắt Sinh Mệnh Mẫu Thần, Nhân Hoàng bỗng cảm thấy mất mát.

Chuyện mà ông hối hận nhất chính là làm cho Sinh Mệnh Mẫu Thần sống lại.

Nhìn vẻ bi thương trong mắt Sinh Mệnh Mẫu Thần, nỗi bi thương này sẽ phải kéo dài vô số năm tháng, bởi vì mẫu thần sinh mệnh bất tử bất diệt...

"Đừng bi thương, ta chết đi chính là một sự giải thoát, mười vạn năm, quá mệt mỏi, bây giờ được giải thoát, ta chỉ có vui sướng"

Nhân Hoàng cười nói.

Nhưng Sinh Mệnh Mẫu Thần căn bản nghe không vào.

Nhân Hoàng thở dài, chuyện mà ông tiếc nuối nhất chính là không thể giúp Sinh Mệnh Mẫu Thần phá giải phong ấn.

Chuyện ông đã hứa, cuối cùng ông vẫn không làm được.

Thời gian tĩnh lặng.

Đột nhiên.

Dòng sông sinh mệnh nổi lên từng vòng gợn sóng.

La Hồng đứng lảng lạng đằng xa, ánh mắt thoáng khựng lại, ngẩng đầu, nhìn ra khắp bốn phía trên Thiên giới.

Có bốn luồng khí cơ như ánh nắng mặt trời bốc lên, vắt ngang bầu trời, huy hoàng áp xuống mặt đất.

"Thần, Tiên, Phật, Yêu... Không phải tổ địa bốn tộc đều bị phong bế? Sao lại ra ngoài cả thế này?"

La Hồng nhú mày.

Hơn nữa, La Hồng nhanh chóng phát hiện, khí tức của bốn vị cường giả Thiên Vương bước ra tổ địa cực kỳ cường đại, hiện giờ La Hồng cực kỳ miễn cảm gợn sức mạnh quy tắc, hẳn có thể cảm nhận được sự cường đại này!

Dường như bọn họ đã được cái gì đó ủng hộ và chống đỡ!

Khí tức của bốn vị Thiên Vương này mãnh liệt như lửa.

La Hồng suy nghĩ, tâm thần khẽ động, Tam Long Tà Quân lập tức xuất thế.

"Grào!"

Ba con Hắc Long có khí tức đạt tới cấp bậc Thiên Vương, làm màu càng lúc càng chuyên nghiệp, thậm chí còn phát ra ánh sáng quy tắc quanh quần khắp bốn phía.

La Hồng tiến lên một bước, ngồi trên kiệu Tà Quân.

Ba con rồng kéo xe, xuyên qua không trung, xông lên bầu trời!

Bốn phía Thiên giới, hư không giống như sụp xuống.

La Hồng ngồi trên dựa vào xe, chống cằm, áo trắng như tuyết, tóc bạc như sương.

Bên bờ dòng sông sinh mệnh.

Nhân Hoàng cùng cảm nhận được bốn luồng hơi thở mạnh mẽ.

Bốn vị Thiên Vương... Bốn vị Thiên Vương sắp sửa chạm tới cấp bậc Ngụy Hoàng.

"Khí tức của Thiên Đạo Chỉ Ý.."

"Ta phá hủy kế hoạch của Thiên, Thiên muốn trả thù ta, muốn lấy thi thể của ta luyện hóa thành con rối..."

Nhân Hoàng nở nụ cười.

Ông đoán ra mục đích của Thiên.

Đây chính là Thiên, là Trời của tam giới...

Là cái thá gì!

Sinh Mệnh Mẫu Thần vẫn còn chìm đắm trong bi thương.

Người đàn ông để lại ký ức khó quên trong sinh mệnh vô tận của bà, sắp chết rồi.

Từ nay về sau, không có ai ngồi kể chuyện dưới ánh hoàng hôn cho bà nữa.

Sinh Mệnh Mẫu Thần và Nhân Hoàng vẫn ngồi bên bờ sông.

Dưới sự chỉ dẫn của Thiên, bốn vị Thiên Vương đến nhật xác cho Nhân Hoàng, nhưng dường như Nhân Hoàng và Mẫu Thần Sinh Mệnh không hề bị ảnh hưởng.

Bầu trời Thiên giới.

La Hồng ngồi trên kiệu Tam Long Tà Quân.

Xa xa, bốn vị Thiên Vương lướt qua không trung, Tây Thiên Vương, Trung Thiên Vương, Đông Thiên Vương, còn có một vị Thiên Vương Tiên tộc, khí tức của bọn họ như muốn phá vỡ giới hạn của Thiên Vương, nhìn chăm chăm La Hồng với vẻ hờ hững.

Ánh mắt bọn họ lướt qua La Hồng, nhìn bóng người già nua còm cõi trên bờ sông Sinh Mệnh.

Ánh mắt bỗng trở nên nóng rực.

"Nhân Hoàng... quả nhiên già rồi."

"Mục tiêu của chúng ta lần này không phải La Hồng người."

"Chúng ta, phụng theo mệnh trời, thay Nhân Hoàng... nhật xác."

Tứ Đại Thiên Vương lên tiếng.

La Hồng nở nụ cười.

Hắn ngồi trên kiệu Tà Quân, một tay chống cằm, một tay cầm mặt nạ Tà Quân.

Nghe lời này.

Khóe miệng La Hồng nhếch lên.

Mỉ mắt khẽ nâng lên, một ngón tay giữ mặt nạ Tà Quân, sau đó đột nhiên nắm chặt, từ từ mang lên mặt.

Giọng điệu bình tĩnh vang vọng khắp vòm trời.

"Mục tiêu của các ngươi không phải La Hồng ta..."

"Nhưng mục tiêu cả La Hồng ta... là các ngươi."

"Bản công tử từ dưới đáy đi lên, từng ngáng đầu nhìn Thiên Vương, mục tiêu lớn nhất trước kia chính là đánh một trận với Thiên Vương."

"Hiện giờ hang trời của bốn công tử hợp nhất, bước vào Vương Cảnh, cho nên..."

"Cường giả Thiên Vương, bốn công tử..."

"Hôm nay bốn công tử muốn đánh một trận."

La Hồng ngồi trên kiệu Tam Long Tà Quân, bình tĩnh nhìn bốn vị Thiên Vương xuất hiện ngang trời, khiến hư không như muốn sụp đổ.

Trong mắt mang theo vài phần hoài niệm.

Trận chiến phu tử sắp đặt gài bẫy Nam Thiên Vương trước kia, đó là lần đầu tiên La Hồng nhìn thấy Nam Thiên Vương cao cao tại thượng, đó là một tồn tại cao cao tại thượng, mạnh mẽ vô địch, từ trên cao nhìn xuống chúng sinh.

Khi đó trong mắt Nam Thiên Vương, La Hồng nhỏ bé như một con kiến.

Cho dù trong mắt La Hồng, phu tử mạnh mẽ vô song, thực tế cũng dựa vào may mắn, lợi dụng quy tắc Nhân Hoàng để đối phó Thiên Vương, nếu không, với thực lực của phu tử, chống lại Thiên Vương cũng chỉ có thể chết.

Khi đó La Hồng đã hạ quyết tâm, một ngày nào đó, hắn phải một mình đấu với Thiên Vương.

Đầu một trận thỏa thuê vui sướng.

Mà hiện giờ, La Hồng đã bước vào Vương cảnh, cảm thấy có lẽ mình đã có tư cách chiến đấu một trận với Thiên Vương.

Cho nên La Hồng muốn chiến một trận!

Ngoại trừ thay Nhân Hoàng thượng cổ ngăn cản những trở ngại này, La Hồng còn vì sự linh ngộ thông thấu của bản thân.

Thiên Vương xem như ngọn núi La Hồng bước đầu dựng được, chỉ có bay qua ngọn núi này, tầm mắt mới có thể mở rộng, mới có mục tiêu cao hơn!

La Hồng có thể đấu với Thiên Vương hay không?

La Hồng khẳng định bản thân có cơ hội, dù sao hắn cũng không phải Vương cảnh tầm thường, mà hắn đã hợp nhất bốn hang trời, trong hang trời của hắn có dòng sông quy tắc, không hề thua kém Thiên Vương bình thường.

Dù sao, ngay từ đầu La Hồng đã có căn cơ vững chắc, đại đạo của hắn rộng lớn vô cùng, hắn có cơ sở để tự tin!

Tự tin chiến đấu với Thiên Vương!

Chương 1251: Trận chiến giữa hai vị Thiên Vương chột bùng nổ

Thời điểm bước vào Vương cảnh, La Hồng đã mong đợi có thể chiến đấu với Thiên Vương một trận hay không.

Không hề dựa vào ngoại lực, trở thành tồn tại sừng sững trên đỉnh tam giới!

Trên kiệu Tam Long Tà Quân, nửa mặt La Hồng đeo mặt nạ Tà Quân, tóc bạc tung bay bên mép mặt nạ.

Khóe miệng khẽ nhếch lên.

Sau đó, hần đứng dậy.

Dòng khí quanh thân bắt đầu cuộn cuộn, quy tắc thổi tới, đại đạo nổ vang!

Không khí bị dạt ra.

Như núi rung biển gầm.

"Kẻ này chỉ là Vương cảnh, nhưng trạng thái có vẻ không đúng lắm, cần thận chút, đừng khinh thường đối phương"

"Tây Thiên Vương, thằng nhóc này giao cho ngươi."

Thiên Vương Thần tộc nói.

Tây Thiên Vương, một vị phật đà khổng lồ cầm hoa mỉm cười.

"Không thể"

"Bản tăng phụng mệnh Phật Hoàng đến siêu độ Nhân Hoàng thượng cổ, không thể dây dưa quá mức với La thí chủ"

"Huống chỉ bản tăng cũng không muốn ý lớn hiếp nhỏ, dù sao bản tăng cũng là Thiên Vương thành danh đã lâu, trấn thủ Tây Thiên Môn mười vạn năm, đối đầu với La thí chủ không công bằng"

Phật Đà Tây Thiên Vương nở nụ cười.

Thần, Tiêu, Yêu, ba vị Thiên Vương còn lại đều bĩu môi, cái gì gọi là ở lớn hiếp nhỏ.

Tây Thiên Vương này rõ là không muốn giao thủ với La Hồng, hiện giờ bọn họ là quan hệ cạnh tranh, một khi đi đối đầu với La Hồng thì chẳng khác nào để thi thể Nhân Hoàng cho các Thiên Vương khác cướp được.

Đề sức mạnh của Long Hoàng phân chia cho Hoàng cảnh tộc khác, đây là tội lớn.

Cho nên không có cường giả nào muốn giao thủ với La Hồng.

Bốn vị Thiên Vương đẩy qua đây lại, khiến La Hồng cười xùy một tiếng.

Đây là bị... khinh thường.

Quả thực, mới vào Vương cảnh, sao có thể đấu với Thiên Vương đỉnh cấp?

Theo lối suy nghĩ của người bình thường, đây căn bản không phải cuộc chiến đấu giữa những đối thủ cùng đẳng cấp, đã vô nghĩa còn có thể mất đi cơ hội tranh đoạt thi thể Nhân Hoàng, mất nhiều hơn được.

"Một khi đã như vậy... bản công tử... đành tự chọn đối thủ vậy"

La Hồng nở nụ cười.

La Hồng bước xuống một bước.

Nháy mắt, hư ảnh dày đặc xuất hiện trong hư không, một đại quân tà ảnh lấp đầy cả vòm trời.

Mà trong nháy mắt, vị trí của La Hồng không ngừng thay đổi giữa những tà ảnh này!

Di Hình Hoán Ảnh!

Một bóng người thay đổi hàng ngàn hàng vạn vị trí chỉ trong một cái chớp mắt.

Môn thuật pháp này đã được La Hồng thi triển đến mức xuất thần nhập hóa.

Ngay cả bốn vị Thiên Vương cũng không thể lập tức xác định rốt cuộc La Hồng sẽ ra tay với ai.

Đột nhiên.

Hư không vỡ nát.

Một tà ảnh nhỏ đến mức không thể nhìn thấy ở gần Tây Thiên Vương nhất, Dịch Sơn Tà Ảnh đột nhiên dịch chuyển rời đi.

Sau đó, thân hình La Hồng hiện lên, Thiên Ma Bất Diệt Thể bán dung hợp đột nhiên bùng nổ.

Một nắm đấm nhắm vào đầu Tây Thiên Vương, mạnh mẽ nên xuống.

Trong chớp mắt, nguyên khí trong trời đất bỗng ngưng tụ ra một nắm đấm khổng lồ, nên vào đầu Tây Thiên Vương.

Phật Đà Tây Thiên Vương cầm hoa mỉm cười, nắm đấm của La Hồng nên xuống, ông ta cười càng thêm rạng rỡ.

Ông ta không né tránh, ánh sáng vàng trên người bắt đầu dâng lên, có một tầng hư ảnh màu vàng hiện ra.

Tượng Phật bằng vàng!

"Rầm!"

Ma khí và Phật quang va chạm.
Thiên Ma Bất Diệt Thể và thân vàng của Phật Đà va chạm kịch liệt.
"La thí chủ, vì sao lại chọn bản tạng... Đúng là một lựa chọn không sáng suốt"

Tây Thiên Vương lắc đầu thở dài.
Vì sao La Hồng lại chọn ông ta.

Chuyện này thật phiền phức, bởi vì giải quyết La Hồng rất mất thời gian, cho dù hẳn chỉ là một Vương cảnh, nhưng suốt thời gian qua, nhìn La Hồng dần dần trưởng thành, Tây Thiên Vương cũng hiểu được La Hồng tuyệt đối không giống mấy Vương cảnh tầm thường.

Chỉ riêng ba hang trời vô thượng mà La Hồng bày ra lúc trước đã đủ để khiến Tây Thiên Vương phải cảnh giác.

Người có thể mở ra hang trời vô thượng đều là yêu nghiệt hiếm có trong tam giới!

Ở bên kia, Thiên Vương ba tộc khác thấy La Hồng lựa chọn ra tay với Tây Thiên Vương thì đều lập tức thở phào một hơi.

Bọn họ nở nụ cười, chuẩn bị vòng qua La Hồng và Tây Thiên Vương, hướng tới bờ dòng sông sinh mệnh, nơi có Nhân Hoàng giống như mặt trời sắp lặn.

Mục tiêu của bọn họ là Nhân Hoàng, cho nên không định dây dưa với La Hồng!

Nhưng La Hồng cũng không muốn cho bọn họ cơ hội này.
"Số Một, Số Ba, Số Chín!"

La Hồng quát lên.
Hộp kiếm trên lưng chợt run lên.
Như có một chiếc chuông đang ngân vang.

Thời khắc này, cả thiên giới đang chậm chậm nổ tung!
"âm âm âm..."

Trong Cẩm Khu Hắc Ám.

Mèo Đen Số Ba chợt ngẩng đầu lên, "meo" một tiếng, hóa thành một đường ánh kiếm, xé rách bóng đêm, lao đi vun vút.

Thanh Ngưu cũng vậy.
Số một béo mũm mĩm thì chỉ nở nụ cười.

"Số Không, ngươi cũng đi"
Số Một nói chuyện rất thông thả.

Số Không gật gật, lười mở miệng nói chuyện, ngay cả Số Một nó cũng không muốn nói chuyện cùng.

"Âm..."

Bóng đêm bỗng vỡ nát.

Tà Thần Số Một biến thành kiếm Long Hoàng, lao tới như muốn chặt đứt dòng sông thời gian.

Ba thanh kiếm từ trên trời giáng xuống!

Vô số hoa kiếm nổ tung, ngăn cản ba vị Thiên Vương khác.

Sắc mặt ba vị Thiên Vương bỗng trở nên sa sầm!

Nhưng không một ai nhiều lời, mục tiêu của bọn họ là thi thể Nhân Hoàng.

Mà La Hồng lại dùng hết lá bài tẩy chỉ để ngăn cản bọn họ, vậy cũng... chỉ có thể chiến!

"Chúng ta được trời cao ban phúc, chỉ một tà vật trong Cẩm Khu Hắc

Ám, tà vật thiên lý bất dung cũng dám ra oai!"

Thiên Vương Tiên tộc quát lên.

Vũ Hóa Tiên Bào trên người ông ta cuộn cuộn tung bay, có một luồng quy tắc đặc biệt buông xuống, vô số quy tắc như mưa, trút xuống thân thể các vị Thiên Vương!

"Âm Hư ảnh Thanh Ngu hiện ra, bị khí tức trên người Thiên Vương Tiên tộc áp chế đi vài phần!

Thanh Ngu biến sắc, nó cảm nhận được lực áp chế trên người Thiên Vương Tiên tộc truyền tới, vô cùng giống với tháp Tà Thần trong Cẩm Khu Hắc Ám!

"Áp chế của Thiên Đạo Chi Ý!"

Thanh Ngu đột nhiên nghĩ thông suốt.

"Kỳ bị phong cấm trong Cẩm Khu Hắc Ám, hiện giờ Kỳ đã lấy lại tự do, ra ngoài còn bị áp chế và hạn chết Thiên... giỏi lắm sao?"

Thanh Ngu gào lên, mắt trâu bỗng đỏ hoe, sát khí cuộn cuộn!

Sừng ngưu to lớn nhô ra, như thể băng qua dòng sông thời không, bỗng chốc đâm vỡ thời không, lao về phía Thiên Vương Tiên tộc!

Trận chiến giữa hai vị Thiên Vương chợt bùng nổ! Bên kia, Số Ba đang chém giết với Thiên Vương Yêu tộc.

Mà số Một thì đang ngăn chặn Thiên Vương Thần tộc.

Số Một hóa thành bóng người mập mập mũm mĩm, chấp tay sau lưng, ngồi trên thân kiếm Long Hoàng.

Cười ha hả nhìn Thiên Vương Thần tộc.

"Người không động Kỳ sẽ không động, Tiểu La giúp Kỳ giải thoát, nhưng trước đây lúc ở trong Cẩm Khu Hắc Ám, Nhân Hoàng nợ kỳ một câu

trả lời, cho nên Kỳ chỉ ngăn cản người, có thể không giết người."
Số Một cười nói.

Chương 1252: Như hóa thành một biển quy tắc

Mười vạn năm trước, Số Không nhờ Nhân Hoàng giải phong ấn cho Số Một, mà Nhân Hoàng lại xem thường thực lực của Số Một, cho nên không giúp Số Một cởi bỏ phong ấn mà lại cố gắng muốn cởi phong ấn cho Số Không, cuối cùng thất bại.

Trên thực tế, chuyện này cũng tính là kết thù kết oán.

Lần này, Số Một vốn định khoanh tay đứng nhìn, chỉ là nếu La Hồng đã định ra tay, vậy hắn cũng miễn cưỡng ra tay ngăn cản Thiên Vương Thần tộc là được.

Thiên Vương Thần tộc vô cùng nghiêm túc, bởi vì ông ta cảm nhận được áp lực.

Trời cao ban phúc mang đến áp lực dường như không hề ảnh hưởng may mắn tới bóng người béo mập trước mặt.

"Cấm Khu Hắc Ám, đứng đầu danh sách - Tà Thần!"

"Tà Vật cường đại đứng sau Số Không!"

Trung Thiên Vương hít vào một hơi, trong lòng thầm kêu khổ, sao ông ta lại gặp phải tồn tại khó chơi như vậy!

Mà xa xa.

Tây Thiên Vương thấy thế, nụ cười trên gương mặt Phật Đà càng thêm tươi sáng.

Như vậy xem ra, ông chống lại La Hồng là nhẹ nhàng nhất, dù sao La Hồng cũng chỉ là một Vương cảnh.

La Hồng di hình hoán ảnh, một quyền quét ngang, ánh sáng màu xám che lấp hư không, chạm vào một chuông của Phật Đà, bị đánh vỡ.

"Con lừa ngọc nhà ngươi... Dường như lại cười nhạo bản công tử."

La Hồng áo trắng như tuyết, thần nhiên nói.

Nhấc tay, Ma Kiếm bỗng chốc hiện ra, nằm trong tay hắn.

Cầm Ma Kiếm vung lên, vô số kiếm khí lan tràn.

Đạn Chỉ Kiến Quỷ Đồi!

Thần thông kiếm thuật của La Hồng, chém ra!

Thoáng chốc, một tòa Quỷ Đô âm u xuất hiện vắt ngang vòm trời, Ma Kiếm tiểu thư xinh đẹp trong bộ váy đỏ đứng lặng trên thành lầu cao ngất.

"Dám thi triển quỷ thuật trước mặt Phật, nực cười."

Tây Thiên Vương thần nhiên cười nhạo.

Niêm Hoa Nhất Chỉ Kiến, Phật.

"Am Phật chuông to lớn phá vỡ tầng mây, như một ngọn núi từ trời cao giáng xuống, va chạm với thành trì Quỷ Đô của La Hồng!"

"Âm âm âm!"

Toàn thân La Hồng run lên, thân hình bay ra vụn dậm.

Nhưng ngay sau đó lại di hình hoán ảnh trở về, cầm Ma Kiếm, tiếp tục vung lên!

Toàn bộ sức mạnh của La Hồng xuyên dọc khắp thân thể, cộng thêm Thiên Ma Bất Diệt Thế, lực sát phạt của mỗi một kiếm đều vô cùng mạnh mẽ.

Tây Thiên Vương giao chiến với hắn, càng đánh càng kinh ngạc.

Nếu không phải Tây Thiên Vương vốn là Thiên Vương đỉnh cấp, hơn nữa được Thiên Đạo ban phúc thì thật sự có thể rơi vào thế yếu!

Thân thể La Hồng quá bá đạo, cộng thêm thần thông kiếm thuật quỷ dị, đúng là không kém Thiên Vương bình thường chút nào!

Đây là yêu nghiệt sao?

Lấy thực lực Vương cảnh khiêu chiến Thiên Vương!

Vượt một đại cảnh giới đỉnh cấp giao chiến!

Đúng là quái vật trong quái vật!

Nhưng Tây Thiên Vương cũng chỉ cười nhạt.

Cũng chỉ có vậy mà thôi... Không đủ.

La Hồng có thể chiến đấu với Thiên Vương bình thường, nhưng Tây Thiên Vương cũng không phải Thiên Vương bình thường mà là một Thiên Vương đỉnh cấp chỉ kém Ngụy Hoàng một khoảng cách ngắn ngủi!

Giờ lại được Thiên Đạo ban phúc, không khác Ngụy Hoàng là bao!

"Âm!"

Tây Thiên Vương ngồi xếp bằng trên Sen Phật, chấp tay hành lễ!

"A Di Đà Phật..."

"La thí chủ, quy y theo Phật"

Tây Thiên Vương tụng niệm Phật ngữ, muốn ảnh hưởng tinh thần La Hồng.

La Hồng lại nở nụ cười, áo trắng tung bay, bày ra tư thái Phật Đà cầm hoa giữa không trung.

Thuật pháp Phật môn, La Hồng cũng có tu!

Nhưng thứ mà La Hồng tu lại là... Tà Phật!

Thiên Thủ Tà Phật bỗng chốc hóa thành chân thân vụn trượng, sau lưng là Phật quang và tà sát mãnh liệt, Thiên Thủ Niêm Hoa Nộ Mục Phật!

Hai luồng Phật ý va chạm.

Phật ý của La Hồng yếu hơn rất nhiều, nhưng lại có thể đối đầu với Phật niệm của Tây Thiên Vương!

Tây Thiên Vương ngăn ra, La Hồng này... sao còn tu Phật?

Không phải Nhân Hoàng đương thời tu kiếm sao?

Đương nhiên, tu Phật hay tu kiếm thì vấn đề cũng không lớn.

Trong mắt Tây Thiên Vương, cuối cùng La Hồng vẫn sẽ không chống đỡ nổi, có thể ngăn chặn Phật niệm của ông ta, nhưng sao có thể chống lại tấn công của ông ta?

"Đại Lôi Âm Chỉ!"

Tây Thiên Vương nhắc tay lên, đầu lưỡi như sấm nổ.

Chấp tay hành lễ, nhẹ nhàng xoay vòng, sau đó chỉ ra!

Trong thiện địa hiện lên một Đức Phật khổng lồ.

Đức Phật khổng lồ nhìn xuống chúng sinh Thiên giới, từ từ chỉ tay một cái, chỉ tay này che lấp bầu trời, hướng về phía La Hồng!

Phật tuy hiền hòa, nhưng cũng có sát khí!

La Hồng gào lên, Thiên Ma Bất Diệt Thể, cộng thêm trạng thái Atula!

Tăng tất cả tới mức độ cao nhất!

Tuy hiện giờ mức độ sức mạnh của trạng thái Atula không lớn, nhưng khi còn nhỏ Ma Tước cũng là thật.

"Thiên Ma Chỉ!"

La Hồng quát lên.

Thân thể chuyển hóa thành Thiên Ma Bất Diệt Thể, đột nhiên nổ tung!

Vô số ánh đen bùng lên!

Mỗi một tế bào trên người La Hồng đều đang run rẩy, trong lúc run rẩy, trong mỗi một tế bào đều có một con Ma Long đang giận dữ gào thét!

Sau lưng La Hồng hiện ra hư ảnh Thiên Ma mơ hồ!

Chỉ tay một cái!

Một ngón tay màu vàng, một ngón tay màu đen.

Cách Không Đối Điểm!

Đầu ngón tay và đầu ngón tay chạm nhau, không gian vỡ thành mảnh nhỏ!

Thân hình La Hồng bay vút lên, thân thể dâng lên sóng nhiệt.

"Ngươi là Mạt"

Tây Thiên Vương chấn động!

Đây là Vương cảnh?

Đùa! Thân thể cường hãn, sức mạnh quy tắc tích lũy không thua gì Vương cảnh, đúng là quái thai!

Tây Thiên Vương cảm thấy không thể nương tay được nữa.
Thậm chí tính toán diệt gọn La Chỉnh trong một đòn đánh!

"Không cần lãng phí thời gian mượn sức mạnh Thiên Đạo bắt giữ Nhân Hoàng đang hấp hối!"

Tây Thiên Vương quát lên.

Lời này là nói với Trung Thiên Vương, Thiên Vương Tiên tộc và Đông Thiên Vương ở đằng xa.

Ngay sau đó, chấm đỏ trên trán Tây Thiên Vương đột nhiên sáng đến mức kỳ dị.

Sau đó, có sức mạnh quy tắc kỳ dị dao động, trong nháy mắt, sau lưng Tây Thiên Vương có Phật quang chiếu sáng, quy tắc mọc lên như nấm.

Như hóa thành một biển quy tắc.

Đây không phải quy tắc Tây Thiên Vương nắm trong tay.

Năm tộc tự xưng là Thiên Quyển Chỉ Tộc, mà luồng sức mạnh Thiên Đạo mà bọn họ nắm giữ chính là chỗ dựa của bọn họ!

Chương 1253: Nỗi buồn biệt ly mười vạn năm!

"Âm!"

Bầu trời Thiên giới, bỗng tối sầm xuống.

Tây Thiên Vương chấp tay hành lễ, sau đó mở ra.

Một phân thành hai.

Hai biển quy tắc dâng trào cuộn cuộn.

Một nửa biển quy tắc lao về phía La Hồng, một nửa thì lao về phía Nhân Hoàng đang ngồi bên cạnh Sinh Mệnh Mẫu Thần ở đằng xa.

Xa xa.

Thiên Vương Yêu tộc và Tiên tộc đang ở cùng số ba cũng đang thi triển thủ đoạn này.

Trung Thiên Vương của Thần tộc là ám ức nhất.

Ông ta cũng thi triển thủ đoạn này.

Nhưng lại bị Số Một mập mạp mỉm cười một cái, sau đó há miệng nuốt hết toàn bộ biển quy tắc.

"Nói ngăn cản người thì chính là ngăn cản người!"

Số Một cười mỉm.

Toàn thân Thiên Vương Thần tộc phát lạnh.

Đậu!

Không có võ đức!

Có bản lĩnh thì đừng dùng miệng!

Mà bên kia.

La Hồng thấy Tây Thiên Vương dùng quy tắc Thiên Đạo tấn công mình, sắc mặt cũng trở nên kỳ quái.

Tâm thần vừa động, Sách Da Người đã xuất hiện trong tay.

Một tay cầm sách, đi về phía quy tắc.

Biển quy tắc Thiên Đạo bỗng tan thành mây khói.

Trên đỉnh đầu La Hồng, bốn hang trời hợp nhất, hiện ra từ trong biển quy tắc.

Sắc mặt tiếc nuối và bất đắc dĩ.

Vốn muốn đường đường chính chính đánh một trận.

Chỉ là...

Con lừa ngốc này không tuân thủ võ đức trước.

Tây Thiên Vương thấy La Hồng phá vỡ biển quy tắc đi ra, lập tức chấn động!

Thằng nhóc này... sao có thể!
Chẳng lẽ cũng là Thiên Quyển Chi Tử!

Nhưng Tây Thiên Vương còn chưa kịp chấn động!

Bởi vì đằng xa...

Ba vùng biển quy tắc Thiên Đạo ập về phía đỉnh đầu Nhân Hoàng và Sinh Mệnh Mẫu Thân, che lấp ánh hoàng hôn.

Trời đất tối tăm.

Mà trong biển quy tắc, có hư ảnh Chân Hoàng Phật tộc, Chân Hoàng Tiên tộc và Chân Hoàng Yêu tộc hiện lên!

Đây là ba vị Chân Hoàng bị Nhân Hoàng chém vào tỉnh không.

Nhưng Thiên Đạo đã khắc hình ảnh bọn họ, lúc này đang làm khó dễ "Ầm!"

Dòng sông sinh mệnh trào dâng, gào thét, Sinh Mệnh Mẫu Thân ngẩng đầu, trong mắt đầy vẻ phẫn nộ.

Nhưng là...

Có lẽ biển quy tắc Thiên Đạo hiện ra, khiến xung quanh Sinh Mệnh Mẫu Thân hiện lên vô số xiềng xích quy tắc, quấn quanh người bà!

Thân hình Sinh Mệnh Mẫu Thân bị áp chế chặt chẽ, hoàn toàn không thể nhúc nhích!

Đây là sức mạnh quy tắc phong cấm Sinh Mệnh Mẫu Thân!

Bên cạnh bà là Nhân Hoàng già nua lưng lay sắp đổ, như có thể bị sức mạnh quy tắc xé nát bất cứ lúc nào, ông ngẩng đầu nhìn biển quy tắc, nở nụ cười tươi sáng.

Nhân Hoàng đứng lên.

Đột nhiên, trên người ông, sinh cơ vốn đã không ngừng biến mất, tinh hoa sinh mệnh được Sinh Mệnh Mẫu Thân điên cuồng bổ sung lúc trước, vào giờ khắc này, bùng nổ Như sinh tử nghịch chuyển!

Thân hình già nua của Nhân Hoàng như biến mất, thay vào đó là tuổi trẻ, cường tráng, vĩ đại!

Nhân Hoàng khôi ngô mà cường đại, lần át tam giới, phong hoa tuyết đại... khôi phục rồi!

Điều Nhân Hoàng chờ đợi chính là thời khắc này.

Ngay từ đầu Nhân Hoàng đã biết "Thiên" sẽ không dễ dàng cho kẻ ngáng đường mình suốt mười vạn năm nay.

Cho nên, mưu kế Nhân Hoàng học được từ chỗ phụ tử đã phát huy tác dụng.

Trên thực tế, Nhân Hoàng không thích tính kê, ông thích đôi đầu thẳng mặt, từng chiêu đoạt mạng.

Chỉ là không có cách nào, thực lực không đủ, Nhân Hoàng chỉ có thể biến thành dáng vẻ mà mình từng chán ghét.

Nhân Hoàng như cao tới ngàn vạn trượng, hào quang sau lưng chiếu rọi tam giới.

Ông ngoảnh đầu, dịu dàng nhìn Sinh Mệnh Mẫu Thần.

"Hôm nay, ta thực hiện lời hứa với nàng, giúp nàng phá giải phong ấn!"

Nhân Hoàng dịu dàng nói.

Dứt lời, ông phi thân lên, như một viên đạn pháp, đâm vào biển quy tắc Thiên Đạo.

Ba hư ảnh Chân Hoàng bỗng chốc bị đánh nát!

Thân thể Nhân Hoàng như trở nên không đáy, hút khô cả ba biển quy tắc.

Xa xa.

Nụ cười của Số Một biến mất, Nhân tộc quả nhiên âm hiểm.

Hắn nắc một cái, do dự không biết có nên nhờ biển quy tắc đã nuốt vào ra, trả lại cho Nhân Hoàng.

Sắc mặt La Hồng cũng cứng đờ, quy tắc bị hắn đánh tan... muốn trả cũng không trả được.

Không thể trách hắn, ai kêu Nhân Hoàng học được cách xảo trá rồi?

"Âm Ba biển quy tắc nhanh chóng tiêu tan như bị nuốt chửng.

Chỉ còn lại thân hình hào quang vạn trượng lơ lửng trên không trung.

Bốn vị Thiên Vương đỉnh cấp của Thần tộc, Tiên tộc, Yêu tộc, Phật tộc sồn cả tóc gáy.

Mà Nhân Hoàng cũng không tìm bọn họ tính sổ.

Ông không có thời gian!

Ông nhanh chóng rơi xuống, như một ngôi sao băng.

Mà Sinh Mệnh Mẫu Thần chỉ ngơ ngác đứng nhìn Nhân Hoàng rơi xuống.

"Âm Nhân Hoàng rơi xuống, quy tắc Thiên Đạo được cơ thể Nhân Hoàng hấp thu lại hoàn toàn phát ra vào lúc này.

Một tay Nhân Hoàng chơi đùa quy tắc, ông tìm kiếm chìa khóa phá giải phong cấm, tìm mười vạn năm, cuối cùng mới hiểu được thật ra chìa khóa phá giải phong ấn chính là quy tắc Thiên Đạo.

Không có chìa khóa, ông đành liều một phen đánh ra một cái chìa khóa!

Thân thể Nhân Hoàng hào quang vạn trượng, xung quanh thân thể Sinh Mệnh Mẫu Thần, từng sợi xiềng xích đồng loạt sụp đổ dưới sự dung nạp của sức mạnh Thiên Đạo.

Nhân Hoàng lợi dụng chìa khóa Thiên Đạo để mở ra phong cấm nhân gian.

Đáng tiếc, quy tắc thiên đạo giáng xuống vẫn hữu hạn.

xiềng xích trên người Sinh Mệnh Mẫu Thần giải trừ được một nửa thì đột nhiên dừng lại.

Nhân Hoàng ngã ngối trên bờ dòng sông sinh mệnh.

Thân thể bỗng chốc già nua, rách nát không chịu nổi.

Một chút sinh cơ cuối cùng đã tiêu hao sạch sẽ trong lúc nghịch chuyển.

Giờ phút này, Nhân Hoàng đã thật sự hóa thành người phàm, người phàm không có một chút sức Thất vọng mất mát nhìn Sinh Mệnh Mẫu Thần.

Ông vẫn không thể thực hiện lời hứa phá giải phong ấn.

Nhân Hoàng thở dài, từ từ nhắm mắt, tắt thở.

Lần này, thực sự biệt ly.

Vĩnh biệt.

Trong thiên địa, có một ngôi sao sáng chói vút ngang qua không trung!

Sinh Mệnh Mẫu Thần ngơ ngác nhìn thi thể khô quắt của Nhân Hoàng.

Ngay sau đó.

Vô số dòng sông sinh mệnh vỡ đê, mặt đất Thiên giới rạn nứt, từng dòng sông uốn éo như những cây xúc tu.

Tóc dài tung bay, thân hình vốn trong suốt dần dần hiện lên da thịt, dây xích sau lưng bà bị đứt mất một nửa, một nửa còn lại lao ra khỏi dòng sông sinh mệnh, lơ lửng trên nền trời!

"A, `.

Một tiếng gào thét.

Nỗi buồn biệt ly mười vạn năm!

Chương 1254: Phá! Hổng! Rồi!

Một tiếng thét thê lương mang theo nỗi bi ai vô tận.
Người càng đơn thuần lại càng nặng tình.

Nhân Hoàng tự tay khiến cho Mẫu Thần Sinh Mệnh lay động nhân tình thế thái, khiến bà hiểu được màu sắc của thế giới, cho nên, Nhân Hoàng ngã xuống, Sinh Mệnh Mẫu Thần sao có thể không bị thương, cõi lòng chỉ còn lại nỗi buồn đau cùng cực!

Từng hình ảnh trong quá khứ hiện lên rõ ràng ngay trước mắt, không ngừng hiện lên, rồi lại trôi qua.

Thi thể Nhân Hoàng khô quắt, già nua, không có hơi thở sự sống.

Mặc cho Sinh Mệnh Mẫu Thần rót vào bao nhiêu tinh hoa sinh mệnh cũng không hề tỉnh lại, linh hồn của ông đã tiêu tán, hoàn toàn chết đi.

Tiếng gào thét thê lương chấn động cả tầng trời Thiên giới.

Sinh Mệnh Mẫu Thần ôm lấy thi thể Nhân Hoàng, dần dần thịnh nộ.

Sợi tóc bay tán loạn, mặt đất Thiên giới nứt ra, từng nhánh sông sinh mệnh phá nát từng tòa thành trì Thiên giới được xây dựng trên những nhánh sông của dòng sông sinh mệnh.

Vô số sinh linh hoảng sợ vạn phần.

Cả Thiên giới đều rối loạn, tinh hoa sinh mệnh vỡ đê như mãnh thú gào thét, tràn ra khỏi dòng sông, không ngừng trào lên, lan tỏa...

Giống như cảnh tượng ngày tận thế Vô số tu sĩ phóng lên cao, vừa kinh ngạc vừa sợ hãi nhìn về phía chân trời xa xa.

Sinh Mệnh Mẫu Thần đang ôm thi thể xác xơ của Nhân Hoàng mà gào thét, một lúc lâu sau, tiếng hét nơi yết hầu như màn mưa ngừng rơi, dần dần dừng lại rồi biến mất.

Chỉ còn há miệng, gào thét không thành tiếng.

Không biết qua bao lâu, Sinh Mệnh Mẫu Thần cứ lẳng lặng nhìn thi thể Nhân Hoàng như vậy, trong mắt tràn đầy bi thương.

Từ biệt mười vạn năm, gập lại giấy lát ngăn ngui rồi lại biệt ly, lần ly biệt này chính là vĩnh viễn.

Mười vạn năm, Sinh Mệnh Mẫu Thần cũng cam tâm tình nguyện chờ đợi, nhưng kết quả cuối cùng lại khiến bà không chịu đựng nổi.

Năm tháng trôi thúc tuổi già, Nhân Hoàng đã già, dáng vẻ của ông không còn hào hoa phong nhã như năm đó, chỉ còn lại một thân thể già nua sắp chết. Nhưng trong lòng Sinh Mệnh Mẫu Thần, Nhân Hoàng vẫn là

người đàn ông anh tuần phóng khoáng ngồi ở bờ sông kể chuyện cho bà, dạy bà nhân tình thế thái.

Sinh Mệnh Mẫu Thần từng hận.

Là Nhân Hoàng dạy bà hận, bà hận Nhân Hoàng mười vạn năm không một lần trở về, hận ông từng hứa sẽ giải thoát cho bà, nhưng khi lấy lại tự do lại không làm được.

Nhưng hôm nay Nhân Hoàng lại dùng sinh mệnh giúp bà phá giải phong ấn.

Điều này đã chạm đến trái tim bà, thì ra Nhân Hoàng chưa từng quên. Trong thời khắc cuối cùng của sinh mệnh, ông lựa chọn trở lại bên bờ dòng sông sinh mệnh, cùng bà ngồi dưới ánh hoàng hôn.

Càng nhưng nhớ khó quên lại càng đau đớn.

Anh hùng già đi, giai nhân chờ đợi, nàng khóc cạn nước mắt, đột nhiên phát hiện không còn nước mắt để rơi!

Trọng hư không.

Hết thấy đều như chìm vào tĩnh lặng.

La Hồng bay lơ lửng trên không trung, chiến đấu kịch liệt với Tây Thiên Vương.

Thiên Vương bốn tộc cũng cảm nhận được điều bất ổn. Thiên Vương bốn tộc Tiên, Yêu, Thần, Phật nhìn Sinh Mệnh Mẫu Thần như phát điên đàng kia, dần dần có cảm xúc lan tràn trong lòng!

Hình bóng béo mập của Số Một nhao lên như một tia chớp, xuất hiện bên cạnh La Hồng.

Trong thiên địa dấy lên gió xoáy, gió lốc cuộn cuộn.

Hắn ta như rồng mây, hít sâu một hơi: "Hay cho một Nhân Hoàng, không hổ là tuần kiệt mây chục vạn năm mới có một của Thiên giới!"

"Lại còn tính toán Thiên Đạo Chỉ Ý, lấy thân làm mồi nhử, dụ Thiên Đạo giáng xuống sức mạnh quy tắc, mượn nó phá hủy phong cấm của Sinh Mệnh Mẫu Thần, không hổ là cao thủ đùa giỡn quy tắc!"

"Đáng tiếc, còn thiếu một chút."

Số một cũng không nhận được mà cảm thán.

La Hồng cũng tán thưởng vạn phần, Nhân Hoàng này, quả thực không tầm thường.

Thật đúng là ngay cả quy tắc cũng dám đùa giỡn!

Nhưng La Hồng lại nhanh chóng trầm tư, tồn tại phong hoa tuyệt đại như vậy, cuối cùng vẫn chết đi, già nua còm cõi, mấy hết hơi thở sinh mệnh.

Thiên hạ này, ai mà không phải chết.

Có lẽ chỉ duy nhất Sinh Mệnh Mẫu Thân là bất tử bất diệt.

La Hồng chậm chậm ngẩng đầu, nhìn vòm trời thay đổi, trong mắt hiện lên vẻ hung tàn.

Thiên Đạo Chi Ý... rốt cuộc có ý gì?

Như Nhân Hoàng nói, Thiên Đạo Chi Ý muốn tiêu diệt một cường giả đến từ vũ trụ sụp đổ, không thể để tam giới sinh ra Hoàng cảnh không nằm trong tầm khống chế của Thiên Đạo Chi Ý.

Cho nên, khiến rất nhiều Hoàng cảnh phải chết, thậm chí còn thanh tẩy tam giới, mượn sức mạnh chúng sinh để đạt được thực lực cường đại.

Nếu sự thật đúng như Nhân Hoàng dự đoán.

Có lẽ, tiếp theo đây, tam giới sẽ phải đối mặt với một cuộc thanh tẩy lớn đến từ "trời cao"!

"Âm Sinh Mệnh Mẫu Thân in lặng hồi lâu, ôm lấy thi thể Nhân Hoàng.

Từng nhánh sông Sinh Mệnh hóa thành xúc tu quất vào huyệt không.

Như thể lửa giận đè nén trong lòng Sinh Mệnh Mẫu Thân đang không ngừng lan tràn.

Dòng sông Sinh Mệnh vốn trong suốt.

Nhưng dần dần, mọi người hoảng sợ phát hiện, dòng sông Sinh Mệnh... nhuốm một màu đỏ như máu.

Giống như máu tươi ô ô chảy ra khi cắt đứt mạch máu!

Càng hồi tưởng lại càng đau buồn!

"Cho dù chết đi, chàng vẫn là tồn tại anh minh thần võ nhất..."

"Già nua, tiêu tụy không nên để lại dấu vết trên dung nhan của chàng"

Đôi mắt Sinh Mệnh Mẫu Thân bắt đầu hóa thành màu đỏ tươi, giọng nói dần dần trở nên lạnh lẽo.

"Âm Trong thân thể Sinh Mệnh Mẫu Thân bắt đầu nổi lên sức mạnh quy tắc dồi dào mãnh liệt, quy tắc sinh mệnh điên cuồng đổ vào cơ thể đã mất hết đi sinh cơ của Nhân Hoàng, khiến Nhân Hoàng dần dần trở nên trẻ trung, da thịt nhăn nheo như vỏ cây già cỗi cũng trở nên bóng loáng..."

Giống như Nhân Hoàng bề ngỗ tứ phương, trấn áp tam giới năm xưa lại một lần nữa trở về.

Nhưng là, linh hồn đã mất, chỉ còn lại thể xác vẫn đang tỏa sáng lấp lánh!

Sinh Mệnh Mẫu Thân tiêu hao quy tắc sinh mệnh lấy lại dung nhan cho Nhân Hoàng, đoạt lại tướng mạo cho Nhân Hoàng từ tay thời gian.

Ngay sau đó, trên người Sinh Mệnh Mẫu Thân bắt đầu trào lên sát khí mãnh liệt.

Sợi tóc bay tán loạn, đôi mắt đỏ au, nhìn tiên vương bồn tột trong hư không.

"Các ngươi... vì sao muốn quấy nhiễu nhiều khoảng thời gian thanh tịnh cuối cùng của chúng ta?"

"Chờ đợi mười vạn năm, chỉ chờ được một phút chốc ở bên cạnh nhau, vậy mà lại... bị các ngươi..."

"Phá! Hổng! Rồi!"

Sinh Mệnh Mẫu Thần găm lên giận dữ, dòng sông Sinh Mệnh hóa thành màu máu.

"Rắc Hư không đột nhiên nứt vỡ, một luồng năng lượng vạn xoắn không ngừng khuếch tán như một cơn sóng chấn động!"

Chương 1255: Tây Thiên Vương tức giận niệm tụng Phật hiệu!

Thiên Vương bốn tộc hoảng sợ biến sắc.
Sau lưng Sinh Mệnh Mẫu Thần, một sợi xiềng xích quy tắc hiện lên, kéo lấy thân thể bà, nháy mắt bị kéo thẳng tắp.

"Xoạt!"

Vô số tinh hoa sinh mệnh cuộn cuộn nổi lên, hóa thành nhánh sông!

Âm ầm đổ xuống, như vạn chiếc roi quất tới, bao phủ khắp bầu trời!

Lạ Hồng và Số Một lập tức tránh sang một bên.

Sắc mặt bốn vị Thiên Vương khó coi đến mức không thể khó coi hơn được nữa.

Giờ khắc này, vì cái chết của Nhân Hoàng, Sinh Mệnh Mẫu Thần đã hoàn toàn thịnh nộ.

Bà giận cá chém thớt, đổ lỗi nguyên nhân cái chết của Nhân Hoàng lên người bọn họ Đáng chết!

Trung Thiên Vương gào lên, vô số thần quang trào dâng, nhưng hàng vạn hàng nghìn con giao long xông lên vom trời.

Một chiếc roi màu máu ngưng tụ từ tinh hoa sinh mệnh từ trên trời quất xuống!

Trung Thiên Vương chấn động sức mạnh quy tắc, quy tắc như biển, một kiếm bay ngược lên!

"Kengt"

Âm thanh lạnh lạnh vang khắp bốn phương tám hướng trên Thiên giới, khe nứt không gian đan xen dày đặc như một chiếc mạng nhện.

"Phập!"

Trung Thiên Vương hoảng sợ biến sắc, vũ khí Ngụy Hoàng của ông ta bộc phát, thân thể bỗng chốc tiêu tan.

Năng lượng sinh cơ tích trữ trong thân thể ông ta mới là thứ giúp ông ta tạo ra thân thể mới.

"Chết! Đều phải chết!"

"Trời cao cầm tù Kỳ! Cho rằng Kỳ không biết! Chiếm đoạt sức mạnh của Kỳ để cung cấp năng lượng và sinh cơ cho thiên địa!"

"Kỳ không một câu oán hận! Nhưng vì sao... phải giết hắn!"

?

"Hôm nay, Kỳ đồ sát thiên địa Sinh Mệnh Mẫu Thần gào thét, giọng nói của bà đã vô cùng khàn đặc!

Trong mắt Trung Thiên Vương đều là vẻ hoảng sợ, điên rồi!

Người phụ nữ này điên rồi!

"Bốn vị, ra tay! Không muốn chết thì ra tay!"

Trung Thiên Vương gào thét.

Ông ta gào lên với Tây Thiên Vương, Tây Thiên Vương và Thiên Vương Tiên tộc ở đằng xa.

Giờ khắc này, chỉ có đoàn kết mới có thể đánh một trận, mới có thể cố gắng sống sót.

Nếu không, đều phải chết!

"Keng keng!"

xiềng xích không ngừng va chạm, Sinh Mệnh Mẫu Thần lướt qua không trung, lao vút tới!

Sát khí vô tận khiến trời đất đều biến sắc!

Nhân Hoàng trợ giúp Sinh Mệnh Mẫu Thần cởi bỏ một nửa phong cấm, nhưng vẫn còn một nửa, chỉ là, đối với Sinh Mệnh Mẫu Thần hiện giờ, trói buộc cũng không lớn như trong tưởng tượng!

Tồn tại sống vô số năm tháng trong cấm khu này, hôm nay đã hoàn toàn nổi điên!

Cấm Khu Hắc Ám.

Số Không đứng lặng bên rìa hắc ám, trong con ngươi màu đỏ tươi mang theo cảm xúc phức tạp, mang theo vài phần phiền muộn, nhìn Sinh Mệnh Mẫu Thần ở đằng xa.

Có thể nói Sinh Mệnh Mẫu Thần cũng là tồn tại xa xưa giống như hắn ta.

Chính là người mạnh nhất được sinh ra từ thuở Hỗn Độn sơ khai.

Nhưng cho tới nay, chưa từng có uy hiếp gì lớn, bởi vì Sinh Mệnh Mẫu Thần quá đơn thuần, như một trang giấy trắng, ngoại trừ ngủ say thì chỉ có ngủ say.

Cho dù tỉnh lại cũng sẽ không có quá nhiều hành động.

Thậm chí còn bị Thiên Đạo Chi Ý dẫn dắt, trở thành suối nguồn năng lượng sinh cơ cho Thiên giới.

Cái này có lẽ đúng như cây người thành thật luôn bị bắt nạt.

Mà hôm nay, Sinh Mệnh Mẫu Thần... thịnh nộ rồi.

"Thịnh nộ rất tốt..."

"Chúng ta, cũng nên bày răng nanh ra cho kẻ khác thấy."

"Thanh tẩy tam giới, ha... Thiên nói cũng không tính"

Số Không khế thì thâm.

La Hồng và Số Một đứng bên cạnh quan sát.

Số Một thở dài một hơi, dường như hẳn ta cũng biết một vài bí mật.

"Đề nàng ta quây đi, đứng ra phải quây một trận từ lâu rồi mới đứng"

Số Một nói với giọng điệu chậm rì rì.

La Hồng hít sâu một hơi, nhìn lên vòm trời, cứ quây như vậy, có thể

khiến Thiên Đạo ra tay hay không?

Hiện giờ, ý của Thiên Đạo tam giới chính là thanh tẩy tam giới, khiến cho toàn bộ sinh linh tam giới đều chết đi, hóa thành năng lượng nguyên thủy nhất, khiến sức mạnh của Thiên trở nên mạnh mẽ để đối phó với cường giả của tỉnh không khác.

Nghĩ vậy, đồng tử La Hồng bỗng co chặt lại.

Hắn nhìn Sinh Mệnh Mẫu Thần nổi cơn thịnh nộ.

Có khi nào "Thiên" đã tính trước được việc này, hoặc là Thiên vốn dĩ đã không muốn ngăn cản.

Bởi vì, mục đích của Thiên chính là tẩy sạch tam giới.

Mà giờ khắc này, nếu Sinh Mệnh Mẫu Thần phát điên, lấy tinh hoa sinh mệnh nhân chìm tam giới, như vậy cũng có thể tạo thành một cuộc thanh tẩy quy mô lớn cho tam giới.

Cho nên, có lẽ Thiên sẽ không ngăn cản Sinh Mệnh Mẫu Thần.

La Hồng híp mắt.

Hắn cũng không ngăn cản, không nói tới chuyện có thể ngăn cản hay không.

Để Sinh Mệnh Mẫu Thần phát tiết một chút sát ý cũng là điều nên làm, chờ đợi mười vạn năm, bánh xe thời gian chuyển động một vòng lại một vòng.

Chờ được rồi, kết quả là khoảng thời gian thanh tịnh nhất lại bị quấy rầy.

Nếu Tứ Đại Thiên Vương không bộc phát biến quy tắc Thiên Đạo vào thời khắc cuối cùng, Nhân Hoàng cũng sẽ không lấy thân làm vật dẫn, lấy quy tắc Thiên Đạo phá giải phong cấm!

Cho nên, Tứ Đại Thiên Vương đáng chết.

Đây cũng là lý do vì sao La Hồng không muốn ngăn cản.

"Âm Một trận đại chiến Thiên giới bùng nổ, vạn người theo dõi.

Vô số cường giả hoảng sợ nhìn chằm chằm lên vòm trời.

"Chiến!"

Sinh Mệnh Mẫu Thần nhìn bốn người bọn họ như chó điên, bọn vị Thiên Vương đỉnh cấp này chưa bao giờ có cảm giác nguy hiểm như bây giờ!

Bốn người tập trung một chỗ, đồng loạt tấn công.

"Âm!"

Dòng sông Sinh Mệnh nổi lên cuộn cuộn, vờn quanh bốn phía, ngăn chặn đường lui của bốn vị Thiên Vương!

Bốn người lạnh toát tâm can!

Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy dòng sông Sinh Mệnh hoàn toàn bạo động.

Trước đây Cẩm Khu Sinh Mệnh tuy nguy hiểm, nhưng chỉ có đi vào đáy sông mới nguy hiểm, ở trên bờ rất an toàn.

Mà hôm nay, mọi chuyện đã hoàn toàn khác.

Sinh Mệnh Mẫu Thần như mặc vào một chiếc váy dài màu máu.

Bước ra từ dòng sông màu máu, da thịt bà trắng nõn, nhưng lại như một tân nương diễm lệ như máu.

Tây Thiên Vương tức giận niệm tụng Phật hiệu!

Một chiếc chuông cổ màu xanh bay ra, có khí tức Ngụy Hoàng sống lại, đây là binh khí Ngụy Hoàng phỏng theo chuông Đông Hoàng tạo ra.

Nhưng, đôi chân trần óng ánh của Sinh Mệnh Mẫu Thần đạp lên dòng sông Sinh Mệnh màu máu, năm đấm nhỏ nhắn đánh ra, nện trúng chiếc chuông cổ.

Trong phút chốc, đường văn và sức mạnh quy tắc đan cài trên bề mặt chuông cổ đều vắng tung tóe, chuông cũng chia năm xẻ bảy, mảnh vỡ bay tứ tung, nện xuống mặt đất, tạo thành một cái hố sâu!

Chương 1256: Mẫu Thần Sinh Mệnh thịnh nộ!

Dưới sự tấn công của ba vị Thiên Vương khác, thân thể của Mẫu Thần Sinh Mệnh cũng bị đánh trúng, nhưng Sinh Mệnh Mẫu Thần bất tử bất diệt, sinh cơ vô hạn, trong phút chốc đã khôi phục trạng thái ban đầu.

Dòng sông Sinh Mệnh hóa thành xúc tu quất tới.

"Xoạt!"

Đầu của Tây Thiên Vương Phật tộc bị quất trúng, gào thét thảm thiết!

Sinh Mệnh Mẫu Thần vung roi, roi như ngọn giáo, quất nát thân thể từng vị Thiên Vương!

Binh khí Ngụy Hoàng của bốn vị Thiên Vương đều bị đánh nát, uy áp Ngụy Hoàng của chúng trở nên vô dụng.

Sinh Mệnh Mẫu Thần điên cuồng tột độ, trong mắt bà tràn đầy sát khí, lần lượt vung roi, cả dòng sông Sinh Mệnh đều đang bạo động!

Roi tuy nhỏ, nhưng lại như mang cả sức nặng của cả con sông, cứ thế quất xuống!

Trung Thiên Vương Thần tộc bị quất nát!

Thiên Vương Tiên tộc yếu nhất cũng bị quất nát.

Đông Thiên Vương Yêu tộc lấy thân thể bằng xương bằng thịt chống lại roi dài, nhưng lại bị roi quất thành hai nửa!

Máu Thiên Vương bay lả tả.

Bốn vị Thiên Vương bị đánh nát rồi khôi phục lại, bởi vì Sinh Mệnh Mẫu Thần không muốn bọn họ chết một cách dễ dàng như vậy.

Bà đã từng đơn thuần như một trang giấy trắng.

Bây giờ, lại máu tanh như một bụi hoa đầy gai.

Bốn vị Thiên Vương không chết được, lại không ngừng bị quất nát, không ngừng bị roi quất, mà chiếc roi do dòng sông Sinh Mệnh biến thành không chỉ quất nát xác thịt mà còn quất cả linh hồn của bọn họ.

Mỗi một cơn đau do linh hồn bị quất trúng đều khiến bọn họ thét lên thảm thiết!

"Đề chúng ta chết đi!"

Bốn vị Thiên Vương gào thét thê lương!

Nhưng đáp lại chỉ có những đòn đánh vô tình của Sinh Mệnh Mẫu Thần!

"Xoạt xoạt xoạt!"

Bốn vị Thiên Vương lại bị đánh nát, thân thể tiêu tan trong tiếng kêu thê thảm...

"Tha cho chúng ta... Chúng ta sai rồi!"

Bốn vị Thiên Vương bắt đầu cầu xin tha mạng, quá đau đớn, quả thực là tra tấn tàn khốc nhất thế gian.

Tồn tại như bọn họ, giờ lại biến thành trò hề cho thiên hạ, nhưng bọn họ vẫn lựa chọn cầu xin tha mạng.

Bọn họ chỉ muốn được chết một lần dứt khoát!

Sinh Mệnh Mẫu Thần cầm xiềng xích quy tắc, từng bước đi tới, bà đi chân trần, quần áo đỏ tươi bay phấp phật.

Mái tóc đen óng khẽ lay động, phong thái độc nhất vô nhị.

Bà đi tới.

Bốn vị Thiên Vương quỳ rạp hai bên, tiếng rên rỉ phát ra từ trong cổ họng...

Sinh Mệnh Mẫu Thần nhấc tay lên, dòng sông Sinh Mệnh ngưng tụ trong tay, hóa thành một thanh kiếm.

Một thanh kiếm thon dài.

Bà từ từ đi tới, một tay ôm thi thể Nhân Hoàng, một tay cầm kiếm, rạch một đường.

Bốn đầu người bay lên bầu trời.

Đầu của bốn vị Thiên Vương bay lên, tinh hoa sinh mệnh ngưng tụ thành bốn thanh trường mâu, ghim bốn cái đầu trên hư không...

Trong tiếng gào thét thê lương, linh hồn của bốn vị Thiên Vương bay vọt lên, điên cuồng bỏ chạy, bọn họ bị đánh đến phát sợ, sau khi mất đi thân thể, lựa chọn linh hồn bỏ chạy! Bốn vị Thiên Vương đỉnh cấp, tồn tại chỉ còn nửa bước là trở thành cường giả Ngụy Hoàng, bị giết đến mức mất hết can đảm!

Sinh Mệnh Mẫu Thần đằng đằng sát khí, không thèm để ý tới linh hồn của bốn Thiên Vương, vô số trường mâu do dòng sông sinh mệnh hóa thành phóng về phía tổ địa của bốn tộc!

Bà muốn san bằng bốn tộc!

Xa xa.

La Hồng hít vào một hơi, người đàn bà này cũng thật hung!

Sinh Mệnh Mẫu Thần đã triệt để thịnh nộ và điên cuồng.

Đột nhiên.

La Hồng ngẩng đầu, hần thấy vòm trời rạn nứt, như có một khe nứt từ trên tinh không hạ xuống.

Hai khe nứt, như một đôi mắt hé mở.

"Âm Tất cả mọi người cảm thấy trong lòng run rẩy, xương mù dày đặc bị đẩy ra.

Sinh Mệnh Mẫu Thần còn muốn đuổi giết linh hồn bốn vị Thiên Vương, nhưng lúc sương mù dạt ra, có một bàn tay khổng lồ bóng loáng như ngọc chụp xuống!

Hai mắt La Hồng nhìn chăm chăm, đây là... sức mạnh của Thiên Đạo Chỉ Ý!

Thiên Đạo Chỉ Ý ra tay rồi!

Xem ra là Thiên Đạo Chỉ Ý cũng không muốn Sinh Mệnh Mẫu Thần san bằng tổ địa bốn tộc!

La Hồng chợt hiểu ra gì đó.

Năm tộc Thiên giới là Thiên Quyển Chi Tộc, Thiên Đạo Chỉ Ý muốn tổng thanh trừ, cái gọi là tổng thanh trừ, có lẽ là diệt trừ tất cả sinh linh ngoài bốn tộc, chính là nhân gian, địa ngục...

Sinh Mệnh Mẫu Thần cũng ngẩng đầu, xiềng xích quy tắc sau lưng bà như sống lại.

Va chạm leng keng, không ngừng lôi bà trở về dòng sông sinh mệnh.

Sinh Mệnh Mẫu Thần gào thét thê lương!

Linh hồn của bốn vị Thiên Vương lại thở phào nhẹ nhõm, có cơ hội sống sót rồi!

Bàn tay khổng lồ giáng xuống.

Như một bàn tay che trời, gần như bao phủ một phần tư Thiên giới, đánh về phía Sinh Mệnh Mẫu Thần.

Vô số núi cao sông dài bị san phẳng.

Bàn tay giáng xuống!

Sinh Mệnh Mẫu Thần gào thét, dòng sông Sinh Mệnh xung quanh đều trào lên, hóa thành cây cột, đụng vào bàn tay khổng lồ, chống đỡ nó!

xiềng xích đang lôi kéo, tay lớn đè xuống.

Sinh Mệnh Mẫu Thần bị lôi kéo trở về Cẩm Khu Hắc Ám!

Bà muốn diệt thế!

Bà muốn đồ sát cả Thiên giới!

Bà muốn cả Thiên giới chôn chung với Nhân Hoàng!

Nhưng sức mạnh của Thiên Đạo Chỉ Ý quá mạnh mẽ, bà gãy dựa không nổi.

Hai hàng huyết lệ chảy xuống, bà không cam lòng gào thét, thống thiết thê lương!

Bỗng dưng.

Sinh Mệnh Mẫu Thần bỗng cảm thấy áp lực buông lỏng.

Chợt thấy một hình bóng áo trắng như tuyết lơ lửng trên đầu bà.

Tóc bạc tung bay, dưới mặt nạ Tà Quân là khuôn mặt mang theo vài phần tà mị.

Nhìn Thiên Vương bốn tộc, như đang nói, bốn công tử... có phải chính là đồ xấu xa trong lòng các người?

La Hồng cười khẽ, nhìn vẻ kinh sợ trong đôi mắt của linh hồn bốn vị Thiên Vương.

Chỉ cảm thấy tội ác dày đặc đang ùn ùn kéo tới.

Linh hồn Thiên Vương bốn tộc thấy La Hồng xuất hiện, lập tức có cảm giác chọc phải chóp!

Đâu!

Đây là cuộc chiến vượt cấp Thiên Vương, một Vương cảnh như người xem náo nhiệt cái gì?

"Sư nương, đệ tử đến giúp người!"

La Hồng cười nói.

Ngay sau đó, trong tay hắn lập tức xuất hiện Sách Da Người, đẩy về phía bàn tay bóng loáng không lồ kia!

"Âm!"

La Hồng chỉ cảm thấy toàn thân run rẩy, máu thịt như muốn bốc hơi.

Một chương này, mạnh hơn một chương lúc trấn áp Tà Thần Nhị Cấp rất nhiều!

Toàn thân La Hồng đầm đìa máu, nhưng nộ cường lại càng thêm rạng rỡ!

Giờ khắc này, Sinh Mệnh Mẫu Thần lại cảm thấy trời buộc biến mất!

Trong đôi mắt màu đỏ tươi hiện lên vẻ trấn tĩnh, nhưng sát khí vẫn bùng bùng như trước!

Bà thoát khỏi trời buộc, lập tức lao đi, bốn vị Thiên Vương còn chưa trốn xa, lập tức bị vây chặt!

Bị Sinh Mệnh Mẫu Thần quất thành mảnh vụn trong tiếng kêu gào thảm thiết!

Trời đất khóc ra máu, dị tượng nổi lên!

Bốn vị Thiên Vương ngã xuống, trước khi chết, bọn họ không hận Sinh Mệnh Mẫu Thần cho lắm, nhưng sự căm hận đối với La Hồng lại đạt tới cực hạn!

La Hồng! Là đáng chết nhất!

Chương 1257: Lão tổ! Cứu ta!

La Hồng cảm giác bản thân như đang vật lộn với bàn tay bóng loáng này.

Không biết cánh chủ nhân của bàn tay bóng loáng kia có đang cực kỳ phần nộ hay không, nếu có thì La Hồng... rất vui vẻ.

Phần nộ là đúng rồi.

Nhưng nhìn chung, La Hồng cũng có thể đoán ra chủ nhân của bàn tay này hẳn là không có quá nhiều cảm xúc, dù sao cũng là Thiên Đạo Chỉ Ý, giống như vật được lên chương trình sẵn vậy.

Cho nên, hiện tại mục tiêu chủ yếu của La Hồng chính là bốn vị Thiên Vương, dù sao cũng sắp chết rồi, La Hồng cũng muốn để bọn họ ra đi yên lành một chút.

"Âm Sinh Mệnh Mẫu Thần không còn bị bàn tay bóng loáng kia đè ép, lập tức bùng nổ, xé rách linh hồn bốn vị Thiên Vương.

Bốn vị Thiên Vương cứ thế chết thảm, khiến Thiên giới biến sắc!

Trong mắt Sinh Mệnh Mẫu Thần vẫn tràn đầy ý chí kiên cường như trước, khí cơ tràn ngập vòm trời.

Khiến cả Thiên giới đều biến sắc!

Nhân lúc La Hồng chống lại bàn tay bóng loáng, Sinh Mệnh Mẫu Thần lôi kéo xiềng xích quy tắc, khí thế rào rạt xông tới tổ địa của bốn tộc.

Một tay La Hồng cầm sách da người, áo trắng đầm đìa máu, lại tươi cười rạng rỡ.

Vậy mới đúng chứ.

Thiên Đạo vốn muốn khiến Sinh Mệnh Mẫu Thần phần nộ tới mức bùng nổ, sau đó giết chết toàn bộ sinh linh thiên giới ngoại trừ bốn tộc.

Nhưng khi Sinh Mệnh Mẫu Thần muốn ra tay với bốn tộc, Thiên Đạo Chỉ Ý lại lựa chọn ra tay, muốn trấn áp Sinh Mệnh Mẫu Thần, mà lúc này, La Hồng không cho phép chuyện đó.

Hắn ra tay ngăn chặn Thiên Đạo Chỉ Ý chính là để Sinh Mệnh Mẫu Thần có thể tấn công bốn tộc!

La Hồng đã cảm giác được bốn tộc không ổn.

Vì sao Thiên Vương bốn tộc lại phải nhặt xác Nhân Hoàng, mà vì sao Thiên Vương bốn tộc lại có năng lực thi triển quy tắc Thiên Đạo...

Chẳng lẽ bởi vì bốn tộc là Thiên Quyên Chi Tộc?

Chân Hoàng năm tộc đỏ máu trên Tinh Không, bị Nhân Hoàng bạo phát giết chết.

Có ảnh hưởng gì đến cường giả năm tộc?

Trong năm tộc, có khi nào sẽ sinh ra Chân Hoàng?

Đây đều là suy nghĩ và phỏng đoán của La Hồng, về việc Chân Hoàng có được sinh ra hay không thì hẳn không rõ ràng lắm, nhưng chung quy, hẳn là khả năng rất lớn!

Mà La Hồng cũng không ngốc, hẳn còn suy đoán ra một tai họa lớn hơn nữa.

Có lẽ thời điểm Tân Hoàng bốn tộc sinh ra chính là ngày đại thanh tẩy!

Cho nên La Hồng lựa chọn ra tay chống đỡ một chương của Thiên Đạo, để Sinh Mệnh Mẫu Thần tấn công tổ địa bốn tộc!

Về việc tính kế Sinh Mệnh Mẫu Thần, hẳn cũng không để ý lắm, La Hồng hẳn... vốn không phải thứ tốt đẹp gì!

Chính là nhân vật phản diện chính thức được công nhận!

Lợi dụng, vứt bỏ, giết chóc, mắng Tiểu Đậu Hoa... đều là phẩm cách ưu tú của hắn.

"Âm âm âm!"

Mặt đất xuất hiện một khe nứt thật lớn, nước trong dòng sông Sinh Mệnh âm âm dâng trào!

Toàn thân La Hồng nhuốm máu, ngồi xếp bằng giữa hua không, tay cầm Sách Da Người, gian nan chống cự.

Trước đây La Hồng chỉ là một Chí Tôn, thúc đẩy Sách Da Người ngăn chặn có vẻ vô cùng quá sức, nhưng hiện giờ hắn đã là một Vương cảnh, lại hợp nhất bốn hang trời, ngưng tụ sông quy tắc, thực lực chính thể mạnh hơn trước kia rất nhiều.

Cho nên cũng có thể gắng gượng chống đỡ một chương của Thiên Đạo!

Cường giả khắp nơi trên Thiên giới đều biến sắc.

Sinh Mệnh Mẫu Thần kéo theo sát khí mà tới, bởi vì Thiên Vương bốn tộc xuất hiện, ép chết Nhân Hoàng cho nên Sinh Mệnh Mẫu Thần giận cả chém thớt cả bốn tộc.

Vô số dòng nước tràn lên mặt đất, như một cơn sóng thần nuốt chửng toàn bộ mọi thứ trên mặt đất.

Như một dòng sông chảy tới tận chân trời, những nơi mà nó đi qua, hết thảy mọi thứ đều bị chôn vùi!

Dòng nước xoáy tới, càng lúc càng tới gần tổ địa bốn tộc!

Trong tổ địa Thần tộc.

Một Thiên Vương tiếng tăm ngủ say chợt thức tỉnh, còn có một Thiên Vương khác đang lơ lửng, xung quanh có rất nhiều Vương cảnh và Chí Tôn, ai nấy đều đang quan sát với vẻ mặt khó coi.

Xa xa, phía cuối chân trời, sóng lớn ập tới.

Sinh Mệnh Mẫu Thần đề chân trần óng ánh, ôm thi thể Nhân Hoàng, bước đi trên Thiên giới, sau lưng là dòng sông Sinh Mệnh màu máu đang điên cuồng tuôn trào.

Hết thấy mọi thứ những nơi bà đi qua đều bị sóng lớn nuốt chửng!

Trong tổ địa Thần tộc, hào quang vạn trượng, một tấm màn lớn dựng lên, mưa máu tán loạn, đó là dị tượng xuất hiện khi Trung Thiên Vương trấn thủ Trung Thiên Môn mười vạn năm của Thần tộc ngã xuống.

Cả Thần tộc đều đã ồn ào náo động từ lâu!

Rất nhiều cường giả Thần tộc đều đang mờ mịt, nhưng càng nhiều hơn chính là hoảng sợ!

Lại chết rồi!

Đâu!

Sao người chết lại là Thiên Vương?

Không phải phong bế tổ địa rồi sao? Sao lại bùng nổ đại chiến Thiên Vương?

Sắc mặt hai vị Thiên Vương còn lại của Thần tộc khó coi cực điểm, chỉ bọn họ biết Trung Thiên Vương đi làm gì, là đi nhặt xác, được Thiên Đạo ban phúc.

Nhưng Trung Thiên Vương vẫn chết.

Nghe đồn năm tộc đều là Thiên Quyển Chi Tộc, đều được trời cao ban phúc, nhưng hiện giờ đã có bao nhiêu cường giả chết đi?

Đã nhiều Thiên Vương bỏ mạng lắm rồi!

Thiên Đạo ban ân này... là độc sao!

Dòng sông Sinh Mệnh bạo động!

Những nhánh sông dâng lên cao, như hóa thành xúc tu sống, phải biết rằng dòng sông sinh mệnh đã chảy dọc cả Thiên giới, gần như cả Thiên giới đều cảm nhận được!

May mà tổ địa năm tộc đều không được xây dựng trên dòng sông sinh mệnh, nếu không điều bọn họ phải đối mặt lúc này chính là tổ thành sụp đổ!

Nhưng xuyên qua vách tường phong cấm, cường giả Thần tộc nhìn ra ngoài bầu trời, có thể thấy Sinh Mệnh Mẫu Thần dang dăng sát khí đập lên sóng nước mà tới!

"Âm!"

Hai vị Thiên Vương Thần tộc nhìn nhau, hít sâu một hơi.
Nhưng cuối cùng bọn họ vẫn không chút do dự xé rách vách ngăn, lao ra ngoài!

Đại địch tấn công, bọn họ không chiến thì ai chiến?
Đôi mắt với tồn tại như Sinh Mệnh Mẫu Thần, những kẻ yếu ớt kia có xông lên nhiều bao nhiêu cũng chỉ có thể chịu chết!
Không cần thiết.

Cho nên, hai Thiên Vương Thần tộc vẫn ra tay.

Trong ánh mắt nóng rực và phấn khích của các cường giả Thần tộc, hai Thiên Vương Thần tộc gào lên liên hồi, công phạt vô song, uy lực Thiên Vương chấn động Thiên giới.

Hai vị Thiên Vương Thần tộc như thiêu thân lao vào lửa, nhỏ bé vô cùng, lao vun vút về phía sóng lớn cuộn cuộn của dòng sông Sinh Mệnh!
Bọn họ muốn phá sóng, bọn họ phải bảo vệ tổ địa Thần tộc!
Nhưng mà.

Hai mắt Sinh Mệnh Mẫu Thần đỏ tươi, kéo theo vô số nhánh sông, bà đi chân trần, dòng nước nhấn chìm vạn vạn dặm!
Đâu!

Hai Thiên Vương Thần tộc run rẩy trong lòng, uy lực nồng đậm, áp bách cực điểm, khiến bọn họ hoàn toàn mất đi dũng khí ra tay!

Chiến cái con khi! Trong nhất thời, hai cường giả Thiên Vương trước nay luôn tiến bước không lùi, uy lực vô song trong mắt các cường giả Thiên tộc.

Lại kinh hoàng sợ hãi xoay người, lớn tiếng gào thét.
"Lão tổ! Cứu ta!"

Hai Thiên Vương la hét.

Bọn họ lao vút đi, trốn chạy về phía tổ địa Thần tộc.

Sinh Mệnh Mẫu Thần bạo phát, quả thực không thể ngăn cản!

Chương 1258: Ai nói không thể hồi sinh?

Thấy hai Thiên Vương Thần tộc đến đánh cũng không dám đánh đã xoay người bỏ chạy, Sinh Mệnh Mẫu Thần có cảm giác bị mạo phạm.

Giơ tay lên, bàn tay óng ánh hung hăng quơ một cái.

Trên mặt đất, hai dòng sông Sinh Mệnh xuyên phá mặt đất trào lên, như giao long xuất hiện.

Quất mạnh vào lưng hai vị Thiên Vương.

"Bịch bịch!"

Hai âm thanh trầm đục, các cường giả Thần tộc đằng sau vách ngăn đầu đại ra.

Thân thể hai Thiên Vương đột nhiên trở nên mờ nhạt, khi xuất hiện trở lại thì đã đập vào vách ngăn!

Vách ngăn cả tộc dốc sức tạo ra suýt nữa bị đánh nát!

Hai vị Thiên Tôn đầm đìa máu, trong mắt tràn đầy kinh hãi!

Quá mạnh!

Giờ khắc này, sợ là Sinh Mệnh Mẫu Thần đã đạt tới Hoàng cảnh!

"Lão tổ! Cứu ta!"

Thiên Vương Thần tộc dán chặt lên vách ngăn, mở miệng la hét.

"Phập!"

Sau đó, lại một nhánh sông quất xuống!

"Đùng!"

Trong ánh mắt chấn động của vô số cường giả Thần tộc.

Thân thể vị Thiên Vương Thần tộc này bị quất vỡ.

Máu tươi màu vàng khiến vách ngăn trở nên lẫn lộn mơ hồ, vô số lông trắng nhuộm màu vàng, mười hai cánh, từng cái từng cái gãy ra...

"Bịch bịch bịch!"

Trong lúc vô số cường giả Thần tộc đang lạnh toát tâm can thì Thiên Vương Thần tộc cũng đang gào thét không ngừng, bị dí sát vào vách tường mà quất tới tấp!

Quá thảm rồi!

Không ít cường giả Thần tộc bị dọa tới mức nhũn chân.

Thần tộc... cũng bị diệt tộc rồi?

Giống như Long tộc?

"Âm Đột nhiên!"

Sâu trong tổ địa Thần tộc, một thân hình màu vàng lao vút lên, giương cánh, mười sáu đôi cánh màu vàng dang rộng, che lấp mặt trời!

"Mẫu Thần! Người tự tiện phá phong ấn, vi phạm Thiên Đạo!"

Lão Tổ Thần tộc lạnh lùng nói.

Ngay sau đó, từ sâu trong tổ địa, đánh ra một quyền!

Một quyền này!

Khiến tất cả cường giả trong tổ địa Thần tộc đều quỳ rạp xuống, hoàng uy bá đạo chậm rãi khuếch tán!

Sắp sửa sánh ngang với Chân Hoàng Thần tộc.

Rất nhiều cường giả lâu năm của Thần tộc đều giật mình hoảng hốt, giống như Chân Hoàng Thần tộc mười vạn năm trước trở về!

Trong lúc nhất thời, cường giả Thần tộc mừng rỡ!

Ngụy Hoàng Thần tộc, sắp thăng cấp thành Chân Hoàng!

Kết kết...

Phu tử đời đầu xuyên thủng kiếm của Ngụy Hoàng, bắt đầu run rẩy, bắt đầu có vết nứt nổi lên!

"Mẫu Thần, đừng ép ta giết chết người!"

Khí tức Ngụy Hoàng Thần tộc trở nên cường đại, mơ hồ nổi lên với Thiên Đạo!

Ngoài vách ngăn!

Hai mắt Sinh Mệnh Mẫu Thần đỏ au, gào lên giận dữ.

Hai vị Thiên Vương nhân cơ hội này, kéo thân thể nhuốm máu, chạt vật cùng cực, chui vào sau vách ngăn.

Dòng sông Sinh Mệnh như sóng thần ập tới, đập mạnh lên vách tường, khiến vách tường suýt vỡ.

"Âm!"

Một quyền đánh ra từ tổ Trong phút chốc, Hoàng uy mệnh mông cuộn cuộn bao phủ khắp Thiên giới!

Dòng sông Sinh Mệnh bất tận bị nắm đấm này đánh vỡ!

Sinh Mệnh Mẫu Thần đứng trong sóng lớn, tóc đen tung bay, ánh mắt đỏ tươi đầy cuồng bạo!

Ở nơi khác, trong tổ địa ba tộc Tiên, Yêu, Phật, ba hư ảnh Hoàng uy mệnh mông cuộn cuộn cũng hiện lên.

Trong lúc nhất thời, tam giới rung chuyển không ngừng, vô số quy tắc như bị đốt cháy, xao động không ngớt!

Ngụy Hoàng bốn tộc gần như đều có xu hướng trở thành Chân Hoàng!

Xa xa.

Dưới cánh tay bóng loáng.

Toàn thân La Hồng nhuộm đầy máu, ánh mắt cũng phát ra ánh sáng!
Quả nhiên là thế.

Trong trường hợp Chân Hoàng bốn tộc bị giết chết, Ngụy Hoàng bốn tộc sẽ trở thành mục tiêu và con cưng kế tiếp của Thiên Đạo, Thiên Đạo sẽ bồi dưỡng bọn họ trở thành Chân Hoàng!

Để bọn họ trở thành con rỗi của Thiên Đạo Chỉ Ý!

Nói cách khác, một khi bốn tộc sinh ra Chân Hoàng, đó chính là lúc tam giới đại thanh tẩy.

Đến lúc đó, Thiên Đạo Chỉ Ý sẽ mượn tay bốn tộc để thanh tẩy Thiên giới, Nhân Gian, Địa Ngục!

Giỏi lắm!

Thiên Đạo này... đủ ác, cũng đủ vô tình!

Nhưng, Thiên Đạo vô tình cũng là điều dễ hiểu.

La Hồng nhìn Sinh Mệnh Mẫu Thần, không lời kéo nữa.

Chủ yếu là hấn sắp không chống đỡ nổi nữa, một chương này của Thiên Đạo, uy áp càng đòi càng mạnh, toàn thân nhỏ máu đầm đìa, hóa thành người máu.

Hấn biết, cứ tiếp tục như vậy.

Một khi sức mạnh Thiên Đạo vượt qua giới hạn mà hấn có thể gánh chịu, sớm muộn gì cũng xong!

Cho nên, hấn phải nhanh chóng khiến Sinh Mệnh Mẫu Thần khôi phục bình tĩnh.

Tinh thần La Hồng trầm xuống, chìm vào biển ý chí.

Hấn cần nói chuyện với Sinh Mệnh Mẫu Thần.

Mà lúc này, ý chí của Sinh Mệnh Mẫu Thần đã hoàn toàn hỗn loạn.

La Hồng muốn khiến Sinh Mệnh Mẫu Thần tỉnh táo lại, việc này rất khó khăn, La Hồng thay Sinh Mệnh Mẫu Thần chống lại một chương này, mục tiêu là để tìm hiểu gốc gác bốn tộc, và phỏng đoán mục đích của Thiên Đạo.

Hiện tại, gốc gác tìm hiểu được rồi, đương nhiên phải khiến Sinh Mệnh Mẫu Thần bình tĩnh lại, nếu không sẽ chọc cho Ân Ký Sinh Mệnh giết chết Mẫu Thần, mất nhiều hơn được, thiệt hại một sự trợ giúp to lớn!

Trong trạng thái bị phong cấm, Sinh Mệnh Mẫu Thần tuyệt đối không phải đối thủ của Thiên Đạo Chỉ Ý.

La Hồng tính toán trấn an Sinh Mệnh Mẫu Thần xong rồi sẽ chậm rãi giúp bà phá giải phong ấn!

Tồn tại xa xưa nhường này, nhất định là một sự trợ giúp cực lớn!

"Su nương!"

La Hồng lên tiếng thông qua ấn ký sinh mệnh.

Ban đầu, một chút đáp lại cũng không có, La Hồng cũng không để ý.

Tiếp tục gọi, lấy sức mạnh ý chí đánh vào Ấn Ký Sinh Mệnh, Ấn Ký Sinh Mệnh là thứ được cắt ra từ linh hồn, có liên kết với linh hồn, đương nhiên sẽ có ảnh hưởng!

"Su nương! Bình tĩnh một chút, đệ tử có lời muốn nói!"

"Đệ tử biết cái chết của Nhân Hoàng sư tôn khiến người thương tâm muốn chết, nhưng người phải hiểu, sư tôn cũng không muốn thấy người đau buồn như vậy! Mục đích của Nhân Hoàng sư tôn rất đơn giản, rất thuần khiết, chính là muốn thấy người vui vẻ hạnh phúc!"

"Nếu người tiếp tục phản nộ, sẽ chỉ bị Thiên Đạo tiêu diệt, mất nhiều hơn được! Cũng mất đi cơ hội hồi sinh Nhân Hoàng sư tôn!"

La Hồng nói.

Âm thanh trong biến ý chí chấn động.

Ấn Ký Sinh Mệnh vẫn luôn không có gì dao động, không một lời hồi đáp.

Nhưng La Hồng không để ý, tự nói tự nghe, theo lời nói của hắc, Ấn Ký Sinh Mệnh cũng dần dần dao động theo.

Một bóng người chậm rãi ngưng tụ trước ấn ký!

Đó là hình bóng của Sinh Mệnh Mẫu Thần!

"Hồi sinh?"

Sinh Mệnh Mẫu Thần mở mắt, nhìn chằm chằm La Hồng.

"Người đừng hòng lừa Kỳ!"

"Hắn đã chết, linh hồn đã mất, làm sao sống lại?"

Ánh mắt La Hồng sáng ngời, có hy vọng!

"Ai nói không thể hồi sinh?"

La Hồng nở nụ cười.

"Không biết sư nương đã từng nghe nói tới địa ngục hay chưa?"

Có từng nghe nói tới luân hồi?"

Ánh mắt Sinh Mệnh Mẫu Thần hờ hững: "Tam giới chia thành Địa Ngục, Nhân Gian, Thiên Giới... Đương nhiên Kỳ hiểu, luân hồi... có lẽ là một khái niệm Địa Tạng trân thủ Địa Ngục từng nhắc tới."

La Hồng cười rạng rỡ, trong mắt mang theo chút hoài niệm.

"Luân hồi mà đệ tử nói, có lẽ khác với luân hồi Địa Tạng Bồ Tát nói, mà là tồn tại..."

"Đệ tử từng mộng du tỉnh không, nghe nói một truyền thuyết của một tỉnh không khác... Trong tỉnh không đó cũng có một địa ngục, nhưng mà, địa ngục đó không giống như địa ngục trong tam giới"

"Địa ngục đó là nơi người chết đi tới, có một con sông gọi là Hoàng Tuyền, có một cây cầu tên Nại Hà, có một loại hoa, gọi là Bỉ Ngạn..."

La Hồng rủ rủ nói, kể lại câu chuyện về Địa Ngục luân hồi.

Chương 1259: Hoàng Tuyền, Nại Hà, Bỉ Ngạn

U hồn trong Hoàng Tuyền.

Canh Mạnh Bà trên cầu Nại Hà.

Vãng Sinh lộ trong hoa Bỉ Ngạn.

Địa Ngục của tam giới không có luân hồi, chỉ có màn đêm tối tăm vô

tận và bộ tộc thi ma tà ác.

Mà chủng tộc cường đại trong Địa Ngục lại chém giết lẫn nhau để thoát khỏi Địa Ngục, xâm chiếm sự tốt đẹp trên Nhân Gian.

Câu chuyện của La Hồng khiến Sinh Mệnh Mẫu Thần dần dần an tĩnh.

"Hoàng Tuyền, Nại Hà, Bỉ Ngạn..."

"Vãng Sinh và Luân Hồi... Thế giới này thật sự có Luân Hồi sao?"

Tồn tại cường đại như Sinh Mệnh Mẫu Thần cũng hoang mang nói thầm.

Luân Hồi, làm cho người chết trở về Nhân Gian theo một phương thức khác, sống một cuộc đời mới...

Đây không phải chuyển thế trong thuật pháp Đạo môn - một loại thuật pháp tương tự như thuật đoạt xá, không phải thực sự chết.

Mà Luân Hồi lại là một sự hiện hữu chân chính của quy tắc!

"Sống và chết, vốn đã là một loại quy tắc, cực hạn của sinh chính là tử, chỉ sự nương mới có thể làm được đến mức đó, cho nên, người phải giữ lại người hữu dụng..."

La Hồng ngồi xếp bằng, nói với vẻ chân thành tha thiết.

Sinh Mệnh Mẫu Thần khẽ thì thầm.

La Hồng nhắc tay lên, chậm rãi quơ múa trong biển ý chí.

"Tam giới này... Vô số sinh linh bỏ mạng sẽ đi tới đâu? Linh hồn của bọn họ bắt lực, cô độc, vất vưởng, sẽ đi tới đâu?"

"Trở thành đồ ăn cho Thiên Đạo, cũng có thể phiêu tán ra khỏi tam giới, đi vào tinh không rồi biến mất triệt để?"

La Hồng cười nói: "Đều có thể"

"Nhưng, sức mạnh linh hồn cũng là một loại sức mạnh, với sự khôn khéo của Thiên Đạo Chỉ Ý, chắc chắn sẽ không bị lãng phí"

"Cho nên, có một khả năng lớn hơn là linh hồn của những sinh linh đã chết sẽ được lưu trữ ở chỗ Thiên Đạo..."

"Nhưng còn có một khả năng khác, đó là những linh hồn này chìm vào dòng sông thời gian, trong dòng sông thời gian... vất vưởng vô định, cuối

cùng hao hết năng lượng, hoàn toàn trở thành năng lượng thời không"
La Hồng nói.

Mấy thứ như bánh vẽ, La Hồng mở miệng là bịa ra được ngay.
Sinh Mệnh Mẫu Thần nhìn La Hồng: "Cho nên, hắc có thể sống lại sao?"

Sinh Mệnh Mẫu Thần đau đớn bị thương, nhưng trong bị thương cũng ẩn chứa một tia hy vọng.

La Hồng cười xán lạn, chết cũng phải nói thành sống!
"Đương nhiên là có thể sống lại"

Ánh mắt Sinh Mệnh Mẫu Thần khựng lại, nói: "Làm sao sống lại?"
La Hồng nở nụ cười, ngồi xếp bằng trong biển ý chí, nhấc tay, chỉ lên trời, lại ẩn ẩn gì đó.

"Làm Thiên Đạo, tạo Luân Hồi.. "

"Tam giới này không có Luân Hồi thì chúng ta mở ra một Luân Hồi!"
Sáng tạo luân hồi?

Trong giọng nói của La Hồng tràn đầy ý khí phấn chấn làm cho Sinh Mệnh Mẫu Thần hơi hoảng hốt.

Tam giới không có luân hồi, vậy thì sáng tạo ra luân hồi.
Thật bá đạo, thật là cuồng vọng!

Hình như có thứ gì đó!

Mà La Hồng thấy Sinh Mệnh Mẫu Thần dần dần bình tĩnh trở lại thì khóe miệng không khỏi khẽ nhếch, hắc nói nghiêm túc, sáng tạo luân hồi...Có lẽ chính là chuyện mà tiếp theo La Hồng tính toán thực hiện.

Nhưng mà vấn đề này cũng không đơn giản như trong tưởng tượng!

Sáng tạo luân hồi tương đương với việc lấy thức ăn từ trong miệng thiên đạo, tuyệt đối sẽ gây nên sự chú ý của thiên đạo.

Cho nên trước khi thực lực trở nên mạnh mẽ La Hồng sẽ không nghĩ tới, ít nhất cũng phải chờ đến khi tu vi của hắc đạt đến Hoàng Cảnh mới có thể suy nghĩ.

Nhưng mà điều này cũng không ảnh hưởng tới cái bánh vẽ do La Hồng vẽ ra.

Vẽ cái bánh vẽ cho Sinh Mệnh Mẫu Thần để Sinh Mệnh Mẫu Thần yên tĩnh lại, đây chính là kế hoạch của La Hồng.

Làm cho Nhân Hoàng sống lại?

Chỉ là mảnh khoe, có thể thành công hay không La Hồng cũng không có bất kỳ nắm chắc nào, cho dù thật sự sáng tạo ra luân hồi, muốn làm cho

cường giả tuyệt thê như Nhân Hoàng sông lại cũng tuyệt đôi không dẽ dàng như trong tưởng tượng.

Nhưng mà lúc này La Hồng không thể rút rề.

Sinh Mệnh Mẫu Thần từ từ yên tĩnh trở lại.

Con người đồ hoe và ngang ngược của nàng ta bắt đầu tiêu tán, nàng ta yên tĩnh nhìn La Hồng, đôi mắt kèm theo vẻ phức tạp.

Sinh Mệnh Mẫu Thần đơn thuần nhưng không có nghĩa là nàng ta ngốc.

Nàng ta biết những lời của La Hồng có thể chỉ là lừa gạt nàng ta, chỉ vì muốn trấn an nàng ta, dù sao cường giả giống như Nhân Hoàng làm sao có thể dễ dàng sống lại như vậy chứ.

Nếu như có thể dễ dàng sống lại như vậy thì quy tắc trời đất xem như sẽ lộn xộn.

Thế nhưng Sinh Mệnh Mẫu Thần tình nguyện tin tưởng, có lẽ thật sự có khả năng thành công?

Dù là có một phần nghìn vạn khả năng, nàng ta cũng muốn thử một chút.

Ồ bên ngoài.

Khí tức của Sinh Mệnh Mẫu Thần từ từ bình phục, không tiếp tục quá mức ngang ngược, cũng không tiếp tục tấn công thảo phạt tổ địa của tứ tộc nữa.

Hoàng Cảnh của tứ tộc thấy thế cũng thở phào nhẹ nhõm.

Hôm nay họ chưa hoàn thành việc dung hợp sức mạnh quy tắc của Hoàng Cảnh, lúc này tuyệt đối không phải thời cơ tuyệt hảo để ra tay, nếu như bị Sinh Mệnh Mẫu Thần đánh bị thương vậy thì sẽ được không bù mất.

Dù sao Hoàng Cảnh của tứ tộc cũng đang tranh đoạt sức mạnh của Chân Hoàng Long Tộc mà thiên đạo để lại.

Bởi vì Ngụy Hoàng Long Tộc tử vong làm cho sức mạnh của Chân Hoàng Long Tộc để lại rơi xuống, Chân Hoàng tứ tộc đều đang gấp gáp ngấp nghé phần sức mạnh này.

Sinh Mệnh Trường Hà nổ vạng giống như thủy triều rút đi.

Bầu không khí căng cứng bắt đầu trở nên buông lỏng.

Vẻ lo lắng ở trên bầu trời hoàn toàn tiêu tán.

Vô số cường giả trong Thiên Giới đều thở phào nhẹ nhõm, họ tưởng rằng ngày tận thế của Thiên Giới đã tới nhưng không ngờ Sinh Mệnh Mẫu Thần lại rút lui.

Chương 1260: Đối kháng trợ lực ý thiên đạo

Khu vực cảm hắc ám.

Bên trong đôi mắt đỏ hoe của Linh Hào kèm theo vẻ hoảng hốt và ngạc nhiên, không ngờ Sinh Mệnh Mẫu Thần đang cho nổ tung biên giới thế mà lại trở nên yên tĩnh.

Có thể một lần nữa khôi phục lý trí.

Cái này có điểm kỳ lạ, là ai làm vậy chứ?

Linh Hào nhìn về phía La Hồng đang được bao phủ bởi bàn tay trắng.

Nhìn thấy cả người La Hồng nhuốm máu lại nở nụ cười xán lạn, trong lòng Linh Hào không khỏi sững sờ, chẳng lẽ là do La Hồng làm?

Có thể vô thanh vô tức trấn an Sinh Mệnh Mẫu Thần có lẽ cũng chỉ có La Hồng, bởi vì trong biến ý chí của La Hồng tồn tại dấu ấn sinh mệnh của Sinh Mệnh Mẫu Thần, đây cũng là phương thức mà La Hồng có thể tiếp xúc gần với Sinh Mệnh Mẫu Thần.

Ngược lại Linh Hào hơi ngạc nhiên, hẳn ta tưởng rằng La Hồng tiểu gia hỏa này sẽ tính toán mượn nhờ lúc sự bùng nổ của Sinh Mệnh Mẫu Thần để quấy toàn bộ Thiên Giới thành một vũng nước đục, hủy diệt tổ địa của tứ tộc, giết chết vô số cường giả của tứ tộc.

Nhưng không ngờ La Hồng lại lựa chọn trấn an Sinh Mệnh Mẫu Thần.

Kẻ này sợ Sinh Mệnh Mẫu Thần bùng nổ sẽ hoàn toàn chôn vùi Thiên Giới sao?

Sát sinh vô số?

Kẻ này...Ồ bên trong Nhân Tộc nghe đồn là một người làm gương cho chính nghĩa.

Ngược lại thực sự có cảm giác làm gương chính nghĩa.

Linh Hào cười, bên trong đôi mắt kèm theo vẻ hài lòng.

Uỳnh!!

Đôi mắt của Sinh Mệnh Mẫu Thần khôi phục về trong sáng, nàng ta ồm thi thể Nhân Hoàng, mặc dù vẻ ngang ngược và đỏ hoe ở bên trong đôi mắt đã tiêu tán nhưng vẫn tồn tại sát cơ như cũ.

Hoàng Giả của tứ tộc trôi nổi ở trên bầu trời, hư ảnh phản chiếu ở trên Thiên Giới.

Sinh Mệnh Mẫu Thần hơi lườm họ.

"Ai dám đến thu thi thể của ông ấy."

"Chỉ sẽ giết hết!"

"Từ hôm nay trở đi Sinh Mệnh Trường Hà...Chính thức trở thành khu vực cấm!"

"Người của tứ tộc tới gần, giết!"

Giọng nói lạnh lẽo của Sinh Mệnh Mẫu Thần vang vọng khắp bầu trời trên Thiên Giới.

Sau đó Sinh Mệnh Mẫu Thần xoay người ôm thi thể Nhân Hoàng, bước bàn chân óng ánh từng bước một lui về bên trong Sinh Mệnh Trường Hà.

Tất cả áp bách bao phủ khắp trời đất đều biến mất.

Sinh Mệnh Mẫu Thần trở lại bầu trời trong dòng sông giờ tay lên ra một chiêu.

Vô số Sinh Mệnh Tinh Hoa hóa thành thực chất, ngưng tụ thành một cỗ quan tài.

Sinh Mệnh Mẫu Thần đem thi thể Nhân Hoàng thận trọng bỏ vào bên trong quan tài, sau đó đóng kín lại rồi hoàn toàn chìm vào bên trong đáy sông.

Mà thân hình của nàng ta cũng trở nên trong suốt, hoàn toàn biến mất.

Lão tổ của tứ tộc thở phào nhẹ nhõm, họ không tiếp tục ở lại mà nhao nhao tiêu tán ý chí, biến mất ở trên bầu trời trong tổ địa.

Sinh Mệnh Mẫu Thần không đánh là tốt nhất, họ vẫn còn muốn tiếp tục xung kích Hoàng Cảnh chân chính!

Một trận diệt thế trở nên bình tĩnh với cách thức như vậy.

Mà khi Sinh Mệnh Mẫu Thần rút đi, bàn tay trắng muốt cũng bắt đầu tiêu tán...

Ý thiên đạo cũng rút đi.

Tất cả đều trở nên trong sáng.

La Hồng ngồi xếp bằng ở trong hư không, cảm sở da người ở trong tay thở hồng hộc, áo trắng ở trên người đã trở thành màu máu, nhưng mà bên trong đôi mắt lại kèm theo thần thái khác.

Hắn nhìn về phía tổ địa của tứ tộc ở nơi xa.

Thần, Tiên, Yêu, Phật...Tổ địa của tứ tộc vẫn sừng sững ở phía trên Thiên Giới như cũ.

Mấy trăm nghìn năm dài đằng đẳng làm cho tứ tộc này gần như trở thành chủ nhân chân chính của Thiên Giới.

Tộc thiên quyền...

La Hồng nở nụ cười.

Không hiểu sao có cảm giác nguy cơ dâng lên.

Nếu như đợi đến khi tức tột thật sự sinh ra Chân Hoàng, có lẽ...Thật sẽ dựa theo ý thiên đạo tiến hành thanh tẩy tam giới.

Mặc dù La Hồng có được rất nhiều sự trợ giúp của Tà Thần thể nhưng đến lúc đó nếu như ý thiên đạo trấn áp Tà Thần, vậy La Hồng hẳn sẽ phải đối mặt với bốn Chân Hoàng.

Nếu như thực lực của La Hồng không đủ có lẽ chỉ có thể bị thanh lý.
Thân thể La Hồng chấn động.

Thoáng chốc, vô số máu tươi bị đánh tan, làn nữa khôi phục áo trắng như tuyết.

Hắn nhìn sờ da người vẫn bình thường không có gì lạ đôi mắt dần dần híp lại, sờ da người này...Rốt cuộc là vật gì?

Có liên quan tới ý thiên đạo, vậy rốt cuộc là có quan hệ như thế nào?

La Hồng lóe lên suy nghĩ, sau đó sờ da người lại lần nữa trở về trong biển ý chí.

Nhất Hào, Tam Hào, Cửu Hào Tà Thần nhao nhao tới gần La Hồng.

Một trận tai kiếp cần quét Thiên Giới, thế mà cứ như vậy trừ khử...

"Tiểu La, ngươi làm thế nào thuyết phục được Sinh Mệnh Mẫu Thần?"

Dáng vẻ Nhất Hào béo mập cùng với ngây thơ chân thành nhìn về phía La Hồng, đôi mắt lộ ra ánh sáng, chậm chạp hỏi.

Hắc Miêu Tam Hào và Thanh Ngưu Cửu Hào cũng nhìn về phía La Hồng, họ đều cảm thấy hơi tò mò.

Sinh Mệnh Mẫu Thần đã hoàn toàn rơi vào trạng thái bùng nổ, thế nhưng La Hồng lại có thể kéo Thần Chỉ đã hoàn toàn bị phản nộ và giết chóc nắm trong tay từ biên giới hỗn loạn trở về.

La hồng cười: "Không có gì, chỉ là cho sư nương một nguyện vọng tuyệt đẹp mà thôi."

"Nguyện vọng gì?"

"Làm cho Nhân Hoàng sống lại."

Im lặng.

Nhất Hào im lặng, làm cho Nhân Hoàng sống lại?

Điều này có thể sao?

Càng mạnh mẽ thì càng khó sống lại, bởi vì độ khó của sống lại quá lớn, càng là tồn tại mạnh mẽ thì càng sẽ làm cho ý thiên đạo chú ý.

Sinh Mệnh Mẫu Thần không có khả năng không biết điểm này, nhưng vẫn lựa chọn tin tưởng La Hồng.

Nhất Hào nhìn thoáng qua La Hồng, chẳng lẽ La Hồng...Thật sự có biện pháp làm cho Nhân Hoàng sống lại sao?

La Hồng dường như cũng cảm ứng được số một ánh mắt, cười khẽ: "Có thể làm cho sống lại hay không thì không biết, nhưng mà ít nhất trong lòng có tưởng niệm không phải sao?"

Vù vù vù!

La Hồng giơ tay lên, ba thanh kiếm lập tức trở vào bao.

Nhưng mà ba Tà Thần hóa thành nhân thân cũng không có tan về bên trong vật gánh chịu.

Thật vất vả lắm ba Tà Thần mới được giải phóng ra ngoài, họ muốn đi khắp nơi dạo một vòng.

La Hồng cũng không có ngăn cản.

Hắn quay đầu nhìn thoáng qua Sinh Mệnh Trường Hà bình tĩnh không gợn sóng.

Thở phào nhẹ nhõm.

Khu vực cấm hắc ám, Sinh Mệnh Trường Hà...Bên trong hai khu vực cấm đều có đại lão, mục tiêu tiếp theo của La Hồng là phóng thích họ.

Đây đều là trợ lực của La Hồng, tương lai La Hồng...Đôi kháng trợ lực ý thiên đạo.

Chương 1261: La Hồng không có gì để nói với Ngụy Hoàng Phật

Tộc Phía trên mặt đất.

Đại quân Nhân Tộc chiếm cứ.

La Hồng trở về, từng bóng người nhao nhao phóng đến.

La Tiểu Bắc, Trần Thiên Huyền, Nữ Đế Đại Sở, Thiên Tử Đại Chu và cường giả Nhân tộc đều kèm theo vẻ kích động và chấn động.

Trận đại chiến vừa rồi họ đều tưởng rằng trời đất sẽ bị hủy diệt.

"Bệ hạ, chúng ta còn muốn tiếp tục chinh chiến nữa không?"

Trần Thiên Huyền nghiêm túc hỏi.

Nếu như hôm nay tứ tộc của Thiên Giới đều phong bế ở bên trong tổ địa, mà trước đó lại cho thấy chiến lực Chân Hoàng.

Muốn giống hủy diệt Long Tộc, hủy diệt tứ tộc khác sợ là không thể nào.

La Hồng lắc đầu, hần nhìn lướt qua đám người, có thể rõ ràng cảm nhận được thực lực của đại quân Nhân Tộc tăng lên.

Thực lực tổng hợp của đại quân Nhân Tộc so với trước đó đã cao hơn một đẳng cấp!

Ngược lại miễn cưỡng phù hợp với mong muốn của La Hồng.

Về cường giả Nhân tộc cũng ra đời không ít, mặc dù không có Vương Cảnh thế nhưng Chí Tôn lại xuất hiện mấy người.

Hoàn toàn tiêu hóa quy tắc ban thưởng của Thiên Giới, đám người Thiên Tử Đại Chu, Nữ Đế Đại Sở, Ngô Thanh Hoa bước vào cấp độ Chí Tôn ngưng tụ ba cái Động Thiên.

"Không tiến đánh nữa, không thể đánh tan được, hơn nữa bây giờ tứ tộc có Hoàng Cảnh chí cường tọa trấn, nếu như thật sự cá chết lưới rách sợ là sẽ phải trêu đến cường giả đỉnh cấp ra tay.

La Hồng lắc đầu, hiển nhiên tiếp tục tiến đánh tứ tộc là chuyện không thực tế.

Về chuyện hủy diệt Long Tộc, chỉ có thể nói là thâm.

"Vậy tiếp theo chúng ta...Trở về Nhân Gian sao?"

Ngô Thanh Hoa đeo Sĩ Lân kiếm nghi ngờ hỏi.

Không tiến đánh tứ tộc, vậy mục đích vào Thiên Giới là gì?

La Hồng im lặng suy nghĩ.

"Tiến đánh tự nhiên là không thể tiến đánh, nhưng mà...Cũng không thể để tứ tộc quá dễ chịu."

"Tứ tộc giống như rùa đen rút đầu trốn ở bên trong tổ địa không ra, nhưng mà có thể dẫn tiểu đội đến xung quanh tổ địa của tứ tộc để lừa đảo, tạo ra cuộc chiến quy mô nhỏ cũng là cơ hội tốt để tăng thực lực lên."

"Cho nên đại quân Nhân Tộc tiếp tục đóng giữ ở Thiên Giới chém giết với cường giả của tứ tộc, trong chiến đấu sẽ mạnh lên"

"Ngoài ra tổ địa Long Tộc là căn cứ của tu sĩ chúng ta ở Nhân Gian, ở phía trên tổ địa Long Tộc thành lập một tòa thành lớn, đặt tên là...Long Thành đi."

"Bỏ công tử sẽ thu nạp tất cả Thiên Môn của Thiên Giới, dung hợp chế tạo thành một cái Thiên Môn, Thiên Môn này sẽ trấn áp ở bên trong tòa Long Thành...:Từ nay về sau Thiên Giới và Nhân Gian chỉ có một cánh cửa tương liên."

La Hồng nói.

Lời nói vừa dứt bên trong đôi mắt vô số cường giả Nhân Tộc đều loé lên ánh sáng nóng bỏng.

Ngang ngược!

La Hồng cười.

Bước ra một bước, thoáng chốc liền Tam Long Tà Quân xuất thế Ba com Hắc Long cấp bậc Thiên Vương làm mưa làm gió, uy áp vắt ngang toàn bộ Thiên Giới, liên tục rung chuyển!

La Hồng ngồi ngay ngắn ở phía trên xe kéo khổng lồ chế liền Tam Long Tà Quân đi về phía Tây Thiên Môn.

Tây Thiên Môn, Phật tộc Tây Vực nắm Thiên môn ở trong tay, vì lên Tam Trọng Thiên Môn khổng lồ chế ba mươi sáu phiên và bảy mươi hai phiên dưới Tam Trọng Thiên Môn.

Số lượng không ít.

Bên trong Thiên Môn còn có một số cường giả Phật Tộc đang trấn thủ.

Hiển nhiên các tộc trên Thiên Giới vẫn còn mong đợi với Thiên Môn, dù sao đây là nơi vô cùng quan trọng liên thông với Nhân Gian.

Nhân Gian là nơi chứng đạo của Nhân Hoàng, cường giả các tộc đều vô cùng chú ý.

Mặc dù Phật Tộc phong bế tổ địa, điều khiển cường giả trở về phân tán ở Thiên Giới, nhưng mà khi La Hồng liếc nhìn vẫn có thể thấy được cường giả Phật Tộc tọa trấn Thiên Ma.

Có một Vương Cảnh, còn có mấy Chí Tôn...

Đây là đội hình trận thủ Tây Thiên Môn, về cường giả của Thiên Môn khác thì có một số Tôn Cảnh, một số Khai Đạo Cảnh đã hoàn toàn không vào được trong mắt La Hồng.

La Hồng tựa ở trên liên Tam Long Tà Quân, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên phần bảo vệ tay.

"Lần này...Muốn thật sự hoàn toàn chặt đứt liên hệ của Nhân Gian và Thiên Giới."

"Thiên Giới chính là Thiên Giới, Nhân Gian chính là Nhân Gian..."

Cường giả của Thiên Giới muốn tới Nhân Gian thì cần phải tự mình mở hỗn độn, đánh đổi một số thứ..."

"Mà cường giả Nhân Gian muốn vào Thiên Giới thì chắc chắn phải bay lên từ Long Thành."

La Hồng nở nụ cười xán lạn.

Về chuyện hợp quy củ hay không La Hồng mặc kệ, đây chính là quy củ của hắn.

Không phục, bực bội?

Vậy thì đúng rồi!

Vương Cảnh Phật Tộc trấn thủ Tây Thiên Môn bỗng nhiên mở mắt ra nhìn thấy ba con Thiên Vương Tà Long vắt ngang mà đến thì sắc mặt thay đổi!

"La Hồng!"

Sắc mặt của Thiên Vương Phật Tộc vô cùng khó coi.

La Hồng muốn ra tay với Thiên Môn sao?

"Hử"

"Người thì tính là cái gì mà dám gọi thẳng tên ta?"

La Hồng thản nhiên nói.

Chỉ là một Vương Cảnh nho nhỏ.

La Hồng giơ tay lên, bỗng nhiên vỗ!

Trong bàn tay lập tức phóng lớn ở bên trên bầu trời, thoáng chốc vắt ngang bầu trời, ô quang quanh quần.

"La Hồng...Không, Nhân Hoàng! Phật Hoàng Phật Tộc ta sắp chứng đạo Chân Hoàng!"

Vương Cảnh Phật Tộc cảm giác được áp lực kinh khủng.

La Hồng cũng là Vương Cảnh giống gã nhưng mà La Hồng là yêu nghiệt đáng sợ thế nhưng có thể chiến với Thiên Vương.

Cho nên Vương Cảnh này chỉ có thể bày sự thật, giảng đạo lý.

Đưa Phật Hoàng sắp chứng đạo ra để làm cho La Hồng sợ hãi.

La Hồng lại hoàn toàn không để bản thân bị xoay vòng vòng.
Vỗ một bàn tay xuống dưới.

Một chương Thiên Ma ẩn chứa sóng chấn động kỳ dị, Phật Đà Kim Thân của Vương Cảnh này trực tiếp nổ tung, chia năm xẻ bảy.

La Hồng chậm rãi mò đi, Vương Cảnh này tượng trưng dựa vào nơi hiểm yếu để chống lại một chút sau đó hoàn toàn chết hẳn.

Vương Cảnh...Trừ phi là tồn tại cấp bậc Bán Bộ Thiên Vương, nếu không ở trước mặt La Hồng cũng không theert đỡ được mấy lần.

Bốn Động Thiên của La Hồng hợp nhất, quá bá đạo!

Cộng với Thiên Ma Bất Diệt Thể nên có tư thế bất khả chiến bại của Vương Cảnh.

Liên Tam Long Tà Quân vắt ngang qua, ba con Hắc Long cấp bậc Thiên Vương ngẩng đầu, mũi vênh lên trời, bề ngẩng thiên hạ.

La Hồng ngồi ngay ngắn ở phía trên liên Tà Quân giơ tay lên, khẽ bấm.

Ô quang bắn ra, thoáng chốc cường giả Phật Tộc đều bị xuyên thủng mà chết.

Đại đạo sụp đổ, Động Thiên rơi vỡ...

Mà La Hồng ở bên trên liên Tà Quân nghiêng chân, giơ tay lên nhẹ nhàng ngoắc ngón tay.

Sau đó.

Trên thi thể cường giả đã chết có Tà Ảnh lung la lung lay đứng dậy.

Chỉ một lát đã có rất nhiều cường giả xung quanh Thiên Môn đều đã chết.

Ngồi ngay ngắn ở liên Tà Quân phía trên đám mây.

La Hồng uể oải quét mắt từng cái Thiên Môn.

Một lúc sau đưa tay ra vôi Tây Thiên Môn bị hấn nằm ở trong tay.

Tây Thiên Môn do Nhân Hoàng thượng cổ chế tạo, công nghệ cũng không tệ, cho dù là cường giả cấp bậc Thiên Vương muốn công phá Thiên Môn cũng phải tốn một chút khí lực.

Mà bây giờ thân xác lại không kém, bàn tay đánh ra đập vào phía trên Thiên Môn.

Kéo kẹt...

Thiên Môn lập tức rung động, có quy tắc lực lượng chậm rãi phun trào ra ngoài quét đánh vào trên người La Hồng.

La Hồng lại hờ hững nở nụ cười.

"La Hồng!"

Bên trong Thiên Môn , một ý chí dũng mãnh nổi lên hóa thành hư ảnh
Ngụy Hoàng Phật Tộc!

Ngụy Hoàng Phật Tộc thể mà còn giấu sức mạnh ý chí ở bên trong
Thiên Môn...

La Hồng nhìn lướt qua cảm thấy không hài lòng, đánh một quyền ra
trực tiếp ép nổ ý chí của Ngụy Hoàng!

La Hồng không có gì để nói với Ngụy Hoàng Phật Tộc.

Tộc thiên quyền...

Một con rối, con chó của ý thiên đạo.

Chương 1262: Phá bỏ Thiên Môn cũ, mở cổng Thiên Môn mới

Đợi đến khi Ngụy Hoàng chứng đạo trở thành Chân Hoàng, sợ sẽ là thời kỳ chết của La Hồng hấn.

Bốn Chân Hoàng tất nhiên sẽ muốn giết La Hồng hấn!

Hủy diệt Nhân Gian, thanh tẩy tam giới.

âm âm!

Một tiếng vang thật lớn!

Tây Thiên Môn bị La Hồng đánh nổ tung hóa thành hài cốt.

La Hồng trực tiếp vung tay lên thu nạp hài cốt Tây Thiên Môn vào bên trong túi trữ vật.

Mà trong Tam Trọng Thiên Môn hay dưới Tam Trọng Thiên Môn cũng đều như thế.

La Hồng đánh vỡ, thu hồi hài cốt.

Trong lúc nhất thời tất cả Thiên Môn treo ở trên bầu trời Thiên Giới đều biến mất.

Tiếp theo La Hồng đi tới chỗ những Thiên Môn khác.

Vẫn là cách cũ, cường giả trấn thủ những Thiên Môn khác hoàn toàn không kịp chạy trốn, bị La Hồng xóa bỏ!

Tất cả Thiên Môn trong Thiên Giới đều bị La Hồng đập nát, hóa thành vật liệu và hài cốt thu nạp vào bên trong túi trữ vật.

Thiên Giới rơi vào cảnh tĩnh mịch.

Bên trong tổ địa tứ tộc, tứ đại Ngụy Hoàng cảm ứng được ý chí bị ma diệt ở Thiên Môn thì đều tức giận.

La Hồng đánh nát tất cả Thiên Môn, đây là muốn chia cắt Thiên Giới với Nhân Gian sao?

Ngang ngược!

Quả thực không nói đạo lý, không nói quy tắc!

La Hồng không chế liền Tam Long Tà Quân về tới tổ địa Long Tộc.

Chỉ có điều trong vòng mấy ngày một tòa thành lớn nguy nga cũng đã đột ngột từ mặt đất mọc lên ở bên trong tổ địa Long Tộc!

Mệnh môn, nguy nga, bàng bạc...

Bên trong thành lớn, đại quân Nhân Tộc đóng quân, từng phương trận với khí thế dâng trào!

Khi La Hồng không chế liền Tam Long Tà Quân trở về.
Phía trên tòa Long Thành, tất cả cường giả Nhân Tộc đều phát ra tiếng la hưng phấn!

"Bệ hạ, Long Thành đã được lập!"

Nhóm cường giả Trần Thiên Huyền, Ngô Thanh Hoa, Thiên Tử Đại Chu bay lên, ánh mắt hùng hục.

Thiên Nhân chia cắt, từ nay về sau lối vào từ Thiên Giới vào Nhân Gian sẽ nằm ở trong tay Nhân Tộc.

Tâm thần La Hồng khẽ động, bên trong túi trữ vật tất cả hài cốt Thiên Môn lập tức bay lên, lít nha lít nhít lơ lửng ở phía trên tòa Long Thành!

Tất cả mọi người nhìn Thiên Môn đều cực kỳ chấn động.

La Hồng thật sự đập bẻ tất cả Thiên Môn!

Hoàn thành việc đúc Thiên Môn.

Thậm chí có hiện tượng kỳ lạ hiện ra, chỉ có điều hiện tượng kỳ lạ này cũng không rõ ràng, chủ yếu là Thiên Môn sau khi bị La Hồng tái tạo phẩm chất đều sánh được với Ngự Hoàng Binh.

Ít nhất tuyệt đối vượt qua Thiên Vương Binh.

Đối với Thiên Môn La Hồng không quá chú ý, tái tạo Thiên Môn như vậy đủ rồi, ngăn cách cường giả Thiên Giới vào Nhân Gian cũng đủ tăng cường an toàn cho Nhân Gian tăng vọt.

Phủ nhận rằng Nhân Gian không bị ràng buộc bởi quy tắc Nhân Hoàng, không phải lúc nào La Hồng cũng có thể đề ý cường giả Thiên Giới lên vào Nhân Gian qua Thiên Môn đại khai sát giới.

Cho nên cách làm một mẻ khỏe suốt đời chính là cắt tất cả Thiên Môn thành kim loại tạo thành một cái Thiên Môn khác do Nhân Gian chương quản.

Về chuyện người chương quản Thiên Môn thì La Hồng đã sắc phong Trần Thiên Huyền.

Long Thành, Thiên Môn.

Ngăn cách Thiên Giới và Nhân Gian.

Đương nhiên mục đích La Hồng làm như thế thực ra cũng là vì sau này khi ý thiên đạo thanh tẩy tam giới có thể ngăn cản cho Nhân Gian.

Rèn đúc Thiên Môn mười ngày La Hồng trấn giữ ở trên Thiên Môn mười ngày nữa sau đó đứng dậy chuẩn bị rời khỏi Long Thành.

Cường giả tứ tộc Thiên Giới đều không có bất kỳ động tác lạ gì, mặc dù họ bị La Hồng giết không ít cường giả nhưng mà họ cũng không thể nói gì hơn.

La Hồng lúc này trừ phi là Hoàng Cảnh ra tay nếu không đừng hy vọng có thể giết được La Hồng.

Cho dù Thiên Vương cùng nhau vây giết cũng chưa hẳn có thể giết được.

Cho nên đối với việc La Hồng cắt tất cả Thiên Môn thành kim loại tái tạo một cái mới họ chỉ có thể im lặng chờ đợi ở trong lòng.

Nhưng mà tổng thể mà nói ảnh hưởng thực ra cũng không lớn.

Ngược lại giống như Địa Ngục chỉ còn có một cửa vào.

Mà những ngày này nhóm cường giả Thiên Tử Đại Chu, Nữ Đế Đại Sở dẫn theo quân đội Nhân Tộc du dương, kêu gào ở vùng biên của tứ tộc.

Nếu như gặp cường giả tứ tộc đi ra thì sẽ vây giết.

Đương nhiên dám can đảm đi ra khỏi tổ địa cơ bản đều là tồn tại tài cao gan cũng lớn, cho nên quá trình chiến đấu cũng tương đối gian nan và tanh mùi máu.

Thế nhưng ở trong ma luyện và chiến đấu này cường giả Nhân Tộc càng ngày càng mạnh.

La Hồng mở mắt ra, không tiếp tục tiếp tục canh giữ trên Thiên Môn nữa.

Liễn Tam Long Tà Quân lại lần nữa xuất hiện, La Hồng ngồi ngay ngắn ở trên đó.

Ba tiếng rống đinh tai nhức óc chấn động mỗi một nơi trong tam giới.

Ba con rồng giả vờ lại bắt đầu giả vờ kéo xe bay ngang trên bầu trời, uy áp của Thiên Vương tiêu tán làm cho không ít cường giả run lấy bầy!

Phía trên mặt đất của Thiên Giới vô số cường giả ngẩng đầu nhìn thoáng ra sau rồi lại hoảng sợ cúi đầu.

Nhân Hoàng xuất hành, vạn chúng cúi đầu.

La Hồng đi thẳng tới khu vực cấm hắc ám.

Nhất Hào, Tam Hào và Cửu Hào hóa thành phân thân của mình trôi lơ lửng ở xung quanh Thiên Giới, bây giờ không có đại chiến nên không cần phải đi theo La Hồng mọi lúc.

La Hồng phóng thích họ để họ tự do chứ không phải để họ đi theo La Hồng.

Đối với La Hồng mà nói những rào cản quy tắc trong khu vực cấm hắc ám không khác gì thùng rỗng kêu to.

Người khác muốn vào khu vực cấm hắc ám vô cùng khó khăn, nhưng mà đối với La Hồng mà nói lại không quá khó khăn.

Ở biên giới của biển Hắc Ám.

Linh Hào chấp tay yên tĩnh đứng lặng ở đó, cả thân hình đen nhánh giống như màu mực.

La Hồng rơi xuống, liễn Tà Quân biến mất.

Từng Tà Thần mở đôi mắt đỏ tươi nhìn chăm chăm La Hồng.

Linh Hào ngược lại không cảm thấy kỳ lạ khi La Hồng lại tới.

Hắn ta biết La Hồng tới đây làm gì.

Chương 1263: Cắt đứt 5 hoàng binh, vật gánh chịu của Linh Hào

Ông ong ong...

Bên trên biển Hắc Ám cánh cổng Tinh Không vẫn mở ra như cũ.

Trừ cái đó ra trên bầu trời của biển còn có năm binh khí hắc ám lớn kiên cường quán quanh và trấn áp!

Hoàng Binh thượng cổ!

Thâm Phán Chi Kiên của Thần Tộc, Long Hoàng Châu của Long Tộc, Phật Hoàng Chuông của Phật Tộc, Yêu Hoàng Kích của Yêu Tộc, tháp Đế Tiên của Tiên Tộc!

Năm thượng cổ hoàng binh đều bị thu lại trấn áp ở trên biển Hắc Ám.

Lực lượng hắc ám không ngừng ăn mòn hoàng binh làm cho lực lượng quy tắc trên đó tiêu tán.

Nhưng mà cho dù bị trấn áp.

Năm hoàng binh vẫn vô cùng cường hãn như cũ, thỉnh thoảng bắn ra uy áp Hoàng Đạo chấn động lòng người.

Lần này mục đích La Hồng vào khu vực cấm hắc ám là vì năm thượng cổ hoàng binh này.

Trên thực tế tái tạo Thiên Môn chỉ là cách mà La Hồng lấy ra để luyện tập mà thôi.

Cắt kim loại rồi tái tạo, thử một lần dùng cách này đúc binh xem có được hay không.

Mà sự xuất hiện của cổng trời đất đã tạo cho La Hồng sự cổ vũ lớn.

Trên thực tế Nhân Hoàng đã từng nhắc tới nên La Hồng nghe thấy rất rõ ràng.

Nhân Hoàng nói muốn rèn đúc vật có gánh chịu thể gánh chịu Linh Hào, dựa vào thủ đoạn đúc binh của La Hồng lúc này là không đủ, cần thủ pháp đúc binh của tộc A Tu La để giúp đỡ.

Đối với điều này La Hồng ngược lại không xem nhẹ.

Nhưng mà tộc A Tu La bị diệt chủng, làm sao La Hồng có thể dễ dàng tìm được truyền thừa đúc binh của tộc A Tu La.

Cho nên lần này La Hồng đến đây định thử một lần.

ngộ nhớ không cần thủ đoạn đúc binh của tộc A Tu La vẫn có thể chế tạo ra vật gánh chịu cho Linh Hào thì sao?

La Hồng ôm suy nghĩ như vậy.

"Phóng thích lão đại Linh Hào cần có vật gánh chịu tuyệt đối vô cùng mạnh mẽ...Cần có chất liệu không tầm thường, cho nên cắt năm thượng cổ hoàng binh là lựa chọn tốt nhất!"

Đôi mắt La Hồng rực sáng.

Cắt kim loại, tái tạo năm thượng cổ hoàng binh tuyệt đối có thể chế tạo ra một binh khí đỉnh cấp!

Khi La Hồng nhìn chằm chằm năm thượng cổ hoàng binh với đôi mắt rưng rưng thì Linh Hào cũng đã đoán được ý nghĩ của La Hồng.

La Hồng đang dự định chế tạo vật gánh chịu cho hắn ta.

Cắt năm thượng cổ hoàng binh là thủ đoạn lớn!

Linh Hào cười, ngược lại không lên tiếng.

Mỗi một thượng cổ hoàng binh đều là đồ vật kinh diễm một thời.

La Hồng dựa vào đầu nói cắt là cắt?

Cắt thượng cổ hoàng binh không dễ như tưởng tượng!

"Lão đại Linh Hào người đoán được sao?"

La Hồng nhìn Linh Hào nở nụ cười khoe miệng không khỏi khẽ nhếch.

Linh Hào khẽ gật đầu: "Đừng nên ôm hy vọng quá lớn, cắt thượng cổ hoàng binh không dễ dàng như vậy..."

Linh Hào dặn dò: "Nếu như tình hình không đúng thì lập tức từ bỏ."

La Hồng khẽ gật đầu, hắn gọi Tà Thần Nhị Cáp.

Tà Thần Nhị Cáp bất đắc dĩ xuất hiện, tiểu La ngu xuân dường như không có ý định phục sinh cho Chỉ trước, Chỉ thật cô đơn.

Những Tà Thần còn lại đều buồn bực, chỉ có Tam Hào là vui nhất.

"Nhị Cáp, phun lửa!"

La Hồng cởi áo trắng, cầm quy tắc đại chùy, đôi mắt rực sáng nói.

Tà Thần Nhị Cáp vốn dĩ không muốn để ý tới La Hồng, nhưng mà nghe thấy giọng nói của La Hồng vẫn không nhịn được há miệng, ngọn lửa màu đen trong miệng đến từ U Minh dâng lên đốt cháy tất cả!

La Hồng sải bước bước lên trên biển Hắc Ám!

Vươn tay ra một chương.

U Minh Hỏa ở sau lưng La Hồng cuộn lên như một cơn lốc.

La Hồng lập tức tóm thượng cổ hoàng binh Thẩm Phán Chi Kiếm!

Hoàng binh có linh hồn!

Hoàng uy đáng sợ từ trên Thẩm Phán Chi Kiếm bắn ra muốn thoát khỏi tay La Hồng!

Không phải Thần Tộc không thể kiểm soát Thảm Phán Chi Kiếm làm cho uy năng của Hoàng binh khôi phục giết chết người cầm kiếm!

Ánh sáng màu đen dâng trào trên cánh tay La Hồng, đè ép thượng cổ hoàng binh không ngừng run rẩy!

"Chảy!"

La Hồng lạnh lùng nói.

Tà Thần Nhị Cấp không chế ngọn lửa lập tức rơi xuống.

U Minh Hỏa giống như một đóa hoa sen màu đen thâm thúy nở rộ ở trên biển!

Xuy xuy xuy!

Bên trong Thảm Phán Chi Kiếm có thần quang đáng sợ trào ra ngoài.

Ý chí Chân Hoàng của Thần Tộc lập tức hiện lên hóa thành phân thân Thần Hoàng!

"Hỗ xược! Bọn trộm cắp nào sao lại dám đục nóng hoàng binh!"

"Đáng chém!"

Giọng nói thâm thúy khuấy động trên mặt biển.

La Hồng áo trắng tóc trắng bay lên, đối mặt với hư ảnh của Chân Hoàng Thần Tộc đánh tới bốn Động Thiên hồn độn hiện ra ở trên đỉnh đầu La Hồng.

Khí tức tăng vọt, Thiên Ma Bất Diệt Thể cũng bộc phát đánh một quyền ra.

Chiến đấu ác liệt với phân thân của Chân Hoàng thượng cổ.

"Chân thân đã chết, chỉ là một ý chí phân thân thì có thể tạo ra uy phong gì chứ?"

"Người chết đèn tắt, nếu như đã chết đun chảy binh khí thì đã sao chứ?"

La Hồng quát chói tai.

Làn sóng xung kích lan rộng, La Hồng chiến đấu kịch liệt với hư ảnh Chân Hoàng trên biển Hắc Ám một cách thoải mái.

Hư ảnh Chân Hoàng có chiến lực Thiên Vương mà La Hồng chiến đấu tới cùng nên cũng không rơi vào thế yếu!

Phốc phốc!

La Hồng tung một chỉ, đó là Thiên Ma Nhất Chỉ lập tức làm nổ ý chí phân thân của Chân Hoàng!

Trong tay La Hồng lập tức hiện lên một cái búa!

Vung mạnh cái búa, mỗi một tế bào trên người từ trên xuống dưới giống như có Ma Long gầm thét nổ tung!

Đông!

Thâm Phán Chi Kiêm bị cái búa nặng nề hung hăng đập trúng!
Tia lửa tung tóe, Thâm Phán Chi Kiêm đầy vết rạn.

U Minh Hỏa mà Tà Thần Nhị Cáp phun ra giống như mụn nhọt lan tràn vào khắp trong xương, thuận theo khe hở lập tức chui vào trong khe thiêu đốt, Thâm Phán Chi Kiêm bắt đầu trở nên mềm trong tiếng xèo xèo, tan chảy thành một vật chất ẩn chứa hoàng uy mệnh mông cuộn cuộn!

Uỳnh!

Quy tắc xiềng xích từ bên trong Thâm Phán Chi Kiêm bắn ra, La Hồng mở Hồn Động Động Thiên ra thu nạp những quy tắc này!

Quy Tắc Trường Hà của La Hồng lập trước phình to hơn rất nhiều và bắt đầu vận chuyển để tiêu hóa làm cho tu vi của La Hồng tiến lên một bước.

Đây đương nhiên xem như niềm vui ngoài ý muốn.

La Hồng cũng không dự đoán được.

Mà mục đích chủ yếu lần này của La Hồng cũng không phải tăng cao tu vi mà là rèn đúc vật gánh chịu cho Linh Hào!

La Hồng dùng Quy Tắc chi lực trấn áp một đám vật chất màu trắng lơ lửng.

Không tiếp tục động vào đám vật chất này nữa, La Hồng quát chói tai một tiếng rồi bước đi trên biển Hắc Ám, hần đi tới trước chuông Phật Hoàng lại lần nữa ra tay với một thượng cổ hoàng binh!

Hần muốn cắt ngũ hoàng binh và hợp nhất thành một!

Ý nghĩ này của La Hồng rất ngang ngược!

Nhưng mà cho tới nay tất cả kế hoạch của La Hồng đều là vì phá bỏ phong cấm cho Linh Hào!

Chương 1264: Cả Địa Ngục cản hắc thì hắc sẽ san bằng cả Địa

Ngục!

Năm thượng cổ hoàng binh, mỗi một cái đều được chế tạo từ vật liệu đỉnh cấp, đều là vật chất trân bảo tuyệt thế, La Hồng biết thực lực của Linh Hào tuyệt đối vô cùng mạnh mẽ cho nên chỉ có dùng cái này mới có thể chế tạo ra vật gánh chịu chân chính cho Linh Hào sử dụng.

Uỳnh!

La Hồng chiến đấu đẫm máu ở trên biển hắc ám!

Hắc chiến đấu với mỗi một ý chí Chân Hoàng trong hoàng binh.

Đối với thượng cổ hoàng binh mà nói đây là cuộc chiến sống còn, đối với La Hồng mà nói Chân Hoàng của ngũ tộc đã chết trong tay Nhân Hoàng cho nên những hoàng binh này không đáng để vùng vẫy!

Mặc dù Long Tộc bị hủy diệt nhưng mà Thiên Giới vẫn còn tứ tộc, nhóm Ngụy Hoàng bên trong tứ tộc dường như cũng đang đột phá Chân Hoàng.

Một khi họ đột phá thành công thì tam giới sẽ gặp tai nạn lớn!

Cho nên La Hồng có cảm giác cấp bách, hắc không cách nào ngăn cản những Ngụy Hoàng này đột phá Chân Hoàng, cho nên chỉ có thể phá bỏ cục diện từ bên góc.

Chỉ cần hắc có thể phóng thích Linh Hào, dựa vào thực lực của Linh Hào hắc là đủ để trấn áp Tứ Hoàng!

Khu vực cấm hắc ám bị chiếu sáng như ban ngày!

Đây là thời điểm sáng nhất trong khu vực cấm hắc ám suốt hàng trăm nghìn năm qua.

Mà chuyện này phải trả giá bằng việc cắt năm thượng cổ hoàng binh.

Năm vật chất óng ánh chói lóa mắt!

La Hồng mở mắt, cả người ướt đẫm mồ hôi hấp thu quy tắc lực lượng của năm hoàng binh, chờ đợi luyện hóa, tay cầm đại chùy dự định bắt đầu đúc binh!

Tà Linh Chú Kiếm Thuật!

Đây là kỹ xảo đúc kiếm mà La Hồng nắm giữ.

Cho nên hắc sẽ chỉ đúc kiếm làm vật gánh chịu cho Linh Hào cũng có hình dạng một thanh kiếm!

Áp lực kinh khủng đang tràn ngập,
Năm vật chất đều vô cùng nặng nề làm cho không gian đều trở nên vụn
vụn, bóng tối đều bị tản ra!
Ở biên giới biển hắc ám.
Linh Hào chấp tay nhìn chăm chú với đôi mắt đỏ hoe.
Đôi mắt của hắn ta thâm thúy giống như nhìn thấu rất nhiều thứ, phản
chiếu năm vật chất...
"Đúc kiếm, mở!"
La Hồng gào rít!

Nắm chặt đại chùy, năm ngón tay cong lại bỗng nhiên tung ra một
chiều.

Giống như một con rồng lớn đang mức nước, năm vật chất lập tức bị La
Hồng nắm kéo cuốn vào chân trời, thoáng chốc nện mạnh một chùy xuống!
Đông!

Giống như đất bằng lên kinh lôi, gợn sóng năng lượng từng vòng từng
vòng nổ tung.

Giống như sấm sét trên mặt đất, gợn sóng năng lượng bùng nổ thành
từng vòng.

"Lửa không đủ mạnh! Nhị Cáp! Dùng sức một chút!"

La Hồng nhú mảy hét lên!

Ở phía xa Tà Thần Nhị Cáp tiếp tục phun U Minh Hỏa ra ngoài!

Đôi mắt trợn ngược.

Mẹ kiếp!

Ngay cả sức của Tam Hào Chỉ cũng đã dùng rồi!

Như vậy vẫn chưa đủ?!

Chỉ cảm thấy bản thân sắp bị khoét rỗng rồi!

Nhưng mà Tà Thần Nhị Cáp cũng không bỏ cuộc mà nhìn chằm chằm
rồi tiếp tục phun U Minh Hỏa!

La Hồng nện hết chùy này tới chùy khác!

Trên biển hắc ám La Hồng dường như đang đập lung tung!

Vô số bóng chùy tiếp tục rơi xuống, tia lửa bắn ra khắp mọi nơi, tiếng
đập vỡ vang lên!

dần dần năm vật chất hợp nhất thành một!

Hình dạng của một phiêu kiếm bắt đầu xuất hiện!

"Lão đại Linh Hào chặt đứt Thời Không Trường Hà rèn một thanh
kiếm!"

La Hồng ướm dẫm mồ hôi nhìn về phía lão đại Linh Hào hét lên.

Linh Hào không nói nên lời.

Tiểu tử này còn sai sử hấn ta!

Nhưng mà Linh Hào ngược lại không từ chối, La Hồng rèn đúc vật gánh chịu cũng là vì hấn ta!

Bản thể của Linh Hào hiện ra đập một cái càn xuống bề gãy Thời Không Trường Hà!

Lập tức có quy tắc lực lượng dâng trào, tự động kích động!

La Hồng nâng phôi kiếm nung trong lửa nóng nhét vào trong vút nứt ở Thời Không Trường Hà.

Vô số quy tắc quán chặt phôi kiếm dường như hóa thành nam châm to lớn.

La Hồng vùng mạnh cái chùy lớn như muốn đem quy tắc hòa vào trong đó.

Nhưng mà rất nhanh...

Một tiếng vang động trời!

Quy Tắc Trường Hà nổ tung!

Mặt đất của tam giới dường như đều đang rung chuyển!

La Hồng bay ngược ra ngoài, cả người nhuốm máu, bên trong đôi mắt vẫn toát ra vẻ không thể tin được.

Thất bại?!

Lúc này toàn bộ thiên giới đều cảm ứng được.

Vù vù vù!

Bóng dáng Nhất Hào, Tam Hào, Cửu Hào nhao nhao hiện ra, xé rách không gian lơ lửng ở phía trên Thời Không Trường Hà.

Họ nhìn chằm chằm ở chỗ Trường Hà bị đứt gãy, bên trong đôi mắt không thể tin được của La Hồng cũng hiện lên vẻ ngạc nhiên.

"Đúc vật gánh chịu thất bại?"

Nhất Hào ngạc nhiên.

Đúc vật gánh chịu cho Linh Hào quả nhiên không đơn giản.

Năm vật chất giống như năm vòng xoáy, khảm nạm vào trong Thời Không Trường Hà.

Cơ thể nhiễm đầy máu của La Hồng chân động, nhú mảy.

Quả nhiên vẫn không được?

Vòng cuối cùng đã xảy ra sự cố khi năm nhóm vật chất thống nhất với nhau.

La Hồng tìm ra vấn đề nhưng mà Tà Linh Chú Kiếm Thuật lại không cách nào giải quyết vấn đề này.

La Hồng đưa tay ra chụp, vớt năm vật chất từ Thời Không Trường Hà ra ngoài.

Về bên trong khu vực cấm hắc ám.

Sắc mặt La Hồng khó coi, hắn đã cắt năm thương cổ hoàng binh, nếu như không hoàn toàn chế tạo thành vật gánh chịu thì năm vật chất sẽ dần dần đánh mất thần tính.

Đến lúc đó muốn phóng thích Linh Hào sẽ trở nên càng thêm khó khăn.

Linh Hào thở dài.

Năm luồng hắc ám giống như dòng lũ phóng lên tận trời.

Lập tức hóa thành một tấm võng màu đen quấn chặt năm vật chất.

"Thần tính của năm vật chất đang không ngừng đánh mất, dùng phong cấm chỉ thuật phủ kín thần tính đánh mất nhưng mà nếu như tiếp tục như vậy sẽ không được quá lâu, bởi vì chỉ có mười ngày nếu như không cách nào tiếp tục rèn đúc thì thần tính của năm vật chất tất nhiên sẽ trừ khử."

Linh Hào nhìn La Hồng thật sâu nói.

Đôi mắt La Hồng ngưng lại.

Linh Hào quả thật rất mạnh, hắn ta có thể phong cấm năm vật chất và phủ kín việc xói mòn thần tính.

Ít nhất thì La Hồng không làm được.

Nhưng mà La Hồng cảm thấy có lẽ bản thân phải tới Địa Ngục một chuyến.

Giống như Nhận Hoàng đã nói tộc Atula chủng tộc mạnh mẽ ở tam giới có lẽ có cách có thể giải quyết vấn đề này.

Mà Atula bị tiêu diệt ở trong Địa Ngục.

La Hồng không quan tâm là nguyên nhân gì.

Hắn chắc chắn phải tới Địa Ngục một chuyến, vừa vặn cũng có thể giải quyết ân oán gút mắc giữa Địa Ngục và hắn.

Nhưng mà La Hồng cũng đoán được, Địa Ngục tuyệt đối không dễ dàng tới như vậy.

Dù sao Thi Ma Hoàng xuất hiện trước đây khá là đáng sợ!

Mà đôi mắt La Hồng lấp lóe.

Hắn chắc chắn phải tìm được cách đúc binh của tộc Atula và trở về từ Địa Ngục trong vòng mười ngày.

Lần đi Địa Ngục này không có thời gian để từ từ tiêu hao.

Cho nên...

Nếu như tộc Thi Ma cản hắn thì hắn sẽ tiêu diệt tộc Thi Ma!

Cả Địa Ngục cản hắn thì hắn sẽ san bằng cả Địa Ngục!

Chương 1265: Nhân Tộc, Long Thành!

Đúc binh thất bại.

Năm thượng cổ hoàng binh bị La Hồng cắt muốn hợp lại làm một, cuối cùng lại thất bại.

Năm loại thượng cổ hoàng binh có năm loại vật chất đặc biệt, mặc dù trình độ Chú Kiếm Thuật của La Hồng không kém nhưng mà muốn chế tạo hoàng binh cấp bậc binh khí chân chính có lẽ còn hơi khó khăn.

Đúng như Nhân Hoàng đã từng nói có thể La Hồng phải tới Địa Ngục một chuyến.

Vừa vặn La Hồng cũng có ân oán gút mắc với Địa Ngục.

Trước đó Địa Tạng Bồ Tát, còn có tộc Atula vân vân...

Tất cả đều là nhân quả dây dưa của La Hồng Và Địa Ngục.

Năm vật chất bị trấn áp ở bên trong biển Hắc Ám còn thời gian mười ngày, một khi kết thúc thời gian mười ngày thần tính bên trong năm vật chất sợ là sẽ hoàn toàn trôi mất trở thành vật bình thường, không cách nào chế tạo thượng cổ hoàng binh được nữa, vậy xem như không phù hợp mong muốn ở trong lòng La Hồng.

Cho nên chắc chắn phải đi Địa ngục một chuyến.

La Hồng đánh tan máu đen ở trên người, khôi phục áo trắng như tuyết.

Hắn nhìn về phía Linh Hào không nói gì thêm, không thể chế tạo ra vật gánh chịu để phóng thích cho Linh Hào nên La Hồng vẫn còn hơi tiếc nuối.

Dù sao thì bây giờ phải giành giật từng giây, La Hồng cũng không biết Ngụy Hoàng của tứ tộc sẽ vượt qua bích chương bước vào Chân Hoàng lúc nào.

Có sự trợ giúp của ý thiên đạo Chân Hoàng vốn dĩ đã chết và Ngụy Hoàng của tứ tộc đều không bị hạn chế thì chứng đạo Chân Hoàng hẳn chỉ là thời gian mà thôi.

"Đi thôi"

Linh Hào yên tĩnh đứng ở trong bóng tối, hắn ta rất bình tĩnh không nóng không vội.

Giống như cho dù La Hồng không cách nào phá giải phong cấm thì hẳn ta cũng không sốt ruột chút nào, cho dù tiếp tục bị phong cấm ở bên trong khu vực cấm hắc ám vô số ngày thì trong lòng của hắn ta cũng sẽ không gợn sóng chút nào.

La Hồng quay người rời khỏi khu vực cấm hắc ám, sương đen dày đặc lại lần nữa bao phủ khu vực cấm chỉ để lại vẻ thần bí và quỷ quyệt.

Liền Tam Long Tà Quân lại xuất hiện, La Hồng ngồi ngay ngắn trên đó với sắc mặt bất định.

Đương nhiên lần cắt hoàng binh này La Hồng cũng không chiếm được chỗ tốt, dù sao hấp thu quy tắc lực lượng ẩn chứa bên trong hoàng binh ngũ tộc, chỉ cần hoàn thành luyện hóa có lẽ tu vi của La Hồng có thể nhờ vào đó mà không ngừng tăng lên, thậm chí đạt tới Vương Cảnh đỉnh phong.

Đương nhiên bốn Động Thiên hợp một của La Hồng thực ra cũng không hoàn mỹ.

Bởi vì Tà Thần Động Thiên không hoàn toàn mở hết, dưới loại tình huống này cho dù La Hồng hoàn thành việt nhét đây quy tắc thì có lẽ có thể đột phá vào cảnh giới Thiên Vương, nhưng mà muốn nhờ vào đó chứng đạo Thành Hoàng trên cơ bản là không thể nào.

Hoàng Giả, viên mãn.

La Hồng muốn chứng đạo Thành Hoàng thì chắc chắn phải để Tà Thần Động Thiên viên mãn.

âm âm!

Liền Tam Long Tà Quân vắt ngang trên bầu trời của tam giới dẫn tới các tộc chấn động ngược nhìn.

Nhân Hoàng thượng cổ đã chết nhưng mà uy phong của Nhân Hoàng đương thời lại rực rỡ.

Bồng dung.

Liền Tam Long Tà Quân bỗng nhiên dừng lại ở giữa bầu trời, La Hồng dựa vào ghế, một tay chống cằm, tầm mắt khẽ nâng lên nhìn tổ địa ở phía xa.

Đó là tổ địa của Tiên Tộc.

Đã thấy bên trong tổ địa Tiên Tộc có một hư ảnh hiện ra, tiên quang vô tận dường như chiếu rọi vạn cổ, xé rách bầu trời chém ra quá khứ và tương lai.

Hoàng uy mệnh mông đang kích động, đây là Tiên Hoàng của Tiên Tộc! Ông ta cách Hoàng Cảnh chân chính chỉ kém một con đường!

Ông ta nhìn chằm chằm La Hồng trong sương mù mông lung với ánh mắt xán lạn.

"Tháp Đế Tiên của tộc ta bị người cắt..."

Tiên Hoàng mở miệng, thanh âm trong veo kèm theo vẻ kiêu chể con giân.

Đó là thượng cổ hoàng binh được truyền thừa qua vô số ngày tháng, đã nhiều năm trôi qua thế mà lại bị hủy ở trong tay của La Hồng.

Kẻ này đáng chém!

"Cái gì mà tháp Đế Tiên của ngươi?"

"Đã vào tay của bản công tử thì là tháp Đế Tiên của bản công tử, liên quan gì đến ngươi?"

La Hồng hất cằm thản nhiên nói.

Tiên Hoàng lập tức tức giận, tiên quang khuấy động liên tục lên xuống.

Mà La Hồng ngồi ngay ngắn ở trên liên Tam Long Tà Quân cười càng thêm tà mị và xán lạn: "Tức sao? Có phải muốn đánh chết bản công tử không? Vậy ngươi ra tay đi, có bản lĩnh thì hiện tại lập tức ra đánh chết bản công tử..."

"Phép khích tướng ngu xuẩn...Ta nhận được truyền thừa của Nhân Hoàng sớm hay muộn gì cũng sẽ chứng đạo, ngươi chờ đó..."

Giọng nói của Tiên Hoàng lạnh như băng.

Cuối cùng ông ta vẫn không ra tay.

Thượng cổ hoàng binh mất cũng đã mất rồi, bị La Hồng cắt nung chảy ông ta cũng không thể ngăn được.

Nhưng mà lúc này không nhận được muốn ra tay sợ là sẽ bị La Hồng giở thủ đoạn, Nhân Hoàng nhận truyền thừa của Phu Tử Nhân Gian rất nham hiểm!

Đợi đến khi ông ta hoàn toàn chứng đạo trở thành Chân Hoàng chân chính, đến lúc đó sẽ là thời kỳ chết của La Hồng.

Không chỉ có Tiên Hoàng.

Ba Hoàng Giả Thân Hoàng, Yêu Hoàng, Phật Hoàng cũng đều đang hiện ra ở bên trong tổ địa của tam tộc, nhìn La Hồng với ánh mắt thâm thúy, sát cơ cuộn cuộn ngấm.

La Hồng ngồi ngay ngắn ở trên liên Tam Long Tà Quân giằng co với bốn Chân Hoàng.

Cuối cùng hư ảnh bốn Chân Hoàng tiêu tán.

Thiên Giới bây giờ xem như đầu không nổi.

Sau khi La Hồng chế giễu thì không tiếp tục ở lại nữa, hần không chế liên Tam Long Tà Quân trở về Long Thành.

Bây giờ căn cứ của Nhân Tộc ở Thiên Giới chính là Long Thành!

Nhân Tộc, Long Thành!

Kiểm soát lối vào giữa Thiên Giới và Nhân Gian!

La Hồng áo trắng tung bay, mà ở trên đỉnh Thiên Địa Trần Thiên Huyền mặc thanh sam, Giao Kiếm ở trên đùi chạm đất chậm chậm mở mắt nhìn về phía La Hồng.

Ngày nay Trần Thiên Huyền kiểm soát cổng Thiên Địa, đây là do La Hồng sắc phong.

Mà Trần Thiên Huyền cũng hiểu rõ tầm quan trọng của vị trí này, bởi vì tương lai một khi xảy ra đại chiến Thiên Giới muốn xâm nhập vào Nhân Gian thì tầm quan trọng của cổng Thiên Địa không cần nói cũng biết.

Cho nên Trần Thiên Huyền rất cảnh giác cũng đang không ngừng mạnh lên.

"Trần thúc, bốn công tử về Nhân Gian một chuyến..."

La Hồng cười nói.

Trần Thiên Huyền gật đầu, kiếm chỉ bắn ra kiếm quang lập tức từ trên chín tầng trời rơi xuống giống như thác nước đang phát tiết.

Cổng Thiên Địa nổ vang rồi từ từ mở ra.

"Bốn tộc trên Thiên Giới nếu như có bất cứ hàng động lạ thì hãy trực tiếp chiến đấu và giết..."

La Hồng thần nhiên nói.

Chương 1266: Nơi này là nơi quái quỷ gì vậy!

Ở phía xa đám người La Tiểu Bắc, La Hậu lao vùn vụt tới, nghe thấy lời nói của La Hồng đều nhao nhao tuân lệnh.

La Hồng cười bước ra một bước, dường như có thời gian luân chuyển lấp lóe ở quanh người hắn, thân hình lập tức vượt qua cổng Thiên Địa rồi rời khỏi Thiên Giới!

Mà ngay khi La Hồng rời khỏi Thiên Giới từ cổng Thiên Địa.

Bên trong tổ địa của tứ tộc, bốn hư ảnh lại lần nữa hiển hiện, tỏa ra khắp Thiên Giới.

"Đi rồi."

"Rốt cuộc kẻ này cũng đã rời khỏi Thiên Giới, nhưng mà Thiên Giới bây giờ...Đã không còn là Thiên Giới mà ngũ tộc kiểm soát"

"Thiên Giới có hàng vạn tộc, nhân lúc La Hồng rời khỏi Thiên Giới hầu phải cường giả tập hợp các tộc nhỏ trên Thiên Giới để chống lại Nhân Tộc, không cho Nhân Tộc có thời gian ổn định phát triển."

Từng ý chí Hoàng Cảnh dao động, trao đổi với nhau.

Bốn tộc quả thật không thể tùy tiện xuất động, bởi vì bây giờ Nhân Tộc đều đang nhìn chăm chăm về phía tổ địa của bốn tộc, lúc này họ xuất động như vậy sẽ đúng theo như ý muốn của Nhân Tộc.

Nhưng mà lên lút phải cường giả tập hợp các tộc nhỏ ở trên Thiên Giới để chống lại Nhân Tộc, phân tán lực chú ý của Nhân Tộc cũng rất tốt.

Đối với tình hình ở Thiên Giới, La Hồng cũng không biết rõ lắm.

Hắn bước một bước ra cổng Thiên Địa, thuận theo Thời Không Trường Hà trở về Nhân Gian.

Huyện An Bình.

Tắc Hạ Học Cung.

La Tiểu Tiểu xếp bằng ở dưới gốc cây hoa đào, cả người nàng đều tắm rửa ở trong cột ánh sáng khí vận, tình huống như vậy làm cho tu vi của nàng đang vô tri vô giác không ngừng mạnh lên.

Người khác cần phải khổ tu, thế nhưng La Tiểu Tiểu chỉ cần nằm cũng trở nên mạnh lên.

âm âm!

Mà ngay khi La Hồng trở về, tu sĩ ở Nhân Gian đều có thể cảm ứng được.

Trong học cung, Phu Tử và Lý Tu Viễn đóng chặt cửa nẻo nhao nhao phá cửa ra ngoài đập không bước đi xem La Hồng trở về.

La Hồng áo trắng như tuyết càng trở nên thâm thúy, đập không bước đi xuất hiện ở trên bầu trời Tắc Hạ Học Cung.

Đưa tay ra vỗ một cái.

Tiểu Đậu Hoa với vẻ mặt sững sờ lập tức bị La Hồng tóm gáy xách trên tay.

Đôi mắt La Hồng Thâm thúy, con mắt Tinh Không luân chuyển dường như có thể nhìn thấu tất cả.

La Hồng lúc này đã không còn nhỏ yếu như lúc trước nữa, mặc dù chỉ là Vương Cảnh nhưng nếu đối đầu với cường giả cấp bậc Thiên Vương cũng không yếu chút nào.

Mà cộng với con mắt Tinh Không nên La Hồng càng có thể thấy được một số ý tàn hồn loáng thoáng ở trên người Tiểu Đậu Hoa.

Đây hẳn là một số tàn niệm mà Địa Tạng Bồ Tát để lại.

Vẫn luôn ở trên người Tiểu Đậu Hoa, trước đó Tiểu Đậu Hoa có thể vận dụng để có được sức mạnh của Địa Tạng Bồ Tát, có thể đạt tới cấp bậc Lục Địa Tiên.

Nhưng mà cũng chỉ có như thế mà thôi.

Dù sao Địa Tạng Bồ Tát cũng đã tọa hóa.

Mà lần này La Hồng dự định tới Địa Ngục một chuyến ngược lại có thể dẫn Tiểu Đậu Hoa đi theo.

"Công... Công tử... Chúng ta... Đi đâu?"

Tiểu Đậu Hoa bị La Hồng tóm gáy lập tức cảm thấy hơi sợ hãi lên tiếng.

La Hồng lúc này tạo cho nàng áp lực thực sự là quá lớn.

Mới chưa được bao lâu mà tiểu tử ngươi đã trở thành Thiên Vương rồi?

La Hồng lắc đầu: "Chưa trở thành Thiên Vương, chỉ trở thành Vương Cảnh mà thôi."

"Nhưng mà không khó giết Thiên Vương"

Lời nói của La Hồng làm cho Phu Tử không còn gì để nói.

Phu Tử ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, năm đó ông liều mạng như vậy làm gì chứ?

Đệ tử không chịu thua kém như vậy, nếu như quy tắc Nhân Hoàng tiêu tán sợ là La Hồng có thể trấn áp Thiên Giới.

Mà ông tội gì phải làm sóng lớn chứ?

Tính kế tính tới tính lui lại không bằng một chương của La Hồng.

Phu Tử cười gượng.

Lý Tu Viễn cũng tắc lưỡi, vô nhân đạo! Người bình thường như tiểu sinh khinh thường làm bạn với người!

Lý Tu Viễn yên lặng chơi hoa đào, tùy tiện có thể giết Thiên Vương...Cảnh giới như vậy Lý Tu Viễn không biết phải Niết Bàn bao nhiêu lần.

Thôi, Lý Tu Viễn thở dài, có tiểu sư đệ ở đây Lý Tu Viễn y còn cố gắng làm gì?

Nằm là được rồi.

La Hồng nhìn Phu Tử và Lý Tu Viễn không nói thêm gì, hắn không thông báo cho họ biết chuyện Ngụy Hoàng của tứ tộc đang xung kích chứng đạo Chân Hoàng.

Buông lỏng, hiện tại còn chưa phải lúc buông lỏng.

Nhưng mà La Hồng cảm thấy cũng không cần thiết phải nói ra để gây nên khủng hoảng.

La Hồng dẫn Tiểu Đậu Hoa sau khi nói với Phu Tử và Lý Tu Viễn vài câu thì lập tức đáp không biến mất.

Chùa Vọng Xuyên.

Đài luyện tập võ nghệ.

La Hồng dẫn theo Tiểu Đậu Hoa xuất hiện giống như thuận di.

Mới xuất hiện uy áp kinh khủng từ trên người hắn tràn ngập chùa Vọng Xuyên, Pháp La đại sư vội vàng chạy ra ngoài.

"Bệ hạ!"

Pháp La đại sư hành lễ.

La Hồng khẽ gật đầu, sau khi hàn huyên vài câu với Pháp La đại sư dẫn theo Tiểu Đậu Hoa đi về phía Địa Tạng Bí Cảnh.

Tượng Đế Thích đang mở miệng, quy tắc lực lượng tràn đầy.

Mà La Hồng dẫn theo Tiểu Đậu Hoa đi tới thì những quy tắc lực lượng này ồ xung quanh hắn trở nên vụn vụn, Pháp La đại sư nhìn thấy thì không khỏi sợ hãi.

Thân hình trở nên vụn vụn, La Hồng đeo hộp kiếm dẫn theo Tiểu Đậu Hoa biến mất không thấy đâu nữa.

Địa Tạng Bí Cảnh.

Thành Tân Quảng.

Bóng tối bao trùm chậm chậm chảy xuôi, một tòa thành trì nguy nga cổ xưa trong bóng tối đột ngột từ mặt đất mọc lên.

Thành trì cổ xưa hoàn toàn cổ xưa và thâm thúy, tràn đầy tử vong như trước.

La Hồng nhìn lướt qua, ký ức ở sâu trong đầu không khởi hiện lên.
Đã thật lâu rồi, dường như đã hơn một năm chưa tới đây.

La Hồng cảm khái.

La Hồng thả Tiểu Đậu Hoa ra, Tiểu Đậu Hoa hơi sợ hãi đứng ở bên cạnh La Hồng, bóng tối và tử khí ở xung quanh làm cho cả người nàng cảm thấy lạnh lẽo.

Nơi này là nơi quái quỷ gì vậy!

Thật đáng sợ!

Vẫn nên tới gần công tử mới có cảm giác an toàn!

Tiểu Đậu Hoa mím môi, trừng mắt nắm chặt ống tay áo của La Hồng.

La Hồng ngược lại không để ý dẫn theo Tiểu Đậu Hoa đi vào.

Từng bước một, tốc độ không vội không chậm.

Chương 1267: Tạm biệt Địa Tạng, hẹn ba năm

Cửa thành Tần Quảng.

Quý Bà cầm đèn lồng bỗng dung trừng lớn mắt.

"Là người!"

Nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc của La Hồng làm cho cả người Quý

Bà run rẩy.

Tiểu gia hỏa này lần trước chơi đùa mà không trả tiền cho bà ta.

Lại tới nữa!

La Hồng nhìn thấy Quý Bà thì nở nụ cười xán lạn: "Còn muốn lệ phí vào thành sao?"

Quý Bà bỗng cảm thấy lạnh cả người.

Bà ta phát hiện bản thân thực sự không thể nào nhìn thấu tu vi của La

Hồng!

Chẳng phải chỉ mới một năm thôi sao!

Sao La Hồng lại thay đổi rồi?

"Người..."

Quý Bà hít sâu một hơi, không chút do dự vung đèn lồng u lục sắc trong tay ra ngoài.

Đánh về phía La Hồng.

Mà Quý bà lại xoay người nhanh chóng bay vào trong thành.

Trốn thôi!

Rõ ràng tiểu gia hỏa này có ý đồ làm loạn với bà ta!

La Hồng nở nụ cười, Quý Bà này có thể cảm nhận được nguy cơ rất mạnh.

Dù sao lúc này La Hồng đã thu khí cơ hoàn toàn giống như một người phàm nhưng Quý Bà lại có thể nhìn thấy hắc bèn bỏ chạy.

Thôi, ngả bài không giả vờ nữa.

La Hồng vươn tay.

Ừnh!

Đèn lồng lập tức nổ tung.

Bàn tay của La Hồng gần như bao trùm cả thành Tần Quảng.

Quý Bà lập tức bị tóm trở về, trên khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn hiện lên

vẻ sợ hãi!

Thiên...Thiên Vương?!

Lúc này khí cơ phát ra ở trên người La Hồng quả thực giống y như Thiên Vương.

Tiểu gia hỏa này là Thiên Vương?

Quý Bà vẫn còn nhớ La Hồng đạt được truyền thừa của Địa Tạng, được Địa Tạng chọn làm Địa Ngục Trấn Thủ mới!

Tiểu Đậu Hoa nhìn thấy Quý Bà dễ dàng bị La Hồng bắt lại thì cảm thấy thả lỏng.

Mím môi nhìn La Hồng với ánh mắt xán lạn.

Quả nhiên đi theo bên cạnh công tử là yên tâm nhất.

Mặc kệ là lúc trước hay là hiện tại.

"Đại nhân tha mạng, tiểu nhân chỉ là lâu la...Giết tiểu nhân cũng không có ý nghĩa gì!"

Quý Bà vô cùng hoảng sợ, run lẩy bẩy.

Có thể xem ở lần trước chơi đùa không trả tiền mà tha cho bà ta một mạng không?

"Người ngoan ngoãn trả lời câu hỏi của bản công tử thì hiển nhiên có thể sống."

La Hồng thần nhiên nói.

"Người có biết tộc Atula không?"

La Hồng hỏi.

Quý Bà khẽ giật mình: "Tộc A Tu La? Đã bị hủy diệt từ lâu rồi..."

"Bị ai hủy diệt?"

"Hình như là...Thi Ma Nhất Tộc, bây giờ Địa Ngục do Thi Ma Nhất Tộc thống trị, Địa Ngục từng có ngũ tộc nhưng sau khi tộc Atula bị hủy diệt tam tộc cũng đều xuống dốc, Chân Hoàng trong tộc của họ chết không rõ ràng cuối cùng bị Thi Ma Nhất Tộc chiếm chỗ."

"Lội vào Địa Ngục ở đâu?"

"Lội vào Địa Ngục chính là thủy triều hắc ám nhưng mà khí tử vong ở trong Địa Ngục nồng đậm sẽ ăn mòn sinh linh nên Địa Ngục ở dưới thủy triều hắc ám."

La Hồng hỏi, Quý bà trả lời.

Quý Bà rất thức thời, bà ta biết rõ nếu như La Hồng muốn giết bà ta thì bà ta hoàn toàn không thể ngăn được.

Người như bà ta ở trước mặt La Hồng chỉ là lâu la mà thôi.

"Quy tắc Địa ngục sắp tiêu tan, tộc Thi Ma đang chuẩn bị xông ra khỏi Địa Ngục để vào Nhân Gian...Biến Nhân Gian trở thành Luyện Ngục."

Quý Bà dường như nghĩ ra gì đó nói.

"A, vậy thì vừa hay."
La Hồng suy nghĩ rồi nói.

Quý Bà: "..."
Vừa hay cái gì?
Đây là tộc Thi Ma chủng tộc mạnh nhất Địa Ngục lúc này!

"Vậy người biết di chỉ của tộc Atula ở đâu không?"
La Hồng hỏi.

Mục đích bây giờ hấn vào Địa Ngục chủ yếu là tìm kiếm truyền thừa của tộc Atula.

"Tộc Atula bị hủy diệt quá lâu nên tiểu nhân không biết" Quý Bà nói thật, bà ta quả thực không biết, dù sao bà ta chỉ là một nhân vật mà thôi.

La Hồng gật đầu thả Quý Bà ra.

Vươn tay lại lần nữa túm Tiểu Đâu Hoa đi vào bên trong thành Tần Quảng.

Quý Bà run lẩy bẩy tràn đầy sợ hãi trốn ở cửa thành.

Quái thai!

Chỉ trong một năm mà đã trưởng thành tới mức này, cho dù là Nhân Hoàng năm đó cũng chưa từng mạnh như vậy?

Địa Tạng Bồ Tát quả nhiên có mắt nhìn!

Chẳng trách Địa Tạng Bồ Tát có thể làm trấn thủ, mà bà ta chỉ có thể là thủ vệ nho nhỏ.

Quý Bà thở dài.

La Hồng dẫn theo Tiểu Đâu Hoa nhanh chóng đi vào trong thành Tần Quảng.

Ào ào...

Thủy triều hắc ám bỗng nhiên xông tới.

Một bông hoa sen màu đen nhấp nhô ở trong thủy triều hắc ám.

La Hồng nhìn Tiểu Đâu Hoa rồi vươn tay nhéo khuôn mặt Tiểu Đâu Hoa.

Đôi môi của Tiểu Đâu Hoa bị bóp dính vào nhau.

"Công tử...Muốn...Muốn làm gì?"

"Tĩnh dậy..."

La Hồng thản nhiên nói.

"Kiếm Thị của ta mặc dù hơi ngốc nhưng dù gì cũng là người của ta, người ở một năm cũng nên đi ra rồi."

Lời nói vừa dứt.

Khuôn mặt xinh đẹp của Tiểu Đâu Hoa dường như bị nhiễm đỏ.

Giống như ráng đỏ, nóng hổi, đỏ tươi.
Công tử...Nói gì vậy?!

Cái gì gọi là người của công tử.

Nhưng mà bỗng dưng có một tiếng thở dài nhè nhẹ từ bên trong cơ thể Tiểu Đậu Hoa vang lên.

Tiểu Đậu Hoa chỉ cảm thấy đầu của mình nổ vang một tiếng, một ý chí lập tức chiếm thân thể của nàng.

Đôi mắt của Tiểu Đậu Hoa hóa thành màu vàng xán lạn.

Trên người tan ra vẻ thánh khiết.

Nhưng mà khuôn mặt bị bóp méo ngược lại phá hủy vẻ thánh khiết này.

"A Di Đà Phật!"

"Công tử đã lâu không gặp."

Hai con người Tiểu Đậu Hoa màu vàng, tóc xanh bay lên lạnh lùng nói.

Khóe miệng La Hồng khẽ nhếch: "Địa Tạng Bồ Tát đã lâu không Bạt-

Tiểu Đậu Hoa thở dài: "Công tử cần gì phải bức một sợi tàn hồn của bản tăng, bản tăng bám vào trên kiếm của công tử cũng không có ý xấu gì, chỉ là thể chất của nàng vừa hay có thể gửi lại một sợi tàn hồn mà thôi."

"Hơn nữa bản tăng để lại một sợi tàn hồn cũng là để đề phòng, nếu như tộc Thi ma ở Địa Ngục mạnh mẽ xông vào Nhân Gian thì làm sao có thể ngăn cản được."

La Hồng buông lỏng bàn tay nhéo má của Tiểu Đậu Hoa.

La Hồng không quan tâm tới cuộc Địa Tạng Bồ Tát có ý gì nhưng không thể không nghi ngờ chuyện giấu một sợi tàn hồn ở trên người Tiểu Đậu Hoa.

Nếu như đoạt xá thì dựa vào dáng vẻ ngu ngốc của Tiểu Đậu Hoa sợ là sẽ lập tức thành công, không còn người nữa.

Cho nên thái độ của La Hồng cũng không tốt cho lắm.

"Nếu như sợi ý chí cuối cùng của Bồ Tát đã hiện ra vậy thì hãy nhìn cho rõ."

"Hôm nay bản công tử vào Địa Ngục vừa hay phải đi sâu vào bên trong, ngoại trừ tìm truyền thừa tộc Atula còn là vì muốn thực hiện ước hẹn ba năm với Bồ Tát."

Địa Tạng Bồ Tát nao nao, con người màu vàng lấp lóe về mờ mịt.

Thực hiện lời hứa sớm?

Sớm này thực sự là quá sớm.

Chương 1268: Đây là Cổng Địa Ngục...

Ước hẹn ba năm La Hồng muốn thực hiện sớm hai năm.

Khi La Hồng nhận được truyền thừa của Địa Tạng đã đồng ý sẽ giúp đỡ trấn giữ Địa Ngục, chỉ có điều bởi vì Phu Tử nên đặt thời gian là ba năm.

Ái ngờ mới được một phần ba Địa Ngục đã lật ngược thương hải tang điền.

Một sợi tàn hồn của Địa Tạng chiếm cứ thân xác của Tiểu Đậu Hoa, con người màu vàng hiện lên vẻ kỳ lạ.

Thực lực của La Hồng lúc này trấn giữ Địa Ngục sợ là đơn giản hơn trong tưởng tượng rất nhiều.

"Đi thôi, chúng ta vào trong Địa Ngục."

La Hồng vừa cười vừa nói.

Bước ra một bước lập tức rơi vào phía trên hoa sen màu đen.

Tiểu Đậu Hoa với con người màu vàng cũng bay vào bên trong.

"Hoa sen màu đen này hẳn là lối vào Địa Ngục?"

Đôi mắt La Hồng thâm thúy, ánh sao lấp lánh, đó là con mắt Tỉnh Không mà Phu Tử đòi đầu tiên cho hẳn có thể khám phá vô căn cứ.

Địa Tạng Bồ Tát nhìn La Hồng khẽ gật đầu không phủ nhận.

"Hoa sen màu đen chỉ có thể là chìa khóa, mỗi một lần thủy triều dâng lên có thể đi vào Địa Ngục thông qua hoa sen màu đen, nhưng mà người thực sự muốn đi vào Địa Ngục sao?"

"Bây giờ quy tắc Địa Ngục cũng bắt đầu trở nên yếu, tồn tại đáng sợ trong Địa Ngục cũng có thể sống lại."

Địa Tạng Bồ Tát chỉ biết là thực lực của La Hồng trở nên rất mạnh, nhưng mà rốt cuộc La Hồng đã trải qua những gì, đã làm những gì nàng thực sự không rõ lắm.

La Hồng có thực lực Vương Cảnh đã làm cho Địa Tạng Bồ Tát vô cùng ngạc nhiên, chỉ trong một năm đã từ tu sĩ ngũ phẩm trở thành cường giả Vương Cảnh.

Tốc độ tu hành này quả thực không thể nào diễn tả bằng lời, tốc độ tăng làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Cho dù là Thiên Vương chuyển thế cũng kém hơn rất nhiều?

La Hồng ngược lại không giải thích gì cả, hẳn đeo hộp kiếm, ba thanh tà kiếm yên tĩnh ở bên trong.

Ba Tà Thần trốn ở trong đó.

La Hồng muôn chinh phục Địa Ngục, muôn tìm truyền thừa của tộc Atula cũng vì muốn phóng thích Linh Hào.

Linh Hào là lão đại Tà Thần nên những Tà Thần khác hiển nhiên đều sẽ giúp đỡ La Hồng.

Cho nên La Hồng đến Địa Ngục mang theo tà kiếm cũng là bình thường, cho dù là Tà Thần Nhất Hào cũng trở về bên trong vật gánh chịu để đi cùng.

Đây cũng là sức mạnh của La Hồng.

Bên trong thành Tân Quảng.

Quý Bà run lẩy bẩy trốn ở bên trong cửa thành nhìn La Hồng và Địa Tạng Bồ Tát ở sâu trong bóng tối.

Thủy triều!

Giữa tiếng ầm ầm!

Thủy triều tối đen như mực bắt đầu điên cuồng phun trào, tử khí tràn đầy!

Thủy triều tăng lên!

Bóng tối rơi xuống!

Giống như sóng lớn ầm vang, một bông hoa sen màu đen nhấp nhô lên xuống ở trong vùng biển rộng lớn tăm tối.

Trên bông hoa sen màu đen có hai bóng dáng mặc áo trắng và váy trắng đứng ở đó.

La Hồng mặc áo trắng, Tiểu Đậu Hoa mặc váy trắng.

La Hồng tóc trắng bay lên, đôi mắt như tinh không khẽ chớp đứng lặng yên trên hoa sen màu đen nhìn thủy triều hắc ám vô tận, ầm ầm như thủy triều hắc ám ở trước mắt hần bắt đầu trở nên sáng rõ.

Hần dường như thấy được một thế giới khác.

Đối với Địa Ngục thực ra La Hồng cũng không hiểu rõ cho lắm, không giống Thiên Giới ít nhất hần còn biết Thiên Nhân biết ngũ tộc trên Thiên Giới, nhưng mà ở Địa Ngục La Hồng chỉ biết tộc Thi Ma.

Bởi vì lúc trước đã từng quen biết tộc Thi Ma.

"Vân Thái Thương lúc trước bị Phụ Tử trấn áp ở trong Địa Ngục đâu?"

La Hồng dường như nhớ tới một cái tên xa xưa.

Phụ Tử ngậm ngậm mưu tính tam giới, Địa Ngục, Nhân Gian, Thiên Giới đều có cường giả dụng phải sự ngậm ngậm mưu tính.

Ngậm ngậm mưu tính Địa Ngục là một Thi Vương, ngậm ngậm mưu tính Thiên Giới là Nam Thiên Vương, mà ngậm ngậm mưu tính Nhân Gian là Vân Thái Thương.

Thế nhưng khi quy tắc tiêu tán, phong ấn được giải trừ chỉ có Nam Thiên Vương xuất thế, không biết Vân Thái Thương đi nơi nào.

Vân Thái Thương...Tên gia hỏa có vô số phân thân này La Hồng vẫn nhớ rõ ràng.

Nhưng mà La Hồng cũng không suy nghĩ quá nhiều.

Dựa vào thực lực của hắn hôm nay nếu như đối đầu Vân Thái Thương thì trực tiếp giết chết, căn bản không cần để ý tới đối phương.

Uỳnh!

Hoa sen màu đen chậm chậm lơ lửng.

"Mở lối vào Địa Ngục đi"

La Hồng nói.

Lời này là nói với Địa Tạng Bồ Tát.

Địa Ngục chỉ có một cửa vào nhưng mà cũng chưa hẳn, bên trong Thời Không Trường Hà hẳn là cũng có cửa vào, Thời Không Trường Hà hẳn là liên thông với tam giới, có thể thông Thiên Giới cũng là có thể thông Địa Ngục, chỉ có điều yêu cầu hơi cao chút.

Trước đó Thi Ma Hoàng hiện ra hư ảnh ở bên trong Thời Không Trường Hà, nuốt thi thể Trần Thủ Thiên Giới từ trong tay Phu Tử đời thứ nhất, La Hồng vẫn còn nhớ việc này.

Địa Tạng Bồ Tát nhìn về phía La Hồng, thực sự muốn mở lối vào Địa Ngục sao?

La Hồng thật sự dự định vào Địa Ngục sao?

Địa Ngục...Cũng không hữu nghị cho lắm.

Nhưng mà Địa Tạng Bồ Tát dường như cảm thấy sức mạnh của La Hồng, dáng vẻ của tiểu nam nhân này hoàn toàn khác với dáng vẻ yếu đuối lúc trước.

Địa Tạng Bồ Tát vươn tay nhặt hoa kết ấn.

Hoa sen màu đen ở dưới người lập tức bắt đầu xoay quanh, mở rộng ra ngoài từng chút từng chút một!

"Quá chậm"

La Hồng nhìn lướt qua.

Bước ra một bước.

Sức mạnh Thiên Ma Bất Diệt Thể bắn ra, trong chốc lát cuốn lên giống như một cơn sóng!

La Hồng đạp xuống, hoa sen màu đen lập tức lồm vào trong Địa Ngục thật sâu, nổ tung tạo ra một hố thủy triều khổng lồ tối đen như lỗ đen!

Địa Tạng Bồ Tát ngạc nhiên, bạo lực...như vậy sao?!

Uỳnh!

La Hồng chỉ cảm thấy thân hình của mình hòa vào bên trong thủy triều.

Lại lần nữa mở mắt ra La Hồng đã thấy một cánh cửa!

Một cánh cửa khép hờ, cánh cửa vô cùng khổng lồ hơi tương tự như Cổng Thiên Địa do La Hồng tạo nên sau khi cắt tất cả Thiên Môn.

"Đây là Cổng Địa Ngục...Cổng Địa Ngục không cách nào khép kín, đây cũng chính là nguyên nhân không ngừng có thủy triều hắc ám.

Địa Tạng Bồ Tát nói.

Chương 1269: Quả thực giống như trở về nhà mình vậy

Hai người lặn xuống lơ lửng trước Cổng Địa Ngục.

Cổng Địa Ngục giống như là một con ác thú há miệng tản ra sự chấn nhiếp linh hồn rất kinh khủng!

Sau Cổng Địa Ngục dường như có một con mắt to xuyên qua khe cửa đang ngó chừng La Hồng trôi lơ lửng !

Trong ánh mắt kia tràn đầy hung ác tàn nhẫn và sát cơ!

"Địa Tạng!"

Tiếng gào thét nổ tung ở sau cánh cổng, cách một thế giới nhưng vẫn vô cùng xa xăm như cũ!

"Đây là một Thi Vương..."

Địa Tạng Bồ Tát ngưng trọng nói.

Kim Giáp Thi, Địa Giáp Thi, Thiên Giáp Thi...

Địa Thi Vương, Thiên Thi Vương!

Đang đi lên... Trở thành Thi Hoàng!

Đây là do tộc Thi Ma sắp xếp.

Trong đó Địa Thi Vương tương đương với Vương Cảnh, Thiên Thi Vương sánh được với Thiên Vương trên Thiên Giới!

Trước đó Phu Tử phong cầm là Thiên Thi Vương.

La Hồng nhìn Thi Vương kia dần dần nở nụ cười.

Tử khí nồng đậm không ngừng dâng lên ở sau Cổng Địa Ngục đánh thẳng vào.

Đôi mắt La Hồng lóe lên rồi chậm chậm thở dài.

"Địa Tạng Bồ Tát người đã từng nói tới luân hồi, vậy người biết thế nào là luân hồi không?"

La Hồng hỏi.

Địa Tạng sững sờ sau đó thở dài: "Luân hồi bản tăng chỉ có khái niệm sinh tử lặp đi lặp lại giống như là bánh xe không ngừng luân chuyển, tử và sinh tồn tại mỗi liên hệ đây chính là luân hồi, nếu như thực sự muốn thực hiện luân hồi tam giới sẽ rất khó."

La Hồng nở nụ cười: "Nếu như muốn chế tạo một luân hồi, Bồ Tát cảm thấy có thể được không?"

Địa Tạng Bồ Tát lại ngậy ngẳn cả người, chế tạo luân hồi có thể thành công sao?

Vậy tương đương với việc muốn khai đao với quy tắc nguyên thủy trên tam giới, chỉ có mở ra một lỗ hồng mới có thể thực hiện luân hồi chân chính.

Đồng thời Địa Tạng cũng hiểu rõ độ khó sẽ chỉ càng lớn hơn chứ không nhỏ đi.

"Khó" Địa Tạng Bồ Tát nói.

Nàng chỉ nói một chữ khó.

La Hồng cũng cảm thấy hơi đau đầu, quả thật là khó, mở một luân hồi làm sao có thể dễ dàng như trong tưởng tượng.

Đầu tiên phải tập hợp tất cả linh hồn của các cường giả chết ở trong tam giới ở cùng một chỗ, ở trong tam giới đoạt thức ăn trước miệng cọp nếu không làm sao có thể làm được?

Không tiếp tục suy nghĩ vấn đề này nữa.

La Hồng bước ra một bước đi về phía Cổng Địa Ngục.

Đôi mắt Địa Tạng Bồ Tát co rụt lại.

La Hồng đang làm cái gì vậy?!

"Mở!"

La Hồng nổi lơ lửng, trước mặt bỗng trổ ra những con sóng lớn.

Thoáng chốc lực trùng kích to lớn xung kích ở trên Cổng Địa Ngục!

Uỳnh!

Cổng Địa Ngục lập tức mở rộng!

Thị Vương tròn ở sau Cổng Địa Ngục nhìn trộm cũng vô cùng sửng sò!

Đôi mắt Địa Tạng Bồ Tát co rụt lại, chỉ cảm thấy La Hồng điên rồi phải không?!

Đây hoàn toàn mở Cổng Địa Ngục ra?

Địa Ngục mở rộng, tử khí chảy ngược, Nhân Gian...Sẽ trở thành Luyện Ngục!

La Hồng lơ lửng ở trước Cổng Địa Ngục.

Gầm lên giận dữ, Thị Vương ở sau Địa Ngục nhìn trộm lập tức bay ra!

"Ha ha ha ha! Cổng Địa Ngục mở ra, Địa Ngục hòa với Nhân Gian!"

Thị Vương gầm thét.

Thân thể cao lớn bay về phía cánh cổng.

Bàn tay màu xanh của Thị Vương bỗng nhiên đập về phía La Hồng dường như là muốn chụp chết một con giun con dế.

La Hồng không tránh né.

Trên đỉnh đầu Động Thiên bên hợp một hiện ra, Hôn Độn Động Thiên.

Mà bên trong Hôn Độn Động Thiên có một viên sát châu hiển hiện.

Lúc trước La Hồng có thể hấp thụ của Tử Linh Chi Khí những Thi Tộc này chuyển hóa thành tà sát thì bây giờ hiển nhiên cũng có thể.

Khi đó tà đạo của La Hồng sơ tích nên tốc độ chuyển đổi quá chậm.

Nhưng hôm nay La Hồng đã khác, bây giờ tà đạo của La Hồng đại thành, bên trong Tà Chủ Động Thiên càng trở thành nơi hội tụ tà sát.

Một Thi Vương va chạm với tay của La Hồng vô số Tử Linh Chi Khí lập tức rót vào trong cơ thể La Hồng, bị La Hồng không ngừng hấp thụ, hấp thụ...

Cuối cùng hoàn toàn hút khô!

"Người...Là ai..."

Thi Vương này vô cùng chân kinh, há miệng gần như không thể khép kín.

Rất muốn mắng một câu "Mẹ kiếp."

Thế nhưng chưa kịp mắng ra khỏi miệng đã bị La Hồng lắc một cái, sóng xung kích khuếch tán ra nổ chia năm xẻ bảy!

Tộc Thi Ma mạnh mẽ nhất là thân xác, Tử Linh Chi Khí đầy đủ có thể ăn mòn tất cả thân xác.

Nhưng mà thân thể này vô dụng với La Hồng.

Trong lúc nhất thời Thi Vương này cảm thấy hơi mờ mịt.

Chỉ còn lại một linh hồn trôi nổi kèm theo vẻ hoảng sợ, không xông về phía Công Địa Ngục ngược lại xoay người bỏ chạy!

"Tộc Thi Ma...Thoạt nhìn giống như là tử vật nhưng mà trên thực tế lại là sinh linh..."

"Cực hạn của cái chết là sự sống, sinh linh sinh ra trong tử vong thể mà còn có linh hồn"

La Hồng nở nụ cười.

Dường như phát hiện ra đại lục mới vậy.

Đây chẳng qua chỉ là một Địa Thi vương tương đương với cường giả Vương Cảnh, bây giờ La Hồng đánh Vương Cảnh đã rất dễ dàng, cho dù không hút khô đối phương thì cũng có thể tùy tiện trấn áp và nghiền ép.

"Địa Ngục này...Hữu danh vô thực."

La Hồng lắc đầu.

Địa Tạng Bồ Tát chiếm cứ thân thể Tiểu Đâu Hoa đi theo phía sau hần chỉ còn lại im lặng.

Mà Động Thiên trên đỉnh đầu La Hồng lại mở ra!

"Hút!"

Hấp lực bộc phát.

Linh hồn Thi Vương đang chạy trốn kia lập tức bị hút vào bên trong Tà Chủ Động Thiên, từng Tà Ảnh nhanh chóng thoát ra căn xé và chiếm nuốt.

La Hồng khẽ nhú lông mày, Tà Chủ Động Thiên chính là Vô Thượng Động Thiên...Nhưng còn có không gian trưởng thành.

Một Thi Vương bị La Hồng giết chết hoàn toàn.

Thoải mái.

Địa Ngục bắt đầu rung chuyển cũng có huyết sắc lan tràn.

La Hồng khẽ giật mình ngẩng đầu, bên trong thủy triều hắc ám có huyết sắc phun trào, hiện tượng kỳ lạ hiện ra.

"Địa Ngục cũng có hiện tượng kỳ lạ sao?"

Sắc mặt La Hồng cổ quái.

Địa Tạng Bồ Tát ngẩng đầu cũng cảm thấy hơi mờ mịt, nàng tọa trên Địa Ngục tám nghìn năm cũng là lần đầu thấy Thi Vương chết.

"Thú vị..."

"Nói như vậy ý thiên đạo...Cũng có ở trong Địa Ngục sao?"

"Vậy khôi lỗi của Thiên Đạo ở trong Địa Ngục là ai chứ?"

La Hồng nheo lại mắt.

Ở Địa Ngục sức mạnh của La Hồng ngược lại vô cùng dồi dào, không chỉ bởi vì hắn có được sức mạnh hạn chế Thi Tộc mà càng bởi vì trong Địa Ngục nhân vật phản diện nhỏ như La Hồng có cảm giác giống như cá gặp nước.

Quả thực giống như trở về nhà mình vậy.

Dù sao hắn cũng là nhân vật phản diện nhỏ được quan phương chứng nhận.

Chương 1270: Cảm nhận sự nhiệt tình của Địa Ngục

"Địa Ngục... Là một nơi tốt."

La Hồng cảm khái.

Đối với hắn mà nói quả thực là Thiên Đường, ít nhất có ích hơn Thiên Giới rất nhiều.

Lúc hắn vào Thiên Giới người người kêu đánh, người người đuổi giết, cường giả ngũ tộc tầng tầng lớp lớp cũng đã từng gặp rất nhiều nguy cơ sinh tử.

Nếu như hơi không cẩn thận thì La Hồng có thể sẽ chết.

Nhưng mà... Ở Địa Ngục, La Hồng lại có thể nghênh ngang.

Đương nhiên cũng bởi vì thực lực của La Hồng tăng lên rất nhiều.

Một Thi Vương chết dẫn tới Địa Ngục rung chuyển.

Nơi sâu trong Địa Ngục.

Phía trên ngọn núi lớn đỏ như máu từng Thi Vương ngồi xếp bằng mở mắt ra, bộ dáng khác nhau có như ác quỷ có như Cự Ma có như Âm Mi.

Tử Linh Chỉ Khí kinh khủng lao vào thủy triều hắc ám.

Đây là cứ điểm của tộc Thi Ma, từng Thi Ma Thi Vương chiếm cứ.

Mà ở trên đỉnh ngọn núi lớn màu đỏ ngòm.

Một tòa cung điện xây bằng xương trắng.

Sắc mặt Trần Thủ Thiên Giới trắng bệch yên tĩnh đứng im lặng ở đó, mà mặt mũi của gã ta hiện ra bộ dáng của Vân Thái Thương.

Gã ta có thân xác thực sự, thân xác Vân Thái Thương hóa thành thân xác của hắn.

Mà ở phía trên Bạch Cốt Vương Tọa có một hình người mặc áo giáp bằng xương màu máu ngồi ngay thẳng.

Thân hình của Thi Ma Hoàng đã biến thành kích thước của một người bình thường, da thịt trở nên đen tuyền, những đường máu vẽ nhiều hoa văn khác nhau trên da thịt, hắn hít mắt nhìn.

"Phương hướng Cổng Địa Ngục... Có Thi Vương chết"

Thi Ma Hoàng nói, giọng nói khàn khàn tràn đầy vẻ kiêu chể.

Thi Vương vốn là tử vật so ý chí sinh ra thế mà lại còn chết lần nữa.

Số lượng Thi Vương trong địa ngục không ít, nhiều năm như vậy đã tích lũy rất nhiều nhưng đây là lần đầu tiên xuất hiện Thi Vương chết.

"Loại cảm giác này..."

"Là hần tới."

"La Hồng..."

Ánh mắt Trần Thủ Thiên Giới hay là nói Vân Thái Thương phức tạp nhìn huyết sắc phía xa khuếch tán ra thủy triều hắc ám nói.

Vân Thái Thương thực ra chính là phân thân của Trần Thủ Thiên Giới ở Nhân Gian.

Là một quân cờ do gã ta tạo ra để tiện sáng tạo Thiên Nhân.

Mà gã ta còn có một thân phận nhưng thật ra là do ý Thiên Đạo chọn trúng, Thiên Mệnh Chi Tử ở Nhân Gian.

Chỉ là không ngờ phân thân của gã ta và bản thể đều bị La Hồng treo lên đánh.

Đương nhiên Vân Thái Thương bị Phu Tử trấn áp vào Địa Ngục thực ra cũng là do Trần Thủ Thiên Giới chuẩn bị trước.

Nếu như gã ta thiên mệnh chi tử với Thiên Giới, vậy thì đường lui duy nhất chỉ có Địa Ngục.

Cho nên khi Vân Thái Thương bị Phu Tử trấn áp đã dứt khoát trực tiếp câu thông với Địa Ngục, cái giá phải trả là ý thiên đạo ở trên người nên đây cũng là lý do gã ta có thể mời được Thi Ma Hoàng ra tay cứu linh hồn của Trần Thủ Thiên Giới.

Thi Ma Hoàng nghe thấy lời nói của Trần Thủ Thiên Giới thì không khỏi nhìn thoáng qua.

La Hồng, cái tên này đối với Địa Ngục mà nói hơi lạ lẫm.

Nhưng mà Thi Ma Hoàng lại biết được rõ ràng sự tích của La Hồng, dù sao Vân Thái Thương chính là tuyên truyền tốt nhất.

"Kẻ này giày vò Nhân Gian, Thiên Giới xong rồi, bây giờ...Muốn tới giày vò Địa Ngục."

Ánh mắt Thi Ma Hoàng đỏ rực mà lạnh như băng.

"Bây giờ Địa Ngục do tộc Thi Ma thống nhất, La Hồng này...Nhân Hoàng đương thời của Nhân Gian vào Địa Ngục vậy thì đừng đi nữa, vừa vặn trở thành nước cờ đầu để tộc Thi Ma của ta thống nhất tam giới!"

Thi Ma Hoàng ngồi ở trên ghế xương trắng chống cằm chậm chậm nhếch môi lộ ra cái miệng đầy răng bén nhọn.

"Tập hợp đại quân của tộc Thi Ma!"

"Để Nhân Hoàng đương thời của Nhân Gian cảm nhận sự nhiệt tình của Địa Ngục!"

Thi Ma Hoàng vừa mới dứt, giọng nói mạnh mẽ truyền ra từ đỉnh núi màu máu.

Thoáng chốc từng tiếng gầm gừ nổ tung ở trong thủy triều hắc ám, khí tức kinh khủng hóa thành cột sáng màu đen kết nối với thủy triều hắc ám.
Cửa vào Cổng Địa Ngục.

La Hồng áo trắng tung bay đeo hộp kiếm.
Nghĩ rồi giơ tay lên lướt một vòng trên hộp kiếm.
Tà Thần Cửu Hạo Thanh Ngu lập tức nổi lên.

"Thanh Ngu tiên bối giúp đỡ trấn thủ Cổng Địa Ngục một chút, nếu như có nhân cơ hội định thoát ra Cổng Địa Ngục thì có thể lập tức đánh nổ."

La Hồng cười nói.

Đôi mắt Thanh Ngu trừng lớn như chuông đồng.
Địa Ngục đối với Tà Thần mà nói thực ra cũng không có ảnh hưởng quá lớn, sức ăn mòn của Địa Ngục vô dụng với Tà Thần.

Dù sao thì sức mạnh ăn mòn của khu vực cấm hắc ám cũng không yếu hơn Địa Ngục.

Họ đã sống ở trong khu vực cấm hắc ám vô số ngày tháng, lúc này ở trong Địa Ngục thậm chí còn như cá gặp nước hơn cả La Hồng.

"Không có vấn đề, cứ giao cho Chi"

Thanh Ngu thản nhiên nói.

Cho dù không nghiền nát vật gánh chịu, không bộc phát sức mạnh của bản thể thì Thanh Ngu cũng có được chiến lược Thiên Vương nên có thể trấn áp Cổng Địa Ngục một cách dễ dàng.

Địa Tạng Bồ Tát nhìn Cửu Hạo Thanh Ngu xuất hiện, khí tức ngột ngạt kinh khủng kia làm cho đôi mắt nàng đột nhiên co rút lại.

A Di Đà Phật cũng không thể nói lưu loát.

"Đây là một...Cường giả cấp bậc Thiên Vương!"

Địa Tạng Bồ Tát vẫn có tầm nhìn.

Mà La Hồng cũng không giải thích quá nhiều.

Lúc này hẳn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

La Hồng hiển nhiên cảm ứng được trong địa ngục có sức mạnh và sát cơ không ngừng thức tỉnh, không ngừng bành trướng.

Hắn biết tộc Thi Ma ở trong địa ngục hẳn là đã nhận ra sự tồn tại của hắn.

Nhưng mà La Hồng không quan tâm.

Giơ tay lên ra một chiêu.

Ma kiêm Atula lập tức hiện hiện.

Ông ong ong...

Có một tia sáng đỏ lóe lên.

Chiếc váy đỏ của ma kiêm tiểu tử ty kiêu ngạo bay lên lơ lửng ở trước người La Hồng.

"Khí tức của Địa Ngục..."

Ánh mắt ma kiêm tiểu tử ty hơi phức tạp nhìn về phía thủy triều hắc ám đang bao trùm Địa Ngục.

"Biết phương hướng của nhà không?"

La Hồng nhìn ma kiêm tiểu tử ty cười nói.

Môi đỏ của ma kiêm tiểu tử ty khẽ mở nhìn La Hồng không biết nên nói gì.

Nhà, làm gì còn nhà?

Tộc Atula đã bị hủy diệt vô số năm tháng rồi.

Có thể là La Hồng chạm tới chỗ đau lòng của ma kiêm tiểu tử ty.

Tóc xanh bay lên, váy đỏ tung bay, ma kiêm tiểu tử ty ngẩng gương mặt trắng nõn nhìn về phía đông của Địa Ngục, bên trong đôi mắt có nước mắt màu máu nhấp nhô vạch phá khuôn mặt trắng nõn.

Mà ma kiêm tiểu tử ty bỗng nhiên khẽ giật mình.

Bởi vì không biết La Hồng cười tủm tỉm xoa cái đầu hư ảo của nàng từ lúc nào.

"Đừng cố nín khóc, nói cho công tử phương hướng,"

"Công tử đưa ngươi về nhà"

Chương 1271: Tộc Atula...

Ma kiếm Atula xuất hiện lần đầu xuất đạo của La Hồng nên La Hồng vẫn rất kiên nhẫn.

Không trực tiếp hung dữ giống như Tiểu Đậu Hoa.

Mặc dù có thể nhưng không cần thiết.

ngộ nhớ quá hung dữ ma kiếm tiểu tử tử quăng đi không làm nữa vậy thì sẽ rất khó chịu, cho nên lời nói của La Hồng vẫn được xem là vui vẻ hòa nhã.

La Hồng cần biết tổ địa của tộc A Tu La, máu và nước mắt chảy ra từ bên trong đôi mắt của ma kiếm tiểu tử tử nhao nhao biến mất, sau đó dần theo La Hồng đi về phía hắc ám.

Tốc độ cực nhanh, chỉ thoáng cái đã lướt ra ngoài khoảng cách cực kỳ xa xôi.

La Hồng suy nghĩ rồi vươn tay tóm Địa Tạng Bồ Tát bám vào Tiểu Đậu Hoa đi về nơi sâu trong Địa Ngục.

Phía trên thủy triều hắc ám cuộn cuộn, tất cả mọi nơi trong Địa Ngục đều là một màu máu.

Mặt đất tràn đầy vẻ căn cỗi, tĩnh mịch và lạnh lẽo.

Có một ít cô hồn đang lơ lửng thỉnh thoảng còn có xương cốt chui ra từ trong mặt đất.

La Hồng cảm nhận được sự dao động đáng sợ trong Địa Ngục, hiển nhiên việc giết chết một Thi Vương cũng thu hút sự chú ý của tồn tại mạnh mẽ trong Địa Ngục.

Đây là điều mà La Hồng đã dự đoán từ trước.

La Hồng dẫn theo Tiểu Đậu Hoa bay tứ tung và nhìn thẳng Địa Ngục tĩnh mịch.

Dựa theo lẽ thường mà nói hẳn vào Địa Ngục hẳn là phải khiêm tốn một chút, dù sao cường giả Địa Ngục thực ra cũng không ít hơn Thiên Giới, thế nhưng La Hồng không quan tâm.

Bây giờ hẳn không có nhiều thời gian, Ngụy Hoàng tứ tộc trên Thiên Giới đang xung kích cảnh giới Chân Hoàng nên không có thời gian để La Hồng chậm rãi thu phục Địa Ngục.

Huống hồ Địa Ngục khác với Thiên Giới.

La Hồng ở Địa Ngục...Trên thực tế sức thống trị còn mạnh hơn ở Thiên Giới.

Địa Ngục cực kỳ giống thế giới vong linh ở bên trong Tà Chủ Động Thiên nên La Hồng càng có thể giết chết và chiếm giữ các Tử Linh Chi Khí ở bên trong để cường hóa thế giới vong linh, cho nên...

Đối với Địa Ngục La Hồng không có ý định từ từ sẽ đến.

Trực tiếp cường thế một đợt...

Nếu như cường giả Địa Ngục đột kích thì La Hồng sẽ trực tiếp san bằng.

La Hồng hẳn vốn dĩ cũng không phải là người tốt tính gì.

Bầu không khí trong Địa Ngục trở nên càng thêm nóng bỏng giống như có Địa Ngục Hỏa Diễm đang thiêu đốt làm cho không khí khi thì lạnh lùng khi thì nóng bỏng.

Mặc dù ma kiếm tiểu tử tử hóa thân thành kiếm linh nhưng dường như vẫn còn ký ức về tổ địa Atula.

Dẫn theo La Hồng bay lượn trong bóng đêm.

Đương nhiên dựa vào tốc độ bây giờ của La Hồng tốc độ bay lượn của ma kiếm căn bản không so được với La Hồng, nhưng mà cũng không tính là chậm, phi kiếm bay trên trời tất nhiên là cực nhanh.

Thời gian khoảng nửa ngày.

Xa xa La Hồng dẫn theo Địa Tạng theo phía sau ma kiếm cảm thấy tốc độ của ma kiếm Atula bắt đầu chậm dần.

La Hồng ở phía xa nhìn thấy một tòa thành trì chỉ còn lại hài cốt.

Thành trì kia tràn đầy khí tức cổ xưa, mặc dù chỉ còn lại hài cốt của thành trì nhưng mà chỉ thông qua hài cốt đã có thể nhìn thấy sự tinh xảo của thành trì.

Đôi mắt La Hồng sắc bén có thể nhìn thấy phía trên mỗi một viên gạch đá trên thành trì đều được khắc đường vân tinh tế.

Mỗi một cục gạch dường như là một tác phẩm nghệ thuật.

Đôi mắt La Hồng khẽ nhíu.

Uỳnh!

Ma kiếm run rẩy, vấy đỏ tung bay, bóng dáng ma kiếm tiểu tử tử nhất thời nổi lên.

Bên trong đôi mắt kèm theo bi thương cùng với cảm khái và đau khổ của cuộc bể dâu.

"Nơi này chính là tổ địa của Atula."

Đôi môi đỏ của ma kiếm tiểu tử tử khẽ mở nói khẽ.

La Hồng cần tổ địa này nên hôm nay nàng dẫn La Hồng đến đây, mặc dù nàng không muốn có người đến quấy rầy sự thanh tịnh của Atula đã bị

hủy diệt.

Thế nhưng bây giờ La Hồng là chủ nhân của nàng nên nàng không có lựa chọn nào khác.

La Hồng dẫn theo Địa Tạng Bồ Tát rơi xuống chấp tay chậm chậm tiến lên trên mặt đất màu máu.

Đạp trên thành trì đổ nát chỉ còn lại vẻ thê lương đôi mắt Tinh Không của La Hồng bắt đầu lấp lóe, có vô số tinh quang phun trào La Hồng dường như thấy được rất nhiều thân ảnh, những thân ảnh kia thon dài, tuấn mỹ.

Đây đều là tộc nhân của Atula.

Đã từng là thành trì vô cùng náo nhiệt nhất trong Địa Ngục.

"Tộc Atula..."

Ồ phía xa.

Địa Tạng Bồ Tát chấp tay hành lễ, trên mặt cũng kèm theo vẻ phức tạp.

Đối với cái chủng tộc này nàng không hiểu nhiều, chỉ biết rằng trong diên tịch có ghi chép lúc tộc A Tu La huy hoàng đã từng là tộc hàng đầu ở trong Địa Ngục, cho dù là tộc Thi Ma cũng không dám tùy tiện trêu chọc tộc A Tu La.

Thế nhưng khi tộc này đang ở trong thời kỳ đỉnh phong thì Hoàng Giả chết, cường giả chết hết, thành trì sụp đổ, trời đất sụp đổ...

Trực tiếp tiêu vong.

Chỉ để lại hài cốt của thành trì, trở nên mờ mịt trong truyền thuyết của Địa Ngục.

"Tộc Atula cực kỳ hưng thịnh một thời tại sao đột nhiên lại bị diệt tộc?"

Địa Tạng Bồ Tát hơi mờ mịt nói.

Tam giới dường như còn phức tạp hơn trong tưởng tượng của nàng.

Mà tại sao La Hồng lại đi vào đây?

La Hồng không có thói quen giải thích quá nhiều mà đi thẳng tới trước hài cốt của thành trì nhưng không bước vào.

Mà gơ tay lên nhẹ nhàng đẩy về phía trước!

Ong!

Thoáng chốc!

Có kiếm khí kinh khủng bắn ra giống như bắt đầu khôi phục từ thời xưa, thoáng chốc xông lên cả trời đất đều bao phủ trong màu máu.

Tiếng la giết, âm thanh phản nộ, âm thanh chiến đấu, tiếng áo giáp leng keng...

Không dứt bên tai!

Một luồng kiếm khí bao hàm sự phẫn nộ và không cam lòng đang kích động, xé rách tất cả mọi thứ trong trời đất.

La Hồng thu tay về, bên trong đôi mắt hiện ra vẻ ngưng trọng.

"Cho dù đã bị tiêu diệt nhưng đại trận bảo vệ tộc vẫn phát động như cũ!"

"Cho dù là cường giả cấp bậc Thiên Vương tùy tiện xâm nhập vào trong sợ là cũng sẽ bị xé thành mảnh nhỏ!"

La Hồng sợ hãi thán phục.

Trận pháp này hoàn toàn rất tinh diệu, hòa với vô số kiếm khí.

Không hổ là kiệt tác của đại tộc đứng đầu về đúc binh.

Bố trí trận pháp cần trận bàn mà trận bàn thực ra là một loại đúc binh.

Chương 1272: Sợ hãi

Ma kiếm tiêu tử tử mặc váy đỏ bay đến.

"Đại trận bảo vệ tộc từ xưa đã bắt diệt, do hoàng thân Atula bố trí nếu như mạnh mẽ xông vào sẽ phải trả một cái giá rất lớn"

"Nếu không di chỉ của Atula để lại vô số ngày tháng đã bị người ta thăm dò không có bất cứ bảo vật còn sót lại từ lâu rồi."

Ma kiếm tiêu tử tử lạnh lùng nói.

La Hồng quay đầu nhìn về phía nàng cười dịu dàng, hơi tò mò hỏi: "Ngược lại ta hơi tò mò, tộc Atula đã bị diệt tộc vậy tại sao người vẫn còn tồn tại?"

"Ma kiếm A Tu La... Thanh kiếm này cũng không bình thường, ít nhất trên kỹ xảo đúc kiếm cho dù là ta lúc này cũng không thể so được."

"Tiêu tử tử, thân phận của ngươi là ai đây?"

La Hồng quả thực tò mò.

Mà ma kiếm tiêu tử tử đối diện với La Hồng chỉ có vẻ mờ mịt.

Nàng hoàn toàn không thể nhớ được nàng là ai.

Nàng chỉ biết là nàng là kiếm linh, nàng còn nhớ rõ phương hướng của tộc A Tu La thế nhưng rất rất nhiều đồ vật nàng đã quên mất.

Dù sao nàng cũng chỉ là kiếm linh chứ không phải là người sống.

La Hồng nheo mắt lại, ngược lại không quá mức hỏi đến cùng mà trong lòng lại từ từ trở nên nghiêm túc.

Ma kiếm Atula là bảo kiếm do sở da người ban thưởng, lúc mới bắt đầu La Hồng vẫn còn tương đối nhỏ yếu nên khi đó làm gì để ý tới, cho dù để ý cũng không chạm tới cấp độ này.

Thế nhưng bây giờ La Hồng đã tới cấp độ này nhưng vẫn không thể nhìn thấu ma kiếm Atula như cũ.

Thậm chí kỹ thuật đúc binh của hắn càng mạnh thì càng hiểu rõ thanh ma kiếm này bất phàm.

Trùng hợp sao?

Ban thưởng lúc đầu mà sở da người đưa cho thế mà lại ban thưởng cho một binh khí nhìn không thấu như thế?

"Thiên Ma Bất Diệt Thể, Tà Thần, ma kiếm Atula...Đều là đồ vật có quan hệ với tam giới."

"Nhưng đều bị tại ách ích hoặc nhiều, Thiên Ma bị xa lánh ở một tình không khác chiến đấu đến nỗi sắp chết, nhóm Tà Thần bị l)

phong cấm ở trong khu vực cấm hắc ám, tộc Atula...Bị diệt tộc:
"Chẳng lẽ đều có quan hệ với sô da người sao?"

La Hồng nở nụ cười, cảm giác...Vùng nước tam giới này dường như sâu hơn hẳn tưởng tượng.

Mà sô da người này tại sao vừa đúng lúc xuất hiện bên cạnh hắn khi vừa mới xuyên không chứ?

"Chẳng lẽ bởi vì người xuyên không...Chính là đến từ thời không khác nên siêu thoát ra bên ngoài tam giới sao?"

"Cho nên sô da người này mới có thể xuất hiện ở bên cạnh ta?
Trở thành cùng với ta?"

La Hồng lắc đầu không tiếp tục suy nghĩ nữa, rất nhiều chuyện hiện tại dường như cũng có thể xâu chuỗi, có dấu vết để lại để có thể truy tìm.

Nhưng có lúc biết quá rõ ràng cũng không phải là chuyện gì tốt.

Cả người La Hồng chấn động, khí huyết và sức mạnh ở trong cơ thể dâng lên giống như lò lửa.

Động Thiên hiện ra, Quy Tắc Trường Hà đang chảy.

Vương Cảnh đỉnh phong rồi...Đặt chân vào Thiên Vương cũng chỉ là vấn đề thời gian, chỉ là vấn đề tích lũy.

Ngay khi La Hồng đứng ở trước di chỉ của Atula suy nghĩ vấn đề.

Bầu trời ở phía xa.

Lập tức có tử khí lan tràn, hắc ám giống như là mây đen áp bách tới, thủy triều hắc ám cũng bị tách ra.

Từng thân ảnh kinh khủng hiện lên trên thủy triều hắc ám.

Tử khí dậy sóng trở thành cột sáng hắc ám lít nha lít nhít xông vào bên trong thủy triều, mỗi một cột ánh sáng đều có một Thi Vương tràn đầy tàn bạo đang ngắm nhìn.

Đó là tộc Thi Ma của Địa Ngục!

Sát cơ cuộn cuộn, Địa Ngục chấn động!

Tử khí đầy trời!

Địa Tạng Bồ Tát hải nhiên thay đổi sắc mặt quay đầu nhìn về phía nơi xa, con ngươi thít chặt.

"Đại quân của Địa Ngục..."

Thật mạnh!

Thi Ma Hoàng, Thi Vương...Tồn tại cường đại rất nhiều!

La Hồng liêu lĩnh, lỗ mãng!

Chỉ có một người thì làm sao có thể đối chiến với nhiều cường giả như vậy?

Khí cơ sinh linh ở trên người La Hồng và Địa Tạng Bồ Tát thật sự là quá cường liệt dẫn tới rất nhiều sự chú ý của cường giả trong địa ngục.

Thủy triều hắc ám cuộn cuộn.

Xương trắng dựng thành một hoàng tọa.

Thi Ma Hoàng ngồi ngay thẳng ở phía trên hoàng tọa toét miệng lộ ra cái miệng đầy răng bén nhọn.

Đôi mắt rực đỏ, con ngươi ám kim nhìn chăm chăm La Hồng đứng lặng trước di chỉ A Tu La.

"Nhân Hoàng đương thời của Nhân Gian..."

Thi Ma Hoàng chậm rãi mở miệng, giọng nói chấn động làm cho mặt đất và sông núi của Địa Ngục đều đang chấn động.

"Tộc Atula hủy diệt mà bên ngoài di chỉ của thành trì Atula có "Tu La sát trận" do Atula hoàng bố trí, ẩn chứa phần nộ và sát cơ của A Tu La hoàng, không phải hoàng thì không thể vào trong..."

Thi Ma Hoàng giống như cười mà không phải cười nói.

Mà ở bên người Thi Ma Hoàng, Trần Thủ Thiên Giới đôi khuôn mặt Vân Thái Thương yên tĩnh đứng vững, ánh mắt cũng nhìn La Hồng với vẻ phức tạp.

Lại gặp mặt.

Gia hỏa này giày vò Nhân Gian giày vò Thiên Giới, bây giờ bắt đầu giày vò Địa Ngục.

Đương nhiên cảm xúc của Vân Thái Thương phức tạp còn có một điểm nữa là thực lực của La Hồng.

Vương Cảnh đỉnh phong...Khoảng cách Thiên Vương chỉ một quãng ngắn.

Tốc độ tăng lên của quái vật này quá nhanh!

Rốt cuộc Vân Thái Thương ta là thiên mệnh chi tử hay là La Hồng người là thiên mệnh chi tử?

Vân Thái Thương rõ ràng đã đạt được sự thừa nhận của ý thiên đạo nhưng tại sao lại phải ngạc nhiên nhiều lần ở trước mặt La Hồng.

Thật sự là...Rất khó chịu!

La Hồng hơi nhú lông mày.

"Vân Thái Thương?"

Một lúc sau đôi mắt La Hồng khẽ nhúc nhích: "Trần Thủ Thiên Giới...Không phải là phân thân của ngươi đây chứ? Ngươi đúng là quái phân thân!"

La Hồng phản nản.

Cho dù là La Hồng cũng không khỏi lộ vẻ xúc động, cái tên bức người này...Rốt cuộc có bao nhiêu phân thân?

Vân Thái Thương nhìn La Hồng với vẻ phức tạp và khó nén sát cơ.

La Hồng lại nỗ lực cười xán lạn.

Không tiếp tục để ý tới Vân Thái Thương nữa mà nhìn về phía Thi Ma Hoàng, nhìn về phía tộc Thi Ma ở chung quanh Địa Ngục bị Thi Ma Hoàng thống nhất.

Cảm giác áp bức giống như núi cao đổ xuống.

kiềm chế làm cho người ta khó thở.

La Hồng còn tốt, Địa Tạng Bồ Tát bám vào thân thể Tiểu Đậu Hoa lại cảm thấy khó thở.

Trực diện với sức mạnh của Địa Ngục...

Không hiểu sao vẫn cảm thấy hơi sợ hãi.

Địa Tạng có thể trấn áp Địa Ngục tám nghìn năm đó là bởi vì nàng mượn quy tắc lực lượng, còn nếu như không có quy tắc lực lượng thì nàng sợ là sẽ bị treo lên đánh.

Chương 1273: Mùi vị quen thuộc...Chết tiệt

"Thi Ma Hoàng..."

La Hồng nheo mắt nhìn Thi Ma Hoàng.

Rất mạnh, vô cùng mạnh mẽ.

Dường như đã vượt qua cảnh giới Ngụy Hoàng đạt đến trình độ Chân Hoàng!

Tam giới không thể Thành Hoàng cho nên Thi Ma Hoàng hẳn là không có cảnh giới Chân Hoàng, nhưng mà về mặt chiến lực có lẽ không kém gì Chân Hoàng...

Thi Ma Hoàng này cũng là một yêu nghiệt đỉnh cấp!

"Có phải Địa Ngục rất nhiệt tình không?"

Thi Ma Hoàng cười ngồi ở trên ghế xương trắng chống cằm.

"Nhân Hoàng phong cấm bản hoàng một trăm nghìn năm, mấy ngày trước đây cảm nhận được có sao trời rơi vỡ hẳn là Nhân Hoàng đã chết, đáng tiếc không cách nào tự tay trả mối thù này."

"Nhưng mà không sao, người là Nhân Hoàng đương thời cũng được xem như là truyền thừa của Nhân Hoàng, lấy mệnh của người để tế điện tự do trong một trăm nghìn năm của bản hoàng"

"Địa Ngục không phải là nơi người muôn tới thì tới."

Thi Ma Hoàng lạnh như băng nói.

Một lúc sau một tay chống cằm, một tay nâng lên nhẹ nhàng hất về phía trước.

Rầm rầm rầm!

Từng ma quyền sát chương tràn đầy hung ác của Thi Vương lập tức gào thét trùng sát ra ngoài!

Sắc mặt Địa Tạng Bồ Tát trắng bệch.

Như vậy làm sao ngăn cản?

La Hồng ngược lại không muốn ngăn cản, bước ra một bước thuận di xuất hiện ở sau lưng Địa Tạng Bồ Tát với sắc mặt trắng bệch.

Giơ tay lên ấn lên mi tâm.

Ý chí Địa Tạng lập tức bị áp chế mà ánh sáng màu vàng trong hai con ngươi tiêu tan, ý chí của Tiểu Đâu Hoa trở về, Tiểu Đâu Hoa vội vã cuống cuồng nhìn La Hồng.

"Công...Công tử!"

La Hồng lườm nàng: "Im miệng, đi theo."

Túm gáy Tiêu Đâu Hoa đạp một bước xuống giông như vật đôi sao dờn phóng thẳng về phía sát trận bảo vệ di chỉ A Tu La với kiếm khí ngút trời.

Một tiếng ông anh.

Ma kiếm A Tu La bay xuống trong tay La Hồng.

Ma kiếm tiểu tử tỷ vấy đỏ bay xuống ghé vào trên lưng La Hồng cùng bay về phía bên trong thành trì.

Bầu trời trên thủy triều hắc ám.

Thi Ma Hoàng hồ hững nở nụ cười: "Muốn chết..."

"Không phải hoàng cảnh thì không thể vào."

Lời này cũng không phải là nói đùa.

Tộc Atula năm đó cực thịnh tộc Thi Ma cũng không dám chĩa mũi nhọn.

Mặc dù A Tu La hoàng chết trong vòng một đêm thế nhưng lại để lại trận pháp nên vẫn sát phạt vô song như cũ.

La Hồng phóng tới di chỉ thành trì A Tu La, vừa tới gần khu vực đã có kiếm khí đáng sợ, sắc bén dường như có thể chặt đứt quy tắc!

Lít nha lít nhít giống như một cơn mưa mùa hè nhẹ nhàng vui vẻ cọ rửa

La Hồng.

Đôi mắt La Hồng ngưng lại.

"A Tu La thái"

La Hồng than nhẹ.

Máu trong cơ thể sôi trào, thân thể giương cao, tóc trắng dài tới eo.

Uỳnh!

Kiếm khí rơi xuống đột ngột dừng lại.

La Hồng cứ như vậy thản nhiên dẫn theo Tiêu Đâu Hoa bước vào bên trong thành trì.

Luồng kiếm khí đâm máu ập xuống nhấn chìm bóng lưng đang biến mất của La Hồng.

Phía trên thủy triều hắc ám.

Cảnh cách!

Bảo vệ tay ở chỗ ngòi bằng xương trắng của Thi Ma Hoàng lập tức bị gã bóp nát!

Bên trong đôi mắt kèm theo vẻ không thể tin!

"A Tu La...Tộc nhân?"

Đôi mắt của Vân Thái Thương cũng co rụt lại.

Mẹ kiếp!

Tới rồi!

Mùi vị quen thuộc...Chết tiệt này!

La Hồng mở mắt ra, tóc trắng dài ngang eo tản ra giống như sương tuyết rơi rụng.

Sắc mặt lạnh nhạt một tay túm cổ Tiểu Đậu Hoa, Tiểu Đậu Hoa run lẩy bẩy cảm giác giống như suýt nữa bản thân không còn nữa.

Thế nhưng trên người La Hồng hiện ra một luồng sức mạnh bao trùm nàng làm cho nàng vô cùng yên tâm.

Tay túm Tiểu Đậu Hoa, ma kiếm tiểu tử tử nằm sấp ở trên lưng.

La Hồng phun ra một ngụm trọc khí, quét mắt nhìn toà thành trì A Tu La đã phủ bụi vô số ngày tháng.

Thực ra trong lòng La Hồng có suy đoán, vận dụng A Tu La thái có lẽ có thể tiến vào thành trì A Tu La.

Thi Ma Hoàng nói muốn vào thành trì A Tu La chắc chắn phải có thực lực mạnh mẽ mới có thể áp chế sức mạnh của sát trận Atula.

Nhưng mà La Hồng không cần phải như vậy, bởi vì hắn có thể chuyển hóa thành tộc nhân A Tu La.

Tu La sát trận sẽ không ra tay với tộc dân, đây chính là suy đoán của La Hồng.

Bên ngoài là kiếm khí khuấy động, bên trong lại có vẻ cô tịch.

Cổ thành dường như vẫn như cũ, lô hỏa đang đốt cháy, âm thanh của đóm lửa nhỏ lấp bốp nổ vang bên tai.

Đây là một tòa thành hoàn hảo nhưng lại yên bình.

Chỉ có điều trong thành không có một bóng người lộ ra vẻ vô cùng tĩnh mịch và âm trầm.

Ma kiếm tiểu tử tử trượt từ trên lưng La Hồng xuống.

Bên trong đôi mắt dường như kèm theo vẻ mờ mịt, tự mình bay về phía nào đó ở trong thành giống như có sức mạnh kỳ lạ đang dẫn dắt nàng.

La Hồng khẽ nhú lông mi dẫn Tiểu Đậu Hoa đi theo ở sau lưng ma kiếm tiểu tử tử.

Cộc cộc cộc...

Bên trong thành trì to như vậy tiếng bước chân lộ ra vô cùng rõ ràng và vang vọng.

Bất tri bất giác La Hồng phát hiện chung quanh có lửa nóng.

Thực sự có một quảng trường đúc binh không gì sánh được đập vào mi mắt.

Quảng trường đúc binh này thật sự là quá lớn, mà trên quảng trường từng đài đúc binh chỉ chít ở khắp nơi, trên đó giống như quân cờ được sắp

xếp theo từng tầng.

Mà ở tầng cao nhất chỉ có một đài đúc binh màu đỏ.

Hỏa diễm Địa Ngục bùng lên, trên đài đúc binh có kim loại vô tận đang sền sệt chảy xuôi.

Ma kiếm tiểu tử tử mờ mịt không ngừng bay thuận theo quảng trường đúc binh.

La Hồng chau mày.

Hắn phát hiện hình tượng trước mắt thay đổi giống như thời gian đang quay ngược lại, vô số cưỡi ngựa xem hoa lấp lóe xuất hiện ở trước mắt của hắn.

Cuối cùng hình tượng dừng lại trong trạng thái khế động.

Bên trong hình tượng.

Một nữ nhân vô cùng đẹp mặc áo giáp màu đỏ, toàn thân nhuốm máu bị thương nặng hấp hối.

Nữ nhân ngẩng đầu lên, đôi tai nhọn hoắt, đôi môi đỏ mọng và đôi mắt đẹp tràn đầy tức giận nhìn chằm chằm đám mây máu cuộn cuộn.

Mà giữa đám mây máu cuộn cuộn.

Đôi mắt La Hồng co rụt lại.

Hắn thấy bên trong đám mây máu có một bàn tay trắng muốt ngang nhiên rơi xuống!

Chỉ có điều lần này ngoại trừ bàn tay dường như còn có một bóng dáng trắng muốt bước chân ra!

Không nhìn thấy rõ khuôn mặt nhưng mà có thể cảm nhận sức mạnh vô cùng vĩ đại kia!

Sợi tóc của nữ nhân bay lên, phát ra tiếng gầm thét phẫn nộ, không cam lòng và thê lương!

Chương 1274: Muốn báo thù thiên đạo?

Uỳnh!

Trời dường như nứt ra!

Vô số quy tắc xiềng xích buông xuống đánh về phía nữ nhân.

Áo giáp của nữ nhân vỡ nát hóa thành vảy đỏ giống như máu.

Mà tộc nhân trong tộc Atula đều quỳ rạp ở dưới đất nơm nớp nhìn chăm chăm cảnh tượng này.

Hoàng đầu với trời!

Họ...Có thể làm gì chứ?!

Vô số xiềng xích rơi xuống trấn áp thân thể của nữ nhân, thân hình nữ nhân bị đè chết.

Mà quy tắc xiềng xích khác giống như từng xúc tu bắn ra!

Phốc phốc, phốc phốc!

Bên trong đôi mắt thít chặt của La Hồng.

Mỗi một quy tắc xiềng xích đều đâm xuyên một thân thể tộc dân của tộc A Tu La.

Máu tươi nóng hổi của những tộc dân A Tu La này bắn ra, bị lôi kéo quăng vào giữa đài đúc binh màu đỏ ở chỗ cao nhất trong quảng trường đúc binh đang hùng hực lửa.

Âm thanh rú thảm tràn đầy ở bên trong thành trì!

Mặc kệ già trẻ lớn bé hay là mạnh yếu...

Tất cả đều giống như con kiến hôi bị quăng vào giữa đài đúc binh bởi quy tắc.

Nước máu làm cho ngọn lửa của đài đúc binh càng bốc lên cao!

Mà một thanh kiếm đỏ rực trong bóng tối chậm rãi nổi lên từ giữa đài đúc binh.

Uy năng kinh khủng đang kích động đánh thẳng vào bốn phía!

Thân ảnh trắng muốt vô cùng to lớn, vô số xiềng xích quán quanh dẫn dắt và khống chế thân thể nữ nhân để nàng đi bắt kiếm.

Nữ nhân điên cuồng lắc đầu, điên cuồng cười, bên trong đôi mắt có máu và nước mắt.

Trời chó chết!

Nữ nhân giận mắng trời.

Thân xác lập tức nổ tung!

Cả thành A Tu La lúc này tan thành mây khói.

Mà quy tắc xiềng xích đang khống chế thân thể nữ nhân cũng nhao nhao đứt đoạn.

Nữ nhân váy đỏ bay lên ôm lấy kiếm, một lần nữa rút về bên trong đài Chú Kiếm.

Váy đỏ tản ra giống như là một đóa hoa sen máu nở rộ.

Mà vô số vong hồn nhao nhao từ trong kiếm giải phóng ra ngoài kêu khóc và tứ tán rồi biến mất...

Hình tượng trước mắt La Hồng biến mất.

Đôi mắt của hắn khôi phục về sáng rõ.

Lại phát hiện không biết từ khi nào bản thân đã đi tới bậc cuối cùng của quảng trường đúc binh.

Bóng hình xinh đẹp trong váy đỏ của ma kiếm tiêu tử tử đứng ở trên đài Chú Kiếm nơi ngọn lửa vĩnh viễn không tắt kia.

Cách một bậc nhìn hắn với vẻ lạ lẫm, lạnh khốc và cảm xúc phức tạp...

Góc váy đỏ và áo trắng.

Xen lẫn ở bên trong ngọn lửa trên đài đúc binh.

Hình tượng giống như hoa trong gương, trắng trong nước không ngừng vỡ vụn, tan rã.

Đó là ấn ký do thời gian lưu lại, hình tượng giống như là một trận chiếu rọi ở nơi sâu trong Thời Không Trường Hà.

Nó đã biến mất từ lâu theo năm tháng và lịch sử, chỉ những cường giả có thực lực hoặc dựa vào một thời cơ đặc biệt nào đó mới có thể dẫn dắt ra xem một lát.

Ánh mắt La Hồng phức tạp.

Nhìn thân ảnh mặc váy đỏ đứng lặng ở trên đỉnh kia.

Ma kiếm tiêu tử tử trở nên xa lạ hơn rất nhiều làm cho La Hồng không khỏi thờ dãi, cảnh tượng mà hắn vừa mới thấy chính là chân tướng tộc Atula bị diệt tộc, hóa ra tộc Atula bị ý thiên đạo tiêu diệt.

Đây là điều mà La Hồng không ngờ tới.

Vốn dĩ La Hồng cho rằng tộc Atula bị hủy diệt có thể là do bị cường giả ngũ tộc trong Địa Ngục hủy diệt nên tiêu vong trong chiến tranh.

Nhưng mà ai có thể ngờ bởi vì tộc Atula phản kháng lại ý thiên đạo nên hoàn toàn tiêu vong.

Mà ma kiếm Atula... Thế mà không phải thanh kiếm bình thường.

Kiểm linh ẩn ở trong ma kiếm Atula lại là Hoàng đế của tộc Atula.

Chuyện ở trên đời thực sự là quá buồn cười, có khi tưởng chừng như ngoài ý muốn nhưng lại giống như là cố ý.

Ma kiếm tiêu tử tử chỉ biết hút giông như cái động không đáy, thê mà... Là một tàn hồn Hoàng Cảnh!

"Rốt cuộc... Nhìn thấy ngươi rồi!"

Bên cạnh đài đúc kiếm màu máu một cơn gió thoảng qua thổi bay lớp bụi dày đặc tích tụ ở trên mặt đất.

Váy đỏ bị thổi bay để lộ ra đôi chân dài thẳng tắp của ma kiếm tiêu tử tử.

Nàng nhìn La Hồng rồi khẽ mở đôi môi đỏ nói.

Cho dù ánh mắt trở nên lạ lẫm, cho dù khí chất trở nên ngang ngược và mạnh mẽ nhưng mà bây giờ nàng vẫn là kiếm linh ở trong Atula như cũ.

"Về tới tổ địa Atula chạm tới tàn hồn ở bên trong đài đúc kiếm một số ký ức đã biến mất được nhớ lại."

Ma kiếm tiêu tử tử khẽ nói.

Giọng nói của nàng rất êm tai, không ngừng chấn động và quanh quẩn ở trong quảng trường đúc kiếm trống không.

Một số ký ức biến mất, một số hận thù khó quên.

Ma kiếm tiêu tử tử nhìn La Hồng.

"Ngươi có thể đi vào đây có thể chỉ là sự trùng hợp, ngươi có được ma kiếm Atula.... Là cơ duyên của ngươi."

"Ngươi có cơ duyên của ngươi, ta có sự kiên trì của ta."

Ma kiếm tiêu tử tử lại lần nữa nói.

La Hồng áo trắng tung bay khẽ gật đầu.

La Hồng thấy tình trạng bị thảm khi bị diệt tộc của tộc Atula, thấy rõ tộc Atula bị tiêu diệt bởi ý thiên đạo thì La Hồng cũng không biết nên nói gì.

"Ta biết ngươi muốn có truyền thừa thuật đúc kiếm của tộc Atula..." "Ta có thể cho ngươi nhưng mà... Có một yêu cầu."

Ma kiếm tiêu tử tử nhìn La Hồng với ánh mắt thâm thúy nói.

La Hồng không khỏi nhú lông mày, ma kiếm tiêu tử tử thân là kiếm linh mà ma kiếm A Tu La vẫn luôn đi theo La Hồng, tiêu tử tử biết chuyện của La Hồng ngược lại cũng không có gì kỳ lạ.

"Tộc Atula thành công bởi thuật đúc kiếm mà vong cũng bởi thuật đúc kiếm..."

"Thiên đạo mượn toàn bộ đúc kiếm của tộc Atula để nhờ vào đó ngăn cản kẻ địch, đáng tiếc cái giá phải trả là tất cả vong hồn tộc nhân của tộc Atula, ta không thể đồng ý cũng không muốn đồng ý nên đã phá kế hoạch của ý thiên đạo, dùng bản thân để trả giá-"

"Nhưng mà ta vẫn không cam lòng..."

Đặc biệt là bây giờ khi về tới di chỉ thành trì Atula thấy tộc Atula đã từng phồn vinh hưng thịnh bây giờ chỉ còn lại bi thương và lạnh lẽo thì ta lại cảm thấy không phục và không cam lòng"

Ma kiếm tiêu tử tử thì thầm.

Nàng đang nói La Hồng đang nghe.

"Người muốn báo thù? Muốn báo thù Thiên Đạo sao?"

La Hồng nhìn ma kiếm tiêu tử tử hỏi.

Ma kiếm tiêu tử tử khẽ gật đầu, mái tóc đen của nàng dài đến eo, váy đỏ tung bay kèm theo sát cơ lạnh tới cực điểm.

"Ta không quan tâm trời gì cả, ta chỉ biết mối thù diệt tộc không đội trời chung!"

Ma kiếm tiêu tử tử nghiền răng nghiền lợi nói, bên trong lời nói kèm theo vẻ giận dữ và sát cơ.

Chương 1275: Ta nguyện ý!

La Hồng khẽ gật đầu.

Hắn chấp tay nói: "Nói đi, điều kiện gì?"

La Hồng quả thực rất cần thuật đúc kiếm của tộc Atula nên không còn cách nào cả, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể dung hợp năm vật chất thượng cổ hoàng binh.

Cho nên La Hồng không thể từ chối điều kiện này.

Ma kiếm tiểu tử tử nở nụ cười.

Nàng nở nụ cười, cả thành trì Atula dường như cũng trở nên xinh đẹp.

La Hồng nhìn cũng hơi hoảng hốt.

"Trên thực tế ta chỉ có một điều kiện...Ta muốn phục sinh, ta ị)

muốn báo thù Ma kiếm tiểu tử tử nói.

Phục sinh?

Nói nghe thì dễ!

La Hồng nhíu mày, ma kiếm A Tu La đã chết chết không biết bao nhiêu năm, bây giờ chỉ còn lại có một sợi kiếm linh.

Dù bị kích hoạt ký ức nhưng trí nhớ kia cũng chỉ là ký ức mà thôi.

Muốn nhờ vào đó để phục sinh là khó như lên trời.

"Ta không cần phục sinh lâu dài, ta chỉ cần phục sinh ngắn ngủi mà thôi..."

"Ta có hai cái cách."

Ma kiếm tiểu tử tử nhìn xem La Hồng, thật sâu nhìn chăm chú lên.

La Hồng nhăn đầu lông mày.

Hắn nghĩ được mùi vị không bình thường, hai cách này sợ là không dễ làm?

"Cách gì?"

La Hồng hờ hững hỏi, nên hỏi vẫn phải hỏi.

Ma kiếm tiểu tử tử nở nụ cười kiêu diễm.

Nàng ngẩng đầu nhìn về phía sát trận bao phủ bên ngoài tộc Atula, dường như thấy được Thi Ma Hoàng dẫn đầu đại quân Địa Ngục.

Ánh mắt rạng rỡ, sát cơ cuộn cuộn.

"Cách thứ nhất là giết Thi Ma Hoàng, dựa vào Ngự Hoàng Chi Linh...Để tái tạo chân thân cho ta."

Ma kiếm tiểu tử tử nói, nàng vừa mới dứt lời bầu không khí lập tức trở nên cổ quái.

"Giết Thi Ma Hoàng..."

La Hồng lại nhú lông mày.

Công phu sư tử ngọam.

Vậy có thể là một Ngụy Hoàng có chiến lược Chân Hoàng!

"Độ khó của chuyện này rất lớn, Thi Ma Hoàng do Thi Ma biến thành được ý thiên đạo chỉ điểm, bây giờ đang ở trình độ bán bộ chứng đạo mà gã hòa quỳện với Tử Linh Chỉ Khí vô tận trong Địa Ngục, Địa Ngục chưa trống rỗng thì Thi Ma Hoàng sẽ bắt diệt..."

"Chỉ cần tộc Thi Ma vẫn còn một thì linh hồn của Thi Ma Hoàng có thể mượn thể trọng sinh"

Váy đỏ tung bay, giọng nói của ma kiếm tiểu tử ty thanh thúy vang dội.

Bầu không khí trở nên nghiêm trọng và cổ quái.

Giết Thi Ma Hoàng, La Hồng chưa từng nghĩ tới chuyện này.

Mặc dù...La Hồng như cá gặp nước ở trong Địa Ngục nhưng mà La Hồng thật sự chưa từng nghĩ có thể giết Thi Ma Hoàng.

Bởi vì khoảng cách chênh lệch giữa La Hồng và Thi Ma Hoàng...Vẫn hơi lớn.

Cho nên đó cũng không phải là một nhiệm vụ nhẹ nhàng.

La Hồng bĩu môi, quả nhiên muốn có được truyền thừa đức binh của tộc A Tu La không dễ như trong tưởng tượng.

Cho dù có tình cảm nhiều năm với ma kiếm tiểu tử ty cũng không có bất kỳ tác dụng gì.

La Hồng lắc đầu.

A, nữ nhân.

Giống như thấy được vẻ lúng túng toát ra ở trên khuôn mặt La Hồng.

Ma kiếm tiểu tử ty nở nụ cười xán lạn: "Người không nghe thử cách thứ hai thử xem sao? Cách thứ nhất quả thực hoàn toàn khó khăn...Nhưng mà cách thứ hai đối với người mà nói cũng rất dễ dàng"

La Hồng nheo mắt.

"Người nói."

"Bản công tử suy tính một chút."

La Hồng dường như nghĩ được ý vị không giống bình thường.

Ma kiếm tiểu tử ty không tiếp tục nói tiếp nữa, đôi mắt di chuyển rơi về phía quảng trường đức kiếm nơi xa, đó là Tiểu Đâu Hoa đang rụt rè đứng thẳng.

Tiểu Đâu Hoa đứng trong gió rét run lấy bầy.

Dường như bị đôi mắt của ma kiếm tiểu tử tử nhìn lướt qua lập tức giật mình.

La Hồng sững sờ.

Một lúc sau bỗng nhiên nhú lông mày.

Giơ tay lên một chưởng Tiểu Đậu Hoa chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng bị La Hồng túm gáy đặt ở bên cạnh La Hồng.

Hai chân Tiểu Đậu Hoa như nhũn ra.

Nàng giống như thấy được cảm xúc khó hiểu ở trong mắt ma kiếm tiểu tử tử.

"Nói đi, cách thứ hai là gì?"

La Hồng thần nhiên nói.

Giọng điệu bình thản và hơi lạnh lùng.

Ma kiếm tiểu tử tử nở nụ cười xán lạn giơ tay lên chỉ vào Tiểu Đậu Hoa, một trận gió quét đến gọi lên vấy đỏ bay dập dờn.

"Nếu như không có Thi Ma Hoàng Ngụy Hoàng Chi Linh cũng không sao, có thể dùng mệnh của nàng..."

"Dựa vào thể chất tái tạo của nàng để tái tạo thân xác của ta."

Lời nói rơi xuống quanh quần ở trong thành trì vắng vẻ yên tĩnh.

Bầu không khí lập tức trở nên cổ quái.

Thậm chí...Hơi tức sát.

Tiểu Đậu Hoa cực kỳ chấn động ngơ ngác đứng vững, trong đầu đều là những lời mà ma kiếm tiểu tử tử đã nói dùng mạng của mình để tái tạo thân xác của đối phương.

La Hồng duy trì A Tu La thái, tóc trắng bay lên, bên trong đôi mắt lại kèm theo vẻ lạnh lùng.

Dùng mạng của một phế vật như Tiểu Đậu Hoa để đổi lấy một A Tu La hoàng?

Rất đáng.

Bên trong ánh mắt Tiểu Đậu Hoa cũng tràn đầy vẻ phức tạp.

Nàng không biết công tử gặp phải chuyện gì nhưng mà nàng có thể cảm nhận được, công tử rất gấp, rất cấp bách, hiển nhiên Thiên Giới cũng không có tốt đẹp như Phu Tử và Lý sư huynh tưởng tượng.

Công tử có lẽ đã trấn áp Thiên Giới nhưng mà vẫn còn có nguy cơ càng đáng sợ hơn đang nổi lên.

Cho nên công tử mới vội vã đến Địa Ngục như vậy, sắc mặt cũng rất lo lắng.

Công tử cần trợ lực mà A Tu La hoàng tuyệt đối sẽ là trợ lực đỉnh cấp.

Mà Tiêu Đâu Hoa nàng lại không được.

Tiểu Đâu Hoa mím môi, bên trong đôi mắt lập tức hiện ra vẻ quyết tuyệt.

Nàng cũng muốn làm chút gì cho công tử.

Nếu như nàng có thể trợ giúp cho công tử vậy bỏ thân xác này thì có sao đâu chứ!

Mệnh của nàng vốn là do công tử cứu trở về, bây giờ...Chẳng qua là lại một lần nữa trả lại mà thôi!

"Ta...Ta..."

Tiểu Đâu Hoa ngẩng đầu nhìn về phía ma kiếm tiểu tử.

Ngẩng đầu, uốn ngực, ngẩng đầu, chân đạp bất tự.

Nàng không thể làm công tử mất mặt!

Nàng cắn môi, bên trong đôi mắt tràn đầy vẻ không muốn, tràn đầy khổ sở.

Mặc dù nàng là một thứ trong suốt ở bên cạnh công tử, mặc dù có rất nhiều chuyện nàng không làm được, mặc dù thiên phú của nàng quá kém, tu vi quá yếu căn bản không có cách nào trợ giúp công tử giải quyết kiếp nạn của tam giới.

Mà bây giờ nàng có được cơ hội này.

"Ta nguyện ý!"

Tiểu Đâu Hoa rụt rè nói.

Chương 1276: Công tử...Công tử...Đừng hung dữ

Ma kiếm tiểu tử tỷ tỷ đảo con người nhìn về phía Tiểu Đậu Hoa, bên trong đôi mắt kèm theo vẻ ngạc nhiên mừng rỡ.

"Không sợ...Chết sao?"

"Ta..." Tiểu Đậu Hoa há mồm.

Vừa mở miệng vừa lấy dũng khí ngẩng đầu ưỡn ngực đi lên phía trước. Nhưng mà mới bước tới nàng đã phát hiện chân mình đạp hụt.

La Hồng tím gáy nàng giống như là xách mèo con ôm nàng trở về.

Cả người Tiểu Đậu Hoa lạnh lẽo chỉ cảm thấy ý lạnh.

"Người cái gì? Người là heo sao?!"

Giọng nói của La Hồng trầm thấp giống như từ nơi sâu trong yết hầu bắn ra tiếng kinh khủng gào thét.

Tiểu Đậu Hoa dường như hóa đá.

"Ai cho người dũng khí tự tiện quyết định? Bản công tử nói sao?"

"Người cái đầu heo hung hăng đi lên phía trước làm gì?!"

"Người lại đi một bước nữa có tin bản công tử đánh gãy chân của người hay không? Khâu miệng người lại?!"

La Hồng tràn đầy sát khí.

Càng về sau gần như là đang gặm thét.

Cả người Tiểu Đậu Hoa cứng ngắc.

"Công...Công tử...Đừng hung dữ oa!"

Tiểu Đậu Hoa lập tức rơi nước mắt, thật là đáng sợ!

Lúc này công tử...Thật đáng sợ!

Nhưng mà La Hồng căn bản lười nghe Tiểu Đậu Hoa nói thêm gì mà mặt chỉ trở nên âm trầm.

Nha đầu này, thiếu vắng.

La Hồng duỗi một ngón tay ra chạm lên bờ môi của Tiểu Đậu Hoa bỗng nhiên lướt một vòng.

Tiểu Đậu Hoa chỉ cảm thấy miệng của mình giống như bị vá kín lại.

Mắt to lập tức tràn đầy hoảng sợ há lớn.

Không ngừng la lên.

Công tử...Đừng như vậy!

Mà La Hồng không thèm để ý đến nàng nhìn về phía ma kiếm tiểu tử tỷ.

"Hai cách đúng không?"

"Bản công tử thích có tính khiêu chiến"

"Lựa chọn cái thứ nhất"
La Hồng nói.

"Người nói chuyện thì phải giữ lời..."
La Hồng nhìn ma kiếm tiểu tử nhếch môi.
Môi đỏ của ma kiếm tiểu tử khẽ mở đang muốn nói chuyện.
Nhưng mà La Hồng lại trực tiếp mở miệng tràn đầy lạnh lùng.
"Nếu không...Bản công tử sẽ phá hủy tộc địa A Tu La!"
Vừa mới dứt lời.

Chỉ để lại ma kiếm tiểu tử đang sững sờ với đôi môi đỏ mọng khẽ hé mở.

k° nu Trong mắt Tiểu Đâu Hoa đều là nước mắt.

"Ngậm miệng!"
La Hồng mắng.
Người là heo sao?! Bản công tử không muốn nghe đến thanh âm của người!

La Hồng tiếp tục mắng.
Sau đó La Hồng giơ tay nhắc Tiểu Đâu Hoa lên, Động Thiên mở ra trực tiếp ném nàng vào bên trong Tam Hoàng Động Thiên...

Mắt không thấy, tâm không phiền.
Đương nhiên trận chiến đấu kế tiếp Tiểu Đâu Hoa cũng không làm được gì.

La Hồng quét nhìn thân ảnh thanh tú động lòng người của ma kiếm tiểu tử đứng ở trên đỉnh đài đức kiếm.

Ma kiếm tiểu tử nhếch môi nở nụ cười xán lạn.
Dường như cảm thấy ngạc nhiên với lựa chọn của La Hồng nhưng mà cũng không quá kinh ngạc.

Người tiểu nam nhân này...Hình như cho tới nay đều là như thế.
Cô ý giả bộ như mình rất xấu.

Thú vị.
Ma kiếm tiểu tử giơ tay lên và di chuyển nhẹ nhàng một chiêu.
Ma kiếm Atula cắm ở bên trong đài đức kiếm màu máu run nhè nhẹ, một lúc sau hóa thành một ánh sáng phóng về phía La Hồng.

"Ta biết rất khó giết Thi Ma Hoàng, cái này cho người, mặc dù người lựa chọn một con đường hoàn toàn không có khả năng thành công vì một nữ nhân nhưng mà...Nói không chừng sẽ có kỳ tích?"

Ma kiếm tiểu tử nói.
"Người ngậm miệng."

Giọng nói hờ hững của La Hồng bay tới.
Ma kiếm tiểu tử ty khế nhếch khóe môi, ánh mắt rạng rỡ tràn đầy ý cười.

Sự trưởng thành của tiểu nam nhân người cho tới nay chính là mộ kỳ tích.

Vù!

Ma kiếm Atula bay đến.

Bị La Hồng nắm trong tay, La Hồng lập tức có cảm giác.
Đôi mắt hơi dao động, kiếm huy bao phủ thành trì Atula cũng bắt đầu nổ vang.

Giống như là động theo ý hấn.

Đôi mắt La Hồng khẽ nhíu hiểu rõ ra, ma kiếm A Tu La không chỉ là thanh kiếm mà còn là chìa khoá, chìa khóa kiểm soát đại trận kiếm khí này.

Giết Thi Ma Hoàng nói thì dễ nghe, có sự trợ lực cũng không tệ.

Ma kiếm tiểu tử ty nhìn bóng lưng La Hồng dần dần đi về phía ngoài thành.

La Hồng đưa lưng về phía nàng cầm kiếm nhẹ nhàng lắc lắc.

Giống như đang tạm biệt lại giống như đang nói nữ nhân chờ bản công tử trở về.

Một lúc sau.

Vung kiếm ở trong tay lên.

Bức màn kiếm trước mặt mở rộng.

Trong thành trì có một bóng người xinh đẹp, ngoài thành Thi Ma như biển...

Trong và ngoài thành giống như Thiên Đường và Địa Ngục.

Một tòa thành, hai thế cục.

Trong thành ngoài thành, thế cục biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Atula thành chính là ấn ký duy nhất mà tộc Atula để lại tại địa ngục, ngoài tòa thành này có pháp trận kinh khủng bao phủ, nghe nói là pháp trận do cường giả Hoàng cảnh bố trí.

Ngoài thành.

Địa ngục tối tăm, thủy triều bao phủ đầy trời.

Từng luồng Tử Linh khí cơ kinh khủng hóa thành chùm sáng lao vào thủy triều, dấy lên từng vòng sóng gợn.

Những cường giả thị ma hình thái khác nhau, dáng vẻ khác nhau trôi nổi đập dềnh trong thủy triều, đôi mắt màu đỏ tươi nhìn chăm chăm thành trì Atula.

Sắc mặt Vân Thái Thương vô cùng phức tạp, trong lòng ông ta có dự cảm không lành.

Bởi vì cảnh tượng La Hồng chui vào trong thành Atula thực sự quá giống với cảnh tượng La Chỉnh đi vào Cẩm Khu Hắc Ám.

Kích thích thị giác thật sự quá mãnh liệt!

Cho nên, trong lòng Vân Thái Thương mới trỗi dậy một dự cảm không lành như vậy.

Liệu La Hồng có đang mưu tính gì không?

Nhưng mà thành Atula và Cẩm Khu Hắc Ám cũng không quá giống nhau.

Dù sao trong Cẩm Khu Hắc Ám tồn tại Tà Thần Danh Sách bị phong cấm, mỗi một vị Tà Thần Danh Sách đều có thực lực vô cùng mạnh mẽ, chính vì mạnh mẽ nên mới có thể giúp đỡ cho La Hồng.

Nhưng trong thành Atula lại không có cường giả nào giúp đỡ hắn.

Nhưng không biết vì sao trong lòng Vân Thái Thương vẫn cảm thấy bất an.

Thi Ma Hoàng ngồi trên ghế bạch cốt, đôi mắt đỏ tươi, đồng tử vàng thẫm nhìn chăm chăm tòa thành đang cuộn trào kiếm khí.

Đột nhiên, trong đồng tử màu vàng thẫm chợt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Chợt thấy một luồng kiếm khí chém xuống ngang trời, rạch ra một khe hở trên vòng bảo hộ kiếm khí bao quanh thành trì, một người áo trắng tóc bạc từ từ bước ra từ trong tòa thành hoang tàn cổ xưa.

Dáng người thon dài, ẩn chứa sức quyền rũ đặc biệt.

Tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn về đây, nhìn chăm chăm bóng dáng bước ra từ trong tòa thành.

Hắn vậy mà... lại ra ngoài rồi?

Trong thành ngoài thành là hai thế cục khác nhau!

Trong thành, bởi vì kiếm trận Tu La, đại quân Địa Ngục chưa chắc đã lựa chọn xông vào trong.

Nhưng một khi ra khỏi thành, thứ mà La Hồng phải đối mặt chính là đại quân thi ma của Địa Ngục, cho dù bản thân La Hồng thực lực không tệ, nhưng cũng chỉ có nước chết.

Bởi vì số lượng đại quân thực sự quá đông đảo!

Với thực lực của một người thì làm sao có thể chống lại.

Đó là còn chưa tính ở đây còn có Thi Ma Hoàng cường đại tột cùng, sánh ngang Hoàng cảnh đang tọa trấn.

Cho nên La Hồng lựa chọn ra khỏi thành là điều mà tất cả các cường giả đều không thể ngờ tới, rất nhiều cường giả Thi Vương còn cho rằng La Hồng bị ngu rồi.

Đi ra như vậy... chẳng phải tự tìm đường chết thì là gì?

Vân Thái Thương cũng kinh ngạc sửng sốt, thật không ngờ La Hồng lại ra khỏi thành Atula...

Hắn muốn làm gì?

Vân Thái Thương cũng xem như có chút hiểu biết về La Hồng, người này làm việc tuy thô bạo nhưng vẫn đủ tinh tế, không làm việc mà bản thân không có tự tin.

Ra khỏi thành trì vào thời điểm này nhất định phải có gì đó không bình thường.

Chương 1277: Địa Ngục dần dần có vẻ giống địa ngục

Ngoài thành trì.

Như có gió thổi lật phất, khiến cát bụi trên mặt đất địa ngục nổi lên cuộn cuộn.

Tóc bạc tung bay, La Hồng tháo mặt nạ tà quân trên lưng, đeo vào mặt.

"Âm Trạng thái Atula, cộng thêm mặt nạ Tà Quân, thế giới trong mắt

La Hồng trở nên vừa ác nghiệt vừa tăm tối.

"Mặt nạ Tà Quân..."

Khóe miệng La Hồng nhếch lên một nụ cười tà mị, trong lòng hắn đột nhiên nổi lên tò mò đối với mặt nạ Tà Quân.

Tà Quân... là ai? Thứ này đã giúp hắn từ lúc hắn còn non nớt yếu đuối, cho tới bây giờ, khi hắn đã trở thành tồn tại chí cường có thể đánh bại Thiên Vương, mặt nạ Tà Quân vẫn luôn bận rộn, ngoại trừ nâng cao sức mạnh thì dường như không có điểm nào kỳ lạ.

mở nhật đến mức khiến cho La Hồng suýt nữa thì quên đi nó.

Mà hiện tại, La Hồng đột nhiên giật mình nhớ tới, mặt nạ Tà Quân này có vẻ rất kỳ dị...

Kỳ dị ở đâu?

Mặc kệ La Hồng ở cảnh giới nào, mặt nạ Tà Quân đều có thể nâng cao sức mạnh cho hắn!

Đây mới là điểm khiến La Hồng cảm thấy kỳ lạ nhất.

"Tà Quân của mặt nạ Tà Quân... có lẽ... cũng là một vị cường giả."

La Hồng nheo mắt.

"Cấm Khu Hắc Ám, dòng sông sinh mệnh, tộc Atula, dòng sông thời không..."

"Cấm Khu Hắc Ám có Tà Thần, Cấm Khu Sinh Mệnh có Mẫu Thần, tộc Atula có Atula Hoàng, dòng sông thời không thì sao?"

Sách Da Người hắn phải đề cập tới cả tam giới bao gồm Thiên giới, nhân gian, Địa Ngục mới đúng.

Cấm Khu Hắc Ám và dòng sông sinh mệnh nằm trong Thiên giới, tộc Atula thuộc Địa Ngục, vậy nhân gian... có cái gì?

Ngón tay thon dài của La Hồng nhẹ nhàng vuốt ve mặt nạ Tà Quân.

Nhân gian... có Tà Quân sao?

Vậy Tà Quân ở đâu?

Có khi nào nằm trong dòng sông thời không?

Bởi vì nếu suy xét kỹ càng thì dòng sông thời không thuộc về nhân gian!

La Hồng nở nụ cười, không nghĩ tới chuyện này nữa.

Ma Kiếm Atula bị La Hồng cầm lên mặt đất đỏ tươi trước người.

Hắn ngẩng đầu, cầm khê hếch lên, nhìn thẳng vào đại quân đông đảo ở phía xa, quét mắt nhìn qua, dừng lại trên người Thi Ma Hoàng đang ngồi trên vương tọa bạch cốt giữa thủy triều hắc ám.

muốn hỏi sinh Ma Kiếm tiểu tử tử, cũng chính là Atula hoàng, cần có Ngụy Hoàng Chỉ Linh của Thi Ma Hoàng.

Xem ra...

Sau đây La Hồng phải chơi lớn một phen, hắn cũng không có thiện cảm với Địa Ngục trần đây tà ác.

La Chính nhấc tay, năm ngón tay bao phủ lên mặt nạ Tà Quân, tiếng cười lạnh lạnh phát ra từ trong cổ họng.

"Địa Ngục này... hơi khiến người ta thất vọng"

La Hồng nói.

Mà La Hồng đang chuẩn bị tạo ra Luân Hồi.

Một khi đã như vậy, Địa Ngục này...

Cứ thế biến mất đi.

La Hồng nhấc tay, búng tay một cái vào Ma Kiếm Atula cầm trên mặt đất.

Như phúi đi một chiếc lá.

Hai màu đen đỏ đan xen vào Ma Kiếm Atula, như bỗng chốc sống lại.

Lao vút đi, hóa thành một thanh phi kiếm tinh xảo, cắt qua thời gian không gian.

Đại trận hộ thành, Tu La Sát Trận của thành Atula sau lưng La Hồng cũng bắt đầu cuộn xoáy lên ngay khoảnh khắc La Hồng búng tay vào Ma Kiếm.

Trong phút chốc, mây gió đổi sắc, cả Địa Ngục đều đang rung chuyển!

La Hồng ra tay rồi.

Ngoài thành Atula, trong thủy triều hắc ám.

Từng vị cường giả Địa Ngục trợn trừng mắt, như không thể tin nổi.

Đây là... làm cái gì?

La Hồng lại chủ động phát động tấn công nhằm vào bọn họ?

Chủ động tấn công bọn họ?

Hắn... điên rồi sao?

Muốn chết cũng không cần làm như vậy?

Nếu La Hồng là Nhân Hoàng thượng cổ, làm như vậy bọn họ còn có thể hiểu được một chút, dù sao Nhân Hoàng thượng cổ cũng một thời phong hoa tuyết đại, trấn áp tam giới.

Nhưng La Hồng không phải, hắn chỉ là Nhân Hoàng đương thời, trong niên đại Chân Hoàng đương thời không xuất hiện, La Hồng... dựa vào cái gì mà dám điên cuồng như vậy?

"Muốn chết!"

Trong thủy triều hắc ám, đại quân tộc Thi Ma xếp thành hàng lối phát ra tiếng gầm gừ vang vọng.

Một Thi Vương gào lên giận dữ.

Tính khí tộc Thi Ma cũng không tốt lắm, bọn họ sống nhờ vào giết chóc và cắn nuốt linh hồn...

Ma Kiếm Atula như khuấy lên một tấm màn trời, kéo theo một tấm màn kiếm khí mênh mông, lao về phía đại quân tộc Thi Ma.

La Hồng lại ở đằng sau, lưng thỉnh cất bước.

Khóe môi hắn nhếch lên một nụ cười tà mị.

Trên đỉnh đầu, bốn hang trời hợp nhất hiện lên.

Lấy hang trời Tà Chủ làm chủ, như có một thế giới vong linh hiện ra đằng sau hang trời.

"Phụt"

Ma Kiếm Atula kéo theo tấm màn kiếm khí hạ xuống, trong thoáng chốc, cả Địa Ngục như nổi cơn sóng thần!

Vị Thi Vương phần nộ ban nãy vừa mới ra tay đã bị cơn lốc kiếm khí bóp nát!

Bóp thành vô số miếng thịt vụn bay tung tóe, rơi xuống lả tả!

Đó là một vị Thi Vương, sánh ngang Thượng Vương cảnh, thân thể dũng mãnh vô song.

Nhưng đứng trước kiếm khí này, nháy mắt đã bị xé nát!

"Đây là... Tu La Sát Trận của tộc Atula!"

Một viên châu đen nhánh hiện lên.

Ý chí của vị Thi Vương vừa bị bóp nát đang chấn động trong đó.

"Kiến thức không tôi."

La Hồng khẽ nhú mày, trên thực tế, hắn cũng có chút kinh ngạc, thật sự không ngờ Tu La Sát Trận này lại có uy thế khủng bố như vậy!

Sát trận mở rộng, đẩy ngang về phía trước, hết thảy đều đang bị hủy diệt, đều đang dần chôn vùi.

La Hồng vẫn chậm rãi cất bước đằng sau sát trận.

Từng cường giả tộc Thi Ma Địa Ngục bị sát trận chôn vùi, chỉ còn lại một viên Thi Ma Chỉ Linh màu đen đang trôi nổi lơ lửng, cái này tương tự như biển ý chí.

Tộc Thi Ma không có biển ý chí, chỉ có Thi Ma Chỉ Linh!

Giết chóc bùng chóc bùng nổ.

Máu đen nhuộm kín không gian màu đỏ trong Địa Ngục, hơi thở chết chóc nồng đậm đang lan tràn.

Bầu không khí chết chóc đang sôi trào!

Không ai ngờ được sau khi ra khỏi thành Atula, La Hồng lại lập tức phát động tấn công đáng sợ như vậy! Hẳn lại có thể điều khiển sát trận Atula!

Sát trận tiếp tục san ngang về phía trước.

Những nơi nó đi qua, cường giả tộc Thi Ma đều bị xé thành thịt nát!

Thậm chí, một cường giả Thi Ma cấp bậc Thiên Thi Vương cũng bị giết chết!

Tiếng kêu gào thảm thiết phá vỡ sự tĩnh lặng trong Địa Ngục.

Địa Ngục dần dần có vẻ giống địa ngục.

Ma Kiếm tiêu tử tử cũng biết muốn lấy Ngụy Hoàng Chỉ Linh của Thi Ma Hoàng không phải một chuyện dễ dàng, cho nên mới để La Hồng sử dụng Tu La Sát Trận trong thành Atula.

Dù sao nếu lần này thất bại, nàng cũng mất đi tia hy vọng cuối cùng, mất đi cơ hội sống.

Cuối cùng tộc Atula sẽ trở thành cát bụi theo năm tháng.

Cho nên, liệu một phen mới có hy vọng cuối cùng..

Chương 1278: Mục tiêu của Nhân Hoàng đương thời là ta

Trên thủy triều hắc ám.
Thi Ma Hoàng ngồi trên hoàng tọa bạch cốt đột nhiên dựng thẳng lưng,
Gã nhìn chăm chăm vào La Hồng đang điều khiển Tu La Sát Trận giết
chết cường giả tộc Thi Ma.
Giận tới mức bật cười.
Thằng nhóc này... thật can đảm!
"Mượn dùng sát trận của tộc Atula, muốn phá vòng vây?"
Trên người Thi Ma Hoàng dần có khí cơ đáng sợ trào lên, sát khí cuộn
cuộn.
"Một chủng tộc đã biến mất vô số năm tháng, một sát trận phủ bụi từ
lâu, ngươi còn có thể đẩy lên sóng gió gì?"
Thi Ma Hoàng đứng dậy khỏi hoàng tọa bạch cốt.
Thoáng chốc, sát khí kinh khủng trào lên cuộn cuộn!
Sóng thần hắc ám đang rung chuyển, quay cuồng, như muốn nổ tung!
Gã muốn giết La Hồng, muốn rút linh hồn của La Hồng, khiến hắn trở
thành một thi nô hèn mọn thấp kém!
Sau lưng Thi Ma Hoàng dang rộng đôi cánh xương, mỗi một đoạn
xương đều giống như mũi kiếm sắc bén nhất.
Chém xuống một nhát, hư không đứt đoạn, thủy triều hắc ám cũng bị
chém tung tóe!
Đột nhiên chém về phía Tu La Sát Trận của La Hồng!
Tu La Sát Trận lập tức ngưng tụ ra một bóng người màu đỏ, tay cầm
thanh kiếm màu máu, chém ngang một nhát, đập vào cánh xương của Thi
Ma Hoàng!
Âm thanh va chạm kinh thiên động địa vang lên!
Kiếm khí trong Tu La Sát Trận bắt đầu nổ tung!
Thân hình Thi Ma Hoàng vẫn vững như núi, sắc mặt không hề thay đổi!
Sát trận Atula... bị phá rồi!
Sắc mặt La Hồng lại rất lạnh nhạt.
Trong thành Atula.
Ma kiếm tiêu tử ty vấy đỏ tung bay, xuyên qua tường thành nhìn trận
chiến Địa Ngục bên ngoài, thở dài một tiếng.

Tu La Sát Trận, quả nhiên đã yếu đi rất nhiều.

"Trốn đi"

Cánh môi Ma Kiếm tiểu tử khẽ mấp máy.

Tiếng nói như thổi qua làn gió, dập dềnh bay vào tai La Hồng.

Trốn?

La Hồng nở nụ cười.

Cô gái này thật thú vị.

Cảm thấy không có Tu La Sát Trận, đối mặt với đại quân Địa Ngục, bọn họ chỉ có đường chết sao?

Nếu là người thường thì quả thực như vậy, nhưng La Hồng có tự tin, Địa Ngục tuy là sân nhà của Thi Ma Hoàng nhưng cũng là sân nhà của La Hồng.

Anh mắt La Hồng khựng lại.

Hang trời lơ lửng, hang trời Tà Chủ mở ra.

Thoáng chốc, bóng đêm như gió thổi lật phất, từng tà ảnh lao ra khỏi hang trời Tà Chủ, đông đảo dày đặc, lộ ra khí thế đại quân xuất trận.

Người có đại quân, La Hồng ta... cũng có đại quân!

Hơn nữa, tại Địa Ngục, La Hồng còn không cần lo lắng thiếu thốn tà sát!

Thi Ma Hoàng nở nụ cười.

Gã nhìn chằm chằm La Hồng, thấy tà ảnh màu đen, cảm giác như địa vị của mình đang bị khiêu khích.

Đây là Nhân Hoàng đương thời?

Sao còn giống chúa tể Địa Ngục hơn cả chúa tể Địa Ngục là gã đây nữa vậy?

"Giết!"

Thi Ma Hoàng lạnh lùng lên tiếng.

Trong phút chốc, từng Thi Vương trong thủy triều hắc ám ào ào xông ra.

Địa Thi Vương cấp bậc Vương cảnh, Thiên Thi Vương cấp bậc Thiên Vương!

Điên cuồng lao về phía La Hồng.

Khí cơ cường đại phá vỡ không gian, vô số dòng chảy hỗn loạn trào lên, thủy triều hắc ám đang bạo động!

Thi cốt chất chồng, máu chảy thành sông!

Núi đá mưa máu ập tới ngay trước mắt!

Đây là sát khí phát ra từ Địa Ngục!

Thi Ma Hoàng đứng lặng hồi lâu, thân hình sừng sững, cao lớn như thần ma.

Mà bên người gã, Vân Thái Thương cũng đang nhìn với vẻ mặt phức tạp, ông ta không hiểu La Hồng đang muốn làm cái gì.
Lao ra khỏi thành Atula một cách ngu ngốc như vậy?

"Mục tiêu của Nhân Hoàng đương thời là ta."

Thi Ma Hoàng lạnh lùng nói.

Vân Thái Thương ngẩn ra, quay đầu nhìn Thi Ma Hoàng.

Thi Ma Hoàng là một cường giả có chiến lực Hoàng cảnh, cho dù chỉ là Hoàng cảnh yếu nhất nhưng... vẫn là Hoàng cảnh!

Mục tiêu của La Hồng chính là Thi Ma Hoàng?

La Hồng lấy cái gì để viết Thi Ma Hoàng?

Thi Ma Hoàng không nói gì, đôi mắt với đồng tử màu vàng thăm nhìn chằm chằm La Hồng, đây là trực giác, gã cũng không thể nói rõ là vì cái gì.

Nhưng có thể chắc chắn một điều rằng mục đích của La Hồng thật sự là gã, ngay từ đầu đã là gã.

Trong lòng Thi Ma Hoàng dâng lên cảm giác phản kích.

Thậm chí còn có chút kích động.

Đôi mắt với cường giả địa ngục ùn ùn kéo đến, La Hồng giờ kiếm chỉ lên, rạch nhẹ một đường.

Thoáng chốc.

Kiếm trong hộp kiếm lập tức lao ra.

"Giết!

La Hồng nói.

Dứt lời, ánh kiếm ngang trời, trong phút chốc, huyễn hóa ngàn vạn.

Số Chín Thanh Ngưu được La Hồng phân công đi trấn thủ cửa Địa Ngục.

Cho nên hiện tại Số Ba và Số Một ra trận!

Hai thanh kiếm lướt ngang.

Ngay tức khắc, thân hình Số Một và Số Ba hiện ra.

"Bịch!

Một Thiên Thi Vương bị Số Ba hất văng!

Số Một còn ngang ngược hơn, có hơi thở trấn áp, trực tiếp bóp nát một Thiên Thi Vương!

Số Một mượn vật chịu tải, cũng có thể bộc phát sức chiến đấu cấp bậc Ngụy Hoàng, một chiêu tung ra, một Thiên Thi Vương đã bị đánh nát.

Sự xuất hiện của hai cường giả này khiến cường giả Thi Ma trong Địa Ngục xôn xao cả lên!

"Tà Thần Danh Sách trong Cẩm Khu Hắc Ám của Thiên giới"

Vân Thái Thương chấp tay sau lưng, lẳng lặng đứng bên cạnh Thi Ma Hoàng, chột nói.

"Cẩm Khu Hắc Ám... Thế lực vô cùng xa xưa"

"Đáng tiếc, bọn họ vẫn chưa hoàn toàn phá giải phong ấn, sợ gì chứ Thi Ma Hoàng cười lạnh.

Ý chí dâng trào, như gợn sóng khuếch tán khắp Địa Ngục, không ngừng khuếch tán, khuếch tán...

Tộc Thi Ma, những chủng tộc Địa Ngục bị đánh chiếm đều hội tụ đại quân ừn ừn kéo tới.

Dày đặc chỉ chít, nhìn mà ghê người.

Nhiều cường giả như vậy bao vây tấn công, La Hồng nhất định không thể trốn thoát!

La Hồng lại chỉ lững thững bước đi, tóc bạc áo trắng tung bay, tay cầm Ma Kiếm Atula.

Từng bước từng bước, không nhanh không chậm.

"Số Một tiên bồi và Số Ba tiên bồi, thay ta ngăn chặn tất cả Thiên Thi Vương..."

La Hồng cười nói.

Số Một tung chưởng trấn áp một Thiên Thi Vương, quét mắt nhìn La Hồng một cái: "Được"

Tốc độ trả lời của hắn quá chậm.

Số Ba lại vô cùng phấn khích: "Tiểu La La, giao cho chị!"

Tất cả Thiên Thi Vương đều bị Số Một và Số Ba hấp dẫn hỏa lực.

Nhưng những Địa Thi Vương và Thiên Giáp Thi, Địa Giáp Thi của tộc Thi Ma vẫn lao về phía La Hồng.

Thi Ma Hoàng đứng giữa thủy triều hắc ám.

Gã nheo mắt, nhìn chăm chăm La Hồng.

Dáng vẻ như đã tính sẵn trong lòng của La Hồng khiến Thi Ma Hoàng cảm thấy khó hiểu.

Chương 1279: Tử khí và Tà Sát khí đều ngưng tụ có quy tắc

Trong thành Atula, Ma Kiếm tiểu tử tỷ tỷ váy đỏ tung bay, cũng có chút kinh ngạc.

La Hồng dừng bước.

Trên đỉnh đầu, hang trời Hỗn Độn như mặt trời nhô cao, có khí cơ kỳ dị đang không ngừng phóng ra.

La Hồng quét mắt nhìn ngang, ánh mắt dừng lại trên người Thi Ma Hoàng đang đứng giữa thủy triều hắc ám.

Khóe miệng khẽ nhếch lên: "Mục tiêu của bốn công tử... ngay từ đầu đã là ngươi"

Thi Ma Hoàng tỏ ra lạnh nhạt.

La Hồng cười khẽ.

Xung quanh, đại quân Thi Ma bổ nhào tới, Địa Thi Vương, Thiên Giáp Thi, Địa Giáp Thi...

Đồng đúc, che lấp trời đất!

Nhưng mà.

La Hồng nhấc tay, chỉ tay một cái.

"Xoạt!"

Trong nháy mắt.

Những cường giả Thi Ma ùn ùn kéo tới đồng loạt cứng đờ, thân thể như bị đóng băng.

"Tộc Thi Ma... Thi thể thành đạo, đều là thi thể... Vậy thì ngại quá, đều phải trở thành trợ lực của bốn công tử."

La Hồng nhếch môi.

Ngay sau đó, năm ngón tay mở ra, đẩy lên vòm trời.

"Đứng lên"

"Thần dân của ta"

Giọng nói trầm thấp, như đang ngâm xướng!

Hang trời Tà Chủ trên đỉnh đầu La Hồng lập tức phóng ra ánh sáng kỳ dị, hào quang chói lóa, như một thế giới vắt ngang bầu trời, như đang từ trên cao giáng xuống!

Thế giới vong linh kia chiếu rọi vào các cường giả tộc Thi Ma đang lao về phía La Hồng.

Sau đó, lại từng bóng dáng liêu xiêu vắn vẹo hiện ra đằng sau các cường giả tộc Thi Ma.

Đó là tà ảnh của cường giả tộc Thi Ma.

Ngay cả Địa Thi Vương cũng có tà ảnh hiện ra, như những cái bóng triú chặt bọn họ, khiến động tác của đại quân Thi Ma đều trở nên cứng đờ.

Đại quân tộc Thi Ma, thật ra chính là đại quân của La Hồng!

Mỗi một cường giả tộc Thi Ma, La Hồng đều có thể triệu hồi ra tà ảnh có thực lực tương ứng!

Đây chính là điều cho La Hồng tự tin rằng hắn có thể san bằng địa ngục.

Dù đang trong thời điểm triệu hoán quy mô lớn như vậy, La Hồng vẫn cảm giác được sức mạnh tà sát trong hang trời Tà Chủ của mình như bị rút sạch!

Thế nhưng, La Hồng ngoắc tay một cái, thủy triều hắc ám quét xuống, Tử Linh khí bị cuốn vào trong đó, bị hang trời Tà Chủ điên cuồng cắn nuốt,

Tử Linh khí chuyển hóa thành tà sát.

La Hồng lại có tà sát mệnh mông vô tận!

Tà ảnh và cường giả Thi Ma còn đang chém giết lẫn nhau!

Ác liệt không thôi.

La Hồng từ từ đi qua dòng lũ chiến tranh.

Mỗi một cường giả tộc Thi Ma bị tà ảnh giết chết đều sẽ bị cắn nuốt, hóa thành tà sát tinh thuần, chảy ào vào trong cơ thể La Hồng!

Trong mắt Thi Ma Hoàng hiện lên vẻ chấn động.

Vân Thái Thương đứng bên cạnh gã lại vạn phần kinh hãi.

Nhìn La Hồng bước ra từ bóng đêm, đi qua núi thây biển máu.

Chỉ cảm thấy vào giờ khắc này, nhận thức của ông ta về La Hồng lúc trước đột nhiên hoàn toàn thay đổi!

Giờ khắc này, trong đầu Vân Thái Thương bỗng hiện lên một suy nghĩ điên cuồng đến cực điểm.

Có lẽ...

La Hồng thật sự có thể... san bằng địa ngục?

Thi Ma Hoàng ngồi không yên.

Tiến lên một bước.

Đột nhiên, thủy triều hắc ám nổ tung!

"Chết!"

Đồng tử màu vàng thẫm của gã nhìn chằm chằm La Hồng!

Kẻ này... còn đáng ghét hơn cả phu tử nhân gian!

Thi Ma Hoàng cảm nhận được nguy hiểm, nếu tất cả cường giả tộc Thi Ma Địa Ngục đều bỏ mạng, vậy có lẽ nguy hiểm sẽ thực sự xuất hiện.
Thi Ma Hoàng ra tay.

La Hồng lại nở nụ cười.
"Số Một tiền bối"
La Hồng gọi một tiếng.

Sau đó, Di Hình Hoán Ảnh tới sau lưng một Thiên Thi Vương, động tác của Số Một khựng lại một chút, lướt ngang một đường, ngăn cản Thi Ma Hoàng.

Thi Ma Hoàng đâm ra một quyền, Số Một tung ra một chưởng.

Thoáng chốc!
Mây gió Địa Ngục trào lên, thủy triều hắc ám liên tục phát nổ.
La Hồng không để ý đến Thi Ma Hoàng và Số Một còn đang giao chiến.

Hiện giờ La Hồng đã là Vương cảnh đỉnh phong, chống lại Thi Ma Hoàng không hề có phần thắng, thậm chí muốn giết Thi Ma Hoàng cũng rất khó.

Cho nên La Hồng muốn khiến bản thân mạnh hơn.
"Nâng cao thực lực, khiến bốn công tử có dấu hiệu đánh mất bản tâm"
"Hiện giờ, bốn công tử phải trở về con đường ban đầu"
"Bốn công tử... là tà tu."

La Hồng thì thầm.
Ngay sau đó, hỏa lực bùng lên triệt để, giao chiến với một Thiên Thi Vương.

Trong quá trình giao chiến, hắn không ngừng hấp thu tà sát của đối phương.

Càng ngày càng nhiều tà ảnh vây tới, Thi Thiên Vương gào rống không ngớt, cuối cùng bị một kiếm của La Hồng chém bay đầu.

Tử Linh khí trên người bị hấp thu điên cuồng, bị hang trời Tà Chủ hút sạch.

"âm âm âm!"

Thi Ma Chỉ Linh cũng tan biến, một vị Thiên Thi Vương cứ vậy bỏ mạng.

Khí tức trên người La Hồng xao động.

Hang trời Tà Chủ bỗng chốc được lấp đầy khiến hang trời Hỗn Độn của La Hồng cũng đang tăng cường.

La Hồng tìm được cảm giác quen thuộc.

Giống như khi hắn đối phó với tà tu nhân gian.

Lúc này, La Hồng tìm được sơ tâm.

Tại nhân gian, tà tu chính là bảo vật nạp điện của hắn.

Mà hiện giờ, tộc Thi Ma trong Địa Ngục cũng giống như vậy.

Trước đây khi La Hồng còn yếu ớt, chuyển hóa tà sát Tử Linh khí có vẻ vừa chậm chạp vừa gian nan.

Nhưng hiện giờ hắn đã không còn nhỏ yếu, hiệu suất chuyển hóa cũng nhanh hơn nhiều, rất nhiều Thi Ma đều có chung kết cục với đám tà tu nhân gian!

Hang trời Tà Thần của La Hồng còn chưa viên mãn, muốn bước lên Hoàng cảnh là không thể nào, nhưng điều đó cũng không thể ngăn cản hắn bước lên cạnh giới Thiên Vương.

Cho nên, La Hồng định thông qua hang trời Tà Chủ, khiến tu vi của bản thân bước vào Thiên Vương!

Vô số tà sát liên tục ngưng tụ tại thế giới tử linh trong hang trời Tà Chủ.

Tử Linh khí một nửa chuyển hóa thành tà sát, một nửa chuyển hóa thành tử khí, không khí nặng nề, ngưng thành dòng lũ.

Đó mới là hơi thở chết chóc thực sự, không có sự sống, có thể ăn mòn hết thảy.

Tà Sát khí khiến hang trời Tà Chủ của La Hồng trở nên tràn đầy, hình thành một thế giới vong linh viên mãn.

Tử khí và Tà Sát khí đều ngưng tụ có quy tắc.

Khí tức của La Hồng càng lúc càng mạnh!

Chương 1280: Lại một Tà Thần Danh Sách!

Trong địa ngục.

Các Thiên Thi Vương tộc Thi Ma đều bàng hoàng kinh hãi.

Bọn họ cảm nhận được một luồng áp lực từ trên người La Hồng, đó là cảm giác mà thiên địch mang lại!

Bọn họ không muốn tiếp tục chiến đấu.

Xoay người muốn bỏ chạy, nhưng Số Ba Vĩ Thiên Miêu lại cười khặc khặc một tràng.

Cái đuôi rũ xuống, hóa thành dây thừng, buộc chặt một Thiên Thi Vương đang định bỏ trốn.

Hang trời Tà Chủ của La Hồng trôi nổi dập dềnh, bỗng bành bay tới, hấn nở nụ cười, hút khô từ Thiên Thi Vương này đến Thiên Thi Vương khác.

Tử Linh khí của Thiên Thi Vương đều bị hút khô, cuối cùng... hóa thành đốm sáng trắng, sau đó tiêu tán trong Địa Ngục như được thanh tẩy.

Xa xa.

Số Một hóa thành một cái vỏ ốc khổng lồ bao phủ Thi Ma Hoàng, mặc cho đối phương tấn công đánh chém, vẫn không rên lấy một tiếng.

Thi Ma Hoàng không thể đánh vỡ vỏ ốc này trong một thời gian ngắn!

Nhìn thấy từng Thiên Thi Vương bị La Hồng tinh lọc, ý lạnh trên người gã lại càng nồng đậm!

Sau khi Thiên Thi Vương cuối cùng của tộc Thi Ma bị La Hồng hút khô tà sát, ngã xuống.

Cả địa ngục đều rung chuyển.

Nhiều Thiên Thi Vương bỏ mạng như vậy, khiến Địa Ngục nhuộm máu, mưa máu bay lả tả!

La Hồng đeo mặt nạ Tà Quân, tóc bạc tung bay, từ từ nhắm mắt, hai tay dang rộng.

Thật ra Thiên Vương cũng là Vương cảnh, chẳng qua quy tắc tích lũy đã đạt tới mức cao nhất của Vương cảnh!

Trên người nồng đậm tà sát, trong hang trời Tà Chủ, vô số quy tắc bắt đầu sinh sôi, như nước lũ hội tụ trên đại đạo, quy tắc tử vong trong Địa Ngục nhả trăm sông đổ về một biển trong hang trời Tà Chủ!

Đột nhiên!

La Hồng mở mắt.

Trong hang trời, quy tắc như biển.
Lấy Tà đạo thành Thiên Vương.

Quy tắc như biển, đều là quy tắc tử vong, trong hang trời Tà Chủ, từng tà ảnh hiện lên, hai mắt bọn họ đỏ tươi, đông nghìn nghịt, quỳ xuống chiếm một diện tích lớn.

Thân thể La Hồng vô cùng cao lớn, như nhìn xuống thiên địa, hần ngồi trên vương tọa, như quân chủ nhìn xuống các thần tử của mình.

Thế giới trong hang trời Tà Chủ càng thêm sinh động, nhưng vì hấp thu quá nhiều Tử Linh khí, khiến tử khí trở nên nồng đậm, hóa thành nước chảy róc rách.

Trong Địa Ngục.

Sóng triều sôi trào, sát khí cuộn cuộn, năng lượng không ngừng bộc phát.

Từng cỗ thi thể của tộc Thi Ma rơi xuống, nện vào mặt đất Địa Ngục, như từng đoá hoa máu nở rộ trên mặt đất Địa Ngục.

Trời đất như chìm vào tĩnh Mịch.

La Hồng bay lơ lửng, từ từ nhắm hai mắt, gương rộng cánh tay.

Cảm nhận được sức mạnh đang không ngừng tăng cường.

Thiên Vương rồi...

Từ Vương cảnh đi lên Thiên Vương cũng không có bình cảnh như trong tưởng tượng.

Thậm chí, còn thoải mái hơn cả khi La Hồng từ Bán Tôn bước vào Tôn cảnh, nhưng ý nghĩa của hai việc này lại hoàn toàn khác nhau.

Bước vào cấp bậc Thiên Vương cũng có nghĩa là đặt chân lên cấp bậc cường giả cao nhất tam giới.

Thiên Vương, đặt ở Thiên giới, nhân gian, Địa Ngục, đều là những người đứng trên đỉnh cao nhất, cường đại vô song, trên cao nhìn xuống vô số chúng sinh.

"Khắc khắc khắc..."

Đuôi mèo của Số Ba phân hóa thành hàng vạn hàng nghìn, lạnh lùng cười.

Nàng ta cũng không có thiện cảm với đám Thiên Thi Vương trong Địa Ngục, không có lý do gì khác mà là vì chúng xấu xí ghê tởm.

Hiện tại, La Hồng hút khô tà sát và Tử Linh Khí của đám Thiên Thi Vương này, khiến chúng lần lượt chết đi.

Các cường giả trong Địa Ngục đều nhìn tới mức ngây người, một nỗi sợ hãi không tên tỏa ra từ trong cơ thể bọn họ.

Thi Ma Hoàng bị Số Một nhốt trong vỏ ốc còn phân nộ gấp bội, sát khí kinh khủng cuộn trào, muốn đánh vỡ vỏ ốc nhưng cái vỏ này lại vô cùng cứng rắn.

Số Một hóa thành dáng vẻ béo mập, cười ngây ngô.

Tuy thực lực của hắn ta còn chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng vỏ ~ ốc mà hắn ta hóa ra lại là vỏ ốc thật sự.

Ngay cả Nhân Hoàng cũng bị nó giam cầm một lúc.

Một Ngụy Hoàng chỉ miễn cưỡng đạt được chiến lược Chân hoàng như người thì làm sao có thể đánh vỡ?

Cho nên Số Một không hề lo lắng.

Đối phó với Thi Ma Hoàng cũng không khó khăn như trong tưởng tượng.

Mà xa xa.

Thực lực của La Hồng tăng lên, Số Một cũng mừng rỡ không thôi, bởi vì thực lực của La Chính càng mạnh thì càng có thể hoàn thành việc chế tạo vật chịu tải Số Không, Số Không mới có cơ hội phá giải phong ấn.

Phải biết rằng Linh Hào mới là trụ cột của các Tà Thân.

Mấy năm nay, may có Số Không trấn giữ Cẩm Khu Hắc Ám, không ngừng tiếp sức cho bọn họ, mới không để bọn họ đánh mất tâm trí giữa năm tháng đằng đằng vô tận.

Cho nên, ngay cả Số Một thực lực cường đại cũng chờ mong Số Không phá giải phong ấn.

Thiên Thi Vương của Tộc Thi Ma Địa Ngục đã bỏ mạng gần hết.

Thời điểm tộc Thi Ma bành trướng, chiến lược Thiên Vương của các tộc khác cũng đã gần như chết hết.

Cho nên, chiến lược cao nhất của Địa Ngục cơ bản đã sụp đổ.

Vân Thái Thương bay lơ lửng, sắc mặt thoáng thay đổi, trở nên có phần khó coi.

Ông ta nhìn ra xa, nơi đó La Hồng đang bộc phát khí tức, bắt đầu phá vỡ bình cảnh, bước lên cấp bậc Thiên Vương.

Nhưng lại không có thiên địa dị tượng.

Bởi vì cho dù bản thân Thiên Vương là Vương cảnh, nhưng cũng là cảnh giới cao nhất của Vương cảnh.

Cho nên khi La Hồng bước vào Vương cảnh cũng không có dị tượng hiện ra, nếu lúc này La Hồng chứng đạo thành Hoàng thì nhất định sẽ có dị tượng chấn động tam giới!

Vân Thái Thương nhìn về phía xa, Thi Ma Hoàng không ai bì nổi đang bị vây nhốt trong vô ôc, tạm thời không thể phá vỡ phong cấm mà ra.

Điều này khiến Vân Thái Thương cảm thấy nguy hiểm cận kề.

Ông ta không chút do dự, xoay người định bỏ chạy.

Nhân lúc La Hồng còn chưa hoàn toàn khôi phục.

Vân Thái Thương chính là Thiên Mệnh Chi Tử được Thiên Đạo phù hộ, từ xưa tới nay vẫn luôn xuôi gió xuôi nước, nhưng có làm thế nào cũng không ngờ được sau khi gặp phải La Hồng, mình lại chịu thiệt nhiều lần đến vậy.

Sau khi dung hợp biến ý chí của Thiên Giới Trần Thủ, thực lực của Vân Thái Thương cũng tiến lên cấp bậc Thiên Vương.

Nhưng chỉ mới bước vào Thiên Vương mà thôi, dù sao Thiên Giới Trần Thủ cũng bị tiêu diệt từ lâu.

Có thể khôi phục chiến lực Thiên Vương là đã tốt lắm rồi.

Còn việc giết La Hồng, Vân Thái Thương không hề có suy nghĩ này.

Quái vật La Hồng này là yêu nghiệt mạnh nhất, đối với hắn, điển đầu vượt cảnh chẳng khác nào ăn cơm uống nước.

Cho nên bây giờ Vân Thái Thương lấy thực lực sa sút này đi giết La Hồng, e là không biết chữ "chết" viết thế nào.

Vân Thái Thương đang đợi.

Ông ta đang đợi ý chí Thiên Đạo hoàn toàn bám vào người ông ta.

Như vậy ông ta mới có thể thật sự trở nên cường đại, trở tay một cái là có thể trấn áp La Hồng!

"Âm Dù sao Vân Thái Thương cũng là một Thiên Vương, tốc độ cực nhanh.

Chẳng mấy chốc đã tới cổng Địa Ngục.

Trên mặt ông ta hiện lên vẻ vui mừng.

Ông ta nhanh chóng lao về phía cổng Địa Ngục, nhưng vừa tới cổng Địa Ngục đã thấy vô số tà sát không ngừng rơi xuống.

Một con Thanh Ngưu hiện lên.

Một tiếng nổ vang lên.

Sừng trâu đâm vỡ không gian, đụng mạnh vào Vân Thái Thương.

Vân Thái Thương chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân vỡ nát, thân thể gần như bị nghiền thành thịt vụn.

Bộ dạng của ông ta cực kỳ thảm.

Vân Thái Thương choáng váng!

Lại một cường giả cấp bậc Thiên Vương!

Lại một Tà Thần Danh Sách!
La Hồng này... rốt cuộc phóng thích bao nhiêu Tà Thần trong Cẩm Khu
Hắc Âm!

Chương 1281: Thả ta ra ngoài!

Sắc mặt Vân Thái Thương hết sức khó coi, thân thể lập tức khôi phục lại, nhưng trong lòng lại có chút lo lắng và tuyệt vọng.

Xa xa, La Hồng bước vào cảnh giới Thiên Vương bỗng từ từ mở mắt.

Hai mắt của hắn giống như hai vầng mặt trời màu vàng, chiếu sáng cả Địa Ngục.

Ánh mắt của La Hồng không nhìn vào Thi Ma Hoàng đang bị Số Một trấn áp, cũng không nhìn các cường giả khác trong Địa Ngục.

Mà lập tức dừng lại trên người Vân Thái Thương.

"Vân Thái Thương... thật sự không chết"

"Người là kẻ kiên cường nhất mà bọn công tử từng gặp"

La Hồng nói.

Giết nhiều lần như vậy nhưng vẫn không thể giết chết.

Thật sự quá nhiều phân thân!

Sắc mặt của Vân Thái Thương rất khó coi: "La Hồng... Người muốn muốn xáo trộn Địa Ngục, người cứ làm chuyện của người, ta chưa từng ngăn cản, cũng chưa từng ra tay đối phó người, không liên quan tới ta"

Lời của Vân Thái Thương khiến La Hồng nở nụ cười.

Mạng của Vân Thái Thương này quá cứng, người như vậy, đáng chết.

La Hồng mặc kệ ông ta ra tay hay không dù sao... hắn cũng muốn giết!

"Và..."

Vân Thái Thương hoảng sợ biến sắc.

Ông ta chỉ cảm thấy cái bóng đằng sau mình bỗng vặn vẹo.

Sau đó, Tà Ảnh Địch Sơn hiện lên.

"ầm ầm" một tiếng, vung quyền về phía Vân Thái Thương.

Nhưng nắm đấm vừa lao tới đã lập tức thay đổi, hóa thành một nắm đấm đáng sợ tới cùng, không gian vặn vẹo, bị đánh vỡ tan tành trống rỗng.

Di Hình Hoán Ảnh!

Địch Sơn đang vung quyền biến thành La Hồng!

Từ cực độ nhỏ yếu cho tới cực độ cường đại, đều mang tới cho Vân Thái Thương cảm giác đối nghịch cực kỳ mạnh mẽ.

Vân Thái Thương nhắc tay ngăn cản.

"Phập!"

Lòng bàn tay nổ tung, sức mạnh kinh khủng đè ép bàn tay, nện xuống vai ông ta.

Đầu vai Vân Thái Thương lập tức vỡ nát, thân thể bay ngược ra ngoài như một cánh diều đứt dây.

"Người... quá yếu."

La Hồng đứng yên tại chỗ, vẫn duy trì tư thế tung quyền, lắc đầu đầy tiếc nuối.

Vân Thái Thương mặt mày tái mét.

Đâu!

Còn không phải tại người!

Biết bao nhiêu phân thân của ông ta đều bị giết sạch!

Ông ta có thể làm sao bây giờ.

Ông ta cũng rất tuyệt vọng!

La Hồng đứng thẳng người, dưới trạng thái Atula, thân hần cao hơn hai thước, vóc dáng thon dài, tóc bạc ngang lưng.

Đôi mắt trong veo như sao trời.

Nhìn chằm chằm vào Vân Thái Thương khiến toàn thân ông ta phát lạnh, La Hồng cũng nhú mày một cái.

Hắn thấy được một màu trắng sáng trên người Vân Thái Thương...

"Thiên Đạo..."

La Hồng mím môi, mang theo vẻ nghiền ngẫm và kinh ngạc.

Trên người Vân Thái Thương lại ẩn chứa sức mạnh Thiên Đạo, cái này... có vẻ thú vị!

Người này... có đồ tốt!

Thảo nào có nhiều phân thân.

La Hồng nở nụ cười, thân hình bỗng biến mất, sau đó lại xuất hiện ngay trước mắt Vân Thái Thương.

Đồng tử Vân Thái Thương co chặt lại.

"Người muốn làm gì?"

Rống lên một tiếng, Vân Thái Thương dốc hết sức ra tay.

Nhưng lần này La Hồng lại không có ý định giết Vân Thái Thương.

Trên người kẻ này có sức mạnh Thiên Đạo, nếu La Hồng giết rồi, không cẩn thận sẽ dẫn tới thứ gì đó không tốt.

Hiện tại La Hồng cũng không đủ tự tin có thể chống lại ý chí Thiên Đạo.

Cho dù đạt tới cảnh giới Thiên Vương cũng như vậy.

Ý chí Thiên Đạo, đó là ý chí của cả tam giới, là ý chí của cả một đại thế giới.

Lúc này La Hồng không muốn gây thêm chuyện.

San băng Địa Ngục, chiêm lây truyền thừa Atula là được rồi.

Đang yên đang lành đi giết Vân Thái Thương, chộc cho Thiên Đạo chú ý, không cần thiết.

"Nhịn một chút, đau một chút thôi"

La Hồng nói.

Dứt lời, Thiên Ma Bất Diệt Thể chấn động.

Làn sóng dao động khuếch tán, một quyền đánh ra, một kích của Vân

Thái Thương cũng nổ tung!

Bước vào cấp bậc Thiên Vương, sức mạnh của La Hồng có bước nhảy vọt, tuy nhiên Thiên Ma Bất Diệt Thể vẫn chưa tăng cường nhiều lắm.

Nhưng tuyệt đối không phải thứ mà Vân Thái Thương bây giờ có thể ngăn cản!

Một tiếng nổ vang lên!

Vân Thái Thương bị tiêu diệt, máu thịt tung bay, rơi xuống lả tả.

Thân thể bị nghiền nát.

Trong lòng Vân Thái Thương hải hùnh khiếp vía!

Chênh lệch... quá lớn!

Cùng là Thiên Vương, vì sao lại chênh lệch lớn như vậy?

Ông ta cũng không phải kẻ yếu ớt!

Nhưng suy nghĩ kỹ lại cũng không kỳ lạ cho lắm, dù sao ông ta vốn đã bị thương, phân thân hủy diệt, hiện giờ, khí thế của ông ta không thể sánh bằng La Hồng chỉ vừa mới đột phá.

Quan trọng nhất là lúc còn là Vương cảnh, La Hồng đã có thể chiến đấu với Thiên Vương!

Hiện giờ hấn thành Thiên Vương, có thể dễ dàng đánh nát ông ta cũng chẳng hề kỳ quái!

Biển ý chí đập dềnh.

La Hồng phẩy tay một cái.

Biển ý chí của Vân Thái Thương lập tức bị La Hồng đóng cửa, thu vào trang lưu trữ.

Làm xong những việc này, La Hồng mới quay đầu nhìn đại quân Địa Ngục xung quanh.

Cường giả tộc Thi Ma cấp bậc Thiên Thi Vương đều đã ngã xuống.

La Hồng cười tươi rạng rỡ.

Địa Ngục... trước đây La Hồng đã muốn tới đây một chuyến, dù sao, con đường ban đầu của La Hồng cũng là tà tu, mà tà tu của nhân gian đều đã bị hấn hút khô, tu vi Tà đạo của La Hồng vẫn luôn giẫm chân tại chỗ.

Hiện giờ, tại Địa Ngục, La Hồng lại có thể cảm nhận được cảm giác lâng lâng này.

Trước kia thực lực yếu, La Hồng không dám tới Địa Ngục, dù sao một khi xuống Địa Ngục, với thủ đoạn hút khô tà sát của người khác về cho bản thân của hắn, e rằng sẽ bị cường giả Địa Ngục đuổi giết.

Địa Ngục không giống Thiên giới, La Hồng không có chỗ dựa tại Địa Ngục.

Cho nên La Hồng đành phải nhẫn nại như vậy mới tới Địa Ngục, mà lần này, Địa Ngục hóa thành vùng đất để hắn nâng cao thực lực!

"Thả ta ra ngoài!"

Xa xa.

Thi Ma Hoàng phần nộ tới mức muốn phát nổ tại chỗ!

Cái vỏ ốc chết tiệt này còn cứng hơn cả mai rùa!

Đậu!

Có dám đường đường chính chính đánh một trận hay không?

Thi Ma Hoàng nổi cơn thịnh nộ, nhưng La Hồng cũng không giao thủ chính diện với gã.

Hang trời Tà Chủ vắt ngang trên đỉnh đầu La Hồng, tỏa ra sức hấp dẫn mạnh mẽ.

Nhìn đại quân Thi Ma bị tà ảnh dây dưa trong Địa Ngục, La Hồng nở nụ cười.

Hôm nay, hắn sẽ biến Địa Ngục trở nên trống rỗng.

Ma Kiếm tiêu ty ty nói muốn giết Thi Ma Hoàng thì phải giết sạch Địa Ngục, Thi Ma Hoàng chỉ cần có một cường giả tộc Thi Ma là có thể sống lại một lần nữa.

Một khi đã như vậy, La Hồng cũng không định giết Thi Ma Hoàng mà hắn sẽ giết sạch Địa Ngục trước.

Trên thực tế, đều là Thi Ma Hoàng chủ động tìm La Hồng gây phiền toái.

Sau khi xuống Địa Ngục, La Hồng cũng chưa từng đi chọc tộc Thi Ma.

Hắn lắc đầu, suy nghĩ lại về bản thân, hắn vẫn không đủ xấu xa.

Một khi đã như vậy, hôm nay... san bằng Địa Ngục luôn đi!

Chương 1282: Bĩ Ngạn nở hoa, Luân Hồi hình thành

La Hồng ngẩng đầu, thoáng chốc, đôi mắt dưới mặt nạ Tà Quân trở nên lạnh lẽo vô tình, trong đôi mắt như sao trời cuộn trào sát khí.

Trong hang trời Tà Chủ, La Hồng kéo ra dòng sông tử khí!

Đó là tử khí sinh ra sau khi hấp thu Tử Linh khí của đông đảo Thiên Thi Vương.

Tử khí nồng đậm hóa thành chất lỏng màu đen, hóa thành dòng tuôn trào cuộn cuộn, dưới sự dẫn dắt của La Hồng, không gian bị ăn mòn đều phát ra tiếng gào thét!

La Hồng nhấc tay, bắt lấy dòng sông tử khí.

Đập mạnh xuống!

"Ấm Mất đất Địa Ngục bỗng bị ăn mòn, lõm xuống.

La Hồng bước đi trên không trung, tóc bạc tung bay, dòng sông tử khí tuôn chảy, từng vị cường giả tộc Thi Ma đang chiến đấu với tà ảnh dần bị cắn nuốt, bị ăn mòn.

Linh hồn Thi Ma đều bị ăn mòn.

Vô số linh hồn gào khóc, kêu thảm trong dòng sông tử khí.

Thi Ma Hoàng bị mắc kẹt trong vỏ ốc run lên bần bật.

Nhìn La Hồng với vẻ không thể tin nổi.

"Người điên rồi! Người muốn làm cái gì?"

Giọng nói trầm thấp khàn khàn từ trong miệng Thi Ma Hoàng truyền ra, nổ vang trên không trung Địa Ngục.

Rốt cuộc La Hồng muốn làm gì?

Hắn muốn tàn sát toàn bộ chủng tộc trong Địa Ngục sao?

Sắc mặt La Hồng lạnh lùng vô tình!

Hắn muốn xây dựng lại Luân Hồi, một khi đã như vậy đương nhiên phải dọn sạch Địa Ngục, Địa Ngục này không phải Địa Ngục trong tưởng tượng của hắn.

sxq ạt!

La Hồng cất bước đi trên khoảng không.

Hắn nhìn xuống các cường giả Địa Ngục, Địa Ngục không có kẻ yếu, đều là vật tử vong bị hỗn loạn và giết chóc chi phối!

Dân thường như nhân gian căn bản không tồn tại, Địa Ngục là nơi kẻ mạnh tồn tại, Tử Linh khí nơi này sẽ ảnh hưởng tới tâm trí.

Một Địa Ngục hỗn loạn như vậy không phải là nơi để xây dựng Luân Hồi.

Cho nên, Địa Ngục phải trống rỗng.

Địa Giáp Thi bị La Hồng hút khô Tử Linh khí, tà sát đi vào hang trời, tử khí tràn ra khắp Địa Ngục.

Địa Ngục không trống rỗng, bây giờ chỉ còn trong lời kẻ!

Địa Ngục thật sự sắp trống rỗng rồi!

Thời gian từng chút từng chút trôi qua.

La Hồng không chế dòng sông tử khí vắt ngang Địa Ngục, xé mở mặt đất Địa Ngục, kéo dòng sông đang tuôn chảy ra, dẫn tới vực sâu vô tận.

"Hoàng Tuyền, Nại Hà, Luân Hồi."

La Hồng nở nụ cười.

Trong mắt lấp lánh ánh sao.

Hắn muốn tạo ra Luân Hồi, muốn cho Địa Ngục một diện mạo mới.

Hắn muốn khiến linh hồn của sinh linh nhân gian và Thiên giới đều được dẫn xuống Địa Ngục, thực hiện một vòng luân hồi trong Địa Ngục.

"Âm Dòng sông tử khí cần quét khắp Địa Ngục.

Vô số Tử Linh khí bị La Hồng chuyển hoá, tà sát bị hang trời Tà Chủ hấp thu, tử khí tụ vào dòng sông!

Trong thành Atula, bóng hình váy đỏ xinh đẹp ngơ ngác nhìn.

La Hồng vậy mà... thật sự định giết sạch Địa Ngục!

Đúng là đồ điên!

La Hồng lơ lửng trên không trung, lơ lửng giữa thủy triều hắc ám.

Tử Linh khí trong thủy triều hắc ám cũng bị La Hồng không ngừng phân giải.

La Hồng giống như một cái máy làm việc không biết mệt mỏi, chuyển hóa Tử Linh khí trong thủy triều hắc ám!

Thủy triều hắc ám quét ngang Địa Ngục vô số năm tháng bắt đầu loãng đi.

La Hồng vùng tay lên.

Thậm chí vô số tử khí còn bắt đầu ngưng tụ thành tinh thạch màu đen.

La Hồng vùng chùy quy tắc, bắt đầu nện xuống, tinh thạch do tử khí ngưng tụ mà thành được La Hồng tạo thành một chiếc cầu.

Chiếc cầu hạ xuống, không khí nặng nề.

La Hồng ở lấy ngón tay làm bút, viết hai chữ "Nại Hà" lên tấm bia đá ở đầu cầu.

Lại tạo ra một tảng đá khổng lồ màu đen.

Tảng đá màu đen rơi xuống cuối dòng sông tử khí.

La Hồng khê động tâm thần, hang trời mở ra.

Ấn Ký Sinh Mệnh dung nhập vào trong tảng đá, nhân gian khí hang trời

Nhân Hoàng phát ra cũng dung nhập vào trong tảng đá.

Tảng đá này nên xuống Địa Ngục, có được khí tức tam giới.

La Hồng viết lên ba chữ "Đá Tam Sinh" trên tảng đá.

Đá Tam Sinh ở cuối Hoàng Tuyền.

Địa Ngục bắt đầu trở nên tĩnh mịch, chỉ còn lại âm thanh dòng sông tử khí tuôn chảy.

Mà Tử Linh khí tràn ngập khắp mọi ngõ ngách trong Địa Ngục đều biến mất sạch sẽ.

Khắp nơi đều trống rỗng, chỉ còn lại hơi thở âm u lạnh lẽo sau khi bị rút sạch Tử Linh khí.

Tất cả tử khí đều hội tụ trong dòng sông, cuộn trào không ngớt.

La Hồng lơ lửng trên không trung Địa Ngục, nở nụ cười.

Tâm thần khê động.

Trang lưu trữ mở ra.

Tinh hoa sinh mệnh bắn tung ra.

Bên cạnh dòng sông tử khí, trong ánh mắt đờ đẫn của Thi Ma Hoàng và

Ma Kiếm tiêu tỷ tỷ... từng đóa hoa màu màu lay động mọc lên.

Bọn họ chưa bao giờ tưởng tượng, thì ra Địa Ngục... cũng có thể đẹp như vậy.

Bỉ Ngạn nở hoa, Luân Hồi thành hình.

La Hồng hạ xuống, mỉm cười giữa bụi hoa.

Trong địa ngục cũng có hoa nở.

Đây là chuyện hiếm thấy cỡ nào.

Hoa Bỉ Ngạn nở rực rỡ, La Hồng mỉm cười giữa bụi hoa, cảnh tượng này như một hình ảnh dừng lại mãi mãi.

Địa Ngục đã xảy ra biến hóa cực lớn, một dòng sông tử khí chảy ngang địa ngục, sinh cơ tử cơ, âm dương xen kẽ.

La Hồng thay đổi Địa Ngục, khiến Tử Linh khí tràn ngập Địa Ngục đều được luyện hóa.

Tà sát trong Tử Linh khí bị hang trời Tà Chủ của La Hồng hấp thu, tử khí còn thừa hóa thành dòng sông tử khí chảy dài.

Cả Địa Ngục chìm vào tĩnh mịch.

Cường giả tộc Thi Ma trong Địa Ngục đã bỏ mạng sạch sẽ, chỉ còn lại vô số tà ảnh lấy tư thái hắc ám đứng lặng, hai mắt đỏ tươi, khiến Địa Ngục tỏa ra không khí quái dị.

La Hồng từ từ thở ra một hơi.

Địa Ngục thay đổi, tạo ra hình thức ban đầu của Luân Hồi, muốn thật sự thành lập luân hồi cũng không đơn giản như trong tưởng tượng.

Nhưng những chuyện nên giải quyết thì đã giải quyết xong.

San bằng Địa Ngục, hang trời Tà Chủ của La Hồng đã hoàn toàn viên mãn.

Thậm chí năng lượng còn tràn cả ra ngoài, bởi vì La Hồng đã luyện hóa toàn bộ Địa Ngục để lấp đầy hang trời Tà Chủ.

Điều này khiến năng lượng của La Hồng gần như dồi dào bất tận.

Điều này cũng không khiến La Hồng cảm thấy kinh ngạc, lúc trước hắn đối phó tà tu cũng như thế này.

Chẳng qua bây giờ gọn gàng dứt khoát hơn một chút.

La Hồng ngồi xếp bằng giữa bụi hoa, bắt đầu củng cố tu vi của bản thân, tuy đã luyện hóa toàn bộ Tử Linh khí của Địa Ngục, nhưng muốn nắm giữ sức mạnh này trong tay thì vẫn phải làm quen trước.

Nhưng hiện giờ La Hồng đã có Thiên Ma Bất Diệt Thể, giúp hắn thừa nhận Tử Linh khí.

Cho nên La Hồng cũng không muốn tiêu tốn quá nhiều thời gian để làm quen.

Năng lực của Thiên Ma Bất Diệt Thể có thể tự động quen thuộc với sức mạnh này.

Chương 1283: Số Ba tiền bối... Thỏa sức đánh đi

Qua hồi lâu, La Hồng mở mắt, Tinh Không Chi Nhãn trở nên sâu thẳm, toàn thân toát ra khí chất đặc biệt.

Tà Sát khí nồng đậm mãnh liệt không chút che giấu.

La Hồng đứng lên, không hề dừng lại chút nào, hần tiến lên từng bước, xé rách không gian, đi tới ngoài thành Atula.

Thành Atula vẫn hoang tàn đổ nát.

La Hồng xuất hiện ngoài thành Atula, nhìn Ma Kiếm tiêu tử tử trong thành, nở nụ cười xán lạn.

Nên giải quyết mọi chuyện rồi.

Chuyện Địa Ngục đã tiêu tốn của hần rất nhiều thời gian.

Từ chiến đấu kịch liệt đến cải tạo Địa Ngục, rồi tạo ra hình thức ban đầu của Luân Hồi.

Ước chừng đã năm ngày trôi qua.

La Hồng không còn nhiều thời gian để tiếp tục lãng phí.

Xa xa.

Thi Ma Hoàng vẫn bị giam cầm trong vỏ ốc, ông ta như sắp phát điên, cái vỏ ốc này thật sự phiền toái, luận sức mạnh, nó không thể giết gã, nhưng gã cũng không thể đánh vỡ nó.

Thi Ma Hoàng càng đánh càng kinh hãi, bởi vì càng đánh không vỡ thì thâm ý sau lưng lại trở nên càng sâu xa.

Có lẽ thực lực của chủ nhân chiếc vỏ này cao hơn gã, có lẽ là một Hoàng cảnh chân chính!

Đây mới là điều mà Thi Ma Hoàng sợ hãi!

Một điều khiến Thi Ma Hoàng bất an hơn chính là toàn bộ Địa Ngục... đều đã bị La Hồng thay đổi!

Địa Ngục hoàn toàn thay đổi, Tử Linh khí ngập trời cũng biến mất.

Tử khí hóa thành dòng sông chảy mãi không dứt.

Thi Ma Hoàng nghi hoặc không biết rốt cuộc La Hồng muốn làm cái gì?

Hần thay đổi hoàn cảnh và phong cách trong Địa Ngục, chẳng lẽ muốn tạo ra một Địa Ngục thuộc về riêng hần?

Thi Ma Hoàng không hiểu, nhưng gã vẫn cực kỳ phẫn nộ, sát ý cuộn cuộn, bởi tộc Thi Ma không còn, tất cả cường giả đều đã bị La Hồng tàn sát sạch sẽ.

Quá độc ác.

Ac đến mức Thi Ma Hoàng cũng cảm thấy tim gan lạnh toát.

Nhưng Thi Ma Hoàng cũng chẳng làm được gì, bởi vì gã đang bị một cái vỏ ốc giam cầm, gã không thể phá vỡ cái vỏ ốc chết tiệt này được.

Thi Ma Hoàng biết La Hồng sợ gã, càng chắc chắn rằng thực lực của La Hồng không đủ để chống lại gã, cho nên mới dùng vỏ ốc cầm chân gã ở đây.

Cho nên Thi Ma Hoàng mới phần nộ, Nhân tộc giao hoạt, có bản lĩnh... thì đường đường chính chính đánh một trận!

Bỗng nhiên.

La Hồng đứng thẳng lên từ bụi hoa Bỉ Ngạn bên bờ dòng sông tử khí.

Từng bước một, áo trắng như tuyết, bay lên không trung.

Gió Địa Ngục như mang theo một chút hương vị ngọt ngào.

Cầu Nại Hà, đá Tam Sinh, hoa Bỉ Ngạn...

La Hồng mang tới cho Bỉ Ngạn một màu sắc riêng biệt.

Mà tiếp theo đây, điều La Hồng muốn làm chính là giết chết Thi Ma Hoàng, lấy Ngụy Hoàng Chi Linh của Thi Ma Hoàng, chỉ khi đó, hắn mới có được truyền thừa của tộc Atula.

Đây cũng là mục đích ban đầu của La Hồng.

Cho nên, Thi Ma Hoàng phải chết.

Trong vỏ ốc, Thi Ma Hoàng đã bình tĩnh lại, gã nhìn chăm chăm La Hồng, nhìn chòng chọc không rời, trong mắt mang theo sát khí lạnh lẽo tới cực điểm.

"Người muốn giết ta?"

"La Hồng... Người quá yếu, người không xứng"

Thi Ma Hoàng lạnh giọng nói.

Gã là Thi Ma Hoàng, lãnh tụ tộc Thi Ma, tuy là Ngụy Hoàng nhưng lại là tồn tại mạnh mẽ có sức chiến đấu cấp bậc Chân Hoàng!

Gã là tồn tại khiến ngay cả Nhân Hoàng thượng cổ cũng phải kiêng dè.

Cho nên, Thi Ma Hoàng cho rằng La Hồng không dám đấu với mình.

Gã cảm giác được trong mắt La Hồng mang theo sát ý, nhưng gã không hiểu La Hồng định giết gã như thế nào.

Cái vỏ ốc này tuy kỳ dị, nhưng chủ nhân của vỏ ốc cũng không giết được gã, nếu muốn giết có lẽ đã giết từ lâu.

Đây cũng là điều khiến Thi Ma Hoàng lo lắng.

Bởi vì sẽ không chết, cho nên mới lo lắng.

La Hồng đeo mặt nạ Tà Quân, tóc bạc dài tới eo, mỉm cười nhìn Thi Ma Hoàng.

Không thể không thừa nhận, thực lực của Thi Ma Hoàng tuy mạnh, nếu không có Tà Thần Số Một thì hành trình Địa Ngục của La Hồng lần này sẽ xảy ra sơ suất to lớn.

Nhưng bây giờ hết thảy đều viên mãn.

Chỉ cần giết Thi Ma Hoàng thì hết thảy đều không cần lo lắng.

Tuy hiện giờ La Hồng chỉ mới đạt tới cấp bậc Thiên Vương, nhưng nếu chống lại Ngụy Hoàng thì hẳn vẫn có lòng tin.

Nhưng hẳn cảm thấy nếu chống lại Thi Ma Hoàng có chiến lực Chân Hoàng thì khả năng thất bại khá cao.

La Hồng cũng không có quá nhiều thời gian để đầu đá dây dưa với Thi Ma Hoàng.

Cho nên La Hồng lựa chọn phương thức vừa đơn giản trực tiếp vừa thô bạo nhất để giải quyết Thi Ma Hoàng.

Hắn nhấc tay lên, tung ra một chiêu.

Tà kiếm của Tà Thần Số Ba lập tức phóng ra.

"Số Ba tiên bối"

La Hồng mang nhìn Số Ba với vẻ chân thành tha thiết.

Số Ba Hắc Miêu bỗng sững sốt, sau đó lập tức hiểu được.

La Hồng muốn làm cái gì, Số Ba nhìn là hiểu ngay, thẳng nhóc này... lại muốn làm chuyện xấu.

Trên thực tế, có Số Một và Số Ba giúp đỡ, La Hồng có cơ hội giết chết Thi Ma Hoàng, khuyết điểm duy nhất là cần nhiều thời gian.

Mà hiện giờ, thứ quý giá nhất với La Hồng chính là thời gian.

Cho nên La Hồng cũng không định dây dưa với Thi Ma Hoàng.

"Được thôi, Tiểu La La, nhớ tìm vật chịu tải cho Chỉ sớm một chút"

Số Ba Hắc Miêu bất đắc dĩ nói.

Dứt lời.

Một tiếng mèo kêu chói tai vang lên.

"Meo†"

Chín cái đuôi choán cả bầu trời, nhưng đảo lộn Địa Ngục.

Xoạt một tiếng, Địa Ngục bị xé ra chín khe hở.

La Hồng nhấc tay, sóng khí mệnh môn cuốn vào tay áo lỏng lẻo của hắn.

Hắn nhấc tay, gõ mạnh một cái.

"Rầm!"

Tà kiếm vỡ nát!

Vật chịu tải nổ tung!

"Meo!"

Số Ba Tà Thân Cửu Vĩ Thiên Miêu phát ra tiếng kêu đầy phần nộ.

Thoáng chốc, bản thể Cửu Vĩ Thiên Miêu hiện lên trong Địa Ngục, vô số xiềng xích quấn quanh bản thể nàng ta, lại không ngừng bị nàng ta giãy dụa kéo đứt.

"Âm Không gian nơi tận cùng địa ngục chợt tan vỡ, một bàn tay trắng bóng từ bóng đêm đánh ra.

Giống như thời điểm trấn áp Tà Thần Hạng Hai lúc trước.

La Hồng nở nụ cười.

Sách Da Người từ biển ý chí hiện ra, hấn cầm Sách Da Người đánh một chương về phía bàn tay trắng bóng kia.

Bàn tay trắng bóng lập tức dừng lại.

"Số Ba tiền bối... Thỏa sức đánh đi"

La Hồng cười sang sảng.

Ta phóng thích ngươi, ngươi mặc sức phóng thích bản tính.

Ánh mắt Cửu Vĩ Thiên Miêu sắc bén, lóe sáng như sao.

Nàng ta hóa thành một tia sáng đen, tới gần Thi Ma Hoàng đang mắc kẹt trong vỏ ốc.

Uy thế Chân Hoàng mệnh mệnh cuộn cuộn lan rộng, như thể không gian cũng bị ép vỡ, khiến người ta có cảm giác không thở nổi.

Hơn nữa đây còn không phải uy thế Chân Hoàng bình thường mà là đỉnh cao của Chân Hoàng, thậm chí còn không thua kém sức mạnh của Chân Hoàng năm đó là bao.

Chương 1284: Ma Kiếm tiểu tử tử nhìn La Hồng chăm chú

Trong vỏ ốc.
Thì Ma Hoàng biến sắc!
Đâu!

Người trẻ tuổi không biết võ đức!
Đây là cái quỷ gì?
Sức mạnh Chân Hoàng!
Như vậy còn đánh cái con mẹ ngươi!

Thì Ma Hoàng vội vàng rút lui, va vào vỏ ốc, vỏ ốc cường đại này khiến gã thoáng yên tâm, nói đến cũng buồn cười, vỏ ốc vậy nhốt gã, giờ phút này lại trở thành lớp bảo vệ khiến gã an tâm.

"Số Một!"
Hắc Miêu lao vút tới, ngay cả không gian cũng bị đâm vỡ.
Có La Hồng giúp đỡ ngăn chặn Thiên Đạo Chỉ Ý, đây là lúc Hắc Miêu được tự do nhất!

"Sướng quá, meo!"
Cửu Vĩ Thiên Miêu kêu lên.

Nghe tiếng kêu của Cửu Vĩ Thiên Miêu, Số Một béo múp míp lập tức nở nụ Cười.

Lúc này, không nên quấy rầy niềm vui của Số Ba.
Hắn ta lập tức xóa tan hư ảnh vỏ ốc.

Thì Ma Hoàng đang dán sát lên vỏ ốc chợt cảm thấy trống rỗng.
Thoáng chốc, tấn công của Số Ba Hắc Miêu giáng xuống, hư không bỗng chốc nổ tung, giờ phút này, Thì Ma Hoàng có sức mạnh Hoàng cảnh cũng chỉ có thể gắng gượng chống trả!

Nhưng chống trả chẳng được bao lâu đã bị đòn tấn công của đôi phương cắn nuốt!

Số Ba Hắc Miêu là Tà Thần bị Thiên Đạo Chỉ Ý phong ấn, luận chiến lực, Thì Ma Hoàng sao có thể ngăn cản.

Nháy mắt, Thì Ma Hoàng đã biến mất.

Đương nhiên, Thì Ma Hoàng vẫn chưa chết, bởi vì La Hồng nhờ Số Ba tấn công Thì Ma Hoàng chứ chưa bảo Số Ba giết đôi phương, La Hồng định đích thân giết Thì Ma Hoàng.

Chẳng qua, chỉ một va chạm ngắn ngủi, Thi Ma Hoàng đã bị hành hạ hàng trăm lần.

Thi Ma Hoàng bỗng thấy hoài nghi chính mình.

Số Ba Hắc Miêu vốn nổi tiếng về tốc độ, cho nên Thi Ma Hoàng muốn ngăn cũng không ngăn nổi.

"Âm âm âm!"

Bàn tay trắng bóng bị La Hồng ngăn cản chốc lát, cuối cùng, La Hồng thu tay lại, cánh tay trắng bóng hạ xuống, bắt lấy Số Ba Hắc Miêu đang hưng phấn tột độ, có bị bắt đi cũng cười ha hả.

Nàng ta thỏa mãn rồi, nàng ta đã tự do, đã phóng túng, vậy là đủ rồi.

Cửa Địa Ngục.

Số Chín Thanh Ngưu im lặng nhìn Số Ba bị tóm đi.

Con mắt to như chuông đồng đảo một vòng, như đang lườm một cái.

Chó vớ mè, đều không có dáng vẻ mà một Tà Thần nên có.

Thanh Ngưu cười nhạt.

La Hồng lấy sức mạnh cấp bậc Thiên Vương ngăn cản bàn tay trắng bóng vẫn có vẻ quá sức.

Nhưng không khó nhọc như lúc trước.

Thậm chí áo trắng vẫn là áo trắng, không hề dính một chút máu tươi.

Số Ba Hắc Miêu bị lôi đi, một lần nữa trở về Cẩm Khu Hắc Ám của Thiên giới.

La Hồng chỉ lặng lẽ nhìn.

Tà Thần Hạng Hai, Số Ba Hắc Miêu... Dù vì tin tưởng hẳn cho nên mới đưa ra lựa chọn như vậy, giữa tự do và La Hồng, bọn họ vẫn lựa chọn La Hồng.

La Hồng sẽ không tùy tiện cô phụ lòng tin của bọn họ.

La Hồng tiến lên một bước, Di Hình Hoán Ảnh, nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Thi Ma Hoàng đang hấp hối trên mặt đất.

Thi Ma Hoàng bị Hắc Miêu đánh một trận, thực lực rơi xuống cảnh giới Ngụy Hoàng, thậm chí tinh khí thần đều đã nhanh chóng tiêu tan.

Gã gian nan đứng dậy, toàn thân nhuốm máu, nhìn chăm chăm La Hồng.

La Hồng nhấc tay.

Trong hang trời Tà Chủ trên đỉnh đầu, Sát Châu chậm chậm bay ra, Sát Châu càng lúc càng lớn, như một vầng mặt trời màu đen.

Ngay sau đó, La Hồng giơ tay bóp một cái.

Sát Châu không lồ như vầng mặt trời bỗng nô tung, vô số kiếm khí dày đặc chi chít càn quét khắp Địa Ngục.

La Hồng nhấc tay lên, áp xuống.
Vô số kiếm khí xếp thành một tòa thành nguy nga!
Đạn Chỉ Kiến Quỷ Đô!

Trong Địa Ngục, Quỷ Đô hiện lên!
Thần thông kiếm pháp!
"Âm!"

Quỷ Đô vừa giáng xuống, Địa Ngục lập tức chấn động, lâu thật lâu.
Toàn thân Thi Ma Hoàng đầm đìa máu, quỳ rạp trên mặt đất.
Thi Ma Hoàng ngẩng đầu một cách khó nhọc, gã nhìn La Hồng, tràn đầy không cam lòng.

Nếu La Hồng đường đường chính chính đấu với gã một trận, có thua cuộc gã cũng chấp nhận.

Nhưng La Hồng lại giở mảnh khóc gian xảo, phóng thích một cường giả cấp bậc Chân Hoàng ra đánh gã một trận tả tơi rồi mới nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của.

Sao gã có thể phục?

"Không phục?"

La Hồng đi đến trước mặt Thi Ma Hoàng đang quỳ rạp.

Bàn tay phủ lên trán Thi Ma Hoàng.

Thi Ma Hoàng không nói gì, nhưng đôi mắt sắc bén đã nói rõ suy nghĩ của gã, gã thực sự không phục.

La Hồng cười khẽ.

"Có thể phóng thích đối phương cũng là một loại thực lực, người có gì không phục?"

Nghe vậy, Thi Ma Hoàng bỗng ngẩn ra.

Nhưng hang trời Tà Chủ của La Hồng đã mở ra, sức hút kinh khủng hấp thu toàn bộ Tử Linh khí của Thi Ma Hoàng.

Giống như bóc hành tây, thân thể Thi Ma Hoàng văng tung tóe, cuối cùng Thi Ma Chỉ Linh hiện ra.

Tộc Thi Ma trong Địa Ngục đã bị hủy diệt triệt để.

La Hồng cầm lấy Thi ma Chỉ Linh, xoay người đi tới thành Atula.

Trong thành vẫn yên tĩnh như trước.

Tầng cao nhất của quảng trường đúc kiếm, bóng hình váy đỏ xinh đẹp đang nhìn La Hồng với ánh mắt phức tạp.

La Hồng... thật sự làm được.

La Hồng đặt chân lên cầu thang, nhìn thoáng qua hình bóng váy đỏ xinh đẹp, giờ tay ném đi.

Tức khắc, Ngụy Hoàng Chỉ Linh của Thi Ma Hoàng phóng thẳng về phía Ma Kiếm Atula.

"Như vậy... có hài lòng không?"

La Hồng nói.

Ma Kiếm tiểu tử bật cười, vỗ tay một cái, Ngụy Hoàng Chỉ Linh của Thi Ma Hoàng lập tức dừng lại giữa đài đúc kiếm.

Ngọn lửa bỗng chốc bùng lên, nháy mắt đã nuốt chửng Ngụy Hoàng Chỉ Linh.

Ý chí Thi Ma Hoàng ẩn náu trong đó phát ra tiếng kêu gào thảm thiết, lúc này, Địa Ngục mưa máu xối xả, đất rung núi lở, sinh mạng của Thi Ma Hoàng đã hoàn toàn chấm dứt.

Ma Kiếm tiểu tử nhìn La Hồng chăm chú.

Ngay sau đó, thân hình bỗng chốc bay tới, xuất hiện ngay trước mặt La Hồng.

Bàn tay trắng nõn ấn vào giữa trán La Hồng, La Hồng chỉ cảm nhận một luồng hơi mát tràn vào biển ý chí của mình.

Chỉ trong phút chốc mà La Hồng lại có cảm giác như thời không luân chuyển, hần như về tới thời phồn vinh cực thịnh của tộc Atula, hóa thành một cư dân bình thường trong tộc, đi theo những thợ thủ công lành nghề trong tộc Atula học tập kỹ thuật chế tạo binh khí.

Mà trong quá trình này, La Hồng từng chút từng chút học được thuật rèn đúc vũ khí của tộc Atula.

Một đời giống như cưỡi ngựa xem hoa, nhưng lại chiếu rọi trong ý chí của hần một cách cực kỳ rõ ràng.

Chương 1285: Atula Hoàng hồi sinh

La Hồng mở mắt, ánh mắt phức tạp, hắn đang học tập thuật rèn đúc vũ khí với tâm thái của một thành viên tộc Atula, căn cơ vững chắc, vững chắc hơn nhiều so với việc truyền công.

Trên đài đúc kiếm màu đỏ tươi, Ma Kiếm tiểu tử tỷ tỷ mỉm cười đứng thẳng, nàng ngoắc tay, Ma Kiếm Atula lập tức trở về, một lần nữa rơi vào lò lửa, nàng dang rộng hai tay, cười khẽ một tiếng, sau đó cũng nhảy vào.

Ma Kiếm, Ngụy Hoàng Chỉ Linh, Atula Hoàng...

Ba người hợp làm một thể trong lò lửa.

"Âm Chùm sáng màu máu kinh khủng lập tức bùng lên tận trời, như muốn phá vỡ Địa Ngục.

La Hồng chỉ cảm thấy trong đó ẩn chứa sức mạnh đáng sợ, sống chết dường như chỉ trong một ý niệm.

Atula Hoàng hồi sinh trong đài rèn đúc vũ khí, chẳng qua lần hồi sinh này cần bao lâu thời gian, cuối cùng có thành công hay không, hắn cũng không biết.

La Hồng nhìn đài rèn kiếm lâu thật lâu.

Có lẽ, lần sau nhìn thấy Ma Kiếm tiểu tử tỷ tỷ, hai người sẽ trở nên xa lạ.

Nhưng, lần sau... có lẽ hai người sẽ là đồng đội kẻ vai chiến đấu.

La Hồng cười khẽ.

Hành trình Địa Ngục lần này, hắn đã đạt được mục đích, cũng không cần phải tiếp tục ở lại.

Hắn còn chuyện quan trọng hơn phải làm.

Nhìn lướt qua Địa Ngục mới bước đầu hình thành Luân Hồi, lại nhìn ánh đèn bùng lên tận trời trong thành Atula.

La Hồng thở hắt một hơi.

Hắn xoay người đi tới ngoài cửa địa Ngục một cách phóng khoáng tự nhiên.

Hình thức ban đầu của Luân Hồi, truyền thừa rèn vũ khí của Atula, Thi Ma Hoàng bỏ mạng...

Hành trình Địa Ngục lần này của La Hồng xem như đã viên mãn, thậm chí còn vượt qua dự tính.

Dù sao La Hồng cũng không đoán được kiếm linh Ma Kiếm tiểu tử tỷ tỷ lại là ý chí mà Atula Hoàng để lại.

Cho nên, nói là hoàn hảo hơn cả mong muốn cũng không có gì sai.

Nhưng cải tạo Địa Ngục, tạo dựng Luân Hồi cũng không phải Luân Hồi hoàn chỉnh như đã hứa với Sinh Mệnh Mẫu Thần trước đó, cho nên La Hồng vẫn hơi tiếc nuối.

Nhưng chỉ là tiếc nuối mà thôi, dù sao, với thực lực của La Hồng hiện giờ, muốn tạo ra Luân Hồi thực sự vẫn có chút khó khăn.

Chiếm được truyền thừa rèn đúc vũ khí của tộc Atula mới là việc quan trọng nhất của hành trình Địa Ngục lần này.

Những chuyện khác đều chỉ có thể xem như niềm vui ngoài ý muốn.

Tiến lên một bước.

La Hồng đi tới trước cửa Địa Ngục.

Ngoảnh đầu nhìn thoáng qua những chùm sáng màu máu bùng lên tận trời, từ trong thành Atula lan tràn ra ngoài.

Atula Hoàng đang hồi sinh, có lẽ lần sau gặp mặt, Ma Kiếm tiểu tử tử sẽ là Atula Hoàng chân chính.

Người thống trị thực sự của Địa Ngục trọng quá khứ.

Hai thanh kiếm lao vút tới, Số Một và Số Chín về lại vỏ.

Thân hình béo mập của Số Một và thân hình vạm vỡ của Số Chín lơ lửng đằng sau La Hồng.

"Đi thôi, hiện tại đã có tự tin tạo ra vật chịu tải cho đại ca Số Không rồi"

La Hồng cười nói.

Dứt lời, Số Một và Số Chín ở đằng sau đều không giấu nổi vẻ kích động.

Số Không có thể thử phá giải phong cấm không?

Đã bao nhiêu năm, nếu Số Không thực sự thoát ra, có lẽ thực lực sẽ chấn động cả Tam Giới.

Ba người bước ra khỏi cổng Địa Ngục.

Trong bí cảnh Địa Tàng.

Quý Bà run lẩy bẩy, bầu trời Địa Ngục đang không ngừng biến sắc, máu tươi không ngừng trút xuống như sông chảy, cảnh tượng này quá kinh khủng.

Không biết có bao nhiêu cường giả đỉnh cấp trong Địa Ngục đã ngã xuống!

Cuối cùng, hư ảnh không cam lòng tội độ của Thi Ma Hoàng hiện ra rồi lại hoàn toàn tiêu tan, Quý Bà sợ hãi, ngã nhào xuống mặt đất.

Bà ta biết, Địa Ngục kết thúc rồi.

Địa Ngục hoàn toàn thay đổi rồi!

Từ nay về sau, bộ tộc mạnh nhất Địa Ngục - tộc Thi Ma - đã tan thành mây khói, chỉ còn trong ký ức.

Thủy triều hắt ám cũng biến mất, cả Địa Ngục yên lặng như chết.

Sâu trong thành Tần Quảng, bóng đêm vô tận lan tràn.

Đột nhiên, mắt Quỷ Bà co chặt lại, bởi vì bà ta nhìn thấy ba chấm đen lao ra từ sâu trong bóng đêm, gọi lên làn sóng chấn động đáng sợ Sức ép kinh khủng tràn lan, Quỷ Bà chỉ cảm nhận được áp lực đang đè xuống.

Thiên Vương!

Quỷ Bà xụi lơ trước cửa thành, chỉ biết run cầm cập.

Bà ta nhìn thấy ba hình bóng đi ra từ Địa Ngục, La Hồng, Số Một và Số Chín...

Ba vị này đều có uy lực Thiên Vương khiến bà ta cảm thấy tuyệt vọng!

Đặc biệt là La Hồng, lúc tiến vào Địa Ngục, hắn còn chưa phải Thiên Vương, hiện giờ bước ra khỏi Địa Ngục, chỉ một ánh mắt đã khiến bà ta không hề có sức phản kháng.

Đúng là quái dị tới cực điểm!

Chẳng lẽ những cường giả bỏ mạng trong Địa Ngục đều là do La Hồng gây ra?

La Hồng sai bước trong bóng đêm, nhìn lướt qua Quỷ Bà, cũng không làm gì bà ta.

Chỉ là một vai phụ mờ nhạt mà thôi, dù sao thực lực của Quỷ Bà cũng không mạnh.

La Hồng khẽ động tâm thần, hình bóng Tiểu Đậu Hoa hiện lên trong hang trời.

Lo lắng Tiểu Đậu Hoa bị Ma Kiếm tiêu tử tử ngấp nghé, cho nên hắn mới thu con bé này vào hang trời, hiện giờ Ma Kiếm tiêu tử tử đã sắp sống lại, cho nên La Hồng cũng không cần giấu nữa.

Tiểu Đậu Hoa xuất hiện, ánh mắt hơi mê mang, miệng của nàng còn bị La Hồng bịt lại.

La Hồng nhắc tay chạm vào giữa trán Tiểu Đậu Hoa, Tiểu Đậu Hoa lập tức nói được, ánh mắt cũng trở nên tỉnh táo.

Nhưng La Hồng cũng không vội bảo Tiểu Đậu Hoa nói cái gì.

Hắn nhìn Tiểu Đậu Hoa chăm chú, nhìn tới mức mặt Tiểu Đậu Hoa đỏ bừng lên.

Sau đó Địa Tạng Bồ Tát sâu trong cơ thể Tiểu Đậu Hoa bỗng nhiên sống lại, hai mắt Tiểu Đậu Hoa nổi lên ánh vàng lưu chuyển, ý chí của Địa Tạng Bồ Tát hiện ra.

La Hồng nhấc tay lên, năm ngón tay như hóa thành thân kiếm, kéo mạnh một cái.

Luồng ý chí của Địa Tạng Bồ Tát lập tức bị rút ra khỏi thân thể Tiểu Đậu Hoa.

Thân thể nữ Bồ Tát màu phiếm vàng ngời xấp bằng, sắc mặt phức tạp, gương mặt vừa tuyệt mỹ vừa ôn hòa.

"Đa tạ La Hồng công tử..."

Địa Tạng Bồ Tát chấp tay hành lễ, nhẹ giọng nói.

Nàng cảm nhận được Địa Ngục đã xảy ra biến hóa thật lớn.

Tộc Thi Ma hung ác tàn bạo và các chủng tộc tà ác cường đại trong Địa Ngục đều đã phải đền tội, Địa Ngục bây giờ... hoàn toàn sạch sẽ rồi.

Địa Tạng Bồ Tát từng nói, Địa Ngục không sạch thể không thành Phật.

Hiện giờ, Địa Ngục đã sạch, nàng cũng nên thuận gió trở về.

Nàng mỉm cười, vẫn cảm ơn La Hồng từ tận đáy lòng, sắc mặt phức tạp, nhớ lại tình cảnh lúc gặp được La Hồng khi đó.

Khi đó nàng đã bảo La Hồng tới tiếp nhận vị trí Trấn Thủ Địa Ngục, thay nàng trấn thủ Địa Ngục, một khi trấn thủ, không biết kéo dài bao nhiêu năm.

Tuy La Hồng không nuốt lời, nhưng lại lấy một phương thức hoàn toàn khác để hoàn thành hứa hẹn giữa hai người.

La Hồng trực tiếp dọn sạch Địa Ngục!

Như vậy Địa Ngục không cần phải trấn thủ nữa.

Chương 1286: Hiêu Long, cũng chỉ là một trò cười

Sắc mặt La Hồng không có quá nhiều vui mừng, nhiều hơn là bất đắc dĩ.

Hắn biết ngay...

Hắn quét sạch Địa Ngục, Địa Tạng Bồ Tát còn khen hắn.

La Hồng thở dài.

Nhưng trong lòng La Hồng cũng không cảm thấy quá mất mát, hiện giờ, cấp bậc của hắn tăng lên, hắn cũng dần dần hiểu được tội ác trong Sách Da Người là thế nào.

Giá trị tội ác này thực tế là một loại sức mạnh quy tắc, có thể chơi đùa quy tắc đến trình độ này, thực lực tuyệt đối không tầm thường.

Phỏng đoán trong lòng La Hồng cũng dần dần trở nên rõ ràng.

Tồn tại đằng sau Sách Da Người có lẽ cũng không khó đoán.

Nhưng thật ra La Hồng lại không có cách nào xác định chắc chắn.

Cho nên, La Hồng cũng bắt đầu cẩn thận trong việc trao đổi với Sách Da Người.

Dù sao, tác dụng lớn nhất của Sách Da Người hiện nay chính là đổi Thiên Ma Bất Diệt Thể.

Nhưng Thiên Ma Bất Diệt Thể liên quan tới một vị Thiên Ma sâu không lường được, đó là tồn tại có thể trấn áp cả một tỉnh không.

La Hồng không dám lơ là.

Cho nên tiếp theo, La Hồng không lựa chọn đổi Thiên Ma Bất Diệt Thể.

Địa Tạng Bồ Tát cười khẽ, có cảm giác như được giải thoát, dần dần hóa thành những đốm sáng vàng tiêu tan trong Địa Ngục.

Đến lúc này, Địa Tạng Bồ Tát đã hoàn toàn biết mất, nàng tới từ Địa Ngục, cũng tiêu tan trong Địa Ngục.

La Hồng nhìn Địa Tạng Bồ Tát biến mất, không kịp lùi ngùi xúc động đã dẫn Tiểu Đâu Hoa rời khỏi bí cảnh Địa Tạng.

Từ chùa Vọng Xuyên trở về nhân gian.

La Hồng trở về nhân gian cũng không gây ra động tĩnh quá lớn, nói là im hơi lặng tiếng cũng không quá.

Nhưng luồng khí cơ khó có thể áp chế kia vẫn khiến phu tử và Lý Tu Viễn chú ý.

Hai người xuất hiện, nhìn La Hồng, đồng tử không khỏi co chặt lại.

La Hồng lại mạnh hơn rồi!

Lúc này tuy nhìn La Hồng có vẻ tầm thường không có gì nổi bật nhưng áp lực mà hắn mang tới lại cực kỳ kinh khủng.

Chỉ khi đối mặt Thiên Vương, bọn họ mới có cảm giác này.

La Hồng... Thiên Vương?

Kinh ngạc, khó hiểu, đủ mọi cảm xúc trời dậy.

Chuyện Địa Ngục đã hoàn thành.

La Hồng kể lại sơ lược ngắn gọn tình hình Địa Ngục cho phu tử và Lý Tu Viễn, sau đó cũng không ở lại nhận gian thêm nữa.

Sau khi đưa Tiểu Đâu Hoa trở về Tắc Hạ Học Cung.

La Hồng lấy ra biểu ý chí của Vân Thái Thương bị mình phong cấm.

Thân hình thu nhỏ của Vân Thái Thương đang ngồi xếp bằng trong biểu ý chí.

Tuy bị La Hồng bị phong cấm, nhưng ông ta vẫn giữ được vẻ bình tĩnh thông dong.

Vân Thái Thương cảm giác được rằng La Hồng không dám giết mình.

Trong biểu ý chí của Vân Thái Thương ẩn chứa một luồng Thiên Đạo

Chỉ Ý, đây là nguyên nhân La Hồng vẫn giữ lại ý chí của Vân Thái Thương, cũng là nguyên nhân La Hồng chưa giết Vân Thái Thương, cũng là điều cho Vân Thái Thương tự tin.

Đương nhiên, Vân Thái Thương không biết rằng La Hồng giữ lại biểu ý chí ẩn chứa Thiên Đạo Chỉ Ý của ông ta thật ra còn có mục đích lớn hơn.

La Hồng thu hồi ý chí của Vân Thái Thương, lại đi qua cổng Thiên Địa, tiến vào Thiên giới.

La Hồng trở lại Thiên giới.

Không hề giữ lại khí cơ của bản thân!

"Âm Hạng trời hiện ra, trong häng trời, tà sát cuộn cuộn, như có hư ảnh dòng sông tử khí chiếu lên đó.

Cả Thiên giới bỗng chốc rung chuyển.

Trong đất tổ bốn tộc.

Cường giả Ngụy Hoàng bốn tộc mở mắt, trong mắt ánh lên vẻ kinh ngạc chấn động.

La Hồng... Thiên Vương rồi!

Đâu!

Mới qua bao lâu mà tên này đã là Thiên Vương?

Bọn họ chỉ mới chớp mắt một lúc, làm sao La Hồng lại bước lên cấp bậc Thiên Vương?

Đây là quái vật gì vậy?

Bôn tộc chân động.

Mà La Hồng vào Thiên Giới, quét mắt nhìn khắp mặt đất Thiên giới, không có quá nhiều động tác.

"Vù vù vù!"

Tiếng xé gió không ngừng vang vọng,, Các cường giả đỉnh cấp như Nữ Đế, Thiên Tử Đại Chu, Ngô Thanh Hoa đều nhanh chóng bay tới.

"Công tử"

"Bệ hạ!"

Bọn họ xôn xao chào hỏi, thấy La Hồng nâng cao tu vi trở về, ai nấy đều kích động.

"Công tử, hiện giờ bốn tộc Thiên giới giống như có động thái lớn, bọn họ thu nạp tất cả chủng tộc trong Thiên giới, mặc kệ mạnh yếu, bọn họ muốn mượn sức tất cả các chủng tộc để chống lại Nhân tộc.

"Bọn họ đang rêu rao sự áp bách của thời đại thượng cổ, ngăn cản các tộc nhỏ trở thành chư hầu của Nhân tộc"

Nhóm người Thiên Tử Đại Chu lần lượt lên tiếng, báo cáo với La Hồng về tất cả những chuyện mờ ám xảy ra tại Thiên giới trong khoảng thời gian này.

Ngụy Hoàng bốn tộc đang đột phá cấp bậc Chân Hoàng.

Cường giả bốn tộc cũng không hề lơ lửng, tuy bị Nhân tộc chèn ép vào trong đất tổ.

Nhưng bọn họ không đời nào khoanh tay chịu chết, họ mượn sức các tộc trong Thiên giới, số lượng các chủng tộc trong Thiên giới rất nhiều, tuy thực lực không bằng năm tộc nhưng cũng không cho phép khinh thường.

"Biết rồi"

La Hồng gật đầu, những chuyện này cũng không khiến hắn ngạc nhiên cho lắm.

Cường giả bốn tộc thu nạp các tộc Thiên giới về dưới trướng mình để chống lại Nhân tộc cũng là chuyện bình thường.

Đây là sự chuẩn bị cho trận quyết chiến cuối cùng.

Một khi Ngụy Hoàng bốn tộc đã bước lên cấp bậc Chân Hoàng nhờ sự trợ giúp của Thiên Đạo Chi Ý.

Tam Giới sẽ nổ ra một trận đại chiến ác liệt chưa từng thấy.

Nhưng La Hồng cũng không để ý.

Hắn dặn dò nhóm người Thiên Tử Đại Chu vài câu, thu đại quân trở về Long thành rồi lấy kiệu Tam Long Tà Quân ra.

La Hồng khẽ động tâm thần, dùng tội ác trong Sách Da Người đổi lấy kiệu Cửu Long Tà Quân, thăng cấp cho Tam Long Tà Quân, nhờ Sách Da Người, hắn không đổi Thiên Ma Bất Diệt Thể cũng có thể hoàn thiện kiệu Cửu Long Tà Quân.

Vật ngoài thân, đổi nhiều hơn nữa cũng không sao.

"Ấm Cửu Long xuất thế, uy nghiêm vô song, bao phủ lấy kiệu Tà Quân giữa không trung.

Vì La Hồng đã bước lên cấp bậc Thiên Vương, Cửu Long càng thêm oai phong mạnh mẽ, khí tức trên người chúng đã đạt tới cấp bậc Ngụy Hoàng.

Có Hoàng uy đang chậm rãi trào lên, lan rộng!

Điều này khiến cả bốn tộc sồn tóc gáy, bắt đầu hoảng loạn.

Nhưng trong bốn tộc cũng không thiếu những kẻ tinh mắt, bọn họ cũng nhìn ra cỗ kiệu của La Hồng được kéo bởi Hiêu Long thượng cổ, chủng tộc Hiêu Long này không có khí thế, không có thực lực, chỉ là bình hoa mà thôi.

Không có chút tác dụng nào.

Nhưng Cửu Long kéo xe vẫn có sức chấn động rất lớn!

Bọn họ kinh hãi thoáng chốc, nhanh chóng bình tĩnh trở lại, La Hồng này... chỉ đang hù dọa mà thôi.

Hiêu Long, cũng chỉ là một trò cười.

Chương 1287: Vật chịu tải của Số Không, thành!

Kiệu Cửu Long Tà Quân kéo ngang qua.
La Hồng lại giáng xuống Cẩm Khu Hắc Ám, cẩm khu cổ xưa bị bao phủ bởi một không gian tối đen như mực.

La Hồng hạ xuống.

Các Tà Thần trong Cẩm Khu Hắc Ám đều lần lượt xuất hiện.

Tà Thần Hạng Hai, Số Ba Hắc Miêu...

Hư ảnh Số Không cùng hiện ra, sắc mặt có vẻ phức tạp.

La Hồng quét sạch Địa Ngục, sau khi Số Ba bị bắt trở về đã lập tức kể lại chuyện này cho bọn họ.

Thi Ma Hoàng bị giết cũng không phải chuyện gì to tát, chủ yếu là La Hồng quét sạch Địa Ngục, hơn nữa còn tạo ra hình thái ban đầu của Luân Hồi, đây mới là điều khiến Số Không kinh ngạc.

La Hồng từng giải thích khái niệm Luân Hồi cho Số Không nghe.

Ngay cả mạnh như Số Không cũng biết Luân Hồi này rất khó thực hiện.

La Hồng trở lại Cẩm Khu Hắc ám, mỉm cười, đi thẳng về phía trước, giữa xúc cảm dâng trào của các Tà Thần, đi tới trước biển Hắc Ám.

Công Tinh Không vẫn nằm đó, sừng sững nguy nga.

Năm khối vật chất bị áp chế trong biển Hắc Ám lại đang ngo ngoe rục rịch, thần tính của bọn họ đang cố gắng phá vỡ sức mạnh mà Số Không bố trí.

La Hồng và các Tà Thần trò chuyện vài câu, sau đó bắt đầu rèn đúc vũ khí!

Hôm nay là ngày thứ chín, thời gian không nhiều, cho nên La Hồng phải lấy ra chùy Quy Tắc.

"Âm!"

Năm khối vật chất phá vỡ biển Hắc Ám, phóng lên cao, La Hồng vung chùy, rèn vũ khí trong Minh Hỏa và Địa Ngục Hỏa!

Tinh Không Chi Nhãn của La Hồng tỏa sáng lấp lánh.

Trạng thái Atula, tóc dài tới eo.

Năm khối vật chất bắt đầu dung hợp một chỗ...

La Hồng nhắm mắt nhớ lại thuật rèn đúc vũ khí của tộc Atula, vung đại chùy, từng chùy nện xuống, như một cái bình bạc vỡ tung trong nước, cả Cẩm Khu Hắc Ám đều đang run rẩy!

Biển Hắc Âm như muốn nổ tung, sóng nước đen ngòm không ngừng lao về phía chân trời!

Từng hư ảnh Tà Thần hiện lên, nhìn chăm chú.

La Hồng đang rèn Hoàng binh, không phải Hoàng cảnh, lại muốn tạo ra Hoàng binh chân chính, khí phách và dã tâm nhường nào.

Hơn nữa đây là binh khí được chất lọc vật chất thần tính sau khi nung chảy Hoàng binh của năm tộc để tạo ra, một khi thành công xuất thế, nhất định sẽ kinh thiên động địa!

"Âm âm âm..."

Trong lúc La Hồng chế tạo vật chịu tải cho Số Không.

Thiên Giới cũng đang rung chuyển.

Vật chất thần tính của Hoàng binh năm tộc không ngừng dung hợp.

Ý chí trong Hoàng binh năm tộc đều biến mất, tiêu tan.

Khiến đất tổ năm tộc chấn động, ngay cả Long thành cũng đang lung lay.

"Âm!"

Nguy Hoàng bốn tộc mở mắt, trong mắt mang theo sát ý kinh người.

La Hồng dám phá hủy Hoàng binh các tộc!

Nhưng bọn họ chỉ có thể đè nén cảm xúc, bọn họ chẳng bao lâu nữa là đột phá, chỉ cần Thiên Đạo Chi Ý trợ giúp một chút là bọn họ có thể bước vào cảnh giới Chân Hoàng.

Đây là điều mang lại tự tin Thiên Quyển Chi Tộc.

Trên thực tế, từ khi Nguy Hoàng bốn tộc bước chân vào cảnh giới Hoàng, bọn họ đều loáng thoáng nhận ra một vài bí mật.

Bí mật về sự biến mất của Hoàng cảnh xa xưa.

Cấm Khu Hắc Âm.

Một luồng Hoàng uy mệnh mông cuồn cuộn bắt đầu lan tràn, hang trời

Tam Hoàng của La Hồng hiện ra, hoàng uy trong đó điên cuồng tràn vào thanh trường kiếm màu vàng vừa được đúc Tà.

Đây là binh khí La Hồng tạo ra cho Số Không sau khi nung chảy Hoàng binh của năm tộc!

Trên người La Hồng nhễ nhại mồ hôi và máu, rèn đúc binh khí này đã hao hết gần như toàn bộ tinh khí thần của hắn.

May là lúc ở trong Địa Ngục, La Hồng đã bước vào cấp bậc Thiên Vương, nếu không với thực lực của hắn, sợ là không thể nào chế tạo được vật chịu tải này.

Một chùy cuối cùng nên xuống!

Bầu trời Thiên giới bỗng xuất ra biến hóa.
Sấm sét kinh khủng đan xen.

La Hồng muốn phá giải phong ấn cho Số Không, đã triệt để chọc giận Thiên Đạo Chỉ Ý Không trung Thiên giới chợt nổi lên một gương mặt trắng bóng.

Đất tổ bốn tộc Ngụy Hoàng bốn tộc đột nhiên cảm giác được một luồng sức mạnh quy tắc âm áp ùn ùn kéo tới, nháy mắt đã tràn vào trong thân thể bọn họ.

Ngăn chặn bọn họ, khiến bình cảnh mà bọn họ không thể nào vượt qua lập tức vỡ nát!

Ngụy hoàng bốn tộc bước vào cảnh giới Chân Hoàng!
"Rầm rầm rầm rầm!"

Hoàng uy mệnh mông lan tràn mạnh mẽ.
Thần Hoàng, Tiên Hoàng, Phật Hoàng, Yêu Hoàng!
Hư ảnh Chân Hoàng bốn tộc choán lấy cả Thiên giới, bọn họ cười ha hả, khiến thiên giới rung chuyển!

Bọn họ bước lên cấp bậc Chân Hoàng!
Đã đến lúc hủy diệt Nhân tộc!
La Hồng đang bước đi trong biển Hắc Ám, cũng ngẩng đầu nhìn những gương mặt trắng bóng trên không trung.

Lại nhìn thấy khí cơ của Chân Hoàng bốn tộc Thiên giới.
Khóe miệng hơi nhếch lên.

Thú vị đấy.
Thiên Đạo Chỉ Ý lại chơi trò đốt cháy giai đoạn...
Bởi vì cảm nhận được hần sắp trợ giúp Số Không phá giải phong ấn sao?

La Hồng nở nụ cười.
Trong biển ý chí.
Một phân thân ý chí khác hiện ra, mang theo biển ý chí của Vân Thái Thương rời khỏi Cẩm Khu Hắc Ám, lao vút tới dòng sông sinh mệnh.

Vân Thái Thương là Thiên Mệnh Chi Tử, ẩn chứa Thiên Đạo Chỉ Ý, hiện tại La Hồng muốn phát huy Thiên Đạo Chỉ Ý của Vân Thái Thương một cách triệt để.

Trong biển ý chí, Vân Thái Thương nhìn thấy La Hồng mang theo mình đi về phía Cẩm Khu Sinh Mệnh, không biết La Hồng muốn làm cái gì, nhưng sự bình tĩnh thông dong của ông ta đã hoàn toàn biến mất.

Một nỗi sợ hãi vô cớ lan tràn khắp tâm trí!

La Hồng! Rốt cuộc ngươi muốn làm gì ta?

Mà bản thể của La Hồng lại nắm lấy thanh Hoàng binh vừa mới rèn được, toàn thân đầm đìa máu và mồ hôi, từng bước đi tới tòa tháp Tà Thần của Số Không.

Ánh sáng vàng phát ra từ Sách Da Ngươi đi trước mở đường, trấn áp sức ép của dòng sông quy tắc trên biển Hắc Ám.

Bên bờ biển Hắc Ám.

Các Tà Thần đều kích động vạn phần.

Nhìn chăm chú vào La Hồng đang cất bước trên dòng sông quy tắc.

Số Không cũng nhìn với vẻ phức tạp.

Trước đồng đảo ánh nhìn đồ dòn về mình.

La Hồng cảm vật chịu tải của Số Không trong tay, thở hắt một hơi.

Mỉm cười, nhấc chân tiến lên một bước, đẩy cửa ra, đi lên...

Tháp Tà Thần Số Không.

Chương 1288: Đại lão đúng là đại lão!

Thần tháp Tà Thần Số Không.

La Hồng đạp lên sóng lớn, đi trên dòng sông quy tắc Muốn tiến vào tháp Tà Thần Số Không quả thực rất khó khăn, nếu đối với La Hồng lúc còn chưa đột phá thì cho dù cầm trong tay Sách Da Người cũng không có đủ khả năng để bước vào trong đó.

Nhưng hiện giờ La Hồng đã khác.

Hiện tại La Hồng đã đặt chân tới cấp bậc Thiên Vương, hang trời hợp nhất, khí chất tổng thể cũng khác, lại hiểu rõ rất nhiều bí mật trong Tam Giới, khả năng không chế Sách Da Người cũng thành thạo, cho nên độ khó khăn khi đặt chân vào biển Hắc Ám cũng không lớn.

Tháp Tà Thần Số Không có cảm giác áp bách mạnh nhất trong số tất cả các tháp Tà Thần, điều này chứng tỏ thực lực của Số Không là vô cùng đáng sợ!

Đặt chân vào tháp Tà Thần, ánh sáng như bị nuốt chửng, tất cả mọi thứ đều tối tăm mờ mịt.

Chỉ còn lại tiếng bước chân của La Hồng còn quanh quẩn trong đại điện.

Một con bò cạp đang nằm trong đại điện.

Đó là thần cách của Hồn Độn Hạt Tổ, thần cách Tà Thần mạnh nhất!

So với những Tà Thần khác, trên thần cách của Số Không quán rất nhiều xiềng xích quy tắc, vây kín thần cách của Số Không lại như một con nhộng.

La Hồng chỉ nhìn một cái, đồng tử đã lập tức co chặt lại.

Nhiều xiềng xích quy tắc như vậy, sợ là một nửa sức mạnh của Thiên Đạo Chỉ Ý đã dùng để áp chế và phong ấn Số Không!

La Hồng hít sâu một hơi, vốn dĩ hắn đã cảm thấy mình đánh giá cao thực lực của Số Không, nhưng bây giờ xem ra hắn vẫn quá xem nhẹ.

Có lẽ thực lực của Số Không phải cao hơn Thiên Đạo Chỉ Ý một nửa cấp bậc.

Thiên Đạo Chỉ Ý của Tam Giới không thể thôn tính vùng tinh không của Thiên Ma, diệt trừ Thiên Ma, có lẽ... là vì Thiên Đạo Chỉ Ý đã đặt quá nhiều sức mạnh lên người những Tà Thần này.

"Quan trọng nhất trong Cẩm Khu Hắc Ám là... Số Không..."

"Còn có Cẩm Khu Sinh Mệnh và dòng sông thời không"

Ánh mắt La Hồng sáng lên.
Ngoại trừ Cẩm Khu Hắc Ám, Sinh Mệnh và Thời Không cũng là hai vùng cấm, cũng phân đi một phần lớn sức mạnh của Thiên Đạo Chỉ Ý.

La Hồng nheo mắt.

Hắn cảm thấy phán đoán của hắn rất có thể là chính xác.

La Hồng hít sâu một hơi, đột nhiên ném Sách Da Người trong tay Ta.

Ánh mắt La Hồng sắc bén.

Ý chí biến đổi, thoáng chốc, Sách Da Người đã hóa thành một thanh kiếm sắc bén.

Một nhát kiếm chém ra, tất cả mọi thứ đều tan thành mảnh nhỏ.

xiềng xích quy tắc đứt đoạn.

Sách Da Người chính là khắc tinh của quy tắc, có thể chặt đứt rất nhiều sức mạnh quy tắc!

Sức mạnh quy tắc bao vây thần cách của Tà Thần Số Không đều đứt thành từng tắc dưới kiếm ý của Sách Da Người.

Như là tẩy sạch bụi trần, hào quang vạn trượng!

Ánh sáng của thần cách rực rỡ lóa mắt.

Một con bò cạp tinh xảo bay lơ lửng.

La Hồng cầm trong tay thanh Hoàng kiếm được tạo thành sau khi nung chảy năm món Hoàng binh thường cốt.

Đi tới trước mặt thần cách Hạt tổ.

La Hồng suy nghĩ, định che phủ lên.

Nhưng...

Ngay sau đó, đồng tử La Hồng cũng co chặt lại.

Bởi vì hắn phát hiện Sách Da Người đang chuẩn bị bám lên lại bị một luồng sức mạnh khổng lồ đánh văng.

Thần cách Hạt Tổ vung đuôi, suýt nữa xuyên thủng Sách Da Người.

Sách Da Người bay ngược ra, lơ lửng trước người La Hồng.

La Hồng nhíu mày, trong tháp Tà Thần trống trải yên tĩnh bỗng có tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên.

Dưới thần cách hào quang vạn trượng, một bóng đen từ từ hiện lên.

"Số Không?"

La Hồng kinh ngạc.

Bởi vì bóng người vừa xuất hiện không phải ai khác mà là Linh Hào hóa thành hình người.

Hắc ám trên người Số Không hoàn toàn tan biến, đáng vẻ khi hóa thành người là một ông lão già nua, râu tóc màu đỏ, nhìn có vẻ ngông cuồng

phóng đăng, nhưng lại có đôi chút hiền từ.

Số Không biến thành hình người vốn không có màu sắc, mà là một màu đen nhánh, còn Số Không hiện giờ lại không phân rõ là người hay là bò cạp.

"Tiểu Lam, có thể đi tới tháp Tà Thần của Chỉ, thật sự nằm ngoài dự đoán của Chỉ"

Số Không cười khẽ.

"Không cần gấp gáp phá giải phong ấn cho Chỉ"

Số Không khoát tay áo.

La Hồng nhìn Số Không đăm đăm, hẳn thật sự không cảm nhận được sự nóng lòng của Số không, thậm chí còn cảm thấy Số Không cũng không phản kích với việc phá giải phong ấn cho lắm.

"Đại ca Số Không, thật ra người có thể phá giải phong ấn từ lâu rồi đúng không?"

La Hồng nheo mắt, cất tiếng hỏi.

"xiềng xích quy tắc của Thiên Đạo Chỉ Ý không trói buộc được người."

Đây là một suy đoán lớn mật của La Hồng, hẳn nhìn chăm chăm Số Không, muốn biết suy đoán này có chính xác hay không.

Trên gương mặt già nua của Số Không lại hiện lên nụ cười, gật đầu một cái.

La Hồng mím môi, sau đó mới thở dài một hơi.

Đâu!

Quả nhiên... là vậy.

Đại lão đúng là đại lão!

Từ lúc Số Không có thể dễ dàng xé rách vòm trời Cẩm Khu Hắc Ám La Hồng đã có suy đoán.

"Thật ra Chỉ có thể phá giải phong cấm từ mười vạn năm trước."

Số Không vuốt râu, cười nói.

"Mười lăm vạn năm trước, Chỉ đã có thể giải phong, khi đó, Thiên Đạo đã xảy ra biến đổi, chuyện dị thường phát sinh, Thiên Đạo Chỉ Ý và một ý chí khác tranh đấu, khiến quy tắc trong Tam Giới bạo động."

"Mà trận đấu này kéo dài năm vạn năm, hẳn là Tiểu La cũng biết đôi chút, năm vạn năm đó, rất nhiều Hoàng cảnh trong Tam Giới đều lục tục bị không chế tham gia vào chiến trường Tinh Không, đa số đã chết"

"Chỉ còn lại những người sinh ra trong Hỗn Độn như Chỉ, không chịu sự khống chế của Thiên Đạo Chỉ Ý cho nên vẫn còn sống sót cho tới bây giờ."

"Hắn là Nhân Hoàng cũng phát hiện ra một vài bí mật, khi đó hắn cũng được Thiên Đạo Chỉ Ý dẫn dắt, nhưng Nhân Hoàng lại chống lại sự khống chế đó, một mình đặt lên con đường Tĩnh Không, hắn thành công, thoát khỏi sự khống chế của Thiên Đạo Chỉ Ý, nhưng cũng chuốc lấy sát cơ từ Thiên Đạo Chỉ Ý"

Chương 1289: Muốn truyền thừa sức mạnh của Chỉ, người cần

phải trải qua thử thách của Hồn Độn...

Số Không cười khẽ, giọng của ông không lớn, tốc độ nói chuyện cũng chậm chậm, có cảm giác như đang từ từ kể chuyện.

Từ lời kể của Số Không, La Hồng có cảm giác như hết thảy mọi việc đều nằm trong lòng bàn tay ông.

La Hồng hít sâu một hơi.

Theo lời Số Không, thì tất cả đều là suy đoán của ông, nhưng trên thực tế lại không khác lời kể của Nhân Hoàng là bao.

Ánh mắt sắc bén của La Hồng nhìn chằm chằm Số Không: "Nếu tiên bối có thể phá vỡ phong ấn, vậy thì vì sao lại phải mượn tay ta giúp những Tà Thần khác giải thoát."

Số Không vuốt râu, như thể cảm nhận được sự cảnh giác và thận trọng trong mắt La Chỉnh, không khỏi bật cười một tiếng:

"Không cần lo lắng như vậy, Chỉ không có ác ý với người."

"Không phải Chỉ không muốn mà là Chỉ không thể, tuy có thể tự mình phá giải phong cấm, nhưng một phi phá vỡ phong cấm của Cẩm Khu Hắc Âm sẽ gây ra động tĩnh rất lớn, đến lúc đó sẽ khiến Thiên Đạo Chỉ Ý chú ý, đám nhóc kia cũng đừng hòng phá giải phong ấn nữa."

"Vì suy nghĩ cho đám nhóc kia, cho nên Chỉ không thể phá phong."

La Hồng giật mình, thì ra là để các Tà Thần khác có thể phá phong cho nên Số Không mới không muốn.

Đây đúng là phong cách quen thuộc của đại ca Số Không.

"Vậy tiên bối, vì sao lại bảo ta phá phong?"

"Cũng không ngăn cản Nhân Hoàng phá phong cho tiên bối?"

La Hồng nhíu mày, bắt lấy một điểm mù mà hỏi.

Số Không lập tức vui sướng tột độ bật cười ha hả, như thể La Hồng nói trúng điều gì làm ông vui vẻ: "Bởi vì... Đây là thử thách Chỉ dành cho các người."

"Nhân Hoàng đã thất bại, nhưng Tiểu La người lại thành công"

Số Không cười nói.

"Tuy Tiểu La người mượn dùng ngoại lực mới thành công, không giống Nhân Hoàng, nhưng cũng không phải vấn đề lớn, cái Chỉ khảo nghiệm

chính là tâm tính của các người"

"Tâm tính của người đã chiến thắng thử thách"

Số Không nói.

La Hồng ngần ra, khoe miệng giật giật, dè dặt hỏi: "Tiền bối, ngài đánh giá cao tâm tính nào của ta?"

"Chính nghĩa, thiện lương, liều mạng vì Nhân tộc, có thể dốc hết tâm can vì bạn bè..."

Số Không vuốt râu, mắt híp lại, nhìn La Hồng với vẻ tán thưởng không thôi.

La Hồng như bị sét đánh.

Đầu!

Hắn biết ngay mà!

Lời khen này đúng là khiến người ta nghe mà đau đầu.

Tiền bối sao ngài không nói sớm, bản công tử là nhân vật phản diện đã được chứng thực, những khuyết điểm này, chỉ cần ngài nói, bản công tử nhất định sẽ sửa!

La Hồng khóc không ra nước mắt, rõ ràng từ trước tới nay hắn vẫn luôn cố gắng làm một nhân vật phản diện.

Thế nhưng, kết quả... Tới chỗ Số Không, hắn lại trở nên ưu tú như vậy!

Ánh mắt tràn đầy tán thưởng của Số Không như đang nói, người trẻ tuổi, lão phu khen người, người còn không cảm ơn ta...

La Hồng còn có thể làm sao bây giờ?

"Vậy vì sao tiền bối lại cần người khác giúp đỡ giải phong?"

La Hồng hỏi.

Số Không lắc đầu cười: "Đối với Chỉ, giải phong hay không giải phong thật ra cũng không quan trọng cho lắm."

"Tuổi thọ vô tận, năm tháng vô tận, thứ Chỉ cảm nhận được chỉ có nhàm chán, những năm bị giam cầm trong Cẩm Khu Hắc Ám, có các huynh đệ tỷ muội làm bạn, xem như có chút thú vị, mà hiện giờ, bọn họ được giải phong... Nếu Chỉ cũng giải phong, có lẽ Chỉ phải trở về Hồn Độn, Tam Giới không chứa nổi Chỉ, chỉ cần Chỉ ở lại Tam Giới một ngày, Thiên Đạo Chi Ý sẽ còn tiếp tục phong cấm Chỉ"

"Mà quay về Hồn Độn, thứ chờ đợi Chỉ là nỗi cô độc và tịch mịch vô tận."

Số Không thở dài.

Ánh mắt thăm thẳm, có vài phần xa xôi, có vài phần buồn bã.

"Muời vạn năm trước, thằng nhóc Nhân Hoàng kia kể chuyện cho Sinh Mệnh Mẫu Thần, Chỉ một chữ cũng không nghe sót, thế giới của Nhân tộc có vẻ rất tươi đẹp, rất rực rỡ, rất náo nhiệt..."

"Nói thật, Chỉ... có chút mong mỗi."

"Năm tháng bất tận, thực lực vô địch, tuổi thọ vô hạn... quá vô nghĩa."

Số Không nói.

La Hồng nở nụ cười lễ độ.

Ngài cường đại ngài nói cái gì cũng đúng.

Còn có... Tên Nhân Hoàng bội bạc kia đúng là biết cách gây họa.

"Đặt ra thử thách, nếu có tên nhóc nào có thể đi đến tháp Tà Thần của Chỉ, vậy chỉ... sẽ cho hắn một may mắn to lớn"

"Mà may mắn này, Chỉ cũng sợ mình trao nhầm người, cho nên mới đặt ra thử thách, thông qua thử thách này, Chỉ có thể thấy rõ tâm tính, phẩm chất, nghĩa khí, cho nên, Chỉ yên tâm rồi..."

Số Không nở một nụ cười rạng rỡ.

La Hồng nhíu mày: "Xin hỏi tiền bối, vận may là gì?"

Số Không hí mắt nhìn La Hồng, chỉ vào thần cách Hạt Tổ.

"Thật ra cũng không tính là may mắn gì lớn, chỉ là phó thác toàn bộ tu vi của Chỉ mà thôi"

Số Không nói.

"Chỉ muốn từ bỏ tu vi, đến thế giới của Nhân tộc một chuyến, bước chân vào hồng trần, trải nghiệm cuộc sống muôn màu, đầy thú vị và không có tịch mịch"

Lúc nói những lời này, ánh mắt Số Không có chút lay động, có chút mong mỗi.

La Hồng không nói gì, hắn nhìn Số Không, cũng thấy được sự nghiêm túc và chấp nhất trong mắt ông.

Số Không đang nói lời thật!

Trong lòng La Hồng ngổn ngang trăm mối.

"Đại ca Số Không... Tuổi thọ của người phàm chỉ được trăm năm, thậm chí còn phải trải qua sinh lão bệnh tử, bệnh tật tai ương..."

Một đời của người phàm, đối với ngài, chỉ như một giấc ngủ trưa, từ bỏ toàn bộ tu vi chỉ để đổi lấy một cuộc đời ngắn ngủi, đáng giá sao?"

La Hồng nói.

Số Không lại cười ha hả, trong tiếng cười có vài phản phóng khoáng, có vài phần chờ mong và sáng khoái.

"Đáng, sao lại không đáng?"

"Chỉ tình nguyện sống một đời tươi đẹp ngắn ngủi còn hơn muôn kiếp bất tử nhưng chỉ có nhàm chán cô độc."

"Chỉ... muốn một linh hồn thú vị!"

La Hồng hít sâu một hơi, sau đó trở nên trầm tĩnh.

"Không nói nữa, Chỉ đã đưa ra lựa chọn..."

"Chính nghĩa của người, bản tính của người, Chỉ đều công nhận, Chỉ tin tưởng người."

Đôi mắt Số Không cong cong như vầng trăng non, mỉm cười tươi tắn.

Sau đó, đột nhiên Di Hình Hoán Ảnh xuất hiện ngay trước mặt La Hồng, một ngón tay nhấc lên, chạm vài giữa trán La Hồng.

Nháy mắt!

Toàn bộ tháp Tà Thần bắt đầu rung chuyển.

La Hồng chỉ cảm thấy linh hồn mình chấn động một cái, như bị đẩy ra khỏi thân thể, rơi vào Hỗn Độn vô tận.

Bên tai truyền đến tiếng nói xa xăm của Số Không.

"Muốn truyền thừa sức mạnh của Chỉ, người cần phải trải qua thử thách của Hỗn Độn..."

Chương 1290: Chỉ muốn làm một người phàm

Dứt lời.

La Hồng cảm giác như mình nhìn thấy được rất nhiều vật.

Hắn nhìn thấy trong Hỗn Độn mờ mịt có một quả cầu màu xám đang rực rạch lớn lên.

Thời gian trôi qua như cưỡi ngựa xem hoa, như một dòng sông chảy cuộn cuộn.

Sau đó, La Hồng nhìn thấy Hỗn Độn bắt đầu phân chia, chia thành Tam Giới: Thiên giới, nhân gian, Địa Ngục...

Đây là sự ra đời và thổ ban đầu của Tam Giới.

Sau đó, Tam Giới bắt đầu phát triển trong tình không, sinh ra Thiên Đạo Chỉ Ý, quả cầu trong Hỗn Độn cũng sinh ra ý thức, hóa thành Hỗn Độn Hạt Tổ.

Chung quy có một ngày, quả cầu màu xám sẽ rơi xuống Tam Giới, vỡ nát, Hạt Tổ xuất thế, dấy lên gió tanh mưa máu trong Tam Giới, khiến tất cả sinh linh trong Tam Giới đều diệt vong, hủy diệt cả một thời đại.

Sức mạnh Thiên Đạo Chỉ Ý phát ra sẽ hóa thành vô số xiềng xích quy tắc, trấn áp Hạt Tổ.

Sau đó, hết thảy lại tiếp tục trôi qua giống như nước chảy.

Bởi vì tốc độ trôi qua quá nhanh, có lẽ La Hồng không cảm nhận được nỗi cô độc, nhưng La Hồng cũng cảm nhận được sự cường đại và lâu đời của Hạt Tổ.

Đây là tồn tại mạnh mẽ thọ ngang thiên địa!

Một khi giáng xuống Tam Giới sẽ khiến một thời đại hủy diệt và kết thúc, chẳng trách lại bị gọi là Tà Thần.

Thật ra cũng không phải cố ý.

Chỉ cần Chỉ đến sẽ gây ra diệt thế.

La Hồng cũng không biết nói gì.

La Hồng chậm rãi mở mắt ra, hắn trải qua một đời của Hỗn Độn Hạt Tổ, cảm thấy... đơn điệu vô vị.

Trong tháp Tà Thần.

Thần cách của Hạt Hồ bắt đầu lạng lẽ hòa tan, cuối cùng, hóa thành hình người thu nhỏ, mà dáng vẻ người nọ giống y hệt La Hồng.

Còn chậm rãi bay về phía La Hồng, máu trong người hắn đều bị hút ra, hòa vào hình người thu nhỏ, cuối cùng người nhỏ thần cách chậm chậm

chui vào giữa trán La Hồng, chìm vào biên ý chí của hãn.

"Âm Trong biên ý chí của La Hồng bỗng xảy ra biến hóa long trời lở đất.

La Hồng chỉ cảm nhận được một luồng sức mạnh dồi dào bùng lên trong cơ thể, mỗi một tế bào đều đang lột xác, đều được gột rửa.

Xa xa.

Số Không vượt râu, nhìn trạng thái hiện tại của La Hồng với vẻ hài lòng.

Sức mạnh Tà Thần bắt đầu ủa vào cơ thể La Hồng.

Hang trời Tà Thần của La Hồng vốn còn chưa viên mãn, nhưng giờ khắc này lại bắt đầu liên tục tiến vào trạng thái viên mãn.

Vương cảnh, Thiên Vương... Năng lượng trong hang trời Tà Thần đang không ngừng dâng lên.

Lúc hư ảnh Hạng Tổ hiện lên trong đó, hang trời Tà Thần mới hoàn toàn viên mãn.

Mà khí cơ trên người La Hồng cũng đột nhiên xảy ra biến hóa kinh thiên động địa.

Không gian quanh thân La Hồng như đang sụp đổ, vỡ nát, trong lúc năng lượng bùng nổ, hết thảy đều biến sắc!

Vô số quy tắc đan lồng vào nhau, vô số năng lượng bùng phát.

Số Không hí mắt, cười xán lạn.

Thử thách ông dành cho La Hồng đủ để ông yên tâm trao cho La Hồng kế thừa sức mạnh của mình.

"Người lấy thân thể làm vật chứa, chứa chính người, không cần vật chứa nào khác..."

"Còn thanh Hoàng kiếm kia, lấy làm vũ khí của riêng mình đi"

"Người phải hứa với chỉ, một ngày nào đó phải trở về giúp đám nhóc kia phá vỡ phong ấn"

Số Không nói.

"Người có thể làm được."

Dứt lời.

Trong tháp Tà Thần, hết thảy trở về tối tăm và yên lặng.

Đột nhiên.

Có một đôi mắt mở ra, một mắt là Tinh Không, một mắt là Hồn Độn.

Tóc bạc tung bay, ánh mắt sâu thẳm, La Hồng chậm rãi mở miệng: "Chỉ... hứa với người."

Số Không cười xán lạn, nhìn Sách Da Người bên cạnh La Hồng và nói: "Cuốn sách kia... ít dùng thì hơn"

"Chiến tranh giữa hai Tinh Không đã định thắng bại từ mười vạn năm trước, Sách Da Người này ẩn chứa hai luồng sức mạnh Thiên Đạo, người dùng cẩn thận."

Số Không dặn dò.

La Hồng gật đầu.

Số Không nở nụ cười: "Đi đi, nên ra ngoài nói lời tạm biệt với đám nhóc bên ngoài rồi..."

Nói xong.

Thân hình lom khom của Số Không, râu tóc đỏ rực tung bay, xoay người cất bước đi ra khỏi tháp Tà Thần.

Mỗi một bước đi, Số Không bắt đầu dần dần trở nên trẻ tuổi.

Trong người Số Không còn ẩn chứa một luồng khí, là để nói lời từ biệt với các Tà Thần khác.

"Loạt xoạt."

Vô số xiềng xích quy tắc vươn về phía La Hồng, bởi vì hắn đã kế thừa sức mạnh của Số Không cho nên những xiềng xích quy tắc này mới quấn quanh người hắn.

Nhưng tâm thần La Hồng khê động, thần cách trong biển ý chí từ từ bay ra, vô số xiềng xích bắt dây dưa quấn quýt.

Nếu hắn muốn thì chỉ cần dùng sách da người chém đứt xiềng xích, như vậy thần cách có thể dung nhập vào thân thể.

Nhưng La Hồng tạm thời không muốn sử dụng và bại lộ lá bài tẩy này.

La Hồng tóc bạc áo trắng tung bay, thời gian như chảy ngược sau lưng Số Không, sắc mặt phức tạp, từ từ đi ra khỏi tháp Tà Thần.

Thiên giới.

Mây đen đáng sợ bao phủ khắp vòm trời.

Trên mây đen có năng lượng đáng sợ đang hội tụ và dâng trào, như có thần tiên đang phấn nộ, thánh thần đang gào thét.

Ánh sáng trắng đỏ xuống, chiếu rọi mỗi một góc ngách trong Thiên giới.

Tất cả sinh linh đều đang run rẩy, sợ hãi, bởi vì Thiên uy mệnh mông cuồn cuộn, còn nhiều hơn cả Hoàng uy.

Tất cả các chủng tộc trong Thiên giới đều quỳ rạp trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn Thiên uy.

Trong bốn tộc có bốn đường sáng trắng lao về phía chân trời, uy thế Chân Hoàng từ đất tổ bốn tộc lan tràn ra ngoài, quanh quẩn trong mỗi một góc ngách khắp Thiên giới.

Có sinh linh hình người sau lưng tỏa ra hào quang vạn trượng, từng đôi cánh hải rộng, giống như Thiên Vương binh, ánh mắt rạng rỡ, tiếng cười sang sảng, rung chuyển tứ phương.

Bốn tộc, quả nhiên là chủng tộc được trời ưu ái!

Bọn họ vốn thiếu một bước nữa mới có thể đặt chân lên cảnh giới Chân Hoàng, nhưng Thiên Đạo Chỉ Ý lại ban cơ duyên, giúp bọn họ tiến lên một bước cuối cùng.

Điều này khiến bọn họ vô cùng thỏa mãn, vui sướng tột độ.

Phải biết rằng tuy chỉ còn một bước cuối cùng, nhưng sự cách trở của một bước này cũng phải mất rất nhiều năm mới có thể đột phá, không ai có thể xác định chuẩn xác, có thể là trong khoảnh khắc, cũng có thể là mười năm, trăm năm, cũng có thể sẽ vĩnh viễn mắc kẹt tại bước này.

Nhưng hiện giờ Thiên Đạo Chỉ Ý lại giúp bọn họ đột phá, bọn họ vô cùng thỏa mãn.

Chương 1291: Đại ca Số Không, người phải rời xa chúng ta?

Bọn họ đưa mắt nhìn về phía Cẩm Khu Hắc Ám, bọn họ đều biết sở dĩ Thiên Đạo Chỉ Ý ban cơ duyên là vì trong Cẩm Khu Hắc Ám xảy ra biến cố, giống như có thứ gì đó đáng sợ đã chọc giận tồn tại cường đại trong Cẩm Khu Hắc Ám, cho nên mới khiến Thiên Đạo Chỉ Ý ban xuống cơ duyên.

Chân Hoàng bốn tộc nhìn nhau, trong mắt đều có sát khí bắt đầu dâng trào.

Hiện giờ Cẩm Khu Hắc Ám đã hoàn toàn đứng về phe La Hồng, cho nên bọn họ không cần phải kiêng dè Cẩm Khu Hắc Ám.

"Chúng ta trở thành Chân Hoàng chính là vinh quang của bốn ^An" tộc.

"La Hồng kẻ này ngông cuồng càn quấy, cầm đầu Nhân tộc làm xằng làm bậy trong Thiên giới, các chủng tộc trong Thiên giới đều phản nộ tột cùng, vạn tộc Thiên giới nghe lệnh ta, Nhân tộc xâm nhập Thiên giới..."

"Giết không bỏ sót!"

Giọng nói của Thần Hoàng vang lên khuấy động cả không gian, lan tới mỗi một góc ngách trong Thiên giới.

Cảnh giới Chân Hoàng có thể nắm giữ sức mạnh quy tắc một cách dễ dàng, chính là nhà lãnh đạo của quy tắc.

Tồn tại giống như Thần.

Sau khi Thần Hoàng ban lệnh xuống, cả Thiên giới đều rung chuyển, cường giả bốn tộc kích động khôn cùng, rất nhiều chủng tộc khác cũng bùng bùng phản kích.

Bắc vực, Long thành.

Một tòa thành nguy nga đột ngột mọc lên, sừng sững trên mặt đất.

Đây từng là đất tổ của Long tộc, nhưng sau khi Long tộc diệt vong, nơi này đã trở thành địa bàn của Nhân tộc.

Rất nhiều cường giả Nhân tộc đứng sừng sững trên Long thành / La Hựu, La Tiểu Bắc, La lão gia tử, tất cả đều đeo đao bên hông, ánh mắt lạnh lẽo.

Lời nói của Thần Hoàng cũng lọt vào tai bọn họ.

Khiến các cường giả trong Long thành đều cảm giác được áp lực to lớn.

Bốn tộc Thần, Yêu, Tiên, Phật đều sinh ra cường giả Chân Hoàng, áp lực như vậy quả thực kinh khủng tới mức tận cùng.

Trong Long thành, ngoại trừ La Hồng, người mạnh nhất cũng chỉ tới cấp bậc Chí Tôn.

Làm sao chống lại những cường giả kia.

Thậm chí Trần Thiên Huyền còn đích thân đi tới Thiên Địa chi môn một chuyến, trở về nhân gian mời phu tử tới đây.

Phu tử đã luyện hóa sức mạnh, có chiến lực Thiên Vương.

Nhưng một vị Thiên Vương chống lại bốn vị Chân Hoàng, kết quả cũng không hề khó đoán.

Chỉ còn La Hồng, các cường giả Long thành chỉ có thể gửi gắm hy vọng lên người La Hồng.

Bọn họ cũng cảm thấy bất lực, trên thực tế, sau khi La Hồng đưa bọn họ lên Thiên giới, bọn họ vẫn luôn liên tục chiến đấu, không ngừng khiến bản thân trở nên mạnh hơn.

Nhưng tốc độ tiến bộ quá chậm.

Quan trọng là bốn tộc quá mạnh!

Nhưng bốn tộc cường đại như vậy, lúc trước cũng bị La Hồng đuổi về đất tổ, không dám ló đầu ra ngoài.

Các cường giả Nhân tộc vẫn ôm hy vọng.

Còn vấn đề hiện tại La Hồng đang ở đâu.

Tất cả mọi người trong Long thành đều có phán đoán, hẳn là đã tới Cẩm Khu Hắc Ám.

Chẳng qua biến cố hiện giờ, Cẩm Khu Hắc Ám có vẻ là trung tâm biến cố, bọn họ cũng không biết La Hồng có thể rời khỏi Cẩm Khu Hắc Ám để cứu bọn họ hay không.

Nhưng trên Long thành, Thiên Tử Đại Chu, Nữ Đế Đại Sở, Ngô Thanh Hoa đều đang nghiêm mật.

Cho dù không có La Hồng, bọn họ cũng sẽ không dễ dàng chịu thua.

Trên thực tế, nếu mười vạn năm nay Nhân tộc không bị quy tắc trấn áp thì với phẩm chất tự cường tự lập của Nhân tộc, mười vạn năm phát triển, tuyệt đối không yếu hơn bất cứ một tộc nào.

Mà giờ khắc này.

Cẩm Khu Hắc Ám.

Số Không ngược dòng thời gian đi ra, theo từng bước chân, ngoại hình ông dần dần trở nên trẻ tuổi, trở nên cao ngất rần rỏi.

Thời điểm đi ra khỏi tháp Tà Thần, tới tận cùng dòng sông thời gian.

Sô Không đã biến thành thiêu niên phơi phơi.

Xung quanh biển hắc ám, các Tà Thần nhìn La Hồng và Số Không, ai nấy đều sửng sốt.

Bởi vì bọn họ phát hiện Tà Thần đã không còn bộ dạng đen thùi lùi nữa mà đã trở nên trẻ tuổi, mái tóc đỏ rực như lửa lay động giữa không trung.

"Đại ca Số Không..."

Số ba Hắc Miêu nhìn Số Không, không khỏi há hốc mồm.

Nụ cười trên mặt Số Một mập mập cũng bắt đầu biến mất, bọn họ vốn đang chờ mong La Hồng giúp Số Không phá giải phong ấn.

Nhưng dáng vẻ này của Số Không cũng không giống được giải phong!

Lỗ mũi Tà Thần Hạng Hai phồng to, vô cùng khiếp sợ: "Đại ca Số Không, sao ngươi lại trở nên xấu thế này?"

Trong mắt Tà Thần Hạng Hai, trước kia đại ca Số Không uy nghiêm nhường nào, quyền rũ nhường nào, còn Số Không trẻ tuổi bây giờ trông xấu xí chả khác gì Tiểu La ngu xuẩn.

Trên gương mặt điển trai của Số Không hiện lên vẻ bất đắc dĩ, trừng mắt nhìn Tà Thần Hạng Hai một cái: "Số Hai, không biết nói chuyện thì đừng nói!"

"Sau này giải phong rồi, đi ra ngoài bớt nói đi một chút, bằng không sẽ có ngày bị người ta đánh chết, phơi thây ngoài tỉnh không vũ trụ đất"

Số Không nói.

Lỗ mũi Tà Thần Số Hai càng phồng to.

Đậu!

Chỉ là một con sói ăn ngay nói thẳng!

"Số Không, ngươi..."

Số Một như nghĩ tới gì đó, trên mặt hiện lên vài phần bất đắc dĩ.

"Thật ra Chỉ đã có thể giải phong từ lâu, nhưng vẫn không giải phong là để cho các ngươi hy vọng, nếu Chỉ giải phong rồi, các ngươi sẽ không còn cơ hội giải phong, cho nên, Chỉ vẫn luôn chờ đợi, chờ đợi một người có duyên xuất hiện"

"Hiện giờ Tiểu La có thể giúp tất cả các ngươi giải phong, Chỉ đã không còn gì để lo lắng nữa rồi"

"Chỉ có thứ mình theo đuổi và mong chờ..."

"Năm tháng quá dài lâu, Chỉ cũng muốn theo đuổi thứ mà mình chờ mong một lần..."

Số Không cười nói.

Mái tóc màu đỏ của y sáng rực như vàng mặt trời lúc bình minh.

Trong Cẩm Khu Hắc Âm, nghe Số Không nói xong, các Tà Thần đều ngẩn ra.

Số Không nhìn về phía La Hồng.

"Tiểu La, Chỉ biết ngươi còn có một chuyện chưa giải quyết, cần bọn họ giúp đỡ, nhưng chờ chuyện của các ngươi làm xong rồi, hãy khôi phục tự do cho bọn họ, để bọn họ được nhìn ngắm thiên địa này"

Số Không nhìn La Hồng, thốt ra những lời từ tận đáy lòng.

La Hồng gật đầu.

Đương nhiên là vậy rồi, trừ khi hấn chết trận, nếu không, hấn nhất định sẽ khôi phục tự do cho các Tà Thần.

Tà Thần nhưng không tà.

Đây là những Tà Thần đáng yêu và có cá tính.

Số Ba Hắc Miêu "meo" một tiếng, đôi mắt đỏ au ầng ậng nước.

"Đại ca Số Không, ngươi phải rời xa chúng ta?"

"Chỉ muốn tới nhận gian một chuyến, làm một người phàm, trải nghiệm sự tốt đẹp của hồng trần"

Số Không cười nói.

Lời lẽ của y chân thành tha thiết, mang theo khao khát và chờ mong.

Một sự chờ mong khiến người ta không thể nào từ chối.

Chương 1292: Thiên giới đột nhiên trở nên yên tĩnh

Qua hồi lâu, Số Một thở hắt một hơi.

"Đại ca, lên đường vui vẻ."

Thân hình mập mạp của Số Một hơi khom xuống.

Tà Thần Hạng Hai cũng hóa thành dáng vẻ thiếu niên, khom người xuống.

Số Ba Hắc Miêu cũng như vậy.

Chín vị Tà Thần trong Cẩm Khu Hắc Ám đều hóa thành hình người, khom người trước Số Không.

Cảm tạ hơn mười vạn năm che chở và bầu bạn, cảm tạ hết thảy những gì Số Không đã trả giá vì họ.

Hai mắt Số Không ướt nhoe, nhếch miệng, nở một nụ cười xán lạn.

"Chỉ đi trước, giúp các người thăm dò nhân gian, nếu nhân gian tốt đẹp vô hạn, Chỉ sẽ để các người cũng tới một chuyến"

Số Không cười nói.

Nói xong, nhìn về phía La Hồng, gật đầu với hần một cái.

"Thay Chỉ chống đỡ một lát"

Số Không nói.

La Hồng hiểu được ý của y, ngay sau đó, hần nhấc tay một cái, thanh kiếm trong tay chọt vung lên.

Thoáng chốc.

Cẩm Khu Hắc Ám bị chém ra một đường sáng.

Số Không cất bước mà đi.

Y ngược dòng thời gian, từng bước từng bước.

Càng tiến về phía trước, y càng trở nên trẻ tuổi.

"Làm càn!"

Số Không vừa bước ra Cẩm Khu Hắc Ám đã gặp phải Thiên uy chấn động.

Không trung Thiên giới, giữa mây đen bao phủ, có một thân hình trắng loáng như ẩn như hiện, một bàn tay khổng lồ mạnh mẽ vỗ xuống.

Số Không ngẩng đầu, ánh mắt rạng rỡ.

Trong Cẩm Khu Hắc Ám, La Hồng tiến lên một bước, tóc bạc tung bay, áo trắng lay động.

Một chương tung ra, như đất bằng dậy sấm, từ mặt đất đánh tới bàn tay khổng lồ trên vòm trời.

Một chương này của La Hồng như muốn che lấp cả bầu trời, Sách Da Người tỏa sáng, rực rỡ lóa mắt.

"Âm!

Bàn tay trắng loáng bị chặn lại.

Với thực lực hiện tại của La Hồng, một chương này phát ra vô cùng dễ dàng thoải mái.

Trong Cẩm Khu Hắc Âm.

Các Tà Thần hóa thành hình người, đứng giữa khe hở, tiến đưa Sổ Không.

Sổ Không cười sảng khoái, tiến lên từng bước một, đi qua Thiên giới.

Súc Địa Thành Thôn, thiên địa chỉ còn mình y.

"Âm?

Trong đất tổ bốn tộc, ánh mắt bốn vị Chân Hoàng lóe lên như tia sét.

Nhìn chằm chằm Sổ Không vừa đi ra khỏi Cẩm Khu Hắc Âm.

Thiên Đạo giáng ý chí xuống, bảo bốn họ tiến lên ngăn cản, cho nên Chân Hoàng bốn tộc cần phải ra tay.

Nhưng còn chưa kịp ra tay, Sổ Không bước đi trên Thiên giới, ngược dòng thời gian, hóa thành một đứa trẻ đã lao vút về phía này.

Ánh mắt lạnh như băng khiến Chân Hoàng bốn tộc mất hết tất cả dũng khí.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn Sổ Không đi về phía Long thành.

Trong Cẩm Khu Sinh mệnh.

Phân thân của La Hồng mang theo biến ý chí của Vân Thái Thương xuất hiện tại khoảng không trên dòng sông sinh mệnh.

Dòng sông sinh mệnh nổi gió, nước sông cuộn cuộn, hội tụ thành dáng vẻ Sinh Mệnh Mẫu Thần.

Sinh Mệnh Mẫu Thần nhìn Sổ Không biến mất, trong mắt ánh lên vẻ hâm mộ.

"Hắn muốn tới nhân gian sao?"

Sinh Mệnh Mẫu Thần nói.

Phân thân của La Hồng gật đầu.

"Thật tốt..." Sinh Mệnh Mẫu Thần nói.

"Đáng tiếc, Chỉ không thể giống như Sổ Không, nói đi là đi..."

Sinh Mệnh Mẫu Thần còn dự định phối hợp La Hồng tạo ra Luân Hồi, bà không thể liêu lĩnh từ bỏ hết thấy để bước vào nhân gian.

Bà muốn hỏi sinh Nhân Hoàng.
Nhân gian không còn Nhân Hoàng, cho dù có muôn màu muôn vẻ thì
trong mắt Sinh Mệnh Mẫu Thần vẫn cứ âm đạm vô sắc.

Không trung Long thành.
Các cường giả Nhân tộc đều ngẩn ra.
Phu tử đứng thẳng, nho sam lất phất.

Nhìn Số Không đã hóa thành đứa trẻ bảy tuổi đang bước tới, ánh mắt
tràn đầy kinh ngạc.

Tuy Phu Tử chưa bao giờ gặp Số Không, nhưng đã vài lần tiếp xúc với
khí tức và ý chí của y.

Đây là người mạnh nhất sau lưng La Hồng.

Phu Tử có thể cảm nhận được trái tim đầy nhiệt huyết của Số Không, và
cả sự khao khát hướng về nhân gian...

Phu tử nở nụ cười.

"Hoan nghênh"

Số Không hóa thành một đứa trẻ, cũng cười tươi rạng rỡ.

Hai người bắt đầu quen biết.

Phu tử bảo các tu sĩ Nhân tộc không cần ngăn cản.

Thậm chí còn cất bước, đích thân mở cửa cho Số Không.

"Chỉ chờ mong những điều tốt đẹp của nhân gian."

Số Không nói với về mong chờ.

Phu tử mỉm cười, vuốt cằm: "Nhân gian không phụ người"

"Âm!"

Số Không nhấc chân, bước vào Thiên Địa Chi Môn.

Sau đó, lại ngược dòng thời gian.

Năm tuổi, ba tuổi, một tuổi...

Cuối cùng, hóa thành một tia sáng lao vút xuống nhân gian.

Mặt đất nhân gian, núi sông bát ngát.

Một tòa thành nhỏ hẻo lánh, có tiếng trẻ con khóc vang lên lạnh lạnh.

Thiên giới.

Lặng ngắt như tờ.

Bốn tộc trên Thiên giới ban nãy còn hùng hùng khí thế, giờ phút này lại
hoàn toàn xẹp lép.

Bọn họ vốn đang ý chí chiến đấu sôi sục, lại bị một ánh mắt của Số
Không đánh tan toàn bộ ý chí.

Bàn tay trắng nõn trên bầu trời cũng tiêu tan.

Khoảnh khắc Số Không hóa thành tia sáng nó đã tiêu tan rồi, như thê đã xác định cái chết của Số Không.

La Hồng lơ lửng giữa không trung, áo trắng tung bay.

Hiện giờ Thần Cách của hắn còn đang bị vây giữ trong tháp Tà Thần Số Không, không biết chờ hắn giải phong tháp Tà Thần, có khiến Thiên Đạo Chỉ Ý tập kích lần nữa hay không.

Lần này giống như sấm to mưa nhỏ, chỉ được cái thanh thế rầm rộ mà thôi.

Bởi vì Số Không đã từ bỏ toàn bộ tình hoa và tu vi, đi tới nhân gian, cho nên sự bạo ngược của Thiên Đạo Chỉ Ý mới lắng xuống.

Nhưng một khi Thiên Đạo Chỉ Ý cảm giác được La Hồng có sức mạnh của Số Không, sợ là sẽ hoàn toàn nổ tung.

Thậm chí sẽ bạo phát sức mạnh lớn hơn ban nãy.

Dù sao hành động này rất có tính lừa dối.

Trong đất tổ bốn tộc, bốn vị Chân Hoàng có thể cảm nhận được khí tức của Số Không đã tiêu tán.

Tinh thần lập tức sống dậy.

Khí tức của Chân Hoàng bốn tộc lập tức phóng ra.

Lúc trước vả mặt đau tới đâu thì bây giờ phải khoe khoang điên cuồng tới đó!

Phải đòi lại mặt mũi đã ném đi lúc trước!

Uy áp Chân Hoàng mệnh mông cuộn cuộn.

La Hồng cảm nhận được, không khỏi cười nhạo một tiếng.

La Hồng lơ lửng trên vòm trời, ngoắc tay một cái.

Thoáng chốc.

Kiệu Cửu Long Tà Quân xuất hiện.

Chín con Hiêu Long ngẩng đầu gầm vang, tiếng gầm chấn động thiên địa.

Chín luồng khí tức Chân Hoàng chậm rãi phóng ra, chín con Tà Long nhìn xuống Thiên giới.

Thiên giới đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Không một tiếng không.

Dưới áp lực của chín con Hiêu Long, uy áp Hoàng cảnh của Chân Hoàng bốn tộc bỗng chốc sụp đổ, bỗng chốc trở nên mờ nhạt!

Chương 1293: Rắp tâm đáng chết này!

Đậu!

Tuy bốn vị Chân Hoàng đều biết khí tức Chân Hoàng của Hiêu Long là giả.

Nhưng... Chín con Hiêu Long ngẩng đầu ưỡn ngực, nhìn xuống Thiên giới, hếch mũi kiêu ngạo, như thể chúng thực sự là chín con Chân Hoàng long!

La Hồng ngồi trên kiệu Tà Quân, thấy thế thì bật cười ha hả mà chẳng hề giữ lại mặt mũi.

Cười Chân Hoàng bốn tộc then quá thành giận.

La Hồng xoay người, kiệu Cửu Long Tà Quân lập tức bay về phía Cẩm Khu Hắc Ám.

Trong mắt Chân Hoàng bốn tộc tràn đầy phần nộ xen lẫn xấu hổ! Nhục nhã!

Bọn họ là Chân Hoàng, kiệu của La Hồng là một đám hàng giả!

Có gì mà phải sợ!

Bọn họ là Chân Hoàng được Thiên Đạo ưu ái!

"Hay cho một tên La Hồng!

"Còn dám kiêu ngạo?"

"Để ta xem Nhân tộc các ngươi còn có thể kiêu ngạo tới khi nào!"

Chân Hoàng bốn tộc lạnh lùng nói.

Sau đó, ý chí mệnh mệnh cuộn cuộn, điều động đại quân bốn tộc.

"San bằng Long thành, Nhân tộc... giết không bỏ sót!"

"Rầm rầm rầm!"

Đất tổ bốn tộc phong bế đã lâu.

Bổng đồng loạt mở ra.

Cường giả các tộc Thiên giới cũng phản kích đi theo đằng sau bốn tộc, vây quét Nhân tộc!

Đại quân trùng trùng điệp điệp rời khỏi đất tổ bốn tộc, xông về phía Long thành.

Trời đất biến sắc.

Trên dòng sông thời gian.

Phân thân của La Hồng mang theo biến ý chí của Vân Thái Thương, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Trong mắt hân phản chiếu cảnh tượng bốn tộc điều động toàn quân.

"Địa Ngục đã trống rỗng"

"Thiên giới... cũng cần phải giết một trận"

"Thiên Đạo Chi Ý muốn thanh tẩy, chỉ để lại bốn tộc, vậy bốn công tử... giúp người thanh tẩy trước một hồi, vai ác này cứ để bốn công tử làm."

La Hồng cười nói.

"La Hồng! Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?"

"Không! Đừng!"

Vân Thái Thương giãy dụa trong biển ý chí, trong mắt tràn đầy điên cuồng và tuyệt vọng!

"Đồ điên nhà ngươi!"

Vân Thái Thương kinh hoàng tột độ.

Nhưng La Hồng lại không thêm để ý tới ông ta.

Năm ngón tay như năm thanh kiếm thần, đột nhiên bóp chặt.

Biển ý chí của Vân Thái Thương...

Lập tức bị bóp vỡ!

Như một chùm pháo hoa rực rỡ chói mắt đột nhiên nổ tung.

Sức mạnh Thiên Đạo từ đó trào ra.

Đánh trúng một nửa xiềng xích quy tắc quanh Sinh Mệnh Mẫu

Thân!

Trong phút chốc.

Từng sợi dây xích bắt đầu đứt đoạn!

"Ầm!"

Dòng sông sinh mệnh xuyên suốt cả Thiên giới...

Giờ khắc này, thật sự vỡ bờ.

Nước lũ bắt đầu dâng trào!

Trong dòng sông.

Một hình bóng xinh đẹp tuyệt mỹ, ánh mắt lạnh lẽo, tóc dài tung bay, hai chân đeo xích, ngược chiều con sông vạn trượng, dần dần bước ra.

Sinh Mệnh Mẫu Thần được giải phong rồi!

Dòng sông sinh mệnh trào lên, tinh hoa sinh mệnh chảy tràn khắp thiên địa, chấn động cả Thiên giới.

Biển ý chí của Vân Thái Thương tan biến, trong biển ý chí của ông ta ẩn chứa sức mạnh Thiên Đạo, sau khi bị La Hồng làm nổ, nó đã hoàn toàn phá vỡ xiềng xích trói buộc Sinh Mệnh Mẫu Thần.

Giống như phát động tàn sát diệt thết Trên thực tế, La Hồng cũng thoáng kinh ngạc, thật không ngờ sức mạnh Thiên Đạo ẩn chứa trong biển ý chí của Vân Thái Thương lại dồi dào mạnh mẽ như vậy!

Thậm chí còn hơn cả Thiên Đạo Chi Ý mà Nhân Hoàng xả thân dẫn tới. Không thể không nói, đây đúng là niềm vui ngoài ý muốn.

Thật ra La Hồng đã làm xong tất cả, cơn sóng này không thể hoàn toàn phá giải phong ấn của Sinh Mệnh Mẫu Thần, hắn đã tính toán dẫn dắt Thần Cách, lấy đó để dẫn tới sức mạnh Thiên Đạo, triệt để giải phong Sinh Mệnh Mẫu Thần.

Thằng nhóc này giỏi lắm, tiết kiệm được rất nhiều thời gian và công sức.

Vân Thái Thương đúng là một người tốt.

Bản thể của La Hồng còn đang ở trong Cẩm Khu Hắc Ám, nhưng một phân thân của hắn còn đang ở bên ngoài / Có Sinh Mệnh Mẫu Thần đã thoát khỏi phong cấm ở đây, La Hồng cũng không quá lo lắng.

Đội quân của bốn đại tộc Thiên giới gặp phải Sinh Mệnh Mẫu Thần, có lẽ cũng không thể gây nên sóng gió gì.

Ngay cả bốn vị Chân Hoàng cũng chưa chắc là đối thủ của Sinh Mệnh Mẫu Thần.

Sinh Mệnh Mẫu Thần, đây là một tồn tại cực kỳ xa xưa, giống như Tà Thần Số Không, đều là sinh linh đáng sợ sinh ra cùng Hỗn Độn.

Cho nên, La Hồng rất yên lòng, hắn có thể yên tâm xử lý mọi chuyện trong Cẩm Khu Hắc Ám, trợ giúp các Tà Thần khác trong đó phá giải phong ấn.

"âm ầm ầm!"

Mặt đất rạn nứt, dòng sông sinh mệnh cần quét khắp nơi, tinh hoa sinh mệnh dâng trào, quét xuống mặt đất khiến mặt đất nứt nẻ.

Gương mặt tuyệt mỹ của Sinh Mệnh Mẫu Thần giống như sát tinh, bước ra từ dòng sông sinh mệnh cuộn cuộn nước xoáy.

Thân thể trào dâng sát cơ và sát khí kinh khủng đáng sợ.

Khiến người ta nhìn mà phát lạnh.

Giờ khắc này, bốn tộc Thiên giới và liên quân các tộc chỉ cảm thấy lạnh toát!

"Sinh Mệnh Mẫu Thần giải phong rồi?"

Thần Hoàng biến sắc, kinh hãi thốt lên, ba vị Hoàng cảnh Phật, Yêu, Tiên cũng bàng hoàng sửng sốt.

Lúc trước Nhân Hoàng xả thân dẫn dụ sức mạnh Thiên Đạo chỉ có thể giúp Sinh Mệnh Mẫu Thần phá giải một phần phong ấn, mà hiện giờ, La Hồng lại giúp Sinh Mệnh Mẫu Thần hoàn toàn giải phong một cách dễ dàng.

Sao hấn làm được?

Bốn Hoàng cảnh vạn phần kinh ngạc, phương pháp của La Hồng là gì, bọn họ thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Bọn họ biết Thiên Giới Trấn Thủ, nhưng lại không biết thật ra Thiên Giới Trấn Thủ là con cưng của trời được Thiên Đạo chọn trúng.

Mà La Hồng mượn dùng ý chí biến của Thiên Giới Trấn Thủ - Vân Thái Thương để giải phong là chuyện mà bọn họ không thể nào tưởng tượng nổi.

Hiện giờ bọn họ không thể không thừa nhận một sự thật rằng Sinh Mệnh Mẫu Thần đã giải phong!

Tồn tại đáng sợ cực điểm này đã giải phong!
Có thể nói đây là người mạnh nhất Thiên giới.
Mạnh nhất tuyệt đối!

"Âm?"

Sóng nước cuộn cuộn, mặt đất nổ tung.
Liên quân các tộc trên Thiên giới bắt đầu sợ hãi, điên cuồng lùi lại thật xa.

Nhưng dòng sông sinh mệnh vỡ bờ đang không ngừng ập tới, hết thủy đều đang đồng loạt sụp đổ.

Chân Hoàng bốn tộc đưa mắt nhìn nhau, không thể không đứng Ta.

Dòng sông sinh mệnh đang trào dâng, đây tuyệt đối không phải chuyện gì tốt, tên La Hồng này... chẳng lẽ muốn mượn tay Sinh Mệnh Mẫu Thần để hủy diệt Thiên giới?

Rắp tâm đáng chết này!

Chương 1294: Giết sinh linh Thiên giới, bọn họ sẽ được quy tắc

bạn thường!

"Âm Chân Hoàng bốn tộc đồng loạt vươn tay, Hoàng uy mệnh mông cuồn cuộn giống như bốn bức tường ngăn chặn dòng sông sinh mệnh ào ào ập tới.

Bọn họ nhìn chăm chăm Sinh Mệnh Mẫu Thần, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

"Sinh Mệnh Mẫu Thần, tuy ngươi đã thoát khỏi phong ấn, nhưng nếu ngươi dám lạm sát, kết cục ngươi sẽ phải chịu khổ phong cấm như các Tà Thần trong Cấm Khu Hắc Âm!"

"Trời không cho phép ngươi lạm sát như vậy!"

Phật Hoàng chấp tay hành lễ, Phật quang chiếu rọi, Hoàng uy mệnh mông, chậm rãi lên tiếng.

Giương mặt xinh đẹp tuyệt trần của Sinh Mệnh Mẫu Thần khẽ ngẩng lên, lạnh nhạt nhìn lướt qua Phật Hoàng.

"Ngươi cũng xứng dạy Chỉ làm việc?"

"Thiên Đạo, Thiên Đạo... Nếu có thể, Chỉ đã xé rách bầu trời này từ lâu!"

Sinh Mệnh Mẫu Thần cực kỳ lạnh lùng.

Sau lưng bà, phân thân của La Hồng trôi lơ lửng, cười tươi như hoa.

"Sur nương nói rất đúng, không cần để ý tới bọn họ, nếu Thiên Đạo cản đường người còn có đệ tử chống đỡ."

Hắn dứt lời, Chân Hoàng bốn tộc lập tức biến sắc.

Đậu!

Tên La Hồng này đáng bị ngàn đao phanh thây!

Quả thực, La Hồng đã ngăn cản bàn tay của Thiên Đạo vài lần liên tục, điều này khiến Chân Hoàng bốn tộc bị ám ảnh tâm lý.

"Sur nương cứ giết cho thỏa thích, hết thấy có đệ tử chống đỡ."

Phân thân của La Hồng cười nói, nhưng cười xong, chỉ còn có vẻ lạnh lùng uy nghiêm.

Sát khí trong mắt Sinh Mệnh Mẫu Thần lập tức tăng vọt.

Cái chết của Nhân Hoàng là do bốn tên này gây ra.

Nếu không phải bốn tộc phái Thiên Vương tới, Nhân Hoàng sẽ chết sao?

Sinh Mệnh Mẫu Thần phần nộ, phần nộ dần dần dâng lên, nghĩ đến cái chết của Nhân Hoàng, bà lại bị thương vô hạn.

Thiên giới... nên tẩy sạch một lần.

Đám rác rưởi này, không xứng thống trị Thiên giới!

Tóc dài tung bay, từng sợi tóc đâm lên vòm trời!

"Chiến!"

Sắc mặt Chân Hoàng bốn tộc càng trở nên khó coi.

Số Không vừa đi, Sinh Mệnh Mẫu Thần lại tới, thật sự khó khăn!

"Nhân lúc bà ta vừa mới hồi phục, chiến lực chưa khôi phục như lúc đỉnh cao, chúng ta liên thủ... ngăn cản bà ta!"

Thần Hoàng quát lên!

Khí tức Chân Hoàng bốn tộc bùng nổ, hóa thành bốn tia sáng lao về phía Sinh mệnh Mẫu Thần.

Sau khi trở thành Chân Hoàng, bọn họ đã không còn sợ hãi như lúc đầu.

Sinh Mệnh Mẫu Thần tuy mạnh, nhưng chưa chắc bọn họ không thể chiến đấu một trận!

Bốn tia sáng và Sinh Mệnh Mẫu Thần tấn công lẫn nhau, làn sóng năng lượng bắt đầu lan tràn, như giọt mưa mùa hạ rơi xuống mặt nước hồ tĩnh lặng.

"Toàn quân nghe lệnh, phạt Nhân tộc! Phạt Long thành!"

Tiên Hoàng quát lên một tiếng.

Thiên Vương bốn tộc đi trước mở đường.

Bọn họ dùng sức mạnh của bản thân để dẫn dắt quy tắc, xuyên qua dòng sông sinh mệnh đang tuôn trào.

Bởi vì phân tán tràn lan cho nên sức uy hiếp của dòng sông sinh mệnh đã hạ xuống rất thấp.

Cho nên, có Thiên Vương tiên phong, quả thực đã mở ra một con đường mới dẫn thẳng tới Long thành.

Liên quân bốn tộc Thần, Yêu, Tiên, Phật đều đỏ mắt, hùng hổ xông lên.

Trận chiến hôm nay, không phải người chết thì là ta chết!

Nếu bại trong trận chiến này, thế cục Thiên giới sẽ trở về như mười vạn năm trước, trở về thời đại mà Nhân tộc thống trị!

Sinh Mệnh Mẫu Thần lấy một địch bốn, chẳng khác nào đề bốn vị Chân Hoàng xuống mà đánh.

Chân Hoàng bốn tộc càng đánh càng kinh ngạc, bởi vì bọn họ phát hiện khí tức trên người Sinh Mệnh Mẫu Thần vẫn đang không ngừng khôi phục.

Sinh Mệnh Mẫu Thần đang trở nên càng lúc càng mạnh!

Cứ tiếp tục như vậy thì không thể nào đánh nổi!

Mà trên mặt đất, Thiên Vương mở đường, liên quân các tộc Thiên giới đang điên cuồng liều chết xông lên, nhắm thẳng về phía Nhân tộc tại Long thành!

Trên Long thành.

Các cường giả như Thiên Tử Đại Chu, Nữ Đế Đại Sở đều nghiêm túc quan sát.

Dưới thành trì, đội quân Hắc kỵ, quân lính Đại Sở, quân Đại Chu đều đang chỉnh đốn quân ngũ chờ nghe mệnh lệnh!

Trận chiến này có lẽ sẽ thương vong vô số!

Nhưng muốn đánh bại Thiên giới, nhất định phải chuẩn bị đầy đủ.

Chiến tranh sao có thể không có người chết.

Thời điểm liên quân Thiên giới đang xông về phía Long thành.

Cầm Khu Hắc Âm chợt vỡ ra.

Có một cánh tay vươn ra, đó là cánh tay của La Hồng, trắng nõn hoàn mỹ.

Dường như hần đang nâng một hang trời trong lòng bàn tay!

Trở tay đánh ra một chưởng.

Giống như đánh ra một thế giới.

Hang trời xoay tròn, hết bóng người này tới bóng người khác từ giữa phóng ra.

Tà ảnh!

Tà ảnh Một mình La Hồng cũng tương đương với cả đoàn quân!

Trên không trung Long thành, hang trời xoay tròn, đằng sau hang trời có một thế giới đen nhánh mỹ lệ.

Vô số tà ảnh hiện lên cùng với tiếng hô hào giết chóc, xông về phía liên quân Thiên giới.

Hang trời Tà Chủ của La Hồng đã viên mãn từ lâu, nuốt chửng cả Thiên giới, khiến đội quân tà ảnh của La Hồng càng trở nên hoàn thiện và đáng sợ.

Hơn nữa, hiện giờ thực lực của La Hồng đã rất mạnh, có thể triệu hoán vô số tà ảnh.

Cho nên sau khi đội quân tà ảnh xuất hiện.

Khí thế của Nhân tộc tức khắc tăng vọt.

Mỗi một tu sĩ Nhân tộc đều không quên thuật pháp Đạo môn quý dị này - thuật pháp thành danh của La Hồng.

Đây là thuật pháp đi theo La Hồng từ lúc còn nhỏ yếu cho tới khi cường đại như bây giờ!

Đội quân tà ảnh xông lên chém giết, đại quân Nhân tộc dưới Long thành cũng không nấp sau lưng, bọn họ hét lên, liều chết xông ra.

Giết sinh linh Thiên giới, bọn họ sẽ được quy tắc ban thưởng!

Có trọng thưởng ắt có gan dạ, tu sĩ Nhân gian được ban thưởng khích lệ, một chút sợ hãi cuối cùng trong lòng cũng ném lại đằng sau.

Ngàn lời hội tụ thành một chữ.

Giết!

Hai quân va chạm, giống như hai dòng nước lũ!

Bên phía bốn tộc có vô số cường giả, càng không thiếu Thiên Vương, Vương cảnh.

Đội hình như vậy, chống lại Nhân tộc, vốn phải là hoàn toàn lần ắt mới đúng.

Nhưng rất nhanh sau đó, bọn họ phát hiện mình đã nhầm!

Thế cục không phải hoàn toàn lần ắt!

Bởi vì trong đội quân tà ảnh La Hồng triệu hoàn... cũng có cả cường giả cấp bậc Thiên Vương.

Có ba tà ảnh Thiên Thi Vương, những tà ảnh này chẳng mấy chốc đã ngăn cản được Thiên Vương bốn tộc!

Đại quân tà ảnh này thật sự quá mức quý dị.

Chiến tranh nhanh chóng trở nên căng thẳng tột độ.

Hai quân giao chiến, máu tươi bay tứ tung, vừa tanh tươi vừa tàn khốc.

Tu sĩ Nhân tộc không hề lùi bước, liên quân Thiên giới cũng bị cản trở bởi đội quân tà ảnh với khí thế trước nay chưa từng có.

Chương 1295: Cẩm Khu Hắc Ám giải phong, Thiên giới loạn chiến

Trong Cẩm Khu Hắc Ám.

La Hồng áo trắng tung bay, đứng bên cạnh biển Hắc Ám.

Hắn không để ý tới trận chiến bên ngoài nữa.

Phóng ra đội quân tà ảnh, liên quân Thiên giới chưa chắc đã chiếm được ưu thế gì.

Còn tà sát của La Hồng có thể hao hết hay không, trước chưa nói hiện giờ hạng trời của La Hồng đã viên mãn, mà chỉ riêng tốc độ khôi phục tà sát của hắn đã không thể xem thường.

Muốn hao hết tà sát của La Hồng, cơ bản là không thể nào.

La Hồng trong Cẩm Khu Hắc Ám cũng không hề nhàn rỗi.

Hắn bắt đầu tạo ra vật chịu tải, đây là chuyện La Hồng đã đồng ý với Số

Không.

Hoàng kiếm được đúc sau khi nung chảy năm Hoàng binh thường cổ lại bị La Hồng nung chảy lần nữa.

Chùy quy tắc gỗ xuống, lại hóa thành năm Hoàng binh.

Lấy làm vật chịu tải.

La Hồng lấy ra thi cốt của Long tộc, Yêu tộc, Thi Ma Hoàng trong Địa Ngục, Thiên Thi Vương và Địa Thi Vương.

Thi thể những cường giả này đều là báu vật.

Đặc biệt là Thi Ma Hoàng, vị Ngụy Hoàng này có sức mạnh có thể chiến đấu với Chân Hoàng một trận, thi thể của gã có giá trị hơn Ngụy

Hoàng Long tộc trước kia rất nhiều.

La Hồng bắt đầu rèn vật chịu tải.

Với sự tiến bộ về thực lực của La Hồng hiện giờ, cộng thêm truyền thừa của tộc Atula, áp lực khi hắn rèn vật chịu tải cũng càng ngày càng nhỏ.

Thậm chí còn rèn vô cùng quen tay.

Động tác vung chùy như mây trời nước chảy, giữa âm thanh lạnh lạnh, từng vật chịu tải dần dần thành hình.

Mỗi một vật chịu tải đều sánh ngang Thượng Hoàng binh.

Trong Cẩm Khu Hắc Ám, ánh sáng lấp lánh chói mắt, đó là vầng sáng do nhiều vật chịu tải tạo thành.

La Hồng tạo ra vật chịu tải trong hình thái phôi kiếm.

Sô Một và Sô Chín đã giải phong.

Cho nên, La Hồng chỉ cần tạo ra bảy vật chịu tải nữa.

Năm Hoàng binh, cộng thêm hai cái hắc tự tạo ra, như vậy là đủ rồi.

Rèn Hoàng binh xong.

La Hồng bước chân vào tháp Tà Thần.

Từng bước tiến lên.

Chẳng qua, bây giờ La Hồng có thể đi lại trên dòng sông quy tắc mà một chút áp lực cũng không có.

Đó là lợi ích khi thực lực nâng cao.

Từng tòa tháp Tà Thần.

La Hồng bước tới từng tòa tháp một.

Dùng Sách Da Người bao vây thần cách của các Tà Thần, sau đó, đòi chuyển thần cách vào vật chứa.

"Rầm rầm rầm!"

Cấm Khu Hắc Ám đang rung chuyển không ngớt.

Thân hình từng Tà Thần hiện lên, như những đóa sen máu nở rộ trong bóng đêm.

Vô số xiềng xích đang đứt đoạn.

Các Tà Thần bị giam cầm trong Cấm Khu Hắc Ám vô số năm tháng đã bắt đầu phá giải phong ấn!

So với tháp những tòa tháp Tòa Thần khác, Tháp Tà Thần của Tà Thần Hạng Hai và Số Ba Hắc Miêu bị phong cấm chặt chẽ hơn một chút.

La Hồng cũng tiêu phí rất nhiều công sức mới phá được tháp Tà Thần của Tà Thần Hạng Hai và Số Ba Hắc Miêu.

Hơn nữa quá trình tiềm dẫn thần cách cũng không thuận lợi như trong tưởng tượng.

Giống như có Thiên Đạo Chỉ Ý ngăn cản.

Trong Cấm Khu Hắc Ám cũng có sức mạnh Thiên Đạo nhỏ vụn đang lưu chuyển, những dòng Thiên Đạo Chi Lực này phủ kín trên cánh cửa đang đóng chặt.

Đây là kết cục của các Tà Thần sau khi phá vỡ phong ấn lại bị lôi ngược trở về.

Số Không đã từng nhắc nhở, mà hiện giờ La Hồng đã được tận mắt nhìn thấy.

Nhưng La Hồng vẫn đơn giản thô bạo sử dụng Sách Da Người, chém lên sức mạnh Thiên Đạo.

Sau khi tiếp dẫn thần cách của Tà Thần Hạng Hai và Số Ba Hắc Miêu, lại lấy Hoàng bình làm vật chứa.

Biển Hắc Ám dâng trào sóng lớn.

Mười tòa tháp Tà Thần sừng sững trong biển, nhưng, dần dần, ngoại trừ tháp Tà Thần của Số Không, những tòa tháp Tà Thần khác đều vì thần cách rời đi mà mất đi màu sắc u tối sâu thẳm, mất đi thần tính.

Uy lực đầy áp bách cũng tiêu tan đi nhiều.

La Hồng nở nụ cười, nhìn lướt qua tháp Tà Thần của Số Không.

Hiện giờ thứ mà tháp Tà Thần của Số Không chứa đựng chính là thần cách của La Hồng.

Nhưng La Hồng không dễ dàng dời chuyển thần cách này, chủ yếu là một khi dời đi, Thiên Đạo Chi Ý nhất định sẽ cảm nhận được, đến lúc đó nhất định sẽ ra tay trừng phạt.

"âm âm âm..."

La Hồng giơ tay đánh một chiêu.

Vật chứa của các Tà Thần đều hóa thành ánh kiếm phóng ra.

Rơi vào hộp kiếm trên lưng La Hồng.

Áo trắng, tóc bạc, hộp kiếm làm từ gỗ Hoàng Lê...

La Hồng giống như một vị tuyệt thế kiếm tiên, phóng khoáng tùy ý.

Sau đó, La Hồng nở nụ cười, nhấc tay lên, chĩa kiếm một cái, phong cầm trong Cẩm Khu Hắc Ám mở ra như một cánh cửa.

La Hồng tiến lên một bước, giống như tuyệt thế kiếm tiên, thân thể tung bay.

Bên ngoài.

Khí tức của Sinh Mệnh Mẫu Thần không ngừng tăng lên, Chân Hoàng bốn tộc bị đánh cho mặt mũi bầm dập.

Tồn tại bước vào Hoàng cảnh dựa vào vật ngoài thân như bọn họ, thật sự quá kém để đối phó với Hoàng cảnh xa xưa như Sinh Mệnh Mẫu Thần.

Mà Sinh Mệnh Mẫu Thần còn không phải Hoàng cảnh bình thường mà là tồn tại chẳng thua kém gì Số Không.

Khi đó Nhân Hoàng tiến vào dòng sông sinh mệnh còn bị Sinh Mệnh Mẫu Thần đánh cho túi bụi, càng không cần nói tới Chân Hoàng bốn tộc.

Cho dù Sinh Mệnh Mẫu Thần còn chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng vẫn có thể đánh cho Chân Hoàng bốn tộc không có đường đánh trả!

Sắc mặt Chân Hoàng bốn tộc cực kỳ khó coi.

Bọn họ ngẩng đầu lên.

"Thiên Đạo... giúp chúng ta!"

Bọn họ đánh không lại.
Chỉ có thể gọi Thiên Đạo đến giúp.

Hơn nữa bọn họ cũng không tin Sinh Mệnh Mẫu Thần phá giải phong ấn mà lại không bị trời phạt!
"âm âm âm!"

Quả nhiên, trên vòm trời vang lên tiếng sấm sét.
Trong mơ hồ, như có một bóng người trắng loáng đội trời đạp đất hiện lên.

Sinh Mệnh Mẫu Thần ngẩng đầu, ánh mắt lạnh như băng.
"Trời!"

Đội môi đỏ mọng mấp máy, phun ra một chữ tràn đầy sát khí.
Thế nhưng.

"Vù vù vùi!"

Xung quanh bóng hình trắng lóa đột nhiên có vô số xiềng xích quy tắc nhanh chóng hạ xuống!

"Rầm rầm rầm!"

Không gian xung quanh thân hình Sinh Mệnh Mẫu Thần lập tức bị phong tỏa.

Mỗi một xiềng xích hạ xuống đều muốn nổ tung mặt đất, tạo thành những cái hố khổng lồ.

Cuối cùng, dây xích kéo căng, hóa thành một lồng giam giống như mạng nhện, giam cầm Sinh Mệnh Mẫu Thần vào bên trong.

Chân Hoàng bốn tộc vui mừng khôn xiết!

Trong cơn thịnh nộ Sinh Mệnh Mẫu Thần cố gắng giãy đứt trời buộc.

Chân Hoàng bốn tộc lại mừng như điên.

"Trời giáng trừng phạt, phải diệt trừ chủ nhân Cẩm Khu là người."

Chân Hoàng bốn tộc quát lên.

"Giết!"

Chân Hoàng bốn tộc đồng loạt ra tay, đòn tấn công lao thẳng về phía Sinh Mệnh Mẫu Thần.

Thế nhưng.

Đòn tấn công còn chưa tới đích.

Một bóng người áo trắng đi ra từ Cẩm Khu Hắc Ám như dịch chuyển tức thời, từng bước đạp xuống, vô số dư ảnh màu trắng kéo dài sau lưng, trông giống như một con bạch long.

Nháy mắt đã ngăn chặn phía trước đòn tấn công nhằm vào Sinh Mệnh Mẫu Thần của Chân Hoàng bốn tộc.

Nắm ngón tay quơ một cái.

Vô số ánh kiếm như vòng quay chuyển động, chạm phải đòn đánh của Chân Hoàng bốn tộc, bụi mù dần tan, đôi bên cùng tan biến.

La Hồng đeo hộp kiếm gỗ Hoàng Lê trên lưng, tóc bạc tung bay, ghé mắt nhìn xuống Chân Hoàng bốn tộc.

Sau đó, hắn ngẩng đầu nhìn bóng hình trắng lóa trên vòm trời, khóe miệng nhếch lên.

"Kế tiếp... Để bọn công tử chơi với các ngươi."

Chương 1296: Thiên Ma

Kế tiếp, để bốn công tử chơi với các người.

La Hồng lơ lửng trên vòm trời, cười tươi như hoa.

Lưng đeo hộp kiếm gỗ Hoàng Lê, trong hộp giấu kiếm, giống như tuyệt thế kiếm thiên xuất thế.

Chân Hoàng bốn tộc chấn động trong lòng, thật sự không ngờ La Hồng vừa xuất hiện đã có thể ngăn chặn tấn công của bọn họ một cách dễ dàng.

Dường như thực lực của La Hồng lại trở nên mạnh hơn, người này luôn khiến người ta cảm thấy bất ngờ!

Không nói chuyện khác, chỉ riêng sự biến hóa thực lực cũng đã đủ khiến người ta kinh hãi, trước lúc tiến vào Thiên giới, thực lực của La Hồng được bao nhiêu kia chứ?

Ngay cả một Tôn cảnh một hang trời cũng không giết được.

Mà hiện giờ, có thể ngang hàng với những cường giả mạnh nhất đã bước chân vào cảnh giới Chân Hoàng, đây mới thực sự là quái vật!

Trên vòm trời, vô số sức mạnh quy tắc trói chặt Sinh Mệnh Mẫu Thần.

Sinh Mệnh Mẫu Thần đang rống giận, giãy dụa, những sợi xích quy tắc quấn vào nhau, giống như thất bánh quai chèo.

La Hồng vốn muốn giúp Sinh Mệnh Mẫu Thần trực tiếp đánh vỡ phong ấn này.

Nhưng nhìn Sinh Mệnh Mẫu Thần chống lại Thiên Đạo Chỉ Ý, sự quật cường của bà, sự điên cuồng của bà lại khiến hắn rơi vào trầm tư.

Có lẽ Sinh Mệnh Mẫu Thần phải cố gắng tự mình phá vỡ phong ấn.

Cho nên La Hồng không lựa chọn ra tay mà chỉ cản lại đòn tấn công của Chân Hoàng bốn tộc.

La Hồng dự định tiếp theo sẽ chiến đấu một trận với Chân Hoàng bốn tộc.

La Hồng đeo hộp kiếm trên lưng, gỡ xuống mặt nạ Tà Quân đeo bên hông, áp lên mặt.

Khí thể toàn thân La Hồng lập tức xảy ra biến hóa.

Mái tóc trắng xóa hóa thành màu bạc, tay hắn giơ lên, vô số kiếm khí nổi lên theo.

Trong hư không.

Về mặt Chân Hoàng bốn tộc Thần, Yêu, Tiên, Phật tràn đầy cảnh giác và nghiêm túc.

Bọn họ không hề xem thường La Hồng, cũng không dám xem thường La Hồng, tên nhóc này đã tạo ra quá nhiều kỳ tích.

Có thể khiến Nhân tộc nhân gian từ tình thế chắc chắn thất bại lại ngược gió trở mình, đủ để chứng minh sự quái dị của La Hồng.

Nếu không có La Hồng vẫn luôn đối đầu với Thiên Đạo, bọn họ còn tưởng rằng La Hồng chính là con cưng của trời trong thế giới này.

"La Hồng... Người muốn ngăn cản chúng ta?"

"Chúng ta đã đặt chân tới cảnh giới Chân Hoàng, người... Thực sự muốn lấy một địch bốn?"

Thần Hoàng và Phật Hoàng lạnh lùng nói.

La Hồng liếc nhìn bọn họ một cái, cười lạnh lùng.

Chiến đấu đã là chuyện không thể tránh khỏi, mà hiện giờ La Hồng thật sự có ý định đấu với Chân Hoàng một trận.

Hiện giờ La Hồng đã hợp nhất bốn hang trời, mà sau khi Số Không giải phong, hang trời Tà Thần cũng bước vào cảnh giới viên mãn, La Hồng của hiện tại đã có bốn hang trời viên mãn, đang tích tụ Hoàng uy, miễn cưỡng xem như đặt chân lên cảnh giới Ngụy Hoàng.

Giống như thật ra Thiên Vương vẫn là Vương cảnh, mà trên thực tế Ngụy Hoàng vẫn chưa thoát ra khỏi cấp bậc Vương cảnh.

Chỉ có cảnh giới Chân Hoàng mới thật sự vượt lên tất cả.

Trở thành Chân Hoàng, có thể tự do khắp Tam Giới, nhìn xuống Tam Giới, thậm chí còn thoát ly Tam Giới, có thể dạo chơi khắp Hỗn Độn và tỉnh không.

Cho nên mục tiêu tu hành cuối cùng của các cường giả trong Tam Giới đều là để chứng đạo Chân Hoàng.

Chân Hoàng bốn tộc ngửi được mùi Ngụy Hoàng trên người La Hồng.

Bốn hang trời của hắn hợp nhất, đặt chân lên cảnh giới Ngụy Hoàng, trong hang trời Tam Hoàng tỏa ra tràn ngập Hoàng uy, không hề thua kém Ngụy Hoàng.

Nhưng chênh lệch giữa Ngụy Hoàng và Chân Hoàng vẫn vô cùng lớn.

Huống chỉ La Hồng còn định lấy một địch bốn.

La Hồng nở nụ cười, nhìn lướt qua Sinh Mệnh Mẫu Thần vẫn đang chống chọi với Thiên Đạo Chỉ Ý.

Sau đó thân hình dịch chuyển, biến mất khỏi chỗ cũ, sau đó tìm tới Thần Hoàng.

Ma kiếm Atula đang ở Địa Ngục.

Khô Chu bị phụ tử đời đầu phân tách.

Hiện giờ La Hồng không có thanh kiếm nào thuận tay.
Cho nên, hắn chỉ có thể trở về với thanh kiếm ban đầu, kiếm Sát Châu.
Trong hang trời Tà Chủ.

Sát Châu như mặt trời chói chang.
Dưới sự khống chế của ý chí La Hồng, hóa thành một thanh kiếm Sát Châu tối đen như mực.

Kiểm ra, vô số kiếm khí cuộn cuộn nổi lên mang theo sấm sét càn quét mặt đất.

Giống như tuyết thể kiếm tiên.
Giống như người đứng đầu kiếm đạo Tam Giới đang vung kiếm.

Như chém ra một vầng sáng chói chang giữa màn đêm u tối.
Thần Hoàng lạnh lùng, kiếm Thâm Phán trong tay cũng chém ra, tuy đã mất Hoàng binh thượng cổ, bị La Hồng nung chảy, nhưng hiện giờ Thần Hoàng đã chứng đạo Chân Hoàng, binh khí của ông ta cũng tiến lên cấp bậc Hoàng binh.

Hai luồng ánh kiếm va chạm trong không trung, cắt ngang không gian, cắt ngang thiên địa.

Sức mạnh khổng lồ va chạm lan tràn, dòng sông thời gian cũng trào ra từ không gian xa xôi.

Tóc của Thần Hoàng quất vào không gian, mỗi một sợi tóc đều giống như binh khí cấp bậc đứng đầu.

Trên người Thần Hoàng tỏa ra Thần uy mệnh mông, trang nghiêm giận dữ.

Nhưng trong mắt lại có chút kinh hãi!
La Hồng quả nhiên là... quái vật!
Lấy cảnh giới Ngụy Hoàng chiến đấu với Chân Hoàng.

Trước kia hình như chỉ có Thi Ma Hoàng trong Địa Ngục làm được điều này.

Nhưng hình như Thi Ma Hoàng vốn chính là thi thể Chân Hoàng thành đạo, hơn nữa tất cả tài nguyên của tộc Thi Ma trong Địa Ngục đều đổ dồn vào y, cộng thêm Tử Linh Khí trong Địa Ngục, y mới có chiến lực như vậy.

Mà La Hồng lại là chiến lực hình thành từ đạo thật thương thật!

La Hồng cầm kiếm Sát Châu, ánh mắt sáng bừng, Thiên Ma Bất Diệt Thể của hắn cảm nhận được áp lực, suýt nữa bị ép vỡ, tuy hắn không có Thiên Ma Bất Diệt Thể hoàn chỉnh nhưng đây cũng không phải vấn đề lớn.

Bởi vì suy đoán về Sách Da Người trước đó, cho nên hắn cũng không dám tùy tiện đổi Thiên Ma Bất Diệt Thể.

Đôi Thiên Ma Bất Diệt Thể hoàn chinh chẳng phải sẽ trở thành đôi tượng cho Thiên Ma đoạt xá?

La Hồng cũng đoán được Thiên Ma mạnh như thế nào, với thực lực của hắn, một khi Thiên Ma thật sự muốn đoạt xá, hắn thật sự có thể phản kháng sao?

Thiên Ma... Đó là tồn tại khiến ngay cả Thiên Đạo Chi Ý của Tam Giới cũng phải cảnh giác vài phần.

Ít nhất, về mặt thực lực, là cấp bậc Thiên Đạo.

Cho nên La Hồng không dám hoàn toàn đối Thiên Ma Bất Diệt Thể, nhưng trình độ của Thiên Ma Bất Diệt Thể bây giờ cũng đã đủ dùng, mang tới cho La Hồng chiến lực vô song†

Chương 1297: Chín thanh kiếm lao vút ra

"Đồng loạt ra tay, giết chết La Hồng!"

Thần Hoàng nghiêm nghị lên tiếng.

Cảm giác uy hiếp trên người La Hồng càng lúc càng đậm.

Ba vị Tiên, Yêu, Phật cũng mặt mày nặng nề, bọn họ cho rằng mình có thể bước vào cấp bậc Chân Hoàng, giết La Hồng chẳng khác nào giết gà, mặc kệ La Hồng giãy dụa ra sao, bọn họ đều có thể giải quyết dễ dàng.

Nhưng khi thật sự bước chân vào cảnh giới Chân Hoàng, muốn giết La Hồng lại không đơn giản như trong tưởng tượng.

La Hồng cười giễu một tiếng.

Dưới mặt nạ Tà Quân, ánh mắt tràn đầy điên cuồng và sát khí.

Dưới mặt nạ Tà Quân, hết thảy đều là u ám.

Trong lòng La Hồng cũng hiếu kỳ về mặt nạ Tà Quân, nhưng La Hồng không thêm đề ý, trước nay mặt nạ Tà Quân vẫn tỏ ra rất khiêm tốn, bất cứ thực lực nào nó cũng có thể nâng lên.

Đồ vật tốt như vậy, sao La Hồng lại không cần.

Nếu thật sự tồn tại nguy cơ nào đó, ít nhất La Hồng cũng sẽ cảm nhận được.

Giống như Thiên Ma Bất Diệt Thể, La Hồng cảm nhận được nguy cơ, theo bản năng bèn không đổi hết hoàn toàn.

Nhưng mặt nạ Tà Quân thì không sao.

Dù sao chỉ là một tấm mặt nạ Tà Quân rách nát, không dấy lên được sóng gió gì.

Chân Hoàng bốn tộc đánh tới, La Hồng nhượng mất một cái, kiếm Sát Châu chém ra, vô số kiếm khí bùng nổ.

Trong cơn chấn động, kiếm khí tà sát dâng lên ba ngàn dặm.

La Hồng bước lên dòng sông thời gian, chiến đấu kịch liệt với Chân Hoàng bốn tộc.

Nếu là ở mặt đất Thiên giới, đại chiến cấp bậc Chân Hoàng có thể khiến toàn bộ mặt đất nứt vỡ.

La Hồng không triệu hồi thần cách trong tháp Tà Thần.

Đó là sức mạnh của Số Không, La Hồng cũng không định dùng ngay bây giờ, hắn muốn thử một chút xem thực lực của bản thân có thể chiến thắng Chân Hoàng bốn tộc hay không.

Mặt đất Thiên giới, loạn chiến nổi lên.

Đội quân tà ảnh, đội quân Nhân tộc và liên quân Thiên giới đang chém giết kịch liệt.

Cường giả Nhân tộc không ngừng ngã xuống, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất, tu sĩ Nhân tộc gần như điên cuồng, cho dù chết cũng không chút sợ hãi.

Trong mắt bọn họ chỉ có chém giết La Hậu, La Tiểu Bắc, La lão gia tử đều tham chiến!

Hắc kỵ của La gia chém giết hung nhất, bọn họ xen lẫn trong đội quân Tà Ảnh, xông về phía đại quân bốn tộc.

Hắc kỵ La gia và đại quân Tiên tộc đối chiến, đều là dùng mạng đổi mạng.

Dùng mạng đổi mạng, võ ngựa giày xéo, một mực muốn cướp lấy tính mạng của cường giả Tiên tộc.

Toàn thân La Tiểu Bắc dính đầy máu, ông đang chém giết với một Chí Tôn Tiên tộc có ba hang trời trong khi bản thân chỉ mới đạt tới tôn cảnh hai hang trời, nhưng cho dù như vậy ông vẫn không hề lùi bước.

Thân thể đã bị đánh đầy thương tích, nhưng vẫn bất chấp tất cả xông lên hết lần này tới lần khác.

Chí Tôn Tiên tộc cũng bị dọa sợ.

Nhân tộc... Thật sự có thể hình dung bằng hai từ điên cuồng!

Nhóm cường giả Nữ Đế Đại Sở, Thiên Tử Đại Chu cũng trở nên điên cuồng, bất chấp tất cả chém giết với cường giả.

Bọn họ đều hiểu lần này là trận chiến cuối cùng.

Chân Hoàng bốn tộc hiện thế, Cẩm Khu Sinh Mệnh giải phong.

Trận chiến giữa Nhân tộc và bốn tộc Thiên giới, trận chiến này phải cho ra một kết quả, kết quả người chết ta mất mạng!

Cường giả Nhân tộc đều rất ức chế, bởi vì lâu nay bọn họ vẫn luôn sống dưới sự che chở của La Hồng.

Ngay cả trận quyết chiến ngày hôm nay cũng phải có đội quân tà ảnh gia nhập chiến lực mới có thể ngang nhau.

Nếu không, quân đội Nhân tộc làm sao chiến thắng liên quân Thiên giới?

Bốn tộc Thiên giới cộng thêm các tộc liên thủ, số lượng cường giả và thực lực của các cường giả đều vượt xa Nhân tộc.

Cho nên Nhân tộc cực kỳ ức chế.

Chuyện gì cũng do La Hoàng gánh vác, có vẻ bọn họ thật phé vạt, thật vô dụng!

"Giết!

Từng tiếng hô hét rung trời.

Trần Thiên Huyền cũng xông ra khỏi Thiên Địa Chi Môn.

Địa Giao phóng ra, Cốt Long ngang trời, rất nhiều kẻ địch bỏ mạng dưới lưỡi kiếm của ông.

Nhưng Trần Thiên Huyền cũng nhanh chóng bị các cường giả Phật tộc bao vây tấn công.

Hiện giờ chiến trường Thiên giới chia làm ba khu vực chủ yếu.

Đầu tiên là đội quân Nhân tộc và đội quân Tà Ảnh liên thủ chống lại liên quân Thiên giới, đây là nơi trận chiến diễn ra ác liệt nhất.

Chết chóc bùng lên từng giờ từng khắc.

Khu vực thứ hai là chiến trường của La Hồng và bốn vị Chân Hoàng, bọn họ đang chiến đấu giữa dòng sông thời gian.

Bọt sóng không ngừng cuộn xoáy trên dòng sông thời gian.

Khu vực thứ ba là nơi Sinh Mệnh Mẫu Thần đang đối chọi với Thiên Đạo Chỉ Ý!

Trong bàn tay trắng nõn kia là vô số xiềng xích do quy tắc hóa thành, muốn một lần nữa phong cấm Sinh Mệnh Mẫu Thần, còn Sinh Mệnh Mẫu Thần thì phần nộ gào thét, sát khí cuộn cuộn, không muốn bị giam cầm, chống lại Thiên Đạo Chỉ Ý.

Ba chiến trường đều vô cùng căng thẳng, không có bên nào dám lơ là.

Dù sao mỗi một chiến trường đều có ý nghĩa quyết định thắng bại cuối cùng.

Trong dòng sông thời gian.

Kiểm khí đánh xuống, hóa thành kiếm Sát Châu đen nhánh vắt ngang không trung, đón đỡ một chương của Phật hoàng.

La Hồng bị đánh bay vào dòng sông thời không, nước bọt văng lên tung tóe, cao tới trăm ngàn trượng.

Thần Hoàng cầm kiếm Thảm Phán, yêu Hoàng cũng cầm trường kích đánh tới.

Nhân lúc người yếu thế, lấy mạng người.

Hai người nhảy vào dòng sông thời gian, tung đòn tấn công, dòng sông thời không rung chuyển không ngớt.

Ba người lại lao ra khỏi dòng sông thời gian, không ngừng chém giết.

La Hồng lấy một địch hai, khí tức ngùn ngụt, khí huyết sôi trào, không hề yếu thế.

Hai tay La Hồng đẩy ra, kiếm Sát Châu hóa thành hàng vạn hàng nghìn thanh kiếm, toàn bộ không trung trên dòng sông thời không đều bị kiếm Sát

Châu bao phủ.

Ngón tay uốn lượn, vô số kiếm Sát Châu như hóa thành biển kiếm khí, âm âm rơi xuống.

Như muốn chém vỡ thời không!

La Hồng đeo hộp kiếm trên lưng, khẽ cau mày.

Hộp kiếm rung lên, trái tim bốn vị Chân Hoàng cũng hụt mất một nhịp.

Bọn họ không biết trong hộp kiếm của La Hồng cất giấu thứ gì, nhưng bọn họ đều đang đề phòng.

Chín thanh kiếm cất giấu trong hộp kiếm chính là chín vị Tà Thần trong Cẩm Khu Hắc Kiếm!

Âm...

Chín thanh kiếm lao vút ra.

Chân Hoàng bốn tộc chỉ cảm thấy hắc ám phủ xuống.

Giống như cả dòng sông thời gian đều bị bóng đêm bao trùm.

Chín vị Tà Thần hiện lên, bản thể cực kỳ không lồ, che lấp cả bầu trời, khiến không gian bỗng có vẻ choáng ngợp.

Ồc sên khổng lồ, U Minh Lang khổng lồ, Thanh Ngưu khổng lồ, Vạn Biến Dẫn khổng lồ...

Giờ khắc này, Tà Thần trong Cẩm Khu Hắc Ám thực sự xuất thế!

Chương 1298: Ra lệnh một tiếng, hàng vạn tà ảnh thêm thân

Cách hơn mười vạn năm.

Cảm xúc Chân Hoàng bốn tộc cực kỳ nặng nề.

Chín vị Tà Thần, cho dù không thể bộc phát thực lực chân chính của Tà Thần, nhưng cũng không hề yếu kém.

Yếu nhất cũng phải có chiến lực cấp Thiên Vương.

Trong đó Tà Thần Số Một còn sánh ngang Ngụy Hoàng, nhưng có thể chiến đấu với Chân Hoàng.

Dù sao, trước kia Thi Ma Hoàng cũng bị Số Một giam cầm tới mức mất hết bình tĩnh.

Quanh thân La Hồng có hàng nghìn hàng vạn thanh kiếm Sát Châu lơ lửng, cười tươi như hoa.

"Sợ rồi?"

"Đừng lo lắng, bốn công tử không có thói quen ở đông hiệp ít"

La Hồng cười nói.

Ngay sau đó, ý chí khê động, chín vị Tà Thần đều lao về phía mặt đất Thiên giới, bọn họ cũng tham gia vào trận chiến giữa Nhân tộc và liên quân Thiên giới.

Bởi vì trong các tộc Thiên giới có những Thiên Vương lâu đời, cho nên áp lực bên phía Nhân tộc vô cùng lớn.

Hơn nữa, dự định tiếp theo của La Hồng là... tung ra sát chiêu!

Lấy cảnh giới Ngụy Hoàng chiến đấu với Chân Hoàng bốn tộc, La Hồng cũng cảm thấy vô cùng trật trật.

Lúc này áo trắng của hắn đã nhiễm đầy máu đỏ, nhưng vẫn mang theo vài phần phóng khoáng như trước.

Trong chiến trường Thiên giới.

Từ lúc các Tà Thần tham chiến, đại quân Nhân tộc vốn bị liên quân Thiên giới chèn ép bỗng trở nên bùng bùng phấn chấn.

Trong dòng sông thời gian, trên đỉnh đầu La Hồng, bốn hang trời hợp nhất hiện lên.

Như có ánh sáng Hỗn Độn từ trong đó phát ra.

Hang trời Tam Hoàng, hang trời Tà Chủ, hang trời Tà Thần và hang trời Thánh Tà... Bốn hang trời viên mãn hoàn toàn xếp chồng lên nhau, như

hoàn thành dung hợp.

La Hồng quát một tiếng.

Trên chiến trường, vô số tà ảnh lập tức bị gọi về, lao vút tới như một cơn gió lốc.

Vù vù vù vù!

Tà ảnh trùng trùng điệp điệp!

Vô số tà ảnh điên cuồng chồng lên cơ thể La Hồng.

Mười tà ảnh, trăm tà ảnh, ngàn tà ảnh, vạn tà ảnh...

Mười vạn tà ảnh!

Trăm vạn tà ảnh!

Ra lệnh một tiếng, trăm vạn tà ảnh thêm thân!

Khí tức trên người La Hồng bắt đầu tăng vọt!

Chân Hoàng hồn tộc hoảng sợ biến sắc.

"Đâu!"

Người mẹ nó sao lại nói không thích ở đông hiệp ít?

Đây là tà ảnh La Hồng triệu hoán sau khi quét sạch Địa Ngục, thời khắc này, hết thấy đều chồng chất lên người hắn.

Hang trời Tà Chủ chối lợi rực rỡ.

Trên đỉnh đầu La Hồng giống như mang theo một thế giới chết chóc khổng lồ!

"Giết!"

Áo trắng của La Hồng hóa thành áo đen, quanh thân đều có những tia sáng màu đen đang bùng lên.

Sau đó, tiến lên một bước, dòng sông thời gian dấy lên ngàn cơn sóng lớn.

Di Hình Hoán Ảnh!

Tà Ảnh Dịch Sơn không chút nổi bật hiện lên sau lưng Thần Hoàng, sau đó, Dịch Sơn biến mất, hóa thành La Hồng!

Cầm kiếm Sát Châu, chém xuống.

Trăm vạn tà ảnh thêm thân.

Trên người La Hồng phát ra uy lực quân chủ.

Vong Linh Quân Chủ!

Giống như Chân Hoàng!

Thần Hoàng hoảng sợ, kiếm Thảm Phán giờ lên lại bị một kiếm của La Hồng đè xuống, nứt gãy.

Thần Hoàng đang sống sờ sờ cứ thế bị chặt ngang!

Máu Hoàng văng tung toé.

Nhỏ xuống dòng sông thời không, như muốn nhuộm vàng cả dòng sông!

La Hồng lại di hình hoán ảnh, nháy mắt đã tới gần Phật Hoàng, Phật Hoàng giơ tay lên, Phật chương hóa quốc độ, Phật quốc trong lòng bàn tay, một kiếm của La Hồng chém ra, lấy uy lực Vong Linh Quân Chủ, chém vỡ Phật quốc.

Một bàn tay khổng lồ đầm máu bị chém xuống, rơi vào dòng sông thời gian.

Tiên Hoàng và Yêu Hoàng đều kinh hãi.

Bỗng có cảm giác La Hồng đang xuất hiện sau lưng bọn họ.

Gần như chỉ trong một nhịp thở, La Hồng bộc phát toàn lực, tung ra bốn sát chiêu!

Có thành trí kiếm khí dày đặc giống như Quỷ Môn Quan lơ lửng trên đỉnh đầu bọn họ.

Đạn Chỉ Kiến Quỷ Đồi!

"Rầm!

Uy thế Chân Hoàng của Tiên Hoàng và Yêu Hoàng mệnh mông cuộn cuộn, cực lực ngăn cản, nhưng đều bị đánh xuống dòng sông thời gian.

Áo đen lập lòe tia sét, mặt nạ Tà Quân như bị một lớp đen nhánh bao phủ, tàn nhẫn vô tình, như quân chủ nắm trong tay quyền sinh quyền sát.

Một người một kiếm trấn áp bốn vị Chân Hoàng.

Quân chủ ghé mắt nhìn xuống Chân Hoàng!

"âm âm âm!"

Dòng sông thời không bỗng nổ ra một cái hố lớn, vị trí đầu nguồn như đang rung chuyển.

Chân Hoàng bốn tộc bay lên không trung.

Thân thể bị chém vỡ của Thần Hoàng khôi phục trở lại, trên người tỏa ra ánh sáng trắng xóa.

Chân Hoàng bốn tộc Thần, Yêu, Tiên, Phật cũng trở nên lạnh lùng, trong mắt bọn họ chỉ có ánh sáng trắng xóa đang bùng lên, khí chất của bọn họ thay đổi, khí cơ cấp bậc Chân Hoàng cũng thay đổi kịch liệt chỉ trong nháy mắt.

Trước đây bọn họ được Thiên Đạo giúp đỡ đốt cháy giai đoạn, là Chân Hoàng nửa vờ.

Mà hiện giờ... dường như đã thực sự trở thành Chân Hoàng cái chết Bọn họ bị Thiên Đạo... không chế rồi.

Chúng tộc được trời ưu ái nực cười.

Giông như năm đó, Nhân Hoàng ở ngoài tỉnh không, ngăn cản bên vị
Chân Hoàng thường cô mười vạn năm!

La Hồng thấy thế, bật cười.

Không nói võ đức?

La Hồng trẻ tuổi như vậy, càng không cần phải nói.

Cuối cùng Thiên Đạo Chỉ Ý vẫn ngồi không yên, đã hiển lộ răng nanh.

Ngụy Hoàng bốn tộc, dưới dự chiêu cố của sức mạnh Thiên Đạo, bước
vào cảnh giới Chân Hoàng, mà hiện giờ lại trở thành con rối trong tay Thiên
Đạo, trở thành tay chân của Thiên Đạo Chỉ Ý.

Đối với việc này, La Hồng không hề cảm thấy bất ngờ.

Giống như Chân Hoàng năm tộc thượng cô, bọn họ trở thành con rối
của Thiên Đạo, ác chiến với Nhân Hoàng tại tỉnh không bên ngoài Tam
Giới suốt mười vạn năm.

Cuối cùng là phu tử đời đầu hy sinh thân mình để đánh vỡ khe hở, Nhân
Hoàng thiêu đốt sinh mệnh mọi lần lượt chém giết tất cả ở ngoài tỉnh
không, ngăn cản nguy cơ diệt thế cho Tam Giới.

Nếu không, dựa theo kế hoạch của Thiên Đạo, Chân Hoàng năm tộc này
chắc chắn sẽ bước chân tới Tam Giới, Thiên giới còn không quá nguy hiểm,
nhưng nhân gian nhất định sẽ chịu khổ tàn sát, gặp phải nguy cơ diệt thế.

Cho nên, sau khi biết Ngụy Hoàng bốn tộc thông qua sức mạnh Thiên
Đạo để đốt cháy giai đoạn, tiến lên cấp bậc Chân Hoàng, La Hồng đã đoán
được tình huống này, cái gọi là chủng tộc được trời ưu ái chẳng qua chỉ là
con rối nực cười của Thiên Đạo mà thôi.

Chương 1299: Tóc bạc, áo trắng

"âm âm âm.."

Mắt của Chân Hoàng bốn tộc hoàn toàn hóa thành màu trắng sáng, không chút cảm xúc, khí cơ trên người cũng tăng vọt, một luồng áp bách đáng sợ khiến La Hồng có cảm giác ngưng trệ.

Bốn hang trời của La Hồng hợp nhất viên mãn, lấy cảnh giới Ngụy Hoàng chiến đấu với Chân Hoàng nửa vờ của bốn tộc, nhưng chống lại Chân Hoàng đã trở thành con rối trong tay Thiên Đạo như bây giờ thì có chút khó khăn.

Giờ khắc này, Chân Hoàng bốn tộc xem như đã hoàn toàn đánh vỡ những trói buộc của Chân Hoàng, thực sự bước vào cấp bậc Chân Hoàng.

Được sức mạnh Thiên Đạo hỗ trợ.

"Phạm nhân... đáng chết."

Trong mắt Chân Hoàng bốn tộc Thần, Yêu, Tiên, Phật như có ánh sáng trắng lưu chuyển.

Nhìn chằm chằm La Hồng, sát khí cuộn cuộn.

Đó là sát khí Thiên Đạo phóng ra.

Thời điểm sức mạnh Thiên Đạo phân tán tới trên người Chân Hoàng bốn tộc, trên một chiến trường khác tại Thiên giới, Sinh Mệnh Mẫu Thần đang dây dưa với xiềng xích quy tắc Thiên Đạo đột nhiên ngẩng đầu lên, dung nhan tuyệt mỹ vô cùng nghiêm nghị.

Bởi vì Thiên Đạo phân tán sức mạnh, cho nên áp lực mà Sinh Mệnh Mẫu Thần cảm nhận được cũng giảm đi đáng kể.

Một tiếng gào thét thê lương, âm thanh vang vọng trời cao, bốn phía không ngừng chấn động.

Ngay sau đó, những sợi xiềng xích quy tắc rơi ra từ bóng hình màu trắng đồng loạt đứt đoạn, bị Sinh Mệnh Mẫu Thần gãy đứt.

Chỉ trong chốc lát, số gông xiềng đứt đoạn đã đạt tới một nửa, phong cầm của ý chí Thiên Đạo đối với Sinh mệnh Mẫu Thần cũng dần dần yếu đi.

Mà đây cũng là mục đích của La Hồng.

Đối đầu trực tiếp với Thiên Đạo Chi Ý là không sáng suốt, nhưng La Hồng lại có thể khiến Thiên Đạo Chi Ý phân tán lực chú ý.

Thiên Đạo muốn áp chế Sinh Mệnh Mẫu Thần thì phải phân tán một phần sức mạnh, dù sao Sinh Mệnh Mẫu Thần cũng không hề yếu nhược mà

là Chân Hoàng đỉnh cấp thời thượng cô, là bậc chí cường trong Tam Giới.

Tồn tại như vậy ngay cả trời cũng không dám tùy tiện xem thường.

Cho nên La Hồng điên cuồng đối diện Chân Hoàng bốn tộc, đánh tan khí thế của bọn họ, nêu Thiên Đạo Chí Ý không phân tán sức mạnh tới cứu viện, La Hồng sẽ giết chết cả bốn Chân Hoàng.

Đối với Thiên Đạo Chí Ý, đây cũng là một tổn thất lớn, dù sao Chân Hoàng bốn tộc cũng là con rối của Thiên Đạo Chí Ý, con rối không dễ dàng vứt bỏ.

"Chết"

Tình hình chỗ Sinh Mệnh Mẫu Thần cũng khiến Thiên Đạo Chí Ý dao động.

Dưới sự khống chế của bọn họ, Chân Hoàng bốn tộc phát ra sát khí lạnh như băng.

Chỉ trong nháy mắt, giống như dung nhập vào không gian và thời gian, nhanh chóng phun ra từ dòng sông thời không.

Tốc độ còn nhanh hơn cả thời gian.

La Hồng chỉ cảm thấy tóc gáy dựng thẳng cac lên, cảm giác được Chân Hoàng bốn tộc đều đứng bên người mình, bao vây khắp bốn hướng, vũ khí trong tay Chân Hoàng bốn tộc phát ra ánh sáng chói lọi của sức mạnh Thiên Đạo chém thẳng về phía La Hồng.

Như chỉ trong nháy mắt, La Hồng đã hóa thành một con cá nằm gọn trên thớt, chạy không khỏi năng.

Áp lực và nguy cơ tử vong to lớn khiến La Hồng cảm giác được một sự uy nghiêm đáng sợ tới mức cực hạn.

Thật mạnh.

Đây mới thật sự là thực lực của tồn tại cấp bậc Chân Hoàng!

Hoàn toàn khác với bốn tên Chân Hoàng nửa vờ miễn cưỡng đột phá lúc trước.

Da đầu La Hồng run lên.

Xa xa, Tà Thần Số Một đang lẳng lặng quan sát, biểu cảm trên gương mặt béo ú cũng dần thay đổi.

Ngay sau đó, nhanh chóng lao tới, vỏ sên bao bọc xung quanh La Hồng!

"Âm Tiếng nổ kịch liệt vang lên!

Đòn tấn công của Chân Hoàng bốn tộc bị Thiên Đạo Chí Ý khống chế giáng xuống, nên trúng vỏ ốc của Tà Thần Số Một, chỉ trong nháy mắt, trên vỏ ốc đã đầy rẫy vết rạn.

Tà Thần Số Một, lớp vỏ của Thôn Thiên Oa như muốn nổ tung.

Có điều, nứt thì nứt, dù sao vẫn phải chống lại đòn tấn công này.
La Hồng ở trong vỏ ốc, bình yên vô sự.
Trong vỏ ốc, thân hình béo ú của Số Một hiện lên, khuôn mặt vô cùng nghiêm túc.

"Tiểu La... Ngươi thật sự muốn trở mặt với Thiên vào lúc này?"

Tà Thần Số Một cảm thấy quá sớm.

Thiên Đạo Chỉ Ý của tam giới vô cùng mạnh mẽ.

Có thể trấn áp nhiều cường giả như vậy, có thể giam cầm những tồn tại chí cường như Tà Thần và Sinh Mệnh Mẫu Thần vô số năm tháng trong Cẩm Khu Hắc Ám, điều này đã có thể cho thấy sự cường đại của Thiên Đạo Chỉ Ý.

Mà hiện giờ, La Hồng lại định trở mặt với Thiên Đạo Chỉ Ý, chưa chắc đã thắng nổi.

Có quá nhiều biến số.

Dù sao nếu Thiên Đạo Chỉ Ý thực sự dốc hết sức mạnh để trấn áp La Hồng, La Hồng cũng không gánh nổi.

Sẽ bị phong cấm như các Tà Thần.

Tóc bạc tung bay, đôi mắt ẩn dưới mặt nạ Tà Quân lấp lánh ánh Sao.

Lần này hẳn thật sự cảm nhận được sức mạnh cấp bậc Chân Hoàng, trong lòng cũng hơi xúc động cảm thán, Nhân Hoàng quả thực rất mạnh mới có thể chống lại Chân Hoàng năm tộc bị Thiên Đạo Chỉ Ý khống chế suốt mười vạn năm, sức mạnh như vậy tuyệt đối là bậc xuất chúng trong Hoàng cảnh.

Chẳng trách Nhân Hoàng lại được Số Không khen ngợi, gọi là anh tài Nhân tộc hiếm có trong bao nhiêu năm tháng qua.

Thở hắt một hơi.

Nhưng vấn đề cũng không lớn.

Nếu Thiên Đạo Chỉ Ý không nói võ đức, La Hồng hẳn... cũng không cần nói võ đức.

La Hồng khẽ động tâm thần.

Thoáng chốc, hình ảnh trước mắt bắt đầu biến hóa.

Ý chí của hắn như đã giáng xuống Cẩm Khu Hắc Ám.

Biển hắc ám, gió êm biển lặng.

Mười tòa tháp Tà Thần sừng sững trên biển hắc ám, mỗi một tòa tháp Tà Thần đều tỏa ra ánh sáng màu đen tà dị.

Gió nhẹ từ từ thổi qua, đẩy lên bọt sóng lăn tăn trên biển.

Phân thân ý chí của La Hồng xuất hiện trên mặt biển.

Tóc bạc, áo trắng.
Chấp tay sau lưng.

Hắn bước từng bước, tiến về phía trước, chậm rãi hướng về phía tháp
Tà Thần Số Không.

Chẳng mấy chốc, cánh cửa của tháp Tà Thần Số Không mở ra.

La Hồng nhấc tay lên, từ xa chỉ vào cánh cửa mở rộng, như có lực kéo
mênh mông rộng lớn phát ra từ cánh cửa.

"Tới đi"

La Hồng thản nhiên nói.

Để hắn thử cảm thụ xem cái gì là sức mạnh chân chính.

Chương 1300: Chút sức mạnh chia năm sẻ bảy ấy... không đủ

"Âm!"

Thoáng chốc, biển hắc ám dâng sóng nổi gió.

Trong tháp Tà Thần Số Không, một "Tiểu La Hồng" đang khoanh chân ngồi đột nhiên bay ra, Thần quang vạn trượng.

Người nhỏ bay ra khỏi tháp Tà Thần chợt mở mắt, thoáng chốc, La Hồng bỗng có cảm giác linh hồn đang biến hóa.

Thần cách lập tức bạo phủ ý chí La Hồng, hóa thành một tia sáng vụt bay, xé rách Cẩm Khu Hắc Ám.

Không trung Thiên giới chợt rung chuyển.

Ánh sáng bảy màu rực rỡ cuộn cuộn lướt qua.

Có khí tức Hỗn Độn đang phập phồng chìm nổi, giống như xé nát ánh sáng mệnh môn trắng xóa mà Thiên Đạo Chỉ Ý giáng xuống.

Giống như trời sụp, từ chín tầng mây nhanh chóng rơi xuống, đánh trúng thân thể La Hồng đang được vỏ ốc của Tà Thần Số Một bao phủ.

Bay vào giữa trán La Hồng, tiến vào biển ý chí của hắn.

"Âm Dao động nhẹ nhẹ, sức mạnh của trăm vạn tà ảnh hình thành trên thân La Hồng đều bị đánh xơ xác.

Giữa trán La Hồng, một giọt trong suốt óng ánh đang liên tục ngưng tụ thành hình.

Ngay sau đó, khí cơ trên người La Hồng bắt đầu gia tăng nhanh chóng, bắt đầu trở nên mạnh mẽ.

Ánh mắt Tà Thần Số Một béo ú bùng bùng phấn chấn, nhìn chăm chăm La Hồng, vừa ngạc nhiên vừa vui mừng.

La Hồng mở mắt ra, tóc bạc, áo trắng, mặt nạ Tà Quân cũng bị đánh vỡ, La Hồng vươn hai ngón tay kẹp lấy.

Mắt trái chứa Hỗn Độn, mắt phải mang Tinh Đầu.

Áo trắng tung bay, tay cầm mặt nạ, vuốt ve nhẹ nhàng.

Giờ khắc này, La Hồng đã xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Dung hợp thân cách, kế thừa sức mạnh của Số Không.

La Hồng cảm giác sức mạnh của mình đã nhảy vọt lên tới một trình độ nằm ngoài sức tưởng tượng.

Theo lời của Số Không, cái này gọi là "thành Thần"

Trên thực tế, La Hồng cũng không muốn tiếp nhận sức mạnh của Số Không sớm như vậy, đây cũng là đề nghị của Số Không, bởi vì một khi tiếp nhận sức mạnh này thì chẳng khác nào hoàn toàn đứng ở phe đối địch với Thiên Đạo.

Thậm chí sẽ thay thế Số Không, trở thành đối tượng kế tiếp bị Thiên Đạo nhắm vào.

Nhưng bây giờ La Hồng đã không còn lựa chọn nào khác.

Với lại, La Hồng còn có một ý tưởng lớn mật.

La Hồng dung nhập thần cách, tinh khí thần đều xảy ra biến hóa lớn.

Áo trắng pháp phới, tiến lên một bước, sau lưng là Thần quang vạn trượng, vô ốc rút đi.

Mắt của Chân Hoàng bốn tộc gờn gợn trắng xóa, nhìn chăm chăm La Hồng, sát khí bốc lên dày đặc.

"Hỗn Độn, tội nghiệt"

"Sức mạnh không nên xuất hiện trên thế gian."

Lời lẽ đứt quãng phát ra từ miệng bốn vị Chân Hoàng.

Thoáng chốc.

Chân Hoàng bốn tộc lại ra tay.

Tốc độ nhanh đến mức giống như dung nhập vào dòng sông thời gian.

Một chiêu này, nếu là La Hồng trước kia, cho dù có trăm vạn Tà Ảnh thêm thân thì vẫn không thể nào ngăn cản.

Nhưng La Hồng của bây giờ lại có thể nhìn thấy rõ ràng mọi động tác của bốn vị Chân Hoàng.

Hắn bước chân xuống.

Như sao băng lướt qua không trung.

Đặt chân lên dòng sông thời gian, dòng sông bỗng chốc nổ tung, tạo thành một cái hồ lớn, gợn sóng mênh mông cán quét khắp bốn phương tám hướng, dâng trào cuộn cuộn, mênh mông dập dềnh.

Gợn sóng cán quét, Chân Hoàng bốn tộc lập tức bị đánh bay, văng xuống dòng sông thời gian.

La Hồng cầm mặt nạ Tà Quân trong tay, nhẹ nhàng vuốt ve.

Chợt nâng tay lên.

Năm ngón tay như móc câu, chỉ tay thành kiếm.

Bỗng chốc, làn nước trong dòng sông thời gian ầm ầm nổ tung, ngưng tụ thành một bàn tay khổng lồ.

Bàn tay chụp lên không trung, vô lấy Chân Hoàng bốn tộc!

Trên người Chân Hoàng bốn tộc phát ra sức mạnh Thiên Đạo nồng đậm, đón lấy một chương này.

Ngay thời khắc đó, ngay cả trận chiến trong dòng sông thời không và cả khắp Tam Giới đều cảm nhận được cơn chấn động kinh khủng cực độ này.

Vô số cường giả hoảng sợ ra mặt, tim run lên, có cảm giác quá đổi lạ lẫm với việc không chế năng lượng.

Trên không trung Thiên giới.

Gương mặt trắng loáng kia chợt khựng lại, chậm rãi quay đầu, như đang nhìn về phía dòng sông thời gian.

Nhân cơ hội này.

Sinh Mệnh Mẫu Thần quát lên.

Vào thời khắc này, dòng sông sinh mệnh chảy khắp Thiên giới bắt đầu nhanh chóng lui về, hội tụ.

Hóa thành một giọt nước.

Sinh Mệnh Mẫu Thần được sinh ra trong giọt nước này, giọt nước này giống như một quả trứng, lại như một Hỗn Độn.

Sinh Mệnh Mẫu Thần cũng là cường giả sinh ra trong Hỗn Độn.

Giờ khắc này, như được trở về thuở ban đầu, cảm nhận sức mạnh của Hỗn Độn.

Ngay sau đó, trong một giọt nước, Sinh Mệnh Mẫu Thần đang ngồi bó gối chợt mở mắt.

Như được hồi sinh.

xiềng xích quấn quanh người bà bắt đầu đứt đoạn.

Thời khắc này, trấn áp của Thiên Đạo Chi Ý hoàn toàn sụp đổ, hoàn toàn mất hiệu lực!

Trong lòng bàn tay trắng nõn của Sinh Mệnh Mẫu Thần đang nâng một giọt nước.

Đó là nguồn sinh mệnh.

Đó là sức mệnh bản nguyên của Sinh Mệnh Mẫu Thần.

Cũng là thân cách của bà.

"Thiên!"

Sinh Mệnh Mẫu Thần nhìn chăm chăm gương mặt trắng xóa trên vòm trời, như đang lặng lẽ buông lời khiêu chiến.

"Làm càn!"

"ầm ầm ầm!"

Có âm thanh uy nghiêm vô hạn phát ra từ chín tầng mây.

Tam Giới đều đang rung chuyển, vô số sinh linh đang sợ hãi.

Đó là ý chí của Tam Giới, ý chí của vô số sinh linh.
Trên gương mặt trắng xóa kia hiện lên vẻ giận dữ, phần nộ.
La Hồng, Sinh Mệnh Mẫu Thần, Số Không, Nhân Hoàng...
Những sinh linh này lần lượt thoát khỏi khống chế của nó, đều là một
đám đại nghịch bất đạo, tội không thể tha.
Tam Giới xem Thiên là trên hết!
Mà giờ khắc này, chiến trường Thiên giới cũng đã xảy ra chuyển biến
kịch liệt.
Sinh Mệnh Mẫu Thần giải phong, đương nhiên sẽ ảnh hưởng tới chiến
cuộc.
Cường giả thuộc liên quân các tộc Thiên giới đều biến sắc.
Tuy La Hồng đã thu về rất nhiều tà ảnh, nhưng lại có tâm Tà Thần gia
nhập, đó là tám Thiên Vương đỉnh cấp, điều này khiến liên quân Thiên giới
bổng mất đi ưu thế, thậm chí chiến lực hàng đầu của bọn họ còn rơi xuống
thế hạ phong.
"Ầm!"
Mọi người đang giao chiến đều đồng loạt ngẩng đầu.
Nhìn lên vòm trời.
Bởi vì, bọn họ phát hiện, bầu trời nứt vỡ!
Khe hở không gian vắt ngang bầu trời, đằng sau khe nứt là dòng sông
thời không đang ào ào tuôn chảy, dòng sông thời không cuộn trào dậy sóng.
La Hồng mang theo uy lực vô song, trấn áp Chân Hoàng bốn tộc trên
dòng sông thời không.
Hắn bước đi trên dòng sông thời không, trong nháy mắt, thân mình
Thần Hoàng đã vỡ nát.
Lật tay một cái, Phật Hoàng bị ép vào trong dòng sông.
Giờ khắc này, Chân Hoàng bốn tộc bị Thiên Đạo Chỉ Ý khống chế đều
bị La Hồng chèn ép dễ dàng như bẻ gãy một cành cây khô.
"Chút sức mạnh chia năm sẻ bảy ấy... không đủ."
La Hồng cười nhạt.

Chương 1301: Trước diệt thế, sau tạo Luân Hồi

Nếu Thiên Đạo Chi Ý dốc hết lực lượng, đương nhiên La Hồng chống chọi không nổi.

Dù sao ngay cả Số Không cũng bị trấn áp.

Nhưng hiện giờ Thiên Đạo Chỉ Ý và Bỉ Ngạn Tinh Không cùng Thiên Ma đã chiến đấu với nhau bao nhiêu năm tháng như vậy, đã không còn mạnh như năm đó.

Thậm chí còn muốn tẩy sạch Tam Giới, thu đủ sức mạnh linh hồn để tăng cường sức mạnh ý chí.

Điều này đã tiếp thêm tự tin cho La Hồng.

Sinh Mệnh Mẫu Thần hoàn toàn giải phong, thoát khỏi trói buộc của Thiên Đạo Chỉ Ý.

Tiếp theo đây, Thiên Đạo Chi Ý cũng không có quá nhiều sức mạnh để trấn áp Sinh Mệnh Mẫu Thần.

Chân Hoàng bốn tộc lại ngưng tụ thân hình từ trong dòng sông thời gian, đôi mắt trắng xóa gợn lạnh như băng, bọn họ như những cỗ máy giết chóc không có cảm tình.

Trở thành con rối của Thiên Đạo, vừa đáng thương vừa nực cười.

La Hồng cười khê một tiếng.

Nhắc tay.

Bàn tay nắm chặt lại.

Ngay sau đó, đằng sau bốn con rối của Thiên Đạo chợt hiện ra tà ảnh màu đen xiêu xiêu vẹo vẹo.

Vô số tà ảnh hóa thành xiềng xích quấn quanh cơ thể bốn con rối của Thiên Đạo.

Sát Châu lơ lửng trước người La Hồng, giữa tiếng ù ù lạnh lạnh vang vọng, hóa thành kiếm Sát Châu dài ba thước.

Một tay La Hồng cầm mặt nạ Tà Quân, tay còn lại chỉ ra.

Chỉ tay một cái, thoáng chốc.

Đạn Chỉ Kiến Quỷ Đô!

Đại thần thông kiếm thuật!

Với sức mạnh của La Hồng hiện giờ - sau khi dung hợp thần cách - một chiêu này đủ khiến dòng sông thời gian bị chặt đứt!

Chân Hoàng bốn tộc ngáng đầu, mặt mày ngơ ngác.

Ngay sau đó, bị Quỷ Đô nuốt chửng.

La Hồng cũng không để ý kết quả chiến đấu mà lập tức xoay người, áo trắng tung bay, tiến lên một bước, trở về chiến trường Thiên giới.

Hiện giờ La Hồng vừa trở lại, toàn bộ Thiên giới đều đang rung chuyển!

La Hồng dùng một kiếm trấn áp Chân Hoàng bốn tộc đã khiến cả Thiên giới chấn động, liên quân Thiên giới cũng ngậy người.

Ngay cả Nhân tộc cũng kinh hãi.

"La Hoàng vô địch!"

Các cường giả trong đại quân Nhân tộc tắm trong máu tươi, Chân Hoàng bốn tộc bị trấn áp.

Giống như hai quân giao chiến mà chủ soái luôn bị trấn áp trong suốt quá trình chiến đấu.

Tình thế này, hiển nhiên vô cùng cổ vũ lòng quân!

Đối mặt với tiếng hoan hô như sóng cuộn biển gầm của các cường giả Nhân tộc.

La Hồng chỉ nở nụ cười.

Nhấc tay lên.

Ngay sau đó, đằng sau mỗi một cường giả Nhân tộc đều có tà ảnh hiện lên.

"Trần tướng quân, mở Thiên Địa chi môn."

La Hồng khoanh tay, nhìn lướt qua Trần Thiên Huyền toàn thân đầm máu.

Thấy vậy, tim Trần Thiên Huyền cũng rung lên một cái, chấp tay khom người: "Thần, tuân lệnh!"

Sau đó, Trần Thiên Huyền quát một tiếng, kiếm Địa Giao giờ lên, như chém vào bầu trời.

Thoáng chốc, Thiên Địa Chi Môn đang đóng chặt bỗng ầm ầm mở ra!

La Hồng phát tay.

Tà ảnh phóng ra, bắt lấy từng tu sĩ Nhân tộc, lao vào trong Thiên Địa Chi Môn.

Sau đó, Thiên giới trở nên trống rỗng.

Mặt đất Thiên giới chỉ còn lại liên quân các tộc Thiên giới.

Và các cường giả hàng đầu Nhân tộc.

Phu tử, Thiên Tử Đại Chu, Nữ Đế Đại Sở, La Hậu, La Cuồng, La Tiểu Bắc, Ngô Thanh Hoa đều đứng im giữa không trung, không nói lời nào.

La Hồng đuổi hết đại quân Nhân tộc trở về nhân gian, mục đích là gì?

Bọn họ không biết, nhưng có thể đoán ra, tất nhiên là La Hồng muốn chơi lớn rồi.

Mà lần chơi lớn này chắc chắn sẽ chấn động Tam Giới!
Sinh Mệnh Mẫu Thần nâng khởi nguồn sinh mệnh trong tay, bước đi trên Thiên giới, từng bước từng bước, sau đó xuất hiện bên cạnh La Hồng.

"Người đã nói sẽ giúp Chỉ tạo ra Luân Hồi..."
Sinh Mệnh Mẫu Thần nhìn La Hồng, nói.
La Hồng gật đầu, dịu dàng như ngọc, cười nói: "Su nương yên tâm, đệ tử sẽ không lừa su nương"

Dứt lời.
La Hồng vươn tay, như ngắt một cành hoa.

Bóp lấy khởi nguồn sinh mệnh trong tay Sinh Mệnh Mẫu Thần.
Ngay sau đó, khởi nguồn sinh mệnh bỗng nở rộ như một đóa hoa, đóa hoa kia... giống như hoa Bỉ Ngạn bên bờ Hoàng Tuyền trong hình thức ban đầu của Luân Hồi mà La Hồng tạo ra.

"Tạo ra Luân Hồi, đầu tiên phải cần đủ vong hồn, vong hồn các sinh linh chết đi trong Tam Giới đều lang thang vất vưởng, bị Thiên Đạo Chỉ Ý hút lấy, hóa thành sức mạnh của Thiên Đạo, mà nay... Muốn tạo ra Luân Hồi thì phải cướp miếng mồi ngay trên miệng hổ, đoạt được đủ nhiều linh hồn, thúc đẩy sự vận hành của Luân Hồi."

La Hồng nhìn đóa hoa rực rỡ nở rộ trong tay, cười xán lạn.

Thì thầm khẽ nói, khiến Sinh Mệnh Mẫu Thần như rơi vào ảo mộng.
Sau đó, hất ném đóa hoa này xuống.

Đóa hoa được hình thành từ khởi nguồn sinh mệnh rơi xuống từ chín tầng mây, nhẹ nhàng phiêu dạt.

Cuối cùng, bùng lên trên mặt đất.
"âm âm âm!"

Tinh hoa sinh mệnh phun ra, hóa thành một hồ nước, một con suối, một dòng sông, một đại dương...

Khắp mặt đất thiên giới bỗng chốc bị tinh hoa sinh mệnh lấp đầy và bao phủ.

Mỗi một mảnh đất, mỗi một tác núi sông đều bị nuốt chửng và phủ kín.

Các cường giả thuộc liên quân Thiên giới kinh hãi tột độ, các Thiên Vương, Vương cảnh trong bốn tộc Thiên giới đã như phát điên.

La Hồng này... điên rồi!

Hắn muốn thay trời hành pháp, tiến hành đại thanh tẩy đối với Thiên giới?

La Hồng lơ lửng giữa hư không.

Cười thản nhiên.

"Tạo ra Luân Hồi... Trước hết phải bắt đầu từ diệt thế"

La Hồng định diệt thế.

Không sai, chuyện mà Thiên Đạo Chi Ý muốn làm, La Hồng cũng định làm.

Chẳng qua Thiên Đạo Chi Ý muốn hủy diệt Nhân gian, nhưng La Hồng lại muốn hủy diệt... Thiên giới.

Vốn dĩ mục tiêu của La Hồng chỉ có bốn tộc Thiên giới mà thôi, nhưng các tộc Thiên giới đệ tử tập dưới trướng bốn tộc, hình thành liên quân chống lại đại quân Nhân tộc, cho nên La Hồng dứt khoát từ bỏ ý định ban đầu, nếu đã diệt thế thì phải diệt tất cả các tộc Thiên giới.

Bởi vì La Hồng đã cho bọn họ cơ hội, chỉ là bọn họ không biết nắm chắc, lựa chọn đối lập với La Hồng, một khi đã như vậy, La Hồng sẽ không bao giờ cho bọn họ cơ hội nữa.

Cơ hội chỉ có một lần.

"Âm!"

Tinh hoa sinh mệnh như một đóa hoa nở rộ, đóa hoa từ chín tầng trời rơi xuống, giống như nguồn nước, nguồn nước giống như đóa hoa, vô số tinh hoa sinh mệnh lan tràn, như một đóa hoa nở rộ, bao trùm cả Thiên giới.

Vô số sinh linh đang phập phồng chìm nổi, bị dòng sông, hồ nước và đại dương do tinh hoa sinh mệnh biến thành nuốt chửng.

Phun trào ập tới như nước lũ diệt thế.

Thiên giới bỗng chốc trở thành một thế giới ngập nước, đại dương do tinh hoa sinh mệnh hóa thành nhấn chìm cả mặt đất, càn quét khắp sông núi.

Các cường giả thuộc nhiều chủng tộc gào lên giận dữ, dùng sức mạnh cường đại của bản thân để phân tán đại dương tinh hoa sinh mệnh, nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng ngăn cản.

Cường giả các tộc đang gào thét, mà cường giả bốn tộc cũng vội vàng bỏ mặt các chủng tộc khác còn đang cầu cứu.

Dưới sự dẫn dắt của Thiên Vương và Vương cảnh, cường giả bốn tộc nhanh chóng bỏ chạy về đất tổ các tộc.

Trong đất tổ các tộc có lá chắn năng lượng đặc thù, hẳn là có thể ngăn chặn tinh hoa sinh mệnh, không đến mức gặp phải nguy cơ diệt thế.

Nhưng các tộc Thiên giới đã mất ý chí chiến đấu từ lâu.

Chương 1302: La Hồng này... thực sự điên rồi!

"La Hồng... điên rồi!"

"Tên điên này, muốn tàn sát tất cả sinh linh trên Thiên giới!"

"Đây là ác ma, là kẻ điên!"

Cơ mặt cường giả bốn tộc run lên bần bật.

Bọn họ nhìn thấy cảnh tượng Chân Hoàng bốn tộc bị La Hồng trấn áp, đánh tan sự quật cường cuối cùng trong lòng bốn vị Chân Hoàng, khiến bọn họ gần như sụp đổ.

Mất đi bốn vị Chân Hoàng, bốn tộc làm sao chống lại La Hồng?

Vốn tưởng rằng Ngụy Hoàng bốn tộc chứng đạo trở thành cường giả Chân Hoàng chính là cơ hội của bọn họ, là cơ hội để bọn họ trấn áp Nhân tộc, xả nổi uất hận.

Nhưng Chân Hoàng bốn tộc... lại bị La Hồng trấn áp triệt để.

Sinh Mệnh Mẫu Thần còn phá giải phong ấn của Thiên Đạo, tinh hoa sinh mệnh hóa thành nước lũ tràn quét khắp Thiên giới.

Tận thế tới rồi!

Tận thế của Thiên giới!

Mà người gây nên tận thế chính là La Hồng!

Cường giả thuộc bốn đại tộc trốn về đất tổ nhà mình, căng thẳng nhìn cảnh tượng ngoài Thiên giới, bọn họ có thể nhìn thấy một cách rõ ràng rất nhiều rất nhiều sinh linh đang bị tinh hoa sinh mệnh nuốt chửng, bắt đầu suy bại, ngã xuống.

Bị tinh hoa sinh mệnh nuốt chửng, tiêu tan.

Các tu sĩ có tu vi dưới Tôn cảnh trong các tộc đều không tránh khỏi cái kết bị tinh hoa sinh mệnh nuốt chửng, cuối cùng bỏ mạng.

Tùng cường giả Tôn cảnh hiện lên giữa trời, nhưng chỉ còn lại nỗi sợ hãi và tuyệt vọng, căng thẳng run rẩy.

Trên vòm trời.

Áo trắng La Hồng tung bay, từng bước tiến lên, nhìn những sinh linh đang lơ lửng giữa không trung.

Giơ tay lên, một chuông giáng xuống.

Bàn tay trắng xóa lấp lánh, che kín cả bầu trời.

À Âm!"

Mặt đất Thiên giới bị tinh hoa sinh mệnh bao phủ đột nhiên chấn động, như bong bóng vỡ nát.

Lập tức tạo ra một vết lõm hình bàn tay.

Dưới dấu tay này, những cường giả Tôn cảnh đều đồng loạt bị ép xuống dòng nước lũ một cách tuyệt vọng, bị quất tơi tả, bị sóng lớn đánh trúng, không chút sức chống cự, cứ vậy mà tan rã.

Sắc mặt cường giả trong đất tổ bốn tộc đều tái nhợt, vừa sợ hãi vừa tuyệt vọng.

La Hồng này... thực sự điên rồi!

Các cường giả Nhân tộc cũng ngẩn ra.

Phu tử, Thiên Tử Đại Chu, Nữ Đế Đại Sở nhìn liên quân các tộc Thiên giới đột nhiên nhảy ra rồi đột nhiên bị giết.

Bỗng thấy ngổn ngang trăm mối.

La Hồng lựa chọn diệt thế, tàn sát toàn bộ sinh linh Thiên giới.

La Hồng đưa đại quân Nhân tộc tới nơi khác, nhưng lại tình nguyện xả thân thành ma, khiến bản thân trở thành kẻ mang tội ác lưu danh sử sách.

Hắn thà để bản thân làm ác nhân cũng phải hủy diệt Thiên giới.

Bọn họ cũng không biết nói gì, tốt hay xấu không đến lượt bọn họ phán xét, cũng không thể nói ai đúng ai sai.

Các tộc Thiên giới vốn đứng ở phe đối lập với La Hồng, cho nên ai đúng ai sai cũng không có ý nghĩa.

Sinh Mệnh Mẫu Thần lặng lặng nhìn.

Trên vòm trời,

Gương mặt trắng xóa của Thiên Đạo hiện lên, thân hình của nó càng lúc càng rõ ràng.

Nhưng lại không có quá nhiều cảm xúc, không có phần nộ, cũng không có phần khích.

Diệt thế và đại thanh tẩy vốn là việc mà Thiên Đạo định làm, nhưng La Hồng đã giúp nó làm trước, đối với Thiên Đạo thì đây không phải vấn đề gì to tát.

Chỉ cần bốn tộc không bị tiêu diệt là được.

Dù sao bốn tộc cũng là chủng tộc được trời ưu ái.

Nhưng chẳng bao lâu sau, Thiên Đạo Chỉ Ý cũng phải phần nộ.

Bởi vì hành động tiếp theo của La Hồng đã động chạm đến lợi ích thực tế của Thiên Đạo.

Trong đại dương do tinh hoa sinh mệnh hình thành, số lượng sinh linh chết đi càng lúc càng nhiều.

Thiên giới có rất nhiều chủng tộc, mà giờ khắc này, ngoại trừ bốn tộc, những chủng tộc khác đều đã bị giết, số lượng sinh linh chết đi đã lên tới

hàng triệu triệu.

Linh hồn của những sinh linh đó lang thang vất vưởng, nghe như có tiếng linh hồn kêu khóc, trôi nổi dập dềnh trên đại dương sinh mệnh.

Trên vòm trời, khuôn mặt của Thiên Đạo Chi Ý như đang dẫn dắt bọn họ.

Sở dĩ Thiên Đạo Chi Ý muốn diệt thế chính là vì năng lượng của những năng lượng này.

Thiên Đạo Chi Ý và ý chí của một vùng Tinh Không đối đầu nhau lâu như vậy, cần phải bổ sung năng lượng.

Còn sinh linh trong Tam Giới chính là năng lượng mà Thiên Đạo Chi Ý nuôi dưỡng.

La Hồng ngẩng đầu lên, vuốt ve mặt nạ Tà Quân, cười thản nhiên.

"Chút năng lượng linh hồn này... sao mà đủ?"

Ngay sau đó.

La Hồng giơ tay lên, năm ngón tay vò một cái.

Bàn tay nện xuống, nhắm vào đất tổ của Thần tộc.

"Âm Tinh hoa sinh mệnh bỗng nổi lên cuộn cuộn, hóa thành một bàn tay khổng lồ, như cơn sóng ngập trời, ập tới đất tổ Thần tộc.

Trong đất tổ, đôi mắt của các cường giả Thần tộc như muốn nứt ra.

"La Hồng!"

Thiên Vương Thần tộc gào lên giận dữ thê lương.

"AI Một chương của La Hồng đánh trúng vòng năng lượng bảo vệ đất tổ Thần Tộc, bỗng chốc, vòng năng lượng bảo vệ cường đại này nứt toác vụn vỡ, âm âm nổ tung.

Tinh hoa sinh mệnh mênh mông bỗng ập xuống, nuốt chửng tất cả sinh linh trong đất tổ Thần tộc.

Âm thanh thê thảm vang vọng khắp Thiên giới.

Thiên Vương thần tộc phóng lên cao, hai mắt nhỏ xuống máu vàng.

Thần tộc... xong rồi!

La Hồng này... hoàn toàn điên rồi!

La Hồng bước đi giữa không trung, áo trắng tung bay, cũng xuất hiện bên cạnh vị Thiên Vương kia, một chương vỡ xuống, đè vị Thiên Vương kia về đất tổ Thần tộc.

Tiếng nổ vang rầm trời, Thiên Vương Thần tộc không cam tâm, cuối cùng bị biến sinh mệnh nuốt chửng, mất hết sinh cơ.

Ba tộc Yêu, Tiên, Phật đều kinh hoàng run rẩy.

Chân Hoàng các tộc bị La Hồng trấn áp, mà hiện giờ Thần tộc đã rơi vào tay giặc, tất cả người dân trong tộc đều bỏ mạng.

Giờ khắc này, ba tộc còn lại đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Thiên Vương trong ba tộc đều bay lên không trung, sắc mặt bàng hoàng kinh sợ.

Chương 1303: Thiên Đạo phần nộ rồi!

"La Hoàng! Chúng ta thần phục, Yêu tộc nguyện thần phục!"
Thiên Vương Yêu tộc hoảng sợ mở miệng.

Thiên Vương Tiên tộc và Phật Tộc cũng lên tiếng, tỏ vẻ bằng lòng thần phục Nhân tộc.

Hiện giờ ngoại trừ thần phục thì không còn cách nào khác, không thần phục... thì phải chết!

Chân Hoàng bốn tộc đã không làm được gì nữa, nơi duy nhất bọn họ có thể gửi gắm hy vọng chính là La Hồng.

Nhưng ngay sau đó, bọn họ đã phải tuyệt vọng.

"Thần phục?"

La Hồng thần nhiên nở nụ cười.

"Không cần"

Hắn không cần thần phục, bởi vì tràng diệt thế này bắt buộc phải làm, sau khi diệt thế mới có thể tạo ra Luân Hồi.

"La Hồng! Ngươi sẽ không được chết tử tế"

"Hành vi như vậy chẳng khác nào ác ma! Ngươi sẽ không được chết tử tế"

"La Hồng! Đồ điên nhà ngươi, ngươi không xứng làm Hoàng!"

Cường giả ba tộc nghe được câu trả lời của La Hồng, lập tức sụp đổ.

Bọn họ chửi ầm lên.

La Hồng không hề chừa lại một chút đường sống, đây là tuyên bố muốn giết bọn họ, muốn tàn sát toàn bộ sinh linh trong Thiên giới!

La Hồng nghe xong, bỗng ngẩn người.

Lời chửi mắng của các người khiến bốn công tử vô cớ cảm động là thế nào...

La Hồng chỉ tay.

Vô số ánh kiếm hạ xuống.

Chân Hoàng ba tộc bị đánh rớt, trở về biên sinh mệnh, ánh kiếm đột nhiên chém xuống, cắm bọn họ xuống sâu trong đại dương.

Hết thấy mọi thứ trong đất tổ ba tộc cũng bị một chương của La Hồng đánh nát.

"Âm Bốn tộc thất thủ, Thiên giới hoàn toàn trở thành một vùng đại dương.

Vô số sinh linh kêu khóc thảm thiết trong đại dương hình thành từ tinh hoa sinh mệnh.

La Hồng chấp tay sau lưng, bước đi trên mặt biển, lạnh lùng vô tình nhìn từng sinh linh dần dần tan biến trong đại dương sinh mệnh.

Sinh Mệnh Mẫu Thần bay tới, trên mặt mang theo vẻ phức tạp.

Muốn tạo ra Luân Hồi thì phải diệt thể trước.

Sinh Mệnh Mẫu Thần có chút mờ mịt, hành động như vậy là đúng hay sai?

Sắc mặt La Hồng không chút thay đổi, đại dương mênh mông khắp Thiên giới trở nên tĩnh lặng, điều này có nghĩa rằng tất cả sinh linh đều đã bỏ mạng.

Vô số vong hồn nổi lên trên đại dương mênh mông. Có vong hồn cường đại, đó là cường giả cấp Thiên Vương, cũng có vong hồn nhỏ yếu như Khai Đạo cảnh...

Nhưng vô số linh hồn chen chúc dày đặc, vô số tiếng kêu khóc, rung chuyển cả Thiên giới.

Giờ khắc này, Thiên giới như trở thành Địa Ngục.

Trên vòm trời.

Trên gương mặt trắng xóa của Thiên Đạo Chỉ Ý hiện lên vẻ giận dữ. Bốn tộc, chủng tộc được trời ưu ái, đã diệt vong!

Trước đây Long tộc bị hủy diệt, Thiên Đạo Chỉ Ý đã có chút phần nộ, mà hiện giờ, La Hồng lại làm trầm trọng thêm, điều này khiến các chủng tộc được Thiên Đạo ưu ái trở thành một trò cười.

"Âm!

Thiên Đạo Chỉ Ý nổi giận.

Vô số sức mạnh quy tắc càn quét khắp nơi, hóa thành sấm sét kinh thiên động địa.

Giống như có lôi trì nổi lên giữa chín tầng mây.

La Hồng nở nụ cười.

Tâm thần khẽ động.

Sách Da Ngươi hiện lên.

La Hồng của hiện tại đã đứng trên đỉnh Tam Giới, trong lúc thần cách trào dâng, có thể cảm nhận được sức mạnh Thiên Đạo ẩn chứa trong Sách Da Ngươi.

Ánh mắt La Hồng sáng lên, không chỉ có sức mạnh Tam Giới mà còn có một loại sức mạnh Thiên Đạo khác.

Lai lịch của Sách Da Người không hề đơn giản, giống như kết quả của sự va chạm giữa hai vùng tinh không.

Nhưng bây giờ không phải thời điểm để nghiên cứu Sách Da Người.

La Hồng nâng Sách Da Người, ném lên bầu trời.

Sách Da Người lập tức phóng đại.

Hóa thành tấm màn không lồ che phủ cả bầu trời, khiến sấm sét dữ dội tiêu tan vào hư vô.

Ngăn chặn cơn giận lôi đình của Thiên Đạo Chỉ Ý.

La Hồng có thể cảm nhận được tội ác trong Sách Da Người đang nhanh chóng tăng vọt.

Thiên giới tiêu diệt, bao nhiêu sinh linh ngã xuống, nỗi oán hận của những sinh linh chết đi đều hóa thành tội ác.

Hiện giờ tội ác của La Hồng đã đột phá con số hàng tỷ.

Thậm chí La Hồng còn có thể đối Thiên Ma Bất Diệt Thể viên mãn.

Nhưng hiện giờ La Hồng rất bình tĩnh, hẳn không có quá nhiều ham thích đối với Thiên Ma Bất Diệt Thể.

Sinh Mệnh Mẫu Thần nhìn lại đây, lúc thấy La Hồng dùng Sách Da Người ngăn chặn cơn giận lôi đình của Thiên Đạo, bà cũng thấy kinh ngạc.

La Hồng của hiện tại, Sinh Mệnh Mẫu Thần bắt đầu nhìn không thấu.

"Người thừa kế sức mạnh và truyền thừa của Số Không"

Sinh Mệnh Mẫu Thần nhìn La Hồng và nói.

Số Không, Tà Thần cường đại vô song trong Cẩm Khu Hắc Ám bằng lòng từ bỏ toàn bộ tu vi để được tới phạm gian, tu vi này được trao lại cho La Hồng, thần cách do La Hồng kế thừa.

La Hồng gật đầu.

Sinh Mệnh Mẫu Thần nở nụ cười, lúc này, bà đã có chút tin tưởng rằng La Hồng có thể tại ra cái gọi là Luân Hồi.

Thật ra bà vẫn không quá tin vào viễn cảnh La Hồng vẽ ra cho bà lúc trước, nhưng trong lòng bà vẫn cứ ôm hy vọng.

Mà hiện giờ, có lẽ thật sự có hy vọng.

"Việc tiếp theo phải làm chính là tạo ra Luân Hồi."

La Hồng và Sinh Mệnh Mẫu Thần sóng vai nhau lơ lửng trên đại dương sinh mệnh.

Thiên giới bây giờ, ngoại trừ Long thành, Thiên Địa Chi Môn và Cẩm Khu Hắc Ám thì hết thảy đều đã trở thành đại dương mệnh mông.

"Tạo ra Luân Hồi sẽ gây nên động tĩnh rất lớn, chắc chắn sẽ khiến Thiên Đạo Chỉ Ý chú ý, đến lúc đó, quyền sách này chưa chắc đã chống đỡ

được."

La Hồng ngẩng đầu lên, ánh mắt lấp lánh.

"Xuyên qua Tam Giới, hình thành vòng tuần hoàn khép kín của linh hồn, đây là nền tảng để tạo nên Luân Hồi"

La Hồng nói.

Ánh mắt Sinh Mệnh Mẫu Thần chột sáng lên.

Bà đã dần dần hiểu được ý của La Hồng.

"Nhưng... Chảy xuyên qua Tam Giới, chẳng phải sẽ tranh phong với dòng sông thời không? Thậm chí còn va chạm với dòng sông thời không?"

Sinh Mệnh Mẫu Thần hỏi.

Dòng sông thời không cũng chảy xuyên Tam Giới, Địa Ngục, nhân gian, thiên giới... Nếu phá vỡ không gian, đều có thể chạm tới dòng sông thời gian.

"Không sao, sự nương cứ sáng lập Luân Hồi của người đi, nếu dòng sông thời không... có biến động gì khác thường, đã có ta chống đỡ."

La Hồng cười nói, ánh mắt lóe lên, vuốt ve mặt nạ Tà Quân.

Nghe vậy, Sinh Mệnh Mẫu Thần cũng không nói thêm gì nữa.

Ngay sau đó, Sinh Mệnh Mẫu Thần tiến lên một bước, tiến vào biển rộng, như hóa thành một giọt nước hóa vào đại dương sinh mệnh.

Một vòng xoáy khổng lồ dần dần thành hình ngay chính giữa đại dương sinh mệnh.

Những vong hồn bị Thiên Đạo Chi Ý dẫn dắt bỗng bị vòng xoáy khổng lồ lôi kéo, không ngừng tụ hội vào trong đó.

Chẳng khác nào cướp đồ ăn ngay trên mếp Thiên Đạo!

Đương nhiên khiến Thiên Đạo tức giận!

Cho dù có Sách Da Người trần áp nhưng cũng có vẻ như không chống đỡ nổi!

Thiên Đạo phản nộ rồi!

Chương 1304: Thiên Ma Bất Diệt Thể, đổi 100%

Một bóng người khổng lồ trắng xóa hiện ra, cả Thiên giới như bị đè ép tới tận cùng.

Uy lực khổng lồ càn quét khắp nơi.

La Hồng bay lơ lửng, áo trắng phản phật, Tinh Không Chi Nhãn của hắn nhìn chăm chăm vòm trời, như có thể nhìn thấy một người khổng lồ màu trắng loáng đứng sừng sững giữa tinh không vô ngần, hình ảnh kia vô cùng chấn động lòng người!

Tạo ra Luân Hồi, phải cuốn đi toàn bộ linh hồn sau khi hủy diệt Thiên giới, tương đương với động chạm tới lợi ích thực tế của Thiên Đạo.

Cho nên, Thiên Đạo nổi giận.

Ngay cả Sách Da Người cũng bắt đầu chống đỡ không nổi.

"Ám Bàn tay to lớn giáng xuống, trên Sách Da Người phóng đại tới mức như muốn che kín cả bầu trời bỗng xuất hiện một vết lõm màu vàng hình bàn tay!

Sắc mặt La Hồng thoáng thay đổi.

Cho dù là hắn của hiện tại cũng có thể cảm nhận được áp lực kinh khủng!

Đây là sức mạnh cấp bậc Thiên Đạo!

Hiện giờ La Hồng đã tự mình có những kiến giải độc đáo về sức mạnh.

Trên Hoàng cảnh, hắn là cấp Thiên Đạo.

Mà hiện giờ trong khắp Tam Giới, có lẽ chỉ duy nhất Thiên Đạo Chi Ý mới có sức mạnh cấp Thiên Đạo.

Có lẽ ngay cả Số Không cũng chỉ mới chạm tới ngưỡng cửa Thiên Đạo.

Ngoài ra, có lẽ Thiên Ma cũng có sức mạnh cấp Thiên Đạo!

Tạo ra Luân Hồi là hành động ngược đạo trời, động tới lợi ích của Thiên Đạo, đương nhiên không được Thiên Đạo cho phép!

Thậm chí còn muốn tự tay hủy diệt hết thảy!

Càng lạnh lùng vô tình thì càng xem trọng lợi ích.

Thân hình Sinh Mệnh Mẫu Thần hiện lên giữa vòng xoáy trong dòng sông sinh mệnh, vô cùng uy nghiêm.

Thiên Đạo phẫn nộ.

Phẫn nộ chưa từng có.

Điều này khiến trong lòng Sinh Mệnh Mẫu Thần nổi lên chút sợ hãi mơ hồ.

La Hồng lơ lửng giữa không trung, áo trắng phấp phới, bàn tay vuốt ve mặt nạ Tà Quân, tóc bạc tung bay, chắn trước người Sinh Mệnh Mẫu Thần, ngăn cản áp lực của Thiên Đạo.

Sự phản nộ của Thiên Đạo, uy lực của Thiên Đạo, toàn bộ đều phát tiết lên người La Hồng.

La Hồng chỉ cảm thấy bả vai nặng nề quá sức.

"Su nường, tiếp tục!"

"Trong Địa Ngục đã có nền tảng ban đầu của Luân Hồi, sau khi nối liền dòng sông sinh mệnh và Hoàng Tuyền, chảy xuyên qua Tam Giới là có thể hình thành vòng Luân Hồi khép kín!"

La Hồng nói.

Sinh Mệnh Mẫu Thần ngăn ra, sau đó, cơ thể lại dung nhập vào đại dương sinh mệnh.

Vô số tinh hoa sinh mệnh trào lên, vòng xoáy không lồ xoay tròn, như muốn đâm thủng Thiên giới.

Những nơi vòng xoáy đi qua, không gian đều bắt đầu vỡ nát!

Trong không gian vỡ nát, dòng sông Thời Không hiện lên.

Sinh Mệnh Mẫu Thần bị lôi cuốn vào trong tinh hoa sinh mệnh mênh mông cuộn cuộn, vong hồn vô số sinh linh trong tinh hoa sinh mệnh đang kêu khóc, tạo ra một nhánh sông mạnh mẽ tuôn trào tại một góc dòng sông thời không.

Thiên giới.

Thiên Đạo càng thêm nổi giận.

Bàn tay khổng lồ không ngừng đè xuống sách da người, như muốn đè thẳng lên mặt La Hồng.

"Âm!"

Sách Da Người như phát ra tiếng kêu gào thảm thiết.

Hóa thành tia sáng vàng lao vút trở về, rơi vào tay La Hồng.

Bàn tay của Thiên Đạo ầm ầm vỗ xuống!

Giờ khắc này, cả Thiên giới đều biến sắc.

Trên Long thành, các cường giả Nhân tộc đều cứng đờ người, không thể động đậy.

Dưới uy lực cấp Thiên Đạo, ngay cả thổ cũng là một điều xa xỉ.

La Hồng nhìn bàn tay mang theo sức mạnh kinh khủng nện xuống, nở nụ cười, hai vùng tinh không va chạm, Thiên Ma và Thiên Đạo dây dưa, Thiên Đạo này có vẻ như còn dư thừa sức lực... Một khi đã như vậy, đành phải kích thích Thiên Ma một chút.

Ánh mắt lóe lên, áo trắng tung bay, cầm lấy Sách Da Người, như một chàng thư sinh anh tuấn phóng khoáng lật một trang sách.

Lật tới trang khen thưởng.

Nháy mắt, trang giấy tỏa ra hào quang vạn trượng.

La Hồng chọn phần thưởng đặc biệt, Thiên Ma Bất Diệt Thể.

Ngón tay nhấn lên đó một cái.

Cười thản nhiên.

"Thiên Ma Bất Diệt Thể... Đôi trăm phần trăm"

Đôi Thiên Ma Bất Diệt Thể một trăm phần trăm.

Đây là lựa chọn La Hồng đưa ra vào giờ phút này.

Nếu La Hồng dốc hết sức lực ngăn cản, dùng hết sức mạnh thần cách mà Số Không truyền lại, có lẽ hắn cũng làm được... nhưng hắn không muốn bị thương.

Dù sao đây cũng không phải sức mạnh của chính mình, hơn nữa theo La Hồng tính toán, thực lực của Số Không lại chỉ mới miễn cưỡng bước lên cấp Thiên Đạo mà thôi, không thể sánh bằng Thiên Đạo chân chính, nếu ngoan cố ngăn cản Thiên Đạo thì tất nhiên không thể nào địch lại.

Cho nên La Hồng lựa chọn đôi Thiên Ma Bất Diệt Thể.

La Hồng cũng cảm giác được có vẻ như Sách Da Người này không chỉ đơn thuần là nơi ngưng tụ sức mạnh của Thiên Đạo Chỉ Ý trong Tam Giới.

Bởi vì Sách Da Người liên quan tới sức mạnh của Thiên Ma.

La Hồng suy đoán, có thể đây là kết quả sinh ra khi Thiên Đạo Chỉ Ý của hai vùng tỉnh không va vào nhau.

Mục đích mà nó sinh ra, có lẽ là để kết thúc thời đại hỗn loạn này.

Tuy đôi Thiên Ma Bất Diệt Thể là một hành động cực kỳ mạo hiểm.

La Hồng đoán có lẽ Thiên Ma cũng là tồn tại cấp Thiên Đạo, nếu hắn đôi Thiên Ma Bất Diệt Thể có lẽ sẽ khiến đối phương chú ý, thậm chí sẽ trở thành mục tiêu cho Thiên Ma đoạt xá.

Đó là lúc trước - khi La Hồng còn chưa đủ tự tin, nhưng sau khi được Số Không truyền thừa thì chưa chắc đã như vậy, hắn vẫn có cơ hội rất lớn để chống lại sức mạnh của Thiên Ma Bất Diệt Thể.

Hơn nữa, sau khi đôi Thiên Ma Bất Diệt Thể chắc chắn sẽ kích thích Thiên Ma phản ứng, nếu Thiên Đạo Chỉ Ý của Tam Giới thực sự đang tranh đấu với Thiên Đạo Chỉ Ý của một tỉnh không khác thì động thái khác thường của Thiên Ma sẽ thu hút sự chú ý của Thiên Đạo, từ đó giúp hắn san sẻ một chút áp lực.

"Âm Sau khi đưa ra lựa chọn này, hình ảnh trước mắt La Hồng bỗng thay đổi.

La Hồng chỉ cảm thấy tinh thần của mình trở nên mơ hồ, trong phút chốc, giống như vừa lướt qua những vũ trụ bao la, những ngôi sao nhỏ bé không ngừng lướt qua dưới chân hắn.

Cuối cùng, một hình ảnh quen thuộc phóng đại ngay trước mắt.

Hắn thấy một ngôi sao lẻ loi đơn độc, trên ngôi sao là Thiên Ma đang ngồi xếp bằng.

Cơ thể Thiên Ma không ngừng tỏa ra vàng sáng màu trắng xám, đập dánh lờ lững.

Đột nhiên, như cảm nhận được ánh mắt của La Hồng, Thiên Ma mở mắt ra, ngàng đầu, sợi tóc tùy ý bay tán loạn, nhìn chăm chăm La Hồng.

"Là người..."

Thiên Ma có chút mờ mịt.

Đã bao lâu?

Chẳng lẽ mới một cái chớp mắt mà đã mấy vạn năm trôi qua?

Tại sao tên Nhân tộc lấy trộm sức mạnh trên người y lại đột nhiên trở nên cường đại như vậy.

Vốn dĩ trong mắt Thiên Ma, La Hồng chỉ là một con kiến, nhưng giờ phút này, La Hồng lại có thể cách một vùng tinh không nhìn thẳng vào y.

Thật sự không thể tin nổi.

Chương 1305: Chơi quá trốn rồi!

Hiện giờ sự chênh lệch giữa La Hồng và Thiên Ma đã không còn lớn như trước.

"Âm?"

Ngôi sao dưới chân Thiên Ma bắt đầu dây rầy vết nứt.

Ánh mắt Thiên Ma thoáng dao động, trên mặt hiện lên một nụ cười.

Như chợt hiểu ra gì đó,

Kẻ này... là một biến số!

Nội bộ Tam Giới... loạn rồi.

Y cảm nhận được vũ trụ tĩnh không dưới chân mình đang phát ra sức mạnh quy tắc, môn lôi kéo sức mạnh trên người y.

"Thú vị... Nếu đã muốn, vậy thì cho người"

Thiên Ma nở nụ cười.

Ánh mắt y sáng bừng lấp lánh, đứng dậy.

Thiên Ma ngồi trên ngôi sao chậm rãi đứng dậy, ngôi sao lâu đời dưới chân lập tức nứt ra, chẳng chịt vết rạn.

Sau lưng Thiên Ma có vô số ánh đen bắt đầu trào lên, như tuyết thế hung ma đang hồi sinh.

Tiến lên một bước, tĩnh không rung chuyển.

Năng lượng màu đen thổi quét, vắt ngang qua tĩnh không.

Tĩnh thần La Hồng bị chấn động kịch liệt, sau đó chợt cảm thấy hết thấy mọi thứ trước mắt đều trở nên rõ ràng.

Hắn mở mắt, thở hắt một hơi.

Sách Da Người trong tay tỏa ra ánh sáng mờ nhạt, ánh mắt hắn chợt sáng lên, cắt vào biển ý chí.

Ngẩng đầu, có thể nhìn thấy hình bóng màu trắng xóa đang phần nộ.

Đó là Thiên Đạo Chi Ý của Tam Giới.

Một chương nên xuống, nhắm thẳng về phía La Hồng.

La Hồng muốn sáng lập Luân Hồi, bảo Sinh Mệnh Mẫu Thần mang đi toàn bộ linh hồn của các sinh linh trong Thiên giới, hành động này tổn hại tới ích lợi của Thiên Đạo Chi Ý, đương nhiên khiến Thiên Đạo tức giận.

Nói khó nghe một chút, trên thực tế thì tất cả sinh linh trong Tam Giới đều là thức ăn mà Thiên Đạo Chi Ý nuôi thả.

Sinh linh Tam Giới sinh sôi nảy nở, mỗi một sinh mệnh mới ra đời đều là một linh hồn mới, khi số lượng linh hồn được sinh ra đủ nhiều, Thiên

Đạo sẽ thu hoạch một lần.

Mà hiện giờ, La Hồng lại thu hoạch thức ăn mà Thiên Đạo nuôi dưỡng, sao có thể không phần nộ!

Cho nên Thiên Đạo vừa ra tay đã dùng biện pháp trừng phạt mạnh nhất.

Đây là sức mạnh sát phạt cấp Thiên Đạo.

Sức mạnh khiến người ta tuyệt vọng, tuy chỉ là một bàn tay nện xuống, nhưng lại mạnh hơn gấp nhiều lần so với sức mạnh Thiên Đạo mà La Hồng từng đối phó trước đây!

Mạnh đến mức khiến người ta tuyệt vọng.

Trước kia La Hồng giúp các Tà Thần phá giải phong ấn, bàn tay Thiên Đạo giáng xuống khi đó còn chưa phải sức mạnh thực sự của Thiên Đạo.

Ao trắng tung bay.

Trên đỉnh đầu, hang trời mở ra.

Bốn hang trời, hợp nhất rồi lại tách ra, cuối cùng rồi lại hợp nhất.

Như một mảnh Hồn Độn.

La Hồng thông qua Sách Da Người đổi Thiên Ma Bất Diệt Thể, nhưng nếu Thiên Ma Bất Diệt Thể muốn quay trở lại cũng cần một khoảng thời gian.

Cho nên, La Hồng cần ngăn chặn một cuộc tấn công của Thiên Đạo.

Phải liều mạng.

Cũng là chuyện không thể tránh khỏi.

Thời điểm quyết định sáng lập Luân Hồi, cướp đồ ăn ngay trên miệng Thiên Đạo, hắn đã biết dù làm thế nào cũng không tránh khỏi ngày hôm nay!

Toàn thân La Hồng rung lên, khí tức bắt đầu phập phồng.

Giơ tay lên, vẫy tay một cái!

"Đứng lên!"

Trong hang trời hỗn độn trên đỉnh đầu, một thế giới vong linh hiện lên.

Một mảnh đen ngịt áp xuống.

Bàn tay Thiên Đạo khổng lồ giáng xuống, trên đỉnh đầu La Hồng cũng có một thế giới đang từ từ mở rộng!

Thiên giới, trên mặt đất hoang tàn đổ nát, trên mặt đất tĩnh lặng như tờ, bỗng có bóng người âm u hiện lên.

Bọn họ đứng tại các góc trên mặt đất, đôi mắt đỏ tươi đầy oán hận.

Đó... đều là tà ảnh bị La Hồng gọi về!

Kỹ xảo La Hồng nằm trong tay từ khi còn nhỏ yếu, đến bây giờ, đã hoàn toàn tỏa sáng!

Vô số tà ảnh đứng trên mặt đất, gào thét xông lên tận trời cao.
Bàn tay Thiên Đạo giáng xuống.

Vô số tà ảnh đồng loạt xông lên, đụng vào bàn tay Thiên Đạo, vỡ tan tành.

Nhưng mỗi một lần vỡ nát lại là một lần hợp lại.

Vô số tà ảnh xếp thành một cây trụ trời chắn giữa La Hồng và bàn tay Thiên Đạo!

Nhưng chỉ ngăn chặn được một chút mà thôi.

La Hồng đứng lặng, vô cùng lạnh lùng.

Ngay sau đó, chỉ bằng một ý nghĩ, vô số tà ảnh đều tràn vào trong người hắn.

Ngón ngang chồng chất!

Trong nháy mắt, khí thế của La Hồng liên tục tăng vọt.

Như dung hợp sức mạnh của cả thế giới để chiến đấu với Thiên Đạo!

Mắt trái là Hồn Độn, mắt phải là Tinh Không, Sát Châu hóa kiếm nằm trong tay La Hồng, vung lên.

Trên Long thành, phu tử, Thiên Tử Đại Chu, Trần Thiên Huyền còn đang nhìn chăm chú.

Một kiếm của La Hồng và bàn tay Thiên Đạo từ trời cao giáng xuống chạm vào nhau.

Thoáng chốc.

Cả Thiên giới đều trở nên yên lặng.

Yên lặng như chết.

Qua hồi lâu mới bắt đầu khôi phục âm thanh, tiếng nổ đinh tai nhức óc không ngừng vang vọng khắp bốn phía, tạo thành sóng gon, khuấy động mỗi một góc ngách trong Thiên giới.

Mặt đất Thiên giới không ngừng vỡ nát, như muốn đảo lộn.

Vô số lốc xoáy càn quét, vô số núi non rạn nứt...

Cảnh tượng ngày tận thế Giữa đất rung núi chuyển, Long thành cũng có xu thế sụp đổ.

Các Tà Thần kể cả Tà Thần Số Một đều lần lượt hạ xuống, đứng xung quanh Long thành, bọn họ phóng ra khí cơ, chín thanh Tà kiếm đen nhánh bay lơ lửng, ngăn cản dư âm diệt thế.

Số Một hóa thành vô ốc, bao phủ Long thành và Thiên Địa Chi Môn!

Vô ốc cũng bị đánh trúng, bề mặt chằng chịt vết nứt.

Đây mới chỉ là dư âm nhưng đã đủ để hủy diệt cả thế giới!

Trong Long thành, sắc mặt mọi người tái nhợt, ai có thể ngờ được chỉ dư âm của cuộc chiến mà còn đáng sợ hơn cả tấn công của Thiên Vương.

Đây là chiến đấu cấp bậc Thiên Đạo ư?

Nhóm người Trần Thiên Huyền, phu tử cũng nhìn La Hồng đây lo lắng.

Hào quang vụt tắt.

Tiếng nổ chấn động thiên địa vang lên.

Dưới bàn tay Thiên Đạo.

Từng gợn sóng khí, từ lớn đến nhỏ, đều nổ tung.

Thân thể La Hồng xuyên qua thiên địa, cuối cùng rơi xuống mặt đất, gần như đánh vụn cả mặt đất Thiên giới.

Người người biến sắc.

Công phạt như vậy, La Hồng sẽ không chết chứ?

Trên gương mặt béo ú của Tà Thân Số Một cũng hiện lên vẻ nghiêm trọng.

"Cho dù kế thừa sức mạnh của đại ca Số Không thì cũng khó mà chống lại Thiên Đạo!"

"Đó là Thiên Đạo của Tam Giới, là sức mạnh thống trị thực sự của Tam Giới, năm đó đến cả đại ca Số Không cũng bị trấn áp, Tiểu La... chơi quá trớn rồi."

"Thiên phú của Tiểu La quả thực không tệ, nhưng lại quá nhanh, hẳn không nên đụng độ Thiên Đạo sớm như vậy!"

Tà Thân Số Một nói.

Phu tử như bỗng chốc già đi rất nhiều, nhìn hình bóng trắng xóa trên vòm trời, thở dài một hơi: "Bây giờ không liệu còn chờ tới khi nào, làm gì còn thời gian?"

"Lần này Thiên Đạo không chế Chân Hoàng bốn tộc, nếu La Hồng không chiến thì nơi bị hủy diệt... sẽ là nhân gian!"

"Thiên Đạo muốn thanh tẩy Tam Giới, La Hồng không thể không làm ra hành động chống lại Thiên Đạo như vậy"

Tà Thân Số Một thở dài một hơi.

Chương 1306: Thiên Ma và Thiên Đạo

Trong tình không vỡ vụn.

Sinh Mệnh Mẫu Thần cũng thấy La Hồng bị bàn tay Thiên Đạo đánh văng xuống mặt đất Thiên giới.

Lập tức biến sắc.

Bà cắn chặt răng, điều khiển dòng sông sinh mệnh mang theo toàn bộ linh hồn trên Thiên giới tiếp tục xuyên qua không gian, xuyên qua Tam Giới!

Sắc mặt Sinh Mệnh Mẫu Thần bỗng thay đổi.

Bởi vì...

Bà đột nhiên phát hiện cho dù bà cách dòng sông thời không xa cỡ nào.

Thì dòng sông thời gian vẫn không ngừng tiến gần về phía dòng sông sinh mệnh mà bà đang dẫn dắt!

Từ khi Sinh Mệnh Mẫu Thần ra đời, dòng sông thời không vẫn luôn bình yên phẳng lặng, vậy mà giờ đây... cuối cùng cũng hiển lộ nanh vuốt!

Thì ra dòng sông thời không cũng có cường giả nằm giữ!

Mà giờ đây, kẻ đó đang muốn ngăn cản bà tạo ra Luân Hồi!

"Cút!"

Sinh Mệnh Mẫu Thần cực kỳ nóng nảy.

Ba bay lên, có thể loáng thoáng nhìn thấy sâu trong dòng sông thời không có một bóng người đang ngồi xếp bằng.

Nhưng rất mơ hồ, nhìn không rõ lắm, chỉ có thể nhìn thấy dòng sông thời không đang tới gần từng chút một, muốn nuốt chửng cả dòng sông sinh mệnh!

Sinh Mệnh Mẫu Thần nổi giận.

Cái thứ không biết xấu hổ! Định nhân lúc cháy nhà đi hôi của?

Nền tảng Luân Hồi Chỉ và La Hồng cực khổ tạo ra, bây giờ kẻ đứng đằng sau dòng sông thời gian lại muốn chiếm hết về mình?

"Người cũng bị Thiên Đạo phong cấm... Người muốn mượn nó để phá giải phong ấn?"

Sinh Mệnh Mẫu Thần như nghĩ tới gì đó.

Lớn tiếng quát lên.

Trong dòng sông thời không có tiếng cười thản nhiên truyền tới, không biết đang cười cái gì.

Mặt đất Thiên giới.

Toàn thân La Hồng đậm địa máu, bò ra khỏi hô sâu.

Áo trắng bị nhuộm thành màu máu, chống đỡ một chương của Thiên Đạo hãn cũng mất nửa cái mạng.

Sức mạnh cấp Thiên Đạo thật sự mạnh.

La Hồng bộc phát sức mạnh của Số Không, cộng thêm tà ảnh hỗ trợ, sức mạnh tăng vọt lên rất nhiều, nhưng vẫn phải khó nhọc chống đỡ.

Chẳng trách Số Không lại bị phong cấm.

"âm âm âm!"

Trên vòm trời, gương mặt trắng xóa của Thiên Đạo vẫn duy trì vẻ giận dữ, như Kim Cang trừng mắt nhìn xuống mặt đất.

Một người không lồ đứng giữa tinh không, nhắc chân lên, bàn chân to lớn dẫm về phía La Hồng.

Từng tác hư không âm âm nổ tung, nháy mắt đã hóa thành hư vô.

Giờ đây, cả Thiên giới đều đã trở thành phế tích, thay đổi một trời một vực, thay đổi còn nhiều hơn cả bãi bể hóa nương dâu.

Thiên Đạo Chi Ý của Tam Giới vẫn muốn giết La Hồng.

Toàn thân La Hồng nhuộm máu, nhưng lại nở nụ cười.

"Thiên Đạo Tam Giới nhà người... đúng là hẹp hòi!"

La Hồng cười không thở nổi.

Đột nhiên.

Trong Cẩm Khu Hắc Ám chợt có ánh sáng màu đen chiếu xuống.

Như thác nước chảy xuôi, nháy mắt đã cọ rửa khắp mặt đất Thiên giới.

Ánh sáng màu xám đen đậm thẳm về phía La Hồng, muốn dung nhập vào người hãn.

Nhưng La Hồng lại chỉ ngẩng đầu, nhìn một cái.

Hãn giơ tay.

Nháy mắt, vô số máu tươi trong cơ thể bắn ra.

La Hồng ép hết toàn bộ năng lượng Thiên Ma ra khỏi cơ thể.

Từ bỏ Thiên Ma Bất Diệt Thể!

Năng lượng Thiên Ma trong người hãn và năng lượng Thiên Ma ập tới hòa quyện vào nhau.

Cường độ thân thể của La Hồng bắt đầu suy sút.

Nhưng hãn lại cảm thấy thoải mái.

Hãn lùi lại hai bước, ngã ngối trên mặt đất, tóc bạc xỏa tung, ánh mắt sâu thẳm, ngẩng đầu, nhếch miệng cười.

Năng lượng màu đen ngưng tụ trước người hãn, từ từ hóa thành hư ảnh Thiên ma.

Thiên Đạo lại đập xống một cước.
Hư ảnh Thiên Ma hiện lên trước người La Hồng chột nhứ mày, chỉ tay một cái.

Ngón tay Thiên Ma đụng trúng một cước của Thiên Đạo.
Hai đòn tấn công triệt tiêu lẫn nhau.
Nhưng hư ảnh Thiên Ma đã mờ đi đôi chút.

"Người lại có thể vứt bỏ sức mạnh của ta..."
Ngăn chặn đòn tấn công của Thiên Đạo xong xuôi, hư ảnh Thiên Ma nhìn lướt qua La Hồng, sắc mặt đầy phức tạp.
La Hồng cười rạng rỡ: "Sợ bị đoạt xá đó, đấu với một chương của Thiên Đạo mới hiểu được sức mạnh cấp Thiên Đạo mạnh tới nhường nào... Bỏ công tử... không đỡ nổi."
Thiên Ma ngẩn ra, sau đó phá lên cười.

"Đoạt xá? Ta thêm vào."
Thiên Ma cười lớn.
Nhưng La Hồng vẫn cười tươi rói: "Người không thêm thì liên quan gì chúng ta, người có điều người kiên trì, ta cũng có thứ phải phòng bị"
Nhưng La Hồng cũng hiểu được có lẽ Thiên Ma sẽ không đoạt xá.
Hư ảnh Thiên Ma gật đầu.
Tồn tại cường đại đến cực điểm này lại bắt tay sau lưng, nhìn lướt qua

Thiên giới hoang tàn đổ nát.
Qua hồi lâu mới thở dài một hơi.
"Thiên Đạo bất nhân, ngày thiên địa diệt vong cũng không xa"

Thiên Ma thở dài.
Trong lúc Thiên Ma thở dài, Thiên Đạo Chỉ Ý trên vòm trời như cảm giác được khí tức của Thiên Ma, nó càng thêm phần nộ, lại đập xuống một cước.

La Hồng nhìn về phía Thiên Ma.
"Không có nhiều thời gian, người có thể ngăn chặn bao lâu?"
La Hồng hỏi.

Hư ảnh Thiên Ma nhìn La Hồng với vẻ kỳ quái: "Còn có thể ngăn chặn ba chiêu của Thiên Đạo thuộc vùng đất này."
"Ba chiêu sao? Vậy còn đủ để hỏi ba vấn đề."

La Hồng lậm bậm.
Sau đó, hắn nhìn chằm chằm Thiên Ma và hỏi: "Vùng tỉnh không của người đã hoang phế rồi sao?"

Thiên Ma nhìn La Hồng, im lặng giây lát, ngăn chặn một cước của Thiên Đạo rồi nói: "Phải."

Thiên Ma không hề giải thích vì sao lại hoang phế, bởi vì La Hồng không hỏi, cho dù có hỏi thì Thiên Ma chưa chắc đã nói.

La Hồng cười khẽ: "Những năm tháng đó, có phải ý chí của hai vùng tỉnh không vẫn luôn chiến đấu, mà Thiên Ma ngươi lại là người đại diện cho ý chí của tỉnh không Bỉ Ngạn?"

Thiên Ma im lặng hồi lâu, dường như thằng nhóc này còn biết nhiều hơn y nghĩ.

"Phải"

Sau khi chặn Thiên Đạo một chân, hư ảnh Thiên Ma càng trở nên mờ nhạt.

Nụ cười của La Hồng càng thêm tươi rói: "Giúp ta đánh lạc hướng chú ý của Thiên Đạo, được không?"

"Âm Thiên Đạo lại đạp ra một cước."

Thiên Ma cũng tung quyền, va chạm với một cước của Thiên Đạo.

Đòn đánh của hai người lại triệt tiêu thêm lần nữa.

Hư ảnh Thiên Ma đầy vết rạn, như muốn vỡ vụn.

Thiên Ma lại nhìn về phía La Hồng với vẻ mặt phức tạp.

"Được!"

Thiên Ma nói.

Bởi vì Tam Giới đã nổ ra phân tranh, mà đây cũng chính là cơ hội của Thiên Ma.

Cơ hội duy nhất trong suốt những năm tháng dài đằng đẳng qua.

Nếu không nắm lấy cơ hội này, y... ý chí của tỉnh không khác sớm muộn gì cũng sẽ tiêu tan.

Cho nên Thiên Ma đồng ý với La Hồng.

Hư ảnh Thiên Ma tiêu tan.

Trên bầu trời Thiên giới, người khổng lồ do Thiên Đạo Chỉ Ý hóa thành cũng run lên một cái.

Sau đó.

Như có một bóng người hiện lên giữa vùng tỉnh không xa xôi sau lưng người khổng lồ.

Thiên Đạo Chỉ Ý vốn muốn giết La Hồng.

Nhưng sau một hồi lựa chọn, nó giận dữ gào lên một tiếng rồi xông về phía bóng người đang đi qua tỉnh không.

Thiên giới, bên cạnh hố lớn.

Toàn thân La Hồng run lên, máu tươi đầm đìa chột tiêu tán.
Áo trắng phau phau, phóng khoáng như tiên.
Hắn nhìn lướt qua trận chiến giữa Thiên Ma và Thiên Đạo ở sâu trong
tinh không.

Cuối cùng, mặt nạ Tà Quân xuất hiện trong tay.
Hắn nhìn lướt qua một cái, nhìn nụ cười trên một nửa mặt nạ Tà Quân.
Năm ngón tay phủ lên, Tiến lên một bước, phá vỡ không gian, xuất hiện
trên dòng sông thời không đang thôn tính dòng sông sinh mệnh.

Chương 1307: Sinh Mệnh Mẫu Thân đứng lặng giữa không trung

Dòng sông thời không đang dâng trào, càn quét khắp nơi, muốn nuốt chửng dòng sông sinh mệnh và năng lượng của tất cả sinh linh Thiên giới trong dòng sông sinh mệnh.

Đây là tình huống tệ nhất mà La Hồng từng dự đoán.

Hắn từng dự tính trong dòng sông thời không sẽ xuất hiện biến số, nhưng thật sự không ngờ biến số này lại như vậy.

Tồn tại trong dòng sông thời không lựa chọn ra tay ngay vào lúc này, thậm chí còn có ý định thôn tính cả dòng sông sinh mệnh, thật sự không ngờ tới.

Điều này chứng tỏ dự đoán của La Hồng lúc trước có khả năng rất lớn là chính xác, có lẽ trong dòng sông thời không còn có tồn tại khác đang bị phong cấm.

Mà tồn tại này đang muốn ngư ông đắc lợi.

La Hồng lướt qua không trung, áo trắng tung bay, phá vỡ không gian, bước chân trên không trung vô tận, đi tới trên dòng sông thời không.

Sóng gió thổi quét, cảm nhận nạt Tà Quân trong tay.

La Hồng vẫn luôn cho rằng Thiên Ma Bất Diệt Thể là phần thưởng cao nhất trong Sách Da Người, cũng có thể nói, phần thưởng cao nhất này vừa là phần thưởng cũng là độc dược.

Nếu sơ sẩy một chút, có lẽ sẽ bị ý chí Thiên Ma tồn tại trong Thiên Ma Bất diệt Thể đoạt xá.

Nhưng sau khi chạm mặt Thiên Ma, La Hồng mới phát hiện sự thật không phải như vậy.

Thiên Ma là một tồn tại chứng đạo tập hợp sức mạnh của cả một tinh không.

Y khinh thường đoạt xá.

Bởi vì đối với Thiên Ma, đoạt xá chẳng khác nào bỏ gốc lấy ngọn, từ bỏ sự cường đại của bản thân để cướp đoạt một kẻ nhỏ yếu?

Không cần thiết...

Nhưng nếu Thiên Ma không đoạt xá thì La Hồng lại bắt đầu nghi hoặc mục đích tồn tại của Sách Da Người này là gì?

Sách Da Người này là do ai tạo ra?

Hiện giờ La Hồng cũng đã nghiên cứu ra một chút bản chất của Sách Da Người, nó có lẽ là kết quả do năng lượng quy tắc của hai phiên tính không ngưng tụ mà thành sau khi hai phiên tính không va vào nhau.

Nhưng muốn tạo ra kết quả như vậy cũng không hề dễ dàng.

Nhất định phải có mục đích nào đó mà La Hồng không biết, thậm chí còn có thể là do cường giả đứng đằng sau cố ý sắp đặt.

Nếu không, cho dù hai phiên tính không va chạm, phần lớn năng lượng cũng sẽ tiêu tan trong Hỗn Độn, muốn tạo ra Sách Da Người cũng không thể nào.

Cho nên, La Hồng có thể khẳng định chắc chắn phải có một âm mưu nào đó đằng sau Sách Da Người.

Âm mưu nhằm vào chủ nhân nắm giữ Sách Da Người.

La Hồng vốn tưởng rằng kẻ bày ra âm mưu này là Thiên Ma, bởi vì Thiên Ma có thực lực cường đại, là cấp bậc Thiên Đạo chân chính, hẳn là chỉ có Thiên Ma mới có thể làm ra chuyện như vậy.

Mục đích là để thôn tính Thiên Đạo Tam Giới.

Nhưng hiện tại xem ra Thiên Ma chẳng hề liên quan gì đến chuyện này.

Thậm chí Thiên Ma còn là người bị lợi dụng.

Bởi vì năng lượng của hai vũ trụ va chạm, sức mạnh của Thiên Ma cũng bị Sách Da Người bòn rút.

Nếu đã như vậy, suy đoán cuối cùng trong lòng La Hồng rất có thể sẽ thành sự thật.

La Hồng cảm thấy mặt nạ Tà Quân, chiếc mặt nạ đi theo hắn từ khi hắn còn nhỏ bé yếu ớt cho tới nay, trên môi vẫn luôn duy trì nụ cười nhàn nhạt.

Đeo chiếc mặt nạ này vào, La Hồng sẽ trở nên lạnh lùng, trở nên vô tình, trở nên bình tĩnh, trở nên lý trí.

Từ trước tới nay, La Hồng chưa bao giờ thực sự chú ý mặt nạ Tà Quân, bởi vì nó quá nhỏ yếu.

Có điều, cho dù nhỏ yếu, nó vẫn có thể theo kịp từng bước tiến bộ trong thực lực của La Hồng.

Ngay cả lúc này, một khi đội mặt nạ Tà Quân lên, thực lực của hắn vẫn được nâng cao.

Điều này thật đáng sợ...

Điều này chứng tỏ "Tà Quân" đằng sau mặt nạ Tà Quân rất có thể là tồn tại cấp bậc cao hơn cả La Hồng hiện giờ.

Nói cách khác, Tà Quân rất có thể là cường giả cấp Thiên Đạo!

Những thứ có thể đổi trong Sách Da Người đều có dấu vết tồn tại trong Tam Giới.

Dù là Thiên Ma Bất Diệt Thê hay là Ma kiếm Atula gì đó...

Đều có thể tìm được tung tích trong Tam Giới.

Nhưng là...

La Hồng chưa tìm thấy bất cứ thứ gì liên quan đến mặt nạ Tà Quân ở trong Tam Giới.

Mà nơi duy nhất La Hồng chưa từng tìm kiếm chính là dòng sông thời không, hẳn chưa từng đi tới dưới đáy dòng sông thời không.

Sô Không từng nhắc nhở hẳn, dưới đáy dòng sông thời không cũng đang giam cầm một tồn tại vô cùng cường đại.

Mà La Hồng suy đoán, có lẽ "Tà Quân" hiện đang ở dưới đáy dòng sông thời không.

Dòng sông thời không đang thôn tính dòng sông sinh mệnh, Sinh Mệnh Mẫu Thân phản nộ, khí tức kinh khủng trào ra.

Nhưng vẫn không thể ngăn cản hết thảy.

Dòng sông thời không từng bước xâm chiếm dòng sông sinh mệnh, nuốt chửng năng lượng sinh mệnh trong đó.

La Hồng xuất hiện, Sinh Mệnh Mẫu Thân lập tức nhìn sang.

Thiên Ma ngăn cản Thiên Đạo, để La Hồng có thời gian và công sức đi xử lý những chuyện khác, trên thực tế, đây cũng là kế hoạch của La Hồng.

Đôi Thiên Ma Bất Diệt Thê trăm phần trăm vốn là để Thiên Ma làm phân tán sức mạnh của Thiên Đạo.

Chẳng qua là La Hồng đánh giá sai thực lực của Thiên Đạo, nhưng đây cũng không phải vấn đề lớn, vừa lúc để Thiên Ma kéo chân Thiên Đạo giúp hẳn.

Sinh Mệnh Mẫu Thân đi qua không trung, sắc mặt có chút khó coi.

La Hồng nhìn bà một cái.

"Sự nương yên tâm, Luân Hồi này được lập ra chắc rồi"

"Kiếm lời từ chỗ bốn công tử cũng không dễ dàng như vậy."

La Hồng an ủi Sinh Mệnh Mẫu Thân một câu.

Nhưng tâm trạng Sinh Mệnh mẫu Thân vẫn rất nóng nảy, bà muốn tạo ra Luân Hồi, nhưng không ngờ được nửa đường thì dòng sông thời không lại nhảy ra.

La Hồng cầm mặt nạ Tà Quân, cười như không cười.

Có đôi lúc, người ta lại vô tình quên đi một vài điều nhỏ nhặt.

La Hồng chưa bao giờ nghĩ mặt nạ Tà Quân này lại có thể gây chuyện.

Trước kia, thứ mà hần lo lắng vẫn luôn là Thiên Ma, cũng chưa từng nghĩ Tà Quân mới thật sự là kẻ gây chuyện.

Hang trời Hỗn Độn hiện lên trên đỉnh đầu La Hồng, thần cách nổi lên, dung hợp với hang trời.

Như ánh sáng cầu vồng rơi xuống, khiến La Hồng trông vô cùng rực rỡ chói mắt.

La Hồng thong thả bước đi giữa dòng sông thời không, như đi qua vạn cổ.

Sinh Mệnh Mẫu Thần cũng đi theo bên cạnh La Hồng.

Hai người mạnh nhất Tam Giới hiện giờ, đều đang đi tới đáy dòng sông thời không Trên thực tế, La Hồng đã nhìn thấy sâu trong dòng sông thời không có một bóng người trong tư thế xếp bằng hiện ra.

Bóng người kia, không ngoài dự đoán thì có lẽ chính là Tà Quân.

Bóng người dưới đáy dòng sông thời không cười như không cười.

La Hồng cũng cười như không cười.

La Hồng không ngừng tới gần, phá vỡ những con sóng cuộn cuộn trong dòng sông thời không.

Sinh Mệnh Mẫu Thần muốn theo vào, nhưng lại bị La Hồng cản lại.

La Hồng vượt ve mặt nạ Tà Quân, lắc đầu, bảo Sinh Mệnh Mẫu Thần đợi ở bên ngoài.

"Sur nương, người ở lại bên ngoài, tìm đúng thời cơ, lập tức điều khiển dòng sông sinh mệnh phá vỡ không La Hồng nói.

Đối với La Hồng và Sinh mệnh Mẫu Thần bây giờ, tạo ra Luân Hồi là chuyện quan trọng nhất.

Đối với Sinh Mệnh Mẫu Thần, đây là nơi ký thác tinh thần.

Đối với La Hồng, đây cũng là một phương thức thay đổi vận mệnh, là cơ hội để vượt ra khỏi Tam Giới.

Tam Giới hiện giờ có hai cường giả cấp Thiên Đạo chân chính, một là Thiên Đạo, hai là Thiên Ma.

Cả hai đều là tồn tại La Hồng không thể nào địch nổi.

Cho dù mượn sức mạnh của Số Không, cộng với tất cả tà ảnh trong Thiên giới, hần vẫn không thể thắng được đuổi phương, thậm chí chỉ có thể gắng gượng chống đỡ một chiêu.

Trước mặt thực lực chân chính, tất cả âm mưu quỷ kế đều trở nên vô ích.

Cho nên, điều La Hồng cần làm là tăng cường thực lực, hoặc là chứng đạo, thực sự đạt tới cấp bậc Thiên Đạo.

Chỉ có như vậy mới có thể thay đổi hết thủy.
Mới có khả năng chống lại Thiên Ma và Thiên Đạo.
Sinh Mệnh Mẫu Thần nghĩ một chút, cũng không một mực kiên trì.
Hiện giờ La Hồng có được truyền thừa của Số Không, thực lực cũng

không thua kém bà.

Huống chỉ La Hồng còn nói rất đúng, tạo ra Luân Hồi mới là chuyện quan trọng nhất bây giờ.

Sinh Mệnh Mẫu Thần đứng lặng giữa không trung.

lẳng lặng nhìn La Hồng một thân áo trắng, phóng khoáng tự nhiên, sải bước tiến sâu xuống dưới đáy dòng sông thời không, chớp mắt đã không còn thấy bóng dáng.

Chương 1308: Muốn dạy hư người cũng dạy không được

Sâu trong dòng sông thời không.

Sức mạnh quy tắc nồng đậm đan xen vào nhau, tạo thành xiềng xích khổng lồ, trong xiềng xích ẩn chứa sức mạnh thời gian và không gian.

La Chính vừa bước vào trong đó đã loáng thoáng cảm nhận được áp lực. Sâu trong dòng sông thời gian có một thế giới khác.

Ngay khi La Hồng đặt chân vào đó, mặt nạ Tà Quân trong tay hắn bỗng tỏa sáng rực rỡ.

Như cảm nhận được một nửa mặt nạ còn lại.

La Hồng ngẩng đầu, nhìn về phía xa.

Nơi đó có một bóng người ngồi xếp bằng, như Sinh Mệnh Mẫu Thần và các Tà Thần trong Cẩm Khu Hắc Ám, thân thể bị vô số xiềng xích quấn quanh, giống hệt một con nhộng.

La Hồng cầm mặt nạ Tà Quân, giơ tay lên, búng ngón tay về phía một sợi dây xích quy tắc khiến nó rung lên liên hồi, rung lên lắc xuống không ngớt.

Âm thanh lạnh lạnh vang vọng.

"Không cần giả vờ, hắn là người cũng giống Số Không, đã có thể thoát khỏi sự giam cầm của Thiên Đạo từ lâu"

La Hồng nói.

Tiếng nói chuyện nghe xa xăm hoang hoải, thậm chí còn có tiếng vang vọng lại rõ ràng.

La Hồng dứt lời, sâu trong dòng sông thời không cũng vang lên một tiếng cười yếu ớt.

"Đúng vậy..."

Sau đó, vô số xiềng xích quy tắc bị kéo căng ra.

Sâu trong dòng sông thời không hiện ra một tòa cung điện.

La Hồng nhìn cung điện, khẽ nhú mày, tiến lên một bước, đặt chân lên cung điện.

Chính giữa cung điện có một chiếc bàn trà.

Một người mang mặt nạ Tà Quân đang ngồi yên, cười nhàn nhạt nhìn La Chính.

Nhưng, ngoại trừ mặt nạ Tà Quân, một nửa gương mặt bên kia của người này lại hoàn toàn trống rỗng.

La Hồng đi vào cung điện, ngồi lên chiếc ghế trên bàn trà, đối diện với người kia.

"Loạt xoạt loạt xoạt"

Hơi khói tỏa ra, trong chén trà có nước trà xanh biếc đang lăn tăn gợn sóng.

Hương trà nồng đậm lan tỏa khắp cung điện.

"Hỗn Độn Hạt Tỏ lựa chọn từ bỏ sức mạnh thần cách để trải nghiệm nhân gian... Đúng là một quyết định lớn, thật sự khiến người ta hâm mộ."

Người kia cười nói.

La Hồng cũng nâng chén lên, uống một ngụm trà.

Trà vào trong miệng, lập tức cảm thấy cả người như được gột rửa, tâm thần thông thấu.

Trà này tuyệt đối không phải trà tầm thường.

"Đây là trà ngộ đạo của tỉnh không Bỉ Ngạn, được pha từ lá trà của cây chè do Thiên Đạo trồng ra.

Bóng người kia cười nói, cũng nâng chén uống một ngụm.

La Hồng uống xong, lại vuốt ve một nửa mặt nạ, cảm thán: "Thật không ngờ, thứ mình xem thường nhất lại là thứ nguy hiểm nhất"

"Từng cho rằng Thiên Ma là nguy hiểm nhất, hóa ra không phải, mà là một chiếc mặt nạ Tà Quân nhỏ nhoi."

Dứt lời.

La Hồng đập mặt nạ Tà Quân xuống bàn.

Sức mạnh kinh khủng bỗng lan tràn ra ngoài, từng dòng khí như gợn sóng từ phía dưới bàn trà khuếch tán khắp bốn phía, không ngừng khuấy động không gian.

Nhưng bóng người kia cũng không để ý tới hành động của La Hồng cho lắm.

Trên mặt nạ mang theo nụ cười.

"Tiểu La, ngươi có biết ta bị phong ấn ở đây đã bao nhiêu năm rồi không?"

Sắc mặt La Hồng lạnh nhạt, không trả lời hắn ta mà chỉ tăng thêm sức mạnh trong tay.

"Âm Bàn trà bỗng chốc nổ tung, vỡ thành trăm mảnh, hóa thành bụi bặm.

Mặt nạ vẫn cứ nguyên vẹn như trước, không thể phá vỡ, sức mạnh của La Hồng rót vào, nên là mặt nạ bình thường, sợ là đã hóa thành tro bụi từ lâu.

"Mười vạn năm"

"Mười vạn năm ròng rã."

Tà Quân lắc đầu, tiếng như thở than.

Nghe vậy, trong lòng La Hồng không ngăn được chấn động.

Mười vạn năm?

Khoảng thời gian này có chút thú vị.

Bởi vì, mười vạn năm trước chính là thời điểm Nhân tộc Tam Giới bắt đầu suy yếu, Nhân hoàng bị Thiên Đạo trục xuất khỏi Tam Giới.

Mà Tà Quân lại bị giam cầm vào đúng thời điểm này.

Cho nên, mười vạn năm... rất không tầm thường.

Mà giờ khắc này, Tà Quân nói mình bị giam cầm mười vạn năm là có ý gì?

Tà Quân này, chẳng lẽ còn có liên quan tới Nhân Hoàng?

"Mười vạn năm trước, dòng sông thời không còn chưa phong cầm bất cứ tôn tại cường đại nào, là nơi tự do vô chủ, là do Thiên Đạo lập nên, do Thiên Đạo cai quản."

"Nhưng mười vạn năm trước, ta bị giam cầm ở đây, Thiên Đạo giao chiến với cường giả tinh không Bỉ Ngạn, mất đi quyền khống chế với dòng sông thời không, để nó rơi vào tay ta."

"Thật ra ta có thể rời khỏi nơi này, nhưng ta không muốn, bởi vì nắm giữ dòng sông thời không, sức mạnh của ta... là số hai Tam Giới"

Tà Quân cười nói, bởi vì mặt nạ đang cười, khiến La Hồng nhìn vào luôn có cảm giác như Tà Quân lúc nào cũng đang cười, chẳng qua là nụ cười của hắn ta giống như một tên hề, khiến người ta rợn tóc gáy.

"Nhưng... còn lâu mới đủ"

"Tuy là thứ hai Tam Giới, nhưng không phải cấp Thiên Đạo, chưa từng chứng đạo thì chỉ là kiến nhỏ."

Tà Quân nói.

La Hồng nén lại khí tức và sức mạnh, không tiếp tục đập mặt nạ Tà Quân nữa.

Về mặt hân lạnh lùng, nhìn chằm chằm Tà Quân: "Cho nên, ngươi muốn ngư ông đắc lợi?"

"Ngư ông đắc lợi?"

Tà Quân nở nụ cười: "Người nhầm rồi, chỉ là hạt giống ta từng gieo nay đã chín quá, ta chỉ hái quả thuộc về ta mà thôi"

"Người cho rằng Sách Da Người lựa chọn người là ngẫu nhiên sao?"

"Ngày hôm đó, thời không dao động, ta đã chú ý tới người, người tới từ một tỉnh không xa xôi, chỉ là một linh hồn, cực kỳ nhỏ yếu, ta có thể giết người một cách dễ dàng, nhưng ta không làm việc đó, mà ta để người xuống thế giới này..."

"Sách Da Người cũng là do ta đưa cho người, để người sống lại từ cõi chết"

"Nhưng thiên phú của người lại nằm ngoài dự đoán của ta, chỉ trong một thời gian ngắn mà người đã đạt tới trình độ như bây giờ, cộng với phẩm tính của người, đúng là... một lời khó nói hết"

"Ta muốn dạy hư người cũng dạy không được."

Giọng điệu Tà Quân như có chút bất đắc dĩ.

Khóe miệng La Hồng cũng nhếch lên, nói chuyện thì nói chuyện, mắng người ta làm cái gì.

Những lời này giống như sét đánh ngang tai.

Đâu!

Hết thấy đều là do người này gây ra?

Thì ra ngay từ đầu, kẻ đứng đằng sau đã xuất hiện trước mặt hắn, Tà Quân của mặt nạ Tà Quân... chính là tồn tại đứng đằng sau Sách Da Người?

Hơn nữa, Tà Quân này nắm trong tay dòng sông thời không, còn chú ý tới sự tồn tại của hắn từ sớm, đã biết chuyện hắn từ một tỉnh không xa xôi xuyên tới đây từ lâu.

Trên thực tế, ngay từ đầu hắn đã là một quân cờ!

"Mục đích của người là gì?"

La Hồng hít sâu một hơi.

Tà Quân, Thiên Đạo, Thiên Ma...

Dây dưa không dứt, khiến La Hồng dần dần cảm thấy đau đầu.

Tà Quân nở nụ cười, nụ cười vẫn thường trực trên mặt nạ, nói:

"Sách Da Người là kết quả sau khi dung hợp sức mạnh quy tắc, là sức mạnh ta âm thầm mượn dùng sức mạnh của thời không để tích góp lại trong quá trình Thiên Đạo Tam Giới và Thiên Đạo Bỉ Ngạn va chạm."

"Tập hợp sức mạnh quy tắc của cả Tam Giới và Bỉ Ngạn, là dung hợp quy tắc của hai tỉnh không, có thể thích ứng với quy tắc của cả hai tỉnh không..."

"Nếu nắm giữ quy tắc này một cách thành thạo thì có thể hoàn toàn tiếp nhận sức mạnh của hai tỉnh không"

Tà Quân thở dài một hơi: "Mục đích ấy à, còn có thể là vì cái gì?"

"Vì để hồi sinh và siêu thoát..."

Chương 1309: Đoạt xá thành công, Tà Quân sẽ hồi sinh

Đề hồi sinh... và siêu thoát.

Nghe những lời sâu não của Tà Quân.

Động tử của La Hồng chợt co chặt lại.

Hồi sinh?

Chẳng lẽ Tà Quân... đã chết?

Vì sao hắn ta phải hồi sinh? Cũng có thể... hắn ta không phải sinh linh?

Đầu óc La Hồng xoay chuyển vô cùng nhanh.

Còn siêu thoát, La Hồng có thể hiểu, chứng đạo trở thành cấp Thiên

Đạo hắn là có thể siêu thoát.

Hắn là hiện tại Tà Quân còn chưa đạt tới cấp Thiên Đạo.

Điều này khiến La Hồng có chút kinh ngạc, bởi vì cảm giác Tà Quân mang tới cho La Hồng đã là vô cùng cường đại, có thể là tồn tại đứng trên đỉnh tam giới.

Nhưng hắn ta vẫn chưa phải cấp Thiên Đạo, nếu không Tà Quân đã chẳng nói tới chuyện siêu thoát.

Cho nên Tà Quân bố trí nhiều như vậy, thậm chí lấy La Hồng làm quân cờ, mục tiêu là để siêu thoát, đạt tới, thậm chí còn vượt qua cấp Thiên Đạo.

La Hồng nghe Tà Quân nói, có vẻ đối phương đã muốn hoàn toàn thắng thắn, thậm chí không có chút nào che giấu.

Tồn tại đằng sau Sách Da Người chính là Tà Quân, đây cũng là một niềm vui ngoài ý muốn, cũng có thể là nỗi kinh hãi ngoài ý muốn.

Nếu Tà Quân dám thắng thắn việc này, có nghĩa rằng hắn ta đã chuẩn bị đầy đủ, có thể giải quyết hết thảy kế hoạch của La Hồng.

Cảm giác nguy cơ dâng lên trong lòng La Hồng, hắn hiểu lần này xuất hiện trước mặt Tà Quân, chắc hắn Tà Quân không hề có ý định yên ổn rồi đi.

La Hồng nheo mắt, bắt đầu suy tư.

Tà Quân thản nhiên nở nụ cười, trên mặt nạ của hắn ta luôn nở nụ cười vui vẻ, giống như Tà Quân, lúc nào cũng tươi cười.

"Tinh không Tam Giới và tinh không Bỉ Ngạn va chạm, năng lượng quy tắc lan tràn ra hình thành nên sách da người..."

"Chẳng trách..."

La Hồng bừng tỉnh.

Chẳng trách trong sách da người lại pha trộn nhiều sức mạnh như vậy.
Thiên Ma, Tà Thân trong Cẩm Khu, Sinh mệnh Mẫu Thần...

Những cường giả này đều bị giam cầm trong Tam Giới, bị giam cầm giống Tà Quân, cho nên, Tà Quân trộm mượn sức mạnh của Thiên Đạo Tam Giới cũng không phải chuyện gì lạ.

"Người muốn hỏi sinh..."

"Vì sao người lại nói là hồi sinh chứ không phải thoát khỏi giam cầm?"

"Không đúng, thật ra người đã có thể thoát khỏi giam cầm từ lâu giống như Số Không... Mười vạn năm trước người bị phong cấm tại đây, sự kiện lớn mười vạn năm trước, chỉ có Nhân Hoàng bị Thiên Đạo Tam Giới ép rời khỏi Tam Giới, đi tới Tỉnh Không..."

"Mà người lại được sinh ra vào đúng lúc đó, lại bị Thiên Đạo trấn áp?"

"Người và Nhân Hoàng... có quan hệ gì?"

La Hồng vẫn nâng tay lên, cả bàn tay bao phủ một nửa mặt nạ Tà Quân, nói.

Hắn muốn đánh nát tấm mặt nạ này, thứ này vẫn luôn làm bận hẩn từ khi hắn còn nhỏ bé yếu ớt, mang tới cho hắn cảm giác nguy cơ.

Cảm giác nguy cơ kia không ngừng ủa tới, không ngừng dâng lên.

Tà Quân cười nhả nhả, từng bước đi về phía La Hồng.

Tâm niệm của hắn ta bắt đầu dâng trào.

Thoáng chốc.

Sâu trong dòng sông thời không bỗng xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Vô số sức mạnh quy tắc càn quét, nổ vang, cuối cùng... xiềng xích trói buộc Tà Quân từ từ tới gần La Hồng.

Như những con rắn độc thè lưỡi, uốn éo ngo ngoay thân mình, tiến gần tới La Hồng.

"Nhân Hoàng sao?"

"Hồi sinh mà ta nói, đúng là có liên quan tới Nhân Hoàng... Trên thực tế, có thể nói như vậy, thật ra ta chính là Nhân Hoàng, Nhân Hoàng... chính là ta."

Tà Quân nói.

Tà Quân thiêu đốt nửa mặt nạ trên mặt mình.

"Quân giả, quân vương, quân chủ..."

"Tà Quân, quân chủ của tà ác."

Tà Quân nở nụ cười.

Giờ khắc này, cả thân thể và tinh thần La Hồng đều chấn động.

Hắn phát hiện ra một bí mật lớn!

Một bí mật thật sự, quan hệ giữa Tà Quân và Nhân Hoàng mật thiết hơn tưởng tượng của hắn.

La Hồng từng nghĩ Tà Quân có thể là bại tướng dưới tay Nhân Hoàng, sau đó bị Nhân Hoàng và Thiên Đạo giam cầm ở đây.

Hiện tại xem ra không phải như vậy!

Tà Quân nhìn La Hồng, thấy La Hồng chấn động kinh hãi, có vẻ rất vừa lòng.

Năm tháng đằng đằng, chấn động như vậy khiến hắn ta vui vẻ khoái chí.

"Nhân Hoàng là ta, ta là Nhân Hoàng..."

"Ta là linh thể do ác niệm của Nhân Hoàng phân hóa mà thành"

"Là một nửa linh hồn của Nhân Hoàng"

Tà Quân cười nói.

Sau đó, hắn ta nhìn La Hồng bằng ánh mắt kỳ dị: "Nghe nói người đang sáng lập Luân Hồi, muốn giúp Sinh Mệnh Mẫu Thần hồi sinh Nhân Hoàng?"

"Ta biết ý tưởng này của người, rất lớn gan, nhưng... muốn hồi sinh sinh linh khác không có quá nhiều khó khăn, nhưng muốn hồi sinh Nhân Hoàng lại là điều không thể nào."

"Cái chết của Nhân Hoàng chính là cái chết của một nửa, muốn hồi sinh hắn, phải có được một nửa linh hồn là ta đây"

"Mà ta... lại không đồng ý cho người hồi sinh hắn"

Tà Quân cười tươi rạng rỡ.

"Ta cũng không bao giờ cho người cơ hội này."

Dứt lời, Tà Quân vẫy tay một cái.

Thoáng chốc, vô số sức mạnh quy tắc rậm rạp chằng chịt bỗng ủa tới, bao vây La Hồng kín mít.

Như mạng nhện dày đặc, bó chặt La Hồng thành một con nhộng.

La Hồng hơi biến sắc.

"Sách Da Người là người cho ta..."

"Hồi sinh và siêu thoát..."

"Người là tà niệm của Nhân Hoàng, nói cách khác, người không có thân thể chân thật, cho nên... ngay từ đầu người đã muốn đoạt xá ta"

"Người giao Sách Da Người cho ta, còn bố trí rất nhiều lợi ích, nhanh chóng tăng cường thực lực của ta, đều là để làm áo cưới cho người."

Ánh mắt La Hồng sâu thẳm, như Tinh Không và Hỗn Độn.

Thời khắc này, hắc đã nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện, hắc đã hoàn toàn hiểu rõ mục đích và ý tứ của Tà Quân.
Đoạt sát Đoạt xá thành công, Tà Quân sẽ hồi sinh.

Chương 1310: Luân Hồi

Tà Quân chính là tà niệm của Nhân Hoàng hóa thành, cho nên, Sách Da Người vẫn luôn dẫn dắt La Hồng ngày một trở nên xấu xa, thậm chí càng xấu xa thì phần thưởng lại càng nhiều.

Như vậy, chờ khi La Hồng thật sự trở thành trùm phản diện, độ phù hợp với Tà Quân sẽ vô cùng cao.

Sau khi hoàn toàn đoạt xá, Tà Quân có thể bớt được quá trình quen thuộc thân thể, hơn nữa, Tà Quân cũng biết một khi đoạt xá thành công, thứ mà hắn ta phải đối mặt chính là lửa giận lôi đình của Thiên Đạo Tam Giới.

Nhưng mấy năm nay, nhân quả trình Thiên Đạo Tam Giới và Thiên Đạo Bỉ Ngạn đại chiến, Tà Quân đã thu thập được sức mạnh quy tắc lan tràn ra, sức mạnh quy tắc không ngừng tích tụ, hình thành Sách Da Người.

Sau khi hoàn thành đoạt xá, sức mạnh quy tắc mà Sách Da Người tích tụ chính là chất dinh dưỡng dồi dào.

Một khi hấp thu, Tà Quân chẳng khác nào có được sự ủng hộ của hai Tinh Không.

Tuy chỉ là một phần sức mạnh của hai Tinh Không, nhưng biết đâu có thể mượn cơ hội này để chứng đạo thành công!

Đây là một kế hoạch vượt qua mười vạn năm!

Có lẽ La Hồng cũng không phải chủ nhân đầu tiên của sách da người.

Hắn là trước đó Tà Quân cũng đã thử rất nhiều lần, chẳng qua đối tượng được chọn đều vì quá xấu xa, cuối cùng đều bị giết.

Mà cái tên xấu xa nửa vời như La Hồng lại kiên trì tới cuối cùng.

La Hồng đột nhiên có chút buồn cười.

Nhân Hoàng... quả nhiên là đồ gây họa.

Tà Quân này vậy mà là do tà niệm của Nhân Hoàng hóa thành.

Có lẽ chính vì chặt đứt tà niệm cho nên Nhân Hoàng mới có thể suy nghĩ thông thấu, đi được rất xa trong cấp bậc Hoàng cảnh, đạt tới trình độ ngay cả Số Không cũng khen ngợi không dứt.

Đáng tiếc, cuối cùng vẫn bị Thiên Đạo hại chết.

Bởi vì Nhân Hoàng muốn ngăn cản Thiên Đạo thanh tẩy Tam Giới, ngăn chặn ích lợi của Thiên Đạo.

"Cộc cộc cộc"

Tiếng bước chân vang lên rõ ràng sâu trong dòng sông Thời Không.

Tà Quân đi tới trước mặt La Hồng, hẳn ta chỉ là một luồng tà niệm, không có gương mặt của riêng mình, một nửa gương mặt chính là nửa tấm mặt nạ Tà Quân.

Toàn thân La Hồng đều bị quy tắc quán quanh.

Những xiềng xích này không bị Thiên Đạo khống chế, đã trở thành sức mạnh trong tay Tà Quân từ lâu, bây giờ chúng lại khống chế La Hồng, khiến La Hồng cảm giác được áp lực to lớn.

Thậm chí ngay cả nhúc nhích cũng trở nên hết sức khó nhọc.

Năng như núi Nhạc, như thể cả dòng sông thời không đều đè lên người hắn.

Tà Quân đi tới trước mặt La Hồng, vươn tay bắt lấy nửa tấm mặt nạ Tà Quân mà La Hồng đang nắm chặt trong tay.

Bỏ ra từng ngón tay của La Hồng.

Nửa tấm mặt nạ Tà Quân kia cũng rơi vào tay Tà Quân.

Tà Quân mỉm cười, nâng nửa tấm mặt nạ lên, đeo lên mặt mình.

Nắm ngón tay phủ cả khuôn mặt, giữa kẽ ngón tay lộ ra từng đường nét trên mặt nạ Tà Quân và nụ cười Tà Mi.

"Âm Dòng sông thời không rung chuyển.

Từng đóa bọt tuyết bùng lên.

"Tiểu La, biểu hiện của ngươi khiến ta rất vừa lòng, ta sẽ không hủy diệt ý chí của ngươi, ta sẽ để lại cho ngươi một chút, ta sẽ để ngươi kế thừa sức mạnh thời không, tiếp tục bị giam cầm ở chỗ HẠ này...

Tà Quân mỉm cười nói.

Hủy diệt ý chí của La Hồng mất nhiều hơn được.

Lấy ý chí của La Hồng thủ tiêu ý chí của Tà Quân, tiếp tục trấn áp phong tỏa dưới đáy dòng sông thời không, còn có thể khiến Thiên Đạo Chỉ Ý lơ là cảnh giác.

Nếu không, một khi Tà Quân phá giải phong ấn, Thiên Đạo Tam Giới sẽ tức giận.

"Kế tiếp...

"Giao thân thể ra đây."

Tà Quân cười nói.

Mười tính mười vạn năm.

Chờ đợi mười vạn năm.

Hôm nay cuối cùng đã có kết quả, hạt giống từng gieo nay đã kết trái, hôm nay, Tà Quân hồi sinh và siêu thoát.

Tà Quân, quân chủ của tà ác!

"Am?"

Tay Tà Quân cầm lấy mặt nạ trên mặt, bóc xuống từng mảng, gỡ xuống.
Độ phù hợp giữa La Hồng và mặt nạ Tà Quân thật sự quá cao.
Bởi vì chiếc mặt nạ này vẫn luôn cùng hân trường thành từ những ngày

còn nhỏ yếu nhất.

Có thể nói, nó đã trải qua quá trình trưởng thành của La Hồng.

Cho nên chỉ có La Hồng mới có thể đeo mặt nạ Tà Quân.

Cũng chỉ có La Hồng... mới có tư cách bị Tà Quân đoạt xá!

Trên mặt La Hồng có một luồng lực hút mệnh môn bắt đầu hiện lên.

Bề mặt da có những tia máu nhỏ như sợi tơ vươn ra, hút lấy mặt nạ Tà Quân.

Lập tức nối liền với mặt nạ Tà Quân, từng chút từng chút bám vào khuôn mặt La Hồng.

La Hồng nhìn chằm chằm mặt nạ Tà Quân.

Hắn muốn nghiêng đầu né tránh mặt nạ bao phủ tới.

Nhưng xiềng xích quy tắc quán chặt lấy hắn, hắn trốn không thoát.

Chỉ có thể nhìn trước mắt từng chút một tối đi, cuối cùng hoàn toàn mất đi ánh sáng.

"Âm Mặt nạ Tà Quân hoàn toàn bao phủ lên mặt La Hồng.

Gương mặt Tà Quân chỉ có một màu đen nhánh, phá lên cười sang sảng.

"Âm âm âm!"

Dòng sông thời không bắt đầu xao động.

Sinh Mệnh Mẫu Thần đứng giữa không trung, toàn thân chấn động, bà mơ hồ cảm nhận được khí tức của La Hồng đã biến mất!

"Tiểu La!"

Sóng mắt Sinh Mệnh Mẫu Thần chấn động kịch liệt.

Đã xảy ra chuyện gì?

Sinh Mệnh Mẫu Thần muốn đi xem, nhưng giờ khắc này, dòng sông thời không đang run rẩy, cũng ngừng cắn nuốt dòng sông sinh mệnh.

Đó là cơ hội mà Sinh Mệnh Mẫu Thần vẫn luôn chờ đợi.

Một khi để mất cơ hội này, có lẽ bà sẽ không bao giờ có thể mang dòng sông sinh mệnh chảy xuyên tam giới!

Tiểu La, dòng sông sinh mệnh, Luân Hồi...

Sinh Mệnh Mẫu Thần cắn răng, hai mắt sáng lên, nhớ lại những lời La Hồng đã nói với bà trước lúc bước vào dòng sông thời không, lập tức mang dòng sông sinh mệnh chảy xuyên Tam Giới!

Tiểu La... quả nhiên vĩ đại và chính nghĩa.

Hắn đã xả thân để tạo ra cơ hội sáng lập Luân Hồi!
Sinh Mệnh Mẫu Thần hiểu rồi.
Bà đã hiểu.

Dì sao, lúc ở Thiên giới bà cũng thường xuyên nghe được đại quân
Nhân tộc ca ngợi La Hồng, ca ngợi hắn là tấm gương chính nghĩa gì đó.
Có lẽ đây chính là mục đích của hắn.

Sinh Mệnh Mẫu Thần cảm thấy mình đã hiểu rõ mọi chuyện.
Không hề do dự.
Bà hiểu được sự hy sinh của La Hồng.
Quát lên một tiếng.

Sinh Mệnh Mẫu Thần nhìn chằm chằm vào chỗ sâu trong dòng sông
thời không.

Sau đó, mang theo dòng sông sinh mệnh, như chặt ngang qua dòng sông
thời không, chui vào lỗ hồng màu đen.

Chương 1311: Kẻ xấu khó chết lắm

Nhân gian.

Huyện An Bình.

Tắc Hạ Học Cung.

Quanh thân Lý Tu Viễn nổi lên từng đóa hoa đào, hiện giờ, khí tức của y đã trở nên cường hãn hơn trước rất nhiều.

Nhưng y không đi chinh phạt Thiên giới mà chọn ở lại trấn giữ nhân gian.

Y phải bảo vệ La Tiểu Tiểu, bảo vệ nhân gian.

Lỡ như trong trận đại chiến với Thiên giới, Nhân tộc thất bại, ít nhất nhân gian còn có lực lượng phòng thủ.

Đột nhiên.

Hoa đào trong tay Lý Tu Viễn vỡ tung.

Y sững sốt, ngẩng đầu nhìn lên vòm trời, mơ hồ cảm nhận được gì đó, sắc mặt bỗng thay đổi.

La Tiểu Tiểu và Tiểu Đậu Hoa cũng đi ra.

Trên mặt hai người đều là vẻ bàng hoàng sững sốt.

Dường như họ có thể cảm nhận được trạng thái của La Hồng lúc này có vẻ cực kỳ xấu.

Khí vận trên người La Tiểu Tiểu bắt đầu rối loạn.

Tiểu Đậu Hoa cắn môi: "Công tử... nhất định phải sống!"

Thân thể La Tiểu Tiểu loạng choạng muốn ngã, nhưng sắc mặt vẫn kiên định: "Ca, ca là đồ xấu xa, kẻ xấu khó chết lắm!"

Ca ca là đồ xấu xa, bí mật này chỉ có La Tiểu Tiểu biết.

Trên Long thành.

Sắc mặt phu tử bỗng tái nhợt.

Ông nhìn chằm chằm khoảng không vô nát, nhìn chằm chằm dòng sông thời không.

"Thằng nhóc này..."

Các cường giả La gia như Trần Thiên Huyền, La Hậu, La Tiểu Bắc cũng cảm nhận được, trong lòng bỗng dâng lên áp lực khó hiểu, như có một người rất quan trọng sắp biến mất khỏi sinh mệnh bọn họ.

Điều này khiến bọn họ cảm thấy hoảng sợ.

Nhân tộc vừa vượt qua một mối nguy to lớn, mà La Hồng lại đang gặp phải nguy cơ to lớn khác.

"Rầm rầm rầm!"

Số Một, Số Hai... cho đến Số Chín.

Chín vị Tà Thần lơ lửng giữa không trung.

"Tiểu La ngu xuẩn.."

Tà Thần Hạng Hai lăm bằm một câu.

Ngay sau đó, Tà Thần Hạng Hai phá vỡ không gian, lao thẳng tới dòng sông thời không.

Hắn ta vừa hành động.

Các Tà Thần khác cũng liếc nhìn nhau, lần lượt hành động.

Địa Ngục.

Thành Atula.

Một chùm sáng bắt đầu không ngừng thu lại, thu lại.

Cuối cùng, trên lầu thành cổ xưa mà hoang tàn, một tà váy hồng bay lên lất phất, thân hình thon dài, gương mặt tuyệt mỹ, ung dung lộng lẫy.

Atula Hoàng đứng lặng hồi lâu, ngắm nhìn vòm trời trong Địa Ngục.

Giờ phút này, Ma Kiếm tiêu tử tử cuối cùng cũng sống lại.

Trong tay nàng cầm một thanh kiếm đen nhánh.

Đó là Ma Kiếm Atula...

Là Hoàng binh thuộc về Atula Hoàng.

"La quân, là người cho bốn hoàng sinh mệnh thứ hai, là người cho tộc

Atula ta hy vọng sống, sao người có thể chết đi như vậy?"

"La quân, chờ ta."

Trên tà váy đỏ, đôi môi đỏ mọng khép mở.

Ngay sau đó, cùng với tiếng cười như chuông bạc, Nữ Hoàng Atula vùng kiếm chém rách không gian.

Thân hình thon thả tuyệt mỹ tiến vào trong đó như một nàng tiên cá.

Khắp nơi đều là phong vân biến sắc.

Khắp nơi trong Tam Giới đều nổi lên dị tượng.

Rất nhiều người có mối quan hệ thân mật với La Hồng đều có cảm ứng, bọn họ ngẩng đầu nhìn lên vòm trời, nhìn ra ngoài bầu trời, mặt mày lo âu.

Nhưng không ai biết rốt cuộc lúc này La Hồng đang trải qua những gì.

Bọn họ chỉ có thể âm thầm cầu nguyện La Hồng đừng gặp chuyện không may.

Sinh Mệnh Mẫu Thần mang theo dòng sông sinh mệnh xé rách vòm trời, phá vỡ không gian, dòng sông thời không và dòng sông sinh mệnh giao nhau giữa không trung.

"Âm âm âm!"

Tiếng vỡ nặng nề vang lên, khắp mặt đất nhân gian, dân chúng sợ hãi, khí vận Nhân tộc bắt đầu xao động.

Bọn họ ngẩng đầu, có thể nhìn thấy một dòng sông sinh mệnh vắt ngang qua vòm trời.

Hình bóng Sinh Mệnh Mẫu Thần loé lên rồi biến mất.

Sinh Mệnh Mẫu Thần xuất hiện, mặt đất khắp nhân gian như có vô số linh hồn bán trong suốt nổi lên, dung nhập vào dòng sông sinh mệnh.

Đó là vong hồn của tất cả các sinh linh trong khắp nhân gian.

Trong Tam Giới, mỗi giờ mỗi khắc đều có sinh linh chết đi, linh hồn của những sinh linh chết đi đó sẽ vất vưởng trên nhân gian bảy ngày, sau bảy ngày, bọn họ sẽ tiêu tan.

Hoặc là trở thành chất dinh dưỡng của Thiên Đạo, hoặc là lan tỏa khắp thiên địa.

Giờ khắc này, khí tức "sinh" mãnh liệt mà dòng sông sinh mệnh tỏa ra đã hấp dẫn những vong hồn này, dẫn dắt bọn họ dung nhập vào dòng sông sinh mệnh.

Rất nhiều tu sĩ nhân gian đều cảm nhận được, sắc mặt đều thay đổi.

Quanh thân Lý Tu Viễn có hoa đào lượn lờ, ánh mắt nghiêm nghị.

Đây là cái gì?

Lý Tu Viễn vô cùng hoang mang, y cũng không ra tay ngăn cản, chủ yếu là ngăn cản không nổi, thứ hai, có thể đây đều là kế hoạch của La Hồng.

Bởi vì Lý Tu Viễn không cảm nhận được bất cứ uy hiếp gì từ dòng sông sinh mệnh đối với nhân gian.

"Âm Dòng sông Sinh Mệnh ủa tới, chẳng mấy chốc đã trút xuống chùa Vong Xuyên, một tiếng nổ vang lên, sơn môn chùa Vong Xuyên sụp đổ.

Pho tượng Đế Thích cũng vỡ nát, một lỗ hổng tối tăm hiện lên tại vị trí của pho tượng.

Đó là lối vào Địa Ngục, cánh cổng Địa Ngục.

Dòng sông sinh mệnh của Sinh Mệnh Mẫu Thần đang lao tới.

Chảy vào cánh cổng Địa Ngục.

Địa Ngục yên tĩnh trống trải.

Sau khi Nữ Hoàng Atula hồi sinh và rời đi, Địa Ngục hoàn toàn trở nên tĩnh lặng, chỉ còn lại một Quỷ Bà run lẩy bẩy, nhìn chăm chăm vào bóng đêm.

Trong bóng đêm có ánh sáng chói mắt, ánh sáng của dòng sông sinh mệnh dâng lên, mang tới ánh sáng cho Địa Ngục.

Hai mắt Quỷ Bà rút lại.

Sinh Mệnh Mẫu Thần xuất hiện, khí tức Hoàng cảnh kinh khủng dâng trào cuộn cuộn.

Hoàng Tuyền đang tuôn chảy, lao nhanh cuộn cuộn, hoa Bỉ Ngạn lay động trước gió.

Sinh Mệnh Mẫu Thần đứng trên không trung, dòng sông sinh mệnh như một con rồng uốn éo sau lưng bà.

Bà nhìn xuống Địa Ngục, thấy trong Địa Ngục là nền tảng Luân Hồi mà La Hồng tạo ra, trong lòng có chút xúc động.

Lúc La Hồng mô tả về Luân Hồi, thật ra Sinh Mệnh Mẫu Thần vẫn chưa tin hẳn, hơn nữa bà cũng biết rõ muốn một cường giả như Nhân Hoàng sống lại là khó khăn nhường nào.

Nhưng lòng bà vẫn ôm ấp hy vọng, mà bây giờ, dường như tia hy vọng này đã trở thành sự thật.

Bà thấy Hoàng Tuyền đang tuôn chảy, Tiểu La nói, nối liền dòng sông sinh mệnh và Hoàng Tuyền thì có thể tạo thành vòng tròn khép kín, để sau khi sinh linh Tam Giới chết đi, vong hồn sẽ được dẫn dắt, theo Hoàng Tuyền đi tới Địa Ngục, có thể tẩy sạch quá khứ và ký ức, lấy linh hồn thuần khiết từ Địa Ngục trở về Nhân Gian và Thiên giới, đó chính là mục đích và ý nghĩa của Luân Hồi.

Ánh mắt Sinh Mệnh Mẫu Thần sáng lên.

Bà tiến lên một bước, dòng sông Sinh Mệnh lao về phía Hoàng Tuyền.

"Âm"

Hoàng Tuyền nổi sóng dập dờn, nhưng trong đó lại có hơi thở chết chóc nồng nặc tới cực điểm.

Hoàng Tuyền này thực tế là một con sông được hình thành từ khí tử vong còn sót lại sau khi La Hồng tinh lọc khí tử linh trong Địa Ngục.

Trong dòng sông sinh mệnh là tinh hoa sinh mệnh, còn trong hoàng tuyền là tinh hoa tử khí.

Hai bên va chạm, nháy mắt đã phát ra tiếng vang "loạt xoạt".

Dường như đã có chuyện gì đó xảy ra, một chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Tinh hoa sinh mệnh bị án mòn, còn khí tử vong thì đã được tinh lọc.

Quá trình này khá dài, Sinh Mệnh Mẫu Thần cũng không biết phải kéo dài bao lâu, bà chỉ có thể lơ lửng giữa không trung, lẳng lặng quan sát hết thảy.

Muốn khiến sinh và tử được cân bằng, nào có đơn giản dễ dàng như vậy.

Chương 1312: Không hồi hận

Mà giờ khắc này.

Tinh không rộng lớn bên ngoài Tam Giới.

Một ngôi sao nổ tung!

Hình bóng trắng xóa như người khổng lồ khai thiên lập địa, hét lên giận dữ, một nắm đấm tung ra, từng ngôi sao đồng loạt nổ tung!

Thiên Ma kéo ra vô số dư ảnh trên tinh không, kéo dài khoảng cách với người khổng lồ.

Thiên Ma không cứng đầu chống đối, dây dưa với Thiên Đạo Tam Giới nhiều năm như vậy, Thiên Ma biết rõ nếu không có biến số quá lớn xảy ra thì không ai có thể làm gì được ai.

Đều là cấp Thiên Đạo, đều là tồn tại rất khó tiêu diệt.

Thiên Ma nổi lên lơ lửng, ánh mắt sáng lên, nhìn về phía Tam Giới.

"Có người muốn ngư ông đắc lợi, lá gan không nhỏ đâu... Dám tính kế hai vị cường giả cấp Thiên Đạo."

Thiên Ma nở nụ cười.

Cái mà La Hồng gọi là đôi Thiên Ma Bất Diệt Thê một trăm phần trăm, cái bị dẫn dắt, chính là sức mạnh bản nguyên của Thiên Ma.

Thiên Ma cẩn thận suy ngẫm cũng dần hiểu ra nguồn gốc của luồng sức mạnh này, tất nhiên là sức mạnh bị rò ra trong suốt những năm tháng y và Thiên Đạo Tam Giới chiến đấu.

Bị kẻ thứ ba hấp thu, thông qua luồng sức mạnh này để dẫn dắt sức mạnh trong cơ thể y.

Thú vị.

Đây là ý nghĩ đầu tiên nảy lên trong đầu Thiên Ma.

Còn ý nghĩ thứ hai chính là cả gan làm loạn.

Dám tiêu hao sức mạnh của Thiên Đạo và Thiên Ma, đây là không biết chữ "chết" viết thế nào, chẳng khác nào nhảy nhót trên bờ vực giữa sự sống và cái chết!

Mặc kệ thế nào, Thiên Ma cũng đã nhớ kỹ rồi.

Còn La Hồng... chỉ là người bị hại mà thôi.

Mỗi một lần La Hồng mượn sức mạnh Thiên Ma đều thoáng nhìn qua, biết La Hồng có nỗi khổ bất đắc dĩ, mục đích của La Hồng chỉ là cứu vớt Nhân tộc sau lưng mình mà thôi, về tình có thể thông cảm, Thiên Ma rất tán thưởng.

Nhưng thằng nhóc kia cũng rất có bản lĩnh, có thể vững lòng trước sức hấp dẫn của sức mạnh Thiên Ma.

Nếu tiếp nhận sức mạnh Thiên Ma, thực lực của La Hồng tuy không thể chống lại cấp Thiên Đạo nhưng nhất định sẽ có bước nhảy vọt.

"Hừ!"

Thiên Đạo Tam Giới lại đuổi tới.

Thiên Ma nhìn lướt qua.

Thân hình bỗng chốc kéo ra hàng ngàn hàng vạn dư ảnh, kéo dài khoảng cách với Thiên Đạo Tam Giới.

Chết trận là điều không thể nào.

Hơn nữa Thiên Ma cũng không định dây dưa với Thiên Đạo Tam Giới, dây dưa bao nhiêu năm vậy rồi, đã tiêu hao quá nhiều sức mạnh.

Mà lần này, nếu không phải La Hồng đối Thiên Ma Bất Diệt Thể một trăm phần trăm thì Thiên Ma sẽ không hành động.

Nếu La Hồng đã có lời nhờ, vì biên số này, Thiên Ma miễn cưỡng ra tay ngăn cản Thiên Đạo Tam Giới một chút cũng được.

Thiên Ma cũng rất hiếu kỳ.

Rốt cuộc thằng nhóc kia muốn làm gì.

Thằng nhóc này phát hiện có kẻ đứng đằng sau tính kế hấn sao?

Thằng nhóc này biết hấn chỉ là quân cờ của người khác rồi sao?

Thiên Ma nở nụ cười.

Đối với Thiên Ma, đây chính là một cuộc đầu tư nhằm chấn trong dinh mệnh dài đằng đằng.

Sâu trong dòng sông thời không.

Mặt nạ Tà Quân hoàn chỉnh bao trùm lên mặt La Hồng, xiềng xích quy tắc trời chắt hấn.

Mà giờ khắc này, biên ý chí của La Hồng đang trải qua một cuộc tranh phong kinh thiên động địa.

Ý chí của Tà Quân đang ăn mòn linh hồn của La Hồng, muốn cắn nuốt ý chí của La Hồng.

Nhưng La Hồng tuyệt đối không cho phép chuyện đó xảy ra, cho nên, hấn đang không ngừng chống lại sức mạnh của Tà Quân.

Tà Quân rất mạnh.

Có thể tự mình thoát khỏi giam cầm của Thiên Đạo, chứng tỏ thực lực không thua kém Thiên Đạo là bao, thậm chí còn mạnh hơn cả sức mạnh của Thiên Đạo.

Là tồn tại đã đặt chân nửa bước lên cấp bậc Thiên Đạo.

Tuy La Hồng kế thừa sức mạnh của Số Không, nhưng trong quá trình kế thừa luôn có hao tổn sức mạnh.

Sự hao tổn này khiến thực lực của La Hồng kém xa Số Không.

Cho nên chống lại ý chí của Tà Quân cũng có chênh lệch tương tự.

Đây cũng là lý do vì sao Tà Quân lại nắm chắc phần thắng trong tay.

Hắn ta tin chắc La Hồng không thể chống lại sự khổng chế của mình, La Hồng chẳng qua chỉ là một quân cờ mà thôi.

Thậm chí Tà Quân vừa kiêu ngạo vừa phẫn khích vì Thiên Đạo Tam Giới, thậm chí cả Thiên Ma đều là quân cờ của mình.

Mà hiện giờ, hắn ta chỉ cần nắm giữ thân thể La Hồng là có thể sống lại, hơn nữa còn nâng cao sức mạnh, trở thành tồn tại cấp Thiên Đạo vượt qua cả Tam Giới!

Có tư cách đối diện ngang hàng với Thiên Ma và Thiên Đạo.

Gương mặt của Tà Quân là một mảnh hư vô, hắn ta không có mặt, hắn ta vốn chỉ là hiện thân của một luồng tà niệm.

Mặt nạ không ngừng tấn công và cắn nuốt ý chí của La Hồng, trên khuôn mặt hư ảo của Tà Quân bắt đầu hiện lên một gương mặt, đó là gương mặt của La Hồng.

Tà Quân cũng không định giết La Hồng, cho nên chỉ thi triển phương thức trao đổi thân thể mà thôi.

La Hồng sẽ thay hắn ta tiếp tục bị trấn áp dưới đáy dòng sông thời không.

Còn việc La Hồng có thể lật ngược tình thế hay không?

Tà Quân không nghĩ La Hồng có thể dựa vào cái gì để lật ngược tình thế.

La Hồng còn có thủ đoạn hay lá bài tẩy nào?

Số Không đã từ bỏ hết thảy, lựa chọn trải nhiệm nhân sinh, mối uy hiếp lớn nhất của Tà Quân cũng đã biến mất.

Cho nên Tà Quân đã nắm chắc phần thắng trong tay.

Hiện tại điều hắn ta cần làm chính là hưởng thụ niềm vui khi gặt hái thành quả.

La Hồng, chính là quả ngọt của hắn ta.

Trong biển ý chí.

Gió nổi mây vần.

La Hồng cảm thấy rất mệt mỏi, mệt chết đi được.

Ý chí của hắn giống như hỗn độn, không ngừng chìm nổi, từng hình ảnh liên tục xẹt qua ngay trước mắt.

Giông như đi qua một đời người.

Hắn đã thấy rất nhiều.

Thấy mình sống lại trong bãi tha ma, bò lên bãi tha ma, có được Sách Da Người.

Đó là khởi điểm của cuộc đời hắn, nhưng cũng là lúc hắn bắt đầu rơi vào một lâm mưu.

Hắn vươn lên, hắn trở nên mạnh mẽ, trên thực tế đều là một âm mưu.

La Hồng nở nụ cười.

Hỏi hận sao?

Nếu thời khắc thức tỉnh ở bãi tha ma hắn không nhặt Sách Da Người lên, có lẽ cuộc đời này sẽ khác.

Cho nên, La Hồng để tay lên ngực tự hỏi mình có hối hận không?

Đây là đáp án cuối cùng mà nội tâm La Hồng đưa ra.

Hình ảnh từng người xẹt qua trước mắt hắn.

Tiểu Đậu Hoa, La Tiểu Tiêu, La Hậu, Trần Thiên Huyền...

Nếu không có Sách Da Người, hắn sẽ không có thực lực, có lẽ La Tiểu Tiêu đã chết trong lần bị bắt cóc ở Triệu phủ.

Có lẽ La gia đã sớm bị giết dưới âm mưu của Thái Tử và Hạ Hoàng.

Cho nên La Hồng không hối hận, cho dù hắn biết đây là một âm mưu, nhưng La Hồng không để ý, có thể giúp hắn giải quyết được vấn đề thì đó là chuyện tốt.

Còn những chuyện sau này thì để sau này lại nói.

Chương 1313: Bồn công tử quá chính nghĩa

Trên thực tế, La Hồng cũng nghĩ như vậy.

Mà hiện giờ, Tà Quân đã nhe nanh với hắn, hắn cũng phải trả giá cho thực lực mà mình từng đạt được.

Tuy từ trước tới nay, Sách Da Người vẫn luôn cung cấp cho hắn rất nhiều hỗ trợ, nhưng sự trưởng thành của La Hồng cũng là thành quả do hắn không ngừng cố gắng.

Để trở nên mạnh mẽ, hắn cũng đổ cả máu và mồ hôi.

Để trở nên mạnh mẽ, hắn cũng từng chết đi sống lại.

Tuy Sách Da Người mang tới trợ giúp, nhưng thứ nó mang tới nhiều hơn cho La Hồng chính là dũng khí.

Thậm chí, rất nhiều chuyện mà La Hồng đã làm đều không nhờ vào Sách Da Người, Sách Da Người muốn La Hồng trở nên xấu xa, làm một tên khốn nạn, nhưng... La Hồng cũng nhiều lần hỏng việc, trở thành tấm gương chính nghĩa người người ca ngợi.

Thật ra La Hồng cũng rất bất đắc dĩ.

Nhưng cũng chỉ là bất đắc dĩ mà thôi, cuối cùng Sách Da Người cũng thỏa hiệp, thậm chí còn cho hắn rất nhiều phần thưởng.

Khiến La Hồng vươn lên từ dưới đáy, không ngừng trở nên mạnh mẽ.

Cho nên La Hồng hiểu Sách Da Người không quyết định được thiện ác, cái gọi là thiện ác đều là tại tâm.

Trong vô thức, La Hồng đã nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện.

Mà trong biên ý chí, Sách Da Người đang tỏa ra ánh sáng.

Sức mạnh ý chí của Tà Quân cường đại vô cùng, khó có thể chống lại, ăn mòn La Hồng từng chút từng chút một.

Trong ý chí của La Hồng, La Hồng chợt mở mắt.

Hắn ngồi xếp bằng, xung quanh là bóng đêm vô tận, là sức mạnh ý chí của Tà Quân.

Muốn nuốt chửng, muốn ăn mòn sức mạnh của Tà Quân từng chút từng chút một.

Thần cách tỏa ra ánh sáng le lói.

Thay La Hồng ngăn cản sự ăn mòn.

La Hồng vẫn tiếp tục kiên trì, như cố giữ vững vàng ánh sáng cuối cùng trong lòng.

"Từ bỏ đi, ngươi còn đang kiên trì cái gì?"

Thân hình Tà Quân hiện lên giữa bóng đêm, lơ lửng trên đỉnh đầu La Hồng, cao cao tại thượng, nhìn xuống La Hồng.

Hắn ta đeo mặt nạ, lạnh lùng nhìn thế giới, chỉ có tro bụi, chỉ có hủy diệt.

La Hồng cũng nở nụ cười.

Nhìn Tà Quân một cái.

"Tuy Sách Da Người vẫn luôn âm thầm muốn biến bốn công tử thành một kẻ xấu xa, nhưng thiện và ác, thật ra rất khó định nghĩa"

"Đối với các tộc Thiên giới, những chuyện mà bốn công tử đã làm chính là tội ác"

"Nhưng đối với Nhân tộc Nhân Gian, đối với bạn bè, người thân của bốn công tử, tất cả những điều bốn công tử đã làm... đều là chính nghĩa."

"Cho nên, người đã sai ngay từ đầu, người không nên dẫn dắt ta, người nên trực tiếp dùng phương pháp cưỡng chế, bẻ lệch bản tính của ta ngay từ khi ta còn nhỏ bé yếu ớt."

"Nhân tính vốn lương thiện, một cái mặt nạ như người, không hiểu được"

"Cho nên, người sai rồi."

La Hồng cười nói.

Dưới sự ăn mòn của hắc ám, thân cách vẫn tiếp tục tỏa ra ánh sáng yếu ớt.

Nhưng đường văn màu đen cũng leo lên thân cách, thời gian trôi qua, sớm hay muộn gì La Hồng cũng sẽ bị hoàn toàn nuốt chửng.

Tà Quân lạnh lùng: "Thì sao chứ?"

"Người vẫn không thể thoát khỏi bàn cờ, người vẫn mê luyện sức mạnh mà Sách Da Người mang tới, người vẫn cần sức mạnh mà ta cung cấp cho người."

La Hồng nhìn Tà Quân, giãy dụa khỏi sự ăn mòn của hắc ám: "Đó là trao đổi đồng giá, người cung cấp sức mạnh cho bốn công tử, bốn công tử cung cấp tội ác mà người cần"

"Đây không phải trao đổi đồng giá sao?"

"Hơn nữa, người thực sự cho rằng người thắng chắc rồi?"

"Đối với các tộc Thiên giới, đối với kẻ địch của bốn công tử, bốn công tử thực sự cực kỳ xấu xa"

"Nhưng đối với người thân của bốn công tử, bốn công tử lại là người chính nghĩa nhất trong lòng bọn họ."

"Bạn bè, người thân... Có lẽ người không có khái niệm này."

"Nhưng ta muốn nói cho người biết, bốn công tử... cũng không chiến đấu một mình"

"Ai bảo... bốn công tử thật sự quá chính nghĩa."

La Hồng nở nụ cười.

Từ trước đến nay, La Hồng vẫn luôn đơn đả độc đấu, rất nhiều vấn đề đều do La Hồng đứng ra giải quyết.

Bởi vì Nhân Hoàng, Nhân tộc yếu thế, quy tắc nhân gian phá vỡ phong ấn, đối mặt với sự tấn công đồng loạt của năm tộc Thiên giới, La Hồng đã đứng ra chống lại Thiên giới, chống đỡ kiếp nạn.

Khi đó, thật sự không ai có thể giúp hắn.

Kể cả khi xuống Địa Ngục, La Hồng vẫn phải đơn đả độc đấu.

Nhưng vào thời khắc cuối cùng này, La Hồng tin tưởng mình không còn một mình chiến đấu nữa.

Trong dòng sông thời không.

Bồng chóc nổ tung.

Một thanh kiếm màu đen chột phóng đại, như chém dòng sông thời không thành hai nửa!

Váy đỏ lất phất bay tới.

Vóc dáng thon gầy, lấy kiếm mở đường.

Tóc đen như mực, mắt sáng như sao.

Atula Hoàng, Ma Kiếm tiểu tử tử, nàng hồi sinh, tới đây.

Sâu trong dòng sông thời không.

Trong cung điện.

Tà Quân bỗng hiện lên.

Ánh mắt khựng lại, ngoảnh đầu nhìn ra ngoài, lập tức thấy được Ma Kiếm tiểu tử tử hiện ngang oai hùng trong chiếc váy đỏ.

Tà Quân nhớ được Ma Kiếm tiểu tử tử, đây là Hoàng giả tộc Atula bị Thiên Đạo tiêu diệt.

Nàng... sống lại rồi?

"Chẳng qua chỉ là một Hoàng giả, vốn chỉ là một linh thể, tới đây thì làm được gì?"

"Không ai có thể cứu được La Hồng"

Tà Quân thản nhiên nói.

Hắn ta quơ tay một cái.

Thoáng chốc, dòng sông thời không quét qua, sóng lớn tuôn trào, điên cuồng chắn ngang trước người Ma Kiếm tiểu tử tử.

Ma Kiếm tiểu tử chém vào sóng nước như thế nào cũng không thể động tới cung điện.

Tuy Ma Kiếm tiểu tử cũng là Hoàng cảnh, nhưng Tà Quân còn mạnh hơn.

"Âm Đột nhiên.

"Đồ ngu xuẩn, người dám lợi dụng Chỉ, còn dám bắt nạt Tiểu La ngu xuẩn?"

"Tiểu La ngu xuẩn, chỉ có Chỉ mới có thể bắt nạt!"

Một tiếng gào rống vang lên.

Bóng đêm ập xuống, bóng sói khổng lồ xé rách dòng sông thời không, móng vuốt vồ xuống, sóng lớn bùng lên bọt nước hình móng vuốt.

"Tà Thần của Cẩm Khu Hắc Âm?"

Tà Quân ngăn ra.

"Các người cũng muốn ra tay?"

"La Hồng giúp các người phá giải phong ấn chẳng qua là muốn có thêm người giúp đỡ để san bằng Thiên giới, các người chẳng qua chỉ là quân cờ cho hắc lợi dụng mà thôi."

Tà Quân nhún mày nói.

Những Tà Thần này không phải vấn đề gì lớn, dù sao Tà Thần vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi phong ấn, ngoại trừ Số Một thì những Tà Thần khác cùng lắm chỉ có thể phát huy thực lực Thiên Vương mà thôi.

Trước mặt hắc ta, chẳng khác nào một con kiến nhỏ.

"Câm miệng!"

"Cái mặt nạ rách nhà ngươi thì hiểu cái gì!"

"Người đang dạy Chỉ làm việc?"

Tà Thần Hạng Hai rống lên.

Ngay sau đó, năng lượng trong thân thể đột nhiên bùng nổ Cẩm Khu Hắc Âm của Thiên giới, biến hắc ám nổi lên những con sóng kinh thiên động địa.

Tà Thần Số Hai bay tới.

Tà Thần Nhị Cấp không chút do dự, trực tiếp phá vỡ vật chịu tải, khí tức bùng tăng vọt!

Khí tức Hoàng cảnh hiện lên, dòng sông thời không rung chuyển!

"Tuy Chỉ vẫn luôn cảm thấy Số Hai rất ngu xuẩn, nhưng lần này Chỉ lại cảm thấy Số Hai mắng rất đúng! Cái mặt nạ rách nhà ngươi mà cũng xứng dạy Chỉ làm việc sao, meo!"

Tà Thân Sô Ba - Cử Vĩ Thiên Miêu cũng quát lên, phá vỡ vật chịu tải, bộc phát toàn bộ sức mạnh.

Rất có phong thái chồng hát vợ khen hay.

Các Tà Thân khác cũng không có gì do dự, La Hồng cho bọn họ tự do, cho bọn họ trải nghiệm cảm giác tự do đã mất từ lâu.

Trong mắt các Tà Thân, Tiểu La.... là một người rất tốt.

Chương 1314: Đã đến lúc phản đòn rồi

Số Một Thôn Thiên Oa cũng nở nụ cười.

Hắn ta vẫn luôn thắc mắc khó hiểu vì sao Số Không lại bằng lòng giao hết sức mạnh cho La Hồng.

Mà giờ khắc này, cảnh tượng trước mắt đã khiến hắn ta hiểu được.

Đây chính là nguyên nhân.

Số Một cũng phát nổ vật chịu tải.

Thoáng chốc, hư ảnh Thôn Thiên Oa khổng lồ hiện ra.

Dòng sông thời không bỗng trào lên, Thôn Thiên Oa đã khôi phục toàn bộ sức mạnh chọt há miệng, hút vào một hơi, dòng nước trong dòng sông thời không đều bị hắn ta hút vào trong miệng.

Tà Quân hơi biến sắc.

Chín vị Tà Thần có được sức mạnh hoàn chỉnh cộng thêm một Atula Hoàng.

Ngay cả hắn ta cũng cảm thấy khó nhằn!

La Hồng, một tên độc sức làm kẻ xấu lại có nhiều đồng đội như vậy, lại được nhiều cường giả trợ giúp vào thời khắc nguy nan như vậy!

"Đám Tà Thần các ngươi điên rồi! phá vỡ vật chịu tải, các ngươi sẽ bị Thiên Đạo trấn áp một lần nữa!"

"Đáng sao?"

Tà Quân quát lên.

"Cái mặt nạ rách ngu xuẩn như ngươi thì sao mà hiểu được Chỉ!"

Tà Thần Hạng Hai lại quát lên, móng vuốt vô tới.

Tà Quân nổi giận, giơ tay ra một chiêu, vô số sức mạnh quy tắc lập tức phong tỏa Tà Thần Hạng Hai thành một quả cầu khổng lồ, chỉ có cái đầu còn nằm ở bên ngoài.

Nhưng các Tà Thần khác đã xông tới.

Điên cuồng tấn công về phía cung điện.

Bọn họ đã thấy được La Hồng đang bị xiềng xích trói buộc trong cung điện.

Địa Ngục.

Sinh Mệnh Mẫu Thần chọt ngẩng đầu.

Bà nhìn thấy trận chiến trong dòng sông thời không, chín vị Tà Thần và Atula Hoàng, đây là mười vị Hoàng cảnh, trận chiến như vậy sao bà có thể không cảm nhận được.

"Tiêu La..."

Trước mặt Sinh Mệnh Mẫu Thần hiện lên hình ảnh thẳng nhóc không ngừng gọi "sư nương sư nương".

Thẳng nhóc này là người kế tục Nhân Hoàng.

Sinh Mệnh Mẫu Thần nở một nụ cười tươi rạng rỡ.

Nàng nhìn xuống hình ảnh dòng sông sinh mệnh và Hoàng Tuyền đang dây dưa không ngớt, sau đó, chấp tay hành lễ, tóc dài tung bay, bàn chân óng ánh bước ra.

Như một giọt nước rơi xuống mặt nước phẳng lặng.

Lấy thân tiên Hoàng Tuyền, dẫn dắt dòng sông sinh mệnh tràn vào Hoàng Tuyền.

Hoàng Tuyền đen như mực, sau khi dung nhập dòng sông sinh mệnh, dần dần hóa thành màu vàng.

"Âm Không gian vỡ vụn từng tác!

Dòng sông sinh mệnh cũng hóa thành màu vàng giống như Hoàng Tuyền, xuyên qua nhân gian, Thiên giới và Địa Ngục.

Sống và chết, không ngừng luân hồi.

Hoàng Tuyền chính là căn cơ của Luân Hồi.

Sinh Mệnh Mẫu Thần lấy thân hóa Hoàng Tuyền, tạo thành vòng tròn khép kín hoàn chỉnh.

Tuy chỉ là một Luân Hồi thô sơ.

Nhưng vong linh người chết khắp Thiên giới, nhân gian có thể thuận theo Hoàng Tuyền, đi tới Địa Ngục, lại lần nữa trở về nhân gian, thiên giới, hóa thành một sinh mệnh mới.

Sinh Mệnh Mẫu Thần hiện ra trong Hoàng Tuyền, bà không còn dáng vẻ trong suốt lóng lánh, bà hóa thành Hoàng Tuyền Chi Mẫu, nhưng lại cười rạng rỡ, bà tìm kiếm trong từng linh hồn đi qua Hoàng Tuyền.

Thời khắc Luân Hồi thành hình.

Tam Giới chấn động, tất cả mọi người đều cảm nhận được một sự biến hóa kỳ dị.

Trong tinh không, Thiên Đạo Chỉ Ý đang dây dưa với Thiên Ma then quá thành giận gào lên một tiếng.

Trong dòng sông thời không.

La Hồng vẫn luôn mơ hồ loạn trí chột mở mắt.

La Hồng kiên trì chống cự sự ăn mòn của Tà Quân, khoe miệng nhếch lên một nụ cười.

Trước mắt hắn, vốn là một tia sáng vẫn luôn cố gắng chống chọi, nhưng giờ phút này, tia sáng này đã càng ngày càng chói lóa.

La Hồng chậm rãi đứng lên.

Vô số xiềng xích quy tắc căng chặt trên người hắn, như có thể đứt bất cứ lúc nào.

Luân Hồi, đã thành.

Chờ đợi lâu như vậy.

Đã đến lúc phản đòn rồi.

Luân Hồi đã thành.

Đây là chuyện La Hồng đã lên kế hoạch từ lâu, nối liền Tam Giới, tạo ra Luân Hồi, để sinh tử xoay vần, vong hồn người chết có thể tìm được chốn về.

La Hồng rất quan tâm kế hoạch này, không phải chỉ vì đã đồng ý giúp Sinh Mệnh Mẫu Thần làm cho Nhân Hoàng sống lại.

Trên thực tế, La Hồng vẫn luôn làm mọi việc để tạo ra một Luân Hồi hoàn chỉnh.

Mục đích của việc tạo ra luân hồi cũng không bình thường, là để tăng cường thực lực của chính mình, lấy nó làm vốn liếng của bản thân.

Ngay từ đầu, La Hồng đã biết bản thân nằm trong một bàn cờ lớn, dù sao, mục đích tồn tại của Sách Da Người cũng không đơn giản, lại không ngừng dẫn dắt hắn trở thành một kẻ xấu xa.

Cho nên, La Hồng hiểu được đằng sau Sách Da Người chắc chắn có một mục đích gì đó.

Cho nên, La Hồng vẫn luôn tạo cho mình một cơ hội xoay chuyển.

Luân Hồi chính là cơ hội để hắn trở mình.

Đương nhiên, La Hồng cũng không lừa gạt Sinh Mệnh Mẫu Thần, nếu thật sự có thể thành công tạo ra Luân Hồi, nếu có thể, La Hồng cũng rất sẵn lòng hồi sinh Nhân Hoàng.

Nhân Hoàng cũng là một cường giả đáng được tôn kính.

Sống ngoài tình không, ngăn chặn cường địch suốt mười vạn năm, đổi lấy mười vạn năm an bình cho Tam Giới.

Nếu không, dựa theo cái tính khí xấu xa của Thiên Đạo, có lẽ đã tàn sát Tam Giới từ lâu, thanh tẩy Tam Giới, đổi lại vô số sức mạnh linh hồn.

Sinh linh Tam Giới thực tế là vật nuôi của Thiên Đạo, một khi cần, Thiên Đạo sẽ đại thanh tẩy, gặt hái thành quả.

Mà linh hồn của sinh linh tam giới chính là thành quả mà Thiên Đạo cần.

Cho nên, đối với La Hồng, tạo ra Luân Hồi là việc bắt buộc phải làm.
Cho dù Sinh Mệnh Mẫu Thần không đồng ý giúp hắn, hắn cũng sẽ tìm cách khác để tạo ra Luân Hồi, mà đương nhiên, có sự trợ giúp của Sinh Mệnh Mẫu Thần vẫn là tốt nhất.
Tóm lại, quá trình này bắt buộc phải thực hiện.

Chương 1315: Sao hắc có thể có bạn?

Hiện giờ, cuối cùng cũng thành công tạo ra Luân Hồi.

Tam Giới hình thành một vòng tuần hoàn khép kín, sống và chết, không ngừng luân hồi, có người sinh, có người chết.

Người chết có thể luân hồi và hướng tới sự sống.

Đây là một công lao to lớn.

Ngay cả Thiên Đạo Chi Ý của Tam Giới cũng cảm nhận được công lao đáng kiêng dè này.

Đương nhiên, quan trọng nhất là Luân Hồi đã thành hình, sức mạnh linh hồn trong Tam Giới đã bị Luân Hồi lấy đi, không để lại cho Thiên Đạo, chẳng khác nào lợi ích lớn nhất bị nâng mất tay trên.

Cho nên, thời điểm Luân Hồi được sáng tạo thành công, Thiên Đạo Chi Ý đang chiến đấu với Thiên Ma ở ngòi Tinh Không mới nổi cơn thịnh nộ.

Thiên Đạo Chi Ý biết Tam Giới... đã xảy ra chuyện lớn!

Thậm chí còn là chuyện lớn ngoài tầm kiểm soát của nó!

Thậm chí, có thể gọi một cách ngắn gọn là...

Mất nhà!

Cho nên, nó không muốn tiếp tục dây dưa với Thiên Ma, đấu với Thiên Ma nhiều năm như vậy, Thiên Đạo cũng biết mình không diệt được Thiên Ma, tên này như một viên đá trong hồ xí, vừa thối lại vừa cứng.

Thấy Thiên Đạo phải đi, Thiên Ma rất vui vẻ.

Thiên Ma biết Tam Giới đã xảy ra chuyện gì đó, hẳn là do thằng nhóc La Hồng kia gây ra.

Một khi đã như vậy, Thiên Ma sẽ không để Thiên Đạo được như ý, vừa lúc, y cũng đã đồng ý giúp La Hồng ngăn cản Thiên Đạo, cho nên sẽ không dễ dàng để cho Thiên Đạo rời đi.

Cho nên, Thiên Ma vẫn luôn chạy trốn lại bắt đầu phản kích, một nắm đám xé gió lao tới, giữa Tinh Không, vô số ngôi sao tĩnh lặng đồng loạt vỡ nát.

Thiên Đạo chấn động, gầm lên một tiếng, quay lại trả đòn.

Hai tồn tại khùng bỏ lại tiếp tục một trận đại chiến ngoài Tinh Không.

Nơi tận cùng dòng sông Thời Không.

Sắc mặt Tà Quân u ám tột độ.

Đã xảy ra chuyện gì?

Tà Quân thật sự không rõ, hắn ta ngẩng mặt lên, nhìn về phía Tam Giới, như nhìn thấy gì đó.

Nữ hoàng Atula, chín vị Tà Thần, mười tồn tại Hoàng cảnh này hợp lại, ngay cả Tà Quân cũng không chiếm được lợi thế.

Cho dù sức mạnh của Tà Quân hơn hẳn mười Hoàng cảnh này, nhưng hắn ta vẫn có cảm giác hơi quá sức.

Giống như tất cả mọi việc bắt đầu thoát khỏi tầm kiểm soát của hắn ta.

Hắn ta nhìn vào sâu trong cung điện, La Hồng đã tỉnh lại, hơn nữa còn bắt đầu giãy dụa khỏi sự trói buộc của xiềng xích quy tắc.

Theo lý mà nói thì điều này là không thể nào.

Tà Quân biết rất rõ thực lực của Tà Quân.

Tuy chiếm được truyền thừa của Số Không, kế thừa thần cách của Số Không, nhưng sức mạnh đã hao tổn rất nhiều, yếu hơn Số Không chân chính.

Ngân ấy sức mạnh quy tắc cũng đủ để trấn áp La Hồng rất lâu.

Rốt cuộc là có chỗ nào không đúng?

Sắc mặt Tà Quân tối sầm, ngay sau đó, như nghĩ ra cái gì, Luân Hồi!

Chẳng lẽ là Luân Hồi mà La Hồng luôn miệng nói muốn sáng tạo?

Nhưng thành công tạo ra Luân Hồi rồi thì như thế nào?

Tà Quân nhìn La Hồng đang kéo căng xây xích, hắn ta không cảm thấy La Hồng có thể trở mình.

Bởi vì hắn ta vẫn luôn nhìn La Hồng trưởng thành, ngay cả cơ hội để La Hồng tiến bộ cũng là do hắn ta mang tới, Sách Da Người chính là thành phẩm hắn ta tạo ra, cho nên quá trình trưởng thành của La Hồng chưa bao giờ thoát khỏi tầm mắt hắn ta.

La Hồng có thể trưởng thành đến tình trạng nào, đều do hắn ta tính toán và sắp đặt.

La Hồng vẫn luôn bị hắn ta đùa bỡn trong lòng bàn tay từ đầu tới cuối, cho nên, Tà Quân chưa bao giờ cảm thấy La Hồng có thể thay đổi được điều gì.

Sáng tạo Luân Hồi mà La Hồng luôn miệng nhắc tới, Tà Quân cũng biết rõ, nhưng hắn ta chưa từng để ý, hắn ta cũng biết rõ khái niệm về Luân Hồi nhưng chưa bao giờ cảm thấy một Luân Hồi bé nhỏ thì có cái gì đặc biệt.

Hồi sinh Nhân Hoàng?

Tồn tại Hoàng cảnh như Nhân Hoàng không thể nào sống lại một cách dễ dàng như vậy!

"Cái thứ mặt nạ rách nát! Nhận của Chỉ một đòn!"

Tà Thần Hạng Hai bị Tà Quân trấn áp hết lần này đến lần khác, cũng vô cùng tức giận.

Quát lớn một tiếng, móng vuốt chụp tới, dòng sông Thời Không bị đánh văng tung toé.

Các Tà Thần như Số Một, Số Ba cũng đồng loạt ra tay.

Mười vị Hoàng cảnh đồng loạt ra tay, uy thế chấn động thiên địa, dòng sông Thời Không cũng gần như bị đánh nát.

Nhưng Tà Quân vẫn điềm tĩnh thản nhiên, hắn ta hấp thu năng lượng rò rỉ do hai vùng Tinh Không va chạm nhiều năm, xem như một nửa cấp Thiên Đạo, có được thực lực vượt trên Hoàng cảnh, có thể lấy một địch mười, tuy khó khăn nhưng chưa hẳn không làm được.

La Hồng vẫn nở nụ cười, từng bước ra ngoài cung điện.

Tà Quân đánh ra một chuồng.

Thoáng chốc, trên dòng sông Thời Không hiện lên một bàn tay khổng lồ, bàn tay kia cào qua một phát, như vuốt phẳng cả thời gian và không gian.

Tà Thần Hạng Hai bị đánh văng, một kiếm Ma Kiếm tiểu tử vừa chém ra cũng bị bật ra.

Tà Thần Số Một há miệng nuốt trời nhưng lại bị hất văng.

Sau khi trấn áp mười vị Tà Thần quên mình chiến đấu vì La Hồng chỉ bằng một chiêu, Tà Thần lạnh lùng nhìn về phía La Hồng đang đi ra khỏi cung điện.

"Mau trở về!"

"Tà Quân lạnh lùng nói.

"Thời khắc ngươi sống lại trên thế giới này, vận mệnh của ngươi đã được quyết định"

"Ngươi là kết quả ngoài ý muốn do sức mạnh cấp Thiên Đạo của hai vùng Tinh Không va chạm vào nhau, nhưng nếu không có ta, ngươi căn bản không thể nào có được vận mệnh như bây giờ."

"Là ta cho ngươi một sinh mệnh mới."

"Tà Quân nói"

Toàn thân La Hồng quấn chặt trong xiềng xích quy tắc chằng chịt và dày đặc như một cái kén, tóc bạc tung bay, nhìn chăm chăm Tà Quân, nhếch miệng cười.

"Bốn công tử... cho ông nội nhà ngươi!"

La Hồng cười mắng.

Ngươi cho rằng bốn công tử muốn đến thế giới này?

Bốn công tử muốn xuyên không?

Vừa xuyên không đã tới ngay bãi tha ma, vừa tới đã gặp phải đủ mọi nguy hiểm chết người.

Vận mệnh của bốn công tử, người cũng xúng nắm trong tay?

"Giết!

Ma Kiếm tiêu tử tử vô cùng ác liệt, váy đỏ tung may, mặt lạnh như băng.

Ma Kiếm Atula trong tay giơ lên, chém về phía Tà Quân, động tác không chút đẹp để làm màu, đã tới cấp bậc này, đại đạo tối giản, đòn tấn công càng đơn giản thì uy lực lại càng mạnh!

Các Tà Thần cũng phát động tấn công.

Tà Quân cũng bắt đầu nổi nóng, hấn ta cách siêu thoát và trùng sinh chỉ còn một bước.

Rõ ràng hấn ta đã tạo ra một La Hồng xấu xa tệ bạc... Sao hấn có thể có bạn?

Sao lại có nhiều người trung thành với hấn như vậy!

Chương 1316: Kiếm, ở đâu?

Tà Quân cực kỳ phần nộ.

Hắn ta giờ hai tay lên, toàn thân lập tức xông lên, hai tay vung về phía trước.

Một bàn tay khổng lồ vắt ngang qua dòng sông Thời Không, bỏ ngang cả dòng sông!

Như bố trí cấm chế và vách ngăn.

Không gian không ngừng tan vỡ, căn nuốt hết thủy, như một con ác thú dưới vực sâu, há to miệng nuốt chửng tất cả mọi thứ.

Đòn đánh này của Tà Quân hoàn toàn phân rõ giới hạn, khiến Ma Kiếm tiểu tỷ tỷ và các Tà Thần tạm thời không thể vượt qua vực sâu để tiếp tục tấn công.

Điều này cũng giúp Tà Quân tranh thủ thêm nhiều thời gian để hoàn toàn thôn tính La Hồng.

Hắn ta tính toán kín kẽ, tất cả mọi thứ đều nằm trong kế hoạch của hắn ta.

Hắn ta là người chơi cờ, hạ một bàn cờ lớn, mà La Hồng chẳng qua chỉ là một quân cờ được hắn ta hạ xuống từ lúc khai cục, hiện tại đã đến lúc kết thúc.

Một quân cờ mà thôi, lại vọng tưởng xoay chuyển thế cục!

Mơ mộng hão huyền!

Tà Quân trở nên dữ tợn.

Hắn ta giờ tay lên, giữa hai tay lóe lên ánh sáng vàng.

Thoáng chốc, La Hồng đang bước ra khỏi cung điện chợt cảm thấy biên ý chí rung chuyển.

Thì ra Sách Da Người lơ lửng trong biên ý chí đang tỏa ra ánh sáng vàng, đang rung chuyển, đang chấn động.

Tà Quân cũng có thể điều khiển Sách Da Người...

Thậm chí, chữ máu trên Sách Da Người còn là phân hóa ý chí của Tà Quân.

La Hồng nỗ lực cười.

Hết thủy đều sáng tỏ.

Đúng là Tà Quân.

La Hồng hơi buồn bã thất vọng, sự có mặt của hắn ở thế giới này thật sự là một sự cố ngoài ý muốn.

Bởi vì Thiên Đạo và Thiên Ma liên tục va chạm nhiều năm, bề cong không gian, rung chuyển thời không, sau đó mang linh hồn của hắn từ một vùng Tinh Không xa xôi tới nơi này.

Mà hắn, vừa tới thế giới này đã rơi vào một âm mưu.

Cuối cùng La Hồng cũng hiểu được, con trai bước chân ra xã hội, nhất định phải tự bảo vệ chính mình.

Nếu không, bị người ta hãm hại cũng không biết.

Tình cảm La Hồng dành cho Sách Da Người vẫn rất phức tạp. Dù sao thứ này cũng cho hắn cơ hội tiến bộ, là bảo vật và cơ duyên mà hắn tin tưởng từ khi còn nhỏ yếu.

Nếu không phải vậy, cho dù thật sự có thiên phú, La Hồng cũng khó mà xoay chuyển thế cục.

Có lẽ đã chết trong cuộc vây quét và âm mưu hãm hại của Hạ gia với La gia.

Cho nên, tình cảm của La Hồng đối với Sách Da Người vô cùng phức tạp.

La Hồng đang đi ra khỏi cung điện, nhưng vì Sách Da Người chấn động cho nên thân thể thoáng cứng đờ.

Nhưng sắc mặt của La Hồng cũng không có cảm xúc gì quá lớn, chỉ xúc động thờ dài.

"Yên tĩnh chút đi."

La Hồng nói.

Trong biển ý chí, Sách Da Người lại lần nữa phát sáng.

"Ngoan"

La Hồng thản nhiên nói.

"Âm!"

Hang trời lơ lửng trong biển ý chí, đề lên Sách Da Người.

Hang trời lại phân hóa thành bốn hang trời, hang trời Tam Hoàng, hang trời Thánh Tà, hang trời Tà Chủ, hang trời Tà Thần...

Mỗi một hang trời đều ẩn chứa khí cơ và uy áp mệnh mệnh.

Sách Da Người vẫn đang chấn động, Sách Da Người này chính là bảo vật được Tà Quân luyện hóa từ sức mạnh Thiên Đạo bị rò rỉ trong vô số năm tháng Thiên Đạo và Thiên Ma chiến đấu không ngừng.

Hang trời của La Hồng tuy bắt phàm, biển ý chí cũng là sân nhà của hắn, nhưng muốn áp chế Sách Da Người vẫn rất khó khăn.

La Hồng nở nụ cười.

Tâm thần khẽ động.

Một người tí hon có dáng vẻ giống hệt La Hồng đạp bước trên không trung đi tới.

Đặt móng ngồi lên Sách Da Người.

Đó là... thân cách của La Hồng!

Thân cách của Số Không chuyển hóa thành thân cách có dáng vẻ La Hồng, hiện giờ là sức mạnh thuộc về La Hồng.

Thân cách trần giữa, chính là kết tinh và tinh hoa của thực lực Hoàng cảnh.

Giờ khắc này, đang trấn áp Sách Da Người.

Sách Da Người không hề run rẩy, ánh sáng dần dần trở nên ảm đạm.

Hang trời Tà Thần của La Hồng mở ra, lập tức hút Sách Da Người vào trong.

Trong hang trời Tà Thần, hư ảnh Tà Thần của Số Không từ từ mở mắt ra, một chuồng đánh ra, ngăn chặn Sách Da Người.

Bên ngoài.

Sắc mặt Tà Quân hoàn toàn tối sầm, liên hệ giữa hắn ta và Sách Da Người đã hoàn toàn bị chặt đứt!

La Hồng thật sự định trở mình xoay chuyển thế cục?

Trấn áp Sách Da Người là có thể trở mình? Người định trở mình như thế nào?

Tà Quân tiến lên một bước, thời không bỗng chốc luân chuyển, vật đổi sao dời, đột nhiên xuất hiện trước cung điện.

Từ trên cao nhìn xuống La Hồng đang bị vô số xiềng xích quy tắc quần quanh.

La Hồng tóc tai rũ rượi, ngẩng đầu, cười tươi rói.

"Lấy cái gì trở mình?"

Giữa trán La Hồng chột lóe lên một đốm sáng bảy màu.

Giữa ánh sáng chói lọi...

Người tí hon La Hồng bước ra từ giữa trán.

"Thân cách?"

Tà Quân ngẩn ra.

Một khắc sau, mí mắt hơi biến hóa.

Bởi vì, trên thân cách có rất nhiều luồng sức mạnh kinh khủng tột độ đang bắt đầu dâng trào.

Thoáng chốc!

Một luồng sức mạnh mãnh mẽ bỗng bùng nổ, cán quét khắp chốn, chôn vùi hết thảy.

xiềng xích quy tắc quân quanh La Hồng âm âm đứt đoạn, vỡ nát!
Áo trắng tung bay, tóc trắng phát phới.

Tà Quân nhìn La Hồng thoát khỏi đồng xiềng xích, biến sắc:

"Người điên rồi!"

"Người dám phát nổ thần cách?"

"Một khi thần cách của Số Không phát nổ, người còn có cái gì?"

Người lấy gì đấu với ta?"

Sức mạnh của Số Không phải là nguồn lực phản kháng lớn nhất của La Hồng mới đúng, nhưng, nằm ngoài dự đoán của Tà Quân, La Hồng lại phát nổ nguồn lực này!

Tên điên này muốn làm cái gì?

La Hồng cười tươi rói.

Sau khi thần cách phát nổ, năng lượng kinh khủng bắt đầu trào lên, rót vào thân thể La Hồng, tràn vào tứ chi bách hài của hắn.

Thân thể La Hồng không ngừng tăng cường, trước nay hắn vẫn luôn rất xem trọng việc tăng cường sức mạnh thân thể, bây giờ cũng thừa sức chịu đựng!

"Cho dù phát nổ thần cách, người cũng chưa chắc có thể thắng ta, người có được sức mạnh sớm nở tối tàn, một khi sức mạnh này tiêu tan, người sẽ suy yếu thành cấp bậc Thiên Vương!"

Tà Quân lạnh lùng nói.

Hắn ta mở rộng bàn tay, cung điện nằm sâu trong dòng sông Thời Không bỗng chốc sụp đổ, hóa thành sức mạnh quy tắc trào vọt lên, xoay vòng lên, bao phủ La Hồng.

La Hồng từ từ thổ ra một hơi.

Cảm nhận được sức mạnh bùng nổ của thần cách Số Không, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Luân Hồi đã thành, đã tới lúc phản kích, đương nhiên sẽ không để người được thoải mái.

Tóc bạc tung bay, hắn nhấc tay lên, năm ngón tay như thần kiếm, ánh kiếm chĩa vào hư không, nhắm thẳng vào Ma Kiếm tiểu tử đang bị ngăn cách bên kia vực sâu.

"Kiếm, ở đâu?"

La Hồng nói.

Trong giọng nói mang theo vài phần lười biếng, nhưng lại ẩn chứa vẻ uy nghiêm tột độ.

Chương 1317: Tự chém hang trời, thân hóa Luân Hồi!

Ma Kiếm tiểu tử tỷ tỷ ngăn ra, váy đỏ pháp phối, trong mắt chỉ có phong thái vô thượng của La Hồng khi hồi kiếm.

Ma Kiếm tiểu tử tỷ cười xán lạn.

Thân hình chợt nhoáng lên Ánh sáng màu đỏ tươi bắt đầu vọt lên.

Thân thể dung nhập vào Ma Kiếm.

Ma Kiếm là nàng, nàng là Ma Kiếm, sự hồi sinh của nàng là lấy Ma Kiếm của tộc Atula làm căn cơ.

"Âm La Hồng vẫy tay một cái, Ma Kiếm lập tức xuyên phá sóng lớn của dòng sông Thời Không.

Vực sâu cũng không thể ngăn cản.

Khoảnh khắc cầm kiếm, La Hồng thoáng ngẩn người, cảm xúc không giống trước kia cho lắm...

Nhưng đây không phải vấn đề gì lớn.

Dùng được là được.

La Hồng cầm Ma Kiếm Atula, hơi thở trên người đơn giản thô bạo, sức mạnh khi thân cách phát nổ đã bắt đầu khởi động và bộc phát.

La Hồng giơ kiếm lên.

Hư không vỡ nát, không gian nứt toác, thời không luân chuyển.

Một tay khác nâng lên, chỉ tay vào thân Ma Kiếm.

Thoáng chốc, tiếng nổ ầm ầm liên tục vang lên.

Đạn Chỉ Kiến Quỷ Đôi!

Đây là thuật pháp thần thông mà hắc ám hiểu.

Mà hiện tại, chiêu thần thông này đã tiến hóa!

Kiểm Động.

Đạn Chỉ.

Kiểm khí trào lên ba ngàn dặm.

Đạn Chỉ Nhất Kiếm Luân Hồi Xuất!

"Âm Đồng tử Tà Quân co chặt lại.

La Hồng bộc phát toàn bộ sức mạnh thần cách, hội tụ vào một kiếm rồi chém ra.

Dưới một kiếm này, Tà Quân có thể nhìn thấy không trung trên dòng sông Thời Không, tựa như có dị tượng xảy ra, không, đó không phải dị

tượng!

Đó là cả Địa Ngục, bị một kiếm của La Hồng bày ra!

Trong Địa Ngục.

Hoàng Tuyền tuôn chảy, cầu Nại Hà, đá Tam Sinh, hoa Bỉ Ngạn...

Vong hồn không ngừng trôi dạt qua Hoàng Tuyền, luân phiên không ngớt, rửa sạch trí nhớ và cuộc đời kiếp trước.

Cả Địa Ngục đều hiện lên chỉ trong một kiếm.

La Hồng lơ lửng dưới Luân Hồi.

Khóe môi nhếch lên.

Trên đỉnh đầu, hang trời hiện ra.

Ánh mắt La Hồng sáng bừng lên.

Ý chí bắt đầu khởi động, hang trời vốn hợp nhất lại bắt đầu tách ra.

"Âm âm âm!"

Hang trời Tam Hoàng, hang trời Thánh Tà, hang trời Tà Chủ, hang trời Tà Thần... Bốn hang trời phập phồng không ngớt!

La Hồng nhấc tay lên.

Hang trời Tà Chủ lập tức tách ra khỏi bốn hang trời, xuất hiện trên đại đạo của La Hồng, như một đóa hoa đang hé nở.

Giữa tiếng âm vang, dần dung nhập vào Địa Ngục.

Trên người La Hồng lập tức hình thành cầu nối với Địa Ngục!

Vô số tà ảnh trong hang trời Tà Chủ dung nhập Địa Ngục, ngay sau đó... hóa thành âm binh âm tướng trong Địa Ngục.

Thân thể vốn hư ảo của bọn họ dần dần ngưng đặc, áo giáp nồng đậm tử khí thành hình.

Hóa thành đại quân âm binh trong Địa Ngục!

"Thế giới vong linh của ta, ta là quân chủ vong linh, Địa Ngục hôm nay, tên là Địa Ngục Diêm La Giới!"

La Hồng lại nở nụ cười.

Ma Kiếm trong tay lại vung lên, chém một hang trời.

Hang trời Tà Thần cũng tách ra!

Ánh mắt La Hồng sáng bừng, lấp lánh, vẫy tay một cái thoáng chốc, Thiên giới và Cẩm Khu Hắc Âm đều chấn động dữ dội!

Từng tòa tháp Tà Thần nhô lên từ trong Cẩm Khu Hắc Âm.

"Âm Nháy mắt phá vỡ không gian, thời gian, đến tận cùng dòng sông Thời Không.

Kể cả tháp Tà Thần Số Không, hết thảy đều lơ lửng xung quanh La Hồng, bóng đêm cuộn cuộn.

Anh mắt La Hồng sáng rực.

"Mười vị Tà Thần, ta sắc phong làm Thập Điện Diêm La! Mười tòa tháp Tà Thần là Thập Điện Quỷ Đô, cai quản Luân Hồi! Không chế sinh tử!"

"Âm!"

Dứt lời.

Mười tòa tháp Tà Thần, nháy mắt đã vọt vào Địa Ngục.

Rơi xuống mặt đất bao la rộng lớn của Địa Ngục.

Hóa thành mười tòa thành trì nguy nga! Thập Điện Quỷ Đô!

Tà Quân đứng trong dòng sông Thời Không, hoảng sợ biến sắc.

Hắn ta nhìn chăm chăm La Hồng, cảm giác hết thấy đều nằm ngoài dự

tính của hắn ta, hoàn toàn thoát khỏi tầm kiểm soát của hắn ta!

Tại vị trí của dòng sông Thời Không, hết thấy mọi thứ trong Tam Giới đều được phản chiếu.

Đây là vị trí nối liền Tam Giới.

La Hồng xuất hiện ở đây, đối đầu chính diện với hắn ta, có lẽ...

cũng không phải cố ý chịu chết, mà là... đã tính toán từ trước!

Tà Quân nhìn La Hồng, phát hiện khí tức thần cách Tà Thần Số Không bùng nổ trên người hắn đang bắt đầu suy nhược, nhưng khí cơ của La Hồng lại không hề yếu đi mà ngược lại... còn liên tục dâng cao!

Mà La Hồng lại cười rất thích ý.

Hắn tự chém hang trời, dung nhập Địa Ngục, sáng tạo Luân Hồi!

Sinh Mệnh Mẫu Thần lấy thân hóa Hoàng Tuyền.

Mà La Hồng mới thật sự là lấy thân hóa Luân Hồi!

Hắn đang hoàn thiện Luân Hồi!

Tâm thần La Hồng khê động.

Sách Da Người hiện lên, ánh vàng lấp lánh.

Hắn vung kiếm lên, chém xuống hang trời Thánh Tà, Sách Da Người là

kết quả của sức mạnh Thiên Đạo và sức mạnh Thiên Ma, còn hang trời Thánh Tà của La Hồng cũng là sự hòa trộn giữa Thánh và Tà.

Hai bên giao hòa, khí tức sinh và tử tràn ngập bao phủ.

Tà Quân hoảng sợ phát hiện ra liên hệ giữa hắn ta và Sách Da Người đã cắt đứt triệt để!

Sách Da Người bay lơ lửng tới, dừng lại trong tay La Hồng, trên sách,

từng ký tự bằng máu hiện lên.

Những cái tên trên Sách Da Người cũng bắt đầu thay đổi.

Dần dần... Phát ra khí cơ cấp Thiên Đạo.

La Hồng cười tươi như hoa.

Cầm trong tay sách da người, ngón tay vuốt nhẹ lên trang giấy, dòng chữ "Sổ tay nhân vật phản diện" bỗng nhiên biến mất.

Trong thời không nổ bùng bùng, giọng nói vang dội của La Hồng quanh quần khắp Địa Ngục Luân Hồi, vang vọng khắp Tam Giới.

"Nay ta tạo Luân Hồi, sách này là binh khí chứng đạo của ta."

"Người qua Luân Hồi trong Tam Giới đều sẽ được ghi tên lên sách này."

"Nay ta phong quyển sách này tên là..."

"Sổ Sinh Tử."

Chương 1318: Nghênh đón Nhân Hoàng

Thập Điện Diêm La.

Sở Sinh Tử.

Địa Ngục, Luân Hồi.

La Hồng tự chém hang trời, hóa thân thành Luân Hồi, cảnh tượng này khiến người ta hốt hoảng, thậm chí, giờ khắc này, dường như cả Tam Giới cũng đang rung chuyển.

Như thế toàn bộ Địa Ngục đã hoàn toàn tách riêng ra để dung nhập vào thế giới của La Hồng.

Nói là hóa thân thành Luân Hồi, nhưng thực tế là Địa Ngục dung nhập vào thế giới của La Hồng.

Đây là một trải nghiệm vô cùng kỳ diệu, mà trên thực tế, giờ khắc này, La Hồng cũng cảm nhận được khoảnh khắc chém hang trời hóa Luân Hồi dường như hắn đã khám phá được một bí mật lớn của Tam Giới.

Tam Giới, chia thành Địa Ngục, Nhân Gian, Thiên Giới...

Sau đó là Tinh Không vô ngân, trong Tinh Không là Hỗn Độn mờ mịt.

Còn các tu sĩ trong Tam Giới, bọn họ tu hành, sau khi đặt chân lên Tôn cảnh đều sẽ tạo thành ba hang trời, khi nào ba hang trời viên mãn sẽ đạt tới mức cực hạn của cảnh giới này.

Điều này khiến La Hồng liên tưởng tới một điều, thật ra Tam Giới... có khi nào chính là ba hang trời?

Tam Giới chính là hang trời của Thiên Đạo Chỉ Ý!

Người tu hành trong Tam Giới đều không thoát khỏi vận mệnh chỉ ngưng tụ được ba hang trời, mà La Hồng hắn lại là một trường hợp ngoại lệ, ngưng tụ được hang trời thứ tư, vượt qua Tam Giới, một mình một lối đi riêng.

Nghĩ tới đây, hai mắt La Hồng bùng sáng như sao, tay hắn nâng Sở Sinh Tử, tay cầm Ma Kiếm Atula, trên đỉnh đầu là hình chiếu Địa Ngục Luân Hồi, như thể hiện lên thành vật thật.

Theo sự hoàn thiện của Luân Hồi, khí tức trên người La Hồng cũng càng ngày càng mạnh.

Xa xa.

Tà Quân cảm thấy không thể tin nổi, hắn ta tận mắt nhìn thấy La Hồng thoát khỏi trói buộc của mình, khoảnh khắc Sách Da Người hóa thành Sở

Sinh Tử, Tà Quân lập tức hiểu được La Hồng đã hoàn toàn thoát khỏi khống chế của hắn ta, thật sự giành lại tự do.

Tà Quân cảm thấy bất an và sợ hãi một cách khó hiểu.

Cảm giác tất cả mọi thứ đều nằm ngoài tầm kiểm soát này không dễ chịu chút nào.

Đặc biệt là Sách Da Người không phải vật tầm thường mà là kết quả dung hợp năng lượng rõ ràng của hai vùng Tinh Không.

Ấn chứa sức mạnh to lớn.

Còn là vật Tà Quân định dùng để siêu thoát.

Kết quả lại biến thành đồ của La Hồng, bị La Hồng luyện hóa, điều này khiến Tà Quân có cảm giác khó chịu như lấy bánh bao thịt để đuổi chó vậy.

Hang trời Tà Chủ hóa ra hàng vạn âm binh.

Hang trời Tà Thần hóa thành Thập Điện Diêm La.

Hang trời Thánh Tà dung nhập vào Sách Da Người, hóa thành Sở Sinh Tử.

Địa Ngục Luân Hồi càng lúc càng đầy đủ, Hoàng Tuyền đang tuôn chảy, xuyên qua Tam Giới, vô số vong hồn đang liên tục luân chuyển trong Luân Hồi, sinh sinh tử tử, luân phiên không ngừng.

Có một sức mạnh quy tắc kỳ lạ vô cớ phát ra, dâng trào, dung nhập vào thân thể La Hồng.

La Hồng vốn vì phát nổ Thần Cách, tự chém hang trời mà tu vi và khí tức đều nhanh chóng suy nhược thành cấp bậc Thiên Vương, giờ lại bắt đầu chậm rãi dâng lên.

Giờ khắc này, sức mạnh linh hồn trong Hoàng Tuyền đều trở thành đồ vật của La Hồng.

Sức mạnh Luân Hồi của Tam Giới - Thiên giới, Nhân Gian, Địa Ngục - vốn là cây trái mà Thiên Đạo tích góp từng tí một, nhưng bây giờ lại bị La Hồng hái sạch.

Khí tức của La Hồng không ngừng dâng lên.

Từ cảnh giới Thiên Vương nhanh chóng tăng vọt lên cảnh giới Ngụy Hoàng.

La Hồng còn lại một hang trời, đó là hang trời Tam Hoàng.

Đây cũng là hang trời duy nhất hướng về chính nghĩa trong bốn hang trời của hắn.

Ba hang trời khác đã hòa vào Địa Ngục, hóa thành Luân Hồi.

Nhưng, hang trời Tam Hoàng - hang trời cuối cùng - La Hồng cũng không định giữ lại.

Bởi vì không cần thiết, La Hồng định dùng hang trời này để trấn áp khí vận Nhân Gian, để phạm nhân dưới Nhân Gian được hưởng thái bình muôn đời, không bị ngoại tộc xâm lấn.

Đây là nguyện vọng và là tương lai mà La Hồng muốn nhìn thấy.

Trên thực tế, đi tới bước này, La Hồng đã không còn rối rắm cái gì là tốt, cái gì là xấu.

Chính nghĩa và tà ác, thật ra đều là khái niệm chủ quan, chuyện xấu mà người gây ra với người này có khi lại là chuyện tốt đối với người khác.

Có người nhìn như chính nghĩa, nhưng thực chất lại rất tà ác, có người tưởng tà ác nhưng thực sự lại rất chính nghĩa.

Chính và tà, không thể nói chính xác được.

Cho nên, không cần rối rắm mấy thứ này.

Điều mà La Hồng muốn làm chính là thuận theo bản tâm, trong lòng tự hiểu, như vậy là được rồi.

Người đời kính ta là Hoàng, ta che chở thiên hạ muôn đời thái bình.

Ánh mắt La Hồng sâu thẳm.

Thân hình chợt vạn vẹo.

Vòm trời Nhân Gian bỗng thay đổi, từ ban ngày thoát cái đã biến thành ban đêm.

Khi dư âm cuối cùng còn sót lại của sức mạnh thần cách Số Không triệt để tiêu tan, hang trời của La Hồng cũng khuếch tán khắp trời đất trong Nhân Gian.

Tất cả mọi người đều cảm nhận được.

Người phạm không thể cảm nhận rõ ràng, nhưng người tu hành đều có một cảm giác rất đặc biệt.

Bọn họ như thấy được cảnh tượng Nhân tộc gian nan tìm đường sống trong một thế giới hoang sơ nguyên thủy.

Bọn họ nhìn thấy tiên hiền Nhân tộc phấn đấu quên mình, giữ một ngọn lửa cho Nhân tộc, dẫn dắt Nhân tộc vượt qua chông gai, thoát khỏi màn đêm tăm tối.

Bọn họ thấy có tiên hiền Nhân tộc dốc sức chiến đấu với ác thú, ngồi trên đỉnh núi, tìm hiểu âm dương, truyền bá cách tu hành, dẫn dắt Nhân tộc thắp lên ánh sáng giữa một thời đại tăm tối mịt mờ.

Bọn họ thấy có tiên hiền Nhân tộc phổ độ thế nhân, ném ngàn loại thuốc, lấy thân thử độc, dẫn dắt Nhân tộc tìm kiếm cơ hội sống trong những năm tháng cái chết luôn luôn cận kề.

Các tu sĩ thật lòng kính nể, cảm động vạn phần.

Bọn họ cảm nhận được sự gian khổ và kiên cường của Nhân tộc thượng cổ, bọn họ thấy được thời đại vinh nhục song hành của Nhân tộc.

Lúc này bọn họ mới biết để được hưởng cuộc sống thái bình bao lâu nay, Nhân tộc đã khó khăn vất vả tới nhường nào.

Được sinh ra ở thời đại này chính là niềm vinh quang vô tận.

Ba vị tiên hiền hóa thành ba hình bóng, đó là hình bóng của Tam Hoàng - người truyền bá hy vọng cho Nhân tộc...

Tắc Hạ Học Cung.

Sắc mặt Lý Tu Viễn phức tạp, cung kính gật đầu vuốt cằm.

Phu tử đã trở lại Nhân Gian, cũng ngẩng đầu, thở dài một hơi.

Phu tử biết, dường như tất cả đều là tác phẩm của La Hồng, có lẽ là để mua chuộc lòng người trong Nhân Gian, nhưng hình ảnh trước mắt khiến phu tử hiểu được đây vốn là tình cảnh thời thượng cổ, nhân tộc có người đứng đầu như vậy, có hy vọng.

"Nghênh đón Nhân Hoàng"

Phu tử phất áo, râu tóc tung bay, mỉm cười, khom lưng.

Chương 1319: Không gian vỡ nát!

La Tiểu Tiểu chấn động, cột sáng khí vận vốn quán quanh người nàng bỗng bay vọt lên trời cao, dung nhập vào ba hang trời.

Dung nhập vào thân thể của ba bóng người trên kia.

La Tiểu Tiểu thở dài một hơi, cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm hẳn đi.

Cuối cùng nàng cũng không cần phải chịu đựng áp lực mà tuổi này không nên chịu nữa, vui biết bao.

Tiểu Đâu Hoa lại ngậy người, kinh ngạc nhìn chằm chằm lên trời cao.

Công tử đang làm cái gì?

Hình như công tử càng siêu phàm, giống như... càng đi càng xa.

Đột nhiên.

Ba hư ảnh Nhân Hoàng hợp nhất, hóa thành La Hồng một tay nâng Sở Sinh Tử, một tay cầm Ma Kiếm Atula.

Áo trắng tung bay, tóc bạc phấp phới.

Sau lưng, hào quang vạn trượng, rực rỡ, lóa mắt.

Khí tức của La Hồng càng tăng vọt, càng không ngừng dâng cao, khí vận Nhân Gian dung nhập vào thân thể La Hồng.

Ngay sau đó, La Hồng phát tay lên, năm ngón tay như thần kiếm giăng lưới hạ xuống, cả thiên địa xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Trên không trung trong Nhân Gian, vô số khí vận đan xen như nước chảy, giống như năm xưa Nhân Hoàng bố trí quy tắc Nhân Gian, che chở Nhân Gian, để Nhân Gian không bị ngoại tộc xâm lược và công phạt.

Mà Nhân Gian hiện giờ cũng bị bao phủ trong lồng bảo vệ khí vận này.

Hơn nữa, các tu sĩ Nhân Gian cũng có thể tu hành một cách bình thường.

Không gian và mặt đất trong Nhân Gian đều trở nên vô cùng vững vàng, trừ khi Hoàng cảnh đại chiến trong Nhân Gian, nếu không thì rất khó đánh vỡ không gian.

La Hồng dung nhập khí vận nhân tộc vào mỗi một góc trong Nhân Gian, tạo nên một tầng bảo vệ.

La Hồng lấy thân phận Nhân Hoàng che chở khắp Nhân Gian.

Tất cả tu sĩ khắp Nhân Gian đều cảm nhận được biến hóa.

Dân chúng bình dân cũng cảm nhận được bệnh tật đau đớn trên người đều đang tiêu tán, thân thể tráng kiện, sức lực dư thừa.

Như được Nhân Hoàng ban phúc.

Như thế Nhân Hoàng bỏ ra phúc trạch của bản thân để xoa dịu mỗi một góc ngách trong thiên hạ.

Tất cả mọi người đều điên cuồng.

Các tu sĩ đều học theo phu tử, khom lưng thật thấp, bưng bưng phần chân: "Nghênh đón Nhân Hoàng!"

Còn dân chúng thì quỳ rạp trên mặt đất, hô to Nhân Hoàng vạn vạn tuế.
Hư ảnh Tam Hoàng hợp nhất, khí vận Nhân Gian dung nhập vào thân thể La Hồng.

Đôi mắt La Hồng sâu thẳm.

Cảm nhận được sự ca ngời và tán tụng như trời như biển, gương mặt vẫn bình tĩnh tự nhiên.

Từ đó, hang trời cuối cùng của hắn cũng hoàn toàn tiêu tan.

La Hồng như đã hóa thành một phàm nhân.

Trong dòng sông Thời Không.

Sắc mặt Tà Quân cực kỳ khó coi, da đầu tê dại, cảm giác nguy cơ mãnh liệt ập tới, khiến hắn chấn động tâm thần.

La Hồng...

Đây mới thật sự là biến số Thì ra, trong lúc hắn ta tính kế La Hồng thì La Hồng cũng đã chuẩn bị từ sớm, cũng tính kế lại hắn ta!

Không ngờ La Hồng lại che giấu sâu như vậy!

Thằng nhóc này...

Đáng chết!

Mặt nạ Tà Quân hiện lên.

Đoạt xá thất bại.

Bởi vì La Hồng phát bỏ thân cách, đương nhiên cũng đánh văng sức mạnh ý chí của Tà Quân.

Nhưng Tà Quân chẳng những không bỏ cuộc mà thậm chí còn có chút phấn khích nho nhỏ.

Biểu hiện của La Hồng vĩ đại hơn nữa, mạnh mẽ hơn nữa, cuối cùng đều sẽ trở thành áo cưới của hắn ta, chỉ cần đoạt xá La Hồng thành công, hết thảy những thứ này đều sẽ thuộc về hắn ta.

Càng nghĩ như vậy, Tà Quân lại càng mừng rỡ.

Đâu!

La Hồng này được việc như vậy.

Tà Quân mừng như điên, bởi vì, theo kế hoạch ban đầu của hắn ta, cho dù hắn ta siêu thoát thì cũng chỉ là một Chứng Đạo Giả yếu nhất, bởi vì hắn

ta mượn dùng khí cơ rò rỉ từ cuộc tranh đấu nhiều năm giữa Thiên Đạo và Thiên Ma để làm cơ sở chứng đạo.

Cho dù chứng đạo thành công thì cũng rất yếu ớt, tuy siêu thoát nhưng vẫn phải gian nan tìm sự sống trong khe hở giữa Thiên Đạo và Thiên Ma.

Nhưng bây giờ mọi chuyện đã khác.

Căn cơ mà La Hồng tạo ra... có vẻ vững chắc.

Nếu hắn ta có thể mượn căn cơ của La Hồng để chứng đạo, hắn là có thể đạt tới cấp bậc ngang hàng với Thiên Đạo Tam Giới và Thiên Ma!

Hai mắt Tà Quân lóe lên ánh sáng tà dị, nụ cười trên mặt nạ quỷ quyết vạn phần.

Dòng sông Thời Không rung chuyển theo hắn ta.

Nhìn La Hồng đang ngồi xếp bằng trong dòng sông Thời Không xa xôi, bày mưu tính kế thay đổi Tam Giới, chém hết hang trời của bản thân, tạo ra Luân Hồi, cải thiện Nhân Gian.

Khóe miệng trên mặt nạ khê nhếch lên.

"Không thể cho La Hồng thời gian để nâng cao thực lực thêm nữa."

Tà Quân thâm nghĩ.

Hiện giờ khí tức của La Hồng đã hạ xuống cấp bậc Ngụy Hoàng.

Cấp bậc này, Tà Quân muốn giết hắn thật sự dễ như trở bàn tay.

Cho nên, hắn ta ra tay.

Tà Quân vốn không định ra tay, bởi vì hắn ta kiêng dè sức mạnh của thần cách Số Không mà La Hồng phát nổ, hơn nữa hắn ta còn muốn xem La Hồng còn có thể giở trò gì.

Hiện tại, hắn ta cảm nhận được Luân Hồi mà La Hồng tạo lập đã có căn cơ vững chắc, đã đến lúc thu hoạch!

"Chết!"

Tà Quân ra tay, dòng sông Thời Không như một tấm thảm dài bị người ta giữ một phát tạo nên từng lớp sóng cuộn cuộn.

Phải nhân lúc La Hồng suy yếu mà ra tay, chờ khi hắn khôi phục trở lại thì sẽ rất phiền toái.

Vừa lúc La Hồng cũng đang tự tìm đường chết, tự bạo thần cách, tự chém hang trời ngay trước mặt hắn ta...

Vậy thì có khác gì tự tìm đường chết?

Tà Quân là tồn tại cách cấp bậc Thiên Đạo chỉ còn nửa bước, thế mà La Hồng lại dám hành động như vậy.

Sức mạnh trong tay hắn ta vượt xa những gì mà La Hồng có thể tưởng tượng.

Khinh thường hấn ta, sẽ phải trả giá đắt.

Tà Quân ra tay hoàn toàn nằm trong dự đoán của La Hồng, cũng hoàn toàn hợp lý.

Nếu đôi lại là hấn, hấn cũng sẽ không trơ mắt nhìn đôi phương không ngừng mạnh lên.

La Hồng quét mắt nhìn Tà Quân một cái, nở nụ cười bình tĩnh thản nhiên.

Nhấc tay lên, tiếp tục đạ kiếm.

Một kiếm... Âm Dương Kiếm.

Đây cũng là kiếm pháp La Hồng tự lĩnh hội được.

Ngay khi La Hồng chỉ tay bắn vào thân kiếm, Ma Kiếm lập rúc run lên.

Ma Kiếm tiểu tử ty ty hiện lên, gương mặt xinh đẹp tuyệt thế đỏ ửng lên,

tức giận lườm La Hồng một cái.

Chỉ cái đầu nhà ngươi!

Hiện giờ Ma Kiếm chính là bản thể của Ma Kiếm tiểu tử ty ty, không giống với thân thể kiếm linh trước đây.

Hấn là La Hồng biết rõ điều này, bởi vì cảm giác lúc cầm kiếm đã thay đổi.

Cho nên La Hồng vừa mới chỉ tay như vậy đã khiến toàn thân Ma Kiếm tiểu tử ty ty mềm nhũn.

"Ừ,"

Không gian vỡ nát!

Trên dòng sông Thời Không chỉ còn lại một thanh kiếm!

Tuy hiện giờ cảnh giới của La Hồng chỉ là Ngụy Hoàng.

Nhưng trong Địa Ngục Luân Hồi có nhiều sức mạnh linh hồn như vậy, hết thảy đều bị La Hồng hóa thành sức mạnh của bản thân, hơn nữa, hấn có

vô số sinh linh Nhân Gian quỳ lạy kính ngưỡng, sức mạnh tâm linh này cũng dung nhập vào cơ thể hấn.

La Hồng cũng không biết hiện giờ thực lực của mình đã mạnh tới mức nào.

Tay chỉ ra một kiếm.

Thoáng chốc.

Giống như thời không đều vỡ nát!

Chương 1320: Atula Đạo

Tà Quân biến sắc, hắn ta còn chưa kịp phản ứng thì Ma Kiếm đã xuất hiện ngay trước mặt, nhìn chăm chăm vào mặt nạ của hắn tại "Âm Mũi kiếm chạm vào mặt nạ, từng làn sóng năng lượng nối đuôi nhau khuếch tán, con chân động khiến dòng sông Thời Không âm âm nổi sóng.

Sâu trong dòng sông Thời Không.

La Hồng ngồi xếp bằng, cười tươi như hoa.

Hắn ta không để ý tới Tà Quân, ánh mắt hắn đang chăm chú vào hư ảnh

Địa Ngục.

Còn chưa kết thúc đâu.

Địa Ngục Luân Hồi... còn thiếu một chút.

Suy nghĩ giây lát, La Hồng nhấc tay lên, ngón tay ấn nhẹ một cái.

Như một ngón tay khuấy động Luân Hồi.

Chân Hoàng bốn tộc bị hấn trấn áp lúc trước đều ngơ ngác hiện lên, thân thể bọn họ đã vỡ nát, nhưng linh hồn vẫn như cũ.

Giờ phút này, đều đang run lẩy bẩy, luống cuống mờ mịt.

Thiên Đại Chi Ý không còn khống chế thân thể bọn họ nữa, nhưng lúc này bọn họ còn sợ hãi hơn trước kia.

Trước đây có Thiên Đạo ban cho sức mạnh mà bọn họ còn bị La Hồng trấn áp, vậy bây giờ thì sao? Bọn họ có thể làm cái gì?

La Hồng lôi bọn họ ra đây, hấn định làm gì với bọn họ?

Chân Hoàng bốn tộc Thần, Yêu, Tiên, Phật sợ hãi nhìn La Hồng.

Thần Hoàng lên tiếng trước, tràn ngập bi thương: "La Hồng, bốn Hoàng nhận thua, bằng lòng thần phục!"

"Tha cho chúng ta đi..." Phật Hoàng cũng lên tiếng.

Không có cách nào, La Hồng quá mạnh.

Thế cục Tam Giới hiện giờ đã hoàn toàn vượt xa dự đoán của bọn họ, cường giả... quá nhiều!

Những kẻ được đặc cách đốt cháy giai đoạn bước lên cảnh giới Chân Hoàng như bọn họ thật sự không có tư cách đề đầu.

Chưa nói tới La Hồng, chỉ nói tới đám cường giả ủng hộ hấn, Nữ hoàng Atula và chín vị Tà Thần đều là tồn tại Hoàng cảnh.

Còn Tà Quân lại là chủ mưu đằng sau, mạnh đến mức không ai địch nổi!

Bọn họ chỉ có thể run rẩy.

"Thần phục sao?"

"Rất tốt, bốn công tử chấp nhận sự thần phục của các ngươi, vừa lúc... cho các ngươi một cơ hội làm lại từ đầu."

La Hồng nở nụ cười.

Nụ cười này khiến Chân Hoàng bốn tộc vô cớ cảm thấy sợ hãi.

La Hồng nhắc tay lên, chỉ tay về phía xa.

Ngón tay không lồ như vắt ngang vũ trụ và sao trời, chạm vào Thần Hoàng.

Thần Hoàng lập tức hóa thành một đốm sáng, bị La Hồng ấn vào trong hư ảnh Lục Đạo Luân Hồi.

Sau đó, hắn lại tiếp tục chỉ.

Tiên Hoàng và Phật Hoàng đều bị chỉ trúng.

"Âm Bên cầu Nại Hà.

Nước Hoàng Tuyền nổ tung.

Sinh Mệnh Mẫu Thần - hiện là Hoàng Tuyền Mẫu Thần - hiện ra, trong mắt ẩn chứa tia sáng kỳ dị.

La Hồng cao cao tại thượng, như chiếu rọi cả Luân Hồi, như chúa tể Địa Ngục, như quân chủ vong linh.

Hắn lạnh lùng vô tình, tiếp tục sắc phong.

"Nay ta mượn sức mạnh của Thần Hoàng, Tiên Hoàng, Phật Hoàng, tạo ra con đường đầu thai sang kiếp sau, gột rửa tội nghiệt, làm lại từ đầu, đây là Thiên Nhân Đạo"

Giọng nói của La Hồng vang vọng, càn quét khắp thiên địa.

Sắc mặt ba vị Hoàng cảnh đầy uất nghẹn.

Đây là cơ hội làm lại từ đầu mà La Hồng ban cho bọn họ?

Đây là bị cho chứ không phải được cho!

La Hồng, ngươi không phải người!

Ba vị Hoàng cảnh còn lại chưa kịp gào lên thảm thiết thì đã hóa thành năng lượng tinh thuần, thành một vòng xoáy thổi quét trong Hoàng Tuyền - bên cầu Nại Hà.

Vòng xoáy di chuyển chậm chậm, như thể nối liền với Nhân Gian.

Tà Quân bị Ma Kiếm Atuala ngăn cản, ánh mắt thoáng thay đổi, thời điểm "Thiên Nhân Đạo" xuất hiện, khí tức trên người La Hồng lại tăng vọt đáng kể.

Tình huống này không đúng lắm.

Tà Quân dịch chuyển không gian, không ngừng tới gần La Hồng.

Hắn ta không muốn dây dưa với một thanh kiếm.

Nhưng hắn ta vừa mới di chuyển.

Thập Điện Diêm La, ngoại trừ Số Không chỉ để bài trí trong điện thứ mười, các Tà Thần khác đều bưng bưng phần chân bước ra khỏi điện.

"Ha ha ha! Đâu má cái mặt nạ rách nát nhà ngươi!"

"Nhận của Chỉ một chiêu!"

Tà Thần Số Hai ngửa mặt cười to.

Giơ tay cào một cái, cung điện tức khắc hóa thành tháp Tà Thần nằm trong tay, áp xuống Tà Quân.

Tháp Tà Thần chính là kết tinh của sức mạnh Thiên Đạo, cũng là chí bảo trong thiên địa, Tà Quân sao dám để nó nện trúng mình.

Ta tránh!

Tà Quân lại sử dụng sức mạnh thời không, dịch chuyển liên tục giữa không trung.

Số Một, Số Ba, Số Bốn...

Các Tà Thần được La Hồng sắc phong làm Diêm La đều cầm trong tay một tòa tháp Tà Thần tọa trấn Địa Ngục, nên xuống.

Tà Quân không làm được gì, chỉ có thể không ngừng tránh né giữa dòng sông Thời Không!

Ánh mắt La Hồng sâu thẳm.

Tâm thần khê động.

Khí vận Nhân Gian tức khắc tràn vào, La Hồng quơ tay một cái, hóa thành một đốm sáng, đột nhiên ẩn xuống.

Khí vận Nhân Gian rơi xuống Hoàng Tuyền bên cầu Nại Hà, hóa thành một vòng xoáy.

"Nay ta mượn ba phần khí vận Nhân Gian tạo ra con đường đầu thai, chính đạo Nhân Gian tang thương, đường này gọi là Nhân Gian Đạo"

"Âm Trong vòng xoáy Nhân Gian Đạo lập tức hiện ra hình ảnh tuyệt mỹ của Nhân Gian.

La Hồng lại vung tay một cái.

Thoáng chốc, Yêu Hoàng đang run rẩy một mình cũng bị La Hồng chụp được, giữa vô số linh hồn lang thang, từng hư ảnh Long tộc hiện lên, trong đó cũng có hư ảnh Long Hoàng.

Long Hoàng bị giết đầu tiên trên Thiên giới cũng bị La Hồng lôi rat "Nay ta mượn sức mạnh của Long Hoàng và Yêu Hoàng tạo ra con đường đầu thai, thiện ác cuối cùng đều sẽ có báo, đạo này tên Súc Sinh Đạo"

Long Hoàng và Yêu Hoàng còn chưa kịp hét lên đã hóa thành vòng xoáy Hoàng Tuyền bên cầu Nại Hà.

Địa Ngục Luân Hồi chấn động, đã trở nên hoàn thiện.
Khí tức của La Hồng cũng liên tục tăng vọt.
Ánh mắt La Hồng sáng bừng lên.

Nhấc tay lên, chỉ vào Địa Ngục.
Thoáng chốc.

Ma Kiếm tiêu tử tử đang đuổi theo Tà Quân bỗng rùng mình một cái.

Nàng ngoảnh đầu, chợt thấy La Hồng cao lớn vạn trượng, trong tay nâng thành trì còn sót lại của tộc Atula.

Thành trì như được thời gian gột rửa, La Hồng há miệng, ho ra một giọt máu, đó là huyết mạch Atula, nó càn quét khắp thành trì, thành trì tĩnh mịch bỗng trở nên náo nhiệt, từng thành viên tộc Atula hiện lên.

"Ta mượn sức mạnh Atula, tạo ra con đường đầu thai này, tên là Atula Đạo."

La Hồng dứt lời.

Ma Kiếm tiêu tử tử tóc đen tung bay, váy đỏ phát phối, nở nụ Cười rạng rỡ.

Ngây người nhìn La Hồng.

"Cảm ơn"

Ma Kiếm tiêu tử tử bấu môi nói.

Nàng cũng mặc kệ La Hồng có nghe được hay không, nhìn tộc Atula náo nhiệt trở lại, như khôi phục vinh quang ngày trước, trong lòng chỉ cảm thấy nhẹ nhõm và cảm động.

Chương 1321: Lục Đạo Luân Hồi, ba chỉ tay bắn võ Tà Quân!

La Hồng không nói gì.

Sau đó, hắn lại phát tay vào Địa Ngục, vô số tử khí hội tụ.

Thi Ma Hoàng và ý chí của tộc Thi Ma đều hiện lên, Thi Ma Hoàng điên cuồng gào thét, rống giận.

La Hồng lại chỉ tay một phát.

Không hề nhiều lời vô nghĩa.

Lần này tạo ra một đạo.

"Đạo này tên là 'Ngạ Quỷ Đạo'"

Cuối cùng, La Hồng đưa mắt nhìn Sinh Mệnh Mẫu Thần, ngón tay ấn xuống, tử khí trong Hoàng Tuyền tách ra, hóa thành một vòng xoáy tối đen như mực.

"Thiện ác cuối cùng đều có báo, kẻ có tội không có kiếp sau, xuống Địa Ngục, khó luân hồi, đạo này tên là 'Địa Ngục Đạo'"

La Hồng nói.

Dứt lời.

Sáu vòng xoáy, sáu đại đạo hiện lên, liên tục xoáy vòng bên cầu Nại Hà, cuộn cuộn không dứt.

Đây là Lục Đạo Luân Hồi do La Hồng định nghĩa.

Không phải tất cả mọi người đều có tư cách được luân hồi, mà Lục Đạo Luân Hồi chính là để phân chỉ thiện ác.

Ánh mắt La Hồng rạng rỡ, khí tức phá vỡ giới hạn ngay trong nháy mắt.

"Âm" một tiếng.

Khí tức vốn đã hạ xuống Thiên Vương cảnh bỗng khôi phục về Hoàng cảnh.

Thậm chí trong Hoàng cảnh, khí tức vẫn đang không ngừng tăng lên.

Sức mạnh của vô số linh hồn tràn vào, sức mạnh của Nhân Gian cũng tràn vào.

La Hồng như tạo ra một thế giới, định nghĩa quy tắc Luân Hồi.

Tam Giới đều đang chấn động.

Ngoài Tinh Không, Thiên Đạo Chỉ Ý gào thét giận dữ, phần nộ điên cuồng!

Nhân Gian, Địa Ngục đã thoát khỏi sự khống chế của nó.

Nhà... mất rồi!

Sao Thiên Đạo có thể không phản nộ!

Thiên Ma cũng khiếp sợ, nhưng động tác ngăn cản Thiên Đạo vẫn không hề ngơi nghỉ.

Thiên Ma nhìn về phía Tam Giới, có thể trông thấy một luồng khí cơ mạnh mẽ đang dần dần dâng lên trong Tam Giới.

"Định nghĩa quy tắc, nắm giữ quy tắc, thế gian... lại có thêm một tồn tại siêu thoát"

Thiên Ma cảm thán.

Y không biết điều này là tốt hay xấu, trong mắt y lóe lên ánh sáng vô tận.

Y có chút mệt mỏi, nhưng trong mỗi mệt lại mang theo phấn khích và chờ mong.

Không!

Hại mất Tà Quân như muốn nứt ra.

Hắn ta không ngừng chớp nháy, sức mạnh thời không được hắn sử dụng tới mức xuất thần nhập quỷ.

Trong lúc các Tà Thần còn đang chấn động, Tà Quân đã lướt qua bọn họ, lao thẳng tới chỗ La Hồng.

La Hồng tạo dựng Luân Hồi xong xuôi, linh hồn kêu "âm" một tiếng, như được siêu thoát, đúng lúc này thì nhìn thấy Tà Quân đang đánh tới.

Bật giác nở nụ cười.

Hắn đang chuẩn bị cảm nhận sức mạnh hoàn toàn mới.

Tà Quân tới rất đúng lúc.

Đối mặt với Tà Quân nắm giữ sức mạnh thời không.

La Hồng mỉm cười, nhấc tay lên, như hái một nụ hoa.

Ngay sau đó, chỉ tay một cái.

Nhắm thẳng về phía Tà Quân.

Tà Quân thấy cảnh này, một cơn áp lực kinh khủng đột nhiên dâng lên trong lòng.

"Ta tránh!"

Tà Quân quát lên.

Nhưng.

La Hồng cười tươi như hoa, chỉ tay ba phát.

Vô số quy tắc hội tụ giữa thiên địa, bắn ba phát liên tiếp vào mặt Tà Quân,.

Tà Quân mờ mịt, bị chỉ tay bắn trúng ba phát liên tiếp.

Phát sau mạnh hơn phát trước!
Bà chỉ tay cấp Thiên Đạo!
Hắn ta chủ quan... không hề tránh né!

Không, tránh không kịp mới đúng!
Đây là... sức mạnh cấp Thiên Đạo sao?
"Âm!

"Âm âm!
Sức mạnh to lớn bùng nổ, thân thể Tà Quân như lưu chuyển giữa thời không, bị đẩy lùi hàng vạn dặm.

Tà Quân mờ mịt, trên mặt nạ Tà Quân bỗng hiện lên một vết rạn.

Ngay sau đó, mặt nạ Tà Quân vỡ thành từng mảnh!
Chỉ tay, Tà Quân vỡ.

Thực lực của Tà Quân xem như đã đặt chân tới Hoàng cảnh đỉnh phong, đã tiến nửa bước vào cấp Thiên Đạo, chủ yếu là bởi vì hắn ta lén lút nâng cao thực lực trong dòng sông Thời Không suốt mười vạn năm.

Hơn nữa còn trộm lấy đi năng lượng rò rỉ trong trận chiến giữa Thiên Ma và Thiên Đạo để tăng cường thực lực của bản thân.

Cho nên, Tà Quân có thể đạt tới cấp bậc này cũng không có gì bất ngờ.

Chỉ là, lúc này, lòng kiêu ngạo của Tà Quân đã hoàn toàn vỡ nát, bị ba chỉ tay của La Hồng bắn vỡ, trong lúc mặt nạ nứt vỡ, tâm tính cũng bắt đầu sụp đổ.

Tà Quân làm thế nào cũng nghĩ không ra, vì sao chỉ trong một thời gian ngắn như vậy mà La Hồng có thể từ một phạm nhân đạt tới cấp bậc đáng sợ như hiện tại?

Hơn nữa, hắn ta vốn định bồi dưỡng La Hồng thành một tên khốn nạn, tại sao kết quả tên này lại trở thành chúa cứu thế?

Tu vi nhường này, thực lực nhường này, hoàn toàn vượt khỏi tầm kiểm soát của Tà Quân.

Rõ ràng trước đó tất cả mọi thứ vẫn còn nằm trong lòng bàn tay hắn ta.

Tuy Tà Quân buồn bực trong lòng nhưng cũng không thay đổi được điều gì.

"Âm!"

Mặt nạ nứt ra thành từng mảnh nhỏ.

Nhưng thực lực của Tà Quân vẫn rất mạnh, cơn lốc ý chí mãnh liệt thổi quét, muốn ghép tấm mặt nạ vỡ nát này lại.

Nếu có thể ghép lại, hắn ta sẽ lại là một đáng hảo hạn.

La Hồng ngồi yên giữa Tinh Không Tam Giới, áo trắng tung bay.

Hắn nhấc tay lên, vỗ xuống.
Bàn tay đột nhiên che phủ cả bầu trời Tam Giới.

Nhắm thẳng vào vị trí của mặt nạ Tà Quân, vỗ mạnh xuống.
Mặt nạ Tà Quân vừa mới ghép lại.
Đột nhiên lại bị La Hồng đập nát thêm lần nữa.

Đòn tấn công không chút điệu nghệ màu mè, cũng không có chiêu thức gì quá mức đẹp mắt.

Chỉ đơn giản là chụp xuống một cái.

Mặt nạ Tà Quân nứt ra.

La Hồng ngồi yên, nhấc tay lên, vươn một ngón tay, trên mặt mang theo ý cười, nhẹ nhàng chỉ tay vào hư không.

"Một, hai, ba... Mười lăm, mười sáu, mười bảy, mười tám..."

"Thật khéo, vỗ thành đúng mười tám mảnh."

La Hồng nở nụ cười, nụ cười tươi sáng đến lạ, như phát hiện ra thứ gì đó rất thú vị.

Sau đó.

Năm ngón tay của La Hồng giống như thần kiếm, bắt lấy không gian đang không ngừng vỡ nát.

Trong mặt nạ phát ra tiếng gào thét giận dữ của Tà Quân, gào được một lúc thì bị áp chế lại.

Mặt nạ Tà Quân vỡ thành mười tám mảnh, mười tám mảnh mặt nạ, mỗi một mảnh nhỏ tượng trưng cho một tầng.

Mười Tám Tầng Địa Ngục!

Bàn tay La Hồng ngang tàng chụp xuống.

Mười tám mảnh mặt nạ đều bị đẩy xuống Địa Ngục, khiến mặt đất không ngừng lõm xuống, mở rộng.

Uy thế trong hành động này không hề thua kém uy thế thuở khai thiên lập địa!

Chương 1322: Ngang hàng với Thiên Đạo

"Không thể nào!"

Tiếng gào thét của Tà Quân không ngừng vang lên trong những mảnh vỡ.

Hắn ta thật sự không cam lòng, vì sao lại như vậy?

Thực lực của La Hồng càng ngày càng mạnh, nhưng vì sao lại khó chống lại như vậy, hắn ta để lại tay chân trong biến ý chí của La Hồng, chẳng lẽ không hề có tác dụng một chút nào?

Tà Quân vẫn luôn rất phấn khích, cho dù thực lực của La Hồng nhanh chóng tăng vọt, hắn ta cũng không hề hoảng loạn.

Nhưng giờ khắc này, hắn ta chợt phát hiện tất cả mọi đường lui mình chuẩn bị từ trước đều không thể ảnh hưởng tới La Hồng, tới lúc này thì Tà Quân đã hiểu mình thật sự không còn hy vọng nữa rồi.

Hắn ta muốn đoạt xá La Hồng chẳng khác nào người sĩ nói mộng!

Sức mạnh cấp Thiên Đạo... vượt xa sức tưởng tượng của hắn ta.

Tà Quân không cam lòng, mưu tính của hắn ta không sai, kế hoạch của hắn ta không sai, nhưng sai ở chỗ hắn ta đánh giá sai sự tiến bộ thực lực của La Hồng, La Hồng tạo ra Luân Hồi hoàn chỉnh, thay đổi Địa Ngục, tự chém hang trời, tự bạo thần cách, chẳng những thực lực không hề suy nhược mà còn nhờ chuyện này mà chứng đạo, phá vỡ giới hạn!

Không!

Tà Quân đột nhiên cảm thấy hoảng sợ.

Hắn ta phát hiện thật ra La Hồng cũng không thực sự chứng đạo, thậm chí còn không thực sự bước lên cấp Thiên Đạo, có lẽ chỉ mới tiên được nửa bước vào cấp bậc Thiên Đạo.

Cũng chính là cấp bậc ngang hàng hắn ta.

Nhưng sức chiến đấu của La Hồng có thể đè bẹp hắn ta một cách dễ dàng.

Con đường tu hành của La Hồng vẫn luôn dẫm đạp lên kẻ địch như vậy, hiện giờ, tuy đã đứng trên đỉnh Tam Giới nhưng vẫn vẫn như vậy.

Chiếm hết tất cả những gì kiệt xuất nhất Tam Giới!

La Hồng áp tay xuống.

Năm ngón tay thành núi.

Địa Ngục rung chuyển, đất rung núi lở.

"Bỏ công tử không giết người, giữ lại một chút ý chí của người, để người nhìn xem sơn hà này tươi đẹp đến nhường nào."

La Hồng cười nhẹ.

Hắn trả lại những lời y hết lúc trước cho Tà Quân, trước đây Tà Quân cũng muốn giữ lại cho hắn một chút ý chí để trấn áp dòng sông Thời Không, giờ khắc này, La Hồng lấy đạo của hắn ta trả lại cho hắn ta.

Mười tám mảnh vỡ mặt nạ hóa thành Mười Tám Tầng Địa Ngục, nằm ở nơi sâu thẳm dưới Địa Ngục, như mở ra một thế giới quỷ dị.

Trong mỗi một tầng thế giới đều có sức mạnh ý chí bị phân tách của Tà Quân, có cả tiếng kêu khóc, càng làm cho Mười Tám Tầng Địa Ngục trở nên yêu dị và kinh khủng.

Nhưng La Hồng cũng không thêm để ý.

Mười Tám Tầng Địa Ngục này chỉ dùng để trừng phạt một vài kẻ tội ác đầy mình khó được đầu thai, cho nên càng gọn càng tốt.

Vốn đã là lao tù, cần gì phải sửa lại cho thoải mái?

Dù sao kẻ phải đến Mười Tám Tầng Địa Ngục cũng không phải khách du lịch.

Mười Tám Tầng Địa Ngục ở một nơi cách Lục Đạo Luân Hồi không xa.

Trong thoáng chốc, Địa Ngục đã trở nên hoàn chỉnh và viên mãn.

Khí tức trên người La Hồng cũng dâng lên tới đỉnh điểm!

Ý chí của Tà Quân trào dâng cuộn cuộn, lan ra từ Mười Tám Tầng Địa Ngục, hắn ta vẫn không cam tâm.

La Hồng cũng không nhân từ nương nạy, tách ý chí của Tà Quân ra khỏi Mười Tám Tầng Địa Ngục, để nó lơ lửng trên không.

Cuối cùng La Hồng cũng đứng lên.

Một chân đạp xuống.

Đối với ý chí của Tà Quân, chống lại một cú đạp này khó như lên trời, cứ thế bị dẫm nát.

Dẫm nát lại khôi phục, khôi phục lại dẫm nát.

Ý chí Tà Quân hoàn toàn tuyệt vọng, hắn ta nhận ra... kế hoạch của hắn ta, ý đồ đột xá của hắn ta đều trở thành một trò cười.

Kẻ tha hương bị hắn ta chọn trúng, bây giờ đã lợi ngược dòng thành công ngay dưới mí mắt hắn ta.

"Âm!"

Ý chí Tà Quân hoàn toàn bị giam cầm, quy tắc như khóa, La Hồng chỉ tay một cái liền rơi xuống la tả.

Tà Quân trên giữ sâu trong dòng sông Thời Không, làm mưa làm gió mười vạn năm, cuối cùng cũng triệt để kết thúc.

La Hồng đứng dậy, như người khổng lồ tuyệt thế vô song.

Tu vi của hắn đã đạt tới một bình cảnh, đó là cực hạn của cấp Bán Bộ Thiên Đạo.

Cũng là cảnh giới của Tà Quân lúc trước.

Hết thấy đều là sức mạnh có được từ sự hình thành của Địa Ngục Luân Hồi.

La Hồng rất hài lòng, hết thấy đều đúng như dự đoán của hắn.

Tuy hắn không thực sự bước vào cấp Thiên Đạo, nhưng sức mạnh và sự bùng nổ của hắn lúc này đã đạt tới cấp Thiên Đạo.

Trở thành một trong những tồn tại mạnh nhất vùng Tinh Không này.

Ngang hàng với Thiên Đạo.

La Hồng cảm thấy nhẹ nhõm.

Tự chém hạng trời, hóa thân thành Luân Hồi.

Hắn chỉ thiếu một bước vào cửa nữa thôi là có thể siêu thoát, thoát khỏi Tam Giới, không còn bị quy tắc trói buộc.

"vùp Ma Kiếm Atula bay vút trở về, nằm trong tay La Hồng.

Ma Kiếm tiểu tử tỷ tỷ vấy đỏ tung bay, hiện lên đằng sau La Hồng, mặt như tranh vẽ, cười tươi như hoa.

Atula tộc đã có chốn về an ổn, được La Hồng hóa thành một đạo trong Lục Đạo Luân Hồi, đối với tộc Atula đã diệt vong từ lâu, đây là một vinh hạnh to lớn.

Ma Kiếm tiểu tử tỷ tỷ là Hoàng của tộc Atula, sao có thể không vui, sao có thể không cảm kích?

Chín vị Tà Thần cũng trở về Địa Ngục, tháp Tà Thần cũng hóa thành điện Diêm La, tọa lạc trong Địa Ngục, khiến Địa Ngục càng thêm trang nghiêm.

Mười Tám Tầng Địa Ngục, Thập Điện Diêm La, cầu Nại Hà, Hoàng Tuyền, hoa Bỉ Ngạn, Số Sinh Tử...

Địa Ngục vốn là một nơi hoang vu trống rỗng, nhưng giờ đã được lấp đầy.

Ngoại trừ Số Không, chín vị Tà Thần khác đều nhận được lợi ích từ Luân Hồi, thực lực và khí cơ của bọn họ đều càng thêm mạnh mẽ.

Chương 1323: Đây chính là công đức

Khi Tam Giới tìm kiếm sức mạnh linh hồn hướng tới Luân Hồi, từ Hoàng Tuyền chảy vào Địa Ngục, lại phân tán cho các vị Diêm La, tu vi và khí cơ của bọn họ cũng không ngừng trở nên mạnh mẽ.

Thậm chí, còn có xu hướng vượt qua Hoàng cảnh.

La Hồng tiến lên một bước, từ nơi tận cùng dòng sông Thời Không đi tới không trung trong Địa Ngục.

Thân thể tỏa ra hào quang vạn trượng, như chiếu sáng cả Địa Ngục, ánh sáng trắng xóa chiếu rọi khắp chốn.

La Hồng nhìn xuống Địa Ngục, thấy Luân Hồi vận hành, thấy Hoàng Tuyền tuôn chảy.

Sinh Mệnh Mẫu Thần hiện lên giữa Hoàng Tuyền, đứng bên cầu Nại Hà nhìn La Hồng, ánh mắt đầy phức tạp hòa lẫn vui sướng.

Như người mẹ nhìn thấy đứa con của mình đã trưởng thành.

La Hồng gọi bà một tiếng sư nương, bà nỗ lực hết lòng giúp La Hồng tạo ra Luân Hồi.

Cho dù bà cũng có mục đích riêng.

La Hồng thấy thế, khẽ mỉm cười.

"Sư nương yên tâm, đã hứa với người, ta nhất định sẽ làm được."

Giọng nói của La Hồng vừa kiên định vừa đanh thép.

Lòng tin mạnh mẽ như xuyên suốt cả Tam Giới.

Sinh Mệnh Mẫu Thần gật đầu.

La Hồng cười khẽ, vung tay một cái.

Một bóng người bị La Hồng lôi ra, không phải ai khác mà chính là Quỷ

Bà vẫn luôn canh chừng trước lối vào Địa Ngục.

Giờ phút này, Quỷ Bà đang sợ hãi tột độ.

Bà ta cảm nhận được một luồng khí tức và uy lực kinh khủng trên người

La Hồng, nó có thể khiến bà ta tan thành tro bụi, điều này khiến bà ta run lên lay bậy.

"La Hoàng... Tha... tha mạng..."

Quỷ Bà run như cây sậy.

Bà ta có cảm giác như nhìn thấy quỷ.

La Hồng này... rốt cuộc là thứ gì!

Sao lại có thể trở thành chúa tể Địa Ngục chỉ sau một thời gian ngắn như vậy!

Hơn nữa, Địa Ngục đã biến dạng, hoàn toàn không phải Địa Ngục mà bà ta quen thuộc.

La Hồng nhìn Quỷ Bà, cười dừng dừng.

"Xem như người phúc lớn mạng lớn, Địa Ngục bị hủy cả rồi, vậy mà một kẻ nhỏ yếu như người lại không chết."

"Nếu đã như vậy, người cứ tiếp tục canh giữ cánh cửa Địa Ngục đi"

"Làm người dẫn độ vong hồn"

La Hồng chỉ tay một cái.

Một luồng sức mạnh quy tắc từ trên trời giáng xuống, hóa thành một chiếc thuyền, một cây gậy trúc.

Quỷ Bà sửng sốt, vội vàng dập đầu.

Trên Hoàng Tuyền, Quỷ Bà ngồi trên Khổ Chu, tay cầm gậy trúc chèo thuyền.

Bà ta không có gì bất mãn, thậm chí còn vui mừng, đây là chức vụ mà La Hoàng đích thân sắc phong!

Bà ta là tồn tại được La Hồng chiếu cốt ở một nơi khác, Sinh Mệnh Mẫu Thần ngưng kết thân thể, đứng trên cầu Nại Hà, nhìn Quỷ Bà đang chèo đò, ánh mắt đăm chiêu.

"Nhập Luân Hồi, phải quên chuyện hồn trần rồi lại trở về hồng trần mà không chút gánh nặng..."

"Nếu không, thế nhân nhiều chuyện khó quên, sao có thể yên tâm đi qua Luân Hồi?"

Sinh Mệnh Mẫu Thần cảm thán.

Bà hiểu rõ ký ức đau đớn đến nhường nào.

Nếu bà cái gì cũng không biết thì tội gì phải như bây giờ.

Bàn tay nỡn nà khẽ nâng lên.

Vô số tinh hoa sinh mệnh hội tụ trong lòng bàn tay.

Nếu có vong hồn qua cầu, đều phải uống một bát tinh hoa sinh mệnh, như vậy có thể tẩy sạch trí nhớ, quên đi khổ tình, bớt đi nỗi đau khổ khi qua Luân Hồi.

La Hồng đứng trên không trung Địa Ngục, ngẩn người.

Hắn cũng không ngăn cản.

Chỉ cười mà thôi.

Tiến lên một bước, xoay người bước ra khỏi Địa Ngục.

Địa Ngục đã xong, Luân Hồi đã thành.

Tu vi và khí tức của La Hồng đã đạt tới bình cảnh của cấp Bán Bộ Thiên Đạo.

Hắn trở lại Nhân Gian.

Nhân Gian tươi sáng muôn trượng.

Núi xanh ngắt, không khí tươi mát, núi sông ngàn dặm đẹp muôn phần.

La Hồng rơi xuống đất, bước đi trên nhân gian.

Từ khi Nhân Gian thống nhất, khí vận tăng vọt, người phàm hô to tên La Hoàng, tu sĩ cũng thờ phụng La Hoàng.

Trong lúc nhất thời, La Hồng được khí vận Nhân Gian thêm thân, trên người có Nhân Hoàng khí thống nhất Nhân Gian.

Toàn thân như được thăng hoa.

Chúa tể Địa Ngục, Nhân Hoàng của Nhân Gian...

Giờ khắc này, trong khắp tam giới, thân phận của La Hồng cao quý không ai sánh bằng.

Tắc Hạ Học Cung.

Phu tử, Lý Tu Viễn chấp tay sau lưng, đưa mắt nhìn xa xa.

Có thể nhìn thấy khắp mặt đất Nhân Gian có hào quang vạn trượng, và Nhân Hoàng khí có làm sao cũng không thể bị che lấp, khiến hai người cảm thán không thôi.

"Tiểu sư đệ... thật là... càng ngày càng vô thượng"

"Đây là... siêu thoát rồi sao?"

Lý Tu Viễn cười nói.

Sắc mặt phu tử hồng hào, biểu cảm phức tạp, ông chưa bao giờ nghĩ một ánh nhìn thoáng qua tại huyện An Bình lúc trước, thấy thánh và tà đây đây, cứ ngỡ chỉ là một thiên tài tuyệt thế đang rối rắm giữa chính đạo và tà đạo.

Không ngờ lại tạo nên một tồn tại chí cao vô thượng siêu thoát Tam Giới.

Phu tử khẽ vuốt ve chòm râu.

Nở nụ cười.

Mặc kệ thế nào.

Đệ tử cuối cùng cũng là đệ tử khó dạy nhất của ông, rốt cuộc...

hắn là đi theo chính đạo rồi?

Đạo của Nhân Hoàng Nhân Gian không phải chính đạo thì là gì?

Mà Địa Ngục Luân Hồi cũng mang tới phúc trách lớn lao đối với linh Tam Giới.

Cũng là chính đạo!

Lão phu mặc kệ, lão phu nhận nhiều đệ tử như vậy, rốt cuộc cũng có một người có tiền đồ!

Thanh danh của lão phu vẫn còn!

Phu tử cười thoải mái, có đệ tử này, từ giờ, ông có thể về hưu, tìm một nơi trong Nhân Gian rồi ẩn cư làm ruộng, du lịch dưới chân Nam Sơn, mỉm cười ngắm mây đọc sách.

La Hồng không quá để ý tới tình hình của phu tử.

Hiện giờ đối với La Hồng, chính và tà thật ra cũng không có nhiều khác biệt.

Nếu phải nói một câu, hẳn thật sự quá chính nghĩa.

Tạo ra Địa Ngục Luân Hồi là công đức to lớn, để Tam Giới không còn là một cây bèo trôi dạt nữa.

Sinh linh sinh ra trong Tam Giới chết đi, sức mạnh linh hồn của bọn họ sẽ không vô có tiêu tán, lả tả khắp Tinh Không, ngoại trừ bị Thiên Đạo hấp thu thì hết thảy còn lại đều bị lãng phí.

Địa Ngục Luân Hồi có thể thực hiện luân chuyển liên tục, khiến Tam Giới không ngừng sinh sôi, khiến thiên địa bùng bùng sức sống.

Đây chính là công đức.

Chương 1324: Siêu thoát

Đương nhiên, hiện giờ Địa Ngục và Nhân Gian đều là do hang trời của La Hồng biến thành, đương nhiên La Hồng cảm thấy thư thái.
Nhân Gian thật sự không có bao nhiêu việc phải xử lý.
La Hồng lại cất bước, đi qua lá chắn, vật đổi sao dời, tới Thiên giới.

Thiên giới đã trải qua một cuộc tẩy trừ quy mô lớn, hiện giờ đã trở nên vô cùng tĩnh lặng.

Ngoại trừ cường giả Nhân tộc đóng quân tại Long Thành thì Thiên giới thật sự tiêu điều xơ xác.

Khắp nơi đều tĩnh lặng như chết.

La Hồng đứng trên không trung Thiên giới, thân hình dần dần phóng to, như một vị thần nhìn xuống Thiên giới.

Hắc kỵ La gia đóng quân tại Long Thành đều quỳ rạp trên mặt đất, tung hô La Hoàng.

La Hồng mỉm cười gật đầu.

Nhìn Thiên giới sau khi bị gột tẩy, hắc rơi vào trầm tư.

La Hồng ngẩng đầu, đưa mắt nhìn về phương xa, đôi mắt sâu thẳm, vừa nhìn một cái đã nhìn thấu Tinh Không và Hỗn Độn, thấy được Thiên Đạo

và Thiên Ma đang giao đấu kịch liệt trên Tinh Không...

Hiện giờ tuy La Hồng đã có chiến lực cấp Thiên Đạo.

Nhưng tu vi vẫn mắc kẹt tại bình cảnh Bán Bộ Thiên Đạo cực hạn.

Cho dù cơ sở của hắc vững chắc, cấp độ Thiên Đạo không hề yếu, nhưng hắc vẫn không hài lòng, luôn cảm thấy thiếu gì đó.

Địa Ngục có Luân Hồi, Nhân Gian đang thái bình...

Cái bị thiếu đó... chính là Thiên giới.

"Địa Ngục, Nhân Gian đều do hang trời biến thành, vậy để Thiên Đạo Tam Giới dư lại một Thiên giới cũng không có ý nghĩa..."

"Không bằng cùng nhau luyện hóa đi"

Trộm nhiều như vậy rồi, cũng không thiếu một đao cuối cùng.

La Hồng nghĩ là làm.

Nhấc tay lên, quy tắc quán quanh bàn tay trắng nõn.

Thoáng chốc.

Thiên giới tĩnh lặng như tờ bỗng ào ào nổi gió.

La Hồng giơ tay lên cao, huyền hóa một chiêu.

Dòng sông Thời Không lập tức đổ vào Thiên giới, tuôn chảy không thối, trong thời không, năm tháng luân chuyển không ngừng, mệnh mông cuộn cuộn.

Cánh cửa Thiên Địa xa xa.
La Hồng vươn tay ấn nhẹ.
Cánh cửa lập tức mở rộng.

Mặt đất Nhân Gian, vô số tu sĩ ngẩng đầu, trong mắt toát lên vẻ cuồng nhiệt.

Thân hình La Hồng cao lớn hùng vĩ, từ từ mở miệng, giọng nói vang vọng.

"Hôm nay, Nhân Gian có thể thành tiên"

Dứt lời, một luồng sức mạnh quy tắc chợt quét xuống Nhân Gian, xuyên qua Thiên giới.

Vô số tu sĩ cảnh giới Lục Địa Tiên đều cảm nhận được một luồng sức mạnh phi thăng khó có thể giãy thoát, sau đó đều được dẫn dắt, phi thăng lên cánh cửa Thiên Địa.

Cảnh tượng này thật sự chấn động!

Hàng ngàn hàng vạn tia sáng lấp lánh tràn ngập khắp nhân gian, vô số Lục Địa Tiên bay lên không trung, vô cùng đẹp mắt.

Tắc Hạ Học Cung, thân thể phụ tử chấn động, giãy thoát khỏi luồng lực dẫn dắt này.

Ông vuốt râu, mỉm cười: "Thằng nhóc này... muốn lập lại Thiên giới."

"Muốn trả lại một Tam Giới hoàn chỉnh"

Lý Tu Viễn cũng muốn thoát khỏi trói buộc nhưng lại bị phụ tử cản lại.

"Con đi theo đạo Niết Bàn, Nhân Gian hiện giờ đã muôn đời thái bình, không hợp để con tranh đấu chém giết, mà Thiên giới đã được xây dựng lại, hoang phế đã lâu nay mới được hưng thịnh, rất thích hợp với con"

Lời của phụ tử khiến Lý Tu Viễn có chút dăm chiêu.

Y cũng bay lên, tiến vào Thiên giới.

Vũ hóa thành tiên.

Ngày hôm đó, nhân gian vạn phần vui vẻ.

Mặt đất Thiên giới.

Một vị Lục Địa Tiên bay ra từ cánh cửa Thiên Địa.

La Hồng vươn tay, lại ấn một cái.

Thoáng chốc, một tòa cung điện bỗng mọc lên trên Thiên giới.

"Thiên giới lập lại, Lục Địa Tiên của Nhân Gian có thể phi thăng lên Thiên giới, Thiên giới hưng thịnh trở lại, các vị, cùng nhau khai phá, thành

lập Thiên Đình, nắm giữ quy tắc"
La Hồng nói.

Dứt lời.

Vô số Lục Địa Tiên cung kính chấp tay với La Hồng.
"Ồm?

Âm thanh như sấm sét, cuộn cuộn giữa thiên địa!
Địa Ngục có Luân Hồi.
Nhân Gian thái bình.

Thiên giới lập đạo đình.
Trên mặt La Hồng lập tức hiện lên nụ cười hài lòng.
Đột nhiên.
Trên không trung Thiên Giới.

Gương mặt trắng xóa hiện lên, tràn đầy giận dữ, há miệng rít gào.
La Hồng nhìn lướt qua, như thể nhìn thấu Tinh Không vô ngần.
Thấy được Thiên Đạo Chỉ Ý nổi cơn thịnh nộ.

Thiên Đạo Chỉ Ý cũng ngơ ngác.
Đấu với Thiên Ma vô số năm tháng, một chút chuyện xấu cũng không có.

Sao hiện giờ mới dây dưa với Thiên Ma nửa khắc như vậy mà Tam Giới... đã biến mất?

Nhà... bị trộm triệt để rồi.
Ngay cả Thiên giới cũng không còn!

Thiên Đạo Chỉ Ý sao có thể không giận.
Thiên Ma đi theo sau Thiên Đạo Chỉ Ý cũng mặt mày phức tạp, không ngăn cản Thiên Đạo Chỉ Ý nữa.

Bởi vì Thiên Ma biết mình không cần ngăn cản.
Trong Thiên giới.
La Hồng cười rạng rỡ.

Giơ tay lên.
Sổ Sinh Tử tới, Ma Kiếm cũng bay tới.
Một tay cầm kiếm, một tay nâng Sổ Sinh Tử.

Khoảnh khắc Thiên giới lập Đạo Đình.
Bình cảnh Bán Bộ Thiên đạo cực hạn mà La Hồng đang mắc kẹt cũng bị phá vỡ.
Siêu thoát, cứ thế thành công.

La Hồng tiến lên một bước, vật đổi sao dời, Tinh Không xoay chuyển dưới chân hắn.

Thiên Đạo Tam Giới...

Nên độ sức một trận rồi.

Thời điểm La Hồng thành lập Thiên Đình trên Thiên giới, tu vi của hắn cũng lập tức đột phá một cách lưu loát như nước chảy thành sông.

Hắn vẫn luôn mắc kẹt ở cấp Bán Bộ Thiên Đạo, giờ đã trực tiếp phá vỡ giới hạn, thực hiện siêu thoát.

Nhưng bước vào cảnh giới siêu thoát cũng không có hiện tượng thiên địa biến sắc gì, không có bất cứ cảnh tượng chấn động lòng người nào.

Chỉ có mây trời nhàn nhạt, nhẹ nhàng như xuyên qua một lớp màn mỏng.

Từ cấp Bán Bộ Thiên Đạo bước vào cấp Thiên Đạo, thậm chí còn không náo động bằng thời điểm bước vào Tôn cảnh.

Trên thực tế, tất cả mọi người đều cho rằng La Hồng đã siêu thoát từ lâu, đã tiến lên cấp bậc sánh ngang với Thiên Đạo.

Nhưng điều khiến người ta không ngờ được chính là La Hồng vẫn chưa thực sự đạt tới cảnh giới siêu thoát, lúc trước chẳng qua chỉ cùng một cảnh giới với Tà Quân đã có thể đánh cho hắn ta không có đường phản kháng.

Trên thực tế cũng không khó lý giải.

Tà Quân đạt tới cấp Bán Bộ Thiên Đạo là nhờ trộm hấp thu năng lượng tỏa ra từ trận chiến kéo dài vô số năm tháng của Thiên Đạo và Thiên Ma, mà La Hồng thì không, hắn trực tiếp hấp thu sức mạnh căn nguyên của Thiên Đạo.

Sức mạnh tinh thuần tiêu diệt Thiên giới, để linh hồn của tất cả sinh linh dung nhập Luân Hồi Địa Ngục, khiến Thiên Đạo cũng phải tức giận, chính là suối nguồn sức mạnh.

Ngay cả Thiên Đạo, nếu trong Tam giới đã không còn sinh linh thì sức mạnh của nó cũng sẽ không ngừng suy giảm.

Giống như Thiên Ma của hiện tại vậy.

Thiên Ma chính là vì trong Tinh Không đã không còn sinh linh, cho nên tuy sức mạnh vẫn còn duy trì nhưng sớm muộn gì cũng có ngày tiêu vong, y không thể không rời khỏi Tinh Không, cọ xát va chạm với Thiên Đạo Tam Giới.

Cho nên, sức mạnh của La Hồng mới cường đại đến phát sợ, hơn nữa còn tạo ra Luân Hồi và thu được sức mạnh cường đại, cuộn cuộn không ngừng, sinh sôi không ngớt, cũng vượt xa Tà Quân.

Tam Giới xong rồi.

Chương 1325: Nó đang suy nhược!

Một tay La Hồng cầm Sổ Sinh Tử, tay kia cầm Ma Kiếm, ngoảnh đầu nhìn Tam Giới non sông tươi đẹp.

Nở nụ cười.

Tiến lên một bước, thời không thay đổi liên tục, mỗi một bước chân đều như đang đo lường thiên địa, khiến núi sông mờ nhạt, thời không ngưng trệ.

Như vật đổi sao dời, thiên địa bỗng trở nên rục rĩ xán lạn.

La Hồng bước đi trên Thiên giới, trong ánh mắt ngời sáng của vô số tu sĩ, hần đi tới Cẩm Khu Hắc Ám, hiện nay Cẩm Khu Hắc Ám đã gỡ tấm khăn che mặt thần bí xuống, để lộ đại dương hắc ám mệnh mệnh vô tận.

Biển hắc ám quay cuồng không ngớt, trên mặt biển có một cánh cửa lơ lửng, đằng sau cánh cửa là ánh sao xán lạn, vô số ngôi sao đang xoay tròn.

Đó là cánh cổng Tinh Không mà phụ tử đời đầu hy sinh mạng sống để lập ra.

Muốn cho thế nhân hiểu rõ chân tướng của thế giới.

Với thực lực siêu thoát của La Hồng hiện tại, đương nhiên có thể xé rách lá chắn một cách dễ dàng, đặt chân lên Tinh Không.

Nhưng La Hồng không lựa chọn như vậy mà lựa chọn đặt chân vào biển hắc ám, thông qua cánh cổng Tinh Không để bước vào Tinh Không.

"Grào!"

Trong Tinh Không, tồn tại kinh khủng đang rít gào, sóng khí mạnh mẽ như khiến Tinh Không vỡ tung!

Trong Tam Giới, vô số người đang lo sợ bất an.

La Hồng chỉ cười nhẹ, bước tới Tinh Không.

Đi qua cánh cổng Tinh Không chính là vùng phân cách giữa Tam Giới và Tinh Không.

La Hồng đi ra khỏi cánh cổng Tinh Không, lập tức cảm nhận được xiềng xích trên người đang đồng loạt đứt đoạn, lực hấp dẫn của Tam Giới tác động lên người hần lập tức bị phá vỡ.

La Hồng sửng sốt.

Siêu thoát, chính là siêu thoát khỏi thế giới này, không còn bị thế giới này trói buộc nữa.

Nhìn thấy cánh cổng Tinh Không, La Hồng nhắc tay lên, phát nhẹ một cái.

Sổ Sinh Tử tỏa ra hào quang muôn trượng.

Ngón tay La Hồng ân lên Sô Sinh Tử, cuối cùng, hình thành một cái tên trên sổ sách.

"Khổng Hư"

"Hồn Hề Quy Lai"

La Hồng nói.

Dứt lời.

Cánh cổng Tinh Không tức khắc sụp đổ, lan tỏa từng chút từng chút.

La Hồng vươn tay, nắm ngón tay quơ một cái, cánh cổng Tinh Không tự lại rồi hóa thành một bóng người.

Bóng người kia có chút mờ nhạt và hơi lom khom.

Không phải ai khác mà là phu tử đời đầu - Khổng Hư.

Phu tử đời đầu Khổng Hư phối hợp với Nhân Hoàng, trong trận chiến với Chân Hoàng năm tộc, ông đã xả thân ngã xuống, hiện giờ lại được La Hồng chiêu hồn trở về.

Đương nhiên, đây cũng là vì cánh cổng Tinh Không ẩn chứa ý niệm của phu tử đời đầu, ẩn chứa sức mạnh linh hồn, cho nên bây giờ mới có thể chiêu hồn.

Trên thực tế, phương pháp này cũng cùng một loại với... vong linh tà ảnh.

Nhưng lại không giống như vong linh tà ảnh.

Thứ hẳn gọi về không phải tà ảnh mà là sinh mệnh thực sự.

Hồi sinh từ cõi chết.

Là thủ đoạn thần thông!

La Hồng cười ôn hòa, áo trắng như sương tuyết, đôi mắt sáng như sao.

Phu tử đời đầu kinh ngạc, sau đó nở nụ cười.

Sinh tử tùy mệnh, nhưng đôi khi sinh tử chưa chắc đã theo mệnh.

Phu tử đời đầu đã không thể nhìn thấu khí tức trên người La Hồng, ít nhất điều này chứng tỏ tu vi của La Hồng đã đạt tới Hoàng cảnh, thậm chí còn vượt qua Hoàng cảnh, đạt tới một cấp bậc không thể tưởng tượng.

Siêu thoát!

Trong đầu phu tử đời đầu hiện lên một khái niệm và suy nghĩ như vậy.

Cùng cấp với Thiên!

Đây chính là cấp bậc của La Hồng sao?

Người này... rốt cuộc là yêu nghiệt từ đâu tới!

Phu tử đời đầu xúc động vạn phần, Nhân Hoàng... cũng không sánh kịp.

La Hồng không nhiều lời với phu tử đời đầu, bởi vì bây giờ cũng không phải thời điểm để nói nhiều.

La Hồng quơ tay một cái, sức mạnh quy tắc lại ngưng tụ, như có từng đại đạo xuyên qua, qua một hồi lâu, thân thể của phu tử đời đầu dần dần ngưng tụ, trở thành một người rõ ràng.

Phu tử đời đầu cười.

Xấn tay áo, khom người.

"Tạ ơn La Hoàng"

La Hồng ôn hòa vuốt cằm: "Bảo vệ tinh Môn."

Dứt lời, La Hồng bấm tay búng ra một cái, như búng lên một gợn sóng trên mặt hồ phẳng lặng.

Đằng sau phu tử đời đầu là cánh cổng Tinh Không đang lần nữa mở ra, chỉ là không giống với cái lần phu tử đời đầu hiến tế toàn bộ sức mạnh về bản thân để mở ra một cách gian nan.

Trong nháy mắt, La Hồng đã hoàn thành công việc vĩ đại mà phu tử đời đầu phải thiêu đốt cả sinh mệnh mới có thể hoàn thành.

Đây chính là sự chênh lệch giữa bọn họ.

Muôn vạn khó khăn nhưng lại giải quyết một cách nhẹ nhàng.

Phu tử đời đầu xúc động bùi ngùi, cũng càng thêm kính sợ.

Tre già măng mọc.

"Dạ"

Phu tử đời đầu khom người, chân thành nói.

Sau đó ông khoanh chân ngồi xuống, như một tảng đá, mắt nhìn Tinh Không.

La Hồng mỉm cười xoay người.

Xa xa.

Tinh Không chấn động, vô số ngôi sao đang rơi xuống, như có sức mạnh kinh khủng tuyệt đối xé gió lao tới, phui bay vô số ngôi Sao.

Khí cơ đáng sợ, áp lực vô tận như sóng lớn vọt tới, tạo thành một cơn bão sao trời!

Bóng người to lớn bước chân ra, dẫm lên sao trời mà tới.

Thiên Đạo Chi Ý của Tam Giới!

Cường giả cấp Thiên Đạo thực sự.

Tồn tại chí cường nắm trong tay quy tắc Tam Giới, nắm trong tay sinh tử của tất cả sinh linh trong Tam Giới.

Sắc mặt phu tử đời đầu đầy nghiêm trang.

Thời điểm ông mở cánh cổng Tinh Không, cảm nhận được tồn tại kinh khủng này, tồn tại khiến ông cảm thấy tuyệt vọng.

Là kẻ xem sinh linh là sâu bọ, xem tất cả mọi thứ trong thiên địa là bụi bặm.

Là kẻ hấp thu sức mạnh của sinh linh trong thế gian, là chúa tể thống trị tất cả.

Trước mặt người này, ngay cả cường giả Hoàng cảnh cũng chỉ như một con kiến nhỏ!

Phu tử đời đầu không lên tiếng nhắc nhở, bởi vì ông biết, nếu La Hồng đã lựa chọn đặt chân lên tinh không, đối mặt với tồn tại đáng sợ như vậy thì hẳn là hẳn đã chuẩn bị chu đáo từ trước.

"âm âm âm!"

Gió lốc cán quét khắp Tinh Không.

Thiên Đạo Chỉ Ý nổi cơn thịnh nộ.

Nó thật sự nổi giận, nó và Thiên Ma dây dưa, kết quả lại bị trộm, sao có thể không giận.

Đương nhiên nó phải nổi giận với kẻ ăn cắp, không đánh chết thì không bỏ qua.

Huống chỉ sự tồn tại của La Hồng đã uy hiếp tới địa vị của nó.

Thiên Đạo Chỉ Ý cảm giác được, mối liên hệ giữa nó và các sinh linh trong Tam Giới đã bị La Hồng chặt đứt, nó không thể hấp thu sức mạnh linh hồn của các sinh linh Tam Giới sau khi chết.

Nó đang suy nhược!

Nếu cứ tiếp tục như vậy, nó sẽ suy nhược tới mức ngay cả sức mạnh để chống lại Thiên Ma cũng không có.

Chương 1326: Đó chính là bản thể của Thiên Đạo?

Thiên Đạo Chỉ Ý đập lên sao trời mà tới.
Thiên Ma cũng lững thững rảo bước trong Tinh Không tăm tối.
Ánh mắt kỳ dị, mang theo vài phần tò mò.

Thằng nhóc lén lút tiêu hao sức mạnh Thiên Ma của y lúc trước, giờ đã trưởng thành đến mức này, thực sự siêu thoát rồi.
Không thể tưởng tượng nổi!

Quan trọng nhất là hình như La Hồng đã chặt đứt suối nguồn sức mạnh của Thiên Đạo, nắm gọn Tam Giới trong lòng bàn tay.
Còn một điều càng khiến Thiên Ma hưng phấn tới mức run rẩy chính là...

La Hồng đã thực hiện luân hồi lưu chuyển sức mạnh trong Tam Giới, không để chúng lan tràn tới Tinh Không nữa.
Đây mới thật sự là điều khiến Thiên Ma chấn động.

Nếu Thiên Ma cũng có thể làm như vậy thì vùng Tinh Không dưới tay y sẽ không hoang phế, sẽ không diệt vong.
Y cũng sẽ không sa sút như bây giờ.

Thiên Đạo Chỉ Ý hùng hùng hổ hổ, Thiên Ma cũng không ra tay ngăn cản, tuy y tán thưởng La Hồng, tán thưởng La Hồng tạo ra Luân Hồi trong Tam Giới, nhưng đây cũng là một thử thách y dành cho La Hồng.

Thiên Đạo Tam Giới đang trải qua quá trình thịnh cực khởi suy.
Cực thịnh đã qua đi, hiện tại là lúc bắt đầu suy yếu.
Mà Thiên Ma y, trên thực tế, đã đi tới điểm tận cùng của sự suy yếu trong quá trình đó.

Nếu ngay cả Thiên Đạo Chỉ Ý của bây giờ mà La Hồng cũng không thể chống lại, vậy chúng tỏ hẳn không có tư cách nói chuyện với Thiên Ma.
Trên thực tế, Thiên Ma thật sự hy vọng La Hồng có thể thắng, bởi vì y không muốn chiến đấu nữa.

Y muốn nghỉ ngơi, muốn được yên ổn.
Nếu có thể, y sẵn sàng đàm phán với La Hồng, để Tinh Không Thiên Ma hoang phế dung nhập vào Tinh Không Tam Giới...
Để Tinh Không đã hoang phế lại bùng bùng sức sống một lần nữa.

Nhưng điều kiện tiên quyết là La Hồng có thể ngăn chặn lửa giận của Thiên Đạo.

Nếu ngăn không được, hết thủy đều sẽ trở nên vô ích.

Đương nhiên, trong mắt Thiên Ma, khí tức của La Hồng hiện giờ rất mạnh mẽ, đối đầu với Thiên Đạo cũng sẽ không quá yếu thế, có thể liều một lần, nhưng cụ thể là liều đến mức nào thì không ai biết được.

Phu tử đời đầu cảnh giác, Thiên Ma thì suy tư.

La Hồng còn thật sự nghiêm túc.

Nhìn tồn tại mạnh mẽ thân thể khổng lồ đập lên sao trời mà tới kia.

La Hồng cũng tiến lên một bước, thân hình bắt đầu phóng đại, thậm chí có ánh sáng lấp lánh bùng lên từ trên người hắn.

Ánh sáng không ngừng phát ra, lấp lánh chói mắt.

Cuối cùng...

Thân thể La Hồng và Thiên Đạo Chi Ý bằng nhau.

"Chết đi!"

Thiên Đạo nên xuống một nắm đấm, Tinh Không như sắp sụp đổ, vô số ngôi sao rơi xuống như mưa, trời sao rạn nứt hàng vạn dặm.

La Hồng ném Sổ Sinh Tử ra.

Quyển sổ lập tức mở ra, hóa thành một tấm lưới lớn, lại như hóa thành một vùng sao trời mệnh mệnh, ngăn đón nắm đấm của Thiên Đạo Chi Ý.

Nắm đấm kinh khủng tột độ của Thiên Đạo Chi Ý tức khắc được hóa giải một cách nhẹ nhàng.

La Hồng nở nụ cười, chỉ tay một cái, Ma Kiếm lập tức phóng ra.

Trong Tinh Không đột nhiên có kiếm khí dâng lên, trên từng ngôi sao đều phát ra kiếm khí sắc bén!

Giống như vật đổi sao dời, sao trời xoay chuyển, nháy mắt đã dán chặt lên người Thiên Đạo Chi Ý.

"Âm Thiên Đạo vùng vẫy giãy dụa, giận dữ thét gào.

Ánh mắt La Hồng sáng rực.

Hắn không hề lùi bước, lại tiến tới gần, chiến đấu một trận với Thiên Đạo.

Đây là một trận đấu quy mô rộng khắp Tinh Không, chiến đấu lâu thật lâu, Thiên Đạo Chi Ý và La Hồng đều tự thi triển thủ đoạn của riêng mình.

La Hồng không có quá nhiều ác ý đối với Thiên Đạo Chi Ý.

So với Siêu Thoát Giả - một nhân tài mới xuất hiện như La Hồng, Thiên Đạo Chi Ý mới thực sự là ý thức mà Tam Giới sản sinh ra.

La Hồng có thể tiêu diệt Thiên Đạo Chỉ Ý nếu muốn, nhưng một khi tiêu diệt Thiên Đạo Chỉ Ý thì khí vận của Tam Giới cũng sẽ bị hủy diệt triệt để, Tam Giới cũng sẽ dần dần hoang phế.

Cho nên, La Hồng sẽ không giết Thiên Đạo Chỉ Ý.

Tay nắm Ma Kiếm, đặt ngang trước ngực.

La Hồng nhẹ nhàng vung lên.

Kiếm Khí phóng ra như ngân hà chảy ngược.

"Xoạt" một tiếng.

Đẩy Thiên Đạo Chỉ Ý ra một khoảng xa.

Thiên Đạo Chỉ Ý phần nộ rít gào, nhà bị trộm, đánh nhau cũng đánh không lại, quá phần nộ!

La Hồng cười tươi như hoa.

Ma Kiếm bay lên, nhẹ nhàng chỉ tay ba cái.

Thoáng chốc, ba tiếng động giòn giã vang lên, như gợn sóng nổi lên giữa Tĩnh Không, dần dần lan rộng.

Sau lưng La Hồng xuất hiện ba dị tượng.

Giống như cả Tam Giới đang đè xuống.

La Hồng chỉ tay.

"Âm Dị tượng Địa Ngục hiện lên, Hoàng Tuyền, Nại Hà, Bỉ Ngạn, Sở Sinh Tử, Thập Điện Diêm Lat Luân Hồi áp xuống, đè trúng Thiên Đạo Chỉ Ý giữa Tĩnh Không, khiến Thiên Đạo Chỉ Ý phải lùi lại mất bước, vô số ngôi sao đang run rẩy rơi xuống.

Thiên Đạo vươn tay, nhắc cả Địa Ngục lên!

Như vậy còn chưa đủ!

La Hồng chỉ tay lần hai.

Những năm tháng Nhân tộc gian nan đi tìm sự sống hiện lên, có Nhân Hoàng thấp lửa, có Nhân Hoàng sáng tạo tu hành, có Nhân Hoàng thử bách thảo...

Những năm tháng đó, Nhân Gian quá tang thương!

Lại áp xuống.

Thiên Đạo hét lên giận dữ, lại bị áp chế thêm lần nữa.

Khí tức trên người La Hồng vẫn liên tục dâng lên, càng ngày càng mạnh.

Trong Tĩnh Không xa xôi, Thiên Ma càng nhìn càng kinh hãi!

La Hồng này... Trong lúc chiến đấu với Thiên Đạo, vẫn không ngừng tiến bộ, không ngừng mạnh lên, hẳn đang điều khiển sức mạnh Siêu Thoát.

Quan trọng nhất là sức mạnh của La Hồng nhiều tới mức mênh mông vô tận.

Có sức mạnh Luân Hồi, có tín niệm của vô số sinh linh trong Nhân Gian, chính là Siêu Thoát giả mạnh mẽ đích thực!

La Hồng chỉ tay lần ba.

Tiên nhân phi thăng, cung điện chìm nổi trên tầng trời, mây khói mênh mông, Thiên Đình phong tiên!

Dị tượng Thiên giới cuối cùng hiện ra, không chỉ có sinh tử luân phiên mà còn có khí vận Nhân Gian luân chuyển!

Tam Giới tự hình thành một vòng lặp luân phiên khép kín!

Như một bánh xe lớn nghiền qua.

Thiên Đạo Chí Ý bị nghiền nát!

Trận độ sức giữa La Hồng và Thiên Đạo Chí Ý cứ thế kết thúc.

Trong Tinh Không.

Vô số ngôi sao trải rộng, ánh sao vọt lên, trải thành một con đường đầy sao.

Áo trắng tung bay, La Hồng cầm kiếm, nâng sách, như một người đọc sách tao nhã, cất bước tiến lên.

Một tia sáng trắng lao vút xuống.

Chấn động vô số ánh sao trên con đường đầy sao.

Sau đó, ánh sáng trắng ngàn tiêu tan, cuối cùng... hóa thành một bóng người nho nhỏ.

Là một cô bé.

Ánh mắt cô bé tràn đầy mờ mịt, đôi mắt chớp chớp như biết nói.

Cô bé ngẩng đầu, để hai bím tóc, mặc yếm đỏ, chân trần trắng nõn, nhìn về phía La Hồng.

La Hồng cũng thoáng kinh ngạc.

Đó chính là bản thể của Thiên Đạo?

Là một đức nhỏ còn chưa cai sữa?

La Hồng trở nên cảnh giác, nhìn trái nhìn phải khắp Tinh Không, hần hoài nghi Thiên Đạo muốn lấy sắc đẹp ra mê hoặc hần, khiến hần thả lỏng cảnh giác rồi gài bẫy hần!

Đây là điều hần học được từ phu tử Nhân Gian.

Lừa người, phu tử rất chuyên nghiệp.

Chương 1327: Người ta ăn rồi còn bắt nhổ ra!

Xa xa.

Thiên Ma cũng bật cười một tiếng.

"Không cần lo lắng, đó chính là bản thể của Thiên Đạo Tam Giới..."

"Bởi vì là do thiên địa sinh ra, không trải qua quá nhiều chuyện cho nên vẫn trong sáng như một đứa trẻ, Thiên Đạo lúc trước chỉ ^s?

là lớp vỏ ngoài, là một cách để bảo vệ bản thân mà thôi.

"Tuy Thiên Đạo Chi Ý của Tam Giới đã đến giai đoạn cực thịnh mà suy, nhưng ý thức của Thiên Đạo Tam Giới quả thực rất non Z4 nốt.

Thiên Ma nói.

Đây cũng là lý do vì sao Thiên Ma lười tiếp tục đấu với Thiên Đạo.

Thiên Đạo Tam Giới chưa từng trải qua bất cứ đau khổ nào, cũng giống như vùng Tinh Không mà Thiên Ma từng ở, yêu nghiệt lan tràn khắp chốn, tra tấn đến mức Thiên Ma không thể không trưởng thành.

Thậm chí Thiên Ma còn có rất nhiều cường giả du lịch vô số Tinh Không, bị treo lên đánh nhiều lần, cho nên, y trưởng thành rất nhanh.

Chuyện cũ ngấm lại mà kinh.

Nỗi sợ hãi và áp lực mà những cường giả đó mang tới cho hắn quá lớn.

Vì dụ như trong những cường giả này có một kẻ nhỏ nhả hiền hòa giống như La Hồng, nhưng một khi đánh nhau thì lại hệt như kẻ điên, vô cùng thô bạo, còn có rất nhiều thủ đoạn khiến người ta rơi vào mộng cảnh, muốn chết muốn sống.

Còn có một cường giả ở trong một quả trứng, đẩy cả quả trứng đi về phía trước, đó đâu phải là trứng, đó là cả một vũ trụ, lúc đánh nhau còn rất giỏi giả vờ! Có một cường giả còn đáng sợ hơn, mặt không biểu cảm mà ném ra một bát mì, khiến một Tinh Không hoang vu lập tức biến mất, sau đó hắn ta mới nhếch miệng lên, nói thử đồ ăn mới.

Những cường giả đó chắc chắn là nhân vật mạnh nhất trong các Siêu Thoát Giả!

Thiên Ma nhìn La Hồng cũng thấy được tiềm năng như vậy, chẳng qua là còn cần thời gian để trưởng thành.

Thiên Ma cảm thán.

Trên con đường đầy sao, La Hồng không để ý tới Thiên Ma đang bùi ngùi xúc động, hắn và bé gái Thiên Đạo đang mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau.

Qua hồi lâu, La Hồng nhếch miệng nở nụ cười.
Bé gái Thiên Đạo này càng nhìn càng thấy đáng yêu.
Bé gái đáng yêu như vậy, đầm một cái chắc là sẽ khóc rất lâu.
Cho nên, La Hồng chỉ nhấc tay lên, chỉ vào trán cô bé một cái.

Một tiếng "bịch" vang lên.
Bé gái ngã ngổ trên mặt đất, bắt đầu gào khóc.
Khóc thương tâm một chết.

Không có cách nào, mất nhà đã đành, còn bị đánh một trận, là ai thì cũng khóc cả thôi.

Xa xa.

Phu tử đời đầu đang trấn giữ cánh cổng Tinh Không cũng ngơ ngác, đây là Thiên Đạo Tam Giới?

La Hồng lại rất xúc động, Thiên Đạo Tam Giới sinh ra từ thiên địa, không ràng thế sự, chỉ biết tuân theo quy tắc, hấp thu năng lượng linh hồn để khiến mình càng thêm lớn mạnh...

Thấy Thiên Ma cuốn theo sao trời mà tới, chỉ cảm thấy đây là một thứ rất ngon.

Kết quả, chẳng những gặm không được mà Tam Giới còn mất luôn.

La Hồng cũng thấy dở khóc dở cười.

Hắn vốn định hủy diệt Thiên Đạo, tự mình nắm giữ Thiên Đạo, nhưng bây giờ xem ra...

Có lẽ cũng không cần như vậy.

"Thiên Đạo vô tình cũng không phải vì trời sinh vô tình mà bởi vì còn chưa thực sự nếm trải mùi tình..."

La Hồng nhấc cô bé Thiên Đạo lên.

Cất bước tiến lên, đi qua hàng vạn vạn dặm trong Tinh Không.

Đi tới trước cánh cổng Tinh Không.

Phu tử đời đầu đứng dậy, khom người.

Nhìn cô bé Thiên Đạo được La Hồng nhấc lên trong tay, phu tử đời đầu cũng phải cảm thán, La Hoàng oai phong!† La Hồng nở nụ cười ôn hòa với phu tử đời đầu.

Nhấc cô bé Thiên Đạo lên, đặt tay lên cái bụng mang yếm đỏ của cô bé.

"Âm!

Một luồng sức hút khổng lồ bùng nổ.

Thoáng chốc!

Đôi mắt bé con tròng lớn, tràn đầy không thể tin nổi!

Há miệng một cái, hộc ra một quả cầu ánh sáng.

Bé con ngoan đầu, không còn thiết tha gì với sự sống, nhìn La Hồng như muốn nói van xin người hãy làm người đi.

Người ta ăn rồi còn bắt nhỏ ra!

La Hồng cầm quả cầu ánh sáng, quả cầu là một luồng năng lượng linh hồn, sự dao động quen thuộc khiến da mặt phụ tử đời đầu giật giật liên hồi!

Thứ La Hồng lấy ra từ miệng cô bé không phải cái gì khác mà chính là linh hồn của Nhân Hoàng đời trước.

Sau khi chết, linh hồn Nhân Hoàng trôi dạt ngoài Thiên Địa, trở thành sức mạnh và chất dinh dưỡng của Thiên Đạo, bị Thiên Đạo hấp thu.

Thật ra điều này không nằm ngoài dự đoán của La Hồng, với cấp bậc của La Hồng bây giờ, hẳn đã có thể nhìn thấy phương thức vận hành của Thiên Đạo, cơ chế hình thành sức mạnh của Thiên Đạo chính là như vậy.

Lấy linh hồn của cường giả bỏ mạng trong Tam Giới, hóa thành chất dinh dưỡng rồi biến thành sức mạnh của bản thân.

Người chết càng cường đại thì linh hồn càng cường đại, càng bị Thiên Đạo, càng bị Thiên Đạo nhìn chăm chăm.

Những người có thể để lại tàn hồn trong Tinh Không giống như phụ tử đời đầu chỉ chiếm thiểu số, cũng rất khó.

Phụ tử đời đầu mở cánh cổng Tinh Không, nhưng cũng chỉ sống được nửa ngày, vì sao mở cánh cổng Tinh Không lại khó như vậy, chính vì mở cánh cổng Tinh Không tương đương với cướp thức ăn trên miệng Thiên Đạo.

Cho nên tồn tại càng cường đại chết đi thì càng khó sống lại.

Bởi vì muốn sống lại cần linh hồn, mà người chết càng cường đại thì linh hồn càng bị Thiên Đạo chú ý, muốn sống lại cũng càng dễ khiến Thiên Đạo chú ý.

Trình độ không đủ, chỉ có thể đối mặt với lửa giận của Thiên Đạo.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao trước kia La Hồng không lựa chọn hồi sinh Nhân Hoàng.

Tuy hẳn đã hứa với Sinh Mệnh Mẫu Thần, nhưng hẳn tạo ra Luân Hồi, hẳn biết rõ cách vận hành của sức mạnh linh hồn trong Tam Giới, cho nên, hẳn biết, muốn hồi sinh Nhân Hoàng nhất định phải có đủ thực lực.

Mà hiện giờ, thực lực của La Hồng đã đủ.

Dù sao, đánh cho cô bé Thiên Đạo khóc òa lên như vậy là đủ rồi, cướp linh hồn Nhân Hoàng từ trong miệng Thiên Đạo thật ra cũng không khó cho lắm.

Chương 1328: Đây vẫn là thiên địa của cô bé sao?

Cô bé Thiên Đạo giận mà không dám nói gì.

Bởi vì, cô bé đánh không lại La Hồng.

La Hồng cũng rất vui vì điều này, người không tự tìm phiền toái là tốt nhất, nếu Thiên Đạo thật sự gây chuyện, La Hồng cũng phải mất sức một hồi.

Phu tử đời đầu kích động không thôi.

La Hồng đang định hồi sinh Nhân Hoàng?

Tuy hiện tại La Hồng cũng là Nhân Hoàng, nhưng phu tử đời đầu biết địa vị và ý nghĩa của La Hồng đều đã vượt xa khái niệm Nhân Hoàng.

Phu tử đời đầu rất chờ mong, nhưng ông lại nhanh chóng đè nén kích động và chờ mong trong lòng mình.

Ông tiếp tục ngồi xếp bằng trước cánh cổng Tinh Không, không lựa chọn trở về Tam Giới.

"La Hoàng, lão phu ngồi yên ở đây, trông coi cánh cổng Tinh Không, làm một người canh cửa"

"Nếu trong Tam Giới có nhân tài nào mới xuất hiện, tò mò phấn khích muốn bước ra cánh cổng Tinh Không, dạo chơi Tinh Không, lão phu có thể khuyên bảo ít nhiều."

Phu tử đời đầu cười nói.

"Xem như để lại cho cường giả Tam Giới đời sau một manh mối, để bọn họ biết ngoài trời còn có trời, mà Thinh Không lại rất nguy hiểm, khuyên nhủ bọn họ rằng nếu không đủ thực lực thì tuyệt đối đừng ra ngoài Tinh Không, đừng như Nhân Hoàng đời trước."

Lời lẽ của phu tử đời đầu tuy vui đập Nhân Hoàng nhưng ánh mắt lại sáng ngời và sâu thẳm.

Ông không định rời đi.

Hơn nữa, Tam Giới vật đổi sao dời, đã không còn những người và những việc ông quen thuộc.

Ông cô độc một mình, không bằng ngồi yên ở một nơi xa canh giữ cánh cổng Tinh Không, nhìn ngắm sao trời lộng lẫy.

Lựa chọn này khiến La Hồng thoáng ngẩn ra.

Thật không ngờ phu tử đời đầu lại đưa ra lựa chọn như vậy, không định quay về Tam Giới mà lại muốn tiếp tục ngồi yên giữa Tinh Không.

Nhưng La Hồng không khuyên can, dường như hắn có thể hiểu được tâm lòng của phu tử đời đầu.

Miim cười, vuốt cằm: "Được"

Phu tử đời đầu khom người chấp tay.

"Tạ ơn La Hoàng"

Giọng nói vang dội, lan tỏa menh mông, quanh quẩn khắp Tinh Không.

La Hồng cười khẽ.

Quét mắt một cái, thấy Thiên Ma đang lơ lửng trong Tinh Không xa Xôi.

Thiên Ma cũng nhìn lại đây, y cũng không quá cảnh giác, chỉ khẽ gật đầu một cái.

Y không sợ La Hồng, cũng không định chiến đấu sinh tử với La Hồng.

La Hồng khác với Thiên Đạo Tam Giới.

Thiên Đạo Tam Giới chỉ là một đũa ngọc, chỉ biết mỗi ăn, muốn ăn sức mạnh của y.

Nhưng La Hồng thì khác, thẳng nhóc La Hồng này...

Thiên Ma rất tán thưởng.

Thiên Ma cảm thấy tiếp theo đây có lẽ y và La Hồng sẽ có cơ hội hợp tác, hơn nữa không gian tiến bộ của La Hồng thật sự quá lớn, không thua kém gì những yêu nghiệt tuyệt thế mà y từng gặp trước đây.

Cho nên Thiên Ma không muốn đấu với La Hồng, cũng không có nhiều hơi sức để đấu với hắn.

Đây dựa với Thiên Ma bao nhiêu năm nay, sức mạnh của y đã bắt đầu suy yếu, đã không còn cường đại như lúc trước, nếu La Hồng thật sự muốn trấn áp và thôn tính y, y cũng ngăn không nổi.

Cho nên, tâm thể của Thiên Ma đang rất thoải mái.

La Hồng trưởng thành quá nhanh, không còn là thẳng nhóc vất mũi chưa sạch còn phải mượn dùng sức mạnh của y lúc trước.

Trong Tinh Không, La Hồng gật đầu với Thiên Ma, sau đó dẫn theo cô bé Thiên Đạo và linh hồn của Nhân Hoàng tiến lên một bước, trở về Tam Giới.

Chuyện của Thiên Ma cứ để sau rồi tính.

Trước cổng Tinh Không, phu tử đời đầu đứng lên, vô cùng cung kính, nhìn theo La Hồng trở về Tam Giới.

Trở lại Tam Giới.

La Hồng cũng không che giấu thân mình.

Vừa vào Tam Giới, toàn bộ quy tắc trong thiên địa đều rơi vào trạng thái sôi sục và hoan hô, vô số tia sáng sắc sỡ đang lưu chuyển.

Cô bé Thiên Đạo bị La Hồng dắt đi, cũng không hề có ý định phản kháng.

Bởi vì cô bé không cảm nhận được ác niệm trên người La Hồng.

Giờ phút này, thấy quy tắc tam giới hoảng hốt vì La Hồng, trong lòng cô bé ngổn ngang trăm mối, không rõ là cảm xúc gì.

Đây vẫn là thiên địa của cô bé sao?

Trộm nhà người ta một cách triệt để như vậy, hay thật!

La Hồng như hiểu được nỗi ám ức của cô nhóc, cười như không cười giờ tay lên, nhẹ nhàng xoa đầu cô bé.

Không thể không nói, cảm giác xoa đầu cô nhóc này cũng không tệ lắm.

"Không phải lo lắng, bốn công tử không có hứng thú với thế giới của người, người phải học cách trưởng thành, bằng không miệng ăn núi lở, tam giới này sớm muộn gì cũng sẽ giống như thế giới của cái tên Thiên Ma ngoài Tinh Không kia..."

La Hồng nói.

Thiên Ma: "..."

Cô bé Thiên Đạo gật đầu dăm chiêu.

La Hồng không thèm quan tâm cô bé Thiên Đạo có hiểu được gì hay không, hắn định sẽ xất nhỏ cô bé Thiên Đạo ra, ném vào Địa Ngục Luân Hồi đầu thai chuyển thế, làm người cho tử tế, trải nghiệm nhân tình thế thái.

Thuận tiện để phu tử chuẩn bị về hưu quy ẩn thu nhận chuyển thế của Thiên Đạo, bồi dưỡng một chút.

Nhưng với tính cách như ma vương của con nhóc Thiên Đạo này, cho dù là chuyển thế... sợ là cũng không phải một đứa nhỏ dễ dạy.

Cảm giác có lẽ sẽ biến thành một hồn thể ma vương.

La Hồng nở nụ cười vô tâm.

Như vậy không tốt sao?

Đệ tử của phu tử có người nào là thật sự đi theo chính đạo đâu?

Sau khi hạ quyết tâm.

La Hồng bước qua Tam Giới, như một giọt nước nhỏ nhoi rơi xuống sa mạc, không thể dấy lên một chút sóng gió.

La Hồng xuất hiện tại Địa Ngục.

"Róc rách!"

Hoàng Tuyền tuôn chảy, một con thuyền nhỏ lặng lẽ dong đưa.

La Hồng vừa xuất hiện, Quỷ Bà trên thuyền đã phấn khích ra mặt, cung kính hành đại lễ.

"Thần, tham kiến La Hoàng!"

Quỷ Bà thật sự phấn khích, sau khi được La Hồng sắc phong làm người đưa đồ Hoàng Tuyền, thực lực bà ta vọt thẳng lên tới cấp bậc Thiên Vương, đúng là sung sướng như điên, hiện giờ bà ta cũng là thần dưới trướng La Hoàng, quản lý Địa Ngục, lái đồ qua Hoàng Tuyền!

La Hồng liếc nhìn bà ta một cái, không nói gì thêm.

Nhắc tay lên, búng một cái.

Linh hồn ngơ ngác của Nhân Hoàng lập tức bay ra, rơi xuống Hoàng Tuyền.

"Dẫn ông ấy tới cầu Nại Hà tìm Sinh Mệnh Mẫu Thần, về phần có chuyển thể được hay không, luân hồi được hay không... phải để Sinh Mệnh Mẫu Thần quyết định.

La Hồng nói.

Xem như La Hồng đã đem linh hồn Nhân Hoàng về tới đây, còn việc đối phó như thế nào thì La Hồng sẽ không quản.

Chuyện hấn hứa với Sinh Mệnh Mẫu Thần xem như đã làm xong xuôi.

Hơn nữa, hiện giờ có Sinh Mệnh Mẫu Thần cai quản Luân Hồi, Nhân Hoàng có linh hồn, muốn sống lại cũng không khó khăn.

Chương 1329: Người là người tốt

Quý Bà chớp mắt, há miệng, lộ ra cả hàm răng vàng khè: "Thần, cần tuân mệnh lệnh của La Hoàng"

La Hồng liếc mắt xem thường, lại nâng cô bé Thiên Đạo lên, nhào như nhào bột rồi ném ra ngoài, giơ tay lên, quy tắc đan xen, cuối cùng hóa thành một mặt dây chuyền, treo vào cổ cô bé Thiên Đạo.

Trên người cô bé Thiên Đạo chợt phát ra khí cơ Thiên Đạo kinh khủng, nhưng chẳng mấy chốc đã bị mặt dây chuyền áp chế.

"Còn có, đưa con nhóc này qua kia"

La Hồng thần nhiên nói.

Quý Bà cảm nhận được khí cơ Thiên Đạo kinh khủng vừa hiện lên, chỉ cảm thấy rợn cả tóc gáy.

Thật đáng sợ!

Con nhóc này thật phỏng tay.

"Về việc xử lý như thế nào, cứ để sư nương đưa con bé đầu thai chuyển thế vào một nhà giàu đi, dù sao cũng là Thiên Đạo, không thể sống túng quẫn được"

La Hồng cười nói.

Làm xong hết thấy, bèn thông thả xoay người rời đi, hào hoa phóng khoáng như một vị trịch tiên.

Xa xa, Hoàng Tuyền cuộn cuộn nổi lên một cơn sóng.

Sinh Mệnh Mẫu Thần hiện lên.

Các Tà Thần cũng thò đầu ra khỏi Thập Điện Diêm La, tò mò nhìn về phía này.

Chuyện của Nhân Hoàng và Sinh Mệnh Mẫu Thần đều xảy ra dưới mí mắt bọn họ, cho nên bọn họ rất tò mò, chuyện tình này cuối cùng cũng có kết quả.

Nhân Hoàng và Sinh Mệnh Mẫu Thần có thể bên nhau đến hết đời không?

Đương nhiên, Tà Thần Hạng Hai lại không cảm thấy hứng thú.

Điều khiến hắn ta cảm thấy hứng thú chính là hắn ta - Tà Thần Hạng Hai - đã trở thành Điện chủ điện Diêm La, một trong Thập Điện Diêm La cai quản sinh tử, địa vị cao cao tại thượng, mặc sức tiêu dao khắp Tam Giới, thật phần khích!

Nhưng điều đáng tiếc duy nhất là không thể đi làm màu với Tiêu La ngu xuân được nữa.

Không ai để ý tâm trạng của Tà Thần Hạng Hai.

La Hồng cũng không để ý, bởi vì có đôi khi ngay cả La Hồng cũng không đoán được mạch não của Tà Thần Hạng Hai.

La Hồng không nhìn cảnh tượng trong Địa Ngục Luân Hồi.

Hắn tiến lên một bước, rời khỏi Địa Ngục, hắn đã làm xong rất nhiều chuyện, nhưng vẫn còn rất nhiều chuyện chưa được xử lý.

"Xoạt xoạt..."

Trên thuyền, cô bé Thiên Đạo và linh hồn nửa tỉnh nửa mê của Nhân Hoàng bay lơ lửng.

Quý Bà chèo thuyền, đẩy ra từng đợt sóng gợn trên Hoàng Tuyền.

Thân thể Sinh Mệnh Mẫu Thần ngưng tụ lại, có bà xuất hiện, Quý Bà cũng không dám làm cản nữa.

Tuy bà ta nhờ họa được phúc, được La Hồng sắc phong, chiến lược đạt tới cấp bậc Thiên Vương, nhưng lại là Thiên Vương cấp thấp nhất trong Địa Ngục.

Nhân vật lớn như Sinh Mệnh Mẫu Thần, bà ta không thể trêu vào.

"Bái kiến Hoàng Tuyền nương nương"

Quý Bà khom người, cao giọng nói.

Sinh Mệnh Mẫu Thần liếc nhìn bà ta một cái, không nói gì thêm, chỉ vẫy tay một cái.

Cô bé Thiên Đạo và linh hồn Nhân Hoàng đều được lôi lên cầu Nại Hà.

Cầu hình vòm cung.

Nhân Hoàng được dắt đi, Sinh Mệnh Mẫu Thần cũng ngưng tụ thân thể, tiến về phía trước.

Cuối cùng, hai người cũng gặp nhau.

Nhân Hoàng và Sinh Mệnh Mẫu Thần gặp nhau trên chiếc cầu hình vòm cung.

Chẳng qua, Nhân Hoàng còn ngơ ngác mờ mịt, ở trong bụng Thiên Đạo lâu như vậy, tuy được La Hồng cứu ra, nhưng trí nhớ đã tan biến từ lâu.

Nói là linh hồn, thật ra chỉ là một thể năng lượng còn kèm theo khí tức của Nhân Hoàng mà thôi.

Nhân Hoàng không nhận ra Sinh Mệnh Mẫu Thần, Sinh Mệnh Mẫu Thần ngơ ngác nhìn ông.

Không có bất cứ động tĩnh gì.

Nhân Hoàng lạnh lùng vô tình, không nhớ những cuộc trò chuyện bên bờ dòng sông Sinh Mệnh.

Sinh Mệnh Mẫu Thần đột nhiên nở nụ cười.

Đây là nguyên nhân vì sao La Hồng lại để nàng xử lý sao?

Trong mắt Sinh Mệnh Mẫu Thần hiện ra vẻ thương tiếc.

"Chàng không nhớ Chỉ cũng không sao, Chỉ sẽ khiến chàng nhớ Chỉ một lần nữa"

"Ba đời ba kiếp, hai ta lại một lần nữa gặp nhau."

Sinh Mệnh Mẫu Thần cười nói.

Nhẹ nhàng kéo tay linh hồn Nhân Hoàng, đi lên cầu Nại Hà, cuối cùng, đi tới trước Nhân Gian Đạo.

Sinh Mệnh Mẫu Thần giúp Nhân Hoàng chỉnh lại quần áo, tuy chỉ là thể linh hồn, nhưng động tác của bà vô cùng dịu dàng.

"Đi thôi"

Sinh Mệnh Mẫu Thần kéo tay Nhân Hoàng, nhẹ giọng nói.

Ngay sau đó, Nhân Hoàng bị lực hút phát ra từ Nhân Gian Đạo hút vào, rơi vào Nhân Gian Đạo.

Nhưng khoảnh khắc rơi xuống, Nhân Hoàng vẫn nắm chặt tay Sinh Mệnh Mẫu Thần.

Bên cầu Nại Hà, hoa Bỉ Ngạn nở rộ, rực rỡ lóa mắt.

Sau khi hết thấy cảnh tượng rực rỡ biến mất.

Nhân Hoàng rơi xuống Nhân Gian Đạo, khoảnh khắc bị vòng xoáy cắn nuốt, Nhân Hoàng chớp mắt một cái.

Sinh Mệnh Mẫu Thần kinh ngạc đứng lặng trên cầu Nại Hà.

Sau đó, thần nhiên nở nụ cười.

Tinh hoa sinh mệnh bắt đầu trào lên bên người bà, hóa thành Sinh Mệnh Mẫu Thần xinh đẹp tuyệt mỹ, tiếp tục công việc của Sinh Mệnh Mẫu Thần.

Chân thân lại tiến lên từng bước, thoáng chốc, Hoàng Thuyền chảy ngược, bà tới Nhân Gian, hóa thành một cô gái bình thường, đi tìm một tiếng khóc vang vọng khắp thiên địa.

Trên cầu Nại Hà.

Cô bé Thiên Đạo ngơ ngác khó hiểu.

Mình thì sao?

Trong lúc ngơ ngác, La Hồng đã xuất hiện sau lưng cô bé, chấp tay sau lưng, chỉ cho cô bé Thiên Đạo một cái bóng lưng mà thôi.

Bóng lưng bí hiểm.

Áo trắng tung bay, co chân lại, đá cho cô nhóc một phát.

Cô nhóc rơi xuống Nhân Gian Đạo, đầu thai chuyên thê.
Làm xong hết thấy, La Hồng cười dừng dừng rồi biến mất khỏi Địa

Ngục.

Trong Tinh Không.
Thiên Ma lẳng lặng ngồi xếp bằng.

Nỗi cô độc vô tận, yên lặng như chết.
Tinh Không vẫn như vậy, như một ngôi mộ.
Đột nhiên, ánh mắt Thiên Ma dao động, y thấy một tia sáng từ sau cổng

Tinh Không bay tới.

La Hồng bước qua cánh cổng Tinh Không, bước đi giữa Tinh Không
hạng trăm triệu dặm, nhưng chỉ vài bước là tới điểm tận cùng.

La Hồng đứng đối diện Thiên Ma, lẳng lặng nhìn đối phương.
Thấy La Hồng đã đến, Thiên Ma cười tươi.
Thế giới của y đã đến bên bờ vực sụp đổ.
"Người là người tốt."

La Hồng và Thiên Ma vừa mới chạm mặt, lời của Thiên Ma đã khiến La
Hồng không biết nói gì.

Vừa tới đã phát thẻ người tốt.

Thiên Ma cũng cảm thán: "Tạo ra Luân Hồi, cải tạo Tam Giới, nếu tâm
tính không đủ chính nghĩa, sợ là không làm được chuyện này."

"Cho nên, ta tin tưởng người, trên thực tế, ngoại trừ tin tưởng người, ta
cũng không còn lựa chọn nào khác."

La Hồng nhú mày.
Thiên Ma cúi đầu, giật mình cười khổ.

Chương 1330: Đại kết cục

"Nếu Tinh Không của ta cũng có thể thực hiện Luân Hồi thì tốt biết nhường nào"

"Đáng tiếc, hết thấy đều không trở về được."

Thiên Ma thở dài.

Khi một Tinh Không đã từng phồn hoa tới cực điểm chỉ còn lại một sinh mệnh, sự hiu quạnh này đã đả kích tinh thần Thiên Ma một cách nghiêm trọng.

"Không phải người nói Tinh Không lớn như vậy, rất muốn đi tham quan sao?"

La Hồng hỏi.

Thiên Ma lắc đầu cười khò: "Ta đã ở bên bờ vực sụp đổ, đã không còn nguồn năng lượng trong Tinh Không, càng ngày càng suy yếu, sớm muộn gì cũng sẽ tiêu tán trong Tinh Không..."

Nghe vậy, La Hồng cũng không nói gì nữa.

"La Hồng... giúp ta."

Thiên Ma nhìn La Hồng, mặt mày nghiêm túc, đây vẻ khẩn cầu.

La Hồng nhíu mày: "Giúp thế nào?"

"Để Tinh Không của ta dung nhập Tam Giới đi, dung nhập Luân Hồi trong Tam Giới..."

"Để thế giới hoang vắng này một lần nữa tỏa ra sức sống và sinh cơ."

Thiên Ma cười nói với vẻ đầy chờ mong.

"Ta không có năng lực này, nhưng ta biết người có."

La Hồng ngần ra.

Không ngờ Thiên Ma lại đưa ra lựa chọn như vậy.

"Cát bụi về với cát bụi..."

"Đây xem như số mệnh của ta."

"Ta vì bọn họ mà sinh, cũng vì bọn họ mà diệt... Nếu có kiếp sau, nguyện đại đạo... không độc hành."

Thiên Ma ngẩng đầu nhìn lên Tinh Không mênh mông bát ngát, thở hắt một hơi và nói.

La Hồng kinh ngạc nhìn, qua hồi lâu mới gật đầu.

"Âm Khoảnh khắc La Hồng gật đầu.

Thân thể Thiên Ma bỗng nổ tung!

Như một đóa sen rực rỡ chói mắt nở rộ giữa Tinh Không tối tăm mà lộng lẫy!

Từng cánh từng cánh, sáng rọi giữa Tinh Không, thăng hoa cực hạn trong thời khắc cuối cùng của sinh mệnh.

Trước cánh cổng Tinh Không.

Phu tử đòi đầu trang nghiêm đứng dậy, hơi khom người.

"Tiền tiên bồi lên đường"

La Hồng cũng bị sự quả quyết của Thiên Ma làm cho chấn động.

"Âm âm âm!"

Thiên Ma đã phân tán sức mạnh của mình.

Vùng Tinh Không dưới trướng y phóng đại trước mặt La Hồng.

La Hồng quơ tay một cái, trong Tam Giới, vô số sức mạnh quy tắc trào dâng mãnh liệt, hai vùng sao trời va chạm trực tiếp.

Ngay sau đó, Tinh Không Thiên Ma tan ra, dung nhập vào Tam Giới.

Trở thành một góc hỗn độn.

Sức mạnh mà Thiên Ma phân tán ra như một trận mưa lớn đổ xuống

Tinh Không vắng lặng.

"Loạt xoạt!"

Mưa như trút nước.

La Hồng hiện lên như một vầng mặt trời chói chang.

Hắn ngồi xếp bằng trên hư không.

Ngắm nhìn thế giới mới này.

Mưa to không ngừng trút xuống.

La Hồng giơ tay lên, ấn nhẹ một cái, sức mạnh quy tắc ủa tới.

Ngày đầu tiên, La Hồng thúc đẩy sức mạnh, khiến Hỗn Độn tách ra, khiến thiên địa bắt đầu hình thành.

Ngày thứ hai, La Hồng phân tán sức mạnh mà Thiên Ma phân hóa ra khắp thiên địa, mưa tạnh.

Ngày thứ ba, La Hồng sáng tạo Đại Đế, sáng tạo hồ nước, sông biển...

Ngày thứ tư, La Hồng hủy diệt Hỗn Độn trên vòm trời, Tinh Không hiện lên, mặt trời và mặt trăng xuất hiện.

Bảy ngày liên tục.

La Hồng đã tạo ra thế giới mới từ một thế giới rách nát!

Quanh thân La Hồng, năng lượng Thiên Ma cuộn cuộn, vô số năng lượng màu xám đen, La Hồng vô cùng quen thuộc với chúng.

Nhưng La Hồng không hấp thu năng lượng này, trong luồng sức mạnh màu xám đen đó ẩn chứa sức mạnh linh hồn.

La Hồng chỉ tay một cái.

Vô số năng lượng trút xuống.

Thoáng chốc, trên mặt đất, vô số sinh mệnh bắt đầu hiện lên, cảnh tượng vui tươi và tràn ngập hy vọng.

La Hồng mở ra thế giới mới trong Tam Giới, đặt nó vào một phương trong Nhân Gian.

Vô số năng lượng linh hồn bốc hơi, không ngừng luân hồi trong Tam Giới.

Khí tức của La Hồng cũng lập tức tăng vọt.

Chỉ có điều, đối với người đã siêu thoát như La Hồng, sự gia tăng này cũng không có quá nhiều ảnh hưởng.

Khi đã làm xong hết thảy.

La Hồng nhìn Tam Giới và thế giới vừa mới hình thành, bỗng thấy ngón ngang trăm mối.

Hắn để tay sau lưng, áo trắng tung bay.

Hắn hoàn thành tâm nguyện của Nhân Hoàng, của Thiên Ma, của Sinh Mệnh Mẫu Thần...

Kế tiếp, nên làm gì đó cho mình.

La Hồng nhìn lên Tinh Không vô tận, cười tươi rạng rỡ.

Từng bước tiến lên.

Hắn về tới Nhân Gian.

Trên Tắc Hạ Học Cung.

Tiểu Đậu Hoa mắt hôn mắt vía nhìn lên vòm trời.

Cả người rũ rượi, ủ rũ bơ phờ.

"Thị nữ của bốn công tử mà ủ rũ một góc như vậy, còn ra thể thống gì?"

"Ngẩng đầu, ưỡn ngực, nâng mông lên, chân hình chữ bát!:"

Giọng nói nghiêm khắc vang lên sau lưng Tiểu Đậu Hoa.

Nàng ngẩn ra, đứng nghiêm theo bản năng, sau đó mừng rỡ xoay người lại, thấy La Hồng đang nhìn nàng đầy ộn hòa.

Tiểu Đậu Hoa méu miệng, nước mắt trào ra.

"Công tử!"

Tiểu Đậu Hoa mừng rỡ reo lên.

Nàng tưởng công tử quên mình luôn rồi.

La Hồng cười, gật đầu.

"Mọi việc đã giải quyết xong, bốn công tử đưa người về nhà."

La Hồng nói.

Tiểu Đậu Hoa ngẩn ra, về nhà?

Huyện An Bình... không phải là nhà của công tử sao?
Nhưng, Tiểu Đậu Hoa luôn miễn cảm nhạy bén, dường như nàng nhận ra được nhà mà công tử nói, có vẻ... rất khác.

La Hồng vươn tay, chỉ lên Tinh Không xán lạn.
Dường như chỉ tay vào một ngôi sao màu xanh nhạt.
Hắn vùng tay, Ma Kiếm hiện lên.

Váy đỏ tung bay, Ma Kiếm tiểu tử tỷ cao ngạo vô song ngồi trên thân kiếm, đôi chân thon dài vắt chéo, như ngồi trên xích đu.

La Hồng cười.

Mang theo Tiểu Đậu Hoa nhát gan và Ma Kiếm tiểu tử tỷ kiêu ngạo lạnh lùng, phóng lên cao.

Hóa thành tia sáng bay vào Tinh Không xa xôi.
Trên Học Cung.

Chỉ còn lại một phân thân của La Hồng, dịu dàng như nước, tay bắt chéo sau lưng, mái tóc tung bay, nhìn lên vũ trụ vật đổi sao dời.

Thế giới thái bình.

Năm tháng tươi đẹp.

Bạn đã đọc hết truyện